R. 2107

El collegio de la Compa de Jesus de Granada.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA
GRANADA

THESAVRI
linguæ Græcæ
ab Henr. Stephano constructi

Auc.te Ignato; 1703 v.s ex expurg.t permissy

TOMVS II.

Corregi este libro conforme ala censura de la Sta General Inquisicion en Granada 15 de Setiembre de 1614.

+ Augustin de Quiroga

El Consejo del Sto Ofo esta corregido este libro conforme al Expurgato de 1707

Pablo de Cardenas

R. 2107

El collegio de la Compa de Jesus de Granada.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA

THESAVRI
linguæ Græcæ
ab Henr. Stephano constructi

Auct.te Ignato; ffs v.s ex expurg.t permissy

TOMVS II.

Corregi este libro conforme ala censura de la General Inquisicion en Granada 15 de Setiembre de 1614.

+ Augustin de Quiroz

El Comis.o del S.to Of.o esta corregido este libro conforme al Expurgat.o de 1707

Pablo de Cardenas

LECTORI HVIVS THESAVRI LINGVAE GRAECAE.

ADmonitum te volui, lector, non fore tibi quærendum hoc in Tomo nomen Καρπος, totúmque eius comitatum, post Κεφαλος: sed in calce ipsius Tomi. Quum enim diu multúmque cogitassem priorémne huic Κεφαλος an illi Καρπος locum dare deberem, diúque dubius hæsissem, quum vtrinque rationes quæ me mouerent haberem: accidit tãdem vt quũ nomen Κεφαλος priores sedes occupare permisissem, tanta stipatum caterua venerit, vt dum animum meum in instruendis suis ordinibus detinet, interim mihi ex memoria competitorem suũ extruserit. Nec verò hîc tantùm sed alibi quoque talia contigisse scio: sed consulendum tibi esse indicem memineris, vt quo quidque loco positum sit cognoscas. tunc certè, siquid non esse vbi debuit, non tamen deesse comperies. Hoc præterea te ex me intelligere volui: quum literam K simúlque secũdum tomum à verbo Καταχαίζω auspicatus essem, non vtens ea separationis forma quam cæteri Tomi postea habuerũt, libuisse eadem opera voci illi Καταχαίζω quasdam, nec non de ipsa litera K aliísque nonnulla præfigere: magis tamen ad implendas paginas, quàm quòd cum vllo incommodo hinc abesse & in indicem reseruari possent.

TVVS

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA

Κάππα

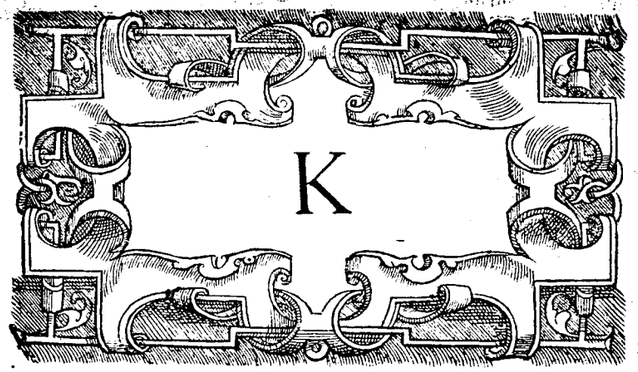

K κ

Litera dicta fuit Κάππα, necnon Κοππα, sed κ' γλῶσσαν, vt docebo paulo post. Vsurpatum autem fuit Κάππα pluraliter quoque: in prouerbio, πεία κάππα κάκιστα, id est, Tria cappa pessima: videlicet, Cappadocia, Crete, & Cilicia, inquit Suidas. Notantur certè hoc prouerbio tria trium nationum peruersa ingenia, peruersique mores. Quarum duæ posteriores aliis etiam prouerbiis sunt infames. Extat enim de Cilicibus & hoc, Κίλιξ οὐ ῥαδίως ἀληθεύει, Cilix non facilè verum dicit, vel, vera loquitur. Atque adeo hinc est etiam VERBVM Κιλικίζειν, SIVE Κιλικίζεσθαι, pass. voce, pro κακοηθεύεσθαι, siue κακοηθίζεσθαι. Illud Suidas, hoc autem habet Hesychius: vterque vocem passiuam Κιλικίζεσθαι non actiuam Κιλικίζειν afferens. At Eustath. hanc actiuam vocem Κιλικίζειν habet: dicens, Κιλικίζειν (SICVT ET Αἰγυπτιάζειν) esse τὸ πονηρεύεσθαι. Quinetiam COMP. Εἱλικικίζεσθαι apud illos lexicographos legitur. vel potius apud Hesychium quidem passiua hæc vox Εἱλικικίζεσθαι, apud Suidam verò ACT. Εἱλικικίζειν: & PASS. Εἱλικικεύεσθαι. Postquam enim dixit Cilices improbitate fuisse infames, subiungit, Vnde & Εἱλικικεύεται, pro κακοηθεύεται. Est enim Εἱλικικίζειν, τὸ κακοηθίζεσθαι. Sed forsitan aliter scripta hæc reliquit: quum alioqui absurdè videatur dici, ideo Εἱλικικεύεσθαι esse κακοηθεύεσθαι, quòd Εἱλικικίζειν sit κακοηθίζεσθαι. Est enim idem per idem probare: nec magis ex Εἱλικικίζειν confirmari potest significatio verbi Εἱλικικεύεσθαι, quàm ex Εἱλικικεύεσθαι significatio verbi Εἱλικικίζειν. Cæterùm inuenitur ETIAM Κιλίκιος ὄλεθρος prouerbialiter dictum: id est Cilicium exitium, de crudeli & immani. Cilices enim, ob piraticam quam exercebant, & assiduas hostium deprædationes, infames erant immanitatis & crudelitatis nomine. Quapropter & Attici vindictas acerbiores Κιλικίους appellabant. Hæc Eras. partim ex Suida, partim ex Hesychio. Ego autem aliquando suspicatus sum pro ὄλεθρος legendum esse ὁλέθρος: vt ὁλέθριος expositio esset illius Κιλίκιος. Habemúsque fortasse huius lectionis aliquod vestigium apud Hesychium, in interpunctione quæ est inter Κιλίκιος & ὄλεθρος. Hoc saltem fatendum est, Κιλίκιον ὄλεθρον, sequendo vsitatiorem loquendi morem, prima fronte passiuè potius quàm actiuè accipi: id est, pro exitio quod passi sint Cilices: quum tamen hîc contrà intelligendum sit de eo quod intulerint seu inferre soliti sint Cilices. Sed ad Cretes veniendum est: à quibus est itidem VERBVM Κρητίζειν, q. d. Cretizare: pro Mentiri. (sequendo vulgatum illud, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. id est, Cretenses semper sunt mendaces. quod est initium hexametri versus apud Paulum apost. ex Epimenide sumpti, vt quidam putant. Eadem certè verba hexametrum versum apud Callimachum inchoant: sed is aliis finitur verbis quàm apud Paulum) Κρητίζειν, inquit Eustath. τὸ ψεύδεσθαι. quod etiam apud Callimachi scholiastem legitur, necnon apud Suidam. At Hesych. cum ψεύδεσθαι addit ἀπατᾶν, id est decipere. Prouerbialiter autem dicitur πρὸς Κρῆτα κρητίζειν, Aduersus Cretensem Cretizare, pro Aduersus mendacē mendacius vti. (Qua forma, sed diuerso sensu, dicitur πρὸς Κᾶρα καρίζειν)

At verò COMPOS. Συγκρητίζειν dicebatur de iis qui, Cretensium more, post seditionem aut quampiam discordiam, inter se reconciliati hostibus aliunde inuadentibus resistebant coniunctis viribus. Et hic omnium aduersus communes hostes consensus, fuit DICTVS Συγκρητισμός. Vide Plutarch. in libello De fraterna charitate. Extant porro & alia verba à quarundam gentium nomine deriuata, eásque itidem infamantia. Quorum in numero est VERB. Λεσβιάζειν pro αἰσχροποιεῖν. Sed de hoc alibi.

Κάππα διπλοῦν legitur apud eundem Suidam, quod ille exp. κακόν. Erasmus existimat in hoc dicto respici ad geminum κάππα, quo scribitur vox κακά: ac simili figura Plautū appellasse furem, trium literarū hominē.

Interdum hæc litera κ numeri nota est, nimirum vigenarii: sicut ι nota est denarii, & λ tricenarii, atque ita deinceps.

Fuit autem dictum ETIAM Κόππα pro Κάππα, sed κ' γλῶσσαν, vt inquit Eustath. (vbi VOX Γλῶσσα intelligenda est ἡ ἀπεξεινωμένη ἐξαλεκτος, vt ipse alibi exponit) Atque inde esse NOMEN Κοππατίας. Est autem hæc vox apud Aristophanē nomen equi, in Nubibus, Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. Vbi schol. itidem censet hanc esse nominis κοππατίας originem. Scribit enim κοππατίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ: vt σαμφορας, eos quibus σ. Adiungitque aliam illius nominis κοππατίας expositionem, sed quam minimè probat. vt nimirum κοππατίας dictus sit ὁ κόπτων καὶ κοιλαίνων ταῖς ὁπλαῖς τὸ ἔδαφος. Idem tamen (nisi fortè alius verba hæc esse putanda sint) exponēs hunc eiusdem comœdiæ locum, — ἡ γὰρ αἰσχύνη με πτέρει διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας, annotat κοππατίας appellari non simpliciter ab illius literæ impressione, sed simul etiam respiciendo ad verbum ὀκκόπτειν. Scribit enim μετὰ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοὺς ὀκκοπτόντας αὐτὸ πλὴν οὐσίας δηλοῖ. Quod si hæc expositio voci isti hîc conuenit, non dubium est quin & illic conueniat. Sed ego malim simpliciter τοῦτο τὸ χαρακτῆρος intelligere, assentiente etiam Eustathio, & NOMINE Σαμφόρας mecum faciente: vtpote in quo ad ipsum χαρακτῆρα tantummodo respiciatur. Idem Aristoph. in illa Nubium comœdia, Οὔτ' αὐτὸς, οὐδ' ὁ ζύγιος, οὐδ' ὁ σαμφόρας. Vbi scholiast. esse ait dictos hoc nomine equos qui haberent σ in femore. Sed apud eum legitur σαπφόρας, non σαμφόρας. addit que & cum μ & cū π scribi hoc vocabulum. Adeo vt, sequendo illum, possit SCRIBI Σαπφόρας, quoque sicut Σαμφόρας. Athen. tamē habet duntaxat hanc scripturam per μ, itémque Eust. nullam alterius mentionem faciens. Eius verba sunt hæc, comm. in principium libri κ Iliadis, ὅτι δὲ τὸ Κάππα στοιχεῖον Κόππα καταγλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν κ' ὀνειτυπωδῆ τόνον· ὥς τὸν Σαμφόραν, ᾧ σ' ἐγκέκοπται ἢ ἐγκέκαυται· ὥς τοι Δωριεῖς ἔλεγον Σαύ. Hesych. quoque & Suidas Σαμφόρας duntaxat habent. Quod compositum sonare puto perinde ac siquis dicat, σαυφορῶν. Quod autē scribit Eustath. notam illam literæ fuisse inustam, optimè conuenit cum iis quæ apud Anacreontem legimus initio cuiusdam odarii, Ἐν ἰχῴοις μὴ ἵπποι Πυρὸς χάρακμ' ἔχοισι. Atque hîc vicissim ὀν ἰχῴοις conuenit cum verbis scholiastæ cuius meminis

notam illam τοῦ μικροῦ imprimi ſolitam dicentis.
Καππαδόκας autem dictus à Luciano videri poſſit qui ab
Ariſtophane vocat? eſt equus καππαδόκας. Affertur enim
ex illo, ὁ δ' ἵππον κτήσαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδιον. ἢ καππαδόκαν.
Vbi quicunq; loquens ab eo inducitur, (afferūtur enim
hæc ex eo, non indicato dialogi nomine) iocoſè hæc
nomina vſurpat, vt opinor, & quidē à ſe ficta. Quod
porrò in v.l. habetur, καππαδόκαν equū dictum fuiſſe eū
qui ferret literam Cappa, hoc quidem extra cōtrouer-
ſiam eſſe debere puto: ſed quod ibi additur, literā hanc
eximii equi fuiſſe notā, hoc verò neſcio quo teſtimo-
nio nitatur. Neque enim apud Ariſtoph. videmus equū
καππαδόκαν (quem Luc. καππαδόκαν dixiſſe exiſtimatur) ei
præferri quem σαμφόραν appellat. id eſt φορτικῶτατα τὸ σαῦ.
ita enim compoſitum hoc vocabulum reſoluo: cuius
exemplo Lucianū illud καππαδόκας dixiſſe credibile eſt.
Illud certè NOMEN Κενταυρίδης nō minus nouè ab
eo vſurpari crediderim de equo eximio, deductū à Cen
taurorum nomine, qui optimi optimorum equorū a-
gitatores fuiſſe perhibētur. Cæterùm vt literæ quæ-
dam equis imprimebantur, ſic etiam aliis quibuſdā re-
bus, vt numiſmatibus, nécnon clypeis. Nā Lacedæmo-
nii quidem λ, vtpote primam nominis ſui literā, cly-
peis ſuis imprimebāt: vt Meſſenii illis finitimi, literā μ.
vnde Eupolis apud Euſt. DIXIT τὸ Λάμβδα plurali
numero pro clypeis: ſcribens, ξεπλάγλω δ' ἰδὼν σίλβοντα
τὰ λάμβδα. i. παῖ κακωπαῖ ἀσπίδας. inquit Euſt. Apud
Xen. ſunt itidem clypei notati litera σ. Quod autem ad
numiſmata attinet, recordor in præſentia literæ χ dū-
taxat, qua Atheniēſes adulterinos nummos notabant:
eámq; rem ſignificabant VERBO Χιάζειν. Quū enim
Chios odio proſequerentur, quemcunq; nummum vi
tioſum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant,
à ſe Chios eodem modo reiici innuētes. Talem deinde
nummum DICEBANT Κίβδηλον: vt in hac voce le
ges. Sed quod apud Euſtathium generalius eſt, alii A-
thenienſes in ſuo tantùm aduerſus Chios bello feciſſe
cōmemorant. Vtcunque ſit, huc pertinet Χιάζειν, ſi
quidem eo ſignificetur Notare vt ſpurium: SICVT
Χιαζόμβολος σίχος dici putatur à Bud. qui notatur vt ſpu-
rius. Quæ verba accepiſſe eum ex Sophoclis & Eurip.
ſcholiaſtis puto. ab iis enim quidam verſus χιάζειν dicuntur. vt hic in verſum iſtū tragœdiæ quæ inſcribitur
Oreſtes, Ἑλένη, τί σοι λέγομ' ἃν ἄν γε παροῦσ' ὁρᾷς, annotat,
πρὸς πάσας ταῖς ὕβρεις αὐτοῖς κεῖται τὸ Ἑλένη. ὅθεν καὶ χιάζεται ὁ
σίχος. σεσημείωται δὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης. Sed fortaſſis ali-
quid aliud ſub hoc verbo latet. Interdum certè dicūt
ſimpliciter τὸ χ, idē ſignificantes. vt apud Soph. in Phi-
loctete, p. 401, meæ edit. ſchol. in hunc ſecundum ver-
ſum, Οὐδὲ οὐ μὴ πολήτης Σισύφου Λαερτιάδης, annotat, τὸ χ δ', ὅτι
πάλιν Λαερτίου κτῆμα ἀντὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Λαέρτου. Sed quū
& alias ſignificationes habeat verbum iſtud Χιάζειν, de
iis eadem opera dicendum fuerit: ac primùm de ea quæ
à Chiorum nomine itidem petita eſt. Heſ. quidē habet
dūtaxat, χιάζειν, σφιάζειν. At Poll. lib. 4, c. 9, in titulo περὶ
ἁρμονιῶν καὶ περὶ νόμων, ſcribit, τὸ μὴ ὑπὸ σφιάζειν, καὶ χιάζειν,
τὸ δὲ ἑτέρως μέλεσι χρῆσθαι, ἀπὸ Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Φιλο-
ξένου τοῦ Σιφνίου· ὃς καὶ ὑπαρμονίδης ἐκαλεῖτο. Sed pro Philo-
xeno nominat Theoxenidem Suidas, quē vide. Fuerit
certè Χιάζειν, Chium illum Democritū imitari in cu-
rioſa nimium & aliquid nimis operoſæ atq; adeo ſuper-
uacaneæ artis habēte modulatione. (Simul autem ob-
ſerua VERBVM Σιφνιάζειν: quod itidem interpretā-
dum fuerit, Siphniū illum ſiue Philoxenū ſiue Theo-
xenidē in curioſa nimium & aliquid ſuperuacaneæ artis
habente modulatione imitari) At verò Χιάζειν à for-
ma ipſa literæ χ, redditur Decuſſare. Vnde verbale
NOMEN Χιασμός, Decuſſatio, εἰς τὸ χ καταπάλαμψις,
Platoni. Ita v.l. in quibus annotatur etiam, χασμὸν eſſe
figuram, quādo quatuor propoſitis, tertiū ſecundo re-
ſpondet & conuenit, quartum primo. Et καθῶσαι dici
periodū ab Hermog. tomo 4, De inuent. χασμὸν admit-
tere, quum videlicet in quadrimembri circuitu vtriſq;
propoſitionibus ambæ redditiones correſpondent &
conueniunt: & contrà, vt apud Demoſth. Olynth. 2, ὁ μὲν
γὰρ Φίλιππος ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὑτοῦ, το-

σούτῳ θαυμαστότερος τοῖς πᾶσι νομίζεται· ὑμεῖς δὲ ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι, ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσού-
τῳ πλείονα αἰρεῖσθε ὠφελήσαι. Dicitur autem χιασμὸς à χ
litera, quæ crucis in modū interſecantibus ſeipſas dua-
bus obliquis lineis figuratur. Hactenus v.l. Sed alia χα-
ζομβύης παρεύδου exempla vide apud ipſum Hermog. to-
mo illo 4, in eo c. in quo de periodo tractat. Eſt por-
ro à verbo Χιάζειν deductum & NOMEN Χιασὸς, ex
hoc verò, ADVERB. Χιαστί. Eſt autē χιασὸς, (ſequen-
do interpretationē datam nomini χασμὸς, Decuſſatio)
Decuſſationis formam habens. Vnde apud Euſt. χιασοὶ
ζυγοὶ θυρῶν, item χιασοὶ πόρπακες. Apud eundem eſt Χιαστὶ
πίλλειν. ſed hoc eſt ab ipſis Chiis, vt ex eius expoſitione
cognoſces. At verò χιαστὶ κείμεναι ἀλῆαι apud Proclū in
Euclidem, pertinet ad illam huius vocis ſignificationē
de qua nunc agitur. Iam verò quoniā in hunc ſer-
monem ingreſſus ſum, ea quæ de aliis quoque literis in
mentem mihi nunc veniunt, addēda his cenſeo: quum
alioqui hîc omiſſa, aliū ſibi locum, minus fortaſſe com
modum, poſtulatura ſint. Primum autem in iis locū
LITERAE Λάμβδα dandum eſſe cenſeo, quòd plura
de ea quàm de cæteris dicēda nunc occurrant. Præmo-
nendusq; eſt lector, inueniri ETIAM Λάβδα. vnde eſt
Λαβδακισμὸς pro Λαμβδακισμός, vt infra docebitur. Sed
habet alios quoque vſus hoc Λάβδα. nam Heſychius ait
eſſe ὅπλον: (addens, eſſe στοιχεῖον ὑγρὸν καὶ ἀμετάβολον, id eſt
literam liquida & immutabilē. ficut & grāmatici vulgò
quatuor literas liquidas ſiue immutabiles eſſe tradunt,
λ, μ, ν, ρ.) In prouerbio autem quod Eraſm. ex Ariſtoph.
Cōcionatricibus affert, Δοκεῖς δέ μοι κἀν λάβδα κἀν τοῖς Λεσβίοις, fellatricē indicat, velut ænigmatē primæ literæ,
quæ cōmunis Leſbiis, & vitio quod ei genti tribuitur
obſcœna voce, videlicet λειχάζειν. Vide Λεσβιάζειν. A-
pud Herodotum Λάβδα nomē eſt proprium mulieris,
quæ erat filia Amphionis cuiuſdam ex iis qui Bacchia-
dæ inter Corinthios appellabantur. de qua Pythicū o-
raculum edicum fuit, Λάβδα κύει, πέζει δ' ὀλοίβοχον. &c.
Vide Terpſichorē, p. 202 meæ edit. Medicis autē quæ-
dā ῥαφή, id eſt ſutura, eſt DICTA Λαβδοειδής, SIVE
Λαμβδοειδής, Sutura tranſuerſa in poſteriore cranii par-
te, quam ſi à tergo ſpectes, figuram literæ Λ imitari vi-
debitur. Appellatur etiā λαμβδοειδὴς ab Actuario di-
uiſio venæ cauæ inferioris, qua in duo crura abit, paulo
ſupra initium oſſis ſacri. Eandem diuiſionē Gal. in lib.
De anat. ven. elemento ν comparat. Gorr. (Sonat autem
λαμβδοειδὴς, literæ Lambda formam habēs: eodē modo
quo DICITVR Ὑοειδὴς SIVE Ὑψιλοειδὴς, os quod-
dam in ſimilitudinē literæ Υ bicorne, pluribus officiulis
contextum, ad radicem linguæ ſitum. Sunt qui etiam
λαμβδοειδὲς appellent, cōmuni cum capitis ſutura no-
mine, à litera λ, quæ inuerſa, nō eſt valde diſſimilis lite-
ræ Υ) His addendum eſt NOMEN Λαμβδακισμός,
SIVE Λαβδακισμός, quo ſignificatur literæ λ crebra
& odioſa repetitio, vt quidā volunt. Fab. lib. 1, c. 9, Et illa
per ſonos accidunt quæ demonſtrari ſcripto non poſ-
ſunt, vitia oris & linguæ. ἰωτακισμοὶς, λαμβδακισμοὶς, &
ἰρρότητας & πλατυασμοὶς, feliciores fingendis nominibus
Græci vocant. Labdaciſmus (inquit Capella) eſt vbi
L plurimum diſſonat. vt ſi dicas, Sol & luna luce lucēt
alba leui lactea. At Diomedes lambdaciſmon eſſe ait ſi
lucem prima ſyllaba vel alma nimium plenè pronūtie-
mus. Quoniam autem is vno eodémq; loco nō de hac
tantùm voce, ſed de aliis quoque quæ eiuſdem generis
ſunt, agit, (nimirum de eo quoq; vitio quod DICI-
TVR Ἰωτακισμός, de eo item cui NOMEN Μυτακι-
σμὸς) totum eum locum huc afferam. Sunt præterea
pronuntiationis quædam vitia (inquit) quæ nonnulli
barbariſmos vocant: ἰωτακισμοὶ, λαμβδακισμοὶ, μυτακι-
σμοί: hiatus, colliſiones, & omnia quæ plus æquo mi-
núſue ſonātia ab eruditis auribūs reſpuuntur. Hæc vitia
proloquuti cauenda, controuerſiam de nomine perti-
nacibus relinquamus. Ἰωτακισμοὶ ſunt quū i litera ſupra
iuſtum decorē in dictionibus extenditur. λαμβδακισμοὶ
ſimiliter, ſi Lucē prima ſyllaba vel Alma nimiū plenè
pronuntiemus. Μυτακισμοὶ quoq; ſunt quū in fine par-
tis orationis inuenitur m litera, & ſequēs à vocali inci-

pit quæ non ſit loco cōſonantis poſita. Hæc enim ſcri-
bitur, nō autem pronuntiatur. vt, Quouſq; tandē abu-
tere. Tunc autē pronuntiamus m literam quū ſequitur
vocalis loco cōſonantis poſita. vt eſt, Tum Iuno æter-
num ſeruans. Hæc ille. quibus adiungam quæ & Ca-
pella eadem de re ſcripſit. Is, compoſitionis præce-
pta percurrēs, vitium eius maximum eſſe dicit, hiulcas,
& aſperas voces, iotaciſmos, metaciſmos, labdaciſmos,
homœoprophoron, dyſprophorō & polyſigma nō vi-
tare. Et paucis interiectis, Metaciſmus eſt quū pero-
coniunctio M literæ aſſiduitate colliditur: vt ſi dicas,
Mammā ipſam amo, quaſi meam animā. Labdaciſmus
eſt, vbi L plurimū diſſonat. vt ſi dicas, Sol & luna luce
lucēt alba leui lactea. Iotaciſmus, Iunio Iuno Iouis iure
iraſcitur. Hæc illi: ego verò puto breuius & generali?
poſſe dici, in vnoquoque horum nominum reſpici ad
eiuſdē literæ nimium crebram & odioſam repetitionē
ſiue iterationē. Idq; ex Suida etiā coniicio, qui VER-
BVM Ῥωπακίζειν eſſe ait τοῦ ρ στοιχείου συνεχῶς χρῆσθαι. id
eſt, Litera ρ aſſiduè vti, ſiue identidem. Nec enim dubiū
eſt quin ab hoc verbo itidem ſit DICTVM Ῥωπακι-
σμὸς, Aſſiduus literæ ρ vſus, Frequens literæ ρ repetitio.
(In v.l. EST & Ῥωπάζω, Literam ρ in pronuntiādo ſæ-
piuſculè itero) Quemadmodū autem habes Ῥωπακίζειν,
ex quo Ῥωπακισμὸς, ita Γωπακισμὸς & Λαμβδακισμὸς &
Μυπακισμὸς ex Γωπακίζειν & Λαμβδακίζειν & Μυπακίζειν eſ-
ſe ſciendum eſt, licet horum exempla non afferantur.
Cæterùm quod ad hoc poſtremū verbū attinet, ſcribo
primam eius ſyllabam litera υ. quanuis in eo quē pro-
tuli Diomedis loco nō μωπακισμοὶ ſed μυπακισμοὶ ſcriptū
eſſe, & apud eundem legi itidem Metaciſmi, paritérq;
apud Capellam, minimè ignorem. Sequor enim potius
ſcripturā quæ apud omnes reperitur, videlicet Mu, quū
de hac litera agitur. Sic in verſu qui cōplectitur argu-
mentum libri μ Iliadis, Μῦ δμάχη θεῶν· πῖχος, ὁ δ' ἔκθορε
φαίδιμος Ἕκτωρ. Interiiciūtur autē ſuperuacaneæ alioqui
literæ in μυπακισμὸς ad vitandā cacophoniā. Sed &
hoc addēdum de VOCVLA Mu, eā apud Ariſtoph.
inueniri initio Equitū, vſum etiam alium habentē, ni-
mirum pro flebili ſono poſitā. Ibi enim quidā ξωνυ-
λίαν κλαίοντες, hunc ſonū edunt, Μύ μῦ, μύ μῦ, & ita dein-
ceps per totum iambicū verſum: vbiq; μύ in priore lo-
co ſcripto, at μῦ in poſteriore: hoc videlicet producto,
illo correpto, ad efficiendū ex binis iambum. Quine-
tiā VERBVM Μύειν hinc originem habere ſciendū
eſt. Eſt enim μύειν, Clauſis labris quendā ex naribus ſo-
num emittere, qualis eſt gementium. Exponitur autē &
Muſſo, ſiue Muſſito. vt apud Ariſtoph. in Theſmophor.
τί μύεις; πότερα πεποίηκ' καλῶς. Sic Bud. apud Plut. de Cæ-
ſare Rubiconem tranſeunte, μύσας; πρὸς λογισμῷ, Secum
muſſans inter reputandum facinus. Affert & ex Baſilio
ἔνεστι μύσας. Idem teſtatur Gazā reddere Mutire & Stri-
dere, apud Ariſtotelem: ex quo affertur, μύει δὲ τεκμὸν
ἀρίστον, De animal. lib. 4. Item μύουν δὲ γένεσιν, de delphino,
lib. 8. Hinc autē eſt VERBALE Μυσμός, quod de pi-
ſcibus itidē vſurpatur ab Ariſtotele, veluti quū De hiſt.
an. lib. 9, dicit de ſiluro, γινώσκεται δὲ ὑπὸ τῆς ἀλιέων ὃ αὐ
τύχη ὠοφυλακῶν. ἐρύκων δὲ πρὸς ἰχθύδια ἄπτει, καὶ ἦχον ποιεῖ καὶ
μυσμόν. Alioqui, ſequendo id quod de propria verbi μύ-
ειν ſignificatione dictum fuit, eſt propriè Sonus qui la-
biis occluſis ex naribus emittitur: qualis eſt gementiū.
vnde exponitur etiā γογγασμός. (Poteſt etiam reddi Muſ-
ſatio, ſeu Muſſitatio: vt μύειν Muſſare, ſiue Muſſitare)
A Suida muris quoque ſonus eſſe dicitur: ſed quod o-
lim apud Suidam repoſui ex nuda coniectura, videlicet
μ pro μυῶς, id nunc ex vet. etiā codicis autoritate poſ-
ſum reponere: vt videlicet legamus apud eum, Μυσμός,
ὁ γογγασμός, καὶ ὁ τῶν ἵππων· non autē, ὁ τῶν μυῶς. quem tamē
errorem ſequuntur v.l. In quibus eſt ETIAM Μυσμὴ,
quo dicitur ſignificari Sonus nariū irriſioni plerūq; di-
catus, & Reprehēſio. Vnde eum qui citra reprehēſionis
morſum agit, vocari ἀμύμονα, detracto σ. Affert quidem
& Bud. μυσμὸς ex Heſ. expoſitū χλθυασμός, ſed apud eum
nō reperio. Eſt porro & Μύζω quod ſignificat Sugo:
pro quo dicitur ETIAM Μυζέω, ῶ. Xen. ἀνάβ. lib. 4,
δεῖ δέ, εἶπε δι' ὑφῶν, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοῖς καλάμοις.
Altero autem vſus eſt Plut. de Demoſthene loquens,

φαρμακὸν ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι, μυζήσας ἀπέθανε. Inuenitur etiam PARTIC. Μυζῶντες apud Suid. quod exp.
ἐκπτέζοντες. Horum autem cōpoſita, nec nō alia huc pertinētia verba, in ſerie alphabetica ponenda erūt. At verò Etymologus ineptè & imperitè literā μω inde nomē acceptiſſe ait quòd huius pronuntiatio μυσμὸν quendam habeat: quū contrà illa litera μω huic μυσμός, vel potius verbo μύζω, ex quo eſt μυσμός, originē dederit. Nec verò his de μω ineptiis contentus, ſimiles, ſed maiores, de litera νυ affert: nimirum literam νυ nomine hoc donatā fuiſſe quoniam νυσμὸν πνεῖ ἐχᾷ ἡ τοῦτον ἐκφώνησις. Scilicet verò vt idem etymū literæ ν, quod & literæ μ, dari poſſet, vox iſta νυσμὸς ad ſignificationem vocis μυσμὸς pertrahenda fuit: quum alioqui nihil in ſignificatione cōmune inter ſe habeant. Sed & hoc ſciendū eſt, antequā dicēdi de litera Μῦ finē faciam, eam à Democrito VOCATAM Μῶ, vt teſtatur Euſt. ex Rhetorici lexici autoritate. Quemadmodū autem ex μω deriuantur illa vocabula, ita ex litera ρ factam eſſe vocē ῥοῖζος ſciendū eſt: necnon ex aliis alias. Ita enim ex β traditur eſſe ortū nomē βόμβος, ex ζ autem verbum ζέειν, ex ξ verbū ξέειν. deniq; ex σ verbum σίζειν, vnde σισμός. Adeo vt ῥοῖζος eſſe dicatur ὁ κῦ τὸ ῥῖγος, itidémq; in cæteris. Sed quoniā litera σ plura ex ſe deriuata habet vocabula quàm reliquæ iſtæ, ex quibus eſt etiam vnū quod ad ea pertinet cōpoſitionis vitia de quibus ſermo paulo antè fuit, de vocibus ex illa deriuatis hîc agere, iiſque tractatū hunc claudere inſtitui. Prius tamen lectorem monebo, quod ad ipſam literam attinet, eam non eſſe indeclinabilem vt cæteræ: ſed inueniri etiam PLVR. Σίγματα, σιγμάτων. Xen. Hell. 4, οἱ δὲ Ἀργεῖοι ὁρῶντες τὰ σίγματα ὅτι ὑπὸ ὑπὸ ἀσπίδων, ὡς Σικυωνίοις, οὐδὲν ἐφοβοῦντο. Et paulo pòſt, τὰ σίγματα ζῶντα. Genit. autē σιγμάτων legitur apud Platonē comicum, in hoc verſu, Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Quē affert ſch. Euripidis, propter hunc ſenariū quem in eo irriſum eſſe ait, ex Medea, Ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Euſt. in illo Platonis comici verſu poſt ἔσωσας addit ἡμᾶς: ſed abūdare manifeſtū eſt. Cæterùm quāuis dicatur ὁ σίγμαῦος, nihilominus tamē dicitur & τὸ σίγμα, (eodē modo quo τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα, itidémq; in reliquis) vt apud Athen. lib. 10, ἀποχέσαι τὸ σίγμα. (Hoc quoq; ſciendū eſt, σίγμα non ſolùm eſſe nomen literæ, ſed exiſtimari eſſe & nomē menſæ aut potius cœnaculi ſemirotūdi, inſtar hemicycli & lunatæ teſtudinis, à ſimilitudine huius literæ. Sed de hac eius forma Ϛ intellige. Habetur enim bis apud Martialem, & apud Lampridiū, vt oſtendēt Lat. dictionaria. Venio ad ea quæ ex huius literæ nomine deriuata ſunt. In iis primum PONO Σιγμαοειδής, SIVE Σιγμοειδής, Formā habens literæ ſigma. vt σιγμαοειδὴς Thracia dicta fuit. Apud medicos σιγμοειδεῖς dicuntur membranulæ tres, ad orificiū venæ arterialis poſitæ. Itē χόνδροι σιγμοειδεῖς, & ἀπόφυσις σιγμοειδής. Intelligendum autem de hac literæ forma Ϛ. Vide Gorr. Sequetur NOMEN Ἄσιγμος, ου, ὁ & ἡ, Carens litera Sigma, vt ἄσιγμος ᾠδὴ apud Athen. lib. 10, περὶ τοὺς ποδεύοντας Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως τὴν ἄσιγμον ᾠδήν, ἥτις ὀδηρέφετο κένταυροι. Paulo pòſt, ὑμνῶν ἄσιγμος. Eodem lib. οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν ῥείθρων. Apud eundem, & eodem libro, atq; adeo paulo ante priorem illum locum in quo dicit τὴν ἄσιγμον ᾠδήν, legimus τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδήν. Vbi niſi reponendum ſit ἄσιγμον ποιηθεῖσαν, fuerit participiū ex verbo Ἀσιγμοποιέομαι ὅμαι: præcedēte voce ACTIVA, Ἀσιγμοποιέω, ῶ. Compono nō vtendo litera σ, Carmen compono in quo non vtor litera σ. Et ita ᾠδὴ ἀσιγμοποιηθεῖσα, Ode compoſita abſque litera σ. Illi autem Ἄσιγμος opponitur NOMEN Πολύσιγμος, Abundās litera σ, Frequenter repetitam habens literam σ. vt ille ex Euripidis Medea verſus. At verò apud Capellā legimus Polyſigma, inter vitia compoſitionis. aitq; Polyſigma eſſe vbi S litera crebrius geminatur: vt Soſia in ſolario ſoleas ſarciebat ſuas. Habeat præterea hæc litera factū ex ſoni ſui imitatione (vt antea dictū fuit) VERBVM Σίζω. quod dicitur de ſtridore ſeu ſibilo quē emittit ferrum candens quū in aqua extinguitur. Hanc enim eius eſſe ſignificationem apparet ex Hom. Od. 1, de oculo Polyphemi qui ἔσιζεν ἐλαΐνεῳ δόρει μοχλῷ veluti ferrum (candens videlicet) quod aquæ immergitur.

Sic de eo quod frigitur: vt piscis qui frigitur in sartagine, dicitur σίζειν. Athen. vel potius Clearchus apud Athen. l. 7, ὥσθ' ὑπὸ τῆς ἀφύης loquens, οἱ μὲν Ἀρχέστρατον ὀπτὸν βάλλοντες κεκλύοντον ὅτι θερμὸν πίγανον σίζεται ἀφαιρεῖν. quibus additur, ἅμα δὲ ἡ ἥπατα καὶ σίζει καθάπερ ὀξύλαβον ὀξύς. vnde dicitur, εἶδε τῦρ ἀφύν. Tale est apud Aristophanem in Acharn. ἡ δ' ὀπῆνωψὴ σίζουσα πάσχαλος. vbi scholiast. ζέουσα, ὡς ὅτι πηγανιζομένη, ᾗ ἦχον ἀποτελοῦσα. Dicitur σίζειν & de vento: quod ex Fabio affertur. Pollux σίζειν proprium esse putat auium quæ κόψυχοι dicuntur. HINC Σίζις ET Σιγμός, Stridor qualis est ferri candentis dum in aqua extinguitur. Potest autem & Sibilus reddi. Aristot. Meteorol. libro 2, de tonitru, τὸν ὑ φόρον ἐκπεσβεννυμένου πυρὸς καὶ σίζειν εἰ βροντῶ λέγουσι. Idē inferius, ἐστὶ δ' ἡ σίζις, μακρὰ ζέσις. Potest & de stridore illo dici qualis est piscis qui frigitur. Eust. esse ait τὸν τῆς σ ἦχον. At verò COMP. Ἐπσίζειν, dicitur de eo qui canes instigat in aliquē, seu incitat, sibilo quodam. Aristoph. Vespis, κἄθ' ὅταν οὖτός γ' ὀπισθή, Ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν ὦν' ὀπῤῥύξας, ἀχρίως αὐτὸς ὀπισθεν ἄς. Sed pro τὸν ἐχθρὸν repono ἡμῖν ἐχθρῶν. Illud quoq; ὀπῤῥύξας mihi suspectum est. Apud Hes. est ETIAM Ἐπσιγεῖν, quod exp. κυνηγετικῶς παρορμᾶν, id est Incitare venatorum more, vt nimirum illi canes aduersus feras incitāt. Sed hoc ὀπσιγεῖν ab eadem origine esse nō puto: quin potius esse à VOCE Σίγα, qua pastores vti soliti sunt ad gregem, vt eum ad festinandum incitarent. Theocr. idyll. 4, — σίτθ' ὁ Λέπαργος, Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις; Eust. σίγα apud Theocritū esse dicit aduerbiū πάχρις δηλωτικόν. Alibi verò SCRIBIT Σίγε, afferens σίγε ἀμνίδες. Hes. habet Σίγα quod esse ait ὀπτῴνημα αἰξίν. atque ita peculiare esset caprariis: quū tamē latius patere eius vsum videamus. Eundē porro vsum habere VOCEM Φίγα tradit Eust. veluti quū dicitur φίγα μαλιάδες, & φίγα μελίαι, item & φίγα ῥοιαί. Ita enim hæc scribuntur apud illum. qui etiā addit nympharum hæc esse nomina. At Pollux coniunctim habet SCRIPTA Φιγαμαλιάδες, ET Φιγαμελίαι, ITEM Φίγαροι, quæ iuuencularū lusum fuisse tradit, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent, simul ὑφηνῶσαι πὰς νύμφας. Vnde fit vt alteram lectionem lubentius sequar. Ad φίγαροι quidem certè quod attinet, non dubium est quin factum sit ex Φίτπα ῥοιαί.

ΚΑ'ΒΟΣ, υ, ὁ, Mensuræ frumentaceæ genus. μέτρον σπικόν, inquit Hes. idémq; Suid. Quinetiā Pollux κάβον esse dicit σίτου μέτρον: & ex eo factū vt κάβασον appellarint τὸν ὥσθ' ἡμῶν ἄπλησον. Pro quo κάβασον, apud alios legi καβαισον docebo paulo post. Hoc addo, Hesychiū, postquam dixit κάβον esse μέτρον σπικόν, addere, καὶ οἰνικόν. deinde, οἱ δ' τοιεῖδα. Etym. pro μέτρον σπικόν habet, non sine manifesto errore, μεπισπικόν. Natum autem esse errorē ex compēdiaria nota cuius significatio non animaduersa fuerit, mihi sit verisimile. Inuenitur porro & NOMEN Κάβη, apud Suidam, expositum τροφή, id est Cibus. Vide Καβηξ.

Κάβαισος, ου, ὁ, (VEL Κάβασος, vt quidem apud Pollucem legitur) Edax, Vorax, Qui cibo est inexplebilis. Ab Hesychio exponitur generaliter ἄπλησος: at verò Polluci κάβασος est ὁ ὥσθ' ἡμῶν τροφὴν ἄπλησος. Vterque alioqui eandem eius derivationem tradit, videlicet ab illo καβος, de quo dictum modò fuit. Existimo autem, quum καβος sit mensura frumentacea, καβαισον propriè dictum fuisse eum qui multum frumenti seu panis frumentacei ederet: q. d. frumenti edacem siue voracem. Sic apud nos Lemouices propter panis edacitatem καβαισοι appellari possint. Cæterùm si καβος de vinaria quoque mensura dictum sit, (vt Hesychius testatur) videtur καβαισος dici etiam de egregio potore vini potuisse. Cuius tamen significationis nullam mentionem ab vllo factam reperio. Atque adeo Pollux & Suidas minimè illam agnouisse videntur. Pollux enim postquam dixit κάβασον nominatum fuisse τὸν ὥσθ' ἡμῶν τροφὴν ἄπλησον, subiungit, ὡς καὶ οἰνῶν τὸν πολυπότην, πίθον. Suidas autem, si quidem sequamur vulgata eius exemplaria, videri quidē possit iis verbis quæ addit, alteram illam nominis καβαισος significationem confirmare. At si fidem adhibeamus veteri meo codici, (vt certè hìc, si vsquam alibi, fide dignum esse manifestum est) eadem cum Polluce dicere Suidam comperiemus. Postquam enim dixit καβασον dici τὸν ἄπλησον, quia κάβος est μέτρον σπικόν, adiicit, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς, vt quidem habent vulg. exemplaria. Vbi prima fronte dixerit aliquis subaudiendum duntaxat καλοῦμεν, aut tale verbum, cum aduerbio οὔπω. perinde ac si scriptum esset, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς οὔπω καλοῦμεν: vel, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς ὁμοίως καβαισον καλοῦμεν. Sed aliam eius fuisse mentem indicat vetus codex: in quo post ἡμεῖς habetur πίθον, hoc modo, καὶ τὸν μέθυσον ἡμεῖς πίθον. sub. καλοῦμεν. (Obserua autem obiter & vsum hunc NOMINIS Πίθος, ex Poll. pariter & Suida) Idem codex habet καβασος, (vt Hesychius & Etymol.) non καβαισος, vt vulg. exemplaria, quorū tamen fidem sequuntur v. lex. vtpote in quibus annotetur dici καβασος, vel καβαιτς. Apud Hesychium legitur ETIAM Κάβησος, & quidem non solùm pro Thracicæ vrbis nomine, (vt apud Etymol. & Suidam) sed & in illa significatione quæ data fuit præcedenti καβασος. Nisi fortè irrepsisse apud Hesychium putandum est καὶ ἄπλησος post πόλις Θράκης, ἡ καὶ Γαρίδρος. Apud Stephanum legitur Καβασός, gemino σ scriptum, & accentu in fine collocato. Diciturque ab eo esse vrbs Thraciæ: Hellanicum tamen Lyciæ eam tribuisse. Apionem tradidisse eam esse κώμιον Cappadociæ. Et Eustathius quum dixisset Κάβησον esse vrbem Hellespontiacam, vel Thraciæ quæ est ad Æmum: subiungit, οἱ δὲ Καππαδοκίας φασί, τὰ λεγόμενα Καβῆσα. (Vbi obserua ETIAM Καβῆσα) Legitur autem hinc factum loci ADVERB. Καβησόθεν apud Homerum Iliad. 7, Πέφνε δ' Ὀθρυονῆα καβησόθεν ἔνδον ἐόντα. vbi Stephanus legit καβησοῦ ἐν, cum ου, ii modò eius vulg. exemplaria non mentiuntur. Apud eundem certè sunt ἐθνικὰ NOMINA Καβήσιος ET Καβησίτης, vnico σ. Verùm vt ad Κάβησος reuertar, positum etiam pro ἄπλησος, sciendum est huic scripturæ aliisque addi vnam posse, VIDELICET Κάβασος: quam tamen mei duntaxat lexici veteris autoritate confirmare possum.

Inuenimtur præterea duo NOMINA Κάβηξ ET Κάβαξ. quorum prius significationem habet cum præcedentis καβασος significatione conuenientem: at posterius non item. Nam Κάβηξ quidem dicitur à Suida esse auis quæ alio nomine larus: & ab edacitate λάρος esse appellata (non tamen ab illo Κάβος deducendo, sed à voce Κάβη, qua significetur τροφή, id est cibus) eiusque meminisse Euphorionem hoc in versu, Τῆς οὐδὲ ἄβγαι, οὐδὲ κρυεροὶ καβῆκες. At verò Κάβαξ ei, sicut Etymologo, est πανοῦργος.

Καβλέει quoque (si significatio spectetur quam illi dat Hesychius) ad κάβος seu κάβη pertinere iudicetur. exponit enim καταπίνει. quod certè aptè dicitur de iis qui sunt ἄπλησοι. Sed apud cæteros lexicographos istud verbum minimè reperio. Ac NOMEN Κάβλημα quod alioqui ex verbo illo factum videri possit, apud eundem Hesychium significationem nullo modo affinem illi habet. Exponitur enim ab eo ὑπόστρωμα, dicitúrque esse Laconum. Apud eundem est ETIAM Κάβλη, quo significatur à Paphiis μάνδαλος τῆς θυρῶν. Ibidem LEGITVR Κάβηλος, significans ὁ ἀπεσκολυμμένος τὸ αἰδοῖον, Recutitus, Verpus, Apella. Sed addit, οἱ δὲ ὄνομα κύμιον. vbi fortasse deest κύμιον. Credibile enim est eum scripsisse, οἱ δὲ ὄνομα κύμιον. sub. εἶναι λέγουσι. id est, Alii autem nomen proprium esse dicunt. Apud eundem (interiecta tamen voce Κάβησος) legitur Κάβηλος, quod esse ab eo dicitur πηλὸς πλεκτός. Sed meritò suspecta hìc scriptura ista κάβηλος fuerit: tum quòd sit interiectum vnum vocabulum inter alterum κάβηλος & hoc: tum etiam quòd series alphabetica scripturam aliam postulet.

ΚΑΓΚΑ'ΖΩ, F. κάσω. P. κακα. Cachinnor, id est Effusè rideo, vel Risum effundo. Factum puto per onomatopœiam, imitando sonum qui in profuso risu editur. Eunapius apud Suidam οἱ δὲ Οὖνοι, πλατὺ καγχάσαντες ὤχοντο.

Καγχαζω, Conuitior βλασφημῶ, inquit Suidas, citans ex Sophocle, πάντων καγχαζόντων γλώσσας.

Καγχασμός, οῦ, ὁ, Cachinnatio, id est ipsa cachinnādi actio: vel Cachinnus, Risus profusus. ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχαστής, οῦ, ὁ & Καγχαστικός, Cachinnator, id est Qui lubenter cachinnatur. Bud. ex Polluce.

C. Ἀνακαγχάζω, præpositione ἀνὰ augente significationem simplicis καγχάζω. Plato 1 De repub. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐπιεῖπε καὶ ἐλέγετο, παμμέγεθες ἐπῆκει ἀνακαγχάσαι.

O. Ἐκκαγχάζω, præpositione ἐκ itidem augente significationem simplicis καγχάζω. Xen. Symp. Κεπόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ὅτι τοῦ οἰκτισμοῦ αὐτοῦ. Arist. Ethic. 7, καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν.

C. Ἐπικαγχάζω, vt πύπτοις τοῖς λόγοις ὀπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ὀπὶ πύπτοις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum sustuliissent. Ἐπικαγχάζω, ὀπιγελῶν. Hesyc.

¶ Καγχλάζω, idem quod καγχάζω. Athen. 175, ὁλίοθου πεκνομένου, αὐτός τε ὁ Ἀνίπολος ἔπεσε καγχλάζων. De qua lectione nos dubitare non sinit Hesychius qui habet, καγχλάζει, ἀθρόως γελᾷ.

¶ Καγχαλάω, F. ασω. P. ακα, Exulto, Summo gaudio afficior. Hoc verbo vtuntur poetæ, & soli quidem, vt opinor. Homerus Iliad. κ, Κογχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. vbi annotat Eustathius, ἔστι δ' ὅμως τὸ καγχαλόων ὀπιπαπκώτερον τοῦ χαίρειν· ὅγε καὶ ὅν τοῦ χαλᾶν τῇ ὀκλύσῃ τοῦ θορύβου. Hesychius tamen καγχαλᾷ exponit etiam simpliciter χαίρει, item γαυελᾷν. Idem καγχαλαα exponit non solùm χαίρει, & ἡδέται, sed etiā, γελᾷ, id est ridet. Quod autem ad etymon attinet, Eustathius in Odyss. ψ, scribit itidem, καγχαλόωσα ἤγουν χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίοντων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη. Quibus assentiens ipse Hesychius, postquam καγχαλαα explicauit ἡδέται, addit, ἀπὸ τοῦ ὀχαλάσαι πλὴν ψυχὴν ἔχειν. Et rursum, καγχαλᾷ, χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, ἀνίεμαι. Ego tamen non aliunde καγχαλάω quam à καγχάζω deduci existimo, quòd profusus risus summæ lætitiæ sit argumentum.

Καγχαλίζομαι etiam est χαίρω (id est gaudeo) Hesychio: & ἱλαρύνω.

Καγχάομαι, ῶμαι, secundum eundem significat γελοιοπάκτως, id est, Rideo incompositè.

ΚΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, vel Κάδδος (illud tamen malo) Vas vinarium, οἴνου ἀγγεῖον, Cadus, Dolium, vel Doliolum. Herodotus apud Pollucem, καὶ Φοινικίου οἴνου κάδδον. Sunt qui ex Dioscoride referant, decem congiorum fuisse capacem, sicut & metretam: quum tamen alii scribant duodecim. Plinius (inquit Budæus) libro 14, capite 16, cadum pro metreta dixit. Ab Hesychio exponitur κεράμιον, quod significat testam siue amphoram. Philochorus (inquit Pollux col. 381) tradit amphoram (ἀμφορέα) vocatam fuisse à veteribus κάδδον: & dimidiam amphoram (ἡμιαμφόριον) appellatā fuisse ἡμικάδδιον. Epicharmus tamen distinguere videtur κάδδον & ἀμφορέα, scribens, Οὔτε ὀν κάδδῳ δηλοῖμι, οὔτ' ὀν ἀμφορεῖ. Apud Latinos itidem scriptores, & poetas præsertim, Cadus nomen est vasis vinarii, habétque priorem breuem, sicut & in versu Græco quem affert Suidas. ita vt secūdum eos κάδος non κάδδος scribendum sit. Esse autem ab ἔχαδον deriuatū suspicatus sum, mutata tenui in aspiratam, donec כד cad Hebræis pro hydria alióque vasis genere in vsu esse comperi.

¶ Accipitur & pro poculo è quo bibitur: vt Anacreonti apud Athenæum lib. 11, pag. 191, οἴνου δ' ἐξέπον κάδον. Quæ verba corrupta sunt apud Pollucem: qui etiā scribit κάδδον à Bœotis vocatum fuisse σκύφον. ¶ Ab eodem affertur hic Aristophanis locus, Εἰς κάδδον πνὰ λαβὼν οὐρει. Ex quo colligi posse videtur κάδδον fuisse etiam vas matulæ vsum præstans.

Κάδος, Vas in quod calculi immittebantur, Situla siue sitella suffragiorum, Bud. Aristoph. in Auibus, Οὐκ ἀποστοβήσεις; οὐκ ἀπόιοιτς τὼ κάδω; Paulo pòst, Ἐγὼ δ' σοῦ γε τὼ κάδω δίφκεδῶ. Vbi schol. τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορικοὺς εἰς οὓς τοὺς ψήφους καθιᾶσιν. Vide καδίσκος. ‖ Κάδδος, vnde κεκαδδίδηται, vide in ἀπομαγδαλιά.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel Καδδίσκος (dimin.) Paruus cadus, Parua testa. Pollux inter vasa vinaria sicut κάδους & ἀμφορεῖς, ita καδδίσκους & ἀμφορείσκους ponit. Citatur ex Nonno pro situla quæ in puteum demittitur.

Καδίσκος sicut & κάδος, Vas in quod calculi coniiciebantur. καδδίσκος μὲν οὖν (inquit Pollux) δεῖν ἀγγεῖον ᾧ τοὺς ψήφους ἐκκαθίεσαν. Demost. ποὸς Εὐβουλίδην, 110, Καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ψήφους ἕκαστος τοῦδε πύτνον ἐνέβαλον εἰς τὸ καδίσκον. Erant autem duo καδίσκοι (inquit Budæus) vt colligimus ex Antiphonte κατὰ Λεωκράτους, 151. vnus in quo absolutorii calculi ponebantur, alter in quo damnatorii. Idem in Comm. ex quodam loco scholiastæ Aristophanis elici posse dicit duas fuisse amphoras, aut duos cadiscos in quos iudices calculos mittebant: alterum ἄκυρον vocabant, & ὑστέρου, & τὸν θανάτου, in quo αἱ τῆς καταδικαζόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ αἱμαιροῦσαι: alterum appellabant κύριον, & ὕστερον & τὸν ἔλεον, in quo αἱ τῆς ἀπολυόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ σῴζουσαι. Isæus 77, εἰς καδίσκος ἡμῖν τεθήσεται, perinde ac si diceret Consortes litis fumus, Bud.

Καδίον, ου, τὸ, (diminut. aliud) Paruus cadus. Item Pera. Καδίον τοιμενικόν, Pera pastoralis, 1. Regum cap. 17. Bud. Ἡμικάδιον, ου, τὸ, Dimidius cadus, vt ἡμιαμφόριον, dimidia amphora. Philochorus apud Pollucem libro decimo scribit veteres ἡμιαμφόριον vocasse ἡμικάδιον, sicut ἀμφορεῖ κάδιον.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ. P. αρκα, Purgo, Mundo, Homerus Odyss. χ, — ἠδὲ τε σπίζας ὑ δαπὴ καὶ σίγλοισι πολυτρήτοισι καθαίρει. Athenæus lib. 7, πάντα σίλον καθαιρεῖν. Passiua vox Καθαίρομαι, Purgor. Arist. De mundo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται. Herodot. lib. 5, καθαρθεῖσα πυκνῶν αἱμάτων. Dicuntur etiā καθαίρεσθαι qui purgantur medicamento. Plut. in Præcept. de sanit. αἴγισα πολλας ἡμέρας κεῖνται καθαιρόμενοι, καὶ καθαπασσόμενοι, καὶ θεραπεύοντες ἰατροί. Et mulieres καθαίρεσθαι dicuntur quum purgantur per menstrua. Plutarchus Lycurgo, καὶ τοῦ ὀν τοῖς κοινοῖς καθαιρομένων γυναικῶν.

Καθαίρω, Expio, Lustro. Καθαίρειν στόλον, Lustrare classem, Appian. lib. 5. Bell. ciu. Idē, οὕτως μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ναυπικὰ καθαίρουσι. Καθαίρω καθαρμοῖς, pro Expiationem adhibeo (q. d. Expiatione expio) citatur ex Platone De leg. Et καθαρθήτω καθαρμοῖς, Expiationibus expietur, ex eodem. Idem, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, id est (inquit Budæus) Abluemus, expiabimusque, eáque nos abdicabimus. Subiungitur autem vox actiua, ἡδὺ δρόντες ὅσπις τὰ πιαῦτα δεῖ. ὃς καθαίρειν, ἔπτε τῶ ἱερέων, ἔπτε τῶ σοφιστῶν. Affertur & ex Hermogene, ὅτε καθεσάμενος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, pro Neque à sceleribus expiatus.

Καθαίρω, Flagris cædo. καθαρθῆναι enim Hesychius exponit μαστιγωθῆναι. Et Theocriti scholiastes in Idyll. 5, ἐκάθηρε esse dicit ἐμάστιγωσε; item αὐτὴ τῶ ἔτυπτε καὶ ἔδεδαρε. Ibidem ponit & aliam explicationem sensum obscœnum habentem. Pro illa autem expositione citat hæc Aristophanis, πόδει τοὺς πλθρας καὶ ἐκάθηρεν.

Καθαρμός, οῦ, ὁ, Purgatio. Item Expiatio, Lustratio. Plutarchus Sympos 3, καὶ τὴν διαιταν καὶ τὸν καθαρμὸν ᾧ χρῶντο Σκύθαι ὥσθ' τοὺς κάμνοντας. Plato De republica 2, λυσίς τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plutarch. καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Lustrare exercitum. Idem, ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, scelera expianda.

Καθαρμός pro καθαρμα, id est pro piaculari homine. vide in Κάθαρμα.

Κάθαρμα, ατος, τὸ. Purgamentum. Pollux libro 5, cap. 46, τοῦ ὀν τοῖς ποιόδοις καθαρμάτων ὀκβλητότερος. Cui loco consentanea est hæc expositio Ammonii, καθάρματα, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτούμενα. Budæus tamē in Annotat. post. in Pand. κάθαρμα ait ad verbum significare purgationem & piamentum: quum alioqui sordes illæ purgamentum vocētur non purgatio. Quare purgamentum ac piamentum ipsum scripsisse suspicor. D. Paulus epist. 1. ad Cor. cap. 4, ὡς περ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων τοῦτο ψῆμα ἕως ἄρτι. Ita enim legit

Budæus, & ita in veteri quodam exemplari me quoque legere memini: quum tamen magis recepta sit altera lectio, ὡς περικαθάρματα, quam suspicor ex ὡς περὶ καθάρματα factam. Retinendo autē περικαθάρματα, præpositio pondus addet, quasi quis dicat (▇) sordes vndique euerrendo collectas, id est ἀποσαρώματα, vt schol. Græcus exponit. Vide & aliā interpret. huius loci paulo póst. Eustathius καθάρματα dici ait παρὰ ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους. Erit igitur κάθαρμα qui & ἀπὸ τῶν πάλαι περιόδοις καθαρμάτων ἐκβληθέντος dicitur in illo Pollucis loco, & συρφετός: aptissimeque (vt opinor) exponetur Latina voce Quisquiliæ, seruata metaphora. Luc. p. 45, καὶ ἀξιονειδίζει αἱ δράπεδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. Et Philo, καθάματα καὶ περιοχλήματα καὶ γῆς ἄχθη καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀποκαλοῦσι. In his enim & similibus locis καθάρματα videntur potius dici viles homines, contemptique & abiecti, quam scelesti: de qua significatione statim dicetur.

Κάθαρμα, Id quod ad purgandum adhibetur, siue ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares, id est pro patriæ lustratione expiationéque deuoti. (qui & sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius scelera luebantur, quique ad auertendam deorum iram mactabantur. Vide schol. Aristophanis & Suidam. Huc referens Budæus dictum Pauli, ὡς περὶ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, hanc esse ait eius sententiam, Nos tanquam piacula mundi facti sumus, & succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret, Non minus apud gentium vulgus detestabiles quam illi qui diris execrationibus onerati atque obruti, pro salute publica abiici olim solebant. Herodotus (vt idem docet) καθαρμὸν pro κάθαρμα dixit in Polymnia, hominem piacularem, & pro patriæ lustratione expiationéque deuotum, καθαρμὸν τῆς χώρης ποιεύμενοι ἀνθρώπων ἀθάματα τὸν Αἰόλου. Porcello qui ad expiationem immolabatur impositum fuisse hoc nomen, tradunt schol. Aristophanis in Acharn. & Hesychius. Hinc igitur fit vt κάθαρμα vocetur homo sceleratus, & neutrum genus ita vsurpetur vt quum Latini hominem vocant scelus. Aristoph. Pluto, Τοῦζειν δὲ καὶ πολμᾶτον ὦ κάθαρμα τί; Æschin. in Ctesiph. ἀλλ' οὐ λέξεις, ἔφησι αὐτὸ κάθαρμα ζῆν τὸν τοιοῦτον ἀρετῶν. Itidem Demostheni κάθαρμα est ὦ μισόδημε μιαρία ἀρετῆς. Pro corona, σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ πίστις τις μεπυσία, ἢ καλῶν, ἢ μὴ τοιούτων;

Κάθαρσις, εως, ἡ, Purgatio, Expiatio. Plato Cratylo, πρῶτον μὲν γὰρ ἡ κάθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὸν ἰατρικὸν καὶ κατὰ τὸν μαντικόν. Galeno & aliis, καθάρσεις ἔμμηνοι, purgationes menstruæ mulierum, quæ etiam τὰ ἔμμηνα & καθαμηνία, item τὰ γυναικεῖα, Latinis menses & menstrua.

— Αὐτοκάθαρσις, Ipsamet purgatio. Naz. De baptismo; Χριστὸς μὲν γὰρ αὐτοκάθαρσις ἦν. Vel, Per se purgatio erat. Sic dicitur vt αὐτοαλήθεια, & alia.

— Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, Sordes, Immunditia, Spurcitia. Demosthenes κατὰ Μειδίου pag. 230. pro summa improbitate (vt impurum hominem dicimus scelestum) τοῦτον οὐκ ἔχον ὅθεν ὑποβολιῶ ἀκαθαρσίας. Vide ἀκάθαρτος.

— Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purgatorius, vel Purgatiuus, Purgandi vim habēs. Item Expiatorius. Februarium mensem καθάρσιον posse dici tradit Plutarchus. nam (vt scribit Ouidius) Februa Romani dixere piamina patres. καθάρσιος φύσις, Nazian. καθάρσιον ὕδωρ, Nonno Lustralis aqua. Citatur & ex Aristotele, καθάρσιος Ζεύς, Expiator Iupiter.

Καθάρσιον, ου, τὸ, (substantiuè positum) pro κάθαρσις, vel καθαρμός, Expiatio, Lustratio, vel Piaculum. Greg. in Encom. Macc. πάντες τὸ λαοῦ καθάρσιον. Idem de Christo, καθάρσιον τῆς οἰκουμένης. Idem, καθάρσιον περιενεγκὼν ὅπῃ τῇ ἐξόδῳ. Alludens ad morem illum de quo Plutarchus in Præc. politicis, περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν πόλιν ἐκέλευσαν. Et ante eum Demosthenes, ἐπειδὰν τὸ καθάρσιον περιενεχθῇ. de quibus vide scholiasten Aristophanis in Acharn. vbi porcellum expiatorium κάθαρμα vocatum scribit, & ab Æschine in Timarchum καθάρσιον. Suidas quoque χοιρίδια (id est porcellos) quibus populus lustrabatur in theatris & concionibus, καθάρσια vocata scribit. vbi adiectiuum etiam esse potest. Καθάρσια, Sacra expiatoria, Piacula. Lucianus, τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ καθαρσίων ὦά, id est oua lustrationum, vt Turnebus vertit. Plutarch. ἐν ῥωμ. κεφ. de Hecate itidem, χθονία δὲ δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους, ἀποθυσιῶν καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν. In quibus locis ἱερῶν potest subaudiri, & ita adiectiuum erit καθαρσίων. Budæus καθάρσια interpret. Expiamenta in hoc Pausaniæ loco, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα, ἐς τὸν Αἰγιάλειαν ἀφίκοντο καθαρσίων ἕνεκα.

Καθαρτής, οῦ, ὁ, Purgator. Item Expiator, Lustrator. vt Soph. Electra, pag. 83, Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα. σοῦ γὰρ ἔρχομαι Δίκης καθαστὴς καὶ θεῶν ἀρμηδιὸς. Plutarchus, καθαρτὴς καὶ μαντεῖον περιστίχει τὸν νοῦν. Scholiastes Aristophanis ait καθαρτὴν dictum τὸν περικαθαίροντα τὴν οἰκουμένην. In vulg. lexicis scribitur & Καθαρτήρ, pro eadem significatione.

Καθαρτικός, οῦ, ὁ, Purgatiuus, sine Purgatorius, Purgandi vim habens, vt καθαρτικὸν φάρμακον Plutarchus, ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον. Pro Expiatiuus autem potius dicitur καθάρσιος, vel καθαρτήριος, quod hic sequitur. Budæus tamē καθαρτικὸν μέλος apud Aristotelem Polit. 8 interpr. Animi purgatorium aut expiatorium.

Καθαρτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod καθάρσιος, Purgatiuus, Purgatorius. Item Expiatiuus. Synesius in epist. ὡς ἔστι γε τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἥττον ἢ τὰ ἐν τοῖς περιπέμματα χρῆσθαι, πόλεως καθαρτήριον. Idem, δαίμονες εἰσὶ καθαρτήριοι.

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi dicas, Non purgatus. pro Impurus, Immundus. ‖ Item Scelestus, apud Demosthenem & Lucianum: quæ metaphora est & in voce Latina. Sic in Ἀκαθαρσία, supra.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purgatu facilis, Qui facilè purgari potest. CVI opponitur Δυσκάθαρτος, Purgatu difficilis.

C. Ἀνακαθαίρω, Expurgo, Perpurgo. vel simpliciter, Purgo. Nam præpositio ἀνὰ interdum auget, interdum nihil significationi addit, sicut nec cæteræ nonnunquam. Et Ἀνακαθαίρομαι significatione actiua. Plutarch. in Antonio, ἀνακαθαιρόμενος τὰ ὀλιγόστα τοῦ πολέμου, persequens reliquias & repurgans. Ἀνακαθαίρειν τὸ περίσκομμα, pro Purgare offendiculum, dixit Nazian. accipiendo Purgare eo sensu quo Plinius dicit Fastidium purgare pro Tollere. In vulgaribus lexicis tamen ἀνακαθαίρειν exponitur hic Tollere. Vide infrà ἀποκαθαίρεται κέλυφος. Apud Platonem ἀνακαθαίρεσθαι pro Planè explicare, vel pro Persequi. vide Bud. Comment. pag. 320 & 1032. Apud Dionysium Areopagitam, Ἀνακαθαιρεῖν ῥῆμα, pro Sensum eius allegoricum explicare. Ἀνακαθαίρειν (inquit Budæus pag. 321) theologicum est verbum pro Allegorias anagogicas ad liquidum vsque sensum patefacere & explanare. ‖ Ἀνακαθαίρεσθαι dicitur sol in deliquio, quum luna solem subiens & eum nobis auferens, sensim præterlabitur, & eam partem solis quam nobis primùm abstulit, prætereundo reddit. Budæus ex Dionysio Areopagita, pagina 320 Comment.

Ἀνάκαθαρσις, Expurgatio, Perpurgatio. vel simpliciter Purgatio. ‖ Item (sequendo significationem quæ modò data fuit verbo ἀνακαθαίρειν) Allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio. Vide Bud. Comm. 321, & 835.

Ἀνακαθαρτικός, Expurgandi siue perpurgandi vim habens, aut simpliciter, Vim purgandi habens, Purgatiuus.

C. Ἀποκαθαίρω, Expurgo, Repurgo. Item Abstergo, vt in hoc loco Xenophontis Pæd. 1, ἀποκαθαίρεις τὸν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. Ex Plutarcho autem in Numa citatur. ἀποκαθαίρων τὰς βαναύσους τέχνας εἰς οἰκείας χεῖρας. ‖ Ἀποκαθαίρω, Lustro, Expio, apud Dionysium Areopagitam. B. pag. 322.

Ἀποκαθαίρομαι, Passiua voce vsurpatur interdum actiuè, pro ἀποκαθαίρω. Quum autem passiuā signif. habet, significat Expurgor, Abstergor. Item Lustror, Expior. ‖ Citatur præterea Ἀποκαθαίρεται κέλυφος ex Aristotele, De animal. lib. 7, pro Detrahitur putamen. Vide suprà Ἀνακαθαίρειν τὸ περίσκομμα.

Ἀπόκαθαρμα, ατος, τὸ, Expurgamentum, Repurgamētum, vel simpliciter Purgamentum, vt à Gaza vertitur. Apud Plinium, Excrementum. ‖ Item Piaculum, Piamentum.

Ἀπόκαθαρσις, εως, ἡ, Expurgatio, Repurgatio, Purgatio. Thucyd. lib. 2, καὶ ἀποκαθάρσεις χρόνῳ πάσαι ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομάσθαι εἰσὶν, ἐπήεσαν ἐς αὖθις μετὰ πολλὴν ἐλάσσω μεγάλης. vbi scholiastes exponit ἀποκρίσεις & κενώσεις. ‖ Item Expiatio, Lustratio.

Ἀποκαθαρτικός, ή, όν, Expurgatorius, vel Expurgatiuus, Expurgandi vim habens, Ad expurgandū aptus. ‖ Item Expiatiuus.

C. Διακαθαίρω, In diuersis partibus purgo. q. d. Interpurgo. Theophrasto (inquit Bud.) est perpurare arbores & interlucare. Vide C. p. 321. Item pro simplici καθαιρω. Pollux loquens περὶ τῶν οὐκ ἀφοσιωτικῶν λόγων. lib. 6, cap. 33, hæc inter cætera ponit, διακελεύσασθαι, διακαθηρᾶς, ἐκκαθηρᾶς, & paulo pòst ἐκκεκαθαρμένα, διακριβωμένα.

Διακάθαρσις, εως, ἡ, q. d. Interpurgatio. Apud Theophr. Interlucatio, Bud. Comment. pag. 321. Item pro simplici κάθαρσις.

C. Ἐκκαθαίρω, respondet Latino Expurgo. Item Detergo. vt Hom. Il. ε, -- οὐρεῖ δ' ἐξεκάθαιρον, id est alueos purgabant & detergebant, T. Et passi. Ἐκκαθαίρομαι, Expurgor. apud Synesium cum genitiuo, epist. 121, καὶ πανηγυρικὴν ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. ‖ In vulg. lex. ἐκκαθαιρῶ exponitur Discutis & Exprimis, in hoc loco Plat. Pol. 2, ὡς ἐρρωμένως ἑκάτερον ὥσπερ αἱ δρεπάνας εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. In iisdem ἐκκαθαίρειν τὸν βίον pro E vita tollere. Vide supra, ἀνακαθαίρειν τὸ περίσκομμα, & ἀποκαθαίρει κέλυφος. ‖ Pollux vt διακριβοῦσι & ἐκκαθηρᾶς, ita διακριβωμένα & ἐκκεκαθαρμένα coniungit. Idem φωνὴν λεκτὴν & ἐκκεκαθαρμένην simul ponit.

C. Περικαθαίρω, q. d. Circumpurgo, Circunquaque purgo, Vel, In circuitu purgo. Item, Perpurgor. Exponitur & Ablaqueo. Citatur ex Iosue cap. 5, περιεκάθαρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, pro Circuncidit filios Israel.

Περικάθαρμα, q. d. Circumpurgamentum. Exponitur & Rectimentum, Sordes. Ad Cor. cap. 4, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν. vbi ver. interpres vertit Purgamenta. Græcus scholiastes exponit ἀποσαρώματα, q. d. Sordes vndique euerrendo collectas. id enim significat ἀποσαρώματα. Sed quidam ὥσπερ, siue ὡς περεί, καθαρματα. scribendum putarunt, & ita alicubi legitur. Vide κάθαρμα.

Ἀπεριεκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non circumpurgatus, Non mundatus. ET Δυσπεριεκάθαρτος, Qui non facilè circumpurgari potest.

C. Ὑπερκαθαίρω, Immodicè vel Supra modum purgo, VNDE Ὑπερκάθαρσις, Immodica purgatio. De mulieribus dicta ὑπερκάθαρσις oppositam habet ἐπιχῶ τῶν ἐμμήνων, id est suppressionem mensium. Bud. C. 636.

C. Ὑποκαθαίρω, quasi dicas Subpurgo. id est Leuiter purgo. Vel, Inferius purgo, Per inferiores partes purgo. VNDE Ὑποκάθαρσις ἡ δι' τῆς κοιλίας, Galeno ad Glauconem.

ΚΑΘΑΡΟΣ, οῦ, ὁ, Purus, Mundus, Nitidus. Homerus Odyssea ζ, - καθαρὰ χροῖ εἵματ' ἔχοντα. & Odyss. ρ, Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῖ εἵματ' ἐλοῦσα. Apud eundem legimus Iliad. Φ, & κ, & Ψ, Ἐν καθαρῷ, de quo vide Eustathium 725. καθαρὸς ἄρτος opponitur ab Athenæo, τῷ συνκομιστῷ, lib. 3. Καθαρὸς θάνατος apud Homerum. Mors pura eorum qui ense occiduntur, non eorum qui strangulantur, Odyss. χ, Μὴ μοῦ δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην Τάων. Vbi Eustathius, Καθαρὸς θάνατος, ὁ δι' ξίφους· μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος, Vide pag. 1934 Philo De mundo, ἢ θάνατον ἢ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένοντα. Καθαρὸς, Purus. id est Impermixtus. Interdū copulatur cum ἄκρατος, interdum cum ἀμιγής. Xenoph. Pæd. 8. ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἰκὸς αὐτὸν εἶναι. Id est (Cicerone interprete) Sed quum omni admistione corporis liberatus, purus & integer esse cœpisset. &c. Plutarchus, εἰ μὴ δὲ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἐν τῷ πνεῦμα, οὐδὲν ὅλως, &c. Apud Aratum Cicero καθαρῇ δὲ νυκτὶ vertit Nocte serena. Et venti καθαροὶ in vulg. lex. ex Aristotele, Qui serenitatem inducunt, pellentes nebulas. In iisdem Καθαρὸς λόγος exponitur Pura oratio, id est simplex & inartificiosa. vt idem sit quod ἀκατάσκευος, cui opponitur ἐπιβάσκευος. ‖ Καθαρὸς, Purus. Id est Qui non se cōtaminauit aliquo scelere, Horatio Sceleris purus. Antipho, ἐπιορκοῦντα δὲ καὶ ὤμοσαν, ἐάν τις περιγενέσθαι δοκῇ, ἢ τὸν δῆμον κατὰ λύσῃ, τὸν αἰσχρὸν ὄμνυον, καθαρὸν εἶναι ὑποκτείνατα. Plutarchus in Pericle dixit, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις, quod Cicero, Prætorem non solùm manus sed etiam oculos abstinentes habere decet. Καθαραὶ ἡμέραι, dies fasti, Plat. De legibus, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accusatiuo subaudita præpositione κατὰ, & cum καθαρὸς vertitur simpliciter purus, accusatiuus autem cum sua præpositione subaudita, per ablatiuū: vt τοῖς καθαροῖς τὴν διάνοιαν apud Gregorium. Iis qui puri mente erant. Potest etiam verti, Qui pura mente erant. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας, Luc. De sacrificiis pagina 74, καὶ τὸ μὴ περίγραμμα φησὶ μὴ παρεῖναι εἴσω περιραντηρίων ὅς τις μὴ καθαρὸς ὦσι τὰς χεῖρας. Andocides, ὅσιον καὶ ὅσια γῆ interpretatus est καθαρὸν τὰς χεῖρας, vt docet Budæus Comm. p. 207. Iungitur & genitiuo, vt Purus ab Horatio, quum integrum vitæ sceleris que purum dicit. Plutarchus, καθαρὸν φόνου ἐποίησε τὸν κτείναντα τὸν πυγμαχεῖν βουλόμενον. Quod Antipho in loco modò citato dixit simpliciter καθαρὸν, eadem de re loquens. Exponitur tamē etiā aliter in vulgaribus lexicis καθαρὸς φόνου, pro Crimine cædis expiatus, ex Plutarcho in Publicola. Antipho καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων vocat qui nulli iniuriam intulisset. Plutarchus de Socr. dæm. ἀναιτίους καὶ καθαροὺς τῶν πεπραγμένων. Idem πρᾶξιν καθαρὰν ἀπὸ πάσης ἀδικίας dixit.

Καθαρὸν dixit Aristophanes Vespis, Ingenuum, Liberum, vel Liberè dictum, Νῦν αὖτε λεῴ περιέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε. Scholiastes παρρησιαστικὸν, εἰλικρινὲς, γνήσιον.

Καθαραὶ ψῆφοι Demosth. pag. 116, Ratio putata & perfecta, id est, quæ nihil reliquamenti trahit. Bud. lex. Hanc autem Budæi interpretationem sequendo, respondere puto ei quod Gallicè dicimus, *Le compte rout net.*

Καθαρὸς cum genitiuo, Vacuus. Aristit. Panath. εἶτα πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπανομίαν τῶν καθαροὶ ξένων εἶναι τοῖς χαρίσι. Sic Plutarchus in Numa (vt in vulgaribus Lexicis) καθαρὰς ῥῴων ὁδεῖς dixit vacuas strepitibus vias. In v. l. citatur ex Budæo καθαρὰ sine adiectione etiam, pro Vacua: videlicet καθαρὰ αὔτρα apud Aphrodisæum, pro Antra vasta & vacua.

Καθαρύλλος, Diminutiuum à καθαρὸς, vt si à Nitidus dicas Nitidulus. Ἄρτος ἦν καθαρίλλος, ἀλλὰ μεγάλοις, κυλικίοις, Alexis. Vide supra καθαρὸς ἄρτος.

Καθαρῶς, Aduerbium, Purè, Hesiodus dixit ἱερὰ ἁγνῶς καὶ καθαρῶς Luc. in Timone, καὶ τοῦτο ἐκεῖνο θέρεις οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος οὐδ' ἀσῶς ὤν. q. d. Nō merè liber & ingenuus, Non habens meram libertatem. ‖ Καθαρῶς διαλέγεσθαι, Puro sermone vti & quasi nitido: (vt Cicero dixit, verba quodammodo nitida, & orationis nitorem.) Plutarchus ad Col. τοῖς ἀκριβέστερον ἐπιλογίζοιτο τοῦτο καὶ καθαρώτερον διαλεγομένοις. Sic & Isocrates copulauit ἀκριβῶς & καθαρῶς de sermone itidem loquens ad Philippum, μηδὲ τὴν λέξιν ἐπιτηδεῖν ὡς ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς ἔχουσαν. ‖ Καθαρῶς, Dilucidè, Manifestè Hesych. σαφῶς exponit & ἀκριβῶς, quod posterius copulari cū καθαρῶς, modò vidimus. Plutarchus Consol. ad Apoll. εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς γνῶναι. Sic Demosthenes καθαρῶς εἰπεῖν dixit. περὶ τοῦ στεφ. Ὡς καθαρῶς οἷς μετὰ τοῦτο ἐποίουν εἴσεσθε. Aristoteles Rhet. 1, Νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τούτων μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς, magis enucleatè. ‖ Καθαρῶς, Purè, Pura mēte, Candidè. quod Gallicè *En saine conscience.* Demostenes Phil. 3, ἀπέφαζεν ἑαυτὸν, ἔργῳ μαρτυρήσας ὅτι δικαίως καὶ καθαρῶς ἔχει τῶν πολιτῶν αἱρεῖσθαι Φιλίππῳ.

Καθαρότης, ήτος, ἡ, Puritas, Nitor, Munditia. Hermogeni καθαρότης λόγου quod Ciceroni nitor orationis, secũdum quosdam. ‖ Καθαρότης, Puritas, Innocentia, Bud.

C. Καθαροποιέω, ῶ. Purifico. Quo vtuntur Suet. & Plinius. Hesych. exponit σάρω, id est Verro.

¶ Καθαρόω, idem quod καθαρός εἰμι, Purus sum: cum genitiuo. vt Synes. epist. 12, ὥσπερ ἐλθὲ τῇ θεᾷ καθαρεύουσῃ πάθους ψυχῆς, animo puro à perturbatione. Sic φθόνου καθαρεύειν apud Chrysost. Purum esse ad inuidentia. Plato, καθὰ γὰρ ἱερέα φόνου καθαρεύοντα καὶ θεσμοί. Budæo καθαρεύων κακίας est Innocens. ‖ Dicitur etiã καθαρόω περὶ τόπον, vt Polyb. ἀπαίνιον δύσεῖν αἵδρα ἀπὸ χρῶμον δημοσιῶν καθαρεύοντα τὰ τόπα, innocenter se gerentem circa hæc. Dicitur & καθαρόω ἐν τούτῳ. Plut. κεφ. Ρωμ. Οἱ καθαρεύοντες ἐν τῇ δικαλέγεσθαι. Item καθαρεύω τούτῳ, sine ἐν. Philo, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ βίῳ πᾶσι καθαρεύειν, Purum esse, Purè se gerere. Apud eundem βίος καθαρεύων, Vita pura.

¶ Καθαρίζω, Purifico, Mũdo, Purgo. Et Καθαρίζομαι, pass. Naz. πλὴν ὥσπερ ἐκαθαρίσθη γένοιτο. A priore generatione purgatus est. ‖ Hesychio καθαρίζειν est etiam κομψεύομαι.

Καθαρισμός, οῦ, ὁ, Purificatio, Purgatio. Item Expiatio siue Expiamẽtum, Piaculum, pro καθάρσιον. Lucianus, ἀνίωμεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κρημνοῦ καθαρισμὸν ἐκ τοῦ ἐπτάμυρον. Interpres Aristophan. ait καθαρισμὸν dici etiam τὸ κάθαρμα.

C. Διακαθαρίζω, Idem quod simplex Καθαρίζω. vel præpositio idem significat quod in διακαθαίρω, suprà.

¶ Καθάριος, οῦ ὁ, ἡ, siue Καθάρειος (vt apud Pol. etiã) Mundus, Munditiẽ seruãs, præsertim in victu & cultu corporis. Dicitur nõ solùm de persona καθάριος, sed & de re: vt in Pyth. carm. Εἰδίζε δ' διαπαν ἔχεν καθάρσιον, ἄθρυπτον. Et τὸ καθάριον pro ἡ καθαριότης, Plut. Symp. καὶ γὰρ τὸ καθάριον, &c. i. Mũdities. Exponitur & Lautitia. ‖ In vulg. lex. citatur ex Eurip. καθάριον πῦρ, pro lustrali igne.

Καθαρίως aduerb. Mundè, Munditiem seruando. Vnde μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, aliquoties apud Athenæũ, ex comicis. q. d. Cum munda quadam frugalitate. ‖ Καθαρίως à Bud. exponitur Eleganter in hoc Xenoph. loco, Pæd. 1, καθαρίως ἐγχέοντι καὶ διδόασι τοῖς πρεσβυτέροις ὀχοῦντι τὴν φιάλην. Legitur & καθαρέως, vt habetur & apud Pollucẽ ex hoc ipso loco. Athen. 4, ὥστε φέρον τὴν τοῦτα καθαρέως μὴ, λέγοντα δῶς δὲ, τοῦς χρῶν ἀμφοτ., &c.

Καθαριότης, ητος, ἡ, Mundities. Athen. lib. 12, de Demetrio Phalereo loquens, καὶ τοῖς μὲν δαπαίαις τοῖς εἰς τὰ δεῖπνα τοῖς Μακεδόνας ὑπερέβαλε, τῇ δὲ καθαριότητι ὑπερίοις καὶ Φοίνικας. Vbi distinguitur δαπαίαι a καθαριότης, vt modò vidimus πολυτελῶς distinguitur a καθαρίως.

ΚΑΙ, Et. Vt πένης καὶ δίκαιος. Interdũ sæpe repetitur & inculcatur, vt Demosth. in Aristog. p. 3, ἵνα μὲν γὰρ ἡ πονηρία καὶ πολυμερὴς καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ποιῶν τὴν, ἡ καὶ λοκαζαθία, ἡσύχιον καὶ ὀκνηρὸν καὶ βραδὺ καὶ δεινὸν ἐλαπιθλῶσα. Interdum inculcatur, modò nomina, modò verba, aut alias diuersas partes orationis copulãs. Demosth. ibidẽ, πάντα γὰρ καλὰ καὶ σεμνά, καὶ δὴ οἶν ἡ πόλις κοσμεῖται καὶ σέβεται, ἡ σωφροσύνη ὥστε τοὺς γονέας καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, &c. Nõnunquam vbi ponitur bis tantùm, prius abũdat, vt Xenoph. τὰ μὲν θεοὺς τοὺς θεοὺς φανερὸς ὢν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic etiam Latinè, Et faciebat & dicebat, pro Faciebat & dicebat. ‖ Sæpe etiam geminatur, interiecta particula δὴ aut μὲν δὴ, aut τοι, aut γὰρ, aut alia quapiam. Isocr. in Bus. καὶ μὴν δὴ καὶ τῆς τοῦ πλῶ φρόνησιν ὅθεν μελέας, &c. Est autem Attica hæc geminatio, vt testatur Bud. Com. p. 918. vbi vide & alia exempla. Vide & in particulis μὴν, δὴ, γὰρ, & reliquis. Nõnunquam interiicitur τις, vel τινὲς aut alius huius nominis casus. vt καὶ τὴν νεανίδ' σαυτῷ τιθῶν apud Demosth. τοῦ τοῦτον. id est Atque adeo, inquit Bud. ‖ Interdum etiam abundat καὶ, semel dũtaxat positum. vt Xenoph. ὅστις δὲ μηδὲ τέρποις ἀρέσκει, τί ποτε καὶ λέσῃ χρὴ; pro τί ποτε καὶ λέσῃ. Vide in Budæi Comm. pag. 398, alia exempla.

Καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cicero ex Xenoph. vertit, Cum in cæteris, tum maximè in textili. Vide p. 40 mei Ciceroniani lexici. Idem ἐφέροντο καὶ ἔφερον vertit apud Platonem, Tum ferebant, tum ferebantur. Vide pag. 34 eiusdem lexici.

Καὶ, Etiam. Plato, ἀρχῆσοι μὴν τὸ καὶ γωναῖκιν, etiam mulieribus inutiles. Sic Cicero & Quintilianus, Et pro Etiam. Vide Bud. C. p. 919. & 920.

Καὶ, Æquè, Perinde. vt Atque Lat. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἔσα καὶ παῖδα καὶ πρωτόπατος, æquè atque liberorum charissimus. Pausanias in Atticis, ὡ δὴ τύχη βαλὼν τις ψηφίδι καὶ ἔωτα ὅτις τε ἤκουσε καὶ κιθάρα κρουόμενα, perinde atque cithara pulsata resonat. Vide Bud. Com. p. 919, alia exempla. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ θεόθεν, pro Non similiter ac prius, Non itidem vt antea. Et in orat. Dominica, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ὅθι τῆς γῆς, Vt in cælo, sic & in terra. Vel, In terra similiter ac in cælo, aut, Perinde ac in cælo. ‖ Itẽ καὶ pro Quàm, vt Ac & Atque Lat. Arist. Polit. 1, ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, Alia est quæstuaria atque diuitiæ œconomicæ. B.

Καὶ, Pro Vel. Aristot. De gener. animal. lib. 4, καὶ κρατῆ καὶ κρατῆται, vel superat, vel superatur. Sic exponitur & lib. 2 magnorum Mor. ἡ ἀρετὴ μετὰ λύπης καὶ ἡδονῆς.

Οὐδέπω καὶ πλεῖστον, Ne hactenus quidem, Bud.

Καὶ, Sed, cum alibi, tum post interrogationẽ. vt Themist. Ph. 2, πότερον οὖν ἐν τῇ ἐξ αἰδίκης ἡ τυχὴ, καὶ τίς αὐ ἔστι, &c. Vide Bud. Com. 901.

Καὶ δὴ καὶ, præcedente καὶ in altera parte orationis, per Cum & Tum exponitur a nonnullis, vt καὶ duplex paulo antè a Cicerone. Plat. Polit. 2, ὁ Γλαύκων ἀεί τε αἰδεστάτος ὢν τυγχάνει τοῖς ἄπασι, καὶ δὴ καὶ νῦν τῷ Θεασυμάχου τὸ ἀπόρρητον οὐκ ἀπεδείξατο. Quidam interpr. Et sane. ‖ Καὶ δὴ, Continuò & Protinus, id est ideo. Dem. Vide Bud. C. p. 920. ‖ Καὶ ὡμὴ δὴ καὶ, Atque adeo. vel (vt Bud. ex Cic.) Et verò. Theod. Hist. eccl. 5, ὁμοφυῶν ἀρχῆς ὡ βασιλεῦ, καὶ ὡμὴ δὴ καὶ ὁμοδούλων. Sic videtur accipi Καὶ δὴ τα a Luciano. Vide B. C. p. 918.

Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, Etiamsi, vide εἰ.

Καὶ μὴν, vide in μὴν, Καὶ γε in γε, Καὶ γὰρ in γὰρ, Καὶ μάλα in μάλα. Item Καὶ ποι in ποι, & Καὶ ὅπου in ὅπου, licet potius coniunctè scribatur καὶ ποι & καὶ ὅπου.

¶ Κἂν pro καὶ ἐν, Κἂν pro καὶ ἐὰν (i. ἐὰν) vtrunq; per synalœphẽ, aut (vt scribit Eustath.) synaliphen, vt quum dicitur κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, & κἀδίκως pro καὶ ἀδίκως, vt καὶ δικαιος κἀδίκος, Aristoph. Sed obseruandum est diligenter pro καὶ ἐὰν scribi κἂν cum accentu, at pro καὶ ἐν, scribi καὶ, sine accentu.

Κἂν pro καὶ ἐν, vt Κἂν τούτῳ, Et in hoc, vel, Etiã in hoc. Sic dicitur κἀν τοῦδε pro καὶ ἐν τοῦδε, & κἀν ἔφη pro καὶ ἔφη.

Κἂν pro καὶ ἐὰν, Quòd si, Sin, Etsi, cum subiũct. Dem. ὥδε ὥδε. Κἂν ἀναγκαῖόν τι συμπεσεῖν, ἀπεπιδίσει ἀδικίας. In eadem significatione, videlicet pro Etsi vel Etiãsi, iungitur etiam optatiuo, licet tanquam de præsenti sermo sit. Plat. Pol. 2, ὃν δ' αὖ γνώειμον ἴδοι ἀπορεῖται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπονθέναι. Et cum subiunct. Synesius, κἂν βουλήσεται, καὶ μὴ βούληται. Nonnunquam hac in significatione ponitur subaudito verbo, quod repetendum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. vt Demosth. ὥδε παρ. Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν, κἀγὼ φημὶ δεῖν· εἰ δ' ὅλως κἂν ὁποιοῦν, ὅθεν ὀρκεῖν δεδίωτα. Subauditur enim ἀδικῶν, vel ἀδικῶν.

Κἂν εἰ, itidem pro Etsi, Etiamsi. Cum indic. Demosth. ὥδε παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cũ optat. Aristoph. κἂν εἴ με τύποις, οὐκ αὖ αὐτοῖς μὴ στι. Reperitur & εἰ traiectum per tmesin post κἂν. Demost. ibidem, κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγνώσοι τις τοῦ πατρ. &c. Apud Aristot. sæpe κἂν ἐπὶ πεισῶν ἕτερον, pro Et siquid simile, subaudito verbo δοῖ, quod aliquando exprimit. Interdum κἂν εἰ & κἂν sibi mutuò respondent, vt εἴπω & εἴπε. Arist. Meteor. 1, οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζοις, κἂν ἐλαττοῖς φαίνωνται. ‖ Κἂν εἰ μὴ, Et si non, Tametsi non. Aristot. κἂν εἰ μὴ δὲ ἄλλῳ αἰτίαν, ἀλλὰ δεῖ τούτῳ. Etsi non ob aliam causam, certè ob istam.

Κἂν pro καὶ & αὖ potẽtiali particula. Atq; adeo, Etiam. Aristoph. κἂν ὥστε κατὰ θεῖλω γ' ὥστ' ὀμόσαι τὸν ὀβολόν. Demost. 228, καί μοι δοκεῖ κἂν ὥστε γράψαι τοῦτ' ἡδέως, εἴπως ἐνῶ, ὅτι, &c. vt Lat. dicitur Vel hoc pro Etiam hoc. Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὴν δίωον τῶν τοῦ μεῖναι.

Κἂν pro Saltem, Lucianus initio Herodoti siue Actionis, ἃ πάντα φημὶ ὅσα ὥστε ἀυτῷ (μεῖζον γὰρ ἀυχῆς τοῦτ' γε) ἀλλὰ κἂν ἐν ὀκ τοῦ ἀπάντων.

Κὴν etiam inuenitur pro καὶ ἐν, vt Anthol. epigr. lib. 1,

— κὴν χέρσῳ λόγια κὴν πελάγι. Inuenitur & Κὴν pro καὶ ἐὰν, id est καὶ ἐὰν.

Κὴφα pro καὶ ἔφη, vide φημί.

ΚΑΙΝΟΣ,

οῦ, ὁ, Nouus, Xenoph. Paed. 8, ὅσα τε ὥστε ἀεὶ καινὰ ὀθόμενα. Idem παλαιὸν huic opponit, in Laced. pol. ὅτω δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἐπὶ καὶ νεῶν τοῖς ἄλλοις καινότατα εἶσι. Isocr. Euag. μὴ μόνον τοῖς τεθαμένοις ὀνόμασιν, ἀλλὰ τὰ μὴ ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς. Demosth. Phil. 1, λέγεται τι καινόν; (pro quo alibi dicit, λέγεται τι νεώτερον;) Plut. De Socrdæm. καινότερον & καινον hac ipsa de re dixit eodem loco. καὶ μοῦ μὴ τι καινότερον ὦ Φυλλίδα ὥστε πίθωκεν, εἰπόντος, ἐμοὶ μὴ οὐδὲν, ἔφη, καινόν, ὦ Καφισία. Idem Plur. in Lycurgo καινοῖς & ὥστε πράττοις copulat. ‖ Apud Lucianum sæpe τὸ καινόν πον per parenthesin pro Res valde inusitata. Gall. Vn cas fort estrange. Bud. interpr. Quod maximè mireris. ‖ Ἐκ καινῆς, eodem modo quo Gallicè dicimus De nouueau pro Derechef, De integrò. Thucyd. 3, ἐπίλοιπον πλὴν πόλιν ἐκ καινῆς.

Καινὸς nomen loci ἐν τῇ δικαστηρίῳ, apud Aristoph. interpretem, à quo tres præterea, πέριφνος, μέτος. ὥδε ἀέτος nominantur. Apud ipsum tamen Aristoph. legimus τὸ καινὸν neutro genere in Vespis, — ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσόν.

Καινῶς, Nouè, Nouo modo. vt τὰ παλαιὰ καινῶς διξεληθεῖν, Isocr. Paneg. Καινῶς, ὥδε ἀξίως, Suid, id est, præter opinionem.

Καινότης, ητος, ἡ, Nouitas, Athen. 3, ὡ ὥστε ἀθανελοῦ ὕδωρ τοῦ τοῖς τοῖς ὀνόματοποιοῖς φυλάττεσθαι πλὴν καινότητα. Isocr. plur. numero ad Nicocl. ζητεῖν τὰς καινότητας ἐν οἷς οὔτε ὥδε ἀξίοις, &c. ‖ Philostr. in epist. de coriis dixit, δεινοὶ δὲ δαικεῖν ὄρκας ἁπαλὰς ἀπὸ δερμάτων καινότητες.

C. Καινολογία, Sermonis nouitas, Noua loquendi ratio.

C. Καινοποιέω, Res nouas facio, vel Innouo aliquid in re quapiam. Item Renouo. Diod. lib. 16, ὃ τοῦ πόλεμον καινοποιήσεντος, Bello renouato. VNDE Καινοποιός, Innouator, Noua faciens, Naz. ET Καινοποιητής, Xenoph. Pædiæ 8, Nouis artificiis in re quapiam vtens. q d. Nouitatis artifex. καὶ γὰρ καινοποιητὰς ἀμφοτέρων τούτων κέκτηται.

C. Καινοπραγία, Rerum nouarum designatio, Bud. Plut. Pericle, ἐπ' εἰρήνῃ καὶ καινοπραγία τῆς Ἑλλάδος.

C. Καινοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Nouitatem decentem habens. Apud Hermog. καινοπρεπῆ σχήματα exponitur Noua & decentia schemata, vel Decenter nouata.

C. Καινόφιλος, οῦ ὁ καὶ ἡ, Qui non iisdem amicis semper vtitur, Suid. Vide Φιλόκαινος.

C. Καινοτομέω, Innouo. Luc. ἐνήλλαξα καὶ ἐκαινοτόμησα τὸν τόπον. Item, Rem nouam facio, aut res nouas, Noualiquid edo, vt Greg. καινοτομῆσαι naturam dixit quum gigantes procreauit. Et passiuum Καινοτομεῖσθαι, Innouari, Præter solitum fieri. ‖ Καινοτομεῖν, Res nouas moliri, Noua designare, Res nouare. Herodian. lib. 6, ὅντες ἐν καὶ ἄλλος ὥστε τὰ καινοτομεῖν ὅθεν πέδεισι. Vide Bud. Cõm. pag. 846. Idem Herodianus τὰ καινοτομούμενα dixit res nouas quas aliqui moliuntur. lib. 7, καὶ πάντες μὴν ὄχλοι κοῦφοι ὥστε τὰ καινοτομούμενα.

Καινοτομεῖν, Metallum aut lapides excidere, exponitur in vulg. lexicis. Pollux p. 118, καὶ χρῆσις μεταλλεύειν, ὀρύττειν, ὅθεν καταπέμπειν, καινοτομεῖν. καινοτομία. Hesychius quoque inter cætera significare dicit λατομεῖν.

Καινοτόμημα, ατος, τὸ, Innouatio, Rerum nouatio. Item, Nouum institutum, νεωτεροποιός, κτμνὸν ὅθεν τὸ δόγμα.

Καινοτόμος, Innouator. Καινοτόμον ὥστε ἀξῶμα (in vulg. lexicis) Hermogeni Res noua.

Καινοτόμως, Nouè, Nouo quodam more.

Καινοτομία, Innouatio, Rerum nouarum molitio, νεωτεροποιός, Plato, οὔτε καινοτομίας ὀνομάτων ἕνεκα, Non innouationis verborum gratia. vel, Non vt verborum innouator essem. Herodian. lib. 2, καινοτομία τοῦ καθεστηκότος, & lib 5, ὥστε μάτων καινοτομία. ‖ Synesius καινοτομίαν vocauit καινότητα, nouitatem, in epist. ἔφερον, ἀλλὰ δυσκολίαν πλὴν καινοτομίαν τοῦ βίου.

C. Καινουργέω, ῶ, Designo, Res nouas edo, inquit Bud. in hoc Luc. loco ex Prom. καὶ τὰ ὥδε τοῦ ἀνθρώπου καινουργῶ. Καινουργεῖσθαι, Designari. Philo De vita Mosis, πάντας τὰ καινουργεῖται τὰ θεσμῶν, ὦ ἄνθρωπε. Idem De mũdo,

μνώσκειν αὐτὴν μεροῦ πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργοῦν ὕδωρ, quicquid rerum nouarum quisque in Asia moliretur, aut inceptaret. Vtitur & alibi sæpe hoc verbo idem autor.

Καινουργημα, idem quod καινοτόμημα, paulo antè. SIC Καινουργὸς, idem quod καινοτόμος. Bud. τὸ καινουργὸν à Luciano accipi etiam ait pro τὸ καινουργοῦν ὕδωρ. vel καινοποιοῦν ὕδωρ. In vulg. lexicis τὸ καινουργὸν, Recens factum sine aliquo archetypo.

Καινουργίζω, Idem quod καινουργῶ. ET Καινουργισμὸς idẽ quod καινούργημα. Est et am Renouatio & instauratio. ἀνακαινισις, ὥσεὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀνακαίνισις, Suid.

¶ Καινόω. ῶ, Nouo, vel Renouo, Innouo. Dion hist. p. 219. ἐς τὸ καινῶσαί πως τὰ ὀθνεῖα ὀνόματα ἐξ ὀθνείας ἡσσοῦς. Herodotus, teste Suida, καινοῦν dixit pro Sermone nouo vti.

¶ Καινίζω, Idem quod καινόω. Nouo, Innouo, vel Renouo. Nonnus, — ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. HINC Καινισμὸς, innouatio.

C. Ἀνακαινίζω, Renouo. Instauro. ET Ἀνακαίνισις, Renouatio, Instauratio. Vide Καινισμός.

C. Ἐγκαινίζω, Idẽ quod Ἀνακαινίζω. In epist. ad Hebr. & lib. 3. Regum cap. 8 exponitur Dedico, ὁ ἐκαίνισε τὸν οἶκον Κύριε ὁ βασιλεύς. Pollux, post ἐγκαθίσαι τῷ θεῷ [τὸ ἄγαλμα] ponit ἐγκαινίσαι τῷ θεῷ. Quidã ἐγκαινίζειν existimãt dici quæ sacro vsui veluti inciantur, ex epist. ad Hebr. 9, & 10. HINC Ἐγκαινισμὸς, Renouatio, Instauratio. Item Dedicatio. Mach. lib. 1, cap. 4, ἵνα ὦσιν τὰ ἡμέραι ἐγκαινισμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, vbi exponitur Dedicationis altaris. ET Ἐγκαίνια, Festiuitas dedicationis templi. Græcè enim καινὸν dicitur nouum. Quandocunque enim nouũ aliquid fuerit de dicatum, ἐγκαίνια vocatur. Hæc Augustinus. Io. c. 10, ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. [redacted]

ΚΑΙΡΟΣ,

οῦ, ὁ, Occasio, Opportunitas temporis, Tempestiuitas. Thucyd. lib. 4, p. 131, μὴ δίχα μέλλειν καιρὸν παρεῖναι. Demosth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ καὶ ὥσεὶ ἀφ' τῆς ἀνάγκης, id est, Occasionem rerum bene gerẽdarum, Bud. Aristot. Rh. 2, καὶ οἱ ἠδικημένοι, οἱ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι. ἀεὶ γὰρ τιμῶσι τὸν καιρόν. Obseruant occasionem, Imminent in occasionem, vel occasioni. quod composita voce καιροφυλακεῖν dicitur. Καιροῦ λαβέσθαι, occasionem nancisci. Lucianus, καὶ ὅπου θράσαιμι ἡπεῖλης, εἰ καιρὸν λάβοιμι, παρ' αὐτῶν. Apud Thucyd. καιρὸν ἔχουσα χρείας. beneficium in tempore & opportunè collocatum. Soph. Electra, p. 136, χρόνου γὰρ αὖ σοι καιρὸν ἐξέρχει λόγος, Temporis occasionem, vel Ipsum temporis articulum. Et Demost. χρόνον & καιρὸν ibidem posuit. Olynth. 3, πόσα γὰρ χρόνον ἡ τίνα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν παρόντος βελτίω ὑπῆρξε; Idẽ καιρὸν & ἀκαιρίαν opponit. Καιρὸς cum infinit. sub. ἐστὶ. Xenoph. καιρὸς ἤδη δεῖν πλὴν φραπαῖ. Ex Plat. De leg. citatur ὥστε καιρὸν λέγειν pro Opportunè dicere. Dicunt & ἐν καιρῷ pro Opportunè, Tempestiuè, Commodùm. Item, ὅθεν καιροῦ, vt paulo pòst videbitur. Contra ἀπὸ καιροῦ, vt οὐκ ἀπὸ καιροῦ, pro οὐκ ἄκαιρον, non intempestiuum. Plat. ἵστως γὰρ οὐκ ἀπὸ καιροῦ πάλιν ὡς ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. Euripides εἰς καιρὸν πίεσα dixit pro Tempestiuè adest. Sic Soph. Aiace, καιρὸν δ' ἐφήκεις, Tempestiuè aduenis, sub. εἰς. Contrà ὥδε καιρὸν, Intempestiuè, Alieno tempore, Luc. Et καιροὶ plur. vt συμβαίνοντες καιροὶ, oblatæ occasiones. ‖ Dicitur & de loci opportunitate. Thuc. καὶ ἐκαυλιστὰ ὕδωρ οἱ ὥσπερ χωρίων οὗ καιρὸς ἔν. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπὶς, opportuno in loco vulneratus. Per quod intelligitur, Lethaliter vulneratus. Vide καίριος πληγὴ, lethale vulnus. ‖ Καιρὸς generalius pro commoditate. Εἰ καὶ ὦ γνεῦθ' πνι, Xenoph. Esse alicui commodum, vel vtilem. Sic apud Herodotum ἐς καιρὸν ἔσαι exponitur Vtile erit. Budæus ὅθεν καιροῦ hic interpr. Opportunè, vel Commodè. (sicut Latinè Tempestiuè & Commodùm pro eodẽ interdum) μάλιστα δὲ ὅθεν καιροῦ τὸ ἡμῶν τ' αὖ, ἓ πάντας ὑφ' ἡλιστεν ἀνθρώπους κοινῶ. Hinc ὥσπερ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι. Plus quàm vtile fit, vel (quod malo) Supra modum. Nam καιρὸς est etiam modus, id est μετριότης, inquit Bud. ex Laertio p. 19. Theognis, Μὴ δὲν ἄγαν σπεύδειν. καιρὸς δ' ὅθεν πᾶσιν ἄριστος. Εἴρημα σπν ἀνθρώπων. Hesiod. Μέτρα φυλάσσ' ἄν. καιρὸς δ' ὅθεν πᾶσιν ἄριστος. id est μετριότης. Exponitur tamẽ hic καιρὸς ab aliis tempestiuitas. Τὸ περὶ ἄλλον τὸν καιρὸν apud Plut. in Agesi. 202

Supra modum aliquid faciens, vel Plus quàm commodum est. Plato ad Dionis propinquos, πάλα δὲ μακρὰ αὖ εἴη καὶ αὖξω καιροῦ λεγόμενα, Reliqua longum esset referre, & nihil ad rem quæ agitur pertinent. vel potius, Modum excedētia, vt vsus est Aristot. in Probl. 104, Laert. 19. Hæc Bud. Xenoph. Sympos. μείζω τῶν καιροῦ πιὼν γαστέρα ἔχων, μετεωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτό.

Καιρὸς apud Græcos deus est, pro quo Ausonius occasionem dixit. Pausanias καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων.

Καιρὸς, Tempus. vt καιρὸς θύκαιρος, tempus opportunum, sæpe apud Herodianum. quod & καιρὸς dicitur simpliciter, vt in exēplis modò citatis. Sic καιρῷ πρεσευχῆς, Chrysost. Tēpore orationis, Quo tempore Deum oramus. Sic in hoc alius scriptoris loco, καιρῷ χειμῶνος συμβεβηκυῖαν κωβερνητικὴν, ἢ μὴ, &c. Illud autem καιρὸς θύκαιρος Herodiani, exponitur etiā Hora opportuna. Dem. καιρὸν & ὥραν copulauit, Olynth. 2, μηδὲ ἐν καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείπων. Κατὰ καιρὸν μὲν, κοὐ καιρὸν δὲ, Interdum quidem, Interdum verò, Plut. Pericle. Synesius, αὐταὶ οὖν ταῦτας πρὸς τοὺς καιροὺς ἑκάστοις οἷόν σοι παρεγκαίαι συνηγόρους, vnoquoque tempore. Πρὸς τὸν καιρὸν apud Plut. Pro tempore, in vulg. lexicis. Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, In præsens, Impræsentiarum. (Παρὰ τὸν καιρὸν autem alio sensu, vide in Παρὰ) ‖ Τοῖς ἐκ τοῦ καιροῦ πρεσηλυθόσι, Polyb. Id est, Iis qui ex tempore superuenerint. Vel, ex improuiso. Budæus. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα.

Καιροὶ, vt Lat. Tempora (quum Cicero dicit In grauissimis temporibus ciuitatis) Xenoph. Ἑλλη. 6, οἳς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς πειράσαντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Plutarc. in Fab. ὁ, ἐν καιροῖς αἰσχίστοις καὶ δεινοτάτοις αἰεὶ δεξάμενος τὴν πόλιν. ‖ Item καιροὶ, inclinatio temporū exponitur à Bud. in hoc Demosth. loco, πρὸς οὐδὲν καιροὺς πινὰς ἰσχύοντα γράφοντες εἰωλίαν ἀθάνατον. ‖ Idem Budæus δοῦλον καιροῦ interpr. seruientem statui rerum, in hoc loco Greg. μᾶλλον δὲ τὸ γραπτικὸν μέρος οὐκ ἐλάχιστον, ὅσον θύρε σταθρὸν καὶ νοσῶδες, τὸ καιροῦ δοῦλον καὶ πόρρω καὶ πρεσβύτερον. In epig. tamen καιρῷ δουλεύειν exponitur simpliciter Tempori seruire.

C. Καιροφυλακέω, κῶ. Occasionem obseruo, Occasioni immineo ad nocendum alicui, vel ad inuadendum aliquem. Cum accusat. Demosth. in Aristocr. καὶ ἔργῳ ἑαυτὸν ἐπιδείξειν ὅτι καιροφυλακεῖ πῶς πολιν ἡμῶν, & re ipsa planum fecit se tempus idoneum nocendi re. p. aucupari. Aristot. Pol. 8, διὰ τὸ δεῖ πανδίας εἰσάγειν καιροφυλακοῦντας τῶν χρόνον, obseruatis temporibus vtendi, Bud.

Καιροφυλακτέω, pro eodem, Lucianus, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα.

¶ Ἄκαιρος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Intempestiuus, Non opportunus. Plato in Axiocho, νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον, ἢ κρύος. Thucyd. pag. 186, ἄκαιρος πρεσθυμία. Dicitur etiam ἄκαιρος (quum ad personam refertur) Importunus, Qui obturbat & interpellat, Tempus opportunum nō obseruans. Bud. Vide ἀκαιρία paulo post. ‖ Ἄκαιρος, Immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἐὰν δὲ ὁ λόγος οὗτ' ὀχληρὸς, οὔτ' ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ πρεσπίπτων τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, Intempestiuè, Nō opportunè. Item, Immodicè: quo etiam modo vsurpatur παρακαίρως ab Isocrate.

C. Ἀκαιροβόας, Intempestiuè clamans, Loquax. λάλος.

C. Ἀκαιρολογία, Intēpestiua sermocinatio. Hesychius βαπολογίαν exponit ἀργολογίαν & ἀκαιρολογίαν.

Ἀκαιρία, Intempestiuitas, Non opportunum tempus. Demosth. Ol. 1, ἀκαιρίαν & καιρὸν opponit, δεῖ πίνων ὑμᾶς, ἢ ἀκαιρίαν ἢ ἐπείγ καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, ἐπίμους σωάσεσθαι τὰ πράγματα. ‖ Ἀκαιρία dicitur etiam (secundū Ammonium) de illo qui occasione destituitur. ‖ Ἀκαιρία, inquit Theophr. ἔστιν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυχανόντας, Molestia obturbatrix & interpellatrix, inquit Budæus. Eidem Theophrasto ἄκαιρος est τοιοῦτός τις οἷος ἀχρονοῦσθαι πρεσπιπτῶν αὐθαδικοῦσθαι, &c. ‖ Ἀκαιρία, Immodicitas. Isocrates enim vt λόγον ἄκαιρον opponit τῷ συμμέτρῳ, ita λόγου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ, Destituor opportunitate. (cui opponitur ἀκαιρέω) Dicitur Ἀκαιροῦμαι pro eodem.

¶ Εὔκαιρος, Opportunus, Tempestiuus, θύκαιρος. E T Εὐκαιρία, Opportunitas. Plato enim in Politico εὐκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit. E T aduerb. Εὐκαίρως, Opportunè. ἀκαίρως.

¶ Ἔκκαιρος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Intempestiuus. Anthol. epigr. lib. 2, οὐ γὰρ ἔφθρε Ἔκκαιρον μήλων πρεσδέχομαι ῥυπίδα, rugam exoletam & vietam.

¶ Ἐπίκαιρος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Opportunus, Commodus, vt ὀπὶ καιροῦ pro opportunè apud Demosth. Ἐπίκαιροι πόποι, ὀπτηδῆοι. Suid. Luc. Caucaso, ὀπικαιρότατος ὁ πεσιόδος ἡμῖν αὖ. ‖ Ἐπίκαιρος, Præcipuus. Aristid. κρατεῖν τῶν ὀπικαίρων τῆς χώρας. Apud Galenum (inquit Bud.) præcipuū membrū, principale. Idem alibi Galenus (inquit) vocare videtur ὀπικαιρα μόρια vitales partes, non Semel. Suidas ὀπικαιρότατα exponit etiam ὀπικινδυνώτατα. Vide καιρός.

‖ Ἐπίκαιρος, Temporarius, πρόσκαιρος, apud Areop. Dicitur & ὀπικαίριος pro ὀπικαιρος, nō tamen (vt opinor) in hac postrema significatione. Vide infrà post καιρός.

Ἐπικαίρως, aduerb. Opportunè.

¶ Εὔκαιρος, Opportunus, Tempestiuus. Idem quod ἔγκαιρος, sed vsitatius. Apud Herodianum sæpe, καιρὸς θύκαιρος, Tempus opportunū, vel (vt alii) hora opportuna.

Εὐκαίρως, Opportunè, Tempestiuè. Quod & ἐς καιρὸν dicitur, vt ostendi paulo antè.

Εὐκαιρία, Opportunitas, Tempestiuitas. Cic. De finibus l. 3, Quemadmodum opportunitas (sic enim appellemus εὐκαιρίαν) nō fit maior productione temporis, &c. Apud Philonem ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῆς πόλεως, situs opportunitas. q. d. situs opportunitatem habens & commoditatē. Pro quo Polybius breuius, εὐκαιρία τῆς πόλεως.

Εὐκαιρέω, ῶ, Opportunitatem habeo, siue opportunum tempus. Item Otium est mihi, Vacat mihi hoc agere. Luc. τὴν αὐάλκης ἀφεθέντες νυκαίρουν ὀπιδεῖν πῦρ κρείττονον. Sic quidā, εὐκαιρῶ πρὸς τὴν τῆς κακίας λέξιν. Et Marci cap. 6, καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαιροῦμεν. Quibus duobus locis posterioribus magis videtur cōuenire illa interpretatio, quam præcedēti. nam νυκαίρουν ὀπιδεῖν, est potius (meo iudicio) Otium suum consumebant in cogitatione, &c. vel, in cogitādo. Sic Chion in Epist. τί γὰρ κάλλιον ἢ ἀνθρώπου ὄντα θνητῆς φύσεως, καὶ θεοῦ κεκραμένον μόρια, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς πρὸς τὸ συγγενὲς ἀγαθοῖς. Sic Lucas Act. 17 de Athēniensibus loquens, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, Nulli alii rei vacabant. Id est, In nulla re alia otium suum consumebant. Et ita εὐκαιρῶ τοῦτο πρᾶξαι dixerim esse Vacat mihi hoc facere: at εὐκαιρῶ τοῦτο τῷ ἔργῳ, Vaco huic operi. Id est, Otium impendo huic operi, vel (vt loquitur Cicero) Otium consumo in hoc opere. Quam tamen distinctionem non obseruat Budæus.

Εὐκαιρόω, vel Εὐκαιροῦμαι, Copiosus sum & locuples. Quidā apud Suidā, ὁ δὲ ἐκάλει τοὺς πολιτῶν τοὺς δεικνυῶντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Posidonio, οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, Qui maximè copiosi rebus ad vitam necessariis erant, vel Qui loca maximè opportuna colebant ad quærenda vitæ necessaria, & quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare. Hæc Budæus. Ego certè εὐκαιρεῖν ad facultates relatum id sonare simpliciter existimo quod Gall. *Estre homme aisé*, Tantum facultatum habere quantum ad vitam commodè degendā satis esse possit. nam καιρὸν pro commoditate etiam poni, antea dictum est.

¶ Παράκαιρος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Intempestiuus, ἄκαιρος. Pro quo sæpius dicitur παρακαίριος, præsertim apud poetas. Item Παράκαιρος, Immodicus, vt ἄκαιρος sumi apud Isocratē vidimus. E T Παρακαίρως aduerbium, Intempestiuè. Item Immodicè, apud eundem Isocratem, τὸ πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

¶ Πρόσκαιρος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Temporarius, Ad tēpus durans. Paul. 2. Cor. 4, in fine, τὰ μὲν βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος καθάρσις, temporaria. Ab eodē ponitur passim πρόσκαιρος pro Temporarius significante Caducus, Fluxus, Secularis. vt in Epitaph. fratris, τί γίνομαι πρόσκαιρος; cur inhæreo rebus caducis? Budæus.

Προσκαίρως aduerb. Temporariè. Citatur ex Theophili Instit. pro Ad tempus.

¶ ΚΑΙΡΙΟΣ, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Tempestiuus, Opportunus. καίριος ὥρα, Tempestiua hora, Nōno. Philo de vita M. pag. 48, διὰ τὸ

καιρίου μεταβολῆς, ex tempestiua commutatione. τὰ καίρια τῆς ὁδοῦ πρεκαταλαβόντες, Greg. opportuna quæque loca præoccupantes. Apud Eurip. λέγε τὰ καίρια, Dicere quæ tempori sunt consentanea, Vel Quæ tempus exigit, Vel Dictu opportuna & commoda. Exponitur etiam Quæ in rem sint, Vel, Quæ alicuius sint momenti. Sic apud Soph. Aiace (si bene memini) Ἢ δρᾶν ἀμείνων θύρεθη τὰ καίρια; & apud eundem, φρονοῦντ καίρια, id est συμφέροντα, inquit Suidas.

Καίριος, Præcipuus, Primarius, inquit Bud. citans ex Theophr. De causis pl. 3, ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλιμάτων ἔλθῃ, καὶ ἔχῃ Σοφιστὴν τὸν ἥρωα. Idem Bud. καίρια μέρη τοῦ σώματος vocari posse ait principalia membra, quæ Galenus κυρίωτατα nominat. Affert & hunc ex Galeno locum, ἐν τῷ κινδυνῶ οὐ μικρῶ, ὅταν τὰ καιρίων μορίων ἡ κατάστασις ἠλλοίωται. Vbi tamen καιρίων possit & aliter sumi ait. In vulg. lex. citatur ex Diosc. 7, καιρία σημασία pro Principales significationes.

Καίριος πληγὴ, vel Καίριον τραῦμα, Plaga lethalis, Vulnus lethale. Dici autem καίριον existimo tanquam opportunum ad mortem inferendam. Quò videtur respexisse eis quoque qui πληγοῦσθαι τὰ ὀπιτήδεια dixit pro τὰ καίρια. Eóque magis miror quod Eust. in illum Homeri locū Il. Φ, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, dicit, ἢ τὸ θανάσιμον καὶ τοὺς παλαιοὺς, πρὸς τὸν κίνδυνον, δηλονότι τὸν ἐπικίνδυνον ἐγκέφαλον. quasi verò non possit θανάσιμον significare deducendo à καιρὸς, & ita intelligēdo vt dixi: ac nō manifestissimū fit nimis violentā deductionem illam esse. Quod autem addit θύκαιρον εἰς κίνδυνον, conuenit cum eo quod scribitur à Suida, καιρώτατα, ὀπικινδυνώτατα. Luc. Nigrino, βαθεῖα δὲ καίριος πληγὴ ἐγένετο. Polit. apud Herodianum lib. 4, καίριον πληγὴν interpr. lethale vulnus, at lib. 1, καιρίοις πληγαῖς, certissimis ictibus. ‖ Hinc καίριοι τόποι apud Plutarch. loca lethalia in vulneratis. Dicitur & καίρια μέρη τοῦ σώματος: interdū verò καίρια subaudito substāt. μέρη. vt apud Plutarchū De Alex. fort. ἀλλὰ γυμνὰ παρέχουσα τοῖς βέλεσι τὰ καίρια. Xenoph. De arte eq. πάντων δὲ μάλιστα τοῦ ἵππου τὸν κεκεῶνα δεῖ σκεπάζειν. καιρώτατον γὰρ ὄν, ἐν ἀφαυρότατον τῶν ὄντων. Non dubito autē quin καίριον τραῦμα siue πληγὴν dixerint prius quàm καίριον τόπον aut μέρος τοῦ σώματος, & quin hoc sit ab illo, non contrà.

Καιρίως, Tempestiuè, Opportunè. Vnde comparat. gradus apud Xenoph. Καιριωτέρως, Pæd. 4, καιριωτέρως ἀν παρεῖναι. ‖ Καιρίως, Lethaliter (sicut dictum est καίριον πληγὴν significare lethalem plagam) καιρίως πληγεὶς, apud Batilium.

C. Ἀποκαίριος, ου, ὁ ἡ, ὁ, Intempestiuus, Absurdus, in Anth. epigr.

C. Ἐπικαίριος, ου, ὁ ἡ, ὁ, idem quod ὀπίκαιρος, paulo antè. Præcipuè autem Xenophon illo vtitur libēritus quam hoc. vt Œconom. εἰ μὲν ἄλλοι τι χῆται ἀποκρύπτοντά τινας τὰ ὀπικαιριώτατα τῆς ἑκάστου ἐργασίας. Idem sæpe τοὺς ὀπὶ καιρίοις vocat non (vt in vulg. lexicis) quosdam magistratus militiæ, sed potius homines rebus agendis & conficiēdis negotiis idoneos. quasi dicas eos quibus opportunè committi rerum agendarum cura possit. Vide earum annot. in Xenoph. pag. 13.

Παρακαίριος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Intempestiuus, vt παράκαιρος. ‖ Hesiodus autem παρακαίριον ῥέζων dixit in Ergois pro Scelesta patrans, vel (secundum alios) τὰ ἄπρεπῆ, inhonesta. Sic ferè Latinè, quum importunum tempus dicatur, minimè commodum, dicitur & importunum scelus, & importunitas pro maximo scelere, sicut & pro tempore alieno & incommodo.

ΚΑΪΡΟΣ, ου, ὁ, Licium. τὸ ἱμάτιον ὃ ἐκ τῶν τοῦ σήμονος συγκλείει. vel πρὸς τῆς οἱ σήμονες κατέκλεισαν. vide plura apud Eustath. p. 1571.

Καιρόϊς, εντος, ὁ, Bene text. significādo à parte totū. Hom. Od. η, Καιροείων δ' ὀδόντων ἀπολείσε· ὑγρὸν ἔλαιον. i. ἀνυφῶν, οὗ κεκαρωμένων, vel ἀκμῶν, Eust. A καιρόϊς fœ. est. καιρόεσσα, plur. genit. καιροεσσῶν, & per syncopē καιροσσῶν, & Ioni καιρεσσῶν. vel καιροεσῶν, & per metathesin καιροσέων.

Καιρόω, Stamē connecto. V N D E Καίρωμα & Καίρωσις, Connexio staminis. Pollux, τὸ δὲ σωδῆσαι τὴν σήμονα, καὶ καιρῶσαι λέγεν χρὴ, καὶ καίρωσιν, πῶς σωδῆσαι. Vide Eustath. ibidem.

Καιρωσὶς vel Καιρωστὶς, Textrix, significando à parte totum Eustath. ex Callimacho citat.

ΚΑΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, Calamus, Arundo, παρὰ τὸ καλῶς ἁμᾶσθαι, vt vult Etymol. sed parū recepta est hæc etymologia. Eustathius inter alia quibus κάλαμον differre docet ab eo qui δόναξ appellatur, dicit δόνακα vtplurimum esse fluuialem, non item κάλαμον. Vbi intellige non itē calamum esse fluuialem vtplurimum. nam alioqui esse & κάλαμον πολύμορφον cum ex aliis aliorū locis, tum ex hoc Luciani liquet in Hermotimo, ἢ γὰρ τὸν Δία καλάμῳ τινὶ ἐπῆθη παρὰ μέρος πεφυκότα. Item ex isto Plutarchi in Lycurgo, ἐκάθευδεν ὑπὸ ὁμοῦ κατ' ἴλας καὶ ἀγέλας ὅπου τύχοι ἐπὶ σπαδῶν ἀφ' αὐτοῖς σπυρφερον πρὸς τὰ τῆς Εὐρώτου πεφυκότος καλάμου. A Virgilio dicitur epitheticè fluuialis arūdo, Georg. 2. In vulg. lex. κάλαμος ἀρώματικός, calamus aromaticus, nascens in India, Diosc. lib. 1, κάλαμος εὔοδμος, calamus odoratus, qui nascitur in felici Arabia. κάλαμος ἐρυθραῖος, apud Dionys. De situ orbis. Vide ἐρυθραῖος. Hesychio κάλαμος alia quædam significat, & inter cætera τὸν τῶν σπυρῶν καυλόν, id est culmum.

C. Καλαμοβόας, quidā dictus per contemptum, apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. q. d. Calamo siue arundine obstrepens, vel calamis.

C. Καλαμογλύφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calamorum sculptor. E T Καλαμογλυφεῖν, Calamos sculpere. Etymol.

C. Καλαμοειδής, Arundinaceus, Arundinis seu calami speciem gerens.

C. Καλαμόφθογγος, ου, ὁ ἡ, ὁ, Calamo sonans, siue canens. Apud Aristoph. ὁ καλαμόφθογγα παίζων. E T Καλαμογέγγης, pro eodem: vtrunque est Panis epithetum.

C. Καλαμοφόρος, ου, ὁ ἡ, ὁ, Calamum siue arundinē gestans. Xen. Em. 2. Dicitur & Καλαμηφόρος, vnde Καλαμηφορεῖν, apud Themist. 116, Calamum gestare.

C. Καλαμόφυλλος, Arundinacea folia habens.

C. Καλαμόχροος, & per contractionem Καλαμόχροι, q. d. Arundinum lanugo. Sic dicta ἀδάρκη quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur. Gorr. Vide Ἀδάρκη.

C. Καλαμάζωστις, Arundinaceum gramen. Herba de qua Diosc. lib. 4.

C. Καλαμαύλης, Calamo carēs, ὁ καλάμῳ αὐλῶν, Ath. lib. 4. E T Καλαμαυλητής, pro eodē in versu Hedyli ibi citato, à quo Theon quidā μόναυλος & καλαμαυλητὴς appellatur eadem significatione. Vt autem καλαμαύλας vocabant τοὺς καλαμῳ αὐλοῦντας, sic ῥιπαύλας, τοὺς κάλαμῃ αὐλοῦντας, vt ibidem docet Athenæus. At Eustathio est μόναυλος κάλαμος, qui & καλαμαύλης & ῥαπίαυλης. Idē Δόναξ μὲν (inquit) συνεκτικὸς ἀκίνητος, κάλαμος δὲ αὐλητής. ὅθεν καὶ τις φαύλως αὐλῶν ὁλοσαλοκάλαμος ἐσκώφθη. Sic autem Lucretius calamorum fibilum dixit.

C. Ὁλοσαλοκάλαμος, Indoctus tibicen per scomma ita dictus. Vide in voce præcedente.

C. Πολυκάλαμος, q. d. Multicalamus, Multiplici calamo assurgens.

Καλαμώδης, εος, ὁ ἡ, ὁ, Arundinaceus. i. Arundinis speciem referens. Item Arundinosus, Gazæ. Et τὰ καλαμώδη, sub. χωρία. arundineta.

Καλαμόεις, Arūdineus. In fœm. καλαμόεσσα. vt καλαμόεσσα ἰαχὰ. Eurip. Vox calamis aut calamo, siue arundine, edita. q. d. Arundinea vox, aut Arundineus sonus.

Καλάμινος, ου, ὁ ἡ, ὁ, Arundineus. Arundinaceus. vt καλάμινος αὐλὸς, qui & πύκινος, inquit Ath. 4. Apud eūdem ῥαδίαν καλαμίνην, lib. 3. Et καλαμινοῦ πλέγμα Polluci, ἐφ' οὗ τοὺς ὑγροὺς ἐξήσαμον τυροί. Fil. ella exponitur à nonnullis.

Καλαμίζω, Calamo cano, aut Calamo canentes imitor. (siue, qui calamos inflant, vt Virgilius loquitur.) Videtur καλαμίζων per contemptum dici ab Athenæo (eo modo quo καλαμοβόας in Plutarchi loco paulo antè citato) lib. 16, τοιούτων γὰρ ἀσμάτων αὐτὸς πάνυ ἢ θοι ἐκκ, ἐν ᾗ καὶ τοῦτ' ἔστι καλαμίζων. In vulg. lexicis exponitur Καλαμίζειν, Stipula, vel potius calamo carmen disperdere, Sylueſtrem tenui musam auena meditari.

Καλαμίσκος, Dimin. Calamulus, Paruus calamus. Parua arundo. Apud Aristoph. Acharn. capitur (inquit Bud.)

pro specillo vel simili medicorum instrumento quo instillant pharmaca in vlcera, οὐ δι' ἀλλάμοι ταλαγμὸν ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον τάλαξον ζωυνί.

Καλάμον, aliud diminutiuum, Paruum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Eust.

Καλαμὶς, ἴδος, ἡ, Arūdo piscatoria, Hes. Arūdo simpliciter à Tibullo & Ouidio dicta. ‖ Item, Calamaria theca, quæ & graphiaria. γραφίων θήκη, Hesych. Sic vtitur Theophyl. in epist. καλαμῖδα καὶ χάρτας ἀφάλυφος. ‖ Item Vas cui lac imponebatur, Hes. ‖ Item καλαμὶς, Ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis, eidem Hesychio. Hermolaus Calamistrum interpr. Marcellus Acum arundineam, apud Dioscoridem, addens id esse in purgandis à cibo dentibus acuminatam arundinis festucam. Græcos enim καλαμῖδας propriè dixisse acus ex arundine factas quibus mulieres cincinnos & velamenta capitis firmabant. Dioscoridis locus est hic, lib. 1, vbi de dentifriciis agit, τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ αὐτὰ καλαμίδων τρόπον εἰς ὀδόντα σιμικὰ ζύουσι. Hesychius addit καλαμῖδα nonnullis dici & συρίγγα, id est fistulam.

Καλαμεύω, Arundine piscor. Vnde Καλαμευτὴς, Piscator, qui arundine vtitur. Etymol.

Καλαμοῖς, Septum quoddam ex calamis aut materia huiusmodi, in nauigiorum oris, siue extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, dicebatur, vt legimus apud Eustathium pag. 1533.

Καλάμη, Stipula, Culmus. Synes. epist. καὶ μέχρι μὲν καλαμῆς. Eust. p. 1181, καλάμοις παρομοιάζεται αἰτὰ τῶν δραγμῶν ῥίζας, ob similitudinem, loquens de hac voce καλάμη. Quod cōuenit cū eo quod scribitur à schol. Theocriti, καλάμην εἶναι τὴν καταλειπόμενον ὑφ' ἡμῶν ἐν τῷ θερίζομεν σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. Vocat enim καλαμῶδες (vt opinor) calamorum speciem quodammodo referens. A Lysia malus & auarus agricola dicitur ὅτι καλάμης ἀροῦν. q. d. in stipula arare. ‖ Suidæ καλάμη est etiam ὁ τάχος τοῦ σίτου. quæ expositio mihi suspecta est, quum sit potius τὸ λείψανον τοῦ τάχους. Theocriti tamē schol. ait esse inferiorem partem spicæ. addens ita dici & quod cum spica amputatur, & quod inamputatum in terra relinquitur. ‖ In vulg. lexicis καλάμη exponitur etiam Spicilegium.

Καλάμη, (metaphoricè) Corpus senectute confectū, & quasi arescens, τὸ τῆς γέροντος ὑπόλειμμα. Hom. Odyss. ξ, Ἀλλ' ἔμπης καλάμῳ γε σῆμα εἰ προσιδοίμην. Quò mihi videtur respexisse Lucianus in Alex. ita scribens, μειρακίων μὲν οὖν ἔτι ὤν, πάνυ ὠμὸς ὢν καὶ ἀπὸ τῆς καλάμης πεκμαίρεται. Vide Eustath. 1758, qui ostēdit καλάμῳ dici etiam cadauer hominis interempti, hoc versu, Il. τ, Ἥς τε πλείστην μὴν καλάμῳ χθονὶ χαλκὸς ἔχεν.

C. Καλαμοτομία, ας, ἡ, Stipularum sectio, in hoc versu, apud Suidam, — ἀλλὰ καὶ αὖθις Ἐκ καλαμοτομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον. ‖ Capitur & pro messe.

Καλαμάομαι, ῶμαι, Stipulas lego. Apud Plutarchum in Apophth. Antigonis, ἐκεῖνος γὰρ [Alexander] ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, id est, Asiam messuit, ego autem stipulas duntaxat ex ea colligo. Καλαμῶμαι est etiā Spicilegium facio, Spicas colligo post messores καλαμώμενος (inquit Suidas) σταχυολογῶν. Et Eustath. ex Rhetorico lexico affert, Καλαμᾶσθαι τὸ συλλέγειν τὰ λειψανα τῶν θερισμένων. Nonnunquā καλαμῶμαι pro Meto, vt apud Chrysost. De sacerdotio, ἵνα βρίθῃ μὲν ἀπὸ τὸ λήϊον πολλῷ τῷ καρπῷ ἡνίκα καλαμᾶται καὶ τρυγᾶν δέῃ. ‖ Item Καλαμῶμαι, Racemorum reliquias colligo, Racemo. Hes. vsi sunt LXX interpr. Hier. 6, καλαμᾶται καλαμᾶται ὡς ἄμπελον τὰ λοιπὰ τοῦ Ισραήλ. Et Deut. 24, Colligere oleas relictas, ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Hesychius, Καλαμᾶται, τρυγᾶ τὰ αὐτόθεν μέρη τῶν ἐλαιῶν. Suidas ait, ἢ καταδεῖ. ‖ Vsurpatur καλαμῶμαι metaphoricè etiā: vide Ἐκκαλαμῶμαι & ὀπικαλαμῶμαι.

Καλαμητὴς, ίδος, ἡ, Quæ spicilegium facit, Quæ spicas legit. Καλαμητείδες, αἱ δραγματοσυλλέγουσαι, Hes.

Καλαμήτεια, Idem Plutarcho, An seniori administr. resp. ἢ κατ' ἀρχὴν ἐφορῶντα καλαμητείας καὶ θερισμοῦ.

A C. Ἐκκαλαμάομαι, Spicilegiū facio, καλαμῶμαι. Metaphoricè pro Auello, ἀποσπῶ, vt vult Schol. Aristoph. in hoc σφηκῶν loco, Καὶ πάντα ζοῦσ' ἅμα τῇ γλώττῃ περιέβολον ἐκκαλαμᾶται, vbi schol. metaphoram esse ait ἀπὸ τῶν δρεπανίδων τοῖς ἰχθύσι ἀρχομένων. At idem schol. in hunc eiusdem comœdiæ locum, ζητῶν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι κἀναστατοῦν ποιεῖν, ait (melius sentiens) esse metaphoram ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων αἰρόντων ἕνεκα τέχνης τῶν οἰκημάτων. Addit tamen, vel αἱμᾶν, ὡς οἱ τοῖς ἰχθύσι αἱρέλκοντες. quæ deductio conuenit cum illa altera, quam sequētes quidam exponunt ἐκκαλαμᾶσθαι, tanquam arundine expiscari.

C. Ἐπικαλαμάομαι. Post alium vel alios spicilegium facio. Per metaphoram, pro Post alium vel alios spolio, Spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt. Luc. Toxaride, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ὅτι καλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἐπὶ ὄντα τὸν Κλεινίαν. i. bona eius carpturi siue collecturi quæ à meretrice relicta illi erant. vel, quæ ex meretricis rapacitate illi supererant. Sed vulgo legitur in eo loco ὅτι καλαμησόμενοι. quam lectionē sequutus & Erasmus vertit, Concurrerunt item adulatores applaudentes.

C Καλαμηπασία, Idem quod καλαμᾶσθαι, in vulg. lexicis.

Καλαμᾶς, ᾶς, ὁ, adiect. q. d. Culmarius, Inter culmos seu stipulas versans. vt ἀκρὶς καλαμᾶς, id est ἡ δρεπαναία ἡ ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, vt scribit schol. Theocriti in hæc idyllii 10, Μάτης τοι τὰν νύκτα χαλεπᾶ ἁ καλαμᾶς. Vide μαντις. ‖ Καλαμᾶς substantiue positum, πρίνιον ἐλαχιστον, Eust.

Καλαμᾶς pro καλάμη, vulgus dixisse, testatur Eust. & schol. Theocriti.

Καλαμεύω, Meto. vnde Καλαμευτὴς, Messor. Theocr. idyll. 5. Οὕτω κ' ὕμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμεύτας. id est θερισταὶς, inquit schol. At καλαμευτὴς pro piscatore, à κάλαμος, vt paulo antè dictum est.

ΚΑΛΕΩ, λῶ, F. έσω, P. κέκληκα, Voco, Accerso, Il. σ, Ὅρα Ἀτκλιπτάδη καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. Plato Charm. παῦε, ἔφη, καλεῖ Χαρμίδην. Apud Xenoph. καλεῖν σε ὅτι δεῖπνον. Homerus verò καλεῖν etiam dixit simpliciter pro καλεῖν ὅτι δεῖπνον, Odyss. λ, Πάντες δὲ καλέουσι. Sic intelligendum puto quodam loco Anthol. epigr. Ἐκλέγω τῶδε σὺ τὸν ὀπωρος. quod tamen aliter exponi solet. Sic apud Lat. Vocare interdum pro Vocare ad cœnam. Homerus voce etiam media vsus est Iliad. ζ, — Πείσανδρος δ' Ἐλεγχίου ἐκαλέσσατο φωνῇ. Politianus καλεῖν solicitare vertit in hoc Herodiani loco, lib. 3, ὑ φαῦλα δὲ οὐδὲ κοῦφα καλοῦσιν ἐλπίδες. Ad verbum, Spes vocant. Cicero autē dicit In spem vocare. Bud. ἐκάλει vertit Poscebat. In hoc Demosth. loco, ἀλλ' ὡς ἔοικεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη οὐ μόνον βύνοιν ἀνδρὰ ἐκάλει. Καλεῖ εἰς τὸ δικαστήριον. Demosth. Vocare in ius. Et simpliciter καλεῖν pro eodem. quod & Καλεῖσθαι voce passiua. Vide paulo post. Dicitur & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, Vocare litem, Citare litem. ‖ Itē Inuoco, Imploro, apud Demosth. Sic Aristoph. καλεῖ θεόν, pro Inuoca Deum. ‖ Καλῶ, Voco, id est Nomino. Il. ζ, Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Cic. apud Aratum vertit Vocitare. Idem, Nomine appellare interpr. apud Plat. Athen. 14, αἰνίσσετο αὐτοὺς τοὺς ἐκεῖνο καλοῦσιν. Apud Plut. θεὶ δ' μὴ χ. &c. καλεῖν πάντας. Dicunt & καλεῖν ὀνόματι, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. Signare nomine vero.

Καλέομαι, οῦμαι, Vocor, Accersor. Itē Nominor, Nomine appellor. Luc. in Hermot. καὶ τῇ μητρὶ, ὅτῳ ποτ' ἔχοι λεῖπε quæcunque vocabatur. pro Quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiā καλοῦμαι τῶτο, Vocor istud, pro Nomine isto vocor. Vt Gal. ad Glauc. 1, καλοῦνται τ' αὐτὸ τῶτο πυρετοὶ, καὶ εἰσι. Citatur ex Plut. in Galba, αἱ ἡμέραις καλεῖται κυβόρ, pro Qui dies à Cæsare appellātur. Et καλεῖται interdum ita significat Vocari siue Appellari vt simul declaret Esse. Hom. Iliad. ρ, — καὶ οὐδέκα σὺ τῶδε κοῖτο Κέκλημαι. vbi Eustath. ait κέκλημαι valere idē quod εἰμί. Sic Iliad. γ, Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσοιο ἄκοιτις. Sic Hes. Theog. Ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλῳ κεκλήσεται ἄκοιτις. Sic Hebræi suo קרא vtuntur. ‖ Item δίκη dicitur καλεῖσθαι apud Aristoph. lis vocari, siue citari.

Καλέομαι, signif. media, pro καλῶ, In ius voco, καλῶμαι τὴν δεῖνα, ἤγουν ἐκκαλοῦμαι εἰς ἕτερον, Eust. Apud Aristoph. frequens est hic vsus, vt καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν

εἰς τὴν ἕνα τε καὶ νέαν: & καλόμενος σε, in Vespis. Sic Plato De leg. καλέσθω τὸν ἔχοντα θεὸς ἢ ἀρχή. Gall. itidem appeler absoluè, pro In ius vocare. Gall. ait καλεῖν ἀπελεῖν absoluè, pro In ius vocare.

Καλοῦντες (vt Tusanus ex Lascari refert) instrumentum quoddam textorū, apud Crocritum in Helenes Epithalamio, Κερκίδι συμπλέξασα μακρὰ κέντρα· ὀκ καλεύντων. Sed melius fortasse legetur καλώντων. de quo vide in Κελω.

Καλέσκον pro ἐκάλουν vt ποιέσκον pro ἐποίουν.

Καλήσθαι itidem poeticum, pro Vocare: cuius infinitiui thema est, vel Καλάω, vel Κάλημι, inquit Eust.

B Κλῆσις, εως, ἡ, Vocatio. Xenophon, ἢ κλῆσιν τῶν Κύρου ἤκουσε, Cyri vocationem audiuit. Id est, se à Cyro vocari. Κλῆσις. Vocatio ad cœnam. Xenophon Symposio, ἐπαινοῦντες ἢ κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν. Vocatio simpliciter Catullo, & Vocatus Suetonio. Plutarchus autem genitiuum δείπνων addidit in Pericle, κλήσεις τε δείπνων καὶ πᾶν πιαίνειν ἀπαστα φιλοφροσύνῃ καὶ σωφροσύνῃ ἀξέλιπεν. ‖ Item Κλῆσις, Vocatio in ius apud Aristophanem. Κλῆσις, inquit Ammonius, ἡ εἰς ὁποῖον δικαστήριον γινομένη· φερόκλησις ὄν, ἢ εἰς Ἄρειον πάγον. Aristophanes, ὀκεῖνος οὐ τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν, εἰς τὴν ἕνα τε καὶ νέαν. Sic autem in loco paulo antè citato, καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἕνα τε καὶ νέαν. Et Κλῆσις τῆς δίκης, Vocatio litis, siue citatio. Est etiam Κλῆσις, Appellatio, id est nomen.

Κλητός, Vocandus. Plato Politic. libro 1, οὐδὲ ὅτι κλητὸς ναύτης.

¶ Κλητὸς, Vocatus, Accersitus. Habet enim significationē participii κεκλημένος. Homerus Odyss. ρ, Οὔπω γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπὶ δαῖτα ἕκαστον. Apud Æschinem κλητὸς, Inuitatus. Budæus. Apud Homerum Iliad. ι, Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. Eustathius κλητοὺς interpr. ὀνομαζομένους ἐπὶ δεῖπνον κλητοὺς.

C. Ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non vocatus, Inuocatus, apud Plautum & Ciceronem. Apud Athenæum 6, comicus quidam, Καλῶ γ' Χαιρεφῶντα. κἂν γὰρ μὴ καλῶ, ἄκλητος ἥξει. Et aduerbium Ἀκλήτως, Inuocatò, Sine vocatione, aut inuitatione, Vltrò. Et pro eodē, Ἄκλητοι, vt in prouerb. illo, Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

C. Αὐτόκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A seipso vocatus, siue inuitatus, Qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò. Plato epist. 7, αὐτόκλητος ὅτι τὸν πλοῦτον οὐκ ἔρχομαι, Non venio à meipso vocatus, Non venio vltro. Plutarch. Sympos. 7, μὴ γνήσιος ὢν μηδὲ αὐτόκλητος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ νόθος καὶ παρεγκεκαυμένος εἰς τὸ συμπόσιον. ET Αὐτόκλητος, aduerbium, Spontanea vocatione, Vltrò.

C. Πολύκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A multis vocatus. Apud Homerum πολύκλητοι, E multis locis conuocati. Iliad. σ, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἀνδρες. Et Iliad. κ, — πολυκλητοὶ ὅτι κουροι Εὔδουσι, id est ἀπὸ πολλῶν τόπων ὅτι κεκλημένοι ἐβοηθοῦν, Hes.

F C. Τηλέκλητος, E longinquo vocatus, τῆλε κλητός. Scribitur & τηλεκλητὸς, sed τηλέκλητος conuenit cum πολύκλητος. Apud eundem Homerum τηλεκλητοὶ ὅτι κουροι, E longinquo vocati siue accersiti auxiliares. ‖ Sed legitur etiam τηλεκλεοῖ, id est quorum decus procul peruenit.

Κλητικὸς, κὴ, κὸν, Vocatiuus, Appellatiuus. Vnde apud gram. κλητικὴ πτῶσις, Vocatiuus casus. ‖ Itē Κλητικὸς, Inuocatorius, vt κλητικοὶ ὕμνοι, qui deorum habent inuocationē: quibus opponuntur ἀποτροπαϊκοί.

G Κλητωρ, ορος, ὁ, Vocator, Accersitor. Qui vocabat ad conuiuium in domibus potentum, Budæus ex Luciano. Itē, Qui vocabat in ius, vt Testis erat vocationis in ius, καὶ τὴν... Demosthenes κατ' Εὐέργου, 149, ὅπ ἀν πίνω τοῦ σοι κλήτ' ἐμοῦ, οἱ κλητῆρες μεμαρτυρήκασιν. ‖ Hesychio est etiam Præco. item ἄγγελος, ὑπηρέτης, μάρτυς.

C. Ὀνομακλήτωρ, Nomēclator, Qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici quì à Plinio vocator appellatur, quòd nominatim vocet conuiuas ad discumbendum: vt is sit qui ab Athenæo lib. 2 nominatur πάξιαρχος τῶν δείπνων.

H Κλητῆρ, ῆρος, ὁ, Vocator. Sed peculiariter, Apparitor, qui in ius vocat, Viator, Stator. B.C. 16 & 432. Item Antestatus, Is quem antestamur quum alicui diem dicimus, Testis vocationis in ius. Demosth. πίσας τὸν φρυπαβόλοντα

δεῦσαι τὸν ὑπῆρον τοῦ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα δ' ὀνταναῦν ὅπου ἐρωτᾷ ἀφάλυφος, κατηγορῶν ἔρημον, οὐδεὶς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀπιοῖ τὴν δίαιτα τῶν. Vbi vide schol. ab Hesychio κλητῆρες exponitur μάρτυρες. at Harpocration non dicit μάρτυρας, sed ὥσπερ μάρτυρας. ait enim, ἔδει δὲ παρεῖναι τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Vide Budæi Comment. pag. 16.

¶ Κλητόω, In ius voco, Diē alicui dico, Vador. Dem. Pro cor. p. 115, τίς οὗτ' ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; id est προσεκαλέσατο, vt ibidem loquitur. Vide Bud. C. p. 14.

B Κλητύω, Testimonium denuntio, id est, Homini diē dico ferēdo testimonio. Hoc est, Ad iudiciū euoco ferēdi gratia testimonii. Bud. ex Poll. l. b. 8, τὸν δ' βουλόμενον μαρτυρεῖν ἐκλήτευον, ἀναγκάζοντες τοὺς μαρτυρήσαι προσέτιθεντες.

Κλητεύω, (neutrū) Testis sum in ius vocationis. Κλητεῦσαι (inquit Harpocr.) τὸ κλητῆρα γενέσθαι.

Κλητεύομαι, In ius vocor. Vel, Testimonium mihi denuntiatur. B.C. p. 16. Ex Arist. in Probl. citatur κλητευέσθαι τὴν δίκην, pro In iudiciū vocari. Vide Ἐκκλητεύομαι quod sequitur.

C. Ἐκκλητεύω, Denuntio testimonium, adiecta mulcta ni pareatur, inquit B. citans hæc Æsch. adversus Tim. pag. 12. Pollux autem dicit κλητεύεσθαι esse τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν: at ἐκκλητεύεσθαι τὸ δίκην ὀφείλειν ὅτῳ τῷ τὰς χιλίας καταβαλεῖν. Quæ conuenire videntur cum iis quæ ab Harpocratione scribuntur non de ἐκκλητεύεσθαι tantùm, sed & de κλητεύεσθαι.

C. Ψευδεκλητία, ας, ἡ, q. d. Falsa vocatio in ius. Est accusatio à paritoris, qui falsò renuntiauit se quempiam in ius vocasse, ob eāmque renuntiationem, is qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. Vide B.C. p. 153. Apud Harpocrationem legitur ψευδεκλητία: quē sequitur Suidas, ipsamet eius verba afferens. Sed apud Pol. quoque ψευδεκλητεία legitur, qui scribit, ψευδεκλητείας ὄ [γραφή] κατ' ἀδικούντος κεκλητευκότων.

¶ Κλήδην, Nominatim. Hom. Il. ι, initio. Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, accersere vocando suo quenque nomine. ‖ Hinc & Ἐξονομακλήδην quo alibi vtitur eadem in signif. Vide in ὄνομα.

C. Ἀνακαλέω, ῶ, siue Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, Inclamo, Alta voce appello, seu voco. Plut. in Cic. πατέρα κτείνων ἀνακαλούντων τὸν πατείδος, quod alibi voce passiua dixit, inquit B. in Com. (intelligēs, vt opinor, hunc eius locū in Galba, ἀνακαλούμενοι Καίσαρα) vbi mēdosè legitur alta voce euocare: pro Vocare potiùs Euocare. Nam illi loco Pl. quā ipse citat, similis planè est hic Xen. Pæd. 3, ἀνακαλοῦντες τὰ ἐργαστήρια, τὰ ἀνδράποδα τὰ ὀφθέντα. vbi tamē quidā ἀνακαλοῦντες simpliciter reddunt participio Appellantes. Sed eorum interpretationē videtur refellere hic Xenophontis locus in eiusdem Pæd. l. 7, πολλὴ δὴ τοῦ μὴ ἀνακαλοῦντα ἀλλήλους, τὰ δὴ παρ. &c. Idē rursum Pæd 3, αὐδᾷ ἀρὰ ὑμᾶς καὶ οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἐπὶ τὰς παρεγγυᾶσιν. Libro itē 2, ἀνεκαλέσατο τὰ λοχαγὸ ὀνόματα. Cum illo autem loco πολλὴ δὴ βοὴ τὰ μὴ ἀνακαλούμενον conuenit hic Plutarchi De Socr. dæm. μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεραπόντας. Sic in ἀναβοάω antea dixi αἰτὰ epitasin quandam significationis indicare. ‖ Ἀνακαλῶ, pro simplici καλῶ, Vocare, Appellare, Nominare. Thuc. lib. 1, ἐν τῇ ἔπεσιν Ἀγαμὴ ἀνακαλεῖ. Sunt tamen qui hic exponāt Prædicat. ‖ Ἀνακαλῶν & Ἀνακαλεῖσθαι pro Inuocare, Implorare, ὅτῳ καλεῖσθαι. Plut. ἀνεκαλεῖτο τοὺς ἑστίους.

Ἀνακαλεῖν, vel Ἀνακαλεῖσθαι, voce pass. Reuocare, Thuc. lib. 1, πόλεμον τοῦ πρὸ τοῦ ἀνεκαλεσαν αὐτοὶ. Sic ἀνακαλεῖσθαι τοὺς κυνάς, apud Xen. in Cyn. Sic videtur accipi & apud Athen. lib. 4, ἀνακαλεσαμένων δὲ αὐτὸν τῶν ἀφεστηκότων κελεύοντων, &c. Ἀνακαλεῖσθαι (inquit B.) Reuocare, i. Retrò accersere, apud Pausaniā. Bas. ἀγαγὼν γὰρ, τὸν παρόντα κόμον τοῖς ἐμοῖς, ὕστερον πάντ' ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν. vbi ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν ad verbū est Reuocare quod præteriit. Sed intelligendum foret Reuocare votis, id est, Vota facere pro reuocando eo quod præteriit. Atq;

ita intelligendo, nihil necesse fuerit verbo huic dare peculiarem interpretationē in hoc Bas.loco. B.tamen requirere exponit. ‖ Dioscor.lib.septimo, capite 36, περὶ κόρεων loquēs, ὑστερικῶς δὲ πνιγμῶς αὐακαλοῦται. id est, Eas autem reuocant quæ vuluæ suffocatione laborant. vbi intelligo Reuocant à suffocatione. Vulgò tamen interpretantur Vuluarum suffocationes reuocant, siue exanimationes. ‖ Idē Budæus ait esse Euocare & Reuocare & receptui canere. Diodorus, αὐεκαλέσαν τὴν σάλπιγγι πυὶς ἐραπώτας. Hinc αὐακλησις & αὐακλητικὸν, classicum receptus, vt postea dicetur. ‖ Significat & Reuocare ab exilio. vt, ὁ δὲ Τραϊανὸς πὼ φιλανθρωπαν ὀπικυροῖ, πυὶς ὀν ὑαφορίαις αὐακαλούμενος.

Αὐακαλεῖαι, Reparare, Recuperare, quod & Reuocare est apud Virg.nā is Reuocare vires dixit quod Naso Reparare vires, nescio an ad Græcū hoc verbū respiciens. Vtut sit, possumus eum sequēdo, apud Galenum δωαμιν αὐακαλέσαθαι interpretari Vires reuocare. Quidam incertus autor apud Suidā, (fortasse Polybius) ὁ ὃ ἑαυτοῦ δικζεν αὐακαλεῖθαι πυὶς ἢ ὑποτεπαγμένων ἀνοίας καὶ ὠφελημίας ὀκ τὸ γιγνόμενος ἐλαπώματος, id est, Reparare beneuolētias subditorū, vel, amissas recuperare. id est gratiam subditorum sibi reconciliare. Quod Dioscor. dixit de glauce loquens, lib.4, cap.141, αὐτὴ δ' ἑψηθὴν μετὰ ἀλεύρου κριθίνε καὶ ἀλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσα, γάλα σβεννύμενον αὐακαλεῖ, Ruellius reddidit, Coquitur cū hordeacea farina, sale, & oleo in sorbitione, ad reuocandam extincti lactis vbertatem. Plinius autem de eadem loquens, dixit, Coquitur in sorbitione similaginis, ad excitandam vbertatem lactis. ‖ Αὐακαλεῖαι, inquit Bud. Emēdare, Sarcire, Rependere. Plutar. in Sertorio, Κίνας δ' ἐεωπείζων, ὑποφερομένου αὐεκαλεῖτο πὼ Μαείου γαίνν, labantem reparabat. Alia exēpla ibi leges. Idē paulo pòst, Chrys. (inquit) actiua voce pro Sarcire dixit. Ad Rom.11, ὐδέπω σοῦ τὸ θέατρον λέλυται, ἀλλ' ἔτω τὸ σκάμματος ἐστήκας, καὶ δωάσαι καὶ ἐφάπτης πάλιν πάσας αὐακαλέσαι πυὶς ἢπίας. id est, Tu adhuc in agone es atque in campo pugilari & athletico: tibi integrum est instaurare certamen, & offensionum noxam sarcire.

Αὐακαλεῖσθαι, Passiua vt voce ita & significatione, Alta voce appellari, seu vocari, Inclamari. ‖ Item Reuocari. Herod. εἴς τε τὸ θύπακτον καὶ κόσμον αὐακαλούμθνοι. Vide aliud exemplum in Αὐάκλησις. Item, Reparari, Sarciri, Instaurari. Gregorius de Christo loquens, τειημερος αὐὶ σταὶθμος, ἵν' ἐγὼ σωθῶ, καὶ τὸ παλαιοῦ πώματος αὐακληθῶ. Id est, Tertio post die resurgens, vt ego seruer, & a veteri casu restaurer.

Αὐάκλησις, εως, ἡ, Inclamatio, Appellatio quæ fit voce alta. sequēdo primā verbi αὐακαλεῖν seu αὐακαλεῖσθαι significationem. Suidas ᾠεσφωνησιν exponit, id est alloquutionem. Declarat & reuocationem. vnde & αὐακλησιν σημαίνει, quasi Reuocationem militum significare: quod Latini dicunt Receptui canere. Plutarch. in Fabio, τῇ σάλπιγγι σημήνας αὐάκλησιν. Idē valet τὸ αὐακλητικὸν σημαίνειν, vt paulo pòst dicetur. ‖ Est item αὐάκλησις, Reuocatio ab exilio, vt πῆς ὑαφορείαν καταγνωαθεῖσιν, οἷα φιλανθρωπες, χαειζόμθνος ἢ αὐάκλησιν. qui locus citatur a Budæo ex quodam Simeone in Commentariis: sicut & præcedēs vbi αὐακαλεῖσθαι capitur pro Ab exilio reuocare.

Αὐάκλησις, Euocatio & Inuocatio quæ cātu fit, inquit Budæus. Plutarch. de Arione, καὶ πνα θεῶν πελαγίων αὐάκλησιν ᾠεσαυακρουσάμθνος, ἀδ εἰ τὸν νόμον. id est, Quū pro præludio cantu deos maris euocasset: vt interpretatur idem Budæus. In hoc autem Thucydidis loco, existimo inuocationem & implorationem in auxilium significare, lib.7, αὐεθάρσησάν τε αὖ καὶ ᾠεὸς αὐάκλησιν θεῶν μὴ ἐερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηείας, ἐῤέποντο.

Αὐάκλησις (vt dixi) a Suida exponitur ᾠεσφώνησις, id est Compellatio, Alloquutio. cuius significationis exemplum desidero.

Αὐάκλητος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Reuocatus. Dion, οἷς αὐακλήτοις αὖ πς ἐλλιίσασι, ὅπ πεπαυμένοι τῆς ὀραπάας, ἐπὶ αὐτὸν αὖθις αὐεκλήθησαν, ὀνομάσθεν.

c.2. Δυσαυάκλητος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Reuocatu difficilis, Non facilè reuocabilis.

c.2. Εὐαυάκλητος, Reuocatu facilis, Facilè reuocabilis. Item, Qui facilè flecti potest & ab ira reuocari. HINC Εὐαυακλήτως aduerbiū exponitur à Suida συμπαθῶς, in hoc quem citat loco, καὶ ᾠεὸς πυὶς χαλεπήναντας καὶ πικμμελήσαντας ἀναυακλήτως ἔχειν.

Αὐάκλημα, ατος, τὸ, idē quod αὐάκλησις. Peculiariter autem sic appellatur pars cātus: quod etiam, nisi fallor (inquit Budæus) ἐνδόσιμον dicitur. Iulianus Cæsar Iamblicho, οὔπω καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τῶ σοῦ πλήκτρῳ τὸ εἰκὸς αὐτηχήσομθν, ὡς ὅπ οἱ τῶ χοροσάτηᾠεὸς τὸ αὐάκλημα ἢ ῥυθμοῦ σῶ μαρτυῶτες, vt qui coryphæo, & chori magistro (qui χοροδιδάσκαλος dicitur) accinūt & respōdent ad auspicatum rhythmi.

Αὐακλητικὸς, ἢ, ὸν, Inclamatorius. ‖ Itē Inuocatorius. ‖ Item Reuocatorius (in qua significatione maximè vsurpatur) Reuocandi vim habens: vt Plutarchus in Lycurgo, αὐακλητικοὶ λόγοι ᾠεὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad reuocandum in concordiā. Dioscorides, αὐακλητικὴ ὀρέξεως, Appetētiæ cibi reuocatoria. id est, vim habens reuocādæ appetentiæ cibi. Idem, αὐακλητικὸς τῶ καταφερομθνῶν, Reuocatorius eorum qui sopore opprimuntur. vel, vt alii, Excitatorius. qui enim reuocat a sopore, excitat. ‖ Substantiuè autem positum αὐακλητικὸν, Signum quod datur receptui, pro quo Budæus Classicum receptus dicit. vnde τὸ αὐακλητικὸν σημαίνει, Signum receptus datur, Receptui canitur. Plutarchus Apophtheg. Laconicis, ἄλλος ὅτι ᾠοδραπέζεως τῶ πολεμίω τὸ ξίφος καταφέρειν μέλλων, ἐπεὶ τὸ αὐακλητικὸν ἐσήμηνεν, οὐκέτι καταπλεῖκι. id est (Camerario interprete) Alius in acie inflicturus iā ensem hosti, quum receptui caneretur, nō peregit ictum. Vide σημαίνω. Idem Plut. in Problematis, τὸ αὐακλητικὸν ἀκούσας, Quum receptus signum audiuisset, vel Quum receptui cani audiuisset.

c.2. Ἐπαιαυακλέω, λῶ, Idem quod αὐαυακλέω, Reuoco. ET Ἐπαυακαλοῦμαι pro eodem. τὸ ζωγρεῖν (inquit Eustath.) αὐτὸ τῶ ζωῶ ἀγωνίζειν καὶ πὼ λειποθυμίαν ἐπαυακαλεῖσθαι. HINC Ἐπαυάκλησις, Reuocatio: vt Galenus ad Glauconem, ἐπαυάκλησιν θέρμης πιεῖσθαι, ad verbum, Reuocationem caloris facere, pro Reuocare calorem.

C. Ἀπὸκαλέω, λῶ, Voco, Appello, Nomino. Pro καλῶ, vt si dicas Denomino pro Nomino. Xenoph. ἀρχὴ ἀπεκάλει, inertes vocabat. Sic Lucian. ἄθλιον ὀπικαλεῖς. Euripides, τί ἀπεκάλουν με τῶ γάμων ἥσυχα. Interdum vnum accusatiuum personæ, alterum rei, habet, sicut & simplex καλῶ. Xenophon, μεμάθηκας οὖν τί πιεῶῆτας τὸ ὄνομα τῶτο ὀπεκαλοῦσι, hoc nomine appellēt. ‖ Ἀπὸκαλῶ, Reuoco. Xenoph. Pæd.1, τὸν Κῦρον ἀπεκάλει, Cyrum reuocabat. ‖ Ἀπὸκαλῶ, Interdico, Veto. Aristophanes Auibus, ὀπὸκεκλίκαμθν Διοῦς θεοὶ μηκέτι γε πὼ ἐμὴν ὀνομαστὴν πόλιν, Interdiximus diis cælestibus transitu vrbis nostræ. Camer.

Ἀπὸκλητος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Vocatus. ὀπὸκλῆτοι, κεκλημθνοι, inquit Suidas citans hunc locum Polybii, ὑ ἢ κοινῶ ᾠεσδεξάμενοι σώοδον, οὔτε πῆς ὀπὸκλήτοις συμμεῖξαδόντες, πὰς αὐτῶ κρίσεις ὀνομαλαβόντες πόλεμον ἐξῆνεγκαν. A Polybio Camerarius ὀπὸκλῆτος vocari existimat eos qui & ἔκκλητοι appellātur.

C. Εἰκαλέω, λῶ, Accuso. q. d. In ius voco ob aliquod crimen. ἐγκαλῶ σοι ᾠεοδοσίαν, Appello te de proditione. Et Gallicè itidem, *Je t'appelle de trahison*, vt olim præsertim loquebantur. Ἐγκαλεῖν de priuato iudicio, ἐγκαλῶ σοι τῶτο. De hoc te accuso. Budæus Comm.66. & cum genitiuo rei, vt ἐγκαλῶ σοι πληγῶν pro δίκω σε πληγῶν, ago tecum iniuriarum ob verbera. Bud. Comm. p.48. Interdum absolutè ἐγκαλεῖν τινι, Litem intendere. Libanius, ἐνεκάλει τῶ Φορμίωνι. Sic Ἐγκαλεῖσθαι, In iudicium vocari, & actione conueniri. Demosthenes ᾠεὸς Φορμ. Οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμθνοι ὑφ' ἑτέρων. Ἐγκαλεῖν χρέος, Petere debitum, inquit Budæus in hoc loco Isocratis, ᾠεὸς Εὐθύνοιν, Ὅτ' Τιμόθεος πυτοὶ πελάκοντα μνᾶς ἐπραξ. ἀπ, οὐ χρέος ἐκαλῶν, ἀλλὰ ἀπάξειν ἀπειλῶν. Vide aliud exemplum huius significationis apud Budæum p. 65.

Ἐγκαλῶ dicitur & de quauis accusatione extra forum etiam. Isocrat. Panath. δικαίως ὀκείνοις μθν ἅπαντες ἐγκαλέσαμθν ὡς ἀρχηγοῖς γενθμενοις, &c. Et ἐγκαλῶ σοι τῶτο, De hoc te accuso, id est Hoc tibi obiicio, vel vitio verto. Xen. Pæd. 7, ὐδὲν ἕνεκα λοιω μετὰ τῶ παιδὸς θάναπν πῆς τύχης. Plutarchus Lycurgo, ἀδικίαν ἐγκαλεῖ πῆς Λυκύργου νόμοις. Itē Expostulo cū aliquo, vt amicus cū

amico. Arist. Ethic. 9, ὀν ᾗ τῇ ἐρωπικῇ φιλίᾳ ὀνίοτε μὲν ὁ ἐεᾶσης ἐγκαλεῖ ὅπ ὑαφιλῶν οὐκ αὐπφιλεῖται. Ethic. 8, γελοῖος δ' αὖ φαίνοιτο ὁ ἐἰκαλῶν τῶ μὴ πέρπονη φίλῳ, ὀξὸν μὴ σωνημερεύειν. Dicitur etiam ἐγκαλῶ πούτῳ, pro Hoc improbo & reprehendo. Demosthenes, πούπις νῦν ἐγκαλῶν ὧν οὐκ εἴχες εἰπῖν βελπίω.

Ἐγκαλεῖσθαι actiuè pro ἐγκαλεῖν, citat B. ex Isocrate. Vide C.p.763.

Ἐγκαλεῖσθαι, Accusari, Reprehendi. Arist. Ethic. 4, διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅπ οἱ μάλιστα ἄξιοι ὕκιστα πλπῦσι, Hoc vitio vertitur fortunæ, Hoc obiicitur. Ἐγκαλοῦμαι τῶτο, Hoc mihi obiicitur, De hoc accusor, Hoc mihi vitio vertitur. Greg. de ficu sterili loquens, p.176, καὶ μὴ ζῶ πω ὀκπεμεῖν ἐγκαλουμθνῶν τὸ ἄκαρπον. Et τὰ ἐγκαλιμθνα, quæ obiecta sunt. Demosth. ᾠεὸς Ἀφόβον, Καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσαθαι τῶν ἐγκεκλιμθνῶν.

Ἐγκαλεῖσθαι πὼ κείσιν, Prouocare iudicium, A sententia appellare, in vulg.lex. sed legendum puto ὀκκαλεῖσθ. de quo paulo pòst.

Ἐγκλητέος, Reprehensione dignus, ὀπλήψμος, ὀπίμεμπλος. Budæus.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, Id de quo quis accusatur, Accusatio, Actio, Petitio, Libellus actoris. i. τὰ ἐγκαλιμθνα, & quæcunque iudiciaria persequutio dicitur. Vnde ἐν ἐγκλήμασιν ἔῖ sic dicitur vt ἐν αἰτίαις ἔῖ, hoc est Crimina & controuersias pati. Bud. C.p.65. ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, vide αἰτίαν αὐαδέχεσθαι. Demost. ὅπι τὸ ὀπιεικεῖ τε καὶ τῶ καλῶ τόδε τὸ ἔγκλημα αὖ ἐνεκέκλπο, In bonum & honestum, seu in æquum & bonum actio conciperetur. Bud. Αἱρεῖν τὸ ἔγκλημα dicitur accusator quādo non instat accusationi institutæ. Et ὀξεῖρῶν ἔγκλημα, vel καπεζυσμένον, vel ἀπελιλιμμένον, In erlitalis & inducta, &c. Vide B.C.161. Ἔγκλημα, Quod vitio vertitur, Quod obiicitur, Crimen. Synes. epist. ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ὑμῶν ἔγκλημα δειλίας ᾠῤῥήθθν. Dicitur & φεύγειν ἔγκλημα ὑπό πνος vel δίκλω, qui actione aliqua in iudicium tractus est, contra quem lege agitur. Bud. Ἔγκλημα αὐτὸ πιῶπε, Thuc. Id crimini detis, In crimen id vertatis, Id vitio vertatis. Idem lib.1, ἐγκλήματα πολέμθν, pro Crimina obiectātes. pro ἐγκαλοῦντες. Apud eundem ἐγκλήματα ἔχοντες, pro Habentes crimina quæ obiiciant. vnde schol. exponit ἐγκλήματα ὀπιφέροντες.

Ἔγκλημα exponitur etiam Querela: vt apud eundem Thuc. πῶ ξυμμάχων ἐγκλήματα τὰ εἰς πυὶς Ἀθηναίους. Idem lib.1, πολεμῶ μᾶλλον ἢ πῶ ἴσῳ ὑῤῥαλήθεσαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν, suas querelas persequi. Et ibidem, βέλτιον δ' ὄν πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι. interpr. Controuersias dirimere.

Ἐγκληματικός, κή, κόν, Accusatorius. Item Querulus, Expostulator, Litigiosus. Arist. Vide B.C.p.66. HINC aduerb. Ἐγκληματικῶς, Accusatoriè. Cic. Item, Querulè.

Ἐγκληματοδίω, Accuso, Queror, vel Querulus sum. Annotatur à Bud. sed absque exemplo.

C. Φιλεγκλήμων, Amator querelarum, Querulus, vt ἐγκληματικός. Item, Delator, Quadruplator, qui etiam συκοφάνης dictus est. Bud.

¶ Ἔγκλησις, εως, ἡ, Criminatio, Accusatio. vt in hoc iambico versu Onirocritici, Ἐκκλησίας ἐσῶσιν ἐγκλησιν φέρει, In concione stātibus crimen nōtat. Id est, Siquis somniet se stare in concione, significatur illi criminatio, seu accusatio, Cam.

C. Ἀνέγκλητος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Cui nullum crimen obiici potest, Irreprehensus, Inculpatus. Xen. Hell.6, ὑκ ἤδη αὐέγκλητος αὖ δικαίως ἔῖς ὀν τῇ πολεῖδι. Apud eundem ἀπουν. lib.2, αὐέγκλητον διαγιγνέσθ. Plato epist.7, ἑλθόντα τε ἐμαυτὸν ἠλθθέρωσα, καὶ δὶς ξενίᾳ καὶ τῆς φιλοσοφου αὐέγκλητον μοίρας παρέχον. Additur in vulg. lex. αὐέγκλητος αἰτίας, culpa iniuria illata, id est immeritò. Ἀνέγκλητος, Pacatus, Certus, Non controuersus. Vide Budæi Comm. pag.66.

Ἀνεγκλήτως, aduerb. Irreprehensè, Inculpatè. vt αὐέγκλητος ἔχων, idem quod αὐέγκλητος.

Ἔγκλητος δίκη, vide ἔκκλητος.

c.2. Ἀντιγκαλέω, λῶ, Vicissim criminor, Recriminor, Recriminando obiicio. Iungitur dat. perf. vt ἐγκαλῶ. ‖ Item αὐτεγκαλεῖ, pro Excusare culpam alicuius. Vide Bud. Comm. p.66.

Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, Recriminatio. Fab. lib.7. cap.5, de assumptiua defensione loquēs, In hoc genere fortissimū est si crimen causa facti tuemur. qualis est defensio Orestis, oratio Milonis. αὐτέγκλημα dicitur, quia omnis nostra defensio cōstat eius accusatione qui vindicatur. Occisus est, sed latro: excæcatus, sed raptor. Ἀντεκπορία quoque exponitur Recriminatio, & Mutua accusatio. HINC Ἀντεγκληματικὸς, vnde αὐτεγκληματικὴ αὐτίθεσις, id est αὐτέγκλημα ἔχουσα, recriminationem habens, vel potius excusationem culpæ, secundum Bud.

c.2. Καπεγκαλέω, λῶ, pro simplici ἐγκαλέω, oppositum habens ἀπολογοῦμαι, apud Areopagitam. Vide Bud. Com. pag.66. Κατέγκλημα ponitur ab Eustathio pro expositione τῶ ὀπίκλημα.

C. Εἰσκαλέω, λῶ, Ad me voco, Intrò voco. Arist. Vespis, τοὺς μάρτυρας δ' εἰσκαλῶ. Syn. ep.5, εἰσκαλῶ πι τὴ ξένον, καὶ, &c.

C. Ἐκκαλέω, λῶ, Euoco, Proprie Extra voco. vt præcedens εἰσκαλέω, Intrò voco. Il.α, Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λύσαι κλετ' ἀμφὶ τ' ἀκέῳψαι, i. ἔξω καλέσας, inquit Eustath. Eius frequens est vsus in coniugatione media. vt Plutarch. Cam. ἐκκαλεῖται ᾠεὸς τὰ πίχη πυὶς πολεμίους. Interdū ἐκκαλῶ, Pellicio. vt Plut. Pericle ἀ πῶ χαίρειν ᾠεὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὸν ἀγαθὴν ἐκκαλεῖ. Sæpe & Prouoco significat, præsertim in cōiugatione media. Polybius lib.16, πυὶ ὀπὶ θυμοῦμθνοις ὀξεκαλεσαν ᾠεὸς πυὶ ὑαῤῥῆς πα πείδος κινδυνος. id est (Bayfio interprete) Posteros prouocarunt ad fortiter subeunda pro patria pericula. Idem lib.1, καὶ ἀπουδάζων ἐκκαλεῖσθαι πὼ ὁμιλῶ αὐτῶ. Idem, ἕως αὐ ὀν ὀξεκαλέσαν ὀλιγῶαι τὸν ᾠεὸ τῆς πόλεως πόλεμον. ‖ Est etiā Elicio, Excito, Irrito, inquit Bud. citans ex Æschine, ᾠεὶ θῶραπ. Ἀλλὰ πὼ ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλεσαθαι βεέουλπαι. Idem aduersus Tim. πσοῦπις ὀ καὶ πηικοῦπυ ἐκκαλέσαθαι ᾠεὸς τῶ δικαστῶν πορύβοις καπεπαγγέλπεπ.

Ἐκκαλεῖσθαι πὼ δίκην, q.d. Euocare litem (vt vernaculo sermone loquimur) Litē ab vno iudice ad alium transferre, Prouocare. quod & ἐφιέναι πὼ δίκην. Interdum & ἐκκαλεῖσθαι πὼ κρίσιν dicitur. Plutarchus Apophtheg. ἐκείνου ὀ αὐαβιάσαντος ἐκκαλεῖσθαι πὼ κρίσιν διορθωθεὶς, Ἐπὶ πάνα, εἶπ. Et ἐκκαλεῖσθαι pro ὀπικαλεῖσθαι, id est appellare magistratum. Bud.

Ἐκκλησις, εως, ἡ, Euocatio, prouocatio. A Suida locus hic affertur, cuius autorem non nominat, ᾠεσθλος ὀ ἐγμέπ φυὴ, καὶ τῶ ὑπὸ ἐαυπων ἐκκλησῖς ᾠεὸς ὀπίθεσιν.

Ἐκκλησία vide paulo post.

Ἐκκλητος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, q.d. Euocatus, Is ad quem prouocatur, Is qui appellatur. Plut. Vide Bud. C.67. Et ἔκκλητος πόλις, Æsch.17. Dicebātur & ipsæ lites de quibus prouocatio est, vel de quibus est prouocatū, ἔκκλητοι, vt & ἐφέσιμοι, Poll.3.1. ‖ Eadem dicebantur & ἐκκλητοι: & ἔγκλητον δικαστήριον apud Suidam, Ad quod prouocatur, Quod appellatur in prouocatione, inquit Cam. Scribit idē Suid. quātuis ἔγκλητον δικαστήριον & δίκην ἔγκλητον dicamus, non tamen dicere ἐγκαλεῖσθαι: intelligens videlicet hoc verbo nos in illa significatione non vti. In vulg. lex. annotatur δίκας πὰς ἐγκλήτας μετ' ὀπιπμίου ab Aristotele Œcon.2, vocari controuersias quarum crimina mulctantur pecunia. In iisdem annotatur ex Theophilo in Institut. ciuil. ἔγκλητος, ἡ ὀπὶ σώοδον παραίτησις, quū Hesychius habeat ἔγκλητον, πὼ σώοδον παραίτησιν, at Suidas ἔκκλητον legat & exponat πὼ ὀπὶ σωόδ ω παραίτησιν. ‖ Dicebantur præterea ἔκκλητοι quidā ad certas consultationes destinati. Cam. ex Euripidis Oreste, — πορεύει δ' αὖπὸν ἐκκλήτων ἄπο Πυλάδης δακρύων. Et Xen. lib.2 Hel. ἀκούσαντες ὀ πάντων αὐτῶ οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Sic lib.5. Nonnulli nomen certi cuiusdam magistratus esse volunt.

Ἐκκλητικός, κή, κόν, Euocatiius, siue Euocatorius, Euocandi vim habens. Et apud Dios. lib.2, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως Prouocatiius appetētiæ, Aptus ad prouocandam appetentiam. HINC aduerb. Ἐκκλητικῶς, Euocatoriè, Tāquam euocando. Vel Cum efficacia prouocandi. Apud Suidam, ἐκκλητικῶς ἐκκαλούμθνος.

¶ Ἐκκλησία, ας, ἡ, q.d. Euocatiius cœtus. Concio. ἐκκλησίαν συλλέγειν, Concionē aduocare. siue cogere. Thuc. & Xen. Quod & ἐκκλησίαν πιεῖν idem Thuc. dicit lib.1, πυήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι γνώμας σφίσιν αὐτῆς ὧν ουπθεσαν. Aristoph. autem in Achar. μὴ πιεῖν ἐκκλησίαν ᾠῖς Θρᾷξι,

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA

pro Non dare concionem Thracibus: vt Cicero dixit, A Data concio Lælio est. Apud eundem Aristoph. ἐκκλησία σ' οὐχὶ δίδωσ' τῶν γίνεται; Sic ἐκκλησίας ἠθροιμένης apud Thuc. Coacta concione. Ἀνέσησε τὴν ἐκκλησίαν, Xenoph. Hell. 2. Idem ἐκκλησίας dictæ μικρᾶς meminit Hell. 3, οὐδὲ τὴν μικρὰν καταμένειν ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. Et quanuis ἐκκλησίαν συλλέγειν dicatur hic, sicut & paulo antè à Thucydide, iste tamen inter ἐκκλησίαν & σύλλογον distinguit, hoc in loco, lib. 2, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτοῖς, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. quod exponunt quidam, Concionem non habebat, neq; concilium vllum. ‖ At de κατεκκλησία & σύγκλητος ἐκκλησία vide in καταγκαλῶ & in συγκαλῶ. Item de κυρία ἐκκλησία, vide in nomine κύριος. ‖ Apud eũdem Thuc. ἐκκλησία ἐγίγνετο dici videtur pro In concione deliberabatur, p. 200, ἐκκλησία αὖθις ἐγίγνετο καθ' ὃν χρὴ τὴν παρασκευὴν τῶν ναυσὶ πάντα γίγνεσθαι. ‖ Ἐκκλησία, Concionis locus, Locus in quo habetur cõcio. Luc. in dial. Mercurii & Maiæ, σύρειν τὸ σῶμα τοῦδε, καὶ διασφάττειν τὴν ἐκκλησίαν εἶπε δεῖν. Demosth. τῇ βουλῇ assignat τὸ βουλευτήριον, vt populo ἐκκλησίαν, pro loco & ipse (vt opinor) accipiens: in orat. pro Corona, οἱ μὲν φεύγοντες τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε. C

Ἐκκλησία vox est in Christianorum etiam scriptis valde frequens. visum est enim Spiritui sancto appellare hoc nomine cœtum vniuersum ad vitam æternã euocatum, qui veram Christi religionem profitetur. In qua significatione, καθολικῆς, (id est vniuersalis) appellatio interdũ additur. Nonnunquã verò particulares cœtus, in quos ille vniuersalis distribuitur, ἐκκλησίας nomine intelliguntur: vt quum ecclesiã [redacted], Corinthiacam, Ephesiacam, & huiusmodi vocamus. vt τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ. 1. ad Cor. 1. Adeo quidem vt etiam restringatur aliquando ad quampiam familiam quæ Christum profitetur, aut eos qui in illa Christum profitentur: vt epist. ad Rom. cap. 16, τὴν κατ' οἶκον ἐκκλησίαν. Sic 1. ad Cor. 16, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ, & alibi. In huiusmodi autem locis puto diminutiui forma posse verti ecclesiolam. Hinc etiam fit vt ἐκκλησίαι numero multitudinis sæpe occurrat, quum alioqui vnam eandémque omnes efficiant ecclesiam, id est cœtum illum ad vitam æternam euocatum, &c. Restringitur & alio modo ἐκκλησία ad synedrium seu presbyterium, id est seniorum collegium: vt Matth. 18, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ. Tandem verò ἐκκλησία vsurpari etiam cœpit de loco in quo ipsa cogitur, vt concio Latinis dicitur ipse etiam locus in quo congregatur concio. vnde factum est vt Gallico nomine quodlibet templum vocauerint, *eglise* pronuntiantes. E F G H

Ἐκκλησάζω, Concionem habeo, siue concilium. Item, Concionor, In concione delibero. Thuc. pag. 134, δεῖ ἀπαλλαγῆς τῶν πολέμου μέλλοντας ἐκκλησάσαι. Sic Isocr. De pace, ἥκομεν γὰρ ἐκκλησάζοντες περὶ τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Idẽ in eadem orat. ἐκκλησάζειν ὑπὲρ τῆς πόλεως & βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων inter se opponit. Cum accus. citatur ex eodem Thucydide, πολλὰ ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησάζοντες, ita se mutuò in concione alloquentes. ‖ Interdũ simpliciter significat Sum in cõcione, Interfuit concioni. Plut. Lycurgo, τὸ μὴ φέρειν βασιλείαν ἐκκλησάζοντες οἱ Σπαρτιάται μετὰ τῆς συμφορᾶς ἐκείνῳ ἀπέμαθον. Sic Synesius, μάτην αὖ ἤκουσεν ἐκκλησάζων ὁ δῆμος, frustra audiuisset in concione populus. Notandum est autem dici πανηγυρίζειν etiam pro Panegyri interesse, vel panegyricarum orationum auditorẽ esse, eadem forma qua dicitur ἐκκλησάζειν. ‖ Ἐκκλησάζω, est etiam In concionem aduoco, Ad concionem voco. Aristoph. Vespis, Ἐκκλησάζειν πρὸ βαπὶ συγκαθήμενα, vbi schol. ait εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. Citatur ex Deut. cap. 31, ἐκκλησάσατε τὸν λαόν, pro Populum in vnum congregate. Sic autem & in voce neutra ἐκκλησάζειν à Politiano redditur pro simpliciter συναθροίζεσθαι. vt lib. 2, ἐς τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησάζει, quò maxima vis hominũ confluit. Sic eodẽ libro, ἔνθα δὴ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησίαζεν, quò olim liber populꝰ frequẽs cõueniebat.

Ἐκκλησαστής, ου, ὁ, Concionator. (in vulgat. lex) Qui in concione verba facit, vel sentẽtiam dicit. Arist. Rhet. 1, ὁ δ' ἐκκλησαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων λέγει. id est (inquit Vict.) Qui in concione de repub. sententiã dicit, & qui in foro causas iudicat. Idẽ Arist. eodẽ libro, ἔστι δ' ὁ μὲν περὶ τῶν μελλόντων κρίνων, ὅ τε ἐκκλησαστής· ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων, ὅ τε δικαστής. Schol. Aristoph. in Plutũ, docet qui inter ἐκκλησαστὰς possent fungi δικαστῶν munere. ‖ Exponitur etiã simpliciter Qui est in concione, Qui intereſt cõcioni. A Budæo exponitur etiam Vnus ex concione, apud Luc. In vulg. lex. apud eundẽ Luc. in Nec. is est Qui audit concionẽ. Rursum Vict. in illo posteriore loco Aristot. ait ἐκκλησαστὴν esse qui in cõcione stat. Et Bud. ἐκκλησαστὰς interpr. populum concionis, in hoc Plat. loco in Gorgia, vbi dicit partes esse oratoris, τὸ πεῖθειν οἷόν τε εἶναι τοῖς λόγοις, καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς. A B

Ἐκκλησιαστικός, κή, κόν, Ad concionem pertinens, q. d. Concionalis. ἐκκλησιαστικὸς μισθός, Concionalis merces, id est eorum qui concioni interfuerunt, apud Lucianum. ἐκκλησιαστικὰ χρήματα. itidem adiectiuè. Interdum verò τὸ ἐκκλησιαστικὸν absolutè ponitur pro ἐκκλησιαστικὸς μισθός, quæ erat περιβόλον, apud schol. Aristoph. in Pluto. ‖ Apud Christianos scriptores Ἐκκλησιαστικός, Ecclesiasticus, id est Ad Ecclesiam Dei pertinens, Qui est ex Ecclesia, Ecclesiæ doctrinam sequens. C

C. Ἐξεκκλησιάζω, Concionem aduoco. Arist. Œcon. 2, πάλιν δεηθεὶς χρημάτων, ἐξεκκλησιάσας τοὺς Μυλασεῖς ἔλεγεν. Alibi vbique ἐκκλησίαν συναγαγὼν dixit. Bud. ‖ Citatur ex Hier. cap. 26, Ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ὅτι Ἱερεμίαν, pro Congregatus est vniuersus populus aduersus Hieremiam. Sic supra ex Deuter. ἐκκλησιάσατε τὸν λαόν. D

C. Συνεκκλησιάζω, Simul cõcioni interfum, Cõcionis commune ius habeo. quæ posterior interpr. est etiam Cam. In vulg. lex. exponitur præterea Eidem ecclesiæ assentior, Eiusdem sum ecclesiæ.

C. Ἐπικαλέω, λῶ, pro simplici καλῶ, significãte Voco, id est Nomino, Appello, αἱ δραπετίδες ἑαυτὴν ἀπεκάλει. Interdũ pro Cognomino. itidẽ & in pass. voce & significatione ὀνομαζόμενος, cognominari. vt Xen. διαλεγόμενος πρὸς Δεξίδημον τὸν μικρὸν ὀνομαζόμενον, Ad Aristodemum qui cognomento vocabatur Paruus, vel ad Aristodemũ cognomento Paruum. Plat. De leg. ὄνομα δ' ὑμοῖν ἐπεκαλοῦτο. Sic ὀνομαθεὶς, Qui cognominatꝰ fuit, vel Cognomẽto vocatus. Lucian. ad Macr. ὁ μνήμων ὀνομαθείς. Idẽ Decal. Πτολεμαῖον τὸν Διονύσου ὀνομαθέντα. Hinc & ὀνομαζω adverb. de quo infra. ‖ Ἐπικαλέω, Inuoco, Imploro. Herod. lib. 7, καὶ πάντες μὲν δύναντο, καὶ θεοῖς τοῖς ἀδικουμένοις ἐπεκαλοῦτο. id est (Polit. interp.) Cæterùm votis tantummodo agebãt, læsa implorantes numina. Sed in hac significatione longè vsitatior est vox passiua ὀνομαζόμαι, vt dicetur paulo post. Ἐπικαλεῖν, à schol. Thuc. quodam loco exponitur etiam φεύγειν, ἐφεκύεσθαι, & ὀνομαζεῖσθαι: itidem alicubi ἐφέλκεσθαι. ‖ Ἐπικαλῶ, pro ἐγκαλῶ, Obiicio, Vitio verto, Crimini do. Thuc. 3, ὀνομαζόντες τοῦτο τὸ ἄνομον ἔπεσιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι, &c. Sic Herod. ἐπεκαλεῖ δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίκης. Xen. εἰ δέ τι ὀνομαζοίη τις αὐτοῖς λόγον ἔφασαν χεῖραι διδόναι. Luc. βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδὲν οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Interdũ cum infinitiuo: vt apud Thuc. lib. 2, ὀνομαζέσαντες οὐχ ἥκιστα τὸν πόλεμον αἰτίους εἶναι. Apud Plat. De leg. absolutè, οἱ ὀνομαζόμενοι ἀλλήλοις, pro Litigãtes aduersarii. Et in passiua voce ac signif. Ἐπικαλεῖσθαι itidẽ pro ἐγκαλεῖσθαι, Postulari, Accusari. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα αἰσχρὸν ἀλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ὀνομαζόμεθα, Reum enim scelus est damnari nisi manifestò conuictum eorum criminum quibus postulatus est. B. Item ὀνομαζόμενα χρήματα citatur ex Herodoto pro Pecuniæ de quibus aliqui accusantur.

Ἐπικαλέομαι, ῶμαι, significatione actiua, Inuoco, Imploro. Th. 1, Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον. Pl. in Publ. ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Exponitur apud eũdẽ Accerso, l. 5, κἀγὼ τοῦτον ὀνομαζόμενον σφᾶς. Apud Synes. cum Infinitiuo pro Aduoco. ἐπεκαλέσαντο δὴ κἀμὲ κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τῶν σκέμματος, Aduocarunt me vt essem, &c. ‖ Ἐπικαλοῦμαι, Prouoco, Superiorem appello. Plutarchus, ὁ δὲ ὀνομαζόμενος τοῖς δημάρχοις. Idem δίκην ὀνομαζόμενος dixit, hîc, νόμος τὸν δῆμον ἀπὸ τῆς ὑπατείας τῆς φεύγοντα δίκην ὀνομαζόμενος διδοῖς, lex reo permittens

ad populum à consulibus prouocationem. Sic Act. Apost. cap. 25, Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, Cæsarem appello. Ibidem & cum infinit. eadẽ in signif. τῷ δὲ Παῦλον ἐπικαλεσαμένου τηρεῖσθαι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν. A

Ἐπίκλημα, Criminis obiectio, Criminatio, Crimen quod obiicitur. ἔγκλημα. Xen. Œcon. ὦ ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τοῦ ἐπικλήματος πυνθάνομαι. Sic Agathias apud Suidam, ἀνωρεπέσαντα ὤοντο ἐπεισέσεσθαι τὸ ἐπίκλημα. Idem, καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τραϊανός. Apud Sophoclem ἐπίκλημα esse καταγελείαν, Scribit Eustathius 1053.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, Cognominatio, ἐπωνυμία. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι Et Il. ω, Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βορέω Πελέμοιο γένοιτο. vbi docet Eustath. ἐπίκλησιν dici κλῆσιν ἐπὶ τῇ θέσει τοῦ ὀνόματος. In prosa ἐπίκλην potius dicitur. Alioqui ἐπίκλησις in ea quoque vsurpatur: vt apud Plut. Cor. οἰκίαις δὲ τοῦ βασιλέως καὶ στώμματα παρέφερεν ἐπικλήσεις, ὥστε Ἀντιγόνῳ τὸν δωσώνα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν λάμυρον. ‖ Ἐπίκλησις, Inuocatio. Luc. ‖ Ἐπίκλησις citatur ex Thucyd. pro Ignominia, ἐπίκλησις αἰσχίστη, maxima ignominia. fortasse positum fuerit pro ἔγκλημα, sicut de ἐπίκλημα modò dictum est. B C

Ἐπίκλην, aduerbialiter positum apud Homeri posteros, significat Cognomento, vt Ἑρμογένης Ταρσεὺς ὁ ἐπίκλην ξυστήρ, Suid. Eustath. ex ἐπίκλησιν, factum tradit, p. 1053. Idem tamen pag. 1255, non ex ἐπίκλησιν, sed ex ὀνομαζόμενον (dicto eadem formia qua ὄνομα κλιθὲν) hoc aduerbium συνθέτων tradit. Ex Platonis Timæo citatur hic locus in quo ἐπίκλην constructionem accusatiui ἐπίκλησιν habet, ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητας. ‖ Apud Appianum nouè in Parth. καὶ Κράσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Crassus prænomine Marcus. B. D

Ἐπίκλητος, ου, ὁ, ἡ, Aduocatus siue Euocatus, Accitus. Item Adscititius. Ab Herodoto 78 & 112 euocati milites sic vocantur, inquit Bud. Iosephus apud Suidam, οὐ ὧν τῶν ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ὀνόματι ἑαυτοῖς πυρανοὺς ἐπεκάλουν. Dixerat autem Suidas antequã hunc locum proferret, ὀνόματι εἶναι τὸν ὀνόματι καλούμενον ὑπόδικος. Citatur ex Aristoph. ὀνόματι σύλλογος. ‖ Apud Plut. Symp. 7, Supernumerarii cõuiuæ, quasi insuper aduocati, Extraordinarii, & non vocati, sed aduocati & allecti, vmbræ à Latinis dicti. B. Com. 371. Hesych. quoq; habet ἔξωθεν ἐπεισερχόμενος δ' ἀνώνυμος. ‖ Ἐπίκλητος πόλις, attributa, sicut Ἐπικλήθεισαι πόλεις, attributa B. ex Iosue. E

c. 2. Ἀνεπίκλητος, ου, ὁ, ἡ, Nulli criminationi obnoxius, siue reprehensioni, Irreprehensus, Inculpatus. Xen. κρίνασα ἡ πόλις ἀνεπίκλητόν σε εἶναι. Ἄσκησαν καὶ τῷ σῷ καὶ τῇ ἀρετῇ. ET aduerb. Ἀνεπίκλητος, Citra reprehensionem, Irreprehensè apud eundem Xenoph.

C. Καταγκαλῶ & Καταγκαλοῦμαι, Euoco, Accerso, Conuoco, Cam. Plut. Solone. καταγκαλούμενος Ἀθηναίοις πόνους. Et κατακληθεὶς in pass. sign. apud Thucydidem, ἐκ τῆς μὲν Θεσσαλίας κατακληθεὶς. A Suida καταγκαλῶν exponitur ὀνομαλῶς ἐκζητῶν, i. diligenter inquirens, in hoc Polybii loco, καταγκαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ ξένα φρονοῦντας, &c. Sed videtur Suidas. ‖ Est etiam Inuoco, Imploro. Plut. Them. τοὺς θεοὺς ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φανῆναι. E

Κατάκλησις, Euocatio. Ammonius dicit κατάκλησιν & ἐκκλησίαν ita differre, quòd ἐκκλησία diceretur ab Atheniensibus quum ii conueniebant qui in ciuitate erant, at κατάκλησις, quum ii etiam qui in agris erant conuocarentur, vt prudentius de agendis rebus deliberaretur. G

C. Μετακαλῶ, Ad me voco, Accerso. Arist. Pluto, μετεκάλει τὸν ἱερέα. Sic Μετακαλοῦμαι, Accersor. Plat. in Axiocho, ὁπόθεν δίδυρο μετεκλήθη. ‖ Est etiam Reuoco, ἀνακαλῶ. Thuc. 267, ἀλλὰ καὶ πάντας μεταγνώσας μετακαλεῖν. Philo de vita Mos. lib. 1, καὶ δεῖ θεὸς ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶν μετακαλεῖται. H

C. Παρακαλέω, λῶ, Euoco, Accerso, Aduoco. Xen. Παιδ. 8, Πέρσας ἐθέλοι πάντας καὶ τοὺς συμμάχους ὅπῃ τὸ μνῆμα τὸν πόνον παρακαλεῖτε. Aristoph. Vespis, ἤξουσι δὴ λίγον ὕστερον Οἱ σὺν δικασταὶ θρᾶττον τυπτοῦντες. Æsch. περὶ παραπρ. Παρακαλῶ δὲ εὔβουλον συνήγορον. Thuc. 5, παρεκάλεσαν δὲ αὐτοὺς αὐτοὶ πρότερον. Citatur & ex Plat. in παρακαλῶ hac significatione. ἱκετεύω παρακαλῶ ὅπως μὴ ἀποθάνω. Vide alia exẽpla huius signif. in voce etiã passiua apud Bud. 803. Interdũ παρακαλῶ per se idẽ valet quod παρακαλῶ συνήγορον, in loco modò prolato ex Æschine. nam Bud. apud Æsch. Δημοσθένη παρακαλῶ interpr. Demosthenem aduocet, id est aduocatum accersat & imploret. Aut, Postulet patronũ, Fidẽ eius imploret & patrocinũ. Vide Com. p. 803. Huic affine est παρακαλεῖν σύμβουλον, vel παρακαλεῖν εἰς συμβουλὴν Aduocare in cõsilium, vel Latinius, Adhibere in consilium. ‖ Παρακαλῶ. Inuoco. Xen. Hel 2, ὅπερ ἐν τῷ ἐνυαλίῳ παρακαλέσωμεν, Vbi Martẽ inuocauerimus.

Παρακαλῶ, Hortor, Inuito, Xen. Œcon. παρακαλῶ σε ὅπῃ ἔρχον. Idẽ 4. Pæd. παρακαλῶ ὅπῃ θήραν, Inuito ad venandum. Plut. in Numa. παρακαλοῦντες ὅπῃ τὴν βασιλείαν, hortantes ad imperium, id est ad suscipiendum imperium. Isocrates cum περὶ habente infinitiuum, interiecto articulo, in Archid. οὕτω δὲ πεπείσμεθα παρακαλοῦσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ παραδέχεσθαι τὴν Μεσσήνην. Al. bi, cum infinitiuo iungens sine præpositione, παρακαλῶ & πείθω, eadem in periodo tanquam idem significãtia ponit, ad Nicoclem, πολλῶν δὲ με πρεσβευόντων ἐμμένειν τῇ ὅπῃ πεπείσμεθα τοῖς, οὐχ ἥκιστά με κἀκεῖνο παρεκάλεσεν. Interdũ verò hæc copulat, vt in eadem orat. ad Nic. ἠρώτησα δ' οὕτως αὖ μάλιστα παρακαλέσας καὶ πείσας πρὸς τὸ μνημονεύειν ὑμᾶς τὰ ῥηθέντα Apud Thucyd. lib. 3, παρακαλοῦντες exponitur etiam Solicitantes, τοὺς δούλους παρακαλοῦντές τε καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνούμενοι. Capitur & pro Impello, quæ affinis est significatio. Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα. Inuenio præterea apud Xen. in significatione rara, quæ tamẽ & ipsa his affinis est, pro Elicio, Pæd. 7, πολλὴν ὀπίσω καὶ συμπίπτουσαν, ἀναγκάζουσα καλεῖ πολλὴν φλόγα. quasi dicas picẽ flammã inuitare & quasi stimulare, pro Elicere. ‖ Παρακαλῶ, Oro, Rogo, Obsecro. Gr. τοῦτο δὴ καὶ παρακαλῶ, δεόμεθα ὑμῶν Χριστοῦ. Sic sæpe apud Pl. qui interdum duobus accusatiuis iungit, vt in Apophth. παρακαλεῖ με δίκαια. Interdum cum infinit. vt παρακαλῶ σε τοῦτο ποιεῖν Rogo te vt hoc facias. Παρακαλῶ nonnunquam sic interponitur sententiæ, vt apud Lat. Obsecro, Amabo te. Greg. in epist. ἡμῶν τε (παρακαλῶ) πάσαν τοῦ δὴ χρόνου γνῶσιν συμφωνήσαι. Obseruam & in fine sententiæ positum itidem pro Amabo te, vt apud Synes. epist, καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἱππότην πρὸς εἶπε, παρακαλῶ. ‖ Itẽ, παρακαλῶ, Pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus. Chrisost. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Citatur præterea παρακαλεῖν ἀντὶ χρῆ, ex Plat. de leg. pro Preces adhibere. Sic passiuè παρακαλοῦμαι, Rogor. Plut. ἑστιαθεὶς ὑπὸ συμβούλου ἰδίᾳ παρακαλούμενος, ἐὰν μὴ παρακαλῶνται. Et παρακαλούμενοι μάρτυρες, testes rogati, Bud. Com. 803. Idem pag. 802 παρακαλοῦμαι apud Basil. exponit Sinito te exorari. ‖ Παρακαλῶ, Consolor, vnde παράκλησις, consolatio. Vide παράκλησις.

Παράκλησις, εως, ἡ, Euocatio, (vide paulo pòst) Item Aduocatio, οἱ ἐκ παρακλήσεως συνεκθεόμενοι, Aduocati & corrogati vt faueant concionanti vel causam dicenti. Bud. ex Dem. Vide C. p. 803. Et τὴν σωφροσύνην παράκλησιν παρακέκληκα. Æsch. pro Patrocinium suscepi temperantiæ. B. C. 801. ‖ Παράκλησις, Adhortatio, Pol. 5, πείσεις καὶ ἀπὸ δὴ καὶ παράκλησιν ἐποιοῦτο πρὸς τοὺς τὰς τάξεις, B. C. 803. παράκλησις εἰς ἀρετὴν, Greg. ‖ Item Παράκλησις, Precatio, Deprecatio. Plut. πρὸς τὴν μὴ χάριν, &c. καὶ πρὸς τὴν ἁμαρτίας ἱκέτας τὸν θεὸν εἴπε εἴη παράκλησις ἡ λύσις. Bud. οὐ παράκλησις, exponit Non precariò in hoc loco, οὐ βίᾳ, οὐ λαθρᾳ, οὐ παράκλησις. Deprecationem signif. & Lycurgo apud Suidã, ὑμᾶς ἐμοὶ τοῦ ποιήσαι καὶ χωρὶς τῆς ἐμῆς παρακλήσεως. Sic intelligendũ putat Bud. hoc Isocr. ad Dem. διόπερ οὐ παράκλησιν δεόμενοι ἀλλὰ παραίνεσιν γραψάντες, μέλλομεν ὑμῖν συμβουλεύειν. Vel certè pro euocatione, vt sit sensus, Malui ad te orationẽ exhortatoriam scribere quam euocandi tui vel mei occasionem cõminisci, vt coram te docerem. ‖ Παράκλησις, Cõsolatio, Basil ἀγαθὸς θεὸς ὁ ἀεὶ τὴν θλῖψιν παραζεύγνυς τοῖς παρακλήσεσι. Chrysost. πολλοί μοι παρεῖχε πολὺ παράκλησιν. Pro eodẽ παραμυθίαν dicit.

Παρακλητός, ου, ὁ, ἡ, Accersitus & rogatꝰ vt faueat alicui in iudicio. Dem. παρὰ παρακλητοῦ. Αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αὐτῶν δεήσεις. Παράκλητος, Deprecator vel Intercessor exponitur in hoc Philonis loco, De vita Mos. l. 3, ἀναγκαῖον γὰρ ἦν τὸν ἱερωσύνην τοῦ νόμου πρὸς παρακλήτου χεῖρας τελεσθῆναι τῷ ἀρετῷ ὑφ' Apud Iohannem cap. 14 & 15, παράκλητος itidem Deprecator exponitur à nonnullis, ab

aliis Consolator, à quibusdã etiam exhortator, vt Bud. in lex.annotat. Vide & eius comm.pag.802. Receptior est tamen illorum interpretatio qui Consolatorem interpretantur.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, Exhortator. Item Deprecator, Item Consolator. Hesychius παράκλητρες (quod ex aliquo, vt opinor, poeta affert) exponit παράμυθητά.

Παρακλήτος, Inuitatus, in vulg.lex. quod suspectum est.

Παρακλητικός, κή, κόν, Exhortatiuus, siue Exhortatorius. vt παρακλητικὸς λόγος, exhortatiua oratio. Interdum etiam Consolatorius.

c.2. Ἀπαράκλητος, ος, ὁ, ἡ, Qui nõ aduocatus siue accersitus venit, Qui vltrò se offert. Cui opponitur παρακαλούμενος apud Plut. πρὶν μὴ χρ. &c. καὶ βοηθήσειν αὐτῷ καὶ παρακαλούμενος καὶ ἀπαράκλητος. Thucyd.lib.2, ἀπαρακλήτοι & ἐθελονται pro eodum ponere videtur, scribit enim, πολλοὶ δὲ καὶ αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαρακλήτοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν. Dixerat autem aliquanto antè, παρεκάλει δὲ καὶ τοὺς ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλοὺς τοὺς αὐτονόμους. Et statim post, καὶ τοῖς μὲν μισθὸν ἔπειθεν, οἱ δ' ἐθελονται ξυνηκολούθουν. ‖ Ἀπαράκλητος, Insolabilis, Inconsolabilis.

c.2. Εὐπαράκλητος, Qui facilè aduocatur, vel allicitur, seu inuitatur. Εὐπαράκλητος ποιεῖν, Qui facilè assentitur ei ad quod eum exhortamur. q.d. Facilè exhortabilis. Plato epist. 7, ὡς ἂν ἀπαράκλητοι εἶεν πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀεὶ λόγον καὶ βίον. quod exponitur in vulg.lex. Prompti ad eam quam suaderem vitæ disciplinam admittendam.

c.2. Ἀντιπαρακαλέω, In contrarium hortor, Contra hortor. Apud Xenoph. Bud.interpr. In diuersum hortari: quidam Dissuadere.

c.2. Προσπαρακαλέω, Insuper aduoco. At in vulg.lex. exponitur pro simplici παρακαλῶ, Hortor.

c.2. Συμπαρακαλῶ, Vna aduoco, Vna exhortor. Plat.epist. 7, ἱκανώτατοί τε Διονύσιον παρακαλεῖν.

C Προκαλέομαι, οῦμαι, Euoco. Luc. Timone, καὶ μὴ κάμῃς ὃν τῷ βάθει τὸν θησαυρὸν ἐς τὸ μέσον ἀνεὶς προκαλοῦμαι. Id est (Eras.interpr.) Et ne deiatigeris dum ex abdito thesaurum in apertum euocaris. Malim, Dum euocas. Sunt autem Timonis verba ad suam δίκελλαν, id est ad suum ligonem. Sic in vulg.lex. προκαλεῖσθαι τοὺς θεραπεύοντας τὸν γαστέρα καὶ τὸν στόμαχον ex Alex.Aph. od.citatur pro Euocare cibos in stomachum.

Προκαλεῖς, signif.actiua, Prouocare, Lacessere, προκαλούμενοι ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν. Xen. Sic προκαλεῖταί τινα εἰς μάχην. Herodot.6. Dicitur & πρὸς μάχην. Plut.Rom. πρὸς μάχην αὐτὸς προκαλεῖται. Idem in eodē opere προκαλοῦντο μάχεσθαι dixit pro εἰς vel πρὸς μάχην. Dicitur & προκαλοῦμαί σε τοῦτο, vt apud Xen. οὐκ ἀπρεπῶς ἂν οὖν, τοῦτο προκαλεῖτο τοὺς σιωνόντας. Homerus autē dixit προκαλέσατο χάρμη bis, Il. ι, vbi χάρμη poeticum est pro μάχη. Idem Iliad.γ, dixit προκαλίζετο μαχέσασθαι, vt dicetur infrà. Et nonnunquā προκαλεῖσθαι per se positum pro προκαλεῖσθαι εἰς ἀγῶνα vel εἰς μάχην. vt Plut.in Numa, προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα βαρβάρων. Critias apud Athen.lib.10, de prouocatione propinantium, — καὶ προκαλεῖσθαι Ἐξονομακλήδην ὦ προπίνειν ἐθέλει. Prouocare aliquem ad bibendum eum nominando. Plaut.dixit inuitare poculis. Aliquando iungitur tãtùm accusatiuo rei, vt προκαλεῖσθαί με, Alex. Aphr. Prouocare vomitum, Inuitare vomitum, vel mouere. Apud Herod.lib.6, προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ὑπερθυμίας. Prouocare appetitus ad obscœnas libidines. Vel, Incitare, Illicere. quæ habent significationem vicinam verbo Prouocare. Apud eundem lib.7, εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν προκαλεῖσθαι, incitare. Et l.b.4, πλείους εἰς δύνοιαν καὶ φιλίαν προυκαλεῖτο, Alliciebat, vt vertit Polit.

Προκαλεῖσθαι, Optione prouocate, Conditionem ferre. Thuc.5.p.196, cum infinit. προκαλούμεθα οὐ ὑμᾶς φίλους μᾶλλον ἢ πολέμιοι καὶ μηδετέροις. Libro autē 4.p.132, cum particula εἰ iuncta optatiuo προκαλοῦμεν εἴ τι βούλοιντο καὶ ἐλθεῖν παρεσκευάσαμεν. Nisi quis εἰ βούλοιντο seorsim legere malit. H Frequētius apud eũ obseruaui hoc verbũ cum accusatiuo rei, vt προκαλοῦμαί σε τοῦτο, Conditiones has tibi fero, vel Hæc à te peto, vt quidã interpretati sunt. Sic l.2.p.71, εἰ δὲ μὴ, (ἅπερ καὶ πρότερον ἤδη προυκαλεσάμεθα) ἡσυχάζετε. Et p.72, προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα, οὐ πυθόμενοι

bebatur de mãcipiis in quæstionem postulatis, inquit Harpocr. vbi & προκαλεῖσθαι ait esse Mancipia ad quæstionem postulare, siue exposcere.

Πρόκλησις secundum Ammonium à κλῆσις eo differt quòd κλῆσις esset vocãtis ad quodlibet tribunal, at πρόκλησις vocantis ad areopagum.

Πρόκλητος, Prouocatus, Promptus, in vulg.lex.

Προκλητικός, κή, κόν, Prouocatorius, Ad prouocationē pertinens. Item, Prouocandi vim habens, siue eliciendi, vt apud Dioscor. προκλητικὸς ὑγρῶν, Humores prouocãs, ciens. Idem lib.1, c.163, προκλητικὸς κρόκος, Vrinam ciens. B Idem, σταφυλὴ ἡ ῥίζα τοῦ στόμαχος, ὀρέξεως προκλητική. quod Plinius, Siser stomachum excitat, fastidium abstergit.

c.2. Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, Vicissim prouoco. Interdũ Optione prouoco, Vicissim cõditionem fero vel offero, Vicissim conditionem stipulor. Bud.ex Demosth.pag. 86. HINC Ἀντιπρόκλησις, Mutua prouocatio, Stipulatio vicissim facta conditionem ferenti.

c.2. Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, (vacante præpos. προ) Euoco. Hom. Od. β, Ἐκπροκαλεσαμένη μεγάρων θυ ναιετάοντων, quum euocasset ex ædibus. C

C. ΠΡΟΣΚΑΛΕΩ, ῶ, Aduoco, Adscisco, Accio, Accerso. Itē Aduoco in auxiliũ. Thucydides l.1, p.294, ἐθελοντὴς δὲ προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτοὺς quod schol. exponit δεξαμένοι. sed frequētius in voce media dicitur προσκαλέσασθαι, vt προσκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Dioscor. καὶ προσκαλεῖται πείας exponitur Pilos euocat, vel elicit. ‖ Interdũ προσκαλῶ poet. pro simpl. καλῶ, Voco, Appello. Soph. Aiace, Ἆ ὦ τῆς. Αἶαν, δεῦρόν σε προσκαλῶ. Antea dixerat, προσμολεῖν καλῶ, & Αἴαντα φωνῶ. ‖ Προσκαλεῖν, In ius vacare. Et in voce media, προσκαλέσασθαι pro eo- D dē. Demosth. πρὸς Φορμ. Τί δοῦναι προσκαλεῖς; Aristoph. Vespis, — προσκαλοῦμαί σ' ὃς τις εἶ, πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τῆς φορτίων, in ius te voco damni iniuria dati. Dicitur & προσκαλέσασθαι τοὺς δρόμους, à Demosth. Vide B.C.p. 14 & 15. Vt autem in illo Aristoph. loco προσκαλοῦμαί σε βαῦμα τῆς ἐς Ἄρειον πάγον, vt quidē legendum censet Budæus, quum tamē ibi scriptum sic προσκαλοῦμαι. Sed cum alibi tũ apud Dem. eodē modo positũ reperitur προσκαλοῦμαι, vt in or. πρὸς Βοιωτοὺς legimus βαῦμα τῆς εἰς Ἄρειον πάγον με προσκαλέσασθαι, ὡς φυγαδεύσων ἐκ τῆς πόλεως. Adeo vt hæc differentia confundi videatur. Notandum est autē apud Lat. itidē dici Accersere aliquem pro Aduocare, & Accersere cædis pro Accusare.

Προσκαλοῦμαι, passiua signif. Aduocor, Accior. Act. apost.cap.5, v.36, ᾧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Cui adscitus est numerus. Sed magis probatur altera lectio προσεκολλήθη, ob cõstructionē. Vide in Κολλάω. ‖ Προσκαλοῦμαι, In iudicium vocor. Itē Accusor, Accersor. Plut. in Solone προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cæ- F dis accersitus. Dicitur & προσκληθεὶς δίκην, pro In ius vocatus, vt scribit Bud.Com.p.15. afferens ex Arist. Pol.5, φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑπομεῖναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς Ἄρειον πάγον. Vbi tamen videndum an non δίκην cum ὑπομεῖναι iungi possit.

Πρόσκλησις, εως, ἡ, Aduocatio. ‖ Item In ius vocatio. Pl. De leg.8, λήξεων δὲ περὶ δικῶν καὶ προσκλήσεων, &c. B.C. pag.15. ‖ Apud Hesych. πρόσκλησις est πρόσταγμα, id est adhortatio. Item προσφωνεῖς ὅτι δίκης.

Προσκλητής, Aduocatus, in vulg.lex. Apud Hesych. au- G tem Προσκλητὴς est προσκαλεστὰ ἄθρους.

Πρόσκλητος ἐκκλησία, vide in συγκλητος.

Ἀπρόσκλητος δίκη, Lis quæ contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. πρὸς Νικόστρ. Vide B.C.p.16.

C. ΣΥΓΚΑΛΕΩ, Conuoco, Congrego. συγκαλεῖς Suid. exponit συνάγεις. HINC Συγκλησία, Conuocatio, Concilium: & dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo: vt habent vulg.lexica.

Σύγκλητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Cõuocatus. συγκλήτου στρατεύματος, Eurip. H Conuocati exercitus. q.d. conuocatitii, vel collectitii. ‖ Σύγκλητος vocabatur ἐκκλησία, id est cõcio quæ indictiua erat. Demosth. Pro corona, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν συναχθείσης. Bud. p. 552. Schol. Aristoph. in Achaer. dicit ἐκκλησίας νομίμους & ἀναγκαίας, id est legitimas & statas, (id est statis temporibus haberi solitas) dictas fuisse κυρίας: at quæ ob vrgentia quæpiam negotia conuocarentur, σύγκλητος & πρόσκλητος. vtrunque enim apud eum legitur in locis vicinis. ‖ Postea autē σύγκλητος βουλὴ dictus fuit Senatus Romanus, & σύγκλητος etiam sine adiectione: quæ appellatio frequens est apud Plutarchum & Herodianum. Dicitur & βουλὴ interdum sine adiectione. Latini vocarunt etiam patres cõscriptos. Soph. (scribit Eustathius) σύγκλητον λέσχην dixit pro eo quod Homerus βουλήν, subaudiēs συγκλητον. Συγκλητικός, οῦ, ὁ, Senator. Bud.ex Plut & Luciano. B

Σύγκλυς, υδος, ὁ, Collectitius, vt quidam apud Suidam, τὸ δὲ ἀσήμου καὶ σύγκλυδος ὄχλου βαχὺς πρὸς αὐτὸν συνιστάμενος. Vsitatiùs est in pluali σύγκλυδες, vt σύγκλυδες ἄνθρωποι. quod exponitur Conuenæ. Gall. Gens ramassez. Plut. ἐμὲ, εἴπερ, οὐδὲ ἔπτε γραπὼν ἀλαλαγμὸς ἐθορύβησεν, οὔτε γε συγκλύδων ἀνθρώπων. Idem Sympos.4, μιγάδων copulat cum συγκλύδων: Isocr. autem hos μιγάδας συλλεγόμενοι appellat.

ΚΑΛΙΖΩ, in vulg.lex. & Καλίζομαι, pro καλῶ, Voco.

VNDE Προκαλίζομαι, pro προκαλοῦμαι, Prouoco, Lacesso, vt apud Homerum κούρους Καδμείων προκαλίζετο. Et sæpe apud eundē cum infinitiuo, vt Il.γ, προκαλίζετο μαχέσασθαι. Et Il.η, Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο. Et Od.η, — προκαλίζετο τοξάζεσθαι. Eustath. ex προκαλῶ factum tradit eodem modo quo πεμαχίζω ex πεμαχῶ.

ΚΑΛΙΣΤΡΕΩ, ῶ, pro καλῶ, Voco. Eodem ferme modo factum esse putat ex καλῶ, quo βωστρῶ ex βοῶ. Reperitur autem καλιστρεῖν apud Hesychium, qui exponit καλεῖν.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ, (apud poetas) idem quod καλῶ, Voco, Accerso, Od.χ, — κικλήσκε σε πατὴρ ἐμός, ὅφρα πέπειρ. Il.ι, Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον. Dicitur & κικλήσκομαι pro κικλήσκω, hac signif. Il.κ, — ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετε πάντας ἀείσας. Interdum autem κικλήσκω est ἱκετικῶς καλῶ, vt in hoc loco Il.ι, Κικλήσκετ' αὖθ' ὧν καὶ ἐπαινῆ Περσεφόνειαν. vbi Eustath. tradit non simpliciter κλῆσιν sed ἱκετικὴν κλῆσιν declarare. ‖ Κικλήσκω est etiam Nomino, vt καλῶ. Odyss.ι, Οὔτις ἐμοιγ' ὄνομ' ἔασθ', Οὖτίς με κικλήσκουσι. Et pass. Κικλήσκομαι, vt Od.ο, Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις.

ΚΕΛΟΜΑΙ sunt qui à καλῶ deducẽdum putarint, (præcedente κέκλομαι) itidem & κλέος (à quo κλήζω & κλήδων) sed quære κέκλομαι cum suis compositis post κελεύω, at κλέος & composita, post κλύω. ibi enim ea potius ponenda censui.

ΚΑΛΟΝ, ου, τὸ, Lignum. Hesiodus in Op. & D. Τεκτόναμον δ' ἄψιν πάρευν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ, Πόλλ' ὑπκαμπύλα κᾶλα. In vulg. lex. annotatur exponi funem à Valla apud Herodotum: sic autem confunderetur κᾶλον cum κάλως. Festus ligneas clauas à Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes seruos appellatos fuisse calones. Vide paulo post in καλοφόρος.

C. Καλοκοπέω, πῶ, Ligna cædo, seu findo. Ab Hesychio exponitur non solùm ξυλοκοπῶ, id est ligna findo, sed & σκηνοποιῶ, id est tabernacula conficio.

C. Καλόποις, οδος, E T Καλοπόδιον, ου, τὸ, Ligneus pes (ad verbum) Lignea pedis forma qua sutores vtuntur. Horatius formam dixit, 2. Serm. sat.3, Si scalpra & formas, nõ sutor. Gall. quoque forme vocamus. Plato in Symposio, ἔχων τι ξυλόδεσμον οἷον οἱ σκυτοτόμοι πρὸς τὸν καλόποδα λαμβάνοντες τὰ σκυτῶν ῥυπίδας. Sic & apud Galenũ Therap.9, ἐκεῖνοι μὲν οὔτε ζητοῦσιν, οὔτε ἴσασιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλόποδι πάντας ὑποδεῖσιν. vbi tamẽ Erasmus καλόποδα interpretatur calceamẽtũ. vertit enim, Quin magis iuxta prouerbium eodem calceamento calceãt omnes. (Vtitur autem Galenus hoc prouerbio aduersus quosdam imperitos medicos, qui non habita ratione morborum, eadem remedia omnibus admouebant) Sed Etymol. in Κῆλον, καλοπόδιον esse ait ξύλινον πόδα, & Acron quoque in illo Horatii loco formas interpretatur καλοπόδια, pro quo vulg. edit. legitur calopodias. Apud Pollucem duobus locis habetur, in vno καλόποδες, pag. (vel potius colũna) 274: in altero καλόποις, col.396. Scribit autem in illo priore loco, ὑπὲρ δὲ ἀγίνητα καὶ ἀπερράπτητα τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καλόποδες, οὐ κατὰ τὴν νῦν χρείαν μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν κέκληνται. In

posteriore autem, post ὅμοιος & σμίλη ponit καλάπους ex Plat. Symposio (ex illo opinor quem protuli loco) & subiungit, καὶ ὥσπερ μικροὶ σὺ αὖ ῥηθεὶν καὶ χηλοῦμαι. In illo quoque Galeni loco quædam exemplaria habẽt καλάποδι.

Καλοποιός (malè pro καλωποιός) Hes. ὀξοφθάλμους. Et sch. Arist. scribit solitos seruos appellari καλόποδας & καλοωνίους, de quibus vide in Καλός.

C. Καλοτυπος, ου, ὁ, Ligna tundẽs. Picus martius, ita dictus à tundendis arboribus, καλοτύπος, δρυοκολάπτης, Hesych.

C. Καλοφόρος, ου, ὁ, Qui ligna portat, Calo. Athen. Dipnosoph. 4, pag. 33. ἑκάστῳ δι' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεράποντες ξυλοφόροι καλοῦσι δι' αὐτοὺς καλοφόροις. Seruio calones sunt qui militibus ligna portant: Festo, sunt militum serui, qui ligneas clauas gerunt. Citatur ex eodem Festo, Calones, calcei ex ligno facti. Quæcunque autem sit propria Latinæ huius vocis significatio, à κάλον deriuari minimè controuersum est.

Κάλινος, Ligneus. Nam ab Hes. κάλινα exponitur ξύλινα.

ΚΑΛΑΘΟΣ. ου, ὁ, Calathus, Quasillum. Dicitur κάλαθος (inquit Eustathius.) ὥσπερ τὸ κάλον (id est ξύλον) & θέειν, quod est τρέχειν. κάλαθος δὲ θέοντα κυκλοειδῶς ἐπιτελεῖ καλάθοις. Sic alibi κάλαθος, ὡς δηλαδὴ κάλα τρέχει κύκλῳ. quæ autem sunt hæc ligna declarat alio loco, de hac voce κάλαθος scribens, ὃν δηλαδὴ ἀπαιτοῦσι κάλα θέοντα, ἤγουν ξύλα καὶ λύγοι πεπηγμένοι ἐς κύκλον. Animadertendum est autem vbi dicitur ab Eustathio (pag. videlicet 1208) ὡς τρέχεται, fieri fœmininum hoc nomen: quẑ præcedat etiam ἡ τρόχα τοῦ Καλλιμάχου κάλαθος. Quam tamen scripturam reddit mihi suspectam hic eiusdem grammatici locus, pag. 1488, vbi postquam dixit τὸ κάλαθον posse etiã fortasse κάλαθου appellatione significari, subiũgit, εἰ καὶ ἄλλως δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιδῆς ὁ κάλαθος, ὡς ὁ τρόχα τοῦ Καλλιμάχου δηλοῖ. Hoc autem eum intelligere puto de isto Callimachi loco, vbi τῷ καλάθῳ legitur Doricè pro τοῦ καλάθου, non pro τῆς, initio hymni in Cererem, Τῷ καλάθῳ κατόπιν ὀπιφεύγετε παῖδες νυμφίδες, Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολυδῶρε, πολυμείδιμνε, vel (vt alii) πολυμείδιμνε. Virgil. Ecl. 3, — tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis. Vbi Seruius, Sanè calathus Græcum est. nam Latinè quasillum dicitur. In vulg. lex. E scribitur κάλαθον propriè dici sportulam vbi κάμη (id est tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, vuarũ, lactis, & aliorum, translatum esse. Quæ quidem deductio apud Etymol. quoque habetur: sed eam planè repudio (quum & ipsa scriptura refragetur) ac potius alteram admitterem a χάλα, quam idem subiungit. Hesychius autem vult κάλαθον fuisse in quo mulieres lanam reponebant. Calathus apud Virgilium est etiam vas vinarium, Ecl. 5, Vina nouum fundã calathis Arusia nectar. Hesychio quoque κάλαθος inter alia est πτήλεον ὁ καὶ ψυκτήρ. Vide & alias signif. apud eum. F

C. Καλαθοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Calathi formam habens. De calathi autem forma nos remittunt vulg. lex. ad Marcelli annot. in Dioſc. 4. HINC & Καλαθοειδῶς, aduerb. In formam calathi.

C. Καλαθηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Calathum gestans. Καλαθηφόροι Hesych. οἱ τὰ μεγαφικὰ φέροντες.

Καλάθιον, ου, τὸ, E Καλαθίσκος, ου, ὁ, diminut. Paruus calathus. Schol. Callimachi in primum illum versum hymni in Cererẽ annotat, ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀθηναίοις, ἐν ᾠδεισμένῃ ἡμέρᾳ ὅπτημα τοῦ φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. Apud Hesychium autem καλαθίσκος est etiam saltationis genus: sed suspicor Καλαθισμὸς legendum, de quo vide quæ sequuntur.

Καλαθισμὸς, ου, ὁ, Saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. 1 b. 14, ὀρχήσεις ἀπὸ τῶν ὀρχήσεων ξιφισμὸς, καλαθισμὸς, καλλικυδὲς, (siue καλλαβίδες) πυῤῥίχη, σκώπευμα.

ΚΑΛΙΑ, ᾶς, ἡ. Nidus. itidem ἀπὸ τοῦ κάλων, id est à lignis. quod nidi soleant esse ex bacillis & festucis compacti. Phoeyl. Μηδέπις ὄρνιθας καλιᾶς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Vtitur & Lucianus pro nido Significat autem & cauleam, οἰκίσκον ὀρνίθειον, inquit Pollux. id est, domunculã auiariam. H

‖Ponitur καλιὰ & pro domo, propriè autem ea quæ est è lignis. νοσσιά, inquit Suid. ἢ οἶκος ξύλινος. & addit, κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα, ἐξ ὧν σύγκειται. Quibus subiũgit hũc ex epigr.

versum, Πανός τ' ἠχήεσσα πιτυοέπποιο καλιήν. Sed & pro quauis domo generaliter vsurpari constat. Vtitur sæpe Hesych. in Op. vt v. 371, de fraudulenta muliere loquens, — πολὺ δίφωσα καλιόν. Et v. 299, — ὅτοπου ἢ πολὺ πίμπλησι καλιόν. Ceres videl. cet. Et paulo pòst, ὅς κέ τοι ὠραίῳ βίοτου πλήθωσι καλιάς. Vbi quidam non totam domum, sed peculiariter horreum intelligendum putant. Obseruandum est autem ι in hoc nomine produci in his aliisq; locis, (sicut & in illo epigr.) quum tamen à Phocylide corripiatur.

Καλιάς, άδος, ἡ, Tugurium, Domuncula. Plut. De defectu oracc. 279, ἥτε γὰρ ἱστία, ὑφὴ καλιὰς ἐν τοῖς πλοῖα καὶ ἄλω δι' ἐννέα ἐτῶν, ἡ φωλεὼς τοῦ δράκοντος χρά, ἀλλὰ μίμημα τρεγγινῆς ἢ βασιλικῆς ὄντων οἰκήσεως. Ab eodem pro sacra domuncula, id est sacello, videtur poni non semel: vt in Numa, ναοὺς καὶ καλιάδας ἱερὰς. Et in Camillo, ὡς οἶμαι δὴ τὴν καλιὰν τοῦ Ἄρεως.

Καλιός, ου, ὁ, Cauea. Cratinus apud Pollucem, εἰς τὸν καλιόν, εἰ τύχοι, κατείρηνται. Item Domuncula, Casa. In vulg. lex. annotatur καλιόν, sicut & καλιαὶ, apud Dionys. Halic. pro iano siue sacello sumi: vel potius καλιαὶ esse quas Vitruuius cellarum ædiculas vocet, vulgo dictas *niches*. ‖Καλιός, Carcer, Hes. Item Lignum quod & κλοιὸς vocatur, Hes. & schol. Aristoph.

Καλίδιον, ου, τὸ, Domuncula, Tugurium. καὶ οἱ μικροὶ οἶκοι, inquit Hesych. καλιαὶ καὶ καλίδια. Citat Pollux ex Eupolide.

ΚΑΛΑΘΡΟΨ, οπος, ἡ, (potius quàm Κάλαθρος) Pedum, propriè quod in summo est repãdum, ῥόπαλον, ὀπτάμενος ἐν ἄκρῳ, ita vocatum quasi κᾶλον αὖ ῥέπον. Eust. pag. 1332, & 1815, Hom. Il. ψ, Ὅστις τ' ἐρίφῳ καλάθροπα βυκόλος αἴνῃ. In vulg. lex. citatur & hic locus, — καλάθροπά τε φηγίαν Κάλαθος. vbi exponitur ῥάβδον ποιμενικήν. quæ ex positio est Hesychii, qui Καλάθροπα dicit esse ποιμενικὴν ῥάβδον & βουκολικήν. E T καλάθροπον apud eundem Hesychium Lignum quo boues percutiuntur.

ΚΑΛΟΣ, λὴ, λὸν, Pulcher, Formosus. Il. γ, Καλὸν δ' ἄτε γέρων ἔπος ἔσθλὸν ὁρᾶται, Οὐδ' ἄτε νεαρόν. Et Il. φ, Οὐχ ὁρᾶς οἷος καὶ καλὸς τε μέγας τε; Sic καὶ θυγάτηρ, Od. δ. Sic passim & in soluta oratione vsurpatur: apud quos interdum infinitiuum ὀφθῆναι adiũctũ habet, vt apud Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aspectu. Dicitur & καλὸς πολὺ ὄμμα. vt apud Athẽ. 12, Theopompus Tyrrhenorum vxores esse dicit καὶ πεῖν δεινὰς, καὶ παῖδας ἔχειν πάνυ καλάς. Legitur & καλὸς τὸ σῶμα, sub. καὶ. vt Xen. τοῖς καλοῖς τὰ σώματα & τοῖς ἀγαθοῖς τὰς ψυχὰς dixit. Interdũ καλὸς & ἀγαθὸς copulantur: vt apud Plat. in Crit. καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν, pulchritudine eximia fœmina, Cic. interpr. Huic opponitur αἰσχρὸς: sicut & κακὸς oppositum habet αἰσχρὸς. Vtuntur & de rebus inanimatis, vt χλαῖνα καλὴ, Od. ω, & ἄμα ξανθὴ καλὴ, Il. ω. Sic Κρήτη καλὴ καὶ πίειρα. Od. τ. Cic. apud Plat. καλὸς ὅστιν οὐδὲ ὁ κόσμος vertit Pulcher est hic mundus. Pro loco tamen cui adhibetur, interdum Decens, vel Decorus, interdũ Egregius redditur. Sæpe autem καλὸν per Honestum exprimitur. Sic apud Hom. Od. θ, Ξεῖν' ἦ καλὸν ἔειπες (subaudito μῦθον) nõ honestũ sermonem protulisti. Et Od. ρ, Ἀντίνοε, ἦ μὴν καλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐῶν ἀγορεύεις (sub. ἔπη) nõ honesta verba. Apud eundem Il. ρ, ἦ μὴν καλὸν ὑποφεύγειν ἀγεπάασθαι. sub. ὄτι. Res est inhonesta, vel res est indecens. Cicero καλὸν non solùm Pulchrum, Honestum, verum etiam Præclarum, alicubi & vtile interpretatur. Vide meum lex. Cicer. Idem πανέψυχις καλαὶ apud Plat. vertit Cogitationes bonas. ‖Καλὸν interpr. etiam possumus alicubi Laudabile. vt Eustath. in illo loco Odyss. υ, — οὐ γὰρ καλὸν ἀτιμοῦσθαι ἥδε δίκαιον. Ξείνους Τηλεμάχου, docet καλὸν esse ἐπαίνου ἄξιον. Sic Thuc. 3, καλὸν αὐτῷ, φραπαὶ τοιαύτης ξυμπλεῖν μόνης, Αἰτωλοῖς ὀπτεῖν, gloriosum ei fore. Sic apud Xenoph. οὐκ ἐν καλῷ, pro οὐ καλὸν, eodẽ sensu, οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν, φήσας μεθορμίσαι ἐς Σηστὸν παρήνει, Nõ gloriosum, aut non laudabile esse dicebat. Vel, Nõ honestum, vt Bud. vertit. Paulo pòst autem ἐν καλῷ alia signif. vsurpatum videbimus. Annotant quidam καλὸν appellari à philosophis quod quouis modo pulchrum sit: at τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum siue honestum quod à virtute proficiscitur. ‖Nonnunquam

τὸ καλὸν substãtiuè ponitur, sicut τὰ καλὰ, & tum vertitur Decus, Ornamentum: vt apud Eurip. τὸ καλὸν τῆς βίου. Citatur & ex Isocrate, τὰ τῆς πόλεως καλὰ, pro Patris ornamenta. Fortasse autem rectius interpr. Patris egregia facta. ‖Καλὸν etiam pro commodo dicunt. nam Lucianũ obseruaui in dialogo qui inscribitur πλοῖον ἢ εὐχαί, quod vno in loco dixerat ἐν ὀπτῷ, postea dicere ἐν καλῷ. Ita enim prior habet locus, οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ὀπτῷ, posterior autem ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα. In quibus subaudio χωρίῳ vel τόπῳ. At Xen. Hell. 6, ἐπὶ δὲ κεῖθι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ ὡρᾷ τοῦ ἔτους ἐκακοδιόκουν τὴν πόλεως αἱ &c. vulgò exponitur Situ esse in loco peropportuno ad traiiciẽdũ in sinũ Corinthiacũ & in vrbes quæ &c. vt sit ἐν καλῷ κόλπῳ καὶ τῇ πόλεως pro ἐν κόλπῳ εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παρέπλου. & quidem ita vt genitiuus τῆς παρέπλου resoluatur in præpositionem cum accusat. hoc modo, ἐν καλῷ παρὲς τὸν εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις παρέπλου. de qua expositione dicetur & paulo pòst. Thucydides καλῶς παρέπλεν & καλῶς ἐν παρέπλω dicit, vt postea docebitur. Οὐκ ἐν καλῷ ἐστὶ) cũ infinit. dicitur etiam pro Non cõmodũ esse, Incommodum esse. Xenoph. Hell. 4, pag. 303, νομίσαντες οὐκ ἐν καλῷ εἶναι παρὲς τοὺς ὁπλίτας ἱππομαχεῖν. Sic apud Soph. — νῦν δὲ ἐν καλῷ φρονεῖν pro δύκαιρον ὄν. Rursum Xen. in eadem signif. articulum τῆς interiicit: vt in loco paulo antè citato ex pag. 342, post ἐν καλῷ τῆς Κερκυραικοῦ κόλπου, καὶ τῆς πόλεως αἱ ὀπτῆ τοῦ πεν κατῴκουν, addit ἐν καλῷ δὲ τῆς τῶν Λακωνικὴν χώρεχν βλάπτειν. Vbi videtur subaudiendum aduerb. ἕνεκα, quod & in præced. aptè subaudietur: vt sit ἐν καλῷ ἕνεκα τῆς Κορ. κόλπου καὶ τῆς πόλεως. Eadem particula in omnib' huiusmodi locis subaudiri posse videtur, & omnibus quadrare: quum alioqui non in omnibus ita resolui possit genitiuus, vt modò resoluimus τῆς κόλπου & τῆς πόλεως. vbi autẽ hic quoq; subaudieris ἕνεκα, & dixeris ἐν καλῷ ἕνεκα τῆς κόλπου, tunc ἕνεκα τῆς κόλπου resolui poterit in ἕνεκα τῆς εἰς τὸν κόλπον παρέπλει. Sed vt aliter potius resoluẽdum existimem facit quod habetur in eodem loco, in fine huius clausulæ, ἐν κοσμίῳ δὲ τῇ αὐτοπέρεχν ἠπείρου καὶ τῆς εἰς Πελοπόννησον ὁδοῦ Σικελίας παρέπλου. si enim hic ἐν καλῷ ἕνεκα τῆς ἠπείρου accepisset pro ἕνεκα τῆς εἰς τὴν ἤπειρον τρόπλω, tunc vocem παρέπλου vtrique parti seruire volens, ita dixisset, ἐν καλῷ τῆς εἰς τὴν αὐτοπέρεχν ἤπειρον καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον τρόπλου. Budæus tamen exponit Commodissimè ad traiectum in cõtinentem. Apud Thucyd. autem lib. 5, ἀλλ' ἐν καλῷ ἡ ὑάχη ἐδόκει ἔστεσθαι exponitur à schol. ὅτι συμφέρουσι. At Xen. ἐν καλῷ aliter etiam vsurpauit. nam οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτῆς ὁρμεῖν accepit pro Non honestum esse dicebat. vt vult Bud. Apud Polyb. ἐν καλῷ θεῖναι interpr. In tuto collocare. vbi scribit, ἐν καλῷ τε θεῖναι τοὺς τὰ κῦ τοῖς Κελτοῖς. Sic autem Εἰς καλὸν, vel Ες καλὸν, pro Cõmodè, vel Auspicatò, alia tamen constructione. Plato Sympos. εἰς καλὸν ἥκεις ὅπως συμπεισόμενος. Sic Xenoph. in suo & ipse Symposio, εἰς καλόν γε ὑμῖν συμπεπτωκα. D

Καλὰ ἱερὰ (vnde compositũ καλλιέρεια) Læta exta, vt quidam reddũt: vide in Ἱερά. Plinius de ocimo loquẽs, pro eo quod Theophrastus dixerat, εἰ μέλει καλὸν ἔστεσθαι καὶ πολύ, scribit, Vt lætius prouenia t, translata videlicet signif. vt quum arua læta, segetes & fruges lætæ, herbæ lætæ, pabula læta à Virg. dicuntur. Vide in aduerb. καλῶς. pro eodem posita καλῶς & ἡδέως. O

Καλὸς κἀγαθὸς, vel Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, (contra Suidam) Bonus, Cic. interprete apud Platonem. Si bene recordor eorum quæ de vsu harum vocum cõiunctè positarum obseruaui, tribus modis vsurpãtur. nam interdum illis significatur Vir probus, Vir æqui & boni amans. Gall. *Vn homme de bien*, vel *Vn hõneste homme*. Et aut omnino vacat καλὸς (vt videmus καλὸν κἀγαθὸν verti simpliciter à Cicerone Bonum, vt & à Suida Hesychiõq; καλοκαγαθίαν simpliciter exponitur ἀγαθότης) aut id significat quod Gallicè Hõneste, quẑ dicimus *Vne hõne & honneste personne.* H quæ videntur illis duabus vocibus Græcis respondere. Exemplo autẽ esse poterit ille Platonis locus vbi Cic. καλὸν καὶ ἀγαθὸν vertit bonum: & ei opponitur ἄδικος καὶ πονηρός. Est autem in Gorgia, τὴν μὲν δὴ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἀνδρα καὶ γυναῖκα, ὀλβαίμονα εἶναι φημὶ τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν,

ἀθλιον. Hic autem obseruandum est, vt Plato τὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν opponit τὸν ἄδικον (addens & πονηρὸν) sic à Xenophonte τὸν ἀγαθὸν & καλὰ πρᾴττοντα opponi τὸν ἀδικοῦντα. Pæd. 3, p. 38, Οὐκοῦν σὺ τοῦτο εἰπὲ πότερον ὡς ἀγαθὸν αἱρεῖ τὰ καλὰ πρᾴττοντα ἡμᾶς, ἢ ὡς ἀδικοῦντα, ἵν' ἀκόντες κολάζοις. Obseruandum etiam aduersus Suidam in illo Platonis loco καλὸν καὶ ἀγαθὸ. absque synalœphe dici. Sic Plutar. πῶς αὖ τις αἰσθοιτο ἑαυτὸν πρεσκόπῃ. dixit ἢ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς αἱρᾶσιν ἐγκαλλωπίσασθαι. vbi Budæus καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς interpr. bonos & graues. Sunt qui καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς à Græcis vocari putẽt eos qui vtrisque bonis ornati sint, videlicet bonis externis (quæ sunt fortunæ & corporis) & bonis animi. Porro vt copulantur καλὸς & ἀγαθὸς apud Græcos, sic in vernaculo sermone copulamus in nõnullis loquendi generibus *Bel & bon*, item *Bien & beau* aduerbialiter. ‖Secunda significatio harum vocum καλὸς κἀγαθὸς est quum dicitur de viro strenuo. q. d. Qui bonam operam nauat bello. Quod & ipsum exprimimus sermone nostro, quum dicimus quẽpiam imperatorem habere *un grand nombre de bons hommes*. Sed & eos milites qui strenuè se gesserunt, dicimus *s'estre monstrez gẽs de bien*. Demonst. in Epit. ἀλλ' ἐπῆρχεν αὐτοῖς πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καλοῖς κἀγαθοῖς καὶ δικαιοπάσις εἶναι. Non enim hic καλοῖς κἀγαθοῖς & δικαιοπάσις coniunguntur, sed separantur. nam dicit hos non fuisse solùm viros fortes & strenuos, verumetiam iustissimos quum alioqui martii viri plerunque iustitiæ cultores non sint, sed potius nihil non arrogent armis. In hac autem significatione planè otiosum esse vocabulum καλὸς ostendunt composita αἱ δραγαθία & αἱ δραγαθίομαι, pro Strenuitas, & Strenuè me gero. ‖Tertia significatione dicitur καλὸς κἀγαθὸς, vel potius plurali numero καλοὶ κἀγαθοὶ, eodẽ planè modo quo Latinè optimates, & quo Gall. dicimus, *Qui sont de bõne maison*, vel *de bõ lieu*. Vt verò Latinorũ vox optimates respondet Græcæ ἀγαθοὶ, ita quod ab iisdẽ dicitur Honesti homines, itẽ Honesto loco nati, & quod nos quoque *Hõnestes gẽs* pro *Gens de qualité*, respondet illi alteri vocabulo καλοί. Xenoph. Pæd. 4, pag. 60, καὶ τοῦτο οὐ τοῦ καλῶν κἀγαθῶν ἐκεῖν ὀφθῆναι Περσῶν τοῦ δεμοῦ πεζὸς ἰών. Sic Thucyd. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι. Et Plutarch. Pericle, τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς καλουμένοις ἀνδρᾶσι. Citatur & ex eodem in Publicola locus vbi nõ καλωμένοις, dixit, sed νομιζομένοις: & tamẽ pro patriciis accipi putatur: τῶν καλῶν κἀγαθῶν νομιζομένων οἴκοις. ‖Nõnunquam & ἔργον dicitur καλὸν κἀγαθὸν & frequentius plur. καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, Honesta facta, vel potius Egregia facinora, aut Res præclaræ. Xen. Pæd. 1, pag. 14, ἀλλ' ἐπιτάττοι σωφρονοῦσι ἡμῖν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δεῖν δρᾷν ἡμᾶς ὄντας τοῦ καλῶν κἀγαθῶν ἔργων, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῖς πολεμίοις. Idẽ alibi, τοῦ καλῶν κἀγαθῶν ἔργων ἐρᾷν κινεῖσθαι. Iunguntur hæc duo adiectiua & cum aliis substantiuis: vt apud Dem. καλαὶ κἀγαθαὶ μαντεῖαι, Gall. *belles & bonnes*. Xenophon autem aliter etiam vsurpauit καλὸν κἀγαθὸν, Pæd. 7, pag. 107, ὑπεροῦμαι δέ σοι αὐτὸ τοῦτο ἢ μὴ παρ' ἑκάστων λυδῶν ἔστεσθαι παῖδ' ὄν, τὸ καλὸν κἀγαθὸν ὅστιν ὀν Σαρδέσιν. Gall. *Tout ce qu'il y a de bon & de beau*. Quod non tam commodè exprimitur verbis Latinis, Quicquid pulchri & boni. vel Quicquid belli & boni. Diceretur enim potius, Quicquid præclarum & eximium.

HINC Καλοκἀγαθος, Καλοκἀγαθία, & Καλοκἀγαθικὸς per compos. Est autem καλοκἀγαθὸς, Probus, Bonus, vt à Cic. redditur καλὸς καὶ ἀγαθὸς suprà. A quibusdam vertitur. Probus ac honestus. Annotat Bud. ex Aristotele, dici ὅτι τὸ πλέως ἀπουδαῖον, id est de eo qui est absolutæ & cõsummatæ probitatis. ¶Καλοκἀγαθία autẽ est Probitas, vel (sequẽdo illã καλοκἀγαθὸς interpretationẽ) Absoluta & consummata probitas. Exponitur & Integritas, item Morum honestas. Xenoph. τοῖς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκἀγαθίαν ἄγει. Demosth. & Isocr. καλοκἀγαθίαν & καλίαν inter se opponunt. Idem Isocr. addit genitiuum τῶν ἠθῶν, id est morum, dicens, Οὗπερ ἕνεκα τῶν ἠθῶν καλοκἀγαθίας τετιμήκεσαν, id est Morum honestatis, Morum integritatis. ¶Tertiũ compositum est Καλοκἀγαθικὸς ex καλοκἀγαθία deductum. Est autem καλοκἀγαθικὸς in vsu apud posterioris seculi scriptores, pro καλοκἀγαθὸς. Plut. βουλόμενος τοῖς πολίταις εἰς σωφρονεστέρεχν τοῦ βίου πᾶξιν

μεπάγλν καὶ καλοκαγαθικοὶς ἀπεργάζεσθαι. Idem in Themistocle Aristidem (qui cognominatus fuit iustus) vocat καλοκαγαθὸν τὸν τρόπον, eodem modo quo Isocrates genitiuum τρόπων ad nomen καλοκαγαθίαν adiunxit. Cæterùm in his compositis α tertiæ syllabæ subscriptum non solet habere: quanuis alioqui habeat quum hæc nomina separatim scribuntur.

Καλλίων, vide in fine col. sequenti.

Καλῶς, Aduerb. Pulchrè, Honestè. cui opponitur αἰσχρῶς, id est Turpiter. Plato Sympos. ἀλλὰ καλῶς μὲν τεθραπτόμεθον, καλὸν· αἰσχρῶς δὲ, αἰσχρόν. Xenoph. καλῶς καὶ ἀσχημόνως dicere videtur pro Honestè & Decenter, Pæd. 1, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ ἀσχημόνως. Apud Isoc. Panath. οἱ καλῶς γεγονότες (quod & εὖ γεγονότες dicitur) καλῶς πεφαυμένοι καὶ πεπαιδευμένοι, Honestè nati, Honestè educati & instituti. Sed Lat. pro Honestè nati dicunt Honesto loco nati. Horatius tamẽ pro eodẽ Bene natum dixit. ‖ Apud Dem. καλῶς ἔχει, honestum est, B. ὅπερ δὲ καὶ πεῖν τοῦτον εἶχε καλῶς. Synes. ep. 155, καὶ εἰς τὸ καλῶς ἔχον καὶ εἰς τὸ πρέπον, & quia honestum est. Isocr. τὸ γὰρ εὐχρείστημα καλῶς ἔχει, Conatus est honestus, vel (vt alii interpr.) Conat[9] laudi dãdus est, aut Laude dign[9] est. Καλῶς ἔχω, Bellè habeo, Valeo. Luc. de salt. τὸ δὲ ἐναντίον τοῦ παίειν λεπτῶν ἐπιτόνῳ, καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. ‖ Καλῶς idẽ quod ὀρθῶς, Rectè, Bene. Budæus alicubi interpr. Rectè atque ordine. vt in hoc Sympos. Plat. loco, καλῶς μοι δεδέξασθε καθηκόντως τοῦ λόγου, rectè atque ordine mihi videris disputationem instituisse. Sic in hoc Demosthenis τοῦς Λεπτ. loco, ὁ Σόλων τοῖς νόμοις ὡς καλῶς κελεύει πεῖθεσθαι, quam rectè atque ordine leges promulgãdas Solon instituerit. Ciceronianas huiu[9] aduerbii interpr. vide in meo Cic. lexico. Rursum variis modis cũ verbo ἔχειν iungitur. Καλῶς ἔχει πάντα, rectè se habent omnia. Demosth. Olynth. 3, τὰ δὴ πάντ' ἄπαντ' εἶχε καλῶς πάντα, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; Vt verò hic opposuit καλῶς & οὐκ ὀρθῶς ἔχειν, ita ibidẽ καλῶς & αἰσχρῶς: scribẽs, τὰ μὲν τούτων πάντα καλῶς ἔχει, τὰ δ' ὑμέτερα αἰσχρῶς. Sic autem Lat. dicitur, Omnia bellè se habent. Xenoph. ἐπὶ τούτοις καλῶς εἶχεν, id est Sacrificiis ritè peractis. B. Idem, τοσοῦτον καθ' ἡμέραν ὅσοι ἐδόκει αὐτοῖς καλῶς ἔχειν, Cõmodum esse. Et sic subinde. B. Item cum infinit. καλῶς ἔχει ποιεῖν τοῦτο. Idem Xenoph. Pæd. 4, ἅμα δὲ ἴσως καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὖθις μὴ πάλιν κινδυνεύειν. id est Re esse, Expedire. Potest autem αὖθις iungi etiam cum ἔχειν. nam dicunt etiam καλῶς ἔχει μοι ποιεῖν τοῦτο. Obseruaui autẽ alicubi & participiũ personæ pro infinit. vt apud Thucydidẽ lib. 8. ὅ, τι αὐ πείθωσιν ἀμφίλογοι, τοῦτο ποιοῦσι κοσμῶς ἔχειν, pro καλῶς ἔχειν αὐτοῖς ποιεῖν τοῦτο. Interdum verò res ipsa dicitur κοσμῶς ἔχειν τινὶ pro Conducere. Idem Thucyd. lib. 4. καὶ ἅμα εἰ καλῶς σφίσιν ἔχοι, videlicet ἡ ἐκεχειρία, Si illis cõduceret, εἰ συμφέροι αὐτοῖς, vt schol. exponit. Hanc autem significationem habet καλῶς iunctum etiam aliis verbis, aut certè valde affinem: quum videlicet capitur pro Commodè. vt Thucyd. lib. 1, ὥστε παντάχοθεν καλῶς ὑπαρχόντων πολεμεῖν, proinde quum liceat vobis commodè bellum suscipere. Idem eodem lib. ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς ἐφαίνετο αὐτοῖς ἡ νῆσος ὑπὸ τῷ πλῷ κεῖσθαι. Quo aduerbio eadem in re vtitur, sed τῷ πλῷ dicens, quod hic ὑπὸ τῷ πλῷ. Scribit enim, τὸ δὲ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς τῷ πλῷ κεῖται. Pro quibus Diod. Siculus dixit, ἅμα τὸ πλεῖν Κερκυραῖοι ἀφυῶς κεῖται πρὸς τὴν εἰς Σικελίαν πλοῦν. Rursum Thucyd. lib. 3, καὶ ἅμα τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις κεῖσθαι. In quibus locis subaudiendum existimo aduerb. ἕνεκα, à quo regãtur genitiui πολέμου & πολέμου. nam & schol. in hoc posteriore loco, τὸ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου resoluit in διὰ τὸν πρὸς Ἀθηναίους πολεμον. Vide ὁ κοσμῶς supra. ‖ Καλῶς πράττειν, Felicem esse, Feliciter res suas gerere. Aristot. Polit. 7, ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι. Huic opponitur κακῶς πράττειν. ‖ Καλῶς ἀκούειν, bene audire: cui opponitur κακῶς. Plut. Apophth. ὁρᾷς τὸν υἱὸν ἔφη [ὁ Φίλιππος] ὅτι καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. ‖ Καλῶς cũ partic. ποιῶν interdum per Merito interpr. interdum & aliter. Demosth. Philipp. 4, μεθ' ἃ δὲ τοῦτο ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα, πολλὰ πεποίηκε τὰ κοινά, fortuna meritò auxit annuos reip. reditus. Ad verbum Rectè faciens. Sic Æsch. in Ctesiph. καὶ φασὶ μὲν δυστυχεῖς εἶναι, ὡς καὶ εἰσὶ, καλῶς ποιοῦντες. Aristoph. Pluto, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυμαι), meritò perit. Budæus hoc Gregorii εἰς βασίλειον, Ὁ τρόπον καλῶς ποιῶν καὶ σωφρόνως, reddit, Quod vt decuit & debuit, concurrit. Sæpe autem in hoc genere loquendi locum aduerbii καλῶς occupat δεῖ. Sciendum est autem & inuerti constructionem huius formulæ dicendi: vt Xen. Pæd. 7, pro τρέφοιτο καλῶς ποιῶν, dixit καλῶς ποιεῖς τρεφόμενος. q. d. Bene facis quòd prouideas. Interdũ inseritur & καὶ ante καλῶς ποιεῖς, præcedente verbo eiusdem modi, & quod ad eundem refertur ad quem verbum ποιεῖς. vt Demosth. Pro cor. ἔπα τοῦ πρότερον γεγενημένων αἰσθῶν ἐγκαθῶν μέμνησαι καὶ καλῶς ποιεῖς. ‖ Interdum καλῶς est approbãtis quæ dicta sunt, pro Rectè, vt apud Demosth. in orat. πρὸς Βοιωτ. Ἐαν ὕφλῃ τις δημοσίᾳ, τί μᾶλλον ἢ τῆς ἐγγραμμένος ἔσται ἐκεῖθεν τὴν Δία εἶναι; πάντες ποιοῦσι πάντα ὠφελεῖ. καλῶς. ἐὰν ᾖ &c. Id est (Bud. interpr.) Quòd si iste dãnetur & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit quam ego? Scient omnes, credo, vter reip. debitor fuerit. Probè. Quid autem, si &c. In vulg. lex. notatur καλῶς esse aliquando gratias agentis, vt Terentio Rectè. Item πάνυ καλῶς apud Aristoph. esse renuentis: sicut & κάλλιστ' ἐπαινῶ. Suidas de καλῶς testatur vsurpari ὅτε παραιτήσεως καὶ ἀρνήσεως, apud Aristoph. Vide Κάλλιστα. ‖ Idem Suidas καλῶς apud Thucyd. ait esse ἀστεῖῶς καὶ φιλανθρώπως, in illo videlicet loco præfationis, οἷς κόσμος καλῶς ἦν τοῦ ἔργου. quæ expositio est & in ipso schol. ait. Sed ego tamen καλῶς puto simplicius accipiẽdum esse pro Rectè, id est peritè & ex arte. ‖ Καλῶς cum γίγνομαι pro Iucunde vel Hilariter videtur accipi in hoc Athenæi loco, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τὴν ὑστεραίαν καλῶς γίγνονται. nam Plut. pro eodem dicit, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ θεὶς αὔριον ἡδέως γίγνονται. quod Timotheus Platonem alloquens apud Cic. Vestræ quidem cœnæ non solùm in præsentia sed etiam postero die iucũdæ. Hic autem obseruanda etiam sunt hæc aduerbia cum verbo γίνεσθαι de persona dicto.

C. Καλοπινέω, ῶ, Pulchrum reddo seu venustũ, Orno, Como. Exponitur etiam (in vulg. lex.) Bonum facio, item Bene facio. & ita significabit non solùm καλὸν ποιῶ (accipiendo καλὸν adiectiuè) sed etiam τὸ καλὸν ποιῶ.

C. Καλόπους, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. Pulchripes, id est Pulchros habens pedes, id est, Pulcher: intelligendo ex parte totum. Et ita accipio verba eriã Suidæ scribẽtis, καλόπους ἀπὸ μέρους καὶ ὅλου. Quæ perperam intelligentes aliqui vulg. lexicorum confarcinatores dixerunt καλόπους epithetum esse partis. Vtitur autem Hesychius eodem loquendi genere in καλλίσφυρος, subiungens καλὴ, ἀπὸ μέρους. εὔρυθμος. Sed in aliis præterea multis vocibus scimus poetas totum ex parte itidem indicare. ‖ Aristoph. schol. in quẽdam locũ Auium annotat solitos θεράποντας quosdam vocari καλόποδας & καλοιωνίους. vbi suspectũ mihi est καλόποδας.

C. Καλωπός, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Pulcher vel Pulchra aspectu, Qui vel quæ est pulchro aspectu. Hesychius tamen habet καλοπός, sed repono καλωπός: vt fit καλωπὸς dictũ sicut ἀωπὸς, aliaque nõnulla. HINC Καλωπιώκτης, Qui cõsectatur pulchros. Nã apud schol. Aristoph. legẽdũ censeo καλωποθιώκτης nõ καλοποθιώκτης, nec καλαποθιώκτας, vt Aldinũ etiam exemplar habet, & Suidas in voce ἄγρις, eadem quæ ille scribens, vel potius ea ipsa verba ex illo describens, sicut & alibi sæpe.

COMP. Καλλίων, SUP. Κάλλιστος, Pulcher, Pulcherrimus, vel Honestior, Honestissimus, & sic in cæt. signif. Et Κάλλιον, Pulchrius, Honestius, Decentius. Item Melius, Commodius. Sic & Κάλλιστον, Pulcherrimum, Honestissimum. &c. Hom. Il. θ, φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν. Et Il. ω, Οὐ μὲν οἱ πάγκ κάλλιον, οὐδὲ τ' ἄμεινον. Pro καλὸν autẽ sumi interdum Eustath. docet. Superl. κάλλιστος de Ganymede, Il. υ, Ὃς δὴ κάλλιστος ἔμεν θνητῶν ἀνθρώπων. Vt autẽ καλὸς cum accusat. iungitur interdum, (sub. præpos. κατ') sic & superlat. vt εἶδος κάλλιστος, Xen. Forma pulcherrimus, Facie pulcherrimus, Formosissimus. Et τὰ εἴδη κάλλιστοι apud eundem. Inuenitur & κάλλιστος πολυμορφῶ pro κάλλιστος τὸ εἶδος. Ab hoc nomine κάλλιστος fit aduerb. Κάλλιστα, id est Pulcherrimè, Optimè. Cic. vtroque modo

interpr. in meo Cic. lexico. Xen. ὡς τὴν δεξιὰν κάλλιστα ἔχειν, Pæd. 4 Interdum exponitur Commodissimè. In vulg. lex. ex Aristoph. citatur κάλλιστ' ἐπαινῶ, & esse dicuntur verba renuẽtis, vt πάνυ καλῶς. Cuius significationis aduerbii καλῶς facta fuit in καλῶς mentio, ex Suida. Bud. ex Aristoph. βατρ. citans κάλλιστ' ἐπαινῶ, verba esse ait molestè recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis inuitationem vel cõditionem oblatam, nec tamen accipientis. Verùm notandum est in Ald. editione interiectam esse distinct. inter καλλιστ' & ἐπαινῶ in ipso textu, sed non apud schol.

Καλλιόω, fit à cõparat. καλλίων, sicut Καλλιεύω à superlatiuo κάλλιστος. Est autem Καλλιόω, Pulchrius seu venustius reddo. q. d. Pulchrioro. sicut βελτιόω sonat Melius reddo. quod barbarè dicitur Melioro, vt Gall. meliorer. In vulg. tamen lex. exponitur καλλιόω, Venusto (id est Venustũ reddo, nõ Venustius reddo) quibus nõ assentior.

Καλλιεύω, autẽ (vt ab ὁρίσω fit ὁριεύω) Pulcherrim[9] sum, siue formosissimus, aut pulcherrima, siue form. καλλιεύς εἰμι, vel καλλίση εἰμί. Herod. lib. 1, Ἕωνεοντο τὰς καλλιεύσας, id est ὀμοιεσάτας, vt ibidem loquitur. Citatur ex eodem καλλιεύει γυναικῶν πάντων. Vbi constructionem habet superlatiui, videlicet genitiuum. Vtitur Plut. & alii. ‖ Καλλιεύω, Præstãtissimè me gero, vel Optimã operã nauo, vt à Valla exponitur. In vulg. lex. καλλιεύων ὑπηρετῶν, strenuissimus propugnatorum. Καλλιεύομαι pass. habetur apud Eurip. Medea. Πεμψῶ γὰρ αὐτῇ δῶρ' ἃ καλλιεύεται Τῶν νῶν ἐν ἀνθρώποισιν, id est, Dona quæ præstantissima sunt, vel præstantissima existimantur, vt vult schol ἅπερ (inquit) τοῖς πρωτεύοντα καὶ κάλλιστα νομίζεται τῶν νῦν δώρων ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις. ABHOC verbo fiunt Καλλίστευμα & Καλλιστεῖον. Eurip. Oreste de Helena loquens, Ἐπεὶ θεοὶ τὸν ὅνδε καλλιεύσαντ' Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας συνήγαγον. vbi sequendo schol. καλλίστευμα erit ὠραιότης, id est pulchritudo. at ego non puto καλλίστευμα esse simpliciter pulchritudinẽ, sed pulchritudinis præstantiam, vel potius exuperantiam. vt Helena καλλιεύειν diceretur, id est Pulcherrima esse, vel Forma exuperare cæteras. Καλλίστευμα præterea, sequendo alterã τοῦ καλλιεύειν significationẽ, erit Egregiæ fortitudinis siue strenuitatis speciem. AT Καλλιστεῖον Pulchritudinis præmiũ, vt pomũ quod Veneri vt pulcherrimæ adiudicat Paris. Et ita non simpliciter erit Pulchritudinis præmium, sed Pulchritudinis præmium exuperantis cæteras, vel cæteris antecellentis. Luc. 34, ἄλλος τε καὶ αἰτίαν μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντας ἀπεχθανέσθαι τοῖς πλείοσι. Dictum autem fuerat, δικάσαι τοῖς θεαῖς ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί. τὸ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. Apud Sophoclẽ autem καλλιστεῖον videtur sumi pro pulcherrimo præmio, in Aiace. Τὰ τρόπα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας σφαῖρ. id est, (vt ego interpr.) Qui fortitudine qua cæteris præstitit, pulcherrima emeritus est præmia

ET Καλλιστὸ, Mulier sic à pulchritudine vocata, vt quæ esset καλλίστη. Fuit autem Lycaonis filia, à Iunone in vrsam mutata. γυναικεία θεὸς ἐρωτικὴ (inquit Hesych.) διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω.

C. Παγκαλος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Omnino pulcher) Pulcherrimus, Perpulcher. Item Honestissimus. Aristoph. Pluto, Καὶ τάς γε χεῖρας παγκαλοὺς ἔχει μ' ἔφη. Vbi obserua παγκάλους genere fœm. Dicitur tamen & παγκάλη in fœm. vt à Philone παγκάλη ὑπηρεσία, quod exponitur Honestissima muneris functio.

Παγκάλως, aduerb. Perpulchrè. Item Honestissimè. vt παγκάλως ἔχει, apud Demosth. Apud Plat. autem de rep. παγκάλως λέγεις. Cui affine est παγκάλως ἀπεκρίνου apud eundem in Euthyphrone, παγκάλως ὦ Εὐθύφρων καὶ ὡς ἐγὼ ἐζήτουν ἀπεκρίνου. id est, Honestissimè respondisti, vel Optimè respondisti, interpr. Bud.

Παγκαλλὴς, vide post Κάλλος.

C. Περικάλος, Supramodum pulcher, vel honestus. Hes. περικάλα exponit ὑπέρσημα, & ὑπέρβαλον τὸ καλά: sed non dubito quin mendose scriptum sit (licet ordo alphabeticus in quo ponitur cum hac scriptura conueniat) pro περιωπάλα, aut alio quopiam.

C. Υπέρκαλος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Supramodum pulcher, Item Supramodum honestus. Bud. ex Aristot. in Polit.

C. Φιλόκαλος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Amans pulchritudinem, Pulchritudinis studiosus. vt apud Lucianum de Paride, ὃς οἶδε δεῖ γνῶναι τίνι καλλίονα φιλόκαλος ὤν. A Xenophonte itidem dicitur de homine scorta pulchra amante. Gregorius de pauone loquens caudam expandente, φιλόκαλον appellauit & φιλόπμον. Est etiã Φιλόκαλος, Honestatis studiosus, vel rerum honestarum. Plut. ad Col. φιλόκαλον καὶ φιλάρχαιον ὄντα. Aristot. Eth. ἦθος dixit ἀληθὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον. Et τὸ φιλόκαλον, Honestatis vel honesti studium. Philo De vita M. lib. 1, ἀγαθὸς ἀπὸ τὸ φιλόκαλον καὶ μισοπόνηρον. Φιλόκαλος, Studiosus elegantiæ vel mũditiæ, Lautitiæ studiosus, Laut[9]. A b Hes. exp. φιλόκοσμος, i. Cultus & orna.[9] studiosus. Isocr. ad Dem. φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής, Laut[9] erat & splẽdid[9]. Et vt hic copulat φιλόκαλος & μεγαλοπρεπής, ita alibi φιλόκαλος esse dicit τὸ μεγαλοπρεπές. scribens, εἶτ' βίου τὸ σῶφρ' ἐσθῆτα φιλόκαλος, δηλὰ μὴ καλλωπισής. & reddit rationẽ, hæc duo distinguẽs, ἐπὶ τὸ φιλόκαλε μὲν τὸ μεγαλοπρεπές, καλλωπισμὸν δὲ τὸ σῶφρ. Vbi quod dicit τὸ σῶφρ τῶν ἐσθῆτα φιλόκαλος, δηλὰ μὴ καλλωπισής, videtur commodè reddi posse, Sis in vestitu mũditiæ studiosus, sed quæ nõ sit odiosa & exquisita nimis, vt Cic. loquitur. ‖ Φιλόκαλος interdũ iungitur cum σῶφρ. & dicitur esse aliquis φιλόκαλος circa rem aliquam. Xen. Pæd. 2 pag. 25, καὶ φιλόκαλον σῶφρ ὅπλα καὶ φιλόπμον ὅτι πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Id est, Et elegantiæ studiosum vel Elegantiæ studentem in armis, pro Elegãtiæ vel concinnitatis armorum studiosum, aut cupidũ. q. d. καλὰ ὅπλα φιλοῦντα. Quod autem Luc. dixit σῶφρ παιδείαν φιλόκαλος interpr. Bud. Bonarũ artium studiosus.

Φιλοκάλως, aduerb. Cum quodam elegantiæ studio. Ita vt elegantiæ siue munditiæ studium appareat. Vnde accipitur pro Cultè, Ornatè. Suidas exponit κατευπρεπῶς.

Φιλοκαλία, ας, ἡ, Studiũ pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. quo sensu obiecta fuit Socrati φιλοκαλία, perinde ac si dictum fuisset παιδεραστία. Item φιλοκαλία, Studium honestatis, siue rerum honestarum. Citatur ex Cõst. in Geop. lib. 2. vbi de præsentia domini loquitur, καὶ τοῖς μὲν ὅτι ἔρχον τρεφόμενος παρῆν, τοῖς δὲ ῥαθυμοῦντας αἰσθόμενος. ἐνα σκοπὸν πᾶσι παιδείας τε καὶ φιλοκαλίας ἀπεργάζεται. vbi exponitur Elegantiæ operis.

Φιλοκαλέω, λῶ. Pulchritudinem amo, Res pulchras vel res honestas amo, Honestatis sum studiosus, aut rerum honestarum. Apud Thucydidem exponitur φιλοκαλοῦμεν, Elegantiæ studiosi sumus, lib. 2, φιλοκαλοῦμεν μετ' ἀνειλείας, καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας, Elegantiæ enim studemus cum parsimonia, & philosophamur absque mollitie. Sed frequenter cum σῶφρ iungitur (vt & φιλόκαλος fugi videmus) vt in hoc Iosephi loco cõtra Apionem, μαλιστα δὲ πάντων σῶφρ παιδεύσεσθαι φιλοκαλοῦμεν, id est, Honestatẽ colimus circa eduationem liberorum, interpr. B. ‖ Φιλοκαλῶ, cum infinit. Cõtẽdo, Enitor, vt φιλοτιμοῦμαι. Plut. in Alex. f. 224, b. φιλοκαλῶν τοῖς Ἑλληνικοῖς φυτείαις διεκοσμήσατο τὰ βασίλεια, id est cõtendens, inquit Bud. Existimo tamen aliquid addendum esse ad vim significationis ostendendam, hoc vel simili modo, Contendens magnificẽ etiam suam ostendere in ornanda &c. Vel potius Quodam magnificentiæ studio contendens &c. Φιλοκαλῶ iunctum præpositioni πρὸς, cum accusatiuo vide Προσφιλοκαλῶ.

Φιλοκάλημα, Honestamentum non improbandum: κοσμῶ καλὸν autem dicitur de cultu superfluo. B. C. p. 748.

c. 2. Εμφιλοκαλῶ, In studio rei honestæ immoror & versor, vt apud Plut. Philop. ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς. Ita Bud. C. p. 859. Quæ tamen interpretatio conuenit potius huic verbo absolutè posito, & sine casu: hic autem ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς verterim, In studio rei militaris tanquam honesto versatus esse, vel Studio rei militaris tanquam hon. deditus fuisse.

c. 2. Προσφιλοκαλῶ, cũ accusat. vt προσφιλοκαλεῖν τὰ κόσμον Strab. Elegãtiam adscisceere vel comminisci. B. C. 860.

c. 2. Ἀφιλόκαλος, (oppositum τῷ φιλόκαλος) Minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarũ &c. sequendo significationes τοῦ φιλόκαλος. Plinius Secũdus 3 epist. lib. 1, Ἀφιλόκαλον, illiteratũ, inertes ac pene etiam turpe est, non putare tanti cognitionem qua nulla est iucundior, nulla pulchrior, nulla denique huma-

nior. Vbi ἀφιλόκαλον redditur Inelegans, Rude. Ego autem interpretari malim Alienum ab homine honestatis, vel rerũ honestarũ, studioso, &c. vel deligendo aliã τῶν φιλοκάλων interpretationem, siqua videatur aptior.

Κάλλος, εος, & per contract. ους, τὸ, Pulchritudo oris, Hom. de Ganymede Il. υ, Τὸν καὶ ἀνηρέψατο δῖος Ἀχιλῆος οἰνοχοεύειν Κάλλεος εἵνεκα οἷο. Is. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἡ νόσος ἐμάρανε. Athen. 13. κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης. Apud Plat. Sympos. κάλλος & ἄιδρος opponũtur, ἀλλ' ὁ ἔρως, κάλλους αὖ ἐὼν ἔρως, ἀΐδρις δ' οὖν. Apud Plut. μέτριον κάλλος. Modica forma siue mediocris. Stata forma, de qua Gell. ‖ Κάλλος dicitur & de cuiusuis rei pulchritudine. Isocr. Hell. enc. τοῖς δὲ κάλλεσι ἀπιστεροῦσιν οὐδὲν θυρήσεσθαι ἀγαπῶσι. Demosth. Ol. 3. καὶ καλὴν θεαῦτα καὶ θεσαῦτα κατεσκευάσαν ἡμῖν ἱερῶν. Plat. Symp. τὸ κάλλος τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων.

Κάλλος, Veneris vnguentum. Hes. Vide Eust. 1842 & 1843. Κάλλη, Purpureæ vestes, inquit Suidas, addens & κέρασμον καλαΐνον ita dici. Th. Magister ait κάλλη esse αὐτῆ. Ammonius autem addit genitiuum τῶν βαμμάτων post αὐτῆ. Pausaniæ apud Eustath. κάλλη sunt αὐτῆ & βάμματα. Vide paulo pòst quæ scribit Hesych. de κάλλαροι.

Κάλλος pro Κάλλαρον, id est Barba, vel potius palea galli gallinacei, si sequamur Thomã Magistrũ. scribit enim κάλλεα quidem dici τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων, at κάλλη ὅλη τῶν αὐχένων, intelligens videlicet, (si mendosa non est illa scriptura) in hac significatione dici contractè, in illa autem, sine contractione. Habet itidem καλεα index in Comment. Eustathii: sed in eius textu est κάλλαια. Sic autem & in reliquis omnibus locis κάλλαια reperio, non κάλλεα: & in singulari κάλλαιον. Ac primùm in illo libello De simil. & different. vocabulis, qui Ammonio adscribitur, legimus hæc de illa differẽtia. καλαια μὲν δὲ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· κάλλη δὲ τὰ αὐτῆ τῶν βαμμάτων. Aristoph. Equit. Χῶ πῶς τὰ κάλλαι ἀποφαγὼν ἥξει πάλιν. Dixerat autem in fine versus præcedentis ὡς λόφους κατεθέειν. vbi schol. esse ait ὡς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων. sicut & in quendam locum Equitum dixerat esse ῥήματα τῶν ἀλεκτρυόνων. Pausan. in Bœot. 234. τοῦπιον τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερὲς κέρασι, κάλλαια δὲ καὶ λόφος κ᾽ αὐχένων λίαν μάλιστα. Athen. lib. 9. de porphyrione aue loquens, καὶ ἀπὸ τῶν ὤτων ἑκατέρωθεν εἰς κρεμαυθρα ὡς τοῦ ἀλεκτρυόνος τὰ κάλλαια. Sic & Arist. in 9. De hist. anim. p. 144, τὸν κάλλαιον ἐξαίρεται, καὶ τὸ οὐροπύγιον. Quod autem ab Aristotele hic dicitur τὸ κάλλαιον ἐξαίρεται, Philostratus ἐκείνην dicit in epist. καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκώς. Verùm sciendum est Ælium Dionysium apud Eustathium, tradere, κάλλαια vocari etiam pennas quæ sunt in gallorum cauda. ‖ Iam verò apud Hesych legitur Κάλλαροι pro hac significatione. Sed addit ita dici & quemuis colorem purpuraceum. à quibusdam autem τὰ ποικίλα sic appellata: & apud Ægyptios χρῶμα καλαΐνον. Dici & de vnguento Quibus subiungit, Καλλαὶ, τὰ βαπτὰ ἔρια, id est Lanæ tinctæ. Eustathius de κάλλη & κάλλαια & καλλαίνω loquutus, ab aliquo horum deduci καλλαΐνον χιτῶνα, verisimile esse ait, scribẽs cum λ, quum apud Suidam & Hesychium vno λ scribatur. Vide κάλαϊς in indice.

C. Ἐχέκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Pulchritudinem habens, ἔχων κάλλος. Spectabilis exponitur apud Theophr. 5, hist. pl. cap. 7, πρὸς δὲ ταῖς τῶν ποικίλων χρόαις ἐχέκαλον μάλιστα ἡ ἐλάτη, διὰ τὴν μανότητα καὶ τὴν εὐθυπορίαν.

C. Ἀκαλλής, έος, ὁ καὶ ἡ. Deformis, Inuenustus. Lucianus. εἰ δὲ βλέψειας τὴν χλῶ οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλῆ οὖσαν. Idem, καὶ τῶμα ποιεῖτο ἀκαλὲς ἐπὶ τῇ ἀδιάρθρωτον, id est Rude, Informe Bud. Gregorius τὸ ἀκαλὲς καὶ ἄμορφον τῆς ὕλης dixit.

C. Περικαλλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Perpulcher, Perelegans. Il. λ, δέπας περικαλές. In frequenti est vsu apud hunc & cæteros poetas. Eustath. in Iliad. α, p. 161, Ἀλλὰ καὶ ἡ τῶ Ἀπόλλωνος φόρμιγξ περικαλὴ ὀνομάζεται, ὡς αὖ τις ἔπι καλὴν λίαν: & addit hinc fieri vt λ in hac voce geminetur. Qua de re viderit. Reperitur hæc vox περικαλὴς & apud prosæ scriptores, sed rarius Athen. lib. 1, Ἀπολλόδωρος τὴν καλὴν Νικομηδέων δὲ ἡ περικαλὴ. Hinc compar. Περικαλέστερος, q. d. Perpulchrior. ‖ Ἐν τῷ Περικαλέως, Perpulchrè, Perelegante r.

C. Ὑπερκαλλὴς, idem quod περικαλλὴς Ad verbũ, Supramodum pulcher. Apud Aristot. autem ὑπέρκαλος.

C. Καλλιδέφαρον, Καλλιγράφος, Καλλιγώναιξ, Καλλιέθειρα, Καλλιέπεια, Καλλιερρῶν, Καλλιέρρω, & reliqua huiusmodi composita, vide suis locis singula, id est in iis nominibus aut verbis quæ has duas syllabas καλλι præfixas habent. Vt autem à κάλλος composita, καλλι habent in compos. sic υψι, habent quæ ex ὕψος componuntur: vt ὑψίζυγος, ὑψίκομος.

¶ Καλλιόω, Pulchrum reddo, Venusto, Honesto, Como, Orno. ‖ Interdum autem accipitur pro Verro, vt apud Aristot. Probl. p. 84. διὸ ἐν τῷ ἀγορανομείῳ καλλιόοντες κερδαίνουσι. τὸ γὰρ βαρύτιμον ὄρνον συγκαλλιόοντες λαμβάνουσι τὰ λείψανα. Eustath. à κάλλει significãte αὐτῆ & βάμματα, deducit καλλιόειν pro κοσμεῖν & ὀρνοῦν. In vulg. lex. Gaza καλλιόω πάρυγρον exponit Argenti defæcandi munere fungor.

Καλλιόομαι, Pulcher reddor, Venustor, Honestor, Ornor. ‖ Interdum pro Verror (sicut actiuum καλλιόω pro Verro) vt apud Polyb. vbi de platea loquens scribit, ὡς ῥάνηται καὶ καλλιόηται στίβον ὀπτικῶς. ‖ Est præterea Καλλιόομαι, Nitidè elegantérque me habeo, Glorior, Mihique ipsi placeo. vt exponit Budæus apud Platonem Vide Comm. p. 748.

Καλλιστὴς, οῦ, ὁ, Ornator, Comptor. Ab Hesychio exponitur κουρεύς, id est tonsor.

Καλλιστήριον, ου, τὸ Ornamentum, Quod adhibetur ad ornandum. κοσμητήριον. Hesych. Apud Etymol. καλλιστήριον & πολυστήριον, festa duo, apud Athenienses.

Κάλλιστρον idem quod καλλιστήριον, Instrumẽtum omne comptorium (id est aptũ ad ornandum) vt κτένιον. est τὸ ἐν τῇ χῇ καλλυνθῶν. Inscriptũ κάλλιστρον est instrumẽtũ quo verrimus, κοῦφον, siue σαρωθρον, Latiuis Scopæ. Plut. in Dione, fol. 317 b, σαίρουσαι δὲ καλλύβρῳ πυκνὸν οἰκίαν. Poll. col. 234. πᾶς ὁ κοσμοῦντος, τὸ κόσμημα, καθαιρέτω, καλλυνέτω, σωφρέτω κορυφῷ, ἢ καλύστρῳ. Ita enim ibi legitur καλύστρῳ sine ν, & cum vnico λ. Hesych. aucẽ in verbo τὸ σαρωθρον dicit κάλλυθρον ἢ κάλλυθρα. Et quoniam σαρῶν φοίνικος vsum præbebant scoparũ, vocatæ sunt κάλλιστρα, inquit Bud. Leuit. cap. 21, κάλλιστρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς exponitur, Spatheles palmarum, & ramos ligni densarum frondium. Apud Hesychiũ καλλιστρα non solùm σπαθαι φοίνικος, sed & σκόλοπες, & χάλεκες, & σαρῶν.

C. Κατακαλλιόω pro simplici, καλλιόω. Orno, vel Verro.

C. Συγκαλλιόω, Simul orno. Item, Simul verro, Vide locũ ex Aristotele citatum in Καλλιόω.

¶ Καλλωπίζω, Honesto, Orno, Como. vel Accuratè & exquisitè orno. Autor libelli qui Demetrio Phalereo adscribitur, τὸ ὀνομάζειν τὰ γελοῖα, ὅμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πίθηκον. Greg. in Iul. lib. 2. μηδὲ τοῦθ᾽ ὅτι καλλωπίσω.

Καλλωπίζομαι, Honestor, Ornor, Comor. Herod. lib. 5, ἐμωσάτοιο δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν θεραπεῖν καλλωπιζόμενον θεωρητόν ἢ κῆν χωλὰ πόρνα. Et ἐκμωκωμόμενον voce media apud Plut. Symposio, pro Vestitu me exornani & honestaui. Bud. C. p. 747. In vulgat. lex. citatur ex eodẽ Plut. in Sol. καλλωπίζομαι τοῖς κόμαις pro Comam exorno. Itẽ Καλλωπίζομαι (sicut καλλιόομαι & αἰρόομαι) Efferor, Glorior, Mihi placeo. Xen. de equo feroci, πέλη ὑπὲρ μετωπίζει, αἰαπίνει αὐτῷ τὸ οὐρὸν, ὅταν καλλωπίζηται. Item pro ἐνδείκνυμαι, id est artem ostento, B. ex Plat. in Prot. citat vbi tamen ante καὶ καλλωπίσασθαι est ὠνδείξασθαι. Vide p. 747. C. Iungitur interdũ datiuo, pro eo quod Lat. dicimus, Glorior hac re, Iacto me de hac re. Xen. Pæd. 142, καὶ μὴν ἐκπώματα τοῦ μὴ ὡς πόσα ἔχωσι, τούτῳ καλλωπίζονται. Plut. Solone, καλλωπίζομαι τῷ μὴ σπουδαζόντων πολεῖται, glorior quòd patriæ incommodis non angar. Idem Plut. Symp. πῶς ὁ Περίανδρος ἐκαλλωπίζετο λιπαρὴ καὶ σωφροσύνῃ δαπάνης, id est (Budæo interprete) Plausum & gloriã captabat atque aucupabatur.

Κόσμημα, Ornamentum, Cultus. Herod. lib. 7, καὶ εἶπε τοῦ κόσμου δημοσίων ἔργων καὶ κοσμήματος πόλεως. Sed de cultu superfluo frequentius vsurpatur. Herod. lib. 5, καὶ οἰόμενοι τὰ τοιαῦτα κοσμήματα ἐκ ἀδράσιν ἀμφὶ θηλείαις τρέπειν.

τρέπειν. vbi Polit. interpr. munditias. Plutarchus Lycurgo, καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργός, ornamẽtorum aureorum artifex.

Καλλωπισμὸς, idem quod καλλώπισμα. Philostr. epist. 38, ὁ μὲν δὴ καλλωπισμὸς, ἐπιμελείαν. Xenophon quod de equo feroci dicit, illum σκέλη ὑπὲρ μετωπίζειν, & αἰαπίνειν αὐτῷ τὸ οὐρὸν, quũ καλλωπίζεται, id appellat καλλωπισμόν. q. d. gloriationem, inquit Bud.

C. Ἀκαλλώπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non comptus, Non excultus, Inornatus, Omnis lenocinii negligens, Suet. Plutar. περὶ τοῦ μὴ χρῆσθαι, ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμούσαστα φθεγγόμενον. Greg. De theol. τὰ μὲν, φιλόκαλα· τὰ δὲ, ἀκαλλώπιστα. Itẽ Ἀκαλλώπιστος, Qui non gloriatur, Qui nõ effertur iactatione. Idem Greg. in sor. epit. καὶ τὸ τῆς εὐσεβείας ἀτυφόν τε καὶ ἀκαλλώπιστον.

Καλλωπιστὴς, Cultus in vestitu nimium studiosus, interpr. Budæo. Ego καλλωπιστὴν esse puto qui (vt Cicero loquitur) in vestitu adhibet mũditiam odiosam & exquisitã nimis. Quomodo Isocr. ἀπὸ τοῦ φιλοκάλου hunc distinguat, vide paulo antè in φιλόκαλος. Basilius, ὥστε καλλωπιστὴν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ὁμοίως αἰρεῖν ἡγεῖσθαι φημὶ δεῖν, ἢ ἐπαμφοτέρως ἢ ἀλλοτρίως δοξοῦσθαι, Qui lotus pulchrè conuenit cum illo proximè præcedente Philostrati, ὁ μὲν δὴ καλλωπισμὸς, ἐπιμελείαν.

Καλλωπιστρία, ἡ, Cultus in vestitu nimiũ studiosa, &c. vt in καλλωπιστὴς dictũ est. Plut. Nupt. præc. αὐτὴν φιλοπάμπας καλλωπιστρίαν γυναῖκα ποιεῖ φιλοπάγκαλος, ἐπιμελικὴν καὶ ἀκόλαστον. ‖ Item Καλλωπιστρία, Comp. rix, quæ Ornatrix ab Ouidio & à Suetonio Tranq. dicitur.

Καλλωπιστικὸς, Ad comendum vel ornandum aptus, Cultum siue elegantiam addens. vt κάλλος à gramm. exponitur μόνον καλλωπιστικὸν, in nonnullis Homeri locis.

C. Ἐπικαλλωπίζομαι, vt apud Plut. in Antonio, ἐπεκαλλωπίσατο τοῖς αἰσχροῖς, pro ἐκόσμησε τοῖς αἰσχροῖς, in rebus turpibus sibi placere ac se ostẽtare. Ibẽ in hb. Quomodo aliquis sent. καὶ τοῖς καὶ ἀγαθοῖς αὐθράσει ἐκδηλωσάσθαι, inter bonos & graues spectandum se præbere. B. C. p. 748.

Ἐγκαλλώπισμα, quo vtitur Tauc. lib. 2, καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου, id est τοῦτο ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

¶ Καλλονὴ, Pulchritudo, Decor. Ab Hesychio exponitur εὐπρέπεια. Theophr. hist. pl. lib. 9, c. 2, φυτὸν ποικίλον τῷ χρώματι· ἔστι δὲ ἡ εὐφυΐα τις καὶ ἀφυΐα καὶ πλοῦτος καὶ καλλονή.

Κάλλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud poetas idem quod καλὸς, Pulcher, vel secundum alios, Pulcherrimus. Ita fit à κάλλος, vt κύδιμος à κῦδος. Homerus Odyss. η, & ο, κάλλιμα δῶρα. Et in vlt. versu Odyss. λ, καλλίμορος, id est καλὸς, Eustathio. Quem sequens malim καλλίμορος bique per positiuum interpretari. Sed notandum ὄρον καλλίμορον dici καλὸν, id est Commodum, Secundum, Prosperum.

Α Κάλλω, F. καλῶ. Blandior, Assentor, Adulor. & quod eleganter dicitur, Palpum obtruso, cum accusatiuo apud Philostratum. Sic & apud Aristoph. in Equitibus, Τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με. vbi schol. exponit πείθει, adnuens tamen legi etiam καλεῖ με, (nunc autem fuerit & λόγια scribendum) Hesych. & Suidas αἰκάλλω exponunt θωπεύω. Idem Aristophanes hæc tria coniungit, αἰκάλλει, κολακεύει, θωπεύει· quũ dicit in illa eadẽ comœdia, Ἡκαλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ, ἐξηπάτα. vbi schol. ait idem his verbis significari: & esse αἰκάλλειν proprie canis qui auribus & cauda blandientis signum præbet. Quod Græci σαίνειν etiam dicunt, Latini Ceuere. Sic & Hesychius exponit etiam σαίνειν. Addit idem Aristoph. schol. posse à gallinaceis esse translatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache, — πρὸς δόπτ' αἰκάλλων κύνα; id est, assentans impudenti mulieri, vt schol. ait. At in lex. Tus. citatur ex eodem Euripide, αἰκάλλω κυνί, cani blandior. depranato videlicet accusatiuo in datiuũ, & αἰκάλλων in αἰκάλλω neq; enim aiũt grãmatici dariuo, sed accus. iungi. A καλῶ deduci quidam putauerunt, quod Demulceo significat. Aristoph. schol. (vti modo dixi) à κάλλαιον, quod est gallinaceorum, (de quo dictũ est in Κάλλος) trãslatũ videri posse scribit. Ego à κάλλος deductũ esse facilè crediderim, quòd assentatores Pulchrè & Bellè in ore habere soleant, atque adeo pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant: similis tamen deductionis exemplum interim quæro.

Αἰκάλος, ου, ὁ, Assentator, Adulator. Hesych. Scribitur autem vnico λ, licet αἰκάλλω passim duplici.

C. Ὑπαικάλλω, Subassentor, Subadulor, Clam assentor. Apud Suidã, ἢ βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων Δάφνιν.

ΚΑΛΟΣ, ic'. A verbo καλῶ, quòd ex eo laxẽtur vela.

Κόλοι (inquit Etym.) χαλοὶ πνὲς ὄντες εἰς χαλάσαι τὰ ἱστία. Eustath. quoq; ἀπὸ τοῦ καλῶ dictũ scribit. Sciendum est autem κάλον antiquius esse quàm κάλων. Hom. Od. ε, v. 260, Ἐν δ᾽ ὑπέρεσσε τε κάλως τε πόδας τ᾽ ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. vbi Eustath. veteres dixisse κάλος scribit cum ο, quod Attici postea dixerunt κάλως cũ ω, declinãtes ὡς ἀθροῦσι λέως. Idem alibi scribit, sicut κάλος καλὸν olim in vsu fuerit; postea verò & κάλως κάλωος apud Atticos, vel κάλως κάλω, sic & λαγὸς λαγοῦ & λαγὼς λαγῶ. Hactenus Eustathius. Reperitur autem illa declinatio peritosyllabica cum apud al. os, tum apud Apoll. Rhodium Argon. 2, ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὅπατε νηὸς πάντα πιάσαιτο. Sic & in epigr. κάδος ἔρεσθε κάλοις. Itidem apud Herodotum, οἱ κάλοι δὲ ἱστία. Et apud Pollucem, ἐπλεον δὲ πάντα ἀνασείσαντες κάλων καὶ ἄπασι κάλοις. Citatur & ex interpr. LXX, Num. cap. 3, τοῖς κάλοις: quum tamen alioqui multo fit vsitatius in oratione soluta κάλως κάλω, nisi memoria me fallit. Aristoph. Ranis, ἀπὸ κάλων δὲ θοαῖς κρεμάσαντ' ἀσωτόν. Thuc. l. 4, p. 130, καὶ τοῦς πλεόντας ἀπὸ κάλων ἐς Μεσσήνην. vbi annotat schol. τὸ λεγόμενον παρόλκω. οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ἢ χλῶ πλέοντες οὐ δύνανται ἐρέσσειν. Sic in dat. κάλῳ, vt κάλῳ δεδεμένος. ‖ Et in prouerb. πάντα κάλων κινεῖν, Omnẽ rudentem mouere, pro quo Latini dicunt potius, Omnem mouere lapidem. Vtitur Lucianus in Scytha, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ θεραπεῖν καὶ λέγειν ὡς φίλα ἡμῖν Διοδότου γένοιτο. Dicitur & πάντα κάλων σείειν vel ἀνασείειν. vnde in Anthologia epigrammatum, τοῖς μουσέων πάντα ἔστι κάλως. Vide Erasmum in prouerbio, Omnem rudentem mouere. ‖ Κάλως generaliter etiam pro quolibet fune, sicut & καλώδιον diminutiuum, pro quolibet funiculo. De quo diminutiuo vide paulo post.

C. Καλωροίκος, Qui funes intorquet, seu torquet. id est (vt opinor) Qui funes conficit, qui torti esse solent. Siue, Qui funes conficit, cannabem intorquendo, seu aliud ex quo fiunt. Plut. Pericle, ἀμαξοποιοὶ καὶ ξυλοτόμοι, καὶ καλωροῖκοι.

Καλώδιον (diminutiuum) Funiculus. Non solùm dicitur de paruo fune nautico, sed & de aliis. Aristophanes Vespis, Ἀλλ᾽ ἐξάψας δεῦρο τῆς ὀνειδίας τι καλώδιον, εἶτα κάδημα δήσας σῶστο. Thuc. 4. p. 131 κολυμβῶντας ὑφ᾽ ὕδατι, καλωδίῳ ἐν ἀγκοῖς ἐφέλκοντες μικρὰ μαχαίρια ἀφῆκον.

ΚΑΛΥΠΤΩ, Tego, Operio, Velo. Il. π, Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ᾽. Et Il. ε, — πάσσε δὲ νυκτὶ καλύψας. Et καλύψαντο pro Velare se, Velare faciem suam. Odyss. κ, -καλυψάμενος δ᾽ ἐνὶ νηῒ κείμην. Et pass. Καλύπτομαι, Tegor. vnde ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Il. ω. Itẽ καλύπτου, pro Tege te. Aristoph. Nub. ‖ Καλύπτω σοὶ τῶτο, Hoc tibi obtendo, Tego te hac re, siue operio, vt Il. φ, — πάσσι δὲ καθύπερθε καλύψω. In altera constructione vsus est frequẽtissimi apud prosæ etiam scriptores: at in hac (quã videbimus & in ἀμφικαλύπτω apud Homerum) valde rarum illis esse puto. Vide Περικαλύπτω.

Κάλυμμα, ατος, τὸ, Tegmẽ, siue Tegumẽtũ, Operimẽtum, Velum. Soph. κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον. A pud Homerum Il. ω, Theris mœsta ob filium Achillem κάλυμμ᾽ ἔλε. ‖ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ (teste Poll. lib. 2) quòd sint tegumẽta oculorum, vt Cicero loquitur. Sunt enim palpebræ (Gr. βλέφαρα) pellis oculis obducta & eos tegens. ‖ Κάλυμμα est etiam genus retis in vulg. lex.

Καλυμμάριον, diminut. Paruum tegmen. ‖ Καλυμμάρια apud Poll. 399 & 403, sunt scandulæ, vel quid simile, inquit Bud. Aristoph. ἐν καλυμμαρίοις τὸν οἶνον ἤρεφε.

Καλυπτὸς, Tectus, Opertus. Vtitur quidam poeta apud Athenæum.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Tegmen, Item, Operculum, Diodoro Siculo. At verò apud Dionysium Halicarn. lib. 6, καλυπτῆρες exponitur Tegulæ & imbrices, καλυπτῆρσι βάλλειν.

Quam aut cui similem signif.habet apud Pollucem, p. 399. ‖Exodi cap.27 & Num.c.4. καλυπτὴρ instrumenti cuiusdam nomen esse existimatur.

Καλυπτηριον, Operimentum, κάλυμμα.

Καλύπτρα, Tegmẽ capitis muliebre, quale erat flãmeum. Od.ε & κ, κεφαλῆ δ' ἐπέθηκε καλύπτριον. vbi καλύπτριον Ionicè pro καλύπτραν. Plut. in Hellen. ἀπάγουσαι θάτερον μέρος τοῦ προσώπου τῆς καλύπτρας. Apud Hesych. κάλυπτρα, κόσμητρα, κεφαλῆς κάλυμμα. Vbi videtur κάλυπτρα poni tanquam à κάλυπτρον. ‖ Vulgata lexica tradunt pro tegula etiã & quouis tegmine sumi καλύπτραν: sed nullo id testimonio confirmatur. Scribendum est autem καλύπτρα non κάλυπτρα.

C. Ἀκάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non tectus, Retectus. Apud Luc. ἀκάλυπτος κεφαλή, Retectum caput, Apertum caput.

C. Ἀμφικαλύπτω, Circumtego, Contego, Circum operio. (Pro quo in prosa dicitur potius περικαλύπτω.) Hom. Il.β, — τά τ' οἴδῶ ἀμφικαλύπτει. Ab eodem poeta dicitur domus ἀμφικαλύπτειν illos qui in ea sunt, id est tegmen illis præbere: Od.α', -- δῶ ἐὸς δόμος ἀμφικαλύψε Κεῖσε μνοησαντα. Itẽ somnus dicitur alicuius palpebras ἀμφικαλύπτειν, à metaphora retium, inquit Eustath. Quem sequendo, commodè ἀμφικαλύπτειν vbi verterimus Irretire: itidẽ verò vbi μοῖρα (id est Parca) dicitur aliquẽ ἀμφικαλύπτειν. Sed intelligendum est irretire circumtegendo. Eandẽ & ἔρως ἀμφεκάλυψεν. Il.ξ, videtur admittere interpretationẽ. Item Ἀμφικαλύπτω, Tanquam tegmen seu operimentum superiniicio aliquid, vt ἀμφικαλύπτω στιβάδος (vt de simplici καλύπτω dictum est) Obtendo tibi clypeum, Clypeo te circumtego, Obiecto clypeo te protego. Hom. -καὶ οἱ στάκος ἀμφεκάλυψε. Idem Od.ν, Μνηστῆρ' ἠμῶν ἀθανάτας ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ. id est (inquit Eustathius) ὡς κάλυμμά τι καὶ σκέπασμα ὑπερίψῃ. At Od.ξ additur & præpositio κατ', in hoc versu, -- κεφαλῆ δὲ κατ' ῥάκος ἀμφικαλύψας.

C. Ἀνακαλύπτω, Reuelo, Retego, Detego, Patefacio, apud Synesium sæpe. Apud Euripidem αἰακαλυψα λόγους, pro Apertè loquar.

Ἀνακαλύπτομαι, Reuelor, Detegor, Patefio. Apud Polybiũ αἰακαλύπτεσθαι, inquit Budæus, Faciem detegere. nam opponit τῷ συγκαλύπτεσθαι, de eo loquens qui faciem velabat & reuelabat.

Ἀνακεκαλυμμένως, adueib. Reuelatè, Apertè. ἀκαλύπτως, φανερῶς, Hesych.

Ἀνακαλυπτήριοι, ᾱ, ον, sing.numero, Dies quo sponsa siue noua nupta facie retecta prodit. Ἀνακαλυπτήριον (inquit Hesych.) ὅτε πρώ νυμφίω πρόσωπον ὀξαγιστη τῇ τείτῃ ἡμέρᾳ. At Ἀνακαλυπτήρια plurali numero, Dona quæ dantur sponsæ a marito & a propinquis atque amicis, quum primùm retecta in virorum conspectum prodit. Eadẽ dicuntur & ἐπαύλια, Autor Suidas. Eadem & ἐπαύλεια & προσφωνήσεια veteres appellabãt, si Pollici credimus. Secundum quem plurali numero αἰακαλυπτήρια vocatur eadẽ dies quæ & singulari αἰακαλυπτήριον. scribit enim, ᾗ δὲ μόνον ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἀκαλύπτει πρώ νυμφίω, ὅτω καλοῦσ' αὖ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ δῶρα.

Ἀνακάλυπτρα, per syncopen pro αἰακαλυπτήρια, eodẽ modo quo dicitur διδάκτρα, & alia. Vsurpant hoc nomen cum alii, tum Diodorus Siculus. sed apud eum fœdissimè lapsus est interpres, putans αἰακάλυπτρα esse nymphæ alicuius nomen proprium.

C. Διακαλύπτω, Detego, Patefacio. Διακαλύπτομαι, Detegor, Patefio. Demost. orat. ad Philip. epistolam, αἰ δὲ δωροξίαι δ' εἰναι συγφύσαι καὶ συμπιάσαι τοὺς ἀμφοτέρους εἰς τὸν αὐθρώπων. εἰ δὲ τοῦτο, τοῦ ἀκριβῶς διακαλυφθήσεται πάντα τοῦτο.

C. Ἐγκαλύπτω, Intego, Obuelo (cui opponitur ἐκκαλύπτω, siue διακαλύπτω.) Ἐγκαλύπτομαι, Integor, Obuelor. Ἐγκαλύψασθαι voce media pro ἐγκαλύψαι. Plut. in Cor. τοῦ κεφαλοῦ ἐγκαλυψάμενος ἡσυχίαν ἦγεν. Interdum ἐγκαλύψασθαι per se accipitur pro Velare siue obtegere se, id est faciem suam. (qua in significatione & simplex καλύψασθαι accipi dixi suprà.) Aristophanes Nub. οὐκ ἐγκαλυψάμενος παγκάκως τὸ φρονοῦσ'; Isocr. Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. Eodem modo Ath.9, ἔκλαιον σοῦ ἐγκαλυψάμενος. Quoniã verò id fieri solet ab iis quoque quos alicuius rei pudet, sumitur pro Pudore affici, Verecundari, q.d. Præ pudore faciẽ obnubere seu velare, manu videlicet aut veste. Æsch. θεοὺς προσῆρ. Ἐφ' οἷς οἱ σωφρονέστερος ἐνεκαλύψαντο, ob quæ legati pudore affecti sunt. B. 311, & 679. Vtũtur & voce passiua in hac significatione: videlicet pro Faciem velare siue ob pudorem, siue aliam ob causam. Et pro Pudore affici. Aristoph. Pluto, Σὺ δὲ πῶς ἐώρας ὦ κακὸς' ἀπορῶ ὅπῃ, Οὗς ἐγκαλύψαι φῆς; Vbi obseruandum est hic per ἐγκαλύπτεσθαι declarari quod paulo antè per συγκαλυψαῖς. Plut. de Cicerone loquẽs, ἐγκεκαλυμμένου τοῦ Κικέρωνος ἀπῆρε κατ' μικρὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὴν ἱμάτιον. Æsch. θεοὶ πατρῷοι, καὶ μὴ θέλω ἀπυκρίνασθαι, ἀλλ' ἐγκαλύπτομαι καὶ ἀποδιδράσκω, ἐγκαλύψει με φησὶ προσελθοῦν, &c Sic Athen. lib.9, οὐκ ἐγκαλυπτόμενος ὁ Ἐπίκουρος λέγει, ἀλλ' ἀμεγάλῃ τῇ φωνῇ. Et Hesych, ἐγκαλύπτεσθαι exponit δέδιε τρέπεσθαι, αἰσχύνεσθαι.

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, Velatio, Faciei velatio præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, Quem pudore affici decet seu moueri. In vulg.lex. exponitur Verecundia commouendus.

Ἐγκαλυπτηρα, Quæ dantur quum puella obuelata videri non vult: quod congruit deformi. Hæc in vulg.lex. ex Cælio Rhodigino sed is testem nullum laudat.

C. Ἐκκαλύπτω, (contrarium præcedenti ἐγκαλύπτω) Detego, Reuelo. Sophocles, ἵθ' ἐκκάλυψι, αἵ ἴδα τι πάν κακοῖ. vt in loco quem modò protuli ex Æschine, κἂν ἐγκαλύπτωμαι, ἐκκαλύψει με φησ. vbi significat Detecturum faciem. Qua in significatione opponuntur itidẽ ἐγκαλύπτεσθαι & ἐκκαλύπτεσθαι apud Plat. καὶ ἐκκαλυψάμενος (ἐνεκεκαλύπτο γὰρ) εἰπεῖν ὁ δὴ τὸ πλεῖστον ἐφθέγξατο.

C. Ἐπικαλύπτω, Contego, Tego, pro simplici καλύπτω. Hesiodus, -- χαλεπὸν δ' ὅτι κῦμα καλύψει. ‖ Lucianus pro Obscuro, μαλα τραχεῖα καὶ ἀπιτεῖ τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὅτι καλυπτῶν, Obscurans eorum lamenta præ clamore, & faciens vt non exaudirentur. B. Ἐπικαλύπτομαι, pass. Contegor.

Ἐπικάλυμμα, Tegmen, Operimentum. Operculum redditur apud Aristotelem, de cancris id vsurpantem, οἱ δὲ καρκῖνοι κατ' τὰ σέδια ἀλλήλων σωδιαζόντα, τὰ ὅπτικα κύμματα τὰ πτυχώδη θεὸς ἄλλήλα συμβάλοντες, id est caudas quasi loricatas vel laminatas, inquit Bud.

Ἐπικαλυπτηριον. Operimentum, ὅπτικάλυμμα.

Ἐπικάλυψις, Contectio, Velatio, Occultatio. vt apud Gregor. ὅπτικαλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.

C. Κατακαλύπτω, Obtego, Operio. Κατακαλύπτομαι, passiuum Obtegor, Operior. Plato Timæo, ἡμῖν τε καὶ γυναῖκας, ἃς τινας ἕκαστοι κατεκαλύπτοντο, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους, &c. Quod Cicero interpretatur, Quibusque temporibus à nostro aspectu obliscescant, rursusque emersi terrorem &c. Citatur ex eiusdem Plat. epist. 7, πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ πούτῳ κατεκαλυφαμένος, pro Iter ingredior hac ratione protectus.

Κατακάλυμμα, Operimentum, Velamen, pro simplici κάλυμμα.

Κατακάλυψις, Velatio, Ipse actus tegendi, συγκάλυψις. pro simplici κάλυψις, quod nusquam reperi.

c.2. Ἀκατακάλυπτος, Non tutus, Detectus, pro simplici ἀκάλυπτος.

C. Παρακαλύπτω, q.d. Aduelo, cum Virgilio, Sed vt Aduelo pro simplici Velo ponitur ab illo, sic παρακαλύπτω pro simplici καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω vsurpatur. Vel potius παρακαλύπτομαι pro ἐγκαλύπτομαι, significãte Velo siue obnubo, aut obtego aut obuoluo me, id est faciem meam. Verùm παρακαλύπτεσθαι dicitur potius qui oculos cõtegit, seu caput obuoluit, horrendi alicuius spectaculi metu, quàm qui id præ verecundia facit. Plut. in Pompeio de Cæsare loquens in transitu Rubiconis, μύσας τῷ λογισμῷ καὶ παρακαλυψάμενος πρὸς πόδεν νοῖ, διεβίβαζε τὸν στρατόν. Plut. Symp. septem sap. ἰδὼν ξίφη γεγυμνωμένα, καὶ παρακαλυπτόμενον ἤδη τὸν κυβερνήτην. Cicero Caput obducere & obuoluere hoc appellat, in or. pro Rab. perduellionis reo, (ad damnatos alludens quibus hoc fiebat quum carnifex iamiam sumpturus esset de illis supplicium, ne id exhorrescerent) Carnifex verò & obductio capitis, & nomen ipsum crucis absit. Et in Orat. Obuoluẽdum caput Agamẽnonis esse. Idem De nat. d. lib.2, imperatores velato capite pro rep. sese deuouisse dicit. ‖ Accus. iũxit Plut. ita ferè vtẽs vt Luc. participio ὑπακαλύπτων cũ accus. οἰμωγὰς vsus est in loco

paulo antè allato. Locus est in Demetrio, de ipsomet loquens, qui quum apud Seleucum in custodia detineretur, eius tædium & calamitatis reputationem abigere cupiebat perpotationibus, καὶ παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν δόξαν, Ebrietate mentem suam obruens, & consultò contegens. Ita Bud. Comm. pag. 762. Fortasse autem hic παρακαλυπτόμενος τὴν δόξαν, verti etiam possit, secundum alios, Mentem obuoluens vel obducens. Malim tamen, Menti tenebras obducens.

Παρακάλυμμα, Quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam siue occultandam. Exponitur Velum, item Aulæum a nõnullis, quòd Hesychius παραπετάσματα exponat παρακάλυμματα. Plut. in Alexandro, καὶ παράγοντα τὸ πρὸ τῆς θύρας παρακάλυμμα διεκαίνιζε. Athen. lib.4, ὁ βασιλεὺς ἐκείνοις ὁρᾷ δέμα τὸ παρακαλύμματος ἢ ὅτι τῇ θύρᾳ, ἐκεῖνοι δ' αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. In horũ autem locorum vtroque παρακάλυμμα foribus esse appositũ, obseruandum est. ‖ Παρακάλυμμα metaphoricè, vt Lat. Obtentus, Prætextus. in qua tamen signif. vsitatius est προκάλυμμα, de quo paulo post.

c.2. Ἀπαρακάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Non obtectus, Non occultatus, Manifestus. ET aduerb. Ἀπαρακαλύπτως, apertè apud Hermog.

C. ΠΕΡΙκαλύπτω, Obtego. Obuelo. Ad verbum, Circumtego, Circumuelo. Plut. De psychog. ὡς τι δ' ἐνὸν καὶ ἄρρητον οἰόμενοι δεῖν περικαλύπτειν καὶ ἀφανίζειν, i. (Turnebo interpr.) Quasi odiosum quiddam & infandum obtegi modis omnibus debere & negari censentes. Plato in Timæo, ἡ δ' [ψυχὴ] ἐκ μέσου πρὸς τ' ἔσχατον τέταται ἐν ὅλῳ τῷ οὐρανῷ τε καὶ τὸν ἔξωθεν περικαλύψασα, i. (Cic. interpr.) Sic animus à medio profectus extremitatem cæli a suprema regione rotundo ambitu circũiecit. Idem ibidem huic verbo alterã illam dat cõstructionem quam antea ex Hom. annotauimus in καλύπτω & ἀμφικαλύπτω. Scribit enim, καὶ ἔπ' ἔξω τοῦ σῶμα αὐτῇ περικαλυψε. quod Cic. vertit, Eam circũdedit corpore & vestiuit extrinsecus. Vide meũ Cic. lex. Ex eodẽ Plat. affertur, περικαλύψας ἔχω pro Tutor. ‖ Aristoph. schol. in Nub. περικαλυπτέα δεῖ exponit δεῖ περικαλυφθῆναι, πεφυλαγμένοις: accipiendo videlicet περικαλύψασθαι pro Facie obtegere. Pro eodẽ autẽ ponitur paulo post ἐγκαλυψαῖς, & simplex καλυπτέος.

Περικάλυμμα, Integumentũ, Inuolucrũ. q.d. Circumtegumentũ. In vulg. lex. annotatur præcrea esse περικάλυμμα, fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum, quod & ἀμφίεσμα Galeno & Diosc. Quidam περικάλυμμα dici etiam folliculum annotant.

C. ΠΡΟκαλύπτομαι. Prætẽdo ad me tegẽdum. Προκαλύπτομαι τῶπ, Tego me, hoc prætendẽs, siue obtendẽs. Plato Gorg. καὶ ἅμα καὶ αὐτὸ ἀμπεχόμενοι δικαίως, πρὸς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα περικαλυμμένοι, Oculis & auribus totoq; corpore animã tectã & velatam habentes. Pro quo tamen vsitatius est περικαλυπτόμενοι. Sæpe per metaph. vt Lat. Prætẽdere, Obtendere. Prætexere. Idem Plato in Protag. πρόσχημα ποιεῖται καὶ περικαλύπτεται, τοῦ μὴ φαίνεσθαι, &c. Sic apud Chionem in epistola ad Matridem, καὶ περικαλυπτεῖν ἐξαιρετοτατος, Modestiam prætendere, Modestiæ speciem præferre.

Ἀπερικαλύπτως, aduerbiũ, Sine velamento & colore quæsito, Prætextu nullo. Bud. ex Chione. Huius autem verba sunt hæc in calce epist. 13, ἀπερικαλύπτως δέ σοι γράφομεν, ἐπεὶ καὶ πιστεῖς ὅτι πεφύκαμεν αἰδεσθῆναι τοὺς ὁπτοσοῦς. Verùm ego malim hoc ἀπερικαλύπτως exponere, Sine vllis verborum inuolucris seu integumentis.

Προκάλυμμα, Tegumentum, Quod prætenditur ad tegendum. Thucydides lib.2, de structura quadam loquens, καὶ περικαλύμματα εἶχε δέρρεις καὶ διφθέρας. Philostratus, Ζεὺς ἐπῆλθε χρυσῷ, ὕδατι, βοῦ καὶ δράκοντι καὶ ἄλλοις περικαλύμμασι. ‖ Προκάλυμμα, metaph. Prætextus. Hesychius πρόσχημα per περικάλυμμα exponit.

Προκάλυψις, Obtentus. Ipse actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.

C. ΣΥΓκαλύπτω, Contego, Cooperio, pro simplici καλύπτω, vt & hæc apud Latinos. Itẽ συγκρυπτω, Occulto. In passiua voce συγκαλύπτεσθαι, & in media συγκαλύψασθαι, idem quod ἐγκαλύψασθαι paulo antè, Obtegere vel obnubere se, id est faciem suam. Aristophanes Pluto. σωκεκαλυψάμην δ' ἐσαῦ. Vide Ἐγκαλύπτομαι. ‖ Apud Æschylum in Prometheo, pag. 35 meæ editionis, συγκαλυπτέος λόγος dicitur qui tacendus est: vt fit συγκαλύπτειν quasi quis dicat tegere silentio.

Συγκάλυψις, Ipse actus tegendi, κατακάλυψις.

Συγκάλυμμα, Cooperimentum, pro simplici κάλυμμα.

ΚΑΛΥΒΩ & ΚΑΛΥΣΣΩ, pro καλύπτω, Tego. Fit autem καλύβη à καλύβω: at κάλυξ à καλύσσω, si Eustathio credimus. Sed vsitatius esse fatetur καλύπτω quàm καλύβω (cuius certè vsus exemplum nec ipse affert, nec ego adhuc inueni.) quod autem ad καλυσσω attinet, non affirmat id in vsu esse, sed tantùm dicit, de καλυπτω loquens, οὐ τοῦ δὲ ὑποτονεῖται καὶ καλύσσω καλύξω λέγεσθαι, ἀφ' οὗ τὸ καλυξ κάλυκος. Et in altero loco scribit, de καλύπτω itidem verba faciens, ὑφ' ἐοικε καὶ καλύσσω [illegible] ὁ κάλυξ γίνεται. Ego verò (quod Eustathii pace dictum sit, non video cur nouum thema comminisci necesse sit) quum à καλύψω deduci possit κάλυξ, sequendo Etymologicum. Ex cuius sententia καλύβω dictam putabimus quasi καλύπτω.

Καλυβη igitur (de cuius etymo lege quæ proximè præcedunt) est Tugurium, Gurgustium (quo Cicero vtitur.) Et Cauerna etiam, vt quidam volunt. Thucydid. lib.1, καὶ σκιωνσαμβόου δίπλοῦ δέμα φεφιγμαπ καλυβῶν. Idem lib. 2, οἰκιῶν γὰρ οὐχ ὑπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πυγηραῖς ἄρα ἔπτις διαπαυμβῶν. Vbi obserua καλύβας non censeri appellatione τῶν οἰκιῶν, sed ab iis distingui. Vt autem hic dicit καλύβαις πυγηραῖς, sic Luc. dixit in Herod. καὶ σκιωαὶς καὶ καλύβας καὶ πύγος. Sunt autem qui καλύβας in posteriore illo Thucydidis loco interpretantur etiam Casas vel Cellas. HINC compositum Καλυβοπιέω, ῶ, vel Καλυβοπιέομαι, οῦμαι, Gurgustia seu casas facio: vt Budæus interpretatur in hoc Strabonis loco, de Britannis loquentis, περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις ἀρυχερῆ κύκλον, καὶ αὐτοὶ οἰκοῦντα καλυβοπιεῦσι. ET diminutiuum Καλύβιον, Tuguriolum, Gurgustiolum, Casula, Vulgò *cabane*. Plutarchus de Pompeio loquens, ἐν καλυβίῳ τινὶ σαχλωίων αἰαπυσάμενος.

INVENITVR & Καλυβός, Scilicet Hesychio, pro πασός. Ab eodem & καλύβη exponitur σκληνὴ πασός.

Κάλυξ autem, Rosa clausa, & quasi dicas tecta, respiciẽdo ad verbũ καλύψω, vnde deducitur, vt modò dictum est. A Suida & Etymologico κάλυξ exponitur ἄνθος ῥόδου μεμυκός, pro quo μεμυκὸς Hesychius habet τὸ μὴ ἐκπεπταδίν. Rursum Suidas κάλυκας exponit ῥόδα κεκαλυμμένα: vt secũdum eos κάλυξ sit flos rosæ non expansus, seu folia non habens expansa & dilatata. Qua voce vtitur hac de re Hieronymus, a quo scribitur in Esaiæ cap. 35, καλυξ esse tumens rosa, necdum foliis dilatatis. A quibusdam bacca rosæ exponitur, ab aliis Calyculus rosæ. In Anth. epigr. ῥόδα κάλυκας. Musæus in poematio De Her. & Leandro, Οἷς ῥόδα ἐκ κάλυκων διδυμόχροον. ‖ Κάλυξ appellatur etiam omnis folliculus seu omne putamen quo aliquid includitur, vt in vulgaris lexicis habetur. In quibus legitur etiam, calyces in floribus esse inuolucra quibus dehiscentibus flores in sua folia se pandunt, vt in rosis, & aliis. nam vt ῥόδων κάλυκας legitur in Anthologia epigrammatum, sic & ἀπαλαὶ λόβοι κάλυκας in iisdem. Schol. Nicãdri per κάλυκα ab eo significatum etiã putat τὸν βλαστόν. Schol. autem Theocr. κάλυκας κισσοῦ exponit κορύμβους.

Κάλυξ numeratur etiam in mundo muliebri, teste Hesychio, qui κάλυκας esse ait κόσμον γυναικεῖον. Hom. Il. σ, v. 401, Πόρπας τε, γναμπτὰς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε κ' ὄρμους. Vbi Eustathius esse scribit δακτυλίους (id est annulos) similes rosarum calycibus: vel (secundum alios) aureos quosdam tubulos, quibus cincinni redimiebãtur. Hos autem vocat σύριγγας & σωλωίσκους. quorum vocabulorum prius habet & Hesychius: apud quem vide & alias significationes in Κάλυξ. HINC & Καλυκίζειν ab eodem Hesychio expositum αἰθεῖν, id est Florere.

Καλύκιον, Calyculus. Hesychius καλύξεις, ῥόδων καλύκια, ET Καλυκὸν (si mendo caret) μικρὸν ῥόδον, i. parua rosa.

Κάλυξις, Ornamentum quoddam è rosis, Hesych. Et apud eundem καλύξεις, ῥόδων καλύκια. Hoc autem κάλυξις verbalis nominis à καλύσσω formam magis retinet.

ΚΑ΄ΛΧΗ, ης, ἡ, Flos vel animal quo tingitur purpura, vt scribit scholiastes Nicandri in hunc eius versum in Ther. Ἡ δ' ἑτέρη πεπάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια Τῆλε. Idem scholiastes in hunc eiusdem poetæ locum in Alexipharm. — φρόμβων δὲ πλὴν πλέον, ἢ ἐπὶ κάλχης, Κηφαφίδος, annotat, κάλχλω esse speciem πορφύρας (id est purpuræ) qua mulieres tingant κάλχλον. vnde καλχαίνειν τὸ πορφυρεῖν. Scholiastes Sophoclis κάλχλω esse dicit κόχλον. κόχλον autem sunt qui velint esse piscem a Latinis muricem appellatum, diuersum à purpura. Vtcunque sit κάλχη non malè exponetur Purpura (intelligo autem de pisce) quam & κάλυκα vocari tradit Hesych. nam de κάλυξ loquens, σημαίνει δὴ καὶ πλὴν θαλασσίαν πορφύραν, inquit.

A

B

Κάλχλον accipi videtur a schol. Nicãdri in loco modò citato pro purpura quæ succo κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, Alta mente cogito, q.d. Profundè cogito, vel In profunda cogitatione versor. Soph. Antigone, pag. 213, Τί δ' ἐστι; δηλοῖς γὰρ καλχαίνουσ' ἔπος. Vide Πορφύρω, quod eandem significationem ab eadem metaphora accipit. Vide & Κάλχας quod proximè sequitur.

C

Κάλχας, apud Homerum, vatis nomen qui ita dictus est tanquam καλχαίνων, id est alta mente cogitans: vel ἀπὸ τῆς κάλχης vocatus est Κάλχας, à quo καλχαίνειν, vt καλχαίνειν ἔπος significet μαντεύεσθαι. Vide Eustathium pagina 51.

ΚΑ΄ΜΙΝΟΣ, Caminus, Fornax. ‖ Item Κάμινος, Ignis, Flamma. Chrysost. in prioris ad Cor. caput 12, de diabolo loquens, πῦρ εἰς οὐρανὸν ἀπαύδοντας ὑποσκελίζων, καὶ πλείονα ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζων πλὴν κάμινον. Item Æstus, seu ardor, in hoc eiusdem loco. in lib. De Sacerdotio, καὶ πλὴν σβεσθεῖν τὴν χρηΐας καὶ ἔργον κάμινον.

D

Καμίνιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Paruus caminus, Parua fornax. ἰπνός (inquit scholiastes Aristophanis in Pace) quod nos appellamus καμίνιον. Est autem ἰπνός, furnus.

Καμινιαῖος, ου, ὁ, q.d. Caminarius, seu Caminalis, id est Ad caminum pertinens. vt καμινιαῖα αἰθάλη, caminaria fuligo, id est caminì, ex cap. 9 Exodi citatur. ET Καμινίτης, itidem adiectiuum, pro Caminarius. ἥρω καμινίτης apud Athenæum libro 3, idem qui & ἰπνίτης, Furnaceus, quum ἰπνός (id est furnus) sit paruus caminus, vt modò dictum est.

E

Καμινάϊς, ἡ, vt γρηΐς καμινάϊ, anus camini fuligine oppleta. Homerus in dariuo dixit Γρηΐ καμινοῖ ἴσος, Odyss. σ. q. d. vetulæ caminariæ, id est fuligine camini oppletæ. Perinde acsi dicat, Tam nigræ vt fuligine opplera esse videatur. Sic Gallicè Noir comme la cheminee. καμινοῖ (inquit Eustathius) δηλοῖ τὸ ὑπεφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης. Sed Aristarchus & Herodianus καμινὰ dixerunt esse πλὴν καμινάδειαν, quæ videlicet frigeret hordeum vt facilius ex eo farina fieret. At Comanus putauit καμινοῖ composita voce dici τῇ καμινούσῃ τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, id est cui nerui præ senectute dolerent. Sed ridiculè subtilis hæc expositio mihi videtur.

F

Καμινεύω, In camino excoquo, seu cãdefacio. vnde Καμινευθὲν ex Strabonis 13 affertur pro In camino seu fornace excoctum. Apud Dioscoridem autem χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino seu fornace candens, vt vertit Ruellius, apud eum lib. 5, capite 84, ψυχέτω δὲ ἡ καδμεία ὁκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου. Ego malim, Æs quod in fornace candefit, aut liquefit. HINC Καμινεία, Opera quæ nauatur circa caminum seu fornacem. q. d. Operatio circa vel apud caminum. Theophrastus lib. 5, περὶ δὲ τὰς καμινείας καὶ τὰς ἄλλας τέχνας χρήσιμον. Ita enim hìc accipi puto: quum tamen in vulgatis lexicis scribatur καμινία cum simplici ι, & exponatur Fornacum vsus, & Fornax. quæ posterior interpretatio Gazæ tribuitur. Καμινευτής, In camino aliquid excoquens. vel generalius, Circa caminum, seu fornacem laborans, seu opus faciens. vt Vulcanus apud Lucianum, ἀλλὰ βαίαυσον καὶ χαλκεύε καὶ πυρείτω, καὶ ὁ καπνὸς τὸ πῦρ βιοῦτω, καὶ ἀσινθήρων αὐτάπλεων, οἷα

G

H

δὴ καμινευθεῖν. ET Καμινεύτρια fœmininum, quo diximus exponi vocem καμινὼ apud Homerum, vt sit καμινεύτρια itidem Quæ circa caminum laborat, seu opus facit.

ΚΑ΄ΜΝΩ, Fut. καμῶ, vel καμοῦμαι, Pr. κέκμηκα, Lassesco, Fatigor vel Fatigatus sum, Grauor, Fatisco, Deficio. vt Il. τ, — οὐδέ π γῦα Πελὶν κάμῃ πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Et Il. ψ, — μαλα γὰρ κάμε φαίδιμα γῦα. Et Il. β, πρὶν ἢ ἐλθεῖν χεῖρα καμεῖται. Sic Il. λ, ἀκμῆτες & κεκμηότες inter se opponũtur, Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἀΰτῇ Ῥώσαιτο πρὸς ἦν νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων. Quod imitatus Lucianus dixit in Hermotimo, καὶ ὅσοι ἐπὶ τοῦ μικρὰ ἀτυχίᾳ ἢ ἀθλητῇ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτας τῆς κακμήσεσι σιμπιστεῖσθαι. In hoc Gregorii loco κάμνειν Budæus exponit Laborare, Fatigari, Ægrè facere: πῶς Εὐκλείδης ἐμμήσατο ζωῆς γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν τοῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν τοῖς ἀποδείξεσι; Apud eũdẽ interpretatur Grauari. & Lassescere, vbi dicit, κάμνουσα τοῦ πόθου καὶ σφαδάζουσα. Et κάμνειν ὑπὸ τινος apud Thucydidem pro Laborẽ subire, vel periculum, libro 2, ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Dicitur & κάμνω ἥττο πιθὼν: vt Plat. De rep. lib. 5, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τὸ δυνατὸν καὶ μή, pro Ne iacessant sibi negotium, vt Budæus interpretatur. ‖ Interdum fit transitiuum, (vt apud Latinos Laboro) & accusatiuo adiunctum significat Cum labore facio, Elaboro, Cum labore struo vel fabricor, vt Il. σ, Αὐτὰρ ἐπὶ πανὶ τῷ ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις (pro quo alibi κάμε πεύκην) Sic Od. ο, Ἐν θ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμε αὐτή. Et ἐκάμοντο in hac significatione pro ἔκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2, Ἱερὸν ἐρ' ἐκάμοντο. Vt autem Laboro in illa significatione, poetarũ est, ita & κάμνω istud poetis peculiare esse existimo. Sed κάμνειν posuit Homerus & pro Comparare cum labore seu acquirere, Iliad. σ, Τὰς αὐτὸ κάμομεθα βίῃφι τε δουρί τε μακρῷ. In prosa autem dicitur καμάτῳ κάμνειν, quo vtitur Herod. libro 3 Reperitur in eadem κάμνω & pro Contendo efficere (sicut & Latinè Laboro vt hoc efficiam) quo vtitur Greg. πρὸς Θεολογ. p. 14.

Κάμνω, Ægroto, Malè me habeo, vt & apud Latinos Laboro. Aristoteles ἀλλὰ μὴν εἰσάγοντάς γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλοις ἰάσεις. Aristoph. Nubibus, τί πάσχεις; τί κάμεις; Basilius, μέτεσται μὴ κάμνοντες καὶ ἴασμα. Dicitur & cum accusatiuo νόσον, κάμνω τινὸ δὲ τινὸ νόσον, & cum præposit one ὑπὸ, κάμνω ὑπὸ τῆσδε τῆς νόσου. Herod. libro 3, πρεσβύτης τε ἤδη ὢν καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθριτίδος νόσου κάμνων. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε, pro Laboro hac in re, Malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet. Qua in signif. ex Aristoph. citatur. Item hoc Eurip. ἐν τῷδε ἔκαμε νόσος.

Κεκμηκὼς, Participium, Fatigatus, Defessus, Debilitatus, vt in locis Homeri & Luciani paulo antè citatis. Sic Plutarchus Symposio, δεῖ πάθος καὶ ῥῶμον ἐφαίνεσθαι τῆς φρενῶς ὀκλελυμένης καὶ κεκμηκώς. ‖ Interdum κεκμηκότες dicũtur mortui, sicut & καμόντες. Sic Odys. λ, — βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Et alibi, Εἰσί τε ναίουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων. Sic Thucydides, καὶ ὁπόκαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic vtitur etiam Plato & Arist. Eth. 1.

C. ΑΠΟκάμνω, pro κάμνω, vt Defatigor, pro Fatigor: vel ἀπὸ significationem auget, vt De interdum in Defatigor. Exponitur & Debilitor, Fatisco, Deficio. Philo De vita Mosis lib. 3, ἀλλὰ θαρρεῖτε, μὴ ἀποκάμετε, Ne debilitemini. (eo quidem sensu quo Frangi & debilitari molestia dicit Cicero.) In hoc autem Herodiani loco exponitur à Politiano & à Budæo Fatiscere, lib. 4, εἰωθότων ἀεὶ τοῦ βαρβάρου ῥᾷστα ἀποκάμνειν καὶ ἐθελοκακεῖν.

C. ΕΚκάμνω, Idẽ quod præcedẽs ἀποκάμνω. Exponitur etiã Elassesco, ex Plin. Itẽ, Labori aut dolori cedo vel succũbo. Nonnunquã autem capitur simpliciter pro Cedo, vt apud Plut. καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, cessit. In vulg. lex. citatur ex Greg. εἰ μὴ ὀκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. sed Bud. p. 50 Comm. vel ὀκκακοῦμεν, vel ὀκκαμούμεθα reponendum suspicatur. cuius priorem illam coniecturam confirmari vetustiss. codicis autoritate, testatus sum in calce editionis paternæ. in eo enim ὀκκακοῦμεν legitur: vt non dubium sit quin Gregorius ad hæc Pauli verba

respexerit, ad Ephes. 3, μὴ ὀκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι. Idem tamen Budæus p 300 postquam ὀκκάμνειν est interpr. Supramodum defatigari, Cedere labori vel dolori, Perlassescere, hunc ipsum Gregorii locum, tanquam sibi non suspectum, affert.

A

C. ΠΡΟκάμνω, Antè fatigor, Antè laboro. Thuc. lib. 2, ὥστε γίγνεσθαι ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεῖν οἷς μὴ προκάμνειν, id est (B. interpr.) Ita sunt res nostræ cõstitutæ, vt nobis ante tristium rerum euentum nequaquam laborandum sit. Apud eũdem προκάμνειν pro Antè laboro aliquo morbo, vel Prius cõflictor aliquo morbo vel dolore, in eodẽ libro, εἰ δέ τις καὶ προέκαμε τι, ἐξ τὸν πάντα ἀπεκρίθη. ‖ Interdum autem προ accipitur pro ὑπὲρ in hoc verbo, vt in hoc Aristidis loco, παντὸς ἢ ὅσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laborauit, ὑπὲρ ἔκαμε.

B

C. ΣΥΝκάμνω, Simul laboro, Collaboro. Interdum idem quod Adiuuo, vt apud Soph. Ἢ δ' ἔξωθεν συνέκαμε.

C. ΥΠΕΡκάμνω, Pro aliquo libro (quã significationem & προκάμνειν interdum habere, modò dictum est) vt ὑπὲρκάμνειν παίδων, apud Eurip.

Aliud compositorum genus.

C

C. Ἄκμης, Nõ fatigatus, Nõ defessus. (ita enim malo quam composita voce Indefessus, quæ potius infatigabilem sonat) opponitur præcedẽti participio κεκμηκὼς in Homeri & Luciani locis modò citatis. Sic autem & in hoc Arriani hist. lib. 5, ἀκμῆτες αὖτε κεκμηκότων οἱ ἀμφ' Ἀλέξανδρον ὀπισθοφύλακες τῇ διαξέει. Hanc autem vocem ἄκμης (quã vulgus falsò putat ab ἀκμὴ deriuari, & secundum quam opinionem ἀκμάζων exponitur) ita format Etymol. Verbi κάμνω aor. 2 est ἔκαμον, vnde κάμης: & cum α priuatiuo ἄκαμης, ex quo per syncopen ἄκμης. Eustathius autem pag. 885, obseruanda esse dicit ἀκμῆτες & κεκμηότες, seruato κ ante μ, post syncopen: quũ potius Attici hæc cũ γ scripturi essent ἀγμῆτες & κεγμηότες, sicut apud Sophocl. ἔγλωφ ex ἐοίκαλφ. Apud Herodianũ ἀκμὴς φρενὸς exponitur Recẽs exercitus a Polit. l. 3. Alphæus Mityl. in Anthol. epigr. portas olympi appellauit ἀκμῆτας, non tanquam inuictas (vt in vulg. lex.) sed potius (opinor) tanquam minimè fatiscentes aut labantes, vel quæ perpetuò illabefactæ maneant: in hoc versu, Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας ὀλύμπου. EIVSDEM formæ sunt Ἀνδρόκμης, Νεόκμης & Σιδηρόκμης, quod postremum signif. Mortuus ferro, id est interfectus: secundum illam significationem τοῦ κεκμηκὼς & τοῦ κάμων, pro Mortuus Soph. Aiace, — ἐν μέσοις ξυστοῖς Σιδηρόκμητον χρὸς θανεῖν πεσών. Vbi schol. scribit, τὸ σιδηρόφονον θεῖον, ὡς ἀνδροκμῆσιν. ex quibus verbis colligi videtur Ἀνδροκμὴς esse itidem ὁ ὑπὸ ἀνδρὸς φονευθείς. At verò ἀνδροκμῆτας ἀγωνίας ex Euripide afferunt pro Certamina in quibus viri laborant. Dicitur & Ἀνδρόκμητος. quod vide paulo post.

D

E

F

C. Ἄκμητος pro ἀκμὴς, Nõ fatigatus, Non defessus, ἀκοπίαστος. Nicander autem in Ther. ἄκμητον πῆμα vocauit ictum nõ laboriferum, id est doloriferũ, Ἄκμητον δ' ὅπτ πῆμα φέρει μεταμώνιον αὐδῇ, id est μὴ ἔχον κάματον καὶ ὀδύνας, inquit schol. HINC aduerb. Ἀκμητί, vel Ἀκμητεὶ Citra fatigationem, Citra laborem, ἀκαμάτως, ἀπονεί. Vnde & pro Facile accipitur. Suidas habet ἀκμητί, Hesych. autem ἀκμητεῖ cum ει. sed malè posito super eã circumflexo: nisi fortè ἀκμητεῖ (quod exponit ἀκαματεῖ) vel tertiam esse verbi ἀκμητῶ personam. sed & ἀκαματεῖ ab ἀκαματῶ itidem suspectum est. Suidas in ἀπονεί enumerat ἀκμητὶ inter aduerbia quæ ὑπτείνεται & συέλλεται.

G

C. Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus. vt ἀνδρόκμητος τύμβος, Ab homine laboratum sepulchrum, id est, extructum cum labore: vel, In quo vir mortuus iacet, ἐν ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται. Vide Hesych. & Etym. In vulg. lex. ἀνδροκμῆτες ἀγωνίας, certamina in quibus viri laborant ex Euripide.

C Νεόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recẽns laboratus, siue elaboratus, Recẽns fabricatus, Suidas & Hesychius. Item Νεόκμητος pro Recẽns mortuus, vel Nuper mortuus, citatur ex Eurip. Apud Nicandrũ autem νεόκμητα exponit schol. νεοθαλῆ, ἢ νεοστὶ τμηθέντα, quæ expos. procul recedunt à prima significatione, ac præsertim illa prior.

H

Νεόκμης etiam dicitur pro Recẽns fabricatus, aut factus: vt apud Nicandrum Theriacis, Ἐν κεράμῳ νεόκμητα καμινόθεν.

A

C. Πολύκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πολύκμητος σίδηρος apud Homerum, Ferrum multum elaboratum, id est artificio vario elaboratum. Aut, Quod multum elaborari potest, id est vario artificio. Aut, Circa quod multum laboratur. Homer. Odyss. ξ, — χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον Iliad ζ, Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Vbi vide Eustathium, qui & hanc expositionem affert, δι' οὗ πολλοὶ αὐκαμοίατο, ἤτοι θανοίατο, per quod multi pereant. Ego hanc interpretationem cæteris anteponẽdam puto, πολυκμητὸν σίδηρον, ferrum circa quod multum laboratur, à fabris videlicet.

C. Ἀκάμας, αντος, ὁ, vel Ἀκάματος, Infatigabilis, Indefessus, Homerus Il. σ, Ἠελίου τ' ἄκαμαντα, σελήνῃ τε πολήγουσαν. per quod solis epithetum declarari Eustathius tradit eius στρόφον καὶ ἀκοπίαστον καὶ τοῦ πρὸς ἑστίαν. At Seruius ἄκαμαντα solem appellari dicit, non quòd non laboret, sed quòd laborem non sentiat: in illud Virgilii, Hic canit errantem lunam, solisque labores. Sed aliud dicere poterat Seruius (meo iudicio) ἀκάματα dici non qui non laboret, sed qui labore non defatigetur.

C

Ἀκάμας, dux Thracorum, Il. β.

Ἀκάματος, vide post Κάματος.

¶ Κάματος, ου, ὁ, Labor, Fatigatio Iliad. κ, -- καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Iliad. ι, Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀγαλέῳ καματῳ φίλα γῦα λελυτο, & alibi passim. Hac voce vtuntur interdũ prosæ script. (licet poetica sit potius quã oratoria) præsertim autem Herodianus: vt lib. 4, πᾶν δ' ὁ χειρῶν ἢ καμάτου σώματος ἔργον, ὥσπερ εἰρηκέναι. Sic lib 1, ἀλλὰ καμάτοις τε καὶ φροντίσι πεπτεύχαμεν. Et 7, δεδωκότα τοῖς καμάτοις αἰάπυλαν. Vtitur & Lucianus: vt in Hermotimo, ἀπολεῖται μοι τὰ τοσοῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. Et in Macrob. ἐν πόλεσι γηρόωμος, καὶ πολλοὶ καμάτοις ὑποτμείνας καὶ βρώματα. Plutarch. εἰ φρόσβ. πολ. dixit πόνοι ἡδὺν κάματον τ' ἄκαμαντον. ‖ Interdum κάματος vocatur quod labore comparatum est. vt Odyss. ξ, Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον ἐπίνον ἐδευον. Sic Hesychius Theogonia, Ἀλλοτέρων κάματον σφετέρῳ ἐς γαστέρ' ἀμῶσαι. ‖ Accipitur & pro morbo, sicut καμνειν laborare morbo significat interdum, siue ægrotare. Hesychius κάματον exponit νόσον, sicut κόπον, μόχθον, πόνον. Sic Pollux κάματον & ἀῤῥωστίαν, & νόσον, aliàque huiusmodi synonyma coniungit.

Καματία, τῶ, Laboro, Fatigor, Fatisco. vnde partic. καματῶν, quod ab Hesychio exponitur κοπιῶν

Καματώδης, ες, ὁ, καὶ ἡ, Laboriosus. Laborem afferens, siue labores. vt θέρεος καματώδεος ὥρη, Hesiodo in Op. ‖ Est etiam νοσώδης, Morbos afferens. In qua signii. sunt qui καματωδεος in illo Hesiodi loco accipiant.

D

E

Καματηρός, ά, ό, Laboriosus, vt καματηρὸν ἀρχήν. Aristoteles De mundo, τοῖς ἐξ καματηρὸν ἀρχήν. Lucianus De salt. σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πτήματα. Apud Arrianum histor. καματηροὶ καὶ πολύπονοι, Labore confecti. Citatur ex Apollonio Arg. 2. pro Ægrè, in hoc versu, -- ἄλις καματηρὸν αὔτμῃ φυσιόωντες. VINC Καματηρῶς, Laboriosè. Item νοσερῶς. nam Pollux hæc coniungit, καματηρῶς. ἀῤῥώστως, νοσερῶς, ὀδυνηρῶς.

F

C. Εὐκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non laboriosus, Facilem laborem habens. Plutarchus in libro An seni sit administranda resp. πόνον ἡδὺ καὶ κάματον τ' ἄκαμαντον ἔχουσα, id est (vt vertit Longolius) Laborem dulcem sanè, onusque minimè onerosum. In vulg. lex. legitur Εὐκατάμαχος, quod ex hoc ἄκαμας detortum esse puto.

G

C. Ἄκαμας, ου, ὁ καὶ ἡ Labore carens, id est Laborem non sentiens. quo sensu erit ex α priuatiuo, & κάματος: ideóque hìc aptè ponetur post καματος. si autem fuerit deductum ἀπὸ τοῦ καμεῖν, sed non immediatè. verùm quũ eius significatio frequentissima sit eadem quæ τοῦ ἀκάμας, videlicet pro Infatigabilis, Indefessus, videtur eadẽ etiam debere esse deductio. Dionysius De situ orbis Oceanũ vocauit ἀκάμαντον, sicut Homer. Σοφὸν χεῖον ἀκάμαντα, ob infatigabilem & perpetuũ cursum. Idem Homer. ἀκάμαντον appellat πῦρ, ignẽ infatigabilẽ, respiciẽs (vt opinor) ad infatigabilẽ eius voracitatẽ. ‖ Ἀκάμας,

H

Qui non laborauit, apud Nonnum, — ἀποστέλλω ἢ κάμόν-
πων ἡμέας ἀκαμάτους ἀλλότριον εἰς πόνον αἰδρῶν. In hac autē
signif. ponendum ἀκάματος post κάματος. HINC ad-
uerb. Ἀκαμάτως, Infatigabiliter, Indefessē. Suidas ἀκμη-
τὶ exponit ἀκαμάτως. Dicitur & Ἀκάματα aduerbialiter
à Sophocle, οὐ ἔγραφ' ἀκάμαθα πρεσβυτὸ' ἄπεινος πάλαια.
vbi exponitur etiam ἀδιαλείπτως.

C. Ἄκαμαπους, οδος, ὁ, Indefessos pedes habens. Infatigabi-
li pede currens, apud Pin.

C. Ἀκαμαντχάρμας, Pugna indefessus vel infatigabilis, Ai-
acis epithetum, apud Pind. pro ἀκαμαντχάρμης.

ΚΆΜΑΞ, ακος, ἡ, Vitis pedamentū siue adminiculum,
Palus. Pollux, πρὶν ἀμπελοκομίας tractans pro eodem po
nit, χάρακα πρὸς τὴν ἀμπέλους, & κάμακα παρα-
κτᾶσθαι, quod Tibullus dixit Palis adiungere vitem.
Hom. Il. σ, Εἰστήκει δὲ κάμαξι δεδμητὲς ἀρηρεῖσι. Sic apud
Hesiodum, Σειόδωρος φύλλοισι καὶ ἀρτυρέῃσι κάμαξι. Ita au
tem dicitur πρὸς τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ τις ὤσα, vt vult
Etymol. Qui tamen commodius ab aoristo καμεῖν hoc
vocabulū deduxisset, sicut & præcedētia deriuari ab eo
videmus. Eustath. autē teste, vel πρὸς τὸ κάμνειν τῷ βαρεῖ
dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχο-
μένων τῶν κλημάτων, vt ex καλάμαξ per syncopen dictum
sit κάμαξ. Huc verò pertinet quod ait Hesychius inter
alia, κάμακας εἶναι καλάμους ὀξεῖς. ‖ Κάμαξ generalius
etiam ponitur pro pertica. Citatur ex epigram. αἱ
κλαδαραὶ κάμακες pro Ramales perticæ. Κάμακες i-
tem pro vallis. qua in signif. Etymol. masculinum esse
scribit: quum tamen apud Iosephum κάμακας χαλκέας
vallos æreos interpr. esse velit. Vult autem Etymol. vel
vallos, vel ipsum ὄρυγμα dici κάμακας. ‖ Κάμαξ, Con
tus. Luc. ὑπὸ λεωτῆ κάμακι τὰ πλικᾶτα πηδᾶια πρεσ-
βέφων. Hes. κάμακας inter alia significare tradit κοπάε-
ια ὀρθά. ‖ Κάμαξ, Lignum hastæ, Eustath. At vero He
sychius vult etiam δόρυ dici κάμακα, item δορύπον ἱστ-
πικόν. Vide Καμάκινος statim post. ‖ Apud Pollucem
autem masc. genere in alia signif. τοὺς μὲν τοι λαμπάδας καὶ
κάμακας εἴρηκεν ἐξαντείας Αἰσχύλος, Κάμακες πύκνης οἱ πυ-
ρείφλεκτοι. vbi suspecta est vox ἐξαντείας.

Καμάκινος, ᾱ, ὁ ἢ ἡ, vnde καμακινον δόρυ apud Xen. De arte
equestri Halta.

Καμακίς, Ornamentū capitis muliebre, capillos ambiens,
vt inquit Hesych. addens quibusdam esse σύεγγα.

ΚΑΜΆΡΑ, ας, ἡ, Camera, Fornix, Testudo. dicta & ip-
sa (vt opinor) πρὸς τὸ κάμνειν τῷ βαρεῖ. In vulg. lex. καμάρα
citatur ex Gal. 8 De vsu part. Bud. in historia Ec-
clesiastica laqueatum regis tectum ita vocari scribit.
‖ Item Vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι
ὀπτὴ ζεῦγεα ἐλάσασι. Pollux esse ait ὄχημα καταστεγον siue
στεγαστον, citans & Herodotum, sed non adscriptis eius
verbis. ‖ Hesychius καμάρας vult esse zonas militares.
‖ Polluci καμάρα est etiam pars auris iuxta eius foramen. Eius verba sunt, τὸ δὴ κῦ τὸ τρύπημα μέρος, καμάρα· τὸ δὴ ἐντὸς, κύαρ.

Καμαροειδὴς, & Καμαρωτὸς, Cameræ (id est fornicis) habens formam, Cameratus, vel potius Concameratus, apud Dioscor. & Athen.

Καμάρωσις, Cōcameratio, q.d. Testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur caluæ ictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calua separata, vt scribit Marcel. in lib. 4. Dioscoridis.

Καμαρία Hesychio κοιτῶν καμάρας ἔχων.

Καμαρὶς, Ornamentum quoddam muliebre, eidem Hesychio.

Καμαρόω, Laboro, Labore me fatigo. Item Acquiro, Accumulo, φιλοπονῶ, πολίζω, κακοπαθῶ, σπουάζω, Hes.

ΆΚΜΩΝ, ονος, ὁ, Incus, ita dicta quasi ἀκάμων, vnde per syncopen ἄκμων. Est autē α vel epitaticum, vt sit quasi ὁ πάνυ κάμνων, vt scribit Etymol. vel potius priuatiuum (meo iudicio) vt sit ita vocata incus quasi quæ nullis ictibus fatigetur. Od. θ, Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθετῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. lib. 1, τὸν δὴ ἄκμονα καὶ τὸν σφύραν δοῦναι. Hinc Πυραίκμων dictus quidam faber, quasi nūquam à calenti incude discedens, composita voce ex πῦρ & ἄκμων, vt scribit Seruius in Virg. à quo scribitur Æneid. 8, Ferrū exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon. ‖ Ἄκμονα Cyprii vocabant ἀλεπεῖβανον, vt tradit Hesyc. ‖ Ἄκμων, dictus pater Cæli, siue Saturni (vtrūque enim habet Eustathius) alludendo ad cæli motum ἀκάμαθον: quo etiā respectum fuit in nomine ἄτλας. Hinc Ἀκμονίδης patronymicum nomen, Acmonis filius, Callim. apud Etymol. Fuit autem dictus ἄκμων etiam Oceanus, quòd fluuii sint ἀκάμαται. vnde Σαρχεῶ ἀκάμαντ', Il. ω.

Ἀκμόθετον, ου, τὸ, Incudis repositorium, Id cui incus imponitur. per syncopen pro ἀκμονόθετον. Hom. Il. σ, — αὐτὰρ ἔπειτα Θῆκεν ὀν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα.

ΚΑΊΜΠΤΩ, Fut. ψω. Pr. φα, Flecto, Inflecto, Incuruo. vnde Κάμπομαι, Flector, Incuruor. Apud Cratetem dicit curuus quidam senex, ὁ γὰρ γέρων μ' ἔκαμψε τέκτων ὁ σταφός. Sic autem dico curuum senem vt senecta curua dicitur a Tibullo. Athen. 2. διὸ καὶ ὀρθοὶ γίνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πίνοντας, πρότερον ὑποδῶ τὰ ἀκράτου καμπτομένοις. Κάμπτεσθαι εἰς τὰ ἄνω, Pandari, B. ex Theophr. ς, τὰ μὲν δὲ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται· ὁ δὴ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Hinc part. præt. Κεκαμμένος, Inflexus, Incuruatus. & κεκαμμένα εἰς αὐτὰ, orbem mutuo inflexu colligantia, in vulg. lex. ‖ Κάμπτειν, Flectere, vt fit in curuli certamine: a quo καμπτὴρ dicitur meta. vnde sumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἱππεύοντα βίου. ‖ Dicuntur & nauigantes κάμπτειν. Plutarchus, Vtra animantium prudentiora, ἀνεμῶδες τι μέλλουσα κάμπτειν ἀκρωτήριον, (id est Gryn. interprete,) Siquam oram procellosiorem circumire necesse sit. Loquitur autē de anseribus. ‖ Καμπτειν Hesych. ait esse etiam τὸ ὀν τῇ ὁδῷ ἢ καμπὰς ποιεῖν. ‖ Κάμπτειν pro Exorare (vt Latinis Flectere) De sententia deducere. Gregor. in Enc. Macc, ἰδὼ δὲ ἔκαμψεν ὁ δὲ ἐμαλακισεν, οὐδὲ ἀπωμοτέραν ἐποίησεν. Thuc. lib. 3, καμφθῶσι ὑμᾶς, καὶ μεταγνῶναι. Plut. Pericle, ὅτι πρὸς τῷ καμφθεῖς, ἐπιεσε τὸ μὴ ἐξαφτρεῖν τὴν ἡδονὴν. Quod alibi ὀκλασθεὶς: vt & Lat. Frangi.

¶ Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, Flexus, Curuatura, vt exponitur à Philelpho in hoc Xen. loco, Pæd. 7. circa principium, καταγνοὺς δὴ ὡς πρέπω ἡ καμπὴ ἐκ τῆς ἀρωθεν ἐποιήσατο, πρὸς ὃν κάμπτοντες ἀνέτεινον τὰ κέρατα. vbi pro eodem ponitur ὀκκαμπή. nam sequitur, ὀνοῦς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἐν τῇ τῶν ὀκκαμπῶν ποιοῦνται; ‖ Καμπτὴρ peculiariter pro meta, quod in ea flectatur. Poll. lib. 3. cap. 30, πρὸς δὲ ὁ κάμπτοιτο, νύσσα καὶ καμπτὴρ. Hinc dicitur, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. Schol. Eurip. in Medeam, τὸ δὴ σῶμα τὸ τέλος τῶν ὁδῶν εἶναι, ὡς τὸ δρόμου ὁ καμπτήρ.

Καμπτὸς, Flexilis, Flexibilis. at Καμπτικὸς in vulg. lex. exponitur Se inflectens.

C. Εὔκαμπτος, Flexibilis, Qui facilè flecti potest. Cui opponitur ἄκαμπτος, Inflexibilis, Rigidus. Ponitur interdum metaphoricè, sicut & Rigidus à Latinis. vt apud Plut. Lyc. τὸ πρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, Constantia in perferendis laboribus. q. d. Rigiditas.

C. Μονόκαμπτοι. q. d. Vnicum inflexum habētes: de pedum digitis dictum, quòd vnico inflexu adducantur, vt Gaza refert ex Aristotele.

C. Ἀσματοκάμπτης, Cantuum siue carminū inflexor, Qui variis carminum flexibus vtitur & quasi anfractibus, vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poetis dictum ab Aristoph. in Nub. vbi vide schol. ET Δικολόκαμπτος καμπὴ, apud eundem Aristoph. in eadem com. Flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto.

¶ Κάμψις, Inflexio, Curuatio, seu Curuatura. In vulg. lex, exponitur etiam Suffrago, Poples. AB eadem origine est Καμψὸς, Inflexus, Curuus, καμπύλος, Hesychius.

HINC Εὐκαμψία, Flexibilitas: cui opponitur Ἀκαμψία, Inflexibilitas, Rigiditas, apud Aristotel. De gen. anim. lib. 5. ET Καμψόδουσος δάκτυλος, in Anth. epigrammatum, Qui cum dolore inflectitur. Vel, Qui dum frequēter inflectitur & curuatur, dolet. Exponitur etiam, Qui dum flectitur ad corripiendos nummos, animus cruciatur habendi cupiditate. ET Καμψιδίαυλος χεὶρ, Pindaro apud Athenæum, Manus celeri inflexu percurrens citharæ chordas, ex κάμπω & δίαυλος.

¶ Καμπὴ, Idē quod κάμψις, Inflexio, (Flexus, Cic. interpr.)

p. 95 lex.) Cic. Curuatio, Curuatura. Plut. in Pol. præc. πολλὰ δὲ ἀπ' ἀδείας οὐκ ἔστιν ἀξιῶσαι τὸ δηυσπελῶν, δηὰ δεῖ πινος ἀμωγήτως καμπῆς καὶ θέσεως ἀφῆς. Idē in lib. V tra anim. prud. δηὰ καμπῶς καὶ στρεβλότητι κεκλασμένας ὑποπρεβύσας. ‖ Καμπαὶ, Flexus & elusiones luctæ, citatur ex Bud. ep. pro λυγισμοί. ‖ Καμπὴ Articulus. item Nodus, id est flexura, vt digitorum. Item Suffragines. Bud. ex Gaza. ‖ Καμπὴ de cantu, vt & κάμπειν. Aristoph. Nub. Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειε τὰ καμπὴν, Vocem aliquo modo in cātu inflecteret. Id est, Si fracta & molli voce cecinisset, εἰ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ τινὶ ᾠδὴν ἀνενεγκοιτο, inquit schol. Qui in alium eiusdem comœdiæ locum annotat καμπὰς esse quas musici appellant στροφὰς & ἀντιστρόφους & ἐπῳδούς. Vide suprà Ἀσματοκάμπτης, & Δικολόκαμπτος καμπὴ.

Κάμπη (retracto in priorem accentu) Eruca, quam Columella hirsutam etiam appellat. Idem scribit lib. 11, cap. 3. Vbi verò apricis regionibus post pluuias noxia incesserunt animalia, quæ a nobis appellantur erucæ, Græcè autem κάμπαι nominantur, vel manu colligi debent &c.

Κάμπος δρόμος, Cursus qui nō rectà fit, sed per quosdam flexus, Suidæ & Hesych. Sed hic καμπιος cum ει habet. HVIC opponitur Ἀκαμπίας δρόμος, apud Hesych. Cursus qui recta fit, & flexibus carens. Item Ἀκαμπίας δρομεὺς, cursor qui flexibus non vtitur. Apud Etymol. autem legitur ἀκάμπος. ITEM Κάμπιμος pro flexibili citatur ex Eurip.

C. Ἄκαμπτος, ἐος, ὁ καὶ ἡ, (& apud Hesychiū. ἄκαμπος etiam) Inflexibilis, Rigidus. ἄκαμπος. Lucianus in Dialogo Mercurii & Solis, χρὴ ἀνεστραφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτέροις μὴ ἡδυέσθαι τοῖς ἵππεσι ὑπὸ τῆς ἁρμάτας, Rigidiores fieri equos, id est Rigidiores equorum tibias. vel, Minus flexibiles. Budæus autem ἀκαμπέστερον ἵππον a Luciano vocari scribit contumaciorem, sed locum non adscribens. DICITVR & Δικαμπὴς, Qui non facilè flectitur. Exponitur etiam Inflexibilis in hoc Plut. loco De primo frigido, ποιεῖ δὲ καὶ δύσκαμπτον. HIS opponitur Εὐκαμπὴς, Flexibilis, Qui facilè flectitur.

AT Βαθυκαμπὴς, Longè latéque curuaturam habens, ὀλιγοπολυκαμπὴς, ὀρος, Suid.

C. Καμπσόγονυος, Genua curuās. Erynnys ita diciturquòd peccantium genua curuet, vt ait Hesych. ET Καμπεσόγυια atque Καμπεσόγυια apud eundem, Quæ membra curuant.

Καμπαλέος, Inflexus, Curuus: Hesych.

¶ Καμπύλος, ου, ὁ, Inflexus, Curuus. Vnde καμπύλα τόξα apud Græcos poetas vt apud Lat. curui arcus.

Καμπύλη, Curuus baculus siue retortus quo venatores vtuntur. In vulg. lex. etiam vet.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, Inflexio, Curuitas.

Καμπυλόεις pro καμπύλος, vnde καμπυλόεσσα in fœm.

Καμπυλιάζειν, Flectere, vel Incuruare, Inflectere. Suid. exponit. κάμπτειν & γράφειν.

C. Προκάμπυλος, (pro quo in vulg. lex. προκάμπιλος) de plantis dicitur quæ vbi primùm in rectum altius venerint, rursus terram versus inclinant: quæ quum se erexerint, in terram rursus se incuruant. Hæc ex iisdem vulgatis lexicis.

C. Καμπυλόγραμμος, Curuas lineas habens.

C. Καμπυλόρριν, Incuruum siue aduncum habens nasum.

C. ΑΝΑκάμπω, Reflecto. Sed sæpe pass. pro Reflector, cum apud alios, tum apud Aristotelem. Sic Philo De mundo, φαῦναι δὲ ἄκρας ὀλιγοφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν. Apud Themist. De anima lib. 2, pro Reciprocor, Bud. interprete, οὐκ ἀνακάμπτει αὖθ' οὗτ' ἐδὲ ὅλη πύπτων ἡ θεφή· ἀλλὰ τὸ μὲν ὑγρὸν, θεφὴ τὸ πυρός· τὸ πῦρ δὴ ἀνεπὶ ὑγρόν. Sic autē vsi sunt ante Themistium Plato & Aristoteles. ‖ Ἀνακάμπω, pro Reuertor, Redeo, apud Polybium & alios, eo modo quo dicitur ἀναστρέφω. ‖ Ἀνακάμπω, Deflecto & declino de via, apud Cebetem Thebanum, οἱ ἔξω τῶν πρεσβόλου ἀνακάμπτοντες. Citatur in vulg. lex.

c. 2. Ἀνακάμπερως, ωτος, ἡ, Herba à redeunte amore sic dicta, ὀνομασθεῖσα ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plinius declarat, quum eam magicis herbis annumerans, eius tactu redire amores vel cum odio depositos testatur. Hanc è terra etiam euulsam viuere testatur Hesychius. Ἀναστρέφει καμψίφρως (nam ita apud eum legitur, non ἀνακάμψιφρως) φυτὸν τὸ καὶ ἀφλὲν ἀπὸ γῆς ζῇ.

c. 2. Ἀνακαμψίπους, Reflexum flatum habens, Vel (vt in vulg. lex.) Qui reflexis lineis flat. vt is vētus qui καμψίας appellatur. Quibus opponuntur ἀθύπνοοι, qui rectis lineis flant, vt docet Aristot. De mundo. Apud Hesych. legitur ἀνακαμψίπλους, & subiungitur, ὁ καμψίας καλούμενος: sed reponendum ἀνακαμψίπνοος.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, Reflexio. Item Reciprocatio. Et Reuersio, Reditus. At verò Ἀνάκαμψις τοῦ δορυ, pro voratione seminis, deprauatè positum pro ἀνάκαψις, vide in Κάπτω.

c. 2. Επανακάμπτω, Reflector, Reuoluor, seu Reuertor, Redeo, inquit Budæus, citans ex Aristotele in Probl. vbi explanat dictum illorum qui κυκλοῦνται τὰ ἀνθρώπινα tradiderunt, ὥστε καὶ αὐτοὶ πρότεροι εἴη ἰδῶν, καὶ θεὶν αὖ πῶς πλὴν εἰρμοῦ τάξιν τοιαύτην ὡς πάλιν ἐπανακάμπτειν ὅθεν πλὴν ἀρχῶν, καὶ συνεχῶς ποιεῖν. Ibidem dicit ἐπανατρέφω eadem significatione p. 62.

C. ΔΙΑκάμπτω, itidem pro Inflecto, Curuo. vnde Διάκαμψις, Inflexio, Curuatio, apud Nazianz.

C. ΕΠΙκάμπτω, idem. Et (vt Flecto à Latinis) interdum sumitur metaphoricè pro Persuadere, & animum alicuius ad voluntatem nostram inclinare, inquit B. Ἐπικάμπτομαι passiuum. vnde participium ὀπικεκαμμένος, Incuruatus.

Ἐπικαμπὴ (pro quo etiam Ἐπικαμπὴ malè in vulg. lex.) Inflexio, Curuatio.

Ἐπικαμπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Inflexus, Incuruus.

Ἐπικάμπιος πάξις, (quæ & ὀπικαμπὴς) vnde ὀπικάμπιον ποιεῖν. Diod. Sic. Aciem incurua facie instruere. qualis est lunæ figura in secūda quadra post coitum. Id fit quum producta acie media reductique cornibus pugnatur. quali dimicatione vsum esse ad Cannas Annibalē scribit Frontinus. Itē, ὀπικάμπιος ἐμπεσεῖα, inflexa anticat ὀπικάμπιος ὀπισθία, inflexa postica, Gaza interpr. quia ductis cornibus in partem priorem, in signum se circumagit, flexumque imitatur. Hæc ex vulg. lex. in quibus additur, Ἔμβολος autem Æliano est acies cuneata, vt πάξις ἐν πλαισίῳ, ἢ ὀν πλινθίῳ, acies in laterculi formam, Frontino acies quadrata. Apud Ammonium autem legitur ὀπικαμπὴ πάξιν dici, ἐπὰν τὰ μέσα τῆς πολεμίους πρεσβεύῃ, τὰ δὲ κέρατα ὀκ ἐθῇ ὁπίσω μερεῖν ὀρθὰ ἐφ' ἑαυτῶν ἔχῃ πεπαγμένα. Diodorum autem pro eodem λοξὴν τάξιν dicere, in iisdem lex. annotatur.

Ἐπικαμπύλος, idem quod καμπύλος, de quo vide suprà.

C. ΚΑΤΑκάμπτω, idem quod præcedentia.

C. ΠΕΡΙκάμπτω, Flecto circum, Circumflecto, vt Virg. dixit circumflectere cursus. ET Περικαμπὴ, pro Circūflexus seu circumflexio, citatur ex Herodoto.

C. ΣΥΓκάμπτω, Inflecto, Incuruo. A Budæo exponitur etiam Contraho flexuosè, & Conuoluo, apud Platonē. Itē partic. συγκεκαμμένος, Cōuolutus in sese & conglobatus, vt fœtus in vtero. Idem citat ex Aristot. in Prob. δηὰ τὸ συγκεκαμμένον βέλπον κατακεῖσθαι. ET Σύγκαμψις, Inflexio, Incuruatio.

C. ΥΠΟκάμπτω, Flector, Cōuertor, Circumagor, Ambages fugæ implico, vt ceruus, vel lepus fallere quærens. Xen. in Cynog. δηλοῦσι ὅτι ἔστιν ὅτε τὰ ῥόμματα, καὶ ὑποκάμπτουσι, καὶ καταδύονται εἰς φάλαγγας. Hæc Bud. qui & ὑποστρέφω eadem signif. ab eodem dici tradit, p. 612.

ΓΝΆΜΠΤΩ, pro κάμπτω interdum, (vt etiam deriuatum ab eo tradit Etym.) id est Inflecto, Incuruo. vnde & γναμπτὸν ἄγκυρα, de quo habes paulo post. Vide etiam Ἀναγνάμπτω & Ὑπογνάμπτω. Hanc autem significationem habet in metaphora etiam, sicut quū Latinè dicitur Flectere animum vel inflectere, & à Virgilio inflectere sensus. Hinc γναμπτὸν νόημα. Ab Hesychio γνάμψαι exponitur itidem πεῖσαι, præcedentibus duabus aliis expositionibus, videlicet κλάσαι & πεῖσαι. An autem κλάσαι in propria, an in metaphorica significatione accipiatur, dubiū esse potest. à Latinis certè Frangere (quod propria significatione est κλάσαι) cū Flectere metaphorico copulari interdum scimus. vt quum dicit Cicero pro Sylla, Flecti animo atque frangi.

‖Sed & pro Flectere, id est Flectendo transmittere, citatur ex Apollonio Argonaut.2, Ἤνεον ὠκυρόῃσι ποταμὸν γάμψαντας.

Γαμπτός, ή, όν, Inflexus, Incuruus, vel Flexibilis, & q.d. Curuabilis, vt γαμπτοῖς ἀτύροισι, Od.σ, v.369. Vbi Eustath. γαμπτὸν eadem ratione appellari tradit, qua alibi ἀδαμάντινος: quia ἀδιάγεται, id est ἀδιαλάτα & γομφέται, quod est καμπέται. Apud eundem Homer. Il.λ, v.668. & alibi, — γαμπτοῖσι μελεαστν. Et metaphorice γαμπτὸν νόημα, apud eundem Homerum, Il.ω, v. 41, Animus qui flecti potest & emolliri oratione.

C. Παλίγαμπτος, ή, ὁ καὶ ἡ. Retrorsum curuus, Recuruus.

C. Γαμψώνυξ, υχος, ὁ ἡ. q.d. Curuiunguis, Habens vngues incuruos seu aduncos. A Gaza apud Aristot. vertitur Vncunguis, id est vncos habẽs vngues: sed mollius mihi videtur Curuiunguis. Hom. Od.χ, v.302, αἰγυπιὸς γαμψώνυχες αἰκιλοχεῖλαι. In vulg. lex. habetur & nominatiuus Γαμψώνυχος. Sequor autem Eustathium, qui à γάμπτω deducit, abiecto ν, vt videlicet sit γαμψώνυχες pro γαμψώνυχες. Alioqui videri possit a καμπτω deductum, vt sit γαμψώνυχες quasi καμψώνυχες, mutato κ in γ. vt permutari duas hasce literas in multis vocibus constat.

C. Ἀνάγαμπτω, Idem quod γαμπτω, Incuruo, Reflecto. Et pass. Ἀναγάμπτομαι, Incuruor. vnde Il. γ, ἀνεγάμφθη δὲ οἱ αἰχμή, Cuspis incuruata est, seu reflexa. Quod exponi etiam posse existimo, Retusa est. quod videlicet non fit absque incuruatione. Hoc ἀνεγάμφθη (inquit Eust.) δηλοῖ σιδήρου ὑπὸ ὀξυτητος ἀμβλυτητα κατ' ἀπακαμψιν, ἤγουν γροφιλὼ εἰς τὸ ἔμπαλιν. At vero Il.ξ, δεσμὸν ἀναγάμψας, est λύσας, nodum soluere. v.348, Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνεγιαμψαν θεοὶ αὖτοι. Vbi Eustathius hanc reddit istius significationis rationem, quòd vt σώδεσις habet καμπὴν, ita λύσις ἀνακάμπει.

C. Ἐπιγάμπτω, Inflecto. Exponitur & Intorqueo. ‖Iliad. β, metaphoricè, — ἐπέγιαμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λιωτμῳ, Omnes flexit, id est Omnium animos flexit.

C. Περιγάμπτω, pro περικάμπτω, quod Virgil. Circumflecto. quum dixit Circumflectere cursus.

C. Προγάμπτω, q.d. Subflecto, Subincuruo. Vide vt exponat Eustath. in hoc versu 274 Iliad. ω, — ὑπὸ γλωχῖνα σ' ἔγιαμψαν. vbi quidam præpositionem a verbo separãt.

¶ Γάμπω autem (quod & pro γάμπτω ponitur) vide post Κνάω.

Γνάθος, ου, ὁ, & Γναθμός, ου, ὁ, Mala, Maxilla. Præcedere autẽ existimo γναθμός, quo vtitur Homerus, si sequẽda sit formatio quam affert Etymol. Quam siquis non probat, is contra (cum Herodiano grammatico) γναθμὸς à γνάθος fieri dicat interiecto μ. Volũt autem fieri γνάθος a γνάπτω significan e idem quod γόμφος. vt deriuari γνάπτω a κάμπτω dictum est. & ita fiet γναθμὸς siue γνάθος a κάμπτω, sed non immediatè, vt ita loquar. Hom. Od.σ, — χαμαὶ δ' ἐκ πάντα ὀδόντα Γναθμῶν ἐξελάσαιμι. Et apud eundem Il.π, — γναθμὸν δεξιτερόν. Apud eundem proci Penelopes ridẽt γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, Od. υ. q.d. maxillis alienis. Quod prouerbiale dictũ mihi videtur optimè respondere phrasi Gall. qua dicitur *un ris emprunté*. id est, ad verbũ, Risus nõ noster, sed quem ab alio mutuati sumus. Vox autem Γνάθος reperitur & ipsa apud veter. script. vt apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, inferior & superior mala. Demetr. Phal. ὅπ Μιδόκης ὁ Βασιλεὺς Βοιῶν ἔφερεν ὅλον ὀν γνάθῳ. Apud Lucian. ταῖς γνάθοις ἀπαρέσθιειν. Et in vulg. lex. ὑπερξυρημένος τὴν γνάθον, Subrasus malã. Exponitur & Subrasus mentum. sed perperam. Ibidem, οὐπω ταῖς γνάθοις λᾶος, ad verbum, Malis læuis, id est Malas habens læues. Puto autem vocem Læuis locum hic habere, quùm ita dixerit Tibullus, Cui læuia fulgent ora. Possumus verò (vt opinor) γνάθοις interpretari etiam Genas in huiusmodi locis: quum & genis tribuatur barba. sed malas tamẽ magis propriè & vsitatè dicitur vestire barba quàm genas. In iisdem lex. Γνάθου τὸ λεπτὸν, non nominato autore, ex-

primitur Gena, Bucca, Mandibula. Ab Herodoto (vt tradit Camer.) γνάθος ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter, Interdum γνάθος pro ipsis dentibus: vt apud Aristoph. Vespis, ἀλλ' ἔπαγε πλὴν σιλὼ γνάθον, Impinge maxillam tuam, pro Impinge dentes tuos. Citatur & γναθμοῖς ex epig. pro morsibus vel lacerationib⁹. Γνάθοι, Buccæ: vt γνάθοις φυσᾶν, Buccas inflare, de quo loquendi genere vide paulo pòst in cõposito φυσιγνάθος. ‖Γνάθος de animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis. Apud Eurip. in Alcestide dicit Admetus de illis Diomedis Thracis equis, Οὐκ ἄμαρες χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Latini autem dicũt Ori equi fræna iniicere. Xenophon De arte eq. τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς δριστερᾶς χειρὸς εἰσπιθεὶς τῇ γνάθῳ τοῦ ἵππου ποιήσαι. Vide proximè sequens ἐπιρόγναθος de equo dictum.

C. Ἐπιρόγναθος, ή, ὁ καὶ ἡ, de equo dictum, Qui nõ similes habet γνάθους, id est malas (si de equo dici posset) Xenophõti (inquit Cam.) est equus ἐπιρόγναθος oris contumacis, is plerũque qui habet μὴ ὁμοίας ταῖς γνάθοις. Is ab eodem Xenoph. dicitur ἄδικον πλὴν γνάθον ἔχων, vt testatur Bud. in Comm. Idem alibi ἐπιρόγναθον ab illo dici scribit Qui in latus vnum duntaxat flectitur. Cui expositioni hũc ex illo subiungit locum, ἱππασαι δ' ἐπαιρεῖν τὴν πέδιν καὶ λοιμῶδιν. ἐπ' ἀμφοτέρας δὲ ταῖς γνάθοις ἐρρέφεσθαι ἐθίζει. Ab Etymol. ἐπιρόγναθος exponitur ὁ σκληρόστομος. i. ad verbũ, ex Ouidio Durior oris. Sed minimè placet quod ab eodẽ Etym. post σκληρόστομος subiũgitur, ὅτι ὁ ταῖς γνάθοις οὐ μὴ ἰδίαις χρώμενος. Hesych. autẽ post σκληρόστομος addit, ἀπιθὴς, ὅτι τὸν ἵππον. At Suidas p o hac signif. dicit tantùm ἐπιρόγναθος, ὅτι ἵππου, ἀπειθὴς: subiungens eam quam paulo pòst proferam. Xenoph. De arte eq. ἐπιρόγναθοι δὲ οὗς τε πολλὰ οἱ μὴ ὁμοίας ταῖς γνάθοις ἔχοντες γίγνονται. Idem ibidem, ἀρχὸν μὲν, μὴ ποτε ἀλγῇ τῆς γνάθου τὸν ἵππον. τῶν δὲ ἐπιρόγναθοις πολεῖ. ‖ Suidas ac Etymol. addũt & aliam expositionem quam falsissimam esse puto, vt videlicet dicatur etiam ἐπιρόγναθος qui vtraque maxilla in comedẽdo vtitur, ex quo indicetur Insatiabilis. ὁ ἄπληστος (inquiunt) καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Certè non video quomodo ἐπιρόγναθος idem sonare possit quod ἑκατέρωγναθος.

C. Πλησιγνάθος, ου, ὁ καὶ ἡ. Maxillas implens, seu buccas. vt φωνὴ πλησιγνάθου, ita magnus vt buccas implere possit.

C. Φυσιγνάθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Buccas inflans, præ superbia videlicet. pro quo dicitur in prosa absque compositione ταῖς γνάθοις φυσᾶν. vt apud Demosth. De falsa leg. ταῖς γνάθοις φυσᾶν, ταῖς ὀφρῦς ἐπηρκώς, ὑπὸ βάθρων πυθόμενος. Buccas inflans, vel buccas flatu distendens. Apud Horatium autem nõ præ superbia, sed præ ira Iuppiter ambas inflat buccas. Sic Gallicè dicimus, *Il bouffe*, hominis ira æstuãtis gestum exprimẽtes. Sunt tamen qui φυσίγναθος quoque ad iram referre voluerint, illi Horatiano loco accommodantes: quod mihi non placet. ‖ Apud Homerum φυσίγναθος nomen est ranæ, in opusculo quod inscribitur Batrachomyomachia.

Γναθοῦν, ῶ, Cædo in malas, seu maxillas. nã γναθοῦν Hesychius exponit εἰς γνάθους τυπτειν. Est autem γναθοῦν à γνάθος ita deductum, vt si à maxilla verbum Maxillare formaremus.

Γνάθων, ωνος, ὁ, Parasitus, vt inquit Hesych. Sic à bucca formarũt Latini bucconem, sed pro stolido, vt apud Plautum exponitur: vbi scribit, Bardi, blẽni, buccones. Ego γνάθωνα existimo dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις: vt quendam ex huiusmodi hominum numero loquentem inducit Antiphanes apud Athenæum lib.1, Μανάλιος ὁ βίος, ὦ δεῖ με ἀεὶ καιρὸν ποιεῖν εὐρεῖν, ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω. Eo autem lubentius hanc significationis vocabuli γνάθων rationem reddo, quòd videam respondere nomini ψωμοκόλαξ, quo itidem parasitus indicatur, vt vides apud Athen. lib. 6, vbi & verbum ψωμοκολακεύων. Sed & ipsum κόλαξ à κόλον significante τροφὴ deductum putatur. Quod autem ad illud loquendi genus attinet, μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω, memini me & alia eiusdem generis in comicis ab Athenæo citatis obseruare. Huc porro pertinet illud Euripidis in Autolico priore, apud eũdem Athenæũ lib. 16, Γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος.

Γνάθων proprium etiam nomen cuiusdam obsonatoris Siculi, vt in vulg. lex. ex Plut. annotatur. Γναθωνίδης, patronymicum, apud Suidam. Γνάθαινα mulier dicta a Γνάθων, vt à λείπων dicitur λείπαινα, & à τέκτων τέκταινα. Est autem meretricis nomen apud Athenæum.

ΚΑΝΘΟΌΣ, ου, ὁ, Oculi angul⁹, Hirquus. Aristoteles, οἷς αὐξῶσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθειας σημεῖον. Hinc nostrum *Canton*, pro quouis angulo.

Κανθὸς, Ferrum quo rotæ vinciũtur. Κανθὶ (inquit B.) Ea quæ orbile cingunt. Pers. sat.5, — quanuis temone sub vno Vertentem sese frustra sectabere canthum. Ego Fabii interpretationem posui, qui & Afrum seu Hispanum vocabulum esse tradit, ita scribẽs, Barbarismũ pluribus modis accipimus: vnum in gente, quale sit siquis Afrum vel Hispanum Latinæ orationi nomen inserat: vt ferrum quo rotæ vinciuntur, dici solet canthus. quanquam eo tanquam recepto vtitur Persius.

C. Ἐγκανθίδες & Ἐπικανθίδες, Canthorum radices. Pollux lib.2, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ βλεφάρων ἄκρα, κανθοί· ὧν αἱ ῥίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ὀπικανθίδες. Meminit & Gal. 4 κθ' τόπους. ‖Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Ἐγκανθὶς (inquit Gorr.) propriè quidem dicitur oculorum angulus: inde verò eius etiam morbo inditum nomen est, & significat tuberculum quod in angulo minore nascitur, carne naturaliter excrescẽte, & palpebras haud facilè diduci patitur. Id sicut aliquando &c. In vulg. lex. annotatur ex Ægineta, ἐγκανθίδα esse quũ maioris anguli seu cãthi caruncula excrescit iusto amplius, & ad nares protuberat. Id quod præcipuè patiuntur οἱ θαλασσουργοί.

ΚΆΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, Asinus. Κάνθων, ὄνος, Suid. Eust. Sic Anthol. epig.2, Νῦν Λιβυκοὶς κάνθωναι ὀχεύσιμος, εἴτ' ἀπὸ πεζὸν ὕδρου ἀπὸ βαφὴς αἶα κυρτωθῶσι, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. qui locus affertur à Suida, postquam dixit κανθήλιον esse ὄνον μέγαν. Malè autem & à schol. Aristoph. affertur in Vespis, exponendo καὶ θηλίοις à nominatiuo κανθήλια, de quo mox dicam. Dicitur & Κανθήλιος, non adiecto nomine ὄνος. vt apud Lucianum, οὐδὲ δεῖ πάνυ ἀποδυσόμενος πλὴν λευκοπλῶ, ὡς φανερὸς γλαύκιος κανθήλιος ὤν. Vide Cantherius in Lat. lex. ‖Sæpe etiã metaphoricè ponitur κανθήλιος pro bardo seu stolido. Κανθήλιος, inquit Suidas, βραδὺς νοῆσαι & ita accipitur in illo loco Luciani.

Κανθήλια, Clitellæ. Aristoph. Vespis, Μὰ τὸν Δί' οὐδὲν' ἀλλ' ἀποδόξῃ βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Vbi malè schol. κανθηλίοις, ὄνοις μεγάλοις, tãquam a κανθήλιος. Qui tamen error & in vulg. lex. seruatus fuit. in quibus tamen annotatur etiam, κανθήλια esse onera asinorum, apud Hesych. σαγματα τῶν ὄνων: & munimenta quæ equorum centunculis circumponuntur. Præterea κανθήλιον apud Strabonẽ videri significare cistam. Idẽ Hesychius vult κανθήλια dici quædam etiam ligna incurua in puppi. qui fortasse locus occasionem præbuit vulg. lexicorum consarcinatoribus κανθήλιος exponendi etiam Curuus.

ΚΆΝΘΑΡΟΣ Scarabeus. Dictus παρὰ τὸν κάνθωνα, quòd ex stercore κάνθωνος (id est asini) nascatur. At Suidas παρὰ τὸν κάνθω α & τὸν ὀρὸν deriuat, vt sit κανθαρος quasi κάνθορος. ita enim repono apud illum, παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ὀρὸν, τουτέστι τὸ σπέρμα· κάνθορός τις ὤν. Vide & alias deductiones apud eum Aristoph. sic orditur comœdiam inscriptam Pacem, Αἶρε, ἄρειμαζε ὡς τάχιστα κανθάρῳ. vbi scholiastes, κάθαρος δὲ εἶδος ζώου παρὰ τὰς ἅλφας τὸ μέγεθος.

C. Καυθαιδόλεθρος, Thraciæ locus scarabeis exitiosus. q. d. Scarabeorum pernicies.

C. Ἡλιοκάνθαρος, Solaris scarabeus Tertulliano, (vt scribitur in vulg. lex.) non is qui à Nigidio lucanus appellatur, sed is qui κοπριὼν ab Hippocrate vocatus est: q.d. fimarius. quòd è fimo ingẽtes pilas auersis pedibus volutet. Alexand. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς πταρτιζόντας. Vide Plin. lib.11, cap.18, & lib.30, cap.11.

Καυθαείζειν apud Atticos, Tremere, vt scribit Ammoni⁹.

Καυθαεὶς, pro κάνθαρος, Scarabeus qui frumenta erodit. Nicander in Alexiphar. καυθαείδες σιτηφάγου meminit: vbi schol. καυθαρίδας esse tradit τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφόρα ζῶα, τοὺς λεπτοῦς καὶ θαμεῖς. Theoph. De hist. plan. lib.8, cap. 9, ὅτι γίνεται μὴ ἡ καυθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς. Pro quibus Plinius habet, Est & cantharis dictus scarabeus paruus, frumẽta erodens. ‖ Hesychio καυθαεὶς est χρυσοειδὴς ἰχθύς, & ζωύφιον λυμαντικὸν σίτου καὶ ἀμπέλου καὶ κήπων.

Καυθαρίδες alia signif. sunt animalia parua, varia, luteis lineis quas in pennis transuersas habent, promissóque corpore: crassæ, ac blattarum more præpingues. Huiusmodi autem præstãtissimæ sunt ad medicinam. Hæc Gorræus. Vulg. lexica remittunt ad Hippocr. περὶ γυναικείης φύσιος, & librum 4 De diæta in morb. acutis: item ad Dioscoridem lib.6. & 2, cap.54: nec non ad Plinium lib.29, cap.4.

¶ Κάνθαρος, Cantharus, poculi genus, quo Liberum patrẽ vsum ferunt. Plin. lib.33, cap.11, C. Marius post victoriã Cimbricam cantharis potasse Liberi patris exemplo traditur. Ex Aristoph. citatur κάνθαρος Ναξιουργής.

Κάνθαρος, Piscis quidam littoralis, Scarabeus itidem dictus à Gaza apud Aristot. lib.8 anim. At Georg. Valla in Eth. eiusdem Aristot. trabronem vertit, vt habẽt vulg. lex. Κάνθαρος portus cuiusdam Atheniensis nomen, ὄνομα λιμένος Ἀθήνησι inquit Suid. In vulg lex. ex Aristophan. citatur κανθάρου λιμοῦ. Apud Hesych. legitur καρδίων. ‖ Κάνθαρος, Nota in Lingua Apidis bouis. vt in iisdem scribitur, ex Herodoti lib.3. Ab aliis nodus vocatur ex Plinio, lib.8, cap.46.

ΚΆΝΝΗ, vel Κάνα, Storea, ψάθος, vt exponit Eustathius. Apud Hesychium quòque legitur, κάνναι, ψάθοι. Aristoph. Vespis, Κὴ μή ποτ' σου παρὰ τὰς κάνναι οὐρήσω, μισῶ ὀπαρδῶ. vbi itidem ψάθις interpr. schol. id est storeas, seu tegetes, aut mattas. At Pollux κάνα, vno in loco habet cum vnico ν, in illo etiam Aristophanis versu. (scribit autem, κάναι τ' ἐκ κανάδων πλέγμα, ῥῖπις πνεῖ εἰσιν.) in altero autem κάννα. imò verò duobus diuersis locis hanc scripturã habet, vt in Καννηφόρος docebo. Certè vnico ν scriptum, conueniret melius cum Hebræa voce קנה Kaneh, calamum significante: à qua originem habere manifestum est.

Καννάθρον, Currus ex storea contextus, videlicet ἐκ τῆς κάννης. Eustathius tamen hinc quidem deriuari, sed partẽ quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. vide p.1344. Vide & Hesych. apud quem κάναθρα legitur vnico ν, quem tamen & ipse manifestè ἐκ τῆς κάννης deducat. Pro hac autem deductione facit (ni fallor) hic locus Ouidii, Fast. lib.6, — plaustróque morantes Sustulit: in plaustro scirpea matta fuit. In vulg. lex. exponitur currus viminibus connexus, perperam posito κάναθρα pro κάταθρον, quum subiungatur ex Xenophonte (quem & Eustath. ibi citat) ὅτι πολιτικοῦ καναθρου κατήει εἰς Ἀμύκλας. Apud Hesych. tamen legitur, Καύαθρα ἀσφαθιὴ ἁμαξα πλέγματα ἔχουσα. In iisdem affertur ex Plut. in Agesilao, κάναθρα ἢ εἰδῶλα καὶ λοῦσι ξύλινα χρυπῶν καὶ τραγελάφων ἐν οἷς κομίζουσι τοῖς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Quæ verba confer cum iis quæ ab Hesychio super hac re scribuntur.

C. Καννηφόρος, ὁ, ὁ, Qui storeas seu tegetes conficit. Pollux lib.10, cap.47, postquã dixit κάννα esse πλεγμάτιον τι (dixerat autem & cap. 38 eiusdem libri, πλακάλα δὲ ὅσι ψάθος ἐν τοῖς ἀκανθίοις, ἰῶ καὶ κάνναι καὶ λοῦσι) addit paucis interiectis, τὸν μὲν πλεκτὰς πλέκοντα, καννηφόρον ὑπόνομα κέκληκεν. Animaduerte autem scribi κάννα cum νν his duobus in locis, quum alibi vnico scriptum sit, vt suprà admonui.

ΚΆΝΗΣ, ητος, ὁ, Idem quod κάννη, sequẽdo Suidam. nam ei κάνης, ητος, est ψάθος. Sed apud schol. Aristoph. vnde sumpsit, legitur κάννης.

Καύνης, ιπος, ὁ, Canistrum, vel Calathus, vt quidam interpr. in hoc Plut. loco, in Solone, μηδὲ κάνηπα πηχυαίου μείζονα. HINC & Καυήπιον diminut. idem quod καυίσκιον, (id est paruum canistrum) inquit Pollux: qui tamen κάνηπα aliter accipit, videlicet pro λίκνον.

Καύεον, & Καυοῶ, idem quod κάνης, Canistrum, Cista. Est autem frequens apud Homerum hæc vox κάνεον, exponitúrque non solùm Canistrum, sed & Lanx. Od. ρ, Ἄρτον τ' οὖλον ἐλὼν ἠΰκαλλέος ἐκ καυέοιο, Καὶ κρέα. Odyss. γ, — ἑτέρῃ δ' ἐχέγουλας Ἐν καυέῳ. Ath. 1, παυτὶ γροῦ ἠΰδαπίζεται κάνεον καὶ τραπέζα. Apud eundē lib. 4, κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά. Eustath. p. 1402 vasa quædam lignea suo etiam tempore κάνεα & τραπεζώματα vocata scribit. ‖ Dixit & Καύειον Homerus, Od. κ. ‖ Καυοῶ autem contractum vsurpant frequentius prosæ scriptores. Thucyd. lib. 6, p. 215, ἐπαγγέλλαντες ἥκειν καυοῦν οἴσουσ' ἐν πυμπῇ πυρί. Et in plurali καυᾶ, καυῶν, καυοῖς. Athen. 4, ὅτι χαλκῶν καυῶν. Idem in 1, παρεπίθεντο δὲ οἱ ὑδρίαι τοῖς καυοῖς. ‖ Citatur & Καυέων datiuus ex Dionys. Alex. quod fuerit tanquam à καύνος. ‖ Ex Hippocrate quoque γυναικ. lib. 2. citatur Καύειον, sed pro ollæ operculo.

C. Καυηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Canistrum gerens. q.d. Canistrifer. Erant autem Καυηφόροι puellæ nubiles (& quidem genere nobili natæ) quæ hoc ipso Dianæ fidem faciebant se virginitatis pertæsas esse, & exautorari cupere. Vide Paus. Suid. & schol. Theocriti. HINC Καυηφορεῖν, Canistrum ferre. καυηφόρον esse. Plut. in Amat. narrat. ἔμελλε γὰρ τῷ Διὶ τῷ βασιλεῖ καυηφορεῖν.

Καυίσκιον, ου, τὸ diminut. à κάνεον, Paruum canistrum. τὰ δὲ καυίσκια ὦ ἄπαντα χρυσᾶ, apud Ath. Pollux, τὸ δὲ νῦν καυισκιον, καυήπιον ἐκάλουν.

¶ Καύασρον & Καύυσρον, apud Pollucem, idem quod κάνης, siue καυοῦν, Canistrum. quod Latini hinc parua cum mutatione deduxerunt. Hesychius καύασρον esse ait nō solùm καυοῦν, sed etiam τρυβλίον & ὄσρακον: atque adeo καυοῦν postremo loco ponit. Vide & in proximè sequētibus verbis.

Καυάξαι & Ἐκκαυάξαι, inquit Pollux, pro ἐκκαυσαι (id est euacuare seu exinanire) vel ἐκπιεῖν (id est ebibere) dicta sunt ἀπὸ τοῦ καυάσρου. Eius enim verba sunt, τὰ ὑδρία καυάσρα, φελλώδεις πρὸς πνακίσκοις (?) δίκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκαυάσαι ἢ ἐκπιεῖν, καυάξαι λέγεται καὶ ἐκκαυάξαι. (Sic Gall pinter à vase dicto pinte.) At Eust. videtur contrà καύασρον deducere ab εἰς καυάσιν, p. 1402, quod exponit Infūdere vinū.

KAΝΝΑΒΙΣ. & Καύναβος quoque in vulg. lex. Athen. lib. 5, κάνναβιν ἢ καυβὸν ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. Reperitur autem & apud Herodotum κάνναβις, lib. 4, vbi scribit apud Scythas eam nasci lino simillimam, præter quàm crassitudine ac magnitudine. ex qua eos vestes cōficere. HINC Καυναβῖνος, Cannabeus, Ex cannabe factus. Vel, Cannabem referens. In vulg. autem lex. ex epigr. affertur καυναβῖνης κράμβης. HINC & Καυναβιοῦσθαι, quod vide apud Hesychium.

Καύαβις apud Pollucem scriptum est vnico ν, καὶ ἡ κάναβις (inquit) ὅμοιόν ὅτι λίνῳ. sic autem apud eum κάναβις etiam scribi vnico ν, antè admonui. Cæterùm ab illo nomine deduci κάναβις, alicui verisimile sit quod vtrunque ad πλέγματα sit accommodatum.

¶ Καύαβος, lignum tenue cui fictores cerā vel gypsum vel linum circumlinunt: vnde & κάναβοι per metaphoram vocantur homines graciles & macilenti, Poll. & Hesychius. HINC Καυάβιος, quod adiectiuū esse videtur (nisi fortè καυάβινος potius scribendum est) vt καυάβιος κηρὸς apud Hesychium, ᾧ (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν. vbi quāuis eius exēplaria κηρὸς habeāt pro eo quod apud Pollucem est πηλὸς, minimè tamen deprauata esse putandum est, vt in vulg. lex. scribitur. Inuenitur autem & in Anthol. epig. lib. 2, καυάβινον, in hoc versu, Ἁπλώτας κοῦφος γῆς σῶμα τὸ καυάβινον. vbi alii καυνάβινον cum νν, à cannabe deducentes. Sed quum de gracili & macilento seu strigoso homine loquatur, aptè refertur ad illam significationem metaphoricam τοῦ κάναβοι, quem ex Polluce modò protuli.

Καύαβοι, Fontes riuo multiplici sparsi, Gaza in vulg. lex, Aristot. De gener. animal. lib. 2, ἐκ δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διῆκτο ἀδιαφόρως, καθάπερ οἱ τοῖς καυάβοις χρώμενοι ἐν τοῖς τοίχοις. Idē De hist. anim. lib. 3, αἱ μὲν γὰρ φλέβες ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις καυάβοις τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντός, οὕτως ὥστ' ἐν τοῖς στόμασι λεπτοσμήνοις πᾶσι τὸν ὅγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων. Quos locos protuli integros vt videat lector an aptiorem interpretationem excogitare possit. Budæus dicit venas riuorum modo diductas: quod vox καυάβοι per se significare non potest.

KANΩN, ὀνος, ὁ, Regula, Norma. (Est propriè, vt tradit scholiastes Aristoph. quod est supra trutinam, & æquilibrium seu æquamentum facit: Examen, inquit Bud. Meminit & Pollux huius significationis. Illud autē annotat Aristoph. schol. in hūc eius versum in Ran. καὶ κανόνας ἐξωστισι καὶ πηχεῖς ἐπῶν.) Æschin. ὥσπερ ἐν τῇ πυκτικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα προσφέρομεν. Nicarch. Epigr. lib. 2, — γέγονεν ἡ ὀρθοτέρα κανόνος. Sic autem & Lucianus κανόνα ὀρθὸν dixit, in lib. De hist. scribenda, τὸν κανόνα τῶν προσαγορευτῶν, ὡσπέρ γε δίκῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶ). Passim autem & alibi metaphoricè vsurpatur. Antipho in oratione aduersus Leocratem, ὅσα γὰρ ἀδικήματα νόμος τῆς διώξεως, ῥᾴδιον τούτου τῷ κανόνι χρωμένοις, καλεῖν τοῖς πρᾶγμα ὠνομασμένοις, id est, Ad hanc normam iudicū dirigentes. Et cum aliis nominibus sæpe copulatur: vt quum dicitur κανὼν καὶ σταθμὸς à Luciano: item κανὼν καὶ γνώμων ab eodem, in Hermot. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ πόλιν ἀρετῶν βίου. Quæ copulauit & Synesius, sicut & κανὼν καὶ κριτήριον, quæ itidem à Plutarcho coniunguntur. ‖ Apud Ciceronem κανὼν exponitur à quibusdam διορθωτής, id est emendator. vbi scribit Tyroni, Tu qui κανὼν esse soles scriptorū meorū. At ego posse quidē ex consequenti vocem κανὼν ita intelligi fateor: sed malim, retinendo significationem vocis Græcæ, exponere, Tu ad cuius iudicium, tāquam ad certissimam regulam, scripta mea soleo exigere. Sic κανόνα picturæ narrat Plinius vocatam quandam Polycleti tabellam, quam pictores sibi veluti pro artis suæ norma proponerēt. Ita enim lib. 34, cap. 8. Fecit & quem κανόνα artifices vocant, lineamēta artis ex eo petentes velut à lege quadam. Sic denique κανόνες artium, regulæ ex quarum obseruatione artes ipsæ constituræ discuntur. vt κανόνες grammatices, Præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi ordinanda sit. De deriuatione autem huius vocis κανὼν mox dicam.

Καυὼν, Calamus circa quem textores fila inuoluunt, vt scribit autor breuium scholiorum in Homerum, in hunc eius locum, Iliad. ψ, — ὡς ὅτε τις τεχνήεις ἐυζώνοιο Σπήθεος ὅτε καυὼν, ὃν τ' ἀμάλα χθὲ πεπύκασκε Πηλοῖον ἐξελκεύσας περὶ μίτον, αἴ τε θοὴ περὶ Σπήθεος. In quem locum vide quæ ab Eustathio annotentur, pag. 1328. Is certè fatetur se ex eo quod traditū sit καυόνα esse κάλαμον μίτων, non posse certò iudicare quod sit illud instrumentum Fortasse illud est quod hodie *canette* vocant textores. Cæterùm hæc expositio vocis καυὼν (pro calamo talē vel talem vsum præbēte) credibilem nobis reddere potest illius deriuationem à nomine κάνα (nam & vnico ν scriptum inueniri docui) præsertim si nō solùm quid hoc significet, sed & quid declaret vox Hebraica קנה Kanch (vnde κάνα deriuatum esse docui) consideremus. Ob hanc certè causam καυὼν eo literarum genere non scripsi quibus cætera primitiua soleo. Fateor tamen & Etymologicum suam deductionem afferre, sed quæ (nisi fallor) ridiculè subtilis ac planè futilis nugatoriaque habenda est: sicut & bona pars earum quæ ab illo referuntur. Scribit enim, Καυὼν παρὰ τὸ καίνω τὸ κόπτω, ὁ πάντων λέξεων κόπτων ζητήματα. Quomodo autem hoc fabrili κανόνι conuenire potest, a cuius significatione cæteras omnes sumptas esse fatendum est? Sed ad reliquas huius vocis significationes venio. ‖ Καυόνες, Virgulæ quibus clypeos tenebant, vt in vulgatis lexicis exponuntur hæc schol. Homeri verba, ῥάβδοις αἷς ἐκράτουν παῖς ἀασίδας, in hūc illius versum; Il. θ, Λασίδα Νεσορέλω, τῆς νῦν κλέος ἐσσομένοισι, Πᾶσαν χρυσείῳ ἔθραυε, καυόνας τε καὶ αὐτόν. vbi & ipse Eustathius tradit ex veterum sententia, esse ῥάβδους ἀναφορέας τῆς ἀασίδος. quippe quum nondum inuenta essent ὄχανα, id est οἱ δι' ἱμάντων πόρπακες. Hesychius scribit, αἱ δ' ἀασίδες ῥάβδοι ἀφ' ὧν ὁ πελαμὼν ἐξ-

ῆπτο. Καυόνας (▮▮▮▮▮▮▮▮) puto vocatos lora scuti, quòd ita essent collocati vt ipsum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites grauaret. ‖ Καυὼν (inquit Bud.) Palus, Lignū erectum. Chrysostomus in epistolā ad Ephesios, pag. 173, καυόνας vocat clathros cauearum in quibus feræ inclusæ sunt. ‖ Καυὼν τῆς κλίνης pro columna lecti, in vulg. lex. ex lib. Iudith citatur. ‖ In iisdem affertur ex Epigr. καυόνες αὐλῶν pro Regulæ organorum, id est tabellæ quæ digitis percutiuntur.

Καυὼν, Mensura saltus, μέτρον τοῦ πτήματος, Poll. Sic autem Paulus 2 ad Cor. cap. 10, v. 15, καυόνα vocauit (▮▮▮▮▮▮▮▮

explicari dicit μακροὶ & ὑμεγέθεις: quū potius significentur hoc nomine οἱ ὄρθιοι καὶ λεπτοί. Gorræus quoque [illegible] mētionēm facit, nō [illegible], cui tamē non affentior: præfertim quū huic lectioni non illi affentiantur veteres etiam codices, & in ipsis vulg. editionibus ponatur in ordine syllabæ καν non syllabæ κακ, videlicet post καυ. Adde quod ὀρθότης optimè conuenit κανόνι, vt in præcedentibus docui: & nominatim ex illo Nicarchi loco, γέγονεν δ' ὀρθότερος κανόνος, de quopiam cui mira quadam chirurgia gibbus erat ademptus.

Κανονίς, ίδος, ἡ, Instrumentum quo vtuntur qui eleganter B scribunt. ἑρχαλέον καλαμοῖο φικόν, inquit Suidas. Existimo autem esse instrumentum quo diriguntur versus.

Κανονίζω, Ad regulam dirigo, Ad normam examino. Item Artis præceptis adstringo. Bud. exponit etiam Concinnō & Modulor. Aristot. Ethic. cap. 7. κανονίζουσι δὲ καὶ πᾶς θεσεῖς. Dionys. Long. κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει. ‖ Grammatici quidam vocem aliquam κανονίζεσθαι dixerunt pro Formari.

Κανονίζομαι, vnde κεκανονίσαι, Cōstitutum est & à iure positum, in Pand. vt inquit Bud. subiungēs & ex Theodorito Eccles. hist. lib. 1, εἰ δέ τι ἄλλο ἐκανονίσθη καὶ ἐδογματίσθη αὐτῆς παρὰ αἱρέσεις. In vulg. lex. citatur ex 16 canone concilii Chalcedonēsis, κεκανονισμένα σύνοδοι. constituta concilia, & per canones instituta. Sed malim Concilia canonū auctoritate approbata. Hanc autē signif. verbi κανονίζεσθαι manare puto a nomine κανών, vel potius plurali num. κανόνες, pro illa significatione quam habere dixi in quibusdam Ecclesiasticis scriptis.

C. Ἀκανόνιστος, ή, ὸν καὶ ὴ, vt ἀκατόνιστα βιβλία. Libri non recepti in numerum eorum quos vno corpore comprehensos κατόια vocant. Vide suprà κανονικὰ βιβλία.

ΚΑΠΡΟΣ,

Aper. Dicitur etiam ὗς ἄγριος, & à poetis σύαγρος. Ab Homero sæpe & κάπρος appellatur, vt paulo post doceb o. Est tamen κάπρος quoque illi, sicut poetis eo posterioribus, vsitatum, vt Iliadis ρ, — κύνεσσιν ἐείκοτες οἵτ' ὀβὶ κάπρῳ Βλαυδῷ αἴξωσι θεὸ κούρων θηρητῆρον. Hesiod. in Aspide, Οἷός θ' ὃν Βροτοῖς ὄρεος χαλεπὸς θεϊδέ δὴ Κάπρος χαυλιόδων. Xenoph. Pæd. 2, ὅπῃ σταθῇ ὁ κάπρος ἐδόκει πάσχειν. Alicubi autem Homerus σῦς cum κάπρος coniungit, & quidem illud huic præfigens, vt Il ρ, Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος. Sic Il. ε, Ἠ' συσὶ κάπροισιν. Vbi animaduertendum est poni genus, deinde speciem. at quum dicitur βοῦς ὁ βοῦς, species ante genus ponitur. ‖ Κάπρος pro domestico quoque porco apud Hesiodū, vt in vulg. lex. ann. Ego autē inuenio κάπρον nō pro quouis domestico porco, sed pro eo qui castratus non sit, atque adeo pro eo quem verrem Latini vocant. Aristophanes grammaticus apud Eustathium, ἢ σὺν ὧν (inquit) οἱ ὀλιγότελεοι καὶ ἐνόρχαι κάπρος· οἱ δὲ πίονες αὐτῆς, σίαλοι, &c. Hom. Od. λ, Ἀριστοφάνης τοῦ τε, συῶν τ' ὀβελοὶ τε καὶ κάπρον.

Κάπρος, nomen piscis qui apud Argiuos celebris erat: vnde ille cuiusdam comici versus, Ἐξ Ἀτθίδος γαυκίπνου, ἐξ Ἄργους κάπρος, Eustath. 853. Hunc videtur Hes. putauisse φάγρον alio nomine appellari. In vulg. lex. annot. ex Aristotele, κάπρον esse piscē in Acheloo fluuio vocalē. Citatur & Athen. lib. 7. ‖ Κάπρος est etiā morbus quo laborant apes, vt scribit Hesyc. ‖ Κάπρος, Membrum genitale viri. Suid.

C. Καπροφάγος, ή, ὸν καὶ ὴ, Apriuorus. Cognomentum Dianæ apud Samios, teste Hesych.

Κάπραινα, ης, ἡ, Libidinosa. Nam ab Hesychio exponitur καταφερής, quod significat interdum καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Cōfirmat autem meam expositionem quod ab Ælio Dionysio scriptum legimus, κάπραινα γυνή, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις.

Κάπραι eidem Hesychio sunt ἀκολασίαι, id est libidinosa facta vel dicta.

Καπρόω, πρῶσ, Subo. Nam vt illud à Græcis, ita hoc à Latinis de sue dicitur quæ prurit libidine. id est ἔχει πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, vt loquentem Aristotelem mox in Καπριᾶν audiemus. Καπρᾶν propriè (vt scripsit Ælius Dionysius, τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν: sicut βοᾶν, τὸ βοῦν ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. ‖ Transfertur καπρᾶν ad mulieres. Aristoph. Pluto, Γραὸς καπρώσης τὰ φίδια καπηδίειν. ‖ In

A vulg. lex. habetur etiam Καπρωῶ à Καπρόω.

Καπροῦμαι, Idem, teste Eustathio, qui à καπρᾶν vult deduci καπροῦσθαι, cæterorum mentionem non faciens, videlicet τὸ καπριᾶν & τὸ καπρίζειν, quæ hic sequuntur.

Καπρίζω, apud Aristotelem, id significare testatur Bud.

Καπριάω, eadē sign. apud eundē Aristot. Histor. anim. lib. 7, καὶ αἱ ὕες ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, ὃ καλεῖται καπριᾶν. Nisi fortè legendum est ibi καπρᾶν. Sic autem ταυριᾶν de tauris dici putant, eadem significatione qua ταυρᾶν paulo antè à me positum. At de equis dici volunt ἱππιᾶν, Lat. Equire: de canibus συζᾶν, Lat. Catullire.

Κάπριος, ή, ὸν, Aper. pro κάπρος, apud Homerum aliquoties. Est autem κάπριος præcedentis κάπρος πρόσθετον, vt αἰτωλὸς est ὁ αἰτώλιος, & μείλιχος est τὸ μειλίχιος, &c. Ab Homero interdum ponitur solum, sicut & κάπρος: in erdum adiuncto nomine σῦς, quemadmodum & cum κάπρος, vt paulo antè docui. Iliad. λ, Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροῖ τε αἰζηοὶ Σβέσσιν. Idē Il. ρ, Ἐξ ὗσιν ὀβελὸ πρόσθεν κάπριος αὐτὸς ἔκηλος. ἀλλὰ τὸ Καπείῳ. Sic σὺ κάπριον ab eo dici docui paulo antè.

C Κάπριος pro rostro nauis accipere mihi videtur Herodotus, (inquit Budæus) vbi scribit, κατὰ τὴν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρῴρας ἠκρωτηρίασαν.

Κάπρια, Saltatio quædam in armis fieri solita. Hes.

Καπρεαὶ, Carnes in genitali cameli prominentes. Vide Suidam.

Καπρείπους, ους, ὁ, Piscis nomen, qui & Mys appellatur. Athen. lib. 8, καπρείπους καλεῖται ὑπὸ τῶν μῦς βραμύδης δ' ὅτι καὶ σκληρός. A Plinio quoque Mys vocatur.

D ΚΑΠΤΩ Comedo, vel Auidè Comedo, & velut me ingurgitādo. Nam Eustathius duobus in locis κάπτω exponit simpliciter ἐσθίω, in vno χαν δὲν ἐσθίω. A Suida quoq; & Hesych. & Etymol. κάπτω exponitur simpliciter ἐσθίω. Est autē χανδὸν ἐσθίω propriè Ore hiante comedo: sed quia ita solent qui auidè comedunt, exponitur etiam Auidè comedo. B. καψαι esse scribit Mordicus petere, Ore hianti rapere. ‖ Interdum etiam Mordeo. vnde quod Aristot. dicit apud Athenæū, ποφυρῶν ὁ ὀστῶν κάπτων πίνει (pro quo καπὼν in nonnullis exempl. κάπων) vertit Plin. lib. 10, cap. 46, Porphyrio solus morsu bibit.

E Κάπις, Voratio. Item Morsus, vt à Gaza expo[illegible]

K[illegible] Κομμαπῆς, edulia quædam Laconica, apud Athenæum & Hesych. de quibus vide in Ψαστα.

C. A Νάκαπτω, Deuoro. Budæus ex Herodoto, αἱ δὲ ἐσθίουσι αὐτὰ ἀνάκαπτοντες. Vetur & Aristoteles. HINC Ἀνάκαπις, Deuoratio, apud eundem, De gener. anim. l. 2, c. 5, pro quo male in quibusdam cod. ἀνάκαμψις. In vulg. lexicis Ἀναπαῦσαι exponitur ἀναφαγεῖν & ἀνασρέψαι. quarum expos. prior mendosa est, posterior falsa. nam pro ἀναφαγεῖν legendum est καταφαγεῖν: at ἀνασρέψαι non est expositio τοῦ ἀνάκαψαι, sed τοῦ ἀνακάμψαι.

C. ΕΓκάπτω, ΕΤ comp. 2, Ἐμπεγκάπτω apud Aristophanem illud idem significant, videlicet Voro. Aristoph. in Pace, ὁλίγον ἀνέκαψε πρωινὸν τὴν πόδεν. Eustath. tamen p. 1481 affert ἀνέκαψε ex Aristoph. non ἀνέκαψε. Idē comicus Equit. ἔχει νῦν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί. pro καπάφαγε. ‖ Alexis apud Athenæū lib. 10, — ὁ δ' ἐξκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὸν γάθον. quod Gall. diceretur *Le fourrant dedans*. quod verbum vsurpamus & de cibo quē ori auidè indimus & quasi ingurgitantium se more. Sed γάθον alicui fortasse non immeritò suspectum fuerit.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, Buccella, Bolus, Frustulum. ψωμός. Eupolis apud Suidam & Eustath. Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. Suidas exponit τὸ ἐλάχιστον, & addit, τοῦ τὸ ἐγκάπτω, videlicet τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ὁλόκληρον.

C. ΥΠΟκάπτω, Præuoro, Præripio & Deglutio, Bud. ex Aristot. Vide C. p. 613.

K A Π H, ης, ἡ, Præsepe, Præsepium, φάτνη. Hom. Odyss. η, v. 40, de equis loquens, Καὶ τοὶ μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππεσι κάπησι. vbi Eustathius τοῦ τὸ κάπτω deducens, quod significat χανδὸν ἐσθίω (quū alibi tradat posse & à κάπος deriuari significante πόθμα, vt sit κάπη quasi ἡ καταπιεῖν ὑπὸ τῶν ἵππων φάτνη: & alicubi etiam à κάπτω siue κάπω deriuet, eandem rationem appellationis reddēs) additum

additum esse ait ἱππείῃσι vt distinguerentur ἀπὸ τῶν βοείων. A Vnde discimus κάπην esse etiam boum. Mihi autem magis prior placet deriuatio.

C. Παυσικάπη, ης, ἡ, q.d. Cessare faciens esum seu vorationem. Instrumentum erat (vt tradit Ælius Dionysius) rotæ simile, per quod iumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum & de instrumento quo impediebātur homines ne manus ori admouere possent. Ex quibus Dionysii verbis colligit Eustathius παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τὴν κάπην, ἢ τὸ κάπειν, ὅ ἐστι τὸ ἐσθίειν. Ego verbali vsus sum in declarando huius nominis B etymo, propter præcedentia hæc verba Cessare faciens. Suid. quoque tam de iumentis quàm de hominibus dictum tradit, iisdem verbis vtens. At Hesychius hominibus duntaxat tribuit: Pollux autem hominibus tantummodo, & quidem restringens hanc appellationem ad οἰκέτας τοὺς ἔνδον ἐργαζομένους, quibus circumponi ait solitum illud instrumentum ὑπὲρ τοῦ μὴ κάπειν τοῦ ἀλφίτου. ‖ At verò idem Pollux lib. 10, cap. 25, παυσικάπη habet, in Aldina etiam editione. vbi tamen non dubito quin reponendum sit παυσικάπη. Addit autem, vocatam & καρ C δοπῆον: afferens tamen locum in quo καρδόπῳ legitur ex Aristoph. Heroibus, Ἢ καρδόπου πρὸς παγὴν τὴν αὐχένα. sed mēdosē meo iudicio pro καρδοπίῳ. Hic enim si reponas καρδοπίῳ, & conueniet cum eo quod dixit καρδοπῆον, & stabit versus, qui alioqui claudicat. Suspicor autem καρδοπῆον iocosē appellatum fuisse illud instrumentum, quod quum edere prohiberet, faceret vt panis in arca seruaretur. Hesychius verò habet Καρδόπον, τῆς καρδόπου τὴν πῶμα.

C. Ὁμόκαπος, ή, ὸν καὶ ὴ, Idem præsepe habens Aristot. Pol. 1, D non procul ab initio, ἡ μὲν οὖν εἰς πόσιν ἡμέραν συνεστηκυῖα κοινωνία κατὰ φύσιν, οἶκός ἐστι, οὓς Χαρώνδας μὲν καλεῖ ὁμοσπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρὴς ὁμοκάπους. Affertur tamen & alia lectio, videlicet ὁμοκάπνους: vt dicti sint ὁμόκαποι tāquam Ad eundem fumum degentes, & ex consequenti, Eodem foco vtentes. Sed non dubito quin ὁμοκάπους vera sit lectio: vt videlicet dicantur ὁμόκαποι qui eodem vtuntur præsepi. i. eadem mensa (pro ὁμοτράπεζοι) eadem catachresi qua dixit Horatius, — non qui certum præsepe teneret.

¶ Κάπηλος, ου, ὁ, Caupo, Institor. A quibusdam Propola exponitur. Αὐπῶλαι (inquit Bud. nescio vnde sumens) Qui suos redditus in patria vendunt: (nam ita ille redditus per dd scribendum censuit) κάπηλος autem ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. Plato De repub. lib. 2, scribit κάπηλοι dici eos qui in foro ad vēdendum & emendum operam suam locent, (ita enim interpretor hæc illius verba, πεῖ πρὸς ὠνοῦ τε καὶ πρᾶσιν ὁμολογοῦντας) sed referēdo ad ciuitatē. (q.d. eos quorum opera ciuitas hac in re vtitur. vel, Quos huic ministerio adhibet) at ἐμπόροις, eos qui vrbes peruagētur. Xenoph. F Pæd. 4, πωλεῖν δὲ τοὺς κάπηλοι καὶ ἐμπόρους ὅπῃ ἕκαστος πράσιμον. Suidas & Etymol. volunt κάπηλον generaliter dici qui aliquid vendant. Quibus non subscribo, quum talis expositio ἀπὸ τοῦ κάπτειν eos nō distinguat. Contrà optimè omnū Hesych. (meo iudicio) voce μεταπρᾶτης exponit quā mihi non videor interpretari cō modius posse quam nostrate vocabulo *vendeur*. Rectè idem Hesych. subiungit, ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπρήσκων, ad etymologiam respiciens. Ridiculè contrà Etymol. postquam dixit κάπηλον esse μεταβολεῖ & οἰνοπώλῃ, addit dici πρὸς τὸ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. Quibus verbis assuta sunt alia tanquam hanc deductionem reprehendentia, quæ & apud Suidam habentur. Sed hic rursum (aut quicunque est illorum autor) κάπηλον esse negat eum etiā qui vinum vendit. πόθεν δὲ (inquit) οὐ τῷ καπήλῳ οἶνος ἐγγίνεται; ὁ γὰρ ἕτερόν ἐστιν οἰνοπώλης, ὁ δὲ ἕτερον κάπηλος. Sed quanuis hoc subiungat, postquam negauit πηλὸν esse οἶνον, paulo tamen antè dixerat κάπηλος esse vocatam πρὸς τὸ κεκίνηκεν τὸν πηλόν. πηλὸν autem esse οἶνον: H vnde & ἄμπελον nomen accepisse. Tanta est horū lexicographorum inconstantia. Ego verò quanuis hanc etymologiam improbem (vti dixi) non tamen probo quod negat κάπηλον esse etiam οἰνοπώλῃ. Nam vt omittam hæc quæ à Polluce scribuntur, κάπηλοι δ' οὐμόνον οἱ μεταβολεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννυόντες. ὅθεν καὶ Σαραβαῖα ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπαινῶν αὐτὸν ἐπ' οἰνουργίᾳ: & quod καπηλεύειν dicit ἴδιον esse τοῦ οἴνου πωλοσκόπου: vt, inquam, hæc omittam, apud classicos certè autores non pauca extant huius significationis exempla. Sed omnium aptissima sunt apud Lucianum, quibus contentus ero: in Hermot. quidam rogat, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐωρίω αὐτός; cui quum alter respōdisset, Et sæpe quidem: subiungit ille, ἆρ' οὖν τοσοῦτοι ἄπαντες ἐν κύκλῳ τοῖς ἐν τῇ πόλει καπήλοις, ἀποχεύοιμος, καὶ τοσαῦτα λόγια καὶ ἀντιξεπαίζων τοῖς οἴνοις; Et paulo pòst adduntur quæ ad illud Pollucis κεραννυόντες pertinent, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀπὸ δίδοντα τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεραστὰ μὲν οἱ πολλοὶ καὶ δολώπαντες καὶ κακομεθοῦντες. Ex cuius loci cum illo Pollucis collatione κεραννυόντες οἶνον accipio pro eo quod Gallicè dicitur *brouiller le uin*. adeo vt κάπηλοι vocari etiam possint *brouillons de uin*. Vide Suidam in Καπηλικῶς. Huc autem pertinet illud Martialis: Non potes vt cupias, vendere caupo merum. Denique καπήλων nomine vini quoque venditores comprehendi, aduersus Etymologistēn & Suidam, idoneis argumentis probasse mihi videor. ‖ Κάπηλον metaphoricè pro adulterato fraude quadam cauponaria (vt de illis δολώσαντες modo dixit Luc.) ex Æschylo affertur vbi dicit κάπηλα τεχνήματα.

Καπηλίς, ίδος, ἡ, Caupona, accipiendo pro ea quæ cauponariam exercet. Vtitur Aristoph.

C. Καπηλόδυτης, vide post Καπηλεῖον.

C. Βιβλιοκάπηλος, Librorum propola. Luc.

C. Ἱματοκάπηλος, Vestimentorum propola. A quibusdam Vestiarius ex Vlpiano redditur. Luc. pag. 103, καὶ τὸ λιφθὲν, ἤδη πρεσωφείλεπ ἱματοκαπήλῳ. Gall. *Frippier*.

C. Παλιγκάπηλος, Qui à caupone emit, deinde vendit. Ita malo: quia sequendo vulgatas expositiones, nihil differet παλιγκάπηλος a κάπηλος. Est enim κάπηλος qui a mercatore emit quod postea vendat. Demosthenes in Aristog. εἰ δὲ κάπηλός ἐστι πωπρὸς, καὶ παλιγκάπηλος. Vide & Παλιγκαπηλεύω post Καπηλεύω.

C. Σιτοκάπηλος, Frumenti propola, qui vulgò reuenditor.

E C. Χριστοκάπηλος, apud Greg. Naz. Qui Christum cauponatur: quasi ὁ καπηλεύων τὸν Χριστόν. id est Qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.

Καπηλικός, κή, κόν, Cauponarius, Ad cauponem pertinens. vt καπηλικὰ μέτρα Epigr. lib. 2. Et ὀνόματα ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ pro vilibus & triuialibus. vt Gallicè *Mots de tauerne*. Καπηλικὴ apud Aristotelem (subaudi τέχνη) Cauponaria ars, altera species χρηματιστικῆς. ‖ Καπηλικὸν pro eo cui cauponaria quædam impostura subest. Item de homine: vt καπηλικὸς πνεῦμα ἀθρόον apud Gregorium, Qui fraudulenta est mente, cauponum more, quos & Horatius duobus huc pertinentibus titulis insignit, perfidos & malignos appellans. ET Καπηλικῶς, Cauponariè, seu Cauponariorié. Apud Aristophanem Pluto, καπηλικῶς ἔχειν exponitur Cauponū seu institorum more quæstum facere: sed ego malim Cauponaria seu institoria fraudulentia vti: Vel potius, Fraudulentis institorum artibus instructam esse. Dicitur enim de vetula ceruſſata. Pro eodem dicitur καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπῳ.

G Καπηλεύω, Cauponor, Cauponariam exerceo. Propriè (vt paulo antè ex Polluce docui) de vini venditoribus. ‖ Sed καπηλεύω, sæpe metaphoricè ponitur, vt ab Ennio Cauponari, quum dixit Non cauponantes bellum, eodem modo quo dixerat quidam Græcus tragicus (Æschylus, ni fallor) καπηλεύειν μαχῶν. At Herodianus contrà hoc verbum dixit de pace, lib. 6, καπηλεύειν εἰρήνῃ, addens genitiuum χρυσοῦ: quod Politianus vertit Auro pacem cauponari. Budæus autem Vendere interpretatur. Idem καπηλεύειν τὰς δίκας interpr. Cauponari vel Nundinari. Exponitur etiā Auarè & sordidè ius dicere. Et apud Herodot. καπηλεύειν πάντα τὰ πρήγματα, Res omnes quæstui habere. Rursum autem Bud. apud Philostr. τὴν σοφίαν καπηλεύειν reddit Philosophiā lucro prostituere. quæ interpr. mihi valde placet. Eodem autē modo Plato dixit τὰ μαθήματα καπηλεύειν,

in Protag. τὰ μαθήματα τοῦ διδάσκοντος καὶ τοὺς πόλεις καὶ πω- A λοῦντας καὶ καπηλεύοντες. Quin & apud Paulum 2 ad Corinth.cap.2, in fine, καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, Caupo nantes sermonem Dei, pro Callidè & non syncerè tractantes, sed turpe lucrum ex eo venantes, seu ad suam auaritiam eo abutentes. Vetus interpr. reddidit Adulterantes. Inuenitur & passiuum καπηλεύομαι, vt legitur de Democrito eum dixisse, τὸν ἄνθρωπον ἔχειν τοῦ θεοῦ ὅμοιον τὸ εὖ ποιεῖν καὶ ἀληθεύειν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται. id est (inquit Bud.) quum sordidè non fit & nummariè, ac nundinabundè. Et Κεκαπηλευμένος pro κεκιβδη- B λευμένος, Adulteratus, inquit idem. HVIC opponitur Ἀκαπήλευτος, vt ἀκαπήλευτος γνώμη, Syncerus animus. ITEM compos. Ἐκκαπηλεύω, ET Κατακαπηλεύω (pro quo perperam in vulg. lexicis Καταπηλεύω) pro Adultero cauponum more. Hesych. ἐκκαπηλεύειν exponit δολοῦν.

Καπηλεία, ας, ἡ, Cauponatio. Exponitur etiam Ars cauponaria, & Ars institoria. sed pro hac significatione dicitur potius καπηλική, subaud. τέχνη. at καπηλεία est ipsa cauponandi actio. Potest tamen & hoc pro illo sumi. C καπηλείας πούτων μηδεὶς πωλείτω ex Platone De legibus affertur, pro Hæc vendendo nemo cauponationē exer ceat, vel cauponariam artem. Et καπηλείαν ἀσκεῖν τοιοῦτόν τῳ dicūtur fucatæ mulieres, quæ videlicet faciem quadam velut cauponaria arte adulteratam habent. Quod Aristoph. καπηλικῶς ἔχειν appellat, vt antea docui.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, Caupona, Popina. Synes. epist. 32, ὁκ παιδὸς ὢν τηλία καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς. Hermipp. apud Pollucem ἐκ καπηλείου τοιοῦδε πίνειν dicit de eo qui bibit præsentem pecuniā cauponi non numerans. D

Κάπω, Inusitatū est thema Spiro, Flo. VNDE κεκαπότα θυμὸν apud Hom. deriuant quidam grammatici. & κάπος pro πνεῦμα, id est Flatus. vnde καπύω, ex quo ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσε apud eundem poetam. Alii tamen à Κάπω deducunt, vt mox docebo. Sed κῆπος Etymolog. & Eustath. a κάπος deducit, quod sit a κάπω.

Verbi Κάπω (inquit Eustat. pag. 595) vel Κάπω, præt. est κέκαφα, ex quo in præsens transeunte fit Καφῶ, καφῆσω, cuius participium Ionicum per κ, κεκαφηώς. Et alibi ex Herodiano suscribit analogiam poscere κεκαπώς. Affert autem ex aliis & hanc deriuationem, Καπῶ, καπήσω, vnde Ionicè κεκαπώς & mutata tenui in aspiratam, κεκαφηώς. Vtitur autem Homerus Il. ε, Αὖσε δ' ἀμπνοιὴ. τοῖσι δὲ ποιήσαν βορέας Ζώσρεϊ δοῦπον εὐουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Vbi Eustathius suspicatur additum κακῶς, quòd κεκαφηότα per se significet duntaxat πεπνιγμένα addito autē aduerbio κακῶς, significare ἐκπεπνιγμένα. Verū tam subtilis expositionis nulla ab Etymol. Hesych. Suida fit mentio: sed explicant κεκαφηότα per se, ἐκπεπνιγμένα.

Κάπος, Flatus, Etymologistæ, Hesychio, Suidæ. Ponitur B autem ET Κάφος ab Eustath. & Etymologiste, vnde & κεκαφηότα ambo deducunt (diuersam videlicet à superiore sententiam sequentes) At iidem κῆπος non à κάφος, sed à κάπος deriuant. Ego tamen non magis huius quàm illius vllum exemplum prolatum esse comperio, ac reuera in his, vt aliis multis, ludere grammaticos existimo. SED Κάπυς præterea habetur apud Hesychium pro eadem significatione. ET Καπύω hinc deducit: (quod alii à Κάπος) vnde Ἀπεκαπύω apud Homerum Iliad. χ, — ἀπὸ δ' ψυχὴν ἐκάπυσε, id est, Efflauit Ó animam. vt Καπύω sit Flo, Ἀπεκαπύω sit Efflo.

ΚΑΠΝΟΣ, Fumus. vt Homerus Odyss. α, -- ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοήσαι Ἥς γαίης. Dicitur καπνὸς ἀφανίζεσθαι, euanescere, à Plutarcho, vbi inuidiam fumo comparat.

C. Καπνοδόχη ET Καπνοδόχον, ITEM Καπνοδοχεῖον, q.d. Fumi receptaculum. Caminus. Hieron. Fumarium hac significatione dicit. Apud Herodotum legitur Καπνοδόκη cum κ.

C. Καπνοσφραντής, q.d. Fumi olfactor, pro homine sordido H & præparco. παροιμιακῶς ὁ φειδωλός, Eust.

C. Καπνέλαιον, in Cicilia vocabatur Resina sponte profluens, aliis αὐτόρρυτος, Lacedæmoniis τοιοτόρρυτος dicta. Fortasse autem ita eam vocarunt à fumo quem edit igni admota: vel (quod est probabilius) quia liquidis omnibus resinis liquidior, calidior, tenuiórq; est, proindèque ad oleum magis accedit. Differt ab oleo quod Aetius lib. 1 καπνιστὸν nominat. Gorr.

C. Ἄκαπνος, Fumo carens, Fumum non emittens. vt ἄκαπνα ξύλα. Et θυσίαι ἄκαπνοι, sacrificia fumo carentia: & ex consequenti In quibus nihil adoletur. AT Δυσκάπνος. Fumum molestū habens. vt δύσκαπνα ξύλα, Theophrastus, De historia plantarum lib. 5, cap. vlt. Exponitur δύσκαπνος & simpliciter Fumosus.

Καπνώδης, εος, ὁ, ἡ, Fumosus, Fumidus. Gal. καπνώδη & λιγνώδη copulat. ET Καπνηλὸς idem apud Nic. in Ther. de cedro, -- καπνηλὸν ἄλεα καὶ φύξιμον ὀδμῆς.

Καπνὶ Aristoph. idem quod καπνοδόχη suprà.

Καπνία, Fuligo. Item Vappa. Ex schol. Aristoph.

Καπνίας, ου, ὁ, (q.d. fumosus) Lapis quidam ex iaspidum genere, ita dictus quòd tanquam fumo denigratus sit. Diosc. 5. Aetius ait esse speciem iaspidis lapidis, qui valde turbido colore sit.

Καπνιάω, Fumigo. Apoll. Arg. 2, -- μελιστάων σμῆνος μέγα καπνιόωσι, Fumigant, Fumo infestant.

Καπνίζω, Fumum excito, apud Homerum. Et ex consequenti Ignem accendo. vt Iliad. β, Καπνισσάντε κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο. Item, Infumo, Fumigo, Fumo inficio & denigro. Et pass. Καπνίζομαι, Fumigor, Infumor. Item pro In fumum euanesco, in vulg. lex. HINC Κάπνισις ET Κάπισμα, Infumatio, vel Fumatio, Gazæ. Et in Epigr. Κάπισμα, Incensum thus. ET Καπνιστός, Fumigatus. Apud Athenæum autem καπνιστὰ ἐφθὰ κρέα, vide lib. 4. At Καπνιστὸν ἔλαιον. (q.d. Suffumigabile oleum) est olei genus ex plerisque aromatis & oleo præparati, ita vt aromata ignem concipientia fumo suo subiectum ipsis oleum imbuant, vimque suam in eo relinquant. Huius conficiēdi rationem docuit Aetius libro 1. Hæc Gorr. ET comp. Ἀποκαπνίζω, ITEM Ὑποκαπνίζω, itidem pro Fumigo, Suffio, Suffumigo. HINC Ἀποκαπνισμός, apud medicos (vt in v.l.) Quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus & deuoratus excipitur. Vide Plinium lib. 26, cap. 6, ex Dioscoride lib. 3, cap. 126, hac voce ἀποκαπνισμὸς vtentis. ET Ὑποκαπνισμὸς pro E eodem.

Καπνίον, Paruus fumus. q.d. Fumulus. in v.l.

ΚΗΠΟΣ, ου, ὁ, Hortus, Homerus Odyss. λ, Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, Athenæus lib. 1, παρ' ἐν τῷ κήπῳ γινομένας θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπύτιζε, ἑστιάρας. Idem testatur Panormitin Siciliæ totam vocatam fuisse κῆπον quoniā plena erat δένδρων ἡμέρων. quod cum illo Homerico κῆπος πολυδένδρεος conuenit. Est tamen κῆπος non solùm τοῦ δένδρων, sed & λαχάνων, vt scribit Suidas, & ostēdit ille Athenæi locus. Cæterùm de huius nominis etymo à κάπω seu κάπος, consentiunt, Etymologistes, Eustath. Hesych. Cuius verba sunt, κάπος γὰρ τὸ πεῦμα· καὶ κῆπος, ὁ τοιοῦτος τόπος καὶ ἀλωήμος τόπος.

Κῆπος, Pecten, Pubes muliebris. vt apud Laertium Theodorus Cyrenaicus irridens Stilponem qui diceret Mineruam deam esse, dicit, πόθεν δὲ τοῦτ' οἶδε Στίλπων; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; id est (Bud. interpr.) Nūquid eius ventrali sublato ipsius pubē aspexit? Quidam autem Fœmineos hortos ex Ouidii Metamorph. proferunt in fine 10 libri: sed ibi fœmineos artus (non hortos) omnia & excusa & scripta exempl. habēt, quæ videre potui. plurima autem videre mihi contigit. At carm. obscœnorum autor ad hanc signific. allusisse videri potest. HINC Μανιόκηπος, Furiosè libidinosa. ἡ τοιαῦτα μίξεις μεμηνῦα, Eustath.

Κῆπος, Tonsuræ quoddam genus, de qua Pollux, Hesych. & Suid. item Eustath. qui etiam exponit καλλωπισμὸν τριχῶν ex Ælio Dionys. ET Κηπικόμας, apud comicos, Qui eo tonsuræ genere tondetur. Eust. Κῆπος Animal simiæ simile. Hesych. Κῆπος, Vrbs quædam apud Bosporum. Suid.

C. Κηπωρὸς ET Κηπουρὸς, Hortulanus, Olitor: quasi κήπου ὥραν habens, id est Horti curam habens, seu gerens. Apud Platonem Minoe, κηπουρῶν esse dicuntur τὰ τοῦ κήπων ἔργασίας συλλέγματα καὶ νόμμα. HINC Κηπευικὸς, Ad Hortulanum pertinens. ITEM Κη-

πουρέω, ῶ, Hortum colo. Vide sequens Κηπεύω.

Κηπαῖος, Hortensis. vt σμίλαξ κηπαία, Smilax Hortensis, Ruell. apud Dioscor.

Κηπεύω, Hortum colo, vel In horto colo, aut excolo. Exponitur & In horto sero. (nos itidē a *iardin*, i. κῆπος, dicimus *iardiner*) Theophylactus in Epist. παῖ ἀπειρίνοις ῥοαῖς Ἐρυθραῖ κηπεύουσιν, οἰνοχοούσας γάμα πόμων, In suis hortis colunt. Et pass. Κηπεύεσθαι dicuntur plantæ. Theophr. εἰσὶ δὲ τρεῖς ἁρμοὶ παντῶν τῶν κηπευομένων. Et apud Athenæum lib. 2, ἀγρία & κηπευομένη, vt Latinè Agrestis & hortensis. ET Κηπευτὸς, itidem signif. Hortensis. Q.d. B In horto satus, vel cultus.

¶ Κηπίον, Hortulus, vt apud Thucydidem exponitur. Significat tamen κηπίον & illud confusræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Lucianus Lexiph. καὶ τὸ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμιν. Et ita videtur apud Thucydidem accipere Eustathius, apud quem κήπιον legitur, accentu in prima.

ΚΑΡΗΝΟΝ, Caput. vt apud Hom. Il. λ, κάρηνα Τρώων φθυόνοπα. Et Odyss. κ, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ‖ Item Vertex, Summitas. vt C πόλεων κάρηνα & ὀρέων κάρηνα apud eundem poetam. Volunt autem Etymologistes & Eustathius ex κάρηνον per apocopen factum esse κάρη, quod ideo illi subiunxi. κάρα autem apud Homerum non memini me legere, & Atticum id esse, quum κάρη sit Ionicum, Hesych. testatur: adeo vt vel hoc nomine κάρη debere prius esse quàm κάρα videatur. Alioqui si sequamur Eustath. in eo quod alibi dicit κάρα & ἄκρα ζωπυρεῖται κατ' ἄκρης, nescias vtri prior debeatur locus. nam vt ex ἄκρη literis inuersis fiet κάρη, sic ex ἄκρα, literis inuersis, κάρα.

C. Λειοκάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glabrum caput habens. ET Ὀξυκάρηνος, Acutum caput habens, Dionys. Alexand. ET Προκάρηνος, Præceps, Capite deorsum vergens. ET Πολυκάρηνος, Multa capita habēs. vt πολυκάρηνος ὄφις, hydra in Epigr. ET Τεικάρηνος, Triceps. vt τεικάρηνον Γηρυονῆα, Hesiod. in Theog. ET Ὑψικάρηνος, Altum caput habens. Vel, Altum cacumen habens, vt ὄρος ὑψικάρηνον, id est ὑψηλὸν κάρηνον ἔχον, vel αἰπεινόν, vt Homerus dicit ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

¶ Κάρη, τὸ, Idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum, vt modo dixi. Est autem indeclinabile, sicut κεῖ & δῶ, quæ itidem sunt ex apocope. Homer. Il. χ, — πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, & alibi passim. Eustathius annotat κάρη de capite vna cum ceruice dictum hoc in versu, Il. β, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος κάρη ἄμοιον ἐπείη. ‖ At de κάρη fœm. gen. quod Homerus ignorauit, lege eundem pag. 1257. ET Καρηναρ, ατος, τὸ, idem vt Il. ψ, Οὐ θέμις ὅστις τοιοῦτος καρήατος ἄσσον ἱκέσθαι. Ab hoc autem volunt grammatici per syncopen facta esse κάρηατος & κάρηατ apud eundem poetam. F

C. Καρηβαρέω, ῶ, Grauedine capitis laboro, vel Grauor capite & tentor, vt Bud. interpr. Dicitur autem de capitis grauedine quauis ex causa proueniente, atque adeò de ipsius etiam corporis grauedine qualis est moribundorum. ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀπ' μὴς καρηβαρεῖν πτὶ ἀνθρώπεις ποιεῖ dixit quidam ἀνώνυμος. Philo de vita Mosis lib. 1, καθάπερ οἶνῳ καὶ μέθῃ καρηβαροῦσι. vbi Turnebus vertit Caligās. Lucian. autem in Hermot. dicit καρηβαροῦσθαι ὑπὸ τοῦ σάλου. Apud Plutarchum aliquoties σφάλλεσθαι & καρηβαρεῖν copulata obseruaui: vt in Antonio, vbi de Cleopatræ exitu loquitur, ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλλομένη καὶ καρηβαρουσα. Sic in Arctoxerxe, τοῦ μὲν σώματος καρηβαρῶντος καὶ σφαλλόμενον, οἰόμενον καὶ νικᾶν. Vbi obserua etiam καρηβαρῶντος cum τοῦ σώματος. Obseruandum est autem (quo minus sit mirum illud Plutarchi, τοῦ σώματος καρηβαροῦσθαι) dici etiam καρηβαρεῖν τῇ κεφαλῇ, perinde ac si κεφαλῆς significatio verbo illo nō includeretur. Aristot. De part. an. lib 2, διὸ τῇ κεφαλῇ καρηβαροῦσιν οἱ ὑπνώττοντες. Quinetiā Chrysostomus de corde hoc verbo vsus est in voce passiua, ὅταν ἡ καρδία καρηβαρηθεῖσα τοῖς σπίοις βαπτίζηται κάτω. ET Καραβαράω, ῶ, pro eodem. nam καραβαρᾶν pro καρηβαρεῖν dixisse Pherecratem, testatur apud Eust. Ælius Dionysius. Apud Lucian. in Lexiph. est ET IAM Καραβαρέω eiusdē sign. ET Καρηβαρεῶ (pro Καρηβαρῶ) dictū, vt Οἰνοβαρεῶ, mutato tamē accētu. Vide Eust.

A Καρηβαρία, vel Καρηβαρία, Grauedo capitis, A quibusdam Helucus exponitur ex hoc Tertulliani loco De corona militis, Harpocratiō Liberum industria hederatum argumentatur quòd hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare. Gal. πυρετὸς μετὰ καρηβαρείας ῥηγνύμενος. Gregor. de homine, παῖ τὸ τοιοῦτος οὐκ ἐκ μόνης καρηβαρείας γίνεται μεμαθήκαμεν. ET Καρηβαρικός (q.d. Grauedinosus) Grauedinē capiti inducens, Caput grauans. Dioscor. l. 5, δυνάμει ἔχει κεφαλῆς καρηβαρικά. vbi abundat κεφαλῆς, vt antea cum καρηβαρεῖν abundare κεφαλῇ annotaui. ET Καρηβαρίτης, vt καρηβαρίτης οἶνος, quod exponitur χυδαῖος. Videtur autem à grauedine capitis quam afferat, ita vocari. καρηβαρίτης οἶνος (inquit Cam.) qualia vina nostrates dicunt cerebrum pertundere.

C. Καρηβοάω, ῶ, Vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Ita ferè Ælius Dionysius apud Eustath.

C. Καρικομάω, μῶ, Caput comatum habeo. vt καρικομόωντες Ἀχαοὶ apud Hom. quod nonnulli diuisim legere malluerunt κάρη κομόωντες.

C. Ἀμφικαρής, (ex ἀμφὶ & κάρη) VEL Ἀμφικάρηνος, (ex ἀμφὶ & κάρηνον) Vtrinque caput habens, vel Biceps, Geminum caput habens. vt ἀμφικαρὴς σκολοπένδρα, Nicand. in Theriacis, id est δικέφαλος, vt ait scholiastes apud eundem, ἀμφίσβαιναν ἀμφικάρηνον exponit τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν, id est, vtraque ex parte habentem capita. Dici autem ET Ἀμφίκρανος per syncopen, pro ἀμφικάρηνος, quidam tradiderunt.

Ἀμφικαρῆ ὑποπόδια, Vtrinque capita labentia, id est prominentias quasdam & ansas. Eustath.

D ¶ Κάρα, τὸ, idem quod κάρη, & apud tragicos frequens. Sophocl. Aiace, πᾶσας κάρα δώσει. Euripides Medea, ξανθὸν κάρα. Idem ibidem σοῦ κάρα in datiuo: Οἶσθ' εἶσθ', οἶμαι, σοῦ κάρα μιάσουσι. ‖ Sophocles autem totam faciē κάρα vocauit, scribēs, γέλωτα φαιδρὸν κάρα. ‖ Sciendum est autem κάρα veteres neutro genere dixisse, qui autem illis successerunt, in fœm. etiam vsos esse. quod & Eustath. annotauit.

C. Καραδοκέω, κῶ, (quasi τῇ κάρᾳ δοκεύω, inquit Suid.) Solicitè & cupidè expecto (tanquam exerendo caput ad prospiciēdum eminus eum qui expectatur) Quod etymon attingit Suidas, item Etymologistes: sed & aliud afferunt ex quodam Timachida, de capitis demissione: vt καραδοκεῖν sit τοῦ τὸ κάτω κάρα φέρειν. quod mihi nullo pacto probatur. sicut nec quod apud eundem Etymol. habetur, τὸ τῶν τραγημάτων κεφάλαιον ὀλίγον τηρεῖν ὅπου χωρήσῃ. Xenoph. τὰ τοῖς πατρικοῖς σῶμα καραδοκοῦντες. Plutarc. εφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον. Sic Philo De vita Mosis lib. 1, μικρὸν ἀπέχει ἐκαραδόκει τὸ ἀποβησόμενον. In hoc autē Euripidis loco in Troad. -- καραδόκει Ὅταν σφάτευμ' Ἀργείων ἔξω κάλως, Cam. vertit Obseruare. Videtur porro alicubi & simpliciter pro Expectare poni, vt in isto Herodoti loco Polymnia, ὁ δὲ πέμψας εἰς Δελφοὺς Καδμον καραδοκησόντα τῷ μάχῃ ἢ πεσεῖται. Exponitur etiam ἀποβλέπειν in hoc Aristoph. loco in Eq. Ἐκαραδόκησον εἰς ἐμὲ ἢ βολὴ πάλιν. HINC Καραδοκία, Solicita expectatio.

c. 2. Ἀποκαραδοκέω, κῶ, Expecto solicitè, Expecto cum anxietate animi & magna solicitudine. Quidā apud Suidam, ὁ δὲ καθήσεται τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαραδοκῶν ὅπου καὶ τύχῃς χωρήσῃ τὰ τοιαῦτα.

G Ἀποκαραδοκία, ας, ἡ, Expectatio solicita. Ad Rom. c. 8. v. 19, ἡ δὲ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως, &c. Hesychio est τοιοῦτος δοκία, ἀπροσδοκία, Quinetiā αἰνιγματιστὴν signif. si Suidæ credimus.

C. Καρατόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui caput amputatum est. Item, E capite abscissus, vel resectus. vt Soph. Electra, καρατόμοις χλιδᾶς, de cincinnis è capite resectis. ET Καρατμέω, μῶ, Caput amputo, Quod melius dici quàm κεφαλοτμῶ scribit Phrynichus.

C. Τείκαρα, Vide in Τείκρανος.

Κὰρ pro κάρη apud Homerum per apocopēn, Iliad. ῥέουσαι δ' ἀπὸ κὰρ ὀρέων ὀβριμοκάρ. id est In caput, ad verbum. H SED Ἐπίκαρ alii scribunt. Hesychius tamen habet ὀβριμοκάρ, exponens ὀβριμοκεφαλῶν, & addens per hoc indicari τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος. Sic Latinè Præcipitem ferri, nomine à Caput deducto. AT VERO Ἀνάκαρ apud Hippocratem (contrarium huic Ἐπίκαρ) Sur-

ſum verſus, In accliue. Quidam ἀνάκαρ In ſuperiorem partem, vt ὄπίκαρ In inferiorem interpretantur. DICITVR & Καπωκάεα pro ὄπίκαρ. Ariſtophanes in Acharn. εἴπερ ὀν πεδῶν καπωκάεα κρέμαιτό γε. Idem in Pace, καπωκάεα ῥίψας με βουκολίσκοιτο, id eſt, In caput iaciens, Ita vt caput deorſum feratur. vt Gallicè, La teſte en bas. Quibus in locis animaduertendum eſt ſcribi Καπωκάεα, cum accentu in penultima: at verò Καπώκαεα apud Philonem ſcribit Budæus, nomen faciens, & καπώκαεα vocari ab eo τὰ φυτὰ dicens quòd capita habeãt humi defixa.

Κεφάς, ἀάδος, ET Κεφὰς, ἀτὸς, ὁ vel τὸ, idẽ quod κάρη. Il. τ, de noxa quam deam fingit, κατ' αἰδοῦς κεφαλὴ βαίνει, βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Apollonius Argon. primo, κεφάλης ἐξ ὑπάτοιο. Idem libro 2, Κεφαλὴ δηϊτόκοιο. Et apud Euſtathium, Σῷ κεφάλῃ πόσις. Et à κεφὰς, Odyſſ. ξ, Αὐτὰρ ἐπὶ κεφαλὴν κυνέην θῆκα. Odyſſ. ϑ, Ἀψ δ' Ὀδυσεὺς κεφαλὴν καλυψάμενος, γοάασκεν. Et ſimiliter in accuſatiuo apud Apollonium Argonauticõn lib. 2, Κεφὰς ὀξυκλίνας. Et apud Euripidem, ὀρθὸν κεφὰ' ἕστηκε ἴστωρ. Odyſſ. ι, Κεφὰ καπνοῦντα. Il. α, de Saturno, ἀμβροσίαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κεφαλὰ ἀπ' ἀθανάτοιο. Il. υ, Κεφὰς ἀπ' οὐλύμπιο πολυπίδακος, a vertice olympi. Odyſſ. ι, ὄπι κεφὰς λιμένος πανύφυλλος ἐλαίης, ſuper verticem portus, id eſt in aditu. Reperitur & datiuus pluralis κεφάτεσσι apud Dionyſium De ſitu orbis. Neutrius autem eſſe generis probat Pindarus in Iſthm. quum ait πείρα κεφάτων. Euſtath. ADVERBIVM Κεφᾶθεν, A capite, De capite. Heſiodus Aſpide, Τῆς καὶ ἀπὸ κρᾶθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ νωνεάων. Apud eundem, κατὰ κρᾶθεν δὲ καλύπτρῃ Δαιδαλέῃ χείρεσι κατέχεθε. id eſt κ' κεφαλῆς. Pertinet huc ET Κρήδεμνον, ου, τὸ, Capitis ligamentum, Vitta, Velamentum capitis quod ad humeros vſque demittebatur, vt Euſtathius tradit. hoc Euripides vocauit κεφαλῆς ὄπίκρανον. Odyſſ. α, ἄνιπ παρειαὶ νοτερὴν λιβάδ' ἀκρήδεμνα. Odyſſ. ξ, Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων. vbi annotat Euſtathius eſſe non ſolùm δεσμὸν κεφαλῆς, ſed etiam καταπέτασμα πάντῃ. ‖ At quum dolio aut ſimili vaſi tribuitur, eſt, Operculũ quo dolii caput velut tegitur, τὸ πῶμα. Odyſſ. ω, αὐτὰρ κεκλῆρε κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ὀν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Οἶξεν παμμήτωρ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ‖ At vrbium κρήδεμνα ſunt Muri vel Murorum pinnæ. (fortaſſe & arces, ſicut πύλεων κάρηνα) Il. ω, Ὅρρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύσειεν. Heſiodus Aſpide, Οἳ θήβης κρήδεμνον ἔχον, ῥύετό τε πόλιν. Et apud Philoſtratum κρήδεμνα Γλίου.

C. Δικεφαλής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Biceps, δικέφαλος.

¶ Κεφάνοι, ου, τὸ, Caput. Euſt. VNDE Ἀμφίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Vtrinque capitatus, aut Circumcirca capitatus. Euripides Herc. fur. ἀμφίκρανον hydram dixit, multorum capitum, quaſique cinctam capitibus. Cam. ET Δίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. AT Δίκρανον, ſ. ξύλον, Furcatum, vel Furca: vt Camerarius interpretatur apud Lucianum in Timone, καὶ μονονουχὶ δικράνοις με ὠθεῖται τῆς οἰκίας, id eſt, δικροῖς, vt Ariſtophanes loquitur. apud quem ſcholiaſtes ait δίκρανα & δικροῦ ξύλα ruri confici, habentia duas chelas. Et apud Suidam, παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπαθεῖς τὼ ὦτε λεγομένων σκαλῶν παρεσκευάζω. Apud Heſychium eſt etiam δίκρανος, ſubſtant. nam πᾶς δικράνοις eſſe dicit Triuia (ſeu potius Biuia) πεύσεται ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ὅτι δύο ἐκνεύουσας. ex quibus verbis videtur legendum δίοδος. A QVO Δικρανόω, Bifurcum reddo ſeu biceps, In duas partes aperio. ET Ἐπίκρανον, ου, τὸ, Quod ſuper caput eſt: ſeu Vitta, Capitis ligamentum, κεφαλόδεσμος, vt apud Euripidem exponitur in Hippol. βαρύμοι κεφαλῆς ὄπίκρανον ἔχων. quod idem eſſe cum κρηδεμνον, teſtatur Euſtathius: Capitis tegumentum muliebre, Camer. ‖ Item Munimentum quod capiti imponitur, id eſt Galea. Pollux, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, ὄπίκρανον καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὸ, λόφος. Idem κεφάνος etiam dicitur. ‖ Ἐπίκρανα dicuntur etiam Capitula ſiue capitella columnarum apud Architectos, αἱ κεφαλαὶ τῶν κίονος, Euſtath. quod κιονόκρανον Xenoph. Eſt ETIAM Ἐπικράνιον apud Pollucem, quod eiuſdem eſſe ſignif. videtur. AT Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ, Cerebellum. idem quod παρεγκεφαλίς. Poll. Eſt ab eadem origine ET Ὀρθόκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Erectum caput habens. πύμβον ὀρθόκρανον, Buſtum eminens, Camerarius ex Sophoclis Antigone. ET Περίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum caput eſt aut adhibetur. Περίκρανον veteres appellarunt τὸ στέμμα, teſte Polluce ET Πρόσκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capiti adiunctus. Et προσκρανον idem quod προσκεφάλαιον, Ceruical, Puluinar. Pro QVO Ποσίκρανον Dores dicunt. vſitatum apud comicos, vt Pollux docet. Sed & ex Theocrito citatur. ET Τρίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Triceps. Vnde quẽ Sophocles Trach. τρίκρανον σκύλακα appellat, Actius vertit Tricipitem canem, apud Ciceronem in Tuſculanis. ‖ Item Τρίκρανον Xenophonti quod aliis Τρίκρανα, promõtorii. Phliaſiorum nomen. Camer.

C. ΑΠΟκραδίζω, Caput amputo. idem quod ἀποκεφαλίζω: Sed illud poeticum eſt.

¶ Κρανος, εος, τὸ, Galea. Lucianus De hiſtoria ſcribenda, ὡς μὴ χρυσοῦ μόνον τὸ κράνος εἶναι, θώραξ δὲ πάνυ χαλκοῖος, &c. Plutar. An ſeni adminiſtr. reſp. ὃν οἷς τῶ γέροντος κρᾶν τὸ κράνος ἀποκρύψαι τὰς πολιάς. Deducit autem Euſtathius hoc nomen κρανος (ſicut & κρανάος) à κρανὸν, ſignificante caput. At verò alibi dicit, ſicut κορυς deriuari à κάρα, ita etiam κράνος à κρανίον deduci. HINC Κρανοποιὸς, Galearum artifex. Ariſtoph.

Κρανίον, Caluaria, Calua. Lucianus in Timone, ἄθρωπε, κατέαγα τὸ κρανίον ὑπὸ τῶ ἀκρέου. Syneſius, ὁ κρᾶδής τε ὢν τὸ κρανίον, καὶ λεπτόδερμος πλὴν ὀσφύος. Interdum redditur etiam Caput. vt à Politiano in hoc loco Herodiani, ξύλῳ παρεθέντα κ' τὸ κρανίου τελεῦτῆσαι, fuſte capiti illiſo. Vult autem Euſtathius ex Κάρηνον fieri κράνιον, ex quo per ſyncopen fit κρανίον.

Κρανίον poculi genus, quod ET Κραταίνιον. vulg. lex. ex Athen. lib. 11.

Κρανίον, Fruticis genus radicibus carentis. vulg. lex. ex Theophraſto Hiſt. plantarum lib. 1, cap. 9: ſed κραύνιον ex Plinio quidam reponendum ibi ſuſpicantur. AT VERO Κρανία eſt Cornus. ET Θηλυκρανία, Cornus fœmina Theophraſto. HINC Κρανεῖος, Cornus, Ex corno.

Κράνιον nomen gymnaſii Corinthi. SED Κράνεον potius ſcribitur. Plutarchus De exilio, οὐ δὲ ὁ Ἀθηναῖοι πάντες καπικῶσι Κολυτὸν, οὐδὲ Κορίνθιοι Κρανεῖον, οὐδὲ Πιταναῖοι Δακωνες. ‖ Item Κράνιον vrbs in Cephalenia. Apud Thucydidem autem lib. 5, pag. 177, plur. ἐν Κρανίοις τῆς Κεφαλληνίας.

¶ Κραναὸς, ὸν, ὁ, Aſper. vt κραναὴ Ithaca apud Homerum, τραχεῖα, aſpera. Exponitur & Sterilis, ex conſequenti. Vult autem Euſtathius κραναὸς à κέρατον ſignificante caput deduci. ‖ Eſt & Κραναὴ nomen inſulæ Laconicæ. Homerus, νῆσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγη.

Κάρος, ου, ὁ, Sopor cum grauedine, Marcor Celſo, vt ait Budæus. Propriè putatur eſſe Sopor quidam profundus, imaginatricis facultatis ſenſum motúmque omnem, excepta reſpiratione, adimens. Veterni ſpecies ſecundum quoſdam. Galenus Methodi lib. 13, καταφορὰ βαθεῖα diſtribuit in ἀποπληξίας & κάρους ac καταχάς. Quomodo autem κάρος diſtinguatur ab apoplexia, ab epilepſia, à catalepſi, necnon à lethargo, vide apud medicos. Apud cæteros ſcriptores κάρος inuenitur generaliter pro Sopor: vt etiam Politianus vertit in iſto Herodiani loco lib. 1, ἄφνω δὲ κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ, εἰς ὕπνον τε καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου πάλαι οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο. ita enim ille hæc reddidit, Atque in ſoporem prolapſus, quum id ex labore accidiſſe opinaretur, quieti ſe tradidit. Apud Dioſcoridem autem κάρον ὀπφέρει Hermolaus vertit Grauitatem ſoporèmque affert. At Budæus in hoc eiuſdem Dioſcoridis loco, ἄπεται τῆς κεφαλῆς, κάρον ὀπφέρων, vertit κάρον ſimpliciter Soporẽ. ita hæc reddens, Tentat caput & ſoporem affert. Plut. κάρον ὑπνώδη dixit, adiungẽs ei καταφορὰν: in Antonio, μόνον δ' ἔσκε τὸ δῆγμα τῆς ἀσπίδος αὖθις ἀπάσμοῦ κάρον ὑπνώδη καταφορὰν ἐφελκόμενον. Apud Apollonium reddirur Vertigo, Argon. 2, κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύρεος. vbi ſchol. exponit σκότωσις. (quod ſonat quaſi dicas Obtenebratio) conuenit autẽ hæc expoſitio iis quæ ſubiunguntur, χαῦν δὲ πέλας ἐδόκησε φέρεσθαι

Νειόθεν, ἀθλιχρῷ δ' ὅτι κώμα τε κέκλιτ' ἀϋσδος. A Budæo redditur etiam Crapularis redundantia: quòd Suidas dicat eſſe πλὴν ἐξ οἰνοποσίας ἐγγινομένῳ μέθῃ (addens tamen eſſe & καταφορὰν. niſi fortè καταφορὰν potius eum ſcripſiſſe credimus) Sic autem ab Ariſtotele κάρον & κραιπάλῃ copulari videmus in Probl. τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλῃ ποιεῖ.

Καρόω, ῶ, Soporem cum grauedine affero, Marcorem induco, ſeu veternũ. Galenus de phrenitide loquens, καρῶσαι γὰρ χρὴ καὶ ναρκῶσαι τὸ ἡγεμονικὸν, ἐκ τούτου δὴ λοιπὸν τὸ ὑπόθερμασμένον ἐγκέφαλον. Apud Ariſtotelem καρουῦσθαι ὑπὸ βροντῆς, alto grauique ſopore corripi. VNDE Καρώσις, q.d. Soporatio, id eſt actus ipſe ſoporem illum inducendi. Sed alicubi exponitur & Sopor. ET Καρωτικὸς, (q.d. Soporatiuus) Soporifer, Soporem inducens qui κάρος dicitur. A Linacro apud Galenum καρωτικὰ redditur Sopientia, item Somnifera. Legimus autem apud eundem, τότ' αὖ ὀν καιρῷ χρήσιμα καὶ τῆς καρωτικῆς φαρμάκοις ἀκαλέπτα αἰσόδυνα. Plinio καρωτικὸς eſt grauedinem afferens. ſcribit enim mandragoræ mala grauedinem afferre etiam olfactu, pro eo quod dixit Dioſcorides, μανδραγόρας μῆλα ὀσφραινόμενα καρωτικὰ εἶη.

C. ΥΠΟκαρόω, Sopore leniter afficior, ſeu quadantenus. minuente ſignificationem præpoſitione ὑπὸ. Vnde ὑποκαροῦσθαι apud Dioſcoridem. ſed is addit ποσῶς, lib. 4 de malis mandragoræ loquens, ἃ καὶ ἐδιόντες οἱ πυρέσσοντες ποσῶς ὑποκαροῦνται, id eſt, Sopore quodammodo afficiuntur. Scripſit tamen alibi de iiſdem, καρωτικὰ εἶη, vt in Καρωτικὸς dictum modò fuit.

¶ Κάρος, VEL Κάρον, herba quæ officinis Carui, vulgò Cherui. de qua lege Dioſcoridem libro 3. DICI etiam Κάρεον Aetio, ET Κάριον, ITEM Κάρυον, in vulgatis lex. annotatur. SED & Καριαδάδιον à Simeone Sethi.

Καρυα, ας, ἡ, Nux, arbor, Iuglãs: VT Κάρυον, τὸ, Nux, fructus, Iuglans. Theophraſtus lib. 3 Hiſt. plan. cap. 6, de germinatione arborum loquens, τὰ δὲ ἄλλα φυόμενα ἐκ τοῦ ἤρος, οἷον ἐλαία, (&c.) καρύα, διὸς βάλανος. Ipſe autem fructus, κάρυον variis cognominibus diſtinguitur. eſt enim καρυον quod βασιλικὸν appellatur, eſt φάσκον, eſt ἀβοϊκὸν, eſt ποντικὸν ſeu ἡρακλεωτικὸν, aut λεπτὸν, (quod & compoſitè λεπτοκάρυον) eſt ἰνδικὸν. Item φήγινον, & πιτύϊνον, & πικρὸν, & μυρεψικὸν. de quibus eodem ordine dicetur. ‖ Κάρυον βασιλικὸν ſiue φάσκον, idem eſſe putatur quod καρυον ſine adiectione, videlicet Nux iuglans. Polluci certè, ſicut & Dioſcoridi, καρύα βασιλικὰ eadem ſunt quæ & φάσκα. ſic autem dicta putantur quod à regibus translata fuerint ex Perſide. Plinius libro decimoquinto, cap. 22, de nucibus iuglandibus loquens, Et has (inquit) è Perſide à regibus translatas, indicio ſunt Græca nomina. Optimum quippe genus earum φάσκον atque βασιλικὸν vocant. ‖ Κάρυον ἀβοϊκὸν, Nux Euboica, id eſt Caſtanea nux (vt Virgilius Caſtaneas nuces dixit) vel Caſtanea, ſine adiectione. Ab Heſychio ἀβοῖα (pro quo rectius ἀβοϊκὰ, licet apud Theophraſtum ἀβοϊκὸν etiam ſine β) exponitur καστανια. ſubauditur autem καρυα. Quidam tamen (ex quibus Gorræus) putant & iſta κάρυα ἀβοϊκὰ eſſe iuglandes. ‖ Κάρυον ποντικὸν, ſiue ἡρακλεωτικὸν, aut λεπτὸν, Nux auellana. Plinius ibidem, Cæteris quicquid eſt, ſolidum eſt, vt in auellanis, & ipſo nucum genere, quas antea abellinas patrio nomine vocabant. In Aſiam Græciámque è Ponto venere, & ideo Ponticæ nuces vocantur. Hactenus Plinius. Lingua Gallica itidem has nuces *auelines* appellat. A quibuſdam Præneſtinæ etiam dicuntur, ex Macrobio: quum alioqui Plinius Præneſtinarum appellationem magis reſtringere videatur. Illius autem ſecundi nominis, videlicet, ἡρακλεωτικὸν, eadem ratio eſt quæ & nominis ποντικὸν: ſed quum dicitur ἡρακλεωτικὸν, magis peculiariter (vt ita dicam) indicatur locus è quo aduectus primùm fructus ille fuit. ſcimus enim & ipſam Heracleam, Ponticam cognominari, ad differentiam aliarum vrbium, quæ eodem illo nomine vocantur. Quod autem ad tertium nomen attinet, λεπτὸν κάρυον ſeu λεπτοκάρυον, ſunt qui Iuuenalem ad hoc reſpicientem, minimas nuces dixiſſe putent. Dioſcorides libro primo, cap. 180, τὰ δὲ ποιοτικὰ αἱ ἔνιοι λεπτοκάρια καλοῦσιν, ἔστι κακόσμα χα, &c. ‖ Κάρυον ἰνδικὸν, Nux Indica, fructus eſſe putatur arboris quam κουκιοφόρον Theophraſtus, Cuci Plinius vocat. ‖ Κάρυον πιτύϊνον, Nux pinea. Dioſcorides autem πιτύδας vocari dicit τὴν καρπὸν τῶν πιτύων. ‖ Κάρυον φήγινον, Glans fagea, vulg. lex. ex Plinio. ‖ Καρυον πικρὸν, Nux amara, id eſt Amarum amygdalum, Archigeni apud Galenum libro primo καθ' πίπις. vulg. lex. ‖ Κάρυον μυρεψικὸν, alio nomine μυρεψικὴ βάλανος, vel τῶν μυρεψῶν βάλανος, item μυροβάλανος (vt quidam volunt) nux illa odorata quam vulgò moſchatam appellamus, μεγοκάρυον etiam dicta.

Κάρυον à κάρα ſeu κάρη, deduci, Plinii etiam verba teſtantur, quæ leguntur libro 13, cap 8, Nuces iuglandes Græci à capitis grauedine appellauere. etenim arborum ipſarum foliorúmque vires in cerebrum penetrant, hócque minore momento, ſed in cibis nuclei faciunt. Idem libro 15, cap. 22, Κάρυον à capitis grauedine, propter odoris grauitatem, conuenit dictum. Huc autem pertinet quod ex Diphilo affertur, κάρυα εἶναι κεφαλαλγῆ. ſed addit τὰ βασιλικά. Plutarchus verò Sympoſ. 3, πλὴν καρύαν inde vocatam tradit, quoniam πόδημα βαρὺ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παρεγκεκλιμένους.

C. Καρυοκοκκύμηλα, Nucipruna, v.l. ex Plinio.

C. Καρυοπέρσικα, q.d. Nuciperſica. quod ſonabulum affertur etiam ex Martiale & Palladio, in v.l. Sunt qui eadẽ eſſe velint quæ κάρυα περσικὰ diſiunctim, (de quibus ſupra) ſunt qui diuerſa.

C. Καρυόφυλλοι, q.d. Nucis folium. Sed longè abeſt ab eo quod videtur ſignificare: quum enim dicatur quaſi nucis folium, eius tamen neque naturam, neque formam omnino habet. Eſt enim arboris fructus (vt placet Aetio & Simeoni) vel potius flos (autore Paulo) arboris cuiuſdam Indicæ feſtucaceus, in clauí modum capitatus, niger, lõgus, acer, ſubamarus odoratus, non ad obſonia modò, ſed ad multa etiam medicamenta expetitus. Alii non flori modò & fructui, ſed ipſi etiam frutici nomen hoc tribuunt: qui depingitur ſambuci forma, vel (vt aliis placet) buxi caudice, lauri folio, ſed rotundiore. Hæc Gorræus. Vulgò *Clou de girofle* appellamus. Sunt porrò qui & Græcam appellationem deprauatam eſſe ſuſpicentur.

C. Καρυοκατάκτης, q. d. Nucifrangibulum (quo nomine Plautus in Bacchide iocans appellauit dentem) Inſtrumentum quo franguntur nuces. Vide Athen. Dipnoſ. lib. 3.

C. Καρύοπος, q d. καρύου ὀπὸς, id eſt Nucis ſuccus. Sed Plinius de hoc ita ſcribit in fine libri duodecimi, In Syria gignitur & cinnamum, quod καρύοπον appellant. hic eſt ſuccus nuci expreſſus, multum à ſurculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia. pretium in libras aſſes quadraginta.

Καρυηδὸν κάπασμα, Fractura oſſis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ. Dicitur & ἀλφιτηδὸν κάπασμα. Gorr.

Καρυηρὸς, Nuceus, Ad nucem pertinens, vel Affinitatem cum nuce habẽs. Καρυηρὸς καρπὸς, Gazæ, Fructus qui eſt nucis modo. Et Καρυηραὶ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, itidem pro Nuceus. vt καρύϊνον ἔλαιον, nuceum oleum, id eſt quod fit è nucibus iuglandibus.

Καρυΐσκος, Cyphus in nucis modum factus. ET Καρυωτὸν pro eodem. In v.l. ex cap. 25 & 36 Exodi.

Καρυΐτης, Caryites, Tithymali herbæ genus, à nucibus quibus ſimilem fructum gerit. vt annotatur ex Dioſcoride. A Plinio Myrſinites etiam vocari traditur, lib. 26, cap. 8.

Καρυκὸν, medicamenti nomen apud Hippocratem, lib. περὶ ἑλκῶν, quod ipſe vlceribus admouet, ex nucibus & aliis quibuſdam confectum. Gor.

Καρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nuceus, Gazæ: pro Nucis referens A speciem.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aetio lib.11, cap.30, Caryota palmula. quæ & καρυῶσις Diosc. Varroni Palmula caryota: Plinius caryotas etiam dicit sine adiect. Stat. & Mart. caryotides.

ΚΑΡΥΊΚΗ, ης, ἡ, VEL Καρύκιον, Intritum quoddam seu conditura. Sunt quibus placet apud Hippocratem dici Lydium quoddam edulium ex sanguine aliisque rebus variis apparatum. Sanguinis certè colorem referebat, proindeque, vt scribit Erotianus, plerique αἱματίαν esse cēnsuerunt, colore fortè decepti. Gor. Gal. dicit esse Lydium edulium quod ex sanguine cōficiebatur, sed ποικίλον. Apud Athen. quoque lib. 12 primi Lydi καρύκλιν inuenisse dicūtur. Sed accipitur generalius hoc nomen: vnde & Condimēta vel Scitamenta alicubi redditur nomen καρύκων. vt in hoc Plut. loco, Sympos. 4, ὡς οὐκ ἀδυπτάκαις καὶ καυδυλοις καὶ καρύκαις ὄδιν. Bud. autem apud Luc. καρυκῆς τὸ ἡδύσμα, exponit Ex sorbitione iusculi esculentioris. Sunt qui à κάρυον deduci putent, al. quod καρύων genus huic condimento admisceri suspicantes. Qua ego de re licet dubi c tans, locum tamen ei post κάρυον dare non dubitaui, quòd nullum aptiorem inuenirem.

C. Καρυοειδὴς, Referens καρύκιον colore, id est, Sāguineum colorem habens. καρυοειδὲς apud Hippocr. exponit Galen. ὕφαμα. ITEM Καρύκινον χρῶμα quidam tradiderunt esse sanguineum colorem. Et Καρυκινος, Qui est coloris sanguinei, Colorem sanguineum referens.

C. Καρυκοποιὸς, seu Καρυκκοποιὸς, Qui conficit intritum dictum καρύκιον. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi quòd victimas circuncidentes, coquorum fungi officio viderentur. B. D VNDE Καρυκοποιέω, ῶ, Conficio intritum illud dictum καρύκιον. Item generalius pro Condimentum concinno, Condio suauiter, vt Bud. exponit apud Aristoph.

Καρυκδόω, Condio more eorum qui intritum conficiunt dictum καρύκιον. Sed generaliter pro Condio, vel potius Exquisitè condio. Accipitur etiam metaph. pro παρασκεύω & αἰκιάζω. Hesych. SED & Καρυκάζω eidem est παρασκεύω. VNDE Καρύκευμα, Condimentum exquisitè factum. καρυκεύματα sunt ἡδύσματα καὶ ἀρώματα, inquit schol. Aristoph. E Et Καρυκεία, Condimenti exquisiti confectio, aut etiam Conditura superuacanea, vt Bud. exponit, citans Galen. in lib. De sanit. tuenda.

COMP. Ἐπικαρυκεύω, Insuper condio, Condimentum aliud addo.

¶ Καρύκαι, Caricæ, Luc. ὠνήσομαι γὰρ αὐτοῦ πάς παλάθας τῶν καρυκῶν. vbi tamen Bud. vertit Oīfas conditaneorum. Sic verò dicitur & σίκυον καὶ ἰσάδων παλάθη, supra in Ἡγήσεια.

ΚΑΡΠΌΣ, οῦ, ὁ, Iunctura manus cū cubito. i. qua F parte cōmittitur manus cū ossibus illis duobus, quorum vni nomē πῆχυς, alteri κερκίς. Cam. Ἄρθρον καὶ χαρὸς καὶ βραχίονος, καρπὸς, inquit Arist. De part. an. 1. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Homerū cum alibi tum vbi dixit κῦπτε χεῖρ' ὅπῃ καρπῷ, & Iliad. ω, — ὅθι καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἕλκε δεξιτερώ. Quod Theophrastus dixit de papyro Ægyptia a, πάχος μὲν οὖν τῆς ῥίζης, καρπὸς αἱ δρὸς ἀρᾶτου, Plinius vertit, Brachiali radicis crassitudine.

C. Καρποδέσμα, τὰ, Manicæ, hoc est Manuum vincula, vel potius vincula quæ manui iniiciūtur ea parte qua cum G brachio coit. Luc. Lexiph. ὁ γὰρ γραπτὴς καὶ πιὰ ἀπμαγελῶν τὰ καρποδέσματα αὐτῷ τοῦ τοῖς καὶ τοῦ δεξιοῦ, ἐν τῷ δοκάκαις καὶ ποδεγράβαις ἐπίπτον εἶ), manicas ei & collaria iniiciens. Sed perperam ibi SCRIBITVR Καρπόδεσμα. In v.l. est ETIAM Καρποδέσμιον, quod eiusdem erit signif. Exponitur tamen ibi Pedis articulus.

C. Ἐπικάρπος, ου, ὁ, Qui supra manus cum brachio cōmissuram ponitur. Philostratus epist. 39, αἱ ὄπικαρποι ὄφεις καὶ αἰχνευσῶ πέδιμ, Θαλίδος καὶ Ἀειγαχόρας καὶ Δαΐδος φάρμακα. quales ferè apud Latinos armillæ, vel potius brachialia. H

C. Μεσοκάρπιον, ET Μεταικάρπιον, ET Προκάρπιον, Quod est in medio καρποῦ, Quod est post καρπὸν, Quod est ante vel supra καρπόν. Aut, Media pars καρποῦ, Postrema pars καρποῦ. Prima pars καρποῦ. Vide Poll. Μεταικάρπιον (inquit Camer.) est Palma, quæ pars infra digitos aperitur & in illos finditur. AT Περικάρπιον apud Poll. Armilla siue Brachiale ex Plin. exponitur.

¶ Καρπὸς, Fructus, de stirpibus, ad similitudinem καρποῦ manus, vt Eustathius ex autoritate etymologistarū tradit, eorum tamen rationem non afferens. Idem alibi verbi κάρφω præteritum medium facit κέκαρπα, vnde sit καρπὸς pro fructu: quod & ipsum veteribus placuisse tradit. Atqui hanc deductionem sequendo, καρπὸς manus ab isto καρπὸς deducetur, & ita posterius erit. Vide Etym. Idē De Cypria ficu, πεπαίνει δὲ τέτταρας καρπούς. Pro quibus Plinius, Fructus quaternos fundit. Καρπὸς generali sign. Fructus: sed peculiari exponitur Semen cum suo inuolucro & integumento, seu cortice aut vasculo: ex Theophrasto Hist. plant. lib. 1, cap. 3, καρπὸς ἡ ὅλη τὸ συνεῖλμένον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Bud. καρπὸς pro semine ex hoc Theophrasti loco affert, lib. 9, ἔστι δὲ ὥς περὶ ἐλέχθη, τὸ μὲν, πάντα χρήσιμα, καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ σπόρος, ὡς περ ἄλλων τε καὶ τῶν πανάκοις. ET Περικάρπιον, inquit, ab hac significatione. τοῦ καρποῦ dicitur, vt de causis plant. 1, ὁν ἅπασι δὲ τοῖς καρποῖς τὸ περικάρπιον πρότερον μᾶλλον ἢ αὐτὸς ὁ καρπὸς καὶ τὸ σπέρμα γίνεται. Est enim περικάρπιον fructus pars quæ semen ambit, vt in leguminibus siliqua, in castaneis echinatus cortex, in nucibus testa, seu putamen, in malis & piris id quod edule est, (inquit idem) pulpa & caro quibusdā. Redditur ergo περικάρπιον fructus integumentum, apud Theophr. & Aristotelem. Gaza autem alicubi fructum (in quo reprehenditur) alicubi carnem, aliquot etiam locis pulpam interpr. Dicitur autē ET Περικαρπία eadem significatione à Theophr. ITEM Προκάρπιον pro περικάρπιον ex Diosc. affertur, sed non sine mendi suspicione.

Καρπὸν γένου apud Aratum Cic. vertit factum. Extenditur autem huius nominis significatio à fructibus arborum ad omne frugum genus, atque adeo ad omne illud quod è terra prouenit, vt quum dicit Homerus, ἔδειν καρπὸν ἀρούρης, & Hesiodus καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα. Sed & vinū elegante periphrasi εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης poetæ appellarunt. Et καρπὸν δίκην (de qua vide Suidam ex Lysia) aduersus eos erat qui frugibus damnum aliquod attulissent, id est καρπὸν δικαιοσάμενος, vtendo verbis Homericis. ¶ Καρπὸς, Emolumentum, Vtilitas. eadem metaphora qua Lat. Fructus. Herodianus 8, ἐπὶ τῇ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίνεται. Hanc autem metaphoricam signif. multa verba hinc deducta retinuerunt.

C. Καρπὸς βαλσαμοῦ, Fructus balsami, Diosc. & Galen.

C. Καρποβρῶτον ξύλον apud LXX interpr. Deut. cap. 20 in fine, exponitur Fructiferum lignum: sed aut mendosa est illa lectio, aut illi errarunt. nam καρπόβρωτος potius esset Fructum exesum habens.

C. Καρποβόλος, Apollo, Generator fructuum, in Epigr.

C. Καρπογόνος, Fructum gignens, Frugifer. Quidam tamen καρπογόνος voluerunt esse Frugifer: at Καρπογόνος, Frugiferum reddens. ET Καρπογονία, Fructus editio, inquit Bud. qui & addit καρπογονίαν vocari quum stirpes fructū pariunt: ex Polybio, καὶ θάλαττα ἀφικνεῖται εἰς τὴν καρπογονίαν. ET Καρπογονέω, ῶ, Fructum gigno, Fructum edo seu fero. Theophr. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ μὲν ἰσχύοντα καὶ οἷον τελεωθέντα καὶ αὐξῆ καὶ καρπογονεῖ. paulo antè καρποποιεῖ.

C. Καρποδότης, Fructuum seu frugū dator, seu largitor. vt καρποδότης Νεῖλος apud Nanzianzenum. Et alibi, ἅρπ δὲ γεωργὸς ἀρόῦν πήγυται αὖω βλέπων, καὶ τὸν καρποδότην ὄπ καλοῦ ὄφος.

C. Καρπολογέω, γῶ, Fructum seu fructus lego, Fructum decerpo. Theophr. De caus. pl. 5, καρπολογῆσαι τοῦτα, fructū ex eis decerpere. Et Καρπολογοῦντα δένδρα eidem lib. 1, Arbores é quibus fructus decerpitur.

C. Καρπομανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Insanè fructificans, Luxuriās fructu. Apud Soph. in Perilao pro εἰς κόρον ὀχυδείζουσα accipi testatur Hesych.

C. Καρποποιὸς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, q.d. Fructificus. Epithetum est Cereris, Euripidi.

C. Καρποτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructum pariens, Fructiferus. VNDE Καρποτοκία, ας, ἡ, Fructus editio. idem quod καρπογονία & καρποφορία. Theophrastus initio libri 2

De causis plantarum, οὕτω γὰρ αἱ βλαστήσεις κάλλιστα καὶ αἱ καρποτοκίαι γίνονται. ET Καρποτοκέω, ῶ, Fructum pario, Fructum edo seu fero. Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 2, εἰ γὰρ ὅλως τι πέφυκεν οὕτω καρποτοκεῖν τὸ ὁμοφυῶς. paulo post dicit καρποφορεῖν.

C. Καρποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructibus viuens, Fructuum esu viram sustentans. Aristot. Pol 1, τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ πιμφάγα.

C. Καρποφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructiferus. Theophr. De hist. plāt. libro 1, cap. 6, ἄκαρπα δὲ καὶ κόσμια καὶ καρποφόρα αὐτὴ τοῦ ζῆ τοῖς πόπεις καὶ τὰ ἀέρα τὰ θερέχοντα. Et libro 3, c. 9, B ὧν τὰ μὲν καρποφόρον, τὰ δὲ ἄκαρπον. VNDE Καρποφορία, ας, ἡ, Actio ipsa fructus ferēdi: aut etiam Fructuum vbertas. idem quod καρπογονία & καρποποιία. Nazian.

ET Καρποφορέω, ῶ, Fructum fero. Theophr. de hist. plāt. libro 3. cap. 6, τὰ μὲν ἄρρενα μόνα καρποφορεῖν. Idem De causis plant. cap. 15, καὶ καρποφορεῖ τοῦ ἄλλου οὐ φεύγοντος. Aliquando cum accusatiuo construitur. vt apud Gregor. in orat. De Cypriano, μακρῷ λόγῳ συλλιτθίων τῷ πρεσβύτερον ἑαυτὸ κακίαν, ἵνα μὴ τῶν τῷ Θεῷ καρποφορήσῃ τῷ ἀξαρδύσιν, confessionis fructum pareret, Budæo interprete. Idem, σωτὴν καρποφορήσοντα, ἐν εἶσον ἐδύσου. Et in passi apud eundem, τὰ καρποφορούμενα ὀλίγῳ τῷ βαπτίσματι, Fructus qui è baptismate feruntur seu percipiuntur, seu Quos baptizati ferunt.

C. Καρποφυέω, Fructus edo seu gigno. idem quod καρπογονέω, καρποποιέω & καρποφορέω.

C. Καρποφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ. Fructuum custos. Epigr.

C. Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Molles & delicatos fructus ferens. Ἁβρόκαρπον Hesychio est τὸ ἁβρότονον. quod infrà λεπόκαρπον. D

C. Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Splendidus fructibus quos fert. vel Splendidos aut pulchros fructus ferens. Home. Συκῆ τε γλυκερὴ καὶ μηλέα ἀγλαόκαρπος. id est (vt Tryphon apud Plutarchum Sympos. 5. Problem. 8, explicat) καλὸν καὶ μέγαν ἐκφέρουσα τὸν καρπόν. Habes ibidem & aliam huius epitheti expositionem. Nonno dicitur θερος ἀγλαόκαρπος.

C. Ἀείκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semper fructum habens, Perennes seu perpetuos fructus ferens.

C. Ἄκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infructuosus. oppositum τοῦ καρποφόρος. vt ex ibi allatis exemplis patet. Poeta quidam apud Athenæum, ξηρὸν πέδον ἄκαρπον. Theophrastus, τῆς δὲ πρεβίνθου τὸ ἄρρεν ἄκαρπον. id est, Plin. interprete, Terebinthus mascula est sine fructu. Idem Theophr. ἀφέρει δὲ τοῦ ἄκαρπος εἶ), id est (eodem Plin. interpr.) Distat & sterilitate, quoniam fructum non gignit. Interdum generaliter pro inutili, vt & Latinè Infructuosus. VNDE Ἀκαρπία, Infructuositas, Sterilitas. vt ἀκαρπία γῆς. ET Ἀκαρπέω, ῶ, Sine fructu sum, Infructuosus & sterilis sum, Fructum non gigno seu ferò. Theophr. E

C. Ἀκρόκαρπος, ου, ὁ, καὶ ἡ, In summitate fructum habens, In summa sui parte seu cacumine fructum edens. de arbore. Theophrast. De hist. plant. lib. 1, cap. 23, ἀκρόκαρπος δέ πως καὶ ὁ φοῖνιξ πλὴν τοῦτο γε καὶ ἀκρόφυλλον καὶ ἀκρόβλαστον. De qua sicut Plin. dicit, Coma omnis in cacumine: ita nos, Fructum edit in cacumine, vel Fructus eius in cacumine nascitur.

C. Ἀμφίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque, seu ab vtraque parte fructum habens. Gaza vertit Binorum fructuum partibus inter se oppositis fœcūdus. V.l. ex Plin. Vtrinque O fructiferus.

C. Γλυκύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus dulcis est, Dulcem fructū gignens. VNDE Γλυκυκαρπέω, Fructus mei dulces sunt, Dulces fructus edo.

C. Γυμνόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ. Cuius fructus nudi sunt, ad differentiam eorum quæ habent fructum inuolucro aliquo tectum, vt castaneæ, nuces, & similes plantæ.

C. Δίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biferus, Bis fructum gignens. Strabo, πνὲς δὲ αὐτῶν καὶ δίκαρπον ἔχουσι τὸν γλυῦ. VNDE Δικαρπέω, ῶ, Biferus sum, Bis fructum fero. Theophrast. H ἐπεὶ καὶ τὰ δεκοῦτα δικαρπεῖ μηλεῶν τέ πνα καὶ ἀπίων, ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις. Idem, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲν, ὡς εἰπεῖν, τοῦ δικαρπεύοντος ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς. eorum quæ iterum fructificant, vt Gaza vertit. Dicitur (vt Bud. annotat) tam de arbore quàm de fructu. sed perperam ibi SCRIBITVR Διακαρπεῖν.

C. Ἔγκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo fructus insunt, Fructus in se habens. (oppositum τοῦ ἄκαρπος. i. Qui sine fructu est) Soph. Trach. de Hercule sacrificante, — ἔνθ' ὀείζεται Βωμοὺς, πελεῖ τ' ἔγκαρπα Κλωαίῳ Διί, Ioui ex fructibus sacricat. Apud Vitruuium autem ἔγκαρπα Turnebus existimat esse ornamenta capituli columnarum palmites aut ramos cum suo fructu habentia, aut etiam arbuscu las fructuosas, quæ vocantur δένδρα ἔγκαρπα à Græcis, aut frondibus & ramis implexos innexosque fructus. Hæc ille. Verba autē Vitruu. sunt l. 4, c. 1, de columnis in Dianæ æde cōstitutis, Basi spiram supposuerunt pro calceo, capitulo volutas, vti capillamēto concrispatos cincinnos præpendentes, dextra ac sinistra collocauerunt, & cymatiis & encarpis pro crinibus dispositis frōtes ornauerunt. Metaphoricè autem ἔγκαρπος mulier aliqua dicitur pro Granida, In cujus vtero fœtus est, velut fructus in arbore. hoc est ἔγκυος, vt Suid. in hoc à se citato loco exponit, ὁ δὲ Φίλιππος Ἀεσιόμλισας, εἶτα ἐξ αὐτῶ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ὅρα τὸν Ὀλυμπιάδα ἄγκαν. ¶ Sunt & ἔγκαρπα Hesychio Segetes triticeæ, sectæ messæque, vt Turn. tradit. Sed apud Hesychium scribitur ἔγκαρπα, quod erit à κίρω. Apud eundem Hesychium est ETIAM Ἐγκαρπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Fructuosus. ἐγκαρπὴ, inquit, ὀλοκάρπια.

C. Εὔκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene fructificans, Vberibus fructibus fœcūdus. Theophr. De caus. pl. lib. 2, initio, εἰ δὲ βλαστῆ καὶ εὔκαρπα μέλλει γίνεσθαι. Et εὔκαρπον θέρος apud Sophoclem, Vberibus fructibus fœcunda æstas. Nonnus ἀγλαόκαρπον θέρος dicit. Item actiuè Bene fructificare faciens, Fructuum vbertatem adiuuans. vt εὔκαρπος ἀὴρ apud Theophr. lib. 2 De caus. pl. Metaphoricè autem Venus dicitur εὔκαρπος id est Fœcunda. Plutarchus Erot. ζείδωρον γὰρ αὐτὴν Ἐμπεδοκλῆς, εὔκαρπον δὲ Σοφοκλῆς ἐμμελῶς παίνυ καὶ πρεπόντως ὠνόμασεν. VNDE Εὐκαρπία, ας, ἡ, Fructuum vber prouēt, Fructuum vbertas, vel In fructibus gignendis felicitas. Theophr. De caus. pl. lib. 2, initio, πρὸς εὐβλαστίαν καὶ ἀκαρπίαν, vt feliciter germinent & vbere fructu fœcunda sint. Pro quo paulo post dicit κάλλιστα βλαστήσεις καὶ καρποτοκίας. Theophyl. epist. 74. γνήσιος πρὸς ἀκαρπίαν ὁ ἡδὺ θρεμμάτων ὄνθος. Pro quo paulo post generaliori vocabulo dicit εὐθηνία. ET Εὐκαρπέω, ῶ, Fructibus vberibus fœcundus sum, Vberes fructus fero. Ad verbum, Bene seu feliciter fructifico. Lætos & vberes fructus ferre dicit Cicero.

C. Ἡδύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suaues & iucundos fructus gignens. vt ἡδύκαρπον δένδρον apud Theophr.

C. Κακόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Male & infeliciter fructificans, aut etiam Malos fructus gignens. oppositum τοῦ εὔκαρπος. VNDE Κακοκαρπία, ας, ἡ, Mala & infelix fructuum editio.

C. Καλλίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchros aut etiam bonos fructus pignens. idem quod ἀγλαόκαρπος apud poetas. Theophrastus De hist. plant. l. 3, c. 9, ἐν οἷς, ᾗ ἄμφω καρποφορεῖ, τὸ ἥλιον κθμικαρπώτερον, pulchriores fructus gignit. Plutarchus Coriolano, ἔστι δὲ ἡ θρῖς τοῦ μὲν ἀχείων καλλικαρπώτατον, τοῦ δὲ πθασῶν ἰσχυρότατον. Apud eundem in Lycurgo v.l. καλλίκαρπος χώρα interpr. Fertile solum. VNDE Καλλικαρπία, ας, ἡ, Pulchrorum fructuum editio. vel Fructuum pulchritudo & venustas. ET Καλλικαρπέω, Pulchros & venustos fructus edo; aut Pulchros & bonos fructus gigno, Lætos fructū fero. Theophrast. lib. 1, De caus. pl. Idem De caus. pl. l. 1, c. 9, ὅταν μάλις' ἀωθεῖν καὶ κθμικαρπῇ τὰ δένδρα.

C. Καπάκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructuosus. καπάκαρπος ἐλαία, Frugifera olea. psalm. 51. Hesychio est πολύσπορος. AT Καπακάρπιον, ου, τὸ, Fructus, v.l. ex Theophr.

C. Λεπόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus tenuis est. Dioscor. lib. 3, cap. 29, de abrotono. τὸ δὲ ἕτερον, ἄρρεν καλεῖται, κλιματῶδες, λεπόκαρπον ὡς ἀψίθιον, gracilibus ramis vt absinthium. Ruell. interpr. qui videtur LEGISSE Λεπόκερφος, vt quædam habent exemplaria.

C. Λευκόκαρπος, ου, ὁ, Cuius fructus albi sunt. Theophr. τοῦ λευκόκαρπον ὁ μὲν ἀσρὸν καὶ σπωεγκόπα τὸν καρπὸν φέρει. Pro quibus Plinius, Hederarum fructum candi-

dum ferentium, aliis densus acinus. A

C. Μεγαλόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructus magnos ferens, Cuius fructus magni sunt. CONTR. Μικρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ. VNDE Μικροκαρπία, ας, ἡ, Parui fructus editio, Fructus exiguitas, seu exilitas.

C. Ὀλιγόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucos fructus gignens. oppositum τῷ πολύκαρπος & δύκαρπος.

C. Ὁμοιόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Similes habens fructus, Cuius fructus similes sunt. VNDE Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, Similes fructus gigno, Fructuum similitudine conuenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1, c. 11, οὐδ' αὖ τὰ αὐτῆς ὁμοιοβλαστάνει τὰ ᾠὰ καὶ ὁμοιοκαρπεῖ. B

C. Ὀπισθόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ferens fructum ex aduerso folio siue à tergo folii, vt interpr. apud Theophr. De causis plant. lib. 5, cap. 2: vbi tamen ὀπισθοκάρπων scribitur, neutro genere, & substantiuè, vt videtur, φαίνεται δὲ καὶ τῆδε ἥπιον ἄποπον, ὅτι ᾠόν τι φασὶν εἶναι πιοῦσιν δὴ ὁ καλοῦσιν ὀπισθοκάρπον.

C. Ὀψίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus serotini sunt, Serotinos fructus ferens. Theophrast. loco citato, τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE C Ὀψικαρπία, ας, ἡ, Sera fructus editio. Theophr. De hist. plant. lib. 3, cap. 3, ἔτι δὲ τοῦς τὴν ἡμέρα τῶν ἀχρίων ὀψικαρπία τε καὶ ἰσχὺς καὶ πολυκαρπία τῷ φοῦ φαίνεται. quoniam videlicet πεπαίνει ὀψέ μᾶλλον. ET Ὀψικαρπέω, ῶ, Serotinos fructus gigno, Fructus mei serotini sunt, Seros fructus fero. Theophr.

C. Παγκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructus omnis generis habens. Sophocl. Electra, Ἔπαυρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παρῶσά μοι Παγκαρπ' ἄνακτι τῷδε, Fructus omnis generis quos huic regi offerre volo, Sacrificia ex omni fructuum genere. Et in D Axiocho, ἔνθα ἄφθονοι ὧν ὧραι παγκάρπου χρόνου, vbi anni tempora abundant fructuum omnis generis fœtu.

ET Παγκάρπος, ου, ὁ & ἡ, idē. Sed παγκαρπία μελιτόεσσα, placenta ex melle & omni frugum genere. Theophr. De historpl. libro 9, cap. 9, de religiosis ceremoniis in herbarum & radicum collectione, τὸ δὲ ἐπιχώριον τέμνειν, οὐδὲν ἴσως ἄποπον· ἀλλ' εἴ τι καὶ ἄλλο φέρεται σπέρμα. ὅθεν τὰ παλαιὰ τὸ Ἀσκληπίειον καὶ λοίμιον· αὐτομάλιστα γὰρ τῇ γῇ παγκαρπίαν μελιτόεσσαν. Vnde Plinius libro 25, c. 4, de radice panacis Asclepei, Hac euulsa scrobem repleri vario genere frugum religio est ac terræ pramentum. Et Harpocration Mēdesius ἐν τῷ περὶ πλακούντων, apud Athen. libro 14, τὸν τῶν Ἀλεξανδρέων καλουμένων παγκαρπίαν commemorat. quo in loco videri potest subaudiendum relinqui μελιτόεσσαν. Et Anticlides apud eundem libro 11, & apud Eustathium pag. 1633, ἔλαιον, παγκαρπία· ἄφθονε ἔμβαλε. Vbi παγκαρπία accipi etiam potest pro omni fructuum genere, non pro placenta simili superiori. E

C. Πλαγιόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquè seu à lateribus fructum ferens, vt exponitur apud Theophr. De hist. pl. l. 1, c. 23, τὰ μὲν ἀκρόκαρπα τῶν δένδρων καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, τὰ δὲ, πλαγιόκαρπα, τὰ δὲ ἀμφοτέρως. F

C. Πλατύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latum fructum habens, Cuius fructus latus est. Dioscorides lib. 3, cap. 161, de lonchitide, φύλλα ἔχει πλατυκάρπῳ φασήλῳ ὅμοια. Sic enim Marcellus ibi legit, interpretans, Porro latioris seminis aut fructus. Sed lectio hæc inter notha recenseitur, nec eam agnoscit Plin. lib. 25, cap. 11, vbi lonchitidis descriptionem ex Diosc. transtulit.

C. Πολύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos fructus gignens. Theophrast. lib. 8, cap. 3, De hist. plant. πάντα δὲ πολύκαρπα καὶ πολυβλαστῆ· πολυκαρπώτερον δὲ τὸ κύμινον. Vbi Plinius habet ocymon pro cumino. id quod ex sequentibus patet. locus autem est libro 19, cap. 7. Pro πολυκαρπότερον verò Latinè dicit, Nihil fœcundius. Et De causis plant. libro 2, cap. 5, scribit vitem indigere multo nutrimento, διὰ τὸ θερμὴ καὶ μανὴ καὶ ὑγρὰ καὶ πολύκαρπος εἶναι. ‖ At πολύκαρπον apud Hippocratem dicitur τὸ κραταιόγονον, teste Galeno in Lex. Hippocr. Πολυκαρπία, ας, ἡ, Vbertas in fructu ferendo, Vber fructus. Exemplum habes paulo antè in Ὀψικαρπία. H

C. Πρωΐκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus maturè proueniunt. Theophrast. De hist. plant. lib. 1, cap. 23, πρωϊβλαστῆ καὶ πρωϊκαρπα, maturè germinant, & maturè fructus reddunt. VNDE Πρωϊκαρπία, ας, ἡ, Matura fructuum editio, Quum arbores fructus suos maturè reddunt.

ET Πρωϊκαρπέω, ῶ, Maturè fructus meos reddo. Theophrast. De caus. plant. libro 1, cap. 15, de iis quæ bifera. i. δικαρποῦσα appellantur, ἐν Τύποις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις, ἅτε παρεμπιπτούσης ὅτι πολὺ τῆς ὥρας, καὶ ταχὺ τῶν πρωϊκαρπούντων ἀφαιρουμένων, ἃ καὶ πρωϊκαρποῦντα.

C. Τρίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Triferus. i. Ter fructus suos quotānis reddens: vt δίκαρπος, Biferus. ‖ Τρίκαρπον Hesych. exponit τριετῆ, Triennem.

C. Ὑπέρκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum fructificans, Cuius fructus modum excedunt, Fructuosissimus. VNDE Ὑπερκαρπέω, ῶ, Supra modum fructifico, In fructu ferēdo modum excedo.

C. Χλοόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus virent. Item, Virere fruges faciens. Orph. Hymno in Cererem, Σπερμία, σωτεῖρα, ἀλωάτα, χλοόκαρπε.

C. Χρυσόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aureos fructus ferēs, Cuius fructus aurei sunt. Chrysocarpū dicitur etiam hederæ species quædā a colore acinorū, vt Plin. docet, videlicet aureo.

C. Τελεοκαρπέω, SIVE Τελεοκαρπόω, τελεῶ τὸν καρπόν, Ad maturitatem fructum perfero. Theophr. ἐκπέπεται καὶ τελεοῖ καὶ τελεοκαρπεῖ. Dicitur ab eodē & τελεοφορεῖν. Idem ἡμῖν γε ἔνια καὶ ἀμπέλου καὶ ἰσχὰς ἀδύνατον ὅτι τελεοκαρπεῖν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθοῦς ἡ ἔμφυσις, Ad frugem peruenire. Hæc Bud.

C. Ἐπικάρπιος, ου, ὁ, Frugifer. vel Qui super fructus seu fruges est, Frugum præses. vnde apud Aristot. De mundo, καὶ μὴν ὀπωρόκαρπος ὢν [καλεῖται ὁ Ζεὺς] ἀπὸ τοῦ καρπῶν. Id est, Budæo interprete, Frugipotens. Ita verò Iouem in Bœotia vocari tradit Hesychius. AT Ἐπικάρπιον cōmuni appellatione dicitur quicquid semen aliquod continet, vt ex Marcello Dioscor. interprete annotatur. ‖ Ἐπικαρπία dicuntur etiam ramusculi plūrarum ex quibus fructus ipse dependet, & qui sunt super fructum Phanias apud Athenæum libro 1, βοτρυὸς ὧν ἀπαλὰ τοῦ ἐπικαρπίου, σίκυος καὶ πέπων. Eodem l. bro de moro Ægyptia, φέρει δὲ τὸν καρπὸν τὸν ἡ Αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ὀπωρικῶν: quam Theophrastus De hist. plant. libro 4, cap. 2, peculiari quodam modo fructum edere scribit, non ἀπὸ τῶν βλαστῶν, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐκ τῶν στελεχῶν: quæ iisdem ferè verbis à Dioscoride repetuntur. De qua Plin. lib. 13, cap. 7, Pomum fert nō a ram s sed à caudice ipso. adeo vt ex verbis Theophrasti & Athenæi pateat, ὀπικάρπια esse τὰ βλαστὰ siue τὰ ἀκρέμονας supra fruct? quasi caput sitos, ex quibus ipse fructus dependet: idem præterea esse στέλεχος & ξύλον τοῦ φυτοῦ. Similiter verò de eiusdem arboris fructu Galenus tradit lib. 2 De alim. ἡ γένεσις αὐτοῦ διαφορωτέρα πως ἐστὶ τοῦ ἄλλου καρποῦ τοῦ δένδρου. ὁ δὲ γὴ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστημάτων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν ἀκρεμόνων (ita enim reponitur pro τῶν ἀκρεμόνων quod mendosè reperitur) φύεται: vbi & ipse ὀπικάρπια vocat βλαστήματα καὶ ἀκρεμόνας: at pro στέλεχος dicit κλάδοι καὶ φρύγανα. Pertinet huc ET Ἐπικαρπία, ας, ἡ, Fructus, id est Fructuum prouentus, Fructuum reditus. Item metaphoricè Fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali. i. ἐκ τῶν ἀρχαίων, manāt, Accessio & πρόσοδος τῶν ἀρχαίων: paulo minus quàm τόκος, cum quo frequenter copulatur: seu Fructuum & commodorum perceptio, Vsus rei fructuosus: idem quod ὀκκάρπωσις. Plato libro 12 De leg. τὸν ἐπέτειον ὀπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις, cēsus sui annuum reditum profiteri in commentarios relatum suæ tribus apud agronomos. Apud Aristot. quoque ὀπικαρπία quæstus dicitur, & fruges messésque ὀπικαρπίαι. Hæc ferè Budæus pag. 47 & 132 & 133, initio: vbi exempla alia habes ex Demosthene. Sic apud Aristot. 2 Œcon. τὸ τραφὲν καὶ τὸν ὀπικαρπίαν λογισάμενος αἰτῆτε, fructum quem inde percepisset. Et Polit. 1, cap. 7, de contractuū commutatiuorum tribus generibus διαφέρει ὃ Τύπων ἕτερος ἑτέρων, τῷ τὰ μὲν ἀσφαλέστερα εἶναι τὰ ὃ πλείω πείζειν τὸν ὀπικαρπίαν. post quæ secundo loco statuit τὸν τοκισμόν, at tertio τὸν μισθαρνίαν. Et apud Isocratem, ὀπικαρπίας λαμβάνειν, Fructum capere, Emolumentum percipere. Item ὀπικαρπία ἀμείβεσθαι, cum fructu reddere: seu (vt v. l. interpr.) Fœnerato reddere.

C. Περικάρπιος, ου, ὁ, Fructu cinctus, vt Plin. loquitur, Fructum habens circum se: vt semina & ligna quæ ipse fructus ambit. Item, Cuius fructus tegmine & inuolucro aliquo cinctus est, vt legumen siliqua, fruges spica, castanea echina. Phanias apud Athenæum libro 2, βοτρυὸς ὧν ἀπαλὰ τοῦ ἐπικαρπίου, σίκυος καὶ πέπων αὐξῆ τῷ ἀνθρακος· πιθόν ὧν δὲ τὸ περικάρπιον μόνον. AT Περικάρπιον, ου, τὸ, Vitium cingens seu muniens fructum, vt Plinius loquitur: quale in nucibus putamen esse dicit, in castaneis corium, in glandibus crustam, in vua cutem, in punicis corium & membranam. Quæ vitia B in castaneis, amygdalis, nucibusque iuglandibus geminantur. geminū enim περικάρπιον habent: castaneæ corium cum echinato cortice, amygdalæ & nuces iuglandes, præter lignum, etiam viridem quandam carnem. Vide Plinium libro 15, cap. 28. Vide etiam suprà de περικάρπιον ex Budæo post καρπός. VNDE Περικαρπάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spinas habens in vitio fructum gerente. Theophr. De hist. plant. libro 6, cap. 5, ὁ δὲ περικαρπάκανθος ἔχει, διόπερ περικαρπάκανθός ἐστι, integumento seu inuolucro quod fructum ambit, spinoso est. Vnde C eundem Theophrastum eodem libro cap. 1, sic enim distinguit φυλλοκάνθων differit, ὁ δὲ περίδολος καὶ ἀκαρπία φυλλοκάνθων ἐστὶ· ἔχει γὰρ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπάκανθος dicatur τὸ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ, seu, vt cap. 4, de casto dicit, habens περικάρπιον σπέρμα, τὸ μορφοῦν ἀκανθώδες. Sed & apud Plinium 21, cap. 15, quidam sic reponunt, Hippophaes genicularum: tribulo proprietas quòd & fructū suum habet: pro, Tributa proprietas. Sed tunc περικάρπιον pro fructu ipso caperetur, non pro integumen- D tum fructum cingente.

Καρπόομαι, οῦμαι, Fructum percipio, Fruor. Item, Consequor. Theophr. Hist. plant. 4, ὅταν ἢ δυνατὸν ἡ ἄμπελος καταφέρεσθαι, κλήματά τε ὀπτᾶσθαι καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτόν, id est (Budæo interprete) Palmites submittere, & fructum anni percipere, vel elicere. Xenoph. Hellen. 6, οὐ νῆσοις ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Apud Demosth. καρποῦσθαι τὰ αὐτῶν, Frui suis rebus. Sic Isocr. Archid. ἵν' αὐτοὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν ἀσφαλῶς καρπῶνται. Et Synes. καρποῦσθαι σχολῆς, frui otio. Rursum apud Demosth. Olynt. 1, τοῖς λιμέσι καὶ τοῖς E ἀγροῖς καρποῦσθαι. Plato epist. 7, ἐῶν Δίωνα τὰ ἑαυτοῦ κεκτῆσθαι καὶ καρποῦσθαι κτήματα. Plutarch. in Galba, καρποῦσθαι πυκνὰ καὶ χρήματα. Et in Themist. καρποῦσθαι δωρεὰς μεγάλας, pro Consequi. quam significationem habet & in metaph. signif. vt καρποῦσθαι δόξαν apud Demosth. Sic καρποῦσθαι εὐκλειαν. Xenophon Pædiæ 8, καὶ ἐκ τῶν καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὐκλειαν. Et καρποῦσθαι τὴν εὐνοιαν apud Demosth. exponitur Implere suam auaritiā. Budæus καρποῦμαι interpr. Vsum fructum percipio, in hoc Demosth. loco in Aphobum, ἔδωκεν ἐξ μίσθωσιν καρπώσασθαι. Ex Xenoph. autem affertur, pro Vectigal fructibus imponere, καταβαλοῦσι δωρεὰ καρπωσάμενοι. Rursum Budæus καρποῦμαι interpr. Exhaurio & consumo, in hoc Athenæi loco, de Lucullo loquentis, καρπωσάμενος δυοῖν βασιλέοιν πλοῦτον, Μιθριδάτου τε καὶ Τιγράνου. Sic pro Exhaurire fructum alicuius prædii, apud Demosth. de matre Æschinis loquentem, καρπουμένη τοὺς τῶν χωρίων οἰκίας. ‖ Καρποῦσθαι de malis etiam dicitur: vt apud Aristidem, καρποῦσθαι τὰ κακὰ αὐτὴ τῷ ἀγαθῷ. Et ex Euripide affertur πόνῳ μέγιστα δακρύων καρπούμεθα. vbi poterit καρποῦσθαι reddi Percipere. dicitur enim ab ipso etiam Cic. Lucius percipere, sicut & dolores. Sed & interpretationi quorundam præcedentium locorum aptum esse idem verbū existimo. Cæterùm καρποῦσθαι συμφοράς, quod dixit Lysias, huc non pertinet. nam καρπώσασθαι τοὺς τῆς πόλεως συμφορὰς, apud eundem in Apol. est Frui calamitatibus reipublicæ. id est, Ex reip. calam. fructum percipere. Vel, Reip. calamitates quæstui habere, seu, In commodum suum vertere. Vel, (imitando Terentianum loquendi genus) Ex H reipublicæ incommodis sua comparare commoda.

‖ Cæterùm Hesych. καρπωμένη exp. καρπῷ πλήθουσα. i. Fructu abundans. quod participium si mendosè non scribitur, est à Καρπόομαι, ῶμαι. Eidē καρποῦμαι est τρυγῶ, id est Vindemio. Item καρπωθέντα sunt τὰ ὑπὸ βωμοῦ καθαγιασθέντα. (sicut & Suid. ἁγιάσαι exponit καρπῶσαι & καῦσαι ἁγίως. quò pertinentem signif. habet & Καρπωμα) Sed & καρπῶ exponit καρποῦμαι.

Καρπωμα, Fructus qui percipitur, Quæstus. & sic idē fuerit quod ὀπικαρπία. Hesychio κάρπωμα est ἀπάρμα, item κέρδος. Itē Oblatio, Victima seu hostia, προσφορά, δῶρα, θυσία, vt idē Hesych. exp. In qua signif. à Græcis Bibl. interpr. vsurpatur. Exod. 29, κάρπωμα ὅτι Κυρίῳ, Oblatio est Domino. Leuit. 1, πλὴν κεφαλὴν τὸ καρπώματος, caput hostiæ. ‖ In v. lex. exponitur etiam Possessio, seu Possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Καρπωσις, εως, ἡ, Fructuum & commodorum perceptio, Vsus rei fructuosus. q. d. Fruitio. Xenophon Pæd. 4, p. 63, ἐπὰν ὀπτῶμεν Πέρσας πλὴν ἀρχῆς τῆς Ἀσίας καὶ πλὴν καρπώσεων χρυσᾶς ἐφ' ἑαυτοῖς. Eo significatu ὀκκάρπωσις & ὀπικαρπία etiam dicitur, itē καρπία, vel potiùs καρπία, de quo infrà. ‖ Item Sacrificium Veneris ita vocari apud Amathuntem tradit Hesychius. At Leuit. 4, αἱ οἰσεῖ ὁ ἱερεὺς ὅλον τὸ θυσιαστήριον τῆς καρπώσεως, exponitur, Super altare holocausti. vt idem sit quod paulo antè dixit τῆς ὁλοκαυτώσεως. VNDE Καρπώσιμος, ου, ὁ & ἡ, Ex quo fructus C capi potest. Item frugiferus, καρπιμος: vt in hoc loco apud Athenæum lib. 11, accipi videtur, ἐξ οὗ τῶν θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρπώσιμα γίνεται ὅλη τῆς γῆς.

C. Ἀκάρπωτος, ου, ὁ & ἡ. vt γῆ ἀκάρπωτος, ager ex quo fructus perceptus non est. Et Soph. πόνος νίκας ἀκάρπωτον χαίρειν, ex qua nemo fructum percepit.

C. ΔΙΑκαρπόομαι. Decerpo. v. l.

C. ΕΚκαρπόομαι, οῦμαι, idem quod καρπόομαι. vt apud Gregorium τὸ ἅγιον ὀκκαρποῦσθαι μεγα ἐπίλεπτ, quæstui habere res sacras arque diuinas, vt interpr. Bud. qui & ὀκκαρποῦσθαι cum accusatiuō pers. ex Demosth. affert pro Exhaurire & extenuare facultates alicuius, & percipere earum fructus. Apud Thucydidem pag. 174 scholiast. ὀκκαρπωσάμενοι sine adiectione positum, exponit τοὺς καρποὺς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς ἀκεραίους.

ET Ἐκκάρπωσις, Fructuum ac cōmodorum perceptio, & Vsus rei fructuosus. Bud.

C. ΚΑΤΑκαρπόω, ῶ, (à καρπῶσαι quod Suidæ est ἁγίως καῦσαι) Adoleo. VNDE Κατακάρπωσις, εως, ἡ. Leuit. 6, καὶ ἀφελεῖ πλὴν κατακάρπωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατακαύσῃ τὸν πῦρ. vbi interpr. Cineres quos vorans ignis excussit.

C. Ὁλοκαρπόω, ῶ, ab eodem καρπόω, Totum adoleo. At Ecclesiastici cap. 45, θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται, redditur, Sacrificia eius consummabuntur. ὁλοκαρπούμενον Hesychio & Suidæ ὅλον προσφερόμενον. VNDE Ὁλοκάρπωμα ET Ὁλοκάρπωσις, Holocaustum. Sapient. Solom. cap. 3, & Esaiæ 41. Vtrūque citat Budæus ex Aretha 963, sed non interpr.

¶ Καρπιμος, ου, ὁ, Fructiferus, seu Qui fructus gignere solet, aut Aptus ad fructus edendos. Theophr. De hist. pl. lib. 3, cap. 3, πάντα ὃ καρπιμα ἢ ἄκαρπα, καὶ ἄφυλλα ἢ φυλλοβόλα, ἢ αὐξῶνται ἢ αὐανθῆ. hoc est (vt lib. 1, cap. 6 scribit) καρποφόρα ἄκαρπα, αὐξητικὰ, αὐανθῆ, ἀείφυλλα φυλλοβόλα. Sicut verò idē Theophr. duo palmarum genera facit, κάρπιμον & ἄκαρπον, ita Plin. fructiferum & sterile. Aristoph. Vesp. Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄπλα μὴ δεῖ προσοῖμα Τιδῶρ χρυσᾶν, ex frugiferis arboribus. Videtur tamen Theophrastus diuersum facere κάρπιμος à καρποφόρος. cuius rei exemplum habes in καρποφόρος.

G Καρπίζω, Fructum colligo seu decerpo. Item cum accusat. cōstructum generaliter pro Decerpo, Demeto, aut Colligo. Dioscorides libro 3, capite 37, de dictamno, καρπίζουσι δὲ αὐτὸν ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ. Passiuum Καρπίζομαι, itidem Fructum decerpo seu colligo & percipio. idē quod καρπόομαι, pro quo apud Thuc. quoq; accipi testatur Pollux. Theopomp. apud Athenæum lib. 6, τοῖς ἑταίροις οὐ πλείονας ὄντας κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὀκτακοσίων, οὐκ ἐλάττω καρπίζεσθαι χλοῦ ἢ μυρίας τῶν Ἑλλήνων τοῖς ἀρίστοις καὶ πλείστοις χώραν κεκτημένοις. ‖ Item Defrugo, id H est Fructus seu fruges consumo. & q. d. Fructibus seu frugibus exhaurio & exinanio. vt apud Theophr. καρπίζόμενα semina dicuntur ea quæ terram exhauriunt & extenuant: quæ Latini quoque defrugare terram dicunt. Theophr. καρπίζεται πλὴν χλοῦ μάλιστα ὁ πυρός· διὸ καὶ ἀγαθὸν ζητεῖ χώραν, terram exhaurit & emacerat. Idem

Theophr. De caus.pl.lib.4,cap.9, μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεῶν ποιεῖν, non nimia defrugatione exinanire (vt Colum.loquitur)sed renouare,seu nouale facere. Ibidem sæpius vtitur hoc vocabulo. A VNDE Καρπισμός, οῦ, ὁ, Fructus perceptio, Vsus fructus.idem quod κάρπωσις. ‖Item,Defrugatio,Exinanitio & extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. loco citato, ὥσπερ τε χρονιότητα τῆς πέψεως καὶ ὥσπερ τὸν καρπισμὸν τῆς γῆς, & vt terra nimia defrugatione nõ exinaniatur, seu Exhauriatur & emaceretur.

C.ΕΚκαρπίζω, Fructus decerpo & percipio. Budæus. B ‖At ἐκκαρπίζεσθαι idem est quod καρπίζεσθαι, id est Defrugare, Defrugatione exinanire & Exhaurire. Theophr.loco citato,ἐκπέσει ῥᾳδίως, ἐὰν δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καὶ τὰ ὅμοια ὁ ἐρέβινθος. pro quo ibidem dicit καρπίζεται τὴν γῆν.

C.ΕΠικαρπίζομαι,itidem Defrugo,vt καρπίζομαι & ἐκκαρπίζομαι.Theophr. ὅπως καρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλωψ τὴν γῆν,sicut de frumento,καρπίζεται τὴν γῆν.

Καρπύω, F.ύσω,idē quod καρπόομαι & καρπίζομαι. Fructũ C percipio,Fruor.Hyperides apud Pollucem,καρπύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν, vt καρπίζεσθαι χώραν apud Theopompum,& καρπῶσθαι χώραν apud Demosthenem. Citat idem Pollux etiam ex Aristoph. Et apud Dionys. Halicarnas. in pass. πολλὰς ὠφέλεις καρπύσεται. VNDE Καρπεία,ας,ἡ,Fructus perceptio,Vsus fructus.idem quod κάρπωσις & καρπισμός. Pro quo apud Pollucem SCRIBITVR Καρπία per ι. Καρπωσι(inquit)λέγει Ξενοφῶν τὴν οἰκεῖαν καρπίαν. A T Καρπεῖον,ου, τὸ,videtur idem esse quod καρπός. Citat Pollux ex Aristoph. sed non explicat. Et apud Nicand. Alexipharmacis, D σιδέν καρπεῖον, idem quod σίδη. verba eius sunt, Ἠ καὶ που σιδένεσσ ὑποβρέξαιο κάλυμμα Καρπείου. vbi σιδένεσσ καρπείου κάλυμμα vocat corticem mali pumici,seu malicorium.

Καρπαλίον,ου,τὸ,idem quod κάρπωμα.Hesych.

KA'ΡΦΩ, Sicco, Arefacio. Apud Homerum κάρφαι Eustathius significare ait ξηραίνει & συναπαγαγεῖν in hoc versu 398 Odyssеæ ν, Καρφω μὴν χρόα καλὸν ἐνὶ γαμεθοῖσι μέλεσσι. Ad cuius versus expositionem facere E mihi videtur hic Iuuenalis, Tres rugæ subeant,& se cutis arida laxet. Nec dubitem κάρφω χρόα καλὸν vertere etiam (affini vtens metaphora) Dignitatem oris defloresсere faciam, vel Faciam vt dignitas oris defloresсat. quibus verbis vtitur autor rhetorice ad Herennium. Memini porro me apud quendam lyricum legere dictum de corpore, exemplo Homeri,κάρφεται δὲ ἥδη. ‖Interdum etiam idem putatur esse quod καταρρυπαίνω,Sordido,Squalidum reddo.atque ita quidam in illo ipso Homeri loco interpretati sunt: sed nõ dubium est quin altera interpretatio sit melior. ‖Hesiodus metaphoricè vsus est initio ἔργων, canens de Ioue,Ῥεῖα δέ τ' ἰθύσει σκολιὸν, καὶ ἀγλαὸν κάρφει, & superbum arefacit.pro Superbum deprimit,vel(accommodando huic quoque loco superiorem illam metaphoram)Facit vt defloresсat.

C.ΚΑΤΑκάρφω,Desicco,Exsicco. ξηραίνω. Item E conspectu seu è medio tollo.ἀφανίζω.Vtraque expositio apud Hesych.qui exponit κατακαρφεῖς etiam καταφλέξεις.

C.ΥΠΟκάρφω,Sicco,vel Leuiusculè sicco. Apud Nicandrum autem ὑποκάρφομαι exponitur τραχυόμαι, Ex- O asperor.

Καρφωύω,idem quod κάρφω. Vnde καρφωύεται apud Hesych.ξηραίνεται.item φθείρεται.

¶Κάρφος,εος,τὸ,Palea,ἄχυρον vt Hesych. exponit. Dioscor. libro 5,cap.85,de pompholyge, ἔμπλεως καρφῶν καὶ πελιχῶν καὶ γῆς,palearum pilorumque plena, vt Ruell. interpr. Apud Athen.l.6,ὁ δὲ τῆς ὑποθήκας τῶν κάρφους, ἵνα πλὴν ῥίνα κινήσας πάρῃ. vbi κάρφη sunt quæ Homero ἥια καρφαλέα. ‖Κάρφος dicitur etiam κεραία ξύλου λεπτὴ,vt idem Hesychius docet, hoc est Apex tenuis à ligno fisso abscedens.quo modo accipi poterit & locus H ille Dioscor.& hic apud Athen. libro 13, ἤρετο γὰρ μὲν ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρέοντα,εἰ καθορᾷ τὸ κάρφος φαίνοντα σὺ καθορᾶν, ἀπὸ πίνων φύσησον αὐτὸ. ἵνα μὴ πλώσῃτο ὁ δάκτυλος. ‖Item, Festuca, id est arida & crassior in fœno nondum demesso stipula. vel etiam Aridum & leue fœnum, vt Suidas exponit. Luc. Hermotimo, [ὅμοιον εἶ] τοῖς τοξεύουσιν, οἱ κάρφη πυνάττοντες, ἔπειτα ὅλῃ κοντῷ πηξάντες, οὐ πόρρω τοξεύμασι σχάζοντα ἀφιέντες. Quæ φρύγανα ibidem appellat. Subiicit enim,καὶ ὧν τύχωσί ποτε καὶ διαπίρωσι τὰ κάρφη, αὐέκραγον ἅθροι ὡς τι μέγα πεπηδηκότες εἰ διεξελήλυθεν αὐτῶν τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγανίων. Similiter & apud Aristophanem in Auibus,Ἐσέλθετ' εἰς νεοσσιαί γε πλὴν ἐμοῦ, Καὶ τὰ μὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,schol.hæc duo vocabula ἐν τοῖς Καλλιμάχου posita annotat. Ad quem locum Aristoph.facit hic Columellæ lib.8,cap.15, Festucæ surculique passim in auiariis spargẽdi sunt, vt colligere possint aues quibus nidos construant. Rursus ad Plaut. hoc in Milite, — an festuca facta, serua an libera est? & ad hoc Persii Satyra 5, — in festuca lictor quã iactet ineptus: confert locus hic Plutarchi in libro De sera numinis vindicta, Ῥωμαῖοι δὲ οὐ εἰς ἐλάθειαν ἀφαιροῦνται, κάρφος αὐτῶν λεπτὸν ὑπιστάλλουσι τοῖς σώμασι.Sed notãdũ quod ad priores duos locos attinet, non idem prorsus esse κάρφος & φρύγανον,sed φρύγανα esse propriè ea quæ Latinis cremia, id est virgulta tenuia & arida quibus aliquid frigitur, vt rubi execti & paliuri. à quibus tamen κάρφη non multum differunt.Sic apud Nicandrum Ther.— σὺν δὲ αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα,Κόρθεά θ' ὁρμύνοιο, καὶ ἐκ μαθρου βρυόεντος,expon.Stipulas hormini,vel festucas.Aliud exẽplũ ex Aristot.cũ Plin.interpr.habes infra in τοῦ καρφισμός. ‖Apud Polyb.autẽ in Polit.Rom.κἂν εὕρῃ τοὺς φυλάττοντας ἐγρηγορότας,λαμβάνει τοῦτον τὸ κάρφος, Lascaris interpr. Taleolam: Bud. Tesseram. ‖Pro putamine verò,seu cortice seu corio pomorum, apud Nicandrum accipi testatur scholiastes in Alexipharmacis v.230,Καὶ τε σὺ μηλείης πεζοῖσ' ἄγρια κάρφη Οὔρεσιν ἀνθρεφέεσσι.id est δέρματα. Et versu 491, de punicis, ὅσσα τὰ σκληρέα κάρφη Φοινὶ δρακυήεντ' διαφρέαστισι καλύπτῃ, id est λέπη, vel φλοιοῖς. Eiusdem significationis E S T Καρφη,ης,ἡ,id est Festuca,seu Fœnum leue & aridũ,vt Suidas in his à se citatis locis exponit,ἐνεπίμπλασαν χόρτου κούφου,εἶτα σωῦσον καὶ σωῦσαν τὰς διαθήκας ὡς μὴ ἀπιέναι τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ. Ælian. καὶ αἱ διαθήκαι τῆς κάρφης ἐμπεπλήσθαι καὶ ἡ ὀλκὴ πᾶσα πλήρης φαινομένη, οὐκ ἐᾶν ἱρεμεῖν τὸν πρῶον. Ab Hesychio exponitur φορυτός. Deriuatur autem vtrunque à Καρφω,quod est Arefacio. ξηραίνω.

C.Καρφοειδὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Paleæ seu festucæ formam habẽs. Festucaceus exponitur apud Paul. Ægin.lib.7,de caryophyllo, αὐτὴ πνεῖ δεῖσθαι καρφοειδῆ, μέλαιν,ὅσσον δακτύλου σωεγγὺς τὸ μῆκος φέρει ὀρθοῦ πάσσονα. In v.l.καρφοειδὴς exponitur etiam Surculaceus.

C.Κορφολογέω,ῶ,Paleas seu festucas lego. B ‖Item, Exquisitè in alium inquiro,quasi festucam in oculo scrutor.Basilius 589,καρφολογείτω ἡμῶν τὸ ὄνομα.Budæus.Vbi videtur allusisse ad vocabulum κάρφος in Euangelio. ‖Item Floccos lego & quisquilias in veste hærentes. Theophr.in Char.loquẽs de adulatore,ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐὰν τοῦ τοῖχωμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐνεχθῇ ἄχυρον ἀπὸ τοῦ θυμάτος, καρφολογήσαι.B. De phreniticis etiam dici solet,vt habetur apud Galen. quemadmodum & κροκιδίζειν, quorum vtrunque imaginandi vi læsa prouenit. VNDE Καρφολογία, Palearum seu festucarum collectio, Floccorum collectio.quod & ipsum Galenus inter phrenesis signa recenset.

COMPOS.Ἀποκαρφολογέω,ῶ,Paleas seu festucas alicunde lego, Floccos seu quisquilias alicũde carpo,sequẽdo Budæi interpretationem. Hipocr.Prognost. τοὺς τῆς κεφαλῆς χρῶτας φορεῦσι,loquẽs,præsertim in phrenesi,τοὺς τοῦ προσώπου φερομένους καὶ θορυβούσας διὰ κενῆς, καὶ ἀποκαρφολογούσας, καὶ κροκίδας ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀποπλυνούσας, καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχυρα ἀποσωσάσας. Vnde Celsus l. 2,c.6,In veste floccos legit,fimbriásve diducit, vel in adiuncto pariete si qua minuta eminent, carpit. Sed hîc τὸ ἀποκαρφολογεῖν non interpretatus est.

C.Λεπτόκαρφος,ου,ὁ καὶ ἡ, Festucam seu surculum tenuem habens. Dioscorides libro 3,cap.27,de absinthio marino,ᾧ αἱ τῆς θαλάσσης οἱ Ἰσακοὶ χρῶνται.ἔστι δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος, ἐοικυῖα αἰζοειδεῖ μικρῷ. Pro quibus Plinius lib.27, cap.7,

Hiuius ramum Isiaci præferre solent,angustius priore. A at libro 32,cap.9, dicit esse terrestri exilius.Explicat igitur vocabulum λεπτὸν,sed non κάρφος,licet illud comparatiuo gradu compenset. nam dicit esse angustius & exilius terrestri absinthio. Dioscor.eodem lib. cap. 29, abrotonum masculum quoque κλιματῶδες & λεπτόκαρφον esse dicit,sicut absinthium, licet quædam exemplaria habeãt λεπτόκαρπον,vt suprà indicatum est.Sed illam lectionem sequitur Ruell. Similiter etiam cap.40,de acino,πόα ὅλη λεπτόκαρφος.

C.Πλατύκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Festucam seu ramulum latum B habens. Sic legerunt quidam apud Dioscoridem libro 4,cap.180, de alypo. Sed eam lectionem alii reiiciunt, qui vetustis exemplaribus nituntur, & sic legunt, φρυγανώδης ὅλη πόα,ὑποθύθρος, λεπτοκαρφος, λεπτόφυλλος, ac interpr.Gracilibus ramulis.

C.Περικαρφισμός,οῦ,ὁ, dicitur quum gallina post ouum editum circumacta, sese & ouum festuca aliqua purificat.Plutar.Sympos.7,Probl.2,τί τὴν αἰτίαν αὐθύρετον ἡ ὑῶν ἐχόντων,οἷος ὅδιν ὁ τῆς ἀλεκτρίδων,ὅταν τέκωσι,τοῦ περικαρφισμός. Quem locum explicat hic Aristot. libro 6 De hist.ani- C malium cap.2, ὀχευθεῖσα δὲ καὶ μὴν ὄρνιθες φείδεσί τε καὶ ἀποσείοντ),καὶ πολλάκις κάρφος τοῦ ἀλλόνταιπ' ποιοῦσι δὲ τὴν ὠὸν τοῦτο καὶ τικοῦσι ὀνίστε. Vnde & Plinius l. 10,c. 4,Villaribus gallinis & religio inest: inhorrescunt edito ouo, excutiuntque sese, & circumactæ purificant, ac festuca aliqua se & oua lustrant.

C.Ὑποκαρφισμός,οῦ,ὁ,Palearum excussio. v.l.ex Plut.

Καρφαμάπα apud Hesychium ἐν οἷς θελεῖσι π.; ξηροὶς ταχυσ.

Καρφίτης, ου, ὁ, Qui ex festucis est. vt καρφίτης θάλαμος in D Epigr. de nido hirundinis. Festucas autem auibus ad construendos nidos vsui esse,in καρφος indicatum est.

Καρφίον,ου,τὸ,Parua festuca,Surculus. A T Καρφῶν,ου, τὸ,Ramentum,ῥῆγμα,vt Nicandri schol.exponit in Alexiph.v.118, καρφεῖα νέον βεβρωθῆα κέδρου. I T E M Καρφις vulg. lex. idem quod καρφη. Palea, Stramen, Fœnum.

Καρφύραι,Nidi. Hesych.αἰ νοσσιαί, sed propriè fuerint Nidi ex festucis.Item θάμνοι, Virgultà,Frutcta,eidem. A T Καρφυροι,Pulli, νεοσσοὶ, eidem Hesychio. Apud eundem E S V N T Καρφυλαὶ Strata ex festucis, αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων κοῖται.Citat ex Eurip.Ione.

Καρφαλέος,ᾱ,ὁ,Siccus,Aridus.Hom.Il.φ.Δίψῃ καρφαλέοι κονιμβῶσι ἐκ πεδίοιο Φθίωνδε. Odyss. ε, Ὡς δ' αὔεμος ζαὴς ἠῶν θημῶνα πυάξῃ Καρφαλέων, aceruum palearũ aridarum. Sic in Epigr.ἀστάχυες καρφαλέοι. Apud Nicandrum autem in Theriac. Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σελάοντος αὐτμῆς, scholiastes intelligi docet vel ξηροῦ, vel ξηροποιοῦν, hoc est vel siccum,vel exsiccantem. At καρφαλέον adverbialiter accipitur pro Aridè. Il. ν, Καρφαλέον δὲ οἱ ἀστὶς ὀδυνηφέξαιτο ἄυσεν Ἐλγεος.i.ξηρὸν, vt Eust. tradit. Sed & pro ὑπόξηρον accipi idem Eustath.ex antiquis docet. Pro quo dicitur E T Καρχαλέος. Et sic legit Eustathius Il.ν,Δίψῃ καρχαλέοι.quod suprà καρχαλέοι. Sed & Athenæus eam lectionem agnoscit, qui libro 11 ita scribit, καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κραπυμβῶντας καρχαλέους εἶπεν. Sic legisse videtur & Hesych. apud quem καρχαλέοι οἱ καταξηροι.Sed exponitur ab eodem & σφοδροί.

KA'ΣIΣ, ὁ καὶ ἡ, Frater, vel Soror. Interdum & G Consobrinus. nam Hesychio κάσις dicũtur οἱ ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί.De fœminis etiam dici & apud Laconas & apud Eurip.in Hec. idem testatur. Locus autem hic est,Τῷ Ἕκτορός τε χἀπέρων πολλῶν κάσιν, multorum sororem: verba Polyxenæ. ‖Κάσις eidem Hesychio est etiam Æqualis,Coætaneus, πλικιώτης.

C.Κασίγνητος,ου,ὁ,Frater,idem quod κάσις: Frater ex vtroque parente,id est germanus. Iliad. τ,Τρῆς τε κασιγνήτοις τοῖς μοι μία γείνατο μήτηρ Κηδείοις.Odyss.θ,ὅ μοῦ τε κασιγνήτοιο χρειῶν Γίνεται ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.Iliad.ζ, H Andromache ad Hectorem, σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ Κασίγνητος. ‖Κασίγνητοι dicuntur etiam οἱ ἀνεψιοί, Consobrini, Fratrum vel sororum filii. nam & id compositio fert vt κασίγνητοι sint Fratribus vel sororibus genitii:in superiori autem significatione οἱ γνήσιοι κάσις,genuini & germani fratres. Sed & generalius pro consanguineis poni, αὐτὴ τῶν συγγενῶν, idque apud Iones etiam recentiores, Eustathius testatur, sic capi dicens in hoc loco Homerico Iliad.ο,Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε Πᾶσι μάλα, τοῦ πὲρ σ' Ἰκεταονίδην ἐνέκεισο. Fœmininum E S T Κασιγνητη,Soror,Germana.Il.π,Ἠρίῳ ὃ τοσσέεσσι κασιγνήτῳ τ' ἄλοχόν τε.quæ a Virgilio quoque Iouis esse dicitur Et soror & coniunx. Orpheus apud Platonem in Cratylo de Oceano,Ὅς ῥα κασιγνήτῳ ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν. Iliad. σ, de Eride, ἄρεος αὐδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρητε.Sophocles,Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης.vbi καὶ est particula præcedentis ὁμαίμου explicatiua. ‖Κασίγνητος accipitur etiam adiectiuè pro Fraternus,Germanus.Soph. Antig. φίλη δέ σοι κασίγνητον κάρα: quæ sunt verba Antig. ad Eteoclẽ. Initio verò eius tragœdiæ dixerat,Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. VNDE Αὐτοκασίγνητος,ου,ὁ,Germanus,Genuinus frater.αὐτὸς additur καταπύνα ἀνδιαθέτων ὅλοπασιν, vt Eustathius tradit: quia videlicet κασίγνητος latius interdum accipitur, vt antè dictum est.Iliad.γ,Κάστορα θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Αὐτοκασίγνητοι,τω μοι μία γείνατο μήτηρ. Sic suprà ex Iliad.τ, Τρῆς τε κασιγνήτοις τοῖς μοι μία γείνατο μήτηρ. Iliad. π, — ὃς μήτρως ἐὼν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης,υἱὸς δὲ Δύμαντος. ‖Αὐτοκασίγνητη, Soror germana,Soror genuina seu natiua,Germana.

C.Συγκασις,idem quod κάσις & κασίγνητος.aut,Qui vnà frater vel soror est, Vna germanitate coniunctus. Eurip. VNDE Συγκασιγνήτη,Germana soror.ex Euripidis Alcestide.

KATA', præpositio significat C V M G E N I T.frequentissimè Aduersus, In, (vt postea dicetur)sed apud poetas, sicut & apud prosæ scriptores interdum,aliud significat.Pro ἀπὸ,seu ἐκ,Ab.De, E. vt Il. π,Βῆ δ' κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν.Et Il.χ,Βῆ δ' κατ' οὐλύμπιο κορφῶν αἶξασα, venit de olympi verticibus. (Vbi tamen posit fortassè & per anastrophen intelligi pro κατέβη δὲ)Sic κατ' ἵππων αἶξαντες apud eũdem exponitur ἐξ ἵππων.Apud Herodotum,κ' τεῖχος κάτω ῥίπτειν, E muro præcipitare,vel De muro.Et κ' τὸ τεῖχος καταπρεμάσω,apud eundem, De muro suspendisse. Vt autẽ apud eum κ' τεῖχος κάτω ῥίπτειν exponitur,E muro præcipitare,sic apud Plutarchum in Theseo, κ' πέτρας ῥίπτειν,(sine aduerbio κάτω) E petris præcipitare. Apud Homerum quoq; βαλέειν κ' πέτρης itidem exponitur. Tale est & apud Theognidẽ,ῥίπτειν πέδον κατ' ἠλιβάτων. (Horatius autem in hoc loquendi genere vsus est præpositione In: quum dixit, In rupes detrusit asellum) Κατὰ redditur De in alia etiam significatione, vt apud Æschinẽ,πολὺ ἂν ἔπαγος ἦν κ' ἡμετέρας πόλεως. Sic Demosth.καθ' ὑμῶν ἐγκωμιοῦν,pro τοῦ ὑμῶν.Gregor.κ' πολλῶν κεφαλὴν τοῦ σπερμείου.Hoc vtuntur modo & dialectici:vt quum dicunt τὸ ζῶον λέγεται κατὰ ἀνθρώπου. At verò apud Aristotelem De hist.anim.lib.6, κατὰ πάντων κοινόν ὄζει, redditur.Omnium commune est,licet vsum alioqui affinem habeat hic præpositio. ‖Κατὰ sicut reddi potest præpositione In, alicubi in superioribus loquendi generibus (vt si κ' πέτρῶν ῥίπτειν vertas ex Horatio In rupes detrudere) ita & in aliis multis sic interpretari oportet:vt κ' χθονὸς ὄμματα πήξας apud Homerum Iliad.γ, In terram figens oculos. Cui simile est significatione etiam,ὁρᾶν κ' γῆς.quam constructionem Eust. Atticã esse tradit. Valet In & quũ dicitur κ' κόρρης παίειν, seu παπάσσειν.est.n.Latinè ad verbum,In maxillam cædere seu percutere. Sic κ' γαστρὸς παίειν, In ventrem cædere, vel Pugnos in ventrem impingere, aut ingerere,vt loquutus est Terentius.Tale est κατὰ κόπτω ξαίνει apud Demosthenem. Huc verò pertinent & ista κατὰ γῆς πίπτειν,Alex. Aphrod.pro In terram cadere: & κατέχεν αὐτὸ κ' γῆς κεφαλῆς Marci cap.14, In caput illius effudit. ‖Κατὰ, Sub. vt κ' γῆς ὑποπέμπω apud Aristophanem redditur Sub terram mitto. Sic apud Theophrastum. ‖Κατὰ pro Super, ex Theophrasto affertur in vulg.lex. Fortassè autem huius significationis exemplum esse posit & κατὰ χειρὸς ὕδωρ,seu κατὰ χειρῶν, vt sit Aqua super manus, (id est Aqua quæ superfunditur seu affunditur manibus.) Nisi quis malit Aqua

ſupra manus, Aut, Aqua in manus. Habetur autē apud A
Ariſtoph. hoc loquēdi genus, itémq; apud alios comicos. ‖ Κατά, Per. vt Od. ζ, Οἴη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεος ἰοχέαιρα. quū verſus proximè ſequēs accuſatiuum eadem in re habeat Η κ̄τ̄ Τηΰγετον ὑψιμέλιστον, ἠ Ἐρύμανθον. Affert autem ibi Euſtathius iſta eiuſdem conſtructionis exempla, quam Atticā appellat: κ̄τ̄ παλαίχεων ἔβαψε πὸ ξίφος: & ὁρᾶν κ̄τ̄ γῆς: &, κ̄τ̄ ᾧ κεφαλῆς οὔλας ἤκε κόμας. (quib' tamen in locis κατὰ reddendum potius præpoſitione in) Itidem apud Lucam. Act. cap. 9, καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, pro Per totam Ioppen: ibidem καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας B
&c. pro Per totam Iudæam. Sed & κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας apud Ariſtophanem redditur Per mēſam. Item pro Per, cum verbo iurandi ſignificationem habente. Lucian. οἱ δὲ κ̄τ̄ κυνῶν καὶ χωνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυον. ‖ Κατὰ pro Aduerſus (qua in ſignificatione Lat. vtuntur etiam præpoſitione In) cuius vſus paſſim occurrunt exempla: & quidem cum alibi, tum in orationum aliorúmque ſcriptorum titulis: vt λόγος Demoſthenis κ̄τ̄ Μειδίου, Oratio aduerſus Midiam, ſeu in Midiam: itidem κ̄τ̄ Ἀνδροπώνου, & κ̄τ̄ Ἀλισχράτους &c. C

Κατὰ CVM DATIVO, (rarò etiam) apud ſolos poetas, vt in κατ' ὄρεσφι, quod duplicíter exponitur, videlicet & In montibus, & De montibus. Sed apud Heſiodum, — κ̄τ̄ δ' σφι κελαινὸν Αἶσ' ἀπολείβετ' ἔεργε, Exponendum Ab, quum ſit pro ἀπ' αὐτῶν.

Κατὰ CVM ACCVSAT. apud poetas pro εἰς, vel ὅτι, In. vt Il. π, — οὐδέ ποτε Ζεὺς Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ, Ἀλλὰ κατ' αὖτις ἀεὶ ὄρεα, in: uebatur in eos. κατ' αὖτις, pro ἐπ' αὖτις, ſchol. Heſych. quoque κ̄τ̄ inter cætera ait ſignificare εἰς. Idem Homer. Iliad. λ, Τὸν μὲν ἄρ' ὑψοῦ D
μαζοῖο κ̄τ̄ ἤθος βάλε δουρὶ, Percuſſit in pectus. licet vulgo exponatur Iuxta pectus. At verò Il. γ, Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα παντοσ' ἴσην (vel πανταχόσ' εἴσην) itidémque paulo pòſt, Καὶ βάλε Πελαμίδαο κατ' ἀσπίδα παντοσ' ἴσην, itidem quidem κ̄τ̄ reddi fortaſſe poſit præpoſitione In, ſed βάλε ſecus vertendum quàm in illo ex Iliad. λ loco. Quidam interpr. Impegit in clypeum. Pro ὀν autem ponitur κ̄τ̄, vt Od. ζ, κατὰ ῥα πτία πυκνὰ, pro ὀν ῥα πτίοις πυκνοῖς, In virgultis, vel Inter virgulta. vt ſit κατὰ pro ἀνὰ, quo vtitur ibidem in eadem re, Ἡμεῖς μὲν νῶϊ ἄγω κατὰ ῥωπία πυκνὰ, Ἀνδάνακας καὶ ἕλος ὑπὸ πύχασι πεπιθῶτες Κείμεθα. Idem Iliad. ε, Ἄρχυ Ἀρχείοισι κ̄τ̄ κεφαλὰς ὑσμίνας, pro ὀν κεφαλαῖς ὑσμίναις. E

Apud proſæ quoque ſcriptores κ̄τ̄ cum accuſat. poni pro ὀν obſeruaui, idque duobus modis, videlicet in ſignif. loci, & in ſignif. temporis. nam quum dico κατὰ τὴν πόλιν pro In vrbe (vt apud Herodian. l. 4) appello hanc ſignificationem loci: quum dico κ̄τ̄ τὸν πλοῦν, & κ̄τ̄ νῦν νόσον, & ſimilia, hanc nomino temporis. Sic igitur Demoſt. κ̄τ̄ τὴν ἀγορὰν, pro ὀν ἀγορᾷ, in foro. Sic in vulg. F
lex. κ̄τ̄ τὸν ἕβδομον λόγον, libro ſeptimo. Thucyd. libro 3, τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, quæ geſta ſunt apud Ambraciam. Idem ibidem, τοῖς αἰχμαλώτοις οἷς κ̄τ̄ πλοῦν εἰλήφει, in nauigatione, id eſt dum nauigaret. Et 7, καὶ ὅπ πύθοιτο κ̄τ̄ πλοῦν ἤδη ὤν. Sic κ̄τ̄ τὴν νόσον pro ὀν τῇ νόσῳ, in morbo: lib. 2, ὥσπερ μὴ κ̄τ̄ τὴν νόσον ῥυόμενα, id eſt, Tempore morbi, Tempore quo graſſatus eſt morbus, vel, Dum graſſatus eſt morbus. Ita enim hæc reſoluenda puto. Theophr. De cauſis plant. libro 5, ὅταν ὀπωρισθῇ κ̄τ̄ τὴν ἀπάνθισιν, Quum niue opprimitur defloreſcens. Id G
eſt, tum quum defloreſcit. Interdum autem verbum ſubſtantiuum cum κ̄τ̄ habente accuſatiuum ponitur, & tum hæ tres orationis partes vnico verbo aut participio reſoluí poſſunt: vt apud Thucydidē κ̄τ̄ διαφορὰν ὄντων pro διαφερομένων: libro 5, κ̄τ̄ ὅλον τὴν δὴ διαφορὰν ὄντων Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀργείους, id eſt οὕτω διαφερομένων. ‖ Vt autem dicitur κατὰ τὴν νόσον pro Tempore morbi, ſic κ̄τ̄ Σωκράτη pro Socratis tempore, id eſt ætate. pro κ̄τ̄ τοὺς Σωκράτους χρόνους, vt etiam loquuntur nonnunquam. Sophocles, τὸ δὲ αἰὴρ καθ' ἡμᾶς ἐθλὸς ὢν ὀπάσασ. id eſt, noſtra ætate. Quo ſenſu eleganter dixit Plutarch. De fort. Alexādri, οἶμαι δὲ καὶ τὴν τότε τεχνῶν ἢ κατ' Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δ' Ἀλέξανδρον τοῖς τρόποις γενέσθαι. Dicunt etiam ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος pro Ætas noſtra. Sic κ̄τ̄ τοὺς πατέρας ἡμῶν, patrum noſtrorum memoria. vt Syn. De inſ. τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνου τὸ μὰ δῆλ τῶ ὑπερπετάσπων &c. Dicitur & ὁ καθ' ἡμᾶς, pro Noſter, vt docebitur infrà.

Κατὰ præcedente articulo, interdum eadem præpoſitione In, addito extrinſecus verbo, interdum & aliter exprimitur: vt κατὰ τὴν πόλιν apud Iſocratem, Quæ in vrbe aguntur, vel Quæ ad vrbem pertinent, aut vrbis ſtatum. Sic & apud Demoſthenem, ὃν τοῖς κ̄τ̄ τὴν πόλιν αὐτῶν. Plato in Axiocho, ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κ̄τ̄ μουσικήν, Eorum quæ ad muſicam pertinent. Id eſt, Præceptorū muſices. Plutarch. circa finem vitæ Galbæ, πιαῦτα τὰ κ̄τ̄ τὸν Γάλβαν, Talia ſunt, vel Hæc ſunt quæ ad Galbam pertinent, vt vulg. interpr. Sed malim hoc aut ſimili modo reddere, Hæc ſunt quæ de Galba memoriæ prodita ſunt, vel Habui hæc quæ de Galba referrem.

‖ Καθὰ, Circa, vt οἱ καθ' ὑφηχῶ νόμοι, exponitur Leges quæ ſunt circa exceſſum, apud Ariſtot. Pol. ς.

Καθὰ, Ob, E regione. vt κατ' ὀφθαλμοὺς σοι λέγει, Ob oculos tibi dicit. Id eſt, In faciem, Coram. Sic κ̄τ̄ βορέαν ἑστηκώς, Thucyd. Obuerſus Boreæ, Stans è regione Boreæ. Sic idem libro 1, ἐπρεσβευον τὸ καθ' ἑαυτοὺς, obiectum ſibi cornu hoſtium. Et libro 3, καὶ οἱ μετ' αὐτὸ κ̄τ̄ Μεσσηνίους καὶ Δημοσθένη, è regione Meſſeniorum. Idem lib. 2, κεῖται ἡ Κεφαλληνία κ̄τ̄ Ἀκαρνανίαν. Interdum autem κατὰ in huiuſmodi locis redditur Ad, aut Verſus.

‖ Κατὰ per Ad exprimitur & in aliis locis: vt quum dicitur κατὰ κλεπτὴν, ad perpēdiculum: & κ̄τ̄ λέξιν, Plutarch. ad verbum. Et κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo De mundo, pro Ad Dei imaginem.

Κατὰ pro Per. vt κατὰ τὸ σῶμα ἄδειν pro διὰ τοῦ σώματος, ex Ariſtoph. citatur. Sic in iſto loquendi genere, κ̄τ̄ πόδας redditur κατὰ Latina præpoſitione Per. Xenophon θεραπεύεσι κ̄τ̄ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγώς, per veſtigia. vt κ̄τ̄ θάλατταν, per mare, eo ſenſu quo dicitur ab Horatio, Per mare pauperiem fugiens: & a Plauto, Aduehere per mare, pro Aduehere mari. Demoſth. epit. μόνοι δὴς ἡμῶν ἀπὸ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Tuc. lib. 8, Κλέαρχος δὲ κατὰ γῆν αὖθις ἐς τὴν Ἑλλήσποντον κομιεῖς. ‖ Item Κατὰ πάντα, Per omnia, In omnibus. Thucyd. libro 7, ἤδη πᾶς πολέμῳ κατὰ πάντα πεπειρωμένοι. Alii tamen κατὰ πάντα exponunt παντελῶς, id eſt Prorſus. ‖ Item Κατὰ pro Per: eo ſenſu quo dicitur aliquis Per ſe aliquid facere. Demoſth. ad Philipp. epiſt. ἐν μὲν τοῖς θήκης μέρεσι πολὺν ἔχει πνὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ ὢ καθ' αὑτὴν ἀδεινὴς ὄσι. Sic apud Xen. Hellen. 1, αὐτὴ καθ' αὑτὴ, & μετὰ τῶν ἄλλων opponuntur. Quo modo Homerus ante illos eſt loquutus Iliados β, — κ̄τ̄ πρίας δὲ μαχέσονται. id eſt καθ' ἑαυτοὺς διαμακρὶ δίοι, inquit Euſt. Sic apud Cæſarem, Per ſe aliquid poſſe. & apud Liuium, Per ſe ſolus exercebat.

Interdum κ̄τ̄ diſtributioni adhibetur, vt eadem illa præpoſitio Per. Il. β, verſu qui eſt vicinus illi proximè citato, Κεῖν' ἄνδρας κ̄τ̄ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον, ordina viros per populos. Interdum aliter redditur: vt Thucyd. libro 3, ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κ̄τ̄ πόλεις, digreſſi ſunt in ſuam quiſque ciuitatem. Cui generi loquendi adhibetur nonnunquam ἕκαστοι, vel ὡς ἕκαστοι, vt apud eundem libro 1, ἀπέπλευσαν ἐς τὸ Ἑλλήσποντον ὡς ἕκαστοι κ̄τ̄ πόλεις, ex Helleſponto nauigarunt in ſuam quiſque vrbem, vel In ſuas quiſque vrbes. Omittitur autem nomen ἕκαστος cum κατὰ & in alia ſermonis forma. vt quū κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν dicitur, Singulis annis, Quotannis. Et κατὰ μῆνα apud Demoſth. pro καθ' ἕκαστον μῆνα. pro quo Plato dicit etiā κ̄τ̄ μῆνας, Singulis menſibus, Per ſingulos menſes. Apud Ariſtophanem κατ' ἔπος pro In ſingulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον pro eodem. vt apud Plut. De virt. mul. καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγιαζόμενον, ſingulos tradebat interimendos. Idem alibi, αὖθις ὀκάλει καθ' ἕνα τοὺς οἰκέτας. Xenoph. Cyneg. καὶ τοὺς ἄλλους ἀφιέναι κ̄τ̄ μίαν, ſingulatim. Demoſth. κ̄τ̄ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, pro Singulas binásque. Philo De vita Moſ. libro 1, ὧν [πεμφθέντων] κ̄τ̄ μίαν ἑκάστην ὡς αὖ οἷόν τε ἦ δηλώσω, quas ſingulatim commemorabo. Xenoph. πάντα καθ' ἕν ἕκαστον, omnia ſingulatim. Thucyd. καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν, pro καθ' ἕνα ἕκαστον. Idem καθ' ἑκάστους καὶ σύμπαντες ἐνθυμεῖσθε. Et alibi, τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον. Demoſth. Phil. 3,

ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγω. Et vt hic aduerbio Singulatim A
vtimur, ſiue Sigillatim, ad exprimendam hanc præpoſitionem, ſic aliis eiuſdem generis aduerbiis eam exprimimus, variis nominibus iunctam. Sic κ̄τ̄ πόλεις interdum exprimitur aduerbio Oppidatim: vt apud eundem libro 2, ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κ̄τ̄ πόλεις ᾤκει, oppidatim incolebatur. Sic κ̄τ̄ κώμας, vicatim. Sic κατ' οἴκους, Per ſingulas familias vel domos: quod Suetonius dicit Domeſticatim. Itidē verò κατ' ἄνδρα, Viritim. vt Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τῆς αὐλικῆς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic κατ' ἄμφω exponitur Coniunctim. Eadem ad- B
uerbii forma exprimuntur & hæc. κ̄τ̄ ὀλίγον, κ̄τ̄ μικρόν, videlicet per Paulatim vel Minutatim. Sic. κ̄τ̄ σταγόνα, apud Alexand. Aphrodiſ. Guttatim. Nonnunquam autem κ̄τ̄ numero diſtributio reddimus: quo videtur modo ſumi κ̄τ̄ οἴκους in hoc Thucydidis loco, libro 4, καὶ ὕστερον ἀλάζονες κ̄τ̄ ἑκάστους ἄνδρας, vt ſit Vicenos viros. Sic apud Plat. in epiſt. μάλιστα μὲν ἄνδρας, εἰ δὲ μὴ, κ̄τ̄ δύο καὶ ἕν, ſin minus, binos.

Καθὰ interdum conuenientiam ſignificat, vt apud Xenophontem Hellen. 6, οὐ πιστεύσασι κ̄τ̄ τὰ βασιλέως γράμματα, conuenienter literis regis. In huiuſmodi autem C
locis vulgò redditur ſecundum, vel Iuxta. Budæus τὸ καθ' ἡλικίαν vertit Ætatis competentiam in hoc Ariſtotelis loco, Ethic. 8, μάλα δὲ τοῖς φίλοις καὶ τὸ συνέζην κ̄τ̄ τὸ καθ' ἡλικίαν, confert autem multum ad amicitiam conciliandam & educationis cōmunitas & ætatis competentia. Apud Thucydidem lib. 8, ἀστοῖς δὲ καὶ φιλίαν κ̄τ̄ τάδε, q.d. Faciendo conſentanea his. Valla reddit, In hanc formulam. Ego tamen per κ̄τ̄ τάδε intelligendum puto His conditionibus. Ad hanc autem D
præpoſitionis κ̄τ̄ ſignificationem (vt ſic dicam quum conuenientiam denotat) pertinere videtur & illud loquendi genus, κ̄τ̄ Θουκυδίδην, κ̄τ̄ Πλάτωνα, vt Thucydidis, vt Platonis verba vtar. Plutarch. in Demoſth. ἐγυμνασάμην, κ̄τ̄ τὸν Θουκυδίδ ὃν, τοῦς μελέτας id eſt, vt Thucydidis verbis vtar, Budæo interprete. Sed meminiſſe paulo alium eiuſdem formulæ vſum obſeruaſſe. vt quum dicunt κ̄τ̄ τὸν Ὀδυσσέα pro Imitando factum Vlyſſis. Gregor. εἰ καὶ τὴν ἥδε αὐτῷ μὴ κ̄τ̄ ῥητόρας λῶ, non ſimile rhetoribus, interpr. Budæo. Sic apud eundem, εἰ E
βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶ κατ' ἑαυτοὺς, ἵν' ὀν τῷ καὶ φίλῳ κατ' αὐτὸς κρύπτηται. Ad hanc conuenientiæ ſign. fic. pertinet & hæc phraſis Syneſii epiſt. 11, οὐ δὲ κατ' ἐμαυτὸν εἶ τὸν κόσμον ἐλογίζομεν τὸ παράγματος, id eſt, Conſentaneum mihi & pro facultatibus meis, Bud. Vel, mihi conuenientem. Sic Luc. οὐ κατά σε dixit Non te decentia, Non tibi conuenientia. in Hermotimo, ζωπυρῶ δὲ Λυδὸν ὧν μολοχικά, καὶ οὐ κατά σε. Apud Ariſtoph. autem in Veſpis, μὴ κ̄τ̄ τὸν νεανίαν τόνδε, pro Non more adoleſcentis huius. Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ ſignificat, Non eſt F
è meis viribus, Excedit vires meas: vt apud Lucianum, οὐ δὲ κατ' ἐμὲ αὐτὸς ἐγχειρίζεσθαι αὐτοῖς. Sic τὰ κατ' ἀνθρώπους, quæ facultatem humanam non excedunt. Et apud Homerum Iliad. α, Καὶ μαχέμεν κατ' ἐνωπὴν (vel, vt alii, κατ' ἐμ' αὐτὴ) quidam ex Ve. interpretati ſunt κ̄τ̄ τὸν ἐμαυτὸ δύναμιν, pro meis viribus. Item κατ' ἐμὲ, Meæ ſorti & conditioni conuenientes. Hanc autem aut huic affinem ſignificationem habere cum comparatiuo, ſequente particula ἤ, vt apud Ariſtoph. Veſpis, καὶ εἰδὸ ἐπιτηκεῖ πλεῖον ἢ κ̄τ̄ γέροντα. Plato Polit. 2, μείζονι ἢ κατ' ἀθρόον. G
Apud Nazianzenum, ὡς κρείσσονος ἢ κατά σε θεολόγου. Herodian. libro 5, ἐμνοστάθοντο ὀ αὐτὴ, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον πρεσβυτέρου ἢ κ̄τ̄ γυναῖκα σάφρονα, id eſt (interpr. Politiano) Vultum componentem elegantius quàm fœminam probam deceret. Idem eodem libro, ἀπηρέσκοντόπτε αὐτῷ τὴν βίαν ἀνεμφύα μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα σραπωπκόν. id eſt (eodem Polit. interpr.) Vitámque planè hominis aſpernari, molliorem quam vt militari viro conueniret. Thuc. lib. 7, καὶ μείζω ἢ κ̄τ̄ δάκρυα τὰ μὲν πεπνθότας ἤδη, id eſt (vt opinor) Maiora quàm H
quæ vllis lacrymis ſatis deplorari poſſint. vel, Maiora quàm vt lacrymas ciere poſſint: vt dixit Ouid. Et lacrymæ deerant oculis & lingua palato. Et alibi, Nec me flere diu nec potuiſſe loqui. Interdum ad proportionem refertur, vt apud eundem eodem libro, ὅπλα μὲν πολὺ ἐπ πλέω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, plura quàm pro numero cæſorum. Qua in ſignificatione interdum dicitur κ̄τ̄ λόγον, vt Ariſtoteles pro ἢ κ̄τ̄ τὸ ὅλον σῶμα dixit ἢ κ̄τ̄ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, in Hiſt. animalium, καὶ τὸν τρόμον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κ̄τ̄ λόγον τοῦ ὅλου σώματος. Ad illam præpoſit. κ̄τ̄ ſignificationem referenda ſunt & illa, κ̄τ̄ νοῦν, κ̄τ̄ γνώμην, & κ̄τ̄ θυμὸν apud Homerum, Pro animi ſententia, Ex animi ſententia, q.d. Vt animo meo conuenit. At verò κ̄τ̄ τὸν ἐμὸν γνώμην, vel δόξαν ſignificat Mea ſententia, Meo iudicio. quod & κ̄τ̄ τὸν ἐμὸν fine ſubſtantiuo à Plat. dicitur. In qua ſignificatione citatur & κατ' ἐμὲ ex Herodoto. Huc reduci poſſe exiſtimo & illud loquendi genus κ̄τ̄ ποταμὸν, ſecundo flumine, q.d. conuenienter curſui fluminis. Sic κατ' αἴμον, ſecundo vento. B. ex Athen.

Κατὰ cum accuſatiuo, interdum per genitiuum, interdum per datiuum reſolui poteſt. Plato Pol. 1, αἱ κ̄τ̄ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, pro αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Corporis voluptates. Ariſtot. De mundo, κ̄τ̄ μίαν πρόσωσιν ἀναιρεῖν, pro μιᾷ πρόσωσιν, vno obnixu ſubuertere. Sæpe autem per aduerbium redditur, vt κ̄τ̄ κόρον per ἀκόρως, & κ̄τ̄ λόγον per ἀλόγως, & κ̄τ̄ κόσμον apud Homerum per ἄκοσμος, & κ̄τ̄ τὸ καρτερὸν per καρτερικῶς, apud Ariſtophanem. Sic tamen loquuntur potius quàm per aduerbium, vt & κ̄τ̄ σπουδὴν pro Diligenter vel Feſtinanter dicunt potius quàm σπουδαίως.

Κατὰ τὴν μητέρα, q.d. Per matrem. Gal. De par ſa mere. Ex materno genere. Thuc. l. 1, εἰδὸ τε ὀ Περικλέα τὴν Ξανθίππου τοῦ πρόσ ὢν, οἱ αὐτῷ κ̄τ̄ τὴν μητέρα. i. κ̄τ̄ τὸν γένος τὸν μητρῷον. Sic apud Suid. dicitur θεῖος κ̄τ̄ πατέρα ἢ μητέρα, qui θεῖοι τοῦς πατρὸς ἢ μητρὸς appellari ſolent.

Τὸ κ̄τ̄ τὸν Θεὸν dixit Greg. pro ὁ Θεὸς, inquit B. p. 97; vbi tamen locus quē affert, habet τὸ non τὸν. Sic apud Paul. ad Rom. c. 15, v. 5, ὅτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον al. qui exponunt, ὅτω ὀ πρὸς τὸν θυμὸς εἰμι (vt etiam τὸ ἡμέτερον dicitur pro ἡμᾶς. & apud Plat. τὰ ἐμὰ, ego: τὰ ὑμέτερα, vos.) Sed mihi non ſit verſimile Paulum tam exquiſito loquendi genere vti voluiſſe: quare alteram potius interpr. ſequor, & hūc eſſe ſenſum puto, Quantacūq; polleo enāgelizādi facultate, eam vobis impendere paratus ſum. Greg. πολὺ μᾶλλον, ὁ τοῦτο τὸ λόγου ῥηθέν. ἢ τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον πρεσβεῦσαι, quod B. interpr. Et de me aliquid dicere. Idem τὸ κατ' αὐτὸ ſignificare ait Quod ad eos pertinet, vel Ipſi, in hoc eiuſdē Greg. loco, ἢ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἶ καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ὀν τῷ καὶ φίλῳ κατ' αὐτὸς κρύπτηται). Vertit tamen & hoc modo, Vt corū ignorātia inter ſimiles eis lateat. Quam interpr. ſequi malim, ſubaudiendo tamē vel id quod ſubaudit ſubſtātiuum, vel aliud loco accommodatum. Poſſit tamē (vt opinor) τὸ κατ' αὐτὸ aut hoc aut ſimili modo reddi, Quod illis inſitum eſt. Apud eundē Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noſter. vt ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, Noſtrū clima, Noſtra terra habitabilis. Idem in perſona Chriſtianorū dicit, τὸ καθ' ἡμᾶς θέρμα, item, ὁ καθ' ἡμᾶς παράδεισος, noſter paradiſus, οὗ Ἡλισσὸν πεδίον ἡξίου ὁ Γάλλος, ὃν φαντασίᾳ τὸ καθ' ἡμᾶς παράδεισον ὑμνοῦντες. In v. l. οἱ καθ' ὑμᾶς πιπαῖ, veſtrates poetæ. Ab eodem dicitur Chriſtus ἀπαπαρ eſſe τὸ καθ' ἡμᾶς. vt homo: & ἀνθρωπάνθρωπος τὸ καθ' ἡμᾶς, vt Deus. Vbi καθ' ἡμᾶς id eſſe videtur quod vulgò dicitur Reſpectu noſtri. i. Reſpectu humanæ naturæ.

Κατὰ μέρος, Κατὰ χώραν, Κατὰ τόπον, Κατὰ λόγον, Κατὰ κράτος, &c. Vide ſingula ſuis locis. i. in nomine cui præfixa eſt hæc præpoſitio.

Κατὰ, Circiter, Fermè: vt ἐνενηκόσια ἔτη, fermè nongenti anni, in v. l.

Κατὰ θεὸν, vel Κατὰ θεοὺς, Diuinitus, Inſtinctu diuino, vel impulſu. vt κ̄τ̄ θεὸν ἥκεις, Herodot. Ariſtophan. in Equitib. — ἀλλ' ὁδὶ πρεσβύτατα Ὡς ὄντ' κ̄τ̄ θεῖον εἰς ἀγορᾶν. Quod videtur dici pro κ̄τ̄ τὴν θεοῦ βουλὴν, vt Gall. *Ainſi que Dieu a voulu, Ainſi que Dieu voulut.* Vide in Θεός. Sic dicitur κ̄τ̄ θεοὺ πρόνοιαν. Item κ̄τ̄ δαίμονα & κ̄τ̄ τύχην, quod nos *Par fortune*, vel *De bonne fortune*: vide in Δαίμων, & in Τύχη.

Κατὰ, etiam pro διὰ, Propter. Quam ſignificationem obſeruaui frequētius apud veteres ſcriptores quàm apud cæteros, apud Thuc. verò potiſsimū, vt l. 2, κατὰ αὐ κ̄τ̄

πενίαν. Ibidem, κᾷ τὸ Ἀθηναίων διάφορον. Et libro 6, πρὸ πολλῶν ξενίαν κατὰ πένθος ἔγκλημα ἀπειπόντων. Et alibi, κατὰ τύχην pro διὰ τύχην. Alicubi verò poteſt reddi vel præpoſitione Propter, vel præpoſitione Pro. vt libro 3, ἐς οὗ τὰς Ἀθήνας πέμψαντες οἱ τῶν Λεοντίνων ξύμμαχοι, κατά τε παλαιὰν ξυμμαχίαν, Propter veterem ſocietatem, vel Pro veteri ſocietate. id eſt Pro veteris ſocietatis iure. Sic eodem libro, εἰ τῷ δήμῳ ἐδόκουν κᾷ πρὸς Ἀθηναίους αἰεί ποτε φιλίαν συναπτόντες, pro perpetua Athenienſium amicitia. Sic ſæpe apud eundem κᾷ τὰ ξυγγενές, pro cognatione. ‖ Exponitur antem Κατὰ per Pro, & in alio ſenſu: vt κᾷ πρὸς τὴν ἀρχουσαν οὐσίαν, Pro facultatibus, id eſt, Pro modo facultatum. Et κᾷ τόπους, Pro locis. i. Pro natura locorum, vel conditione. Et κᾷ τοὺς ἐμπλέοντας, pro dignitate nauigantium.

ΚΑΤΩ, aduerbium, Infra. item Deorſum. (à κᾷ, vt αὔω fit ab αὐά.) Interdum redditur etiam Infernè, In inferiore parte, Ad ima, vel Subter. pro loco. Herodot. κᾷ τεῖχος κάτω ῥίψειν. Plut. de vitioſa verec. ὀφρῦς ἐπάρασα μόνον ἢ κάτω κύψασ. Galen. ad Glauconem, ὅσα κάτω τε καὶ αὖω κινοῦται, Partibus inferioribus & ſuperioribus, vel Per partes inferiores & ſuperiores. Sæpe autem copulantur & in certis quibuſdã loquendi generibus, vt Latinè Surſum deorſum. Demoſth. Pro corona, τῶν μὲν οὖν λόγων οὐδὲν αὖω καὶ κάτω διακωκύειν ἔλεγε. Sæpe autem κάτω cum articulo, redditur per nomen: vt τὸ κάτω πνεῦμα apud Ariſtotelem, Inferni ſpiritus, ſeu inferioris. Sic τὸ κάτω, Pars inferna, ſeu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, Terrena, Quæ ſub cælo ſunt. Sed & οἱ κάτω, Nazianz. Terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κεῖνοι apud eundem, τῆς παρενοῦς καὶ κάτω κειμένοις. ‖ Κάτω interdum etiam dicitur pro Apud inferos. vt apud autorem Axiochi, ὥστε τὸν κάτω τὸν αὖον ἐδαμοῦν σε δεῖ, Δεξίοχε βεβιωκότα ἀσεβῶς, id eſt, Quocirca aut apud inferos, aut apud ſuperos te oportet poſt mortem beatum eſſe, præſertim quum piè vixeris. Vbi reddendum cenſeo Infrà ad verbum, quum itidem dixerit Tibullus, Non ſeges eſt infra, non vinea culta, ſed audax cerberus, &c. Obſeruaui autem & in aliis pleriſque locis eundem illius aduerbii κάτω vſum. ‖ Κάτω, pro Ad mare, ſeu Apud mare, In loco maritimo. vnde οἱ κάτω, Qui maritima incolunt, Maritimi. Thucydides lib. 1, τοὺς δὲ πλὼ μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ, ὅπῃ πῆς κάτω ἰὼν μὴ ἁμαρτάνοι. Sic autem viciſſim αὖω de locis mediterraneis dicitur.

C. Κατώβλεψ, & Κατώγειος, & Κατωκάεα, & Καταμαδὸν, &c. vide ſuis locis. id eſt, vnumquodque in eo vocabulo à quo eſt illud quod cum κάτω iungitur: vt κατώβλεψ in Βλέπω, & Κατώγιος in Γῆ, itidemque in cæteris, quæ huiuſmodi ſunt.

C. Ὑπὸκάτω, idem quod κάτω. ſed ſonat perinde acſi dicas Subinferné. Ex Platone De legibus affertur pro Infima parte, In inferiore loco. Interdum cum genitiuo pro Sub. vt Marci 7, ὑποκάτω τῆς τραπέζης: & Ioan. 1, ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Κάτωθεν, Ex inferiore loco, Ab imo, ſeu Ab ima parte. Herodianus libro 5, λίθος δέ τις ὄβελὸς μέγιστος, κάτωθεν ἀναφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα. id eſt Ab imo rotundus, Politiano interprete. Sed pro κάτω etiam ponitur: vnde τὰ κάτωθεν, & τὰ κάτω eadem ſignif. apud Ariſtot. ET compoſ. Ὑπὸκάτωθεν, pro κάτωθεν: ex Plat. De leg. τῆς ὑποκάτωθεν ἀρχῆς.

Κατωθέρω, (comparatiuus grad.) Inferius, accipiendo pro Magis infrà. Ariſtophanes Ranis, πότερον εἰς ᾅδου κάτω; Δ. Καὶ νὴ Δί' εἴ τι γ' ὄντιν' ἔτι κατωτέρω. HINC Κατώτερος nomen, Qui eſt magis infrà.. SED & Κατωτέρωθεν, q. d. A loco qui magis eſt infrà. In v.l. ex Theophraſto affertur pro Ex inferiori.

Κατωτάτω, (ſuperlatiuo gradu) Maximè infrà, In infimo loco. Et τὰ κατωτάτω, Infima, HINC Κατώτατος, Infimus.

ΚΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, Caulis, qui & Scapus & Thyrſus dicitur Latinè: vnde thyrſiculum lactucæ dixit Suetonius in Auguſto, id eſt καυλίον, Cauliculum, vt Plinius loquitur. Quid autem in planta ſit καυλὸς, Theophr. De hiſt. plant. libro 1, cap. 2, docet his verbis, ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ πίνει τὸ φυτὸν ἐπάγεται, καυλὸς δ' εἰς ὃ φέρει. καυλὸν δ' λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἓν πῦρ δὲ κοινόν πάντων ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ δὴ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος. Eſt itaque καυλὸς in plantis & oleribus In altum ſurgens veluti virga. Idem de roſis, καταπατοῦντες τὸν καυλὸν φυτεύουσι. Pro quibus Plinius, Caule conciſo inſeruntur. Idem lib. 6, cap. 5, de cacto, ἀφίησι δὲ αὐξὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ὀπτηγείους· τὸ δ' φύλλον ἔχει καὶ ἀκανθώδες. καλοῦσι δὲ τοὺς καυλοὺς. Vnde idem Plin. lib. 21, cap. 16, Cuius in terra ſerpunt caules a radice emiſſi, lato folio & ſpinoſo: caules vocant cactos. Idem Theophr. ναρθὴξ μονόκαυλος καὶ γονατώδης, ἐξ ἧς βλαστάνουσι καυλοὶ πάνυ μικροί. Pro quibus itidem Plinius, Ferula geniculatis nodata ſcapis. Apud Hippocr. autẽ καυλὸς per excellentiã dicitur caulis ſilphii, teſte Galeno: ſicut & ὀπός. Auium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Ariſtot. lib. 2 anim. πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habent. Sic & Plin. lib. 11, c. 38, Pennarum caules omnium caui, præciſiue non creſcunt. ‖ In hominis verò pudendo καυλὸς dicitur Virga, τὸ αἰδοῖον τὸ θεομικῆς, δι' οὗ τὸν σπερμάτων ἠρόν ὀπτρρεῖ, vt Poll. docet. Gorr. interpr. Penem Nicand. Alexiph. de iis qui a phalangio quod ῥαξ appellatur morſi ſunt, Μέζεά τ' ἀνθρώπου τῶν δὲ πταίρεται, οὐδέ τε καυλὸς Φύρματα μυδαλέος θεριάζεται. ‖ Sic etiã oſtium veteri vocatur in mulieribus, vt idem Gor. tradit. ‖ In haſta verò καυλὸς dicitur Haſtile ſeu pars illa quæ in canum τῆς ὀπτήσεως ἀπόδεσις inſeritur, vt Euſt. exp. ſeu (vt alibi explicat) Ligni extremitas quæ cuſpidi immittitur, τὸ ἄκρον ξύλον ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. Iliad. 13, Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Eodẽ libro, καπνὸν ἀνῆκε δὲ οἱ καυλῷ ἔγχος. Iliad. ω, Πλῆξ' ἄρα μεγάλῳ αἰχμῆς θοὸν καυλὸν ὄπισθεν. id eſt, vt Euſt. conſtruit, ἔπληξε τὸ δόρυ θοὸν καυλὸν ὄπισθεν τῆς αἰχμῆς. Sed καυλὸν vocat πὸν πρὸς σιδήρῳ τῆς ὀπτήσεως ἀνιέμενον. Xenoph. Cyneg. τὰ δὲ θεοβόλια ἐστι θεῖον μὲν λόγχας ἔχοντα, τὴν μὲν μήκεσι πεῖραν παραλάγιστα· κᾷ ὑμέσιν τὸν καυλὸν κνώδοντας ἀπὸ κεφαλῆς μόνοις. id eſt Bud. interp. Venabula autem eſto primùm quidẽ ſpiculis præmunita, magnitudine quinũm quadrãtum: qua verò ſpiculum haſtili induitur & adnecticur, ibi in medio aures æratas habeto. Idem & αὐλὸς dicitur, & ita in quibuſdã Xen. exẽplaribus ſcriptum reperitur. Sic autem δολίχαυλος & δολιχόκαυλος pro eodẽ dicũtur. In enſe verò καυλὸς dicitur idem quod κώπη, ſeu τὸν κᾷ πολὺν τῆς ξίφους ὀπτήμνης καὶ στενὸν, vt Euſt. tradit. Il. ω, — ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἐρράσθη, ea parte qua manubrio induitur. ‖ At Καυλὸς loci nomen eſt. Galen. in Lex. Hippocr.

C. Καυλοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui caulis ſpecie eſt, Caulis formam habens.

C. Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caulem non habens. Athen. lib. 2, Γέῦκος δὲ ὁ Πυθαγορείος πρὸ ὀκτὼ ἡμέρας βρίδακα πλατύφυλλον, πτανὸν ἄκαυλον, ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεται ἀνοῦχον: quæ apud Euſt. quoq; ſunt. At Plin. l. 19, cap. 8. dicit eam eſſe rotundam, minima radice, latis foliis. Sicut verò pennis quoque caulem tribui ſuprà dictum eſt, ita & ἄκαυλος de iiſdem dicitur. Ariſtot. De partibus anim. lib. 4, c. 12, τῶν μὲν γὰρ ἄκρον [πτερὸν,] τῶν δ' ῥιζὸν ὅτι· καὶ τὸ μὲν ἄκαυλον, τὸ δ' ἔχει καυλόν.

C. Ἀπόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caule reciſo non regerminans, vt v.l. interpr. Pro eo verò quod Theophr. dicit lib. 7, cap. 2, De hiſt. pl. τῶν δὲ καυλῶν κολουθέντων, πάντων μὲν, ὡς εἰπεῖν, βλαστάνει πλὴν τῶν ἀποκαύλων, ita habet Plin. lib. 19, cap. 7, Caule reciſo ferè quidem omnia regerminant exceptis quæ non ſcabrum caulem habent.

C. Δολιχόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longum caulem habens. Item Longum haſtile habens. Dicitur de haſta ſiue iaculo aut ſpiculo in quo lignum quod cuſpidi inſeritur, longius eſt. pro quo & δολίκαυλος dici, in καυλὸς paulo antè annotaui.

C. Ἑπαλλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis alii innititur. Sic quidam legunt apud Theophr. De hiſt. pl. l. 3, cap. vltimo, ὡς οἱ ὀπὶ τὸ πλεῖον ἀεὶ θεὸς ἑτέρῳ φιλεῖ καὶ ζητεῖ, καὶ ὥς περ ἐπαλλόκαυλόν ὅτι, caulémque ſuum in alio veluti fulcit, quod præcedentia verba declarant. Sed mendoſè ibi SCRIBITVR Ἐπαυλόκαλον. Gaza vertit Amplexicaulis. Alii verò hîc malunt reponere Ἐπαμόκαρπον. ſicut & in ſequenti loco, vbi de ſmilace loquitur, PRO Ἐπαυλόκαρπον reponunt itidem ἐπαλλόκαρπον: A C Ἐπαλόκαρπα eſſe dicunt Quæ aliarum plantarum fulta ſuſtentaculo, quaſi fructificant, Quæ ſuper aliis fructus ſuos edunt, Quæ aliis innixa propter ſuam imbecillitatem, fructus ſuos gignunt. nam id hederæ, cuius ſmilax ſpecies eſſe putatur, proprium eſt: ac ſmilacem Plinius quoque ſcandere arbores & repere per illas teſtatur.

C. Ἐπετεόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis caulem mutans. Theophr. De hiſt. plant. libro 3, ἐπετεόκαυλον δ' ὅλιν ὥσπερ ὁ ναρθηξ.

C. Ἐπιγόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis humilis eſt & in terra veluti ſerpit. Theophr. De hiſt. pl. l. 6, c. 3, de cneco, ἡ δ' ἑτέρα δασεῖα, καὶ τοῖς καυλοῖς ἔχει συγκώδεις, ὥστε πρόπαν πνὰ ἐπιγεόκαυλος γίνεται. διὰ δὲ μα λακόπτα τῶν φύλλων καταπλίνεται πρὸς τὰς ἀρούρας. Id eſt (interpr. Plin. l. 21, c. 15) Altera hirſutior, toroſiore caule, & qui penè humi ſerpat. Quid verò ὀπτηγόκαυλον ſit, tum ſequẽtia eius verba declarant, tum ex alio eiuſdem loco in καυλὸς citato, vnà cum Plinii interpretatione, cognoſci poteſt.

C. Ἑπτάκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία in v.l. Candelabrum ſeptem haſtilium.

C. Εὐθύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto ſeu rigido caule eſt. Theophraſt. De hiſt. plant. lib. 6, cap. 3, τῶν δὲ ἀγρίας δύο εἴδη· τὸ μὲν θεοστιμφερὲς σφόδρα πρὸς ἡμέρου, πλὴν ὀλιγοκαυλότερον. Id eſt, interpr. Plinio l. 21, c. 15, Syluestrium duæ ſpecies: vnà mitior eſt, ſimili caule, tamen rigido.

C. Λειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Læuem caulem habens, Cui ſcapus læuis eſt, vt Plin. loquitur. Theophr. De hiſt. plant. libro 7, cap. 8, πούτων δ' ἀπιεραβλασα τὰ λειόκαυλα, κρομμυοῦν, θεραπτὸν, σκόροδον.

C. Λεπτόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exili caule ſeu ſcapo eſt.

C. Ἀβρόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis albus eſt. Theophr. De apii generibus, πούτων δὲ πάλιν τὰ μὲν λευκόκαυλα, τὰ δὲ πορφυροκαυλα καὶ ποικιλόκαυλα. i. (Plin. interpr.) Et caulis aliorum cãdidus eſt, aliorum purpureus, aliorũ varius.

C. Μακρόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caulem longum habens.

C. Μεγαλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui caulis magnus eſt.

C. Μονόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicaulis, vt Plin. loquitur, Qui vnico caule conſtat. Theophr. De hiſt. plan. l. 7, c. 8, τῶν πωδῶν τὰ μὲν πολύκαυλα, τὰ δὲ μονόκαυλα. Item, Simplici caule conſtans, apud eundem De hiſt. plan. lib. 4, c. 7, de quercu & abiete, γίνεται δὲ ἄμφω καὶ πολύκαυλα· καὶ μονοκαυλότερον ἡ ἐλάτη.

C. Ὀλιγόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucos caules habens. oppoſitum τῷ πολύκαυλος. Theophr. De hiſt. pl. l. 7, c. 8, μονόκαυλα δὲ καὶ ὀλιγόκαυλα τὰ ὀρθόκαυλα.

C. Ὀρθόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto ſeu rigido caule eſt. idem quod εὐθύκαυλος, ſeu Qui καυλὸν ὀρθὸν ἀφίησι, vt Theophraſtus loquitur. exemplum habes in præcedente Ὀλιγόκαυλος.

C. Παχύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui craſſo caule eſt, ſeu denſo.

C. Περιλαμβόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caule ſuo aliud circumplectens, Amplexicaulis, vt Gaza vertit. Theophr. De hiſt. pl. lib. 7, cap. 8, ἔνια δὲ θεριαλλόκαυλα· μὴ ἔχοντα δὲ πολὺ θεραστῶσιν, ὀπτηγεόκαυλα. Et paulo pòſt, καὶ τὸ ἡ ἕλιξ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ σμίλαξ, θεριαλλόκαυλον. Plinius eas dicit amplecti & ambire.

C. Πλαγιόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquum caulem habens, Theophr.

C. Πλατύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lati caulis eſt. Theophr. τῶν δὲ πλατειῶν οὔτω πινὲς πλατύκαυλοι γίνονται, ὥστ' ἐνίοις φασὶ καὶ θύραις χρῆσθαι κηπωρικαῖς. id eſt, Plinio interpr. Vnum lactucæ genus lati caulis, adeo vt oſtiola olitoria ex iis fabricitari prodiderint. Aliud exemplum cum eiuſdem Plinii interpr. habes infrà in Σηροκυλόκαυλος.

C. Ποικιλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis varius eſt. Exẽplum cum Plinii interpr. habes paulo antè in Λευκόκαυλος.

C. Πολύκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multos caules habet, Cuius caules plures ſunt, ſeu Multicaulis. Theoph. De hiſt. pl. lib. 7, c. 3, διαφέρει δ' ἀλλήλων θεὸς τῆς εἰρημένοις, τῷ τὰ μὲν πολύκαυλα εἶναι καὶ ἀποφύσεις ἔχειν. i. interpr. Plin. l. 21, cap. 16, Eſt & illa differentia, quod quædam in iis multicaulia ramoſaque ſunt.

C. Πορφυρόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis purpureus eſt. Exemplũ cũ Plinii interpr. habes paulo antè in Λευκόκαυλος.

C. Σφογγυλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rotundi caulis eſt. Theophr. ἡμὴν δὲ θριδακίνης ὅτιν ἄλλα πεία, τό, τε παχύκαυλον καὶ σφογγυλόκαυλον, καὶ πεῖπον τὸ Λεχωνικόν. id eſt, Plinio interprete, Lactucæ tria genera fecere: vnum lati caulis, alterum rotundi, tertium ſeſſile, quod Laconicum vocant.

C. Χαμαίκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humi ſtrato caule eſt, Cuius caulis humi ſerpit. idẽ ferè quod ὀπτηγεόκαυλος, differtque tantùm, quòd ὀπτηγεόκαυλα, ſunt quidem humili caule, ſed à terra aliquantum ſurgunt: at χαμαίκαυλα humi ſemper repunt nec inde aſſurgunt.

B Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cauloſus, vel Caulaceus, Qui caule magno eſt. Et in compar. apud Dioſcor. lib. 2, καυλωδέστερος, Qui caule eſt ampliore. Cato apud Plin. lib. 20, cap. 9, de braſſicæ generibus, Alteram lean, laris foliis è caule exeuntibus. vnde caulodem quidam vocauere. Et paulo pòſt ſubiicit Plinius, Cato criſpam maximè probat, deìn læuem grandibus foliis, caule magnõ. Vbi interpretatur duo iſta vocabula Græca λείαν & καυλώδη.

Καυλωτὸς, ὄ, ὁ, q. d. Caulatus, Caulẽ habẽs. Athen. l. 9, πόσαεα γὴν φησὶν εἶ) πεύτλων, πιεῖν, καυλωτὸν, λεβιὸν, πανδήμου.

Καυλίας, ου, ὁ. Theophraſt. libro 6, cap. 3, de laſerpitio, ὅπὸν δὲ δίπλον ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ πδ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης· δύο καλοῦσι τὸν μὲν, καυλίαν, τὸν δὲ, ῥιζίαν. Vnde Plinius lib. 19, cap. 3, Succus duobus modis capiebatur, è radice atque caule: & hæc duo erant nomina rizias atque caulias. Gaza interpr. Scaparium.

Καυλικὸς, οῦ, ὁ, Cauliculaceus, vt Gaxa interpret. Theophr. De hiſt. plant. lib. 7, c. 9, de foliorum differentiis, τὰ μὲν ἀπὸ μίαν θεσπέφυκε, τὰ δὲ αὐτὰ μὲν ὡς ἁπλῶς, τὰ δὲ καυλικῆ τινι θεσφύσῃ.

D Καυλίσκος, ου, ὁ, ET Καυλίον, ου, τὸ, Cauliculus, Paruus cauliculus. Dioſcorid. de myoſote, ἐκφύεται τε λεπτὰ καυλία ἐκ τῆς μαγα κῶν, ἐφ' ὧν αὐξηλια κιεωίζοντα. Pro quibus Plinius, Cauliculis ex aliis prodeuntibus, flore cæruleo. Rurſum Dioſcorides de ſtaphide agria, φύλλα μὲν ἔχει ὥσπερ ἀμπέλου ἀγρίας, καυλία δ' ὀρθὰ μέλανα. Pro quibus itidem Plinius, Cauliculis nigris, rectis, foliis labruſcæ. ‖ Καυλίον eſt etiam herba qua, ſicut alga & bryo, piſces quoſdam veſci tradit Ariſtoteles libro 8 De hiſtoria animalium, cap. 2, τὰ δὲ ὡς ὀπτιπολυ ἡμόνται μὲν τὸν πηλὸν, καὶ φύκος, καὶ τὸ βρύον, καὶ τὸ καυλὸ, ἡμὸν καυλίον, καὶ πῶ φυωδῶν ὕλιω.

Καυληδὸν, In modum caulis. καυληδὸν κάταγμα eſt fractura oſſis per tranſuerſum facta, fracti oſſis partes ita ſeparans vt è directo non iaceant, quemadmodum libro 6 Meth. Gal. ſcribit. Idem verò & comment. 2, εἰς τὸ θεὶ ὀρθῶν, Vbi (inquit) comminuto oſſe nihil integrũ relinquitur, partibus inter ſe recedentibus, ita vt nullo pacto cohæreant, huiuſmodi fracturæ ſpeciem recentiores medici καυληδὸν à fracti caulis ſimilitudine appellant, imitati ea in voce Hippocratem qui libro De articulis de maxilla loquens, ſcripſit, ὦν ὁ κατάγῃ ἡ γνάθος, ὦν μὲν μὴ ἀποκαυλιαθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχεται τὸ ὀστέον. hoc enim in loco τὸ ἀποκαυλιαθὲν manifeſtè oppoſuit τῷ θεωρεῖ. Paulus Ægin. au. or eſt τὸ καυληδὲν κάταγμα dici etiam ῥαφανηδὲν & σικυηδὸν, à ſimilitudine fractæ radiculæ & cucumeris. Gorr.

Καυλέω, ῶ, Cauleſco. Theophr. l. 1, c. 3 De cauſ. pl. καυλοῦσι, caulem emittunt. v.l.

C. ΑΠΟκαυλέω, Decauleſco, id eſt (vt quidam exponunt) Caulem amitto, Caulem deperdo. VNDE Ἀποκαύλησις, Caulis amiſſio, Caulis abiectio. Pro ἀποκαυλεῖν verò ſunt qui & ἀποκαυλοῦσθαι apud Theophraſtum reperiri tradant, AB Ἀποκαυλόομαι idem ſignificante quod ἀποκαυλέω.

C. ΕΓκαυλέω, ῶ, Cauleſco, Caulem emitto ſeu gigno. Theophraſt. De hiſtor. plant. lib. 1, cap. 3, ὅταν γὰρ ἀπερμοφορεῖν μέλλωσι, πότε ἐγκαυλοῦσι, hoc eſt (vt paulo antè dicit) ὁ καυλὸς αὐτῆς ἀκολουθεῖ, tunc caulis enaſcitur.

H C. ΕΚκαυλέω, Erumpo in caulem, vt B. interpr. Sic exponitur etiã Latinum verbũ Decauleſco, videlicet Emitto caulem. Ariſtot. Probl. Segm. 20, Probl. 17, διὰ τί θᾶσσον ἐκκαυλεῖ τῷ λαχάνῳ τὰ ἐκ πατομτέρω σπέρματος. Et paulo pòſt, θᾶσσον οὖν σπέρμα φέρει· τὸ δὲ ἐκκαυλεῖν τῶν τὸ ἄξιν, ἐκ γὰρ τοῦ καυλοῦ τὸ σπέρμα (Legitur tamen eo in loco

etiam ὀκκαυλοῶ, A B Ἐκκαυλόω, quod eiusdem erit significationis.) Theophrastus De hist.plant. lib.7, cap. 4, de rapo & raphano, τῖς δὲ νοτίοις καὶ ὑδαίαις ὀκκαυλεῖ παχύ, quibus dicit hyeme πλὴν αὔξησιν εἰς πλὴ ρίζαν τρέπεσθαι. ‖ Est tamen & contrariæ significationis, vt Pollux indicat libro 6, καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπὸ δίψης ξηρὸς, ὅπερ ὀκκαυλικὸς καλοῦσιν, ὄρθρον ὠνόμαζον. Ita ὀκκαυλεῖν dicentur quorum caules marcescunt, πὰ ὑπὸ ῥα γινόμενα, vt ibidem dicit. ‖ V N D E Ἐκκαύλημα, ατος, τὸ, Id quod caulis instar erumpit, Caulis, Scapus: idem quod καυλός. vt ὀκαύκλημα τὸ πρόσου apud scholiasten Aristophanis, Scapus seu caulis porri. vel, Quod è porro instar caulis erumpit. vel Caulis quem porrum emittit. E T Ἐκκαύλησις, εως, ἡ, Caulis emissio. Theophrast. πελέωσις γάρ τις ἡ ὀκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος.

C. Ἀπὸ Οκαυλίζω, Decutio, Decurto. Thucyd. in 2, ἡ δὲ μυχανὴ ῥύμη ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ πρόσεχον τῆς ἐμβολῆς. Budæus. Propriè sonat Reuello seu excindo vnà cum ipso caule, aut, Caulem defringo, Caulis instar defringo. vt Erotianus ἀπεκαυλιάθη exponit ὅλῃ καυληδὸν κλάθη. De quo vide & in Καυληδὸν paulo anté. H I N C verbale Ἀποκαύλισις à quibusdam vertitur Extirpatio de caule. Est etiam Decurtatio, eo modo quo ἀπεκαυλίζω redditur Decurto.

C. Δι Ἀκαυλίζω, Caulem amitto. vulg. lex. Decaulesco, Plinio. Theophr. De hist. plant. lib. 7, cap. 2, ἀλλ' ὅτι τῆς ῥαφανίδος τὸν ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστοῖ, ἡδίων ἀφαιρεθέντων τῶν φύλλων πρὸς τὸ δίεκαυλίσαι. Vnde Plin. lib. 19, cap. 7, Rhaphanus vtique iucundior detractis foliis antequam decaulescat.

C. Ἐκκαυλίζω, Caulem euello. Aristophanes Equitibus, τοὺς καυλοὺς τῶν ὀδυνῶν ἐκκαυλίζων: vbi scholiastes exponit αἰκασῶν καὶ αἰαιρῶν, dicens metaphoram esse ab iis qui olera defringunt. ‖ Exponitur etiam Caulem emitto, in v.l.

C. ΠΑΡ Ἀκαυλίζω, Caules emitto iuxta, & quasi ad latus. Theophr. Hist. pl. l. 6, cap. 2, de ferula, ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς καρπὸν καὶ ἐν τοῖς πρόσκαυλίζουσι διόλου καθάπερ τὸ αὐτήριον.

K E'A P, ET Κῆρ, per contractionem (vt ἦρ ex ἔαρ) Cor. Prioris exẽpla nõ afferũtur, posterius frequens apud poetas. Il. α, φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Item, Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ὅπως γνάμψασα φίλον κῆρ. Odyssea σ, — ἀλλα δὲ οἱ κῆρ ὤρμαινε φρεσὶν ἧσιν. Odyss. α, — ἤτέ μοι αἰεὶ νηθεται φίλον κῆρ Τέρεν. Itẽ, πρὶν κῆρι φιλεῖν, Amare aliquem toto corde, Ex animo. Odyssea ο, Οὐ πρὶν κῆρι φιλεῖ Ζεύς. V N D E Κηρόθι, Corde, Animo, seu Cordicitus, vt Plautus loquitur, quum mulieri non esse cordolium dicit. nullam enim cordicitus dolere. Aliquoties apud Homerum, χολώσαιτο κηρόθι μᾶλλον, Corde suo magis excandescebat. Il. ι, Εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὴ ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον.

C. Κέρτομος, ου, ὁ, Cor alicui scindens maledicẽtia. vt κέρτομος λόγος, inquit Eustathius, ὁ κέαρ τέμνων, hoc est Mordens animum, θυμοδακής. Hesiod. Diebus, Φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν, Ἠθύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ὀαρισμούς. id est ὑβριστικὰ, vt Moschop. exp. Quædã tamen exemplaria pro κέρτομα habent κέρδεα. ‖ Item Cauillatorius, Iocularis, vt exponitur κέρτομος γελοῖος in Epigr. A Suida explicatur ἐρεθιστικὸς, citãte hoc exemplum ex Epigr. Πολλάκις ἦ κράξασα πολύθρουον, οἷά τις ἠχὼ, Κέρτομον αὐτῳδεῖς χείλεσιν ἁρμονίαν. Item hoc aliunde, ὀκέλθων ὀκκομαθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου, καὶ τὴν ὑμέναιον ἀδυσῶν γυναικῶν. V N D E Φιλοκέρτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui maledictis incessere amat. vel Qui cauillari & deludere amat. E T Κερτόμιος, ου, ὁ, idem quod κέρτομος. Od. ω, κερτομίοις ἐπέεσιν πρηνῆναι. Iliad. ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρεθίζειν. Interdũ verò omittitur datiuus ἔπεσιν: vt Il. α, κερτομίοισι Δία Κρονίδην ἐρεθίζειν. Sic Odyss. υ, Ὀδυσῆα πρεσπύδα κερτομίοισι. Eustat. κερτόμια ἔπη esse dicit non solùm τὰ ὑβριστικὰ & ὀνειδιστικὰ, iniurias & probra: sed etiam ἐρεθιστικὰ, verba irritatoria. E T Κερτόμια, ας, τὸ, Maledictum, idem quod κερτόμια ἔπη, apud Homerum: Iliad. υ, versu 201 & 432, σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Odyssea υ, Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω Πάντων μνηστήρων. V N D E

Κερτομίας, ου, ὁ, Maledicus, Conuitiator: vel Cauillator, Derisor. Hesychio ἐρεθιστικὸς, γελαστής. A T Κερτομέω, ῶ, Maledictis incesso, Maledictis irrito, Cor alicui conuitiis & probris scindo. Odyss. σ, Κερτομέων Ὀδυσῆα γέλων σ' ἐπέροισιν ἔπεσσι. Iliad. β, de Therſite, σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις. de quo paulo antè, Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ἤτοι ὀνειδίζων. Iliad. ω, de vespis, οἷς πᾶς δὲς ἐελδ μάγοισιν ἔδοντες, Αἰεὶ κερτομέουσι. ‖ Item Cauillor, Ludifico, Derideo. Odyss. ν, Vlysses ad Mineruam, σὺ δὲ κερτομέουσα ὀίω Ταῦτ' ἀγορεύ ἐέλπαι ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς. Et apud Suidam, πολλοὶ δὲ πεῦθον ὀκερτόμουν ὡς γαστρίμαργον, id est ἐχλεύαζον. vt ipse exponit. V N D E Κερτόμησις, εως, ἡ, Irrisio, Ludibrium. Soph. Philoct. Εἰ κερτόμησίς ὅστι πάλιν λεγειν. Verba Neoptolemi ad Vlyssem, qui Neoptolemum dicentem se redditurum arcum Philocteti, interrogabat an ista κερτομῶν diceret. E T Ἐπικερτομέω, Maledictis seu probris incesso super aliqua re. Aliquando verò significat non πραχύτητα ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικὴν, sed εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς. vt Eust. exponit, Il ω, Τὸν σ' ὅτι κερτομέων πρεσσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλεύς. ‖ Item Deludo, Derideo, χλευάζω, vt Suidas exponit apud Agathiam, ὁ ἦκεν ὅτι κερτομήσων αὐτὸς τῆς ἀδουλίας καὶ ἀμελείας. Item οὐχ ἥκιστα δὲ Πετραίης ἐλύπησεν αὐτὸν ὅτι κερτομήσας τυράδε. V N D E Ἐπικερτόμημα, ατος, τὸ, E T Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, Conuitium occultum, ἀλληγορία μετὰ χλευασμοῦ, vt in v.l. exponitur Ἐπικερτόμημα, Dictũ mordax vnà cum illusione seu cauillo, vel Obiurgatio. Demetr. Phal. De eloquut. οὐδ' ὅλως ὑπόφωνήματα ἔοικεν, ἀλλὰ πρόσφωνήματα καὶ ὑπικερτομήματα: loquens de Homerico illo, Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. I T E M Καταικερτομέω, ῶ, idem quod præcedentia.

C. Ἀκήλιος, Exanimis, Cor non habẽs. Exanimem autem intellige pro mortuo. vt Il. λ, καὶ ἀκήλιον αἷμα πίθησιν. id est νεκρὸν, inquit Eustathius. Sic Il. η, Ἡμεῖς δ' αὖθι ἕκαστοι ἀκήλιοι, ἀκλεὲς αὖτως. id est, sedentes mortui. pro quasi mortui, inquit Eustathius. At in breuibus scholiis exponitur ἄψυχοι, quod accipio pro Timidi, seu Pusillanimes, Remisso animo: eodem modo quo Latinè dicuntur Socordes, Homines ignaui, quasi qui sint sine corde. ‖ At verò ἀκήλιον δῶρον apud eundem poetam Il. ι, actiuè Quod reddit homines exanimes, (eo sensu vide licet quo Latinè dicitur aliquis exanimari metu) in hoc versu, Οὔτε τινὰ δῶρον ἴδοι ἀκήλιον.

K A P Δ I A, Cor. Idẽ est quod poetis κέαρ, à quo etiam deduci puto, & dici καρδία quasi κεαρδία. (Sed & κραδία vel potius Ionicè κραδίη, per metathesin ab iisdem scriptoribus dicitur.) Apud Aristoph. in Ranis Ξ. — ὦ χρυσοῖ θεοὶ Εἰσῶν ἔχεις τινὰ καρδίαν; Δ. δείσασα γὰρ Εἰς τὴν κάτωμον κοιλίαν καθείρπυσεν. Idem in Nubib. καρδίαν τινὰ ἆρ' dixit, quo & Plato modo in Sympos. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύμου μᾶλλον ἢ τὴν κορυβαντιῶντων ἥτε καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐγχεῖται &c. Sic & apud Plutarchum De aud. poem. legimus τὸν τινὰ δὲ ὠδόντος τὴν καρδίαν πηδᾶν. Vbi non dubitarim reddere Cor micare, ex Tibullo & Nasone. Dicitur autem & de aliis animalibus: vt apud Lucianum De salt. θελχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴ ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις. Et καρδία λέοντος vocatur Stella quæ in corde leonis sideris apparet. (à nonnullis βασιλίσκος, quòd qui sub ea sunt nati, regiam natiuitatem sint nacti, vt annotatur ex Proclo.) ‖ In nonnullis autem loquendi generibus metaphoricè ponitur: redditúrque etiam nomine Animus. vt quum dicitur aliquis οὐχ ἔχει καρδίαν. quo lusit modo quidam apud Plutarchum in Apophth. dicens Eretrienses, ὥσπερ πυθίδας, μάχαιραν μὴ ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν. Sic in Latino sermone legimus, Nihil esse animi alicui, vel contra Plus animi esse. Sed & quod dicunt ὀκ καρδίας φιλεῖν vel ὀκ τῆς καρδίας, redditur potius Ex animo diligere seu amare, quàm Ex corde. vt apud Aristophanem in Nub. ἀλλ' ἔπερ ὀκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. At in symbolo Pythagorico καρδίαν μὴ ἐσθίειν possumus καρδίαν vtrolibet nomine reddere. Legimus verò καρδίας in Geopon. & pro eo quod Plinius dicit Sensus: nam quum hic de faba loquens dicat eam hebetare sensus, ibi dicitur illa ἀμβλύνειν τὰς καρδίας.

Καρδία dictum etiam fuit Os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & mutuum consensum, vt multis verbis declarauit Galenus libro 2 De placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. libro 2, pag. 63, καὶ ὁπόταν ἐς τὴν καρδίαν τείνῃ, αἰέρρεφέ τε αὐτῷ, καὶ, &c. vbi subauditur ex præcedentibus nominatiuus πόνος. Annotat autem hic scholiastes, veteres medicos καρδίαν appellasse quod dictum fuerit στόμαχος: & καρδιωμὸν itidem τὸν πόνον τῶ στομάχου. V N D E Καρδιακοὶ, Qui propter oris ventriculi languorem animo deficiunt: de quo nomine plura dicentur infrà.

Καρδία, matrix seu medulla, & quasi cor arborum, Theoph. quæ nonnunquam alio nomine vocatur τὸ ἐλάκαρδον, interdum verò & ἐγκέφαλος, medulla & cerebrum à Plinio. Et in lignis partes medullæ viciniores, id est τῇ καρδίᾳ, torulum vocauit Vitruu. li. 2, cap. 9. Sic vulg. lex. Plinius de incisu arborum ad resinam & picem loquens, Postea tota arbor succiditur, & medulla eius vritur. Pro quo Theophrastus ἡ αὐτὴ καρδία.

‖ Καρδία τῆς κλεψύδρας ex Aristotele Probl. pro Aluus clepsydræ. v.l.

Καρδία, Vrbs Cherrhonesi Thraciæ. Vide Stephanum, item Hesych.

C. Καρδιαλγία ας, ἡ, Dolor cordis, vel potius Oris ventriculi dolor & morsus ab humoris acrimonia. E T Καρδιαλγὴς, Cui cor dolet. Aut, Dolorem cordi afferens: (vt κεφαλαλγὴς, Dolorem capiti afferens) vnde καρδιαλγίας apud Galenum ex Hippocrate, inquit Budæus. Quòd si quis Καρδιαλγὴς præfigere malit substantiuo Καρδιαλγία, ei lubenter assentiar. E S T verbum Καρδιαλγεῖν itidem Hippocrati, Dolore cordis affici. Vide Καρδιώπω.

C. Καρδιοβολεῖσθαι, q.d. Corde vulnerari. id enim puto sonare hic βολεῖσθαι, id est βάλλεσθαι: quum Hesychius λυπεῖσθαι exponat, id est Contristari, seu Tristem esse, Mœstum esse. Huc pertinet θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, in quodam vet. epigrammate. Vide Καρδιοῦν.

C. Καρδιογνώστης, Cordium cognitor. Dei epithetum, Act. Ap. cap. 1.

C. Καρδιουλκέω, ῶ, Cor extraho, Cor reuello. Luc. περὶ θυσ. de sacerdote loquens, καὶ τὰ ἔλκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ προσεχέων.

C. Καρδιουργέω, ῶ, vide in Καρδιόω.

C. Καρδιοφλαξ, ακος, ὁ, q. d. Cordituus. quod nomen finxit Lascaris apud Polybium à corde tuendo. Possit alioqui duobus verbis vsitatis reddi Cordis tutamen. Erat autem æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, inquit B. Vide Suidam. Quidam Gallicè interpr. Plastron.

C. Ἀκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine corde est. Metaphoricè accipitur pro timido. vnde exponitur δειλὸς, ἄθυμος. item ἀσυνάλγητος. ‖ Apud Theophr. verò ἀκάρδιον de ligno, est Medullæ expers, Quod sine medulla est.

C. Βαρυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui cor graue est, Grauatum cor habens. Hesychio est Stolidus, ἀσυνέτης, μωρός.

C. Διακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cor pertransiens. Ioseph. De antiq. δίεκαρδίον ἔχειν οἶδ' αἴλιν, Cordicitus dolebat, vt Plaut. loquitur, quum ait, Mulieri non est cordolium: nam nulla cordicitus dolet.

C. Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rubro corde est. item, Qui rubra medulla est.

C. Εὐκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonum cor habens. id est Qui forti animo est. Sophocl. Philoct. ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος. id est καρτερικὸς, vt schol. exponit, eo quòd subiiciat, Οἶμαι γὰρ οὐδ' αὐτὸν ὄμμασιν μόνῳ θέαν Ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ, στενεῖν πάλι. ‖ Apud Hippocratem autem εὐκάρδιον Galenus exponit εὐστόμαχον, Stomacho conueniens, Stomacho gratum. V N D E Εὐκαρδίως, Forti & præsenti animo. In hoc autem loco, ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως, Suid. exp. προθαρρεπῶς.

C. Μελανοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigro corde est, Item, Qui nigra medulla est. ‖ Item, Qui atroci & crudeli animo est. Aristophanes verò μελανοκάρδιον πέτραν dixit metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem feritatem μελανοκαρδίους vocarunt. exprimit autem eo vocabulo τὸ φοβερὸν, vt schol. annotat.

C. Νωθροκάρδιος, ου, ἡ καὶ ἡ, Qui ignauo & segni corde est, Excors, Stupidus. Qui tardo ingenio est, βραδὺς κατὰ λογισμὸν, vt Hesych. exponit.

C. Ὀξυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutum cor habens. Accipitur pro ὀξύθυμος, Iracundus, Ad iram præceps, vel, Qui acuta ira excandescit. Aristoph. Vesp. σφῶιν ὀξυκάρδιοι: quæ apud eundem dicunt, οὐδὲν ἡμῶν ζῶον πρεσθαρθρον μᾶλλον ὀξύθυμόν ὅστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. Ἐτὶ, ἰωὶκ' αἴ τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν φηνίαν, Νῶῶ ὀκεῖνον τῶῶ ὀκεῖνο τὸ ὀξύθυμον ΩΩ. καλαζόμεθα κάνταρον ἐνπεπαν' ὀξύ.

C. Πεπκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est in corde, Cordi insidens, pro πρεσκάρδιος, quum πεπὶ Doricè dicatur pro πρός. Bion in Epitaphio Adonidis, Ἄγελον ἄγελον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἀδωνις, Μεῖζον σ' ἢ ἁ Κυθέρεια φέρει τὸ πεπκάρδιον ἕλκος.

C. Σκληροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duri cordis est. V N D E Σκληροκαρδία, ας, ἡ, Cordis durities. Marci 16, πλὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν. Duricordiam dicit Tertull. lib. 5 aduersus Marcionem.

C. Τλακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui toleranti & forti animo est, Cuius cor tolerare nouit. Hesiod. de Herc. Διὸς παλακάρδιος υἱός.

C. Ταραξικάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cor turbans. Aristoph. Acharn. τῶπ πῶπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον, Cor seu animum mordens & turbans, vt schol. exp. Vel κερτόμιον, siue θυμοδακές, vt Hom. loquitur.

C. Ὑπκάρδιος, ου, ὁ & ἡ, Qui est sub corde, Sub corde latẽs, aut etiam in corde. vt ὑπωκάρδιος fit pro ἐγκάρδιος: veluti quum dicitur ὑπωκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi insidet, Ennio & Plauto Cordolium. Dicũt tamen aliquando (ni fallor) Latini poetæ Sub corde, eum dantes præpositioni Sub vsum quẽ habet ὑπὸ in hoc composito. In vulg. lex. ex Nonno annotatur ὑπωκάρδιος ὀμφὴ, Cordis conceptio, Mens & cogitatio. Item, ῥόος αὐδῆς ὑπωκάρδιος ex eodem pro Riuus vocis subiens cor.

C. Ἀπκάρδιον, Cauum illud quod sub pectore est carneum molléque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. Rufus cauitatem eam pectoris quæ est ad clauiculas, tradit ab Homero dici λδυκανίλιν, à medicis verò αἰπκάρδιον & σφαγλῶ. Gorr.

C. Ἐγκάρδιον, q.d. Pars in qua est cor. Sic enim dicitur interna pars & medulla ligni. Dioscor. lib. 1, ἐγκάρδιον πεῦ πρέμνου, medulla caudicis. Vide suprà Καρδία de ligno. Sunt verò qui cuiuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

C. Περικάρδιον, q.d. Quod est circa cor. Sic autem appellatur Cordis inuolucrum, videlicet Tunica quædã crassa, dura, à cordis basi nata & ipsum vndique ambiens. Apud Pollucem autem Περικάρδιος ὑμὼ est ὁ διαφεάπτων τὴ θώρακα, qui (inquit) etiam μπὼ appellatur. At Hesychio Περικάρδιος ὑμὼ est ὁ ὅπι τῇ καρδίᾳ.

C. Βροκάρδιον, Quod est sub pectore depressum, molle & carnosum, iuxta os ventriculi.

Καρδιακὸς, οῦ, ὁ, Cui cor dolet vel potius os ventriculi. Latinè quoque Cardiacus. Vocatur autem καρδιακὸς propriè Qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resoluitur. Est autem hoc in morbo os ventriculi primariò affectum, per consensum autem cor ipsum vehementer offenditur. Affectionem ipsam Celsus dicit nihil aliud esse quàm nimiam imbecillitatem corporis, quod stomacho languente, immo dico sudore digeritur. Galenus huius affectionis genus statuit syncopen, non eam quidem quæ corde primariò affecto contingit, sed cardiacam quæ vitio oris ventriculi fit, (secundum antiquam τῆς καρδίας significationem) quam & stomachicam appellant. G. Dioscorides lib. 1, de myrto, καὶ ὅστι καρδιακῶν πέλει πεῦ ἱδρῶτας. Interdum etiam adiectiuum est Καρδιακὸς, vnde καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med. Affectio cordis seu oris ventriculi. q.d. Affectio cordialis, (si fingere hoc adiectiuum licet) vel, Affectio eorũ qui καρδιακοὶ dicuntur: quæ interpretatio eodem redit.

Καρδιόω, ῶ, Cordis dolorem sentio, seu potius dolorẽ oris

ventriculi, videlicet stomachi. Nic. Alexipharm. — καί A
ποτε λυγμοὶ Ἀτέρα καρδιώοντα θαμινότεροι κλονέουσι. ‖ In
Cant. autem Salom. (vt annotat B.) bis legitur hoc ver
bum pro Vulnero cor: cap, 4, ὀκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή
μου. Quam significationem sequendo, Καρδιοῦσθαι passi
uum idem fuerit quod καρδιοβολεῖσθαι, Vulnerari cor,
[mœrore videlicet] de quo suprà. ‖ At Hesychius
καρδιοῦσθαι esse dicit καρδιουργεῖν ὅθεν τοὺς ἱερέων. QVOD
Καρδιουργεῖν sunt qui putent eadē forma dici qua κρεουρ-
γεῖν, pro Concidere cor in frusta.

Καρδιάσω, SEV Καρδιώσω, itidem vt proximè præcedēs B
καρδιόω, pro Cordis dolorē sentio, &c. sed καρδιόω est
potius poetarum, at καρδιώσω in prosa quoque vsur-
patur. Aristoteles in Problem. καρδιώσειν οὐ πιεῖ, vbi ex-
ponitur Stomachum non perturbat. Galen. εἴ τις καρ-
διώσοι, Si cui stomachus doleat, Siquis rosionem sto-
machi sentiat. At Ælius Dionysius καρδιώσειν non so-
lùm generaliter exposuit ἀλγεῖν τὴν καρδίαν, sed etiam
ναυπαθεῖν. Quo pertinent quæ ex Erotiano afferuntur in-
frà. HINC Καρδιωμός, Cordis dolor, seu potius o-
ris ventriculi, Morsus seu rosio cordis, vel potius oris C
ventriculi. Est sensus quidam mordicationis in ven-
triculo, ab humore acri os eius rodente & vellicante.
Alii verò (vt scribit Galenus) καρδιωμὸν interpretan-
tur, cordis (hoc est, visceris eius quod palpitat, & cor
propriè dicitur) motum quendam palpitationi simi-
lem. Itaque, his quidem autoribus, καρδιωμὸς ad cor
pertinet, illis autem, ad os vēticuli. Quibus & Galenus
assentiri videtur, scribens libro 3 De facult. nat. in ven-
tre segregatricem expultricémque alienorum vim per
καρδιωμοὺς manifestè indicari. Quomodo autem καρ- D
διωμὸς & καρδιαλγία differant, non constat. nam (vt
scribit Galenus Comment. in aphorism. 65, libro 4)
plerique apud Hippocratem καρδιώσειν & καρδιαλγεῖν
pro eodem acceperunt: quum tamen ipse libro 8 περὶ νού-
σων videatur ea diuersa esse dicere. Erotianus inter
illa non distinguit: sed vtrunque eorum explicat, μετὰ
ναυπάθειας καὶ ὀδύνης ἀνιᾶσθαι τὴν στόμαχον. Alteram
autem τοῦ καρδιωμοῦ differentiam constituit, qua cor
propriè dictum laborare potest: eámque definit, πα-
λμὸν αἰθρόως καὶ σφοδρὸς ὀν αὐτῷ γινόμενον, [intellige autem E
ὀν αὐτῷ τῷ ἐπιπαλλόμενῳ τῆς καρδίας.] Gorr. In vulg. lex.
annotatur καρδιωμοὺς & στομάχου δγμοὺς pro eodem
dicere Dioscoridem, id est Stomachi rosiones, Plinio
interprete. Aphrodis. Problematum libro 1, γίνεται δὲ
ἡ συμπάθεια καὶ δι' ὅπου γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα· ὡς συμ-
πάσχει καρδία στομάχου, ὅταν ὑπὸ δριμέος χυμοῦ δακνομένη καὶ
αὐτὴ σπασματωδῶς πάσχουσα τὸν καρδιωγμόν, τοῦτο ὀνομάζουσι τὸν
λυπούντων.

¶ Κεφαλία, Cor, per metathesin pro καρδία, apud poetas,
vti dixi: sed frequentius Κεφαλὶν terminatione Ionica. F
Homerus Odyss. γ, Σῆμος δ' πλήξας, κεφαλὶν ἰωὶ παπὶ μύθῳ.
Idem Iliados α, Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην
δ' ἐλάφοιο. Et Odysseæ η, Πολλά δέ μοι κεφαλὶν πορφύρε κυ-
ύντι. Et σὴν ἔδεαι κεφαλὶν (ea significatione qua κρα-
δίαν ἐάσειν dixit Pythag.) Iliados ω, Τέκνον ἐμοὶ, τί μ' ἔχεις
ὀδυρόμενος καὶ ἀκεύων Σὴν ἔδεαι κεφαλὶν; Ab eodem
poeta sæpe θυμὸς & κεφαλὶν copulantur. vt Iliad. τ, Ἀλλὰ
τόδ' αἰνὸν ἄχος κεφαλὶν καὶ θυμὸν ἱκάνει. Et Odysseæ α, Σοὶ
δ' ὅπιν πλάσσω κεφαλὶν καὶ θυμὸν ἀείδειν. Interdum verò
κεφαλὶν καὶ θυμὸς ἀγλαΐωρ: vt Odys. η, — αὐτὰρ ἐμοὶ κεφαλὶν G
καὶ θυμὸς ἀγλαΐωρ Αὖθις ἐνὶ στήθεσι καὶ ἀχευμένῳ ὤρσε ἀϊδῆν.
(vbi obserua κεφαλὶν ἐνὶ στήθεσι, & huc facere illum ver-
sum ex Odys. γ, Σῆμος δὲ πλήξας, κεφαλὶν ἰωὶ παπὶ μύθῳ.)
Hesiod. quoque hæc duo copulat, & quidem interdum
postponens κεφαλὶν. vt in Theog. Ζωΐει ἐνὶ στήθεσιν ἔχων
ἀλίαστον ἀϊδῆν Θυμῷ καὶ κεφαλὶν. Potest autem κεφαλὶν
pro loco non solùm Cor reddi, sed & Animus, (vt in
καρδία dictum est) vel Mens: necnon Sensus. Cæte-
rùm ineptissimum est quod à Didymo annotatur (aut
certè eo cui Didymi nomen tribuitur) necnon ab Ety- H
molog. dici κεφαλὶν à verbo κεφαλαίνειν (quia videlicet
perpetuò palpitat cor) quum præcedere καρδία, & ex
eo esse κεφαλὶν per metathesin, manifestissimum sit.

ΚΕΙΡΩ, Fut. ερῶ. aor. 1, ἔκειρα. Præt. κέκαρκα, Ton-
deo. Homerus Iliad. ψ, Σοί τε κόμας κερέειν,
ῥέξειν θ' ἱερὼ ἑκατόμβοιο. Idem eodem libro necnon ali-
bi Κείρασθαι κόμας dixit: & κείροντό τε χαίτας, Od. ω. Sic in
prosa quoque κείρειν & κείρασθαι pass. signif. cum accu-
satiuo κόμας, aut πείκας, alióve huiusmodi. (Paus. in At.
κειρομένου πλὴν κόμας τοῦ παιδὸς) sed plerunque etiam sine
adiectione. vt Æschines in Ctesiph. ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπέθη-
σε καὶ ἐκείρατο. Et apud Galenum, τοῖς κειρομένοις προσβάσεις
ὑπὸ τῶν φαλίδων. Dicitur etiam κείρεσθαι οὐ χρῶ. vt Plut.
De discern. adul. ὁ δὲ Λακεδαιμόνιος κειρόμενος οὐ χρῶ τὴν πα-
ρεωνοφορῶν. ‖ Et metaphoricè, vt in quodam veteri e-
pigr. Ἡμέτεραις βουλαῖς Σπάρτη μὴ ἐκείρατο δόξαν: quem
Græcum versum Cicero hoc Latino reddidit, Consiliis
nostris laus est attonsa Laconum. Cæterùm quod ad
etymum verbi huius attinet, (si non ineptum est id
quærere) Etymol. κείρειν deduci ait à κέρας significante
πεῖκα, adeo vt κείρειν nō sit aliud quàm ἀποκόπτειν τὰ κέρας.
Sed & Plutarchus in lib. Vtra prud. an. quorundam o-
pinionem referens, scribit, κέρας δὲ τὴν τρίχα λέγεσθαι, καὶ
τὸ κείρασθαι οἷον τοῦτο καὶ τὴν τρίχα κουφαί. Fit verò & ab Eustathio
significationis huius mentio: sed ex iis quæ de ista vo-
ce huc pertinentia scribit, nihil mihi æquè verisimile
videtur atque id quod ex grammaticis Herodoto &
Apione affert, solitos veteres in modum cornu ca-
pillos nodare, ideóque huiusmodi nodos vocauisse
κέρας.

Κείρω, Scindo, Abscindo. Hesiod. ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε
τένοντε. Hom. Iliad. ω, — δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Quod exem
plum affert Bud. significationis huius verbi κείρω, qua
videlicet ponitur pro Scindo. (at pro Præcido meta-
phoricè posito in hoc loco poni tradit, vbi adiunctam
præpositionem habet, μάχης ὅθεν μηδὲ κείρει) Et Pass.
κείρεσθαι non solùm pro Scindi, sed & pro Eradi, String-
gi, Demeti, Sterni: vt tradit idem, addens etiam, Lace-
rari, Laniari: item Exedi & Corrodi, ex Luciano, ἄξιος
αὖ μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι. & rursum ex e-
dem, ὁ δὲ τύραννος ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω τὸ ἧπαρ. Item pro
Populor, Vasto, Diripio. vt apud Platonem, ἡνίκ' ἂν τὰ
Ἑλλάδα Ἕλληνες οἵπερ κείροῦσιν. Apud eundem, οὐ γὰρ αὖ ποτε
ἐπόλμων τὰ τέκνα τε καὶ μητέρα κείρειν. qua in significatione
dicitur & τέμνειν. Sed & κτήματα κείρειν apud Homerum
non semel. Bona alicuius diripere, vel Dissipare, Abs-
mere. Apud eundem pro Insatiabili quadam edaci-
tate vorare, ἀπλήστως ἐσθίειν, vt exponit Eustathius ali-
quot in locis, ab hac significatione deducens κόρον. Cæ-
terùm ἔκειρα, (vnde κέρσε & κέρσαντες suprà) Doricū est:
vt κέρσω pro κερῶ.

C. Κειρεκόμης, ου, ὁ, Qui comam totondit, Cui tonsa est co-
ma seu rasa, Tonsus. CONTR. Ἀκειρεκόμης, Qui comā
non totondit, &c. Intonsus. Epithetum est Apollinis,
item Bacchi: iuxta hunc Tibulli versum, Nam decet
intonsus crinis vtrunque deum. DICITVR autem
& Ἀκερσεκόμης, pro eodem: sicut videlicet κέρσω & ἔκερσα
Doricè pro κερῶ & ἔκειρα. ET Ἀκερσέκομος: vnde ἀκερ-
σεκόμη κεφαλή, intonsum caput. in v. l.

Καρπὸς, ου, ὁ, Tonsus. AT Ἄκαρπος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Intonsus. vt
ἀκάρπεις πώγωσι, Athen. lib. 5.

Κουρά, Tonsura. Plutarch. τοῖς τὴν κουρὰν, Ad tonsuram,
Ad tondendum. Herodian. lib. 4, κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπε-
πήνετο ξανθὰς, καὶ εἰς κουρὰν τῆς Γερμανῶν ἡκεν ἡμέρας. id est
(Polit. interprete) Cæsariem flauam capiti imponens,
ad modum Germanicæ tonsuræ. Luc. in Herm. καὶ ὁ πώγων
βαθὺς καὶ ὀν χρῶ ἡ κουρά. ET Κουρεύς, Tonsor. Plutar.
de garr. ὅπερ εἰκῶς ἐστὶ κάλλον ὅθεν τὸ τῆς κουρέων γένος. Ibidem,
ἀδολέσχου κουρέως τοῦ βαλανείου τὸ ὠμόλινον, καὶ πυθομένου, πῶς σε κείρω; Cuius officina, ἐργαστήριον κουρέως Plut.
dicta in lib. De prud. anim. voce vna DICITVR Κου-
ρεῖον, vt Latinè Tonstrina. Aristoph. Pluto, ὅπου τοῖσι κου-
ρείοισι τὴν κεφαλὴν ὤν. Fit autem à κυρὰ & VERB. Κυρεύω,
pro Tondeo. quod affertur ex scholiast. Aristoph. vide-
tur autem dici peculiariter de tonsore. (VNDE Κου-
ρεύτης, Tonsor. ET fœmininum, Κουρεύτρια, Ton-
strix, Plutarcho.) Item VERB. Κουρεῶ, q.d. Tonsu-
ram appeto: pro Tonsura mihi opus est. Budæus expo-
nit etiam Tonsoris manum posco, apud Lucianum.
Idem κουρεῶσαι πεῖκας vertit Squalidus capillus & ne-
glectus, in hoc Artemidori loco, in Onirocr. πρὰ τῆς

γυναικείων ὀν ἀρχῇ καταστὰ θεασάμενος αἰκίμοις ἔχοντα καὶ A
κουρεώσας τῆς κεφαλῆς τὰς πεῖκας. Et NOM. Κουρεύς,
Tonsus, Tonsum capillum habens. Luc. ὀν χρῶ κουρεύς
τις πλείστοις. (vt ὀν χρῶ ἡ κουρά ex eodem protuli suprà)
Laert. in Diogene, pag. 274, ὀν χρῶ κουρεύς τε καὶ ἀκαλω-
πίσεις ἐργάζετο. Affertur & ex Synesio, τοῦ φαλάκρας. Eu-
stath. κουρεὺς ὀν χρῶ exponit ὁ ὀν χρῶ κειρόμενος. AT Κυ-
ρεὶς, Instrumentū est tonsoriū, Poll. 395: siue id sit quod
Nouacula Lat. vocatur, siue aliud. Cicero dixit etiam
tonsoriū cultrum. CVM ξ autem Κουρεῖξ, aduerbium
est significans Per comam, Coma. vt exponit Bud. se- B
quens Hesychium. Affert tamen & alias expositiones
Eustath. in Homerum. ITEM adiectiua Κούεμος
ET Κουεκός. quæ signif. Tonsorius, Ad tonsuram per-
tinens seu idoneus. vel Ad tondendum aptus. vt σίδη-
ρος κούεμος apud Euripidem in Oreste, (vbi dicit σίδη-
ρον ὅθεν κρᾶτα πθεῖσα κούεμον) tonsorius culter: vt Cice-
ro quoque loquitur. Plutar. in Pelop. 95, κούεμοι σῆμα
dixit de tonsorum aspectu, inquit Bud. At de Κουεκός
nullum exemplum affertur: sed tantùm annotatur, Κυ-
εικὸς esse Tonsorius: at Κούεκος accentu in prima, no- C
men esse emporii. Sed illud κουεκὸς volunt etiam esse
vas ligneum, atque horum testis laudatur Cyrillus in
opusculo quod ill. adscribitur de vocabulis quæ pro di-
uerso accentu diuersam significationem habent. (ET
VERB. Κουείζω, Tondeo, Attōdeo. pro Succido, De-
puto. Theophrastus lib. 2, De hist. plant. cap. 2, τοῦ δὲ τοῦ-
τοις χάρδοιν ἡ κουειζομένη καὶ πάλαιον· αὐτὴ δὲ ὑπὸ τῆς τομῆς
βλαστάνει, πάντα τοῦπον τεμνομένη. quæ nō incōmodè Tōsilis
ex Plinio reddi posit: Gaza cæduā interpr. Lege Plin.
l. 16, c. 33. vbi & cupressi cuiusdam meminit quæ succisa D
regerminat. Eadē sign. apud eūdē Theophr. κουειζομένη
ἐλάτη, abies tōsilis, seu quæ attonderi solet & deputari.)
ALIVS formæ est adiect. Κουρεακός, i. Tōsorius. Ad tō
sorē seu tōsores pertinēs. Polyb. l. 3, οὐ γὰρ ἱστορίας τοῦ τα τὰ
γράμματα, ἀλλὰ κουρεακῆς καὶ πανδήμου λαλιᾶς ἐμεστὰ δι-
κοῦσι τάξιν ἔχειν. i. Tonsoriæ loquacitatis. Pro hoc au-
tem loco faciunt ii quos in κουρὸς protuli ex Plutar-
cho. Vt autē Κουρεακὸς accepit E, SIC Κυρεώτης, quod
pro κουρεὺς accipi quidam tradiderunt, sed nullum hu- E
ius significationis exemplum afferentes. At κουρεῶτης
ἡμέρα, id est κουρεῶτης dies, & aliis κυρεῶτης ἑορτὴ, quum
tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Vide
Hesych. & Suidam. Plato in Timæo, ἡ δὲ κουρεῶτις ἡμῖν
οὖσα ἐπιχαίνει Ἀπατουρεῖων. vbi quidam annotant fuisse
diem tertium festi quod Apaturia vocabatur, in quo
pueri triennes quadriennésve in classes tributim diuisi
poemata certatim recitabant, multitudine se inuicem
superare conantes. Quam expositionem qui attulerūt
nullam tonsuræ facientes mentionem, à κοῦρος deduxis-
se videri possint. EST quoque Κουρόσιων alius for- F
mæ à præcedentibus. Dici autem vult Suidas κουρόσιων
Quod sacrificatur pro coma. (sed subiungit locum ex
Epigramm. in quo habetur πεῖκα κουρόσιων. vbi quidā
interpr. Capillum iuuenilem, tāquam à κοῦρος) Gregor.
κουρόσιωα plurali numero dixit Festa quæ celebrari so-
lebant propter tonsæ comæ primitias. pro qua significa-
tione Budæus hunc eius locum affert, καὶ γὰρ ἔστιν ἐπι-
χαρμόσυνα θεάματα τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλ-
λον ἡ γαμήλια καὶ γηρυέλλια καὶ ὀνομαστήρια τῆς ὀρφνὸς φίλοις,
κουρόσιωά τε καὶ κατοικέσια καὶ ἔτησια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυ- O
ρίζουσιν ἀνθρωποι.

C. Ἄκουρος, Intonsus q. d. Tonsura carens.

C. Ἀμφίκουρος vide in Περίκουρος.

C. Περίκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumtonsus. vt περίκουρος ἄβρα
apud Pollucem inter personas comicas, Ancillula cir-
cumtōsa, quæ sola tunica alba succingebatur. θεραπαι-
νίδιον περικεκαρμένον χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λόγῳ χρώμε-
νον. Sic verò & Sueton. dicit cuidam togatario fabu-
larū actori matronā in puerilem habitum circūtōsam
ministrasse. ‖ Περίκουροι Hesych. dicūtur etiam qui in H
bello circuneluſi & capti fuerunt, οἱ ὑπὸ τῶν κυκλωθεῖσαι ἁλι-
σκόμενοι ὀν τοῖς μάχαις. Eiusdem ferè significationis
EST Ἀμφίκουρος apud Suidam. ἀμφίκουρον enim esse di-
cit τὸν ἑκατέρωθεν αὐδρὸς περιλάβωσιν. In vulg. lex. ex-
ponitur etiam Circunquaque rasus. quæ expositio propriæ
significationi conuenit.

C. Προτόκουρος, Tum primùm tonsus, vel Qui primùm
tondetur. vt προτόκουρος λεμῶν, & προτόκουρος πᾶς, quæ
prima vel primùm tondetur. B.

C. Τείκουρος, ουσ' καὶ ἡ, Ter tonsus. vulg. lex. Hesychio autē
τείκουρος dicitur ὁ ὅθεν τεῖα ἔτη κεκαθαρμένος κρὶς, ὁμοίως
καὶ ὁ μὴ κεκαθαρμένος.

C. Ἄκαρης, ἔος, ὁ ἡ, ad verbum, Insecabilis. ex α priuatiuo
& κείρω. Ἄκαρες (inquit Iul. Pollux) dicitur exiguū, quod
præ exiguitate non possumus κεῖραι. vnde ἀκαρὴς καιρὸς
& πλοῦς ἀκαρεῖς, pro breuis apud Demosthenem.
Hactenus Pollux. Sed notandum est κεῖραι propriè esse
capillos tondere. vnde apparet sumpram esse metapho
ram à crinibus ita exiguis, vel (vt ita dicā) curtis vt tō-
deri non possint. Vide Suidam & scholiast. Aristopha-
nis. Vsurpatur autem cum de aliis rebus (vt apud Ari-
stophanē, ὃς πολλῶν ἄρχων οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις
ἀκαρές: nam sic legit Suidas) tum etiam de tempore, &
quidem frequentissimé. vt apud eundem Aristophanē
Pluto, ὀν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis. q. d. momē-
taneo tempore. Punctum temporis crediderim itidem
dixisse Latinos, quasi ita exiguum tempus vt diuidi
non possit. scimus enim pūctum esse ἄτομον. Dicitur
etiā ὀν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. Lucianus in Timone, ὀν ἀκαρεῖ τοῦ
χρόνου ὀκχεῖ κατ' ὀλίγον σωθεὶς λῆμμα. Sic ἀκαρὲς ὥρας, momō-
mētum horæ. Plutarchus in Antonio, δεῖ δ' ἀκμὴν ἔχειν
τοῦ τοιούτου πράγματος ἕκαστον, καὶ ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει. ‖ Po-
nitur item ὀν ἀκαρεῖ, sine χρόνῳ, aut χρόνου Lucianus, ὥστε
ὀν ἀκαρεῖ πάντα πτοηθῆναι αἵματος. Id est, Intra momētum
tēporis. vel, Repentè, Subitó. Dicitur ET ἀκαρῆ in ac-
cusatiuo, subaudiendo χρόνον. Aristophanes Nub. ὥστε
ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι, Interiecto temporis momen-
to, vel Puncto temporis. Sic apud Lucianum, οὐδ' ἀκαρῆ,
pro Ne momento quidem. subaudito itidem accu- D
satiuo χρόνον. Et ita Suidas ἀκαρῆ accipit, quum exponit
ἀκαρῶς, ὀν βραχεῖα ὥρα, ὀν ἀτόμῳ. sed dicit esse aduer-
biū: in quo illi non assentior, quū manifestū sit subau-
diri χρόνον. ‖ At verò ἀκαρῆ interdū aduerbialiter po-
nitur, & per se, subauditum non habens χρόνον. vt apud
Aristophanem in Vespis, οὐκ ἐπὶ χρήσιμος ἐς' οὐδ' ἀκαρῆ.
id est, ne minimùm quidem. Schol. exponit οὐδὲ βρα-
χύ, οὐδὲ τὸ τυχόν. Et in hoc loco ac similibus, potius quàm
cum Suida, in præcedentibus, dicerem esse aduerbium,
qui præterea scribit aduerbium esse ἀκαρῶς, vnde fit ἀ-
καρὲς aduerbiale nomen. Sed suspicor legendum ἀκαρῆ
apud Suid. placet enim mihi ἀκαρῆ dici aduerbiale no-
men, quum ita vsurpatur vt in proximè præcedente
Aristophanis loco: sed cur velit ab aduerbio ἀκαρῶς fa-
ctum esse vel ἀκαρῆ vel ἀκαρές, nō video. ‖ Ἀκαρὲς ob
exiguitatem dicebatur annulus qui in minimo digito
gestabatur. Hesych. & ante eum Iul. Pollux.

Ἀκαρὴς habet & aliam significationem quæ non po-
test nisi in exemplo ostendi. vt, κατέπεσον ἀκαρὴς πρὸ δέκα,
Decidi minimum distans præ metu. Vel ἀκαρὴς Mini-
mum interiectum habens spatium. Denique pro eo
quod Latinè, Minimum abfuit quin collapsus sim præ
meru. Vbi ἀκαρὴς nomen vsurpatur vice aduerbii: qua-
si esset ἀκαρῶς κατέπεσον, id est πολὺ βραχύ. Crediderim
autem ἀκαρὴς ita vsurpatum in huiusmodi genere lo-
quendi conuenire cum illa prouerbiali formula, ὀρθὴ
ἀνὰ μέσον. nam (vti iam dictum est) ἀκαρὴς à capillis
translatum est.

Ἀκαρῶς, Aduerb. Suid. Vide paulo antè vbi de ἀκαρῆς tra-
ctatur.

HINC Ἀκαιρεῖος, ου, ὁ, Minimus, Pauxillus, vel Pauxillu-
lus. Lucian. De sectis, ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖος ἐπέξυσας, Pau
xillulū quid, Minimum quid. πλοῦς ἀκαιρεῖος, apud De-
mosthenem, Breuis nauigatio. nam exponitur βραχὺ
à Iulio Polluce. Videtur tamen sonare, Nauigatio mo-
mentanea. Nam & ἀκαιρεῖος χρόνος dicitur apud Lucia-
num & alios, eodē sensu quo ἀκαρὴς, videlicet pro mo-
mento temporis. ‖ Ἀκαιρεῖος, quasi Ita exiguus vt
caput & principium reperiri non possit. quasi sit à κάρη
cum præfixo α priuatiuo. quæ etymologia datur & no-
mini ἀκαρὴς. Vide Suidam, Hesychium & Etymolog.
Ego stare malo illi etymologiæ quam ex Iulio Pollu-

ce attuli, & quam ipsemet Suidas in ἀκαρὴς sequitur. A

ΙΤΕΜ Ἀκαείδιος, ου, ὁ, idem quod ἀκαεμάτος. A Suida ἀκαείδιος exponitur βραχύτατος, id est breuissimus. & subiungitur hoc exemplum, ἀκαείδιος ὁ αὐθρώπινος βίος.

C. ΑΜΦικείρω, Circumtõdeo (quo Suetonius vtitur) A cuius passiuo Ἀμφικείρομαι est ἀμφεκάρη, in Epigr.

C. ΑΝΑκείρω, Tondeo. Item Abscindo. Hesych. Item Ἀνακείρω, Disseco, Lacero, in fine lib. 3 Eccles. hist. Theodorici. Gregor. παρθένους ἀγναὶς εἰς μέσον προσαγόντες, καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσαντες, εἶτ' ἀνακείραντες, καὶ διχάσαντες, οἱ μὲν, &c.

C. ΑΠΟκείρω, Tondeo, Detondeo. vt ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. Et in aoristo med. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς. Herodian. τὸ γένειον ἀποκειράμενος ἵνα μὴ γνωρίζοιτο. Interdum verò ἀποκείρεσθαι absolutè ponitur, vt ἀποκείρεσθαι τῇ κεφ᾽ apud Pausaniam. Sic & in hoc Aristophanis loco, ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο. Cæterùm τὸ κομᾶν opponitur τῷ ἀποκείρεσθαι.

Ἀποκείρω, Tondendo lacero & dilanio, inquit Budcitans hunc Luciani locum de Prometheo, καταπίπτει δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀποκειρῶν τὸ ἧπαρ. Ibidem τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν dicit. Sunt qui ἀποκείρειν τὸ ἧπαρ vertant Depasci iecur. Dicunt autem poetæ Latini Tondere pabula, Tondere dumeta pro Depasci.

Ἀποκείρω, Decutio. Gregorius Nanzianzenus, οὐπω οἱ καθ᾽ ἡμᾶς ἀλοφυλοι τὸ ἡμέτερον κράτος ἐκποδὼν πεποιήκασι, καὶ πῶς δοξαν τῆς ἐκκλησίας ἀποκείραντες, οὕτως ἤδη τοῖς τῆς ἀσεβείας ἐνεστυφῶν δόγμασι. Citat autem hunc locum Budæus, ostendens ἀποκείρω significare interdum Decutio. Citat & ex Basilio, ἀποκειράμενος θαυμάτων δοξαν, & exponit Priuatus tali gloria. Cæterùm existimo manasse hoc dicẽdi genus ex illo vetere epigr. in Epaminondã, quod à Pausania refertur, cuius primus est versus hic, Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. quo in versu habes κείρασθαι δόξαν quod ἀποκείρασθαι δόξαν dixit Basilius. Cicero primum id carmen ita reddidit, Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Plautus certè Tõdere auro aliquem dixit pro Priuare vel potius spoliare. Nostrates quoque dicunt aliquem tonsum re aliqua cui ea sit priuatus, vel potiꝰ qui exciderit re aliqua sperata. Il en a esté tondu.

Ἀπόκαρμα, Quod tondẽdo resecatur. vt ἀπόκαρμα τριχῶν: Resegmen capillorum. sicut Berenice vxor Ptolemæi Euergetæ, dicitur vouisse, si inuulneratus rediret à bello maritus, τῶν πλοκάμων τῶν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα ἀναθήσειν ἐν τῷ ἱερῷ. A T Ἀπόκαρσις, Tonsura.

C. ΔΙΑκείρω, Tondeo. Metaphoricè autem Aristophanes in Vespis dicit Σπενέλεω τὰ σκευάρια διακεκαρμένω, Cui de tonsus est scenicus habitus, pro Ablatus: aut Qui vẽdidit. Vtroque modo schol. exponit. ‖Διακείρω, Interseco. Il. θ, Μήτέ τις οὖν θήλεια θεὸς πόνε, μήτέ τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, id est διακόψαι, τεμεῖν, vt Hesych. exponit ἀναιρεῖν, vt schol.

C. ΕΠΙκείρω, Attondeo. Sicut verò Attondere vlmos Plautus dicit, & attondere virgulta, Virg. ita & hoc ἐπικείρειν accipitur. ‖Ἐπικεῖραι Hesychio est διακόψαι. item διαφθεῖραι. Hom. Il. α, — μάχης ὅθι μηδέα κείρει. vbi Budæus ἐπικείρει reddit verbo Præcidit, & ipso metaphoricè sumpto.

C. ΚΑΤΑκείρω, Detondeo. Metaphoricè capitur pro Absumo, apud Homerum. Od. η, de procis, Οἱ δ' ἄμ' ἀλφηστὴν βίοτον κατακείρετε πολλόν. Et Odyss. χ, ὅτε μὴ κατακείρετε οἶκον.

C. ΠΕΡΙκείρω, Circumtondeo. Idem quod ἀμφικείρω, sed in prosa vsitatius. Philostr. epist. 25, καλὸν μειρακίον περιέκειρεν. Quo modo circumtonsam matronam dicit Suetonius. Et in pass. apud Luc. in Tim. καθηστο τοῖς πλοκάμοις τεθεικερόμενος ὑπ' αὐτῆς. Et τεθεικεκαρμένος, Circumtonsus, apud Poll.

ΚΕΡΜΑ, ατος, τὸ, Numulus minutus, Frustum seu segmentum monetæ minutulum, Minutiæ æris, vt Seneca vocat. à κείρω, Tõdeo, seu metaphoricè, Resecco. Athenæus lib. 12, ex Theopompo de Cimone, τεθεικέναι μὲν νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα· τούτοις δὲ διδόναι τεσσάρων ὁπόταν τις τεθεσθαι αὐτῷ δεόμενος. Apud eundem lib. 13, Eubulus, de vilibus meretriculis, ἔξεστί σοι Μικροῦ πορίσαι τὴν κέρματος πλὴν ἡδονῆς. vbi meretriculas istas idem comicus vocat φειδωλοὺς κερμάτων παλαιστείας. Dęmosth. contra Midiam, ἔπειθεν ἡμᾶς, διδοὺς κέρματα. Sic apud Aristoph. Pluto, Τὸ σὸν ὀβολοῦσας κέρμασι τῶν ῥητόρων. Et apud Ioan. Euang. τὰ κέρματα τῶν κολλυβιστῶν, argentariorum numulos, seu æris minutias, quibus mensarii permutant aurum & argentum.

C. Κερμοδότης, ου, ὁ, Numularius, Qui minutias æris seu numulos minutulos maioribus permutat. idem quod κερματιστής. Nonn. εἰζόμενον δὲ Κερμοδότην χορὸν εὗρε φιλοπλούτου πτωχοπαίζης. pro iis verbis quæ ex Ioanne in Κερματιστὴς citabuntur.

Κερμάτιον, ου, τὸ, Numulus minutus. diminut. à κέρμα. Apollinaris lib. 2, Epigr. tit. εἰς δολίας, Μέχρι τινος Πολύκαρπε κενῆς τεθέασθε τραπέζης Λύσας κερματίοις ψεύδομαι ἀλλοτρίοις; numulis alienis. Apud Athen. lib. 6, αἰροιζομένοις τοῖς τὰ γελοῖα λέγουσιν ἀπέστειλεν ἱκανὸν κερμάτιον.

Κερματίζω, In minutulos numulos comminuo, Aliquid in minuta segmenta ad cudendos numulos redigo, In minutias redigo, vt ex Seneca interpret. v. lex. Lucill. lib. 2 Epigr. In parcos, Δείδιθι καὶ σὺ Σκύλλα πατὴς φρενὸς, μὴ σε καὶ αὐτὴν Βρεῖξιν, χαλκεῖον δαίμονα κερματίσας, ne tuam statuam conflet & ex ære numulos percutiat. Item generalius pro In minuta scindo, Comminuo. Aristot. de piscibus & eorum dentibus, διὰ τοῦτο πάντες εἰσὶν ὀξεῖς πρὸς τὴν διαίρεσιν, πάλιν καὶ πολλοὶ καὶ πολλαχῇ, ἵνα αντὶ τοῦ λεαίνειν εἰς πολλὰ κερματίζωσι τὴν πλήνειν. pro quibus Plinius lib. 11, cap. 37, Vt turba vulnerum molliant quæ attritu subigere nequeunt. Plutarch. De defectu orac. τὸ δ' ἑτέρως αὖ κερματιζόμενος, εἰς δύο πυρὸς διακρίνεται σώματα, aer minutatim dispertitus. Eodem lib. λυθεντος τοῦ ὀκταέδρου καὶ κερματοῦντος εἰς πεντάδας, octahedro dissoluto & in metas dissipato, vt Turnebus interpr. Et apud Demetr. Phaler. κατακεκερμάτισται γὰρ ἔοικεν ἡ σύνθεσις καὶ κεκερματισμένη. Quo signif. Plato vtitur composito κατακερματίζεσθαι. V N D E Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, Qui minutias æris cudit, vel Qui minutiis æris aurum & argentum permutat, Qui maiores numos minutulis permutat, Numularius. Ioan. cap. 2, εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ τεθέατα, καὶ τραπεζίτας, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθήμενος: quos paulo pòst vocat κολλυβιστὰς, quum dicit, τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε.

C. ΑΠΟκερματίζω, In æris minutias seu minutulos numulos redigo. Pro Dissipo facultates, citatur ex Epigr. quæ metaph. ferè κατακείρειν ab Homero dicitur.

C. ΚΑΤΑκερματίζω, In minutos numulos redigo, Minutis numulis cõmuto. Aristoph. ὁ δὲ ὀρθότερον ὅτι καταικερματισμένον. Sicut verò κερματίζω generalius capitur pro In minutias redigo, In minutas partes comminuo seu disseco: ita & hoc Platonis, φαίνεταί μοι εἰς σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις. Sic apud Basil. in Hexaem. ὡς τὸν καὶ τὸ πῦρ εἰς σμικρὰ κατακεκερματισμένον. Et in actiua voce apud Plut. De Musica, πολὺ ἀπόπειραν τῶν μεταβολῶν τὰ μουσικὴν κατακεκερματικότων.

ΚΟΡΜΟΣ, οῦ, ὁ, Truncus. Athen. lib. 5, in pompa Philadelphi, de satellitibus Æthiopibus, ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὀδόντας ἐλεφαντίνους, ἕτεροι δ' ἐβέβλητο κορμοὺς δηλίνους. Hesychio κορμὸς est πλάστη, id est nauigii species quædam, item ἕδρα, κώπη, & τὸ εἰς βραχὺ πεπυκνωμένον ξύλον. Deriuatur à κείρω, id est Tõdeo. truncus enim arboris, ramis, siqui pullulẽt, nudatur, ipsique veluti attondentur. Est autem κορμὸς à κείρω, vt ὁρμὸς ab ἔρω. V N D E Κορμαίζω, Trunco, Puto. item Circumligo. nam κορμαίζειν Hesychio est πέμνειν & τεθεικεῖν. A Q V O est Καταικορμαίζω, Deputo, Amputo, Detrunco. καταικόπτω, Hesych.

ΚΟΡΣΗ, ν E L Κόρση, ης, ἡ, Crinis, θριξ, vt Etymologistes in hoc Æschyli loco exponit, Λευκαὶς δ' κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, candidos crines, id est canos. Et apud Poll. καὶ κόρσας πνὲς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας, διὰ τὸ κείρεσθαι. ‖Κόρσαι plerunque dicuntur Tẽpora, seu Ossa duo cranii, vtrinq; singula ad aures sita. Rufus Ephes. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τῶν βρέγματος, κόρσαι καὶ κρόταφοι. Et Pollux, τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρσας ὀνομάζουσιν, αὐτὴ τῶν κόρσας, ἥρωα κεφαλαί. quibus verbis subiicit, eos qui ita sentiunt, sit accepere τὸ ὀπὴ κόρσης πεσεῖν. Eosdem hoc ex Homero pro se testimonium adferre. Il. η, vbi dicit, βάλε δουρὶ κόρσην ἢ ἐπέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν Αἰχμὴ χαλκείη. vbi Eustath. quoque annotat κόρσην & κρόταφον idem esse. Sic accipi potest hoc Oppiani lib. 3, De venat. τῷ δὲ σ' οὔατα μεσσηρὶς κόρσης Ἀβληχαὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι. Rursum Il. ν, Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσης. ‖Κόρση frequenter exponitur etiam Maxilla, σιαγὼν, γνάθος: idq; Atticũ esse testatur schol. Theocr. Sic que Idyll. 14 accipit, πυξ ὀπὴ κόρσας ἤλασα. quod loquendi genus frequentissimum est apud omnes ferè scriptores. Demosthenes contra Midiam, Ταῦρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ὀπὴ κόρσης. Idem in eadem oratione, ὅταν κονδυλίσῃς, ὅταν ὀπὴ κόρσης. B Plutarchus Problem. Rom. παίουσιν ὀπὴ κόρσης καὶ ῥαπίζουσι. Sic apud Greg. de pantomimis, κινοῦσι γελοῖα τοῖς ὀπὴ κόρσης ῥαπίσμασι καὶ ψοφήμασι. Sicut verò Demosth. dicit ὀπὴ κόρσης παπάξαι, ita Luc. κατὰ κόρσης παπάξαι: item ὀπὴ κόρσης παίειν. Hoc autem ἐπὶ κόρσης παπάξαι Thom. Magister esse dicit πρὸς γνάθον πλατεῖα πληγὴ χειρί: atque Atticum esse non itidem ῥάπισμα δοῦναι: ac propterea Libanium alicubi ἀδοκίμως dixisse ῥάπισμα. Cæterùm ab hoc ἐπὶ κόρσης apud Hesychiũ s V N T Ἐπικορρὶ E T Ἐπικορρισύν: quorum prius exponit ὀπὴ κονδυλίῳ, alterum καταικονδυλισύν. ‖Κόρσαι nonnunquam pro ipso capite accipitur: & sic exponitur apud Nicãdr. Ther. de Hyacintho, ἐπὶ σόλος ἔμπεσε κόρσην Πέτρου ἀφαλόμβρυος. Sic apud Lucianum de Ioue Mineruam parturiente, ὄγκον ἔχων ἐπιθύμονι κόρσῃ. Oppianus De venat lib. 3, Πάσσοι α μὲν φορέοισι δίπλω, μεγαλὴν δέ τε κόρσῃ. Annotat verò Eustathius ex Ælio Dionysio Atticos κόρσιλω & κόρσην vocare totum caput vnà cum ceruice, ὅλῳ τῷ κεφαλῷ σὺν τῷ αὐχένι: ideóque τεσσαρακισμὸν ἰχθὺν esse τὸ ἐπὶ κόρσης, & maiorem τοῦ κονδύλου. Paulo antè tamen τὸ κ᾽ κόρσης sive ἐπὶ κόρσης ῥάπισμα esse dicit τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. ‖Sunt & aliæ huius vocabuli significationes apud Hesych. nam κόρσας esse dicit non solùm τοὺς τῶν φρύων τρίχας καταφρούσας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς: vel γνάθους, vel κορυφὰς & κεφαλὰς, sed etiã ἐπάλξεις, τέγη χώνας, σεφαίνας πύργων vel κλίμακας. A Κείρω autẽ deriuat Eust. & Etymologistes apud quem est E T Κόρσαι pro κεῖραι, Tondere, Radere. καὶ γὰρ (inquit) τὸ κεῖραι, κόρσαι λέγεται. Sunt tamen & qui à κορυφοῦσθαι deriuent, vt Etymologicus docet: quæ deriuationis ratio minùs consentanea est. ‖Sunt & apud Vitruuium κόρσαι quædam in templorum foribus, lib. 4, c. 6, Atticurges autem iisdem rationibus perficiuntur quibus Doricæ: præterea corsæ sub cymatiis in antepagmentis circundantur: quæ ita distribui debent vti in antepagmentis præter cymatiũ ex partibus septem habeant duas partes. Et paulo antè, Reliqua pars præter cymatium diuidatur in partes duodecim. harum trium prima corsa fiat cum astragalo, secunda quatuor, tertia quinque, eæque corsæ cum astragalis circumcurrant. A T Κόρσης, ου, ὁ, in vulg. lexicis cognominatus fuisse dicitur qui barbam sibi primùm rasit. quemadmodũ apud Eustath. quoque legitur ἐν Ἀθηναίοις τὸ πρῶτον τεθεικέναι φασὶν παρωνυμον ἔχειν κόρσην. (quod ipsum Athen. quoq; docet lib. 13, ex Chrysippo) Illum Cæl. Rhodig. Corson appellat. ‖Videtur autem declinari & Κόρσης, εος, quod pro capite accipi apud Nicandrũ scholiastes annotat: in Alexiph. v. 414, Βάμμασι δ' ἐνδεύσαιο, καὶ οὐ τεῖ κόρσα πλάσσοις, id est, ἐπὶ τῷ κεφαλῷ καταπλάσῃς. Apud Hesych. verò est E T Κορσὴς, quod idem esse dicit cum κορμὸς, Truncus.

C. Κορσοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui capilli forma est. Apud Plin. corsoides gemma quædam dicitur, quam similem esse scribit canitiei hominis.

C. Δίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. à κόρση quod pro capite accipido cui. δίκορσον est δικόρυφον, δικραές, δικέφαλον, vt tradit Eustathius ex Lex. rhet.

C. Ἐπίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tempora seu supra maxillas est. Vnde in v. lex. est Atticos ἐπίκορτα vocare partes quæ supra malas sunt.

C. Καπάκορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt καπάκορρος οἰκία, domus altera parte pressior angustiórque, vt exponitur apud Aristot. lib. 1, Œcon. τοῖς ὀνομεῖαν καὶ τοῖς ὑγίειαν δεῖ εἶ) πρὸς οἰκίαν, θύπτουσι μὲν τὸ θέρους, δύνιλιον δὲ τὸ χειμῶνος. ἐπὶ δ' αὐ διαύτη καπάκορρος οὖσα καὶ μὴ ἰσόπλατής.

C. Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, Qui glabro & depili capite est, seu Cuius tempora glabra sunt: aut Nudus crinibus. Herodianus lib. 4, de Antonino, πάνυ τε ὢν ψιλοκόρσης, πλόκαμον ὀπισθεῖναι τῷ νευρὶ ζητῶν, ἐγκλᾶται. Apud Hesych. est ψιλοκόρης, quod exponit φαλακρός: nam κόρση & κόρη idem sunt. Perperam autem apud Suidam ψιλοκόρης vno p.

Κορσόω, ῶ, Tondeo, Rado, idem quod κείρω, teste Hesych. V N D E Κορσωτὴρ, ῆρος, E T Κορσωτὴς, έως, ὁ, Tonsor. Athen. l. 12, ex Charonte Lampsaceno de quodam Onari, πᾶς ὢν ἐν τῇ Καρδίᾳ ἐπεσεῖτο καὶ τὴν Καρδιακῶν δουλεύσας, κορσωτὴς ἐγένετο. Poll. lib. 2, τοῖς δὲ κουρεῦσι καὶ κορσωτῆσι ἐπάλουν. E T Κορσωτήριον, ου, τὸ, Tonstrina, Tonsoris officina. idem quod κουρεῖον, teste Hesychio. Apud Athen. paulo post locum citatum, καὶ πολλὰ τοῦτον διελέγοντο ἐν τῷ κορσωτηρίῳ ἱζάνοντες. Sed videtur Ionica hæc esse vocabula.

C. ΑΠΟκορσόω, ῶ, Detondeo. Vnde Hesych. ἀποκορσωσαμέναις exponit ἀποκεκαμμέναις. eo quòd Æschylus in Hypsipyle κόρσας vocet crines.

Κορσύρη, idem quod κρώβυλος. v. l.

Κόρος, ου, ἡ, Satietas. Iliad. τ, Αἶψα δὲ φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι. Iliad. ν, Πάντων μὲν κόρος ὀδύνης, καὶ ὕπνου καὶ φυλότητος. Omnium rerũ est satietas. seu Nullius voluptatis satietas deest, vt Plin. loquitur. Philoxenus apud Athenæum lib. 4, ὅτε δ' ἤδη βρῶτος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἐπάρει ἤδη. Pro quo Homerus dicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Satias cibi, vt Lucretio appellatur. Apud eundem Athenæum lib. 10, Οἶσι δ' οὐδέπω κόρος, illos verò nondum satietas ceperat. Philo De vita M. lib. 3, γηγενοῦς ἀκρασίας μὴν κόρον, κόρου δ' ὕβριν, Satietate proteruiam gignente. Item Alex. Aphr. αὐτάρκη κόρον ποιεῖν, explere satietatẽ, vt Cicero loquitur. Quod verò Latini dicunt Ad satietatẽ, Græci ἐς κόρον & ἄχρι κόρου, vt apud Lucianum De hist. scrib. μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελασόντα, Ad satietatem ridebunt: vt Liuius dicit, Ad satietatem trucidabitis. Idem in eodem libro, πᾶσι δοῦπις μέθου ἐπέδω, μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπιροκαλως. μηδὲ κεραῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω. Idem alibi, ἐς κόρον ἰὼν πιεῖν οἴνου. Demosthenes De falsa leg. ἵνα εἰδῆθ' ὅπερ τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθ' ὑμᾶς ἐνιαυτὸν ὑμᾶς. id est (Bud. interprete) Vt intelligatis Æschinem in impostura vobis factitanda, etiam verbum illud quod frigidè & scurriliter dici solet, ad satietatem vsque, exuperasse. Itẽ διὰ κόρον, præ nimia satietate. Philo De vita Mosis lib. 2, τὰ λίαν ἀγαθὰ τῶν πολλῶν φέρειν οὐ δυναμένων, ἀλλὰ διὰ κόρον ὑβριζομένων. quomodo suprà dixit κόρον γηγενῆ ὕβριν. Sic apud Plutarchum Probl. Rom. διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ὑβριζόντων καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι. Quod verò Lat. dicunt Plus satis. Alexander Aphrod. Probl. lib. 1, πλέον τοῦ κόρου. Cæterùm quod ad etymologiã attinet, Eust. à κείρω deriuat: quod aliquando capi pro ἀπλήστως ἐσθίω annotat. alibi tamen κόρον dictum vult quasi κόπον.

C. Ἀψίκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fastidiosus, Qui simulac gustauit quod appetiuit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. in 2, Rhet. οἱ μεπίβολοι δὲ καὶ ἀψίκοροι πρὸς τὰς ὀπωρίας. Athenæus lib. 5, de Apelliconte Teio, ποικιλοτάτην καὶ ἀψίκορον ζῆσαι τὸν βίον. Et in Axiocho, δῆμος δ' ἀχάριστον, ἀψίκορον, ὠμόν, βάσκανον, morosus & fastidiosus, vt inquit Horatius: qui simulatque dapes libauit, satiatur: ἅμα τῷ ἅψασθαι τῶν σπίων κορεννύμενος. Et τὸ ἀψίκορον, substantiuè, Fastidiũ. Interdum accipi videtur pro auiditate eiꝰ qui rẽ cuius auidus fuerit, statim fastidit. Plut. Caio, ἀπεπίμπλησι τάχυ τὸ δι' ἡδονὴς αὐτῶν καὶ ἀψίκορον. Idem alibi, διὰ τὸ φιλόκαινον καὶ ἀψίκορον. Sic apud Luc. De calumn. τὸ φιλόκαινον ὁ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ ἀψίκορον. V N D E Ἀψικορία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. De garrulitate, μόνος Ὅμηρος τῶν τῶν ἀνθρώπων ἀψικορίας τεθεώρηκεν, ἀεὶ καινὸς ὢν καὶ πρὸς χαίειν ἀκμάζων. E T Ἀψίκορος, Cum fastidio, tali tamen quod aliud atque aliud appetat. vnde & pro Auidè interdum accipi potest.

C. Διάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satur, Satiatus, Quẽ satietas cepit. Xen. Laced. Pol. εἰ δὲ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν. E T Διακορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plutarch. Lycurgo, καὶ τοῦ φιλεῖν ἀεὶ καινοὺς καὶ τεσσαράκοντα ἢ ἔτη ἐπὶ τῷ κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἀδιτίλους ἢ ἀπέδειν κοινωνίας, ἀλλ' ἀεὶ τὴν λείψανον καὶ ὑπόλειμμα τῶν καὶ χρῶτος ἀναπολιμπάντας ἀλλήλοις. Et apud Poll. διακορὴς

εἰμι & δῆμοκόρος εἰμι, idē quod εἰς κόρον ἥλθον, καὶ πέπλεως εἰμί. ET Διακόρως, Abundè, Affatim, Satis supérque. Apud Pollucem, δῆμοκόρως ἔχω: idem quod δῆμοκόρος εἰμι, Satur sum, Satietas me cepit, Satis supérque habeo.

C. Κατακόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Satur, Satiatus, Quem satietas cepit. idem quod δῆμοκόρος & πέρα κόρου πεφελπυδωὼς, vt Pollux tradit. Quū verò de re aliqua dicitur, est Nimius, Qui satietatem & fastidium affert. Plutarchus in Alexandro de Thressis, ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ τὸ θρησκεύειν ὄνομα τοῖς κατακόροις ἡδέσθαι καὶ πεφεργοῖς ἱερουργίαις. ‖Item Insatiabilis seu Insaturabilis, ἄπληστος. vt Suidas exponit in hoc loco, ἄπ τὸ ἦν γαμικῶν ἡδύς καὶ λάλη καὶ κατακόρου ὄντος. nisi aliquis malit Fastidiosus exponere, vt ἀψίκορος. VNDE Κατακόρως, Ad satietatem vsque, Satis supérque, Abundè, Affatim. idē quod δῆμοκόρως. Demosthenes Pro corona, τῇ νῦν αὐτοῦ παρουσίᾳ τὴν κατακόρως χρώμενος. Et apud Plutarchum De Herod. πικρῶς αὐτὸ καὶ κατακόρως ἐξονειδίζοντες. Idem de dicacitate Ciceronis, χρώμενος ἐ αὐτῇ κατακόρως, πολλοὺς ἐλύπει. Discor. lib. 5, τὴν χρόα κατακόρως πεφορτίζει, Colorem porri quamsimillimè reddit. q.d. Abundè & ad satietatem vsq; porri colorem refert. Κατακόρως exponitur etiam Immodicè, & sic Bud. accipit locum paulo antè ex Demosth. citatum. Sicut verò δῆμοκορὴς idem est quod δῆμοκόρος, ITA Κατακορὴς idem quod κατάκορος. Apud Suidam, οὐδεὶς ἐ ποτὲ κατακορὴς οὐδαμῇ γέγονεν, ἀλλὰ ἀεὶ ἄκρῳ δακτύλῳ γευσάμενος ἀπηλλάττετο, nunquam satur abatur. Aliquando Fastidiens. Interdum exponitur Multus, Redundans: quum de re aliqua dicitur, vt apud Platonem in Phædro, παῤῥησία κατακορεῖ καὶ αἰκιοπρεπεῖ χρώμενος. Et κατακορῆ δῆγήματα, id est multa, Galenus sæpe dixit, Bud. Et apud Platonem κατακορὴς συνουσία, ad satietatem vsque. Item κατακορές, aduerbialiter nōnunquā Quod satis est, Admodum, vel In plenum, vt Gaza epud Theophrastum interpr. χρῶμα δὲ μοιονρόδῳ κατακορές. Et apud Platonem, κατακορὲς εἰς μέλαν ἐμπεσόν, Admodum ad nigrorem vergens, Plurima offusum nigredine. ‖Κατακορὴς, Merus, Purus. Aristot. Probl. Segm. 30, quæst. 1, ἐὰν μὴ ᾖ σφόδρα κατακορὴς ἡ ἡ ἕξις, μελαγχολικοὶ εἰσὶ λίαν· ἐὰν δέ πως κραδῶσι, φθείρουσι. vbi vides opposita esse κατακορὴς & κεκραδεῖς. Dioscor. ὥρχεν τε λιπῆόν τῷ κουφοτάτῳ καὶ μηλίνῳ δύλου, τῷ κατακορῆ καὶ ἄλιθον, aliena materia vacantem, hoc est puram, Bud. interpr. Idem, σανδαράχῳ δὲ πεφκρίτιον τῷ κατακορῆ, πρῆρι. Plinius quoque sandaracham puram optimam esse scribit. (Apud eundem, αἱμαπτὴς λίθος ἄριστος ὅστις ὁ ἄνθρωπος καὶ κατακορὴς, quidam interpr. Pleni coloris. Rursum apud eundem de corallio, ἐμφερὲς δὲ ἀνθηρικῷ χρώματι καὶ σαφδυκι κατακορεῖ, Bud. interpr. Intēsæ. Ruell. Saturæ, ad verbum) Sed & apud Hippocratem κατακορὴς idem est quod ἄκρατος, Sincerus: vt χολὴ ἄκρατος, bilis sincera. Sic enim (inquit Gal.) κατακορέα vocat Hippocr. recremēta puræ bilis: item & σῆψα κατακορέα dicit quæ eiusmodi humorem generant, quæ tamē quidam Hirsuta interpretati sunt. Quin & κατακορῆς homines eadem ratione vocat. Pharmacum quoque κατακορὲς dicit aut propter euacuatum ab ipso humorem, aut ob proprium suum colorem. Vocat etiam sitim κατακορῆ quæ vel gignitur propter talem humorem, aut quæ vehemens & intensa est. Ad eundem modum Galenus aliquando dicit χολὴν κατακορῆ τῇ χρόᾳ, id est bilem abundè coloratam & velut ad plenum suo colore exaturatam. Gorr. VNDE Κατακορέως apud Hippocratem ἱκανῶς καὶ ἀκράτως. vtroque enim modo Gal. exponit Comm. πεφὶ διαίτ. ὀξ.

C. Πρόσκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satur, vel Saturitatem afferens. VNDE Προσκόρως, Ad satietatem, Satis supérque, Abūdé. Hermog. Dicitur ET Προσκορὴς, vt δῆμοκορὴς & κατακορὴς. A Bud. exponitur Satietatem inducens, Satietatē afferens. Luc. εἰ δὲ ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον καὶ ζῶντων ἐγγένοιτό σοι πεφσκορὲς, καὶ ὁνεῖσθαι ὅμοια ὄντα, πεφσκορῆ ὁμοίως αὐ ἡδοίτο, id est Satietatem & tædium tibi inducerent. Hermog. tomo tertio, ἵνα μὴ πεφσκορὲς εἴη τὸ ἐξ ὑποδιαμέσεως, ἀεὶ τῷ αὐτῷ ἥδιστα εἰσαγόμενον, ἀλλὰ ἀφέδω τὰ ἥδιστα. Idem de Antiphonte oratore, τῆς λέξεως αὐτοῦ πολλαχοῦ δυσρυθμίας, ὅτι μελὴς μὲν οὕτως ὡς μὴ εἶ πεφσκορὴς, nimius. Apud Aretham quoque 982, signif. Fastidium inducens & satietate ingratus, Nimius. B.

C. Υπέρκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum satur. Apud Athen. lib. 10, ἐγὼ σε ὑπερκόρου ποιήσω, Eo te exatiabo, Faciam vt eius te satietas capiat. VNDE Υπερκόρως, Satis supérque. Poll. Dicitur ET ὑπόκορὴς, (vt δῆμοκορὴς & κατακορὴς & πεφσκορὴς) idem significans quod ὑπέρκορος. Dion de Claudio Cæs. ὑπόκορὴς μέθης σφόδρα, mero plenus.

C. Ακορεία, ας, ἡ, Insatiabilis auiditas, Desideriū insatiabile & inexplebile. vt ἀκορεία ἐδῆς, quum quis citra satietatem comedit, Insatiata edendi auiditas.

Κορέντυμι, SIVE Κορέω, F. ήσω vel ήσω, Satio, Saturo, Exatio. Hom. Il. ρ. Ὅς κε τόσα Τρώων κορέσῃ κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ ἐ σάρκεσσι. Et Il. φ. Ἦ τοι καὶ Τρώων κορέσω κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι. satiabit adipe & carnibus suis canes Troianas. vbi Eustathius vult esse præsens pro futuro. Nicander Alexipharmacis, Μὴ μὲν ὑσκιάμῳ τις αἰδρήνῃ κορέσσει Νηδύν. Et in passiuo Il. τ. οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus. Od. θ. δαιτὸς κεκορήμεθα θυμοῦ εἴσης. Heliod. Erg. κεκορημένον ὅπερ ἐδωδῆς. Panyasis apud Athen. lib. 2, βορῆς κεκορημένον. Aliquando construitur cum participio. Od. υ. — ἐπὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κῆρ θυμόν, Quum ad satietatem vsque fleuisset, seu Quum lacrymis animum explesset. Il. χ. — κορέσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε. Od. η. ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσσθην. Iliad. σ. Ἦ οὔπω κεκόρησε φίλον κῆρ ἐνδεὲς πόρσω; Iliad. λ. de lignatore, κορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά quod declarans subiicit. — ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. ‖Κορέννυσθαι dicimur etiam quum nobis satisfit, seu quū cupiditas nostra acquiescit. Herodianus lib. 1, ὁ δὲ δῆμος κεκόρεσται πολυφίλοις πεφὶ τὸ δεινὰ δρᾶσαι πάντας εἰλικφῶς, populus satisfactum sibi autoris supplicio putabat, vt Politian. interpr. ‖Dicimur præterea κορέννυσθαι quum aliquid abundè nobis suppetit, seu quum aliqua re abundamus. Hesiodus Erg. Τοῦ κεκορεσμένος ἦμος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις Κτήσασθ' ἐπ' ἀλωτείοις, Quo quum abūdabis, seu Quo quum ædes tuas expleueris, Quem quum abundè tibi congesseris.

C. Ακόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insatiatus, Insatiabilis, Insaturabilis, Inexplebilis. Philo De vita Mosis lib. 2, δι' ὧν αἱ ἀκόρεστοι γαστρὸς ἡδοναὶ σιωπῶνται, insatiabiles abdominis voluptates. Et in bonam partem apud Chrysostomum, ὁ τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας ἀκόρεστος, Ille Dei cultor insatiabilis, Quī cultū numinis diuini exatiari nequit. Apud Soph. autē Electra, πῶς ἀν τάχιστα δῆτ' ἀκόρεστον οἰμωγαῖ, Scholiastes dicit esse aduerbium pro ἀκορέστως. vt sensus sit, πῶς ὅστις ἡ οἰμωγὴ ὦ οὕτως ἀκορέστως ἀεὶ τήκουσα σιωπῶ οἰμώζεις; vel, πῶς τὴν ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; Vbi quædam exemplaria habent ἀκόρεστον. VNDE Ακορέστως, Insaturabiliter, Insatiabiliter, Inexplebili auiditate. Pro ἀκόρεστος autem poetæ DICVNT Ἀκόρητος. Il. υ. — μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί. Il. ν. Τοῖσι δ' ὑπερφίαλοι δῖοι ἀκόρητοι αὐτῆς. sicut Hesiod. Asp. Martem dicit ἀκόρητον αὐτῆς. Il. ι. μάθου ἀκόρητος. Il. ξ. ἀπειλάων ἀκόρητος, Supra modum minaces, Qui minis satiari nequeunt.

C. ΚΑΤΑκορέννυμι ET ΠΡΟΣκορέννυμι, Exsatio, Exsaturo. idem ferè quod simplex κορέννυμι.

ΚΕΛΛΩ, F. σω, Apello, vel Apellor, Peruenio in portū, ἐλλιμενίζομαι. Od. ι, Κελσάσης δ' νηῦς καθείλομεν ἱστία, nauis quæ appulsæ erāt. Apollon. ἐνθάδε κέλσαι Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον σέλας. At metaph. apud Eurip. in Hecuba Polymestor orbatus oculis dicit, Ὦ μοι ἐγώ, πῇ βῶ; πῇ σῶ; πῇ κέλσω; Quò appellam, seu Quò me conuertam? Pro quo idem in eadem fabula dicit, πῇ βῶ; πῇ κάμψω; πῇ σῶ; ‖Κέλλω ab Eustathio exponitur etiam Moueo, κινῶ, deriuante inde δίκελλα & μάκελλα. ‖Etymologistæ autem est etiam Celeriter curro, ταχέως τρέχω: vnde deducit κέλης.

C. ΒΠικέλλω, idem. Od. ι, de portu quodam quem εὔορμον vocat, [ἵν'] ὀπικέλσαντας μείναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων Θυμὸς ἐπόδυσιν. Et paulo pòst, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ὀπικέλσαι. Od. ν, ἡ μὲν ἔπειτα Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem seu littus appulit. Apoll. Arg. 2, ὀπικέλσετε νήσῳ.

¶ Οἴκελλω, Appello, Applico. signif. transitiua, vt κέλλω neutra. Thuc. lib. 4, pag. 125, τὴν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας

οἰκεῖλαι πρὸς ναῦν, id est ἐμπρῆσαι, appellere seu applicare. A Et apud Herodot. ὤκελλον πρὸς νῆας.

C. ΑΠΟκέλλω, Deflecto & declino à via quæ ad portum tendit, Declino à recta via. vnde ἀποκειλαντες, quod Suidas exponit ἀποκλίναντες.

C. ΕΞοκέλλω, Delabor, Impingo, Incurro. Isocr. Areop. εἰς πραγμάτων τινὰ πῦρ ἐξοκέλλω. Idem Epist. ad Phil. καὶ εἰς ὀπτοῦς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας. Paus. Arcad. 202, εἰς ὀπτοῦ μίας δὲ ἀνθρώπους πολλοὶ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες δὲ πλέον ἐξοκέλλουσι. Apud Athen. l. 12, εἰς φυρὶ ἐξώκειλε ἀν οὐχ ἥκιστα Συβαριτῶν. Plutarch. εἰς ἄπορον ἐξοκεῖλαι πεφοκοπίᾳ. In his ferè locis idem est quod ἐκπίπτειν, ἐξολισθαίνειν, Delabi, Deuenire. Incurrere. Impingere. Sicut & apud Herodianum lib. 5, εἰς τοῦτο ἐξώκειλε πεφανοίας, eò deuenit vecordiæ. Videtur autem metaphora sumpta ab iis qui à portu aberrātes, aut vi tempestatis auersi, in periculosa loca impingunt nauem. Adeo vt ἐξοκέλλω progriè sit, Impingo nauem in scopulos à recta via auersus. Aliquando commodius exponitur Erumpere, Effundere se, Effundi. Plutarch. De puer. educ. εἰς κύβους καὶ κόμους ἐξοκέλλουσι. Theodorit. Hist. Eccl. l. 3, τὴν γὰρ θεατὰ ὄνος εἰς πῦρ τὸ, πρὸ πόσων ἀσέβειαν ἐξοκέλαντα. ‖Transitiuè etiam capitur pro Auerto alium à portu. Vnde metaph. βρόχοις τοῖς ὀπτοκειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, blanditiis labiorum peruertit eum, vt vulgò interpr.

C. ΕΠοκέλλω, Impingo, Illido, Impello contra: vt quum nauem scopulis impingimus. Thucyd. lib. 4. pag. 131, ἐπόλεμον δὲ τὰ πλοῖα πεπιμπφῶν χρημάτων. Impegerūt in scopulos, ἐξεδίδοσαν τῇ πέτρᾳ, vt schol. exponit. Et lib. 8, p. 296, μίαν μὲ ἐποκείλασαν τὸ ἱερὸν τοῦ Πρωτεσιλάου, impingentem: neutraliter sicut suprà transitiuè. Sic apud Polybium, ὥστε ἐποκείλαι πρὸς τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον, vt casu impacta illisaque in Romanorum ditionem venerit. Rursum in trāsitiua significatione, Act. Apost. 27, πεφιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐπώκειλον τὴν ναῦν, illiserunt nauem.

C. ΠΡΟΣοκέλλω, Appello, Applico. idem quod ὀκέλλω, seu πεφσορμίζω. vt πεφοσκείλειν τὴν ναῦν πρὸς ἀγκυρῶν. ‖Item cum datiuo, Impingo, apud Luc. teste Bud.

ΔΙΚΕΛΛΑ. ας, ἡ, Ligo bifidus, seu bidens, aut etiam Bidens sine adiectione. Phoc. Εἰ δὲ τις ἐ δέδακκε τεχίλω, σκάλοπι δικέλλῃ. A Apud Athen. 13, ἀπειλοῦντων κατὰ τὰ οἰκίαν ὀνίων χέρσαι καὶ δικέλλας. De eius etymo dixi in Κέλλω. VNDE Δικελλίτης, ου, ὁ, Qui ligone vtitur, Fossor. idem quod σκαπανεύς. Luc. δεῖ τοῦτο δικελλίτης καὶ δίφθειρας, ὡς ὁρᾶς, μισθοῦ γεωργεῖ.

ΜΑΚΕΛΛΑ. ας, ἡ, Ligo: sed talis qui bidens non sit. nam dictum volunt παρὰ τὸ κέλλειν, κινεῖν seu πέμπειν. Hesych. dicit esse δίκελλαν πλατεῖαν. Il. φ. de agricola riuos ducēte, Χεῦε μάκελλα τε ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλῃ. Vtitur & Aristoph. Pro quo dicitur ET Μάκελα. Hesiodus Erg. ὁ δὲ πυθοῦ ὅπισθεν Δμῶες ἔχων μακέλας, πόνον ὀρνίθεσσι πιθέοι, Σπέρματα κακκρύπτων. ‖Apud Hesych. verò Μάκελλος & Μάκελα, sunt φεφίσματα & δρυφεκτοι.

ΚΕΛΗΣ, ητος, ὁ, sub. ἵππος, Celes, Equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarii. Vnde frequenter apud Pindarum, Γέρωνι Συρακοσίῳ, (aut alii alicui) κέλητι, qui equo celete seu singulari victoriam adeptus fuerat: ad differentiam eorum qui ἅρμαι aut ἁπήνη. Eustachio est ἵππος ἄζυξ καὶ κῆ μόνας ἐλαυνόμενος, quem Sellarium dici annotat: quorum si duo copulentur, propriè ἅμαι ac desultorii equi appellātur, seu ἄμφιπποι, de quibus supra Od. ε. — αὐτὰρ Ὀδυσεὺς Ἀμφὶ ἑὴ δούρεσσι βαίνε κέλητ' ὠκὺς ἵππους ἐλαύνων. Synes. epist. 40, de equo quem dono mittit amico, ἡ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλον ὅτι, κωνωπίτης ἢ κέλης, ἵνα γώνιος ἢ πομπεὺς ἢ πολεμιστήριος. Laert. 428, ἵππῳ κέλητι νεικηκέναι. Paus. in 2 Eliacōν, αἰετὸν ὄρνιν κέλητι ἵππῳ τέφανον. Frequenter etiam non additur ἵππος, sed subaudiēdum relinquitur: vt apud Plutarchum, τὸν κέλητα τὰ ἡρῶα νικῶντα. Et Herodot. ἤλαυνον κέλητας καὶ ἅρματα, equos desultorios & currus. Hos centauri primùm cōmonstrarūt, quum antea curribus tantùm vterentur, vt docet Palæphatus. ‖Κέλητες dicuntur etiam ipsi desultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine vtuntur, sed equo vno insident: cuiusmodi certamen hodie quoque in nonnullis locis celebratur. B. Suet. in Cæs. Quadrigas bigásque & equos desultorios agitauerunt nobilissimi iuuenes. Plin. lib. 34, de statuis equestribus, Græci κέλητας tantùm dicabant in sacris victores: postea verò & qui bigis vel quadrigis vicissent: vnde & nostri currus nati in his qui triumphassent. Eosdem celetas interdum Plinius κελητίζοντας vocat participio Græco. Hæc Bud. in Pandect. Sic apud Eustath. κέλητ ἱππότη παρεικάζει τὸν μᾶ σαιδί ὀν θαλάσσῃ ἐπιχούσῃ. Sed eam significationem non esse propriam idem Eustath. indicat his verbis, κέλης κυρίως οὐχ ὁ ὀπτοβάτης, ἀλλὰ ἵππος. ὅθεν καὶ κέλητ νικᾶν πιὲς ὀν ἀέθλοις ἐλέγετο. Hesych. quoque annotat κέλητα dici tam equitem ipsum quàm equum desultorium. ‖Κέλης dicitur etiam paruum & angustum nauigium, vt Thucyd. schol. docet: ducta metaphora ab equo celete, qui sicut ab vnico sessore agitatur, ita & hoc nauigium vno remo & non binis aut ternis per sedilia agitur, quum tamen plures remiges habeat, vt Bayf. docet, cui inter actuaria ponendum videtur. Gell. lib. 10, cap. 25, Hippagines, cercuri, celoces, vel, vt Græci dicunt, κέλητες. Thucydides lib. 4, p. 124, ὁκ λιφρικὴς Μεσσηνίων πεπακοντέρου καὶ κέλητες. Polybius l. 5, ἔλαβε δὲ καὶ κέλητα πεφὶ τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν ὁμοῦ τοῦ πληρώματι, Cepit & celocem secundum Rhium Ætolicum simul cū sociis naualibus. Rursum Thuc. παρεσκευὴ Ἀσύχω τοὺς ναῦς, ἀποπλέων ὀν κέλητι ἀφανίζεται, traditis Astyocho nauibus, remeans in celote extinguitur. X. Hell. 1, τοῦ δὲ Ἑπτανίκου ὑπηρετικὸς κέλης παίπα ἐξηγγειλε τὰ πεφὶ τὴν ναυμαχίαν, Et conicis omnia quæ in prælio contigerant per exploratorium celocem nuntiata sunt, Bayfio interpr. Sed & apud Eustathium quidam dicit κέλητας πεντεκαίδεκα, celoces quæ quinque haberent scalmos, Bayf. hæc nauigia eadem esse putat quæ μονήρη, & pluribus quidem remis agi, sed vnico tantùm per transtra & sedilia remo, & non binis aut ternis aut etiam pluribus. Idem diminutiua voce κελήτιον dicitur. ‖Κέλης apud comicos vocatur quoque pudendum muliebre, teste Eustathio. Quod verò ad etymon attinet, Eustath. deriuat à κέλλω, significante βαδίζω seu τρέχω: alibi autem à κελέω.

Κελητίζω, Celete equo vehor, Equum desultorium agito. Iliad. ο, αὐτὴρ ἵππουσι κελητίζει εὖ εἰδώς, Ὅς τ' ἐπιδεύκ πολέων πίσυρας σωαχείρεται ἵππους, Σβυας ὀκ πεδίοιο, μάχα ποτ' ἄστυ διώκει. Et apud Aristoph. Vesp. Ὅτ' κελητίσειν κέλθον, ὀξυθυμηδεόα μοι, Ἢ οὐτ' ἐ πῶ ἱππόν, καὶ ἵστα μαι τυραννίδα, quū iubebam equum celetem agitare. Vtitur & Athen. lib. 13. Idem est ET Κελητάω, si Hesychio credimus.

C. ΠΑΡΑκελητίζω, Celete equo alicui à latere equito. idem quod παρεμπαίζομαι seu παρεμπαίνω.

Κελήτιον, ου, τὸ, Parua celox. à κέλης significante celocem, de quo paulo antè. Thucydides lib. 4, pag. 119, πεμπόμενοι μὲν φυλάκια πεφὶ πλεούσῃ, αὐτὸς δὲ ὀν κελητίῳ ἄπωθεν ἐφεπόμενος, quod ipsum κέλητα ibidem appellat. Synes. epist. 4, καὶ τέλος μόνος ἦλθεν ὀλίγ κελήτιον δίσκαλμον ὀπτὸν ἐξάμας δ' πλοίου, μεταχειρίζεται τὸ πηδάλιον, in celoce duos habente scalmos. Appianus in 2 Ciuil. bell. dicit etiam κελήτιον ὀξύ, celocem celerem.

Κέλευθος, ου, ἡ, Via. nec tantùm de terrestri via dicitur, sed & ea qua per mare itur aut etiam per aerem. Odyss. α, Ὅς κέν τοι ἔπιτον ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. α & Odyss. β, Ἢ ὁ' ἔθεεν κῆ κῦμα δῆμοκόρεστα κέλεθον. Odyss. ν, Υψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πεφήσουσι κέλεθον. Iliad. γ, ἠῶν δ' ἠτόειπε κελεύθους. Sophocles Aiace, πῶ σφ' ἡλίου βολῶν κέλεθον, viam à solis ortu. Et πλατεῖα κέλευθος, Bacchyl. apud Plutarchum Numa. Et μακραὶ κέλευθοι apud Apollon. Per metaplasmū autem plurali numero DICITVR Κέλευθα pro κέλευθοι, sicut καθμὰ pro καθμοί, & ζυγὰ pro ζυγοί. vt Od. γ, πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Ibidē, ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. Iliad. ξ, λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Deriuant grammatici à κέλλω πῦρ τρέχω seu βαδίζω: nonnulli tamen ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ. Pro eodem dicitur ET Κέλευθρον, vt quidam tradunt vulg. lex.

C. Κελευθοπόρος, ου, ὁ, Viator, Qui iter conficit, Qui viam it,

vt Virg. loquitur, Qui viam carpit, Qui viam conficit. Epigr. In prosa dicitur ὁδοιπόρος. A

C. Ἀγχικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prope viam est. Apud Nonnum ἀγχικέλευθος πόλις, vrbs quæ in propinquo est, vt v. l. exponunt.

C. Ἀκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuius, ἄοδος, vt Hesych. explicat. Sunt autem ἀκέλευθα apud eum & in aruspicina ἐν τῇ θυσκῇ, ὅπου μὴ ἦ κέλευθος: hoc est (vt v. l. interpr.) signa quæ locis parum peruiis præfiguntur.

C. Ἀμφικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa seu propter viam est, aut Vtrinque viã habẽs. vt ἀμφικέλευθος πάφος, in Epigr. B

C. Ἀνικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obuius, Aduersus. ex Nonno.

C. Αὐτοκέλευθος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui per se iter facit, αὐτόκρατης, vt v. l. exponũt in Epigr. νυμφίος αὐτοκέλευθος. Sunt qui αὐτοκέλευστος legant, vt fit pro αὐτοκέλευστος, Per se exhortans, Quæ interpretatio tribuitur & Iano Lascari.

C. Ὀψικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sero viam carpens. ὀψικέλευθος ὁδίτης apud Nonn. Serus viator, Qui serò iter facit seu serò venit.

C. Προκέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præuius, Qui præit, Præcursor. Nonn. C

C. Ῥηξικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viam perrumpens. Epithetum Apollinis in Epigr.

C. Ὑψικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per alta loca incedens. Epigr.

Κελευθεῖαι, apud Hesych. αἱ ὁνοδιοδαίμονες, Deæ quæ in viis statuuntur, seu Viarum monstratrices, aut Viatorum custodes.

Κελευθεῖω, Viam carpo. ὁδεύω, Hesych. A T Κελευθεάω, Iter facere cupio. v. l.

Κελευθιητής, ου, ὁ, Viator. idem qui κελευθοπόρος, In Epigr. Προίκιος αὐθρώπισι κελευθιητῆσι ἀοιδός. id est ὁδοιπορικός, D Suid.

Νωχελής, ές, ὁ καὶ ἡ, Tardus, Segnis. vnde à κέλλω, significante ἀχρεῖος πρεσβ., & ν particula priuatiua (sicut νη) compositum existimatur. Item Inualidus. Ammon. At Suidæ est etiam ἀχρεῖος, item ὀμαλός. VNDE Νωχελειαγας, ου, SIVE Νωχελια, Tarditas, Segnities, βραδύτης, ἀργία, ναθεία, vt Hesych. exponit, apud quem per ει scribitur. Il. τ, Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτὴς τε νωχελίη τε Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Παλλάδος ἐλόντο. Vbi Eust. νωχελίαν & βραδυτῆτα scribi. Ἀθηναιοι δὲ ἀναγινώσκουσι. Ab Hesych. E exponitur etiã ἀσθένεια, Infirmitas, Inualentia. ET Νωχελίζω, Tardo, Moror. βραδύνω. Hesych. sed apud eum SCRIBITVR Νωχαλίζω, per α in antepenultima.

ΚΕΛΩ, Iubeo, Hortor. A Κέλω (inquit Eustathius) fit Κελεω & Κελδω, sicut βουλδω a βολω. Nullum tamen vsus actiuæ huius vocis Κέλω exemplũ ab eo affertur, sic nec a cæteris grammaticis, quod sciam: A T Κέλομαι passiuum in frequenti est cum apud alios poetas, tum apud Homerum vsu: vt Il. σ, — κέλομαι δ' ἔγωγε ἄνευθε νεῶν ἱέναι. Et Od. ο, Ἤδη γὰρ θρασὺ πατήρ τε καὶ γνωτοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. Ab eodẽ dicitur θυμὸς κέλεσθαι, item γαστὴρ Od. ρ, — μεταλλῆσαι τέ θυμὸς Ἀμφὶ πόσις κέλεται καὶ κήδεα οἷσ' ἀπαθύρῃ. At Od. ζ, de leone dixit, — κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσαντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Interdum κέλομαι cum ἄνωγα copula: vt Odyss. γ, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Et vt dicit ὀτρυνθύσα κελεύσας. Od. ψ. & alibi κέλευσεν ἐπτρωθύσα, sic etiam ἐπτρωθύσα κελόμην. Il. ω, Οὐκ ἄν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐπτρωθύσα κελοίμην Νῆας ἐπ' Ἀχαιῶν ἱέναι. Inuenitur & futurum κελήσομαι apud eundem poetam G Od. κ, Ἤ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται ἀλόχοιο θίειν. quod est tanquam à T H E M. Κελέομαι οὖμαι, cuius actiua vox Κελέω, ῶ, (sicut dicitur ῥθήσω tanquam à μελέω, ῶ,) haud tamẽ vllum huius actiuæ vocis exemplũ affertur, sicut ne Barytoni Κέλω. Cæterùm quanuis antea promiserim (videlicet in verbo Καλῶ, a quo quidam verbum Κέλομαι, deducendum falsò crediderunt) me τὸ Κελδω subiunctum esse Κέλομαι, hic tamen contra non dubaui illud huic subiungere, mutata, vt quidem existimui, in melius sententia, aut certè errando cum Eustathio.

Κελημοσυνή, ης, ἡ, Iussum, Mandatum. κελημοσύναις ab Hesychio exponitur κελεύσεσι. Fit autem inde vnde & futurum κελήσομαι, videlicet à themate Κελέομαι, οὖμαι, alioqui inusitato. H

¶ Κέλομαι, idem quod κέλομαι, Hortor, &c. Fit autem ex Κέλομαι per reduplicationem & syncopen. Homerus Il. σ, Τρῶες δὲ κέκλετ' ἄυσαν. Idem Il. φ, Ἀλλήλοισί τε κεκλόμεθον. id est ἐγκελευόμεθα, inquit schol. ‖ Item pro Inuoco, ex Apollon. Argon. 2, — κεκλόμεθα μαντήιον Ἀπόλλωνα. Sed & κεκλετο pro Vocauit seu Aduocauit, ex Homero affertur.

Ὁμοκλή, ῆς, ἡ, Hortamentum quod fit cum vociferatione. Item Increpatio, & Cõminatio, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, inquit Eustath. ita enim legere malo apud eum quãm κέλεσθαι. Hom. Il. μ & ψ, — οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Et Il. α, — οἱ δ' ἄρα πᾶς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Et Iliad. ζ, — κρατερὸς δ' ἔχε θυμὸς ἀυδρὸς ὁμοκλῆς. Affertur autem & cum tenui scriptum hoc nomen apud Hesiodum in Scuto Herculis, de equis, — Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς Ῥίψαν ἐφεστηότα θοὴν ἅρμα. quæ scriptura si mẽdosa non est, falsa comperietur illa Eustathii deductio ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι. HINC Ὁμοκλάω ῶ, VEL Ὁμοκλεω, ῶ, Hortor vociferando. Minaciter clamo, Increpito, Inclamito. Bud exponit etiam Minabundè clamo, vt in conferẽda pugna. Il. β, Τὸν δ' ἐπιπτήσας ἐλάσασκε, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ Il. υ, Τρῶας δ' φαίδιμος Ἕκτωρ Κέκλετ' ὁμοκλήσας. Dicitur autem aliquis ab eo equis etiam ὁμοκλῆσαι. vt Il. ψ, Πέπληγόν τε ἵππους, ὁμόκλησαν τ' ἔπος ἀντα. Eosdem vbi scribit Eustathius, ὁμοκλῆσαι esse ἀπειλῆσαι τοῖς ἵπποις εἶα δύνασθαι καὶ ὡς ἐρεθίζειν αὐτοὺς εἰς δρόμον: addens ὁμοκλᾶν simile esse τῷ κέκλεσθαι. Idem in hunc locum Od. φ, — αὐτὰρ ὁ ἵππους φόρων αὐτοῦ ἐνὶ χώρῳ Δέησας, οὕνεκα πολλοὶ μάλ' ἐν μεταδόρπιον, annotat, Homerum ad ostendendum ὁμοκλεῖν idem esse quod ἀπειλεῖν, post πολλοὶ ὁμόκλεον subiunxisse, ἀπειλήσας ἐγεφρένει.

Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, Increpitator, Obiurgator. item Minator: si dici possit pro eo qui minatur. Sed intellige eum qui clamans minatur, seu magno cum clamore. Il. μ, — ὁμοκλητῆρες ἀκουον. Et Il. ψ, — ὁμοκλητῆρος ἀκούσας.

KELEY Ω, Iubeo, Impero. Hom. Il. 3, circa principium, Θωῦξαν δ' ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Et paulo post, Θωῦξαι σε κέλευσε. Alicubi copulat cũ ὅπλισμαι. vt Il. τ, Σὺ δ' αὖτε πεῖρ' ἐπὶ δῆν ὅπλισμαι καὶ κελεύω. Herodot. in Clione, in historia de Arione, ἀλλὰ κελεύει τοῖς πειθομένοις ἢ αὐτὸν ὀρχεῖσθαι μιν, &c. id est (Gellio interprete) Sed imperauisse vt iam statim &c. Xen. κέλευσιν ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. Plato Pol. t. lib. 1, circa prin. ipium, ἐκέλευσε σφρόνιμον τε καὶ πεῖθε πθεμιεῖν καὶ κελεύειν. (vbi obserua ἐκέλευσε κελεύειν.) Inuenitur & κελεύω τινὶ πιεῖν apud Plutarchum pro Iubeo. sic Homerus Il. π, Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. Sed & pro Hortor, cum eadem constructione, ex eodem poeta habebis paulo post. Saepe autem relinquitur subaudiendus infinitiuus, vt Hesiod. μελετᾶς βίον ὡς σε κελεύω. subaudi μελετᾶν. itidem verò in soluta oratione frequenter. Pass. Κελόμαι, Iubeor, Mihi iubetur, Mihi imperatur. vnde κελευστής, Iussus. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Plutar. Lyc. κελεύεσθαι ἄνειν. Interdum etiam ponitur κελεύομαι nõ iunctum cum infinitiuo, neque addito, neque etiam quem necesse sit subaudiri, vt Thuc. 1, καὶ τὸ ξύμπαν, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν. id est, Et in summa se nihil facturos imperio coactos. (quo ex loco imperitissimè annotatur in vulg. lex. Thucydidem κελεύω iunxisse cum futuro infinitiui, videlicet cum ποιήσειν) Itidem verò res aliqua dicitur κελεύεσθαι. vnde τὸ κελευόμενον ποιεῖν seu πράττειν. Xenoph. Pæd. 4, καὶ ἀφεὶς ὁ ἔμελλε ποιεῖν, τὸ κελευόμενον ἐπράττει. Dicitur etiam τὸ κελευόμενον vel τὰ κελευόμενα ὑπό τινος: vt Plato Pol. 1, τὰ κελευόμενα ποιεῖν ὑπὸ τοῦ δρῶντος. Sed generalius etiam τὸ κελευόμενον vel τὰ κελευόμενα ποιεῖν seu πράττειν (sicut & τὰ πρεσταττόμενα) dicitur qui alicui obnoxius est, ita vt dicto audiens esse qualibet in re cogatur. Demosth. Pro corona, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον ποιῆσαι. Latini itidem dicũt interdum Imperata facere, pro Imperio alicuius parere & obnoxium ei esse. Cur autẽ Κελεύω subiungere maluerim verbo Κέλομαι, quàm contra, docui in Κέλομαι.

Κελεύω, Hortor, Inuito ad aliquid agendum. Hom. Il. 6, — Τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον Ἀμφὶ θεᾷ νηῶν. Ibidem, Καὶ φθάν σεῦ τινὶ πολυκλήϊδι κελεύσω. Et Il. λ, Ἤρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἄμμε ἕπεσθαι· Σφῶϊ δ' μάλ' ἠθέλετον. vbi Eustath. annotat

annotat κελεύων non esse vocem δεσποτικὴν, id est quæ A dominii significationem habeat. nam φιλικῶς, inquit, non autẽ vt dominus ἐκέλευεν ὁ Νέστωρ Ἀχιλλεῖ καὶ Παλλάδι εἰς μάχην ἔπεσθαι. adeo vt κελεύων hoc in loco non aliud sit quam ἀξιῶν. Sic autẽ & verbum ὀνομάζω postea sumi. Addit idem poeta interdum & participium hortandi significationem habens, sequente itidem infinitiuo: vt Odyss. ψ, Δαιμόνιε, πῆ τ' ἄρ' ἀοῦ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις Εἰπεῖν, αὐτὰρ ἔγὼ μυήσομαι, οὐδ' ὀπιθήσω. Sic Od. η, Καὶ πότε δὴ μὲ κελεύσεν ἐπιτρωθοῦσα νέεσθαι Ζεύς τε καὶ ἀγχιάλοιο. Sed vtitur sæpe verbo κελεύω Homerus pro Hortor, sine infinitiuo etiam: dicens interdum κελεύω σε τοῦτο, interdum κελεύω σε, non addito accus. rei, nonnunquam & κελεύω σε. quarum constructionum exempla subiiciam, Ἀποδάμα, τί με τοῦτο κελεύετε κερτομέοντες; (nisi quis & hic subaudiendũ esse infinit. suspicetur) Alicubi verò post κελεύω σε τοῦτο additur infinitiuus, quo velut exponitur quod sit illud τοῦτο. vt Il. υ, Πειραιδάη, τί με τοῦτο καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Ἀντία Πηλείωνος ἰοῦσ' ἐθέμεν μάχεσθαι; At κελεύω σε sine accusatiuo rei, & sine infinitiuo est. Inuenitur tamen & de equis dictũ ab eodem C poeta. Il. ω, — αὐτὰρ ὅ πᾶσι Ἵππους, τοὺς ὁ γέρων ἐφίππων μάστιγι κέλευε Καρπαλίμως κῆ' ἄεθλα (Potest tamẽ, & rectiõ forsan, accipi κέλευε per se, vt accusatiuus regatur ab ἐφίππων, nõ ab eo. nam κελεύειν poni etiam sine casu, docebo paulo post. Sunt autem qui κέλευε vertant hic Virgebat) Contra verò frequens est κελεύω σοι, & quidem sæpe apud Homerum de iis qui ad fortiter certãdum seu praeliandum hortantur. vt Il. ψ, — μάλα δ' ἀσπουδὶ κέλευον. Et Il. ω, Παλλὰς δ' ἐπὶ σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. & Iliad. υ, Mars Τρώεσσι κελεύων. Nonnunquam verò omittitur D casus, vt Il. ε, Ἀστεριδὴς δ' ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα πολλὰ κελεύων, Ἐσθλοὶ αἰέρες ἔστε, &c. Sic Il. ρ, Αἴας γ' μάλα πύκνας ἐπώχετο πολλὰ κελεύων, Οὔτε πὶ' ὀπίσω νεκροῦ χαζέσθαι αἰώνος. (his enim in locis πολλὰ non est accusatiuus, sed aduerbialiter ponitur) Et Il. λ, Ὦ, Ἕκτορ ὅτε μθῦ τε μετὰ πρόσθεν φάνεσκε, Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων. vbi Eustath. κελεύων exponit ὀτρυνῶν στρατηγικῶς τοὺς ὁπισθοφύλακας ἀέριος. Hoc verbum κελεύω hortandi & suadendi significationem in soluta quoque oratione habet, & quidem frequentissime. Interdum verò est Peto, Postulo. Thucydides li- E bro 1, εἰ ὤμην πείσειν, οὐδὲν ἂν ἠξιοῦτε ἐκέλευον αὐτὰ δοῦναι, id est, Si putarem me persuasurum, hortarer vt vos ipsi. Vel potius, Autor essem, seu Suaderem vt vos ipsi, &c. Apud eũdem sæpe pro Peto, Postulo. vt lib. 3, κελευσάντων Ἀκαρνάνων τοῦ Φορμίωνος πολὺ σφίσι πλεῖστα ἐπιψῆφον. Ibidem, κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xenoph. Hellen. 6, παυεσθαί τε ἐκέλευον, Petebant, potius quam Hortabantur. licet aliqui sæpe verbo Hortor reddatur, & reddi debeat. Alicubi verò vertitur etiam Censeo: vt apud Lysiam, ἐκέλευον σε δὲ εἰπεῖν pro Censebam vt mecũ cœnaret, & inuitabam: inquit Budæus. cui tamen in ista interpretatione non assentior: quum multo aptius sit Hortabar vt mecum cœnaret, vel Petebam ab eo vt, &c. At in istis Demosth. locis, Philipp. 1, καὶ θορυβοῦντα πολλὰ καὶ ἄλλα: & paulo post, καὶ πολίτας τοὺς γραπευομένους εἰ κελεύω: nec multo pòst, τὸν δὲν κελεύω; τοὺς τοιφάσεις ἀφελεῖν, &c. in istis inquã locis κελεύω reddi posse videtur Censeo, potius quam in illo Lysiæ, nisi quis malit Autor sum, Suadeo. Affert autẽ Bud. & pro Permitto in hoc eiusdem Lysiæ loco, ἢ δὲ θεράπαινα τὸ μθῦ τοῦτον ἔξαρνος ἦν, καὶ ποιεῖν ἐκέλευεν ὅ, τι βούλομαι. Quam certè interpretationem dandam puto huic verbo & in isto Thucydidis loco, 1 3, ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, Quum illi permisissent [λέγειν,] Quũ dicendi potestatem fecissent. Petierant enim vt sibi apud eos verba facere liceret. At verò nouæ constructionis huius verbi exemplum apud Demosthenem extat Philipp. 1, πόθεν οὖν ὁ πόρος τῶν χρημάτων ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω λαμβάνειν; vbi χρημάτων ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω redditur Pecuniarum quas à vobis requiro. Sunt & qui Exigo vertant. Quod H si infinitiuum passiuum subaudiamus, aut etiam deesse (quod ego potius suspicor) dicamus, accipietur simpl citer pro ἀξιῶ: vt in illis eiusdem orationis locis quos paulo antè protuli. Nouus rursum huius verbi est vsus apud Xenoph. Hellen. 2, ἐκέλευσε μθῦ τοῦτο τε ἀκοῦσαι κήρυκα τοὺς ἕνδεκα ὅπῃ τὸν Θηραμένην· ἐκεῖνοι δὲ ἐστηθότες, &c. vbi redditur Vocauit. sed qui ita interpretati sunt, repositisse videtur ἐκάλεσε. verum ne hoc quidem satis aptum huic loco esse, aliudque potius scripsisse Xenophontem arbitror.

Κελεύω peculiarem hortandi significationẽ habens, à qua videlicet dicitur κέλευσμα, celeusma nauticum. (de quo infra) extat in hoc loco quem citat Athenæus lib. 12, Χρυσόγονος φήσιν ἐν τῷ περιπλοῦν, Καλλιστράτης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε. Aristoph. autem & composito κατακελεύω hanc signif. tribuit.

Κέλευσμα, ατος, τὸ, Iussum, Mãdatum. vt θεοῦ κέλευσμα, Eurip. Ἐξ ἐνὸς κελεύσματος, perinde ac si dicas ὀνόματος ἀφθεγγέλστου. Item Hortamentum, Quod hortandi causa dicitur. Sed vsus obtinuit vt ad hortamentum quod remigibus datur, verbale istud restringeretur, id est celeusma, vt Latini quoque loquuntur. Solebat autem cani remigibus celeusma (vt Budæus ex Pædiano annotat) interdum per symphoniacos pueros, & per aliam vocem, id est ore prolatam; interdum per citharam, vt in Argo naui. Affertur autem & Celeuma sine σ, ex Martiali, sed ea vitio librarii ibi, sicut & alibi omissa videri possit. (At in hoc Euripidis loco in Hecuba, αὐτὰ δὲ κέλαδος ἤμελε πάλιν, Κέλευσμα δ' ἐν κατ' ἔσω Τροίας τ' ἀν', ὦ παῖδες Ἑλλανίων, &c. sequente verbo ἤξει: in hoc inquam loco scholiastes κέλευσμα exponit nomine generali βοήν: itidémq; in quodã veteri codice qui apud me est, explicatur nomine κραυγήν. & Erasmus quoque Latinè reddidit Clamor, ita vertens illum locum, Et oppidum occupat tumultus, Phrygumque talis vrbe clamor sonat, &c.)

SIC Κελευστὴς ad eum restringitur qui celeusma illud canit: quum alioqui sonet Iussor (seu Qui iubet) & Hortator. Sed apud Plautum nomen Hortatoris significationem hanc peculiariter itidem habet aliquibi. Thucydides libro 2, βοῆ τε χρώμενοι καὶ τοῖς ἀλλήλοις, αὐτοφυλακή τε καὶ λοιδορία, οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν κελευστῶν. Xenophon Hellenicῶν lib. 5, λίθων τε ῥῶφος τῶν κελευστῶν αὐτὴ φωνῆς χρεμβρῶν. Plut. in Pol. præc. χρῶνται δ' ναύταις καὶ παρεμβοῦσι καὶ κελευστῆς, Idem in Themist. εἰς ναύτας καὶ κελευστὰς καὶ κυβερνήτας τὸ δ' ὠμαίμεως ἀφικοδόμησε. HINC Κελευστικός, Hortatorius, Hortamenti vim habens. Dicitur etiam τὸ κελευστικὸν substantiue: vt apud Synesium, καὶ ἡ μάστιξ πρὸς καὶ ἡ βοὴ τὸ κελευστικὸν ἦχεν. vbi quidam interpretatur Clamor cũ cohortatione sonabat. Sic tamen appellatur & Hortamentum aurigæ, a Platone in Phædro, κελεύσματα μόνον καὶ λόγῳ ἱππικῷ. vel (vt apud Heracl. Pont. legitur) κελεύσματα καὶ λόγῳ ἱππικῷ.

Κελεύσμασιον, ου, Iussum, Mandatum. ex Herodoto.

Κέλευσις, εως, ἡ, Iussus, Actio ipsa iubendi. Item Exhortatio, in v. l. fine exemplo.

C. Ἀκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniussus. ex Sophocle in Aiace: item ex Philippo in Epigr. Ναῦ ἀκέλευστος ἄπας ὅρνις αἰακρέκεται. Possumus autem & proximè sequente adiectiuo αὐτοκέλευστος in eadem signif. vti.

C. Αὐτοκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. A seipso iussus.) Dicitur αὐτοκέλευστος ποιεῖν τι, qui iniussus, id est non iussu alius sed sua spõte & quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρότος τε ἀθόος ἀκόρεστος ἐπεφθεγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὁρμήσας. Philo De mundo, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐθελουσιος καὶ αὐτοκέλευστος γνώμης χαλινῶν, quod Budæus vertit Homo fortitus mentem sui arbitrii prærogatiua & sua sponte præditam. Apud eundem Philonem αὐτοκέλευστος θυμία redditur Voluntario studio & alacritate. Αὐτοκέλευστος (inquit Budæus) Sua sponte, Themist. in Sophista pag. 114, in principio. Et Gregorius De homine αὐτοκέλευστον ὁρμῶν vocat τὸν θεραπεικόν.

¶ Κελευστάω, ῶς, Hortor. poeticum est, & metri causa ei adempta est litera σ. debuerat enim dici κελευσταίω. Homerus Iliad. ν, v. 125, Ὡς ἄρα κελευστίων γαίοχος ὤρσεν Ἀχαιούς. vbi annotat Eustath. κελευστίων dici ὅτι δημηγορίας ὀρεκτικῆς.

C. ΑΝΤΙΚΕΛΕΥΩ, Contrà iubeo, E contrario iubeo, Contraria iubeo. Vel, Vicissim iubeo. Ἀντικελεύομαι, Vici-

ſſim iubeor aliquid facere, vel imperor, quo veitur Horatius. A

C. ΔΙΑκελεύομαι, Hortor, Adhortor, Cohortor: vt interpretatur Budæus, afferens hæc Iſocratis in Paragr. πρὸς ὑμᾶς διακελεύομαι, μνημονεύειν ὅταν φέρητε πρὸς ἡδονήν. quæ dicuntur iudicibus à litigante. Vt autem Budæus hic reddit Adhortor, ita & Politianus in iſto Herodiani loco, διακελεύεται διώκειν καὶ φονεύειν τοὺς ἐχθροὺς, ad perſequendos occidendoſque hoſtes adhortabatur. In vulgatis lexicis exponitur Admoneo, apud Iſocratem in Euagora, πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τοῦ αὐτοῦ: & apud Plutarchum in Publicola, vbi non eandem conſtructionem habet, ſed rurſum infinitiuo iungitur: διακελεύομαί σοι ὁρᾶν. Affertur verò & Platonis locus in epiſt. κοινωνεῖν διακελευόμεθα, vbi διακελευόμεθα exponitur Rogatis. quam interpretationem non admitto. Sed nec διακελεύομαι in illo Iſocratis loco ex Euagora lubenter reddiderim Admoneo, vt paulo pòſt docebo, ‖ Διακελεύομαι à Plutarcho accipi etiam pro κελεύω, id eſt Iubeo, teſtatur Budæus, locum tamen non afferens. Ego in illo Iſocratis loco cuius modò memini, exiſtimo reddi poſſe ſi nō iubeo, at certè Præcipio vel Præcepta do: quum addatur περὶ τοῦ αὐτοῦ, id eſt de rebus iiſdem. In hoc item Gregorii loco, in quo διακελεύομαι habet accuſatiuum rei, cum datiuo perſonæ, διακελευόμενος ἀλλήλαις πρὸς τοὺς πυλῶν ἔπαρσιν, ſunt qui iubēdi ſeu præcipiendi ſignificationem includi hac voce putent: ſed illa prior aptius fortaſsis ei dabitur, hortandi videlicet. Niſi quis verbo ſuadere vti malit (quod eiuſdem generis ſignificationem habet) vt retineatur Græca conſtructio. B C

Διακελευσμὸς, οῦ, ὁ, Adhortatio. Thucydides lib. 7, καὶ ὁπόσα κείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι. D

C. Εἰκελεύω, Hortor, Incito. Xenophon in lib. De Venat. ἐν δὲ τούτῳ ἐγκελεύειν τοῖς κυσὶ, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις. Ibidem verbo ὀπκελεύειν eadem in re vtitur, ſcribens, ὀπκλύσαντα τοὺς κυνας καὶ ὀπκελεύσαντα. Dicitur etiam Εἰκελεύομαι voce paſſiua, inquit Bud. Ex Plutarcho autem in Public. affertur partic. mediæ vocis, ἐγκελευσαμένη τοῖς ἄλλοις, adhortata alias.

Ἐγκέλευσμα, ατος, τὸ, Hortamentum, Adhortamentum. Xenophon in lib. De venat. χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύσμασιν, ET Ἐγκελευσμὸς, Adhortatio. A T Ἐγκέλευστος ex eodem Xen. affertur pro Iuſſus. E

c.2. Παρεγκελεύομαι, Hortor obiter, vt quidem exponitur in hoc Plut. loco in Apophthegmatis, πολλῶν σωτηρεχόντων τοὺς αὐτὸν καὶ παρεγκελευομένων ὀκεῖνον τὸν λόγον καταλαβεῖν.

C. ΕΠΙκελεύω, & Ἐπικελεύομαι, Hortor. Voce actiua vtitur Xenophon, vt dictum eſt in Ἐγκελεύω: voce paſſiua Plutarchus in Antonio de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclaue, τὸν δεσμὸν αἰνελάμβανεν, ὀπκελευομένων τῶν κάτωθεν καὶ σωναγωνιώντων. vbi tamen Budæus ὀπκελεύεσθαι non vult eſſe ſimpliciter Hortari, ſeu Adhortari, ſed Adhortatione ſua adiuuare laborantem. F

C. ΚΑΤΑκελεύω, Iubeo, ſed peculiarem quandam iubendi ſignificationem habet, eam videlicet ad quam & κέλευσμα reſtringitur, dictum itidem Latinis celeuſma. Hanc autem ſignif. Euſtathius ex Ariſtophane affert: ex eodem verò in vulg. lex. citatur κατακελεύειν pro Imperare ſilentium, ſeu potius indicere, Audientiam facere. G

C. ΠΑΡΑκελεύομαι, Hortor, Adhortor. Vel Suadeo. Plato in Apol. ὑμῖν παρακελευόμενος ὑπὲρ παύσομαι. Idem Pol. 2, λέγουσι δέ που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἱ πνῶν κηδόμενοι. Itidem apud Xenoph. Hellen. 1, παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις. Et Pæd. 7, πολὺ δὲ βελτίω μᾶλλον αὐτὸν καλοῦντων ἀλλήλοις, ἢ παρακελευομένων, ἢ θεοὺς ὀπκαλουμένων. Iſocrates quoque dixit in Euag. παρακελεύον τῶν δρομέων οὐ τοῖς ὑπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. At verò apud Thucyd. lib. 2, παῖδα μὲν τοῖς Πελοπεννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, Hac adhortatione apud milites vſi ſunt, His milites adhortati ſunt. Poſſit etiam reddi, Hæc militibus ad eos adhortandos loquuti ſunt. Vel, Hæc adhortādo loquuti ſunt, ſeu Hæc dixerunt adhortantes, ταῦτα παρεκελεύσθησαν ἔλεξαν. Quo reſoluendum modo cenſeo hoc verbum apud Xenophontem ſequente ὅτι, item ſequente infinitiuo: videlicet Hellen. 1, παρεκελεύετο αὐτοῖς ὅτι αὐοσκηθεῖν καὶ γαυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν. Et ibidem, παρεκελευσάμενος τοῖς συμμάχοις μὴ ἀθυμεῖν ἕνεκα ξύλων. Dicitur item aliquis παρακελεύεσθαι ἑαυτῷ ποιεῖν τι qui in animum inducit aliquid facere, ſeipſum velut adhortando. Lyſias, ὥστε ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύεσθαι ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ πυτωνὶ δίκην λαβεῖν. Ita enim hunc locum accipio potius quàm vt Bud. pro Vos inuicem hortari. eodemque ſenſu, licet diuerſa cōſtructione, dixiſſe Ariſtophanē exiſtimo in Veſpis, ἰὼ ταῦτα παρακελεύει, μὴ κτῆν νεανίαν τόνδε λέγειν. Quinetiam huc pertinere iſta Thucydidis, θαρσοῦντες καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς: vt videlicet ἐν ἑαυτοῖς ſignificet Intra ſeipſos, potius quàm Inuicem. niſi fortè expungendam quis ſuſpicetur præpoſ. ἐν. Sæpe verò παρακελεύομαί σοι τοῦτο eſt Hoc tibi ſuadeo, Huius rei tibi ſum autor. Lyſias, ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτ' ὑμῖν παρακελεύομαι. Et Plato epiſt. 7, ὃ δὴ καὶ νῦν οὗμος λόγος πᾶσι παρακελεύει. Sed & partic. παρακελευόμενα. aſſ. ſignif. ex eodem affertur ταῦτα ἰὼ τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν, Hæc dicebantur & ſuadebantur à nobis. c

Παρακελεύω etiam inuenitur apud Plut. ſi non mentiuntur exemplaria. Affertur & ex ſchol. Thuc.

Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, Adhortamentum, Quod adhortandi gratia dicitur. Item pro Adhortatio. Plato in epiſt. τὰ μὲν δὴ παρακελεύσματα ἰὼ ταῦτα. A T Παρακελευσμὸς eſt tantùm Adhortatio. Thucyd. θεσθυμία τε πάσῃ χρώμενοι καὶ παρακελευσμῷ. D

Παρακέλευσις, εως, ἡ, Adhortatio. Thuc. lib. 4, οὐκ αὐ ὁμοίως διδαχὴ ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐπιτιθεμένη. ſtatim pòſt autem ὑπόμνημα & παραίνεσιν pro duobus illis dicit. Idem lib. 5, οὐ πείσαντο πρὸς παρακέλευσιν τῆς μνήμης ἐπιτιθεῖσα. In vulg. lex. ἐκ παρακελεύσεως ex eodem affertur pro Dato ſigno.

Παρακελευστὸς, Hortatus, paſſ. ſignif. Perſuaſus, Qui eſt aduocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. Ita Budæus apud Thuc. lib. 6, οὓς ὁρῶν ἐγὼ νῦν ἐνθάδε τῷ αὐτῷ αὐδρὶ παρακελευστοὺς καθημένους, φοβοῦμαι, καὶ τῷ θεσσβυτέρους αὐτὸ παρακελεύομαι, μὴ κατεγνωσθῶσι εἰ, &c. Quidam corrogatos interpretātur: ſcholiaſt. exp. παρακεκλημένους. Ego verò non ſimpliciter παρακεκλημένους eſſe dixerim, ſed παρακεκλημένους μετὰ παρακελεύσεως. A T Παρακελευστικὸς, Adhortatorius, Adhortandi vim habens. vnde παρακελευστικὸν ὀπίφθεγμα, & παρακελευστικὸν σάλπισμα, Claſſicū, τὸ κατ' πρὸς τῆς μάχης συμβολήν: vt αὐακλητικὸν, quum receptui canitur. Vide Poll. E

c.2. Ἀντιπαρακελεύομαι, Viciſſim hortor, ſeu adhortor. Xen. Pæd. 3, αὐτὸ παρακελεύοντο τοῖς θεσσοτοῖς ἡγεῖσθαι ἐρρωμένως. Vſus eſt & Thucyd. in loco quem attuli in Παρακελευστὸς. Exponitur etiam Contra hortor, ſeu ſuadeo, vel Contraria ſuadeo. F

ΚΕΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, Tumultus. Item Clamor. Homerus Il. 1, Ἡ ἑ' ἀμφ' ἀυτῇ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀυτήν. Eurip. in Hecuba, αὐὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. vbi ſchol. exponit ἦχος. at ego malim θόρυβος: quæ ſignificatio ab Heſych. quoque datur huic nomini. ‖ Κέλαδος eſt etiam Sonus muſicus, ἦχος μουσικὸς, inquit Heſych. qui tamen non rectè priorem locum huic ſignificationi dare videtur. nam propriè κέλαδον eſſe puto quemuis ſonum ſeu ſonitum, atq; adeo clamorem & ſtrepitum: ſed peculiariter ſonum muſicum & ſtrepitum: ſicut & ſtrepitum citharæ dixit Horatius Hanc autem ſignificationem ſequitur frequenter verbum Κελαδέω ab eo deductum. Ex lib. Epigr. affertur etiam κέλαδος μουσεῖος pro cantu muſico. Cæterùm quum huius nominis κέλαδος nullam deriuationem à grammaticis traditam inuenirem, meo vtens iudicio, hic collocaui, tanquam & ipſum à Κέλομαι deriuatum: quum non valde diſcrepet ſignif. G H

C. Διςκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè ſonans ſeu Grauiter ſonans. q.d. Grauiſonus. Agath. lib. 2 Epigr. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἄσθμασι πνευσιβόων, ſuſpiriis grauiſonis. Apud Heſiod. I

autem exponitur Malè ſonans, id eſt Maledicus, in Erg. Ζῆλος δ' αἰθρώπισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος κακόχαρμος ὀμαρτήσει συνεριώτης. A

C. Εὐκέλαδος, q.d. Cui ineſt κέλαδος. Sed εὐκέλαδα ζῶα Ariſtoph. ſchol. ſunt quædā animalcula de genere inſectorum, quæ & βόμβυκια appellantur, quæ δέξ ἢ τύπτις πρὸς φωνὴν ποιεῖ. Sūt autem ita dicta ὅτι ἐν αὐτοῖς τὸν κελαδον ἔχουσιν, vt inquit idem ſchol. Ariſtoph. B

C. Καλλικέλαδες, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum ſonum edens, ſeu elegantem. q.d. Pulchriſonus, vel Pulchriſtrepus. Cui opponitur δυσκέλαδος. B'

Κελαδεινὸς, ου, ὁ, Obſtreperus, Item Tumultuoſus. Et κελαδεινὴ Diana dicitur διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους, id eſt propter tumultus ſeu ſtrepitū venatorios, atq; adeo clamores: aut certè propter turbulentū & quaſi tumultuoſum aeris ſtatum qui lunæ mutationē comitatur, (nā Diana εἰς σελήνην ἀλληγορεῖται, id eſt lunam) vel quòd Enceladum occiderit: vel quaſi κῆλα δεινὰ ἔχουσα, id eſt βέλη δεινά. quæ duæ poſteriores ſignificationes ad aliā deriuationem pertinent. Vide Euſtath. C

Κελαδέω, ῶ, Strepo, Tumultuor. item Sono. vt Iliad. θ, Ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ὀτὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. vbi Euſtathius exponit ἐθορύβησαν. ‖ Sæpe verò dicitur pro Sono, & interdum de muſicis etiam ſonis: & quidem in proſa etiam. Luc. δίνηκα κελαδοῦσι. De auibus in hoc loco quem Euſtathius affert, καὶ πᾶς ἀλεκτορίδας ἀπέκτεινε, τὴν μὴ κελαδούσας καὶ ἀδούσας ὀτὶ τοῖς ὠοῖς μιμοῦσιν ἢ μοιχόν. vbi videtur ſignificare Strepētes. Sunt qui de fluuiis propriè dici putent. V N D E Κελάδων ποτάμος, per metapłaſ. cōiug. Reſonans. vt ποταμὸν κελάδοντα apud Hom. & κελάδεντα πόντον. ‖ Eſt & nomē fluuii Arcadiæ. Callim. D

Κελάδημα, ατος, τὸ, Tumultuatio. Item ſtrepitus, Clamor. Apud Ariſtoph. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα.

ΚΕΝΟΣ, οῦ, ὁ, Vacuus Inanis. Xenophon Hellen. 1, & Thucydides lib. 8, κενὰ ναῦς. Ariſtophanes Nebulis, πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τοὺς παλαίστρας. Idem, ἐς θραμῶν ἐς τὸ φρυτανεῖον κενῇ τῇ κοιλίᾳ, ἔξεστι πλέα. Diphilus apud Athen. lib. 11, λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ χρεοῦς, θύλακον ᾗ μεστόν. Et cum genitiuo apud Xenoph. Hellen. 7, pag. 361, κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦς, apud Sophocl. Et apud philoſophos τὸ κενὸν, Inane, vt Lucr. Cicero & Seneca appellant: quidam etiam Vacuum. Sic Democritus apud Plutarchum ad Colot. dicit οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τε καὶ διαφόρους, ἐν δὲ ἀπείοις καὶ ἀπαθεῖς ἐν τῷ κενῷ φέρεσθαι διεσπαρμένας. Ibidem ὅλως μὴ οὐδὲν ἔστιν, ὀνομάζεται ᾗ ὑφ' ἡμῶν αἰωρεῖ καὶ κενὸν καὶ ἀτόμωμον, de Epicureis. Item ſubſtantiuè Inanitas. Plutarchus De primo frig. Metaphoricè quoque capitur, vt Inanis apud Latinos: ac tunc aliquando non incommodè exponi poteſt Vanus. Iſocrates De pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν. Demoſthen. Pro corona, κενὰς χαρίζῃ χάριτας πύτοις, Fruſtra his gratificaris. Plutarch. ad Colot. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Luc. κενὴν μακαρίαν ἰαυτοῖς αἰαπλάττοντες. Rurſum Demoſthenes Pro corona, κενῇ θεσφάσει ταύτῃ κατεχεῖ καὶ ψευδεῖ, inani & futili. In eadem oratione κενὴν αἰτῶν dicit quam paulo antè ψευδῆ. Item Sol. in prouerb. κενοὶ κενὰ λογίζονται. At Κενὸν πυακίδιον dicitur tabella in qua nihil ſcriptum eſt, Pura. Ariſtoteles, φέρειν ἔκωσον πινάκιον, ὃν ὦ γράφειν εἰ καὶ δικαίζοι ἁπλῶς πρὸς δίκλω. εἰ δὲ ἀπολύοι, κενὸν, ſiu abſoluat, purum relinquere. Bud. Κενὸς σφυγμὸς, Pulſus vacuus, id eſt Qui digitorum impreſſione conſidet, ſeu qui aeris modo arteriam excitat, vt digitorum impreſſione loci inanitas occurrat. Contrarius eſt τῷ πλήρει. Sumptáque eſt tota hæc differentia à quantitate infuſionis humorum arteriæ, ſeu à contētis in capacitate arteriæ. Vide Galenum lib. 4 De pulſuum dignotione. Τὸ κενὸν in Hippiatr. poſitum videtur pro κενεῶν, ilia: λακπαδεὶς ἵππος ὑφ' ἑτέρῳ ἵππου εἰς τὸ κενόν. E

C. Ἀπόκενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vacuus, Inanis. idem quod κενός. v. l.

C. Διάκενος, it idem prò κενὸς, Vacuus, Inanis, apud Ariſtotelem in Probl. ſæpe, inquit Budæus, afferens hunc locū inter alios, ex ſect. 23, probl. 8, τὸ μὲν οὖν πνῖμον, πυκνὸν ὄν, λεπομέρειαν ἔχει τὴν ἀλμυρὸν μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα. In vulg. lex. apud Plutarchum in Lycurgo, διάκενος ἕξις exponitur Macilentus corporis habitus. Ibidem ex Luciano affertur διάκενοι δέρκειν de iis dictum qui fame aut morbo emaciati ſunt: φοβερόν τι καὶ διάκενοι δεδορκότων, καὶ γυμνοὶ τοῖς ὀδόντας θεσφαγόντων. Quod autem apud Thucydidem habetur lib. 4 in fine, ἐς τὸ διάκενον, duobus modis à ſcholiaſte exponitur, quem lege. B' C C' D E

A T Διακενῆς aduerbialiter dicitur pro Inaniter, Fruſtra, Nequicquam. Polyb. in 3, τὸ δὲ μέγιστον, θεραπεῦειν τὸ καὶ μὴ θεσεῖσθαι διακενῆς τὸν χρόνον. Item Inani conatu vel iactatione, vt Budæus vertit in hoc Ariſtot. loco Probl. ſect. 5, διὰ τὸ κοπιαρώτερον ὀδὶ τῷ βραχίονι τὸ διακενῆς ῥίπτειν ἢ λιθάζοντα. ἢ ὅπερ ἀσασμα τῶν δίστερον τὸ διακενῆς ὀδὲ ν. οὐ γὰρ, &c. A Suida αὐδὶ πικὸς θεοφάσεως exponitur apud Graecos Bibl. interpr. in hoc Pſalmorum loco, αἰαρῶ θήτασαν οἱ αὐομοιοῦντες διακενῆς. Sciendum eſt autem inueniri etiam ſcriptum diſiunctim Διὰ κενῆς.

C. Φιλόκενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vana amans, ſeu res vanas, Rerum inanium & vanarum ſtudioſus.

Κενότης, Inanitas, Vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν ſubſtantiuè.

Κενόω, ῶ, Exinanio, Vacuo, ſeu Euacuo. Et Κενοῦμαι, Vacuor. Theoph. De cauſis plantarum lib. 2, cap. 1, δεῖ γὰρ κεκενῶθαι τὰ δένδρα μετὰ τὴν καρπὸν, αὐπαπηρωθῆναι πάλιν τῆς τροφῆς, arbores inanitas, ſeu exinanitas, abſumpto videlicet in fructus alimento. A Thucydide autem κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, domus quæ vacuæ relinquuntur & inhabitatæ, moriētibus videlicet qui eas habitabant: libro 2, καὶ οἰκίαι πολλαὶ ὀκενώθησαν ἐπειδὰ τὴν θεραπεύσοντος, Multæ domus vacuæ relictæ ſunt. Exponitur etiam Exhauſtæ ſunt, eodem ſenſu. ‖ Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus vacuum, quod vulgò Purgari: de qua ſignificatione lege in Κένωσις. Ex Galeno autē in 1 ad Glauconē affertur, ὅσα κάτω τε καὶ αὖω κενοῦται, pro Quæ euacuando ſeu exinaniendo eximuntur, id eſt Excrementa partium inferiorum & ſuperiorum. Aliquando autem κενοῦσθαι eſt Vacuari, id eſt Exhauriri, vt apud Gregor. καὶ μοι καθήσεσθε καὶ νοῦν καὶ ἀκοὴν ὅσοι τρυφᾶτε τὰ τοιαῦτα· ἵν' ἀπέλθητε τρυφήσαντες ὄντως τὰ μὴ κενούμενα. Budæus tamen hunc locum ſubiūgit huic expoſitioni Heſychii, κενωθὲν, μάταιον ὀπφανθὲν: tanquam videlicet ad proximè ſequentem ſignific. referens. ‖ Κενοῦσθαι, Inanem reddi, ſeu vanum, id eſt inutilem. Paulus 1 ad Cor. cap. 1, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Κένωμα, q. d. Euacuamentum, Quod euacuatur: aut etiam Euacuatio. In vulg. lex. exponitur Inanitas. item Euacuatio. & additur, Dioſcoridi & Ægin. τὸ κένωμα, ἡ κένωσις διὰ κλυσῆρος. S E D Κένωσις frequentius eſt, id eſt Exinanitio, Euacuatio.

Κένωσις apud medicos (inquit Gor.) Eſt humoris è toto corpore, aut aliqua eius parte, detractio. Detractionē appello καθαίρεσιν, quæ quoniā cum de liquidis, tum de ſolidis dicitur, rectè genus vacuationis ſtatui poteſt, vt quæ liquidorum tantùm fit, vt ſcribit Galenus Commen. 3, in lib. 6, περὶ ὀπιδημιῶν. Itaque non omnium quæ in corpore continentur euacuatio propriè dicitur, ſed humorum tantùm. Spiritus enim propriè euacuatio non dicitur, ſed vel διαφόρησις, vel λύσις, vel ſi lubet alio nomine appellare quo ipſius reſolutio diſſipatióque ſignificetur. Neque ſimiliter ſiquid intus ſolidum contineatur, quod eximi debeat, vt ὀστοῦ ἀπόκωμα, porus inutilis, oſſium ruptorum fragmenta, id κενοῦσθαι dicetur, ſed καθαίρεσθαι, hoc eſt tolli aut auferri. Quum verò humores, de quibus propriè vacuatio vſurpatur, multiplices in corpore contineantur, & cuiuslibet eorum vacuatio poſſit cōtingere, attamen (vt ſcribit Galenus in Aphor. 17, ſect. 2) Hippocr. κένωσιν ſimpliciter dicere conſueuit quando æqualis fit omnium humorum vacuatio: καθαρσιν verò quando ii vacuātur qui vitioſam adepti ſunt qualitatem. Sumptū tamen eſt à Galeno & poſterioribus medicis vacuationis nomen generalius, vt quicquid ſiue naturæ ſponte, ſiue arte medici, ex toto corpore, vel aliqua parte, quouis modo expellitur, vacuari dicatur. Quum Quicquid dico, non ſpiritus, non flatus, non vllum excrementi genus, non denique fœtum ipſum excipio: quòd ipſe etiam partus, ipſaque lactis in mammis generatio, ſpecies quædam ſint vacuationis, ſicut Galenus lib. De venæ ſe-

ctione aduersus Erasistratum prodidit. Ex quo apparet multas esse vacuationis differentias: ab humore quidem, &c. Aliquanto pòst, Similiter verò & à subiecto à quo aliquid vacuatur, duplex est vacuationis differentia. Aut enim illa à toto corpore proficiscitur, vocatúrque à Galeno κοινή, hoc est communis vacuatio, in lib. artis medicæ, vt quæ contingit per magnas & copiosas vomitiones, alui deiectiones, sudores & sanguinis effusiones: aut humoris est aliqua parte contenti, quæ ἰδία, hoc est propria, vocatur. Huius generis sunt apophlegmatismi, errhina, & per nares mediocris αἱμορραγία. his enim cerebrum ipsum vacuatur. Item vomitus mediocris, & eorum modò quæ in vẽtriculo continentur: & balani atque clysteres intestina vacuantes: similiter menstrua naturali modo prodeuntia, & sanguinis per hæmorrhoidas moderata profusio: ad hæc scarificationes, hirudines, & quicquid etiam impactum in parte humorem potest reuellere. Quod enim à parte aliqua reuellitur, id ab ea vacuatur, etiamsi corpore non excesserit. Præterea vacuationum aliæ sub sensum cadũt, aliæ sensibus vsurpari non possunt. Sensibilis quidem est quæ fit venæ sectione, purgatione, sudore, apophlegmatismis, vomitionibus, clysteribus: sub sensum non venit quæ quotidie per πλὼ ἄδηλον ἀναπνοὴν, hoc est insensilem transpiratum, in nobis peragitur, & quam balnea, frictiones & medicamenta διαφορητικὰ cuti adhibita moliuntur.

A

Κενωτικός, ού, ὁ, q.d. Euacuatorius, Euacuandi vim habens. vt κενωτικὸν φάρμακον, Gal. ad Glauc. lib. 2.

C. Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non euacuatus, Cuius euacuatio facta non est.

C. ΑΓΟκενόω, ῶ, pro κενόω, Exinanio, Vacuo. sicut ἀπόκενος, poni dictum est pro κενός. sed rariora sunt hæc composita.

C. ΕΚκενόω, idem, sed vsitatius quàm ἀποκενόω. Exponitur etiam Exhaurio. In vulg. lex. affertur ex Græc Bibl. interpret. Ezech. cap. 5, ὀκκενώσω μάχαιραν pro Nudabo ensem. HINC Ἐκκένωσις pro κένωσις, Exinanitio, Euacuatio. Exponitur & Egestio, sicut ὀκκενόω, Egero.

¶ Κενὸς apud poetas idem quod κενὸς, Inanis, &c. vt Od. κ, Οἴκαδε νισόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, habentes manus inanes seu vacuas. Ab eodem dicitur etiam aliquis reuerti κενὸς, qui reuertitur nihil consequutus eorum quæ volebat, seu rebus infectis, ἀπρακτος: vt schol. exponit, Il. β, Αἰδέομαι μετὰ δηρόν τε μάχην κενεὸν τε νέεσθαι. Idem Odyss. ο, — οὐδὲ σε φημὶ ἄψ ἰέναι κενεόν. Vt autem Κενὸς sic ETIAM Κενὸς pro κενὸς ab Hom. dicitur. vt Il. γ, κενὴ δὲ προφάνεια.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, Pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet: sic dicta quòd inanis sit & desidat, vt annotauit Gal. Comm. 2 εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem Comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἀρθρων, scribit ilia ab Hippocrate vocari κενεῶνα, eámque regionem ab eo intelligi quæ est inter ossa coxarum & costas nothas, quæ omnino sine osse est. Similiter Comm. 2 εἰς τὸ προγνωστικόν: vbi scribit Hippocratem eas quæ in spatiis alui inanibus (Lat. ilia vocant) continentur partes, vno cõmuni vocabulo complexum esse. Has autẽ esse, ieiunum, lactes, tenuiáque intestina. nanque verisimile esse omnes eas partes ab Hipocrate κενεῶνας appellari quæ inter extremam thoracis costam & coxendicis ossa continentur. Siquidem inanis tota ea regio videtur, si tam cum inferis quàm cum superis partibus, vtrisque osseis, conferatur. Alio nomine λαγόνες dici videntur. Hæc Gorr. Κενεὼν, grãmaticis, quia κενὸς ὀστέων, vnde vulgò exponitur Locus sub pectore concauus & ossibus carens. Iliad. ε, — ἐπέρεισε δὲ παλτὸν Ἀθήνη Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃσι. Etiam equo κενεῶνα tribuit Xen. scribens, πάντων δὲ μάλιστα, τῷ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν. ET Κενὼν pro eodẽ, à κενὸς, vt κενεὼν à κενεός. Hesychius κενῶσι per κενεῶσι, tanquam per vsitatius, exponit: addens & λαγόσι. In Hippiatr. autem εἰς τὸ κενὸν positum existimatur pro εἰς τὸν κενεῶνα, vt antea dictum fuit.

B

Κενεὼν generalius etiam Spatium vacuum, Capacitas vacua. In vul. lex. κενεὼν χθονιος ex Nonno, pro terra. Ibidem traditur accipi interdum pro aere seu cælo: sed nullum huius signif. exemplum affertur.

C

COMP. Κενεώρισις, Equorum morbus circa ilia. συμβαίνει (inquit Apsyrtus) ὅταν ἵππος ἡ καταπονούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει, καὶ δύσπνοιαν ποιῇ, καὶ πίμπρησι τοὺς λαγόνας. De hoc morbo intellexisse putatur Virg. Georg. lib. 3, canens, Sin in processu cœpit crudescere morbus, Tum verò ardentes oculi, atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu grauis, imáque longo Ilia singultu tendunt.

D

B ΚΕΝΤΕΊΩ, ῶ, Pungo, Stimulo. Theophrastus de scolymo, ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον, διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ, id est (Plinio interprete) Aculei arescente folio desinunt pungere. Athenæus lib. 12, κεντοῦσι ὑπὸ τοῖς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, αἱ εἶλον αὐτάς. Et in pass. apud Thucydidem libro 4, pag. 137, δεδιδόασι τὸ πρὸς ἀλλήλους καὶ παρομόσασι καὶ κεντοῦσι ὑπὸ τῶν τραπεζομένων. Aristophanes Neb. τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὼφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' αὐλῶν. Pro quo Homerus DICIT Κέντω, Fut. σω, vt κέσσαι ὁμοκλήσας: quod Hesych. exponit κεντεῖσαι, κελεύσαι: Suidas ὀπτανίζαι.

Videtur dici ETIAM Κεντάω: vnde Καταβεβεντάω. At in vulg. lex. ponitur ET Κεντεύω, ET Κεντόω: quorũ prius ex Nazianzeno citatur, at κεντοῦν ex Herodoto, Stimulare: nisi mendosum sit pro κεντοῦν: SICVT Κεντίζω in iisdem vulg. lex. suspectum esse potest pro κεντείζω.

C

Κέντημα, ατος, τὸ, Aculeus, Stimulus, Id quo pungimus. vnde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polybius in Epitome, κέντημα ἔχει διάφορον, καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. Et alibi, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν. ¶ At Hesych. κεντήματα exponit ζωμώματα.

D

Κεντητήριον, ου, τὸ, Id quo pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum loquentem de coriario, testantur v. l.

Κεντητὴς, οῦ, ὁ, Punctus. Item Punctis distinctus. v. l.

C. Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stimulo seu aculeo non ictus. Pind. Olym. de equo, δέμας ἀκέντητον ὀν δρόμοισι παρέχων, id est αὔδυ κέντροιο θέων, vt Homerus loquitur.

E

Κεντητικὸς, οῦ, ὁ, Cui pungendi vis inest, Pungens, Aculeatus. Theophr. De hist. pl. lib. 3, c. 10, de abiete, ὀξύτερα δὲ καὶ κεντητικώτερα τῶν ἄρρενος [τὰ φύλλα.]

Κέντωρ, ορος, ὁ, Stimulator, Qui pũgit. Il. ε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, Qui stimulis accendere equos norũt (vt Stat. loquitur) Agitatores equorum. Et in Epigr. πεθρίππων κέντορας ἀθλοφόρων. Et in fœm. gen. apud Nonnum κέντορι λόγχῃ, acuta lancea. Apud eundem metaph. ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

F

C. ΔΙΑκεντέω, Perpungo. Item Affigo. v. l.

C. ΕΚκεντέω, siue Ἐκκεντάω, Pungo, Stimulo. Pro quo dicitur ET Ἐκκεντίζω, si vulg. lexicis credimus.

G

C. ΚΑΤΑκεντέω, siue Κατακεντάω, Pungo, Stimulo. Theodor. in Eccles. hist. lib. 3, ἀφειδῶς αὐτὸν καταβεβεντᾶν χαφίσι κελεύσαντες. Pro quo dicitur ET Καταβεβεντέννυμι, vt v. l. testantur, citantia Luc. VNDE Καταβέκεντημα, ατος, τὸ, Punctum, Plinio: id est Punctionis siue punctus (vt idem vocat πλὼ κέντησιν) opus. v. l.

C. ΠΑΡΑκεντέω, Pungo, vel A latere pungo. VNDE Παρακέντησις, εως, ἡ, Punctio, Paracentesis: vtroque enim Plinius vtitur. Alii compunctionem interpretantur. Est autem incisionis ratio qua hydropicis aqua eximitur: quæ scalpello fit aut aculeo intra peritonæum adacto, deinde in foramen immissa ænea fistula, per eã humor sensim effunditur. Gorr. Eius tres ab Ægineta ponuntur species. Ita vocatur etiam curationis in ὑποχύσει (id est suffusione) genus per punctionem acu traiecta. Fit autem ad latus bulbi in oculo: ideo non κέντησις sed περιβεβεκέντησις vocatur. Plinius libro 25, capite 13, de anagallide, Pupillam dilatat, & ideo hoc inunguntur antè quibus paracentesis fit. Ibidem de mandragora, Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones punctionesque, ne sentiantur. v. l.

H

C. ΣΥΓκεντέω, Confodio, Contrucido, vt Bud. interp. apud Athen. lib. 6, Ὀρτύγια μὲν φάγοντα συνεκέντησε, καὶ τοὺς μετὰ τούτου.

Κέντρον, ου, τὸ, Stimulus. vt πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν apud Pind. & Eurip. quod Terent. dicit Aduersus stimulũ calces: sub. iactare. Il. ψ, de equis, αὔδυ κέντρον θέοντες. Item, Κέντρῳ ὀπιπτέρχων, stimulis accẽdens. vt Stat. loquitur. Xenoph. Præd. 7, οὐδὲν φειδόμενος τῆς ἵππου, ἀλλὰ δεμαστίγων καὶ πολὺ τῷ κέντρῳ. Et in Epigr. κέντρα δίωξι κέλευθα. In his verò locis non incommodè vertere etiam possumus Calcar. Metaphoricè quoque capitur vt Stimulus & calcar apud Latinos. Dionysius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτῆς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὴ καὶ χαλινοῦ. Plutarchus in Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον ἔχειν ἐγέρτικον θυμοῦ, καὶ θρασυστικὸν ὁρμῆς ὀνομαζόμενα καὶ φθεγματικῆς. Synesius epist. 139, ποτοῦ τὸν ὅτι κέντρον πιθανὸν ὂν τῆς γράμμασι, stimulus, aut etiam aculeus, vt infrà dicetur. ¶ Κέντρον tribuitur etiã auibus, vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Latini Calcar appellant: vt apud scholiastem Aristophanis, κέντρα ὀρνίθων. Sic in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεσι ἐοικότα τῆς τῶν ἀλεκτρυόνων, τρυπῶσι τὰ ὠά. pro quo Columella, Quæ gallina trãfuerſa gerit calcaria, virile insigne: quũ incubat, calcis aculeis oua perfringit. ¶ Interdum commodius redditur Aculeus. Vnde quod Aristot. dicit, πρὸς δὲ τὸν χάμωνα ἀποβάλλειν δοκοῦσι πολλοὶ τῶν ἐχόντων τὰ κέντρα, Plinius ita vertit, Quidam opinantur omnibus his ad hyemem decidere aculeos. Rursum quod Aristoteles dicit, ἀπολλυται διὰ τὸ μὴ δυνάσθαι τὸ κέντρον αὖθις τῶν ὀπτρου ἐξαιρεῖσθαι, ita Plinius, Aculeo infixo quidam eas statim emori putant: aliqui non nisi in tantum adacto vt intestini quidpiam sequatur. In qua significatione metaphoricè etiam capitur, vt & vocabulum Latinum. vnde hæc Eupolidis, τὰ κέντρα ἐγκαταλιπὸν τῆς ἀκροαταῖς, ita interpr. Cicero, Aculeos relinquebat Pericles in animis eorum a quibus esset auditus. Quo modo interpretari possumus quædam etiã ex superioribus exemplis. ¶ Nonnunquam redditur voce Spiculum. Aristoteles ex Cretia de mantichora, πλὼ δὲ κέρκον ὁμοίαν τῇ τῶν σκορπίου τῷ χρυσῷ, ὃν ἡ κέντρον ἔχει καὶ τοὺς ὀπφυάδας ἀπακοντίζειν. Vnde Plinius, Apud eosdẽ Indos nasci Cresias scribit quam mantichoram appellat, cauda scorpionis modo spicula infigentem. Apud Polyb. quoque pro spiculo hastæ seu ferro accipi testatur B. Referri potest huc dicterium illud in Prolemæũ qui sororem suã Arsinoẽ cõnubio iunctã habebat, apud Athen. l. 14, εἰς ἀχ ὁσίω πρυμαλιὼ τὸ κέντρον ὠθεῖς, aculeũ vel spiculũ. Quod verò Aratus dicit κέντρον Σκορπίου. Cic. vertit acumen. ¶ Κέντρα. Stimuli in habenda quæstione: quẽadmodum Aristoph. schol. dicit πῶς βαστάζουσι κλεπτοῦσι κέντρα πρὸς αὐτὰ. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cæli, quas cuspides nonnulli vocant. ¶ Κέντρον est & vocabulum mathematicum, quod Latini quoq; centrum appellant. Bud. ex Plin. vertit Vmbilicũ in circulo. hoc est, pũctum in medio circuli aut globi. Cic. Tusc. 1, Persuadent enim mathematici terram in medio mundi sitam, ad vniuersi cæli complexum, quasi puncti instar obtinere, quod κέντρον illi vocant. Huc referẽdum videtur quod apud Plut. in lib. περὶ φιλοπλ. legimus, καὶ τὸ πέρμα πάρεστι τῇ χρείᾳ καθάπερ κέντρῳ καὶ δίαστημα περιγραφόμενον. Et in l. De exilio, κέντρῳ καὶ δίαστημα περιγραφάσασι τὴν τῶν αἰαγκαίων χρείαν. ¶ Κέντρα dicũtur etiam vitia quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat. Theophr. De hist. plan. l. 5, c. 3, οἱ κοινῇ τεθραμμένοι καὶ ὡς ὄν τοῖς λίθοις ἐγγίνεται τὰ καλοῦμενα κέντρα. Vnde Plin. l. 16, c. 39. Inueniuntur in quibusdam, sicut in marmore, centra, id est duritia clauo similis, inimica serræ. Idẽ Plin. l. 37. de iaspidum generibus. Præterea inutiles scalpturæ, interuenientibus crystallinis centris.

C. Κεντοῦμυρσύνη, ης, ἡ, a Theoph. De hist. pl. l. 3, c. 17, ponitur inter δλοφυλλόκαρπα. pastoralem præfixa cuspide myrtum vocat poeta, & ruscum. Diosc. ὀξυμυρσίνιον & μυρσίνιον ἀχρίαν, id est myrtum sylueſtrem, scopam regiam Scribonius Largus.

C. Κεντοτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stimulo seu aculeo feriẽs, Aculeum pungit, ὁ τύπτων τῆς κέντρου. schol. Aristoph.

C. Κεντριωνικὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Stimulo seu calcari obediens, ὁ τῆς κέντρου πειθόμενος, vt Eustath. exponit, deriuans à κέντρον & ὀνεγκεῖν. Il. ε, κεντριωνικέας ἔχον ἵππους.

C. Ἄκεντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stimulo seu aculeo carens, Cui aculeus negatus est, vt Plin. loquitur: Qui fine aculeo est, Philo de vita M. ὁ βάτος φυτὸν ἀδενέσαπον, ἀλλ' οὐδὲ ἄκεντον, nec aculeo-tamen inermis. Plut. ἀβλαβῆ καὶ χειροήθη καὶ ἄκεντρα καὶ ἀνώδυνα πρὸς τὸ δακεῖν. ¶ Item, Calcaribus carens, Cui calcaria non sunt, vt gallinaceis. Athen. 14, σκέλη ἄκεντρα, ὅμοια τοῖς ὀρνιθείοις.

C. Ἔγκεντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aculeatus, Cui aculeus inest. oppositum præcedenti. AT Ἐγκεντεὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, idem quod κέντρον, vt Poll. docet. Aristoph. Vesp. ὡς ἔγωγ' αὐτὸν ὁρῶν δεδοίκα τὰς ἐγκεντείδας, aculeos. X. de canibus, πλατεῖς τινὰς ἱμάντας ἔχουσι, ἵνα μὴ τιτρώσκωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν· ἐγκατερραμμένας δὲ ἐγκεντείδες ἵνα φυλάττωσι τὰ θηρία. Ponitur & pro calcari sicut κέντρον. ¶ Erat & in forensi supellectili ἐγκεντεὶς ἡ εἶλκον τῷ γραμμίῳ, Poll. l. 8, Graphium, Stylus. v. l. ¶ Item Retinaculum ferreum, quo qui scandit, vti aliquãdo solet. v. l. ET Ἐγκέντεια apud Hesych. Calcaria, οἷς οἱ ἵπποι κεντεῖζονται. item μύωπες. B.

C. Ἐμπροσθόκεντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aculeum in anteriori parte habens, ὁ ἔμπροσθεν ἔχων τὸ κέντρον, seu Cui telum in ore est, seu Cui aculeus in ore est. vtroque enim modo Plin. interpr. Epithetum insectorum. Aristot. de hist. an. l. 4, c. 7, Disiuncta autem voce dicit l. 1, c. 5, τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μύας, καὶ μυῶψ, καὶ οἶστρος, καὶ ἐμπίς. Vnde Plin. Nullum cui telum in ore, pluribus quàm binis aduolat pennis.

C. Μακρόκεντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longum aculeum habens, Longo spiculo armatus. Arist. De hist. an. lib. 4, c. 7, de scorpione, καὶ μόνον δὴ τῶν ἐντόμων τοῦτο μακρόκεντος ἐστι.

C. Οπισθόκεντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui aculeus in posteriore parte est, In cauda spiculum habens, Qui aculeo in aluo armatus est, vt Plin. loquitur. Aristot. loco citato, ὀδὲν δὴ ἐστὶ δίπτερον ὀπισθόκεντον. id est Plin. intepr. lib. 11, cap. 28, Nullum cui aculeus in aluo, bipenne est.

Κεντόω, ῶ, Stimulo seu spiculo configo. ¶ Item Aculeo seu spiculo armo. Plato De rep. lib. 8, κηφῆνες κεκεντρωμένοι, aculeati. Sic Themist. ἑσμὸς κηφήνων κεκεντρωμένων. cui contr. ἄκεντος suprà.

Κεντρωτὸς, οῦ, ὁ, Stimulis cõfixus. vt κεντρωτοὶ σανίδες apud Plut. in Apophth. Aculeis frequentibus spiculatæ. B. Item Aculeo seu spiculo armatus, Aculeatus. idẽ quod ἔγκεντος siue κεκεντρωμένος, vt κεντρωτοὶ κηφῆνες apud Aristotelem lib. 9 De hist. anim. quos Plato & Themist. κεκεντρωμένους dicunt.

C. ΕΓκεντόω, ῶ, Aculeum infigo. B. ¶ At ἐγκεντρωθεὶς Hesychio & Suidæ est ἀσφαλισθεὶς.

Κεντεῖζω. F. ίσω. Simulo, Pungo. idem quod κεντέω. Xen. De re eq. ὀρχηστὴν μαστιγῶν καὶ κεντείζων. Et metaph. apud eundẽ in Symp. καὶ ὁ ἀεὶ σωκρατικὸς ἐμοὶ ἔρως κεντείζει εἰς τὸν αὐτόπαλον ἔρωτα. Et Præd. 8, καὶ τὸ μὴ δύνασθαι ἡσυχάζειν ἔχειν κεντεῖζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τὰ ἔργα φιλονεικίας, stimulatum seu extimulatum.

C. ΕΓκεντεῖζω, F. σω, idem. Greg. De amore erga pauperes, ἀλλὰ σέ γε τῶν ἐγκεντείζετο πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. B. ¶ Item Insero. Theophr. De hist. plant. lib. 2, c. 3, de amygdalo arbore, διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντείζειν κελεύουσιν εἰ μὴ, τὸ μόχθημα μεταφυτεύειν πολλάκις. Idẽ dicitur & ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν & ἐνοφθαλμίζειν, vt tradunt v. l. Item metaph. apud Greg. in Cæsarium, πατὴρ μὲν ὢν τῆς ἀγελαίας καλῶς ἐγκεντεσθεὶς εἰς τὴν καλλέλαιον, i. insertus in oleam, (allegoricè pro Christianus factus) καὶ πολῖτον κοινωνήσας τῆς πιότητος ὥστε καὶ τοῖς ἄλλοις ἐγκεντεσθῆναι. B. VNDE Ἐγκέντεισις, Insitio, Columellæ.

Κεντρήεις, εντος, ὁ, Aculeatus. idem quod κεντρωτός. Nicand. Alexiph. Αἰὲν κεντρήεντα.

Κεντεὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, vt apum. B. ex Aristoph. ¶ Item Locus in quo a sessore equus stimulatur, Punctum Plinio: Apsyrtus in ἱππιατεία. v. l. ¶ Item genus serpentis dipsas, quæ & κεντείνα. v. l.

Κεντείνης, ου, ὁ, q.d. Aculeatus. Ath. l. 7, ὁ δ' Ἀριστοτέλης ὁν πέμπτῳ ζώων καὶ κεντείνῃ φησὶ πινα χαλεὸν εἶδ καὶ νωπιδανόν. quem ab Epæneto ὀπινωπίδα vocari ibidẽ docet, χείρωνα ὀ εἶδ τὴν κεντείνῃ καὶ δικώδη. γινώσκεσθαι δὲ ὁν τῶν πρὸς τὴν θεωρίαν λοφιᾶ ἔχειν κέντρον, τῷ ὁμοιοειδῶν ἀκ ἐχόντων. ¶ Κεντείναι sunt etiam culicũ species quædã. Theoph. De hist. pl. l. 2, c. vlt. ἄμφος δὲ τὸ καὶ ἑτέρου ὄζει τὴν ῥίνων, ὁ κλῶσι κυβίνας. ὅτοι δ' ἀρχοὶ καθάπερ κηφῆνες, καὶ τοὺς εἰσδυομένους τῶν ἑτέρων κτείνουσι. quæ sic

Plin.lib.17,cap.27,Est & aliud genus culicum quos vocant centrinas,fucis apum similes ignauia malitiáque, cum pernicie verorum & vtilium. interimũt enim illos,atque ipsi moriũtur.Sed perperam apud Theophr. SCRIBITVR Κεντρινας. A T Κεντρίνα dicitur dipsas, quoniam εἰς ὀξὺ πῶν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηρμόνην, ὡς δοκεῖν κέντρον ἔχ[illegible], vt tradit schol.Nic.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, Terra figularis, Terra ex qua fictilia fiunt, (vulgò itidem Terre à potier) κεραμεὺς,Figulus.Pausan.in Phocicis,ὑδρίας κεράμου πεπιπηλῶσας καὶ πρύξαντες. Herodianus lib. 3, σκεύη τε κεράμου πεπιπηλῶσα. id est Vasa fictilia, Polit. interpr. Κέραμος (inquit Pollux) πᾶσα ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Redditur & Testa alicubi à Gaza: itidémque Hesychio dicitur esse πᾶν ὄστρακον. ‖ Κέραμος,Tegula, (alio nomine κεραμὶς) Herodianus lib.1, εἴς τε τὰ δώματα αἰαβαίνες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον πυῖ ἱστεῖς. Idem alibi singulari vtitur, videlicet lib.7, αἰαπιδῶντες εἰς τὰ δώματα τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες. Vtitur autem singulari numero, imitans Thucyd.qui scribit lib.2, λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. Item lib.3, βάλλοντα, ἀπὸ τῶν οἰκιῶν τῷ κεράμῳ.Sed & lib.4,αἰαβαίνες ὅτι τὸ τέγος τῶν οἰκημάτων, καὶ δι' ἐλόντες πῶς ὀροφῶν, ἔβαλλον τῷ κεράμῳ,καὶ ἐπέξυον κάτω. Sic certè & Aristoph.singulari numero dixit τῶν τέγος τὸν κέραμον, in Nub. καὶ τῶν τέγος τὸν κέραμον αὐτὸ χαλάζαις ῥογγύλαις σωτεῖψωμεν. In vulg.lex.ex Aristot. affertur ὅτι τῶν κεράμων διατείνει pro Versatur in tectis.Sed potest etiam reddi simpliciter Supra regulas. Pollux tamen tradit non suo tempore solùm κέραμον fuisse vocatum ipsum τέγος, sed Aristoph. quoque ita appellasse in Cocalo. ‖ Κέραμος non solùm est Terra figularis, item Tegula quæ ex ea fit, sed quodcunque aliud ex ea factum est. vt idem sit κέραμος quod τὸ ὃν κεράμου πεποιημένον.Est igitur Fictile,seu Fictile vas.(Exponitur verò & Vrceus,item Hydria,necnon Dolium) Verùm sciendum est ita vocari apud Athenæum omne instrumentum mensarium, etiam si sit argenteum aureúmve. Quo fit vt apud Hesychium pro χρώματος reponẽdum esse putem χρυσώματος: vbi scribit ἤδη δέ ὅτι χρώματος. Apud Homerum Il.1, v. 465, Πολλοὶ δ' ὀν κέραμον μέθυ πίνετο οἶο γέροντος, Eustathius annotat κέραμον esse vel λάγυνον,vel πίθον.

Κέραμος est etiam ὀχύρωμα,si Hesychio credimus. Item Carcer. qua in significatione accipi putatur ab Homero Iliad.ε, Χαλκέῳ δ' ὀν κεράμῳ δέδετο τρεσὶν ἀμφὶς ἑκάμηνας.Sed admonet Eustathius exponi etiam ἀγχέων, ἢ πίθῳ:& eos qui carcerem esse velint, non simpliciter carcerem,sed carcerem firmum & validum exponere, δεσμωτήριον στερρόν.addentes,Cyprios κέραμον appellare δεσμωτήριον. Alii autem,inquit, κέραμον esse dixerunt vrbem quandam Cariæ, quæ adeo validis muris esset munita,vt ahenea metaphoricè appellari posset. Sed idem Eustath.alibi exponit duntaxat nomine πίθον.

Κέραμος deriuatum putatur ab ἔρα, quod terram significat, vt dicatur κέραμος quasi ἔραμος. eóque libentius illi significationi qua pro terra fictili ponitur, primum locum dedi.

C.Κεραμοπωλέω, ῶ, Figlina vendo, Fictilia vasa vendo, Aut etiam Tegulas vendo. VNDE Κεραμοπώλης, Fictilium venditor. ET Κεραμοπωλεῖον, Locus vbi fictilia venduntur. Poll.

Κεράμεος, ET Κεραμεοῦς, Fictilis, Figulinus. Herodotus, ἐς κεραμέους πίθους. quod tamen non ita putandum est dictum vt χρυσοῦς pro χρυσοῦς:quum & cæteri scriptores ita vtantur.vt Theophrastus,πρὸς κεραμέας κύλικας.Dioscorides,κεραμέα λοπάς.Idem,ὀν κεραμέῳ πηλίνῳ.Et κεραμέῳ κρατῆρι apud eundem.Pollux,κέραμος (inquit) πᾶσα,ἡ τῶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Sed inuenitur etiam κεραμεοῦν ἀγγεῖον aliquoties apud Dioscoridem,vt annotat Budæus, (afferens & datiuum τῷ κεραμεῷ ex eodem) itidémque apud Lucianum,κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος. & apud Plutarch.κεραμεᾶ ποτήρια. item κεραμεοὶ σωλῆνες (quum alioqui dixerit etiam κεράμεα στράματα, & κεράμεα σκεύη.) Non solùm autem Κεράμεον & Κεραμεοῦν affertur in vulgatis lexicis, sed etiam Κεραμοῦν, & quidem ex Dioscoride quoque: vt κεραμοῦν ἀγγεῖον, libro 5, itidémque κεραμοῦν ἅρμα, ex Plutarcho in Publicola. itidémque κεραμοῦν ποτήριον, ex incerto authore.Et masculino genere κεραμοῦς λύχνος ex Luciano. ‖ Ab Alexandro Myndio apud Athenæum libro 9, dicitur πέτραξ (auis quædam) τὸ χρῶμα,id est colore, esse κεραμοῦς.

Κεράμος ET Κεραμικὸς, alia sunt adiectiua, significantia itidem Fictilis, vel Figulinus, seu Figularis: sed in Κεράμος suspecta est fides exemplarium. Dioscorides, κεραμία χάσρα. Et apud eundem ὀν κεραμια χυτρα. vbi Budæus suspicatur legendum κεραμέα. Ac ego κεράμειος etiam reperio apud Plutarchum, vbi si mendosa non sunt exemplaria, κεραμέια dixerim potius apud Dioscoridem & κεραμέια esse reponendum. At κεραμικὸς frequentius est, minimèque de eo suspecta est librariorum fides. κεραμικὴ κυλίξ, Herodot. κεραμικὸς πηλὸς,Dioscor. Et κεραμικὴ κάμινος apud eundem, (sed in v.l.scribitur κεραμεικὴ cum ει) sic κεραμικὰ σκεύη.Item κεραμικὴ γῆ apud Poll.

Κεράμιον,ου,τὸ, Fictile vas,Figlinũ. Sed peculiariter etiam exponitur Amphora, id est mẽsura octo & quadraginta sextariorum autore Budæo.ἀμφορεὺς (inquit Dioscorides) ὅ ἐστι κεράμιον.Exponitur item Testa: necnon Dolium:vt apud Plutarch.Sympos.4,κεράμιόν τε γὰρ πωλοῦσι τιμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἑκατόμβοι βιώσειεν ἄλφοι κάκοπῆσαι. vbi vocat κεράμιον dolium plenum piscium salsorum. Synesius,ἐπεὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ συχνὰ τῶν κεραμίων ἡμιδεῆ σοι πεποίηκα.Gazæ apud Aristotelem in Problematis κεράμια sunt Lagenæ & id genus fictilia.

Κεραμὶς,ίδος,ἡ, Tegula,Athenæus lib.5,μολυβδίναις καὶ κεραμίσιν ἀπεστεγωμένῳ πρὸς τὸ ξύλον,id est Tegulis plumbeis. B.A κεραμὶς autẽ significante tegulam ET Κεραμιδόω, Tegulis tego,seu contego. vnde pass. Κεραμιδουμένη οἰκία,apud Aristotelem,Domus tegulis contecta.

Κεραμὶς est etiam Fictile vas, Testa, vt idem Budæus interpretatur apud eundem Athenæum. Et Dolium, in hoc eiusdem loco, εἰς μολυβδίνιον κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπίνωσε.

Κεραμὶς γῆ, Figulina terra. Apud Platonem exponitur Creta. κεραμὶς γῆ, est terræ genus quoddam, vt inquit Bud.afferens ex Theophrasto, ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἡ καθεκεκαυμένη τις τυχόν. Pollux eam vocari vult non solùm κεραμίδα, sed etiam κεραμικὴν, & κεραμίτιν. Sed ego pro κεραμίτιν reponendum puto κεραμῖν. præsertim quum apud Plutarchum reperiam NOMIN. Κεραμῖτις,in lib.De non fœner. ἡ γὰρ κεραμῖτις φύσει ἔχουσα λιπαρὰν καὶ τὴν κνίδ. Item pro κεραμοῖν quod in alio Pollucis loco habetur,non dubium est quin κεραμὶς γῆ disiunctim scribendum sit.

Κεραμεὺς,έως,ὁ, Figulus. Hesiod.in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων. ‖ Item Κεραμεῖς, (pro quo κεραμῆς Atticè apud Aristophanem) qui incolebãt locum Athenarum dictum Κεραμεικόν. ET Κεραμεῖον,ου,τὸ, Figuli officina,Figlina,apud Æschinem. ITEM Κεραμεία (subaudi τέχνη) Figuli ars, Figlina, apud Dionysium Areopag. & Poll. ET VERB. Κεραμεύω, Fingo. (accipiendo ea significatione qua dicitur de figulo) Figlinam exerceo. Apud Aristoph.cum accusatiuo in Concion. τὰ τρυβλία κακῶς κεραμεύει, τὴν δὲ πόλιν οὐ καὶ καλῶς. vbi metaphorica etiam est huius verbi significatio, de qua lege scholiastem, Vtitur & passiuo Κεραμεύομαι quidam apud Athenæum. VNDE Κεραμευτικὸς, Ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, Figularis ars, seu figlina, quæ & Figlina sine adiectione. κεραμεία (inquit Pollux) ἡ τέχνη καὶ κεραμευτική

Κεραμεικὸς,οῦ,ὁ, Locus quidam Athenis vbi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Vide Suidam & schol. Aristoph. ‖ Κεραμεικὸς erat etiam locus Athenis vbi prostabant meretrices, teste Hesychio. Dicitur & κεραμεικὸς δῆμος. Præterea κεραμεικὸς locus erat Athenis vbi edebant Athenienses quotannis certamen quod λαμπαδοῦχον vocabatur,vt tradit Aristoph.schol. qui etiam alibi appellat τὸν ὀν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνα τῆς λαμπάδος. ET Κεραμεικαὶ πλινθαὶ dictæ ἀπὸ τῶν ὀν τῷ κεραμεικῷ ἀγῶνος, de quibus plura apud schol. Aristoph.

ΚΕ'ΡΑΣ, ατος,τὸ, Cornu: tam illud quod in vnguis quàm quod prope tempora nascitur. Odyss.μ, – βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. lib. 5, τὰ κέρατα οὐκ αὖν αἰαπεκεκυφότα,καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων,ἀλλὰ κατὼ νενευκότα. Fiebant ex iis tibiæ & pocula apud veteres: vnde apud Athenæum lib. 4, Τυρρίωνοι δ' ὀνῆν θύρηνα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat.quoq; hæc cornua appellant. Et libro 11, de Atheniensibus, ἀργυρᾶ πεποιῶντες κέρατα ἔπινον ἐξ αὐτῶν Idem lib.4,αἰαστὰς σωτέπε ἐν συνκατεσκέδασε τῷ μετ' αὐτὸ τὸ κέρας.Et lib.11, καὶ κατὰ τὸν Θρᾶκιον νόμον κέρατα οἴνου τρεῖς ὑπτεινον,cornea pocula vino plena. Eodẽ libro de Philippo,τὸν βασιλέα τρεῖς τε κέρατα ὑπτεις οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. Eodem libro, ἐξ ὑπτῶν ἐξ πελοῖ τρεῖς θρᾶσεσι πίνοντας ἐκ τοῖς ἀρχαίοις κέρασι. Hæc partim ex cornu fiebant,partim ad effigiem cornu. vnde idem Athen. ex Theopompo refert Pæonũ reges ἐξ βοῶν τῶν παρ' αὐτοῖς γινομένων μεγάλα κέρατα φυόντων ὡς χωρεῖν τρεῖς ἐν τέτταρας χόας,ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη τρεπαρμοσιῶται ἐν χρυσοῖς τῶτας. De quibus intellexit Sophocles quum vocat ἀρχαῖα κέρατα. Hæc ῥυτὰ quoque appellari tradit idem. Ath. Similiter Plin.tradit vrorũ cornibus barbaros septẽtrionales potare. ‖ Est etiam vocabulũ militar., vt cornu apud Latinos. duo autem cornua tantùm aciei sunt, dextrum & sinistrum: similitudine à bouino capite sumpta. Thuc. libro 3, δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant, vt Cicero loquitur. Plutarch.τῷ ἀριστερῷ κέρατι τρεψάμενοι τοῖς πολεμίοις. Thucyd.lib.8,παρέπεινον τὸ κέρας.Et l.3, τρεῖς θαλοῖτες κατὰ κέρας,κατὰ δύσιν μίαν ναῦν, impressione in cornu facta. Xenoph. εἰ γὰρ δὴ σοι κατὰ κέρας οἱ πολεμοι ὅπη φανεῖεν, πῶς χρὴ αὐτὴν καταστῆσαι. Si quidem tibi in cornua exporrecta ducẽti exercitum hostes repentè apparuerint. Sic ὅπη κέρας ἄγειν & κατὰ κέρας,idem est. Et ὅπη κέρας πρόσειεν apud Ælianum de aciebus instruendis, est quum cornua præmittuntur exercitu præcedente, vt Quintilianus loquitur.Lucian.De hist.scrib.π ὅπη κέρως καὶ π ὅπη μετωπου. Idem in Zeux. ὅπη κέρως ἐξ ἑκατέρωθεν πῶ ἵππον διεμείαν οὖσαν. Pro cornibus equites locare, dicit Quintil. Cornibus equites affundere, Tacitus. ‖ Κέρατα apud Aristot.lib.3 De animal. dicuntur etiam Vteri extremitates duæ & quasi cornua: quæ frequentius κεραῖαι. ‖ Sed & qualuis ἐξοχαὶ vocari κέρατα docet Hesych.& Eust. ‖ Sicut verò apud Lat.cornua fluminibus quoque tribuuntur, ita κέρατα apud Græcos: quæ quidam esse volunt curuitates & flexus, τὰς καμπὰς: quidã brachia,seu ramos, τοὺς κλῶνας: alii oltia, τὰ στόματα: vt Μενδήσιον κέρας apud Thucydidem. ‖ Κέρατα dicuntur etiam sophismata & captiosæ argutiæ, vt illud apud Chrysippum,εἰ π οὐ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus dixit in primo νεκρικῶν dialogo,κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι.nam & κροκόδειλοι huiusmodi gryphi & fallacia argumenta dicuntur. Quintilianus lib.1,cap.10, ceratinas & crocodilinas ambiguitates nominat.v.l. ‖ Κέρας dicitur etiam coma, vel potius cincinni & plexus ad cornu formam facti. nam Apion & Herodotus non simpliciter hic intelligunt τρίχα seu κόμην, sed ἐμπλοκῆς πλῆθος εἰς κέρατος τύπον αἰαπλεκόμενον.adeo vt non fuerit coma sed ornamentum comæ: sicut Sophron dicit κορώνας αἰαδούμενοι, & Athenienses πέπλους αἰεπλέκοντο. & apud Homerum πλοκαμοί πνες χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωντο. Iliados λ,κέρα ἀγλαέ, παρθενοπῆπα. Vnde Iuuenal.Satyra 13, – madido torquentem cornua cirro. Sic κέρας vocarunt nonnulli καυλίνον ἄζειον,erraticam pastinacã, à fibrata & capillata radice.v.l. ‖ Aristoteles autem (vt ex quibusdam Eust. annotat) κέρα ἀγλαὸν dixit pro αἰδοῖον σεμνοῦ λθγον: quo sensu accepisse locum Homericum videtur. Sed & Archilochus ὁ πῶ γλῶσαν φορπώδης,quum pudendum appellat ἀπαλὸν κέρας,inde accepisse existimatur, vt Eustathius docet. ‖ Κέρατα,Arcus: sic exponit Hesychius locum Homericum paulo antè citatum. Eodem modo Virgilius dicit Lycium cornu & Parthum cornu,pro arcu Lycio & Partho. ‖ Κέρας dicitur etiam Antenna, quæ & κεραία.Synes.epist.4,εἶπα καταχρὸς μέσον κέρας, ἐγὼ μὴ ἦλθεν ἀπολέσῃ πυῖπας ἡμᾶς,fracta media antenna.Ibidem, τὸ κέρας ἐπτείγα, καὶ ἡμεῖς φόβῳ τρεπόμεθα πλοῦν, antenna stridebat. ‖ Κέρατα est præterea loci nomẽ in finibus agri Megarensis:vnde Xerxes classem despexisse dicitur. Plut.Themist.

C.Κερασβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt κερασβολον σπέρμα, semen quod cornu contigerit,seu in cornu inciderit.Theophrastus De causis plantarum libro 4, cap. 14, κερασβόλον σπέρμα ἀπεραίνον γίνεται.id est Plinio interpr.Semen quod cornu tetigerit,non est coctibile.Quam Plinii interpr.confirmat Plutarchus Sympos.7, probl.1, vbi dicit τῶν σπερμάτων τὰ τρεῖς πίπτοντα τοῖς τῶν βοῶν κέρασιν, ἀπεράματα τὸν καρπὸν ἐκφύειν.Vnde metaphoricè τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἄνθρωπον à Platone vocari κερασβόλον & ἀπεράμονα,(i.Durum,Præfractum, Intractabilem, vt Budæus interpr.) Plutarchus ibidem docet. Plato libro 9, De leg.initio, μή πῃ ἐξῴνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κερασβόλος, ὃς ἀπεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' αὐτῶστε μὴ πάνυ καθαπτῶν ἐκείνα τὰ σπέρματα,πυεῖ. De hoc scribit etiam Suidas.

C.Κερασφόρος,ου,ὁ, Corniger,Cornutus.Herodianus lib.1, ἐλάφοις καὶ δορκάδας,ὅσα τε κερασφόρα,ceruos,damas,itẽ cornigera alia.

C.Κεραφόρλοι,Labia cornuum modo incurua habentes,οἱ ὅπη καμπὴ ἔχοντες τὰ χείλη,Hesych.

C.Κεραπλύφος,ου,ὁ,Qui cornua sculpit, Qui cornu scalpendo expolit.

C.Κερατειδής,έος,ὁ καὶ ἡ, Corneus, Cornu speciem & formam habẽs.vt κερατειδὴς χιτὼν vel ὑμὴν, cornea tunica seu mẽbrana.quæ seu unda oculi tunica est,hoc est proximè subiecta adnatæ tunicæ, quam ὑπεφυκότα χιτῶνα appellant.Sic verò nominantur vel propter firmitatem vel quòd per eam internus humor,qui illi adiacet, tanquam per cornu transluceat: vel quòd cornus instar velut in laminas dissoluatur, vt scribit Ruffus Ephes. Hæc inter alia Gorr.

C.Κεραπφόρος, ου,ὁ καὶ ἡ, Corniger. (idem quod κεραφόρος)apud Aristot.in 5 De part.anim. VNDE Κεραπφορέω,ῶ,Corniger sum.Cornua gero,Coruutus sum.Aristoteles eodem lib. Pro κεραπφόρος autem dicitur ETIAM Κεραπφόρος.

C.Κεροπφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, E cornu resonans. Apud Athen. 14,κλαγγαίνεις κεραπφωνον.

C.Κεραπουργὸς, οῦ, ὁ, Qui cornu elaborat, Qui aliquid ex cornu conficit Qui cornu expolit ad aliquid conficiẽdum.Idem esse putatur qui κεραπγλύφος.

C.Κεραβώλης,ου,ὁ,Cornicen,Qui cornu canit.nam è cornu tibias fieri solitas suprà dictum est.

C.Κεραοξόος,ου,ὁ,Cornu expoliẽs.(Hesychio idẽ est QVI Κεραποιός. videtur autem e. κεραποιὸς esse qui modo dictus fuit κεραπουργός)Epigr.κεραξόος ἡμῶσε πέκτων.

C.Κεραελκὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui cornibus trahitur seu trahit, vt exponitur κεραελκεῖς βόες apud Callimachum. διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὰ ἀρόσθρον,schol. ‖ Κεραελκεῖς Hesych. vocari scribit etiam eos qui cornibus boues trahunt.

C.Κεραβάτης,ου,ὁ, Qui super cornua graditur: id est Corneos pedes habens.Suid.

C.Κεροβάτης,ου,ὁ, idem. Epitheton esse Panis docet Hesychius,qui vel cornua habet, vel πῶ βάσιν ἔχ κεραπίω.

C.Κερόδετος,ου,ὁ,Cornu vinctus. vt κεροδετα τόξα apud Euripidem,Arcus corneis circulis vinctus.

C.Κεροειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui cornu forma est, Cornu similis.idem quod κεραπειδὴς suprà.Nic.ad.Ther.ὄρπηκα κεροειδέα.nam eius folia esse κεραπειδῆ annotat schol.

C.Κεροπλάστης,ου,ὁ,Comæ ornãdæ artifex.Pollux οἱ δὲ τῶν πῶ κόμῳ χειροτέχναι,κομωτοί, καὶ κομώτειαι αἱ γυναῖκες. οἱ δὲ καὶ κεροπλαστὰς αὐτοὺς ὀνομάζεσαν,ὅτι κέρας ἠκόμα.

C.Κεόσρα τος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cornibus seu corneis laminis stratus.Plin.lib.11,cap.37,de cornuum vario vsu,Apud nos in laminas secta translucent,atque etiam lumen inclusum latius fundunt, multásque alias ad delicias conferuntur,nunc tincta, nunc fublita, nunc quæ cerostrota picturæ genere dicuntur. In vulg.lexicis cerostrotum opus interpretantur Ramentis & tessellis cornuũ pictorum variis coloribus & vermiculatim ligno insertorum compositum.

C.Κεραρχης,ου,ὁ,Qui cornui vni seu alæ præfectus est.vocabulum militare.ὁ ἡγούμενος ἀλῆς ἤτοι κέρατος.in Tracta

tu de voc.mil. V N D E Κεραμίδα, ας, ἡ, Munus illud quo quis cornu seu alæ præest.

C.Κεραύλης, ου, ὁ, Cornicen. Poll. Suprà κεραυλίας.

C.Κεροίαξ, ακος, Antennæ extremitas. τὸ ἄκρον τῆς κεραίας. Antennæ cornu. Lucianus in dial. qui Πλοῖον inscribitur, θαυμάζοντες αὐτόθι τὸ ναύπηγον ὅθεν τὸν κάλων, εἶτα ὅθεν τῆς κεραίας ἀσφαλῶς διαθέοντα τοὺς κεροιάκων ἀπιλημμένον.

C.Κερουλκός, οῦ, ὁ, Cornibus trahens, seu Cornibus trahens aratrum, vt Hesychius exponit. Item κερουλκὸς κάλως, qui & κεραυλοῦχος, funis quo antenna trahitur, apud eundem. A T Κερουλκὶς, ίδος, ἡ, Quæ cornibus trahitur, ἡ ἀπὸ τοῦ κεράτων ἑλκομένη, vt Theocr. schol. exp.

C.Κεραυλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cornua habens, Cornutus. Item Antennam seu antennæ cornua tenens. vt κεραυλοῦχος κάλως rudens antennarum cornua firmans, suásque habens in puppi ansas ad quas religatur: qui & κερουλκὸς dicitur. Cæterùm hoc vocabulo κεραυλοῦχος quidam poetæ Latini absolutè vsi sunt, sine substantiuo funis, quod subaudiendum relinquitur. Valer. Flaccus, Temperet vt tremulos Zethes fratérque ceruchos. Vtitur & Lucan. Alii verò ipsas antennas sic dictas volunt à cornibus quæ habent. V N D E Κερουχὶς, ίδος, ἡ, Cornua habens, Cornuta: vel Quæ cornibus tenetur. Vtroque modo exponit Theocriti scholiastes Idyll. 5, Αἷσες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες. Annotat verò posse etiam legi κερουλίδες, A Κερουλὶς, ίδος. id est Crispata cornua habens, ἡ οὖλα κέρατα ἔχουσα.

C.Ἀνίκερος, ου, ὁ ἡ, Cui cornua non sunt, Qui cornutus nō est, ὁ οὐκ ἔχων κέρατα, vt Aristot. loquitur.

C.Μονοκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicornis, Cui vnum solummodo cornu est, Vnico duntaxat cornu armatus. Aristot. De hist. animalium libro 2, cap. 1, μονοκέρατα δὲ καὶ μόνυχα, ὀλίγα.

C.Ὑψικέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui celsis cornibus præditus est, Cui alta cornua sunt. Item, In altum eminens seu Altas eminentias habens. nam κέρας accipi pro ὄγκῳ suprà dictum est. Aristoph. Neb. ὑψικέρατος πέτρα.

C.Αἰπόκερως, ω, ὁ ἡ, idem quod præcedens. vt αἰπόκερος ἔλαφος, ceruus cornua alta gerens, vt Virg. loquitur. ὑψίκερων dicit Homerus.

C.Ἄκερως, Qui cornua non habet. ἀκέρατος paulo anté. vt ἄκερως βοῦς, Cornua non habens, seu Qui cornua amisit. Et in neutro gen. ἄκερων, cornua non habens. quod monoptoton esse docet Suidas. Declinatur E T I A M Ἄκερος, ου, ὁ ἡ, vt apud Aristot. De hist. anim, l. 2, cap. 1, ἔστι δὲ καὶ τὰ μὲν κεραφόρα, τὰ δὲ ἄκερα. id est οὐκ ἔχοντα κέρατα, vt ibidem loquitur.

C.Ἀσπιλόκερως, Lasciuiens cornibus.

C.Δίκερως, Bicornis, Bina gerens cornua. Epigr. Declinatur E T I A M Δικέρατος, E T Δίκερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aristot. loco citato, τῶν ζώων οἷς τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχαλα τὴν φύσιν ὄντα· μόνυχον δὲ καὶ δίκερον, οὐδὲν ἡμῖν ὦπται· μονοκέρατα δὲ καὶ μόνυχα, ὀλίγα, ὅθι ὁ Ἰνδικὸς ὄνος μονόκερως· μονόκερων δὲ καὶ δίχαλον ὤρυξ. Vnde Plinius, Cornigera ferè bisulca: solida vngula & bicorne, nullum: vnicorne, asinus tantùm Indicus: vnicorne & bisulcum, oryx.

C.Εὔκερως, Bene cornutus: vel Pulchra habens cornua. vt εὔκερως ταῦρος: item εὔκερως ἄγρα apud Sophocl. in Aiace, εὔκερων ἄγραν ἔχων, Egregia cornua gerentem, Insignia cornua gerentem. Declinatur E T I A M Εὐκέρατος, vt δικέρατος. vnde ἀνεκέρατος βόας apud Nonn. Et ἀνεκέρατου ἀγέλας in Epigr. Gregis cornigeri, seu Eximiis & pulchris cornibus conspicui.

C.Μονόκερως Vnicornis, Vnico & singulari cornu armatus. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Δίκερως. Μονόκερως, est etiam proprium animalis nomen apud Ælianum & alios scriptores, quem vnicornem itémque monocerotem Latini appellant.

C.Νήκερως, E T Νήκερος, ου, ὁ ἡ, Cornua non habens. idem quod ἄκερος seu ἀκέρατος in prosa. Hesiod. Erg. Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑλικοῖται Λυγδὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα βοσκήσεται Φθόγγοισι.

C.Ὀρθόκερως, Erecta cornua gerens, Qui rigidis cornibus est. ‖ Item, Cui crines erecti stant: aut etiam, Crines erigens, Capillos surrigens. vt ὀρθόκερος φείκη apud Sophcl. ἡ ὀρθόθριξ, vt Pollux exponit. horrore enim

eriguntur crines.

C.Πλατύκερος, Qui latis cornibus est. Est nomen proprium animalis quod ceruorum generi annumeratur, licet ceruo minus sit: cæterùm cauda est pro corporis statura longiore, pilo magis albicante, cornibúsque in palmas dilatatis: vnde nomen accepit. De quo Plinius libro 11, cap. 37, Aliis [ceruis cornua] simplicia tribuit, vt in eodem genere subulonibus ex argumento dictis. aliorū finxit in palmas, digitóque emisit ex eis: vnde platycerotas vocant. Diosc. l. 2, δορκάδος καὶ πλατυκέρωτος, dorcadis & platycerotis. Synonymo vocabulo D I C I T V R Εὐρύκερως. Oppianus lib. 3 De venat. Ταῦροις ἠδὲ ἐλάφοις, ἠδὲ εὐρυκέρωτας ἀγαυοῖς, eurycerotas seu platycerotas illustres. Ita verò dicti sunt quòd eorum cornua sese expandunt in palmas, & è palmis rursum emittunt quosdam digitos, vt Plin. quoque indicat in loco quem modò protuli.

C.Πολύκερος, Multa habens cornua. Soph. Aiace, ἔκειρε πολύκερων φόνον, multas pecudes cornigeras trucidauit.

C.Γιγκέρως, Supra modum cornutus, Cornua gerens supra modum magna. Epithetum ceruí apud Poll.

C.Γιγκερως, Celsa gerens cornua, Qui altis cornibus est. Od. η, Ὅς ῥά μοι ὑψικέρων ἔλαφον μεγαν εἰς ὁδὸν αὐτῷ Ἧκεν, Ceruum alta cornua ferentem dicit Virg.

C.Χρυσόκερως, Aurata cornua gerens. vt χρυσόκερως ἔλαφος, qualem extitisse Poll. scribit eum qui ab Hercule caprus fuit. Plut. Apophtheg. Ταύροις χρυσόκερως τοῦδε σκιδεὶς σὰν ὄμμα καὶ θυμαμάτων καὶ ὀρωμάτων πλῆθος, tauros auratis cornibus. Virgil. dicit — aurata fronte iuuencum. Æschin. contra Ctesiphontem, ὅλη δεικνύων ποτὶ τὸ ἐμὸν πρόσωπον ὡς ἐκ πεπληγμένου καὶ ἀθυμοῦντος, καὶ χρυσόκερων ἀποκαλεῖ. Pro quo dicitur E T Χρυσοκέρειος, vt testantur v. l.

Κερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cornutus, vel Corneus, Cornu imitans. Callym. hymno in Apollinem, Σταὶ δὴ Μυρτούσης κερατώδεος. id est Cornua habentis, vt schol. exp. Montibus autem & promontoriis cornua etiam tribuuntur. id est, ὄγκοις, eminentiæ.

Κεράτας, ου, ὁ, Cornutus, vel Cornu speciem habēs. vt κεράτας κομήτης, de quo Plinius lib. 2. cap. 25, Ceratias cornus speciem habet: qualis fuit quum Græcia apud Salamina depugnauit.

Κεράτινος, ου, ὁ, Corneus, Ex cornu factus. Plato De legib., ὃν κεράτινοις πλήκτροις, corneis plectris. Athen. 11, ἔπινον κεράτινοις πυτίνοις, poculis corneis: quæ κέρατα vocari suprà dictum est, & ex Athenæo ibi apparet. Et comicus quidam apud eundem lib. 15, Κεράτινον τι φωσφόρον λύχνον σέλας. vbi κεράτινον φωσφόρον λύχνον dicit Lucernā corneam. De quibus ex Plinio vide suprà in Κερόσρωπος. ‖ Apud Laertium autem in Zen. κεράτινος λόγος sunt qui cornutum syllogismum interpretentur. Quintilian. ceratinas & crocodilinas ambiguitates dicit, vt suprà in Κέρας, quod eiusdē signif. esse traditur, indicaui. putant autem inde dictas has argutias, quòd crebra in eis cornuum mentio fieret: qualem syllogismum in Κέρας videre est, cuius Seneca quoque libro 5 epist. meminit. Laert. lib. 2, in Diodoro, τοῦτος δόξας διρικέναι τὸν ἑπτακαλυμμένον κεράτινον λόγον. Sic enim quædam exemplaria antiqua scriptum habent: alia verò κεραίνων. A N O M. Κεραίνης, ου, ὁ. A T Κεραίνη, ης, ἡ, Buccina, 2 Regum 2, καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κεραίνῃ. Bud. Sed subaudiri potest σάλπιγξ, aut tale quid, vt κεραίνη adiectiuum sit.

Κεραίνης, ου, ὁ, Cornutus, Corniculatus. Et in fœmININO genere apud Dioscoridem l. 4, μήκων κεραίνης, papauer corniculatum, seu cornutum. vtroque enim modo interpretes vertunt. De quo Plinius libro 20, cap. 19, Sylueſtrium vnum genus, ceratitin vocāt, nigrum, cubitali altitudine, radice crassa & corticosa, calyculo inflexo vt cornicula.

Κεραΐζω, Cornu ferio, Cornu peto. Exponitur etiam Conisco. Conisciare autē dicebātur olim beluæ quæ cornibus aduersis concurrūt. Item, Arieto. V N D E Κεραϊστής, οῦ, ὁ, Qui cornu ferit, (vt Virgil. loquitur) Qui cornu petere solet.

Κεραῖω, Cornu ferio, Cornu peto. Greg. καὶ τοῦ κεραιόντων βοῶν, καὶ τοῦ ἀπεκεραϊόντων θηείων κέρατα καὶ τοὺς ὄνυχας καταπιπάσαν. Sed κεραϊόντων illic legitur, fortasse pro κωκεπιόντων, inquit B.

Κεράϊον, ου, τὸ, Corniculum: cuius significationis exemplū habes in Κεραία. ‖ Item Siliqua, i. l. eguminū folliculus à corniculi similitudine, vt putatur. Accipitur etiā strictius, dicitúrque tam de arbore quadam peculiari, quàm de fructu: quanquam Galen. arborem ipsam κεραωνίαν scribit nominari: cuius fructus sunt digitorū hominis longitudine, interim falcata, pollicari latitudine, dulces, sed concoctu difficiles & mali succi. Eas recentiores Græci ξυλοκεραπα vocant. Gorr. Κεράϊον dicitur etiam Siliqua Græca, Columella in lib. De arboribus, cap. 25, Siliquam Græcam, quam quidam κεράϊον vocant, deinde persicum, ante brumam per autumnum serito. Κεράϊον siue Siliqua, vocatur etiam Fœnum Græcum, vt Columella docet, l. 2, c. 11, Fœnum Græcum, quod rustici siliquam vocant, duo tempora sationum habet: mensis Septembris, quum pabuli causa seritur: & Ianuarii vltimo, vel primo Februarii, quū in messem seminatur. De quibus siliquis quidam intelligi volunt dictum Lucæ 15, de filio prodigo, ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κεραΐων ὧν ἤσθιον, οἱ χοῖροι. Sed quid hic vetet accipere pro leguminum folliculis, hoc est siliquis (quas Plinius quoque pecorum pabulo gratissimas esse scribit) non video. Quam verò siliquam Græcam Columella paulo antè & Plinius vocant, arbor est, vt ex eius verbis patet, quæ κεραωνία vocatur: cuius fructus κεράϊα. At quæ κεράϊα ἀκάνθης dicuntur, significant (vt ait Galenus) fructum acaciæ, quam spinam esse arborescentem Dioscorides tradit. Gorr. V. lex. interpretantur Fructum acaciæ siliquatum. nam eius fructum ἐν λοβοῖς καίεται, seu ἐν θυλάκοις σωτζομένοις, in folliculis, quales sunt & in siliqua, testantur Diosc. & Plin. ‖ Κεράϊον, Siliqua, est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei: lupinus enim pondere suo octo grana hordei exæquat. Gorr. In Græcis autem ponderum rationibus, κεράϊον ἔχει χαλκοὺς β. In v. l. annotatur, sex siliquæ semina scripulum siue scripulum, hoc est τὴ γραμμα, efficere: drachmam, duodecim. Arbor horum κεραϊων, seu hæc κεράϊα ferens, à Galeno D I C I T V R Κεραωνία, vt supra annotatū est: (licet κεράϊοι quoq; ipsam dici, vt & fructum, quidā velint.) Sic & Aetius lib. 1, Κεραωνία ξηραντικῆς ὄντι καὶ συστολικῆς δυνάμεως, ἧς τὸν καρπὸν ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κεράϊα. Plinius & Columella siliquā appellant. Hanc Hesychius falsò putat esse ficum Ægyptiam. quod ex sequentibus clarius patebit. Quam verò Plinius & Columella siliquam Græcam appellant, ea diuersa esse putatur ab ea de qua iam dictum est ceratonia, ac ea esse quæ D I C I T V R Κεραωνία à Theophrasto, quam inter ἔλοβα recenset, De hist. pl. lib. 4, c. 2, de ficu Ægyptia & Cypria loquēs, Ταύτης δὲ τοῦ σαρκίου τὸ μὲν εἰ ἴονες κεραωνίαν καλοῦσιν ὅν. σχεδὸν ἔχοις δὲ καὶ αὐτὴ φέρει τὸν πλεῖστον καρπόν· ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, οὗ καλοῦσι τινες Αἰγυπτίου σῦκον διημαρτηκότες. Vnde apud Plinium lib. 13, cap. 8, vbi hæc Theophr. interpretatur, pro Ceraunia reponendū Ceronia, ac sic legendum, Similis his siliqua quam Iones ceroniam vocant, trunco & ipsa fertilis, sed pomo siliquæ: ob id quidam Æpyptiacam ficum dixere, errore manifesto. Meminit huius idem Theophr. l. 1, c. 18. At ceroniæ siliquati fructus, qui hodie fabæ Indicæ nomine circunferuntur, putantur eæ esse quas Plin. siliquas Syriacas nominat. A T Κεραϊεία, ας, ἡ, Siliquastrum.

Κεραϊών, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in insula Delo ex cornibus concinnis & inter se congruētibus, sinistris omnibus, constructa, Βωμὸς ἐν Δήλῳ ὃν κεράτων συμπεφορημένων ἄνευ νύμων πάντων. Plut. Thes.

Κεραός, οῦ, ὁ, Cornutus. Iliad. γ, Εὐρὺν ἡ ἔλαφον κεραὸν ἡ ἄγριον αἶγα. Et ἀρνὲς κεραοί, Odyss. η. Et apud Oppianum, κεραῶν ἔθνεα θηρῶν. Ab Hesiodo opponitur τοῦ νήκερος, vt suprà videbis. est igitur idem quod in prosa κεραοφόρος, seu κεραστφόρος. ‖ Item Corneus, aut κερόδετος, vt in Epigr. κεραὸς βιός, arcus corneus, vel corneis circulis vinctus, vt Eurip. κεράδετα πέζα dixit.

Κερόεις, εντος, ὁ, Cornutus. vt κερόεσσα ἔλαφος apud Anacreontē. Sic Sophocles quoq; Telephi nutricem (id est ceruam, à qua in sylua expositus quum esset, educatus putatur) κερόεσσαν dixit. Sed Pollux huius vocabuli vsum improbat, ac rectius ab Homero κεραὸν ἔλαφον dici tradit. ‖ A Suida exponitur συμπλεκτικός.

Κεραία, ας, ἡ, Cornu. idem quod κέρας. eo ferè modo quo μελισσαία pro μέλισσα dicitur, & σελωναία pro σελώνη. Nicād. Ther. de fugandis serpentibus, Καπνείων ἐλόφοιο πολυλιχνα κεραίω. Plinius quoque accensis cornibus cerninis odore serpentes fugari scribit. Sic apud Aristotelem De hist. anim l. 4, c. 2, de duplici caraborum genere, ἔχουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο ὡς τοῦ ὀφθαλμοῦ μεγάλας καὶ τραχείας, καὶ ἄλλα κεράτια τέτταρα λεῖα. quæ paulò post κέρατα appellat, ἐπάνω δὲ τούτων τὰ κέρατα μικρά, βραχύτερα δὲ καὶ λεπτότερα πολὺ ἢ ὁ κάραβος. Plinius quoque aquatilibus & marinis cornua data scribit. In illo autē Aristotelis loco non incommodè interpretari possumus cornicula, sicut Plinius in hoc eiusdem loco, ἔχει κεραίας τοῦ ὄμματος ἔνια εἴδη αἱ ψύχαι, vertit, Aliis cornicula ante oculos prætēdūtur, vt papilioni. Sic Ruell. apud Dioscor. ὁ δὲ ἑτέρου πέρας τοῦ κεραίαν ἔχων, verti, In altera extremitate exertus, velut corniculum gerens. ‖ Sicut verò suprà vtero quoque tribui κέρατα ab Aristot. diximus, ita eidem eodem significatu à medicis, ac præ cæteris Diocle, κεραίαι (i. cornua) tribuūtur: quæ sunt duæ vteri apophyses exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ seu cornibus exorientibus similes. In hæc semen muliebre excernitur, & contractæ allantoidis extremitates desinunt. Herophilus horum cornuum figuram dimidii circuli reuolutioni comparauit. Eudemus πλεκτάνας, id est cirros, vocauit, à cyrris polyporum similibus. Praxagoras & Philotimus κόλπους id est sinus nuncuparunt: vnde & κολπωτὴ vterum dixerunt. Gorr. ‖ Item Antennna, similiter vt κέρας: hoc est (vt Didymus exponit) lignum in superiore mali parte per transuersum collocatum, vnde velum pendet: quam cōposita voce Artemidorus Onirocr. 1, vocat ἰσοκεραίαν. Ceruchon apud Valerium Flaccum & Lucianum appellari eandem nonnulli existimāt, quòd videlicet duo cornua habeat: vt Virgilius quoque docet, qui velearum cornua antennarum dicit τὰ ἀκροκέραια. Plutarchus, τὴν οἴακα τοῦ σάγει, τὸν κεραίαν ὑψίστου, de nauis gubernatore qui aduentante tempestate deos implorat. Apud eundem in Polit. præc. poeta quidam de nautis, Εὖ μὲν ἐν τρόμῳ εἰνίοις, εὖ δὲ κεραίων εἰδότας. ἐντεῦθεν δὲ ἐπορευόμεθα αὔεμοι. vbi aliquis nō incōmodè ex Virgilio reddere posset. antennarū cornua. Polybius apud Suidam, καθελόντος τοῦ ἱστοῦ καὶ τοῦ κεραίου. A quarum antennarum figura apud Plutarchum in Marcello, ἀπὸ τοῦ πυργῶν κεραίας ὑποφαιρουμένας, vulg. lex. dictas volunt trabes è muro suspensas. ‖ Κεραῖαι dicuntur etiā Eminentiæ, aut Apices eminentes in aliqua re, vt Cornua ex cornigerorum capitibus. vt apud Oppianum lib. 3 De venat. Οὔτε κέρας κεροεν, ὀφθαλμὸ δ' οὐδὲ μεταυθὶ κόρσης Ἀβλητεῖ κροτάφοισιν ἐπιστίλβοισι κεραῖαι, imbecilli & exiles apices cornicularum instar in temporibus enascūtur. Quò referri potest quod in Euang. Matth. cap. 5, legimus, ἵωτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται, vnus apex. Quod Lucas paulum mutatis verbis dicit cap. 16, εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν. Sic apud Plutarchum in Numa κεραίαις γραμμῆς, Lapus (vt tradunt vulgata lexica) vertit Apices lineæ. V N D E Κεραιοῦχος, ου, ὁ, Antennæ cornua tenens. vt κεραυλοῦχος κάλως apud Hesychium, quem κερουλκὸν quoq; nominari tradit: quo videlicet antēnarū cornibus annexo, ipsæ antēnæ trahuntur aut laxantur. E T Δικέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bicornis. idem quod δίκερως, seu δύο κέρατα ἔχων, vt Suidas in quodam ex Epigr. loco exponit.

Κεραὶς, ίδος, ἡ, Cornuta. Capras & oues fœmellas quæ cornua vtplurimùm habent, κεράδας vocari Eustathius annotat.

Κερουπίας, ου, ὁ, Superbus, Elatus, Ferox. γαυρίας, vt Hesych. exponit, dicens metaphoram esse ἀπὸ τοῦ ὑψαυχενούντων ταύρων, à tauris ceruicem vel potius cornua erigenti-

bus. VNDE Κερουπάω, Cornua erigo, Metaphoricè accipitur vt Cornua addis pauperi apud Horatium. Aristophanes Equit. Τί τοῖς ὀπόσοις χρήσαιτο τοῖς φεροιμίοις, Ἀνωρτάλιζες κἀκερουπᾶς, cornua erigebas, seu (vt schol. exp.) κεφαλὴν ἀνέτεινας, more cornigerorũ animalium.

C. Ὑπερκεράω, ῶ, Alterum cornu circunuenio: sicut ὑπερφαλαγγῆσαι phalanx dicitur quum vtrinque hostibus circumfusa aciem eorum coercet, vt Bud. docet pag. 631, exempla huius signific. ex Æliano afferens, & præterea hunc Luii locum ad ea declaranda, Mox cornua extendendo clausere & à tergo hostes: ita vt ὑπερκεραῦν ex Liuio interpretari possimus Cornua extendendo claudere hostes. Sic accipi testatur idem Bud. in l. 1 Macc. cap. 7, καὶ ἔδηλον ὅτι παπῶν τὴν κωμῶν τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν, καὶ ὑπερεκέρων αὐτούς. vbi malè exponitur, Et ventilabãt eos cornibus. VNDE Ὑπερκέρασις, εως, ἡ, Alterius cornu circunuentio, vt ibidem Bud. interpr. In tract. de voc. mil. ὑπερκέρασις esse dicitur quum ex altera tantùm parte superiores sumus in prælio, ὅταν ὁ τὴν ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. sed ibi SCRIBITVR Ὑπερκέρωσις.

Κέραξ, Pilus, Arcus, Pudendum, θρίξ, πῖξον, καὶ αἰδοῖον, vt Hesych. exponit. quas signif. κέρας quoque sepra habet.

Κεραΐζω, Dissipo aliquid, vt boues infestis cornibus. nam propriè dici volunt ὅτι φθορὰς τῆς ὑπὸ τῶν ζώων κερασφόρων. Alicubi etiam non incommodè reddi potest, Incurso velut infestis cornibus. Iliados π, de leone, — σαθμοὶς κεραΐζων. Sic & Iliad. ε, itidem de leonibus, ἁρπάζον τε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὶς ἀνθρώπων κεραΐζεπον. Et in Bœotia, ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ πεδωνοῦς Αἰακίδαο Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλους. Cui loco respondet hic Iliad. φ, vbi Achilles Troianos persequens in Xanthum compulsos alloquitur, Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων. In quibus locis Trucidare aut Contrucidare aliquis reddere posset. Dicitur etiam κεραΐζειν πόλιν, Vastare vrbem, Excindere aut Delere, ἀναιρεῖν καὶ ἀφανίζειν. Iliad. π, Hector ad Patroclum, Πατροκλ' ἦπυ ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμφὶ σέθεν. Odyssea θ, Ἄλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αὐτήν, de iis qui ex equo durio exierant. Iliad. ω, Πεὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένῳ τε Οἴφθαι μοῖσιν ἰδεῖν, βαίειν δόμον ἄϊδος εἴσω. At Iliad. χ dicit, ἑλκωθείσας τε θύρετρας, Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ, thalamos dissectos aut direptos. VNDE Κεραϊς, ίδος, ἡ, Perditrix, Vastatrix. Peculiariter verò quidam κεραϊδας esse volebant vermes cornu infestates, qui sic legebant apud Homerum Odyss. φ, πῖξον ἐνώμα Πάντῃ ἀνασρωφῶν πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μὴ κεραϊδὲς ἔδοιεν. ‖ Itẽ salacissima quædã auicula, à qua Medeã κεραϊδα vocat Lycophron, vt vulg. lex. ex eius schol. tradunt. In loco autem Homerico quem paulo antè citaui, nonnulli composita voce pro κέρα ἶπες, legebant κεραΐπες, A Κεραΐψ, vt κεραΐπες essent vermes cornua rodentes. Eustath. A T Κεραϊσής, οῦ, ὁ, apud Hesychiũ est Cornutus. Item ἀγελάς. Item cometa quidam, quem Plinius ceratian vocat. Item Serpentis species, qui frequentius DICITVR Κεράσης, Itidem à cornibus. De quo Plinius lib. 8, cap. 23, Cerastis corpore eminere cornicula sæpe quadrigemina: quorum motu, reliquo corpore occultato, solicitẽt ad se aues. Quæ eius cornua corporea esse, vt cochlearum cornua, docet libro 11, cap. 37. Aetius verò scribit eum in capite habere duas eminentias ad cornuũ similitudinem. Descriptionem huius serpentis apud eundem reperies: quæ verò symptomata comitentur illos qui ab eo icti sunt, & quæ adhibenda remedia, post Dioscoridẽ idem Aetius, Paul. Ægineta, item Celsus & Plin. docent,

‖ Κεράσης dicitur etiam vermiculus ficus infestans. De quo Theophr. Hist. plant. libro 5, cap. 5, τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς ξύλοις, οἱ μὲν εἰσιν ἐκ τῆς οἰκείας σήψεως, οἱ δ' ἐκ πικάντων ἑτέρων· ὀπῖκτει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις ὁ κεράσης καλούμενος, ὅταν πυραίνῃ καὶ κοιλαίνῃ τὴν εἰσραφείς. Vnde Plinius lib. 16, cap. 41, Quartum est & è vermiculorũ genere: quorum quidem alii putrescente succo, ipsa materie: alii pariuntur, sicut in arboribus ex eo qui cerastes vocatur. quum tamen eroserit vt circumagat se, generat alium. Et lib. 17, cap. 24, de arboribus quæ vermiculantur, Eorum qui in ficis existunt, alii nascuntur ex illis, alios parit qui vocatur cerastes: omnes tamen in cerasten figurantur, sonúmque edunt parui stridoris. Quæ ita Theophr. lib. 4, Histor. plant. cap. 16, τῶν δὲ σκωλήκων τῶν ἐν ταῖς συκαῖς, οἱ μὲν ἐξ αὐτῶν, οἱ δ' ἐν πικάντῃ ὑπὸ τῶν καλουμένου κεράσου· πτόητες δ' εἰς κεράσην ἀποκαθίστανται, φθέγγονται δὲ ὅσῃ τεισμόν. quod iisdem penè verbis repetit De causis plantarum libro 5, capite 14, vbi pro τεισμὸν legitur τειγμόν. ‖ Item in propria signif. apud schol. Apoll. ἔλαφοι κεράσαι, magna habentes cornua, οἱ κέρατα μεγάλα ἔχοντες.

C. Ἐκκεραΐζω, Diripio, Populor. Ex Epigr.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, SIVE Κεραννύω, ET Κεράω, ῶ, F. άσω, Misceo. quam interpretationem confirmant hæc apud Plutarchum Sympos. 8, Probl. 6, vbi Græca & Latina quædam vocabula conferuntur, πῶς οὐκ αὖ ἔνιοι ὅτι κῶμον Ἑλληνικῶς, κωμοσάπον λέγεσθαι, (i. Comissatum, pro quo Comessatum) καὶ τὸ κεράσαι, μισκῆραι (seu Miscere) καθ' Ὅμηρον. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Odyss. ε, — κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν, vt Cic. dicit Alteri miscere mulsum. Et Ouidius, — pocula miscet. Et Iuuenal. — nescit tot millibus emptus Pauperibus miscere puer. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρῶταρχε ἀλχόμενοι, κεκραννύωμεν. Hyperides, τὴν κρᾶσιν τὴν Παμφίλου κοινὴν οἱ Ἕλληνες κεκραννύουσι. Et in Epigramm. Καὶ τέσσαρα μοι κεράσας ἀμυθοεισόπεσα, quum miscuerit mihi tres cyathos multo crudiores. Sed sunt qui in huiusmodi locis exponant etiam Infundo, ἐγχέω: ac sic accipiunt Didymus & Eustath. κέρασσε νέκταρ, id est Infudit, nullum ibi κρᾶμα fieri volẽtes. Eodem modo Eustath. Od. ω, Ταμνομένοις κρία πολλὰ, κεραῶν τάς τ' ἄμφορα οἴνου, exponit, ἐμβαλόντας εἰς κρατῆρας, in pocula infundentes: vt κερᾶν sit τὸ διδόναι πιεῖν, bibendum præbere. quo exponuntur etiã modo loci ex Cicerone, Ouid & Iuuenal. paulo antè citati. Similiter Erasmus quoque in illud Apocal. 18, ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν, annotat, κεράννυσθαι dici quod infunditur in calicem bibituro, etiãsi nõ diluatur aqua aut alio potus genere. Alibi tamẽ Eust. & itẽ Athen. tradit, κεράσαι esse τὸ μίσγειν siue κιρνᾶν οἶνον ὕδατι, Vinum aqua miscere, vt Plin. loquitur: seu Vinum aqua diluere & temperare. Vt ut sit, Latino vocabulo Miscere commodius reddere possumus Græcum κεράσαι in eiusmodi locis. In eadem significatione ponitur etiam passiua vox, sed actiuè. Hom. Odysseæ γ, — πάμπαν μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον: verba Mineruæ hortantis vt diis libent. Sic in eodem lib. Τοῦ [ἤ. οἴνου] ὁ γέρων κρητῆρα κεράσατο. Apud Apoll. verò Argon. 1, κεραστὰ ὠμοὶ λοιβὰς exponitur Fundentes. ‖ Κεράννυμι, Misceo, ea signific. qua aquam vino miscere dicimur, id est immiscere. Herodian. lib. 1, ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τῶν φαρμάκου, οἴνῳ τε κεράσασα ἀώδει, ὀδώσι, commixtum vino odoratissimo venenum obtulit. Et in pass. apud eundem lib. 7, λίμνῃ αἷμα τε κεκραδεῖσαν. Plutarch. Numa, κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου. Medius quoque aor. in hac significatione apud prosæ etiã scriptores inuenitur, vt apud Luc. in Hermotimo, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεραστὰ ὠμοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολώσαντες καὶ κακομεθοῦσι. Interdum commodius redditur Tempero. Pluc. in Numa, κεράσας οἶνῳ καὶ μέλιτι πολὺ πηλῷ, vino & melle temperans fontem. Plato Timæo, ἐν ᾧ πολὺ τῶν παντὸς ψυχῶν κεκραννὺς ἔμασχε, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat, Cicer. interprete. Philo De mundo, πολὺ δὲ φύσιν ἀπένειμε τοῖς φυτοῖς κεκρασμένος αὐτῷ ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperans facultatibus. Galen. De parua pila, ἡδονῇ τε καὶ τέρψει τὴν ἐν αὐτοῖς πόνον κεκρασμένοι. Quod verò ad etymon huius verbi attinet, Athen. & post eum Eustath. à κέρας deriuant, quod antiqui è corneis poculis aut ad cornu similitudinem factis, potare solerent, aut his poculis συμμίσγειν τὸν οἶνῳ τὸ ὕδωρ, vt Athen. loquitur: vel in hæc κέρατα ἐγχέοντες πίνειν, vt Didymus: adeo vt hoc κεράσαι sit τῆς παλαιᾶς οἰνοχοείας δηλῶν τὸ κέρατος ὄνομα.

Formatur porro ab hoc verbo & aliud futurum, Κεάσω, quod nonnulli esse volũt à Κρῶ SIVE Κεάω, per syncopẽ ex κεράω facto. A qua origine sunt, Κρᾶμα,

κρᾶσις, κρατὴρ, & quæ huiusmodi sunt. Aristoph. Pluto, Οἶμοι δὲ κύλικος ἵππ' ἴσῳ κεκραμένης, in quo pari mensura vinum & aqua mixta sunt. Et apud Athen. lib. 4, ὁ δὲ παῖς ἐφεστήκει κεκραμένον ἔχων τι ποτὸν, καὶ τοῦ αἰτοῦντος ἐφέρετο, mixtum seu dilutum. sicut κεκραμένος οἶνος apud Dioscoridem, Vinum dilutum, & apud Galen. ad Glauconem, οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος, Vinum frigida dilutum, vel Frigida mixtum: quemadmodum Plinius dicit, Vinum aqua misceri Staphylus docuit. Sicut verò Latinè dicimus Mixtus ex, ita & apud Thucyd. lib. 6, pag. 199, φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρέων ἐκεῖθεν. Nonnunquam commodius redditur per Tempero, sicut in Κεράννυμι dictum est. Plut. De aud. μὴ βουλομένῳ πιεῖν αὐτὸ ἔστω αὖ μὴ τὸ ἀγλεῖον ἐκ τῆς ἀθλικῆς κωλιάδος ἢ κεκραμένον, temperatum. Trasfertur etiam ad animum. Vnde Plato in Epist. dicit, οὐδ' οὕτως θαυμαστὴ φύσει κεκρᾶσθαι, neque tam admirabilis & excellens in eo indolis temperies erit: seu (vt alii exp.) neque tam excellen. ingenio præditus erit. Ita apud Plutarchum in Numa, φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν οὕτω κεκραμένος, ingenio ita temperato vt ad quoduis virtutis studium aptus esset.

Κέρασμα, ατος, τὸ, Mixtura. Apud Hippocratem significat aquæ mixturam qua aquæ frigiditatem callidiore addita frangimus, vt annotat Galen. Comment. 3, εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξ. Gorr.

C. Εὐκέρασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene mixtus, Bene dilutus & temperatus. vt ἀνέρασος οἶνος apud Poll.

C. Αὐτοκέρας, Ipse per se mixtus, Qui eius temperici est vt admixtione nulla opus habeat. vt αὐτοκέρας οἶνος apud Poll. Quod ETIAM Αὐτόκρας ET Αὐτόκρατος, ac rectius fortasse.

Κρᾶμα, ατος, τὸ, itidem Mixtura, vel potius Idipsum quod mixtum est. Peculiariter verò κρᾶμα dicitur Vinum aqua mixtum, seu Vinum dilutum & aqua temperatum. Id videtur esse quod Celsus lib. 1 dilutam potionem appellauit. Plutarch. De sanitate tuenda, τὸ κρᾶμα, καὶ τοῖ ὕδατος μετέχον πλείονος, οἷον καλοῦσιν. Dioscorides, ἰᾶται καὶ βῆχα χρονίαν μετὰ κράματος, Ex vino aqua mixto, seu diluto, potum, vt etiam Budæo interpretãdum videtur. At verò apud Philonem De vita Mos. lib. 3, ἀναμίξας τὸ ἔλαιον τοῦ ἅματος τοῦ κράματος, Turn. interpr. Illius temperationis cruori commixto oleo. Dicitur etiam de concretione & temperatura corporũ naturalium, seu ipso corpore concreto, aut massa corporis concreta. Plut. ad Colot. οἷ πᾶν μὲν τὸ αἰθὴν τὸν κρᾶμα παντοδαπῶν ποιοτήτων ἀπεργάζοντο σύμμικτον. In eodem lib. ὡς κρᾶμα τὸ μεμιγμένον ἐκ τε τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Gregor. ὅσον τὸ ὑπερβάλλειν ἡμῶν ὑπαίρει τοῦ σωματικοῦ καὶ παθητοῦ καὶ βελτίοντος κράματος, præstant corporibus humanis concretis & deorsum vergentibus. Idem in Natal. Chr. τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ καὶ κράματος, ex eodem luto & eadem massa. Item, οὔτε δὴ τὸ κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων, οὔτε τις μίξις τοῦ ἑκατέρου, Permixtio, Temperatura. Idem περὶ φιλοσοφίας. Τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν. id est συζυγία τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, temperamentum, Bud.

Κρᾶσις, εως, ἡ, Mixtio, Mixtura. peculiariter de ea mixtura dicitur qua aqua vino miscetur. Apud Athen. libro 10, ἔδοξε πᾶσι λέγειν περὶ τῆς κράσεως τῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, de ratione aquæ vino miscendæ, qua videlicet vel ἴσον ἴσῳ κιρνᾶται, vel ex alterutro minus. vt τρεῖς καὶ δύο apud Aristoph. πέντε καὶ δύο apud Eupol. Sic etiam οἴνου κρᾶσις apud Plut. Generaliter verò de quauis mixtura & tẽperatura siue tẽperamẽto dicitur. vt Luc. in Zeux. χρωμάτων ἀκριβῆ πολὺ κρᾶσιν, mixturam & temperaturam. Plut. De orac. Pyth. κρᾶσίς τις ἰῶν καὶ φαρμακίς τῆς πάλαι πεχυτῶν πολὺ τὸν χαλκόν. In quibus locis actiuam signif. habet. Alicubi verò & passiuã. vt apud eundẽ De defectu orac. τῆς κράσεως ἐν αὐτοῖς ἑτέρας γιγνομένης, mutato in ipsis temperamento. In eodem libro, καταμιγνύμενον γὰρ εἰς τὸ σῶμα κρᾶσιν ἐμποιεῖ τοῖς ψυχαῖς ἀόνθη καὶ ἄτοπον, infusus corpori, insoliram quandam & inusitatam temperationem affert. Dicitur etiam de temperie seu temperamento corporis humani & elementorum. vt apud Alex. Aphrodis. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, ex æquabili corporis tẽperamento seu cõstitutione sanitas existit. Theophr. κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος. Hermog. ἡ κρᾶσις ἡ τοῦ ἀέρος. Quo significatu κατάκρασις etiam dicitur. Aristoteles De mũdo, τὸ δὴ ἔχοντα κράσεως κάμαθος, aquæ bene tẽperatæ. Alicubi commodius redditur Cinnus, Commixtio. Aristot. De mundo, ἐκ φωνηέντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιησαμένη, vocalium & mutarum cinnum efficiens. vt Cicero De oratore. Quidam interiectus, intermedius & quasi temperatus, nec acumine posteriorum, nec fulmine vtens superiorum, vt cinnus amborum, in neutro excellens, vtriusque particeps. Quæ eius verba perspicuè declarant quid κρᾶσις sit, videlicet qualitas cõmixta ex duobus aut pluribus, licet à se inuicem discrepãtibus, ita coalescẽtibus vt vnũ quippiã tãtummodo videatur. Sic Alex. Aph. τὰ δὲ ὁμιλοῦντα ἑαυτοῖς, ὁμαλεῖ τὰ μὲν κοῦ κρᾶσιν, ὡς αἱ ποιότητες τῶν στοιχείων, παντελῶς ἐχόντων τὰς ποιότητας ἀφανιζομένας, καὶ ἑτέρας γινομένας, δυναμένας δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι καὶ σωθῆναι, alia per commixtionem coeunt & vnum quasi cinnum efficiunt, vt elementorum qualitates. ‖ Non multum absimili signif. apud grammaticos κρᾶσις duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi, aut etiam duarum diphthongorum, fieri dicitur, quum in vnam syllabam coeunt, & vnũ quasi cinnum efficiunt ac sonum ex ambabus mixtum, mutatis illis literis duabus in vnam tertiam: vt quum ex ἀληθέα fit ἀληθῆ, ex ἀληθέων fit ἀληθῶν, ex καὶ εἶπα fit κᾶπα: à qua συναίρεσις eo differre putatur quòd ambæ in ea literæ seruantur, vt ἀληθεῖ ἀληθεῖ.

C. Ἀκρασία ας, ἡ, Intemperies. (Cui opponitur ἄκρασία, Temperies, Bona temperatura) vt ἀκρασία ἀέρος, apud Theophrastum, cui contraria est ἀέρος ἄκρασία.

Pro ἀκρασία sæpissimè vsurpatur. Aristoteles Rhet. 1, οἱ γὰρ ἀκρατεῖς τοιοῦτοι. ἔστι δ' ἀκρασία περὶ πάσας ὁρέγοντας. Id est, Incontinentia, Intemperantia. Xenoph. Pæd. 9, ἀσέλγειάν τε ἀπὸ λέγων, ἀδικίαν τε καὶ ἀκρασίαν. Demosthenes Olynth. 2, πῶς καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθαις καὶ κορδακισμοῖς οὐ δυνάμενος φέρειν. Dixi autem ἀκρασία sumi pro ἀκρασία: atque hoc manifestum est cum ex aliis Aristotelis locis, tum ex eo qui modò citatus est. vbi quum dixisset ἀκρατεῖς, subiungit ἀκρασία. Siquis tamen deriuationem consideret, inueniet ἀκρασία ad verbum sonare Incontinentia, ἀκρασία verò Intemperantia. vt videlicet ab ea ipsa metaphora à qua Græci ἀκρασίας, ab eadem Latini intemperantiæ nomen deduxerunt. Apud Suidã ponitur hæc ἀκρασίας & ἀκολασίας differẽtia, quòd hæc κοῦ προαιρέσει fœda sectatur, illa τοῦ προαιρέσει. Notandum est autem à Plutarcho dici etiam ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία q. d. Loquendi intemperantia. Latinius tamen dixeris, Linguæ petulantia, vel Linguæ incontinentia. in qua significatione ἀκρασία dici videtur quasi ἀκρατησία, atque ad κρατέω, non hic duntaxat, sed & aliis in locis fortasse referri debet.

Ἀκράσος, ος, ὁ καὶ ἡ, Intemperans, in hoc loco quem Suidas citat, suppresso autoris nomine, οὔπω τι ἐς πᾶσαν ἀκράσου ἐκπεπωκυῖα πείθου.

C. Δυσκρασία, ας, ἡ, Intẽperies, Mala & incõmoda temperies.

C. Εὐκρασία, ας, ἡ, Bona temperies. Plutarchus De fort. Alex. καρπῶν μὲν γὰρ ἀφορίαν εὐκρασία πιεῖν καὶ λεπότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Sic apud Chrysostomũ ἀέρων εὐκρασία, Bona aeris tẽperies, Aeris constitutio bene temperata. ἡ εὔκρατος τοῦ ἀέρος κατάστασις. Dicitur etiam εὐκρασία in corpore humano pro σύμμετρος κρᾶσις, Bona & æquabilis corporis temperies, seu habitudo.

C. Ἄκρατος, ος, ὁ καὶ ἡ, Propria & prima significatione Merũ siue meracum significat. vt ἄκρατος οἶνος, meracum vinum. Sed vt plurimum vsurpatur ἄκρατος absque οἶνος, vt siquis dicat Latinè meracum, subaudiens vinum. vt dici solet merum, subaudiendo hoc substantiuum. quanquam sunt qui Merum generaliter etiam pro vino diluto vsurpatum autument: at verò ἄκρατον tantùm de meraco Græcos dicere constat. Theocritus, ὀπταχεῖσθαι ἄκρατον. vbi etiam obseruandum α produci in penultima. Apud Athenæum 19, εἴπε ἄκρατον ἔπτε μὴ προσπάξαιτο τὸ ἱαθοῦ, siquis meracum vinum bibisset. Lucianus in Piscatore, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντος. Apud

Athenæum ἄκρατος & κεκραμένος opponuntur, lib. 10. A
Reperitur autē & τὸ ἄκρατον apud Plutarchū in Lycurgo, vbi ſcribit, λέγεται γὰρ ἐξίστασθαι τὰ ὅπλα τὴν ἀκὴ καὶ νοσῶδη τοῖς τὸ ἄκρατον ἀποσφαγελιζόντα· τὰ δ' ὑγιεινὰ &c. ſed verus exemplar ibi non τὸ ſed τὸν habet. Quanquam apud Athenæum libro 10 hoc in loco, — ὥς γε μοι κεράννυται Οὔθ' ὑδαρὲς οὔτ' ἄκρατον, non patitur metri lex vt aliter legamus quàm ὑδαρές. ſic autem legēdo ἄκρατον quoque neutrū eſſe dicamus neceſſe eſt. quare aliud quam οἶνον ſubaudire cogimur, aut πῶμα videlicet, aut tale quid, nōdum enim ſatis mihi liquet quod potiſsimum B
nomen ſubaudire cōueniat. Pro ἄκρατος verò Ionicè DICITVR Ἄκριτος apud poetas, & apud Ionica dialecto vtentem Herodotum: vt lib. 1, κρητῆρας οἴνου ἀκρίτου. Apud Homerum Il. β, οἴνοιο ἄκριτον ποτόν. Dicitur verò & ἄκρατον ὕδωρ, vt docet Athenæus libro 2. ſic apud Antipatrum in Anth. epigr. ὑδάτος ἀκρίτου. Apud Homerum verò & ἄκριτον γάλα, de quo lege ſcholiaſtē. Fatendum eſt tamen in his eſſe catachreſin. Ab hoc verò ἄκρατος ſiue ἄκρατον, quod pro vino mero ſeu meraco capitur, COMPON. Ἀκρατοκώθων, ωνος, Qui mero C
ſe ingurgitat, Qui largius merum potat. Athen. lib. 11, ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον πινόντας, videlicet ὀκ τοῦ κώθωνος. quod poculi genus eſt apud Laconas. Apud eundem lib 6 τοὺς ἄλλους ἀκρατοκώθωνας καλεῖ, αὐτὸς τοῦ μεγάλου ἔπαινεῖ, in apophthegmate de Demoſthene qui ab Harpalo calicem acceperat. ET Ἀκρατοποτής, ου, ὁ, Qui merum potat, Qui vinum purum & non dilutum auidius haurit. ὁ ἄκρατον πινῶν, ſeu ἀπλήστως πίνων. VNDE Ἀκρατοποτέω, ῶ. Merum bibo, Meracius poto. Herodot. apud Athen. lib. 11, de Cleome D
ne Spartæ rege, Σκυθικὰ ὁμιλήματα μαθὼν ἀκρατοποτεῖν. AT Ἀκρατοποσία, ας, ἡ, Meracior potus, Meractoris vini potatio. Athen. lib. 10, Σκυθικὴ καὶ Θρᾷττα ἀκρατοποσίας παντάπασι χρώμενοι. Apud eundem Anacreon ἀκρατοποσίαν vocat Σκυθικὴν ποσιν. Plut. Alex. ἀγῶνα τοῦ πίνειν καὶ στέφανον ἀκρατοποσίας. cuius rei meminit & Athen. lib. 10. ITEM Ἀκροφόρος, ᾱ, ὁ, ἡ, Qui meracum fert. vel, Ad meracum ferēdum aptus. Ita τὸν κότυλον ſiue κοτυλίσκον, (Διονυσιακὸν ἔκπωμα) ſiue δίνον, ἐν ᾧ ἐπίνετο ὁ ἄκρατος, ἀκροφόρον à nonnullis vocatum fuiſſe docet Pollux. At E
Cæl. lib. 15, cap. 6, ἀκροφόρου Διονύσου ſacellum fuiſſe apud Phigalenſes in Arcadia, ex Pauſania tradit. Refertur huc ET Ἀκροπίζομαι, Iento. quod propriè eſſe volūt Offulas meraco imbutas aſſumo, ἐν ἀκροῖς βρέχω καὶ τροφίεμαι ψωμοῖς. quod maturino tempore aliquot ante prandium horis fieri ſolet. Cantharus apud Athenæum lib. 1, οὐκοῦν ἀκροπόμεθα. ἐν Γοδρῷ γὰρ ἀρίστου δῆ. Ibidem Ariſtomenes, Ἀκροποῦμαι μικρὸν εἶθ' ἥξω πάλιν Ἄρτου δεῖ, ἢ τρεῖς ὀπτὰ κἀν. Et impropriè apud Ariſtoph. Τρίχροι δ' ἀκροπεῖται. Quum verò caſum adiunctū habet, ſignificat In ientaculū ſumo, vel Iento, eo modo quo Afranius dicit, Hæc ieiunia iento. Ariſtoph. apud Pollucem, κοκύμηλα ἠκροπόν. Et metaphoricè apud Philonē De vita Moſ. l. 3, μόνος ἀμιγοῦς ἠκροπόν σοφίας, ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam. vel vt Turneb. interpr. Solus ſinceræ ſapientiæ hauſtu mades. Ἀκροπίζω, inquit Suidas, ἀκρατον πίνω, ἀκρον ποτῶ, Merum bibo, Meraciori hauſtu præcordia proluo: vt Horat. dicit Præcordia melius proluerís leni muſto. Hoc autem exemplum huius ſignificationis affert, ἡ δὲ Θεοδώρα G
ἀκροποτιμία ἡ συχίαν εἶχεν. VNDE Ἀκρόπωμα, ατος, τὸ, Ientaculum, quo videlicet offulas vino meraco imbutas ſumimus, vt Athen. docet, τὸ τροφίνον ἔμβρωμα, quod & ὀξυπτισμὸς dicitur. Athen. lib. 1, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τοῦφῆς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκροπόμασι, ὀρίσῳ, ἑστιάσιμασι, δείπνῳ. Hoc ab Homero ὀρίσῳ quoque vocari ibidem docet Athen. & Theon apud Plut Sympoſ. 8, Probl. 6, ex Homero citans, Ἀρτύνοντας ὀρίσῳ αὐ' ἠοῖ φαινομένῃφι. Vbi quidam dicit ἀκρόπωμα appellari hoc βρῶμα, ὀξυπτὼ ἀκρασίαν, ſicut & τὸ τροφίνον δεῖπνον, ὄνειδος γεγονέναι πάλαι. At rectius Theon ibidem docet veteres ἐρεπτικοὺς H
ἅμα καὶ σώφρονας ὄντας, ἑῴθεν ἐθίειν ὀρτὸν ἐν ἀκρατῷ καὶ μηθὲν ἄλλο. ſicut Theocriti quoque ſchol. annotat, ἀκρόπωμον eſſe quum τροφίας ἐπ' οὔσης ὀλίγον πινάν, ἐθίοιμεν ὀρτὸν, καὶ ἄκρατον οἶνον πίνομεν, vt calidius operi manū admo-

ueamus. Vtitur hoc vocabulo etiam Ariſtoteles Hiſt. animalium libro 6, capite 8, ἡ δὲ φαττὼ ἡ μὲν θήλεια ἀπὸ δείλης ἀρξαμένη πολύ τι νύκτα ὅλην ἐπιάζει, καὶ ἕως ἀκρατίσματος ὥρας· ὁ δὲ ἄρρην τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου. Id eſt, Plinio interpr. lib. 10, cap. 58, Palumbes incubat fœmina poſt meridiana in maturinum: cætero mas. ET
Ἀκρατόμυς, υος, ὁ, idem quod ἀκρόπωμα, Ientaculum, ſeu Ientaculi ſumptio. Athen. lib. 1, τὸ τροφίνον ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρόπωμον καὶ λουδῶν, δῆλον τὸ ἐν ἀκρατῷ βρέχειν καὶ τροφίεσθαι ψωμοῖς. Ibidem ἀκρόπωμα appellat. AT Ἀκρόπους, ου, ὁ, ἡ, Qui non ientauit ſeu guſtauit, ἄγευστος, vt quidā apud Theocr. Idyll. 1. exp. v. 50, τὸ παιδίον οὐ θέλιν αἴνειν Φαὶ τρίν ἢ ἀκρόπουν ὄμμα ξηρόσαι κατόψῃ. Alii verò per ἀκροπόμους ibi intelligunt τὸν ἀπὸ ἡδὺ βρωμάτων κόρον τε καὶ μεθῆν Nonnulli, quum α in ſecunda ſyllaba corripiatur (quod in ἄκρατος longū eſt) à κρατῶ deriuant, ac ἀκρόπους eſſe volunt οὐδένος ἐγκρατές. COMP. Σωακρατίζομαι, Vnà iento, Vna ientaculum ſumo, Vna offulas meraco imbutas in ientaculo comedo. Antiphanes apud Athenæū lib. 1, ἄριστον ἐν ὅσα ὁ μάγειρος ποιεῖ, σωακρατισθεὶς πως ἔχεις μετ' ἐμοῦ, Mecum ientate potes, Mecum offulas meraco intinctas ſumere.

Ἄκρατος dixi propria & prima ſignificatione meracum ſignificare: vtpote quod propriè de vino vſurpetur: & hoc merum fatebitur quiſquis conſiderabit ἄκρατος eſſe factum à κεράω (ita formādo, Κεράω. Fut. κεράσω. Præt. act. κεκέρακα. paſſ. κεκέρασμαι, σαι, ται: per ſynco pen autem, κράσω, κέκρακα, κέκρασμαι, σαι, ται. vnde κρατὴς, & præfixo α priuatiuo ἄκρατος) quod de vino propriè dici, ex etymologia ſatis liquet. nam fit κεράννυμι à κέρας, quod e at poculi genus. Per translationem autem duobus potiſsimùm modis vſurpatur, de quib' tamē nihil præter meā obſeruationē habeo. Priori modo, quū ἄκρατον dicitur generaliter quicquid eſt Impermixtum, Nullius rei admixtionem habēs, Purū. Sincerum. vt videlicet eſt vinum merum, & tale quale fuit matre natum. vt comicus Latinus loquitur. Xenoph. Pæd. 8, ἀλλ' ὅταν ἄκρατον καὶ καθαρὸς οἱοῖς ἐκκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατοι εἶναι αὐτῶν τῷ. Id eſt (Cicerone interprete) Nam quū omni admixtione corporis liberatus [animus] purus & integer eſſe cœpiſſet, tum eſſe ſapiētem. Plutarchus in Alcibiade eū dicit non fuiſſe ἄκρατον, vtpote temperata eius audacia prouidentia, (id eſt prouida ſagacitate.) Niciæ. de eo videlicet tanquam de vino loquens. Apud Platonem Polit. 2, ἄκρατον ψεῦδος exponitur merum mendacium. ‖ Ἄκρατος poſteriori modo vſurpatur, metaphora (meo quidem iudicio) ſumpta à vino, quum temperatum eſt aqua, debilitatis & infractis viribus, & quaſi vigore: quem, dum merum eſt, integrum habet: at poſtquam eſt dilutum, aliqua ex parte amittit. Significat igitur ἄκρατος, habita huius metaphoræ ratione, Validus, Vehemens. vnde & ſæpe copulatur cum ἰσχυρός. Plut. in Numa, βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς. Idem ibidem, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπιθεία. Thucyd. lib. 2. καὶ ἐλκόμενος τῷ αὐτῷ ἰσχυρᾶς ἐγιγνόμενος, καὶ διαρροίας ἅμα ἀκράτου ὑπεπιπτούσης. Sic ἄκριτον καῦμα, (Ionicè poſito ἄκριτο pro ἄκρατον) vehemens æſtus. Apud Ariſtotelem Polit. 2, cap. 10, ὁλοκληρίαν ἄκρατον exponunt quidam efferænem ol garchiam. Ad verbum autem non malè reddiderimus fortaſſe Temperatam, accipiendo videlicet intemperatam pro immoderata: vt temperatam vim pro moderata vſurpat Horatius. Nec dubito quin Latini temperatum pro moderato ex eadem metaphora dixerint. Eoſdem & Diluere aliquid, pro vires eius imminuere, eodem reſpicientes, dixiſſe crediderim. Quo autem ſenſu ἄκρατος, ὁλοκληρία ab Ariſtotele, eodem ἄκρατος ἐλευθερία dicitur à Platone: qui apertè metaphoram oſtendens, de ea tanquam de poculo meraci vini loquitur, ita ſcribens, ὅτιν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, κακῶν οἰνοχόον τύχῃ, καὶ ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ. Æſchylo vocatur Argus ἄκρατος ὀργῶν, in Prometheo, pag. 42 meæ editionis, pro Immitis & immanſuetus, ac rigidus. q d. mores habens non temperatos, manſuetudine videlicet: accipiendo quidem ὀργὼ pro θυμός. At ſi iram interpretemur, tunc ſonabit, Immoderatus ira, id eſt, immoderatam

& quaſi

& quaſi intemperatam quandam habens iram. Æſchy- A
li tamen ſcholiaſtes ἄκρατος hic exponens ἀκαταπόνητος & μὴ κεκαπωμένος, apertè ſe ἄκρατος pro ἀκρατὴς acceſſe declarat. Sed mihi altera deductio magis placet, quam etiam in mea explicatione ſequutus ſum. Sic ἄκρατος ὀργὴ dicitur in loco hoc quem Suidas citat, μήποτε ἀλόγιστος ὄχλος δι' ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ πῶς ἀποτυχεῖν. Alcidamas quoque apud Ariſtotelem Rhet. 3, dicit, ἀκράτου τῆς διανοίας ὀργῆ πεθημένον. vbi tamen & aliter legitur. ‖ Budæus autem ἄκρατος exponit Summus & B
abſolutus, in hoc loco Platonis Polit. 8, ἵνα ἡμῖν τελεα ἡ σκέψις ἢ πῶς ποτε ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη τοῖς ἀδίκοις πῶς ἄκρατον ἔχει. Eſſe verò hic quoque ἄκρατον eadem metaphora dictum cōſtat: quaſi videlicet vinum, dum merum eſt, abſolutam ſuam naturam habeat. Porro imitatus Plutar. Platonē dixit οἷς οὐκ ἄκρατος οὐδὲ ἄπιστος ἡ κακία πέφυκε τοῖς τρόποις. Ἄκρατος pro ἀκρατὴς, id eſt Petulans, videtur à Plut. poni in libro περὶ ὀργήσας, quū ſcribit ὀδὲν γὰρ ὁ ἄκρατος ἀκόλαστον οὕτω καὶ δεινὰ ὡς ὁ θυμὸς ἀναδίδωσι. vel (vt in vet. lib.) ἀναδείκνυσι. Sic & in loco Æſchyli modò citato C
ſcholiaſtes (vti dixi) ἄκρατος pro ἀκρατὴς poſitum intellexit. Certè ἀκρασία pro ἀκράτεια paſſim reperitur.

Ἄκρατος, quidam putauerunt poſſe etiam ſignificare, Non abſolutus, Imperfectus. nam apud Hom. Il. β, ἀστοὶ δαὶ ἄκριτοι (notum eſt autē ἄκριτοι Ionicè pro ἄκρατοι dici) fuerunt qui putarent accipi pro ἀστοὶ δαὶ ἀτέλεστοι, ἀπλήρωτοι. Tunc autem fiet ἄκρατος non à κεράω, ſed à κεράω pro κραίτω. Sed potius dicunt poetæ ἄκρατον pro ἀτέλεστον, formantes à verbo κραίνω. vt Pindarus, ἄκρανται τὸ τέλεστον. Quod ſi non ſequamur hanc expoſitionem, ἄκριτοι ἀστοὶ δαὶ erunt meraca fœdera, id eſt adhibito vino meraco pacta, iuxta alteram paſſim receptam D
huius nominis ſignificationem.

Ἀκράτως, aduerb. Merè, Sine admixtione. Lucian. in dialogo Dor. & Gal ἡ ἀκράτως λόγκη, id eſt Merè & purè alba, Merè candida, Nullo prorſus admixto rubore, Candorem habens nullo planè rubore temperatum. Ita enim intelligendum eſſe apparet ex præcedentibus verbis. Quare viderint qui cū Eraſmo hic ἀκράτως interpretantur Immodicè. E

Ἀκρατοσώνης, ης, ἡ, Idem quod ἀκρασία. Reperitur & Ἀκρατοσώνη per ω in opuſculo quod Galeomyomachia inſcribitur, metri cauſa, Λαβὲ δὴ αὐτὴ τὸν ἀκρατοσώνης. Sed nimis licentioſa eſt hæc ſcriptura: ac ne ἀκρατοσώνη quidem ita receptum eſt vt ἀκρασία.

C. Αὐτόκρατος, ου, ὁ, ἡ, Ipſe per ſe mixtus & temperatus. vt αὐτόκρατος οἶνος, Vinum quod mixtura & dilutione non eget, Quod ſua natura ita temperatum eſt vt nihil ei miſcere opus ſit. ὁ μὴ δεόμενος τροφῆς δεόδωρος, Poll. Pro quo dicitur etiam Αὐτοκέρας & Αὐτόκρας, vt F
idem Poll. docet.

C. Δύσκρατος, ᾱ, ὁ, ἡ, Malè temperatus. oppoſ. ſequenti.

C. Εὔκρατος, ᾱ, ὁ, καὶ ἡ, Bene temperatus. In Axiocho, οὔτε χῦ χεῖμα σφοδρὸν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἀπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν αἰκρατάδωρος, aer tēperatus, ſeu bene temperatus. Et εὔκρατος οἶνος apud Poll. Vinum bene mixtum, dilutum aut tēperatum. pro quo dicitur & ἄκρας & ἀκρατής.

C. Νεόκρατος, ᾱ, ὁ, ἡ, Qui recēns mixtus, dilutus aut temperatus fuit. ὁ νεωστὶ κεκραμένος. vt νεόκρατος οἶνος, qui & G
νεοκρᾶς. Poll.

C. Αὐτόκρας, ατος, ὁ, ἡ, ἡ, τό, Ipſe per ſe mixtus & temperatus. Idem qui αὐτόκρατος & αὐτοκέρας. Poll.

C. Εὐκρᾶς, Bene mixtus, dilutus, ſeu temperatus. vt ἄκρας οἶνος Poll. qui etiam εὔκρατος & ἀκρατής. Itē apud Teoph. ἀκρᾶσι ἵππαις καὶ ἀκμάζοις, locis temperatis & apricis.

C. Νεοκρᾶς, idem quod νεόκρατος.

C. Αὐτοκρᾶς, SIVE Αὐτοκρὴς, (Ionicè, & pro ἄκρατος dicitur ἄκριτος) ἐος, ὁ, ἡ, Ipſe per ſe mixtus & temperatus, Cui aliunde temperamentum aliquod accerſere opus non eſt. Idem quod αὐτοκέρας, αὐτόκρατος & αὐτόκρας. H
Ex Nicādro autem affertur αὐτοκρὴς pro ἄκρατος, ἄκρατος οἶνος καὶ ἀμιγής, Merum, Vinum meracum & non mixtum, ſeu dilutum.

C. Εὐκρὴς, ἐος, ὁ, ἡ, Bene mixtus, ſeu temperatus. Idem quod εὔκρατος & ἄκρας. vt ἄκρας οἶνος apud Poll. Vinū bene mixtum & temperatum, ſeu dilutū. Et apud Heſiod. Diebus, — αὐτὰρ ὁ ἄκρεος αἴθομ' ἐπὶ φλέγματα θεσπεσίοιο, contra ventum bene temperatum, purum. Sic apud Gregor. Παῖζον ἅμα πνοιῆς ἀκρεάων αἰθέμων. Apoll. Arg. 2, εὐκρὴς ἄεν οὖρος. vbi penultima producitur. Damaſc. ἡ δὲ ἰσημερινὴ ὥσπὶ ἀκρεὴς οὖσα, ἀέματος αὐξητικὴ, θερμὴ καὶ ὑγρὰ ὑπάρχει. Citatur etiam ex Ariſtot. Meteorol. 1.

C. Ἀκέραιος, ου, ὁ, ἡ, Sincerus, Purus, Non adulteratus. vt οἶνος ἀκέραιος, Vinum purum. Dioſc. lib. 5. Sic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris ſincera Sic, καὶ μὴ ἀκέραιον ἀναδίδοσθαι πῶς ἀπὸ τοῦ οἴνου δύναμαι, Athen. 2. Nam hanc primam ſignificationem pono vt maximè propriam, ſequendo etymum quod poſteriore loco affert Etymologici autor, videlicet à κεράν, præfixo α priuatiuo. nam alteram planè ridiculam eſſe iudico. ‖ Ἀκέραιος, Simplex. quæ ſignificatio vicina eſt præcedenti, per metaphoram. Marth. 10, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ τρυγόνες. & ſimplices vt colūbæ. Conſimilem huic ſignificationem habet apud Philoſtratum, vbi dicit, τὸ δὲ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ αἰσπεδὲς ἀλυπον. Euſt. quoque exp. ἀπλοῦς, τραῦθυμος, ἄθυμος, id eſt ἀόργητος: ac dictum putat quaſi ὁ μὴ κεραίζων.

Ἀκέραιος, Integer, Intactus, Incolumis, Illæſus, Nihil mali adhuc paſſus. Plato De rep. 1, αὐτὴ δὴ ἀσλαβὴς ὅδε καὶ ἀκέραιος. Sic ἀκέραιος πόλις, Iſocr. in Paneg. & ἀκέραιος χώρα, Demoſth. Olynth. 1. & ἀκέραιος γῆ, Thuc. 2. Apud Xenoph. Pæd. 4, ἀκέραιοι σωλῶν. Item homo dicitur ἀκέραιος. Plut. in Alcib. ἐν γὰρ ὀλίγοις πάνυ ἡδὺ ὀπτῶν, μόνος ἀεὶ ἀκέραιος ἔμεινε. Exponitur autem ἀκέραιος per ἀζήμιος, à ſchol. Thuc.

Ἀκέραιος, Integer, alia ſignificatione. Καπαιόπους (inquit Bud.) defeſſos pugnando vocat Diodorus, quibus ἀκέραιοι (id eſt integri) ſubſtituuntur.

Ἀκέραιος, aduerb. Sincerè, Puré. Itē, Integrè, Incolumiter.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, Sinceritas, Puritas. Interdum Simplicitas Item Integritas, Incolumitas.

c. 2. Ἀκεραιφνὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pro ἀκεραιοφανὴς, vt Etymol. ait, cui aſtipulatur ſchol. Thuc. Idē quod ἀκέραιος. vt ὕδωρ ἀκεραιφνέστατον apud Dioſc. l. 5, aqua puriſſima. Greg. de baptiſmo, ἀκεραιφνέστατον φῶς. Philo, εἰλικρινέστατον & ἀκεραιφνέστατον copulat.

Ἀκεραιφνὴς, Integer, Intactus, Illæſus. Thuc. l. 1, ὁρῶντες τοὺς ἐγχωρίους πεπαιδευμένους ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἀκεραιφνεῖς. vbi ſcholiaſt. exponit ἀβλαβεῖς, ἀκεραιοφανεῖς.

C. ΑΝΑκεράννυμι, SIVE Ἀνακεραννύω, Commiſceo, Permiſceo. Itē, Cōmiſceo tēperando, Tēpero. Idē EST Ἀνακεράω. Vnde ἀνεκέρασεν, Od. ζ, Τοῖς δ' ὀγέρων ἐλθοῦσιν ἀνακρήτερα κέρασεν Οἴνῳ ἡδυπότῳ, miſcuit craterē vini, ſeu tēperauit. Euſt. verò ibi ἀνεκέρασε accipi ait pro ὀκ δευτέρᾳ κέρασε. iterum miſcuit. Eſt hinc & partic. ἀνακραθεὶς, apud Plut. in Rom. ἀνακραθέντων καὶ αἷς ὑπηγαμίαις τῶν γενῶν, permixtis. Itē in alio particip. apud Plat. Axiocho, ὧν πάμπολλα ἀμυχαῖα καὶ πλωὰ καὶ εἰς πλείστας ὀδύνας ἀνακεκραμένα, Plurib' permixta doloribus, ſeu, Quib' alioqui plus dolorū & malorū admixtū eſt quā voluptatū, συνανεμεμιγμένα πλείσσαις ὀδυνᾶις. VNDE Ἀνάκρασις, εως, ἡ, Permixtio, ſeu Mixtio, Tēperatio. ἀνάκρασις καὶ κοινωνία.

c. 2. Συνανακεράννυμι, SIVE Συνανακεράω, Vnà permiſceo, Cōmiſceo. Luc. πίνειν ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν, Aconito permixtā. Vel, Cui, dū miſceretur & diluueretur, ſimul & aconitum admixtum fuit, Cui quum aqua miſceretur, aconitum vnà permixtum fuit. ‖ Dicuntur etiam συνανακεραννυθῆ quæ vnum cinnum efficiūt, ſeu quæ coaleſcunt & eodem quaſi temperamento vniūtur. Greg. καὶ γλυκύμυθος ἄνθρωπος ὁ κρᾶσις θεός, ἐπειδὴ συνανεκράθη θεῷ, coaluit. Sic verò & κρᾶμα dicitur de ſimili concretione & coagmentatione.

C. ΔΙΑκεράννυμι, SIVE Διακεράω, Permiſceo, Diluo.

C. ΕΓκεράννυμι, SIVE Ἐγκεράω, Immiſceo, ſeu Miſceo in ſeu inter. Il. θ, πυρὸν ἔθηκεν, Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, vinū miſcēs in poculo. Niſi quis malit Infundēs, ſicut in Κεράννυμι ſuprà dictū fuit. Eubul. apud Athen. Τεῖς γὰρ μόνας κρατῆρας ἐγκεραννύω. Plut. ad Colot. ζῶν μὲν ἐγκέρα) τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ δῆλον ποιεῖ αὐτὸ τῆς φιλοσοφίας, Immixta ſunt, ſeu Permixta ſunt. Ariſtot. De mundo, τῶν χρόνων ἐγκεκεραμένων ἀλλήλοις, Elementis inter ſe mixtis,

Inuicem permixtis & contemperatis. Et voce media apud eundem in eodem libro, ζωγραφία μὲν γὰρ λευκῶν τε καὶ μελάνων, ὠχροῦν τε καὶ ἐρυθρῶν, χρωμάτων ἐγκεραση ὡσὶν φύσεις, τὰς εἰκόνας ἀπεπέλεσε, miscens inter se & attemperans. VNDE Εγκερασίχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui permixta bilis est, Cui admixtum fel est, Biliosus. ‖ Εγκερασίχολοι dicuntur etiam pisces quidam qui ex apua cobitide nascuntur, vt Athen. tradit l.7, & Aristot. De hist. anim. l.6, c.5. apud quem ibidem pro μὴ ὀράδες ex Athen. repone μεμβρᾶδες.

C. ΕΚκεραίννυμι SIVE Εκκεραννύω, Effundendo misceo. Athen. l.2, περὶ πεπόδων ἀπύρων siue κεστρῶν loquens, εἰς οὗς τὸν οἶνον ἐξεκεραίνυον.

C. ΕΠΙκεράννυμι, SIVE Επικεράω, Admisceo, Attempero VNDE Επικερασιτὸς, ου, ὁ, Cui attemperandi vis inest. Επικερασιτὸν (inquit Gorr.) vocari potest Quicquid paulatim bonũ succum sufficit in locũ mali vitiosiq; succi paulatim vacuati. Propriè verò dicitur medicamentum temperans & obtundens malignitatem vel morsum humorum in aliqua parte contentorum, veluti vua passa mordentes mediocriter stomachum humores obtundit apud Gal. lib. 2 De alim. Idem medicamentorum genus καταπεκερασιῶν etiam appellatur. ET Επίκρασις, εως, ἡ, Attemperatio. Επίκρασις apud medicos est ratio curandæ cacochymiæ, seu potius (vt Galenus ait) cacochymiæ curatio, per quam (vt scribit lib. 9 Meth.) paulatim vacuatur quod vitiosum est, inque locum eius quod bonum est reponitur: seu qua, si vires imbecillæ sunt, vt confertim factam vacuationem admittere nequeant, vel humor propter cruditatem non est futurus obediens medicamento, eum attemperamus, tenuamus, mitificamus, paulatimque educimus, inque locum eius benigniores sufficimus. Quahquam nõ necesse est eã vacuatione perfici. nam quæ etiam in corpore manent, alterari mitigarique possunt, permissa soli naturæ vacuatione, quæ eorum partem vel conuertat in corporis alimentum, vel per aluum, vrinas, sudorem, aut aliter expurget. Hæc quidem curandi curatio propriè ὑπόκρασις appellatur: atque in eo sensu accipiendum est quod scribit Gal. de vinis fuluis l. 12 Meth. ὑπόκρασικοὶ δ' εἰσὶ καὶ θρεπτικοὶ, id enim postea explicat, quũ ait, τρέφουσι μᾶλλον καὶ κακοχυμίαν ἐπανορθοῦσι). quod nõ videtur Linacer animaduertisse, de mixtione nõ de hac quam tractamus ὑπόκρασις interpretatus. Gorr. Sic apud Diosc. l.2, c.53, ὁ καὶ ζωμὸς τὸ ὀξύκρατος μάλιστα δίδοι) ἐπὶ κράσεως χάριν φαυλοτήτων, ad malos humores attemperãdos. ET Ἐπικρατικὸς, ου, ὁ, Cui attẽperandi facultas inest, Attemperandi vi præditus Idem quod ὑπόκρασιτικὸς suprà. Sic legunt quidã apud Gal. l. 4 ὑγιεινῶν, de succo alicæ, ὃ χυμὸς μὲν ὅτι καὶ δεῖ τοῦ κακοχυμίας ὑπόκρατικός. Item l. 2 De alim. vbi de vuis passis agitur, τοῦτο μὴν ὑπόκρατικὸν ὑπάρχει τοῖς γλυκείαις ἀεὶ, καθάπερ καὶ τὸ μετρίως ρυπτικὸν, ὥστ' ἀμφοτέρων τῶν δυνάμεων τοῖς μικραῖς καὶ τὸ σῶμα τῆς κοιλίας ἀμβλυνούσαις δίδοσθαι, vis temperandi & moderatè extergendi. Sed in priori loco pro ὑπόκρατικός scribitur ὑπόκρατητικός: in posteriori itidem pro ὑπόκρατικὸν scribitur ὑπόκρατητικόν. i. inhibẽdi ac coercendi seu reprimendi vim habens, ab ὑπόκρατέω.

C. ΚΑΤΑκεράννυμι, Cõmisceo, Permisceo, Cõtẽpero. VNDE Κατακέρασις, Cõmixtio, Contẽperatio. ET Κατακερασιτικὸς, ου, ὁ, Contemperandi vim habens. vt καθαρτικὰ, medicamenta quæ & ὑπόκρασιτικὰ paulo antè.

C. 2. Ἐγκατακεραίνυμι, Immisceo. vt ἐγκαταβαπεραννύμενον τοῦ οἴνου ὕδωρ, apud Eustath.

C. ΜΕΤΑκεράννυμι, Transfundo, vt Ruell. interpret. apud Diosc. l. 1, c. 63, μεταβεκεράσας ὀλίγον τῶν κυρτοῦ τὸ ἐξιπωδὲν ἄρωμα εἰς τὴν λεκάνην, odores expressos è quasillo in labrũ trãsfundens. Exponitur etiã Diffundẽs, ex Plinio. Posset μετακεράσαι hic etiam reddi, Ea quæ mixta fuerunt transfundo. & sic exprimeretur τὸ κεράσαι. VNDE Μεταβεκέρασμα, ατος, τὸ. Plut. De primo frig. οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς, οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα καὶ κοινωνήμα. id est (Turn. interpr.) Vt qui neq; calidus sit neq; frigidus, sed caloris & frigoris mediũ quoddam temperamẽtum & communiõ. Peculiariter verò apud Hippocr. accipitur pro Aqua lactei teporis. (qua de re vide in sequenti μετάκερας & μετακύρας.) ITEM Μετάκερας, ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Tẽperatus, Qui medii temperamenti est, vt μετάκερας ὕδωρ, Aqua temperata, Aqua mixta ex frigida & calida. nam de tepida propriè dici tradunt. Athen. libro 2, Ἀθηναῖοι δὲ μετάκερας καλοῦσι τὸ χλιαρὸν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶ, ὑδαρὲς (φησὶ) καὶ μετάκερας. Quod libro 3, iisdem ferè verbis repetit, afferens hæc exempla: Alexis in Locris, αἱ δ' παῦδες παρέχοι, Η μὲν τὸ θερμὸ, ἡ δὲ ἑτέρα μετάκερας. Ibidem ex alio poeta, ἀνεδόησεν τὸ ὕδωρ ὀνεγκεῖν θερμὸν, ἄλλος μετάκερας. Hesychius quoque μετάκερας exponit τὸ ὄξυκρατον ὕδωρ ἢ χλιαρόν. Apud Galen. autem in lex. Hippocr. SCRIBITVR Μετακύρας, quod exponit γαλακτῶδες συγκραμα, Misturam seu temperamentum lacteum. vb: ex Athen. reponendum videtur μετάκερας, ac intelligendum de temperatura aquæ lactei teporis. nisi veriorem scripturam esse putemus quam vulgatæ Hippocratis editiones habent, videlicet μετακέρασμα. Est autem hic locus Hippocr. in lib. Περὶ διαίτ. ὀξ. ferè circa medium, de lauando ægro, καὶ μετακέρασμα πολλὸν ἐποιμᾶτο, καὶ τὰς ἐπαντλήσιας ταχίας ποιέεσθαι.

C. ΣΥΓκεράννυμι siue Συγκεραννύω, aut Συγκεράω, Commisceo. Plut. Symp. 4. ὁμοῦ μεθαλικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θηλακὰ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάττης εἰς τὰ αὐτὸ συγκεραννύντες, in vnum commiscentes. Et in pass. apud eundem in Numa, συγκεκεραμένοι πολίταις, ciuibus permixti. In Epist. ad Hebr. 4, οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους, μὴ συγκεκερασμένους τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, vt qui fide non mixtus fuerit iis qui audierant. Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam quæ coeunt & coalescunt. Plato De leg 10, p. 324, ὁπόσα τῇ φύσει ἐναντία κεράσας κρᾶσιν τυχὸν συνεκέρασθη. Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregant. Xen. Pæd. 1, παχὺ μὴ τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκραται ὡς τοῖς οἰκέταις δεδακρύσθαι. Et actiua signif. apud Herodot συνεκεράσατο φιλίῃ τῇ πρὸς Ξέρξεα, amicitiã cum Xerxe contraxerunt. VNDE Συγκεραστὸς, ου, ὁ, Commixtus seu Mixtus cum, Temperatus cum. ET Σύγκρασις, εως, ἡ, Commixtio, Contemperatio. Item Cinnus quo duæ res in vnam coeunt. Alexis apud Athen. lib. 10 in gripho de dormientibus, Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἕρωτα τινὰ Συγκεκρασμένος, ὥστε μήτ' ἐν αἰθρῴοις μέρεσι Μήτ' ἐν δεῦρ' ὢν. AT Σύγκραμα, ατος, τὸ, Idipsum quod commixtum seu contemperatum est, Idipsum quod concreuit seu coaluit. Apud medicos verò σύγκραμα dicitur potio diluta seu mixta ex vino & aqua: quod κρᾶμα quoque dicitur. Diosc. lib. 5. ITEM Σύγκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commixtus, Contemperatus. Naz. συγκεκρατῶν ἀεὶ τὸ φῶς.

¶ Κρατὴρ, (SIVE Κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, Crater, Cratera. Vas in quo miscetur vinũ, τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κιρνᾶται) ὁ οἶνος: ἀπὸ κεράννυμι. quam etymologiã multi loci apud Homerum indicant: vt Od. γ, Τοῖς δ' ὀγέων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κεράσσαν Οἴνου ἡδυπότοιο. Od. ι, κρητῆρα κεράσασ' ἄφθονον, μεθυ νέμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Il γ, κρητῆρε δὲ οἶνον Μίσγον. Il. ι, Μείζονα δὲ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ κατθέτω, Ζωρότερον δὲ κέραιρε· δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Od. α, οἱ δ' ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ. Sic apud Plut. in Probl. Rom. τὸ κρατῆρων ὁ δεύτερος ἤρωσιν ὑπόκιρνα). Quod verò Virg. dicit Æn. 7, Crateres magnos statuunt & vina coronant, ita Græcè Homerus dixerat, Κρητῆρας στήσαντο ὑπεκπρὸς οἴνοιο. Plut. Alex. ὀκτὼ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀμφίλοις ἐστέφανον. At verò κεφαλὴ in cratere Eustath. esse dicit τὰ ἄνω αὐτοῦ ἄκρον, vbi videlicet coronatur, vt ex Homero & Virgilio indicatum est. Sic quidam prosæ scriptor apud Eustat. dicit κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου: item poeta quidam, κρατήρων κράτα ἐρεψαμένοις. At κρατὴρ σωτὴρ Διός, Crater qui Ioui sospitatori in conuiuiis libabatur: vt κρατὴρ ἀγαθοῦ δαίμονος, bõni genii, dicitur fuisse meraci potio sublatis mensis. Κρατῆρα autẽ ἐλευθέριον Ioui statui solitũ fuisse pro cõseruata libertate quum hostes repulerant, Hesychius scribit. ‖ At Od. φ, τοῖσι κρητῆρα δὲ καλὸν ἵζε μνηστῆρας ἀρετῆς, sunt qui τοξικῶς esse velint Locum in quo crateres vini coronati statuebãtur: alii verò τοξικῶς δεῖ τὸ κρατῆρος πόλοις κρατῆρας δηλοῦσθαι existimant, vt docet Eust. ‖ Κρατὴρ dicebatur etiam πέπος quidam, videlicet is quẽ ἄπυρον Hom. appellat, in quo tripode οἶνον ἐκίρνων: atque hũc esse volũt τὸ τῆς ἀληθείας οἰκεῖον πέπος, ab eóq; prouerbiũ ortũ ὀκ πέπος λέγω,

id est ἀληθεύειν, quoniam οἶνος ἀλήθεια, vt docet Athen. libro 2. Qui à cratere propriè accepto diuersus non est. ‖ Est etiam signum cæleste, quod Latini itidem craterem vocant: Cicero apud Aratum crateram fœm. gen. ‖ Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina quibus ignis cinisque euomitur. libro 3 Epigr. de Empedocle, Πῦρ ὑπὸ κρητῆρων ἔκπτες ἀγανάπων. Sophoclis schol. dicit ita vocari τὰ ὀν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, atque apud Soph. in Œdipo Col. Κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Πειρίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα, exp. τὰ μοιχοῦ. nã τὰ κοῖλα metaphoricè vocari κρατῆρας. Ætnæ autem craterum meminit & Aristot. De mundo, καθάπερ τὰ ὀν Αἴτνῃ κρατῆρων ἀναφερόμενον καὶ ἀνὰ πῦ γλῶ φερομένων χειμάρρου δίκην. Plinius l. 3, c. 8, Ætnæ craterem scribit patere ambitu stadiorum x x, fauillam Taurominium & Catanam vsque peruenire feruentem: fragorem verò ad Maronem & gemellos colles. ‖ Κρατὴρ dicitur & in fonte salientis aquæ conceptaculum. sic exp. vul. lex. Od. ι, Εὖ δ' κρητῆρί τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι Λάινοι. ‖ Quod verò Plato in Tim. dicit, πάλιν ὅπῃ τὸ τοῦ παντὸς ψυχὴ κεραννὺς ἔμοιγε, Cicero ita vertit, Ad temperationem superiorem, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat. AT Κρητῆρον ab Hesychio exponitur ὑπόχυσις, eo quòd καταχρῆται sit καταχέαι. Id autem καταχρῆσθαι simile est τοῦ ὑπακρῆσθαι quod Eust. exp. ὑπακεράσθαι, syncopen esse dicens.

Κεστρεΐζω, Fut. ίσω, Compoto. συμπίνω, Eustathius ex veteribus.

¶ Κικρῶ, idem quod κεράω siue κρῶ inusitatum, atque ex κρῶ factum per reduplicationem, vt κικρῶ. VNDE Εγκικρῶ, Immisceo, seu Misceo. idem quod ἐγκεράννυμι. Vt Εγκίκρα ὡς ἔῳ, id est κρᾶσιν ὅπως πορεύσῃ. Formant autem futurum in ήσω. Referri huc posse videntur ET Ἐπικρῆσαι ET Καταχρῆσαι, de quibus paulo antè dixi in Κρητῆρον.

¶ Κεράννω, SIVE Κεράρω, idem quod κεραννύω siue κεράω, atque eiusdem originis. Il. ι, Μείζονα δὲ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ κατθέτω, Ζωρότερον δὲ κέραιρε. Vbi quædam exemplaria habent etiam κέραιρε: sed κέραιρε apud Athen. & Plut. & in probatioribus libris reperitur. Sicut verò Homerus dicit Ζωρότερον κέραιρε, ita Antiphanes apud Athen. l. 10, κέρασον δίζωρέστερον: & Ephippus ibidem, φιάλιον ἑκατέρα ἔδωκεν κεράσας ζωρότερον. Vbi obiter notandum ζωρότερον ab Aristotele & Plutarcho in loco Homerico exponi θᾶττον, non ἄκρατον. Vide Aristot. De Poetica, & Plutar. Symp. 5, Probl. 4.

¶ Κιρναω, ῶ, idem quod κεράω, indéque deriuatum, teste Eustathio. sed magis Poeticum. Od. ι, -- μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herodot. κιρνᾶ κρητῆρα οἴνου, Vini craterem miscet, seu Vinum in cratere. Apud Athen. lib. 13, ἐσηκῶσαν τοῦ τὸ κυλικεῖον καὶ δακρύουσιν, κιρνᾶσάν τε βραδέως τὴν φιάλιον. Herodian lib. 8, κιρνῶντες θείῳ καὶ ἀσφάλτῳ. Et in pass. apud Athen. lib. 10, ἴσον ἴσῳ φασὶ δεῖν κιρνᾶσθαι, parem vini mensuram & parem aquæ misceri debere. Dicitur ETIAM Κίρνημι ET Κίρναμαι, pro κιρνάω. Od. ξ, Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίον μελιηδέα οἶνον, vt suprà μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Odyss. ω, Κίρνας αἴθοπα οἶνον. Herodian. l. 1, ἐνώθει γὰρ αὐτῇ κιρναίᾳ τε καὶ δίδοναι τὴν τοιαῦτα πόσιν. paulo post verò κεράσαι id vocat. Athen. l. 10, σωφρονικώτερον κιρνάναι τοῦ κελευεται, miscere temperantius.

C. ΑΝΑκιρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, Permisceo. Exemplum habes in βύκεστις suprà. VNDE Σωανακίρναμαι, Vna permisceo. idem quod σωανακεράννυμι. vnde σωανακιρνάδος apud Eustathium.

C. ΚΑΤΑκιρνάω, Misceo, Tempero, Alex. Aphrod. ἡ ψυχρότης κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν τοῦ μέλιτος, calorem mellis ingentem temperabat.

C. ΣΥΓκιρνάω, Commisceo, Contempero. idem quod συγκεράννυμι. Vnde συγκιρνᾶσθαι apud Athen. lib. 11, vbi κεστῆρα denominatum scribit ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ὀν αὐτῷ ὕδωρ. videlicet τῷ οἴνῳ, quod in eo aqua cum vino miscetur, seu in eo vinum aqua temperetur & diluatur.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ,

ου, ὁ, Fulmen. quod quid sit, docet Aristot. De mundo, τὸ δὲ ἀστραπὴν αὐταπυρωθὲν διαίμας ἄχει τῆς γῆς δεχθὲν, κεραυνὸς καλεῖται, quod fulserit accensum, si ad terram vsque cursim illisum sit, fulmen dicitur. Item Socrates apud Aristophanem in Nebulis, κεραυνὸν εἶναι τὰδε, Ὅταν εἰς αὐτὰς [ἐς τὰς νεφέλας] ἄνεμος πεπωλασθεὶς καταβληθῇ, Ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἀπειθ' ὅταν ἀπάγκης ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς δεῖνα πλὴν πυκνότητα, Ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης, αὐτὸς ἑαυτὸν καταφλέγων. Alibi Aristophanes vocat περοφόρον Διὸς βέλος. nam Iupiter iratus iaculari id putabatur. quod ex multis tum poetarum tum historicorum locis apparet. Odyss. ν, -- νῆα δολοῦ ἔβαλε φολόεντι κεραυνῷ. Odyss. ω, -- Κρονίδης ἀφίει φολόεντα κεραυνόν. Odyss. ξ, -- βροντήσας δ' ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν, Vibratum iactabat fulmen, vt Ouidius loquitur. Odyss. μ, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, fulmine icta seu percussa. Sophocl. Trachiniis, Ἐνόησον ὦ ἄναξ, εἴ σε καταίσκηψον βέλος Πάτερ κεραυνῷ. Id est, Accio interpr. Iace obsecro in me vim coruscam fulminis. Athenæus lib. 14, κεραυνοῦ σκήψαντος εἰς τὴν πάφον. qua loquutione vtitur & Plutarch. Item Xenoph. Hellen. 4, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Sic apud Pausaniã Attic. ὡς κεραυνοὶ πέσοιεν ἐπ' αὐτούς. Item, κεραυνοὶ ἐφέροντο ἐς πᾶς Γαλάτας. Lucian. Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ βρῄνεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. quæ epitheta poetica sunt. Frequenter autem coniungitur cum βροντῇ, vt apud Plutar. item & apud Hesiodum. Sic apud Homer. Iliad. φ, Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Hesiodus Theogon. Αὐτὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε. Sicut verò verborum fulmina metaphoricè dicit Cicero, ita Plutarch. in Pericle, δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. Periphrasticè autem κεραυνὸς à Sophocle vocatur παλαιὸν πῦρ, vt in Antigone, παλαιὸν ῥιπεῖ πυρί: ab Euripide verò οὐρανία φλὸξ. in Medea, δεῖμα μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη. ‖ Est etiam nomen fluuii: item Cerauni populi quidam apud Plin. Eust. deriuat à κέρειν & αὔειν.

C. Κεραυνοβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus, Fulmine percussus, Fulmine tactus, Fulminatus. Sic. n. Lat. loquuntur. Theophr. de haliphloeo, λέγεται ὡς καὶ κεραυνοβλῆτος αὐτοῦ μόνου γίγνονται, καὶ περὶ ὕψος ἀκέχουσιν. ὅθεν Αἰολέων τινὲς οὐδὲ ἅψασθαι τοῦ ἱεροῦ χρῆνται τοῖς ξύλοις. Vnde Plin. Quin & fulmine sæpissime icitur, quanuis altitudine non excellit. ideo ligno eius nec ad sacrificia vti fas habetur.

C. Κεραυνοσκοπεῖον, ου, τὸ, Alta machina in scena, versatilis instar speculæ, ex qua fulminum iactus exhibebant. Poll.

C. Κεραυνοφόρος, ου, ὁ, Qui fulmen fert, Fulmen gerens. Plut. Alcib. de clypeo, οὐδὲν ὄθεμον τὸ παρίων ἔχοντ' ἀλλ' ἔρωτα κεραυνοφόρον. Sed & Apelles apud Plut. de fort. Alex. pinxit Alexandrum κεραυνοφόρον. De quo Plin. lib. 35, c. 10, Pinxit & Alexandrum magnum, fulmen tenentẽ. Digiti eminere videntur & fulmen extra tabulam esse. quem Plut. ita ἐναργῶς καὶ κεκραυῶς pictum scibit vt videretur ἀμίμητος, sicut ipse Alexander αἴκιμος. Eundem Plinius ibidem scribit pinxisse etiam quæ pingi non possunt, tonitrua, fulgura, fulgetra, βροντὴν, ἀστραπὴν, κεραυνοβόλον.

C. Τερπικέραυνος, ου, ὁ, Fulmine gaudens. Qui fulmine delectatur. epitheton Iouis apud poetas, quem fulminatorem Lat. appellant. Od. ξ, ὀν δ' Ζεὺς τερπικέραυνος φυζαν ἐμοῖς ἐπάροισι κακὴν βάλε. Sed notandum quod Eust. tradit, τερπικέραυνον Iouem dici quasi βεπικέραυνον. i. κεραυνῷ τρέποντα, qui fulmine in fugam conuertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent: quò facere docet hunc locum Il. ο, Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτερψε παρμίσα σήματα φαίνων.

C. Ὑψικέραυνος, ου, ὁ, Ex alto fulminans. Ab Hesychio exponitur ἡ διὰ πυρὸς πληγή. Sed id potius conueniat τῷ κεραυνῷ.

Κεραυνόω, ῶ, Fulmino, Fulmine percutio. Apud Athen. libro 12, ὅτω δὴ τὸ δαιμόνιον ἠγανάκτησεν ὥστε Ταραντίνων τοὺς ὀν Καρβίνῃ τοξοφορήσαντας ἐκεραύνωσι πάντας, vt fulmine cunctos feriret. Citatur etiã in pass. κεραυνοθεὶς ex Hesiodo. Quo vtitur & Plut. Symp. 4, τοὺς καθεύδοντας ὀρνυμένους μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari seu fulmine tangi.

Κεραύνειος, ET Κεραύνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulmineus, Fulminalis. Plutarch. Symposi. 4, ὡς τὸ κεραύνειον τοῦ ἀκριβείας καὶ λεπτότητα θαυμαστὸν ὄντι, fulmineus ignis, vt Ouidius vocat. Pro quo Φρυνὴ κεραύνιος in Epigramm. Item

κεραύνιος Ζεύς apud Aristot. De mundo, quem Latini A Fulminatorem dicunt, ἀστραπηφόρος τε καὶ βροντήσιος καὶ ἄιθριος καὶ αἰθέριος, κεραυνίος τε καὶ ὑέτιος. Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes Plinio lib.6, cap.7, vicini insulæ Mæotidi. at libro 5, cap. 28, Ceraunion Græcis eũdem esse scribit quem Taurum. Pausan. Atticis pag. 8, πρὸς τὰ ἄκρα τῆς ὀρῶν ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. Est etiam Ceraunia gemma apud Plinium lib. 37, cap. 9, quã inter candidas numerat, fulgorem siderum rapere scribens, & habere intus stellam concursantem. Ibidem plura eius genera traduntur. Et cap. sequenti, Ombria sicut & ceraunia & brontia cadere cum imbribus & fulminibus dicitur. Est & Ceraunium tuber apud eundem, l. 19, c. 3, quod scribit, quum fuerint imbres autumnales ac tonitrua crebra, tũc nasci, & maximè è tonitribus, nec vltra annum durare. At pro Ceraunia siliqua apud eundem lib. 13, cap. 8, reponendum Ceronia, vt in Κερωνία ostendi.

ΚΕ΄ΡΔΟΣ, εος, τὸ, Lucrum, Quæstus. Item, Com- C modum, Vtilitas. Hesiodus Ergois, — δοῦτ' αὖ δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων. Idem ibidem, — ἵν' οἴκαδε κέρδος ἀρηαι. Homerus Odyss. θ, Κερδέων θ' ἁρπαλέων. Et Odyss. ω, Ἀλλ' οὔτοι πάσε κέρδος ἐμὸν ἔσται ἐλθὼν ὅλῳ Ἡμῖν ἀμφοτέροισι. Et eiusdem Odysseæ ψ, — ὀνήσεαι ἔπειτα Φεισόμεθ' ὅ, τί κε κέρδος ὀλύμπιος ἐξυαλίξῃ. In hoc autem eiusdem loco Iliad. κ, Σοὶ τε δύ' ἐρχομένῳ, καὶ τε φρεσὶ σῇσι νοήσειν Ὅππως κέρδος ἔῃ, Budæus κέρδος interpretatur Commodum & opportunum. Habet verò & aliam significationem apud poetas, de qua paulo pòst dicam, illis peculiarem: at verò in priore illa significatione frequentissimum est apud prosæ scriptores. Plato in Apologia, θαυμάσιον κέρδος αὖ εἴη ὁ θάνατος. quod Cicero vertit, Dii boni, quid lucri est emori? Thucyd. lib. 7, μηδὲ τὰ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν αὐτοῖς, κέρδος νομίσαι. Idem lib. 8, τοσόνδε τε δοκεῖ ἰδίοις κέρδεσι Τισαφέρνει ἑαυτόν. Demosth. Philip. 2, μηδὲ ἰδίς αὖ κέρδεις τὰ κοινὰ δίκαια τῆς Ἑλλήνων προέσθαι, μηδὲ αἰσχυνόμενος μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας πρὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνοίαν. Sæpe autẽ inuenitur oppositum habens nomen ζημία, (vt docui in Ζημία) Isocr. Nicocl.; μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀπολῶσαι, ζημίαν. Xenophon post ζημία addidit e- E tiam βλάβη, opponens τοῖς κέρδεσι. Pæd. 2, μήτε ὅσα τοῖς ἑαυτῶν κέρδεσι, μήτ' ὅσα ζημία τῶν ἀκουόντων, μήτ' ὅσα βλάβη, μηδεμιᾷ. Apud eundem legimus Pæd. α quædam κέρδη dicta ἄκαιρα, pag. 58. ἢ χαλεπὸς κρείττοσι εἶ ἢ ἀκαίρων κερδῶν. At Sophocles dicit δεινὰ κέρδη, in Antigone, pag. 227, — ἐξερεῖν' ὅσα Τὰ δεινὰ κέρδη πτωκάζει ἐσγάζεται. quam sententiam Menander hoc senario expressit (κέρδη πονηρὰ ea appellans) Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀεὶ φέρει. quem olim Latino isto reddidi, Quæstus iniquos damna comitari solent. Sæpe etiam dicitur αἰσχρὰ κέρδη & αἰσχρὸν κέρδος, sicut Latinè Turpe lucrum: vnde compos. αἰσχροκερδὴς & αἰσχροκέρδεια. Et vt Latini dicunt Lucrum facere pro comparare, sic ex Aristotele Polit. afferturκέρδος ποιεῖν. At ἐν κέρδει ποιεῖσθαι ex Herodoto, pro eo quod Latini dicunt, In lucro deputare, vel Ponere in lucro, vel Apponere lucro, (quo postremo vtitur Horatius) Sed pro In lucro deputare dicere possumus magis ad verbum κέρδος νομίζειν, (vt in Thucydidis loco paulo antè citato) vel κέρδος ἡγεῖσθαι: vt dixit Xenophon Pædiæ 4, κἂν τι μεῖον ἡμῖν δόσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι. Cæterùm quod ad vocis huius etymon attinet, id quod ab Eustathio affertur, videlicet ἀπὸ τοῦ κέαρ ἥδειν, (id est Ex eo quòd exhilaret cor) valde remotum est, si literas spectes: sin eam quam habet rationẽ, valde vicinũ. Ac certè cũ experientia quotidie id cõfirmat, tũ verò celebres Eurip. versus, quorum initiũ est, ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς, ὡς ὐδὲ μήτηρ ἡδονὰς τοίας ἔχει, &c. Etymol. quoq; deducit τοῦ κέαρ & ἄδω, sed alias etymologias addens, quæ præ hac ineptæ videri possint. Sicut ineptum esse videtur & κέρδος pro astutia, deducere à nomine κερδὼ significante vul- H pem (licet Eustathius itidem κερδοσύνη dicat τὴν δολιότητα vocatam fuisse ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς) quum κέρδος reperiamus pro astutia & dolo, & quidem plurale κέρδεα pro dolis, seu dolosis artibus, frequentissimè. Existimo igitur κέρδος hanc significationem accepisse quòd nulla sit astutia, nullus dolus qui ab hominibus lucri supramodũ auidis non excogitetur. quam eius significationem vt sequutum est adiectiuum κερδαλέος, & alia quæ composita sunt, ita & substantiuum κερδοσύνη: adeo vt superuacaneum sit vel potius ridiculum nouam huic nomini erymologiam dare. Nec minus (si non magis) ridiculum est verbo κερδαίνω suam itidem tribuere, quum κερδαίνειν à κέρδος esse manifestissimum sit, non contrà. Esse autem κερδαίνειν B volunt ἀπὸ τοῦ κέαρ ἀιαίνειν.

Κέρδος, Astutia, Versutia, Vafricies, Dolus. qua in significatione vtuntur poetæ, non item oratores, quod sciam. Vtũtur, inquam, poetæ, & quidem in plurali potius quàm in singulari (quantum quidem meminisse possum) pro dolis seu dolosis ac fraudulentis artibus. Homer. Il. ψ, Αἰ γὰρ Ὀδυσεὺς πολύμητις αἰέσαιτο κέρδεα εἰδώς. quũ autem alibi idẽ dicatur οὐ λήθετ' Ὀδυσεύς) hinc colligit Eust. idẽ esse κέρδος & δόλος. Cæterùm vt illic dicitur πολυμήτις Vlysses κέρδεα εἰδέναι, sic in alio eiusdẽ loco, videlicet Od. ν, μῆτιν & κέρδεσι copulantur: vbi vide Ili et dicit Minerua, — ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μῆτιν τε κέρδεά τε. sed in bonam partem hic accipiendum videtur, at illic non item. Imò verò vtrobique in malam partem accipi potest. nam Minerua dixerat paulo antè, de se & de Vlysse loquens, εἰδότε ἄμφω κέρδεα. Dicitur etiam aliquis ab Homer. κέρδεα νωμᾶν, vel ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα νωμᾶν: itidémque ab eodem Vlysses, Odyss. ι, Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσι νόον πολυκερδέα νωμῶν. Sed alicubi κέρδεα νωμᾶν in bonam partem accipi videtur. quò pertinet quod Eustathius D scribit, ex veterum gramm. autoritate, κέρδεις appellatione comprehensam fuisse σοφίσματα: vnde τὴν κερδέα βουλὴν dici τὴν ἀσώστον. Ego autem pro huius significationis confirmatione afferri posse crederem & hunc eiusdem poetæ locum, Odyss. ψ, — πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσι: nisi itidem a Sophocle cum δόλῳ additum reperirem τῷ μὴ δικαίῳ, in OEdip. Col.

C. Αἰχροκερδής, &c. vide in Αἰχρός. in hunc tamen locum seruari potius debuerat.

C. Ἀκερδής, ές, ὁ & ἡ, Non lucrosus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές. Capitur & pro Damnosus. ‖ Exponitur etiã Gratuitus, Lucrum non accipiens.

Ἀκερδὴς χάρις apud Sophoclem, pro ἧς φαῦλον τὸ κέρδος, vt schol. exponit, id est, cuius malum est lucrũ. fatius erit ἀκερδὴς pro κακοκερδὴς, videlicet α significãte τὸ κακὸν, vt in aliis vocibus.

Ἀκερδῶς, aduerb. Damnosè, Cum damno. ‖ Exponitur item Gratis siue Gratuitò.

Ἀκέρδεια, ας, ἡ, Detrimentum, Damnum. Ad verbum Illu- F crositas.

C. Ἐπίκερδής, ές, ὁ & ἡ Lucrosus, Quæstuosus.

C. Νηκερδής, ές, ὁ & ἡ, Non lucrosus, Non quæstuosus, Inutilis. Idem quod ἀκερδὴς, sed poeticum. nam particula νη apud poetas sæpe priuatiua est, sicut α tam apud eos quàm apud cæteros scriptores. Sic νηκερδὲς ἔπος apud Hom. exponitur ἀνωφελὲς & ἀσύμφορον. ‖ Sed νηκερδέα βουλὴ veteres gramm. intellexisse ἀσώστον, respiciẽtes ad alteram nominis κέρδος significationem, antea dictum fuit, nimirum in Κέρδος.

C. Πολυκερδής, Multum lucrosus, Multũ quæstuosus, Multum lucri afferens. ‖ Item Multum astutiæ habens, Multum astutus, Valde astutus, seu vafer. vt πολυκερδὴς νόος apud Homerum, cuius versum in Κέρδος protuli. HINC Πολυκέρδεια, Magna astutia, seu vafrities.

C. Φιλοκερδής, Amans lucri, Studiosus lucri, Auidus lucri. VNDE Φιλοκερδῶς. Cum auiditate lucri. ET Φιλοκέρδεια, Auiditas lucri. ET Φιλοκερδέω, ῶ, Lucri auidus sum, Lucro deditus sum, Lucrum auidè capto. Xen. Ἀφυεῖς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν. Et αἰσθ. lib. 1, ὅτι δ' εἰκνυᾶ βουλόμενος πρὸς παντὸς ποιεῖσθαι πύτοις πλουσιωτέροις ποιεῖν τῆς ὀνῆς τὸ ἀδίκου φιλοκερδεστέρων.

Κερδαλέος, ου, ὁ, vt κερδῶος Ἑρμῆς, Qui lucris præest. exponen- E te Bud. in hoc Lucianici Timonis loco, ὦ Ζεῦ πεφυτευκὼς ἡμῖν Ἑρμῆν κερδῶε, πόθεν χρυσὸν τοσοῦτον; quæ sunt ipsius Timonis verba, thesaurum effodientis. Sunt qui exponant Conciliator lucri, Lucrifer. Eustathius hoc epithetum ad versutiam quoque & calliditatem refert, pag. 1268. ‖ Item Κερδῶος, Vulpinus, quod vide post Κερδὼ significans vulpem.

Κερδίων, gradu comparatiuo, Lucrosior, Vtilior. Et κέρδιον, Vtilius: frequens apud Homerum. vt Odyss. ω & alibi, Ὧδε δὲ οἱ φρονέοντι δεδάσσατο κέρδιον εἶναι. Et Iliad. ζ, — ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἴη Σοῦ ἀφαμαρτόσης χθὸς ἀδύμορα, satius mihi fuerit. Et πολὺ κέρδιον apud eundem plerisque in locis, (pro quo perperam in vulg. lex. πολυκέρδιον coniunctum) vt Iliados ε, Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦτ' αὖ πολὺ κέρδιον ἦεν, (qui versus habetur & Iliad. χ, necnon alibi, si bene memini) Et Iliad. ν, Ἀλλ' ἔμοι τὸ πίθεσθαι, πόθεν πολὺ κέρδιον ἦεν. Et Il. γ, Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν. Sic grad. SVPERL. Κερδίστος, Lucrosissimus, Vtilissimus.

Κερδίων & Κέρδιστος accipiuntur etiam pro Versutior & Versutissimus, seu Astutior & Astutissimus: aut Callidior & Callidissimus. Homerus de Sisypho, Il. ζ, — ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Et κέρδιστον νόημα periphrasticè dictus à quodam poeta Mercurius, qui & κερδῶος, inquit Eustath. Nisi fortè legendum est κέρδιστος νόημα, subaudiendo præp. κατά. Ex Soph. autem Aiace, πρὸς τὸ κέρδιστον πρακτὲς ἢ γνώμης, pro Ad consilium prudentissimum conuersus.

Κερδύφιον, ου, τὸ, diminut. Lucellum.

Κερδαίνω, ET Κερδέω, Lucror, Lucrifacio, Lucrum facio, Quæstum facio. Sed κερδαίνω potius vsitatũ est quam κερδέω, à quo themate alioqui tempora quædam in vsu sunt, & quidem in prosa quoque. Aristoph. Nubibus, εἶτα δὴ κερδανῶ; Sic apud Demosthenem, μικρὰ κερδάνας. Et τί ἡ πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται. (Apud Hesiodum autẽ in Erg. accus. κῦ iunctus cũ κερδαίνειν, resoluendus videtur in aduerb. κακῶς, vel potius intelligẽdus aduer H bialiter poni, hoc in versu, Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν. id est, Noli malum sectari lucrum & captare. Sed ad verbum, Ne malè lucreris, id est malis artibus. Nisi quis interpretari malit, Ne res malas in quæstum vertas.) Dicitur etiam ἀπὸ πινος κερδαίνειν, & ἀπὸ

ἑρόδου πολοιπὸν μηδὲν εἶ) κερδαλεώτερον ἀρετῆς. Exponi- A tur etiam ὁ τοῖς τὰ κέρδη νοῶν ἔχων. A Platone lib. 1 De repub. κερδαλεώτερον & λιπεπλεστέρων pro eodem ponuntur: Apud Thucyd. schol. κερδαλέον exponit ἐπωφελές. Affertur & κερδαλέος δόμος pro Domus opulenta, ex Epigr. HINC Κερδαλέως, Lucrosè, Quæstuosè, Cum lucro. Vel, Vtiliter. Thuc. 3, Ἀθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ἡμᾶς κερδαλέως.

Κερδαλέος, Astutus, Versutus, Vafer, Callidus (sequendo alteram nominis κέρδος significat.) Hom. Odyss. ι, Κερδαλέος κ' εἴη, ὃς τόσσον ἀπόρθοι Εὖ πεπνυμένος ἄλλοισι, καὶ εἴ τις ἀνήρ. Item νοήμασι κερδαλέοισι apud eundem Odyss. θ, Et βουλῆς κερδαλέης. Iliad. κ. Item κερδαλέον μῦθον, Odyss. ζ. ‖ At Κερδαλῆ pro Pellis vulpina, vide post Κερδώ. HINC Κερδαλεόφρων, Astuta seu versuta cogitans, Versutus, Callidus, Dolosus. Exponitur etiam Veterator. Hom. Iliad. α, Ὦ μοι αἰδοῖε τόσσον ἐπεὶ οὔτε κερδαλεόφρων. Sunt tamen & qui accipiant pro φιλοχρήματος, (vt sit κερδαλεόφρων Qui non aliud quam lucrum cogitat) quòd videlicet antea vocatus fuisset φιλοκτεανώτατος. AT Κερδαλεότης, Astutia, Versutia. Item, Prudentia Eustathio, vt docebo in Κερδοσύνη. C

Κερδοσύνη, Astutia, Versutia, Calliditas. Item Dolus. Hom. Iliad. χ, Ὡς φαίδιμε καὶ κερδοσύνῃ νῆησαι' Ἀθήνῃ. vbi Eustathius κερδεσσύνη significare ait δόλον & ἀπάτην: ac nihil aliud esse κερδοσύνη νῆησαι quam quod postea ἐφεύρμηδόων dicit ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. At verò hunc Odysseæ ξ locum enarrans, non procul à principio, — αὐτὰρ Ὀδυσεὺς Ἔζετο κερδοσύνῃ, vult κερδοσύνη esse φρόνησιν, quam & κερδαλεότητα vocari. Item Odysseæ σ, vbi legimus, — ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, Eustathius vult κερδο- D σύνη appellari τὴν ὀπτικὴν βουλήν: addens, eius posteros δολιότητα etiam ita nominasse, quasi verò ipse quoque Hom. non ita vteretur.

Κερδῶος, ου, ὁ, vt κερδῶος Ἑρμῆς, Qui lucris præest. exponente Bud. in hoc Lucianici Timonis loco, ὦ Ζεῦ πεφυτευκὼς ἡμῖν Ἑρμῆν κερδῶε, πόθεν χρυσὸν τοσοῦτον; quæ sunt ipsius Timonis verba, thesaurum effodientis. Sunt qui exponant Conciliator lucri, Lucrifer. Eustathius hoc epithetum ad versutiam quoque & calliditatem refert, pag. 1268. ‖ Item Κερδῶος, Vulpinus, quod vide post Κερδὼ significans vulpem. E

Κερδὼ, οῦς, ἡ, Vulpes. vt apud Aristoph. in Equitibus, δολίαν κερδὼ πολύδριν legimus. Luc. in Hermot. quandam Æsopicam fabulam narrans, ἄχρι δὴ τοῦ κερδὼ τοῦδε ἀφ' εἑπεῖν αὐτῷ, &c. Vide suprà Κέρδος pro Astutia. Eustath. κερδὼ facit epithetum nominis ἀλώπηξ, quum dicit, μάλιστα ἡ τοιαύτης τῇ ἐνεοῦσθαι κερδοσύνῃ ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὅ ὅθεν ἀπατηπικὴ, δολερά: addens, ἥς καὶ τὸ κύριον τοῦδε τὸ ἀλᾶν σύγκειται), ὅ ὅθεν πλανᾶν. Sed idem alibi κερδοσυνὴν dictam scribit πρὸ δολιότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς, ἥ ὅθεν ἀλώπηξ. quod eius dictum alioqui (quãtum ad hanc deriuationem attinet) cur à me non probetur docui in Κέρδος. ‖ Dicta fuit Κερδὼ & vxor Phoronei, teste Pausania.

Κερδῶος, Vulpinus. Greg. Κόνθῃ κερδῶϊον ἐνδοῦσε δουλοσύνῃν.

Κερδαλέη, & per cõtract. Κερδαλῆ, Vulpina pellis. Greg. τῇ λεοντῇ τῇ κερδαλῆ ἐγκρύπτων. id est τῇ ἀλωπεκῇν. vt in proverb. αὖ τὴ λεοντῇ μὴ δέικνυε, τῇ ἀλωπεκῆν τρέσεαι, vel potius τρέσεαι. ad quod alludere etiam videtur Greg. SED Κερδάλη Hesychio est ipsa vulpes.

ΚΕ΄ΡΚΟΣ, ου, ὁ, ἡ, Cauda. Aristor. De part. animal. lib. 4, cap. 10, κέρκον δ' ἔχει οὐδὲν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὠοτόκα. Vnde Plinius lib. 11, cap. 50, Caudæ omnibus ferè animalibus & oua gignẽtibus. Et lib. 2, c. 14, ὅσοις δὲ τὸ σῶμα δασὺ λίαν πεπείνηκε, πύτοις ἐνδεῶς ἔχει τὰ τοῖς πλὴν κέρκον· οἷ ὅθεν τῆς ἀρκτῶν συμβέβηκε. sicut Plin. quoque ibidem tradit, paruas caudas esse animalib⁹ villosis, vt vrsis. Propriè verò tribuitur quadrupedibus, sicut ὀρνιθόζιον auibus, οὐρὰ auibus & piscibus, vt docet Aristot. De part. anim. l. 4, cap. 13. adeo vt κέρκος propriè sit cauda quæ caulem habet carnosum, siue pilosum siue depilẽ, quo pisces carent & volucres. Plut. Sertorio, ἵππου κέρκος. Et apud Lucianum in asino, auicula ex cauda asini, δίκλω κέρκου pendens. Aristophanes Equit. Ἰδοὺ δὲ χοὐκέρκον λαγῷ, τὴν φθαμμὸν τοῦ ἐλθῇ, accipe caudam leporis ad ocellos detergẽdos. nam molles sunt eius pili. vnde Cæl. libro 30 cap 32, natum putat adagium in eum qui nimis astute fabbiandatur, vt nuncupetur cercus. Et sic legit apud Cicer. epist. ad Att. lib. 8, Quouis potius certè [nauigaturus] quàm vt cercum videat, quem ego prorsus aspicere nõ possum: de Cæsare intelligens. ‖ Κέρκος dicitur etiam pudendum virile, teste Hesychio. Sic verò & Latina vox ab Horatio vsurpatur, vt quum ait, — caudámque salacem Demeteret ferro. ‖ Item, Animalculum vites infestans, vel Gallinaceus, vel Mus agrestis, θηρίδιον τὰς ἀμπέλους βλάπτον, ἢ ἀλεκτρυών, ἢ ὀρυζόμυς, vt idem Hesychius docet. ‖ Etymologistæ est etiam σκῦός πῶς τοῦ καὶ πεύκης, ἢ θύρα (siue χύτρα, vt nonnulli legunt) χαλκῆ: in qua signif. ab Alemane hoc vocabulum vsurpatum tradit.

C. Κερκοπίθηκος, Simia caudata, Cercopithecus, vt Plin. appellat. Martial. lib. 13, Si mihi cauda foret, cercopithecus eram, de simio quodam callido eludere emissas hastas.

C. Κερκοφόρος, ου, ὁ ἡ, Qui caudam gerit, Caudatus.

C. Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine cauda est, Cui cauda

non est. Aristot. De part.anim.lib.4,c.10, ὁ δὴ ἄνθρωπος ἄκερκον μόνον ὄντων, ἰσχὰ δὴ ἔχει τῶν δὲ τετραπόδων οὐδέν. A

C. Δασυκέρκος, ου, ὁ ἡ, Cui villosa cauda est. Theocr. Idyll. ε, Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας. Plin. quoque vulpibus villosam caudam esse scribit, vt & lupis.

C. Μακρόκερκος, ου, ὁ ἡ, Qui prælonga cauda est. ὁ κέρκον ἔχων μῆκος ἔχουσα, vt Aristot. loquitur.

Κέρκωψις, εως, ἡ, q.d. Caudatio. morbus muliebris. Est autē (inquit Gorr.) carnosa quædam substantia, ab ore vteri incipiens, & muliebre pudendum replens: interim etiā foras caudæ modo procidens, vnde & nomen habet. B

Κέρκωψ, Caudatus, vt à quibusdā exponitur. vel Animal quoddam magnam caudam habens, vt Hesychius docet. Dicitur de homine versuto & fraudulento. vnde ab Æschine coniungitur cum πανδήλημα & παλίμβολον, quæ affinem habēt significationem. Synes. epist. 101, οὐκ ἔστι πλουτεῖν ὑπὸ τῶν καθ' ὑμᾶς ἀγορᾶς, μὴ πάντα μιγνύντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα αὖτ' ἐλευθέρου γιγνόμενον, nisi quis fiat veterator & impostor pro ingenuo. Et κερκώπων ἀγορᾷ de conciliabulo conueniuq; versutorum & improborum hominum: à Cercopibus C quibusdā Ephesiis, qui Ioui ipsi imponere conati sunt: vt verò alii tradunt, à Cercopibus quibusdam improbis, qui ob suam κακοηθειαν in simias mutati sunt, ac Pithecusis insulis nomen dederunt. Eustath. verò Athenis prope heliæā scribit fuisse κερκώπων ἀγορά, vbi furta venderentur, eo φ tales fuisse celebrētur οἱ κέρκωπες, videlicet κλέπται καὶ πανοῦργοι. ‖ Est etiā nomen propriū apud Athen. VNDE Κερκώπειος, ου, ὁ ἡ, Versutus. Fraudulētus, Veteratorius. Syn. De prou. ὁ χαλεπῶς ἀναπείθει βαρβαρον χρεὼν καὶ ἀνόητον, τὸ παιπάλημα τὸ κερκώπειον. posset D tamen aliquis reddere Cercopeum, à Cercopibus: vt κερκώπειος est à κέρκωπες. ET Κερκωπίζω, Cercopem ago. i. veteratorē & impostorem. vel Lasciuio, Adulor, mataphora ducta ab animantibus quæ mora cauda adblandiūtur, vt ex Chrysippo traditur. Itē χλευάζω, μωκίζω, vt simiæ. Suid. AT Κερκώπη, ης, ἡ, Hesychio est cicada quædam paruula, quæ & καλαμαία: alios verò acci pere tradit pro cicada fœmina quæ canora nō sit. Eust. autē tradit esse animalculū simile cicadæ, citans hunc ex Alexide locū, — σοῦ δ' ἐγὼ λαλίσεραν Οὐ πώποτ' εἶδον, οὔ E τε κερκώπην γύναι, Οὐ κίπαν, οὐκ ἀνδόνα, οὐ πρυγόνα, οὐ πέπιγα. A Libanio quoque vsurpari hoc vocabulum docet. Itē apud Athen. l.4. ex Aristoph. ἐρᾶς πέπιγα φαγεῖν καὶ κερκώπην θρθυσαμβῆν καλάμῳ λεπτῷ. vbi Athen. ex Speusippo docet esse animal ὅμοιον πέπιγι καὶ πρυγονίῳ.

ΚΕΦΑΛΗ,

ῆς, ἡ, Caput. Hom. Od. α, Αἰνῶς γὰρ κεφαλώ τε καὶ ὄμματα καὶ εἴοικας Κείνῳ. (vbi animaduerte ὄμματα distingui ἀπὸ τῆς κεφαλῆς) Il. β, — αὐτὰρ ὑπερθε Φοῖβος ἑῷ κεφαλῷ. Il. α, & alibi. Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ καταπεύσομαι. Od. α, & alibi sæpe, Ἄγχι σχὼν κεφαλῷ, ἵνα μὴ πυθοίατο οἱ ἄλλοι. Idem Od. ρ, & alibi, Καὶ κύνεον ἀγαπάζοντο κεφαλῷ τε καὶ ὤμοις. Vocabulum est poetis cum cæteris scriptoribus commune, quum contrà κάρη & κάρηνον ac κάρανον poetica sint duntaxat. X. Pæd. 7, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἔχουσα ὑπὸ τοῖς γόνασι. Et paulo pòst, καὶ ὑπηρέτησα ἐπὶ τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἑαυτῆς κεφαλῷ, ἀπέθνησκεν. Idē lib. 6, καὶ δίχομον αὐτῆς τὴν κεφαλῆς, ἀνασπάσας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπηύξατο. Luc. in Actione, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς ἀπάγχει τῆς κεφαλῆς πλῷ καὶ λύπηραν. Idē De salt. πρόσωπον ὑπὸ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὑπικείμενος. Idem in Lexiph. ἐξυόμενος πλῷ κεφαλῷ τῇ ὀδοντῇ ξύσφρα. Et in Hermotimo, καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλήν, ὡς ὅταν οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἐπιστρωθέντες ἐλεύθεροι. Sic apud Plut. De fort. Alex. l.2, κεφαλὴν ξυεφάμενος. Et in Pol. præc. ἑνὶ δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. Apud eundem De Socr. dæm. δὶς ἢ τρὶς ὀπινύσας τῇ κεφαλῇ. (quæ ὀπίνυσις diuersa est ἀπὸ τῆς καταπεύσεως Homeri, in versu paulo antè citato) Vt autem Homerus ὄμματα separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, sic Xenophon κεφαλὴν itidémque πόδας separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Pædiæ 8, p. vlt. ἀν αμῶ καὶ ὀν τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας φροντίζει αὐτῆς ἐσκεπασμένη, H ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄκραις ταῖς χροῒ χειρίδας δασείας, &c. hoc autem quomodo intelligendum sit docebo in Σῶμα, si recordatus fuero.

Κεφαλὴ, vtpote omnium totius corporis partium nobilissima, sæpe de toto homine dicitur, sicut Latinè

Caput, in his loquendi generibus, Lepidum caput, Festiuum caput, Ridiculum caput. item Infandum caput, Impium caput &c. Homerus Odyss. ο, Αἰσυμ' ὑπὸ θυέων καὶ δ' αἵματος, αὐτὰρ ἔπειτα Σῆς τ' αὐτῆ κεφαλῆς καὶ ἐπὶ ῥῶν οἴσει ἔπονται. Idem Odyss. λ, Τοίλω δὲ κεφαλῷ ἔνεστ' αὐσταλέος γαῖα κατόχλη. Idem Odyss. α, Τοίλω δὲ κεφαλὴν πολέω μεμνημένη μθῦν αἰεί, Ἀνδρὸς τοῦ κλέος ἀρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. (vbi tamen Ἀνδρὸς secus quàm in aliis locis adiungi nomini κεφαλὴν existimo, vt μεμνημένη αἰεὶ per parithesin positū intelligatur, & sit πολέω τοίνυν κεφαλὴν ἀνδρὸς, &c.) Idem Iliad. ψ, Τίπτέ μοι ἡδεῖαν κεφαλὴν δεῦρ' εἰλήλουθας; Apud eundem legitur & φίλη κεφαλή. (quod in soluta quoque oratione frequentissimum est, sicut & μακρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla) Iliad. σ, Νῦν δὴ ἔμ' ὄψεαι φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κυγέα Ἕκτορα. (Huic oppositum est ἐχθρὰ κεφαλὴ. sed ἐχθρῆς κεφαλῆς Iliad. ω, simpliciter accipitur, Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος Ἐχθρῆς ὀκ κεφαλῆς, vbi Eustathi hoc ἐχθρῆς ὀκ κεφαλῆς scribit βοηθεῖσθαί τι ex altero illo loco, εἴσοισον ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός.) In prosa autem dicitur non solùm φίλη κεφαλὴ, sed interdum etiam φιλτάτη (vt & φίλταθον κάρα apud quendam tragicum legitur, nimirum Sophoclem, si bene memini) Synesius φιλτάτῳ & ἀνερρέπδα κεφαλὴν simul iunxit, epist. 123, ὦ θεοὶ σοῦ τῆς φιλτάτης καὶ ἀνερρέπδος κεφαλῆς. Dicitur etiam θεία κεφαλὴ, itē ἱερὰ κεφαλὴ, siue ἱερωτάτη: necnō μακαρία κεφαλὴ interdū, seu μακαριωτάτη. Syn. ἦν δὲ αὐτῷ δεινὸν τὸ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπεῖναι κεφαλῆς. Idem θεία & ἱερὰ coniunxit, scribēs, ἀδικεῖς με ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Sic Gregorius, σὺ δὲ ἡμᾶς ἐπιθαλόις αἴωθεν ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Rursum Synesius Theophilo scribēs, θεὸς πλῷ μακαριωτάτῳ σου κεφαλῇ. Inuenitur etiā in plurali φίλαι κεφαλαί, quum videlicet de pluribus dicitur. Plut. in Pol. præc. χαίρειν δὲ καὶ τοὺς Ξενανέτου θεὸς πεὶ πολίτας λοιδορουῶτας αὐτὸν ὅτι σρατηγὸς ὢν πέφυκε, μεθ' ὑμῶν τε, ὦ φίλαι κεφαλαί. Eodem dicitur modo & κακὴ κεφαλὴ, itē μιαρὰ, quo Demosth. lubēter vtitur. vt Pro cor. οὐ εἰδῶτε πλίκα θεάματα ἡ μιαρὰ κεφαλὴ τοῖς ἔξασι δίκην ὑκ ἔδωκε. Frequenter verò in vocādi casu: vt in Mid. τί λέγεις ὦ μιαρὰ κεφαλή; σὺ τὰ σωτῆρ τραῦλα ἀξιώσεις ἐλεῖν, ἢ σε πίδε, &c. Ibidem, ὅσοι τῶν ἀνθρώπων, ὦ μιαρὰ κεφαλή, σὺ παρελθὼν ἀθρόον κατηγόρεις. Hic verò mihi à risu temperare nequeo quum recordor Ioachimi Perionii Benedictini Cormœriaceni, ([redacted]) qui quum se Ciceronianæ eloquētiæ vicariū in vertēdis celeberrimorū Græciæ oratorū aduersariis orationibus appellare non dubitasset, nactus mēdosum exemplar (vt fit) orationis Æschinis in quo μικρὰ κεφαλὴ legebatur pro μιαρὰ κεφαλὴ, minimè illius exemplaris fidem suspectam habuit, (quum alioqui interpres alius vel tantillo iudicio præditus, & qui literas Græcas à limine saltem salutasset, non solùm suspectam exemplaris fidem habiturus, sed eā prorsus illi derogaturus fuisset) quin potius hanc lectionem cupidissimè arripiens, Demostheni paruum caput affinxit, vt videlicet Demosthenicum caput ad Thersiticum proximè accederet: si tamen Thersites ὀξυκάρηνος simul & μικροκάρηνος fuit. Huius autem tam insignis erroris non meminissem, nisi lectores admonitos cuperē vt ab illius interpretationibus sibi caueāt, vtpote quæ aliis erroribus etiam multo grauioribus scatent. Sed vt ad illud μιαρὰ κεφαλὴ reuertar, tertium ex oratione in Midiam proferam, in quo αἰαιδὴς cum μιαρὰ iungitur: καὶ ταῦτ' ἔλεγον ἡ μιαρὰ καὶ αἰαιδὴς αὕτη κεφαλὴ, ἐξελαυνόμενος τῇ τετραίᾳ τοῦ Λεωτάρχου. Sed aliud quoque hîc considerandum est, nimirum post κεφαλὴ subiungi ἐξελαυνόμενος, perinde videlicet ac si qui dixit ἡ μιαρὰ καὶ αἰαιδὴς κεφαλὴ, intelligendus esset dixisse ὁ μιαρὸς καὶ αἰαιδὴς. Cæterùm Latini (vti dixi) hoc loquendi genus imitati sunt, quum Lepidum caput, Festiuum caput dixerunt, itidémque aliis adiectiuis nomen hoc Caput iunxerunt. Sed & illud ipsum φίλη κεφαλὴ ad verbum expresserunt Carum caput. vt Horat. 1 Carm. Ode 24, Queis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis, præcipe lugubres, &c. (ita enim locum illum lego, non autem interrogatiuè Quis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis? præcipe, &c. & intelligo Præcipe lugubres cantus queis, id

est per quos, sit modus desiderio. qua de re obiter admoneri, non ingratum lectori fore putaui) Tale est illud Virgilii Æneid. 4, — capitisq; iniuria cari. Dicit verò & Dulce caput idem ibidem, Testor chara deos, & te germana tuúmque Dulce caput, (sed hic simpliciter accipitur, vt & quum dicitur ab eodem poeta Per caput hoc iuro) non autē pars pro toto. Apud eundem legimus & Infandum caput (quod interpretari possumus μιαρὰ κεφαλὴ. ex tot locis antè citatis) eodem in libro, si tangere portus Infandum caput ac terris adnare necesse est. Cicero quoque dixit Philipp. 2, Duo B capita nata sunt post hominum memoriam teterrima & spurcissima. Inuenitur autē κεφαλὴ pro homine sine adiectione etiā, vt apud Aristotelem Pol. 2, ὁ Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ πεταμένον, pro Viritim: eodem modo quo Gall. dicitur *On paye autant pour tête*. Iurisconsulti quoque caput pro ipso homine dixerunt cum alibi, tum in illa regula, Noxa caput sequitur. ‖ Sed vt in illo Homeri loco quem ex Odyss. α protuli, dicitur κεφαλὴ αὐδρὸς pro αἰνὴρ, sic Herodotus dixit κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίοις, in Calliope. πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων λυσάμενοι. Dixit verò Homerus eadem periphrasi βοῶν κάρηνα id est βοῦν κεφαλὰς, pro βοῦς, & eum imitatus Virgil. Bina boum capita: Æneid. lib. 3, Bina boum vobis Troia generatus Acestes Dat numero capita in naues. Sic exponitur & illud eiusdem libri, de sue, Triginta capitum fœtus enixa iacebit. Huc pertinet & istud Cæsaris De bello Gallico lib. 4, (licet aliquantum diuersa forma dictum) Quum hostium numerus capitum CCCCXXX. M. fuisset.

Porro vt κεφαλὴ, id est caput, de toto homine dicūt, D à parte nobilissima & præstantissima eum appellantes, sic etiam imprecari ac minari alicuius κεφαλῇ solebāt, id est capiti, alicuius κεφαλῷ deuouere: item dicebatur aliquis timere κεφαλῇ, capiti. sed & alia multa huiusmodi loquendi genera reperiuntur apud antiquos. Illius autem postremi exemplum hoc est apud Homerum Il. ρ, Οὔνεκ' ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δῆλα, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Apud eundem legimus Od. τ, — οὕνεκ' με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Et Iliad. ζ, — σώ τε μεγάλω ἀπέποινα Σῷ σφῆσιν κεφαλῇσι χωαξῇ τε γυναικί. In solu E ta autem oratione sæpe dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπειν, item aliquid dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπεσθαι alicui. Demosth. in oratione De malè gesta legatione, ἀνῶ εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτοῦ δεῖ τρέψαι. Et apud Aristophanem Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Sed Demosth. in or. Pro cor. vsus est verbo αἰωπᾶν, cum ὀπὶ κεφαλὴν scribens, οἷς αὖ εἰκότως καὶ δικαίως πλῷ τῶν γεγονμένων αἰτᾶν ὀπὶ πλῷ κεφαλὴν αἰωρεῖν ἅπαντες. Sæpe verò ab imprecantibus dicitur εἰς κεφαλὴν σοι, subaudito (vt opinor) verbo τρέποιτο. cuius generis loquendi exemplum extat apud Aristophanē F in Pluto. Extat & apud Platonem in Euthydemo, εἰ μὴ ἀχρειοκάτερον λῷ εἰπεῖν, εἴποι αὖ σοι εἰς κεφαλήν. Potest verò subaudiri & verbum ἔλθοι. Latini hoc quoque loquendi genus imitati sunt, & quidem multis modis, vt exēplis docebo. Virg. Æn. 8, — dii capiti ipsius generique referunt. Naso lib. 1 De arte, Pœna reuersura est in caput ista tuum. Et in epist. Cydippes ad Acontium, (si tamen Nasonis est) Inque caput nostrum dominæ periuria quæso Eueniant: pœna tuta sit illa mea. Sic Tibullus ianuam alloquens, Et mala siqua tibi dixit dementia nostra Ignoscas: capiti sint precor illa meo. A lia autem huc pertinentia loquēdi genera lectoris diligētiæ relinquam, & ad alia veniam. Vt igitur Homerus dicit Od. β, Σφᾶς δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς, (vt alibi, videlicet lib. proximè sequente, ψυχὰς παρθέμενοι) ita ferè videtur dicere Virgilius Obiicere caput, item Obiectare caput. vt Æneid. 8, — me me ipse meúmque Obieci caput. Et Æneid. 2, — omnémque reuerti Per Troiam & rursus caput obiectare periclis. (Affertur etiam ex Platone κεφαλὴ pro Vita in Epitaphio, εἰ βούλοιτο πλῷ ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἔχειν) Legimus apud eundem Homerum πέρι ἶσον κεφαλῇ, Il. σ, — τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. In quo loquendi genere Latini oculorū potius mentionem faciunt, quo dixit modo & Moschus circa initiū idyllii quod à Megara vxore Hercu-

lis, nomen habet, Τὸν μὲ ἐγὼ πέσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν Ἠ' ἔπι νῶ σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν. vbi obserua πέσκον ἶσον φαέεσσιν pro eo quod Homerus dicit πέρι κεφαλῆς. Huc pertinet (licet alia sermonis forma dictum) ὀπὶ κεφαλῆς φέρειν, vel potius ὀπὶ τῇ κεφαλῇ προφέρειν, pro Eximio quodā amore & honore prosequi, atque adeo omnia amoris officia præstare. Plato De republ. lib. 5, καὶ ὀπὶ τοῦτῳ τῷ σφόδρα οὕτω σφόδρα φιλεῖσθαι ὥσπερ μονοιοῦν ὀπὶ τοῖς κεφαλαῖς προφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. Latini autem hîc quoque Oculos potius quàm caput nominant, dicentes In oculis ferre: pro quo interdum inuenitur etiam In sinu gestare.

Κεφαλὴ, pro variis præpositionibus ac verbis quibus iungitur, varia præterea efficit loquendi genera. ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur quod imminet, quasi quod sit Supra caput, vt Cicero etiam loquutus est. Ex Aristophane autem in Vespis πρὸς κεφαλῆς affertur pro A capite. Sæpe verò dicunt & ὀπὶ κεφαλὴν ὦσαι (interdum verò & ῥίψαι) pro Præcipitare, Præcipitem dare. Lucianus in Timone, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴ, βαθεῖ ὀρύγματι, ὡς μηδὲ αἰακοῦσαι δυνηθεῖν. Et pass. apud Herodotum in Polymnia, ὠθούμενοι ὀπὶ κεφαλὴν. Interdum autem verbo composito vtūtur: vt rursus Lucianus in Timone, ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὀπὶ κεφαλὴ ὠθούμενος τῶν οἰκίας. Idem & verbo ῥίπτειν ita vtitur in lib. De historia scribenda, ἔρριψεν ὀπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ. (vbi obserua duplicem constructionem dari verbo ἔρριψεν) Galli dicunt *Jetter la teste devant*, vel *La teste la premiere*. (Lucillus Epigr. lib. 2 dixit item κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε pro Præceps abiit.) Affertur autem & ὀπὶ κεφαλὴν πατεῖν vel βαδίζειν pro Præcipitare moras: ex Demosthene πρὸς Φαίνιππον, Μὴ ἀδῦς ὀπὶ κεφαλὴν πρὸς τὴν δικαστήριον βαδίζειν.

Sunt & quædam dicendi formulæ in quibus fit κεφαλῆς & ποδῶν mentio. vt apud Hom. Il. ψ, ἐς πόδας ὀκ κεφαλῆς, à capite ad pedes. Pro quo dicitur etiam A capite ad calcem: item A vertice ad talos, vel ad talos imos (vt dixit Horat. — talos à vertice pulcher ad imos) Cicero dixit etiam Ab imis vnguibus vsque ad verticē. Sed iocosè interdū dicitur aliquis narrare quidpiam ὀκ τῆς κεφαλῆς ἐς τοὺς πόδας pro Narrare ab initio ad finem vsque, Rem totam denarrare. Sed Aristophanes vt magis etiam ridicula esset sermonis formula, inuerso ordine dixit ὀκ τῶν ποδῶν ἐς πλῷ κεφαλήν: in Pluto, Ἄκουε δίνωω. ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα Ἐκ τῶν ποδῶν ἐς πλῷ κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ. Apud Plautum itidem legimus Ab vnguiculo ad capillum summum: & Cicero dixit Ab imis vnguibus vsque ad verticem: sed in his tamen tolerabilius inuertitur ordo quàm in illis Græcis verbis. At verò πρὸς κεφαλῆ καὶ πὰρ ποσὶ κεῖσθαι sunt qui prouerbiali forma de illis dici putent quæ nobis affluunt: afferentes ex Theocrito, Ὧν μοι πρὸς κεφαλῆ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖν τω. sed ex hoc loco probari illud non potest.

Κεφαλὴ etiam dicitur in osibus (inquit Gorr.) quod in illis extremum est crassius & rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite: quanquam non sit necesse partem illam extremam osis plane rotundam esse & capitis modo eminere. siquidem in illis etiam caput dicitur quod cauitate glenoide depressum est in modum capitis semiputati, quale in publicis sectionibus anatomici cerebrum ostēsuri, serra diuisum exhibent. ‖ Βραχίονος etiam κεφαλὴ (inquit Camer.) caput membri huius, id est vbi illud iuxta humerum eminet, dicitur. Item superior in testiculo pars, κεφαλὴ ὄρχεως dicitur, inferior, πυθμὴν, i. testiculus. In v. l. annotantur hæc, Καρδίας κεφαλὴ, cordis basis, ita ἐν τοῖς ἀνατομικοῖς dicitur, vt fundū & pars mucronata πυθμὴν, etiam referēte Polluce: à quo & lienis pars crassissima, τοῦ σπλῆνος κεφαλὴ vocatur. Item κεφαλὴ κώλων Hippocrati Capita artuum: & κεφαλαὶ μυῶν, musculorum capita. Cam.

Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύπελλον τοῦ πολυπόδων. v. l. ex Aristotele lib. 2 De part. anim. In iisdem, κεφαλὴ σάμνου, Vrnæ caput & pars superior. ‖ Ibidem, κεφαλὴ τῆς τάφρου, Fastigium fossæ, ex Demosthene. Camer. κεφαλὴν interpr. fossæ aggerem: & addit ex Xenophonte, καὶ κεφαλὴν τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυττον. vbi (inquit) dice-

re videtur ſummũ arcis murũ ſuffoſſum fuiſſe. ‖ Herodotus vocauit etiam κεφαλὰς fluminis, fontes illius, in Melpomene.

Κεφαλή, Summa & concluſio, vt exponit Budæus in hoc Galeni loco, ὅπη τῷ λόγῳ ἤδη τὴν κεφαλὴν τοῦ λόγου: itẽ in iſto Platonis in Gorgia, καὶ οὐδὲ τοῖς μύθοις φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλιπεῖν, ἀλλ' ὅπη θέντας κεφαλὴν, ἵνα μὴ ἄβυθος κεφαλῆς δεῖται, ἀποκρίναι οὕτω καὶ τὰ λοιπά, ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ. Camer. κεφαλὴν in Plat. Timæo perfectionem, ſiue abſolutionem, aut cõſummationẽ ſignificare ait: afferens, κεφαλήν τε καὶ πέλας τὴν ὅπῃ θεῖναι τοῦ μύθου. Sed idem κεφαλὴν tradit ad rerum initia atque ſummam transferri, vnde vocari ἀκέφαλον μῦθον à Plat. & ſic à Plauto in Aſinaria dici, Quin nec caput, nec pes ſermonis appareat. Et in Captiuis, Garriet quod neque pes vnquam neque caput compareat. Et ſubiungit ex Ariſtotele Ethic. Nicom. 6, σοφία ὥσπερ κεφαλὴν ἔχουσα ὅπισθεν τῶν πρωτάτων.

Τρεῖς κεφαλὰς & δρυὸς κεφαλὰς, idem locus iuxta Cithærona apud Herodotum in Calliope. vnde iocus ille in ebrios, apud Diphilum, vt Athen. refert lib. 4, κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς, ὡς τὸν Ἀρτέμισον. Cam.

Κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφέναι, id eſt à cauitate, & MACEDONES hanc Κεῖλω, Hippocratem κύειτον appellaſſe, tradit Suidas: quum tamen κύειτον apud Hippocr. interpretentur Os eminens in cubiti cõmiſſura cum lacerto. Cam.

C. Κεφαλοβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuius caput graue & ponderoſum eſt, Capitatus. vt κεφαλοβαρὴ φυτὰ apud Ariſtotelẽ De diuturn & breuit. vitæ, τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρὴ μακροβιώτερα. Theophraſtus quoque lib. 11, cap. 10, κεφαλοβαρῶν & καταῤῥίζων meminit: vbi videtur hoc vocabulum ponere in differentiis radicum. Gaza interpretatur Capitatum.

C. Κεφαλόδεσμος, ε Τ Κεφαλόδεσμον, ου, τὸ, Capitis ligamentum. Exponitur etiam Frontale, ἄμπυξ.

C. Κεφαλοειδὴς, έος, ὁ, ἡ καὶ ἡ, Capitis formam habens. ‖ Item Capite præditus, κεφαλὴν ἔχων, vt Gorræus apud Hippocratem interpr.

C. Κεφαλόθλασις, ου, ὁ καὶ ἡ, Contuſum caput habens. At τὰ κεφαλόθλασα, contuſiones capitis, ſeu caput contuſum. Theophr. De hiſt. pl. lib. 9, cap. vlt. de ariſtolochia, ἀρίστη μὲν ὡς τὰ κεφαλόθλασα, ἀγαθὴ δὲ ὡς τὰ ἕλκα ἕλκει.

C. Κεφαλοκρούσης ου, ὁ, Caput pulſans. Ita dicitur phalangiũ quoddam quod ſi in aliquem irruat, caput eius perit. Frequentius κρανοκολάπτης appellatur. De quo Aetius Tetrab. 4, ſerm. 1, cap. 18.

C. Κεφαλόμακτρον, ου, τὸ, Sudarium quo caput extergitur.

C. Κεφαλόῤῥιζος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Radicem habens capitatam.

C. Κεφαλοπρεμέω, ῶ, Caput amputo. Pro quo dicendum eſt κεφαλοτρεμέω, vt Phrynicus tradit, Atticum eſſe negans.

C. Κεφαλοῤῥαγὴς, έος, Ε Τ Κεφαλαγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Caput dolens, Cui caput dolet. Plu. Sympoſ. ſept. ſap. σωφρονεῖν δὲ κεφαλαγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀποφορὰς, πανιὼς μὲν οἴνου καὶ ὄψου, πᾶσαν δὲ μυροσύνην χαίειν ἀπολλύσι καὶ λυμαίνεται. vbi etiam accipi poteſt pro eo cui non eſt ſanum cerebrum, & cui Ariſtoph. dicit τὸν ἐγκέφαλον σπεῖσαι. Quum verò res aliqua, vt cibus aut potus, aut tale quid, κεφαλαγὴς eſſe dicitur, actiuè capitur pro Dolorem capitis afferẽs, Dolorẽ capitis excitãs. Dioſc. de vino reſinato, πάντες οἱ κεφαλαγεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοὶ, i. (Plin. interpr.) Capitis dolores & vertigines facit. Philo De vita M. l. 1, ξηρὸς πεφυκὼς καὶ κεφαλαγὴς καὶ βαρυήκοος. caput tẽtat, ſeu capitis dolorem ciet. Et Diphilus Siphnius apud Athen. lib. 2 dicit, κάρυα τὰ βασιλικὰ εἶναι κεφαλαγῆ καὶ ὄπτα πλατικά. idem dicit de ponticis nucibus. Sic Xen. p. 165, κεφαλαγὴ εἶ) τὸν τῶν φοίνικος ἐγκέφαλον. At vocabuli κεφαλαλγὸς hoc exemplum eſt apud Plutarchum in Præcept. ſanit. τὸν μὲν ἐγκέφαλον τῶν φοίνικος γλυκὺν ὄντα σφόδρα κεφαλαλγὸν λέγουσιν εἶ). pro quo Xenophõ dicit κεφαλαγῆ. VNDE Κεφαλαγικὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedens. Galenus apud Athen. lib. 1, de vinis Italicis, ὁ Φαλερῖνος οἶνος ἀπὸ τῶν δέκα ἐτῶν πόσιμος, καὶ ἀπὸ πεντεκαίδεκα μέχρι ἑκατὸν ὁ δὲ ὑπὲρ τοῦτον ἀκόπτων τὸν χρόνον, κεφαλαλγικὸς, capitis dolorem ciet. Ε Τ Κεφαλαλγία, ας, ἡ, Capitis dolor. Aret. De diut. affect. lib. 1, cap. 2, ἢν ἀλγῇ κεφαλὴ χρόνιος ὅπη

τοῦτο καίρῳ αἴτιον, κἂν ὅλη πλοῦνας, κεφαλαλγία καλέεται. nã hac re differt à κεφαλαίᾳ, quòd hic dolor capitis nec diuturnus nec vehemens nec cum magna capitis imbecillitate coniunctus ſit, ſed qualis à crapula, à ſole, à labore aut febribus excitati ſoleat: at ille inueteratus & ægrè recedens ſit dolor, & propter coniunctam capitis imbecillitatem facilè irritabilis. Plutarch. οὔτε πεδάγρας ἀπαλλάττει καλλίκλεος, οὔτε δακτύλοις πολυτελὴς παρωνυχίας, οὐδὲ βλάβημα κεφαλαλγίας. Ε Τ Κεφαλαγκῶ, ῶ, Caput doleo. (poet.) Caput mihi dolet, Doleo ex capite. VNDE Κεφαλαλγικὸς, οῦ, ὁ, idem quod κεφαλαλγὴς & κεφαλαλγικός. Athen. lib. 2, τὰ δὲ περσικὰ κεφαλαλγικὰ μόνον ἐστὶν οὐχ ἥττον τοῦ Διὸς βαλαίου, non minus caput infeſtant.

C. Κεφαληγερέτης, ου, ὁ, vocabulum fictum ad ſimilitudinem Homerici νεφεληγερέτης: ac ſicut illud νεφεληγερέτης Ioui tribuitur, ita hoc κεφαληγερέτης Pericli, quòd capite eſſet oblongiore, vt Plutarch. docet. Vnde & χληνοκέφαλος appellatus idem fuit, quòd ſquillæ capiti eius caput ſimile eſſet, quæ σχίνος à poetis comicis vocari ſolet. Cratinus apud Plutarchum in Pericle, τοῖος δὲ καὶ πρὶν σβυγδὴς χθὼν ἀλλήλοισι μιχθείς, μέγιστον ἥκιστον τύραννον ὄν δὴ κεφαληγερέταν οἱ θεοὶ καλέουσι.

C. Ἀκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſine capite eſt, Qui capite caret. Luc. De hiſt. ſcribenda, τοὺς Ῥοδίων κολοσσοὺς τὴν κεφαλὴν ναιωδεῖ σώματι ὅπη θέντας, ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα σώματα εἰσάγοντας. Metaphoricè plerunque capitur. Ἀκέφαλα enim dicuntur quæ principio carent. vnde liber aliquis ἄκεφαλος vocatur in quo exordium nõ eſt, cui nullum præfigitur exordium, ſicut in orationibus aut hiſtoriis fieri ſolet, quũ ἀποσοιμάσας καὶ ἄθυς ἀπὸ τοῦ πραγμάτων oratio incipit, quemadmodum Lucianus docet in lib. De hiſtoria ſcribẽda. Sed & ἀκέφαλος liber dicitur in quo principium deſideratur, non quidem omiſſum ab autore ſed caſu aliquo amiſſum. Sunt etiam apud grãmaticos verſus ἀκέφαλοι, i. qui in principio claudicant, ſicut μείουροι qui in fine, λαγαροὶ qui in medio: ſeu Qui vnam ſyllabam breuem habent initio, ſicut μείουροι in fine, λαγαροὶ in medio: vt docet Athen. lib. 14, quorum hæc inter alia affert exempla: Ἐπίπνοος πεπνευσθαι, item, — θεοῖς δέμας ἐοικότα. item, — Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες. Tales crebrò occurrere apud Homerum, indicat, ὃς δὴ τὸ μεμελοποιηκέναι πᾶσαν ἑαυτῷ ποίησιν, ἀφορισθεὶς τοῖς πολλοῖς ἀκέφαλος πιεσίχορος καὶ λαγαροῖς, ἐπὶ τὸ μειούροις. πολλοὶ δὲ οἱ μὴ προσάγοντες ὡς τὰ ποιήματα μελῳδίαι, ἐκπονοῦσι τοῖς στίχοις τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, vt Xenophanes, Solon, Theognis, Phocylides, Periander Corinthius. Sic & Plutarch. De orac. Pythio, ὅπως ὑμῖν ἀκέφαλον καὶ λαγαρὸν μέτρον καὶ μειόρων ἀθωΐας μὴ ὑπέχωσι, videlicet αἱ παλαιαὶ προφητεῖαι φαύλοις ποιήμασι χρῶμαι. Euſtath. hos verſus appellat βραχυκεφάλοις, quòd à breui ſyllaba incipiant ‖ Alio ſenſu ἀκέφαλος αἵρεσις, vt Cicero dicit Sine capite manans, Cuius autor certus non extat. ‖ Ἀκέφαλος, Imperfectus, ἁπλῆς μῦθος, prouerbialiter ὅπη τοῦ ἁπλῆ λεγόντων, vt Suidas docet. Plato lib. 6 De leg. οὐκοῦν ἐπεὶ τοῦ λέγειν γε αὐ μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλείπομεν. Luc. in Scytha, βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγαγεῖν τὸν μῦθον τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος ὦμεν; vide & Κεφαλὴ ab initio huius pag. ‖ Ἀκέφαλος Suidæ eſt etiã ἄπορος. ‖ Ἀκέφαλος dicitur etiam herba quædam vtilis ad ſplenicos, in quã Deiphobi corpus quum inhumatum proiectũ fuiſſet, mutatum fabulãtur, vt docet Euſtath.

C. Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque caput habens: vel Biceps, Cui eſt geminum caput, & ἀμφικέφαλα ὑποπόδια apud Euſtathium, vtrinque caput habentia. ‖ Eſt ἀμφικέφαλος, vt ait Etymologiſtes, genus lecti, inde ſortitum appellationem quòd vtrinque habeat προσκεφάλαιον, id eſt puluinar, & ἀνάκλισιν, id eſt (ſi Latinè dici poſſet) recubitorium. Apud Pollucẽ legitur ἀμφικέφαλος κλίνη. Apud Heſych. autem ἀμφίκελος κλίνη, omiſſa (vt veriſimile eſt) ſyllaba φα inter κε & λος.

C. Βαρυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graue & ponderoſum caput habens. Apud Vitruuium autem lib. 3, cap. 2, barycephalæ ædes putantur inde dictæ, quòd earum faſtigia fignis fictilibus aut æreis inauratis ornari ſcribit, vtpote quorum faſtigia ſignis illis ſuperimpoſitis quaſi grauiora reddantur.

C. Δικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps.

C. Ἐγκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in capite eſt. vt ὁ ἐγκέφαλος μυελὸς, Medulla quæ in capite eſt. Medulla capitis. id eſt cerebrum. Rufus Epheſ. μυελὸς δὲ, ὁ μὲν τῇ ῥάχῃ, ῥαχίτης· ὁ δὲ ἐν τῷ νώτῳ, νωτιαῖος, καὶ ἡ τοῦ αὐτοῦ μυελὸς, νωτιαία· ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστίτης. Sed ἐγκέφαλος frequẽtius abſolutè ponitur pro ἐγκέφαλος μυελὸς, ſicut & νωτιαῖος interdum pro νωτιαῖος μυελὸς, vt paulo antè hæc verba Rufi iam citata, Νεῦρα μὲν, τὰ μὴν ἀπ' ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου τεταμένα καὶ ἀλληπτικά. Cæterùm ſubaudiri vocabulum μυελὸς, oſtendit hic Sophoclis locus apud Athen. lib. 2, vbi docet ex Apollodoro, turpe fuiſſe apud antiquos ſiquis ἐγκέφαλον nominaret: Κόμης ὅλον κὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου κρατὸς διαστορέντος. qui locus eſt in Trachiniis pag. 356, vbi Hyllus narrat Licham ab Hercule in mare proiectum ac petræ alliſum. Sed & Hecuba apud Eurip. deflens Aſtyanactem à Græcis proiectum, ibidẽ ait, ἔνθεν ἐκγελᾷ Ὀδεῖον ῥαφέντων φόνος· ἢν αἰσχρὰ μὴ λέγῳ. Iam verò μυσαρὸν etiã erat comedere ἐγκέφαλον, vt Plutarch. quoque Sympoſ. 8, probl. 9 indicat. Quanquã verò ἐγκέφαλος medulla ſit ac medullæ ſpeciem gerat, imò & à quibuſdam medullæ eſſe principium dicatur, multum tamen ab oſſium medulla differt, quod nec liquefieri nec abſumi, vt illa, poſſit: ad hæc frigidum eſt, ac medulla calida. vnde Ariſtot. De part. anim. lib. 2, cap. 7, medullam eſſe negat, & apud Plinium lib. 11, cap. 37, cerebrum aliud eſſe quàm medullam, eruditi docent, quoniam coquendo dureſcat. Iliad. γ, Ὡδ δέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν, καὶ πιόντων: in diris imprecationibus quæ in ſe libandum & fœdus percutiendum concipiebantur, cõtra eos qui priores fidem fœderis violaſſent. Sic Od. ι, in diris imprecationibus quibus Polyphemus Vtin proſequitur, Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλος γε δίᾳ σπέος ἄλυδις ἄμπυ Θεινοίαθ' βαίοιτο πρὸς οὐδεῖ. Plutarchus De defectu orac. ἐν ταῖς πέτραις τὸν ἐγκέφαλον φορούσῃ, καὶ τὴν καρδίαν ἐν τοῖς κρυπτάφοις, in calcibus cerebrum gerentẽ, cor in temporibus. Ariſtoph. Nebulis, τὸ ἐγκέφαλον ὡς τοῦ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, Laborare cerebro, ſeu Cerebro attonito & perculſo eſſe. Idẽ in Pluto, ἐγκεφάλου βρίω δύω vocat duas cerebri μηνίγγας ſiue membranas, quibus inuolutũ eſt, à ſi ulneorum foliorum ſimilitudine: vel (vt alii) quòd his membranis cerebrum in capite ita inuolutum ſit, vt cerebrum quod aſſari ſolebat, ſoliis ficulnis inuoluebatur, vna cũ aliis quibuſdam condimentis. In quem ſenſum Euſtathius ex eodem Ariſtoph. citat, οὐ πρὸς τὴν θρία τὸ ἐγκέφαλον: quæ edulia abſolutè quoque θρία vocata fuiſſe docet idem Euſtath. pro ἐγκεφάλου ἐψήματα τοῦ ἐστρεφα ἐπὶ τὸ κείμενα θρίων. At verò θεῖον ἐγκέφαλον Euſtath. vocari ſcribit τὸν ἀπόξυλον, ὃς ὅστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος σωτεοχιῶς ſiue σωτοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῷ ἑνὶ σωματῶν. Dicitur etiã de cæterorum animantium cerebro, vt χοίρειοι ἐγκέφαλοι apud Athen. lib. 2, quorum eſum à philoſophis veritum ſcribit. Et lib. 7, de aſello piſce ex Ariſtotele, μόνος ἰχθύων τῷ καρδίαν ὁ τῇ κοιλίᾳ ἐχῇ καὶ ὁ τὸν ἐγκέφαλον λίθοις ἐμφερεῖς μάλιστα. cuius rei meminit & Plinius lib. 32, cap. 10, non iiſdem tamen verbis. Et Philocles apud Athen. lib. 2, Οὐδὲ τὸν ἐγκέφαλον ἔσθων λίπος. ‖ At Διὸς ἐγκέφαλος erat (vt ex Pauſania docet Euſtath. κάλλιστον πρᾶγμα, quale & ἐγκεφάλου θρία de quibus paulo antè. Athen. lib. 12, ex Clearcho de rege Perſarum, τοῖς ἀπὸ τραπέζαις ἡδὺ πρῶμα, ἄθλα ἐπεὶ νοῦν οὐκ ἔχων. Τοῦτο γὰρ ὅστιν ὁ λεγόμενος (οἶμαι) Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. In palma verò ἐγκέφαλος dicitur ἡ κορυφὴ, vt Galen. explicat lib. 2, De alimẽtis. id eſt cacumen palmæ, vt Plinius vocat, dicens eo ablato palmam ipſam ſterileſcere: Xenoph. autem eo exempto τὸν φοίνικα ὅλως ξηραίνεσθαι. Euſtath. id eſſe dicit τὸ ἀκρότατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ δένδρου. Sic Theophr. de palma dicit, ὅταν ἀφελῶσι τὸ αὐτὸ ἐν ᾧ ἐστὶ ὁ ἐγκέφαλος. Plin. quoque cerebrum appellat. Prædulce, id eſt & guſtatu gratiſsimum, ſed κεφαλαλγὲς, vt Athan. poſt Plutarchũ docet. Nicand. Georg. apud Athen. in fine lib. 2, — φοίνικος ὠμοβραφάδας ἐκκόπτοντες Ἐγκέφαλον φορέουσι, νέοις ἀσπασὸν ἔδεσμα. Diuerſum verò eſſe putant quod Dioſcor. lib. 1, cap. 151 vocat φοίνικος ἐγκάρδιον, id eſt medullam.

H I N C Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, Cerebellũ: pars cerebri poſterior, durior, ſicciórque, ex multis & paruis corporibus coagmentata, ſubtlaua, ſpinalis medullæ principium. Gorr. τὸ ὑπὸ τῷ ἐγκεφάλῳ βάσει Rufo & Polluci. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 1, cap. 16, διόφυῆς δ' ὢν πᾶσιν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος, καὶ ὅπη τοῦτο ἢ καλουμένη παρεγκεφαλίς· ἔχει δὲ ἐπίσειον ἔχουσα τὴν μορφὴν καὶ τὴν τῶν ἀφίων καὶ τὴν ὄψιν. Ε Τ Πενταγκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quinque habens cerebra, Quinto cerebro conſtans. Theophr. De hiſtoria plant. lib. 2, cap. 8, de palmarum diuerſis generibus, φασὶ δὲ καὶ τοῖς ἐν Κρήτῃ πλείοις εἶ) τοῖς δίφυεῖς, ἐνίοις δὲ καὶ τεῖφυεῖς· ἐν δὲ τῇ Λαπῃα-πνὰ καὶ πεντεγκέφαλον, in Lapæa quino etiam cerebro genus quoddam enaſci tradunt, vt Gaza vertit. Videtur huc reſpexiſſe Plinius lib. 13, cap. 4, vbi ait, Quædam in Syria & Ægypto in binos diuidunt ſe truncos: in Creta & ternos, quædam & quinos.

C. Εὐκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bono ſeu egregio capite præditus. aut etiam Capiti vtilis & conueniens, ſicut res aliqua dicitur εὔστομα χρὸς, εὔκαρδος, εὔκοιλος.

C. Μεγαλοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnum caput habens. Capitonem etiam vocant Latini. CONTRA Μικροκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruo capite eſt.

C. Ὀξυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui acuminato capite eſt. Poetæ dicunt ὀξυκάρηνος. Idem qui φεξὸς apud Homerum, teſte Polluce.

C. Πολυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa habens capita. Plato τὸν ἔρωτα vocat πολυκέφαλον θηρίον, belluã multorũ capitũ. At πολυκέφαλος νόμος, dicta fuit ἡ αὐλητική, vel modulus quidam tibia canendi, à Minerua inuẽtrice, quòd quũ ſibilum audiſſet quem Meduſæ ſorores & angues Meduſam ipſam à Perſeo capite truncatam deflentes edebant, ad eius imitationem excogitauit τὴν αὐλητικὴν, vt tradit Pindari ſchol. Pyth. 12. Alii verò (vt ibidem annotat) πολυκέφαλον νόμον dictum volũt, quoniam quinquaginta erãt viri, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνεστὼς, ἐπεὶ παρῆν μέν τὸ αὐλητοῦ, τὸ μέλος ἐπεστέφετο. Alii verò per κεφαλὰς intelligunt τὰ ἐπεισόδια. ita vt πολυκέφαλος νόμος ſit modulus plura habens proœmia. Pindarus ibi diuiſa voce vocat κεφαλὰς πολλὰς νόμου.

C. Προκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capite eſt prominente ſeu acuminato. nam dicitur ὅπη τὸ ὀξυκέφαλον, vt Suidas docet, apud quẽ hoc exemplum eſt, ἐπεκεφαλος ἦν ὁ Φιλόκλης ὡς ἔπος. quam autem Plinius ex Æſchylo tradit contra here criſtam ac ſubrigere per longitudinem capitis. ‖ At verſus ἐπεκεφαλος dicitur in quo prima ſyllaba abundat, aut cum ſequenti per συνίζησιν coit. vt in illo verſu Homerico, Iliad. ε, Ἢ οὐχ ἅλις ὅτι μοῦνος ἀνὴρ ἀφάλαντος ἠπεροπεύεις; Et Iliad. α, Ἠῶς ὁ τῷ ὦρμαινε κῆρ ὀρίνα. Idem dicitur ETIAM Μακροκέφαλος ab Euſtathio. Propriè autẽ μακροκέφαλος eum ſignificat Cui longum caput eſt. qualem eſſe gentem Africam tradit Pollux. Sed & Scythas μακροκεφάλους eſſe docet Hippocr. lib. De aere & aquis.

C. Γηροκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humido capite eſt. Alex. Aphrodiſ.

C. Αὐτοκέφαλον, ου, τὸ, Ipſum caput. Ariſtot. lib. 4 Anim. ait quoſdam minus rectè in animalibus ſanguine carentibus, κῦπος, id eſt alueum ſeu ſinum continentem inferiora corporis, αὐτοκέφαλον appellaſſe. v. l.

C. Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, Capitatio, vt iuriſconſulti vocant, Quod in capita penditur, Penſitatio & ἐπεσόδεις σκηραπτικὴ, quæ etiam χειρωνάξιον dicitur. Ariſtot. Œcon. 2, εἰ βούλοιτο ὅπη κεφάλαιον ἔκτον δοῦναι. Bud. Vtitur hoc vocabulo Cicero etiam in Epiſt. ad Atticum lib. 5, ep. 16, Audiuimus nihil aliud niſi imperata ὅπη κεφάλαια ſoluere nõ poſſe: poſſeſsiones omnium venditas. Sed ſcribitur ibi ὅπη κεφάλια, per ι in penultima.

C. Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, Ceruical, Puluinus ſeu puluinar quod capiti decumbentis ſupponitur: πτώκαιον Theocritus appellat. Ariſtoph. Pluto, αὐτὴ δὲ προσκεφαλαίου λίθον ἀμεγέθη ὑπὸ τῇ κεφαλῇ. Plutarch. De diſcern. adul. ab amico. ὥσπερ τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις δρῶσαι, ἃ δεικνῦσι τοὺς κεφαλὰς αὐτοῖς ἀνερείδειν καὶ αὐτέχειν, ἐν δίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. Mneſimachus apud Athen. lib. 10, — ἀσφάδας δὲ προσκεφάλαια, Καὶ θώραχας ἔγωιμι, πρὸς πόδα δὲ σφενδόνας Καὶ πέλτα, ceruicalia noſtra ſunt clypei. Apud eundẽ lib. 2 ſunt προσκεφάλαια Σικελικά. At lib. 12, apud

eundem περικεφάλαιον βασιλικόν, ceruical regium, dicitur conclaue quoddam regum Persidis in quo semper erant condita talentorum auri quinque millia. Item, περικεφάλαια πίλινα apud Pollucem, Plumea puluinaria. Impropriè verò περικεφάλαια dicuntur puluinaria quæ sedentibus supponuntur. vt apud Plat. Polit. 1, καθῆσθαι δὲ ἐπεφανωμένοι, ὅπερ τινὸς περικεφαλαίου καὶ δίφρου. Sic apud Ciceronem in Epist. Afferri iussit puluinos, & omnes in suis sedibus sederunt. Sic videtur accipi & apud Iuuenalem, Conducit comites, sellam, ceruical. Nã ceruical propriè est quod ceruici cubantis substernitur, vt & περικεφάλαιον: at Puluinus pro vtroque sumi potest, tam eo quod cubanti quàm eo quod sedẽti supponi solet. Pro eodem affertur ET Προκεφαλὴ in v.l. ex 1 Reg. cap. 26. sed ibi diuisa voce legitur πρὸς κεφαλῆς, idque bis, videlicet, τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος ἀπὸ περὶ κεφαλῆς αὐτοῦ. aliquanto pòst autem dicit, τὸ δόρυ τοῦ βασιλέως καὶ ὁ φακὸς τοῦ ὕδατος τὰ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ. In priore tamẽ loco coniunctim scribendum videtur, quanuis similia composita à κεφαλὴ nulla sint.

C. Περικεφαλαία, ας, ἡ, Galea, Cassis. idem quod κράνος, πίλος, κυνῆ. Dicta quòd capiti quasi circuminduatur. Polyb. περικεφαλαία χαλκῆ, id est Ahena cassis, Statio lib. 6 Thebaidos. Et apud Eustathium περικεφαλαίαι φαλωναί, ἄφαλοι, ἀμφίφαλοι, πετράφαλοι: item περικεφαλαία κρηδέμνη, θωρήκη, αἰγείη, κυνέη. ‖ Accipitur & pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ, vt Statius vocat. vulg. lex. ‖ Item Dolor capitis, κεφαλαλγία. Theophrastus De hist. plãt. lib 3. cap. 10, ὁ δὲ φοῦλον τὸν καρπὸν, ὥστε μηδὲν ἐοικέναι τοῖς ζώοις πλὴν ὑδάτων, καὶ τοῦτο, ὅταν ἐπέραν μὴ ἔχῃ. καὶ τὰ πολλὰ λαμβάνεται περικεφαλαία, caput tentari, vt Gaza vertit. Loquitur autem ibi de glandifera arbore quam ἄσωρον vocat. Plin. lib. 16, cap. 6, ex Nigidio tradit, iligna glande tentari fucus nisi paulatim detur. ‖ Est etiam pars nauis. Pollux lib 1, τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ ἐμβόλου καὶ τῆς περιεμβολίδος, ὁ τόλος ὅπερ ὑπὸ πλοῖον τείνει, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται.

Κεφαλίτης, ου, ὁ. vt κεφαλίτης λίθος, Lapis angularis. κεφαλῖται (inquit Hesych.) οἱ γωνιαῖοι λίθοι.

Κεφαλικὸς, ὴ, ὸν, Capitalis vt κεφαλικὴ ἔχθρα, Capitales inimicitiæ. Modestin. cap 6 lib. 27 Digest. circa finem v.l. ‖ Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum quæ ad crassæ membranæ duplicaturã vsque peruenere. Gorr. Latini quoq; medici hoc vocabulo vsi sunt. Cels. l 5, c. 19, Præterea sunt quædam [emplastra] generis eiusdem: quæ quia capitibus fractis maximè conueniunt, κεφαλικὰ à Græcis nominantur. Scrib. Larg. 201, Emplastrum chirurgi Tryphonis subuiride. quod facit quum vulnus ita actum est vt os lædatur vel frãgatur, præcipuè caluariæ: κεφαλικὴ ideo à Græcis dicitur. Dioscorides lib. 3, cap. 55, de panace heracleo, μίγνυται δὲ καὶ ἀκόποις καὶ κεφαλικοῖς δυνάμεσι, & capitis medicamentis. VNDE Κεφαλικῶς, Capitaliter, vt Plinius loquitur. Herodianus lib. 2, κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι, Capitali supplicio affectum iri, Capite pœnas daturum: de interfectoribus Pertinacis qui a Seuero vltra vicesimũ lapidem exterminabantur.

Κεφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Caput imitans, Caput repræsentans. κεφαλῶδές τι, quiddam in modum capitis.

Κεφαλωτὸς, ὴ, ὸν, Capitatus vt πρασον κεφαλωτὸν apud Dioscoridem lib. 2. Porrum capitatũ Plinio. Epænetus autem apud Athen. lib 9, annotat κεφαλωτὰ vocari τὰς γυρυλλίδας. Κεφαλωτὸν à quibusdam dici τὸν θυμὸν, Dioscorides scribit, nec dubium quin à capitellis quæ gerit specie complicatarum formicarum. Gorr.

Κεφαλὶς, ίδος ἡ, Capital, Capitium: tegumentum capitis. Aristot. Rhet 2, εἰ γὰρ πρόσωπα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύνατο ῥυέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύνατο ῥυέσθαι. dixerat verò paulo antè, ὧν τὰ μέρη δυνατὰ, καὶ τὸ ὅλον καὶ ὧν τὸ ὅλον δυνατὸν, καὶ τὰ μέρη. ‖ Item Caput, Capitulum, Vasculum vt in plantis. Dioscor. lib. 3, vulg. lex. ‖ At κεφαλὶς βιβλίου à Suida esse dicitur id quod ἔλημα vocant. In epist. ad Hebr. cap. 10, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ, in capite libri scriptum est de me.

Κεφαλισαὸς, ου, ὁ, Simplicium numerorum vsque ad decẽ multiplicatio, ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλαπλασιασμὸς, cuius auxilio cæterorum numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur, vt docet Suidas. Aristoteles Topic. 8, circa finem, ἐν γεωμετρίᾳ τοῦ ἔργου τὸ τοῖς στοιχείοις γεγραμμένον, καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ τοῖς κεφαλισμοῖς περιχίρως ἔχει, καὶ μέγα διαφέρει πρὸς τὸ καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν γινώσκειν πολλαπλασιούμενον.

C. ΑΠΟκεφαλίζω, Priuo capite, Caput amputo. Artemidor. VNDE Ἀποκεφάλισμα, Capitis amputatio. ‖ Item Sordes quibus caput repurgatum fuit, καθαρσὸς κάρας. Poll Pro ἀποκεφαλίζω autem dicitur ETIAM Ἀποκεφαλέω, si vulg. lexicis credimus.

Κεφάλιον, ου, τὸ, Capitulum, Caput. Dioscor. lib. 4, cap. 150, de veratro albo, ῥίζαι δὲ ὑπῖσι πολλαί, λεπταί, ὅπερ κεφάλιον μικρὸν καὶ ὀπτήσεις ὡσεὶ κρομμύου συμπεφυκυῖαι, ab exiguo & oblõgo capite cæparũ modò exeuntes, vt Ruell. vertit. Plinius id esse dicit caule bulborum tunicis cõuoluto, radice fibrata cæparum modo. Plutarch. Symp. 2, ὀξὺ τοῦ κεφαλίου ἢ τὸ πρωκτικοῦ, de piscículo quodam. Est etiam verbum rhetoricum apud Hermog. 40 & identidem. De quo vide apud eundem p. 87. Apud eundem est etiam κεφαλαιον.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, Capitulum, Caput. Luc. ὅ, τι ἀφ' κεφαλαίου τοῦ κατωθεν ἤγαγες; quódnam ex inferis capitulum reduxisti. Sotades comicus Apud Athen. lib. 7, Γλαύκου φέρω κεφάλαια πάμμεγ' ἐπὶ δύο, duo glauci piscis capita. Sic Plutarch. κεφάλια piscículo tribuit. ‖ In radicula verò κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύμοις καυλῶδες, vt Aristophanis schol. exponit in hoc Nubium loco, Οὐδ' αὖ ἐλέδας δεῖπνοιῶτ' ἐξῶν κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. Sic verò & κεφάλιον radicibus tribuitur: pars videlicet summa ex qua scapus & folia existunt. non tamen omnibus radicibus sed capitatis, quales sunt bulborũ, porrorũ & hoc loco rhaphani. ‖ Metaphoricè κεφάλαιον dicitur quod summum & præcipuum in aliqua re est. quod Latini quoque caput appellant: vt Cicero, Caput est in omni procuratione negotii & muneris publici, vt auaritiæ pellitur etiam minima suspcio. Plato lib. 1 De leg. κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὸν ὀρθὸν τρόπον. Isocrates Areop. κεφάλαιον δὲ τῶν καλῶς ἀνηλίοις ὁμιλεῖν, quod autem caput est ciuilis conuersationis & honesti cõmercii. B. Pro caput verò Latini dicũt etiam Summa, interdũ & Vertex, & Cardo. Plato in Gorgia, de rhetorica, ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ, summa & scopus. Ibidem, δεῖ γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς. Isocr. κεφάλαιον ὅλου τοῦ πράγματος, caput & summa totius negotii. Et Demosthenes, κεφάλαια ἔλεγον vocauit capita summámque rerum gestarum Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τοῖς ἑαυτοῦ συμφοραῖς, in summam calamitatem suam ruit atque euadit erumpitque: de Iuliano loquens in Persas exercitũ ducente. B. Dicimur verò & κεφάλαιον rei alicui ὀπτήσεται eodẽ modo quo κολοφῶνα ὀπτήσεται, vltimam manum & fastigium imponere. Gregor. in Athanas. κακὸν οὐ κακῇ βασιλεία κεφάλαιον ὀπτηθεῖς, de imperatore Constantio cui sub finem imperii in scelestã culpam delapsus est propter Arianismon eui obstinatissimè fauit, Athanasio in exilium acto. Demosth. cõtra Mid δύο τοῦτο ὑπερῴα κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ πεπραγμένοις ἐπίθημεν, Hæc duo veluti fastigia audacibus & iuuenilibus flagitiis imposuit, Hæc duo facinora flagitiosis audacibusq; factis addidit. B. Et apud Plutarchum De defectu oraculorum, ὥσπερ τὸ κεφάλαιον ὀπτήσεται τοῦ λόγου, Fastigium imponere disputationi, Summa quadam concludere disputationem. In oratione etiam aliqua dicuntur κεφάλαια quæ Latinis capita & summæ. Isocr. ad Nicocl. κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων, summa autem supradictorum hæc est. Æschines contra Ctesiphontem, οὗτοι κεφάλαια δεῖ βραχέων ἐρῶ πρὸς, de iis breuiter atque capitulatim attingam, vt Plinius loquitur. Thucyd. lib. 4, pag. 137, ἐν αἷς [sub. ὀπτοπαλαῖς] πολλῶν δεῖν γεγραμμένων, κεφάλαιον ἓν πρὸς Λακεδαιμονίους, οὐ γινώσκειν, ὅ, τι βούλονται. Sic videtur accipi in hoc Antiphanis loco apud Athen. lib. 4, Ὁ τὸν Ἡρακλεῖτον πᾶσιν ἐξηγούμενος, Ὁ τοῦ Θεοδέκτου μόνος αἰθρηκὼς πέχειν, Ὁ τὰ κεφάλαια συγγράφων Εὐριπίδου, capita & summulas. Item ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Breuiter & capitulatim attingere, vt Plinius loquitur. Xenophon Pæd. 6, τὸ πλῆθος ὑμῖν

πρὸς πολὺ εἰπεῖν ἐν κεφαλαίῳ. Demosth. ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, vt autẽ summatim dicã. Idem, ἐν κεφαλαίῳ μαθεῖν, vt paucis & summatim rẽ cognoscatis. Plato in Tim. ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν, vt Iut summaria quadam repetione prosequi, quasi epilogo & αἰανακεφαλαιώσει. B. Sic apud Ptolem. in Georg. 4, τὴν δὲ σύνταξιν ὅλης γεωγραφίας ποιεῖται, καὶ τὴν διαφορὰν τῶν χωρογραφιῶν, διὰ τούτων ὡς ἐν κεφαλαίοις ὑποτυπώσω. Sicut verò dicitur ἐν κεφαλαίῳ & ἐν κεφαλαίοις, ita ὀπὶ κεφαλαίου & ὀπὶ κεφαλαίων, itidẽ Summatim siue Capitulatim. Cebes in Tabula, ὡς εἴπεν αὐτὸς ὀπὶ κεφαλαίου. Polyb. μνησθεὶς δ' ὀπὶ κεφαλαίου τῶν χρονικῶν πράξεις ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς τὸ ὀφθαλμῶν τὰ τῆς Μακεδόνων πρωτεύματα, breuiter & capitulatim attingens repetenscq;, seu summatim, vt Suid. exponit. Apud quem vna voce scribitur ὀπὶκεφαλαίου. Pro quo Thucyd. lib. 6 pag. 225, dicit ἐν κεφαλαίοις ὑποτυπώσαντες. Demosth. in Epitaph. ταῦτα ὀπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν πειράσομαι. Sic apud Hermog. περὶ μεθόδου δεινότ. pag. 212, in fine, τὸ δὲ ἐν ἀρχῇ τι λεχθὲν ἐπὶ κεφαλαίων, περὶ οὗ τι μέλλει καταστοχάζεσθαι διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προπόθεσιν, propositionem. Diuersa constructione, eodem tamen sensu, Aristot. Ethic. 2, c. 7, dicit, ἐπὶ κεφαλαίῳ, (si modò non mentiuntur vulg. editiones) νῦν μὲν οὖν τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀκριβέστερον περὶ αὐτῶν διορισθήσεται. Dicitur etiam ἐπὶ δὲ κεφαλαίου, item & κεφαλαίῳ, pro ἐν κεφαλαίῳ siue ὀπὶ κεφαλαίῳ, summatim. Vtriusque exemplum habes apud Budæum pag 134. alterius ex Gregor. in oratione De filio: alterius ex Demosthene. Interdum, τὸ δ' ὅλον κεφάλαιον, Summa autem hæc est, vel Quod autem summatim dici potest, Vt ad summam autem dicam. Exemplum ex Demosthene habes ibidem. Item τὸ κεφάλαιον σωμάζειν, Summam colligere. Aristot. in 10 Metaph. ἐν δὴ τοῦ εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ σωαγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ὀπτήσεται. quod vno verbo κεφαλαιοῦσθαι dicitur. In causa etiam aliqua κεφάλαιον capitur pro firmamento & capite ipsius causæ. Gregor. ἥκει δ' ἡμῶν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. Bud. Quod verò Quintil. libro 7 dicit, Reus hic totius summam constituit, idem Bud. interpretatur τὸ ὅλου τὸ κεφάλαιον, id est cardinem & fiduciam causæ, τὸ περιβρήξασθαι τῆς ἀμφισβητήσεως. Quod idem Quintilianus in 1 dicit, Per singulos annos prorogatum in summam proficit, idem Bud. interpr. ὀπὶ τὸ κεφάλαιον ὀπιδίδωσι. Apud Hermog. verò 256, 257, est fere idem quod περίπτωσις. at 258, pro loco argumenti Bud. Hæc a Latinis quoque capita appellantur.

‖ Κεφάλαιον significat etiam caput vnde fructus & reditus manat. idem quod ἀρχαῖον. Æschines contra Ctesiphontem, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad summam soluerunt & sortem Bud. p. 133. Sic Plut. in Fabio, τοῦτο τὸ κεφάλαιον ὅστιν, ὃ κτῶμεν ἀδε, δραχμῶν. Liuius, Deducto eo de capite quod vsuris pernumeratum esset. ‖ In libris quoque κεφάλαια dicuntur certæ partes in quas diuisi seu distincti sunt: vulgò Capitula. Gellius caput in ea significatione dicit, In superiori capite. ‖ Κεφάλαιον videtur etiam adiectiuè capi, vt apud Aristoph. in Ranis, ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφον σου ῥήματα Θέωνος ὑπ' ὀργῆς, ὃ κεχὴν τὸν Τήλεφον, id est ἀδρῶς, vt schol. exponit.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Summarius. At κεφαλαιωδέστατον Phrynichus improbat, licet eo Polemonem vsum esse scribat. VNDE Κεφαλαιωδῶς, Summatim, Capitulatim. quod diuisa voce dicitur ἐν κεφαλαίῳ siue κεφαλαίοις, & ἐπὶ κεφαλαίου siue ἐπὶ κεφαλαίων. vt κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν. Summatim siue capitulatim attingere rem aliquam. Aristot. Rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ. Summatim & capitulatim attingo, In capita seu summas redigo. Thuc. lib. 6, pag. 218, πολλὰ παρεῖς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσας. Et l. 3, οἱ ἡγεμόνες, ὡς περ νῦν ὑμεῖς, κεφαλαιώσαντες πρὸς τοὺς ξυμπαντας ὁμολογίας ποιήσασθε, breuiter complexi. Et lib. 8, pag. 279, λόγοις ἐποιοῦτο ἐν τῷ δήμῳ, κεφαλαιοῦντες ἐν πολλῷ, μάλιστα δὲ ὡς ὀξεῖα αὐτῆς, &c. Vbi schol. exponit, ἐν πολλοῦ ὀποδείκνυντες, vel κεφαλαιωδῶς καὶ ξυντόμως λέγοντες. quod melius est. id est Capitulatim & summatim perstringentes. Et κεφαλαιοῦμαι in pass. In summam subducor & colligor. Exempla ex Aristotele habes apud Bud. pag. 133. At media vox actiuè etiam capitur, vt apud Platonem lib. 9 De rep. κεφαλαιωσόμεθα οἷον τὸν κακίστου, summatim igitur definiamus. Bud. ibidem. ‖ Κεφαλαιόω, Caput vulnero. Marci 12, καὶ κεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, caput vulnerarũt. nam & Lucas dicit τραυματήσαντες ἐκεῖνον. Theophyl. exponit, συνετέλεσαν καὶ ἐκεφαλίωσαν πολλοὺς εἰς ὄλον, omni contumeliæ genere quasi in summam quãdam redacto affecerunt, omnénque iniuriam in eo veluti cõsummarunt. VNDE Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ Id quod in summã collectum & subductũ est, seu Summa ipsa. Herodot. Thal. ὥστε πέντε μυριάδων τὸ κεφαλαίωμα συνῆλθε.

C. ΑΝΑκεφαλαιόω, ῶ, Capitulatim & summatim repeto, ἐπαναλαμβάνω. Hesych. Ponitur etiam pro simplici. Aristot. τὰ αἰανάγκαια αἰανακεφαλαιούμενοι, Summatim colligentes, In summam redigentes. B. 134. At in epist. ad Ephes. cap. 1, εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τοῦ καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τά τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, Vt in pleni temporis dispẽsatione recolligeret omnia in Christo. ibi enim ἀνακεφαλαιοῦσθαι signif. partes disiectas & diuulsas in vnum corpus coniungere, vt quum oratores breuem enumerationem argumentorum texunt, aut qui calculos subducunt, singula in vnam summam reuocant, seu repetito calculo summam contrahunt. Exponitur etiam Peroro, à Bud. pag. 134, apud Dionys. Halicarn. de Lysia. nam in perorando capita & summæ antè dictorum breuiter repetuntur. ‖ Ἀνακεφαλαιοῦται Suidæ est ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει: at Hesychio συμπληροῦται. VNDE Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, Summaria repetitio, Repetitio antè dictorum per capita. Est figura oratoria. Quintil. lib. 6, cap. 1, Perorationis duplex ratio est: posita aut in rebus aut in affectibus. Rerum repetitio & congregatio quæ Græcè dicitur ἀνακεφαλαίωσις, à quibusdam Latinorum enumeratio, & memoriam iudicis reficit & totam simul causam ponit ante oculos, & etiã, si per singula minus mouerat, turba valet. In hac quæ repetimus, quã breuissimè dicenda sunt. & (quod Græco verbo patet) decurrẽdũ per capita. Augustin. in quadã epist. In quibus tota causa summatim repetitur, quàm vocant ἀνακεφαλαίωσιν. In numeris verò & summarũ collectione ἀνακεφαλαίωσις dicitur Consummatio. ET Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ὴ, ὸν. Dionys. Halicarn. καὶ τοῖς ὀπιλόγοις δὲ τὰ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὰ τῶν ῥηθέντων μέρος μετείληφε τι καὶ χαριέντως ἀπαιτεῖται, in perorationibus pars illa qua ea quæ dicta sunt per capita repetuntur.

c 3. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, Summatim enumero & colligo, Per epilogum enumero iam dicta. Hermog. 34. & ibidem ἀνακεφαλαιοῦμαι. B.

C. ΣΥΓΚεφαλαιόω, Capitulatim & summatim complector, Summatim recenseo, Breuiter colligo. Frequentius vsurpatur vox media. Aristot. Polit. 6, in fine, αἱ μθοῦ ἀναγκαῖαι ὀπὶ μέλειαι εἰσὶ τοῦ τόπου, ἃς εἰπὼν συγκεφαλαιώσαμθοῦς, περί τε τὰ δημοσία καὶ τὰ πολεμικὰ, &c. Vt summatim & capitulatim recenseam. Dionys. Halicarn. συγκεφαλαιούσθαι γὰρ τὰ ῥηθέντα. deinde enumerat denuo. Alia exempla ex Xenophonte & Polyb. habes apud Bud. p. 133. Item in pass. signif vnum ex Aristot. Metaph. 9. ‖ Item apud Æschinem συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμὸν, Rationum summam conficere, Rationes consummare, Repetito calculo summam contrahere. VNDE Συγκεφαλαίωσις, Summaria complexio, Collectio per capita. Areopag.

Κεφαλαία, ας, ἡ, Inueteratus & ægrè cedens capitis dolor: isque vel continuus, vel ex interuallis repetens. Galenus eam esse dicit χρόνιόν τι καὶ δύσλυτον κεφαλαλγίαν. Aret. De diuturn. affect. l. 1, cap 2, quum dixisset κεφαλαλγίαν esse ἰσοῦ ἀλγὴν κεφαλῆς ἀεδίως ἐπὶ πρὸς καίρῳ αἰτίῃ, ab ea κεφαλαίαν distinguens, subiicit, ἰσοῦ δὲ διεστῶσι χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα, καὶ πρὸς δὲ εἰσι μακρῇσι καὶ πολλῆς, καὶ περιπτίγνηται μέζω τε καὶ πλοῦγον δ' ἰσαλῆ, κεφαλαίω κικλήσκομθοῦ. Celsus lib. 4, cap. 2. In capite autem interdum acutus & pestifer morbus est, quem κεφαλαίαν Græci vocant. Et paulo pòst quàm notas eius explicauit, Præter hæc dolor intolerabilis, maximè circa tempora vel occipitiũ. Marcell. Empiricus cap. 20, de hiera Paccii Antiochi, Nec minus diutino correptis capitis dolore (quem κε-

φαλαίαν appellant) prodest. Rectius enim ibi κεφαλαίαν legitur quam apud Scrib. Largum cap.23, sect.99, κεφαλαγίαν. Vtitur hoc vocabulo & Plinius lib.20, cap 13, de ruta, Lenit autem capitis dolores pota cum vino, aut cum aceto & rosaceo illita: si verò sit cephalæa, cum hordeaceo & aceto.

Κέφαλος, ου, ὁ, Cephalus: piscis è mugilum genere. Capitonem Gaza vertit. Dictus (vt Euthydemus apud Athen. lib.7 docet) ἀφ' τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Cōfer quæ ibi ab Athen. citātur tum aliunde, tum ex Aristot. cum iis quæ Aristot. scribit De historia anim. lib.5, cap.11, & lib.8, cap.2. Vnde cephaleam carnem Lucillius dicit apud Gellium. ‖ Cæterùm Κέφαλος est etiam nomen propriū eius qui Auroræ amasius fingitur. A Cephalo autem piscē DIFFERT Κεφαλῖνος, ου, ὁ, Cephalinus qui alio nomine & βλεψίας appellatur. Dor. on apud Athenæum lib. 7. AT Κεφαλίνη, ης, ἡ, vocatur ea linguæ pars quæ est ad fauces, quam & χοῦν plerique nuncupant, quòd in ea gustus putatur esse acutior, vt Gorr. tradit. Poll. lib.2, τὸ δὲ πλέον ἡγλῶττα τῆς εἰς τὸν χοῦν αἰσθήσεως ἔχει καὶ τὸ πρὸς τῇ φαρύγγι μέρος, ὃ χοῦν καὶ κεφαλίνην ὀνομάζουσι.

ΚΕΊΩ, thema inusitatum, sed ex quo fieri putatur κεῖμαι, item κείζω, nec non κεύω & κείω. Ad κεῖμαι quidem quod attinet, quin a κείω sit, minimè dubitari potest. Sed nec de κείζω dubitarim: at de cæteris vi derint grammatici. Dico autem minimè controversam esse posse verbi κεῖμαι (id est Iaceo, Positus sum, Situs sum, &c. vt infra videbis) deductionem a Κέω, quòd reperiatur aliquando κέοντα, item κέεσκε. Ita enim Odyss. ω, ἀεὶ δὲ δώρων, v.232, Καὶ τὰ μὲν ἐν ἀστῆσι θεῶν ἱότητι κέοντα. Itē Odyss. χ, ἀλαρὸν ἐμοὶ ἐν μεγάροισι κέον). Alterum autem, videlicet κέσκετο, ab Eusta hio annotatur pag.1892, vbi scribens de ἔσκον pro Erat, dicit, vt Εἶω, ἔσκω, ἔσκω, præt. imperf. ἔσκον: sic Κέω, κέσκω, κέσκω: vnde esse κέσκετο pro ἔκειτο. Hinc autem quidam ita deducunt Κεῖμαι, vt à κέω fiat κείω, vnde sit Κείμι, & pass. κείμαι, deinde per crasin duorū εε in ει, Κῆμαι. In tertia persona plur. dicitur Ionicè Κέαται, ITEM Κειται, interiecto ε metri causa. vnde — καταπκείαι) ἐν Διὸς οὔδει Iliad. α. Itidem verò in præt. imperf. Κέατο & Κείατο pro ἔκειτο. Hesiod. κείατο πεύκωσι. Sciendum est autem in prosa quoque inueniri κέωμαι, κέῃ, κέται, præsertim duas has posteriores personas: vnde etiam Bud. non veritus est in suis Epistolis vti τὸ δεδακέη, scribens, οὐ δὲ ἑαυτὸν, ἀμφ' ὡς δεδακέη. Quàm autem late pateat verbi huius vsus, vide in Κεῖμαι quod proximè sequitur. De Κέω autem dicetur & in Κατάκειμαι, vbi agitur de Κατακείω.

Κεῖμαι, F. εἴσομαι (quod per contractionem factum putatur ex κέεμαι, vt suprà dictum fuit Iaceo, Positus sum, Situs sum. Interdum verò Repositus sum. Hom. Il. ι, in principio, Ἐκτόρα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείατο, Iacentem, Prostratum. πεσόντα. Sic Tityus ἐπ' ἐννέα κεῖτο πλέθρα. At verò Od ξ, pro Positū esse. Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Ibidem, — ὅσσα τε οἱ δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο. Idem Od. α, & alibi, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ζῶντα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Idem Il ψ, Ἵππους τὰ μὲν ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. vbi significari ait Eustathius, τοὺς ἵππους ζῶντας τεθεσπέσιον τας, id est ὀνδέχονται, id est ὀνδέχονται: subiungens verbum κεῖται esse σύνοικον verbo πίπτει. At verò vbi dicitur θεῶν ἐν γούνασι κεῖται (vt in loco quem modò protuli) vult esse simpliciter ὄζειν. Idem in hoc loco Il. γ, — ἤχι ἑκάστῳ Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα πύκνα κέκειτο, tradit quosdam putasse sub ἔκειτο intelligi etiam ἵστατο. esse enim κεῖσθαι generaliter etiam ἵστασθαι. Idem in hunc versum Il. ε, — ἥτε οἱ ἔγχος ἐνέκλιτο ἠὲ τὰ ἵππω, annotat ἔγχος ἐνέκλιτο esse ἔκειτο: at ἵππω ἐνέκλιντο, id est ἵστατο. vtrumque enim significari verbo κεῖσθαι. Apud eundem poetam κεῖσθαι significat. & Repositum esse, necnō alia quæ infrà docebo: nunc ad solutæ orationis scriptores venio. Pro Iacere, Isocr. Ἐξ δὲ μιᾶς οἰκίας ἐκεῖτο ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Exponit Budæus verbo Iacere & in hoc eiusdem Platonis loco lib. 4 De repub. vbi τὴν ἀνομίας dicit, ἐπανορθοῦσα ἐπὶ τὴν τοῦ πρὸς τῆς πόλεως ἔκειτο. Redditur etiam Prosterni ac deiici, in hoc Platonis loco De leg. κεῖσθαι ἄλλα ὑφ' ἑτέρων. quæ autem prostrata sunt, iacere dicuntur. (Thucydides dicit vrbem κεῖσθαι καλῶς ἐν τῷ πεδίῳ, item κεῖσθαι τὸ τῷ πόλεμον. Sic in hoc eiusdem loco, l.2, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν, &c. Aristot. De part. anim. lib.3, κεῖται γὰρ συνθετικῶς τοῦ ἀρχετύπου ἕνεκα, id est (Budæo interprete) Neque enim sita est in loco principio accommodato. Idem apud Xenophontem, ἀλ κρίνοντες κεῖσθαι χρῆναι vertit Suo quanque loco positas & digestas. Item κείμενα ἐν γράμμασι apud Platonem, Posita in scriptis, pro Scripta. κείμενοι νόμοι, Positæ leges, Latæ leges. Thucyd. lib.3. οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὀρεγόμενοι ἀπιστοῦσι ξυμβάσει. Idem lib. 2, καὶ τῶν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τὴν ἐπὶ ὠφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κεῖνται, καὶ ὅσοι ἀγραφοι κεῖνται. &c. Xenophon autem passiui et am verbi constructionē huic verbo dedit, quum dixit κείμενοι νόμοι, ὑπὸ τῶν θεῶν. Item κεῖσθαι Positum esse pro axiomate, seu Statutum esse. vnde thesis ipse appellantur τὰ κείμενα: vt docet Budæus, afferēs ex Aphrod. θέσεις ἐστὶν, lib.2 εἰ δὲ μὴ τοῦ τὸ δοξῶν καὶ τὸ δοκοῦν καὶ τὸν λόγον αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ, οὐδὲ τοῦς ἀδαιμονίαν κεῖσθαι γὰρ ἡ εὐδαιμονία πολύτιμον. id est, Huiusmodi esse τὴν εὐδαιμονίαν, pro axiomate positū est, vel αὐτὴν αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Idē Budæus κεῖσθαι ἐν ἀπορίᾳ exponit apud Polybium Positum est in eo & Situū est in eo, (ea videlicet significatione qua illa dicūtur pro Penes eum est) in hoc videlicet loco, καὶ τὸν τῶν ὀλιγαρχῶν ἡ μὴ γὰρ ἐξ τὰς ὀλιγαρχίας τῶν πρακτῆρας, ἐν τῇ συγκλήτῳ κεῖται). Idem καλῶς σοι κείσεται vertit Bene collocatū erit beneficium: afferens tamen Platonis locum in quo non καλῶς sed οὐ κακῶς legitur, (quod ei ἰσοδυναμεῖ) De republ. lib.1, οὐ πάνυ κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς ποιῇς δεῖ ὄντας ἀγαθοποιοῦς. Apud Synesium autem ἐν καλῷ σοι κείσεται τοῦτο τῆς κάτω δικαστικῆς τὸ τοιοῦτον, ἐξ ὅρου ἀπελεῖ, vertit, In bonū tibi cedet, In vsum tuum cedet, In bonum tibi imputabitur. Itidémque hæc eiusdem verba, ἀλλ' ἐν καλῷ σοι κείσεται τοῦτο τῷ θεῷ, vertit Bono mihi cedet apud Deum, Meriti loco ponetur, aut habebitur. ‖ Κεῖσθαι, Repositum esse. Homerus Il. η, Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πλεῖστε τε μείνε πεπυκτῷ Ἰσᾶς φορέειν· βασιλῆϊ δ' κεῖται ἄεθλα. vbi Eustath. ait idem esse κεῖσθαι quod ἀποτίθεσθαι, vnde per κειμήλιον significari ἀποθετὸν κτῆμα. Sic accipitur & Il. α, ξωὸν ἐπὶ κείσθαι πολλὰ, multam prædam communem repositam esse & reconditam. Sic apud Thuc. κεῖται σοι ἀγωνία, Repositum tibi est apud nos beneficium. (In simili tamen Syntaxi loco, πάντως δ, πάντα ὑπὸ τῆς πόλεως κεῖσθαι, παρ' ἐμοὶ σοι πολλὰ ἀγαθὰ κεῖσθαι) exponitur κεῖσθαι simpliciter Positū erit, Multiplex tibi positū erit: vt sit, pro Magno reddam fœnore) sic autē fortasse & in loco quē protul. ex Od. ξ, Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, accipi debet. ‖ Κεῖσθαι, Propositum esse. Thucyd. lib.3, τοῦ δὲ εἰς τοὺς ὑμῶν, τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, noxiis propositam esse eandem pœnam. Rursus apud eundem, κεῖται μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτάτη ζημία, propositæ sunt pœnæ, vel (vt alii) constitutæ. Itidem apud Sophoclem, ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, propositum de armis erat certamen.

Κεῖμαι, Proiectus sum. vt κεῖται τοῦδε νήσοι νέκυς pro ἐρρίφθαι νεκρὸς, Eustath. Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro τεθνηκέναι ab Homero, id est mortuum esse: vt quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & in soluta oratione, vt Herodianus lib.2, κεῖται γὰρ ὁ πύραννος δίκην δοὺς τῷ τεθνήκοντι. Sic lib. 7, κεῖται γὰρ ὁ πύραννος ἀποτρέπτης. Quibus in locis exponi etiam potest Iacēre. dicitur enim iacēre qui mortuus est. A Pausania κεῖσθαι pro Sepultum esse sæpe accipi testatur Bud.

Κεῖμαι, Pendeo, Depēdeo. vt exponitur in hoc Apoll. loco Arg 2, ὃν γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, ex hac pendent, seu dependent.

Κεῖμαι, pro Desideo, Ferior. vt Il. β, Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσι πολὺ δάκνων δῖος Ἀχιλλεύς, Κούρης χωόμενος, &c. Idē alibi Κεῖτο τοῦδε μνησῆ ἀρόχω. Eustathius non in his locis solùm, sed & in aliis plerisque κεῖσθαι accipi tradit pro ὀργεῖν καὶ ἀπεχθεῖν. Sed mihi nequaquam placet hæc expositio hoc in loco Od. φ, — ἤτοι καὶ ἄλλως Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός. exponit enim Eustathius ἀπεχθεῖν, addens δεῖται πολὺ ἄλγους: at ego simpliciter accipi puto pro Positus est animus in mœroribus, id est Versatur.

C. ΑΝΑ Κείμαι, Recumbo, Accumbo, vt Ioann. 13: inquit Budæus.

Budæus. Alex. Aphrod. Probl. libro 1, ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐνδίῳ ὅτι τὸν δώδεκα ἀνακείμεθα. Phrynichus autē tradit dicere quidē nos posse Atticè, ἀνάκειται ἀνδριάς, & ἀνάκειται ἀνάθημα: at ἀνάκειται ὅτι τῆς κλίνης, non item: sed simplici κεῖται ibi esse vtendum. Eustathius quoq; ostendit talem vsum huius verbi, quum refert, quendam, quum audisset dicentem, δεῖπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' ἀυτῷ, excepisse, πότερον ἀνδριάντα εἰς ἱα; At idem alibi ἀνακεῖσθαι vult etiam sumi pro κεκλίσθαι, & τόποι ἀνακείμενοι exponit χθαμαλοί. Apud Plutarchum ἀνδριὰς ἀνάκειται exponitur Posita est statua, Erecta est statua. Sic apud Æschinem, ἀνάκειται ὑπομνήματα. Budæus quū dixisset, ἀνάθήματα esse ἀφιερώματα, id est Donaria, subiungit paulo post, dici eadem ἀνακείμενα. Itidem in hoc loco Pausaniæ, ἀνάκειται δὴ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἡλίδος παλαιᾶς, exponit ἄγαλμα ἔχει καὶ ἀνάθημα. Antipho, καὶ τοῦδε μὴ τῆς ἄλλοις εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγορᾶς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ὑμῖν δὲ γραπτοὺς ἀγαθοῦ. id est, statuis donatos, inquit idem Bud. Qui alibi scribit ἀνακεῖσθαι etiam pro ἀναπεῖσθαι accipi, id est consecratum esse. Item pro Deuotum esse: vt in hoc Chrysostomi loco, δεῖ δὲ τοὺς ἀνακειμένους θεῷ καὶ τοῦς αὐτὸν βλέποντας μόνον, οὕτω διακεῖσθαι ἀλαθῶς. Intelligendum autem esse Deuotum in bonam partem, manifestum est. In vulgatis lexicis citatur ex eodem Chrysostomo διὰ παντὸς ἀνάκειται τοῦ θείου, pro Semper intentus est rebus diuinis. sed fortasse mendosè legitur ibi τοῦ θείου pro τῷ θείῳ, aut τῷ θεῷ, vt in loco proximè allato ex eodem scriptore.

Ἀνάκειμαι, Deditus sum & addictus, sicut & τοῦ ἀνάκειμαι. pro quo & τοῦ πρόσκειμαι dicitur. ἀνάκειται συμμάσιν, ἀνάκειται λοιδορίαις, ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις, inquit Suidas, pro τοῦ πρόσκειται ἰσχυρῶς. id est, Vehementer addictus est. Budæus ἀνάκειται pro Deditus est, scribit vsurpari à Chrysost. in Epist. ad Timoth. Fortasse autem & in illo eiusdem Chrysostomi loco quem modò adscripsi, ἀνακειμένοις possemus non minus rectè Deditos & addictos quàm Deuotos interpretari. Apud Plutarchum ait idem Budæus ἀνάκειται sumi pro Deditus est vel Obnoxium se præbet.

Ἀνάκειται πᾶν ἐς σε, Res omnis in te recumbit, Res omnis ex te pēdet. Id est, Spes de re tota in te sita est. Aristoph. in auibus, ὅτι σοι πάνθ' ἀνάκειται. Thucyd. lib.7, πάντων γὰρ δὴ αὐτοῖς ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς πέραιαν, id est (vt ait scholiastes) Quum tota spes eorum in nauibus posita esset. Crediderim autem Virgilium verbo Latino volentem Græci significationem metaphoricā dare, dixisse, Æn. 12. — in te omnis domus inclinata recumbit. ‖ Item ἀνακεῖσθαι, Referri acceptum alicui, Tribui alicui, siue adscribi. Phalaris Lysandro, εἰς ὀλίγους γὰρ ὑμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται. id est Victoria accepta fertur, Victoria tribuitur.

ITEM Ἄγκειμαι per syncopen pro ἀνάκειμαι. vt in Epigram. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ, dicatum est. ἀνάκειται. Sed affertur ex Apoll. ἀτλήτοις μελεδῶνας ἄγκειμαι pro ἔχω.

C. ΑΝΤΙ Κείμαι, Oppositus sum, Ex aduerso situs seu positus sum. Herodian. lib.6, τὴν αὐτοκειμένην ἤπειρον Εὐρώπην, Europæ oppositam continentem. Et lib. 3, νικηφόροι δὲ κατ' Βρεπανῶν, εἰς τὴν αὐτοκειμένην Γαλλίαν διαβαίνοντες, in aduersam Galliam. Et apud mathematicos, τὰ ὀκτὰ διαμέτρου αὐτοκείμενα, Quæ secundum lineam rectam opposita sibi sunt, Ex diametro inter se opposita. Accipitur etiam metaphoricè, sicut Oppositum esse apud Latinos. Aristot. in Categ. λέγεται δὲ ταῦτα αὐτοκεῖσθαι ἀλλήλοις. Ibidem, λέγεται γὰρ ἕτερον ἑτέρῳ αὐτοκεῖσθαι τετραχῶς, ἢ ὡς τὰ πρός τι, vt dimidium duplum: ἢ ὡς τὰ ἐναντία, vt bonum malum: ἢ ὡς στέρησις καὶ ἕξις, vt cæcitas, visus: ἢ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις, vt sedet, non sedet. Apud eundem in Metaph. 10, Heraclitus negat ἀδύνατον εἶναι τὰς αὐτοκειμένας φάσεις κατ' αὐτὸ αὐτὸ ἀληθεύειν: quod est negare axiomata. Apud eundem in Rhetor. 3, est αὐτοκειμένη λέξις quæ ex colis sibi oppositis constat. αὐτοκειμένη δὲ [λέξις] ἐν ᾗ ἑκάτερον τῷ κώλῳ ἢ τοῖς ἐναντίῳ ἐναντίον σύγκειται ἢ ταυτὸ ἐπέζευκται τοῖς ἐναντίοις. Diuersa constructione dicitur etiam αὐτοκεῖσθαι τοῖς, vt apud eundem in Categoriis, ἡ κατάφασις τοῖς τὴν ἀπόφασιν αὐτοκείται. Rursum alia cōstructione in Polit. 4, cap. 14, dicit αὐτοκείμενον τὸ ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνόμενον, oppositū eius vel ei quod fit in rebuspub. Vbi substantiuè potius capitur, sicut contrarium aliquādo. A participio autem αὐτοκείμενος fit ADVERB. Αὐτοκειμένως, More eorum quæ opposita sunt, Ex opposito. Aristoteles Rhet. 3, κατὰ δὲ τὴν λέξιν, τὸν μὲν σχήματα [ἀδύνατον εἶναι τὰ ὀνόματα] ἐὰν αὐτοκειμένως λέγεται. quale esse dicit, τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν εἰρήνην νομίζοντες τοῖς αὐτῶν ἰδίοις πόλεμον. Item αὐτοκειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro αὐτοκεῖσθαι, oppositæ sibi esse & aduersari. Synesius ep. 95, τὸ δὲ αὐτοκειμένως ἔχειν τοῖς παντοδαπὴν ποιεῖν, οἰκείως ὅδιν ἔχειν τοῖς παντοδαπὴν δρᾶν, aduersari cuiusque generis vitio.

C. ΑΠΟ Κείμαι, Repositus sum: eo sensu quo dicitur thesaurus ille repositus. Suidas ἀπέκειντο exponit ἐτεμαθίοντο, in hoc loco, qui est Xenophōtis, (si bene memini) αἱ δὲ βάλανοι τοῦ φοινίκων εἶας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ὄδιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀπεκείμεναι, ἡνίκα ἀπόλεκται. Budæus interpr. Reconditus sum, addens pro expositione, Recōditus, id est In thesaurū conditus. Sed generalius etiā capitur pro Repositū esse. Interdū & verbo Reseruari reddi potest, aliquando & verbo Maneo: (eo sensu quo dicitur Manet me is exitus) Luc. Τοῦτο ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα. Idem, ἐς τὴν αὐταγκαίαν χρείαν ἀπεκείμεθον. Xenophon rursus Pæd. 3, ὥσπερ ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἔχειν χωρία ἀπεκεῖτο, τοῦτο εἴρκτας αὐτῷ ἐλάσης τεθεσπαπελάσας. Sic Lucæ cap. 19, v. 20, Κύριε, ἰδοὺ ἡ μνᾶ σου ἣν εἶχον ἀπεκειμένη ἐν σουδαρίῳ. Metaphoricè autem dixit Demosthenes Pro corona, ἀτυχήματα ἀπεκεῖτο, scribēs, ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἀνεῖτο ἀπέκειτο: id est, (vt in vulg. lex. exponitur) Cui Græcorum infortunia, vt iis inclarescerent, repositā erant. B. autē vertit, Cuius ita constituta ratio erat vt in rerum aduersarum euentu quæ Græcis impendebant, spem ipse haberet sui nominis illustrandi. Metaphoricè itidem vsus est Paulus, quum dixit ad Col. 1, v. 5, διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀπεκειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Verbo autem Maneo reddi potest, vt apud Gregorium, καὶ τῶν ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ τὸ βασιλέως θάνατον ἀκούσας, Hæc calamitas miseram meam vitam manebat. (redditur tamē in vulg. lex. Vitæ meæ impendebat.) Sic in epist. ad Hebr. cap. 9, καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, Mors omnes homines manet, Omnes homines hoc manet vt semel moriantur. (Non ignoro tamen ibi reddi Statutum est omnibus hominibus semel mori, siue vt semel moriātur: sed magis mihi placet illo verbo interpretari) Sic autem & in epist. ad Timoth. cap. 2, v. 8, ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, cōmodè interpretabimur, (vt opinor) Manet me iustitiæ corona. (Dicitur enim Latinè quoque res bona nos manere, sicut res mala) Ferri tamen & altera interpretatio potest eundem sensum efficiens: videlicet, Repositā mihi est iustitiæ corona.

Ἀπόκειμαι, Immineo, Impendeo. vt in illo Gregorii loco, καὶ τῶν ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, vulg. lex. interpretantur, Hoc vitæ meæ impendebat. Affertur verò ibidem ex Chrysostomo De sacerdotio, ἀπόκειται πεσεῖν pro Casus imminet. ‖ At verò ex Hermogene, ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ὀθνείας, pro Pendebat aduersus aliquem accusatio.

Ἀπόκειμαι, Destinatum, Pro aliquo positum, q.d. Attributum. Bud. ex Xen.

Ἀποκεῖσθαι πόρρω Suidas à Cratino accipi dicit pro ἀπαμάλεσθαι, id est Contemni, Contemptui esse. Talem certè quandam significationem habere videtur ἀποκεῖσθαι in isto Plutarchi loco, ἰατρικὴ δὲ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται, q.d. Contempta iacebit.

C. ΔΙΑ Κείμαι, Constitutus sum. Hesiodus in Scuto Herc. Ὡς γὰρ οἱ δέκειτο, θεοὶ δ' ὅτι μάρτυροι ἦσαν, Ita ei cōstitutū erat. Et Pythag. sua aurea carmina sic orditur, Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα, vt lege constitutum est, & quasi præscriptū. Hāc enim lectionem longè alteri antepono quæ habet διάκειται, vt referatur ad deos: ideóque mea editio hanc in margine, alterā in texeu habet. Huc facit κεῖσθαι dictum πρὸς νόμου, vt docui in Κεῖμαι. Huc faciunt item quæ ab

Eustathio scribuntur, σωφρόσας ab Herodoto διακείμενος A
dici, quod idem sit κεῖσθαι & πεφυκέναι. vnde ὅτι διακείμενοι
μάχεσθαι non aliunde esse quam ὅτι σωφρόσας, id est ὡρισμένας
συμφωνίας. Politianus apud Herodianum διακείμενος reddit Dispositus, in hoc eius loco, πάσης τε
δὲ μούσης ὄργανα παντα χρὸ διακείμενα ποικίλον ἦχον ἐργάζετο.
Hæc enim sic vertit, Quippe omnifaria musica instrumenta disposita vbique varium edebant sonum.

Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum. Demosthenes, διακρύσας ἔφη καὶ ὀδυρόμενος πολὺ Ἑλλάδα ὡς διάκειται, reputans statum Græciæ calamitosum, Bud. Ex eodem B
Demosthene affertur, διέκειτο οὕτως τὰ πράγματα, Res in hoc statu erant, Talis erat rerum status, Res ita se habebant. Thucydides libro 7, ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Videtis quo sim in statu ex morbo, vel Quo in statu sit corpus meum: si tamen his modis loqui liceat. Exponitur certè ibi, Quomodo ex valetudine affectus sim cernitis: quod loquendi genus minus etiam tolerabile esse videtur. Sensum certè expressérimus (meo iudicio) & quidem Latinè, resoluendo hoc verbum quod hic passiui vsum habet, in verbum C
actiuum, ita, Cernitis quomodo morbus corpus meum affecerit, vel vires meas affecerit. Non dubium est autem quin verbũ Afficio ita vsurpari possit, quum Affectus sine adiectione etiam, de eo dicatur qui morbo conflictatur, itidémque Corpus affectum.

Διάκειμαι pro διαπέφεμαι (sicut & in proximè præc. exẽplis exponi potest) non Latino Dispositus sed Gallico *Je suis disposé*, ad verbum reddi interdum potest. vt καλῶς διακείμενος apud Alexandrum Aphrodiseum *Bien disposé*, Qui bene se habet, Bona valetudine præditus, D
καλῶς ἔχων.) Sic autẽ & suprà reddere possis *Les affaires esloyent ainsi disposees*. Est verò & vbi Affectus Latinũ illi nostro *Disposé* respõdet. vt quũ scribit Cic. De diuin. l. 1, Iubet igitur Plato sic ad somnũ proficisci corporibus affectis vt nihil sit quod errorem animis perturbationémque afferat. Hic enim non dubium est quin Corpora sic affecta, sint σώματα οὕτω διακείμενα. Cæterùm illi καλῶς διακείμενος opponitur κακῶς διακείμενος, *Mal disposé*. pro quo dicitur etiam φαύλως & πονηρως, & μοχθηρῶς, & ἀηδῶς. Plutarch. in Pericle, διέκειτο μοχθηρῶς. In- E
uenitur & ὀπισθαλῶς διάκειται apud Plutarchum. Ab Aristotele οὖ διακείμενα σώματα opponuntur τοῖς ὀπτόσσις. vbi de naturali quadam constitutione agitur, inquit Budæus: qui etiam affert ex Luciano in Anach. ἀφυῶς διακείμενα. pro Bene a natura constituta & formata, Bonitate naturæ prædita. Item ex Athenæo, pag. 173, ὅτι Ἀλέξανδρος οὐκ οὖ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια, pro Natura parum salax erat. Et ex Galeno, ὡς ἄλλοι πρὸς ἄλλα βρώματά τε καὶ πόματα οὖ τε καὶ κακῶς διάκειται, pro Naturam opportunam habent. Dicitur denique διακεῖσθαι F
cum aduerbio pro Natura esse propensum ad rem aliquam, & ei dediticum seu addictum. Quò pertinet quod ab Aristotele scribitur Ethic. 2, κᾷ μὴ τὰ παθη κινεῖσθαι λεγόμεθα, κᾷ ᾗ τοιοῦτοι καὶ κακίας οὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαί πως. Xenophon Præd. 4, πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἁπλῆστως διακεῖσθαι, ᾗ ὁρῶν καὶ ἀκούων οἶδα. At verò διάκειμαι φαύλως τοῦ ἤθους, Sum prauo ingenio præditus. Interdum etiam dicitur aliquis κακῶς διακεῖσθαι, ex hac vel illa re: vel cũ alio aduerbio, vt διακείμενος ἀηδῶς ὑπὸ πλησμονῆς. ‖ Sed ad animum sæpius refertur, & tunc οὕτω διάκειμαι G
exponitur Ita affectus sum, Hoc affectu præditus sum, Sic animatus sum. q.d. Ita mentẽ meã constitutã & dispositã habeo, seu cõpositam, & quidẽ Latiniusimo verò alterum nullo modo Latinum esse puto. Isocrates ad Nicoclẽ, ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι. Lucianus in Cancaso, καὶ ποσῷ οἱ ἄνθρωποι ἀγωνιωντέρως διάκειν πρὸς τὰ ποιοῦντα. Plutarchus Fabio, πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Demosthenes πρὸς Τιμόθεον, Πιστῶς δὲ πάντω διακείμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Idem alibi, ὡς τε δικαίως αὖ φαίνοιτο δυσκόλως διακείμενος πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ex H
eodem affertur διάκειμαί σοι οἰκείως: quo vsus est & Xenophon. His opponitur κακῶς διακεῖσθαι πρὸς τινα, & οὐκ οὖ διακεῖσθαι, item ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, & ἀπεχθῶς: interdum verò & cum datiuo personæ. Isæus De Nicostr. ἤδη γάρ τινες οὐκ οὖ διακείμενοι τοῖς συγγενέσιν ὀδνείοις φίλοις τὴν πάνυ σφόδρα προσηκόντων τοῦ πλείστου ἐποιήσαντο, Non bene animati erga illos, seu affecti, si ita loqui licet. Breuius autem, Infensi illis. Eadem constructione dixit Xenophon Præd. 7, ὑμῖν μὴν ὥσπερ εἰκὸς διάκειμαι. Vsus autem & altera constructione est Isæus, scribens, ὡς διεκείμην πρὸς τὸν ἀδελφὸν σκέψασθε. (vbi accipitur in bonam partem) At verò ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, simul etiam ἀπεχθῶς, in vno eodémque Herodiani loco leguntur, lib. 7, ὡς καὶ φύσει ἀλλοτρίως καὶ ἀπεχθῶς πρὸς αὐτὸν διέκειτο. At Plut. aduerbio χαλεπῶς, pro ἀπεχθῶς vsus est cum hoc verbo, dicens, διάκειται χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν, in Solone. ‖ Διάκειμαι, aliis etiam aduerbiis (id est aliam significationem habentibus) iungitur, & tum non solùm verbo Affectus sum, sed & aliis redditur. In vulgatis lexicis, μέτριος πως πρὸς αὐτὸν διακείμενοι, medio quodã modo erga eum affecti. Et διάκειμαι πρὸς τοῦτο ἐρωτικῶς, Nazianz. Huius rei amore capior. Sed rectius Budæus per præteritum Captus sum. Est autem hic Nazianzeni locus, οὐ δὲ ἐθέλῃ τὸ πρὸς τὸ διακείμενον ἐρωτικῶς, πρὸς τὰς ἄλλας ἡδονὰς πολὺ αὐτοῦ ἔχειν δυνάμενον. Dicitur etiam cum genitiuo & quidem itidem pro Amore captus sum, seu Amore teneor: vt apud Platonem in Symposio, ὁρᾷς γὰρ ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται περὶ καλῶν, καὶ ἀεὶ πρὸς τούτοις ὤν. (Sed videtur οὕτω διακεῖσθαι πρὸς τι sine adiectione etiam, sumi interdum pro Tanto amore captum esse, vel Tanto desiderio teneri, & q. d. Animo tam cupido esse seu auido rei alicuius. vt apud Isocratem in Panathenaico, ὥστε μηδεὶς ἀν πολίτης ὥσπερ νεῶ διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τῶν φεύγειν ἡδὺ ἢ δίωκειν.) ‖ Item οὕτω διάκειμαι, Ita sum animatus, Eo sum animo, vel ea mente. Demosthenes Pro corona, πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διάκεισθε ὥςπερ Φωκέας μὴ βούλεσθαι σωθῆναι. (Dicitur quoque οὕτω διάκειμαι πολὺ γνωμῶν, vt apud Isocratem, ὡς τῆς παιδεύσεως δυναμένης πολὺ ἡμετέραν ψυχὴν ἀνεργεῖν, οὕτω διάκεισο πολὺ γνώμων.) At verò φρονίμως διάκειμαι Isocrati nihil aliud est quam φρόνιμος εἰμι, Prudens sum: vt vicissim ἀφρόνως διάκειμαι vel ἠλιθίως, Sum amens. Lysias, ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, Ita stultus eram. Sic autem apud Demosthenem οὕτως ἀλαζόνως, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Budæus vertit, Ita modestos & honestatis reuerentes fuisse. Cui interpretationi assentior potius quam illi quæ in vulgatis lexicis habetur, videlicet Religiosè me gero. Affertur tamen ibidem διάκειται αἰσχρῶς pro Turpissimè se gerunt. ‖ Διάκειμαι cum aduerbio, interdum passiuè redditur, vt apud Isæum pagina 69, οὕτω πίνων διακείμενος τοῦ πεπελευτηκότος Κλέων, Budæus vertit Quum ita inuisus esset mortuo. Tale est autem ὅπῃ φόνως διακεῖσθαι apud Thucydidem pro Inuidiosum esse, Inuidiæ esse, Inuideri. Sed magis nouè vtitur Isæus quàm Thucydides. hic enim verbum διακεῖσθαι iungit aduerbio cui inclusa est passiua significatio.

C. Ἔγκειμαι. q.d. Iaceo in, Positus sum in. Item Insum. Hesiodus de oculo, ὀνέκειτο μετώπῳ. Exponitur & Inhæreo, in hoc Plutarchi loco in Fabio, βελῶν ὅθι τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, quum tela inhærerent vulneribus. In hoc autem loco redditur Insidere, ἐγκείσθαι ἐν τοῖς στέρνοις. Dioscorides lib. 3, ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἐμπόδεσιν αἵθεται. vbi videtur exponi posse Qui ineſt. Aristoteles De mundo, πέντε στοιχεῖα ὧν πέντε χώραις σφαιρικῶς ἐγκείμενα.

Ἐγκειμαι, Inuado, Ingruo. Item Incumbo. Budæus ἐγκεισόμενοι exponit Inuasuros in hoc Thucydidis loco libro 1, εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· λῷον ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἢ ἄκοντες ἐγκεισόμενοι τοῖς ἐναντίοις ἐξόδῳ. At ego aliud potius hic sonare puto vt docebo paulo post. Idem exponit Incumbo (id est Innitor) in hoc Synesii loco, καὶ πολὺ δὴ μάλιστα πάντων ὀνέκειντο, τοῦ μὴ δεῖν ἀθετεῖν τὴν τῶν θεῶν σωθρονισμόν. At verò apud Thucydidem libro 1, ἰσχυρῶς ἐγκείσονται exponitur Vehementer incumbent, in metaphorica verbi Incumbo signif. In vulgatis lexicis ἔγκειμαι κραυγῇ pro Incumbo clamori, non nominato autore.

Ἔγκειμαι, Insto, Vrgeo. Plutarchus in Fabio, ὀνέκειτο τοῖς δήμοις τοῦ μὴ πρεσβεύειν δεόμενος τὸν Μινούκιον. Thuc. lib. 2, καὶ ὁπότε μὴ ὑπόοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ

ὀνέκειτο. Plutarchus in Fabio, ἐγκεῖται τοῖς πολεμίοις. Syne A
sius, τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκείμενος, qui ciuitatis reliquias vrget & opprimit. Budæus accipi ait pro Insto, id est Persequor, in hoc Demosthenis loco, pag. 122, ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἐγκειται. Existimo autem exponi posse Persequi & in hoc Plutarchi loco De Herod. εἰ δὲ δὲ θαυμάζειν εἰ τοῖς ἀτυχήσασιν ἐγκειται. Accipi autem ἔγκειμαι à Gregorio & pro Infestus sum, testatur Budæus. Sũt certè qui & in illo Thucydidis loco quem paulo antè protuli ex libro 1, sic accipiendum existiment. Sed potest fortasse & pro Instare seu Vrgere B
sumi.

Ἐγκείμεναι ἡμέραι, Constituti dies. v.l. ex Herodoto.

C. Ἔκκειμαι, Expositus sum. vt ἐκκείμενος παῖς apud Herodotũ, Puer expositus. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, ἐξορμῶσι μετὰ τῶν θεραπαινίδων εἰθὰ ὁ παῖς ἐξέκειτο, quà puer expositus erat. Dicitur & scopus ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plutarchus de educatione puerorum, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλλειν τοξεύειν. Vn de metaphoricè dicitur aliquis ἐκκεῖσθαι rebus aduersis, c
id est expositus eis esse, & quasi obnoxius. Synes. epist. 44, ἐλέῳ σιγῶν, καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ. exponeris supplicio. Ἐκκεῖσθαι interdum Expositum esse & patere. Synesius epist. 154, ῥήτορσι ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται, expositus erit. Idem De insomn. μήτε μολυνέσθαι δημοις βεβήλοις ἐκκείμενα, exposita & patentia populis profanis. Sic ferè à Lucano dicitur, — expositum cũctis nullique negatum Numen. Sed & amicis ἐκκεῖσθαι dicimur itidem pro Expositi esse & prõpti, vel etiam eis patere. Synesius epistola 57, πᾶσι δὲ ἐκκείμεθα ἐφ' ᾧ πρεσβευκλεεῖσθαι D
καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὁλοφύρεσθαι, omnibus autẽ expositus sum vt conqueruntur apud me. Idem epistola 95, τὸ μὴ ἀγοήτους πρὸς ἡμᾶς ἐκείσθαι τοῖς ἡμῶν, ὅπ μόνῳ σοι τῷ ζώντων ἐκκείμεθα, tibi vni expositi & prompti sumus: sicut Cic. dicit fidem suam alicui promptam expositámque præbere. Ἐκκεῖσθαι dicuntur etiam aliqua quæ omnium oculis & omnium conspectui exposita sunt, seu quæ omnium oculis patent. Ἐκκεῖσθαι dicuntur item rei, id est Pendere, hoc est (vt Budæus interpr.) non quum ambiguo causæ euentu in reatu sunt, sed quum eorum E
nomina in programmate, id est tabella pendula, publicè proponuntur atque suspenduntur. Sic Suetonius dicit Claudium Cæsarem venalem pendendisse: sic Lampridius in Alexãdro, edictum pendere. Sic rursum Suetonius in Domitiano, Reos qui ante quinquenniũ proximum apud ærarium pendendissent. Et Plinius in Epist. de Iunio Basso accusato sub Vespasiano, Ad senatum remissus, diu pependit: tandem absolutus vindicatúsque est. Sic in Pandectis suspendi crimen dicitur. Inde illud Ciceronis pro Cluentio, Hærebant in tabulis publicis reus & accusator. Demosth. cõtra Mid. hunc quoque morem proponendi programmatis indicat, οὐδενὸς ἕνεκα αὐτὸν ἐμιαίνοντο πλὴν ἵνα ἐκκείοιτο πρὸς τοῦ ἔπη νόμων, καὶ πάντες ὁρῶεν, Εὐκτήμων Λοισθένους ἐγράψατο Δημοσθένει Πυανέα λειτουργίαν. ibi enim ἐκκείοιτο significat Expositum esset & proscriptum. Sic idem Demosth. Ἐκέειτο δὲ πολὺ χρόνον ἐμὲ πρὸς τὸν συνεδρίου φασίν, diu pendebat. Hi ἐκκείμενοι rei dicuntur etiam φαινόμενοι, vt docet Bud. pag. 210.

C. Ἐπίκειμαι, Impositus sum, Superimpositus sum. vel Imponor, Superimponor. Pausan. Eliacõn 1, στέφανος ὃ ἐπίκειται οἱ τῇ κεφαλῇ. Galen. lib. 2 ad Glauc. ἐπικειται κᾷ τὸ πεπονθότος μορίου χυλὸς βρύχου, imponatur seu superimponatur parti affectæ. Sed & exercitus ac præsidia alicubi dicuntur ἐπικεῖσθαι, impositi esse. Herodian. lib. 2, πᾶν τὸ στρατωπικὸν, ὁ τῶν Ἴστρου καὶ Ῥηνοῦ ἐπικείμενον, ἀπίστρεφον πρὸς ἐπέκεινα βαρβάροις, φυγεῖν πρὸς Ῥωμαίων ἀρχὴν, ripis Istri impositi. Sic idem lib. 6, τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα τῶν ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, πρεσβεύοντά τε τῷ Ῥωμαίων ἀρχῆς. In eodem libro præpositionẽ ἐπὶ addẽs, dixit, τὰ ἐπὶ τῶν ὄχθας στρατόπεδα ἐπικείμενα. Pœna quoque alicui dicitur ἐπικεῖσθαι, id est Imposita esse. Aristoteles Polit. 4, ἐπικεῖται οἱ ζημία, mulcta tibi imposita est. Item apud Herodotum, ἐπικείται θάνατος ἡ ζημίη ἐστὶ τῷ, mors pœna imposita est immolanti. Vel q.d. Pœna capitis ei impendet. Sic Thuc. 4, ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάρακα ἐπέκειτο πατρί, mulcta imposita erat. Dicitur & nomen ἐπικεῖσθαι alicui, sicut Impositum esse apud Latinos. Chrysost. ἐπίκειται τὸ ὄνομα Χριστιανοῖς ἀμφοτέροις, vtrisq; Christianorũ nomen impositum fuit, Vterque de Christi nomine dictus est. Ἐπίκειμαι pro Imponor, aliquando cum datiuo personæ habet etiám accusatiuum rei eius quæ imponitur: ac tunc exponi potest Imponitur mihi, vel Impositum habeo. vt apud Pausaniam Eliacõn 1, de Œnomao, ἐπικείμενος κεφαλῇ τῇ κεφαλῇ, galeam habẽs capiti superimpositam. Iudem de Apollonio, καὶ πεκδύσασθαί τε τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐς δρόμον ἐπὶ τὸν Ἡρακλεῖδῃ, ἤδη ἐπικείμενον ἤδη τὸν κότινον, quum ei iam imponeretur oleagina corona. (Pro quo in Eliacõn 2, dicit, ἐπὶ πεκυμένῳ γυμνασθῆναι, ὅτι τῷ ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, induta habitu pugilis.) Bud. tamen illud ἐπικείμενον ἤδη τὸν κότινον, actiuè interpretatur, Imponenti. Quibus addendum ex Herodiani lib. 5 de Heliogabalo, εἰς εἶδος ὃ παρὰ στεφάνῳ ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίοις. Sic enim ibi Bud. reponẽdum putat pro στεφάνῃ, ac interpret. In capite habens coronam auream. Non multum absimili modo Herodot. dicit de Xerxe, ἐπικέσθαι Ἑλλήσποντον μάστιγι πληγὰς ἐκέλευσε, iussit vt Hellespontio verbera imponerentur flagello.

‖ Ἐπίκειμαι neutraliter quoque capitur pro Iaceo super, Situs seu collocatus sum super vel apud, Incũmbo, Immineo. Heliod. Theog. de Cyclope, Μονῶπα δ' ὀφθαλμὸς μέσῳ ἐπίκειτο μετώπῳ: de quo ibidem, causam nominis indicans, οὕνεκ' ὀφρὰ σφέων Κυκλοπηΐς ὀφθαλμὸς ἓν ὀνέκειτο μετώπῳ. Pro hoc autem Heliodeo ἐπίκειται Theocr. Id. 11, ἐπεστι dicit, -λαιὰ μ' ὀφρῦ ὅθι παντὶ πρεσσόμενος Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Aristot. Pol. ἐπίκειται θαλάσσῃ, Imminet mari. Vicina significatione ἐπικεῖσθαι dicũtur loca aliqua. i. vel Iacere super, (i. A superiori parte) vel Adiacere. In qua signif. frequens est apud Thucyd. vt lib. 2, ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας. Et lib. 4, pag. 136, ἐπεφαινοῦντο ἐς τὰς ἐπικειμένας νήσους. Et lib. 8, pag. 269, τῇ ἐπικειμένῃ νήσῳ ἐφώρμουν. At libro 4, addit ἐγγύς, ἡ δὲ νῆσος ἡ Σφακτηρία καὶ λιμένα τὸν τε λιμένα παρεκτείνουσα καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ. In eodem l. b. pag. 138, de insula Cythera, ἐπίκειται τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. In eadem pag. dicit, facilè ipsos naues conficere potuisse, ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης, quum ligna suppeterẽt & Ida adiaceret. Alicubi verò addit ἐπὶ, sicut suprà Herodianus: vt ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνῳ, Lemno adiacentes. Pro Imminere etiam accipitur aliquando metaphoricè, vt & apud Latinos periculum aliquod ceruici alicuius imminere seu impendere dicitur. Xenoph. πόσοι τῶν ἐπικειμένων τῇ μοιχεύσει, tot impendentibus periculis. Herodian. lib. 1, τὸν τε ἐπικείμενον κίνδυνον οὐ μέλλοντα ἀπὸ τῆς παρόντος ἤδη φοβηθεὶς, iam impendens & incumbens ceruici suæ periculum, seu ἐπιωρούμενον, vt alibi dicit. Et lib. 4, ὁρᾷ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, videt quantũ periculi impendeat. Et lib. 8, ἀποστὰς ὀλίγον πλέκων τῆς αὐχένος ἐπικείμενον, securim ceruicibus imminẽtẽ. At lib. 7, αἰτιώτατον δὲ ἐστι καὶ μὴ συμπαθέστατον τῇ νῦν, τῇ μεροῖ τέλος ἐπικείσῃ), si refragatus fuerit & nobiscũ non cõspiraueris, hodie vitæ exitus tibi ingruet. Sed & hostes dicuntur alicui ἐπικεῖσθαι, itidem pro Instare, seu Vrgere & premere, & quidẽ plerũq; fugientem. Thuc. 7, p. 262, αἱ χωροῦσι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοῖς πολεμίοις. Et p. 263, καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπῶς ἤδη τὸν ἐδίωκον ἐπόιουν. Et pag. 258, καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ ἐπιλελυσμένῳ χωρίῳ, κατεδίωκον ἐς τὸν χῶν. Sic Xenophon Hellen. 7, εἰσὶ δ' αὖ πνὲς διώξεσιν αὐτοῖς πολὺ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, πόποι, ὁπόπε ἐπιχωροῖεν, ἐπικείμενοι καὶ ἀκοντίζοντες, δεινὰ ἐποιοῦν. Aristophanes Vespis, νῦν κα Κλέων μ' ὑπεπέρασθεν ἐπικείμενος. Et apud Plutarchum in Publicola, ἐπίκειται τῇ πόλει, Vrbi imminet, seu Vrbẽ premit. Quibus addendus hic locus Thucydidis lib. 2, καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγχόνη ἐπέκειτο ἅμα πᾶσι, & insomnia instabat & vrgebat. Vel potius premebat. At lib. 8, pag. 285, αἰεὶ δ' ἡ ποτε ὀλιγωρία καὶ μὴ παρόσῃ ἐπικειμένοις, schol. exponit.

C. ΚΑΤΑΚείμαι, Iaceo, sicut & κεῖμαι. Apud Aristoph. tamen in Pluto, vbi dicit κοσμίως κατεκείμεθα, vulg. l. ex-

ponunt καπκείμεθα non simpliciter Iacebamus, sed Iacebamus prostrati. At verò apud Homerum Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείατον ἐν Διὸς οὐδεῖ, ibidem exponitur simpliciter Iacent, item Siti sunt. Itidémque apud Platonem De leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, Humi iaceo. Sed in hũc eiusdẽ poetæ locum, Iliad. ρ, θεὶ ἀϊστὸ (id est de aquila) ita loquentis, Οὔ τε καὶ ὑψοῦ ἐόντα ποδὰς ταχὺς οὐκ ἔλαθε πῶϊξ, Θάμνῳ ἐπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, in hunc inquam locum annotat Eustath. κατακείμενος esse ὅθι πάσιν τὸ κείμενος, ὡς τὸ πῶϊκὸς πάντα δῃοῦ δεισίαν σιωπάζοντος ἑαυτὸν καὶ συσκέλλοντος. videtur tamen alioqui κεῖ in hoc verbo (sicut in aliis multis) pro aduerbio κάτω accipi, sed quod hic vacet. A B

Κατάκειμαι, Decumbo: vt ægrotus dicitur decumbere. Luc. ἔπης τοῦ ἑταίρου κατάκειται νοσῶν. At in vulg. lex. exponitur etiam Ægroto: afferturque itidem ἐγκατάκειμαι ex Aristophanis Pluto pro Ægroti, sed perperam. Est etiã Recumbere, si Budæo credimus, qui itidem Κατακείεται apud Homerum Od. η, (ΑΤΗΕΜ. Κατακείω) interpr. Decumbite, Recumbite. Obserua autem Κατακείω, quod & ipsum comprobat thema Κέω, suprà annotatum. C

Κατάκειμαι, Accumbo, Discumbo. Quidam apud Athen, ἐφ' ἕκαστος κατέκειτο κλίνῃ. Sic ὅτι κλινῶν καθεκεῖτο ex Platone De Republ. 1. Eustathius scribit, eos qui ἀνακείσθαι dicebãt ὅτι τοῦ καθεκείμενοι, irrideri solitos fuisse: & hoc ostendere Diphilum: qui quum induxisset quendam dicentem, ἐγὼ δ' ἕως μόνος αἰνεκείμην, aliquis hoc verbo offensus, respondit, αἰάκεσο, perinde ac si dixisset, ἕσο ἄψυχος αὐθεριαί Verũ in hoc Diph. l. loco legẽs αἰνεκείμην, non sequor vulgatam editionem Eustathii: in ea enim habetur κατεκείμην. Sed hanc lectionem repugnare iis quæ probare vult Eustathius, manifestum est. Confirmat verò meam castigationem & alter qui ab eo citatur locus, quem in Ἀνακείμαι attuli. D

Κατάκειμαι, Repositus sum, vt κεῖμαι. Hesiod. Οὐδὲ τόγ' εἴν εἴκω κατακείμενον αἰνέ μ κηδεῖν.

C.2. Εἰς κατάκειμαι, q.d. Intus iaceo, Intus decumbo. Vel Decũbo in [aliquo loco.] Aristoph. in Pluto, οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ. Ibidem autem dicitur κοσμίως κατεκείμεθα. At verò apud Aristot. Problem. sect. 5, Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπαρώτερα ἐγκατακεῖται τῷ κοίλῳ ὄβῃ. Budæus vertit, Cur in planis ægrius incumbitur: addens, vel Accumbitur. Subiungit etiam locum in quo ἐγκαθεκλίνεσθαι ea significatione dicitur, ἡδέα ζῶτα, καὶ τὰ ἐνδιδόντα τοῦ μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερα ὄβῃ, καὶ ἐγκαταχλιθῶναι καὶ ἀνέζεσθαι. E

C.2. Παρακατάκειμαι, Iuxta decumbo. Vel, Iuxta discũbo, seu accumbo. Xenoph. παρακατάκειμαί σοι.

C.2. Ὑπερκατάκειμαι, Supra discumbo. id est Supra aliquem discumbo.

C. ΜΕΤΑ κείμαι, Transponor, Transferor. μετάθεμαι. Strabo lib. 4, οὐδὲ βαρβάρους ἐπόντας, ἀλλὰ μεθεκείμενοις πόπτεον εἰς τὸν τοῦ Ῥωμαίων τόπον. Dicuntur etiam verba aliqua apud rhetores μετακεῖσθαι, vt itidem Transferri apud Latinos: quo signif. μεταφορὰ dicitur. Demetr. Phalereus postquam citauit locum hunc poeticum, ἐέλα ποτὶ ῥόδον ἠδὺ χροῦν, subiicit, εἴ τε τὸ μεταφορὰ ἡ Ἐέλα, πάνυ μετάκειται ἀφρεπῶς.

C. ΠΑΡΑ κείμαι, Adiaceo, Vicinus sum, & quasi iuxta seu à latere situs. Philo De mundo, γεγένηται τῆς θεκείμενης χώρας μοῖραι ὑ λυθεῖς ἀπειροειδεῖς καὶ φυπνοειδεῖς tractus adiacentes. Herodianus lib. 4, τοῦ ὑπὸ μεσημβρίας οἰκοῦντα Μαυρουσίοις μὲ τὸ Νομαδας, Λιβύης τε τὰ θεκείμενα, Ἀντωνίνῳ θεραπεύειν. Vnde παρακεῖσθαι dicuntur Quæ vicina sunt, Quæ affinitatem & similitudinem aliquam habent, Quæ proximè accedunt. qua metaphora & γειτνιᾶν dicitur. Galen. τοιαῦτα κατὰ τοῦ. ὁ μὲ τὸ ὑπωδὴς, ὃς θεκείμενος λυθάργω, id est. Instar est & æquipollet, vt Budæus interpr. Idem Bud. quum παρακείμενα interpretatus esset Vicina, Propè accedentia, Paulum differentia, subiungit ex Plutar. De fato, pag. 649, εἴ τε τύχοι τὸ αὐτόματον, τί τε θεκείμενα αὐτοῖς, οἷον τὸ πάχος τὸ ἴσας. Sic accipi etiam ab Alex. in Top. 56, idem Bud. annotat. B

Παρακεῖσθαι dicitur etiam is qui A latere accumbit, Accubare. Παρακεῖσθαι dicuntur etiam quæ adiuncta alicui rei sunt. Plutarch. ὀκεῖ δὲ οὐδὲ ἅμα αἱ θεφάσεις τῶν ἀνδρῶν τοῖς θεξεῖς θεκείμενα ἔχουσι, τὸ λάζουσιν φιλικοῖαν θεμένοι. Illic enim acta & res gestæ, quum adiunctas sententias eorũmque dicta habeant, feriatas aures poscunt. Bud. Vnde παρακείμενον χρόνον apud grãmaticos dictam volunt temporis præteriti (quod & παρελθὼν ἀεὶ ac παρωχημένος χρόνος dicitur) speciem quandam quæ est eorum quæ nuper præterierunt & facta sunt, ac paulo antè completa: dictam, inquam, inde, quoniã eius perfectio adiaceat præsenti, hoc est nuper perfecta sit. tale autem est πέπυφα, γέγραφα, πεπίκρα, πέπληγα, & quæ eiusmodi sunt. Apud Dioscoridem autem lib. 5, cap. 26, de vicino scillino, ἀθεπεῖ ὃ τὰς θεὰς ἀπεψίας καὶ δίψοφερας ἐφιῖς, καὶ πεὶ ἀπεμοῦσι τοῦτω, εφ' ὧν τὸ πίχος κοιλίας θεκείται ἢ σῶμα χω, Ruellius interpr. Et si pituita in ventre aut stomacho coiecit. Alii Hæserit, quod melius exprimit. C

Παράκειμαι, Apponor. Luc. ἀράμβος ὁ ὀμακονος τὰ σοι θεκεμθφα, ὀκεινῳ θεκατέθεικε, fercula tibi apposita.

C. ΠΕΡΙ κειμαι, Circumiaceo. Herodian. lib. 2, ἐν πίχοις ἀγῶμαι θεκείται καὶ θεεέβλη Ἰταλίας. Idem lib. 3, ὅπερ ἐκ τῶν θεκεμθφων πόλεων καὶ ὀγεῶν ἠθροῖτο, ex circumiacentibus vrbibus & agris. Polit. interpr. Vicinis. Itidémque in alio loco θεκειμθφῶν ἑλῶν, vicina stagna At verò lib. 8, πολίχας τε καὶ κώμας τὰ θεκειμθφας καὶ τὰ λιμνοῦντων, reddit, Oppidulis vicisque circa relictis. Apud eundem legimus libro 7, τὰ θεκειμθφον πλῆθος Μαυρουσίων τὴν βαρβάρων. vbi tamen non sat propriè de hominibus diceretur Circumiacere: ideóque nomine Vicinus hic potius vtendum fuerit. Sic & in Epist. ad Hebr. de hominibus dicitur (vbi verbo Circunstare redditur) initio cap. 12, τοσοῦτον ἔχοντες θεκείμενοι ἡμῖν νέφος μαρτύρων. Dixit idem Herodianus lib. 6, τὰ σῆμα καὶ τὰ σῆμα τῆς βασιλέως ἐκείνῳ θεκείκειτο, q. d. Circumposita ei erant insignia imperii. Pro quo Politianus vertit, Insignia imperii gerebat. Dioscor. θεκειμθφη τοῖς ὀστοῖς σάρξ, Caro ossibus circumposita, seu circumiecta. Exponitur verò eodem sensu, Caro vestiens ossa. Ex Chrysostomo affertur τὰ ἔξωθεν αὐτοῖς θεκείμθφα, pro Quæ vnãque ipsis adhibentur extrinsecus.

Περίκειμαι τῶν, pro τῶν κεῖται θεὶ ἐμέ, Hoc mihi circumpositum est, seu circumiectum. Circundor hac re, Cingor hac re, Redimior. Herodian lib 3 ἀπορρίψας τὸ χλαμυδίον, καὶ ἕν τι χῆμα βασιλικὸν θεκεκειτο. vbi obserua diuersam constructionem ab ea qua in re eadem alibi vsus est, videlicet in loco paulo antè citato, eadem alioqui significatione. Idem lib. 3, εἰ μὴ θέτερον ἀποθέμενος ἐσφ θεκείκειτο ξίφος. Frequens est autem & apud cæteros scriptores hæc constructio. Synesius, καὶ χρυσία καὶ λίθοις ἐξῄρτητο καὶ θεκείκειτο, Circundatus erat gemmis, vel Sibi circundederat. Tale est apud Lucianum, θεκείκειμαι δαφνίῳ, Redimior lauro, Cum quo conuenit περίκειτο αὔτεα, Epigr. lib. 2, Πίνε, λέγει τὸ γλύμμα, καὶ ἔθτε, καὶ θεκείκειτο Ἄνθα, & redimire floribus. At verò ἀλύσεις θεκείμθφος apud Chrysostomũ, vtẽdum rursus partic. à verbo Circundor, aut Cingor: vt sic Circundatus catenis seu Cinctus catenis. id est (vno verbo) Carenatus. Sic autem Lucas dixerat Act. cap. 28, v. 20 ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην θεκείμαι. Greg. etiam dixit θεκείμενος ὑποδήματα pro Indutus calceis. Synes. in epist. ad Theophilũ, δεισιδαιμονίαν dicit esse κακίαν ἀρετῆς θεοστοπίον θεκειμθφίω. Simili ferè modo dicit Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, de quiodam improbo & scelerato, ὁ κ ὁλαβέας χῆμα γεωῦ τὸ καὶ πλάσμα κεῖον θεκειμθφος, συγχεῖ δὴ θεάγματα πάντων δεινότατος. Interdum etiam metaphoricè. Greg. οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀδύνειαν θεκείμθφος. Sed hoc loquẽdi genus mutuatus est ex epist. ad Hebr. cap. 5. ἐπὶ καὶ αὐτὸς θεκείται ἀδύνειαν, quòd circundatus sit infirmitate. Affertur verò & alia constructione ex Plut. θεκειμθφη κοντῷ pro Contro alligata. quod suspectum est.

Περίκειται ab Eustathio exponitur θεσιόν τι καὶ ὡς κειμήλιον κεῖται in hoc versu Homeri qui est v 321, Il. ι, Οὐδέ τ μοι θεῖκειται, ἐπὶ πάθον ἄλγεα δυνῷ. Idem grammatizans alium Homeri locum in principio Il. τ, exponit hoc θεῖκειται, θεσιῶν κεῖται, & θεσιουσαζεται, & κειμηλιοῦται: item (quod mihi magis cæteris placet) οὐδέν τ θεσιῶν ἔχω ἀποκείμενον. In vulg. l. exponitur Abundat, Superest. At verò Il. τ, circa principium, significationem habet θεκείμθφος cum prima conuenientem, Εὗρε δὲ Παλλὰς θεκείμθφον ὀφ φίλον ὀφ. vbi Eusta h. vult significare συγκείμθφον & θεπιπλεκείμενον. sed illud prius nõ placet. Addit verò, τὸν σωνθεσιν vsurpare hoc verbum pro βαστάζειν & φορεῖν, quum dicit θεῖκειται τόφον, vel πλοῦτον, vel δυνασεῖαν. A B

C. ΠΡΟ κειμαι, Propositus sum, Positus sum antè. Od. ξ, & Od. ο, Οἱ δ' ἐπ' ὀνειαθ' ἑτοῖμα θεκείμθφα γῆρας ἄλλον, ad dapes propositas. Lex etiam θεκεῖσθαι dicitur quæ proposita est. id est promulgata. aut in publico posita. Thuc. lib. 4, p. 164, οἱ δὲ ἄλλοι ἱέρεια ἐν τῷ νομοῦ τῷ θεκειμθφου καθεστῶτα. Præterea θεκεῖσθαι dicuntur quæ ab aliis nobis proponuntur, vt optio, & præmium, vt pœna. Herodian. lib. 3, θεόκειται δέ σοι αἵρεσις ἢ τοῦ εἶ ὅπερ ἐμὲ νῦν ὁρᾶς ἔνται, proponitur seu datur tibi optio. Xen. Pæd. 2, τὰ τοῦ ἡ πλουθίων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἄθλα θεόκειται. Thucydides libro 3, θανάτου ζημία θεόκειται, pœna capitis proposita est. Sed & pericula aliqua θεκεῖσθαι dicuntur. Herodian. lib. 2, δυοῖν κινδύνων θεκειμθφων, τοῦ μὲν παρόντος τὸ δὲ μέλλοντος, quum duo pericula proposita sint quæ adire necesse est. Dicitur etiam scopus aliquis aut via nobis θεκεῖσθαι, itidem pro Proposita esse. Galen. θεκειμθφος σκοπὸς, propositus scopus. Plut. Amat. narr. αὕτη γὰρ αὐτοῖς θεοὔκειτο ἡ ὁδός, Hoc ipsis iter propositum erat, Hac iter instituerant. Προκεῖσθαι, id est Propositum esse, id quoque dicitur de quo disputatio aut deliberatio instituitur, aut quod agendum suscipitur. Aristot. in 2 Priorum, τὸ δ' ἐν ἀρχῇ ἀπεῖθαι καὶ λαμβάνειν, ὅτι μὲν ὡς ἐν ᾔθει καθεῖν, ἐν τοῦ μὴ ἀποδεικνύειν τὸ θεκειμθφον, quum id quod propositum est ad probandum, nõ demonstratur. Thucyd. lib. 1, μιᾶς δὲ ἀπὸ τῆς θεκειμθφης τε συμμαχίας ἤρξαν, καὶ ἀπὸ τῆς ἄμαθεν ποθεν ὠφελείας, à præsenti ista societate de qua nunc agitur. Isocrat. Archidamo, θεὶ τοῦ θεκειμθφων διελθεῖν, de re proposita. Herodian. lib. 8, ἔπεισε ὀφεῖν ἐν τοῖς θεκειμθφοις, In incœptis, In iis quæ facere sibi proposuerant, In instituto. Et libro 7, τὸ μὲν θεκείμθφον ἔρρον ἐπαμεθήτε ταῦ, facinus quod nobis proposuimus. Polybius, ἔρχεσθαι καθικνεῖτο τῆς θεκειμθφης ὑπθολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat. Greg. καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ τῆς θεκειμθφης φιλοσοφίας, neque hoc alienum ab instituta philosophia. Προκείμθφος dicitur etiam Qui exempli loco proponitur. Sic redditur apud Galenum, εἶον ὅτι τῆς θεκειμθφης ἀμφθέπεως: nisi potius fit, In proposita, seu Ea de qua agitur, Ea de qua agere instituimus. C D E

Πρόκειμαι, Prosto, apud icliol. Aristophanis, πλὴν ἡ μαλίας ἑταιρείδας ἀφωσιωμθφας τῇ θεᾶ. θεκεῖσθαι τοῖς βιθλεμένοις. Bud. Πρόκειμαι, Obiectus sum quasi præsidii causa vel quasi propugnaculum. καταπεφύκασ ὅτι θεκεῖται τῇ χώρας ἡμῶν ὄρη καθήκοντα ὀπὶ πὶ Βοιωτίαν. Sic apud Polybium in 5, pag. 102, à tergo, αὗται δὲ αἱ χῶραι σωτερμονοῦσαι τῇ Λακωνικῇ, θεκεῖται τοῦ ἄλλων Πελοποννήσων θεὸς τὴν ἀπὸ Λακεδαιμονίων πόλεμον. Bud. Πρόκειμαι, Obiectus sum, Expositus sum: vel etiam Proiectus sum. Sophocl. Aiace, pag. 60, Θανόντες αὖ θεοὔκείμεθ' ἀμφὸ μόρῳ, Turpissimæ morti obiecti fuissem, seu Turpissima morte periissemus. Et pag. 26, Τὰ γὰρ ὀ' ἄπιμος ὧδε θεόκειμαι, omnium oculis expositus sum, vt scholiast. exponit: alii verò Abiectus sum. Item, Situs sum antè, Præiaceo. Herodot. θεκεῖται γῆς Σκυθικῆς, Scythicæ terræ seu Scythico solo præiacet, vt Plin. dicit Mare præiacens Asiæ. Idem θεκειμθφη τῆς ἐρημθφης γῆς. At θεόκειται ἐς θάλασσαν, in mare porrigitur. Interdum videtur præpositio superuacanea esse, ac θεκεῖσθαι accipi tantùm pro Situm esse. vt apud Herodianum libro 3, θεκεῖται ὀ' αὕτη ἐπ' ἀκροπάτῳ πεδίῳ, sita est in extrema planitie. Et libro 8, ὥςπερ τ ἐμπόρειον Ἰταλίας ὅθι θαλάσσῃ θεκειμθφη, ad mare sita. F G H

Προκείμθφος, In fronte seu initio positus, vt θεκείμθφον γράμμα, in aliqua voce dicitur Litera quæ initio eius posita est, Litera à qua vocabulũ ipsum incipit. Vt in Epigrãm. libro 2, in Apianum quendam potorẽ, Γράμμα θεῖον ἔχῃς τὸ θεκείμθφον, ἵνα ἀφέλῃς Τοῦτο σοι, οἰκεῖον κτῆσιν ἁπλῶς ὄνομα, literam initialem. ea enim ablata fiet Πιανὸς, ac tunc nomen ad πίνειν siue πιεῖν alludens, tibi conueniet.

C. ΠΡΟΣ κειμαι, Positus seu situs sum ad, Adiaceo. Herodianus l. 2, de Tauro monte, μεταξὺ ὧν Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ἡλιακρίνει τὰ τε τῇ ἀρκτῳ καὶ τὰ τῇ ἀνατολῇ ἔθνη θεκείμθφα, populos versus orientem & versus septentrionem sitos, seu Populos ad orientem & populos ad septẽtrionem pertinentes. Dioscor. 4, θεκείμθφα ἀλλήλοις φύλλα, folia inuicem adiacentia ac cohærentia, θεφυκότα. Itẽ Apponor. Sic enim exponitur in hoc loco Platonis Apolog. θεκείμεθα τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ciuitati à Deo appositus sum, seu adhibitus. Nisi aliquis malit Attributus, sicut quidam interpr. apud Synes. ep. 44, κέκτηται τὰς αὐτῆς μοῖρας καὶ ἀιδίους θεκεῖσθαι, attributa esse. Sic verò & B. θεκείμθφος interp. Additus, Adiunctus, apud Themist. 30. item & Contributus, Attributus, apud Strab. 83, τὰ ὀ' μεταξὺ τῶν Γαρουνᾶ καὶ τῶν Λείγυρος ἔθνη, θεκείμθφα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ὄβῃ. Item Addor. cuius significationis duo exempla ex Polybio habes apud Budæum pagina 512. Προκεῖσθαι dicitur etiam qui stat apud, seu qui adstat. Aristoph. Nub. Σὺ δὲ τῇ θυρᾳ θεόκεισο, assiste foribus. nisi aliquis in sequẽti signif. accipere malit. Πρόκειμαι, Incũbo, Insto: seu Vrgeo, Premo. idẽ quod ἐπκειμαι. ac plerunq; fugientibus aut cedentibus ita θεκεῖσθαι dicimur. Thuc. l. 3, p. 119, ἐπαναχωροῦντες ὀ' ὡς ἑωρων τὸ πλέον νεικηκθφον, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀκαρνᾶνες σφίσι θεόκειντο. Et l. 7, p. 242, θεὸς τὸ τοῦ Θηβαίων ἱππικὸν, ὅπερ θεόκειντο. Et lib. 4, p. 133, ὡς δὲ ψιλοὶ ἢ μάλιστα θεθέοντες θεόκειντο. Et l. 2, αἱ νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι, ἀμφοτέρων, τὸ τ' αὐέμου τοῦ τε πλοίου, ὅμα θεόκειμθφον ἑταέρων τε, Simul vrgentibus. Plut. in Agesil. τοῦ βαρβάρων θεόκειμθφον ἀπὸ καὶ κακοῦντων τὸ θραθυμα, instantibus ei & vrgentibus hostiliter. Philo De vita Mosis l. 1, δίψα καὶ πῖνα δίψα κληρωσάμθφα τὰς κακώσεις, ἐν μέρει θεόκειντο, vicissim vrgebant. Dicimur etiam θεόκεῖσθαι, Incũbere, Instare, Vrgere, in bonam partem: vt quũ precibus alicui instamus. Plut. Solone, τοῦ Σόλωνι θεόκειντο ἡ γυναῖκα θεξεναιοῦντες, Soloni instabãt. Et in Pericle, θεόκειτο δέκθφος, precib' instat. Herodian. l. 2, μηδὲ μὴ λήσωσιν θεόκειντο καὶ αὐτοὶ αὐτὴν καὶ μαθάνεσθαι τὸ θεόγμα, instabãt obsecrãtes & ipsi vt rerũ administrationẽ susciperet. Et l. 3, θεόκειντο λιπαροῦντες αὐτὸ ὑφ' ὁμονοίας. Sic comicus quidam apud Athen. l. 13, λιπαρὸν ὀ' καὶ θεόκείμθφος. Similiter accipi potest & hic Gregorii locus, κλαθμῷ καὶ δέησι θεόκειντο, vt sit datiuus instrumenti, Fletu & precibus instabant: seu (vt Budæus interpr.) Affiduè erant. Dicimur etiam θεόκεῖσθαι rei cui studiosè incumbimus. Cui addicti sumus. Thucydides lib. p. 31, τοῖς ὀ ναυσὶ μάλιστα θεόκειντο, id est πονοῦν θεόκεῖτο, vt schol. exponit, In rem nauali incumbebat. Et libro 8, pag. 291, κατ' ἰδίας δὲ φιλοπρίας οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ Τιθάτῳ θεόκειντο ἐν ᾧ ὧν καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομθφη ἀπόλυτται, in id incumbebãt. Synes. epist 53, θεόκειτο τοῖς βιθλίοις, adhæret libris. Similia exempla habes apud Budæum pag. 513. vbi θεόκεῖσθαι exponitur Addictum, dediturn & studiosum esse, In umbere, αἰὰ ποιαίτως θεόκεῖσθαι. Sed & homini alicui θεόκεῖσθαι dicimur, itidem pro Addicti esse, Dediti esse, Studere, Fauere, & ei quasi adhærere. Thucydides libro 8, pag. 279, de Alcibiade, θεθύμως τοῦ Τισαφέρνη θεκεθύων θεόκειντο. Et libro 6, pag. 227, τοῦ δήμου θεόκειμθφον μᾶλλον, populi partibus magis fauebam. Item Assentior, Astipulor, Transeo in partes sententiamque alicuius. Idem quod θεόκεῖσθαι. Πρόκειμαι κακῷ, Malis adhæreo, seu Malis implicitus sum. Πρόκειταί μοι, Onus mihi incumbit, Negotium mihi commissum arque delegatum est: aliquantum diuersum à superiori incũbendi signif. Apud Suidã verò pro, ὁ ὀ' ὀντῳ χὼν θεόκειμθφαις τοῖς θύραις, (quod & ipse exponit κεκλεισμθφαις) sunt qui legendũ putent θεκείμθφαις, oppositis & clausis. A partic. autẽ θεκείμθφος est ADVERB. Προκειμθφῶς, Instanter, Addictè. Bud. A

C. Σὺ Γκειμαι, q.d. Coniaceo, id est Simul iaceo. Vel Simul positus sum. Sophocles, Βαλεῖν χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκείμθφοις, Tres qui simul sumus, seu stamus. q. d. Tres si-

mul positos. Aristoteles, σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. A vbi est potius Sibi inuicem connexa sunt. Exponitur autem in vulgatis lexicis, Ossium alterum alteri inseritur. Ibidem ex Plutarcho in Numa, σύγκειται ἀλλήλοις δι' αὐτῶν. Hæc conscripta sunt &c Sed malim Hæc composita sunt, seu Hæc conflata sunt. Item ex cap. 22, lib. 1 Regum, σύγκειται πάντες ὑμεῖς ἐπ' ἐμέ. Qui omnes loci ad vnam eandémq; significationē referri possunt. Apud Herodianum autem lib. 3, ἑκατέρωθεν δὲ βαθρα πρὸς σύγκειται ὀρθὸν κλίμακος σχῆμα, Polit. vertit, Vtrinque autē gradus quidam sunt ad scalarum similitudinem extructi. Quintilianus autem lib. 3, cap. 6, συγκεῖσθαι significare dicit Compositam esse quodammodo. eius enim verba sunt de decem elementis loquentis quæ Aristoteles constituit Nouissimè συγκεῖσθαι, quod est compositum esse quodammodo, vt Sedere, Stare, Iacere. Vbi participium Compositum accipi non debet pro Simul positum, sed in altera significatione.

Συγκεῖσθαι frequentissimè dicitur id de quo inter aliquos conuenit. Thucydides libro 4, καὶ ὅσα μὲν ἐπὶ τούτοις ὡμολόγητο ξυνέκειτο. Et καθάπερ ξυνέκειτο, Plutarchus, Vt conuenerat inter eos. Tale est, καθάπερ ἡ συγκείμενον αὐτῇ [illegible] τῆς ἀρχόντας. Et τὸ συγκείμενον sine adiect. Id de quo conuenimus, Id quod pepigimus, Conuentum, Pactum: & plur. τὰ συγκείμενα, Conuenta Item ἐκ τοῦ συγκειμένου, ex compacto, Compactò. Exponitur & Ex constituto. Sed rectius hic quoque retinetur verbo Latino cuius paulo antè facta fuit mentio, & ad verbum reddemus Ex cōposito, vel certè aduerbialiter Compositò Dicitur etiam ἀπὸ τοῦ συγκειμένου πρός τινα, vt Pausanias in Arcadicis, Ἀέρατος δὲ ἀπὸ τοῦ συγκειμένου πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, ὑπεφθάνομεν, αὐτός τε καὶ ὁ σωθεὶς αὐτοῦ φρατής. D apud Thuc. lib. 3, Ἀθηναίους μὲ ξυμμαχεῖν ἐξ τὰ ξυγκείμενα. Cui opponitur πρὸς τὰ συγκείμενα, Cōtra conuenta, Contra fœdera. A Budæo συγκείμενος redditur etiam Conditus, in hoc Xenoph. loco, τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον. Sic & apud Demosth. συγκείμενα ἡμέρα, constituta dies. (Pro quo dicere etiam possumus Præstituta dies.) Sic τὸ συγκείμενον πλέον χρόνον, vltra præstitum tēpus At in illo Thucydidis loco, σημεῖον ὁ ξυνέκειτο interpretari debemus potius Signum condictum.

C. Ὑποκείμενα, Subiacea, Subiectum, Subsum. Thuc. lib. 1, οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑποκείμενα, q. d. Fundamenta ex variis lapidibus subiacent, seu subiecta sunt. At in vulg. lex. Iacta sunt fundamenta, magis quidem Latinè, sed paulum diuersa significatione. Plutarchus, καὶ τοῖς πάντα χρόνῳ πῶς ὕλῃ ὑπὸ δὲ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον ὑποκεῖσθαι πᾶσι ποιοῦσιν ὑποφαίνεται id est, (Turn. interpret.) Quanquam vbique materiam ignauam suapte natura & immobilem qualibus subici prædicant. Idem hæc eiusdem Plutarchi, in libro De def. orac. πάντα σωμάτων πρότων ὑποκείμενα, vertit Quum quinque prima corpora subsint. Cereal. Epigr. lib. 2, ἵνα τὸ ὑποκεῖ δεῖ τῆς γράμματα. Philo de mundo, ψυχὰς οὖν καὶ δαίμονας καὶ ἀγγέλους ὀνόματα μὲν ἐφέροντας, ἔργα δὲ καὶ ἔνεργείας ὑποκείμενα δίκαιον νομισθεῖς, ἄχθος βαρυτάτην ἀποθέσθαι δὲ σκοτομανίας. id est, (Bud. interpret.) Animas igitur & lares &c. nomine differentes, cæterùm vnum tute idémque subiectum esse animaduertens, &c. ‖ In hoc autem OEcon. Aristot. loco, ὑποκείται γὰρ ἡμῖν ἐν ἅπασι τοῖς αὐτοῖς ἡ φύσις ἐφίεται ἀπεραίνεσθαι, exponitur ὑποκείται ἡμῖν, A nobis declaratum est, sicut demonstratum, tanquam fundamenta disputationis iacientibus. Bud. tamen in simili eiusdem Aristot. loco, vertit simpliciter Confessum est, videlicet in libro De somniis, vbi scribit, ὁ δὲ τὰ ὑπνῳ ὑποκείμενα μηδὲν ὁρᾷ, μηδ' ἀκούει, μηδ' αἰσθάνεται. ita enim ille hæc reddit, At eum qui insomnio fallitur, nihil nec videre nec audire, nec omnino sentire confessum est. ‖ Item ὑποκείμενος καιρός, Subiectum tempus, id est De quo agitur, Quod tum adest: in vulg. lex. Plut. in Publicola, δεῖ δὲ πρὸς τοῖς ὑποκειμένοις καιροῖς τὰς πράξεις θεωρεῖν. vbi exponitur, Habita præsentium temporum ratione. Subiungitur autem hic locus, τῇ δ' ὑποκειμένῃ γραφῇ τὸ μνημονεῦσαι τῶν ἀδικημάτων ὁλίγῳ ὕστερον αὐθήσεται. & ita exponitur acsi dictum esset τῇ παρούσῃ γραφῇ. Huc præterea pertinet τὸ ὑποκείμενον pro ὑποθέσεις, Argumētum, q. d. Subiectū. Et ex Aristot. OEcon. 1, τὰ ὑποκείμενα ζῴοις, Quæ subiecta sunt disciplinis, tāquam earum materia. Item ὑποκείμενον quod obiectū vocant, Quod aliquis sibi propositum habet, ac spectat, quò mentem suásque cogitationes contendit: vt auaro pecunia, ambitioso honor. in vulg. l. ex Aristot. Rhet. 1, ἑκάστου τέλος ἑκάστου τὸ ὑποκείμενον

Ὑποκείμενα a Plutarcho dicuntur etiam Quæ nostræ sunt potestatis, vel Quæ nostra sunt (Quæ autem in nostra sunt potestate, ea veluti subiecta sunt nobis) ‖ Simul verò affert ὑποκείμενα pro Pignori opposita, quod etiam interpretatur Pignora in hoc Demosth. κατὰ Διονυσιοδώρου loco, ἐὰν δὲ μὴ τοῦτο ἔχωσι, ἐμφανῆ τὰ ὑποκείμενα καὶ αὐτέπαφα. ita enim vertit, Quòd nisi libera exhibuerint pignora. Item ὑποκείται ἡ οἰκία ὦ δανεστά, in Pandectis identidem (inquit) pro Oppignorata est domus. Sic οὐσία ὑποκειμένη apud Demosthenem, ἡ ἀληθινὴ οὐσία ἑκάστῳ τοῦ πεπραγμένου ἐπὶ μιᾷ μόνῃ ὑπέκειτο. Existimo autem ideo hanc significationem subiunxisse Budæum illi quam ex Plutar. attulerat, quòd quæ oppignerata sunt, ex potestate vnius in alterius potestatem quodāmodo transeant. Sed ὑποκείμενον οὐσία (sicut ὑπόχρεως & ὑπόζυγος) ab eodem exponitur etiam Quæ mutui aut pacti pars facta est, & satisdato obnoxia.

Ὑποκεῖσθαι, Propositum esse. vt ὑποκείμεναι ἐλπίδες, Propositæ spes. Budæus ex Demosth. [illegible] δεύτερον ὧν τοῦ ὑποκειμένου πρὸς δόξαν καὶ τοῦ ἐλπίδων. Thucyd singularum. ἐλπὶς ὑποκεῖται, lib. 3, νόμοις ἀφ' ὧν ἅπασι ἐλπὶς ὑποκεῖται σφαλεῖσι, κἀν αὐτοῖς ἀξιοῦσθαι, Spes propositi est. (fortasse autem non malè etiam Spes subest.) Dicitur verò & κίνδυνος ὑποκεῖται, necnon πόνος, id est, Propositum esse periculum, Proposita esse pœna Antiphon, εἰδότες ὅτι κίνδυνος ὑποκείσεται, ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τέρατα μεταφέρειν. Idem, τίς γὰρ φιλοψυχήσει εἰδὼς ὑποκειμένου αὐτοῖς τιμωρίας θάνατον. ‖ Ὑποκείμενον, Propositum, Quod faciendum constituimus. Budæus ex Polybio lib. 2, ἔδοξε μόνον τοῦ τοῦ ὑποκειμένου Idem libro 16, τὸ φίλιππον, καὶ τὰ περὶ Ἴπποιν, ὃ μόνον τοῦ τοῦ ὑποκειμένου. Quò pertinet istud quod ex Demosth. affertur, ὑποκείμενον τῇ γνώμῃ, pro Constitum est animo. At verò apud Plut. in Pericle, ὑπέκειτο μὲν τοῦ φύσει μὴ ὄν τινων χρόνον θεωρεῖν, sunt quidam qui vertāt, Propositum erat physico, (nimirum tanquam res ad eius artē pertinens, & quæ velut materia eius esset) sed in vulg. lex. exponitur, Facultatis erat physici. ‖ Ὑπόκειται, Bud. exponit πρόκειται, item πρόβλεπται in hoc Polybii loco, ἀλλὰ τόπον γε καὶ τοῖς μηδὲν ἀσεβὲς ὀλιγωρεῖν τοῖς τοῦ πολέμου νόμοις ὑπόκειται πάθεσι. Vbi placet prior expositio posterior nequaquam.

c. 2. Πρόὑποκείμενα, q. d. Prius subiaceo, vel Prius subiectus sum. Sed dicitur πρόὑποκεῖσθαι quod prius in rerum naturam editum est, quasi cui tanquam antè subiacenti alia superiacent & superimposita sunt. Philo De mūdo, τὸ δεξιὸν ὡμοῦ ἀνάγκη πρόὑποκεῖσθαι σώματι, locum oportet in rerum naturam prius editum esse quàm corpus. Προὔφεστώς (inquit Bud.) τὸ πρόὑποκείμενον. dicuntur enim πρόὑποκείμενα τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quæ ὑπὸ τοῖς πρόσθεν ὑμνοῦμενοις censentur καὶ τοῖς πρὸ καταβεβλημένοις, de quibus suprà dictum est. ‖ In v. l. πρόὑποκειμένης γῆς, Prius propositi agri, Prioris agri.

ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur omne immobilium bonorum genus, Supellex quæ immobilium bonorum nomine comprehenditur: cum quo copulatur ab Homero πρόβασις, quo nomine censentur omnia bona mobilia. Odyss. β, — ἐμοὶ δὲ κειμήλιον εἴη Ὑμέτερον ἐνδόμυχα κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi annotat Eustath. eum κειμήλια vocasse τὰ κείμενα, id est quæ ἀκίνητα appellantur: πρόβασιν verò ea quæ αὐτοκίνητα, seu τὰ δῆλα πόδων πρόβασιν. Sed & Iliad. ι, vbi Achilles de expugnatis à se vrbibus loquitur, Τάων ὅσ' πάντων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἐξελόμην, (vt omnia habēt exemplaria) Eustath. itidem legisse videtur κειμήλιά τε πρόβασίν τε. nam & ibi docēs Homerum his duobus vocabulis complecti omnia bonorum genera, tradit eum neutro priuasse Achillem. Quo in loco notandum est etiam quod Achilles ad vocabuli etymon alludens, de illis ipsis κειμηλίοις à sese

Agamemnoni traditis, ab Agamemnone verò inter A Græcorū principes distributis ait, Τοῖσι μὲν ἐμπεδάκειτο. paulo antè verò dixerat, Οὐδέ τι μοι πρόὑκειτο. Sed magis propriè & vsitatè ita vocatur quod in nostra supellectile cætèris pretiosius, & tale quod magna cura reponi soleat: idémque significat quod θησαυρός. qui & ipse eam ob causam à τίθημι dicitur, seu κτῆμα ἀπόθετον: cuiusmodi κειμήλια pretiosa amicis & hospitibus donari solebant amoris & hospitii pignora ac monumenta perpetua. vt Il. ζ, Πολλά σ' ὃν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, ibi enim κειμήλια vocat æs, aurum & ferrum reconditum, vel potius vasa inde confecta & supellectilem. Odyss. δ, Menelaus ad Telemachū hospitē, Δώσω δ' ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμήεντα τόδ' ὄντι: intelligēs craterē argenteum ab ipso Vulcano elaboratum. Odyss. α, δῶρον Τιμήσει, μάλα καλόν, ὅ οἱ κειμήλιον ἔσται Ἐξ ἐμεοῖ· οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι. Sic etiam Il. ψ Achilles, Nestori phialam argenteam dans, ait, καί σοι τόδε γέρον κειμήλιον ἔστω Πατροκλοῖο πάρος μνήμ' ἔμμεναι. Sed & Christus apud Nonn. dicit, ὄφρα φυλάξῃ Σώματος ἡμέτερον κειμήλιον. Apud Athenæum lib 3, de citrio, οὐδεὶς ἤθελεν, ἀλλ' ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀπεπίθετο ὀν τῷ κιβωτῷ μετὰ τῶν ἱματίων. Luc. Δαφέου πόδας καὶ Καμβύσου ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. vbi tamen B. exponit Deliciæ, Monile. Sed rectius pro opibus & mobilibus pretiosis κειμήλια accipi idem Bud. docet apud Basilium, ὁλκοὶ κτῶνται μεγάλοις, πληρώσαντες αὐτοὺς μεγάλων κειμηλίων. Quū verò dicit Mobilibus, alio sensu accipit quàm Eustathius bona ἀκίνητα. quæ enim Budæus hic mobilia appellat, Eustathius ἀκινήτων nomine complectitur. Cæterùm adiectiuē quoque DICITVR Κειμήλιος, ια, ιον, pro Qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repostus est. Plato De legibus 11, pag. 345, πατὴρ οὐ τοῦτο καὶ μήτηρ, ἢ οὗτοι πατέρες ἢ μητέρες, ὃν οἰκία κεῖται κειμήλιοι, domi iacent reposti. Sed intellige reposti quemadmodum pretiosa supellex & thesaurus aliquis.

C. Κειμηλιάρχης, ου, ὁ, Qui pretiosæ supellectili præest, Thesaurarius. A T Κειμηλιάρχιον, ου, τὸ, Locus in quo pretiosa supellex reconditur. In cod. tit. De bonis autor. iud. possid.

ΚΕΙΩ, Iacere cupio, Cubare seu decumbere cubio. ὀθι θυμὸν κεῖσθαι. Odyss. θ, Οὐ μὲν φρασ' ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείεμεν οὕτω Καὶ μάλα περ φιλέοντε, vbi Eustathius annotat, id quod sequitur, πάρ' οὐκ εθελήσετον ἄμφω Εὕδειν, esse ἑρμηνευτικὸν præcedētis. Idem enim esse ουδὲ ἐπ' ὀλίγον ἔολπα κείεμεν, & πάρ' οὐκ εθελήσετον ἄμφω Εὕδειν. Iliad. ξ, Εἰν θ' [videlicet in thalamum] ἵοιμεν κείοντε, ἐπεὶ νύ τοι εὐδέ τε καὶ νῦν. i. Cubituri seu dormituri. κοιμηθησόμενοι. Od. ξ, de subulco, Βῆ δ' ἴμεν κείων ὅθι περ σύες ἀγριόδοντες εὗδον. de quo paulo antè dixerat, ei non placuisse κοῖτον in ædibus Vlyssis, nec οὐδ' ἄπο κοιμηθῆναι. Est autem hoc verbum desideratiuū, sicut multa alia in ίω desinentia. Pro eodem verò dicitur ETIAM Κέω. vnde est quod Eust. ex Odyss. α, citat, Ὄφρα κέων ὤξεῖαι. Locus autem is est in Odyss. libro η, sub finem, de ancillis Vlyssis, ἐπεὶ τόρεσαν πυκινὸν λέχος εἴσω ἰοῦσαι, Ὠτρυνον Ὀδυσῆα, πανεπιστάμεναι ἐπέεσσι, Ὄφρα κέων ὤξεῖαι. πεποίηται δέ τοι ἀνὴ, Surge cubitū iture, seu, Vt cubitum eas.

C. ΚΑΚκείω, pro Κατακείω, Decūbere cubio. Vel Decubitus sum, aut Eo ad decumbendum seu cubandum. Il. α, de dimisso deorum concilio, — κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος. i. κατακεισόμενοι εἰς ὕπνον, vt Eust. exponit. Reperitur idem versus in Od. lib. η. Dicitur verò Κακκείω pro κατακείω, sicut κακκῆαι pro κατακῆαι siue κατακαῦσαι. sic κάππεσε pro κατέπεσε, κάλλιπε pro κατέλιπε, κάβαλε pro κατέβαλε, & quæ sunt eiusmodi.

Κέω, Findo. VNDE Κείω, itidem Findo. quod ita deriuatur à κίω vt præcedens κείω à suo primitiuo κίω. Odyss. ξ, de subulco mactante suem, Κόψε δ' ἀναρρήξας ῥάχιν ἀμφοτέρωθεν ἐν λίπε κείων, id est σχίζων, vt Eustath. exponit, dicens epenthesin esse literæ ι in hoc verbo, sicut in πλείω quod à πλέω deriuatur. Addit tamen idem Eust. antiquos κείων eo loco accepisse pro κίων πῦρ. nam & aliud κείων est, à κείω quod significat Vro, vnde καίω.

ΚΕΑΖΩ, Fut. σω, Findo. idem quod κίω siue κείω. Od. ξ, paulo ante locum citatum, κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ. Od. υ, Εὖ καὶ ὀθνείως κέασαν ξύλα. Iliad. π, κέασε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά, findebat ossa: de hasta quam dicit ἐκπερήσας νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. Pro quo Iliad ξ, dicit, δι' αὐτῆς Αἰχμὴ ἐμπέρησε ὀστέα. Et in pass. Iliad. υ, βάλ' ἔλαχε δ' ὀστέον ἄκρον Ἀχιλεὺς Μέσσην κατὰ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κέαθη, fissa fuit. Sicut verò hasta pertrāsiens aliquid, idipsum dicitur κέασαι, id est findere & diuidere, (vt Cicero loquitur) ita & fulmē: Od. ε, — νῆα δολῷ ὀρόων κεραυνῷ Ζεὺς ἔλασε ἐκέασε μέσῳ ἐν οἴνοπι πόντῳ. id est διέσχισεν, vt Eustathius exponit. Annotat tamen posse etiam accipi pro ἐκέδασε siue ἐσκέδασε: aut ἐξεπάλαξε quod Homerus paulo pòst de eadem re loquens, eo vocabulo vtatur. Apud Nicandrum autem in Ther. Ἠσφέλα ἠὄλμῳ κέασας, ἢ ῥαγάδι πέτρῃ, schol. exponit τείψας, Terens, siue conterens, Cōminuens: vel Tundens, Contundens.

C. Εὐκέαστος, ς IVE Εὐκέατος, ου, ὁ ἡ, Qui facilè findi potest, Scissilis. vt ἀνέκαστα ξύλα apud Eustathiū, id est τὰ εὔκλαστα, quæ frangere facile est. quæ etiam δυνὰ vocari Pausanias apud eundem tradit. Alterius autem, videlicet τοῦ ἀνέκατος, exemplum hoc est apud Homerum, Odyss. ε, πηλόθι δ' ὁδὸν μὴ Κέδρου τ' ἀνέκατον τε ἀνὰ ὕσσον ὁδώδει Δαιομένων.

Κέω, Vro. VNDE Κείω, itidem Vro, Incendo, Cremo. (sicut superius κείω idē quod κίω, id est Findo.) Il. η, Πάσσαν δὲ πολέμοιο δυσηχέος εἰσόκε νεκροὺς Κέομεν, dum cremēmus mortuorum cadauera. Eam enim scripturā antiquam esse Eust. docet, & nostrū manuscriptum Homeri exemplar confirmat: impressi tamen libri habēt κηδεύσαι κείω. Secundum Eustathium est hinc etiam aorist. κεῖα siue ἔκεια. vt apud Sophoclem in Electr. πυρὰ κείαντες (vbi tamen quædam exemplaria habēt κήαντες) Similiter ex Od. φ citat Eustathius, — ἄγε δὴ πῦρ κέον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεύ. Et voce media itidem apud Hom. πυρὰ πολλὰ κειόμενοι. Et Iliad. ι, Ἐνθα δὲ πῦρ κείαντο, πθέντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

C. ΚΑΤΑκείω Deuro, Exuro, Comburo. Iliad. η, κυκλήσασθαι ὀνήσθε νεκροὺς Βασιλῆας ἡμόνοισιν. ἀπὸ κατακείομεν αὐτοὺς Τυτθὸν ἀπὸ τεύχεων, Exuramus, siue crememus, aut etiam Vramus. sic enim loqui Cic. in καίω dicā. pro quo paulo pòst dicit κείομεν. Vbi Eust. annotat, siquis velit scribere κατακήωμεν per η & ω, à καίω, non errare quidem illum, habita ratione scripturæ subiunctiuis vsitatæ, sed à veterum exemplarium autoritate discedere.

ΚΑΩΕΤ Καίω, idem quod κέω & κείω, Vro, Incendo, Cremo. Prioris, videlicet τοῦ Κάω, hæc sunt exempla. Xenophon Hellen. 4, pag. 301, πίνοντες καὶ κάοντες πολὺ χρόνον. Et libro 6, pag. 355, κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλὰς καταθῶν μεσαῖ οἰκίας. Sic verò paulo antè copulauerat ἔκαιον καὶ ἐπόρθουν. Ex eodem in vulgaris lexicis citatur καίειν πῦρ, accendere ignem. Et in pass. apud eundem Hellen. 6, ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο, τὸ δὲ ξίφος αὐτοῦ ἐξήνεγκεν. Lucianus De sacrif. ὀκ τῆς μανθῆς ἔτι καιομένης, adhuc ardente. Notādum tamen in iis duobus locis quos è Xenophonte attuli, in plerisque editionibus ι subscribi ipsi α. Eust. verò κάω scribit, nulla facta mentione literæ ι quæ subscribi soleat. Alterius autem τοῦ Καίω crebriora occurrunt exempla tum apud poetas tum apud prosæ scriptores. Iliad. φ, σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Δεῦ δρεπτὰ καῖ', ὃν δ' αὐτὸν ἴεο πυρί. Iliad. ι, ἐλθὼν νηῶν Καίοιεν πυρὶ πολλά, multos accendunt seu faciunt ignes. qua phrasi vtuntur Xenophon quoque & Plutarchus. Sic Iliad. θ, Καίουσ' πυρὶ πολλά, σέλας δ' ἐς οὐρανὸν ἵκη. Hesiodus, Καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυπέντων ὀπιβωμῶν, cremant seu adolent. Lucianus De calumn. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. Greg. πολὺ βάπτον ἔκαμε μόνον, οὐ καπέκαμε δέ, inflammabat quidem, sed non comburebat, seu igne absumebat. Pass. Καίομαι, Vror, Incendor, Cremor: interdum commodius Ardeo, Flagro. Iliad. ι Νῆυσὶ καιομένῃσιν ἀμυνέμεν, nauibus ardentibus seu conflagrantibus: aut etiam Incensis, Inflammatis, Il. φ, — ὁππότε Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάπτοιτο Καιομένη, καίωσι δ' ἀρηΐοι υἷες Ἀχαιῶν. Sed & ipse ignis dicitur καίεσθαι, id est Ardere, Il. τ, — ὅταν ὀκ πόντιος σέλας ναύτῃσι φανείῃ Φαινομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ. Dicuntur etiam faces καίεσθαι, itidem

Ardere. Aristoph. Vespis, ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾳΐς καίεται, A
in foro tæda ardet. Lucian. De calumn. τῇ μὴν δρίστρᾳ σᾷδα καμόμενον ἔχουσα, faciem ardentem seu accēsam. Ab vtrouis, siue κάω siue καίω, formari potest aor. 1 ἔκηα, & aor. 2 pass. ἐκάην. Notandum tamen, in ἔκηα, si à κάω formetur, non subscribi ι, sin à καίω, ι subscribi solere. Odyss. ε, Τὸν πῦρ κῆαι ἀΐσσοντ' ἐξοῖο ἀγαθὸς Μενέλαος, Ὁππόσ' τε κρεῶν. Et voce med. significatione actiua, Il. ι, Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, πίεντο δὲ δόρπον ἕκαστος. Eustath. aoristum ἔκηα à κάω format, non à καίω, ac propterea ι non subscribit. At in illo posteriori loco Homeri noster vetus liber B
habet κείαντο, non κήαντο: quam scripturam antiquam esse suprà in Κείω docui. At aoristi 2 pass. hæc exempla sunt apud Homerum. Odyss. μ, — ἐπὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τύμβα νεκροῦ. Iliad. ψ, — ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιατο νεκροί, Γλητ' ἐστύοιτο καὶ κήοιτο. Vnde fut. 2 κήσομαι, Ardebo. Et particip. καείς apud Lucianum. Item apud Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spongiis, σὺν δὲ πάσῃ καίεται φοῖς αἱμορραγίαν ἐρμόζοντι, id est, Plin. interprete, lib. 31, cap. 11, Omnium autem cinis cum pice crematarum, sanguinem sistit vulnerum. Sed κάω siue καίω format futu- C
rum & tempora quæ ab eo deriuantur. A Κάω (vt Eustathius tradit) quod inusitatum est. Plutar. Camillo. πυρὰ πολλὰ καύσας πλὴν ἑαυτῶν παρουσίαν διεσήμαινε, multis incensis ignibus suum aduentum significabat. Vnde καυθήσομαι apud Aristoph. & καυθείς apud Platonem De leg. Et κεκαυμένος, Combustus, Crematus. Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spongiis, σὺν δὲ ὄξει δὲ κεκαυμένοι φοῖς ξηροφθαλμίας. Plinius quoque eas oculorum causa comburi scribit. ‖ Καίειν in prosa etiā est Cremare mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho, ὅτι τὸν αὐτὸν πιστὰ νόμον κληρο- D
νόμον, οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσε, τάς οὐκ αὐσταίτας εἴη; Quī enim testatori à quo hæres relictus est, exequias iustaque funebria non fecerit, eúmque in rogum non intulerit. B. Cicero quoque De leg. dicit hominem mortuum vrere & sepelire. ‖ Improprie autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. De venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τὴν κυνῆν παῖ ῥῖνας. Sic Lucan. — vrunt mōtana niues. Et Virg. Georg. — aut Boreæ penetrabile frigus adurat. At Plinius dicit femina quoque aduri equitatu. ‖ Καίε- E
σθαι dicuntur etiam qui suprà modum calent: vt Ardere apud Latinos, & Vri calore apud Ciceronem. Hippocr. οἷσιν μὴ διαλείποιεν πυρετοῖσι, λοῦτα μὲν ἔξω ψυχρά ἦν, τὰ δὲ ἔνδον καίη καὶ δίψαν ἔχοι, θανάσιμον. Id est (vt Celsi interpr.) Is seruari non potest cui febre nō quiescente exterior pars friget, interior sic calet vt etiam sitiam faciat. Porro quod ad κάω attinet, Eustath. id Atticum esse tradit: at καίω a κῶ (cōtracto ex κέω) ita fieri vt κλαίω ex κλῶ, μαίω ex μῶ, γαίω ex γῶ. Hæc ille: cæterùm itidem κλάω & κλαίω dicuntur.

Καῦμα, ατος, τό, Ardor, Æstus, Calor nimius. Hesiodus Erg. F
Ἥμος δὴ λήγῃ μῆνος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμου, vrere desinit, & sudores ciere, seu à sudorifico calore siue æstu cessat. Et paulo pòst, Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Xenoph. Sympos. χαμῶνος μὲν στέγη γυμνάσματα, ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα ᾖ, ἐν σκιᾷ. Theophrast. ἐὰν ὅπλαδὲ καύματα. Pro quo Plinius, Si sol acrior insequutus inusit. Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spongiis, λθυκαίονται δὲ αὐτῷ οἱ ἀπαλώτατοι, ἐν τοῖς καύμασι, βρεχόμενοι τῇ ὅπῃ τῷ πυρῶν σωιτεμβῴῃ ἁλὸς ἄχνῃ, ἢ ἡλιαζόμενοι. Vnde Plinius, Candidæ cura fiunt: è mollissimis recentes per æstatem tinctæ salis spuma, &c. Καύματα dicuntur etiā ardores & calores nimii in corpore humano, quales febricitantium plerunque sunt. Plut. Alexandro, ἀνθρώποις ἐν τοῖς καύμασιν ἐπ' ἀσκῶν πεπληρωμένων ὕδατος καθεύδειν. Idem De sera numinis vindicta, τοῖς σφόδρα πυρετοῖσιν, ἐάν τε ἐν ἱμάτιον, ἐάν τε πολλὰ σκεπεβεβλημένοι τῷ χάνωσι, ζωὸ καῦμα καὶ σφοδρὸν πνίγωσι. ‖ Καῦμα, Æstus, sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit: alii verò ambientis aeris feruorem, alii cauteria & escharas: quos omnes verum dicere annotat Galenus comment. in Aphor. 13, l. 7. Gorr. ‖ Καῦμα dicitur etiā idi- H
psum quod adustū est. vnde καύματα Herm. Barb. vertit Adusta, alii Ambusta. VNDE Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æstuosus. ET Καυματίζω, Æstu affligo, Ardore excrucio. vnde ἐκαυματώθη, Æstu periit, Æstu extinctus

& enectus est. Matth. 13, ἡλίῳ δὲ ἀνατείλαντος, ἐκαυματίσθη. Et in act. voce καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους, Apocal. 16. A T
Καυμασία, ας, ἡ, Pileus latus ad æstū solis arcendum. v. l.

Καυθμός, οῦ, ὁ, Vredo: arborum quarundam morbus. v. l. Scribitur E T I A M Καυθμός. Theophr. De histor. pl. lib. 4. cap. 17, quum dixisset esse quædam ventorum genera quæ extinguāt & adurant arbores, (vt in Chalcide Euboræ, quum ventus frigidus flat ante vel etiam post solstitium hybernum) addit, ἐπικαίει γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὕτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ ὡς σφόδρα· ἀρ' ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γίνοιτ' αὐανθὸ καὶ καλοῦσι καυθμόν. Alia autem arborū affectio est quum ὑπολαμβάνωσι siue ὑπικάωσι καύματα. nam id à solis ardore intenso proficiscitur, vt ibidem & cap. præcedenti docet. Plin. quoque lib. 18, cap. 29, tradit omnem vredinem frigore tātùm constare, sole innoxio: sed aliam eius rei causam affert. eam enim nōnisi noctibus & ante solis ardorem deprehendi scribit, totūmque lunari ratione constare: talémque iniuriam fieri nonnisi interlunio plenáve luna. Apud Theophr. autem perperam in quibusdam locis scribitur Καυθμός: quod est à καίω, & diuersam signif. habet.

Καῦσις, εως, ἡ, Vstio, Crematio. Dioscor. lib. 5, c. 138, de spongiis, καῦσιν δ' ἔχουσι πλὴν αὐτῶν ὀμφωνίῳ, eodē modo cōburuntur, seu cremantur, Crematio earum eadem est quæ alcyonii. vt Plin. dicit, Crematio ei multū virium adiicit. Est autem Cremandi & adolendi modus. Plerunque de medicorum vstionibus dicitur. Isocr. De pace, τὰς μὲν καύσεις καὶ τοὺς τέμνειν ἐκέλευον ἰατροὶ ὑπουργεῖν. Plut. in præcept. sanit. οὐδὲ πω μεμνήμεθα λίθος διαίτης καὶ σόφρονος ἄνευ καύσεων καὶ καταπλασμάτων. Dicitur etiam de vstione siue adustione quadam architectonica quā adhibent quum in expolitionibus conclauium tectoriis minium parietibus inducunt, atque vt sine vitiis permanea: eius color, cera Punica loricant. De qua Vitruuius lib. 7, cap. 9, Siquis subtilior fuerit & voluerit expolitionem miniaceam suum colorem retinere, quum paries expolitus & aridus fuerit, tunc ceram Punicam igni liquefactam paulo oleo temperatam, seta inducat: deinde postea carbonibus in ferreo vase compositis, eam ceram apprimè cum pariete calefaciundo sudare cogat, fiátque vt peræquetur: deinde cum cādela linteisque puris subigat, vti signa marmorea nuda curantur. Hæc autem καῦσις Græcè dicitur. Et Plinius lib. 33. c. 7, Solis atque lunæ cōtactus inimicus [est minio parietibus inducto:] remediū, vt parieti siccato, cera Punica cū oleo liquefacta, candēs setis inducatur, itérúmque admotis gallæ carbonibus aduratur ad sudorem vsque: postea candelis subigatur, ac deinde linteis puris, sicut & marmora nitescunt. ‖ Καῦσις in v. l. exponitur etiam Æstus, Ardor: in qua signific. καῦμα frequentius vsurpatur. E T Καύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aptus ad comburendum, Qui vri & cremari potest, seu comburi. vt καύσιμος ὕλη & καύσιμα ξύλα, ligna & materies quæ ad comburendum & ignem alendum aut accendendum idonea est. Plato De leg. A T Καυσία, ας, ἡ, Causia: tegumentum capitis Macedonicum, ὃν πίλου ὡς πάρεα, nō tam ab ardore solis caput defendēs quàm calsidis vicem gerens, vt Eustathius docet. Alibi verò idem Eust. ex Pausania tradit, καυσίαν fuisse πίλον πλατὺ ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν, λθυκὸν αὐτῷ διάδημα περιλοιῶντες. Suidas verò dicit esse pileum quendam barbaricum, apud quē hi versus sunt, Καυσίαν τὸ πάροιθε Μακεδόσιν ὄμπλον ὅπλον, Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ. Apud Athen. lib. 12, de Alexādro magno, χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶν μεσόλευκον καὶ πλὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. Et Plut. in Antonio, de Ptolemæo, κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον. αὕτη δὲ λῖν σεβυὴ πλὴν ἀπ' Ἀλεξανδρου βασιλέων. Idem in Erot. ὑποδήσας πλὴν γυναῖκα κρηπῖσι, καὶ χλαμύδα περιθεὶς, καὶ καυσίαν Μακεδονικήν, ὡς ἑνὶ τῶν βασιλικῶν νεανίσκων. Sed & Herodian. lib. 4, scribit Antoninum Caracallam Alexandri magni imitatorem prodiisse ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τε ὅπλ' πλὴν κεφαλῇ φέροντα. Athenæus alicubi dicit καυσίαν ἀλκυρῆν, Plautus in Milite cau- siam ferrugineam. Bud. interpr. etiam Pileum quo æstum solis arcere solemus, vt mulieres vmbella: in

Epist. verò dicit esse pileum expassos margines haben- A
tem ad arcendum æstum, quali messores vtuntur.

Καῦσος, ου, ὁ, Ardor, Æstus, Calor nimius. Dioscor. καὶ καῦσον πυιπτοβένυσι σωμάχου, ardorem stomachi. Item καῦσον πυιπτικός, Ardores & æstus inducens, Æstuosus. ‖ Item Febris ardens, hoc est, Febris continua, tertio quoque die acerbior, cum ardentissimo calore & siti immensa: tertianæ febri intermittenti ὁμοιοῦνται. Hippocrat. Aphor. libro 6, cap. 25, ὁκόσοισιν αἱ ἐν τοῖσι καύσοισι ἕδραι γίνωνται, ἀφίστανται τὴν νόσον. Aristot. probl. Sect. 1, ἡ δὲ πάντες τὸ σώμα τῷ ἀφιστάμενοι θερμότης, ὅτι πυρετός· ὅπῃ γὰρ ἡ δίψα τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης αὐτῆς ὑγρότητος, καῦσος γίνεται. De eadem Aret. De acutis morbis lib. 2, cap. 4. item Galen. Aet. Paul. Ægin. Allex. Trallian. Galenus adiectiuè accipere videtur, quum ait δύο εἶδη γίνεται τῶν καύσων πυρετῶν. Item, τὸν καῦσον πυρετὸν θεραπεύσω τοῖς ἰατροῖς λέγοντας ὅταν ἡ θερμασία δίψα καὶ ἡ τὸν ἄνθρωπον, ἅπαυστόν τε τὸ δίψος ἔχει. Potest tamen esse etiam appositio. ‖ Καῦσος dicitur etiam dipsas à quibusdam, vt Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit. ‖ Καῦσος apud Hesychium est ἡ μέλαινα καὶ ὑπόρυθρος. V N D E Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Æstuosus, Ardens. vt καυσώδης χώρα, æstuosa regio. Apud Athen. lib. 2, σῦκα οὐκ ἀσείως διαπέπεσι τὸν σῶμα χρόνον, καυσώδη καὶ ἀσενωίτερον αὐτὸν ποιοῦντα. Eodem lib. παῖχν quædam appellata fuerūt καυσώδη, quæ ardo- rem accendebant in eorum corporibus qui comedebant. Item καυσώδης πυρετὸς apud Gal. ad Glauc. Febris ardens, eadem quæ καῦσος simpliciter. Celsus lib. 2, cap. 7, febrem ardentem, quam Græci καυσώδη vocant, subitus horror exoluit. Quod Hippocr. Aphorisi Sect. 4, art. 57, ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ὅπῃ γίνοιτο ῥίγεος, λύσις. E T D
Καυσόω, ῶ, Ardore infesto, Ardore vehemētī vro, Inflāmo. Frequentius est pass. Καυσοῦμαι, Ardore infestor, Ardore nimio corripior, Calore extremo vror, Æstuo: plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. ὅταν ὅπῃ τῇ χρόνῳ τὸ πόματος ψυχρὸν ἀπαλλαχθῇ μὴ αὐτὸ καὶ τὸ καυσοῦσθαι καὶ ἄλγειν. Idem, καυσούμενος σωμάχος καὶ πυρέσσων. Diosc. lib. 1. καυσουμένῳ σωμάχῳ βοηθεῖ. Et lib. 2, cap. 162, de cucurbita, ὁ δὲ χυλὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων ὠφελεῖ καθ' ἑαυτὸν καὶ μετὰ ῥοδίνου ἔγχριόμενος. Quod ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένῳ ὅπῃ φαίνεται ἐγχριόμενος. Quod Plinius interpret. de febre ardenti. ita enim transtulit, Succus ex strigmētis cucurbitæ illitus cum rosaceo & aceto, febrium ardores refrigerat. Affert Bud. ex Galeno hunc etiam locum, ὅπῃ πιρήσας αὐτὸν καυσούμενον ἐν θέρει, vbi si non de ardore febrili dicitur, de ardore & æstu quo aliquid æstate percoquitur & quasi exuritur, intelligi videtur. V N D E Καύσωμα, ατος, τό, Ardor, Æstus, idem quod καῦσος. Galen. apud Hippocr. expo- F
nit πύρωσιν, Inflammationem & ardorem. Pertinet huc E T Καύσων, ωνος, ὁ, idē quod καῦσος, Æstus, Ardor. Apud Athen. l. 3, μελιλώπνεις σεφανοῖ πάνυ ἀνώδεις καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυκτικώτατοι. Sic Matth. 20, βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα. Dicitur etiam de febri ardente, itidem vt καῦσος. ‖ Apud Hesych. verò est E T I A M Καύσαλις, quod exp. πυρετός, Febris: nisi sit Ardor febris, aut Febris ipsa ardens. A T Καυσώνιος νόμος, pro Lex incendendi, cuiant v. l. ex epist. B. poster.

Καυστρός, S I V E Καυστηρός (vt apud Hesychiū scribitur) Ardens, Feruens. vt καυστρᾷ μάχῃ apud Homerum, ἡ θερμὴ G
καὶ πυρόεσσα, siue διάπυρος, in qua μάχονται δέμας πυρός, vt idem poeta loquitur: quū videlicet acerrimè decertatur. Il. η, Σφῶϊν νῦν τ' ἐπέοικε μετὰ τρωσὶν τε καὶ ἀνδρῶν ἐόντας Ἑκτορ νῦν δὲ μάχης καυστρῆς ἀπέχεσθον ἅμα. Καυστήριον, ου, τό, Locus vbi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur. Luc. ὀλίγον νῦν τρεφαίνω, πολλοῖς δὲ καυστηρίοις δεσμεῖται. Bud. idem est καυτήριον infrà.

Καυστός, ῶ, ὁ, Vstus, Crematus: vel Qui vri & cremari potest. idem quod καύσιμος. Et καυστὸν, Quod vri potest, Cremium, vt Columella vocat. E T Καυστικός, ῶ, ὁ, H
Vrendi, siue adurendi vim habens. Vt καυστικὰ φάρμακα, adurentia medicamenta, calida & sicca quarto gradu, quæ extrinsecus imposita vrunt, subiectáque partes diducunt & aperiunt. Eadē & ἐφαρωτικὰ appellantur, φ crustam vstis partibus inducant. Gorr. Plinius

quoque hoc vocabulo quasi Latino vtitur. Sic Marcell. Empir. dicit Medicamentū causticū ad vuam sine ferro tollendam. C O M P O S. Ἄκαυστος, ῶ, ὁ, καὶ ἡ, Qui vstus seu crematus non est, aut Non adustus. vel Qui vri aut aduri nequit. Plut. De primo frig. πῦρ ἐναντίον δὺς μιπαβλίπτον, ὡς τὸ ὕδωρ· ἀ αὐτὸ μὴ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἄκαυστόν ὄντι, Contrarium, vt aqua, vix cōmutabile est: quæ nec ipsa deflagrare potest. E T Νεόκαυστος, ῶ, ὁ ἡ, Recēns vstus seu combustus, Recēs crematus. Arist. Probl. Sect. 12, pr. 23 ὁ συμβαίνειν ἀ πθεὶ πλὴν νεόκαυστον ὕλιν. Vbi quædam exēpl. antiqua habent νεόκαυτον, sicut & apud Theophr: scribitur E T Ὁλόκαυστον, ῶ, τό, Quod totum crematum & combustum est, vel Quod totum cremari solet. Est sacrificii genus quo tota victima cremebatur, quum aliās in sacrificiis deorum exta tantùm aræ superimposita flammis adoleri consueuissent. Idem quod infra ὁλοκαύτωμα & ὁλοκαύτωσις.

Καυτήρ, ῆρος, ὁ, Cauter, vt Pallad. vocat: instrumētum quo notæ & stigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. Vt καυτὴρ χάλκεος apud Hippocr. quem Gal. esse dicit καλαμίσκον πινὰ τυφλὸν καὶ τὸν πυθμένα, δι' οὗ καίειν δεῖ καυτηρίδιον διαφανὲς καθεῖν, id est, Æreum calamulum perforatum in fundo, per quē paruum ferrum adurens demissum adurebat. Gorr. Item στιγμα. B. E T Καυτήριον, ῶ, τό, Cauterium, Quod vrendi vim habet. Accipitur tā pro medicamēto quod potestate vrit, quàm pro ferro candente: cuius vsus plerunq; necessarius est vel ad sistendum sanguinis profluuium, vndecunque manauerit, vel ad intercipiendas defluxiones, vel ad ossa cariosa, & maligna vlcera. Id ferrum καυτὴρα Hippocr. appellat, vt modò dictum est. Gorr. Cauterium Plin. quoque vocat. Luc. δίστομον καυτήριον. ‖ Idem alibi pro stigmate inusto vsurpat, teste B. ‖ Est item Locus vbi inuruntur stigmata, vt tradunt v. l. Sic B. καυτήριον quoque supra interpr. V N D E Καυτηριάζω, Cautere inuro. Item, Cautere amputo, vt medici partem aliquam putrem. Sic exponitur in Epist. ad Timoth. 1, cap. 4, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, quorum conscientia cauterio resecta est.

E Καυτός, ῶ, ὁ, idem quod καυστός, Vstilis. Bud. At καυτὴν Hesychio est sacrificium quoddam ita appellatū: item Focus vbi ignis accenditur, ἑστία καὶ ἑστία, ἣν καίουσι. I T E M Καυτικός, ῶ, ὁ, Vrendi siue adurendi vim habens. v. l. Suprà καυστικός. C O M P O S. Νεόκαυτος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Recēns vstus, seu crematus, Nuper combustus. Theophr. De caus. plant. lib. 6, cap. 25, ἐὰν ὕλη τις ᾖ νεόκαυτος. Suprà scribitur etiam νεόκαυστος. E T Ὁλοκαυτόω, ῶ, ώσω, S I V E Ὁλοκαυτέω, ῶ, ήσω, Totum comburo, Totum cremo. quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat. Xenoph. Ped. 8, ἔθυσαν τῷ Διὶ καὶ ὡλοκαύτωσαν τοῖς θεοῖς. Ibidem, ὡλοκαύτωσαν τοῖς ἵππος. Et Anabas. 7, τῇ δ' ὑστεραίᾳ Ξενοφῶν ἐθύετο καὶ ὡλοκαυτεῖ χοίρους τῷ πατρῴῳ νόμῳ, καὶ κατιερεῖτο. Ibidem, θύεται καὶ ὁλοκαυτεῖν legitur. Sic Plutarch. Symp. 6, θύουσι βουβρώσει θεῖον μέλανα, καὶ κατακόψαντες, αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν. V N D E Ὁλοκαυτωμα, ατος, τό, Victima, seu hostia quæ integra cōburitur, Victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Epist. ad Hebr. 10. Item Naz. De baptismo, χρώμεθα ὁλοκαυτώματα λογικά. Item in Encom. Macc. τοῖς θύμασι τοῖς θύμοις εἰς σφαγὴν, ὁλοκαυτώμασι λογικοῖς, hostiis promptis & paratis vt ad solidum incensum ex ratione præditis victimis Deo offerendum mactentur. Holocautomata, quæ & holocausta, sunt quæ super altare integra concremantur: victimæ autem & hostiæ, quarum pars offertur altari, pars sacerdotibus traditur. Hieron. in cap. 56 Esaiæ. Supra ὁλόκαυστον. E T Ὁλοκαύτωσις, εως, ἡ, Sacrificium in quo tota victima crematur, Peractio sacri quo tota hostia comburitur. Interdum pro ὁλοκαύτωμα capitur.

C. Δύσκαυς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter vri seu cremari potest, Difficulter ardens. Plut. De primo frigido, ὕλη δὲ καὶ πᾶν νοτρὰν καὶ ξύλα βεβρεγμένα δύσκαυ παρέχει, aqua materiem omnem, herbam viridem, ligna madentia ad vrendum difficilia reddit igni. C O N T R A Εὔκαυς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè vritur seu crematur, Qui facilè accenditur, Qui facilè ardet & conflagrat.

C. Ἀνάκαιω, Accēdo, Incēdo. Od.η, Ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Apud Chrysost. ὁ σβεννύων τὴν φλόγα & ὁ ἀνάκαιων opponūtur. Ἀνακαίομαι, pass. Accendor, Incendor. Herodot. αὐτὸ ἀνακαύσωσι τὸ πῦρ dixit, voce media vrens. pro ἀνάκαύσωσι τὸ πῦρ, ignem accenderint. VNDE Ἀνάκαυσις, εως, ἡ, Accensio. Item Incendium. v.l.

C. ΑΠΟκαίω, ET Ἀποκαίω, Aduro, Deuro, Exuro. Th. De h. pl. l. 4, c. 17, ἄλλα δὴ παρ' ἑκάστοις πέφυκε πολλὰ μὲν ἀποκαίειν καὶ ἀποκαίειν, adurere. Ibidē de vētis frigidis, ἀποκαίει δὲ τὰ δένδρα, καὶ ὅτως αὖα ποιεῖ καὶ ξηρὰ ὡς οὐδὲ ἀρ' ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γίνεται αὖ. (vt & Plin. dicit, frigus adurere.) Et paulo pòst in pass. παρ' οἷσι δὲ πολλὰς ἀποκαυθεῖσα καὶ τὴν φυλλὰς αὖαν δένδρων, αὖθις ἐλάσηναν πάλιν, Adustæ, vel Vredine infestatæ. Itē ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς, adustus siue ambustus fuerat. Dicitur etiam de medicorum vstionibus. Xenoph. ἰατροῖς παρέχεσιν ἀποκαίειν, Deurendum præbent, vel Cautere resecandum, aut Vstione curandum, Inurendum. VNDE Ἀπόκαυσις, εως, ἡ, Adustio, Deustio, Exustio.

C. ΔΙΑκαίω, Peruro, Vrendo penetro. Gal. ὅταν ἡ θερμασία διαφλέγῃ τὴν ἄνθρωπον, ἄπαυστόν τε τὸ δῆλος ἔχει. Idē de phlegmone, ὡς διαφλέγειν δοκεῖν καὶ αὐαίνειν τὸν πόδα, Peruri, seu Ardere, Flagrare. Theoph. De cau. pl. l. 6, c. 25, διέκαυσεν ὑφὸν δὲ πυρὸς, τὸ θερμὸν πως ὕδωρ ποιεῖ πλὴν ἄνω δίαν. Aristot. Probl. Sect. 12, probl. 2, διὰ θερμὸν δὲ καὶ διέκαυσεν ὑφὸς οὖσης, ὃ αὖ ἐκφύσιν τὸ πεσὸν τὸ ὦδε ὄζῃ. Luc. ῥυσὸς τὸ δέρμα καὶ διέκαυμμένος εἰς τὸ μελαίνεσθαι, Perustus solibus, vt Horat. loquitur, Retorridus. Philo De vita M. διὰ τὸ μὴ πόρρω ζώσης διέκαυμμένης εἶναι, φ nō procul a cingulo exustæ plagæ absit. ‖ Itē, Accēdo metaph. pro Incito, Stimulū & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendū. Plut. ἔτι δὲ καὶ καὶ παρίζουσας ἀλφαδὴ τὸν πεσὸν τοῖς βαρβάροις πόλεμον. ‖ Itē Ira accēdo. Luc. De cal. ὁ δὲ ἀκούσας, ἀδυὸς μόνον διέκαυσε τὸν ὠμὸν τυπεῖς, διέκεκαυ), ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέρρωσε πᾶν φίλον. VNDE Διάκαυμα, ατος, τὸ, Æstus & ardor perurēs. Epigr. l. 2, Εἰ ὁ λοιδὸ διέκαυμα πυρὸς φύγοι, si ardorē febris me perurentē effugero. ET Διάκαυσις, εως, ἡ, Perustio, Vstio penetrās siue pertrāsiens. ET Διακαής, ές, ὁ καὶ ἡ, Perustus, Accensus, vel ardens. Luc. in Anach. τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ. Alex. Aphr. διακαῆ ποιεῖ τὸν πυρετὸν, febrē ardentem, vel perurentem. Et τὸ διακαὲς, Ardor perurens. Galen.

C. ΕΓκαίω, Inuro. Item, Exuro. vnde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, A sole exusti, Qui æstuarunt. Qui & καυσούμενοι dicūtur. Gal. ad Glauc. τοῖς ἐσφηνῶσι καὶ ψυχθεῖσι καὶ ἐγκαυθεῖσιν ἅμα ὦ κόπῳ, ardore accēsis. B. ‖ Itē Encaustica pingo. Plin. lib. 35, c. 11, Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit, ἐνέκαυσεν. quod profectò non fecisset nisi encaustica inuenta. Hæc ille. Sed malè ibi qua dā exēplaria habent encausen, quædam encauten. Sic ἐγκεκαυμένος, Inustus, Inustione & encausi pictus. VNDE Ἔγκαυμα, ατος, τὸ, Nota inusta. Plato Timæo 145, ὥστε ὄζῃ ἐγκαύματα ἀνεκπλύτα χαφῆς ἐμμονά μοι γέγονε. Vnde encaustū. B. ‖ Itē, Inustio, pustula ex vstione contracta. ‖ Itē, Vlcus in oculo, quod a febre vt plurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Quod si in nigro fit, sæpe profundum est, ac ferè semper in ipsa expurgatione maior tunicarū erosio contingit: adeo vt humores paulatim diffluāt, & totus oculus effundatur, vt docet Aet. l. 7, c. 26. Id oculi vlcus ὀπίκαυμα Paulus Ægin. appellat, à quo tamen diuersum Aetius facit quod ipse ὀπίκαυμα nominat. Gorræus. ‖ Ἔγκαυμα, ὀπὶ τῷ καυσίμων, inquit Pollux: Materia quæ ciò ignem concipit. Budæus. ET Ἔγκαυσις, εως, ἡ, Exustio, Æstus, Ardor. Galenus, κάματος καὶ ἔγκαυσις. Idem, τῷ πυρεξάντων ἐπὶ ἐγκαύσει. Idem ad Glauconem, ἔνεστι δὲ τοῦτο ἀφῆ διαγινώσκειν ὡς τῷ καὶ τοὺς αὐχμώδεις τῷ πυρετῷ καὶ τοὺς ὀπὶ κόποις καὶ τοὺς ἐπὶ ἐγκαύσει. Dioscorides lib. 5, cap. 21, de aceto, πρὸς τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς, ad capitis ardores. ‖ Ceris olim pingebant, (vnde κηρογραφία dicta est, vt ait Callixenus apud Athenæum lib. 5) quod ex Vitruuio etiam intelligitur, qui lib. 4, cap. 2, ait, Tignorum præcisiones in fronte fixerunt, & eas cera cærulæa depinxerunt. Eam picturam inurebant pictorum cauteriis (de quibus Martianus in Pandectis libro 35, De fundo instructo) vnde ἔγκαυσις dicta est. Non solùm autem in cera fiebat sed etiā in ebore cestro, vt videre est in Encaustum paulo post. ET Ἐγκαυστής, οῦ, ὁ, Inustor, Pictor qui ἐγκαύσει aliquid pingit. Vitruu. encausten vocat, retēto Græco vocabulo. ET Ἐγκαυστὸς, οῦ, ὁ, Inustus. Item ἐγκαύσει pictus. Martial. Encaustus Phaethon tabula tibi pictus in hac est. Et Encaustum, genus picturæ quod inurendo fit. Exponitur etiam Materia inusta ad pingendum apta. Plin. l. 35, c. 11, Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera & in ebore cestro, i. viriculo, donec classes pingi cœpere. Hoc tertium accessit, resolutis igni ceris penicillo vtendi. Idem, Figlinum opus encausto pinxit. ET Ἐγκαυστικὸς, οῦ, ὁ, Ad encausin pertinens. Item, Encausi pictus, vt Encausticæ picturæ apud Plinium. Ἐγκαυστικὴ, subaud. τέχνη, Ars inurendi siue encaustica pingendi. Plin. lib. 35, cap. 11, Non pinxisse tantùm encaustica, sed etiam docuisse traditur Pausiam.

C. ΕΚκαίω ET Ἐκκαίω, Exuro, Extorreo. Theorphr. De caus. pl. l. 5, ἐκκαίει δὲ καὶ καύματα ἔνια καὶ βότρυα καὶ ἐλαίας ἀποκαίει καὶ ἄλλοις καρποῖς. Plato De leg. ἐκκαυθεῖεν τὼ ὀφθαλμὼ, oculi ei cautere exurentur. ‖ Itē Accēdo, Inflammo, Excito, metaphoricè. Polyb. l. 5, p. 105, ὅτως δὲ ἔκαμε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὀπιβολὴν παρὰ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ συνεχῶς. Item ἐκκαίειν πολεμον, accendere & excitare bellū. Idem lib. 2, τὸν πεσσαρρόδηεπα Λιβυκὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν. Qua metaph. & Plut. vtitur in Pericle. Idem in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τοῦ Ρωμαίων. Et in pass. ἐξεκαυθη πόλεμος, ea metaph. qua Latine Exarsit bellum. VNDE Ἐκκαυμα, ατος, τὸ, ET Ἐκκαυσις, εως, ἡ, Exustio, Ardor, Æstus: vt ἔγκαυσις. Alex. Aphr. Probl. l. 1, ἐκκαυσις ἡλίου.

D C. 2. Ὑπεκκαίω, Succēdo. Alex. Aphr. VNDE Ὑπεκκαυμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid succendimus, Fomes ad succēdendum, Suscitabulū, Igniculi, vt B. interpr. apud Aristot. in Meteorol. 1 c. 5. Gregor. ἐπὶ πόρρω ὑφίσα) μαραινομένου τοῦ ὑποεκκαύματος. Philo de vita M. καὶ πολλὰ ἔχουσης ὑποεκκαύματα, fomites & illecebras. Plut. in Cæs. οἱ τῶν πολλῶν ὑποέκαυμα πλήθους ἦσαν. vbi facem reddere possumus: vt Cic. dixit, Quæ prouincia est tam exigua ex qua illa fax excitare nō posset incēdium? ‖ At Hippoc. Aphor. 14, l. 1, ὑποεκκαύματα appellauit πλὴν ὀφθῶν, suū sequens dogma, & omnium ferè nobilissimorum philosophorum qui eorum quæ animalia constituunt elementorum, ignem maximè esse vitæ causam existimarunt, vt Gor. annotat ex Galeni Comment.

C. ΕΠικαίω, ET Ἐπικαίω, Aduro, In superiori parte vro. Theophr. de oleo & pice, ὅπ θερμὰ καὶ λεπτὰ τὴν φύσιν ὄντα, δυνατά τε πόρρω, καὶ πυκνοῖ καὶ ὀπικαίει τὴν φλοιόν. Idē de hist. pl. l. 4, c. 17, ὀπικαίει δὲ καύματά τινα καὶ ἐλαίας καὶ βόστρυα, Idē, τὰ γὰρ ἀδυνῆ καὶ λεπτὰ τῶν πάχη, καὶ τάχιστα ὀπικαίεται. Plato epist. 7, οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ὀπικεκαυμένοι, Quorum corpora à sole sunt adusta, seu Quorū corpora rapidi potentia solis acrior adussit, vt Virg. loquitur. Horat. dicit Perusta solibus pernicis vxor Appuli. VNDE Ἐπίκαυμα, ατος, τὸ, Adustio, vel Idipsum quod adustum est. Apud medicos ὀπίκαυμα est oculi affectio, quū videli et nigrum oculi in superficie exasperatū, inustum fuerit, ita vt colorē cinereū præ se ferat, vt Aet. docet. Galen. in Isagoge, ἐπίκαυμα δέ ἐστιν ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ὀπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἑλκωθῇ ἢ καὶ βεραχὺ βαθυτέρα γένηται). Plin. Oculorum adustiones interpr. Vstiones Scribon. Larg. ET Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, Adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, vt ἐπίκαυμα. Dioscl. l. 2, c. 66, de lactuca sylvestri, ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἀρχμα καὶ ἀχλὺν ποιεῖ καὶ πρὸς ὀπικαύσεις ἐγχεόμενον σὺν γυναικείῳ γάλακτι. Quæ sic transtulit Plin. lib. 20, cap. 7, Sanat omnia oculorum vitia cum lacte mulierum: arcet nubeculas, cicatrices adustionésque omnes, præcipuè caligines.

C. ΚΑΤΑκαίω, Deuro, Exuro, Comburo, Vrēdo absumo, Cremo. Il. α, — εἰ δήπεπτέ τοι κῆρ πόνα μηεί' ἔκηα, cremaui seu adoleui. Thuc. l. 8, τὴν δὲ μίαν πρὸς τὴν Ἰμβρῳ κενὴν κατεκαίοσι, exuntur, seu cremāt. Plato in epist. τὴν ὀπιστολὴν ταύτην κατέκαυσον. Aliud exemplum habes in καίω, ex quo cognoscere potes quomodo à simplici καίω differat. Pass. Καταικαίομαι, Exuror, Comburor, Cremor: vel Ardeo. Plut. τεσσαρεσκαίδεκα πόλεις τῶν Φωκέων ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατε-

κεκαύθη. Epigr. l. 2, Ζώσιμος οἶκος κατεκαίετο, ardebat seu conflagrabat incendio. Vnde καταικαυμένη χώρα, regio exusta siue combusta, quam Mysiam quidam esse putant, quidam Mæoniam: cuius campestria loca cinerea sunt ac montana, nigra velut exusta. quod quidam euenire putant ὑπὸ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων: nulla autem in ea nascitur arbor præter vitem. Cuius gentile EST Καταικαυμένος, ου, ὁ, Qui ex ea regione est. vt καταικαυμένος οἶνος. Vide plura apud Eust. & Steph. Est inde ETIAM Κατάκαυμα, ατος, τὸ, Quod exustum seu combustum est. Item Ambustum. ET Κατάκαυσις, εως, ἡ, Exustio, Cōbustio. Pro Καταικαίω verò dicitur ITEM Κακκαίω poeticè sicut κακκείω pro κατακείω. Odysseæ α, Ἀλλά με κακκῆαι σὺν πύρι σῆν ἀστά μοι ὀστᾶ, Me crema, Me exure, seu comburе, vel vre, vt in Κακκειω dixi.

C. ΠΑΡΑκαίω. Vnde παρακαίεται, A latere vritur, Iuxta ardet.

C. ΠΕΡΙκαίω, Circumquaque vro, Peruro. Theophr. θερμὸς δὲ ὢν ἀγαθὸ ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit. ‖ Περικαίομαι, Vror, id est Dolore afficior. Andocides πάντα οὔπω περικαίονται, εἰ πύμαθ' ἡμῖν ἀγαθὸν ἐμοὶ ἐπαύρεσθαι; ‖ Item, Amore inflammor, Depereo. Chrysostomus περικαίομαι ἐρωμένης. Bud. Idem de sacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

C. ΥΠΟκαίω, Cremo sub, Succendo. vt ὑποκαίειν ξύλα τῷ πεύκῃ, quidam apud Eustathium. VNDE Ὑπόκαυμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid succendimus. idem & ὑπόεκκαυμα paulo anté. ET Ὑπόκαυσις, Succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitruu. lib. 4, cap. 10. AT Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, Quod succenditur. Sic dicitur vaporarium quod sub pauimēto suo habet fornacem, qua accensa calefit. Latini vocabulum Græcum retinent. Papin. l. 1, Sylu. — tenuem voluunt hypocausta vaporem. Plin. ad Gallum, Applicitū est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra suppositum calorem, vt ratio exigit, aut effundit aut retinet. Vide & Vitruuium lib. 4, cap. 1.

ΚΗΔΕΩ, οῦ, F. vel ήπω, vel έπω, Curo, Curam gero. Hom. Il. ω, — ὅπ μ' ἤλθετε κηδήσοντες. Et Il. θ, — οὐκέτ' ἡμεῖς Ὀλυμπίῳ Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτον ἄνδρες; vbi Eust. κεκαδησόμεθα ait esse pro κηδήσομεν. i. φροντισόμεν, & addit esse tempus quod vocatur Paulo post futurū, a Κηδῶ, κηδήσω, significante φροντίζω. Vnde Ἀκηδήσας (quod malui tamē post Ἀκηδὴς ponere) factum sit pro ἀφροντίστως, & Ἀκηδέστως pro ἀφροντίστως ex altero futuro. Dici enim non solùm κηδήσω, sed & κηδέσω. ex quo deducta esse etiam Κηδεμὼν & Κηδεστής. Cæterùm in illo Il. ω loco κηδήσοντες schol. exponit πενθήσοντες.

Κηδεστής, οῦ, ὁ, Affinis, Affinitate coniunctus, apud Plat. Et peculiariter Gener: quo vsus est modo Plut. & ante eū Isocr. de Paride ita loquēs in Helen. enc. ἐπεθύμησε Διὸς γένεσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστής. Alibi quoque de Menelao genero Iouis. Gaza vsus est etiam pro socero, Sūt κηδεσταὶ (inquit Poll.) Qui vtrinque affinitatem contraxerunt, qui & πηοὶ poetis (reponendum enim πηοὶ pro ἑταροὶ) & πενθερεῖς Herodoto. Etymologistæ κηδεσταὶ sunt pater puellæ & qui eam ducit in vxorē. Hesychio κηδεσταὶ sunt πενθερεῖς, οἱ τῆς κόρης γονεῖς, καὶ οἱ τῶν γαμούντων οἰκεῖοι ὁμοδιδόντες. Et συγγενεῖς, inquit, per catachresin. (vbi quod πενθερεῖς dicit, conuenire videtur cum eo quod dicit Eust. κῆδος esse interdum οἰκειότητα κηδεστικὴν, id est τὴν συμπενθεσίαν) Suidæ autem κηδεστὴς est ὁ κατ' ὀπιγαμβρείαν οἰκεῖος, ἢ πενθερός. Et addit: nō solùm ita vocari qui dat in matrimonium, sed & qui accipit. Quibus subiungit hunc senariū, Οὐ χρὴ σε κρύπτειν, ὅντα κηδεστὴν ἐμόν. Legimus autē apud Xen. οὔτε τὸν δυνατὸν ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβόντα. At Eust. tradit Œdipodem apud Soph. vocare γαμβρὸν suum Iocastes fratrem Creontē, tanquā ἐξ ὀπιγαμβρείας συγγενῆ: sed alibi κωμελεκτικῶς (.i. propriè loquētem) appellare κηδεστὴν, quū dicit αὐαξ ἐμὸν κήδευμα. Vide proximè sequentem signif. τῶν Κηδεστῆς.

Κηδεστὴς, Frater vxoris. Demosth. enim sic appellat Onetorem, cuius sororem Aphobus duxerat in vxorē, p. 38. Alibi κηδεστὴν appellat fratrem qui sororē dat in vxorem, & eum qui accipit. Hæc Bud. quibus subiungit hunc Andocidis locum, σῶσον τὸν κηδεστὴν, ὃς ἔχει σου μόνον πλὴν ἀδελφόν. Ab Eurip. quoque in Hec. αἰπὴ τὸν γαμβρὸν καὶ ἀδελφὸν. i. pro vxoris fratre, accipi tradit.

Κηδεστὴς, à Κηδέσω futuro verbi Κηδῶ deriuat Eustathius aliquot in locis, & tamē alicubi a Κήδομαι deducit, nimirum in fine Comment. in Iliadis librum θ, ita scribens, ἐκ δὲ τοῦ κηδεσθαι non solùm κήδεσι sed & κηδεσταὶ dicuntur οἱ πηοί. Dixerat autem paulo antè πηὸν vocari τὸν ὀπίκτητον συγγενῆ, qualis ὁ πενθερὸς καὶ ὁ γαμβρός. Ego hìc ponere malui, tanquam à Κηδέσω, sicut ἀκήδεστος, &c. Vt autem κηδεσταὶ sunt εἰ κατ' ὀπιγαμίαν οἰκεῖοι (sicut alibi scribit Eustathius) ITA Συγκηδεσταὶ, Qui duas sorores in vxores duxerunt.

HINC Κηδεστικὸς, Ad affinitatem pertinens. Cuius adiectiui vsum vide in Eustathii loco quem paulo antè protuli in Κηδεστὴς, vbi videlicet οἰκειότητα κηδεστικὴν vocat quæ est inter κηδεστάς. ITEM Κηδεστία, Affinitas. Xenophon Hellen. 2, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρείας.

C Κηδεστὸς, idem quod κηδεστὴς apud Pollucem, afferentē ex Homero, Od. θ, — οἵτε μάλιστα Κηδεστοὶ πελέουσι. sed credo Pollucem scripsisse ibi κηδεσταί. subiungit enim hos ab Herodoto vocari πενθερεῖς. quod cōtinet cum alio eiusdem Pollucis loco, in quo postquam dixit κηδεστὰς esse ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν τοὺς τῶν κῆδεσι συνωφαίτας, subiungit, πενθερεῖς eos ab Herodoto appellari. Sed enim nihilo magis κηδεσταὶ apud Homerum legitur quam κηδεστοὶ, sed κήδεσι. Locus autem vbi hoc nomen habetur, est in fine libri θ Odysseæ, vbi habetur, Ἡ δέ τοι καὶ πόδε πάλιν ἐλίξεται πενθεῖ, Ἑστηλὸς ἐὼν γαμβρὸς, ἢ πενθερός· οἵτε μάλιστα Κηδεστοὶ πελέουσι μετ' αἶμά τε καὶ γόος αἰδῶν. Inuenitur autem eadem vox & Odysseæ κ, Ὅς μοι κηδεστὸς ἐπέρχεται ἠὲ κεδνόπατρις. VBI Κηδεστὸς ab Eustathio exponitur ὁ φίλπατρος, οὐ μάλιστα κηδεταί τις: sicut Κεδνόπατρος, ὁ φροντιστικὸς πατρὸς, id est, σωφόπατρος vel σωφετόπατρος. Hesychius autem hanc expositionem quam Eustath. dat τῷ Κεδνόπατρος, tribuit inter alias τῷ Κηδεστός. vult enim Κηδεστοὶ esse φίλπατροι, item φροντιστικόπατροι, necnon ἀναγκαιόπατροι. Ego tamen Κηδεστὸς malim simplicēster cum Eustathio exponere φίλπατρος, id est Charissimus, Dilectissimus: vt accipiatur passiuè οὗ μάλιστα κῆδός ἐστιν ἡμῖν, Cuius maxima nobis cura est, vel, Qui summæ curæ est nobis, Cuius præcipuè cura geritur a nobis. Vt autem quisque maximè nobis charus est, ita maximam eius curam gerere solemus. Cæterùm dixi οὗ μάλιστα κῆδος ἡμῖν ἐστι, potius quam ἡ μάλιστα κηδόμεθα, quòd assentiar potius Etymologistæ formanti à Κῆδος (vt à κῆδος dicantur κηδεῖοι & κήδεστος, sicut καλλίων & κάλλιστος à κάλλος) quam Eustathio à verbo Κήδομαι deducenti. Hìc tamen posui hoc vocabulum post Κηδεστὸς, quia propter istud illius mentionem hic facere necesse fuit.

Κηδεστὶ apud Etymologistem quoque legitur, & exponitur οἰκειόπατροι, item φροντιστικόπατροι: sed reponendum ibi esse Κήδεσι, cum ipsa expositio declarat, tum verò locus Homer. qui ab eo subiungitur, Ὅς μοι κηδεστὸς, &c. vbi etiam addit pro expositione ὁ φροντιζόμενος: quo certè rectius exponitur quam illo φροντιστικόπατρος. Vide Κήδειος.

C. Ἀκήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod modò expositum Ἀκηδὴς, quum passiuam significationem habet. videlicet Incuratus, Neglectus. Item, Inhumatus, Infuneratus. Iliad. ζ, — ἀλλ' ἅμα πάντες Τλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαυτοι.

Ἀκήδεστον, aduerbial. positum, Negligenter, Absque vlla cura, citatur ex Apoll. Arg. 2.

Ἀκηδέστως, aduerbium, Sine vlla cura, Temerè. in Anthol. Egigr. Τί πτ' ἀκηδέστως οἰνόβοφρον ὄμφακα βάκχου Ἀνὴρ ἀμπελίου κλήματος ἐξέπαμψε; ‖ Apud Homerum ἀκηδέστως exponitur αἰνηλεῶς. i. immisericorditer. q. d. sine vllo respectu. nam quū Hesych. exponit αἰνηλέως, nō dubiū est quin ad hos Hom. locos respiciat. Il. χ, παχεῖς δέ μιν ἵππει Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Trahebant illū equi immisericorditer, & minimè illi parcendo. Et Il. ω, Ἕλκει ἀκηδέστως. (Sic de piscib. οἵ σ' ὠτειλὴς Αἷμ' ἀπο

νιχμήσοντας ἀκηδεῖς: vbi tamẽ exponitur ἀκηδὲς, metu carentes) Videndum est autem annon & in primo loco ex Anth.Epigr.ci ato, vbi est ἀκηδέστως ἐξέπαμψν, eodem modo hoc aduerbium quo in his Homeri locis possit accipi.

HINC (videl cet à κηδέπω futuro τῷ Κηδέω) deductũ est & Κηδεμών, όνος, ὁ, Cui cura demãdata est alicuius negotii, Curator, Procurator, Hom. Il.ψ, Κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθάδ' ἀοιλέες αὖθι μένοντες, Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσι ἐρικῦς ἐπὶ χέρσον ἀμαξῃ. vbi Eustath. ait κηδεμόνες esse simpliciter οἱ ὀπηδεκηταί. ‖ At verò in hoc eiusdem libri versu, Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλιν, vult significare οἱ τῆς κηδείας φροντιστά.

Κηδεμὼν in soluta oratione est qui Curam gerit alicuius, (vt qui Curatores, itẽ qui Tutores dicuntur) interdum verò & Qui curam gerit alicuius negotii: quæ alioqui propemodum coniuncta sunt: nam curam gerentes alicuius negotii, curam simul gerimus illius ad quem negotiũ illud spectat. In v.l. affertur ex Xen. αἱ μὲ ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, pro Illæ quidẽ vt procuratorem diligebant.i. τῷ στάτῃ, negotio præfectum. Sed B. in hoc Luciani loco, ὁρᾶν μόνον αὐτὸν κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, exponit κηδεμόνα Tutorem, Vindicem, Assertorem. Addit verò, Demosthen κηδεμόνα esse τὸν ὀπίσω τρόπον. ‖ Exponitur Tutor, vel Curator, (accipiendo in peculiari horum nominũ significatione) in hoc loco Vesparum Aristophanis, Εἴθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἠξυγχωμὴς Εἶ αἴ τις, ὅς τις δὴ τοιαῦτ' ἀνουθέτει. Apud Athenæum poeta quidam κηδεμόνα δακτύλων eleganter dixit qui suis digitis prospicit, & cauet ne eos lædat.

Κηδεμονία, ας, ἡ, Curatio, Cura quæ alicui rei impenditur, Solicitudo alicuius de alio, Studium erga aliquem. vt κηδεμονία πατρικὴ. Philo in fine lib. 3 De vita Mosis, de ipso loquens, ἕνεκα τῆς ἀλέκτου καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον καὶ πρὸς ἅπαντας ἀνοίας τε καὶ κηδεμονίας. vbi sunt qui reddant Patrocinium. Synes. epist. 44, ὑπ φειδεῖ καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῇ καὶ πατρῴᾳ εἰλόμην, ἵν' ὡς ἐν κακοῖς ἄμεινον πρᾴξειας. (vbi τῇ σῇ passiuè accipiendum est.) Atque vt inter homines dicitur κηδεμονία πατρικὴ seu πατρῴα, solicitudo patris de filio, & studium omnia in eum beneficia conferendi, ita & de Deo dicitur omnium parente, cum ab aliis, tum à Chrysostomo scribente, πόσην κηδεμονίαν ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ αἱ πρόνοιαι κομίσουσι; Sic ab Areopagita κηδεμονικὸς idem vocatur vt mox docebo. DICITVR & Κηδεμονικὸς eadem significatione. Sed apud Apollonium Argonaut. 1, κούρῃ Οἰδῆν ἀπασσάων πολιὴ προφόων ἀμφιπεσοῦσα Μυρέται, ἥ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλαι κηδεμονῆες, Ἀλλ' ἐπὶ μητρυιῇ βίοτον βαρὺ ἠγηλάζει, exponitur κηδεμονῆες à scholiaste οἱ κατὰ γένος οἰκεῖοι, addente, οἱ κηδεσταὶ (quod antea expositum fuit) & οἱ κηδόμενοι. Dicit præterea κηδεμονῆες esse per pleonasmum ex κηδεμόνες.

Κηδεμονικὸς, ού, ὁ, Accuratus, Cui adhibetur cura illa & studium quod κηδεμονία nominatur. A Budæo exponitur Accuratus, Intentus. Addit verò κηδεμονικὸν etiam appellari Qui curam gerit & procurationem alicuius negotii atque ita Deum, vt qui curam gerat huius orbis, ab Areopagita vocari κηδεμονικόν. ADVERBIVM Κηδεμονικῶς, Solicitè, Studiosè, Sedulò, Magna cura adhibita. Polyb. τῷ μὲ ἐχθρῶς καὶ ἀκαταλλάκτως, τῷ δὲ φιλικῶς καὶ κηδεμονικῶς.

C. ΑΠΟκηδέω, ῶ, Negligo, Solicitus non sum. Idẽ quod ἀκηδέω. posita præpositione ἀπὸ pro α priuatiuo: quod & in aliis vocabulis factum annotauimus plerisque locis. Sed illud Ἀκηδέω potius positum fuit post Κῆδος, vt subiungeretur nomini Ἀκηδὴς.

AT VERO Κήδω barytonum, Mœrore afficio, Ango, Molestia afficio, Molestus sum alicui, Negotium facesso. Item Lædo, Noceo: & Offendo. Il.ε, -- κῆδε δ' θυμὸν, Angebat animum. quod hemistichium habetur alibi: vt Il ados λ, Αἷμα δέ οἱ ἀταδέντος ἀνέστυτο· κῆδε δὲ θυμόν. vbi Eustathius exponit ἔβλαπτε & ἐλύπει. Et Iliad.ι, Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδῃ. Iliad. ε, Ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς οἱ Ὄλυμπον ἔχουσι. id est ἔβλαπτε, inquit Eustat. In aliquibus eiusdem poetæ locis Budæo placet κήδειν interpretari Offendere. Et pass. Κήδομαι, Mœrore afficior, Mœreo. Item Molestia afficior. Hom. Iliad. α, atq; alibi, καὶ αἰνόχολος κηδόμενος περ. Et Iliad. ω, -- δώσασι δέ τε πάντα· ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. Putat autem Eustath. verbo Κήδω hanc significationem datam esse κατ' ἀπόφασιν τῷ κηδεῖς, id est φροντίζειν. sic tamen vt postquam dixit hoc ἀποφαίζεται πρὸς τὸ ἕτερον κήδω, subiungat, habere ista & aliquid similitudinis, quoniam qui κηδεται, is φροντίζει τοῦ φίλου δόξαν: & qui κήδει, is φροντίζει τοῦ μισουμένου. Sed hæc posteriora ridiculam quandam subtilitatem habere videntur. Ac certè dixerim potius simpliciter, ideo κήδειν accipi pro Molestia afficere, quòd curæ animo esse molestæ soleant. HINC Κῆδος, εος, τὸ, Mœror, Luctus, Molestia, Ærũna. Item Damnum. Hom. Il α, Ὅς τοῦ Ἀργείοισι πόνους καὶ κῆδε' ἔθηκεν. Et Od ξ, -- πολύστονα κῆδε' ἀνέτλης, valde luctuosas ærumnas. Et Il. β, -- Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔθηκεν Ἐκ Διός. vbi κῆδεα exponitur ab Eustarhio βλάβας, addente, deriuari à Κήδω significante βλάπτω. Cæterùm κῆδος pro mœrore vsurpauit & Plato (licet alioqui poeticum potius sit vocabulum) ita scribens, ὅταν δὲ οἰκεῖόν τι κηδῇ κῆδος ἡγῆται, ἐννοεῖς ὅτι καλωπιζόμεθα εἰς δυνάμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν.

Κήδω quidam recentiores gramm. exposuerunt etiam φροντίζω, sed perperam, quum nemo vllum huius significationis exemplum afferat, adeóque Eustathius loquens de Κήδομαι quod significat φροντίζω, planè neget act. vocem hac in signif. inueniri. τὸ μὴν κήδεται ὁ (inquit) δηλοῖ τὸ φροντίζειν, οὐδέπω περιφέρεται ἐνεργητικῶς. Quòd siquis opponat illum eiusdem grammatici locum qui legitur pag. 166, vbi scribit, Κήδω quod βλάπτω significat, ἀποφαίζεται πρὸς τὸ ἕτερον Κήδω, ex quo κηδεμὼν & κηδεστής, sciat illum, quũ hæc scriberet, non respexisse ad vsum, sed ad formationem grãmaticam duntaxat. Nisi potius quis existimet illũ Κηδῶ in posteriore loco scripsisse, ex cuius futuro κηδέσω, alibi eum formare duo illa nomina, indicatum antea fuit.

PASS. vox Κήδομαι, Curam gero, Curo, Solicitus sum [de aliquo,] Rationem habeo [alicuius,] Prospicio alicui. Exponitur & Satago. Homer. Iliad. α, Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Et Iliad. λ, -- αὐτὰρ Ἀχιλεὺς Ἕκτορος ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδετο οὐδ' ἐλεαίρει. Interdum verò copulat cum verbo φιλεῖν: vt Il. η, Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορα περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτῷ. Et Odyss. γ. Εἴσ' οὔπω γ' ἐθέλοι τεκέειν, κήδοι τό περ θυμῷ. Vsitatum est autem & in soluta oratione. Xenophon Pæd. 5, ἐπὶ ἐμοῦ ἐκήδου, οὐδεὶς οὐδ' οὕτω με ἀποστερεῖν ἐφυλάττου ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς. Et Pæd. 8, ἑαυτῷ τοι κήδεται ὁ πρεσβῦς ἀδελφοῦ. Idem Hellen. 6, ἐπὶ σοὶ ἡ σωτηρία κήδεται. Isocrat. in Panegyr. ὥσπερ ὁ μὲν βάρβαρος κήδεται τῆς Ἑλλάδος. Idem alibi κηδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter se opposuit, vt contrà alicubi κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit. Plato autem ista copulauit etiam, scribens Pol. 1, ἡμῖν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν. ‖ Κήδομαι, peculiari significatione pro Exequias alicuius curo. ex Æliano, τὸν ἄθλιον ἐν νεκροῖς ἠρέμουν, καὶ οἴγε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, ὠδύροντό τε αὐτὸν καὶ θεοὺς ἐκάλουν. ‖ Item κηδόμενος αὐτῷ, Curator eius, in vulgatis lex. Et COMP. Περικήδομαι, Odyss. ξ, in fine, Ὅπι ῥά οἱ βίοτον πόσιν κήδεται ὄσσον ἐόντος. pro simplici ἐκήδετο: nisi quis malit præpositionem indicare ὀπίσω.

Κήδομαι pro Mœreo, vide paulo antè cum Κήδω.

Κῆδος, εος, τὸ, Cura, Solicitudo, φροντὶς, vt ab Eustathio exponitur in isto versu Odyss. χ, qui est 254, Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὔτός γε πέσῃσι. Idem verò putat exponi posse φροντίδα in isto eiusdem poetæ loco, Il. ν, Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ Γαμβρῷ ἀμυνέμεν ὕμμι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. sed adiungit & alias duas expositiones vide licet λύπην & οἰκειότητα κηδεστικήν. ‖ Multo sanè frequentius κῆδος (vicina alioqui significatione) est Mœror, Luctus, Molestia, & cætera supra annotata post Κήδω. quoniam enim hoc verbum significat Mœrore afficio, & Ango, ideo nomen illud ei subiungere placuit.

Κῆδος à κήδομαι, quum alioqui generaliter significet φροντὶς, vt paulo antè ostendi, interdum tamen dicitur peculiariter de cura quam gerimus funeris seu

exequiarum alicuius, vel potius pro ipsis exequiis, seu funere, aut parentalibus. quo vsus est modo Plutarch. in Solone. Aristot. autem plurali etiam numero vsus est in hac significatione Ethic. lib. 9, cap. 2, καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἁπαντᾶν δόξης ἕνεκα. Aretinus Funera, Argyropylus Sponsalia vertit, hic perperã, ille rectè. ‖ Interdum etiam ponitur Κῆδος pro affinitate. vt κῆδος σοι σωάψω. Eurip. Tecum affinitatem contrahere. Thucyd. κῆδος τῆς συγγενείας vocauit Nuptias filiæ. Nam quãuis Pollux κῆδος ab eo vocari πὼ ὀπηδαμίαν tradat, rectius fortasse γάμους exponemus, in hoc quidem certè libri secundi loco, εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Παυσανίας ἐκάλεσε τὴν συγγένειαν δόξης ἕνεκα τοῦ τοῦ. Nisi quis malit Affinitatem ex nuptiis filiæ.

Composita diuersas significationes à diuersis nominis κῆδος significationibus accipientia.

C. Ἀκηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ. Nullam curam gerens, Neglectui habẽs, Negligens. Od. ρ, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι. Cum genitiuo citatur ex Platone De legibus, ἀκηδὴς παίδων, Non curãs liberos, vel de liberis. Rursum apud Hom. ἀκηδὴς, Nihil curans, Nihil timens, Audacter aliquid faciens Il. φ, μετ' ἰχθύσι, οἷ σ' ὠπιλῆς Αἶν' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. ‖ Ἀκηδὴς, in signif. passiua, Incuratus, Neglectus, Qui negligitur, Qui curæ non est. Odyss. ζ, circa initium Εἵματα μὲν πάντα κατὰ ἀκηδέα, σχεμόεντα. At σώματα ἀκηδέα, apud eundem, Od. ω, Corpora neglecta pro Inhumata. Insepulta. Exequiis carentia. Sic & Il. ω, Ἕκτορα ἀκηδὴς, inhumatus. Habes autem huc pertinentem significationem initio huius paginæ.

Ἀκηδὴς, Tristitia vacans, Non anxius, Securus. Il. ω, de diis, -- αὐτὰρ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσί. Hesiod. in Erg. Ὡς τε θεοὶ σ' ἔζωον ἀκηδέα θυμὸ ἔχοντες. Idem in Theogonia, -- ἐν σήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας.

Ἀκηδῶς aduerb. Sine cura, Neglectè. ‖ Item Sine sepultura, vt quidem exponit Studas in hoc loco quem citat, ἰδὼν ναυηρὸν πῆμα ἐρίμυθον ἀκηδῶς καὶ ὀλιγωρῶς, παρεληλυθὼς οὐκ ἐπόλμησε, ἀλλὰ ἔγκειται τὸ πεθεῶτα.

Ἀκηδέω, ῶ, F. ήσω, & έσω Nõ curo, Negligo. Il. ψ, Οὐ μὲν μὴν ζώοντος ἀκηδέες, ἀλλὰ θανόντος.

Ἀκηδία, ας, ἡ, Vacuitas mœroris. ‖ Et contrà, Mœroris abundantia. Cuius significationis exẽplum vide in proximè sequente verbo.

Ἀκηδιάω, ῶ, F. άσω, Negligenter ago, Negligens sum circa quidpiã. Basilius, μὴ ἀκηδιάσῃ ὧν θεὸς τὰ παρόντα. Chrysostomus in epist. ad Col. ἐπειδὴ πολλοὶ ἀχρόνιοι ἀκηδιῶσι. id est, Neglectim orant & non attente, Bud. interpr.

Ἀκηδὴς, Animo concido, Mœrore graui afficior. Cyrillus, ὁ δυστυχὴς ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς θλίψεσι, ἀκηδιῶν καὶ βλασφημῶν. Sic & Ἀκηδία nomẽ (vnde formatum ἀκηδιῶ, vt ἀκηδέω ab ἀκηδὴς) pro graui mœrore, apud Lucianum, ἀθρόα δὲ δραμοῦσα σε ὁ βίος ὁ τοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ καὶ κάματῳ. nã hic ἀκηδία esse dico pro πολυκηδία, scholiastẽ Apollon. sequens qui apud eum ἀκηδείῃσι (pro ei ob metrum) exponit πολυκηδείῃσι. non autem ab ἀκηδὴς deducit, cum Orione apud Etymologistẽ: apud quem præposterè etiam ἀκηδία ab ἀκηδιάω deriuatur. Eustath. ἀκηδιῶ ab ἀκηδῶ vult esse factum, vt μειδιῶ à μειδῶ.

C. Δυσκηδὴς, Mœrore graui affectus, Graues curas habens. Aut etiam Graues & molestas curas afferens. vt Od. ε, Εἰ δή κ' ἐν πόντῳ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, Eustathius exponit δυσφρόνιδα: ita vocari tradens ad differentiam τῆς αὐταρκοῦς. Sed addit & aliam expositionem, videlicet δυσφύλακτον, respiciẽs (vt opinor) ad illud verbum φυλάξω. tunc autem fuerit à κῆδος significante curam & solicitudinem. Hesychius quoque δυσκηδέα exponit δυσφύλακτο, item χαλεπόν. vbi reponendum χαλεπὴν, si huius loci expositionem esse putamus. Vide Προσκηδὴς.

C. Νεοκηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Recẽtem mœrorem habens. Apud Hesiod. Theog. νεοκηδὴς θυμὸς exponitur Animus recẽti dolore saucius.

C. Πολυκηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Multum mœroris habens, seu luctus, Magno mœrore affectus. Vel, Multum mœroris afferens, Valde luctuosus.

C. Προσκηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Curam gerens, Solicitus de aliquo. Homerus Od. φ, Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔλχε δῶκεν, Ἀρχὼ ξεινοσόῳ προσκηδέος. vbi Eustath. προσκηδέος exponit κηδεμονικῆς, & φροντιστικῆς, item ἐμφρόνιδος addens, contrarium esse τῷ δυσκηδέος & τῷ ἀκηδέος.

‖ Hesychius προσκηδεῖς exponit οἱ κατ' ὀπηδαμίαν οἰκεῖοι, id est Affines. Sunt κῆδεσαι vtrinque (inquit Pollux) οἱ τὸ κῆδος σωάψαντες. id est, Qui affinita em contraxerũt, & πηοὶ apud poetas, & προσκηδεῖς, Herodoto. Hæc ille. Legitur autem προσκηδέες apud Herodotum Ionice, προσκηδέες ἀσταὶ ἔσαν. id est Affines ei erant, Affinitate cum eo iuncti. Bud. tamen exponit etiam Necessitudine deuincti. Addit verò & Amicitia coniũctis: sed hoc latius quàm par sit extendere videtur nominis huius significationem: præsertim quum habeamus alterius expositionis autorem Pollucem, vt vides in loco qui modò ex eo citatus fuit, in quo pro ἑπηοὶ repono πηοί.

C. Φιλοκηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Affinitatis amans, Affinium suorum studiosus. In vulg. lex. exponitur, Officiosus in amicitia. Affertur verò in iisdem φιλοκηδὴς λόγος ex Aristoph. pro κηδεμονικός.

C. Ἐπικήδειος, vide post Κηδεύω, à quo Eustath. ipsum deducit.

Κήδεος vide cum Κηδεσός.

Κήδειος, ου, ὁ, Cuius curam gerimus. κήδειος est οὗ κήδεται τις, vt inquit Eustathius (addens esse à κῆδος) in hunc locũ Iliad. τ, Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, Κήδειος. Sed ego non simpliciter exposuerim hic Qui mihi curæ erant, sed Dilectos mihi, seu charos. sicut & κήδεστος exponi videmus φίλτατος, id est charissimus. Eustathius certè illo κήδειοι exponi posse putauit hoc κήδειοι, enarrans quendam locum Odyss. λ: sed ita tamen vt addiderit & aliam expositionem; videlicet κήδεσαι & συγγενεῖς. In suis enim scholiis in hunc locum Odyss. λ, -- πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι Κήπειοι κτείνοντο γυναίκων εἵνεκα δώων, tradit quosdam hic legisse Κηδειοι: quod sit pro κήδεσαι, συγγενεῖς: & subiungit, ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κήδειοι.

Κηδεὸς autem vide post Κηδεύω: nam inde Eustath. deduci putat.

Κηδεσύνη, ης, ἡ, Mœror, Mœstitia. ET Κηδέσυνος, Mœstus. Exponitur verò & Diligens, ab alia videlicet significatione nominis Κῆδος: sed malim Solicitus.

Κηδωλὸς, Solicitus, Anxius. A Suida exponitur ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων, tanquam videlicet ex κήδομαι & ὅλος compositum.

Κηδέπω, ET Κηδαίνω, pro κήδω & κηδῶ nam Κηδέπω est Damnum infero, Profligo: at Κηδαίνω, Curo, Solicitus sum. Exemplum autem illius habetur Od. ψ, -- οἴκον Κηδέπεον, καὶ κτήματ' ἔδεν, βιόωντο τε πάντα.

¶ Κηδάρ, Locus quidã tenebrosus. τὸ πάνυ σκοτεινὸν, ἀπὸ τοῦ Κηδῶ. S Apud Etymologistẽ autem legitur Κήδαρ, & dicitur significare τὸ σκοτεινὸν, à Κηδῶ quod est κοιμῶμαι: sed huius signif. verbi κηδῶ exemplum desidero.

¶ Κεδνὸς, Dignus cuius cura geratur, In pretio habendus, aut In pretio habitus, ob virtutem aliquam videlicet. Homerus Iliad. ι, -- πολλὰ δ' ἑταῖροι Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἀμφεπόνοντο. qui alibi κήδειοι. Interdum nõ solùm In pretio habendus, sed etiam Venerandus: vt apud Gregorium, Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κεδνά, mysteria veneranda. ‖ Exponitur & Prudens. q.d. Cuius animus curas prudentes versat. nam κεδνόπατις veteres grammatici exposuerunt φρονησικόπατις, idem hoc valere dicentes quod σοφώπατις, aut σωφρόπατις, in hoc versu Odysseæ κ, v. 225, Ὡς μοι κήδιστος ἑπάρων ἦν κεδνόπατίς τε. Ab Eustathio autem Odyss. α, ἀμφίπολος κεδνή (in hoc versu, Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάπηρε παρείσῃ) exponitur & σωφρὼν & κηδεμονική. vbi κηδεμονικὴ sonare videtur Prouida. Quæ expos. conuenire posit & huic loco, κεδνὸ νοῦν αἴακτος Od. ξ. Nisi quis malit Honorandi, aut etiã Venerandi. quo modo & μήτηρ κεδνὴ vocari Hesiodo videtur ab obseruantia quæ ei exhibetur, aut certè exhiberi debet à liberis. Legimus verò & κεδνὴ ἄλοχος, siue ἄκοιτις, apud eosdem poetas: quod exponitur σώφρων, item σώφρων: Latinè Proba mulier, item Casta. quòd prudentiam castitas comitari soleat. Dicitur item aliquid κεδνὸν quod est Probum, Honestum. vt ἄλοχος

κεδν' εἰδυῖα, Homero. quæ & vno verbo κεδνή. (Sunt tamen qui & hic κεδνὰ exponant σωφρονα) Et κεδνὰ ἤθεα Hesiodo, Παρθενικὴν δὲ χαμεῖν ὡς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς, Virginem ducito in vxorem, vt bonos mores eam doceas vel honestos. Sic apud Naumachiũ, Κεδνὰ κακοὶ φθείρουσι χαμαιγενῶν ἤθεα μῶροι. Apud Sophoclem autẽ in Aiace, Οὔπω τι κεδνὸν ἔργον ἀρχείων ἄπο, exponitur καλόν. Cæterùm hoc nomen κεδνὸς Eustathius à κήδομαι deriuat: alicubi verò ab actiua voce κήδω: addens κεδνὸς dici quasi κηδικός.

ΚΗΔΕΥΩ, Curam funeris gero, seu exequiarum, aut parentalium, Curo exequias alicuius. Sed breuius exponere possumus, atque adeo verbo vno, Funero, vel Parento. aut (si verbo antiquo vti licet) Exequior. Plutarchus in Fabio, Φάβιον ἐκήδευσαν, Fabium funerarunt, Funus exhibuerunt Fabio. Exponitur & Sepelior. dicitúrque interdum κηδεύειν τὸ σῶμα, vt apud Plutarchum in Amat. narr. vbi Polit. vertit Humo mãdare corpus. Passiuum Κηδεύομαι, Mihi funus exhibetur. Plutar. De Socr. dæm. ὡς ὅτι ξένης ὁ Λύσις ἄλλως κακῶς ἐκηδεύετο. Ibidem, κεκηδεῦθαι τὸ Λύσιδος σῶμα. Fit autem Κηδεύω à Κηδέω, vt docet Eustathius, ab hoc κηδεύω deriuãs cum alia, tum Ἐπικήδειος, item Κηδεὸς, quo vtitur Homerus. A Κηδέω (inquit) per epenthesin τὸ υ fit Κηδεύω: quod dicitur & pro θάπτειν, (id est Sepelire) vnde κηδεὸς κεκως: & pro ὀπταυβοῦσθαι.

Κηδοῦω, Affinitatem contraho, Matrimonium contraho. Æschylus pro ὀπταυβοῦσθαι vsus est (teste Eustathio) scribens, κηδεύει καθ' ἑαυτὸ, ἀφίσεται μακρᾷ. Ex Euripide quoque affertur, κηδεύειν πνα. Aristoteles Pol. lib. 5, cap. 7, de Spartanis loquens, καὶ ἔξεστι ποιεῖν ὃ, τι αὐτοῖς δοκοῦν μᾶλλον, καὶ κηδεύειν ὅτῳ θέλουσι, pro Contrahere matrimonium cum quocunque velint. (pro quo imperitissimè quidam interpretati sunt, Cuiuscunque voluerint, curam habere.) Sic apud Laertium in Aristotele, 215, οἱ μὲν φασι παιδικὰ ἠρᾶσθαι αὐτὸν, οἱ δὲ κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφιδῆν. id est, Affinitatem cum eo contraxisse, vt Budæus vertit. Idem affert κηδεύω pro Affinis fuit, seu Affinitate coniunctus, vel Socer fuit, ex Plutarcho in Demetrio 188, Δημητρίου τοῦ υἱοῦ ἀπέλπιστος ἀτυχία, κηδεῦσαι Σελεύκῳ. Itidem verò ex Appiano pro Socer fuit, Ciuil. bell. lib. 5, Σκιπίων τῷ Λίβωνος ἀδελφῷ τὸν κηδεύοντες Πομπήϊον. Supra autem dixerat Λεύκιος δὲ Λίβων κηδεστὴς τοῦ Πομπήϊου.

Κηδεύειν & pro ὀπτὰ μέλεαν ποιεῖσθαι, id est Curam alicuius gerere, Bud. affert ex Euripide, ἀλλὰ κηδεύτω σ' ἐγώ.

Κηδεία, ας, ἡ Funeratio, Parentatio, Sepultura. Exponitur etiam τὸ ὀπτὸν ἀθρόον ἐκφορᾶς πένθος. Apollonius Argon. 2, Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μέγα. Herodian. lib. 4, τὸ μὲν γὰρ σῶμα πολυτίμοις τε πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθαπτόμενον ἀνθρώπων νόμῳ, id est Sumptuoso funere sepeliunt, Polit. interpr.

Κηδεία, Affinitas. Eurip. in Suppl. οὐκ ἐγγυῶ ξυνοῖκα κηδείαν δόμοις. In vulg. lex. ex Xenoph. σωτήρια ἀνθρώπεις εἰς κηδείαν. Dicitur interdum ἡ φθόρα πνα κηδεία. vt apud Aristot. Pol. 5, διὰ καὶ ἡ Λοκροῦν πόλις ἀπώλετο ὑπὸ τῆς φθορᾶς Διονύσου κηδείας. Idem alibi, κηδεία & οἰκειότητα coniunxit, ἢ κατ' ἄλλου πνὰ συγγένειαν, ἢ φθορὰ αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν.

Κήδευμα, ατος, τὸ pro κηδεία, Affinitas, apud Plat. De legib. lib. 6, κοσμίων τε πατέρων χρὴ φθορᾶς γίγνεσθαι κηδεύειν τὸ καθ' ἑαυτὸ ἑκάστου ἐπαμφότερον εἶναι καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος φθορᾶς πάσας ταῖς φροντίσεσι φερόμενον τὸν δι' ἐναντίας πεφυκότα, ἐπὶ θάνατον κηδεύματα παρεύεσθαι. ‖ Sophocles autem in Œdipo Col. κήδευμα pro κηδεστὴς dixit, Ἄναξ ἐμὸν κήδευμα, in Œdipo Tyranno, pag. 152 meæ editionis.

Κηδεύσιμος, Cura dignus. vt quidem exponitur apud Didymum exponentem Homericum κηδεὸς illo κηδεύσιμος. Fortasse rectius, Cura sepulturæ dignus.

Κηδευτὴς, Qui curam gerit alicuius, Curator. Pro κηδεμὼν ab Aristotele accipi videtur Probl. sect. 19, quæst. 48, ἔστι γὰρ ὁ χορὸς κηδευτὴς ἄφωνος. Δύνοιαν γὰρ μήλων παρέχεται οἷς πόρεσι.

C. Ἀκήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀκήδευστος, quum accipitur pro Inhumatus. Plut. in Pericle, φθεβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα.

C. Ἐπικήδειος, Funebris, Ad funus pertinens. vt ὀπτικήδειος λόγος, funebris oratio. Sic ὀπτικήδειος ᾠδὴ, Funebre carmen, Plato De leg. Apud Suidam legitur, ὀπτικήδειον, ὀπτάφιον, ὀπτανάσιμον. Et ὀπτικήδειος θρῆνος (addit idem) ὁμοίως. Eustathius scribit ὀπτικήδειον λόγον affinitatem habere cum eo qui ὀπτάφιος & μνημαπτὴς appellatur. Dixerat autem antea τὸ ὀπτικήδειον esse ἔπαινον τοῦ τελευτήσαντος μετὰ πάνος μετὰ κόσμου τιλασμοῦ. Hoc præterea observandum est, à Suida ὀπτικήδειος θρῆνος poni, at Eustathiũ ὀπτικήδειον & θρῆνον ita distinguere, vt ὀπτικήδειος quidem sit ἔπαινος (&c. vt paulo antè habes) at θρῆνος sit qui ἀδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ τοῦ θάφης καὶ μετὰ θαφὼ, καὶ κῆ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας. ἀδόμενος ὑπὸ θρεττανίδων καὶ ἀθροῦ αὐτῆς. At Seruius in hunc Virgilii locum, ecloga 5, Immo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina descripsi, & modulans alterna notauit, Experiar: annotat quæ sequuntur, Significat autem cãtaturum se ὀπτικήδειον & ὀπτάφιον. Nam ὀπτικήδειον est quod dicitur cadauere nondum sepulto: vt, Extinctum nymphæ crudeli funere Daphnim Flebant: ὀπτάφιον autem post completam sepulturam dicitur: vt, Daphnis ego in syluis hinc vsque ad sydera notus. Porro in vulg. lex. habetur ὀπτικήδιος & ὀπτικήδιον cum solo ι, sed perperam, vt opinor. nam & ipse Eustathius vbique cum ει scribit: qui etiam à Κηδεύω deducit, vt antea admonui. ἐκ τοῦ Κηδέω (inquit) & per pleonasmum τὸ υ Κηδεύω, est ὁ κηδεὸς, καὶ ὁ ὀπτικήδειος δέ. Idem alibi, nimirum p. 1293, vt καθαρεύω, καθαρεύεις, & ὀπτοπόδιον ὀπτοπόδειος, sic κηδεύω κηδεύεις: vnde ὀπτικήδειος.

Κηδεὸς, Cura dignus, φροντίδος ἄξιος, vt exponit Eustath. in hoc loco Homeri Il. ψ, — ἔνθα σ' ἀμφιπονήσωμεν ἐοῦ μάλιστα Κηδεὸς ὅτι νέκυος. Additque fieri à verbo Κηδεύω abiecto υ. à quo fit & κηδεώνης paulo post, pro οἱ τῆς κηδείας φροντίσαι. (ed in hac deductione nominis κήδεμονες sibi non cõstat: hic grammaticus: quippe qui alibi à κήδεσθαι futuro verbi Κηδέω illud deducat: itidem verò sibi non constat in deductione nominis κηδεστὴς.) Didymus autem, aut quicunque est breuium scholiorum autor, exponit itidẽ φροντίδος ἄξιος, sed addẽs & κηδεύσιμος. Potest autẽ εἶναι, ὅτι φροντίδος ἄξιος, reddi, Ad quos cura eius pertinet, vel Quorum est curã eius gerere. Quasi, Qui suo quodam iure hoc officium ab illis poscit. Bud. vertit Familiares, siue affines ad quos funus pertinet.

C. Συγκηδεύω, Vnà funero, seu Vnà sepelio. Paff. Συγκηδεύομαί σοι, Vnà recum funeror, seu Vna sepelior, Vnà tecum sepultura mandor.

ΚΗΛΕΩ, ῶ, Mulceo, Permulceo, Delinio: θέλγω, quod propriè verborum aut cãtus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris fit, (vt Plutarch. in κήλησις infrà docet) ideóque Cicero interpret. Suauitate auditus animũ delinio. Theopõp. poeta apud Athen. lib. 11, Ὡς ποτ' ἐκήλησεν Καλλίστρατος ὕμας Ἀχαιῶν Κέρμα φίλον πείθειν, ὅτι συμμαχίαν ἔρεεν, Οἷον δ' ἐκήλησε δέμας λεπτὸν Ῥαδάμανθυν Λύσιδος. Plutarch. De Herodot. Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ὀπυιόφρων μὲν ἀλιγυρῶς ἢ γλαφυρῶς ἠγόρευεν, ἀμέλει ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ φεσάγεται πάντας, omnes permulcent & attrahunt. Paff. Κηλέομαι, Demulceor, Permulceor, Delinior, θέλγομαι οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις, vt Suidas exponit. Æschines contra Ctesiphontem, ἀφομοιοῖ τὸν μου πολὺ φύσει τοῖς στρόβοις, ὡς ἔοικε. καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκηλεῖσθαί φησι τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' ἀπόλυσε, paulo antè verò vtitur itidem alio vocabulo deliniendi, videlicet πολυπεύσαι, quod blando tactu fit, sicut hoc κηλῆσαι verborum illecebris aut etiam incantamentis. Plutarchus De solert. anim. κηλοῦσαι μόνον ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς. Gell. dicit Permulcti sonis mitioribus. Idem Plutarch. Coriolano, pag. 71, πολυκοσμίως καὶ σωφρόνως ἀκούειν αἰρόμενον καὶ κηλούμενον. Sic idem paulo antè copulat κηλεῖ καὶ φεσάγεται. Lucianus Hermot. de poetis & scriptoribus fabulosis, ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλούμενοι ὁρῶντες ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Apud eundẽ est partic. κεκηλημένος. Plato lib. 2 De rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥς τῷ ὄφεις κηλεῖσθαι. Latinum quoque vocabulum Mulcere frequenter accipitur pro Verbis siue verborum illecebris delinire. Ouidius, Pastor arundineo carmine mulcet oues. Idem, Auribus mulcendis apta

referre. Idem, Ad aures mulcendas natus canor. Horat. quoque carmine mulcere puellas dicit, itémque Aures permulcere. Sic Cicero, Sonus & numerus permulcent aures. Et Quintilianus, Prauis voluptatibus aures assistentium permulcere. At Liuius, Paulatim permulcendo tractandóque mansuefecerant plebem.

Κηλέομαι accipitur etiam pro Delector, Oblector: vt in hoc apud Eustath. epigrammate in Hecaten siue Dianã, Δέσποινα τριοδῖτι, πολυμορφε, πολυθέσπιε, πείθαις κηλουμένη, id est χαίρουσα, θελγομένη. ‖ Κηλῶ Suidas exponit non solùm ἀπατῶ, sed etiam βλάπτω: Hesych. autem nõ solùm, φεναπατῶ, θέλγω, πείθω, verumetiam καταμαραίνω.

Κηλήθρα, ου, ὁ, Mulcedo, vt Gellius vocat, Aurium delinimentum, Aurium illicium, Aurium oblectamentum, Voluptas qua aures permulcentur. Od. λ & ν, Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλὺς ἐγένοντο σιωπῇ, Κηλήθρῳ δ' ἐθέλγε κῆ μέλεσι σκιόεντα. Gellius dicit, Quæ nullas voluptates, nullamque mulcedinem Veneris neque Musæ haberet.

Κήλημα, ατος, τὸ, idem, siue ἀπάτη. Suid.

Κήλησις, εως, ἡ, Delinitio, qua aures permulcentur: Actio ipsa mulcendi siue permulcendi aures. Plutar. De solertia anim. ἡδονὴς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων, ὄνομα, κήλησίς ἐστι· τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. Hoc verò Stoicorum dogma, κήλησις ἡδονὴ δι' ὤτων καταπλοῦσα, Cicero Tuscul. 4, ita interpretatur, Delectatio, Voluptas suauitate auditus animum deliniens.

Κηλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mulcendi vim habens, Cui permulcendi facultas inest. Vnde in fœminino genere apud Hesych. κηλητηρία quod exponit, παῖ φωνὰς θεραπευούσας. Et apud Suidam κηλητήρια ἀσματα, quæ & θελκτικὰ μέλη, Ad aures mulcendas natus canor, vt Ouidius loquitur. A T Κηλητήριον, ου, τὸ, Delinimentum ad aures permulcendas, propriè: vel Illicium quo animum alicuius permulcemus. idem quod κηλήθρα suprà. Soph. Thrach. Ἔσται φρενός σου τῶνδε κηλητήριον, Hoc permulcebit animum tuum, Isto delinimento pectus tuũ mulcebis. Pro quo per syncopen D I C I T V R Κήλητον, sicut θέλκτον pro θελκτήριον, Delinimentum quo pectus alicuius mulcemus. φίλτρον, θέλγητρον, Hesych.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, Delinitor, Qui aures alicui permulcet.

A T Κηλήτειρα, ας, ἡ, Quæ aures siue animum alicui mulcet, Quæ dictis alicuius pectora mulcet, vt Virg. loquitur. At Hesych. ἡ πυχάγρια.

C. Ἀκήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui permulctus non est, aut permulceri nequit. Qui mulcedine captus non est, aut capi nõ potest, Qui permulcendo tractandoque mansuefactus non est, aut mansuefieri nequit. Odyss. κ, Σοὶ δέ κε ὀν πτῆνα ἀκήλητος ἰόος ὄφις. id est ἄθελκτος καὶ ἀπατηθεὶς, vt Eustathius exponit. Annotat tamen idem, veteres accepisse pro ἀκατάπικαστος, Infracta, Pertinax.

Κηλιδών, όνος, ἡ. Pindarus similiter κηλιδόνας dicit vt Homerus σειρῆνας, quæ videlicet facerent πολὺ ἀκροωμένους ὀπτηλαθέσθαι τοῦ ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφανίζεσθαι, vt Eustathius docet. Eadem tradit Athen. lib. 7. Dubium verò est an Pindarus hoc Sirenibus epithetum tribuerit, διὰ τὴν κηλήθρην, vt Homerus loquitur, an verò intelligat alia aliqua ᾠδικὰ δαιμόνια.

C. KATA Κηλεόω, ῶ, Demulceo, Permulceo, Suauitate auditus animum delinio. Exemplum cum Ciceronis interpret. habes in Κήλησις paulo antè. V N D E Κατακηλητικός, ου, ὁ, Qui permulcere seu demulcere potest, Cui facultas inest permulcendi & suauitate auditus animum deliniendi.

Κηλαίνω, idem quod κηλέω, Mulceo, Demulceo, Suauitate auditus animum delinio, Permulcendo tractandóque mansuefacio, θέλγω, vt Hesychius exponit. Item κοσέω, apud eundem, quod fortassis ad κήλη pertinet.

Κηλέης, ου, ὁ, Qui aurium illecebris decipit, Qui mulcedine aliquem capit. ἀπατεών, Suid. sicut κηλέω ei significat ἀπατάω.

Κηλεὶς, έος, ὁ, idem. v. l.

K H Λ H, ης, ἡ, dicitur apud veteres tumor omnis, quacũque in parte fuerit: siue in scroto (vt quæ vocatur ἐνπρόκηλη) siue in inguinibus, siue etiã in gutture. cuius generis sunt βουβωνοκήλη & βροχοκήλη. Postea verò magis dici cœpit de scroti tumoribus, quòd illi tũ frequẽtiores sint, tum multo magis diuersorũ generũ. Recẽsentur autẽ hæc ferè eius generis apud medicos, βουβωνοκήλη, ὀσχεοκήλη, ἐντεροκήλη, ὀμφαλοκήλη, ἐπιπλοκήλη, πνευματοκήλη, ὀδοντοκήλη, κιρσοκήλη, præter alia quæ duobus generibus constant. Gorr. Galen. De tumor. præter naturam, c. 15, de enteroepiplocele loquens, κεφαλῶν ὄνομα, τῷ τῇ συμπαντὸς τοῦ κῦ ἀθῆ ὄγκοις ὄνομαζόντων κήλας· διὸ καὶ τὸ τοιχεῖον τῆς κεφαλῆς λεγομένης συλλαβῆς, οὐ διὰ τὸ α, καθάπερ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Marcell. Diosc. interpres. Ramices à Latinis vocari tradit, in primisque à Celso. Eustathius à κηλέω detinari putat, ac dictam κατ' αἰτιοφέρεσιν: Suidas autem à χαλάω.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat. Synesius in epist. καὶ ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κηλήτης, ὁ ἀρίστοχειρος, ὁ κεφαλαλγής. Vbi exponitur Herniosus. nam hernia sub cele comprehenditur.

KHP, ρὸς, ἡ, Sors, Fatum. Sophocles Trach. Ἀλλ' ἐπὶ πῶν θελκτῆς. ὡς ἐλευθέρῳ ψυδεῖ καὶ εἰδὼς, κὴρ πρέσβιστον οὐ κάλη. id est, μοῖρα, κληρὸς, μοῖρα, πύχη, vt schol. exponit. Sed plerunque in malam partem capitur, pro Fatum lethiferum, Fatum funestum: Vel Sors funesta, Sors aduersa, aut etiam Sors dura fati. Homerus, — δεῦ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὸν ὅτ' νηὸς ἔβαινε, Luctifici gnarus fati conscenderat æquor. Il. ψ, Hector ab Achille dicitur, — ἐμὲ μὲν κὴρ Ἀμφέχανε συγκεῖ ἠπὲρ λάχε γενόμενον πρ. Id μοῖρα vocat in versu sequenti, Il. π, ὑπὲκ φυγε κῆρα κακὸν μελανος θανάτοιο. Odyss. τ, — ἠδὲ κέ τις θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμι Iliad. ω, — ἔμελλε Οἴ' ἀπὸ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιπέσθαι. Iliad. μ, — κῆρες ἑστᾶσιν θανάτοιο. Μυρία, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι. Iliad. β, εἰ μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Id est, vt Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Sic in Bœotia, κῆρες ἄγον μέλανες θανάτοιο. Item Iliad. ψ, Εὖ οἶδ' ἐπεὶ δυο κῆρε πεπληγόες θανάτοιο, duo fata lethifera, δυομοῖρες: de Ioue qui in bilance fatũ Græcorum & Troianorum in certamen descendentium statuebat. Quum verò seorsum ponitur, nec θάνατος ei adiungitur, plerunque solet exponi Lethum, Mors, θάνατος. Iliad. σ, de pugna Græcorum & Troianorum, ἐν δ' ὁλοὴ κὴρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούπατον, ἄλλον ἄουτον, Ἄλλον τεθνεῶτα κατ' οὖδας ἕλκε ποδοῖιν. Iliad. χ, Achilles ad Hectorẽ morientem, Τέθνα· ἀτὰρ κῆρα σ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι. Odyss. γ, κηλεδαμεὶς ἀϊδὸς δὲ βεβήκει. Odyss. ι, Πειρήσω ὡς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἱκάνω. Odyss. ρ, Τοῦτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω. Il. μ, Ζεὺς κῆρας ἄμμιν, Παιδόβρε. Odyss. ε, ὑπὲκ φυγε κῆρα μελαιναν. Odyss. χ, ἀλύσκων κῆρα μελαιναν Iliad. γ, κῆρ ἀλεείνων, lethũ fugiens. Odyss. ρ, μελαίνῃ κηλεδεόνων. Vruntur hoc vocabulo quidam etiam prosæ scriptores. Plutarchus de amore fraterno, φθόνοις ἐμπεσὼν καὶ ζηλοτυπίαις, ἃ δρᾶσι νοσήματα, καὶ κῆρας, οὐκ οἰκίας μόνον ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. Vbi noxas aut pestes, vel potius Fatales noxas & pestes exponi etiam posset. nã & Hesych. κῆρας dicit esse βλάβας. Pro Pestis certè metaphoricè accipitur in hoc apud Suidã loco, ἀξιῶν αὐτὸς πάσης ἐλαυνεσθαι τῆς καὶ θαλάσσης, ὡς ὄντας κῆρας πολεῶν καὶ πολιτείας, vt pestes & noxas reip. Bud interpr. Dira calamitas, Noxa, apud Platonem lib. 11 De leg. pag. 349, circa finem, πολλῶν ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ βίῳ τοῖς πλείοσι αὐτῶν αἱ κῆρες ὀπτοπφύκασιν, αἱ καταμιαίνουσί τε καὶ καταρρυπαίνουσιν αὐτά. Plutarch. in Antonio, Ἀντώνιος δὲ λαμπρῷ κατ' ὤραν ἐρωμένῳ τῷ Κουιείωνος φιλίαν καὶ σπουδὴν ὥσπερ πνὰ κῆρα τοῖς πιστεῖν λέγοισι, perniciem & exitium, vt ex sequẽtibus apparet. Bud. Apud Philonem autem lib. 3 De vita Mosis, vbi de igne profano & quo vnusquisque domi suæ vtitur, dicit ὅπως μὴ φεσάλωμεν τὸν θεμοῦ, διὰ τὸ μυείας ἴσως ἀναμεμιάχθαι κῆρας. Turn. interpr. Sexcentis fortasse maculis inquinatum esse. Sic verò Hesych. quoque κῆρας exponit μολύσματα. Theophr. locis quoque suas κῆρας tribuit, id est Fatalia vitia, Fatales ægritudines & morbos. De caus. plant. lib. 5, cap. 14, vbi de arborum morbis tradit, ὅλως δ' ἑκάστοις τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐν τῷ ἐδάφει, οἱ δ' ἐν τῷ ἀέρι, οἱ δ' ἐν τῷ ἀμφοῖν. Vnde desumptũ videtur quod Plin. scribit l. 17, cap. 24, vbi & ipse de morbis arborũ disserit, Sunt enim quædam ægritudines & locorum. Paulo pòst verò morbos locorum dicit. Pro morbo certè accipi à

Sophocle restatur eius scholiastes in Philoct. — πῶς γὰρ αὖ νοσῶν αἰὴν Κῶλον παλαιᾷ κηλεῖ θεσβαίῃ μακραί; paulo antè verò dixerat βαρεῖαν νοσηλείαν. Sic in eadem tragœdia, οὗ γὼ ἵν' ὄπ σοι κῆρα παύσῃ ἀποφύγειν, id est νόσον, morbum.

C. Κηροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethum seu mortem afferens. (q.d. Mortem nutriens, & velut in sinu fouens) Lethifer, Mortifer. Nicand. Ther. de ichneumone, cui aspidem nocere non posse tradit, οὔτε λυγρὰ θαλπούσης ὄφιος κηροφόρα ὠεὰ γαίῃ. id est lethiferi anguis, respectu vel ouorũ quæ & ipsa mortem inferre putantur, vel veneni quod parit: vnde & Pestiferi aliquis interpretari posset.

C. Κηλεβρόφης, έος, ὁ ἡ, Qui vnà cum lethifero fato alitur, Vel Qui educatur inter multas duræ sortis miserias, & illis est obnoxius. Hesiod. Erg. πᾶσ' σείεται ἀστὴρ βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηλεβρόφων ἀνθρώπων. Ἔρχεται ἠμαπάς.

C. Κηείφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui morbo decessit. nam κηείφατοι Hesychio sunt ὅσοι νόσῳ τεθνήκασι.

C. Κηεφαμώτης, ου, ὁ, Lethiferi fati propulsator. ὁ κῆρας ἀμύνων, vt Homerus loquitur. Idem qui Sophocli ἀλεξίμορος, & aliis ἀλεξίκακος. Eust. citat ex Lycophr.

C. Κηρουλκός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ad fatum lethiferum trahens, Ad funestum fatum rapiens. ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα. Etym.

C. Κηρεαπρόρριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à lethifero fato fertur, Quẽ funesta fata adferunt, seu secum adducunt. Iliad. η, Ἐξελάσαι σὺν δὲ κύνας κηρεσφόρριπτος, Οὓς κῆρες φορέουσι μιαιφόνα δῖπ νηῶν. Vbi Eustath. annotat, per posteriora hæc verba, Οὓς κῆρες φορέουσι, explicari præcedentia, ac non actiuè accipi debere, sed passiuè.

C. Ἀκήλεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis, Fato lethifero nõ obnoxius, Iuris fatalis vel parcalis immunis. Bud. Phocylides, Ψυχαὶ δὲ μίμνουσι ἀκήλεοι ἐν φθιμένοισι. Eustath. hæc refert ex Rhet. lexico, Ἀκήλεος, ἀθάνατος, ὑγιής, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος, δηλονότι κηλῖ. Id est, Ἀκήλεος, Morbi expers, Sanus, Immortalis, Non obnoxius videlicet κηλεῖ. Puto autem, ἀκήλεος exponendo Immortalis, accipi debere κῆρα pro parca: at exponendo Morbi exors, Sanus, pro pernicie seu peste & exitio. vnde ἀκήλεος exponitur & ἀβλαβής, Illæsus, Qui nõ passus est vllam κῆρα. Quæ explicatio conuenire potest huic loco Od. φ, Σκύλλιν δ' οὐ πώποτ' ἀκήλεοι ἄνδρες ἄλυξαν, id est Illæsi. Quanquam in paruis scholiis exponitur χωλὶς κηρὸς (ita enim corrigo quod in vulgatis editionibus legitur, κήρυκας) χωλὶς θανάτου, absque morte. Videtur autem ipse Homerus statim pòst velut alludens ad hoc dictum ἀκήλεοι ἄλυξαν, subiunxisse, αὐὰρ δὲ κακαὶ ὑπὸ κῆρας ἄλυξαν. Exponitur autẽ ἀκήλεοι, ἀβλαβεῖς, (i. illæsi) ab Eustathio, Il. μ, Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκήλεοι ἀνχόωνται. Sic etiam apud Nic. accipitur in Ther. Ἰχθύμων δ' ἀράμοδος ἀκήλεος ἀπόβλητος ὁρμῶ Ἀλάβαται, Illæsus effugit: vel Non interimitur & occiditur seu occidi potest ab aspide. αὖθι κηρὸς καὶ θανάτου. ‖ Item Ἀκήλεος in actiua significatione, Non exitialis, Non lethifer. Vide Nicandri scholiastem.

C. Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fato lethifero obnoxius, Fatalibus morbis obnoxius: interdũ etiam Caducus, Fluxus. Opponitur τῷ ἀκηράτῳ ab Aristotele De mundo. ait enim αἰθέριον φύσιν ἄθεσπον εἶναι καὶ ἀνεπιρρόητον, τῷ δὲ τούτῳ συνεχῆ, παθητῷ καὶ φθαρτῷ καὶ ὀπίκηρον. paulo antè verò dixerat τὴν ἄστρων οὐσίαν ἀκήρατόν τε καὶ θείαν εἶναι. Apud Theophrastum verò De historia plantarum lib. 6, cap. 7, vbi abrotonum esse dicit δ μέγιστον σφόδρα καὶ ὅλως ὀπίκηρον, exponitur Aeris iniuriis obnoxiũ. Ἐπίκηρος ab eodem Theophrasto opponitur τῷ ἰσχυρῷ, id est Robusto, Valido: lib. 7, φιλόκαρπα δὲ τὰ χειμερινὰ οὐχ ἧττον τῶν θερινῶν, καὶ τὰ ὀπίκηρα τῶν ἰσχυρῶν. Substantiuè autem capitur τὸ ἐπίκηρον. Plutarch. Sympos. 4, κατηγορεῖ δ' αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσώδες, lethifero fato & morbis obnoxia esse. In Axiocho, εἶτα λαθὼν ὑπεισῆλθε τὸ γήρας, εἰς ὃ πᾶν συρρεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ διεφθαρμένον, quicquid in natura vitiosum seu interitui obnoxium est. vnde Ἐπίκηρος, More eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii sunt. Isocrates in Busir. encom. τῆς φιλοσοφίας ὀπίκηρος διακειμένης καὶ φθονουμένης διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς λόγους. Philo De mundo, τὸ μὲν ὀπίκηρος τε ἐξ ἑαυτῶν ἔχει, καὶ δυναστεύεται τοῦ μενέων, natura sua fluxa sunt. Bud.

Ἐπικήρεος, ου, ὁ καὶ ἡ. idem quod ἐπίκηρος. Heraclitus apud Lucianum in Vit. auct. ἡγούμαι δὲ ὦ ξένε τὰ αἰθρώπινα τοιήγματα οἰζυρὰ καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπικήρεον.

Κηρέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fatalis, Noxius. κηρέσιον apud Hesych. ὄλεθρον νοσηρόν.

Κηρεῖαι, Fasciæ sepulchrales. vulg. lex. Cuius expositionis vestigia apparent in his mẽdosis apud Hesych. verbis, ὀπθανάτα ἐντετυλιγμένα. quasi velit dicere, Quibus ii qui fato functi sunt, inuoluuntur. Pro quo scribitur & κειρεῖαι. vt Ioan. 11 de Lazaro, ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρείαις. AT Κηείαι, Lũbrici lati. Erot.

Κηραίνω, Perimo, Interimo, Corrũpo, Nocco. φθείρω, βλάπτω. Hesych. ‖ Item neutraliter Fatali quodã interitu pereo, Miserè pereo, διεφθαρμαίνω, vt Hesych. exponit, cum quo vocabulo copulatur à Philone De vita Mosis lib. 3, ὀρχηστῶν ὀπτδείξεσι, τοῖς αἱ κηραίνοισι καὶ διεφθαρμένοι εἰσὶ θεαθμανοιῶντες. Turneb. ibi interpr. Quæ depereũt. Fortassis etiã exponi posset, Quasi fato quodã iis addicti sunt & miserè immoriũtur. Nisi potius ad sequentẽ significationem referendum videatur. ‖ Κηραίνω, à κῆρ (id est cor) deriuatũ, Animo voluto, Animo verso, Solicitè & anxiè cogito. μεμνῶ, φροντίζω. Euripides apud schol. Soph. πῶς τ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε. VNDE Προκηραίνω, Anxiè cogito de, Solicitus sum de. Sophocl. Thrach. de Deianira, λέχος δὲ Ἡρακλεῖ κριτὸν Ξυστᾶσ', ἀεὶ τὸν ἐκ φόβου φόβον τρέφω, Κεἰνῳ τοῦ κηραίνουσα, Anxiè & solicitè de eo cogitãs, Anxia & solicita de ipsius salute & reditu. Schol. ibi exponit ἀμφιῶσα, μεμεμνῶσα, καὶ τὴν κέαρ, id est ἐν βάθει βουλευομένη.

C. Ἀκήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ Immortalis, Incorruptus. Idẽ quod ἀκήλεος, in significatione quam primo loco posui. Iridem factum à κῆρ, vel à κηραίνω, quod ipsum à κῆρ deriuatum est. Etymologistes vult esse vel à κηραίνω dictum ἀκήρατος pro ἀκήρατος: vel à χῆρας factum esse ἀχήρατος, deinde & ἀκήρατος. Eustathius ἀκήρατος à κῆρ & ἄτη, vt ἀκηρασίος à κῆρ & ἄση, deducit. Ego illam deductionem sequor à κηραίνω. Notandum est autem ἀκήλεον à solis poetis vsurpari, sicut & ἀκηρασίον quod sequitur: at ἀκήρατον in prosa quoque inueniri. Aristot. De mundo, στοιχεῖον ἀκήρατόν τε καὶ θεῖον, elemẽtum incorruptibile. Gregor. de Deo, οὐ τῷ τρόπῳ καὶ ἀκήρατον φύσιν, Xen. Pæd. 8, εἰ δὲ τῶν ὅλων τῷδε τάξιν συνέχοιεν ἀκριβῆ καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμαρτητον.

Ἀκήρατος, Purus, Sincerus. nam ἀκήρατον etiam ἀκήραον exponit Suidas. Ἀκήρατον ὕδωρ, Pura aqua. Iliad. ω, χρυσὸν ὕδωρ ὀπχεῦμαι ἀκήρατον. Sic ἀκήρατος χρυσὸς apud Platonẽ in Politico. Idẽ de magistratu loquẽs qui nec gratia, nec voluptate, nec dolore, à vero flectitur seu deflectit, τὸν δὲ ἀκήρατον παντάχοθ' ὁκβαίνοντα, ὥσπερ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανίζοντα, σαπτὸν ἀρχόντα. Sic & Lucianus contra indoctum, μιᾷ ἀραιῷ χρυσοῦ τῷ ἀκηράτου πᾶσαν, citharam ex auro puro (vel auro puro) cõflatam. Sic autem videtur & in Hermotimo ἀκήρατον pro sincero vsurpare: quum de Hercule loquens ita scribit, καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὀπόσα ἀνθρώπειον εἶχεν ἀπὸ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον. id est, Ille enim quum abiecisset, quicquid humanum à matre habebat, & puram ac sinceram afferens partem diuinam. ‖ Accipitur & pro Integrũ, id est Intactum, Illæsum. vt ἀκέραιον interdum. Sic κτήματα ἀκήρατα apud Homerum, Intacta, Salua.

Ἀκήρατος, Integer, Incorruptus, Intemeratus. Xenophon, ἀκήρατος φιλία διαμένει manet amicitia inuiolata, siue intemerata. Apoll. Arg. 2, Παρθενίῃ καὶ λέκτρον ἀκήρατον. Sic ἀκήρατον λέχος Eurip. Oreste, Lectus intemeratus, vel impollutus. Cum genitiuo. Idem, σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος. Apoll. Arg. 1, — ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις, Ὠρίνων. vbi καθαρὰ exponitur.

c.3. Παντακήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nulla ex parte fato obnoxius est, Planè immortalis.

Ἀκηράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀκήρατος. sed à poetis dũtaxat vsurpatur ἀκηράσιος. Apud Homerum ἀκηράσιος οἶνος exponitur ἀκέραιος καὶ μὴ διεφθορὼς, id est vinum sincerum & non corruptum. ὥστε οὐκ ἔστι πῆρ ἡ ἄση, inquit Eustathius.

ΚΗΡΟΣ, ου, ὁ, Cera. Od. μ, — κηροῖο μέγαν ἐξόρ ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ πιέζαρῆσε πίεζον, de Vlysse cera sociis suis aures obstruente aduersus Sirenũ cantum. Pausan. Att. οὔτε κηρὸν οὔτε μέλι ἀπ' αὐτῶν ποιήσας. Luc. in suo insomn. τοῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς, Iudicis ex cera figmẽtis. Ibidem, ἀποξέων τὸν κηρὸν, ἢ βόας ἢ ἵππους ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλασον. Quum verò idem De saltat. dicit, καὶ τοῦ ἀκούειν τὰ ὦτα καὶ αὖθις κηροῦ τοῦ ἀκούειν τοῦ φαύλου δυνάμενος, allusit ad locũ Homericum. Herodian. lib. 4, κηροῦ πλαστὰ μόρφωσι εἰκόνα, statuam ceream. De ceræ autem generibus & vsu vide Diosc. lib. 2, c. 105, & Plin. lib. 21, c. 14. AT Κῆρος, fluuius Armeniæ.

C. Κηροποιία, ας, ἡ, Ceræ generatio, Ceræ opificium, Cerificatio: si licet vti hoc verbali à Cerifico, quod apud Plinium legitur. Ioseph. De antiq. μέλισσαι τοῖς τῆς κηροποιίας ἀπαμιμοῦνται τοὺς τρόπους.

C. Κηρογραφία, ας, ἡ, Pictura quæ ceris fit: affinis τῇ ἐγκαύστῳ. Solebant enim ceris pingere, ac picturam inurere, vt docet Plin. l. 35, c. 11. sicut & lib. 21. cap. 14, scribit ceram varios in colores pigmentis trahi, ad reddendas similitudines & innumeros mortaliũ vsus, parietúmq; etiã & armorum tutelam. Solebant verò & mulierculæ in fucanda cute ceris vti, vt patet ex Philostr. ep. 39, vbi dicit τὸ φυκίον καὶ τὴν κηρὸν, & alia huiusmodi, Laidis & Thaidis esse pharmaca.

C. Κηρόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cera vinctus, Cera coniunctus. Ath. lib. 3 ex Euphorione tradit τὸ πολυκάλαμον σύριγγα inuenisse Silenum: Marsyam verò τὸ κηρόδετον. At Virgilius in Bucol. dicit, Panem primũ calamos cera coniungere plures instituisse. Dicitur autẽ & κηρόδετον μέλι φ in cereis fauorum cellulis quasi illigatum contineatur.

C. Κηροδομέω, ῶ, Ex cera ædifico, Cereas ædes struo, Cereum domicilium fabricor, Phocyl. de api, Ἡ δρυὸς ὠγυγίης καὶ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων Σμίλωσι μελιότρητα κατ' αὖθις κηροδομοῦσα.

C. Κηροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ceræ forma est, Ceræ similis. Diosc. l. 2, c. 106, de propoli, ἀείσκεται δὲ τοῦ τῆς σώματος τοῦ σμιλώιον κηροειδής. Sunt etiam apud Athen. l. 7 pisces quidam, ἀλφιστὰ dicti, τὸ μὲν ὅλον κηροειδὲς ὄν (cerino colore) πορφυρίζοντες δὲ κατὰ πνα μέρη, vt ex Apollodoro docet: quos Aristot. dicit esse κιρρά. Ibidem Epicharmus coracinos pisces dicit esse κηροειδῆς. At κηροειδὲς σῶμα apud Plat. in Tim. dici videtur quod Cereum Latinis.

C. Κηροπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex cera compactus siue concretus. Epigr. VNDE Κηροπήγιον, ου, τὸ, Candelabrum, Vbi cerei depanguntur.

C. Κηροπλάστης, ου, ὁ, Qui ex cera imagines fingit, Cerarius. Plut. χαλκοτύποις μὲν πεῖσον παῖ καὶ λιθοξόοις καὶ κηροπλάσταις, ἀνθρωπόμορφα τοῦ θεοῦ τὰ σώματα εἶναι. VNDE Κηροπλαστέω, Ex ceris fingo, In ceris fingo. Eubulus apud Athen. lib. 13, Τίς ὦ γραῦς τοσοῦτος ἀνθρώπων ἄρα Ἡ κηροπλαστήσας ἐρωτᾷ τὸν ὑπόπτερον; Item Ceras fingo. de apibus apud Diod. teste B. Sic verò & Plin. infra in κήρωσις dicit apes ceras fingere.

C. Κηροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ceram alens. Ex Epigr.

C. Κηροχαής, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Qui cerino colore est. Chæremon apud Athen. l. 13, Κόμαι δὲ κηροχαῆς ὡς ἀχέρματος.

C. Κηροχυτέω, ῶ, Ceram fundo & liquo. κηρὸν διατήκω. Aristoph. metaph. vsurpauit pro fundere scripta scita quidẽ, sed non solida, ἀλλὰ μαλακὰ ὥσπερ τοῦ κηροπλάστου ἔργα.

C. Κηεαχάτης, ου, ὁ, Cerachates, Achates quidam ita dictus à cerino colore. De quo Plin. lib. 37, c. 10.

C. Κηρέλαιον, ου, τὸ, Medicamentũ ex cera & oleo, cui affundit & succus refrigerans. Apud Orib.

C. Σκληρόκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dura cera obductus. vt σκληρόκηροι δέλτοι apud Suid. Libelli in quibus ob ceræ duritiẽ diffi culter scribitur, diu autem quæ inscripta sunt, retinẽt.

Κηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cerosus, Cerinus, Ceram referens.

Κηρόω, ῶ, Cero, Cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, ατος, τὸ, Tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item Ceratura, Columell. Item Vnguentum quod fit subacta oleo cera qua in palæstris vtebantur athletæ. Plut. An seni administr. resp. ἀσκηθεὶς οὐκ ἂν παλαίσαις καὶ κηρώμασιν ἀκανδώνως ἠρυθμῶν σοφιστῶν, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἂν Ὀλυμπιακοῖς καὶ Πυθικοῖς ἀγῶσι. Plin. pro loco vsurpauit in quo certabatur. v. l. VNDE Κηρωματικὸς, ῆ, ὁ, Ceromaticus, Ceromate vnctus. Iuuen. Et ceromatico fert niceteria collo. ITEM Κηρωματιστὴς, οῦ, ὁ, Qui ceromate aliquem vngit ad certamen palæstricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, Materia ex qua cera conficitur. Aristot. De hist. anim. l. 5, cap. 22, ἐρᾴζονται καὶ τοῦ τοῦ μὲν κηείου, εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσι. γίνεται δὲ κηείου μὲν ἐξ αὐτῶν, κήρωσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ δακρύου τῶν δένδρων. Pro quo lib. 9, c. 40, dicit, οἰκοδομοῦσι τὰ κηεία φέρουσι τοῦ τ' ἄλλων ἀνθέων καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἰτέας καὶ πτελέας, καὶ ἄλλων τῶν κόλλωδεστάτων. Vnde est quod Plin. scribit l. 11, c. 6, Primùm fauos construunt, ceram fingunt, hoc est domos cellásq; faciunt: deinde sobolem, postea mella: ceram ex floribus, melliginem è lacrymis arborum quæ glutinum pariunt, salicis, vlmi. Hinc & Virg. in Georg. Prima fauis ponũt fundamina, deinde tenaces Suspẽdunt ceras.

Κηρωτὸς, ῆ, ὁ, Ceratus, Cera obductus. Et n. g. κηρωτὸν, Ceratum, vt Celsus vocat: nonnulli & Cerotum. Est autem medicamenti genus ex oleis, gummi, succis, aliisque liquoribus cera vnitis constans, & substantia medium inter emplastrum & vnguentum. Quanquam non perpetuò vna eius forma est: siquidem aliquando humidius, aliquãdo siccius fieri potest: si humidum, triplum aut quadruplum ad ceram oleũ habet. Sic verò dictum est quòd magna ex parte cera constet. Gor. Apud Diosc. est etiam fœm. gen. κηρωτή. vt κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum rosaceum. de quo & Celsus.

C. ΚΑΤΑ κηεόω, ῶ, Cera obduco seu Cera circumlino, Incero, vt Celsus & Iuuen. loquuntur. Herodot. l. 1, καταχρώσαντες δὴ ὦν τοῦ νεκροῦ Πέρσαι γῆ κρύπτουσι. Vnde est quod Cic. lib. 1 Tuscul. scribit, Persæ etiam cera circumlitos condunt vt quammaximè permaneant diuturna corpora. Apud eundem καταχεκηρωμένος, Inceratus, Cera obductus seu circumlitus.

Κηείνος, ου, ὁ, Cereus. vt κήεινον πλάσμα apud Plat. Theæt. Ibidem, κήεινον ἐκ μαγείου, καθαρωτέρου κηροῦ & κοσμιωτέρου καὶ ἧκ ἡροστέρου. Item κήεινα, ὄρνιθες apud Athen. inter fercula. Et κηείναι ὀπῶραι apud eundem sunt qui vocent mel. Item κήεινα γυναῖκες apud Philostr. epist. 39, ceræ mulierculæ: vel quæ ceris in fucando corpore vtuntur, vt in Κηροχαφία dixi.

E Κηείτης, ου, ὁ, Cerites, gemma ceræ similis. Plin.

Κήεινθος, ου, τὸ, Cerinthum. A Theophr. De hist. pl. l. 6, c. 7, numeratur inter flores æstiuos. Videtur id esse quod cerinthen vocat Plin. lib. 21, cap. 12, vbi de apum pabulo scribit inter alia oportere serere & cerinthen: esse autem cerinthẽ folio candido, incuruo, cubitalem, capite concauo, mellis succum habente. Aristot. quoque De hist. anim. lib. 9. cap. 40, cerinthõ apum pabulo tribuit: ἔστι δὲ αὐτῆς καὶ ἄλλη θρὴ ἰῶ καλοῦσι τινες κήεινθον. ἔστι δὲ τὸ καταδὲ ἑτέρου καὶ Γλυκυτῆτα συκῶδη ἔχον. κομιζοῦσι δὲ τὸν τῆς σκέλεσι καθαρῶν καὶ τὴν κηρόν. Vnde Plinius lib. 11, c. 7, Præter hæc conuehitur erithace, quam aliqui sandaracham, alii cerinthum vocant. Hic erit apum dum operantur, cibus, qui sæpe inuenitur in fauorum inanitatibus sepositus, & ipse amari saporis. Gignitur autem rore verno & arborum succo, gũmi modo. Africi minor, Austri flatu nigrior, Aquilonibus melior & rubẽs: plurimus in Græcis nucibus. Menecrates florem esse dicit, futuræ messis indicium: sed nemo præter eum.

¶ Κηείον, ου, τὸ, Fauus, Cerea cellula, siue domicilium in quo apes mellificant. Hesiod. Theogon. de apum opificio, ὡσπερ ἡμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἡμάται ἀποβιβάσωσι, τιθεῖσί τε κηεία λευκά. Hipponax apud Athen. l. 14, Οὐδ' ἀπανίτας κηείοισιν ἐμβάλῃ. Apud eundẽ Ariston Chius tradit quosdam circa Olympum Lydiæ nectar parare οἶνον καὶ κηεία συγκιρνάντας εἰς ταυτὰ καὶ τὰ τοῦ αὐθῶν ὑδῶν. Plinius κηεία interdum Ceram & Ceras vertit, interdum Cellas. Quod enim Aristot. dicit, τὰ δὲ κηεία κηφήνια ἐλάττω δεῖ τῶν μελιττῶν, ipse sic interpretatus est, Fucis cellarũ minimæ, sed ipsis maiores apib⁹. Rursum quod Aristot. l. 5, c. 22, ἐνοῖ δὲ μέλιτται αἱ ποιοῦσι τεκτὰ κηεία ὀν τῇ γῇ, ipse lib. 11, c. 18, dicit esse quæ sub terra triplici ceratum ordine mellificent. Aliud exẽplum cum eiusdem Plinii interpr. habes in κήρωσις paulo antè. Fauũ autem idem vertit in præfatione, quũ ait, Inscriptionis apud Græcos mira felicitas: κηείον inscripsere quod volebant

intelligi fauum: alii κηρας ἁμαλθείας, quod copiæ cornu, vt vel lactis gallinacei sperare possis in volumine haustum. Verùm inter fauum & cellulas apum siue ceras ita distingui videtur, vt faui plerunque accipiantur pro celluſis illis melle plenis, vt apud Plinium iuniorẽ, Buccellam panis dedit & fauum mellis: & sic accipiuntur loci ex Athenæo citati. Ipsum tamen vocabulum fauus, pro vacuis quoque cellis capitur, vt apud Tibull. quum dicit melle complere fauos apem. ‖ Κηρίον, Fauus, dicitur etiam tumor in cute consistens, eámque maioribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli similis excernitur. itaque tum ob foraminum figuram, tum propter excreti humoris speciem κηρίον, hoc est fauus, appellatur, & alio nomine μελικηρίς, vt scribit Aet. lib.6. Differt foraminum magnitudine ἀπὸ τοῦ ἀχῶρος, qui vlceris etiam in cute genus est, sed minimis foraminibus præditum, per quæ humor dimanat. Gorr. De hoc Dioscor. lib.2, cap.164, de pepone loquutus, ὑγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ τοῦ μέλιτος. Pro quibus Plin. lib.20, cap.2, radix sanat vlcera concreta in modum faui, quæ κηρία vocant.

C. Κηριοειδής, ές, ὁ ἡ, ἡ, Faui speciem gerens. Epicharmus apud Athen. lib. 7, Μῆς ἁλφήσαί τε κορακῖνοι κηριοειδεῖς. Apud eundem Apollodorus ἁλφησὰς pisces dicit esse κηριοειδεῖς, certini coloris, vt supra dixi.

C. Κηριοποιός, οῦ, ὁ, Qui fauos conficit, seu qui fauos construit, Qui fauos confingit, vt Plin. loquitur.

Κηριάζω, F. σω, Fauos confingo, Fauos construo. Dicitur etiam de purpuris & muricibus quæ lentorẽ cuiusdam ceræ saliuãt & quasi cerificant, vt Plinius loquitur: seu (vt alii maluntᵗ) saliuarum lentorẽ emittũt, qui postea concrescens faui repræsentat similitudinem. Aristot. De hist. anim. lib.5, cap.15, αἱ μὲν οὖν πορφύραι ἅς ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ζωῆς, ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν, τοῦτο δ' ἐστὶν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρόν, ἀλλ' ὡς περ αἱ εἰς ὄκ λεπυείων ἢ ἐρεβίνθων λεπῶν πολλὰ συμπλακεῖεν. Ibidem, τοῦτο δ' συμβαίνει ὡς περ ἀποκαθαρμα καὶ ζωῦται δὲ τῆς κήρυζι. κηριάζουσι δὲ οἱ κήρυκες. ibidem, ἀφίασι δὲ ἀρχόμενα κηριάζειν γλιχρότερα μυζωδη, ἐξ ὧν τὰ λεπυρώδη σωίζεται. Vnde est quod Plinius scribit lib.9. c.36, de purpuris, Congregantur verno tẽpore, mutuóque attritu lentorem cuiusdam ceræ saliuant. Simili modo & murices. Idem Plin. κηριάζειν interpr. Cerificare. nam quod ibidem Aristot. de purpuris dicit, ὅταν δὲ κηριάζωσιν αἱ πορφύραι, τότε χείροιον ἔχουσι τὸ ἄνθος, ipse lib.9, c.38, ita interpr. Quum cerificauere, fluxos habent succos. Sic enim legendum esse, & non Fœtificauere, antiqua probant exemplaria, & Aristot. autoritas cõfirmat. Sed sunt qui malint interpretari Fauificare quam cum Plinio Cerificare.

-ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ, Præco. Item Caduceator. A verbo κηρύττειν deriuari tradit Eustath. (in quo lubenter illi assentior: sed miror κηρύειν non κηρύττειν in vulgata eius editione duobus in locis scribi) vnde ab Hom. Il. η, dici ἠπύτα κήρυξ forma quadam erymologiæ. Sed Etymologistes vult κηρύσσω prius esse quàm κήρυξ, formatum videlicet à futuro κηρύξω, abiecto ω: hoc autem κηρύσσω esse à χῆρις. Ego perinde esse puto siue à nomine χῆρις siue a verbo χηρύω deducamus κήρυξ, sed censere verbum κηρύσσω prius esse quam κήρυξ, hominis omni iudicio carentis esse iudico. Sicut porro ἠπύτα κήρυξ in illo Homeri loco legimus, ita in aliis ἠεροφωνοι κήρυκες item λιγύφθεγκτοι appellantur. Sed κήρυκας apud Homerum varia munia atque adeo ministeria obire sciendum est, (quò respexisse Hesychium puto, quum scripsit, οἱ δημόνοι οἱ τοῖς ὑπηρετικὰς ὅλας πλοῦτοι περάξεις) ideóque non debere huius nominis significationem ad illam quam posui interpretationem restringi. Quæ autem munia seu ministeria obire illi solerent, ex sequentibus Homeri locis planum faciam (si prius quæ Pollux huc pertinentia scribit, attulero: τὰ δὲ τοῦ κηρύκων ἔργα, ἱερὰ μὲν Ἑρμοῦ, κατὰ τὴν κηρυτικὴν ἢ ἡσυχίαν ἔν τε ἀγῶσι καὶ ἱερουργίαις, καὶ ἀστυνομίας ἐπηγγέλλε, καὶ ὁπηνίκα ἐπιγγέλλε, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς ἀπεκήρυττε.)

Κήρυκες populum conuocabant ad concionem: vt Il. β, Αὐτὰρ ὁ κήρυκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορηνόδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Sic & al. bi.

Κήρυκες, Silentium indicebant, seu audientiam faciebant. (sicut præco apud Plautũ in Pœnulo, Exurge præco, fac populo audientiam) vt Iliad. ψ, — ἐν δ' ἄρα κήρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους, ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς. Vnde dicitur de Minerua Iliad. β, — ὡς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει. Huc pertinet quod Iliad. σ legitur, & alibi, Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Quæ autem his verbis subiunguntur, faciunt pro loco illo ex Iliad. ψ, in quo dicitur sceptrum ὑπὸ τοῦ κήρυκος datum fuisse Menelao in manũ: (itemque pro isto loco simili omnino, Odyss. β, Σκῆπτρ' δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Κήρυξ, & pro aliis huiusmodi) hæc enim sequuntur, οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ὄπη ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων.

Κήρυκες caduceatorum munere fungebantur: & nominatim quemadmodum legimus apud Liuium caduceatorem mitti qui inducias ad sepeliendos mortuos petat, ita Iliad. η, Idæus κήρυξ à Troianis ad Græcos missus petit ab illis, Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰ σύκε νεκροὺς Κείομεν. Κήρυκες à principibus aut certè viris aliqua dignitate præditis, ad perferenda nuntia aut accersendum aliquem mittebantur: vt Odyss. ω, Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος, Ἀγγελίην ἐρέοντα θοὸν ἐπὶ νόστον Πηνελοπείης. Et Od. ο' Κήρυξ, ἠπόλε δέ σε πρέσβειρα μνηστῆρες ἀγαυοί; Ἦ εἰπεῖν ἄφαρ ὁ μάντις Ὀδυσῆος θείοιο ἔλεγον παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτῆς δόμον πένεσθαι; Eiusdem Odyss. lib. θ, — κήρυξ δ' ἄμα τῷγε θεῖον ἀοιδόν.

Κήρυκες, Comites itineris erant viris aliqua dignitate præditis, aut iis quos illi ad obeũdum munus aliquod mittebãt. vt Od. τ, — ἠ μάλ' οἱ (videlicet Vlyssi) κήρυξ ὀλίγον πρεσβύτερος ἀμφὶς ἕπετο. quem postea dicit ab Vlysse coli solitum ἄξιον ὦ ἑτάρων. Et ipse Vlysses mittens duos ex suis sociis, comitem dat illis κήρυκα: Odyss. κ, Δεῦτε τὼ ἑσσομένω ἑτάρω πρόεσθον ἰόντε Οἵ τινες αὖτ' ἄνδρες ἔσαν ὅτι χθονὶ ὦπιν ἔδοντες, Ἀλλ' ἄγε δύω κρίνας, πεμπέτον κήρυκ' ἄμ' ὀπάσσω. qui versus extant eiusdẽ Od. lib. 1, & alibi quoque si bene memini. Et Iliad. ω, iubetur Priamus neminem assumere secum præter κήρυκα vnum, ὅς κ' ἰδόντος Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐὺ ζόχον, deinde, ἠδὲ καὶ αὖτις Νεκρὸν ἄγοι πρὸς ἄστυ.

Κήρυκες aliqua in sacrificiis etiam ministeria obibant: vt Od. υ, Κήρυκες δ' αἰὰ ἄστυ, θεῶν ἱερὼ ἑκατόμβω Ἤγον. (vbi annotat Eustath. καὶ κήρυκες οἱ κατὰ τὸν Ἰθάκλω δημόσιοι ἐνταῦθα νοοῦνται, οἱ καὶ τοῖς θυσίαις ὑποτύρχουν.) Sic Iliad. γ, Κήρυκες δ' αἰὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστά, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. φέρε δ' κρητῆρα φαεινὸν Κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεα κυπελλα. Et paucis versibus interiectis de iisdem dicitur, — ἀπὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ Ὅρκια πιστὰ θεῶν σώαγον, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον· ἀπὰρ βασιλῆσιν ὕδωρ ὅπο χείρας ἔχεαν. Et tribus duntaxat versibus interiectis, — αὐτὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἑκάστοις, videlicet τείχας quas Agamemnon ἀρνῶν ὀκ κεφαλῶν ἔπαθον. sed & Odyss. η, — σὺ δ' κήρυκεσσι κέλευε Οἶνον ὀπηρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραυνῷ Σπείσειεν. Apud Athenæum verò lib. 10, & lib. 14, Clidemnus quidam κήρυκας scribit fuisse vice μαγείρων & βουθυτῶν: ac solitos δρᾶν (id est θύειν) ἄχρι πολλοῦ, βουθυτοῦντας καὶ σκευάζοντας καὶ μισυλλοῦντας, ἐπὶ δὲ οἶνον χοοῦντας: sed κήρυκας appellatos fuisse ἀπὸ τοῦ κρείττονος. Et paucis interiectis hæc ab Athenæo subiunguntur, οὐ παρέρχεται δὲ τοῦτο τὸν Ὅμηρον καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκες κομίζοντας, ὡς παλαῖας οὔσης καὶ προσηκούσης αὐτοῖς τῆς λειτουργίας. quibus subnectuntur exempla: Ἕκτωρ δ' ὡς περ ἄστυ δύω κήρυκε ἔπεμπε Καρπαλίμως ἀρνάς τε φέρειν Πειάμόν τε καλέσαι. Item, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προτέρω κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ὅδ' ἐγλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἀρνὸ' ὀκέλθοντε Ὀϊστήσαι. Item, Ταλθύβιος δ' θεῷ ὀνείγκιος αὐδήεν Κάρρον ἔχων ὀν χροσὶ παείσατο ποιμένι λαῶν. Sunt autem qui κήρυκας ab Homero vocari putent Διὸς ἄγγελος ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν cum ob alia tum quia ὀν πάσαις θυσίαις διακονοῦντες ἐμεστίθοντο. qua de re lege quæ scribuntur ab Eustathio p. 112 & p. 726.

Κήρυκες epulum etiam apparabant: vt Il. σ, Κήρυκες δ' ἀπαθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο, Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον. Et in Odyss. ρ, κήρυξ bubulco discumbenti

μοῖραν eius præbet: — τῷ δ' ἄρα κήρυξ Μοῖραν ἑλὼν ἐπέθηκε, καὶ εὐόν τ' ὀκ σῖτον ἀείρας. Sed & aliis quibusdam ministeriis fungebantur in conuiuiis.

At verò apud solutæ orationis scriptores κήρυκες sunt duntaxat qui præconum vel caduceatorum munia obeunt. Xenophon Hellen. 2, ὁ δὲ Θηβαῖος κήρυξ μάλ' ἐμφωνος ὢν καὶ καταστωπατόμβρος ἔλεγε. (vbi obserua ἐμφωνος κήρυξ quod ab Homero dicitur ἠπύτα κήρυξ: & καταστωπατόμβρος quod ex eodem poeta diceretur σιωπῶσα κελεύσας) eius autem verba hæc subiungit, ἄνδρες πολῖται, τί ἡμᾶς ἐξεκλαίετε; &c. Demosthenes Pro corona, τῷ γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφῆκε, τούτῳ κοινὴν τῆς παρείδης δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Et dicitur κήρυξ ἀναγορεύειν seu αὐδᾶν quod pronuntiat. Æschines in Ctesiphontem, προσελθὼν ὁ κήρυξ αὐδᾷ. Sic & ἀνάρρησις de eo apud eundem, νομίσατε ὁρᾶν προσιόντα τὸν κήρυκα καὶ πάλιν ὀκ τὸ ψήφισμα τοῦ ἀνάρρησιν μέλλοντα γίγνεσθαι. Dicitur etiam aliquid παραφέρεσθαι ὑπὸ κήρυκι, quod est, ad verbum, Vendi sub præcone (pro eo quod Cicero dicit Vendi per præconem, & Subiici voci præconis, & Subiici sub præcone.) Herodianus libro primo, Κλέαρχός τις ὢν τὸ μὲν ἦθος Φρύξ, ἀπὸ δημοσίας εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι παραφέρεσθαι. Lucianus autem dixit ὑπὸ κηρυξιν ἐξορμοσάμενος πάλιν ἐλευθερίαν.

Κήρυξ pro caduceatore frequens itidem est apud eosdem prosæ scriptores, ac præsertim apud historicos. Xenophon Hellenicõ libro 4, ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπονδοὺς τοὺς νεκροὺς αἱρεῖσθαι, οὔτω δὴ ἔπεμψαν κήρυκα πρὸς αὐτοὺς ὄν. Rursum libro quarto, ἔπεμψαν, ὡς τὸν εἰδήσειαν, ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας αὐτοῖς σπονδάς. Sciendum est autem annotari a scholiaste Thucydidis, itémque a Suida, κήρυκα dici in bello, at πρέσβεις in pace: sed tamen a Demosthene coniungi hæc videmus in isto loco orationis Pro cor. πέμψαι τοὺς αὐτὸν κήρυκα καὶ πρέσβεις, οἵτινες αἰτήσουσιν καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀποχὰς ὅπως ὀνδεχομένως ὁ δῆμος βουλεύσηται. Sic & in epistola Philippi, κήρυξ & πρέσβεις coniunguntur, τὸ παραγενομένοις εἰς κήρυκα καὶ πρέσβεις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς πᾶσιν ἀσεβὲς εἶναι δοκεῖ καὶ μάλιστα ὑμῖν.

¶ Κηρύκων nomine vocata fuit quædam familia Athenis, à filio Mercurii qui Κήρυξ vocabatur. Horum Κηρύκων fit mentio ab Hesychio, item à Suida in Εὐμολπίδαι.

¶ Κήρυξ, piscis apud Aristotelem, Latinè Buccinum, seu (vt alii) Murex. Plinius libro 9, cap. 36, circa finem, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem est materia, sed distat temperamento. Duo sunt genera: Buccinum, minor concha, ad similitudinem eius buccini quo sonus editur: vnde & causa nomini, rotunditate oris in margine incisa. Alterum purpura vocatur, &c. vide Κηριάζω.

Κηρύξ auis quædam quæ & πρέσβις. Vide Πρέσβις.

C. Στρατηκήρυξ, υκος, ὁ, Exercitus præco, in tractatu de vocabulis militaribus, ὀπάκτων appellatione comprehenduntur, στρατοκήρυξ, σαλπιγκτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. In v. l. citatur ex Reg lib. 3, cap. 23.

Κηρύκειον, ου, τὸ, VEL Κηρύκιον, Caduceus. Thucydides libro 1, pag. 18. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐκβιβάσαντας, αὐτὸ κηρύκειον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἃ ἂν ποιήσασθαι. vbi annotat scholiastes, κηρύκιον fuisse lignum rectum, habens duos angues sibi inuicem implicitos, & facies habentes sibi obuersas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: necnon apud Polybium libro 3. Quanuis autem plerisque in locis κηρύκειον inueniatur scriptum cum ει, corripitur tamen lib. 2 Epigramm. Κηρύκιον δ' ἔχων καὶ πλατὰ πέδιλα. Sunt qui sagmina insignia fuisse scribant legatorũ Romanorum, vt κηρύκεια Græcorum.

Κηρύκεια (inquit Budæus) non solùm insignia legatorum, sed & Velamenta supplicũ. (vt ἱκετηρίαι & σίμματα) Dinarchus in Demosth. οἱ δὲ Θηβαῖοι τὴν θάλατταν μόλις ἀφίκοντο τοὺς ἐκείνοις, ἱκετηρίαν ἔχοντες, καὶ κηρύκεια, οἷς ἔφασαν, συμπεπλεγμένα ὀκ θαλλῶν.

Κηρύκειον, Merces quæ datur præconii nomine. ὁ δὲ τῇ κηρύξει μισθὸς, inquit Suidas. Ab eodem exponitur σκῆπτρον, ἢ ἐφ' ᾧ αὐαθεὰς κηρύσσει.

Κηρύκειον, Mons Ephesi, Suidæ. At Hesychius habet Κυρύκιον cum solo ι, addens huius appellationis rationem, videlicet ἐφ' οὗ μυθεύουσι τὴν Ἑρμῆν κηρύξαι παῖς γενὰς Ἀρτέμιδος.

Κηρύκειον, Signum cæleste, vulg. lex. ex Proclo.

Κηρυκίνη ῥάβδος ἡ τοῦ Ἑρμοῦ, inquit Suidas: id est Virga Mercurii. At Hesych. habet Κηρεκίνη, ἡ καταρωμένη, si modò carent mendo eius exempl.

Κηρυκεύω, Caduceatoris munus obeo. Pollux, τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ τοῦ κηρύκων κηρυκεῦσαι ἔλεγον. vbi v. lex. putant κηρυκεῦσαι esse Præconis officium exercere. sed composita ab hoc verbo pro illa mea interpretatione faciunt.

Κηρυκεία, ας, ἡ, VEL Κηρυκέσσης, Munus caduceatoris, Munus quo fungitur caduceator. Ex Herodoti libro 7 afferrur κηρυκηΐαι (Ionicè pro κηρυκεῖαι) quod exponitur Legationes. ‖ Est item merces quæ dabatur præconibus vẽditionum seu auctionum nomine. Sic Harpocration: ex quo reponendum apud Suidam πρέσιον pro πρεσβεῖον. Sed addit ipse Suidas significare etiam τὸν κηρυκεῖον.

C. ΔΙΑκηρυκεύομαι, Per caduceatorem seu præconem pacem peto, aut de pace ago, Mitto caduceatores seu legatos de ineundo fœdere. διὰ κηρύκων σπονδὰς αἰτοῦμαι, ἢ πρεσβεύομαι.

C. ΕΠΙκηρυκεύομαι, idem, sed vsitatius. Thucydides lib. 3, Εὐρύλοχος Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν ἐπεκηρυκεύετο, De fœdere caduceatores mittebat, seu, Cum illis de fœdere agebat per caduceatores. Idem libro 3, καὶ Λακεδαιμονίοις μὴ ἐπικηρυκεύεσθαι. Atq; vt dicitur ἐπικηρυκεύομαί σοι, ita etiã ἐπικηρυκεύομαι πρὸς σε. Demosthenes πρὸς Λεπτ. Ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. Exponitur autem ἐπικηρυκεύσασθαι alicubi διὰ κηρύκων σπονδὰς ποιήσασθαι, alicubi autẽ ἐπὶ συμβάσεις καὶ σπονδὰς κήρυκας διαπέμψασθαι. Dicitur etiam ἐπικηρυκεύομαι ὑπὲρ πόνου, Per caduceatores hoc peto, Caduceatores mitto ad obtinendam hanc rem. Pausanias in Messeniis πρεσβεύσας δὲ τῆς ἡμέρας ὑπὲρ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπεκηρυκεύετο. A Thucydide iungitur etiam infinitiuo, libro octauo, καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτῆς ἀποστῆναι, pro Per legatos agebat cum illis de defectione. At libro 7, addidit ὥστε, scribẽs, ἐπεκηρυκεύοντο πρὸς αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπαίστασθαι. A Plut. ἐπικηρυκεύσαμεν καὶ δεηθέντες ἐπεισαν τὸν Θησέα σιωπῆσαι.

Ἐπικηρυκεύομαι, passiua significatione. Plut. in Themistocle, ἠγωνισμένων ἐπικηρυκευομένων αὐτῷ παλάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, quum per legatum seu legatos promitterentur ei ducenta talenta, vt quidam interpr.

Ἐπικηρυκεία, Ipse actus mittendi caduceatores seu legatos de pace aut fœdere, Demosthenes in oratione De pace, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῶν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς χρῆσιν. Id est, διὰ τὸ ἡμᾶς ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους.

AT VERBVM Κηρύσσω aliam deriuationis formam habet quam præcedentia. Est autem Κηρύσσω, vel Κηρύττω, Prædico, (accipiendo hoc verbum in propria significatione) Præconio pronuntio, Promulgo. Apud Homerum interdum quidem absolutè ponitur, interdum cum accusatiuo. Absolutè vt Iliad. β, Ἀλλ' ἄγε κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κτὶ νῆας. Absolutè, inquam, si modò ita intelligere velimus, λαὸν ἀγειρόντων κηρύσσοντες, id est διὰ τοῦ ἑαυτοῦ κηρύγματος. Sed multo frequentius cum accusatiuo, & quidem ita vt κηρύσσω sit illud ipsum κηρύσσω ἀγείρω, Præconio voco seu conuoco, aut cito: vt Il. β, Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορηνόδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad conciónem. Ibidem, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, præconio conuocare ad prælium, seu citare. Apud prosæ quoque scriptores vtroque modo ponitur hoc verbũ. nam interdum quidem absolutè κηρύσσειν dicuntur ipsi κήρυκες præconium facientes, & cõclaman-

tes(vt quidam ex comico interpret.)cuius significatio- A
nis exemplum est apud Xenoph. Pæd. 7, πῦ δὲ κήρυκας κηρύττειν ὀκέλθοτεν. Et apud Demosth. πρὸς Μακάρτ. vbi scribit, ἢ κήρυκος κηρύττοντος, εἴπς ἀμφιβητεῖν ἢ πρᾶγκα βάλλειν ἐν λε) τῶ κλήρου τῶ Ἀγχίου, ἢ κῆ γένος, ἢ κῆ διαθήκας, οὐκ ἐπίλμησε πρᾶγκα βαλεῖν. id est (Budæo interprete) Quū præco pronūtiasset licere qui vellet de hæreditate ambigere Hagniæ. Sic apud Xenoph. Pæd. 4, κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα ἢ ἀγορᾶ, Præco edicat nequis, &c. in vulg. l. Apud Lucianū in libro qui βίων πρᾶσις in-
scribitur (id est Vitarum venditio seu auctio) κήρυκος B
iussi κηρύττειν, sunt hæc verba, τὸν ἄριστο βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον. τίς ὠνήσεται; (Et tandem hic ὁ κηρύττων interroga tur, πόσου τῶτον ἀποκηρύττεις; qui respondet δέκα μνῶν. Ibidē legitur, ἄλλον ἀποκηρυττε. & statim pòst, βίον ἀγαθὸν ἢ σωφρονῶν ἀποκηρύττομθ. Sed & initio eiusdē libelli habetur, ἀποκηρύξομθ δὲ βίοις φιλοσόφοις παντὸς ἐδίως) Interdū verò κηρύσσειν seu κηρύττειν accusatiuum habet. vt apud Plutarchum pag. 76, in Apophth. quidam interrogatus Achilléfne an Homerus esse maller, respōdit interroganti, σὺ δ' αὐτὸς πότερος ἤθελες; ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπάσι, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας ἔφ); id est Vtrum malles? victor esse Olympiæ, an is qui victor præconis voce declararetur? C
Vel, An is qui victor a præcone pronuntiaretur?

Κηρυττεῖν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες, sed ii qui eos κηρύττειν iubent. Thucydides lib. 5, ἐκηρυξαν δὲ τὸν βουλόμενον πρᾶσθαι σφῶν Ἀθηναίοις λήζεσθαι. Idem lib. 4, ἐκηρυξάν τε εἰ βουλοιντο τὰ ὅπλα πρᾶσθαι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις ὡςτε, &c. id est Præconem seu præcones pronuntiare iusserunt, Per præconem pronuntiari iusserunt. (Cæsar De bello Gallico lib. 5, Præconibúsque circummis- D
sis pronuntiari iubent, seu quis Gallus, seu quis Romanus velit, ante horam tertiam ad se transire) Nisi quis malit Per præconem denuntiarunt, aut etiam Per caduceatorē. Alicubi verò κηρύσσειν apte redditur Per præconem edicere, seu Præconis voce edicere. Datur autem his quoque in locis accusatiuus huic verbo: vt à Xenoph. αἱ πόλεις σε κηρύττουσιν ἄσυλον εἶναι καὶ πρεσβευτὴν καὶ ἀπόκρισιν, id est Fidem publicam tibi dant præconis voce. Apud Sophoclem autem Πικροὶ ἔοιμεν πρὸς Ἀχιλλείων ὅπλων Ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τοτε, exponitur E
verbo Denuntiasse, (itidem vt in loco Thucydidis paulo antè citato) videlicet Per præconem denuntiasse. (Virgilius dixit etiam Declarare victorem voce præconis, κηρυττεῖν νικῶντα, Æneidos lib. 5, Victorem magna præconis voce Cleanthum Declarat) Apud Philonem κήρυγμα κηρύττει redditur Per præconem edictum promulgat.

Κηρύττω, Præconis voci subiicio, Per præconem vendo. (qua in significatione frequens est compositum ἀποκηρύττω) Plutarchus in Galba, ὅτε Νέρωνος ἐν Ἰβηρείᾳ κηρύττων. Budæus exponit Sub hasta vendo, item Auctionor: afferens ex eodem Plutarcho, κηρύττειν τὰ πατρῷα. Sic dicitur κηρύττειν τὰ ὄντα, quod redditur etiam Auctionem bonorum facere) ego illas duas interpretationes prætuli, quòd præconis nomen habeant, vt κηρύττω includit nomen κήρυκος. Est autem ex Cicerone sumpta vtraque, scribente De officiis libro 2, Voci præconis bona ciuium subiicere, & hastam in foro ponere. (Dixit verò idem Subiicere sub præcone pro Subiicere voci præconis, in oratione C
Pro Quintio, & alibi,) Et Per præconem vendere, De nat. deorum lib. 3.

Κηρύττω pro Loco, ἐκδίδωμι, ἐκπιπράω, Budæus ex Polluce.

Κηρύττω metaphoricè etiā dicitur pro Vulgo, Diuulgo. Vt Herodian. lib. 1, ἄγγελοί τε ἥκον κηρύττοντες πανταχῆ τῆς βασιλέως ἄφιξιν. Matth. cap. 10, v. 27, ἃ δὲ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. Ex Aristophane autem affertur πάδε κηρύσσω πατεῖ pro Denuntio hæc patri alta voce. H

PASS. Κηρύσσομαι, seu Κηρύττομαι, Præconio pronuntior, seu declaror, aut denuntior. Xenophon Pædiæ 8, ὅπου ἔτι μὴ οἴονται οἱ ἄνθρωποι τὸν κρατηθέντα μήτε κηρυχθήσεσθαι, μήτε ἆθλα λήψεσθαι. Idem Hellenic. 4, ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἔστι μὲ ἀ τῶν ἄθλων δὶς ἕκαστο ἐνικήθη, ἔστι δὲ ἃ δὶς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Item κηρυττεσθῆ dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Item πρὸς τῷ κηρύττειν τὸν τῶν πλῶν φυλακήν, pro Quis præconio iussus est vigilam primam vigilare, in vulg. lex. ‖ Interdum etiam κηρυττεσθαι, dicuntur ea quæ per præconem venduntur, quæ præconis voci subiiciuntur, aut præconi, vel sub præcone: vt Cicero dixit, Cyprius rex cum omnibus bonis sub præcone subiiceretur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, Id ipsum quod per præconem edicitur & promulgatur, Edictum præconis voce factum: Præconium. Demosthenes, Pro corona, γίγνεται τὸ κήρυγμα. in eadem oratione, τὸ δευτέρᾳ κηρυγματος ἤδη μοι τὸ πρᾶγμα γίγνεται. Sic apud Athenæum lib. 12, κηρύγματα ἐγίνετο ὑποβρήφανα καὶ τῆς Περσικῆς ὑπεροψίας αὐθαδέστερα, edicta per præconē promulgabantur, seu præconis voce. Æschines contra Ctesiphontem, ἐκήρυττε τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ πρὸς τὸ ἐπιόν πρὸς ἀνέπτω. Aristoteles Œcon. 2, κήρυγμα ἐπέπεμψεν ἀναφέρειν, voce præconis edixit vt referret. Sic Thucydides libro 7, pag. 262, κήρυγμα ποιοῦνται. Et lib. 4, pag 155, κήρυγμα τόδε ἀνεπτῶν. Xenophon Pæd. 4, ἀκούσαντες τὸ κηρύγματος. Et Hellenicōn 5, ἐπεὶ ἠρώτα τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα. Herodianus lib. 4, ἐπεὶ τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν. Accipitur etiam pro ipsa promulgandi actione. Æschines contra Ctesiphontem, μὴ ἐρρολαβεῖν ὀνόματος κηρύγματος, quæstum non exercere in pronuntiandis præmiis, hoc est in perferendis promulgationibus, vt Budæus interpretatur.

C. Ἀκήρυκτος, οὐ, ὁ καὶ ἡ, Per caduceatorē seu præconem non indictus, vt ἀκήρυκτον πόλεμον ἐπέφερον apud Herodotum, Bellū non indictū inferebāt. Sed ἀκήρυκτος πόλεμος, dicitur etiā Bellū cui caduceator non adhibetur, Bellum acerrimum (inquit Bud.) & quod summis odiis geritur, ita vt caduceator minimè interueniat. Demosth. pro Ctesiph. ὧν γὰρ ἀσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ἡμῖν ὁ πρὸς Φίλιππον πόλεμος. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, Implacabiles inimicitiæ, sicut & ἀδάμαντος. Plutarchus in Pericle, ἄσπονδον καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν κατ' αὐτῶν ἔφ), γράφων ψήφισμα. Lucianus autem ἀκήρυκτα dixit absolute pro ἀκήρυκτος πόλεμος, in dialogo qui ἀλιεῖς inscribitur, λέλυται μοὶ ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα.

Ἀκήρυκος, Præconis voce non celebratus, seu præconio. Æschines in Ctesiphontem, ἐκ τῆς Δημοσθένους πολιτευμάτων ὑμεῖς ἀστεφάνωτοι καὶ ἀκήρυκτοι γίγνεσθε. ‖ Item ἀκήρυκτον apud Sophoclem, ἄγγελον ἀκήρυκτον, schol.

Ἀκηρύκτως, Citra caduceatorem, vel Absq; caduceo. Thucidides lib. 1, ἐπιμίγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς [ταῖς αἰτίαις καὶ διαφοραῖς] καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως, καὶ ἀσπόνδως δὲ οὔ, Mutuis commerciis vtebantur & vltro citróque commeabant citra caduceatores quidem, sic tamen vt sibi inuicem ortis iam illis querelis & dissensionibus, suspecti essent. Budæus exponit citra caduceatorem, vt in bello acerrimo: sed secus esse accipiendum docebit eriam eiusdem Thucydidis locus quem in Ἀκήρυκτοι afferam.

Ἀκήρυκτοι idem quod ἀκήρυκτος, Citra caduceatorem, Vel Absque caduceo. Thucydides lib. 2, in ipso statim initio, Ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων καὶ τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων, ἐν ᾧ οὔτε ἐπιμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους, καταστάντες δὲ σωεχῶς, ἐπολέμουν, id est, In quo non iam, vt antè, commeabant vltro citróque absque caduceatore, vel absque caduceatoribus. Aut etiam, Absque caduceo. Hinc autem apparet, quū librum primum claudit his verbis, ἐφοίτων ἀκηρύκτως, non intelligi de acerrimo bello (vt putauit Budæus) sed potius de eo statu rerum in quo timeretur quidem bellum & eius futuri significationes quidem essent, sic tamen vt adhuc tutum sibi putarent absque caduceatoribus vltro citróque commeare. Sed Bud. ita exposuit quòd ad significationem nominis ἀκήρυκτος respiceret, quam habet iunctum nomini πόλεμος.

C. ΑΝ Ἀκηρύττω, Voce præconis renuntio, Voce præconis promulgo & proclamo. Lucian. αὐτὰ ἀκηρύττομαι γενικικῶς Præconis voce victor pronuntior. Thucyd. lib. 5, pag. 182, ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβεν ὅτι νικῶντος τοῦ ἑαυτοῦ

ζεύγους, καὶ αὐτὰ κηρυχθέντος Βοιωτῶν δημοσίᾳ κῆ πλῶ οὐκ ἐξ- A
ούσαν τῆς ἀφανίσεως, & præconis voce renūtiaretur. Interdū etiā sine adiectione capitur pro Victor renūtior voce præconis. Vnde apud Poll. de victore, αὐτὰ κηρύχθη, αὐτὸς ἐγένετο. Capitur etiam generalius pro Renuntio, Denuntio. Xenoph. de seruo fugitiuo, ἄλλοις πρᾶγκα λῶ σῶρα ἀυτῷ αὐτὰ κηρύττειν, vt si recuperetur, præmium eius inuentori denuntient. Item, Prædico, Laudum præconium tribuo Synes. ep. 121, ἐγὼ δὲ ἢ ἅπαντας τοὺς παρ' ἐμοῦ μάθοις τῷ ἔργῳ ἤδη τὰ αὐτὰ στεφανώσαι με καὶ αὐτὰ κηρύξαι μ, prædicarem vt victores. VNDE Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, Renuntiatio siue pronuntiatio quæ voce præconis fit, Promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est Pronuntiatio qua ipse voce præconis victor renuntiatur. idem quod αὐτὰ ῥῆσις & αὐτὰ ῥῆσις, Poll. ET Ἀνακήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, B
Voce præconis renuntiatus, Designatus. apud Areopagitam, teste Bud. Et ἀνακήρυκτος πιεῖν, Celebro, vt idē Bud. interpretatur. Pollux verò videtur in contraria significatione accipere. quum enim dixisset, καὶ τὸ πρᾶγμα, κήρυγμα κηρυκία, ὅθεν κηρυκία, subiungit, καὶ τὸ ἐναντίον, ἀκήρυκτοι πόλεμοι, καὶ ἀκηρυκτεὶ ὀθόνται, καὶ αὐτὰ κηρυκίζουσι.

C. ΑΠΟ κηρύττω, F. ξω, Præconio venditionem rei alicuius pronuntio. vel, Per præconem vendo, (sequēdo verbi etymū) Proscribo, Auctionor, In auctione vendo, Indico licitantibus. Cic. dixit Voci præconis bona ciuiū subiicere, & hastam in foro ponere, De off. l. 2 Idem pro Quintio, Subiicere sub præcone. Idem De natura deorum, Per præconem vendere. Quibus loquendi generibus mihi videtur pulchrè exprimi quod vnico verbo Græci dicunt ἀποκηρύττειν. Addicere (inquit Bud.) D
est auctionē facere. hoc est Bona alicui proscribere, & licitantibus obiicere quod ἀποκηρύττειν Græcè dicitur. Iungitur aliquando accusatiuo solo, aliquando vna & genitiuo, sed pretium denotante. Lucianus, κήρυκος οὐκ ἔδει τοὺς εὐδρα ἑαυτῶν ἀποκηρύττειν. ὀκελόν ἐ ὀλίγου δύναμαι πάντα. Passiuum est Ἀποκηρύττομαι, Proscribor. In auctione vendor, &c. vt in actiuo dictum modò fuit. Hinc participia ἀποκηρυχθεὶς & ἀποκηρυχθεντος, In auctione vendius, vel indicatus. Lucian. δύ' ὀβολῶν ἀποκηρυχθέντος, Duobus obolis venditus. vel addictus. vt dixit Suetonius, nummo addicere. Sic Gall. dicitur, Il ha esté crié à dix escus. Est autem præco, criieur. E

Ἀπεκηρύττω, Abdico. Apud Lucianum ὁ ἀποκηρυττόμενος (à quo nomen habet illius declamatio) patri suo dicit, οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης οὐδὲ πάντας υἱεῖς οὐδὲ ἰσάκις αὐτὸς ἐθέλουσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅθεν πάσας αὐτάς, Non enim omnibus legislator, neque omnes filios, neque quoties voluerint abdicare permisit, nec qualibet de causa. (Hesych. autem ait ἀποκηρύττω esse qui ob delicta domo patria eiectus sit.) Passiua vox est C
Ἀποκηρύττομαι, Abdicor. vt ibidem, λοιδόρημα γὰρ οἷα πάθοιμι ἀδικούμενος τῶν ἀποκηρυττόντων οὐδὲ ἀρξάμενος τῆς θεραπείας ἀποκηρυττόμαι. Ibidē paulo antè ἀποκηρυττόμενος copulat cum τῷ γήρᾳ δεδεπεμένος. cui opponit ἀναληφθείς. At in argumento ipsius declamationis non simpliciter ponitur verbum, sed cum adiunctione, ἀπεκηρύχθη εἰς τὸ γῆρας. Sic tamen & τὸ ἀποκηρύττειν in eadem opponitur ἀναλαβεῖν per se positum & sine illa adiunctione. vbi dicit, οὐ ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκῶν ἀνέλαβεν. ‖ Extenditur etiam paulo latius verbum ἀποκηρύττω, pro E- H
iicio, Expello aliunde. sed propriè tāquam à domo paterna apud Theodoritum ἀποκηρύττειν Bud. interpr. Exterminare, In exilium mittere. Fibibus expellere, in hoc loco Historiæ ecclesi. l. 3 καὶ τὸν τῆς λόγον τοῦ θεοῦ, κήρυκα λέγων πολεμῶντας, αὐτίκρις ἀποκηρυττε. & sic identidem. Citat verò ex eodem ἀποκηρυττεῖν καὶ ἐξειέναι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Hesychius ἀποκηρυχθέντα exponit simpliciter ἀποβληθέντα. Sic verò & Latine Abdicare interdum simpliciter pro Reiicere seu Repudiare ponitur.

Ἀπεκηρύττω, Per præconem interdico, Præconio veto, Interdico edicto publico. vnde ἀποκεκήρυκται tertia persona singularis præteriti ab ἀποκηρύττομαι, apud Xenophōtem Hellen. 5, ἀποκεκήρυκτο μηδένα μετὰ τοῦ στρατεύειν Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους. id est Interdictum est edicto publico, vel per præconem.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ, Venditio per præconem, Proscriptio, Venditio in auctione. ‖ Item Abdicatio. Vt apud Lucianum in declamatione quæ ἀποκηρυττόμενος inscribitur, εἰ ἔπ δ' τὸν ἀποκηρυττειν αὐτὸ, ἅπαξ ἀποκηρυξαι χρηματίζω τῷ πρᾶγ ἐ νόμου θέσεσα, καὶ ἀπαιτήσαι τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν, ἔτ αὐτὸς ἀναλαβόντα, καὶ λύσαι τὴν ἀποκήρυξιν. Citatur autem ex Plutarcho in Themistocle, ἀποκήρυξις ἀπὸ τῶ πατρός. A Synesio vsurpatur etiam latius, videlicet pro excommunicatione, vt docet Budæus, citās hunc eius locum, κατεδαψιλεύσατο τὰς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως· οὔτε τὰ δήμευσις ἐπεφίλησεν. ‖ Item Interdictum, Prohibitio.

Ἀπόκηρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abdicatus. Apud Suidam, Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκηρυκτον φασὶ γενέσθαι. Dicitur ἀποκήρυκτος Hesychio teste, qui propter delicta paterna domo eiectus fuit. Suidas quoque scribit ἀποκηρυκτον ita differre τὸ ἐκπεπτωκὸς quòd ἀποκηρυκτος eiiciatur ὅθεν κολάσῃ, at verò ἐκπεπτωκὸς, ὑπὸ τῆς φύσεως τοῦ, εἰς ἕτερον εἶδος δίδοῦ πρεσβεσ. Pollux ocē hāc ἀποκηρυκτος ab ant quis vsurpatam negat. ‖ Ἀποκήρυκτος à Synesio ponitur pro excommunicato, sicut ἀποκηρυξις pro excommunication.: & genitiuo iungitur, ἀποκηρυκτος τῆς ἐκκλησίας θέλω, excōmunicatos ab ecclesia.

C. ΕΙ Ἐκκηρύττω, Voce præconis euoco, διὰ τῶ κήρυκος καλῶ. Aristophanes Acharn. 178, Ἕτερος ἀλαζὼν, ὃν εἰσκηρύττεται, in concionem vocatur. Bud.

C. ΕΚ ἐκκηρύττω, Voce præconis extermino, Edicto per præconem publicato expello. Æschines, ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, voce præconis eiecerunt ex vrbe. Per præconem exilium ei denuntiarunt. VNDE Ἐκκήρυκτος, Voce præconis exterminatus, Præconis voce publicè expulsus & exactus. Metaphoricè autem Dionysius dicit, ἐκκήρυκτος τῆ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλοτρεπίσκοπος, q. d. Theologicorum præconum voce exigitur & exterminatur, A theologia eiiciur & condemnatur.

C. ΕΠ Ἐπικηρύττω, Per præconem denuntio. Aristoteles in 2 Œcon κήρυγμά τε ποιησάμενος ἐν τῇ πόλει ὧν ἤρχε, μηδένα μηδὲν ὅπλον κεκτῆσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ· εἰ δὲ μή, ἀποτίσειν ἀργύριον ὃ ἐπεκήρυξεν. Itidē ὅθεν κηρυττεῖν τὸ ὅπλοις, præconio vetare & mulctam minari si contra edictum fiat. Bud. Xenophon Hellen. 1, p. 252, ἐπεκήρυξέ τε ὃς ἂν ἀλίσκηται ἐς τὸ πέραν δραπέτης, θανάτῳ τὴν ζημίαν, capitis pœnam præconis voce denuntiauit ei qui in vlteriorem partem traiecisset. Frequens est ὅθεν κηρυττεῖν χρήματί τινι, pro Publico edicto in caput alicuius pecuniam constituere, hoc est Publico edicto proponere pecuniam alicui qui eum occiderit: & quod Curtius dicit, Licitari caput alicuius. Demosthenes, διὰ ταῦτα, χρήματα αὐτῷ τοῖς Θηβαίοις ὅθεν κηρυχθῆναι, ea propter Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronuntiasse ei dandā qui ipsum interfecisset. Vbi intelligimus ἐπ' αὐτῷ φόνῳ. Sic Plutarchus, ὀκείνου ἀπαιτοῦντος τὰ χρήματα ὅθεν κηρυξαντος αὐτῷ, id est supplicis & exulis preces reiiciente, insuperque caput eius pecunia pronuntiata licente. Bud. Sic apud Herodotum ἐπεκήρυξαν ὅθεν Κορυδαλῶ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati sunt. Idem, ἐπεκηρύχθη ἀργύριον αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Et apud Athen. lib. 6, ἀφελόμενος αὐτῷ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει πρᾶγμα τῶν Χίων τὰ ὅθεν κηρυχθέντα χρήματα. Paulo antè verò dixerat, ἐκήρυξε δὲ ἡ πόλις χρήματα δώσει πολλὰ τῷ αὐτὸν λαβόντι ἢ τὴν κεφαλὴν κομίσαντι. Ibidem profugus ille dicit, ἐπεὶ ἡ πόλις τῶν Χίων δίδωσι τῷ ἐμὲ ἀποκτείναντι χρήματα πολλὰ, καὶ ἐλθεῖν ὑπόσχεται ἔτι. ‖ Item Sufficio, Substituo. Gregor. ὅτι ἀλόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ὅθεν σκόπον. B. p. 465.

C. ΠΡΟκηρύττω, Per præconem præsignifico. Item, Per præconem prius edico. Sed pro simplici sæpe accipitur. Aristo. OEcon. 2, προεκήρυξεν ὡνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. ‖ Est etiam Per præconem prius indico, vt προεκηρύξαι πόλεμον apud Pollucem. & πόλεμος προεκηρυχθεὶς, cui opponitur ἀκήρυκτος. Legimus verò apud eundem Pollucem, προεκηρύξαι esse τὸ προσκαλέσασθαι ὑπὸ κήρυκος. quibus verbis mendum subesse constat.

C. ΥΠΟκηρύττω, Silentium indico, (de præcone dictum) Audientiam facio. Item, Polliceor aliquid publicum. Quæ significationes à Polluce dantur huic verbo. scribit enim, καὶ ὑποκηρύξασθαι, τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγέλλασθαί τι δημόσιον, Quibus subiungit, δημοσίᾳ προεκηρυκευσάμενοι, ὡς Ἰσαῖος εἴρηκε. Qui locus suspectus est: ac fortasse προεκηρυξάμενοι in illo Isæi loco legendum est, quum ibi de compositis à κηρύττω agat, non autem de compositis à κηρυκεύω.

ΚΙ'ΒΔΗΣ, Lutum: πηλὸς, vt Hesychius exponit. Sed videtur specialius accipi pro luto seu stercore & spurcitie quam metalla excernunt dum excoquuntur, id est pro scoria & recremento seu fæce metallorum igni purgatorum. nam sic exponitur & κιβδηλίς. ‖ Eidem Hesychio κίβδης est κακοδαίμων, Improbus: item χροτοῦχος, Qui manu sibi victum quærit, Qui manuariam & vilem artem exercet. Quæ signif. me. aphoricæ sunt. qui. n. huiusmodi sunt, tanquam fæces humani generis esse putantur.

Κιβδηλίς, idem quod in metallis ἡ σκωρία, Fæx & recremẽtum metallorum igne excoctorum: seu (vt Plinius scoriam exponit) spurcitia quæ è catino iactatur. Appellat autem catinum vas ex rasionio seu terra alba fictũ in quo metalla excoquuntur. Hesych. & Etym. Poll. verò scribit κίβδηλον vocari.

Κίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui scoria admixta est, Qui à scoria nõ bene purgatus est. Dicitur de metallis, quæ dum coquerentur, non bene defæcata fuerũt: sed in iis & spurcitia illa quæ exacta coctione excerni solet, remansit. Dicitur etiam de iis quæ è talibus metallis fiunt. Sed tamẽ κίβδηλον νόμισμα, generalius accipitur pro adulterino aut subærato. Aristoph. schol. & Suidas νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt ὡς ἀπὸ τοῦ Χίων δεδηλῆσθαι id est βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam X. qua nota cognosci possent ac reiici. Suidas autem & aliam affert etymologiam, videlicet κίβδηλον dici quasi κεῦθον δῆλον, & quod habet quidem aliquam ὄψιν φανεραν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ βάθει. At rectius & simplicius Hesychius deriuat à κιβδηλίς: ac inde à Pamphyliis κίβδηλον vocari scribit τὸ νόθον, ἀδόκιμον, μοχθηρὸν, φαῦλον. Signif. igitur, Adulterinũ, Adulteratum, Quod probũ & sincerũ non est: interdũ & Quod ingenuũ ac liberale nõ est. nã κίβδης pro χροτοῦχος accipi, suprà ex Hesychio docui. Plato De legibus lib. 5, πᾶς δὴ αὖ πᾶς δεῖ σκοπεῖν, καὶ βούτων τὸ ἐς ἀληθεὶς καὶ ὅσον κίβδηλον. Idem de republica, ὧν ἐὰν μετ' ἀδικαιοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, sub adulterina honestatis specie. Idem De leg. 11, p. 338, ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ' ἀπάτω, μηδὲ τὸ κίβδηλον, μήτε λόγῳ, μήτε ἔργῳ πράξειεν. Ibidem, κίβδηλόν τι πωλοῦντα. Et pag. sequenti, κιβδήλοις δὴ ὀλιγοδεύμασιν ἔπεσθαι κατὰ πόδα καὶ πλείας ὀλιγοδεύματα. Plut. Polit. præcept. νόθα καὶ κίβδηλα ἀγωνίσματα. Idem Pisides apud Suidam, προσμάτων πάντως δύο Κίβδηλός ἐστιν ἔργατης εἷς, ὡς λόγος, id est φαῦλος: vnus duo negotia probè exequi nequit. ‖ Κίβδηλον vocari etiam scoriam tradit Pollux. Quod nisi neutro genere & substantiuè accipiatur, mendosum esse puto, nam non solùm apud Hesych. sed etiam apud Etymol. scribitur κιβδηλίς. VNDE Κιβδηλοὶ dicuntur οἱ μεταλλεῖς, vt ibidem Poll. tradit. quod vocabulum & ipsum suspectum est, quum mutet secundam syllabam.

C. Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui scoria nulla admixta est. Dicitur propriè de metallo inter excoquendum probè defæcato, & in quo nulla recrementa & nulla spurcities remãsit: hoc est probo, puro seu puto. Plat. De leg. lib. 11, pag. 337, ὁ δὲ ἀλλαπόδικος ἢ νόμισμα αὐτὴ νομίσματος, ἢ καὶ τῶν ἄλλων ζώων ὁποῖῳ, ἢ καὶ μὴ ζώων, ἀκίβδηλον παῦ διδότω καὶ δεχέσθω. Metaphoricè capitur pro Sincerus, Purus, Nullis dolis adulteratus. γνήσιος, ἄδολος. Herodotus Calliope, καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον οὕτω ἀκίβδηλοι ἐόν, νέμεται ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνων, adeo sincerum & nullis dolis adulteratum & fucatum. VNDE Ἀκιβδήλως, Sine scoria. Itẽ Sincerè, Purè, Ita vt nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon. ἢ τῆς ἀρετῆς κτῆσις οἷς αὐ ἀκίβδηλος πᾶς ὁμονοίας σωαυξηθῆ. μόνη μὲν συγγενεστάτη.

Κιβδηλία, ας, ἡ, Vitium quo metallũ aliquod laborat quũ probè defæcatum non est. Pro ipsa etiam scoria & metallorum fæce accipi tradunt schol. Aristophanis & Suid. dicunt enim esse τὸ ἐκ τῶν ὀρυττομένων ῥύπον. ‖ Item, Improbitas, Prauitas. μοχθηρία. Aristophanes Auibus, Πολλὴν γ' ἀφέλες τοῦ βίου κιβδηλίαν. vbi accipi κιβδηλία etiam posset pro sordibus & spurcitie, ac immunditie seu impuritate.

Κιβδηλόω, F. ώσω, Scoriam admisceo, Adultero. Aristot. Eth. c. 9, cap. 3, ὅσοις τὸ νόμισμα κιβδηλοῦται. Aristoph. Ranis, βούτοισιν οὖν οὐ κεκιβδηλοῦμαι, Ἀλλὰ καλοῖς ἀπαύτων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων. Καὶ μόνοις ὀλιγοῖς κοπῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις. quib? paulo post opponit τοῖς πονηρὰ χαλκία χθὲς τὴν τοῦτο κοπέντα πολλοῖς ὁμῶς κίμμα. quib? in locis propriè accipitur. Sed vsurpatur etiam metaph. pro Adultero, Corrumpo, Depraua. Plato De leg. lib. 11, pag. 338, πᾶς γὰρ δὴ κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τὴν, ψυδέσι καὶ ἀπάταις. Ibidem de iis qui κίβδηλον aliquid vendunt, ὡς τὰ στερεῶν τῶν κιβδηλεύοντες, ὁπόσοι αὖ τιμῆς ἀξιώσιν τὸ πολέμου, κατ' δραχμὴν ἑκάστου τυπτέσθω πλειόνας ἢ τρεῖς κηρύκας. Κιβδηλεύμα, ατος, τὸ, Cui scoria admixta est, seu Quod adulteratum est. Item Adulteratio. Plato ibidem, τὰ δὴ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων εἰ τὰ ὀρρανόμενοι καὶ οἱ νομοφύλακες πυθόμενοι, cognitis maleficiis eorum qui adulterata vendunt.

C. Ἀκιβδήλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui scoria admixta non fuit, Non adulteratus, Sincerus, Incorruptus. Idem quod ἀκίβδηλος.

Κιβδηλεία, ας, ἡ, Scoriæ admixtio, Adulteratio quæ fit scoriæ admixtione. nam propriè de metallis dicitur quæ à metallicis inter excoquendum non probè defæcantur, aut etiam admixta improba materie adulteratur. Metaphoricè verò pro quauis adulteratione, corruptela & deprauatione accipitur. Plato De leg. lib. 11, p. 338, κιβδηλείαν δὲ χρὴ παντὶ ἀνδρὶ δεδιέναι θεῶν καὶ ψυχῆς καὶ ἀπάτῃ ὡς ἔν τι γένος ὄν. Et p. 340 συνελθεῖν αὖ χρεὼν τοῦ τὰ πεῖ νομοφύλακας μετὰ τῶν ἐμπείρων ἑκάστης κατηλείας, καθεῖπερ ἔμπροσθεν ἐπεξῆλθον τῆς κιβδηλείας πέρι, ξυγγενοῦς τόπου τοῦ πρεάματος.

Κιβδηλιάω, Palleo, ὠχριάω, vt Hesychius & Suidas exponũt. Fortassis ab auri minimè probi, aut certè à luti colore ducta metaphora. Aristot. Probl. 2, διὰ τί οἱ κιβδηλιῶντες ἢ ἀπὸ λιμοῦ τοῦ πόδας οἰδοῦσιν. Idem, συνιστεῖται δὲ οἱ μὴ διὰ λιμοῦ, διὰ τὸ ὅλως μὴ λαμβάνειν τροφὴν· οἱ δὲ κιβδηλιῶντες, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολαύειν ἢ ἀπολαμβάνειν τροφῆς. vbi tamen Gaza vertit, Qui cibo vitioso vescuntur.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, Cithara: instrumentum musicum ex genere τῶν ἐντάτων, id est cordarum quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis vigintiquatuor, & per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis concitari. Alio nomine φόρμιγξ ab Homero dicitur. Plato Polit. 3, λύρα δήποτε, ὦ δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λέγεται. Athen. lib. 13, μάταδις ὄν γανόν ὅτι ἐντάτον, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βαρύτατον. Lucianus De saltatione, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Athen. lib. 14, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν βαρβάρων τὰς ὀλιγοκηρυκείας ποιοῦνται μετ' αὐλῶν καὶ κιθάρας, καταπαρεγυόντες τὸν ἀναπνοὰς τὰς ψυχάς. Lucianus, τῶν κιθάρα τὰ ἔντεμα προσαδόντων. Plinius lib. 6, c. 56, eam ab Amphione inuentam tradit: vt alii, ab Orpheo: vt alii, à Lino: septem chordis additis à Terpandro: octauam Simonidem addidisse, nonam, Timotheum. Vide & Plutarch. De musica. ‖ Κιθάρα dicitur etiam pectus, τὸ στῆθος, superior pars thoracis vsque ad iugulum. In Hippiatr. de equo hydrope affecto, αἴτε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τοῦ νώτου. Dicitur & χέλυς in hoc significatu, & κίθαρος. Dicta autẽ esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα siue κεύθουσα ἔρωτας, vt ex antiquis Eust. tradit.

C. Κιθαροιδὸς, ᾱ, ὁ, Citharœdus, Qui cithara canit: vel Qui citharam cum cantu pulsat. i. Qui citharam pulsans, simul etiam voce accinit. Item, Qui cithara canendi peritus est, Citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. Vesp. ἅπασι φίλον αὐθάδη τε σοφώτατον Τὸν κιθαροιδοτατον, ᾧ χαίρεις ἐφέστατα.

C. Κιθαρῳδὸς, οῦ, ὁ, idem. Distinguitur à κιθαριστὴς, vt infrà docebo in Κιθαριστὴς & Κιθαριστής. Eurip. apud Athenæum libro 6, Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ ῥαψῳδὸς κρίνεται. Idem Athen. lib. 11, ἐχθῶν τε δ' ὧν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες. Plutarch. δικαίῳ τῷ σῶμα τοῖς κιθαρῳδοῖς ὀκελεύουσι ἄδειν οἱ τῶν μουσικῶν στίζειν δοκοῦσι. VNDE Κιθαρῳδία, ας, ἡ, Citharœdica modulatio, Citharæ cantus. Plut. De musica, loquens de Pericleto Lesbio citharœdo, qui Carneaspatæ vicerat, τοῦτον δὴ πολὺ πάντας, τέλος λαβεῖν τῆς Λεσβίας τὸ σωμεχὲς τῶν κιθαρῳδίαν ἐξαδόχης. Et paulo ante, οὐ δὲ ἥκιστα τοῦ πάλαιον οὕτω πολῖται τὰς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμοὺς. ET Κιθαρῳδικός, οῦ, ὁ, Citharœdicus. Aristoph. Ran. Μὴ πρὶν γ' ἀκούσῃς χαρίεσσ' ἀσμὶν μελῶν Ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων ἐπρασάμην, ex citharœdicis modulis: vt Plin. dicit Citharœdica carmina, & Citharœdica ars: item Suetonius, Citharœdicus habitus. ET Κιθαρῳδέω, ῶ, Cithara cano: vel Citharam pulso, eique accino. Plutarch. De virt. morali, Ζώωνα φασὶν εἰς θέατρον αὐτόνομα κιθαρῳδοῦντα Ἀμοιβέως, τοὺς τοῦ μαθηταὶ Ἰωνῶν ἐστῶν ὅπως καταμάθωσιν οἷαν ἔντερα καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὁσῶν λόγου καὶ ἀριθμοῦ μεταφέρεται καὶ τάξεως, ἐμμέλειαν καὶ φωνῶν ἀφίκοιν. Item κιθαρῳδεῖν μάχας, ad citharam canere.

Κιθαρις, ιος, ἡ, Cithara: idem quod κιθάρα. Iliad. α, Helena ad Paridem, Οὐκ ἄν τοι χραισμῇ κίθαρις καὶ δῶρ' Ἀφροδίτης. vbi annotat Eustathius esse qui κίθαρις scribant, eo quòd Homerus Paridem cithara canentem nusquam introducat. Odyssia, Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν θέκε καμὲν θεῖαν Φημίῳ. Odyss. θ, Alcinous procorum nomine ad Telemachum, Αἰεὶ δὴ ἡμῖν δ' αἶς τε φίλη κίθαρις τε χοροί τε. vbi pro citharæ cãtu ponitur. Atque hinc est quod Athenæus paulo antè dixit, in conuiuiis olim vsos fuisse κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς ὡς οἱ μνηστῆρες. Hinc etiã est quod Plutarchus Sympos. 7, Problem. 7, dicit, ἀλλ' ἦν κιθάρα πάλαι που καὶ κατ' Ὅμηρον ἐπὶ τοῖς χρίνοις γινωσκόμενον τοῖς δαιτοῖς. Atque hinc cõstat κίθαριν & κιθάραν idem esse: quod Eustathius quoque confirmat, cui Æolicum esse videtur, ideóque παροξυνόμενον, vt ἔορτις ab ἑορτὴ, αὔλις ab αὐλὴ. Aristoxenus tamen apud Ammonium κίθαριν dicit λύραν esse, eáque vtentes κιθαρισταὶ vocari, qui & λυρῳδοί: eos verò qui cithara vtantur, κιθαρῳδοὺς nominari. ‖ Κίθαρις, Ars siue scientia cithara canendi. Iliad. ι, Ἄλλῳ μὲν τε ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sic Virgilius quoque Æneidos 12, de Iaside quodam, cui captus amore — sua munera lætus Apollo Augurium citharamque dabat celeréque sagittas.

Κιθαρίζω, F. ίσω, Cithara cano, Cithara ludo. Poeta quidã Laconicus apud Plutarch. in Lycurgo, & De fort. Alex. libro 2, Ἔρπει δὲ αὐτὰ τὸν σιδαρῶν τὸ καλὸς κιθαρίσειν, vrget in ferrum scire personare cithara, B. interpr. Luc. in Ps. ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶ. Aristot. Polit 8 οὐ δὲ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἄδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Et Polit. 1, εἰ αἱ κερκίδες ἐκέρκιζον αὐταὶ καὶ τὰ πλῆκτρα ἐκιθάριζον, si ipsa per se plectra à nullo mota citharam pulsarent. nam plectro pulsari cithara solebat. vnde Lacedæmonii apud Plut. φάλτιν δὲ δεδιωκότα τε ἐξημάωσαι ὅτι δακτύλοις κιθαρίζει. Interdum additur dativus alterius instrumenti musici, & tunc capitur simpliciter pro Cano, siue Sono. Il. σ, Τοῖσιν δ' ἐν μέσοισι πάις φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Sic Hesiod. in Clypeo Herculis, ἐν δ' ἠέρα μέσσῳ Ἱμερόεν κιθάριζεν Λιπτῇ καὶ Διὸς υἱὸς Χρυσείῃ φόρμιγγι. Apud Virgil. — cithara crinitus Iopas Personat aurata, itidẽ in procerum conuiuio. Xenoph. Symp. pag. 512. συνηρμοσμένη τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ἦσαν. Quibus addi potest & hoc Aristot. Pol. 7, εἰ τὸ κιθαρίζειν λαμπρὸν καὶ καλὸς, ἀπῴκτο τὸν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης. nam hic quoque propriam significationem amittit. Et in pass. τὸ κιθαριζόμενον, quod cithara canitur. Plut. De musica, κιθαριζόμενον ποίημα, vt ἀδόμενον καὶ αὐλούμενον. ‖ Κιθαρίζομαι, Cithara mihi canitur, Cithara aures meæ personant: seu Cithara canentes audio, ἀκροῶμαι κιθαριζόντων, vt ᾄδομαι. Bud.

Κιθάρισμα, ατος, τὸ, Citharæ sonus, vel Sonus citharæ pulsatæ, aut Citharœdicus modulus. Plato Protag. p. 392, de citharœdis discipulos suos docentibus, ἐπειδὰν κιθαρίζειν μάθωσιν, ἄλλων αὖ πολλῶν ὀλιγῶν πολὺ μᾶλλον ἀποτελοῦσιν, εἰς τὰ κιθαρίσματα ἀποβλέποντες.

Κιθάρισις, εως, ἡ, Citharæ pulsatio, Citharæ cantus. Plato Protag. δεῖ μελέτης κιθαρίσεως. Plutarchus Symp. 8, de Apolline, φίλαβλος ἄλλως καὶ φιλόνεικος ἡμῖν ὁ θεὸς αὐτὸς, ὃν κιθαρίσει καὶ ᾠδῇ καὶ βολαῖς δίσκων ἀμιλλώμενος, in pulsanda cithara seu citharæ pulsatione. Phanias apud Athen. libro 8, Στρατόνικος ὁ Ἀθηναῖος δοκεῖ πολὺ πολυχορδίαν εἰς πολὺ φιλὴν κιθάρισιν προσπαρεσκευάσαι καὶ πρόσθεν μαθηταὶ ἦν ἁρμονιῶν ἔλαβε. Apud eundem libro 14, πολὺ δὲ φιλὴν κιθάρισιν φησὶ Μειδίας ἐστὶ τῶν Ἀρίστων τὸν Ἀρίστον. Ibidem est ἔνκυκλος κιθάρισις, Citharæ cantus vna cum tibiarum cantu.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, Citharista, Qui cithara canit. Differt à κιθαρῳδὸς, vt suprà dixi. Citharœdi enim (qui, & fidicines dicuntur) citharæ accinunt: citharistæ citharam tantùm pulsant, non etiam accinunt, vt tradit Budæus in Pand. ex Ammonio. Duo enim genera erant eorum qui citharã pulsabant, vt & Plinius docet l. 7, c. 56, quũ ait, Cithara sine voce cecinit Thamyras primus, cum cantu Amphion: vt alii, Linus. Aliam quoque differentiam ex eodem Ammonio in κίθαρις paulo antè annotauit. Hesiodus Theog. Ἐκ δὴ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασι ὅτι χθόνα καὶ κιθαρισταί. Aristoteles De poet. ἀκουσμὸν δὲ τῶν κιθαριστῶν καὶ μιμητῶν ἐξεδιδάχθησαν. Et φιλοκιθαριστὴς. VNDE Φιλοκιθαριστὴς, ᾱ, ὁ, Citharistarũ amans. Itẽ Qui cithara ludere amat. Plutar. Sympos. 2, probl. 1, de Demosthene quodam Mitylenæo, φιλῳδὸς τινος καὶ κιθαριστοῦ θυραυλοῦντας, ὑπακούσαντος αὐτοῦ, καὶ κελεύσαντος εἰπεῖν, εἰ πρόσθεν (φη) τὸν κιθάριν δήσης. ET Κιθαριστικὸς, οῦ, ὁ, Qui citharistæ est, Ad citharistam pertinens. Item Peritus citharam pulsandi. Plato De leg. Et Κιθαριστικὴ subaud. τέχνη, Ars citharistarum, Scientia seu ars pulsandi citharam. VNDE Ψιλοκιθαριστικὴ, ῆς, ἡ, Nudus citharæ cantus, Nuda citharam pulsandi ratio. Philochorus apud Athenæum libro 14, de Lysandro citharista, Sicyonio, μετέθεσε τὸν ψιλοκιθαριστικὴν, μακροὺς τοὺς τόνους ὀντεῖ ἀς καὶ τὸν φωνὴν ἀδόκιμον ποιήσας, καὶ τὸν ἐ αὐλὸν κιθάρισιν, καὶ τὸ θεῖον τὸν συμπνοίαν τὸν ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισαῖς, χρώματά τε βάρβαρα ἐκιθάρισεν. quam verò hic composita voce ψιλοκιθαριστικὴν nominat, paulo antè diuisim ψιλὴν κιθάρισιν vocarat, in qua videlicet nulla sunt χρώματα βάρβαρα, id est nulli colores musici, sed simplex & nudus citharæ cantus. paucioribus enim veteres vtebantur fidibus & cantu simpliciore. Cæterùm fœm. gen. à Κιθαριστὴς ET Κιθαρίστρια, ας, ἡ, Citharistria: vt citharistria puella apud Terentium. Athen. αὐλητρίδων, ψαλτριῶν, κιθαριστριῶν. AT Κιθαριστὴς, ύος, ἡ, Scientia pulsandi citharam, Ars canendi cithara: κιθαριστικὴ. Iliad. β, de Thamyri Thrace, ἀοιδὴν Θεσπεσίῳ ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Scribitur tamen ibi & κιθαριστὴν per η, sed priorem lectionem agnoscit Eustathius, & merito.

Κιθαριστήριος, ου, ὁ, vnde κιθαριστήριοι αὐλοὶ, tibiæ quibus citharæ accinebatur. Athen. lib. 4, οὐδὲ δὴ καὶ ἄλλα ἠθῶν αὐλῶν, τραγικῶν τε καὶ λιτῳδῶν καὶ κιθαριστηρίων, quorum etiam paulo antè meminerat. Apud eundem libro 14, Maffurius ex Didymo, μάλαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον, οὗ μνημονεύει Ἀριστόξενος ἐν πρώτῳ Περὶ αὐλῶν τρόπου, τῶν τρεῖς ἦν, εἴ, αὐλῶν, παρθένιος, παιδικοὺς, κιθαριστηρίους, τελείους. at ἐναύλων κιθαρίστων, mentionem fecimus ex eodem Athenæo paulo antè.

Κιθάριον, ου, τὸ, Parua cithara. Athen.

Κίθαρος, ου, ὁ, Citharus: piscis nomen, quem Fidiculam Gaza appellat: Plinius Græcum vocabulũ retinet. De eo Aristoteles De hist. anim. & Athen. lib. 7. Etymologistes dictum ideo à κιθάρα putat quòd eius ossicula citharæ fidibus similia sint. Est autem sacer Apollini, vt &

ipsa cithara. ‖ Κίθαρον à Doriensibus vocari Σώφρων annotat Erot. Hesych. verò exp. etiam πλθρέαν. Eiusdem signif. est κιθάρα, vt paulo antè dictum est. ‖ In appendice verò ad Diosc. annotatur τὸν κισσὸν vocari nō solùm κίσσαρον, sed κίθαρον.

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, Periculum. Varias loquendi formulas cum variis verbis cōiunctum hoc vocabulum efficit. quæ ad certas Lat. loquendi generū classes reducere placuit. In periculū cōiicere, Periculū alicui creare. Thuc. l. 5, φοᾷς τι αὐτοῖς ἐς ἡμᾶς εἰς τὸ πρῶτον κινδυνον καταστήσαν. Demosth. κινδυνον φέρει τῇ πόλει Sic Gregorius dicit κίνδυνον ἐπάγειν. Periculum creare. Plutarch. Fabio, τοσ' αἰδρὸς αὐτοῖ τοῦ καὶ νέου φερομένου εἰς τὸν ἔργον καὶ μέγιστον κίνδυνον. Æsch. contra Ctesiphontem, ἐξῶ τοῖς ὁπηφερομένοις ἀπὸ κινδύνοις. Demosth. Epitaphio, εἴ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κίνδυνος τοῖς Ἕλλησι. Sic ferè apud Xenoph. Hellen. 7, ἐξέλαυνε τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐνέφυετο. Periculis cicumueniri. Thucydides lib. 5, ἀμφοτέρωθεν κινδυνος ἐπεκείμενος. Sic Virgilius quoque dicit, quæ circumstent te pericula. Et in particip. Demosth. Pro corona, τὸν ποτε τῇ πόλει ἐπιστάντα κίνδυνον. In eadem orat. μεγαν εἶναι τὸν καταπεφόντα κίνδυνον τῇ πόλει. Incidere in periculum. Thucyd. libro 7, ἐπεξῆν ὅσον μὴ αἱ Συράκουσαι ἤλθον κινδυνον. Herodianus lib. 3, ὁρᾶν ἐς ὅσον ἥκει κινδυνου, quàm magnum in discrimen venerat Xenoph. Pæd. 7, εἰς οἷον κίνδυνον ἔλθοι Thuc. lib. 8, οὐ μόνον τοῖς αἰχμαλώτοις ἀλλὰ τοῖς μεγίστῳ κινδύνῳ ἐπεπτώκεσαν. In periculo esse seu versari. Herodianus lib. 1, ἐπειπερ ἀπαξ ἐν κινδύνῳ καθέστηκαι. Et paulo post sine præpositione (sed quam desiderari existimo) ἑκατὸν καθέστηκας κινδύνῳ. Thucydides autem dixit libro 7, ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωρούμαι. Demosth. dicit quoque ἐν κινδύνοις εἶναι; Sic Isocr. Areopagitico, ὡς περ τῆς πόλεως ἐν κινδύνοις οὔσης; ἢ σφαλερῶς αὐτῇ τοῖς πράγμασιν καθεστώτων. In eadē oratione, εἰς πλείστον κινδύνοις καθίστασθαι. Idē in epist. ad Philippum, πολλοὺς κινδύνους ὑπαρχόντων τοῖς μοναρχίαις, id est, Quum multa monarchias circumstēt pericula, seu eis impendeant. Suscipere periculum, Adire periculum. Demosth. Epitaphio, τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων δρᾶσθαι κινδυνον. Xenoph. Pæd. 1, πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδέεσθαι. Thucyd. lib. 5, τοῖς κινδύνοις ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἤροντο· αὐ εἰσέλθοιεν αὐτοῖς. Et libro 2, ἡμεῖς δὲ ἀνεμένομεν διαπτόμενοι, οὐδὲν ἧσσον ὅτι τοῖς ἰσοπαλεῖς κινδύνοις χωρεῖν. paria certaminum pericula inimus. Et lib. 6, ὡς μέγιστον δὴ τὸν περὶ κινδυνον ἀναρρίψασθαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν, quoduis adire periculum. Item ῥίπτειν κινδυνον, apud Eurip. Experiri periculum, vel Obiicere se periculo. Demosth. κινδυνον προσλαμβάνειν, suscipere. Item ποιεῖσθαι κινδυνον in eadem significatione. Isocr. Plataico, μηδεὶς ἀνῶν ἀρρωδείτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοῖς κινδύνοις. Idē in epist. εἰκῇ τοῖς κινδύνοις προαγόμενος. Plut. Alexandro, οὐκ ἐπιστὸν χρόνος ἐστὶ τοῖς κινδύνοις ἀφεῖναι. Apud Athenæum lib. 1, μανικὸς καὶ πρόπετης ὑπὲρ τῶν κινδύνων, præceps in adeundis periculis. sicut Aristoteles Ethic. 3, cap. 8, θυμὸν esse dicit ἐπιπκοπὸν πρὸς τοὺς κινδύνους. Periculorum adeundorum aut etiam sustinendorum socium esse. Thucyd. lib. 2, μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυμπάσχειν τὸν κινδυνον τῆς μάχης, vna subire pugnæ periculum. Xenoph. Pædiæ 2, εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐκβαίνειν. Isocr. Archidamo, κοινωνήσαντες τῶν κινδύνων ἡμῖν. Idē in Panath. τῶν αὐτῶν κινδύνων μεταχόντων. Herodianus libro 8, εἰδότες ὡς τῶν κινδύνων αὐτοὶ μεθέξουσι. Quibus addi potest hoc ex Thucydide lib. 8, καὶ τὰ πράγματα πάντα καὶ τὰ ἀπόβητα ὁμοῦ ἐν τῷ κινδύνῳ ξυνεκοινώσαντο οἱ Σραπῶται τοῖς Σαμίοις. At periculum sustinere. Xenoph. Pæd. 1 dicit κίνδυνον ὑποστῆναι. Resistere periculo. Thuc. lib. 2, αἴθις δὲ ἀνῳκίας οὐδὲν μία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, resistere periculis potest. Vitare pericula seu subterfugere, cauere & declinare. Plutar. De Socr. dæmonio, φυλάττεσθαί τινα κίνδυνον. Xenophon Pæd. 5, ἢ πόνου τινὸς ἀποστάντα ἢ κινδυνον φεύγοντα. Item μὴ ἀποτρέπεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων, periculis non deterreri. Contrà apud Plut. De Socr. dæmonio, ἐκ πεπληγμένοι τὸν κινδυνον. Apud eundem est δεδιέναι τὸν κίνδυνον. Effugere periculum. Isocr. Panegyrico, τοῖς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν Herodian. lib. 4, πεφευγέναι κίνδυνον καὶ ὑπὸ τοῦ λιῶ πολεμίου. Sic in Batrachomyomachia Μῦς ποτε δι' ἁλεος γαλέης κίνδυνον ἀλύξας, quum euasisset periculum à feli sibi imminens. Item apud Demosthenem, κίνδυνον ἐξιστάναι. Amoliri pericula, Eximere periculis. Demosthen. Pro corona, τὸ ἐφεστηκότα κίνδυνον τῇ πόλει διαλύσειν. Demosth. τοὺς φόβους ἀφηρημένον καὶ τοὺς κινδύνους. Pertinet huc & illud Socratis in Areop. τοὺς μελλόντων κινδύνων ἀποθέσθαι, καὶ τοὺς παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῶ. Extra omne discrimen & periculum constitutum esse. Isocr. Areopag. θαρρεῖν ὡς πόρρω τοῦ κινδύνων ὄντα. Æschin. contra Ctesiphontem, οἷς ἦσαν ἀποτέρω οἱ κίνδυνοι. (Contrà apud Demosthenem ad epist. Phil. τὸ ἔχθρας αὐτοῖς ἐνεστώσης καὶ τὸ κινδυνου πλησιον ὄντος. Item apud Thuc. l. 4, pag. 145, μὴ αὐτὸ ἀπόβαλον εἶεν σῴσι τὸν κίνδυνον. Quod verò Lat. dicūt inesse alicui rei, aut Cōiunctā esse cum periculo, id Græci ἐνεῖναι κίνδυνον. Aristoph. Pluto, ἔνι γὰρ τι ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Eiusdem significationis est quod Plutarch. in Symposio dicit, θρασὺς ἔχει καὶ κίνδυνον, Audax & periculosum est, seu Cum periculosa audacia cōiunctum est. Dicitur & κίνδυνος ὑπανιᾶσθαι, vt Imminere & Impēdere apud Latinos. Plut. Galba, κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ὑπανιόντων τῷ αὐτοκράτορι, imperatoris capiti imminere periculum. Similia alia exempla habes in Ἐπίκειμαι. Denique dicitur Κίνδυνός ἐστι μή, vel cum infinitiuo κίνδυνος τοῦτο συμβῆναι, quod Latine Periculū est ne. Isocr. εἰ δ' ἔφασκε μοι κίνδυνον μὴ δέξω. &c. Xen. ἐκ τούτων κινδυνος τοῦ πρεσβεύσαι χαλεπὸν μειδόξῃ, periculū est ne Sic Nazianz. ὁ σοι παθεῖν κίνδυνος, quod ne tibi accidat periculum est. Quale ferè est hoc Eurip. in Hecuba, ἐπὶ Φρυγῶν πολιν κίνδυνος ἔχει δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ, quū periculum esset ne hasta caderet Græcanica. At sicut apud Latinos dicimur Periclitari de aliqua re, sicut item Facere periculum alicuius rei, pro experiri, sita accipi videtur apud Aristoph. in Nebulis, νῦν δὲ πάς ὁ τοῦ κίνδυνος αὐτῶν σοφίας, ἧς περὶ τοῖς ἐμοῖς φίλοις ὅστιν ἀγῶν μέγιστος, nunc enim periculū faciendum est. Scholiastes exp. σοφεῖν ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεύσαι, vel πειρᾶσθαι καταλέλειπται. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Etymolog. deriuat à κινεῖν τοὺς ὁδοῦσι.

C. Ἀκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vacuus à periculis, Extra omne periculum & discrimen constitutus. Agamemnon apud Euripidem in Iphih. Aulid. Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπερᾶσ' ὀγκῶς, ἀκλεής. Item ἀκίνδυνος πρεπὴς apud Galenum qui alias ἀσθενεπὴς, Febris quæ periculosa nō est: lib. 1 ad Glauc. μακρόπνοι καὶ ἀκίνδυνος ὁ τεταρταῖος. Demosth. Pro corona, οὔτε ἀκίνδυνα ἑώρων. Thucyd. lib. 1, ἐκ πολέμου μὲν γὰρ εἰρήνη μᾶλλον βεβαίως δοκεῖ, ἀφ' ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι, οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον, non æquè tutum est & periculo vacat. Item τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, apud Xenoph. Pædiæ 4, In tuto collocant & periculis eximunt id est ἐν ἀσφαλείᾳ. Apud eundem Thucyd. est ἐκ τοῦ ἀκινδύνου, l. 3, καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου αὐθαδιάζεσθαι, probum se præstare vbi id citra periculum facere licet. VNDE Ἀκινδύνως ET Ἀκινδυνεῖ Citra periculum, Sine discrimine. Plut in Demosth. οὐκ ἀκινδύνως οὐδ' ἀργῶς κατευτυχήσας, non sine discrimine & magno negotio. Bud. 157. Demosth. Olynth. 1, ἀκινδύνως ὁρῶν ἔχοντα τὰ οἴκοι, id est ἐν ἀκινδύνῳ καθεστῶτα, vt Xenoph. loquitur.

C. Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum periculo coniunctus, Periculosum. Xenoph. εἰς τὰ ὑπικίνδυνα φέρεσθαι. Demosth. Philipp. 3, τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὐτῆς πράττειν, τὸ δ' ὑπικίνδυνον. Herodian. lib. 2, ὁρᾶτε μὴ πρὸς τὸ νῦν αὐτόσον, καὶ ὕστερον ὑμῖν ὑπικίνδυνον ᾖ, Periculosum sit, seu Periculum afferat. At ἐν ὑπικινδυνῳ, in periculo, οὐκ ἀκινδύνως. Thuc. lib. 1, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀσφαλεῖ μὲ ἐμοὶ ἐκείνῳ καὶ ἐν ὑπικινδύνῳ πάλιν ἀποκομίδη ἐγίγνετο, mihi quidem tutò, at illi non sine periculo licebat redire. VNDE Ἐπικινδύνως, Periculosè, Cum periculo, Non sine periculo. Thuc. lib. 3, p. 94, ὅ, τι καὶ λόγῳ πιθάνῃς ἐπ' αὐτοῦ ἁμάρτοιτε, ἢ οἴκτῳ ἐνδοῦτε, οὐκ ὑπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὸν τοῦ ξυμμάχων χαίρειν μαλακίζεσθαι, Non in illorum gratiam, sed in vestrum ipsorū periculum, seu Cum vestro ipsorum periculo, vt schol. exp.

C. Ἰσοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est in pari discrimine, aut, Qui pari discrimini se exponit.

C. Μεγαλοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna pericula adit, Qui magnis se periculis obiicit. CONTRA Μικροκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in paruis periclitatur, Qui parua pericula suscipit. Aristoteles Ethicor. 4, capite 5, de magnanimo, οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ φιλοκίνδυνος, διὰ τὸ ὀλίγα τιμᾶν· μεγαλοκίνδυνος δέ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου.

C. Πυκνοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frequenter periclitatur, Qui crebris se periculis obiicit, Qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Apud Aristotelem pro iis verbis quæ modò citaui, sunt quædam exempla quæ habent οὐκ ἔστι δὲ πυκνοκίνδυνος οὐδὲ φιλοκίνδυνος, non crebrò autem sese periculis offert, neque adeundi periculi cupidus est. Alia sic, οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ πυκνοκίνδυνος. Lectionem verò quam in μικροκίνδυνος posui ex edit. Florentina, veteres sequuntur interpretes.

C. Ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui se in pericula præcipitat, seu Ad audendum proiectus, vt Cicero loquitur, Ad periclitandum proiectus. Synesius, ῥιψοκίνδυνος πλμα, audax & præceps facinus, Xenoph. in 1 Apomnem. εἰ μέν τοι ποιοῖ τὸν ὅτι τὸ ῥιψοκίνδυνον ἔργον, κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, si hoc sit sese periculis obiicere, seu in pericula se proiecta audacia præcipitare. VNDE Ῥιψοκινδύνως, More eorum qui se in pericula præcipitant, Proiecta quædam audacia, vt Cicero loquitur. ET Ῥιψοκινδυνεύω, In periculo me præcipito, Proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippocr. Ep. 11, ad Demag. μάλιστα δ' αὐ ῥιψοκινδυνῇ καὶ φέρηται τοῦ βυσσῶν ἢ κρημνῶν πελάγους, ὑπιστεῦ τὸν γέλωτα. Vbi tamen quædam exemplaria habent ῥιψοκίνδυνος ἦ.

C. Φιλοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui periclitari amat, Periculi adeundi cupidus. Accipiturque non solùm in malam, sed etiam aliquando in bonam partem: licet Aristoteles, (vt suprà in Μικροκίνδυνος videre est) μεγαλόψυχον talem esse neget. Demosth. ad Philippi epist. οὔπω εἶ φιλοκίνδυνος ὡς τὸ ὑπὲρ τὸ μεῖζον πεῖσαι τὴν ἀρχήν, καταπεπεῖν ὑπὲρ τῶν τὸ σῶμα, τοῖς πολεμίοις μαχόμενος, de Philippo, quem & Theopompus apud Athenæum lib. 10 scribit fuisse τοιοῦτον ὅτι τοῦ κινδύνου. Plutarch. Alcibiade, ἐδόκει μηδὲν ἥττον εἶναι τοῦ Ἀλκιβιάδου δεῖπνος καὶ φιλοκίνδυνος ἐν ὀνείοις ἀγῶσι. Item in Pericle, ἐν δὲ τοῖς στρατείαις αὐτὸν ἀγαθὸς ἦν καὶ φιλοκίνδυνος. Xenoph. Pediæ 2, ἐκεῖνον παρέχειν ἀπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον, non detrectantem pericula, sed promptum ad ea suscipienda & quasi cupidum. Synesius epist. 4, αὐτὴρ ἀθυμός τε καὶ φιλοκινδυνόπαις ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον. VNDE Φιλοκινδύνως, More eorum qui periclitari amant, More eorum qui periculorum cupidi sunt, & prompti ad ea suscipienda. Xenoph. Hellen. 6, οἷς δ' αὐ ὁρᾷ φιλοπόνως καὶ φιλοκινδυνόως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, πρᾷ. quibus ibi opponit τοὺς μαλακοὺς. Sicut verò hic coniungit φιλοπόνως & φιλοκινδυνόως, sic paulo antè ἐθελόπονον & φιλοκίνδυνον.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Periculosus. Herodianus lib. 4, μὴ προχωρούσης τῆς λανθανούσης βουλῆς, αἰαγκαίαν ἡγήσατο πῶς κινδυνώδη τε καὶ ἀπεγνωσμένῳ, quum clandestinæ insidiæ non procederent, necessarias esse putauit eas quæ vel cum maximo periculo & vel salutis desperatione parandæ forent. Demet. Phaler. ἐπὰν μόνοι κινδυνώδης ἡ μεταφορὰ ᾖ, μεταλαμβανέσθω εἰς εἰκασίαν, si periculosa esse videatur metaphora.

Κινδυνεύω, Periclitor, In periculo versor, In periculum adducor. Interdum verò Periculum seu pericula adeo, Pericula suscipio. Ponitur autem κινδυνεύω interdum quidem absolutè: interdum verò vel infinitiuo iungitur, vel alicui præpositioni: quin & alias quasdam constructiones habet nonnunquam, de quibus etiam dicetur.

Κινδυνεύω absolutè, seu sine adiectione, vt apud Aristotelem Ethic. 4, μεγαλοκίνδυνος δέ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. Plutarch. de Pruden. anim. καίτοι χρατῶν οὐδὲν ἴσμεν ἑτέρῳ κινδυνεύοντα θνητῶν ἀμωνεῖν. Sæpe verò κινδυνεύειν quum sine adiectione ponitur, ad belli discrimen refertur, seu Martis discrimina, vt loquuntur poetæ, (quod Herodianus dixit etiam διὰ πολέμου κινδυνεύειν) & alicubi reddi aptè potest verbo Dimicare, (quo Latini vicissim pro Periclitari interdum vtuntur.) Xenoph. De arte equestri, χρᾶφειν δὲ βουλόμεθα καὶ οἷς δεῖ ἁπλῶς τὰν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. (Idem verò dixit etiam κινδυνεύειν τοῖς τοῖς πολεμίοις) Huc pertinet illud, μὰ τοῖς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαι τας. Et Thucyd. lib. 1, βουλόμενοι δὲ πρὶν ξυλλεφθῆναι, θρασύνοντές τε καὶ κινδυνεύσαι. Idem libro 3, καὶ μετ' ἄλλης θρασυτέρας βουλόμενοι, εἰ τοῖς σφῷ ἐπιτύχοιτο, κινδυνεύειν, Periculum adire, Belli fortunam tentare. At Herodianus lib. 8, magis peculiarem huic verbo significationem dedit, scribens, θυμοειδῆς ὄντες καὶ θύπολμοι ἐν ἀρχαιοῦν μάχῃ, εἰ δὲ ἄρα κινδυνεύειν δέοι, ἀκαταφρόνητοι ὡς βαρέαρσι. ‖ Absolutè positum κινδυνεύω, interdū est Periclitor capite, Reus sum, In reatu sum, & in sordibus. Qua in significatione frequens esse Plutarcho tradit Budæus. Affert verò & ex Lysia, vbi iungitur cum ὑπὲρ habēte suum genitiuum, τὸν ὑπὲρ τοῦ δουσίας κινδυνεύοντα, qui reus est proditionis. Quum autem absolutè nō ponitur, interdum quidem infinitiuum habet: vt κινδυνεύω τοῦ φρονεῖν, Xenoph. Periculum mihi est ne mente aliener, seu abaliener. Redditur etiam Adeo periculum ne mente aliener. Tale est κινδυνεύειν δεινὰ παθεῖν. Et κινδυνεύσαι μὴ ἀπολέσθαι, Æschini, Periclitati sumus de vita: seu de salute: vel (vt alii) Propè fuit vt perderemur. Apud eūdem, κινδυνεύοντες ἀποβαλεῖν τὸ σῶμα πεδόν, redditur, In discrimen venientes amittendi. Rursum Plut. in Galba, ὀκκινδυνεύσεν ὁ Ὄθων ἀποθανεῖν. vbi redditur, Parum abfuit quin Otho interierit. Sæpe etiam cum infinitiuo passiuo, vt Thucyd. κινδυνεύω σφαγιασθῆναι τὸ παντός, Periculum mihi est ne priuer. Vel, In periculum venio ne &c. Quidam interpr. etiam Periclitor priuari: vt Eabius dixit Periclitatur rumpi. (affertur autem & Periclitatur esse priuatus, ex Plinio iuniore) Item κινδυνεύω διαφθορᾶς ex eodem Thucyd. citatur. Tale apud Plutarch. in Publ. ὀκκινδυνεύσεν ἡ Ῥώμη καὶ κράτος ἀλῶναι (accipitur enim ἀλῶναι pro ἀλίσκεσθαι) quod exponitur Vrbi periculum imminebat ne expugnaretur.

Interdum verò casui iūgitur, & quidem dat. plerunque, vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει ex Herodoto, Periclitātes, In discrimen venientes de vrbe. Et κινδυνεύειν τοῖς ἐπίμοις τοῦ φανοῦ, periclitari certis propter incerta. Et apud Theoph. κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς, periclitatur oculis. At κινδυνεύω τῇ ψυχῇ reddi etiam potest commodè, Vitæ periculum adeo. Cæterùm huc non pertinent quæ afferuntur exempla verbi Periclitor ablatiuo iuncta, tanquam similia: videlicet Periclitari gelu, ex Plin. & Periclitari cancro, ex Celso. Nam quum dicitur κινδυνεύω τῇ ψυχῇ vel τῇ πόλει, Periculum adeo vitæ, seu de vita, hoc sonat, Periculum mihi est ne vitam seu vrbem amittam: at quum dicuntur arbores periclitari gelu, significatur periculum eis creari à gelu: & quū dicitur à Celso vulnus periclitari cancro, intelligit periculum illi esse à cancro. Huc igitur exempla illa ac similia minimè pertinent. At quum dicitur reus periclitari capite, (& siqua sunt similia) id verò ab hoc loco minimè alienum est. significatur enim itidem periculum illi esse ne caput amittat, id est vitam. ‖ Affertur porrò κινδυνεύω & genitiuo iunctum, ex Thucydide κινδυνεύειν τῆς ἀρχῆς eadem significatione qua diceretur κινδυνεύω τῇ ἀρχῇ, Periclitor imperio, Imperiū meum periclitatur: sed suspectum est illud exemplum. ‖ Affertur autem & cum accusatiuo ex Gregorio, κινδυνεύων τὴν ἀστὴ ἀπόλεσαν, periclitans seditione contracta sua culpa.

Κινδυνεύω nonnunquam iungitur etiam alicui præpositioni: videlicet vel πρὸς, vel ἐν, aut ὑπὲρ, aut ὑπὸ, aut πρὸς. Cum πρὸς habente suum genitiuum (qui cæteris frequentior est vsus) idem valet ac cum datiuo. nihil enim aliud est κινδυνεύω πρὸς τῆς ψυχῆς quàm κινδυνεύω τῇ ψυχῇ. Quale est κινδυνεύειν πρὸς τὸ μέγιστον, Thuc. Periclitari de maximis rebus, i. in periculum venire. Sic κινδυνεύειν πρὸς τὸν βίον apud Aristophanem. Et Isocr.

περὶ τῆς ἐαυτοῦ κινδυνεύουσι. Idem dixit, κινδυνεύω περὶ πολλῶν χρημάτων. ‖ Annotatur autē cum ὀν & cum ὅτι tanquam candē signif. efficientibus quam περί. ex Luc. κινδυνεύειν ὀν ἑνί, ex Phalaride κινδυνεύειν ἐφ' ἑνί. sed hæc mihi suspecta sunt, vt dicam & in Κινδυνεύομαι.

At cum ὑπὲρ, vt apud Demosthenem, κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Adeo periculum pro te, id est tui gratia. ‖ Iungitur & præpositioni πρὸς, vt apud Xenophontem, κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους: sed tunc de dimicante dicitur, cuius significationis facta fuit mentio. Tale est autem apud Lysiam, ποτὲ μὲν Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας. vbi obserua etiam præpositionem ὑπέρ.

Κινδυνεύομαι etiam vt κινδυνεύω dicitur, non eadem tamen significatione (inquit Budæus.) Demosth. Pro corona, ὧν οἷς ἅπαντα τὰ κινδυνεύεται τῇ πόλει, id est Quum periculum impendet ab aliquo eorum quæ ad summam rerum pertinent. Idem, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thucyd. libro 2, καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλὰ δρᾶτε κινδυνεύεσθαι, οὗ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῶσι. Eadem constructione dixit Lucianus, ὁρᾶτε ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ὃν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύομεν. Qui loci magis etiam suspectam mihi reddunt expositionem quam dari dixi verbo κινδυνεύειν cum ὀν & cum ὅτι. ‖ Sed κινδυνεύεσθαι dicitur etiam quod cum periculo probatur, aut suscipitur. vt Thucyd. lib. 2, οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔπι κινδυνεύεται μὴ οὐ πλείστοις, Quos manet in contrarium mutatio, Quibus imminet mutationis periculum. Ita enim Budæus Comm. pag. 759 hunc locum & legit & interpretatur: quum tamen alioqui ita scriptus sit passim, οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔπι κινδυνεύει. (nisi quod quædam exemplaria non habent ὀν) quam scripturam ab eo per imprudentiam potius quàm cōsultò mutatam existimo. aptam enim loco esse, verba paulò altius repetita ostendent: ista nimirum, pag. 62 meæ editionis, οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδεῖν αὐτῶν τοῦ βίου, εἰ, ἐλπὶς κἀκ τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔπι κινδυνεύεται. id est, Neque enim qui aduersa fortuna laborant & conflictantur, iustius contempserint vitam suam, quibus nulla boni spes affulget, verùm quibus aduersa cōmutatio (id est ex prospera fortuna in aduersam) in vita periclitatur, Id est (vt opinor) Quibus vnà cum periculo commutationis fortunæ vita etiam periclitatur. Vel, Qui adeunt periculum commutationis fortunæ vnà cum vitæ periculo. Quòd si legatur τῷ ζῆν sine ὀν, fuerit ea constructio cuius supra mentio fuit facta in actiua voce, κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, &c. Sed alibi affert Budæus ex Arriano hoc exemplum significationis illius, Ἀλέξανδρος δὲ τοὺς ἡγεμόνας παρρεῖν ἐκέλευεν ἐκ τοῦ σφίσι καλῶς κεκινδυνευμένων. sic tamen vt voce actiua interpretetur, Reputantes quàm prosperè iam sæpe periculum sui fecerint, vel, Quàm prosperè periclitati sint suas vires.

¶ Κινδυνεύω cum infinit. interdum verbo videor, interdum aliis modis redditur, remotis tamen ab illa prima significatione. Plato in Epist. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅπ, &c. Idem De republica libro 1, καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό, videris didicisse. Ibidem, κινδυνεύει τὸ ἐκόντα ὅτι τὸ ἄρχειν εἶναι, αἰσχρὸν νενομίσθαι. Idem in Apologia, κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο ἀγαθὸν γεγονέναι. Sic Plutarch. Sympos. 5, κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄλες τοῦ ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἥδυσμα. Budæus autem postquam dixit κινδυνεύω esse τὸ ἐγγίζω, & Videor, affert ex Platone De republica libro 7, αἱ μὲν πίνουσαι ἄλλαι δρεπταὶ καὶ λουόμεναι ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγὺς εἶναι τοῦ σώματος, non exponens Videntur propè accedere ad, &c. sed Propè accedunt vt sint (vel, esse videantur) eadem natura. Item, Propè est vt sint. Nec tamen vtitur hoc aduerbio propter ἐγγύς, quum hæc Synesii καὶ κινδυνεύουσι πρόσθεν ἐνίοις, interpretetur itidem, Iam propè in eo sunt vt quosdam in opinionem adduxerint: itidémque hæc Greg. κινδυνεύει χαλεπώτερον εἶναι, vertat, Propè est vt dicam difficilius esse. addens tamē & interpretatur hanc, Atque haud scio an difficilius sit. Sed interdum aduerbio Fermè aut Ferè hic vtimur in expositione huius verbi: vt apud Plat. in Hippia minore, νοῦ δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, idem Budæus vertit, Iam fermè o Hippia quod dicis intelligo. Sic verò & in illo Synesii loco κινδυνεύει πείθειν reddi possit, Fermè in opinionem adducūt. Item Κινδυνεύει impersonaliter, pro eo quod est Propemodū dixerim, vel Fortasse. Plato De rep. lib. 5, συγχωρῶ γὰρ ψευδῆ καὶ τοῦτο κινδυνεύειν ἡμῖν δέον χρῆσθαι τοῖς ἄρχουσι ἐπὶ ὠφελείᾳ τῆς ἀρχομένων. Et in Philebo p. 220, μνημονεύω, ὁ τί ποτε λέγει, πρότερον αἰσθανόμενον, καὶ κινδυνεύει πάλιν ἐπὶ πρότερον αἰσθάνεσθαι μνήμης, & fortasse ante omnia sensus memoriæ assumendus, & constituendum quis sit memoriæ sensus. Bud. Sic lingua Gallica, Il y auroit danger que ce ne fust, interdum dicit pro Il pourroit bien estre, vel Ce seroit peut-estre.

Κινδύνευμα, ατος, τὸ, q. d. Periclitamentum. id est Facinus audax, & quod aliquis periclitando aggressus est. Item Periclitatio. Plato, τὸ μὲν δὴ κινδύνευμα οὐ σμικρόν. At pro audacia facinore ex Luciano citatur.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ, Periclitator, Qui periclitari solet, aut Qui periclitari amat. Thucydides lib. 1, οἱ μὲν τῷ δι' ἀνδρείαν πλεονεκτεῖν καὶ τῷ γνώμῃ κινδυνευταί, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς ἀξιόπιστοι.

C. ΑΝΑκινδυνεύω, Periclitor, Periculum adeo, vel subeo, In discrimen me coniicio. Ex Herodoto affertur ἀνακινδυνεύω συμβάλλων pro Pugnandi periculum adeo. Item ἀνακινδυνεύω ναυμαχίᾳ, pro In discrimen pugnæ naualis venio.

C. ΑΠΟκινδυνεύω, Periculū facio, Periclitor. Xenophon ἀπομν. 4, de medico imperito loquens, ὅμως δέ μοι τὸ ἰατρικὸν ἔργον δόξει πειρᾶσθαι μᾶλλον ἢ ἀποκινδυνεύειν μανθάνειν. Item, Periculum adeo, Aleam subeo, Fortunam adeo. Plutarchus in Alexandro, καὶ πολλάκις μὲν ἑαυτοῦ δι' Δαρείου συμπτῶν ἀποκινδυνεύσαι περὶ τοῦ ὅλου. Nec solùm dicitur ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum genitiuo rei: sed & ἀποκινδυνεύειν τινί τινα, cum accusatiuo personæ. Est autem ἀποκινδυνεύειν τινός τινα, Aduersus aliquem certamen seu prælium inire periculosum & aleæ plenum, Pugnando aduersus aliquem in discrimē se coniicere. Thucydides lib. 7, πιαυπαῖς δὲ τοῖς βολαῖς καὶ οὐ ξυστάσει μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχρῶντο. τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν τοῖς αὐτοκράτορι ἀνθρώπῳ ἀπονενοημένοις, ἢ τοῖς ὀκείνων μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς τοῦ Ἀθηναίων. ‖ Passiua vox est Ἀποκινδυνεύομαι, In discrimen venio. vt apud eundem Thucydidem, ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα, Pecuniæ nobis in discrimen veniunt.

Ἀποκινδυνεύω, Periculo secedo. Bud. ex Philostrato.

C. ΔΙΑκινδυνεύω, Periculum adeo, Aleam subeo. Plerunque verò pro Aleam certaminis subeo, Thucyd. lib. 7, ἀλλ' ἀπὸ καὶ διαγνοηθεὶς εἰς τὰς Ἐπιπολὰς διεκινδύνευσε. Idem lib. 1, τοὺς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διεκινδύνευσαν. Eandem constructionem huic verbo dedit Isocrates in Panegyr. ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις τοὺς ἅπαντας πόνους διεκινδύνευσε. In vulg. lexicis affertur διεκινδυνεύω cum infinitiuo εἰς πλεῦσαι, pro πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰς πλεῦσαι. Dicitur item Διακινδυνεύεσθαι res quæ in periculum adducitur: vt Demosthenes κατ' Ὀλυμπιοδώρου, pag. 39, ἢ καταμίξαι τοῦ τοῖκα εἰς τοῦ οὐσίαν τοῦ Ἀφόβου τοῦ οὕτω διεκινδυνευθήσεσθαι μέλλουσαν. Budæus διεκινδυνευόμενον, sicut & παρακινδυνεύον, dici scribit quod periculosè suscipitur. Idem κινδυνεύοντα φάρμακα vertit Medicamenta ex periculo petita, in hoc Isocr. loco, in Busiride, ἰατρικὴν ἀξιοῦτον ἀπόκουφίαν οὐ διεκινδυνευόμενοις φαρμάκοις χρωμένην, ἀλλὰ πιστοῖς καὶ τοῦ μὴ ἀσφάλειαν ὁμοίαν ἔχει τῇ ὀφθῇ. Ego aptius expressum iri puto significationem participii διεκινδυνευόμενα, interpretādo, Quæ cum vitæ periculo adhibentur.

C. Ἐπικινδυνεύομαι, In periculo versor, In periculum adductus sum. pro qua significatione ex Demosthene in oratione περὶ Φορμ. affertur, ὁμολογοῦντες ὅτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύεται ὦ δικαιόσαντες. Budæus ὁμοκινδυνεύεσθαι, sicut & διεκινδυνεύεσθαι, accipi ait pro Ex periculo peti.

C. ΠΑΡΑκινδυνεύω, Temerè periclitor, Audacius periclitor. Quam significationem habet præpositio παρὰ & in παράπολλος, itidem in παραβάλλομαι & παράβολος, vt inquit Budæus, qui etiam pro exemplo illius significationis verbi παρακινδυνεύω, affert hunc Plutarchi locum, ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν ἐν τοῖς πολεμίοις, καταψηφισάμενοι. sed tamen paulo aliam expositionē ei subiungit, hanc videlicet, Ne periculum adirent à populo, si damnassent. At hic eiusdē Plutarchi locus habet verbum παρακινδυνεύειν non in alia quam in prima illa significatione, sed cum infinitiuo: locus inquam qui in libro De Socratis dæmonio ita legitur, circa finem, ἀλλ' ὀκείνους μὲν οἱ περὶ τὸν Σαμίδιον ἀνέπρισαν, οὐ παρακινδυνεύοντας εἰς χείρας ἐλθεῖν αὐθράσιν ὅτι φανεροὶ τοῖς τῆς πολιτείας καὶ κατ' ἀλλήλους διαφέρουσιν. Sic autem infinitiuo iungitur a Platone epist. 7, vbi scribit, de Socrate loquens, πᾶν ὃ παρεκινδύνευσε πεῖσαι τοὺς ἀνόσιον αὐτοῖς τῶν ἐξεστὼ κοινωνός. vbi vulg. lex. exponunt, Omnia pati potius constituit, nullo modo reddita huius verbi significatione: quam ego aptè redditum iri puto, sic interpretando, Periculum quiduis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Quum enim hic in bonam partem accipiatur, nolim vertere, Temerè adiit, vel Audacius adiit. Alioqui exposuerim etiam alicubi Periculo se quasi præcipitem obiicere. vt apud Thucydidem libro 4, pag. 130, ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ ἔλωτες. Vsus est item Aristophanes initio Vesparum, sine adiectione infinitiui. Thucydides autem non cum infinitiuo vsus est, sed cum præpositione ἐς, dicens videlicet παρεκινδυνεύσαν ἐς Γωνίαν pro μετὰ κινδύνου ἐλθεῖν ἐς Γωνίαν, vt & ipse scholiastes exponit. sed ego nolim simpliciter μετὰ κινδύνου exponere, cum illo, sed μετὰ τοῦ τῆς κινδύνου, aut addito aliquo huiusmodi adiectiuo quod vim præpos. παρὰ aliquo modo exprimat.

Παρακινδυνευτὴς autem dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, vt scribit Bud. Comment. pagina 759, afferens ex Plutarcho, χαλεπὴν καὶ παρακινδυνευτὸν ἀμφίλογον αὐτοῖς ἐπιεῖν πόνον ἐντελεῖν. Et ex Luciano, ὀλισθαλὲς καὶ παρακινδυνευτὸν. Addens etiam Demosthenem & Gregorium ita vsos esse. Alibi tamen παρακινδυνευτὸν ab hisce duobus accipi tradit pro Ex periculo petitum.

Παρακινδυνία, Temeritas temeraria. In vulgatis lex. affertur ex Thucydide παρακινδυνεύειν τινὶ cum infinitiuo ἀπαλλαγῆναι, pro Discrimen adeo vt liberer. quæ expositio non satis exprimit vim præpos. παρά, quam & modò declarauì in verbo Παρακινδυνεύω.

Παρακινδυνοπικῶς, aduerbium, Cum temeraria quadam periclitatione, Temerariè periclitando, Nimia cum audacia periculum adeundo. At Dionys. Longin. dixit εἰ δεῖ παρακινδυνοπικώτερον λοξαῖ, pro Audacius quam vt periculo careat, reprehensionis videlicet. Ita enim intelligendum puto.

C. ΠΡΟκινδυνεύω, Periclitor pro [aliquo,] Periculū adeo pro [aliquo,] Periculis me obiicio pro [aliquo.] Exponi etiam potest alicubi Propugno periclitando, aut etiam Propugno, sine illa adiectione. Herodianus lib. 5, καὶ προκινδυνεύοντα ὑμῶν, Periclitatū pro vobis, seu vestri causa: aut etiam, Vestri tuendi causa. Sic a Gregorio dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis se obiecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Thucydides sine genitiuo vsus est, eum videlicet subaudiendum relinquens, vt de quo minimè dubitari posset: libro 1, pag. 24, φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τοῦ βαρβάρου. Dicimus enim nos periclitatos esse, vel discrimen belli adiisse [pro vniuersa Græcia] aduersus barbarum. vel Propugnasse. Est autem hic obseruandus & datiui vsus. At Plutarch. in Themistocle προκινδυνεύω dixit pro simplici κινδυνεύω, vtpote præpositionem ὑπὲρ adiungens, προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ὀκείνων ἐλευθερίας.

C. ΣΥΓκινδυνεύω, q. d. Compericlitor, pro Vnà periclitor, Vnà periculum adeo: cum datiuo, vt συγκινδυνεύω σοι.

ΚΙΝΕΩ, ῶ, Fut. ήσω, Moueo. vt τὸ αὐτὸ κινοῦ, quod seipsum mouet, Cicero vertit apud Platonem. Sic in illo prouerbiali dicto πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem mouere, pro Omnia tentare & experiri, Nihil intentatum relinquere, (pro quo dicitur & πάντα κάλων σείειν) Thucydides πάντα κινεῖν, id est Omnia mouere, pro eodem dixisse videtur. (Plato autem κινεῖν πάντα λόγον eadem forma dixit qua κινεῖν πάντα λίθον dicitur in Philebo, & in Symposio) Sic & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, ad verbum, Non mouenda mouere, prouerbiali itidem forma dicitur à Platone De legibus libro 8. Interdum κινεῖν est loco mouere. Herodianus libro 6, ἐφοβοῦντο μὴ οὐδὲ τὰ θεῖα ἄφοβα ἔπυχεν ὀκείνους κινήσας καὶ μεταβαλών, ἐπιμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ἤθους τοῦ καὶ σκοτοῦ. id est Quæ loco suo mouerat. Apud Thucydidem autem lib. 1, τὸ στρατόπεδον κινεῖν, Loco suo motum alio accire. Fortasse autem ita exponi debet & κινεῖν τὰ χρήματα apud eundem Thucydidem. Et κινεῖν τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, Loco suo motas pecunias in alios vsus conuertere. Quò referri potest & κινεῖν πόδας apud eundem lib. 4, pag. 153. Apud eundem legimus ὅπλα κινεῖν, sed non tam pro eo quod Latini dicunt Arma mouere, quam pro Manum armis admouere. vnde apud Herodianum (qui hoc loquendi genus ex Thucydide mutuatus est) Politianus vertere non dubitauit, Arma sumere: lib. 7, ὥστε τὰ ὅπλα ὀλίγοι τινὲς ἐξ τε ὀπόσα σὺν ἄλλα ὡς ἄρμησαν. Dicitur alioqui κινεῖν πόλεμον sicut Lat. Mouere bellum, seu arma (vt poetæ loquūtur,) Sed κινεῖν apud Polyb. sine adiectione pro Mouere, id est Castra mouere, Egredi cum exercitu. quod & καταβαίνειν dicitur & ἀναζευγνύειν. Bud. (Dicitur alioqui & κινεῖσθαι cum ὀκ, pro Mouere, absolutè posito, sed generaliori significatione. Æschines in Ctesiphontem, ὡς οὐκ ἠθέλετο ἐν Μακεδονίᾳς. Xenoph. Hell. 2, ὥστε πεν ὡς μηδὲ εἰς κινήσειε ὀκ τῆς τάξεως) ‖ Κινεῖ interdum aptius redditur verbo Agito, aut Quatio, aut Cieo, aut etiam Pello. vt Hom. Il. ad. β, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, quum Fauonius agitarit segetem, seu agitat. Quinetiam Cicero alicubi apud Platonem τὸ κινούμενον τοῦ ἄλλου vertit, Quod agitatur aliunde. Item πεῖ ὦ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι apud eundem, Omne quod pulsu agitatur externo. (Sed interdum & pro Subagitare, seu Subigere, obscœna significatione: vt apud Aristoph. in Nubib. ὀκίνει ἀδελφὸς τὴν ὁμοπατρίαν ἀδελφήν. Sic & Epigr. lib. 2, Καὶ πίνα δεῖ κινεῖν καὶ πίνα καὶ προνομεῖν) Et pro Quatere, seu Quassare, rursum apud Homerum. ita enim apud eum exponitur κινεῖν κάρη potius quam Mouere. At verbo Cieo reddit à Budæo. in hoc Iuliani loco, τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν κινοῦσιν, concentum doctissimum cienti. Item in isto eiusdem, καὶ ὥσπερ ὦ Ἑρμοῦ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, veluti Mercuriali virga nos cies & expergefacis dormientes. Sic autem quod Dioscorides dixit κινεῖν κατὰ μῆνα idem Bud. vertit Ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, Ciere alum, aut etiam Mouere alum. Sed afferunt vulg. lex. & κινεῖν sine adiectione pro hac significatione. κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς. At verbo Pello reddi posse videtur in hoc Luciani loco, in Somnio, seu De vita sua, ὥστε τοῦ ὁρῶντος ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τοῦ δακτύλου, οὗτος ὀκεῖνος. Tale apud Platonem in Symposio, καὶ εἶπον κινήσας αὐτόν, Σώκρατες καθεύδεις; Et Cic. apud Plat. πᾶν ὦ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι vertit (vti dixi) Omne quod pulsu agitatur externo.

Κινεῖ metaphoricè, Moueo, Commoueo, Permoueo. Demosth. in Midiam, ὥσπερ κινεῖ, ὥσπερ ἐξίστησιν αὐτοὺς, hæc permouent homines: Budæus. At verò apud Plutarchum κινεῖν minus est quam συγχεῖν, in libro De defectu orac. vbi scribit, ἐμὲ οὐ κεκίνηκεν μόνον [ὁ λόγος] ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non solùm commouit, verùm etiam conturbauit. Quam significationem habet & in passiua voce: vnde apud Plut. in Fab. πειθόμενοι λόγοις κινηθέντες οἱ ἄνθρωποι. Polit. apud Herodianum κινεῖσθαι vertit Impelli, libro 1, ἐρᾷ γὰρ τὸ βάρβαρον ὅτι τοῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥᾷστα κινεῖσθαι. Cui simile est apud eundem lib. 4, καὶ ὅτι τοῖς βραχυπάτοις ῥᾷστα κινούμεθα. Plato κεκινημένος dixit & pro Furore incitatus, vt vertit Budæus in hoc loco Phædri, pag. 275, μηδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβείτω, δεδιὼς μὴ με-

νος ὡς περὶ τὴν κεκινημένου τὴν σώφρονα δ' δεῖ περιαιρεῖσθαι φίλον. A Sic vtitur & Aristot.in Problem. Possumus autem hic primam verbi κινῶ significationem retinentes, reddere Motus mente, seu potius Emotus mente. Aut, Qui emota est mente.

Κινῶ, Muto, aut (magis peculiari significatione) Muto quæ a maioribus tradita sunt, Abrogo. Bud. ex Isocrate in Nicocle, τοὺς περὶ πραγμάτων καὶ τοὺς ὀνόματι δεινῶν κίνει καὶ μεταπίθει τὰ μὴ καλῶς κείμενα. Et in Euagora, διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας καὶ τὰ νομίμως τὰς ἀεὶ τὰ κινεῖν τὰ μὴ καλῶς ἐχόντων. At verò pro Mutare quæ à maioribus tradita sunt, affert ex Aristotele in Polit. pag. 137 & 152. At pag. 115 & 116 κινεῖν τοὺς νόμους exponit simpliciter verbo μεταβάλλειν, id est Mutare. Rursum apud Isocratem ita scribentem in oratione quæ περὶ ζεύγους inscribitur, οὐχ ἡμῶν τὰ οὐδὲν οἷόν τε ἦν κινεῖν καὶ τὰ ἐν τῇ καθεστῶσαν, ἀφ' ἑκάστου αὐτὸς ἐκείνοις ἐφοίτα, vertit κινεῖν Solicitare, Turbare: at ego malim & hic Mutare, vel Abrogare. B

Κινεῖσθαι (vt annotatur in vulg. lex.) dicuntur etiam femina quum producendi tempore appetente, ad germinandum incitantur, naturæ scilicet principio in particularibus consentiente cum totius motu, à quo solicitantur ad actionem. Theophrastus De causis plant. lib.1, cap.7, ἃ δὲ δοκεῖ ξυνεῖναι καὶ ὡς ἂν κελευφόδη πάμπαν, οἷα τὰ τῶν λαχάνων, ἅπαντα κινεῖται κατὰ τὰς οἰκείας ὥρας, ἐὰν καὶ ὁπωσοῦν ἰκμάδος λάβῃ. C

Κίνημα, ατος, τὸ, Motus, quo videlicet aliquid mouetur. accipitur enim passiuè. Aristoteles De mundo, ἄλυπος ἀπάντων κίνημα τῶν κεχωρισμένος, ab incomposito motu secretus. Plutarch. ad Coloten, τὰ καλὰ ἅπαντα καὶ τὰ σεμνὴν κίνημα τῆς ὀρχήσεως, quibus Epicurei κάμπτονται & μαλάσσονται. Aliquanto pòst, ὁ δὲ τῆς ἐπιχῆς λόγος οὐ παραπλέκει πάνυ αὐτῶν, οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν αὐτοῖς καὶ κινήμασιν ἀλλοιῶν ἐμπιπτεῖ. Item paulo antè, περὶ τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ συγκαταθετικοῦ. In eodem libro de Epicureis, πολλὰ μὲν τοι ῥήματα καὶ κινήματα καὶ πάθη σωνεδότες αὐτοῖς, ἑτέροις φορτικοῖς ὑποκαλοῦσι. Synesius epist. 105, ἀναλέξομαι πρός σε περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινημάτων, de motibus & cogitationibus animi mei, seu De motibus quibus pectora mea miscentur, vt Virgilius dixit Æneidos libro 12, — & vario misceri pectora motu. Motus animi & Motus mentis & sensuum Latini quoque appellant quæ Plutarchus & cæteri κινήματα ψυχῆς siue αἰσθήσεων, non tantùm motus & perturbationes, sed etiam quosuis motus quibus animus sensusque agitatur: vt apud Ciceronem, Dulcem motū afferunt sensibus: & apud Lucretium, Lætitiæ motus in se accipere. Sicut verò Motus reipublicæ Latini dicunt pro perturbationibus, ita & Græci. Polybius lib. 5, οἱ δὲ Αἰτωλοὶ ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρεῖλκον, spe rantes motum & seditionem in aula Philippi. Plutarc. Fabio, τοὺς ἀποστάσας τῶν πόλεων καὶ τὰ κινήματα τῶν συμμάχων. Motus in quibus socii erant. Sic Cicero, Nullū reipublicæ motum afferre poterat. Et Stat. Discordesque serit motus. D E

Κίνησις, εως, ἡ, Motus, Motio: tam in passiua quàm in actiua significatione. Plut. De animi generatione, πάσιν καὶ κίνησιν, statum & motum. Aristot. Ethic. 7, cap. 14, ἡδεῖα μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ὄντων ἢ κίνησις. Lucian. De saltatione, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως τροφότητι, in motu saltatorum. Athenæus libro 8, θεραπαίνας ἐμπείρους πιόνδε κινήσεών τε καὶ σχημάτων. Aristoteles, αἱ δὲ μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κινήσεις, αἱ μὴ τρόφρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραί, λανθάνουσι τοῖς μείζοις τὰς ἐγκηρεικὰς κινήσεις, præut sunt motiones maiores vigilantiū, quū è cōtrario natura cōparatum sit in iis quæ fiūt inter somnum. B. Idē Aristot. Ethic. 4, cap. 8, ὡς ἂν τὰ σώματα ὑπὸ κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Sic Cicero dicit In corporum motione atque gestu multa cerni. Et cap. 3, καὶ κίνησις, ἡ βραδεῖα τὸ μεγαλοψύχου δοκεῖ εἶναι, καὶ φωνὴ βαρεῖα, καὶ λέξις τάσιμος, motus corporis tardior. κατ' ὄψιν δ' εἶναι κινήσεις, oculis suaues motiones, Cic. apud Plat. Et ψυχῆς κίνησις, animi cōmotio, vt idem interpr. apud eundem. Idem apud eundem ἀρχὴ κινήσεως interpr. Principiū mouēdi. Sicut verò κίνημα dicitur de tumultu reip. aut plebis, siue exercitus: sic & κίνησις, vt itidem motus apud Latinos. Thucydides libro 3, ὅπερ ἴσως τι καὶ κίνησιν ἔσται τοῖς ἀνθρώποις. Sic Cicero quoque dicit Esse in motu. Herodian. l. 6, κίνησίν τε μεγίστην πᾶσι τοῖς ἐντὸς Ῥωμαίοις ἐγίγνετο, motus ingens extitit. Idē Herodian. l. 3, ὡς μηδὲν τῶν Σεβήρου μαχαιρῶν δεῖσθαι μήτε πλήθει δ' ἀναμέσως, μήτε ἐθνῶν κινήσεσι, siue copias siue nationum motus confideres. Et lib 1, δεδιὼς τὸ δῆμου κίνησιν, μή τι καὶ τοῖς αὐτὸ νεωτερίσειεν. Sic Greg. ὁρῶν πῶς τὸ δῆμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν ἀγασμὸν βουλόμενον, videns in se motum populi. Rursus apud Herodian. lib. 2, κίνησις ἄλλος καὶ τῆς τὸν δῆμον. Et lib. 1, κίνησις μεγίστη καταλαμβάνει τὸ στρατόπεδον, ingēs totis castris motus extitit. At Arist. Polit. 4, τῶν πολιτειῶν κινήσεις, dixit quas ibidem μεταβολὰς appellauit. F

C. Ἀεικινησία, ας, ἡ, apud Dion. Areop. Sempiternus motus, vel perpetuus.

C. Ἀκινησία, ας, ἡ, Nullus motus, Quies seu status quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr. μέγιστον ἴαμα παντὸς πάσχοντος μέρους ἡ ἀκινησία ὑπὸ ἀρχῆ, Nullo motu agitari, Immotum & fixū manere in suo loco. Apud Suid. καὶ πυῤῥὴ ἵππους ὀξυτάτην τρεφόμενον ὡς ἀγαλυόεντα αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τῶν ἀναπλοῦ γενάρχικὸς ὑπὸ ἀκινησίας. G

C. Αὐτοκινησία, ας, ἡ, Motus vlroneus, Motus (vel etiā facultas se mouendi) quo res aliqua sua sponte & suopte impulsu mouetur aut moueri potest. Philop. in Procl.

C. Δυσκινησία, ας, ἡ, Difficilis motus, seu Difficultas motus. Plut. in Præcept. sanit. loquens de morbis, αἱ πλεῖσαι κατὰ τὰς τρεσαγγέλοις καὶ τρεδρόμοις καὶ κήρυκας ἐχουσι ἀπιστίας καὶ δυσκινησίας.

C. Εὐκινησία, ας, ἡ. Facil. s motus, Mobilitas.

Κινητέον, ῶν, τὸ, Quo mouere aliquid possumus, Incitamentum. Pro quo per syncopen DICITVR Κινῆσον, vt θέλκεσον pro θελκτέον, κόλιστον pro κολιστέον. Est autem κίνητρον apud Poll. Baculus quo tinctores pannum intingendum agitant & versant, vt melius intingatur.

Κινητής, οῦ, ὁ, Motor, vt Martial. dicit Motor cunarum, Qui mouet.

Κινητικός, οῦ, ὁ. Mouendi vi præditus, Cui mouendi facultas inest. Dioscor. De pycnocomo, ἡ ῥίζα αὐτῆς λυπεῖ κοιλίας καὶ κιπκὴ χολῆς δέδοται δραχμ. ϛ, ἐν μελικράτῳ. quam Plin. dicit in aqua mulsa denariorum duūm pondere aluum & bilem exinanire. Gell lib. 4, c. 11, [Aristoxenus] nullo sæpius legumento Pythagorā dicit vsum quàm fabis, quoniam is cibus ei subduceret sensim aluum & læuigaret. Verba ipsa Aristoxeni subscripsi, Πυθαγόρας τῶν τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὴν κύαμον ἐδοκίμασε. κινητικόν τι γὰρ ἔχει καὶ διαφορητικόν. Κινητικός, Qui motibus excitandis studet, Turbulentus, Seditiosus. Sic Polyb. in fine l. 2, & initio 3, milites vocat κινητικοὺς καὶ καταλύτας. ‖ Κινητικὸς accipitur etiā pass. pro Mobilis. Plut. De primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε τάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, frigus quietum, calor mobilis esse videtur. In eodem lib. ὡς βραδεῖα καὶ τάσιμος πρὸς ὀξύῤῥοπον καὶ κινητικὸν αὐτίκεται, Vt tarda & stabilis veloci & mobili contraria est. H

Κινητός, οῦ, ὁ, Qui mouetur, Mobilis. Aristot. Eth. 5, c. 7, παρ' ἡμῖν δ' ἔστι τῶν τι καὶ φύσει κινητὸν, ἐν μέρει τι πᾶν. Ibidem, ἐπὶ τῶν ἄμφω κινητὰ ὁμοίως.

C. Ἀεικίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui semper mouetur, Perpetuum motum habens. Ocellus in libello De vniuerso, τῆς μὲν ἀεικινήτου φύσεως οὔσης, τῆς δὲ ἀειπαθοῦς. Plato in Phædro, τὸ δὲ ἀεικίνητον, ἀθάνατον. Id est (Cicer. interprete) Quod semper mouetur, id æternum est. A quibusdam ἀεικίνητος οὐρανὸς vertitur Cælum infinitæ motionis. VNDE Ἀεικινήτως, aduerb. Cum perpetuo motu, apud Philonem De mundo. I

C Ἀκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non mouetur, Immobilis. Hesiodus Erg. β, Μηδ' ἔτι ἀκίνητοι καθίζειν οὐδὲ ἄμεινον. Plato, ἀκίνητον καὶ ἑστῶς, Immobile & stās, vt Cic. interpr. Quod idem Plato dicit, ἀκίνητον πάσδε κινήσεις, idem Cic. Latinè Immobilis his motibus. Aristot. ἀκίνητον δὲ τὸ οὗ ἄνθρωπος ἔχει μόνος. Vnde Plin. Aures homini tantùm immobiles. Xen. Pæd. 1, καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκασε τοῦ ἀκινήτου. Plut. Ὕλην ἀρχὴν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον, materiā ignauā suapte natura & immobilem. Ἀκίνητα metaphoricè

quoque dicuntur Quæ suo loco & statu non mouentur, seu moueri nequeunt, aut non mutantur. Æschin. contra Ctesiph. καλὸν ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακή. ἀκίνητον γὰρ ἔστι καὶ μεταπτῆς αἷς αὐτομολοῦσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ. Plato Minoe, ἀκίνητοι αὐτοῖ οἱ νόμοι εἰσί. Sic Thucydides libro 3, χείρωσον νόμοις ἀκίνητοις χρωμένη πόλις, κρείσσων ἔστιν, ἢ καλῶς ἔχουσι, ἀκύροις, immotis legibus & quæ fixæ nō refiguntur. Et libro 1, καὶ ἡσυχαζούσης μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, in ciuitate quieta non mutari instituta optimum est. ‖ Καὶ ἡπι dicuntur etiam qui immoti in sententia aut proposito suo perstant, Qui à sententia aut proposito dimoueri nequeunt, Pertinaces & obstinati. Cebes, ἀκινητότεροι ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. At ἀκίνητος μήτρα apud Theophrast. De hist. plant. lib. 5, cap. 6, exponitur Medulla quæ materiam nō abducit, nec contorquet. hoc enim ibi esse dicunt κινεῖν & παρεστρέφειν: contortam verò ἕλκεσθαι dici καὶ συμπαθεῖσθαι. ‖ Κίνητος, Non mouendus: vt ἀκί ηπα κινεῖν, in prouerb. Non mouenda mouere: qualia putantur termini, pomœria vrbium, aræ, sepulchra, sacella, vt prolixius docet Erasmus in Chiliad. VNDE Ἀκινητίζω, Immotus sto, seu maneo, Caueo ne moueor. μὴ κινεῖσθαι δὲ θυμῷ. Suid. ET Ἀκινήτως, SIVE Ἀκινητεί, More eorum qui non mouentur, Ita vt immotus & fixus maneas. Isocr. Contra soph. τὸ ἀφῆν τὰ γεγραμμένα ἀκίνητος ἔχει, moueri nequit. At ἀκινητεῖ est apud Pollucem. ITEM Ἀκινήτιδα ἄμμα apud eundem, Ludus quo inter se certabāt τῇ ἀκινησίᾳ seu τῷ ἀκίνητεῖν, vt ipse explicat. sed corrupte ibi SCRIBITVR Ἀκινήτιδα. AT Κινήτιδα ludum esse dicit quo sese osculabantur, à κινέω pro καταφιλῶ sumpto. De quo Crates apud eum dicit, παίζειν ἐν αὐθρικοῖς χορεῖοι τὸν κινήτιδα ὡς ἂν εἰκὸς τοῖς καλοῖς φίλοις. Sed vereor ne κυνῶ & κυνήτιδα scribendum sit. D

C. Αὐτοκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse per se mouetur, seu moueri potest. Plutarch. De primo frigido, ὡς ἀκίνητος ἐξ ἑαυτῆς πρὸς αὐτοκίνητον αὐτίκεται, vt suapte natura immobilis, suopte impulsu mobili contraria est, vt Turneb. interpretatur.

C. Δυσκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficulter mobilis, Qui difficulter mouetur seu moueri potest. Plut. De primo frigido, καὶ τὸ τάσιμον αὖπαν δυσκίνητον, οὐκ ἀφῆν ἔστι, eius stabil. tas in motus difficultate sita est. Idem in Alexandro, πρὸς πάλαι ῥαγδαῖον ὄντα καὶ φερόμενον σφοδρῶς, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὸ σῶμα δυσκίνητον εἶναι. Idem De def. orac. τῶν ζώων πολλὰ δυσκίνητα καὶ νωθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, multa tardi animi & stupidi. E

C. Εὐκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè mouetur seu moueri potest, Facilè mobilis. Aristot. οἷς τὸ μέτωπον μικρόν, ἀκίνητοι. Pro quibus Trogus apud Plinium, Quibus parua frons, mobilem animum subesse significat. Apud eundem in Rhet. 2, ἀκίνητοι πρὸς ὀργήν, qui facilè ad iram commouentur seu concitantur. Et neutro gen. τὸ ἀκίνητον, Motus facilitas. Herodian. l. 7, de plebe Romana, πολὺν χρόνον ἔχει τὸ τῆς γνώμης ἀκίνητον, cæteris omnibus mobilior est. F

C. Ὀξυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad motum subitus & præceps, Qui celeriter seu subitò mouetur. Apud Lucianum ὀξυκίνητος γίνεται, Subita & acri ira commouetur, Subitò & acriter exacerbatur. G

C. Πολυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multiplici motu agitatur. Aristot. De mundo, τοῖς μὲν πολυκίνητον ἄρχειν, hos quidem in regendo motus exercet multiplex.

Κινηθμός, οῦ, ὁ, Motus. Idem quod κίνημα, vt κληθμὸς idem quod κλήημα.

C. ΑΝΑκινέω, ῶ, Commoueo, Impello. Item Suscito, Excito. Bud. à Dionys. Areop. poni tradit pro Excito. i. Enasci facio, ὀκφύω. H

Ἀνακίνησις, Commotio. Item Suscitatio. In vulg. lex. ἀνακίνησις exponitur Præludia in hoc Plat. loco De leg. l. 4, τρεσοίμα τι δεῖ καὶ ἀρδὸν οἷόν τινες ἀνακινήσεις ἔχουσι πρὸ ἔντεχνον δόπαρχίρησιν.

C. 2. Προανακινέω, ῶ, Antè commoueo, seu impello. Plutar. De primo frigido, οὐμὲν ἀλλὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ τῶν τρεσανακινήσαι βέλτιον ἔδοξε. quæ Turnebus vertit, Veruntamen corpora ista sensus mouentia antè oratione tanquam impellere præstiterit.

C. ΑΝΤΙκινέω, ῶ, Contrà moueo, Ex aduerso moueo, Moueo contra quempiam.

C. ΑΠΟκινέω, νῶ, Amoueo, Remoueo. Vnde ἀποκινοῦμβος ὅρος, in Pandectis, Terminus amotus, vel qui amouetur. Suidas ἀποκινεῖν exponit ἀπέρχεσθαι & ἀποτρέχειν. Dicitur (inquit) & de nauigiis quæ appelluntur in portum, ἀποκινεῖν τοῖς κώπαις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ, Recessus, Discessus, Fuga. Aristophanes in Equitibus, Ἀλλ' οὐρέ τὴν ἀπόκινον ἀπὸ τῶν δικαστῶν. Vbi scholiastes ἀπόκινον exponit φυγὴν, ἀναχώρησιν. simul verò subiungit esse & saltationis genus φορτικῆς. Pollux autem scribit βακτεσασμὸν & ἀπόκινον & ἀπόσσιν esse genera saltationum, in quibus lumbi circumagerentur. At μόθων illi est ὄρχημα φορτικόν, sicut Aristophanis enarratori ἀπόκινος est ὄρχησις φορτική. Cæterùm apud Athenæum ἀπόκινος pro saltatione fœminini est generis. A

C. ΔΙΑκινέω, ῶ, Permoueo, Incito. Apud Aristoph. Nubibus, διακινεῖ τὴν νοῦν αὐτοῦ, exponitur Permoue eius mentem, vel Incita. Apud Thuc. autem διεκίνουν τὰ πεπραγμένα Bud. vertit Concutiebant, Perturbabant. Rursum autem apud Aristophanem pass. part. ip. διακινηθεὶς, addito dativo τῷ σώματι, de lasciuo quopiam corporis motu qui fit gesticulatione. In vl. affertur ex anonymo autore διακινεῖν τὸ πτυχὴς μόνον, vbi fortasse accipitur pro simplici κινεῖν: exponitur tamen ibi Permouere partem affectam. B

C. ΜΕΤΑκινέω, ῶ, Transmoueo, Dimoueo. Bud. in Pand. accipi tradit pro Dimoueo, & Remoueo: & à Themistio in principio Analyt. post. pro Muto, id est Reformo. Sed accipi generalius etiam pro Muto, ostendunt composita.

Μεταβατικός, ῶν, ὁ, Qui transmoueri seu dimoueri potest. Item, Qui mutari potest, Mutabilis. Plut. in Symp. sept. sap. ὅτι τοὺς νόμους ὁ Σόλων ἔφη μεταβατικοὺς εἶναι, quòd Solon mutabiles esse leges dixit. Apud Thuc. lib. 5, pag. 172, καὶ ἅμα βουλόμενος εἰδέναι εἰ ἔτι μεταβατικὴ ἡ ὁμολογία εἴη. vbi redditur, An immutari posset: sed videtur esse potius, An retractari posset, ea in signif. qua dixit Traianus in epist. ad Plinium, Retractari atque in irritum vendicari. CONTR. Ἀμεταβατικός, (compos. 2) Qui transmoueri non potest, Immutabilis. VNDE Ἀμεταβατικότης, q. d. Immutabilitas. vt ἀμεταβατικότης ἔχειν apud Isocr. & Aristot. Immutabile esse. At Δυσμεταβατικός, Qui non facilè transmoueri potest, seu mutari. VT Εὐμεταβατικός, Qui facilè transmoueri potest, seu mutari. C

C. ΠΑΡΑκινέω, ῶ, Perperam moueor, Indecorè moueor & instabiliter. accipitur enim significatione passiua. Aristophanes Ranis, Ἰδοὺ, σκόπει ὦ με παρακινεῖται ἴδης. ‖ Et pro Emoueor mente, In furorē vertor. vnde παρακινῶν & παρακινικῶς apud Platonem & Xenoph. In furorem versus, Furibundus. Bud. p. 613 & 750. Vsus verò est & passiua voce παρακεκινημένος Lucianus, vt ibidē docet. Idē B. alibi παρακινεῖν vult esse iidem Emoueri mente, & Exire è potestate, aut etiam Transuersum agi: & affert ex Platone De republica lib. 7, καὶ ἔτι καὶ ἐν τοῖς βασανιστοῖς ἐὰν μὴ μενοῦσιν ἐλκόμενοι πάντα χρόνον, ἢ τι παρακινήσουσι. Quem locum sic quoque exponit, Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti, in eo cōstabunt: an etiam exorbitaturi sint, nec eo statuti quod susceperint. Addit & ex lib. 9, in fine, φυλάττων μὴ τι παρακινῇ αὐτὸ τῶν ὀκτῶ, id est (inquit) Ne quid perperam intus emoueatur. Hoc est, Ne in se aliquid secus admittat, aut de se consulat. Addit verò παρακινεῖν interdum etiam actiuè accipi, in eadem alioqui signif. videlicet pro Emoueo mēte, Mēte alieno, In furorē verto seu ago. vt apud Theophr. τὸν μὲν σρύχνον ὡς ἂν παρακινεῖν καὶ ἀλιτᾶν. quū antea dixisset, τῶν μὲν γὰρ σρύχνων ὁ μὲν, ὑπνώδης, ὁ δὲ, μανικός. ‖ At verò Theophr. lib. 6 De causis plant. παρακινεῖν dixit de vino quod sub fidere motu turbido vitiatur, καὶ μά-

λιοῦ ὅπου θαλαττωθῇ, ἢ ὅθι τὸ ἄφρυ ὅθι πολὺς φθορὰν ἔνιμμι. B. A

Παρακινῶ, Peruerto, Inuerto. Dionysius Areopagita, θεῖα λόγια φθορὰν ἐνοιοῦντες. ‖ Item Labefacto. Gregor. in Iul. νῦν δὲ τὰ θεῖα φθορᾶν τὰ Χριστιανῶν μηχανᾶσθαι καὶ παρακινεῖν, Bud.

Παρακίνημα, ατος, τὸ, Peruersio, Distortio. vt παρακίνημα ἵππων, in hippiatria, Colli peruersio & distortio. Dicitur & παρεγκίνημα. B.

Παρακίνητος, Emotus mente. VNDE Παρακινητῶς ἔχειν, Emotum mente esse, Plut. in Solone.

C. ΣΥΓΚΙΝΩ, Vnà moueo, Simul moueo, vel agito. VNDE B Συγκίνησις, Agitatio quæ simul fit. At in v. l. reduntur Commoueo & Commotio.

C. ΠΟΚΙΝΩ, Moueo leuiter. Metaph. apud Arrian. in 6 de Alexand. ἤδη γὰρ ὑποκινεῖ αὐτὸ τὸ Ῥωμαίων ὄνομα ὅθι μέγα φρονοῦσι. Idem alibi de Arabia verba faciens, τῆς τε χώρας ἡ εὐδαιμονία ὑποκινεῖ αὐτὸν, ὑπήκουε τῷ καταστρατεύειν αὐτῆς. i. Alliciebat, Stimulabat eum ad expeditionē suscipiendam in Arabiam. B.

Ὑποκινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito C strepitu. Xen. ὑποτρέμει δὲ πάντα διὰ τὸ εὐθὺς, ἐὰν μή τι φοβεῖσθαι ἀνθρώπου γένηται· πολλὰ δὲ καὶ ὑποκινεῖ. Sic & aliquot aliis locis. Bud.

Ὑποκινητῶς, (sicut & φθορακινητῶς suprà) Emotus mente, In furorem versus, seu actus, Furibundus. Plato de republ. lib. 9, καὶ μὴν ὅγε μανόμενος καὶ ὑποκεκινημένος, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ὅθι χειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν.

¶ Κίνυμι, Moueo. idem quod κινέω. Et in passiuo, Iliados η, Ἀλλὰ νέον σιωπεῖν ἄφαρ κίνυτο φάλαγγες Τρώων ἱππόδαμων καὶ Ἀχαιῶν. Iliad. κ, Vlysses ad Mineruam, ἠπεροπευτὰ D αἰεὶ Ἐν παντοσι πόνοισι παείσασι· οὐδέ σε λήθω Κινύμενος, id est καὶ νοῦν κινούμενος καὶ διαλογιζόμενος, vt Eustathius ex veteribus grammaticis exponit. Gregorius, Κινυμένοις κεφαλῆσιν ἐμῷ γελόωντες οἴζυν. Idem, Τῇ καὶ τῇ σεβαροῖς ἴθμασι κινυμένῃ.

Κινύσσω, idem, atque inde deriuatum, vt Eustath. tradit. VNDE Κίνυγμα, ατος, Simulacrum aerium, τὸ ἀέριον εἴδωλον, inquit Eust.

ΚΛΑΙΓΩ, VEL Κλάω, Futur. αύσω, & αύσομαι, La- E crymor, Ploro, Fleo, Eiulo. Homerus Iliad. α, Τέκνον τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Et Odysseæ θ, Εἰπὲ δὲ τοῦ, τί κλαίεις, καὶ ἐδύρετο θυμῷ. Idem Odysseæ τ, κλαῖον & ὀκώκυον copulat. At Iliad. σ, participium δακρυχέουσα subiunxit verbo κλαύσονται, (quod futurum obserua) Ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται. Sed & de equis κλαίειν vsus pat. Iliad. ρ, Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, Κλαῖον. Vtuntur & solutæ orationis scriptores: vt Æschines in Ctesiphontem, ἐᾶτε κλαίειν μᾶλλον ἢ ἄλλοι γελᾶν. Plutarchus in Pericle, οὐδὲ κλαίων οὐδὲ κηδεύων, &c. Prouerbialia autem ista, Κλαίει ὁ νικηθείς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε, & Τὰ Καυνάκου κλαίειν, & Αἶμα κλαίειν, vide apud Erasmū in prouerbiis. ‖ Interdum verò cum accusatiuo, pro Deploro, Defleo. qui etiam vsus Homero est frequentissimus. vt Iliad. ω, Τῷ σέ γ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον ἀχνυμένῃ κῆρ. Et Odysseæ α, Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Item Iliad. υ, Τῶν δὴ νῦν ἕπεσί γε φίλον παῖδα κλαύσονται. vbi obserua rursum futurum κλαύσονται. (Inuenitur autem & futurum κεκλαύσεται impersonaliter positum apud Aristophanem in Nubibus, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσετ'), G Frustra plorabitur à me, Nequicquam plorabo.) Idem Homerus vtitur & τοῦ κλαίουσα, pro κλαίοις, Iliad. ω, Ἔσσεαι ἐν μεγάροισι τοῦ φίλου παῖδα κλαίουσα. Cæterùm Plutarchus quoque cum accus. in Alcibiade, τὰ μὲν αὐτοῦ πάθη κλαύσας καὶ ὀλοφυρόμενος.

Κλαίω, Do pœnas, Vapulo. Aristoph. Nubibus, δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλαίῃς. Quibus respondet alter, δεῖ τί δὴ κλαύσομαι; Ex eodem affertur, κλαίων τις αὐτοῦ ἐμοῦγε θίξεται, aliquis ipsorum me tanget plorans: pro Siquis eorum me tangat, pœnas dabit. Et κλαίειν λέγω σοι, cum a- H pud alios tum apud Aristophanem. (sicut οἰμώζειν λέγω σοι & μακρὰ οἰμώζειν) ad verbum, Plorare tibi dico, pro Lacrymas tibi denuntio, id est verbera. Est enim oratio minitantis verbera. interdum verò aspernantis

duntaxat. Iuuenalis Mandare laqueum dixit eodem modo satyra 10, De Democrito ita loquens, — quum fortunæ ipse minaci Mandaret laqueum, medium quoque ostenderet vnguem. Locus autem Aristophanis est in Pluto, vbi Plut. ipse dicit, κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω, pro eo quod dixerat paulò antè, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, (scribitur autem ibi & κλάειν.) Suidas autem κλαίειν exponit συγκάζειν & ἰδύρεσθαι in hoc loco, ὁ δὲ θυσας, Ἐπικουρῶ καὶ δίξαις τῆς ἐκείνου κλαίειν ἔλεγε. Sed ego illam eius expositionem non satis plenam esse puto. crediderim enim potius ibi κλαίειν ἔλεγε esse Valedicebat quasi ἀποσπασμακίζων. ‖ Annotatur ex Gaza κλαίειν transitiuum quum dicitur κλαίειν τινὰ κεφαλήν, quod exponitur Plangere caput, Lamentari caput. Est autem illa constructio ex Aristophane in Vespis, Κλαῖειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ δραθείκῃ. vbi tanquam de homine loquitur. estque alioqui simile genus dicendi illi quod modò protuli.

Κλαίω, Eustathius vult esse à κλάω significāte Frango. in hunc enim locum Homeri Odyss. η, αὐτὰρ ἐμοὶ γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν θαλάμοισι καθήμενος, scribit ista, ὡς καὶ ἐν τοῦτῳ τὴν κλαίοντος ψυχὴν οὐκ ἔχει σαθρᾶς, ἀλλ' εἰοτεῖ καθυλᾶται, quibus subiungi, ὃ δὴ καὶ ἐπιμολογίαν φθορὰν καλεῖ τὸν κλαίειν, ἐγὼ δ' αὐτίκα κειμένου. ἐκ τοῦ Κλάω δὲ τὸ Κλαίω, καὶ τὸ Ράω Ραίω, ἀφ' οὗ ῥαγεῖν. Sciendū est autē, plerisque locis, NON Κλάω, SED Κλάω scriptum inueniri fine ι subscripto. At ego non video quid obstet quominus ι subscribamus, etiamsi illi Eustathii deductioni assentiri libeat. fuerit enim κλάω ex κλάω significante Frango, (sed metaph. sumpto) ex κλάω autē rursum κλάω, sed quod ι verbi κλαίω subscriptum habeat.

Κλαύσω fut. tanquam à THEM. Κλαῦω apud Demosthenem in Midiam, παιδία δὲ φθορᾶσθαι, καὶ κλαύσῃ. Annotat autem & Pollux hanc inflectionem tāquam Demosthenicam. At vulg. lex. afferunt & κλαύσῃ ex eodem Demosthene, sed locum non proferunt.

C. Ἀκλαυτής, έος, ὁ & ἡ, Illacrymabilis, Qui non plorat. Vel potius passiua signif. Indeploratus. exponitur enim ἄκλαυστος.

C. Ἄκλαυστος, VEL Ἄκλαυτος, Indeploratus, Indefletus. vt ἄκλαυστος θάνατος dixit Solō in hoc versu. Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, quod Cic. interpr. Mors mea ne careat lacrymis. vt videbis pag. 116 & 117 mei lexici Ciceroniani. Sic in quodam epigrammate quod à Plutarcho refertur, Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι, ὁδοιπόρε, &c. quod imitatione Homeri dictum fuit, hæc duo copulantis Odyss. λ, Σῶμα δὲ οἱ μεγάρῳ Κίρκης καταλείπομεν ἡμεῖς Ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον. Ibidem, Μηκ ἄκλαυστον ἄθαπτον ἐὼν ὄπιθεν καταλείπειν. Vtrobique autem quædam exempl. habere ἄκλαυτον sciēdum est, (quæ scripturæ diuersitas in illo quoq; versu epigrammatis inuenitur) & quosdam grammaticos tradidisse Homerum quidem ἄκλαυτον, at posteros eius ἄκλαυστον scripsisse. Scripserunt tamen ἄκλαυτον (siquid exemplaribus credendum est) nonnulli etiam ex Homeri posteris. vt Sophocles in Antigone, p. 249, Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμφάμος. Verùm si Polluci fidem habere volumus, eam illis exemplaribus derogabimus quæ ἄκλαυτος ibi scribunt. testatur enim ille τοῦ ἄκλαυστος Homerū & Sophoclem vsos esse. ‖ Cæterùm data fuit huic nomini actiua signif. quoq; , vt sit pro Illacrymabilis, (sicut ἀκλαής) id est Qui lacrymari nō potest: aut etiam simpliciter Qui non lacrymatur. vt Odysseæ η, — οὐδέ σε φημὶ Δίῳ ἄκλαυστον ἔσεσθαι ἐπὴν δὺ πάντα πύθηαι.

C. Κλαυσίγελως, Fletus cū risu, Lacrymæ risui intermistæ. At in vulgatis lexicis perperā exponitur, Flens ridendo, seu Flens & ridens simul, tanquā hāc significationē dante huic nomini Polluce: quum is ex Xenophonte afferat (quem & primum eo vsum esse arbitror) à quo tamen manifestum est substantiuè accipi pro risu lacrymis intermisto, seu risu lacrymoso, vt ita loquar, Est autem is in quo vtitur locus, Hell. lib. 7, p. 366 meæ editionis. ibi enim quum dixisset, θεάσασθαι δὲ τοὺς μὲν ἀνδρας δεξιουμένους ἀλλήλους, τοὺς δὲ γυναῖκας πεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾶ δακρυούσας, subiungit, πάντες τε τοὺς παρόντας πόθος τις ἔλαβεν κλαυσίγελως εἶχε. vbi obserua eundem κλαυσίγελωτα dari illis mulieribus quū eas describit ἅμα χαρᾶ δακρυούσας. Sed & pag. 362 eundem aliis quoque tribuit, nimirum Lacedæmoniorum senatoribus & ephoris, atque adeo Agesilao. nam quum dixisset, τοὺς μὲν τοι ὀν Σπάρτῃ ἔφασαν ἀκούσαντας, ἀρξαμένους ἀπὸ ἀγηπλάου καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν ἐφόρων, πάντας κλαίειν, addidit, οὕτω κοινόν τι ἀρα χαρᾶ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι, id est, Adeo lacrymæ gaudio cū mœrore cōmunes sunt. In hunc tamen Homeri locum Il. ζ (in quo itidem κλαυσίγελως describitur) — ἢ δ' ἀρα μιν κιθάδεῖ δέξατο κόλπῳ Δακρυόεν γελάσασα, annotatur; declarari ab Homero πάθος ψυχῆς χαρᾶ καὶ λύπῃ σύμμικτον. Cæterùm quod ad κλαυσίγελως attinet, vsus eo est itidem vt substantiuo, quisquis est cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, scribens, οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινήσῃ, οὐδὲ ἔλεον, ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλαυσιγέλωτα. Ego tamen adiectiuum etiam facere alicubi non dubitarim, aliorum quorundam à γέλως deriuatorum analogiam sequens.

C. Κλαυσιγυθόμαι, Ploratum ex gutture edo, Vocem quandam tanquam eiulātis, ex gutture edo. Neque enim aliud de huius verbi significatione diuinari posse videtur, quo vtitur Archippus poeta comicus apud Plutarchum initio Alcibiadis, gestum & incessum filii Alcibiadis hisce versibus irridens, (qui & ibi minimè distincti leguntur) Βαδίζει δραμαχλίδων, θιμάτιον ἕλκων, ὅπως ἐμφορεῖς ὦ παῖ μάλιστα δοξεῖν ἐῖ, κλαυσιγυθόμενός τε καὶ βαυλίζεται, (ita enim repono pro κλαυσιγυθόμενός τε βαυλίζεται, (ita enim repono pro κλαυσιγυθόμενός τε βαυλίζεται, vtrūque verbum eodem pertinebit. Sed (vt verū fatear) suspectū mihi est istud verbum κλαυσιγυθόμενος, sic tamē vt quid pro eo reponā non habeam. Si quis tamen coniectura mea D contentus esse velit, dixerim κλαυσιγυθόμενος minima cum mutatione reponendum esse, à κλαίω significāte Frangere, & αὐχών: vt intelligamus filium Alcibiadis solitum collo intorto & tanquam fracto incedere.

Κλαυσάσκω quoque ET Κλαυσάω retinuerunt σ. Et Κλαυσάσκω quidē est idem quod κλαίω, Ploro, sed poeticū: ita formatum vt ἐρίπτυσκω, teste Eustathio. AT Κλαυσάω, ῶ, Plorare cupio. κλαῦσαι θέλω, vt Pollux exponit. Aristoph. in Pluto, καταχρηστικῶς de strepitu ianuæ vsus est, τὸ θύρον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσᾶ. Sunt qui verbo Cōcrepare interpretātur: sed Cōcrepuisse ianua intelligitur à comicis Latinis inter aperiendum: quod cum loco illo Aristophanis non conuenit. ibi enim Carion seruus dicit, Τίς ἐστ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; Τοῦτ' τί λέγεις deinde mutata mente dicit, Οὐδεὶς, ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θυρον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσᾶ. Vbi eum allusisse scribit Eustath. ad ἦλον θυρεδος λεῖον καὶ ἀρρωγόν. videntur enim (inquit) τὰ τοιαῦτα θύρια ἐθέλειν κλαίειν ὡς τὴν νεογιλὰ παιδία.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, Ploratus, Eiulatus. Aristoph. in Pace, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῦτο Μεγαρέων ἐνεβάλετο κλαύματα. F Xenophon Pædiæ 2, κλαύματα μὲν γε καὶ πατέρες υἱοῖς σπουδοσυῶν μηχανῶνται. ET Κλαυμονή, de quo dicetur in Κλαυθμονή.

Κλαυθμώδης, ός, ὁ, idem quod κλαῦμα, Ploratus, Eiulatus. sed vsitatius quam κλαῦμα. vtiturque eo & Homerus. vt Odyss. η, Ἡμεῖς δὲ κλαυθμῶ μὲν ἐπασχόμεθ' ἡδὸ γόοιο. Sæpe verò cum γόος copulat, quod significat gemitum: vt Odysseæ φ, Πολλὰ δὲ κλαυθμῶ τε γόῳ τε. Et Odyss. ρ, — οὐ γὰρ μοι πρόσθεν πω τόσσον ὀίω Κλαυθμοῦ τε συγερεῖν γόοιό τε δακρυόεντος. item Odysseæ η, Εἴπατε Πηνελόπειαν ὀδυρομένῳ γόοιο Πάντε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυοεντος. Vtuntur & prosæ scriptores. Plutarchus in Pericle, ὥστε κλαυθμόν τε πᾶσαι καὶ πλῆθος ὀκνεῖν δακρύων. Et Aristoteles Polit. 7, τοῖς κλαυθμοῖς τοῦ παιδὸς. Apud Theophr. verò pro κλαυθμὸς alicubi reponendum est καυθμός, vt suprà admonui in Καυθμός.. AT VERO Κλαυθμονὴ minus vsitatum est, significans alioqui itidem eiulatum: sic tamen vt & de pueris dicatur à Platone, De legib. lib. 7, κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐκ ἀτυχῆ. Sed in v. l. κλαυσιονὴ ex eodem scriptore affertur pro eadem significatione, non prolato tamen loco. ac certè altera illa scriptura autoritate Pollucis nititur, scribente, φθορὰ δὲ Πλάτωνι καὶ κλαυθμονή. ITEM Κλαυθμώνιος, ὁ, Locus flentium. cap. 2, libri Iudicum.

Κλαυθμυρίζω, Fleo, Eiulo. plerunque de infantibus dicitur, quod Vagire est Latinis. Alexand. Aphrod. lib. 1 Probl. τὰ βρέφη μόνοις ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, νυσταζόντων, infantes, quū audiūt modulos musicos, si fleāt (seu vagiāt) desinūt. (Putatur etiā actiuè accipi pro Flere seu vagire facio, apud Plut. De educ. lib. αἴσθοιτο, ἐπιδὰν τὰ πρὸς δίαν κλαυθμυρίσωσιν, εἰς παρηγορίαν πάλιν τὴν μαστὸν ὑποτίθεσθαι.) Frequētius est pass. Κλαυθμυρίζομαι. In Axiocho de infante, λαβοῦσα μὲν οὖν οὐκ ἔτι δυνάμενον ἀπαγαγεῖν κλαυθμυριζόμενον ὑπὸ τοῦτον τῆς διαφορᾶς μίαν ἔχον φωνὴν. paulo antè verò dicit, καὶ τὴν τροφὸν ἠρέσκετο τὸ παιδίον κλαίειν. Plutarch. Sympos. sept. sap. de infante nato ex equa, τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ τῶν παιδία κλαυθμυριζόμενον. Galenus κλαυθμυρίζειν dicit esse κλαῦσαι μετ' ὀπτάσεως σφοδρότερας, hoc est Flere magna spiritus contentione, Commentar. in Prognost. VNDE Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, Fletus, Eiulatus, Vagitus. Plutarchus Lycurgo. AT Κλαυθμώδεις ἀσπροεῖ dicuntur ab Hippocr. iis similes quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosa: quanquam Erotianus συνεχῆς exponat, sumpta (vt ait) à flentibus pueris metaphora. Gorr.

c C. ΑΝΑ Κλαίω, Defleo. Vel Fleo pro simplici κλαίω, Vehementer fleo. VNDE Ἀνακλαυθμὸς, οῦ, ὁ, Fletus.

c. 2. Προσανακλαίομαι, Antè defleo.

c. 2. Προσαναμακλαίομαι, siue Προσαναμακλάομαι, Atticè, Defleo apud, vel, Vnà defleo. Synes. ep. 73, σὲ μὲ δεῖ τῶν σαυτοῦ κλαύσασθαι τοῖς τῆς ἀνεγκούσης συμφοραῖς, oportet me apud te vel tecum deflere patriæ calamitates. Idem epist. 57, πᾶσι δὲ ἐπιλείψοις ἐφ' ὧν προσαναμακλάσεται, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι.

C. ΑΠΟ Κλαίω, Fleo, vel potius Vberi fletu me exatio, Flendi desiderio satisfacio. Plut. αἴ τε τῶν πνεῦσιν ἐφίσης ἀπὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύσασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρυῳ σωάγρισι. At Hesychio ἀποκλαῦσαι est κλαίω.

C. ΕΠΙ Κλαίω Fleo super, Defleo, vel simpliciter Fleo. VNDE Ἐπίκλαυστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Flebilis, Lamētabilis. Aristophanes Vespis, ὅθι βαρβάρων ἐζωμόθη πέπλον κελαρύζει ὅθι κλαυτὸν ἀηδόνιον νόμοι; id est θρηνῶδες, θρῆνητικὸν, vt Suidas exponit.

C. ΚΑΤΑ Κλαίω, Defleo. ‖ Item Lacrymando afficio, Ad misericordiam co[illegible] moueo lacrymis, Ad lacrymas & misericordiam concito. Plato, καὶ δὴ καὶ πάνυ αἰσθόμενος κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὕπνον οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων πλὴν γε αὐτοῦ Σωκράτους. Ita Bud. sed suspicor reponendum κατέκλαυσε. E

C. ΜΕΤΑ Κλαίω, Fleo pòst, Lacrymis & fletu prosequor. Il. λ, ἠτέ μοι οἶω Πολλὰ μετεκλαύσεσθαι ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληαι. Item apud Naz. μετεκλαύσαντο πολλά.

C. ΠΡΟ Κλαίω, Ante fleo, Prius defleo. Vnde προεκλαύσαντες apud Eurip. Prius deflentes.

ΚΛΑΓΩ, ῶ. Fut. σω, Frango, Nonn. ἄρτους ἔκλασε, panes fregit. 1, Corinth. 10, ἄρτον ὃν κλῶμεν. Itē κλάω, apud Anacr. per syncopen pro κλάσις, teste Eustathio. Et in pass. apud Homerū Iliad. λ, ἐκλάσθη δ' δόναξ. 1, Cor. 11, Τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, quod frangitur pro vobis. Dioscorides libro 3, cap. 143, de satyrio, οἱ δὲ πεφυλλοκαλοῦσιν, ἐπειδὴ ὡς ὅθι πολὺ γλῶ φύλλα τεία φερει κεκλασμένα, ad terram infracta. Idem de alismate, φύλλα μὲν ἔχει δρόσοι ὡσεὶ ὁμοία, στενώτερα δὲ καὶ ὅθι γλῶ κλώμενα. quod Plin. sic interpr. Folia ei plantaginis, nisi angustiora essent & magis laciniosa, conuexāque in terram. Κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami siue surculi amputantur. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 17, διὰ τὸ μηδεμίαν ἐν τοῖς αὐτῶ γίνεσθαι πληγὴν, κλασθέντων ἢ καρπολογουμένων.

Κλάσμα, ατος, τὸ, Fragmentū, seu Fragmen, Frustum defractum. Lucillius lib. 2 Epigramm. Ἂν δὲ τραπέσης ἄρτος καὶ κλάσματ' αἰαῖ δῶ. Marci 6, ἦραν κλασμάτων δωδεκα κοφίνους πλήρεις. quo vocabulo cæteri quoque Euangelistæ eadem de re vtuntur.

Κλάσις, εως, ἡ, Fractio. Lucas c. 24, ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου. Item Fractura, vt Plin. vocat. Alex. Aprod. ὅθι πιθανὸν γίνεται τοῦς ῥῆξιν καὶ κλάσιν, ad rupturas & fracturas. id est ad rupta & fracta. ‖ Κλάσις ἀμπέλων, Vitium putatio, vt Cicero vocat. Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 19, τῶν δὲ ἀμπέλων τῶν τε πλέων ἤδη τοῦ πόνου μὴ καὶ μέγιστον ὄθεν ἡ κλάσις. pro quo alibi dicit ἀμπελουργία & Τομή. Idem, οὐ μόνον

ἀλλὰ πλείστη γε διαφορὰ κατὰ τὰς ὥρας κατὰ τὴν κλᾶσιν διὰ τὴν πρὸς τὴν ἀμπελουργίαν. postea dividit εἰς τὰ βραχυπρόμυα καὶ μακροπόμυα.

C. Κλασιβώλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ καὶ τό, Glebas frangens. Epigr.

Κλασήιον, ου, τό, Id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur Falx qua vites putantur. nam Aristoph. schol. κλασήιον esse docet τὸ δρέπανον ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ὀν τοῖς ἀμπέλοις.

Κλάστης, ου, ὁ, Qui frangit. Item Qui vites putat, Vinitor, ἀμπελουργός, Hesych.

Κλάσαι ω, ῶ, Frango, κλῶ: peculiariter verò Sarmenta defringo & deputo siue amputo. vnde metaphoricè dictum quidam volunt apud Aristoph. Equit. Βουλεύ πατήσας καὶ σφαττομένας κλάσης. alii autem Radicitus euertes, Extirpabis: alii Quassabis, Concutiens, κλονήσας καὶ διασείσεις. nonnulli & κραυγάσεις, In lamabis, Clamore impetes. B

C. Ἄκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non fractus, vel Infractus. In Epigr. Ἄκλαστοι μὲ κῶνοι. Pro quo dicitur ET Ἀκλαής, quod peculiariter significat, Cui sarmenta defracta non sunt. vt ἀκλάδες ἄμπελοι, vites non putatæ ἀκλαδεύτοι, sicut Hesych. exponit, Æolicum esse dicens. C

C. Παλίγκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Refractus, Reflexus, Recuruus. παλίγκλαστον Hesychio est πολιόν, αὐστηρόν, διεστραμμένον.

C. Ἀμφίκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque fractus, siue omni ex parte. Suidas enim ἀμφίκλαστον exponit παντοῖον κεκλασμένον in hoc versu, Λεῖψανον ἀμφίκλαστον ἀλίπαστος σκολοπένδρης.

C. ΑΝΑκλάω, Refringo, Reflecto. Luc. De saltat. εἶτ' ἔνδοθεν αὖ πᾶς κεκραγὼς ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατεκλῶ. In vulg. lexicis Græcol. ponitur etiam thema ἀνακλάζω, sed exemplum eius in hac signif. desidero: at in altera reperitur apud Xenophontem, vt docebo infra. Notandum est autem ἀνακλᾶν accipi nonnunquam in passiua significatione. Athen. l. 13, ὡς ὃν ὅλον θεὸν τρόπον ὅλον καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα. καὶ τῶν θραττῶν ὑπὸ φιλοστοργίας μετὰ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν. hoc est ἀνακαμψάντες, ad osculum pangendum reflexus, inquit Bud. D

Ἀνάκλασμα, ῶμαι, pass. Reflector. Item Repercutior. Lucianus, ἡδεῖα δὲ ἰδεῖν τῆς κιφαλῆς ἀνάκλασμα. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἀνακλᾶται καὶ πρὸς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς ὑάλου, Radios solis ad vitrum reflecti, vel repercuti. τὸ τῶν φωτὸς ἀνακλώμενον pro τὸ φῶς ἀνάκλασις, Luminis repercussio. E

Ἀνάκλασις, εως, ἡ, Reflexio. Herodianus lib. 1, γραμματεῖον τύπων δὴ τὴν ὀκτὼ φιλύρας εἰς λεπτότατα κατακιμένων, ἐπαναλίνω τε ἀνάκλασίν τε ἀμφοτέρωθεν ἐπιτιθείς, id est (vt Politianus interpretatur) quales de philyra tenuissimi atque in vtranque partem replicabiles fiunt. Item Repercussio, Repercussus. Est & nomen schematis, quod ἀνταπάκλασιν Fabius appellat: de quo mox. F

c.2. Ἀντανακλάω, ῶ, Refringo, Reflecto, Repercutio. & Ἀντανακλάομαι, ῶμαι, Refringor, Reflector, secundū Bud. Ἀντανάκλασις fit à voce quæ ἀντηχεῖ, vt ait Suidas. quo modo & ἀντανακλᾶται dicitur echo, Sapientiæ cap. 17, Ἀντανακλωμένων κοιλότητος ὀρέων ἠχώ. ‖ A Gaza ἀντανακλᾶται dicuntur quædam pronomina, id est reciprocari, vt σώζω ἐμαυτόν. vnde & ἀντανακλασικὴ ἀντωνυμία.

Ἀντανάκλασις, εως, ἡ, ET Ἀντανακλασμός, ῶ, ὁ, Refractio, Reflexio. Item Reciprocatio. Est etiā figura quædam apud rhetores, quum idem vocabulum in contrarium sensum veluti reflectitur. Fab. lib. 9, cap. 3, Cui [paronomasiæ] confinis est ἀντανάκλασις, eisdem verbi contraria significatio. Quum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem suam expectaret, & ille dixisset se verò non expectare: Immo (inquit) rogo expectes. A tertia autem pers. ET Ἀντανακλαστικός, id est Reciprocus. vt ἀντωνυμία ἀντανακλαστικὴ apud quosdam grammaticos Pronomina reciproca. G

C. ΑΠΟκλάω, Defringo.

c.2. Ἐναποκλάω, Intus seu ab interiore parte defringo, Effringo. vnde ἐναποκέκλαστο.

C. ΕΝΙκλάω, Infringo, Il. θ, Iupiter de Iunone, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾷν ὄ, τι νοήσω. vbi Eustath. annotat metaphorā esse ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀπείρων σωμάτων, qualia esse soleāt Διὸς βουλεύματα, quæ Iuno ἐνικλᾷν dicitur, id est Infringere, quantumuis rigida & inflexibilia. Alii interpretantur Refragari. H

C. ΕΠικλάω, Frango, Flecto: metaphoricè plerunque pro Animum alicuius frango & flecto. Plut. Pericle, ἡ παρῶσα δι' ἀτυχίας τὴν Περικλέους περὶ τὸν ἵππον, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. Ioseph. μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν βαπτόμενοι τοὺς σφαττομένους ὀπικλάσωσι, id est, Ad misericordiam commoueant, vt Suidas exponit. Pass. quoque in ea significatione frequens est. Thucyd. lib. 4, pag. 134, ἔπτως τὸ κηρύγματος ἀκούσαντες ὀπικλασθέντες τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα κατεβάλοσαν, καὶ ἠσθήθεν τὸ παρόντος δεινοῦ, animus ipsorum frangeretur & flecteretur. Et lib. 3, pag. 103, φεισάμενοι δὲ καὶ ὀπικλασθέντες τῇ γνώμῃ σώφρονι οἴκτῳ λαβόντες. Idem pag. 105, καὶ μὴ παλαιὰς δρεπὰς ἀκούοντες ὀπικλασθῆτε. i. χαυνωθῆτε, vt Scholiastes exponit, sicut & in præcedentibus locis. Itē Plutarchus, πῶς δὴ αἰτίαν γνοὺς ἐρωτικὴν οὖσαν, ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε θαψαι τὸν νεκρόν, animus eius fractus est, id est Flexus, Mitigatus, vt Bud. interpr. Apud eundem, Τοῖς ὀπικλασθεῖσι ὁ Καῖσαρ. Idem in Cam. ὀπικλασθεὶς πρὸς τὸν ὄψιν. Hesych. quoque ὀπικλασθῆναι exponit συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι. ‖ Ἐπικλάω, Reflecto, Flecto. Luc. ἡ δεξιὰ δὲ πρὸς τὸν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὀπικεκλασμένη, ὀπισθεν τῷ προσώπῳ προκειμένη. in descriptione habitus Endymionis. B

C. ΚΑΤΑκλάω, Defringo, vel etiā Frango. Il. 1, κατεκλάσθη δὲ οἱ καυλὸς Ἔγχος. supra verò dixerat, ἔκλασθη δὲ δόναξ. Accipitur etiam metaphoricè, vt Frāgo apud Laxinōs. Od. ζ, Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν φαιδίμῃ καθήμενος. Et apud Plutarchū in Fabio, τὸν Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο. Sic Liuius quoque dicit Frangere audaciam alicuius. VNDE Κατάκλασις, εως, ἡ, Fractio, Fractura. C

C. ΠΕΡΙκλάω, Circumcirca frango. Item Circunflecto. VNDE Περίκλασις, Circunflexus, vt Plinius loquitur. Plutarch. περὶ τῶν ἀκούειν, loquens de auditorum vitiis, ἀπιδία πρόσωπον καὶ βλέμμα ῥιμβῶδες, καὶ περίκλασις σώματος, καὶ μικρὰ ἐπιπλαξις ἀπορίας.

c.2. Ἀμφιπερικλάω, Circumuibro. v. l.

c.2. Ὑποπερικλάω, Infringo. v. l.

C. ΣΥΝκλάω, Confringo. Vnde συνκλάσασα, Confringens, vt apud Aristoph. interpretantur. Exponitur etiam Cōpressus tracto, Inflecto. D

ΚΛΩΝ, ωνός, ὁ, Ramulus vel surculus qui deputari solet, Summitas rami quæ putari solet: à κλάω quod significat surculos & ramulos teneriores putare, vt supra dictum est: vel (vt alii malunt) ab ea signif. qua pro Flecto sumitur: vt per κλῶνας accipiamus ramulos teneros & flexiles. nam crassiores & rigidiores dicuntur ὄζοι. Theophr. De causis plāt. lib. 5, cap. 1, ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστικὰς ἢ κλῶνες ἢ πόρθο. ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὁ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐφαπτόμενα τῶν δένδρων. οὐδὲν γὰρ δοκεῖ πῶσι κοινόν, ἀλλ' ἔνια πρεσβυτέρας τινὰς ἔχει, καθάπερ θαλλία, κράδη, κλῆμα. καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Vbi notandum est eum κλῶνας ponere inter τὰ ἐφαπτόμενα τῶν δένδρων ἃ ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστικάς, quales sunt quos surculos Latini vocant. Varro De re rust. cap. 40, de ratione inserendi, Ex arbore è qua quis vult habere surculum, in eam quam inserere vult, ramulum traducit, & in eius ramo præciso ac dississo implicat. Rursum Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 3, tradens differentias eorum quæ pluribus modis generantur, τὰ δὲ ἀπὸ πρόβλασταδος καὶ ῥίζης ἢ κλωνὸς, οὐ πάντως δύναται' αὐξῆ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀπὸ ἀκρέμονος. Sic in principio libri 2 De hist. plant. γλυφίσεις τῶν δένδρων ἢ ἀπὸ σπέρματος ἢ ἀπὸ πρόβλασταδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, ἢ ἀπ' αὐτῆς στελέχους ὄσι (Suidas κλῶνας esse dicit τῶν δένδρων τοῖς βλαστοῖς, germina seu frondes.) Et hist. plant. lib. 6, cap. 6, de coronariis fruticibus & herbis, τῶν δὲ καὶ οἱ κλῶνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅλως ἡ πᾶσα φύσις εὐόσμος. Vnde Plinius lib. 21, cap. 10, & ramis autem & folio odorata sunt, &c. E

Κλώναξ, idem, seu κλάδος, vt Hesych. exponit. qui κλώνακα præterea esse dicit ῥάβδον. H

Κλωνάριον, ET Κλωνίον, ου, τό, Ramulus, Surculus. dimin. à κλών.

Κλωνίζω, Ramulos seu surculos amputo. κλῶνας κόπτω. Suidæ.

C. Ἀκλώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ramulis carens. Sic interpretantur & corrigunt apud Theophrastum Hist. plant. lib. 6, c. 6, de viola nigra, αὐτὴ δὲ ἀκλώνητος, ἀλλὰ πρεσβυζόφυλλος καὶ ἀείφυλλος. sed scribitur ibi ἀκλόνητος per ο. A

ΚΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, idem quod κλών paulo antè. quid autē κλάδος sit, Theophrastus docet De historia plant. lib. 1, cap. 2, ita definiens, κλάδον δὲ [καλοῦσι] τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων [τῶν ἀκρεμόνων] ὑφ' ἕν' ᾗ μάλιστα τὸ ἐπετεῖν. itaque κλάδος est minor ramulus, quales esse solent anniculi qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων siue ὄζων: quæ crassior ramorum pars est, ex ipso stipite siue trunco enascens, quæ brachia Plin. appellat. In Geopon. λιπαίνει δὲ φυτὴν αὔξησιν ἀπὸ τῶν ὀρπήκων καὶ τῶν νέων κλάδων. ἔστω δὲ μεῖον πηχυαῖον. δρεπαίῳ ᾗ ὀξεῖ πλὴν πλὴν λειωτέον παντὰ χρόνον, διαστόζοντας ἀκέραιον καὶ ὁλόκληρον τὸ φυτόν. Quò pertinere videtur hæc apud Varronem, In oleagineis seminibus videndum vt sit de tenero ramo ex vtraque parte æquabiliter præcisum: quas alii clauolas, alii taleas appellāt. Declinatur verò & aliter hoc vocabulum quam secundum formam nominum tertiæ simplicium. Nam reperitur datiuus singularis κλαδῖ, & datiuus pluralis κλάδεσι, tanquam à κλαδ, ἀδός, & κλάδος, εος. Datiuo autem κλαδὶ vtitur Alcæus in quadam ode, quum ait, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμοδίος καὶ Ἀριστογείτων. Altero autem datiuo κλάδεσι vtitur Aristoph. in Auibus, Ὅσα δ' ὑμῶν κατὰ κήπους ὀπὶ κισσοῦ κλάδεσι νόμοι ἔχει. vbi scholiastes annotat ita declinari vt πῖρος. Vide Κλών. B C

C. Πολύκλαδος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Multos ramulos emittens, Multos ramulos habens. Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 5, δένδρον ὅτι τὸ ἀπὸ ῥίζης μονοστέλεχες, πολύκλαδον, ὅζωνεν, vnico stipite constans, & ramis brachiatum è quibus plures emittit ramulos. Ibidem, φούγανον δ' τὸ ἀπὸ ῥίζης καὶ πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον, vt rubus, paliurus. Pro eodem dicitur ET Πολυκλαδής, ές, ὁ καὶ ἡ, vt tradunt v. l. D

Κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ramosus.

Κλαδών, ῶνος, ὁ, Ramulus. nam κλαδόιες Hesychio sunt οἱ κλάδοι. ‖ At κλάδωνες, αἱ, Bacchæ antiquitus dictæ, fortasis à thyrsorum gestatione. v. l. Apud Hesych. autem scribitur κλώδωνες.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, Ramulus. κλαδίσκοι, Ramalia. v. l.

Κλαδάω, ῶ, Ramulos deputo, Pampino. κλαδᾶν ἀμπέλους dicēdum, vt scribit Phrynichus. non κλαδεύειν. ‖ Κλαδάω, Quasso, Cōcutio. nam κλαδάσαι Hesychio est σεῖσαι. Cuius signif. apud eundem Hesych. EST Κλαδέω. nam κλαδεῖ itidem exponit σείει, κινεῖ. Aliquanto autem pòst, (videlicet post κλάδος) κλαδεῖ exp. λοιδορεῖ, ψέγει, κατα. E

Κλαδεύω, Ramulos teneriores deputo: specialiter verò Vites puto, περιτέμνω τὰς ἀμπέλους, ἀμπελουργῶ. VNDE Κλάδευσις, εως, ἡ, Putatio. ET Κλαδευτής, οῦ, ὁ, Putator. ITEM Κλαδευτήριον, ου, τό, Id quo putamus Falx putatoria.

Κλαδαρός, ά, ό, Ramalis. vt κλαδαραὶ κάμακες, in v. l. ex Epigramm. Ramales perticæ. Exponitur etiā Vibratilis, & tunc pertinet ad κλαδάω, τὸ σείω. Hesychius verò κλαδαρῶν substantiuè etiam accipit pro κλάδων. F

‖ Κλαδαρός, Fragilis, vt Budæus interpretatur in hoc Polybii loco, δόκανα κλαδαρὰ καὶ λεπτὰ πεποιῶντες. VNDE Κλαδαρόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mobilibus oculis est seu volubilibus. ὁ δ' ὄστος τὰ ὄμματα, vt idem Hesych. exponit. Apud eundem EST Κλαδαρόμυζος, quod dicit esse speciem quandam trochili.

Κλάζω, Clamo, Clango, Strido. Poll. id aquilarum proprium esse scribit, Eustath. vero auium quæ leuiusculum clamorem & clangorem edunt, & minus esse quàm κράζω. Hesiodus Aspide, περὶ δυὸ αἰγυπιῶν loquēs, de duobus vulturibus, (siue vt schol. vult) aquilis, Πετρηνὲ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην. Deriuat hinc Eustath. præter. med. κέκληγα. Il. β, de Thersite, Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα. vbi ipse annotat, eum non simpliciter dici βοᾶν sed κλάζειν, ad ostendendum τὸ ἄλογον τῆς φωνῆς: esse enim κλάζειν animalium ἀλόγων, vt gruum, suum, item & sagittæ quæ emissa stridet: ideóque paulo pòst ab Vlysse eum vocari λιγὺ φθεγγόμενον. Alibi verò quum ad homines transfertur, dicitur plerunque de iis qui in impetu in hostes clangenti similem vocem edūt, vt aliquoties apud Homerum de Hectore in Græcos irruente: quemadmodum Il. ρ, Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἰθοπι χαλκῷ, Ὀξέα κεκληγώς. pro quo in versu sequēti dicit ὀξὺ βοήσας. Sic Il. ν, de eodem Hectore, Ἡ ῥα καὶ ὁρμήσῃ ὀρεσι νιφόεσι ἐοικώς, Κεκληγώς. Iliad. ε de eodem, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. Item Iliad. λ, de Græcis Ilium petentibus, ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ Ἀτρεΐδης. Item Iliad. π, de Græcis pariter & Troianis infesto marte concurrentibus, Ὡς οἱ κεκληγότες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, postquam comparatione sumpta à vulturibus dixerat, ὥς τε αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχοίσθην, qua Hesiodus quoque paulo antè vsus est. Vtitur eodem participio in Odyss. μ, vbi de sociis Vlyssis loquitur quos Polyphemus deuorabat, Αὐτὰρ ὁ εἰν θύρῃσι κατέσθιε κεκληγότας. Propriè autem accipitur Il. ρ, circa finem, ὥς τε φαρῶν ἔφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν Οὖλον κεκληγότας, ὅτε τε σταδὸν ἴόντα Κίρκον. In quibus locis posterioribus notandū, hoc κεκληγότας esse A T H E M. Κεκληγὼ, teste Eustathio, quod idem cum κλάζω significat. Idem partic. tribuit etiam canibus in Od. ξ, Οἱ δὲ κεκληγότες ἐπ. δραμον: canibus inquam quorum proprium est ὑλακτεῖν & βαΰζειν apud Theocrit. At participium κεκληγὼς Apollon. Argon. 2 tribuit etiam ventro, quum de borea dicit, ὄρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, stridens flatibus: sicut κλαγγὴ ab Homero tribuitur sagittæ per aerem cum stridula voce volitanti. Propriè autem Hesiodus in Erg. de grue dixit ἀνιεῖσα κεκληγυῖα, quotannis clangente sicut Homerus altero participio à κεκληγὼ vtens, de sturnis & graculis dicit, Οὖλον κεκλήγοντες. Est enim in Epigr. κλάζω μέλισμα, Clangenti voce cano vel stridula. ‖ At Κλοζομεναὶ vrbs est Ioniæ Asiaticæ, vicina Colophōi, pri Gryna nominata. Vnde Κλαζομένιος, Clazomenius. Putatur hinc esse etiam futurum Κλάγξω, & aor. primus Ἔκλαγξα, vt videlicet sit pleonasmus τοῦ ι, sicut in παγχθῆ, quod à πάζω deriuatur: alii autem malūt hæc tempora deducere à T H E M. Κλάγγω, Clango. Il. μ, ὣς δὲ αἰετὸς ἠὺς κλάγξας πέπτατο πόντον ἐπ' ἀνεμοιο. Il. κ, de ardea, — Τῶν δ' οὐκ ἴσον ὀφθαλμοῖσι Νυκτὶ δι' ὀρφναίῃ, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν. Itē pro Strido Iliad. σ, Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἵγε ἐπ' ὄμμασι χωομένοιο, Αὐτὰρ ὁ κοπτήσας. ‖ Κλάζω in vulg. lex. exponitur etiam Frango, Flecto, Curuo: sed nulla huius significationis afferuntur exempla. nam κλάσω, ἔκλασα, κέκλασμαι, & quæ à futuro formantur, nō ad hoc κλάζω pertinent, sed ad κλάω, de quo suprà dictum est. Porro deriuat Etymolog. hoc κλάζω à κλῶ significante φωνῶ: Eustathius verò à κλάω propriè accepto, à quo simul & κλαίω deducit: vt nimirum hoc verbo κλάγξω significetur quidam auium κλαυθμός: qualē esse vult aquilæ in Iliad. μ, quæ à dracone icta eum dimittebat in exercitum Troianum: & κλάγξασα πέπτα πνοιῇσι ἀνέμοιο. Nisi forte aliquis verisimilius esse putet hoc vocabulo quandam veluti fractam vocem significari qualis est auium clangentium. G H

C. ΑΝΑκλάζω, Clango. Item Clamo. σκύλακι γλυκαίῳ ἀνακλάζοντα. Xenophon Præd. 7. Vide Κλάζω. ‖ Citatur & ἀνέκλαγον aor. secundus A B Ἀνακλάγγω, ex Eurip. pro Clangorem seu clamorem ediderunt.

Ἀνακλάζω, sunt qui velint & pro ἀνακλάω poni (de quo suprà.) sed perperam, vt opinor.

C. ΑΝΤΙκλάζω, Reboo, Boatum seu clangorem vicissim edo, seu contra edo. Eurip. ἀντέκλαζεν κραυγὴ πέτρωσι.

C. ΑΠΟκλάζω, Clango, Clangorem edo. Interdum est Cano veluti cum clangore quodam. vt in Anthol. epigr. ἀποκλάξασα αὐτὴ φθόγγον.

Κλαγγή, ῆς, ἡ (à Κλάζω, nisi quis admittat thema Κλάγγω, de quo suprà) Clangor propriè gruū & cæterarū huiusmodi auium. Vnde ab Apollon. Argon. lib. 2 tribuitur harpyis, quæ & ipsæ volucres finguntur, ἠὺτ' ἄελαι ἀδευκέες ἠὲ στρόπαι ἃς Ἀπόλλων πρὸς νεφέων Ἠλιβάτων ἐστύφετο Κλαγγῇ μαιμώωσαν ἐδήνιος. vt Virg. Æneid. 3. At subitæ horrifico lapsu de montibus adsunt Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas. De anseribus quoque dicitur apud Plutarch. De fort. Romanorum, vbi loquitur de anseribus Capitolinis, qui (vt Colum. verbis vtar) clangore suo prodebant insidiantes, κλαγγῆς διαπνοῦ καὶ βαχείας ὀνεπιπλήσασαν τὴν πόλιν: quod paulo antè di-

sit καταβοήματος. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum. Telestes apud Athenæum lib.14, ἄλλος δ' ἄλλαν κλαγγαὶ ἱεὶς κεραπόρνου, ἐρέθιζε μάχαδιν. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quū in hostes impetum faciunt & clangori stridori ve similē clamorem tollunt. Il.γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ὀπωπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς. Iliad.β, — ἐρητύεν ἠδ' καθέδρας Παυσάμενοι κλαγγῆς. Apoll. Arg. 2, Οἶν δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο Ἀνδρῶν κινυμένων ὁπόσ' ἐξαίνωσι φαλαγγες. Sic vtuntur etiam quidam prosæ scriptores. Herodian. lib. 4, οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήματος. Habent suā κλαγγὴν manes quoque apud Homerum Od. λ, circa finem, Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων ἴσ', οἰωνῶν ὡς. vbi stridorem non incommodè interpretari possis. Tribuitur suibus etiam ab eodē Homero, & canibus à Xen. vt Odyss. ξ, Κλαγγὴ δ' ἄασπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομένων. De sociis autem Vlyssis à Circe in porcos mutatis in Odyss. κ dicit, κλαίοντες ἔεργε, intelligens hanc ipsam κλαγγὴν, siue χρυκανισμὸν, videlicet ὀξεῖαν φωνὴν quam sues grunniētes edunt. Xenophon Cyneg. de canibus venaticis, διωκέτωσαν δὲ ἑρώμενοι καὶ μὴ ἐπαιτέοντες, σιωπῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ, σιωπῶντες μετὰ τῶν λαγῶ πάντη. sicut Homerus quoque suprà de canibus itidem dicit Κεκληγότες ἐπέδραμον. Rursus apud Xenoph. ὑλαγμὸν ποιοῦσι τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν. Bud. dicit esse clangorem canū vestigiis leporis insistentiū, eúmque insectātium. Verùm videtur hæc canum κλαγγὴ non esse latratus simpliciter sed latratus acutus seu vox canum latrantium in acutum desinens. quemadmodum Homerus alicubi addit ὀξέα, non dicens simpliciter κεκληγώς, sed ὀξέα κεκληγώς, & idem docet Erotianus in sequenti κλαγγῶδης. Dicitur etiam de sagittæ emissæ stridore, Iliad. α, μετὰ δ' ἰὸν ἔκτο· Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέου βιοῖο. Vide & Κλαγγῶδης.

Κλαγγηδὸν, Cum clangore. Il.β, de grege anserum, gruū, & cycnorum, Κλαγγηδὸν ὁ μὲν καὶ ἀλίζονται, σμαραγεῖ δέ τε λειμών.

Κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. Κλαγγῶδη vocabulū est vsurpatum ab Hippocrate: in cuius explicatione scribit Erotianus Demetrium existimasse κλαγγῶδη ὄμματα dici oculos valde mobiles: sed eum grauiter aberrasse, quòd κλαγγὴ ad oculos nō pertineat, quum eo nomine certa quædam vocis species & ἀκρώνυξις designetur, qualem maximè vomitus ἀσώδης concitat. esse enim vocem quæ à graui tono inchoata in acutum desinit, vt in cantu plerunque fit. Baccium autem exposuisse κλαγγῶδη φωνὴν πλὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον: Apollonium autem, Intercisam, inæqualem & obscuram, eiq; maximè similem quam tempulenti edunt. Gorr.

Κλαγγάζω, Clango. idem quod κλάζω siue κλάγγω. Pollux tamen distinguit. εἴπεις δ' αὖ (inquit) κλάζειν μὲν ἀετοὺς, κλαγγάζειν δὲ γεράνους· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ καὶ κλαγγήν.

Κλαγγαίω ET Ἐπανακλαγγαίω dicitur de canibus in venatione, vt supra κεκληγότες ἐπέδραμον apud Homerum, & σὺν πολλῇ κλαγγῇ apud Xenophontem itidem in venatione. Idem de canibus in vestigatione, καὶ λαμπρῶς πυκνὰ μεταφερόμενα καὶ ἐπανακλαγγαίουσι. Alibi de canibus l. porem circunstantibus, διαρρήγνυσθαι τῆς οὐρᾶς, καὶ ἑαυτῶν ἐμπίπτουσαι, καὶ πολλὰ ὑπορρηδῶσαι, καὶ ἐπανακλαγγαίουσαι. Pollux lib. 5, cap. 13, vbi inter alia de canum vocibus tradit, citat ex eodem Xenophonte etiam aliud partic. videlicet ἐπανακλαγγύειν, quum docuisset canum esse non solùm ὑλάκτειν, δράζειν, ῥύζειν, sed tribui eis etiam κλαγγὴν à Xen.

¶ Κλώζω, F.ξω, vox graculorum propria, sicut κλάζειν auium clangentium, specialitérq; aquilæ, & κλαγγάζειν gruis. Pollux enim lib. 5, cap. 13, vbi de auium vocibus differit, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾶν. In Philomela quæ Ouidio falsò adscribitur, — crocitat coruus, graculus at frigulat. Videtur tribui gallinaceo quoque generi, cui Plutarch. κλωσμὸν tribuit. Κλώζειν dicitur etiam Explodere è theatro sono quodam qui fit lingua ad palatum allisa, sicut συρίττειν est exibilare, & περιτροκάζειν calcibus ad subsellia allisis eiicere. nā Hesych. κλώζειν esse dicit τὸ ὀκβαλεῖν ἐκ τοῦ θεάτρου. κλωσμοὺς enim dictos fuisse κατ' μίμησιν τῶν γινομένων ἐν τοῖς σωματοφύλαξιν οἷς τοὺς πάντας ὀκβολαὶς ἐκβάλλοντο τῶν ποιητῶν. Vnde passuum apud Suidā est, κλωζεται, συρίττεται· ἔστι δὲ ὅτε καὶ λίθους βάλλεται. sicut Eustathius quoque de κλώζω loquēs, καὶ ἡ (inquit) κλωζεται λέγονται καὶ ἀπὸ συρίττεσθαι οἱ ἐν θεάτροις νικώμενοι, καὶ κλωσμὸν πάσχειν. VNDE Κλωσμὸς, SIVE Κλωσιὰς, οῦ, ὁ, Sonus eiusmodi. Plutarch. eum tribuit τοῖς ἀλεκτορίσιν, in lib. De præcep. sanit. κοράκων δὲ λαρυγισμοῖς καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων καὶ συῶν ὅτι φορυτῷ μαίρεται, ἀσυς ὅτι μελῶν φεσίχαν, σημεῖα πυκνὰ τῶν θυμάτων καὶ ὄμβρων. In Philomela quæ Ouidio adscribitur, Cucurrire solet gallus, gallina gracillat. Κλωσμὸ. Xen. tribuit equitibus etiā, ac inter ὀρυκτήρια signa ponit. De re eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι διδασκάλοις δεῖ καὶ τοῦ ἱππικοῦ μὴ φεύγειν ἐξ κλασμοῦ δὲ ἐγκρίνεσθαι. καὶ ἔτι οὐ δρᾷς ὅτι μὴ κλασμῷ τὰ φεραία, ὅτι ὁ πατὴρ σμῶ τὰ χαλεπὰ φέρει, μαθὼν αὐτὸ ἵππος ἱππισμῷ μὴ ἐγκρίνεσθαι, κλασμῷ δὲ φεύγουσι. Quæ verba Camerarius sic interpretatur. Neque hoc ignorandum, præcipiti ἱππισμῷ (id est quum labris compressis acutior quidam sonus oris editur) doceri equos mitigari: κλασμῷ verò (qui sonitus fuerit palati & gutturis) incitari. At siquis initio equo offerat graiora cum clogmo, contraria autem cum poppysmo, ei ὃ ille didicerit poppysmo iam incitari, mitigari autē clogmo. Κλωσμῷ siue κλασμῷ explodebantur etiam in theatris. Eust. enim ex veteribus tradit, κλωσμὸν fuisse τὸν ἐν θεάτρῳ δι' ὀξύτατος φωνὴς τὸν εὐφημοῦντα ἀποπελουδοῦν φόφον, ὡς φωνὴς παῖ ὀκβολαὶ ἐκχεῶντο τῶν ποιητῶν. Item Hesych. κλωσμὸν esse dicit τὸν διὰ τῆς γλώττης ἀεὶ τὸν εὐφημοῦντα φόφον, à quibusdam verò appellari λάκωνα, qualem peculiariter edere soleant οἱ ὀπλάται, id est aliquarii. In nostro autem veteri lexico κλωσμὸς pers, dicitur fuisse ὁ γινόμενος ἐν τῷ στόματι ψόφος ὡς ἂν φωνὴς παῖ ὀκβολαὶ ἐκχεῶντο τῶν ἀκροαμάτων. Sunt qui velint esse sibilum siue sibilum quo Persius vtitur satyra 5, Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas. sed diuersus is esse sonus videtur: nam ex inflatione buccarum erumpere dicitur, at κλωσμὸς allisa ad palatum lingua.

C. ΕΚκλώζω, κλωσμὸν edens explodo.

C. ΠΕΡΙκλώζω, Circumcirca κλωσμὸν edens explodo. Vnde apud Eust. est περικλώζεται καὶ περισυρίττεται, vndique clogmo & sibilis in theatro editis explodi.

E KPAZΩ, F.ξω, Clamo. Eust. κεκράζειν & κεκλάγειν scribit dici de cornicibus & coruis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς: gruem autem κλάζειν. ita κεκράζειν proprie fuerit Crocitare. nam in Philomela quæ Ouidio adscribitur, — crocitat coruus, graculus at frigulat. Non tantùm autē de his auibus dicitur, sed etiam de cæteris animantibus, & homine etiam: quanquam Demetrius Phaler. τὸ κεκεγγὼς pro βοῶν, dicit esse vocabulū τραχύ vnde etiam intellimus κράζειν esse Clamare asperius. Vsitatius est in voce passiua futurum paulo post, in actiua tamen significatione. Aristoph. Ranis, de ipsis ranis loquens, ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεθά γ' ὁπόσον ἡ φαρυγξ αὐτῆς ἡμῶν χαιδανῇ δι' ἡμέρας, βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ Ibidem Bacchus cum ranis coaxantibus contendens dicit, κεκράξομαι γὰρ, κἂν με δεῖ δι' ἡμέρας, ἕως αὐτῶν ὑπερκεκράτησα τῇ κοάξ. Item Esaiæ 19, κεκράξονται πρὸς Κύριον, Clamabunt ad Dominum, Magno clamore diuinū auxilium implorabunt. At præterit. medium, Κέκραγα & quæ inde sunt, pro præsenti plerunque vsurpatur, id est Clamo, Vociferor. Lucianus, τί κέκραγας; Quid clamas seu Quid vociferaris? Xenophon Pæd. 1, pag. 6, ἀνὴρ ἐὰν ἡμᾶς τοὺς παῖδας ποιῇ, ὥσπερ αὐτὸς ἐποίει. πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγεμεν, ἐμαστιγοῦτο δὲ οὐδὲν ἐν ἀλλήλων, clamabatis, seu vociferabamini. Demosthenes Pro cor. βοῶν ὁ βάτραχος ὅστις καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιεῖ. Sicut verò hic Demosthenes copulat βοῶν & κεκραγὼς, ita Aristoph. κεκραγὼς & βοῶν in Pluto, ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν ἔφλυε. Lucianus in vita Demonact. de quodam cynico, πείθων ἀνθρώπους καὶ πόρρω ἔρχοντα, αὐτὸ δὲ τῆς βακχείας ὑπόδικον κεκραγότα. Apud Aristophanē verò alicubi additur præpos. πρὸς, vt κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, Inclamat seruos domesticos, aut Cū clamore vocat. Cum genitiuo verò iunctum significat Clamo de, & subintelligi videtur præpositio περὶ, vt apud Sophocl. Aiace, Ποῖον κέκραγας ἀνδρὸς ὦδ' ὑπόφρονα; De quò viro tam superba clamas? Interdum verò accusatiuus rei additur, ac significat Cum clamore

posco. Aristophan. Vespis, ἀνὴρ δ' ἀπὸ δορπήσου κέκραγμ' ἐμὲ δᾶδας, ilico à cœna cum clamore poscit soccos. Sic ferè Propertius, Territa vicinas Theia clamat aquas. Posui autem hic Κεκράζω tū propter significationis tum propter scripturæ similitudinem, præsertim quum ab eo sit itidem Κρώζω vt Κλώζω à Κλαζω.

Κεκρακτης, ου, ὁ, Clamator, Clamosus Plut. Polit. præc. docēs qua voce homo politicus verba facere debeat, ὡς μὴ πολλάκις ἀπορρηγνύντα καὶ βραχυτόνῳ ὑποβάλλοι τις αὐτὸν ἄρπαξ καὶ κράκτης, καὶ κλοβόρου φωνὴν ἔχων. VNDE Κεκρακτώς, οῦ, ὁ, Clamosus.

Κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, Clamor, Vociferatio. Apud Plut. Sympos. 3, probl. 7, de tempore matutino seu diluculo, τὸν δὲ [s. τὸν ὄρθρον κατέχουσι] κύποι ῥαψῳδῶν, καὶ θεμιστοὶ θρίνων, καὶ πελωνικῶν ἐποθορισμοὶ κεκραγμῶν, καὶ κηρύγματα καὶ λουδῶν ἐπὶ δίκας. Pro quo dicitur ET Κέκραγμα, ατος, τὸ, vt tradunt v.l.

Κεκράκτης, ου, ὁ, idem quod κράκτης.

C. Κεκραξιδάμας, Qui clamore & vociferatione aliquem domat, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, Clamosus. Aristoph. Vesp. Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνος ἡμᾶς οὐ θορυβεῖ.

C. ΑΝΑκράζω, Succlamo, seu Acclamo. Item Clamorem tollo, Exclamo Iosue cap. 6, ἀνεκράγετο πᾶς ὁ λαὸς, καὶ ἀνεκράγοντο αὐτῶν πρὸς τὴν βοῆν τὰ πνεύματα τῆς πόλεως. Sic apud Demosthenem cōtra Mid. εἰ μέν τις ὑμῶν ἀδικοῦ ὅμως ἀνεκράγη, ἔφεσε δραμοῦσα τῷ παρεστῶτι βοηθοῦντες. ‖ Item Reclamo, Refragor, vt interpr. Bud. apud Plut. in Arist. pag. 103, Δεινοτέδης ἀνεκραγὼν τὸν ἐκέλευε τὸν λόγον καταβαλεῖν. Apud eundem in Phoc. pag 247, οὐκ αἰσχρὸν ὑμῶν δὲ τοῦ πολλῶν, ἀλλ' ἀνακραγόντων βούλεσθε ὀλιγαρχικοῖς. Bud. ‖ Ἀνακράζειν apud Homerum, Eloqui, Proloqui. Od. ξ, Ἀλλ' ἐπὶ οἱ τοῖσ' ἔπεσσι τὸν αὐέκραγε, οὐδ' ὀπίσσω. id est ὡμολόγησε. Proloquutus & confessus sum. Eust.

C. ΕΓκραζω, Inclamo, Cū clamore inuehor, Cum clamore obiurgo, Cū clamore cōuitia ingero. Aristoph. Pluto, οὐ γὰρ ἂν ὑποτυποῖ ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἡνικαῦτα. Item apud Bud. ex autore incerto, ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δῖς ποτ' καὶ τρὶς καὶ τῷ ἀναίσχυντος λοιδορησάμενος. Thuc. lib. 8, ὠμνυσαν ἐγκραγόντες ὅτι τὸν Ἀσύλλον, ὥσπερ βάλλειν, id est Magno clamore minas ei incutientes, vt schol. exponit. eiusdē signif. est ΕΓκραγγαίνω apud Suidam. id est Inclamo, ἐμβοῶ. quod ita à κράζω deriuatur à κλαγγάνω à κλαζω.

C. ΕΠΙκεκράζω, Inclamo. Ex Luciano.

C. ΚΑΤ Ακεκράζω, Reclamo, Obstrepo.

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio. idē quod κεκραγμὸς passiuum anté: factum à præterito medio κέκραγα per pleonasmum ε υ. Æschines contra Ctesiphontem, πᾶς ἡ κραυγὴ πᾶς ὁ πόνος τῆς φωνῆς; Idē, κραυγὴ πολλὴ καὶ θόρυβος ὡς τῶν Ἀμφικτυόνων. Plut. De Herod. κραυγὰς καὶ πομπὴ καὶ θόρυβοις. Idē in Præc. sanit. de voce in cōgressibus & disputationibus, κραυγὰς μὴ τοῖς θεραπαίνοις καὶ ἀπροχρήστοις ὀλαλητέον. Idem De aud. poem. οἱ μὲν Τρῶες ὅπασι μετὰ κραυγῆς καὶ θράσους· οἱ δ' Ἀχαιοὶ σιγῇ δεδιότες σημαίνουσι· respiciens (vt opinor) ad Homericum illud in Iliad. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ὀπωπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς· Οἱ δ' αὖ ἐπὶ σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Luc. Hermot. ὑπὸ τῆς κραυγῆς τὸν νοῦν πολὺ κεφαλαιῶδες ἐπτόητο. Item κραυγὴν ποιεῖν, Dare clamorem, Edere clamorem, Tollere clamorem. nam Efficere clamorem apud Cicer. aliud est. Xenophon Pæd. 3, κραυγὴν τὸν ὄχλον ἐποίουν. Et Hell. 6, φεύγειν ὑπὸ τῆς γυναικὸς μὴ ποιεῖν κραυγὴν ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, ne vociferarētur. At κραυγὴν Καλλίστης appellauit Dionysius cognomento ὁ Καλλοῖς poetin, nō sine vitio. nam vtroque horum vocabulorum significatur ἡ φωνὴ, videlicet & τῇ κραυγῇ & τῷ Καλλίστῃ, ab ὀξ significāte φωνὴ. nec item probatur metaphora quæ vtitur vocabulis ἀσήμοις. Aristoteles 3 Rhetor. ‖ Est etiam morbus quidam puerorū apud Hesychium.

Κραυγίας, ου, ὁ. vt κραυγίας ἵππος, Equus qui clamore & strepitu terretur Hesych.

Κραυγάζω, Clamo, Vociferor, Ioan. 11, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε. Sæpius eo vtuntur Euangelistæ. VNDE Κραυγαστὴς, οῦ, ὁ, Clamosus. Bud. Eiusdem signif. est κεκρακτὸς paulo anté.

Κραυγάω, idem. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι. Herodot. lib. 1, p. 12, παιδίον φεσκεῖμενον, ἀ'ατσάρον τε καὶ κραυγαρόμενον. Deriuatur autem hoc κραυγάω à κραυγὴ vt ἐπανακλαγγάω à κλαγγή. Apud Suidam verò est etiā ἐγκεκραγάω, de quo in Εγκεκραζω dictum est.

¶ Κρώζω, Crocito: à κεκράζω, vt κλώζω à κλάζω. Pollux scribit proprium esse coruorum, quos Crocitare dicunt Latini: sed tribuitur cornicibus etiā, quæ ab isdē Cornicari dicuntur. Hes. Erg. Μή σοι ἐφεζομένη κρώζῃ κακέρυζα κορώνη. Dicitur etiā impropriè de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus. vt apud Lucianum κρώζουσιν οἱ κύκνοι παῖ ἄμουσον καὶ ἀσθενές. Metaphoricè etiam capitur, vt Cornicor, & Garrio. In Aristoph. Pluto, Chremylus ad Blepsidemum, Σὺ μὲν οἶσθ' ὁ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ πεκλοφοτος. Et apud Suidam, ὥσπερ μὴν γραῦ σαυτῇ κρώζαις. Ista tibi garrias: metaphora ducta ab inauspicatis auibus, ἀπὸ ὀρνέων δηλονότι. Item apud eundem οὐκ οἶσθ' ὁ κρώζεις, Nescio quid corniceris, Nescio quid garrias. quod prouerbium esse dicit ὅτι τοῦ μάτιν θρυλλούντων ὡς αἱ κορῶναι. (quale ferè est hoc Persianum, Nescio quid recum graue corniceris inepté) In hoc autem apud eundem loco, ἠδὲ δ' αὖ κρώζει πάλιν, εἰς ζυγὸν ἄπελθε, videtur potius accipi pro Obstrepit, Exclamat instar corui, Odioso clamore obstrepit vt cornix. De loco autem Hesiodeo quomodo intelligendus sit, vide Erasmum in Chil. & sequens Κρωμός.

Κρωμὸς, οῦ, ὁ, Crocitatio, Vox corui crocitantis vel cornicis cornicantis. Apud schol. Theocr. ὁ τῆς κορώνης κρωμὸς χειμῶνα μηνύει. cui simile prognosticon habes in κλωσμὸς ex Plutarcho. Ac fortassis huc respexit Hesiodus quum in Erg. dicit, Μηδὲ δόμον ποιῶν, αὐτοῦ ἐξεστι καταλείπειν, Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ κακέρυζα κορώνη. Item κρωμὸς κολοιῶν in Epigr. quem Pollux proprie dici vult κλωμόν.

ΚΛΕΙΓΩ, F. σω, Claudo, Obsero. Herodian. lib. 8, πᾶς τε πύλας κλείπωσι. Sic Matth. 6, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. Suidas κλεῖσον exponit κατάκλεισον. Pass. Κλείομαι, cuius præteritum non solùm κέκλεισμαι, sed & κέκλειμαι, vt ostendit participium κεκλειμένος, & quidem apud Demosthenem quoque, vt quidam annotant. Reperio tamen habens σ apud eum cum alibi, tum Olynth. 2, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορείων. Sic κεκλεισμένας πύλας apud Herodianum, & κεκλεισμένας θύρας Ioan. 20. nec dubium est quin sine σ irregulare sit.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q.d. Clausio. sed exponitur nomine Claustrū in v.l. vbi & affertur ex Thucyd. κλεῖσις λίμενος. AT Κλεισμὸς apud Hesychium expositionem habet τῶν Κλισμὸς scribi solo ι. exponitur enim ab eo θρόνος.

Κλεισὰς, άδος, ἡ, Valua, vel Fores, videtur esse Plutarcho in Publicola (inquit Budæus) scribenti, ὅπ κόπτουσι καὶ φορεῖν τὰ αὐτοῦ θύρας ἔσωθεν εἰ τοῦ εἰέναι μέλλοιτο, ὅπως αἴσθοιτο ἔξω γίγνοιτο τοῖς τοῦ ἐναντίου ἢ τοῦ εἰσιόντος, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο τοῦ εἰσιόντος τὰς κλεισάσας εἰς τὸν ἐνιαυτόν. (Dicam porro & paulo pòst aliquid de hoc loco) Legimus porro apud eundem Plutarchum in Alcibiade, metaphoricè dictum, μεγαλας δ' αὐτοῦ κλεισάδας ὅτι τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ γένους καὶ τὸ πλοῦτον. vt & Lat. metaphoricè Aperire ianuam, & Aperta est ianua. AT Κλεισίαι Eustathio ex Rhetoricis lexicis sunt fores, sed peculiariter latæ fores per quas & iumenta ingrediuntur. Exponit & αὐλειοι πυλῶνες. Addit ET Κλείσιον, siue Κλεισίον (nam vtroque accentu scribi docet) exponēs ex Ælio Dionysio, θυρῶν μεγάλας: & subiungens κλεισίας vocari huius fores, latas & quæ extrorsum aperirentur. Suidæ Κλείσιον est locus in quo stant boues. Vnde etiā exponitur Stabulum à quibusdam. (sic autem Dion Chrysostomus κλίσιον cum ι solo dixit esse τὸν σταθμὸν τῶν βοῶν) Budæus vbi scribit videri sibi Plutarchum in Publicola nomine κλεισὰς intelligere valuam, aut fores, addit & hunc eiusdem locum & quidem alteri vicinum, τοῦ δ' ἄλλου τινὸς θυρῶν ἔσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀνοιγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησεν ὀκτὼ ἀπάγειν τὴν αὔλειον. Videat autem is cui hæc attentius expendendi otium fuerit, num potius κλεισίας apud Plutarchum in loco quem modò protuli reponendum sit (nam κλεισίαιν quod ex veteri codice annotatur, admitti nullo modo potest) vt sint αἱ κλεισίαι illæ quas Ælius Dionysius κλεισίου θύρας esse tradit, εἰς τὸ κτῆνος

αὐοιγομδίας. sic tamen vt κλεισίου significatio latius extendatur. ITEM Κλεισσύραι apud Suidam.q.d.Clausuræ. (sed κλεισσύραι videtur ex κλείω quidem factum, ita tamen vt terminationem Latinam habeat) sic autē vocari tradit Suidas a Romanis τὰ ἐχυρώματα τῶν βασιλέων. Affertur in v.l.ex Procopio, De Iustin. ædif. lib.3, ποταμοὶ ἀπεργάζον) δυο ἄλσεα πη ἀλλήλων ὄντας, οὓς δὴ ἐνομίκασι κλεισσύρας καλεῖν. Et Annal. imperii Alexii l. 10, τὰ δὲ τέμπη ἅπερ κλεισσύρας ἔτι ἴφη ὦμ. Et paulo post, εἰς φυλακὴν τῶν τοῦ τὸν ζυγὸν διαφεύγειν κλεισυρῶν ἐκ πέπομφε. Affertur autem & Clusuræ ex Theodorico apud Cassiod.lib.2.Var.ad Faustum præfectum prætorio, Præcipimus LX militibus in Augustanis clusuris iugiter constitutis, annonas præstare.

Κλειστός, ός, ό, Qui claudi potest. Vel Clausus. Diodorus Sic. lib.10, ἐξ ὑψηλάς κλειστὰς κατασκ. ἅπας, id est (Bayfio interprete) Additis quoque fenestris quæ clauderentur. Ex Thucydide autem & Aristide affertur κλειστὸς λιμὴν pro Portus clausus, τοῦ κεκλεισμένος. CONTR. Ἄκλειστος, Non clausus. Thuc.lib.2. ἐν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκλειστος.

Κλεῖστρον vide in Κλεῖθρον quod proximè sequitur.

Κλεῖθρον, ου, τό, Claustrum. Plato Axiocho (aut potius quicunque alius huius dialogi est autor) τὰ δὲ ἐφεστῶτα τῆς εἰς Πλάτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεῖσιν ἀχρόνοις. Exponitur & Repagulum, item Vectis ianuæ: vt ab Eustathio μοχλὸς τῆς θύρας. Annotatur autem ex eodem Eustathio, itémque ex Didymo (in hunc verum qui extat Odyss.α, tertius à fine, — ἐπὶ δ' κλεῖθρ' ἐπάνωσαν ἰμάσσι) κλεῖθρον gemina lora habuisse pendentia vnum ad dextram, alterum ad sinistram, ex quibusdam foraminibus, ad ianuam aperiēdam & claudendam. Volunt autem κλεῖδα Homero esse istud κλεῖθρον. Budæus Seram interpretatur apud Lucianum. Vide Κλῖθρον. (SED ET Κλεῖστρον Luciano est itidem Sera: vbi scribit, κλεῖστρα δὲ τινες αἰκαστὰ πάντες τὸ κλεῖστρον. nisi fortè quis ibi κλεῖθρον scripsisse eum existimet, sicut alibi apud eum legitur.)

Κλειθρία, ας, ἡ, Rima ianuæ, vt quidam interpretantur. Alii simpliciter Rima. Sunt & qui tale quid esse putēt quale est quod Latini clathros appellarunt. Luc. in Necyom. circa finem, δεῖξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἑσπέρας φῶς.

Κλεὶς, δός, ἡ, Clavis In accus. sing. τὴν κλεῖν, & plur. κλεῖς, vt in v.l.annotatur. sed reperitur etiā κλεῖδα, itidémque κλεῖδας. Plut. De aud. ὡς δὲ ὁ τῇ κλειδὶ τοῦ ξυλαρίζειν, τῇ δ' ἀξίνῃ τὴν θύραν αἰσίχειν πειρώμενος, εὐκ οἶδ' ὅ δοξειεν αἰ ἐπιρεάζειν, ἀλλ' αὐτὸν ὑποτρεῖν τὴν ἑκατέρου χρείας καὶ δυναμεως, οὕτως, &c. Idem in lib. qui περὶ φιλοπλ. inscribitur, ὅταν δὲ ὑποθανόντων τοὺς κλεῖς τῶν θαλάμων καὶ τοὺς σφραγῖδας. Athen. lib.13, ἀνελομδμὶν τοὺς κλεῖς.

Κλεὶς per Metaphoram vocatur etiam os tortuosum & inæquale, omoplaram cum sterno alligans. Id geminum est, dextrum & sinistrum. Vtrunque a sterno vsque ad apophysin κορακοειδῆ in exteriora curuatur: ab ea, contrà. Est enim recurnū & figuram S Romanæ literæ imitatur. fistulosum quoque est, & crassitie ina quali prædītū, parte quidē superiore, qua sterno inarticulatur, crassius & rotundius, postea verò longē gracilius, adhuc tamen rotundum: procedens verò, quo propius lato scapularum osi fit, eo plenius latiūsque. Sic à Græcis dictum est τὸν κλεῖθρον ἐπὶ αὐτῆς τοῦ τραχήλου καὶ τὸν ὦμον, hoc est, quòd ceruicem & humerum concludat. ex quo etiam Latinè quidam clauem & clauiculā dixerunt. Siquidem clauis modo omoplatam cum sterno, & per illam brachium firmat atque connectit. Sunt qui iugulum à Latinis dici putent, etymologia nixi, quòd ea vox à iungendo profecta videatur. Certè Cornelius Celsus iugulum liquidò appellauit l. 8, cap. de iuguli fracti curatione. Iungitur autem summo quidem sterno per διάρθρωσιν, omoplatæ verò per synarthrosin. Dicitur ab Hippocrate Ionica dialecto κληΐς, ab Aristotele autē σφαγή, De hist.anim.l.1, cap.14. Hæc Gorr. Item Aristot. Ethic. 5, cap. 1, ὅθ' ὅπ καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὴν αὐχένα τῶν ζώων καὶ ἡ τοῦ θύρας κλείοισιν. Cæterùm commemorat Plutarchus in Apophth. facetum Philippi dictum ludentis in ambigua vocis huius significatione. quum enim pars hæc quæ κλεὶς appellatur fracta illi fuisset in prælio, (τῆς κλειδὸς ἀυτῷ καταχλασθείσης ἐν πολέμῳ, inquit) & qui eum curabat medicus aliquid ab eo mercedis nomine in dies postularet, respondit tandem, κάμδανε ὅσα βούλει (id est, accipe quantum libuerit) πῶς γὰρ κλεῖν ἔχεις. Idem Plutarchus in Artoxerxe, καὶ δ.ηλασε τοῦ τοῦ κλεῖδα δεῖ τὸ τραχήλου πῶς ἀμχιλῶ. In vulg. lex. πῶς κλεῖ, καταγὴς ex Gellio exponitur Humero fractus: item κλεῖδες, Humeri, & Clauiculæ, & Iugale, ex Gazæ interpr. apud Aristot.

Κλεὶς, (& Κλειδίον etiam, diminutiuè) Iugulum thynni piscis: quæ pars habita fuit palato gratissima. Sed sunt qui non satis propriè nomine Iuguli reddi existiment. Plinius Clidium appellauit lib.9, c.15, Hi[thynni] membratim cæsi, ceruice & abdomine commendātur atque clidio, recenti duntaxat, & tum quoque grauiru ctu. cæ.era parte plenis pulpamentis sale asseruantur. Athen.l.7, ἐπήνουν δὲ τοῦ θύνιον καὶ τὰς κλεῖδας καλοῦντες. & subiungit hos Aristophontis comici versus, Κλεῖδες μὴ σπᾶν δύο παρεκθυασθῆναι, Αἷς τὰς θύρας κλεῖσι, θύνιον μὴ σῶν. (vbi fortassè pro σῶν reponendum est οὔ) Apud eundem in mentione piscis qui ὄρκυνος dicitur, legimus κλειδία θερεχόντα. Apud Athen. (inquit Bud.) κλειδίον est pars piscis cetarii.

Κλεῖδα συῶν βαδυκαμπῆ vulg. lex. interpr. in Epigr. Vncum seu instrumētum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

C. Κλειδοῦχος, ου, ὁ, Clauem habens, seu tenens, Clauiger. Metaphorice apud Plutarchum De Socr.dæmon. Apud Hesych. autem legitur κλειδοῦχος, γυνή. Sed in κλειδοῦχος pen. η, postquam dixit κλειδοῦχος, γυνή, ostendit nomine γυνὴ intelligi vxorem: subiungit enim, ἐπὶ τὸ ταμιεῖον ἔχει, eo quòd claues domus habeat.

Κλειδόω, ῶ, f. Claudo claui, Obsero, Quidam gramm. κλειδοῦν exp. βαλανοῦν, & κεκλείδωται itidem βεβαλάνωται.] HINC Κλείδωμα ET Κλειδωσις, q.d. Obserāmentū, & Obseratio. Suidas κλείθροις exponit verbali κλεῖδωμα. AT κλειδίον diminutiui forma, q. d. Clauicula, id est Parua clauis. Dicitur autē de thynno, sicut & κλεὶς, vt paulo antè docui in Κλεὶς.

Κλειδίον ἀφροδισιακὸν, vel (vt habetur apud Paulum) ἀφροδισιαστικὸν, est pastillus conueniens hæmoptoicis, cœliacis, dysentericis, & quibus stomachus fluxione tentatur. magnopere enim adstringit.

Κλειδὼν epithematis etiam nomen est, eiusdem omnino cum superiori pastillo facultatis. id geminum d scribitur ab Aetio lib.9, vnum Cirylli, alterum Mnaseæ. Vtrunque autem dysenteriæ adhibet.

C. ΑΠΟκλείω, F. σω, Excludo, Includo, Arceo, Prohibeo. Plutar. De non irascendo, ὁ δὲ θυμὸς οὐχ, ἧ φησιν ὁ Μενάνδρος, τὰ δεινὰ πορίσαι, τοὺς φίλους μετοικίσας, ἀλλ' ἐξοικίσας πλείους καὶ ἀποκλείσας. Xenophon, κλεῖσον κωλύοισιν, ἀποκλείοντες ὅθεν αὐτὴν λαβεῖν ἦ, Excludētes eo loco vnde quidpiam capi possit. Nisi potius ἀποκλείοντες sit pro simplici κλείοντες, hoc sensu, Claudentes eum locum vnde, &c. Iungitur sæpe accusatiuo cū genitiuo. vt ἀποκλείειν τινὰ ὁδοῦ, apud Aristotelem De mundo, Prohibere aliquem exitu. Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ apud Xenophōtem Hellen.7, Prohibere aliquem via, Intercludere aliquem itinere: vel potius, Intercludere alicui iter. Dicitur etiam Intercludere alicui aditum. Et vt dicitur Intercludere alicui commeatum, sic apud Aristotelem Œconom.2, ἀποκλείειν τὴν ἔξαγωγὴν τοῦ σίτου: & apud Xenophontem, ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ὁπτιδείων, vbi scribit, βουλομένων τὴν πειράκοντα ἀποτειχίζειν, ὅπως ἐκπολιορκήσαιν αὐτοὺς, ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ἐφόδους τῶν ὁπτιδείων. Passiuum est Ἀποκλείομαι, Excludor, Arceor, Intercludor. vnde participia ἀποκεκλεισμένος, & ἀποκλειοθεὶς. vt ἀποκλειοθεὶς ὁδοῦ.

Ἀποκλείω, Includo. vt Alex. Aphrod. Probl. lib.1, ἀποκλείει τὴν ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος, Calorem includit in profunditatem vsque corporis. Sic apud Aristophanem, ἀποκλείειν τινά, Includere aliquem. Et pro simplici κλείω, Claudo, vel Occludo, apud eundem: vt ἀποκλείειν τὰς θύρας. Sic apud Xenophontem ἀποκλείοντες posse accipi dictum est initio tractationis de hoc verbo. Iungitur etiam ἀποκλείω cum πρός. vt ἀποκλείειν ἀκοὰς πρὸς τινα φωνὴν. Euseb. De præp. Euāgelica, ἀθέον αὖθις αἰακούψειε φωνὴ, πρὸς ὦν τὰς ἀκοὰς ἀποκλεισέον.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τό, Locus quo quid includitur, aut Res quælibet qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Nā Hesych. φυλακὴν exp. sicut ἀποκλείσαντες explicat φυλακίσαντες. A prima persona pr. pass. ἀποκέκλεισμαι.

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, Exclusio, Interclusio. A secunda persona præt. passiui ἀποκέκλεισαι.

Ἀπόκλειστος, ή, ὁ καὶ ἡ, Inclusus, Interclusus. A tertia persona præteriti pass. ἀποκέκλεισται: vt à καπακέκλεισται formatur καπάκλειστος.

c.2. Ἐνταποκλείω, Intus includo. Ex Alex. Aphrod.

C. ΔΙΑκλείω, Discludo, Intercludo, Intercipio. Et pass. Διακλείομαι, Discludor, Intercludor. vt exp. B. subiūgēs hūc Polybii locū 1.5, τὸ δὲ μέγιστον, ἀπέφαινε διακλειόμενον τὴν Μόλωνα τοῦ εἰς τὴν Μηδείαν ἐπανόδου. Itē, φοβούμενος μὴ διακλειοθῇ, διέγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν.

Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non interclusus.

C. ΕΓκλείω, Includo. Et pass. Ἐγκλείομαι, Includor. vnde ἐγκλεῖδες εἰς αἴγιον. Dioscor. Vase inclusum esse. At verò apud Soph. Aiace, ἐρκίων ἐγκλεισμένους pro οἰκίας τῶν ἐρκίων. i. τῶν τείχους. Affertur autē & aorist. medius ἐγκλεισάμενος, pro Inclusum seu reconditum habens, in hoc loco, ἐγκλεισάμενος ἄρχυρον.

C. ΕΚκλείω, Excludo, Secludo. In v.l. ἐκκλείω σε τοῦ οἰκήματος, excludo te domicilio.

C. ΚΑΤΑκλείω, Includo, Cōcludo. X. Pæd.4, καπακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic autē εἰς πολιτείαν apud eūdem. Plut. Publ. αὐτὸν καπακλείσας εἰς τὸ οἴκημα. Idē dixit in Pericle, εἰς ἀποφείαν δι' ὀναιπολογίας καπακλείσας ἑαυτόν. (Apud Thuc. autē l.1, καὶ τέλος εἰς Προσοπίτιδα τὴν νῆσον καπέκλεισε, exponitur, Denique in Prosopitidē insulā cōpulsos inclusit.) Et in pass. apud Aristoph. in Nub. ὅταν εἰς αὐτὸ αὖ ἐμος μετωρειοθεὶς καπακλειοθῇ, quum ventus in illis inclusus fuerit & detentus. Inuenitur autē & cum ἐν, vt apud Hærodianum lib.5, καπακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τοῦ σραπέδ ω. Sed & cum solo datiuo: vt apud Alexandr. Aphrodisæum, καπακλείειν σώματι γνίνω. Sed affertur & alia cōstructio ex Galeno ad Glauc.1, videlicet καπακλείεται κῷ τὸ σῶμα pro Includitur in corpore.

Καπακλείω, Obsidione claudo: & Καπακλείομαι, pro Obsidione claudor. Thuc. lib.1, p.37 meæ edit.

Καπακλείω, Orationem claudo, Peroro, in v.l.

Καπακλείω, Astringo, vt exponitur in hoc Luc. loco, in Caucaso, [πῶς δεξιᾶν] καπάκλειε καὶ τοῦ σφόλου. At quidam ineptè vertit Reclude.

Καπάκλειστος, Inclusus, Conclusus.

Καπακλεῖς, εῖδος, ἡ, Quod claudendis foribus adhibetur. Apud Aristoph. in Vespis (inquit Poll.) καπακλεῖδες sunt τὰ κλείοντα τὰς θύρας: apud Herodotum autem, ὅπ παστάδες etiam. (Ibidem autem EST Ἀνταπκλεῖδες cum accentu in antepenult. pro eadem signif. apud recentiores: vel potius pro φοφίγγες seu κορῶναι, vt alii locum Pollucis inteligunt) Sed legimus singulari numero in hoc Vesparū loco, Καὶ τῆς καπακλεῖδος ὅπ μελοδ ἐν τῷ μοχλοδ, Φύλαττε' ὅπως μὴ πῶ βάλανον ἐκπροὔξεται.

Καπακλεῖδες in veste muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur πόρναι, i. fibulæ. Quæ καπακλεῖδες ab Homero κλεῖδες appellatæ fuerunt Od. ε, vbi scribit, — ἐν δ' ἄρ' ἔσαν πόρναι δυοκαίδεκα πᾶσαι Χρύσειαι, κλῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρῦῖαι.

Καπακλεὶς, Pars τοῦ ὠμοπλάτου, id est scoptulorum, sub pectore, in collum desinens. Collum (inquit Poll.) fulcitur ὠμοπλάταις, (id est scapulis, vel illis potius ossibus quæ scoptula operta vocarunt) Hæ desinunt supra humerorum eminentiā in κλεῖδας (.i. iugulos) quæ his sustinentur. Earúmque partem vnam nerui spondylis annectunt, altera verò pars sub pectore in collum insidit, & appellatur καπακλεὶς, quasi clausura. Καπακλεῖδες (inquit Gorr.) dicūtur ossa cartilaginosa in commissura omoplatæ cum claui sita, vtrinque scilicet singula. Siquidē in ea cōmissura sæpe accumbit, sæpius media intercedit cartilago, vti in ea quæ claui est cū sterno iunctura, & ea quæ genæ inferiori cum osse temporali, & cruris cum tibia. Hāc porro cartilaginem osseā Galen. os propter duritiem appellat. Quanquam ob tenuitatem sit multū flexilis) & scribit in ea cōmissura præter omoplatam & clauem, tertium os à quibusdā numerari, & in ipsis tantùm hominibus, Hippocratis testimonio, deprehendi, qui eam homini propriam facit: hanc verò eriam ab aliquibus ἀκρώμιον vocari, Galenus lib. De ossibus prodidit. Hæc ille. Herodian. libro 4, κατεὶς δὲ τῆς πληγῆς ὅπ τῆς καπακλεῖδος ὠμοδμῆς.

c.2. Συνκαπακλείω, Vnā includo, In eundē locum concludo, Vel, Simul cum alio includo. In v.l. perperā annotatur idem esse quod καπακλείω.

B C. ΠΕΡΙκλείω, Circuncludo, Vndique claudo. Et passiuū Περικλείομαι. vnde περικλειόμενοι apud Thuc. l.2, ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι. HINC Περίκλειστος, Circūclusus.

C. ΣΥΓκλείω, Concludo, Vnà claudo. Interdum etiam Occludo. Herodian. lib.7, συγκλείσαντες ὡῶ αὐτοὺς ὀν σηκῷ μόνοις. Plut. De defectu orac. οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τῇ ὕλῃ, μᾶλλον δὲ συμφράξαντας. Dixit etiam Paulus elegantèr, ad Romanos cap.11, v.32, συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς πάντας εἰς ἀπείθειαν. Synes. ὅπ μὴ τὸν στόμα συγκλείσας ἔχω, καὶ τὸν βοῦν ἐκεῖνον ὅθη τῆς γλώσσης πέφραγμα. vbi occludēdi potius significationem habet. dicitur enim Latinè Os occludere. Budæus ex Hieronymo affert συγκλείοντες pro Inclusores, libro 4 Regum. Item συγκεκλεισμένον pro Fabrefactum, Cælatum, ex Regum libro 3, cap.10, καὶ πάντα τὰ σκεῦη οἴκου δρυμοῦ Λιβάνου χρυσίῳ ὡῶ συγκεκλεισμένα. Metaphoricè autem vsus est Xenoph. Hell. 5, pag. 325, εἰ μὴ ποι συγκλειοθήσονται τοῖς πόθοις καὶ ἐγκπόσοι τοῦ θαλάσσης. HINC Συγκλεισμὸς, ET Σύγκλεισις, Conclusio, Ipsa actio concludendi. In v.l. συγκλεισμὸς exponitur Conclusio, item Obsidio: & affertur ex Gregor. Naz. μετὰ πῶ ὀπτεῦθεν ὀκδημίαν, καὶ τὸν πικρὸν συγκλεισμὸν τοῦ ἑκάστῳ βεβιωμένον. AT Σύγκλεισμα ET Σύγκλειστον inter opificia cælata enumerantur, lib.3 Reg. vt inquit Bud. Quidam σύγκλειστον ἔργον interpretati sunt Opus rasile. Scribitur autem & Συγκλειστὸς cum accentu in fine: sed cætera huius terminationis verbalia, à cæteris videlicet compositis formata, accentum in principio potius habent.

AT COMPOS. nomē Δικλὶς in hunc locum seruaui, φ ex κλεὶς potius quàm ex κλείω formetur, & quidem abiecto ε. Sunt autem πύλαι δικλίδες (nam singularis exemplum non affertur) Portæ bifores, Valuæ bifores, αἱ δικλεόμεναι (vtpote altæ) videlicet ὑπὸ δύο ὀχέων, vel αἱ δίθυροι, vt inquit Eust. in hunc locum qui extat Il. μ, circa finem, Αἴρα πύλας εἴρωσι πύκα σταρῶς ἀραρυίας, Δικλίδας, ὑψηλάς. Sed idē Eust. in hoc altero loco Od. β, Κλῃσὶ δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἠρηρῦῖαι, Δικλίδες, vult δικλίδες esse διχθὲν κλειόμεναι, δίθυροι. Apud Erotianū autē p.22 & 23 meæ editionis EST Δικλεῖδες θύραι cū ει, quod dicitur propriè significare fores bipartitas, seu quæ in duas partes diuisæ sūt, ita vt vna clausa, altera manere possit aperta. Reperitur tamē potius cum ι solo, vt & in Anthol. epigrām. Δικλίδας ἀμφεπέταξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώπῃς. vbi etiā obserua δικλίδας dici sine adiectione. quo & Hesych. modo δικλίδες exponit θύραι. Cæterùm quum à κλεὶς clauem significāte deriuetur hoc nomen, Eust. addit δικλίδας dici quasi δύο ὀχεμένας ὑπὸ μίαν κλεῖδα. vnde subiungi ab Homero, μία δὲ κλὶς ἐπαρήρει. Sed non video quid obstet quominus simplicius δικλίδας exponamus, (si quidem cum eo deriuare placeat à κλεὶς) quæ binis clauibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clauē. EXTAT & Δίκλειδες apud Galenum in lexico vocum Hippocratis, & exponitur Bipartitus, vt possit quis inferiore parte clausa, superpositā aperire. At verò apud Hesych. EST Δίκλιδες cū solo ι, expositū δίθυρος, id est Biforis.

¶ Κληΐζω, VEL Κλῄζω, Claudo, Ioniccē. Vtitur autē hoc posteriore Thuc. apud quē exponitur Intercludere, libro 4, pagina 123, πῶς μὴ ἐν ἔσπλοις τῶν νεῶν αὐτοὺς πορεύοιτο βύζιον κληΐσαν ἔμελλον. (Κληΐζω autem pro Celebro. vide post Κλέος in Κλίω)

Κληΐστὸς pro κλειστὸς, Clausus, Obseratus. vel Qui claudi potest. q.d. Clausilis. Hom. Od. β, Κληΐσαι δ' ἔπεσαν σανίδες, πυκινῶς ἠρηρῦῖαι, Δικλίδες. vbi Eust. scribit significat. θύρας, & addit κληΐσαι vt distinguātur ὑπὸ τοῦ ἁπλῶς σανίδων. At Hes. vult esse pro κλεισαί, vel pro κλείθροις ἠσφαλισμέναι.

CONTR. Ἀκλήϊστος, Non clausus. pro ἄκλειστος.

Κλῆθρον, Claustrũ, Sera. B. κλῆθρα exp. Claustra apud Soph. scribētē,- κλῆθρα δ' πολλὰν πάδε: ἰτὲ Βοᾷ δ' οἰοίγλην κλῆθρα. ET Κλῆθρον pro eodē. Sed Galen. Κλῆθρον Hippocrati esse ait locum in gula sub tōsillis. Huius tamē (Hippocratis in quā) excpl. habēt etiā Κλεῖθρον per ει, l. 2 De morbis, vbi ἐκ κυνάγχης agēs, scribit, φλεγμαίνει πύππαθεν ἢ γλώσσης καὶ πὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τὰ βρόγχω, καὶ οὐ δύναται καταπίνειν τὸν σιτον. ITEM Κλῆθρη pro κλῆθρον, in vul. l. vbi exponitur Vectis. sed Hes. dicit duntaxat, Κλῆθρη esse quoddā arboris genus (exponitur autē Alnus à Gaza apud Theophr.) idémque tradit Suid. sed addens ET Κλῆθρον, τὸ φυτόν.

Κλεὶς, ίδος, ἡ, Clauis, κλεής. Sed apud Hom. significat vectē, seu aliud quod ad claudēdā ianuā adhibetur. (seu, quic quid clausam ianuā cōtinet, vt scribit B. ex Eust.) vt Il. ω, Τρεῖς δ' αὐαίρεσκον μεγάλῳ κλεῖδα θυράων: & Od. α, in fine, θύρῃ δ' ἐφθυσε κορώνη Ἀργυρέῃ· ὀπὶ δὲ κλεῖδ' ἐπάνυσσεν ἱμάντι. Qualis autē huius κλεῖδος vsus esset, docebit Eust. necnō ὀπηδῶπα pro eodē ab Homero dici.

Κλεὶς, Foramen in quod fibula immittebatur. Vide Καπακλεῖδες.

Κλεὶς, Pars corporis quæ & κλεὶς, (de qua suprà) vt Il. ε, Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κλεῖδα παρ' ὦμον Πλῆξ'. vbi Eust. tradit dictam videri hanc partem ὀπὸ τὸ κλείειν καὶ συνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον.

Κλεὶς pro ἐπίλοιπον, seu ναυπηγικὴ καθέδρα (sed à κλῶ, secūdum quosdam) vide paulo pòst in Πολυκλεῖς.

C. Εὐκλεὶς, ιδος, ἡ, vt Θύρη Ἀκλεὶς, Il. ω, Ianua bene clausa, seu bene obserata. q. d. Ianua bonū vectē habēs. Ab Hesychio exponitur εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής. apud quē mendosè legitur ἀκλείς. quod tamen mendū sequuta sunt v. l.

C. Πολυκλεὶς ναῦς, Nauis multis trāstris seu iugis aptata & instructa, vel Nauis multa cōpage iūcta. à κλεὶς significāte ἐπίλοιπον, seu ναυπηγικὴν καθέδραν, vt tradit Eu. addēs deriuari à κλῶ, quia videlicet ibi κλῶ τὸ σῶμα συνκαμφθέν. Sed addit, sciendum esse, πολυκλεῖδες νῆες dici nō solùm quæ sunt πολυκάθεδροι, secūdū illā etymologiā, sed etiā tāquā quæ sint πολυκλείσθωποι, à κλεὶς, pro quo cōmunis lingua dicit κλείς. reuera. n. πολυκλειδώπεις esse naues διὰ τὸ πολυγόμφωτον καὶ ἁρμοτόν. Admonet autē scribi πολυκλεῖδος, vt πολυψήφιδος. Sed & genit esse κλῆδος pro κλεῖδος, (intelligit autē tāquā à RECTO Κλῆς) vt Νηρῆδος: vnde esse κλῆδων θρόνοι apud Lycophronem.

Κλῆδος, εος, τὸ, Sepes. κλήθεα, inquit Hesych. φραγμοί. (sepis enim usus est ad claudēdū) Sed subscribēdū puto ι, vtpote à Κλῆζω, hoc quoque nomen deriuans: quā etiam ob causam nomini κλῆθρον idem subscripsi.

C. Ἀπόκλῆζω, Ionicè pro ἀποκλείω, Excludo &c. (sicut Κλῆζω pro κλείω, Claudo) Herodot. ἀποκλήσας ἐκ με τούτων. Et pass. Ἀποκλῆζομαι: vnde ἀποκλῆισμός & ἀποκλῆιστος, apud eūdū. SIC Ἐκκλῆζω pro ἐκκλείω, Excludo, ex eodē Herodoto affertur: (vt ἐξεκλῆιε μετιχῆς, à participatione excluserūt: & pass. ἐκκλῆζόμενοι τῆς ὥρης) ET Κατακλῆζω pro κατακλείω, Includo. &c. ET Περικλῆζω pro περικλείω, Circumcludo, Cingo: ITEM Συνκλῆζω pro συνκλείω, Cōcludo, Vnà claudo, ex eodē Herodoto affertur. SED Ἀποκλῆζω quoq; pro ἀποκλῆζω dici potest (itidémq; in cæteris cōp.) vt κλῆζω pro κλῆῤῥω dicitur.

ΚΛΕΊΠΤΩ,

F. ψω. Furor. X. Pol. Laced. τί δῆτα, εἰπὼν τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε, πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ; cur lege sanxit vt in furto deprehēsum cædere ad multas plagas liceret? De eadēre Pl. in Lyc. αὖ δ' ἁλῷ, πολλὰς λαμβάνει πληγὰς τῇ μάστιγι ῥαθύμως δοκῶν κλέπτειν καὶ ἀτέχνως. Ibidē, σύμμονον ἀλώπηκος κακοφυοῦς. Ibidē, ἐρέουσι κλέπτοντες, Furto auferūt, seu Furto ablatū asportāt. Itē apud Demosth. κλέπτειν δημόσια. Dicitur etiā κλέπτειν ἀπό. Plut. Pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idē, ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσι. Sic Quintil. dicit Furari pecuniā ex tēplo Distinguitur ab ἁρπάζω. i. Rapio, Eripio. Aristoph. in Pluto, οὐδ' ὑ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Idē à λαθεῖν. Aristot. Rhet. r, λαθεῖν μὴ, ἀλλ' οὐ κλέψαι. Item ab ἱεροσυλῆσαι. Idem ibidē, κλέψαι, ἀλλ' οὐχ ἱεροσυλῆσαι. At ὑφαιρεῖσθαι π dicitur ὁ κλέπτων. Plato De legibus libro 9, τὰ κλέπτοντα, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελομένῳ καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ἐξ ὁσίων. Κλέπτομαι, pass. Furto subtrahor, Furto auferor. Plato De leg. l. 9, τὸ κλαπὲν διπλασίον ἀκτίνειν. Accipitur & trāsitiuè pro Furto spolior, Furto mihi surripitur. Synes. πολίτῃ αὔδρα χρησάμενον συμφοραῖς καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, cui furto ademptū erat aurum publicū. ‖Κλέπτω accipitur etiā metaph. vt Furor apud Lat. i. Suffuror, & quasi furtim surripio. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ σέβας, Deo suffurari ac sibi vendicare: Et in Epigr. lib. 2, Ζωγράφε πᾶς μορφὰς κλέπτεις μόνον, exprimis quasi suffurādo. Philo De vita M. l. 1, κλέπτοντα πῶς εἴσοδον, Clanculū aditū suffurantem, Furtim & latenter intrantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, Non furor siue suffuror victoriam, Nō furtim præripio victoriā, Non dolo & furto victoriā reporto. Simili metaph. Cic. pro Corn. Balbo dicit Furari ciuitatem. i. Clā & furtim in ciuium numerū irrepere. Et in pass. apud Naz. in baptismo, ἐὰν ἀεί τι σήμερον τοῦ βαπτίσματος, βαπτισθεὶς τὸ εἰς αὔριον, πῶς κἂν μικρὸν ἀνεδόλας ὑπὸ τὸ πνεῦμα κλεπτόμενος, Furtim & clam baptismo priuatus, vel Dolo priuatus & spoliatus, siue defraudatus. Nec multum absimili modo de furtiua venere dicitur apud Philostr. epist. 57, πᾶν ὃ περιπόθητον τὸ κακὸν κλεμμάδιον, quicquid furtim & clam capitur. Ibidē dicit τὸ ἀπορρίπτειν τὴς ἡδονῆς, vtriq; opponēs τὸ φανερόν: adeo vt & in paulo pòst sequēti significat. accipi possit. Alio etiā modo exponi potest, Furtim ac latēter subtraho, Furtim latētérq; subduco: vel etiā Suffuror. Synes. ep. 25, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te subducens à publicis negotiis. Sic ferè Dionys. Halicarn. in arte dicendi, ἕξεις φωνῆς, ἃς καλοῦμεν ἀρμονίας, διάφοροι, κλέπτουσαι τὴν ποικιλίαν τῶν κώλων, sui varietate fastidiū furtim ac latēter aurib⁹ auditorū subtrahentes. Dux quoq; alicuius exercitus dicitur κλέπτειν τὸ πόλεμα, quū per furtiuos nūtios & exploratores hostiū consilia & conatus rescisciit, eáque illis quasi furtim & latēter subtrahit, vt ipse vtiiis possit ad eos frustrādos & eludendos, aut etiā circūueniendos. Sic Xen. de hipparchi officio loquens, scribit oportere eū τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν δηπόθεν. Similiter & Plato Polit. 1, scribit ἀγαθὸν εἶναι στρατηγὸν φύλακα ὃς ἂν καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύσασθαι καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Κλέπτειν cū præp. δπὶ, Furtim & latenter attrahere. Greg. de permissa circūcisione post baptismum, χρήσασθαι αὐτὴ ἐκεῖνοι Ἰουδαῖοι, αὐτὴ δὲ οὗτοι Χριστιανοὶ πᾶς κατ' μέρος μεταδόσει κλαπέντες δπὶ τὸ ἀλαζόνιον, sensim ad legē euangelicam ita ascīti & allecti, vt furtim attracti videri possent. Idem, εἰς δουλείαν κλαπεὶς, obreptione seductus & in seruitutem adductus. B. ‖Κλέπτω, Occulo, Supprimo. vel potius Furtim occulto, Furtim & clam supprimo, vt B. interpr. κλέπτειν τὴν κατηγορίαν apud Lysiam, Crimina supprimere. Æschin. τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα, exquisitis vocabulis occulens siue supprimens crimina, & aliorsum transferens. Itē X. scribit oportere bonū præfectū equitū τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτειν, οὐ ἀπρεπεστέρους τοῖς πολεμίοις δηπόθεν, furtim celantem suos equites. Aliud exemplū ex eodē Xen. pro Furtim habere & occultare, extat apud. Bud. p. 719. Itē τὸν νοῦν τοῦ γεγραμμένου κλέπτειν, apud Naz. Occulere ac supprimere, v. l etiā Furtim intelligentiæ cæterorum subtrahere. vel (vt vertit B. p. 229) Fallaciter interpretari & veritatē discēti subducere, ac diffendo obscurare & inuoluere. Syn. ep. 147, δεινὸν γὰρ ἡ εὐνοια κλέπτει τὴν ἀλήθειαν apta. n. beneuolentia ad supprimēdam veritatem. Demetr. Phaler. de frigida oratione loquens, ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ μέτρα πλέκειν σπουδῇ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας, quæ non tegantur & obscurentur à continuatione verborū. Sic apud Aristot. Rhet. 3, κλέπτεται ἡ εὐ ἐὰν τις ὀνομάζῃ θύας ἀντὶ θυάς. ἀλλὰ κατὰ τὸν ὀνόματος ἀδεῖαν, v. l, interpr. Quæ facit vt sētētia quæ sine metu infamiæ afferri nō poterat, propter obscuritatē tutò exponatur. ‖Κλέπτειν est etiā Clā facere aut dicere. Soph. Αἰακε. Πολλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά. i. Clā moliri & machinari possis, κρυφίως σκοτοῦσθαι. Idē, ὑπεβαλλόμενοι κλέπτοιεν μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, clā serūt & supponūt. Sic B. quoq; κλέπτειν interpr. Occultū facinus struere & furtim moliri, apud Greg. de Iul. quē mortis Cōstātii causā & autorē fuisse signif. ὡ δημιουργὸς αὐτοῦ ἦν, κλέψας πνεῦμα ἔνδον τῶν δηπχείρησιν, corrupto quodam familiari Constātii, occultè hoc molitus. ‖Κλέπτω, Decipio, Fallo. Sic B. p. 728 interpr. apud Hom. μηδ' οὕτως κλέπτε νόῳ. Item Il. ξ, de cesto Veneris, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Alia exēpla ex Hesiodo & Soph. ibidē affert. Sic interpr. apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, Fallere aures iudicum, & artificio dicendi subrepere iudicibus. Fortassis etiā reddi posset ad verbum Furari audientiam, vt Cic. dicit Furari ciuitatē, pro clàm & quasi furtim in ciuitatē irrepere: vel etiā Aures iudicū furto subtrahere cæteris oratoribus. i. Verborū lenocinijs ita sibi deuincire vt cæterisanimū nō attendāt. Æschin. cōtra Ctesiph. κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς πάλαι λέγοντας. Idē, κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν τιμῶν, Obrepentes auribus vestris. Sic Aristot. Rh. 3, οὔπω γὰρ κλέπτεται ὁ ἀκροατής, Ita. n. fallitur auditor, Ita. n. in aures auditorū clā & furtim irrepitur. Sicut verò dicitur κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, ita & τὴν ὄψιν. B. ex quodā quē nō nominat, de præstigiatorib⁹ loquēte, ψηφοις παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσας τοῦ πάντας ἢ μεταθέσεως, Visum fallentibus. Sic Greg. ἵνα κλέψῃ τὴν ἔφεσιν, Vt eorū fallat desideriū. aut Cupiditati eorū imponat. B. Et in pass. κλέπτεσθαι, ita falli vt dolū & astutiā non animaduertas. Chrys. De sacerd. πολὺ σκότει κλαπεὶς, tenebris deceptus. Apud Suid. οἱ δὲ τὰ ἀκριβῆς μὴ εἰδότες ἀλλὰ τῇ τοιαύτῃ κλαπέντες ὄψει, primo aspectu decepti. Itidē apud Soph. Antig. εἰ τὴν ἐμοὶ φθόγγον σιωπῶ, ἢ θεοῖς κλέπτομαι, à diis decipior. Quā verò affinitatē habeāt inter se & quā etiā differentiā κλέπτεσθαι & γοητεύεσθαι. i. Furto circūscribi, & Circunscribi præstigiis, Plato docet lib. 3 De rep. vbi loquens de iis qui ἄκοντες τὴν ἀλήθειαν δόξης στερίσκοντο, dicit eos ὑπὸ κλαπέντας, ἢ γοητευθέντας, ἢ βιασθέντας τῶν παρόντων. per κλαπέντας autem intelligit τοὺς μεταπεισθέντας καὶ τοὺς δηπλανηθεντας, ὅπ τὴν μὲν χρόνος, τὴν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. i. furto circunscriptos eos dicit qui ab opinione deducti sunt, quique obliuione capti, aut persuasi his rebus, illis [illegible] ita fustulit vt fruerie [illegible] iudex qui per sordes [illegible] ‖Κλέπτω, Decipio, Fallo. Sic B. p. 728 interpr. apud Hom. μηδ' οὕτως κλέπτε νόῳ. Item Il. ξ, de cesto Veneris, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. Alia exēpla ex Hesiodo & Soph. ibidē affert. Sic interpr. apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, Fallere aures iudicum, & artificio dicendi subrepere iudicibus. Fortassis etiā reddi posset ad verbum Furari audientiam, vt Cic. dicit Furari ciuitatē, pro clàm & quasi furtim in ciuitatē irrepere: vel etiā Aures iudicū furto subtrahere cæteris oratoribus. i. Verborū lenocinijs ita sibi deuincire vt cæterisanimū nō attendāt. Æschin. cōtra Ctesiph. κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς πάλαι λέγοντας. Idē, κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν τιμῶν, Obrepentes auribus vestris. Sic Aristot. Rh. 3, οὔπω γὰρ κλέπτεται ὁ ἀκροατής, Ita. n. fallitur auditor, Ita. n. in aures auditorū clā & furtim irrepitur. Sicut verò dicitur κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, ita & τὴν ὄψιν. B. ex quodā quē nō nominat, de præstigiatorib⁹ loquēte, ψηφοις παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσας τοῦ πάντας ἢ μεταθέσεως, Visum fallentibus. Sic Greg. ἵνα κλέψῃ τὴν ἔφεσιν, Vt eorū fallat desideriū. aut Cupiditati eorū imponat. B. Et in pass. κλέπτεσθαι, ita falli vt dolū & astutiā non animaduertas. Chrys. De sacerd. πολὺ σκότει κλαπεὶς, tenebris deceptus. Apud Suid. οἱ δὲ τὰ ἀκριβῆς μὴ εἰδότες ἀλλὰ τῇ τοιαύτῃ κλαπέντες ὄψει, primo aspectu decepti. Itidē apud Soph. Antig. εἰ τὴν ἐμοὶ φθόγγον σιωπῶ, ἢ θεοῖς κλέπτομαι, à diis decipior. Quā verò affinitatē habeāt inter se & quā etiā differentiā κλέπτεσθαι & γοητεύεσθαι. i. Furto circūscribi, & Circunscribi præstigiis, Plato docet lib. 3 De rep. vbi loquens de iis qui ἄκοντες τὴν ἀλήθειαν δόξης στερίσκοντο, dicit eos ὑπὸ κλαπέντας, ἢ γοητευθέντας, ἢ βιασθέντας τῶν παρόντων. per κλαπέντας autem intelligit τοὺς μεταπεισθέντας καὶ τοὺς δηπλανηθεντας, ὅπ τὴν μὲν χρόνος, τὴν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. i. furto circunscriptos eos dicit qui ab opinione deducti sunt, quique obliuione capti, aut persuasi his rebus, illis [illegible] ita fustulit vt fruerie [illegible] iudex qui per sordes [illegible]

DIMINVT. Κλεμμάδιον, ου, τὸ, Paruum furtum. Plato De leg. lib. 12, ἐὰν τί τις κλεμμάδιον ὁποιοῦ ὑποδέχηται γιγνώσκων, πλὴν αὐτῷ ὑποτεχέτω δίκιλον τοῦ κλέψαντος. Meminit huius vocabuli etiam Poll. Item ADVERB. Κλεμμαδόν, Furtim. Citatur ex Plat. lib. 12 De leg.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, Furtiuus, Furto ablatus.

Κλοπὴ, ῆς, ἡ, Furtum: frequentius pro ipsa actione capitur, sicut κλέμμα & κλέπος pro re quæ furto ablata fuit. Plato libro 12, κλοπὴ μὲν χρημάτων αὐτῶν οὐδὲν ἔστω, ὁπόσα γὰρ δὲ αὐτῶν ἀγνοοῦσιν. Et lib. 9 De leg. ἐὰν τις ὅφλῃ κλοπῆς δημοσίας δίκην, si quis furti publici seu peculatus accusetur. Apud Athen. 15, ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων, Qui omnibus furtū exprobrat, Qui omnes fures esse dicit, de Hephæstione. Item ἀπάτη, πίχασμα, Obreptio. Æschin. De malè gesta legatione, τὸν ἔψαυδε δὴ μεγάλου πρεσβεύματος κλοπὴν, καὶ δεινὸν ἀναιχυντίαν ἀνθρώπου. Bud. At πεδεῖν κλοπαὶ ἀρέσθαι, furtim & clàm se subducere, δόλῳ τῶν φυγεῖν κρυφίως.

C. Κλοπορέω, Furto aufero, Furtim expilo. Genes. c. 3. ὀκλοπορήσας με.

C. Ἐπίκλοπος, Furax: vel etiam Auidus furandi. Od. φ, Ἥ τις θηητὴρ καὶ ὀπίκλοπος ἔπλετο τέχνῃ. Ad quod allusit Plutar. De def. or. Ἡ τις θηρητὴρ καὶ ὀπίκλοπος ἔπλετο δεσμάτων, Ille quidē venator erat furáxque decretorū. (Vbi obiter nota θηρητὴρ apud Plut. scribi pro θηητὴρ, quod tamē apud Hom. Eust. quoq; agnoscit.) Itē Furtiuus, Occultus: vt exponitur apud Apoll. Arg. 3, τίς μήτις ὀπίκλοπος ἔασετ' ἀρωγῆς; ‖Item, Subdolus, Vafer, Versutiloquus: cuius signific. exempla ex Homero, Hesiodo & Greg. habes apud B. p. 729. Quibus adde ex Homero, Od. ν, Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ὀπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Hesiod. Erg. κύνεόν τε νόον καὶ ὀπίκλοπον ἦτορ. Ἐπίκλοπος substantiue etiam capitur pro Fur. Eust.

Κλοπαῖος, α, ὁ, Furtiuus, Furto captus seu ablatus, Eurip. Et τὰ κλοπαῖα, Quæ furto auferuntur, seu, Quæ furtim & clàm aguntur, apud Plat. De leg. Poll. τὰ κλοπαῖα, ἃ καὶ κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα, καὶ φωρεία.

Κλόπιμος, α, ὁ, Idē. Phocyl. Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμῳ ἀνδρῶν παραθήκας. Furtiuum depositum, id est Quod furto ablatum apud te deponitur. Item Furax. Idem Phocyl. ζῶεν κλοπίμων ὑπὸ χειρῶν, furacibus manibus viuit. Cicero quoque furaces manus dicit. VNDE Κλοπιμαῖος, α, ὁ, idem quod κλόπιμος. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, Quæ furto ablata sunt, Furta. Vide Κλοπαῖος.

Κλοπιος, α, ὁ, Furax. Vel, Furtiu⁹. Itē Subdolus, vt ὀπίκλοπος Od. ν, λήξεν ἀπατεῶν Μήδων τε κλοπίων.

Κλοπεύω, ῶ, ET Κλοπεύω, F. εύσω, Furor. v. l. VNDE Κλοπεὺς, έως, ὁ, Fur. κλέπτης. Soph. Antig. Φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἢ πεῖσθαι κλοπεῦς Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ὃν σκότῳ τεχνωμένων, Mens eorum qui aliquid sceleris clàm moliuntur, quū alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi. Vbi scribitur etiam κλοπαῖς, sed priorem lectionem agnoscit Eustathius quoque. ET Κλοπεία, ας, ἡ, Furtum. i. Actio ipsa furandi. idem quod κλοπή. Isocr. Panath. λόγῳ μὲν ὅτι θήσεται, ἔργῳ δ' ὅτι κλοπείαν τῶν τῆς ἀγορᾶς καπηλευόντων, vt furtis & rapinis expilet rusticos. Sed ibi mendosè κλοπίαν cum solo ι.

C. Ὑποκλοπεύω, εύσω. Suffuror. Itē Occulo. Vnde Od. χ, Πάσηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δέμον εἴσ' ἐτ' ἀνδρῶν Ζωὸς ὑποκλοπέων, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Occultus lateret, Furtim abscōditus latitaret, κρυπτόμενος, vel ὑποκλέπτων τὴν ζῆν. Eust.

Κλώψ, ωπὸς, ὁ, Fur.

Κλωπικὸς, ου, ὁ, Furax. κλεπτικός.

Κλωπεύω, ET Κλωπεύω, Furor. idem quod Κλέπτω. Xen. in Pol. Lacæd. δῆλον δ' ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυκτὸς ἀγρυπνεῖν δεῖ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀπατᾶν καὶ ὀνειδρεύειν. Citat B. etiā ex Arriano. Sed τὸ κλωπεύειν, quod in v. l. ponitur, nulla afferuntur exempla. VNDE Κλωπεία, ας, ἡ, Furtū. idē quod κλοπὴ & κλοπεία. Plat. De l. Sic Laert. in Mened. ἀλλὰ θουμῶν κλωπείας τε καὶ τὰς κατ' ὁδὸν λῃστείας. ‖Fuit etiam saltationis species, cuius meminit Iubas Theatr. 4. v. l.

Κλωπάομαι, ῶμαι, Furor. Itē Furtim & clanculū atq; sine strepitu incedo aut ago aliquid. nam Hesych. κλωπάζει exp. non solùm κλέπτεται, sed etiā τὸ λάθρα καὶ ἀψοφητὶ ἰέναι καὶ πράττειν: item ὀπιθυμεῖν, θέλειν.

C. Ἀνακλέπτομαι, Retrocedo. Hes. ἀνακλέπτεται, ἀναχωρεῖν.

C. Ἀποκλέπτω, Furor, Surripio. ‖Gregorius dixit ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, ad verbum Furari seipsum, pro Se occulere: οὐδὲ αἰδὼς κυνέτιν (ἣ δὴ λέγεται) πᾶσι κείμενος ἀποκλέψει ἑαυτόν. Alibi ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν, eodẽ sensu dicit. Nostrates de illo qui se alicunde clã subtraxit, dicũt Il s'est desrobé: id est, ad verbum, Furatus est seipsum.

C. Διακλέπτω, Furto diripio & distraho. Itẽ Subduco, Suprimo. Demost. διεκλέπτειν τὴν ἀλήθειαν τοῖς λόγοις, id est παρουργεῖν & comminisci mendacia ad veritatẽ obruendam. Bud. Sic suprà κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν apud Syn. Supprimere veritatem. Ac διεκλέπτομαι in v.l. exponitur Declino, Lateo.

C. Ἐκκλέπτω, Furto eripio, Furtim eripio. Plut. in Pericle, ἐκκλαπὼν αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, quũ oblides eis furtim surripuisset, seu furto subduxisset, vt Lucanus loquitur. Item Furtim & clàm subduco. Il. e, de Mercurio, ὁ δ' ἄρ' ὄξέ κλεψεν Ἄρηα Ἡφαιστοτόκοιο, furtim prælio subduxit: alioquin periisset.

c. 2. Ὑποκλέπτω, Clàm & furtim eripio, Furto subduco, Furtim & clã subripio. Plut. Themist. ὑποκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, Pecuniæ furtim surreptæ, seu Clã & furtim exportatæ.

C. Γαργαρίζω, Suffuror, Furtim carpo, In transcursu furor. Naz. ἔστιν ἃ καὶ τῶν ἡδονῶν τοῦτο κλέψαιτο. Ælianus de canibus Indicis in Nilo bibentibus, τοῦτο δέ ἐστι τὸ ὄχθῃ, καὶ τοῦτο κλέπτοντες ὅσον δύνασθαι, καὶ πάλιν οὕτως ἐκδιελεγμάτων ἐπορεύοντο. Itẽ, Interuerto. Isæus 80, ἀλλ' ὕστερον τοῦ τοῦ κλεπτομένων ὑπὸ πόντων πνεύματος τοὺς λόγους, de expilata hæreditate loquens. B.

C. Ὑποκλέπτω, Suffuror. vnde in Pandect. τὸ ὑποκλαπέντα. D B. Itẽ Occulo, Prætexo. Greg. ὑποκλέπτων τὸ ἀστεῖος μωσηείου τοῦχήματα. B. In v.l. exponitur etiã Fallo, Dissimulo. Apud Nõn. autẽ μόνον ὑποκλέπτειν, interpr. Submissa voce loqui. Ὑποκλέπτομαι voce pass. in actiua quoq; signif. capitur pro ὑποκλέπτω, & sic accipit Lasc. apud Soph. τοὺς ἄνας ὑποκλεπτομένους, videlicet pro ὑποκλέπτοντας.

ΚΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, Sors, (ea in signif. qua dixit Virgil. - deiectámq; ærea sortẽ accepit galea. Hom. Il. ψ, -ἐν δ' ἄρα κλῆροι ἐβάλοντο Ἑλλὰ Ἀχαιοῖς. ἐκ δ' ἔβαλε κλῆρος ἄρα Νεστορίδαο Ἀνταλίδαο. Apud eũdẽ legitur aliquoties, Κλῆροις δ' ἐν κυνέῃ χαλκηρεῖ πάλλον ἑλόντες. vnde sumpsit Virg. quæ modò ex eo protuli. Hesych. κλῆρον esse dicit τὸ βαλλόμενον εἰς τὸ λαχεῖν: vt Eust. aperti[9], σημεῖον ὅπερ ἐμβάλλει τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχεῖν, siue sit ψῆφος, siue δακτύλιος, siue βῶλος ἀρούρης, iuxta Soph. seu tale quid. Idẽ autẽ appellatur & πάλος. Apud eundem Hom. legimus Il. η, v. 171, Κλῆρω νῦν πεπάλαχθε διζημοσύνης, ὃς κε λάχῃσι. Et paulo pòst, videlicet v. 175, -οἱ δ' κλῆρον ἐπιπάντα ἕκαστος, Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο. Et v. 182, Ἐκ δ' ἔπεσε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί, Αἴαντος. Et v. 189, Τῷ δ' κλῆρον σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ. Et v. 191, Ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός. quib[9] omnibus in locis Eust. huic nomini vnã eãdémq; sign. tribuit, illã videlicet de qua modò dixi. qui alioqui κλῆρῳ πεπεπλαχθε exp. κληρωσάσθε, sed addẽs, κλῆροις βαλέτε, τίς αὖ λάχῃ τοιοῦτος, δηλαδὴ αὐτοῖς ἐν τοῖς ἔπεσι κοὐ διδαχῆς ῥήσις. Legimus autem apud eundem poetam, Ὅς κεν ἐμὸν ἀδυκέως ἐφίλει, καὶ κῆσιν ὄπασεν, Οἶά τε ᾠοίκῃ τε ἄνακτ' εὐθυμος ἔδωκεν, Οἶκόν τε κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα. vbi exponit τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος. sed ego generalius accipi existimo, de bonis quæ etiã absq; fortitione alicui obuenerũt. Vtuntur autem & prosæ scriptores nomine κλῆρος pro Hæreditas. vnde κλῆρος ὀπάδικος Isæo, Hæreditas controuersa: cui opponitur αὐτεπάδικος. Eiusdem verò Isæi quæ extãt orationes, inscriptæ sunt ὑπὲρ κλήρου, sed additis diuersis nominibus, vt ὑπὲρ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, & ὑπὲρ τοῦ Πύρρου κλήρου, &c. Sic & Demosth. oratio quædam περὶ τοῦ Ἁγίου κλήρου. Sed & ὅτι τὸν κλῆρον πρεσβεύεσθαι ex Plat. affertur pro Adire hæreditatẽ: item κλῆρον λαμβάνειν pro eodem. Et ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον pro Qui hæreditaria bona obtinuit sorte. Qui autẽ sint οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταί, vide in B. c. p. 151, & infrà in Κληρωτός. ‖Specialius etiã dicitur κλῆρος (inquit idẽ B.) Hæreditatis, Prædiũ, seu Fũdus. vt à Pausania de Sauromatis, ἵππους πολλοὺς ἕκαστος τρέφει, ὡς αὖ οὔτε ἐς ἰδιωτῶν κλήρους

κλῆροις vocari etiam μαντικαὶ πινὰς ψήφους, item ipsas μαντείας, aut σημεῖά τινα τὰ διδόμενα τοῦ μάντεως, ἐξ ὧν ὁρμώμενος τοιεφήτευε: quinetiam significare, secundum quosdam, τοὺς ὑπὲρ μαντείας μισθοὺς, tradit Eustath. pag. 419.

Κλῆρος itẽ τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος, Sors, Quod sorte obuenit, Quod quis sortitus est. Poll. Epigr. lib. 2, Χαίρω τὴν κλῆρον ὃ, ἐκ κλήρου σὺ ἐν ἄθλοις. Sed accipitur sæpe generalius pro eo quod alicui obtigerit. vnde Synes. θεῖον κλῆρον vocat diuinum beneficium. Apud Lucã Act. Apost. c. 1, λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, vet. interpr. κλῆρον improprie vertit Locũ: alii rectius Sortem. nihil autem aliud est λαβεῖν κλῆρον τῆς διακονίας quàm κληροῦσθαι τὴν διακονίαν, sortiri hoc ministerium, seu sortitò accipere: quo etiam modò interpretari nõ dubitarim. In eodem capite, καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, eodem sensu dicitur, adeo vt ita exponi possit ac si esset ἔλαβε. Sunt tamen qui exponant Sortitus erat partem, quum alioqui μερὶς (id est pars) & κλῆρος ab eodẽ Luca in eodẽ opere distinguantur, c. 8, v. 21, οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. quod perinde est ac siquis Latinè dicat, Non potes esse particeps neque cõsors. At verò apud Paulũ ad Coloss. c. 1, legimus non μερίδα καὶ κλῆρον, sed μερίδα τοῦ κλήρου, v. 12, εὐχαριστοῦντες τῷ Πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτ. vbi recte mihi videtur resolui nomẽ in verbũ in interpretatione Latina, hoc modo, Qui idoneos nos fecit ad participandã sortẽ. At Chrysost. subtilius illud μερίδα exp. perinde ac si intellexisset Apostolus non solùm τὸν αὐτὸν κλῆρον, sed & τὴν αὐτὴν μερίδα ἔχειν. quum alioqui (inquit) possit aliquis ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ εἶναι μὴ τὴν αὐτὴν ἔχειν μερίδα. Idẽ verò doctissimè rationẽ reddit cur κλῆρος fidelium vocetur regnũ Dei:

[redacted]

Sed ipsissima eius verba abscribã, διὰ τί κλῆρον καλεῖ δείκνυσι ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ καταστάσεων οἰκείων βασιλείας τυγχάνει, ἀλλ' εἷς τοῦ κλήρου, ὅπερ ἐστὶν ὅτι, ὅπου δὲ κλῆρος τοῦτο. Quod tamẽ hic κλῆρος dicitur, alibi κληρονομία ab eodẽ etiã Apost. appellatur, i. hæreditas: vt ad Ephes. c. 5, v. 5, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. quam etiam interpr. admittit locus ille Pauli. Sæpe autem significare κληρονομίαν, id est hæreditatem, & quasi sortem quandam hæreditariam, ex sequentibus patebit exemplis. Peculiariter igitur ita vocatur Hæreditas (& quasi sors quædam hæreditaria) quæ & κληρονομία dicta fuit, ὡς κλῆρῳ διανεμηθεῖσα, (inquit Eust.) i. quòd sortitione distribueretur, seu quòd sortes de ea ducerentur. (debuit tamen Eustath. cogitare prius esse κληρονόμος) Hesiod. Erg. κλῆρον ἐδασάμεθα. Idem, Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος. Et Hom. Il. ο, — ἀλλ' ἄλλος τε σοὶ καὶ παῖδες ὀπίσσω, Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκηέρατος. vbi scribit Eustath. vel κλῆρον dictũ esse ὡς τοῦ δρέψεων, εἰς ὁ βίος ἀπὸ μερεῖδων, ἐφ' οἷς κλῆροι πάλλονται, ἢ τὴν χώρας δόσεως: vel intelligẽdũ esse ὡς κλῆρον ἐλάχιστον καὶ τὸ ἐν τοῦτοις καὶ διδαχῆς ῥῆσις. Legimus autem apud eundem poetam, Ὅς κεν ἐμὸν ἀδυκέως ἐφίλει, καὶ κῆσιν ὄπασεν, Οἷά τε ᾠοίκῃ τε ἄνακτ' εὔθυμος ἔδωκεν, Οἶκόν τε κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα. vbi exponit τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος. sed ego generalius accipi existimo, de bonis quæ etiã absq; sortitione alicui obuenerũt. Vtuntur autem & prosæ scriptores nomine κλῆρος pro Hæreditas. vnde κλῆρος ὀπάδικος Isæo, Hæreditas controuersa: cui opponitur αὐτεπάδικος. Eiusdem verò Isæi quæ extãt orationes, inscriptæ sunt ὑπὲρ κλήρου, sed additis diuersis nominibus, vt ὑπὲρ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, & ὑπὲρ τοῦ Πύρρου κλήρου, &c. Sic & Demosth. oratio quædam περὶ τοῦ Ἁγίου κλήρου. Sed & ὅτι τὸν κλῆρον πρεσβεύεσθαι ex Plat. affertur pro Adire hæreditatẽ: item κλῆρον λαμβάνειν pro eodem. Et ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον pro Qui hæreditaria bona obtinuit sorte. Qui autẽ sint οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταί, vide in B. c. p. 151, & infrà in Κληρωτός. ‖Specialius etiã dicitur κλῆρος (inquit idẽ B.) Hæreditatis, Prædiũ, seu Fũdus. vt à Pausania de Sauromatis, ἵππους πολλοὺς ἕκαστος τρέφει, ὡς αὖ οὔτε ἐς ἰδιωτῶν κλήρους

τῆς μεμεισθωμένης, οὔτε φερούσης πλὴν ὕλης ἀχρείας. In v.l. A annotatur κλῆροι ab Aristotele dici de agris qui sorte diuiduntur.

Κλῆρος Petrus apost. vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israeliticum populum cui sortitione tributim facta terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat. vel quòd Deus sibi illũ populũ veluti portionẽ quandam à reliquis separatam selegisset, sicut & nunc Ecclesiam. Postea verò κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur: quemadmodum tribum Leui B Deus vocat peculiariter partem & hæreditatem suam, Num. c. 18, v. 20: & Deut. c. 18, v. 2. Sed interdum generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus sit in orbe terrarum clerus, sicut vna est Ecclesia: interdum verò specialiter, prout erant variæ diœceses: vt si dicas Clerus Cõstantinopolitanus, Clerus Romanus. Cæterùm pro hoc nomine κλῆρος legitur & καθολικὸς ἱερατικὸς, & καθολικὸς τῆς κανονικῶν, in canonibus qui Apostolici vocãtur. VNDE Κανονικὸς adiectiuum, pro eo qui cẽsetur in cle- C ro, seu Qui est in clero, vt loquitur Tertullianus in lib. De monogamia. Vsus tamẽ obtinuit vt clerici nomen inferioribus gradibus vel potius muniis propriè tribueretur. Cui opponi solet λαϊκὸς, quasi plebeium dicas. (Pro quo Paulus ἰδιώτου dicit, 1 ad Corinth. cap. 14, v. 16) vt in Canon. qui Apostolici nominãtur, & veteribus synodis. ET COMPOS. Συγκανονικὸς, (q. d. Concericus) Eiusdẽ cleri collega. vt Cõc. Chalced. Canone 18.

Κλῆρος est etiam vermiculus infestans fauos apum, qui ab aliis Pyrausta dicitur. Aristot. de hist. animaliũ D lib. 8, cap. 27, τοῖς δὲ μελίσσαις ἐγγίνεται ἐν τοῖς σμήνεσι θηρία ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία τὸ, τὸ σκωλήκιον τὸ δράκοντιον καὶ λυμαινόμενον τὰ κηρία. καλεῖται δὲ κλῆρος, οἱ δὲ πυραύστην καλοῦσι. Hesychius quoque hoc vocabulũ agnoscit. Et Plin. l. 11, c. 16, Fit in fauis quibusdã qui vocatur clerus, amaræ duritiæ ceræ, quũ fœtũ inde nõ eduxere morbo aut ignauia aut infœcunditate naturali. Et c. 19, Quũ fauos non explent, cleron vocant.

C. Κληροδοσία, ας, ἡ, Distributio quæ sorte fit, vel Idipsum E quod sorte datur. Item, Partium diuisio, Hæreditas. Ex Naz. ET Κληροδοτέω, ῶ, Sorte distribuo. Naz. γῆ τῆς ἐπαγγελίας κληροδοτεῖται, Sorte datur, vel Hæreditatis loco datur. AT Κληροδότης, ου, ὁ, Testator. B. ex Pand.

C. Κληροθεσμοθετέω, ῶ, Sortitò thesmotheta fio, Sorte thesmotheta creor. Plut. De fort. Alex. lib. 2, ὑβαίφνης καὶ ἀπροσδοκήτως κλῆρω λαχὼν τῆς οἰκουμένης ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀθηναῖοι κληροθεσμοθετοῦσι καὶ ἄρχουσι, repetẽ nec opinatum orbis imperiũ sorte ei obtigit, haud secus atque Athenis thesmothetæ & archontes sortitò creari solent.

C. Κληρολαχέω, Sortior, Sorte accipio, Sorte mihi obtigit. F

C. Κληρονόμος, ου, ὁ, Hæres. Κληρονόμοι à Seruio esse dicuntur qui bona defuncti sorte dispertiuntur. Vide & Κλῆρος. Plut. παιδὶ οὖν οἱ καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Quod verò Latini dicunt Facere hæredem, Instituere hæredem, Relinquere hæredem, Scribere hæredem: id totidem phrasibus Græci quoque efferunt. Isæus Pro Pyrrho, τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, eũ qui hæredem ipsum fecisset. Isocr. Τούτοις μόνοις γνησίοις παῖδας ποιησάμενος, καὶ κληρονόμους τῶν ἑαυτοῦ καταστήσας, & hæ- G redes bonorum suorum instituens. Plut. De sera numinis vindicta, ὅταν δὲ διαθῆκας γράφοιεν, ἑτέροις μὲν ἀπολείπουσι κληρονόμοις. Idem in Rom. κληρονόμον ἀπέλιπεν ὅτι πολλοῖς κτήμασι, amplarum fortunarum hæredem reliquit. Agathias lib. 2 Epigr. Ἐν τετάρτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, hæredem reliquit ex triente. vt Cicero dicit, Facit hæredem ex deunce & semuncia Cæcinnam. Et in pass. apud Isocr. Ad Phil. τῆς δ' οὐσίας τῆς τοσῆς τῆς πολυτελοῦς μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους. Lucill. lib. 2 Epigr. H de Hermocrate quodam auaro, ἐν διαθήκαις Αὐτὸν τοῦ ἰδίου ἔγραφε κληρονόμον, in testamento seipsum bonorum suorum hæredem scribebat. Κληρονόμος generalius etiã dicitur Ad quem sorte aliquid peruenit, Cui sorte aliquid obtingit. Plato Pol. 1, λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, tu cui verba facere sorte obtigit. Ni si aliquis malit, Ad quem dicendi partes quasi hæreditaria successione pertinent. VNDE Μονοκληρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnicus hæres est, Qui nullos habet cohæredes, sed ipse solus hæreditatem cernit AT Συγκληρονόμος, ου, ὁ, Cohæres. Rom. 8, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ. ITEM Κληρονομία, ας, ἡ, Hæreditas. ὁ ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui abstinuit hæreditate. B. Et Isocr. ζηλοῦσθαι διὰ δόξης οὐ τὴν κληρονομίας, μὴ τοῦτο, ἀλλ' οἷς ὁ νόμος διέθετο. Item κληρονομία κατ' ἀξίωσιν, hæreditas quæ ab intestato defertur legitimis hæredibus. Bud. Accipitur etiam metaphoricè. Plutar. De sera numinis vindicta, τοσοῦτον ἀπεῖχεν ὡς χρέα κληρονομίας διαδέχεσθαι τῆς πενιείας τὴν κόλασιν. Arist. Eth. 7, cap. 13, ἀλλ' εἰλήφασι τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἱ σωματικαὶ ἡδοναί, huius vocabuli hæreditatem noctæ sunt voluptates corporeæ. Bud. VNDE Κληρονομιαῖος, ου, ὁ, Hæreditarius. quod adiectiuum Bud. affert. ex Pand. A Κληρονόμος est ET Κληρονομία, ῶ, Hæreditatem adeo, seu cerno, Hæres fio, vel sum. Iungitur nõ solùm genitiuo, sed etiam accus. Demosth. Pro cor. κεκληρονόμηκας μὲν τὸν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλείονα ἢ πέντε καὶ εἴκοσιν. Luc. De hist. scrib. οἰκέτη νεοπλούτῳ, ὅρα τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντα. Itẽ cũ acc. in Epigr. l. 2, ὃς μόνος εἶδε Καὶ τινα δεῖ κινεῖν, καὶ τίνα κληρονομεῖν. Sic apud Lucian. ἐπιθυμεῖς κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πόνον καὶ τὴν πόνηρον. Et apud Athen. κληρονομήσας τὸν δεσπότου: Lucian. paulo antè, κληρονομήσαι τοῦ δεσπότου. Sic Plut. in Sylla, ὁ κληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Similis cõstructio apud Antiphontem est, & frequentissimè in nouo Testamento. Et in pass. apud Philonem De vita Mosis lib. 3, ὁ νόμος φύσει δοῦναι κληρονομεῖσθαι τοὺς γονεῖς ὑπὸ τῶν παίδων, naturæ lex est liberos parentum hæredes esse. Item apud Naz. κληρονομοῦν πνεῦμα, spiritus qui hæreditario iure obtingit filiis Dei. Et κληρονομηθεὶς in vulg. lex. Hæres inscriptus. ‖Κληρονομέω accipitur etiam metaphoricè tam in malam quam in bonam partem. Isocr. ad Demonicum, φρόνει τὸ τοῖς παῖδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Demosthenes, ταύτης τὸ οὐκέτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. Sic Cicero in bonam partem dicit, Ad quem hæreditas huius gloriæ & factorum imitatio pertinet. Item apud Aristidem, κληρονομεῖν τοῦ κινδύνου, Pericula suscipere veluti iure quodam hæreditario. vel Sortiri periculorum susceptionem. ‖Κληρονομεῖν est etiam Hæredẽ relinquere. In Parab. Solom. cap. 13, ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοῖς υἱῶν. Bud. ‖Κληρονομέω, ῶ, Sortior. In Epist. ad Hebr. c. 1, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα, sortitus est nomen, videlicet filii. ‖Κληρονομέω, Sorte tribuo, Sorte do. VNDE Καταπληρονομέω, ῶ, idem quod κληρονομέω, Hæreditatẽ adeo seu cerno, Hæres fio seu sum. Ecclesiastici cap. 4, καταπληρονομήσεις σοφίαν, sapientiam consequeris veluti iure quodam hæreditario. vel Sortieris. ‖Item Hæredem instituo, Hæredem facio. Regũ lib. 2, cap. 7, καταπληρονόμησεν αὐτὸν Κύριος, eum hæredem fecit. ‖Item, Hæreditatem do, seu Hæreditatis loco tribuo. Hieremiæ capite 3, ὅτι τὴν γῆν οὗ κατεκληρονόμησα τοῖς πατέρας αὐτῶν, quã dedi patribus ipsorum hæreditatem. ‖Item Sorte distribuo. Iosue c. 21, ἐν τῷ κατακληρονομεῖν αὐτοὺς διὰ προστάγματος Κυρίου τὰς πόλεις ταύτας. B. Sic Deut. 3, καταπληρονομήσεις αὐτῆς τὴν γῆν. Sic Act. 13.

C. Κληροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. Aiace, αἰδέσαι δ' μὴ πέρα πολλῶν ἐνθὼν κληροῦχον, Quæ sorte multos annos possidet. id est annosam. Peculiariter verò κληροῦχος dicitur Qui certam aliquam agri partem sorte assignatã possidet, Cui certa aliqua agris pars sorte assignata est, Colonus. Thucyd. κλήροις δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς τετραχίους, τετρακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἔλον, ὅτι δὲ τῶν ἄλλων πρῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἔπεμψαν, colonos suos quibus id sorte assignatum esset. Pausanias Att. p. 19, ὕστερον δὲ ὡς ἐπανῆλθεν ἐς Ἀθήνας, εἰσήγαγε μὲν ἐς Εὔβοιαν καὶ Νάξον Ἀθηναίων κληρούχους. Et pag. 30, ἀφικομένοις τοῦ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, τοῦ δὲ δοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Et Her. in Terpsi. 78, κινήσαντες δὲ καὶ τοὺς τετρακισχιλίους κληρούχους ὅτι τῶν ἱπποβοτέων τῇ χώρῃ λείπουσι, quater mille colonos quib[9] sorte agros illos diui-

dēdos & possidēdos assignauerat. Plut. Per. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον κληρούχους, mille viros misit in Cherronesum eius loci agrum sibi diuisuros, Mille colonos in Cherronesum misit, quibus agrū eius loci fortitò partiendum & occupandum assignarat. Sunt qui κληρονόμους esse velint quos Cicero vocat agrarios & agripetas. dici enim agrarios non solùm eos qui agrariæ legi de agris publicè diuidundis fauent, sed eos quoque qui agros publicè diuisos possident: agripetas autem, qui petunt ex agrorum diuisione portionem quæ viritim dabatur. Cic. ad Att. Seruulos autem dicere eum & agripetas eiectos à Buthrotiis. Accipitur etiam actiuè pro eo ipso qui sorte agros possidēdos assignat. vt apud Philonem De vita M. lib. 1, ἤδειν εἰς τὸν κληρούχον θεὸν καὶ τὸν δικαίως ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, Deo assignatori. VNDE Κληρουχικός, ός, όν, Ad κληρούχοις pertinēs. Vel, Qui κληρούχοις sorte distribuendus & possidendus assignatur. Aristophanes Nubibus, de vsu geometriæ, γῆν αὐα μετρεῖσθαι: quæ verba excipiēs Strepsiades interrogat, πότερα κληρουχικὴν, cámne [terrā] quæ colonis sorte distribui & possidēda assignari soleti Οὐκ ἀλλ' ἁπάσαν. ET Κληρουχία, ας, ἡ, Assignatio illa qua agri colonis sorte distribuuntur & possidendi dantur. Itē Portio ipsa quæ sortitò possidēda assignantur. Aristot. l. 2 Rhet. de quodam Cydia, περὶ δ' Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, de agro in Samo colonis sorte diuidundo & assignando. Philo De uita Mosis lib. 1, τῶν ἀγρόνων καὶ οἰκιῶν οἷς ὑπεσημήνατο μέχρι νῦν ἀπορρήτοις, ἆθλον εἶναι αἱ κληρουχίαι, merces est, agrorum metatio & assignatio, vt Turn. vertit. Eodem libro, καὶ κληρουχῶν αὖ ἐκ μέρους ἀπένειμε τοῖς στρατευομένοις, de assignationib⁹ quas parti militū attribuit, vt idem Turn. interpr. Item apud Aristid. Ἀτλαντικοῦ πελάγους κληρουχίας ἀπίμοις ἠπείλει. Et apud Plut. οἱ ἀπὸ κληρουχῶν, ipsi κληρῦχοι, in T. Qu. Flamin. οἱ ἀπὸ τῶν κληρουχιῶν ἔχων τοὺς θυμοῦς, Colonis studiose adiuuantibus. Poll. verò videtur accipere κληρουχίαν pro aditione (vt ita dicā) hæreditatis. ET Κληρουχέω, ῶ, Sorte assignatum possideo, In sortem accipio vt coloni & veterani. Hero dot. Erat. p. 91, τοὺς πεζακισχιλίους κληρουχέοντας τῆς Ἱππόβοτέων Χαλκιδέων τῆς χώρης, qui coloni in Hippobatarū Chalcidensiū agros missi, eos sibi sorte assignatos distribuerāt & occupauerāt. App. l. 5 Bell. c. μόνοι δὴ ἤχθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐλθόντων σὺν Πομπηΐῳ χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν. Item apud B. ex incerto autore, ἐκληρούχησαν δὲ Ἀθηναῖοι κρατήσαντες αὐτῆς, de Eubœa. VNDE Καταικληρουχέω, Sorte assignatū obtineo, In sortē accipio. idem quod κληροχέω, sicut καταικληρονομέω idē quod κληρονομέω. Polyb. καταικληρούχησαν τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Et in pass. apud eundem lib. 3, κατέσυρεν τὴν καταικεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων. Transituè etiam capitur pro Veteranis militibus colonias distribuo & agros, In colonias describo & partior, vt Budæus interpretatur: seu Sorte assigno possidendum, vt colonis & veteranis ager aliquis diuidendus & possidendus sorte assignatur. Plutarchus, ἐνεκάλει ὅτι τῆς αὐτῆς γραπτούσης πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν καταικληρούχηκε.

C. Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exors. Seruius enarrans illud Virgil. Æneid. 6, -- dulcis vitæ exortes, Exortes (inquit) id est expertes, sine parte: ἀκλήρους dicunt Græci. ‖ Ἄκληρος plerūque capitur pro paupere, inope, egeno, tenui, vt sit Cui nullæ facultates & copiæ sorte obtigerunt, Qui nulla bona sortitus est: vel Cui nulla hæreditas & patrimonium relictum est. Homer. Od. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὦ μὴ βίοτος πολύς εἴη. Vnde illud Luciani, θητεύειν τινὶ τῶν ἀκλήρων ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Apud eundem in dialogo Achillis & Antilochi, θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις αὐδράσι. Eust. ἄκληρος accipit pro ὀλιγόκληρος, eo quòd Homer⁹ quasi seipsum explicans subiungat, ὦ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. vt ἄκληρος sit, Qui paucas & exiguas fortunas sortitus est, Cui exigua & tenuis hæreditas siue patrimonium obtigit. VNDE Ἀκληρία, ας, ἡ, Inopia, Egestas, illa videlicet qua alicui aut nullæ aut exiguæ fortunæ obtigerūt. ‖ Itē, Infelicitas, δυστυχία, vt Suid. exp. Synes. epist. 102, αἰτᾶται δὴ τὴν τῆς πατρίδος ἀκληρίαν, Patriæ infelicitatem, Patriæ infortunia: de quodam cui πατὴρ τῆς τύχης οὐκ ἀπήντων κατὰ λόγον, & cui persuasum erat ὡς ἔστι συμμεταβαλεῖν τῷ χωρίῳ τὴν τύχην. Item apud Suidam, ὁ δὲ ὥστε πόρον εὑρεῖν τὸ διώσασθαί τινας ἀκληρίας, ad propulsanda infortunia: ἀτυχίας, vt ipse Suidas exponit. ET Ἀκληρέω, ῶ, Exors sum, Particeps nō sum, Non sortitus sum, Sorte mihi non obtigit: vel Nihil mihi sorte obtigit. ἀκληρεῖ Suidæ est, οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται. Item Infortunatus sum, Infortuniis & calamitatibus premor. δυστυχέω, vt Suidas in hoc à se citato loco exp. τοῖς ἐν τῷ σωτηρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι καὶ παρεκτῆναι τοῖς δεινοῖς, συμπάσχοντες τῇ τῶν ἀκληρούντων ὑπὸ δυσφορίᾳ, extremo dolori eorum qui aduersa fortuna vtebantur. Citat B. ex Diodoro etiā & Polyb. p. 2, particip. ἀκληροῦντες, φ interpr. Calamitosi, Infelices. VNDE Ἀκλήρημα, ατος, τὸ, Infortunium, Calamitas, δυστυχία, συμφορά, vt Suid. in hoc à se citato loco exp. δεῖ γὰρ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα φεύγειν ἀκλήρημασι. Sic enim legendū puto, nō ἀκληρώμασι, vt apud eum scribitur. nec enim ab ἀκληρόω sed ab ἀκληρέω deriuatur: à κληρόω autem deriuari nequit. præterea non est suo loco in Suidæ lexico, sed antè ἀκληρία. Sic verò & apud Diodorum, καὶ τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τῶν ἀκληρήμασι ἐναπδείκνυτο. Sic & alibi. Item Ἀκλήρημα apud Œcumen. in Acta Apost. 38, de Iudæis incredulis & promissionum exortibus. Bud.

C. Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exhæres, in Pādectis, ὁ ἐν διαθήκαις μὴ τυχὼν κλήρου. Apud Theophilum ἀπόκληρον ποιῶ, pro Exhæredem facio. quod & vno uerbo dicitur ἀποκληρῶ. Notandum est autem ἀπὸ priuationem hìc significare, sicut & in VERBO Ἀποκληρόω, ῶσω, fut. ώσω, Exhæredo, Exhæredem seu exortem facio, Sorte priuo, ἀπόκληρον ποιῶ. Dionysius Areopagita, τοὺς θεοφιλεῖς θεοτελοῦσι, καὶ τοὺς ἀθέους ἀποκληροῦσι. Apud Aristotelem autem ἀποκληροῦν sumitur pro Ad sortes non admittere, Sortibus excludere: Polit. lib. 4, συμφέρει δὲ κἂν ὑποβάλλωσι πολὺ καὶ τὸ πλῆθος εἰς δημοποιΐαν τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι δίδοναι μισθὸν, ἀλλ' ὅσοι συμμετέχοι θεοῖς τὸ τῆς γυμνασίας πλῆθος, ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλείους.

C. Δύσκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem difficilis sors premit. vt Horatius loquitur, Cui dura & aspera sors obtigit, Infortunatus. VNDE Δυσκληρία, ας, ἡ, Sors difficilis, Mala sors, Infortunium. Idē quod ἀκληρία & ἀκλήρημα, quæ paulo antè præcedunt. Basil. ET Δυσκληρέω, ῶ, Difficili sorte premor, Mala sors mihi obtingit. Item, Sorte à magistratu repellor, vt Budæus interpretatur, Platonem citans.

C. Ἔγκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Cōsors, Particeps. idem quod σύγκληρος, μέτοχος. Sophocles Antigone, ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας αἴδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτάν, οὐδ' ὑμεναίων ἔγκληρον, Exortem adhuc hymenæi & nuptiarum. ‖ At ἔγκληρος ἀνὴρ apud Euripidem esse dicitur Thalamus cum ampla dote seu hæreditate, Thalamus dotis & hæreditatis non expers.

C. Ἐπίκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem vniuersa hæreditas pertinet, Quæ nullos habet cohæredes: de fœmina quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, sed ita vt sit spes vniuersam hæreditatē ei cessurā, ἐὰν μόνον ἡ ἐκδεδομένη τινὶ τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ ἡ θυγὴ τοῦ πατρὸς μὴ ἔτι οὖσα, ἐλπιζομένη καὶ ἡνίκα αὐτῇ πᾶσαν τὸν πατρῷον οὐσίαν, quæ mauult quoque à nonnullis, ab aliis πατρῴοχος vocabatur, vt Eustathius tradit. Alibi verò ἐπίκληρον esse dicit συγκατέρα γεγαμηκυῖαν τινὶ ὅλη τῇ τοῦ πατρὸς οὐσίᾳ, quæ elocatur alicui cum vniuerso patrimonio: & dici ad differentiam τῆς ἐπικοινοῦ, Quæ cum certa aliqua dote in matrimonium alicui collocatur. Sic Aristoph. quoque schol. docet ἐπίκληρον esse quæ nullos fratres sororésve habeat συγκληρονόμους, sed sit μονοκληρονόμος. Idem alibi scribit, ἐπίκληρον (quæ suo tempore diceretur κληρονόμος) vocatam fuisse filiam quæ orba patre & matre, fratribúsque carens, paternis bonis succedebat: ita verò dici etiam eam quæ quidē nupserit, sed ὅλη τῇ οὐσίᾳ ὅλη καταλελειμμένη: alio autē nomine τὸν ἐπίκληρον vocari ἐπιπλαμπήδα & πατρῴοχον, quæ iisdē verbis à Suida referūtur. Similiter & B. ἐπίκληρον annotat dici vel virginem, vel mulierem quæ vtroque parente orbata sit, nullo fratre superstite, cui successio opima vna aut altera pluréſve obuenerunt. Pollux dicit esse τὸν ἐπὶ τῷ κλήρῳ μόνον γεγαμηκότα συγκατέρα, εἴτε πατρίδιον ὁ πατὴρ, εἴτε καὶ οἰκίαν: quam πατρῴοχον quoque vocari, ab Isæo autem & Solone πατροκληρεῖν. Sunt verò & qui ἐπίκληρον interpretentur dotalem, ex his Virgilii verbis lib. II Æneid. -- & si adeo dotalis regia cordi est, nempe Laurinia filia regis, cui quum filius fato diuūm proléſque virilis Nulla esset, primáque oriens erepta iuuenta esset, Sola domum & tantas seruabat filia sedes. Sed ibi Virgilius dotalem regiam dicit pro regno dotali, id est quod dotis loco filiæ & genero cedebat. Aristoph. Vespis, Κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατὴρ τῷ δῷ καταλιπὼν πᾶσιν ἐπίκληρον. Demosthenes, τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὀρφανῶν πρὸς τέτακται ἐπιμελεῖσθαι. Menāder apud Gelliū lib. 2, cap. 24, Ἔχω δὴ ἐπίκληρον Λαμίαν. quod ipse loculetem vxorem dicit. Sed ἐπίκληρος strictius accipitur, vt ex suprà dictis patet. De quarum ἐπικλήρων superbia apud eundem Comicum mentio fit, quum de illa Lamia dicit eam esse κυρίαν τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἀγρῶν: sicut Aristot. Ethic. 8, scribit, ὀνίοπτο δ' ἀρχαῖον αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι, dominantur, videlicet ob locuples patrimonium. Plutarch. Solone, οἱ χρημάτων ἕνεκα λαμβάνοντες ἐπίκληρος. Aristot. Polit. 2, c. 7, ἐπικλήρων πολλῶν γενομένων, καὶ δίδοτο πολλὰ δίδοναι μεγάλας. Isæus, ἡ μήτηρ ἐμὴ ἐν παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπίκληρος ἐγένετο, Ad matrē meā omnis eius familiæ pecunia patrimoniúmque delata sunt, vel Hæreditas vniuersa lege & genere obuenit, Ei bona vniuersa obtigerunt, vt Bud. interpr. Ἐπίκληρον puellā vel mulierē ius erat (vt idem Bud. tradit, & ex Isæo ac Demosthene confirmat exemplis, pag. 92 & 93) agnato proximo cognatóve veluti vendicare, tanquam sibi ciuili iure donatam. Vnde Pollux quoque scribit ἐπίδικον dici ἐπίκληρον, ὑφ' ἧς ἀμφισβητοῦσιν ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον εἰς αὐτὸς ἢ ἀγχιστέας καθηκούσης. vt ἐπίδικος sit ἐπίκληρος cuius quis nuptias petit vt proximo cognationis gradu ad se pertinentes. Sic Harpocr. quoque, ἐπίδικος δέ, (inquit) ἢ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅταν χρὴ αὐτὴν γαμεῖν τινα: quas ἀποφοιτῶσας κόρας (vt aliquanto pòst addit) ἐξεδίδοσαν οἱ ἀγχιστεῖς καθήκοντες. Et Lachēs ἐν ἐπίκληρον, petere in iudicio τὸν ἐπίκληρον, tāquā ad se eius coniugium delatum sit vel testamento vel cognatione, Demosth. κατὰ Σπέφ. 145. ἐπίκληροι enim cedebāt proximo cognato, vt ex Isæo intelligimus, pag. 71, quam vide. Bud. Quæ res seditiones aliquando dedit, quemadmodum Aristoteles Polit. 5, cap. 4, dicit, περὶ Μιτυλήνην δὲ ἐπικλήρων τάσεως γενομένης. Et paulo pòst, καὶ ἐν Φωκαίαις δὲ ἐπικλήρου τάσεως γενομένης περὶ Μιασίαν τὸν Μνήσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτην τὸν Ὁμόμαρτον. Fuit verò & ἐπίκληρος νόμος Athenis, vt Suidas docet, qua lege, si legitima & germana filia esset, at filius spurius, spurius ille paternis bonis succedere vetabatur. Vnde aliquando cōtrouersiæ oriebantur quum soror fratrem spurium esse contenderet, ideóque ad se vnam vniuersum patrimonium lege pertinere. Hinc est quod Aristoph. Auibus dicit, ἢ πῶς ἂν πάνυ Ἐπίκληρον εἶ; ἢ Ἀθηναίων δοκεῖς, Οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων; quomodo ei vniuersa hæreditas cedat, quæ germanos & legitimè natos fratres habeat? Ἐπίκληροι vocantur etiam κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους, etiamsi duæ sint aut plures quoque, vt Aristophanis scholiastes docet. Quòd si verò (inquit Bud.) plures essent huiusmodi puellæ, eodem iure erant, eodémque nomine censebantur. ‖ Ἐπίκληροι dicebantur etiam puellæ orbæ, egentes, dotémque nullam habentes: de quibus lex erat hæc Athenis, ἢν ἐπίκληρον δοῦναι τὸ ἐπιτίμιον τελοῦσιν, ἐὰν μὴ βούληται ἐγγυᾶν ὁ ἐγγυᾶσθαι τοὺς, ἐκδιδότω, ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος, πεντακόσας δραχμὰς· ὁ δὲ ἱππεὺς, πεντακοσίας· ὁ δὲ ζευγίτης, ἑκατὸν πεντήκοντα, Orbarum autem quæ inter opifices censentur, aut quæ capite censæ sunt, qui genere proximus erit, is, nisi vxorem habere malit, puellam cum dote collocato: & si quidem ipse quingētis medimnis census est, quingentas drachmas dotis dato: sin equestris cēsus est, trecentas: quòd si tertii census est & iugarius, cētum & quinquaginta. Hæc Budæus, citās Demosth. 117. Sunt tamē qui Budæum hìc reprehendant quòd ἐπίκληρον esse velit etiam virginem sine dote, quam indotatam Terentius, & dote cassam ac illocabilem vocat Plautus: atque hanc non ἐπίκληρον sed θυγατέρα dici contendunt, afferentes hunc Pollucis locum quem subiūgit iis verbis quæ paulo antè ex eo de ἐπίδικος ἐπίκληρος citaui, ἡ μόνη κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, θύγατρα καλεῖται, ὡς ἀγχιστεῖ ἐκδίδοσιν αὐτὴν ἑτέρᾳ συνοικήσῃ, ἢ πάντως γαμεῖ. Sed si hunc locū, Pollucis cōferas cum verbis legis à Budæo citatis, θύγατρα quam hic Pollux vocat, & τῶν ἐπικλήρων ἡ τὸ θηλυκὸν πολοῦσα, eædem sunt. HINC Ἐπικληείης, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος, seu (vt Harpocrat. exponit) ἡ ἐπὶ πατρὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ: subiūgens aliquanto pòst, ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Λυσίου τὸν ἐπίκληρον, ἐπικληείην κέκληκεν. Poll. verò ex eodem Isæo & præterea ex Solone CITAT Πεικληείης, quod ipse quoque idem esse dicit cum ἐπίκληρος. Hoc autem vocabulum quum nec apud Hesych. nec Suidam reperiatur, mendosum videri potest, atque ex Harpocr. pro eo reponendum esse ἐπικληείης.

C. Εὔκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui bona sors obtigit, Fortunatus. VNDE Εὐκληρία, ας, ἡ, Bona sors. Itē Prospera fortuna. Ἀνημερία, ἀτυχία, ἡσυχία, Hesych. ET Εὐκληρέω, ῶ, Bona mihi sors obtingit, Fortunatus sum, Prospera fortuna vtor. VNDE Εὐκλήρημα, ατος, τὸ, idem quod Εὐκληρία, Prospera fortuna. Tzetzes in Hesiod. τῆς εἱμαρμένης δ' ἐξ ἀστέρων ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἐστὶν, ἐξ οὗ καταπέμπεται τὰ τε ἀκλήρημα τε καὶ δυσημέρημα τε. His omnibus suprà αὐτὰ καὶ τὰ Δύσκληρος, Δυσκληρία, Ἀκληρία, Ἀκληρέω, Ἀκλήρημα.

C. Ἰσόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pari sorte cum aliquo est, Qui sorte aliquem æquat, Cui sorte par portio obtigit. Plutarch. Lyc. ἰσόκληροι τοῖς βίοις γενόμενοι, Æquali sorte viuētes, vel Vitæ sorte & conditione æquati.

C. Ὁλόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tota sorte constans, Cui tota sors inest, seu totum id quod sorte obuenit. Generalius autem accipitur pro Integer, Totus, Vniuersus. Herodianus lib. 6, Πέρσαις αὐανεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον ἣν πρότερον ἔσχον ἀρχὴν, integrū imperium Persis restituere. Philo De mundo, μηδενὸς ἀποσπασθέντος μέρους, ἀλλ' ὅλον κλήρων ἐγκαταλιμμένων, quū nulla pars mundi ab eius compage desciscat, integráque intus omnia cohibentur. Aristoteles Ethic. 4, cap. 1, quum dixisset multos esse modos illiberalitatis seu auaritiæ, ὧν δυοῖν γὰρ ὄντων, τῆς τε ἐλλείψεως τῆς δόσεως, καὶ τῆς ὑπερβολῆς τῆς λήψεως, οὐ πᾶσιν ὁλόκληρος παραγίνεται, ἀλλ' ἐνίοτε χωρίζεται, καὶ οἱ μὲν τῇ λήψει ὑπερβάλλουσιν, οἱ δὲ τῇ δόσει ἐλλείπουσι, nō integra inest in omnibus, Non omnibus suis partibus consumata cernitur in omnibus, sed interdum diuellitur: ac sunt qui in accipiēdo modū excedunt, alii qui in dando illū deserunt. Rursum Herodianus lib. 7, de incēdio vrbis Romæ, ὅσοῦπον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, οἷς μηδεμίαν τῶν μεγίστων πόλεων ὁλόκληρον δυνάσθαι τῷ μέρει ἐξισωθῆναι. Item εἰς ὁλόκληρον In Pandect. Græcis, ἐάν τις ὁμολογήσῃ πολλοῖς δούλοις παρεῖναι, καὶ τὸν ἕνα μὴ ἐλευθέρωσῃ, βεβαιοῦται εἰς ὁλόκληρον ἡ ποινή. Quod Vlpianus sic, Si plurium seruorum nomine iudicio sistendi causa vna stipulatione promittatur, pœnam quidem integram commiti, licet vnus status non sit, quia verum est omnes status non esse. Bud. pag. 215, in ἐλευθέρωσῃ. Herodian. lib. 6, ἡ Ἀλεξάνδρου βασιλεία οὐδὲν ἀμήσεν εἰς τὸ ὁλόκληρον, In totū, vt Plin. loquitur: Omni ex parte. Item κληρονομία ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐκ μέρους, Hæreditas ex asse, seu in solidū, & ex parte. Bud. Ὁλόκληρος accipitur etiam ea signif. qua Cic. dicit Integra mens, Integrum corpus, Integer sensus, & Celsus Integer sanguis, i. nō vitiosus. Luc. Macrob. εἰς μακρὸν χρόνον ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι, sana mente & integro corpore. Cic. dicit etiam eodem significatu, Cumulatur ex integritate corporis & mentis ratione perfecta. VNDE Ὁλοκληρία, ας, ἡ, Integritas, qua res aliqua integra & omnibus suis partibus absoluta est: vel qua integra est & nullo vitio labefactata. Demetr. Phaler. quum de membris periodorum loquens, citasset hunc Xenophontis locum, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες, subiicit, ἔχει γὰρ πινὰ ὁλοκληρίαν ἡ διήγησις αὐτὴ καθ' αὑτὴν (pro quo paulo antè dicit, διήγησις ἐν ἑκατέρῳ πληροῦται τις) continet ipsa suaptè vi integritatem ac perfectionem quādam. Quod porro Cicero dicit Stoicos imprimis secundum

naturam numerare incolumitatem conseruationémque partium, váletudinē, sensus integros, doloris vacuitatē, vires, pulchritudinem, Diogenes Laert. in Zenone dicit, ὁλοκληρίαν siue ἀρπόπνοιαν, ὑγίειαν, ἀναλγησίαν, ἀλυπίαν, ἰσχύν, siue ῥώμην, κάλλος: τῇ ἀρπόπνοιᾳ verò siue ὁλοκληρίᾳ opponit πνοὴν πύρωσιν, sicut τῷ ὁλοκλήρῳ opponitur ὀπυρός, teste B. In v.l. ponitur ETIAM Ὁλοκλήρος, quod idem cum ὁλόκληρος esse dicunt.

C. Γαρράκληρος, ου, ὁ, Simul seruiens, Seruus ascriptitius. v.l.

C. Συγκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Consors. Plut. ὅπ θνητῷ συγκληρός ὄν βίῳ, καὶ προφάσεσι ῥᾳδίως μεθισταμένοις πρὸς πειναντίον.

C. Παγκληρία, ας, ἡ, Tota seu vniuersa hæreditas. Euripid. in Supplicū initio, de septem principibus qui Thebarū oppugnationis socii erāt, οἷς ποτ' Ἀργείων αὐαξ Ἄδρασος ἦγ', Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος καταρξὰν φυγὰς Πολυνείκει θέλων γαμβρῷ, obtinere volēs genero suo partem ex vniuersa hæreditate ab Œdipode relicta. id est, partem regni quod Œdipus filiis & hæredibus suis reliquerat.

Κληρικός, ET Συγκληρικός, ου, ὁ, vide suprà in Κλῆρος.

Κληρόω, ῶ, Sorte lego. vt ἡνὶ πρωτείων ὁ δικαστὴς dicebatur κληροῦν τοῖς ὀνείρασι πρόεδρος, id est Sorte legere, seu Sortibus ductis renuntiare. Bud. Suspicor autem eum illud exemplum ex Polluce sumpsisse, apud quem legitur itidem, ὅστ' [ὁ δικαστὴς] ἐξ ἑκάστης βουλῆς πρόεδρον ἕνα κληροῖ. Sic Plutarch. in Pol. præcept. οἱ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Isocr. Panath. οὐκ ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες, ἀλλὰ τοῖς βελτίοσι καὶ τοῖς ἱκανωτάτοις ἐφ' ἕκαστον τῶν ἔργων προκρίναντες. Et Luc. in Herm. οἶδα δ' ἂν καὶ ὅτι, πῶς κληροῦσιν ὄντινα ὦ πνιγεὺς καὶ παλαίειν καὶ παγκραπάζειν; (Quilocus conuenit cum eo quod in Συγκληρόω ex Polluce afferam de athletis loquente, videlicet συγκεκληρωμένος καὶ συλλαχών) Et Aristot. Rhet. 2, εἴπερ τοῖς ἆθλοι τὰς κληροῖν μὴ οἱ αὐτὸ δικαίωνται ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' οἱ αὐτὸ λάχωσιν. Pass. Κληρῶμαι, id idem pro Sorte legor. Demosthenes in Timocr. καὶ τοῖς μὲν πρεσβύτεροις οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Apud Lucianū cum infinitiuo, κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἀρχὴν τῶν ἀποθανόντων, Sorte lectum esse ad imperādū, seu, vt imperaret. Vel pro λαχεῖν, vt paulo pòst dicetur.

‖Κληρῶ (vt in vulg. l. annotatur ex Hieronymo) partim à sorte, partim ab hæreditate dicitur, quòd κλῆρος ambiguum sit. Hinc κληρώσει τοῖς ἰδίοις, Esaiæ cap. 17, Filiis hæreditatem dabit.

Κληροῦμαι, Sortior, id est Sortes duco, Sortes mitto, vt inquit Bud. afferens ex Demosth. καὶ κληρουμένων πρὸς τὸ αἱρεῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχον. Idem Demosth. pag. 214, quum dixisset ὡς ἴσα αὐτῶν πύπτων πρὸς κρίσιν ἐν τοῖς ἄγωσι τοῖς κληροῦσθαι τὴν ἱερωσύνης τοῦ Ἡρακλέους: subiungit (in textiectis testium verbis) οὐκοῦν δεινὸν ὦ ἄνδρες δικασταί, εἰ μὴν ἔλαχον ἱερεῖς, ὡς τῶν πρὸς κρίσιν, ἐδεῖ αἴμα, &c. Paulo pòst autē dicit ὅτ' ἀρχὰς ἄρχειν, ὅτε ἱερωσύνην κληροῦσθαι μετ' ἐαυτῶν πρὸς κρίσιν εἴασε. Est autē κληροῦσθαι ἱερωσύνην, Sortiri sacerdotium, accipiendo pro Sortiri de sacerdotio, seu Sortes ducere de sacerdotio. At ille alter locus cum genitiuo meritò suspectus est. Vsus est & Plutarchus in Sympos. sapient. pro Sortes ducere, sed absolutè (sicut in primo illo Demosthenis loco habetur) τὸ δὲ ἑπτὰ κληρουμένων ὅσοις ἄγαμοι παῖδες ἦσαν, καταλαμβάνει θυγατέρα (non μητέρα) Σμινθέως ὁ κλῆρος. ‖Interdum autem pro Sorte accipio, Sortitò accipio, vel Sortitò obtineo. Hippocr. in epist. καὶ ἐγὼ δοκέω πλέονα μεμψιμοιρεῖν ἢ πρὶν κεκληρῶσθαι τοῦ τυχεῖν. pro εἰληχέναι. Philo De vita Mosis lib. 3, τὸν γὰρ μέσον τοῦτο τὸ κόσμου τόπον κεκλήρωται, sortitò obtinent. Luc. autem vsus est & cum infinitiuo, κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλούτωνα ἀρχὴν τῶν ἀποθανόντων, Sortitum esse imperium, vel Sorte illi obuenisse imperiū in manus. Hæc enim interpretatio magis placet quàm altera suprà posita, Sorte lectum esse ad imperandum: vtraque tamen alioqui eodem redit. At ex Eurip. affertur ἐκληρώθην δούλη pro Sorte facta sum serua: sed & cum accus. κληρουμένων θεατόπας pro Sortiētium heros, Qui sorte nanciscuntur heros.

Κλήρωσις, εως, ἡ, Sortitio. Isocr. Areop. ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχῃ βεβαιοῦν, de electione magistratuum quæ sorte fit. quam ibi vocat τὴν δι' ἧς λαγχάνειν τοὺς ἀρχῶν καταστάσιν.

Κληρωτής, οῦ, ὁ, Qui sortè legit. Κληρωτὴς πάντων τῶν μοιρῶν, sortium distributor. Ex Bud. Fœm. gen. EST Κληρωτίς, ίδος, ἡ, Vrna siue situla in quam coniiciuntur sortes. Aristophanis schol. loquens de iudicibus qui in causis publicis cōsident, τοὺς κήρυκας τὴν κληρωτίδα, ἤτοι τὸν κάδον, προσφέροντες ἔβαλλον τὰς ψήφους. Pro quo ibidem alius, ἔφερον σάμνον καὶ ἐνέβαλλον καθ' ἡσυχίαν οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους. Ciceroni est hydria in quam coniiciuntur sortes. Plauto autem Sitella, vt dictum suprà fuit. & fortassis in hoc κληρωτὴς subaudiri itidem potest ὑδρία aut tale quid. ὑδρία certè de eiusmodi etiam sitella dicitur, vt apud Isocr. in Trapezit. τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πέρυσιν αἱρούμενα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κρίνοντας ἐξελόντα τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας;

Κληρωτήριον, ου, τὸ, Locus vbi magistratus sorte legūtur, Locus vbi magistratus sortitò creantur, vt campus Martius Athenis. Plut. An seni capessenda resp. ἡ πρὸς τὴν μὴ ἀεὶ κληρωτήριον ἀπαντῶσα φιλαρχία, παντὶ δὲ ἐφεδρεύουσα δικαστηρίου καὶ βουλῆς καὶ στρατηγίας πτυπτοῦσα καὶ σωφρονίζουσα. Polluci verò κληρωτήριον Locus est in theatro vbi magistratus sortitò creati sedebant, ἵνα σωκράτιζον οἱ κληρωτοί, vel αἱ κληρωταί, subaudiendo ἀρχαί. Apud Aristoph. verò in Concion. τὰ δὲ κληρωτήρια τοῖς τρέψις, scholiastes exponit τὰς κληρωτικὰς ἀρχάς, magistratus qui sortitò creari solent.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, Sorte lectus, Sorte designatus, seu renuntiatus. vt κληρωταὶ ἀρχαί, frequenter apud omnes scriptores: quales antiquitus Athenis erant, ἄρχων, θεσμοθέτης, βασιλεύς, πολέμαρχος, vt docet Plutarchus Pericle, pag. 49. Isocr. Areopag. τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς ἀλλ' αἱρετὰς ποιοῦντας, non sortitò creātes, sed eligentes. Aristot. Polit. 6, ἐξ αἱρετῶν κληρωτοὺς ποιεῖν. Idem Ethic. 8. cap. 10, loquēs de eo qui non reip. sed sua commoda spectat, ὁ γὰρ μὴ πιστεύοντες, κληρωτὰς αὐτῷ τινας εἶναι ἢ βασιλεύς. Idē Rhet. 2, εἰ τις λέγοι ὅπου δεῖ τοὺς κληρωτοὺς ἄρχειν. Item κληρωτὴς διαιτητής, arbiter sorte electus vel datus. Demosth. ὅστις τὸν κληρωτὴν ἢ διαιτητὴν ἐλθών, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσας τοῦ ἑτέρου κεκλημένου, ad arbitrum sorte datum quum venisset, nec diluere obiecta posset. Idem vocabantur etiam οἱ κατὰ κλῆρον δικαστταί, qui sortitò arbitrandi potestatem habebant. Ad quorum differentiam dicuntur οἱ αἱρετοί, ad quos litigaturi cognitionem controuersiarum conferebant, Qui electione litigātium arbitrandi potestatem habebant. Bud. pag. 51.

Κληρωτικός, οῦ, ὁ, Ad sortiendum pertinens, Ad sortitiones faciēdas aptus, vt κληρωτικὸν sub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem quod κληρωτὴς, vas in quod sortes cōiiciuntur. de quo griphum citat Athen. lib. 1, Ἔστι ἄγαλμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνός, Ἐς πόδας οὐ κεφαλῆς πεπεκμένον, ὀξύ. At κληρωτικοὶ ἀρχαὶ apud scholiastem Aristophanis eædem quæ κληρωταί, magistratus qui sortitò creari solent.

Κληρωτὶ, Sortitò, Sorti (aduerbialiter pro Ex sorte, vt apud Virg. Seruius accipit, Sunt quibus ad portas cecidit custodia sorti.) Iosue cap 21, καὶ ἐκλήρουν τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν, τοῖς ἱερεῦσι, τοῖς Λευίταις, κληρωτὶ πόλεις δεκαοκτώ, Sortitò obtinuerunt, Sorti ceciderunt filiis Aaronis ciuitates tredecim. In eodem capite sæpius repetitur. Legitur etiam apud Nazianzenum.

C. Ἀκλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sorte lectus nō est: vel Qui sorte non obtigit, Infortitus. quo vocabulo Plautus vtitur, quum ait, Spicula infortita sunt mihi.

Ἀκληρωτὶ, Citra sortem, Lysias 140, τὴν ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἔλαβον ἢ ἡμετέραν τάξιν πέμπειν. Bud.

C. Ἀπολήρω, Sortior, Sorte lego, pro simplici κληρῶ, præpositione ἀπὸ non significante priuationem (vt in ἀπὸκληρῶ suprà exposito) sed vacāte. Æschines, ἀρχὰς ἃς φήσειν εἶναι οἱ θεσμοθέται ἀπὸκληροῦσιν ἐν τῷ Θησείῳ. Sic Lysias, ὁ χρόνος οὐκ ἐξῆν ἄλλον ἀπὸκληρῶσαι. Thucydides lib. 8, οἱ δὲ πεντακόσιοι εἰσελθόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, τότε μὲν πρυτάνεις τῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν. vbi scholiastes ἀπεκλήρωσαν exponit διὰ κλήρου ἀπεκατέστησαν. ‖Est item ἀπὸκληρῶ, Sorte distribuo. Plutarchus in Cæsare, τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν. Apud Dionysium in Eccles. hierarchia pro In decurias cōtribuo. ὅπως αὐ ἀποδειχθεὶς τῶν καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἡ διακόσμησις, τὸ μὲν ἄπακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορημένον ἀποδιαστέλλουσα καὶ ἀπὸκληροῦσα, id est, vt demonstretur descriptionis hierarchicæ digestionem ita esse comparatam, vt quod inordinatum, inconditum ac temere cōgestum est, distinguat ac decuriet. Hæc Budæus in suis commentariis, citans ex eodem Dionysio ἀπὸκληροῦν pro Attribuere.

Ἀπὸκλήρωσθαι dicitur aliquid passiua voce pro Sorte legi, vel déligi. Citatur verò ἀπὸκεκλήρωται etiā pro Sorte obtigit.

Ἀπὸκλήρωσις, εως, ἡ, Electio seu creatio quæ fit per sortes. ‖Item Attributio numerorū sigillatim vnicuiq; facta, vicēsque fungendi officii attributæ. Dionys. Areopag. κεφ. ὁ αὐ ἔπι, μετὰ τὰς ἱεροῤῥυείας, αὐτὰς ὀκτὰς τὰς ἱεραρχικὰς τάξεις τε καὶ ἀπὸκλήρωσις, δυνάμεις τε αὐτῶν καὶ ἐνεργείας καὶ τελειώσεις. Hesychius ἀπὸκλήρωσιν exponit τὸ μέρος. Apud Eustathium autem memoratur & quædam ἀπὸκλήρωσις rhetorica, ἀπὸ τοῦ κλήρου dicta. Item quædam ἀπὸκλήρωσις prouerbialis, τύπωμά τι οὖσα ψυχῆς νωθρᾶς. quo modo dicitur, τίς ἡ ἀπὸκλήρωσις τοῦ πόδε τι εἰπεῖν;

C. ΔΙΑκλήρόω, Sorte distribuo, Sorte diuido. Et in pass. apud Platonē lib. 6, De leg. pag. 259, πύπτις δὲ διακληρωθέντα τὰ μέρεα τῆς χώρας κατ' μυῶν, ἕκαστα ἑκάστοις, sorte diuidantur seu distribuantur. Διακληροῦμαι, actiuè quoque accipitur pro διακλήρόω. Theophrastus Hist. plant. lib. 9, cap. 5, de cinamomo, διελόντες πεῖα μέρη, διακληρωθέντα πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἰῶ αὐ λάχη ἡ ἥλιος, κατὰ λέπισιν. ἀπιόν τις δὴ ὀδὺς ὁρᾶν φασι κατεφθίω τοῦτο. Vnde Plinius lib. 12, cap. 19, Est & alia fama, cum sole diuidi ternásque partes fieri, dein sorte cremia discerni: quódque soli cesserit, relinqui ac sponte conflagrare. Sic apud Thucydidem lib. 8, pag. 272, ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι, ὅπῃ μὴ τῇ Μιλήτῳ ναυπηκῶ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυπηκὸν καὶ πεζὸν πέμψαι, schol. exponit, διαμελεσάντες κλήρῳ, dispertientes sorte. Sæpe verò dicitur aliquis διακληροῦσθαι seu voce media διακληρώσασθαι, pro Sortiri, & quidem in vtraque huius verbi significatione. Xenoph. Pæd. 6, ὑμεῖς δ' οἱ τοῦ δημοτικοῦ ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὃ μὲ λαχὼν ὑμῶν, πρὸς τῆς φάλαγγος, τὰ μετ' ἐαυτοῦ ἕκαστος ἔχων δρόμα πανοπλίαν θεῖ. Appian. Ciuil. bell. lib. 2, τὰ δὲ ἔθνη διακληρούμενοι καὶ σφραγιζόμενοι αὐτοῖς, Πομπήϊος μὲν ἐλεπὶ Γαλατίαν καὶ Λιβύην. Demost. διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς. Philo De mundo, ὁ τοῦ κόσμου κατὰ φύσιν ἕκαστα τοῦ μέρους διαπέπαυται τὴς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας. Philo De vita Mosis l. 1, δίψα καὶ πεῖνα διακληρωσάμενα τὰς κακώσεις, ἐν μέρει πρὸς κεῖνται, sortitæ, vt ibi exponitur: sed malim, Sorte partitæ inter se.

Διακληρόω, ῶ, Sorte lego, Sorte deligo. vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Pæd. 6, p. 100, ἐπὶ δὲ ἐκεῖνοι ἀπεκρίναντο ὅτι οὐκ ἀλόγεν ἐν τοῦτο ὑφίεσθαι, διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχον Ἀβραδάτας ἢ τῶν ὑφίεσθαι.

Διακλήρωσις, Distributio quæ fit sorte. Aut, Actio ipsa legendi sorte, seu deligendi, sequendo significationem quam habet διακληρόω in loco Xenophontis modò citato.

C. ἐΠικληρόω, ῶ, Sorte tribuo, seu attribuo. Et pass. Ἐπικληροῦμαι, Sorte tribuor, seu attribuor. Plato De leg. lib. 6, pag. 259, φυλὴ δὲ μία τῶν μοείων ἑκάστῳ ὀπικληρωθεῖσα. Affertur & pro Sorte allego, ex hoc Demosthenis loco, παρούσης δὲ ἐκκλησίας ἐν ᾗ τὸν ἄρχοντα ὀπικληροῦ ὁ νόμος τοῖς χρηστοῖς τοῖς αὐλητὰς κελεύει. Hic ὀπικληροῦ quasi Allegere dixit, inquit B.

Ἐπικλήρωσις, Attributio quæ fit sorte. Aut, Actio ipsa allegendi sorte.

C. ΚΑΤΑκλήρόω, ῶ, Sorte lego, seu deligo. Qua in signif. ponitur & media vox καταπκληρώσασθαι. vt, ὃν κατεκληρώσω ὁ Κύριος, quod ex lib. 1 Regum cap. 14 affertur, Quem Dominus sorte legerit. Pro quo tamen alii, In quem Dominus sortem miserit. Veruntamen pass. Καταπκληροῦμαι à Budæo affertur non pro Sorte legor, sed pro Sortitò accipio, Sortior, Adipiscor, ex hoc Plutarchi loco in Pompeio, vbi de morte Mithridatis loquitur, τὰ δὲ ἐκεῖ πάντα πρόσφατα Φαρνάκης καταπκληρώσατο.

C. ΠΡΟΣκληρόω, Sorte allego, seu Sorte lectum adiungo. Hanc enim primam esse huius compositi significationem, & maximè propriam existimo: vnde est pass. apud Lucā Act. 17, προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, Adiuncti sunt Paulo & Silæ & consociati, quasi sorte lecti. Vel q. d. Sors hæc illis obuenit vt & ipsi consociarentur Paulo. Fortasse autem quæ includitur hoc verbo significat. κλήρου. i. sortis, ad gratiā diuinā referēda fuerit, [redacted]

Προσκληρόω, ῶ, Sorte addico. Luc. ἄχθη δὲ ὅτι σε πύτῳ τῷ βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσε. quem locū affert Bud. pag. 236 postquam dixit, προσκληροῦν esse Addicere, quasi quod fortitò affigere & circunscribere. Sed ego non video quomodo verbum Circunscribere locum habere hic possit.

Προσκλήρωσις, Adiunctio alicuius seu consociatio tāquam qui sorte allectus est.

C. ΣΥΓκληρόω, ῶ, Sorte eadem consocio. vt Basileis τὴν Γουλίπαν dixit τῷ συγκληρώσαντι de consociatione quæ fit per coniugium, ἀλλ' ὅπῃ τῇ ὀρθῇ ἀρχῇ σωαφείᾳ χαίρειν ἔχειν τῷ συγκληρώσαντι, id est Deo qui cōiugii autor fuit & agglutinator. id est τῷ σωάψαντι. Et pass. Συγκληροῦσθαι, eadem de re apud eundem, γυνὴ συνεκληρώθησαν τῷ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου. Bud. Comm. pag. 236. ‖At verò idem in Lexico suo Συγκληρῶ exponit Consortē do, Necessitudine sortis coniūgo, Consortio illigo: & subiungit ex Æschine in oratione De malè gesta legatione, ἡ δὲ τύχη συνεκλήρωσέ με αὐθρώπῳ συνωφαύτῃ, βαρβάρῳ, quum prius dixisset συμπόπλεγμαι. Affertur autem & ex Aristide δοκεῖ δέμοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη. item ὡς τῷ αὐάγκη τινὶ καὶ φύσει συγκεκληρωμένων. Apud Pollucē verò de athletis loquentem legimus συγκεκληρωμένος καὶ συλλαχών. Quò pertinet quidam Luciani locus à me in Κληρόω citatus, videlicet, πῶς κληροῦσιν ὄντινα ὦ πνιγεὺς καὶ παλαίειν καὶ παγκραπάζειν.

Συγκλήρωσις, Consortiatio eorum qui eadem sorte consociati sunt. Συγκλήρωσις (inquit Budæus) est Sortium coniunctio & vitæ societas. Idem affert ex Pandectis de nuptiis, συγκλήρωσις τοῦ βίου παντός, vbi vertit Consortium.

ΚΛΙΝΩ,

Reclino, Acclino. Iliad. ψ, Ἐν δὲ πίθοι μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, Πρὸς λέχεα κλίνων. In eodem libro v. 510. Αὐτὰρ ὁ ἐν δίφροιο γεγηθὼς θῦρε παμφαίνοντος, Κλῖνε δ' ἄρα μαστιγι πεπιδυομένῳ, reclinabat seu reponebat. Iliad. λ, οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Πλαταιοὶ ἕστασαν ἀκὲ ὤμοισι κλίναντες, Δούρατ' ἀναχόωντες, scuta humeris acclinantes, vel etiam Inclinantes humeris. Et κλίνεσθαι, Reclinari: interdum & Recumbere, Iacere. Odyss. ρ, Ἕζε δ' ὅπῃ μελίνου οὐδεῦ ἔνθαδε θυρέων, Κλινὰ δύνες τε θαμὰ κυπαιρισσίνω. Sic apud Cæsarē libro 6 Belli Gallici, Ad arbores se applicant, atque ita paulùm modò reclinatæ quietem capiunt. Il. ψ, – κλινθεῖσα εὐξέσσω ἐνὶ δίφρῳ. Eodē lib. v. 231, ἀπὸ πορκαΐης ἑτέρωσε λιαδὲς Κλίνθη, κεκμηώς, ὅπῃ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Et libro 2, Epigr. ἔν ποτε νοῦσῳ Κεκλιμένη, iacens aliquando in morbo. ‖Κλίνω, Inclino. Et κλίνομαι, Inclinor. Dioscor. ἀρνόγλωσσον δίφυλλον ὄζος, τὸ μὲν μικρὸν, φύλλα ἔχον στενώτερα, κεκλιμένα δὲ γονικοειδεῖ κεκλιμένα ὡς ὅπῃ πλὴν γλῶ. Id est, vt Plinius interpretatur, Duo plantaginis genera: minor, angustioribus foliis, caule angulofo, in terram inclinato. Κλίνομαι est etiam Inclino me, Incumbo, Innitor. Iliad. γ, Ἀτρεΐδη κεκλιμένοι. Κλίνειν in prælio hostes dicimur quum in fugam eos vertimus, (idem quod τρέπειν, vt Eustathius exponit) seu quum hostes in fugam inclinare cogimus. Iliad. ε, Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, ἔλε δ' ἀνδρα ἕκαστος Ἡγεμόνων. Ο. ι, Καὶ πῆ δὴ Κίκονες κλίναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς, In fugam verterūt, ἔτρεψαν, vt scholiastes exponit. Quo sensu κλίνεσθαι is dicitur qui in fugam inclinat, vt Liuius loquitur. Iliad. η, – ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλδὺς ἀπὸ κῆρα μέλαναν. Si apud Gregorium ἤδη κλινομένων αὐτῶν καὶ τὰ νῶτα μετοβαλόντων, quum inclinarent & terga verterent. Et κλίνειν μάχῃ, facere vt acies inclinet, seu perculsa inclinet, ex Liuio. Il. ξ, – ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχῃ κλυτὸς ἐνοσίχθων. (Ἐκλίνθη δ' ἐν μάχῃ, Inclinabat acies.) At in Epist. ad Hebr. c. 11, ἐδυνάθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, exercitus exterorum in fugam verterunt. ‖Κλίνω, Inclino, Deprimo. Sophocl. Aiace, ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἄπαντα παθεῖν, inclinat seu deprimit & rursus euehit. Sic apud Homerum Il. τ, Ἄμπτε δ' ὀλίγιστος ἐπὶν κλίνῃσι πάλαιστα Ζεύς.

Κλίνεσθαι dicuntur quæcunque aliquo modo inclinãt, id est aliquo motu perculsa, in alteram partem vergũt & ruinam minantur. Xenophon Hellen. 5, τοῦ τοῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο. Quo signif. ipsum quoque κ[illegible] τὰ πρόσματα, Inclinarunt res, seu Inclinatæ sunt: vt Cicero dicit, Res inclinata est, laboratur vehementer. Xen. ἡ πόλις οὕτως ποτ' ὀλίγον χεῖρον ἔκλινεν. Sic Plin. dicit, In vitiũ inclinans. Ipsa quoque dies & sol dicuntur κλίνειν, Inclinare, quum in vesperam vergunt. vt κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. Inclinãte se sole: vt Liuius dicit, Sol meridie se inclinauit. Sic Lucæ 9, ἤρξατο κλίνειν ἡ ἡμέρα. Cicero dicit, Inclinato iam in pomeridianum tempus die. At Columella, Die iam in vesperum declinante. Κλίνομαι, Inclino & vergo, de loco aliquo in vicinum vergente. Od. ν, Ἤτοι τοι νῆσον ὀδυσσεὺς, ἠὲ τοι ἀκτὴ Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐρεβεννὸς ἠπειροῖο, in mare vergẽs. ‖ Κλίνω, Declino, Deflecto. vt ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ὀνώτα, deflexerũt, ex Homero. Item, κλίνειν πάλιν, Declinare & reflectere, seu In posteriora conuertere, Auertere. Iliad. γ, Ἔνθα κε δὴ Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο Ὄφρα τε πάλιν κλίνασα. ‖ Κλίνω signif. etiam Claudo, κλείω: vnde ἀνακλίνω, Recludo, Aperio. ἀνοίγω. Eust.

A

C. Ἀκλινὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui non inclinatur, Qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit. In Epigr. lib. 4. Ἀκλινὲς, ἀστυφέλικτον, de fabrica Semiramidis. Gregor. De theologia, ὦ ὀλιγόστιχε παγκρατὲς καὶ ἀκλινὲς. Idem, εἰ τὸ κακοῦ μόνον ἀκλινεῖς, τὸ καλὸν ῥᾷστα κλίνοιτο. Paulo antè dicit ἄρρεπος, & paulo pòst ἀκίνητος. Et τὸ ἀκλινὲς, neutraliter & substantiuè pro firmitatè & stabilitate qua res reliqua inclinari nequit. Philo De vita Mosis lib. 1, ὡς ὅσπερ τὸ ἀκλινὲς καὶ ἀστρεπτον ἐν βεβαίῳ παρ' αὐτοῖς δοῦ μάλα στρεγνοτάτῳ μένοι, quasi stabilem prosperitatem apud se tanquam annulo obsignatam affirmarint, vt Turnebus interpr. Metaphoricè verò homo aliquis ἀκλινὴς dicitur pro Rigid[o], & qui flecti nequit. vt δικαστὴς ἀκλινὴς apud Pollucẽ qui & ἄτρεπτος & ἀστρόστρεπτος. Item apud Synesi. ep. 56, ἐν τῷ λοιπῷ σφριγῶμεν μόνοι δὲ ἀκλινεστέρῳ σωθεστέρῳ, ridigiorem me experiemini.

D

C. Ἐπικλινὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, In alteram partem inclinatus, In alteram partem vergens. vt ἐπικλινὴς νίκη, Victoria in alteram partem inclinata, apud Homeri posteros, pro ea quam ipse Homerus ἐπεγκλινὴ dicit. κλίνειν enim & κλίνεσθαι ita vsurpari suprà dictum fuit.

E

C. Περικλινὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Decliuis, Deuexus. nam in hoc loco Plutarchi in Pericle, τὸ μὴ ὠθεῖν τῇ ὀξὺ τὸν δίφρον πολύδρομον καὶ πολύστυλον, τῇ δ' ἐρέψῃ περικλινὲς καὶ κάπαντες, interpres vertit, Tecto autem decliui.

Κλίμα, ατος, τὸ, Cæli inclinatio, Clima. Spatiũ esse dicitur duobus respõdẽs parallelis, quo diei lõgitudo ad dimidiatam horam variatur. Vitr. l. 1, c. 1, De architectis instituendis, Disciplinam verò medicinæ nouisse oportet propter inclinationes cæli, quæ Græci κλίματα dicunt. Pontanus lib. 1 De rebus cælestibus, vocat cliuos. Herodian[o] lib. 2 οὐδὲ πῶς γῆς μέρος, ἢ κλίμα οὐρανοῦ πόσον μὴ Ῥωμαῖοι πῶς ἀρχῶ ἐξέπεσαν. Philo De vita Mosis lib. 1, πρὸς ταῖς ἐν ταῖς νοτίοις κλίμασι χώρας, præter eas regiones quæ australi inclinationi subnixæ sunt, vt Turneb. interpr. Et Philo autor libri De mũdo. μεγάλα κλίματα τῆς οἰκουμένης tractus ingentes orbis terrarum, vt B. vertit. Vide & ἔγκλιμα paulo pòst. ‖ Apud Columellam lib. 5, c. 1, de formis agrorum dimetiendis, κλίμα in geometricis mensuris ponitur: sic autem ibi legitur, Κλίμα quoquouersus pedum est L x. Ibidem, Pes multiplicatus, in passus & actus & climata & iugera & stadia centuriásque, mox etiam in maiora spatia procedit. ‖ Κλίμα, Decliuitas, Deuexitas: vt κλίματα ἐρῶν apud Eustathiũ, cliui à vertice montis in valles concauas declinantes. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, οὐκ ἂν ἐπὶ τῶν κορυφῶν ὅλα τὰ ὄρη τὰ κλίματα δέοι σφόδρα κατὰ πείσις συνιφανεῖν, tota mõtium decliuitas. Sic accipi posse videtur apud Esdram lib. 2, ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ. Exponitur tamen ibi Gradus. Possit sic quoque accipi apud Alexandrum Aphrod. Probl. lib. 2, διὰ τί μᾶλλον κλίμα κατιόντες, ἢ ἀνιόντες; cur per loca decliuia & deuexa facilius descendimus quàm ascendimus? Sed vocabulo magis speciali redditur Scala.

F

G

H

Κλίσις, εως, ἡ, Inclinatio. ἡλίου κλίσις, Recta inclinatio, ex Dionys. De situ orbis. Apud eundem, κλίσις ἡελίοιο, Inclinatio solis, qua videlicet in occasum vergit. Itẽ κλίσις παλαιόν apud Eustath. (ex Homerico illo, ἐπὴν κλίνῃσι παλαιὸν Ζεύς) eadẽ quæ ῥοπὴ, inclinatio illa qua lanx altera pondere grauiore deorsum vergit. Est & vocabulum castrense & militaris desciplinæ. vt κλίσις δόρυ, Flexus quo declinat miles in hastam, id est ad dextrã. Polyb. de exercitatione militum sub Africano loquẽs, ἡνίκα δὲ κινήσεις ἀπὸ τῶν ἐλαμβάνοντες πρὸς πάντα καιρὸν ἐρμόζειν, αἷς ἔδει σωνεδίζεσθαι τοῖς ἱππεῖς, ὥστε κατ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ὀλίγον δόρυ, hoc est, Flexus in dextram & in sinistrã. Hasta enim dextra tenetur, & habena sinistra. Dicitur & ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, pro ἐφ' ἡνίαν, ab Æliano: & ὀλίγον δόρυ ὀλιγοτρέφειν, & ἐπὶ δόρυ πρόσεσιν & ἐπ' ἀσπίδα. B. ‖ Est & vocabulum grammaticum: Declinationem Latini vocant, Gellius verò & Inclinatum & Inclinamentum. ‖ Item figura grammatica quæ μετάκλισις quoque & μετάληψις dicitur, ὅταν ἡ πρὸς τὴν εἶσα πᾶσα ἡ φυλάξῃ πλὴν ἑαυτῆς ἀκολουθεῖν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πῶσιν μετακλιθεῖν ἢ μεταληφθεῖν: vt in hoc loco, τοῖς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον. Eustath. Sic apud Virgilium, Vrbem quam statuo vestra est.

Κλισία vide infrà.

Κλίπς & Κλιτὺς vide infrà.

Κλιτὸς, οῦ, ὁ, Qui declinatur seu inclinatur. Et κλιτὸς πόπος, Locus decliuis, Locus deuexus. κατωφερὴς, Hesych. Sed fortassis legendum κλιπος, πόπος καταφερής.

C. Ἄκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non declinatur. vt ἄκλιτα ὀνόματα apud grammaticos, Nomina indeclinabilia: qualia sunt μὴ χρὴ, ὄφελος & similia. Eust.

C. Ἑτερόκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alius & diuersus à communi ratione declinandi: vocabulum grammaticũ est, vt præcedens. ἑτερόκλιτα enim nomina vocant quorum obliqui à nominatiuo & recto casu nõ formantur regulariter, sed alia & diuersa ratione declinantur, vt a Ζεὺς fit Διὸς, ab ὕδωρ fit ὕδατος, à γυνὴ fit γυναικὸς, à μάρτυς fit μάρτυρος, & quæ huiusmodi sunt. VNDE Ἑτερόκλιτος Declinatione diuersa à communi & vsitata, seu Morcorum quæ diuersa & alia declinatione inflectuntur quàm nomina regulariter declinari solita.

Κλιτικὸς, Declinatiuus. v. l.

Κλιντὴς, ῆρος, ὁ, Sella apta ad declinandum corpus, Sella in qua reclinari possumus, Sella in qua reclui ceruice recumbere possumus. δίφρος ἀνάκλιτος, Hesych. Εἰδὲ κλιντῆρες sunt δίφροι, κλίναι. VNDE Κλιντήριον, ου, ὁ, Lectulus, vel Sellula in qua reclui ceruice recumbi potest.

C. Ἀνάκλινω, ET Ἀγκλίνω poeticè per syncopen, Reclino. Iliad. ζ, — ποτὶ γαῖῃ Ἀγκλίνας, Quum in terram reclinasset, posito ἀγκλίνας pro ἀνακλίνας, per syncopẽ. vbi Eust. εἰς γλῶ ἀνακλίνας vult idem esse quod εἰς γλῶ καταθείνας. Luc. De luctu, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. ‖ Item Facio discũbere. Athen. lib. 10, χρὴ δὲ ἐνιόδοις ὑφ' ἁδὺ ὕδωρ, ὡς μὴ ἐσπόρθῃ, οἷς δέ ἀνέκλινεν. Sic Lucæ 12, ὑπὸ θεωρίας τῆς πλείστης καὶ ἀνακλινεῖ αὐτοὺς. At in ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, verbum ἀνέκλινεν non significat Recumbere fecit, sed potius Cubare fecit, Composuit illum in præsepe, tanquam in cubile. Alii, Reclinauit eum in cubile.

Ἀνακλίνω, Aperio, Expando, Explico. Herodotus, οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν πῶς θύραν οὐ κατὸν μόνον, quẽadmodũ & Od. χ, v. 155, ἀλλὰ μόνοι θύρῃ πυκινῶς ἀραρῦῖα Κάλλιστον ἀγκλίνας, Eustath. exponit ἀνοίξας. habent tamen quædẽ exemplaria ἐγκλίνας, mendosè, vt infrà quoque dicetur. Il. ε, Ἤμῳ ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, κοὐ δόσθεῖναι.

Ἀνακλίνομαι, pass. Reclinor, Me reclino, Recumbo. vnde ἀνακλινθέντες apud Homerum. ἀνακλίνεσθαι ὀλίγον τὰ δεξιὰ, In dextrum latus recumbit, vel In dextram partem. ‖ Capitur & pro Discumbo. vt ἀνακλίνω pro Discumbere facio.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, Reclinatio. Item Recubitus, vel Accubitus vt in cathedra, secundum Budæum. A Suida & Hesychio exponitur ἀνάπαυσις. ‖ Capitur & pro Discubitus. ‖ Plutarchus autem pro surrectione è somno accipit, vt ait idem Budæus, citans hunc eius in Antonio locum, vbi de morsu aspidis loquitur, κάρον ὑπόδυσιν

καὶ καταφορὰν ἐφελκόμενον σὺν τῷ ἀδηπνείων ἀμαυρώσει, πα[illegible] ἀλυσιῶν ῥᾳδίως καὶ δι' ἀγχαρανόντων πρὸς τὰς ἀνεγέρσεις ἢ ἀνακλίσεις, ὡς ὅσοι βαθέως καθεύδοντες.

A

Ἀνακλισμὸς, οῦ, ὁ, Recubitus, Accubitus, ἀνάκλισις. Itẽ Recubitorium. Nam Erotianus ἀνάκλισμοῦ apud Hippoc. exponit ἀνακλιντηρίου.

Ἀνάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reclinatus, Recumbẽs. ἀνάκλιτον, ἀνακεκλιμένον, Hesych. Sed in vulgaris lexicis ἀνάκλιτος exponitur Reclinatorius, & citatur ex Plutarcho in Romulo, θρόνος ἀνάκλιτος.

B

Ἀνακλιντήριον, ου, τὸ, Recubitorium. pro quo dicitur ET Ἀνάκλιν ῆον per syncopẽ. Pollux, enumeratis nominib[us] eorum super quæ recubamus, subiungit, τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιν ῆον, ὀπίσκλινῆον Ἀριστοφάνης ἔφησε. Hinc & Phrynichus ait Atticos ἀνάκλιν ῆον nõ dicere, sed ὀπίσκλιν ῆον. Sunt qui velint ἀνακλιντήρια esse, siue ἀνάκλιντρα, quæ apud Lampridium in Heliogabalo Accubita seu Accubitæ appellantur. Eustath. κλισμὸν esse ait apud Homerum genus quoddam θρόνου, quod eius posteri ἀνάκλιν ῆον vocitauerint.

C

C. Ἀνεγκλίνω, Contra declino & deiicio. Item pro Ex aduerso annuo, citatur ex Musæo.

C. Ἀπόκλινω, Inclino, Vergo. Item pro Deflecto. Hom. Od. τ, Οὐ μὰν, οὔπως ὅστις ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλίναντ' ἐπὶ, &c. Pro vergo & respicio in aliquem, apud Æschinem, teste Budæo. Item pro Incumbo, id est ἀποθείδομαι, ἀποστηρίζομαι, vt scribit idem, citans ex Aristotele in Probl. sect. 6, διόπερ τῆς ἠρεμοῦσι τὸ ὑγρὸν εἰς ἓν μόριον ἀθρόον ἀποκλίνει. Passiua vox est Ἀποκλίνομαι, Inclinor, Impellor. vt ἀποκλινθεὶς εἰς ὄχθον apud Plutarchũ, exponitur In ripam impulsus vel depulsus. Citatur præterea ἀποκλινθεὶς εἰς ὕπνον pro Delapsum in somnum.

D

Ἀποκλίνω, metaphorica significatione pro animum inclinatum habeo, vel inclinatus sum animo, aut animum conuerto ad aliquid. Demosthenes Olynth. 1, πάλιν ῥαθυμεῖν ὀλίγον τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινεν, Non conuertit animum ad inertiam, Non se dedidit inertiæ. Sic in vita Æschinis, μετὰ δὲ ταῦτα πρεσβεύων τὴν εἰρήνην, ὅτι τὸ πολιτεύεσθαι ἀπέκλινε. Iũgitur & cũ præpositione εἰς, vt apud eũdem Demosthenem, ἀποκλίνει εἰς εἰρωνείαν, Inclinat eius animus ad pacem. Et apud Liuium, Inclinatur ad pacem animus. At Inclinat sine adiectione aliud potius significare solet. Sed & in illo Homeri loco modò citato sumitur pro Deflecto, metaphoricè. nam intelligit deflectere à veritate, tanquam à recta via. Et Eustathius ibi annotat, ab illo ἀποκλίναντα originem habuisse abuerbium πρόσκλισιν: quo alibi vtitur pro ἀποκλίνας τῆς ἀληθείας. Odyss. ο, — οὐκ ἂν ἔγωγε Ἀλλὰ παρὲξ ἐέποιμι πρόσκλισιν, οὐδ' ἀπατήσω.

E

F

Ἀπόκλιμα, ατος, τὸ, Accliuitas, Arduitas. Bud. vide infrà Κλιτύς.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Dicitur ἀπόκλισις, (inquit Budæus) quasi ῥοπὴ, cum onus in vnam partem vergens deprimit. Plutarch. in Pompeio, de conciliatione Crassi & Pompeii loquẽs, ἡ δὲ ὡς πρὸς ἐν σκάφει τὰς ἀποκλίσεις ἐπαισθοῦσα τῆς πλέως ἰσχύος, εἰς ἓν συνελθοῦσα καὶ ὁμοιόμορφον ἀνάπαυσιν ῥοπὴν ἐπέπαυσεν.

C. Ἐγκλίνω, Inclino. Et in pass. ἐγκλίνομαι, Inclinatus sum, Inclinatus recumbo, Innitor. Iliad. ζ, de Ænea & Hectore, πόνος ὄμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, in vos res Troiana inclinata recumbit. vt apud Virgilium: in te omnis domus inclinata recumbit, ἀνάκειται. Et apud Polybium καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, in eum inclinatus recubuit. Sic ferè Seneca dicit, Vt nihil esset vbi se dolor tuus inclinaret. Plutarchus ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμπποις, innixi. Eo verò significatu quo Cic. dicit Ad Stoicos inclinat, & Plinius, In vitium inclinans, Aristoteles dicit itidem ἐγκλίνειν, neutraliter, Polit. libro 2, cap. 4, de mixta rep. φαίνεται μοναρχικὸν οὐδὲν, ἀλλ' ὀλιγαρχικὰ καὶ δημοκρατικὰ, μᾶλλον δ' ἐγκλίνειν βούλεται, πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Prætereà sicut animus dicitur Inclinare siue Inclinatus esse (id est Propensus esse) aut Aliquis animo inclinare, vel inclinato esse, ita etiam ἐγκλίνειν absolutè ponitur. Plutarchus Symp. 7, Probl. 5, ὡς ἥδετο τοῖς πολλοὶ ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, vbi sensit eos inclinare animis. Similiter Budæus apud Plutarchum in Cæs. πρὸς τὴν τύχην ἐγκεκλικότες τῷ ἀνδρὸς, interpr. Inclinantes, Fauentes. quo signif. Cicero dicit, Inclinant ad hoc meum consilium adiuuãdum. Sicut etiam Inclinare acies dicitur, & Inclinare miles in fugam, quum victus cedit & tergum vertit: ita etiã ἐγκλίνειν neutraliter vsurpatur, sicut κλίνεσθαι quoque, vt suprà annotatum fuit. Xen. Hellen. 7, p. 366, ἐγκλίνειν οἱ πολέμιοι. Et libro 2, pag. 280, οἱ δ' ἐς χεῖρας μὴ ἐδέξαντο, ἔπειτα δὴ οἱ μὴ ἐδεξάθησαν ἐς τὸν τῆς ἀλκῆς πλόον, οἱ δ' ἐνέκλιναν, Alii verò inclinabant. vel Inclinabant in fugam, vt Liuius loquitur. Et libro 4, ὡς δ' ἐνέκλιναν οἱ πολέμιοι. Sic apud Plutarchũ in Fabio, ἐγκλίναντες ἔφευγον. Et apud Polybiũ libro 16, τὸ δὲ πολέμιον σκάφος ἐγκλίαντος, καὶ πίπτον μόνον πῶς ὑπὸ χώρησιν ὡς πρὸς πῶς γῆν. vbi Bayf. interpr. Hostili autem naui declinante, séque tanquam ad terram recipiente. Ἐγκλίνεσθαι est etiam vocabulum grãmaticum. dicuntur enim vocabula al. qua ἐγκλίνεσθαι quũ accentu suo, quo cleuari in pronuntiando solent, in præcedentem vocem aut etiam syllabam reiecto, inclinata in illam quasi recumbunt. vt κλοῦσί μευ, πόμοι, οὔπω, οὔ τέ πω, χάρπω, φημί σοι, σοί φημι, πώ ποτε, πώ μαλα: item οἵ πες, ὧν πεων: item ἄμμι pro ἡμῖν. At in μάρτυροί ἐσι non rectè ἐγκλίνεσθαι πέσι, tradit Eust. ex quo fũt & illa. In hoc autẽ loco Od. χ, v. 155 pro παλάμοιο θύρῃ πυκινῶς ἀραρῦῖα Κάλλιστον ἐγκλίνας, ex Eust. reponẽdũ ἐγκλίνας, qui exponit ἀνοίξας, cuius expositionis mentionem feci suprà in Κλίνω.

E

Ἔγκλιμα, Inclinatus, Inclinatio. Est etiam vocabulum astronomicum, vt κλίμα. Proclus, καὶ πᾶν ἔγκλιμα τῆς αὐτῆς ἀπόσασιν ἔχει. vbi vulg. lex. interpr. In omni plaga eandem seruant intercapedinem. Sed non incommodè possumus ad verbum reddere inclinatione: vt Gell. lib. 14. c. 1, dicit, Sub ea inclinatione cæli sub qua tunc Chaldæi fuerunt. Paulo pòst dicit, Sub diuersis cæli regionibus. Ibidem eodem significatu, Quanta partium circulorũque cæli ex deuergentia & conuexionibus mundi varietas fit, quis non videt? ‖ Ἔγκλιμα in naui dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. l. 1, ἵνα δ' κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἔγκλιμα καλεῖται.

E

Ἔγκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Aristot. Pol. 7, cap. 11, de vrbiũ situ, αἱ τε πρὸς ἕω πῶς ἐγκλίσεις ἔχουσα καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι, quæ in orientẽ deuergunt, seu inclinant. Dicitur etiam de cæli inclinatione & deuergẽtia, sicut ἔγκλιμα. vt πολὺ ἔγκλισις, Inclinatio seu deuergentia poli: cui opponitur ἔπαρσις, siue ἔπαρμα, siue ἔξαρμα, vt Strabo vocat. A Suida exponitur πρόσκλισις.

Ἐγκλιτικὸς, οῦ, ὁ, Qui ἐγκλίνεσθαι solet. Dicitur apud grãmaticos de iis vocibus quæ accentum in præcedentem vocem aut syllabam reiicere solent. de qua re dixi in ἐγκλίνω paulo antè.

c. 2. Παρεγκλίνω, Aliqua ex parte inclino, Aliquantum inclino & deuergo. Plutarchus De orac. Pyth. πηγανὸν ὅτι ταῖς ἀτόμοις ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι καὶ παρεγκλίναι. Exponitur etiam In latus inclino seu declino. VNDE Παρέγκλισις, εως, ἡ Deflexus & inclinatio in latus. Galen. libro 1 ad Glauconem παρέγκλισις τῆς ὑστέρας, Vuluæ ad latus inclinatio.

C. Ἐκκλίνω, Declino, Deflecto. Herod. ἐξέκλινον ὑπὸ σφῶν, ab ipsis declinabat. Xenophon Pæd. 1, ἐκκλίνοιεν καὶ φεύγοιεν, declinant & fugiunt: seu Inclinata acie in fugam vertuntur. Ex eodem citatur cum accusatiuo, ἐξέκλιναν καὶ πύπις pro Nec hos sustinuerunt. Impetum alicuius declinare dicit Cicero. ‖ Ἐκκλίνω, Inclino, Vergo. Aristoteles Polit. 2. c. 9, τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν. (Sic ferè Plinius, Paulũ declinãs à topazio in aurum) Suprà ἐγκλίνειν Aristot. in eadem re dixerat.

Ἐκκλινὴς, Decliuis, vel Procliuis. Ἐκκλινὴς, Propensus, Pronus, vt Budæus interpr. citans ex Aristotele, sicut ἐκκρεμὴς, & ὀπισκλινὴς. Quæ significatio ex posteriore verbi ἐκκλίνω significatione manat.

H

Ἔκκλισις, εως, ἡ, Declinatio, ἔκκλισις τοῦ κακοῦ apud Basil. in Epist. Declinatio mali, vt Declinatio periculi, apud Ciceronẽ, vel Declinatio à malo, vt idem dicit Declinationem facere à malo. Quod porro idem Cicero dicit Tuscul. 4, A malis natura declinamus: quæ declinatio

si cum ratione fiet, cautio appelletur: ex hac Stoica de- A
finitione desumptum est, ἀλάλεια, ἄλογος ἔκκλισις.

c.2. Παρεκκλίνω, Aliquātum declino, Paulùm declino, vt Cicero & Plin. loquūtur. Aristot. παρεκκλίνοιεν ἀλλήλας. Idem Eth. 2, cap. 1, de etymo vocabuli, ἦθος, ab ἔθος videlicet, ὅθεν καὶ πιθόμενα ἔοικε, μικρὸν παρεκκλίνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. pro quo mendosè in Flor. edit. παρεγκλίνον. Accipitur etiam trāsitiuè pro Declinare facio, Deflecto, ἐκτρέπω & παρεκτρέπω, A recta via declino aliquē: vt Liuius dicit, Si quo ego inde agmen declinare voluissem.

C. ΕΠΙκλίνω, Acclino. ‖ Item Inclino. Et Ἐπικλίνομαι B
passiuum, Inclinor, vt apud Thucididem lib. 2, pag. 73, δοκοῦσι μεγάλας ὀρθήσαντες ἀλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς πρύμνης ἑκατέρωθεν, ἀπὸ κεραιῶν δύο ὀβελίσκοις καὶ ὑποπνεουσῶν, ὑπὲρ τὸ τεῖχος αἰεὶ κύοντος ἐγκαρσίως, suprà murū inclinatis porrectisque, Valla interpr. Ἐπικλίνω neutraliter etiam capitur pro Inclino, seu Declino ad, Vergo ad. vt ὀπικλίνουσα πρὸς θάλασσαν, apud Aristidem. ‖ Ἐπικλίνεσθαι, idē quod ὀπικλίσθαι, Iacere super: vt exponitur apud Apollon. Arg. lib. 2, αἷα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ὀπικέκλιται, ἐρατεινὴν. C
nisi malimus ὀπίκειται vertere Adiacet, vt suo loco ostensum est. & sic à præcedenti loco Aristidis non erit diuersum.

Ἐπικλινὴς, Declinans, Deorsum vergens. vt ὀπικλινὲς δὲ θάλαττα, apud Callim. Et neutr. gen. τὸ ὀπικλινὲς, Inclinatio, Deuergentia, Procliuitas. ‖ Item Decliuis, Deuexus, Deuergens. Plutarch. καταβαίνοντες ἀπὸ λόφων πινῶν ὀπικλινῶν. Thucyd. lib. 6, pag. 229, ἐξήρτηται δὲ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ὀπικλινές τε ὂν καὶ ὀπτανές ἐστι: loquēs de epipolis Syracusanis, quem locum paulo antè dicit ἀπόκρημνον esse καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως κείμενον. D

Ἐπικλίνων, ου, ὁ, Inclinans: (transitiuè accipiendo pro Faciens vt inclinet) dicitur terræmotus quidam. Aristot. De mundo, ὀπικλίνται σεισμοὶ καλοῦσι τὰ πιὸ γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, id est (vt Bud. interpr.) Qui ad angulos acutos terram in obliquū quatiunt, ὀπικλίνται vocantur, quasi in transuersum agentes. Hic terræmotus esse videtur is qui ab Ammiano Marcellino, l. 17 DICITVR Κλιμακίας, quo scribit vrbes, ædificia, montēsque complanari. Seneca quoque Quæst. natural. lib. 6, E
cap. 21, inter terræmotus genera Inclinationem ponit. Altera, inquit, [terræmotus species est] Inclinatio, qua in latera nutat nauigii more. Meminit & tertiæ, qua nec succutiuntur omnia nec inclinantur, sed vibrantur.

Ἐπίκλινθον, ου, τὸ, Sella in qua acclinare nos possumus, vel Lectulus in quo recumbere possumus. Pollux numerat inter ea ἐφ' ὧν ὅτι κατακείσθαι, & idem esse quod ἀνάκλινθον docet, his verbis, τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλινθον, ὅτι κλίνθον Ἀριστοφάνης εἶπε. Videtur autem intellexisse hunc locum qui est in Concionantibus, vbi vetula libidinosa iuuenculæ cum ipsa certanti imprecatur, Ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, τό, τ' ὀπίκλινθον ὀπτεβάλοις βυλομένη ἀποδεῖξαι, καὶ τὸ τῆ κλίνης ὄφιν θύροις. Schol. dicit esse εἶδος κοσμίου, Suid. verò εἶδος κοσμίου γυναικείου. F

C. ΚΑΤΑκλίνω, Reclino, Depono Xenoph. Pædiæ sexto, αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὸν, ἀπῆγον εἰς τὸν θρόνον, καὶ κατέκλιναν καὶ κατεκάλυψαν τῇ σκίνῃ. Idem in Cynegetico, loquens de ceruis hinnulos suos in cubi- G
lia deportātibus, κατακλίνασαι δὲ καὶ γάλα δοῦσαι. Aristophanes Pluto, κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ Κεράσιον ὅτι. Plutarch. Lycurgo, de Charilao, κατακλίνει ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον, in sede regia deponit. Et κατακλίνομαι, Reclinor, Reclinato corpore iaceo, Decumbo. Aristophan. Vespis, κατακλινόμενοί τε ὅτι τῆς κύπτης. Polybius de illustrium virorum apud Romanos funeratione, κομίζει μετὰ τοῦ λοιποῦ κόσμου πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορὰν, ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργῶς, σπανίως δὲ κατακεκλιμένος, interdū stans ante omniū oculos, rarò recubās, vt Turnebus vertit. Exponi etiā potest Reclinat⁹, vt Horatius dicit, In remoto gramine per dies festos reclinatus. At Martial. In gramine floreo recliuis. Budæus ex Andocide, de fœmina ægrotante & decumbente, ἀπαλλαγεῖσα μεταξὺ κατεκλίθη. Aristot. Hist. anim. lib. 9, de ceruis, ἀλίσκονται δὲ θηρευόμεναι αἱ ἔλαφοι συνεπόντων καὶ ἀεόντων, ὥστε καὶ κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, voluptate cantus permulsæ decumbunt. Κατακλίνω, Discumbere facio. Lu- H
cæ 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα. Plut. Sym. septem sap. ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς, ibi discubuit ipse & nos sibi accūbere iussit, vbi videlicet alter discū bere indignabatur. In hac significatione frequentissimum est pass. κατακλίνομαι. Athen. lib. 8, οὐπὶ κατακλίνεσθαι τοῖς ἀρχαίοις ἦθος, ἀλλὰ διήνυον ἑζόμενοι. Plato Sympos. πρός σε ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Et aliquanto antè, κατακλινέντες τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντες. Athen. κατακλίνεσθαι ὅτι δείπνου. Demosth. κατακλίνεσθαι τὸν ἄνθρωπον καὶ δι' ἡσυχίας δεῖν ἐκέλευον, accumbere mulierem iubēt, atque adeo canere. Aristoph. Vespis, ἀλλὰ δεῦρ' κατακλινεὶς θεᾶσαι γυναῖκ' ξυμποτικὸς ἄν καὶ ξωοισιαστικός, hic discūbens, seu accumbens. Citatur & ex Platone lib. 2, De legibus, κατακλινέντες ὅτι σπεύδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυρίναις, discūbentes in stibadiis. Similiter apud Xenophontem Pæd. 5, ὅτι σπεύδες κατακλιθείς. Et voce media apud Plutarchum Sympos. sept. sap. πρὸς δὲ (εἶπεν) ὁ αἰνὸς κατακλινόμενος ἐδιεχέρανεν; vbi tādē vir ille indignabatur discūbere: Ipsum quoq; κατακλίνω neutraliter in hac signif. capitur: vt apud Aristoph. Vespis, πῶς οὖν κατακλινῶ; φεῦ αὐτός, Quomodo discumbā? Respondet alter, ἀδημόνως. Et apud Philonem De vita Mosis lib. 2, ὅτι δ' αἰγιαλίπεδες ψάμμου κατακλίνεσθαι ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἐστῶντα, sub dio in littoris arena discumbentes corporibus prostratis. ‖ Κατακλίνομαι, Procumbo. vt κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα, in genua procumbere. ‖ Κατακλίνεται πόλις εἰς κινδυνοῦν, Labitur vel Coniicitur. Pro Deiicior citat Budæus ex Areopag. ‖ Κατακλίνομαι, Deuergo. Apollon. Argon. lib. 2, Ἐκ δὴ αὖ τῆς ἐστὼ κατεκέκλιτο ἠπειρόνδε Κοίλην ὑπὸ θαλάσσης. ‖ Κατακλινόμενος, καθυφέμενος, ἐξελόγα κῶν, Præuaricans. Bud.

Κατακλινὴς, ές, ὁ ἡ, Qui reclinatus decumbit. Apud Suidam, ἔτυχε τότε κατακλινὴς ὢν καὶ μαλακιζόμενος, In lectulo reclinatus, In lectulo recumbens, ὅτι κλίνης ἀνακείμενος, vt ipse exponit. Plerunque verò κατακλινὴς dicitur qui decūbit ob aduersam valetudinem: κλινοπετὴς & κλινήρης, Poll.

Κατάκλισις, εως, ἡ, Decubitus. Galen. lib. 1 ad Glauc. τὰ τε κατακλίσεών τε καὶ τὰ τῆς ἀναπνοῆς γνωρίσματα, notæ quæ ex ægro decumbente & respirante sumuntur. Ioseph. ἐν τῇ νοσηλείᾳ κατάκλισις. ‖ Item Accubatio, Accubitus, Plutarch. Sympos. 5, Probl. 6, τὸ σχῆμα τῆς κατακλίσεως ἢ πῶν. πλατεῖς δὲ ὡς ὅτι πᾶν κατακειμένους δεῖπνεῖν, de ratione discumbendi apud veteres, seu de accubitu epulari, vt Cicero loquitur. Et paulo pòst, ὕστερον δὲ μεταχηματίζειν ὅτι βάθος ἐκ πλάτους τῶν κατάκλισιν. Et lib. 1, Probl. 1, οὐ γὰρ ἔσφα μόνον ὅτι καὶ τάσις τοῦ κρείττονος, κατάκλισις δὲ οὐκ ἔστιν. Itē apud Aristot. Polit. 7, cap. 17, de iunioribus, πρὶν ἢ τὴν ἡλικίαν λάβωσιν ἐν ᾗ κατακλίσεως ὑπάρξει κοινωνεῖν ἤδη καὶ μέθης, Accubationis epularis potestas eis fiet, Vnà cum cæteris accumbere licebit.

Κατάκλιτον, ου, τὸ, Lectulus discubitorius, Plin. vel Sedes in quā reclinari possumus. nam Suidas κατάκλιτα exponit nō solùm κλίνας, sed etiā θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ὅτι πεποιημένους. ‖ At Ἀνάκλιτος apud Hesych. est ἡ πελβυτάμα, fortassis ab ea signif. τοῦ ἀνακλίνεσθαι qua pro Deuergere accipitur.

c.2. Εἰσκατακλίνω, Reclino, seu Depono in. Aristoph. Pluto, Ἐγὼ δ' καὶ σύ γ' ὡς τάχιστ' θεὸν Ἐγκαταστήσωμεν τ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ, reclinatum seu depositū in fano Æsculapii. pro quo suprà dicit καταστήσωμεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Ἐγκατακλίνομαι, Discumbo, seu Accumbo. Aristoph. Auibus, Εἶτα πάλιν φέρουσας ἡμῖν θέρος, ὡς ἂν σοὶ σύεται ἐγκατακλιθῆναι μαλθακῆν, vt in molli ex caprinis pilis stragulo accumbamus, vel decumbamus. Ex eiusdem. Nebul. schol. citat, ἀλλ' ἐγκατακλινῶ δεῦρο, hic recumbe nobiscū. Sed in impressis libris legitur ibi, ἀλλὰ κατακλινεῖς δεῦρο, (interiecto, ῖ δρᾶς;) Ἐκφρόνησόν τι τῆς σεαυτοῦ πρεσβύτου, H

c.2. Παρακατακλίνω, A latere reclino, Iuxta reclino. Bud. interpr. Iuxta statuo in lecto, subiungens hunc ex incerto autore locum, ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πασάμενοι αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ. Item Iuxtà accūbere facio: sequendo signif. τοῦ κατακλίνω.

c.2. Προκατακλίνω, Antè reclino seu depono, Antè alios accumbere facio, Primos accubitus tribuo. Et Προκατακλίνομαι, Prior accumbo, vel In superiore loco accumbo, vt Bud.

vt Bud. interpr. apud Luc. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ πυπνὶ τὸν φαρμακία πρὸς κατακλίνεσθαί μου. A

c.2. Συγκατακλίνω, Vnà recumbere seu accumbere facio. Et Συγκατακλίνομαι, Vnà recumbo. Aristoph. nebulis Ταῦτα τοῦτ' ἐγάμουν, συγκατεκλιθόμην ἐγὼ Ὄζων πρωΐ. Itē Vnà accumbo, Vnà discumbo. Athen. συγκατακλιθεὶς ἑνὶ τῷ βορῶν ἑαυτόν.

c.2. Ὑποκατακλίνω, Sub alio accumbere facio, Inter infimos conuiuas accubitum tribuo, Inferiori loco accumbere iubeo. Apud Suidam, κληθεὶς εἰς ἑστίασιν ὑποκατακλίνεται πάντων καταφρονηθεὶς ὡς πῦξ ἐπὶ πλὴν ἡλικίαν. (vbi fortassè legendum est, ὑπὸ πάντων καταφρονηθεὶς.) ‖ Ὑποκατακλίνομαι, Cedo, Non obsisto. Plutarchus Pompeio, ὑποκατακλινομένου τοῦ Κράσσου καὶ τοῦ χάρου τῶν ἐλπίδας, argumentis non refragante. Plato De republica lib. 1, ὑποκατακλινεῖς ἀλλήλοις ἐν τῇ ῥητόρων. quod paulo pòst dicit ὑπέκειτο ἀλλήλοις. Et aliquāto antè, ὑποκατακλινόμενοι ἡμῖν αὐτῆς, concedentes inuicem in disputando. Sic Demosthenes καὶ Φιλίππου. Bud. Eiusdem signif. est ὑποκλίνεσθαι. B

C. ΜΕΤΑκλίνω, Declino. v. l. VNDE Μετάκλισις, εως, ἡ, Inclinatio, Reflexio. v. l. Est & figura grammatica, de qua in Κλίσις. C

C. ΠΑΡΑκλίνω, Iuxta seu à latere recumbere facio, Iuxta reclino. idem quod παρακατακλίνω, seu Iuxta cubātem statuo, vt Budæus interpretatur apud Athen. Ὀλυμπάδος παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξείναν τὴν Θεσσαλὴν ἑτέραν παρεκαλεσατῶν. quo significatu paulo antè habuimus παρακατακλίνω αὐτῷ. Idem Bud. in eodem loco interpretatur etiam Iuxta collocans in accubitu: sed prior expositio videtur commodior, vt videlicet intelligamus de decubitu in lecto. Et Παρακλίνομαι, Ad latus accumbere iubeor: vel, Iuxta accumbo seu discumbo. Plut. Symp. 1, δυοῖν κλινῶν ὀπισθεν. μόνων τῶν παρακεκλιμένοις, accubātibus, seu à latere accubātibus. Et A latere iaceo, Adiaceo. vt apud Dionys. De situ orb. παρακείμενος, Adiacet. ‖ Παρεκκλίνομαι, Incūbo, vt interpretantur apud Aristot. Eth. 10, c. 4, πολὺ δὲ πρὸς τὴν παρακείμενον ἡ διάνοια καὶ διαπτοιοῦσα τὴν αὐτὰ ἐνεργεῖ, incumbit in ea cogitatio. Quidam tamen libri habent etiam παρακέκλιται. excitata & prouocata quodammodo est. quam lectionem Argyropylus agnoscit. Ex eiusdem Aristot. Rhet. ad Alex. παρακλιθεὶς affertur pro Incitatus sua sponte. ‖ Παρακλίνω, Declino, hoc est Deflecto, Auerto, Od. υ, -- ὁ δ' ἀλύσκατ' Ὀδυσῆος Ἥκα παρακλίνας κεφαλήν. Sic apud Apollon. lib. 2. Argon. κρᾶτα παρακλίνας, ad latus declinans, Auertens. Accipitur etiam neutraliter pro Declino, Deflecto. Æschines contra Timarch. pag. 28, ἡμέτερον ὅτι, ἔρχον, πάντα χῆ παρακολουθεῖν τοῦ, μηδὲ μὴ παρακλίνειν αὐτὸν ἐᾶν, μηδὲ τοῖς ἔξω λόγοις διϊσχυρίζεσθαι. Vbi Bud. interpr. Aberrare, Deuitare, vt qui de via digreditur vt vitet occursum alicuius. ‖ Παρακλίνω, vt ἀνακλίνω suprà, exponitur etiam Aperio seu Adaperio, παρανοίγω, apud Aristoph. Pace, Καὶ μὴ ποιεῖ γ' ἀπὸ αἰμοχοούμενα δρῶσι γυναῖκες. καὶ γὰρ ὀκεῖναι παρακλίασιν τῆς αὐλείας παρακόπτουσι. Pro παρακλίω autem poeticè dicitur ETIAM Παρκλίνω, per syncopen (vt ἀγκλίνω pro ἀνακλίνω.) Hesiod. Erg. -- εἰ λυγρὰ τοιοῦτοι ἄλλοι παρκλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες, Alio deflectunt seu detorquēt, A recto tramite declinant. D

Παρακλίσιμος, ος, ὁ, Qui à latere accubat, Qui à latere accli natus est. Epigr. E

Παρακλίσης, ου, ὁ, idem. Xenophon Pæd. 2, πρὸς τὴν λοχαγὸν σοῦ εἶπον ἀγόμενον καὶ παρακλίσιν πεποιημένον. Vide & Συγκλίσης infrà.

Παρακλιδὸν, Declinando & deflectendo in latus. Apoll. Argon. 1, Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγχυμόλοιο Πίπτεν, id est παρακεκλιμένως ἔπιπτεν, vt scholiast⁹ exponit, Cecidit in latus declinando. Et lib. 2, Ἠδὲν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν. Apud Homerū autem significat Declinando a vero. Od. ο, & Od. ρ, Ταῦτα δ' ἄμ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἀνέτωγε ἄλλα παρὲξ ἔπειμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω, id est παραπεφραγμένως καὶ κατ' ἔγκλισιν τὸ ἀληθοῖς, vt Eustath. exp. Sic autem deriuatur hoc aduerbium παρακλιδὸν à παρακλίνω, vt διακριδὸν à διακρίνω. H

C. ΠΡΟΣκλίνω, Acclino. Item Facio inclinare ad, Propensum reddo. Synesius epist. 150, τὴν μὲν θεὸν ἑαυτοῦ πεποίηται τὸν ὀνόματι τοῦ πόνου καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ γνώμης εὐσέβειαν.

Πρόσκλισις, Inclinatio, propriè animi, Propensio. Epist. 1 ad Tim. cap. 5, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν πιὼν κατὰ πρόσκλισιν, Voluntatis inclinatione propendere in aliquem dicit Cicero hoc significatu. est autem metaphora à lancibus. Quædam exemplaria minus rectè habent πρόκλισιν. Apud Suidam est aliud quoque exēplum, μὴ δίχα προφάσεως ἀπὸ τοῦ ἔχθεσιν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, id est ἐπρομέρειαν, voluntatis inclinatione propendendo in alterum partem. B

Πρόσκλιστον, Id cui acclinare nos possumus. Etymologistes dicit esse τὸ λεγόμενον προσκλιτόν: & κλιστὴρα esse τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα προσκλιστόν. In nostro autem veteri lexico sic scribitur, Προσκλιστὸν, τὸ λεγόμενον προσκλιτόν· καὶ Κλιστὴρ, ὁ θρόνος ὁ ἔχων προσκλιστόν. A T Προσκλιστὸν Suidæ est ἐν ᾧ ἀκουμβίζομεν, in quo accumbimus.

C. ΣΥΓκλίνω, idem quod συγκατακλίνω, Simul accumbere facio. Exponitur & neutraliter Simul accumbo, quod tamen potius Συγκλίνομαι pass. dicitur. C

Συγκλίτης, ου, ὁ, Qui simul accubat. Plutarchus Sympos. sept. sap. ἔπειτα εἶπεν ὅτι πολύτιμος συγκατεκλίθη. ὁ δ' γε τοιοῦτος κλισίας δυοῖν χρείαν ἔχει τοῦ συγκλίτου μᾶλλον ἢ τοῦ κεκλικότος, ei quocum accubat. Et Poll. lib. 6, De conuiuio, ὁ δὲ θεραπευόμενος τινὶ συμποτὴς, συγκλίτης, παρακλίτης, ὁ σύγκλινος Μένανδρος καλεῖ.

C. ΥΠΟκλίνω, Reclino sub, Et Ὑποκλίνομαι, Reclinor sub, seu Iaceo sub. Od. ε, ὁ δ' ἐν πεφυῖα λιαδὲς Σχοίνῳ ὑποκλίνθη, vbi schol. exponit ὑπέπεσε. Et lib. 1 Epig. ὑποκλίνθη κόμην. Ῥυπαῖς, reclinatum sub, seu suppositum comis & frondibus. ‖ Ὑποκλίνω, Submitto, Subdo, Subigo, Bud. ex Greg. ἐπιρρώπτων ἢ αὐτὸν φιλοτεκνίας μᾶλλον ἢ λογισμῶς, καὶ ὑποκλίνων ἑαυτὸν ἐπειρῶντο ἀξιοῦν τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας. Eiusdem significationis est ὑποκατακλίνω.

Κλίνη, ἡ, Lectus, in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. apud Demetrium de Catero Macedone, ὅτι χρυσῆς κλίνης καθεζόμενον μετὰ παρόντος, καὶ ἐν πορφυρᾷ χλαμύδι καὶ ὑποφαίνοντος ἀποδεχόμενον τοὺς πρεσβείας παρὰ Ἑλλήνων. Athenæus lib. 12, ὅτι χρυσῆς κλίνης κεκοσμημένῃ φησὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Isocrates, ἔξαμίνας σωφρόνως ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plutarchus in Præcept. sanit. μίαν ἡμέραν ἐν κλίνῃ διάγειν, vnam diem in lecto decumbere. In κλίναις efferebantur etiam mortui, vt patet ex hoc epigram. Lucilli, lib. 2, Τοῦτ' κενὸν κλίνιον οἱ φέρτορες ἦραν ἐπ' ὤμων, Εἰρέαντες αὖω, Γαΐος ὀκφέρεται. Plerunque capitur etiam pro lecto discubitorio, vt Plinius vocat, seu pro toro in quo discumbitur. Xenophon Pæd. 8, κλίνιον γραΐνισι, τραπέζαν κοσμεῖ. Plato Sympos. αἰεπάνεστ' ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοὶ κλίνῃ ἐν ᾗ παρ' ἐδείπνει. Athenæus lib. 4, de eo qui φίλος regis Parthorum dicitur, τραπέζης μὲν οὐ κοινωνεῖ, χρυσῆν δὲ ὑποκαθήμενος ἐφ' ὑψηλῆς κλίνης καπνεῖ ὑφ' τὸ Βασιλεῖ. A liquanto antè de conuiuiis regis Persarum, οἱ μὲν γὰρ καθήμενοι, ὁ δ' ὅτι κλίνης χρυσόπους κατακείμενος. Et lib. 10, κατεῤῥύησαν ἀπὸ τοῦ δίφρου ὅτι τὰς κλίνας. Item apud Pollucē, κλίνη ἀργυρόπους, τραπεζόπους, ἐλεφαντίνη, σφενδαμινίνη, ἀμφικνέφαλος. item ἀμφίκωλος ex Platone comico, quam ipse dicit esse πιὸ κατακολλημένον: vnde suspicari aliquis possit legendum ἀμφίκολλος. verba autem illius comici sunt Ἐπεῖτα κλίνιον ἀμφίκωλον, πτύξιν. ‖ Κλίνη Hesychio sunt αἱ τοῦπαι τοῦ μαχομένου, Declinationes ictuum, quibus videlicet aliquis aduersarii ictus declinat. ‖ Κλίνη est & nomen proprium mulieris apud Athenæum lib. 10, quam dicit fuisse οἰνοχόον Ptolemæi Philadelphi.

C. Κλινήρης, In lecto decumbens. Dicitur plerunque de eo qui aduersæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plutarchus, παντὰ πασιν ἤδη πιὸ τὸ σῶμα ὡς ἠκμαρωμένος δυνάμει, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων. Vtitur etiam Athen.

C. Κλινοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Lecti formam habens. Κλινοειδὲς dicūtur tres apophyses quas os σφηνοειδὲς intra craniū emittit. Sic vocatæ sunt quòd lectū repræsentent. Earum vna postica est, quæ superiorē: duæ autē anticæ ad

neruorum opticorum exortum, qui inferiorem lecti partem referunt. Gorr.

C. Κλινοπετής, q.d. Qui in lectũ procumbit. idẽ quod præcedens. Plut. An seni capess. resp. τὰ πολλὰ κλινοπετὴς δι' ἀῤῥωστίαν. Synes. epist. κλινοπετὴς ὑπογόρασα τῷ ὀπισθολῷ, In lecto iacens, Decumbens, ex mala valetudine, ἐν νόσῳ κακλιμβῶς. Xen. Hell. 5, Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ὤν.

C. Κλινοπηγία, ας, ἡ, Lectorum compactio.

C. Κλινοποιός, οῦ, ὁ, Qui lectos fabricatur.

C. Κλινόποις, οδος, ὁ, Lecti pes, Themistius, ὁ κλινόποις ἐξέῤῥαξαι ὀξῷ τοῦ κλίνου. VNDE Κλινοπόδιον, forma diminutiua, Lecti pediculus. est nomen herbæ apud Dioscoridem lib. 3, cap. 109, cuius τὰ αἴθη ὅμοια κλίνης ποσίν. Clinopodion (inquit Plinius libro 24, cap. 15) alii cleonicion, alii zopyron, alii ocymoides appellant, serpyllo similem, surculosam, palmi altitudine. Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens. Vulgò vocant Pulegium montanum, vt docet Gorr.

C. Κλινόῤῥαχος, ου, ἡ, Lectirotaria, vt Gaza interpr. apud Theophr. Hist. pl. lib. 3, cap. 11, τοῦ δὲ [ῥίζης τῆς σφενδάμνου] κλινόῤῥαχος, οἷς οἱ τοῦ Σπαγέρα.

C. Ἑκατονταπέκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Centum lectis instructus. Athenæus lib. 12, ὧν δὲ ὁ οἶκος ἑκατονταπέκλινος, ἐν ᾧ ἔκεισο ὧν κλίνη κεκοσμημένη σὺν τῇ γαμετῇ ἔπεσι μνῶν ἀργυρῶν ἢ ὀ αὐτῇ, χρυσόποις ὧν: de nupriis Alexandri.

C. Ἑξάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex lectis instructus. Dicitur etiam substantiuè ἑξάκλινον, quo Latini quoque vtuntur. Volunt autem ἑξάκλινον esse stibadiũ sex conuiuas capiens apud Martialem, Et testudinem mensis quater hexaclinon Ingemuit atrio non satis esse suo, Pro ἑξάκλινος autem dicitur ET Ἔξκλινος, Atticè, vt ἕξπους pro ἑξάπους, teste Etymol.

C. Ἑνδεκάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndecim lectis instructus. Vndeclinis, vt vulg. lex. interpr. Eadem v. l. tradunt ἑνδεκάκλινον κεφαλῶ, Telesilidem comicum apud Plut. dixisse Caput vndecies inclinatum.

C. Τείκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tribus lectis instructus. Athenæus lib. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλιναῖς μὲν ἦν πυκτικαῖς καὶ τὰ λάμοις δὲ τρεῖς εἶχε τεικλίνοις. AT Τείκλινον, ου, τὸ, Triclinium, Conclaue discubitorium tribus lectis instructum. Larini Triclinium dicunt. Vitruuius libro 4, In tricliniis cæterisque conlauibus maximus est vsus luminum. Et Cicero in Verrem dicit Quinquaginta triclinionum lectos. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Socrates Rhod. apud Athenæum lib. 4, καὶ δώδεκα τείκλινα ἐξεῤῥώσατο ὀκτάκεσι τὸν Ἀντώνιον, duodecim tricliniis constratis & instructis. Apud eundem alibi, ἔστρωτο δὲ εἰς ἑκατὸν χίλια τείκλινα. Latini itidem triclinia dicunt. Cicero 4 in Verrem, In foro sibi triclinium strauerat. Quod explicans paulo pòst, subiungit, Imperauit vt in foro sibi medio lecti sternerentur. Poetæ Latini periphrasticè vocãt ternos lectos, vt Horat. 1 Serm. sat. 4, Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos. Et Iuuen. sat. 5, Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto, Vnà simus, ait.

Κλινικός, οδ, ὁ, Clinicus. nam Latini id vocabulum retinẽt, aqud quos Clinicus medicus exponitur qui in lectulo decumbentes inuisit & curat. & Clinice dicitur medicina illa. Plin. lib. 29, cap. 1, de Hippocrate, Is, quum fuisset mos liberatos morbis scribere in templo eius dei quid auxiliatum esset, vt postea similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque (vt Varro apud nos credit) iam templo cremato instituisse medicinam hanc quæ clinice vocatur.

Κλινίς, ίδος, ἡ, Lectulus, Cratinus apud Pollucẽ, Οἱ δ' ἀλισκάζοισιν ὅθεν τὰς κλινίσιν. Specialiter autem κλινὶς vocatur τὸ ὅθεν τῆς ἁμάξης καταῤῥωννύμενον, ὅταν μεπῶσι τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ νύμφη μεταξὺ τῆς παρόχου καὶ τοῦ νυμφίου, vt Poll. tradit, qui κλινίδιον & κλινήριον quoque appellari annotat. Similiter Hesych. quoque κλινίδα dicit esse ὅθεν τῆς ἁμάξης νυμφικὴν καθίδρυσαν, sellam sponsalem in curru. VNDE Κλινίδιον, ου, τὸ, Lectulus. idem quod κλινίς. Plut. Ad præfect. indoctũ, εἰς ὑπόῤῥωγον οἴκημα θύραθεν ἔχων ὑπόῤῥακτον, ἧς ἐπάνω πηδῶν τὸ κλινίδιον ὀκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας. Idem, πολὺ κατὰ χρυσοῦν τὰ κλινίδια καὶ καταῤῥοῦν τὰς. Idem, ἱππεῖς εἰσιόντων τοὺς ἀῤῥωστοῦντας κλινιδίῳ. Accipitur etiam pro lectica in qua portari ditiores solebant, vt apud eundem in Coriolano, ὁ κλινιδίῳ φερόμενος κομιζόμενος εἰς τὸν σύγκλητον. Vide & Κλινὶς præcedens.

Κλινάριον, ου, τὸ Lectulus. idem quod κλινὶς & κλινίδιον. Citat Poll. ex Aristoph.

¶ Κλισμός, οδ, ὁ, Lectus discubitorius, Torus discubitorius. vel Lectus in quo recumbi aut decumbi potest. idem enim esse quod κλίνω testatur Gal. sic accipi tradens apud Hipp. lib. 2 De muliebr. aff. Apud Hom. verò accipitur pro sella recubitoria, quæ αἰάκλινον alio nomine appellatur, vt Eustath. docet. Il. θ, Αὐτὰρ δὲ χρυσείοισιν ὅθεν κλισμοῖσιν κάθιζον Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι. Od. α, Ἐξείης ἕζοντο αἰὰ κλισμοῖς τε θρόνοις τε. Paulo antè quoque discrimen faciens inter κλισμὸς & θρόνος, dixerat, Αὐτὰρ ὀ' εἰς θρόνον εἷσεν ἄγχοῦ, ὑπὸ λίπα πεπάσας Καλὸν δαιδάλεον· ὑπὸ δ' θολὶς ποσὶ κεῖτο. Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον. Athen. lib. 5, docet θρόνον esse ἑλαθέριον καθέδραν σὺν ὑποποδίῳ, quod θολὶς vocetur: κλισμὸν autem τοῦ θρόνου κεκοσμημένον ὅθεν αἰάκλισις: at his viliorem esse δίφρον.

Κλισία, ας, ἡ, Locus in quo recumbitur, Tabernaculum. Eustath. dicit esse οἴκησιν αὐτοσχέδιον καὶ καινοῦργον, quæ propriè nec θάλαμος sit, nec οἶκος, nec δῶμος, nec μέγαρον, propius tamen ad σκηνὴν accedat: hoc tamen ab ea differens quòd domum imitans portas habeat quæ vecte obfirmari possint: σκηνὴ autem ex linteo plerũque conficiatur, quod tentorium Latini appellant. Il. τ, ἔστασε δ' αὖθ' ἑνὶ κλισίῃ ἀρέσασθαι Πιερίδας. Il. κ, βοῦον τοῦ δ' τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ Εὐίῃ ἐνὶ μαλακῇ. Il. λ. Ἐς κλισίην ἐλθόντες ὅθεν κλισμοῖσι κάθιζον. Il. ι, ὅτε δὴ κλισίηνδε ἐλθόντες εὐτυκτῶν ἵκανεν. Achillis κλισίαν Il. ω, v. 250, fecere ipsi milites Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀπὸ κεφαλῆθεν ἔρεψαν, Λαχεπέντ' ὄροφον λέμβοισθεν ἀμήσαντες, & circũ eam αὐλὴν ex palis, θύρας δ' ἔκ μοῦσ' ὀπάβαινε. Qualis ferè apud Ouidium 3 Fast. est è ramis frondea casa, quũ ait, Sub Ioue pars durat: pauci tẽtoria ponũt: Sunt quibus è ramis frõdea facta casa est. Aduerbialiter autem DICITVR Κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν, vt οἴκόνδε. Il. α, Αὐτὰρ ἐπεὶ κλισίηνδε. Sic & alibi. Cui OPPON. Κλισιόθεν. i. ἐκ vel ἀπὸ τῆς κλισίας. ‖ Accipitur & pro casa tugurióque rustico, siue stabulo. nam Eust. Od. ω, exp. σταθμὸν siue καλύβιον ἀγροικικὸν, eo quòd quum paulo antè dixisset, ἠδ' ἄρ' Ἀθηναίων λήθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὐμαῖος ὑφορβός, subiũgat paulo pòst, Σὺν δ' κατ' αὐτὴν κλισίας. ‖ Κλισία accipitur etiam pro sella discubitoria, aut prosella in qua recliui ceruice recũbere possumus: eadem quæ κλισμὸς: Od. ο, Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀδρήστεια κλισίην καὶ δίφρον ἔθηκεν: paulo pòst verò de eadẽ dicit, Ἑζέτο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δ' θρῖνες ποσὶ κεῖτο. vbi annotat Eustath. κλισίαν & κλισμὸν pro eodem poni, esseque θρόνον ἐχοντά τι αἰάκλιστον, eique ὅθεν εἶναι πάντα ἐξ ἑνὸς loco τεθεωρεφαλῶν. Od. τ, Τῇ δὲ μὲ κλισίῃ πυκινῇ κατέθεντο, ἐπὶ δ' ἄρ' ἔφριξε, Δίνοτοῦ ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Apud Athenæum libro 11 Polemon tradit Hippeum in nuptiis Pirithoi Athenis tetigisse κλισίας ἐλατίνας χαμάζε ποικίλοις ῥώμασι κεκοσμημένας. Apud eundem lib. 12, de Aristippo, ἀδόξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχών: quam postea καταπλοῦν dicit. Sic apud Plutarchum, ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίαν ἀπμον. ‖ Apud Lucam verò Euangelistam κλισίαι dicuntur discumbentium classes, cap. 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite vt discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Marcus συμποσία vocat & τραπεζάς. ‖ Hippocrati verò κλισίη est ἡ κλίνη, τῷ δὲ τὸν αὐτῇ καταπλίσσαι, teste Erotiano. Scribi verò ET Κλεισία tradit Eustathius ex Lexico rhetorico, καὶ ἡ κλεισία δὲ (inquit) καὶ τὸ κλεῖσον καὶ τὸ πέδιλον διφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. Ea tamen scriptura in locis Homericis admitti nequit.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία, id est ἀυτελὲς οἴκημα, seu (vt Dioni apud Eustathium placet) τὸ τῶν τεθεωρεῶν σκεπαστικὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, Oudle, Caula. Odyss. ω, Εὕθα οἱ οἶκος ἔῃν· τῷ δὲ κλίσιον ἔκτοθι πάντῃ, Ἐν τῷ σπέσκοντο καὶ ἴζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες. vbi annotat Eustathius κλίσιον esse οἶκον οἰκετικὸν καὶ ἀυτελῆ καὶ οἷον πνα κλισίαν. Atticis autem κλίσιον esse ἁμαξῶν καὶ ζυγῶν δεκτικὸν, idem quod

Romanis Stabulum. Apud eundem Ameriam κλίσιον esse putat τεῖχος, alii ἕδραν σημαινεῖν ἐν ᾗ ἔκειντο οἱ κλισμοί. Dioni autem (vt ibidem Eustathius annotat) κλίσιον esse videtur σταθμὸς τεθεῶν. Pollux quoq; κλίσιον esse scribit σταθμὸν ὑποζυγίων seu ὀξ ἀγρῶν βοῶν σταθμὸν καὶ ὄνων: apud Antiphanem verò esse ἐργαστήριον: κλίσιον verò in comœdia (vt ibidem tradit) τὸ κεῖσθαι τὸ τὴν οἰκίαν, τὸ τὰ πάσματα δηλοῦν. Hesychius verò dicit esse etiam τὸ τεθεωρεῶν. Vtitur hoc vocabulo & Demosthenes Pro corona, p. 111, ὡς ἡ μήτηρ σου, τῆς μεθημερινῆς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ τοῦ τὸ καλαμίτη ἥρωος χεῶμένη, τὸν καλὸν αἰθριάσα καὶ τεταγωνίσιν ἄκροις ἐξεπτέσε σε. Scribitur verò ET Κλεῖσιον, vt Κλεισία. Dicitur autem in rhetorico lexico κλεῖσιον esse θυρεὸν ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵστανται: & κλεισίαι, αὐλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Vide & Κλεισίαι & Κλείσιον suprà post Κλεῖω. VNDE Κλισιάς, άδος, ἡ, vt κλισιάδες θύραι apud Pollucem, Fores τῶν κλισίων, maiores, vt etiam per eas currus agantur & τὰ σκεῦοφέρα. quo in significatu habuisti κλεισίαι paulo antè. Suidæ autem κλισιάδες sunt θύραι δίπτυχοι ἢ σκεπαί.

¶ Κλίσις, εος, τὸ, Decliuitas, Deuexitas: vt κλίμα. Apollonius Argonauticũ lib. 1, Κλῖτα Παλιμάκα Καυκασαίου ὑψηρὸν ἄκραν Ἡνιοχοι. vbi scholiastes esse dicit τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Ezech. cap. 47, καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξιοῦ, a dextera deuexitate. Et 3 Regum cap. 6, ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ ναοῦ, ab inclinatione seu deuergentia cæli australi. Sic suprà κλίμα & ἔγκλιμα. At Ezech. cap. 46, & Exodi cap. 26, κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς exponitur Per angulos atrii. Vide & Κλιτύς.

Κλιτύς, ύος, ἡ, itidem Decliuitas seu Deuexitas montis, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους. Homerus Odyss. β, ἐς κλιτὺ αἰγιαλοῦ καὶ δίνεντον ὕλης Θαύμενος ἐν πεδίῳ κεῖτο δρᾶφθω, per montis decliuitatem ascendens. Iliad. ω, Πολλὰς δὲ κλιτὺς πόντ' ἀποτμήγοισι χαράδραι. vbi Eustathius annotat κλιτὺς veteribus esse τὰ ἀπόκλιματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρίων: alias autem τὰ τεθεκκλιμένα καὶ τεθεικότα ὀπὴ ἄκρα πνὶ τόπῳ. Vulgata lexica interpretantur ex Plinio Deuexæ rupes, at scholiastes Euripidis in Hippol. κλιτὺν dicit esse αἰγιαλοκλιμένα καὶ ὑψηλὸν πέτραν. Hesych. κλιτὺς exponit etiam ὀρῶν λόφους, φάραγγας, αὐλῶνας. Annotat autem Eustath. esse qui SCRIBANT Κλειτὺς, deriuantes A Κλέπας quod signif. ὀρεινὸν τραχεῖαν ἐξοχὴν, eminentiam in monte asperam.

Κλίμαξ, acos, ἡ, Scala, Gradus, κλίμαξ ἑλικτὴ, scalæ cochlides quibus in gyrum ascenditur. Homerus Odysseæ φ, Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο. Xenophon Hellenicũ lib. 7, καὶ τὰ πάντα ὅθεν τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Lucianus De saltatione, ὑπόβηθι τὸ τεῖχος, οὐδὲν σοι δεῖ κλίμακος. Plutarchus, δεῖ κλιμάκων αἰάβαί. Apud Athenæum libro 13, Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβαίνειν λάθρα. Apud eundem libro quinto, ἐφ' ὧν δεῖ κλιμάκων πυκνῶν ἡ καταβάσις ἐγίνετο, ad quam descensus erat scalis multiplicibus. Erat etiam symbolum τύχης ἀσταθοῦσης, hoc est, modò euehentis, modò deicientis per suos gradus: vnde Pittacus hoc innuens αἰνεῖθ' κλίμακας ἐν τῇ ἱερῇ. At ἐκ κλίμακος prouerbium est ὅθεν τοῦ ἐν πόνοις αὐτὸν λαμβανόντων. Eust. Idem grammaticus tradit fuisse & κολοσσικὸν κλίμακα, sicut Θρόνον. sicut Suid. quoque docet fuisse βασανιστικὸν ὄργανον, διαῤῥέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, citans ex Aristophane, βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑπορίζεν μαστιγοῦν, ἱέρων, σφέλων. qui locus est in Ranis. ‖ Est etiam figura oratoria. Quintilianus libro 9, cap. 3, Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem & magis affectatam, ideóque esse rarior debet. est autem ipsa quoque adiectionis. repetit enim quæ dicta sunt, &, priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit. Eius exemplum ex Græco notissimo transferatur, Nec hæc dixi quidem, sed nec scripsi: nec scripsi quidem, sed nec obii legationem: nec obii quidem, sed nec persuasi Thebanis. Quæ verba & Demetrius affert ex Demosthene, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους. quibus ipse subiungit, ῥᾴδιον γὰρ ἐπαναβαίνοντι ὁ λόγος ἔοικεν ὅθεν μειζόνων. Aquila ascensum quoque vocari annotat. dicitur & κλιμακωτὸν ᾆσμα. ‖ Est etiam εἶδος παιγνίου, in quo αἴω καὶ κάτω φέρονται οἱ μαχόμενοι, vt scholiastes Sophoclis exponit in Trachiniis de lucta Herculis & tauri, ὧν δὲ ἀμφιπλεκτοὶ κλίμακες.

‖ A Polluce ponitur etiam inter partes currus. κλίμαξ (inquit) τὸ φέρμικες ξύλον τὸ ὑπὸ τὸ ἄξονος, ἐκ πεντήρων συνεστηκός, καὶ μέσας ῥάβδους φέρον ἀνὰ πλείους, ὅπισθεν δὲ ἐλάττους ἔχον. A κλίνω autem deriuatur quòd eius ascensus accliuis sit, & descensus decliuis, vt & in κλίμαπι.

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, Gradatus, Scalæ instar factus. Suidas verò κλιμακόεσσαν exponit κλίμακα ἔχουσαι ὑψηλώ.

Κλιμακωτὸς, οδ, ὁ, idem. κλιμακωτὴ τεθεῶσα, accessus vel ascensus scalaris Bud. ex Strab. Et κλιμακωτὸ ᾆσμα apud rhetores idem quod κλίμαξ.

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, ET Κλιμάκιον, ου, τὸ, ET Κλιμακίσκος, ου, ὁ, Scalula, Parua scala. κλιμακὶς & κλιμάκιον citat Pollux ex Aristophane, & Athenæus lib. 6 ex Aristophonte, αἰάβαῖαί τε τεθεῖς κλιμάκιον. Plutarchus Ad præfect. ind. ὑφεῖλκε κάτωθεν τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν τεθεσπθεν φέρουσα. ‖ Κλιμακιδὲς dicebantur etiam muliercũlæ quædam assentatrices quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plutarchus De discernendo adulatore ab amico, τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας τεθεραπευθείσας ὅτε τὰς γυναῖκας τῶν βασιλέων ἀναβαίνειν ὅθεν τὰς ἁμάξας δι' αὐτῶν ὑποκατακλινόμεναι παρέχον. Athenæus quoque libro sexto scribit fuisse quasdam, reginarum κολακίδας appellatas, tempore Gluti Caris: quarum reliquæ in vlteriorem regionem se contulerint ab vxoribus Artabasi & Mentoris accersitæ, κλιμακίδες mutato nomine dictæ, ἀπὸ πιαύτης τοῦ ξύλου τῆς μεταπηλαμβάνειν ἀρέσκειν ὀνόματι, κλίμακα κατεσκευάζον τῷ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ὅθεν τὸν κύπριν αὐτῶν τὸν ἀναβαίνειν γίνεσθαι καὶ τὸν καταβαίνειν τὰς ὅθεν τῶν ἁμαξῶν ὀχουμένας. Quæ Eustathius quoque ex eodem Athenæo commemorat. ‖ Κλιμάκιον autem Galenus apud Hippocratem exponit etiam τὸ πλάγιον ἐν τῇ κλίμακι ξύλον, lignum in scalis transuersum citans hæc verba, καὶ ἡ ὀξὺ τὸ κλιμακίου ἑτέρη τις πτοιάν. Annotat tamen scribi etiam κλιμακείου per ει, à NOMINATIVO Κλιμάκειον. ‖ Κλιμακίσκοι autem Hesychio est πάλαισμα πιόν: fortasse illud quod κλίμαξ suprà.

Κλιμακηδὸν SIVE Κλιμακιδὸν, Gradatim, In modum scalæ. Basilius epistola 34, ad κατηχάφον, τῷ ἔχων κεκμῶνον κλιμακηδὸν, ὡσὶκα ἐδεῖ μεταβαίνειν ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον, αἰάσκει ὡς ὀρθοῦν τεθεῖς τὸ τέλος τῶν τεθεσπότος. In v. l. scribitur κλιμακιδὸν per ι in penultima.

Κλιμακίζω, Certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Pollux, καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. ‖ Item Peruerto, Detorqueo. διαστρέφω, vt Suidas exponit: deriuari putans à κλίμαξ quod ὄργανον βασανιστικὸν esse dicit, vt suprà indicaui. Citat autem ex Dinarcho, ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ, Οὕτως κλιμακίζει τοὺς νόμους. Apud Harpocrationem autem, & item apud Suidam, paulo ante hæc verba, SCRIBITVR Κλιμάζω, quod Harpocration exponit τεθεκλίνω, τεθεστρέπω: citans hunc locum Dinarchi, ὅταν οὖν ὁ πολυεύθυνος κλιμάζῃ καὶ τεθεῖν τοὺς νόμους: sed videtur ei scribendum ESSE Βλιμάζῃ, vt sit θλίβῃ, βιαζῆται. V. l. interpr. Supplanto, à genere certaminis gymnici quod κλιμακισμὸς dicitur.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Scalæ gradus. κλιμακτῆρες (inquit Hesychius) οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί. quæ expositio à Polluce quoque huic vocabulo tribuitur: sed apud eum SCRIBITVR Κλιματῆρες, idque tribus in locis. Citatur autem κλιμακτῆρες pro scalarum gradibus ex Ezechiele, cap. 21. ‖ Κλιμακτῆρες, Anni scansiles. Plinius libro 7, cap. 49, De varietate nascendi, Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus lunæ dierũmque septẽ atque nouem (quæ nocte ac die obseruantur) ingens turba nascatur, scansili annorũ lege occidua, quam climacteras appellant: non ferè ita genitis LIIII annum excedentibus,

Censorinus De die natali cap. 5, Alii autem non pauci A vnum omnium difficillimum climactera prodidere, anno scilicet vndequinquagesimo, quem cõplent anni septies septem. Iulius Maternus (vt tradunt v.l.) ait sexagesimumtertium ætatis annum maximè periculosum esse, quoniam numerus vterque, septem & nouem, qui decretorii maleficique sunt, & ad vitam succidendam pollentes, in vnum quasi confluunt. nouies enim septem, vel septies nouem, sexaginta tres efficiunt: & ob id climactericus, hoc est gradarius & scãlilis, præcipuè annus is vocatur: quoniam à septimo incipiens, vitam B hominis quasi per gradus quosdã agat. Ita & quinquagesimus quartus & alii minores climacterici dicũtur, quoties aut per septẽ aut per nouem consurgunt. Hactenus v.l. subiungẽtia ex Gell. l. 3, c. 10, & l. 15, c. 7, M. Varro pericula quoque vitæ fortunarũmque hominum, quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, grauissima quæque fieri affirmat septenariis. Siquidem obseruatum in multa hominum memoria expertumque est, in senioribus plerisque omnibus sexagesimumtertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire, aut corporis mor- C bique grauioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborũmque istiusmodi ſtudio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτηρικον. Idem Gell. ibidem hæc verba epistolæ Augusti ad Caium subiungit, Aue mi Cai, meus ocellus iucundissimus: quem semper mediusfidius desidero quum à me abes. sed præcipuè diebus talibus qualis hodiernus, oculi mei requirũt meum Caium: quem (vbicunque & hoc die fuisti) spero lætum & bene valentem celebrasse quartum & sexagesimum natalem meum. nam (vt D vides) κλιμακτῆρα communem seniorum omnium, tertium & sexagesimum annum euasimus. Qui locus declarat hunc Plinii secundi in epist. 44, Habes climactericum tempus, sed euades. Vbi pro arduo atque difficili tempore pon. existimatur, sicut Suidas quoque κλιμακτῆρας exponit παῖδ ὀυς χρείας, hoc afferens exemplum, χωλὸς γὰρ ἕλκων καὶ κλιμακτῆρων ἐυχ οἷον τε ἐν ὁπῆσαι. Vettius Antioch. in lib. Περὶ ἀπλογιῶν, climactericæ legis rationem affert: radicam prius a Petosiri & Necepso regibus, hoc titulo, Περὶ Κλιμακτήρων ἑβδομαδικῆς καὶ ὀκταεδικῆς ἀρχῆς. vulg. lex. Vide & Sueton. in Augusto, & Hermol. in Plin. & Brodæum in Miscell. VNDE Κλιμακτηρικός, ός, ό Climactericus. vt Climactericus annus, Climactericum tempus: de quibus vide in præcedente voce Κλιμακτῆρες. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus & veluti scalas quasdam paulatim ascendimus: qualis est numerus qui ex nouem nouenariis resultat. nam vnius ter sumpta conficit ternarium: ternarius ter sumptus, nouenarium: nouenarius autem nouies sumptus, octuage- E simumprimum, qui est numerus climactericus, qui rarò sine vitæ periculo solet transmitti. hoc enim anno ætatis Plato philosophus, Diogenes Cynicus, Dionysius Heracleotes, Eratosthenes geometra diem suum obiisse dicuntur.

ΚΛΌΝΟΣ, ου, ό, Motus, qualis est tumultuantiũ, Tumultus. Exponitur & Perturbatio, item Strepitus. Synes. De insomn. φθάνοι γὰρ αὐτὸ κλόνος μέχρι τῶν πρόσω· τὸ δὲ, ἀπρεμές τε καὶ ἀκλόνητον. Cum παραχῇ copulatur in hoc incerti autoris loco qui apud G Suidam extat, παραχῶ δὲ καὶ κλόνον ἀνεπίει τῆς φρεάτων οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν αὐτάσ ὕδωρ τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De bellico tumultu à poetis vsurpari solet. Vnde etiam exponitur ab Hesychio παραχὴ πολέμου. (qui tamen alioqui in Ἀκλυδώνιστος, dicit κλόνον esse παραχῶ, non addens illum genitiuum) Hesiodus, κορύασσασα κλόνον ἀνδρῶν. Et Homer. Il. ω, Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο καὶ κλόνον αὖθις ἐλάσσας. Ibidem, — ὁ ῥῦπον ἰόντα καὶ κλόνον οὐκ ὀνόησεν. Ab eodem Hesychio exponitur & σῆσμός: itidémque v. l. κλόνος ἐνοσιχθονος ex Epigr. afferunt pro σῆσμός. H

C. Πολεμόκλονος, Cui tumultus bellicus inest, Bellici tumultus plenus. vt πολεμόκλονον ἔρχον Ἄρηος, apud authorem Batrachum.

Κλονόεις, εντος, ό, Tumultuosus, Tumultu plenus, Turbulentus.

Κλονέω, ῶ, Fut. ήσω, Cõmoueo tumultuosè, seu agito, Turbo, Turbulentum reddo. Item Quatio, vel Concutio, Hesiodus Erg. Πυκνὰ Θρῃκίου βορέου νεφεα κλονέοντος. Sic Homer. Il. ψ, de ventis, — πὶ δ' ὄρεσσιν Ἤχῃ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. Vt autem hic κλονέοντε πάροιθεν, sic Il. ε, πρὸ ἔθεν κλονέοντα, seu πρόσθεν κλονέοντα, vt quædam exemplaria habent: versu 96, Θεσσοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας. (Dixerat autem paulo antè, Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων) Sed & contrà κλονέοντας ὄπισθε dicit idem Iliad. ξ, circa principium, — πάχα δ' ἔσσευε ἕροσ ἀεικὲς, Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δ' κλονέοντας ὄπισθε. vbi Eustathius exponit κλόνον ποιοῦντας. Vsus verò est hoc verbo & de feris ouile agitantibus magno cum impetu, Iliad. ο, Ὀ. δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν Θῆρε δύο κλονέοσι. Hesychius κλονεῖ exponit τὸ σαίνει, sed & φθείρει, item φοβεῖ: & κλονεῖται non solùm παίεται, sed & φθείρεται, item φοβεῖται & θορυβεῖται, verumetiam φθείρεται: item ἔρχεται, quod mendosum esse puto. Eustathius in locũ illum Iliad. ξ, annotat ex illo ὀρινομένους, cui subiungitur κλονέοντας, colligi, idem esse κλονεῖν & ὀρίνειν, quod ὀρίνειν. Sed obiecerit aliquis Eustathio, si idem valent ὀρίνειν & κλονεῖν, cur idem poeta Il. ξ, verbo κλονέοντας participium ὀρινόμενος præfixit?

C. Ἀκλόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imperturbatus, Inconcussus. vt ἀπρεμὲς καὶ ἀκλόνητον, in Synesii loco quem protuli in Κλόνος. A Suida ἀκλόνητον exponitur ἄσσον & ἀδόνητον. Hesychius autem postquam ἀκλυδώνιστος exposuit ἀπάραχος, subiungit ἀκλόνητος, addens, κλόνον εἶναι παραχώ.

C. ΔΙΑκλονέω, ῶ, Concutio, Perturbo, Conturbo. Aut valde concutio, &c. vt præpositioni διά tribuatur vis epitatica. Hesychius διακλονῶ exponit διασείων, item δινῶν: sicut ἀκλόνητος à Suida exponi dixi ἄσσσος, item ἀδόνητος.

C. ΕΠΙκλονέω, ῶ, idem quod præcedens διακλονῶ. Exponitur tamen simpliciter Moueo in vulg. lex. quæ ex Apollonio afferunt.

C. ΣΥΓκλονέω, ῶ, Concutio, Conturbo. Vt enim κλονῶ est Quatio, Turbo: sic συγκλονῶ, Concutio, Conturbo. At passiuum Συγκλονεῖσθαι in v.l. exponitur non solùm Conturbari, sed & Turbare. ET Συγκλόνησις, in iisdem, Concussio, item Impulsus.

C. Σπικλονεῖσθαι, Siti conflictari, Siti cruciari. ὑπὸ δίψους ἀνοχλεῖσθαι, inquit Hesychius. Ex qua tamen expositione colligerem ipsum scripsisse δίψοκλο εῖσθαι, nisi subiungeret, οἱ δὲ, ὑπὸ δίψους κλύεσθαι καὶ τὸ φαγεῖν. Ex qua altera expositione licet mendosa, cognoscere possumus, σπικλονεῖσθαι ab eo scriptum fuisse. sed pro illo infinitiuo κλύεσθαι (qui nullum hic locum habere potest) αὐαδύεσθαι reponendum crediderim. Et quæcunque sit vera lectio, non dubito quin dicere voluerit Hesychius, alios σπικλονεῖσθαι exponere Præsiti recusare etiam cibum, seu auersari. At illam alteram expositionem ὑπὸ δίψους ἀνοχλεῖσθαι imperfectam esse dico, nec exponendum esse σπικλονεῖσθαι simpliciter Siti conflictari, seu cruciari: sed Siti tanta conflictari, seu premi, vt cibi etiam appetentiam tibi excutiat. Fateor tamen duram hanc mihi videri compositionem pro ista significatione. Vulg. lex. interpretantur Siti & fame cruciari. & legunt apud Hesychium κλείεσθαι cum ει, interpungentia etiam ante καὶ τὸ φαγεῖν, atque ita pro duplici emendatione duplicem errorem addentia.

ΚΛΎΖΩ, Fut. σω, Abluo, Eluo. vt in hoc prouerbiali senario Euripidis, Θάλασσα κλύζει πάνθρώπων κακά. quem Erasmus ita vertit, Hominum vniuersa proluit pelagus mala. Sed & extra versum hoc ipso verbo Proluit interpretatur Græcũ κλύζει: ego autem malim Abluit, imitando Catullum, quã dixit de quodam scelere, — quantum non vltima Tethys, Non genitor nympharũ abluat Oceanus. At in v.l. κλύζω aliis potius verbi Lauo compositis redditur, videlicet Alluo, Diluo, Colluo, Eluo. Item purgo. Et affertur ex Gal. lib. 12 Methodi, ἔκλυζεν ἅλμη φριμπάτης μετ' αὐτῶν ἐνίει φάρμακον ἰχῶρόν. Item ex eodem, εἰς ὦτα κλύζω pro Purgo aures. Accipi autẽ & pro simplici Lauo, testatur Bud. qui etiam citat ex Aristotele, καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ. vbi ait reddi Diluentes, quum tamen aptius sit Abluentes.

Κλύζω, Clystere abluo, seu perluo. Nicarchus lib. 2 Epigramm. de quodam imperito medico, Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔτ' ἤψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθη αὐτὸ τοῦτο, κἀπέθανον. quod distichum olim ita reddidi, Non clystere vsus Phidon, tetigitve: sed eius Nomen febricitãs vt memini, perii. At Cornarius ἔκλυσεν vertit Lauit, ita B interpretans hoc distichum, Non lauit Phidon medicus, nec me attigit, ipsum Sed solum nomen incidit, emorior. Sed vt κλύζω ad hanc significationem restrinxerunt Græci, sic & verbum Lauo Latinos restrinxisse non puto.

Κλύζω, de quodam sonitu quem edunt fluctus, in hoc loco Homeri Iliad. ψ, v. 61, Ἐν καθαρῷ, ὅπ κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον. Vult enim Eustathius κλύζεσκον, quod est pro ἔκλυζον, significare ποιὸν ἦχον ἀπεπέλουν. Et tamen scripserat paulo antè, pro eo quod hic dicit Homerus, C ὅπ κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον, dixisse alibi, ἔνθα λαίγγας τοῦ τῇ χέρσον ἀποπλώσεσκε θάλασσα. At passiuè κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Homero pro κλυδωνίζεσθαι, seu κλύδωνά τινα πάσχειν, vt scribit idem Eustath. pag. 993. Budæus ἐκλύδη δὲ θάλασσα vertit Turbatum est mare, Vndabundum factum est mare.

Κλύσμα, ατος, τὸ, Id quo abluimus, seu eluimus, aut colluimus. Sed accipitur potius PRO Κλυσμὸς, id est Ablutio, Lotio, seu Ipsa actio abluendi. Plinio est Lotio quod Dioscoridi κλυσμα, & quod alio nomine κλυστὴρ, nec non verbali cõposito dicitur ἔγκλυσμα, inquit Bud. In vulg. lex. is exponitur Dilutio, & Diluto alui, item Clyster: & affertur ex Dioscoride, κλύσματον ὀδὴ ἰσχαδικῶν μίγνυται. Sed & κλυσμοὶ ἰσχαδικοὶ ex eodem pro eadem significatione. Κλύσμα & pro ὑγρὸς καὶ ἐντεθλυσμένος, ac καταπύγων, Budæus ex Polluce, pagina 240. ITEM Κλυσμάτων, ex Hippocr. affertur in κλύσματος significatione, οἷς δὲ ἀπὸ κλυσμάτων καλῶς διῆλθε.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare) Id quo aluus abluitur, seu eluitur, Medicamenti genus quod E liquidum intra corpus iniicitur. Gal. πολὺν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. Sed κλυστὴρ appellatur & ipsum instrumentum quo medicamentum iniicitur. quod testatur ipse Galenus Meth. 5. scribens, κλυστὴρ, ὄργανον τῶν ἀνεμάτων τῆς κοιλίας. Sunt autem qui vtrolibet modo posse accipi censeant apud eundem, quum dicit πλὴν δίψοκλυστῆρος κένωσιν, seu τὸ δίψοκλυστῆρος ἔνεμα. (quod posterius conuenit cũ eo quod citant v.l. ex Scribonio Largo Per clysteria iniicere) Instrumentũ autem illud Galeno (vt multis apud eum locis videre est) fuit vesica, cui cornea vel alterius materiæ fistula recta, & fracta ad finem, annexa erat. Clysteris vsus præcipuè inseruit intestinis, iisque crassioribus, neque enim ad tenuia ferè pertingit. Conuenit tamen & vtero, & auribus, & fistulosis sinuosisq; vlceribus. Sed qui vtero adhibetur, peculiari nomine EST Μητρεγχύτης dictus. Gorr. ET Κλυστήριον, diminut. forma. q.d. Paruus clyster, in v.l.

C. Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ablutus. Non elutus, &c. Interdũ verò sequitur illam verbi κλύζω significationem cui postremum locum dedi, & accipitur pro Vndis nõ G agitatus, seu Qui vndis non agitatur. atque ita exponitur à Budæo apud Plut. ἄκλυστος γαλήνη.

C. Ἀμφίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinq; ablutus, vel Qui vtrinque abluitur, Qui alluitur. Sophocles in Trachiniis, Ῥιπεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτρον. vbi schol. exponit πλὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένου.

C. Πολύκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ. q.d. Multum ablutus. Sed exponitur Qui multis fluctibus abluitur, item Vndosus, apud Hesiodum vbi πόντον appellat πολύκλυστον.

C. ΑΠΟκλύζω, Abluo, Eluo. Item Abstergo. Idem quod ἐκκλύζω. Passiua vox est Ἀποκλύζομαι, Abluor, quo vtitur Aristoteles De mundo, ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη.

c. 2. Ἐναποκλύζω, Intra [aliquid] abluo, Ad abluendum seu eluendum immergo.

C. ἈΝΑκλύζω, Abluo. κλύζω, Apoll. Arg. 2, — ἀνακλύζεσκεν ἰδοῦσα Νῆα ῥόος.

C. ΔΙΑκλύζω, Colluo. Et passiuum Διακλύζομαι, Colluor. A Dioscoride lib. 5 & 6 διακλυζόμενα dicuntur (inquit Bud.) quæ ori colluendo fiunt: vt ἐγκλυζόμενα, quæ infunduntur clystere. Marcellus tamen in Dioscoridem, verbo quoque διακλύζεσθαι medicos vti ait in iis quæ clystere ad purgationem infunduntur.

Διάκλυσμα, Id quo colluimus, seu Id quo vtimur ad colluendum, aut collutionem. Sed exponitur & Collutio. Dioscor. lib. 3, ὀδόντα λγίας ὅτι διάκλυσμα. vbi interpretatur, In dentium dolore colluitur. ET Διακλυσμὸς pro eodem. Plinius Infusionem vertit, quum pro eo quod scripserat Dioscorides, καὶ τάπο δὲ μιγνυται τῆς πρὸς ἰσχάδα διακλυσμοῖς, scripsit, Et ipsum vtile ischiadicorum infusioni.

C. ΕΓκλύζω, Dioscor. Per clysterem indo, quod Plin. dicit Infundo, inquit Bud. In vulg. lex. affertur cum accus. personæ, εἰκλυζεισι τοὺς ἰσχιαδικοὺς, pro Ischiadicis per clysterem infundunt. Vide Διακλύζω.

Ἐγκλυσμα, Quod per clysterem inditur, seu infunditur. Infusus, vel Infusio, Plinio: (ficut διακλυσμὸν ita vertit ab illo, docui modò) Dioscor. ἐγκλυσμα δυσεντερίας ὅτι τὸ ἕψημα, infunditur clystere dysentericis. Id. m, ὀδόντα λγίας ὅτι διάκλυσμα, ἐγκλυσμα τε δυσεντερικοῖς δοτέον. vbi interpr. In dentium dolore vtiliter colluitur, dysentericis infunditur.

C. ἘΚκλύζω, Eluo. vt ἐκκλύζω τὴν κονία, apud Galen. At verò ex Aristotele affertur, ἐκκλύζεται εἰς τὴν ξηρὸν ὑποδοχὴν κυμαίνει. Vulg. lex. in Κλυσμα tradunt ESSE Ἐκκλισις κοιλίας quod dicitur κλυσμα, Elotio alui quæ fit infusione clysteris.

C. ΕΠΙκλύζω, Proluo. Sæpe autem pro Inundo (ficut κατακλύζω) & Submergo, Obruo, vt à Budæo exponitur in hoc Luciani loco, φθάσαι βουλόμενος πλὴν ὅτι ῥόλω, μὴ ὑποδαντλος ἠμόνος ὀπικλυσω αὐτόν. Addit & ex Philone De mundo, φαίνεται γὰρ ἂν μὴ ὀξαναχωροῦσα, τὰ ὑπικλύζουσα. (Inuenitur autem & apud Thucydidem, vt videbis in Ἐπίκλισις.) Sed & passiuum ὀπικλύζεσθαι apud eundem pro καταικλύζεσθαι, Proluuie maris obrui, seu E fluctu. Ex Aristotele quoq; affertur, in libro De mundo, γῆ πλημμυείσαι ὀπικλυζομένη. Ex Apollonio autem, ὅτι δὲ ῥόσται κλύζοντο, pro Fluctuabant: & in actiua voce, κλύζεν δ' ὅτι κύματα χέεσκον. hæc autem ad eam verbi κλύζω significationem pertinent quæ supra fuit data verbo Κλύζω ex Homero.

Ἐπίκλισις, εως, ἡ, Proluuies, Diluuium maris terram obruentis, quum littora supergreditur, vt inquit Budæus, afferens ex Thucydide, καὶ περὶ Ἀπαλάντιν πλὴν ὅτι Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον περιπλασία γίγνεται ὀπίκλισις: (vbi exponitur etiam Illuuio, Inundatio) subiungit autem, paucis verbis interiectis, ἐγγύς τε δὲ καὶ ὂν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχωρησίς τις, οὐ μὴν ὑπικλυσέ γε.

C. ΚΑΤΑκλύζω, Proluo (ficut ὀπικλύζω) Proluo, vt mare terram supergressum, inquit Budæus, afferens ex Thucydide lib. 3, ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ὑπὸ τῆς νότου σίσης καὶ κύματα ποιήσασα, πλὴν τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπανέσησε. καὶ θάλασσα νῦν ἐστι, πρεσβύτερον οὖσα γῆς. Exponit etiam Inundo, seu Obruo, vel Submergo, in aliis huiusmodi locis. ‖ Sed metaphoricè etiam capitur. vt apud Xenoph. ὥστε μικρὰ πείσαντες καταικλύσαι αὐ ἀφθονίᾳ, πλὴν ἐμὲ δαπανῶν. pro Inundent, id est Abundare faciant. Sed & κατακλύσαι τὸν νοῦν dixit Synesius eadem metaphora qua Latinè dicitur Obruere mentem, ὀνέγκαι ποτοῦ πόνον φρονήσεων, καὶ μὴ κατακλύσαι τὸν νοῦν. Quidam præterea in Anthologia epigr. festiua metaphora dixit κατακλύζειν ὀπιχράμματα pro Obruere aures & obtundere epigrammatis.

Κατακλύζω, Impleo aqua, vt exponitur in hoc Aristophanis loco, καὶ τὸν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ.

H Κατάκλισις, ET Καταικλυσμὸς (quod posterius multo frequentius est) Proluuies, Illuuio, seu Illuuio. Et peculiariter etiam Diluuium, Inundatio terrarum ea quæ in Bibliis nobis commemoratur, ab Ouidio Deucalionearum vndarum nomine significata, à Lucano

Deucalioneorũ imbrium. Matt. 24, ὡς γὰρ ἦσαν ἐν τῇς ἡμέραις τῇς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, &c. Et paulo pòst, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἦρεν ἅπαντας. ‖ Et Κατακλυσμὸς metaph. apud Synes. de molestiis quæ mentem velut obruunt. A Demosthene autem κατακλυσμὸς τῆς μνήμης dicitur de obliuione memoriam rerum obruente.

c.2 Προκατακλύζω, Antè proluo, Antè inundo.

C. ΠΕΡΙκλύζω, Circunluo, Vndique alluo. Vnde passi. Περικλύζεσθαι dicitur terra quæ vndique alluitur, seu circunluitur: quæ & circunfluà poetis vocatur. Περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, Circunluuio, in v.l. quo verbali ipse quoque Cicero vtitur.

C. ΠΡΟκλύζω, Antè abluo, vel Antè alluo. In v.l. exponitur etiam Antè diluo, Perfundo prius. item Prius imbuo, sed nullo exemplo hæc significata confirmantur.

C. ΠΡΟΣκλυζω, Alluo, Inundo. In v. l. exponitur etiam Proluo, & Colluo, necnon Foueo. quas posteriores significationes sequitur verbale Πρόσκλυσμα in loco qui ex Dioscor. affertur: at πρόσκλυσις priorem illam, vt videbis in iis quæ proximè subiungam.

Πρόσκυσμα, Id quo vtimur ad colluendum, seu fouendũ. vnde apud Dioscor. lib. 5, εἰς προσκύσματα λαμβάνεται, redditur, Ad totus assumitur. ΑΤ Πρόσκλυσις in Pandectis est Alluuio, inquit Bud.

C. ΣΥΝκλύζω, Inundo, Obruo, Submergo. κατακλύζω. Vnde Κατακλύζομαι, Inundor, Obruor. Plut. De Cæsare Ionium mare transeunte, συγκλυζομένου τὸ πλοῖον, ποιήσας τῷ κυβερνήτῃ φανερὸν ἑαυτόν. Idem in lib. qui περὶ θυμίας inscribitur, πυθόμενος δὲ τοῦτο αὐτοπρόσωπος ἀπολωλέναι συγκλυζόμενον, id est (Bayfio interp.) Quum autem audisset eam cum ipso onere & mercibus demersam esse. ΑΤ Σύγκλυσμα verbale in v.l. exponitur Clyster, sed non addito huius signif. exemplo.

ΚΛΥΔΩΝ, ωνος, ὁ, Fluctus, Vnda, Æstus. Plutarchus de mari, πολλὰ ἐχούσῃ καὶ τραχὺ κλύδωνα. Idem, οὔτε πνεύματος ὄντος, οὔτε κλύδωνος. Apollon. Argon. 2, Ἠερόθεν φορεέσκε ἴσα πόντοιο κλύδωνος. Idem Plut. metaphoricè etiam vsus est, sicut & nomine χειμὼν, in Coriol. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. Affertur itidem metaphoricè dictum ab Euripide, κλύδων ἔριδος, pro Tumultus rixæ. A Demosthene autem κλυδὼν καὶ μανία.

Κλυδών, ῶνος, scriptum etiam inueniturſed magis recepta est altera scriptura, Κλύδων, κλύδωνος: de qua etiã omnia Testamenti noui vetera exemplaria consentire comperi, (quum ea inter se conferrem) Lucæ cap. 8, ἐπεπήμησε τῇ αἰθέμῳ καὶ τῇ κλύδωνι. & alibi.

Κλυδωνίζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo. Eustathius κλυδωνίζεσθαι & κλύδωνα πάσχειν pro eodem dicit. Metaphoricè vsus est Paulus ad Ephesios 4, v. 14, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ. Talis autem metaphora verbo Fluctuo, à Latinis tribuitur. HINC Ἀκλυδωνιστος, Fluctibus non agitatus, vel Non fluctuans, Imperturbatus, Tranquillus. Exponitur ἀπέραντος & ἀκλόνητος ab Hesychio.

Κλυδώνιον, ου, τὸ, diminutiuum, Paruus fluctus, Parua vnda. A Thucydide tamen pro primitiuo κλύδων ponitur lib. 2, pag. 76 meæ editionis, καὶ τὰς κώπας ἀδυνάτους ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρέχον. Nisi fortè legendum est κλύδωνι.

¶ Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι. Affertur autem ex Hippocrate κλυδάζεσθαι καὶ ψόφον παρέχειν. HINC Κλυδασμὸς pro Fluctuatio (vt si a κλυδωνίζομαι dicas κλυδωνισμὸς) & κλύδων, Straboni lib. 6, pag. 119, ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί. Sic autem χειμὼνα & κλύδωνα copulata habes in loco Plutarchi paulo antè citato in Κλύδων.

ΚΛΥΩ, Audio. Cum genitiuo personæ vel rei. Interdum verò datiuum personæ habet, vel accusatiuum rei. Hom. Il. o, — οἴσθ' ἦρα τὸ μάλα μὲν κλύον, οὐδ' ἐπίθοντο. Il. α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὅς, &c. Est autẽ Κλῦθι, audi, sicut alibi Κλῦτε, audite, ab INDIC. Κλῦμι, vt δῦθι & δῦτι à Δῦμι. (Et per reduplicationem κέκλυτε. vt Iliad. θ, Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσά τε θαῖνα) Cum rei autem genitiuo, vt Odyss. η, — θεὸς δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. At cum accusatiuo, vt Odyss. ξ, — θεοὺς δὲ πάντ' ἔκλυον αὐδήσας. Sic Euripides βοᾶν ἔκλυον. Item Aristoph. ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει. At verò cum datiuo personæ putat Eustathius non posse iungi nisi pro ὑπακούω, id est Exaudio. quo exponit modo Il. ω, -- καί τ' ἔκλυες ὦ κ' ἐθέλῃσθα. Quam constructionem habet & apud Hesiodum in Theogonia, Οἱ δὲ θεαταὶ φίλημμάλα μὲν κλύον, ἠδ' ὀπίθοντο. Sed quod dicit Eustathius non aliter accipi cum datiuo quàm pro ὑπακούω, id est Exaudio, non video quomodo verum inueniri possit in hoc versu Odyss. ζ, Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τι εἴπω. neque enim vel ipsum Eustathium inficiaturum puto hic κλῦτε accipi simpliciter pro ἀκούετε. Vicissim autem pro Exaudio accipitur ab eodẽ poeta iũctum etiam genitiuo, vt in hoc versu, Ὅς κε θεοῖς ὀπιπείθῃται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Atq; adeo in illo quoq; versu paulo antè citato, τὸ μάλα μὲν κλύον, aliqua etiam exaudiendi signific. includi videtur verbo κλύειν, vt paulo pòst dicetur. Estque animaduertendum dici κλύον ἠδ' ἐπίθοντο, præcedente genitiuo, vt ab Hesiodo eadem verba ponuntur præcedente datiuo, in versu quem modò citaui. Audire autem pro Exaudire Horatius quoque dixit. Cæterùm inuenitur κλύω & cum genitiuo personæ, adiunctum habente accusatiuum rei, vt Il. γ, v. 86, Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐπικουρίδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Affertur præterea κλύω ἐκ σθεν ex Euripide.

Κακῶς κλύω πρὸς σέθεν ex Soph. pro ea signif. qua dicitur Latinè Male audio à te.

Κλύω, Audio, id est Ausculto, Morẽ gero. Soph. κλύειν τὸν ἐσθλὸν αὔρα χρὴ τοῦ ἐν πέλει. Quòd si Eustathio credimus, huc referendum erit & illud Homericum paulo antè citatum, Ex Il. o, -- οἴ σ' ἦρα τὸ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. ait enim ἐπίθοντο esse διασταλτικὸν verbi κλύον: addens tamen ἢ μᾶλλον διορθωτικόν. Videmus certè, in versu qui modò allatus fuit ex Hesiodo, itidem hæc verba copulari, vbi dicitur de iis qui preces audierant: ita vt verbum Exaudire locum ibi habere videatur.

Κλύω pro Percipio, apud Homerum, vt inquit Budæus, locum non addẽs. Hesychius αἰσθάνομαι exponit, subiungens hoc hemistichium, -- μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Κλύμενος (quod participii passiui formam habet) Plutonis epithetum, qui ita dictus est tanquam ἀκουόμενος ὑπὸ πάντων, id eit quòd audiatur ab omnibus. Vel, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, id est, quòd ad se omnes aduocet. S. ET Κλυμένη vna ex Nereidibus, διὰ τὴν θαλασσίους ἤχους, (id est propter fluctuum maris sonum) quasi κλυτὴ & ἐξάκουστος. ΑΤ Κλύμενον herbæ nomen Dioscoridis, quæ est caule fabaceo, quadrato, foliis plantaginis, folliculis supra caulem in sese inflexis, vt in polyporum cirris. Sunt qui saponalem vocant. ΑΤ Γεικλύμενον, est nomen fruticis cuiusdam. G.

Κλυτὸς, Cuius vox audiri seu exaudiri potest. Item Vocalis, Vocem edens. Interdum etiam Strepitum edens, Obstrepens. vt apud Homerum κλυτὸν λιμένα quidam exponunt Obstreperum. (Eustathius autem κλυτὸν λιμένα esse dicit τὸν ἄξιον θεᾶσθαι καὶ ἀκούεσθαι, sic exponens & κλυτὰ μῆλα apud eundem.) Vocatur porro ab eodem κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Et à Sophocle κλυτὰ αἰπόλια appellari existimantur tanquam clamorem varium & strepitum edentia. vnde & Clamosa quidam interpretantur. Annotatur verò Ibycum diluculum etiam vocasse κλυτὸν quòd eo tempore κλύειν liceat. ITEM Προκλυτὸς, in vulgatis lexicis, Præauditus, Præcognitus. Ab Hesychio περικλυτὰ (in quo vocabulo videtur π occupasse locum τοῦ υ) exponitur περιερημένα & περιηκουσμένα.

Κλυτὸς, Inclytus, Cuius fama passim auditur, Celeber, Clarus, vt κλυτὸς Ἀχιλλεύς. Sic κλυτὸς ἀμφιγυήεις Hesiodo, qui & περίκλυτος Homero, vocanti eũdem alibi Ἥφαιστον κλυτοτέχνην. Inuenitur autem & genere fœmin. apud eundem κλυτὸς Ἱπποδάμεια. (sicut κλυτὸς ἀμφιτρίτη paulo antè ex eodem protuli) Apud eundem legimus & κλυτὸν ὄνομα. ait autem Eust. κλυτὸν ὄνομα Vlyssis vocari τὸ ἐξάκουστον.

C. Ἀγακλυτὸς, pro ἄγαν κλυτὸς, Valde celebris, seu Valde inclytus, Percelebris, Celeberrimus. vt Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, Hesiod. Et Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν apud eundem: vbi animaduertendum υ longum, quum in κλυτὸς sit breue: ac certè ἀγακλεέσσιν scribere malim.

C. Ἐπικλυτὸς, Celebris, κλυτὸς. Apoll. Arg. 1, — ὀπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεύς Οἴνεῳ μαντοσύνῃ τε. Ab Hesychio autem ὀπικλυτὸς exponitur non solùm ὀπιδόξος, sed & ἐπονείδιστος.

C. Ὀνομακλυτὸς, Cuius inclytum est nomen, Inclytus, Celebris. Vel, Cuius κύριον ὄνομα hominibus est περικλυτὸν, vt exponit Eust. apud Homerum.

C. Περικλυτὸς, Valde inclytus, Percelebris. Sed apud Homerum Phemus ἀοιδὸς περικλυτὸς ab Eustathio exponitur ἐξάκουστος.

C. Τηλεκλυτὸς, Procul inclytus, Cuius nominis inclyta fama procul peruenit. Hom. — τηλεκλυτὰ τέκνα Ποσειδάωνος.

ΚΛΕΟΣ, ους, τὸ, Fama, Rumor. vt Odyss. φ, Μὴ πρὸς θεῶν κλέος ἀρὺ φόνου κρύψῃς ἀπὸ γλώσσης Ἀνδρῶν μνηστήρων. vbi Eustathius annotat κλέος manifestè significare φήμην, nõ autẽ πύμα: qui & alibi scribit huic poetæ κλέος non esse κοινότερον τῷ πυθῷ, sed φήμην, à κλύω: tanquam videlicet facto κλυὸς ex κλύω, deinde κλέος ex κλυοῦς. Idem in hũc locum, Odyssea α, Ἤ τίς τοι ἔπος ἦλθε, βροτῶν, ἢ ὄσσα ἀκούσῃς Ἐκ Διός, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, annotat κλέος vocari φήμην & ἀκοὴν τῶν μελλόντων. Quibus locis addi potest hic ex Il. β, paulo antè Bœotiã, Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα· Ἡμεῖς δ' κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι εἴδομεν. quem locum ita imitatus est vel potius interpretatus Maro Æneid. 2, Et meministis enim diuæ, & memorare potestis, Ad nos vix tenuis famæ perlabitur aura. Possit autem alioqui κλέος οἶον ἀκούομεν, reddi etiã Fando tantùm accepimus. Luc. in Halcyone vsus est (sed tanquam poetico, aut etiam in quo ad versum ex Homero modò citatum alluderet) κλέος μυθῶν παρέδοσαν πατέρες. ‖ Apud Homerum κλέος ἐσθλὸν, Fama bona, Gloria, πυμή. vt Iliados ε, — κλέος ἐσθλὸν ἀροῦσα. Sed & quũ additur μέγα, vel ἀρὺ, itidem πυθὼ significare tradit Eustathius.

Κλέος, sine adiectione etiam pro Gloria, Celebritas, Nominis celebritas, seu splendor. (sicut & Fama sine adiectione ita sumitur sæpe) sed duntaxat apud Homeri posteros, si Eustathio credimus. Vsi sunt autem non solùm poetæ, sed & prosæ scriptores interdum: vt Thucydides lib. 1, κλέος ἔχοντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. (Sed idẽ, tanquam μέσον hoc nomen faciens quod ad significationem, dixit etiam, καὶ ἧς αὖ ἔτι ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἀνθρώποις κλέος ἦν.) Herodianus δόξης & κλέους copulauit: alicubi verò dixit etiam δόξης κλέος. Reperitur apud poetas pluralis quoq; κλέα, quod exponitur Celebria gesta, seu Clara gesta, aut inclyta. vt apud Apoll. in primo Argo. versu, Ἀλλ' ὁ γὲ δὴ νῦν σέο φίλτερε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσασθαι. Inuenitur autem & apud Homerum Il. ι, ἀείδε δὴ θεὰ κλέα ἀνδρῶν: qui locus videtur opponi posse iis quæ ex Eust. paulo antè retuli, si quidem κλέα ibi quoque ita exponatur.

C. Ἀγακλεὴς, ές, ὁ & ἡ, (item ἀγακλέος, itidémque quadrisyllabè in cæteris obliquis tanquam ab Ἀγακλῆς) Valde gloriosus Perceleber, Valde celeber. Per quam gloriosus. vt Τελέσσαν ἀγακλεέν, in Anthol. epigr.

C. Ἀκλεὴς, Inglorius, Inceleber. Hom. Il. η, Ἤδη νῦν αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι ἀκλέες αὖτως. quod ἀκλεὲς fuerit simile τῷ ἀγακλεὲς, habenti ἔλλειψιν vniusε, vt inquit Eustathius: qui tamen & aliam scripturam affert, videlicet ἀκλεὲς cum accentu in fine, vt sit pro ἀκλεεῖς, amisso ι, sicut in ὀπιπθὲς: vel vt sit aduerbium. (Idem alibi ἀκλεὴς exponit οὐ μνησικακοῦ κλέος, id est φήμη. de qua expositione dicam & in Ἀκλεῶς) Inuenitur & in soluta oratione: vnde affertur in vulg. lex. ἀκλεὴς ῥηθὲν ὄνομα pro Notatus infamia. Et ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, ex Herodoto, ἀκλεᾶ γένοντο, gloria fraudantur. HINC Ἀκλεία, ET Ἀκλεὴς terminatione Ionica, Ignobilitas, Infamia. In Anthol. epigr. — οὐδ' ἰδίῳ εἰδότας ἀκλείᾳ. ET Ἀκλεῶς aduerb. Ingloriè, Ignobiliter. Isocrates in Paneg. ἀκλεῶς τὸν βίον τελευτᾷν. Poetæ autem heroici, metri causa τῷ Ἀκλεῶς vtuntur, vt mox dicetur.

C. Ἐπικλεὴς, Gloriosus, Celeber, vnde superlat. ὀπικλεέστατος, Celeberrimus, in v.l.

C. Εὐκλεὴς, Gloriosus, Celeber. εὐκλεᾶ φρόνον, Soph. (vt ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, paulo antè) εὐκλεὲς τέλος, Plutar. Cam. Et cõparatiuus εὐκλεέστερος, superlatiuus εὐκλεέστατος, vnde εὐκλεέστατα apud Xenophontem, σωφρὼν δὲ καὶ φίλοις εὐκλεέστατα.

Εὐκλεία ET Εὐκλεία, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. Sed εὔκλεια potius dicitur, quo & Homerus vtitur: alicubi disoluens priorem diphthongum. Odyssea ξ, — εὐκλείη τ' ἀρετή τε. Et Iliados θ, Τὼ καὶ πολὺ ἔοντε εὐκλείης ὀπιέσσιν. Vsus eius est & in prosa, vt apud Iosephum, θέμιστος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν. ET Εὐκλεΐζω, Celebro.

C. Περικλεὴς, ές, & per syncopen ές, (vt dicitur ἀγακλέος) Valde gloriosus, Valde celeber. Hinc vocatiuus περικλεὲς in Anthol. epigr.

Κλείζω, Celebro. Legitur tamen Κλείζω in v.l. sed Eustathius agnoscit Κλείζω (itidémque passi. Κλείζομαι, vt docebo in Κλείω) à quo etiam vult factum Κλήζω per ἔκτασιν, ex quo deinde per synæresin fit Κλῄζω.

¶ Κλεῖος pro κλέος: à quo κλεῖος est pluralis κλεῖα apud Hesiodum κλεῖα πρότερον ἀνθρώπων, Clara gesta, seu celebria: vt κλεὰ supra. Sic autem ET Ἀκλεὴς pro Ἀκλεής. HINC Ἀκλειῶς, aduerb. sæpe in versu heroico: vt apud Homerum Odyss. ξ, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἁρπαὶ ἀνήρεψαντο. vbi tamen Eustathius ἀκλειῶς accipit pro Ita vt nulla de eo fama superfit. Et addit, horum verborum ἀκλειῶς ἀνήρεψαντο, esse ἐφερμηνεύσασθαι ἱστα, Οὐχ τ' ἄϊστος ἄπυστος. SIC Εὐκλεὴς pro ἀκλεής.

Κλείω, Celebro, Celebrem reddo, seu gloriosum, Decãto. Homerus Odyss. ρ, — ἐγὼ δ' αὖ σε κλείω κατ' ἀπίρονα γαῖαν. Idem Odyss. α, — πάντ' κλείουσιν ἀοιδοί. quod cõuenit cum eo quod habetur apud Hesiodum initio Ergõn, ἀοιδοὶ ἦσαν κλειουσαι. ET Pass. Κλείομαι, Celebror, &c. ex quo puto ESSE Κλέομαι. Od. ι, — (ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήπω τοι κλέομαι καὶ κέρδεσιν) Vbi tamen Eustathius exponit ἀκλεὴς εἰμι, item κλείζομαι: sed ita quidem vt hoc κλείζομαι velit esse πρόσφατον illius κλέομαι. Quemadmodum verò κλέομαι tanquam ex κλεῖος pro κλέος, assumpto ι, sic κλέομαι vicissim pro κλείομαι, abiecto ι dictum esse, rationi consentaneum videtur: præsertim quum & actiuum κλέω reperiatur, ac frequentissimè etiam, at πρὸ κλέω nullum exemplum afferatur. Si quis tamen a κλέος malit κλέομαι, vt non sit pro κλείομαι, non magnopere repugnabo.

Κλειω, simpliciter etiã pro Memoro, Perhibeo, Dico, Nam & Hesych. κλεῖν diffyll. exponit etiam λέγειν & ὀνομάζειν. item κλείσαντε, εἴπαντε, qui alioqui κλείουσιν explicat, ὑμνοῦσιν. Idem habet & pass. Κλείομαι quod exponit ὀνομαζόμαι, & alibi καλοῦμαι.

Κλειτὸς, οῦ, ὁ, Inclytus, Celeber, κλυτὸς. Interdũ etiam Præclarus, Splendidus. vt Iliad. α, κλειτὴν ἑκατόμβοιον. vbi tamen alii exponunt Solennem. ΑΤ Κλεῖτος nomen proprium.

C. Ἀγακλειτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀγακλυτὸς suprà: vt Iliad. β, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ.

C. Πολυκλειτὸς, Valde inclytus, Valde celeber. ΑΤ Πολύκλειτος nomen proprium.

C. Τηλεκλειτὸς, Procul celebris, Cuius nominis celebritas procul peruenit. vt Λυγκεὺς ὀξὺ τηλεκλειτοῦο, apud Hesiodum. Sic τηλεκλειτῶν ὀπικούρων apud Homerum exponitur: sed alii τηλεκλυτῶν scribunt pro Procul aduocatorum (vt dixi in verbo Καλέω) pro qua scriptura videri possit facere hic versus Iliad ε, Καὶ νῦ τοι ἐγὼ ὀπίκουρος ἐὼν μάλα τηλόθεν ἥκω.

Κλειτὸς idem quod κλειτός. vt in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ἐν κλειτοῖς Θεσσαλικοῖς τριόδοις. Et peculiari significatione κλειτοὶ Hesych. οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα ὀπτὰ κάλαθοι ἁρπαζόμενοι παῖδες. Huc autem pertinentia quædam tradit Eustathius pag. 1300. ET Κλείτιος, idem apud Hesychium.

C. ΕΠΙκλέω, Celebro, &c. vt κλέω. Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Aratus, τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην. Et pro Inuoco, Apollon. Arg. 2, ὀπικλείοντες ἑοῖσιν Ἀπόλλωνα.

C. ΜΕΤ Ακλέω, Mutato nomine appello. q. d. Transnomino. Apoll. Arg. 2, — φροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

¶ Κλεαινὸς, Inclytus, Celeber. Hesychius κλεαινὸν exponit ὀνομαστὸν, & rursum genitiuum κλεαινῶν, atidem ὀνομαστῶν, necnon ἐνδόξων. ITEM Κλεεινὸς pro eodem. In φαεινὴ & κλεεινὴ, pro φαεινὴ & κλεινὴ (inquit Eust.) geminatur litera ν, sicut in ἐρεβεννή. V

¶ Κλείζω, ET Κλήζω, idē quod κλέω, Celebro, &c. Ex κλέος fit κλείζω (inquit Eustath.) ex hoc autem per ἔκπασιν fit κλήζω: deinde per synæresin κλῆζω, sicut a Χρέος dicitur Χρήζω & Χρῆζω. Affert autem κλῆσον ex Aristophane, κλῆσον πλὴν πόλιν ταύτην, dicens esse pro κλεῖσον. Suidas κλήσαι exponit ὑμνῆσαι. ‖ Sed Κλείζω accipitur etiam pro Commemoro, item Voco, Appello. Vnde apud Xenoph. Pæd. lib. 1, pag. 2, οἱ ὑπὸ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλειζόνται, redditur κλείζονται Nomen habent. Sic apud autorem Axiochi, ὁ κλείζεται πεδίον ἀληθείας. Suidas κλείζω exponit itidem καλῶ. (sic autem & κλέομαι exponi καλοῦμαι, supra docui) Hesychius κλείζωμεν, φημίζομεν. AT Κλείζω pro Claudo, suprà post Κλεῖς. B

C. Πολυκλεῖστος, Multum celebratus, Multum decantatus, Percelebris.

C. ΥΠΟκλείζω, Clàm diuulgo, Clàm spargo famam. (nam κλέος famam significare Homero dictum fuit antea) Affertur autem in vulg. lex. hic Aiacis Soph. locus (qui habetur pag. 15 meæ editionis) ἀγελείαν (&c.) ἢ μεγάλων Δαναῶν ὑποκλείζωμεν: sed suspicor ibi legendũ esse ὑποκλιζωμεν, vt sit pro κλιζωμεν ὑπο. qua de re iampridẽ admonuerunt meæ in Sophoclem annotationes. C

Κληδὼν, ET Κλεηδὼν, ITEM Κλεηδὼν, όνος, ἡ, Fama, Rumor. vt Od. ο, Ἦλυθον εἴ πνα μοι κληδόνα πᾶς ἐθέλοντες. Andoc. 17, ἴστε ὅτι πολλοὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ξυναίων κληδὼν ἐν ἁπάσῃ τῇ πόλει κατέχει ὡς Ἱππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει. pro quo vocabulo paulo post φήμη dicit, τῶν οὖν ἡ φήμη ἡ πόλις ὑμῶν ἀπὸ τούτου. Plut. verò Camillo, φήμην καὶ κληδόνα vocat quẽ Liuius Aium Locutũ, p. 45, à tergo, ἱδρύσατο νεὼν Φήμης καὶ Κληδόνος, αὐδῶν ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐν ᾧ νύκτωρ ἀγγέλλουσα τὴν τῶν Βαρβάρων στρατιὰν ἐκ θεοῦ τῇ Κελτικῇ Μαρκίῳ φωνὴ προσέπεσε. Camillus apud Liuium lib. 5, Aio Locuto templum propter calestem vocem exaudi am in Noua via iussimus fieri. Fortasse autem in illo Plutar. loco accipi potest pro ὀμφὴ & μαντικὸς λόγος. ‖ Item Κλέος, Gloria, vt nonnulli accipiunt in Odyss. σ, Ὡς ἀρ ἔφαν χαίρεν ὃ κλεηδόν ἐσθλὸς Ὀδυσεύς, gloria quam ex occiso Iro sibi pepererat. Virgil. dicit inclytam fama gloriam, item fama super æthera notus. Et Quintil. Eloquentiæ famam affectare. In quibus locis Latinum quoque nomen propriam significationem mutat, & pro bona fama ac celebri nomine & glorioso capitur. ‖ Κληδὼ, siue Κλεηδὼν, Omen. in qua significatione Bud. κλεηδὼν citat ex Herodoto. Ex eodem v. lex. afferunt κληδόνος ἕνεκα, pro Ominis gratia. Sic accipi posse videtur quod ex Epigr. adducitur, ἐπ' ἀγαθῶς κληδόσι, vt sit, Bono omine, Bonis auibus. sed accipi dicunt pro φήμαις. Philo De vita M. libro 4, οὐκ ἐπ' ὄλβῳ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἔπη, ad omnia & auspicia se accingebat. Plut De Socr. dæmon. οὐκ ἔστιν κύβδρὸς ὀφ κληδόνων ἢ φαρμάκων μεταβαλλόμενος. Quo vocabulo & aliquanto post vtitur. Sic apud Lucianũ, δέχομαι (εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος) τὴν κληδόνα, omen accipio, videlicet τὸ χαῖρε. ‖ Citant vulg. lexica ex 2 Regum cap. 1, κληδόνα τὸν ἐπὶ τῷ βραχίονος, pro Armillam brachii. sed in Cõplutensi editione scribitur χλιδόνα. Cæterùm κληδὼν Eustathius deriuat à κλείζω, quod est φημίζω factum ex κλείζω: at κληδὼ ita à κληδὼν deduci tradit, vt κρῆναι à κρῶναι: alibi verò ex κλεηδὼν, mutato ε in η. D E G

Κληδονίζομαι, Ominor. At Κληδονίζω ex 4 libro Regum affertur in vulg. lex. pro Diuinaculos consulo. VNDE Κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, Ominatio, vt οἰωνισμός. B. ex Chrysostomo. AT Κληδονισμα, ατος, τὸ, Ipsum omẽ, seu quod ex ominatione signum capitur. Luc. ὑπὸ τοῦ πανηροῦ καὶ δυφήμου κληδονίσματος.

C. ΔΙΑκληδονίζομαι, Ominor, Vaticinor. B.

ΚΛΩΘΩ,

F. σω, Neo. Poll. l. 7, inter ἰσουργίας ὀνόματα, ponit, νεῦν, κλώθειν, στρέφειν, & paulo antè καπίχειν: vt Latini quoque Torquere & Ducere ac Deducere in simili argumento dicunt. Et κλώθω λίνον, Non linum. Item μίτον κλώθω apud Lucianum, Filũ neo, seu glomero, vt alii interpretantur. Synes. epist. 57, πολιτικὴν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συναπτέον, τὸ κλώθειν δεῖ τὰ ἀσύγκλωστα, ciuilem virtutem cum sacerdotio iungere, nere est quæ glomerari nequeunt. ‖ Κλώθεσθαι dicuntur etiam quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένα αὐτῇ, destinata fato. Et in Epigr. κεκλωσμένα εἰς Βοῦσαν, idem fatum passæ quod Bura. Est autem metaphora ab atris trium sororum filis, vt Horatius loquitur, Latinis quoque poetis non ignorata. Tibullus, — fatalia stamina nentes Parcæ. Martial. libro 6, Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores Stamina. Idem lib. 4, Vltima voluentes orauit pensa sorores Vt traherent parua stamina pulla mora. Sumpta inquam metaphora hæc est à lanificis sororibus, quarũ tertia hinc DICITVR Κλωθώ, οῦς, Clotho Latinis. Apuleius De mundo, in fine, Tria fata sunt: numerus cum ratione temporis faciẽs, si potestatem earum ad eiusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem: & quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum colo tractum est, subactúmque cura digitorum, id futuri & consequentis seculi posteriora videtur ostẽdere. Hæc illis conditio ex nominum eorundem proprietate contingit, vt sit ἄβοτος præteriti temporis fatum, Λάχεσις à fine cognominata, quòd etiam illis quæ futura sunt, finem suum Deus dederit: Κλωθὼ præsentis temporis habet curam. Qui locus desumptus est ex Aristotele De mundo, vbi dicit τρεῖς εἶναι μοίρας κατὰ πᾶς χρόνους μεμερισμένας· νῆμα δὲ ἀτράκτου, τὸ μὲν ἐξειργασμένον, τὸ δὲ, μελλον, τὸ δὲ, παρεστῶτα· καὶ ἄτροπος statim in eo quod præteriit iam & factum est: Λάχεσις verò futuris destinatam esse: τὸ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθὼ, συμπεραίνουσα τε καὶ κλώθουσα ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. At Plato Polit. 1 pag. 139. Λάχεσις μὲν, τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ, τὰ ὄντα, Ἄτροπος δὲ, τὰ μέλλοντα. Vide ibidem sequẽtia. Luc. De hist. scrib. ἀλλ' (εἶπεν) τὰ παραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ αὖ ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδὲ Ἄτροπος μεταστρέψειε. Hesiod. Theogon. v. 218, de filiabus noctis, Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐνιστάμενον ἀπόποινος, Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. De nominatiuo verò PLVRALI Κλῶθες pro κλωθοί, vide infrà in Καπακλῶθες. A B C D E F G H

Κλῶσμα, ατος, τὸ, Filum, quod nẽdo deductum est Pausan. Eliac. α 2, in fine, loquens de verminibus qui sericum faciunt, πρὸ ἔτους ζώων, κλῶσμα θυείσκεται λεπτόν. At Num. 15, ὅπαθεν τὸν ὅπτ' τὰ κράσπεδα τοῦ περιτρίου κλῶσμα ὑακίνθινον, interpretantur Vittas hyacinthinas.

Κλωστὴς, ῆρος, ὁ, Idem, vel potius Ipsa fili deductio, aut contortio. Pollux quum inter lanificii vocabula posuisset ἄτρακτον, ἀτράδυλον, κλωστῆρα, annotat Euripidem κλωστῆρα dixisse etiam πολὺ τεθεσφορῶ τῶ λίνου, hunc ex eo locũ iubiungens, Λίνου κλωστῆρα τεθεφέρει λαβών. Plutarch. De sera numinis vindicta, αἰαλαβόντες ὃ αὖθις ὡς τὸν ἀρχὼ κλωστῆρος, ἐν σκοτεῖ φῶς, καὶ πολλοὺς ἑλιγμοὺς καὶ πλανὰς ἔχοντα τοῦ τεθεῖ τὸ θεοῦ λόγῳ. κατὰ δικῶν αὐτοῖς, principium fili ducendi, vel etiam glomeris. Apud Aristophanem autem in Ranis, λίνου μεσὸν ἄτρακτον εἰσιεσιεκίαουσα χερσῖν, κλωστῆρα ποιοῦσ, scholiastes dicit esse τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. ‖ Κλωστὴρ, Fusus, ἄτρακτος, vt schol. Apollonii exponit libro 4 Argon. Οἷόν τε κλωστῆρα γυνὴ ἀλαερὸς ἑλίσσει Εἰνυχίη, torquet fusum (vt Plinius de mulieribus rusticis in Italia, Ne per itinera ambulantes torqueant fusos) vel Versatio deducit stamina fuso. vt Ouidius dicit, Versato ducentem stamina fuso. Sed nihil vetat quominus hic quoque pro filo accipiamus, vt sit Torquet pollice filum, seu Stamina pollice torquet, vt Ouidius loquitur. nam ibi stamina dicuntur ipsa fila quæ è colo deducuntur, non illa quæ telæ ordiendæ tensa sunt, & quibus trama seu subtegmina intexuntur. I K

Κλωστὴς, οῦ, ὁ, Qui stamina digitis torquet, Qui stamina net: seu Qui fila deducit, aut digitis torquet. Apud Etym. in Καπακλῶθες. L

Κλωστὸς, οῦ, ὁ, Nendo ductus, vel Nendo contortus, Digitis inter nendũ tortus, vel connexus. Ex Leuit. 15, citatur

in v. l. κλωστὸν κόκκινον, pro quo in Complut. edit. legitur κεκλωσμένον. A

C. Ἄκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nendo ductus non est, Qui nendo tortus seu cõnexus non est. vt ἄκλωστοι σήμονες apud Pollucem ex Platone comico, Stamina quæ versato fuso ducta non sunt, vt. Ouidius dicit Stamina versato ducere fuso: Stamina quæ digitis torta non sunt: vt idem dicit, torquere stamina digitis: pro quo Seneca Nectere stamina, & idem Ouid. Nere stamina.

C. Νεόκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recens nendo ductus, Recens digitis tortus inter nendum, Modò fuso versato ductus. B

C. Τρίκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter fuso versato ductus, seu nexus. vel A tribus sororibus tortus, siue nexus.

C. ΑΝΑκλώθω, Filum retorqueo, Innolutos fusos reuoluo atque explico. de Parca dictum, pro Fatum muto, vt ait Budæus, citans ex Luciano, ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὲν παραχθέντα ἤδη Κλωθὼ ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδὲ Ἄτροπος μεταστρέψειε. Ex eodem, ὑμῶν δὲ τοῖς θεοῖς οὐ δυνατὸν τοῦτο ἀλλάττειν καὶ ἀνακλώθειν. His tamen in locis ἀνακλώθειν vertere non possumus Fatum mutare, quum verbum hoc habeat vtrobique suum accusatiuum. Videndum igitur an non ἀνακλώθειν hic verti posset Mutare retorquendo filum, vel Retractare mutando fatum, seu fusos fatales reuoluendo. C

C. ΕΠΙκλώθω, Neo. Plerunque capitur pro Fatalia fila torqueo, Fatalia stamina duco: id est Fato tribuo, seu Fatalia stamina nectens, tribuo aut destino. Proprie de parcis, interdum & de cæteris diis, idque tam in bonam partem quàm in malam. Odyss. π, — ὡς ἄρ οἱ ἐπέκλωσεν πάντ' δαίμων. Odyssea γ, Ἀλλ' οὔμοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλεθρον. Euripides Oreste, loquens de Atreo, Ὦ, στέμματα ξένιαν (seu ξένιασ', vt apud Eustathium scribitur) ἐπέκλωσε θεὰ Ἐρινὺς Θυέστου πόλεμον ὀξὺ συγγόνῳ θέσθαι. Lucian. Ἰωσὴ ἀπενίσης, κατὰ μοίρας ἀεὶ ὀπικλωθούσας ἑκάστῳ τὴν ἄτρακτον, vnicuique versato ducentes fatalia stamina fuso. Idem, ἥκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς τοῦ τρόπου ἀναγκαιοτάτου τὰ ἑκάστῳ ὀπικεκλωσμένα. Plutarchus in Cõsol. ad Apoll. ἕως αὖ ἐκπλήσῃ τὸν ὀπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, Sorte attributum, Parcali fato destinatum, vt Bud. interpretatur. Media autem vox pro actiua capitur, vt Iliados ω, Ὡς γὰρ ἐπικλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι Ζώειν ἀχνυμένοις. Odyss. θ, de clade Troiana, Τὸν δὲ θεοὶ ὧδε πόξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον αἰθρώποις. Ex eodem Homero apud scholiastem Euripidis, Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόν δε νέεσθαι. Idem Homer. Il. 7, eadem metaphora dicit, ἄστα οἱ αὖσα Γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ. D E

C. ΚΑΤΑκλώθω, Fila deduco, Stamina deduco. Peculiariter verò Fatalia stamina duco. Odyss. η, Πέσσεται ἄστα οἱ αὖσα καπακλῶθησι βαρεῖα Γενομένῳ. Sic enim quosdam legere testatur Eustathius. Sed rectius SCRIBI Καπακλῶθες annotat, ἄστα οἱ αὖσα καπακλῶθες τε βαρεῖαι Γενομένῳ τήσαντο λίνῳ: pro quo paulo antè dixit, ἄστα οἱ αὖσα Γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Annotat autẽ Eustathius ibi κλῶθες siue καπακλῶθες factum esse per metaplasmum ex nominatiuo plurali κλωθοί, cuius singul. est κλωθώ: & secundum quosdam intelligi ibi tres parcas ab vna Clothone, καπακλωθούσας nimirum καὶ καταμοιρούσας ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, vt Suidas exponit. apud quem est ET Καπακλῶθη, ἡ εἱμαρμένη, Fatum. Apud Etymolog. scribitur Καπάκλωθες cum accentu in antepenultima, quod ipse exponit ὀπικλώσεις τῆς μοίρας. In nostro autem veteri lexico in quo eadem verba sunt, rectius Καπακλῶθες, sicut & apud Eustath. & Suidam. In eodem lexico ponitur NOMIN. Καπακλώς, ῶθος, a futuro κλώσω, abiecto ω. F G

C. ΠΕΡΙκλώθω, Neo. seu Nendo torqueo & circumago. H

C. ΣΥΓκλώθω, Stamina necto. seu Nendo connecto. VNDE Ἀσύγκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nendo connexus nõ est, aut connecti nequit. Synesius epist. 57, πολιτικὴν δύναμιν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν δεῖ τὰ ἀσύγκλωστα, ciuilem virtutem cum sacerdotio iungere, est nere & connectere ea quæ neri ac glomerari nequeunt. I

ΚΝΑΩ,

ET Κνέω, ITEM Κνῆμι, (inde deriuatum more verborum in μι) Scindo, κόπτω. ‖ Item Rado, ξύω, sicut radula aut cultro radi aliquid solet. Il. λ, — ἄψορρον κνῆ τυρὸν Κνήσι χαλκείῃ: vbi Aristarchi editio habet κνεῖ, vt docet Eust. Apud Suid. λαβὼν δελφίνου δέπυρον, ἐκέλβυσε τὴν κηρὸν κνᾶν, radere, ξέειν. Dores autem in infinitiuo dicunt κνῆν pro ξύειν, vt idem Eustath. tradit. vnde κνῆσις quæ Doribus ξυήλη, radula. ‖ Κνάω, Scalpo, Scabo. vnde κνῆσαι Galenus apud Hippocratem exponit ξύσαι. Et in pass. Plutarchus Pomp. τίς ἐνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν; verba Clodii, Quis vno digito caput scabit? seu scalpit, vt Iuuenalis, Qui digito scalpunt vno caput. Idem ἐνὶ δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν ἔχει ἄψασθαι, δυσὶ τὴν ἰχθύν, σῖτον, κρέας· οὕτω κνᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν. ‖ Item Pruritum moueo, Pruritum excito, Titillo. Idẽ, De discern. adulat. ab amico, ὁ δὲ κολαξ τὴν παθητικὴν καὶ ἀλογον ἡδονὴν καὶ ἄθυρον κνᾶν καὶ ἐρεθίζει καὶ ἀναπείθει καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ, μηχανώμενος αὐτῷ πολλὰς ἡδυπαθείας, titillat. Nisi aliquis malit Scabit & leniter fricat. nam prurientes & scabidos id quoque iucundo voluptatis sensu afficit. Sed Cicero adulatoribus Titillare etiam tribuit, Affentatorum populi, multitudinis leuitatem voluptate quasi titillantium. Lucianus De saltat. ὅμοια τι πον τοῦτο τοῖς τὰ ὦτα πλέ, ᾧ κνωμένοις. Idem De calum. οἶδα γοῦν πολλὰς οὕτως ἡδέως τὴν γαλῆν μόνον τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ δεξιοῦ λῶν, ὡς ἀφ' ἑαυτοῖς πλεῖστοις κνωμένοις. Apud Hesychium est etiam κνᾶν, quod exponitur κνήθειν: Et κνεωμένων, πονουμένων: item κνᾶσαι, ὀλέσαι, λυπῆσαι. Sunt qui hoc verbum à καίνω deriuent, vtpote syncopen passum. A B C D E F G H

Κνῆμα, ατος, τὸ, Ramentum, Id quod radendo aufertur, ξύσμα, vt Galenus apud Hippocratem exponit. ‖ Item Pruritus. Polybius, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆμά τι ἐδόκουν ἔχειν. verba sunt amantis. Bud.

Κνῆμα, ατος, τὸ, idem. videlicet Ramentum, ξύσμα. Hippocrates in libro qui Περὶ φύσεως παιδίου inscribitur, μολίβδου κνήματα, Plumbi ramenta. v. l.

Κνῆς, ῆς, ἡ, Culter quo scindimus: vel Radula, instrumentũ ferreum quo radimus aliquid, peculiariter verò quo caseum, ἡ τυροτάμος μαχαίρα, seu ξυήλη, vt Dores vocãt: composita voce τυροκνῆς quoque dicitur: alio autem nomine κόβυλις, vt Pollux docet, pro quo apud Eustathium scribitur κοβυλίς. Hesychio est κοπὶς σιδηρᾶ, ξυσήρ ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν. Iliad. λ, ὀβελὸν ἡ' ἄψορρον κνῆ τυρὸν Κνήσι χαλκείῃ. pro quo in Suidæ lexico & Etymol. scribitur Κνήσει, sed Eustathius κνῆς ἰς Ionicè κνῆσις declinari scribit, & in datiuo dici κνήσι per crasin pro κνήσῃ: quam scripturam cõfirmat noster Homerus manuscriptus. vnde constat malè in vulgaris lexicis poni nominatiuum κνήση, & in hoc loco scribi κνήσει. quod vocabulum nec Hesychius, nec Suidas, nec Etymologicus agnoscit. Et Aristoph. scholiastæ codex, in quo locus hic Homericus mendosè citatur, hinc emendãdus est. Suidas ex epigr. Καὶ τοῦ ἀχάλκωτον εὐγναφόν τε κρεάγραν, Καὶ κνῆσιν. ‖ Sunt qui κνῆσιν velint esse βάχιν, teste Hesychio. Ea tamẽ potius ἄκνησις dicitur vt infrà videbis. ‖ Κνῆσις accipi etiã pro κνησμονὴ apud Oppianẽ testatur Eustathius. AT Κνῆσις, ίδος ἡ, quidam verterunt laminulam, alii fistulam, apud Plutarchum in Anton. pag. 304 de morte Cleopatræ, φάρμακον αὐτῷ ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνησίδι κοίλῃ, πρὸς δὲ κνησίδα κρύπτειν τὴν κόμην, venenum in fistula contentum capillis suis tecta gestasse. Vulgata lexica dicunt esse καλαμίδα καὶ τὸ κάλαιθρον ἢ βελόνιον, calamistrũ: quod colligi tradunt ex Dione Cocceo qui libro 51, pag. 306, ita scribit de morte Cleopatræ, οἱ δὲ [λέγουσιν] ὅτι βελόνιον ἢ τὰς πλεῖκας αἴειρεν, ἵνα μὴ δύναμιν θιασώτιον ἔχοντα ὥστε ἄλλως μὴ μηδὲν τὸ σῶμα βλάπτειν, αὖ δὲ ἄμματος καὶ βραχυπάτου ἅψηται, καὶ τὰ χεῖρα καὶ ἀλυσιτέλεια αὐτὸ φθείρειν, χρίσασα αὐτῷ, ὃν τῇ κεφαλῇ ἐφόρει: quod Xiphilinus pag. 56 meæ editionis breuius dicit, ὅτι βελόνιον ἢ τὰς πλεῖκας αἴειρεν, ἰὸν ἔχουσι ἀκύμορον, τὸν βραχίονα κατέσασα. I K L M

Κνῆστρ, ῆρος, ὁ, Radula. idem quod κνῆσις. Erotianus ex Nicandro, Σιλφίου ἰὼν κνῆστρ καταπείψιεν ὀδόντας. ‖ Κνῆστρ Hesychio est etiam φονεύς, ὀλεστήρ, Occisor. fortasse à κνάω significante κόπτω. Sic verò κνημία ab eodem exponitur φθορά. N

Κνῆστρον, ου, τὸ, Radula. idem quod κνῆσις, & κνῆστρ: pro quo per syncopẽ DICITVR Κνῆσρον, vt θλαστὸν pro θλαστήριον. vnde κνήσρῳ apud Galenum ex Hippocrate, τῇ τυροκνήσρῳ, quod dicit esse μαχαιρίδιον πρὸς ξύεσθαι ὁ τυ- O

ρὸς, cultellum quo raditur caseus. Erotianus autem apud eundem κνησρου exponit κνησῆρος, quod eiusdem signif. est. ‖ Item Carduus quo confricantur panni. vulg. lex. ‖ Κνῆσρον dicitur ETIAM τὸ Κνέωρον, vt Gal. tradit, & Plinius l. 13, c. 21, Fruticem verò [vocāt] thymelæam, alii chamelæam, alii pyros achnen, alii cnestron, alii cneoron. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeātur, myrti magnitudine, semine colore & specie farris. Idem libro 21, cap. 9, In coronamenta folio venere melothron, spireon, trigonon, cneoron, quod casiam Hyginus vocat. De eodem & Theophrastus lib. 6, cap. 2, vbi duo eius genera tradit. (Pro κνῆσρον autem apud Dioscoridem lib. 4, cap. 173 SCRIBITVR Κέσρον. ibi enim de thymelæa loquēs, ait, οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄγχιλω, ἢ κέσρον, ἢ κνέωρον καλοῦσι. quæ verba Plinius quoque recitat, nisi quòd cnestron apud eum legitur, & quidem rectius. nam cestrō alia herba est, vt ex eodem Dioscoride eodem l. cap. 1, apparet, κέσρον, τὸ καλούμενον ψυχοτρόφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις θερίσκεται τόποις. ὁ Ῥωμαῖοι βετονίκλω καλοῦσιν, ἢ ῥοσμαρίνῃ. Cuius descriptionem ibidem reperies, & apud Plinium lib. 25, cap. 8, vbi inter cætera ait, Vettones in Hispania eam [herbam inuenerunt] quæ Vettonica dicitur in Gallia, in Italia autem, ferratula, à Græcis cestron, aut psychotrophon. VNDE Κεσείτης οἶνος, apud Dioscoridem lib. 5, Vinum ex cestro: cuius Plin. etiam in loco proximè citato meminit. ‖ Quoniam verò in hoc Κέσρον incidi, addendæ sunt & cæteræ eius significationes. Κέσρον igitur dicitur esse præterea instrumentum quo cauatur ebur. Plinius lib. 35, cap. 11, Lala Cyzicena perpetua virgo, M. Varronis iuuenta, Romæ & penicillo pinxit, & cestro in ebore. Et paulo pòst, Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera, & in ebore cestro, id est viriculo. Vbi quidam legendum putant Veruculo, vt apud eundem Plinium habetur lib. 33, cap. 6. ‖ Κέσρον in v. l. dicitur etiam esse celi genus: quod κέσρος à Suida appellatur, & κέσρα ab Hesychio, qui dicit esse ἀμωσήμεον ὄπλον. VNDE Κεσροσφεῖδον apud Liuium, idem quod κέσρος, vt patet ex vtriusque descriptione, apud Liuium lib. 42, circa finem, & apud Suid. in Κέσρος: quā confer.)

Κνησὸς, οῦ, ὁ, Sectus, Concisus: vel Rasus. vt λάχανα κνησὰ apud Eustathium, τὰ συγκοπὰ, & κνησὸς ἄρτος, panis quidam apud Iones, vt idem docet: id est Panis minutim concisus, vel radula derasus. Athen. l. 11, de candaulo, edulio Lydio, ἐξ ἐφῦ κρέως καὶ κνησοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου τυροῦ, αἰνήσου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Pro eodem infrà Κνισός.

C. Ἄκνησις, εως, ἡ, Spina dorsi: ita dicta quòd bruta eam κνῆσαι (hoc est scabere seu scalpere) nō possint, sed opus sit vt ab alio fricetur, seu distringatur. propriè in solis quadrupedibus. Eustat. ex veteribus, οἱ δὲ μέσοι δώδεκα [σφόνδυλοι συμπληροῦσι] ἃν νῶτον, ὃν ἰξιῶν ποιητὴς λέγει· ἐπεὶ ὅστιν αὐθρώποις ξύσαι αὐτὸν καὶ κνήσασθαι· ὅθι μὴ τοι ἀλοιφὴ κυείως ἄκνησις λέγεται. quibus verbis subiungit ex Odyss. κ, versu 161, de ceruo, Τόνδ' ἐγὼ ἐκδαίνοντα κατ' ἄκνησιν μέσα νῶτα Πλῆξα.. Pollux verò ἄκνησιν hoc in loco homini tribui putauit, quæ (vt nonnulli existimant) esset in eo pars illa media quæ inter metaphrenū & lūbos est. ‖ Est & herbæ nomen apud Nicandrum in Ther. quæ valet suffitu ad ambigendos serpētes. Schol. ambiguum id nomen esse dicit, quòd alii exponant κνίδην, alii σύμμαν aut ἀκαλύφην: Tyrannio quidem σύλλαν, Apollonius verò Memphites κένωρον: quod alii κνήφαν appellant, vt Gorræus annotat: addens se interpretatum esse vrticam, vt dicta sit ἄκνησις per contrarium sensum, quasi πολύκνησις, quemadmodum & ἄξυλος ὕλη appellatur ἢ πολύξυλος. Locus autem est in Theriacis, v. 52, Χάβδαίνῃ, ἄκνησίς τε, καὶ ἡ φριόνεσα Τμαῖη Κέδρος πουλυόδινη.

C. ἈΠΟκνάω, ῶ, Scabo, Scalpo, Abrado, Erado. Hesych. ἀπὸ κνησὰ ὦμοι explicat ἀπεξύσαντες.

C. ἘΠΙκνάω, Insuper scindo, vel Insuper rado, Præterea rado. Il. λ, — ὅθι δ' ἄρχον κνῆ πυρὸν Κνήσι χαλκείῃ, ὅθι δ' ἀγφίζα λεύκα πάλυνε. id est ἐπέκοψε, vt sit tmesis pro ἐπέκνη. Aristophanes Auibus, ἀλλ' ὅθι κνῶσι πυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος. vbi schol. exponit ὅθι βάλλουσι σωτείλαντες. Suidas ex eiusdem Aristoph. Auibus citat, ἀλλ' ὅθι κνῶ τὸ σίλφιον, quod exponit ὅθι βαλε.

C. ΚΑΤΑκνάω, Cōcido, Disseco. τέμνω, μερίζω, vt Aristoph. schol. exponit in Vespis, Εἰ μὴ κατέκνησας ὅις σεσαπώσαις ἀλάσσες, annon incideris & diuiseris militibus quæ accepisti, videlicet caseolos. vel Deraseris πυροκνήσῃ. vt sit idem quod καταξύω: sicut κνάω idem esse quod ξύω, suprà dictum est. Nam Budæus quoq; καταξύσαι ex Dioscoride affert pro Deradere, Abradere, Distringere, Defricare.

Κατάκνησις, Culter quo caseum deradimus, seu abradimus. idem quod πυροκνῆς, vt Hesych. docet. Suprà pro eodē dicitur & κνῆσις.

C. ΠΡΟΣκνάω, Ad aliquid scalpo, Affrico, vel Prutiens affrico. Xenoph. ὅθι θυμῶ. Εὐθυδήμω προσκνᾶσθαι, Euthydemo affricari cupiens. vt Columella lib. 8, dicit, Pecudes aut morsu scalpunt, aut cornu aut vngula tundunt, aut arbori affricant, parietibūsque detergunt. At ex Greg. Naz. affertur πῶ ἀκαλῶ προσκνώμενοι, pro Quibus aures pruriunt & titillantur, κνώμενοι.

KNAIΩ, Scindo, κόπτω, idem quod κνάω, ex quo & derinatum est. ‖ Item, Radula caseum rado, τὸν τυρὸν ξύω τῇ κνῆσι. Aristophanis scholiastes. ‖ Item κνάμπτω, v. l. ‖ Exponitur etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω. Apud Hesych. autem scribitur κνεομένων, quod exponit πονουμένων. Cæterùm Etymologistes (sed qui mihi hoc loco parum verisimilia dicere videtur) vult esse verbum κπῶ pro Occido: vnde fit ἀπέκτα π. ex quo deriuatum κπάνω, & ablato τ, κάνω, deinde κνάω per ἐφελκυσμόν.

C. ΑΠΟκνάω, Tædio afficio & molestia, Molestus sum, Malè habeo, Affligo, Vexo. Lucianus, ὁ οὐ ἔρως τῶν χωμικός, οὐ μετείσις ἀποκνάει με. Plato De republica libro 3, ἀπέκναιε τοῦτο μὲ ἐαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλοις ὕστερον πολοιτ. Plut. in Alcibiade, ἀλλὰ γὰρ ὡς χρηστοῦ τὰ θλίβειν καὶ ἀποκνάει ἀστρέμα. Suidas ἀποκνάειν exponens ἐνοχλεῖν & παρεκτείνειν, citat hoc exemplum, τί οὐ καθεύδεις; σὺ μ' ἀποκνάεις τοῦ πατῶν.

Ἀποκνάω, Obtundo, Eneco. eo sensu quo verbosi & loquaces dicuntur nos enecare, aut qui aliquid dicunt auribus nostris ingratum. Demosth. contra Midiam, ἀποκνάει γὰρ ἀνδία δή τινα καὶ αἰσθησία καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν τοῦτο λέγων. Videtur autem Pollux nomen ἀνδία hinc sumpsisse, quum inter synonyma sua ponit ἀποκνάω, ἀνδία κοπτῶν τὰ ὦτα. Quod si verum est, nemini dubium esse deber quin ἀνδία iunxerit cum ἀποκνάω, vt iunctū fuit à Demosthene: & quin interpunctio in Aldino exemplari atque aliis malè posita sit post ἀποκναίων, ac poni debuerit post ἀνδία.

Ἀποκνάω, Exhaurio, Accido. Xenophon Hellen. 6, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποκναιόμενοι καὶ χρημάτων εἰσφορᾶς καὶ λησείας ὑπὸ Λιγύης καὶ φυλακῆς τῆς χώρας, ἐπεθύμησαν πανσασθαι τοῦ πολέμου. Bud.

Ἀποκναίομαι, pass. vox, Tædio afficior, Affligor, Obtundor. Vnde participium ἀποκναισθεὶς apud Gregorium, ἡμῶν τοῦ πλήθει τῶν χρημάτων ἀποκναισθέντες, Enecti, Vexati, vt Budæus interpretatur. Apud Dionem verò de Cleopatra, ἀποκναισθεῖσα, ἀπό τε τοῦ χωμικοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ Λιγυστίου, τῇ τε ὑπερπολὺ μετεώρῳ ἀγχονίᾳ, Bayf. vertit, Cum muliebri natura vsa, tum etiam Ægyptio ingenio præditа, permotáque diuturna suspensi animi anxietate.

Ἀπόκναισις, εως, ἡ, verbale, Molestatio, Vexatio. Ab Hesychio exponitur ἡ μετὰ βεαχὺ ἀναιρουσα λύπη.

C. ΔΙΑκνάω, Corrumpo, Vitio, Fœdo. Aristot. in 2 De cœlo, οἱ γὰρ ὑποβάλλοντες ψόφοι διαγκνάουσι καὶ τὴν ἀψυχων σωμάτων τοῖς ὄγκοις, οἷον ὁ τῆς βροντῆς διάσεισιν καὶ λίθους καὶ τὰ καρπῶματα τῶν σωμάτων. Hæc Budæus, qui exponit etiam ἀμαυροῦ, διαφθείρω, apud Aristophanem, ἢ γὰρ αὖ τλαίω ἰδεῖν τοὺς ἱππᾶς τὸ χρῶμα διαμεκναισμένους, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. Item Molesto, Molestia afficio. Vel etiam Tabefacio, Macero. Aristoph. ἄτοπος γ' ἔγκειται μοι τὸ πόδος ὃς με διαγκναίσας ἔχει. Et διαγκναιομένων ἀγαθῶν, in vulg. l. Dum calamitate premuntur. Apud Aristoph. autem Pace, Οἷα πόλις πάλαιν διαγκναισθήσεται, schol. exponit διαφθαρήσεται.

KNHΘΩ, Fut. σω. Scalpo, Frico, vt in vulg. lex. exponitur. Sic verò & κνάω (vnde hoc κνήθω, sicut ἀλήθω ex ἀλάω, μήθω ex μάω, νήθω ex νάω deriuatum est) significat Scalpo. ‖ Item Prurire facio, Pruritum moueo, Titillo, vt itidem κνάω. Et κνήθομαι, Pruriо. 2 Timoth. cap. 4, κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, auribus prurientes. seu ζητοῦντες τὰ ἀκούσματα καὶ ἡδέως, vt Hesychius exponit. ‖ Item Irrito, Ad iram prouoco, Vro. apud Aristotelem in Problem.

Κνησμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo: excrementi acris sub cute sensus, sine asperitate & exulcerationes, vt Gorræus definit: apud quem plura vide. Alex. Aphrod. l. 1 Probl. τὸ ποιῶν τὴν κνησμῶδη φλεγμα, παχὺ καὶ δριμὺ, pituita pruritum efficiens. Philo De vita Mosis libro 1, loquens de culice, οὐ γὰρ μόνον τὴν ὄψιν φανεῖσαν λυμαίνεται, κνησμοὺς ἐμποιῶν ἀνιδεῖς καὶ βλαβερωτάτους, pruriginem afferens molestam & noxiam. Et metaphoricè apud Plutar. De discer. adul. ab amico, ἐὰν τοῦ ἐπαινέσαι τὴν μοιχεύτειαν ἐρασθῶ κνησμὸς τις ὀξὺς ὁρᾶς ἢ ζηλοτυπίας ὑποφύεται. Idem, ὑπὸ κνησμοῦ καὶ θορυβασμοῦ πανταχόθεν χεῖται βάπτει τὴν θεωρίαν. Prurire Latini quoque in simili re dicere solent: posit tamen κνησμὸς exponi hoc loco etiam Titillatio. VNDE Κνησμώδης, εος, ὁ & ἡ, Pruritum excitās: vel Pruritum excitanti similis. κνησμώδη Gaza interpr. Genus omne prurientium.

Κνησμωνὴ, ῆς, ἡ, idem quod κνησμὸς, Pruritus, Prurigo. In Hippiatr. de scharia, ὅθι πτείνεται τὸ πάθος, κνησμονὴν ἔχοντος τὸν πόρου.

Κνησείω, ET Κνησάω, ῶ, Prurio. ἡ κνίδη κνησσόμενον τὴν σάρκα ποιεῖ, prurire facit. Plinius dicit eā mordere, pungere, vrere. Dicitur ET Κνησάω, quod Budæus citat ex Platone in Gorgia, ὡς κνῶντα καὶ κνησῶντα, ἐφθόνους ἔχοντα τοῖς κακῶς πράττουσι, κνώδη ὄντα καὶ ἀμφιλογῶντα τὸν βίον, ἀδικίας ἀνάπλεω, scabie & prurigine vexatum.

Κνήθμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός.

Κνηθάω, ῶ, Prurio. idem quod κνησάω & κνησείω, seu κνησσάω. quod ita ex κνήθω fieri vt μαιδάω ex μαιδῶ docet Budæus.

Κνήθη, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός. Apud Suidam, κνήθλω λοιμὸν ἢ σωτέρα ῥύεσθαι τοῦ τε τῆς νῦν Ῥωμαίων γωναικί. ‖ Item Vrticā pro quo infra Κνίφος.

C. ΚΑΤΑκνήθω, Derado. Vnde καταικνηθείλω ex Aristoph. schol pro καταξεσθείλω εἰς ἰγνὰ μέρη καὶ ἀκαλαθείλω. Item καταικνηθείς, Scalptus. in v. l. ‖ Καταικνήθω, Pruritū cō moueo, Prurire facio, Titillo. Et Καταικνήθομαι, Prurigineм seu titillationem patior.

KNIZΩ, Fut. σω, Seco, Rado, (idem quod κνήθω, & eiusdem cum eo originis: videlicet à κνάω, vt πολεμίζω à πολεμῶ) τέμνω, κόπτω. Eust. exponit p. 1746, ὅθι πολὺς ἐξ ἰγνῶς καταξύω, per summa & leuiter derado. quo modo accipitur locus iste quem alibi affert, de moris Alexandrinis, ὅθι βεαχὺ κνίσαντες σδηρέῳ, εἶσιν ὅθι τὸ φυτῶ, καὶ αὐτὰ ὑπὸ τῶ ἀνέμου κινούμενα, ἐν τῇ ἡμέρᾳ πεσῶν ἔκπτωτα καὶ ἀνωδῆ γίνονται. Sic ex Nazianzeno in vulg. lex. κνίζειν συκάμινα, pro Scalpere mora. A Suida quoque ita exponitur, qui tamen exemplum compositi ὀπισθίζω affert. Budæus etiam κνίζειν interpr. Deradere, ξύειν, citans ex Theophr. lib 9 εἰς ὕπνον δὲ δίδοται ἐν οἴνῳ μέλανι αἰσιμῷ κνισθῆσα. Idem B. κνίζειν interpr. Scalpere, Scarificare, Vellicare. Quibus addi potest quod apud Suidam legitur, Κνίζων, Λύκος ἐρωτῶν· Θεόδοτος, χαίρεσθαι· Σύμμαχος, ἔχω, ἢ συλλέγω. ‖ Κνίζω, Pruritum moueo, Pruritum excito: vel, Vrticæ instar mordeo, Vrticæ in modum pungo seu vro. Priori modo accipitur apud Appianum, Σφαῖρα γὰρ τὴν δυνασῶν ἔρως ὅν ζεῖς παιδὸς, Pruriebat amore puellæ captus. v. l, Amor puellæ eum vrebat. vt & Virgil. dicit, Me tamē vrit amor. Et Κνίζομαι, Prurio libidine, Amore titillor & tangor. Bud. Vel, Vror amore. Athen. libro 13. de Lamia ribicina, ex Machone, ἡ σφόδρα ἡδέως ἔχειν φησὶ κνισθῆναί τε ὑπὸ Δημητρίου, ἀποδιαμαζούσης τε παντὸς, καὶ παντὸς καταγχιδώσης τοῦ Βασιλέως. Κνίζειν τὸν ἐρασὴν dicitur etiam amica quum fingit se auersari eum, vt Budæus tradit. Qua significatione Ouidius dicit, — dolor vrit amantes: &, — tacitis doloribus vri. est itaque ἐρωτικῶς λυπεῖν. Alciphron 180, ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὴν Τιθεΐδην ὡς ἔλαφόν σοι νῦν ἐρεσχόντα. Plut. Quomodo aliquis sentiat se in virtute proficere, δόξης πιὸς ἢ δυνάμεως ζηλοτυπία κνίζόμενος, de eo cui φιλοτιμία καὶ φθόνος ἀνέκαιται πρὸς τοὺς κρείττονας. Qua ferè metaphora Horatius 2 l. Epist. 1 dicit, Vrit enim fulgore suo qui prægrauat artes Infra se positas. Sed latius etiam capitur, vt dixi, pro Vrticæ instar mordeo, Vrticæ in modum pungo, seu Vro. Sophocl. Œdipo Tyr. ἐπρπάμιος, ὅμως Δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τῷδ'. Aristophanes Vespis, Ἡ κα Κλέων μ' ὑπεπεφάβει ὅπλα κνίζοντος. Καί με κακίσας ἔκνισε, & pessimis probris contumeliisq; me vslit, aut vellicauit. Herodian. lib. 4, de scommatis, ὧν τὸ θίουτων κνίζει μάλιστα ὅσα ἐλέγχει τὴν ἁμαρτημάτων τὴν ἀλήθειαν. Sic Tranquillus in Tiberio, Vrebant insuper & anxiam mentem varia vndique conuitia. Et Terentius, Vro hominem. Sed & Mordeo & Pungo simili metaphora vsurpantur: quæ aptè in hoc vocabulo retineri possunt quod vrticæ, cuius propriè κνίζειν est, à Latinis scriptoribus tribuuntur. alioquin exponitur etiā, eadem tamen significatione, Peruello, Stomachum facio & indignationem cieo, Molestus & grauis sum, Scrupulum iniicio, Solicitudine afficio: quæ interpretationes Budæi sunt. Herodotus, ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη, id est ἔδακνε, metaphora sumpta ἀπὸ τῆς πυκνῆς, vt in Herodoteo lexico annotatur. Κνίζειν Hesychio est non solùm συκάμινα τέμνω, λυπῶ: sed κνίσαι eidem est etiam φθείραι. ὀλέσαι, sicut itidem κνάω & κναίω.

Κνίσμα, Vellicatio, ἀπάσσεσμα, vt Suidas in hoc loco exponit, καὶ τὰ πθοιῶ πων Κνίσματα ἢ μύσιν λύχνον ἀπεπαμένη. ‖ Item Pruritus, Ignes quibus amantium pectora vruntur, seu Dolor amatorius. Basil Libanio ὅπ κα δαῦ ἔρωπκά πνα κνίσματα τοῖς ἐρασταῖς, πας λεπαῖ ὀκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τοῦ ῥόδου πεσεφυσεν. Apud Aristophanem verò in Concionantibus, ἢ αὐσά τοι τὴν πθοιῶ ἢν τὸ κνίσμα σου τὴν δακτύλων, schol. exponit τὸν ἠρεμαῖον χνισμὸν, de quadam quæ vicinam euocabat, θυγατῶσα πῶ θύραν, id est ἡσύχως κνῶσα paululum & leuiter pulsans ianuam.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός. Athenæus lib. 3 de vrtica pisce loquens, qui & ἀκαλήφη dicitur, κνισμὸν δὲ πυεῖ τοῖς σωμάσι ἐπιδάν μὴ θεσαλκάψῃ): cui Plinius dicit esse vim pruritu mordacem, eandémque quæ terrestri vrticæ: item, contactos pisces attritúque petræ scalpentes pruritum, ab ea inuadi. Κνισμὸς peculiariter Pruritus Venereus, ἡ πρὸς τὴν μίξιν βακχεία καὶ πόρωσις. Chremylus apud Aristophanem in Pluto, ad vetulam quæ amore cuiusdam iuuenis ardens dicebat se καταικνίζεσθαι, Οὐκοῦν ἐρεῖς αὐτῷ σεσα τὴν κνισμὸν τίνα; Sophocles apud Athen. lib. 11, de cottabo, Τάδ' ἐδεῖ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ὑφορᾶ. Τὰ καλλικοπαθοῦντα νικητήρια Τίθημι. Item ζηλοτυπία, ἢ διαφορὰ πρὸς ἐρασὴν, Diffidium & iurgium inter amantes. Alciphron 179, κἂν μοι κνισμὸς τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται: paulo antè ζηλοτυπίας vocabulo vtitur B. Alii dicunt esse ἐρωτικὴν λύπην, dolorem quo vruntur amantes. Dolorem quo vruntur amantium pectora. Vtitur & Plutarch. ‖ Est etiam μέλος πρὸς κισμῷ κωλούδιον, vt Hesych. tradit, sicut apud Athenæum quoque lib. 14 a Tryphone lib. 2 Ὀνομαστῶν, inter αὐλήσεων ὀνόματα recensentur, κῶμος, βυκολιασμὸς, γλίγρας, παρακωμος, ὅθι φαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδυκωμος, σκυτοτόμη, θυροκοπικόν: quod & κρουσίθυρον, κνισμὸς, μόθων. A Polluce lib. 4, cap. 14, ponitur inter εἴδη ὀρχήσεως, inter species saltationis. VNDE Κνισμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Pruriens: quod suprà κνησμώδης. Bud. ex Gal.

Κνισὸς, οῦ, ὁ, Concisus: vel Derasus, Abrasus. vt κνισὰ λάχανα apud Hesychium τὰ συγκεκομμένα. Sic apud Pollucem quoque lib. 6. cap. 9, τὰ συγκεκομμένα λάχανα, κνισὰ ὀνόμαζον. Athen. lib. 9, ὄρνεις ἐπῆσαν τοῖς κολοκύθαις, καὶ ἄλλοις κνισοῖς λαχανοῖς. Ibidem ex Aristophanis Delia, Τὰ συγκοπὰ λάχανα ἢ κνισὰ ἢ σέμφυλα. Suprà verò scribitur etiam κνησὰ à κνάω: sed hæc scriptura vitio caret, quum sit à κνίζω quod significat τέμνω, seu ἐξ ὅθι πολῆς καὶ ἰγνῶς καταξύω, vt paulo antè dictum est. Præterea hoc Κνισὰ apud Hesych. suo loco ponitur, videlicet post Κνισολοιχός, ante Κνίφεα.

Κνίζα, ης, ἡ, Anacreon apud Eustathiū, Κνίζη τις ἤδη ἢ πτεριεγίνομαι Σὴν διὰ μαρμαρυσιόνν, q. d. Scalptura mihi opus

est, & maturesco. Quibus verbis alludit ad mora Alexãdrina, seu Ægyptia, (quæ vt Athenæus refert libro 2, & Eustath. suprà in Κνίζω) οἱ ὅπλα χώλοι ὑπεβεβρῦκνισαν πεδήρῳ, εἴ ἐστιν ὅπλοις φυτῆς, ἢ ὑπὸ τῶ αὐέμου κανοῦ, ὧμα ὀνῆς ἡμερῶν πολλῶν πέπονα καὶ ἀωδὴ γίνονται, ferreis vnguibus scalpentes, vt Plinius de eis loquens, dicit: alibi verò, Largo succo abundant summo cortice desquamato: altiore plaga, siccãtur, mirabili natura. De qua re vide & in Ἐπκνίζω paulo póst. Deriuatur autem hoc Κνίζα à Κνίζω, vt Σχίζα à Σχίζω. Eust.

Κνιζέω, idem quod κνίζω. Hesych.

C. ΑΠΟκνίζω, Vellico, Vngue aliquid abscindo, vel eximo, vel abrumpo B. interpr. Vngue aufero & abscindo. Coquus quidam apud Athenæũ lib. 7, faciens πεμμάπον ex pisciculis, Τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία, Ἐμόλυνε ἀλθύρω, horum vngue auferens & abscindens capitula. ‖Item, Vngue vulnero. Aristot. De hist. animalium libro 5, κἂν κηφῆνος τὸ πτερὸν ἀποκνίσας ἀφῇ τις, τὴν λοιπῶν αὐτῶν τὰ πτερὰ ἀπεφύσι. Budæus. Hesychius ἀποκνίζει exponit ἀποπλε.

Ἀποκνίζω, Dedolo, Extenuo. vt Reg. lib. 4, de manubrio securis, ἀπέκνιζε τὸ ξύλον.

Ἀπόκνισις, εως, ἡ, Vellicatio, Abscissio quæ fit vngue. Theophrast. De causis pl. lib. 5, καὶ αἱ ἀποφλοιώσεις τῆς ἀμπέλων, καὶ ἀποκνίσεις τῆς οἰναρῶν τῆς μεγίστων παρ' ὅλον τὸ θέρος. vbi ἀποκνίσεις οἰναρῶν Gaza vertit, Foliorũ contortiones, sed Budæus maluit Pampinorum vellicationes reddere.

Ἀπόκνισμα, ατος, τὸ, Fructum rei alicuius, propriè quod ex ea fuerit vngue abscissum, seu abruptum. Apud Aristoph. ἀποκνίσματα σφυράδων exponitur ἀποτμήματα.

C. ΔΙΑκνίζω, Vellicatim rumpo, Vngue dirumpo. Aristoteles in 7 Hist. animalium, de abortu loquens, ἐὰν δὲ τὸ κύημα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἀφῇ τις, σωίσεται οἷον ἐν ὑμῆνι. ζῶτον δ' διακνισθέντος, φαίνεται τὸ ἐμβρυον τὸ μεγέθος ἡλίκον μύρμηξ. Hæc Budæus, citans alibi ex Dioscoride, ἐλατῖνα θλάσας ἢ διακνίσας. Item διακνιζόμενος in v. l. Scalptus.

C. ΕΚκνίζω, Excido, Expũgo, ἐκκόπτω. Herodot. apud Suidam, δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὴν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν. Locus is est in Polymnia, sub finem. Sed scribitur in vulg. Herodoti edit. ἐξέκνισε per ι, A B Ἐκκνάω. Valla interpret. Erasit, sicut κνάω suprà exposuimus Rado.

C. ΕΠΙκνίζω, In superficie scalpo, vel Per summa incido, seu rado, ἐξ ὑπολῆς ξύω, vt Suidas in hoc a se citato loco exponit, ἀρόβῳ ἐρραχίζω λον ἐπικνίζοντα χαράσσων. Theophrastus Hist. plant. lib. 4, cap. 2, de ficu Ægyptia, ἢ πέπτειν μὲν δύναται αὐ μὴ ὑπικνισθῇ· ἀλλ' ἔχοντες ὄνυχας σιδηρᾶς ὑπικνίζουσιν· ἂν δ' αὖ ὑπικνισθῇ, πεπαρτῶμα πέφεται. Vnde Plinius lib. 13, cap. 7, Perquam fœcundo prouentu, scalpẽdo tantùm ferreis vnguibus: aliter non maturescit. sed quũ factum est, quarto die demetitur. Aliquãto pòst, de simili arbore loquens, videlicet ficu Cypria, pro ὑπὸ κνίζειν dicit ὑπὸ τέμνειν, Incidere. scribit. n eam non πεπάνειν μὴ ὑπὸ τμηθέντος τοῦ ἐρινοῦ, καὶ ἐκρυέντος ἐξ ὀπῶν. Pro quibus Plinius ibidem dicit, Grossus eius non maturescit, nisi incisura emisso lacte. Cum quo loco confer quæ lib. 2, De caus. pl. cap. 19, tradit περὶ συκῶν καταζόμενῶν: item locum quem supra in Κνίζω ex Eust. citaui, & in Κνίζα ex Athenæo. Affert. B. quoque ex Diosc. pro Scarifico, Scalpo.

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, Sacrificatio, Scalptura, Incisio quæ per summas partes fit: vt in ipso Ἐπικνίζω videre est.

C. ΚΑΤΑκνίζω, Concido. Athen. 146, τὰ ἐκ ἀρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πετρέλαιον συμπλατόμενα: descriptio periphrastica πλείσκιων quæ nominare veretur. ‖Item Cõcido, Carpo, Vellico, seu Punctito: vel Sugillo, Læsito, Obtrecto. Isocr. Panath. ἕως μὲν οὖν τοῖς λόγοις ἡμῶν ἐλυμαίνοντο τοσαυτάσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαβοῶντες οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τόπον διαφθείροντες. vt Cicero dicit libro 1 De natura deorum, Quum Epicurus contumeliosissimè Aristotelem vexarit, Phædoni Socratico turpissimè maledixerit, Metrodori sodalis sui fratrem Timocratem, quia nescio quid in philosophia dissentiret, totis voluminibus cõcidevellicant, maledico dente carpunt. Lucianus, τὰ Ὁμήρου κατακνίζουσι. vt Gellius dicit, In Salustii scriptis plura maligne vellicant. Mordere & Pungere simili quoque metaph. vsurpatur. ‖Κατακνίζω, Titillo, Pruritum excito. Et Κατακνίζομαι, Prurio, Titillor. Aristoph. Pluto, — ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δεινὰ κάκρα, Prurio libidine, Titillo. κατοφῶ, ὑπ' ἔρωτος πάσχω. B. de vetula quæ deperibat bellum adolescentulum.

C. ΠΑΡΑκνίζω, Vellico, Irrito. ex Chrysostomo, τοῦ ἱερωσύνης. Item, Vro pectus alicuius: specialiter ἐρωτικῶς λυπῶ, vt quum amica fingit se amãtem auersari. quomodo & κνίζειν vsurpari supra dictũ est. Chrysost. enarrans hunc locum Pauli 1 Corinth 10, μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; pag. 176, Τουτέστι πειράζομεν αὐτὸν εἰ δύναται καλάσαι ἡμᾶς, καὶ παρακινοῦμεν αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις ἀποχωροῦντες. ita παραζηλοῦν & παρακινεῖν ἐκφέρ. referũtur, ponuntúrq; pro Ad zelo. ypiã pronocare, Zelo: ypiam ciere.

C. ΠΕΡΙκνίζω, Circumscalpo, Circum vellico, Circum carpo. vnde περικνίζεται, in Epigr.

C. ΥΠΟκνίζω, Pruritus stimulos subdo, Titillo. & ὑποκνίζομαι, Prurio libidine, Amore vror. Xenoph. in 3 Apomnem. ἡμεῖς δὲ ἡδὴ ὧν ἔλεγον ἐπεθυμοῦμεν, ὅθεν μὲ δὴ ἀλγεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑποκνίζοιμεν, καὶ ἀπελθόντες πεθήσομεν. Similiter Plut. ὑποκνίζοιμον dixit pro Amore titillatum & tactum, in Sylla, 156, ἀλλὰ καὶ δῆλος ἦν ὑπὸ τοῦ ὑποκεκνισμένος. ‖Accipitur etiam generalius pro Calcar subiicio, Aculeos seu stimulos subdo, Extimulo, Incito. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ δὲ ἀκκισμὸς ὑποκνίζων τὰς ὁρμὰς ἐπεγείρει μᾶλλον, molestus illæ stimulus simulatæ recusationis, vt Turneb. interpr. Lucian. De cal. participium ὑποκεκνισμένος eodem signif. vsurpat, tribuens illud stimulis τῆς φιλοτιμίας. sicut Plutar. suprà dicit, δόξης πόθος ἢ δυναμεως ζηλοτυπία κνιζόμενος.

Κνίδωσις, ἡ, Vrtica. ita a κνίζω dicta, vt Vrtica ab vro, quòd δηλοῖ καὶ κνισμὸν ἐμποιεῖ τοῖς τῶ ἀνθρώπων χροῖ: alio autẽ nomine ἀκαλήφη dicitur, vt testatur Dioscorides libro 4, cap. 94, & post eum scholiastes Nicandri, & Theocriti. cuius duo genera apud Dioscoridem reperies. ἀκαλήφη autem Atticum esse tradunt. Theocr. Idyll. 7, Εἰ δὴ ἄλλος νοῦπος, κ' μὲν χρόα παντ' ἀνύχεσι Δεκνιδωσε κιάσω, καὶ ἀν κνίδαι πα καθεύδοις. ‖Est & piscis nomen apud Aristot. Hist. animalium lib. 5, cap. 16, & Athen. libro 3, qui & ipse ἀκαλήφη dicitur. Plinius lib. 9, cap. 45, vrticas appellat. Idem lib. 32, cap. 11, Cnide, quam nos vrticam vocamus. Vide & Κνισώς. Eadem κνίδη per metaplasmum dicitur ET IAM Κνίς, δός. Eust. ὁ δὴ Κνίζω καὶ κνίδη πιῶ, ἰῶ μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Σπτπαῦος. In v. l. scribitur ET IAM Κνήδη per η, quo modo scribi apud Gazam lib. 3 Grammat. annotant. ea tamen scriptura nec apud Hesychium nec Suidam, nec Etymolog. extat. nam κνιδῶντες apud Hesychium non suo loco est, sed inter κνίδαι & κνίδες: adeo vt κνιδῶντες pro eo reponendum videatur.

Κνίδεντες, Vrtica cædentes, Vrtica vrentes. κνίδη μαστιοῦντες, apud Hesych. quasi a Κνίδω. Nisi potius fit scribendum κνιδῶντες. NAM Κνηδᾶται (pro quo scribendum videtur Κνιδᾶται, vt modò dixi) idem Hes. exp. δάκνεται, addens fortassis à κνίδη dici.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocratem punctura quædam, & pruritus qualis ab vrtica excitatur, Pruritus siue Prurigo, aut Vredo, qualis vrticæ herbæ piciſve cõtactum sequitur. (nam Plinius ei scribit inesse vim pruritu mordacem, eandémque quæ terrestri vrticæ, cõtactósque pisces attritúque petræ scalpentes pruritum, ab ea inuadi: item, tactam vredinem mittere) κνισμὸς siue κνήφη, siue κνιπότης (vt Hippocrates loquitur) τοῦ τῆς κνίδης siue ἀκαλήφης δηγμοῦ similis. Galenus in lexico Hippocratis, κνιδώσεις, νυξεις πνὲς κνησμώδεις οἷαι καὶ ἀπὸ κνίδης γίνονται.

C. ΚΑΤΑκνιδόω, Pungo, Scarifico. καταξύω. vulg. lex. Fortassis est Vrtica vro, vel Vrticæ in modum vro seu pungo.

Κνισαλέος, ου, ὁ, Pruriens. κνισαλέω apud Hesych. τοῦ κνίσω.

Κνίσδρ, Culter rasorius seu tonsorius, Nouacula. à κνίζω significante τέμνω siue ξύω. A Suida exponitur ὁ ξυρός. Sic enim legendum, non ξηρός.

Κνίφος, εος, τὸ, Vrtica. Nam Hesychius κνίφεα exponit κνίδας.

Κνίσσα,

¶ Κνίσσα, SIVE Κνίσα, ης, ἡ, Nidor, ἡ τῶ πιμελῆς αἰάδισις, Aruinæ seu pinguedinis incẽsæ fumus, Vapor ex cremata pinguedine, plerunque in sacrificiis. Interdum etiam vapor ex carnibus quæ torrentur, siue assantur: nec solùm vapor ille, sed etiam odor, seu (vt Aristot. expon. in Meteorol. lib. 4) ἡ ὀδὴ πίονος θυμασις, λιγυὶς, ἢ ὀδὴ λιπαρός, κνίσσα. id est (Gaza interpret.) Pinguis autem rei exhalatio, λιγυὶς, id est fuligo, nominatur: eius verò quæ olei tenacitatem imitatur, κνίσσα, id est Nidor. Iliados φ, Κνίσσην δὴ ὀκ πεδίου αὔεμοι φέροι οὐρανὸν ἔσω. id est ἢ ὀκ πεδίου λίπτις καπνῶδη αἰαζῳγὴ, vt Eustath. exponit. Il. α, Κνίσσα δὴ οὐρανὸν ἦκεν ἑλισσομένη τοῦ καπνοῦ. id est ἡ αἰαφερομένη ὀκ τῶ θυμάτων αἰαθυμίασις, hostiæ accensæ nidor. Alexis apud Athenæum libro 2, de mensa quæ in propomate apponebatur, Ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐπυρὸς οὐδὲ ἐλαῖον γλῦκυ, Οὐδὲ παρέχουσα κνίσσαν ἡμῖν πλείονα Παφλφίδες. Et metaphoricè apud Plutarch. in præcept. sanit. ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀχρειόμενος, veluti nidore inanis gloriæ inductos. ‖ Nonnunquam pro ipsa pinguedine siue aruina capitur, aut adipe. Il. α, Μηρία τ' ἐξέταμον καὶ πάντα κνίσσῃ ἐκάλυψαν, operuerunt adipe. Item eodem libro, Αἰνένπος ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε πελειῶν Βόλε αἰπάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, potitus adipe agnorum & caprarum vel etiam nidore agnorum & caprarum in sacrificio crematarum. Odyss. μ. Καὶ πάτε μοι κνίσσης ἄμφ' ἤλυθε, ἡδὺς αὔτμη, dulcis vapor adipis seu pinguedinis accensæ. Il. ω, Οὐ γάρ μοι πυτὲ βωμὸς ἐδ' ἄστεα δαιτὸς ἔοικε, Λοιβῆς τε κνίσσης τε. Item Odyss. υ, — ὅτε γαστέρ' αἵμῃ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο Ἐμπλείω κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλει, aruina & sanguine. Odyss. σ, de ventribus caprarum, πάρ δὴ δόρπῳ Κατθέμεθα, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλησθέντες. Sic in eodem libro, μεγαλῳ τοῦς γαστέρα θῆκαν Ἐμπλείω κνίσσης τε καὶ αἵματος. At Iliados φ, — λεβῆς ζῆ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοπτερέος σάλοιο, annotat Eustathius eum debuisse dicere κνίσσῳ in accusatiuo, vt esset τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος: sed contra passiuo vsum dixisse μελδόμενος κνίσσῃ, nõ quòd ipse lebes hanc liquefactionem pateretur, sed ipsa κνίσσα in lebete. & simile ἐῶμαι esse in illo, ἔφελξ' μάχῃ ἐγχέσπῃ, non admittit verò eos qui κνίσσῃ volebant esse accusatiuum pluralem à nomine Κνίσσος, & exponebãt τὰ κνίσσα, siue τὰ λίπη τήκων. eius enim vocabuli vsum non esse apud Homerum nec cæteros poetas, ex antiquis traditi: quanuis dicatur δίψα & δίψος, πόσα & πάθος, aliàque similia. Homeri schol. annotat κνίσσαν Porphyrio significare quatuor, αὐτὸ τὸ λίπος, καὶ τὸν ὀπῶπωνα, καὶ τὰ κρέας, καὶ πᾶν αἰαθυμίασιν. Eustathius duas tantummodo significationes ponit, videlicet λίπος, & ἡ ἀπὸ τοῦ ὀπῶπωνος κρεῶν (ἔπαιν τῆς κομοῦσης πιμελῆς) αἰάδισις. quæ locis citatis commodè tribui possunt. Hic verò apud Suidam locus vtroque modo accipi potest, τῆς δὲ κνίσσης διαδοσίμου γιγνομένης, καὶ ὥσπερ πεσούσης, ἤτοι τῶ κρέως. nam ipse exponit λίπους, αἰαθυμιάσεως. Sed accipi commodius potest pro ipso nidore carnium quæ coquebantur. De scriptura verò & etymo huius vocabuli ita Herodianus apud Eustathium, ὡς τὸ τῶ τίζω, τοῦ πείζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω, τὸ ἐξεπτολῆ. καὶ ἰσχὺς καταξύω· οὗ μέλλων κνίσω, ἀφ' οὗ ἡ Κνίσα, ἐκπαστὴ μὴ λαβοῦσα πολύ, δηλοῦσα δὲ τὸν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῶ ὀπωμένου αἰαφορὰν τῆ ὀσφρήσει παρεχόμενον. Hanc verò scripturam, videlicet vnico σ, in probatis quoq; exemplaribus reperiri idem Eustathius docet: in nostro tamen alioqui vetustissimo & optimo est duplex. In exemplis autem quæ proferentur, partim hæc, partim illa scriptura ponetur, prout ibi inuenta fuerit. licet alioqui multo frequentior sit per σσ.

C. Κνισοκόλαξ, ακος, ὁ, Qui vt nidore seu pinguedine fruatur, adulatur: de eo qui in conuiuia adulationibus quibusdam irrepit, vt & ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit. Myrtilus apud Athen. l. 2, Χωλὸς, στιγματίας, πολυγήρας, ἴσος ἀλήτῃ, Ἤλθεν ὁ κνισοκόλαξ, — Λύκλιπες, ζωμοδ κεχρημένος.

C. Κνισολοιχὸς, SIVE Κνισολαιχὰς, οῦ, ὁ, Qui pinguedinem lambit, seu Qui pinguibus lambendis delectatur: vt Catillo apud Latinos qui catinos lingit: id est Gulosus, Liguritor. Sophilus apud Athen. lib. 3, Ὀψοφάγος εἴ καὶ κνισολοῖχος. Sic enim ibi scribitur, idque non semel. Apud Hesychium autem accentus in vltima collocatur, sicut & apud Eustathium qui eundem locum citat, & factum hoc compositum dicit ad similitudinem τῶ μαπολοιχὸς apud Aristoph. VNDE Κνισολοιχία, ας, ἡ, Catillatio, Liguritio, Gulositas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Idem Sophilus ibidem, Ὀπρνοβοσκὸς γὰρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας Χυρδῶν πν' αἷμα πατ' αὐτῷ σκεθάσαι Ἐκέλευσε.

C. Ἄκνισσος, ου, ὁ, ἡ, Nidoris siue pinguedinis expers. Plut. Sympos. 4, Θυσίαν ἁπλῶς καὶ ἄκνισσον, nullo sapore siue nidore conditam. Idem in Præc. sanit. μηδ' ἀγαλλόμενον ἁπλοῦν τι καὶ ἀόψον καὶ ἄκνισσον λαμβάνοντες. Epigr. lib. 2, Ἀκνίσσου βωμοῖο νεωκόρος, ædituus aræ nidore carentis, seu aræ in qua nullus adeps adoletur quinidorem emittat. Archias in iisdem Epigr. Τοιοῦτον οὔτ' ἄκνισσον (ὁ γὰρ θέμις) οὔτ' ὀπδεὶς Εἴαρος ἀθρήσσῃ βωμὸν ἐμὸν στεφάνων. Apud Theophr. verò De c. pl. l. 2, cap. 6, ἄκνισος κεφὰς à Gaza vertitur Habitus incolumis, τὸ δὲ σῶμα ὅταν ἀνάκαμψιν, μεταβαίνει εἰς τὸ πεπεμμένον καὶ ἄκνισον. vbi alii interpretantur Ad plenum habitum ac purum & perpurgatum ab infestis acrimoniis: vel A quo pedor ac nidor abest.

C. Πολύκνισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multo nidore fumans aut redolẽs, πολύκνισσος πάγη, saxum abundans multo nidore & fumo ex sacrificiis educto. Ex Nonno.

Κνισσὸς, οῦ, ὁ, Eust. ἐν τῇ κοινῇ φρασὶ vsurpari tradit: at in indice illi adiecto κνισσὸς dicitur esse ὁ λίχνος, catillo: qui & κνισολοῖχος suprà. Annotat verò ab hoc κνισσὸς deriuari posse COMPAR. Κνισσότερος. nisi aliquis malit à Κνίσσος. Huius autẽ cõparatiui exẽplũ citat ex Athenæo de Melanchio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν τοῦ ῥήτορος fuit, τὸν αὐτῶ πρὰ χηλον καὶ πατεινὸν, ἀπηγχε τὸν ὀκ τῆν ἀπολαύσιν, κνισσότερος ὢν τῶ Ὀδυσσέως Μελανθίου, Nidoris appetentior, Gulosior. Locus autem est apud Athen. lib. 12.

AT Κνισσὸν quod apud eundem Athen. libro 3 legimus, idem significare videtur quod κνισηρὸν siue κνισῶεν, aut κνισσῶδες. de diuersis panum generibus, ὁ δὲ ἐφαρείτης καὶ ἀπὸ τῶ πηγάνου διφῶ τῶ ἐλαίου ὅπη μιξῆν, ἀνεκκριτώτερος, διφῶ δὲ τὸ κνισσὸν, κακεσομαχώτερος, propter nidorem, vel eo quòd nidorosus sit.

Κνισσόεις, εντος, ὁ, ET Κνισσοῦς, οῦ, ὁ, Nidore plenus, vel Nidorem referens. Nidorosus. Nidorulentus, vt quidam ex recentioribus loquuntur. Odyss. κ, Κνισσόεν δὲ τε δῶμα τοῦ κνιαχίζεται αὐλὴ Ἤματος, Nidore fragrans, Nidore redolens. κνῶεν καὶ θύσσμον, ἢ κνίσσης μετέχον, vt Eustath. exp. Achæus apud Athen. lib. 9, παροψίδων Κάπφθα καὶ κνισηρὸ τοῦ φαφλογίσματα.

Κνισσῶδης, εος, ὁ, idem. Aristot. hist. anim. lib. 4, cap. 8, de captura piscium, καὶ ὅλως ὃ τοῦς τὰ κνισσώδη πάντες φέρον μᾶλλον. Idem in 3 De part. anim. loquens de intestinis, καὶ τῆς μὴ τῶ τὸ μόριον ὁ καλοῦ θυος τοῦ κτὸς κνισσώδης δεῖ, τῆς δ' ἀτίμελος. Galenus, ἐν ἢ κεφάσι διαφθείρεται τὰ σπία τοῦς τὰ κνισσῶδές τε καὶ καπνῶδες.

Κνισσάριον, ου, τὸ, SIVE Κνισάριον, Exigua pinguedo, τὸ μικρὸν λίπος, Suid. At verò Eustath. suo tempore κνισσάριον vocatam scribit πῶ κνίσσαν.

Κνισσάω, Nidore inficio, seu repleo. κνίσσης καὶ θυμάτων πλιρῶ, vt Bud. exponit citans ex Demosthene contra Midiam, 221, χοροὺς ἱστάναι καὶ τὰ πάτεια, καὶ κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν. Quæ verba desumpta sunt ex oraculo quod ibidem ab oratore citatur, ἀλυχόρεις κατ' ἀγυιὰς ἱστάναι ὠράῳ Βρομίῳ χορὸν ἀμμιγα πάντας, Καὶ κνισσᾶν βωμοῖσι κάρη στεφάνοις πυκάσαντες, nidore accensarum victimarum aras replere, vel Super aris nidorem crematis hostiis excitare. Citat idem Bud. ex Luciano pro Vaporare, Suffire. κνισσᾶ τοῦ τοῖς βωμοῖς. Quemadmodum verò Demosthenes dicit κνισσᾶν ἀγυιὰς, ita & Aristoph. Equitibus, Τίν' ἔχων φήμιω ἀγαθῶ ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισσῶμεν ἀγυιὰς, vt sacrificemus diis τῆς ἀγυιᾶς, seu τῆς ἑρμαῖς. Et Euripides, κνισσᾶν βωμοῖς, pro quo oraculum suprà κνισσᾶν βωμοῖσι, & Lucianus, κνισσᾶν τοῦ τοῖς βωμοῖς.

Κνισσόω, ῶ, idem. Matron apud Athen. lib. 4, ὁ μάγειρος Σίζοντας παρέθηκε φέρων, κνίσσωσι ἢ δῶμα, bullientes & stri-

dentes apposuit, ac nidore grato repleuit totas ædes. A Item, Nidore inficio. Aristot. hist. anim. lib. 4, cap. 8. ἐὰν δὲ ἰσχαῖ δελεάσῃ καὶ κικνισωμένῳ [δελεάσῃ, εἰς τὸν κωρύκον] ἀλοῦς φερόμενοι πόρρω ἔνεισι δυώσιν. paulo antè verò dicit eos φέρεσθαι πρὸς τὰ κνισώδη, de captura piscium loquens. ‖ Exponitur etiam Fumigo, In fumum redigo. Alex. Aphrod. ὑποπιπράσκω ὁ ἰχθὺς κνισοῦται καὶ ἀφανίζεται, piscis deustus fumigatur & euanescit, vt Gaza vertit. vel In nidorem abit.

ΚΝΥΩ, Rado, Scalpo. ξύω. idem quod κνίζω, κνήθω & κναίω, ac eiusdem originis, videlicet à κνάω. Aristoph. Thesmophor. apud Eustathium, Οὔπω πθω μου κνυεν ἕλκων πλὴν θύραζε. At vulgatæ editiones Aristoph. corruptè habent μ' οὔκνυεν, item ἑλκῶν pro ἕλκων. Philoxenus apud Eustathium hoc vocabulum Doricum esse tradit: ab Ionibus tamen & Atticis etiam vsurpari.

B Κνύος, εος, τὸ, Scabies, Prurigo. vel φθειρά. Eustathius ex Hesiodo de filiabus Prœti, Καὶ γάρ σφιν κεφαλῆσι κατ' κνύος αἰνὸν ἔχευεν. Ἀλφὸς δὲ χροΐ πάσῃ κατέχεν· ὣς δέ κυ γαῖαν Ἕρρεον ἐκ κεφαλέων· ἀλωπὸς δὲ καὶ κάλυκα.

C Κνῦμα, ατος, τὸ, Scalptura, seu ἠρεμαῖος κνισμός, vt Suidas exponit, hunc locum afferens, ὑποδεικνύει Ἡλιοδωρός τι τὸ κνῦμά σου τῷ δακτύλῳ. qui locus est apud Aristophanem in Concion. non procul ab initio. Sed ibi SCRIBITVR Κνίσμα, in vulgatis editionibus, & apud scholiasten: apud quē pro χασμὸς ex Suida reponi poterit κνισμός. Eust. κνῦμα quoque ibi agnoscit, quod vnà cum Philoxeno à κνύω deducit. Apud Hippocratem verò Galen. annotat κνῦμα ὠνομαπεποιῆσθαι μιμησῇ τοῦ φοῦ, eiusdémque originis esse participium κνυζούμενος. id est ἠρέμα γεγάζων, & τὸν ὀδὸν τῶν κωνῶν κνυζηθμόν.

D Κνυζω, Scalpo, rado. ξύω. Etymolog. ‖ Apud Hippocratem verò ἔκνυξεν Galenus exponit ἐφθειρεν, dicens ὠνομαζοπεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ φθειρ. Apud Suidam, κνυζοιέν τοι κύνες ἀγχοῦ τῆς ὕλης θυμούμενοι. quod infrà κνυζᾶσθαι dicitur. In qua signif. κνύζομαι quoque apud eundem Suidam accipitur, nisi verior scriptura sit κνυζῶμαι: sicut infrà, ὁ δὲ κύων ἐκ τῆς ἐπιλήξεως ἀπέζηνται, ὥστε πεῖ φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ καθεύδειν, eis lamentabiliter & queribundè gannientibus seu vlulantibus. Dionysius Halicarnass. de Romulo & Remo loquens, vtitur etiam hoc vocabulo κνυζόμενα. Hesych. verò Κνύζεσθαι exp. μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι. vide & Κῦμα.

C. ΠΡΟΣκνύζομαι, Gannitu appello, seu inclamo. προσκνύζομαί σοι. tibi adgannio. v. l. ex Philostr. Heroic.

Κνύζα, ης, ἡ, Scabies, Prurigo. ἡ φθειρά, vt quidam apud Eust. tradunt, deriuantes inde κνυζόω. ‖ Κνυζα dicitur ἡ κόνυζα, Conyza, seu Cunilago. Theocr. Idyll. 4, Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ ἀνόδης μελίτεια. Idem Idyl. ζ, Χἁ σιβᾶς ἐστεῖται πτυκασμένα ἔστ' ὀπὶ πᾶχυ Κνύζα τ' ἀσφοδέλω τε πολυγνάμπτω τε σελίνῳ. vbi annotat eius schol. esse herbā frigidam, eámq; θισμοφοριαζούσας διὰ τὴν ἀγνείαν solitas fuisse σιβασωποιεῖσθαι. sed vno in loco apud eum perperam scribitur κνίζα. Annotat autem Herodianus in nostro veteri lexico, ὅτι τὸ κνύζα εἰ μὲν ὀξὺ τὸ φυτὸν, καὶ συγκοπὴ ὁ ὀξύς, οἷον χαμαιζήλοιο κονύζης· εἰ δὲ ὀξὺ τὸ παρεφθαρμένον καὶ ἐρυσταμένον, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνύω, καὶ ὁ κνύος, ἡ φθορά.

Κνυζῶ, Fut. ώσω, Scabie infesto, Scabie fœdo seu deturpo. διὰ ψώρας αἰκίζω, vt nonnullos apud Homerum exposuisse testatur Eustathius, deducentes à κνύζα. Herodianus autem διαφθείρω, alii ῥυπόω, seu ῥυσοῦν καὶ ἀπρεπῆ ποιῶ: Philoxenus apud Etymologistem ξύω καὶ ἀχρειῶ. quo ξύω fortassis intellexit Vngue lanio seu lacero, Vngue fœdo: vt κνίζω quoque accipitur. Odyssea ρ, Κνύζωσιν δέ οἱ ὄσσε πάρος πεφιλημένε ἔοντε, de Minerua Vlyssem deformante: quæ paulo antè Καρφὶ μὲν οἱ χρόα καλὸν ὀνειγαμένοισι μέλεσσι.

E AT VERO Κνυζάω, SIVE Κνυζέω, Gannio: propriè de canibus queribundum vlulatum edentibus. Budæus interpretatur Gannio adulatoriè & queribundè, γερὸν φθέγγομαι, ὅπερ κυνῶν. Idem affert ista, κνυζᾶσθαι ἀμείβεσθαι ὅπερ κυνῶν, ὅταν περιερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιαί πινα τοῦ χρηστοῦ ἀφιῶσι. Aristophanes Vespis, ποῦ τὰ παγδία; Ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρα, καὶ κνυζάμενα Αἰτεῖτε κἀπιβολεῖτε καὶ

δακρύετε. verba sunt patroni τὸν κύνα accusatum defendentis, & tandem vtentis deprecatione, liberósq; producentis, hoc est catulos. Bud. Metaphoricè autē Theocritus in Pharmac. infantibus tribuit, Οὐδὲ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὄσσον ἐν ὑπνῳ Κνυζῶν φωνεῦντα φίλαν τὰ μητέρα τέκνα. Philostratus autem de leone mansueto κνυζᾶσθαι etiam dixit, teste Budæo. Non solùm autem dicitur Κνυζῶν κνυζεῖς, sed etiam Κνυζῶν κνυζᾶς, apud Athenæum, teste Eust.

Κνυζηθμός, οῦ, ὁ, Gannitus canis adulatorius & queribundus. Odyss. ω, de Minerua quæ non ab omnibus conspiciebatur, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς τὴν κύνες πεῖδον, καὶ ῥ' οὐ χὐλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε δίης ἐσεθμοῖο φόβηθεν. vbi Eustathius annotat rectius intelligi τὸν κλαυθμὸν τῶν κυνῶν, quam τὰ τὰ σμόν τινα (secundum veteres) καὶ τὸν ἦχον ὃν Ὀδυσσεὺς ἐπόιησεν ὅτι συσκηνῶν τῶν κυνῶν. Dicitur quoque de infantium vagitu, vt κνυζᾶσθαι paulo antè. Apud Eustathium in fabula de Ioue, Διὸς ἐν Κρήτῃ τεκόντος, θηλὴν αὐτῷ ἐπιφέρει τις, καὶ τῷ σφετέρῳ χρυσῷ σφεδανοῖς χθόνα, τὸν κνυζηθμὸν τῶν βρέφους αἰνεπαίνων (ἥρωα ἀγνωστον) τοῖς παλεῦσιν ἐπῴδει. Eadem historia citatur apud Athenæum lib. 9, ex Agathocle Babylonio. vbi pro σφεδανοῦσα τὸν κνυζυσμὸν, repone ex his Eustathii verbis σφεδανοῦσα τὸν κνυζηθμὸν, & pro παρῶσι, παεῦσι. Accipitur etiā pro rugitu. Oppianus lib. 3 De venat. Εἰσόκε κνυζηθμοῖσιν αἰαιδέα πυθρίζωσι, quoad fœdè & turpiter rugiant.

Κνύζημα, ατος, τὸ, idem. Apud Herodotum verò κνυζημάτων Suidas exponit γερῶν ἀποφθεγμάτων. Herodot. Euterpe (inquit Camerarius) τῶν ἀσήμων κνυζημάτων dixit de infantium garritu.

D ΚΝΗΜΗ, ης, ἡ, Tibia, Crus. Ambiguæ est signif. Interdum enim totam eam partem significat quæ inter astragalum genúque posita est, ossibus geminis constantem, quam Crus Latini dicunt: interdum verò id os peculiariter designat quod est eorum maximum: Latini tibiam vocant. nam quod minus est, περόνη, id est sura, appellatur. Sic πῆχυς modò vtrunque os cubiti, modò eorum longissimum significat, vt anno. at Galenus Comment. 4, εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων. Certum tamen est πλὴν κνήμιον partem esse τῆς σκέλους. nā id Galenus diuidit in tres partes μηρὸν, κνήμιον, πόδα. Est autē os tibiæ crassissimum & interiori in parte situm, eique soli femur per διάρθρωσιν articulatur. Hæc Gorræus, addēs, aliquanto pòst quàm epiphyses τῆς κνήμης explicasset, Est autē tum tibiæ tum perones figura propè triāgularis. ac tibiæ quidem anterior angulus, quia multum acutus est, à quibusdā ἄκανθα: quia verò veluti frons est τῆς κνήμης, αὐτὴν κνήμιον nominatur. Hæc ille. Il. ρ, Γεωάτά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ἑκάτερθεν ἑκάστου, — καμάτῳ πάλασσε μαριαμφοῖιν. Il. σ, & Il. υ, de Vulcano, Χωλοὶ ὠν, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Xenophon Hellen. 4, de quodam cui rupta vena sanguis corporis in sinum crus defluxerat, γλωμῶδης δὲ τῆς κνήμης ὑπῆν ὁσκοῦ καὶ ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plutar. Alex. πῆξε μα εἰς πλὴν κνήμιον λαβὼν, ὑφ' ἣ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀνεθραυσθὲν ἐξέπεσεν, quū sagitta in crure percussus esset. Hippocr. Prorrhet. lib. 2, οὖλαι δὲ πεπνεῦσι καὶ τόματα διεῴδεα εἶσι ἀπολλῶσι μεγάλοι, ὁκόσοι δὲ ἔχουσι ἀπολλῶσι μεγάλοις, μήτε αἱμορραγίαι γίνονται, μήτε τόματα διεῴδεα, πυτέων αἱ κνῆμαι ἕλκεα πυτραῖ ἔχουσι. Quæ verba Celsus libro 2, cap. 7, ita interpretatus est, At quibus magni lienes sunt, his gingiuæ malæ sunt & os olet, aut sanguis aliqua parte prorumpit: quorum si nihil euenit, necesse est in cruribus mala vlcera, & ex his nigræ cicatrices fiant. Dioscorides lib. 1, de ficis, μετὰ χαλκάνθου τὰ ἐν κνήμαις ῥθυματικά, δυσαλῆ καὶ κακόηθη ἰᾶται. Pro quibus Plin. lib. 23, cap. 7, Tibiarum vlceribus cum flore æris. ‖ Κνῆμαι dicuntur etiam αἱ ὀνηρμοσμέναι ῥάβδοι τῷ ἀσφόδ σιοῦ, seu σώρα, vt Pollux docet, id est Tibiæ in rota: seu (vt Eustathius explicat) αἱ ἀπὸ τοῦ ἑστῶ χοινικίδων ἕως τῆς ἔξω περιφερείας ῥάβδοι à similitudine tibiæ in animantibus, ὑπὲρ ἃς χοῦσιν τὰ ὀπικείμενα, vt ipse docet. Lysias has appellat κνημίδας, teste Polluce. Dicuntur etiam κερκίδες Hesychio. ‖ Κνῆμαι, τὰ τῆς ἁμάξης πεθέματα, ἃ τὰ ὀπὶ τοῦ θρόνου ἑκατέρωθεν ξύλα, ὅθι τὰ καθέδραν πεπηγότα, vt Hesyc. tradit: quæ eidē sūt κνημίαι. Ἰτὲ ὁδοὶ αἰωμαλοὶ καὶ αἰαν-

πόδεις: quemadmodum κνήμισι exponit πραχέσι τόποις καὶ δυσβάτοις. qui κνημοὶ potius dicuntur.

C. Κνημοπαχής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cruris seu tibiæ crassitudinem æquans, Crassus instar cruris seu tibiæ. Gaza vertit, Æquè crassus ac sura hominis. Theophr. lib. 4, De hist. plan. παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχής.

C Κνημαφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crassas tibias habet. κνημώδης, παχύκνημος, Hesych.

C. Ἄκνημος, ὁ καὶ ἡ, Tibiis seu cruribus carēs. vel Qui caret suris, accipiendo totum pro parte.

C. Εὔκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bonis tibiis seu cruribus est. B Qui elegantibus & pulchris tibiis est. Camerarius ex Polluce.

C. Κακόκνημος, ὁ καὶ ἡ, Malas tibias habens.

C. Ὀκτάκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octo radios habens. rotæ epitheton. Iliad. ε, Ἥν δὲ σφ' ἀμφ' ὀχέεσι θεὼς βάλε καμπύλα κύκλα Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς. id est ὀκτάκερβδα, vt Eustath. exponit.

C. Ὁλόκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Integras tibias habens, In cuius tibiis nihil mācum seu mutilum est, sed integra omnia. ὁλόκνημοι Hesychio sunt ὁλομελεῖς, partem accipiendo C pro toto. Item σκελίδες ὁλόκνημοι apud Pollucem ex comœdia, fortassis σκελίδες vnà cum toto crure seu tibia. Pherecr. comicus apud Athenæum libro 3 & 6, Καὶ μὴν παρὶν τεμάχη μὴν ἕξα πλήμφα Σκελίδες σὺ ὁλόκνημοι πλησίον πακερώτατα Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ διεφθ' ἀκροκόλια.

C. Σαπρόκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Putridas tibias habens, Cui crura putrida sunt. At σαπρόκνημα ἕλκη, Vlcera putridarum tibiarum. vel Vlcera quibus tibiæ putrescunt: aut Vlcera putrida tibiarum. Dioscor. lib. 4, cap. 184, de vite alba, ὅτι τῷ χειρωνίων καὶ λαγῳαινικῶν καὶ φαγεδαινικῶν καὶ σαπρόκνημων ἑλκῶν μεθ' ἁλὸς καταπλασόμενα ποιεῖ. Quæ Plinius libro 23, capite 1, ita transtulit, Vlcerum phagedænis & gangrænis tibiarumque tædio cum sale illinuntur. D

C. Ἀνατόμνιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ portio, & sola ferè cute contecta, in quam musculorum tibiam mouentium tendines inseruntur. Galen. Comment. 2, εἰς τὸ Περὶ ἀρθρων, scribit αὐτόκνημον esse tibiæ mediam & anteriorem partem, quæ minimè carnosa est, & per vniuersam tibiam à summo ad imum E in longitudinem fertur, atque in iis qui graciles sunt, conspicitur. Sic autē dicta est (vt plerique volunt) ᾧ contraria sit parti tibiæ insigniori, QVAM Γαστροκνημίαν Galenus, Latini suram appellant: vel (vt ego iudico) quòd sit veluti frons τῆς κνήμης. Eadem verò pars, quia multum acuta est, à quibusdam ἄκανθα etiam vocatur. Gaza apud Aristot. αὐτόκνημον Ocream vertit, Celsus tibiam appellat. Gorr. Ambiguum autem hoc vocabulum esse testatur Pollux. τῆς δὲ κνήμης ἁπάσης (inquit) τὸ μὲν πρόσθεν αὐτόκνημον, τὸ δ' ὄπισθεν εἰς μυῶν ἐπηρμένον, γαστροκνήμιον. ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθεν, κνήμιον, τὸ δὲ ὄπισθεν, αὐτόκνημον: secundum quos αὐτόκνημον esset sura, ea enim tibiæ opposita est. At prior sententia probatior est, eámque sequitur & Aristot. De hist. anim. l. 1, c. 15, τῆς κνήμης τὸ μὲν πρόσθιον, αὐτόκνημον, τὸ δ' ὀπίσθιον, γαστροκνημία σάρξ νάρκωδης ἢ φλεβώδης. Aristoph. Pluto, Νύττουσι γὰρ καὶ φλοῖσι πάντοκνημα.

C. Παρακνήμιον, ET Προκνήμιον, ου, τὸ. Κνήμη, inferior pars G est τῆς σκέλους, eáque διάστατος, vt tradit Aristot. & Pollux, id est duobus ossibus constans, æquè quidem longis, sed non æquè crassis. quorum quod exterius situm est, & minus, vocatur παρακνήμιον: quod verò interius & maius, προκνήμιον, vt docet Pollux, qui maius os, quod Galenus κνήμιον vocat, & tibiam Latini, appellat κερκίδα, id est radiū: & processus illius, φόνας (id est fibulas) & παρακερκίδας, dictas à quibusdam σπειγγας, id est fulcra. Cam. παρακνήμιον tradunt vulg. lex. breuius esse, suprà que tenuius, ad ipsos autem talos intumescere: ab anatomicis appellari focile minus, distinctionisque gratia fibulam: à Celso verò suram quoque nominari, licet & H γαστροκνημία pro sura accipiatur: At προκνήμιον longius esse, & in superiori parte plenius, solúmque cùm femoris inferiori capite committi, sicut cum humero cubitum: ab anatomicis vocari focile maius.

C. Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, Tegumentum, vel etiam Munimentum tibiam ambiens, Tibiale, Ocrea. σκεπαστήριον τῆς κνήμης, Hesych.

Κνημῴος, ᾱ, ὁ, Tibialis, Ad tibiam spectans. ὁ τῆς κνήμης. Ex Hipocr. in vulg. lex. Apud Gal. verò scribitur Κνημέιος, τὸ τῆς κνήμης.

Κνημία, ας, ἡ, Radius rotæ. idem quod κνήμη suprà. Pollux libro 10, loquens de ligno quod temonem currus sustinet, ὁ στήριγμα καλεῖ Λυσίας, ὃς τῷ καὶ πλὴν κνήμιον τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. In eadem significatione ex eodem Lysia citat κνημῖδα infrà. ‖ Κνημίαι Hesychio sunt εἰ τὰ ὀρθὰ ξύλα τοῦ θρόνου, quas κνήμας quoque appellant. ‖ Κνημίαι, φθοραί, eidem Hesychio.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, Tibiale, Ocrea: Tegumentum vel etiam munimentum tibiæ. Od. ω, — τοὶ δὲ κνημῖσι βοείας Κνημῖδας ῥαπάς δέδετο γραπτὰς ἀλεείνων, Χειρίδας τ' ὀπὶ χροΐ, βάτον ἕνεκα, tibialia è bouino corio cōsuta, ne videlicet tibiæ ipsius spinis inscriberentur, vt Plautus loquitur. Iliad. γ & τ, Κνημῖδας μὲν ἔπειτα τοὶ κνήμησιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ὀπασσυείοις ἀραρίας, ibi de Paride, hic de Achille ad pugnam se armantibus. Alcæus apud Athenæum libro 14, de domo quadam quam ἀρὲ κεκοσμῆσθαι dicit, χάλκειαι δ' πασάλοις κρυπτοῖσι τοῖς κέκλιται λαμπραὶ κνημῖδες, ἄρκος ἰσχυροζελές, θώρακές τε νέω λίνῳ. Et in prouerbio τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ τοῖς θεῖναι, ocreas capiti applicare: in eos qui præposterè aliquid agunt, ‖ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radii. Lysias apud Pollucem, ἀρτάσαι τὴν κνημῖδα τῆς ἁμάξης. Alibi tamen scribit κνημίαν ab eo vocari.

C. Κνημιδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ocreas seu tibialia gestat. Tibialibus indutus, Ocreis indutus seu armatus, Ocreatus.

C. Εὔκνημις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Bonas ocreas gerens, Bene ocreatus. vel Pulchra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus. Il. γ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. Et Il. α, Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. accipit autē partē pro toto, ac per εὐκνήμιδας intelligit Pulchris armis præditos, vt Plau. loquitur. Eosdē Achæos vocat etiā χαλκοκνήμιδας.

C. Φιλόκνημις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Tibialium seu ocrearum amans. Tibialia induere, vel tibialibus ocreisve armari amans. Hesychio est φίλοπλος synecdochicè, id est Armorum studiosus.

¶ Κνημὸς, ᾱ, ὁ, Pars montis quæ à pede ipsius (quem ὑπωρείαν & πεζὸν τοῦ ὄρους vocāt) ascēdit: κνημοὶ ὄρους τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς ὑπωρείας, seu ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τὴν πεζὸν τοῦ ὄρους αὐξάνεται, vt Eust. exponit. nā sicut monti vertex & pes, sic etiam κνημὸς tribuitur. Alii verò exponunt τόποις ἀσπίς, vt Eust. annotat. solent enim humiliora in montibus loca ipsis iugis & cacuminibus esse densiora, & crebrioribus arbustis arboribúsque condensa. Saltus aut Colles interpretari possumus. Il. β, in Bœotia, de Ænea, τὴν ὑπ' Αἰγίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Il. ψ, de lignatoribus, — ὅτε δὴ κνημοὺς πεσέσθαι πολυπίδακος Ἴδης. At Od. η, de cerua, Κνημοὺς ἐξερέοντι καὶ ἄγκεα πιήεντα Βοσκομένη, pro κνημοὺς in textu Eustathii commentariis inserto, scribitur κρημνοὺς: ipse tamen κνημοὺς ibi legit. Apollon. Arg. 3, κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν. ‖ Κνημὸν Argiui vocant πλὴν ὀείγανον, Eust.

C. Πολύκνημος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Saltuosus, Multos saltus seu colles habēs, Ex cuius montiū pede multi saltus & densa loca consurgunt. Il. ζ, initio Bœotiæ, Σχῶλόν τε πολύκνημόν τ' Ἐπεωνόν. vbi quidam exponūt δύσβατον καὶ ὀρεινὸν, in iugis situm & salebrosum. Quidam etiam πολυοείγανον, eo quòd κνημὸν Argiui vocent πλὴν ὀείγανον, teste Eust.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, idem quod κνημὸς præcedēs, sicut πορθμὶς idem quod πορθμός, Dionysius Alex. De situ orbis οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων Ἀελίωνος. vt suprà habuimus ex Apoll. κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισι. ‖ Est etiam montis nomen, qui est circū Œtam. Vnde dicti quidam LOCRI Ἐπικνημίδιοι, ET Ὑπικνημίδιοι alii: illi quòd superiorē partē Cnemidis incolerēt, hi ᾧ inferiorem. Plin. l. 4, c. 7, Epicnemidiorū Locrorū meminit, ac olim Leleges appellatos scribit, per eósque amnem Cephissum deferri in mare. Ibidem meminit etiam Cnemidis vrbis Locrorum quam Delphos versus sitam an-

notat. Vide plura apud Eust. Comment. in Dionys. & apud Strab.

ΚΟΪΛΟΣ, ου, ὁ, Cauus, Concauus. Hes. Erg. Ἐν κοίλῳ λιμένος κοίλοιο δέδεντο. Πανσαν. in cauo portu. Il. φ. καπάγησι κοίλας ὀπὶ νῆας, ad cauas naues, vt Ouid. dicit Rates cauæ: & Pinus caua, Valer. Argon. pro naui. volat immissis caua pinus habenis. Synes. au em κοίλῳ ναῦν dicit Cauum nauis, seu cauum recessum & ventrem nauis, Epist. 31, δεδεμένος ὅπῃ τὸ καταστρώματος μὴ εἰς κοίλῳ ναῦν καταβαίη (Sic ex Xen. κοίλῳ ναῦς pro ventre nauis seu concaua parte: πῇ ὅπῃ βάσας εἰς κοίλῳ ναῦν μεταβιβάσας.) Idē in epist. 4, de vento impetuoso, ὃν ἀφ' ὧν ἐκεῖνος πεσὼν, τὸ ἱστίον ἔμπαλιν ὤθησε, καὶ τὰ κυρτὰ κοῖλα πεποίηκεν, quod curuū seu gibbosum in linteo erat, cauū reddidit. vt Val. Argon. dicit Caua lintea pro ita inflata vē o vt cauus quidam in eis recessus appareat. Diosc. de auricula muris, herba, αὔξησι καυλοῖς ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας ὑποβάλλει τὰ κάτωθεν καὶ κοίλους. Id est, Plin. interpr. Caulibus pluribus ab vna radice, aliquatenus rubentibus, cōcauis ab imo. Et κοίλη φλέψ apud medicos, quā venā cauam Cic. dicit. Rufus Ephes. scribit omnes magnas venas solitas fuisse vocari κοίλας: Praxagoram verò κοίλῳ solum appellasse πλὴν ὅσαι ἥπατος ὅθεν νεφροὺς πέπαυσαν παῖς ἀπὸ φύσεως: alios verò καὶ τὴν ἄνω διάφραγμα φρενῶν ὅθεν καρδίαν πίνουσαν. Itē κοῖλος ἀργυρος, apud Aristot. l. 2 OEc. Argentum in vasa redactum. ea enim caua plerunq; sunt. Bud. apud Plut. κοῖλον ἀργύριον exponit Argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca caua, id est cauos recessus habētia: vt cauæ valles. Theophr. de flat. bus arbores exurentibus, ποιοῦσι δὲ μάλιστα τοὺς τόπους οἱ κοῖλοι καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ὅσοι πρὸς τοὺς ποταμοί. Pro quibus Plin. Hoc genere morbi conualles & apposita fluminibus laborant. At κοῖλος λοχος apud Hesychium, Equus durius. Τὸ κοῖλον substātiuē etiam capitur, vt Cauum & Caus apud Latinos, pro Cauitas siue Caus recessus, Locus caus. Aristot. de chamæleonte, ὀφθαλμοὺς δὲ ἔχει ἐν κοίλῳ τινὶ κειμένους καὶ μεγάλους σφόδρα καὶ στρογγύλους. Quæ verba Plinius sic interpretatur, Oculi in recessu cauo, tenui discrimine prægrandes. Sic verò & Seneca dicit Cauos recessus luminum. Et apud Thuc. ἐν κοίλῳ τινὶ φρ., in cauo recessu. Est & in orbe κοῖλον, cauum, Virgil. o etiam conuexum, vt libro 4, – tædet cœli conuexa teneri. Et τὰ κοῖλα τῆς γῆς, caua terræ, seu cauæ cauernæ, vt Virg. lius loquitur. Sic etiam Cauum antrum, Caua specus. Item κοῖλον χεῖρος & κοῖλον ποδός, cauitas manus & pedis. i. vola. seu Caua manus, Cauus pes: vt Virg. dicit, – cauis vndam de flumine palmis Sustulit. Et Cauis manibus plaudere. Poll. τὸ δὲ μεταξὺ θέναρος, καὶ ὑποθέναρος καὶ σήματος, κοῖλον χειρὸς ὀνομάζεται, quod & κοτύλη dicitur. Appollodor. apud Athen. lib. 11, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλη ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. Et τὸ κοῖλον τοῦ ποδός, Cauū pedis, seu Vola, quod Priscian. l. 5, Subtel interpr. teste Cam. Vnde κοῖλον ποδὸς δεῖξαι apud Hesych. de iis qui in fugā vertuntur. Oculus quoq; suū κοῖλον habet, quod quidā esse putant τὸ κάτωθεν βλέφαρον, vt Poll. tradit. Gorr. id esse dicit τὸ ἄνω βλεφάρου τὸ ὑπόπτολυς, superioris palpebræ superficiē. SIC VT Τὸ κοῖλον, pars inferior quæ ei respōdet. Alii τὰ κοῖλα τῶν ὀφθαλμῶν interpretati sunt cauitates quæ sub oculis vtraq; nasi parte cernuntur, quæ tamē καθὰ melius dicerentur, vt idē Gorr. docet. Ab hoc autē Κοῖλον EST Κοιλοιδίᾳ, quū in diuturnis hæmorrhoidibus & longis mulierū profluuiis & sæpe inchoantibus ophthalmiis intumescit ipsum κοῖλον. Apud Poll. autem SCRIBITVR Κυλοιδίᾳ, at in v. l. κοιλοιδίᾳ perperā. Κυλοιδίᾳ apud Theocr. quoq; reperitur Idyll. 1, ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες. i. ἐπιθυμοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, vt schol. exp. I ē apud Nicād. ἀμφὶ δὲ μύλοις ἀνθεῖ τε βρυόεντα κυλοιδιόωντος ἐρίζα. vbi schol. dicit esse τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδοῦντας, καὶ κοίλους ἔχοντας. Apud Pollucem verò κυλοιδιῶν & ἐπιφθαλμῶν accipitur etiam pro φθονῶν.

‖ Κοῖλα dicuntur etiam Caua lateris, Ilia, νεφρῶνες. Aristoteles libro 9 De partibus animal um, πρὸς τὰ κοῖλα λίαν ἀσθενής, parte iliū leo infirmus est. ΑΤ Κοίλη, ἡ, dicitur pro κοίλη νῆσος, vt suprà dictum est, id est Cauum nauis, seu Cauus recessus, aut Venter nauis. Athen. πολλὰ δὲ καὶ ἔπεσε κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κυπρὸς ἐν κοίλῃ οἰκήματι κεῖται. Κοῖλαι vocantur etiam Cistæ seu Arcæ: sicut Catullus quoq; Cauas cistas di it. Poll. εἰ, ἃ δὴ κατεπίλεντο παῖς ἐόντας ἔσωθεν, χρὴ δὲ καθ' Ὅμηρον, κοῖλαι τε καὶ κιβωτοὶ καὶ κίστα.

C. Ἄκοιλος, Qui cauus non est. In quo nihil cauum est, Cauitatis expers.

C. Ἀνάκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cauus, Concauus. idem quod κοῖλος. Et ἀνάκοιλον in oculo idem quod κοῖλον. Poll.

B C. Ἀμφίκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque cauus. Suidas ait ἀμφίκοιλον vocari lignum quoddam è quo suspensa onera portari solent, dictum & ἀνάφορον. Additque scribendum esse ἀμφίκυρτον. Ac certè baculus ille e quo suspensas vrnis aquarias portant nostrates ancillulæ, (Parisini mei vocant une courge) quibusdam in locis fit rectus, in aliis ἀμφίκυρτος, non ἀμφίκοιλος.

C. Ἐγκοιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Introrsum cauus. Apollodorus apud Athen. l. 11, de cotyla, πτηνίον τι ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. Ac ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰχνηλῶς ἠλιόδωροι, Hippocr. Oculi qui vehementer subsederunt, vt Celsus interpr. Oculos cauatos dicit Lucret.

C. Ὑπόκοιλος, Aliquatenus cauus, Aliqua ex parte cauus. vel etiam In imo cauus. At Ὑπόκοιλον vide in Κοῖλον.

Κοιλότης, ητος, ἡ, Cauitas, Concauitas. Vt αἱ τῶν γνάθων κοιλότητες siue ὀλμίσκοι, cauitates maxillarum in quibus dēes infixi sunt. Et ἡ τοῦ ἰχνίου κοιλότης apud Athen.

Κοίλωμα, ατος, τὸ, Cauum, Cauitas. ‖ In oculo autem κοίλωμα dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum, & amplius latiusque botryo, sed minus profundum. nascitur autem circa irin Gorr.

D Κοιλαίνω, Cauo. Cauum seu concauum reddo. Athen. l. 11, de ludo quē γκοτύλη dicitur, ὃν ἡ κεκοιλασμένη τοῖς χεῖρας τοῦ γόνατος τοῦ ἐκκυφοῦντος, cauatis manibus accipitur. Et metaph. apud Luc. de narratione hist. quā scribit λέων τε καὶ ὁμαλῶς procedere, ὡς τε μὴ κοιλαίνειν μήτε κοιλαίνεσθαι. At κοιλαίνειν νόον Πυθίῃ apud Phocyl. exponitur In cauo aliquo mētis recessu retinere, Cauum aliquem in mente ei facere, id est admittere & recipere: Μὴ πω κοιλαίνοις Πυθίῃ νόον. Κοιλαίνειν ὀφθαλμοὺς, Eruere oculum, βαθύνειν, ἐξορύττειν, σβεννύναι Poll.

C. Ἐγκοιλαίνω, Incauo, vt Columella loquitur: Cauo seu Excauo. ΑΤ Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ, in v. l. Excauatio, vt Seneca loquitur, est à verbo Ἐγκοιλόω, significan e id. m quod ἐγκοιλαίνω.

Κοιλάς, άδος, ἡ, Caua vallis, Conuallis. κοῖλος πόπος, vt Theophrast. loquitur. Herod. l. 8, ὑπὲρ τὴν πόλιν ἡ πόλις ἔνεδρα εἰς κοιλάσιν ὁρῶν ἡ λόχμαις ὑλαῖς τε κρύφιον εἶναι, in conuallibus.

Κοιλίς, ΕΤ Ἐπικοιλίς, ίδος, ἡ, Superior palpebra. τὸ ἄνωθεν βλέφαρον, Pol. Ἐπικοιλὶς (inquit Gorr.) Cilium, vt Gaza interpr. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris. ‖ Κοιλὶς, ὁ ὄμμος ἀπὸ κῆς, Hesych.

Κοίλισκον Hesychio κοῖλον.

¶ Κοιλία, ας, ἡ, Venter, Aluus. Hippocr. de morbis qui imbres sequuntur, περὶ τῶν μακρῶν καὶ κοιλίης ῥύσεις καὶ κυνάγχας, i. (Celso interpr.) Longæ febres, alui deiectiones, angina. Idem Hippocr. ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, πυρετοῖσιν ὀξυτέροισι ξυμβαίνουσι· ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσαι αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, πυρετοῖσι βραδυτέροισι γινομένοισι ὑγιαίνουσι. id est (eodem Celso interpr.) Quibus in ienibus fluxit aluus, plerunque in senectute contrahitur: quibus in adolescentia fuit adstricta, sæpe in senectute soluitur. λύειν κοιλίαν apud Athen. Soluere seu resoluere aluum: apud eundem ὑπάγειν τὰς κοιλίας, subducere. Et cōtrà apud eundē ἱστάνει κοιλίαν sistit aluū. Item κοιλίας ἐφεκτικά, quæ inhibendi alui vim habēt. Apud eundem κοιλία φεστῆς. item ἀδρά, πελεκε. Item τὸ σῶμα τῆς κοιλίας, os vētriculi, apud Alex. Aphr. At μέγα σῶμα κοιλίας apud Poll. ἔνθα τῇ κοιλίᾳ συνάπτει ὁ σῶμα χος. Tres autem κοιλίαι seu ventres numerantur: superior, κεφάλαιος, secunda ἐπίμεσος, tertia ὑποκριτική, vt Nicandri scholiastes tradit. Aristoteles De part. animal um libro 2 capite 3, κοιλία ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, superior venter & inferior, seu imus, (quam νηφαρ) Homerus vocat, id est aluus

A apud eundem κοιλία μεγάλη, venter maior. Vide & De part. anim, lib. 3, cap. 14. Κοιλία Venter, Aristoteli dicitur (inquit Gorræus) illa corporis cauitas in quam cibus deuoratur, & prima concoctio peragitur. Latius tamen patet hoc nomen, nec receptaculum modò significat, sed omnem etiam cauitatem in profundo positam, vt cerebri, cordis, iecinoris & reliquarum partium. id quod testatur Philotheus Comment. in Aphor. 15, sect. 1, scribens, κοιλίας λέγει πλὴν σπόδαχον καὶ πᾶσαν κοιλότητα ἐν βάθει κεκρυμμένῃ, οἷον ἐγκεφάλου, καρδίας, ἥπατος, καὶ τῶν ἄλλων. Sed quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo iungitur præpositiuo, vt annotant Galenus & Philotheus Aphor. 20, sect. 6. id quod observare debent qui vocis ὁμωνυμίαν reformidant: vt quum de omni cauitate loquimur, κοιλίαν: quum de vētre inferiore, πλὴν κοιλίαν vel τὴν κάτω κοιλίαν cū adiectione dicamus. Erotianus annotauit πλὴν κοιλίας ab Hipocrate dici πᾶσαν πλὴν τοῦ διαφράγματος ἀρυγγείαν, & interdum thoracis internum spatium & ventrem ipsum, & vlcerum cauitatem. Hæc ille. Aristot. lib. 1 Animalium, κοιλίας τρεῖς ἔχει καρδία. ‖ Κοιλίας accipi etiam pro omasis tradunt v. lex. apud Aristoph. in Pluto, πλὴν ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν τοὺς τῶν φρέαρ παῖς κοιλίας. In hoc autem Polybii loco, φάραγγος ὑποκειμένης εἰς ἣν ῥιπτεῖσθαι συνέβαινε τοὺς ἐκ τῆς πόλεως νεκροὺς, καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀποθνησκόντων κοιλίας, accipi volunt pro cadaueribus. ‖ Κοιλία, ὁ χοῦς, ὁν Κορίνθιοι, Canalis per quem aqua ducitur: καὶ τὸ ἐκ ξύλων ἔκκημα, Hesych.

C. Κοιλιοδαίμων, Cui venter Deus est. Athen. 12, γάστρων καὶ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπος, qui in gula & ventre summum bonum ponit. Bud.

D C. Κοιλιόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventris seruus, Ventri deditus.

C. Κοιλιολυσία, ας, ἡ, Ventris solutio seu resolutio, vt Celsus loquitur. Vtitur hoc vocabulo Cic. in epist. ad Att.

C. Κοιλιοπώλης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ventres seu omasa vendit. Aristoph.

C. Δυσκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui aluus est adstrictior. Cæl. l. 6, c. 22, Vel Aluo incommodus. Contr. τῷ ἄκοιλος.

C. Ἐγκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, Intestina, Interanea. Poll. lib. 2, ἐνιδρυμένα τῇ πλευρᾷ τὰ λάγνα, ἐγκοίλια καλεῖται. ‖ Ἐγκοίλια dicuntur etiam nauium costæ: ligna transuersaria in ipsa naui κοίλῃ. Theophrast. hist. pl. lib. 4, cap. 3, de spina nigra, ἡ δὲ μέλαινα ἰσχυροτέρα τε καὶ ἀσκληρὸς· διὸ καὶ ἐν ταῖς ναυπηγίαις χρῶνται πρὸς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ. Vnde Plin. lib. 13, c. 10, Nec minus spina celebratur in eadem gente duntaxat, nigra: quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id vtilissima nauium costis. Athen. l. 5, de naue Hieronis, χρόμφοις τε καὶ ἐγκοίλια καὶ γαμψίας καὶ τὰ εἰς τὰ ἄλλα χρείαν ὕλαν. Hoc ἐγκοίλιον Aristoph. ἐντεριωνίδα appellat Poll. ἐντεριωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν νεῶν, Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν.

F C. Εὐκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bona aluum faciens, vt Cato loquitur. Εὐκοίλια medici vocant quæ modicè aluū soluunt, plus tamen quàm natura sua sponte faceret. Diosc. de beta, τὸ μὲν λευκὸν, ἀκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σκληρότερον κοιλίας. Quæ Plin. sic interpr. Cādida beta soluitur aluus modice, nigra inhibetur. De qua Athen. l. 9, ἀκοιλιώτερον δὲ τὸ λευκόν, τὸ δὲ μέλαν, σύρριπτον. Diosc. lib. 1, c. 134, de cerasis, αὐτὰ μὲν χλωρὰ λαμβανόμενα, ἀκοίλια τυγχάνει, ξηρὰ δὲ ἴσχει κοιλίαν. Et c. 23, de oleo, ἀκοίλιον καὶ μαλακτικόν. Athen. 8, ἀκάδοπος, ἀκοίλιος.

G C. Μονοκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicū ventrem habēs. CONTRA Πολυκοίλιος, Qui multos habet ventres. In v. l. scribitur μονόκοιλος, quod ex Aristot. citatur.

C. Προκοίλιος versus dicitur in cuius medio syllaba redundat, sicut contrà λατρὸς, in quo breuis pro longa ponitur. At μακροκέφαλος in quo prima syllaba abundat, μακροσκελὴς, in quo vltima. Προκοίλιος autem exemplum est initio Iliad. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

H C. Σκληροκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duro ventre seu dura aluo est. κοιλίαν σκληρὰν ἔχων, vt Theopomp. apud Athen. loquitur. Diosc. lib. 5, c. 27, πρὸς κοιλίας ὑπαρχούσας, καὶ ἐμπτύοις, σκληροκοιλίοις.

C. Ὑγροκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humida seu fluida alueo est.

Κοιλιακὸς, ή, ὁ, Cui excrementa læuia, humētia & semicocta, aluo cōtinenter fluida redduntur, aliquanto postquam assumpta fuerint tēpore. Gorr. Cœliacos & aluinos vocat Plin. qui eo morbo (qui & ipse κοιλιακὸν πάθος dicitur, & κοιλιακὴ νόσος, vel διάθεσις, aut δυσενταρία) laborant. Scribonius Largus cœliacos esse dicit qui subitò & multa deiciunt.

Κοιλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ventrosus. vel Ventris speciē gerens.

ΚΟΙΜΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Dormio, vel (vt alii volunt) propriè, Cubo dormiendi gratia, Reclino me ad capiendum somnum. ἀναπίπτω, κατὰ εἰς ὕπνον ἀνεκλίνομαι, vt exponit Eustath, cum alibi tum in hoc versu qui Iliad. librum η claudit, Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. (Sic autē & verbum καθεύδειν ab eodem poeta sumi tradit) Talis est hic versus Odyss. ω, Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Ideo autem pro ὑπνοῦν (id est Dormire) accipi non vult Eustathius, quòd subiungatur καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Hesych. quoque κοιμηθέντα exponit καταπαυθέντα, addens οὐ πάντως ὑπνώσαντα. In quo certè lubenter illis assentior, existimās κοιμᾶσθαι in huiusmodi locis reddi posse, Dare se somno, vt Cic. loquitur: vel Dare corpus somno, vt Naso. Nisi quis malit, Componere se ad somnum, aut etiam Cubare, vno verbo. At vbi κοιμᾶσθαι nec cum illa, nec cum alia huiusmodi adiectione ponitur, tum verò sunt qui illud non aliter quàm verbo Dormire reddant, seu Obdormire, apud eūdem poetam: vt Il. α, Δὴ τότε κοιμήσαντο θοῇ ἀναρμοσσάσῃ νηί. Ibidē, Ἔνθα πάρος κοισᾶτ' ὀτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Sed nō video quid obstet quominus & in his locis aliisque similibus τὸ κοιμᾶσθαι alteram illam significationem demus. verbi gratia, in posteriore illo versu, Ἔνθα πάρος κοιμᾶτ', &c. Vbi antea dormiebat quum eum dulcis somnus inuaderet. (Vt au em κοιμάομαι pro Cubo, sic Κοιμάω, pro Cubare facio, seu In cubili colloco, alicubi accipitur) Ab eodē Hom. iūgitur κοιμήσαντο cum accusatiuo ὕπνον. Il. λ, v. 241, ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Dormiuit ferreū somnū, seu Obdormiuit aut Dormire cœpit. vel Dedit se somno. Huc autem pertinet illud Catullli, Nox est perpetua vna dormienda. Sed & pro Mori positum fuisse Κοιμᾶσθαι, dicetur paulo post. In prosa quoque modò hanc modò illam significationem habere videtur. nam in hoc Athenæi loco, lib. 10, κοιμᾶσθαι δ' ἔτος εἷς μὲν ὅθι λεοντῆς μόνης, est potius Cubare: at in hoc eiusdem loco, ibidem, ἔφησε δ' Ἀλέξανδρος πλείστον, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς μέθης κοιμᾶσθαι σιωπῶντας δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, est potius Dormire. (licet alioqui hoc incredibile videri possit, alicui duobus diebus & totidem noctibus ad edormiscendam crapulam opus esse) Cic. apud Plat. κοιμᾶσθαι νύκτωρ Pernoctare vertit, vt te meū Cic. lexicum docebit, p. 41.

Κοιμᾶσθαι, Mori. vnde κεκοιμημένοι apud Areopagitam Mortui. Sic autem ante eum vti sunt hoc verbo Euangelistæ. itémque Paulus. Huc pertinet illud Homericum modò citatum, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον. Vide Κοίμησις & Κοιμητήριον.

Κοιμάομαι, (omissis longis deriuationis ambagibus quas Etymolog. affert) vel à poetico verbo Κείω, id est Dormio, vel à Κεῖμαι, id est Iaceo, deduci posse existimo. Nec verò nouam nomini κοίτη deriuationem quærēdam esse censeo. quippe quod à verbo Κοιμῶμαι deriuari existimem, vt nimirum κοίτη dicatur quasi κοίμη.

Κοιμάω, ῶ, Dormire facio, vel potius Cubare facio, aut In lecto colloco. quibus modis Bud. verbum hoc interpretatur. Odyss. γ, Τὸν δ' αὖτε κοίμησε γεραιὸς ἱππότα Νέστωρ. Et Od. η, πρὶν ἐλάφου δικτυν, Νέβροιο κοιμήσασα νεηλυέας γαλαθηνοὺς. Metaphoricè etiam capitur, vt Sopio apud Latinos. vnde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, & κοιμῆσαι ὀδύνας. Cæterùm κοιμῆσαι sunt qui velint pro κοιμίσαι seu κοιμίσαι scribi, mutato Æolicè ι in η: (vnde & Iliados μ, in Κοιμήσας δ' ἀνέμοις, &c. pro κοιμήσας scribi etiam κοιμίσας admonet Eustathius) sed inuenitur apud Æschylum & Sophoclem verbum κοιμᾶν, ex quo est illud κοιμῆσαι. dicit enim ille, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, (in Prometheo vincto, ni fallor) hic autem, κοιμῶ τὸ δ' ἕλκος. Est autem hic locus in Philoctete, pagina 407. vbi scholiastes exponit καταπαύω & παραύω. Sed hoc posterioriverbo παραύω exponere nō satis cōuenit,

quum subiungatur à Sophocle, ὥςπε παρεύνειν πάνυ. totus enim locus ita habet, Φύλλον π μοι πάρεστιν ᾧ μάλις' ἀεὶ Κοιμῶ πόδ' ἕλκος, ὥςπε παρεύνειν πάνυ. vbi fortasse non malè metaphoricè itidem reddetur Sopio. Nisi quis malit Mulceo: quod de vulnere etiam dixit Naso. Cæterùm quia κοιμῶ est κοιμᾶσθαι πιεῖν, ideóque dictum fuisse videtur prius κοιμῶμαι, priorem etiam locum huic dedi.

Κοίμημα, ατος, τὸ, Dormitio. A Sophocle κοιμήματα positũ fuit pro συγκοιμήματα, in Antigone pag. 239. κοιμήματ' αὐτοχείρ. vbi schol. exponit συνουσίαι τῶν παίδων αὐτοῦ πλεκτάς.

Κοίμησις, εως, ἡ. Dormitio. Iohann. cap. 11, versu 13, ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει, intellexerant de dormitione somni quod dixerat Christus, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. postea verò pro Λάζαρος κεκοίμηται, dicit Λάζαρος ἀπέθανε.

Κοίμησις, Mors, Obitus. Ex canone 23 Conc. Antioch. μετὰ κοίμησιν τῶν ἀναπαυσαμένων.

Κοιμητήριον, (q. d. Dormitorium) Locus in quo dormitur. Dosiadas apud Athen. l. 4 scribit παῖς συνεστίας apud Cretã habere duos οἴκους, quorum vnum vocari ἀνδρῆον: alterũ in quem dormitum dimittunt hospites, κοιμητήριον.

‖ Item κοιμητήριον (ab ea verbi κοιμῶμαι significatione qua pro Morior accipitur) quidam & pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora, acceperunt: retinuitque vocem hanc in ista significatione lingua Gallica, vocans *Cemetiére*, sed perperam pronuntiante vulgo *Cimetiere*.

C. Ἀκοίμητος, Non sopitus, Non dormiens, Peruigil, Irrequietus. Greg. Naz. καὶ τούτων ἔτι φοβερώτερον ὁ τῶν ἀκοιμήτων σκώληκα σωτέτακται. vbi respicit ad dictum illud, Vermis eorum non moritur.

C. ἀΝΑκοιμάομαι, ῶμαι, Dormio, Cubo. pro simplici κοιμῶμαι, vt inquit Bud. afferens ex Xenophonte, ἐπὶ δὲ αὐτοκοιμήτησαν ὅσον ἔδει μέτριον εἶ). Sic autem & cõposito ἀποκοιμᾶσθαι vtitur.

C. ἀΠΟκοιμάομαι, ῶμαι, Seorsum dormio, Secubo, Seorsum cubo. Plato De leg. l. b. 6, ὁ δὲ ἀποστιστάς, κἂν ἐν πανοῦν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, μὴ τῶν ἀρχόντων παξαίτων, ἢ &c. Sic capitur ἀπὸ & in ἀποκοιτῶ.

Ἀποκοιμῶμαι, pro simplici κοιμῶμαι, Dormio, aliquoties apud Xenophontem. vt Pediæ 2, ἀλλὰ νῦν ἐᾶσαι χρὴ τοὺς αὐτοῦ φρᾶς τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῶμαι. Ibidem, ἐπειδὴν ἀποκοιμηθῆς ὅσον μέτριον.

C. ἐΝκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio, Dormio super, Incubo, Strabo, καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρματα. Pro eodem dicitur & ὑπνοιμῶμαι.

C. ἐΚκοιμάομαι, ῶμαι, Somno excitor. vt ἐκκοιμηθεὶς apud Plat. exponitur Somno excitatus, seu Qui edormiuit. Sed Edormio pro Somno excitor, suspectum est.

C. ἐΠΙκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio, Incubo. vt ἐγκοιμῶμαι, de quo dictum modò fuit. Sed in v. l. ὑπνοιμώμενα ex Esdræ l. 1, affertur pro Insidiantia. verùm scriptura illa meritò suspecta ibi fuerit.

C. ΚΑΤΑκοιμάομαι, ῶμαι, Obdormisco, Obdormio. vel simpliciter Dormio. Herodot. de Cleobi & Bitone, μετὰ ταύτην τὴν ἄρησιν ὡς ἔθυσάν τε καὶ ἐδειπνήθησαν, καταποιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν. quam historiam Cicero his verbis narrat, hinc (vt credibile est) sumẽs, Post ẽpulatos cum matre adolescentes somno se dedisse, manè inuentos fuisse mortuos.

Καταποιμῶ, Sopio, Consopio. vnde pass. Καταποιμῶμαι, Sopior, Consopior. vt πυρὸς ἤδη καταπεκοιμημένου, Consopito igne. id est extincto. Bud. ex Plut.

Καταποιμητικὸς, (q. d. Sopitiuus, seu Soporatiuus) Aptus ad inducendum somnum. Peculiariter autem καταποιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod vesperi canebatur ad mediam vsque noctem: sicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, vt tradit schol. Theocriti. Ad καταποιμητικὸν pertinet hoc Virgilii, Sparge marite nuces, tibi deserit Hesperus OEtam. itidémque hoc Catulli, Nimirum OEtæos ostendit noctifer ignes.

C. 2. Ἐπικαταποιμάομαι, ῶμαι, Indormio. in v. l.

C. ΠΑΡΑκοιμάομαι, ῶμαι, Iuxta dormio, Iuxta cubo, Accubo. At in vulg. l. redditur Excubo. HINC Παρακοίμησις, Accubatio: ET Παρακοιμήτης, Qui accubat. At in vulg. lex. redduntur & Excubiæ & Excubitor.

C. ΣΥΝκοιμάομαι, ῶμαι, Condormio, Simul dormio, Simul cubo. Item Concumbo, Coeo. συγκοιμᾶσθαι, συμπλεῖν, Hesych. HINC Συγκοίμημα, ατος, τὸ, Concubitus, Eurip. ET Συγκοίμησις Plato pro eodem.

¶ Κοιμίζω, Dormire facio, Somnum induco, Sopio, Consopio. Dosiadas apud Athenaũ accipere videtur pro Dormitum dimitto (vt Horatius dixit Dormitum dimittitur) lib. 4, vbi scribit, εἰσὶ δὲ παῖς χρὸ κῆ Κρήτην οἶκοι δύο τῶν συνεστιάσεις, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν ἀνδρῆον, τὸν δὲ ἄλλον ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύοντες. Apud Sophoclem est Soporem mortis inducere, in Aiace, pag. 50 meæ editionis, — καὶ ὦ δὴ ἄμα Γομπᾶνον Ἑρμῆν χθόνιον θῦ με κοιμίσαι. Huc autem pertinet illud Homericum antea citatum, κοιμήσαντο χάλκεον ὕπνον.

C. ΚΑΤΑκοιμίζω, idem quod simplex κοιμίζω. In vulgatis lexicis exponitur etiam Cõpono aliquem ad somnum capiendum, Ministro in thalamo. Sed in iis lexicis quæ omniũ prima edita fuerunt, additur etiam Sum cubicularius. Cuius expositionis occasionem præbuisse puto verbale NOM. Καταποιμιστὴς, quod à Plutarcho in apophth. pro cubiculario poni testatur Bud. At Καταποιμάζω & Καταποιμαστὴς quæ in v. l. habentur, mendosa esse puto.

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ, Cubile, Lectus. Homerus Odyss. ξ, — οἱ δ' ὅθι κοίτου Σίπυ χ' κρεῶν κακορηφόροι εἰσάλοντο. Nicænetus apud Athenæum libro 15, Ἀρκεῖ μοι κοίτη εὖ ὑπὸ πλουρῆσι χαμεύνια. Xenoph. Pæd. 2, καὶ ἀξιοῦσι τῆς θεοῖς πολλὰ ἀγαθὰ σκηνοῦν εἰς κοίτου δίκλινον. Idem Pæd. 7, οὐδαμοῦ αἴθρωπι ἀνχιρωτέροι εἰσὶ ἢ ἐν στρωμνῇ καὶ τόπῳ, καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. Apud eundem κοίτη μαλακὴ πρωΐ. Eustathius vult κοίτου esse etiã τοῦ ἀνάκλισιν δι' ἧς ὕπνος θεωρεῖται, quo fortasse modo in illo priore loco Xenophontis accipere aliquis malit. ‖ Cubile ferarum, Lustrum ferarum in vulg. lex. Innenitur autem κοιτῶν hac in significatione nõ semel apud Plut. ‖ Κοίτου sunt qui concubitum exponant in hoc loco Pauli ad Romanos cap. 9, versu 10, Ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτου ἔχουσα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Erasmus interpretatur Cubile, dicens eum verecundè dixisse Cubile habens pro Quæ conceperat. Alii autem malunt κοίτου ibi accipi pro semine, ex Hebraeorũ idiotismo: qui à consequẽti שכבה semẽ vocãt, à verbo שכב quod cubare significat. Sic enim à Græcis Bibl. interpr. Leuit. 18 & 20, itẽ Num. 5, virũ dici κοίτου vel κοιτῶσαν διδόναι, pro eo quod התשכבתו Hebr. ac proinde à Paulo ratione simili dici mulierem κοίτου ἔχειν quando semen retinuit. quod vno cõcipiendi verbo optimè ac penè ad verbum exprimitur. A Gregorio accipitur pro cõcubitu, vbi scribit, μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακιζόμενοι, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οἶδα συνεζευγμένας. Ab Hesychio autẽ κοῖται plurali numero exponitur γυναικῶν ἐπιθυμίαι. ‖ Κοίτη, (inquit Bud.) Alueus fluminis in Pand. Græcis sæpe. ‖ Κοίτη item κίστη, vide in Κοιτίς. De formatione autẽ dixi in Κοιμῶμαι.

Κοῖτος, ου, ὁ, idẽ quod κοίτη. Itẽ pro Dormitio seu ἀνάκλισις δι' ἧς ὕπνος θεωρεῖται. vt exponit Eustathius in isto Homeri loco, Odyss. γ, Ὀφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα. Sic Od. β, — εἰς ὑπνῶ' αἶα θῆ κοίτου τε μέδηται. Affertur autem & κοίτον ποιεῖσθαι ex Herodoto pro Dormire. Κοῖτος (inquit Hesychius) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος. & addit, καὶ ἡ λυκῶς ἡ κοίτη. Idem κοῖτον ἑαυτῷ exponit εἰς τὸν κοίτου ἐγκοιμᾶσθαι.

Κοῖτοι, Pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis quiescentes. Aristot. De hist. anim. lib. 4.

C. Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa. A Suida autem ἀγλαόκοιτος exponitur πάνυ πλούσιος.

C. Ἄκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Cubili carẽs, Cubile non habens. ἄκοιτον mel Plinio libro 11, cap. 15, quod est sine rertimento sedimentóve, quod hodie quoq; rustici lectum stratúmve ac cubile in vino appellant. vt scribit Hermol. Barbarus.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, Vnum & idem cubile habens, Maritus. Od. ε, — ὦ πῆ τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτου. In epigr. Τίς κέν με τλαίη θυμὸς ἔλοι δ' ἱκέτευν ἀκοίτης; ET Ἄκοιτις, ιος, ἡ, Vxor, passim apud Hom. & cæteros poetas. Affertur & ἀκοίτις in plur.

C. Ἀμφίκοιτος, ον, ὁ & ἡ, Lectũ circundans, Lectum ambiens. Apud Suid. legitur ἀμφίκοιτος ὁ τάπης. i. tapes. Fortasse quòd lecto circumponi soleret tapes.

C. Ἀπίκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Secubans, Seorsum cubãs. Apud Lucianum meretrix quædam φησὶ τὸ ἐρωμένου loquens, dicit, μηδέποτε ἀπόκοιτος μου γένοιτο ἀφ' οὗ μιαρὰ ὁμιλεῖν ἤρξατο. Idem Lucianus alibi de Saturno loquens, οὐδὲ ἀπόκοιτος ἐκεῖνος τῶν τῆς Ῥέας, οὐδὲ ἀπόλις τῶν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀποκοιτέω, τῶ, Secubo, Abnocto. Demosth. Pro corona, ἑκάστοις ἐν παρελαβον πάξιν διαπρεῖν, μηδὲ ἀφημερεύοντας, μηδὲ ἀποκοιτοῦντας. Eadem forma dicitur qua παρακοιτῶ & παρακοιτῶ.

C. Ἀρσενοκοίτης, ου, ὁ, SEV Ἀρρενοκοίτης, Qui cum masculis concumbit, vel Masculorum concubitor. vt loquutus est vetus interpr. apud Paulum 1 ad Cor. cap. 6, versu 9, οὔτε μοιχοὶ, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε ἀρσενοκοῖται. Vtitur & in epistola ad Timotheum cap. 1. AT ἀρρενοκοίτης extat in Anthol. epigr.

C. Δύσκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Malè cubãs, & incommodè. VNDE Δυσκοιτία, Mala cubatio, seu incommoda. qualis est χαμαικοιτία. In v. l. δυσκοιτία exponitur Difficultas cubãdi.

C. Δυσκολόκοιτος, ον, ὁ & ἡ, Difficilem somnũ efficiens, apud Aristoph. in Nub. δυσκολοκοίτου τε μεεμνης.

C. Παρακοίτης, Maritus: idem qui ἀκοίτης suprà. ET Παρακοίτις, ἡ, Vxor. eadem quæ ἄκοιτις suprà. Hesiod. ἔλεκτο σοῦ αἰδοῖη παρακοίτη. Sed Hesychio est etiã παλλακίς. SIC & Παρακοίτος, ἡ, Concubina, in v. l. ET Παρακοιτία, Accubitus, ibidem. (Accipitur & pro excubiis, teste Budæo) Item VERBVM Παρακοιτέω, ῶ, Iuxta cubo, Accubo. vt dicitur vxor παρακοιτὶν τοῦ ἀνδρί. Itẽ παρακοιτῶ, sicut παρακοιτῶ, pro Excubo, Vigilias ago. vt exponit Bud. afferens ex Polybio, μία δὲ ἐξ ἀπάντων καθ' ἡμέραν σημαία ἀνὰ μέρος τοῦ στρατηγῶ παρακοιτεῖ, ἵνα ἀσφάλεια παρὰ πᾶσι ἄζει τοῦ στρατηγῶ. Et alibi, τὸν μὲν στρατηγὸν ἡ παρακοιτοῦσα σημαία φυλάττει.

C. Πρόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Antecubitor. Sed vertitur Excubitor. exponitur. n. a Gr. προφυλαξ. VNDE Προκοίτια, Excubiæ, Vigiliæ, sicut παρακοίτια, inquit Bud. afferens ex Polybio, de iis custodibus loquente qui circunsedent tentorium prætoris, ὅτι τοῦ εἰσόδων αἷα δέκα ποιοῦν τοῦ τοῦτων αὐτῶν τὰς προκοιτίας. Et VERBVM Προκοιτέω, ῶ, itidem pro Excubo. AT Προκοίτιον, ου, τὸ, quod vulgò Antecubiculum, Gall. *Antichambre*. In vulg. lex. Antithalamus etiam exponitur ex Vitruuio. Vide & Προκοιτῶν in Κοιτῶν.

C. Σύγκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Consors tori. De marito, vel de vxore. Sed & generalius pro Concubitor, seu Concubitrix.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, Concubitus, Merces quæ datur meretrici. ἑταίρα συγκοιμηθεῖσα μίσθωμα, Hesych.

C. Ὑλικοίτης, ου, ὁ, Cubile in syluis habens. de feris dicitur ab Hesiodo. θῆρες ὑλικοῖται παρ' Ἡσίοδῳ, inquit Eustath. intelligẽs de eo loco qui legitur apud eum in Diebus, Καὶ τότε δὴ κεῖνοι ἠνέροι ὑλικοῖται Λυγρὸν μυλιόωντες αἰαδρία βιοτήν τε Φύσιν, Feræ cubilia habentes in syluis, Feræ quæ stabulantur in syluis.

C. Χαμαικοίτης, ου, ὁ, Humi cubans. ET Χαμαικοίτια, Humi cubatio. Philostr. epist. 52, εἰς θηπείαν ὑποκύψαι πικρὰν, ἧς ἔργα θυραυλικὰ χαμαικοίτια, καὶ ἡ πρὸς θάλπος καὶ χειμῶνα ἀνίπαξις. ET Χαμαικοιτέω, ῶ, Humi cubo. Humi iaceo. Idem Philostr. χαμαικοιτεῖν δὲ ἐπιπάγκες τοῖς πολεμοῦσι.

Κοιτοῦσθαι, adiect. vt κοιτῶν γίνεσθαι, Cubare, Noctu iacere, Bud. interprete in hoc Demosthenis loco, in psephismate, μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾶ παρθυρέτι ἐν τῇ χώρᾳ κοιτῶν γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστει καὶ Πειραιεῖ. Sic Polyb. πάξας ἡμέρας ἐν ἢ δεῖσθαι ἐν Ἀρεμίνῳ γίνεσθαι κοιτούσας. A Suida κοιτῶν exponitur ὁ κοῖτ' πῶ ὥρας τῆς κοίτης ἐρχόμενος, afferente hoc exemplum, παρηγγείλε ἔρχεσθαι κοιτούσας. ET Κοιτῶν, ῶ, τὸ, substant. Lustrum ferarum. Plut. τὰ μὲν θηρεία καὶ φωλεὸν ἔχει, ᾗ καπάδυσις ὅθεν ἑκάστῳ καὶ κοιτῶν. Idẽ in libro De prud. animalium, τὸ δὲ κοιτῶν αὐτῶν ὅπας ἔχει δύο. Quum autem vtatur hic scriptor isto verbo, mirũ est Eust. scribere, κοιτῶνα, significans ὀρεινὰς ἄνας τῶν θηρῶν, vocabulum esse τῶν ἰδιωτῶν.

Κοιτάζω, Cubare facio, In cubili colloco. Pass. Κοιτάζομαι, apud Greg. Sum in cubili, Decumbo.

Κοιτῶν, ῶνος, ὁ, Locus domus in quo sunt cubilia, Cubiculum. Eustathius in hunc Odysseæ θ versum, Βῆρ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο, annotat, Homerum his verbis quæ adiicit, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, vocabulũ θάλαμον ἑρμηνεύειν, (vt inquit) θάλαμος idem sit quod κοιτῶν. & addit, οὐ σύνδεικτικὸν τὸ κεῖτο. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁ κοιτῶν.

ET Προκοιτῶν, q. d. Antecubiculum. vt suprà expositum fuit nomen Προκοίτιον, quod in vulg. lex. ex Plinio iuniore affertur pro hac significatione, sed apud eum tamen habetur παρακοιτῶν (non παρακοίτιον) seu Latinis literis Procœton, epist. 41, Post hanc cubiculum cum procœtone. Phrynichus scribit κοιτῶν vocem esse ἀδόκιμον, at παρακοιτῶν esse ἀδόκιμον. Pollux quoque tradit Menandrum pro barbara voce habuisse hoc κοιτῶν, sed Aristophanem tamen ea vsum esse ostendit. Est ITEM Κοῖτον, in v. l. ET Κοιτῶν, ibidem ex Plinio: quæ exponuntur cubiculum, item Dormitoriũ, necnon, Cubiculum dormitorium: sed suspecta hæc sunt.

Κοιτωνίσκος, Paruum cubiculum. Exponitur tamen & Paruus lectus, Lectulus, in v. l. ET Κοιτωνὶς pro eadẽ signif. ibidem.

Κοιτίς, ίδος, ἡ, Lectulus. vnde Gaza, quod Cicero dixit cunas, interpretatus est κοιτίδα, In cunis vagire, reddens, ὀνομαστὶ κοιτίδι βαβάζειν. ‖ Sed ab Atticis ita vocatur (vt quidã grammatici annotant) ἡ μικρὰ κίστη, id est parua cista: & Luciano arculam seu capsulam significare tradit Bud. qui etiam docet capsam vestiariam esse Polluci, sicut & κοίτου. Hesychius vult κοίτου esse cistam in qua ferebantur cibaria: paruam autem cistam, κοιτίδα. Ab eodem κοιτὶς esse dicitur minor cista in qua mundus muliebris reconderetur.

ΚΟΙΝΟΣ, ου, ὁ, Communis. vt in veteri illo & multum celebrato prouerbio, τὰ τῶν φίλων κοινά. Eurip. Oreste, — κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. id est, Res amicorum sunt communes, vel Amici res inter se communes habent. Terent. in Adelphis, Nam vetus quidam hoc verbum, amicorum inter se communia esse omnia. Cicero autem De offic. lib. 1, dixit, Vt in Græcorum prouerbio est, Amicorum esse omnia communia. (vbi obiter animaduerte etiam addere eos Omnia, πάντα) Rursum Euripid. in Phœniss. dixit, — κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη. Idem verò ad prius illud prouerbium respiciẽs, sed quod generaliter ibi dicitur κοινὰ restringens ad κοινὰ χρήματα, eáq; τοῦ ἰδίου opponẽs, scripsit in Androm. Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵπνες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ· ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Dicitur autem κοινὸς cum genitiuo, vel cum datiuo. Cum genitiuo, vt apud Plutarch. De frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τοῦ φίλων εἶναι τοῖς φίλοις, id est Si res amicorum sunt communes, amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Athenæus lib. 6, πάλαι μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, τῶν δὲ ἐστὶ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπῳ φέρουσαν ὁδὸν, Ἀθηναίους εἰδέναι μόνους. Plato De legibus, λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. Aphthonius κοινὸς τῶν ῥητόρων, quo cõmuniter oratores vtũtur. (Ab Aristotele autem libro 6 De animal. dicitur etiam κοινὸν τῶν πάντων ζώων ἐστὶ. Quale est hoc, κοινὸν τῶν πάσης οὐσίας ἐστὶ) Cum datiuo autem, vt Demosth. Pro cor. κοινὸν εἶναι τοῦτο τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Et Plato Pol. 2, ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν καταπηνᾶν, pro quo Latini In commune conferre dicunt. (Isocrates dixit etiam κοινὰ θεῖναι, non addito casu) Sic κοινὸς πᾶσι, Eurip. & Xenoph. OEcon. Κοινὸς Ἑρμῆς, vide in Κοινωνικὸς, & Κοινὸς Ἄρης, in Ξωός. ‖ Hermog. & aliis Gr. rhet. κοινὸς τόπος, vt Fabio & aliis rhet. Lat. Communis locus. ‖ Apud Thucyd. lib. 3, pag. 101, μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῶσι, schol. κοινοὶ exponit ἴσοι & δίκαιοι. Sed puto simplicius exponi posse, Ne vos non communes

amicos in ferenda sententia esse contingat. Idem verò schol. in alio eiusdem Thucydidis loco κοινῷ λόγῳ χρωμένους exponit ὁμοφρονοῦντας. ‖ Κοινῇ ab eodem non semel pro κοινῇ γνώμῃ dici tradit. ‖ Κοινὸς pro κοινωνός, vt exponit schol. Aristoph. in hoc Vesparum loco, Οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τοῦ κοινοῦ γ' ἐμοί. (vbi tamen & aliam expositionem affert, sed quæ mendosè scripta esse videtur) Sic exponitur & apud Sophoclem in Aiace, κοινὸς ὢν κοινῶσι λυπεῖσθαι ξυνών. ‖ Οὐδὲν κοινὸν pro Nihil coniunctum, v.l. ex Demosth. Ac in Anthol. epigr. Οὔτε δέμοι κοινόν τι θεὸς Ὀθρυάδαν χεχρωτ'), Nihil mihi commune fuit, Nihil mihi rei fuit cum Othryada.

Κοινόν, Commune, Communitas. εἰς τὸ κοινόν, In commune. vt εἰς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι, Thucyd. Sic Herodian. 2, καὶ εἴπε εἰς τὸ κοινὸν χρῆναι γνώμας, μετὰ τὴν ἀνοίαν. (In v.l. εἰς τὸ κοινὸν exponitur etiam In commune bonum) Dicitur & κοινὸν & ἐν τοῦ κοινοῦ, quod posterius exponitur etiam In publicum, seu Publicè. atque ita redditur & εἰς κοινὸν, in hoc Synesii loco, epist. 67, γίγνονται ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι. (vbi animaduerte addi datiuum ἅπασι, qui vel cum κοινὸν, vel cum ἀναγνωσθῆναι iungi potest) ‖ At verò apud Demosthenem εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνομαι, redditur etiam In medium. Et apud Isocratem, ἐν κοινῷ εἶναι, Bud. exponit itidem In medio esse, sed addens intelligi debere de eo quod sit in vtranque partem opinabile: in Busir. νῦν δ' ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ δοξάσαι δόξαν περὶ αὐτῶν. Thuc. autem semel τὸ κοινὸν τῆς σωτηρίας, id est communitatem salutis (ad verbum) appellauit τὴν κοινὴν σωτηρίαν, communem salutem. ‖ Sæpe etiam τὸ κοινὸν exponitur Respublica (quemadmodum apud Ciceronem, Commune Asconius exponit communem remp.) Herodot. in Erat. καὶ περὶ τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων ἔδωκε, &c. (Apud eundem verò plur. τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων redditur Magistratus Babyloniorum) Thucydides 3, ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ παρεστώτων. Sunt & qui τὸ κοινὸν exponant Senatum, in hoc eiusdem Thucyd. loco, lib. 2, παρεσκεύαζον αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδὲν ὅτι τὸ κοινόν. Interdum verò τὸ κοινὸν ponitur pro ærario, vt à Thucydide, quum dicit χρήματα μὴ εἶναι ἐν κοινῷ. Ita, inquã, exponi potest si sequamur scholiastem qui ταμεῖον subaudiri ait. (Dixit certè idẽ Thucydides lib. 1, καὶ οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ χρήματα ὄντα αὐτοῖς) Sic ex Aristot. affertur ἐν τοῦ κοινοῦ τῆς πόλεως pro In ærario ciuitatis. At verò pluraliter τὰ κοινὰ interdũ quidem Respublica (sicut τὸ κοινὸν in locis modò citatis) interdũ verò Pecunia publica. Vtriusque significationis exempla hæc in vulg. lex. afferuntur: ex Platonis epist. 7, ὅτι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἴεναι, pro Ad rempublicam administrãdam accedere. (quod & παρέναι τοῖς κοινοῖς dicitur) Ex Demosthene, μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ pro Reipublicæ negotia tractare, seu publica negotia. Pro quo dicitur & τὰ κοινὰ πράττειν à Plut. ὥς μὴ σωφρονεῖν ἀπορεῖ ποτε τὰ κοινὰ πράττειν. At verò κοινὰ in altera significatione, videlicet pro pecunia publica: ex Demosthene, τὰ κοινὰ κλέπτειν, publicam pecuniam furari: ex eodem, τοῦ κοινοῦ ἀπέχεσθαι, quod alteri illi opponitur. Item, τὰ κοινὰ νέμειν καὶ διδόναι. Et ex Aristophane, πλουτῶν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ,ditescere ex pecunia publica.

Κοινὸς λόγος & λογισμὸς, Communis sensus, vt Bud. interpretatur, addens & κοινῷ ἄθροον eodem dici modo. Epigr. lib. 2. pag. 171, Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων. At κοινὸν cum substãtiuo λόγον in alia signif. accipere oportet hic quidem, de qua mox dicam.

Κοινὴ συλλαβὴ apud grammaticos Cõmunis syllaba, vel potius Anceps syllaba, quæ videlicet vtrãque quãtitatem admittit.

Κοινὸς, Peruagatus, Vulgaris, Tralatitius. Plutarchus De defectu oraculorum, ἔτι δὴ τὸ κοινὸν ὅτι φθεγγόμενοι πᾶσι τοῖς χρήμασιν, Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσα. Apud Aristotelem itidem κοινότερον redditur Vulgarius, Magis tralatitium: Rhet. 1, καὶ ἥδιον ὅτι κακοῦργον ἡ δημηγορία δικολογίας, ἀλλὰ κοινότερον. Autor Axiochi τὰ κοινὰ opponit τοῖς ἰδιωτικοῖς. Δικαίαν αὐτὰ κοινὰ ὄντα εἰδέναι δοκοῦσιν ἀπὸ θεῶν τοῖς ἀνθρώποις. In Anth. epigr. dicitur & κοινὸς λόγος vulgaris sermo in versu paulo antè citato. Sed & κοινότερα φράσις ibidem, Eloquutio vulgaris, & sumpta è medio. Item κοινὴ γλῶσσα, lingua vulgaris, — ὧν δ' ἄπειρος καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅσ' γραμματικῆς. Exponitur & Communis linguæ. sed vulgò communis lingua dicitur potius ad differẽtiam earum quæ dialecti vocantur. Eustathius tamen appellat etiam κοινὴν διάλεκτον quæ vulgò lingua communis appellatur.

Κοινὸς τοῖς φίλοις, apud Isocratem redditur Expositus amicis. Itidẽ Bud. κοινὸν à Demosthene vocari ait eum qui expositus sit omnibus petentibus. Vide Κοινωνικός.

Κοινὸς, Conuersatione & societate gaudens ac conuictu: Budæus ex Synesio, συνοδάζων ἴδιος εἶμι, μάλιστα γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος. Et paulo pòst, vbi de sacerdote loquitur, πάντα τοῦς θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος εἴη νομοδιδάσκαλος.

Κοινὸς, Frater. vt vult Hesych. afferens ex Soph. Antigone Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ισμήνης κάρα. item ex eodẽ in Hydrophoris, πολύκοινον Ἀμφιτρίτην. vbi cẽset (opinor) πολύκτεινον accipi pro Fratres multos habentem. In illo autem Antigones loco non video cur κοινὸν exponendum putarit ἀδελφὸν, quum addatur αὐτάδελφον.

Κοινὸς, Profanus, Impurus, Immundus, in Græcis Bibliorum libris. nam ibi, ex Hebræorum consuetudine, opponitur τοῦ ἁγιασμοῦ, vt sacro profanum (id est quo quilibet promiscuè & in communi vtitur) veluti panes propositionis vocari & templi vasa, communibus panibus & vasis. Censebantur autem res promiscuo & communi vsu quodammodo reddi impuræ, præ aliis quarũ non itidem promiscuus erat vsus. vnde factum vt κοινὸν pro impuro accipiatur. Erant verò quædam per se κοινὰ, id est impura seu immunda, aut profana: vt cibi omnes in Lege interdicti, & res aliæ multæ, quarum vsus nonnisi certis conditionibus concedebatur. quædam autem κατὰ συνθήκας erant κοινὰ, quòd videlicet casu aliquo fuissent polluta. Quod ipsis etiã hominibus non vno euenebat modo. adeo vt ista omnia certo ritu essent lustranda & purificanda. Hinc manus κοιναί, Mar. 7, apud Pharisæos, non quidem ex lege Domini, sed ex traditione superstitiosa. Paulus ad Romanos. cap. 14, v. 14, οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ. εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. At verò Act. cap. 10, v. 14 post κοινὸν additur ἢ ἀκάθαρτον, vbi disiunctiua particula vim epexegeticam habere censetur. Hinc verbum Κοινόω, ῶ, pro Impurum reddo, Polluo. de quo infrà.

C. Κοινολογέομαι, οῦμαι, Cõmunico cum aliquo de re quapiam, Confero sermones, Agito consilium, aut etiam Sero colloquia, vt ex Liuio Bud. exponit. (cuius sunt & cæteræ expositiones) Aristoteles in Polit. κοινολογούμενος τοῖς Σαμίοις. Idem de arbitris loquẽs, κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως. Polyb. 2 addidit & datiuũ personæ, κοινολογηθεὶς οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπορρήτων περὶ τῆς ὅλης ὑπηθουλῆς Νικοφάνει. Lucian. autẽ dixit κοινολογεῖσθαι πρὸς οἷς ἀλλήλοις. In hoc autem eiusdem Luciani loco, καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οἷς αὐτὰ κοινολογούμενον, participium hoc κοινολογούμενον Budæus vertit Consilia cum eo agitantem. Vide Comm. pag. 802.

C. Κοινοποιέομαι, οῦμαι, Commune facio, Communico. Budæus ex Gregorio.

C. Κοινοπραγέω, ῶ, Communiter aliquid ago, Auxiliatorẽ & consortem me præbeo. vt accipitur apud Plutarch. teste Bud. Ab eodem in Comm. pag. 852 exponitur In eo societatem rerum gerendarum: & subiungitur hic Polybii locus, in 5, εἴκαλῶν πρὸς τὸν μὴ ὅτι τοῦ τὴν πολιτικὴν διάδημα περιθέσθαι καὶ βασιλεῖα χειραγωγεῖν, δεύτερον δὲ, ὡς ἂν δύναται κοινοπραγοῦν Πτολεμαίῳ. HINC Κοινοπραγία, Conspiratio. Idem Polyb. ἐπιδεικνύμενα τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ Κλεομένεσι κοινοπραγίαν ἡ δύναται καὶ ποῖ τείνει.

C. Ἐπίκοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Communis, Promiscuus. Herodot. ὅτι κοινὸν τοῦ γυναικῶν τοῖς μίξιν ποιοῦσι, Promiscuè cum mulieribus coeunt. Habent tamen vulg. lex. In commune coeunt. ‖ Ἐπίκοινα genera in nominibus dicũtur à grammaticis, genera promiscua, id est, in quibus sexus vterque per alterum apparet: aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significãt, qualia sunt Muræna & Glycerium. Vide Quintilianum

lib. 1, cap.

C. Πάγκοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnibus communis. vt αἶδου παγκοίνου λίμνας apud Sophoclem Electra, pag. 87 (iungendo παγκοίνου cum λίμνας) εἰς ἰὼ ἄπαντας ἐφικέσθαι δεῖ, inquit schol. Vtitur & alibi hac voce.

C. Πολύκοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis communis. Soph. πολύκοινον ᾅδαν appellat, sicut in loco modo citato παγκοίνου λίμναν αἴδου vocat.

Κοινῇ aduerbium, Communiter, In commune. Aristot. Pol. 3, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter vtilia sunt, seu in commune. id est communis vtilitas. Herodian. lib. 2, ἐπὶ τῷ μὴ δημωφελοῖς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὁλίγῳ τοῖς καθ' ἕνα φρονοῦσι. Idem lib. 1, ὅλεν ὠλοφύρετο κοινῇ μὴ πάντες τὰ δημόσια, ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Et lib. 8, κοινῇ & παρὰ ἕκαστος inter se opponit, Θαυμάσαι τινα λέγων ὁ Κρατῖνος καὶ παρὰ ἕκαστος καὶ κοινῇ. Et cum præpositione σύν, ex Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις pro Vnà cum amicis. Ex Plat. autem in epist. οἶδα ἐμὲ σοι κοινῇ πραγματευσάμενον ὅλον, pro Vnà tecum. Item ex Aristotele, κοινῇ ξυνέβαινεν, pro Inter nos conuenit. Ex eodem τὰ κοινῇ λεχθέντα, quæ communi examine disseruntur.

Κοινῇ interdum subauditum habens substant. γνώμῃ, vide suprà in Κοινός.

Κοινῶς, aliud aduerb. Communiter. Item In commune. sicut κοινῇ. Thucyd. κοινῶς & οὐκ ἰδίᾳ ἰδίᾳ inter se opponit lib. 2, κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ὅσον τὴν ἰδίαν ἔβλαψαν, magis profuerunt in commune, quàm priuatim nocuerunt. In vulg. lex. exponitur etiam Vno animo: Item Publicè. Et affertur ex Porphyrio τὰ κοινῶς συνεβεβηκότα, pro Communicer accidentia. Grammatici κοινῶς interdum dicunt pro Lingua communi, de qua suprà dictum fuit.

Κοινότης, ητος, ἡ, Communitas. Exponitur & Societas in v.l. vbi affertur ex Greg. κοινότης κατὰ πᾶσι. ‖ Est etiam nomen vnius ex figuris sententiarum, quum ab vno verbo omnes sententiæ incipiunt, & in vnam desinunt. Vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, Communico, Impertio, Participem facio. Thucyd. lib. 1, πάλαι δὲ [χρῶ] κοινοῦντες τῇ δυνάμει, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἐχόντων. Synes. αἱ τὰ δῶρα δεχόμεναι κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις. Et κοινώσασθαι πέρμαιον, apud eundem in epist. ad Pyl. καὶ μὴ ὢν τύχῃς αὐθαίρετος ἐργαζόμενος φιλοσοφίαν, καὶ ἡμῖν τὸ πέρμαιον κοίνωσον. Huc autem pertinet quod prouerbialiter dicitur κοινὸς Ἑρμῆς, de quo infrà in Κοινωνικός. ‖ Item pro Communico, in ea signif. qua dicimur communicare cum aliquo nostrum consilium. Thucyd. καὶ βουλόμενοι ἔλεξαν ὅπερ βούλονται ἀπὸ τῶν καλῶν, Ἀθηναίοις κοινοῦντες. Idem, κοινώσας δὲ τὴν ὀργὴν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristophanes Nubibus, ἵνα αὐτῶν κοινώσω τι πρᾶγμα τῶν ἐμόν. Chrysost. τί κοινωσόμεθα τὰς ἡμετέρας ἀθυμίας; Herodian. lib. 1, ἀνεῖπε δὴ τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Vbi vertit Politianus, Nihil iam ad amicos retulit. Rursum lib. 7, καὶ τοῖς φίλοις περὶ τῶν πρακτέων κοινούμενος. Vbi Bud. exponit Communiter consulẽs. Item Consilium agitans cum amicis. Addit alioqui κοινῷ seu κοινοῦμαι in hac altera signif. esse Communico cum aliquo rem agendam. Alia rursum construct. one Thucydides dixit lib. 8. ἵνα δεῖξῃ πάντα μετ' ἐκείνου καὶ κοινοῦται. Et Eurip. alia præterea cõstr. κοίνωσον μῶν τὸν ἐς ἡμᾶς. ‖ At verò ex Plat. in Timæo κοινωθὲν ξανθῷ χρώματι, pro Cũ flauo colore coniunctus seu permixtus. Et ex Theoph. σύμφυτα κοινωθέντα pro Communis complexus.

Κοινῷ, Inquino, Polluo. vt Matth. 15, Marci 7. & in aliis Testamenti noui locis. Vide suprà κοινὸν pro impuro.

C. Ἀνακοινόω, ῶ, & Ἀνακοινόομαι, οῦμαι, Cõmunico aliquid cum alio, id est Commune ei mecum facio. impertior ei. Pausan. Eliacis 1. de Alpheo & Arethusa loquens, τὸ δὲ, διὰ τῆς θαλάσσης ἰόντα, ἀνέχοντα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ τοῖς τῆς πηγῆς. Ἀνακοινοῦμαι, Communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel Rem aliquam, Consulo vnà cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βούλει οὖν καὶ ἐγὼ καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Xenophon Hellen. 1, ἀνεκοινοῦτο ὅ, τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Interdũ cum præpositione πρὸς. Isocrates, πρὸς τοὺς ῥήτορας ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ. Budæus autem ita scribit, Ἀνακοινοῦ, Ἀνακοινοῦμαι, Consulo aliquem & communico. Xenoph. ἀνάβ. 3, ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς, ἀνακοινῶσαι τοῦ θεοῦ περὶ τῆς πορείας. Ibidem, ἀνακοινοῦται Σωκράτει τοῦ Δαιμονίου περὶ τῆς πορείας, id est, consulit Socratem, vt ipse interpretatur: sequen. (vt opinor) Ciceronem: qui ita videtur exposuisse, vt apparet ex iis quæ dixi in meo Ciceroniano Lex. Græcolatino pag. 134 meæ editionis. Dicitur & ἀνακοινοῦσθαι τινὶ fine accusatiuo & præpositione. apud Isocratem, pro eo quod vernaculo sermone dicitur Communiquer vel Conferer: vt quum dicitur, Il communique souuent auec luy, vel Il confere souuent auec luy.

Ἀνακοίνωσις, εως, ἡ, Communicatio. Est & nomẽ cuiusdam schematis.

Κοινεῖον, ου, τὸ, Locus in quo sunt communes omnibus mulieres, Lupanar. Hesych. ΤΑΜΕΝ Κοινῖον cum solo ι habet. ΕΤ Κοινεῖν, Scortari, in v.l.

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ, Cui rei alicuius communio est cum alio, Particeps, Consors, Socius. Xenoph. Pæd. 7, ὁπόσοι δὴ καίριοι ἦσαν καὶ ἀξιοχρεῶ πρὸς αὐτὸ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Idem alibi, τοῦ πολιτικῶν πρῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ φραύσεως, Plat. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic & κοινωνὸς κινδύνου, item κινδύνων, Herodian. Apud quem Politianus κοινωνὸν ποιεῖσθαι βασιλείας vertit Accipere in communionem imperii. Plato autem dixit etiam περὶ ἀποσίων αὐτῶν ἔργων γίγνεσθαι κοινωνός. Dicitur item aliquis esse κοινωνὸς τοῦ ἀπορρήτου ab Herodiano, is quocum secreta nostra cõsilia communicamus. Idem verò συμβούλοις & κοινωνοῖς copulauit, lib. 1. συμβούλοις τε ὑμῖν καὶ κοινωνοῖς χρησόμενος περὶ τοῦ κινδύνου.

Κοινωνία, ας, ἡ, Communio, Communitas, Cõsortium, Societas. Aristot. Eth. 8, ἡ τῆς παροιμίας, κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς. ἡ κοινωνία δὴ ἡ φιλία. Apud eundem in lib. De mundo, ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία, Communio quæ cum hisce interedit. Sic Plato κοινωνία μοι πρὸς σε. Herodianus lib. 1, μεγάλας τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι, καὶ τοῦ ἁλίου ὁμόθεν κοινωνία. Cicero κοινωνίαν vertit Communem societatem, & alibi Vitæ societatem, vt videbis in Cic. lex. ibidem verò & aliam eiusdem vocis interpretationem reperies.

Κοινωνικὸς, οῦ, ὁ, Communionis amans, seu societatis. A Cicerone κοινωνικὸς φύσει exponitur Ad coniunctionẽ congregationémque hominum & ad naturalem cõmunitatem natus. (Nisi fortè hæc tantùm posteriora verba Ad naturalem cõmunitatem natus, illorũ Græcorum interpretationem esse voluit) pag. 58 Lex. Ciceroniani. Apud Areopag. κοινωνικὸς est (vt inquit Budæus) Socialis, id est Societatis & æquitatis cultor. Aristot. Rhet. 2, de iis dictis loquens quæ fallaciam πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν habent, καὶ τὸ κοινωνικὸν φάναι τὸν Ἑρμῆν εἶναι μάλιστα τῶν θεῶν. μόνος γὰρ καλεῖται κοινὸς Ἑρμῆς. vbi κοινωνικὸν accipit non pro eo quẽ eadẽ alioqui forma, vocamus *un homme communicatif*, (.i. qui libenter cõsilia sua cũ aliis cõmunicat) sed pro eo qui lubenter alios bonorum suorum κοινωνοὺς facit, id est participes (qui à Luciano in Timone dicitur κοινωνικὸς τοῦ ὄντος.) eodémque torquetur in dicto illo epitherum Mercurii κοινὸς, quanuis non idem significet. dicitur enim κοινὸς Ἑρμῆς prouerbialiter ab iis qui quæstus alicuius participes fieri volunt, perinde acsi diceretur κοινὸν τὸ ἕρμαιον. tãquam videlicet Mercurius lucrum quod aliquis auspiciis eius nactus sit, velit eum aliis impertire. Theophr. in Charact. aut quicunque est eorum autor, ingenium eius qui βδελυρὸς appellatur, describens, καὶ τοῦ θυσκομένου χαλκοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τοῦ πλείστου ἀπαντῶντα τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν. Hesychius vult κοινὸς ἑρμῆς esse prouerbiũ de iis qui aliquid inueniunt κοινῇ. Afferuntur autem & aliæ huius appellationis rationes, quas lege apud Erasmum in prouerbio Communis Mercurius. Fieri etiam potest (meo quidem iudicio) vt qui primi illud κοινὸς Ἑρμῆς vsurparũt, ad istum Homeri locum respexerint Iliad. ω, Ἑρμείας (σοὶ δὲ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρί τε παρείσας καὶ τ' ἔκλυες ὥ κ' ἐθέλῃσθα) Βάσκ' ἴσθι, &c.

Κοινωνικὸς, Ad communionem pertinens, In quo cõmunionis seu cõmunitatis ritus obseruãtur. vt κοινωνικὴ σύσσιτα apud Eustathium. A Plutarcho κοινωνικὴ ἀρε-

ται appellantur virtutes in communitate & societate positæ. A

Κοινωνικός. Non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος. Bud. ex Basilio.

Κοινωνέω, ῶ, In cōmunionem venio, Commune aliquid habeo, Particeps sum. Demosth. κοινωνεῖν καὶ τῶν πηρούμενα τοῖς πεπολιτευμένοις, id est (Budæo interprete) Commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τούτου, Hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. vbi mendē aduerbialiter capitur, aut certè pro οὐ μηδέν. (Sic Luc. De saltatione, ἀλλ' ὅπ μηδὲν B τοῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ) Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Cibo & potu vti communiter, Participem esse cibi & potus, vel Venire in partem, aut Participare cibū & potum. Herodian. lib. 3, ὡς μήτε ἀνῆς, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν. quæ Politianus vertit, Sic vt ne torum quidem larémque cum ea communem pateretur. κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Luc. Et κοινωνεῖν πάθων πατρῴων apud eundem. Dicitur etiam de communione rei malæ. vt κακοκοινωνοῦντες τῶν πόνων, Qui laborum participes fuerunt, Qui labores vna subierunt. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum es- C se participem. Apud Euripidem κοινωνεῖν τύχης, redditur Affinem esse fortunæ. at πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν apud Demosthenem vertit Bud. Conscium esse. Latini Sceleris etiam participem dicunt.

Κοινωνῶ, cum accusatiuo κοινωνίαν & datiuo σοι, ex Plato ne pro Tecum habeo commercium. Ex eodem κοινωνεῖν τινι pro Cum aliquo consuescere. Et ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνεῖ, De rep. lib. 1, pro Talis cum tali consocia tur. Et κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι pro Conuenire nolunt. Sed & cum genitiuo rei, verbo eodem redditur, D κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας, inter nos conuenit. Cum alia etiam constructione, εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν τοῦ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, pro Tecum communicare. ea in significatione qua dicitur Cōmunicare suum consilium. Redditur etiam, Tecum agere de reipublicæ gubernatione. Fortasse exponi etiam potest, Societatem tecum inire, vel Socium te habere circa, &c.

Κοινωνῶ cum datiuo rei, vt τὰ τῇ τοῦ σώματος θερμότητι κοινωνήσαντα quæ Fic. in Plat. Tim. vertit Applicata oris caliditati. v. l. E

Κοινωνῶ γαμικῶς peculiari signif. sicut & Consuesco apud Latinos, quum dicitur Consuesco cum muliere, Luc. οὐδὲ ἀν' ἐκοινώνησε ποτὲ θνητῇ γυναικί. E: alibi, μὴ κοινωνήσῃς ὡς Ζεὺς τῇ Νιοβίδι.

Κοινωνῶ, non solùm pro Particip significante Participes sum, sed & pro Participo quod significat Participem facio. Ita quidem Bud. sed nullum posterioris huius significati afferens exemplum.

Κοινώνημα, ατος, τό, Commercium. Plato in 1 De rep. ξυμβόλαια ἢ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τί ἄλλο κοινωνήματα δῆτα. Hæc F Budæus citans & ex Arist. Pol. 3. Plut. Symp. sept. sap. φιλανθρωπότατα καὶ πρὸς τὰ κοινωνήματα πρὸς ἀλλήλους, socierates humanissimæ & primæ. Hunc autem Plutarchi locum in lib. De primo frig. οὔτε θερμὸς ὢν αὐτὸς οὔτε ψυχρὸς, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακίρασμα καὶ κοινώνημα, Turnebus ita interpr. Vt qui neque calidus sit neque frigidus, sed caloris & frigoris medium quoddam temperamentum & communio.

C. Ἀκοινωνησία, ας, ἡ, Communio & participatio nulla, Commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non est. Aristot. Polit. 2, cap. 3, διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, quia possessiones non sunt communes.

C. Ἀκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cum altero non communicatur, Cuius alter particeps non fit. Plutarch. Lycurgo, καταγελῶν τοῦ ὡς ἄμικτα καὶ ἀκοινώνητα τοῦτα μετόντων σφαγαῖς καὶ πολέμοις, vt quæ communia alius nobiscum habere nequeat: liberos videlicet eorúmque procretionem, quorum ipse κοινωνίαν τοῖς ἀξίοις κατέστησε. Et τὸ ἀκοινώνητον, idem quod ἀκοινωνησία. Herodianus lib. 8, τὸ ἀκοινώνητον ἐν ταῖς ὁμοιότησι ἕκαστος τοῦ αὐτοῦ, τοῦ δύναμιν αὐθείλκυν, de Maximo & Balbino: quorum alter cum altero imperiū commune habere grauabatur, sed μοναρχίας eos cupiditas incesserat. In quem sensum Lucanus dicit, Nulla fides regni sociis omnisque potestas Impatiens consortis erit. Ἀκοινώνητος dicitur etiam Qui nihil commune habet cum altero, Cui nihil communicatur, Qui particeps non est. Greg. in orat. De Filio, ὡς δέον ἀκοινώνητον εἶναι καὶ μέχρι τούτου τὸ θεῖον τοῖς ἡμετέροις, quasi oporteat Deum nihil nobiscum commune habere. Vel, communionem nobiscum & cōsortium respuere. Sed tunc ad sequentē signif. pertineret. ‖ Ἀκοινώνητος, Qui nihil sibi cum altero commune esse vult. Qui alterum participem & consortem ferre nequit. Lucianus in Vit. auct. καὶ ὁ αὐτῆς τοῦτις μόνος καὶ ἀκοινώνητος ἦν ἔλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος. ‖ Ἀκοινώνητος à Budæo exponitur etiam αὐθέκαστος, Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectum verúmque persequens. Quo sensu vsurpasse Cicero videtur lib. 6 Epist. ad Att. Nullas vnquam ad me literas misit Brutus, ne proximè quidē de Appio, in quibus non inesset arrogans & ἀκοινώνητον aliquid. Sic videtur etiam accipi apud Gellium lib. 12, cap. 12 in eiusdem Ciceronis verbis, manifesti mendacii crimen ioculari responsione eludentis, Ἀκοινώνητοι homines estis, quum ignoratis prudentis & cauti patrisfamilias esse quod emere velit, empturum se negare propter competitores emptionis. ‖ A Suida exponitur ἀκριβής. quo sensu forsan accipitur apud Plin. lib. 3, epist. 9, Habet quidem gloriam studiis præsertim quiddam ἀκοινώνητον: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio. VNDE Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè, Austerè, vt exponitur apud Ciceronem in Epist. ad Atticum lib. 6, epist. 1, Totum hoc Bruto dedi, qui de me ad te humanissimas literas scripsit: ad me autem, etiam quum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀκοινωνήτως solet scriberet.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quocum communicemus, Dignus cuius consortium & societatem expetamus. Plato Polit. lib. 2, τὰ μὲν τῆς δικαιοσύνης μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητα ὦσι, τὰ δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ὅτι τοῖς νόμοις ἔχουσι.

C. Ἀκοινωνέω, Communico. v. l.

C. ΒΠκοινωνέω, Commune habeo. Æschines contra Ctesiphontem, πᾶσι νόμοι οὐδὲν ὅπι κοινωνοῦσι τοῦ τοῦ δήμου στεφανοῦν νόμῳ. Aristot. 2 Œconom. ὅπι κοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. Et in pass. ex Platone De legibus, ὅπι κοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

C. ΚΑΤΑκοινωνέω, Communico, Impertior. Ex Æschine.

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, Princeps, Imperator, Dominus. Il. α, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Il. β, οὐδέ τι ἴδ' μῦθ' Οἵπερ ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν, ductores & imperatores. ‖ Est etiā nomen proprium apud Pausaniam in Att. & apud Athen. lib. 13. Veteres (vt scribit Eustathius) deriuant hoc vocabulum à καιρός, verso α in ο, vt sit οἱονεὶ ὁ ἐπὶ καιροῦ κύριος: (vnū autem è nostris veteribus lex. itidem a καιρός, sicut ὅρχαμος ab ἀρχὸς deduci scribit vt sit quasi ὁ ἐν καιρῷ ἄρχων.) alibi aurem (videlicet in illud Od. σ, ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος, de Iro) idem Eustathius ex veteribus tradit κοίρανον εἶναι τὸν τοῦς καιρὸν βασιλέως ἔργον ὅπι τελοῦσι, vt Achilles τοῦτ' μυῖδος: at βασιλέα εἶναι τὸν πάθεν καὶ ἀπὸ γένους ἄρχοντα. Scribit tamē posse etiam deriuari à κόρος significante νέος, pleonasmo literæ ι.

O Κοιρανία, Dominium, Imperium. v. l.

C. Πολυκοιρανία, Imperium multorum, Dominium multorū. Iliad. β, Οὐ μοῦ τοι πάντες βασιλεύομεν ἐνθάδ' ἀχαιοί. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: quo in loco Aristot. Polit. 4, cap. 4, dicit incertum esse an intelligat imperium populi qui μόναρχος γίνεται συνθέτος ἐκ πολλῶν, an verò ὅταν πλείους ὦσιν οἱ ἄρχοντες ὡς ἕκαστος. Eundem versum in se transtulit Caligula apud Suetonium, Quum audiret fortè reges qui officii causa in vrbem aduenerant, concertantes apud se super cœnam de nobilitate generis, exclamauit, εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. nec multum abfuit quin statim diadema sumeret, speciémque principatus in regni formam conuerteret. In v. l. est ΕΤΙΑΜ Πολυκοίρανος, Multorum dominus & rex.

Κοιρανικός, ου, ὁ, Imperatorius, Principalis. Opp. lib. 3 De venat. Κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπέμπιμος ὀφθαλμοῖσι, missus ad oculos imperatorios, Ad imperatorem missus. Apud eundem κοιρανικοὶ λέοντες, imperatorii leones, id est Imperatorio & generoso animo: vel qui sunt velut principes & imperatores cæterorum animalium. Vide Κοιρανέω. A

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, vt Sophoclis schol. exponit in Antigone pag. 251, Λεύσπε Θήβης οἱ κοιρανίδαι τ' βασιλίδα μοῦνον λοιπὴν Οἷα πρὸς οἴων αἱρῶν πεσχω. ibi enim Antigonen vult alloqui chorum, vt κοιρανίδαι ibi sint οἱ ἔντιμοι τοῦ πολιτῶν, qui & ipsi dicantur κοίρανοι: vel autores generis eam respicere, id est reges antiquos. Fortassis tamen fratres compellat, Œdipi filios: vt κοιρανίδαι sint regis filii, sicut βασιλίδαι. B

Κοιρανέω, ῶ, Dominor, Impero. Apollon. Arg. 2, τῆσιν τότε κοιρανέοντα. Item Principatum obtineo, Imitar principis excello. Oppian. De venat. l. 3, λεόντων Κοιρανικῶν Λίσυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες, principatum obtinent Africani leones inter cæteros leones, leones inquam qui reliquorum animaliū velut principes & imperatores sunt. Item, κοιρανέου officio fungor, Imperator & princeps C sum, Imperatorem & principem ago. Il. 6, Ὡς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

C. ΑΝΑκοιρανέω, ῶ, Dominor, Rego. accusatiuum habet, vi præpositionis, apud Homerum, μάχῃ ἀνακοιρανέοντα, Ordinantem prælium, vel regentem, administrantem. Sed alii scribunt diuisim, ἀνὰ κοιρανέοντα.

C. ΚΑΤΑκοιρανέω, Dominor, Impero, Rego. Odyss. α, Ἰθάκην καταδοκοιρανέουσι. Od. ν, de procis, Οἳ δή τοι τείρεπε μέγαρον καταδοκοιρανέουσι, in ædibus tuis dominantur, seu imperant. Item κατακοιρανεῖν πολεμοῦ, Administrare bellum. D Od. ε, de Pallade & Bellona, πόλεμον κατακοιρανέουσι.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, Fut. σω, Punio, Castigo. Plato in Protag. ὃς δ' ἂν αὖ ἐκτὸς βαίνῃ τούτων, κολάζει, Qui autem extra eas, videlicet leges, declinat, hunc ciuitas supplicio afficit. Aristot. Ethic. 3, cap. 5, κολάζουσι γὰρ καὶ πωροῦσι τοὺς δρῶντας μοχθηρά. (Castigare improbos dicit Cic.) Sic Dem. cōtra Philipp. ἐκόλαζον καὶ ἐπιμωροῦ τι οὐ αὐ αὐδοῦν τι δωροδοκοῦντας. Idē Olynth. 2, τοὺς μὲ ἀξίους ἐπαίνῳ τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. Isocr. κολάζειν τοὺς ἁμαρτάνοντας. Idē dicit κολάζειν τοὺς ἀκοσμοῦντας. E Xenoph. Hellen. 5, οὐδὲ οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ, castigare irato animo. Idem Præd. 4, κολάζοιτον ἀφειδέστερον ἢ ὡς δεῖ αὐτούς. Interdum additur datiuus instrumenti. Xenoph. κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. Isocr. τὸν δὲ δίκῃ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασε. pœnis affecit maximis. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, vt apud Ciceronem & Liuium, Castigare verberibus, & apud Plaut. Castigare exuuiis bubulis. Sophocles verò in Aiace cum duobus accusatiuis iunxit, τοὺς σεμνὰ ἔπη κολάζε κείνους, id est διὰ σεμνῶν ἐπῶν παίδευε. F Sic apud Virgilium, — dictis castigat Acestes. Et apud Plautū, Vt eum dictis plurimis castigem. Et castigare verbis apud Ciceronem. Κολάζομαι, Punior, Castigor, Pœnæ de me sumūtur, Pœnæ mihi infligūtur. Demosth. contra Mid. μὴ κολάζεσθαι τοῖς ἠμαρτανόντας. Xenophon Hellen. 6, κολάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἁμαρτημάτων. Plutarchus, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι. Idem de elephantibus, εἷς ὁ δυσμαθέστατος ἀκούων κακῶς ἕκαστος, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὥσθ' νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ στιλβοῦν ἀναπτόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν. Quod ita Plinius, Certum est vnum elephantem tardioris ingenii in accipiē- G dis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Syn. epist. 57, τοὺς μὲν κολαζόμενον ὁ θεὸς κινδεύειν. Et cum genitiuo apud Thucydidem, κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ pœnas do. Et in gerundio, apud Plutar. πότε καὶ πῶς καὶ μέχρι πόσου κολαστέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν. Κολάζομαι actiuè quoque capitur pro κολάζω. Aristoph. Vesp. Νῦν ὀκεῖνο νῦν ἐκεῖνο τὸ ζύθυμον σῦ, κολαζόμεθα κέν ἕζον ὀνέπαυ' ἀεὶ, quo castigamus eos qui nos infestant, Quo iniurias vlciscimur. Apud H. Aristot. quoq; in 6 De hist. anim. κολάζεσθαι actiuè capi pro κολάζειν testatur Bud. Comm. p. 763. vbi vide locum. ‖ Κολάζω, Castigo, seu Reprimo, Coerceo, Moderor: seu (vt Budæus interpretatur) Quod nimium est reprimo, Fremo, & quasi castro. Theophr. in 1 De caus. κολάζειν τὰ δένδρα, castigare arbores luxuriātes, vt Stat. lib. 9 Theb. dicit Libertas iubarum castigata. Item κολάζειν τὸ αὐθάδεσον apud Poll. id est συστέλλειν, reprimere. Galenus in 1 ad Glauconem, τὰ γὰρ ἀναπία τῶν ἀναπτωμάτων, ἰάματα ὄντα, κολάζοντα μὲν τὸ ὑπερβάλλον, αὐτεπιστρέφοντα δὲ τὸ λεῖπον. Et κολάζειν τὸ πάθος apud Plutarchum Artoxerxe, eo sensu quo Lucanus dicit Immodicum dolorē castigare, id est reprimere: & Cicero, Videsne vt obmutuerit non sedatus corporis sed castigatus animi dolor. Item κολάσαι τὸ πλεονάζον apud Plutarch. Sympos. Reprimere & coercere quod exuperat. (Dicitur etiam κολάζειν διαλογισμοὺς, vt Horatius dicit multa litura coercere carmen & ad vnguē castigare. Philostr. ep. 13, Αἰσχίνης ὁ ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, ὑπὲρ οὗ πρεσβεύω ἐπαιδάλεις ὡς οὐκ ἀφανῶς τοὺς διαλογισμοὺς κολάζοντος, castigātis. Eadem signif. apud Pollucē, κικολασμένος ῥήτωρ, ὁ δεδασταισμένος, διεσμιλεμένος ἀκριβωμένος, Pressus, Limatus, Castigatus: cuius oratio ad vnguem castigata est, nec in ea quidquam luxuriat.) Et in pass. κεκολασμένη δίαιτα, moderata & cuius luxuries quasi castigata est. Luc. Hermot. οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' αὐτὰ πάντα καὶ ἐλεύθερα. Plutarchus Lycurgo, pag. 17, καὶ τὴν ἄλλην δίαιταν οὐχ ὅτι κεκολασμένην οὐδ' ὑπεύθυνον τοῖς νέοις παρεῖχον. Aristot. Eth. 3, sub finem, τὸ δὲ τοιοῦτον, videlicet μετρίας εἶναι τὸ ὅπι θυμίας καὶ ὀλίγας καὶ τὸ λόγῳ μηδὲν ἐναντιοδοξεῖν, ἀμετρίας λέγομεν καὶ κεκολασμένον. Abhac signif. ΕΣΤ Ἀκολασία ΕΤ Ἀκόλαστος. A participio autem κεκολασμένος est ADVERB. Κεκολασμένως, Moderatè, Frenando & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. lib. 6, τί οὖν; οὐκ εἶχε καὶ Σκιρῶν καὶ ὁ Κάδδρ οἰκέτας; εἶχον, ἀλλ' ἐφύλασσον τοὺς τὰ τείχη νόμοις καὶ κεκολασμένως ἔζων, προσῶντες τὰ τῆς πολιτείας ἔθη. nisi fortè hic in prima signif. aliquis malet accipere pro Subeundo pœnas si contra leges fieret.

Κόλασμα, ατος, τό, Pœna, vel Quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xenoph. Præd. 3, οἱ μὲν, τῷ ἰχυροτάτῳ κολάσματι νομιζομένῳ, σιδήρῳ πατόμενοι, ὅμως ἐθέλουσι καὶ πάλαν μάχεσθαι τοῖς αὐτοῖς. Plutarch. κολάσματα σκυθρωπά.

Κολασμός, οῦ, ὁ, Pœnæ inflictio, Punitio, Pœna. Plut. De virtute morali, οἱ δὲ καὶ πτωχείας αἰώνιοις ὑπὸ χλῶ καὶ κολασμοῖς φεκώδεσι κακῶν εἶναι νομίζουσι τὸν θάνατον. Idem Alcib. φαύλος γὰρ οὐδεὶς ἐνέπτησεν εἰς τοσοῦτον τὸν κολασμόν. ‖ Item Moderatio, Refrenatio, Castigatio. Plut. De loquacitate, οὐκ ἔστ γλώσσης ῥεούσης ὅπτησις οὐδὲ κολασμός. E

Κόλασις, εως, ἡ, idem. Differt à πτωχεία, vt docet Aristoteles Rhet. 1, quòd κόλασις sit τοῦ πάσχοντος ἕνεκα, πτωχεία autem, τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ὠφεληθῇ. Et Gellius lib. 6, cap. 24, Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Vna est quæ νουθεσία vel κόλασις vel παραίνεσις dicitur: quā pœna adhibetur castigādi atq; emendādi gratia, vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque. Altera est quā ii qui vocabula ista curiosius diuiserunt, πτωχείαν appellant. ea causa animaduertendi est quum dignitas autoritásque eius in quē est peccatum, tuenda est, ne prætermissa animaduersio contemptum eius pariat & honorem eleuet. Plutarchus de sera numinis vindicta, πρεσβεύει δὴ πυθέσθαι ὡς χρεὰ κληρονομίας διὰ δέχεσθαι τῆς πονηρίας τὴν κόλασιν. In eodem libro, τὴν περὶ τὴν κακίαν ἰατρείας ὡς φάρμακον, ἑκάστῳ προσφέρει τὴν κόλασιν. Et apud Aristot. Polit. 5, τὰς κολάσεις πατρικῶς ποιεῖσθαι. Apud eundem Ethic. 10, cap. 9, τοῖς ἀπιθοῦσι καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ πτωχείας ὅπτησθαι. Et Eth. 2, cap. 3, αἱ κολάσεις γινόμεναι διὰ τοιούτων. vbi (vt Plutarch. paulo antè) & ipse dicit κολάσεις esse ἰατρείας. ‖ Item Castigatio, vt κόλασις τῶν δένδρων apud Theoph. (licet κολάζειν suprà) Castigatio quæ luxuriantibus arboribus, adhibetur, & qua velut supplicio coercentur & reprimuntur.

Κολαστής, οῦ, ὁ, Punitor, Castigator. Plutarch. De sera numinis vind. οὔτε πνος θεῶν οὔτε ἀνθρώπων δεῖσθαι κολαστοῦ νομίζω τοὺς ἀνοσιουργοῦντας. Idem in eodē lib. ἀνίοις γὰρ καὶ κολαστὰς ἑτέρων πονηρῶν οἱ δημοκόινοις ἀπεχήσατο τὸ δαιμόνιον. Synes. epist. 121, τῆς πονηρίας κολαστά. Idem epist. 57, ὅταν δεῖται κολαστῶν. Pro vindice & tortore etiam citatur ex Eurip. VNDE Κολαστικός, οῦ, ὁ, q. d. Punitorius, Pœnas infligere solens. Plut. in libro qui περὶ ὀργῆς. inscribitur, τῶν θεῶν τὴν βασιλέα, μελείχιον, Ἀ. Ἡλιοῦ δὲ μεμιμάκτιμα, εἶμαι, καὶ κλῶσιν· τὸ δὲ κολαστικὸν, ἐλεγνοῦδες καὶ δαιμονικὸν, οὐ θεῖον δὲ οὐδὲ ἐλύμπιον.

Κολαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aptus ad pœnas inferendas, Ad pœnas infligendas comparatus, vt κολαστήριον πῦρ apud Naz.

Α Τ Κολαστήριον, ου, τὸ, Locus supplicii, vel Instrumentũ aptum ad scelerum pœnas inferendas, Tormentum ad puniendã & vindicanda delicta. Plutarch. De fort. Alexandri l. 2, ἡ δὲ μάστιγας, οὐδὲ πίδας, μανικὰ καὶ βαρβαρικὰ κολαστήρια καλάστης. Syn. ep. 58, ἐκείνοις αὐτὸν ἐν τοῖς ὑπὸ θηρίοις κολαστηρίοις ἠκίζετο, his eum abominandis supplicii inferendi instrumentis cruciabat. Et paulo antè, ἄπτα κολαστηρίων ῥῆνα καὶ ῥήματα, inusitata tormenta. Et epist. 79, δακτυλήθρας καὶ πεδοσφίγξας ἐξ ὑπνῶν, καὶ ξένα ἄπτα κολαστήρια, peregrina pœnalium instrumentorum genera. Gregorius in Maccab. encom. καθάπερ ὑπνόσπον κολαστήρια. In quibus locis subaudiri potest substant. ὄργανον. Poloco autem vbi sontes torquentur, id est carcere, accipitur apud Synes. De insomn. ἐφ' οἷς πρὸς ἐστενοχωρήθη τὰ κολαστήρια, reple i sunt carceres. Accipitur etiam pro ipsa pœna. Sic enim interpr. vulg. lex. hunc quem ex Xenoph. citant locum, ἃ ἐκεῖνος κολαστήριον εἶχε τοῖς πάντ' οἰουμῶνοις εἰδέναι, ἐρωτῶν ἤλεγχε, quæ castigationis causa coarguebat.

C. Ἀκολασία, ας, ἡ, Intemperantia, Petulantia, Proterui as, Lasciuia. Vertitur etiam Luxuria. Ἀκολασία opponitur σωφροσύνῃ. Apud Athen. lib. 14, αὐτὴ δὲ σωφροσύνης ἀκολασία καὶ ἄνεσιν. Aristoteles Rhet. c. 1, σωφροσύνη δέ, ὁρίζει δι' ἣν τοῖς περὶ τὴν ἡδονὴν τοῦ σώματος ἔχουσι ὡς ὁ νόμος κελεύει· ἀκολασία δὲ τοὐναντίον. Id est, σωφροσύνη est virtus per quã ad corporis voluptates ita se habent vt lex iubet: ἀκολασία autem contrà, vel, per quam circa voluptates corporis ita se gerunt vt, &c. Idem Ethic. ad Nicomachum libro 2, capite 7, ait σωφροσύνη esse μεσότητα, id est mediocritatem circa voluptates corporis, & quidem eas potissimùm quæ tactu percipiuntur: ἀκολασίαν autem esse ὑπερβολήν, id est excessum. Notandum est autem ἀκολασίαν sæpe de intemperantia circa res venereas dici. Plut. περὶ τῆς ὑπερβολῆς, &c. Καὶ ἡ αἰσχύνη ἐν φωνῇ καὶ πλὴν ἀκολασίαν ἐν αἰσχίοις κολάζων. Chrysostomus De sacerdotio. ἀκολασίας ἕνεκα καὶ συνεχῶς ὁμιλῶν γυναικῶν, ἐν πεύξεις Intemperantiæ alimentum, assidua cum mulieribus colloquia. Ἀκολασία finitima est τῇ ἀκρασίᾳ. quod tamen fit d ferimen docet pluribus Plutarch ἐν τῷ περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Sciendum est autem ἀκολασίαν sonare ad verbum incastigationem. Fit enim à κολάσαι secunda persona præteriti a verbo κολάζομαι, præfixo α priuatiuo. Ad quam etymologiam fortasse obiter alludens Plutarchus dixit in loco modò citato, καὶ πῶς ἀκολασίαν κολάζων.

C. Ἀκόλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intemperans, Petulans, Proteruus, Lasciuus, Libidinosus. Ad verbum sonat Incastigatus, vel Incastigabilis, vt modò dictum est ἀκολασία sonare In astigationem. nam vt ἀκολασία fit a secunda persona κολάσαι, sic ἀκόλαστος à tertia κολάσαι, vtrobique videlicet præfixo α priuatiuo. Suidas tamen (non exactè ad etymum respiciẽs) ἀκόλαστος exponit κολάσεως ἄξιος, id est castigatione dignus. subiungitque hunc Aristophanis locum, ἀλλ' ἀκόλαστος ὅστις αἰεὶ τοῖς θεοῖς. Gellius libro 1, cap. 2, Sed enim quæ nimia ex gustu atque tactu est, ea voluptas, sicuti sapientes viri censuerunt, omniũ rerum fœdissima est. Eosque maximè qui duabus istis belluinis voluptatibus sese dediderunt, grauissimi vitii vocabulis Græci appellãt ἀκολάστους vel ἀκρατεῖς. nos eos vel incontinentes dicimus vel intemperãtes. ἀκολάστους enim si interpretari coactius velis, nimis id verbum insolens erit. Istæ autem voluptates duæ gustus atque tactus, id est libidines in cibos atq; in venerem prodigæ, solæ sunt hominibus communes cum bestiis: & idcirco, &c. Hactenus ex illo Gellii loco. in quo notandum eum non videri ad illam differentiam respexisse quæ est inter ἀκρατῆς & ἀκόλαστος, sicut & inter ἀκρασία & ἀκολασία. nam hæc à Plutarcho distingui docuimus antea. Idem lib. 7, cap. 11, vult ἀκόλαστον esse vnum ex vocabulis quo Græci eum appellãt quem Latini Nequã. Ita enim scribit, Et nequam hominem nihili, neque rei neque frugis bonæ. Quod genus Græci ferè ἄστοπον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακόβοτον, ἢ μιαρὸν dicũt. Hactenus Gell. ¶ Sciendũ est autem aliquãdo absolutè poni, aliquando addi περὶ τὰ ἀφροδίσια, aut tale quid: ac tum eius significationem restringi. Pro eodem ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδισιάζεσθαι, apud Aristotelem. Item, ἀκόλαστος περὶ τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων. Item, ἀκόλαστος περὶ τὰ σωμασιακὰ apud Plutarchum in Lycurgo. Tradit autem in Probl. Aristoteles (quod & ex Gellii modò citatis verbis discimus) ἀκόλαστοις esse & περὶ τὰ ἀφροδίσια & περὶ τὰ τῆς, θρῆς ἀπολαύσεις. quæ etiam verba ibidem affert Gellius. Quum igitur ἀκόλαστος simpliciter & per se ponitur, vtrunque vitium debemus intelligere: aut etiam generalius ἀκόλαστος, dici qui voluptatibus corporis præter fas & æquum sit deditus. sic en m idem Aristoteles lib. 1 Rhet. ad Theodectem, ἀκόλαστος μὲν ἤθους δοῦ καὶ ἄδικος περὶ τὰ τοῦ σώματος ἡδονάς. ¶ Interdum ἀκόλαστος dicitur absolutè pro ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια. vt apud Athen. lib. 13, ἀκόλαστος γυνή. Gregor. Nazianz. De theologia, animalia σώφρονα & ἀκόλαστα inter se opposuit. ¶ Lucianus τὸ ἀκόλαστον τῆς δίαιτης dixit in Nigrino, vbi etiam τὸ ἀκόλαστον substantiui forma pro τὴν ἀκολασίαν vsurpat. sonat autem hic luxuriem.

Ἀκόλαστος ad alia translatum. vt ἀκόλαστος γλῶσσα apud Euripidem in initio Orestis, Lingua petulãs. Nam Latini similiter adiectiuum Petulans, vt & substantiuum petulantiam, de effrenei etiam lingua vsurpant, sicut & de libidinibus. Euripides initio Orestis de Tantalo, Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. Ælianus apud Suidam ἀκόλαστον & ἀκράτεσι γλῶσσαν dicit.

Ἀκόλαστα πάθη. Erotianus apud Hippocratem exponit αἰσχρὰ πάθη, id est impudentissimum. Paulo antè annotauit ex Plutarcho, καὶ πῶς αἰσχίστην ἐν φωνῇ καὶ πῶς ἀκολασίαν ἐν αἰσχίοις κολάζων.

Ἀκολάστως, adverb. Intemperanter, Petulanter, Proteruè.

Ἀκολαστάνω, Intemperanter seu petulanter ago, vel Petulanter me gero, Petulantia vtor, Proteruè ago. Item Libidinor, Proteruè & libidinosè viuo. Aristoph. ὑμεῖς οἱ θεοὶ ἀκολαστοῦν τῶν. Plutarchus Alcibiade, καὶ ἀκολαστανεν μεθυσκόδρυος καὶ πῶς ἐπαίσας Ἀβυδηνοῖς καὶ Ἰωνικοῖς, id est, Et intemperanter viuat, ebrietati deditus & cũ meretricibus Abydenis & Ionicis consuetudinem habẽs. Aristoteles Rhet. 2, σωφρονεῖν & ἀκολαστανειν inter se opponit: sicut ἀκόλαστος & σώφρων opponi, item ἀκολασίαν & σωφροσύνη paulo antè admonuimus.

Composita S V N T Συνακολαστάνω. E T Ἐπακολαστάνω. Est autem συνακολαστάνειν τινὶ, vna cum aliquo intemperanter viuere. Plutarchus in Demetrio, ὅτε Χρυσὶς καὶ Λαμία καὶ Δημοῖ ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολαστάνει, id est, Proteruè & libidinosè viueret, & in omni lasciuia versaretur. Ita Bud. omittens præpositionis συν interpretationem. Ἐπακολαστάνειν autem apud Athenæum legitur, lib. 12, χωνῆκα καὶ πέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχίεια, ὅθεν τῆς ὁδεύσηταις, ἐπακολαστάνειν αὐτῇ, id est, stupro & libidine contaminabãt, Budæo interprete. Siquis autem faciliorem interpretationem postulat, ἐπακολαστάνειν τινὶ est quasi ἀκολαστάνειν ἐπί τινι, petulantia vti in aliquo aut in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut libidinem suam exercere in aliqua. Cicero dicit petulantem esse in aliqua virgine, quod ego verti Græcè existimo elegantissimè, ἐπακολαστάνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapsa est alicuius libido in muliere ignota.

Ἀκολαστέω, ῶ, Fut. ήσω, idem quod ἀκολαστάνω. Sed ab ἀκολαστάνω nullum formatur verbale nomen. At verò ab ἀκολαστέω E T Ἀκολάστημα, id est, Factum petulans seu intemperans, Factum petulantiæ plenum.

ΚΟΛΆΠΤΩ,

Fut. ψω. Tundo, Excauo: vt auis rostro, faber malleo. Aristot. Historiæ anim. lib. 9, cap. 1, de ægitho aue asino infensa, ὁ δὲ δρῶν τοῦτο βλάπτει τοῦτο κολάπτει· ὅθεν πεπόνθασι τὰ ἕλκη αὐτοῖς. Quæ verba Plin. lib. 10, cap. 74, ita interpr. Aduoluãs vlcera eius rostro excauat. Et paulo pòst, καὶ κόρακος ξένος καὶ ὄφεος πολέμιος, δρῶν τὸ τοῦτο πεπόνθασι αὐτοῖς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Exculpere oculum alicui dicit Terentius. & Exculpere nidum in pariete, Varro: sicut lapicida malleo rostrato in lapide cauum facit. Et τὸ ἦπαρ κολάπτειν apud Lucian. Rostro tondere, pro quo idem dicit τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν. Iulian lib. 2 Epigr. μήσε κολάψῃ Αἷμα πυμαίων ἡδυμελῆ γέρανος, Ne rostro te petat, Ne rostro te tundat. Athen. lib. 12, βολβοὺς τρώγων, πυροὺς κολάπτων, ὡὰ κολάπτων. Et κεκολαπτὰ ἀνθρωπος, insculptus est, v. l. ex Luciano.

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, Instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidũt. Luc. in suo somnio, μοχλία καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔχεις. Plut. de Isocrate, μονονοῦ κολαπτῆρσι καὶ ξυστῆρσι τοὺς περὶ ὁδοὺς ἀπολεαίνων καὶ ῥυθμίζων.

C. Ἀπόκολαπτω, Tundendo aufero. vel Pertundo, Insculpo. In v. l. exponitur Priuo, Expello nocendo.

C. Ἐγκολαπτω, Insculpo, Incido: vel Tundendo insculpo, Tundendo incido. Plut. Pericle, pag. 52, τοῦ Λακεδαιμονίων, ὡὶ ἔδωκαν αὐτῷ Δελφοὶ θεομαντείαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τῷ χαλκοῦ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquãto pòst dicit ἐγχαράττειν. hæc enim sequuntur, λαβὼν καὶ αὐτὸς θεομάντειαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξεν. Et in pass. apud Herodot. ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, in petris incisus.

Ἐγκόλαμμα, ατος, τὸ, Sculptura siue scalptura tundendo incisa.

Ἐγκολαπτὸς, ῶ, ὁ, Insculptus, Incisus. vel Tũdendo insculpt.

C. Ἐκκολάπτω, Exculpo, Tundendo eximo: vt auis rostro. Excido. hoc est, Quod insculptum seu incisum est, eximo. Demosth. καὶ τὸ ψηφισμα ἐκκολάψαντες ὁ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται. Plutarchus περὶ τῆς Ἡροδότου κακ. in fine, loquens de quodam epigrammate Pausaniæ, τὸν μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν. de quo Thucyd. l. 1, pag. 41, τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν ἀθέμιτα ὑπὸ τὸ τρίπους τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνόματα τῶν πόλεων. At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina quum maturo fœtu rostro ea pertundit & frangit: aut τοὺς νεοσσοὺς, quum eos pertusis rostro ouis eximit. Latini Excudere & Excludere dicunt: Græci ἐκλέπειν etiam, id est corticem seu putamen detrahere. Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 29, de coccyge, seu cuculo, ὃν οὐ αὐτὴ τίκτει νεοσσιὰ, ἀλλ' ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει. de quo lib. 6, cap. 7, dicit, ἅτε ἐξ καὶ ὑπὸ τῇ τῆς ὑπολαίδος νεοσσιᾷ· ἡ δὲ ἐκλεπτει καὶ ἐκτρέφει. Pro eo verò quod in Geopon. legimus, τὰ δὲ ἐκκολαπώμενα νεόσσια ὑποστασιάζειν ἀθρόως ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλιγοχρονίῳ, ita Varro scripserat, Excusos pullos subducendum ex singulis nidis & subiiciendum ei quæ habeat paucos.

Ἐκκολαψις, εως, ἡ, Excisio quæ tundendo fit. Dicitur etiam de exclusione ouorum & pullorũ. Aristot. Hist. anim. l. 6, ὅταν ὑπὸ τοῦ ἐκκοσιάζωσι τὴν ἐκκολαψιν τῶν ὠῶν. Alibi dicit ἐκκόλαψις τῶν νεοσσῶν, exclusio pulli.

¶ Κόλαφος, ου, ὁ, Colaphus, Alapa: plaga quæ palma in maxillam alicuius incutitur, seu ἡ δι' ὀδόντων δρῶν τῶν μέσων δακτύλων πληγή, vt Etymol. exponit, ex Epicharmo citans, ὡς ταχὺ κόλαφος θεστατεῖ δεινός. Apion apud eundẽ deducit à κολάπτω, Eustath. à κόλον ἀφῶδες, i. μέγα, vt κόλαφος fit ὁ μεγάλην ἀφὴν ἔχων. Pro hoc autem κόλαφος Atticis vsitatum est κόνδυλος, teste eodem Eust.

Κολαφίζω, Colaphum duco alicui, Colaphum incutio, Colaphum infligo, Colaphum infringo. Sic enim Latini loquuntur. Seu Depalmo aliquem, id est palma percutio: apud Gellium, ex tabulis legum. Vnde ἐκολάφισαν apud Eust. ex Pausania. Frequens huius vocabuli vsus est in Nouo Testamento. vt Matth. 26, ἐκολάφισαν αὐτόν. 1 Cor. 4, κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν.

Κολάφισμα, ατος, τὸ, Plaga colapho incussa, seu Colaphus. τὸ δι' κοίλης ἀφῆς ῥάπισμα, vt in nostro veteri lexico exponitur.

ΚΟΛΛΑ,

ης, ἡ, Gluten siue Glutinum. Diosc. lib. 3, cap. 101, κόλλα (ὃ ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ζωοκόλλαν) καλλίστη ὅδε ἡ Ῥοδιακὴ ἐκ τῶν βοείων ὀστῶν σκευαζομένη. Plin. lib. 28, cap. 17, Glutinum præstantissimum fit ex auribus taurorum & genitalibus: Rhodiacum fidelissimum. Plutarchus De solert. anim. μήτε κόλλης δέρμα, μήτε πνὸς ἄλλου δεσμοῦ, de altari quodam corneo. ¶ Κόλλα Hesychio est τοῦ βοὸς τὸ νωπὸν δέρμα. paulo antè verò dixerat κόλλεα esse περιτμήματα δερμάτων ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τοῦ βοός. quæ tamen expositio ab eodem tribuitur vocabulo κόλλοψ.

C. Κολλομελέω, Carmina cõglutino & concinno, (vt Cicero dicit Conglutinatio verborum) Concinnè & compositè coagmento.

C. Κολλοπώλης, ου, ὁ, Qui glutinum vendit. Bud. ex Poll.

C. Κολλέψης, ου, ὁ, Qui glutinum coquit. Bud. ex Poll.

C. Ἀκόλλος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Glutinis expers. Item Qui conglutinari nequit, Glutino insociabilis. Theophrastus, ἀσύμπλεκτα δὲ καὶ ἄκολλα, ὅσα τὸ μηδὲν ἔχειν σκαλίωδες, ἀλλὰ γωνιοειδῆ ἔτι.

C. Ἐχέκολλος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Tenax instar glutinis, vel Cohibens & continens in modum glutinis. Plutarchus De solertia anim. loquens de hirundinum in nidificando solertia, αὐ πηλοῦ πνος ἐχέκολλου θεραπεύειν ἀμάθωντα τὴν νεοσσίαν. Et τὸ ἐχέκολλον neutro genere Glutinosa tenacitas. vel Id quod continet & cohibet in modum glutinis, Id quo res aliquæ veluti glutino sociantur. Idem in libro qui Περὶ πολυφιλ. inscribitur, τὰ σύμπαθῆ, κἂν χαλάσῃ τὸ ἐχέκολλον, οὐ δέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυοῦς δὲ σώματος ῥαγέντος, ἔρρηγε δεῖ κόλλησιν δύρειν καὶ σύμφυσιν.

V N D E Ἐχέκολλος, More eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Dioscorides l. 5, de terra Samia, θεραπεύει τὴν ἐλαφρὰν, καὶ ἐν ταῖς δίψαις τῶν γλωσσῶν, ἐχέκολλος κρατυνθείσαν, tangenti linguæ glutinis modo adhærescentem, seu linguæ glutinosam, vt Plin. interpr. l. 35, c. 16.

C. Σύγκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutino sociatus, Glutino iunctus.

V N D E Συγκόλλος, More eorũ quæ glutino sociata sunt. Exemplum habes in Κολλάω. Item Conuenienter, Congruenter: συμφώνως: metaphora sumpta ab iis quæ glutino sociata sunt. Æschyl. Suppl. Καὶ τοῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.

Κολλήεις, εντος, ὁ, Glutinatus, Conglutinatus, Glutine compactus. Il. o, de contis nauticis, Ναύμαχα, κολλήεντα, καὶ σόμα εὐθὺ χαλκῷ: quem locum declarat hic eiusdem in eodem libro, ξυσὸν μεγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλήσιν ἐλήθοισι, compactum annulis siue clauis ferreis, vt ligna glutine compinguntur. Hesiod. Aspide, τὰ δ' ὀπιστόρνυτο πέπυκτο Ἁρμαῖα κολλήεντ'. Hom. verò dicit ἁρμαῖα κολλητά, vt & κολλητὸν δίφρον.

Κολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glutinosus. Plato Cratylo, docens linguam impingere facilè in pronuntiando λ, exempli loco subiungit, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες. Athenæus lib. 3. Et Aristoteles, ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα φέρουσι ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων, i. (Plinio interprete) Faciunt melliginem è lacrymis arborum quæ glutinũ pariunt, salicis, vlmi.

Κολλάω, ῶ, Glutino. vt κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferrum, id est ferruminare. Plut. Sympos. 1, μᾶλλον ἀλλήλων ἀπτόμενα καθάπερ ὁ κολλώδης σίδηρος. Et κολλᾶν τραύματα apud medicos, quod Plinius dicit Glutinare vulnera & Conglutinare. Metaphoricè etiam capitur vt Agglutino & Conglutino à Latinis. Apud Athenæum lib. 10, in gripho de cucurbitula, ἀλλ' ἐδεν πυξὶ χαλκῷ ἐπ' αἰθρὶ κολλήσαντα Οὔτω συγκόλλως ὥστε σώσαμα ποιεῖν. Quod ænigma citatur ab Aristotele quoque Rhet. 3, & à Demetrio Phalereo: sed apud Athenæum scribitur πυξὶ χαλκῷ vnà voce. Plato De legibus, κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Plutarchus De Isocrate, αἰ πῆτα καὶ πάρισα καὶ ὁμοιοπτώτα κολλῶν καὶ συνδεῖς. vt Cicero De orat. dicit cõglutinationem verborum. Idem ad Colot. τὰ σύγκρισα κολλῶν καὶ συναρμόττων. Et apud Athenæum lib. 11, in pass. ἀγγεῖον κεκαμεσοῦν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. quæ verba aliquanto pòst repetuntur. Κολλῶμαι, Agglutino seu adiungo me, Adhærescо. Lucæ 10, κολλησθέντα ὑμῖν, qui se vobis agglutinauit. vt Paulus dicit, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ se agglutinant. Lucæ 15, ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, se agglutinauit seu adiunxit. Act. 10, κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ, se agglutinare, vel coalescere. Act. 9, ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς. 1 ad Cor. 16, ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμα ἐστι. ad Rom. 12, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ. Ad Cor. 6, ὁ δὲ κολλώμενος Θεῷ ἓν πνεῦμά ἐστι.

Κόλλησις, εως, ἡ, Glutinatio, Conglutinatio. Theophr. οὐχ ἅπτεται ὀ οὐδὲ κατὰ κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῷ πυκνίνων καὶ ἐλατίνων. Vnde Plinius, Glutinum abdicant quædã ligna, & inter se & cũ aliis insociabilia glutino sicut robur. Plutarch. Sympos. sept. sapient. κόλλησιν σιδήρου καὶ σώμασιν πλέκεως, glutinationem ferri, id est ferruminationem. Herodian. libro 3 de muris Byzantii, εἰς πηρά-

ᾳ ρον εἰργασμένον τοσούτῳ πυκνοτέρᾳ καὶ κολλήσει ὡς μηδὲν ἂν οἴεσθαι τὸ ἔργον σωθῆναι, tam exactis iuncturis & glutinamentis cõpactum. ‖Κόλλησις dicitur etiam de applicatione cucurbitulæ. Aristot.Rhet.3,quum ænigma illud de cucurbitula in Κολλάω citatum adduxisset, κόλλησιν πίνειν εἶπε πλὴν τῆς συκίας τοῦ βολοῦ. ‖Κόλλησις,Agglutinatio siue Conglutinatio, est etiam figura orationis. Hermog. περὶ μεθόδου δεινοτ. quærens quot modis vsus carminum esse possit in soluta oratione,κόλλησις μὲν ὅταν ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος ἀφυῶς κολλήσῃ τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν δοκεῖν: cuius exemplum adfert ex Æschine contra Timarch.

Κολλητής,οῦ,ὁ,Glutinator,Coneinnator.

Κολλητικός,οῦ,ὁ,Vim habens glutinandi. Plutar.De primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ ἀκτικὸν τῇ ὑγρότητι συνέχει καὶ πῆττον,aqua conglutinat & copulat, vt quæ humore suo contineat ac coagmentet.Item κολλητικὸν φαρμακον,glutinatorium medicamentum: quod coniungit & vnit diuisas partes,vt in pristinã vnitatem reducantur.Quidam ἔναιμον & θαυμαστικὸν etiam appellant: sed hoc latius patet. nam in sinibus etiã veteribus eius vsus est, quum illa tantùm in vulneribus cruentis post abstersum sanguinem, vulnúsque purgatum & futuris fibulisue coarctatum,adhibeantur. Galen.ad Glauc.libro 2, συμμέτρως δὲ ὑποδοκιμάζεται τοῦ κόλπου τὴν κολλητικὴν φαρμάκων ὑπόθεσις, ὡς εἰ μὴ πρόσφατον ἔναιμον ἐπιτεθεραπευκὸς θαῦμα.Diosc.de sarcocolla, δυνάμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων,glutinat seu cõglutinat vulnera.Idem, πτελέας τὰ φύλλα καὶ οἱ ἀκρέμονες καὶ ἡ φλοιὸς συμπικὰ καὶ τραυμάτων κολλητικά, Vlmi & folia & cortex & rami vim habent spissandi & vulnera cõtrahendi,vt Plin.interpr. Idem l.1, cap.153, ἐναίμων κολλητικά, sanguinolenta glutinant, vt Ruell.interpr. Athen.l.9, θραστικὰ σαπτὰ ἄλλα φάρμακα κολλητικὰ ὀφθαλμῶν καὶ βλεφάρων.

Κολλητός,οῦ,ὁ,Glutinatus, Glutino compactus,Glutino sociatus. Od.φ,κολλητὴν εὖ ξέσας σανίδεσσιν. i.Foribus.eæ enim ex tabulis glutine coagmentatis fieri solent. Od. ψ,Κολλητοὶ δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς θραρίας. Apud eundem κολλητὰ δῶματα quæ Hesiod. κολλήεντα dicit: item κολλητὸς δίφρος. item ξυσὸν κολλητὸν βλίβεται, quod idem suprà κολλῆεν. Item κολλητὸν δόρυ. In quibus κολλητὸν pro συμπεπηγμένον,(id est compactum)accipitur.

C. Ἀκολλητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui glutinatus non est,aut glutinari nequit, Infociabilis glutino, vt Plin. paulo antè in Κόλλησις loquitur,Glutinum seu glutinamenta respuẽs. Gal.ad Glauc. ὅταν δὲ ὅλῃ πλέον ἀκόλλητον ἢ τὸ δέρμα τῆς ὑπεκειμένοις σώμασι,κόλπον ὀνομαζόμενοι τὸ πιεσθὲν πάθος. Metaph.Qui coire nequit,Incoibilis Gellio.

C.Δυσκόλλητος,ε,ὁ καὶ ἡ,Qui glutinari difficulter potest,Glutino vix sociabilis, Qui glutinamentis difficulter coalescit seu coit.Galen. ad Glauc. Metaphoricè accipitur pro Malè cohærens. Luc.De hist. scrib.p.137, ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ σχήματος. CONTRAR. Εὐκόλλητος,ε,ὁ καὶ ἡ.

C. Ἀνακολλάω,Glutino, Aliquid fluens,lentore quopiam, veluti glutine,restringo & retineo.ἀνεκόλλα τεῖχος, pilos fluentes glutinat & cohibet. Alii tamẽ interpr. Replicat, Reclinat. VNDE Ἀνακόλλησις,εως,ἡ, Restrictio quæ glutine fit. ET Ἀνακόλλημα,ατος,τὸ,Glutinamentũ quo aliquid diffluens compescitur & restringitur.seu, Quo aliquid fluens, veluti glutinamento,retinetur atque restringitur. Apud Dioscoridem lib.1, cap.153, ἀνακόλλημά ὅτι τοῖς ὑπερκοκλιοῖς ἐν κοπλάσμασι, Ruellius interpret. Herniam prolapsu intestini prorumpentem cataplasmate repellit: Hermolaus, Hernias interanei procidentis reclinat: Marcell. Ad continendos intestinorum ramices additur. Item αἱμοκόλλημα τῶν ῥευμαπζοιθῶν apud Paul. Ægin.lib.7, cap.16,medicamẽta quæ in affectibus oculorum fronti agglutinantur,ex iis cõposita quæ obstruendi, opplendi, glutinandi, adstringendi,refrigerandi aut siccandi facultatem possident, vt farinæ pollen,mãna, terra Samia,myrrha, cochleæ, acacia,opium cum candido oui.Gorr.

C.ΔΙΑκολλάω,Conglutino,Coagmento, Ferrumino.v.l. VNDE Διακολλητικός,οῦ,ὁ.vt διακολλητικὰ ἔργα apud Pol. In quibus vtimur glutinamentis & coagmentis: item ferruminationibus & plumbaturis.Poll.διακολλητικὰ ἔργα,γεμφοτικὴ,ὁπλοτικτικὴ.

C.ΕΠΙκολλάω,Agglutino seu Glutino super,Glutine iungo.Bud.affert etiam ὑπικολλάω ex Theophrasto, διὸ καὶ τῆς ἐμφυτευομένοις πηλὸν ὑπικολλάουσι, obducunt luto, vt Gaza interpr. Ab ὑπικολλάω autem EST Ἐπικόλλημα, ατος,τὸ,Id quod glutinamentis adiungitur alicui rei,Id quod glutine adiicitur alii. Theophr. Hist.plant.lib.4, cap.4,de radice loti, εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ὑπικολλήματα χρῆται.

C.ΚΑΤΑκολλάω,Glutino,Agglutino.

C.ΠΑΡΑκολλάω,Agglutino,A latere glutino. Paul.Ægin. lib.3,de strabismo, ὅταν τοῦς τῶν ὀστῶν πωμ πυ ὀφθαλμοὺς,κρωκίδας φοινικίνας παρακολλᾶν καὶ τοῖς τοῦς τῶν κροτάφοις καθοῖς. VNDE Παρακόλλημα,ατος,τὸ,Id quod agglutinatur: seu Conglutinamentũ, vt Gaza vertit apud Theophr.Hist.pl.l.5,c.8, μίλος δὲ χρήσιμον εἰς τὰ παρακολλήματα κιβωτῖς καὶ ὑποβάθροις, καὶ τοῖς τοιούτοις. Vbi (inquit B.)videtur signif.Clauos & cardines quibus cõpingimus, vel ea quæ glutinum admittunt. ET Παρακολλητικός,οῦ,ὁ, Glutinandi vim habens, vt idem Bud.ex Celso interpr.Cels.l.4,c.19, Præterea [emplastrum] est quod παρακολλητικὸν à glutinando vocant.

C.ΠΡΟΣκολλάω,Agglutino, glutinamentis adiungo. Et προσκολλαομαι, Glutinamentis adiungor. Vel metaphoricè, Quibusdam quasi glutinamentis adiungor & adhærescо: Agglutino me, Velut agglutinatus hæreo seu adhærescо. Alex.Aphr.Probl.l.2,ἀφ' ἑαυτῷ προσκολλᾶσθαι τὰ τρεφομένῳ μορίῳ. Matth.19, προσκολληθήσεται τῇ γυναικί. Pro quo Ephes.5,προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Act.5, ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων,se agglutinauerat,seu se adiunxerat.

C.ΣΥΓΚολλάω, Conglutino, Glutine cõpingo & coagmẽto: si de ferro dicitur, Ferrumino. Sed metaph.plerunque capitur pro Compono, Compingo, & similibus. Plutarchus Quomodo aliquis sent.se prof. συναρμοστὴν καὶ συγκολλᾶν τοῦ θυμοειδοῦς ἑαυτοῦ, cõponere nos ad exemplum hominũ virtute præditorũ. Item συγκολλᾶν λόγον διέξοδα πιθανὰ apud Plutar. ex Soph.ea metaphora qua à Cic.dicitur cõglutinata concordia. VNDE Σύγκλησις,εως,ἡ,Conglutinatio,Compactio & coagmentatio quæ fit glutinamentis. ET Συγκολλητής,οῦ,ὁ,Conglutinator, Qui glutinamentis aliquid compingit & coagmentat. Metaph. verò Qui aliquid veluti glutine compingit & concinnat. Aristoph. Vesp.ψευδῶν συγκολλητής, Εὐεσεπής, πανοῦργος τερμα δικῶν. Mendacia componere dicit Plautus.

ΚΟΛΛΟΨ,οπος,ὁ,Corium durius in ceruicibus & dorsis boum,aut etiam ouium: quoniam τὸ αὐτὸ αἱ σαρκῶν πεφυκὸς ἡ κόλλα,vt testatur Eustath. A pud eundem Pausanias,ἀπὸ τοῦ κοπαίου κόλοπος τῶν βοῶν ἐφυμένου ἐγίνετο κόλλα. Idem Eust.ex alio lexico citat, κόλοψ, ταῦρου ἐπαυχένιον δέρμα. Item ex alio, κόλοψ,τὸ τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φενίνην ἠνῳωμένῃ ὑπὸ τὸ δέρμα,τὸ μελῆ. Apud eundem sunt qui κόλοπας esse dicant τῶν βοῶν νῶτα,ὅθεν κόλλα γίνεται. Hesych.tradit κόλοπα esse τὸ νῶτον τῶν φενίνων καὶ τῆς λεφιᾶς τὸ ἄκρον. Maior verò horum grammat.pars in eo cõsentit vt κόλοψ sit durius in ceruicibus aut tergoribus boum corium. Vnde metaphoricè κόλοπας dictos tradunt exolecos & callosos pueros, τοὺς σκληροὺς καὶ παρηκμακότας παῖδας.seu(vt Hesych.tradit) τοὺς σκληροὺς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν πάσχοντας, aut τοὺς ἀκολαστοῦντας ὑπέρακμα,supra ætatis vigorem libidinãtes.In qua signif.citat Eust.ex Eupolide, μεγάλην τινὰ γλῶτταν ἔχειν, ὦ Χαιρεδήμ, καὶ καλῶ. τὸν δὲ καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλοπας τοὺς ἐνδρομάδας. vbi ἐνδρομάδας idẽ Eust.dictos existimat ὡς παραδεδραμηκότας τὴν ἡλικίαν,quibus opponi ait τοὺς ὑπολωπάς. Hinc etiam,videlicet à κολόπων in propria signif. acceptorũ duritie,(vt nostrũ vet.lex.docet)Aristoph.τὸ σκληρόπτερον Αἰσχυλὸν ἐνδεικνύμενος, ait, Οἷμαι γὰρ αὐτὸν κόλοπι ἐοικέναι. ‖Κόλοπες dicũtur etiã verticilla citharæ quibus chordæ intẽdũtur,vt B.interpr.οἱ ἐκ τῶν αὐχενίων δερμάτων γινόμενοι παραλίσκοι,οἷς δεσμεύουσι τὰς νευρά,vt in nostro vet.

lexico exponitur. quemadmodum Pausanias quoque apud Eustathium κόλοπα ᾧ ὑπτίνεται τὰς χορδάς, dicit fuisse δερμάτινον. Itaque κόλοπες dicuntur ab ipsa materia ex qua fiunt.Odyss.φ,Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ὑπεστάσ μῶρος καὶ ἀοιδῆς Ῥηϊδίως ἐπάνυσε νέῳ ὑπὸ κόλοπι χορδὴν, Ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐύστρεφὲς ἕτερον οἴοῦ.Luc. ἐνάψας δὲ νευρὰς, οὐδὲ κόλοπι ἐστρέψας,ἐμελῴδ ἀμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Eodem verbo Aristoph.Vesp.per metaphoram perlepidam vsus est, Χ' ἡμεῖς ἀπῴ τοτε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλοπ' ἀνέῃλῳ.vbi schol.dicit κόλοπας esse τεινοντας τὰς χορδὰς,& παραλίσκους τὰς κιθάρας εἰς οὗ ἀποδεσμοῦται αἱ νευραὶ καὶ τείνονται φορφῶν. VNDE Κολοποδιώκτης,ου,ὁ,Qui pueris exoletis & duriorib⁹ inhiat.ὁ ἄθλιος τοῦ τοὺς κόλοπας.Eust. ET Κολοπόω,ῶ,Glutino,Glutinamentis ompingo & coagmẽto.ἐκολόπωσε,τῇ κόλλῃ συνήρμοσεν, Eustathius ex Pausania.nam ἐκ τῶν κολόπων fit ἡ κόλλα. ET Κολοπίζω Clauiculis seu verticillis intendo, vel κόλοπας ὑπτίνω. Hesychius κολοπίζειν exponit καθέλκειν.

Κόλλαβος,ου,ὁ,idem quod κόλοψ, Clauicula.seu verticillus citharæ,quo fides vertuntur & intenduntur. Eustath. κόλοψ,ὁ τῆς ὑστερον κόλλαβος,δι' οὗ τείνονται αἱ χορδαί. Apud eũdem grammatici quidam,κόλοψ,ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα,ᾧ οὗ καὶ οἱ τῶν ὀρχάνων πάλαι ποτὲ κόλαβοι:quemadmodum apud eundem alius grãmaticus de κόλοψ loquẽs, dicit,ᾧ οὗοι κόλλαβοι τῆς παλαιοῖς.Ipse tamen Eustathius dicit ὁ τῆς ὕστερον κόλλαβος,quemadmodum & in quodã nostro lexico veteri,ᾧ ὁ[videlicet κολόπων] καὶ τοῦ λεγομένου κολλάβοις ἐπίτειν.Phrynichus quoque melius dici κόλοψ quàm κόλλαβος testatur.Schol. Homeri hos κολλάβους dictos vult ἀπὸ τὸ κεκολλῆσθαι:dicit autẽ eos esse πασσάλους ὧν ὀλάπτονται αἱ χορδαὶ,καὶ κεῖσθαι ἐν τῇ πήχει τῆς κιθάρας.Suidas esse dicit τὰ τῶν χορδῶν ὑπὸ τόνια:& ab horum similitudine κολάβοις dici etiam panes quosdam, quos alii speciem placentæ quadrangulæ esse velint: alii panes paruos,ὥσθ' τὰ ἐκ μεγάλων κολλυβίζεσθαι.,seu κολοβοῦσθαι,vt in quodam nostro veteri lexico habetur, in quo κόλαβος vnico λ scribitur. Eustathius κόλαβον maius quiddam esse dicit quàm ἄκολον,si videlicet illud ἄκολος ἐρρηπκῶς dictum sit quasi ὁ μὴ κολούσας:sin per pleonasmum α præpositum sit in hoc vocabulo,idem videri esse ἄκολον & κόλαβον,videlicet βλωμίδιόν τι κολοβὸν δὲ ὠμάβρον. Aliquanto autem pòst tradit κολλάβους & Κιλικίους ἄρτους (dictos à Cilicibus, qui viliori pane vti solerent)eosdem esse, id est ἄρτους μεγάλους καὶ ῥυπαροὺς, & φαυλοὺς,secundum Alexidem:citans ex Platone comico,ἄρτος ἦκε πεπάλμενος μὴ τῶν καθαρύλλων, ἀλλὰ μεγάλους Κιλικίους:addensque,quum poeta ille dicat μεγάλους, nomine κολλάβων non esse accipiendos ψωμίσκους. Athen.l. 3,quum varia panum genera recensens, ex Aristophane citasset, ἢ τεῖαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων χλιαρῶν, docet hosce panes fieri ex nouo frumẽto.quod his Philylli verbis confirmat, Αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκ γένους βριμῶν γαλακτοχέστας κολλάβους θερμοὺς. Aristoph. schol. scribit à Sicyoniis vocari λαταύρους.Vide & Κόλλιξ. VNDE Κολλαβίζω, Impingo, προσκρούω.v.l.ex Aristophane. In quodam autem nostro vet. lexico scribitur ἐκολλάβισας per η,exponiturque itidem προσέκρουσας: παρὰ τὸ ὑπὸ κόλαις βαίνειν.κόλα δὲ ἡ γαστήρ.vel ἔθραυσας, à κόλλαβος significante ψωμόν. Suidas etiam καταπαλαίσας, item ἔκλασας,κατέπτησε,annotans præterea eum velle dicere ὑπὸν αὐτὸ τῷ λάβῃ ὀρθίω,ὑπόλυσι. ‖Apud Pollucem autem κολλαβίζειν ludi genus est,ὅταν ὁ μὲν παῖς τοὺς χρὸ τοῦ ὀφεῖς ὑπολάβῃ τοῦ ἑαυτοῦ,ὁ δὲ παῖς ἐπερωτᾷ πότερον,τί πτῆκε. A QVO Κολλαβισμός,eiusmodi ludus. ET Ἐγκολλαβίζω,Instar κολλάβου deglutio, Instar κολλάβου in os ingero. Eust.quum dixisset κόλλαβον esse βλωμίδιόν τι κολοβὸν δ' ἀμάβρον, id manifestum esse dicit ἐκ τοῦ ἐνκολλάβισεν. i. δίκλω κολλάβου κατέπιεν.

Κόλλιξ,ικος,ὁ,idem quod κόλλαβος,panem quendã rotũdũ significans,vt docet Athen.lib.3,vbi sic Archestr. Κόλλιξ Θεσσαλικὸς σοι ἐπαρχέτω ὃν καλέουσι Κίνοι κεμμαπαν, εἰ δ' ἄμοι χίδ' ἐλέον ἄρτον.Hippon.apud eundem Athen. libro 7,σύκα μέτεια βοῦφρ Καὶ κρίθινον κόλικα,δεύλιον χόρτον.Galen.κόλικας apud Hippocr.exponit θυλάκιας,pastillos(sicut & Paul. Ægin.lib.1, cap. 27) & apud Aristoph. ὅθεν τῶν σμικρῶν ἀρτόκων dici ait. Erotianus κόλικας dicit ἀρτόκων εἶδος,ὡς πλακουντῶν:nonnullos verò accipere αὐτὸ τῶν νηστείων. Is qui de dialectis scripsit, esse dicit εἶδος ἄρτου τοῦ φερομένου, addens, ὃ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Scribitur verò ET Κόλιξ vno λ, fortasse metri gratia.nam in omnibus serè locis Κόλλιξ scriptum reperitur,etiam in libris manuscriptis.Aristoph.Ran.Ἐγὼ δὲ τὸν λαριγγ' αὐ ἐκτρίψαιμί σου,Δρέπανον λαβοῦσ', ὡ τοὺς κόλικας κατέπασας. VNDE Κολικοφάγος,Qui κόλικας vorat,Vorator κολίκων.Aristoph.Acharn.Ὦ χαῖρε κολικοφάγε βοιωτίδιον.quem locum Galẽ. citans, atque ὅθεν σμικρὰν ἀρτόσκον dici annotans,legit Βοιώτιε.Sed Aristophanes forassis allusit ad Βοῖδιον,ac propterea terminationem retinuit.

ΚΟ'ΛΟΝ,ου,τὸ,Cibus,τροφή,vt Athen.lib.6 exponit, nulla quidem huius sign.exempla afferens,sed inde deriuans κόλαξ, item δύσκολος & βυκόλος: Eust.verò etiam ἄκολος,

C. Ἄκολος,ου,ἡ,Buccella.ὁ σμικρόπαπος καὶ ψυχόδης ψωμός, vt Eust.exp.dicens talia ferè esse apud Paus. ψάθια. i. ὑφόπλων ἀρτων θραύσματα, vel τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου:ea autem ψάθια vocari à quibusdam etiam ἀπαράγειας: eisq; ἀσφόπρον esse τὸν βλωμόν:fortassis autem ἀκόλω similem esse ἔλκαρον,id est ψωμόν,ἥρωα ἄρτου κόμμα, vt veteres exponunt,ab ἕλκω πίω,quo Eupolis vtitur.vt ἄκολος fit Offella panis,seu buccella:aut Frustum minutum, Mica. Od. ρ,de mendico,Ὃς τ' πλῆσε φλίβα τοῦ φαγεῖν φλίβα τε ὄμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Apud Suidam,Τὸν κυίσα δ' ὡς ζῶντα πάλιν πτὴ τ' ὠῶν ἀλῶν ἄλλω Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξωὸν ἔχειν ἕταρον. Philipp.lib.1,Epigr.Κείνῳ συκοφορῶ παῖ ἀπύρας ἀκόλους. Item in proue:b.ἀκόλω τὰ χείλη,σύ σύκα βοῦσαι,offula panis,nõ fico labra obstruere:quo ad victum tenuem nos moneri tradit Erasm.at Suid.significare scribit,ἐρρωμένως χρῆσθαι τοῖς παρασιτοῖς. ‖Ἄκολος Eust.vulgo accipi pro τροφῇ,in hoc loco Strattidis apud Athen.lib.14,vbi Thebanos καμουσιγῶν παῖ φωνὰς poeta ille docet,πλὴν σκῆπαι Ὁ πολυπλάκαν ὡς λεγόμενος,ὀνομάζεται δ' ὀρτάλιχος, πὴν ἰαθῶν δὲ σάκπαν,βλέφυεσιν ἢ πλὴν γάφυεσιν,τῶκα δὲ τὰ σῦκα,κωπιάδας τὰς χελιδόνας, Τὶν ἐνθεῖσι δ' ἄκολον,τὸ γελᾶν δ' ἐκφιδ' δέμβ. Sed ἔνθεσι ibi quoque pro buccella seu offa accipi potest. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Eust.annotat quosdam deriuare à κολούειν, (sicut in Κόλαβος quoque dixi)vt qui ob suã σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι δυνάτας καὶ τέμνεσθαι: posse tamen etiã deriuari à κόλον significante τροφὴν, vt ἄκολος fit ψωμὸς ὁ ὅλην τροφος.

C.Δύσκολος,ου,ὁ καὶ ἡ,Difficilis in sumendo cibo,Qui fastidioso stomacho est. σκυθρὸς, vt Athen. exp. à κόλον deriuans. Frequentius verò dicitur de homine moroso & difficili siue acerbo, Qui moribus est implacidis, Cui omnia tum dicta tum facta stomachum mouent,Fastidiosus:(quod tamen actiuè potius capitur) δυσαρέστος,vt idem Ath.exp. Aristot. Eth.2,c.7, ὁ δὲ ἐλλείπων καὶ ὑπὸ πᾶσιν ἀηδὴς, δύσερις τε καὶ δύσκολος: opponens ei κόλακα καὶ ἀρέσκον. Idem Eth.4,cap.6, ὁ δὴ πᾶσι δυσχεραίνων ἔφη τὸν δύσερις καὶ δύσκολος. Demosth.cõtra Philippum, δύσερις καὶ δυσέρεσπος τις αἰθεωπος. Æschin.contra Cresiph.δύσκολος τὴν φυσιν.Xenoph ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι. Plut. τῶν πικρῶν καὶ δυσκόλων; Aristoph. Vesp. Οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος. Apud eundem in Vesp.ipsæ vespæ de se dicũt, οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμῶν μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δύσκολόπτερον. Theophyl.ep.59, de paupertate, ἡείω δυστυχεῖν καὶ δύσκολω. Iosephus pro inhospitali etiam posuit, teste Budæo. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, id est Morosa,Difficilis, Molesta. vt δύσκολος ψυχή. item δύσκολος φυλακὴ apud Chrysost. Et apud Synes.ep.131, πρόσκρουσιν ὁμιλεῖ δύσκολοις. Et δύσκολον, difficile ac arduum. Demosth.Pro corona, ἢ τῶν τῆς τύχης συμβέβηκεν ἐναντίωμα, ἢ ἄλλο τι δύσκολον γέγονε. Item δύσκολος Apollonius dictus est à difficili phrasi qua vsus fuit. vulg.lexica. VNDE Δυσκόλως, Morosè. Isocrates ad Nicoclem, δύσκολως πρὸς ἡμᾶς διακειμένων. Idem, δυσκόλως ἔχεισι πρὸς τοὺς λόγους. Sic apud Synesiũ ep.37, δυσκόλως ἔχει πρὸς τὴν ἀνάγκης ὁρμίαν, Iniquo animo fert, Ægrè & molestè fert. Rursũ apud Is. δυσκόλως ἔχειν πρὸς

πνα, & δύνοιμι εἶ), opponuntur in or. De pace: in qua dicit A etiã δυσκόλως διαπηδᾶν πρὸς πνα. Apud eũdem in Enc. Euag. δυσκόλως πεφύκασι (ita n. legitur) est δύσκολοι εἰσί, Natura morosi & difficiles sunt. Rursum apud eundem est δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, vt autor libri ad Herenn. dicit Auriũ sensum esse fastidiosissimum. ET Δυσκολία, ας, ἡ, Morositas. Aristoph. Vesp. Ὑπὸ δυσκολίας ἅπασι πιθῆ πολὺ μακρά, Præ morositate, seu Morum importunitate & difficultate. Plut. in lib. qui πρὸς ὀργησίας inscribitur, ἡ σωφέχεια τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἐξίν ἐμποιεῖ τοῖς πρὸς τὴν ψυχὴν, ὡ ὀργιλότητα καὶ λοιδορίας, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν πολυτρόπου. Item, Difficultas. Aristot. Polit. 3, c. 7. ὥσπερ πάντα ἔχειν φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam supra ἔχειν δυσκολίαν, & sæpius ἀυσχέρειαν. Vide & sequens verbum. ITEM Δυσκολαίνω, Morosus sum, Indignor, Molestè ferò. Aristoph. Neb. Τί δυσκολαίνεις καὶ φρεφεῖ πολὺ χολὴ ὅλιω; Plut. Symp. sept. sap. μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὅπερ πιούτοις συγκαπκλίθη. Ibidẽ dicit πεπκλισας δι' χαραίνειν. Idem De audiendo, πεπὰ μὴ ἀφανται καὶ δυσκολαίνοσι τὴν γνωμῶν: paulo post dicit χαλεπῶς φερόμενοι καὶ δυσβάλλοντα. Interdum datiuo iungitur: vt apud eundẽ ad Colotem, φωνᾶς πρὸς δυσκολαίνων καὶ φεύγοντα πῶ σωιέσθαι ἀνιαρόν, Offensus: seu Quum ei stomachũ & indignationem moui ssent voces quædam. Sic apud Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ πῖς ἔργοις δυσκολαίνων. Opponitur etiam τοῦ ἀποδέχεσθαι à Plutarcho in Sympos. sept. sap. τὰ μὲν ἀπεδέξατο, τὰς δὲ ἐδυσκόλαινε, quasdam probauit, quasdam improbauit, vel cum indignatione reiecit. Suidas annotat apud Aristotelem δυσκολαίνειν dici τὸν μὴ δεξιῶς ἀκουσῶν ἀποκρίσεων φθείροντα καὶ κωλύοντα γίνεσθαι συλλογισμοὺς: sicut δυσκολίαν esse dicit ἀποκρισιν ἐκ τοῦ δεξιὰς πάσας ἀποκρίσεις συλλογισμοῦ φθαρτικήν. VNDE Προσδυσκολαίνω, Insuper ægrè fero seu indignor. Δυσκολαίνω καὶ προσδυσκολαίνω σοι, (inquit B.) Asperè & offenso animo tecũ ago. Plut.

C. Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis: contrarium præcedenti δύσκολος, eiusdémque cum eo originis, videlicet à κόλον. Ita δύσκολος propriè erit Qui facilè quemlibet cibum assumit, Qui non est stomacho fastidioso. Plutarch. Lycurgo, de educatione infantium Laconicorum, εὔκολα τοῖς διαίταις καὶ ἄσκεπα καὶ ἀταμβῆ σκοῦν: vbi ἄσκεπα cum εὔκολα copulat. sicut Athenæus suprà σκεπὰς cum δύσκολος. Et τὸ εὔκολον, idem quod ἀκολία. Idem Plutarch. in Galba, τὸ εὔκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Quum nullos cibos ob stomachi fastidium reiicimus. Plerunque accipitur pro eo qui Facilis dicitur Latinis, id est Qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est. Plato Politicus 1, αἱ μὲν δὴ κόσμοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίας ὄδιν ὄπονον. Quẽ locum Cicero ita vertit, Moderati enim & nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. quibus opponit χαλεποὺς importunos & inhumanos. Aristot. Rh. 2, εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶ ἁμαρτανομένων, καὶ μὴ φιλόνεικοι καὶ μὴ δυσέριδες. Plut. Fab. εὔκολος πρὸς πῖς συνήθης καὶ κατήκοος, facilis seu humanus erga familiares. Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῇ, facilis in ira deponenda. in lib. qui περὶ ὀργ. inscribitur, τὸ δύσκολον τῶτο τῆς κρίσεως καὶ φιλαίτιον ἀνόλωτέρους ποιεῖ τοὺς ὀργίλους. Ab eodem copulantur εὔκολος & φιλάνθρωπος. Item εὔκολα μῆλα in Epigramm. quoniam id animal est ἀπροῖκον, & quod nihil molestiæ exhibeat. Item alio significatu apud Naz. οἱ εὔκολοι καὶ ταχεῖς, qui ad omnia faciles sunt & expediti. Item εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facilè aliquid dicere potest. Synes. ep. 152, εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἑκαστοῦ φύσιν, qui facilè inuenire & facilè oratione exprimere potest. VNDE Εὐκόλως, Facilè. Plutarch. De audien. οἵτε γὰρ ἀκόλως καὶ ὀλιγόφρως τὰ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, Æquo animo ferentes. vel Non ægrè & molestè ferentes. Dicimur etiam faciles aures alicui præbere, cui opponitur δυσκόλως ἀκροᾶσθαι apud Isocr. ET Εὐκολία, ας, ἡ, Facilitas. propriè in capiẽdo cibo. quũ videlicet stomachus ea quæ apponuntur non respuit fastidiosè. Εὐκολία (inquit Bud.) ἀφέλεια: cui vitio morositas opponitur, id est δυσκολία, Anxietas in victu. Plut. Cæs. τῆς δὲ περὶ τὰ διαίτας ἀκολίας κατ' εἶ

B

D

E

H

Κολακευτικῶς, Adulatorum more, More eorum qui A adulan di periti sunt.

C. Ἀκολάκευτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui assentationibus & adulationibus permulceri non potest, Qui adulari se non finit. Qui blãditiis capi nequit, Plut. Coriol. πῶς πόλιν ἀπόπτυστον ἀκολάκευτον βοῶντας.

Κολακεία, ας, ἡ, Assentatio, Adulatio. Lucian. πάμπολλα ὑπὸ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. Herodian. lib. 4, ου πάλιν τῶ αὐτῶ, ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεατρίζοντας. Item, κολακεία τινὶ, officiũ aliquod præstare adulãdo. Demosth. Phil. 3, πεθναίαν γὰρ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείαν τινὶ ποιῆσαι Φιλίππῳ. Pro quo Athen. dicit οὐ κολακείαν ποιεῖν, l. 6, οὐχ ὡς ἐν κολακείᾳ τῶτ' ἐπίοιμι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀλήθειαν. Itẽ κολακείαν ποιεῖν pro Adulari, κολακεύειν. Athen. eodem libro, διηγούμενος πρὸς ἡδονὴν ἐπιοιῶτο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὴν Δημήτριον. Æschines contra Ctesiphontem, πολλὰ κολακείαν πεποίηκε. Item apud Athenæum lib. 6, διαβόητος ἐγένετο ὅτι κολακείᾳ. Et, ἅπαντας ὑπὸ τῶ εὐλαβεῖν τὴν κολακείᾳ καὶ πᾶς θεραπείας. ‖ Κολακεία dicta fuit quædam etiam ciuitas Meliensium, quam ob odiosum nomen euertẽrũt Thebani, vt docet Athen. lib. 6. C

ΚΟΛΟΥΓΩ, Ampuro, Decurto, Trunco. Theophr. De causis plant. libro 2, cap. 20, κολούουσιν ἄκροι τὴ ὀπῶρον. Ibidem, εἶτα δὲ καὶ βελπῶ κολουόμενα φαίνεσθαι. Ibidem de amygdalo, κολουθεῖσα μὴν γὰρ, ἰσχνεῖ, φυομένη δὲ, ἀραιοῦται. Ibidem, ἔνια δὲ ἐὰν μὴ κολουθῇ, τὸν καρπὸν οὐ πέπει. Item, συμβαίνει δὲ τῆς κολουθείσης, ἂν προεβύτερα γένηται πάλιν ὄπωρα πολὺ ὀπωρίζειν τὰ ἐξ ἀρχῆς θαύμαστα, γλυκύτερα γίνεσθαι. paulo post dicit etiam καὶ πα κόπτεσθαι. nam ὀπωκοπεῖν & κατακοπεῖν vicinam τῶ κολούειν significationem habent. Frequentius accipitur metaph. Il. ν, Οὐ πάντοτε τέλος μύθοις ἐπιτίθεται· Ἀλλὰ τὸ μὲν τείνει, τὸ δὲ καὶ μεσοῖ τὸ κολοῦει, in medio abrumpit. ‖ Item Imminuo. Odyss. θ, Ὅστις ξεινοδοκεῖ ἕ, ἐσθλὰ προφέρηται ἀέθλων Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, ἐός τ' αὐτοῦ πάντα κολοῦει. Odyss. χ, μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηίζοντα κολούετε, imminuite & quasi truncate. Sicut verò Latini dicunt Imminuere aliquem, aut potentiam & existimationem alicuius, vel superbiam: ita κολοῦειν. Plut. Alcibiade, κομιδῇ κολοῦσιν καὶ ταπεινοῦσιν τὴν Ἀγιν. Idem, ὀνίσεσθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολοῦειν τὴν Ῥωμαίων, Opes eius imminuere, vel Frangere, Retundere. Apud Suidam, ὑβρίσαι δὲ ἄμον κολοῦειν. Aristot. Polit. 5, τοὺς ὑπερέχοντας κολοῦειν καὶ τοὺς φρονήματα ἀναιρεῖν. Et Polit. 3, τοὺς ὑπερέχοντας κολοῦειν καὶ φυγαδεύειν. Idem Polit. 2, καὶ τὸ μὲν ἐν Ἀργείῳ πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, imminuit, seu Autoritatem & potentiam fregit. Plutar. in Præc. Polit. κολοῦσιν αἰδίαμα τῶ σωμαρχοῦντας. Idem, κοπάσας καὶ κατρῶ καὶ κολούσας τὸ φιλότιμον, imminuens & infringens. Et κολούομαι, Imminuor. Thuc. l. 7. p. 255, ἐπειδὰν ὦ αὐξήσωσι τοῦ χρόνου κολοῦσθαι. Plut. Fab. ὥσπερ κεκλαδῶν καὶ γεγενέναι παρὰ τὸν: sicut idẽ paulo antè κλάδων & πεπεινοῦ copulauit. Plato lib. 7 Polit. de rebus mathematicis, ὑπὸ τῶ πολλῶν ἀπιμαζόμενα καὶ κολούομενα. Rursu Plut. de Carthaginensibus, ἀφαιρέσεσι τῆς ἀρχῆς καὶ βαρεῖ δασμῷ χρημάτων κολουθέντες, fractis & imminutis eorum opibus. Reperitur tamen & κολουθεῖν apud Theophr. Item in Epigr. κεκολουωμένος νόσῳ, morbo fractus. Κολούομαι accipitur etiam actiuè pro κολούω. Apud Suid. ἵνα τοὺς μὲν ὄπτρῶσιν, τοὺς δὲ κολούσιτο. In hoc autem Aristoph. loco in Vesp. εἰκεῖν ἐπ' αὐτὸν ὡς κολοβρόμος ἐν νεφέλοισιν, schol. exp. (apud quem ita quoque scribitur) κοῦ αὐτὸ κολάσοντα; adeo vt hæc scriptura suspecta sit. Apud Hesych. est etiam κολοῦσαι, κολοβῶσαι: quod verbum si mendosũ non est, simile erit τῶ λοῦσαι pro λούειν. Ab eodẽ κολοῦει exponitur non solùm κολοβοῖ, sed etiam κοπαστεῖ, σάττει, κωλύει, ἐμποδίζει. B D E H

Κόλωμα, Quod detrũcatũ & amputatũ est, Fragmentum recisum & detruncatum. θραῦσμα, Hesych.

Κόλοισις, εως, ἡ, Truncatio, Amputatio, Decurtatio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 20, ἡ κόλοισις· κολούσασα τὴ εἰς τὴ ὄγκον βλάστω. Idẽ in 5, αἱ δὲ κολόσεις φθείρουσιν ὅλως ὀλίγα. Aristot. Pol. 5, ἡ τῶ ὑπερεχόντων τῶ χρόνῳ κόλωσις. De eadem re Plut. Symp. sept. sap. αἱ δὲ Θερσιβύλου ἀπῶ κολυσεις τῶ ἄκρων ὑφηγέται, μὴ πρόσωπος, amputationes cacuminum.

C. ΑΠοκολῶ, Detrunco, Mutilo, Imminuo, Infringo.

καλοβῶ.

¶ Κόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutilus, Trũcatus, Curtus, Mancus. vt κόλος βοῦς apud Eust. ὁ κεκολωσμένος τὰ κέρατα: (qua signif. B. ex Herodoto affert κόλον γῦρος τῶν βοῶν. i. κολοβόν, mutilũ, hoc est ἄκερον. Similiter apud Theocr. Idyll. η, κόλος βάγος, qui curtis seu mutilis cornibus est, Ὦ βάγε τοῦ λθυκαῦ αἰγὸς ἄκερ: & versu tertio, ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ. Et Nicãd. Th. Ἠοὶ ὁ μὲν κόλος ὄδιν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς, de ceraste. Latini quoque aliquãdo dicũt Mutilus, aliquando Mutilus cornibus. Horat. — quũ Sis mutilus, minitaris. Et mutilus aries apud Colum. Item Mutilæ cornibus capræ apud Cæs.) Item κόλον κέρας apud eundẽ. Et κόλον δόρυ apud Hom. Il. π, Ἡ ῥ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ, τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆ Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βέμβικε πεσοῦσα, hastam mutilam & fractam. Arist. lib. 8, Il. inscribitur κόλος μάχη. i. κολοβή, propterea φ quum prima τραγῳδία describatur lib. 4, 5, 6, 7, tertia verò ab vndecimo vsque ad decimũ octauũ producatur, secũda, quæ octauo lib. cõprehẽditur, σωτέτμηται, ὅλης ἡμέρας ἔργα πεπεκλεισασα ἐν αὐτῇ γενῶς ac veluti κολοβῶς. nam τὸ ἀπὸ τρεῖς μέχρι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε, διὸ τὸ μὲν ἐν γρονίον τὴ μάχης, δυσὶν αὐτὸ τὸ ὅπ τριῶν ἔπεσι, videlicet Ἕως μὴν ἕως ἐῶν ἐρὸν ἦμαρ. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiã arietes qui mutilis sunt cornibus, εἰ κολοβκέρατοι κελοί, vt Eust. exp. ‖ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα. Vnde quidam κόλοσυ τὸν exponunt μέγαν γυρνοῦ, & κολόκυμα, μέγα κύμα, vt idẽ Eust. annotat. Aliorum κόλος in prima significatione acceptũ deriuat à κολοῦω idem grammat. ied videri alioqui posset illud ab hoc deduci.

Κολοβός, ὁ ἡ, idẽ quod κόλος præcedẽs. Aristot. Metaph. 4, c. 27, κολοβὸν vocari aiunt τῶν ποσῶν ὃ τὸ τυχόν, ἀλλὰ μεῖον τὸ αὐτῷ δεῖν εἶ καὶ ὅλον, in quo quidẽ ipsũ totũ maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut trũcata. ἡ γὰρ θύσιμον δῆμον ἐν πόλις κολοβός, ἐπὶ δὲ εἶ κώλικα. Et paulo post, οὐ γὰρ δεῖ οὔτε τὰ κῶλα τῆς οὐσίας οὔτε τὰ ὁποιωῦν ὅπτα. Ὅ ἀρ ὑπτὸς ἡ κώλις, οὐ κολοβὸς, ἀλλ' ἂν τὸ οὗ ἡ ἀκρωτήριόν τι. Martial. curtũ cã licẽ dicit quẽ hic Aristot. κολοβόν. Itẽ κολοβὰ σκεῦη apud Athen. In quibus aliquid defractũ est. Apud eũdẽ lib. 6, Theopõp. de quodã Theocrito, ὁ πρεσβύτερον οὐχ ὅπως ἐξαρχοῦ ἀμάτων οὐκ ἔχων πίνειν, ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ὀνικεραμέων καὶ πῶπ ἐνίοτε κολοβῶν. Aristot. hist. animalium lib. 8, cap. 12, de oto, ἔστι δὲ κολοβὸς καὶ μιμιστὴς, mancis auribus & quasi trũcatis, quẽ paulo antè dicit habere πτερύγια περὶ τὰ ὦτα. Et Plin. esse aurib⁹ plumeis eminentib⁹. Itẽ cũ genit. κολοβὸς χειρῶν in Epigr. Truncatus manibus. Vel Truc⁹ manũ, vt Virg. dicit animalia trũca pedũ. Claud. verò — manibus trũcatus & armis. Et κολοβὸς τῶ βάμματος, curtus. i. recutitus. Strab. Dicitur etiam in oratione aliquid esse κολοβὸν. Aristot. Rh. 2, ἡ δὲ βραχυλογία, ὅταν τὸ ἀπλῆς εἶ, πεῖ κολοβόν. vt Cic. De or. dicit suas aures perfecto cõpletõq; verborum ambitu gaudere & curta sentire, nec amare redundantia. Idẽ dicit, Mutila sentit quædam & quasi decurtata. ‖ Κολοβὸς in quodã nostro veteri lex. exponitur etiam πελαός, μικρὸς, ὀλίγος.

C. Ὑπολοβός, ου, ὁ ἡ, Aliquatenus mutilus, Aliqua ex parte truncatus & mancus.

Κολοβότης, ητος, ἡ, Qua aliquid mutilũ, truncatũ, curtũ, seu mãcum est. Et πνεῦμα τῆς κολοβότης, Animæ angustia, vt Cic. vocat, Spiritus defectio, quæ effici, vt ambitus orationis nonnisi curtus & mutilus pronuntietur: aut syllabæ curtæ & aliqua parte truncatæ proferantur. Plut. Demosth. loquẽs de vitiis eius in pronunciando, γλῶττης ἀσαφείαν, καὶ πνεύματος κολοβότης, ὅθεν πολλὰ ἐφθόγγουν τὴν ἀρχὴν τῶ λεγομένων τῶ δεῖ ἀναπαύεσθαι τὰς περιόδους.

Κολοβόω, ῶ, Mutilo, Curto, Trunco. idẽ quod κολούω. Vnde κεκολοβωμένοι πόδες, pedes curti. i. Truncati, Amputati. Aristot. libro 4 De gener. animalium, γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πηρώσεις καὶ περὶ τὰ ἐντὸς μόρια τῶ μὴ ἔχειν ἔνια, ἢ κεκολοβωμένα ἔχειν, καὶ πλείω καὶ μειόνα τῶ τοῦ τόπου. ‖ Item, Decurto. Abbreuio. Marci capite 13, εἰ μὴ κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας. Pro quo Matth. 24, εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.

Κολόβωμα, ατος, τὸ, Idipsum quod mutilatum & truncatũ est, Curtum. Aristoteli Metaphys. 4 ferè circa finem, κολόβωμα idẽ est quod τὸ κολοβόν. Κολόβωμα (inquit Gorr.)

Mutilum siue curtum, id dicitur à Græcis quod in labiis, aut narium alis, aut aure deficit. Cuius generis sũt & quas in maiore oculi angulo ῥοιάδας vocant, eo vtique vel impensius extenuato, minoréq; facto, vel prorsus abolito. Hæc ille. Galenus, κολοβώματα ὀνομάζοισι τὰ κῦ χείλος ἢ πέρυγιον ῥινὸς ἢ οὖς ἐλλείποντα. Sic Celsus libro 7, cap. 9, dicit curta in auribus labrisque ac naribus: vbi eorum sarciendorum & curandorum rationem tradit.

A

Κολοβωτής, οῦ, ὁ, Decurtator, Truncator, Mutilator. Dicitur de eo qui in pronuntiando syllabas extremas curtat & mutilat.

B

Κολόβιον, ου, τὸ, Tunica, χιτωνίσκος, cui θιμάτιον superamicitur. Vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali vtebantur monachi & eremitæ. v. l. ex Beroaldo.

ΚΟΛΠΟΣ, ου, ὁ, Sinus, Gremium. Homer. Iliados

ζ, Πάσῃ δὴ κόλπῳ ἐχεύσ' ἀπαλόφρονα νηπιον αὔως Ἑκτορίδιον. Ibidem, ἀμφὶ δ' ὁ παῖς θεῖος κόλπῳ εὐζώνοιο πιθήσας Ἐκλίνθη. Et Il. χ Μίκτο δ' αὖθ' ἕτερα θεῶν ὀδύρετο δακρυχέοντα, Κόλπῳ ἀνιεμένη. Vsus est huius nominis & in prouerbio quo iubetur aliquis εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, de quo lege Erasmum in his verbis, In tuum ipsius sinum inspue. Et exemplis quæ ab eo afferuntur, hoc adde ex Libanio, πτύω δὲ εἰς κόλπον, τοῦ παροιμία πειθόμενος. Sed & alia de causa dicebatur aliquis εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, videlicet ad auertendam fascinationem: vt Polyphemus apud Theocr. dicit, Ὃς μὴ βασκαίνῃ δὲ τίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσε κόλπον. (qua de re lege Plin.) Sunt qui eodem referant & quod dicit Tibullus, Despuit in molles & sibi quisque sinus: at ego contrà id esse contemptus atq; adeo irrisionis indicium existimo. sicut apud eundem Theocritum in Buc. puella amatorem deridẽs, & eum à se prorsus sperni ostendere volens. post multa verba, τρὶς εἰς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. Sic certè hodiéque nostrates (ac præsertim vulgus) aliquid sibi sordere ostẽdẽte, in sinũ leuiter spuunt, aut spuere se velle fingunt. Dicimur etiam ὑπὸ κόλπῳ ἔχειν quod occulere volumus. Luc. in Herm. ὁπότερος ὑπὸ κόλπῳ ἔχει τὸν φιάλιον. Ibidẽ, ὑπὸ κόλπῳ ἐκκομίζοντες τὸν κάδον. Quibus ex locis, aliisque similibus, repono ὑπὸ κόλπῳ pro ὑπὸ κόλπον, in isto Herodiani loco, lib. 3, εἰ μὴ θεῖπροι ἀποθέλφος ὁ ὅρφ θεῖεκεπε ξίφος σφεπωπκὸὶ ἐρβυνι θεῶαι μὴ π φέροι ὑπὸ κόλπον. Dicitur etiam κόλπῳ plurali numero, pro sinu, vt Iliados 1, — δ δύοντο δὲ δάκρυσι κόλπῳ. Sic autem & in soluta oratione non raró. Tibullus itidem sinus pro sinu dixit in illo versu quem suprà citaui, Despuit in molles & sibi quisque sinus.

C

Κόλπος in mãma Poll. idẽ est quod ἄσκωμα, i. τὸ ὑπὸ τῷ μαστῷ ἄθρον γάλακτος. Latinum verò vocabulum Sinus latius capitur, videlicet pro parte illa tota quæ inter præcordia & brachia est.

D

Κόλπος, Sinus, significat etiam dextram aut sinistram vteri partem, vt passim legitur apud Galenum libro 14 De vsu partium, vt quũ dicit, Homo geminus est dextris & sinistris in toto corpore & mammis & vteri sinibus, vno dextro & altero sinistro. Hic enim pro vteri dimidio sumitur. in qua etiam significatione Praxagoras & Philotimus vterum muliebrem δίκολπον & τοῦ πολυπόκων animalium πολύκολπον vocarunt. Priuatim verò κόλποι dicuntur cornua vteri, præsertim in animalibus multiparis, quæ in cornibus fœtus suos continent, mulieribus non item: quoniam non in cornibus sed in vteri capacitate fœtum gerunt. Hæc Gorræus. In qua significatione Callim. Hymno in Iouem citatur, Ἔνθα σ' ἐπεὶ κόλπῳ μεγάλῳ ἀπέδηκατο μήτηρ. Vulnera quoque & fistulæ suos sinus habent, id est κόλπους. Paulus Ægineta lib. 4, cap. 48, κόλπον vocari docet quum adiacens vlceribus cutis diutius subiectis corporibus non coalescit, glutinatúrque. quod iisdem ferè verbis Galenus libro 1 ad Glauconem cap. 8, dixerat. Idem Gal. De tum. præt. nat. cap. 4, κόλπον nominari scribit ὁπόσ' εἴρηται τὰ στόματα τὰ πόνῳ, ἀποσήσι τε καὶ ὑγιάσιν τοῦ ὑποκειμένου τὰ θεθέλεγκτα, κἀπίπτα κατ' ἀθ τος αὐτοῦ καθ' ἑαυτοῦ. Ὅθεν, ἀδ' ὠματήσι τὰ ὁρῶσαί τε ἀρχαὶ κ' ἀπολαβεῖν καὶ πάσαν. Idem Galen. in lib. Hippocr. De iis quæ in medicatr.

E

F

G

H

fiunt, comment. lib. 1, sect. 27, κόλπον appellari tradit ὑπὸ τῷ σωμαθέντος κατὰ τὴν μέρος τοῦ ἀπεστήματος, ὃ κριθῆ τὸ θεθεγμένον ὑγρόν. Latini quoq; medici hos κόλπους sinus nominant. vt Scrib. Larg. cap. 78, de emplastro Thraseæ, Sinus veteres & fistulas iungit. Sũt & maris κόλποι id est sinus. est autem is κόλπος (vt ex veteribus Eustath. tradit) θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηείων θεθεχομένη: vel, vt alibi, θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηείων. seu vbi mare cauo quodã recessu inter duo promontoria cõstringitur, ab vna parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos litorũ anfractus diffundẽs. Strabo l. 5, ἡ δὲ Σικυῶνα ὀν Σιτάνῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ πύνομα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος. Et paulo antè de Formiis loquens, ὁρμίαι λεγόμενον θεόπερον, ὅθ' ἡ εὔορμον. καὶ τὸν μεταξὺ δὲ κόλπον ἐκεῖ οἱ Καίαιταν ὀνόμασιν. τὰ γὰρ κοῖλα παντὰ καιάδας οἱ Λάκωνες θεσαγορεύουσι. Iliad. φ, ἀλλὰ Σκάμανδρος Οἴστ δίνηεις ἔπω ἀλὸς ἐς ἐυρέα κόλπον. Latini quoque sinus dicunt. Virgil. Æneid. 2, de Tenedo, Nunc tantùm sinus & statio malefida carinis. Idem, — extremámque sinu perfudit arenam. Item Curtius sinus, & falcati sinus, apud alios poetas. Virgilius verò dicit etiam orbis extremi sinus. Nonnus item κόλπους αἰθερίους. At Oppianus κόλπον vsurpauit & pro cauo recessu seu cauo sinu terræ De venatione l. 3, Κλεῖπκος Γεῖη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης. Et κόλπος ἀρούρης, pro sinu seu gremio terræ, ex Nonno. A maris κόλπων similitudine Eustathius dici putat vestium κόλποις, hoc est (vt ipse exponit, τὰ αἴω τοῦ πέπλων, laxã curuitatem seu cauitatem in veste. Herodotus, ἐνδὺς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον ποιήσας κατὰ λιπόζωνος τὸ χιτῶνος. Synes. ep. 4 ἀναλαμβανόμῳ δὲ αὐτὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ χιτῶνος τοῦ κόλποις. Polyb. ὁ δὲ θρεσβύτατος αὐτῶ δεῖξας τοῖς ὀν τῷ σωτεδοίῳ τὸν κόλπον, ὀνπυθὲν καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς ἔφη καὶ τὸν εἰρήνιον φέρειν. Quod sic Liuius, Tũ Romanus, sinu ex toga facto, Hic, inquit, vobis pacem & bellum portamus. Retibus quoque κόλποι tribuuntur, id est caui recessus & curuitates. in qua sign. ex Epigr. citatur. Sic apud Virg. impleuitque sinus, de bestia in cauos retis anfractus compulsa. Et apud Martialem, — iam remouete sinus. sicut velorum quoque sinus dicuntur. Ouid. Plenáque curuato pandere vela sinu. Laquei quoque suos κόλποις (id est sinus) habent, laxas videlicet cauitates. Cæterùm quod ad etymon attinet, Eustathius κόλπον dictum scribit θεῦρα τὸ κοιλοτητα αὐτοῦ ἔπεσθαι: alibi verò de sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ὀν αὐτῷ κέλεν τὰς ναῦς.

A

C. Βαθύκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profundos sinus habens. Il. σ, Ἀμφὶ δέ σε Τρῶες καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαίουσι πυ, profundos in peplis sinus & flexus habentes. Et πηγὴ βαθύκολπος apud Nonn. Fons profundis finibus. nam & fonti tribui possunt κόλποι, vt ipsi mari.

B

C. Δίκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duos sinus habens. de vtero muliebri, vt suprà dictum est. A T Πολύκολπος, Plures sinus habens: de vtero animantium multiparorum.

C. Εἰσκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris prosilit. Aristoteles De mundo, οἱ δὲ ὀν κόλπων διεξάποιπς [ἄνεμοι, κέρονται] εἰσκολπίαι, Qui è sinibus prosiliũt, εἰσκολπίαι, quasi sinuales vocantur.

C. Προκόλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ante sinum est. A T Προκόλπιον, ου, τὸ, Anterior sinus pars, Anterior sinus, vel Promi nentior pars in sinu. τὸ θεῦ τοῦ κόλπου, ἢ θεῦ τοῦ σκοπεῦ, vt Hesych. exponit. Ex Theophr. ἐχεῖ οἱ ἔχων ὀν τῷ θεῦ κολπίῳ, ἢ ὁρμαθοὶ γραμμαπείων ὀν ταῖς χρεῖ. Annotat verò Suidas λαμβάνεσθαι καὶ ὅτι ὁ ωροσέκου, postquam videlicet θεῦ κόλπον exposuit θεῦ τοῦ κόλπου. Sed ambiguum est an faciat nominatiuum θεῦ κόλπιος, vt illud nimirum dicatur ὅτι ὁ ωροσέκου. ac tunc θεῦ κόλπιος esset qui prominentes in veste sinus gerit, in quos accepta munera recipere possit, aut etiam contrà abscondere quæ aliis donet. vnde & Romæ ἔθος λῶ τῆς μεποῦσι τῷ ὀρχῷ παρακαλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ὀν ἱμαπίῳ καπόνπς εἰς τὸν ἀγορᾶν αὖθ χιτῶνος: volebántque Romani ob suspicionem δίφνομῆς ὀρχωτίου καὶ δέκασμῶν, ἄλωσιν θεοῦέναι καὶ ἀλίπωνα τῆς πολίτας τὸν δεόμενον αὐτῶν, vt Plutarchus docet in Coriolano: ne videlicet si κολπωτοὺς χιτῶνας gestarent, (vt idem Plutarchus in Apophthegmatibus loquitur) munera ὀν τῷ θεῦ κολπίῳ absconderent, quibus

D

E

F

G

H

in prehensando populum corrumperent.

A

C. Υπόκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub sinu est, In sinu latens. vt ὑποκόλπιον ὕδωρ apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ξίφος, Gladius in sinu latitans, Gladius quem quis gestat in sinu abscõditum. Herodian. l. 7, ὁ δὲν πθεσδεκῶν τοὺς τεραπώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθῆμένας ταῖς ἐφεστρίσι, πυίοισι πληγαῖς καπακαρδίαις ξίφεσιν οἷς ἀπφέροντο ὑποκολπίοις. Pro eodem dicitur E T Υποκολπίδιος. Idem Herodianus eodem lib. διεξελουσῶν δὲ ἐκείνων θεὲ τὴν τοῦ τεραγίδων ὀλίγωσιν, θεθαρσυνομένους ὡς ἐν ἐωτοῦ τοῦ πῆ, οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεύσαι, gladiolis quos in sinu occultos haberent.

B

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sinuosus. Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 16, καὶ τὰ τῆς συκῆς (ὡσπερ αὖ εἴπομεν) κολπωδῆ. Sic enim quidam reponunt pro σκολοπωδῆ: quod Gaza quoque agnoscit, & interpret. Cruciformia. Plin. robori scribit folia esse sinuosa toto ambitu.

Κολπόω, ῶ, Sinuo, In sinus contraho. Vnde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ὀν δρόμῳ, Sinuatum esse. Sic apud Ouidium, — tremulæ sinuantur flamine vestes. Et chlamys sinuata apud Stat. Item de sinu velorum apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἄνεμος τὸν ναῦν. Sic Ouid. Plenáque curuato pandere vela sinu. Et Virg. Obliquat sinus in ventum. Item de sinu maris apud Strab. lib. 5, καὶ κολπῶσι τὰς ἀνατεθαμμένας ἰῶνας, ὡς ἀσφαλῶς ὀνομάζεσθαι τὰς μεγάλας ὀλκάδας, In sinũ cauant, vt Bud. interpr. Claud. dicit Oceanum sinuare vadis. Eodem sensu Plin. lib. 3, cap. 1, de oceano, Flexuoso litorum anfractu lambit, Europam vel maximè recessibus crebris excauans, sed in quatuor præcipuè sinus.

C

D

Κόλπωμα, ατος, τὸ, Quod sinuatum est, Quod sinuato volumine collectum est. Polluci est Vestis sinuosa qua in tragœdia reges vtebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, Sinuatio, In sinum collectio. specialiter de ea sinuatione qua vela in curuos sinus obliquantur, vt venti flatibus pateant. Vnde metaph. κόλπωσις πέρων apud Herodian. de remigio & velificatione alarum qua in sinus quasi curuantur & obliquantur. lib. 1, τῆς Μαυροισίας ἐρουθοῖς ὀξύπατα φερομένας καὶ πιδῶν τὰ χὰ κόλπωσι τοῦ πέρων, alis quasi in curuos sinus passis.

E

Κολπωτὸς, οῦ, ὁ, Sinuatus. Plutarch. Apophth. καὶ φορεῖν κολπωτὸς χιτῶνας, de Babyloniis. Sic Stat. dicit curuata chlamys.

C. ΑΠΟκολπόω, Sinuo, In sinus excauo, Sinuosis recessibus cauo. ἀπεκολπῶσθαι (nquit Bud.) Sinuari, apud Aristot. de mari sinus faciente. Aristot. De mundo, ὅτι ὥσπερ δὲ οὐχ ὁμοίως ἀπεκολπούμενος, τρία πιεῖ πελάγη, τὸ τε Σαρδῶνιον καὶ τὸ Γαλατικὸν καλούμενον, καὶ Ἀδρίαν. Quæ verba sic reddidit Apuleius, Alter imparibus quidem sinuatur figuris, sed in maxima diuisus est maria.

F

C. ΕΓκολπόω, In sinus colligo, In sinus cõstringo, Sinuosis recessibus coarcto. Aristot. De mundo, paulo antè locũ citatum, θεῦτοι μὴν οὐ λέγε) εἰσκεκολπῶσθαι ὀν δεξιᾷ εἰς πλέονπ τοῦ Ἡρακλείου σήλας δι' ὀλίγῶς εἰς τοῦς κολυμβῶας σύρτεις. Quæ idem Apuleius sic interpretatus est, Per angustias oris arctatum in arctissimos sinus funditur.

Κολπίζω, Sinuo. Apud Suidam, habetur, sed absque expositione.

C. ΕΤκολπίζω, In sinum recipio, vel In sinu teneo. Philo De mundo, καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ἀε οἰκεῖα εἰσκόλπισαν μέρη, Veluti suo sinu est complexus, In sinu suo gerit. Plutarch. De loquac. τοὺς ἀπρόπτους λόγους εἰσκολπιζόμενοι καὶ συλλαβόντες, οὐ συγκρατοῦσιν. Item In sinu condo. Alciphr. epist. 19. ὁ μὲν χρυσὸν καὶ ἡδωὶ τάρον ἐψῶν ὀν τῷ λεπτοτέρων ἰχθύων οὐ εἰσκολπίζεται τῷ σαγῆνῃ, quos in retis sinus condit seu ingerit. nam retia quoque suos habere κόλπους, suprà dictum fuit.

G

C. ΚΑΤΑκολπίζω, In sinum deflecto. Thucyd. l. 8, pag. 292, οὐκ εἰκὸς εἶ) ἐπ' Εὐβοίαν πλεούσας αὐτὰς, εἰς Αἴγιναν καπακολπίσω, in Ægineticum sinum fecisse deflexuras. V N D E Καταικόλπισις, εως, ἡ, apud Suidam, θεῦ τὴ δὲ ἤδη ἀπίδη οἷο νεῖ ὀπτοβάθεων αὐτὰ καπασκευάζουσα καὶ καπακόλπισιν, & quo se veluti in sinum reciperet.

H

ΚΟΛΥΜΒΑΌΩ, ῶ, Nato, Vrinor. Exponitur & generalius Aquas subeo.

Pollux de vrinatore, ἐρεῖς δ' αὖ νήχεσθαι, νεῖν, κολυμβᾶν, δύεσθαι. Act. Apost. 27, ὀκέλθυσέ πτις δυναμένοις κολυμβᾶν ἀπορῥῖψαντας θεῦτοις ὅπῃ τῶν γῶν ἐξιέναι, qui possent natare.

Κολυμβητής, οῦ, ὁ, Natator, Vrinator, Qui aquas subit. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 7, φασὶ δὲ τινες καὶ ἄλλων δρῶν εἶ) πνεῖαν, ἢ καὶ καρπὸν φέρει· καὶ ἡ θάλασσα αὐτῆς χρῆσιμη. τοὺς δὲ σκινθοὺς καὶ κολυμβητὰς λέγεν ὅτι καὶ ἔπραι μεγάλαι πνεῖς τῆς μεγέθεσιν εἴησαν. Vnde desumptum videtur quod Plin. scribit lib. 13, cap. vl. Glandem etiam quasdam ferre in alto: naufragis hæc deprehensa vrinantibusque. Thucyd. lib. 4, ἐσεῖεον δὲ τὴν λιβύα κολυμβηταὶ ὕφυδροι. Et Δήλιος κολυμβητὴς apud Laertium 72, Delius natator. Mnaseas apud Athenæum lib. 7 de Glauco, ναυπκὸν ὄ αὐ τὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν ῥῳόμβιον, πόντον καλεῖσθαι.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, Locus vbi natare possumus aut nos mergere. Piscina, Lauacrum. Athen. l. 12 ex Diod. Sic. Ἀκραγαντίους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὸ θεῖμα θεῦ ἔχουσαν ταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πηχῶν ἑκατὸν. εἰς ἣν ἐπαγομένων πεπαμῶν καὶ κρυναίων ὑδάτων, ἰχθυοθῆρεῖον εἶ), καὶ πολλοὶ παρέχεσθαι ἰχθῦς.

C. ΑΝΑκολυμβάω, Emergo, vel Supernato. Accipitur etiã transitiue pro Emergẽs affero, vt vrinatores in aquam se immergentes aliquid è fundo abripiunt & postea emergunt. Theophr. Hist. plant. lib. 4, cap. 7, τὸ δὲ πόντιον φύκος ὁ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβῶσι πλάγιον, καὶ ὀν Κρήτῃ δὲ φύεται, quam spongiarii pelagicã deferunt, vt Gaza interpr. Bud. autem vertit Super quo innatant.

c. 2. Ἐξαναικολυμβάω, Emergo. ἐξαναδύομαι, ἀναικύπτω.

C. ΕΚκολυμβάω, Emergo, vel Enato. Act. Apost. cap. 27, ἵνα τοὺς δὲ σωμῶτας ἀποκτίνα σι, μή τις ὀκκολυμβήσας διεφύγῃ, ne quis quum enatasset, effugeret.

C. ΚΑΤΑκολυμβάω, Nato, Vrinor. V N D E Καπακολυμβητὴς, οῦ, ὁ, Qui aquas subit, Vrinator. Vide exemplum in Κόλυμβος.

C. ΣΥΝκολυμβάω, Simul nato, Simul vrinor. Simul aquas subeo. Ἀριστίππους παρεκελεύετο τῆς νέοις παῖσι τὰ ἐφόδια κτᾶσθαι ἃ πνα αὐτῆς καὶ ναυαγόντασι συνκολυμβήσει. Quæ sic Vitruuius, Tum Aristippus ita mandauit dicere, eiusmodi possessiones & viatica liberis oportere parari quæ etiam è naufragio vnà possent enatare.

Κολυμβάς, άδος, ἡ, Vrinatrix, Natatrix. Dicitur de aue vrinatrice apud Athenæum libro 5, τῆς δὲ ἰήπης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι ἢ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει Ἀριστοφάνης ὀν Ἀγρονόμοις. quem locũ vide in Κόλυμβος quod proximè sequitur. Sic verò & apud Hesychium κολυμβεῖς, αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα. Eustath. tamen cũ Athenæi locum citans legit κολυμβίδες. Item κολυμβὰς ἐλαία, olea conditanea, in muria innatans. Has oleas Plinius Græco vocabulo retento Colymbadas appellat: Pollux νηκτερίδας quoque nominatas docet. Athen. libro 4, ἐρῶσι τὸ οἱ πολλοὶ καὶ τῆς εἰς αἰσθήσεσιν βαρύτατα, ὥσπερ τῆς ἀλμάσιν ἐλάας, αἷς κολυμβάδας καλοῦσιν. Idem lib. 2, ex Diphilo, τὰς δὲ κολυμβάδας καὶ λυμφὰς ὀνομαζομένας εἶ).

Κόλυμβος, ου, ὁ, Vrinator. Item Natatio. Ex Epigr. εἰς κόλυμβον, ad natationem. Plut. Sympos. sept. sapient. de delphinibus, χαίρῃς δὲ καὶ νῆξεσι παιδίων, καὶ κολύμβοις ἀμιλλᾶ), & natationibus siue vrinationibus certant. Vel potius Cum natatoribus & vrinatoribus certant: vt de eis dicit Plinius lib. 9, cap. 8, Certat etiam & quanuis plena præterit vela. & Aristot. quum eos dixisset ἀναφέρεσθαι συνρέψαντας, subiungit, ὥσπε δὲ ποιοῦσι καὶ οἱ καπακολυμβηταὶ, ἵνα εἰς ὀυθὸν ἑαυτοὺς ἀῤῥῶσι. Dicitur & de vrinatrice aue, vt sequens κολυμβίς. Aristoph. Acharn. apud Athen. libro 9, Νιπτάς, κολοιοὺς, ἀθάλας, φαλαρίδας, Τροψίλους, κολύμβους. Vice Κολυμβάς.

Κολυμβίς, ίδος, ἡ, Vrinatrix. auis quædam. Athen. lib. 9, ἡ δὲ μικρὰ κολυμβὶς πάντων ἐλαχίστη τοῦ ὀνύδρων, ῥυπαρομέλαινα τὴν χρόαν, καὶ τὸ ῥύγχος ὀξὺ ἔχει. Meminit huius auis Aristoteles Historiæ anim. l. 8, cap. 3. sed perperam ibi scribitur κολυμβρίς. meminit & Aristoph. in Auibus.

ΚΟΜΕΊΩ, Curo, Curam gero. Odyss. ζ, Ἀλλ' ὅδε τις ὁ ὑπῶιος ἀλήτης ἐνθάδ' ἱκάνει, Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, cuius curam gerere oportet, ὀθπμελεῖσθαι, vt Eustathius exponit. Sic accipit & Odyss. ρ, τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδίες οὐ κομέουσι, negligentes mulieres curam non ge-

runt. Il. θ, de duobus equis, Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων, A illos curent famuli. Et alibi, Νεσρέας ἵππους θεράποντε κομείτω. Od. α, σὺ δὲ τοὶς κομέεν ἀπαλλέ ἐδραῖ π. Sic Od. ω, καί ῥα γέροντα Εὐδυκέως κομέεσκεν, ἐπὶ κῆρ ἧκας ἐμαρᾶνεν. Notandum verò, hoc κομέειν crebrius accipi pro Curare seu Curam gerere alicuius, in rebus ad victum necessariis. Vnde ἱππόκομος, ἠροκόμος, νοσοκόμος, & quæ sunt huiusmodi. Gregorius de parentibus suis loquens, Τοὶς μὲν ἐγὼ κομέων τε καὶ ἀμφιέπων μογέοντας, id est ὀθπμελείας ὤνε ὧν. Artemidor. 15, κομεῖν γὰρ τὸ ὀθπμελεῖσθαι, vnde etiã est B κόμη. ¶Aliquando Nutrio, Alo. Hesiodus Erg. Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Apollonius Argon. 1, ὦ μὴν μυκτὶ κομέοισι πικῆες, alunt, vt vulg. lex. interpr. Et l. 2, de Amazonibus sacrificantibus, — ἵππους δαιδέα ἐν ἑπετηρὶς κομέουσα, alentes: vel potius Studiosè & magna cum cura alentes, schol. exponit ὀθπμελὰς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσα, ¶Item Orno, Como, καλλωπίζω. v. l.

Κομίζω, Curo, Curam gero. idem quod κομέω, ex eóque deriuatum, vt πολεμίζω ex πολεμέω. Od. γ. o, circa finẽ, Τὸν δέ τ' ἐγὼ κομίσας, ξενίων δέ οἱ οἴ πεδὶν ἔεσα, id est ὀθπμελείας C ἀξιῶσω, Cura dignabor, Curabo, Curæ mihi erit. Item κόμισον δέ μοι ἵππους alibi apud Homerum, vt supra, Νεσρέας ἵππους θεράποντε κομείτω. Odyssiea ρ, — αὐτὰρ τὰ πατὴρ ἐὸν υἷα Ἑλένῃ κόμισον νέον ἄλοχόν τε, ὡς ἐμὲ κεῖνος Εὐδυκέως ἐκόμιζε. sicut suprà, γέροντα Εὐδυκέως κομέεσκε. Eustathius tamẽ in eo loco Εὐδυκέως ἐκόμιζε, idem esse vult quod paulo antè Εὐδυκέως ἐφίλει, id est ἐφιλοφρόει τε. Sed altera quoque interpretatio ferri potest. Od. σ, Τῷ Δόλιος μὲν ἔπεκτε, κόμισε δὲ Πηνελόπεια, Πᾶδα δὲ ὡς ἀπάλλε. Sic suprà quoque copulauit κομέειν ἀπαλλέ ἐδραῖ τε. Posset tamen hoc loco κόμισε accipi etiam pro Nutriebat, Alebat: sicut κομεῖν quoque interpretati sumus: vel ὀθπμελὰς ἔτρεφε. Appllon. Argon. 1, ὄφρα κομίζῃ γηραόσκοντα. sicut Homerus dicit γήροϊ Εὐδυκέως κομέεσκεν. Item de rebus inanimatis, Iliad. ζ, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἰσον τ ἠλακάτῳ τε, Tuarum rerum curam geras, Tuas res administra, Tuas res tracta. Item Summa cura nutrio. ὀθπμελὰς τρέφω, vt paulo antè dictum fuit. Od. υ, κόμισε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη Τυρὼ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἠδέϊ οἴνῳ. D E Κομίζομαι, Curor, Cura mei geritur: vel Magna cura alor. Eustathius, μετὰ θάνατον Σαλμωνέως κομιζομένην Τυρὼ (πυτέτην ὀθπμελὰς ἐκθρεφομένην) τῷ ἐξ Δηοιτεῖ τῷ θείῳ, κορθύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. Od. θ, ὁ δ' ἀπάσσας ἵππε ξυνῷ Θέρμα λοεῖ· ἐπὶ οὖν κομιζόμενος γ' ἐθάμιζεν, i. κόμιδ ὠθέων ἢ ὀθπμέλειαν, vt Eustath. exponit: Quoniam non crebrò ita curabatur seu tractabatur. Κομίζομαι actiuè quoq; accipitur pro κομίζω. Iliad. ι, ὃς ἔτρεφε πυθμὸν ἐόντα, Καὶ σε νόθον περ ἐόντα, κομίσατο φῷ ἐνὶ οἴκῳ. id est κόμιδῆς καὶ ὀθπμε λείας ἠξίωσε. Apud Hesiodum autem, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ E κεχρημένῳ ἀνδρὶ κομίζει, fouet.

Κομίζω, Porto, Fero, Veho. Thucyd. κομίζω σέ σε τῷ βασιλεῖ ὀθπολῶ, fero tibi ad regem epistolam. Aristid. ἐδόκουν στέφανον πέμπειν τῷ θεῷ τῷ μακρῷ, οἱοί εἰσιν οἱ ἰδία τῷ Ἀσκληπιῷ κομίζουσι, ferunt, vel etiam offerunt. Et passiuũ κομίζομαι, Portor, Feror, Vehor Synes. θελῶν δὲ ἢ πόσας πεμφθῶσι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῶσι, τὰ δυνατὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται, ferentur, seu portabũtur. Herodot. lib. 1, de Cleobi & Bitone, ἐούσης ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τῇσι Ἀργείοισι, ἔδεε πάντως τῷ μητέρα αὐτῷ ζεύγεϊ κομι G θῆναι ἐς τὸ ἱρόν. id est (Cicerone interprete) Quum illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi ius esset. Thuc. lib. 3, κτὶ τὸν ἄλλον πλοῦν ἀκόλουθος κομισθέντες, quum vecti fuissent. ¶Item Apporto, Affero, Adueho. Plato l. 2, De rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσοιτο, in eam aduehẽt, seu conuehent, Importabunt. Dioscor. ἐλθνάτου ἐν τῇ ὑπὲρ Βόσπορον ἠπείρῳ, ὅθεν καὶ κομίζεται. Pro quibus Plinius, Affertur ex iis quæ supra Pontum sunt regionibus. De mosth. χρὴ δὲ σπουδὴν ὅπως κομισθήσεται θεοῖς δέδοται, op- H portebat prouidere quomodo frumentum conuehere tur. Et voce media apud Plutarchum in Demetrio, ὁποῖς καὶ καρποῖς τούτων τῷ βασιλεῖ ἔργον πεποιημένον εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν, importare, vel collectas ac domum importatas condere. ¶Item Adduco, Deduco. Soph. Aiace, Κόμιζε ναῦν μοι πρὸς δόμον τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω, adhuc. Plato epist. 7, ἐὰν ἐγὼ ἐθέλω κομίσω δεῦρο, Heraclei lu κομίσαι δυνατὸς εἰς λόγους ἡμῖν θεὶ τῷ ἐγκλημάτων ἀπῷ

τῷ νῦν γεγονότων, si potis sim eũ huc adducere ad respondẽdum nobis de crimine sibi obiecto. Thuc. l. 2, ἀπὸ πέμπτου ἔκοσι ναῦς ἀπῷ· τῷ δὲ κομιζόντι αὐτοὶ, ὥστε πέζαν ἐς Κρήτην ὥστον ἀφικέσθαι, ei autem qui eas deducebat, præterea mandarunt vt in Cretam primùm nauigaret. Eodem libro, οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας, illi autẽ acceptos legatos deduxerunt Athenas: vel etiam Peruexerunt. Et libro 4, καὶ πᾶς ἐν τῇ Λακωνικῇ πάσας ναῦς ὥστε δεῦσαι κομίσαντας Ἀθηναίοις, in Pylum deductas Athenienſibus tradere. Et paulo pòst πάλιν κομίσαι, reducere. ἀποστῖλαι δὲ αὐτοὶ πεμπτέρει Ἀθηναίοις, καὶ πάλιν κομίσαι, de legatis. Sic apud Platonem in Phædro, 57, ὦ δ' ὥστε τε πάντα πεῖ ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι· τυχόντας δὲ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει, huc reducit. ¶Item Effero, ea significatione qua efferri ad sepulturam mortuus dicitur. Sophocles Aiace, κ. ἐ. πάσεται θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἐξῆκεν. Iseus C 4, ἥκον γὰρ ἐγὼ κομιοῦμενος, ὡς τάφῳ, ὃν τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Ibidem, εἰσελθὼν δὲ ἔσω, κομίζει οἶος ἦν, ἔχων τοὶ οἴσοντα. ¶Item Aufero, Acceptum aliquid aiporto: Hom. Il. λ, Πρῶτος ἐγὼ ἕλον αὖθ' ἑκατόμβοιο κέρασα δὲ μόνυχας ἵππους, abstuli. Et voce media, signif. actiua apud Demosthenem contra Midiam, ὧν ὁ πατήρ μου κατέλιπε, καὶ ἂν δίκαιον ἦν δοκεῖν μοι κομισθέντα κομίσασθαι, quantumque parat à tutoribus me auferre quum iam in tutelam meam venissem, vt Bud. in. erpr. Idem Demosthenes, ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν καὶ ἀπαλλάττειν, ἢ δίχα λόσει σφᾶς ὑπὲρ ὧν ἐνέκαλουν, vt aut ab eis integram pecuniam auferentes à lite dis. ederemus, aut iisdem ipsis solueremus eam pecuniam quàm à nobis petebant. ¶Item Accipio, vel Datum aut redditum accipio. Vel etiam, Datur mihi, Redditur mihi. In qua significatione vox media vsitatior est. Andoc. δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφοραὶ, sibi eundem esse vt ab eo pensionem acciperet. De mosth. ὃς αὖ μέλλῃ συνιστᾶν καὶ δείξειν ὃν αὖ δεῖ κομίσασθαι τὸ ἀργύριον, quem oporteat offerre & testificari eum esse cui dari oporteret. Idem contra Dionysod. οὐδὲν διέφερεν αὐτοῖς, ἀφειμένοις τῶν τόκων καὶ κομισαμένοις τὸ δάνειον ἐν τῇ Ῥόδῳ, nihil iam sua interesse ducebãt, simul vt pecuniã suam Rhodi acceperant. Pro quo Phalar. in Ep. dicit τὰ χρήματα κεκομισμένα θεοῖς δέχεσθαι, pecunias allatas accipere. Eodem modo dicitur κομίζομαι τὴν ὀθπστολὴν, Accipio literas: vel Redduntur mihi literæ, Feruntur ad me. Demosthenes Pro cor. ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ὀθπστολὴν, literas à vobis missas accepi. Synes. ep. 16, κλίνοιτο ὑπηρόοις σε τὴν ὀθπστολὴν, ὡὐγιείνοντα κομισαμένη, quam vtinam rectè valens accipias. Quum verò dicor κομίζεσθαι χάριν vel καρπὸν, est Redduntur mihi gratiæ vel referuntur: vel etiam Consequor gratiam, Consequor fructum. Thucyd. lib. 3, πάρεστι γὰρ τὰ αὐτὰ πράξασι κομισεῖσθαι χάριν, consequi gratiam beneficii, seu ἀπόνεγκεῖν. Demosthenes cõtra Midiam, ὑπὲρ τούτου καὶ κόμισαι χάριν παρ' ὑμῶν. Idem Pro corona, ἢ τῷ δεῖ τῶν αὐτὰ τῶν κομίσασθαι χάριν, ἀδύνατα ἐφεῦρεν. Idem in eadem oratione, τῆς δὲ φιλανθρωπίας ἣν ὥστε ὑμῖν ἐπλάσθη, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὶς καρποῖς κεκόμισθε, cõsequuti estis, vel percepistis, aut tulistis. Xen. Pæd. 1, πρὶν τινα καρπὸν ἀπ' αὐτῶν κομίσασθαι. Pro Consequi seu Obtinere, Impetrare, in his quoque locis capitur. Thuc. lib. 1, νῦν παρ' ὑμῶν αὐτὸ τοῦτο αἰξιοῦμεν κομίζεσθαι, Obtinere contendimus: vel etiã Auferre. nam Plaut. dicit Impetratũ auferre, item Auferre ab aliquo id quod petitur. Sicut verò consequi amicitiam dicimur eius quem amicum facimus, ita & κομίζεσθαι τινα φίλον siue οἰκεῖον. Isocr. Archid. κομιούμεθα δὲ τοὶς ἡμετέροις αὐτῶν οἰκείοις. ¶Κομίζομαι, Recipio, Recupero, Restituitur mihi. Thucyd. lib. 6, καὶ τοὶς νεκροὶς ὑποσπόνδοις ἀτέλεσταν τῆς Συρακουσίοις, καὶ τοὶς μετὰ Λαμάχου καὶ αὐτὸν ἐκομίσαντο. Et lib. 2, τοὶς τε νεκροὶς κομίζεται τῇ ὑστεραίᾳ ὑποσπόνδοις, mortuos recipit sequenti die facto fœdere. Et libro 1, ἀποδιδὰς πεντεκαίδεκα ἐφ' ᾧ τοὶς αὖ ἄνδρας κομιεῖται, vt restituerentur captiui. Isocrates De pace, ἃ νῦν ὑπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα δίχα πολέμου καὶ πολλῆς δαπάνης, ταῦτα δίχα τρεσβεῖαι ῥαδίως κομιούμεθα, Recuperabimus seu Recipiemus. Nisi aliquis malit Consequemur, Obtinebimus. Item πάλιν κομίζεσθαι apud Demosthenẽ, Recuperaret. Apud eundem, ἢ ἀναμένειν ὁπότε τῷ τούτου

κομεῖσθαι ἔμελλεν ἀπορήσαντος, expectare quũ ab isto iam A locupletato creditũ recuperaturus siue recepturus foret. Similiter Budæus ἀπακομίζεσθαι interpr. Recipere, Recuperare, Seruare, in hoc loco quem ex Aristot. Eth. 9 affert, ὁ μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι, ἐδαπάνησεν ὅπτ ἐκεῖ ὄντα. Thuc. lib. 1, καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν αὖ αὐτοὶ πάλιν κομιεῖσθαι, nec remitterent priusquam ipsi recuperati forent. ¶Κομίζω, Recipio (in alia significatione, ea nimirum qua domum nostram recipere aliquem dicimur) vel Suscipio. Thuc. lib. 3, τὸ ἐαυτῶν τεῖχος αἰσιξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πάλιν φιλίαν, οὐ πολεμίων, κομίσαντες, In vrbem recipiẽtes. B nisi aliquis malit Deducentes vel Adducentes. Et voce media apud Andoc. ὑστέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς τραπέζης ἐνεπρήσθη, καὶ κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, domum suam recipit, vel etiam Deducit, vt Terentius dicit Vxorem ille deducit domum. Isæus in orphanis, εἰς τὴν οἰκίαν ἢ αὐτῇ κομισάμενος, ἐπαῖδ θυε. In quibus locis κομίζεσθαι idem est φ αἱρεῖσθαι. ¶Κομίζω, Tollo, vel Acceptum affero, aut sublatum. Iliados ζ, de galea, Ἐκ δ' ὀθπδινήσας· κόμισαν δ' ἐρίπρες ἑπῆρροι, id est ἦρεν, sustulerunt. vel etiam ἐβάστασαν, sublatum attulerunt. Il. β, — ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε' πὴν δ' ἐκόμισε Κηΐκε Εὐρυβάτης, eam sustulit.

Κομίζω, Meo, Eo, Confero seu recipio me. In qua signif. ex Eurip. citatur ἔξω κομίσατε, exite. Et ex Herodoto, κομίσας εἰς Σπάρτην, reuersus Spartam. Passiua vox ea in signif. frequentissima est. Herodot. ὀπίσω κομιζόμενος, remeans, reuertens. Apud eundem πεζῇ κομιζόμενος, pedibus iter faciens. Thucyd. οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τῆς νυκτὸς ὅλης κτὶ πάχες ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου θεῷ τὴν γνῶ, secũdum littus domum contendebant. Nisi aliquis mallet D exponere, Naui vehebantur. sicut Bayfius in hoc Polybii loco, ἀσφαλῶς ἤδη κομιεῖσθαι θεῷ τὴν γνῶ εἰς τὴ Σάμον, interpr. Iam se tutò peruehi secundum littus ad Samum vsque posse. Idem verò apud Plutarchum in Pompeio. θεῷ γνῶ κομιζόμενος interpr. Præter littus delatus. Thucyd. lib. 2, ἡμέρας ἐπανεστῶτα ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομιεῖσθαι, in quibus verisimile erat reuersuros.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, Cibus, Commeatus. Ἐφ' Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, Portator, Baiulus: vel Deductor.

Κόμιστρον, ου, τὸ, Præmium quod portatori datur, Præmium E quod ei qui aliquid portat, datur. Pollux, ᾧ τὴν φέροντι, κόμιστρα, sicut τὴν μισθωσαντι, μισθώματα. Et alibi, τὸ δὲ ἔργον αὐτῷ, φορεῖ, καὶ ὁ μισθὸς, κόμιστρον· ἔνιοι δέ τε αὐτὸν καὶ φόρετρον καὶ φορεῖον. pro quo Aristophanes posuisse videtur etiam φορεῖ, vt idem ibidem docet.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, Curator. ὀθπμελητής. E T Κομίστρια, ας, ἡ, Curatrix. ὀθπμελήτρια, ἔφορος. Item ἐμπλέκτρια. Hesych.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, Portatorius, Vectorius, id est, Accommodus ad portandum seu vehendum. κομιστικὰ πλοῖα Hyperid Nauigia in quibus tyranni capta spolia asportabãt, F ἐν οἷς ἐκομίζοντο οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, vt docet Harpocr.

C. Ἀκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neglectus, Squalidus, Bud. Cuius in rebus necessariis nulla cura geritur. vt ἐν σθήρᾳ γαλεάγρα θεῖφερόν ἄψος φθείρων καὶ ἀκόμιστος. V N D E Ἀκομιστία, ας, ἡ, Neglectus, Incuria, id est Curationis defectus. Od. φ, Vlysses arcum tendens, πτερήσομαι εἴ μοι ἔτ' ὀξὺ Γὴς οἶπ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, Ἢ ἤδη μοι ὀλέσειε ἄλιν τ' ἀκομιστίν τε, id est, τὸ μὴ ἔχειν κομιδὴν διὰ τὴς τιμελεῖ) τὸ σῶμα, vt Eustathius exponit. Eodẽ vocabulo & Themist. G ἐν τῷ Περὶ φιλίας, vtitur, ἀκομιστία δὲ οὐ μόνον κίππον καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ λύραν καὶ ἀσπίδα διεκλύει. A T Ἀκομιαστεῖ apud Hesychium vnà cum sua expositione ἀμελᾶ, mendosum est. pro ἀμελᾶ quidem videtur scribendum ἀμελεῖ, pro altero autẽ an ἀκομιστεῖ, an verò ἀκομιεῖ, an aliud quid piam reponendum sit, incertum est.

C. Εὐκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene curatus est aut curatur. ὁ ἐπιμελείας οὗ τυγχανῶν, vt Eust. ex veteribus grammaticis exponit.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, Cura, Curatio, qua rei alicuius cura geritur, H ὀθπμελεία. Il. ω, — οὐκ ἀδαημοσύνῃ γ' ἔχε μεφιπολεύειν Ὄρχα πον, ἀλλ' οὗ τοι κομιδὴ ἔχει. Paulo pòst verò dicit nullã arborem esse αὖ οὗ κομιδὴς κτὶ κῆπον. Ad ipsum autem senẽ Αὐτὰρ γ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμα γῆρας Λυγρὸν ἔχῃς, αὐχμεῖς τε κακῶς, At tu ipse malè curatus es, Non bene curato corpore es. Odyss. θ, de Vlysse veniente ad Antinoum, Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ ἔκε, θεῶν ὡς, ἐμπεδος ἦεν, bene semper curabatur, - ἀλλ' οὔπω κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν Ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῖς νυκόμοιο. Il. ψ, Antilochus minitans equis suis ad cursum segnioribus, Οὐ σφᾶϊν κομιδὴ τῷδε Νέστορ ποιφύρι λαῶν Ἔσεται, non bene tractabiminí. Od. ξ, Ἀλλ' ἄλλως κομιδὴ τῆς κεχρημένοι αὖ ἄνδρες ἀλῶν) Ψεύδοντ', Il. ν, Νῦν μοι πῶν κομιδὴν ὀπόπιεπον, præmia rependite curationis, ὀθπμελείας, qua videlicet bene curati fuistis. nam plerũque de curatione ea dicitur qua aliquis, quo ad victũ & res ad vitam necessarias, bene curatur & tractatur. Vnde aliquando pro ipsa nutritione accipi potest, sicut κομεῖν & κομίζειν interpretati sumus Nutrire, Alere, vel ὀθπμελὰς τρέφειν. Vtitur hoc vocabulo in hac signif. Philostr. quoque in Heroicis, ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν πατρῴᾳ οἰκίᾳ, Splendidè tractari, seu Corpus alicuius splendidè curari. Dicitur autẽ non solùm de nutritione, vt in præc. exempl. sed etiam de educatione, vt apud Opp. lib. 3 De ven. Οἶλω μὲν πικίων κομιδὴ ὠνὶ κύμασι δελφὶς Αἰὲν ἔχει, qualem catulorum educationẽ. ¶Item, Portatus, Vectio, Vectura. Iliad. φ, — λίλω γὰρ ἀεικείως ἐδαμάσθλω Κύμασιν ἐν πελάγεσσ· ἐπὶ οὐ κομιδὴ κτὶ νῆα Ἧεν ἐπιπωδν, Quoniam toto anno vectura destituebar, seu Quoniam annum integrum destituebar naui qua veherer. non enim hîc accipitur ὀθπ κομιδὴς τῷ ὀνὶ βρώμασιν, vt Eustath. annotat. Plutarch. Sympos. sept. sapiẽt. ἀ δὲ θεῶν θεοῦ κυβερνήσει γεγενέναι πλὴν κομιδὴν, à Deo veluti gubernante vectionem illã profectã fuisse. Synes. ep. 55, ὑπὲρ ἑρωτῶ μοι θεῶν κομιδὴν ἢ ἀπακομιδὴν, se te vecturos huc & reuecturos. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. κομιδὴ βαρέων σωμάτων, portatus siue portatio corporum grauiorum, qua videlicet in humeros sublata baiulantur. Item Aduectio, Importatio. Demetr. De eloquut. αὖ πλὴν τῶν σίτων κομιδὴν σπεπμπίαν λίτης, aduectionem frumenti. Isocrates in Busir. encom. τῇ τῶν ἑλληνοπίνων κομιδῇ δίχα πλὴν τῶν ποταμῶν δυνάμεν, νῆσον οἰκοῦσιν, importatione eorum quibus destituitur regio. Thuc. lib. 6, pag. 205, ὀθεν ῥάδια αἱ κομιδαὶ ἐκ τῆς φιλίας ὧν τρεσῶδ ᾖ, importatio rerum necessariarum, αἱ πρίσεις siue αἱ τῶν ἀπαλῶν θεῷ κομιδὴ ἐκ τῆς οἰκείας, commeatus. Item καρπῶν κομιδὴ apud Xenophontem, Frugum importatio, videlicet in horreum. vel συλλογὴ, λῆψις. nam sic quoque ab Hesych. exponitur. ¶Item ἀφῖξις, vt non solùm apud Hesiodum sed & apud Polybium accipi testatur Suidas, hũc adducens ex eo locum, τῆς εἰς πόμπωνα δεν κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης ὀθπολῆς ἀπίστη, vlterius pergere destitit. ¶ Item Recuperatio, ἀνάσωσις. vt apud Herodot. Suidas exponit. Idem Suidas κομιδὴν apud rhetores accipi tradit ἐπὶ τοῦ ὀθπολαβεῖν τῶν θεσσκάντων, sicut & Etymolog. κομιδὴν dici tradit τὴν ἐπὶ λῆψιν πνος. Dicitur & de receptione siue recuperatione qua creditor suum recipit, & κομίζεται τὸ δάνεισμα. Aristot. in 2 Œconom. δεηθεὶς δὲ χρημάτων, ἠξίωσεν αὐτοὶς εἰσιέναι, κομίσασθαι ὃ ὀφ τῶ θεσσῶδων. οἱ δ' ἐσπνεῖσαν ὡς δίχα χρόνῳ αὐτοὶς ἐσομένης τῆς κομιδῆς. paulo antè, Τοὶς δ' τὴν κομιδὴν ἔσεσθαι τῶν ἄλλων πολιτῶν, Restitutũ iri, vel Eos recuperaturos. Itẽ aliquanto antè, ὡς θεσσοῖς αὐτοὶς ἐσομένης τῆς κομιδῆς ἐκ τῶ καρπῶ. Idem Eth. 9, οὐ γὰρ ὀθὶ φίλοις θεῖ τοὶς δανείσαντας, ἀλλὰ τῶ σώζεσθαι βούλησις τοὶ δανεισαμένοις τῆς κομιδῆς ἕνεκα, i. Recuperationis debiti, αἰὰ κομιδῆς. B. A T V E R O Κομιδῇ à κομιδὴ aduerbialiter capitur pro λίαν καὶ σὺν ὀθπμελείᾳ, vt Eustath. tradit. Sed pro Valde seu σφόδρα aut λίαν frequentius vsurpatur. itẽ Prorsus, Omnino, πάνυ, παντελῶς. Demosthenes contra Midiam, μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Sic apud Herodianum κομιδῇ νέοι, admodum adolescentuli. Philo De mundo, οὐδὲν κομιδῇ νηπίων παίδων διαφέρων. Plutarch. De Socr. dæm. κομιδῇ διαφῆρας καὶ ἀθύνειαν ἐλείπων. Idẽ in Pericle, ὥστε μὴ κομιδῇ μοναρχίαν εἶ), Non planè, Non omnino seu omni ex parte. Plato Char. εἰ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες θεὲ ἔρρεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ, confluentium corona nos omni ex parte circũueniebat. Κομιδῇ μὲν οὖν, Prorsus quidẽ, Omnino certé. Plato, κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει. pro quo idem dicit παντάπασι, σφόδρα γε, πάνυ γε, καὶ μάλα. Aristophanes Plut. ἢ κοῦ μετὰ τοῦτ' ἦδ' ἄθλιος; Respondet alter, Κομιδῇ μὲν οὖν. Cæterùm κομιδῇ potius scriptũ inuenitur nõ subscripto ι ipsi η, sed quum Eustath. à datiuo κομιδῇ fieri

tradat,& eiusdem formæ esse cum ἀπυδῆ,rectius sub scribi videtur.

C.Εὐκομιδής,Bene curatus,Bene tractatus.εὖ ἠϊδρος, ἐκόμισε ἐν ὅπῃ μελείᾳ,vt Hesych.exponit. idē quod ἐκόμισσε suprà, id est ὅπῃ μελείας εὖ πεπυκνωκώς.

C.ΑΝΤΙκομίζομαι,Vicissim reporto,Vicissim recipio.

C.ΑΝΑκομίζω,Refero,Reueho.Xen.καὶ ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν,σωνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ.Herodian᾽ ἀνα κομιζειν & κατακομίζειν pro Deportare dicit , vt ait Bud. ‖Ἀνακομίζω,Inedelam,adhibeo,Conualescere facio,Recreo.ἀνακομίσαι,θεραπεῦσαι,ἀνέτεξαι,Hesych.

Ἀνακομίζομαι,voce passiua,sed actiua significatione, Refero,Reporto.Item Subueho,Sursum importo , vt scribit Budæus,citans hunc Xenophontis locum, ex ἀνα6.4,χωρεῖα γὰρ ὤκουν ἰσχυρὰ οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ὀθνπτήδεια πάντα εἶχον ἀνανεκομισμένοι. In hac autem significatione ἀνὰ pro ἄνω sumetur. Ἀνακομίζομαι,Recipio, Recupero,quasi Rursus accipio,πάλιν κομίζομαι.nam κομίζομαι pro Accipio interdum sumitur. Sic ἀνακομίζεσθῆ τὴν βασιλείαν apud Plutarchum in Theseo,Recuperare vel Recipere regnum. Apud eundem in Fabio,ἀνα κομίζεσθαι ἄνδρας quidam exponũt Redimere viros:vbi scribit,οὔτε λυτρεῖσθαι ἀνδρας ὑπὸ δῆλίας πολεμίων ἄγειν γε νομθμους ἀνακομιζόμενον. Ἀνακομίζομαι,neutraliter positum,pro Redeo,Reuertor,Retro traiicio,vide in ἀνακο μιδή. Ἀνακομίζομαι , in passiua non solùm voce sed & significatione,Referor,Reportor,Reuehor. Plutarchus in Publicola , ἀνεκομίσθη φορεῖον ἐκ τῆς μάχης , E prælio relatus fuit. ‖Item pro Recreor ex morbo, Restituor sanitati.vt apud Galenum ἀνακομισθέντα σώματα pro ἀνακομισθέντα ἐκ νόσων,quasi recuperata seu recepta ex morbis:sicut alibi apud eum , ἐκ νόσων ἀνακομίζεσθαι, Ex morbis conualescere, A morbis recreari.Item ἀνακο μίζεσθαι apud eundem,Animum recipere à deliquio,vt ait Bud.citans hunc eius locum,λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δὲ οὐκ ἔπ.

Ἀνακομιδή,ῆς,ἡ,Relatio,Reportatio. ‖Item Recuperatio,Receptio.Demosthenes Pro corona,περὶ τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς,de recuperandis nauibus.Bud. ‖Ἀνακομιδή,Reditus.Plutarch᾽ ἐπιπόδον,νόσου.ἀνακομιδὴν pro reditu promiscuè dicere solet, vt ait Budæus. secundum quem ἀνακομίζεσθαι inter alia significat Retro traiicere. vnde ἀνακομιδὴ vocatur Retrorsus commeatus. Vide & Συγκομίζω.

C.ΑΠΟκομίζω,Asporto,Deporto,Porto.Herodianus,πολύ τε κόνιν τῶν σωμάτων σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπιδα ἀλαβάστρου εμβαλόντες,ἀπεκόμιζον ἐς τὴν Ῥώμην.Isocrates,λειποψυχοῦσα ἀπεκόμισε ὅθεν τὸ πλοῖον μετὰ τῶν θεραπόντων τῶν ἐμοῦ,φέρων ὅθεν τῶν ὤμων. Vbi notandum,non dixisse ἀπεκόμισε ὅθεν τῶν ὤμων,sed ἀπεκόμισε φέρων ὅθεν τῶν ὤμων.Aristot. Œcon. l.2,κόσμοι εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Ἀπεκομίζω,Deporto,eo sensu quo dicunt Latini Deportare captiuos, Deportare exercitum.Xenophon Pæd.7, καὶ συνέπεσε ὅσπερ ἀποκομιεῖ σε ὅπου ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς.μόνον,ἔφη,δήλωσον τοῖς ὄνπνα χαίρεις κομιδῶν.Idem Hellen.5, voce media ἀπεκομίσατο pro ἀπεκόμισε,eodem vsus est modo,ita scribens , ὥστε ἐπὶ ψηφίσματος Ἀθηναῖοι πληρώσαντες πολλὰς ναῦς, ἀπεκομίσαντο πέμπτῳ μηνὶ τοὺς ἐκ τῆς φρουρᾶς. Budæus ἀπεκομίσαντο exposuit Reportauerunt:id est(inquit) Reuocauerunt, vel Receperunt.

Ἀπεκομίζομαι,pass.Asportor,Portor. ‖Item Referor,vel Latinius Me refero : vt ἀπεκομίσθησαν ἐπ᾽ οἴκου, Domum se retulerunt,Domum se receperunt. Vsurpatur etiam simplex κομίζεσθαι interdum in eo loquendi genere.Inuenitur & ἀποκομιζόμενος ὀπίσω , pro Reuertēs q.d.Se referens retrorsum. Aliquando ἀποκομίζεσθαι per se ponitur pro ἀποκομίζεσθῆ,vel κομίζεσθαι ἐπ᾽ οἴκου.Apud Thucydidem quodam loco scholiastes ἀποκομίζονται exponit ἀποπλέουσι.

Ἀποκομιδή,ῆς,ἡ,Asportatio,Deportatio. ‖Aliquando Reditus.ὑποστροφή,vt exponit Thucyd.schol.

C.ΔΙΑκομίζω,Transporto,Transueho , Portando seu vehendo traiicio.Isocr.Paneg.πολὺ δὲ δυναμενωτέρους τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰς τὴν Εὐρωπὴν διεκομίσαμεν.Thuc.l.3, διακομίζειν εἰς τὴν τοῦ Ἡρακλέους νῆσον.Polyb. παντελῶς διεκομισαν τοὺς ἀνθρώπους,summa cũ audacia milites trãsuexerunt. Bayf.

Et διακομίζομαι,Transportor,Transuehor:itẽ Transeo, Commeo nauibus.Thuc.lib.1,διακομίζεται ὑπ᾽ αὐτῶν εἰς τὴν ἤπειρον τὴν κατὰ πικρῶ,traiicitur.Item,καὶ τὴν ὀθνπτοῦ ρον οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον λαβόντες διεκομίσθησαν.Rursum lib.1,ὁ δὲ διακομιζόμενος ἴσα τῶ ὀθνπ τὸ χείλος τῆς πάφου,qui transibat. Διακομίζομαι actiuè quoque capitur pro Transueho,Transporto,Traduco.Thucydides lib.quarto,οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κήρυκα πέμψαντες,τοῖς νεκροῖς διεκομίζοντο,Traducebant seu transportabant ad se mortuorũ cadauera. Et libro primo,διεκομίζοντο ἀνδρὸς ὅθεν ἔτυχε. ἐξέθεντο,παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν, transportarunt,vel deportarunt inde vbi collocauerãt liberos. Διακομίζω,Perfero:ea significatione qua tabellarius perferre literas dicitur. Herodianus libro 4, τοῦτα τὰ γράμματα ὑποσημηνάμενος μετὰ καὶ ἑτέρων ὀθνπστολῶν, κατὰ τὸν δίδωσι τοῖς διακομίζοισιν,οὐκ εἰδότα ἃ φέρουσι,perferendas dat tabellariis. Et lib.3, καταπεμψάμενος οὖν τινὰ πιστὸν τῶν ἐν ὀθνπ τὰ βασιλικὰ γράμματα διακομίζειν,tabellarios qui regias literas perferre solebant. Synes.epist.133,τοῦτον γὲ τοι τὴν ὀθνπστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομεῖν,Petrum arbitror perlaturum.

Διακομιστής , οῦ, ὁ, Qui aliquid transportat seu transuehit, Qui aliquid transuehendo seu transportando traiicit. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.Synes.epist. 141, μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῆ δυσὶν ὀθνπστολῶν εἰς χρῶμαι,si tabellario vno vtar qui binas ad te perferat literas.Idem,ἐλαθεν ἡμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν γραμμάτων.

Διακομιδή,ῆς,ἡ,Trãsportatio,Traductio seu traiectio quæ vehendo portandoue fit.Thucyd.lib.3,paulo post locũ suprà citatum,τῆς δὲ σασεως ἐν πύτῳ οὔσης τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον διακομιδὴν , postquam in insulam traducti seu deportati fuissent.Synes. ὃς ὀθνπ χρεῖον διακομιδῆ παρ᾽ ὑμᾶς ἐσάλη , ad aurum inde huc deportandum seu perferendum.

C.ΕΙΣκομίζω,SIVE Εἰσκομίζω,Importo,Inucho,Introduco.Xenophon Pæd. 1,ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία,ἐδίδου τῷ πάππῳ.Et Εἰσκομίζομαι,Importor,Inuehor,Intro feror seu ducor.Accipitur etiã actiuè pro εἰσκομίζω.Thucyd.lib.1,καὶ εἰσκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο.importabant & exportabant.Et l.2,παρῆνει δὲ καὶ θεραπεύειν τὰς τῶν πόλεμον καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀγροῦ εἰσκομίζεσθαι.

Εἰσκομιδή SIVE Εἰσκομιδή,ῆς,ἡ,Importatio , Inuectio siue Inuectus.Thuc.lib.7,pag.240.καὶ ἐξαμάχοις ἤδη ἐγίγνοντο αἱ εἰσκομιδαὶ,id est,αἱ εἰσαγωγαὶ τῆς ὀθνπτηδείων, Inuectio rerum necessariarum:(vt Cicero dicit,Earum rerum quibus abundaremus exportatio , & earum quibus egeremus inuectio)Paulo antè dixerat, οὐ γὰρ ἐπιόντες αἱ ἔσχατοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπιχωρήσεως τῆς ὀθνπτηδείων.

C.ΕΚκομίζω ,Exporto,Eueho,Effero.oppositum præcedẽti,sicut Inueho & Eueho,Importo & Exporto apud Latinos.Varro, Quibus ueui atque inuehi multa ad prædia scimus.Et in pass.Ἐκκομίζομαι,Exportor,Euehor,Efferor.Plutarchus Romulo , ἐκκομίζεται νεκρὸς. effertur funus,ἐκφέρεται. ‖Ἐκκομίζομαι actiuè quoque accipitur pro ἐκκομίζω,Iliad 6,v.359,Φίλε καὶ σύ γε κ᾽ ἐκκόμισαι τὸ μέ,δὸς δέμοι ἔντεα.Sic enim quædam exẽplaria habent. Eustathius tamen & Etymologistes legunt καὶ σύ γε κόμισαι.exponuntque ὀθνπ μελείας με καταξίωσον καὶ θέσθαι σύν.ὀθνπ μελήθητι:quã expositionẽ margo nostri quoque Hom.vet.adscriptam habet, in quo vtraque scriptura est,sed quæ est vetustior(id quod ex arramenti diuersitate cognoscitur)illa est quam sequitur Eust. & Etym. Præterea si ἐκκομίσαι scriberetur , esset ὕστερον πρότερον. Thuc.Πλατωνῆς δὲ παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τοὺς πρεσβυτάτους πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας , iam antè exportauerãt.Aliud exẽplũ habes in Εἰσκομίζομαι præcedente . ‖Item Subduco,Subtraho:interdũ & Eripio. Herodot.ἐκκομίσας ἐμαυτὸν καὶ χρήματα,me vnà cum pecuniis inde subducens.Item ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, eripere & subtrahere aliquem è periculis impendentibus.Idem Herodotus,ἐκκομίσαι ἀδυνάτου εἶναι ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τῶν μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος,impossibile homini hominem impendenti fato eripere.

Ἐκκομιδή,Exportatio,Euectio,Elatio : specialiter funeris elatio,Exequiæ.Gregor.καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάθους καὶ ἐκκομιδὴ τῶν σώματος. Lucill.lib.2 Epigr.in quendam

admodum exili corpore,Ἐς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως,Nihil prorsus reliquit quod efferri posset : nã corpus vnà cum anima efflauit.

κομισμός,οῦ,ὁ,Exportatio,Euectio. Strabo, διπλασιάζεται τὰ ἀνυήματα τοῦτα τῷ ἐκκομισμῷ, geminantur hæ commoditates exportatione.

c.2.Προεκκομίζω , Antè exporto , Prius eueho seu effero. Plutarchus in Timol. καὶ τῶν μὴν αὐτῶν κακῶν ἃ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατέχει, προεκκομισθεὶς ἀπάμακτος καὶ καθαρὸς, funus eius incruentum & purũ elatum est ante infortunia quæ veterem Græciam circunstabant.

c.2.Ὑπεκκομίζω,Clam exporto,Clanculum effero.

C.ΕΠΙκομίζω,Curo,Procuro. Laert.ex testamento Aristotelis,ὅπῃ μελείσθω ὁ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τῶν παιδία ὅπως ἂν ἄξιοι ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ὀθνπκομισθῆ.B. ‖ Item Apporto, Adueho.

C.ΚΑΤΑκομίζω,Deporto,Deueho. Thucyd.lib.6,p.226,καὶ ὅπῃ τε κατεκόμιζον τὸ γραφόμενον, de iis qui in μεσογαίᾳ habitabant.Demosth. καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῆς ἀγροῦ καταποκομίζειν ἐψηφίζεσθε, deportare. Sic apud Antiphontem ἐψήφισται ὁ δῆμος παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῆς ἀγροῦ εἰς τὰ πίχη καταποκομίζειν. Item Defero. Herodianus libro 4, in descriptione ὑποθεώσεως apud Romanos, καὶ τῆς συγκλήτου ὀθνπ λεκτοὶ νεανίαι καταποκομίζουσι δῆθεν τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ.Synes.καταποκομίζοισιν ὀθνπ ναῦν τὰ δῶρα. Dicimur etiam καταποκομίζειν ναῦν aliquò , quum eò appellimus & peruenimus : idem ferè quod κατάγειν. Demosth. contra Dionysod.καὶ τὴν ναῦν ἐκεῖσε οὔτοι κατεκόμισαν, eò nauem appulerunt, seu,eo naui peruenerunt , κατήγαγον, vt idem dicit,εἰς Ῥόδον κατάγαγον τὴν ναῦν. Idem,μήτε ναῦν κατακόμισαν εἰς τὸν Πειραιᾶ. vbi exponi etiam potest Reduxit : sicut Bud.& in hoc loco Æschinis De malè gesta legatione , συνέβαινε δὲ τὸν στρατηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα πεντήρεις λαβόντα ἐκ τῆς νεωρίων, μὴ καταποκομικέναι , vertit non solùm Deportasse,sed etiam Reportasse. Aliquando exponitur etiam Comporto,Conueho. quomodo accipi potest apud Herodianum l.8, τὰ τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ τῆς ἠπείρου καταποκομιζόμενα παρεῖχον ἐμπορεύεσθαι τοῖς πλέουσι, de Aquileia.

Καταποκομιδή,Deportatio,Comportatio. Thucydides,χαλεπωτέραν εἶχεν τὴν καταποκομιδὴν τῶν ἀγρῶν , comportationem fructuum,vt Bud.interpret.vel εἰσκομιδὴν, vt idem Thuc.vocat.

C.ΜΕΤΑκομίζω,Transueho,Transporto. idem quod διακομίζω suprà. Polyb. πολλὰς ἤνεγκαν χρείας ἀρκούσας τῇ χρείᾳ τοῦ τὸ πυρὸν,ὃ ἂν δεκομίσθησαν ἀσφαλῶς.Quod ita Liuius, Aliueos informes raptim faciebant quibus se suãque transueherent. Pro Transporto autẽ,siue Trãsfero , accipitur in hoc loco apud Herodian.l.1, ἀρπάσαντα γὰρ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς Ἑστίας ἱέρεια παρθένοι διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὴν τῶν βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν,in aulam regiam transtulerunt.

C.ΠΑΡΑκομίζω,Præterueho. Et παρεκομίζομαι,Præterueho. Thucyd.l.6,pag.212,καὶ ὡς ἕκαστοι ἀπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν,præterueheabantur,παρεκπλέοντες ἐκομίζοντο,vt schol.exponit. ‖ Bud. interpr.etiã Transueho,Transporto, vt ea quæ in triumpho transuehuntur. ‖Item Deduco,Comitor.ex Aristot. ‖ Item Seduco,λεληθότως καὶ ἔξω τῆς παρεκειμένης ὁδοῦ ἄγω. ‖Item Deporto,Importo,Conueho. Xenophon Hell.5, ἀπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι ὅπῃ παρεκομίζοντο. Pro Deportare accipi potest in hoc loco Plutarchi, λαβὼν ὑποζύγια ψυκτῆρας διμίδιος παρακομίζοντα. ‖Παρεκομίζομαι,Appellor, Applico,παρεγίνομαι.Bud. ‖ Παρεκομίζω,Affero.Plutarchus in lib.qui περὶ πολυφραγμ. inscribitur,τὰ δὲ πολυφραγμόνων ὅπα χρεὼν οὐδὲν οὐδὲ ἀστεῖον,ἀλλ᾽ οἱ φονικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ πείθουσιν , ἐκθύσμα καὶ μιαρὰ δικήματα παρεκομίζοντες. ‖Item pro simplici Porto,Fero. Plutarch.Othone, τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος οὐ Καίσαρι παρακομίζεσθαι,arma contra Cæsarem ferre,non pro Cæsare.

C.Εὐπαρεκκομιστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Aduectu seu comportatu facilis.

Παρεκκομιδή,ῆς,ἡ, Præterueetio , si ita loqui liceret. Item Aduectio & Aduentus,in v.lex.Et Comportatio: idem quod εἰσκομιδὴ & καταποκομιδή. Polyb. αἱ γὰρ τῶν ὀθνπτηδείων παρεκομιδαὶ κωλυθήσεται, commeatuum comportatio

in castra. Bud. Eodem sensu accipit vocabulum hoc schol.Thucyd.suprà in Κομιδή.

C.ΠΕΡΙκομίζω,Circumueho.Et περικομίζομαι,Circumueho:interdum circumueho naui,id est περιπλέω.Thuc. lib.3,pag.109, καὶ τὰς ναῦς περιπλοῦσαι κελεύσαντες ἀεὶ ἐπληρωσαν,ἐς τὴν Ἑλλαδικὴν λιμένας ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν,ἀπέκτεινον.

C.ΠΡΟκομίζω,Præfero,id est Fero ante. Itẽ Effero,vt Effero funus. Greg. περεκομίζετο μὲν ἄγιος χρῆσιν τῶν ὁσίων ὑψόμβρος,de Basilii funere.B. ‖Προκομίζω τινὶ λόγῳ,exhibeo, ἐκδίδωμι Bud.ex Pand.Idem Bud. περεκομίζομαι pro Prætendo affert ex Œcumenio.

Προκομιδή,ῆς,ἡ,Exhibitio, παράστασις,in Pand.teste Bud.

C.ΠΡΟΣκομίζω,Apporto,Affero. Herodianus,περεκομίζεσι πάντα τὸν σιτοδεσμον τῶν στρατιωτῶν. Et l.8,οἱ λοιμοκοῦντες καὶ δαφνηφόροι θεῶν πανσείων ἕκαστοι περεσκόμιζον ἀγάλματα,afferebant vel comportabant. ‖ Item Adueho, Adduco,seu Veho ad.Thucyd.l.4,pag.158,περεσόντος ἤδη τοῦ σκεύματος ἢ ὤοντο μαλιστα αὐτοὺς περεσκομεῖν τὴν μηχανήν. Idem l.1,καὶ τῶν πλείστων (videlicet νεκρῶν) ἐκκαύσαντες,ὥστε περεσκόμισαν πρὸς τὰ Σύβοτα,plurimos nacti sũt quos ad Sybota conueherent. Eodem libro,αἱ ἔκοσι ἧσσες δι᾽ τῶν νεκρῶν καὶ ναυαγίων περεσκεμαδεῖσαι κατέπλεον, aduectæ. Plutarchus Pericle, περεσκομίζεται φορεῖον περὸς τὰ ἔργα, lectica vehitur ad inspicienda opera. Et voce med. signif.actiua apud Thucyd.l.1, ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα ἐν νεκροῖς περεσκόμισαδαι , ita vt multa nauium fragmenta & cadauera recepta aduexerint.

Προσκομιδή,ῆς,ἡ,Aduectio. Hesychio est ἀναφορά.

C.ΣΥΓΚομίζω,Comporto,Cõueho. Xenoph.ἔργων τι ὀθνπαπωῦτα καὶ συγκομίζοντα καρπὸν, conuehentem fruges collectas.Gregor.πεῖνε μὴ ὅτι κατεὶς,καὶ συγκόμιζε.Philo De vita Mosis libro 3,ὧν ἰδὼν Μωῦσῆς,συγκομίζειν κελεύει, colligi iuber. Et in pass. apud Xenoph.Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει,τὰ μὲν ἥμερα συλλεκόμενα , τὰ δ᾽ ἄγρια γήρα λέυπα, cõportata & collecta sunt. Συγκομίζομαι actiue quoq; capitur pro Cõporto, Conueho:& metaphora à frugũ comportatione sumpta pro Colligo. Xenophon Pæd. 1, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμικε. Lucianus,σὺ δὲ ὀλίγα καὶ ἔσα οἶν τὴ ἰῶ,πυθχίνεις τῇ μνήμῃ συγκομισμένος. ‖ Συγκομίζω,Vnà porto,Simul fero seu duco:vel Vnà mecum fero,Vnà mecum porto aut duco. Xenoph. Pæd.4, οὐκοῦν πάντα ἐγὼ ταῦτα συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν ἱππεῖ γυμνάσιον , hæc omnia mecum ipse porto. Idem Pæd.8, πάντα ἱππικὰ ἀρίστοις συνεκόμισαν πρὸς αὐτὴν, vndique collectos ducebat secum. ‖ Συγκομίζειν νεκρὸν,Componere mortuum ad sepulturam:. Sophocles Aiace,Ὀπῆς, σὺ φωνῶ,τόνδε τὸν νεκρὸν χρεῶν Μὴ συγκομίζῃς,ἀλλ᾽ ἐᾶν ὅπως ἔχει,istum mortuũ manibus ne componito. Sic verò & Æschyli schol.in trag. quæ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscribitur, tradit de mortuis dici συγκομίζειν, ἐκκομίζειν & ἀνακομίζειν. eã autem differentiam inter hæc tria constituit , vt συγκομιδὴ sit ἡ πρὸς τὸ πάφου πᾶσα ὀθνπ μέλεια,ἐκκομιδὴ autem, ἡ πρὸς τὸν πάφον ἀπαγωγὴ,at ἀνακομιδὴ,ἡ ἐκ πάφου εἰς πάφον μετάθεσις. Sophoclis scholiastes in loco citato vult esse metaph.à frugum collectione.

Συγκομιστέα,τὰ,Festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant.θυσία ὀθνπ συγκομιδὴ καρπῶν, Hesych. At Eust. quum dixisset θαλύσια esse τὰς μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδοῦσας θεῷ ὑπὲρ τοῦ καὶ ὁσέπιπα φιλεῖν τὰς ἀρούρας,ἀπαρχάς, subiungit,quosdam rhetorum συγκομιστέα hæc appellasse. Ibidem dicit ὀθνπ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν τὰ θαλυσία solita fuisse θύεσθαι.

Συγκομιστὸς,οῦ,ὁ,Cõportatus. συγκομιστὰ δεῖπνα apud Athenæũ Cœnæ collatitiæ , δεῖπνα ἐκ συμβολῆς ὀθνπτελούμενα, quum vnusquisque aliquid in commune confert. Item συγκομιστὴ ῥητίνη, resina locularis, Palladio, quòd in loculis comportaretur non colata & impura, vt docẽt vulg.lex. Ῥητίνη ἡ ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ (inquit Gorr.) vt vocatur à Galeno lib.6 Meth.med.hoc est laguncularis,seu liquida ex doliis aut amphoris resina,nimirũ quòd ex doliis atque amphoris afferretur: vel etiam συγκομιστὴ, quòd in alueis & doliis olim comportaretur: quæ cocta in aqua,vel cremata sine aqua in prunis,sicca redditur & friabilis: eáque est quàm φρυκτὴ,id est

frictam siue tostam, non addito etiam resinæ nomine, vel πεφρυγμένῳ (hoc est retorridam) vocant. Hæc ille. ‖ Est & συσκομισὸς ἄρτος, panis quem alio nomine Galen. αὐτόπυρον appellari scribit, quòd ex omnibus farinæ suæ partibus citra vllam detractionem cõstet, mediùmque esse inter furfuraceum & similagineũ. Quod si verum est, malè illi sentiunt qui συσκομισὸν furfuraceum panem interpretantur, & alio nomine πιτυρίαν dici volũt. Vocatus est autem συσκομισὸς quasi confusaneus, quoniam castratus non sit, sed omnia simul tulerit, furfures, vtriculos, & similam. Hæc idẽ Gorræus. Galen. in Lex. Hippocr. συσκομισοὺς ἄρτους exponit τοὺς ῥυπαροὺς, i. panes sordidos, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι. Idem in 2 ad Glauc. συγκομισὸν ἄρτον esse dicit τὴν μέσον τοῦ τε ἀκεκοσκινευμένου καὶ τοῦ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Diphilus Siphnius apud Athen. l. 3, ἄρτοι οἱ ἐκ πυρῶν, κεκοσκινευμένοι καὶ ἀποκοκκισμένοι τὴν κόμμιν, ἐκ τούτου κρείττονες εἰσὶ τοῦ σεμιδαλίτου, μεθ' οὗς οἱ ἀλευρίτοι, εἶθ' οἱ συγκομισοὶ ἐξ ἀπάντων ἀλεύρων ἡνωμένοι, ex farina non cribrata, quemadmodum Galenus eos confici docet ἐξ ἀλεύρων μὴ διακεκινημένων.

C. Ἀσύγκομιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comportatus seu collectus non est. Xen. ἐὰν καρπὸν ἀσύγκομιστον.

Συγκομιδὴ, SIVE Ξυγκομιδὴ, ῆς, ἡ, Comportatio. Dicitur plerunque de frugum comportatione seu collectione & congestione. Thucydides l. 3, οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βεβαίως ξυνελέγοντο, καὶ ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἦσαν, occupati in comportandis & colligendis frugibus. Isocrates Areopag. δικαίως καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας καὶ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Item συγκομιδὴν τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, can. 12 Concil. Sardic. id est Colligere seu comportare fruges, vel ἐν καρποῦ συγκομιδῇ εἶναι, vt Thuc. loqui dictũ est. Solebant etiam fieri sacrificia ὅτε συγκομιδὴ τῶν καρπῶν, vt in Συγκομιστήρια annotaui. Ab hac frugum collectione metaphora sumpta dicitur συγκομιδὴ ἱστορῶν, rerum gestarum in vnum volumen collectio. Herodianus in præfatione, οἱ πλεῖστοι τῶν πρὸ ἐμοῦ συγκομιδὴν ἱστορίας ἀπολελοιπότων. ‖ Est & in funere quædam συγκομιδὴ, qua videlicet defuncti cadauer ad sepulturam componitur. Vide Συγκομίζω.

ΚΌΜΗ, ης, ἡ, Coma, Compta cæsaries & curiosius culta: at τρίχωμα capillitium neglectum, nec vlla cura comptum: κομάω, vt Artemidorus docet, αἱ μεγάλαι καὶ ἀπημέλητοι τρίχες, ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι· ἀλλὰ τρίχωμα. κομεῖν γὰρ τὸ ἀπημελεῖσθαι. Eustath. verò à κοσμεῖν deriuat. Vtriusque etymi meminit Etymologistes, afferẽs & tertiũ, videlicet à κείρω. prius autem sicut facilius est, ita & verisimilius. Quod verò ad deriuationem à κοσμέω attinet, cum ea facere videtur qui apud Plutarchum in Apophth. dicit, τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κόμην ἀπαρεπιστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς φοβερωτέρους. Il. α, & apud Lucianum, ξανθὴ κόμη. Il. ρ, κόμαι χαρίτων ὁμοῖαι, Πλοκαμίδες οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐστήκεσαν. Item κόμαι πρόσθετοι apud Xen. Pæd. 1, Comæ apposititicæ. Il. α, κόμης ἕλε Πηλέϊωνα, coma seu crinibus arripuit. Et apud Plutarchum Artoxerxe, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ βραχέα λόμβος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταφορά. Virgilius dicit Implicare comam manu. Idem dicit Comæ trahuntur per terram. Il. σ, χρυσὴ κόμην ἤρχωε δαΐζων, Laniare comam dicit Lucan. Il. χ, Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην. Et apud Athen. l. 12, κόμην πώγωνά τ' ἐκπεπλυμένος. Od. ο, Κείρεσθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Et apud Plut. ἀποκόψαι δάκρυον, ἀποκεῖραι κόμην, ἀφελέσθαι τὸ ἱμάτιον. Et apud Ath. 12, κόμας ἐπιεσάμεθα μάρτυρας τρυφῆς. Et κόμην βόσκειν, nutrire comã, apud eundẽ l. 9. Et l. 5, κόμας τε ἔβοσκον καὶ πλοκαμίδας ἔχειν ἤσκουν, sicut Hom. suprà κόμας & πλοκαμοὺς cõiunxit. Item τὴν κόμην διακρίνειν. Plutar. Probl. Rom. διὰ τί τοὺς γαμουμένους αἰχμῇ δοκεῖ τοῦ τὴν κόμην διακρίνοιτο; Pausan. Att. ἀνάδουμενος τὰς τρίχας τὴν κόμην. Cogere nodo comas dicit Seneca, Nodare comas, Claud. Renodare comas, Horat. Stringere vittis, Virg. Vincire, Horat. Auro ligatas comas substringere, Lucan. Item Herodian. l. 4, κόμας τῇ κεφαλῇ ἐπιτίθεσθαι ξανθαί, Flauã capiti cæsariem imponebat. Plutarch. Erot, φάρμακον τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἀναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ καὶ πυρραύ. Idem, φιλόκοσμον εἶναι τὴν κόμην. Et κομῶν πρόσθετοις apud Philostratũ, vt suprà κόμαι πρόσθετοι. Item, ἀνασεσυρμένην ἔχειν τὴν κόμην, ita longum habere capillum vt post se aliquis trahere videatur: ἀναφεῖσθαι ὑπὲρ τὸ μέτωπον, qui supra frontem erigatur seu attollatur: τὴν μετεφρένῳ πρόσφορουσαι, circumfluentem scapulis: πρόσκεχυμένην τὴν τένοντι, diffusum ceruicẽ: οὐκ ἐστὶ κεκαμμένη, non collectum: οὐκ ἔνδεσμον, non religatum: πρόσχυμένην τὴν μετώπῳ ἢ μετεφρένῳ, diuisum fronte aut scapulis: τοῖς ὤμοις πρόσσπαίρουσαν, qui humeris assultet: ἐξωκεκαμμένη κ. τ. ἀνέμων ἢ ὅτι τῶν κάτω, vt apud Virg. — dederátque comam diffundere ventis. Cam. ‖ Tribuitur etiam arboribus, vt Coma apud Latinos. quo nomine Eustathius scribit intelligi τὰ φύλλα καὶ τὰ λεπτὰ κλαδίσκοις, frondes. Od. ψ, ἐπικοψαι κέρματα τοῦ ὑλλου ἐλάης. Theophr. De caus. plant. l. 3, cap. 8, αἱ ῥίζαι πρόσαυξονται καὶ ἡ κόμη. Idem Theophr. loquens de cupresso, picea & cedro, ταῦτα γὰρ ἐὰν πρόσαιρεθῇ τὴν κόμην, φθείρεται πάντα καὶ οὐ βλαστάνει, καταπροῦσι ὅτι καυθέντα. Quæ ita Plinius interpretatus est, Eæ enim, detracto cacumine aut ignibus adusto, intereunt. Eadem à poetis dicitur etiam φόβη, vt apud Eustath. πᾶσαν ἀπίζων φόβην ὕλης πεδιάδος. ‖ Hémq; & herbis coma tribuitur: vt κόμη τοῦ ἀψινθίου, absinthii coma, seu cacumen, seu caput. Dioscor. lib. 4, cap. 165, de tithymallo heliosopio, συμπρόσφερεται πύπτου ἡ κόμη τῇ πρὸς ἥλιον κλίσει. Pro quibus Plinius, Nomen accipit quoniam capita cum sole circumagit. Et paulo antè de tithymallo characia, ἐπ' ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη χρυσοειδῶν ῥαβδίων: cui Plinius dicit esse in cacuminibus comam iunci. Est etiã herbæ nomen quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. Vide Theophr. Hist. pl. lib. 7, cap. 7, & Plin. lib. 27, cap. 13, vbi comen nominat, seruato vocabulo Græco.

C. Κομοθρέφω, ῶ, Comam nutrio, (κόμην τρέφω, vt Athen. loquitur) apud Strab. de Gallia comata loquentem.

C. Κόμαιτες, ου, ὁ καὶ ἡ, Rutilam cæsariem gerens, Cuius coma ignei coloris est. V. l. interpr. Flauam habens cæsariem ξανθόθριξ. Auricomus, citantia ex Lycophr.

C. Ἁβροκόμης, ου, ὁ, Qui molli, delicata seu culta coma est. Bacchi epitheton. ‖ Ἁβροκόμας est & nomen satrapæ. ET Ἁβροκόμας, Molli coma fum, Delicata cæsarie sum. ἁβροκομᾶ (inquit Hesychius) ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. forsitan tamen ibi legendum ἁβροκόμας pro ἁβροκομᾶ.

C. Πυῤῥόκομης, ου, ὁ, Qui rutila coma est seu fulua. πυῤῥοθρίξ.

C. Σπαβαλοκόμης, ου, ὁ, Qui crispa coma est. σπαβαλοκόμαν enim Hesych. exponit οὐλοκόμην. Infrà σφαβαλοκομᾶν.

C. Ἄκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comatus non est, Cui cæsaries nulla est. Poll. ἄθριξ, ἄκομος τὴν κεφαλήν. VNDE Ἀκομία, ας, ἡ, Comæ seu cæsariei defectus. In v. l. exponitur Caluitium, & ἄκμος, Caluus.

C. Ἀκροκόμης, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ἀκροκόμης, ου, ὁ, Qui copiosiore capillo est, vt Camerarius interpr. Il. λ, Θρῆκες ἀκρόκομοι. Eustath. ἀκροκόμους exponit ἄκρους κομῶντας sive κομοκομόωντας. addit verò esse qui ἀκροκόμους expon. τοὺς ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς κομῶντας, οὐ μὴν καθειμένας εἰς βάθος τὰς τρίχας ἔχοντας. Idem verò Eust. alibi ἀκρόκομον exponit τὸν μετρίως ἢ λίαν κομῶντα. Exemplum autem τοῦ ἀκροκόμης habes infrà in ὀπισθόκομος.

C. Αὐτόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipse per se comatus, vel Sua sponte comatus. Aristoph. αὐτόκομον λοφίας.

C. Εὔκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Εὐκόμης, ου, ὁ, Bene comatus, vel pulchrè, Qui eleganti cæsarie est. Idem quod καλλίκομος sive καλλιθριξ. Pro quo poeticè DICITVR Ἠύκομος. Iliad. α, τὸν ἠύκομος τέκε Λητώ, pulchricoma Latona.

C. Καλλίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pulchra coma est, Elegãti cæsarie præditus, Pulchrè comatus, idem quod præcedẽs. Od. ο. Item apud Hesiodum, Σῦραι καλλίκομοι στέφος αὐθέσιν εἰσανοῖσι.

C. Κατάκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui disiecta coma est: vel Qui densa coma est. A Polluce numeratur inter personas sceni cas, ἡ δὲ κατάκομος, (inquit) ὡς χρῆσις, μέλαινα τὴν κόμην, βλέμμα λυπηρόν. τὸ δὲ χρῶμα ὃν τὸ ὄνομα τῆς.

C. Μελανόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Μελανοκόμης, ου, ὁ, Qui nigra coma est.

C. Ξανθόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ξανθοκόμης, ου, ὁ, Qui flaua cæsarie est. idem quod ξανθόθριξ & ξανθοκάρηνος.

C. Ὀπισθόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ὀπισθοκόμης, ου, ὁ, Qui à tergo comatus

comatus est, seu Qui rasa aut calua fronte est, Qui est occipite comato: aut Comas ad tergũ reflexos habens. Herodot. ὡς ὀπισθόκομαι Εὐθεῖς καὶ ἀκροκόμαι Θρᾷκες.

C. Περίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca seu in orbem comatus. Theophrastus Hist. plant. lib. 3, cap. 9, de hemeride, περίκομος γὰρ ἡ φυτεία καὶ ἀπεσταλμένη καὶ πεπυμάχαλος. Vnde Plinius lib. 16, cap. 6, Hemeris vocatur, breuior & in orbem comosa. Et paulo pòst, καὶ γὰρ ἡ φυτεία περίκομος καὶ ἀεθάλη καὶ οὐκ εἰς ὀρθόν. id est, coma seu frondes circumcirca diffundit, non in cacumen.

C. Πολύκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui multa coma est, Cui spissa est cæsaries, Comosus. Dioscorides lib. 4, cap. 165, de tithymallo dendroide, ἀμφιλαφὴς αὐξάνεται καὶ πολύκομος. quem Plinius dicit comotissimum esse.

C. Ὑψίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altè comatus. Dicitur de arboribus in summitate seu cacumine frondosis, pro In cacumine comosus. Il. λ, δρῦς ὑψικόμους πατάσσει χαλκῷ Τάμνων. Hesiod. Erg. δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας. Eodem significato dicitur ὑψιπύλος.

Κομάω, ῶ. F. ιπω, Comatus sum, Comam nutrio. Xen. Polit. Lacedæm. ἐῶσι δὲ καὶ κομᾶν τοὺς ὑπὸ τῶν ἡβητικῶν ἡλικίαν. Aristoteles Rhetoricõrũ 1, ὁν Λακεδαιμόνιοι κομᾶν καλόν. ἐλευθερίας γὰρ σημεῖον. ὁ γὰρ δὴ κεκοσμημένος οὐδὲν πιεῖν ἔργον δύναται. Plutarchus Apophthegm. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Idem in Problematis Rom. παρ' Ἕλλησιν ὅταν δυστυχήσῃ τις, κείρονται, μὴ αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Interdum additur accusatiuus eius rei quæ comata seu pilis obsita est. Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλάς, capite comoso. Xenophon Symp. μὴ ἀπεκείρατο μου τοῦ ἐν τῷ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ὁμοίως κομῶντος. Ipsæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν. Oppianus De venatione lib. 3, ὅτι αἱ ἄγραι διείρης Καὶ γρύπαν ἐκάπρου θεαὶ κομόωσιν ἔθειραι, vt rinque luxuriant cubæ. Philostratus epist. 25, ὡς χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄρχυρος, οὕτω καὶ τείχος κομῶσα. Apud Latinos eodem modo Silius dixit Crines comantes. Et Virgilius, setæ hircorum comantes. Transfertur & ad alia. Aristoteles De mũdo, ἡ γὴ φυτῆς κομῶσα παντοδαπῆς, stirpibus omnis generis comans: vt Valerius Flaccus dicit pellẽ villis comãtem. Stat. dicit etiam comantem humum pro Gramine luxuriantem: & syluas comantes idem Valerius. Chrysostomus, ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, Foliis comans, seu Vernãs, Luxurians, Frondens. Dionysius De situ orbis, dicit etiam κομᾶν νιφάδι. ‖ Κομάω, Effero me, & quasi Cæsariei nomine glorior & iactito me: σεμνύομαι, metaphora sũpta ἀπὸ τῶν μέγα φρονούντων τῇ κόμῃ. Aristophanes Vespis, ὅτι τὸ κομᾶν καὶ κομψὸς εἶναι πρόσεστιν: quo fretus insolescis & te effers? Sic Lucianus in Nigr. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτο ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς; Aristoph. Pluto, Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ δεῦρο τῶν κομᾷ; Oppianus libro 3 De venatione, Πολλοὶ δ' τ' ἀλόχοισι γαλλόωμοι κομόωσι, Sese venditant, efferunt. Hoc insolescunt, Sibi hoc ipso placent. Antiphanes lib. 2 Epigr. ἐπ' Ἠείνῃ κομῶντες, sibi placentes ob Erinnam poetriam. Plutarchus, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν καὶ μεγαληγορεῖν, cernices tollere & se efferre & magnificè loqui. In hoc autem loco Aristophanis Equit. μὴ φθονεῖτ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπιστεῖτε μισθοῖς, schol. exponit τρυφῶσι, πλουτοῦσι: annotans, κομᾶν accipi etiã ὅτι τὸ τρυφᾶν καὶ γαυριᾶν καὶ μέγα φρονεῖν.

Κομήτης, ου, ὁ, Comans. Comatus, Crinitus. Phœnix Colophonius apud Athen. l. 12, — Μῆδος Εἷς ἦν Κῶος ἢ ὑπὸ τῷ αὔω λιμνῶν Γνίδος κομήτης. Aristoph. Neb. αὐ μὴ ἴδῃ σε κομήτην Κρῆτ' ἐν τῷ λασίῳ πύπτοντ' εἰν πρὸ πυνὸς ἐνεφάνη. Et in prouerb. apud Syn. & Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ νίζεται. Hos κομήτας, i. comatulos, pro impudicis apud veteres habitos fuisse tradit Camer. Item κομήτης λειμὼν apud Eurip. in Hippol. Pratũ comans, hoc est Læto & quasi comãte gramine vestitum. vel Pratum herbidum. Sic apud Stat. dicitur humus comans, & Valer. Flacc. Iugum syluæ comãs: item Sylua comans. Sunt & ἀστέρες κομῆται, stellæ comantes seu crinitæ, vel cincinnatæ, vt aliqui malunt. Philostr. ep. 25, πρῶτα δὲ οἱ σφεῖς καὶ τοὺς ἀστέρας τοὺς κομήτας. Sic ab Ouidio dicitur stella comãs, in fine Metamorph. de Cæsare, Résque domi gestæ properatáque gloria rerũ In fidus vertere nouũ, stellámq; comantem. Plerũque verò absolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης. Aristot. De mũdo, ἐν τῇ πυρώδει καὶ ἀπέκτῳ οὐσίᾳ κομῆται λεγόμενοι στηρίζονται, καὶ σβέννυνται πολλάκις. Cic. l. 1 De nat. deorũ, Tum facibus visis cælestibus, tum stellis iis quas Græci κομήτας, nostri crinitas vocant. Plin. l. 2, c. 25, κομήτας Græci vocant, nostri crinitas, horrentes crine sanguineo, & comarũ modo in vertice hispidas. Ibidem cometen dicit, seruato vocabulo Græco. Plura autẽ cometarũ genera tradit, pogonias, acõtias, xiphias, disceos, pithites, ceratias, lampadias, hippeos, item candidos, & hirtos villorũ specie: tradit & alia notatu digna. De cometa dixit Hom. Il. λ, Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἠ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ ἀρήϊ λαῶν, Λαμπρὸν· τῷ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπονδῆς ἔεσαν. An verò hic sit οὐλιος ἀστὴρ apud eundem Hom. Il. λ, nõcne, ignorare se scribit Cam. At Eust. οὐλιον ἀστέρα esse vult sidus caniculæ, διὰ τὰ ὀλέθρια κάματα. ‖ Κομήτης dicitur etiam tithymallus χαρακίας, vt Dioscor. l. 4, c. 165, annotat, cuius ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν scribit nasci κόμιν χρυσοειδῶν ῥαβδίων. Plin. ea verba interpretans In eius cacuminibus comam iunceam nasci tradit.

C. Σπαβαλοκομάω, Crispa coma fum. σφαβαλοκομᾶν Hes. exp. οὐλοκομᾶν. Apud eũdem est σαβαλοκομαν, οὐλοκόμιν.

Κομόω, Comam orno, Comam exorno. VNDE Κομωτὴς, οῦ, ὁ, Comæ exornandæ artifex. A quo fœm. gen. EST Κομώτεια. Poll. οἱ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομωταί, καὶ κομώτειαι αἱ γυναῖκες. vnde apparet eum à κόμη deriuare. Sed sæpius munitur Κομμοῦ & Κομμωτὴς & Κομμωτεία, & siqua huiusmodi sunt, idque in libris manuscriptis. tunc autem deriuatur à κομμός.

D -ΚΟΜΨΟΣ, οῦ, ὁ, Scitus, Elegãs, Bellus. Eupolis apud Athen. 14, Ὁ πρέσβυς θύρων κομψὸς ἐν τραγήματα. Aristoph. Vesp. ὅτι τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶ) πρεσβυτεῖ; & fingis te esse elegãtem ac venustum Donysi comic. apud Ath. l. 9, Ἀγε δὴ ἀρόμων τοῦ ἐπὶ κομψὸν ἢ σοφὸν Ἠγλαφυρὸν οἶδα τῶν σαυτοῦ πρεσβυμάτων, φανερὸν ποίησον τὸν τοῦ διδασκάλου, scitũ & argutũ. ‖ Item Lepidus, Facetus, Vrbanus, Festiuus. Aristoph. Neb. εἶ) κομψὸν ἐν σωφροσύνῃ, i. ἀστεῖον, δύχαρες, πθανόν, vt Suid. exponit. Idem in hoc eiusdem loco, Οὗμος δὲ Κλεοτρῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός, exp. ἀστεῖος. addẽs tamẽ significare ibi & πανοῦργον καὶ παλίμβολον. Plut. Pericle, κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Aristot. Pol. 2, τὸ μὲν οὖν πρεσβύτον ἔχει πάντες οἱ περὶ Σωκράτης λόγοι, καὶ τὸ κομψὸν, καὶ τὸ κεκινημένον καὶ τὸ ζητητικόν. Euripides apud eundem Pol. lib. 3, μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν τῇ πόλει δεῖ. vbi Lepida, vel Elegantia videtur significare. ‖ Κομψὸς, Loquaculus, Garrulus. schol. Soph. κομψοὶ ἔλεγον οἱ νῦν ἡμεῖς περιττοὶ καὶ πλυάλοις φαμεν. ‖ Κομψὸς, Vafer, Versutus. Eurip. Τρίβων δὲ εἶ τὰ κομψά, in versutiis exercitatus es. Aristoph. Auib. Μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσα πω: quo in loco schol. κομψὸν, πανοῦργον, ἀπατητικόν, πανοῦργον: item πρόθυμον, πρακτικόν: item πρόθυμον, πρόκλαλον, πθανόν. Ab Hesych. κομψὸς exponitur non solùm καλὸς, ἥμερος, παυδάμος, sed etiam γελοιαστής, πωγωνιστής, σπουδαστής, ὀξύχαρις, λάλος, σπουδαστής, πανοῦργος. ‖ Item, κόμπου γεμῶν καὶ μεγαλαυχίας. Sic Greg. vtitur, de hæreticis loquens. Bud. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, in quodã nostro lex. veteri deriuatur à κόμπω, annotatúrque, si dicatur ὅτι πανοῦργον, κομψὸν significare τὸ κομπίλον καὶ διεσταλμένον τῇ διανοίᾳ: (quemadmodũ Erotianus quoque κομψὸν apud Eurip. pro σκεβλὸν accipi tradit) sin verò ἐπὶ τὸ ὀπτικοῦ, dici κομψὸν πρὸς τὸ ἀκαμπῆ εἶ), veluti ἀκαμπῆ καὶ πρόσκοπῆ.

C. Ἄκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelegans, Illepidus, Non festiuus. Euripides apud Plutar. De educatione puerorum, Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς ἥλικας δὲ κοὐλίγοις σοφώτερος, Scirè & festiuè apud populũ verba facere nequeo, vel Ineptus sum ad. Sic verò à Dionysio paulo antè copulantur κομψὸν & σφόν. ‖ Item Vilis, ἀπελής. Apud Suidã, αἴδρα τὸν τῶν τὸ τραίτωρ ὅπεδαίτα βημάτων. δρχὴ ὅ αὐτὴ πρὸς τοῖς Ῥωμαίοις οὐκ ἄκομψος. ‖ Item ἀπάνουργος, ἄπλοις, quomodo ἄκομψον ab Archilocho accipi annotat Hes. exponens etiam οὐκ οὖν διακείμενον. VNDE Ἀκόμψως, Ineleganter, Illepidè. Plutarchus in eodem libro, aliquanto ante locum citatum, ἢ καὶ Ἀείσιππος οὐκ ἀκόμψως ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀστείως ἐπέσκωψε τοῦ λόγῳ πατέρα νοῦ καὶ φρενῶν κενόν.

C. Περίκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perelegãs, Perbellus, Admodum scitus, vel festiuus.

C. Ὑπεκομψίας, ου, ὁ, Elegans, Facetus. v.l. ὑποκομψίας, τὸ κομψὸ ὑποφαίνων. Hesych.

Κομψῶς, Scitè, Elegãter, Lepidè, Festiuè. Aristot. Polit. 4, ὁ τῇ πολιτείᾳ κομψῶς ἥδομαι, οὐχ ἱκανῶς δὲ εἴρηται. Citatur & ex Xenoph.

Κομψότης, ητος, ἡ, Elegãtia, Lepor, Festiuitas. In v.l. exponitur etiam Argutia, Subtilitas, citantibus Plat. ep. 10, τὰ δὲ ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας οἶμαι ἄν σε καταγελοῦν, ὀρθῶς ὀνομάζειν.

Κομψόω, vel potius Κομψύνω, Scitè seu festiuè aliquid dico aut facio. Pro Sitè & vrbanè cauillor, citatur à Budæo ex Platone l. 4, De rep. καὶ ἐν τῷ μᾶλλον χαίρειν τοιοῦτόν τι λέγειν, κομψόω μὲν ὡς οἴομαι σοφὸς εἶναι τε καὶ κινοῦντα. Synes. ἐπιδρομὴ οὐ σοφὴ δεινὸν ἐν τῷ μὴ κομψύνειν, καὶ ἐν ἄλλοις ἄλλοις οὐκ ἀπὸ τοῦ νοῦ ἀπτόμενον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος, ὁ χωλὸς, ὁ κυλλὸς, cauillabantur, iocabãtur. Bud. Item Scitus & facetus esse volo. Plato. ὁ τῶν κομψευσάμενος ἐφεύσατο, qui in hoc facetus esse voluit, mẽtitus est. Bud. In hoc autem Themistii loco, οἱ πλόσαι δὲ ἔπι μᾶλλον κομψεύοντα ἐν τῷ ἔργῳ, idem Budæus interpretatur, Elegantius affingunt & solertius. Item Scitè cõfingo, Magnificè & ostentabundè fingo. Galen. πῶς δὲ μικρολογίαν τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ κομψεύσαντος τινὸς, παραδοῦναι λέγειν. Idem, κομψεύσαντος ἐν τῷ βωμολοχικῷ. Κομψεύομαι pass. pro Scitè & eleganter fio, seu componor, Lepidè componor. Dionysius Halicarnasseus de Panegyrico Isocratis, ὁ λόγος οὗτος ὁ ἅπας ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων αὐτῷ κεκόμψευται ῥημάτων, videlicet αἰπόλων καὶ παιέσιν. B. Item Lepidè dicor, Scitè dicor. Plato Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται. Scitè dictum est. Sic apud Basil. in epist. ad Diodorũ, λέξει τοι λυπλεστέρα καὶ σχήμασι ποικίλοις καὶ διαλογικοῖς χάρισι κεκομψευμένον τοῦ. ‖ Κομψεύεται, σεμνιύεται, πανοποιεῖ, κοπακεύει. Hesych. Erotianus apud Hippocratem, κομψεύόμενος accipi annotat pro πανουργευόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant πανουργίαν, & κομψὸ τὸ σκεβρόν.

Κομψεία, ας, ἡ, Elegãtia, Festiuitas, Lepor: ἀστειότης, ἐλαφρία, παιπαιολογία, item ἀλαζονεία, vt scholiastes Aristophanis exponit. Hesychio autem κομψεία est ποικιλοκαλία καὶ πανουργία: itẽ οἱ σκόλυμοι, vel (vt alios exponere scribit) τὰ τῶν κατυρῶν κρέα: vel ἕψημα λαχάνων quòd nonnulli ὑποπόσιλινον & σμύρνιον appellant.

Κόμψυμα, ατος, τὸ, Scitamentum, Speciosus sermo. Bud. ex Luciano. Item ex Gregorio, καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα.

ΚΟΌΝΔΥΛΟΣ,

ου, ὁ, Digiti articulus & iunctura, seu Nodus & curuatura qua digitus flecitur, seu Tuber in digitorum iuncturis, τὸ περοῦχον κατὰ συμβολὰς τοῦ δακτύλου, vt Pollux exponit. Aristoteles lib. 1 De animalib. κόνδυλον vocari scribit τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν: at φαλαγγα, τὸ ἄκαμπτον. Rufus autem κονδύλοις appellari dicit medios digitorum articulos, à quibus περικόνδυλοι nominentur qui ante eos sunt, proximi videlicet vngui: qui autem post eos habentur, μεταικόνδυλοι, id est postremi. Sunt digitorum (inquit Camerarius) singulorum ossa tria, excepto maximo qui duo tantùm habet. Horum nodi ἄρθρα dicuntur, id est articuli: & quæ horum partes eminent, κόνδυλοι. Dioscorides, ῥίζαν μέλαιναν ὡς πρὸς γλυκύλιν, ἧς τὰς ἐχουσας καθάπερ κόνδυλους πνάς, quasi articulorum nodos. Idem alibi, ῥίζας γλυκυλίνας, μεγάλας, ἔχουσα κόνδυλον. ‖ Κόνδυλος frequenter accipitur pro digitis in condylos contractis, seu pugno: vel potius ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis. cui itidem Latini eandem illã pugni appellationem tribuunt. Demosth. cõtra Midiam, ὅταν κόνδυλος, ὅταν δὴ κόρρης, quum pugnis & in malam cædit. Plutarchus Alcibiade, ἐνέπειψε κόνδυλον. In eodem, κόνδυλον καθαιρεῖ ἄμπελ. Idem, παιδὸς ὀψοφαγοῦντος, ὁ Διονύσιος τὸ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἔδωκεν. Sic apud Aristophanem, ἰδοῦ τὸν πῖνον αὐτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου, si vinum petat, pugnos ei ingere. Sic etiam in quodã prouerbio apud Eustathiũ, δὸς ἄρτον τυχὸν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ: quo monemur vt pueris quod satis est demetiamur: sin non contenti in pluribus perendis molesti sint, pugnos loco ὄψου ὀπτᾶν, μόνον. Athenæus libro decimo, παῖδες πυκτόμενοι κονδύλοις. Lucianus in Timone, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὅπως μετρήσας τῇ δικέλλῃ. Latini dicunt Cædere pugnis, Conscindere pugnis, Contundere pugnis, Impingere pugnos, Incutsare pugnis, Ingerere pugnos in ventrẽ alicuius, Obtũdere pugnis, Onerare pugnis, Guttur pugno rumpere alicui. Aristophanes Vespis, Εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσετ' ἡμᾶς, si pugnis nos commonefacietis. In eadem fabula, Ἀπολλοχάρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου, enecabo eum rhythmo pugni. id est, ictibus pugno veluti ad numerum & rhythmum ingestis. Plutarchus De fraterno amore, ὁ Πολυδεύκης τὸν καταψιζυμίζοντα τὸν ἀδελφὸν, ὡς εἶπεν, κονδύλῳ πᾶσας ἀπέκτεινεν. apud Athenæum libro nono, τὸν δὲ τῷ γεννίῳ ῥάψαντα τὸν δίδυμα, διδύμα χειρὸς Ἡρακλῆς ὑδωρ, ὃ ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ. pro quo apud Suidam est κονδυλίσας ἀπέκτεινεν, vt infrà videbis. Pugnis occidere Latini quoque dicunt. Terentius Adelphis, Cresipho me pugnis miserum & ipsam psalteriam vsque occidit. Item κονδυλοις λαβεῖν apud Demosthenem, Accipere seu pati pugnos. Cicero dicit Ferre pugnos: Pugiles inexercitati etiamsi pugnos & plagas Olympiorum ferre possint. Plutarchus in Catone, de prædagogo ipsius Catonis, ἰῶν χαίρεις καὶ λόγον ἔχων τοῦ κονδύλου περιεσόμενον, verbis quàm pugno promptior. Item κονδυλῶν ἴχνη apud Æschinem infra in Κατακονδυλίζω. Vtuntur hoc vocabulo quidam etiam Latinorum. Martianus libro primo, Caput illi virga comminuens, eisdem quibus fuerat eblandita ictibus crebris, complicatisque in condylos digitis vulnerabat. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόμφον, docet Eustathius, πυξὶ τῆς χειρὸς δακτύλοις εἰς γόνυ συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλον φασὶν οἱ σοφοί. ‖ Κόνδυλος dicitur etiam iunctura in brachio & humero, vel Tuber & nodus in eorum iuncturis extans. Pollux libro 2, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄρθρον, καὶ τὸ πρὸς τῷ ὠλεκρανῷ, κορωνὰς καλοῦσιν· εἰ δὲ ὁμοίως ἡ κόνδυλος. Galenus quoque commentario 1 in librum Hippocratis περὶ ἀρθρῶν, à quibusdam κόνδυλον vocari scribit πρὸς κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόμφον docet Apsyrtus in Hippiatria, de equi scapulis loquens. Camerarius ex Polluce, Qui iam tam summi humeri quàm cubiti articulum vocant κορωνὰς, clauas: quidam ὠμοπλὴ, compages: quidam κονδύλους, tubercula. Idem, Brachiũ qua parte vergit ad cubitum, dilatatur. nam κονδύλοις πεινοῖ (id est processibus tribus seu tuberculis) inseritur in cubiti σχιματοειδῆ ἀνάγλυφον, id est sedem similem literæ σ. Idem, ὠλένου κεφαλὴ, os siue caput humeri: idquod extans, κόνδυλος est.

C. Δικόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duos nodos seu duo tubera habens: de digito in cuius duabus iuncturis & articulis duo tubera extant. Aristot. Hist. anim. lib. 1, cap. 15, δακτυλος δὲ ὁ ἀφ' μέχρας, μονοκόνδυλος, εἰ δὲ ἄλλοι, δικόνδυλοι.

C. Μονοκόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnum nodum seu tuber habẽs. Dicitur de Polluce in quo quũ vna iunctura & curuatura sit, vnum itidem tuber in ea iunctura & curuatura extat. Exemplũ ex Aristot. habes in præced. δικόνδυλος.

C. Προκόνδυλοι ET Μεταικόνδυλοι. Προκόνδυλοι dicuntur nodi & tubera in ea digiti curuatura & iunctura quæ vngui vicina est: at μεταικόνδυλοι in ea quæ metacarpio. Rufus Ephes. τὰ ὀστᾶ τοῦ δακτύλου, συνεχόμενα καὶ φάλαγγας· τὰ ὀπίσω ἄρθρα, περικόνδυλοι. τὰ δὲ ἐφεξῆς, κόνδυλοι· τὰ δὲ πλησιαίτερα, μεταικόνδυλοι. Poll. τὰ ὀπίσω τῶν μεταικαρπίων περὶ τοῦ κονδύλου, μεταικόνδυλα· ὧν τὰ μὲν κάτω, ἄρθρα· τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς φάλαγξι, ῥιζόνυχες.

C. Τριακόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terunas in digitis iuncturas curuatasque habens, ac ternos in eis nodos seu tubera extantia. Sunt enim qui tres. κονδύλοις digitis cæteris tribuant, pollici autem duos: cõtra tamen Aristot. pollici vnum, binos cæteris: vt in δικόνδυλος videre est.

Κονδυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nodos & tubera in digitorum iuncturis & curuaturis extantia repræsentans. vt κονδυλώδεις ἀποφύσεις in vertebris ceruicis apud Gal. in lib. De ossibus. Ibidem dicit decimam vertebram nõ tantùm sursum, sed etiam deorsum spectantes ἀποφύσεις habere, desinentes in extremitates κονδυλώδεις. i. tuberosas, vt nonnulli interpr. Dioscl. lib. 1, de galla, ἡ μὲν πρὸς ὁμφακίτης καὶ λεῖα, μικρὰ καὶ κονδυλώδης, σκληρὰ, ἀστρόπιτος, tuberosa, ἀστρόπιτος, id est πέφαν, ἀπόδον, vt Hesych. exp. Item in v. lex. ex Luc. τὸ δὲ κατὰ λεπόμενον, κόνις, quod remanet, cinis est, ἀπόδος. ‖ Κόνις, Lixiuium, κονία. Plut. Sympos. 6, probl. vlt. loquens de ligno ficulno, δὸ καμόμενον τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλιστα, καὶ κατακαυθεὶς ἡ πέφεκε ρυπικωτάτῳ παρέχει κόνιν, pro quo Symp. 5, probl. 9, dicit, ὥστε καμόμενον μὴ ἐκδιδόναι θερμότητα καπνοῦ, κατακαυθεῖσα δὲ, πολὺ ἐκ τῆς πέφεκος κονίας ῥυπικωτάτῳ παρέχει τοῦ θερμοῦ. ET Κόνις, ιδος, Lens, hoc est, pediculorum veluti ouum, pilis adhærens: Eustathio verò κόνις est. ζωύφιόν τι μικροῦ καὶ ἄπορον κόνις, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γίνονται. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 31, οἱ τε φθεῖρες καὶ ψῶραι καὶ κόνιδες ἐκ μιᾶς τῆς ὀχείας πάντα γίνεται καὶ κατὰ μορφὴν κοινῶς. cuius loci Eustathius quoque meminit, & Athen. lib. 8, ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας αἱ κόνιδες γίνονται. Dioscorides l. 2, c. 101, de melle, φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον. Pro quibus Plinius lib. 22, cap. 25, Lendes & fœda capitis animalia necat. Et libro 1, de cedro, φθεῖρά τε καὶ κόνιδας φθείρει περιχριόμενος. quo Plinius scribit phthiriases perungi, itémq; porrigines. Ammon' verò in hoc significatu scribit κονίς, ιδος, accentu in posteriore: cuius scripturæ Eust. non meminit nec eam impressi libri sequuntur.

C. Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, Puluis qui excitatus est, & in aerem quasi eleuatus, κονὶν ἀειρομένην, vt Homerus loquitur. ab ὄρω id est διεγείρω, vt in nostro veteri lexico traditur: vnde differt à κόνις significante κονίαν κεκμηκυῖαν, quanuis ea differẽtia non semper obseruata reperiatur. Plutarchus Fabio, pag. 58, καὶ τραχὺν ἐκ πεδίων ὑφεμμένων καὶ ἀναπεπταμένων αἴρων κονιορτόν. Theophrastus De causis plãt. l. 4, capite vltimo, ὁ δὲ κονιορτώδης ὅπως ζωπυρεῖ σκέπαι, καὶ ὁ ἐν τοῖς κονιαστοῖς ἢ ἀκονιάστοις εἰκήμασι, διὰ τὸ πλεῖον θερμότητα ἔχειν καὶ ὁ κονιορτὸς θερμὸς, ἀπὸ ξηροῦ. ὧν. sic enim emendatur ille locus, reponendo ἀκονιάστοις pro κονιαστοῖς, & κονιορτὸς pro κονιοπρὸς. cuius emendationis ratio peti potest ex lib. 8 Hist. pl. c. 10. Plutarchus Sympos. 4, αἱ μὲν οὖν παλαιῶν ὀπτοσολαὶ καὶ ἑλκεῖς κονιορτὸ δέονται. ‖ Κονιορτὸς, scommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν, sordidus & squalidus. Anaxandrides apud Athenæum libro 6, ponens quædam ὀπτὰ quæ Athenienses ὀπὸ χλεύης πυζοῦντες alicui tribuebãt, - χάριν τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς ἀναπέφυκεν. VNDE Κονιορτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Cuius pedes in puluere versantur. κονιορτόποδες apud Hesychium, ἀχρεῖοι κονιόρτοις. ET Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Puluerulentus. Exemplum ex Theophrasto habes in Κονιορτὸς præcedente. ET Κονιορτοῦν, Puluero, Puluere excitato obduco vel obsero. Theophrastus Historiæ plantarum l. 2, Μεταροῖ δὲ τὰς κολοκύνθας, ὅταν οἱ ἐπισάσι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Ibidem ὑποκονίειν vocat Gregorius, μὴ θηλυώμεθα, μηδὲ αἰσχυνόμεθα, κονιορτούμεθα. Suidas κονιορτοῦσθαι exponit κόνιν ὀπτοσολοῦσθαι in quodam loco quem citat.

C. Κονίπους, ET Κονίποις, (apud Etymologisten ac Suidã) οδος, ὁ καὶ ἡ, Pedibus in puluere versans: vel Cuius pedes puluere respersi sunt. Plutarchus initio Problematum Græc. κονίποδας & ἀρτιόπους in Epidaurica rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores: nominatos autem κονίποδας coniectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ὁπόσοι πελάζοιεν εἰς τὴν πόλιν. nam in agris vrplurimum degebant. ‖ Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exiliores. Pollux, οἱ δὲ κονίποδες, νεανίου ὑποδήματα γυναικεῖα· τὸ δὲ κόθορνον κοῦφον, ὡς ἐλεγεῖ τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etymologistes autem ac Suidas κονίποδα dicunt esse πλυσοχιδὲς ὑποδήμα τὴν μὴ σκεπάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ καταπαστόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως. addit verò Suidas κονίποδα εἶναι γενὸν σανδάλιον, οὗ δεῖ τὸν γεννήσαντα ὁ τοῦ ἐκονιορτοῦσθαι. Hesychio verò κονίποδες sunt ὑποδήματα μοιχικά. κονίποδες autem nominantur in equis, vt annotat Camerarius. Vtranque autem scripturam, videlicet & κονίποις & κονίπους, agnoscit Suidas. nam quum κονίπους exposuisse, subiungit, γράφεται δὲ καὶ κονίποις. Aristoph. Concion. Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα ἔχων: ubi schol exponit γενὸν σανδάλιον.

C. Εγκόνιος, ου, ὁ, Qui in puluere est seu versatur. ἐγκόνιοι γραμμαί, lineæ in puluere descriptæ.

Κονίω, VEL Κονίζω, Puluere impleo. Iliad. ξ, Ἀλλ' ἔπ' ἄρ' Τρῶων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Εὐρὺ κονίσσουσι πεδίον, puluere

Κονδυλίζω. Fut. ίσω, Digitis in condylos contractis verbero, Pugnum impingo, Pugno cædo: cuius generis loquendi formulas posui in Κόνδυλος. Poll. πυξὶ ἐπάτταξεν. Ὑπερίδης δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη καὶ τὸ παθεῖν, κονδυλίζεσθαι. Apud Suidam, ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα νήπιον ἐκ τῶν σπαρτῶν καὶ τὸν δίδυμα, κονδυλίσας ἀπέκτεινε: pro quo ex Athen. paulo antè, κονδύλῳ ἀπέκτεινεν. Laert. pag. 72, in Socrate, ex Aristoxeno, πολλάκις δὲ διαφόρου ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεχθέντων, κονδυλίζεσθαι καὶ τοῦτο πάθεσθαι, τὸ πλέον τι γελᾶσθαι καὶ φρονοῦντα, καὶ πάντα τοῦτο φέρειν αἰσχίστως pugnis cædi & vellicari. VNDE Κονδυλισμὸς, οῦ, ὁ, Plaga pugno incussa: vel Ictus pugno factus. ET Κατακονδυλίζω, idẽ quod κονδυλίζω, Pugnos ingero, Pugnis cædo. Æschin. contra Ctes. καὶ κατακεκονδυλίσθαι, ὥστε αὐτὸν οἶμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἐπὶ φανερά.

Κονδυλόομαι, οῦμαι, Intumesco, Excubero instar nodorum & tuberum in iuncturis digitorum. vnde κονδυλούμενα apud Hesyc. αἰοιδεῦσαι, καθάπερ ὅταν τοῦ θερμανθέντος ὕδατος πυρὸς ὑδάτων.

Κονδύλωμα, ατος, τὸ, Tuber quale est nodorum in iuncturis digitorum. Κονδύλωμα (inquit Gorr.) est carnis excrescentia callosa in digitis manuum ac pedum, in sede item ac vteri ore coalescens: ita dictum quòd prominet in modum articuli quem κόνδυλον appellant. Sed hic affectus in sede præcipuè oritur, ruga aliqua corporum in ano reduplicatorum insurgente, ac præter naturam intumescẽte. Quũ enim sinuosus sit ano, rugas coagmẽtatas habet: vbi verò amplius intumuerit, tunc fit condyloma. Et aliquando quidem citra inflammationem fit, & molle est: quandoque verò cum inflammatione, tùmque durum est & dolorificum. Hæc ille. Celsus libro 6, capite 18, Κονδύλωμα est tuberculum quod ex quadam inflammatione nasci soleat. Loquitur autem ibi de ani condylomate. Marcell. empiricus cap. 34, Cõdylomatis articulorum & neruorum fistula campana ex passo & cretico decocta medetur. Plinio passim hoc vocabulo vtitur. Hierocles in Hippiatr. συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἐμπροσθίοις καὶ τοῖς ἰσχίοις τοῦ ἵππου, καὶ καλοῦσι στεφανίδα, μαρμαρὰ οἰδήματα ἔχοντα καὶ κονδυλώματα σκληρὰ καὶ πορώδη.

Κονδύλη, ης, ἡ, Tuber, Vibex, τῆς πληγῆς οἴδημα: idem quod Homero σμώδιξ & μώλωψ. v.l. ex Aristoph. schol. At PRO Κονδύλιον, quod apud Paul. Æg. scriptum reperitur, reponendum Κοχλίον, Operculum siue testa conchylii, quod & ὄστρακον appellatur, vt eadem v. l. annotant.

ΚΟΌΝΙΣ,

εως, ἡ, Puluis. Iliad. ι, Οὐδ' ἔ μοι ἔσσε δόεν δίφρου κεῖτο παν υδεῖς, Βεβρωχὼς, κόνις δὲ δι' ἀφρὸς αἷμα τε ἐσσῆς. Hesiod. Aspide, — κόνις δὲ σφ' ἀμφὶς ἐδήριδε. Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἁρμασι καὶ ποσὶν ἵππων. Xenoph. De re eq. πᾶσι τοῖς τῆς καθάρσεως ὀργάνοις αἰσχίστα δεῖ τὴν τρίχα σοῦσθαι ἢ κόνιν καὶ φύσιν τοιαύτην. cunctis iis quæ ad repugnandos equos cõparata sunt, vtemur ad pilos erigẽdos & expellendũ puluerẽ secũdũ pilorũ ritũ. Herodian. l. 6, κόνις τε πόρρωθεν ἀλφοῦσιν φαίνεται, puluis è longinquo excitatus videtur. Gal. εἰρξαμὸν δὲ τὸν εἰληθεροῦντα καθ' ἑκάστην τὴν κόνιν χρῶμενον, eum qui quotidie apricari constituerat & athletico more puluere aspergi. Athen. 12, ὑποζύγια πολλὰ τὰ τῶν κόνιν κομίζοντα πρὸς τὸν τῆς παλαίστρας χρείαν. Eust. ex eodem, σκάπτοντα τινὰ τοῦ αὐλητοῦ κόνιν. Luc. ἀλλὰ πάντα μιᾷ ἡμῶν κόνις, vno puluere omnia cõficimus. Theophyl. ep. vlt. πρὸς πατέρων κόνεως κακτηθείσας τὸ φόβημα. Et in alio prouerb. τῶν κόνιν ἀποψησάμενος ἡγούμεθα. de eo qui ἀναπαλαίει ἐφ' οἷς ἔπαισεν, vt Eust. annotat in Homericũ illud, Καὶ ῥ' ἀπομοιξαμένω κονίῃ δύσετο χαίτας. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, in quodam nostro vet. lex. deriuatur à καίνω significante κόπτω, vt κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, siue ἡ εἰς λεπτομερῆ οὖσαν χωρισθεῖσα γῆ, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ξυσμάτων. Idem etymõ ab Eustath. afferitur ex Herodiano. Quomodo autem à κονιορτὸς differat, videbis infrà. ‖ Κόνις, Cinis. Od. λ, Ἀλλ' ὅγε χῖμα μὲν οὐδὲ δεῖ ἐν δόμοις ἐνὶ οἴκῳ. Ἐκ κόνις ὀστέα πυρός. Il. σ, Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεῦτο κάρη τε καὶ αὐχένα, χάετο δὲ εἶδος ἱμείρων. id est πέφαν, ἀπόδον, vt Hesych. exp. Item in v. lex. ex Luc. τὸ δὲ κατὰ λεπόμενον, κόνις, quod remanet, cinis est, ἀπόδος. ‖ Κόνις, Lixiuium, κονία. Plut. Sympos. 6, probl. vlt. loquens de ligno ficulno, δὸ καμόμενον τε τῷ καπνῷ δάκνει μάλιστα, καὶ κατακαυθεὶς ἡ πέφεκε ρυπικωτάτῳ παρέχει κόνιν, pro quo Symp. 5, probl. 9, dicit, ὥστε καμόμενον μὴ ἐκδιδόναι θερμότητα καπνοῦ, κατακαυθεῖσα δὲ, πολὺ ἐκ τῆς πέφεκος κονίαν ῥυπικωτάτῳ παρέχει τοῦ θερμοῦ. ET Κόνις, ιδος, Lens, hoc est, pediculorum veluti ouum, pilis adhærens: Eustathio verò κόνις est. ζωύφιόν τι μικροῦ καὶ ἄπορον κόνις, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γίνονται. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 31, οἵ τε φθεῖρες καὶ ψῶραι καὶ κόνιδες ἐκ μιᾶς τῆς ὀχείας πάντα γίνεται καὶ κατὰ μορφὴν κοινῶς. cuius loci Eustathius quoque meminit, & Athen. lib. 8, ἱστορεῖ δ' ὅτι καὶ ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας αἱ κόνιδες γίνονται. Dioscorides l. 2, c. 101, de melle, φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον. Pro quibus Plinius lib. 22, cap. 25, Lendes & fœda capitis animalia necat. Et libro 1, de cedro, φθεῖρά τε καὶ κόνιδας φθείρει περιχριόμενος. quo Plinius scribit phthiriases perungi, itémq; porrigines. Ammon' verò in hoc significatu scribit κονὶς, ιδος, accentu in posteriore: cuius scripturæ Eust. non meminit nec eam impressi libri sequuntur.

C. Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, Puluis qui excitatus est, & in aerem quasi eleuatus, κονὶν ἀειρομένην, vt Homerus loquitur. ab ὄρω id est διεγείρω, vt in nostro veteri lexico traditur: vnde differt à κόνις significante κονίαν κεκμηκυῖαν, quanuis ea differẽtia non semper obseruata reperiatur. Plutarchus Fabio, pag. 58, καὶ τραχὺν ἐκ πεδίων ὑφεμμένων καὶ ἀναπεπταμένων αἴρων κονιορτόν. Theophrastus De causis plãt. l. 4, capite vltimo, ὁ δὲ κονιορτώδης ὅπως ζωπυρεῖ σκέπαι, καὶ ὁ ἐν τοῖς κονιαστοῖς ἢ ἀκονιάστοις εἰκήμασι, διὰ τὸ πλεῖον θερμότητα ἔχειν καὶ ὁ κονιορτὸς θερμὸς, ἀπὸ ξηροῦ. ὧν. sic enim emendatur ille locus, reponendo ἀκονιάστοις pro κονιαστοῖς, & κονιορτὸς pro κονιοπρὸς. cuius emendationis ratio peti potest ex lib. 8 Hist. pl. c. 10. Plutarchus Sympos. 4, αἱ μὲν οὖν παλαιῶν ὀπτοσολαὶ καὶ ἑλκεῖς κονιορτὸ δέονται. ‖ Κονιορτὸς, scommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν καὶ αὐχμῶν, sordidus & squalidus. Anaxandrides apud Athenæum libro 6, ponens quædam ὀπτὰ quæ Athenienses ὀπὸ χλεύης πυζοῦντες alicui tribuebãt, - χάριν τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς ἀναπέφυκεν. VNDE Κονιορτόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Cuius pedes in puluere versantur. κονιορτόποδες apud Hesychium, ἀχρεῖοι κονιόρτοις. ET Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Puluerulentus. Exemplum ex Theophrasto habes in Κονιορτὸς præcedente. ET Κονιορτοῦν, Puluero, Puluere excitato obduco vel obsero. Theophrastus Historiæ plantarum l. 2, Μεταροῖ δὲ τὰς κολοκύνθας, ὅταν οἱ ἐπισάσι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Ibidem ὑποκονίειν vocat Gregorius, μὴ θηλυώμεθα, μηδὲ αἰσχυνόμεθα, κονιορτούμεθα. Suidas κονιορτοῦσθαι exponit κόνιν ὀπτοσολοῦσθαι in quodam loco quem citat.

C. Κονίπους, ET Κονίποις, (apud Etymologisten ac Suidã) οδος, ὁ καὶ ἡ, Pedibus in puluere versans: vel Cuius pedes puluere respersi sunt. Plutarchus initio Problematum Græc. κονίποδας & ἀρτιόπους in Epidaurica rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores: nominatos autem κονίποδας coniectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ὁπόσοι πελάζοιεν εἰς τὴν πόλιν. nam in agris vrplurimum degebant. ‖ Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exiliores. Pollux, οἱ δὲ κονίποδες, νεανίου ὑποδήματα γυναικεῖα· τὸ δὲ κόθορνον κοῦφον, ὡς ἐλεγεῖ τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etymologistes autem ac Suidas κονίποδα dicunt esse πλυσοχιδὲς ὑποδήμα τὴν μὴ σκεπάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ καὶ καταπαστόμενον ὑπὸ τῆς κόνεως. addit verò Suidas κονίποδα εἶναι γενὸν σανδάλιον, οὗ δεῖ τὸν γεννήσαντα ὁ τοῦ ἐκονιορτοῦσθαι. Hesychio verò κονίποδες sunt ὑποδήματα μοιχικά. κονίποδες autem nominantur in equis, vt annotat Camerarius. Vtranque autem scripturam, videlicet & κονίποις & κονίπους, agnoscit Suidas. nam quum κονίπους exposuisse, subiungit, γράφεται δὲ καὶ κονίποις. Aristoph. Concion. Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα ἔχων: ubi schol exponit γενὸν σανδάλιον.

C. Εγκόνιος, ου, ὁ, Qui in puluere est seu versatur. ἐγκόνιοι γραμμαί, lineæ in puluere descriptæ.

Κονίω, VEL Κονίζω, Puluere impleo. Iliad. ξ, Ἀλλ' ἔπ' ἄρ' Τρῶων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες Εὐρὺ κονίσσουσι πεδίον, puluere

implebunt campum:fugientes videlicet. κονιορτῷ πληρώσιν, vt Hesychius exponit: apud quem vnico σ scribitur. Virgilius de re simili loquens dicit, Puluerulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Aliquando commodius redditur Puluere respergo, Puluere fœdo. Iliad. φ, Ἑπτὰ δ' ἐπόρε πέλεθρα πεσὼν, κόνισε δὲ χαίτας. Et in paſſ. Il. χ, ὅς τε μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν. Iliad. φ, Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι ἐν πεδίοιο Φθίονδε. Lucianus in Timone, πανταχόθεν σωμαθέοισι κεκονιμένοι καὶ πνιγόμενοι. Pro quo alibi dicit κεκονιαμένοι καὶ πεβυρσωμένοι, vt Budæus annotat. Idem, καὶ διαφέρειν δεῖ παῖς ἀγγελίας τὰς ὁδοὺς τοῦ Διὸς ἀνὰ καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἐπὶ κονιαμένον τῶν ἀξιοπιστεῖν ἢ ἀμφισβητεῖν, adhuc ex cursu puluerulentum. Laertius in Zenone, ὅθεν τὰ κόνιν ἀνὰ τὴν βαθρον ἐκάθιζεν αὐτὸν ἵνα μολύνῃ τὴν χλανίδα. Et κεκονιμένη ἀσπὶς, clypeus puluere respersus, seu puluerulentus. Item κεκονιμένος Ἀλφειὸς in vulgatis lexicis ex Epigramm. Puluerulentus propter calculos & arenam. Ex iisdem Epigrammatis κεκόνισε δ' ἅπαμμος, fluuius desiccat? est vt puluerem admitteret. vulg. lex. ‖ Κονίω, Puluerem moueo, Puluerem cieo seu excito. Iliad. ψ, τοὶ δὲ πάντες κονίοντες πεδίοιο, puluerem cientes in campo. Odyſſ. η, — οἱ δ' ἅμα πάντες Καρπαλίμως ἐπέποντο κονίοντες πεδίοιο. id est, κόνιν ἐγείροντες. Deest autem præpositio διά in hoc loco, vt κονίῃ πεδίου dictum sit pro διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείροντες, sicut docet Euſt. ‖ Κονίομαι, siue Κονίζομαι, In puluere volutor, In puluere versor: more auium se puluerantium, aut athletarum corpora manúsque oleo perlita puluere obducentium. Athen. lib. 9 de porphyrione aue, ex Polemone, οὐ τοιοῦτον ἐφοῖς μεταλαμβάνει εἰ μὴ τοῦτο πατήσῃ τὸ πῦρ πτὰ ὀξυδερκῶν ἑαυτοῦ ὀλιγοπτήδειος· μᾶλλον ὅν κονιοῦται, ἢ τὰ βέφετα. Pro quo κονίεσθαι dicitur & ἀλίζειν, id est ἐν κόνει κυλίεσθαι, siue κόνει φύρεσθαι. vnde ἀλινδήθρα idem quod κονίστρα. Euſt. ‖ Metaphoricè accipitur pro ἀγωνίζομαι (vt docet Euſt.) vel potius pro Ad pugnam me paro athletarum more. Nam athletæ ad certamen se parantes solebant corpus oleo obductum in puluere volutare, in primis verò manus, vt aduersum apprehendere possent. id enim si non faciebant, lubricæ manus erant, nec tactum admittebant. vel, vt annotatur in nostro quodam veteri lexico, κονίζω, τὸ ἀγωνίζομαι καὶ τοῦτο ποιοῦμαι τοὺς τὴν πόλεμον. ἀπὸ τῶν κόνις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅτε ἔμελλον ἀγωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν πιόντες, κόνιν τοῦτο λαμβάνον, διὰ τὴν ἰσχυρὰς κρατεῖν. Philo in vita Mosis lib. 3, loquens de auxilio diuino, πεπείρασται αὐτῆς ἤδη πολλάκις ἄμμον μόνης ἀφανοῦς, μέλλοντα κονιεῖσθαι βλέπω, βρόχοις τῆς αὐχένα τοῦ βάλλουσαν κτὶ τοῦ αὐτὰ πάλιν, se nunc ad pugnam accingere prospicio. Quò pertinet quod apud Suid. est, κόνισαι, γυμνάσθητι. καὶ κονίζεσθαι, γυμνάζεσθαι. ‖ Κονίω, siue Κονίζω, Oblino: proprie Oblino puluere: χρίω, vt Suidas exponit. At Hesychio κονίοντες sunt λευκαίνοντες, albario opere seu calce inducentes. Item Picio, Pice oblino. Vnde ἀκόνιτος Dioscoridi ἀπάσσωτος. Pro χρίω autem accipi videtur scholiastæ Theocriti, Idyll. 1, de quodam poculo, Τῷ τοῦ μὲν χείλη μαρμαρέτω ὑφὸ κισσὸς, Κισσὸ, ἐλιχρύσῳ κονισμένος. ‖ Κονίω, Festino, Propero: metaphora sumpta ab iis qui inter currendum & festinandum puluerem mouent. Vnde κονίοντες apud Hesychium αὐόντες: & κονίσαι, αὔσαι: quod pro Festinare accipi, suo loco indicatũ est. ‖ Κονίζεσθαι ab Hesychio exponitur non solùm κονιορτοῦσθαι, κυλίεσθαι, sed etiam φθείρεσθαι. Notandum verò quod ad grammaticam attinet, præteritum perf. paſſ. & verbal a ab eo deriuata, si à κονίω formentur, non habere σ, vt κεκονισμένος. κόνιστος, ἀκόνιτος: sin à κονίζω, σ addi, vt in κεκόνισται, κεκονισμένος, κονίσεα, κονιστικός, & similibus.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. Puluueratorium. id est Locus in quo athletæ oleo perunct i se puluere obducebãt: (erat enim κόνις τις ἐξαίρετος τῆς παλαίστρας, vt docet Euſtathius & Suetonius in Nerone, & Plinius libro 35, cap. 13, narrantes puluerem luctatoribus ex Ægypto allatam: (vnde & Pollux in gymnico instrumẽto κόνεως σαπρίδα numerat) seu Locus vbi luctaturi post ceroma puluere asper gebantur, vt prehensiones essent firmiores & minus lubricæ. Vtuntur hoc vocabulo Latini quoque. Vitruuius libro quinto, capite vndecimo, de palæstrarum exædificatione, Deinde proximè conisterium. A conisterio in versura porticus frigida lauatio, quam Græci λουτῆρα vocitant: ad sinistram ephebei elæothesium: proximè autem elæothesium frigidarium.

Κονίσεα, ας, ἡ, Volutabrum puluereum. Dicitur de cauo puluereo in quo aues puluerarices aut se volutare aut parere solent. Aristoteles Hist. animalium libro nono, cap. octauo, de astu perdicum & coturnicum in nidificande, ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίσεσι, (ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ οὐδεὶς πίπτει) ἐπιλυσάσθαι ὀρύσσουσι ἀκανθίον τι καὶ ὑλίας, τῆς ὁδεῖ πεῖ ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοῦ ἀετοῦ ἀλεώσεως, ἐν ᾧ ἔοικε πίπτει καὶ ἐπαζοῦσι. Idem alibi, ποιησάμενοι ἐν τῷ λείῳ κονίσεσι, ἐν ᾧ ἔοικε πίπτει καὶ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ πίπτει καὶ ἐπαζοῦσι. Vnde Plinius libro decimo, capite tricesimo tertio, Per dices spina & frutice sic muniunt receptaculum, vt cõtra feras abundè vallentur. Ouis stragulum molli puluere contumulant, nec in quo loco peperere, incubant. Est verò & athletica ac palæstrica κονίσεα. Eustathius, ἀλινδήθρα, ἡ καὶ παλαῖ κονίσεα. Plutarch. Symposiac. 2. problem. 4, de πάλη & παλαίσεα loquens, ἡ τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πλοῦ καὶ κονίσεας καὶ κηρωμάτων τυγχάνει δεόμενον, puluere seu arena palæstrica & ceromate. nam videtur hic accipi pro ipso puluere seu arena in qua athletæ versantur & exercentur. Suidæ κονίσεα est παλαίστρα vel κωλίσεα.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, Qui in puluere volutari solet. vt κονιστικοὶ ὄρνιθες apud Aristotelem, Aues quæ se puluerare solent, vt Plinius loquitur: Gaza vertit Puluerarices. Athen. lib. 9 ex Aristotele Hist. anim. lib. 7, εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν κονιστικοὶ, οἱ δὲ λουτικοὶ, οἱ δὲ οὔτε κονιστικοὶ, οὔτε λουτικοὶ, ὅσοι δὲ μὴ πτηνοὶ, ἀλλ' ὀρτυγοειδεῖς, κονιστικοὶ, ὅτι ἀλεκτορίδες, ἀφδίζ, ἀπαγλοῦ, φασιανοὶ, κορυδαλοί.

Κόνιστρον, ου, τὸ, Puluis, vel Puluereũ volutabrum. κόνιστρον Suidæ est ῥύπος.

C. Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine puluere fit, Puluueris expers. ‖ Item Non illitus calce, Qui calce loricatus non est, Qui est sine opere tectorio & albario. vulg. lex. ‖ Item pice non oblitus, Nõ picatus. Dioscorides libro primo, cap. 94, κοσμεῖν δεῖ ψυξαντας εἰς κεραμεῶν ἀγγεῖον ἀκόνιτον, τὸ πεῖν ἀπὸ σωπῆν, ἐπιθεῖναι. VNDE Ἀκονίτη, Sine puluere, Citra puluueris iactum seu tactum, αὖθι κονίας, vt Aristophanes loquitur: accipitur pro Citra laborem, Nullo cũ periculo & difficultate. Citra certamen, Ita vt certandũ non sit: metaphora sumpta ab athletis qui in congressibus manus puluere quodam conspergebant, ne tactus in aduersarii apprehensione lubricus esset. Quæ metaphora dicitur etiam ἀνιδρωτί, citra sudorem: & in bello ἀμαχητί ac ἀναιμακτί. Plinius libro 35, cap. 11, Alcimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia citra puluueris iactum (quod vocat ἀκονιτὶ) vicit. Sic & Gellius libro quinto, capite sexto, Sine puluere (quod dici solet) incruentáq; victoria obuenit. Quibus verbis expressit ἀκονιτὶ & ἀναιμακτί. Horatius ep. ſt. 1, lib. 1, — cui spes, Cui sit conditio dulcis sine puluere palmæ. Thucydides libro quarto, pag. 145, ἐπειδὴ γὰρ ἐν φανερῷ ἔδεξαν ἕτοιμοι ὄντες ἀμυνεῖσθαι, καὶ αὐτοὶ ὡσπερ ἀκονιτὶ δικαίως αὖ τὴν νίκην ἔθεσθαι. vero quo paulo post dicit ἀμαχητί. Herodianus libro secundo, αἷμα μωπὲ καὶ ἀκονιτὶ ἐστιν τὰ καταφθαρέντα, citra sanguinem atque adeo citra puluerem tanti effectorẽ operis. Et paulo antè, ἐλιφθεῖρον ὡς ἁδίως καὶ ἀκονιτί γε ἐκλώσασι, Nullo fermè negotio tenemini. Et libro octauo, ἐκλῶ τὸ ἀκονιτὶ ἐνίκησαν, quam citra puluueris iactum sibi pepererant. Apud Hesychium scribitur ἀκονητί, per η in penultima, exponitúrque non solùm ἀμαχητί, sed etiam αὖθι ἀκονήσιος, quæ postrema verba suspecta videri possint. In quodam nostro lexico veteri vtrumque scripturæ mentio fit, videlicet ἀκονιτὶ ab α priuatiua particula & κόνις: & ἀκονητί, id est αὖθι πόνου, Ionicè pro ἀπονητί. Apud Hesychium autem est aliud ADVERB. Ἀκόπτως, idem significans quod ἀκονιτί, seu ἀκοπιάστως, ἀπόνως. Cæterùm præcedenti ἀκονιτὶ in eodẽ nostrò lexico OPPONITVR Ἐσκονητί, id est μετὰ πόνου, Non sine labore, Non sine negotio. quod ab ἐσκονέω etiam deriuari posset.

C. ΔΙΑκονίω, Puluere perlino. ‖ Διακονίομαι, Puluere

me lorico more athletæ in palæstra, Ad certamen me paro, In puluerem seu arenam descendo. Plutarch. De solertia anim. loquens de cane quodam Indico, ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κατιόντος καὶ ἅρπου, ἡσυχίαν ἔχοντα κεῖσθαι καὶ τοῦ ἀορίστου· ὀφθέντος δὲ λέοντος, ἀθυμεῖ ἐξαναστῆναι καὶ διαμονεῖσθαι, καὶ φανερὸν ἐστὶ αὐτοῦ ποιούμενον αὐτὸν ἀγωνιστὴν, τοῦ δὲ ἀλλοῦ ὑπερφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plinius libro 8, cap. 40, de cane Indico quem rex Albaniæ Alexandro dono miserat. ‖ Διακονίω, Pice perlino. Apud Hesychium ita scribitur, διακονίσαι, διακλαῦσαι· ἀπὸ τῆς κονῆσαι, ὅπερ ὅτι πίσσῃ χρίσαι. vbi pro κονῆσαι scribendum κονίσαι: pro διακλαῦσαι autem in v. l. ponitur διακαῦσαι, Perurere.

C. ΕΤ κονίομαι, Puluere profundor, vt luctatores & athletæ. Xen. Symp. ἀλλὰ γὰρ πολλὰ κέκτησαι, ἵππος αὖ (ἔφη) Αὐτολύκῳ πύτῳ ἱκανὴ ὑμῖν ἐγκονίσασθαι. Bud.

C. ΣΥΓκονίομαι, In eodem puluere versor. Vide Συγκονιόμαι infrà.

C. ΥΠΟκονίω, Puluerem suscito, vel Puluere aspergo. Puluero. ‖ Item Puluere sublino, vt athletæ manus, ne in corpore ceromate inũcto lubricus contactus fallat. Plut. οὐδὲ ὑποκονίεται, ἢ λαβὴν δύνασθαι ποιῶν καὶ ἄφυκτον. Idem de morte Crassi, ἐπὶ δὴ τύχῃ τὸν ἔφεδρον τῶν ἀρχῶν ἀνῆλεν, ἀθυμεῖ λοιπὸν τὸ κωμικὸν, ὡς ἄτερος τοῦς τὴν ἄπορον ὑπαλείφεται, τὸ χεῖρε τι ὑποκονίεται. VNDE Ὑποκόνισις, Puluueris excitatio, Puluueratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. De cauſ. pl. l. 3, c. 22, πῶς δ' ὑποκόνισιν τὸ μὲν ὀνῆς τοῖς φυτοῖς κομοῖς, ὅταν ἄρχωνται περικαίειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἄχρις οὗ πεπανθῶσι, ὀρθῶς ἔχει. De qua Colum. lib. 11, cap. 2, Sed frigidioribus regionibus puluueratione faciunt, quam vocant rustici occatione, quum omnis gleba in vineis refringitur & resoluitur in puluerem. De eadem & Virg. in Georg. Sollicitanda tamen tellus, puluisque mouendus, Et iam maturis metuendus Iupiter uuis. Vbi Seruius, Genus ipsum culturæ puluueratio vocatur, quo imminutæ glebæ vitibus applicãtur. Vide & Ὑποκονίω infrà.

Κονίσαλος, SIVE Κονίσαλος, ου, ὁ, Puluis excitatus seu motus. idem quod κονιορτός: à κόνις & σαλεύω, sicut grãmatici quidã tradunt, vt κονίσαλος fit οἱονεὶ ἡ σεσαλευμένη κόνις: quæ etymologia in quodam etiam nostro lex. vet. affertur, in quo vno σ scribitur, sicut & in nostro manuscripto Homero: apud Eustathium vtroque modo, & vno σ & duobus. Quidam tamen malũt deriuare à fut. κονίσω, vt ἴξαλος ab ἴξω. Euſtath. etiam à κόνις & ἀέλλη. Il. γ, Ὡς δ' ὅτε τῶν ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀέλλης Ἐρχομένῳ, ſub pedibus puluis excitabatur procellosus, κονιορτὸς ἀελλώδης. Il. ε, — ὣς πὰρ' Ἀχαιοὶ Λυκοὶ ὑπερθ' ἐλθόντο κονισάλω. Iliad. χ, de Hectore quem Achilles raptabat bigis, — πολὺ δ' ἐλίω ἐλκομένοιο κονίσαλος: & paulo post, — κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο. ‖ Κονίσαλος accipitur etiã pro πάντες, id est puluere illo quo athletæ ceromate inuncti in cõisterio se oblinunt, vt ex Galeno lib. 2 & 3 Ὑγιεινῶν tradunt. ex quo desumpta videntur hæc apud Euſtath. οἱ δρῶς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῷ πατῶ, σωματικὲ τοῦς διαφόρησιν ὄσκων τῶν τοῦ φύσιν. κονίσαλον ὃ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ἔνιοι τῶν περὶ ἐργάσας ἀπικιζόντων. At Cæl. Rhod. l. 7, c. 26, Sũt (inquit) qui πάντων dici putent cœnum ceromati, id est oleo (vt ipsi interpretantur) permixtum: cui si sudor accesserit, κονίσαλος Atticè dicatur, sicuti autor probat Galenus. ‖ Κονίσαλος significat etiam τὴ αἰδοῖον, vt Etymol. annotat: vt scribit Suidas, δ' ἄμμων τριαπωδῆς, ὃν τῷ μὴ ὀνεῖν καὶ ὅτι κόνεως μίγνυται, vt ibi scribitur. quo modo accipitur in quodam loco Platonis comici apud Athen. lib. 10, vbi τοῦ γυμνικῶν σιλοπτοιῶν sermo est, Βυλεῖν μὴν Ὀρθάνη τὴν τεκμήκεκτα [τοῦ σθύεται.] Κονισάλῳ δ' καὶ τοῦ θρασάτων δυεῖν Μύρτιν πτοσκίπος χιεῖ παρατεπλῆθων. Λύχνον γὰρ ὀσμὰς οὐ φιλοῦσι δ' ἄμμοιες. Strabo apud Cæl. Rhodig. dicit esse deum Athenienſium, ac Priapum Orthanæ & Conisalo perſimilem esse. Meminit & Syn. ep. 32, loquens de perdito & nequam mancipio, Ἑρμῆ μὴν δὲ καὶ Ἡρακλεῖ τοῖς παλαίστρας ἐφόροις οὐδὲ κτὶ μικρὸν τρέπει· Κοτυῆοι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Κονισάλοις νεωκορεῖ, καὶ εἰ δὴ πινές εἰσι τούτου τῶ κίμματος ἔτροι δ' ἄμμοιες, ἅπασιν αὐτὸ μέλει. Hesychius verò κονίσαλον esse dicit σκίρτησιν σατυρικὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἀπτεῖν μέτων τὰ αἰδοῖα. VNDE Κονισάλεος, ου, ὁ, Puluerulentus. κεκονιορτωμένος, vt ab Hesychio exponitur. Scribitur autem κονισάλεος accentu in antepenultima tum apud Hesychium, tum apud Suidam, apud quem duplici etiam σ scribitur sicut κονίσαλος.

Κόνιος, ου, ὁ, Puluereus, vel Puluueralis, si dici posset. vt Ζεὺς κόνιος. Pausanias Attic. pag. 30, Διὸς κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. A T Κόνιον, ου, τὸ, Puluis. idem quod κόνις seu κονία. Suidas quum κονία exposuisset κονιορτὸς, & κόνιστρον ῥύπος, subiungit, καὶ οὐδετέρως κόνιον, καὶ κονίσι.

Κονία, ας, ἡ, Puluis. idem quod κόνις. frequentissimum apud Homerum tam in plurali quàm in singulari numero. Iliad. β, ποδῶν ὑπὸ τε νέρθε κονὶ ἵστατ' ἀείρομένη, ſub pedibus excitabatur puluis. Pro quo suprà dixit ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὄρνυτ'. Iliad. λ, ὑπὸ δ' σφισιν ὤρτο κονὶ Ἐκ πεδίου, πολὺ ὤρουσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων. Iliad. π, ὁ δ' ἐν ὁρφαλίγῃ κονίης Κεῖτο. Iliad. ψ, μαίδιθοσαν κονίῃ, puluere fœdabantur, vt Virgilius loquitur. Item, ἀπομορξάμενος κονίῃ, δ' ὑπὸ τε χιτῶνας. Od. σ, Καδ δ' ἐπὶ ὀν κονίῃσι μακών. Iliad. ρ, ἐν δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἔλεγ' ἄμφι ἄρεσσῷ. Od. σ, πέσεν ὕπνος ἐν κονίῃσι. Iliad. β, Πρῳὲς ἐν κονίῃσιν ὁδὸς λαζοίατο γαῖαν. Sic apud Hesiodum, Πρωὶ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πίσε. Ex quibus exemplis cognoscere est ι in hoc vocabulo modò corripi modò produci. Vtitur hac voce in eodem significatu & Aristophanes apud Suidam, ἐλοῦσαν ἡμᾶς αὖθι κονίας, id est ἀκονιτί, sine puluere, vt Horatius loquitur, citra puluueris iactum, vt Plinius. Ab Etymologiste exponitur etiam μάχη: at tunc metaphora fuerit à puluere palæstrico. ‖ Dicitur etiam de arena seu sabulo littoreo aut fluuiali, ὅπῃ τῆς πόλμας λεπτοτάτης ἄμμου, minus propriè, vt Euſtathius annotat. Iliad. φ, de Achille insiliente in Scamandrum, πόλμος δ' ὑπὸ γοῦσατ' ἐδάμνα λάξυς ὑπεῤῥαφὰ ῥέων, κονίην δ' ὑπόδεσε πεδέσσιν. ‖ Κονία, Cinis, Lix, seu Cinis foci, vt Varro apud Pliniũ explicat. σποδὸς, vt Hesychius exponit, item σμῦρμα. Apud eundem verò est E T κόνα, ἡ σποδός. Idem significare etiam κόνις, suprà indicatum est. ‖ Κονία, Calx, Opus tectorium seu albarium, quo muri inducuntur & dealbantur. idem quod ἄσπαστος, vt testatur Euſtathius, dicens: inde deriuatum ἐλαιοκονία apud recentiores. ἄσβεστος κονία apud Paulum Æginetam libro 3, capite 51, Calx non extincta, ἄσπαστος ἀκα πίσβεστος, & ἄσβεστος simpliciter. ‖ Item Lixiuiũ seu Lixiuia: id est liquor qui ex cinere seu calce aqua perfusis distillat: seu τὸ ὀπὸ πέφρας καθαρὸν ὕδωρ ὑγρὸν, vt Pollux exponit. Columella libro 12, cap. 22, cinerem lixiuiam appellat: Cato apud Pliniũ libro 14, cap. 20, cinerem lixiuium: ipse autem Plinius libro 15, cap. 17, & libro 28, cap. 18, cinerem lixiuum. Et libro 37, cap. vltimo, ex Varrone, Lix, cinis est foci. inde enim cinis lixiuus potus medetur. Aristoteles De coloribus, ἡ γὰρ κονία, ξανθὴ, ὅτι χρώζοντος τοῦ φλογοειδοῦς τὸ ὕδωρ. Dioscorides libro 1, cap. 187, γίνεται δὲ καὶ κονία ἀχρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καὶ ἀγρίου τῶν καλῶν ὀπὸ τῆς πέφρας. vbi quod Dioscorides tribuit τῇ κονίᾳ τῇ συκίνῃ, (vt l. 6, cap. 25 appellat) Plinius lib. 23, cap. 7, cineri ficulno, accipiens nimirum cinerem pro cinere lixiuo. Cinis (inquit) non ex alia arbore aciem purgat acrior: conglutinat, replet, adſtringit: bibitur & ad sanguinem discutiendum concretum. quod ita Dioscorides, καθαίρει καὶ κολλᾷ, καὶ ἀφεκτοῖ, καὶ συμφύει ἑοικότως τοῖς σωματικοῖς· καὶ πτήζεται ὃ τοῦς ἄμματος ἐκθρόμβωσιν, & quæ sequũtur. A Platone inter ῥυπαίνω numerari tradit Pollux, sicut Plutarchus suprà in Κόνις tradit συκῶν καθαυδεῖσαν τῶν ὀπὸ τῆς πέφρας κονίαν ῥυπικωτάτῳ παρέχειν ὑπὸ θριμύτητος, & Theophrast. θριμεῖαν τῶν πέφραν ἢ τῶν κονίαν ἀπ' αὐτῆς, & Plinius ex nulla alia arbore cinerem fieri acriorem, i. cinerem lixiuum. Item κονία ἀσβέστου, lixiuium ex calce. Et κονία σακτὴ καὶ διηθημένη, lixiuium stillatitium & excolatum, ex loto & percolato cinere factum, cuiuscunque generis ille sit, vitis, fici, mali, tithymallorum, lapidum, partiúmve animalium. Idem verò & simpliciter σακτὴ appellatur. Quòd si cineri cuicunque calx addatur, id lixiuii genus τοῦ σάκτου appellari Paulus Ægin. l. 7, autor est. Sunt & alia lixiuiorum genera, varias sortita appellationes ab artificibus quibus illa inseruiunt, vt σαπωνικὴ & πιλοποιητικὴ, quorum illud saponariis in vsu est, (nisi quis malit paratum ex sapone lixiuium intelligere) hoc figulis, vt Gorræus trãdit.

Pro πιλοποιητικὴ autem κονία scribitur & πιλοποιητικὴ, (de cuius scripturæ varietate dicitur in Πιλοποιὸς) Lixiuiũ quo vtuntur ii qui pileos conficiunt: seu Lixiuium vnde operãtur coactiliarii, vt Marcell. empir. cap. 14 appellat. Dioscor. lib. 6, cap. 26, θύμον τε σωζει καὶ πῶ πιλοποιητικῷ κονίαν. vbi Ruell. vertit Lixiuium cum luto suo. (Paulò antè verò dixerat κονία συκίνη, quod idẽ Marcell. ibidem vocat Lixiuium ficulneum) Gal. l. 6 Meth. μηδὲν ὂν τῷ φαρμακῷ ἔχων, ἢ τοῦτο κονίαν καλῶ, ἐωρακὼς ὀκ χρῶντα τῷ κάμνοντος πιλοποιόν. Idem Galenus. 10 ὑγ. πόπις vocat ὕδωρ πιλοποιητικόν: & Aet. lib. 12, c. 42, ἀντὶ τοῦ πιλωτηρίου. Est & κονία βαλανθικὴ, lixiuium balneatorum, Geopon. lib. 10, cap. 29.

Κονιάω, ῶ, Puluere impleo. idem quod κονίω. Vnde apud Suidam κονιωμένους, κόνεως πεπληρωμένους. ‖Item Pulueres pergo, seu aspergo. Luc. ἐξῶν πρέμενον καὶ τὸ πόδε κεκονιαμένον καὶ πνιγόντα. de athletis: quo tamen signif. idem suprà dixerat de properãtibus, κεκονιμένοι καὶ πνιγόντες σπεύδοντι. ‖Κονιᾶμαι, In puluere me voluto, Puluero me, vt aues κονιῶνται in cauo quodam puluereo se volutare & puluerare cõsueuerunt. Aristot. Hist. anim. l. 5, cap. 31, καὶ εἰ γε καλοῦσι τοῦτο ἐὰν μὴ κονιῶνται, δέφεται ὑπὸ τῶν φθειρῶν. Vnde Plin. lib. 11, cap. 33, Hoc quidem & aues infestat: phasianas verò interimit, nisi puluerantes se. ‖Κονιάω, Cal. e induco, seu obduco, aut oblino, Calce dealbo, Opere albario post tectorium induco. τὴν κονίαν ἤρεον πανταχῇ σοφίσεω, ὡς ἐκεῖνα. Demosthenes Olynth. 3, καὶ πάντες εἰπεῖν ἔχει τοὺς ἐπαλξεῖς καὶ κονιῶν. Et in orat. contra Aristocr. loquens de quibusdã ædificiis, ἃ κονιῶν καὶ κατεσκευάζουσι. Et κονιᾶμαι, Albario opere inducor, Calce dealbor. Plut. Sympos. τὶ γὰρ οὐτος κεκονιαμένος, sepulcra albario opere illita, τῇ γύψῳ καὶ τῇ ἀσβέσῳ κελευκασμένοι, vt Theophyl. exponit. Et Act. 23, τοῖχε κεκονιαμένε, paries dealbate, seu calce & albario opere illite. Κονιᾶμαι accipitur etiam actiuè pro κονιῶ. Aristoteles Historiæ anim. lib. 8, cap. 2, καὶ τοῦτο προσῶν οἱ ἐγχελεῖς φοι, ὅπως ὅτι μάλιστα καθαροὶ ἢ ἀπορρέοι ἀεὶ καὶ ὅπορρέοι ὅθι πλατομένοι, ἢ κονιῶνται τοῖς ἐγχελείοις, calce illinunt & inducunt opere albario anguillarum viuaria, seu Tectorio inducunt. ‖Κονιάω, Cerusso, Fuco. vt κονᾶν τὸ πρόσωπον, fucare faciem. Bud. ex Epist. Philostr. p. 188, à tergo. Est autem ea metaphora ab opere tectorio, sicut & apud Iuuenalem, — quæ mutatis inducitur atque fouetur Tot medicaminibus, — Tandem aperit vultum, ac tectoria prima reponit.

Κονίαμα, ατος, τὸ, Albarium opus seu tectorium, Id quod calce inductum est, Id quod calce loricatum & incrustatum est: quæ aut calce pura fiunt, & albarium opus vocantur à Vitruuio: aut gypso, & gypsatum dicuntur: aut calce & arena, & arenatum opus nominãtur: aut calce & marmore tuso & triplici varietate comminuto, quæ marmoratum Varro nuncupauit. Vnde Plinius lib. 36, Tectorium nisi ter arenato & bis marmorato inductum est, non satis splendoris habet. Theophr. De causis plant. lib. 4, cap. vlt. καὶ τὸ κονίαμα, ὅταν αὐαδίξηται, πηρεῖ πῶ θερμότητα. Ibidem κονιατὴν & ἀκονίατον οἴκημα dicit. Athen. lib. 13. ex Hegesandro, de Metanira meretrice, Δημοκλέους τοῦ τραγῳδοποιοῦ λαγωίνος ὀδίκλω, κοτταπόνηρος εἰ πνι κονιάματι, Καὶ γὰρ σὺ (φησὶ) σωτὴν ἔδακας οὐ ψῆφοι εἰσίν.

Κονίασις, εως, ἡ, Albarii seu tectorii operis inductio, Loricatio & incrustatio quæ fit opere albario, Albatus, vt Varro loquitur. ἀσβέτωσις Hesychio.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ, Tector, Qui opere albario & tectorio parietes inducit, Qui calce & arena confusa parietem aut murum loricat & incrustat, Qui vel pura calce, vel arenato aut marmorato corio parietem murúmve obducit. Tectorem Varro & Vitruuius appellant. Lib. 10 Codic. tit. De excusat. artificum, Albini, quos Græci κονιατὰς appellant. vbi quidam legendum censent Albarii: sed Albinii scribitur in Annot. Bud. in Pand. Κονιατὴ (inquit Hesych.) ἀφεστῶτες καὶ οἱ χῖται. Apud Suidam verò scribitur κονιάτα, accentu in penultima, quam scripturam Bud. quoque sequitur. sunt autem κονιάται, Suidæ εἰ τοῦ τοίχου τῷ σχοίνῳ.

A Κονιατὸς, οῦ, ὁ, Albario & tectorio opere inductus, Calce illitus. VNDE Ἀκονίατος, ὁ καὶ ἡ, Qui calce illitus non est, Qui opere tectorio & albario inductus non est. Vtriusque exemplum habes suprà in Κονιορτός.

Κονιέω, ET Κονιοῶ, ῶ, (si vulgatis lexicis credimus) Puluerem moueo, Puluerem excito. idem quod κονίω, de quo suprà. ‖Κονιᾶμαι, In puluere versor: id est In puluere athletico & palæstrico exerceor. quo significatu suprà κονίομαι dicitur itidem de athletis: & κονιῶμαι de auibus quæ in cauo puluereo se volutant & puluerant.

B C. ΣΥΝκονιόομαι, In eodem puluere versor: vt athletæ qui in eodem puluere & arena exercentur. Plutarchus De discernendo adul. ab amico, loquẽs de adulatore quem simiæ comparat, τῷ μὴ σωφρονοῦντος καὶ σωφρόνων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συνκονιούμενος. Sic enim legitur in antiquis libris pro συνκονιούμενος quod in vulg. editionib. habetur. quidam tamen habẽt & συνκονιόμενος à συνκονίομαι. Idem Plutarchus in libro qui περὶ πλουτοφιλίας inscribitur, loquens de amico qui Proteum agere nouit, φιλόλογοις σωφιστικῶς κοινωνῶν, καὶ παλαιστὰς συνκονιόμενος, καὶ φιλοθήρους συνκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπότας συμμεθυσκόμενος, καὶ πολιτικοῖς σωφρονεστάζοντες, ἰδίαν ἤθους ἕξιν οὐκ ἔχοντες.

C. ΥΠΟκονέω, Puluerem suscito, Puluerem subtus moueo, Puluero. Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 8, τρέφει δὲ δοκεῖ καὶ ὁ κονιορτὸς ἔνια, καὶ θάλλειν ποιεῖν τοῦ τὴν βότρυν. διὸ καὶ ὑποκονιοῦσι πολλάκις, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι. Pro quo paulo post de ficis & cucurbitis loquens, dicit, σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Et paulo post, τοῦ δ' ἄμπελον οὐ φασὶ δεῖν ἢ ὑποκονεῖν ἢ ὅλως ἀπτεσθαι τῷ σκαλίζοντος τὴν βότρυν. Vide ὑποκόνισις.

D KONEΩ, Festino, Propero, Curro. Vnde κόνει apud Hesychium. κατάδηλε, τρέχε. Sic suprà quoque κονίω pro Festino accipi dictum est: metaphora autem est à cursoribus qui inter puluerandum puluerem excitant: vt de fugã capessentibus apud Virgiliũ, — versique vicissim Puluerulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Item, — agmina cerui Puluerulenta fuga glomerant: quod Homerus dicit κονέειν πεδίον, & ἀρυκτανέειν πεδίον, id est Fugiendo per campũ puluerem excitare. Qui verò properant, fugientibus in hac re similes sunt. vtrique enim puluerem inter properandum cient. ‖Apud eundem Hesychium κονεῖν est non solùm ἐπείγεσθαι, sed etiã ἀνεμεῖν & αἰωρᾶσθαι. ‖Item Ministro, Famulor. VNDE Κονῆπης, ου, ὁ, Minister, Famulus. κονῆπας enim Hesychio sunt θεραπεῖς.

C. ΔΙΑκονέω, ῶ, Ministro, Famulor, Ancillor, Ministri seu famuli operam præsto, Ministrum seu famulũ ago. Demosth. δεσπότῃ διακονοῦντες. Aristid. διακονῶ τῷ βασιλεῖ. Plutarchus, ὑσκηνῶν καὶ μεμαθηκότων παιδιὰν δεινοτέρου καὶ ὀπτῶσαι καὶ οἰνοχοῦσαι εἰ μὴ διάθεσις μηδὲ διάπαυσις εἴη τοῖς διακονοῦσι. Athenæus l. 6, εἴθ' ὅταν γὰρ ἐν τοῖς οἰκιακοῖς διακονεῖν πειρῶνται τῆς τρεσβυτέρας τῆς γραῦς. Et l. 5, δεῖλαι γὰρ εἰσὶν ὁ διακονοῦντες, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ὡς γρόνον. Apud eũdem libro 9 Euphron inducit coquum ita ministrum hortantem, Ὅταν ἔρανος τῆς Καρίων διακονῆς, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, ἄγγελοι προσῆλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ. pro quo Greg. ἐπ' ἄγγελων ὑπηρετοῦν. Plato l. 2 De rep. διακονεῖν τοῖς ἀνθρώποις καὶ πρᾶσιν, inseruire seu operã suam locare ad emendum & vendendum. Item apud Plut. in libro de discernendo adulatore ab amico, loquentem de vetula quadam quæ Appelli ægroto famulabatur, ὡς οὖν ἡ διακονοῦσα τρεσβύτις θύρε, videlicet τὸ κερμάτιον τὸ ὑπὸ τὴν βόστρυν. διὸ καὶ ἐλημμένον τὰ τρεσκεφαλαίῳ. Sicut verò Ouidius dicit, — me dicorũ iussa ministro, & Horat. — res omnes timidè gelideque ministrat, ita Aristot. Pol. 7, dicit, διακονεῖν τὰ ἔργα. Quo ferè signif. ex Dem. διακονεῖσθαι infrà habes. Item διακονῶ σοι τοῦτο, apud Plat. Hæc tibi seruitia præsto, Hæc tibi præsto veluti minister & famulus. Διακονέομαι, Ministratur mihi, Ministri operas suas mihi præstant, vel Obsequiis & operis color atque obseruor. B. Mat. 2, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι accipitur etiam actiuè pro διακονῶ. Laertius in Diogene, ὃν οὔκω τε ἐδίδασκε διακονεῖσθαι, πλὴν ἑφῆν χρωμένους. Athenæus lib. 14, τὸν τῆς πιτραδιοτοῦς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς παιδιήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ. Et transitiuè apud Luc. τῆς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorũ

ministris, vt Cicero dicit Ministri libidinis & Ministræ voluptatũ artes. Apud eundẽ, ἡμῖν παρεσκεύασεν οἰνοχόοι τὸ οἶνον τῷ χρυσῷ διακονούμενοι. Sic Cicero dicit Pocula ministrare. ‖Διακονέω, Administro & gero, vt Bud. interpretatur apud Demosthenem, ὡς ὁ καιρὸς τὰ ἔκαστα καὶ χρήσιμος τῇ πόλει διακονήσεται. Fortasse tamen & hic διακονεῖν accipi posset pro Ministrari, Præstari: metaph. sumpta ab iis qui pocula aut ministrant egentibus & perentibus, vt Cicero & Varro loquuntur. qua metaphora dicit Ouidius diuitias ministrare, & Tibullus, vias fallendi ministrare, & Virgil. — furor arma ministrat. ‖Διακονεῖν γάμον, Ministrum agere in paranda & adornãdis nuptiis, vel Apparare nuptias, Instruere nuptias: eo sensu quo apparare & instruere conuiuium dicimur. Athenæus libro 9 ex Posidippo comico de quodam coquo, Διακονῶν τὸν γάμον τὸ δεῖμα, 685. Ὁ δίδυς, Ἐπιφάνης. Vbi obiter etiam nota α in hoc verbo produci, sicut supra in loco ex Euphrone comico citato. Pro διακονέω autẽ & διακονοῦμαι dicitur ETIAM Διακονίζω siue Διακονίζομαι, eodem signif. Vulg. lex. ex Lucia no, ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicũtur verò & Legati διακονίσασθαι. nam ministros agunt in mandatis principum aut ciuitatum exequendis. Poll. libro 8, καὶ τὰ ῥήματα, τὰ τρεσβεύσαι, διακονίσασθαι, ὑποτρεσβεύσασθαι, καὶ πρεσβεύσαι. Vide διάκονος & διακονία.

Διακόνημα, ατος, τὸ, Opera à ministro præstita: id est Ministerium. vt Ouidius dicit, — membra diuinis fessa ministeriis. Aristoteles Politicũ 1, dicit fuisse qui seruos διακόνημα docerent. ὁκεῖ γὰρ (vt videlicet Syracusis) λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὸ ἐγκύκλια διακόνημα τοὺς παῖδας, triuialia ministeria seu officia, vt ὀψοποιικὴ, & quæ huiusmodi sunt: sicut & Plutarchus suprà in διακόνησιν ponit δεῖπνοῦσιν, ὀπῆσιν, οἰνοχοῦσιν. Secundo autem libro pro ἐγκύκλια διακόνημα τὰ dicit ἐγκύκλιαι διακονίαι, vt infrà videbis. ‖Διακόνημα dicuntur etiam vtensilia ad suppellectilem pertinentia. Apud Athen. l. 6, dicunt Romani, πίλους τε ταῖς κεφαλαῖς τεθειμένους τεσσαρῶν δερμάτων δεῖσις, κεφάμια δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ διακόνημα τὰ κομίζουσιν. κάν τούτοις βραστὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀστεισότατα, de vasis sacrificalibus. Sic verò & διακονία infrà.

Διάκονος, ου, ὁ, ἡ, Minister, Ministrator, Famulus: & Ministra, Ministratrix, Famula. Athenæus libro 6, ex libris Clitarchi qui γλῶσσαν inscribitur, καλοῦνται δὲ οἱ δοῦλοι ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ὑπηρέται, ἔπι δὲ καὶ πάλμονες καὶ λάτρεις. Aristoteles Ethic. 7, cap. 6, καθάπερ οἱ παῖδες τοῦ διάκονον, εἰπεῖν ἀκοῦσαι τοῦ τὸ λεγόμενον ὀκ θέλουσιν. Sic Claudiã. dicit celeres ministros, — hortatur celeres clamore ministros. Athenæus libro 10 de quibusdam qui cõuiuas secum adducũt, βοῶσι, κακεγόρασι, θλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον. Apud eundem libro 7, ex Nicomacho, — ἴσως ὅσον διαφέρει διάκονος Μάγειρος, οὐκ οἶδ'. Et paulo post, Πότερον ἀποδοῦναι σκηθαίσιτα μουσικῶς Διάκονε τοῦ τυχόντος; Ἡρακλεῖς, Ὁ μάγειρος ἔθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις. Vbi itidem observa α in hoc vocabulo bis produci, sicut in διαφέρει, & διάθεσις, & διακονέω quoque, vt suprà admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur sicut & διακονία infrà de legatione dictum videbis, ἢτε διακονίσασθαι suprà. Poll. libro 8, ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἴη αὐ καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος· ἑτέρας δὲ χρείας, κήρυξ καὶ σπονδοφόρος. nam sicut paterfamilias ministros suos aliquò cum mãdatis mittit, ita & princeps aut ciuitas legatum. Qua metaphora ministri verbi diuini in scriptura διάκονοι nominati esse videntur, sicut & κηρύσσειν iidem dicuntur & πρεσβεύειν. Paulus verò in Epist. ad Romanos cap. 3, magistratus etiam appellat modò τοῦ θεοῦ διάκονος, modò λειτουργοὺς, ministros siue administros Dei, videlicet in exequendis eius iussis. Item 2 Cor. 6, Paulus de se, ὡς πανταχοῦ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, vt Dei ministri. Item Ephes. 3, & Colos. 1, τοῦ εὐαγγελίου διάκονος. & 2 Cor. 3, διάκονος καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in epist. ad Gal. cap. 2, ἀμελῶς διάκονος, minister seu ministrator peccati. Peculiariter verò διάκονοι dicebantur in Ecclesia qui eleemosynas distribuebant pauperibus, ac eorũ curam gerebant: seu ærarii ecclesiastici œconomi: quo nomine comprehendebatur & viduarum collegium. ii autem διάκονοι presbyteris suberant. Cæterùm pro

Διάκονος Ionicè in Epigr. DICITVR Διήκονος, metri fortassis gratia: quanuis à comicis ᾱ in hoc vocabulo pro ducatur, vt paulo antè admonui. Ab eodem formatur COMPAR. Διακονέστερος, In ministrando promptior, Expeditior & celerior in ministrando & ministratoriis obsequiis præstandis, Celerior in subeundis ministeriis quæ imponuntur. Irregularis autem comparatiuus hic est, sicut apud Pind. ἀπονέστατον, ἠτὲ ἀφθονέστατος, & φιλοκτεανέστατος apud Homerum, & alia similia. ‖Apud Suidã in prouerbio, Φρυξ ἀνὴρ πλαγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Vnde Cicero in testes Asiaticos dixit, Vtrum igitur nostrum aut vestrum est hoc prouerbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Nõ interpretatus est autem hoc διακονέστερος, quòd rei præsenti non conueniret, aut non semper addi soleret.

Διακονία, ας, ἡ, Ministerium, Opera seu officiũ quod à ministro præstatur: idem quod διάκονημα suprà. vt διακονίαι ἐγκύκλιοι, eædem quæ διακονήματα ἐγκύκλια suprà, vt culinaru & mediastini officia quæ quotidie nobis à ministris præstantur: peculiariter quod ad domestica negotia attinet. Aristoteles Pol. 2, τῶν θεραπόντων τύπις μάλιστα τρεσκρούσῃ οἷς πλεῖστοι τρεσχρῶνται τοῖς διακονίαις καὶ ἐγκυκλίοις. Item Pol. 1 post locum in διάκονημα citatum, ὀψοποιικὴ καὶ πᾶσα τοιαῦτα τῶν τῆς διακονίας. Rursum Polit. 2, ὁ τῆς οἰκετικῆς διακονίας οἱ πολλοὶ θεραπόντες ἐνίοτε χίροι ὑπηρετοῦσι τῶν ἐλαττόνων. Plutarchus Sympos. 5, ἐκέλευε ὁμῶς πολλάκις τοῖς διακονοῦσι θερμότερον ἀπτεσθαι τῆς διακονίας, calidius subire quæ imponuntur ministeria. At κενοῦ διακονία, prouerbium est in ingratos. nam cornu aries eos quoque petit a quibus alitur. Διακονία dicitur etiam de publico ministerio, i. de negotio publico, de muniis publicis, de officiis quæ reipublicæ præstamus. Æschines contra Ctesiphontem, ἔστι τις ἀρετὴ ὦ τρεσβῆ; κοὐ ψήφισμα, οὐκ ἔστ' οὗτοι ἀρχῆ, ἀλλ' ὀθμέλεια τις καὶ διακονία. quod postea explicans dicit τρεσβεῖαι τρεσβεύσεις καὶ ψήφισμα. Demosthenes Pro corona, τῆς μόνοι διακονίας τῆς ἐφ' ἑκάστοις τοῦ πόλεως τρεσβεύσαι, καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναι φημί. Plato, ἐαν τις ὅθι ἢ διακονίαν τοῦτοις τοῦτων, Hæc sibi imponunt ministeria, Hanc prouinciam sibi deposcunt. Et διακονίαι δημοσίαι apud Pollucem, Munera publica. Dicitur etiam de legatione, quæ & ipsa munus publicum est. Sic verò & διάκονος & διακονίσασθαι vsurpari, paulo antè ostendi. Thucyd. lib. 1, ὡς οὐδὲν πώποτ' αὐτὸν ἐν τοῖς τρεῖς βασιλέα διακονίαις τοσαῦτα, τρεσπεσεῖν δὲ ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τοῦ διακόνων ἀποθανεῖν, in exequendis iis muneribus quorum nomine ad regem mittebatur. Item διακονία ἐκκλησιαστικὴ, Ministerium ecclesiasticum, Ministerium seu munus quod in Ecclesia nobis exequendum imponitur: præsertim verò ministerium verbi. 2. Cor. 6, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία. 1. Tim. 1, πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν. Item de ministerio eorum qui διάκονοι appellãtur. Synes. epist. 66, de quodã Alexandro, qui adolescens in monasticum ordinem se contulerat, τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμτρεφείσης τῆς μοναδικῆς κοῦ τὸν βίου ἀνεπάσως, κεῖνοῦ τῆς μόνῳ ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, κεῖνοῦ τὸ τοῦ τρεσβύτερος εἶ. ‖Instrumenta quoque ad suppellectilem pertinentia, διακονίαι appellantur vt & διακονήματα suprà nam ὄργανον (vt Aristot. docet) est ἄψυχος δοῦλος. Athen. lib. 5, ἐφ' ὧν κατεσκευασμένα ἅπαντα ξυλοδόκαι καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπανθία καὶ μύλοι καὶ πλείοις ἑτέραι διακονίαι, aliàque ministeria, vt Budæus interpretatur: vel potius Aliàque instrumenta quorum ministerio quotidie vtimur.

Διακονικὸς, οῦ, ὁ, Ministratorius, Ad ministrum pertinens. vt διακονικαὶ τρεσέξεις, Munia ministratoria, Munera quæ ministri exequuntur. Aristoteles Politicũ 3, δικάσαι καὶ ὑπηρετεῖν τὰς διακονικὰς τρεσέξεις. Idem Polit. 7, cap. 14, διὸ πολλὰ τοῦ δοκεῖ δοκεῖν τῶν διακονικῶν ἔργων, καὶ τοῦ νέων τοῖς ἐλευθέροις καλὸν διακονεῖν. vbi διακονικὰ ἔργα dixit quæ alibi διακονήματα & διακονίας. Idem libro 1. Polit. πότερον ὅθεν δρεπτὴς δοῦλος τοῦ τὰς οργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη πμωτέρα τούτων. Plut. De defectu orac. τὸν ἑρμῶν θυτικὸν (ὡς Πλάτων ἔλεγεν) καὶ διακονικὸν αἱρεῖσθαι φύσιν, quum interpretem (vt ait Plato) naturam & administrã remouerant, vt Turn. interpr. ‖Διακονικὸς, Promptus ad exequenda ministeria, Officiosus, vel Peritus exequen-

dorum ministeriorũ. Xenophon, αἱ ἐπιστήμοναι τῆς διακονίας ἀφελοῦσαι, καὶ πρὸς τὰ διακονικὰ ποιησαμένη. Sic apud Aristophanem in Pluto, καὶ πλοῦτ' γε Αὐτὸς ἀφεστηλθὼν ἀφεὶς τὸ φρέαρ ταῖς κοινίαις, ἵν' ὄντως διακονικὸς εἶναι μοι δοκῇς. Et apud Platonem in Gorg. ἐγὼ γ' οὖν ὑπολαμβάνω τοιούτους εἶναι τοὺς τῆς πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τοῦ διακονικωτάτους γε γενέσθαι, Apti magis & idonei administratores, Ministri magis strenui. B. τὸ διακονικὸν, pro Sacrarium seu Secretarium accipi in Canon. 21 concil. Laodic. & apud Grat. dist. 23, tradunt vulg. l. (B. verò Διακονεῖον in hoc signif. adfert infrà) Alioqui τὸ διακονικὸν dicerentur ipsi ministri, sicut τὸ στρατιωτικὸν ipsi milites. VNDE Διακονικῶς, Ministratorio modo, More eorum qui ministrant. Menander apud Athen. lib. 4, Τί δῆτ' οὖν διακονικῶς γὰρ νὴ Δία Προσελήλυθας.

Διακονεῖον, ου, τὸ, Diaconium. Distinct. 23, Diaconium quod Latini sacrarium dicunt, quò subdiaconi non intrant. Hæc Bud. Erit igitur διακονεῖον locus vbi diaconi congregantur. AT Διακόνιον, ου, τὸ, Diaconarus. in vulg. lexicis. ‖Est & placentæ quædam species, vt Eustath. docet: vel (vt apud Suidam nonnulli exponunt) ἡ τὸ πλακοῦντος κρηπίς, aut ζωμὸς πιτοῦ, aut μάζα. Menecles autem in Γλῶ αποκόμῳ (vt idem Suidas refert) ita de eo scribit, Ἀ Ἀπόλλωνι πλὴν καὶ λουμβῶν Εἰρεσιώνιον ὅταν ποιῶσι, πλήθοντες λύχνον τε καὶ κοπίδα καὶ κλῆμα καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. Similiter & Amerias διακόνια esse dicit τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλακοῦντα πέμματα. Fuisse autem placentam aut panis quandam speciem ex ipso carmine in Eiresionem cantari solito apparet, Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi suspicione laborant verba illa quæ ex Menecle adfert Suidas: ac inter alia pro πλήθοντες fortassis legendum πλάθοντες: nisi fortè post κοτύλην inserendum φορεῦντες, retinendo πλήθοντες, at κλήματος nomine intelligendus γαλλός. quod cognosci potest ex iis quæ de Eiresione traduntur a Plut. in Theseo, & Suida ac Aristoph. scholiaste, itē & Eust. ac Etymolog. Phecrates apud Athen. l. 14, ὑπὸ τῆς ἀπληστίας διακόνιον ἐπιθεν, ἀμφιφαῦτ' ἔχων.

Διακονὶς, Adornatio. Textura quædam. Item Homo gracilis. vulg. lex.

C. Ἀντιδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim ministri officio fũgens, Vicissim seruiens. Bud. ex Strab.

C. Αὐτοδιάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sibi ministrat & famulatur, Qui ipse sibi minister & famulus est, Qui alterius ministerio non vtitur. ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων, vt Eustathius exponit. VNDE Αὐτοδιακονία, ας, ἡ, Suum ipsius ministerium, Quum aliquis se ipso, nõ alio, ministro vtitur. Athenæus libro 1, quum heroas apud Homerũ docuisset solitos fuisse αὐτοὺς ἑαυτοῖς σκυβάλειν τὰ κρέα καὶ ὀξαρπῖν καὶ ἔψειν, subiungit, ἐπεὶ δ' οὖν καὶ τὰ διακονίαν καὶ ὀκνωτίζοντα (φησὶ Χρύσιππος) τῇ ἐν τύποις ἀγροφίᾳ.

C. Παραδιακονέω, Administro. ex Aristophane.

C. Ὑποδιάκονος, ου, ὁ, Subdiaconus. In Canon. Apost.

C. Εἰσονέω, ῶ, Festino in, Festinãs & celer sum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero. vel ἐνεργῶ & πονῶ, vt veteres exposuisse Eustathius annotat, deducì à πονέω volentes, Ionico more π in κ mutato. Il. ω, de ancillis, Αἶψα δ' ἄρ' ἐτόρεσαν δειλὰ λέχη εἰσονέουσαι. Od. η, & Odyss. ψ, itidem de ancillis, Αὐτὰρ ἐπὶ τόρεσαν πυκινὸν λέχος εἰσονέουσαι. Apollon. Arg. lib. 2, Ἤειν χμιλὸν δὴ τῆνα καὶ πῆσαν εἰσονέοντες. Apud Soph. Aiace, ii qui in Aiace quærendo properabant, Χωροῦμεν, εἰσονοῦμεν· οὐχ ἕδρας ἀκμή. id est ἀσπουδάζωμεν, vt schol. exponit, etymon addens, ἐπὶ οἱ μετὰ ἀσπουδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν. Idem in Trach. introducens Herculem horrantem Hyllum & Philocteten ad se rogo imponendum, Ἀλλ' ἐγκονεῖτ', ἄρεσθε. Eurip. Hec. Σπεύδωμεν, εἰσκομῶμεν· ἡ γὰρ μοι χρεὼν, Festinemus, acceleremus. Similiter apud Suid. ex Aristoph. Pluto, Ἴτ', εἰσονεῖτε, ἀπεύδετ· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλει, ἀλλ' ἔς' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. Aristophanes Acharn. Ἀλλ' εἰσόνει· δ' ἐσπνεῦν κατὰ κορυφὴν εἰς πάλαι. Idem in Auibus, Οὐ θᾶττον εἰσονήσεις. Apud Hesychium verò scribitur non solùm εἰσονέω, à quo Εἰσονέοντες, ἀσπουδάζοντες, ἐνεργοῦντες, ἐπειγόμενοι: sed ETIAM Εἰγονέω, vnde εἰγονεῖν, ἐνεργεῖν, ἀσπουδάζειν, idque suo loco. At prior scriptura melior est, atque in manuscriptis etiam libris reperitur. Legitur in quodam nostro lex. vet. εἰσονεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, ἀ κόνις. οἱ γὰρ ἐπειγόμενοι τοῦ ἀέρος ἐγείρουσι κόνιν.

Εἰσονὶς, ίδος, ἡ, Famula, Ministra. nam εἰσονίδες Suidæ sunt αἱ ὑπηρέτιδες. vel potius Famulæ studiose in opere suoversantes, quæ & Ἀγκονίδες.

Εἰσόνως, Properanter, Festinanter. Ταχέως, ἐπισπουδαίως. Hesych.

C. Ἀγκονέω, idem quod ἐγκονέω, Studiosè in aliquo opere versor, Opus aliquod accelero. μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, vt in v. l. exponitur, non citato eius expositionis autore.

Ἀγκόνος, ου, ὁ, Minister, Famulus. vnde ἀγκόνος, quod Hesychius exponit διάκονος, δοῦλος: Etymologistes ὑπηκόους etiam.

Ἀγκονὶς, ίδος, ἡ, Ministra, Famula. In nostro veteri lexico ἀγκονίδες, αἱ ὑπηρέτιδες τῶν τὰ εἰσονεῖν, ὁ ὅστι μετὰ σπουδῆς ἀνδρῶν. Ita vides ἀγκονέω & εἰγκονέω, ἀγκόνος & εἰσόνος, ἀγκονὶς & εἰσονὶς idem significare, scriptura tantùm differre. At in v. l. perperam scribitur αἰπονίδες.

C. ΚΟΊΠΡΟΣ, ου, ἡ, Stercus, Excrementum animaliũ, Fimus. Item Lætamen, quo agri stercorantur. Odyss. ρ, Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ κέατο πατρὸς ἑοῖο Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κεχυτ'. Od. ι, Καὶ τὰ μὲν οὖν κατέδυν καὶ κατεκρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ἥρα κεχυτ' ἀπίοις κεχυτο μεγάλ' ἠλιθα πολλὴ, sub fimo ante specum Polyphemi. Xenoph. De re equestri, πολὺ κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τῶν ἵππων ἐκφέρειν εἰς ἐν χωρίον, fimum & stramentũ equi. Theophylactus ep. 74. γρύλλος φησὶν ὅτι καὶ ὁ τῶν θρεμμάτων ὄντως καθηκεν. οὐκοῦν δίδου μοι τῶν σῶν θρεμμάτων πολὺ κόπρον. Aristoteles de hirundinibus, μεταφέρουσι τοῦτο διδάσκοντες αὐτοὺς τὴν κόπρον. Quæ ita Plinius, Adultiores circũagi docent & foris saturitatem emittere. Item de stercore humano apud eundem Aristotelem, de venatu pantheræ, διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ὀνομάζοντες ἐξ ἑνὸς δέρματος πολὺ κόπρον, ὥστε μὴ ὀσφραίνεσθαι τὸ θηρίον. ἐπεὶ γὰρ συναλλοφῶν ἡ πάρδαλις καὶ ἐλπίζουσα λήψεσθαι, πελτᾶ. Vnde idem Plinius, Tam auida fera est excrementorũ hominis vt à pastoribus ex industria, &c. Item de stercore seu fimo quo saturantur agri, quod lætamen quoque dicitur. Theophrastus Hist. plantarum lib. 2, c. 8, ἡ δὲ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως οὔτ' ἐν αὐτῷ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibidẽ κόπρος δ' ἐρμωπάτη: item ἰσχρὰ & κακή, De causis plãt. lib. 2, cap. 7. ‖Dicitur etiam de luto seu cœno. Il. χ, de Priamo qui ad Achillem profecturus à suis retinebatur, Παῦτε δ' ἐλιπαίνε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, id est κόνιν, vt Hesych. exponit, hoc est pulverem. ‖Κόπρος sine κοπρὸς, accẽtu in victima (vt distinctionis gratia quosdã scribere testatur Eustath.) dicitur etiã de bubili seu boũ stabulo. Iliad. σ, de bobus, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπασθ' ὀπὶ νομόνδε. Od. κ, περὶ βοῦς ἀγελαίας Ἐλθοῦσ' ἐς κόπρον, ἐπὶ βοτάνης κορέσωσιν. Sic apud Callim. Hymno in Dianam, — αὐχένα κεκμηῶσι Κόπρον ἔπι σφεγγόωντο, de bobus ad arandum locatis.

C. Κοπρολέτης, ου, ὁ, Qui stercora colligit. Aristoph. Pace, Ἄνδρες κοπρολόγοι σπουδαίοι θεῶν θεῶν, ad seruum qui asini μάζας colligebat.

C. Κοπρόσυρα, Stercora seu fimus qui trahitur. τὰ συρόμενα κόπρια. Hesych.

C. Κοπροφορέω, Stercora fero. Item Stercus ingero, Stercus iniicio. Aristoph. apud Suid. κοπροφορήσω σ' εἰ πηγξεις, id est κόπρον σου καταφορήσω, seu κόπρῳ πληρώσω, vt ipse Suidas exponit.

C. Κοπροφόρος, ου, ὁ, Stercora gestans. κοπροφόρος.

C. Ἄκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stercoratus non est, Qui sine stercore seu fimo seu lætamine est. Infrà ἀκρόφορτος.

C. Διάκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stercoratus, Stercorosus. Theophr. De caus. pl. l. 4, cap. 13, ἐν τῆς ἀλειτοῖς καὶ διάκοπρος καὶ λεπτογείοις καὶ ἡλιοβόλοις.

C. Φιλόκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stercoris seu fimi amans, Qui stercorari amat.

Κοπρικὸς, ου, ὁ, Stercoreus, Stercorosus.

Κόπριος, ου, ὁ, idem. At κόπριος ἀνὴρ, homo vilis & qui stercora colligit. κοπρολόγος, aut aliquis plebeius: vel hortulanus, κηπουρός. Suid.

Κοπρία, ας, ἡ, Stercus. ὁ πηλός, Suid. Item Sterquilinium, Fimetum. Chrysost. ἀλλὰ πολὺ κοπρίαν καὶ οἰκίαν ἀντὶ καὶ

πόλιν καταστήσας, faciens vt sterquilinium ei & domus & vrbis loco essent.

Κόπριον, ου, τὸ, Stercus, Fimus. Plut. Sympos. 4, νέκυες δὲ κοπρίων ὀνόμασι τοῖς, καθ' Ἡράκλειτον, stercore abiectiores. Naz. κόπρια σκεδαννῦν, Fimum circumiicere, Fimum ingerere. Apud Hippocratem autem κοπρίων Galenus exponit μελικηρῶν & ὑποπεσμάτων τῶν κηροῦ: annotãs tamẽ, maiorem partem legere κηρίων. Ita κόπρεα dicerentur fæces ceræ seu faui expressi, sicut σκωρία fæx metallorum igni purgatorum & excoctorum. σκῶρ autem & κόπρος vicinæ significationis sunt.

Κοπρωδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Stercorosus.

Κοπρωνὼν, ῶνος, ὁ, Scarabeus quidam, ita dictus quòd stercoreas pilas prouoluat. vulg. lex. ex Hippocr. Vide & ἡλιοκαύταρος.

Κοπρῶν, ῶνος, ὁ, Sterquilinium, Fimetum, Locus in quem stercora & fimus egeritur. Vel etiam locus vbi ventris onus deponitur. Vide Pollux libro 5, cap. 14, τὸ δὴ εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν, ἐρεῖς εἰς ὑποπατῶν, εἰς ὑποσκελῶν, εἰς λαγόνα, εἰς κοπρῶνα. Eubulus apud Athenæum l. b. 10, Σὺ δὴ τὸ Θήβης (ὡς λέγᾳς) πίδον λιπὼν, Ἀδρῶν ἀρ. σων ἐσθιεν δι' ἡμέρας Ὁλοις πραχίοις, καὶ τοῖς κοπρῶσιν πίνοιν. Idem paulo antè itidem de Thebis dixerat, οὗ πολὺ δὴ τὸ ὅλιν Τοῦθ' ἡμέραν δειπνοῦσι, καὶ κόπρον γ' ἔχει Ἐπὶ ταῖς θύραις ἕκαστος. Vbi suspicor reponendum κοπρῶν' ἔχει. VNDE Κοπρῶνης Bud. deriuatum videtur, quod apud Chrysost. pro homine vltimæ sortis poni annotat, quasi Sterquilinari⁹.

Κοπρόω, Stercoro. κόπρον ὀπιδάλλω, Eustath. VNDE Κόπρωσις, εως, ἡ, Stercoratio. ex Theophrasto De caus. plant. lib. 3, cap. 24, ὑδρῶ σις, κόπρωσις. Sed ibi scribitur κόπρωσις per o in penultima: adeo vt dubium sit an κόπρωσις reponẽdũ, an potius κόπρισις quod frequẽtius apud eum reperitur. At κόπρωσις legitur etiam Hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρόω, Stercoro. idem quod præcedens. Odyss. ρ, Ἐν πολλῇ κόπρῳ ἣ οἱ κέατο πατρὸς ἑοῖο Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κεχυτ', ὄφρα οἱ αὖ ἄροιεν Δμῶες Ὀδυσῆος τέ οἶκος μέγα κοπρήσοντες, stercoraturi. Pro eodem dicitur ET Κοπρεύω, vt Eustathius ibidem annotat, per hoc illud Homericum exponens.

Κοπροίζω, Stercoro. vel (vt Columella loquitur) Stercore saturo, Stercore satio, Stercus ingero: vt Virg. Pingui fimo saturo: vt Plinus, Fimum misceo terræ. Theophrastus De caus. plant. lib. 3, cap. 12, τὸ δὲ πολὺ ψιλῶ κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον, terræ nudæ stercus ingerere, Solum nudum satiare fimo, seu stercorare. Et in pass. lib. 2, cap. 15, quum dixisset, ἐν τῆς φυτῆς ἔνια συνεργεῖν πρὸς τὴν ἀλλήλων σωτηρίαν καὶ ῥῶσιν, subiungit. ὅπ σπερμάτων συμβαίνει καὶ τὰ ἄνω κοπροίζεσθαι πολὺ χλιῶ. S. c Plinius l. 18, cap 16, de fœnographeo, Ipsumque pro lætamine est. Id est, atque ipsum lætaminis loco telluri ingeritur, Eo veluti lætamine terra stercoratur.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, Stercoratio, Stercoris seu lætaminis ingestio. Theophr. διὸ καὶ τῆς ἐπιμελείας χρησιμωτέρος ὄγκ σωκρὴς καὶ πλείων κοπρισμός.

Κόπρισις, εως, ἡ, idem. Theophr. De caus. plant. lib. 3, cap. 12, πρὸς δὲ κοπρίσεως ἀκολουθοῦσι. paulo pòst dicit κοπρισμός.

C. Ἀκοπρίστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui stercoratus non est, Cui fimus seu lætamen ingestum non est. Theophr. De causis pl. lib. 4, cap. 13, διὸ καὶ τὰ κοπριζόμενα φασὶ τῶν ἀκοπρίστων ὀψὲ ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΟΊΠΤΩ, Fut. ψω, Scindo, Seco, Findo. Nam διαίρεσιν quandam & πολὺ hoc verbo solere significari Eustathius annotat. Aristoteles de nido alcyonis. καὶ κόπτουσι μὲν σπυρίῳ ὀξεῖ, οὐ τῷ ἀγκίστρῳ· ἅμα δὲ κόπτοιν καὶ τοῖς χρῶ θραύοντες, τὰ χὼ ἀγκιστρεύεται οὐ σπερ ἡ ἁλοστέχνη. Pro quibus Plinius, Ferro intercidi non queunt, franguntur ictu valido, vt spuma arida maris. Vbi duplicem habes τοῦ κόπτειν significationem: videlicet & Secare, & Ictum incutere. Et in pass. Κόπτομαι, Scindor, Secor, Findor. quo sensu puluis à curruũ rotis κόπτεσθαι apud Hesiod. dici videtur, κόνις δ' ἐπ' ἀμφιδέδηε Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἁρμασι, fissus seu scissus à curribus. Alii interpretantur Excitatus. sed longius hæc expositio petita est. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, vt proscindi & concidi apud Latinos. Libro 2 Epigr. Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, vt semper concideris verbis & machæris. Aliquando potius reddi tur compositis Amputo, Succido: vel etiam simpliciter Cædo. Xen. Hel. 5, ἀπὸν ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et paulo antè, κόπτοντα τὰ δένδρα ἐμπεσὼν καταβαλεῖν ἐπὶ τὸ πεδίον. Et Hellen. 3, ἐπορεύετο κόπτων καὶ καίων πολὺ χώραν. Rursum Hellen. 5, πρὸς μὴν πολὺ πόλιν ἰόν, οὔτε κατέκαιεν, οὔτ' ἔκοπτε. ‖Κόπτω, Vulnero, Saucio. nam significat & πολὺ in corpus penetrantem, & πληγὴν μετὰ τραύματος. Sic accipit Eustathius hunc locum apud Homerum de dracone ab aquila rapta. Κέψε δ' αὐτὸν ἔχοντα κατ' ἠῶτα δεῖ δ' ἐιρίων, Ἰδ' ναυτῆς ὀπίσω. Hinc metaphoricè naues κοπτεσθαι dici videntur quum aliquo telo missili ictæ vulnerantur. Nisi aliquis κόπτεσθαι hic accipere mallet pro Pertũdi. Thucydides lib. 8, pag. 268, καὶ τοῦ πολὺ δὲ καὶ ἄν ἀπολιφθεῖσαι καὶ κοπεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν ἑπτὰ καὶ ἐκοσι νῆες. vbi scholiastes exponit κακοπαθήσασαι, quod nimis generale est. Et voce actiua apud Plutarchum in Alcibiade pag. 66. καὶ τοὺς σκείλους ἔκοπτε πολὺ ἰσῶς, καὶ συνεπήγνυσε τοῦ ἀνδρῶν ἐκνεόντων. ‖Item Cædo, Icio, Percutio, Ferio, Verbero. Od. σ, Ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπᾶς χερσὶ βαρῆσι δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύσας αἷμα πολλά. Il. ψ, Κόψε δὲ παρὰ ναῦ παρεῖον, circumspectantis malam percussit. Od. θ, Κόπτοντες δούρεσι μεταφρένου ἠδὲ καὶ ὤμους. Iliad. κ, Καρπαλίμως δ' ἵππους ἐπεβήσατο, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς Τόξῳ, Verberabat seu percutiebat. pro quo paulo antè dixerat Τόξῳ δοῦπεν πόδας: quoniã scutica oblitus fuerat. At κόπτειν ποὶ γαίῃ. est Allidere solo, Odyss. ι, Σοὶ δὲ δύω μορφὰς, οὔτε σκολιὰς οὔτε γαίῃ Κόψ' τὸν δ' ἐλίφαλος. Χαμαδὶς ῥέε, δ δὲ γαίαν. id est ἔκρουε, πρὸς σίφεσθαι, vt Eustathius exponit. ‖Item Impello, Pulso. Il. ι, If, καὶ σκεπανίῳ χαμαιζῆλος ἐνοσίχαμος Ἀμφοτέρῳ κεκοπὼς πίνον μόρος κραπροῖο. Eadem signif. freques est κόπτειν πολὺ θύραν, id est θυροκρουεῖν. Pulsare fores, vel Percutere, vt Plinius loquitur. Aristophanes Pluto, Τίς ἐστ' ὁ κόπτων πολὺ θύραν; quis pulsat fores? Plautus dicit, Quis illic est qui tam proteruè nostras ædes arietat? Ar aliud est apud Virgilium, Arietat in portas & duros obice postes. Et paulo pòst, Σὺ πολὺ θύραν ἔκοπτες οὐτωσὶ σφοδρὰ ἐγώ; Xenoph. Hellen. 5, κόψας δὲ πολὺ θύραν εἶπεν ὅτι τοῦδε τοῦ πολεμάρχου ἀπαγγεῖλαι βούλοιτο. Plutarchus Alcibiade, πολὺ θύραν κόψας οἴκαδε τοῦς αὐτῶν. Aristoteles De mundo, ὀνειλούμενοι πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοθίου βίας, ventus in terra cohibitus, ac cõuolutus arietat impetu vehementi. Bud. ‖Κόπτω, Cudo, vel etiã Percutio. ea signif. qua nũmi, dum signãtur, percuti dicũtur. Aristot. Œcon. 2, οὐκ ἀπορῶν ἡ ἀργυρίου νόμισμα ἔκοψε τὸ καθ' ἑτέρου, ex stanno nummos percussit, Bud. Et in pass. apud Herodianum lib. 2, νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, nummósque imagine eius percuti iussit, vt Politianus interpretatur. Aristoph. Ranis, οὐ κακοδηλουμένοις Ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς δοκεῖ νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκοδωνισμένοις. Et paulo pòst, πῆς πονηροῖς χαλκίοις, Χθὲς τε καὶ τρισσὼν κοπεῖσι τοῦ κακίστου κόμματι, ex pessima materia cusis. De fabro autem ferrario cudente ferrum dicitur Iliad. σ, videlicet de Vulcano fabricante tripodas, οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα τρόσεκειτο, τὰ ὁ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμοὺς, cudebat vincula, seu ἤλαυνε, ἤπτε ἐσφυροκόπει, τὰ εἰς δεσμὸν ἀγκίλον χρήσιμα, vt Eustathius exponit. ‖Κόπτω, Tundo. Aratus, πυμάτη δ' ὀπίκειται Εἰδώλου κόρακος ἀστεῖλιν κόπτον πτέρυγος. Quæ verba sic interpretatus est Cicero, Extrema nitens plumato corpore coruus Rostro tundit. Quo sensu κολάπτειν dici, suo loco dictum est. Aristoteles Historiæ anim. lib. 9, cap. 1, de circo aue, γαμψώνυχος δ' ὢν καὶ ἀμφοφάγος, δοκεῖ πτεῦται καὶ λυπεῖ κόπτων, videlicet vulpem. paulo pòst eodem sensu de coruo dicit, δεῖ τὸ τύπτειν ἐπιπτόμενος αὐτοὺς καὶ τὰ ὄμματα κολάπτειν αὐτῶν. Dioscorides de sparto, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάδδων ἐν ὀξει βεβρεχισῶν, εἶτα κοπτῶν καὶ χυλισθέντων, ἰσχαδικῶν ὅτι βοήθημα ὅστε κύαθος εἷς πινόμενος. Pro quibus Plinius, Rami similiter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus & tusi, succũ dant ischiadicis vtilem, cyathi vnius potu. ‖Pisces quoque & vermes dicuntur κόπτειν: pisces, quum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam: at vermes, quum rodentes aliquid & ipsi veluti tũdunt. Aristoteles de rana piscatrice, ὅταν ἐν τῆς ἀμμώδεσιν ἡ θολώδεσιν αἰαπαρέξας κρύψῃ ἑαυτὸν ὁ βάτραχος, ἐπαίρει τὰ πρὸς τῷ

ὀφθαλμῶν ἀποκρεμάδια πεχώδη. κοπίοντων δὲ τῶν ἰχθυδίων, συνεκπίπτει μέχρι περ αὐτῶν τὸ σῶμα τῶν σταγόνων. Pro quibus Plinius, Rana quæ in mari piscatrix vocatur, eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, assultantes pisciculos attrahens donec tam propè accedant vt assiliat. ‖ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta & semina quum vitiantur, inprimis quum inimica & malefica animalia eis innascuntur. Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 10, γίνεται δὲ φθορμοῖς ἴδια ζῶα· καὶ σηπεδόσι μὲν πᾶσι, σκώληξ· κοπιόμοῖς δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον. Paulo pòst, διαφέρει δέ, ὡς ἔοικε, χώρα χώρας, καὶ ἀὴρ ἀέρος, εἰς τὸ κόπτεσθαι καὶ μὴ, τὰ σπέρματα. Paulo pòst dicit, in quodam loco Cappadociæ frumẽtum ad multos annos asseruari posse, tam ad sementem faciendam quàm ad vsum vitæ humanæ, τὸ δὲ ὅλον οὐ κόπτεσθαι, τὰ δὲ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην χάζαν κόπτεσθαι. Et De caus. plant. l. 4, c. vlt. τὰ δὲ πολὺ κόπτεται κριθὴ πυρός, διὰ τὸ μανότερον εἶναι καὶ γυμνότερον. Et paulo pòst, τοῦ σίτου κοπέντα βοήθεια χρῆσθαι τὸ εἰς τὴν ἄλω φέροντας ἀπικμῆσαι. Et paulo pòst, διὰ τὸ ποτὲ ὁ κεκομμένος σῖτος καὶ παλαιὸς, ὕδατος μὴ ὄντος χειμῶνος θερμοῦ διαβλαστάνει, σηπόμενος δ' οὐ διαβλαστάνει. Et in fine, συμβαίνει δὲ καὶ κόπτεσθαι καὶ σήπεσθαι δι' ἀλλοτρίαν θερμότητος. Sicut verò ibi κόπτεσθαι & σήπεσθαι copulat, licet diuersa, ita φθαρτικὴν & σήπουσαν ὑγρότητα ac θερμότητα: adeo vt κόπτεσθαι & φθείρεσθαι pro eodem poni videantur, ἔστι δὲ ἡ μὲν σήπουσα ἀλλοτρία καὶ φθαρτική. His autem quæ κεκομμένα vocat, opponit τὰ ἄκοπα siue τὰ ἀκόπτα ἔχοντα καὶ ἀπαθῆ. Sub finẽ verò capitis 14, dicit & τὰ πνεύματα κόπτοντα φθείρει μᾶλλον, διὰ τὴν ἀσθένειαν. ‖ Κόπτω, Obtundo, ἀνέχλω. Plutarchus in Phocione, 243, καὶ κόπτοντος αὐτὸν νεανίσκου ἐρωτήματα πόσ. B. Syn. ep. 29, εἰ δεῖ ποτε πεπαῦσθαι κἀμὲ κοπτόμενον ὑπὸ πολλῶν καὶ σε μὲν πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, obtundi, vel etiam vexari. ‖ Κόπτω, Succutio, vt equus sessorem succutere dicitur. Sic accipit Budæus in hoc Xenophontis loco De re equestri, δεῖ πίνειν καὶ τὰ αὐχένα μὴ τῷ ὅπλῳ, κατατρῶ δὲ τῷ κυνηπόδων ὀξὺ μὴ ἄγαν ὀρθὰ εἶναι ὥσπερ αἰγός· αὐτὸ πυνθάνεσθαι δ' ὅτι κόπτει τὸν αἰαβάτην. Et κόπτομαι, Succutior. Idem Xenophon in eodem lib. pag. 552, χρὴ δὲ ὁρμῶντος μὴ ὀξαίφνης ἵππου τρεφθῆναι. ἥδιον δὲ ἂν καὶ ὑποτρόποι ὁ ἵππος καὶ ἀκαβάλλοι τὸν αἰαβάτην· ἐν μικρῷ δὲ αἰαλαμβανομένῳ, ἀπαίσιον ἥδιον δὲ αὐτὸν κόπτοιτο. succutietur, vt idem Bud. vertit, seu Iactabitur, vt Camer. Vnde ἄκοπος ἵππος καὶ ἄπτωστος, nec succussor nec offensator, B. ‖ Κόπτομαι, Vexor: interdum & Fatigor, Fatisco, Lassesco. Demosth. Olynth. 2, de subditis Philippi, κοπιόμενοι δ' αἰεὶ ταῖς στρατείαις ὑπὸ ταῖς αὖω τε καὶ κάτω λυπούμενοι καὶ σωζοῦ θαλαττοῦσθαι. In eadem significatione accipitur à Chrysostomo ad Thess. p. 44. Hinc Κόπος, Labor, Molestia. Pro afflictari autẽ accipi ab eodem Chrysostomo in 1 ad Corinth. 15, annotat Bud. καὶ ὑπὲρ μὲν τοῦ ἔργου κοπόμεθα τρεφόμενοι· ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ μαλακιζόμεθα. ‖ Κόπτομαι, Præcidor: signif. obscœna. Aristoteles Ran. κακόπτ' ἔστι κυφῶς, præcidebatur acclinat[9]. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Nævole ploras. Hæc vulg. lex. ‖ Κόπτομαι, Plangò, seu Pectus manu plango, vt Ouidius loquitur: Pectus percutio manu, vt Virgil. Pectora tundo manu, & Pectora tundo palmis, vt Ouidius, Pectus ferio manu, Plangore ferio pectus, vt idem. Luc. De sacrif. πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον καὶ κόπτονται τρεῖς ἅπας ἤδη πεφονευμένον. Item & Solon apud Plutarchum, ὀμωμοκότες κεκομμένων ἀφεῖλεν, Lacerationes plangentium sustulit. Interdum casum adiunctum habet, vt Plango apud Latinos. Statius enim dicit Carmine plangere aliquem, Funera alicuius plangere. Idem, — plangunt sua damna coloni. Vbi accipitur pro Cum planctu deploro, Plangore & lamentationibus prosequor. Lib. 2, Epigr. Μνήσῃ μνήσῃ Μάρκε τὸ παιδίον ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, sed me plange & lugeto. Item, — ὅτ' αὐτὸν ἔστω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα, quum eum domi mortuum plangeremus. Hinc. κοπετὸς, Planctus. ‖ Κόπτει τὰ λιμναῖα, Lacus v. lex.

Κόμμα, ατος, τὸ, Segmen. Item Cæsum, Incisum, Incisio: pars seu membrũ periodi imperfectũ. Cic. De oratore, Nam quum sis his locis vsus quibus ostendi licere, trãsferenda tota dictio est ad illa quæ nescio cur, quũ Græci κόμματα & κῶλα nominẽt, nos nõ rectè incisa & membra dicamus. Quintil. lib. 9, cap. 4, At illa connexa series tres habet formas: incisa, quæ κόμματα dicuntur: membra, quæ κῶλα: περίοδον, quæ est vel ambitus, vel circunductum, vel continuatio, vel conclusio. Aliquanto pòst, Incisum (quantum mea fert opinio) erit sensus non explero numero conclusus: plerisque pars membri. Tale est enim quo Cicero vtitur, Domus tibi decoratat habebas. Pecunia superabatat egebas, Fiunt autẽ etiã singulis verbis incisa: vt Diximus, testes dare volumus. Incisum est, Diximus. Romanus Aquila, Cæsum (inquit) quod Græci appellant κόμμα, est pars orationis nodũ ex duobus aut ex pluribus verbis quidquã absoluti significans: vt, Etsi vereor, iudices, ne turpe sit. Demetr. κόμμα ὅστι τὸ κῶλον ἐλάττον, vt Γνῶθι σαυτὸν, Ἐπιθεῶ. Paulo ante dixerat esse βραχυτατά τινα κῶλα σύνθετα. Paulo pòst, ἔστι δὲ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων ἀκαταστρόφων τρεῖς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων. ‖ Κόμμα dicitur etiam nota seu signum in numero percusso, Moneta. Aristophanes Ranis πύπτις τῆς πονηροῖς χαλκίοις Χθὲς τὴ καὶ τρεῖς κοπεῖσι τοῦ κακίσω κόμμασι, nummis pessimæ notæ. id est adulterinis, seu subæratis nummis, & qui boni non sunt: vt Cicero dicit, Si sapiẽs adulterinos nummos acceperit imprudẽs pro bonis. Quibus opponit οὐ κακιδηλοῦ δὲ ἀφθὰ δὲ ὀρθῶς κοπέντα νομίσματα, vt supra in κόπτω videre potes. Et metaphorice apud eũdem in Pluto, Προσέρχεται γὰρ τῆς κακῶς πραττόντων ἀνὴρ. Ἔοικε δὴ τοῦ κακίστου κόμματος. à metaph. τῶν κιβδήλων νομισμάτων. vt scholiastes annotat. In eadem fabula, ἰδὼν δ' αὐτὸν, γνώσεται Ὅτ' ἐστ' ἐκείνου τὸ πονηρὸν κόμμα τῆς. à metaph. τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακεκομμένων, vt idem annotat. Synesius epist. 32, καὶ εἰ δὴ πάντες εἰσὶ τύπου τοῦ κόμματος ἔπροι δαίμονες. Qua metaphora Columella videri potest dixisse Non bonæ notæ vinum: & Aliquis de meliore nota, Catullus. Item apud Dionem, εἰ τὸ νομίσματος κόμμα μεταχειρίζοιμι. Pecuniæ signatores, seu Triumuiri monetales, vt Pomponius iurisconsultus libro 1 De origine iuris, appellat. ‖ Κόμματα, aquarum emissaria & incilia, ad hoc inuenta & structa vt aquæ aut in campos aruales admitti possent, aut intra alueum contineri. Ita vulg. lex. At Harpocration scribit κόμματα videri esse μέρη τινὰ τῆς καλάμης ἢ τῶν τοῖχων τὸν ὅπνον αὐτὴν ἐν τῷ σάχει γινομένων, ἢ τῶν ἀντείκων.

Κομματικὸς, οῦ, ὁ, Incisis & commatis constans, vel In quo incisa & commata crebra sunt. Hermogen. λαμπρότητος ὄνομα τὸ κομματικὸν καὶ διαλεκτικὸν καὶ ὅλως τὸ ἀγωνιστικὸν εἶδος τῶν λόγων, qui constant commatibus. Bud. κομματικὸν καὶ ἀσυνδέτων λόγων Eustath. dicit esse χαρακτηριστικὸν θυμουμένου καὶ ἀναγνοῦς ἤθους. ‖ In choris παρῳδὶ καὶ dicuntur quando chorus exponit quam ob cauſam venerit: πάσμα autem, quãdo stat, incipitque cõmemorare aliquod incommodum quod in illis rebus euenerit: nonnulla verò, κομματικὰ, quãdo, quod restabat, lamentantur acerbos eos casus. Hæc Victorius. De eadẽ re dicitur & κομμός. VNDE Κομματικῶς, Ita vt crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ. Paruum segmentũ. In choricis carminibus κομμάτιον Polluci dicitur καταβολή τις ᾠδῆς μέρους: at Aristoph. scholiastæ τὸ κήρυγμα τῆς καταβάσεως. Alibi verò idem scholiastes scribit κομμάτιον esse δύο σίγκλους ἢ τεῦχος, οὐδέπω δὲ ὑπεβάλλειν εἰς τὸ πέταρον. Plutar. Apophth. de Timotheo citharœdo, πότε ᾔδων τοῦτο τὸ κομμάτιον, Σὺ δὲ τὸν γηθυέστατον ἄγουρον αἰτῆς.

Κοπὴ, ῆς, ἡ, Sectio, Incisio. Item Contusio, Budæus ex Aristotele. ‖ Dicitur & de loco prærupto, seu præcipitio. Strabo lib. 10, ἀπὸ τῆς κοπῆς ῥίπτεσθαι, præcipitem dari. vulg. lex.

Κοπὴς, έως, ὁ, Cælum, quo marmorarii incidunt marmora. Luc. in suo somnio, καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίδας καὶ κολαπῆτας ἐν ταῖν χεροῖν ἔχεις.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, Gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenophontem tribuitur Persis & barbaris. Pæd. 2, θώρακι μὲν τοῖς τέρνα, γέρρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν κοπὶς δὲ ἡ σαγαρὶς εἰς τὴν δεξιάν. Et Pæd. 6, σὺν αἰσίαις πτήρεσι καὶ δόρασι μεγάλοις καὶ κοπίσι. Et lib. 7, de manu cuidã abscissa, ἀποκέκοπται δὲ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων.

Plutar. Alexandro, pag. 220, κοπίδι βαρβαρικῇ κατέκοψεν. Et paulo pòst, ὥσπερ τῶν τοξότων ψαύσαι πειρῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος: quod à Clito in conuiuio ξίφος dicitur. Idem in Aristide, de Persis in prælio Plataico, καὶ τοξοτὰς ξιφουλκίας ἐχώρουν οὐκ ἀργῶς, ἀλλὰ ταῖς κοπίσι καὶ τοῖς ἀκινάκαις χρώμενοι. Videtur autem hæc κοπίδες fuisse gladii curti & latiores ac leuiter falcati, aptiores ad ictus & vulnera aduersario ingerenda, qualibus hodiéq; Turcæ vtuntur. Nonnulli verò κοπίδα securim quoque interpr. qui niti videntur hoc loco Curtii lib. 8, Anceps ergo pagna nunc sequentium, nunc fugientium elephantos, in multum diei varium certamen extraxit, donec securibus (id nanque genus auxilii præparatum erat) pedes amputare cœperunt. Copidas vocant gladios leuiter curuatos, falcibus similes, queis appetebãt beluarum manus. Hæc Curtius. Sunt verò & μαγειρικαὶ κοπίδες, Cultri culinarii, quibus videlicet vtuntur coqui ad incidendas carnes. Vnde & a Polluce inter μαγειρικὰ καὶ κρεωπωλικὰ ἐργαλεῖα recensentur. Maiores autem ii cultri sunt & recurui instar κοπίδων barbaricarum. Anaxippus apud Athen. l. 4, μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμηρισιν φέρεις οὐδελίσκους ἑπτὰ δέκα, Κρεάγρας, θυείας, πυροκηΐδ' πυρδίκην, Σπελεῖν, σπαρίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας. Sic enim ibi ex Eustathio locũ eum corrigo. Plutarchus Lycurgo, διεῤῥύκουν γὰρ ἀψίμαχαν πνὰ, μαγειρικὴ κοπὶς πλουσίοις ἀπέδαινε. ‖ Κοπὶς dicebatur etiã cœna seu conuiuium quoddam Laconicum. Athen. l. ex Cratino, ἀληθῶς τοῖς ξένοισιν ὄντ', ὡς λέγουσ' οἱ θεοί, ἐν δὲ Λακωνικῇ τὴν κοπίδ' ἀποθνῄσκειν καλῶς. Et ex Eupolide, — καὶ ᾠδήσεται τοῖς δεῦρο σάμερον κοπίς. Post quæ verba, paucis interiectis, subiicit, θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπίσιν ἄγραις, ἄλλοι δ' οὐδὲν ἱερεῖοι, καὶ τῶν κρεῶν διδόασι μοῖραις, καὶ τὸν καλούμενον φασιανὸν διδόασι τοῦ σιτίου ὄντων ἑκάστῳ τυρὸν χλωρὸν, καὶ γάρος καὶ φύκιον τμῆμα, καὶ τραγήματα σύκα πεξικὰ καὶ κωμικὰ καὶ φασιανικὰ χλωρά. quod ipsum libro secundo commemorat ex Polemone. VNDE Κοπίζω, Epulũ istud agito, Conuiuium istud celebro. Athen. ibidem, ἐπὶν δὲ κοπίζωσι, τρόπον μὲν δὴ σκιαδικὸν πιοῦσιν ἔξεστι τοῦ θεοῦ, ἐν δὲ τοῦ πάνυ τὰ δεῖπνα ξυλλεγόμενα. ὅθεν ὑπὸ τούτων δάπεδα ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' οἷς πυκνὰ καταπλίττουσι δωρεάδα. Et paulo pòst, κοπίζει δὲ καὶ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. Pro hoc autem κοπίζειν ibidem dicit κοπίδας ἄγειν, & κοπίδας ὀθπτελεῖν. AT VERO Κόπις, εως, ὁ, Nugator, Scurra. idem quod κωμῳδὸς, φλύαρος & βωμολόχος, vt ex veterib[9] tradit Eust. In hoc autẽ Euripidis loco in Hecuba de Vlysse, — ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαρεστὴς, Λαερτιάδης πείθει στρατιάν, vetus liber exponit κάλος, Loquax. Vtitur eodem vocabulo Lycophrõ quoque in Cassandra: apud quem κόπις à Tzetze exponitur ὁ ῥήτωρ, ὁ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν τραυμάτων κεκομμένος. Sed in malã partem ab Euripide capitur, ac significat potius versutum & callidum rhetorem quàm simpliciter rhetorẽ. In nostro quodam lexico vet. exponitur πώποτε καὶ ὀξὺς τὸν λόγον. ‖ Κόπις Hesychio est etiam μαγεῖρος, δεῖπνον, μάζα, ἄρτος, κρέας, λάχανον, ζωμὸς, σῦκον, τραγήμα, θέρμος: sed scribendum potius foret κοπὶς, accentu in vltima, ac cum superiore κοπὶς cõiungendum. Κόπις eidem sunt κέντρα ὀρνίθεια. Sicut autem à superiori κοπὶς deriuatur κοπίζω, ita & ab hoc κόπις, quod loquacem ac nugatorem significat, i. idem EST Κοπίζω, Nugor, vel (vt Hesych. exponit) ψεύδομαι, Mentior. solent enim loquaces ac nugatores sæpe mentiri.

Κοπὰς, άδος, ἡ, Quæ cædi solet. Gaza vertit Mulcifida apud Theophrastum Hist. plant. l. 1, cap. 5, ἐνίαι δὲ καὶ τὰς ἐλάας κοπάδας καὶ τὰς συκᾶς. Hesychio κοπάδες sunt τὰ ὀθπτακόμενα δένδρα, arbores accisæ seu decacuminatæ.

Κόπανον, ου, τὸ, Pistillum, id est Quo in mortario aliquid pinsimus & tundimus. VNDE Κοπανίζω, Pistillo tũdo, Pinso. vt Vitruu. dicit, Mortario collocato, calce & arena ibi confusa, decuria hominum inducta, ligneis vectibus pinsant materiam. A QVO Κοπανισμοῖον, ου, τὸ, Pistillum, Id quo aliquid in mortario pinsimus (siue pinsamus) & tũdimus. idẽ quod κόπανον. ET Τετροπανίσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter pistus, Ter pistillo subactus. vt ἄρτος τετροπάνισος, panis ter pinsacus, seu pistillo subactus. Homerus in Batrachom. οὐδέ με λήθει Ἄρτος τετροπανίσος ἀπ' Ἀκύκλου κανέοιο, Οὐδὲ πλακοῦς πανύπτελος. In v. lex. ponitur ETIAM Τετροπάνισος, sed in heroicum metrũ non ingreditur.

Κοπὸς, οῦ, ὁ, Tusus. Κοπὸν ET Κοπὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum, cuius componendi exempla aliqua habentur apud Galen. l. 7 De locis affect. Non valde autem horum compositio abhorret ab ea quam mazapanem aut pastam regiam appellant. Sic verò dictum est hoc medicamentum quod non coqueretur sed tunderetur. Hæc inter alia Gorræus. Dioscor. lib. 2, cap. 125, de lino, πυρρομᾶ δὲ καὶ τοῖς ἀφροδίσια μᾶλλον μέλιτι καὶ πεπέρει αὐτὸ κοπῆς πολὺ λαμβανόμενον, si pro placenta largius assumatur, vt vertit Ruellius. Aetius lib. 13, cap. 12, κοπῶν δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφαγμένων. Et κοπαὶ σισαμίδες apud Artemid. Placentæ ex sesamo. Galen. lib. 9 De loc. affect. κοπὸν ὅτι τὸ φαρμακεῖον, ex genere eorum quæ ad placentæ formam contundendo rediguntur. Rursum fœm. gen. & substant. non pro placenta medicamenta, sed quæ mensis apponeretur, apud Athenæum lib. 14 ex Sopatro, τίς δ' ἀσελθεῖν μὴ κόρυνος εὗρε κοπίδας, ἢ κυκεῶνας ἢ ἰσνὰς βαγημάτων ἐμίξεν; Et paulo pòst, ἀπέχεις τὴν κοπίδα, ἣς συμβουλεύω σοι ἀπαθεῖν. Martialis quoque coptæ meminit, lib. 14, Peccantis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodus coptam quã tibi misit, edat. VNDE Κοπτακοῖς, οῦς, ὁ, idem quod κοπὴ, Placenta ex contusa materia composita. Athen. lib. 14. ET Κοπάδιον, ου, τὸ, Placentula ex materia contusa. est enim diminutiuum. Pro κοπὴ tamen sæpe vsurpatur. vnde κοπάρια ἐν χρῇ apud medicos. de quibus vide Galen. lib. 7, καθ' ἑαυτ. Dioscor. lib. 4, cap. 190, de cnico, γίνεται δὲ καὶ κοπάρια κοιλίας μαλακτικὰ, τὸ δ' ὅπου αὐτοῦ μυῤῥῆνος ἀμυγδάλων καὶ οἴνῳ καὶ αὐσῳ καὶ μέλιτι ἑφθῷ. Vbi Ruellius vertit, Offullæ quas placentulas vocant.

C. ANA ἀκόπτω, Retundo, Inhibeo, Retro inhibeo. vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, apud Lucianum. Dicitur etiam ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, Inhibeo impetum tuũ. pro πάνω καὶ ἀναστέλλω, Arceo & propulso. Bud.

Ἀνακόπτω, Elido. vt ἀνακόπτειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, Elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι passf. Retũdor, Inhibeor, Retrò inhibeor. Lucianus in Alexandro, οὔπω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ αἰεὶ παύομαι. Apud eũdem exponitur Interrumpor, in hoc Nigrini loco, τῶν δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξεπόνει τε καὶ ἀνεκοπόμην. Item Elidor. vt ἀνεκόπη τοῦ ὀφθαλμοῖς, Elisus fuit oculos. pro, Elisi fuerunt ei oculi.

Ἀνακοπὴ, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retrò inhibitio, Retusio. Plutarchus in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ. pag. 132 meæ edit. πολλαὶ δὲ καὶ πολλοὶ χεῖς ἀνακοπαὶ τῆς τροφῆς μιᾶς οὖσ' ἀπορεῖν ἀναγκάζουσιν. ‖ Apud Aristotelem Reciprocatio, in hoc loco, ἐν κυμάτων ὀθπδρομαῖς τοτὲ μὲν ἀνακοπὴν ἔχουσι, τοτὲ δὲ τρόπον μόνον. ita enim interpres, Vndarum excursiones interdum reciprocantes, interdum eluuie retrò non recurrente.

C. ΑΝΤΙ ἀκόπτω, Retundo, Referio. Repercutio. A Budæo ἀντικόπτειν exponitur Relidere, Repercutere, vt ἀντικρούειν. item Obsistere, Propulsare. citat autem hunc Theophrasti locum De caus. pl. l. 2, ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἀντεῖναι ἢ ὑθλασθαι γίνεται τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ, διὰ τὴν ἀνυδρίαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ὕδωρ. Alibi dicit τὸ χειμῶνος ἀντικόπτοντος. Ἀντικοπὴ, Repulsus, Ipse repellendi actus. Plutarchus in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ. p. 132 meæ edit. ἢ πολλάκις μὲν ὁρμὴν ἔχουσα πλείστην καὶ κάλλιστον ἀπ' ἀρχῆς εἰς μῆκος ὀθπδώσειν ὁμαλὸν καὶ συνεχὲς, τὸ τρόπον ὀνόματι μεγάλοις ὀλίγας λαμβάνουσα τροχοῦσεις καὶ ἀντικοπάς. Pro Conflictatio, Collisio, citatur ex Philone.

C. ΑΠΟ κόπτω, F. ψω, Præt. φα, Abscindo, Excindo, Recido, Amputo. Homerus Οἰ. γ, — πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας Αἰγείοιο, λύσιν δὲ βροτὸς μόρος. id est ἀπέπαυσε, inquit Eustathius. Idem Iliad. 1, Σπεῦσαι γὰρ νῦν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Xenoph. Hellen. 1, ἀποκόψοντες ἀγκύρας. Passiuum Ἀποκόπτομαι, Abscindor, Excindor. vnde ἀποκεκόφοντας apud Aristophanem in Nebulis, Ἢ κἂν γὰρ αὖτ' ἐλαίας βλαστάνωσ' αὖτ' ἄμπελοι, Ἀποκεκόφοντες. Dicitur ἀποκοπὴς χεῖρα, Abscissus manum, id est Cui manus abscissa est. Sic apud Philonem, ἀποκοπὴς, δάκτυλον ἄκρον, Cui

summus digitus est abscissus.

Ἀποκόπτω metaphoricè, vt ἀποκόψαν ἐλπίδα apud Theodoritum, in fine lib.3 Hist.ecclesiasticæ.quod ad verbum reddere possumus, Ciceronianè loquendo, Præcidere spem.

Ἀποκόπτω, itidem metaphoricè, Præcido cunctationem, & hæsitationem tollo, inquit Budæus, citans ex Alciphr. ὅπου γὰρ αὖ ῥέψῃς ὦμωμαι, ἀπαῦλαν ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. ἀποκόπτειν γὰρ εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλή. ἡ ἀμφίβολον. Suprà autem dixerat, πούσαν σὺ πῶς αἵρεσιν ταλαντεύει. Hactenus Budæus. Sed & hoc sciendum est, explicationem huius sententiæ haberi apud eundem autorem hanc, οἱ τὴν γνώμην ἀμφίβολοι πῶς ἂν δεῖ τὴν ἀνοσιούτων κρίσιν ἐκδέχον]. Est porro nō absimilis vsus verbi Præcido apud Cic. Nostrates quoq; dicunt eadē metaphora, trēcher le mot.

Ἀποκόπτω, Minuo, metaphoricé. quia minuim⁹ id vnde aliquid recidimus. vt οὐδὲν τῶν ἀργαίων ἀπέκοπτον, Nihil de sorte minuebant. Potest & Latinè verti Recidebāt, vel Resecabant.

Ἀποκόπτω, Repello, Abiūgo, Separo. Apud Synesium metaphoricè pro Auoco, Abstraho. iunctum accusatiuo cum genitiuo. vbi scribit, οἷς τὸ ἐμπλεῶν παῖν τοῦ χρήματα ἀνθρωπίνοις οὐκ ἀποκόπτει τὸ θεῖον.

P. Ἀποκόπτομαι, Abstrahor. Auellor. vt canē dicunt ἀποκοπτῶμαι τῶν ἰχνῶν, quum non amplius inuenire potest ipsa ἴχνη, id est vestigia. Hesychius autem habet ἀποκεκοπτῶμαι sine genitiuo ἰχνῶν. nam sic apud eum legitur, ἀποκοπτῶμαι ὅθεν τῶν ἰχνευόντων λέγεται, ὅταν μὴ βλέωσιν. Est præterea Ἀποκόπτομαι, Obtūdor, metaph. vt ἀποκεκομμένη φωνή, Obtusa vox, apud Plutarch.

Ἀποκόπτομαι, Deplango, Cum planctu deploro. Vide in Κομμός.

Ἀπόκομμα, ατος, τὸ, Abscissum seu amputatum alicunde frustum, Fragmentum, Frustum.

Ἀποκοπή, ῆς, ἡ, Abscissio, Amputatio. Est ἀποκοπὴ figura apud grām. quū abscissa est vltima vocabuli alicuius syllaba. vt δῶ pro δῶμα, & κρῖ pro κρῖμνον per ἀποκοπὴν dici tradunt. Aristot. De poet. αἱ ἐπεκτάσεις καὶ ἀποκοπαὶ καὶ ἀλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων. ἀποκοπὴ χρεῶν, ad verbum Rescissio æris alieni: Latinè Tabulæ nouæ. Vt autem χρεῶν ἀποκοπή, sic χρεωκοπεῖν & χρεωκοπία compositis vocabulis dicitur. Solon hanc χρεῶν ἀποκοπὴν mitiore vocabulo appellauit σεισάχθειαν, quasi oneris excussionē. vt hic scribitur, Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν Ἀθήναις ἐποίησε, σεισάχθειαν ἐπονομάσας. Frequentius tamē dicitur plurali numero χρεῶν ἀποκοπαί. Plutarchus de Lycurgo loquens, καὶ τὴν χρεῶν ἀποκοπὴν εἰσηγήσατο. Demosthenes in Timocratem, οὐδὲ τὴν χρεῶν τὴν ἰδίων ἀποκοπάς. Cicero libro 7 ad Atticum epistola 10, χρεῶν ἀποκοπάς, φυγάδων καθόδους, sexcēta alia scelera moliri. Libro autem 10 Latinè loquens vocat exulum reditus & tabulas nouas, idem dicens, inuerso tantùm ordine.

Ἀποκοπὴ φωνῆς, Obtusio vocis, vel abscissio, ad verbū. Abscissa vox, vel suppressa, vt Celsus loquitur, teste Budæo. Dioscor. de crambe loquēs, ἔμμασι ὠμῷ ἢ τὰ φύλλα φωνῆς ἀποκοπὴν καὶ σίσημα τοῦ χυλοῦ καταπινομένου. Sic & ἀποκεκομμένη φωνὴ Plut. vocem obtusam appellauit. Celsus de grauedine, Vocem obtundit, nares claudit.

Ἀπόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Abscissus. Id est Cui abscissa est virilitas, Spado. Firmicus, Inefficaces & apocopos reddet & qui nihil agere possint. Suidas itidem ἀποκόπους exponit ἀκμίας: sed addit sic appellari etiam ἀδυνεῖς, id est debiles & imbecilles.

C. ΔΙΑκόπτω, Discindo, Disseco, Diffindo. Et Διακόπτομαι, Discindor, Diffindor. διακοπεὶς τὸ κράνος, cui dissecta seu diffissa est galea. nisi aliquis malit Pertusa. Quoniā verò cutis vulnerando dissecatur, aliquando Vulnero verti potest. Vnde quod Aristot. dicit, ὅπου δ' αὖ τὸ καθ' αὑτὸ δέρμα, τὸ διακοπῇ, οὐ συμφύεται, διὸ γάθου τὸ λεπτὸν καὶ βλεφαρίς, Plinius ita interpretatur, Vbicunque per scac fine carne est, vulnerata non coit, vt in bucca cilióque. ‖Item Interseco, Intercido. cuius significationis exemplum vnà cum Plinii interpretatione habes suprà in κόπτω. Et διακόπτων σφυγμός, Pulsus intercisus: qui proprio nomine δορκαδίζων dicitur. Gorr. ‖Item Dirimo. Plutarchus, διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διέστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος, Dirimebat, Disiungebat, Vnà castrametari vetabat & vires sociare. Alia exempla habes apud Bud. pag. 888. ‖Item Interrumpo, Interpello. Cuius significationis exempla ab eodem Budæo ibidem afferuntur. At pag. sequente locum ex Basilio affert vbi διακόπτειν significat Interpellare loquentem & interfari. Annotat vero & interruptionem interpellationémq; præscriptionum hoc verbo in Pandectis Græcis significari. ‖Item Perrumpo. Plutarchus in libro, πῶς ἀῴτης, αἴθ. pag. 133 meæ editionis, πρὸς δ' αὖ τε ἐπιστὰς ἀγέπ δίνοφε λεῖαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντα τὰς φάσεις, ὥσπερ ὄχλον ἐμπεσόντα ὄντα, φόβῳ καὶ ἀθυμίᾳ τῶν αἰσθήσεων. Pro Aciem perrumpere & impressionem facere citat Bud. pag. 888 & 889 ex Xenophontis Hellen. ‖Item Pertundo, Traiicio. Bud. pag. 889 ex Luciano. ‖Quod verò Chrysost. in epist. ad Thess pag. 44 dicit, διακόπτομαι τὴν φρένησιν, Latinius verteris, Distrahor, Distineor, Distringor.

Διακοπή, ῆς, ἡ, Intercisio, Diremptio. διαίρεσις, διαχωρισμός, vt Hesych. exponit. Διακοπή (inquit Gorr.) dicitur ab Hippocrate vulnus omne quod altè descendit impactúmque est. Scribit tamen Galenus, propriè eo nomine significari apud medicos soluram in osse capitis cōtinuitatem ab aliquo acuto occurrante atque abscindente, vocariq; aliis nominibus ἐκποπὴ & ἔδεα. Hæc ille. Dioscor. lib. 2, cap. 208, de argemone, δώσομεν δὲ ἐχῆ αὐτῇ χλωρὰ πρὸς ὀφθαλμία καὶ ὑπόπτερον διακοπὰς θεραπεύει. Vbi Marcellus putat specialiter de neruis dici, ac διακοπὰς esse quas Plinius appellat neruorum præcisiones seu præfectiones, afferens hunc ex libro 11, cap. 37, locum, Vulneratis neruis summus dolor, præfectis nullus.

Διάκοπτοι, Scissuræ. Sic item vocabantur in aggeribus meatus intercisi, siue incilia hiantia per quæ Nilum transmittebant in arua remotiora segetibus destinata. v. lex. Qua ferè significatione κόμματα suprà.

c. 2. Ἀδιάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui intercisus aut diremptus non est, Non interruptus. ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, vt Hesych. exponit. VNDE Ἀδιάκοπος, More eorū quæ diremptæ aut interruptæ ac impeditæ non sunt.

E C. Ἐγκόπτω Incido. ‖Item Intercido, aut Iter aut cursum intercido (vt Cæsar dicit, Pontem intercidere) Impedio, Præpedio. Gregor. ἢ κακίας ἐγκοπτομένης ἢ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. Ad Rom. 15, ἐνεκοπτόμην πολλάκις τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, præpeditus sæpe fui. ‖Item Interpellio, vt διακόπτω. Act. Apost. cap. 2. ἵνα δὲ μὴ ὀλίγον σε ἐγκόπτω, ne autem te diutius interpellem. hoc est, ab aliis actionibus auocem. Verba sunt Tertulli contra Apostolum, ad Felicem præsidem. hoc est, ἵνα μὴ ὀλίγον χρόνον παρεγκλίσεις χρήματα ποιῶν, ne te auocem à gerenda republ. ἵνα μὴ ἀπαχθῶ σε πολιτευόμενον. Cic. ad Atticū. Ego autē ad Pompeianum properabam, vbi interpellatores minus molesti. Bud. ‖Ἐγκόπτω πάσσαλον, Impingo seu infigo clauum, hoc est Cum ictu adigo. Theophr. Hist. plant. libro 2, capite 8, σφυγδαλῆ δὲ καὶ πάσσαλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετραίνωσιν, ἄλλος αἰκηβάλλοιτο δρύϊνον.

Ἐγκόμμα, ατος, τὸ, Impedimentum, Offendiculum, Obstaculum: idipsum quod nobis iter intercidit & nos præpedit. τρόσκομμα, Hesych.

Ἐγκοπή, ῆς, ἡ, Incisio, Incisura, Incisus. Apud Suidam, χωρεῖς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἐν ὀπῇ τῶν πέτρας, absq; incisuris in petra factis, vt fieri solet in rupibus imperuiis, quò pedes in eis figi queant. Ἐγκοπὴ (inquit Gorræus) Incisio: dicitur propriè in capitis ossibus (vt docet Galenus) soluta continuitas ab aliquo acuto occurrante & abscindente. Vocatur aliis nominibus διακοπὴ & ἔδεα. ‖Item Præpeditio, Intercisio itineris seu cursū. ἐγκοπῶν Hesych. exp. ἐνεδρον, ἐμπόδιον. A T Ἐγκόπησις, εως, ἡ, Offensio. v. l. quod suspectum est. Pro ἐγκόπησις autem quod ex Hieron. comm. in Oseam citant, vetus editio habet ἐγκόπης, & quidem rectius.

Ἐγκοπεύς, έως, ὁ, Calum: instrumētū quo marmorarii marmor incidunt. quo significatu κοπεὺς suprà dicitur. Luc. in suo insomn. ἐγκοπεὰ τρὸ πνά μοι δοιὸ θεῖος, ἐκέλθ σέμοι ἠρέμα καθηκέσθω πλακὸς ἐν μέσῳ κεμβῆς. Idem dicit & κοπεὰς & κολαπτῆρας.

C. Ἐγκόπτω

C. Ἐγκόπτω, Excido, Excindo. Qua porro significatione A dicit Plautus Excidere manibus suis patriam, & Cicero Vrbem excisam & euersam, & Virgilius, Excindine domos — Perpetiar, item, Nec posse Argolicis excindi Pergama telis: item, Ferro sceleratam excindere gentem: & Valerius Flaccus. — inuisi genus omne excindere Phœbi: eadem dicitur etiam ἐκκόπτειν. Herodian. lib. 7, ἐκκόψαν τε καὶ ὑποπίξειν τὰ μέχρις Ὠκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βαρβάρα, excisurū subacturúmque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Idem, καὶ ἐπηγμένος ἐν βυσσινῶν ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ ἀσπαλιδῶν καταβάλλον, ἐξέκοψε, C excidit, seu stirpitus deleuit & sustulit è medio. Plutarchus, νήσους καὶ πόλεις ὁλοκλίους ἐκκόπτοντες. Idem in Cicerone de Catilina & coniuratis, ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντα τῆς πατρίδος, penitus & stirpitus tollenti. Bud. (At Excidere aliquem numero ciuium in Plinii epist. est in exilium mittere.) Dicitur etiam vicina significatione ἐκκόπτειν νόσον & αἰτίαν νόσου apud Galenū. vt apud Ciceronem, Neu semper primi cuiusque mali excidēdi causa sit, vt aliud renascatur illo peius. Galenus C libro decimo Methodi, εἰ γὰρ τὸν πυρετὸν δεῖ μόνον ἰᾶτον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας, ἢ πῶς αἰτίαν ἐκκόπτειν, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum absimili sensu ἐκκόπτειν ἑαυτῶν πῶς εἶπον: vt apud Ciceronem, Si ex rerum natura non possem euellere, ex animo quidem excidere. Item apud Platonem in Charmide, καί μου ἡ τόλμα θρασύτης ἐξεκέκοπτο ὡς ἦν ἐγὼ πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ ἐξαλεξόμενος, & mea illa omnis audacia excisa est prorsus. Item τῶν πατρῴων ἐκκοπὶς apud Synesium, Bonis paternis excisus, (vt Plinius dicit Ciuiū numero excidere) vel Euersus D bonis omnibus. Epistola 43, τοιαῦτα οὖν πατέρος παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπίς. In vulgatis lexicis annotatur ἐκκεκομμένον dici eū qui inter aleas bona sua profudit, ac vulgari lingua ἐκκεκοπισμένον vocari ἢ ἀποκεχωρισμένον. ‖Itē Extundo, Exsutio, Euerbero. Aristophanes Acharn. — ἐκκόψαι γε κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τῷ τρόποβεως, videlicet ὀφθαλμόν, Vtinam elidat tuum legati oculum, vt Budæus interpretatur. Idem, ἐξ' ἐξεκόπτον τοῦτον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plutarchus Publicola, ἐκκοπὶς ὀμμάτων θαῦμα. Apud Latinos ea significatione dicit Terentius, Vel oculum exculpe: est vbi vos vlciscar locus: & Plautus metaphoricé. At ego tibi hoc continò cyatho oculum excutiam tuum: Horatius, Eripere oculos alicui: Ouidius, Eruitur oculos Gryneus: Quintilianus, Oculósque hostis Galli rostro atque alis euerberaret: Elidere oculos alicui, dicit Plautus. ‖Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγοὺς, intercidere siue intermettere aquæ ductus, quum meatus eorum solitos obstruimus, & alio auertimus. Herodianus lib. 7, F ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰς τρέον τας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, intervertere omnes riuos qui in castra peruenirent, vt Politianus vertit. ‖Item πῶς φωνὴν ἐξέκοπον apud Lucianum, Vocis iter (vt Ouidius loquitur) interciderunt. Eadem significatu Cicero dicit Interruptas voces atque morientes: & Celsus vocem suppressam & obtusam: item suprà φωνῆς ἀποκοπή Dioscor.

Ἐκκοπή, ῆς, ἡ, Excisio, Exectio. Ἐκκοπή (inquit Gorr.) Excisio, est caluariæ fissura cum ossis offensi ruptura, vt ait Paul. Ægin. lib. 6, cap. 90. O

C. ΕΠΙκόπτω, Incido, Præcido: hoc est In superficie & cacumine cædo aut decido, vt in arboribus quæ decacuminantur, & in quibus prominentes rami deputantur & truncantur. Idem ferè quod κολούω & ἀποκόπτω apud rei rusticæ scriptores. Actiui verbi exemplum afferam paulo pòst in ὀπικοπή: passiui autem hoc extat apud Theophrastum De causis plant. lib. 2, cap. 20, αἱ πρεσβύτεραι γινόμεναι, πάλιν ὀπικόπτονται καὶ διακαθαίρονται, videlicet αἱ κολουθεῖσαι arbores. ‖Item Accido: eo sensu quo Liuius dicit, Ita prælio vno accidit Vestinorum H res: item, Post accisas à Camillo Volscorum res: item Accisæ opes. Aristoteles Politicōn lib. 3, ὁ δὲ Περοῶν βασιλεὺς Μηδικὴν καὶ Βαβυλωνίοις καὶ τῶν ἄλλων τοῖς πιφροιπαπσμένοις δι' ἀπὸ ἠρξάθαι ποτ' ἐπ' ἀρχῆς, ἐπίκοπτε πολλάκις, accidebat & extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes & potentiam. pro quo alibi dicit ἀπινοῶ, & Plutarch. κολούειν καὶ ταπεινοῦν, vt suo loco indicaui. Bud. interpretatur etiam Retundo, Reprimo, Cohibeo. Gregorius, ὀπικόπτων πῶς τοὺς τὸν λόγον αὐτῶν ἐπιμόνοπα καὶ ἀχρῆπα. Idem, ὀπικοπτέτω μάχαιρα μὴ ὑδονὴν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. Et sic sæpe apud eundem accipi tradit. ‖His subiungi potest ὀπικόπτω pro Reprehendo. (quia reprehensionibus solemus accidere & retundere alicuius insolentiā aut imprudētiam) apud Laert. in Zenone, 319. Idem in Xenophane, γέγραφε καθ' Ἡσίοδον καὶ Ὁμήρου, ὀπικοπτῶν αὐτῶν τὰ τοῖς θεῶν εἰρημένα. ‖Item Cædo, Ferio, Desuper ictum incutio. vel ἐπάνω τοῦ πραγίλου πατάσσω, vt Eustathius exponit. Odyss. γ, πέλεκυν Ὀξυόεσσαν ἐν χερὶ παιέσασα βοῶν ὀπικόψων. Paulo pòst autem dicit, πέλεκυς δ' ἀπέκεψε τένοντας Αὐχενίους. ‖Item Cudo, vt κόπτω suprà. Aristoteles 2 Œconom. ἀνενεχθέν τε δὲ τὸ δημόσιον ὀπικόψαι χαρακτῆρα, ἐξέδωκε πῶς δραχμὴν δύο ὁ ἀναμφίλιος δραχμάς, quum argentum contulissent, nummo percusso drachmam locauit pro didrachmo. Bud. Ponet etiam reddi Quum notas impressisset, vel Quum signasset: nisi fortè ea signif. accipiendum sit quo ὀπικοπος infrà.

Ἐπικοπή, ῆς, ἡ, Incisio, Accisio, Præcisio: ea videlicet qua arborum extremæ partes deputantur: quam Decacuminationem Plinius appellat. Theophrastus De caus. plantarum, lib. 5, cap. 24, τοῖς δὲ τῆς ὀπικοπῆς καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σ' ἔφυ. Et paulò pòst, καὶ κολοῦσι δ' ὀπικοπῶντες ἀφαιρέσεισι τῆς κόμης ὀπικόψῃ τῆς τὸ ἄκρον. Et paulo ante, καὶ μὴ πῶς ὀπικοπῶ [φθείρεται] ἐλάτη, πύκνη, πίτυς, φοίνιξ. ἔνιοι δ' καὶ κέδρον καὶ κυπάρισσον φασί. Vnde Plinius lib. 17, cap. 24, Similem & decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri. hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Idem palmam sterilescere dicit cacumine ablato, vt in ἐσκάφαλος annotaui. Porro quam Plinius ibidem vocat decorticationem, Theophrastus, φλοιοῦ ἀφαίρεσιν: & quam detruncationem, idem κόλουσιν. vt ostendet collatio locorum. ‖Item Incisio, Vulnus. Dion, νομίσαντες οὖν καταπεπλωκέναι τὸν τραυμάτων ἢ μιᾶς ὀπικοπῆς ἔφ). v. l.

Ἐπίκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Accisus, Præcisus, Decacuminatus: seu Breuis, vt Gaza vertit apud Theophrastum Hist. plant. lib. 5, cap. 2, ἔστι δὲ ὅλα ἰδῶν τὰ θιαῦτα ἰσχεῖ, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν τοῦ θαλλαγαί. καὶ κολοῦσι ἢ οἱ πέκτινες ὀπίκοπα τοῦτα διὰ τοῖς πῶς χρεῖαν οὐτω τιμιεῖν. Sic enim legendum esse, patet ex ipsius interpretatione: sed in vulgatis edit. scribitur ὀπίκοκα. ‖Ἐπίκοπος substantiuè, Lignum quod supponitur quum quid securi secatur, vt Budæus interpretatur apud Lucianum in dialogo Charontis & Mercurii, pag. 50, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψας αὐτὸν, ὀπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi supra quam lanii & coqui carnes concidunt, vt ὀπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ὀπίξιον, at ἰδιωτικῶς vocari ὀπικόρμιον. Aristophanis autē scholiastes ὀπίξιον esse dicit μικρὸν κορμόν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα σχίζουσι. Eustathius exponens Homericum illud Odyss. β, παρθέμενοι κεφαλάς, subiungit, ἀποτείναντες, ἢ ὡς ἐν ὀπιξίῳ, ἤτοι ὀπικόπῳ (ἤτοι ὀπικορμίῳ) θέντες ὥστε κοπίδιον, in trunco in quo carnes concidi solēt. Sed fortassis nō minus ὀπίκοπον substantiuè dicitur quàm ὀπίκοπος: quemadmodum apud Poll. ὀπίξιον, & apud scholiastem Aristophanis ὀπίξιος. Præterea in altero subintelligi posse videtur κορμός, aut ῥάπιζα, aut tale quid, in altero ξύλον aut aliquid aliud. Sicut verò tā ὀπίξιος dicitur quàm ὀπίξιον, ita tam ἐλεὸς quàm ἐλεόν, vt Eustathius annotat. ‖Ἐπίκοποι dicuntur etiam characteres qui quum initio male impressi fuissent, denuo imprimendi sunt. In quodam nostro lexico veteri, ὀπίκοποι, οἱ κακῶς τυπωθέντες πληθύς χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ὀπικοπούμενοι. Similiter & apud Hes. ὀπίκοπος, χάραγμα ὀκνεῦτερον πληθύ.

Ἐπικόπανον, ου, τὸ, Mensa coquinaria supra quam carnes concidi solent. idem quod ὀπίκοπος & ὀπίξιον paulo anté. Pollux libro sexto, de vasis & instrumentis culinariis, ξάνιον ἢ ὀπίξιον, ὃ ἡ νέα κωμῳδία ὀπικόπανον καλεῖ. τὸ δ' αὐτὸ τοῦθ' ἃ τοῖς παλαιοῖς ἐλεὸν ἐκαλεῖτο. Idē libro

decimo, τῶν δὲ μαχαιρικῶν καὶ ἐλεοῦ, ξανίον, ὀπὶ ξίωνον, πράπε ζαμαχαιρική, ἰῶ οἱ νεότεροι ὀπικόπανον: citat autem ex Menandri Messenia, ἠκεῖτω μ' ὅλως ὀπικόπανόν π. Sed perperam ibi scribitur ἔλαιον & ὀπὶ κόπανον.

Ἐπικόπτης, ου, ὁ, Reprehensor, Castigator: ab ὀπικόπτω, quod pro Rreprehendo accipi, suprà dictum est. Laertius in Arcesilao, pag. 197, ἰῶ δὲ ὀπικόπτης ἱκανῶς καὶ παρρησιαστής. Hæc Budæus. Sed veteres quidam libri ibi scriptum habent ὀπισκώπτης. Rursus in Menedemo apud eundem, pag. 122, ἰῶ δὲ καὶ ὀπικόπτης καὶ παρρησιαστής, quæ verba idem B. citat. sed veteres libri hic itidẽ scriptum habent ὀπισκώπτης.

C. ΚΑΤΑκόπτω, Decido, (ea significatione qua Plautus dicit Decide mihi collum) Præcido, Amputo, Deputo: vel etiam Detruncо. Theophrastus De causis plantarum, lib. 2, cap. 20, καὶ καπακοπτομένων δὲ λαμβάνει τινὰ ἀναπτολὴ καὶ ἀφαίρεσιν, ὡς τοῦ καὶ ὅταν οἱ σφῦρες δίκρουσι τῶν. Item Concido, seu In minutas partes concido & comminuo. Plutarchus in Lycurgo, ἀλλὰ μηδὲ κατακόψαι λεπτέ. Thucydides libro 4, pagina 162, τὰ μὴν ὑπολύοντες καπέκοπτον. & lib. 7, capite 242, ὀπισθόντες διδάσκαλεῖν παῖδων, κατέκοψαν πάντας, de Thracibus qui τοῖς ἀνθρώποις ἐφόνευον, φεύδομοι ὀυτε γερεσβυτέρας ὀυτε νεωτέρας ἡλικίας, ἀλλὰ πάντας ἑξῆς, ὅτω ὀντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἔκτεινον καὶ τοῦτο καὶ ἐπιζύγια. ac plus est ibi καπακόπτειν quàm occidere aut obtruncare: (licet Eustathius simpliciter dicat accipi ὀπὶ σφαγῆς, ex comico citans, κατεκόπτησαν οὐτοί.) Sic apud Xenophontem Hellenicorum lib. 4, τῆς νυκτὸς ὀπὶ τοσοῦτος, καταπόπτεται ὀν τῇ σκηνῇ αὐτόν. ‖ Καπακόπτω pro Nummum percutio, citant vulgata lexica ex Herodoto. Xen. Hell. 1, καὶ τὸ θρόϊον καπακόψαν ἐφ' ὧ ἐκάθητο, ὅτι ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν. vbi intelligitur καπακόψαν ad percutiendam seu cudendam moneram. ‖ Καπακόπτομαι, Plango. idem quod κόπτομαι suprà. Chrysost. in Epistolam ad Thessalonicenses 1. pag. 17, ὁρᾶ τὸ καπακόπτεσθαι ὀπὶ τῆς ἀπελθοῦσι. τῶν οὐκ ἐχόντων ὄξιν ἐλπίδα. Et paulo post, εἰδὲ τὸ ἀλγεῖν ὀπὶ τῆς ἀπελθοῦσιν, ἐξῆν. κῶν, τὸ καπακόπτεσθαι καὶ καπαξαίνειν πικρεαῖς, τίνα ὠφέλει; Paulo antè verò simplici vsus fuerat, κόπτομαι καὶ θρηνεῖ καὶ ἀφρήτως πτύεῖ.

Καπακοπή, ῆς, ἡ, Decisio, Deputatio: vel Detruncatio. Theophrastus de causis plantarum, libro 2, capite 18, αἱ δίκκαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ καπακοπαὶ ποιοῦσι πολυκαρπεῖν.

C. ΠΑΡΑκόπτω, Perperam cudo, Falsum nummum percutio, Moneram non bonam cudo. idem quod παραχαράττω. vnde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus nõ bonus sed adulterinus, (vt Cicero loquitur) Nummus subæratus, οὐκ ὀρθῶς κοπέν, seu κοπὲν τὰ κακίστω κόμματα, καὶ κεκιβδηλωμένοι, vt Aristophanem loqui, suprà dictum fuit: seu, νόμισμα πονηρὸ κόμμασι. quod & παράτυπον & παράσημον: necnõ παρακεχαρακτῆρα καὶ κίβδηλον. In qua significatione vulgata lexica ex Luciano afferunt κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, monera adulterina & falsò percusa. Sed metaphorice plerunque capitur. Lucianus in Lexiph. διαστρέφων τὴν γλῶτταν καὶ ὥσπερ τὰ ἀλλότρια σωφιζόμενος καὶ ἀπορρίπτων τὴν ἀυτοῦ ἰδίαν ποικίλμασι ἐπ' αὐτῆς, ὡς δὴ μίαν ὄν ἐπ ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρέκοπτε, adulterarat, κιβδηλεύων. Idẽ Lucianus in Hermotimo, κῆ τὴν ἀρχὴν ἐπιστάμενος διαγινώσκειν ἀ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα καὶ ἀ παρακεκομμένα. Idem De historia scrib. ἀρχὴν ἐπιστήσας ἑκάστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα ἀυτῶν ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Eadem metaphora dicitur etiam παρακεκομμένος αὐτῆρ, vt suprà ὁ πονηρὸ κόμματος. id est Improbus & prauus, qui & παράτυπος & παράσημος, vt docet Budæus, citans ex Aristophane Acharnẽs. αἰθρέα μοχθηρὰ, παρακεκομμένα, ἄπρα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα, quasi moneta malè & falsò percussa. ‖ Παρεκόπτω, Fraudo, Damno afficio. Budæus ex Aristophane Nebulis, ἔναγχος γὰρ πτ' ὑπ' ἀλφιτοπωλοῦσ' παρεκόπην δεινοτάτω, id est ἐζημιώθην, vt scholiastes exponit. Itidem pro Damnum do, vt Terentius loquitur, citant vulgata lexica ex eiusdem Aristophanis Equitibus, ὦ πονηρὲ, ὅστις με παρεκόπτου χρόνον πολὺν κρυπτόμενος.

Videtur autem παρακόπτω pro Defraudo, manasse ab illis qui moneram subæratam & adulterinam bonæ permutant, & ita homines fraudant ac decipiunt. ‖ Παρακόπτω τὴν διάνοιαν, Deliro, & veluti in scopulos impingo. pro quo dicitur etiam παρακόπτω τῇ διανοίᾳ. Aristoteles De auditu mirabilibus, λεγόμενά τινα ἐν Αὐδῷ παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὴν θεάτρον ἐρχόμενον ὅτι πολλὰς ἡμέρας, θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ὅτι σιωπᾷ εὖ καὶ ὡς κατέσθιον παρακόπτοι, ἔφησεν ἐκείνοι αὐτῷ τὸν χρόνον ἥδιστα βιοῦν. Similiter apud Horatium Epist. 2, libro 2, — fuit haud ignobilis Argis Qui se credebat miros audire tragœdos, In vacuo lætus sessor plaudo que theatro: Cætera qui vitæ seruaret munia recto More, & qui posset — signo læso non insanire lagenæ. Qui postquam rediit ad se, Pol me occidistis, amici, Non seruastis ait, cui sic extorta voluptas, Et demptus per vim mentis gratissimus error. Est itaque παρακόπτειν τὴν διάνοιαν, Mente errare, seu Mente captum esse, & Mentis suæ non esse. Pro eodẽ dicitur & παρακόπτω simpliciter. Plutarchus ad Colot. οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες αἴφνω τι καὶ παρεκόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες καὶ γράφοντες περὶ ἀληθείας καὶ καινοῖς καὶ κρείττοσι ἐν τοῖς ἐναργεστάτοις πάθεσι καὶ κινήμασι τῆς αὐτοῦ. Similiter apud Diogenem Laertium in Arcesilao, ὅθεν καὶ παρακόψαντα αἰσχαλεῶν εἶναι, ἐς πόσον ἐθεράπευσεν ἐς ὅσον ὑποκατέστησε, de Hipponico geometra quẽ Agesilaus solebat σκωπτειν καθαρὸν ὄντα καὶ χαρμόσυνον. Et apud Suidam, ἐπελθόντος δὲ ἀκρόπολιν τὴν τῶν ἐμφρόνων, καὶ παρακόψας, id est τὸν νοῦν παρεκόψας, vt ipse exponit. Similiter & Budæus παρακόπτειν pro μαίνεσθαι affert ex Alexandro in 2 Περιψυχ. Παρακόπτειν. (inquit Gorræus) Delirare, Dementem esse. verbũ apud medicos ambiguum. Nam Galenus initio Commẽt. 3 in librũ tertiũ τῶν ὀπιδημιῶν, scribit Hippocratem eo verbo vt solitum quum vult indicare τῆς παραφροσύνης magnitudinem, quemadmodum & verbis ἐκστῆναι, μανῆναι & ἐκμαινῆναι. Idem autem libro 3 De locis affectis, scribit, eos qui in febribus delirant, ab omnibus non solùm medicis, sed etiam idiotis vocari παραφρονοῦντας, παραπαίοντας & παρακόψαντας. non autem φρενιτικοὺς, quasi leuius quid τῆς παρακοπῆς nomine quàm τῆς φρενιτιδος designetur.

Παρακοπή, ῆς, ἡ, Delirium, Mentis error, vt Horatius paulo antè loquitur. Dioscorides libro quarto, cap. 67, de foliis quarti generis hyoscyami, ἐφ' ἕνα τὰ δὲ ὡς λάχανα, καὶ βρωθέντα τρυβλίου πλήρες, μανίας παρακοπὴν ἐεγάζεται. Vnde Plinius libro vicesimoquinto, capite quarto, Quippe etiam foliis constat mentem corrumpi si plura quàm quatuor bibantur. Ibidem scribit oleo quoque auribus infuso tentari mentem. Eundem hyoscyamum paulo antè dicit vini natura esse, ideóque mentem caputque infestare. Dioscorides quoq; paulo antè de aliis duobus hyoscyami generibus tradit, vtrunque μανιώδες ὑπάρχειν καὶ καρωτικὸν, sicut Plinius omnia insaniam gignere capitisque vertiginẽ. Item apud Suidam παρακοπὴ φρενῶν, ἢ φρενίτασις: ac Galenus paulo antè in παρακόπτω dicit παρακοπὴν esse leuius quiddam quàm φρενῖτιν. Vnde & Plutarchus diuersa hæc facit in libro πῶς ἂν τις ἀώδ. pag. 141, meæ editionis, εἰ δὴ εἰς μελαγχολίαν ἢ φρενῖτιν ἢ παρακοπὴν ἥκοντες οὐδὲ φοιτῶντας ἔνια χρὴ πρὸς αὐτοὺς ἀνέχεσθαι [τοὺς θεραπεύοντας,] ἀλλ' ἐξελαύνειν ἢ φεύγειν, ὑπὸ τῶν σφόδρα νοσεῖν μηδὲ ὀπ νοσοῦσιν αἰσθανόμενοι.

Παρακοπτικός, οῦ, ὁ, Mentis errori obnoxius, Cuius mens tentari solet, Delirans, Demens. Item Mentis errorem inducens, Mentem tentans, Insaniam gignens. Galenus, λήθαργος παρακοπτικὸς, ἢς παρακοπὴ ληθαργική, ἢ φρενιτική.

C. ΠΕΡΙκόπτω, Circuncido, Circuncirca reseco & dimutilo. Thuc. l. 6, p. 206, ὃν ἢ πύτω ἴσοι Ἑρμαῖ ἢ λίθινοι ὀν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περικόπτουσιν τὰ πρόσωπα. Pausanias verò (vt scholiastes annotat) in Atticorum vocabulorum congerie scribit, πεῖ βαχίλοις καὶ τὰ αἰδοῖα τοῖς Ἑρμαῖς περικόπτειν, & eos qui facinus illud perpetrarant, Ἑρμοκοπίδας fuisse nominatos. Latini dicunt

Truncare capite, Truncare manibus. ‖ Metaphoricè plerũque capitur vt ὀπικόπτω, & Accido apud Latinos, & ea significatione qua Bud. scribit vulgus Gallicum dicere Resecare vngues & Circũcidere alas, hoc est Imminuere opes & autoritatem. Eiusdem significationis esse κολούειν, suprà dictum fuit. Sumpta autem metaphora est vel ab agricolis qui arbores luxuriantes decacuminant, & ramis eminentioribus in orbem truncant, vel ab iis qui auibus alas præcidunt seu circuncidunt, ne euolare possint: vt περικόπτειν eos dicamur quorum opes & potentiam infringimus ac imminuimus, & quos aliqua ex parte viribus veluti truncamus. Demosth. Philippica 3, καθ' ἕνα ἕκαστον οὐπω περικόπτειν καὶ λωποδυτῶν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, singulorum opes accidere, ciuitatesque spoliare: vt Liuius, Accisæ a Camillo Volscorum res. Et Virgilius, — accisis coget dapibus consumere mensas. Interdũ additur genitiuus rei qua aliquis veluti truncatur & spoliatur, seu quæ alicui præciditur. Plutarchus in Lucullo, loquens de Tigrane, δυώμαιν τῶν Πάρθων περικόπτει τῆς Ἀσίας. Idem in Antonio, πόλεσι περικομμένας χρημάτων, ἀνδραπόδων, ζυγίων. Idem in Cæsare, δεύτερον περικοπτόμενος τὸν στόλον. Græcorius περὶ φιλοπ. appellat περικεκομμένους mendicos membris oblæsos & mutilatos, & fortunis omnibus nudatos, ἀνθρώπους περικεκομμένους καὶ περιρρυμμένους χρήματα, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Hæc & alia Bud. p. 894. Idẽ in lexico suo ex Plutarcho affert de Sertorio, περικόπτων ἀγορὰς, λιμοῦμενος τὴν χώραν, commercia tollens. Ex eodem, εἰς τὴν Τορδιγανῶν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τινὰ τοῦ Τηραίου, diripiens. Ex eodem in Lucullo, περικοπόμενος δὲ τὴν ἀγορὰν ὀν τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐξέπεμψεν ἐπ' Αἰγύπτου, annonæ angustia deprehensus, Annona accisa deprehensus. Rursus in Sertorio, περίκοπτεν αὐτῶν τὴν δὸν τῆς γῆς ὅπο εἴαν ὀνέδραις καὶ κυκλώσεσι, commeatibus interclusit.

Περίκομμα, ατος, τὸ, Recisamentum, vt Plinius loquitur, Fragmen quod circuncidendo deputatũ & resectum est, Fructum circuncidendo amputatum, seu quod circuncisum est, vt Budæus interpretatur: dicens inde peculiariter appellari ea quæ coci auferũt ex carnibus & circuncidunt. Vulgatis lexicis περίκομμα est edulium ex herbis carnibusque concisis, idem quod Apicio, Iuuenali & Martiali minutal. Quod Pollux quoque innuere videtur, qui libro 6, cap. 9, quum scripsisset τὰ συγκεκομμένα λάχανα vocari etiam κνισά, subiungit, οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα. τὰ δ' αὐτὰ καὶ νωχαλίσματα. Athenæus lib. 4, εἰ τὰ δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς, καὶ περίκομμα. τρόχεται δὲ ἑκάστου δύο κρέα. Et libro nono, ex Dionysio comico de piscis frusto & iis quæ exenterando eximuntur, Περικόμματος δὲ πάχιν ἢ ὄφιν φέρει. Εἰς αὐλόν σε κἀμὲ ταῦτ' δύφεγε, Aristophanes in Equitibus, περικόμματα ὀκ σοῦ καταστεβάσω, te vt minutal frustulatim concidam. seu κόψω σοῦ τὸ τῶμα, vt Suidas exponit, dicens περικόμματα vocari τὰ ὑπὸ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν, ea quæ coqui in carnibus circumcirca resecant. Ita περικόμματα ὀκ σοῦ καταστεβάσω, esset, Te circuncidam & circuncirca truncabo. (Hesychius infrà Συκομμάπον quoque edulii genus quoddã esse dicit) At in hoc loco Plutarchi Erot. αὐ περίκομμα τὸ καλοῦ καὶ ἐιδωλον ὀν τῆς διανοίαις ἔχωσι, videtur accipi pro quibusdam veluti lineamentis, sicut περικοπὴ Budæo paulo antè apud Polybium vsurpari videtur.

Περικοπή, ῆς, ἡ, Circuncisio, Circũcisura, vt Plinius loquitur: qua videlicet res aliqua in orbem truncatur & dimutilatur. vt τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ apud Andocidem περὶ μυστηρίων. Et Alcibiades delatus eam ob causam fuit quasi τοῖς Ἑρμᾶς περικόψας, vt cognoscere est ex Thucydide, pag. 206. Dicitur etiam de quauis trũcatione & mutilatione. ‖ Περικοπὴ Budæo pag. 895, videtur esse quasi ῥῆσις quædam vel περίοδος, hoc est sententia certo ambitu orationis comprehensa. quibus verbis subiungit locum quendam ex Philoponi disputatione septima aduersus Proclum, ἀρκέσει δὲ ἡ μία ὀκ τῶν τὸν Φαῖδρον ὑπομνημάτων περικοπὴ παραθεῖναι. At nonnulli hic

per περικοπὴν volunt intelligi διορισμὸν, determinationem: idipsum verò translatè cum Columella limitationem dici posse addũt: à Cic. autem decisionem vocari in oratione pro Cæcinna, Quid nostra decisio de æquitate? quid ratio interdicti de iure admoneant vt iudicetis? Et pro Roscio, Dicat decisionem factam esse quæ facta non est. Basil. magnus De baptismate, quæst. 4, ὅταν δὲ τρόπωμα τρεσπάσμαπ ἐναντίως ἔχειν δυκῇ, ἵνα πᾶς ὑποθέσεις καταμανθάνοντες, καὶ ὁλόκληρον περικοπὴν αἰσχυνόντες, ὅπω τὸ ἄμαχον ὀπὶ γινώσκωμεν. Hieron. lib. 2 aduersus Iouinianum, Exposita est περικοπὴ Apostoli de huiuscemodi quæstionibus disputandis: singulis oppositionibus responsum. Idem in Epist. ad Pammach. Apologeticum si legeris, ipse pro nobis cæteris satisfacies: aut si tu quoque narem contraxeris, illam Apostoli περικοπὴν in qua de virginitate & nuptiis disputat, aliter differere compellẽris. Loquitur autem ibi Hieronymus de loco in 1 ad Corinth. cap. 7. Suidas περικοπὴν esse dicit μέρος τῆς ὑποθέσεως, hunc locum afferens, ὁ δὲ τρεῖς, ποιήσας βύσολον τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν περικοπὴν τῆς ἐνδημίας. vbi itidem vulg. lex. interpretantur Determinationem & conclusionem. Nisi potius ad sequentem significationem pertineat. ‖ Περικοπὴ aliud etiam significat quàm περιαίρεσις, vt apud Polybium de elatione funerum apud Romanos, ζωῦπαι δὲ ταῖς εἰκόνας, ἐπαὶ τῶν οἰκείων μεταλλάξῃ τῆς ὀπφανῆς, ἄρισιν εἰς τὴν ὀκφορὰν τῶν τεθνέντες, ὡς ὁμοιόπαταις εἶδ) δ' κῶσι κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην περικοπὴν. Hic περικοπὴ signif. (ni fallor) τὴν περιγραφὴν τῆς σώματος. hoc est, lineamenta, καὶ τὴν τῆς σώματος περιγραφὴν, vel ornatum. Hæc Budæus ibidem. Vulg. lex. interpretantur notam descriptionem & quasi delineationem. annotant enim, περικόπτειν significare & περιγράφειν & περιχαράττειν, id est circumsignare, vt Columella loquitur. ‖ Περικοπὴ ponitur & αἱ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus & bonis hominis, pro sarcinis & impedimentis & apparatu superuacaneo, vt idem Budæus docet in lexico suo, hunc è Suida locum proferens, ζώπτω τῇ περικοπὴν ἐδωρήσατο τῇ τῆς Αἰμιλίας μητρὶ, id est ὑπαρξιν, vt ipse Suidas exponit, nõ tantùm suo ordine, sed etiam in Αἰμιλία. Locus autem is è Polybio desumptus est. ‖ In hoc autem eiusdem autoris loco, ἀπὸ μηδεμίαν ἐχούσης πραγματικὴν ἔμφασιν τῆς περικοπῆς αὐτῶν, idem Suidas exponit ἐνεργείας. ‖ Περικοπαὶ Hesychio sunt κλοπαὶ, λῃστεῖαι. à περικόπτω quod nudare & spoliare aliquando significat. Sed malè ibi scribitur περικόπαι.

C. ΠΡΟκόπτω, Procedo, Progredior, Pergo seu prouehor vlterius. Chion in Epist. ὡς δὲ πειράκοντά που τὰ ἀπ' αὐτῆς πρεκόψαμεν, δ' ἐνὸς ἡμᾶς χειμὼν καπέλαβε, fimulatque triginta stadia ab ea processeramus. Et apud Suidam, ὀχήματα κεκρυμμένον καὶ διὰ τῆς λεωφόρου πρεκόπτοντα καπέλαβε. ipse tamen Suidas ibi exponit διεχώρουν. Sicut etiam dicitur Procedere ætate, Progredi ætate, item & Prouehi ætate, ita & προκόπτειν. In vita Æschinis, προκόπτων δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ὅπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κοινὰ προέπτειν ἀπέκλινε. Lucas verò sine præpositione dicit προκόπτειν ἡλικίᾳ. cap. 2, καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. vbi exponi etiam potest Augescebat. Capitur eo quoq; modo quo Cicero dicit Ad virtutem procedere, In virtute procedere & progredi, In philosophia procedere: seu Facere progressus in aliqua re, Proficere in aliqua re, vt idem Cicero loquitur. Qui quod Stoici Græcè dixerunt, οἱ προκόπτοντες ἄχρις ἐ τὴν ἀρετὴν ἀπαλάττωσιν, δίκαιοι καὶ μοχθηροὶ διαμένοισι, ita Latinè reddidit, Qui processit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miseria est quàm qui nihil processit. Et cum præpositione ἐν apud Luc. ἐγὼ μὲ προέκοπον ἐν τῇς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγόρεις ἐαυτοῦ. Sic Paulus in Epist. ad Gal. cap. 1, καὶ προέκοπον ἐν τῇ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, in Iudaismo progressus faciebam supra multos generis mei æquales. Quintilianus dicit, Vltra quàm homini datum est prouehi. Et Ouidius, Vix vltra quò iam progrediatur habet. Eiusdẽ sign. est ὀπιδιδόναι. vnde Socrates ὁ ὀπὶ Μόψου apud Luc. in Solœcista, Προκόπτει πνὸς εἰπόντος ἐν τῇς μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων (ἔφη) τῷπ ὀπιδιδόναι

καλεῖ. Dicitur verò non solùm προκόπτειν ἐν, sed etiam προκόπτειν ὅπῃ. vt apud Plutarchũ in libro πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντες ἐπ' ἀρετῆ. Cicero dicit Procedere ad virtutẽ, vt suprà dixi. Idem in eodem libro dicit προκόπτειν προκοπὴν, pag. 136 meæ editionis, ἀρχόμενοι πρὸς ἀληθῆ προκοπὴν καὶ ἄπυφον προκόπτειν. Item προκόπτειν ὅσῃ πλεῖον, apud Paulum in 2 epist. ad Timoth. cap. 2, ὅσῃ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longius enim ad iniquitatem procedent. vt Cicero dicit, Lõge ad virtutem procedere. Plinius dicit, Si quis eò insolentiæ furorisque processerit. Sic & Prouehi vsurpatur. Dicitur etiam aliquis οὐδὲν προκόπτειν, vt οὐδὲν αὐξειν, nihil proficere. Quo sensu Liuius dicit, Quum parum procederet incœptum: & Cicero, Quibus quum parum procederet. Rursum Liuius, Deinde vt nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum magis ira quàm potiundæ vrbis spe processit. Euripides in Hippol. Καί τοι προκόψω γ' οὐδέν, λυπῶν δέ σε, Etiamsi nihil proficiam, Etiamsi nihil procedat. vel, Etiamsi ne digitum quidẽ progrediar in incœpto meo. qua loquutionis formula Cicero vtitur. Dicimur etiam eodem significatu, Prouehi vlterius: item & Promouere. vt Terentius, Abibo hinc, præsens quando promoueo parum. Pro Promoueo verò transitiuè sumpto accipi putatur apud Thucydidem lib. 4, pag. 140, κακῶς ἡμᾶς αὐτοὺς ποιοῦντων πέλεσι τῆς οἰκείοις, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπόντων ἐκείνοις. nam ibi scholiastes exponit, προσδοποιοῦντων καὶ ἀυξεπιζόντων, seu προκοπὴν καὶ ὅπῃδεσιν ποιοῦντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, nobis promouentibus illis imperium, vt Ouidius dicit promouere imperium. Sed paulo inferius scholiastes aliter legit, videlicet προκοπόντων: ita exponens eum locum, ἡμῶν κακῶς αὐτοὺς διαθέντων τοῖς οἰκείοις διαπαιήμασι, καὶ πρεσβευόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὸ ἐκείνοις συμφέρον. quæ lectio videri possit commodior. In hoc autem eiusdem Thucydidis loco libro 7, pag. 252, πολὺ σφετέραν πόλιν ἐμπροσθαρόντες προκινδυνεύσαί τε, καὶ τῶν ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες, itidẽ reddi potest Rem naualem magna ex parte promouẽtes. Scholiastes exponit προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ προβαχόντες, hoc est πολλὰς ναῦς αὐτοῖς προβαχόντες εἰς παῦ ναυμαχίας: addens tamen, alios sic exponere, ὅσῃ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. ‖Προκόπτω, Procedo: alia significatione: ea nimirum qua Virgilius dicit, Iámque dies alterque dies processit, & auræ Vela vocant. Et Salustius, Vbi plerunque noctis processit, obscuro etiam tum lumine milites Iugurthini castra hostium inuadunt. Et Cæsar, Quantóque eius amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias. Ibi enim Procedere accipitur pro Elabi. Paulus Epistola ad Rom. c. 3, νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, nox processit, dies verò propinquat: vt Salustius dicit Vbi Plerunque noctis processit. Pro quo Ioann. Epist. 1, cap. 2, dicit, ὅτι ἡ σκοτία παρέρχεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

Προκοπή, ῆς, ἡ, Progressus. Processus: ea significatione qua Suetonius dicit, In Græcis literis magnum processum habere: & Cicero, Gradus tuos & quasi processus dicendi studio cognoscere. Cicero dicit etiam Progressio. Quũ enim scribit, In qua [philosophia] quod inchoatum est neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur: id progressionem appellat quod Græci προκοπήν. Plutarchus in libro πῶς ἄν τις αἴσθ. pag. 132 meæ editionis, οὐμόνας πιοῦσιν ἐπιχαὶς ὡς παρ' ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. & p. 140, ἱερὰ ἀνδρὶ γευσαμένῳ προκοπῆς ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ. Pro eodem dicit ὅπῃδοσις p. 132, εἰς ἅπαντα πιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ὅπῃδεσιν. Eleganter verò dicit Bion apud Laertium, πλὴν οὖν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, opinationem esse profectus progressionisq; impedimentum, Opinationem progressui iter intercidere. quod Plutarch[9] paulo antè dicit πιεῖν ἐπιχαὶς ὡς παρ' ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς. Iosephus De antiquitatibus, πάσης ἐλάμβανε τὸ ὅπῃ τὸ χεῖρον προκοπῆς, in peius prouehebatur. Legitur etiam προκοπὴν πιεῖν, vt Plinius dicit Facere profectum sub præceptore: & Cicero, Facere progressus in studiis. Idem, Tantos processus efficiebat, vt euolare non excurrere videretur. Plutarch. verò dicit etiam προκοπὴν, vt suprà indicaui.

Προκοπὸς, οῦ, ὁ, (si mendo caret) Processus, id est Successus. vt Seneca dicit, Queritur & de consiliis & de processibus suis, malunique semper quæ reliquerũt. Item, Ex animaduersione alienorum processũ & suorum desperatione, fortunæ irascens animus. vbi pro felici successu, qui dicitur ἄπυχημα, vsurpatur. Polybius, πολέως ἐλάμβανε τὸ πρῶμα προκοπὸν, res statim procedebat, vt Liuius loquitur. Sed ibi reponendum puto προκοπῶ. ΑΤ Προκοπὶς, ίδος, ἡ, Cæsaries v. l. χαίτη, Hesych.

C. ΠΡΟΣκόπτω, Allido. Nazianz. προσκόμματα τῇ πατρῴᾳ πίστει, infantes petræ allisi. ‖Προσκόπτω, Impingo, Offendo. Matt. 4, & Luc. 4, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, ne impingas seu offendas pedem. Aristophan. Vespis, προσέκοψε τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitũ. vbi πρὸς τοῦτο dixit vt πρὸς λίθον. Idem dicitur προσπρούειν & προσπαίειν. Sed frequentius omittitur accusatiuus πόδα. Ioann. 11, ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει. Rom. 9, προσέκοψαν τῷ λίθῳ τῷ προσκόμματος, offẽderunt seu impegerunt pedem ad lapidem offendiculi. Eustathius dicit propriè accipi ὅπῃ ποδῶν, sicut & σφάλλεσθαι: indéque esse hãc apud recentiores γνωμῶν, Φύσει πρόπρον ποιεῖ ἡ φρὴ πρὸς τὸ προσκόπτειν, id est σφάλλεσθαι. Sed dicimur etiam προσκόπτειν alicui rei qua offendimur, quæque nobis velut offendiculum occurrit in quo pedem impingamus. 1 Petri c. 2, οἱ προσκόπτοντες τῷ λόγῳ, qui offenduntur. At Rom. 14, ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. In eodẽ significatu dicitur & προσκόπτομαι, videlicet pro Offendor, vel Offensus aut infensus sum. Appian. in 2 Bell. ciuil. de Curione, ἔλεγε δὲ τῶν εἰδὼς οὐ μεθησόντα πρὸς ἀρχὴν τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν δῆμον ὁρῶν ἤδη προσκοπόμενον αὐτῷ ὑπὲρ πάντα τὸ δικαιοῦν δίκας. Interdum commodius redditur Incurro. Synes. De insomn. ψυχὴ μηδενὶ κακῷ πρὸς τὰ τῆδε προσκόπτουσα, in nullum malum in rebus humanis incurrens. Idem epist. 46, σὺ δὲ ἡμῖν, ἵνα μὴ σὺ προσκόπτομεν τῇ ψυχῇ, σιωπᾷς, quãdiu in res aduersas nõ incurrebam[9]. At in hoc loco Aristotelis Problem. sect. 5, προσκόπτομεν τοῦ ἀέρος θορυβοῦντες, vulg. lex. interpr. Incurrẽdo aerem nostro impetu violamus. Aliquando est Cum impetu incurro & irruo, Inuehor. Matth. cap. 7, de ventis, καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσεν. In argumento τοῦ Βατράχων Aristophanis, Πλουτων ὁ ἰδὼν Ὡς Ἡρακλῆς προσέκοπτε δεῦρο τὸν Κέρβερον, in Bacchum irruit, seu cum impetu incurrit, indutum habitu Herculeo, putans esse Herculem qui Cerberum abduxerat.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, Offendiculum, Obstaculum in via in quod pedem impingimus, Impedimentum in quod pedes incurrunt. Proprìè enim ὅπῃ ποδῶν dicitur πρόσκομμα, vt ὑπώπιον ἐπ' ὀφθαλμῶν, teste Eustath. 1 Petri cap. 2, λίθος προσκόμματος. Generaliter de quouis quo animus aut oculi aut aures alicuius offenduntur, & quo eius cursus veluti obstaculo impeditur. 1 Corinth. cap. 8, βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη προσκόμμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσι, ne ea offendãtur, seu, ne ea illis offendiculo sit. Et Rom. cap. 14, πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ. ‖Πρόσκομμα Suidæ est non solùm σκάνδαλον, sed etiam βλάβη, ζημία.

Προσκοπή, ῆς, ἡ, Offensio, vel potius Offendiculum. idem quod προσκόμμα præcedens, seu σκάνδαλον, vt Hesych. docet. hoc est Id in quod pedes nostri incurrũt, & quo cursus noster impeditur, Id in quo pedes nostri offenduntur impingentes. vt προσπεσὼν νεῶν apud Thuc. Impedimẽtũ & obstaculũ quo nauũ cursus inhibetur, ἔτυχον δ' αἱ μὲν τὴν Καρίας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι, vt eas prohiberent. Item Scandalũ & offendiculũ apud theologos. 2 Cor. 6, μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, Nullam eis offensionis materiam præbentes, Nihil faciẽtes quo offendantur. Sunt qui Offensioni esse & offensionẽ afferre ex Cic. interpr. ΝΟΝΔΕ Ἀπροσκοπος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, Qui in nullũ offẽdiculũ impingit, Cuius pedes in nullum offendiculum incurrunt, Qui inoffenso gradu procedit: seu generaliter, Inoffensus. Idem quod ἀσφαλής: propriè enim hæc duo ὅπῃ ποδῶν dici Eustathius tradit. Actorũ Apost. cap. 24, ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν, interim autem meditor con-

scientiam habere inoffensam, vt Budæus interpr. HINC Ἀπροσκόπως, Sine offendiculo, Ita vt pedem non impingas, nec offendas, Ita vt in nullum incurras pedum offendiculum. idem quod ἀσφαλῶς. propriè ὅπῃ ποδῶν, metaph. de aliis: vt ἀπροσκόπως ἀγορεύειν, idẽ quod ἀσφαλῶς, vt Eust. dicit. sicut suprà γλώσσῃ προσκόπτειν, lingua impingere.

C. ΣΥΓκόπτω, Concido, Conscindo. Qua verò significatione Cicero dicit, Virgis plebem Romanam concidere, & Plautus Pugnis concisus, ea & Aristophanes Nebulis, Ὅσας δὲ πληγὰς εἰχόμην ἀρτὶ τὸν νόμον τεθῶσι, Ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτῆς ἀπτῆς συγκεκόφθαι. id est πεφθῶσι seu κατακοπῆναι ταῖς μάστιξι, verberibus concisos seu cæsos nos esse. Pro Pugnis aut verberibus concidere videtur accipi posse & in hoc loco Xenophontis Sympos. pag. 522, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σωκράτες, μόγις μὴ συγκόψῃς με· πῶς δ' ἄλλως χαλεπότατα ἔχω σου καὶ φέρω καὶ εἴπω φιλικῶς, modò pugnis & verberibus me non concidas. Aprè tamen hic etiam reddere possumus Contundere. nam Cicero dicit Pugiles cæstibus contusi: & Ouidius, Nares contundere alicui: & Plautus Nonne hic homo modò me pugnis contudit? Sic accipitur etiam apud Demosthenem contra Midiam, pag. 222, τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐδ' ὁ συγκόψας πρῶτος πάντας τοὺς νόμους οὕτω φανερῶς, οὐ δώσει δίκην; nam Demosthenes choragum suæ tribus agens, ὅτι τῆς ὀρχήστρας κονδύλοις ἔλαβεν ἀναπτον πάντων τῶν θεατῶν, vt Libanius docet in argumento. quemadmodum & Æschines contra Ctesiphontem dicit Demosthenem καταμεκονδυλίσθαι ὥστε αὐτὸν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν καὶ τοῦτο φανερά. Est igitur συγκόπτειν idem quod κονδυλίζειν, seu καταμεκονδυλίζειν, hoc est Pugnis concidere, Pugnis contundere. ‖Συγκόπτειν est etiam Discindere. Vnde & Lucianus dicit πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν: ita Cicero, Multæ amicitiæ discissæ potius quàm diffutæ. ‖Συγκόπτεσθαι etiã dicuntur qui syncope corripiũtur, hoc est quibus cor veluti conciditur & contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur, quasi discissa ressoluuntur. nam scribit Aretæus libro secundo De morbis acutis, capite 3, nihil esse μέζον ἢ ὠκύτερον συγκοπῆς δυνάμιος: esse autem τῆς καρδίης νοῦσον ἢ σίνος τῆς ἐν αὐτῇ τῇ ζῴῃ δυναμιος, ἢ λύσιν τῶν δεσμῶν τῆς εἰς ζωὴν δυνάμιος, πάθος αἰπῆξιον τῇ συστάσῃ τοῦ αἰθρώπου εόν. De symptomatis autem & notis τῶν συγκοπτομένων idem ibidem tradit. Galenus, οἵ γε καὶ ἔξαίφνης συγκόπτονται, repentè linquuntur animo, vt Budæus interpretatur. sed si medicis credimus, συγκόπτεσθαι plus est quàm λειποθυμεῖν, vt patet ex verbis Aretæi paulo antè citatis. Idem, ἔνιοι δὲ παραδέντες καὶ μετὰ νοπέες ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον, syncope correpti mortui sunt. quod non ita facilè fit in animi deliquiis.

Συγκομμάτιον, Genus quoddam edulii. σκευάσας τι πρὸς τοῖς ἐλαττυτοῖς, vt Hesych. scribit. Fortassis idem quod πέκμμα suprà.

Συγκοπή, ῆς, ἡ, Syncope: est præceps virium omnium lapsus, vt Galenus ante se à veteribus medicis definitam esse prodidit. Ergo quum essentia virium quibus regitur corpus, tum in spiritu tũ in solidorũ corporũ cõperamẽto cõsistat, palã est nihil horũ per syncopen manere integrum, sed cuncta collabi & dissipari: cum spiritu quidem, calorem natiuum, ita cum eo mixtum atque confusum vt nunquam ab inuicem separari possint: cum solidorum autẽ corporum temperamento, tum eum ipsum calorem singulis à natura partibus insitum, tum humidum illud primigenium & radicale, quo vno, veluti gluteno quodam, robur earum continetur. Hæc Gorræus. Paulo pòst subiungit, hunc virium lapsum duo præcipua symptomata consequi: exoluto quidem calore, frigiditatem totius corporis: digesta verò solidorum corporum sustantia, sudorem quem medici συγκοπικὸ & διαφορητικὸν appellãt. hæcque duo esse παθογνωμονικὰ τῆς συγκοπῆς συμπτώματα, quæ alia etiam, cuiusque facultatis propria, pulsus defectio, & sensus motúsque priuatio, consequantur. Postquam verò duo causarum genera explicauit à qui-

bus malum hoc oritur, dicit tantum esse trium principiorum inter se consensum, vt protinus noxas suas inuicem communicent, ipsúmque ventriculi os præter reliquas, propter exquisitum sensum, si grauiter offendatur, syncopos accersere quas ab eo σφαγικὰς appellãt. Causas autem magnas prorsus esse & vehementes, adeo vt ab iis ægri nõ modò λειποθυμῆσαι (hoc est animo linqui) sed totis viribus resolui possint, & proximi periculo esse: videlicet aliàs spiritu ipso deperdito, aliàs alterato, aliquando maxima ex parte digesto, non rarò hæc vtraque perpesso. Quibus subiungit, Causæ nan que eædem minores, non iam syncopen, sed animi defectum, λειποψυχίαν à medicis dictum, inducent, magnitudine sola à syncope differentem. neque enim tanta est per λειποψυχίας animi exolutio quanta per συγκοπάς, in quibus nulla omnino vis quæ vel in spiritibus vel in solidis partibus posita sit, integra manet: quum per λειποψυχίας, etiamsi aliqua ex parte exoluãtur spiritus, solidorum tamen corporum, quæ multo minus quàm spiritus, iniuriis sunt opportuna, substantia non digeritur sed incolumis persistit. Argumento sudor est, in lipopsychia quidem nullus, sed in syncope perpetuus, & pro causarum magnitudine paucus vel multus. Hic enim veluti terminus quidam lypopsychias à syncopis diuidit, sic vt quæ virium dissolutiones intra sudorem cõstiterint, λειποψυχίαι siue λειποθυμίαι, siue exolutiones (vnum enim hæc tria significant) dicantur: quæ verò eum prætergressæ fuerint, & ad sudorem vsque peruenerint, syncopæ: quarum etiam pro sudoris modo magnum sit discrimen. Siquidem nemini dubium esse potest plus in iis multo esse periculi quibus plurimus sudor accessit quàm quibus exiguus, quòd maior virium lapsus ita contingat. Sed quantuscunque sit, omnem ὀξέως καὶ αἰφνίδιος, hoc est repentè & vniuersim, fieri debere, ratio τῆς συγκοπῆς exigit. Quum enim ea nulli morbo acumine & periculo concedat, lapsum illum virium confertim & semel & magnum etiam fieri necesse est. Hæc ille. Paul[9] Ægin. lib. 3, cap. 34, καὶ συμπάθειαν δὲ πάσχουσα [ἡ καρδία] ὅπῃ τε ἐγκεφάλῳ καὶ ἥπατι καὶ σώματι γαστρὸς, λύπῃ τε καὶ φόβῳ καὶ ἑτέροις πλείοσι, πλὴν καὶ λυμφίῳ ἐπίσης συγκοπὴν, αἰφνίαν ὅταν δ' δυνάμεως κατάπλωσιν, ἐκλύσεσί τε καὶ λειποθυμίαις καὶ μικροψυχίαις, ἄκρων τε ἀψύξεσι καὶ ἀναιδρώσεσι δηλουμένῳ. Galen[9] οὐ συγκοπὰς οὔπω γε γνωσὶ φέρουσιν, ἀλλὰ τὰς καλουμένας λειποψυχίας. Sunt qui λειποψυχίαν interpretentur Animi deliquium, seu Animi defectum, sine defectionem: at συγκοπὴν, Animæ defectionem, remittentes ad Celsum lib. 7, cap. vlt. ‖Συγκοπὴ est etiam figura grammatica qua syllaba è medio dictionis alicuius aufertur, sicut ἀποκοπὴ, quum in fine: ἀφαίρεσις, quum ab initio.

Συγκοπικὸς, ου, ὁ, Syncopen inducẽs, Animæ defectionem & præcipitem virium omnium lapsum vna cum sensuum lãguore, arteriarum pulsus defectionem, sudoréque perpetuo, afferens, corde iam affecto, & laborante vitæ principio. Gal. ἡ μὲν οὖν τοιαύτη διάθεσις, ὀλεθρία τε ὄντι καὶ συγκοπικὴ.

C. ΥΠΕΡκόπτω, Supero, Superscando: seu Superuehor, Supergredior: vt προκόπτω, Prouehor, Progredior. Themist. in Sophista, οὐδὲ ἀνελθεῖν εἰς ἐκεῖνον ἢ σκοπεῖν ἢ ὑπερκοπεῖν τε ὄντι καὶ ὑποκόπτειν τὸν οὐρανόν, supergreditur. vt Tacitus dicit, Villarũ magnificẽtia quasi principẽ supergrederetur: & Quintilianus, Omnem laudem supergressa. ibi enim Surpergredior pro Supero accipitur.

C. ΥΠΟκόπτω, Succido. v. l.

¶ Κόπος, ου, ὁ, Labor, Molestia. à κόπτομαι significãte Vexor, Laboribus & molestiis premor. Aristoph. Pluto, ὦ κόπῳ ξυνοῦσαι, in labore versari, vt vulgata lexica interpretantur. ‖Item Lassitudo, Fatigatio ex labore. à κόπτομαι significãte Fatigor, Fatiscor, Lassesco. Xenophõ De re equestri, κόπου ὀνόντος δίψαν αἰαπαύσεως. Plutarch[9] in Præcept. sanit. οὐκ ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ διακόποις πυρέττοισιν αὔθρωποι, καὶ δι' ἔγκαύσεις καὶ δίψῃ τῶν ἐλλύξεις. Aliquanto pòst, βαρύτητες καὶ κόποι (φησὶν Ἱπποκράτης) αὐτόματοι νοῦσον φρίζοισι. quæ verba leguntur lib. 2, Aphor. 5. Vnde sunt hæc Celsi lib. 2, cap. 2, de signis aduersæ valetudi-

nis futuræ, Præterea hæc protinus timeri debet si graniora membra sunt. Aliquanto pòst, Si genua quasi fatigata sunt, totúmve corpus lassitudinem sentit. Dioscorides libro 3, cap. 98, de ammoniaco, ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συλλαμβανόμενον, μιγνὺ ὄξει καὶ νίτρῳ καὶ κυπρίνῳ ἐλαίῳ αὐτὴ ἀκόπου. De quo Plinius lib. 24, cap. 6, Lassitudines perungi cum aceto & oleo, exiguóque nitro, perutile est. ὁ πόνος ὅθεν τὸ κόπου ἄπος, lassitudinis causa labor est. Et apud Galen. κόπους ἀλίσκεσθαι, lassitudinibus corripi, hoc est lassari. Item κόπον λύειν, soluere seu dissoluere seu leuare lassitudinem, vt Plinium loqui in ἄκοπος dicam. Athen. lib. 1, ἴσασι δὲ καὶ λουτρὰ ἄκη πάντων παντοῖα, κόπον μὲν ἀπαλάξῃ λύοντες, ἢ μάλιστα τοῖς νεύροις ὄζει πρόσφορος. Paulo pòst dicit καμάτων λύσις: accipiens pro eodem κόπον, πόνον, κάματον, id est pro lassitudine ex multo labore.

C. Ἄκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lassatus, Lassitudinis expers, Lassitudinem non sentiens. Vel, Indefessus, Infatigabilis. Xenophon De re equestri, pag. 545, loquens de equorũ genibus quæ ὑγρότερως καμπτόνται, hoc est, flexu magis lubrico mouentur, τὰ δὲ ὑγρὰ δικαίως ἀδεκιμεῖ. ἀπαίσιον γὰρ ἢ ἄκοπώτερον τὸν ἵππον ἢ τὸν πεπληρωκότα σκελῶν καρέχει, minus & offendit equus & laborat, vt Camerari⁹ interpr. At Bud. ἄκοπον ἵππον accipit αὐτὸ τὸ μὴ κόπτοντος τὸν αὐχένα, qui nõ succussat. nã κόπτειν & pro Succutere accipi, suprà dictum fuit. ¶ A medicis autem ἄκοπα dicuntur medicamenta quibus aduersus lassitudines vtũtur, Quibus lassi perunguntur, Lassitudines recreantia, Lassitudines reficiẽtia, In lassitudine recreantia defessos, Lassitudines & fatigationes leuantia, Lassitudines soluentia seu dissoluentia. Tot enim modis interpretari possumus, Plinianis verbis vtentes. Sed & acopa Latini quoq; vocant, retẽto vocabulo Græco, vt Celsus lib. 5, cap. 24. & Scrib. Larg⁹ cap. 154. Acopon ad perfrictionẽ lassitudinum, tẽsionem neuorum. Eadem a Dioscori de libro 2 vocantur etiam ἄκοπα δωρεαῖς. Et ἄκοπα μαλάγματα in Hippiatria, Quæ fiunt ad lassitudinem equorum discutiendam. Ἄκοπον (inquit Gorr.) dicitur propriè medicamentum quod omnem lassitudinem ex multo & vehementi corporis motu exortam illitu leuat. Hæc prima fuit τοῦ ἀκόπου significatio: sed vsus paulatim nomen id extendit etiam ad medicamenta similem sortita compositionem, licet aliis quàm tollendæ lassitudini commodis inseruiant. Neque enim ad eam tantùm sed ad dolorem etiam veterem in alto corpore delitescentem, vel ad motum sensumque difficilem, vel ad tensionem scirrhósque componuntur. Adhibentur & iis (inquit Oribas.) qui quum pinguedinem corpori inducere moliantur, nihil tamen cibis, potibus, perfusionibus, balneis, aliisque id genus remediis proficiunt. Quæ omnia vt ἄκοπα rectè dici possint, satis est si humida sint cõsistentia & τῆς ἀκόπου similia. ea autem media est inter συλλείματα & liquida cerata, tanto illis crassior quãto his liquidior est. Sunt autem τὰ ἄκοπα ferè omni facultate duplicia, alia calefacientia, alia emollientia. Aliquanto pòst, Additur verò ab Oribasio tertia τῆς ἀκόπου differentia, eorum videlicet quæ cutim scarificant. Cæterùm miscentur aliquando calefacientia emollientibus, illinuntúrque commodissimè diuturnis affectibus, quique ægrè elidi possunt, & quibus sinapismus congruit. Miscentur & vnguenta quædam ad solam odoris suauitatem ET Μυρόκοπα appellantur: eiusdẽ tamen cum acopis generis & facultatis, & nihilo illis præstantiora, præter odoris gratiam. De iis & Paul. Ægin. lib. 7. ¶ Ἄκοπος est etiam fruticis nomen qui & anagyros appellatur, vt docet Plinius lib. 27, cap. 4, & Dioscorides lib. 3, cap. 167: inde fortassis dicti quòd parturientibus laborem mitiget. est enim θεῖον ὡς πόκους, vt Dioscorides tradit: difficiliter parientibus adalligatur, vt Plinius. AT Ἄκοπος, gemma est apud Plinium lib. 37, cap. 10, nitro similis, pumicosa, aureis guttis stellata: cum qua oleũ subferuefactum perunctis lassitudinem soluit. vulg. lex. ἄκοπον etiam appellant. ¶ Ἄκοπος dicitur etiã, Qui molestia affectus nõ est, Cui nullis molestiis cor cõtunditur. Vnde ἄκοπος ἀνὴρ apud Suidã ex Amipsia comico, ὁ οὐδέπω ἡνοχλημένος ὑπό τινος. ¶ Item Ἄκοπος, Qui corruptioni obnoxius non est, imprimis verò A vermium noxa tutus. nam suprà habuisti κόπτεσθαι dici ea quæ vitiantur & quibus malefica animalia innascuntur. Aristot. Probl. sect. 13, ὅθεν καὶ τοῖς πόνοις ὁ ὕπνος ἐνοχλεῖ ἐν τῇ ψυχῇ, πολλὰ ἔτη γίνεται ἄκοπος. vbi ἄκοπος ὕπνος opponitur τῷ κοπεντι, vt Theophrast⁹ appellat. qui & scribit De caus. plant. l. 4, sub finem, τὸ δ' ὅλον, ἄκοπα τὰ μὲν ξηρότητι (διόπερ καὶ ἡ κάλλις χρονιώτερον) τὰ δὲ ἀμείξια καὶ καθαρότητι, καθάπερ ὁ χοῖρος. id est, οὐ κοπτεται, vt paulo antè præcedit. Et cap. 15, σεσῆς πόλις ἡ ἐμβαλλομένη καὶ ἄκοπον παρέχουσα καὶ ἀνεδίσκουσα, de frumẽto. Idem Hist. plant. lib. 4, cap. 4, de malo medico, κἂν εἰς ἰμάτια τεθῇ τὸ μῆλον, ἄκοπα διαμένει. Vnde Plinius lib. 12, cap. 3, Pomũ ipsum odore præcellit, qui transit in vestes vnà cõditus, arcéque animaliũ noxia. Pertinet huc quod ex Oppio adducit Macrobius Saturn. lib. 4 cap. vlt. Est autem odoratissimum: ex quo interrectũ vesti tineas necat. Quæ verò hic ἄκοπα dicit, eadem & ἀπαθῆ appellat, quemadmodum in Κοπτω dictum est: necnon ἄζωα. VNDE Ἀκόπως, Sine lassitudine. Item sine noxa animalium malefícorum, vt Plinius vocat vermes in seminibus, & vestibus, aliisque similibus innascentes, ac ea vitiantes & corrumpentes. Theophr. De caussis plant. libro 4, cap. vltimo, ἀκόπως δὲ ἔχει, πάσσε, θέρμος, κεγχρος, αἴγιλωψ, ἄμελγε, σίσαμον, ἐρέβινθος, ἢ ὅλως τὰ σπερμέα. vbi ἀκόπως ἔχει dicit pro οὐ κόπτεται.

C. Ἔγκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Labore ac lassitudine plenus, In quo multum laboris ac lassitudinis inest id est Laboriosus, Difficilis, δυσχερής. nam ἔγκοπος Hesychio sunt δυσχοῆς. ¶ Item Lassus, Lassatus. vnde ἔγκοπον ἴχνος, vestigium fessum, in v. l. ex Epigr.

C. Ἐκκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fessus, Lassus, Lassat⁹. vel Lassitudine eneruatus. idem quod sequens καπάκοπος. Apud Suidam ὁ ὑφ' ἑμαυτοῦ πεπρακότος τὰ δίοις, καὶ γνοὺς ὅτι ἐκκοπος, ἐπέμεινεν, Ex itinere lassatus, seu Lassus de via, vt Plautus loquitur, Lassitudine exanimatus. vt Caesar.

C. Εὔκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis, Qui facili labore fit. Item Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit. & qui velut non lassat. Epigr. lib. 2, οὕτως Εὔκοπος ὅστις Δίων, adeo Dion est expeditus, qui absque dolore mederur. In v. l. dicitur idem esse quod εὔκολος, & Facilè parabilis. VNDE Εὐκοπία, ας, ἡ, Facilitas. εὐκολία. v. l.

C. Καπάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defessus Labore confectus, qui & καπάτονος & πεπονηκὼς dicitur. Budæus pag. 890 ex Plutarcho, afferens ibidem exemplum ex Diodoro vbi καπαπόνοις vocat defessos pugnãdo, quibus ἀκέραιοι, id est integri, substituuntur. Plutarchus Alcibiade, pag. 65, θλίβειν καὶ ἀποκναίειν ἀπρέμα, καὶ πιέζων ἀμφοτέροις βασταζῆ χειρῶσι καὶ καταπόνοις ὑπ' ἀλκῆς. quo in loco καταπόνοις eadem significatione dicit qua Diodorus, i. καπακόποις.

C. Ὑπέρκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum lassatus, Valde lassus, seu defessus, Valde fatigatus. Citat Budæus ex Aristotele περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Idem de venatu pantheræ, ἵνα πρεσαλλοῦσα καὶ ὑπέρκοπος γένοιτο ὑπ' αὐτῆς τοῦ κυνηγοῦ καὶ ὑποχείριος γένηται. ¶ At in hoc loco Sophoclis Aiace, — ὑπέρκοπον Μηδέν' ποτ' εἴπῃς αὐτὸς οἷς θεοὶ ἔπεσε, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', schol. vult ὑπέρκοπον metri causa vsurpatum esse pro ὑπέρκομπον.

C. Ὑπόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquatenus lassatus, Aliqua ex parte lassus. Xen. Cyneg. pag. 576, ἐπειδὰν μετὰ θόνσαι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὦσι, καὶ ἡ ἡμέρα, lassi propemodum sint. Nisi aliquis malit, Lassitudini succumbãt, Lassitudine opprimantur.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Laboriosus, Molestus, Quo facilè lassamus seu lassescimus. Bud. vertit Molestus in hoc loco Plutarchi, in Quæst. Platon. pag. 616. τοὺς δὲ ἄγαν νομίμους ἐκείνους, καὶ μηδένα σπούδεσμον ὀκ τῆς σωμηδείας ἀφιέντας, ὡς δρόμῳ καὶ ἀπαθῆ καὶ κοπώδη τῷ ἀμετεβλήτῳ πλὴν φεύγοντας πιόντας ἀποῦσι. ¶ Ἰτῶ Lassatus, Lassus, Defessus, seu Lassitudine defessus, vt Plin. loquitur. Paul. Ægin. l. 7, ἄκοπα λέγεται ὀκ τῶ πρόσφατος πρὸς τοὺς κοπώδεις σπουδρηδεῖς, quoniã primùm inuenta sint ad recreandos eos q lassitudine defessi sunt, Quoniam contra lassitudinum dolores primùm inuenta sunt. Sic enim loquitur Plinius, ex

quo suprà in ἄκοπος complures eiusmodi loquendi formulas annotaui.

Κοπάω, ῶ, Lasso, Fatigo. Et κοπόομαι, Lassor, Fatigor, Lassitudine opprimor seu exanimor, Assiduo labore defatigor seu defatigatus sum, Labore defeticor seu defessus sum, Frangor laboribus. Liuius dicit etiam Affecta laboribus ac vigiliis corpora, id est fracta & exanimata. Vnde ἐκοπώθη apud Galenum, Lassus est de via, Lassatus est ab itinere: seu iactatus est, vt Budæus interpretatur. Et κεκοπωμένος apud Dioscoridem, Lassitudine confractus vel contusus, Fatiscens, vt idem Budæus exponit.

Κοπάσω, ῶ, Futurum ἀσω, Laboro. Lucæ 5, de piscantibus, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν, tota nocte laborantes. Matt. 6, & Luc. 10, οὐ κοπᾶ, οὐδὲ νήθει. 2 Tim. 2, τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν, agricolam laborantem. Item 1 Tim. 5, μάλιστα κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, plurimùm operæ laborísque conferentes. Item Philip. 2, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπασα, Non frustra laboraui, Non frustra operam ac laborem insumpsi. Et cum accusatiuo, Ioan. 4, θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε, in quo nihil laboris ac operæ posuistis. Sic & Rom. 16, πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. Vbi sicut dicit ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς, ita Colos. 1, εἰς ὃ καὶ κοπιῶ. & 1 Tim. 4, εἰς τοῦτο καὶ κοπιῶμεν. Potest interdum etiam exponi Fatigo me. ¶ Item Molestè fero, Fastidio. Plutarchus Apophth. τοῦ δὲ Ἀλεξάνδρου αὐτὸν φεστιλαμβάνοντος, Τί κοπᾶτε (εἶπεν) ὑπὸ τοῦ αὐτῶν πολλακις ἀχθεσθέντες, Cur fastiditis eos qui sæpe commodis vestris seruierunt? Qua de causa lacessitis eos ab iisdem sæpe commodè tractati? Bud. Fortassis tamen ea signif. accipi locus iste potest quà is quẽ paulo pòst ex Aristoph. afferam. ¶ Itẽ, Fatigor, Lassor, Defeticor, Lassesco, Fatisco. Ioan. 4, ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, Lassus de via, vt Plautus loquitur. In Hippiatria, οὐ γὰρ ἐξ ὁδοιπορίας παῖς φλέβας κοπᾷ, ἀλλὰ τὰ νεῦρα, lassitudinem sentit, seu Ex lassitudine dolorem sentit, Lassescit. Bud. Et metaphoricè apud Aristoph. Auibus, ὥστε παρέσται κοπᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. Οὕτω πλησθέντες πάντες, lassabimini bonis: vt in malam partem apud Ouidium, pietas lassa malis. Schol. exponit, ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι φήσετε, præ lassitudine ex nimia bonorum affluentia. id est, præ fastidio & nausea. Sic accipi etiam poterit locus ex Plutarcho paulo antè citatus. Dicitur etiam κοπάομαι voce passiua pro κοπιάω. Aristoteles in Problem. sect. 5, ὅτι κόπος γίνεται ὀσῶν θλωμένων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, Lassatis seu lassescentibus, Lassitudine defessis.

C. Ἀκοπάσας, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lassatus non est, Indefessus, Infatigabilis. idem quod ἄκοπος. Item, Facilis, Lassitudinis & laboris vacuus, Lassitudinem & laborem nullum affrens. Aristoteles De mundo, ἀκοπάσαν τινα ὁδὸν θύρσοῦσα, viam nacta facilem & expeditam, & quæ minimè lassat. VNDE Ἀκοπάσως, Sine labore & lassitudine, Ita vt laborandum non sit, Ita vt non fatigeris & lassescas. id est, Nullo labore, Nullo negotio. ἀκόπτι.

Κοπαρός, οῦ, ὁ, Laboriosus, Molestus, Lassitudinem neuis inferẽs. Aristot. in Problem. sect. 5, διὰ τί μακροὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἐμαλέσι, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν ἀναμάλων, Laboriosiores sunt, seu Magis lassant.

Κοπάζω, Cesso, vel potius Cesso nimio labore fractus, Cesso graui labore fatiscens. sed vt plurimum simpliciter pro Cesso ponitur, id est παύομαι, vt Suidas exponit. Aristoteles in Probl. sect. 23, διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρανθῇ, ἀποκάεται ὁ σῖτος ἐν τῷ πεδίῳ μᾶλλον, quum lacus diminutus est, vt Gaza vertit: vel subsidit, Stagnare & inũdare desinit. Pro Cesso autem accipitur in lib. Iudith, cap. 6, in fine, καὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἐκόπασεν ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, cessauit ab ira, Iram deposuit. Matth. 14, καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, Cessauit ventus, Flare desiit. Quod iisdem verbis dicit Marc. cap. 4 & 6. Num. 11, καὶ νύξαντο Μωϋσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, & cessauit ignis.

¶ Κοπετός, οῦ, ὁ, Planctus, Plangor, Lamentatio in qua pectus plangimus, in qua pectus manu tundimus. à κόπτομαι quod significat Pectus manu ferio, vt in lamentis fieri solet. Plutarchus Fabio, κοπετοῖς γυναικείοις ἀφαρῶν, καὶ συστάσεις ἔργων τοῦ δημόσιον ὀπτὴ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἀνεφερμένων, fœmineos plãctus, vt Seneca dicit Fœmineo cum planctu mistus clamor. Et Virgil. fœmineis plangoribus ædes vlulant. Act. 8, ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτόν. Qua significatione Seneca dicit, Ferite palmis pectora & planctus date. Stat. — ingentes iterasti pectore planctus. Et Ouid. dare plangorem. Cicero, Plangoribus & lamentationibus compleremus forum. Vide & sequens κομμός.

¶ Κομμός, οῦ, ὁ, Planctus, Plangor, vt præcedẽs. Apud Suidam, ἡγεῖτο γυναικῶν μυεία πληθύς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plãgore & eiulatu. vt apud Virgilium, — penitúsque cauæ plangoribus ædes Fœmineis vlulant. ipse Suidas exponit γόου καὶ ὀδυρμοῦ. Κομμοὶ sunt etiam peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Aristoteles De arte poetica, postquam tragœdiæ partes enumerasset, κοπὰ μὲν οὖν ἀπάντων τῶν τοῦ δρᾶν δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κομμοί. Et paulo pòst, κομμὸς δὲ θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamẽtúmque commune chori & ab scena, seu Ploratus lamentatióque communis & chori & ab scena: quum histriones ipsi & qui chorum id est cantorum gregem conficiunt, in aliquo aduerso casu lugendo congregantur. qualem Victorius esse dicit in Euripidis Andromache post nuntium de cæde Neoptolemi, postque multiplicem luctum, allato corpore trucidato, vsque ad Thetidis aduentum. Similiter & in Sophoclis Aiace post inuentum corpus Aiacis, vsque ad interuentum Menelai. Κομμοὶ autem (inquit Victorius) eiulatus hi generáque atrocium lamẽtationum vocabantur, quia qui graui aliquo dolore premuntur, frontem femúrque feriri consueuerunt: à κόπτομαι, quo in hoc genere fletus significando vsus est Herodot. non semel, vt quum ait, κόπτοντα τὰ μέτωπα φεσθύμως, καὶ οἰμωγῆ δεινῇ χρεώμενα ἀπιέναι. Apiè autem in primis Euripides in Troad. Quum enim illic Andromache narraret Hecubæ, se vidisse corpus Polyxenæ quæ in busto Achillis necata fuerat, operuisseq; illud vestimẽtis, & hoc denique genere luctus casum illum prosequutam fuisse, inquit, Εἶδόν νιν αὐτὴ κἀπιβᾶσα πῶνδ' ὄχων, Ἐκρυψα πέπλοις κἀπικωκύσαν νεκρόν. Cicero quoque in Epist. ad Atticum, hoc videtur significare voluisse, quũ inquit, Aut, ingemuisse, vt frontem ferias: necnon in 3 Tuscul. Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugẽdi, prædores, muliebres laceationes genarum, pectoris, feminũ, capitis percussiones: nã Xenophon quoque eundem morem intellexit, & libro 6 Pæd. affirmauit ipso Cyrum vsum fuisse: quanuis eodem verbo non vtatur, quum inquit, Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κῦρος ἐπαίσατο δρᾶν μνείαν. sicut & idem tragicus in eadem fabula multo pòst & ipse verbum variauit. quum tamen idem prorsus ostendere vellet. Est autem vbi Hecuba miserabiliter lamentatur quòd infans Astyanax ad mortem raperetur, è sinu matris abductus, ac docet, quum aliis eum prosequi officiis nequeat, vnum hoc dare, πάδε σοι δίδερμα πημάτων κρατός, στέρνων τε κόπτις. Sicut Cicero paulo antè dicit Pectoris, capitis percussiones. Quod verò ad scripturam attinet, apud Aristotelem scribitur κόμμος, accentu in priore: at contrà apud Suidam in loco suprà citato. ac certè verbalia eiusmodi acui solent, sicut & in nostro quodam lexico veteri accuitur, perinde vt γραμμὸς, quod à γράφω fit, vt hoc κομμὸς à κόπτω. ¶ Κόμμοι Hesychio sunt non solùm κοπετοί, sed etiam ὀδόντες γόμφιοι, ἢ κόμποι. scribitur autem apud ipsum cum accentu in priore, vt apud Aristotelem scribi paulo antè annotaui. ¶ Κομμὸς, Ornatus nimis accuratus & exquisitus, aut superuacaneus: seu Nitor fucatus & non naturalis, vt Cicero loquitur: Nitor fucat⁹ & ascititius, Accuratus & superuacuus comptus: vt Lucretius dicit Virginei comptus. φεῖρος κόμμησις, vt à Suida exponitur. seu Fucus, Mangonium. A qua huius vocabuli signif. sequentia deriuantur. Apud eundem Suidam κομμὸς esse dicitur ὁ κεκαμμένον τεῖχος κόσμος. quo videtur velle signif. Comam aliunde resectam, ac appositam capiti, variis lenociniis fucatam.

Κομμόω, Ornatum accuratũ ac superuacaneum adhibeo,

Fuco. Vnde κομμοῦν apud Hesychiũ ὡραΐζειν τὸ σῶμα, & κομμῶσαι, τὸ κοσμῆσαι. Itẽ in pasl. κομμοῦσθαι apud Suidã, καλλωπίζεσθαι τοῖς ἔργοις καὶ γυναικοδῶς. quomodo ab Eupolide accipi tradit. Item participiũ κομμωθῆσα apud Hesychiũ κοσμηθῆσα. In nostro autem vet. lex. est ETIAM Κομμεῖν, à κομμέω, quod itidem exponitur τὸ σῶμα ὡραΐζειν. Mangonizare hoc etiam dicitur. Plin. lib. 23, cap. 1, Succus radicis vitis nigræ cũ eruo, lætiore quodã colore & cutis teneritate mangonizat corpora. Possumus etiã reddere Como: vt Stat. dicit Comere vultũ, & — colla genásque Comere, & pingui crinẽ deducere amomo.

Κόμμωμα, ατος, τὸ, idem quod κομμός, vel Id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, Quod vultus comẽdi & fucandi causa applicatur. Κομμώματα (inquiũt v.l.) dixit Lucianus τὰ κομμωτικά, cultum muliebrem, vt Plin. vel Crinalem cultum, vt Claudianus. Lucr. dicit Virginei comptus.

Κόμμωσις, εως, ἡ, Ornatio corporis superuacanea, vel Ornatus corporis & cultus superuacaneus, Lenociniũ & corporis mangoniũ. ὁ τοῦ σώματος ὡραϊσμός, vt ab Hes. exp. Athen. l. 13, ἡ ἑταιρικὴν τοῦ βίου σκεύην καὶ τὰς δι' ὀπτικῆς κομμώσεις τῶν ἑταιρῶν, mãgonia & lenicinia in corpore fucãdo ornatu accurato ac superuacaneo, καλλωπισμοὶ καὶ τοῦ ἔρωτος ὡραϊσμοὶ τοῦ σώματος: quales meretricũ fallacias Alexis ibi describit: ac inter alia, Εὐθὺς αἰσθάνοιτο τοῦτας (videlicet τὰς κακὰς ἑταίρας τοῦ ποιήματος καὶ τέχνης) ὥστε μήτε τοῖς ὄμμασι, Μήτε τὰς ὄψεις ὁμοίως διαπελεῖν οὐσας ἐπ. Τυραίνεν μικρά πις οὖσα; φεῦ τὸν ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάλυπται. ibidem tradit etiam τεχνήματα quibus proceriores vti solerẽt, & eæ quæ non haberent ἰχία, & quæ κοιλίαν ἀδραί. Et paulo pòst de faciei fucatione, Ταῖς ὀφρῖς πυρρὰ ἔχά τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Συμβέβηκε δὴ μέλαιναν, κατέπλασε ψιμυθίῳ. Λευκόχροως λίαν τις δοῖ; παμβέρα τ' ἐνείεται. & quæ sequuntur. ‖Hesychio κομμώσεις sunt etiam αἱ πλεκτάναι. ‖Apiariis autem siue mellariis, aut melitturgis, vt Varro loquitur, siue μελισσουργοῖς, Κόμμωσις dicitur ἡ τοῦ σμήνους διαχώρισις, vt idem Hesychius docet. quæ signif. alius originis est, videlicet à Κόμμι, Gummi: vnde Columella libro 12. cap. 50, gummitionẽ appellat. Plinius. libro 11. cap. 7, Prima fundamenta κόμμωσιν vocant periti: secunda, pissoceron: tertia, propolin, inter coria cerásque. Commosis, crusta est prima, saporis amari. Pissoceros super eam venit, picantium modo, ceu dilutior: ceræ initium plerunq; è mitiore gummi. Qui locus Plinii desumptus est ex Aristot. Hist. anim. l. 9. c. 40. sed ibi scribitur nõ κόμμωσις, sed κώνυσις. Virg. gluten vocasse videtur.

Κομμωτής, οῦ, ὁ, Qui fuco & mangoniis ac superuacaneo cultu in corpore ornando vtitur, Mangonizandi corporis artifex, Mango. Peculiariter verò mangones dicebantur qui pueris puellisque quos vendebant, artificio quodam fucatum inducere colorem solebant, ac verũ robur inani sagina mentiri, vt carius venderent: sicut lenones suis lenociniis meretriculas fucabant, vt ex Alexide in κόμμωσις præcedente videre est. Plinius, Thynni sanguine oblitos pueros pubscere negant mangones. Suetonius in Domit. Spadonum qui residui anud mangones erant, pretia moderatus est. Idem Plinius dicit mangones gemmarum. A Suida exponitur καλλωπιστής, Ornãdi artifex. Plut. de tragicis Athenienſibus loquens, καὶ πολλὰ σωίπωσαν, ὡς τοῦ γυναικὸς πολυπλοῖς, τῆς τραγῳδίας κομμωτὰς καὶ διφροφόροις, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλματοῦχ ἔκαυσαν καὶ χρυσοῦν καὶ βαφεῖς, mangones tragœdiæ, qui eam comunt ac fuco ornant. Pollux hos κομμωτὰς vocat κομωτὰς à κόμη, & κροκοπλάστας, Qui in ornanda ac fucanda coma operas suas locant, Comendæ ornandæque artifices. Fœm. gen. EST Κομμώτεια, ας, ἡ, Mango, Ornatrix. nã eo sensu accipitur à Suetonio in Claud. Hæc matris meæ liberta & ornatrix fuit. qualis fuit & illa Cypassis Ouidiana edocta comã dominæ arte atque lege fingere, & ponõdis in mille modis perfecta capillis. Plato Polit. 2, ἢ οὐ δοκεῖ σοι δεῖσθαι παιδαγωγῶν, πτηῶν, θεραπόντων, κομμωτειῶν, κουρέων καὶ αὐλοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Apud Pollucẽ verò scribitur κομώτεια, vno μ, vt supra post κόμμι in κομόω admonui. Hesychio κομμώτεια est ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα. κουρίσασα. At pro πλέκτρα, quo vocabulo paulò ante exponit κομμώτρια, fortasſis legendum est πλέκτρια. nam & πλοκμοὶ in crinibus dicuntur, ac πλόκαμοι. Præterea ab Etymologico exponitur ἐμπλεκτεία.

AT Κομμωτήριον, ου, τὸ, apud Pollucem ex Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro calamistro, id est acu maiore, quæ calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, seu pro alio aliquo instrumẽto aut medicamento etiam quo crines ornantur. Citat Pollux ex Aristophanis Thesmoph. vt dixi, sicut & ξυρὸν, ψαλίδα, κηροπίνον, νίτρον, τρεκόμον, ὄχθους, ψιμυθίον, μύρον, φυκος: quibus præcipue mulierculæ in comendo capillitio & fucanda facie vtuntur. Recenset verò & alia ibi γυναικεῖα φορήματα.

Κομμωτικός, οῦ, ὁ, Aptus ad formæ lenocinia, Quo formæ lenocinari possumus, (vt Quintilianus dicit Quo mãcipiorum negotiatores formæ puerorum, virilitate excisa, lenocinantur) Quo fucare cutem possumus, Vel specialius, Ad comptum seu cultum crinalẽ cõparatus. vt κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmẽta & fucus quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, vt vitia naturæ artificio celent: quæ verè, Sunt lenocinia atque mangonia: κοσμητικὰ verò, honestamenta sunt quibus non fucatus & ascititius nitor conciliatur, sed insitus ac naturalis conseruatur vel instauratur. Et κομμωτικὸν ἰατικῆς μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. lib. 1 De loc. affect. διαφέρει τὸ κομμωτικὸν τὸ κοσμητικὸν τῆς ἰατικῆς μέρους. τὸ μὲν κομμωτικὸν σκοπὸς ἔστι κάλλος ὅλου κτῆσιν ἐργάζεσθαι· τὸ δὲ τῆς ἰατικῆς μέρος τὸ κοσμητικὸν τὴν φύσιν ἄπαντα τοῦ σώματος φυλάττειν. ὥ καὶ τὸ κῆρ οὐσον ἔστιν κάλλος. de quo posteriori medicinæ genere scripsit Cleopatra & Crito. Idem Galenus, τὸ μὴ φῦκος λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φαρμάκων, ἢ εὐθρόστερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὖλας ἢ πυρρὰς ἢ μελαίνας, ἢ, καθάπερ αἱ γυναῖκες, ὅλῃ μήκιστον αὐξάνουσιν, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ κομμωτικῆς κακίας ἐστὶν, οὐ τῆς ἰατικῆς τέχνης ἔργα. Ex quibus patet quòdnam medicinæ genus κομμωτικὸν, appelletur. Item κομμωτικὴ s. τέχνη, Comptoria ars, vt quidam interpretantur, seu Ars fucatrix & lenocinii aptandi: Quæ fuco ascititiã pulchritudinẽ inducit: quam medicinæ partem reuera esse negat Galenus, sed lenonũ, mangonum, & maleficorum hominum, neque à viro bono & integro medico exercendum, nisi à regibus aut principibus coacto. probrosa enim ea fuit. Vnde & Philippus Macedo quẽdam capillorum tinctura superbientem, ex ordine iudicum mouit, vt in Apophthegm. docet Plut. Et Ouidius hoc comendi artificiũ damnãs, ait, Sint procul à nobis iuuenes vt fœmina cõpti. De ea tamen multi scripserunt veteres medici. Archigenes, Heraclides Tarentinus, & Crito: quẽ maiori venia dignũ censet Galen. quòd in imperatoriis ædib' medicinã exerceret. Plato in Gorgia, τῇ μὲν οὖν ἰατικῇ ἡ ὀλοπτικὴ κολακεία ὑπόκειται τῇ γυμναστικῇ, ἡ κομμωτικὴ τῇ γυμνοθετικῇ, σοφιστικὴ τῇ δικαστικῇ, ῥητορικὴ. Vnde Quintilianus, Adulationem medicinæ vocat Plato cuiusquorum artificium: & exercitatricis, mangonum: legalis, cauillatricem: iustitiæ, rhetoricam. κομμωτικὴ, inquam, κακοῦργός τε οὖσα καὶ ἀπατηλὴ καὶ ἀγροικὴς καὶ ἀνελεύθερος, χρώματά τε καὶ χρώματα καὶ λειότητα καὶ ἁβροσύνην ἀπατοῦσα, ὡς τε ποιῶν ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους, τοῦ οἰκείου τοῦ δι' τῆς γυμνασικῆς ἀμελεῖν. Quam Quintilianus dicit colorem fuco & verum robur inani sagina mentiri. Locus eius est lib. 2, c. 15. at Platonis pag. 420 edit. Ald. Philostrat. epist. 39, ὀφθαλμῶν ὑποτρέφαι, καὶ κομῶν τρεσθέντες, καὶ ζωγραφίαι παρειῶν, καὶ χαλκῶν βαφαί, καὶ ἢ π κομμωτικῆς φαρμακον, καὶ εἴ τι ὄμ φυκίου δοτρὸν ἄθος, ἐπαυρήσωσι τοῦ ἐνδεοῦς θυρέθη, videlicet à mulierculis quæ καλλωπιζόμεναι θεραπεύουσι τὸ ἐλλιπές: qualia sunt & Thaidis ac Laidis pharmaca quæ paulo pòst commemorat, videlicet, τὸ φυκίον, καὶ ὁ κηρὸς, καὶ τὸ παραυπνον καὶ οἱ ὀπτικάρπιοι ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κάλλος τοῦ λόγου, lenocinii plenum. Vtitur Hermogenes de oratione aptè cõposita & numerosa. Qua metaphora apud Latinos quoque dicun-

tur, Pigmenta & fucus verborũ, & itẽ Lenocinia. Item Comptum dicendi genus. Sic apud Ciceronem Oratio colorata, Compta. Hermog. τῶν δὲ καὶ ἀφ' κομμωτικῶν, ὅμως λεπτὸν ὄν, καὶ οὐκ ἔχει διάρμα, οὐδὲ μέγεθος. Quod verò ad scripturam attinet, (de qua etiam suprà mentionem feci) Pollux vno μ scribit, deriuans à κόμη: ac κομωτὰς esse vult eosdem quos κροκοπλάστας, seu τοὺς τὴν κόμην χροπλάστας, comæ ornandæ & fucandæ artifices: sed vbique ferè duplici μ scriptum reperitur, etiam in libris manuscriptis: vt videlicet sit à κομμός, quo τρεσέρους κόσμησις, siue τρεσέρος καὶ γυναικώδης καλλωπισμός significatur. Nec medici & qui de mangonio isto verba faciunt, ad comam tantùm restringunt hoc lenocinium, sed eo quemliber ascititium & fucatum cutis ornatum comprehendunt, vt ex exemplis è Galeno ac Platone citatis manifestum est.

Κομμωτίζω, Curiosius orno, καλλωπίζω. vulg. l. Suidæ autẽ κομμωτίζω est ὀπτικεύομαι. Quæ expositio vocabulũ hoc suspectum mihi reddit, ac si vera est, legendum putarim κομίζω. nã id apud Hom. pro ὀπτικεύομαι accipi, suo loco dictum est.

Κόμπος, ου, ὁ, Crepitus, proprié apri dẽtes acuentis. eiusdem originis cum superioribus. Alii verò dictum volunt quasi κεκλῶν ὀπτὰ ἔχοντα. Eustath. dicit κόμπον esse κτύπον ὀνόματος ὑποτελεῖ τῷ τῶν ὀδόντων. Il. λ, de apro & venatoribus, Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γνύσιν. Ἀμφὶ δέ τ' ἀϊστοντο τοῖ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίνετο. Sed non tantùm de hoc strepitu dicitur, verũ etiam de eo sonitu quià saltantibus pede terram pulsando editur. Odyss. θ, πολὺ δέ τε κόμπος ὀρώρει, de iis qui ὠρχεῖτο δὴ χοροὶ πολυδοπίρη Ταρφέ' ἀμειβόμενοι. Sunt verò & κωδωνοφόροι κόμποι apud Euripidẽ in Rhesso, sonitus ex tintinnabulis. (vnde apparet κτύπον & κρότον & κόμπον pro eodem sumi, ac κόμπον ferè esse ex pulsu aut impulsu & collisione corporum quorundam: vt est dentium inter se, pedum cum terra, τοῦ ῥάβδου cum tintinnabulo) κλυεκαὶ κόμποις κωδωνοφόροις. ‖Κόμπος dicitur etiam de verborum ampullis, de mani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia. quam Iactationem seu Iactantiam dicere possumus. nam hæc quonam seu Iactantiam dicere possumus. nam hæc quonam in verbis esse dicitur, vt ex Cicerone discimus & Quintiliano. Æschin. contra Cresiphontem, ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ ψηφίσματος. Sic Cicero quoq; copulat iactationẽ & insolentiam, dicẽs, Insolentiam & iactationem hominum ferre. Thuc. lib. 2, πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καὶ ὡ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, diuitiis magis vtimur ad opportunitatem re. um gerendarum quam cũ verborũ ostentatione & iactatione. Et paulo pòst, καὶ ὡς οὐλόγων ὀν τοῦ παρόντος κόμπος τοῦ δὲ μᾶλλον ἢ ἔργων ὄντ' ἀλήθεια. Plut. Alex. pag. 229, καὶ κόμπος οὐκ ἦν τοῦ τοῦτο, videlicet de octo equitum myriadibus & viginti peditũ, octo curruum millibus, & sex millibus elephantorum pugnæ assuetorum. nam rex postea Seleuco quingentos elephantos donauit, & sexaginta myriadibus collectis, Indos inuasit. Plut. De deo Socr. πόρρω γὰρ αὖ πνος καὶ κόμπου τὸ θοιῦν, οὐκ ἀληθείας καὶ ἁπλότητος. Et apud Suidam, πέφυκε δὴ τὴν δεινοῖ κόμπος βαρβαρικός. Item, ἔστι τὴν μὲν ἐῶσαι οἷς ἀμφιθέμενοι χλῶ ἔχειν σδηροφόρον, τὰ δὲ κόμπῳ ἐχεῖσαι τὸν. in quibus locis ipse κόμπον exponit ἀλαζονείαν, ἔπαρσιν, κενοδοξίαν. Latini quoque verbi simili vsus est. Cicero, Se non iactatione populari, sed dignitate atque innocentia tuebantur. Quintil. Veritus opinionem iactãtiæ. Idem, Hoc enim inanis est iactãtiæ. Idem eruditionis iactationem dicit. In hoc autem loco quem vulg. lex. ex Epigr. libro 7 citant, μετέλθεις Κείνης πίτνα δίκη κόμπον ἀχλυοείης, eadem interpretantur Fastum superbiæ. Item apud Sophoclem Aiace, κόμπος πάρεστι, Gloriari licet, vt Camerarius interpretatur. ‖Κόμπος Hesychio sunt etiam ὀδόντες ῥόμφοι, vt & κόμμοι & κόμβοι. AT Κόμπος, οῦ, ὁ, Iactator, Iactabundus. Eurip. Phœniss. Κόμπος εἶ σοφιστὴς πιθῶ αὖ σε σάζουσι φανεῖν. id est κομπαστὴς ἤτοι ἀλαζονικός εἶ, καὶ μεγαλοφρονεῖς ὅλῃ τοῖς ῥηθεῖσι σοφιστὴς, vt schol. exponit. Item κόμπος λόγος apud Etym. Oratio seu verba iactabunda, Iactantiæ & insolẽtiæ plena. Vnde & apud Hesych. pro κόμπος, quod exponit ὑπερήφανος, scribendum videtur κομπὸς.

C. Κομπολαλέω, ῶ, Iactabũda loquor, Inanes ampullas proiicio. Aristophanes Ran. ἀλλ' οὐκ ἐκεμπολάλουν, Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ὑποσπάσας, οὐδὲ ἐξεπλήττον αὐτούς. id est κενοὺς οὐκ ἐπίσευν ῥόφους, οὐκ ἔλεγον κομπῴδη, vt schol. exponit.

C. Κομπολακύθης, ου, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Qui inanes bullas proiicit, Tumidus ac sui iactãs, vt Quintilianus loquitur. Aristophanes Acharn. Ὄρνιθός ἐστιν, videlicet τὸ πίλον. cui subiiciens alter rogat ἆρα κομπολακύθου, vbi schol. exponit ματαιοκόμπου, καὶ κομπῴδους ἐν ταῖς καυχήσεσι, dicẽs perstringi ibi Lamachũ sub specie auis veluti κομπασήν. cõpositum autem hoc vocabulum esse ex κομπὸς & λάκυθος, quod ipsum λάκυθος à λακέω deriuari: ac inde λακυθίζειν, τὸ μαίζον βοᾶν καὶ ῥοφεῖν. Etymol. dicit esse propriũ nomen auis.

C. Κομπόρρημων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui grandib' se verbis iactitat, Tumidus iactator: vel Qui verborũ ampullas proiicit.

C. Κομποφακελορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Ampullosa & graui verborum compositione vtens. Aristophanes Ran. de Æschylo, Ἄιβρωπον ἀχρειοποιόν, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχαλίνους, ἀκρατῆ. ἀπύλωπον τόμα, Ἀποθελάλυπον, κομποφακελορρήμονα, id est βαρυρρήμονα, σκληρὰ καὶ σωδεδεμένα ἔπη λέγοντα, vt schol. exponit. nam φακέλους esse dicit βαρέα καὶ σωδεδεμένα φορτία τῶν ξύλων, graues lignorum fasces.

C. Ὑπέρκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iactabundus, Iactator supra modum gloriosus. Item ὑπέρκομπι πάχει νῆες, celeritate præstantes naues, & celeritatis suæ veluti iactatrices. quales sunt actuariæ. Plutarchus Themistocle. VNDE Ὑπερκόμπως, Supra modum iactanter, seu iactabundè, Superbè, ὑπερηφάνως, Hesych.

C. Ὑψικόμπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Elatus, Iactator, Qui iactando se effert, Superbus. Vel idem quod præcedẽs. VNDE Ὑψικόμπος, Superbè, Arrogãter. Sophocles Aiace, ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείβετο, Nimium se efferendo & iactitando, Nimis superbè: se videlicet etiam absque deorũ ope vincere posse.

C. Φιλόκομπος, Iactationis amans, Qui sese iactitare amat & efferre. VNDE Φιλοκομπία, Iactationum amans sum, Iactitare & efferre me amo. Vnde φιλοκομπῶν apud Suidam, μεγαλορρημονῶν, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Iactans sui, Iactabundus. Thucydides lib. 2. οὔτε ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις οὐδὲ αὖ νῦν ἔχοιμι μὴν κομπώδης ἐν ἔχειν τὴν τῶν ἀστῶν. Et τὸ κομπῶδες, Iactãtia seu iactatio sui. VNDE Κομπωδῶς, Iactanter, Iactabundè.

Κομπέω, Crepito, Strepitum edo qualem aper acuens seu collidens dentes. vt Crepitare dentibus Plautus dicit. Item generalius pro Sonitum edo. vt thorax æreus in quem emissum telum est, resonat. Iliad. μ, Ὡς δ' ὅτε κόμπεν χαλκὸς ὅτε σθένοι φαεινὸς Ἀντὶ βαλομένῳ, videlicet vt in venatione apri, ὑπὸ καὶ κόμπος ὀδόντων γίνεται. Æra crepitantia. Virg. Arma crepitantia. Ouid. Dicitur etiam de vasorum sonitu, ὅτε τὸ σκεῦος ἤχει, vt Eustathius docet, addens, κομπεῖν γὰρ χύτραν ἢ λεκάνην φησὶν ὁ Λαέρτης ἐν τῷ σοφιστῶν βίοις. ‖Item Crepo, eo signif. quo Horat. dicit, Quis post vina grauen militis aut pauperiem crepet? Item, Sulcos & vineta crepat mera. Sophocles Aiace, Τοσόνδ' ἐκόμπι μόθον, Ista crepabat verba, seu Iactanter efferebat. de Aiace qui dicebat, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων (videlicet θεῶν) πέποιθα τοῦτ' ὀπισπάσειν κλέος. Euripides Oreste δράσας δ' ἐγὼ Δεῖν', ὡς σὺ κομπεῖς, τοῦδ' ἐπαυσα τὸν νόμον, vt tu iactitas, μεγαλορρήμονεῖς. Item κομπῶμαι, Iactanter aliquid dico: vt κομπῶ. Thucydides libro 6, ὅσπερ τῶν κομπωδῶν, id est κομπαστικῶς λέγοντα. v. l.

Κομπηρός, ὁ, Iactans sui, Iactabundus. idem quod κομπός.

C. ΕΠΙκομπέω, Iactito, Ostento, Thucydides libro 4, pag. 262, ἄπωθεν ἀπειλῶν τὸ ἀνδρεῖον μεμνῆσθαι κομπῶσιν, se ituros ac fortitudinem suam declaraturos verbis minacibus iactitant. Et libro 8, pag. 288, ὑπεκρίνετο δ' οὖν τάδε μέγιστα ὀπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, magnificis & iactabundis verbis res maximas promittebat, seu κομπωδῶς λέγων, vt schol. exponit.

C. ΠΕΡΙκομπέω, Circumquaque iacto. Thucydides libro 6, pag. 203, καὶ μὴν οὐδὲ ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις ἔσοι τοῦ κομπεῖν, quot esse magnificis verbis vulgò iactatur. Nã Vulgò iactatur, Cic. in hac signif. dicit: & Sil. Fama iacta

tur:& Liu.Iactata sermonibus res apud Romanos. Sed Græcum verbum amplius significat. A

C.Τὸ Κομπέω, Crepitum seu sonitum subtus edo. Plut. in fine libri 4 Sympos. loquens de sacerdote Iudaico. κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν, subtus tinnientes dum incedit.

Κομπάζω, F. άσω, idem quod κομπέω, ac inde deriuatum, vt tradit Eustathius his verbis, ὁκ τὸ ἐν τῷ ὦτα κυμβολεκπυμβοῦν κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται· ὁ τοῦδε τοῖς ὕστερον σαμωλίαν δηλοῖ καὶ τομφασμὸν τραυλοπολυμνόν, ὡς καὶ τὸ κομπεῖν τοῦδε Σοφοκλῆς. Sophocl. Aiace, Μέγ' αὖ τι κομπάσειας, ἀστοῖσι εἰ λάβοις, Magnopere te iactitaris, Admodum superbus futurus sis. Bud. vertit Insolenter & fastuose dico, in hoc loco Plutarchi, τοῦς τοῦτα Κράσσου κομπάσαντος ὡς ἐν Σελευκείᾳ δώσει τοῖς ὑποκρίσεις, γελάσας ὁ τρεσβύτης, & quæ sequuntur. Idem Bud. interpr. Tumidè & cum fastu effero, apud Polybium, ὡς δὲ καὶ ἐμοῦ καλλίων τοῦτα κομπάζεις. vbi cum accusatiuo construitur, vt κομπεῖν suprà apud Soph. quod Crepare interpretatus sum. Item in pass. κεκομπασμένος v.l. ex Epigr. Temere iactatus. Et apud Suidam, ἐκομπάσθη, εἰς ὄγκον διετέθη, ἠπάτηται. B

Κόμπασμα, ατος, τὸ, Idipsum in quo nos iactamus, Idipsum quo nos efferimur & gloriamur. Greg. contra Iulianũ, ὄναρ ἐφάνη τοῦ ἀσεβοῦς τὰ κομπάσματα, ampullæ & verba iactabunda.

Κομπασμός, οῦ, Iactatio, Iactantia: vel (vt Budæus interpretatur) Elatio, Insolentia verborum, id est τὸ κομπῶδες. Vtitur Plut.

Κομπαστής, οῦ, ὁ, Iactator, Qui sese iactat. idem quod κομπὸς vt docet schol. Eurip. Pro eodem dicitur ET Κομπαστός, si v.l. credimus. D

Κομπαστικῶς, Iactabundè, More eorum qui sese iactant.

C.Ἀπὸ κομπάζω, Insolentius me effero, vel me iacto. Significantius est quàm simplex κομπάζω. In vulg. lexicis citatur ex Anthol. epigr. ἀπεκόμπασε βραχὺ, pro Raucum sonum edidit. Sed fortasse addendum fuit Cum fastu, aut aliquid huiusmodi. Et notandum est ex verbo neutro factum fuisse actiuum.

C.Ἐπὶ κομπάζω, idem quod ὑπὸ κομπόω. Basilius ὑπὸ κομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans & efferẽs: quod odiosiore verbo Crepare dicitur, vt in κομπόω annotaui. ὁ τίνων τοῦ ὄντων τὸν γνῶσιν ὑπὸ κομπάζων, τέως δὲ τὸ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω. ‖Item Iactabundis verbis addo. Plutarch. in Camillo, ἀληθεῖ λόγῳ τοῦ τοῦ τῆς ἁλώσεως ὑπὸ κομπάσαι τινὲς Ὑπερβορέους, veræ narrationi de captiuitate iactanter addidisse Hyperboreos. E

ΚΟΡΕΩ,

ῶ, F. ήσω, Verro, Purgo. Odyss. υ, — αἰ μὴ δῶμα κορήσαιτο ποιπνύσαιμι, domum verrite: verba Eurycleæ ad ancillas. Demosth. Pro corona, de Æschine, τὸ μέλαν τείχων, καὶ τὰ βάθρα σαγγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, verrens: seu σαρῶν, ἢ σαθήρων καὶ καλλύων τὸ ἔδαφος. Et τὸ κορούμενον, Purgamentũ, Quod conuertitur. Item τεὶς κεκορημένον apud Anacreontẽ, Quod ter verrendo mundatum est. ‖Κορέω Euerro, Euerriculo expurgo. Metaphoricè apud Aristophanẽ Pace, Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Vbi scholiastes exponit, ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει δηλονὸν πόλεμον. At Suidas hìc legit ἐκκόρει, vt infrà annotaui. Vt autem versus constet, si ἐκκόρει legere velimus, scribendum erit μὴ κκόρει. ‖Item Mundo, Orno, καθαίρω, καλλωπίζω. vnde volunt esse Κόρος & Κόρη. ‖Item Curo, ὑπαμελοῦμαι. A qua huius verbi signif. Suid. deriuat κόρος & κόρη: quæ nimirum iuuentus studiosè curanda sit. Vnde κορήσαιτο apud eundem, ὑπαμελήθη. Cæterùm κορέω pro Verro videtur idem Suid. deducere à κόρος significante κλάδον. nam κορεῖν esse τὸ τοῖς κλάδοις σαρῶν. C

Κόρημα, ατος, τὸ, Purgamentum, Idipsum quod verrendo collectum est, Sordes verrendo collectæ. Pollux libro 6, cap. 15, σαγγίγοις δὲ καὶ σαγγιαῖς καθηρόντων οἱ ὑπηρέται πάντα τὰ λείψανα τῆς ἑφῆς, τὰ δὲ τοῦ ὕδατος ἀπόρριμμα. quibus enumeratis subiungit, ἃ καὶ κορήματα καλεῖται. D

‖Κόρημα vocatur etiam ipsum σκῦβος, vt idem Pollux tradit: ambiguum an illud in quo purgamenta illa collecta deponũtur, an scopas quib⁹ cõuerruntur. Verba eius sunt, ἐπὶ τοῦ πυλωροῦ τὸ καθαίρειν καὶ καταῤῥαίνειν τὴν οἰκίαν αἰαλκαζόνδοις, τὰ δὲ σεσαρόμενα δὲ πύτινα τοῦ σκύβου ἐπωνομάζετο κόρημα. καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκῦβος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κορυνόφορον. Sed videtur potius accipere pro scopis, seu scopulis, vt Colum. vocat. Idem & Eust. testatur. κορήσαιτο (inquit, exponẽs locũ ex Hom. citatũ) ἀντὶ τοῦ σαρώσαιτο, καθαίρωσιν. ὅθεν καὶ κόρημα τὸ σάρον δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ. quod & σαρωθρον & κόρηθρον. Sic accipitur apud Aristophanem Pace, Κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, .i. κόσμητρον, τὸ σάρον ὡς ἐνίοις δοκεῖ καθαίρειν τοῖς οὐτῶν τοῦ οἴκου, vt docet schol.

Κόρηθρον, ου, τὸ, Scopæ, seu Scopulæ: idem quod κόρημα in posteriori signific. Hoc est, Id quo pauimentum purgamus & mundamus. quod & κάλλωθρον & σαρωθρον. Lucian. in Philopseude, λαβὼν αὐτὸ ὁ αἰθὴρ τοῦ μοχλὸν τῆς θύρας ἢ τὸ κόρηθρον. Apud Pollucem scribitur ETIAM Κόρυθρον, vt videbis infrà in τοῦδε κορέω. sed ea scriptura mẽdi suspecta est.

C.Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui euersus seu scopis mundatus non est. Item Inculturus, Minimè ornatus, ἀκόσμητος, seu ἀκαλλώπιστος, vt schol. Aristoph. exp. in hoc Neb. loco, Εὐρωπῶν, ἀκόρητος, εἰκὴ κεῖ ὢρος.

C.Ἐκκορέω, Euerro, Verrendo expurgo. Synes. καλὸν οὖν εἰ πάντα ἀθετήσας ἐκκορήσειας καὶ ἐνθυμήσειας τὸ δῶμα τοῦ, Honestũ igitur erit si omnia digerẽs & cõponẽs, etiã euerras cubiculũ, suffitúque vapores. Sic Columella dicit, Stabula frequẽter euerrenda & purganda. ‖Quemadmodum verò in hoc Senecæ dicto, Qui malignos sermones euerrit, se ipse inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curiosè excutio: ita & ἐκκορέω Bud. interpretatur Excutio apud Alciphr. epist. 38, πιοῦτε τινος βοηθήματος δέομαι τὸ τοῦ πολλοῦ αὐτὸ πόρι, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραπάλιν ἐκκορήσειεν. Sed diuersa tamen significatione Excutio in his duobus locis capitur: nec incommodè ἐκκορήσειεν reddideris etiam Abstergere queat. ‖Quo porro sensu Cicero in Verrem dicit, Quam tu domum, quam vrbem adiisti, quod fanum denique, quod non euersum atque extersum reliquerist (id est, expilatum seu compilatum) eadem propè apud Suid. μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed diuersitas est in iis quæ euerruntur. ibi enim de bonis intelligitur, at hìc de ipsis incolis accipi Suid. vult, exponens, ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων δηλονὸν πολέμων. Posset etiam aliquis exponere Euerriculo purga. nam euerriculum idem est quod sagena. Locus is est Aristoph. in Pace: ac in vulg. editionibus non ἐκκόρει legitur sed κόρει, idque apud choliasten quoque. ‖At ἐκκορηθείς erat ἀεὰ quædam apud veteres, pro ἄρδην ἐκπολεθείς, vt idẽ Suid. docet, ex Menãdro citans ἐκκορηθείς σύγκ. Eust. exp. ὅλως ἐκτριμθείς.

C.ΠΑΡ Ἀκορέω, Conuerro, Verro. Poll. l. 6, πᾶς ἐκκορέπω, τοῦδε κορέπω, καθαρέπω, καλλωέπω, σαρόπω, κορύσσω ἢ καλλύσσω. A Phrynicho exponitur τοῦδε καλλύω.

C.ΠΕΡΙ κορέω, Circumcirca verro, Conuerro. VNDE Περικόρημα, ατος, τὸ, Purgamentum, Sordes circumque que verrendo collectæ. περικάθαρμα, περισάρωμα.

Κόρος,

ου, ὁ, Puer, Iuuẽculus (vt Catullus dicit, Qui floscculus es iuuenculorum) seu Filius. παῖς, Hesychio. Eubulus apud Athenæum libro 2, Οὗρᾶτα δὴ πεινῶσι Κεκροπίδων κόροι Κάπηλοι αὔριον, ἐλπίδας σπύμφοι, iuuenculi seu iuuenes Cecropidæ, hoc est Athenienses. Aliud exemplum ex Plutarcho habes infrà in Κόρη. Κόρος, Nouellum germen. Sic enim nonnulli scribendum existimant, non κορὸς, vt apud Galenum scribitur in Lex. Hippocr. κοροὶ, παῖδες ἀπὸ τῶν κλάδων τοῦδε φύσεις, τὰ νέα βλαστήματα. Apud Hesych. certè κόρος accẽtu in priore exp. νέα βλαστήματα. Et apud Suidã κλάδος. ‖Eidem Hesychio κόρος est κάλλωστρον. quo vocabulo scopas significat, id est κόρηθρον. ‖Item Πλέγμα μυρσίνης πεποιημένον. quibus verbis scopas itidem eum intelligere existimo. præsertim quum oxymyrsine, quæ myrtus sylueſtris est, scopa regia Latinis dicatur, si Scribonio Largo credimus. Quæ expositiones si veræ sunt, primo loco ponendæ fuissent: nisi aliquis mallet eas præcedere, ipsum κορέω, vt σάρον verbo σαρόω præponendum est. ‖Κόρος eidem Hesychio est πλῆθος ἀνθρώπων: quale quid signif. etiam χορός. ‖Item Κόρος mensuræ genus quadraginta medimnũm & vnius, teste Iosepho lib. 3 De antiq. in fine, vt docet Bud. De asse. Hesych. quoque dicit esse μέτρον πυκνόν. At verò de etymo nominis κόρος cui primum locum tribui, dicam infrà in Κόρη. A

C. Ἀμφίκορος, ου, ὁ, Medius inter tres fratres. ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν, Hesych. Suid.

Κόρυψ, Iuuenculus, Adolescentulus. νεανίσκος, Hesych.

Κόρη, ης, ἡ, Pupa, Puella, Iuuencula. à κόρος: vtrunq; autẽ à κορέω, quod est καλλύω, Venusto: quòd ea ætas cultior fit & ornatior. Alii autem a κορέω significante καθαρῶ, vt κόρη fit quæ pura adhuc est & a viro intacta, seu ἡ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν. Alii à κορέω pro ἐπιμελοῦμαι, quoniam πολλῆς δεῖται μελέας δέονται οἱ τοιοῦτοι. Nonulli verò à κείρω deriuãt, vt κόρη fit ἡ κειρομένη καὶ ἔτι νεαζοῦσα: quæ etymologia affertur præter superiores à schol. Theocriti, necnõ in quodã nostro lex. ver. X. in Pol. La. τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἡρεμίζουσας ἐλεγεῖν ἀξιοῦσι. Et paulo antè, κόρας καλοῦσι δεκούσας τὰ δεύεσθαι. Apud Ath. l. 13, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐς οἰκημά τι σκοτεινὸν πᾶσαι συνεκλείοντο αἱ κόραι, συγκλειομένων καὶ τοῦ ἀγαμοῦ νεανίσκου. Eodẽ l. de iuuenibus & puellis in Chio, καὶ ὁρᾶ, ὡς ἐν τῇ Χίῳ τὰς νέας τὰς κόρας. Et l. 12, ἔτι καὶ νῦν τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιοῦνται, quibus mos est puellas suas Veneri meretri prostituræ, cõsecrare. Plut. Lyc. p. 15, ὁ δὲ νόμος ἐδίδου τὴν κόραν τοῖς κόραις γυμνάς τε πολιτεύειν καὶ ἐν ὁρῶσι ποιεῖν ὁμιλεῖν, καὶ ἄδειν, τὴν νέων παρόντων καὶ θεωμένων. vbi quos κόρους vocat, paulo post νέους appellat. Idẽ Eurip. apud Ath. n. l. 12 in quo ã epigrãmate de matre, μετὰ δυο κόρρενον τελείω, μιᾶς δ' παρθένου, fungos lethiferos comedente, Μήτερ, παρθενικὴν τε κόρλω, δίος τέ τε καὶ αἶμοις Ἐν ἔαυτῷ φέρει μειρδίῳ φθορίμους. Plato l. 7 De rep. καὶ τοῦτον μαθήματα τὰ ἐν τῇ πόλει τῇδε τὰς τε καὶ ἄνδρας καὶ κόρας καὶ γυναῖκας παντὸν τοῦτον ὑπηκόους. In quibus exẽplis omnibus κόρη de iuuencula innupta dicitur. Aliquando cõmodius redditur Virgo. Demosth. παῖς κόρη, puella virgo: & ex Plat. De leg. κόρη καὶ δέσποινα, virgo & domina, de Minerua. Sicut verò Demosth. dicit παῖς κόρη, adiectiuè, ita infrà Athen. κόραι θυγατέρες. Nõnunquã accipitur pro Filia, θυγάτηρ. Apud Athen. lib. 13, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρας πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεσσαλοῦ κόρας, nisi quis hic malit subintelligere θυγατέρες, vt κόραι adiectiuè accipiatur, sicut apud eũ dẽ Ath. l. 8, ὅσαι κόραι θυγατέρες αὐτῷ, filiæ adolescentulæ seu virgines. Pro filia apud Isocr. quoque accipitur, teste Bicitante hunc ex eo locũ de Pirithoo, βουληθέντος αὐτὸ μνηστεύσαι κόρλω τῆς Διὸς καὶ Δήμητος. Nõ tãtùm verò de innupta puella dicitur, vt in locis præc. sed etiam de nupta, verùm ea iuuencula adhuc, quã Hom. κουρίδιον ἄλοχον dicit. Herodian. l. 3 de filia Plautiani in matrimonium collocata Antonino Caracallæ, ἀπηχθῆς πάνυ τοῦδε τῇ κόρλω δέκετο, puellam ipsam pessimè odorat, vt Pol. interpr. Laert. in Pyth. p. 409, Τιμαιός τε τὴν ὀνόματι δεκάτην ἰσοτίμων λέγει αὐτῇ τὰς σωφρονούσας αὐδράσι, θεῶν ἐκλὴν ὀνόμασε τὰ, κόρας, νύμφας, εἶπε μητέρας καὶ λεοῦρας. ‖Κόρη sine κόρη Περσεφόνη, dicta fuit etiam Proserpina filia regis Molossorum, cui nomen Ἅιδης: eò quòd decentes forma mulieres Molossi vocent κόρας. Hanc amabat Pirithous, ac noctu rapere solebat. quo cognito, pater ipsius Ἅιδης canem quem habebat, ante fores ligauit, à multitudine πολυκέφαλον dictum. is venientem ex compacto Pirithoum interemit, ac ipsam quoque κόρλω auxilio ei venientem. quam à Plutone raptam fuisse postea dixerunt. Ita Suid. Isocr. autẽ hãc κόρλω sine Proserpinã, paulo antè vocauit κόρλω τῆς Διὸς καὶ Δήμητος, filiã Iouis & Cereris: quã à Plutone raptam poetæ dicunt. Aristophanes Vesp. εἰ γὰρ ἐκεῖνα τὴν Κόραν Τὴν μαρτυρίαν ζωῶτα ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίδεσμον ἐσωσίω, nàm per Proserpinam. vbi annotat schol. Siculis familiare fuisse hoc iuramentũ, quòd ibi Proserpina à Plutone rapta fuisse credatur. Xenophõ Hellen. 6, pag. 345, τὰ Δήμητρος καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερά. Nauficrates apud Athenæum libro 7, in fine, Αἷς καὶ θεὰν πρῶτα φασὶ τὸν Κόλιν, Δέσποιν' ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι. ‖Lycophron κόρας vocat naues τοῦδε πλόους, id est primùm in aquam coniectas. vulg. l. Eustathius verò ab eo naues μιλτοπαρήους vocatas fuisse κόρας annotat, quòd παῖς κόρας οἰκεῖον ἦν τὸ μιλτοπάρηον. ‖Κόρη, Pupa, Imaguncula pueri aut puellæ aut etiam alterius animalis. Etymologicus, κόρη τὸ σμικρὸν ἀγάλματον τὸ γύψινον ἢ πήλινον. Vnde Κοροπλάθος infrà. ‖Κόρη, Pupilla: maior oculi circulus intra iridem comprehensus per quem cernimus: qui non aliud reuera est quàm tunicæ ῥαγοειδοῦς foramen, in eum vsum à natura factum vt per ipsum res visibiles humori crystallino facilius paterent. per pupillam enim cernimus, non quòd ea sit præcipuum videndi instrumentum, sed quòd spiritui visorio per eam via pateat, nec possit aliter visio fieri. Rufus τὴν κόρλω esse dicit τὸ ἐν μέσῳ τῶν ὀφθαλμῶν βλεπόμενον. scribitque eandem alio nomine ὄψιν vocari: Σιμίλω autem, simulacrum quod in pupilla cernitur: quam tamen multi pupillam etiam interpretantur. Alio verò loco idẽ scribit κόρας dici παῖς ὄψεις· γυναῖκας, τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν δι' ὧν βλέπομεν: vel, vt aliis placet, τὴν ὄψιν ὧν, ᾧ βλέπομεν· κόρλω δὲ καὶ γλαίλω, τὸ εἴδωλον τὸ ἐν τῇ ὄψει. Et legãter in ambiguo ludens orator quidam apud Plutarchũ in tio libri περὶ δυσπιστίας, ait τὸν ἀνάσχυντον ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἔχειν κόρας, ἀλλὰ πόρνας. nam τοῦ κόρου est ἀσχυνεῖν. Et Dionys. Long. ἐν τῷ περὶ ὕψους, ex Timæo, ὃ τίς αὖ ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας μὴ πόρνας ἔχων; ‖Κόρη apud Hippocratem τὸ ὑπόκοιον, vt Galenus scribit. habet enim fructum κορίῳ similem. Gorr.

C. Κοροκόσμιον, ου, τὸ, Puellarum seu virginum ornamentũ: κοροκόσμια apud Suidam τὰ τοῦ παρθένων κοσμήματα. Vnde Hesychii codicem emenda.

C. Κοροπλάθος, ου, ὁ, Puparum fictor. Sunt autem pupæ imagunculæ quædam puellares quibus virgines in prima pueritia lusitare solebant, donec iam pubertati vicini eas Veneri offerrent. Suidæ κοροπλάθοι sunt οἱ τοῖς κόροις ἢ κόραις πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. item & quorumuis animalium simulacra ex luto fingentes. Poll. τὸ μὴν δὴ ξύλον εἰς ὁ πλέκουσι τὸ πίλον οἱ κοροπλάθοι, κάνθαρος καλεῖται, Idem, τοῦ δὲ κοροπλάθων ἔδιον τὸ τὰ χαλοδαφῆ βάπτειν, τὰ χρυσοειδῆ. Luc. in Lexiph. τῆς ὑπὸ τοῦ κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πάτου ὡς εἰκῶς. Vtitur etiam Isocrates ἐν τῷ περὶ αὐτίδος. Christodulus tamen existimat dicendum potius κουροπλάθος. Pro eodem dicitur ETIAM Κοροπλάστης, vt annotat Etymologistes. Est autem ei κοροπλάστης ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων. καὶ γὰρ μόνοι κούροι ἢ δοῦλοι κόρας πλάσσει, ἀπὸ παίζων. (quæ ad verbũ habẽtur & in quodã nostro vet. lexico.) Idem tamen agnoscit & alterum vocabulum. Subiungit enim καὶ κηροπλάθοις, τοῖς ὀνκηροῦ ἢ πηλοῦ ἢ παιδιᾶς πινὸς ὕλης πλαττόντας κόρας ἢ κούρους.

C. Κοραγέω, ῶ, Puellam seu virginẽ abduco. nam κοραγεῖν Hesychio est τὸ ἀπάγειν τὴν κόρλω.

C. Κόρσιφος, ου, ὁ, Virginũ corruptor. v.l. Vide Κόρστιφος apud Etymol.

Κορικός, ῶ, ὁ, Puellaris, Virginalis. At non receptũ esse hoc vocabulum docet Poll. κορικὸν (inquit) ἐρεῖς τὸ παρθενικόν· καὶ μὴ λέγε δόκιμον. VNDE Κορικῶς, Puellariter, (vt Plinius iunior loquitur) Puellarũ more, γυναικικῶς, ὡς κόραι, vt Suid. & Hesych. exp. Philo De vita Mos. lib. 1, οἱ δὲ νεανίαι κορικῶς ἠδὴ τρυφᾶτε, puellarum in morem diffluitis.

Κόρινος, ου, ὁ, Ad virginem seu puellam spectans. vt κόρινον τρέφημα, apud Poll.

C. Κόριον, ου, τὸ, Pupa, Puellula. Apud Athenæum sub finem libri 13, ὅτις ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τὴν ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοῖς ὁδόντας ἀριθμῆσαι ἔστιν ἐλάττοις ἢ σαν, ἢ τὴν χιόνος τοῖς δακτύλοις. Qualis ferè ioc⁹ est apud Martialẽ libro 4, Pupam se dicit Gellia, quum sit anus. ‖Κόριον Sacrificium pro pueris iuuenculis. Poll. εἰς τοῦτο. τοῖς τε κούροις καὶ τοῖς κόραις εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν τοῦδε ἐλθόντων, ὃν τῷ καλουμένῃ κουρεάδι ἡμέρᾳ, ὑπὲρ οὗ τοῦ ἀρρένων, τὸ κόριον ἔδοσαν, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν, τὴν γαμηλίαν. ‖Κόριον ET Κορίαννον, sive κορίαννον, Coriandrum: frutex caule exili, sesquicubitali, ramoso, folio adianti, rotundo capite, cicutæ odore graui, semine rotundo nudóque, radice lignosa, breui, neque adeo fibrosa. Vetustiores Græci (inquit Gal.) κορίαννον nominabant, at recentiores medici omnes κόριον appellant. Crediderunt aliqui sic vocatum à cimicibus, quòd folia & caules eos olent: sunt qui ἀπὸ τῆς κόρης, hoc est a pupilla, dictum velint, quasi κοριάμβλον, hoc est hebetantem oculorum pupillas.

Hæc inter alia Gorræus. Dioscorides cap.71, κόριον ἢ κοριάνον, γνάφαλλον, δ' ωμαμν ἔχον ψυκτικήν. Nicand. Alex. οὐλόμβδον γε ποτὸν κοριοιο δ' ιχαλθές. Idem dicitur & κολίανδρον, vt eius schol. annotat. Plinius libro 26, cap. 8, Eadē præstat hypericon, quam alii chamæpityn, alii corion appellant. sicut & Dioscorides libro 3, cap. 171, ὑαφικὸν, οἱ δὲ ἀνδρόσαιμον, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν. ‖ Κοριάνον dicitur etiam annulus qui in indice digito gestatur. Pollux libro 5, de nominibus mundi muliebris, ᾧ ἕτερον κοριάνον, τῷ λιχάνῳ παρεμπεπηγμένον. Frequentius autem scriptum reperitur κορίαννον, duplici ν. ‖ Κόριον ἔνυζον dictum à quibusdam τὸ ἀδίαντον, vt habetur apud Dioscoridem, teste Gorr. quoniam φυλλάρια ἔχει κοριαλόφῳ ὅμοια, vt idem Dioscorides docet. VNDE Κοριοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Pupæ seu puellulæ similis. nam κοριοειδὲς Hesychio est κορίῳ ἢ κόρῃ ἐοικός. ET Κοριώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, Puellula, Pupa. Poll. Sed ὀπτελὲς est vocabulum, sicut & κοραίσοι, vt idem annotat. vide sequens.

A T Κορίδιος, ου, ὁ, Qui virgo duxit vxorem. v.l. Quo signif. dicitur κουρίδιος infrà.

Κορίσκη, ης, ἡ, ET Κορίσκιον, ου, τὸ, Puellula, Pupa. Pollux, τὰ δὲ ἐφεξῆς, videlicet post puerilem ætatem, παιδίσκη, κόριον, κόρη, κορίσκιον. τὸ δὲ κοραίσοι, ὀπτελές, ὡς καὶ τὸ κορίδιον. Athen. l. 15, ex Plat. iambicis, Αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος μελίζετον.

Κοραίσιον, ου, τὸ, Pupa, Puellula. Matth. cap. 9, οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κοραίσιον, ἀλλὰ καθεύδει. Verùm ὀπτελὲς est hoc vocabulũ, sicut & κορίδιον, si Polluci credimꝰ, cuius verba in præcedente Κορίσκη citaui. VNDE Κοραισώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Puellaris. Plut. in lib. qui περὶ φιλοπ. inscribitur, Τὰ τῆς παιδὸς φάλαρα τῶν καὶ περιδέραια καὶ θέαματα κοραισώδη.

Κορεύω, Deuirgino, Virginitatem libo, Stupro. Eustath. Τυρὼ δὲ κατεφορεύθη παρὰ Διὶ, εἰ μὴ θείῳ, κορεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. ‖ Apud Euripidem verò in Alcestide, vbi Alcestis moritura filiam alloquitur, Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι πῶς κορεύθῃς καλῶς, vulgata versio habet, In virginitate educaberis. Sed videtur potius accipi pro Deuirginaberis. q.d. Cui viro daberis deuirginãda, sine Ruproꝰnã postea subiicit, Οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτέ, ac metuit ne fortè Admetus superinducat ei nouercam, quæ πν' ἀγχαὶ παρεβαλοῦσα κλαῖόντα Ἥβης ἐν ἀκμῇ τ' αὐτὸ θλίψειν γάμοις.

Κόρευμα, ατος, τὸ, Virginitas, vt exponitur apud Euripidẽ in Alcestide, Ὦ λέκτρ' ἔτι παρθενεῖ ἔλυσ' ἐμῷ Κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρὸς οὗ θνήσκω πέρι, virgineam virginitatem: vt idem sit quod κορεία. Alii Puellaris ætatis statum.

Κορεία, ας, ἡ, Virginitas. παρθενία. Suidas ex Epigramm. Χρυσεος ἀλφαίστοιο διέπμαγεν ἄμμα κορείας. ‖ Κορεία, Sacrificium in honorem Proserpinæ. θυσία τῇ κόρῃ πεπλεγμένη. Hesych. ‖ Item κοσμοῦν, Pulchritudo: & θεραπεία, eidem Hesychio.

C. ΔΙΑκορεύω, ET Διακορέω, Deuirgino, Stupro seu constupro, Vitio: seu Virginitatem imminuo, Virginitate spolio, Virginitatem violo, Virginitatem rapio seu eripio. Sic enim Latini loquuntur. vnde διακορεῦσαι apud Suidam, διαπαρθενεῦσαι: & διακορῶ, κόρῳ διαφθείρω. Pollux libro 3, τὸ δὲ τῆς παρθενείας ἀφελέσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης, Οὗτός με διεκόρησεν οὖσαν ἐπιέπν. pro quo διαπαρθενεῦσαι apud Herodotũ accipi tradit. Item ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἄλοχον ἔρωτι, B. vertit Præflorauit. VNDE Διακόρευσις, ET Διακόρησις, εως, ἡ, Ipsa actio deuirginandi, Stuprum.

¶ Κοῦρος, ου, ὁ, Puer, Iuuenculus, Adolescentulus. idẽ quod κόρος, ex eóque factum poetica epenthesi literæ υ. Iliados ο, — πόπ κοῦρος ἔα, νωῖ αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. Iliados ω, — κέρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, ὅτ περ χαριεστάτη ἥβη. Et Iliad. ρ, — κοῦροι θηητῆρες. Odysseæ η, — Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐοῦ μήτηρ δῶμ' ἐβώσαν Ἕτασαν αἰθομένας δαΐδας ἐνὶ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατ' δώματα δαιτυμόνεσσι, de puerorũ simulacris facem conuiuis epulantibus præbentium. Κοῦρος (inquit Budæus) medius inter παῖδα & ἄνδρα. circa quales Socraticus amor erat. Vtitur hoc vocabulo Pollux quoque. ‖ Κοῦρος, sicut κόρος, Nouellum germen, seu ramus. vnde κουροτάλης. Pro κοῦρος autem Doricè DICITVR Κῶρος, vt Μῶσα pro Μοῦσα. Theocr. Idyll. 1, Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' ἁμασᾶσιν φυλάσσει Ἡ. ἔρως. Fœm gen. EST Κόρη, ης, ἡ, Puella, Pupa, Virgunculа. Idem quod κόρη, factumque ex κῶρος, vt κόρη ex κόρος. Iliad. π, — ἤτοι κούρη Νιόβη ἦν ἄμα μιν τεὸν ἀνελέσθαι ἀνώγει. Odyss. ζ, Ὡς τέ με κουρείων ἀμφήλυθε θῆλις ἀϋτή. ‖ Dicitur etiam de ea quæ non amplius virgo est, iuuenili tamen & puellari ætate: ac tum idem significat quod νεᾶνις, iuuencula, seu vxor aut mulier iuuencula. Iliad. α, de Briseide, Πρίν γ' ὅπ' παρεὶ φίλῳ δόμῳ ἐλπόμεθα κούρῃ. Eodem libro, Ἀλλ' ἄγε δισσυέες Ἠλεῖθυιαι ὄρσαι κούρην, Καὶ σφῶϊν δὺς ἄγῃ. quam paulo pòst γυναῖκα vocat, Ἡ δ' ἀκούσ' ἅμα πᾶσι γυναῖκες. Et Il. β, Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο. Sic Iliad. ζ, de thalamis in ædibus Priami, Κουρείων οἱ ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς Δώδεκ' ἔσαν θαλάμοι. — ἔνθα ὁ γαμβρὸς Κοιμᾶτο Πριάμοιο παρ' ἀγλαὸς ἀλόχῳ ἐοῖσι. ibi enì quas κούρας nominarat, paulo pòst ἀλόχους appellat: vt per κούρας hic accipiendæ sint νεᾶνιδες, quas idem poeta κουρείους ἀλόχους vocat. Eodem modo κόρη quoque accipitur, vt suprà annotaui. ‖ Quum verò genitiuus additur, κόρη accipitur pro filia. Iliad. ζ, Νύμφαι ὀρεσταδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. Iliados ι, Ἀλλ' Ἀφροδίτῃ τόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσι ἐπεᾶσι Τιμήσ. Iliad. υ, - κεῖ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγαῶτ', Venere natum esse Iouis filia. Sic verò & κόρη vsurpari, suprà docui.

C. Κουροθάλεια δάφνη, Laurus virentibus ramis decora. in Epigr. à κόρος siue κοῦρος significante νέον βλάστημα: vel quoniam, vt in vulg. lex. annotatur) Apollini sacra est qui κουροτρόφος dicitur, ob vim solis cuncta vegetantem. ITEM Κουροτάλης δάφνη apud Suid. eodem significat. videlicet à κοῦρος significãte κλάδον. Id autẽ vocabulum nõ intrat metrum heroicum, ac preterea proꝰ reponendum ο, & scribendum κοροτάλης.

C. Κουροπλάστης, ου, ὁ, Puparum fictor. vide Κοροπλάστης.

C. Κουροτόκος, ου, ὁ, Puerpera, Mater. v.l. ex Eurip.

C. Κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuuenum seu iuuenculorum nutritor: vox Attica, ti Polluci credimus. Odyss. ι, de Ithaca insula, Τρηχεῖ, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. Hesiod. Theog. de Hecate, Θῆκε δ' μιν Κρονίδης κουροτρόφον. Idem in Erg. Εἰρήνη δ' ἀνὰ χῶρα κουροτρόφος, iuuenum alitrix seu educatrix. Et Synes. De insomn. ὅπ ἀρὰ ἐπὶ γλυκεῖα καρδίαν ἀπέλουσα κουροτρόφος σωαρεῖ ἐλπίς. Item Plut. Probl. Rom. Quare Ruminæ in sacris offeratur lac, non autẽ vinum, ὥσπερ οὐδὲ ἡμεῖς τοὺς φέρουσας τὰ παιδία γάλακτι, θηλοναὶ ἀπὸ τῆς θηλῆς καὶ θήλυμφ, ἤτοι ἡ Ρουμινα θηλοῦσα ἢ πθλοῦσα καὶ κουροτρόφος, ἢ τεσσεσταν ἀκρατοι ἀς βραδέρον τοῖς νηπίοις. vbi κούρον siue κούρῳ accipit pro puero siue puella teneræ adhuc ætatis, nec pueritiam egressis, vt Homerus κούρῳ νηπίῳ paulo antè dixit: in præcedentibus autem locis dicitur potius de iuuenibus & adolescentibus.

Κουρότερος, ου, ὁ, Iunior. Iliad. ω, Ἀλλά σε γῆρας τέρει ὁμοῖον, ὡς ὄφελεν πε Ἀνδρὶ ἓν ἄλλος ἔχει, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι. Et Hesiodus in Erg. Κουρότερος δ' αὖθ' μετ' ἐμπλικας ἑπόεσθαι. Et apud Athenæum l. 13, ψυχὴ κουροτέρα, animus iuuenilis.

G Κουροσύνη, ης, ἡ, Pueritia, Infantia. v.l. ex Epigr. ET Κουροσυνος θρίξ, puerilis capillus. Eadẽ v.l. ex iisdem Epigr. Possunt tamen hæc etiam ad Κουρὰ referri, de quo suprà post Κέρω.

Κουρίδιος, ου, ὁ, Iuuenilis. Dicitur de eo plerunque qui in iuuenili ætate vxorem duxit: ad differentiam eorum qui prouectiore ætate ducunt, aut qui ducunt secundam. vt κουρίδιος πόσις, ὁ ἐκ παρθενίας αὐτὴρ γεραιμικὸς γυναῖ κα. Il. ε, Κουρίδιον πόθουσα πόσιν τ' ἄριστον Ἀχαιῶν. Odysseæ λ, Κουρίδιῳ τεθύξασα πόσει φόνον. Od. ψ, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουρίδιοιο Εἴρυσθαι μέγα δῶμα, mariti sui cui iuuenilis nupserat. Odyss. ο, κουρίδιοιο φίλοιο Οὐκ ἐπ μέμνηται. Vtitur hoc vocabulo & Lucianus, φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τεθνεῶτα θρηνεῖν, cui iuuenilis virgo nupserat. Item κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua iuuenilis marito virgo nubẽs peruenit. Od. τ, Τῷ κεν ἀμ' ἑστοίμιν νοσφισαμθ' πόδε δῶμα Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἀνίπλεον

ἀνίπλεον Βίοτοιο. Eodẽ signif. Aristoph. dixit κουρίδιον λέχος. Fœm. Κουρίδια, vt κουρίδια ἄλοχος, aut γυνὴ, vxor quam quis virginem & iuuenculam duxit. Ὦ πε κόρῳ οὖσαν ἠγάγετο, vt docet Eust. Il. ν, Οἵ μεν κουρίδιον ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ Μάψ οἴχεσθ' ἀπάγοντες. Il. π, ἀλλ' ἐμ' ἔφασκες Ἀγκλίδης θείοιο Κουρίδιον ἄλοχον θησθ. Item apud Herodot. lib. 1, κουρίδια γυναῖκες. Athen. lib. 14, ex Stesichoro, de quadam Calyce, σωφρονικὴν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς ἔστου θελούσης συνοικεῖν τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' ἀχλῆψης εἰ δύναιτο γαμεῖν τὸν Εὐάθλου γνώσεσθαι κουρίδια.

B

Κουρίζω, Iuuenis sum, Iuuenilem ætatem ago. Od. υ, σάκος λαέρπων ἥρωος ὁ κουρίζων φορέεσκε. id est κοῦρος ἢ νέος ὤν. ‖ Item Iuuenilia sapio. τὰ νεανικὰ φρονῶ. Suid. ‖ Item Educo, Vel A puerili ætate educo. Hesiod. Theogon. v. 345. de Naidibus, Τίκτε δὲ θυγατέρας ἱερὸν γένος αἱ κατὰ γαῖαν ἄνδρας κουρίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν Ἀθήνῃ καὶ Ἥρῃ φόβοις. id est ἀνατρέφουσιν, vt schol. exponit. ‖ Κουρίζομαι, Nubo, Hymenæus mihi cantatur. vnde κουριζοῦφας apud Hesych. ὑμεναιοῦφας, γαμοῦφας. διὰ τὸ λέγειν σοῦ κούροις τε καὶ κόραις.

C

Κουρεία, Proserpinalia. v.l. Eodem signif. suprà ex Hesych. habuimus κορεία.

KOPΙΖΟΜΑΙ, Blandior, Blandè appello, seu cõpello. Arist. Τοῦτον τ' ἀν' ἀγὼν κατεκόρισε. vbi schol. exponit ἐκολάκευε, καὶ ὑποκορεστικῶς ὀνόμαζε, ἅτα τοῖς παιδίοις. vt patres & matres pueros aut puellas diminutiuis sæpe nominibus appellant, quo blãdius loquãtur veluti quum Γλυκέρα pro Γλυκέρα, & quum κορίσκιον aut κόριον pro κόρη. ‖ Κορίζοῦφαι, Puellæ nubiles, Camer. D Eiusdem ferè signif. fuit paulo antè κουριζοῦφαι.

C. ΔΙΑκορίζω, idem quod διαφορεύω, seu διαφορέω, Deuirgino, Virginitatem eripio. Vnde διαφορεύσαι apud Hesychium διαφθεῖρε. ‖ Item Intentis pupillis seu pupillis inspicio. à κόρη significante pupillam. nam διακορίζεσθαι eidẽ Hesychio est βλέπειν, ἀπεῖσαι, Quo significatu apud Suidam dicitur ET IAM Διακορίζομαι. sic enim scribit, διακορίζεσθαι, ἀπεῖσι βλέπειν, διὰ τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακορίζομαι apud ipsum non suo loco positum est, sed post διακούω. vnde suspicetur quis eum scripsisse διακουρίζεσθαι. NAM Διακουρίζεσθαι Etymologico est ἀπεῖσι βλέπειν, quoniam videlicet οἱ ὀφθαλμοὶ dicũtur κόραι vt per hoc διὰ significetur τὸ ἀπεῖσι, quod & in nostro vet. lex. annotatur. Affertur tamen apud eundem & alia expositio quæ & in nostro v.lex. habetur, διακορίζεσθαι, τὸ ἀγρυπνεῖν βλέπειν. ὥστε τὸ διακόρι παῖς κόρη ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' ἀνθρώπου βλέπειν. Melius tamẽ διακορίζεσθαι cũ κόραι cõuenit.

C. ΕΠΙΚορίζω, Sperno & reiicio: oppositum τῷ κορίζομαι. Aristot. hist. animalium libro 9, cap. 8, ἐν τῷ πόδικων οἱ πῶτα καὶ τὰ ἀχρεῖα ἀφίκας ὀκνοῦσι καὶ ὑποκορίζεσι καὶ ὑβρίζεσι. spernũt, vt Gaza vertit. Huc pertinet (quãuis totum locum nõ prorsus exprimens) quod ex Trogo affert Plin. l. 10, c. 3 Perdices verò à domitis feros & nouos aut victos miri promiscuè.

C. ΥΠΟκορίζομαι, Blandis verbis appello, Subblandiens voco, Blandior, Subblandior. Aristoph. Pluto, εἰ λυπεῖσθαι γ' ἀδοιτὸ μεν, ὑπαρίων αὖ κεῖ βάπτον ὑπεκορίζετο. Plut. ad Coloten, Κολώτης, οἱ Ἐπίκουρος εὐθὺς Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον. Apud Athenæum libro 13, de Phryne meretrice, ἀνὴρ ἀρχῶν δέ τις ἐρασθεὶς ὑποκορίζομενος αὐτὴν, ἔφη, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους, et blandiens seu subblandiens. ‖ Interdum Speciosiore & honestiore nomine voco, Minuendo seu extenuãdo verum nomen speciosius ac honestius nomen prætexo. nam (vt Comment. Demosth. annotat) ὑποκορίζεσθαι est τὸ ἀφανίμοις ὀνόμασι τὴν ἀπορίαν κλέπτειν, (propriè autem τὸ τοῖς παιδικοῖς ψυχαγωγίαν λέγειν τινὰ ὀνόματα, ὅθ' ὡς Διόνυσος ὄτι, ὡς βασιλὲ, ὡς τὰ τοιαῦτα) seu τὸ αἰσχρὸν ἀφήμως ὀνομάζειν, vt Suidas exponit. (Solent enim ii qui alicui adulãtur & blandiuntur, eius vitia extenuare, vt prolixè docet Plut. in lib. De discern. adul. ab amico. Vnde & pro Adulatorum more extenuare in hoc apud Suidam loco capi potest, ὥστε χρήστερος ἢ ἐς ὀπτίμησιν. διὸ καὶ θαμὰ πολλοῖς ὥστε κρεῖν, οὐκ ἀνεχόμενος αὐτῷ τὴν κακίαν ὑποκοείζεσθαι) Vide & ὑποκοεισμὸς paulo pòst. Plutar. Solone, ἀστεῖος ὑποκοείζεσθαι τὰς μὴ πόρνας, ἑταίρας, vrbanè minuẽdo nominis turpitudinem, meretrices seu scorta, vocare amicas siue sodales. Apud Ath. lib. 12, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πορνείας ὑποκοείζοφθαι, τὸν πόνον καὶ δόσιν χωμαικῶν ἀγῶνα, ζωκὼ ἀγῶνα, speciosiore ac honestiore nomine vocant locum illum in quo heræ cum seruis ab Omphale conclusæ fuerant. Vbi vnum tantum casum habet, contrà quàm in superiori loco & sequenti. Plut. de virt. mor. καὶ πρὸς θυμίας τὰς ὀπθυμίας ὑποκοείζοντας. Plato l. 3 De l. ἀλογία ἄρα καὶ ἀθαρσία καὶ ἀσχημοσύνη, ἢ ἀρυθμία ἀνθρὼπου ἀκολουθοῦ, ἢ ἡ ἀνοια οὖσα ὑποκοείζόμενοι κακὰ ὀνόματα ὡς ἀνοίαν, ἀλλὰ πῶς ὡς ἀληθῶς δὴ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένῳ ἐξεμοιαν, consequentia sunt bonitatis morum: non eius quam amentiam reuera existentem nos speciosio nomine ἀνοίαν vocamus, tãquam à bonis moribus manet: sed eius quæ ob id ita dicta est quasi mentem rectè benèque constitutam habeat: vt B. interpr. qui ὑποκοείζεσθαι dicit esse rem odiosam speciosio nomine appellare, aut minus inuidioso, hoc est ἀφημῶς ὀνομάζειν, citans locum ex Demosth. De male gesta legat. vbi τοιαῦτ' ὑποκοείζοφθαι interpr. Honestis appellationibus rem sceleratam & pudendã uelantes & prætexentes, vt Virg. Coniugiũ vocat, hoc prætexit nomine culpam, τῷ τὸ ὑποκόεισμα τὴν ἁμαρτίαν ἀσεβαλλόμενος. cuius loci expositionem Græcam ex Suida & ipsius Demosth. scholiaste adscripsi. Citat ibidem & alium locum ex Plat. lib. 5 De leg. vbi de amatoribꝰ loquitur τὴν παιδικῶν vitia tegẽtibus. ex quo Plut. in lib. De discern. adul. ab amico, pag. Ald. edit. 48, & ipse affert, τὸ δὲ μελιχρὸν, ὅλως ἐκεῖνο τὸ ἀσεσπίμενον ἐστὶ) ὑποκοειζόμενον καὶ ἀνόλως φέρον τὸ πῶ ὠχρότητα. Sed apud Platonẽ p. 73 edit. Ald. legitur μεταλχλάρεις & πόπμα pro μελιχρόοις & ἀσεσπίμενα. At μελιχρόοις cũ Plut. rectꝰ legi, vocabulum ὠχρότης ostendit, ad quod propius ac edit μελίχροος quàm μεταλχλωρος. nisi fortè μελίχλωρος legẽdum sit, vt apud Theocr. Id. 1, Σύραν καλέοντ' τὸ πάντες, Ἰσχαν, ἠλιόκαυστον ἐγὼ ὄμμ' ὀδὲν μελίχλωρον. Sed & ibi schol. videtur legisse μελιχρόοον, exponẽs ἐπ κῦρ κ' τὸ χρῶμα μέλιν. vt & Lucr. l. 4, Nec sua respiciũt miseri mala maxima sæpe. Nigra, μελίχροος est: immũda & fœtida, ἄκοσμος. & quæ sequuntur ad vitiorum in iis quas amamus ὑποκοεισμοῦ. Υποκοείζομαι accipitur etiam cõtrario modo, vt B. annotat, citans hunc locũ ex Xen. l. 2 Apomn. de duabus mulieribus Herculi adstantibus, & eum ad se pertrahere conantibus, οἱ μὲ ἐκεῖ φίλοι κλοδσί με ἀδαμωνίαν· οἱ δ' μισοῦσί με, ὑποκοειζόμενοι ὀνομάζοισι κακίαν. Suidas ibi exp διαβοῦντες. Pro Innuo & Indico videtur accipi apud Plut. Symp 6 pr. 7, οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ γὰρ τὰ εἶνον αὐτὴ κρεῖ ἐκάλεν, ὡς ἀφ' ψυχῆς καὶ κεφαλῆς τὰ ἀνθρώπου, εἰωθότα ἀφ' ὑπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκοείζεσθαι, quẽadmodũ nomine κεφαλῆς & ψυχῆς, præcipuarũ in homĩe partiũ, ipsum hominẽ innuere & indicare solemꝰ. Ex eiusdẽ plut. Numa v.l. afferunt ὑποκοείζομαι τὰ ὑπὸ λόγοις Πυθαγόρου αἰμυλίαν, pro Alludo ad Pythagoræ in dicẽdo gratiã, Arrideo atq; amplector. Suid. verò in hoc loco, ὁ δὲ ὑποκοεσιμὸς καὶ ἀπὸ τῆλ' ἔχοῦσαν τὸ σεσβεία, exp. ὑποκοεσιμὸς καὶ κρυμμένον. nisi fortè sit simulata. nã ὑποκοείζω & ὑποκοείζομαι idẽ S. exp. nõ solũ κολακεύω, sed etiã ὑποκείνομαι.

Υποκόεισμα, ατος, τὸ, Malæ rei integumẽtũ, & speciosum ac honestũ nomen auribũq; blãdiens. vt B. interpr. apud Plut. in Pol. pr. loquẽtẽ de σεσάχθεια, quã Solõ, volẽs τὰ ὀφλήματα κουφίσαι, introducere conabatur, τῷ τοῦ ὑποκόεισμα χρεῶν ἀποκοπῆς. Erat autem id honesta appellatio nouarũ tabularũ, vt idẽ Bud. interpr. Idẽ Plut. in Galba, εἰδὼς φυγῆς ὑπόκεισμα καὶ τῷ κακόλημμα τῷ ὀρθῷ αὐτὸ διδοῦφῦν. Alexis apud Athenæum lib. 11, Τὸ κα λούμενον ζῆν τοῦτο δῆ τεκεῖς χρέμν ὄιομ' ὄδὲν ὑπόκεισμα τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας.

Υποκοεισμὸς, οῦ, ὁ, Extenuatio, qua rei per se turpi aut malæ honestum ac speciosum nomen prætexitur. Aristot. Rhet. 3, ἔπ τὸ αὐτὸ ὑπκοείζεσθαι. ἔστι δὲ ὁ ὑπκοεισμὸς ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν κ' τὸ ἀγαθὸν, vt ille qui pro χρηστὸν dicebat χρηστιδάριον, & ἱμαπιδάριον pro ἱμάτιον, & λοιδορημάτιον pro λοιδορία.

Ὑποκορεστικὸς, οῦ, ὸ, Extenuatorius, vt in assentationib⁹ fieri solet: Diminutiu⁹. vt ὦ Σωκεράπιδιον φίλταταν. apud Aristoph. forma diminutiua à Σωκεράτης: & Φειδιππίδιον à Φειδιππίδης, & παιδίον à παῖς. Athen. l. 14, ῥοΐδιον μόνοις βοΐδιον, τὸ ὑποκορεστικόν, videlicet à ῥόα. VNDE Ὑποκορεστικῶς, Blandè, seu subblandiendo. Item Forma diminutiuorum, More eorum quæ diminutiua à grammaticis appellantur. Ath. l. 7, ὑποκορεστικῶς ὀνόμασιν αὐτοὺς (videlicet τοὺς κορακίνους & μαγιδάς) Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι, Τοῖς σοῖσι σιωὼν κορακιδίοις καὶ μαγιδίοις. A

ΚΟ'ΡΟΣ, ου, ὁ, Niger, μέλας, vt Etymolog. & Eurip. B schol. volūt. Poni etiam pro κόραξ: tradunt v. l. ex schol. Hesiodi. Neutrius tamen significationis exempla afferuntur: sed à priori Etymologistes deriuat κόραξ & κορώνη, at schol. Eurip. etiā κόρη significās pupillam. Fortasse autem rectius scriberetur κορὸς cum accētu in posteriore, vt distingueretur à κόρος significā te satietatem. Hanc autem meam scripturam confirmat exemplar quoddam scholiastæ Oppiani dicentis κορακῖνον dictum ὡδὶ τὸ κορὸν τὸ μέλαν. C

ΚΟΡΑΞ, ακος, ὁ, Coru⁹: à κόρος (.i. niger) si Etym. credim⁹. Plut. in Præcept. sanit. κοράκων μὲν λαρυγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων, καὶ συσὶν ὅθεν φορυτῷ μαραινούσας ὀπμελῶς προσέχαν, σημεῖα πιουμόνης πνευμόνων καὶ ὀμόρων. Quale est quod. Plin. scribit sub finem lib. 18, Coruique singul tu quodam latrantes, sēque concutientes, si continuabunt, ventos: si verò carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. similia & Theophr. περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμόνων. Athē. l. 8, κόρακας ἡσθέντας καὶ ἀλέψας κύψω, ἀφῆκεν. Eodem lib. ἐὼς κόρακες λεθικοὶ ᾔδοντο καὶ ἐν τοῖς κεφάλοις πόρσω ἰχθύες φανῶσι. Sic in Epigr. Θᾶσον ἔλω λεθικοὶ κόρακες πλωνὰ τε χελώνας Εὑρεῖν. Plut. De Herod. εἰς Καῦρας ὡς πρὸς εἰς κόρακας ἀποδιοπομπουμένου τὴν Γοργόραν. Theophyl. ep. 50, τὴν δίκελλαν ἀφεὶς, καὶ λαμπάδα καὶ χάρπις φράδμος, εἰς κόρακας χάρει χερόπον. Rursus apud Aristoph. Nub. Βάλλ' ἐς κόρακας. πίς ἐσθ' ὁ κόπλων τὴν σύραν; Ibidē, Ἀλλ' ἔξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Alexis apud Athen. l. 13, in edicto de exigendis philosophis, Ἐς κόρακας ἄγειν φασὶν ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς. Apud eundem, πρὸς Ἄρειον δὲ τὴν φάλαγγα ὀχλοῦσι τὰ πάντα, τὴν ἀλλ' ἐς κόρακας, ἔφη. Cæterùm hoc ἐς κόρακας iubetur aliquis abire in malam crucem (vt Plaut. dicit, Abduce istū in malā crucē) & ibi pascere coruos, vt Horatius loquitur. Quidā tamē κόρακας specialiter esse volūt locū supplicii in Thessalia. Ab illo autem loquendi genere ἐς κόρακας fiunt σκορακίζω & ἀποσκορακίζω de quibus infrà. ‖Κόραξ, Coruus: est etiam signum cæleste apud astronomos. Aratus, πυμάτη δ' (videlicet αἰετέρη τῆ τῶ λέοντος κεφῆς) ὀπίκειται Εἴδωλον κόραξος, ἀετέρην κόπλοντι ἐοικός, Cic. Extrema nitens. plumato corpore coruus Rostro tūdit. ‖Itē nomē pisc. is apud Ath. quē Plin. coruū quoq; appellat. ‖Itē, ἔδος μηχανήματος teste Suida, quod Latini itidē coruū vocant. Curt. l. 4, Ad implicāda nauigia quæ muros subibāt, validis affe ribus coruos & ferreas manus cū vncis ac falcibus illigauerāt, vt quū tormēto afferes promouisset, subitò laxatis funib⁹ iniicerēt. Polyb. lib. 1, pag. 6, ὅτε τῆς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγῶτες οἱ κόρακες ὁμοῦ σωνδήσειν τὰς ναῦς, εἰς μὴ πλαγίαι τῶν βαλόλοιεν ἀλλήλαις, πάντα χόθεν ἐπιπήδων· οἱ δὲ κατὰ τοῖχεαν, δι' αὐτῶ τοῦ κόραχος ὀπὶ δύο σωνεχῆς ἐποιοῦτο πῶν ἔφοδον. Ibidem docet quomodo iniiciantur hi corui. Meminit coruū dem & Appiānus. Vitruu. lib. 10, cap. 19, vocat coruum demolitorem & gruem. Itaque Diades (inquit) scriptis suis ostendit se inuenisse turres ambulatorias, quas etiam dissolutas in exercitu circūferre solebāt: præterea terebram & ascendentem machinam, qua ad murum plano pede transitus esset, & etiam coruū demolitorem, quem nonnulli gruem appellant. Quæ verba transtulit ex Athenæi lib. De mach. Sic enim iste, Διάδης μὴ ὁ αὐτὸς φησιν ἐν τῇ μηχανικῇ αὐτῶ συγγράμματι βύρικέναι τοὺς τὰ φορητὰ πύργοις καὶ τὸ λεγόμενον τρύπανον καὶ τὸν κόρακα, καὶ τὴν ὀπισθαθραν. Athen. Dipn. lib. 5, κόρακάς τε σιδηροῦ κύκλῳ τῆς νεώς, οἳ δι' ὀρυγῶν ἀφιέμενοι τὰ τῶν ἀναπόντων ἐκράτουν σκάφη, καὶ παρέβαλλον εἰς πλοῖα. ‖Κόραξ, dicitur etiam marculus ferreus quo fores pulsantur aut attrahūtur. Manus extera Lucretio. ἡ κορώνη, κρίκος, κύκλος. Epigr. l. 2, tit. εἰς δύμησιν. in nasum cuiusdam Castoris, ὅτι Τέκμωρ ἀξίνη, τῆς πυλεῶν κόραξ, portis autem mallei seu tuditis quo pulsentur, instar est. Poll. lib. 7, cap. 26, ἐν Ὁμήρῳ κορωνίω λεγόμενον κόρακα καλοῦσι: citās ex Posidippo, κορακικλεῖς ὑῶν. Eust. forma diminut. κορακίον etiā appellat. ‖Item Rostrum gallinaceum, ἀλεκτρυόνων ἄκρα ὀγκη, Hesych. ‖Κόραξ est etiam genus supplicii apud Lucianum in Menippo, teste Budæo, qui adfert hunc ex eo locum, οἱ τὴν πλουσιοι καὶ οἱ πολυλύφοι τρεσήεσι, χηρεῖ καὶ τρεῖ γάστορες ἐν πεδαρεῖ κλοιῶν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα δι' πάλαιτον ὀπαίμενος. ‖Item nomen montis altissimi inter Callipolin & Naupactum, vt docet Liu. libro 36. ‖Κόραξ est etiam nomen cuiusdam Ithacesii filii Arethusæ, qui leporē persequēs, per præcipitium decidit, & mortuus est. eo autem cognito mater ad fontem se strangulauit: indēque ipse nomen dedit τῇ Κόρακος πήγῃ, mater autem fonti. Odyss. ν, αἱ δ' ἔμοντο Παρ Κόρακος πήγῃ, ὅθι τε κρήνη Ἀρεθούσης. Plut. τοῖς ὅπ μάλιστα δεῖται. φιλ. initio, φεῦ ρυῶν ἐν ἐγκρατῆ τῶν Κόρακος πήγῃ τὴν συδοπλοῦν ἐκεῖ ἰω Ἀρέθουσα. Annotat Eust. Κόρακος πήγα scribi ὀφεῖ. sicut & Μαγνῆς πολις. Gētile autem esse Κορακοπολίτης vt Μεγαλοπολίτης. ‖Itē nomē rhetoris, rhetorices inuentoris. Vnde κακὸ Κόρακος κακὸν ὦον. Suid. ‖Idem nomen pastilli apud Aet. lib. 14, fortassis eius qui Galeno κορακίνη σφεγγὶς. C

Κορακοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Corui speciem gerens. κορακοειδὴς ἀπόφυσις est processus omoplatæ exiguus & acutus ab interna eius parte exoriēs: sic dictus quòd eius finis vt cornicis rostrū foras inclinet. Dicitur & alio nomine αἰκωροειδὴς, quòd sua extremitate, anchoræ similis videatur. Gorr.

Κορακώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Coruinus. Qui est coruini generis. Aliquando idem signif. quod præcedens.

Κορακῖνος, ου, ὁ, Coruinus. vt κορακῖνον χρῶμα coruinus color, seu qualis corui est: cum quodam splendore nigerrimus, qualis est Gagatis lapidis color, vel nostri fertici nigri villosi. Vitruu. l. 8, c. 3, coracinum colorem appellat. AT Κορακῖνος, ου, ὁ, Coracinus, piscis nomē. Gaza interpr. Coruulū: sed cū Plinio vocabulū Græcū retinere possumus. dictus ὡδὶ τὸ δόμησιν τοῖς κόρακ κινεῖν, vt Athen. tradit: vt verò schol. Oppiani, ὡδὶ τὸ κορὸν, i. nigrū. Archestr. apud Athen. l. 7, θῦν φαυλοτάτον κορακίνον. Aliquanto post, οἱ Νιλῶται κορακῖνοι: vt apud Plin. lib. 31, c. 2, Coracini pisces Nilo peculiares sunt. Ibidem κορακῖνος θαλάσσιος, vt coracinus marinus apud Plinium. Vocari autem alio nomine σαπφῦν, ab Alexandrinis autē πλάτακα, ibidē docet, & l. 3, vbi & κορακίνου πτερὸς meminit, quē πέλτην vocari à Nilotis annot. VNDE Κορακίδιον forma diminut. Paru⁹ coracinus. Phereer. apud Athen. l. 7, Τοῖς σοῖσι σιωὼν κορακιδίοις ἢ μαγιδίοις.

Κορακίας, ου, ὁ, Coruin⁹, Coruo similis, Qui de coruorū specie est. ‖Itē Graculus, species quædā monedularū, vt tradunt v. l. ex Arist. l. 9, De hist. anim. Hesychio est κολοιός: & κορακῖνος ac μέλας. ITEM Κορακίας apud eundem itidem piscis species: idem forsan qui κορακῖνος.

Κορακίον, ου, τὸ, Coruulus. ‖Item Tudes seu malleus quo pulsātur fores. qui & κόραξ & κορώνη teste Eust. vt suprà annotaui. ‖Est etiā species fici, cuius fructus coracino colore est, vt Aristoph. schol. & Suid. tradūt: alio nomine κορίνεος appellatur. Athen. autē l. 3 MEMINIT Κορακίων, quā & ipse ficorū speciē quandam esse docet. κορακίων δ' σύκων εἶδος (inquit) Ἕρμιππος ἐν γραπτοῖς παραδίδωσι δεῖ δοῦπον, Φιβαλέων μάλιστ' αὐ ἡ κορακίων. Sed apud schol. Aristoph. habemus κορώνεων (vt in textu ipsi⁹ poetæ) & φιβαλεῶν. Ibidem autem κορακίων legitur.

Κορακοῦμαι, κορακῶ, κοραίνω, Denigro, μελαίνω. v. l.

Κορακῶ, Præcib⁹ insto & vrgeo. Vnde κορακῶν apud Suidā, τὸ ἄγαν προσκαρτερεῖν ἢ λιπαρεῖν. dicit autē esse sumptā hāc. signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κορακόντων πρὸς τὸ πετομένων καὶ μὴ ἀποχωρόντων. Hesychio verò κορακῶν est κορακοῦσθαι.

Σκορακίζω, Ad coruos abire iubeo, Amando aliquem & A iubeo abire in malam rem, aut in malam crucem. εἰς κόρακας πέμπω, vt Hesychius exponit, seu εἰς κόρακας ἀποδιοπομποῦμαι, vt Plut. suprà loquitur εἰς κόρακας ἄρειν φημὶ, vt Alexis. Idē Hesych. εἰς ἔρημον πέμπω καὶ ἀθύμαι, καὶ ἐκφαυλίζω, Diras imprecor, & in malam crucem facessere iubeo, Maledictis protequor & in malam rem abire iubeo, Contumeliose reiicio aut repello, Contemptim abiicio. Demosth. ad Phil. ep. ὅταν μέγιστα καταρθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ τρεσπυλακίζονται B ὡδὶ τὸ τρεσῆκον. Plut. Artox. pag. 309, νῦν μὲ ἀνημερῶν ὅμοια πῖς τρόποις, νῦν δὲ τρεσπρούων καὶ σκορακίζομενος.

Σκορακισμὸς, οῦ, ὁ, Contumeliosa repulsio, qua videlicet aliquem ad coruos amandamus & in malam crucem facessere iubemus. Hesychio χλευασμὸς, ὕβρεις, φαυλισμὸς, ἀποδοκιμασία. Plut. in lib. qui τρεὶ ἀθυμ. inscribitur, δηλά πῆς ἀπόπτωκιν ὀν ὀβολῆς ἢ φθόνῳ δυκιμεία καὶ σκορακισμός. Vbi ab eo copulātur δυκιμεία & σκορακισμός. sicut paulo antè ab eodem τῶν σκορακιζεῖν opponitur τὸ ἀνημερεῖν. C

C. Ἀπὸ τοῦ κορακίζω, In malam rem abire iubeo, Contumeliosè repello. propriè, Ad coruos abire iubeo. pro quo Lat. dicunt Abire in malam rem. Alciphr. τὸ ὁ Αἰγύπτιον ἐκεῖνον ὡς ἀπεσκορακίσεν, ὅσον ἀρχόμενον τρεσπίνοντα. Solebāt Græci amandare ad coruos eum quē à se cōtumeliosè dimittere vellēt, dicentes, εἰς κόρακας. i. Ad coruos. subaudito verbo imp. modi significante Abi. Hinc cōpositum verbū ἀποσκορακίζω, quasi εἰς κόρακας πέμπω. quod quidā exp. εἰς ἔρημον τόπον ἀποπέμπω, In locum desertum amando. Suid. vult ἀποσκορακίζειν nō solum ἀπορρίπτειν (i. Expellere seu Repellere, & ἐξωστίζειν. i. Exterminare) sed etiam ἀνεπιλίζειν. i. Contemptui habere, Vili pendere, Assis non æstimare. D

Ἀποσκορακισμὸς, οῦ, ὁ, Amandatio alicuius in malam rem, Contumeliosa repulsio. Ab Hesych. exponitur ἐξουδένωσις. Apud Esaiā ἀποσκορακισμὸν interpr. vulgò increpationem, c. vltimo. ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πυρὶ ἥξει, καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ὀργὴν, καὶ ἀποσκορακισμὸν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός. E

¶ΚΟΡΩΝΗ, ης, ἡ, Cornix: eiusdē originis cū κόραξ. Hes. Erg. Μήπ' ἐφεζόμενος κρώζῃ κακόφυλα κορώνη, garrula cornix, Ouidio. Archil. apud Ath. l. 13, Ἐκ πτῆναι πολλαὶ βόσκουσα κορώνας. Opp. l. 3 De ven. Αἰετέων τά τε φῦλα πολύζωοί τε κορῶναι, viuaces cornices, seu annosæ, vt Horat. vocat. Idē dicit, Seruatura diu parem Cornicis vetulæ tēporibus Lycen. Et apud Martial. Et cornicibus omnibus superstes. Similiter & Hesiodus apud Plin. l. 7, c. 48, cornici nouem nostras tribuit ætates, quadruplū ei⁹, ceruis, id triplicatum coruis. Apud Hom. autē sunt etiā marinæ κορῶναι quas quidā esse purāt mergos aut fulicas, αἰθυίας καὶ λάρους, vt Eust. annotat. Sed possumus fortassis dicere cornices aquaticas, vt Plin. dicit coruos aquaticos, l. 11, c. 37, Quædā animaliū naturaliter caluēt, sicut struthiocameli & corui aquatici, quibus apud Græcos nomen est inde. Od. ε. Σκῶπές τ' Ἴρηνές τε, γαυλοί τε κορῶνοι Εἰνάλιαι, τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε. Od. ξ, Οἱ δ' κορώνησι θοῆσι τοῖσι μέλαιναι Κύμασιν ἐμφορέοντο. ‖Κορώνη dicitur etiā, vt κόραξ suprà, marculus ferreus quo fores pulsantur: vel Anulus quo ipsæ fores attrahuntur, ὁ κρίκος ὡ ὅθεν τὴν θύραν ἐλκύσαι. τὸ τῆ θύρας ὀπίσασθαι, siue ῥόπτρον. ἀπὸ τῆ κορώνης ὀλκίμον ἐχούσης βάκτρον. vt Eust. annotat. Od. α. sub finē, Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρου δ' ἐπέθυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. Itē Od. κ. & φ. ‖Κορώνη est & summitas. in curuatione arcus: vel Curuatura in arcu, vbi figitur ex vtraq; parte neruus. Il. δ, Ἠτοῖ δ' ἐν θῦ λεῖν ἀς χρυσέῳ ἐπέθηκε κορώνην, scribit illud in prouerbiū abiisse. nā χρυσῆν ὀπιθέναι κορώνην esse felicē finē rei alicui imponere. quo sensu & κορωνὶς infrà dicitur. ‖Generaliter etiā prò quauis summitate poni videtur. vt in hoc loco Artemidori, ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτῆ ἄχρι τῆ κορώνης περιχάσθαι, ad summam vsque glandē. nā & Suidas hunc locū citans exponit τὸ ἄκρον. ‖Κορώνη dicitur etiā omne id quod incuruatum est, παῦ τὸ ἐπικεκαμμένον. Itē ὅλος quoddā ὀπλοῦς, Eust. ex vet. l. ‖Item Inflexū illud quod in nauis puppi visitur. Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνας, Ὁμοῦ ἐσερχόμενοι. quæ ita Cic. Obuertunt nauē magno cū pondere nautæ, Aduersamq; trahunt optata ad littora puppim. schol. exp. τὰ τῆ πρύμνης ὀπίκαμπτες, dicens inde naues κορωνίδας appellari. ‖Itē Apex ligni inter vtrunq; bouē in aratro protensi. ad quod allusit illud oraculū lasciuū, Ἰσοβοῆ γέρον πέραν πτῆβαλλε κορώνῃ. v. l. Κορώνη Poll. est τὸ τέλος τῆ ἰσοβοέως τὸ μετὰ τῆ ζυγόν. ‖Κορώνη siue κορωνὸν dicitur etiā ossis apophysis in finē acutū desinēs, cui iusmodi habetur vna vtrinque in osse genæ inferioris, tendinē à tēporali musculo descendentē excipiens: ita dicta quia τῆ κορώνης (hoc est cornicis) rostro similis sit. Quæ autē apophysis in caput crassum & rotundum desinit, non κορώνη sed αὐχὴν nominatur. Gorr. ‖Capitis autē κορῶναι vocantur, teste Poll. δύο τρεσβολαὶ ὑπὸ τῆ παρεγκεφαλίδα ἐνίζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τῆ ὀπισθοφέως σφονδύλῳ. ‖Κορώνη, Corona. Eust. Hesychio verò est εἶδος στεφάνη. Eidem κορῶναι sunt τὰ τρεφερῆ ἀνήματα. ‖Est etiam vrbs Messeniæ, teste Eust. vnde Κορωνὶς & Κορωνῆθεν. Plut. Symp. 2. Plin. lib. 4, c. 5, Coroneus finus à Corone. ‖Κορώνη cognomen Theocliæ meretricis apud Athen. lib. 13. C

Κορωνόπους, οδος, ὁ, Pes cornicis, herba quam & κορακόποδα dici Hesych. scribit. Plinius coronopum appellat. Herba est (inquit Gorr.) oblonga, per terram strata, fissis foliis & aculeatis, radice gracili. Leonicenus caprilam vulgò dici censet, nonnunquam & sanguinariam, φ naribus indita sanguinem eliciat. Nostri nunc olitores dentem canis vocant, quanquam eodem nomine gramen appellent. Sed coronopum quoque generibus graminis Plinius assignauit. Falluntur autem qui coronopum, coruinum pedem esse existimāt. Pes enim coruinus exulcerandi vim habet maximā, coronopus autem estur & adstringit. Sic dictus est φ eius stylus è mediis foliis exurgens, in cornicis pedem cōformatus articuletur, reliquam exhibens cruris effigiē. Hæc ille. Tradūt autē v. l. quosdam pro coronopode pingere eam quæ vulgò cornu ceruinum appellatur: sed verum coronopum esse quam verrucariam herbarii nominant. Plin. l. 20, c. 16 ex Theophr. hist. pl. lib. 7, c. 9: itē l. 22, c. 19, ex Diosc. l. 2, c. 158. Apud Paulū verò Ægin. in κορωνόπους, pro κολικοῦ repone κοιλιακοῦ ex Diosc. Plin. & Aet. VNDE Κορωνοπεδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Pedi cornicis similis, Pedis cornicis speciem repræsentās. quale esse ficus folium tradit Hippocr. ET Κορωνοπόδιον, ου, τὸ, forma diminut. à κορωνόπους, Pediculus cornicis. Accipitur pro coronopo herba apud Aet. lib. 1. D

Κορωνιδὴς, ἐος, ὁ, Cornicis pullus. Hesych. & Eust. E

Κορώνεος, ω, ἡ, Ficus cuius fructus coracino colore sunt. Arist. Pace, πῶν κορώνεων γὰρ μου Ἐξέκοψαν. Vide Κορακίον. F

Κορωνίζω, Cornici colligo stipē. τῆ κορώνῃ ἀγείρω. de circulatoribus quibusdam qui cornicē circunferentes stipē ei corrogabant, cantilenā quādā canentes quæ citatur ab Athen. l. 13 ex Phœnice Colophonio, poeta iābico, cuius initium est, Ἐθελοῖ κορώνῃ χεῖρα τρεσδόντε κριθῶν. VNDE Κορώνισμα, ατος, τὸ, Carmen quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant. ET Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, Circulator qui cornici stipem mendicat. Athen. l. 13 ex Pamphilo Alexandrino, κορωνιστὴ δ' ἐκαλοῦντο οἱ τῆ κορώνῃ (τῶ ζώῳ, vt addit Eust.) ἀγείροντες καὶ τὰ ἀδόμενα τὰ ὑπ' αὐτῆ, κορωνίσματα καλεῖται. G

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, epithetum nauis apud Homerum, significatur autem ea voce aut ἡ μέλαινα, nigra, aut ἡ ὀπικεκαμμένη τὰ ἄκρα, in qua summitates inflexæ sunt, vt Eustathius vult: vel, vt schol. Arati, ἡ ὀπικαμπὴς τῶν πρυμναν, in qua puppis incurua est. Sicut & Hesych. κορωνίδας esse dicit τὰς κεκαμπυλοπρύμνους. Il. α, Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι. vbi annotat Eustath. ἡ μόνον ὡς κῆ τῆ κορώνῃ μελαίνας, ἀλλ' ἀ, φ τὰ ἄφλαστα τὰ κῆ τρεφέρεν καὶ πρύμναν οἷα ἐν λιγυσμῷ ὀπικαμπόμενα ἐχούσας. Sunt quidam qui rostratas etiam reddi posse existiment. & coronatas, citātes ex Ouidio, Torta coronatæ soluunt retinacula naues. sed id nullis auctoritatibus confirmant. Odyss. τ. — ἐννέα τοι κορωνὶς Ἴλιον ἔστω Ὧχατ'. Il. β, Ἀχαιοὶ ὡδὶ νηυσὶ κορωνίσιν, ad naues amplustria

curua inflexáque habentes. ¶Item substantiuè, Coronis, id est linea breuis quæ in extrema parte aliquantum incuruatur, γραμμή τις βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποκάτω ἔχουσα: quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur, ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο τραγῳδοῖς ἐν τοῖς οἱ ὑποκριτὴς παύωνται. ἣς ἀρξῆς ἀεὶ ἀφέτερα κορωνὶς ἐπὶ τὰ χρεῶν, ὅθεν φέρεται ἡ τοῦ ῥηθέντα, vt Schol. Arist. annotat. Ex Hephaestione autem vulg. lex. tradunt κορωνίδος in dramare triplicem vsum esse, quū histrionibus abeuntibus subsisit chorus, aut viceuersa choro emigrante remanent histriones: vel quando locorum commutatio in scena fit. Duplex autem esse traditur, ἐπῳδικὴ, μετὰ διπλῶν, & περῳδικὴ, si alterā ipsa præcedat diplā. ¶Κορωνὶς dicebatur etiam nota quædā quæ in calce libri appingi solebat vnci figura ad significandū finem. quam Martialis coronidem & ipse appellat, lib. 10, Si nimius videor, feráque coronide longus Esse liber, legito pauca, libellus ero. Item, Et mage principio grata coronis erit. Vnde μέχρι τῆς κορωνίδος, Vsque ad coronidem, Vsque ad extremum librū seu calcem libri. Plut. De fortuna Alexandri Philoxenum à Dionysio in latomias coniectū refert, quia ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος περιέγραφεν ἡ αὐτὸ τραγῳδίαν, quòd tragœdiā quam emendandam ille dederat, circumscripsit: seu litura induxisset à principio vsque ad coronidē, totā vna litura delendam significans. Idem aduersus Stoicos, ὁκ παρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κορωνίδος. ¶Κορωνὶς, Fastigium, Summitas & apex in re aliqua. id. m quod κολοφὼν & κορυφή. vnde κορωνίδα ὀπιθεναι, fastigium & finem imponere rei alicui. quam loquendi formulam fortasse aliquis manasse putet à coronide quam in calce libri apponi solere dixi. Eodem dicitur sensu κεφάλαιον ὀπιθένω, & κολοφῶνα ὀπιθεναι, item τέλος ὀπιθεναι. Potest enim fieri vt desempta sit hæc phrasis ex Homerico illo, χρυσῆν δ' ἐπέθηκε κορώνην, de fabro arcum fabricante. nā ibi χρυσῆν κορώνην Eust. accipi tradit pro ἄγαλμα τέλος τῆς τεχνικῆς: & ipse etiam inde sumens dicit χρυσῆν ὀπιθεῖναι κορωνίδα τῆς τεχνικῆς ἢ τῶν κόρων, hoc est συμπέρασμα, τέλος. Luc. De hist. scrib. ἔτι ἐπέθηκεν Αἰαπτιόν τινα τῶν κορωνίδα: de quodam Aphranio qui ὀπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων καὶ ἅμα συνομωκῶν τοῦ τινα τῶν, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὀπὶ τοῦ τάφου. Greg. Eusebio, τῶν τῶν τῆς ἀληθείας ἱερῶν ὁ τῶν τῶν ὀπὶ τῶν κορωνίδα. Idem de Cypriano, τοῖς πολλοῖς βασάνοις τῶν τῶν ὀπιθεῖς τοῦ κορωνίδα. Idem κορωνὶς τοῦ βίου, finis & clausula vitæ, vt B. interpr. apud Plut. in lib. An seni capessr. resp. τὸ εὐβεβιωκότα τελειωθῆς παρέχεσι καὶ διηγωνισμένοις οὐκ ἐῶν ὀπὶ τοῦ δόξαν καὶ τοῦ κορωνίδα τοῦ βίου τοῦ ἐλθεῖν. ἀλλ' ἀπαλλαγὴ ὁρῶν. Idem in libro De disc. amico ab adul. λόγος ὁ τοῦ ἐφεξῆς ἀπτόμενος ὑποπθένω τῇ κορωνίδι τοῦ συγγράμματος, imponere fastigium, seu ad vmbilicū perducere. Hesych. κορωνίδα esse dicit τὸ τελευταῖον τῆς οἰκοδομῆς ὀπίθημα. ¶Κορωνὶς, Corona Vitruuio, siue coronis, vulgò Cornicha. ornamētum columnarum, vt cymatium, trochilus, astragalus. v.l. ¶Κορωνίδες, Coronæ vel ulcera. ὁκ τῶν τῶν πεπελῳδοῦσι στέφανοι, propriè verò τὰ βλαστήματα. Hesych.

Κορωνὸς, οῦ, ὁ. Latus, Ceruicem in alum efferens. ὑψαύχην, γαυριῶν, vt Etymolog. & vetus nostrum lex. exponunt in hoc Archilochi loco, Βοῦς ἐστιν ἡμῖν ἐργάτης ὀ οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἴδρις. Sed deriuat à κάρα. nihil tamen vetat à κορώνη deducere: quòd hac voce interdū τὸ ἄκρον significetur, & inde naues κορωνίδες dicātur τὰ ἀκρομύρια αὐτῶν εἶ), seu ὑψηλὰς ὕψος αὐξάνει, vt in eodē nostro lexico annotatur. Apud Hesychium bis scribitur κόρωνος, accētu in antepenultima, exponiturq; non solùm ὀρθοκέρως ταῦρος, sed etiam πυπρός. Ilie autem qui collegit voces pro diuerso accentu diuersam significationem accipientes, scribit κορωνὸν esse angulum: at κόρωνον nomen montis. ITEM Κορώνιος, Incurua & lunata cornua habens. κορώνιος, inquit Hesychius, μίωσεις ἔχων κέρατα βοός. ET Κορωνίαω, Ceruicem vel cornua effero. vnde κορωνιῶν apud Hesychium, γαυριῶν, à κορωνός. ¶Κορωνιάω, Incuruus & lunatus sum. Hesiodus Aspide, — κορωνιόωντα πέπλα. id est ὀπικαμπῆ γλυφήματα, seu ὀπικαμπεῖς φάγεις, vt Sch. exp. Sed scribitur ibi etiam κορωνιόεντα, de quo vide post Κορωνίη.

A

B

C

D

E

F

G

H

ΚΟΡΥΝΗ, ης, ἡ, Clava. Proprie ῥάβδος κεφαλὴ τὴν, dicta ὡσεὶ τὴν κάρα, vt inquit Eustath. id est (ad verbum) Virga capitata. Hom. Il. ιι, v. 141, Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυτο φάλαγγας. vbi σιδηρείῃ vocari tradit idē grāmaticus, ἣς τὸ τοῦ ξύλου καὶ ἄκρου παχὺ σιδηροῦ ὀπ. Aristot. Polit. lib. 5. καὶ ἐν Μιτυλήνῃ τοῖς πενθαλίδαις Μεγακλῆς τοῦ ὀπὸ τοῦ τὸν τῆς κορύνης, ὀπὸ τὸ ὄμος μετὰ τοῦ φίλου αἴρεται.

Κορύνη, metaph. pro asini veretro. Nic. Alex. Δεῖνα βρωμένας ἀναλήσασα κορώνη.

Κορώνη βλαστὸ in germinatione arborum dicit Theophrastus à clauæ similitudine quam illæ habēt, vt annot. in vulg. lex. vbi & additur Plinium videri vocasse geniculatum incrementum & cacuminum articulationem: at Gazam furculum malè reddidisse. Verba Theophrasti sunt Hist. plant. lib. 3, cap 6. καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ εἰς πλάγια κύκλῳ πεφυκότα τοῦ βλαστοῦ, ὅθεν γόνου τὴν σάρκα καὶ τὴν τοῦ βλαστοῦ κορώνην. HINC Κορωνῶν verbum apud eūdem lib. 4, cap 12, vbi de iunco agens scribit, κορωνᾶ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ὅθεν αὐτὸ τὸ γε μμωνῶν ὀμοιόσασα (malè enim ibi κόρωνα vulgatæ editiones habēt) id est Clauæ instar fastigium edit. vel fastigiat se & velut thyrsum profert. Gaza autem reddidit, Omnino frugifer in callum de regulari furculo ipso tumescens. ET Κορωνίσης Hesychio βλάστησις, id est Germinatio.

Κορωνὶς quibusdam tam summi humeri quàm cubiti articulus dictus fuit, tanquam Clauæ: quibusdam ὦμοι, tanquam Compages: quibusdam κόδυλοι, tanquam Tubercula. Camer. ex Polluce. Apud quem κορωνὶς nonnulli esse dixerunt Capitula a siue capitata ossa in humeri cubitique articulatione.

Κορωνιστής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Clauiger, Clauam gestans. Κορωνοφόρος & Κορωνῶν, Clauatores, vt quidā ex Plato & Festo interpr. sicut ῥαβδοφόροι, Virgatores.

Κορωνίδες, ωνῶν, ὁ, ET Κορωνῶνες, ῶν, ὁ καὶ ἡ. Clauæ formā habens. vel In clauæ modum fastigiatus. Apud Hesiodum κορωνόεντα πέτηλα exponitur ῥαβδῶδη καὶ εἰς ἀκρωτήριον εὐθεῖα. Quidam verò putant Culmos fastigiatos reddi posse, quòd Plinius de asparago loquens dixerit, Viret thyrso primùm emicante, qui caulem educens, tempore ipso quo fastigiatus est, in toros stringitur. Hic enim thyrsum & fastigium asparago tribuit eodē modo quo Theophrastus dicit eum ἀκρωτήρια τὰ ἀκρῶνυχα κορωνῶδες τὸ μικρόν. at Gazam omnino malè Picilioſum vertisse.

Κορωνῶτης, ου, ὁ, Clauator, Clauari⁹, (inquit Bud.) id est Qui claua vtitur in pugna. Homerus Iliad. ιι. circa initiū — ὃν κορωνῶτης Γεὴν τ' Ἀρήϊος. Ab eodem Budæo κορωνῶτης & ξυλοφόρος exponitur Fustuari & Clauatores. Et Iatro quidam insignis a Diodoro lib. 5 dicitur κορωνῶτης, ea significatione qua vtitur Ouidi⁹ nomine Clauiger, vt inquit idem Bud.

ΚΟΡΥΣ, υθος, ἡ, Galea, Cassis. sic dicta à κάρα quasi Caput significat: vnde & κορώνη, aliàque nonnulla deducuntur. Alii autem non à κάρα simpliciter deducunt, sed vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεται. Est autem poetica hæc galeæ appellatio, & quidem apud Homerum frequēs, Iliad. φ, γυμνὸν ἄπερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος· οὐδὲ τί οἱ ἔχεν ἔγχος. Et Iliad. π, — ὁ δ' ἐμῇς κόρυθες λάβε νῶϊν μέτωπον Ἐγχεσίδῃ λαμπρῇσι. Et λαμπρὴν κορύθεσσι apud eundem, item πανάιθησι. Inuenitur autem accusatiuus non solùm κόρυθα, sed κόρυν quoq;, & quidem apud Lucianum etiam.

Κόρις, Galerita, auis. QVAE Κορυδαλὸς etiam, ET Κορυδαλὸς alicubi (SICVT Κορυδαλλὶς apud Theocr. eum λλ) ET Κόρυδες. Exponitur & Alauda. creditúrq; quibusdā esse tam auis ea quæ Alouette, quàm ea quæ Cocheuis à nobis vocatur. Κορυδαλοῦ duo sunt genera, vnum λόφον ἔχον (vt loquuntur Aristoteles & Plutarchus) id est apicem habens in capite cassidis forma, seu galeri, vnde Cassitam Latini Galeritam & Galericum nominarunt. Alterum sine apice, cuius rursus duo genera, terrestre & marinum. Κορυδαλὸς apud Aristotelem legitur, apud Dioscoridem & Paulum Ægineta Κορυδαλλὸς

etiam cum λλ, item Κόρυδος.

C. Κορυθαίξ, ικος, ὁ & ἡ, Galeam quatiens cum impetu. vide in Αἴας post Αἴσων, primi tomi columna seu semipagina 233.

C. Κορυθαιόλος, Variegatam habens galeam. Frequens est apud Homerum. Vide autem & alias huius nominis expositiones suprà in Αἰόλος, primi tomi columna seu semipagina 179.

Κορύσσω, proprie Galea armo, sed generaliter pro Armo accipitur. Vnde & Κορύσσομαι, Armor. vt Iliad. ο, Τὼ δὲ κορυσσέσθην. ¶Item Incito, tanquā armans ad prælium. vt exponitur apud Hesiodum, κορύσσουσα κλόνον αὐδῆσαν. Apud Homerū verò Iliad. β, πόλεμόν τε κορύσσων, redditur Bellum adornans. Alii autem volunt κορύσσων πόλεμον esse pro ἐς πόλεμον. vt reddatur Armās ad prælium.

Κορύσσομαι, Impetu feror, tanquam armatus ad prælium, Furo. Apoll. Arg. 2, — κῦμα θαλάσσης Τυρρηνοῖο ὀδὼ ὀδὶ νῆα κορύσσεται, aduersus nauem furit, seu furibundo quodam impetu fertur. Et COMP. Ἀνακορύσσομαι, Oppugno, ἀνατάσσομαι, Ad prælium me comparo. Ita Bud. citans ex Athenæo, τὸν ὁ Κύνουλκος ἀεί ποτε τῷ Ὀλυμπικῷ ἀνακορυσσόμενος. id est Cynulcus semper ad prælium se comparans aduersus Vlpianum.

Κορυστὴς, οῦ, ὁ, Armiger, Armatus, Miles. vel Strenu⁹ miles, Bellator. vt Iliad. ω, ἀνδρὶ κορυστῆν. ET Χαλκοκορυστὴς, Ære armatus, id est æreis armis. Sed accipitur & pro simplici κορυστής.

Κορυθάω, ῶ, idem quod κορύσσω, Armo. quod thema aliqui inusitatum quidā asserunt tāquam ex eo fit præteritum κεκορυθμένος, quod aliquoties apud Homerum erat pro Armatus. vt videlicet fit κορυθήσω à Κορυθάω, in præt. κεκορύθηκα, & pass. κεκορύθημαι, ac per syncopen κεκόρυθμαι, vnde κεκορυθμένος. sed Eustathio potius assentior à Κορύσσω deducenti, vt sit κεκορυθμένος pro κεκορυσσμένος. posito θ pro σ, vt in μεμνήθμαι, & aliis plerisque.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, ET Κόρυμβος, ου, τὸ, Vertex, Cacumen. Eustathius postquam scripsit hac voce significari τὰ ὀξέγκοντα, idque in montibus præcipuè, subiungit, Herodotum τὸν τοῦ ὄρους κόρυμβον alicubi dixisse, perinde ac si quis κορυφὴν dicat. Locus autem Herodoti est hic, οἰχνεῦντο φύγοντες ὀπὶ ὄρεος τὸν κόρυμβον.

Κόρυμβα νηῶν apud Homerum Iliad. ι, Σπεῦσαι δ' νηῶν ἐπικόψειν ἄκρα κόρυμβα. vbi κόρυμβα accipi putatur pro extremis nauium partibus: exponiturque ἀκροστόλια & ἄφλαστα. Sunt & qui κόρυμβα interpretentur Amplustria. Eustathius autem in suis in hunc locum commētariis ait κόρυμβα Homero significare ἄκρα: sed non videtur considerasse addi & ἄκρα in isto Homeri loco. Quod autem attinet ad eos qui κόρυμβα exponunt etiam ἄφλαστα, sciendum est inueniri tamen ἀφλάστοιο κόρυμβα apud Apoll. Arg. 2. Vide tamen plura apud eundem Hesychium.

Κόρυμβος dicitur & de coma certo quodam modo nodata. Alii comæ ornamentum fuisse dicunt. At Schol. Thucyd. tradit κόρυμβον fuisse in mulieribus qui κρόβυλος in viris. HINC Κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ apud Suidam (à verbo Κορυμβοῦμαι) quod exponitur à Camer. Coma aureo vinculo fastigiata: ab aliis autem, Aureis corymbis fastigiata. ET Κορύμβαι apud Athen. lib. 12, in hac significatione, χρύσεαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν πέφυκασι ὦς.

Κόρυμβος, Caules asparagi, ὁ καυλὸς τῶν ἀσπαράγου. Sed dicitur & de aliis: legitur enim κόρυμβοι κισσοῦ, quod exponitur Racemi hederæ, siue acini. Sed satius fuerit ipsam Græcam vocem retinere, quam & Latini retinent appellantes hederæ corymbos. HINC autem Κορυμβίας κισσὸς apud Theophrastum De hist. plāt. lib. 3, λευκὸς δὲ ὁ οὐδὲ καρπῷ μόνῳ, ὁ δὲ καὶ τοῖς φύλλοις ὀπὶ πάλιν δὲ τοῦ λευκοκάρπων μόνον, ὁ μὲν ἀδρὸν καὶ πυκνὸν καὶ σωεστικὸν τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ εἰς σφαῖραν ὃν δὴ καλοῦσί τινες κορυμβίαν. Quem locum ita interpretatus est Plinius lib. 16. cap. 34, Alia [hedera] fructu tantùm candida, alia & folio. Fructū quoque candidū ferentiū aliis densus acinus & grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi. Idem tamen Plinius lib. 19, cap. 9, κορυμβίαν aliter accepit, scribens, Ferulæ duo genera in peregrinis fruticibus diximus, Semen eius in Italia cibus est. conditur quippe durátque in vrceis vel anni spatio. Duo ea genera, caules & racemi. Corymbiā hāc vocant, corymbósque quos condiūt. Sciendum est autem generalius etiam accipi nomen hoc κόρυμβος, dici enim & κόρυμβον δάφνης in Epigr. Ramū lauri: & κορύμβοις συκῆς à Nonno.

A

B

C

D

E

F

G

H

C. Ἀκροκόρυμβα, idem quod apud Homerum ἄκρα κόρυμβα in loco paulo antè citato ex Iliad. ι, in Κόρυμβον. In v.l. exponitur Rostra nauium.

C. Δικόρυμβος, Binos corymbos habens. de hedera, de qua & τετρακόρυμβος paulo post.

Δικόρυμβον ὄρος apud Philostratum, idem quod δικόρυφον, Duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen. Bud.

C. Τετρακόρυμβος, Quaternos corymbos habens, de hedera, in Epigr. τετρακόρυμβος κισσός. Exponitur & Quatuor oras habens. in v.l.

ΚΟΡΥΦΗ, ῆς, ἡ, Vertex. Hoc nomine κορυφὴ non nulli intelligunt capitis partem inter sinciput & occiput mediam & summam: (quæ propriè κεφαὴ dicitur) alii partem eam capitis in qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram inuertuntur: ut non sit aliud κορυφὴ quàm linea illa quæ capillos in duas partes distingait. Rufus κορυφὴ definit τὸ ὀν μέσῳ, καθ' ὃ δὴ μάλιστα εἰλοῦνται αἱ τρίχες. Id quod etiam sequuti Latini verticem dixerunt, à vertendo, nimirum propter flexum capillorum, quòd illic veiut in gyrum ii vertantur. Quam etiam ob causam quidam ἑλιγμὸν & πόλον, ἀπὸ τοῦ πολεῖν (id est à vertendo) eandem partem appellarunt: vt autor est Pollux. Hæc Gorr. Vt autem κορυφὴ Ruffi esse dicit τὸ ὀν μέσῳ, sic & idē Poll. ait κορυφὴ alio nomine dictam μεσόκρανον. esse autem τὸ ἔσκοιλον τοῦ κρανίου. Xenophon De re equestri, tribuit & equo κορυφὴ, scribens, κορυφὴ μείζων, ὥσπερ δὲ μικροτέρα ἐστὶν ἡ δεξέρα τοῦ κεφαλῆ ὑποφαίνει. quæ Camer. reddit, Ipse vertex si fuerit grandior, aures verò minutæ, magis ita caput equinū videbitur. Vtitur Xen. & in alio eiusdem libri loco.

Κορυφὴ, Vertex, Cacumen, Fastigium, Apex. Homerus Il. α, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πεπυδεμένος Οὐλύμπιος. Idem Iliad. β Οὔρεος ὀν κορυφῆς. Et in plur. Iliad. γ, ὄρεος κορυφῆς σ. Vsus est & Thucydides libro 2, ὥσπερ κατὰ κορυφὴν ἐσβαλοῦσι. Et pluralis κορυφαὶ apud Herodotum in Vrania, Νῦν δὲ τῶν Παρνασσοῦ ὑπερβαίνουσι δύο κορυφαί.

Κορυφὴ, ῆς, ἡ, Summa, Caput, in metaph. significatione. vt κορυφὴ τοῦ λόγου, sicut Lat. Caput sermonis, seu disputationis, aut Sūma, Clausula. Plato Cratylo, ἔργμα γὰρ ὀπὶ τῷ κορυφῇ ὧν εἴρηκα. Plutarchus De prud. anim. ἵνα δὲ κορυφὴ ὁ λόγος ὀπιθεῖς ἑαυτῷ παύσηται. Pro eodem dicitur & κολοφῶνα ὀπιθεναι. Pro κορυφὴ autem hac in significatione dicitur non solùm κολοφὼν, sed & κορωνὶς & κεφάλαιον, & τέλος & κέρας, vt scribit Budæus comm. pag. 610. Apud Pindarum autem κορυφαὶ quidam exponunt Perfectionē, Pyth. ode 9, ὁ δὲ καμὼν ὁμοίως πάντες ἔχει κορυφαί. vt videlicet dicat opportunitatis esse perfectionem tam in magnis quàm in paruis rebus.

Κορυφὴ pars ossis quod κόκκυξ πρῶτος dicitur, ea videlicet quæ anum versus inclinat. Poll.

Κορυφαὶ, Digitorū extremitates internæ. quæ & ῥάγες. Poll. τὰ δὲ ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, ῥάγές τε καὶ κορυφαί. Sunt autem qui & hîc Vertices interpretentur.

C. Δικόρυφος, ος, ὁ & ἡ, (q. d. Biuertex) Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι (vt scribit Budæus ex Aristotele & Pollluce) Biuertices, Qui duplici sunt capillorum discrimine & æquamento. hoc est vertice. Δικόρυφοι dicuntur (inquit Gorr.) non ii quibus os summum capitis geminum est, sed quibus geminum est discrimen capillorū, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

C. Ἰσοκόρυφος, q. d. Æqualem verticem habens, Æquè eminens. vt ἰσοκόρυφοι πόλεις Dionysio Halic. vrbes æqualis excellentiæ. Cam.

C. Μελαγκόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Atriuertex. id est Atrum verticem habēs. Nomē est auis Aristoteli, apud quem à Gaza vocatur Atricapilla. Eadē dicitur συκαλίς, id est Ficedula: sed diuerso anni tēpore, propter coloris mu-

tationem. Μελαγκόρυφοι (inquit Camer.) sunt Plinio Fi- A
cedulæ post autumnum.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, q.d. Verticalis, aut In vertice positus. id est Supremum locum obtinens, Supremus, Præcipuus. Lucianus De cal. καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸ κορυφαῖον. ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας καὶ τὴν φιλίας ἀπο πεθυσασάμενος. vbi πρῶτον & κορυφαῖον pro eodem accipit. Sic autem & ab aliis sæpe dicitur τῶν φίλων κορυφαῖος, Qui supremum locum seu principem inter amicos obtinet, Princeps amicorum. Quum autē ita loquimur, animaduertēdū B
est dari genitiuum huic nomini vtpote superlatiui significationem habenti. Inuenitur tamen & κορυφαιότατος φίλων: & apud Plutarchum Ad Col. θεωπατηπκῶν ὁ κορυφαιότατος. Budæus quoq; ex eodem scriptore affert (locum non indicans) κορυφαιότατος pro Excellentissimus inter alios, Eminentissimus. Sed non satis exacto sermone posse hoc dici existimo: atque hinc esse illud dictum cuiusdam apud Lucianum, irridentis eum qui ita loquutus erat, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος: & quidē irri- C
dentis his verbis, χαίρειν γε τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τὸ ἐπάνω. In vulg. lex. κορυφαῖοι, Proceres, Primores, Et, κορυφαῖος πῖλος apud Plutarchum in Marc. qui Apex Valerio Maximo. Apud Herodianum lib. 8, τὰ δὲ μέγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης, (ita enim ibi legēdum puto, non μέγιστα κορυφῶα sine copula) Politianus vertit Extremos victoriæ fructus. Apud eundem l. 7, κορυφαῖον τέλος idem vertit Fastigium, ὥςπερ κορυφαῖον τέλος τῶν προγεγυμνασμένων πράξεων.

Κορυφαῖος in choreis dicitur Præsultor. Aristoteles Polit. 3, nominat in choro κορυφαῖον, id est Principem D
siue præcentorem, & προεξάρχω, id est adiunctum. Camer. Apud Budæum autem hæc leguntur, In choreis etiam προεξάρχης dicitur qui præsultori secundus est. qui præsultor, κορυφαῖος etiam dicitur, & ἐξάρχων, & καταρχων, & χοροστάτης. Est enim hic ordo vt præcentori proximus sit ὁ προεξάρχης, & huic deinde proximus sit ὁ χοροστάτης. Aristoteles De mundo, καθάπερ ἐν χορῷ, κορυφαίου καταρξάντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. id est (Budæo interprete) Quemadmodum fit in choro vt auspicanti præsuli aut præcentori accinat totus cho- E
rus. Idem Aristoteles ibidem, & quidem statim pòst, τῷ δὲ τὸ ἄνωθεν ἐνδύσμενον ὑπὸ τῶν φερωνύμως αὐτὸ κορυφαιοπρεσβυτάτου πυρροθέντος κινεῖται, μιμεῖται τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανός. quæ idem Budæus sic vertit, Et sidera enim semper & vniuersum ipsum cælum eos ad numeros mouentur quos Deus sursum quasi auspicando præcinendóque emodulatur. quem à similitudine sanè congrua κορυφαῖον mundi rectè appellaueris, quasi præsultorem ipsum huiusque chori magistrum.

Κορυφαῖος Ζεύς, Capitolinus Iupiter, & κορυφαία Ἄρτεμις. Bud. ex Pausania.

Κορυφαῖον, Retis pars. Bud. ex Polluce, pag. 184. vbi dicit esse τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος. atque idem à nonnullis dictū esse ET Κορυφιστήρ. sed Κορυφιστὴρ cum η in vtroque loco vulgatæ editiones habent.

Κορυφαία, Habenæ pars summum equi caput cingens. Ita Budæus, afferens ex Xenophonte περὶ ἱππικῆς hæc verba, πῶς δὲ χρὴ τὴν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν κορυφαίαν. G

Κορυφόω, ῶ, Fut. ώσω, In verticem attollo, Fastigio, Cōsummo. Et Κορυφοῦμαι, itidem In verticem attollor, Fastigior, Consummor. vt Budæus vertit apud Basilium p. 91. Affert autem & ex Strabone pro In verticē attolli. quod loquendi genus Plinianum esse tradit. Ex Philone quoque citat, ἡ καὶ πρὸς μήκιστον ἀρθεῖσα ὕψος, συνέλκει τὴν κορυφουμένην. pro In cacumen extenuata vel conformata. Sic autem ET Ἀπεκορυφῶσαι pro In verticem conformare, à Polybio poni tradit.

Κορυφοῦν in vulg. lex. exponitur etiam Impleo ad H
summum ab ore. Et affertur ex Epigr. κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, pro Numerus in vnum collectus, id est Sūma.

C. Ἀπεκορυφόω, In verticem conformo, apud Polybium, vt dictum modo fuit in Κορυφῶ.

Ἀπεκορυφοῦν apud Herodotum pro Planè eloqui vel potius Verbis extollere, vt scribit Camer. afferens hūc illius locū in Therpsichore, Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος Σαρδίων ὕπαρχος ἀπεκορύφου σφι πάδε. id est (inquit ille) Amicitiam regiam verbis extollebat. Vel, Gloriosè respondebat. At ego affētior potius Budæo exponenti, Summatim hæc respondit, vel Ad summam hæc respondit.

C. E Κορυφόω, ῶ, Summatim dico, A principio & velut à capite incipiens expono. Hesiodus in Erg. — ἐπεὶ πρόμον ἐκκορυφώσω. Camer. tamen vertit simpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, arithmeticos ἐκκορυφοῦν πάς πυραμίδας quum faciūt κολούρους, primùm vno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademptis.

ΚΟ'ΣΜΟΣ,

ου, ὁ, Ordo, τάξις, vt exponit Eust. (deriuans à κάμω significante ὑπομελοῦμαι) item Hesychius & Suidas: qui pro hac significatione affert ex Herodoto, οἱ δὲ Πέρσαι κατιδόντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ. Eustathius autem in eodem loquendi genere οὐδενὶ κόσμῳ exponit ἀτάκτως. Sed hoc aduerbium ἀτάκτως cum οὐδενὶ κόσμῳ à Thucydide copulatur lib. 3, καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ τρεπόμενοι. vbi Budæus οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incōpositè. Luc. addidit præpositionem σύν, in Zeuxide, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. At schol. Thucyd. alicubi κόσμον nō τάξιν sed ἀπαξίαν exponit. Cæterùm Budæus vt οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incompositè in loco paulo ante citato, sic κόσμον compositionem apud Aristotelem, τάξιν ei adiungentem. Quæ duo copulātur & à Plutarcho scribente, οὐκέτι κόσμον εἶχεν, οὐδὲ τάξιν τὸ πᾶν. Aristoteles De mundo, vbi de magnificentia imperii regis Persarum agit, τοσοῦτος δὲ ὢν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρουρουμένων καὶ δορυφόρων πυρσευουσῶν ἀλλήλους. quæ Budæus vertit, Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices numerum cōstitutæ, & præsertim eorum qui, &c. Exponitur etiam Tam bene descriptæ vices.

Κόσμος, Modus, Ratio. (ea significatione qua dicitur à Cicerone, Modo & ratione omnia facere) vnde οὐ κατὰ κόσμον apud Homerum sæpe, Sine modo, Non cum modo, Non cum ratione, Incompositè. Contrà verò κατὰ κόσμον, apud eundem Modo & ratione. Exponitur & Decenter, Ritè, Aptè, Conuenienter. Habet autem talem quandam significationem & ablatiuus Ordine apud Latinos interdum. ‖ Κόσμος, Disciplina, apud Thucydidem non semel. Item πολιτεία. vt vult schol. Ab Hesychio exponitur & κατάστασις. In vulg. lex. Status: vbi affertur etiam κόσμος πολιτείας ex Aristotele (inuenitur autem & apud Isocratem in Panath.) pro ratione reipublicæ rectè atque ordine constitutæ. Et ex Herodoto, κόσμον τόνδε κατεστησάμενος pro Hanc rationē instituit.

Κόσμος, Ornamentum, Ornatus. Lucianus De historia scrib. αἰσχυνάς τὸν κόσμον ἐκείνου. Isocrates ad Nic. πρόσαμμα τοῖς ἐρῶσι καὶ τοῖς θεοῖς τὸ σῶμα κόσμος. Herodianus l. 3, ἅπαντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἀρπάσαντες. Apud Xenoph. Pæd. 8, ac Plat. lib. 2 De rep. est & γυναικεῖος κόσμος, Ornamenta muliebria: quæ mundum muliebrem Latini vocant. Idem canum κόσμον esse dicit δέραια, & ἱμάντας, & στελμονίας. Interdū etiam Decus, Laus. quam significationem & vox Ornamētum Latinis habet. Thucyd. lib. 1, οἷς κόσμος καλῶς τῶν πρᾶν, quibus laudi est id facere egregiē. Soph. Aiace, — γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum autem Odyss. lib. θ, ἵππου κόσμον ἄεισον, vult Eustathius κόσμον esse τὸν δόκιμον δόξαν καὶ μεθόδευν, καὶ τὸν ἔνδοξον αὐτῶν ἡρωϊκὴν δόξαν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν.

Κόσμοι magistratus Cretensibus qui ἔφοροι Lacedæmoniis. Aristoteles Polit. l. 2, cap. 8, vnde κοσμεῖν, eo magistratu fungi.

Κόσμος, Mundus. non ea significatione qua paulo antè γυναικεῖος κόσμος expositum fuit Mundus muliebris: sed qua & Orbis mundi à Virgilio dicitur. Hac autem significatione Diogenes, cum apud alios tum apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην, quum interrogatur cuias sit. Idem Luc. in l. De salt. ἀπὸ γὰρ χάους ἄνωθεν καὶ τὴν τῶν κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, κτλ, &c. Bud. apud Aristotelem vbi κόσμῳ opponit ἀκοσμίαν, vertit κόσμον, Cōpagem rerum compositam concinnóque ordine digestam. Vide Ἀκοσμία.

Κόσμος (inquit idem Aristoteles, ordiens eum quem de illo scripsit libellum) ὅτι σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων. Vel, κόσμος, est ἡ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπὸ θεῶν τε καὶ διὰ θεῶν φυλαττομένη. Idē in eodē lib. τίς γὰρ ἂν εἴη φύσις τῶνδε κρείττων; εἰ μὴ ἀνεπιστήμων μέρος αὐτῶν ὅτι. τί, τε καὶ λόγῳ πᾶν, ἐπώνυμον ὅτι τοῦτο, καὶ τὸ πεπαγμένον, ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κεκοσμῆσθαι. Sed hîc Aristotelī minimè assentior, quū multo sit verisimilius κόσμον dictū esse Mundū ab ea κόσμου signif. qua pro τάξις, seu ἀπαξία ponitur, aut ab ea qua pro ornamēto accipitur, quàm contrà significationes istas ab eo sumptas esse.

Κόσμος interdum peculiariter pro cælo. quo exponitur modo & in Epigramm. lib. 2. ‖ In sacris autem Testamenti noui scriptis tā variè capitur κόσμος quàm Mundus apud Latinos theologos.

Κόσμος sunt qui à κόμη significante comam deriuari putēt, quòd ea ornamento esset: sed vicissim κόμη quidam dici putarunt quasi κόσμη, à κόσμος deducentes.

C. Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ. Mundi imperium obtinens, Mundi princeps. Paulus ad Ephesios cap. 6, v. 12, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τούτου. vbi vet. interpr. reddidit Aduersus mundi rectores tenebrarum harum. Alii, Aduersus mundi dominos, rectores tenebrarum seculi huius. Tertul. autem κοσμοκράτορας vertit Munditenentes, Hilarius Mundipotentes. Cæterùm Greg. κοσμοκράτορας sine adiectione etiam, vocauit dæmonem.

C. Κοσμολογία, ας, ἡ, Dissertatio de mundo, Sermo qui habetur de mundo. ET Κοσμολογικός, Ad κοσμολογίαν pertinens. Vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ φυσική. hæc differt à philosophia quæ θεολογικὴ & ἐπιστικὴ vocatur, quæ nimirum est ἐν νοητοῖς καὶ ἀϊδίοις. Budæus ex Areop.

C. Κοσμοπλάστης, ου, ὁ, Mundi fictor, apud Philonē De mundo, sicut & κοσμοποιός, de Deo.

C. Κοσμοποιός, ὁ, Mundi conditor, Mundi fabricator, Mundi opifex, Deus, apud Philonem De mundo. ET Κοσμοποιία, ας, ἡ, Mundi fabricatio, seu creatio. Sic autem appellatur & liber quidam Empedoclis ab Aristot. in Metaph. ET Κοσμοποιεῖν, Mundum condere, de Deo, apud Philonem. Aristot. autem De cælo lib. 3, dixit, ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἤρξαντο κοσμοποιεῖν ὁ Ἀναξαγόρας.

C. Κοσμοπολίτης, ου, ὁ, Mundi ciuis. Apud Laertium interrogatus Diogenes cuias sit, respondet se esse κοσμοπολίτην, apud Lucianum autem κόσμου πολίτην diuisim. Sed inuenitur κοσμοπολίτης & apud alios.

C. Κοσμουργός, οῦ, ὁ, Mundi opifex. VNDE Κοσμουργία, Mundi opificium, Dionys. Areop. in epist.

C. Ἄκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inordinatus, Indigestus, Incompositus. ἄτακτος, vt κόσμον significare interdum τάξιν, dictū fuit. Sic apud Homerū de Thersite, Il. β, — ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη, vox ἄκοσμα exponitur ἄτακτα. sed potest & aliis exponi modis. Quidam Latinè reddiderunt Intempestiua. ‖ Ἄκοσμος sæpe etiam est Inornatus, Incultus, Incōptus. In hoc autem versu Sibyllino, Ἔσται κόσμος ἄκοσμος, ἀπὸ πλουσίων αἰθρώπων, Lactantius lib. 7, cap. 16, κόσμος ἄκοσμος vertit Deformatus orbis atque desertus. Similis autem fuerit allusio, si dixeris Mundus immundus, sed Immundus non satis respondentem significationem habet.

Ἄκοσμος, Inordinatè, Indigestè, Incompositè.

Ἀκοσμία, ας, ἡ, Status rerū perturbatus, Res incōpositæ. Idē quod ἀπαξία Isocrati in Areop. Synes. epist. 104, καὶ πάντα ἀνοῦς ἀκοσμίας ἐμπίπλησι. Plutarch. ἀκοσμίαν vocauit statum reip. Rom. qui erat tempore belli ciuilis, cui ἀκοσμίαν opponit. (Quam significationem habere videtur ἀκοσμία & apud Aristotelem Polit. 2, cap. 8, non autem significare depositionem magistratuum qui κόσμοι dicebantur, vt vulg. lex. ex Aretino interpretantur.) Vide Bud. Com. pag. 791. Apud Aristotelem autem ἀκοσμίαν Bud. vertit Congeriem confusam & inconditam, in lib. De mundo, vbi scribit, κόσμον δι' ἑτύμου τὸ σύμπαν, ἀλλ' οὐκ ἀκοσμίαν ὀνομάσας αὖ. hæc enim verba sic reddit, Vniuersumque ipsum commodius κόσμον nominaueris, id est compagem rerum compositā concinnóque ordine digestam, quàm ἀκοσμίαν, id est congeriem confusam & inconditam. Gregor. ἐνταῦθα κόσμον ἢ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει. Idem alibi ἀκοσμίαν & ἀπαξίαν de chao dixit, pag. 234. Tale est quod apud Plutarchum legimus in lib. De animi procr. ἀκοσμία γὰρ τῶν τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, id est Indigesta quædam & inornata congeries, vt Turn. vertit.

Ἀκοσμία, Dedecus, & rerum indignitas, Bud. ex Plut. Idem ἀκοσμίαν esse tradit quod Cicero vocat vitam flagitiosam. In v. l. exponitur & Petulantia.

Ἀκοσμέω, ῶ, Incōpositè me gero, aut indecenter, seu inhonestè, Facio aliquid cōtra decorum, aut officiū. Soph. in Antigone, p. 243 meæ editionis, Ἔρρον γάρ ὅστις οἶδ' ἀκοσμεῖν τοὺς σέθεν; vbi schol. exponit ἀπιθανῶς & ἄκοσμα διαφεροντῶς. Et Munere meo perperam fungor, Munus meum detrecto, Vices meas nō obeo. vt Bud. pag. 791 exponit apud Demosth. & Lysiam. Apud Isocr. autem accipi docet pro Flagitiosè viuo.

Ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Indecenter & perperam comptæ mulieres. Bud. ex Poll.

HINC Ἀκόσμητος, Incompositus, Indigestus. Item Inornatus, Incomptus. Dionys. Areop. τὸ μὴ ἄπακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορημένον. ET Ἀκοσμήτως, Incōpositè. Item, Inornatè, Incomptè. Plato De leg.

C. Διάκοσμος, Ordo & rerum digestio numeros omnes cōcinnitatis habens, vt accipi à Luciano tradit Budæus: afferens etiam ex Aristotele De mundo, παῖς ὁ τοῦ βίου διάκοσμος. Vide & Comm. pag. 792. Accipitur sæpe pro verbali διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, Ordino, Distribuo, Digero. Item Cōpono, Adorno, Instruo. Homerus Il. β, Ὡς οἱ ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Τρωϊκὴν ἔσαν. Et pass. ibidem, Ἡμεῖς δὲ δεκάδας διεκοσμήσαμεν Ἀχαιοί. Thuc. lib. 1, Ἱππάρχῳ τῷ πεντήκοντα τὴν πεζαθηναϊκὴν πομπὴν διεκοσμοῦσιν. Idem lib. 2, καὶ πάλαι διεκόσμησε τά τε κατὰ τὸν πόλεμον ἵππῳ καὶ ὁπλίτῃ καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. Aristot. De mundo, πᾶν τὸ τῶν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων ἀρχῶν κράσεως μιᾷ διεκόσμησεν ἁρμονίᾳ. de quo loco vide Bud. pag. 792. Bene autem cum hoc conuenit iste Plutarchi De primo frigido, καὶ ὅσα διεκοσμήθη καὶ βεβαιοῦται ὁ θεός, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικός. quæ Turn. vertit, Aliisque in rebus quarum descriptione & designatione deus harmonicus & muficus vocatur. Exponitur etiam rectè & ordine constituo, item Guberno. Et in pass. Plat. De legibus, οὕτω τούτων διεκοσμήθη. VNDE Διακόσμησις, Ordinatio, Distributio. Item Constitutio, Gubernatio. In v. l. ex Plat. De leg. affertur διακόσμησις τῶν νόμων pro Constitutio legum: & διακόσμησις τῆς πόλεως, pro Administratio ciuitatis. Vide & Budæū pag. 792.

c. 2. Συνδιακοσμέω, ῶ, Simul ordino, Simul compono.

C. Εὔκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ordinatus: cōtrarium incomposito, quod est ἄκοσμος. Thucyd. lib. 1, πολεμικοί τε καὶ βουλευτικοὶ διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμενα, Ob statum bene compositum. Exponitur etiā Ob moderationem. Ex Xen. autem affertur in vulg. lex. τὸ εὔκοσμον pro Ornatus, & Laudabilis habitus. Item εὔκοσμος pro Comptus, Elegans.

Εὐκόσμως, Ordinatè, Compositè. Item Rite atque ordine, Decorè. Exponitur & Ornatè, Concinnè. Bud. ex Diogene, καὶ πολὺ χλανίδας εὐκόσμως περιεβάλοντο. vbi exponit Honestè & decenter.

Εὐκοσμία, ας, ἡ, Decētia, Modestia, Mores compositi. Quæ interpretationes sunt Budæi, qui ab Isocrate in illa tertia significatione accipi tradit. Polit. apud Herodianū Modestiam itidem interpr. Ego quod Hesychius dicit, ὅτι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, aptè reddi posse existimo Ad continendas mulieres in officio. vbi videlicet scribit ἀρμοστὰς fuisse magistratum quendam apud Laced. ὅτι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Εὐκοσμέω, ῶ, Modestè me gero, Officio meo fungor. In vulgatis lexicis affertur ex Macc. εὐκοσμεῖν αὐτοὺς pro Ornare ipsos.

C. Φιλόκοσμος, ου, ὁ & ἡ, Ornatus amans seu cultus, Cultus studiosus. vt Strabo vocat Gallos φιλοκόσμους. Chrysostomus quoque appellauit mulieres φιλόκοσμον γένος. ‖ Item φιλόκοσμος, Qui amat mundum, id est res mundanas, vt theologi loquuntur.

Φιλοκοσμία, ας, ἡ, Ornatus ſtudium, Cultus ſtudium.

Alia compoſita in ιος deſinentia.

C. Ἀποκόσμιος, ου, ὁ & ἡ, Qui procul à mundo degit, Qui in ſeceſſu & monaſterio viuit. Budæus ex Gregorio. Vide Κοσμικός.

C. Ἐγκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt intra mundum, Qui verſatur in mundo. Cui opponitur præcedens ἀπόκοσμιος.

C. Προκόσμιος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Antemundanus) Qui fuit ante conditum mundum.

C. Ὑπερκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Supramundanus) Bud. ὑπερκοσμίοις ὀκφαντοῖς apud Areop. vertit, Rerũ cælestium explanationes.

Κοσμικός, ὴ, ὸ, Mundanus, ad mundum pertinens. A Chryſoſtomo autem κοσμικοὶ & μοναζοντες opponũtur, vt videlicet ſint μοναζοντες qui & ἀπόκοσμοι, ſequendo ſignificationem datam modò nomini ἀπόκοσμος ex Gregorio.

Κόσμιος, ου, ὁ, Qui eſt moribus compoſitis, Moderatꝰ, Modeſtus, Qui rectè atque ordine omnia agit. Pla. Polit. 1, αὐμὲν γὰρ κόσμιοι καὶ δύσκολοι ὦσι, καὶ τὰ γήρας μετρίως ἂν ἔνεγκοιμεν. Pro quibus Cicero, Moderati enim & nec difficiles nec inhumani ſenes tolerabilem agunt ſenectutem. A Lyſia pag. 88 κόσμιος appellatur qui legibus paret, vt inquit Bud. Et κοσμωνυμία, ἐκκαλλώπισις, Heſych. HINC Κοσμίως, Moderatè, Modeſte. Vt decet eum qui eſt cõpoſitis moribus. Luc. in Hermot. κοσμίως βαδίζοντας. ET Κοσμότης, Moderatio, Modeſtia. Iſocrat. in Panath. μηδὲ μιᾶς κοσμότητος μετέχοντας. Vtitur & Ariſtophanes in Pluto.

Κοσμέω, ῶ, Ordino, Diſtribuo, Compono. Homer. Iliad. μ, Γέντα τε κοσμηθέντες, ἅμ' ἠμιόνεσσιν ἕπεντο. pro quo alibi vtitur compoſito διακοσμεῖσθαι. Item Adorno, Inſtruo. Apparo. Idem Homerus Odyſſ. η, v. 13, Ἡ οἴνῳ ἀνίκητε καὶ ἐσθῖ δόρπον ἑκόσμει. Sed Euſtath. ἐκόσμει hic exponit εὐπρεπῶς ἐπῆν. Vt autem dicit Homerus κοσμεῖν ὀδόντας, ſic Xenoph. κοσμεῖν τραπέζας. ‖ Κοσμεῖν, Inconditam rerum congeriem in ordinem redigere: vnde & pro Mundum architectari. Vide Bud. pag. 792.

Κοσμῶ, Orno, Honeſto. Thucyd. lib. 2, ἃ δὲ πόλιν ὑμνήσας, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρετὰ ἐκόσμησεν. Ex eodem affertur κοσμῶ εἰς μεῖζον pro In maius effero ſeu extollo ornando. Herodian. 7, πάσας τὰς βασιλικὰς πομπὰς ἐκόσμησε. Vt autem hîc dicitur πομπὰς κοσμεῖν, ſic à Xenoph. πομπὰν & κοσμεῖν copulantur. Sed & idem Herodianus dicit alicubi πομπὴ καὶ δόξῃ ἐπομπεύσαν καὶ ἐκόσμησαν ἄστυ. Apud eundem, χρυσῷ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένος. Aliquando verò κοσμεῖν eidem eſt Commodis afficere, Locupletare. vt libro 3, πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντα ἐκόσμησε.

Κοσμεῖν etiam dicuntur κόσμοι quum magiſtratu ſuo funguntur. Vide Κόσμος in Κόσμος.

Κόσμημα, ατος, τὸ, Ornamentum, Inſigne. Plato De legib. βάμματα ἢ μὴ φορέειν ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. pro quibus Cicero, Tincta verò abſint niſi à bellicis inſignibus.

Κόσμησις, εως, ἡ, Ornatio, Exornatio. Ariſtot.

Κοσμητής, οῦ, ὁ, Ornator, Exornator. Exponitur & Moderator, item Ordinator, ex Seneca.

Κοσμητικός, ὴ, ὸν, Ornandi peritus. Vel potius, Ordinandi peritus, ab altera verbi κοσμεῖν ſignificatione.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Moderator, Dux, cuius eſt ordinare & ſinguia ritè cõponere. Hom. Il. α, circa principium, Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.

C. Ἀκόσμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inordinatus, Indigeſtus, Incompoſitus. Item Inornatus. ET Ἀκοσμήτως, Inordinatè, Incompoſitè. Item Inornatè.

C. Ἀποκοσμέω, ῶ, Quæ ordine collocata erant, aufero, ſeu depono, aut amoueo: & quaſi dicas Decolloco. Hom. Od. η, - ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. quod Heſych. tamen exponit ſimpliciter ἀπεπίτομον, id eſt Amouebãt. ſed intelligendum eſt Amouebant, eorum collocationem & ordinationem velut diſſoluentes.

Ἀποκοσμῶ, Ornatum adimo, Ornatu priuo. Greg. ἀποκοσμήσας τὴν κεφαλὴν τοῦ διαδήματος καὶ ὑπεκύψας. Quum ornatum diadematis capiti ſuo ademiſſet, Quum capiti ſuo exemiſſet diadema quo ornatum erat.

C. Ἐγκοσμέω, ῶ, Colloco ordine, ſeu Diſpono in. vt ἐγκοσμεῖν τῇ νηῒ, Collocare ordine in naui, ſeu Diſponere in naui. vel Imponere naui, collocãdo ordine. Odyſſ. ο, v. 217, Ἐγκοσμεῖτε τὰ πύχε ἐπὶ νηὶ μελαίνῃ.

C. Ἐπικοσμέω, ῶ, Ornatum addo, Cohoneſto. Demet. Phalereus, τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπερεπῆ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur & ex Ariſtot. Polit.

C. 2. Συνεπικοσμῶ, Vnà orno, Ad ornatum addendum iuuo. In vulg. lex. redditur Cohoneſto & viſendum reddo, in hoc Xenoph. loco, αὐτὸ γὰρ τὸ πεπαιδεῦσθαι μάλιστα συνεπικοσμεῖ, ὥσπερ τὰ, ὧν δεῖ χρῆσθαι ἀφανίζειν, τὰ δὲ καλὰ, λαμπρότερα ἀναφαίνειν.

C. ΚΑΤ Ἀκοσμέω, ῶ, Compono, Digero in ordinem, Apto. Bud. ex Platone, apud quem εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακοσμούμενος ἥει exponit Ratione & ordine conſtituens. In vulg. lex. affertur ex Plutarcho in Fabio, κατεκοσμοῦτο πρὸς ἐκείνου γνώμην, pro Se ad illius ſententiam accommodabant. ‖ Ex eodem autem in Romulo, κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς pro Colentes obſeruantesque ſe inuicem.

Κατακόσμησις, εως, ἡ, Digeſtio rerum & apta compoſitio. B. ex Plat.

C. ΜΕΤ Ἀκοσμέω, ῶ, q.d. Aliter compono, In alium ſtatum compono, ſeu in aliam formam. In vulg. lex. ſcribitur accipi pro Transmuto ornatum. item ſimpliciter pro Muto & Nouo, Tranſformo: afferturque ex Luciano, εἰ μὴ δίκαιοι ἐγὼ, μετακοσμήσας ἢ νεωτεροποιήσας τὰ πρὸς τοὺς αἰθέρας. At Budæus vult accipi pro In melius conſtituo & ordino apud eundem Luc. ſcribentem, ὡς ἂν τὰ ἐπανορθώσῃς καὶ μετακοσμήσῃς.

C. Προκόσμημα, q.d. Anteornamentum. Exponitur tamen ſimpliciter Ornamentum in vulg. lex. item Externus cultus, ex Laertio. Eſt autem tanquam verbale à verbo προκοσμέω, ῶμαι.

¶ Κοσμάριον, ου, τὸ, diminutiuum aut certè diminutiui formam habens, q.d. Paruum ornamentum. Frequens eſt apud Heſychium. vt quum dicit κοσμάριος, κοσμάριόν τι πρὸς τοὺς πλουσίους. item Καμαρίς, κοσμάριον γυναικεῖον.

ΚΟΊΤΟΣ, ου, ὁ, Ira vetus, vt Ouidius loquitur.

Ira quæ diu manſit alta mente repoſita Ira diu condita. nam condere iras eo ſignificatu dicit Cornelius Tacitus, quo Homerus χόλον φυλάσσειν. Dicunt etiam memorem iram Virgilius & Ouidius, ſignificatione huc pertinente. Plus eſt κότος quàm ὀργή, χόλος, μῆνις. nam Euſtathius annotat, μῆνιν ἐκδιδόασιν τὴν ψυχὴν ὀδηκοῦσαν, εἰς κότον ἀποκαθιστάμενον. eſt igitur μῆνις diuturna, ſeu (vt alib. idem exponit) χόλος ἀποκείμενος, χόλος ἀπόθετος, ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπαρκεῖν. Idem alibi ſic ſcribit, ὅτε ἐφίει χόλος θυμῷ καὶ κατὰ κῆρ τεθείς, κότος τοῦτο ἀπόθετον. Il. ω, Τὸν δ' ἄρα τοῦ χόλον ἐν κραδίῃ καὶ θυμῷ κατέπαυσε. Ἀλλά γε καὶ μετόπισθε ἔχ' κότον, ὅφρα τελέσῃς. vnde etiam patet, κότον eſſe iram quæ citò concoqui non poteſt, ſed diu alta mente repoſita vindictæ occaſionem quærit. Il. ρ, Τοῖ δὲ βάδιν ἀπόπροθεν ἀλλήλων ἐπὶ δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί. vbi oi ſignificat à Deiphobo ipſum, ſicut & in ſequentibus locis. Od. λ, — οὐ γὰρ ἔτι μνηστῆρας ἐνοησάμην, ὅτινες κοτέουσιν ἔνθεν θυμῷ. Χωόμενος ὅτι οἱ οὐκ φίλον ἐξαλάωσας, cui iacet alta mente repoſita ira aduerſus te. Iliad. θ, ad Iunonem & Minerua m, Ὀλλῦσαι Τρῶας τῶνδε κότον αἰνὸν ἔθεσθε, contra quos alta mente repoſuiſtis iras. Iliad. π, τῶνδε κότον αἰνὸν ἀνήνασε, contra quos irarum habenas quas diu ſtrinxiſti, effundes. Item apud Suidam, οὔκουν ἐδέχετο αὐτὸς τὸ μαντεῖον, τὸ θεοῦ μίμησιν ἀπῆς. καὶ λιπαρούντων μαθεῖν καὶ δεομένων τὴν αἰτίαν τοῦ κότου, οὐδέπω τὸν χῆνα, tam grauis iræ cauſam. Interdũ verò ſimpliciter pro μῆνις ſeu χόλος poni, Euſt. annotat. Deriuari autem à κεῖμαι, eo quòd ſit χόλος ἀπόθετος, eiúſque etymi rationem ex Homero peti poſſe, qui dicit κότον ἔνθετο θυμῷ, & κότον ἔθεσθε. ‖ Suidæ eſt φθόνος: item ὁ ἀδηφάγος.

C. Ἄκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui graues & veteres iras alta mente repoſtas non habet. ἄκοτον Heſychio ἀόργητον.

C. Ἔγκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui graues animo premit iras, Qui veteres iras animo conditas habet, vel etiam Iratus. vt ἔγκοτος φθόνος in epigr. apud Suidã, τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Item apud Herodotũ, ἐγκοτέοντε ἀμφοτέρω ἔχοντε, ob hæc ambo ipſis infenſi. Suid. quoque meminit huius nominis ſubſtantiuè poſiti: loco enim citato ſubiicit, ἔγκοτος οὐδὲ ἡ ὀπίμωνος ὀργή. Paulo antè verò ἔγκοτον expoſuerat ἐχθρὸν ἐνεδρεύοντα. VNDE Ἐγκότως, Irato animo, Iracundè, ὀργίλως.

C. Ζάκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde iratus, Qui vehementer exæſtuat ira, quamdiu profundo pectore preſſit. aut valde iracundus. Il. γ, Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι. vbi exponunt πάνυ ὀργίλον.

Κοτήεις, εντος, ὁ, Iratus, vel Qui memori aliquem vindicat ira, vt Ouidius loquitur, Graues animo iras premens. Il. ε, Καὶ μὴν ἔγωγ' ἐφάμην αἰδοῦς τε φείσασθαι, Ἕμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. θεὸς νύ τις ὅδε κοτήεις.

Κοτώεις, Iracundus. v. l.

Κοτέω, F. ήσω & έσω, Iraſcor: vel potius Æſtuo ira quã diu preſſi ſub pectore. Il. α, ad Achillem, — σεῦ δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὀτομαι κοτέοντος, non moueor tuis iris quas alta mẽte repoſtas coquis ſeu premis. Euſtathius tamẽ ibi κοτέοντα vult παρακεκριμένως accipi ὅτι τὸν ἐπὶ πρόσω θυμοῦσθαι δρῶντα, de eo qui nũc primùm iraſci cœpit. Il. ψ, de Minerua, Ἡ δὲ μετ' Ἀθήνην ἦν κοτεόντε ἔοικει, Item cum genitiuo rei illius quæ iram nobis mouit. Il. ο, Ζεύς σφιν Κρονίδης ὀδυσσεύσασθαι ἔμεμιξεν Αἰνείαν, Τῆσι δ' ἀπάσης κοτέων, fraudis huius nomine graues alta mente reponens iras, ſeu memori ira proſequẽs hanc fraudẽ. Pro Iraſcor ſæpe etiam capitur, vt dixi. Heſiod. Aſpid. - λέοντε δύω ἀμφὶ κτανόντε ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æſtuantes nomine ceruæ. Et aliquanto antè, Τοὶ δ' ἐπὶ μᾶλλον ἐμηρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι, excitabãtur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exemplaria diuiſim legunt κοτέόν τε. Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, iraſcitur, ad ſe enim omnia cõmoda & quæſtum reuocare vellet. Item in participio κεκοτηώς, Iratus, Ira accẽſus ſeu æſtuans. Od. ι, Ἀλλά μιν ἄφρασσον ὡς εἴσατο κεκοτηότ θυμῷ. Apoll. Argon. 2, κεκοτηότα δηλήσασθαι. pro quo Heſiod. dicit κοτέοντα. Legitur etiã κοτόομαι paſſ. voce pro κοτέω. Il. ψ, Τυδέος υἱὸν κοτεσσάμενος φοίβῳ Ἀπόλλωνι. Il. σ, Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος κακὰ ῥάψαι, graues & veteres cõtra Troianos iras animo premens. Od. ε, Δεῦρο δ' ἐπιπτήτω μλῶνι, Μήπως τι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Il. ε, Εἰ μή τις θεὸς ὅδε κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἰλίου ἱμείσας. In quibus locis propriè accipi poteſt pro Veteres iras animo premo. Interdum verò ſimpliciter pro Iraſcor accipi poteſt, ſicut & κοτέω. Il. β, — τοῦ δ' ἄρ Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμεσσήθεν τ' ὀνὶ θυμῷ.

C. Ἐγκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Euſtathius, τὸ ἀφορᾷ πῆς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσαι θαι λέγει, loquens de hoc loco Il. ε, κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. ἐνεκέτει Ἡ τοῦ Ἰακὼβ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. VNDE Ἐγκότημα, ατος, τὸ, ET Ἐγκότησις, εως, ἡ, Ira, vel Ira quæ alta mente repoſta iacet, Ve us & grauis ira. Idem quod κοτος. Heſychio ἐγκότημα eſt ὀργή, μανία, Ira furibunda. Hieronym. in Oſeæ cap 9, Pro Amẽtia, id eſt μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν: quam nos vel iracundiam vel memoriam doloris in Latino poſſumus dicere. Sic enim ibi ſcribitur, non ἐγκότησις, vt in v. l.

ΚΟΤΎΛΗ, ης, ἡ, Cauus, Cauũ, Cauitas. idẽ quod κοίλωμα.

Athen. lib. 11, ex Apollodoro, τοῦ δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὃς καὶ τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον, quemadmodum & manus cauitatem, quæ Vola Latinè dicitur. Vnde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, quã aliquis reductas in tergum manus coniungebat ſtringebãtque, rurſus alter impoſitis in eas genibus tollebatque ſuis manibus oculos geſtantis obtegens. De qua & Pollux & Athen. loco citato: alio autem nomine ἱππάδαν & κυβιστανδαν nominari idem Pollux tradit. Similis autem ludus eſt is quem ἐφεδρισμὸν idem Pollux & Heſych. appellant. Euſtath. ἢ, τοῦ μαχαιρᾶν τὴν ὀπισθοῦ τὸν χεῖρε συμπλέκει τοῖς δακτύλοις· ἕτερος δὲ τὴν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν χειρῶν (ἄπερ εἰσὶ κοτύλαι) τοῦ γόνατος ἐνθεὶς, καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν φέρει) ἕτερος, ὅθεν λαλῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος. εἶτα ἐν μέρει ὁ τέως φερόμενος, κατελθὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. verò ſcribitur ἐγκοτύλη vna voce, ſicut & apud Euſtath. pag. 1282, ex Pauſania. Apud eundẽ tamen Euſt. alibi & Pollucem diuiſim quoque ἐν κοτύλῃ. ‖ Κοτύλη vocatur etiã ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, vt Athen. ibidẽ docet, hoc eſt cauitas coxæ. Scholiaſtes Theocriti, ἔχει δὲ τὰ πλαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζουσαι καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, ἤτοι τὴν κοιλότητα. Sic intrà κοτυληδόνες. Κοτύλη (inquit Gorræus) ſignificat & cauitatẽ manus quam volã Latini dicunt, & ſinum etiã in quo caput femoris voluitur. Verùm proprie ab anatomicis dicitur ἡ κοτύλη cauitas oſſis profundior, in quam alterum os inſeritur. quæ verò non eſt tam profunda ſed ſuperficiaria, γλυφὴ ab Hippocrate appellatur. Il. ε, Τῷ βαλὲν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηροῦ Ἰσχίῳ αἰσρέφεται· κοτύλη δέ τε μιν καλέουσι. Vbi annotat Euſt. non tantùm μηροῦ eſſe κοτύλην, ſed etiam ὀστοῦ ſuam habere κοτύλην, videlicet τὸ κατ' αὐτὸν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης. Gorræus verò latius quoque ab anatomicis extendi annotat. Sed & Marſyas apud Athen. lib. 11, τὸν τοῦ ἰσχίου ὀστοῦ ſcribit vocari ἀλεισὸν & κυλικα. adeo vt hæc κοτύλη fortaſſis dicta videatur à ſimilitudine τῆς κοτύλης pro poculo acceptæ. ‖ Κοτύλαι vocantur etiam τὰ πρὸς τοῖς ἐκ πεύκης τῶν πολυποδῶν πυκνὰ κοῖλα σκύφια, vt tradit Euſtath. quæ infrà κοτυληδόνες. ‖ Κοτύλαι dicuntur & Cymbala, τὰ κύμβαλα, vt Athenæus & ex eo Euſtath. docet. citantes hæc ex Æſchyli Hedonis, ὁ δὲ χαλκοδέπας κοτύλαις ὀπόδει. Sic enim apud Euſtathium ſcribitur, meris anapæſtis: apud Athen. autem ὀπόδει. ‖ Κοτύλη capitur etiam pro vaſculo quodam ſeu poculo concauo, forma ſcutellæ vt videtur. Marcell. Dioſcor. interpr. ſcribit fuiſſe hæc vaſa ea forma quæ nunc quoque in fictilibus poculis videntur quibus pauperes & qui in cœnobiis degunt, vtũtur, ac hodiéque cotylas Italice appellari. Quoties autem ſeruata eiuſdem vaſculi forma, in alium tranſferebatur vſum, oxybaphum vocatum fuiſſe, quòd in cœna aceto plenum ad intinctus poneretur: id eſt acetabulum: forma orbiculari, profunda & ſine marginis latitudine. Athen. lib. 11 ex Diodoro tradit Homerum κοτύλην vocaſſe quem nonnulli κύπελλον: non eſſe autem κώνηκα, eo quòd aures non habeat, ſed ſimilem λουτηρίῳ βαθεῖ. Apollodorus verò apud eundem ſcribit eſſe ποτηρὶς πρόχους ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At Simmias apud eundẽ ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Hom. Od. ρ, de Vlyſſe mendico, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύργον καὶ κοτύλην. Il. χ, de orphano ſeu pupillo, Τῶν σ' ἐλεησαίτω κοτύλην τε πυτίνην τε· Χάλκεα μὲν τ' ἐδίνη, ὑπὸ ὠνὶ δ' οὐκ ἐδίνει, cotylam præbuit libandam extremis labris, ſeu μικρὰν κυπελλίδα, vt Euſt. exponit. Ariſtophanes Cocalo apud Athen. lib. 11, κεραμευομένας κοτύλας μεγάλας ἔγχεε ἑτέρου δέμας οὐδὲν ἄκοσμον, ἔρωτα διαζώσασθαι μέλαινα οἴνου ἀκράτου, de quibuſdam vetuſtis potantibus. Apud eundem, Πολλὰ μεθ' ἡμῶν πέλει κοτύλης καὶ χείλεος ἄκρου. in quo verſu prouerbiali alicubi pro κοτύλης legitur κύλικος, quod & Gellius agnoſcit, dicens ei reſpondere hunc Latinum, Multa cadunt inter calicem ſupremáq; labra. Ariſtoph. Pluto, — ἢν δὲ σὺ κοτύλας ὀκτὼ πίῃς οἴνου δίκα. ‖ Κοτύλη eſt etiam menſura liquidorum, eadem quæ Romanis Hemina, vt Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradunt. Cum quibus facit & Fannius Palæmon, quum ait, At cotylas (quas, ſi placeat, dixiſſe licebit Heminas) recipit geminas ſextarius vnus. Qui quater aſſumptus fit Graio nomine choenix. Κοτύλη (inquit Gorr.) eſt menſura liquidorum apud Atticos, capiẽs τέσσαρα δύο, hoc eſt quartaria duo, ſiue Italicas vncias nouem menſurales, quæ ad ſeptem & dimidiam ponderales reducuntur, vt autor eſt Gal. lib. 5 περὶ κρίσεων. Alio nomine Græcis τὴν ἥμιξεστον dicitur & ἡμίξεστον, id eſt dimidius ſextarius. Siquidem ὁ ἑξέστης duas cotylas continet. Sunt qui κοτύλην Latinè heminam interpretentur, & ſatis quidem bene. quia nulla eſt Latinis menſura quæ propius ad κοτύλην accedat. Nec tamen eædem menſuræ ſunt. κοτύλη enim vncias Italicas novem capit, vt diximus: hemina autẽ Romanorum vnã præterea cõtinet. Verùm annotat idẽ Gorræus ex Gal. l. 4, De tuenda ſanit. quoſdã medicos Romanos κοτύλην pro libra vſurpaſſe. οὗτοι τὴν κοτυλὴν Γαλλικὴν αὐδῆσι λέγουσι. al. os verò etiã libra maiorem feciſſe κοτύλην, atque ἑκκαιδεκαέξαρα Ῥωμαϊκὰς ἔχειν τὴν ὀνομαζομένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν κοτύλην. Integrum locum apud eum reperies. Apud Marcellum empiricum ex Hippocrate, ἡ χοίνιξ

que meminit huius nominis ſubſtantiuè poſiti: loco enim citato ſubiicit, ἔγκοπος οὖν ἡ ὀπίμωνος ὀργή. Paulo antè verò ἔγκοπον expoſuerat ἐχθρὸν ἐνεδρεύοντα. VNDE Ἐγκότως, Irato animo, Iracundè, ὀργίλως.

C. Ζάκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde iratus, Qui vehementer exæſtuat ira, quamdiu profundo pectore preſſit. aut valde iracundus. Il. γ, Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι. vbi exponunt πάνυ ὀργίλον.

Κοτήεις, εντος, ὁ, Iratus, vel Qui memori aliquem vindicat ira, vt Ouidius loquitur, Graues animo iras premens. Il. ε, Καὶ μὴν ἔγωγ' ἐφάμην αἰδοῦς τε φείσασθαι, Ἕμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα. θεὸς νύ τις ὅδε κοτήεις.

Κοτώεις, Iracundus. v. l.

Κοτέω, F. ήσω & έσω, Iraſcor: vel potius Æſtuo ira quã diu preſſi ſub pectore. Il. α, ad Achillem, — σεῦ δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὀτομαι κοτέοντος, non moueor tuis iris quas alta mẽte repoſtas coquis ſeu premis. Euſtathius tamẽ ibi κοτέοντα vult παρακεκριμένως accipi ὅτι τὸν ἐπὶ πρόσω θυμοῦσθαι δρῶντα, de eo qui nũc primùm iraſci cœpit. Il. ψ, de Minerua, Ἡ δὲ μετ' Ἀθήνην ἦν κοτεόντε ἔοικει, Item cum genitiuo rei illius quæ iram nobis mouit. Il. ο, Ζεύς σφιν Κρονίδης ὀδυσσεύσασθαι ἔμεμιξεν Αἰνείαν, Τῆσι δ' ἀπάσης κοτέων, fraudis huius nomine graues alta mente reponens iras, ſeu memori ira proſequẽs hanc fraudẽ. Pro Iraſcor ſæpe etiam capitur, vt dixi. Heſiod. Aſpid. - λέοντε δύω ἀμφὶ κτανόντε ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æſtuantes nomine ceruæ. Et aliquanto antè, Τοὶ δ' ἐπὶ μᾶλλον ἐμηρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι, excitabãtur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exemplaria diuiſim legunt κοτέόν τε. Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, iraſcitur. ad ſe enim omnia cõmoda & quæſtum reuocare vellet. Item in participio κεκοτηώς, Iratus, Ira accẽſus ſeu æſtuans. Od. ι, Ἀλλά μιν ἄφρασσον ὡς εἴσατο κεκοτηότ θυμῷ. Apoll. Argon. 2, κεκοτηότα δηλήσασθαι. pro quo Heſiod. dicit κοτέοντα. Legitur etiã κοτόομαι paſſ. voce pro κοτέω. Il. ψ, Τυδέος υἱὸν κοτεσσάμενος φοίβῳ Ἀπόλλωνι. Il. σ, Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσάμενος κακὰ ῥάψαι, graues & veteres cõtra Troianos iras animo premens. Od. ε, Δεῦρο δ' ἐπιπτήτω μλῶνι, Μήπως τι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Il. ε, Εἰ μή τις θεὸς ὅδε κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἰλίου μνήσας. In quibus locis propriè accipi poteſt pro Veteres iras animo premo. Interdum verò ſimpliciter pro Iraſcor accipi poteſt, ſicut & κοτέω. Il. β, — τοῦ δ' ἄρ Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμεσσήθεν τ' ὀνὶ θυμῷ.

C. Ἐγκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Euſtathius, τὸ ἀφορᾷ πῆς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσαι θαι λέγει, loquens de hoc loco Il. ε, κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. ἐνεκέτει Ἡ τοῦ Ἰακὼβ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. VNDE Ἐγκότημα, ατος, τὸ, ET Ἐγκότησις, εως, ἡ, Ira, vel Ira quæ alta mente repoſta iacet, Ve us & grauis ira. Idem quod κοτος. Heſychio ἐγκότημα eſt ὀργή, μανία, Ira furibunda. Hieronym. in Oſeæ cap 9, Pro Amẽtia, id eſt μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν: quam nos vel iracundiam vel memoriam doloris in Latino poſſumus dicere. Sic enim ibi ſcribitur, non ἐγκότησις, vt in v. l.

ΚΟΤΎΛΗ, ης, ἡ, Cauus, Cauũ, Cauitas. idẽ quod κοίλωμα.

Athen. lib. 11, ex Apollodoro, τοῦ δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὃς καὶ τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον, quemadmodum & manus cauitatem, quæ Vola Latinè dicitur. Vnde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, quã aliquis reductas in tergum manus coniungebat ſtringebãtque, rurſus alter impoſitis in eas genibus tollebatque ſuis manibus oculos geſtantis obtegens. De qua & Pollux & Athen. loco citato: alio autem nomine ἱππάδαν & κυβιστανδαν nominari idem Pollux tradit. Similis autem ludus eſt is quem ἐφεδρισμὸν idem Pollux & Heſych. appellant. Euſtath. ἢ, τοῦ μαχαιρᾶν τὴν ὀπισθοῦ τὸν χεῖρε συμπλέκει τοῖς δακτύλοις· ἕτερος δὲ τὴν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν χειρῶν (ἄπερ εἰσὶ κοτύλαι) τοῦ γόνατος ἐνθεὶς, καὶ οὕτως ἀναβαλὼν ἑαυτὸν φέρει) ἕτερος, ὅθεν λαλῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος. εἶτα ἐν μέρει ὁ τέως φερόμενος, κατελθὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. verò ſcribitur ἐγκοτύλη vna voce, ſicut & apud Euſtath. pag. 1282, ex Pauſania. Apud eundẽ tamen Euſt. alibi & Pollucem diuiſim quoque ἐν κοτύλῃ. ‖ Κοτύλη vocatur etiã ἡ τοῦ ἰσχίου κοιλότης, vt Athen. ibidẽ docet, hoc eſt cauitas coxæ. Scholiaſtes Theocriti, ἔχει δὲ τὰ πλαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας τινας, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζουσαι καὶ γλουτὰ λέγονται καὶ κοτύλαι, ἤτοι τὴν κοιλότητα. Sic intrà κοτυληδόνες. Κοτύλη (inquit Gorræus) ſignificat & cauitatẽ manus quam volã Latini dicunt, & ſinum etiã in quo caput femoris voluitur. Verùm proprie ab anatomicis dicitur ἡ κοτύλη cauitas oſſis profundior, in quam alterum os inſeritur. quæ verò non eſt tam profunda ſed ſuperficiaria, γλυφὴ ab Hippocrate appellatur. Il. ε, Τῷ βαλὲν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηροῦ Ἰσχίῳ αἰσρέφεται· κοτύλη δέ τε μιν καλέουσι. Vbi annotat Euſt. non tantùm μηροῦ eſſe κοτύλην, ſed etiam ὀστοῦ ſuam habere κοτύλην, videlicet τὸ κατ' αὐτὸν κοῖλον τῆς ὠμοπλάτης. Gorræus verò latius quoque ab anatomicis extendi annotat. Sed & Marſyas apud Athen. lib. 11, τὸν τοῦ ἰσχίου ὀστοῦ ſcribit vocari ἀλεισὸν & κυλικα. adeo vt hæc κοτύλη fortaſſis dicta videatur à ſimilitudine τῆς κοτύλης pro poculo acceptæ. ‖ Κοτύλαι vocantur etiam τὰ πρὸς τοῖς ἐκ πεύκης τῶν πολυποδῶν πυκνὰ κοῖλα σκύφια, vt tradit Euſtath. quæ infrà κοτυληδόνες. ‖ Κοτύλαι dicuntur & Cymbala, τὰ κύμβαλα, vt Athenæus & ex eo Euſtath. docet. citantes hæc ex Æſchyli Hedonis, ὁ δὲ χαλκοδέπας κοτύλαις ὀπόδει. Sic enim apud Euſtathium ſcribitur, meris anapæſtis: apud Athen. autem ὀπόδει. ‖ Κοτύλη capitur etiam pro vaſculo quodam ſeu poculo concauo, forma ſcutellæ vt videtur. Marcell. Dioſcor. interpr. ſcribit fuiſſe hæc vaſa ea forma quæ nunc quoque in fictilibus poculis videntur quibus pauperes & qui in cœnobiis degunt, vtũtur, ac hodiéque cotylas Italice appellari. Quoties autem ſeruata eiuſdem vaſculi forma, in alium tranſferebatur vſum, oxybaphum vocatum fuiſſe, quòd in cœna aceto plenum ad intinctus poneretur: id eſt acetabulum: forma orbiculari, profunda & ſine marginis latitudine. Athen. lib. 11 ex Diodoro tradit Homerum κοτύλην vocaſſe quem nonnulli κύπελλον: non eſſe autem κώνηκα, eo quòd aures non habeat, ſed ſimilem λουτηρίῳ βαθεῖ. Apollodorus verò apud eundem ſcribit eſſe ποτηρὶς πρόχους ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At Simmias apud eundẽ ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Hom. Od. ρ, de Vlyſſe mendico, δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύργον καὶ κοτύλην. Il. χ, de orphano ſeu pupillo, Τῶν σ' ἐλεησαίτω κοτύλην τε πυτίνην τε· Χάλκεα μὲν τ' ἐδίνη, ὑπὸ ὠνὶ δ' οὐκ ἐδίνει, cotylam præbuit libandam extremis labris, ſeu μικρὰν κυπελλίδα, vt Euſt. exponit. Ariſtophanes Cocalo apud Athen. lib. 11, κ

ἔχει κοτύλας δ, ἡ κοτύλη ἔχει ἡμίξεστον α. τὸ βύβλιον δὲ κοτύλη ἐ- A
στὶν Ἀττικὴ. τὸ ὀξύβαφον δὲ πέταρτον ὅλης κοτύλης. ὁ κύαθος ἕκτον
ὅλης κοτύλης. Ibidē, ἡ Ἑλληνικὴ κοτύλη τῶν ἐλαίου ἔχει λι. α, καὶ ἡ
Γαλατικὴ κοτύλη ἔχει ζοθ. ἡ δ' Ἀλεξανδρίτη κοτύλη ἐλαίου ὠβὲ ἔχει
ρο η, οἴνου δὲ ρο θ. Vnde apparet diuersam fuisse cotylam
olei & vini: item Italicam & Græcam. Aliquanto pòst,
ἡ κοτύλη ἔχει ζοθ, ζοι, λί. α, ζογ. Et Paulus Ægin. ἡ κοτύλη,
ὅ τῶν μὲν εἰπεῖν τὸ βύβλιον, ἔχει μύσφρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ
δ. Item aliquanto pòst de Italicis mensuris olei, vini,
mellis, ἡ κοτύλη ζοθ, ζοι, ζοιγ, S. Sed & aridorum κοτύλη
mensura fuit apud Atticos: continebat autem ὀξύβαφα B
quatuor, siue vncias nouem mensurales, vt idem Gorr.
anno. at. Thucyd. apud Athen. l. 11, ἑδίδοσαν μὲν αὐτῶν ἑ-
κάστῳ ὀβολὸν ἀκτὼ μιᾶς κοτύλης ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου:
vel κριθῶν, vt Eustath. legit. Aristoph. apud eundē, Ὁ δ'
ἀλφίτων φριάδος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας, οἴκαδ'
ἀπολογίζεται. Eius nota fuit apud Græcos Κ.

C. Κοτυλήρυτος, SIVE Κοτυληρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vola haustus.
vel Quantum vtraque manu haurire potes. ὁ ἀμφοτέ-
ραις ταῖς χερσὶν ἀρύσασθαι δυνάμενος, vt exponit Ath. l. 11, C
seu ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος, vt Eustath. qui alibi sic scribit,
κοτύλη, τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ὅθεν καὶ κοτυληρυτον, ὁ πιαύ-
ταις αὖ τις κοτύλαις ἀρύσαντο, ἤγουν ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Paulo
autem pòst, κοτυλήρυτον, ὅπερ αὖ τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. Il. ψ,
Πάντη δ' ἀμφὶ τέκων κοτυληρρυτον ἔρρεεν αἷμα. Quod verò
ad scripturam attinet, rectius vno ρ cum Eustathio scri
bi videtur: reperitur tamen & gemino tum apud Ath.
tum in nostro manuscripto Homero. vbi illud κοτυλήρ-
ρυτον exponitur ποσόν τι πληθεῖ ὡς τε καὶ κοτύλη ἀρύσαι ἄν,
id est vola manus, vel etiam quouis κοίλῳ. id est concaua
uo vase, veluti scutella, aut simili. D

C. Εἰς κοτύλην, ἡ, Ludus quidam qui & ἐν κοτύλῃ dicitur, de
quo paulo antè ex Athen. Poll. & Eustath. De eodem
hoc scribit Pausanias apud Eust. ἑλκοτύλη, παιδιά τις ἐν ᾗ,
κοιλάνασις χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν γενικηκοτων οἱ γενικη-
μένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτὸ. quæ ad verbum citantur ab
Athen. lib. 11. Idem Pausan. apud eundem Eust. παιδιά
τις ἣν καλουμένη ἑλκοτύλη, ἐν ᾗ δίαπλέξας τις ὀπίσω τὰς δακτ-
υλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὴν αἰαιρούμενον. ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ τῇ
χερσὶ, καὶ τοῦ λαβὼν τὸ ἀίροντος τὸν κεφαλὴν ἢ τὴν τράχηλον,
ἐβαστάζετο. appellatā autē ἑλκοτύλην scribit quoniā τὸ κοῖ-
λον τῶν χερῶν dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐνεπίθη τὸ γόνυ ὁ βαστάζόμενος. B

C. Δικότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duarum cotylarū est, seu Duas
cotylas habens, id est duas caruncules concauas circa
cirros. dicitur de piscibus quibusdam ex eorum gene-
re qui μαλάκια appellātur. Aristot. Hist. anim. lib. 4, c. 1,
de eledone polypi specie, μήκει τε διαφέρουσα τῶν ἄλλων πόδων
καὶ τῶν μονοκότυλον ἔτι μόνην μαλακίων. τὰ γὰρ ἄλλα πάντα δι-
κότυλά ἐστι. Vbi Gaza vertit, Quod vnum ex molliū nu-
mero simplicem acetabulorum ordinem agat: cætera
nanque omnia duplici caliculantur. Item lib. 4, cap. 1. F

C. Μονοκότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnam cōcauitatem habet in
cirris suis seu flagellis. In quo vnum tantùm acetabu-
lum est. Dicitur de quodam polyporum genere vt vi-
dere est in præcedenti δικότυλος.

C. Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, Dimidiata coryla, seu hemina, Dimi-
dia cotylæ seu heminæ pars. Dioscor. libro 5. VNDE
Ἡμικοτυλιαῖος, ου, ὁ, Qui est dimidiatæ cotylæ seu hemi-
næ. vt ἡμικοτυλιαῖος οἶνος apud Dioscoridem lib. 8, Vini
cotyla seu hemina dimidiata, Vini tantum quantum G
dimidiata cotyla capiatur.

Κοτυλιαῖος, ου, ὁ, Cotylæ mensuram æquans. Laertius, κοτυ-
λιαῖον ποτήριον, poculum capiens heminam. Bud. AT
Κοτύλαιος, Exiguus instar cotylæ. nam κοτύλαια Hesy-
chio sunt μικρὰ, ὡς τὸ πῶ κοτύλιον. Item κοτύλαιον mon-
tis nomen. Æschines contra Ctesiph. τὸ κοτύλαιον ὀνομα-
ζόμενον ὄρος.

Κοτυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui cotylæ formā repræsentat, Co-
tylæ formam referens. Athen. libro 11, κυαθὶς, κοτυλῶδες
ἀγγεῖον. H

Κοτυληδών, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, Cauitas. vt κυάθου κο-
τυληδὼν apud Nicandrum; Cyathi cauitas, id est Cau-
um illud in cyatho. In Alexipharmacis, Ἐκθλίψαντα
πορὲν κυάθου κοτυληδόνα πλήσον. ‖ Κοτυληδὼν dicitur
etiam cauum illud in quo femoris caput vertitur, sic-
ut & κοτύλη Homero. Latinis Acetabulum. Plinius li-
bro 28, capite 11, Item ossa ex acetabulis pernarum cir-

ca quæ coxendices vertuntur. Aristoteles Historiæ a-
nimaliuṁ libro 1, capite 13 τὸ μὲν οὖν ἐφέδρειον, γλουτός. τὸ
δὲ ἐν ᾧ γρέφεται ὁ μηρὸς, ἡ κοτυληδών. Et libro 3, capite 7, κά-
τω δὴ ἡ περαίεια μετὰ τὸ ἰσχίον, ἡ κοτυληδὼν ὀστῶ, καὶ τὰ πρὸς σκε-
λῶν ἤδη ὀστᾶ. ‖ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum
acetabula, seu concauæ partes in polyporum flagellis
siue cirris. quo significatu κοτυλὴ quoque suprà attuli
ex Eustathio. Athenæus libro 11, καὶ αἱ τοῦ πολύποδος
ἐν ταῖς πλεκτάναις ὀπηρώσεις, ὅθεν γράφεται κοτυληδόνες, vide-
licet dicuntur à κοτύλη. Aristoteles Historiæ animaliū
libro 4, cap. 1, ὁ μὲν αὖ πολύπους καὶ ὡς τοῖς χρῆται χρῆ-
ται ταῖς πλεκτάναις. Et paulo pòst, καὶ λόβοι ὁ βάλος τὸ λέβιν,
οὗ φέρεται αἱ κοτυληδόνες εἰσι. Et paulo antè, ὅτι δὲ τῶν πο-
δῶν αἱ κοτυληδόνες ἄπασι εἰσι. De quibus Plinius, Omnes
brachiis, vt pedibus ac manibus, vtuntur. Item Per
brachia velut acetabulis dispersis, haustu quodam ad-
hærescunt. Item, Luctatur enim complexu, & sorbet
acetabulis ac numeroso suctu detrahit. Vbi brachia
vocat quas Aristoteles πλεκτάνας, & acetabula quas ille
κοτυληδόνας. Apud Homerum autem κοτυληδόνας Eu-
stathius accipi vult synecdochicè pro ipsis brachiis siu
e cirris quæ πλεκτάναι appellantur, ἀπὸ τῶν βεβρυχότων
κοτυληδόνων αἱ φανεῖς τοῖς πλεκτάναις ὑποκείνται, ὅμοιαι
οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις. vnde & denominantur. Odyss. i,
— πολύποδες θαλάμης ὀξέλκεσθαι ἐπὶ γαίῃ. Πρὸς κοτυληδόνας ἐν-
θαδε κεῖτο πυκινὰ λάβρῳ ἔχοντες. ‖ Κοτυληδὼν, Vmbilicus Veneris.
herba folium habens acetabuli figura (vnde & nomen)
orbiculatim & ineuidenter concauum: cauliculo breui
qui è medio prosilit, in quo & semen inest, radice oli-
uæ modo rotunda. Est & alterum cotyledonis genus,
quod ab aliis κυμβαλίον nominatur, pinguibus foliis, la
tioribus, ligularum modo densis, circa radicem me-
dium oculi ambitum describētibus, vt in maiori sem-
peruiuo. Gorræus. Dioscorides libro 4, cap. 92, κοτυλη-
δὼν, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ κυμβαλίον. φύλλον ἔχει ὡς περ ὀξύ-
βαφον, τῷ φερές, λεληθότως κοῖλον. Plinius libro 25, cap. 13,
Cotyledō, paruula herba, cauliculo tenero, pusillo, pin-
gui folio & concauo vt coxendices. Scribonius Largus
tradit eam habere similia folia cymbalis. quemadmo-
dum ab Æschylo cymbala vocari κοτύλας suprà dictum
fuit. ‖ Κοτυληδόνες ora venarum & arteriarum in-
tra vterum eminentia & quodammodo nodosa, non
multum hæmorrhoidibus ani dissimilia, aut cotyle-
donis herbæ foliis orbiculatis & parum concauis. ser-
uatur nanque in medio ipsorum orificiorum parua
cauitas in cotyles modum. Hæc Gorr. Et paulo pòst,
vbi vsum & officia earum explicauit, Alii verò (vt re-
fert Galenus) nullas prorsus vtero mulieris κοτυληδόνας
inesse crediderunt: quos tamen ipse & doctissimorum
virorum testimoniis & ipsa anatomia reuincit. insunt
enim & mulieribus, quanuis minores quàm quæ in
vaccis, capris, ceruis, atque aliis eiusmodi animalibus
apparent.

Κοτυλίς, ίδος, ἡ, ἡ κοτύλη τῶν ἰσχίων, hoc est, concauitas coxen-
dicis, apud Hippocr. ἐν τῷ μοχλικῷ, & lib. 1 De morbis,
teste Gorr.

Κότυλος, ου, ὁ, Cotyla: poculi genus, idem cum eo quod Ho
mero κοτύλη, si Diodoro apud Athenæū credimus, qui
tamen addit, δοῦναι τὸν τῶν θεῶν τοῖς ἀίπολοῖς καὶ πιεῖν τῷ
Γοῦνῳ λεγόμενον κότυλον vocari ab Homero κοτύλιον, οὐ ὁ-
μοιον ὄντα τῷ ἐρειμμένῳ ἐν οἷς ἔχειν. Idem Athenæus ali
quanto antè, τὰ μόνωπα ποτήρια, κότυλοι. Ibidem ex Dio-
doro tradit, τῶν Σικελιωτῶν ὀλιγοπλάζειν τὸ ἔκπωμα, ἔτι δὲ
αὐτὸ λεγόμενον τριῴνεοικὸς βαθεῖ, ἔχει δὲ καὶ οὖς ἐνιαχοῦ. Apud eun-
dem Pamphilus scribit esse ποτηρίου εἶδος Ἴωνα Διονύσου.
Eubulus de sacerdote, τὸν καλὸν σκυλὶν ἔχων οἶνον ἐξέ-
αινε δὲ κοτύλῳ. Ion, κότυλον οἴνου πλέων. Aliquanto pòst de
Phiditiis apud Lacedæmonios, εἰ δέ ποτε πλεῖον πιεῖν βου-
ληθεῖεν, ὥστε παρεπθεῖεν τοῖς καλουμένοις κοτύλοις, κάλλιστα ἐν
ἀνθρώποις ἐκπωμάτων. ‖ Est & mensuræ nomen apud
Marcellum empir. Cotylos (inquit) habet vncias qua-
tuor: quod facit cyathos duos & cochlearia sex. Item
cotylus triunciarius habet heminæ tertiam partem.
Est igitur diuersa signific. huius cotyli & cotylæ.

Κοτυλίσκη ET Κοτυλίσκιον, ου, τὸ, Parua coryla. κοτυλίσκη ci-
tat Athen. lib. 11 ex Pherecrate. At κοτυλίσκιον ex Aristo-
phanis Acharn. κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀπεκεκομμένον, seu

ἀποκεκρουσμένον, vt Eustath. legit. SED Κοτυλίσκος, ου, ὁ, A
diminut. est à κότυλος. Vocatur autem κοτυλίσκος ὁ ἱερὸς
τοῦ Διονύσου κρατῆρίσκος, ᾧ ὧ χρῶνται οἱ μύσται, vt tradit A-
then. lib. 11 ex Nicandro Thiatyreno, adducente hunc
ex Aristoph. Nub. locum, μηδὲ σέφῳ κοτυλίσκον. Sed per-
peram apud Athen. scribitur οἷς χέονται, pro ὧ χρῶνται,
quod apud Hesych. habetur: qui κοτυλίσκοις quibusdam
esse dicit τὰ μόνωπα ποτήρια, vt κότυλοι suprà. item speciē
quandam placentæ: præterea κοίλωμα, sicut & κοτύλη
accipi dictum fuit: item βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυο-
μένων ἐνέβαλλον. B

Κοτυλίζω, F. ίσω, Heminatim vendo. Propriè de vino di-
citur, sed metaph. & de aliis quæ non aceruatim sed par
ticulatim venduntur, ὅτι τῶν μὲν μέρος πωλοῦσι κεκμηκότων,
ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Aristoph. Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κο-
τυλίζετε τοῖς πένησιν. Pherecr. apud Poll. μηδὲν κοτυλίζειν,
ἀλλὰ καταπλάττειν. In propria significatione accipitur
apud Aristot. in 2 Œcon. τοῖς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ
κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πωλεῖσθαι, heminatim vē-
ditare. B. C

ΚΟΥΦΟΣ,

ου, ὁ, Leuis, Non ponderosus. Aristoph. Ranis, ἀνέπαττ' ἐς αἰθέρα κουφοπάταις τῇδε
ῥύσιν ἀκμαῖς. Et κοῦφαι ἑῴῃς apud Herodianū. Et κοῦφα
κρέα apud Aristot. Ethic. 6. Huic opponitur βαρὺς, vt
Lat. Grauis opponitur Leui. Plato Minoe, κότερον τὰ πλεῖ-
ον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται, τὰ δὲ ἔλαττον, κουφότερα. Sic
in isto eiusdem Platonis dicto opponuntur, λόγου κου-
φοτάτου τρόχματος, βαρυτάτη ζημία καὶ τῶν θεῶν ἔπεται καὶ
τῶν ἀνθρώπων. quod dictum sæpe à Plutarcho cōme-
moratur. Synes. quoque ad hoc respiciens (sed tanquā
prouerbiale afferens, non adscripto autoris nomine) D
scripsit, καὶ τῶν δὴ τὸ λεχθὲν, κουφοτάτου τρόχματος, λόγε,
βαρυτάτῳ τῶν ἡμωείαν ἐξέπεσε. Vt autem hic βαρυτάτη
ἡμωεία (& in loco illo Plat. βαρυτάτη ζημία) dicitur, ita
vicissim κουφοτάτη ἡμωρία alibi, & κουφοτέρα ἡμωρία a-
pud Philonem, ἔδεισε μὴ κουφοτέραν ἀναστρεψῇ ἡμωείαν.
Simili autem metaph. Latini leues pœnas & graues pœ-
nas dicunt.

At in hoc prouerbio Κούφῃ γῇ τῶν καλύπτοι, accipitur
κούφη in propria significatione. sonat enim ad verbum E
Leuis terra hunc tegat. éstque precantis quietem mor-
tuo. vt passim apud Latinos, quum dicunt, Sit illi terra
leuis. Huc pertinet iste Iuuenalis versus, Dii maiorum
vmbris tenuem & sine pondere terram. Suidas autem
verbis illis κούφῃ γῇ τῶν καλύπτοι, subiungit αἰνῶ τοῦ μετέ-
ωρος. deinde λέγει δὲ γῆ γῆς κουφοτέρα, &c. quæ aliò per-
tinent. Sciendum est porro dici etiam breuius κούφῃ γῇ,
vt in hoc loco Iuliani imp. in epistola ad Hermogenē
ὕπαρχον Αἰγυπτίων, quæ est 13, ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρί-
της ἐγένετο, κούφῃ γῇ, καθάπερ λόγος. F

Κοῦφα σπέρματα apud Theophrastum, Leuia semina,
id est, quæ terram nimia defrugatione non exinaniūt.
in vulg. lex.

Κούφῃ ὅπλισις, Leuis armatura. Philo De vita Mosis l. 1,
καὶ τοὺς ἄλλους τοξοβολῶν ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως. Sic autē
Plut. in Fabio κούφῳ σφαπὰν dixit, τοξοῦν μὲν δὲ ἀπέστει-
λε τὸν κούφῳ σφαπὰν, ἔπειτα τοὺς ἱππεῖς.

Κοῦφος, Leuis, id est Remissus, Languidus. vt apud
Dioscoridem, ἐψῆσαι κούφῳ πυρὶ, μικῶν τρεφέων. Idem, κεψον G
κούφως ἐν ὄλμῳ. Apud eundem κούφη ἀνθρακιὰ, alibi μαλα-
κὴ dicta. ‖ Et κοῦφαι σικύαι medicis Cucurbitulæ quæ
sine scarificatu cutim laxant. in v. l.

Κούφη ἐλπὶς, seu Κοῦφαι ἐλπίδες, Leuis spes, Exigua spes.
Aut, Quæ ex leui occasione cōcipitur, seu Cuius concipi-
endæ leuis est occasio. Herodian. l. 2, οὐ φαῦλαι δὲ οὐδὲ
κοῦφαι καλοῦσαν ἐλπίδες. Ibidem, ζῶντα δὲ αὐτὸ δίγα τυπῶσις
καὶ κούφαις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Quanuis autē
ita his in locis exponam, nō ignoro Budæū κούφῃ ἐλπὶς
vertere Bona spes & hilaris, in isto Thucyd. loco, lib. 2, H
καὶ αὐτὸ τῷ τοξοχρῆμα τοῖς χαιρεῖ, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον
ἐλπίδος πεῖρον κούφης μηδ' ἂν ἴσα ἄλλου νοσήματος πτε δίγα
φθαρῆναι. Nō ignoro item scholiastem κούφης exponere
τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης. sed ab vtroq; dissen-
tio, & leuem spem dici potius existimo quam leuiter
& inconsiderate aliquis concipit, aut quæ leui quodam
gaudio animum afficit. Horatius certè videtur ad κού-
φῳ ἐλπίδα seu potius κούφας ἐλπίδας respexisse quū di-
xit, Mitte leues spes & certamina diuitiarum.

Κοῦφος ἀέρωπος, Homo leuis, Ventosus. Herodianus
l. 5, πείθει αὐτὸν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα νεανίαν. Idem l. 2,
φύσει τε κοῦφοι τὸ Σύρων ἔθνος, εἰς κωμῳδίαν τε τῶν θεατῶν
ὀξυτάτδειον. Idem lib. 7, τῶν δὲ Ῥωμαίων δῆμον τὸ κοῦφον
καὶ ἀμεταβόλον οὐκ ἀγνοεῖτε, id est Leue instabileque in-
genium, Polit. interpr.

Κοῦφαι νῆες, Vacuæ naues. vnde κουφίζω, Exonero. B.

Κοῦφος, Leuiter. Accipitur autem variis modis, sicut & Κούφος
nomen κοῦφος, quemadmodum & apud Latinos Leui-
ter varias nominis Leuis significationes sequitur. Thu
cydides lib. 4, ἀέρωπι κούφῳ ἐσκευασμένοι, ἐψιλῇ ὁπλίσει
ὠπλισμένοι, inquit scholiastes. Lat. Leuiter armati, vt κούφην
ὅπλισιν paulo antè interpretatur Leuem armaturam.
‖ Κούφως κόψον, vide paulo antè in Κοῦφος pro Leuis, id
est, Remissus, Languidus. ‖ Κούφως φέρειν, vt Latinè
Leuiter ferre (quod & Modicè ferre, Moderatè ferre)
cui opponitur Grauiter ferre. Eurip. Medea, Κούφως φέ-
ρειν χρὴ δυστυχῆ ὄντα συμφορᾶς. ‖ Κούφως, Leuiter, Teme-
rariè. At verò apud Homerum Odyss. θ, v. 201, Καὶ τότε C
κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι. exponit Eust. ἐπιρρῴστερον, &
θρασύτερον. itidémque scribit Porphyrius Quæst. 16 in
Homerum, quum dicitur κουφότερον μετεφώνεε, oportere
nos intelligere, verba quæ subiungentur, esse κοῦφα
καὶ ἐπιρρῴστα, vtpote Vlysse propter victoriam magni-
ficè loquente.

Κουφότης, Leuitas: cui opponitur βαρύτης, id est grauitas.
In hoc autem Theophrasti loco De historia plātarum
lib. 4, cap. 9, πάντα γὰρ ὅσα τῶν φυτῶν ἐστι καὶ ὅσοι πλῆθος καρποῦ D
καὶ ὅσοι κουφότητα τῆς γῆς, καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι, vbi
κουφότητα γῆς opponitur τῷ καρπισμῷ (id est defru-
gationi apud Columellam) dici quidam putant respi-
ciendo ad ea femina quæ κοῦφα vocari, dictum modò
fuit. ‖ Κουφότης, Leuitas mentis: sicut κοῦφος, homo
leuis & ventosus.

C. Ὑπόκουφος, ου, ὁ, Aliquantum leuis, Aliquantum leuitatis
habens. tam in propria significatione quàm in meta-
phorica.

Κουφίζω, Leuo, Eleuo, Subleuo. A Budæo exponitur Erigo & Subleuo in isto Herodiani loco, κουφίσας ἑαυτὸν τοῦ E
σκίμποδος. Simplici autem Leuo redditur in hoc Ari-
stotelis loco De mūdo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γηρύσεις. Et
apud Euripidem in Rheso, λόγου δὲ δὴς τόσον μ' ἐκούφισας.
Rursum βάρος κουφίζειν Budæus apud Basilium vertit
Tollere onus. Tale est autem apud Sophoclem in An-
tigone, Εἰ τὸν νεκρὸν ξυὼ τῇδε κουφιεῖς χερί; (Apud eundē
verò κουφίζειν ἅλμα κωπῆς exponitur Exire è galea saliē-
do leuiter, id est agiliter) Accipitur autem κουφίζω & ge
neralius pro In altum tollo, quod est Eleuo ad verbum.

Κουφίζω, Leuo, metaphoricè. Xenophon, ἵσως αὖ τοι καὶ
ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte leuare possumus.

Κουφίζω (inquit Bud.) Leuo, id est Erigo afflictum & F
consolor. Aristoteles, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι σωαλ-
γοιῶντων τοῖς φίλων. Demosth. in Epitaph. χαλεπὸν τοῖς παρ-
ούσας συμφορὰς λόγῳ κουφίσαι. Et cum genitiuo, κουφιεῖς
τοῦ πάθους, Leuatus malo. ex Aristotele in Problem. Af-
fertur præterea κουφίζεσθαι ex Thucydide pro Alacrem
& hilarem esse.

Κουφίζω, Exonero, vide in Ἀποκουφίζω.

Κουφίζουσα γῆ neutra significatione pro κούφη γῆ, vt
quidem exponit Tzetzes in hoc versu Hesiodi in Er-
gois, Νειὸν δὲ σπείρειν ἐπὶ κουφίζουσαν ἀρόεσθαι. id est, ἐπὶ κού-
φῳ οὖσαν, καὶ μὴ συμπεπληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ ἀπολ-
γοῦσαν. In vulgatis lexicis exponitur Terram leuem &
non lutosam.

Κουφισμός, οῦ, ὁ, Leuatio, Subleuatio. ‖ Item κουφισμὸς pro
ea quam grammatici ἔκθλιψιν appellant. apud Eust.

Κούφισμα, ατος, τὸ, Leuamen, Subleuamentum, Alleuamē-
tum. Ex Eurip. in Phœniss.

C. Ἀνακουφίζω, Alleuo, Subleuo, Erigo, Attollo. vt αἴσακου-
φίζω τοῦδε βιοτῶν apud Sophocl. Sic autem accipi & sim
plex κουφίζω, dictum antea fuit.

C. Ἀπόκουφίζω, Leuo, Subleuo, Exonero. Plutarchus in
Pericle, ἀπεκουφίζων πολυτελείμονος ὄχλου τὴν πόλιν. Iti-
dem verò simplex κουφίζω pro Exonero accipi tradit B.

addens, hanc significationem sumptam esse à κοῦφος significante vacuum: vt quum κοῦφαι ναῦες appellãtur vacuæ naues.

C. Ἐκκουφίζω, Leuo, Subleuo. pro κουφίζω, seu ὑποκουφίζω.

C. Ἐπικουφίζω, Eleuo, In altum tollo. Sophocles, πλοῦς ἐξ σοῦ ἐμοὶ παίει ὑπικούφιζε. vbi exponitur ἀναβάσταζε. Philo De mundo, ὡς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ὑπικουφίζουσα αὐτὴν ἀναθραμεῖται, vbi redditur Erigens, item Arrigens: hoc modo, Ad naturalem ignis motum se arrigens, sursum resiliet. Idem ὑπικουφίζεσθαι & ὑπερρέπειν inter se opposuit, scribens, ἐν μέρει μὲν [αἱ χεῖρες] ἐπικουφίζοντο, ἐν μέρει δὲ ἐπέρρεπον. vbi ἐπικουφίζοντο redditur Leuabantur, at ἐπέρρεπον, Ingrauescebant.

Ἐπικουφίζω, metaphoricè, vt Latinè Leuo (quũ dicitur Laborem leuare, vel dolorem.) quam metaphoram & simplici κουφίζω dari dictum fuit antea. Sed à Xen. ὑπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere, seu alacriorem, in hoc loco qui extat Pæd. 7, pag. 103 meæ editionis, in fine, ὡς καλεῖ τοῦ σῶ σοὶ εἰς τὴν ἐμβολὴν, τοῦ μὲν ὡς πρόσω ὡς θαρρύνων, τοῦς δὲ ἐλαφρὸν ὑπικουφίζων. Videtur autem ideo ὑπικουφίζειν accipi pro Alacrẽ reddere, quòd qui alacri est ad rem quampiam agendam animo, eius corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cicero apud eundem scriptorem ὑπικουφίζειν vertit Leuiorem facere. Vtriusque autem locum proferam. Xenophon igitur Pæd. lib. 1, Cambyses filium suum instituens, inter alia hæc dicit, θάρρει μὲν τοι ὦ παῖ. οὐ γὰρ ἴσθι τοῦτο, ὅτι τοῦ ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἄπονται, ἀρχοντός τε αὐθρώπου καὶ ἰδιώτου, ἀλλ' ὑπικουφίζει τὴν τιμὴν τοῦ πόνου τοῦ ἄρχοντος. Cicero autem Tuscul. lib. 2, scribit, Itaque semper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cuius in primis laudabat illud, quòd diceret eosdem labores non esse æquè graues imperatori & militi: quòd ipse honos laborem leuiorem faceret imperatori.

c. 2. Συνεπικουφίζω, Vnà cum aliquo subleuo, Ad subleuandum adiuuo. Qua in signific. dicitur & Συγκουφίζω.

c. 2. Ὑπεικουφίζω, Aliquantum subleuo. At in v. l. exponitur simpliciter Subleuo.

C. Συγκουφίζω, Simul leuo, Simul attollo, seu Simul erigo, aut Adiuuo in leuando, seu attollendo, aut etiam portando. vt in hoc Sexti philosophi loco, in eo Pyrrhoniarum hypotyposeων opere quod à me Latinitati donatum est: libro 3, cap. 2, συνεργὸν δὲ [αἴτιον τοῦ ἡγεμόνος] ὁ βραχίων εἰσφέρεται δυνάμει, καὶ ὡς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ὑποτέλεσμα. οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόνος, τείνης τις ὡς συνεπιλαβὼν συγκουφίσῃ τοῦτο, id est (vt ibi sum interpretatus) Συνεργὸν autem [αἴτιον] putant esse] Causam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus. vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis adueniens, vnà cum ipsis illud portando subleuat. Quòd si liceat βασταζειν ibi accipere pro Attollere (in qua significatione accipitur ἀναβαστάζειν à scholiaste Sophoclis) tunc & συγκουφίζειν fuerit Adiuuare in attollendo.

ΚΡΑΔΗ, ης, ἡ, Ramus ficulnus, Surculus ficulne⁹. Theophr. De caus. pl. l. 5, cap. 1, ἔχουσί τινας ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστικὰς ἢ κλῶνες ἢ πίρδοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐφαπτόμενα τῆς δένδρων. οὐδὲ γὰρ ὅλη πᾶσι κοινὸν, ἀλλ' ἔνια τοιαῦτα ἔχει, καθάπερ θαλλία, κράδη, κλῆμα. καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Vbi nota κράδην esse ex genere eorum quæ dicuntur τὰ ἐφαπτόμενα τῶν δένδρων ἅπερ ἔχουσιν ἀρχάς τινας ἐν αὐτοῖς βλαστικὰς, id est ex genere siue κλώνων siue κλάδων siue πίρδων: sed ficus propriè esse, vt θαλλία oleæ, & κλῆμα vitis. Galeno in Lex. Hippocratico, κράδαι sunt συκῆς οἱ ἀκρέμονες. Rursũ Theophrastus Hist. plant. lib. 2, cap. 7, φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ὑποξύσας σφυρᾷ πυίσῃ, ἀρχὴν ἢ αὖ ὑπολίπῃ μικρὸν ὑπὸ τῆς γῆς· εἶτ' αὐτῆς ἄμμου βαλὼν αὖθις ὑπαχώσῃ. Vnde Plinius lib. 17, cap. 17, Defractos serere ramos docuit [casus,] quum pali defixi radices cepissent. Multa sic seruntur, in primisque ficus, omnibus aliis modis nascens præterquam talea: optimè quidem si vastiore ramo pali modo exacuto adigatur altè, exiguo super terram relicto capite, eóque ipso arena cooperto. Et l. 1, cap. 14, ὀνίοις δὲ καὶ οἱ κράδαι γίνονται, καθάπερ πέλεκα καὶ δρυὶ καὶ μάλιστα ἐν πλατάνῳ. Vbi Gaza vertit Quædam veluti cradæ. Vulg. lex. hic morbũ esse volunt illũ qui κράδος vocatur. de quo in sequent. Itẽ apud Suid. ἤδιον δὲ τὰς κράδας οἱ Λακεδαιμόνιοι. i. καταπέκοπον, vt ipse exponit. Item, οἱ μὲν οὖν πέπληγες ὅτι τὴν κράδων ἔτα μῦῶα ἢ δύο ἀδεῖσι. ‖ Etymologistes autem scribit κράδας esse non solùm κλάδους τῆς συκῆς sed etiã παντὸς τοῦ ἀκροδρύου. quomodo ab Hesiodo vsurpatum videtur quum ait Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eustathio item est aut folium ficulnum, aut etiam generaliter quoduis folium.

‖ Nicandrũ verò κράδην accepisse pro ficu syluestri tradit ipsius schol. in Ther. v. 853, Σοῦ δὲ κράδης κνέουσαι ἀποτμήξαιο κορυφίλω. Et sub finem Alexiph. Πολλάκι δ' ἀχρειόεντα κράδην ἀπέρασές τε σελίνου Ἴδμιον. At Suidæ κράδη est συκῆ, vt & Hesychio, id est ficus. ‖ Quod verò in tragœdia dicebatur μηχανὴ, illud in comœdia κράδη, vt Poll. scribit, dicẽs esse συκῆς μίμησιν. nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Hesychio autem κράδη est ἀσκωρὶς ἐξῆς ὀνήσοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ὑπφαινόμενοι. Sic verò in v. l. annotatur de hoc κράδη, Κράδη, Hamus vel pegma ex quo aliquid suspenditur. Aliquando ea pegmatum species quæ in scenis ad ficulneæ arboris imaginem produci solebant. Addunt verò hæc verba ex Zenodoto, ἀγκωνεὶς, ἀφ' ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ὑπφανείαν, ζωνῆρε ταινίαις κατηλημμένοι.

Κράδος, ου, ἡ, idem quod κράδη, Ramus ficulnus. Dioscor. l. 1 de ficu syluestri loquens, αἱ δὲ κράδοι βρεῖοις κρέασι καθεψόμεναι ἀνέψυκτα ζῶντα ποιοῦσι. Sic enim ibi scribitur, videlicet κράδοι, & sic legit etiã B. sed quædã editiones habent κράδαι. ‖ Est & vitiũ seu morbus in ficu. Theophrastus Hist. plant. l. 4, cap. 16, ἀλίσκεται συκῆ μάλιστα ὑπὸ σφακελισμοῦ καὶ κράδος. καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι. καὶ γὰρ καὶ οὗτοι νεκρὰ κράδος, ὅθεν τοῦνομα τῇ νόσῳ. Vnde Plinius l. 17, cap. 24, Verùm vt homini neruorum cruciatus, sic & arbori: ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc est radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, hoc est cacuminum digitos, qui lõgissimè à toto corpore exeũt. Inarescunt ergo, & sunt apud Græcos sua nomina vtrique vitio. vndique primò dolor, mox & macies earum partium fragilis, postremò tabes morbũque, non intrante succo aut non perueniente: maximéque id fici sentiunt. Hoc & κράδη dicitur, vt tradunt v. l.

C. Κραδοπώλης, ου, ὁ, Surculorum ficulnorum seu ficuum venditor. Vide comp. sequens.

C. Κραδοφάγος, ου, ὁ, Qui ficos comedit aut ficulnis ramis foliisque victitat. συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος, vt Hesych. exp. Significat etiã τὸν ἀγροῖκον, vt idẽ annotat. Itẽ apud Eust. quidam grammaticus, οἱ ἄγροικοι καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων τρεφόμενοι. Quibus verbis videtur significare homines rusticos & qui ex rebus vilibus quæstum faciant. Rusticum & sordidum (inquit Erasmus in Chil.) veteres κραδοφάγον per iocum appellabant quasi κραδαιοφάγον. nam κράδαια vocant arboris fici folia. Iidem dicebantur βαλανοφάγοι, quasi prisco more glandibus viuentes. Vide & κράδαιον. Apud Hesych. verò scribitur κραδαφάγος.

Κράδαλοι, Rami ficulni. κλάδοι συκῆς, Hesych. AT Κραδαλός, οῦ, ὁ, Vibratilis, Qui facilè concutitur seu quassatur. ὁ κρεμάμενος καὶ ἀκίνητος, vt Eustath. exp.

Κράδαιον, ου, τὸ, Folium ficulnum. Poll. ὃν δὲ πύπτων αὐτῶν καὶ ὁ κραδοφάγος. τὸν δὲ ἄγροικον οὕτως ἐκάλουν· ἐπὶ κράδαια τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Κραδάω, Cradatione infestor. In vulgatis lexicis ex Theophr. Est autem morbus quidam ficui peculiaris de quo in κράδος. ‖ Item Vibro, Concutio, Quatio, à κράδη, vt Eustathius tradit: contra Etymol. κράδη à κραδάω. Videtur autem κραδάω esse Quasso seu concutio aut agito. vt folia solent concuti aut agitari à vento. nam κράδη generaliter pro quouis folio accipi Eustathius annotat. Hom. Iliad. v, ἤτορ δὲ ποιὴν Ἥφαιστος κεφὴ βιβᾶς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, prælongam vibrans seu quatiens hasta: de Aiace. Quo versu Suetonius scribit Vespasianum imperatorem vsum fuisse de quodã proceræ staturæ improbiúsque nato. Idem versus extat

& in Od. τ. Sic Il. v, Βῆ δ' ἔμεν ἐπιτιλήσας Ἐλέῳ ἥρωϊ ἄνακτι, Ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam: Cic. de Samnitibus, Vibrant hastas ante pugnam.

Κραδαίνω idem quod κραδάω, ex eóque deriuatum, teste Eustath. Vibro, Crispo, vt Bud. interpr. apud Plut. in Apophth. Ἀγησίλαος ἐρωτηθεὶς ἄχρι τίνος εἰσὶν οἱ τῆς Λακωνικῆς ὅροι τὸ δόρυ κραδαίνας εἶπεν, ἄχρις οὗ τοῦτο φθάνει. Hastam quatere dicit Virgilius, — certam quatit improbus hastam. Silius dicit Concutere hastam, & Tela concutere Ouidius. Et in pass. Il. v & π, Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κυδάλιμος Ὄχετ'. Item, Vibro, Concutio, Tremefacio, Cum tremore commoueo, vt fit in terræmotibus. vt κραδαίνεται γῆ, μὴ κινεῖται, apud Budæum, Terra vibratur, seu concutitur, non mouetur. Plinius, Nec simplici modo quatitur vnquã, sed tremit vibrátque. Idem eam dicit intremiscere. Seneca de tremore terræ loquens, Nam nec succutiuntur tũc omnia, nec inclinantur, sed vibrantur. Synes. epist. 161, ἔστιν ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς ἡμέρας πολλάκις· καὶ ὡς ἱστορίας ἅπαν οἱ αἴθριοι τρεμνῶς οἱ πλείους. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. ‖ Item, Quasso, Quatio, Concutio: eo sensu quo Seneca dicit Terrore quatere populos, & Lucan. Tumultu ingenti bellorũ concutitur Roma. & Ouidius, Metus ossa concutit. Plutar. Alcibiade, 63, ὀλιγωρήσας καὶ κραδαίνων τὴν Πελοπόννησον. Idẽ, ποσάκις δ' ἐμάνην ἢ καὶ πυρὶ πέρεσ' Βάκχοιν Ἰνδοὶ ἐφοβήσε, καὶ πᾶσαν ἐκεράδανε τὴν Ἀσίαν, concusserat & tremefecerat. Et κραδαίνομαι, Metu concutior, Tremisco, Horrore quatior. Plut. De Cicerone in iudicio Miloniano, κραδαινόμενος τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν ὑπορρόμενος, corpore præ metu vibrante & voce interrupta, vt Bud. interpretatur. Paulo antè dixerat, μόλις ἐπαύσατο παλλόμενος καὶ τρέμων. Idem Plutar. in Alexandro, pag. 230, εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης ἄφνω, πηνῶτα φεῦξαι καὶ κραδαινθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἐπιγιγνόμενα τοῖς τὴν ὄψιν.

C. Ἐπικραδαίνω, Euibro, Quatio. Bud. ex Xen.

c. 2. Συνεπικραδαίνω, Vnà cõcutio. Xenoph. Cyneg. de canibus, ἐπειδὰν ὀσφρανθῶσι τὴν λαγῶ ὦσι, ὑλοτομοῦσι τὴν κυνηγέτην σὺν ταῖς οὐραῖς τὰ σώματα συνεπικραδαίνουσι. Motu cerebro concutere corpus dicunt Latini.

Κραδύω, idem quod κραδάω & κραδαίνω, Vibro, Quatio, Concutio. Vnde κραδύειν apud Hesychium κραδαίνειν, σείειν, πυνάσσειν.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, Robur, Vires, Vis, Potẽtia. Homerus Il. ιι, Τὸν Λυκόοργος ἔπφνε δόλῳ, οὔτι κραπὶ γε, Σπινοωπῷ ἐν ὁδῷ. Et Il. α, Τόφρα δὴ Τρώεσσι πόνει κράτος, Adiice robur & vires Troianis, vel potentiam, Auge Troianorum potentiam. Et Il. β, de Ioue, — ποῦ γὰρ κράτος ὅσσον μέγιστον, eius enim potentia est maxima. Aristot. De mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ἐν κράτει εἶναι, pro Potentem esse apud Thucydidem.

‖ Sæpe etiam exponitur Imperium. vt apud Herodotũ, ἡμεῖς δ' αἰεὶ τῶν ἀρίστων ὑπὸ λεξάντες ὁμιλίην, πόσον τοῦ θείου μέρος τὸ κράτος. Et τῆς θαλάσσης κράτος Thucyd. lib. 1, Maris imperium. Et κράτος τῆς οἰκουμένης, Imperium orbis, Athen. Itidem imperium Romanorum à Plutarcho dicitur κράτος. ‖ Hesychius κράτος vult esse etiam βασιλείαν, id est regnum, seu regiam dignitatem. Quò pertinet quod Eustathius annotat in istud hemistichiũ Iliados μ, — σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν. hunc videlicet locum facere pro iis qui postea κράτος vocarunt βασιλείαν.

Κράτος in manu vocarunt Græci quod ad digitos vergit, tanquam manus robur. Cam. ex Poll.

Κράτος, Victoria. Od. φ, Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiodus, Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὕμμι δίδοῖ. Itidem Sophocl. κράτος καταστήσασθαι, victoriam comparare. Et Euripides, κράτος τῶν ἀρήνων ἔσαι γυναῖξι, Victoria masculorum erit fœminis, pro Fœminæ vincent masculos. Et metaphoricè nonnũquam, sicut apud Latinos Victoria, vel Principatus. vt apud Greg. de Maximino tyranno, φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀνασήσασθαι. vbi Bud. vertit Victoriam, item Principatus, Præcipuum nomen.

AT Καθαρκράτος, vel potius κῦ κράτος, Vi, vel Totis viribus. vt κῦ κράτος ἑλεῖν τὴν πόλιν, apud Isocr. & Platonem, necnõ passim apud historicos, Vrbem vi capere, Vrbem expugnare. Thucyd. l. 8, pag. 295, ἀφ' ὧν τοῦ γραπτοῦ μαθεῖν παρεσκευάζοντο ὡς κῦ κράτος μηχανᾶς τε καὶ πάντῃ τρόπῳ, τῷ δυνάσθαι, αἱρήσοντες τὴν Ἐρεσόν. Luc. De calumn. ἐπειδὰν πίνων ὑπὸ τοῦ πότου ἁπάντων συμμαχούμενοι ὡς τρόπῳ, κῦ κράτος αἱρήσουσιν, εἶμαι. ‖ Κατὰ κράτος, (inquit Budæus) Vi & armis. Plutarchus sæpe vtitur pro Vehementer, vel Pro viribus, Omni ope. Hæc ille. Ego autem nõ à Plutar. tãtùm, sed & ab aliis antiquioribus accipi ita dico: exponens tamẽ etiam Acerrimè, Magno conatu, vel Omni conatu. Thucydides libro 1, καὶ οὕτως ἤδη κῦ κράτος ἢ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο. Plutarchus autem dixit etiam πολεμεῖν κῦ κράτος, Acerrimum bellum gerere. Apud Xenophontem verò κατὰ κράτος φεύγειν exponitur Totis viribus fugere, id est Quantum quis pedum velocitate contendere potest. Transfertur autem κῦ κράτος & ad alia. vt quum dicit Plutarchus ὥστε κῦ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Πυθαγόραν, εἰπόντα &c. quod ego interpretor, Adeo vt validissimis rationibus conuictus teneatur. Hanc inquam aut huic similem interpretationem dandam esse huic loco existimo: quum alioqui sciam doctissimum virum Adr. Turnebum liberius exposuisse κῦ κράτος, videlicet Manifestò, item Modis omnibus. Cæterùm admonendus est lector magni erroris qui in vulgatis lexicis cõmissus est in scribendo hoc vocabulo. quũ enim ex κῦ κράτος factũ fuisset καθαρκράτος, aliquis postea, vt aduerbii formam seu terminationem ei daret, scripsit in illis καθαρκράτως, atque adeo locos Platonis & Xenophontis simili errore implicuit. Atqui nec in vllo fideliter scripto exemplari se καθαρκράτος reperisse testatus est vnquam quisquam, nec vllius exempli analogia confirmari potest. At καθαρκράτος coniunctũ quidem, sed cum ο, in multis vet. cod. non infideliter alioqui scriptis, legisse me fateor: sic tamen vt alteram scripturam malim κῦ κράτος. Vt autem Καθαρκράτος, sic Ἀνακεράτος coniunctim scriptũ inuenitur, itidem signif. Totis viribus. Sed & hic scripserim potius ἀνὰ κράτος. Est autem alioqui rarus huius præpositionis vsus cum isto nomine, pro κῦ κράτος videlicet.

Κέρατος existimauit Eustathius prius esse quàm κάρπος. scribit enim κάρπωσι apud Homerũ esse vel à κάρπα significante λίαν, vel à κράτος per metathesin, vt βαρδίστοι ἵππωι dicitur pro βεράδιστοι. At ego crediderim potius κάρπος prius esse quàm κέρατος, sicut καρδία prius est quàm κραδία. neque tamen quum ad tribuendam vtrique suã sedem ventum est, id est tam huic κράτος quàm illi κάρπος, ab illo dissentiri ausus sum.

F Κραταιὸς, ου, ὁ, Fortis, Viribus potẽs, Validus. Od. σ, Καί που τὸς δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠὲ κραταιός. Od. ο, Τέκετο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάιμον, οἷε κραταιώ. Philo De mũdo, οὐδὲν ἐν ὕλαις κραταιὸν οὕτως ὡς τὸ πῦρ ἐσμεν ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι, nihil ita validum. Interdum Validus seu potens in continendo aut retinendo, Tenax, vt δεσμὸς κραταιότατος apud eundem, Vinculum validissimum & tenacissimũ. In Epigr. lib. 2, ἔχει γὰρ Ἄιδαος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην, miluo rapace manum tenaciorem. tit. εἰς ἅδαν. In malam autem partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, teste Eustathio, id est Violentum fatum, Nimiis viribus potẽs. Il. π, — πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Item Κραταιὸν οὖδας apud Hesychium λιθόστρωτον ἔδαφος, solum seu pauimentum lapidibus stratum. VNDE Κραταιῶς, Validè, Fortiter. Philo De mundo, τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ δεμνίζεται, μάλα παγίως καὶ κραταιῶς ἐνειληφυῖας, quam firmissimè in eis atque validissimè implicitæ. ET Κραταιόω, Viribus potentem & validum reddo, Roboro, Corroboro. Lucæ 1, ὁ παῖς ἐκραταιοῦτο πνεύματι. Ephes. 3, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. 1 Cor. 16, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. VNDE Κραταίωμα, Firmamentum. AT Κραταίωμα, ου, τὸ, Consuetum scripturæ aut picturæ firmamẽtum. v. l. COMP. Ἐπικραταιόω, Insuper confirmo. Item ἐπικραταιώθη, Præualui, Inualui. v. l.

Κραιπνὸς, οῦ, ὁ, idem quod κραταιὸς, Valibus, Viribus & ro-

bore potens. Iliad. π, κρατερός, περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς. Il. φ, Λίσσω γὰρ κρατερὸς περ πάντων ἔς' ἀνθρώπων. Iliad. ρ, Ἀχιλεῦ αἰχμητὰ, κρατερὸν μένος ἐσσο φόβοιο. Hesiodus Theog. ἠδὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατος ἐστί. Il. γ, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής, bellator viribus potens, seu fortis & strenuus. Il. ρ, Οὔ δὴ ἑτάρου ἔπερχε ἐνηέα περ κρατερόν περ. Item κρατερὸς δεσμὸς, vt κραταιὸς, Tenax vinculum & validum. At Eustathius exponit χαλεπός. sicut Dura vincula Latini dicunt. Iliad. ε, Παῖδες Ἄλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ. Et paulo pòst, χαλεπὸς δὲ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Vnde Eustathius expositionem illã sumpsit. ‖ Item Vehemens, Acer, Violentus, σφοδρός, βίαιος. Il. β, Ἀνὴρ κεκρατερῷ. Sic alibi, ἀπηνέα περ κρατερόν περ. Il. ω, Ἀρχιπέδας, κοῖλας ἄσσον ἐὼν ἀπὸ δοῦρε πεκήων Ἀνδρὶ τῷ κρατερῷ. nam hic Eustathius in malam partem accipit δηϊβαίου. Ponet tamen & pro crudeli capi, vt paulo antè dicit Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ. Il. β, Ἄρχε δ' Ἀγχίσιος κρατερὸς ὑσμίνας, in præliis vehementibus, vel acribus seu acerrimis. Sic κρατερὸς ἀμφίβασις. Iliados ε, Δεῦτε νύ οἱ ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων. id est γυναῖκα, βιαίαν, κρείσσονα. Item κρατερὰ ἄλγεα, vehementes dolores. Od. ο, Δεσμῷ ὀν δρυαλέῳ δέδετο κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. Idem, κρατερὴ ἀνάγκη, Dura necessitas, vel violenta, βιαία. Il. ζ, Πάσσ' ἀνέκαλεσσάμην, κρατερὴ δ' ὑπεκείσετ' ἀνάγκη, violẽta vrgebit necessitas, quæ quantumuis inuitam coget. ‖ At κρατερὸς μῦθος non tantùm in bonam partem accipitur pro Generosa oratio, & cui se opponere difficile, γενναῖος καὶ δυσαπόστατος: sed etiam Acerba, Minax, χαλεπὴ, ἀπειλητική. Il. α, Ἀλλὰ κακῶς ἀφίεις, κρατερὸν δ' ὅπι μῦθον ἔπεσσι, acria & minacia verba addidit. Il. π, Σῆσιν εὐκρίνας, κρατερὸν δ' ὅπι μῦθον ἔπελλε, i. γενναῖον καὶ δυσαπόστατον, vt Eustathius exp. ‖ Κρατερὸς, Victor, Superior, νικητής. Eust. ex Æliano, ὁ δεῖνα κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν. ‖ Κρατερὸς est etiam nomen proprium cuiusdam Macedonis quo Philippus & Alexander in multis bellis duce vsi sunt. VNDE Κρατερῶς, Validè, Fortiter, Strenuè, seu Firmiter. γενναίως. στερρῶς, vt exponitur ab Eustathio Iliad. ο, Ἔστασαν κρατερῶς, μηδὲ τροπάσθε φόβονδε, firmiter persistere, nec in fugam inclinare. Item κατὰ κράτος, Totis viribus, Toto virium nixu. Od. ο, Κάδοι δ' ἔβαλε κρατερῶς. At κρατερῶς ἀγορεύειν exponitur ἀστόμως. Iliados ν. ἐκ δ' ἀγορὴν ἐλέγοντο σιωπῇ Μῦθον ἀγασσάμενοι. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε. Sic verò suprà quoque κρατερὸν μῦθον ἔπεσσιν dicit. ITEM Κραπρόω, Validum & firmũ reddo, Solido. VNDE Κρατέρωμα, Mixtura æris & stanni qua videlicet aliquid solidatur. κρατέρωμα τι (inquit Hesych.) μίξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου.

Κρατὺς, ύος, ὁ, idem quod præcedentia κρατερὸς & κραπερός. Il. ω, Τῷ μετὰ χερσὶν ἔχων πίπτω κρατὺς Ἀρχεσιφόντης Ab Hesychio exponitur ἄρχων, ἐξουσιάζων.

Κρατόω, Validum ac firmum reddo, Munio. χωρόω. Thucyd. lib. 3, καὶ ἐστασάμεθα τὰ ἐν τῇ πόλει τοῦτο βεβαιότερα, καὶ τείχη κρατώσαντες, ac mœnia fortiora firmioráque reddentes, seu munientes, ἰσχυρὰ ποιήσαντες. Et lib. 1, ἐάσαντες αὐτοὺς τὴν πόλιν μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῶσαι, vrbem munire. Eadem significatione dicitur & κραπώσομαι. Idem Thucydides lib. 4. pag. 138, κρατωσάμενοι αὐτοὺς, videlicet τῷ Ἀτραφόρῳ. Et pag. 157, τὰς ἐγγὺς οἰκίας ἐκρατώσατο. Appian. ἐκρατώετο τὰ φρούρια τῆς Γαλλίας φρουρείοις πολλοῖς. Sic Plutar. in Demetrio, τὰς μὲν πόλεις ἐκρατώετο φρουραῖς, muniebat præsidiis. In hoc autem eiusdem loco, τῷ πρεσβυτέρῳ κρατωσάμενοι, Bud. interpr. Impressione validiore facta. Item κρατώσασθαι ναῦς, contra ventorum furores munire, Firmiorem reddere ad eorum impetus sustinendos. Lucianus, τῷ ναῦς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατωσάμεν, nauem, vt ad longam sæuámque nauigationem esset idonea, armandam instruendámque curaui. At πίστεις seu ὅρκια κρατώσασθαι, est Stabilire, Confirmare seu firmare. Thucyd. l. 3, τὰς εἰς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατώσαντο ἢ τῷ κοινῇ πωφελησόμενοι, firmabant seu confirmabant. ‖ Item Cõfirmo, Stabilio, Vim magnam tribuo. Plut. Alexãdro, pag. 162, οἱ τῷ ἐμπαρμένῳ κρατώσειν πειρώμενοι, vim magnam fato tribuere conantes. ‖ Item Roboro, Induro. Xenoph. Polit. Lacæd. αὐτὴ γὰρ μόνη τοῦ ἀπαλλάττειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδήσασα κρατώσειν, firmare & indurare. vt Plinius dicit Indurantes attritu arborum costas. Budæus. ‖ Item Solido. vnde facta ossa quum per callum glutinantur, κρατώσθαι dicuntur ab Hippocrate, Conteruere à Cornelio Celso. vulg. lex. ‖ Accipitur etiam pro κρατῶ. nam Hesychius κρατώσει exponit κρατεῖ: item κρατωθῆν, κρατηθῆν, βεβιασθῆν. Pro hac autem significatione verbi κρατώω quam profert Hesychius, videlicet pro κρατῶ, faciunt duo tragicorum duorum loci, Sophoclis & Euripidis. Ita enim Sophocles in Œdipo tyranno, pag. 148 meæ editionis, Ἀλλ' ὦ κρατώσω Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Euripides autẽ in Bacchis, pag. 17 editionis Aldinæ Πενθεὺς, κρατώσων τὴν δὲ Θηβαίας χθονός. quod κρατώσων Horatium esse interpretatũ Rector, docet mea in illum locũ annotatio quã habes in opusculo quod inscripsi annotationes in Soph. & Eurip. VNDE Κρατωτὴς, Victor, Qui prævalet alteri & victoriam obtinet. nam κρατωτὴς ἐστὶ Hesych. exp. πάνυ κρατοῦντα. AT Κρατωτικὸς, ός, ὸν, Firmãdi seu confirmãdi vim habens, Firmare seu confirmare potens. COMPOS. Ἐπικρατόω, Confirmo, Roboro.

Κρεῖπων, Fortior, Validior. in v. l.

Κρείσσων, ων, ὁ, Fortissimus, Validissimus, Viribus præpotẽs, Viribus præstans: item & Strenuus. Thucyd. lib. 7, pag. 255, τὸ κρείσσοις εἶναι εἰ τοῖς κρείσσοις ὀνίσασθαι. Et lib. 2, κρείσσοι δὲ αὐτῶν τῷ ψυχῷ δικαίᾳ κρίσει, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. Et lib. 3, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κρείσσα ὅσῳ τοῖς ἐλάσσεσι τοῖς πλείοσι ξυνεπῆν, id est τοῖς κρείσσοις, Præstantissimos quosque, Qui viribus cæteris præstarent. nam opponit ibi τοῖς κρείσσοις, siue τοῖς κρείσσοσι, τοῖς ἐλάσσεσι, & ἀδυνάτοις, vt paulo pòst vocat. Itẽ κρείσσος τινὶ ἐστι, Qui potissimùm aliquid facere posse videtur, Cui veluti vires maximæ suppetunt ad aliquid efficiendum. vel etiam Qui optimè aliquid facere potest, Aptissimus ad aliquid faciendum. Thucydides libro 2, δοκοῦσι δὲ οἱ Ἀκαρνᾶνες κρείσσοι εἶναι τοῦ πιεῖν. Xenoph. νομίζεται Σωκράτης τοῦ τρέφεσθαι μὴ ἀθρόως ἐπὶ δρεπτὸν κρείσσων χρῆναι, τοῦ σαγχάνειν δὲ ἐπ' αὐτῷ οὐχ ἱκανός. Quæ Turnebus vertit, Socratem existimant præstantissimum fuisse ad homines ad virtutem impellendos. Κρεῖσσον μὲν τῆς ἀκμῆς τῆς καμρᾶν πυγχάνειν apud Demosthenem, Potissimum est rem porum articulum attingere. Item κρείσσων ἔσται, potissimum erit. Et τὰ κρείσσα, quæ potissima sunt. ‖ Interdum commodius redditur Optimus, sicut & in quibusdam præcedentium locorum accipi potest. Thucyd libro 1, καὶ (ὅπερ κρείσσοι) κυβερνήσαι ἔχειν τὴν πόλιν, Quod longè optimum est. vel etiam Potissimum. ‖ Interdum pro comparatiuo accipitur. Plutarchus in lib. qui τοῦ ἀδελφοῦ inscribitur, ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ πυγχάνῃ κρείσσος ὤν, Vt ipse ipso præstantior & melior existat, Ipse se præstantia vincat. vt de luna, αὐτὴ αὑτῆς λαμπροτέρα. VNDE Κρείσσα, Præstantissimè, Optimè. ET Κρεισσεύω, Præstantissimus sum, Optimus sum, Præsto, Antecello. Isocrates in Euagora, καὶ τύπων ἄν τις μάρτυρας παρέσχετο, τῶν ὑφ' αὑτῷ στρατιωτῶν, τοὺς σωματοειδεῖς τῶν πολιτῶν, τῆς δεξιᾶς μόνης, τοῖς ἀγῶσιν ἐν οἷς ἐκείνου ἡλικιωτῶν ἐκρείσσευε, præstãtia & fortitudine æquales suos superauit. Arrian. lib. 6, ἐκπεμπόμενος παρ' αὐτῶν οἱ Νεοπτόλεμος τὸν κρεισσεύοντα σφῶν, qui præstantia inter ipsos potior erat. Xenoph. Pæd. 1, καὶ πάλλα κρεισσεύοντα αὐτὸν ἑώρων τοῦ ἀπάντων ἑαυτῶν. Pro Præstantissimus sum, citat Bud. ex Aristot. Problem. 63. Plut. in Eum. 190. Item cum datiuo rei qua cæteris præstamus. Apud Xenophontem, τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς κρεισσεύοντες, corpore & animo præstantes. Et τὸ κρεισσεῦον, quod potissimum & præstantissimum est. Philo De mundo, τοῦ ἐν ἡμῖν τὸ κρεισσεῦον, ὁ νοῦς, Eorum quæ in nobis sunt, animus in primis bonitate censetur & præstantia.

C. Ἀκρατὴς, ές, ὁ & ἡ, Impotens. q.d. κράτος οὐκ ἔχων. vt ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. vt dicit Liuius, Pleminius impotens iræ. (pro eodem autem dicitur à Curtio Impotens animi) q.d. κράτος οὐκ ἔχων θυμοῦ. itidémque ἀκρατὴς ἔρωτος, Impotens amoris, vt loquitur Tacitus. Potest verò & alia sermonis forma dici, Impotente ira percitus, & Impotente amore captus.

Ἀκρατὴς, (q.d. Impotens continendi seu retinendi)

Qui continere seu retinere non potest. vt exponitur à Budæo in exemplis sequentibus. Aristot. ἀκρατῆ δὲ τὰ παιδία μέχρι πόρρω τῆς κεφαλῆς ἐστι, Pueruli diu caput cõtinere non possunt. videlicet præ põdere cerebri. Luc. in dial. Nept. & Nereidũ, ἀκρατὴς ἐγένετο τῆς κεφάλης τοῦ κέρους, Non valuit arietis cornua continere & cohibere seu coercere. Vel etiã verbo Retinere, Qui cornua quæ apprehenderat, retinere non potuit. Apud eundem, ἀκρατὴς γέλωτος, Non continens risum. Isocrates in Pan. dicit se esse ἀκρατῆ ἐνίων, id est, se continere quædã non posse, sibi inter dicendum quædam inuito excidere. Sed ἀκρατὴς sæpe etiã peculiarẽ habet verbi Cõtinere significationẽ, eam videlicet à qua dicitur aliquis esse incontinens. vt ἀκρατὴς τῆς ὀπῆς θυμῶν, incontinens cupiditatum (rarius tamen genitiuum adiiciunt Latini.) Xenoph. Pæd. 5, τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πάντων, οἶμαι, ὀπῆς θυμῶν ἀκρατῆ ἐστι. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis. id est libidinosus. Sed iungitur aliis plerisque genitiuis, quibus iunctum non itidem reddi commodè eadem forma possit. vt quum dicitur ἀκρατὴς τιμῆς, & ἀκρατὴς κέρδους, &c. Sunt igitur apud Aristotelem ἀκρατεῖς τιμῆς (ad verbũ Incontinentes gloriæ) qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare nõ possunt: itidem ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri, id est auaritiam, compescere nequeunt. Ac planè iidem sunt ἀκρατεῖς κέρδους, & generaliter ἀκρατεῖς τῆς ὀπῆς θυμῶν, qui & ἥττονες τῆς ὀπῆς θυμῶν appellantur, quasi Cupiditatibus inferiores, Qui superantur a cupiditatibus. ‖ Ἀκρατὴς absolutè etiam, sicut Latinis Incontinens. vt Incontinens Tytus apud Horatium. Aristoteles Ethic. lib. 7, cap. 1 & 4, pro iisdẽ poni iubet ἀκρατῆ & ἀκόλαστον, sicut & ἐγκρατῆ ac σώφρονα. Idem eiusdem capitis 4 initio dixerat, ὅτι μὴ οὐ πᾶσαι ἡδοναὶ καὶ λύπαι ἐστὶν οὗτ' ἐγκρατεῖς καὶ κρατερικοὶ καὶ ἀκρατεῖς καὶ μαλακοὶ, φανερόν. Paulo pòst verò docet quum eorum quæ voluptatem corpori afferunt, alia sint necessaria, alia nequaquam, sed per se tamen optabilia, eos qui in his modum excedant, non dici absolutè ἀκρατεῖς, sed cum adiectione. ἁπλῶς μὲν (inquit) οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, τοὺς πθείτες δὲ, τὸ χρημᾷ ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ τιμῆς. Postea autem docet vbi ἀκρατὴς sine adiectione ponatur. Notandum est porro, exactius loquendo, discrimẽ inter ἀκρατῆ & ἀκόλαστον, siue inter ἀκρασίαν & ἀκολασίαν statui.

Ἀκρατὴς, passiuè, Qui contineri seu coerceri aut cõpesci non potest, vel etiam refrænari. vt ἀκρατὲς στόμα, Aristoph. Effræne os.

Ἀκρατὴς, absolutè, Robur seu vires non habens, Inualidus, Debilis Imbecillus. κράτος οὐκ ἔχων (sicut à δύναμις dicitur ἀδυνάμος.) vt χεὶρ ἀκρατὴς, manus debilis, imbecillis. Sic ἀκρατὲς apud Euripidem pro ἀσθενὲς, imbecille teste Hesychio.

Ἀκρατέστερος pro ἀκρατότερος, id est meracius. apud Aristotelem in Probl. οἶνος κεκραμένος μᾶλλον, ἀκρατέστερος δέ. Ibidẽ, οἱ ἀκρατέστεροι πίνοντες ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραπαλῶσι. vnde vulg. lexicorum consarcinatores collegerunt ἀκρατὴς poni pro ἄκρατος, ignorantes ἀκρατέστερος dici vt ἀφθονέστερος, ῥᾳδιέστερος, & similia. neque enim reperiuntur ἀφθονὴς & ῥᾳδιὴς, sed tantùm ἄφθονος & ῥᾴδιος. Quod autem ad hunc Luciani locum attinet, in lib. De modo scribendæ historiæ, ὅκεῖ μὴν γὰρ ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ, hic ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία Micyllus vertit, Libertas nullius alterius arbitrio subiecta: ego autem potius intelligo Pura puta libertas, (si ita loqui licet) sed reponens ἄκρατος.

Ἀκρατῶς, Impotenter, Impotenti animo. Itẽ Incontinenter, Intemperanter: oppositum habens ἐγκρατῶς. Secundum Suidam ἀκρατῶς significat etiam, Cum summa cõtentione, Concitatè: vt in hoc loco quem citat, ἱππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἐδόων. q.d. ita vt retineri nullo modo possent & reprimi. neque enim facilè intentus & incitatus cursus retinetur.

Ἀκρασία, ας, ἡ, Incontinentia, Intemperantia. Xenophon Pædiæ 8, ζῆτοις ἠγεῖτο ἡ ἀκρασία τινὶ ἢ ἀδικία ἢ ἀμελεία ἀπεῖναι. Aristot. ἀκρασίαν & ἀκολασίαν pro eodem ponit: nonnulli distingunt. Vide Ἀκολασία. ET Ἀκρασία quoque hac in significatione interdum (vel potius frequenter) accipitur. vt suo loco docui, videlicet secundi tomi columna seu semipagina 134. Tunc autem suspicari me ἀκρασία dici quasi ἀκρατασία, ibidem admonui. ‖ Ἀκρασία τῆς τροφοφερομένων, Stomachi vitium. q.d. Impotentia continendi cibos sumptos. accipiendo impotẽtiam pro carentia facultatis. si ita loqui licet.

Ἀκρατύομαι, Incontinenter seu Intemperanter viuo, Intẽperans sum. cui opponitur ἐγκρατύομαι. Vtitur autẽ verbo ἀκρατύομαι Aristoteles Ethic. 7, cap. 2 & 3. licet Phrynichus Atticos hoc verbo neget vti. Sed & ἀσωτεύεσθαι ab eodem Aristotele vsurpatur.

Ἀκράτυμα, ατος, τὸ, Incõtinentia, Intemperãtia, ἀκράτεια. Sonat autem potius, Intemperans factum.

C. Αὐτοκρατὴς vide cum Αὐτοκράτωρ.

C. Δικρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q.d. B. potens Apud Sophoclem Aiace, δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι, id est diuisum inter se imperiũ habentes, Agamemnon & Menelaus.

C. Ἐγκρατὴς, έος, ὁ & ἡ, (cõtrariam signif. habens proximè præcedenti ἀκρατὴς. Dicitur enim ἐγκρατὴς quasi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in potestate habet [rem aliquam.] Qui potitur re aliqua. At Budæus exponit Imperiũ habens, item Potens alicuius rei. sed accommodata mihi videtur esse illa mea prima interpretatio plerisque locis. ex quibus est hic Demosth. ἐπειδὴ δὲ πάντα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Aptè enim hic reddideris (meo iudicio) Postquam in potestate habuit illam pecuniam. Vt omittam, In potestate bene conuenire cum ἐν κράτει. Alibi autem verbo Potiri aut eius participio vti possumus: alicubi etiam nomine Compos. ἐγκρατὴς τῆς τοιαυτῆς Φίλιππος apud Demosthenem (quo loquutus est modo & Plutarchus in Solone) Potiens rerum, vel Potitus rerum. Lucianus in Anach. ὡς μήλου καὶ κάπου ἐγκρατεῖς γένοιτο νικήσαντες, Vt potiantur oleastro, vel Vt consequatur. At nomine Compos reddi potest, vt ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γένοιτο, Compos regni factus, vel Regno potitus. Sed & peculiaris nominis Compos significatio, qua dicitur aliquis Compos esse sui, huic nomini conuenire putatur. Affertur enim ex Platone ἐγκρατὴς αὑτοῦ pro Compos sui.

Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior. vt apud Plutarchũ in Numa, ἐγκρατὴς καὶ ὑπερδίκαιος τῆς κακίας ἀρετή, Superior vitio virtus. Sic apud Xenophõtem ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui est superior somno, vel Qui somno non succumbit. Vel Qui somno non est deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non est deditus. (at in vulgaris lexicis exponitur Qui ventrem coercet & reprimit) Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus. Et ἐγκρατὴς ἀφροδισίων, seu συνουσίας, Rebus venereis non deditus, vel Abstinẽs rerum venerearum. At tria hæc, ἐγκρατὴς τῆς γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ συνουσίας, Budæus vertit vno vocabulo, Continens. (Quam significationem habet alioqui hoc nomen ἐγκρατὴς & sine adiectione, vt videre potes in Ἀκρατὴς) At οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ quum idem valeat quod ἀκρατὴς θυμοῦ, aptè reddetur itidem Impotens iræ. Sed & apud Theodoritum Ecclesiast. hist. libro 3, ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενόμενον τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενοι, reddere possumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, & his modis, Non posse iram suam compescere, aut cohibere, seu refrænare, vel Non posse Moderari iræ suæ, vt loquutus est Horatius.

Ἐγκρατὴς Qui retinere potest: vt vicissim ἀκρατὴς aliquãdo Qui retinere nõ potest: cuius significationis exemplum in Ἀκρατὴς attuli ex Luciano. Sed ex eodẽ afferetur ἐγκρατὴς ἡνιῶν simpliciter pro Tenẽs habenas. Ex Plat. autem ἐκρατὴς νόμου, pro Retinens legem.

Ἐγκρατὴς, sine adiectione, Potens, Validus. vnde apud Isocratem in Archid. 148, ἐγκρατέστερον τῷ ἀρχῷ τῆς πολιτῶν κατεστήσατο.

Ἐγκρατῶς, Potenter. Cum potentia. Et ἐγκρατῶς ἄρχειν, vel ἐγκρατῶς ἔχειν τῷ ἀρχῷ, Firmum habere imperium. Aristoteles Pol. libro 3, ἐπὶ γὰρ ἐγκρατῶς ἔχον τῷ ἀρχῷ οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπαπτίνασαν τοῖς Σαμίοις καὶ Λεσβίοις τοῦ τῆς συμμαχίας. id est Postquã firmum habuerunt imperium, vt Bud. vertit. At v. l. ex Thuc. afferunt ἐγκρατῶς ἄρχειν pro Imperiosè dominari: & in ἐγκρατῶς ἐπάρχειν apud eundem ἐγκρατῶς, vertunt acerrimè. Et Ἐγκρατῶς αὐτὴ-

λαμβάνεσθαι, Firmè prehendere, vel Tenaciter prehendere. ‖ Ἐγκρατῶς, Continenter, Cum continentia, aut Vtendo continentia.

Ἐγκράτεια, Continentia, Temperantia. Xenoph. Apomn. libro 1, ἐγκράτειαν δὲ τῆς ἡδονῆς κρίνω. Aristoteles Ethic. 7, cap. 4, καὶ ἡ ἐγκράτεια ἡ τοῦ σωφρονος. Sed cum genitiuo frequenter, sicut & ἐγκρατὴς, & tum exponitur etiam Abstinentia. Isocrates, ζῆν τῶν ἐγκράτειαν ἄσκει παντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι πολὺ ψυχλὸ αἰσχρόν, Exerce abstinentiam ab iis rebus, id est Assuefacias te abstinentiæ. Sunt tamen & qui ἐγκράτειαν ἀσκεῖν exponant simplicius Abstinere. Apud eundem ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exponitur Temperantiam à lucro exerce. sed ab aliis melius, Cõtinentiam exerce à cupiditate lucri. Possis etiam reddere, Impera cupiditati lucri. Vel, Ne lucro dedita sit mens tua. ‖ Ἐγκράτεια, Imperium, Ditio. v. l.

Ἐγκρατεύομαι, (vt ab ἀκρατὴς fit ἀκρατεύομαι) Continens sum, Continentia vtor, Me cõtineo, vel Sum abstinẽs. Paul. ad Corinth. 1, cap. 7, v. 9, εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem se non continent, [redacted]. Eiusdem epist. cap. 9, v. 25, πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. vbi πάντα ἐγκρατεύεται exponitur In omnibus est continens. quod tamen aliò pertinet quàm illud alterum ἐγκρατεύεται. refertur enim hîc ἐγκρατεύεσθαι ad exquisitã gymnastarũ diætam, propter quam certis cibis vtebantur, à multis abstinentes. Huc pertinet & ἀναγκοφαγία eorum.

Ἐγκρατέω, ῶ, Contineo me, id est Continens sum, vt exponitur in v. l. non allato huius significati exemplo. Sed additur ex Plut. in lib. De fortuna, ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ pro Perseuero in paupertate.

C. Ἐπικρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, In potestate sua habens, Potens alicuius rei, Compos. Et compar. ὀπικρατέστερος, Potentior, Superior.

Ἐπικρατῶς, ET Ἐπικρατέως poeticè, Potenter, vel Præpotenter, Validè, vel Præualidè. Hesiodus, πάλλει ὀπικρατέως, vibrabat validè. Et ὀπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε, apud eundem, Vehementibus seu acribus verbis est prosequutus.

Ἐπικράτεια, ας, ἡ, Potestas, Imperium, Ditio. Plato in epist. εἰς τὴν Καρχηδονίων ὀπικράτειαν ἐκφυγὼν φθάνει. Xenoph. ὅτι γὰρ αὖ τις λάβοι πρόφασιν, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτῶν τολμᾷ, πρὶν ἔξω τῆς πύπου ὀπικρατείας γένηται, priusquam extra eius ditionem fuerit.

Ἐπικρατέω, ῶ, Præualeo. in qua significatione citat Bud. ex Polybio. Ex Isocrate autem pro Potior. quo accipitur modo & à Thucydide lib. 1, ἐπικράτων τῆς θαλάσσης. (Ex eodem afferturin vulg. lex. ὀπικρατῆ ὀργῆς, pro Adipisci victum.) Exponit etiam Dominium & imperium obtineo in hoc Plutarchi loco, παρέδωκαν ἑαυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις ὧν ἐπικρατοῦν. Item, In ditionem accipio, vel Vinco, Subigo, in isto Thucydideo, ὅσῳ μᾶλλον αὐτῶν οἱ πρόσοικοι ἐπικράτουν. necnon in isto Pausaniæ, αὐτὸς τε Μακεδονίας τῆς ἄνω καὶ τῆς Θεσσαλῶν ἐπικράτησε. Rursum pro Vinco, Supero, in hoc Isocratico, vbi non itidem genitiuo sed accusatiuo iungitur, μόλις γὰρ αὖ τις ὀκ τούτης τῆς ὀπιμελείας παρὰ τῆς φύσεως ἁμαρτίας ὀπικρατήσειεν. (Et ὀπικρατεῖσθαι, Vinci. Item, Imperio & ditioni subditum esse) At ὀπικρατεῖν pro Vincere, id est Exuperare, seu Præualere, in hoc Galeni loco De simpl. pharm. lib. 8, ὄξος μικτῆς οὐσίας ὑπαρχει ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπομερῶν· ὀπικρατεῖ δὲ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ὀπικρατεῖσθαι apud eundem, καὶ πόνος lib. 2, τὸ δὲ ὄξος ὀπικρουστικόν τε ἅμα καὶ λεπτυντικόν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὸν ἔχει δύναμιν, ὡς αὖ ὀπικρατούμενον ὀν τῇ κρίσει, λεπομερὲς ψυχρότητι.

Ἐπικρατῶ, Inualesco. ea significatione qua dicitur mos inualuisse, seu consuetudo. Bud.

Ἐπικρατῶ, Cohibeo, Coerceo, vide in Ἐπικρατητικός.

Ἐπικράτησις, εως, ἡ, Præualẽtia, Præpollentia: vt exp. Bud. afferens ex Laertio, p. 461, ψυχὴ δὲ κέρμα ὑπάρχειν ὀκ τῶν καθ' μηδενὸς ὀπικράτησιν.

Ἐπικρατητικός, (ab illa significatione quæ vltima data fuit verbo ὀπικρατῶ) Cohibendi seu coercendi vim habẽs, aut sistendi. vt ὀπικρατητικὴ δύναμις, facultas sistendi aluum. (cui opponitur ὑπακτικὴ δύναμις, facultas subducendi, in isto loco qui affertur ex Galeno Pharm. simpl. l. 11, ὁ γραμὼ δὴ ἀλεκτρυόνων ἀπλοῦς ζωμὸς ὀπικρατητικὴς ὄντι δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων, ὑπακτικῆς. Quod eodem extulit modo Paulus Ægineta: nisi quòd ὀπικρατητικὸς & ὑπακτικὸς ζωμὸς dixit pro ὀπικρατητικῆς & ὑπακτικῆς δυνάμεως, libro 7, καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἄλσι ὀπὶ πλεῖστον ἑψηθέντος, ὑπακτικὸς γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτορίδος, πυκνοτοπον ὀπικρατητικός. Vide & Ἐπικρατικός.

Ἐπικρατητικός, grammaticorum vocabulum: vt ὀπικρατητικὰ ῥήματα, q. d. Obtentiua verba, id est quæ obtinendi significationem habent.

C. Ἰσοκρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Æquali robore præditus, seu potentia, Æquè pollens. Apud Herodotum in Melpomene, de Issedonibus, ἰσοκρατέες, ὁμοίας αἱ γυναῖκες εἰσὶ ἀνδράσι. Philo De mundo, ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή. Apud eundem, πρὸς ἰσοκρατὲς, ἀκλινοῦς βεβαιότητος καὶ ἀσαλεύτου αἴτιον. AT Ἰσοκρατὴς, Isocrates, nomen proprium.

Ἰσοκρατεία, SEV Ἰσοκρατία, Æquale imperium, apud Herodotum de republica in qua est æqualis omnium potentia.

C. Παγκρατὴς, Omnipotens. Dicitur de Deo, sicut & παντοκράτωρ. Sophocli autem epitheton est etiam ὕπνος, id est somni: (quum scribit παγκρατὴς ὕπνος λύει πέδησας) & χρόνου, id est temporis.

AT VERO Παγκράτιον, ου, τὸ, (peculiarem terminationẽ habẽs) Athletici certaminis genus. sed quò respiciẽtes Græci id nominis illi imposuerint, controuersum est, vt declarabunt sequentia. nã quid sit παγκράτιον, ita docet Budæus prior. ann. in Pand. pag. 217, Est igitur παγκράτιον certaminis genus, ex eo dictum (vt videtur) quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniumq; neruorum contentione transigitur. Calcibus enim etiam & cubitis non modò pugnis pancratiastæ vtebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Lucianus περὶ γυμνασίων, id est De gymnasiis, Anacharsin Scythen his propemodum verbis Solonem de institutis Atheniensium rogitantem vt admirabũdum inducit, Quam tandem ob rem, ô Solon, iuuenes vestri hæc faciunt? quidam enim eorum mutuò se supplantant, quidam obstricta gula strangulant, nonnulli inter se vi flectuntur, & in cœno more suum volutati, mutuò se conspergunt. Iam primum positis vestimentis pingui alter alterum affricantes placidissimè, mox nescio qua vi impulsi obtrudunt inuicem sese, nutatu obuertario, frontesque oblidunt, pecudum more inter se obarietantes: & ecce tibi cruribus hic illum tollens, humi allidens, mox in eum sese librans erigi vltra non finit in cœno proculcatũ, cruribusque comprehẽsum, cubitis in ventrem connixus fœdissimè miserum angit, & reliqua quæ ille de exercitamentis Græcorum luculentissimè prosequitur. Ex quibus apparet, huiusmodi colluctationes in cœno & arena exerceri nudis corporibus solitas esse. Et paulo inferius in persona Solonis, Huiusmodi autem, inquit, exercitamentorum id quod in cœno exercetur, πάλη (id est lucta) vocatur: qui verò in puluere exercentur, ipsi quoque luctantur: quum verò feriunt vicissim concertatione arrectaria, παγκράτιον dicitur. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, παγκρατάζειν λέγουσι. Et rursus, εἰ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτὸ παίοιεν ἀλλήλους πρὸς πεσόντες, καὶ λακτίζοιεν. Qui autem (inquit) arrecti puluere obsiti sunt, feriunt & ipsi alter alterum perentes procursu calcitratuque. Quintil. lib. 2, de Instit. orat. Si verò liberalior natura cõtigerit, & in qua meritò ad spem oratoris simus aggressi, nulla dicendi virtus omittenda est: sicut ille exercendi corpora peritus, non, si docendum pancratiasten suscepérit, pugno ferire vel calce tantùm, aut nexus modò, atque in iis certos aliquos docebit, sed omnia quæ sunt eius certaminis. Sunt qui pancratiastas pro pentathlis intelligi velint, id est iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierũt & vicerũt, παγκραταζόντας πάντων κρατοῦντας intelligi volentes, id est omnium victores. idque Hermolaus libro 34 emendationum suarum scripsit. Quod vnde acceptum sit nescio. Suidas certè pancratiasten manibus pedibúsque pugnantem interpretatur,

pretatur. Plinius libro 34, Fecit & Satyrum admiran tẽ tibias, & Mineruam, Delphicos pentathlos, pancratiastas. Gellius libro 12, Panætii sententiam quandam referens, Vita autem, inquit, hominum qui ætatem in medio rerum agunt, ac sibi suisque esse vsui volunt, pericula negotiáque ex improuiso assidua & propè quotidiana fert. Ad ea cauenda atque declinanda perinde esse oportet animo semper prompto atque intẽto, vt sunt athletarum qui pancratiastæ vocantur. nam sicut illi ad certandum vocati, proiectis antè brachiis consistunt, capútque & os suum manibus oppositis, quasi vallo, præmuniunt, membráque eorum omnia priusquam pugna mota est, aut ad vitandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, consilia cogitationésque contra fortunæ verbera, contráque insidias iniquorum, quasi manus & brachia prætendens. Aliqui tamen apud Græcos παγκράτον, πένταθλον interpretantur, id est pancratium, pentathlum, nempe πυγμὴ, id est pugillatum, δρόμον, cursum, ἅλμα, saltum, δίσκον, discum, πάλλω, luctam: quos Hermolaus sequutus est.

Hæc Budæus: quorum ego nihil omittere hîc voluì, vt quid illis à me adderetur, lector cognosceret. Dico igitur παγκράτον esse certamen mixtum ex pugillatu & lucta: idque testari cum alios, tum Plutarchum Sympos. libro 2, cap. 4, quo quærit εἰ παρεσβύτατον ἡ πάλη τῶν ἀγωνισμάτων. ita enim ibi legitur, οὔτε γὰρ δρόμον οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διεπονοῦσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ τῶν παῖδι κυλίσεις. quibus subiungit, ὅτι γὰρ μέμικται τὸ παγκράτιον ἔκ τε πυγμῆς καὶ πάλης, δῆλον. Sed & Nicephor. Greg. quendam locum enarrans libelli Synesii De in somniis, postquam quinque certamina enumerauit, πυγμὴν, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον & δίσκον, subiungit, παγκράτον, aliud quiddam fuisse, compositum videlicet ex pugillatu & lucta, συνθετον ὀκ πυγμῆς καὶ πάλης. siquidem ei qui παγκραπάζειν vellet, & iis artibus quæ in lucta & iis quæ in pugillatu receptæ essent, licuisse vti. (Artemidorus autem scribit lib. 1, capite 64, παγκράτον τὰ αὐτὰ τῇ πυγμῇ σημαίνει πλὴν τῆς ὀλάδης) Pulchrè autem totum huiusmodi certaminis artificium describitur & à Philostrato, Iconum libro 2, in Arrichione, (iuuerit autem hæc cum iis quæ ex Luciano antea fuerunt allata, conferre) οἱ παγκραπάζοντες (inquit) κακοδαιμονῶσι πρὸς χεῖρας τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπιασμῶν τε, εἰ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τοῦ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ τοῦ πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλο τε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρὰ πρὸς παλαίοιεν, καὶ τὸν χεῖρα φρεβλοῦσι, πρὸς σόντες τὸ παίειν καὶ ἀπάλλεσθαι. Τοῦτο γὰρ τὸ παγκραπάζειν ἔργα πλὴν τὸ δάκνειν καὶ ὀρύττειν. Quibus subiungit hæc, Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ τοῦτο νομίζουσιν, ὅπου γυμνάζοντες, οἶμαι, ἑαυτοὺς εἰς τὰς μάχας. Ἡλεῖοι δὲ ἀγῶνες τοῦτο μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαινοῦσι. Sed quod hic dicitur de Lacedæmoniis, non conuenit cum iis quæ à Plutarcho scribuntur in Apophthegmatis, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ὠκώλυσεν [ὁ Λυκοῦργος] ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾶν ἐν ἐθίζωσι. Pro eo autem quod scribit περὶ τοῦ δάκνειν, id est de mordendo, facit hic Luciani locus in Demonacte. hunc enim refert, quum videret multos athletas κακομαχεῖν, & præter legem certaminis, non παγκραπάζειν, sed δάκνειν, dixisse, Non immeritò huius temporis athletæ vocantur leones ab iis qui eos comitantur. Cæterùm vt in illo Plutarchi loco quem modò protuli, πυγμὴ & παγκράτον separantur, sic & in isto Plat. παγκράτον distinguitur & à πυγμὴ & à πάλη, in l. De legibus, παγκράτιον ἡ πυκτικὴ, ἢ πυγμὴν, ἢ πάλιν. vbi vertit Ficinus, Qui in pugili certamine, aut lucta, aut vtroque se exercuit. Sed melius vertisset, si dixisset, Aut vtroque simul. HINC Παγκρατιαζὼ, Certo pancratio. quod certaminis genus quale fuerit. satis multis declaratum modò fuit: simul verò & quidam loci allati in quibus extat hoc verbum. ET Παγκρατιαστὴς ab hoc ipso verbo factum, Athleta qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio. At Budæus sicut vocem παγκράτιον, sic & παγκρατιαστὴς generalius exposuit. Inter athletas etiam erant (inquit) qui ἀκροχειρισταὶ dicebantur, summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes vt palæstritæ. Erant & παγκραπασαὶ, Qui manibus pedibúsque, quasi omni ope, omnibúsque (vt dicitur) vngulis connixi certabant. Hæc ille, (distinguẽs ἀκροχειρισταὶς à pancratiastis, quos tamen Pollux distinxisse non videtur, vt paulò pòst docebo) At Hermolaus Barbarus & Volaterranus dici παγκρατιαστὴν putarunt qui vicisset quinque illis certaminibus quæ paulò antè enumerata fuerũt. Plato De republica libro 1, Πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ παγκρατιαστής. Plutarchus De fraterna charitate, πύκται δὲ παγκρατιασταὶ, καὶ δολιχοδρόμοι παλαισταὶ ἀμβηδὸν εἰσι, καὶ συναγωνιῶσι, καὶ κατουδαίζουσιν ὑφ' ἀλλήλων. Pollux autem videtur intellexisse DICI Πάμμαχοι quoque de pancratiastis. nam postquam de iis loquens, & eorum describens ἔργα, dixit σκιαμαχεῖν, & ἀκροχειρίζεσθαι, ἀκροχειρισμὸς, item ἄγχειν, & ὀπισθίζειν, & λαξ ὀπάλλεσθαι, & λακτίζειν, subiungit, ὅτι δὲ τούτων εἴποις αὐτὸς εἰσὶ πάμμαχοι, & affert ex Platone, τῶν ἀρετῶν κομιδῇ παμμάχω, καὶ τοῖς Ἀκαρνᾶνας παγκρατιασταῖς. Obseruandum est autem in illo Pollucis loco non solùm tribui pancratiastis τὸ ἄγχειν, &c. (sicut à Luciano & Philostrato) sed & ἀκροχειρίζεσθαι. quum tamen Budæus in loco quem modo protuli, ἀκροχειρισταὶς distinguat à pancratiastis. ET Παγκρατιαστικὸς, Ad pancratiasten pertinens. ITEM Παγκρατιαστικῶς, Pancratiasticè, More pancratiastarum. quod aduerbium à Polluce nomini illi παγκραπαστὰς subiungitur. Suspicor autem ex hoc παγκραπαστικῶς reponendum esse Pancratiasticè apud Plautum in Bacchidibus, vbi legimus Valere pancraticè, pro Firmissima esse valetudine.

Παγκραπάζειν quid propriè significet, declaratum modò fuit: sed sciendum est Synesium à proprio vsu deflectentem, vsum esse hoc verbo pro In omnibus certaminibus victorem esse, seu Victoriam ex omnibus certaminibus reportare, καὶ πάντας ἀγῶνας κρατεῖν καὶ νικᾶν, si Nicephorò Gregoræ credimus.

Παγκράτιον est & nomen herbæ. v. l. ex Diosc.

C. Περικρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Compos. vt μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς τῆς σκάφης γενέσθαι, Act. Apost. cap. 27. Scaphæ compotes fieri. Sonant autem Græca illa verba perinde acsi quis dicat, Vix nobis satis virium ad retinendam nauim fuit. At vetus interpres vertit, Potuimus vix obtinere scapham. ET Περικρατῶ, ῶ, Obtineo, Dominor, Euinco. in vulgatis lexicis. Budæus autem περικρατῶν à Basilio pag. 331 poni ait pro περιγίνεσθαι.

Compos. in ωρ desinentia

C. Ἀκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Impotens: vel Incontinens: pro ἀκρατὴς. vt ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς, impotens iræ, sicut ἀκρατὴς θυμοῦ. At Philo dixit ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος, pro Quum præ ira exisset è potestate, vel è mentis potestate (vt contrà ἐγκρατὴς αὑτοῦ dicitur Cõpos mentis) Sic autem & apud Diogenem Coccæum legitur, ἀκράτορες ἑαυτῶν καὶ τοῦ τὸ πρέπον γίνονται. Quidã innominatus apud Suidam, ἀκράτωρ ἑαυτῶν ἐσήλατο τὴν νεών. Idem, ὦ δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Idẽ, φιλοχρήματόν τε ἦσαν καὶ ἡδονῶν ἀκράτορες. vbi planè eodem modo ἡδονῶν ἀκράτωρ dicitur, quo ἡδονῶν siue ὀπιθυμιῶν ἀκρατὴς, Incontinens voluptatum & cupiditatum. Sed perperam à Suida miscetur ἀκράτωρ habens genitiuum ἑαυτοῦ, cum ἀκράτωρ habente genitiuos alterius generis: quum ἀκράτωρ ἑαυτοῦ fit (vti dixi) Qui è potestate exiit, Impotente animi motu percitus, aut etiam breuius Impotens mentis. Inuenitur autem ἀκράτωρ & sine adiectione pro Incontinens apud Philonem De vita Mosis libro 1, καὶ οἱ λίαν αὐτῶν ἀκράτορες μεταβάλλοιεν πρὸς ἐγκράτειαν. ‖ Ἀκράτωρ in hoc Sophoclis Philoct. loco, — πρὸς πτωσιν γόνασι, κἀπεὶ ὢν Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλὸς, exponitur à scholiaste ἀσθενὴς, id est imbecillus. vt & ἀκρατὴς ab Hesychio exponi dictum est antea. Sciendum est autem rarissimum esse ἀκράτωρ in altera etiam significatione, at contrà ἀκρατὴς frequentissimum: aut (si mauis) rarissimum esse præ altero ἀκράτωρ.

C. Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Qui suo ipse arbitrio seu pro

suo arbitratu, & quasi pro eo quod obtinet imperio de re aliqua statuit. A Budæo exponitur, Qui liberam habet plenámque rei constituendæ potestatem: afferens ex Demosth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῆς εἰς τὸν πόλεμον. Et ex Thuc. cum genit. itidem pro Qui sui est arbitrii, οὐ τὴ ξύμπασης πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ ἑαυτῆς οὖσα ζῶντ' ἔπραξε. Et αὐτοκράτωρ δυνάμεως, item ἐξουσίας. ex Polybio, Merum imperium, Plena & summa potestas. Item αὐτοκράτορες πρέσβεις seu πρεσβευταί, Legati qui cum potestate mittuntur, Legati quibus libera mandata de summa rerum dantur. Item αὐτοκράτορες Xenoph. οἱ ἔφηβοι & οἱ νέοι, qui suæ tutelæ facti unt. nam quod dicit Xenoph. Apomnem. lib. 2, de Hercule Prodici loquens, ὁ δὲ [ἥδη] νέος ἤδη αὐτοκράτωρ γιγνόμενος δηλοῦσιν εἰς τὸν βίον τὴν ἀρετῆς ὁδὸν προιέναι &c. Bud. vertit, Qua in ætate adolescentes iam suæ tutelæ facti, statim præ se ferunt vtram viam iniuri sint. Subiungit autem, se putare hanc ipsam verborum αὐτοκράτορες γιγνόμενοι esse significationē, etiamsi Cicero in primo Offic. aliter vertat. Ac ego contrà non existimo Ciceronem verba interpretari voluisse: nulla certè interpretationis agnosco vestigia. Si cui autem totū Xen. locum cum Cicer. interpretatione cōferre libeāt, videat. p. 43 mei Cic. lexici. Locos autem Budæi in quibus agit de nomine isto αὐτοκράτωρ, habes Comm. pag. 23 & 180. ITEM Αὐτοκρατὴς eadem signif. videlicet Qui sui iuris est, Qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Plut. De defect. orac. ἀδέσποτος καὶ αὐτοκρατὴς οὐ θεοὶ δέ, πᾶς liberos suiq; iuris. Sed vt ἀκράτωρ dixi multo minus vsitatum esse quàm ἀκρατὴς, ita dico vice versa αὐτοκράτωρ multo esse vsitatius quàm αὐτοκρατὴς. Vtuntur tamen & illo Christiani theologi. nam apud Greg. De homine p. 36, αὐτοκρατὴς est idē quod αὐτεξούσιος. Vtitur & Damascenus περὶ τῆς ἰδιοφυΐας τῆς θείας φύσεως loquens. Philo autem τὸ αὐτοκρατὴς appellauit substantiuè Liberam potestatem, παρθένων δὲ καὶ γυναικῶν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αὐτοκρατὴς ἀφείλετο.

Αὐτοκράτωρ, Imperator, id est Cæsar. quæ nominis αὐτοκράτωρ significatio posterioribus tantùm seculis in vsu fuit. Luc. in Salt. μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χαίρειν οἶδα σε, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. vbi appellat αὐτοκράτορα quem nominarat σοφιστὴν. Frequens est iste nominis αὐτοκράτωρ vsus apud Herodianū & Plut. qui tamen alicubi addit & καίσαρ. id est cæsar. vt in iis quæ præfatur suo apophthegmatū opusculo, ad Traianum, ὦ μέγιστε αὐτοκράτωρ κύδος Τρωϊανέ.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, Imperium eius qui αὐτοκράτωρ appellatur, id est cæsar. vt apud Ios. De antiq. ὅτι Κλαυδίου καίσαρος αὐτοκρατορίας, Sub Claudii cæsaris imperio, Imperante Claudio Cæsare.

Αὐτοκρατορικός, ός, όν, Ex libero arbitrio manans, seu proficiscens. αὐτοκρατορικὴ ὁρμή, Basil. in Hexaem. Liberi arbitrii impetus, Bud. interp. ‖ Αὐτοκρατορικός, Imperatorius, Cæsareus, Pertinens ad imperatorem, id est cæsarem. vt αὐτοκρατορικὴ ἀρχή, Herodian. libro 7, imperatoria dignitas. ET Αὐτοκρατορικῶς, aduerb. vt Agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, Pro suo arbitratu, vel suo arbitrio. Vel, More eorum qui sunt αὐτοκράτορες, id est plenam potestatem merumque imperium obtinent. In vulgatis lexicis citatur ex Plutarcho pro Imperiosè.

C. Παντοκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Omnipotens, solius Dei epithetum. Extat apud Græcos Bibliorum interpretes, item in Testamenti noui scriptis. HINC Παντοκρατορία, q.d. Omnipotentia. ET Παντοκρατορικός, Ad omnipotentem Deum pertinens, seu Ad diuinam omnipotentiam, vel Ab omnipotente Deo proficiscens. Et παντοκρατορικὴ ἔδρα ac ῥίζα apud Dionysium Areopagitam.

Κρατέω, ῶ, Impero, Dominor. Item Potior. Homerus Iliad. α, versu 288, Παίτων μὲν κρατέειν ἐθέλει, παίτοισι δ' ἀνάσσειν. Et Iliad. π, v. 172, — αὐτὰς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε. Rursum Il. α, versu 84, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Et cum datiuo apud eundem, Odyss. λ, v. 484, — νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεώεσσιν Ἐνθάδ' ἐόντ'. Dicitur autem paulo post eadem significatione, αὐάσσειν νεώεσσι. Sed minus vsitata est hæc constructio cum datiuo, atque adeo prorsus inusitata in oratione soluta. Sophocles, κρατεῖν τῆς θηρείων, in feras imperium obtinere. κρατῶν τῆς θαλάσσης, Thuc. Mari dominor, Maris imperium obtineo. (quod & vno verbo dicitur θαλασσοκρατῶ) Redditur etiā Mare teneo. Thucydides 3, τῆς δὲ νῆς τῆς μὲν ἄλλης οὐκ κρατοῦσι οἱ Μυτιληναῖοι, potiebantur. Idem libro 1, τῶν πεζομαχεῖν κρατοῦντες. Et κρατῶ τῶν πραγμάτων apud Demosthenem, vt suprà εἴληφα τῆς εἰρήνης, Potior rerum. Apud eundem κρατεῖν τῆς χρημάτων, Potiri pecunias, In potestate habere pecunias, Possidere pecunias. ‖ Et οἰκέτας τῆς πρεσβείας κρατεῖν καὶ κρατεῖν Luc. Act. cap. 27, Vtsi sibi propositi compotes esse. Item, κρατῶ ἑαυτῶ ex Plat. pro Compos sui, Liber.

Κρατέω, ῶ, Superior sum, Vinco, Supero. Plut. Alex. τὰ γὰρ ἀνθρωπίνα εἶναι τὰ δεῖ καὶ πρεσβεύειν ἃ τοὺς κρατοῦντας. (Et κρατοῦμαι, vincor. vnde κρατοῦντες & ἀκράτητοι εἶναι opponuntur apud Isocratem) Interdum autem additur accus. personæ, vel etiam rei. vt κρατησαντες τοὺς Ῥωμαίους. & πῶς ἂν οἰκεῖν ὧν τὴν οἰκουμένην τοὺς πολεμίους κρατήσας; At cum accus. rei, vt μάχας κρατήσας οὐκ ὀλίγας, Xen. Et κρατῶ τῆς μάχης, Demosth. Interdum verò dicitur κρατῶ τῆ μάχῃ, vel κρατῶ τοῦ πολέμου, Sum pugna vel prælio superior, aut victor. Nonnunquam etiam κρατῶ τῆ μάχῃ. vt κρατοῦσι μάχῃ τοῖς Σικελοῖς, Thuc. Et Æschines τοῦ τρόπου. Ὅπ κρατοῦντες τοῦ πολέμου Περδίκκαν, ἀνοχὰς ὑμῶν ἐποιήσαντο. At Philostratus dixit κρατῶ τὸν ἀγῶνα pro Vinco te certamine. [Dicitur etiam κρατεῖν τῆς ἡδονῶν (sicut & εἰρηνεῖν εἶναι) Superiores esse voluptatibus, Vincere voluptates, Imperare uoluptatibus: vt vicissim κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῶν, Seruire voluptatibus, seu succumbere, Deditum esse voluptatibus, ἀκρατὴς τῆς ἡδονῶν. At κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, Somno superatus vel victus (vt oculi somno victi dicuntur) aut Somno oppressus. Tale est δόξῃ κρατηθεὶς apud Plutarchum. Affertur & κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς δακρύων pro Vinci lacrymis. ‖ Est etiam Superare, id est Præstare, Excellere. Bud. ex Chrysost. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ, τοῦτο τὸ πυδὲς κελεύει) μόνου τὸ πρεσβεῖον ἔχων.

Κρατέω, ῶ, Contineo. vt κρατεῖν ἑαυτοῦ, continere se. Luc. Φίλιππον γοῦν θεασάμενος ὦρος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δύνωμαι, Me continere non potui. id est Risu abstinere. Interdum verò κρατεῖν, pro Obtinere, eo sensu quo dicitur fama obtinere. Thucyd. libro 6, pag. 199, νόμῳ ὃ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν, obtinuerunt, inualuerunt. Idem l. 1, ἀνάγκη δὲ ὡς τὰ τέχνης ἀεὶ τὰ δυναμικὰ κρατεῖν. Item pro Obtinere seu Consequi, in epist. ad Hebr. cap. 6, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, Obtinere spem propositam, vel Compotes fieri spei. ‖ Κρατεῖν aliquāndo est etiam Tenere, aut Retinere (& κρατεῖσθαι πθω, vt Lat. Teneri desiderio) Verùm alicubi nō simpliciter Tenere, aut Retinere, sed Retinere firmiter, & quasi totis viribus (vt videlicet & hic κρατεῖν significatio includatur) ac quod dicitur Mordicus retinere. vt Marci c. 7, v. 3, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. At in epist. ad Hebr. cap. 4, v. 14, in eadem signif. habet genitiuum, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Valde autem obseruatione dignum est & κρατεῖν pro Memoria tenere in hoc Athenæi loco, κρατεῖν δοῦναι τῆς λέξεως ὅπως ἐχούσης. ‖ Sæpe verò & pro Prehendere, in Testamenti noui scriptis. ‖ Κρατεῖν, Obtinere, vel potius Durare. vt apud Philonem, ὅτι τὰ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, Per dies septem durauit. vel Per dies septem grassatum est illud malum.

C. Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui contineri & cohiberi nullo modo potest. q.d. Incoercibilis. quod etiam significat ἀκρατὴς, ouū videlicet passiuè accipitur: vt in ἀκρατὴς σῶμα, apud Euripidem. ‖ Dicitur autem aliquis esse ἀκρατὴς ὀπθυμίας τινὸς vel ὀπθυμιῶν. at verò ipsa ὀπθυμία dicitur ἀκράτητος apud Herodian. πλήσαι ἀκρατήτου ὀπθυμίας, diuitiarum effræni cupiditate, siue effrænata.

Ita enim interpretādo mihi videor melius vim vocabuli exprimere, quàm vt alii, Immodica cupiditate. AT VERO Ἀκρατησία quidē nusquā legere me memini, nec certè vsquam extare existimo, sed pro eo mihi videri dici per syncopen ἀκρασία (quum videlicet vsurpatur τοῦ τὸ ἀκρατῶν) admonui suprà. SED Παγκρατησία (quod alioqui eiusdē omnino est formæ) apud Philonem inuenitur, si mendo carent eius exemplaria. ita enim legitur apud eum De vita Mos. lib. 1, pag. 33, πρὸς δὲ τῇ εἰρήνῃ καὶ παγκρατησίαν ἱερωσύνης αὐτῷ [ἔδωκεν.] quem locum Turneb. ita reddidit, Pacémque cumulat perpetua propriàque sacerdotii possessione.

C. Ἀπόκρατέω, ῶ, Cohibeo, Compesco. Diosc. lib. 4, ὀντερικὴ ἀποκρατεῖ καθαρὸν ὕδωρ. Et τὸ ποτὸ ἀποκρατεῖν, pro Cohibere potu, Bud. ex Hippiatria. ‖ Item Retineo. vnde apud Aetium lib. 9, τὸ χολῶδες μετὰ τὸν ἀθροισμὸν ἀποκρατοῦν ὕδωρ μεγάλως βλάπτει, exponitur, Biliosus humor retentus, vel suppressus, in v.l.

C. Ἐγκρατέω, ῶ, vide post Ἐγκρατής.

C. Ἐπικρατέω, ῶ, vide post Ἐπικρατής.

C. ΚΑΤ Ἀκρατέω, ῶ, Robore vinco, Domo, Subigo. vt Bud. exp. apud Philonem De mundo, πάντων καθακρατεῖν. vbi tamen redditur potius Omnibus præualere. Affert & ex Gregorio, ἕως ἰδὲ ἐπὶ νέος, καὶ οὕτω φιλοσοφία τῆς σαρκῶν κατεκράτησε. vbi exponitur Nondum carnem domuerat. In vulgatis lex. ex Theophr. citatur, lib. 2 De caus. plant. cap. 19, καθακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δυνάμενα pro Deuincere principium.

Καθακρατῶ, Cohibeo, Coerceo, Sisto. vide Καθακρατικός.

Καθακράτησις, εως, ἡ, Subactio, Domitio. sicut καθακρατεῖν expositum fuit Domare & subigere.

Καθακρατικός, ός, όν, Cohibendi vim habens, seu sistendi. Aetius 9, cap. 37, de potu γαλακτος, id est lactis, οὕτω γὰρ διδόασιν, ἅμα γαλακτικὸν καὶ καθακρατικὸν γίνεται τῆς ῥύμματος.

C. ΣΥΓκρατέω, ῶ, Contineo, (ea significatione qua dicit Cicero nullam rem vehementius rempublicam cōtinere quàm fidem) Tueor. Chrysost. τὸν ἡμέτερον βίον αἱ πρεσβευταὶ συγκρατοῦσι. Ita vsus est hoc verbo Gaza in sua interpretatione libri Cic. De senectute, quum his Græcis, οἱ πιστὸν δὲ τῆς ὅλων πάξιν καὶ καλλονὴν συγκρατοῦσιν ἀπειθῆσι καὶ ἁμαρτήσειν, vertit Latina illa, Qui hanc rerum pulchritudinem tuentur & regunt.

ΚΡΑΙΝΩ, ET Κραιόω, Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. Iliad. α, versu 504, — πόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. quum antea dixisset, videlicet versu 455. Ἠ δ' ἔπι καὶ νοῦ μοι τόδ' ὀπκρήηνον ἐέλδωρ. Est autem κρήηνον ἐέλδωρ, seu ὀπκρήηνον, Desiderium seu votum perfice, aut Perfectum redde. seu Effectum redde. Vel, Effectum redde quod opto. Apud eundem poetam Iliad. ι, Κρήηνα δὲ καὶ ἄλλῳ exponitur ὀπτελέσαι, & εἰς τέλος ἀγαγεῖν, Sunt autem hæc à Κραιαίνω (quod thema alteri subiunxi, de eo dicturus plura infrà.) At κρανθεῖσα ψῆφος apud Euripidem à κραίνω, id est τελειωθεῖσα, Victrix sententia, in v.l.

Κραίνω dicitur quasi καραίνω à κάρα, si Etymol. credimus, vt videlicet à χεῖμα fit χειμαίνω. Et sicut à κάρα deducit, ita vult eius significationem retinere. dicit enim propriè ὀπτοῦ τελειοῦσθαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὴν ὑποχόνδριον (de qua expositione dicā & in Ἐπικραίνω) Eustath. autem à Κρῶ deducit hoc verbum κραίνω. At ego non dubitaui verbo κατῶ ipsum subiungere, vt quemadmodum κρεῖων putatur dictum quasi κεφαλέων, ita κραίνω dictum sit quasi κεφαλόω. liceat enim & mihi diuinationem mean in medium afferre.

Κραίνω, Impero, Regno. Hom. Od. θ, v. 389, Δώδεκα γὰρ κτ' δῆμον ἀρίστους βασιλῆς ἄρχει κραίνοντα. id est Imperant. Neque enim sequi debemus breuium scholiorum autorem, exponentem ἁπλῶσιν & ὑπαφίστα. Sophocl. Aiace, ὃς κραίνει φρατῶ, Qui imperat exercitui. Hesychius quoque κραίνω exponit non solùm πληρῶ, id est Impleo (quod accipiendum puto eo sensu quo dicitur aliquis Implere promissa) & παρέχω, item τιμῶ, sed etiam βασιλεύω.

Κραντήρ, ῆρος, ὁ, Effector, Qui efficit, Qui perficit. ‖ Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt dentes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, (& maxillares, vt quidam volunt.) Cicero (inquit Camerarius) γομφίους omnes intimos & genuinos: Plinius genuinos vocat eos qui Aristoteli libro 2 historiæ animaliū sunt κραντῆρες. Pollux ὀλιγόνους nominat, & ponit post σωφρονιστῆρας. Ac κραντῆρας scribit Aristoteles postremos nasci, anno ætatis xx. sed & in senecta nonnullis, ac mulieribus quibusdam octogenariis illos demum erupisse. Hæc ille. At schol. Nicandri in istum illius versum, qui in Theriacis legitur, — αἷμα χθέπες ὑπὸ κραντῆρος δράσσοῦ, annotat κραντῆρας dici dentes τοὺς ὕστερον ἀναβαίνοντας, quòd illi soleant κραίνειν & ἀναπληροῦν τὴν ἡλικίαν. At Cleanthum, σωφρονιστῆρας eos appellasse, quoniam τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ vnà cum illis aduenit. Sed Nicandrum simpliciter pro dentibus hoc nomine vsum esse. ET Κραντήριοι, Qui efficiunt: Hesychio οἱ κραίνοντες καὶ ὀπτελοῦντες.

Κράντωρ, ορος, ὁ, Rex, Princeps. Et κράντορες, Reges, vel, Optimates, Proceres. Item Duces. Nam & ita quidā exponunt. Hesychius tamen κράντωρ exponit duntaxat βασιλεύς. ET Κράντειρα, fœm. Regina. Et Perfectrix. Ex Anth. epigr.

C. Ἄκραντος, ου, ὁ & ἡ, Imperfectus, Irritus. vt ἄκραντα τοξεύειν apud Pindarum. Et in Epigr. Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἀνιστοῦμαι τοῦ ἔντος.

C. ΕΠΙ Κραίνω, Efficio, Perficio, pro simplici κραίνω, vide in Ἐπικραίνω post Κραίνω. Apud Hesych. legimus ὀπκρανεῖς expositum ὀπτελεῖς (ita enim reponendum est apud eū pro ὀπτελεῖς) itē ὀπμελετήσῃ. Sed ET Ἐπικραντής, AC Ἐπίκρανος leguntur apud eum exposita ὀπμελετής.

¶ Κραιαίνω, idem quod Κραίνω, Efficio, Effectum reddo. Ab hoc est κρήηνον, Il. α, — πόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. nā & Eust. hic annotat κρήηνον à Κραιαίνω, sicut κρῖῶν id est πελεῶσιν, à disyllabo κραίνω, & μυῖῶν à μυαίνω. Hinc autem est & κεκραίαντο, Od. ο, — χρυσῷ δ' ὀπὶ χείλεα κεκραίαντο. id est ὀπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτισο καὶ πεπελέωτο, à κραιαίνω, vel pro τὰ χείλη χρυσῷ ἐκέκεστο. Eust. ET Ἀκραίαντος itidem vt ἄκραντος, Imperfectus, Infectus, Irritus. Il. β, — ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκραίαντον, Nobis negotium infectum est, & tantùm inchoatum. q.d. Nihil adhuc promouimus, sed tantùm in obsidione tēpus triuimus. Itidem verò ὀπκρήηνον (quod in Κραίνω protuli ex Homerō) est AB Ἐπικραιαίνω. (Sunt autem qui κρήηνον itidémq; ὀπκρήηνον scribāt, subscripto ι priori η, quod perinde est ac si μῆνα cum ῆ scribas) Sed & ipsum præsens extat apud Hō. Il. β, — οὐ δ' ἄκραντο οἱ ἐπικραίαινε Κρονίων, sed nōdum ei vota perfecta reddebat Saturnius. Existimo autem posse huic loco accommodari alteram expositionem quā dat. Hesych. isti verbo, quū ὀπκραῖναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ὀπνεῦσαι. pro qua expositione facit etiam illa etymologia quam ex Etymologiste attuli in Κραίνω.

ΚΡΕΙΩΝ, οντος, ὁ, (nomen participiale) Regnator, Rex. vt κρείων Ἀγαμέμνων apud Homerum. Et ὁ πατὴρ κρείων apud eūdē. Sed vbi dicit κρείων Ἀγαμέμνων, exponitur κρείων & aliter, videlicet ἰσχυρὸς, κραταιός. ET Κρείουσα, Regina. Etym. Et COMP. Εὐρυκρείων, Latè rex, Virg. vt Il. α, Εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Latè rex, Latè regnans. Quod autem ad huius vocabuli formationem attinet, ea duplex ab Eustathio duobus in locis affertur: ego posteriorem sequor. τὸ δὲ κρείουσι, (inquit, pag. 1603) ἀναγκαῖον ὅτι τοῦ Κρῶ τοῦ οὖν ὁ κρείων καὶ ὁ εὐρυκρείων. nam vt à χῶ fit χαίνω, & βαίνω à βεῶ, & φαίνω à φῶ, & καίνω à κῶ, sic κραίνω à κρῶ. Sed infrà, videlicet in quendam locum Od. ο, tāquam horum immemor, dicit κρείων esse à Κρατέω deriuato à Κρατῶ, vt γαμείων à γαμείω. Eius verba sunt pag. 1480, ὅρκαμος αἰδρῶν λεχθήσεται, ἤτοι κρείων. οἱ δὲ ἀναγράφουσι τὴν ἐκ τοῦ κρατῶ κρατίων. καθά φασι καὶ γαμείων ἐκ τοῦ γαμείω.

ΚΡΕΙΣΣΩΝ, VEL Κρείττων, ονος, ὁ & ἡ, Præstantior. Et quidem propriè, Viribus præstantior. Exponere potes & Potentior, Superior. Interdū verò et Melior. Hom. Il. ζ. Ὀτρηρότερος δέ κε νικᾶσι κρείσσων τε γένηται. Et κρείσσων oppositum κάκιον apud eundem. Item cum datiuo, κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. In prosa sæpe opponuntur κρείσσων seu

κρείττων, & ἥττων (sic κρείττων λόγος, & ἥττων apud Aristoph.) A Et cum genit. pro κεκρατήκ, vel ἐγκρατὴς (quæ suprà exposita fuerunt) vt κρείττων χαρᾶς apud Xen. κρείττων χρημάτων. Isocr. At quũ dicunt aliquid esse κρεῖττον λόγου, significant Maius quàm vt oratione vlla explicari seu exprimi possit. Vide & B. de hoc loquendi genere, aliisque, p. 1050 & 1051. ¶ Κρείττων de Deo dictum putatur à Plat. in Soph. πάχ' οὖν αὖ καὶ πύπτις ἔοικ' ἂν κρείττόνων σπουδοποιός, & à Plut. in Pyrrho. ὥς ποτε τοῦ κρείττόνων θαυμάσαντες. Et ab Heliodoro, θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρείττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. Creditur autem hoc loquendi genus explicari hoc Xen. loco, Pæd. 8, κρείττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον.

ΚΡΕΑΣ, ατος, τὸ, Caro. Od. α, — κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμόρμυκε Ὀπάλεα τε καὶ ὤμα. Odyss. α, Ταμνόμενοι κρέα καλά, κεροῦν τά τ' ἄνθοτα οἴνῳ. Iliad. χ, Ὦμ' ἄποτα μόλυβδον κρέα ἔδμεναι. Odyss. θ, — πίρε κρέας ὀφρ' ἔφαγον. Odyss. α, — κρέα πολλὰ δαπιστοῦ. Iliad. ι, — κρέα νεῖαθ' ἀγελαδός. in quibus locis κρέα per apocopen dicit pro κρεάων. siquidem nõ esse contractionem ostendit metrum. Il. μ, — τεπταμένα μάλιστα Ἕδρη τε κρεασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι. Athen. lib. 5 & 12, ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἐσκεδασμένα. Plato Pol. 1, κρέα βόσκα. Athen. lib. 4, κρέας τε ἐνιχηρὸν εἰς πεμψας ἔφασκεν ἀσιτα. Et libro 12, ἐξέφθου κρέως καὶ κνισοῦ δρῦπον. Apud eundem lib. 6, κρέας καπνοῦ, carnes fumo siccatæ, seu in fumatæ, vt Plautus loquitur. Et libro 4, κρεα ἐν ὕδατι, carnes cum decocto & suo iure. Ac πλακοῦν κρεας quódnam dictum fuerit, doc. et Plut. in Problem. Græcanicis. Et μερίδες κρεῶν, frusta seu portiones carnium. Athen. libro 4 μερίδας πιόντας τοῦ κρεῶν καὶ τοῦ ἄρτου ἴσας, paribus portionibus carnes & panes distribuentes. Aliquando dicitur πεῖα κρέα, pro Tres carnis portiones, seu Tria frusta. Xenoph. Pæd. 2, ἐζώνυτο ἑκάστῳ πεῖα κρέα, ἢ καὶ πλείω. Athen. lib. 4, πέπλεγε λιψὴν κρέα. Aristot. κρεα εἴκοσι. ¶ Κρέας, Corpus. Sophocles, Δρῦεις τόδε τῶν κρεῶν, in hoc corpus habebis imperium. Sic & apud Aristophanem in Ranis, δεῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεανιαμάχησε τοῦ τοῦδε τοῦ κρεῶν, scholiastes exponit σωματος. Eustathius κρέας dictũ scribit τοῦ τὸ κεκρατῶσθαι διὰ τῆς ἐξ αὐτοῦ τροφῆς: Etymolog. autem à κίαρ: quoniam omne κρέας est ἔμψυχον. sed tamen potius de carne animalis mortui legitur. Poeticè B verò pro κρέας DICITVR Κρεῖας, facta epenthesi, vt metro subueniatur. Vnde est genitiuus plural. Κρειῶν: reliquorum verò casuum non reperiuntur exempla. Od. ι, — τοῦδε δὲ πλήσωσι τραπέζας Σοῖσι καὶ κρειῶν. Iliad. μ, — ὅθι δ' ἐνὶς Δηρὸν ἔη κρειῶν Odyss. α, Δαιτὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας Παντοίων. Iliad. ρ, — κρειῶν ἐρατεινὸν Γύσει, ἀλλ' οὐ φρίσσει, id est τοῦ κρεάτων ὀδυνῶν, vt Chœroboscus apud Etymologistẽ exponit. Factus est autem hic genitiuus ex κρεῶν per epẽthesin τῶν ι, at κρεῶν ex κρεάων, exempto τ & facta synæresi.

C. Κρεανόμος, ου, ο, Qui carnes distribuit. ὁ κρέα νέμων seu διανέμων. Factum ex Homerico illo κρέα νεῖμ. vt et Odyss. ο dicit, κρέα δαίετο καὶ νέμε μοῖρας. Eustath. VNDE Κρεανομία, ας, ἡ, Carnium distributio, Visceratio, vt Cic. loquitur. idẽ quod κρεωδαισία, Ioseph. & Luc. in Prom. Item apud Demetr. De eloquut. ἀν κρεανομίας τύπε καὶ παν δαισίας διαχουσαν ἀπομνεν τὰ γραπτικὰ χρήματα. Apud Athenæum libro 12, τὸν δῆμον πλείω καταναλίσκειν εἰς τὰς κοινὰς ἑστιάσεις καὶ κρεανομίας, ἢ ὅσ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν, Aliquãto pòst, ἱερεῖα δὲ παρίστασαν εἰς τὰς θυσίας καὶ κρεανομίας Κυζικηνοί. ET Κρεανομέω, Carnes distribuo. Luc. in Prom Liuius dicit, Populo visceratio data à M. Flauio in funere matris.

C. Κρεάγρα, ας, ἡ, Instrumẽtum ad eximendas ex aheno carnes, Instrumentum vnci modo incuruum ad extrahendas ex olla carnes. seu (vt scholiastes Aristophanis describit) εἶδος ἐργαλείου μαγειικοῦ κεκαμμένον πρὸς δακτύλιος· αἱ μὲν τὰ ἕψεσα, διὰ τὸ τὰς χεῖρας μὴ καίεσθαι. Fuscinam & harpaginem Latini appellant: Graeci λύκον etiam & ἁρπαγὴν & ἐξαυτῆρα, vt Pollux tradit, seu ἅρπαγα, vt Pausanias apud Eustathium. dicta τοῦ τὸ κρέα ἀγρεῦειν, id est ἁρπάζειν. Aristophanes Equitibus καὶ τὴν κρεάγρα τοῦ ἀγορανόμου ἐλκόμενον ἐς κεραμεικόν. Anaxippus comicus apud Athenæum lib. 4, μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα, Κρεάγραν, θύραν, πυροκηΐν παιδίκιον, Σπελεόν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοτίδας πίπαρας. Epigr. lib. 12, Ἀγκίγρον ταύτας, ὀφοφάγοις κρεάγρα. 1, Reg. 2 & Exodi 27, κρεάγρα τριόδους, fuscina tridens. Vnde apparet κρεάγρας fuisse non tantùm ἀγκίγρους, sed etiam τριόδοντας, interdum & διόδοντας, bifurcas. ET Κρεαγρίς, ίδος, ἡ, pro eodem in Epigr.

C. Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, Edulium ex carnibus minutim concisis & cum sanguine, aruina, & dulci iure conditaneo concinnatis. Athen. libro 9, κρεοκάκκαβον esse dicit κρέα μετ' αἵματος καὶ λίπους ἐν ζωμῷ γλυκασθῆναι.

C. Κρεονομία, idem quod κρεανομία, apud Athen.

C. Κρεοσήπομαι, Carnium modo putresco. Plutarchus in libro qui περὶ ὀρθοφαγίας inscribitur, ὅσα λυθέντων καὶ μαλακθέντων καὶ οἷον τινα κρεοσαπέντων.

C. Κρεοσκευάσια, ας, ἡ, Carnium apparatio, Ratio apparandarum carnium. Athen. libro 12, ὁ ψοποιεῖν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις κρεοσκευάσιας, ἄλλου δ' οὐδενός.

C. Κρεουργός, οῦ, ὁ, Lanius, Qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur. VNDE Κρεουργία, ας, ἡ, Carnium eiusmodi concisio. Exponitur etiam Laniatus in vulgatis lexicis, citantibus ex Naz. τὴν Πέλοπος κρεουργίαν. Loquitur autem ibi de Pelope quem epulandum dis apposuerat Tãtalus. verba eius sunt, τοῦ δὲ θεοῖς τὴν Πέλοπος κρεουργίαν, πιεῖν τε θεοὺς ἐστιῶσαι, καὶ φιλοξενίαν τε κρεῶν καὶ ἀπειθῆσαι; Item Visceratio. Bud. ET Κρεουργέω, ῶ, Lanius sum, Carnes laniorum modo concido. Item Concido in frustra, vt lanii carnes frustulatim solẽt concidere. Et apud Laertium, κρεουργεῖν τὸν παρεῖα, excarnificare, dilaniare. Bud. VNDE Καπακρεουργέω, ῶ, Carnes lanii more concido. Item Concido vt lanius carnes. Herodotus, αντὶ τῶν μαχαίρων ἐς ὃ καπεκρεουργήθη ἀπαξ, donec, velut in laniena carnes, frustatim concisus est. AT Κρεουργικὸν, More eorũ quæ à laniis cõcidũtur. Herod. κρεουργήσαν δὲ διαστάσας, frustatim dilanians, vt Valla interpr.

C. Κρεωδαισία, ας, ἡ, Carnium in frusta concisarum distributio, Visceratio. idẽ quod κρεανομία, seu ὁ μερισμὸς τοῦ κρεῶν, vt Suid. exp. Facta compositio ex Homerico illo, Παρ' δοκοῖσι κρεα δαίετο. pro quo alibi dicit, κρέα πολλὰ δαπιοῦσι. Athen. l. 10 ex Demetr. Scepsio, Ἐνίοτε δὲ Ἐπιζύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον, καὶ τὴν κρεανομίαν κρεωδαισίαν. Item apud Plut. Symp. 2 probl. 10. ἐνίοτε μερίδας κρεωδαισίας, ὅταν ὦσι τοῦ ἀπὸ κρεωπωλικῆς βαπτίζης σταθμοῦ λαβὼν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ θεῖται. Et κρεωδαισίας ἀπόχη apud Synes. ep. 137, abstinentia carnium. AT Κρεωδαίτης, ου, ὁ, Carnium in frustra cõcisarum distributor. Plutarchus loco paulo antè citato, Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρεσβυτάτους ἄνδρας· ὅθεν καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου τοῦ βασιλέως ἐν Λάσῳ κρεωδαιτοῦντα ἀποδειχθῆναι. videtur autem ibi κρεωδαίτας & δαιτρεῖς in eadem signif. accipere. δαιτρεῖς autẽ vocatos scribit τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν. Sic enim ab eo exponitur vocabulum δαίω, à quo δαιτρὸς & κρεωδαίτης ac κρεωδαισία deriuantur. Poll. κρεωδαιτῆς δὲ ὁ διαιρῶν, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἁρπαστὴν ἔνιοι καλοῦσιν. ἔστι δέ τις καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀρχὴ κρεωδαίτης. Idem alibi, loquẽs de κρεωπώλης, Τοῖς δ' αὐτοῖς καὶ μαχαίρας λέγουσι καὶ κρεωδαίτας. καὶ κρεουργοὺς δὲ τοὺς αὐτοὺς αὐτοῖς. Vnde constat eum κρεουργὸν & κρεωπώλην & κρεωδαίτην accipere pro Lanio & coquo.

C. Κρεωδειρά, ᾶς, ἡ, Culter ad carnes excoriandas. Poll. πᾶν ἐσχάλια, κοπὶς καὶ ῥάκεν θυν, κρεωδαίμη. πάχα καὶ κρεάγραι καὶ κρεωδειραί. quã verò hic κρεωδειραὶ appellat, idẽ alibi δειδὰ vocare videtur. nam & ea inter coquinaria instrumẽta reponitur, vt videre potes paulo antè in κρεάγρα.

C. Κρεωδοσία, ας, ἡ, Carnium datio seu distributio, Visceratio. idem quod κρεανομία & κρεωδαισία. Plut. in Demetr. pag. 185 καὶ πρεσβευτὰς ὅτι νενικήκασιν, ἀναγγελοῦσιν ἔγραψε, καὶ κρεωδοσίαν πανὶ κατ' φυλὴν ἐποίησε. Liuius dicit Visceratio facta est, vt docui in κρεανομία. ET Κρεωδότης, ου, ὁ, Carniũ dator seu distributor. κρεωδαίτης, Suid.

C. Κρεωδόχος, ου, ὁ, ἡ, Ad recipiendas & asseruãdas carnes factus. vt κρεωδόχον ἀγγεῖον, quod & κρεῖον. ET Κρεωδόκος in Epigr. pro eodem.

C. Κρεωθοινία, Cœna seu epulum ex carnibus. Suid.

C. Κρεωπώλης, ου, ὁ, Qui carnes vendit, Carnium venditor. A Lanius, seu Macellarius. Vide κρεωδαίτης paulo antè. Apud Athen. 13, ἰδοῦσα κατ' τύχην Ἑστῶτα κρεωπώλιον τιν' ἀστεῖον πάνυ. VNDE Κρεωπώλιον, ου, τὸ, Macellum, Laniena, seu Laniarium, vt Varro appellat lib. 2 Rei rust. cap. 4, Idem Carnariam tabernam dicit, Plautus Carnarium. Poll. & Plut. Probl. Rom. διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μακέλλας καλοῦσι; ET Κρεωπωλικὸς, οῦ, ὁ, Ad lanium seu carnium venditorem pertinens. vt κρεωπωλικὴ τράπεζα apud Plut. ex quo locum in κρεωδαίτης citaui. ET Κρεωπωλέω, ῶ, Carnes vẽdo, Poll. κρεωπώλια, καὶ κρεωπωλεῖν. B

C. Κρεωστάθμη, ης, ἡ, Statera in qua carnes appenduntur. Poll.

C. Κρεωφάγος, ου, ὁ, Carniuorus, Qui carnibus vescitur, vel Carnium vorator. VNDE Κρεωφαγία, ας, ἡ, Carnium voratus. Pluc. in Præcept. sanit. οὐ δεῖ κρεωφαγίας χρῆσθαι πρὸς ἀπόπληρωσιν ὀρέξεως. Idem in lib. qui περὶ ὀρθοφαγίας inscribitur, αἱ κρεωφαγίαι τῆς σάρκας γίνονται τοῦδε φύσιν. paulo pòst pro κρεωφαγίαι dicit ὀρθῶν ἐμφορήσεις. Idẽ in Symp. 3, ἐπὶ τὴν κοπιαβίπεως ὄζοντα καὶ τὴν κρεωφαγιῶν. ET C Κρεωφαγέω, ῶ, Carnes voro.

C. Ἀπόκρεως, ω, ὁ, Carnispriuium, Tempus quo à carnibus abstinetur. nam hic ἀπὸ denotat priuationem. In v. l. exponitur Carnispriuium. quæ vox antiqua non est, vt nec illa Græca.

C. Ἡδύκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius carnes suaues sunt, Cuius caro grati & iucundi saporis est. Aristoteles libro 5, De gener. anim. καὶ ὁ ἡδυκρεώτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, εἰσί.

C. Λεπτόκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Carnib⁹ defectus, Minimè carnosus, Macilentus. ἰσχνόπους, vt Suid. exponit. D

C. Παῖκρεας, ατος, τὸ, Corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum diuisiones confirmans, vt Gorr. definit. Ruff. ἡ δὲ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ ὀντέου ἐκφυσιν κεμβὴν σὰρξ ὑμενῶδες καὶ ἀδενώδες, παῖκρεας. Meminit & Aristot. hist. anim. l. 3, c. 4. De vsu autem eius tradit Gorr. post. Oribas. Collect. l. 24, c. 23.

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Carnosus. Aristot. αἱ δὲ κτένες κοιλῶδες ἔχουσι τὸ τοῦ πτερυγίου, πτερυγίας σημεῖον. Vnde Trogus apud Plinium, Qui carnosos à naribus [oculorum] angules habent, malitiæ notam præbent. Athenæus lib. 8, κοινοῦς δὲ πάντα τὰ σελάχια φυσῶδη ὄντα καὶ κρεώδη καὶ δυσκατέργαστα. Item κρεώδης ἱερουργία apud Suidam, ἡ διὰ κρεῶν θυσία. E

Κρεάδιον, ου, τὸ, Carunecula, Carnis frustum seu frustulum. Aristoph. Pluto, Καὶ δὴ βαδίζω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον Τῶν ἔνδον ἔνεστι εἰς ἑνὶ κάτω φέρων. Alexis apud Athen. lib. 3, Κρεάδια, τοδάρια, ῥύγχη τιν', ὠτάρια Τῶν ὑπάρχοντ' ἐκκεκαυμένον. Antigonus Carystius apud eundem Athen. l. 10, ὅτε μὴ οὖν ἀκούσειαν κάχανον ἢ τὰ ἔρχη· ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτε κρεάδιον, εἰσήεσαν εἰς τὴν ὅπῃ τοῦ παρεσκευασμένον οἶνον. Vbi pro κρέας accipitur.

Κρεύλλιον, ου, τὸ, idẽ. Syn. ep. 132, ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρεύλλιον, è sacculo carunculorum. sed scribitur ibi κρεύλιον, vno λ. F

¶ Κρεῖον, ου, τὸ, Vas carnarium, Carniũ receptaculum. κρεωδόχον ἀγγεῖον, vt maior veterum grammaticorum pars exp. teste Eust. quæ expositio in nostro quoque ver. l. habetur. Il. 1, Αὐτὰρ ὅγ' κρεῖον μεγα καθέσαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ἐν δ' ὀβελὸν νῶτον ἔθηκ' ὀΐος καὶ πίονος αἰγός. Euphorion autem (vt Eust. ex Apione & Herodoto tradit) ibi κρεῖον G accipit pro κρέας, eo φ poeta in sequentibus non meminerit carniũ in vase elixarum, sed tantùm assarũ: tãquã ad id faciat quod dicit ἐν πυρὸς αὐγῇ. nõ enim necesse esse vt πυρὸς αὐγὴ accipiamus pro πῦρ circum quod ollæ carnium quæ elixantur poni solent, sed ἐν πυρὸς αὐγῇ capi posse pro ἐγγὺς τοῦ πυρὸς, prope ignem, vbi assari aliquid potest. Annotat præterea Eust. κρεῖον à Pausania exponi καὶ ἢ ἀλλό τι ἐφ' ᾧ τὰ κρέα κόπτεται, id est aliquid aliud supra quod carnes conciduntur, hoc est ὀβελόπτυον seu ὀβελόπτυον. Herodian. autem apud Etymol. H κρεῖον esse dicit τὸν ἐκ τῶν ὠμῶν κυκεῶν πεπληρωμένον τραπέζαν, mensam crudis carnibus plenam: quale quid est & ὀβελόπτυον, vti dixi. nã illud κρεωδόχον ἀγγεῖον generalius est. At Ptolemachus apud eundẽ κρεῖον esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ στάμνου πλακοῦντα, placentam ex adipe. Hesych. ἀγγεῖον εἰς ὃ κρέα βάλλεται. Pro carne autem accipit qui in Epigr. DIXIT Κρεοδόχος pro κρεωδόκος. nam κρεοδόκος & κρεωδόκος in Epigr. accipi pro Carnium capax tradũt v. lex. Pro κρεῖον autem resolutione Ionica DICITVR Κρηΐον. nam κρηΐον Hesych. exp. κρεωθήκην, ὀβελόπτυον, κρεοδόχον λέγει. Fit autẽ κρεῖον à κρέας per epenthesin, vt docet Etymol. & nostrũ v. l. Item placentæ genus apud Athen. lib. 14. Apud Hes. est ETIAM Κρίον, quod exp. ἀγγεῖον, fortassis idem cum præcedenti κρεῖον, siue κρηΐον.

ΚΡΕΜΑΩ, ET Κρεμαννύω, SIVE Κρεμάννυμι, (vt κρεκω & κρεκαννύω, siue κρεκαννυμι) Suspendo. Aristot. de venatu pantheræ, οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσιν ἐν αγγείῳ ἐκ πνος δένδρου τὴν κόπρον. Et alibi, οἱ κυνηγοὶ εἰς ἀγγεῖον αὐτὴν ἐμβαλόντες τὴν κόπρον, ἐκ πνος δένδρου κρεμῶσιν. Vnde Plini⁹, Tã auida fera est excremẽtorũ hominis vt à pastoribus ex industria ex aliquo vase suspensa altius quam vt queat saltu attingere, iaculando sese appetendóque deficiat. Aristoph. Ran. ἀπὸ κάλω καὶ θραῖτ' κρεμάσαι πεσαυτὸν, te suspendenti ex fune. Idẽ. Τοῦ ὀρχεῶ κρεμῶδ' τὸν Λαβρᾶν. Aristot. 2 Œc. ἐκέρμα ἅπαντα, omnes suspẽdit. Plut. Alex. πύπτων πολλοὺς ἐκέρμασεν. Itẽ κρεμάσαι ἀσπίδα apud Suid. pro ἐρίωδοῦσαι, quod pacis tẽpore scuta suspendantur. Plut. Cæs. σοῦ γέλωτ πολλάκις ἠπείλησε κρεμῶν αὐτὸν, de prædonibus in quos inciderat, quos Suet. quoque supplicio quod illis sæpe minatus inter iocum fuerat, ab eo affectos esse tradit. Et in pass. X. De re eq. πύπτουσι ἕνεκα καὶ οἱ κατ' μέπτν ἐν τοῦ ἀξόνων δὲ κατόλιοι κρεμαννῶνται. Plut. Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμαδέντα. Lucill. l. 2 Epigr. ἀνῶ δὴ νύκτας τε καὶ ἡματα πέντε κρεμαθεὶς, illic dies & noctes quinque suspensus. Aliquando neutraliter redditur Pendeo. Κρεμάσαι δὲ τὰ ἄκτιν quoque signific. pro Suspẽdo capitur. Hes. Erg. Πηδάλιον δὲ ἔκρεμε τοῦ κοπτοῦ κρεμασαθαι. Qua verò signif. Latini dicunt suspendere animũ & suspensum tenere, ea Aristoph. Nubibus, οὐ γὰρ ἂν ἄπτε Ἐξοῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα Εἰ μὴ κρεμάσας τὸν νοῦν καὶ τὴν φροντίδα κατὰ μίξας. Dicitur ETIAM Κρεμόω ET Κρεμέω. Il. η, εἴπω τοῦ Γλαυκίῳ Καὶ κρεμέω πεπὶ νῶν Ἀπόλλωνος. vbi pro κρεμάσω accipitur, teste Hesych. & Suida & Eust. qui dicit ex κρεμῶ fieri pleonasmo literæ ο. ac κρεμῶ quoque pro fut. κρεμάσω accipi testatur Hesych. Syn. ep. 44, δεῖ πρὸ καὶ κρεμήσεται καὶ τοῦ πλευρῶ ἐλωρίζηται, vincietur & suspendetur. AT Κρέμαμαι, ET Κρέμομαι etiam, Suspendor, Suspensus sum: interdum etiam neutraliter Pendeo. Il. ο, Ἤ οὐ μέμνη ὅτ' ἐκρέμω. Aristophanes Vespis, Οὐκ ἀν μαὶ τὴν Δι' ἐκοίμοιο γ' ὑμεῖς, pendeatis. Qua verò signif. Suet. dicit, Ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: & Curt. Omnium animos expectatione suspenderat, ea Aristot. Rhet. 3, ἵνα τοῦ εἰδῶσι τοῦδε ὁ λόγος, καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια.

Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ, Qui suspendit, seu suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus testes sursum trahuntur. cõrariis carent musculis qui contrarium motũ efficiant. nullus .n. est qui testes ad inferiora reuellat, φ fatis sua grauitate imaperant, ægris præsertim & senibus. Hæc Gorr. qui addit errare Paul. Ægl. 6, cap. 61, quòd τοῦ κατάσας & κρεμαστῆρας idem esse putet. Colum. l. 6, c. 26. de castrãtis vitulis, Apprehendere testium neruos, quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant φ ex illis genitales partes dependent. Celsus libro 7 de testiculorum natura, Depẽdent verò ab inguinibus per singulos neruos, quos ideo κρεμαστῆρας Græci nominant. Item κρεμαστὴρ Φρυγὸς apud Eust. ἐφ' οὗ πυρὸς ἔπερσαν. idem κρεμάστρα. Budæo κρεμαστὴρ est lorum seu habena pensilis ex qua aliquid dependet, ἀορτήρ. AT Κρεμαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pendulus, Pensilis. B. Sed Κρεμαστήριον in v. l. exponitur Sera.

Κρεμαστὸς, οῦ, ὁ, Pendulus, Pensilis, Suspensus. Plutarchus Pericle, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ τοῦδε τοῦ γλοῦ αὐτοῦ τοῦ φερόμενοι κομίζεσθαι, de Artemone quoniam qui τοῦ φορητὸς cognominabatur. Item Κρεμαστὰ ἱστία apud Athenæum l. 5. Plut. lib. 2 De fort. Alex. τοῦ τῆς χρυσῆς αἰαδεν θράδος ἡ τὸ κρεμα τῶν κόπων. Xenoph. διὰ πολλῶν μὲν

δὲ δή που ξυλίνων σκιδῶν καὶ πλεκτῶν ὁρμίζεται ναῦς καὶ ἀνάγκται, ἐξ ὧν πολλῶν δὲ τῶν κρεμαστῶν καὶ λεμβῶν πλεῖ. vbi videtur ea intelligere πηδία quæ Athen. paulo antè κρεμαστὰ ἱστία. At κρεμαστὴ vide paulo pòst in κρεμάθρα.

Κρεμάστρα, ας, ἡ, Id vnde aliquid pendet. Aristot. videtur accipere eo significatu quo B. κρεμαστὴρ paulo antè exposuit, videlicet pro loro aut fune vnde aliquid pendet: lib. 3 Rhet. εἴ τις φαίη ἀξιοῦσθαι καὶ κρεμάστρα τὸ αὐτὸ εἶναι. ἄμφω γὰρ τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ διαφέρει τῷ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, funē ex quo anchora pendet, & ipsam anchoram, idem esse. ‖ Item Pensile σκεύασμα in quo reponuntur caset. panes aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta esse volumus. vt κρεμάστρα καλαμίνη, storea pensilis ex calamis contecta. Apud Eust. ex quodam grammatico, τάρρος, κρεμάστρα καλαμίνη χάριν τῶν τυρῶν ἀγρεία. Eadem signif. accipitur κρεμάθρα. ‖ Κρεμάστρα, Appendix, vt Gaza interpr. apud Theopharast. hist. plant. lib. 3, cap. 17, τὰ δὲ αὐξήσεις ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας τῆς ἄκρας.

Κρεμάθρα, ας, ἡ, Vas pensile aut storea pensilis in qua reponuntur caseiaut aliæ opsoniorum reliquiæ, vt & κρεμάστρα, Repositorium pensile. Suidas est μετέωρόν τι σκεύασμα ἐν ᾧ τίθεται τὰ περιττεύοντα ἐδέσματα: dictū τοῦ κρεμαννύω μετέωρον. Aristoph. autem Socratem per iocum & adrisum concinnandum introducit ὅτι κρεμάθρας sedentem, veluti μετεωροσοφιστήν, vt item annotat. Aristophanes Nub. Φέρε, τίς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; suprà quam Socrates residens ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον se dicit. eam τάρρον vocat paulo post, Ἐπειτ' ἀπὸ τάρρου θεῶν ὑποφροιεῖς. quemadmodum apud Eust. grammaticus quidam τάρρον esse dicit κρεμάστραν καλαμίνην. Idem & κρεμαστὴ dicitur, quemadmodū Aristoph. schol. docet. Apud Aristophanem in eadē fabula Socrates in pensili storea sedēs, & μετεωροσοφιστὴς ait, — νηπιος χαρέστ' ἐπὶ καὶ τῆς κρεμάθρᾳ οὐ τεῖ ὡ τῆς σοφίας, de discipulo q̄ ad eum adducebatur. a. schol. ibi per κρεμαστὰς (ita n. ibi legitur) siue κρεμάθρα intelligit instrumenta quædā geometrica & astronomica. pēsil. a. vt v. lex. addunt.

C. Ἀμφικρεμὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Circūpendens, vel Vtrinque pēdens. vt ἀμφικρεμὴ ὤμων φάσεσι, quidam in Anth. epigr. dixit, Vtring; ex humeris pendentē, Cuius vtraque pars ex humeris suspensa effet. vel, Pendentem ex humeris circunquaque.

Ἀνακρεμάω, ET Ἀνακρεμαννύω, siue Ἀνακρεμάννυμι. Suspēdo, seu In alrum suspēdo. Herodot. ἀνεκρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν, in arce suspendērunt. Et in particip. ἀνακρεμαννύντες, suspendentes. Sicut verò dicitur Suspendere expectatione & spe, ita Æschin. ἀνακρεμᾶν ὑπὸ τῆς ἐλπίδων spe suspendens. Et ἀνακρεμασθεὶς, Suspensus, aut etiā neutraliter Pēdens. ITEM Ἀνακρέμαμαι, Suspensus sum, vel Pendeo, aut Pēdeo ex alto. Poetica verò syncope DICITVR Ἀνκρεμάω, siue Ἀνκρεμαννύμι. Antipater in Epigr. Ἀνκρεμάσας Κρηΐ μιάσματι κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens, seu Tholo suspendens.

c. 2. Ἐπανακρέμαμαι, Pendeo, Suspensus sum. Aristot. Pol. 6, τὸ δὲ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὁ, τι αἱ δέξῃ, συμφέρον δοῖ.

C. ΑΠΟκρεμάω, Suspendo ex. vt ἀποκρεμάσας τὸν ὦτος, Quū suspendisset ex aure. Patinna vox Ἀποκρεμάομαι, Suspendor. vnde Ἀπκρεμασθεὶς, Suspensus, Dependens. Lucianus, ὑμεῖς δ' ἐν ὑπὸ κρεμασθέντες καὶ πανταχῶν βιάζεσθε με, μάτην πνίγετε. Dicitur ET Ἀπκρέμαμαι, pro Dependeo, Suspensus sum. sicut & κρέμαμαι capitur pro Pēdeo,

C. ΕΓκρεμάω, ET Ἐγκρεμαννύω, SIVE Ἐγκρεμάννυμι, Suspendo in.

C. ΕΚκρεμάω, ET Ἐκκρεμαννύω, SIVE Ἐκκρεμάννυμι, Suspendo ex. Lucillius libro 2 Epigramm. Οὕτω κουφόλαπες πέλεται, ὥστ' ἐκολύμβα Τοῦ πεδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβδον, ex pede suspendens lapidem. Et ἐκκρεμάννυμαι, Suspensus sum, Dependeo. Thucydides libro 7, τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ὄσον δυνάμενοι, ex iis dependentes seu dependentes, aut hærentes. de iis qui vulnerati discedentibus hærebant, ac vt se asportarent. obsecrabant. Luc. ἐκκρεμάννυνται τῶν πεδαλίων. ET Ἐκκέμαμαι, Dependeo, Suspensus sum de. ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, de corpore dependentes. ἐκκρεμάμενοι τῶν μέλλοντος, ex iis quæ futura erant, depēdentes, vel etiam suspensi expectatione futurorum. Item in Epigr. ἐκ κρέμαται ἐλπίδος.

Ἐκκρεμὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Dependens, Suspensus de. Herodian. libro 1, ἡμῖν γὰρ ὁ τῆς ἀπὸ ἐκκρεμὴς πέρα, perámque seminudus ab humero suspensus: de quodam philosopho. Exponitur etiam Pendulus, Pensilis.

C. ΕΠΙκρεμάω ET Ἐπικρεμαννύω, siue Ἐπικρεμάννυμι, Suspēdo super, Imminere facio. vt ὑπὲρ κρεμάσας κίνδυνον, periculū quasi supra ceruicem alicuius suspendere, hoc est Iniicere alicui periculum, vt Cic. loquitur. Polyb. l. 1, pag. 19, πᾶσι μὲν ὑπαλλοτρίοις, μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μεγάλα καὶ φοβερὰ ὑπὲρ κρεμάσασα κίνδυνον. Philo De vita Mosis, ἀπελάσας ἐλθόντας ἐλπίδι τῶν πλείστων, τὴν ἀλεπτοτάτην ἐπὶ τῶν ἐπικρέμασαι κίνδυνον, vt grauius de vita periculum impenderet effecisti. Et in pass. apud Thucydidem libro 3, μηδὲ τὸν ὑπὲρ κρεμασθέντα ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, quod ceruicibus ipsorum iniectum aliquando fuerat. Et libro 2, πολὺ μείζω τὴν ἤδη καταψηφισθέντα σφῶν ὑπὲρ κρεμάσαι, multo maiorem pœnam sibi impendere. ET Ἐπικρέμαμαι, Suspensus sum super, Impendeo seu Immineo. Plut. Publ. οἶκος ὑπὲρ κρεμάμενος τῆς ἀγορᾶς, impendens foro, (vt montes quoque impendere dicuntur) seu Inclinata & vergens in forum. Et ὑπὲρ κρεμάμενος κίνδυνος, impendens periculum, vt ὑπερκείμενος. Thucydides lib. 7, p. 260, ὑπὸ μεγέθους τοῦ ὑπὲρ κρεμάμενος ἐπὶ κίνδυνον πάντα τοῦτο αὐτοῖς εἰσὶ φαίνετο.

Ἐπικρεμὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Suspensus super, Impendens. In vulgatis lexicis exponitur Pensilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ὑπὲρ κρεμὲς φάρος, velum pendens.

C. ΚΑΤΑκρεμάω, ET Κατακρεμαννύω, siue Κατακρεμάννυμι, Suspendo de. Et Κατακρεμαννύμαι, Suspensus sum de, Dependeo de. Theophr. Hist. plant. libro 3, capite 4, ὃ δὲ καλοῦσι τινες φάσκοις, ἡ αἰγίλωψ, ἐστὶν φέρει, πολλοὶ καὶ βεβαίρον. καὶ δὲ τὸ πυρῆνα κατακρεμάνται, καθάπερ βοῦς ὀφθαλμοῖς μακρόν. φύεται δὲ πολὺ ἐν τῷ φλοιῷ, καὶ οὐκ ἐν τῇ κεφαλῇ. Vnde Plinius, E glandiferis sola quæ vocatur ægilops ferr panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modò, verùm & è ramis dependentes, cubitali magnitudine.

Κατακρέμαστος. Dependens seu Suspensus de. A Caza exponitur Pensilis.

C. ΠΑΡΑκρεμάω ET Παρακρεμαννύω, siue Παρακρεμάννυμι, Suspendo iuxta seu à latere. Iliad. ι, ἐν δ' ἐπέκειτο εἰς ἕδος ἐκρέμετο κῆρ ἀλεείνων. Χεῖρα δὲ παρακρεμάσας, de quodā cui sagitta manus traiecta fuerat.

C. ΥΠΕΡκρεμάω, ET Ὑπερκρεμαννύω, Suspendo super. Pro Super appendo citatur ex Epigr.

¶ Κρεμιάω, Suspendo. idem quod κρεμάω. Galen. in 8, ἐρχόμενον ψυχρὸν τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ὑάλινον τοῦ ἐξέρου, κρεμιῶντες ὀφρέαρ ψαῦον τὸ ὕδατος. Bud. Citat autem ex Greg. quoque pag. 217. ET Κρέμιαμαι, pro eodem.

C. ΑΝΑκρέμαμαι, Suspendo. idem quod ἀνακρεμάω.

ΚΡΗΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, Præcipitium, Locus pendens seu pensilis, aui pendulus. seu Scopulus pendens, (vt Virg. dicit, Fronte sub aduersa scopulis pendentibus antrum) Locus præruptus. Apud Hom. dicitur de locis præruptis qualia in ripis visuntur. i. Crepido. Il. ω de Achille Troianos in Scamandrum compellente, ἐν δὲ μέσῳ κρημνοὶ ἀπάγουσιν. Et de ipsis Troianis fugientibus, τοῖσιν δὲ δεῖνοῖ ἕεθρα Πηλεΐωνος ἀπὸ κρημνοῖ. Iren. Iliad. μ, de fossa, οὐτ' ἄρ' ἔτ' ἀμφὶ τρέεν ὀχεῖν, οὔτε τὸν ἵππω, Τρῶες, ἀλλ' ἐν κίνδυνοι ἐπιρρέφες ἔσαν ἀμφὶ τάφον. Apud cæteros autem scriptores de altioribus præcipitiis dicitur, qualia in rupibus aut præruptis montibus cernuntur. Herodian. l. 3, ὑψηλοτέρας ὑψοῦσι τὰς ὄχθας, ὅθεν τὰ πέρα δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαίνοντας ὕδασιν πόρος γίνεται. Aliquāto pòst, ἐχωρεῖ τὸ ὄρος καὶ διεμάχετο καὶ πρὸς γυμνοῦ ὄρεσι καὶ κρημνοῖ, monte & præcipitio. Idem libro 8, de Alpibus, τὰ δὲ δι' ἐλίσσεις ἐστὶ τὸ ἐξ κρημνοῦ εἰς βάθος μέγιστον ἀπορρωγότα, ἢ ἐξ πετρῶν τραχύτητα, rupium prærupta altitudinem, vt Polit. vertit. Plutarchus De fort. Rom. ἐμφὶ δὲ τὸ κρημνοῖ καὶ τὰς δεξαμένας τὴν ὀλτάσιν καὶ παρεχούσας αὐτῇ λιμένα ἐκλίσεσι, καὶ θεμελιοῦσι καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας ἐξαιρέσεσι ἑαυτὸν καὶ ἐπρεπτόμενος, ἐξίκετο τοῦς τὸ αὐτοπέρας, & Pontio Cominio, quem

Liuius dicit, qua proximum fuit à ripa, per præruptum eóque neglectum hostium custodiæ saxum, in Capitolium euasisse. Apud Thucydidem quoque lib. 7, p. 247, κρημνοὶ dicuntur de locis præruptis seu arduis, καὶ τὸ κρημνῶν βιαζόντες ἄνεσθαι, φίλοι αὐτῷ τὰ ἀσπίδων. & paulo antè, κατὰ τὸ τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, ἀπώλοντο, γενῆς οὔσης τῆς ὑπὸ τῶν Ἐπιπολῶν πάλιν καταβάσεως. erat autem locus is ὑπόκρημνος & ὑπόκλινης, vt idem Thucydides docet. ‖ Κρημνοὶ ab Hippocrate dicuntur τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, hoc est labra vlcerum, vt lib. De locis in homine. Sic etiam vocantur πήρυγματα, hoc est alæ mu B liebris pudendi, vt annotat Gorræus ex Erotiano. Pollux, τὰ δὲ ἑκατέρωθεν σορκώδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχιλίδες, ἢ κρημνοί, ἢ πήρυγματα. In quibus locis habet aliquam affinitatē cum riparum & fossarum κρημνοῖς apud Homerum. A κρεμάω autem deriuari testatur Eustathius, & ipsa etiam significationis similitudo cōfirmat. est autem προσῳδία εἰς ή.

C. Κρημνοβάτης, ου, ὁ, Qui per præcipitia & loca prærupta ambulat, vt illi qui murū ascendunt. Sed dicitur de funambulis & petauristis. Ab Hesychio exponitur νεφροβάτης. Nazianz. - περιπόμενος τε θεῶν θεάτροισι χορεύων, Κρημνοβάτης ἐπέων αἰπηρυναυομένων. IDEM Κρημνοβάτης. C

C. Κρημνοκαμπεῖν, q. d. Verbis præruptis & arduis me iactito. κρημνοκαμπεῖν Suidas est καμπαίζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν.

C. Κρημνοποιὸς, οῦ, ὁ, Verba ardua funditans, Arduorum verborum artifex. μεγάλας λέξεις ποιῶν. Aristophanes Nubibus, de Æschylo, ῥῆσιν πλέων, ἀσύστατον, σύμφακα, κρημνοποιόν. D

C. Κρημνοῤῥέω, Verba ardua & grandia fundito. vt κρημνοκαμπεῖν.

C. Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque præcipitium habens, Vtrinque præceps, vel præruptus.

Ἀμφίκρημνος, per metaphoram, Vtrinque periculosus. vt ἄπαιν (id est fraus) dicitur ἀμφίκρημνος à Luciano. à Nazianzeno ἀμφίκρημνοι ἐπιστῆμαι. Interrogatio quæ vtrinque in præceps tendit. nam & Latini ita præceps interdum vsurpant metaphoricè. Budæus autem ἀμφίκρημνον hic interpretatur vtrinque præceps & pernicio- E siosum.

C. Ἀπόκρημνος, ὁ καὶ ἡ, Idē quod ἄπρυπτος, Præruptus, Abruptus, Præceps, apud Cebetem, Thebanum. Xenophō De venatione, ἄξει δὲ ἢ πρὸς συνεχοῦς πόνους, ἢ πρὸς ἀπόκρημνον. Thucyd. lib. 6, de Epipolis Syracusanis, χωρίου ἀπόκρημνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀφῶς καὶ ἀφόβου. quod paulo pòst dicit ἀκρωτήριον, efficque μάχας τῆς πόλεως ὀρθοκλινές.

C. Ἐπίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ Præceps, In præcipitium vergens, vt in vulgatis lexicis exponitur, citantibus ex Nazianzeno ὀρθὴ κρημνὸς ὁδὸς, via prærupta. Sed videtur ὑπόκρημνος propriè esse Arduo præcipitio assurgens, vel Prærupto præcipitio accliuis. F

C. Παράκρημνος, Præceps, vel Præcipitia & loca prærupta imitans.

C. Περίκρημνος, Circuncirca præcipitiis & locis præruptis decliuis, vel Admodum præceps & præruptus.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. Præruptus, Præcipitis arduus. Thucyd. l. 7, p. 263, ἐς τὰ ὄπισθεν τῆς τοῦ τείχους ἐπιόντες οἱ Συρακούσιοι (ἦν δὲ κρημνώδες) ἔβαλλον ἀνωθεν τοὺς Ἀθηναίους. Herodian. libro 6, ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ τὸν ἀνῆν καὶ κρημνῶδες ἄπα. G

Κρημνίζω, Præcipito, Præcipitem ago.

C. ΚΑΤΑκρημνίζω, Per præcipitia & prærupta loca deiicio, Præcipitem deorsum ago, Præcipito. Xen. πολὺ δὲ ἐρρωμενέστεροι εἶναι αὐτῶν (videlicet τῶν πολεμίων) πάντας καταβαλεῖν καὶ κατακρημνίσειν. Athen. lib. 14, de quadā Calyce, ἐπὶ δὲ τοῦτῳ ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. Theophyl. epist. 16, ὥστε τοὺς πολεμίους τῷ φόβῳ θανάτου καταβαλεῖν καὶ κατακρημνίζοντας ἑαυτούς. Idem epist. 77, τὸν δὲ μαλλον τὸν πόθεν ἐκεῖνον κατεκρήμνισεν. Et Καταβαλεῖν καὶ κρημνίζομαι, Præcipitor, Præceps deorsum agor, aut Per præcipitia seu loca prærupta deferor, vel cado: vt Quintilianus dicit, Acto in insaniam & per præcipitia delato. Xen. Hellen. 8, τῶν θεραπόντων λεληθότων φέρων ἢ τῶν βοῶν καταβεκρημνισμένων. Athen. lib. 13, de quadam Dance, ἡ δὲ κατεκρημνίσθη, ὡς γράφει Φύλαρχος, præcipitata fuit, seu Per præcipitium vel locum prærupturn deiecta. de qua paulo pòst voce actiua, καὶ κατεκρήμνισε τὴν ἀνθρωπον, &, ἐπαγορεύσῃ ὅθεν τὸν κρημνόν. H

Κρημνάω, ET Κρήμνημι, Præcipitem do, Præcipitem ago, Præcipito. idem quod κρημνίζω vt Eustath. tradit, citans κρήμνησαν αὐτόν. ‖ Κρήμναμαι, Pendeo, Suspensus sum. idem quod κρέμαμαι, vt tradit scholiastes Aristophanis. sic exponens κρημνάμεθα siue καταπρημάμεθα νεφέλαι, vt in sequent. videbis. Eustathius autem κρημνάμεθα νεφέλαι in prima signif. τὸ κρέμασθαι accipit, qua nimirū pro κρημνίζεσθαι ponitur.

C. ΚΑΤΑκρήμνημι, Præcipitem deiicio. idē quod καταπρημνίζω. ‖ Καταπρήμναμαι, Dependeo, vel Præceps dependeo. Aristoph. Nub. de tonitru quod in nubibus generari dicit, Ὅταν ἐμπνεύσῃ ὕδατος πολλοῦ, καὶ ἀναγκασθῇ φέρεσθαι. Καταπρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' αἰθέρος, ἔπειτα βαρεῖαι ἐς δὴ λίμνας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ πορεύονται. id est Dependentes, vel præcipites dependentes. schol. exponit κρεμάμεναι ἐν τῷ ἀέρος, seu, ὑπὸ κρεμάμεναι ἀλλήλαις, sibi mutuò impendentes. Eustathius verò accipit pro Præcipites actæ, vt in κρήμνημι præcedente dixi. Item καταπρημνᾶσθαι in v. l. Dependere.

C

ΚΡΗΠΙΣ

ῖδος, ἡ, Basis, Fundamentum. θεμέλιον, vt Suidas exponit. Hesych. κρηπῖδα, in architectonice dici scribit τὸ ἐφ' οὗ οἱ συνεβάτων, id suprà quod columnarum pedes firmati seu fundati sunt: ac de κρηπῖδας à poetis vocari παρὰ καταρχὰς καὶ θεμελίους. Xenoph. κρηπὶς λίθινη, de muro lateritio cuius pes è lapide. Plato lib. 5 De legibus, ὑπὸ ταύτης δὴ κρηπῖδος μονίμου ἐπὶ κοδομεῖν. Pausan. 39, de monumento, λίθου δὲ ἐπικοδομήσαντες κρηπῖδα, κίονας ἐφίστασι. Aristid. Τοῦτος δὲ πολίτης ὥσπερ κρηπῖδος ἡ ῥίζης ὑποκείμενος. Rufus Xenoph. χρὴ παῖδα αὐξανόμενον τὴν ἐγκράτειαν ὡρεῖν τῆς ἕξεως κρηπῖδα, virtutis esse fundamentum. Plutarchus in Themist. pagina 36, ὅτι τῆς ἐπ' Ἀρτεμίσιον μάχης εἰπεῖν (videlicet Pindarū) ὅτι παῖδες Αἰθιόπων ἐβάλοντο φαεινὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας, quæ verba citantur ab eodem in lib. Athenienses litera rumne an belli studio magis excelluerint. Idem in Numa, εἰ δὲ καὶ κρηπῖδα τῆς πολιτείας, sedem & fundamentum reip. Naz. de Constantino magno, τὸν βαλόμενον τὴν κρηπῖδα τῆς βασιλικῆς τῆς Χριστιανῶν ἱσμῶ δυνασείας. At verò τὸ ὕδωρ τὸ Ἰορδάνου ἐπρόβυεν δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, In vulg. lex. afferturrex Iosue cap. 4, exponiturque Aqua Iordanis reuersa est in alueum suum. Hesychio est etiam ὑποβάθρα. ‖ Κρηπὶς, Crepida, Calceamentum suberatum. Gellius lib. 13 cap. 20, Crepidas & crepidulas prima syllaba correpta, id genus calceamentum appellauerunt quod Græci κρηπῖδας vocant: eiusque calceamenti sutores Crepidarios dixerunt. Hegemon apud Athenæum lib. 15, Ἐς καλὴν κρηπῖδα ποσὶν πᾶσιν δὴ ἀναβῆναι. Xenophon De re equestri, εἰ ἐμβάτου ἡδοίνη σκυτικὸς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κρηπῖδες ποιοῦσι. Athenæus libro 12, χρυσοῦν ἥλοις ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ ταῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει, de quodam Agnone, de quo idem iisdem verbis narrat Plutarchus Alex. p. 225. Idem Athenæus lib. 12, de archonte Crotoniatarum, ἀλουργίδα ἠμφιεσμένον καὶ ἐστεφανωμένον χρυσοῦ στεφάνῳ, ὑποδεδεμένον δὲ καὶ κρηπῖδας. Idem libro 14, ex Agathocle de hilarorum carminum poeta, χρῆται δ' ἐσθῆτι καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νυνὶ δὲ κρηπῖσι. Herodianus libro 4 de Antonino Caracalla, simia Alexandri magni, Macedonico habitu prodeunte, καυσίαν τε ὑπὸ τῷ κιφαλῷ φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδεδυκώς. quibus verbis vtitur & Plutarchus Erot. describens mulieris cuiusdam habitum macedonicum. Philostratus ep. 21 βλαυτία καὶ σανδάλια καὶ κρηπῖδες καὶ πέδιλα, νοσεῖν ἐστὶ φορήματα ἢ χρόνοντων. In eadem epistola dicit κρηπῖδα Iasonis flumen transeuntis ἐνεχθῆναι τὰ ῥήματα εἰς ἀπάλειψιν τῆς ἴλυος ἠλιωμένης. ‖ Κρηπὶς dicitur etiam τὸ σχῆμα τῶν ἐγκυμόνων, vt docet Hesych. quibus verbis videtur significare marginem illarum placentarum. Poll. autem inter ipsas placentulas numerare κρηπῖδα existimatur. nam postquam aliquot placentarum genera recēsuit, subiungit, ἐν δὲ καὶ κρηπὶς ἐξ ἀλφίτων καὶ μέλιτος, ἢ ὀνέκλινον ἀμπελίδες πυκνὴ συκαλίδες ἐπάλαι, ἀν βρωθεῖσῶν, τὴν κρηπῖδα ζωμῶ ὀνιδίῳ ἐνθεύψαντες ἔσθιον. Sed hic quoque pro placentæ margine & circumferentia qua auiculæ illæ includerētur, capi posse videtur. In vulgatis lexicis exponitur

etiam Crepido. Quod verò ad etymon attinet, sunt qui ab ἕρπω deriuent facto ὑποβιβασμῷ, Eust. à ῥάπις, quod à ῥάπτω deducitur.

C. Κρηπιδοποιός, οῦ, ὁ, Sutor crepidarius, seu Crepidarius, vt Gellium loqui dictum est paulo anté. Athenæus lib.13, τὸ κρηπιδοποιοῦ πρὸς οὐ πολλά σε πωφρονίσαι τῆς καὶ διδάξαι τῆς σκύτης βλέπειν.

C. Κρηπιδεπώλης, ου, ὁ, Crepidarum seu crepidularum venditor. Synes. ep. 52, ἤκειν τῆς Ἀθλιώτης λέγεται κρηπιδεπώλης ἄνθρωπος.

C. Κρηπιδουργός, οῦ, ὁ, idē quod κρηπιδοποιός proximè præcedens. Poll. ex Dinarcho.

C. Βαθυκρηπίς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, Habens basin & fundamentum profundum. βαθυκρηπῖδος Ἀβύδου, profundè fundatæ Abydi. Musæus.

C. Μονοκρηπίς, Vna crepida indutus. Mercurii epitheton, qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Κρηπιδόω, Fundo, Fundamentum iacio. Dion, τὰ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκεύασε, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπιδώσε, fundamenta eius struxit. ‖ Item Crepidas induo, seu Crepidis induo. Vnde κρηπιδούμενος, Crepidis indutus, Crepidatus. Plut. Apophth. κατ' ὀπτασίαν τινὰ ἐν Σπάρτῃ κρηπιδούμενος ὀρθὸς ὀπτᾶ πατέρου σκέλοις, εἶπε πρὸς Λακωνα, &c.

ΚΡΙΝΩ,

Secerno, Discerno, Dirimo. Primā enim hanc esse puto verbi κρίνω significationem, non autem eam qua pro Iudico ponitur: quin potius hanc ex illa profectam. vt videlicet κρίνειν dictum sit pro κρίνειν νίκαν (quod ipsum & apud Homerum legitur) id est Dirimere lites. nam qui iudicat, lites dirimit. Homerus Iliad. ε, Ὡς δ' αἴ τε μέμος ἄγχι φρένες ἱππόθι κατ' ἄλωας, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπιρριπέουσα ἀνέμων καταπρὸ τε καὶ ἄχαι, id est, Quum flaua Ceres secernit fructū & paleas, vel separat, διαχωρίζῃ, inquit Eust. afferens hunc eiusdem poetæ versum, tanquam habentem eandem verbi κρίνω significationem, Κεῖν' αἴδρας καὶ φόλας, καὶ φρήτρας Ἀγαμέμνων. qui versus est 364 lib. β. vbi idem enarrator exponit itidem διαχώρισε & δίελε. Ab Hesychio quoque κρινῆς exponitur διαχωρίσεις, & κρίνειν simplici χωρίζειν. Fuerunt tamen qui in illo versu Il. β, κεῖν' αἴδρας καὶ φόλας reddiderint κεῖνε, Ordina. quæ interpretatio eundem quidem sensum efficit, sed liberior est. At verò κρίνειν νίκαν pro Dirimere lites, vide in κρίνω significante Iudico.

Κρίνω, vel Κρίνομαι, Decerno. vt κρίνεσθαι δρῖν aliquoties apud Hom. Decernere bello. (dicit autem & κρίνεσθαι μθῴος Ἄρεος quia in conflictus exitu διακρίνεται τὸ πᾶν μερῶν μθῴος.) Et apud Polybium κρίνεσθαι περὶ πᾶν ὅλων, De summa rerū prælio decernere: item κρίνειν τὰ ὅλα apud eundem, eadem signif. Vide Bud. pag. 36, vbi exponit etiam Dimicare de summa imperii & extremam aleam experiri. Sed & πόλεμος (id est bellum) κρίνεται dicitur à Pausania in Achaicis, καὶ ὁ ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα καὶ τὸ ὀπτηδειότατον Ῥωμαίοις κεκριθήσεσθαι. Quinetiam διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον apud Diodorū legitur in historia Alexandri, σπουδάζουσιν οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον. itidémque μάχη dicitur κρίνεσθαι cum ab aliis tum à Xenophonte, αἱ μάχαι κρίνουσι μᾶλλον τῶν ψυχῶν ἢ τῶν σωμάτων δύναμις. Exponit Budæus κρίνεσθαι Decerni (id est Decretorium iudicium habere, vel Crisin habere) in hoc quoque Galeni loco, ad Glauconem lib. 1, σπεῦδον οὖν πρόσθεν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔδους, εἰ θέμις καὶ ἀγαθαῖς, ὀκκρίσει γὰρ οἱ ἰδιῶται φιλόσοφοι κρίνεσθαι. Hinc & κρίσιμοι ἡμέραι, decretorii dies. At Politianus κρίνειν vertit Discernere in isto Herodiani loco, ἡ δὲ ὑπόβασις καὶ τύχη τὸ πολέμου παῖ γνώμας ἑκατέρων ἔκρινεν.

Κρίνω, Excerno. vt κρίνῃ πλὴν πρείττω. Aristot. in Probl. vbi scribitur etiam, ἔτι δὲ συμβαίνει, τὴν ὑγρῶν καθαρμῶν καὶ κενωμῶν κάθαρσιν, καὶ τὴν δοῦμα ἐπιγενέσθαι αὐτῆς.

Κρίνω, Seligo, Deligo. Quæ significatio primæ finitima est. nam secernimus ad deligendum. Homerus Il. ζ, Κρίνας ἐκ Λυκίης Ἀρετῆς φῶτας ἀρίστους, Εἶσε λόχον. vbi Eustathius ait etymologiam nominis λόχος quodammodo indicari. esse enim κρίνειν idē quod ὀπτλέγειν, à quo (id est à cuius simplici λέγειν) deriuatum sit λόχος. quippe quum oporteat τοὺς ἐν λοχήσοντας esse ὀκκρίτους & ὀπτλέκτους. Sic autem exponit & Iliad. β, Ἐκ δ' ἔρετας ἔκρινεν ἑκείνεν εἴκοσιν, addens hinc istos dici posse ἐκκρίτους. Illi autē priori loco similis est hic Od. ξ, — ὑπόπτ κρίνοιμι λοχενδὲ Ἄνδρας ἀριστῆας.

Κρίνω, Discepto, Iudico. Homerus. Iliad. π, Οἱ δίκην ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. At verò Hesiodus pro σκολιὰς θέμιστας κρίνειν & δίκην ἐλάσειν dicit breuius σκολιῇς δίκῃς κρίνειν θέμιστας in Erg. — σκολιῇς δ' δίκῃς κρίνωσι θέμιστες. vbi κρίνειν θέμιστας est Disceptare iura. Rursum apud Homerum Odyss. μ, Κρίνων ἐνίκα πολλὰ δικαζόμενος αἰζηῶν, Disceptās controuersias, vel Dirimens controuersias. nam qui disceptat seu iudicat, dirimit controuersias & lites, vti dixi suprà, vbi docui primam mihi videri verbi κρίνω significationem esse eam qua sumitur pro Secerno, Discerno, Dirimo. Quā meam sententiam confirmare videtur Eustathii expositio, quam dat participio κρίνων, videlicet διαχωρίζων. addens, ἐπὶ καὶ δικαστὴς εἶναι τις ὅστις ὁ δικαστὴς καὶ σοφός. (quam etymologiam ex Aristotele sumpsisse etiam puto. nam apud eum legitur, mihi tamen minimè placens) Quibus subiungit, integrū id esse loquēdi genus: at quum dicitur simpliciter κρίνειν, tunc esse imperfectum, ac deesse accusatiuum ἔριδα, vel πάσας, vel φιλονεικίας, aut similem quempiam. Idem verò annota: & in loco illo vbi accusatiuum θέμιστας adiungit poeta huic verbo. Sic autem & in soluta oratione adiicitur interdum accusat. δίκην, ita tamen vt multo frequētius subaudiendus relinquatur. Plutarchus in Apophth. Μαχάτας δέ τινι κρίνοντι δίκην, καὶ ὑποπτεύσαντος, ὡς τὰ πρὸς τοὺς δικαστὰς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Πολιτικὴν. Aristotele Polit. 2, οὐκ καλῶς οὖν ὁ θεῖος Ὁμηρος ἐποίησε, τὸν κρίνοντα διαφέρειν τῆς κρίσεως ἁπλῶς γὰρ γραμμένης, τὸν μὲν ἀφαιρεῖσθαι δικαστὴν διαφέρειν, τῆς κρίσεως ἁπλῶς γραμμένης. Thucyd. lib. 6, ὁρῶντες δὲ αἱ ἐν τῇ πόλει ἐξεταστικαὶ, κρίναι τὴν αὐτῶν ἀκούσεται δίκαι τοῖς πολεμίοις. Et ἀκριβῶς κρίνειν apud Plutarchum. Sed ei quod ex Eustathio retuli de subaudiendo accusatiuo, obiecerit aliquis, nō posse eum addi quum iā alius ei additus est: veluti quū dicitur κρίνω ἀγῶνα, vel κρίνω πόνον. Sed ego pro Eustathio respondeo, κρίνω ἀγῶνα posse resolui in κρίνω πλὴν τοῦ τὸ ἀγῶνος δίκην, at verò κρίνω πόνον in κρίνειν πλὴν τοῦ πόνου δίκην. Ex at autem illud κρῖναι ἀγῶνα apud Aristophanem: (inuenitur & cum accusatiuo κρίσιν apud Platonem De republ. 2, πλὴν κρίσιν αὐτῶν τὸ βίου κρῖναι ὀρθῶς, iudicium rectum de ipsorum vita ferre) Et κρίνω αὐτὴν apud eundem pro Iudicium de ipsis fero. itidémque κρίνεται τὰς δίκας apud Euripidem. Non semper tamē (vt verum fatear) subaudiri accusatiuus ille potest. verbi gratia, quum dicitur à Demosth. κρίνω τὰ πρόσωπα: & à Platone in Epigr. Τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δικαστὴς κρίνειν. Itidémque quum iungitur hoc verbum præpositioni πρὸς, vt apud Platonē in Apologia, ὑμῖν ὀρθῶς καὶ τὰ δίκαια κρίνει πρὸς ἐμοί. ‖ Κρίνω, Iudico, Censeo, Existimo. vnde apud Thucydidem κρίνεσθαι, censeri: lib. 2, κρίνεται δὲ τὰ μὲν ἔργα δικαίως κριθέντα. Et κρίνειν πολεμίους, Censere hostes, Habere pro hostibus. Apud Aristotelem autem κρίνεσθαι τοῦτο ἐν πέρασι, eodem modo quo dicunt Latini interdum Censere aliquid in bonis, vel in malis. ‖ Κρίνω alicubi reddendum potius Diiudico quàm Iudico: vt in isto Aristotelis loco, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν κῶλυε οὐδὲ μᾶλλον κεκρῆσθαι τῶν χρωμάτων. ‖ Alicubi verò Adiudico. vt Sophocles Aiace, Κρίνει ἔμελλε κρᾶτος ἀρίστειας τινί. ‖ At quū dicit Hom. κρίνεσθ' ὀνείρους, (vnde compos. ὀνειροκρίτης) non tam est Iudicare somnia, quàm Cōiicere somnia, seu Non tam iudicare de somniis quàm Coniecturam de somniis afferre. exponiturque Interpretari somnia, & Explicare somnia. Vnde referendum videtur potius hoc loquendi genus ad eam verbi κρίνω significationem qua pro ἐξετάζειν & δοκιμάζειν ac βασανίζειν ponitur, vt tradit Bud. exempla tamen nulla afferens. ‖ At Κρίνω pro Statuo, Constituo, ad iudicandi significationem aliquatenus pertinet. quia is qui statuit aliquid facere, faciendum id esse iudicauit. Polyb. κρίνας οἱ ἐκεῖ πιεῖσθαι πλὴν τοῦ χρήματα. Idem, πρόξας δὲ τὸ κελθέν.

Κρίνω, Accuso, Diem dico, Reum ago, Defero. Antiphon, καὶ κρίνω τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ τοὺς νεοὺς, &c. Plutarch. in Cæsare, Δολοβέλλα ἔκεινε κακώσεως ἐπαρχίας. Itidémq; κρίνομαι, Accusor, Causam dico, Reus agor. Demosth. εἰ ἐκεινόμεθα μθ' ἑαυτῶν, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης, Φίλιππος δ' ἐμοῦ κρίνων. Et κρίνεσθαι πλὴν θανάτου, Athen. Rei capitalis accusari. Vide Budæum pag. 34. Legitur & κρίνεσθαι θανάτου (Polyb. autem dicit itidem κρίνειν θανάτου, scribens καὶ θανάτου κρίνει μόνος ὁ δῆμος) & apud Demosthenē κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Et κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, Plutarch. in Apophth. Maleficii accusari. Et κεκεμθῴος, Reus, vide in Ἄκεπτος. Rursum Budæus (sed in suo Lexico) κρίνεσθαι pro Iudicio disceptare, affert ex Græcis Bibl. interpretibus, Hieremiæ cap. 2, necnō ex Platone cū accusatiuo, lib. 12 De leg. Sed extant & alia passim significati huius exempla. Aristoph. πῶς μὴ οὐδὲν ἐκεινόμεθα, εἶπε τοῦ χρόνου κοινῇ ξωμέθεμθ. Vsus est & Hesiodus, scribens, — ἐκείνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. Dicitur verò & κείνομαι πρός τι, quo vsus est modo Aristides. Affertur & κρίνεσθαι περὶ τῆς ἀρετῆς pro Disceptare de virtute. Et ex Thucyd. cum datiuo δίκῃ citatur, κεκρίνεσθαι δίκῃ. Et τὸ κεκινόμθον, Id de quo disceptatur. A Bud. redditur Disceptatio ex Cicerone, & Iudicatio, ex Fabio. In vulg. lex. exponitur etiam Controuersia, & Summa iudicii quæstio.

Κείνω pro καταδικάζω, Damno: & κείνομαι pro καταδικάζομαι, in Test. noui libris præsertim. Sic & κέμα, Damnatio.

Κρίνω, pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω, & βασανίζω, atq; adeo pro αἰακείνω, vt scribit Bud. pag. 35, sed exemplum nullum afferens. In lexico autem exponit Latinè Quæro, item Quæstionem habeo. Sequendo autem hanc expositionem verbi κρίνω, crediderim κείνεσθαι de eo dici de quo habetur quæstio, in hoc Thucydidis loco libro 6, pag. 206, καὶ ἔπιμος ἦν, πρὶν ὀκκλεῖν, κρίνεσθαι ἐπὶ τούτῳ τῶν εἰρχασθῶς ἦν. Affertur autē & κεκεμθῴος pro Probatus, Exploratus, ex Anthol. epigr. — ἀσπίδα δ' ἔργον Σωθεὶς κεκεμθῴλιν ὕδατι καὶ πολέμῳ. ‖ Μέση καὶ κεκεμθῴη ἡλικία, in vulg. lex. ex Cebete Thebano, Ætas iudicio firmata & integra. ‖ Κεκεμθῴον à Budæo exponitur etiā Exactum, Seuerum, Germanum, apud Plutarch. De musica, οὐ μὴν ἀλλὰ ἔπ' καὶ νεῦν τῆς πυκνάθλοις νενόμεσι πρεσσαυκεῖσθαι οὐδὲν μθ' κεκεμθῴον οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' ὅθ' ὀνομίζεται τοῦ τῆς αὐθράσιν ὀκείνοις, ὅμως δ' καὶ εἰ ἀσθενές τι καὶ οὐ κεκεμθῴον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πρόσω λέπει. Quinetiam aduerbium hanc ipsam significationem sequens, ΕΣΤ Κεκεμθῴως. apud eundem Plutarchum; εἰ οὖν τῆς βούλεται τῇ μουσικῇ καλῶς καὶ κεκεμθῴως χρῆσθαι, τὸν ἀρχαῖον ὀπομιμεῖσθαι δεῖ τρόπον, Exactē. q. d. Adhibito iudicio, Adhibita censura.

Κρίνομαι, pro συγκρίνομαι, Cōparor, Conferor. Bud. ex Plat. ὀκείνα δὲ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν καλῶς κείνεσθαι οὐδ' ὁπωσοῦν ἄξια.

Κρίμα, ατος, τὸ, Iudicium. Cuius verbalis frequens est in Testamenti noui libris vsus. Matth. 7, ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, quo iudicio iudicatis, iudicabimini. Id est, Quale de aliis ferris iudicium, tale de vobis feretur. Et de iudicio Dei, ad Rom. 11, ἀνεξεύρετοι τὰ κρίματα αὐτοῦ. Et κρίμα ἔχειν μετά τινος pro Contendere iudicio, seu disceptare cum aliquo. 1 ad Corinth. cap. 6. ‖ Κρίμα, Damnatio. Luc. 24, παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, tradiderunt ad damnationem mortis. id est, Vt morte damnaretur. Multo tamen sæpius fine illo genitiuo pro Damnatio: vt capite proximè præcedente, videlicet 23, οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Meminit huius significationis & Etymologistes, exponens κατάκριμα & καταδίκη. Addit verò significare τοὺς ἐξηπασιδίους τῶν θεολόγων. quod intelligendum videtur de iis locis in quibus Græci interpretes tria hæc coniunxerunt, ὀνομαστὰ, δικαιώματα, & κρίματα. quæ ita quidam distinguenda putant, vt per τὰ ὀνομαστὰ indicetur ea Legis pars quam moralem vocant, in qua præcipitur quid Deo, quid proximo debeamus: per δικαιώματα, sacri ritus totáque adeo ceremonialis Lex: per κρίματα denique ea pars quæ ad ciuilem politiam & forenses controuersias pertinet, quam iudicialem appellant.

Κρῖμα etiam inuenitur scriptum cum ῖ, sed in emendatis Testamenti noui exemplaribus accētu acuto notatū reperitur. ac certè, licet κρίνειν apud Homerum 1 productum habeat, Nonnus corripuit κρίμα, quum dixit Εἰς κρίμα δικαστὴν ἔθλω.

Κρίσις, εως, ἡ, Iudicatio, id est Ipsa iudicandi actio. Sed frequentius Iudicium. Sententia quæ fertur de re aliqua. Aristoteles, κοινολογοῦνται δὲ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως, id est Inter se de sententia ferenda consultant, vt Bud. vertit. Et κρίσιν ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, Iudicare, Iudiciūm facere vel Pronuntiare, Sententiā ferre. vt κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων, vulg. lex. ex Demosth. Iudicium de oratoribus facere. Aristides de iudicio Mineruæ & Neptuni pro vrbe Athenarum, ἀλλὰ γὰρ ἦεσαν πρὸς ἀλλήλους, ἐν τῇ δὲ τῇ πόλει τὰς κρίσεις ἐποιήσαντο. Aristoteles Polit. 4, κρίσις ἔπω γίγνεται ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος, Nondum lata est sententia. Vel, Nondum finita est seu diremptа controuersia. Apud eundem videtur esse potius Diiudicatio, quum dicit κρίσιν τῆς ἀξίων ποιεῖσθαι, vt exponatur Diiudicare qui sint digni, (At in vulg. lex. redditur Discernere, item Probare) Sic certè κρίσις pro diiudicatione capitur à Plutarcho in Sympos. sept. sap. quum scribit, χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει πλὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, reddebant diiudicationem difficilem. ‖ Κρίσις, Iudicium. ea significatione qua dicitur aliquis esse acri iudicio, aut vale reiudicio. Herodianus lib. 4, πλὴν εἴτε ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο.

Κρίσις, Causæ dictio. Item Accusatio. Thucyd. lid. 1, καὶ καθίστασαν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις πρὸς αὐτῶν ἐλθεῖν, & offert se ad causam dicendam. Ibidem, προσκληθέντες δὲ ἐς κρίσιν πρὸς Ἐπιδάμνιοι. Et κρίσιν ἀποφεύγειν. Plutarch. pro Diem dicere, vt inquit Bud: qui affert & ex Demosth. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, pro Accusandi tempus exiit. Et κρίσιν ποιοῦμαι πρός τινος, Quendam accuso, vel reum ago, in vulgatis lex. ‖ Itē Lis, Controuersia. Lucill. Anth. epig. lib. 2, Ἀλλὰ πρὸς Εὐριπίδου ἔχεμθ κρίσιν. ‖ Κρίσις interdum & pro ἔλεγμα, cuius significat. exemplum Bud. ex Aristot. affert.

Κρίσις, Decretorium belli prælium, inquit Budæus. (sicut videlicet κρίνεσθαι pro Decernere accipitur) Polybio in 1, δυοῖν τὸ κατὰ τὰ πλατάνια καὶ δυοῖν κρίσεις τὸ ὅλα τυχεῖν. vt alibi dicit idē scriptor κρίνειν πρὸς πᾶν ὅλων. Plutarch. καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα. id est Pugna quæ decerni non potuit, vt idem Budæus interpretatur. Apud Thucydidem pariter τὸ Μηδικὸν ἔργον (id est Medicum bellum) dicitur κρίσιν ἔχειν. lib. 1, καὶ τὸ ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν τάχειαν τῇ κρίσιν ἔσχε. vbi τάχειαν πλὴν κρίσιν ἔσχε nihil aliud est quàm Celeriter terminatū fuit, seu Finitum, aut Confectum. Sic autem Plutarch. in Phoc. τὸ δὲ ἀνώνυμον κέρας ἀπέδωκεν αὐτῷ τῇ ἡμερονίᾳ, καὶ κρίσιν ἐπίησε τάχειαν. Polyb. autem ῥᾳδίαν αὐ καὶ σύντομον ἔλαβε κρίσιν ἡ ναυμαχία, quod Bayfius vertit, Naualis prælii certamen celerem facilémque exitum habuisset. At verò ἀμφίδιξος τῆς μάχης κρίσις dicitur quū ancipiti marte pugnatur. Diodorus autem addidit & genitiuum πλὴν ὅλων, in historia de Alexandro, ἡ μθ μάχη διὰ τὰς πλὴν ἀγωνιζομένων ἀρετὰς ἀμφίδιξον ἔσχε πλὴν ὅλων κρίσιν. quibus subiungit, ἐπαλαιπόνει γὰρ δεῦρο κἀκεῖσε, τῆς θέσεως ἀναλαβεῖν γινομένης.

Κρίσις affinem proximè præcedenti significationem apud medicos habet. accipitur enim vel pro solutione morbi, vel pro repentina in melius aut deterius mutatione. Sed magis particularem huius nominis expositionem subiungam ex Gorræo (de hoc tantùm obiter admonens, ab eo inter alia proferri locum Galeni scribentis hanc vocabuli κρίσις significationem à foro ad medicos translatam esse: qua in re nequaquam Galeno assentior. quū multo magis sit rationi consentaneum à re militari eā transferre, quū magna sit inter κρίσιν νόσου & κρίσιν μάχης affinitas. vnde etiam sicut κρίνεσθαι exponitur ibi Decernere prælio, sic κρίσιμοι ἡμέραι, dies decretorii) Ita igitur ille, Κρίσις apud Hippocratē tribus modis sumitur. vno significatu simpliciter ἡ λύσιν vt quo Prognostici loco scribit optimam vrinam esse in qua per totum morbi curriculum, donec ipse iudicatus sit, subsidet album, læue & æquale. Neque enim aliter κρίνεσθαι illic interpretatur Galenus quàm λύεσθαι, vt

nec aliis plerisque locis, quū κρίνεσθαι in luxationibus vsurpat. Vnde Cornelius Celsus pleraque ex Hippocrate in Latinum conuertens, κρίνεσθαι nunquam aliter vertit quàm Solui & finiri morbum. Eodem etiam modo ephemeræ & hecticæ febres dicuntur iudicari, per abusionem, vt scribit Galenus lib.2 De crisibus, quòd & sine magna perturbatione & minimè subita permutatione finiantur. Altera verò significatione ἡ κρίσις est motus vehemens naturæ ad rei cuiuslibet molestæ depulsionem. Hæc quidem generalis est τῆς κρίσεως significatio, secundum quam non modò morbi, sed & conceptiones & abortiones & partus, & omnino quæcunque magno naturæ conatu indigent, dicuntur iudicari. Et paulo pòst, Veruntamen non omnis naturæ conatus ad vacuandum propulsandumque quicquid ei nociuum est, κρίσις dici debet, ne quotidianam excrementorum vacuationem κρίσιν esse cogamur fateri, sed is modò qui vehemens sit, nec nisi certis dierum, hebdomadarū, mensium, aut annorum periodis contingit. Nam quum (autore Galeno) τῆς κρίσεως nomen à foro ad medicinam transitum sit, (qua in re ego potius illi assentior, quàm aliis qui κρίσιν excretionem vel naturæ conflictum interpretantur, quod κρίνειν & κρίνεσθαι vtrunque aliquando significet. Neque enim κρίσιν, non dico malam, sed omnem quæ bona sit excretio sequitur) quòd perinde natura cum morbo decertet atque reus cum pertore: atque vt in foro alteram partē causa cadere necesse est, ita hic naturā aut vinci aut vincere oporteat: & quēadmodum nō de leuibus rebus, sed grauioribus actiōes institui solen. & iudicia exerceri, sic nō omnis naturæ motus, quo onus omne superfluum a se deponat, κρίσις appellari debet sed magnus modò, & in quo natura videtur plurimùm laborare. Talis quia maximè circa morbos apparet, atq; in eius cōtemplatione medici præcipuè versantur, ideo τῆς κρίσεως nomen morborum tantùm proprium videntur fecisse, & ad eos retulisse omnia quæcunque de crisibus conscripserunt. Ex quorum sententia hæc breuiter de morborum crisi dicemus. Igitur κρίσις tertio suo significatu variè à veteribus medicis definita fuit. Alii enim (vt scribit Galenus) subitam in morbo mutationem, alii ad meliorem statum inclinationem solū: alii eam quæ antecedit agitationem, alii integram omnem morbi solutionem, alii eam tantùm quæ bona sit, κρίσιν dixerunt. Hippocrates verò, sicut recitat Galenus) appellat κρίσιν permutationem magnam in morbo repentè factam: cuius ipse quatuor differentias assignat lib.1, ἢ ὅτι διὰ μιᾶς, scribens, ὅτι σκοτῶδες ἢ ἔλλεβορον, ἢ ῥιπὴν ὅτι τὸ ἄμεινον ἢ τὸ χεῖρον. Siquidem per huiusmodi mutationes nonnunquā subitò integra sanitas restituitur, aut moritur æger, aut leuior aut erior morbus euadit. Addit verò Galenus initio lib.3 de crisibus alias duas quas mistas vocat, quum subita aliqua ad melius aut peius commutatione facta, deinceps morbus eodem tenore progreditur, donec æger vel conualuerit, vel extinctus sit. Earum duæ bonæ, duæ malæ dicuntur. Verùm ea sola quæ subitam affert sanitatem, simpliciter κρίσις appellatur: nam quæ mortem affert, mala κρίσις est: aliæ non κρίσεις sed simpliciter λύσεις (vt ait Galenus) vel ἐλλιπεῖς κρίσεις vocantur. Omnibus diebus earum aliqua fieri potest, non tamen omnis omnidie. nam bona, quam absolutè κρίσιν dicimus, septimum, decimum quartum, vigesimū &c. Et postremo. Κρίσις, etiam præter superius explicatas significationes sumitur aliquando apud Hippocratem pro ipsa accessione, vt Aphor. 19, lib. 1, sicut Galenus & Philotheus in explicatione eius loci scripserunt.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Iudicatorius, Ad iudicationē pertinens, Ex quo velut argumentum petimus iudicandi hoc vel illo modo. Vnde κρίσιμος ἡμέρα apud medicos Iudicatorius dies, vel Decretorius dies. Κρίσιμος ἡμέρα (inquit Gorræus) Iudicatorius siue decretorius dies, dicitur dies in quo κρίσις morbi contingit. Itaque vt κρίσις omni die fieri potest, sic & omnis dies κρίσιμος esse potest. Nunc autem appello κρίσιν omnē morbi solutionem: in qua quidem significatione etiam febris ephemeræ κρίσις est. Atq; vt sunt multæ τῶν κρίσεων differentiæ, sic & dierum criticorum, alii enim κατ' ἐξοχὴν κρίσιμοι ἢ κριτικοὶ appellantur, in quos sæpissimè & securissimè crises incidunt: alii mali sunt, in quibus magna ex parte fiunt crises malæ: alii verò medii & incidentes, quibus crises contingunt imperfectæ. Est autem omnium fortissimus perfectissimusque septenarius, & qui septenario concluditur, vt septimus, &c. Et paulo pòst, Et hi quidem dies quibus certa firmáque vis inest decernendi κυρίαι ἡμέραι ab Hippocrate appellantur. Hi autem quanquam præcipui sunt inter criticos, sunt tamen & alii quidam quos παρεμπίπτοντα. (hoc est incidentes) vocant, quibus & sua vis inest ad iudicandum, vt tertius, quintus, nonus. Hi omnes vere & propriè critici appellantur. Dicūtur autē & eo nomine aliquando illi dies qui singularū hebdomadarū medii sūt, easq; in duas partes diuidunt, vt quartus, vndecimus, decimusseptimus, & reliqui eodem modo: quod sæpe in eos crises bonæ incidant. Hi tamen proprio nomine non κρίσιμοι, sed ὁδηγοὶ & σημαντικοί, hoc est indices & contemptabiles) nuncupantur, quòd maiorem vim & proprietatem habeant ad præsagiendam contemplandamque futuram κρίσιν quàm ad iudicandum. Quarta autem criticorum dierum differentia est, in quibus vt plurimum mala κρίσις euenit. Hæc ille. In Athol. epigr. lib.2, κρίσιμα φάσκα vocantur istæ κρίσιμοι ἡμέραι, in hoc versu, Καὶ τὸ σὲ κρίσιμον φάσκα ἔλοις ἐπὶ χρόνον. Apud Gal. ad Glauc. legimus & κρίσιμος ἀκμάζουσα. quo autem sensu, patebit ex iis quæ ex Gorræo subiungam.

Κρίσιμοι (inquit idem Gorræus) ab Hippocrate l. περὶ διαιτῆς ὀξέων καλοῦν, vocantur τὰ κρίσιμα τῶν σωμάτων. quod idem est ac si dicas ἀτελεῖς, i. Vtile. vt Galenus annotauit. Vt autē scribit idem Comm. in Prorrh. κρίσιμον duobus modis accipitur apud Hippocratem, vt signum & vt causa per se τῆς κρίσεως. Signum quidem id dicitur quod futuram crisin prænuntiat. Et paulo pòst, Nam pro horum signorum viribus illa superiora bonam malamve κρίσιν, & imperfectam vel perfectam fore ostendunt. Κρίσιμα autem vt causæ, id ut omnis vacuatio & abscessus per quem κρίσις ipsa perficitur, vt vacuatio per aluum, per hæmorrhoidas, per vomitiones, per sputa, per αἱμόπτυσιν, per sudores. Omnes præterea abscessuum differentiæ, post aures, in alas, in inguina, in articulos, in cutem (est enim quidam ichorus criticus & in alias omnes corporis partes. Hæc quanuis κρίσιμα vt causæ proprie dicantur, significorum tamen etiam rationem quandam habent sicut paulo antè diximus. ‖ Κρισιμωτέρα dicuntur ab Hippocrate περὶ διαιτῆς ὀξέων omnia quæ magis ad crisin faciunt, eámque magis promouent. Gorræus ex Galeno.

Κριτής, οῦ, ὁ, Iudex. Item, Arbiter, & Arbitrator. Æstimator. vt inquit Budæus afferēs ex Demosthene, κριτὴς ἢ συμφέροντος ἀσπαστής. Sic autem exponi posse opinor in hoc Thucydidis loco. libro 3, καὶ οἱ ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡσσῶν μᾶλλον ἢ ὀλιγανθρωπίᾳ τῶν πολεμίων. Pollux tradit musica certamina habuisse suos κριτάς, sicut gymnica suos βραβευτάς. ET Κριτής, fœm. gen. Iudex. Apud Iun. 2, ὀφθαλμοῖς, 156, in fine, ἢ γὰρ σαυτοῦ κριτὴς ἢ κατ' ἀρετὴν ὀφθαλμοῖς. HINC Κριτικός, Aptus seu solers ad fungendum officio κριτοῦ, id est iudicis, Solers ad iudicandum, Iudicandi peritus. Synes. epist. 4 ἡ κριτικωτάτη ἀκοή. Item κριτικός, Qui velut artem facitat iudicandi seu iudicium ferēdi de aliorum scriptis, præsertim verò de poematis, Censor poematum, quorum in numero fuerunt olim Aristarchus & Aristophanes grammaticus. A Strabone autem vocantur κριτικοί (si Eustathio credimus) Qui ad grammatica præcepta examinantes poemata, censores eorum sunt. Idem Eustathius apud Heraclidem gramm. κριτικοὺς exponit grammaticos exactiores, id est exactioris doctrinæ, τοὺς ἀκριβεστέρους γραμματικούς. Plato in Axiocho, κριτικοὶ γὰρ μέτρων, ἔφη, καὶ ῥυθμῶν. Sciendū est autem, quanuis κριτικὸς sine adiectione dicatur de cēsore poematum, addi tamen interdum ipsum genitiuum ποιημάτων. vt à Luciano De salt. ἐπὶ δὲ κριτικόν τε ποιημάτων καὶ ὀρχημάτων, καὶ μελῶν ἢ ῥύθμων ὅλως

γνωστικόν. Dicitur autē & δύναμις κριτική, q.d. Facultas critica, id est Peritia iudicandi seu solertia, qualis inest iis qui critici appellātur. Luc. in Hermot. γυμνασάμενόν γε τοσοῦτον καὶ κριτικὸν τοιούτων δύναμιν πρεσβύτερον. Apud eundem legimus in eodem dialogo, κριτικῆς πρὸς καὶ ἐξετασταικῆς ὀφθαλμοῖς. ‖ Item κριτικός, Decretorius. sicut & κρίσιμος. vt κριτικὸς ἰδρώς, sudor decretorius, Bud. ex Greg. Sed & κριτικαὶ ἡμέραι, sicut κρίσιμοι, pro diebus decretoriis dici annotarunt quidam.

Κριτήριον, ου, τὸ, Organum iudicandi, seu instrumentū. Plutarch. De mor. virtute, καὶ πάντων κριτήριον ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀμφοτέρων ἐφαπτομένη. Laertius in Zenone, de dialectica loquens, pag. 334, ὅπερ τὸ κριτήριον, ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, καθ' ὃν τρόπον φασί τινες. Idem, κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ τὴν χάνειν τῶν καθολικῶν φαντασίαν. Multa περὶ τοῦ κριτηρίου habes in opusculo Pyrrhoniarū hypotyposeōn quod à me Latinum factum fuit: vbi etiam triplex cōstituitur, τὸ ὑφ' οὗ, & τὸ δι' οὗ, & τὸ καθ' ὅ. A Budæo autem κριτήριον exponitur Sēsus & pars animi rerum æstimatrix & arbitra. & subiunguntur ab eodem Platonis & Plutarchi loci, quos vide Comm. pag. 37. Ego malui Organum iudicandi interpretari, quòd eadē forma dicatur qua αἰσθητήριον.

Κριτήριον, Id ex quo iudicandi materiā (vt ita dicam) petimus, Id ad quod respicientes iudicamus, Argumētum, apud Philonem & Synes. ‖ Item Locus vbi iudicatur, Iudicis tribunal, apud eundem Synes.

Κριτός, οῦ, ὁ, Selectus. vt κρίνειν pro Seligere accipi dictum suprà fuit. Homerus Il. η, v. 434, Τῆμος δ' ἀμφὶ πυρὶ κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν. id est ὁ πλεκτός, inquit Eust. apud quem vide plura, pag. 689.

C. Ἀκεισία, ας, ἡ, vt ait Budæus, contraria est κείσει, id est discretioni rerum & iudicio delectuique. Lucian. ἀκεισία περὶ τοὺς φίλους καὶ ἀνήκεια ἐπέπειφεν αὐτόν. Hæc ille. quæ sequentes ἀκεισία interpretari possumus Indiscretio, vno verbo, etsi non satis apud Latinos recepto. Item, Non adhibitus delectus, Non adhibitum iudicium. Atque ex his duabus interpretationibus vtralibet conuenire potest loco Luciani, vt sit ἀκεισία περὶ τοὺς φίλους, Non adhibitus delectus, vel non adhibitum iudicium circa amicos, id est in eligendis amicis, vel in recipiendis hominibus in amicitiā. In hoc igitur loco fit ἀκρισία ex α priuatiuo & κέκεισαι secunda præteriti verbi passiui κρίνομαι: vt ἀκριτὸς à tertia κέκριται. Significat autē κρίνω, Iudico, Diiudico. Item Eligo. secundum quas significationes potest exponi ἀκεισία in hoc Luciani loco. ‖ Et secundum primam ac propriam significationem verbi κείνω, videlicet pro Iudico, vsurpatur à Polybio ἀκεισία pro re controuersa, & de qua nondum iudicatū est. Item in Anthol. epigr. ἀκεισίη (Ionicè posito η pro α) pro Iudicii inopia, vel Temeritas in iudicando, & malum iudicium, vt α significet κακόν. ‖ Secundum autem eam qua κρίνω pro Discerno & distinguo sumitur, vsurpatur ἀκεισία pro eo quod est Cōfusio, & quasi quis dicat Indiscretio. Apud Xenophontē autem ἀκεισία est Rerum veluti confusio, Turbulentus rerum status, vel Rerum turbulentarum status. Ita enim in fine libri vltimi Hellenicōn, ἀκεισία δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπὶ πλείων μετὰ τοῦ μάχου ἐγένετο, ἢ πρόσθεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι. Eadem autem forma qua Ἀκεισία, dicitur ET Κακοκεισία, Prauum & iniquum iudicium, in Epigr. ITEM Δικαιοκεισία, Æquum iudiciū, à Paulo apostolo, ad Romanos cap. 2, v. 5, Θησαυρίζεις σαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκεισίας τοῦ Θεοῦ.

C. Ἀκεπτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Iniudicatus, Indemnatus. Κεκριμένοι (inquit Bud. dicuntur Qui causam dixerūt, Qui accusati sunt: Ἄκεπτοι, qui non dixerunt. Demosthenes, οὐ γὰρ ὅτι τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠναγκασμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ὅτι τοῖς ἀκρίτοις. Thucydides, τοὺς ἀκρίτους ἀπέκτειναν αὐθημερόν, Indicta causa dānarunt eodem die. Ἄκεπτον πρᾶγμα ab Isocrate vocatur in Ægin. Res quæ in cōtrouersiam non cadit, Quæ nunquam in iudicium deducta fuit. vbi scribit, ἀκεῖπτον μὲν γὸ ὄντος τοῦ πράγματος, οὐκ ἂν, &c. id est, Si nunquam res controuersa fuisset. Ἄκεπτον etiam dicitur quod cōponi vel decerni non potest: quia κρίνεσθαι prælio decernere significat. Demosthenes, ἀλλά τῆς λῶ ἄκριτος καὶ πρὸς τοῦτοις ἔνεις καὶ πρεσβύτης. Hactenus Budæus. Notandum est autem, ἄκεπτος in hac postrema significatione quam ponit, à poetis vsurpari. nam quod ἔνεις ἄκεπτος dicitur à Demosthene, νεῖκος ἄκεπτον ex Homero dicere possumus. Sic enim Iliad. ξ, — καὶ φρ' ἄκεπτα νείκεα λύσω. id est, lites vel iurgia quæ componi non possunt. Sic Hesiodus, — ἄκεπτον εἶχον ἄεθλον. vbi quidam Certamen anceps interpretātur: vt & ἄκεπτομάχαι, ancipites pugnæ. Quæ expositio cōueniat fortasse & huic Plutarchi loco in Alcibiade, οὕτως ἄκεπτος λῶ καὶ δύσκολος πρὸς ἀυτὸ δὴ τοῦτο τῆς φύσεως ἀνώμαλίαν. Polyb. lib. 16, καὶ τὰ μὲν πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου πεπαύτο καὶ τοῦτο δέδοκται ὥστε ἀκμῆν ἄκεπτα μέρεν τὰ ὅλα. quæ Bayfius vertit, Et sic gerebantur ea quæ ad dextrum cornu Philippi erant vt neutram in partem inclinata esset victoria.

Ἄκεπτον, Indiscretum, Confusum, Indistinctum. ἀδιάκεπτον. vt ἄκεπτον πλῆθος, confusa multitudo. Sic ἄκεπτοι μῦθοι, Il. β. vnde compositum ἀκεπτόμυθος. de quo paulo pòst dicetur. Idem Od. θ, — τοῖ δὲ ἄκεπτα πάντα ἀγόρευον. At Il. η, ἄκεπτος τύμβος, Sepulchrum non segregatum alicui, vt illi proprium. ‖ Item Ἄκεπτα, Confusa præ multitudine, Tam multa vt discerni non possint (eodem modo, vt opinor, quo Latini turbam pro multitudine dicunt) vt ἄχεα ἄκεπτα, Iliad. γ & ω. Gaudent autem hoc nomine in hac significatione & recentiores poetæ. Oppianus Hal. 1, Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκεπτα βένθεσι πόντου Ἐμφέρεται πλώοντα. Dionys. initio libelli De situ orbis, Καὶ πταμοὺς, πολιάς τε, καὶ αὐδρῶν ἄκεπτα φῦλα. ‖ Budæus vltra eas significationes quas paulo antè ex eo retuli, ait ἄκεπτον significare etiam Immodicū, & sine iudicio ac ratione factum. Citat autem pro exemplo hūc Herodiani locum, διὰ πάντα τὰ πρεπόντα τῇ Κομμοδοῦ ἀστοιᾷ καὶ ἀφειδέσι καὶ ἀκέπτοις ἀναλώμασι. Vnde (inquit) illud Homericum, Θερσῖτ' ἀκεπτόμυθε. NAM Ἀκεπτόμυθος exponitur Verba sine iudicio funditans & sine delectu. Vel, Confusa verba funditans, Nullo ordine & nullo delectu verba faciens. Siquidē ἄκριτοι μῦθοι apud Homerum possunt esse verba cōfusa & nullo ordine prolata: item Verba sine iudicio & vllo delectu prolata. Il. β, Θερσῖτ' ἀκεπτόμυθε. A Suida ἀκεπτόμυθος exponitur simpliciter πολυλόγος, id est multiloquus. iuxta eam videlicet significationem nominis ἄκεπτος, quam postremo loco retulimus. Atque ita tale fuerit QVALE Ἀκεπτόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plurima folia habens, Foliis abundās. Il. β, ὄρος ἀκεπτόφυλλον. q.d. mons cuius folia discerni alia ab aliis non possunt, præ multitudine videlicet. Intelligē autem per cōsequēs Mons vmbrosus. AT Ἀκεπτόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indistinctam & confusam vocem habens. Ἀκεπτόφωνοι, inquit Hesychius, βαρβαρόφωνοι, id est barbara voce vtentes. confusa est enim vox barbarorum.

Ἀκρίτως aduerbium, Iniudicatē, vel Iniudicatō. quāquam neutrum satis receptum est. Dicunt autem Græci ἄκεπτοι, vel ἀκεπτεῖ seu aduerbialiter ἀκρίτως ἀποκτείνειν, quod Latini Indicta causa damnare. Hoc. in Panathenaico, ἔξεστι τοῖς ἐφόροις ἀκεπτοῦς ἀποκτεῖναι τοσούτους. ‖ Item Ἀκεπτοῦς, Nullo cum iudicio, Sine delectu. μετ' ἀκεισίας. ‖ Item, Indiscretē, Confusè, Nullo discrimine.

Ἀκεπτῆ, aduerbium alia forma, idem valens quod ἀκρίτως. Suidas exponit αὐθυ κρίσεως.

C. Δυκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iudicatu difficilis, aut diiudicatu, Disceptatu difficilis, Cuius difficilis est disceptatio. Plutarchus De oraculorum defectu, ἀνεβόησεν, ἰοὺ ἰοὺ, δύς κεπτον πρῶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἥκετε κομίζοντες ἡμῖν.

Δυκρίτως aduerb. Ita vt non facilè sit iudicare seu diiudicare, Ita vt non facilis sit disceptatio. Et ex Aristoph. δυκρίτους ἔχω, Ancipitis sum iudicii.

C. AN Ἀκρίνω, Interrogo, Percontor, Scisciscitor. Demosthenes πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, τοῦτο τὸ δίκαιον, Siquis roget quis iste sit. Plutarchus in Romulo, ἀνέκρινεν ὅστις εἴη. Xenophon, ἀνέκρινας αὖ σὺ καὶ τόδε. Sic & alibi apud eum ἐπέρομαι & ἀνακρίνω in eadem significatione. ἀνακρίνω σε (quod & ἐρωτῶ ἀνακρίνω) Percōtor te & causam sententiæ tuæ rogo. Bud. Sed propriè existimo significare Diligenter interrogo, Examino, Diligen-

ter inquiro, ἐξετάζω. vnde sæpe iudicibus tribuitur, aut inquirentibus alicuius rei veritatem iudiciali quodam more. Quod Latini (inquit Budæus) Quærere dicunt, & Quæstionem habere, (quod etiam Inquirere dicitur) id Græci vocant ἀνακρίνειν: & ἀνάκρισιν, ipsam quæstionem, reorumque interrogationem: siue id per tormẽta fiat, siue sine tormentis. Demosthenes contra Olympiodorum, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ἀνακρίνας εἰσηγαγὼν εἰς τὸ δικαστήριον. Apud Diuum Lucam cap. 23, ὀνόματον ὑμῶν ἀνακρίνας exponitur Quæstione habita coram vobis.

Ἀνακρίνω, Exploro, Perpendo, Æstimo, Examino. Paulus ad Cor. cap. 11, ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριος ἐστιν. Chrysost. alicubi apud eum exponit ἐλέγχειν, alicubi ἐξετάζειν & ἀναπυθάνεσθαι. Vide Bud. Comment. pag. 35. Thucydides, μετεπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυθάνοντο, id est examinaturi. In hoc Socratis loco, τὰ ἀπὸ δαίμονος τῶν προγιγνομένων τοῖς ἡδονὰς ἀνακρίνειν, sunt qui ἀνακρίνειν exponant Æstimare, seu metiri. vt dicat Socrates, Res ferias voluptatibus metiri, Æstimare voluptatibus siue ex voluptatibus. Annotarunt quidam grammatici ἀνακρίνειν esse Atticum verbum & significare ἀναπυνθάνεσθαι & ἀνερωτᾶν: item ἐξετάζειν & βασανίζειν, quod & κρίνειν dicitur.

Ἀνακρίνομαι, Interrogor. Item, Quæstio habetur de me. Plutarchus de Augusto loquens, γράμματα νόμον πᾶσι δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοῖς ὑπὸ τὴν ἀρχὴν γραμμένοις. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι πρός τινος. Plutar. in Probl. Hell βασανίζεσθαι δι' ἐνανπυθ, πρὸς ἐκείνου τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενοι. Demosth. contra Midiam, καὶ γὰρ οὐδ' ἀνέκρινεν ταῦτα πω γραφὴν ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος. id est (Budæo interprete) Neq; enim ille calumniator ad diem affuit percontationis solennis, vt rogaretur à magistratu. Dicitur verò nõ solùm persona, ἀνακρίνεσθαι, sed & res ipsa. Idem Demosthenes πρὸς Νικόστρατον, Ἀνακρίνου δὴ ἤδη μου κατ' αὐτὸ τὸ τῆς ψευδεγκλητείας γράφω, Id est (eodem Budæo interprete) Quum iam iudiciũ mihi falsæ renuntiationis in ipsum constitutum esset, & percontationes factæ essent quæ ante iudicii ingressum solennes sunt.

Ἀνακρίνεσθαι dicitur τὸ πρᾶγμα ab eodem Demosth. Pro cor. id est ἐξετάζεσθαι, Perpendi, Examinari.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, Interrogatio. Est etiã iudicum pro potestate reos vel testes interrogantium, inquit in Comm. Budæus. Idem in Annot. post. in Pandectas, Est autem ἀνάκρισις, Veritatis indagatio, Exploratio, Percõtatio. Vnde factum vt etiam quæstionem iudicialẽ reorumque interrogationem significet, quæ in causis iudicii constitutionem præcedit, vel litis contestationem. At in causis capitalibus ἀνάκρισις erat quum delato nomine rei receptóque accusator interrogabatur à magistratu an omnem constituisset accusationem prosequi, reumque peragere: an testes aut testimonia exhiberi postularet, & alia eodem pertinentia. idque ἀνακρίνειν à percontando dicebatur. Vide exempla apud eum.

Ἀνακριτικός, οῦ, ὁ, Interrogatorius In errogatiuus. v. l.

c. 2. Προανακρίνω, Antè interrogo, seu percontor. Aut, Primo loco interrogo, Examino, & sequendo significationes verbi ἀνακρίνω.

C. ΑΠΟκρίνω, Secerno, Eximo Separo. Plato in Politico, de iis loquens qui aurum purgant, χλῶ που καὶ λίθον καὶ πολλ' ἄλλα ἕτερα ἀποκρίνουσιν οἱ τοιοῦτοι τεχνῖται οἱ δημιουργοί. vbi ait Budæus ἀποκρίνειν esse Secernere quod contiguum est & abstrahere. Citatur itidẽ ex Plutarcho, ἀποκρίνων ἐμμεμιγμένας πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὰς ὁμοιομερείας. Rursũ Plato De leg. 12, καθαιρεῖν τε τὸ ἡμίσεις αὐτῶν, τὸ ἥθει ἥδιστα ἀποκρίνασθαι, Dimidium autem eorum relinquere, eos secernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. Lucianus De vera historia, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς τοῦ δεξαμένου, ἑκατὸν δὲ σὺν ἐμοὶ ἐπανελθεῖν ὅθεν καταπεπόμεθα ἐν τῇ νήσῳ. Themistius, ταῦτα πάντων ἀποκριτέον, ὡς ἔοικε, τὴν ἐκκριτέον τῶν τῆς λέξεως ὀνομάτων. ‖Capitur & pro Deligo, Eligo. quæ significatio à præcedente pendet. nam secernimus ad eligẽdum. Pausanias in Laconicis, ἐμοὶ δὲ ἀρχὴν ἤρξατο ὁ λόγος, ἀπὸ πολλῶν ὧν ἕκαστοι τοῦ σφετέρου λέγουσιν ἐξ ἀποκρίνασθαι τὰ ἀξιολογώτατα. Citatur ex Sophocle item in hac significatione, ἵν' δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Potest verò & in loco Luciani modò citato ἀπεκρίνατο verti Deligimus, videlicet eos secernentes ab aliis. ‖Iungitur autem & cum ἀπὸ interdum pro Separo, Segrego. vt in Hippiatria, χρὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἀποκρίνειν.

Ἀποκρίνω, Incerno, Excerno. Galenus, εἰ δὲ ἀλλοῖός τι λαμβάνοις τὸ ἄλφιτον, ἀποκρίνειν αὐτὸ χρὴ μέρος τι τοῦ πυροῦ. quod etiam dicitur ἀποκεκρίνω, item διαβρέω. In vulg. lex. citatur ex Galeno ad Glauconem, lib. 2, διαβρέω, ἀποκείνω τὸ πυρόν, pro Excutio cribro furfurem. At Bud. in antiquiore Galeni editione legi testatur, τοῦ διαβρέωντος ἀποκεκρίκασι τὸ πυρόν, & ἀποκεκρίκασι exponit Incernunt, Excernunt.

Ἀποκείω, pro positione ἀπὸ priuationem significante, Reticio, Improbo. oppositum τῷ ἐγκείνω. Plato De Rep. 3. καὶ τὴν μὲν μνημοσύνα καὶ δυσκολίαν ἀπαντὴν ἐγκείσεται, τὴν δὲ μνήμην, ἀποκείσεται. ‖Affinis est illi significationi hæc qua pro Abiudico ponitur ad verbum. Aristot. Polit. 5, λέγουσι δὲ τινὲς Κλεομένη τὴν ἀποκείσαι τὴν χώραν αὐτῷ, ὡς ἐστεφανωμένον, ad verbum, Eum qui à victoria illum abiudicauerat. Sed Latinius, Victoriam ab illo abiudicauerat. Sic enim Cicero De lege agraria, Iudicabit Alexandriã regis esse, à populo Romano abiudicabit. Et Plautus, Nũquam hercule abiudicabit ab suo seruo triobolum. Quinetiam reperiuntur apud Ciceronem copulata Abiudico & Reticio, quæ duo verbo ἀποκείνω (quum τῷ ἐγκείνω opponitur, & ἀπὸ habet vim στερητικὴν) significari ostendi.

Ἀποκείνομαι, quod apud Homerum ponitur pro Separor, Segregor. Il. ε. Τυδείδαι ἀποκείσθην, ὅτι μοι ἄρμη πέλω. Vbi tradit Eustathius ἀποκείσθαι δυνάμει esse χωρισθῆναι τοῦ ὁμίλου, & poeticè inseri in antepenultima. Significat etiam Secernor, Eximor Theophrastus De caus. plant. lib. 6, ἐπεὶ καὶ ὁ εἶς τῶν μάλιστα πεφύκασι καὶ ὁ οἶνος λαμβάνει ὅταν ἀποκείσθῃ τὴν ἰλὺν τοῦ δὲ ἀυτοῦ. Aristoteles autem ἀποκεκεκριμένον dixit pro Discretũ, item pro Explicitum & separatim cõcretum, teste Budæo in suis Commentariis, vbi & exempla ponit. ‖Dicuntur verò ἀποκείνεσθαι (vt ibidem docet) quæ à concretione resoluuntur. Vel, quæ concreta resoluuntur.

Ἀποκείνομαι, Excernor. vnde ἀποκείνοντα dicuntur à Galeno Quæ excernũtur. Excrementa alui, ἀποκείσεις.

Ἀποκρίνομαι, Decumbo. ἀπὸ τοῦ νόσου, κατακείμαι. Thucyd. lib. 2, de pestilentia ingenti quæ Athenis grassabatur loquens, τὸ δὲ ἄλλο πᾶν ἐν οἰκίαις ἐκείτο ἀπεκρίνοντο μάλιστα δὴ ἐκεῖνο αἴσιον ἐς τὴν νόσον ἀξυνέβη τοῦτο· εἰ δέ τις καὶ ἐκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκείθη.

Neutra etiam significatione vsurpatur ἀποκείσομαι, videlicet pro Respondeo. Plato in Apologia, ἀποκείσομαι ὦ ἄνδρες, καὶ χαλεπῶς μοι κείσεται ἀποκρίνασθαι. ἐὰν γὰρ τις βούληται ἐλέγχειν. Xenophon. Pæd. 7, πρὸς δὲ ἐρωτήσεις τοῦ βουλόμενος λέγειν τι, καὶ ἀποκείσομαι ἀπιστίαν. Athen. 13, ὅτι δὲ οὐ δικαίως τὴν ἀποκρίνασθαι. Atque in his locis sine casu ponitur, vbi tamen dativus subaudiri potest. qui alioqui sæpe exprimitur, vt apud eundem Athenæum, eodem libro, ἀποκείναι, φησὶν, ὦ πάππα μοι. Aliquãdo habet dativũ cum accusativo, vt apud Lucianum, τῷ πάππῳ μοι ἀποκείναι, Hoc mihi responde. Aliquando cum solo accusativo. Plato, ἐμοιγε ἀπορεῖ ὅπως ἂν τοῦτο ἀποκείσομαι. vt autem dicitur Latinè. Respõdeo ad hoc, sic & Græcè, ἀποκρίνομαι πρὸς τοῦτο. Idem Lucianus, πρὸς φωνὰς ἀλλοκότους αὐτὸς ἀποκρίνασθ' αὐ. Nonnunquam autem dicitur ἀποκρίνομαι ταῦτα πρὸς τὸν τοῦ λόγον, Hæc ad tua verba respondeo. Si. Demosthenes Pro corona, ἀνάγκη κἀμοὶ πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων μνεῖαν ἀποκρίνεσθαι. Inuenitur etiam ἀποκρίνομαι ἀποκρίσιν apud Platonem De legibus, ad verbum, Respondeo responsum. Obseruandum est autem, hac in significatione ἀποκρίνομαι & ἀποκρίνασθαι potius vsurpari quàm ἀπόκρισιν & ἀποκεκρίσθαι. sed & ἀποκρίνεσθαι dicunt potius quàm ἀπόκρισιν, vt Suidas docet. ‖Eust. ἀποκρίνεσθαι exponit ἀπολογεῖσθαι. quo tamẽ in sensu ab Homero non ἀποκρίνεσθαι sed ἀποκρίνασθαι poni tradit. Suidas itidem ἀπόκρισιν vult esse ἀπολογίαν apud Lysiam & Antiphontem. Vide & Harpocr.

Ἀπόκριμα, ατος, τὸ, sequendo proximè præcedentem verbi ἀποκρίνομαι significationem, Responsum, Responsio. licet

licet frequentius vsurpetur & elegantius sit ἀπόκρισις. Apud Suidam. in nomine Διονύσιος legitur ἐγένετο δὲ τῶν ἀποκριμάτων, pro Fuit à responsis. Eo videlicet modo quo dicitur aliquis esse principi à secretis. Locus est hic, καὶ δὴ τῶν ἀπόρρητων ἐγένετο καὶ πρεσβειῶν καὶ ἀποκριμάτων. ‖Hesych. ἀπόκριμα exp. κατάκριμα, itẽ ψῆφον. ‖Est etiã Quod resolutũ est à concretione, secundũ illã verbi ἀποκρίνεσθαι signif. qua ponitur pro Accõcretione resolui.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, maximè vsitata signif. idẽ quod proximè præcedens ἀπόκριμα, Responsio. Athen. 13, ἰοῦ δὴ Λαμία σοφὸς ἐξεῦρικτος καὶ Ἀθηναῖος τοῖς τοῦ ἀποκρίσεις. Idẽ l. 8, λέξαι τὸ τοῦ τῆς οὐσίας αὐτῷ τῶν ἀποκρίσεων. Apud Isocr. & Plat. ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι est Respõsũ dare. (ad verbũ Respõsum facere) vt Gall. Faire response. Apud Athen. autẽ dicitur λαβεῖν ἀπόκρισιν (i. accipere responsum) is cui respondetur, seu responsum datur. Sunt autẽ correlatiua ἐρώτημα (seu ἐρώτησις) & ἀπόκρισις, sicut ἐρωτᾶν & ἀποκρίνομαι. Plut. in Alex. λαβὼν δέκα δ' ἀνοῖς δοκοῦντας εἶναι τοῦ τοῦ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προσυγγραφεν αὐτῆς ἄπορα. Ibidẽ τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων αἰσθόμενος καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπόρους εἶναι. Apud Athen. lib. 6, λαβεῖν τ' ἀποκρίσιν, αὐ ἐπερωτᾶ πρὸς.

Ἀπόκρισις, Excretio, Ipsa actio excernendi. vnde τὰ τῆς ἀποκρίσεως γίνεσθαι dicitur quũ excernitur. Item ἀποκρίσεως χῶρος in Anth. epigr. Locus in quo fit excretio. id est, in quem nos recipimus ad excernendum, & exonerandã aluum. Dicuntur itẽ ἀποκρίσεις seu ἐκκρίσεις ipsa excrementa à Galeno, & secundum quosdam non solùm alui excrementa, sed & vomitus. Schol. Thuc. ἀποκαθάρσεις apud eum exponit ἀποκρίσεις, κενώσεις. Hinc & ἀποκριτικὴ δύναμις.

Ἀποκριτικός, ὴ, ὸν, ad verbum Excretiuus. vt ἀποκριτικὴ δύναμις, ad verbum Facultas excretiua. i. Facultas excernendi, excrementáque expellendi. Deductum ab ἀπόκρισις, sequendo proximè præcedentem eius signif. A Galeno additur genitiuus, quũ dicit ἀποκριτικὴν τῆς ἀλμοπεπτον δύναμιν. Locus eius est hic, τὸ λοιπὸν τῆς καὶ παχυνεται τὸ κατ' φλέβας αἷμα, ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς φλεβῶν ἀναχυθὲν καὶ αὐτῆς ἀποκριτικὴν τῆς ἀλμοπεπτον δύναμιν, ὥστε καὶ τὰ πολλὰ πάντα δι' αἱμορροΐδος ἐκκρίνεται.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ, ἡ, Selectus. vt ἔκκριτος. pro ἀπόλεκτος, ἐκλεκτός. In v. l. Galeni annotatur ἀπόκριτα dici etiam Quæ deo dicata sunt, vt eximia, ἄθικτα.

Ἀποκριδὸν, Aduerb. Selectim (ad verbũ) vel Separatim. Citatur ex Apoll. Arg. 2, pro seorsum, vel Separatim. Dicitur autẽ eadem forma qua διακριδὸν à verbo διακρίνω.

c. 2. Ἀναπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui non respondetur, vel potius Cui respõsum non est, Non habens respõsum, Cui non datur vel non datum est responsum. vt ἀναπόκριτος ἀπεκέλλομαι, Remittor sine respõso. Vel, Non accepto respõso. Fit à tertia singulari præteriti passiui ἀπεκέκριται, præfixo α priuatiuo, & insertio ν euphoniæ causa.

C. ΔΙΑκείνω, Discerno, Secerno, Dirimo, Separo, Discrimino. quã signif. vt simplex κείνω apud Hõ. habere docuimus, & hoc cõp. apud eũdẽ istud habere docebo. Sic legitur ille, Il. 6, Τοὶ δὴ ὥς τ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρινέουσιν, ἐπὴν κε νομῷ μιγέωσι, Ὡς τοὶ ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Τρῶας ἐν ἀγκώνῃ δηϊόωντας. i. Quẽadmodũ autẽ caprarii greges latos caprarũ facilè secernunt, postquã mixti fuerint, sic illos sui duces facilè ordinabãt, seu in ordinem digerebant, ad eundem in præliũ. Apud Plat. in Crat. τὴν μὲν ἄρα συγχυμένους διακρίνει. Et κόσμῳ διακείνει, Discriminare comã (sicut dicuntur Comæ discrimina) apud Plut. Sic διακείνειν vertit Discriminare Polit. in isto Herodiani loco, ὁ δὲ Ταῦρος διακείνει τὰ πέρατα τῆς ἕκτως καὶ τὰ τῆς ἀνατολῆς ἐθνη τοῖς ἑσπερίοις ὄρεσι. i. Taurus nationes discriminat orienti ac septentrionibus subiectas. At διακείνειν pugnãtes, Dirimere: Il. η, — ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ' εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακείνῃ, δύω δ' ἑτέροισι νίκην. (Huc autẽ pertinet κείνος πολέμου, de qua suprà) Alibi dicit διακείνειν μθυος ἀνδρῶν eadẽ signif. videlicet Il. β, Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακείνῃ μθυος ἀνδρῶν, nisi nox superueniens dirimet acrem virorum contentionẽ, seu potius dimicationem. Sic autem & Διακρίνομαι, Discernor, Secernor, Dirimor, Diuidor. Hom. Od. ι, — κείνοντο δὲ σκοποὶ Ἀργῶν ἡ δ' ἐρίφων· διακεκριμθοι δὲ ἕκαστοι ἔρχατο, χωρὶς μὲν τοὶ ὄχθοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἕροι. Et Il. γ, — διακρίθμεναι ἤδη Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες. Philo De mũdo, τὸν ὅλον διακριθὲν τῆς συμφυΐας, diremptum ab vniuersi compage. Plut. in Cam. διακεκριθῶσι κατὰ λόχους. At Thuc. lib. 1, καὶ διεκίνει τοῦδεν ἔπι, Nihil discretum erat, id est Nullum iam discrimen erat inter hostes & fœderatos. (Sciendũ est autem διακρίνεσθαι poni actiua etiam signif. pro Discernere, Discrimen statuere. vt apud Herodian. lib. 4, οἱ δὲ σφᾶς τοῦτο βιάζεσθαί τε καὶ ἀφαιρεῖν λαβόντες ὀξυσίαν, οὐκ ἔπι διεκρίνοντο τινες ἦσαν οἱ τοῦ πιέστερον φθεγξάμενοι. vbi Pol. interpretatio habet Discerni in typogr. edit. mirum tamen ni scripserit Discernere, quum actiuè accipi manifestum sit. alioqui enim fuisset dicendũ potius οὐκ ἔπι διεκρίνοντο οἱ τοῦ πιέστερον, &c. sine illis verbis τινες ἦσαν. Sic accipitur & in epist. Iudæ, καὶ οὓς μὲν ἐλεᾶτε διακρινόμενοι. vbi redditur etiam Habito delectu, vel Adhibito delectu. Et in epist. Iac. cap. 2, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, redditur, Nónne diferimẽ fecistis) Rursum verò pro Dirimor, vt apud Thuc. lib. 1, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, diremti sunt alii ab aliis. i. discesserunt. At verò quum dicit eodem lib. διεκρίθησαν οἱ Ἕλληνες τοῖς τε Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις, significat Diuersi concesserunt (vt Plautus dicit Suam quosque ibant diuersi domum) q. d. Diremti alii ab aliis & dissociati, discesserunt partim ad Athenienses, partim ad Lacedæmonios. Quinetiã pro Dirimi id est Desciscere, seu Deficere, apud eundem lib. 3, οἵτε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο. At verò διακρίνεσθαι μάχῃ, sicut κρίνεσθαι μαχῇ, pro Decernere prælio, in v. l. affertur. Item διακρίθησεσθαι τὸν πόλεμον, sicut κρίνεσθαι πόλεμος dicitur, ex Herodoto. Item διακρίνεσθαι, Pugna decernere, Dimicare vt apud Polyb. διακρίνεσθαι περὶ τοῦ ὅλων, sicut κρίνεσθαι περὶ τοῦ ὅλων dicitur, & κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. p. 781.

Διακρίνω, Diffipo, Discutio. Plutarchus in Cæsare, ὥστε τὸν μὲν ἄνεμον διοφορὸν καὶ βαρὺ ἀποδυνεῖα τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι.

Διακρίνω, Diiudico, Iudico, Discepto. vt τὰ δίκαια διακρῖναι, Demosthenes. Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, apud Plat. Iudicare causas, Reddere ius. vide Budæum pag. 780. Et διακρινόμεθα νεῖκος apud Hesiodũ actiua significatione, Discepremus controuersiam, (vt Cicero etiam loquitur) aut Dirimamus controuersiam. sicut & διακρίνω pro Dirimo in aliis loquendi generibus accipi modò dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ (ea forma qua διακρίνεσθαι μάχῃ) Contendere iudicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed & ipsa δίκη dicitur διακρίνεσθαι à Platone. Itẽ διακρίνεσθαι sine adiectione pro Disceptare, seu Altercari, vt exponunt quidam in epistola Iudæ, & vetus interpres Disputare: alii Certare. ‖Et διακρίνειν ὀνείρατα, sicut κρίνειν, pro ἐξηγήσασθαι, Budæus ex Pausania. ‖Item Διακρίνομαι pro Hæsito, Addubito. quoniam qui hæsitant, secum ipsi disputant sententiis alternantibus, vt docet Budæus pag. 781, afferens ex Act. Apostolorum cap. 10, προσθοῦ σοι αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine disceptatione, id est Non addubitans, & citra hæsitantiam. Extant autem & alia passim in Nouo testamento exempla huius significationis.

Διακρίνω, Perficio, Absoluo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, vt ἀποκρίνομαι. Vide Bud. pag. 781. vbi tamen hæc interpretatio dura esse videtur.

Διακρίνω oppositum τοῦ συγκρίνω, vide in Συγκρίνω.

Διακεκριμένως, Discretè, Distinctè. Cui opponitur συγκεχυμένως, Confusè.

Διάκρισις, εως, ἡ, Secretio, Discretio, Discriminatio. Item Dissolutio. Ei opponitur σύγκρισις. ‖Διάκρισις, Perfectio. dictum de infante qui perficitur in vtero. Vide Budæum, pag. 781. ‖Διάκρισις, Iudicium, vt Bud. ex Plat. docet ibidem.

Διακριτικός, οῦ, ὁ, Discernendi vim habens, seu secernendi. q. d. Discretiuus. Item Segregatiuus. Et διακριτικὴ δύναμις apud Galenum exponitur etiam Discussoria vis. Apud Alexandrum autem Top. 2, εἰ δὲ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως. vt Budæus vertit Dissipatiuũ, Discussiuum, Discretiuum.

Διακελδὸν, Discretè, Distinctè, Adhibendo discrimen. ‖Item pro Egregiè, vt Budæus interpretatur in isto Luciani loco, in Amoribus, διακελδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ὀπὴ μέλεια. At ego aduerbium istud significationem verbi διακρίνω sequi puto, quam habet quum dicitur διακρίνειν κόμιν: vt διακελδὸν sonet perinde acsi dicas ad verbũ Discriminatim.

c.2. Ἀδιάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiscretus, Non distinctus. Vel, Qui discerni non potest, seu distinguit. Item, Qui diiudicari non potest, aut Non diiudicatus. Ex Luciano affertur ἀδιάκριτος λόγος pro Non diiudicatus, Non discussus, Adhuc dubius. ET Ἀδιακείτως, Indiscretè, Non distinctè, Promiscuè.

c.2. Ἐπιδιακρίνω, Insuper discerno, vel Postea discerno, seu secerno, &c.

C. ΕΪγκρίνω, Admitto, Allego, Adopto. Decurio. Ita Budæus: sed puto propriè Εἰγκρίνω esse Iudicio meo probatum admitto, vel Admitto Iudicatum à me dignum. Aristides, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐπιλυδας θεοὺς μᾶλλον ἢ ἄλλως ἐνέκεναν. Opponitur τῷ ἀποκρίνω à Platone, καὶ ὃν μὲν αἰ καλὸν μόνον πείσωσιν εἴγκριτέον, ὃν δ' αἰ μή, ἀποκριτέον. Et passiuũ apud Demosthenem, ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην χορευσαν εἴγκριθῇ. Sed & cum datiuo interdum. Apud Plutarchum autem in Lycurgo, τῷ ἐρᾶν εἰγκεκριμένου παρ' αὐτῆς, quum amare, esset res apud eos recepta, tanquam eorum iudicio probata.

Εἴγκρισις, εως, ἡ, q.d. Admissio. eo sensu quo dicitur aliquid admitti & approbari. Item Adoptatio, Decuriatio, &c. ET Εἴγκριτος, Admissus, Approbatus. Vel, Qui est ex approbatorum numero. A Budæo exponitur etiam In ordinem redactus, Vnus e multis. Item Probus. in hoc Gregorii loco in Epitaphio in patrem, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀπίδηλον ἐν τοῖς πᾶσι καὶ τὸν λαὸν μάλιστα τῷ εἴγκρίτῳ τε καὶ καθαρωτάτῳ.

C. ΕΪσκρίνω, Intromitto, Ingredi facio. Et Εἰσκρίνομαι, AC Ἐπισκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Philo De mũdo, loquẽs de animabus in aere agentibus, ὧν τὰς ὠὴν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει πάσαν ψυχῆς. (huic opponitur ἐκκρίνεσθαι) At verò ἐπισκρίνεσθαι apud Gregorium De homine, καὶ οὕτω τὸν θεῖον ἐπιστρέψαν ἀποδεικνύοντα τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπισκριθείσης τὴν τελεσφόρον ὠὴν. id est (Budæo interpr.) Carnem subeũtis, ante se formatã.

C. ΕΪκκρίνω, Secerno, Excerno, Segrego, Expello, vt scribit Budæus, efferens locum Aristotelis, in quo ἐκκρίνουσι exponit etiam Abstrahunt, Ablactant. Vide Comm. pag. 779. ‖Ἐκκρίνω ab eodem redditur etiam Eximo, Egero, Exhaurio, ex Theophrasto. ‖Ἐκκρίνω, Ordine moueo, De curia eiicio, E numero expugno, ex Xenophonte. (Cui finitima est significatio qua pro Reprobo & Reiicio ponitur, καὶ οὐ τοῖς δίκαιμαι.) Item Ἐκκρίνομαι, pro Segregor, Dirimor à cœtu aliquo, ex Aristotele. Addit B. dixisse Galenũ ἐκκρίνεσθαι & ἀποκρίνεσθαι de vomitu & excrementis alui. Ex quo affertur etiam ὅσα ἀδῆλος χορὸς ἐκκρίνεται. Vide & Comment. pag. 778 & 779. ‖Ab ἐκκρίνω pro Seligo, Eximo è numero, fit ἔκκριτος, de quo paulo post.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, Excretio, Exuctio, Exhaustio, Budæus ex Teophrasto, vt videbis pag. 778. In vulg. lex. affertur ex Galeno ἔκκρισις ἡ κάτω pro alui egestione: & ἔκκρισις αἵματος ἐκ ῥινῶν pro αἱμορραγία. Item ἔκκρισις pro ἀτμὶς & ἀναθυμίασις ex qua fiunt & generantur ea quæ ἐν τῷ μετώπῳ concrescunt. Vide apud eundem pag. 779. In vulgatis lexicis exponitur etiam Selectio, sed non addito exemplo.

Ἔκκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delect⁹, Selectus, Qui secretus est & exẽptus è numerò ob præstantiã, Eximius. vt ἔκκριτον δῶρημα, Sophocl. Eximium munus. Et ἔκκριτον ἱερεῖον, eximia victima, Plut. in Solone. Item ἔκκριτα peculiariter Quæ dedicata sunt, vt eximia & egregia, ἐξαίρετα, Bud. Et ἔκκριτοι δικασταί, apud Platonem. Vide Budæum pag. 779, & pag. 781, vbi ἔκκριτος exponit etiam Præcipuus, Primarius.

C. ΕΪπικρίνω, Iudicio meo approbo, vel simpliciter Approbo, Comprobo. Herodianus, εἰ μὴ κακεῖνοι αὐτὸ ἐπεκρίναντες, σύμψηφοι ἐψήφουν. Sic γνώμῃ ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν Εὐπολέων τετελεσμένην ἐπεκρίνατο κύριος ὢν ὁ δῆμος, apud Plutarchum in Lycurgo, Ius populo erat de sententia illa statuendi, seu decernendi. ‖Et ἐπέκρινε πύκνος θάνατον, in vulg. l. ex Macc. pro Hos morte damnauit. Ad verbum, Adiudicauit his mortem. Pro quo diceretur potius Adiudicauit hos morti. ‖Hesychius ἐπικρίναι exponit etiam τὸ ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον.

Ἐπίκρισις, Approbatio. A Bud. affertur ἔπικρισις ex Alexandro in Top. pro Approbatio, Æstimatio, Iudicium. In vulg. lex. est & Adiudicatio, Dignotio, Discretio. Ibidem ex Hermogenis schol. ἔπικρισις definitur λόγου ῥητέος ἐπικυρώσεις καὶ βεβαιώσεις.

Ἐπίκριτης, εοῦ, ὁ, Approbator. Item Arbiter, vt in vulg. lex. ex hoc loco qui est apud Suidam, χρεὼν ὅμως ἐπίκριτὴν τῶν λεχθέντων τὸν Μαυσανίαν διὰ τὴν τῶν ἵππων ἱππικίαν. Sed à Suida exp. nõ solùm δοκιμαστὴς, verumetiam σύμβουλος.

Ἐπίκριτος, Approbatus. Item Delectus.

c.2. Ἀνεπίκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo iudicari, seu statui aut decerni potest. ET Δυςεπίκριτος, De quo vix potest iudicari, &c.

C. ΚΑΤΑκρίνω, Iudico aduersus [aliquem] id est Damno, Condemno. cum accusatiuo personæ. vt Lucæ cap. 11, κατακρινοῦσι αὐτοί. Isocr. κῆν Λοξίου, cũ genitiuo personæ & accusatiuo rei, ἁπάντων θανάτου κατακρίνειν. Sic apud eundem, τὸ μὲν γὰρ πλοῦτησαι, ταῦτα νῦν πᾶσι κρίνω κατακρίνειν. Sic autem & καταδικάζεσθαι θανάτου, Damnari morte. (itidemque πενίαν καταδικαζόμενος, apud Gregorium) Sed affertur etiam τοῖς καταδικάζειν θανάτου, in vulg. lex. Item impersonaliter ex Apologia Xenoph. pro Socrate, οὐ γὰρ νῦν καταδεδίκασται. Vide & Bud. pag. 13.

Κατάκρισις, εως, ἡ, Damnatio. ET Κατάκριτος, Damnatus, κατάκριτος ὑπὸ θανάτου, Morte damnatus, Capite damnatus.

c.2. Ἀκατάκριτος, Non damnatus. At verò apud Luc. Act. cap. 16 & 22 dicitur aliquis ἀκατάκριτος pati quidpiã pro Indicta causa.

c.2. Αὐτοκατάκριτος, A seipso damnatus, Suopte iudicio cõdemnatus. vt exponitur in epist. ad Titum cap. 3, v. 11.

C. ΠΑΡΑκρίνω, itidem vt συγκρίνω, Cõparo. Iudicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans. Item Iuxta loco, & ita propè vt συγκρίνω fieri possit, id est comparatio. Vide Bud. pag. 650.

Παρακρίνω. Perperam iudico. Bud.

C. ΠΡΟκρίνω, q.d. Iudico præ hoc, κρίνω πρὸ τούτου. vnde exponitur Antetero, Antepono. Plut. in Themist. τὴν ὅπλων κτῆσιν τῆς πίστεως προκρίνας. Plato in Apologia, οὐδὲ αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀν τοῖς δικαίοις προκρίνοιεν. Vide & aliud exemplum ex eodem apud Bud. pag. 134. vbi etiam ex Xenoph. habes, εἰ δοκοῦσι καλοκἀγαθίᾳ προκρίνεσθαι τῶν πολιτῶν. quod vertit In primis censeri. Et προκριθέντες, quorum nomina ad spem sortium recipiuntur, qui & προκρίτοι dicũtur. Vide & pag. 780. Sciendum est autem inueniri & cum infinitiuo: vt apud Isocratem, προκρίνει πόλις καλεῖσθαι τῶν λόγων. Et apud Xenophõtẽ, in Apol. αἱρεῖται ἐμὲ πολὺ προκρίνειν τοῦ φεύγειν. quibus in locis præpositio videri potest abundare.

Πρόκριμα, ατος, τὸ, vt apud Paul. in epist. ad Tim. cap. 5, v. 21, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος. quod exponitur, Absque eo vt vnum alteri præferas. A vet. autem interprete, Absque præiudicio.

Πρόκρισις, εως, ἡ, q.d. Prælatio, à Præfero significante Antepono. In vugl. lex. exponitur & Præiudicatio.

Πρόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Prælatus, Qui præfertur & anteponitur. Item προκριτοὶ qui & προκριθέντες, vide paulo antè in Προκρίνω.

C. ΣΥΓκρίνω, Coagmẽto. Et συγκρίνομαι, Coagmẽtor, Cõcresco. cui oppositũ διακρίνεσθαι, discerni. B. p. 781, ex Aristot. Metaph. Et in v. l. ex Theophr. l. 6 De caus. pl. τοῦ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, aggregãdi disgregandiq; ratione. Et ex Herodoto, συνεκρήσθησαν φιλίαν μεγάλαν Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingẽs amicitia cõtracta est seu coaluit. Medici pro Miscere accipiũt, vt in sequenti σύγκριμα videbis. ‖Συγκρίνεσθαι τοῦ τινα, Iudicio contendere cum aliquo Iudicio cum aliquo disceptare. ‖Συγκρίνω, Cõparo & contendo inter se. Lucill. lib. 2 Epigr. Σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνῃν, compara artem cum arte. Athenæus libro primo, οἶνον ἐν Καπύῃ γίνεσθαι τὸν αἰαδενδρίτην καλούμενον,

ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι, cui nullum comparari posse. ‖In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκεινε τὸν Ἑκτορα, ne me tumulo metiaris. ‖Συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari sõnia, seu explicare. Genes. 40, & Dan. 6. vt suprà κρίνασθαι ὀνείρους ex Homero.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, Coagmentum & quod cõcretum est, vt Cic. loquitur, veluti mundus. Bud. pag. 782, ex Gregor. & Diog. Laertio. idem ferè quod σύστημα, cum quo & copulatur. Συγκρίματα (inquit Gorr.) Miscere: verbum methodicorum proprium. ex quo συγκρίματα appellabant animantium corpora, quasi ex indiuiduorum corpusculorum mistura constarent, & meatuum miscellanea: cui medicandæ, siquando confusa essent, μεταδυσκριτικὰ φάρμακα ab iis dicta adhibebant, quæ & μεταπροπτικὰ vocabãt. Et in v. l. ex Diosc. de iis qui à dipsade mortui sunt, τοῖς δὲ μὴ τῷ ἀρχῷ εἰληφότα τὸ πόρρω, τῷ δεῦτερον ὅλου τοῦ συγκρίματος ἀκολουθεῖ, proinde toto corporis habitu similes sunt iis qui antea nihil potus sumpserint. ‖Σύγκριμα, Contentio, Comparatio. v. l. ‖Σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio somnii. vide συγκρίσις. ‖Συγκρίμα, edictum, vt Maccab. libro 1, cap. 1 exponi eadem v. l. tradunt. ET Συγκριματικός, οῦ, ὁ, in iisdem v. l. Temperatus. vel potius Concretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, Concretio. Plut. De primo frig. οὕτω σύγκρισιν καὶ πύκνωσιν τὸ ψυχρὸν αἰσθητὸν ὄντι, ita frigus concretione & densitate sentitur. In eodem libro, ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὕδωρ διακρίσει τῶν εἰς ἀέρα φθειρόντων, συγκρίσει δὲ εἰς χιῶν. vt item liquor secretione in aerem interit, concretione in terram. Idem De defectu oraculorum, αἱ μὲν γὰρ διακρίσεις ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν ὕλην ἀφοσιοῦσιν ἀέρα, κινοῦσαι διαγνώσεις· αἱ δὲ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις πτέζουσι κάτω πρὸς τὸ μέσον καὶ σωρεύουσι, quippe quum dissipatio materiam à medio subuolantem circum distribuat, concretio atque densatio pessum deprimat, in mediúmque compellat. Turnebo interpr. Sic in Axiocho, τῆς συγκρίσεως ἅπαξ διαλυθείσης, concretione & coagmentatione semel dissoluta, ea videlicet qua anima cum corpore coaluit. ‖Item Comparatio, Contentio duorum inter se. Polyb. τὴν δὲ σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ πελίσιν ἀπεμφαίνουσι εἰκὸς πρὸς ἀπόδειξιν τοῖς θεωμένοις, contentionem inanimatorum cum animatis, interiorem & planè dissentaneam atque absimilem occurrere spectãtibus veri simile est. hoc est comparationem simulacri cum animante. Philo De vita Mosis lib. 3 καί τι τὸ κακηγορεῖν ἵππον ἐν συγκρίσει καταράς, maledictum si cum execratione conferatur, minus est. Syncrisis siue Antithesis (inquit Rufinus) est comparatio rerum atque personarum inter se contrariarum. ‖Σύγκρισις ἐνυπνίου, Interpretatio somnii. capite tertio Danielis. Pro quo ibidem συγκριμα dicitur. v. l.

c.2. Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, Propria & peculiaris concretio, siue constitutio & temperamentum. vt ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων apud Dioscoridem lib. 6, propriæ & peculiares corporum constitutiones.

c.2. Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui concretus non est, aut concrescere siue coalescere nequit. Vnde exponitur etiã Qui cum alio non habet commercium. ‖Item Qui contendi & comparari cum alio non potest, Dissimilis.

Συγκριτικὸς, οῦ, ὁ, Coagmentandi vim habens cui opponitur διαλυτικὸς, Dissipatiuus Discussiuus, Discretiuus. Budæus pag. 782, ex Alex. in 2 Top. ‖Item Comparatiuus Plutarchus Sympos. 5. Probl. 5, χρῆσθαι γὰρ ὀξυτικῶς αὐτῇ τῇ ἁπλῶς τοῖς συγκριτικοῖς, videl. cet ζωρότερον pro ζωρότι. VNDE Σ γκριτικῶς, Comparatiuè, Per cõparationẽ. κῆν συγκρίσιν, ὁμοίως. Suid.

c.2. Μετασυγκρίνω, Recorporo, vt Cal. Aurelian⁹ loquitur. hoc est Miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto: quod & μεθαπροπτικὸν (vt dictũ fuit in Σύγκριμα) Paul. Ægi. l. 3, c. 63. ἐν τοῖς διαλειμμασι μεταδυσκρίνειν αἰωρεῖς διαφόρεις, & quæ sequũtur. VNDE Μετασύγκρισις, εως, ἡ, Exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Nomen est à methodicis (vt ait Galenus) nec clarè nec prudenter vsurpatum, idem planè indicans potestate quod ἡ μεταπροπτικὴ ὅσις. Quum ergo illi existimarent ex corpusculis & meatibus corpora nostra constare, & in exiguorum meatuum symmetria sanitatem, in ametria morbum constituerent, reditum ad pristinam meatuum symmetriam, μετασύγκρισιν appellabant. nam & ipsam meatuum compositionem συγκρίματα, & συγκρίνεσθαι τὰ σώματα καὶ διακρίνεσθαι (quasi Miscerique corpora) dicebant. Medicamenta verò quæ id præstarent HINC Μεταδυσκριτικὰ nominabantur. quod nomen quanuis à methodicis profectum, postea celebres etiam medici vsurparunt. Sunt autem ea, primis quidem qualitatibus calefacientia & exiccantia, secundis verò, cutem relaxantia, ex profundo attrahentia, & habitum corporis aut partis cui adhibentur, mutantia. Hæc Gorræus. Quæ autem ea sint, ibidem docet. Et μεταδυσκριτικὴ δύναμις, eiusmodi facultas. Cælius Aurelianus libro 2 Chron. cap. 3. Oportet igitur accessionis tempore discernere curationem: in lenimento communem magis, hoc est recorporatiuam, quam Græci μεταδυσκριτικῶν vocant, approbare. Dioscorides libro 4, de Chapsia, κέκτηται δὲ ἡ μεταδυσκριτικὴν δύναμιν ὅ, τε ὁπὸς καὶ ῥίζα πάντων μάλιστα τῶν ἐπὶ τοῦ υναμουμένων, ὅπου δεῖ πᾶν ἐκβάλλειν ἐκκυσαι ἢ μεταπροπτῆσαι, habet tum succus tum radix ex omnibus idem pollentibus vel maximam vim metasyncriticam, quum nimirum quid ex alto euocare oporteat aut meatuum statum transmutare. vt Celsus lib. 2. cap. 17, de balneo, Vbi summam cutem relaxari, euocarique corruptum humorem & habitum corporis mutari expedit.

C. ΠΟκέλλω, Simulo, Fingo. Demosth. Pro corona, μηδὲ τῇ φωνῇ δοκοῦν ὑποκρίνοιτο τῷ ἐκείνων πόλει, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ σωφρονεῖν. Lucianus De saltatione, οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Herodianus libro 2, ὑποκρίνασθαί τε καὶ τρεφωνήσασθαι πάντα ποιῶ. quod vertit Politianus, Simulatorem dissimulatorémque omnium. Et cum infinitiuo, vt apud Hermogenem, γεγράφασι γὰρ πάντες ὑποκρίνονται χορεύειν. ‖Dicitur & de histrionibus personam alicuius induentibus: atque adeo sunt qui hanc primam inesse huic verbo putent simulationis significationem. Herodianus lib. 1, ἕκαστος τὸ βούλεται σχῆμα ὑποκρίνεται. quod vertit Politianus, Sic vt personas induant quas cuique libitum. ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα, Vlyssis personã induo, seu ago, Vlyssem repræsento, Vlyssem assimulo. vt quidam etiam vertunt. Et ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν, agere tragœdiam. Vide Budæum p. 776. Inuenitur & ὑποκρίνεσθαι hac in signif. sine adiectione, pro ὑποκρίνω τινί.

Ὑποκρίνομαι apud Homerum, Respondeo. Odyss. ο, — μερμηρίξεν Μενέλαος ὅππως οἱ κῆν μοῖραν ὑποκρίναιτο. Sic vsi sunt Herodotus quoque & Thucydides. Apud Plutarchũ etiã ὑποκρίναιο σοῦ τοῦ. Budæus vertit. Tu tibi ipse respõderes: addens tamen & aliam interpretationẽ, Tecũ æstimabis & iudicabis. Item ὑπεκρινόμην ἐμαυτῷ πόνον pro Mecum insomnium æstimabam & interpretabar. Vide Bud. p. 776.

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, Simulatio. Et peculiariter ea quæ sermone Gallico, seruata voce Græca, vocatur Hypocrisie, quũ dicitur de eo qui externa specie probitatem simulat, quum sit improbus. Matth. c. 23. versu 28 & in aliis Testamenti noui locis. ‖Item Histrionis gestus personã alienam repræsentantis. Exponitur etiam Pronuntio. vt pro eo quod de Demosthene dixit Plutarchus, τὸ πρόσωπον ἐν ῥητορικῇ εἶπεν ὑποκρίσει, καὶ τὸ δεῦτερον, καὶ τὸ τρίτον, legitur apud Ciceronem, Pronuntiationi in toto genere dicendi palmam dedit, eidem secundum & tertium locum. Sed & peculiariter ὑπόκρισις Latinè Pronuntiatio (inquit Rufinus) Figura sententiæ quum aduersariũ gestu & pronũtiatione extollimus, vel abiicim⁹ & spernimus. vt, Cantando tu illum? aut vnquam tibi fistula cera iuncta fuit?

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, Simulator. Et peculiariter qui Gallicè Hypocrite, (sequendo significationem datam substantiuo ὑπόκρισις) apud Euangelistas frequens. ‖Et qui Latinis Histrio. sed additur interdum genitiuus δράματος, seu δραμάτων. vt apud Plutarchum ὑποκριτὴς δραμάτων. ‖Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, Coniector somniorum, B. ex Luciano.

ὑποκριτικός, οῦ, ὁ, Simulatus, Cui ineſt ſimulatio, more eorũ qui hypocritæ vocãtur. Et ſuperlat. ὑποκριτικώτατος, Maximè ſimulatus. in v.l. ‖ Itẽ Ad hiſtriones ſeu ad hiſtrionũ artẽ pertinens. vt apud Demetr. Phal. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑποκριτικά. ET Ὑποκριτικῶς, Simulatè. Item Hiſtrionicè. Athen. lib. 10, ὑ ὥθεν ὁ ὑπο ὦ λέγων τὰ ἐπι. πανοῦργος δὲ καὶ ὑποκριτικῶς.

c.2 Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſimulatus, Expers ſimulationis, Nõ fictus, Syncerus. vt Paul. ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. ‖ Ἀνυπόκριτος à Demetrio Phalereo (aut eo cui nomen id tribuitur) ſumi etiam videtur pro Alienus ab hiſtrionica ſeu (vt alii ſcribunt) hiſtronia.

ΚΡΙΟΊΣ, οῦ, ὁ, Aries: ouium gregis dux. Plutarch. Περικλεὶς κριοῖσθαι, vnicornis arietis caput. Idem, Ἀθηναῖοι τοῦ ζῶντα τὴν κεῖν' ἐκδείραντι δίκην ἐπέτιμον. Theophyl. epiſt. 2, ὁ παξίαρχος τοῦ θεοῦ ἀπωθεῖται, ὁ δὲ ἀνωμαλος ὡς κριὸς ἀπολωλε. Item κριὸς ἀστλοκτόνος apud Suidã ὁ μεγαλοκτόνος. Sed poteſt etiam (& melius fortaſſe) exponi ὁ ὀξυκερίζων τοῖς κέρασι. quemadmodum & in his duobus proverbiis κριοῦ θράσος, & κριὸς θυτεῖα ἀπέτιπε, improbitas & ingratitudo eius animalis notatur, quòd videlicet eos à quibus nutritur, cornibus petat. Vide Heſychium. ‖ Eſt etiam ſignum cœleſte: quem arietem eſſe putant poetæ illum quo vecti Phryx & Helleſpontum traiecerũt. Aratus, Τῶν ὀλίγον κριοῦ ὑπόπροθεν ἀστέρες εἰσί. Id eſt, Cic. interpr. Inferior paulo eſt aries, & flamen ad auſtri Inclinatior. In Epigr. — πόθεν ἐν κριῷ ζεφύρου; Ἢ δίδυμος, an in arietè, an vero in geminis. ‖ Ælianus meminit & marini arietis, ſicut Plinius quoquo arietẽ inter piſces agnoſcit. Claudiano dicitur Trux aries. De eo plura apud Plin. ‖ Videntur & naues quædã κριοὶ dictæ, quòd arietis haberent inſigne. vulg lex. ex Bayf. ‖ Κριὸς eſt etiam machina bellica, quam Ioſeph. lib. 3 De capt. Iud. ita deſcribit, ἔστιν ὑπόμοχλος ἐκ δοκοῦ, ἰσόμηκες παραπήγματα ἔχουσα) ὃ παχεῖ σιδήρῳ κατ' ἄκρον, εἰς κριοῦ πρόσωπον ἀφ' οὗ καὶ καλεῖται) ἐπιπωλῶν. καταγόμενα δὲ κάλοις μέσοις, ὡς ἂν ὑπὸ πλάστιγγος, ἑτέρας δοκοῦ σαυρεῖς ἑκατέρωθεν ἔδραιοις ἐστηριγμένης. αὐλοῦ δὲ μέρος ὑπὸ τὸ πλάγιον ἀνέρρων εἰς τὸ κατάπτιον, τῷ αὐτῷ ἀθρόως πάλιν εἰς πῦρ πρόσω θεν ἐπιβεβασταν, τύπῳ τὰ πίστιν πρόσω ἐχοντι σιδήρῳ. Quæ deſcriptio apud Suidam iiſdem ferè verbis legitur, qui inde nomen inueniſſe hoc πολιορκητικὸν μηχάνημα tradit, quoniã πρεσπίπτει τε ῥύμῃ, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται, καὶ τὸν σωρὸν ὁ ἂν μαχόμενον ποιεῖ: eſſe autẽ κεφαλὴν μεγαλῶν κριοειδῆ, καὶ αὐτῆς τὸ πρόσω ἔχον τῆς ἐμβολῆς σιδηρῶσθαι ὅθεν πολυῤῥωστεῖν μὴ ἀποκαλίζεσθαι, μὴ ἐμπιπρᾶσθαι πρὸ πολλοῦ autem vocari anteriorem ipſius partem. De eo ita ſcribit Ammiã. Marcell. lib. 23, Eligitur abies vel ornus excelſa, cuius ſummitas duro ferro concluditur & prolixo, arietis efficiẽs prominulã ſpeciẽ, quæ forma huic machinamento vocabulũ indidit. & ſic ſuſpenſa vtrinque trãſuerſis aſſeribus & ferratis, quaſi ex lance, vinculis trabis alterius continetur: eámque, quantum menſuræ ratio patitur, multitudo retro repellens, rurſus ad obuia quæq; rũpẽda protrudit ictibus validiſſimis, inſtar aſſurgẽtis & cedentis armati. Quæ crebritate, velut reciproci fulminis impetu, ædificiis ſciſſis in rimas, concidunt ſtructuræ laxatæ murorũ. Veget. l. 4, c. 14, loquẽs de teſtudine, Ipſius caput ferro veſtitur, & aries appellatur, vel quòd habet duriſſimã frontem qua ſubruat muros, vel quòd more arietũ retrocedit vt cum impetu vehementius feriat. Athen. in lib. De machinamentis ſcribit Carthaginienſes, quũ Gades oppugnarẽt, arietẽ inueniſſe. χωρεῖδιον γάρ τι πρὸς κατα λεμβανόμενον αὐτῶν, καταμορούντων εἰς ἔδαφος ἐπὶ χρόνῳ, νεανίσκοις τινὰς οὐδὲν ἔχοντας εἰς τὸ καθαίρεσιν, δοκὸν λαβόντας δι' ἀγχόνων ἐνσείειν εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ῥᾳδίως ὅθεν πολλοὺς τόπους καθελεῖν. Vnde Vitruu. l. 10, c. 19, Quũ autẽ caſtellũ antè cepiſſet, id demoliri ſũt conati. poſteaquã nõ habuerũt ad demolitionem ferramenta, ſumpſerunt tignũ: id q; manibus ſuſtinentes, capitéque eius ſummum murum continenter pulſantes, ſummos ordinum lapides deiiciebãt. Quod cõſpicatus quidã Pephaſmenus, in ſecunda Gadium oppugnatione, ἰσόμηκες, καὶ ἄλλον ἐπ' αὐτῷ πλάγιον ἀρτήσας, ὡθεῖ πλησίον τὰς τῶν ζυγῶν φάλαγγας, ἔπυξε τὸ τεῖχος, ἕλκων δὲ αὐτὸ πάσῃ τὸ πλάγιον, hoc eſt, malo ſtatuto, ex eo alterum tranſuerſum vtrutinã ſuſpendit, & in reducendo & impellẽdo vehementibus plagis deiecit Gaditanorum murũ, vt idem Vitr. ibidẽ interpr. Poſt quem Geras Carthaginiẽſis ὑπόξυλον ποιήσας χρεῖαν, ἐπέθηκε πλάγιον τῷ κριῷ, & ἐκ δὲ αὐτὸ ἀστάσας εἷλκεν, ἀλλ' ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων πρόσω θεν ὠθούμενον. ἐποίησε τὸ ὑπόξυλον σκέπασμα ὁ δεῖνα βραδὺ ὑπὸ χαλκῶν πρόσω θεν χρόνῳ. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπίπτασι πυκνὸν ὅθεν κυλίνδρων πρόσω θεν ἀνόμενον τὸν κριόν. Quod idẽ Vitr. De materia baſin ſubiectis rotis fecit, ſupraq; cõpegit arrectariis & iugis varas, & in his ſuſpendit arietẽ, corniſque bubulis texit, vti tutiores eſſent qui in ea machinatione ad pulſandũ murũ eſſent collocati. Ididem dicit ὑπόστρωμα κριοῦ, quem Vitr. arietem ſubrotatũ. Plin. ſcribit eam muralem machinã quæ aries tunc tẽporis dicebatur, equũ fuiſſe ab Epeo inuentũ. Xẽ. Pæd. 7, μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς, οἷς ἔτι καὶ πόλεσιν ἀνῴκουν τὰ τείχη. ‖ Κριὸς ἱρεῖαιος. Cicer arietinum, vt Colum. vocat. Theophr. Hiſt. pl. l. 8, c. 5. De quo Plin. l. 18, c. 12, Eſt enim arietino capiti ſimile, (vnde ita appellatur) album nigrumq;. ‖ Κριὸς eſt etiam vocabulũ architecturæ, autore Heſych. quo ſignificatur ornamentũ quoddã inſtar torulis pampini & clauiculorum, ſiue capreolorũ, in capitulis colũnæ Corinthiæ & Ionicæ. volutã & helicem vocat Vitruu. v. l. Heſychio eſt μέρος τι τοῦ Κορινθίου κίονος. ‖ Athenienſes κριοὺς vocant τὰς πραχίας κεγχρεῶς, vt idem Heſych. tradit. ‖ Eſt etiã populus Atticæ: VNDE Κριθεν, ET Κριθεῖ. Suid.

C. Κριοδόχη, ſiue Κριοδόκη, ης, ἡ, Arietaria machina ipſum arietẽ ſuſtinens. Athen. in lib. De machinamentis, ἐν ᾗ κριοδοχεῖ ἐπ' αὐτῷ, ἐφ' ἧς κρεμάνυται ἐπὶ πόδας, δι' ὧν θεωρούμενος ὁ κριὸς δι' αἰωρήσεως ἐνεργεῖ, ὑπὸ χαλκῶν ὑπόπτων δὲ καὶ ταῦτα ὁμοίως πῖς πυρίς. Vnde Vitr. loco citato, Conſtituebatur autẽ in ea, arietaria machina, in quo Collocabatur torus perfectus in torno, in quo inſuper conſtitutus aries, trudentũ ductionibus & reductionibus efficiebat magnos operis effectus: tegebatur autem is coriis crudis quẽadmodũ turris. Aliud exemplũ cum eiuſdem Vitruit interpr. habes ſupra in Θεωρεῖον.

C. Κριοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Arietis formã habens, Qui arietinam formam habet, Arieti ſimilis. Exemplum vide in Κριὸς præcedente.

C. Κριοκοπέω, ῶ, Ariete pulſo, Ariete tundo, Ariete percutio, Arieto. Polyb. l. 1, καὶ πολιορκήσας τὴν ἐρυμνὴν τὴν τῶν Καρχηδονίων κατεσκεύασε, πλοῖα ἐξ πυρὸς τοῖς πυρίοις τὴν θεσσαλικὴν κατεσκεύασε, πυῖ δὲ λιπὴ ἅμα κριοκοπεῖν ἐπεχείρησε, ariete quatiẽdo ſubruere.

C. Κριομαχία, ας, ἡ, Arietum pugna. Satyra Varr. apud Gell.

C. Κριόμυξος, ος, ὁ καὶ ἡ, Arietis inſtar mucoſus. κεφαλὴ κρεμὸς ἢ ῥίνα, vt Luc. loquitur. Eſt autẽ valde pituitoſum illud animal. Gal. lib. 6 Me. h. Θεόφραστος δὲ ἅμα τῆς ἑαυτοῦ πρεσβύτας ἐφ' ὑψηλοῦ ὀρόρου καθήμενος, ὁν κριόμυξος ἀνθρώπου (ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησὶν) ὠδὶ κινοῦντος.

C. Κριοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui arietina facie eſt, Arietem facie ſua repræſentans. Luc. De ſacrif. ὡς δὲ ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθῃς, πόθεν δὴ τὸν ὁ θεὸς τὰ πρόσωπα καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ ἐστὸν κεκοσμῆσθαι τὴν Διός, κατὰ τὸν τὸν δὲ ἂν θέλῃσιν Ἑρμῆν. Cuius meminit & Herodotus lib. 2.

C. Κριοφόρος, ου, ὁ, Arietũ vorator. Deus quidam gẽtilitius cui arietes immolabantur. θεός τις ὃν κριοὺς ἐθύον). Heſych.

Κρίδιον, ου, τὸ, Paruus aries. ὁ μικρὸς κριός. Heſych.

ΚΡΟΊΚΗ, ης, ἡ, Trama, Subtegmen, Id quod ſtamini inſeritur ſeu in. exitur. Ariſtot. De araneo, ὑφαίνει πρῶτον δίκτυνα θεῖς τὰ πέριξ πανταχόθεν, ἔπειτα σημαίνει ἀπὸ τοῦ μέσου· ὅθεν δὲ πύκνοι ὡς ἂν κρόκας ἐμβάλῃ. Quæ ita Plin. Texere à medio incipit, circinato orbe ſubtegmina annectens. Teoph. ep. 10, ἡ δὲ πῶς κρόκην ἀπέρρωνε, καὶ τῆς ἰσουργίας ἀπεῖχε. Ariſtoph. Veſp. Ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλος; An texitur Ecbatanis villoſa veſtis ſeu, omaſum bouis quod villoſum eſt. Scholiaſtæ ibi κρόκη eſt ἡ ῥοδαία καὶ κροκωφαντίς, quoniam videlicet δίκτυ κρόκης ὑφαίνει). Plura exẽpla reperies ſuprà in Στήμων. ‖ Κρόκη Heſychio eſt πίμπλαμπς εἶδος, ἡ ῥοδαία. ‖ Κρόκαι dicuntur etiam αἱ αἰγιαλίτιδες ἄμμοι, arena littorea, Euſtath. vel αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι, calculi ſeu lapilli littorei aut marini, vt Heſychius exponit. Cæl. Rhodig. libro 15, capite 21, Calculi frequenti motu in maris littore rotundati, quos Latini vmbilicos vocant, vt eſt apud Cic. De orat. lib. 2, à Græcis (vt nos cõmonuit Ariſtot. in Mechan. quæſt.) appellantur κρόκαι. Quærit enim quid ſit quod in littoribus ex lapidibus aut teſtis grauioribus fiant quæ vocantur κρόκαι. Verba Ariſtot. ſunt, δίκτυ τοῦ αἰγιαλοῦ αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ δὲ ὑπάρχης ὄντων; ‖ Item Littus, αἰγιαλός, Etym. & ſchol. Lycophr. Cæterùm κρόκη tramam ſignificans, format & irregularem ACCVS. Κρόκα, quaſi à nom. Κρόξ. Heſiod. Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco ſtamine multam tramam intexito.

C. Κροκοδίλη Philyllio eſt τὸ κάπασμα, teſte Polluce. Eſt autem κάπασμα filum ſeu ſtamen quod nendo deducitur è colo. Heſychio AVTEM Κροκόδειλος eſt etiam πύλη id eſt Culcitra. niſi aliquis πύλον & κνάφαλα idem eſſe vellet, hoc eſt tomentum ſeu lanæ floccos quibus culcitræ farciuntur.

C. Κροκώφαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peplus, ſeu velum ex trama textũ. In noſtro lex. vet. κροκώφαντος, ὅτι δίκτυ κρόκης ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κεκρύφαλον αὐτὸ καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὴν φαλακρὸν, ὃ ὅπερ ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς. De eodem ſic Euſtath. κεκρύφαλος δὲ (φασὶ) κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτός, λεγόμενος κροκώφαντος. Vide & Κρόκη.

Κροκίζω, Texo, Neo, Tramo, vt Valla apud Herodot. vertiſſe dicitur.

Κροκίς, ίδος, ἡ, Subtegmen. in Epigr. ὀθόνη κροκίδων πορφυρέων, in purpureis ſubtegminibus, id eſt pannis. vulg. lex. Sed rectius ſequenti ſignif. accipitur pro filo ſeu tomento. ‖ Item Floccus ſeu filum in veſte extans ſiue prominens. idem quod κνάφαλον & πύλη. quanquam πύλη frequentius accipitur pro ipſa culcitra quæ ex floccis ſeu tomentis lanæ conficitur. Plut. in Sylla, pag. 156, de Valeria, περὶ τὸν Σύλλαν ἐξόπισθεν πρόσω προβουλόμενος, πολύ τε χεῖρα πρὸς αὐτὸν ἀπηρείσατο, καὶ κροκίδα τὸ ἱματίου ἀπάσασα, παρῆλθεν ὅθεν πλὴν ἑωυτὸ χώρεον, filũ ex veſte euellẽs. Theophr. in Charact. de adulat. ἀπὸ τὸ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐάν τι πρὸς τὸ πεῖγμα τῆς κεφαλῆς ἄχρον προσαχθῇ ἀπὸ πνεύματος καρφολογῆσαι. Luc. ἀπέκειρε γὰρ ὁν τῷ κναφείῳ καθήμενος ὁπόσον πρόσθεν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπαιρεῖ. Κροκὶς (inquit Gorr.) Tomentum, Floccus ſiue hapſus lanæ quo medicamenta excipiuntur. Apud Aet. lib. 3, dicitur medicamenti genus πρόσθεπον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Hæc ille. ‖ Crocidem herbam quandam Apollodorus apud Plin. nominat, cuius tactu phalangia morerentur. quæ an à κρόκος potius denominata ſit, ambiguum eſt. Cæterùm notandum eſt, pleriſque in locis SCRIBI Κροκὶς, ύδος. Hippocr. Prognoſt. de manuum latione, ὁκόσοισιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσιν ἢ πρόσπλυμονίῃσιν, ἢ ἐν φρενίτιδι ἢ ἐν κεφαλαλγίῃσι πρὸς τὸ πρόσωπον φερομένας καὶ θηρώδεας διὰ κενῆς, καὶ ἀπὸ καρφολογούσας καὶ κροκωδεῖς ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀπὸ πλεκτοῦσας καὶ ἀπὸ τοῦ τοίχου ἄχρεα ἀποσπῶσας, πάντας ἐόντας κακοὺς καὶ θανατώδεας. Vnde Celſus lib. 2, cap. 6, Aut ſi manibus quis in febre & acuto morbo vel inſania, pulmoniſve dolore vel capitis, in veſte floccos legit, fimbriaſve diducit, vel in adiuncto pariete, ſiqua minuta eminent, carpit [mors denuntiatur.] Herodot. Thalia, non procul initio, docens quibus ritibus Arabes fidem dent, λαβὼν ὀλίγον τῶν ἱματίου ἑκατέρου κροκίδα, ἀλείφει τοῦ ἅματος τὸν μέσον κειμένους λίθους ἑπτά. Sic enim ibi ſcribũt antiqui libri. at vulgatæ editiones habent κροκύλω à NOM. Κροκύλη. Quem locum Pollux citans, legénſque κρόκων, dicit eſſe μέρος ἐσθῆτος, partem veſtis, quam faciniam nonnulli eſſe ſuſpicantur. Sed quin pro floccis veſtis ibi κροκὼς accipiatur, non video quid obſtet. Dioſcor. l. 2, de lana cõbuſta, τὸν αὐτὸν δὲ ἔχει τρόπον καὶ κροκίδες καίονται θαλασσίας πορφύρας, flocci ſeu tomenta lanæ purpura marina tinctæ. Crito apud Galen. lib. 3 De loc. aff. ὀπίσθεν κροκίδα κοχυλίου, tomentum lanæ purpura infectæ. Pro quo Ægin. dicit, λινοῦ ἀπὸ πορφύρας θαλασσίας, filum lanæ purpura marina imbutæ. & Aet. πῦγμα πορφύρας ἐρίου: quã Plin. vocat lanam conchylio infectam, Marcell. empir. Lanam cochyliatam. Paul. Ægineta, πρόσπλασσέσθω δὲ ἢ πρόσθεσις μείζω κροκίδι σεσῆρε ἢ ἐλάνου, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκίδος ἔξω δι' ἕδρας ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ πῶς αὐτὰ κρίθαρον ὀξῇ κομίσασθαι πῶς ἐλάνου, de helleboriſmo. ‖ Κροκὶς Heſychio ἡ ἐχίδνιος βοτάνη. Apud eundem EST Κροκώλεγμος, Floccorum lectio, idem quod κροκιδισμός. Heſychio enim κροκύλεγμος eſt τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. de qua re in κροκίς.

Κροκιδίζω SIVE Κροκυδίζω, Floccos lego. Κροκιδίζειν (inquit Gorræus) verbum eſt ab omnibus medicis de phreniticis dici ſolitum. Significat autem Tomentum legere & euellere ſubtegmina, ſicut καρφολογεῖν euellere feſtucas, vt annotat Galenus Comment. 1 εἰς τὸ πρόσγωσικόν. Ægineta de phreniticis, καὶ κροκιδίζουσι καὶ καρφολογοῦσι καὶ πυρέσσειν ὀξέως, floccos ſeu fila legunt. Alexander Trallianus ſi idem de phreniticis, συμβαίνει ἐν τῇ φρενίτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογεῖν. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilóſque ex veſte legentibus, quos Theophraſtus quoque paulo antè dicit ἀπὸ τῶν ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. In hoc autem loco quem Pollux citat, κροκιδίζουσιν αὐτῷ κατέλαβον, exponens ἐκλέγουσαν τὸν πραχύ, dubium an reponendum κροκιδίζουσαν ſeu κροκιδίζουσαι, an verò κροκιδιλίζουσαι (nam poſt κροκοδίλη hunc locum affert) an potius aliquid aliud.

Κροκιδισμός, οῦ, ὁ, Floccorum ſeu filorum lectio, vt Columella dicit Lapidum lectio. κροκιδισμὸς & καρφολογία apud Galen. ſunt ſigna phrenitidis. Tribuitur etiam adulatoribus, vt paulo ante dictum eſt.

¶ Κροκάλη, ης, ἡ, Calculus littoralis, ſeu Arena littoralis. Euſtath. τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι. Epigr. lib. 1, ὡδὶ κροκάλῃσι θαλάσσης. vbi exponitur Apud littora, ſicut & κρόκαι ſuprà. Sed & Suid. κροκάλη eſt ὁ αἰγιαλός. Et Heſychio κροκάλαι, ψῆφοι, ἀκταὶ, ἄμμος. AT Κρόκαλον eidem eſt τὸ πανοῦργον παιδίον. Etymologiſtæ autem κρόκαλα ſunt etiam αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν, vt κρόκαι & κροκάλαι.

C. Εὔκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchram in littore arenam habens, In cuius littore pulchri calculi ſunt. vt εὔκρόκαλος ἠιόν. Et εὔκρόκαλος θάλασσα apud Nonnum eadem ſignificatione: niſi aliquis malit exponere Pulchrum littus habens.

AT VERO Κρόκος, ου, ὁ, SIVE Κρόκον, ου, τὸ, Crocus, Crocum. nam & Lat. vtroque genere vtuntur. H. Il. ξ, Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην, Λωτὸν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Chæremon apud Athẽ. lib. 13, Κρόκον θ' ὁσ' ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα Πέπλων οἰκίας εἴδωλον εἰσομόργνυται. Ariſtoteles apud eundem lib. 11, αἱ Ῥοδίαι καὶ χυτρίδες γίνονται σμύρνης, χείνου αὐτοῦς, κρόκου, βαλσάμου, ἀμώμου, κιννάμωμου, σωεψήνων. Callimachus hymno in Apollinẽ. Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι πόσσα τε ὧραι Ποικίλ' ἀνθοῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσῃ. Χέρμαδι δὲ κρόκον ἠδ' ἰώ. qui locus ſcholiaſtæ occaſionem dedit etymon huic vocabulo quærendi, videlicet ὡδὶ τὸ ὂν κρύει θάλπει. quem admodum & Plinius ſcribit eum virere bruma & colligi. Croco libros quoq; tingi ſolitos teſtatur Lucian. Eſt autem crocus ſiue crocum, herba foliata penè in capillamenti exilitatem, cauliculo anguſto & breui, florem producente cærulei calycis, in quo flammea croci ſtamina, radice bulboſa copioſáque & viuaci. Vulgus Mauritanos imitati ſaffranum vocant. Gorr. Vide & Plinium libro 21, cap. 6, & Theophraſtum Hiſt. plantarum lib. 6, cap. 6. ‖ Κρόκον dicitur etiam oui luteum ſiue vitellus, ὁ λέκιθος. Alexander Trallianus, λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. Pro quo Athenæus libro nono dicit τὰ χρυσᾶ τῶν ὠῶν, & alibi ὠῶν πυρρά. ‖ Item Auena, genus frumentaceum, apud Theophraſtum Hiſtoriæ plantarum lib. 8. Vulg. lex. ‖ Crocus fuit etiam dictus iuuenis quidam propter cuius amorem Smilax virgo in fruticem eius nominis mutata fuit. Plin. expoetarum fabulis.

C. Κροκοβαφής, ές, ὁ καὶ ἡ, Croco tinctus.

C. Κροκόδειλος, ου, ὁ, Crocodilus, quaſi crocum formidans. nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infeſti. ac terreſtrem quidem crocodilum dictum volunt ὡδὶ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον (vnde & apiarii crocũ alueariibus apponũt, quo cõſpecto fugit:) marinum autem, ὡδὶ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, id eſt αἰγιαλοῦ, littora vt in noſtro vet. l. ſcribitur. Sic & Euſt. ὁ χρυσᾶς κροκόδειλος, ὃς κρόκον δεδιὼς, δι' αὐτῶν ἀποσοβεῖται τῶν σμιβλῶν, ὡς φασιν οἱ

εἰδότες· ἐπὶ δὲ καὶ ὀνυδρος κροκόδειλος, πᾶς κρόκας δ' εἰλιῶν αὐτὸς, ὁ ὅστ' πᾶς αἰγιαλίπδας ἄμμος. De eo multa Aristoteles, Ælian. Plin. item Herodot. ‖ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæstiones crocodilinæ & ἄποροι, teste Bud. qui ex Luc. citat, λληροῦσι καὶ πᾶσι πᾶσιν ἐείζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλοις πείθουσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι. SIC Κροκοδειλὶς quoque in vulg. lex. exponitur Quæstio sophistarum ludicra, κροκόδειλος. Quintil. lib. 1, cap. 10, vocat ambiguitates crocodilinas. Vide κέρατα. A T Κροκοδείλιον, ου, τὸ, herba est chamæleontis nigri figura, radice longa, aliquatenus lata, gustu nasturtii, aspero, semine rotundo, clypeoli forma, duplici, vt Gorr. tradit, dicens à Galeno & Aetio appellari etiam κροκοδειλιάδα. de qua Plin. lib. 27, cap. 8, qui lib. 28, c. 8, meminit & cuiusdam crocodileæ, de crocodilo terrestri loquens, Odoratissimis floribus viuit. ob id intestina eius diligenter exquiruntur incundo nidore facta: crocodileam vocant, oculorum vitiis vtilissimam cum priori succo inunctis, & contra suffusiones vel caligines. ‖ Κροκόδειλον dici etiam à quibusdam τὸ δίψακον, Dioscorides autor est. Gorr. A T Κροκόδειλος siue κροκοδείλος, accẽtu in vlt. est μακρὴ ζωύριον apud Hipponact. teste Eust. Cæterùm pro κροκοδείλος, facta literarũ enallage dicitur B T I A M Κοκοδείλος, vt testatur Etym. Item E T Κεκρόδειλος in v. l. ex eodem Etymol.

C. Κροκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Croco seu croceo colore similis.

C. Κροκοείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Croceo amictu indutus.

C. Κροκόμαγμα, ατος, τὸ, Retrimentum crocini vnguenti. Sic autem dicitur quòd expressis vnguẽti crocini odoramentis & in formas digestis paretur. μάγματα enim appellantur quæ expressa aliqua materia superfunt crassa, faculenta & lignosa. Ad differentiam autem additur materiæ nomen, vt κροκόμαγμα ῥόδομαγμα: inquit Gorr. apud quem differentias & vsum eorum reperies. Plin. l. 21, c. 20, de croci vsu in medicina, Collyrio vnietiam nomẽ dedit: ex eo quoque expresso vnguẽto crocino, quod crocomagma appellant. Dioscor. l. 1, c. 26, τὸ δὲ κροκόμαγμα γίνεται ὁκ τῶ κροκίνου μύρου, ἢ ῥοδομάτων ὁκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων.

C. Κροκόπεπλος, ου, ὁ, ἡ, Croceum peplum seu vestẽ habens. ita dicitur aurora in crepusculo: paulo pòst verò, superante die, ῥοδοδάκτυλος appellatur. Hesiod. Theog. κροκόπεπλος, κροκοειδὴς ἠμάτια ἔχουσα.

Κροκώδης, εος, ὁ ἡ, Croceus, Crocum referens. Dioscor. lib. 1, c. 26, de crocomagmate loquens, κροκῶδες πῶν χρῶμα. Et κροκῶδες κολλύριον. croceum collyrium, siue crocinum collyrium, vt Plinius appellat. cuius triplicis mentionem facit Gal. l. 4 De loc. aff. Παππιανοῦ, Παιδικοῦ, Λεοντείου. Itẽ κροκώδης πόνος, qui describitur à Paulo lib. 7, cap. 24. Et κροκώδης Θρόμβος, cuius compositio habetur apud Paulum & Aetium.

Κροκόεις, ὁ, idem. seu Croceo coloris, Croceo colore imbutus. Theophr. Hist. pl. lib. 9. Eurip. Phœniss. Σπολὶς κροκόεσσα μέσσα βυφᾶς ἀγεωγύλυμα νεκρῶσι πολύσσονον, id est ἀφεῶσα πῶν αὐθήρων σολίν, πῶν ῥῶμόζουσαν τῇ πρυφῇ, πῶν ὑπὸ κρόκου βεβαμμένῳ. croco tinctam, seu croceo colore imbutam. vt rectius ibi exponitur. Paulo pòst tamen alio sensu, πῶν ὁκ κόκκης σολὶν χαλάσασα, ἀλλ' γυμνὰ μεῖναι τὰ σῆτα. Secundum quam expositionem à κόκκη deriuaretur. Phalæcus apud Athen. l. 10, Χρυσοῦν κρόκεσσα πέζιζῶσασα χιτῶνα, Τῷδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Κροκινος, ου, ὁ, Croceus, Crocinus. κρόκινον ἄνθος, flos croce⁹, Theophr. l. 1 Hist. pl. Et κρόκινον μύρον apud Dioscor. lib. 1, c. 25, crocinum vnguentum Plinio. id est, ex croco paratum. Athen. lib. 5, ἠλείφοντο κοκκίνῳ μύρῳ.

Κροκίας λίθος, Crocias lapis: quòd colore croci sit. Plinius, Crocian croci [colos appellauit.]

Κροκόω, ῶ, Croco imbuo, Croco tingo seu inficio, Apud Athenæum l. 2 in Epigr. in Cratinum, Τοιγάρτοι σεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δ' κιθῶν Μέτωπον οἷα καὶ σὺ κεκροκωμένον. vbi fortassis intelligit frõtem croceis coronis redimitam. nam coronæ ex croco ebrietatem mulcent, teste Plin.

Κροκωτὸς, οῦ, ὁ, Croco tinctus, Croco imbutus seu infectus Croceo colore imbutus. Absolutè plerunque capitur pro κροκωτὸς χιτὼν, aut πέπλος, aut tale quid, id est Vestis croceo colore imbuta. vt paulo antè κροκόεσσα σολίς, & κροκόεις χιτών. In pretio enim erat croceus color apud veteres: mulieribus tamen & delicatioribus hominib⁹ familiarior. Lucian. De hist. scrib. loquens de Hercule Omphalæ seruiente, ἐκείνῳ μὲν τὸν λέοντα αὐτὸ τοῦτο ἐβλήμενον καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ περφυρίδι ἔεια ξαίνοντα. Vbi vides Herculi muliebria vestimenta κροκωτὸν & περφυρίδα tribui. Sed & ipse Hercules apud Aristoph. initio Ran. Ἀλλ' οὐχ εἷός τ' εἶμι (inquit) Ἀποστέρησαι τὸν λεόντειον Ὀρθῶν λεοντῇ ὅπῃ κροκωτὸς κείμεθα. nec enim leoninæ pelli, quæ Herculeos vmeros decet, cõuenit cum peplo croceo, qui mulierum proprius est. itaque in proueribium abiit λεοντῇ ὅπῃ κροκωτὸς, Leonis exuuium super crocotam, de duobus quæ copulantur inter se, quum alterum cum altero congruere nequeat. Quo sensu capi potest & illud, χλαῖνα κροκωτὸς. nec enim teli crocota applicanda est. Erasmus scribit in eos dici qui indigni honore aliquo afficiuntur. vult autem κροκωτὸς esse vestis genus rotundæ ac fimbriatæ, qua diuites matronæ vtebantur. Latini Crocotam fœmin. gen. dicunt. Nonius, Crocota, crocei coloris vestis. Plaut. Aulul. Quũ incedũt infectores crocotarii. Rursum Non. paulo antè. Caltulam & crocotulam, vtrunque à generibus florum transtatum, à calta & à croco. Plaut. Epidico, Intuitatam patagiatam, caltulam ac crocotulam. Nonius Pedio, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Athen. lib. 12, de equitibus Sybaritis, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐφόρουν κροκωτὸς ὅλους ἐπὶ τοῖς ὤμοις, tunicas croceas super thoraces induti. nota autem est Sybaritarum mollities. Et lib. 4 ex Duride Samio de Polysperchonte duce quodam Macedone, εἰ μὲν ἐπὶ ὀνόματος αὐτὸν κατέκρινεν, καὶ ὑπὸ τοῦ ὀνόματος ἐπαινοῦντα, δῆλον ἦν ὁ χρυσόμορφον. V N D E Κροκωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crocotam gestat, Croco indutus. Plutarch. in libro An seni capessendam resp. κατὰ τὸ ἔπος τὸν Ἡρακλεῖ παίζοντος ἐν ὀψοφάγοις ἐν Ὀλυμπίᾳ κροκωτοφόρον, ἐνδεδυκότα λυδικὴν ἐρεᾶ πυρίσι ῥιπίζειν καὶ τοῦ καπνοῦ ἀπέχεσθαι ἑαυτόν.

Κροκίζω, Croco similis sum, Crocum refero, Crocum repræsento seu imitor. Dioscorides lib. 4. cap. 65, ἐστὶ δὲ ὁ μὲν τῶ γλαυκίου [χυλὸς] κροκίζων ἐν τῇ κίκεσι, in dilutione croci colorem reddit. Ruell.

C. Π A P A κροκίζω, Aliqua ex parte crocum refero, Proximè ad croci colorem accedo. seu Crocum mentior, vt Plinius dicit, Luteam chrysocollam mentitur. Vnde τοῦ χρώματος κιζειν τὴ χρόα, colorem croci imitari, Ex Dioscoride lib. 5, cap. 157.

K P O Y' Ω,

F. πω, Pulso. Arrian. κρουεν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Item κρουειν πῶ θύραν, ianuã pulsare. quod vna voce θυροκρουειν. sed rectius dici κόπτειν πῶ θύραν quàm κρούειν πῶ θύραν, Phrynichus annotat. Et κρεμβαλίζειν κρουειν apud Athen. idẽ quod κρεμβαλίζειν. cremi ala pulsare. Item θιασον κρουειν, thiasum pulsare. Iulianus imp. ad Iambl. τὸν Διονύσου πῶν θιασον κρουσαντες τοὺς πῶ χορείαν αὐτοῖς ἐφέστασι, qui libero thiasum pulsanti, ad choream diffoluti feruntur. B. Et κιθάραν κρουειν, citharam pulsare. Epigr. lib. 4, in effigiem cuiusdam citharistriæ, τὴν ὑπὸ τῶν ἐρασμίων, ἐφ' ᾗ πλήκτρῳ ἔρωτες, Κλωθὼ δ' ἀμφοτέρας καὶ φρένα καὶ κιθάριν. Et pass. κρούομαι, ἄρμενα, instrumenta musica quæ digitis aut plectro pulsantur. Qua verò signif. Claudianus dicit, vlulatus pulsat aures: & Lucan. — crebris feriunt vlulatibus aures: & Virg. — ferit æthera clamor: ea Ephippus comicus apud Athen. lib. 9. Οὐ γὰρ ἔστ' οἶδ' ἐς ὅτι πόδα πῶν θύραν, Οὐ κύκλα κρούει, ἀπὸ τῆς ἄκρας, nõ ferit nidor extremas ianuã prominentias. ‖ Κρούω capitur etiam pro συγκρουω, Collido. vt κρουειν χεῖρας apud Eurip. Collidere manus, Collisis inter se manibus strepitũ dare, Plaudere manibus. Thucydides lib. 3, ὅπως τὸ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα, αἴσθηται παρέχει, inter se collisa. vel sibi inuicem illisa. ‖ Πλοῖα κρουειν siue κρούεσθαι, puppim pellere, hoc est paulatim retrocedere (aut etiam declinare) puppim pellendo siue premendo remis, nõ autem (quod in aperta fuga fit) prorã ipsam auertendo. nã schol. Thuc. πρῶμναν κρούεσθαι esse dicit, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὴ πλοῖον. τὸ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, δῆλον πῶ πρῶμναν κατατιθεῖ. quod fieri solere dicit ne apertè fugere videamur, ita paulatim

ὑπαπιόντες, aut ne terga hostibus vertentes, faciliùs ab eis inuadamur & vulneremur. Quod exponitur etiam inhibere nauim, non eo modo quo remi simpliciter inhibentur aut sustinentur (hoc est quum remis suspensis & velis contractis, suopte impulsu nauem progredi finimus) sed quum procursum eius sistentes, simul etiam retroagimus in puppim, non conuersa ipsa prora. Quo sensu Liuius dicit, Rostrata nauis retro inhibita, onerariam post se trahebat. Ea autem retrocessio quum difficilius fiat quam naui in proram cõuersa, accipitur pro Pedetentim retrocedere. Aristophanis scholiastes φρόμναν κρούσαντες vocari dicit quum μεταπαλαίσαντες οἱ ἐρέται ἐλαυνοιεν ὀπίσω ὅπῃ πῶ φρόμναν, quum remiges conuersi in puppim impellunt nauim quum antè in proram impulissent, ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα πῶ φρόμναν εἰς γῆν ἔχωσι λύουσαν. Quò pertinet hic locus Ciceronis Epist. 21 ad Atticũ, libro 13, Arbitrabar sustineri remos, quum inhiberi essent remiges iussi. Id non esse eiusmodi, didici heri, quum ad villam nostram nauis appellere cœpit. non enim sustinent. Quibus verbis mox subiungit, sed alio modo remigant. id ab ἐπωχῆς remotissimum est. Sempérque Carneades περιβολὴν pugilis & retentionem aurigæ, similem facit ἐπωχῇ. Inhibitio autem remigum, motum habet & vehementiorem quidem, remigationis nauem conuertentis ad puppim. Iustinus libro 2, Commisso prælio ite cessim, inhibete remos, & à bello discedite. Quintil. Contrahit vela, inhibétque remos. Quanquam in his duobus Iustini & Quintiliani locis inhibere remos est potius Non vltra progredi. quod minus est quàm κρούσαντες τὼ φρόμναν, id est Retro inhibere nauem, puppim pellendo: quod in pedestri itinere ὀπῃ πόδα ὑποχωρεῖν, Arriano, ἀναποδίζειν ἐς τοὐπίσω, Luciano, ἀψ ἀναχάζεσθαι, Hesiodo, & ἀναχωρεῖν. Polyb. libro 16, οὐκ ἠδυνάτο χωρεῖν ὀπίσω, καὶ τῶ πολλάκις ὀπισθαλλόμενος φρόμναν κρούειν, non potuit ab ea se expedire, quãuis non semel conatus nauem retro inhibere. Et voce media apud Thucydidem lib. 3, οἱ δὲ ὑποχώρουν ἤδη φρόμναν κρούοντες, καὶ ὅμα πῶ θῦ Κερκυραίων ἐβούλοντο πρὸς καταφυγήν, Nauim retro inhibentes, seu puppim iam pellentes, In puppi iam nauigantes, & simul effugiendi spatiũ dare Corcyrensibus volebãt, hostes sustinentes: de quibus paulo pòst dicit, φοβῆ ὑποχωροῦντων. Et lib. 1, pag. 19, ἐθαύμαζε τοῖς Κορινθίοις φρόμναν κρουόντας, πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ὅλῃ πλέουσι. Idem, φρόμναν κρουόντας, ἐπαναχωροῦντας παρῆλθε. Arrianus in expeditione Alexãdri, ὡς δ' κατὰ πρῷ τε ἐῶ τὰ θηρία, καὶ ὁκ ἐπ' αὐτῶ ἐρρωμένα ἀ ὁκ ἀφορμᾶ ἐγίνοντο, ὡς πρὶν ἀ φρόμναν κρούσαι αἱ νῆες, ὅλῃ πόδα ὑποχωροῦν, elephanti, vt naues retro inhibitæ, retrocedebant. Et metaphoricè apud Gregorium, ὡς δὲ τῆς διαλέξεως ἔγνων ὁκ ἐπόρευον οὐδὲ καθεκτὴν ἐπὶ πυλῶνον, ἀλλ' ὅτι μεταβαλὼν φρόμναν τε ἔκρουσαμεν, ὁκεινῳ δέμενος, καὶ ἐπεφάνκεα τὼ νίκῃν ἐπόησα, nauem retro inhibui, seu (vt Bud. interpretatur) In contrariam partem transiui, & fauorem meum in contrarium verti. Destituit (inquit) quos subleuabam, & à quibus stabam, retrò que sensim victoriam inclinaui. Eodem sensu ἀνακρούσασθαι & ἀναχρόσασθαι dicitur. Κρούειν (sicut & κροτεῖν ac κραίνειν.) Eustath. dicit ὠνομαπεποιῆσθαι: in quodam autem nostro veteri lexico deriuatur à κραῦ, vel potius à κέρας, facto inde κερούω, & per syncopen κρούω: dicitúrque κυμβολικεῖσθαι ὅλῃ θῦ κεκραφόρων, vt propriè sit τὸ τοῖς κέρασι πτύειν.

Κρῦμα, ατος, τὸ, Sonus quem instrumenta musica pulsata edunt, Sonus qui ex organorum seu chordarum pulsu existit. Pulsus: vt Valer. Fl. dicit, sacer æris pulsus: & Stat. strepit machina pulsu. Cruma, vt Martial. dicit, Edere lasciuos & Bætica crumata gestus. Et Gaditanis ludere docta modis. Lucianus in Nigr. ὁστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε καὶ τερεσμάτων καὶ διεφθορότων ἀσμάτων. Naz. de Orpheo lyra, πάντα τοῖς κρουμασιν ἔλκουσαν. Plutar. De musica, ὅσοι τῶ λυρικῶν ἄνδρες ἐγένοντο πρωτοὶ τῶ κρεμμῦ ἀγαθοί, pulsandorum instrumentorum periti. Nisi fortè κρύματα hic sunt ipsa mele quæ pulsu modulamur, seu carmina quæ ad pulsum instrumentorum canũtur. Plato Minoe, τίς δὲ κρυμάτων ὅλῃ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεῖ, καὶ τὰ ἄξια νεῖμαι, ἢ εἴ τινες νόμοι ὀρθοὶ εἰσί; οἱ τῶ αὐλητοῦ καὶ οἱ τῶ κιθαριστοῦ. Sed & αὐλήματα vocant κρούματα ὑπὸ τῶ λύρας λαμβανόντες τὰς πρωτηρείας, vt docet Plut. Sympos. 2, probl. 4. Item de sono ex cymbalis aut tympanis aut eiusmodi instrumentis pulsatis. Plutarchus De discern. am. ab adul. ὁλολυγμοὶ κρουμάτων καὶ τυμπάνων ἐξαρεῖς. Sic enim habent quædam exemplaria pro καὶ κέρατα. V N D E Κρουματοποιὸς, οῦ, ὁ, Instrumẽta musica pulsandi artifex, Qui organa pulsare nouit. Athen. libro 8, de Dorione aulete, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φιλόχορον: citans ex Machone comico, Ὁ κρουματοποιὸς πατ' εἰς Μύλων ἐλθών. E T Κρουματικὸς, οῦ, ὁ, vt κρουματικὴ σοφία in Epigr. Peritia pulsandi organa musica. Κρουματικὸς, à Budæo exponitur Ad artem citharœdicam attinens. sed latius patet.

Κροῦσις, εως, ἡ, Pulsus seu Pulsatio. ipsa actio pulsandi. Plutarchus De musica, τῶ ἰαμβείων τὸ τὰ μὲν λέγεσθαι τῶδε τῶ κρούσει, τὰ δὲ ᾄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι, ad citharæ pulsum. Et paulo pòst, εἶνται δὲ καὶ πῶ κρούσει πῶν ὑπὸ τῶν ῥιθμῶν, ὡς ὅταν τοῦ τὸν ἀνεῖν κρουσθῶν κρουμάτων δοκιμάζεται, Suid. Solent enim vasa figulina digito pulsata explorari ex ipso sonitu an integra sint nécne. ‖ Κρούσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur, vt λέξεις ea quæ dicũtur & canũtur, hoc est τὰ κιθαριζόμενα, vt B. exponit. Athen. l. 14, ex Polyb. de auletis ex Græcia accersitis, qui in proscenio μετὰ τὸ χορεῦσαι αὐλεῖν iussi fuerãt, τῶ ὀξυπρόσωπον τὰς κρούσεις μετὰ τῆς ῥιμζίσης κινήσεως, περιπέμψας ὁκ ἔφη καλῶς αὐτοὺς αὐλεῖν, ἀλλ' ἀρτιάζεσθαι μᾶλλον ἐκέλευε. Vide hîc κρῦμα paulo antè. ‖ Item ῥάπαγη, Suid.

C. Κρουσδήμων, Populo aures obtundo. nam κρουσδήμων Suidæ est κατακρούων τὴ βοῆ. vel τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρούμενος τὴ βοῆ. Sed τοῦ κρέσσεσθαι dici scribit τὸ τῆς μέσης τοῦ ζυγοῦ. quo significatu κρουσδημεῖν erit populum falsa bilance circunscribere, malitiosè videlicet in alteram partem impellendo. E T Κρουσίδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusmodi fallaciis populum circumscribit. vnde apud Hesychium κρουσδήμων, κρουσμῶν. ὑπὸ τῶ ὀν τῶ μισθοῦν ἀπατῶντων.

C. Κρουσμετρέω, ῶ, Inter metiendum alterã lancem pello seu impello, vt videlicet eo pulsu inclinet & præponderare videatur. κρουσμετρεῖν Hesychio est ἐλλιπῶς μετρεῖν καὶ ὀνδεῶς. Adeo vt κρουσμετρεῖν sit τὸ τοῖς μέτροις τοῦ ζυγοῦ ἀναλογίζεσθαι, inter ponderandum circumuenire aliquem, alteram videlicet lancem impellendo. E T Κρουσμετρος, Qui falso pondere alterum circumscribit, lancem videlicet impellendo. Vide Κρουσδήμος.

Κρουστικὸς, οῦ, ὁ, Pulsandi vim habens, & specialiter Aures pulsans seu feriẽs. Aristot. in Probl. sect. 19, ἡ αὐτὸ φωνὴ ἡδίων ἢ τοῦ ἀνθρώπου· κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ σώματος. διὸ ἥδιον ἀκούειν ἢ περιτίζειν, id est quàm πρέπεσθαι. Quo sensu dicit Claudiã. vlulatus pulsat aures: & Lucan. crebris feriũt vlulatibus aures. Plutarchus in Polit. præc. οἱ μουσικοὶ τὼ ῥίζιν αἰξιοῦσι τοῦ χορδῶν ἢ τὸ κλῶ καταφαίνεσθαι, μὴ κρουστικῶν. Item in vulgatis lexicis ex Luc. de Demosthenis facundia, κρουστικὸν καὶ σπωστικὸν, aures feriens acrimonia & vehementia dicendi.

C. A N A κρούω, vel Ἀνακρούομαι, Retro ago, Retro pello. Plutarchus in Pompeio, Πομπήϊος παρήγετο ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὼ ναῦν, Retro agere nauem, Procul à littore retro agere in altũ. Dicitur & φρόμναν ἀνακρούεσθαι pro Retro inhibere. Herodotus Vrania præpositionem addidit, ὅλῃ φρόμνην ἀνεκρούοντο, In puppim inhibuerunt, vel inhibebant, vt appulsuri. Budæus ἀνακρούεσθαι τὼ ναῦν exponit etiam Retrorsum nauem sensim agere. Dicitur quoque etiã metaphoricè φρόμναν ἀνακρούεσθαι, pro Retrocedere à proposito suo, siue instituto. De propria autẽ & metaphorica huius loquutionis significatione, vide plura in Budæi commentariis pag. 457, 458, & paulo antè in ipso Κρούω, vbi φρόμναν κρούεσθαι quid significet exposui. Aristophanis verò schol. ἀνακρούειν τὰς κώπας dicit esse τὸ ἐπέχειν τὸ δρόμου τοῖς τὸ ἔμπροσθεν τὼ ναῦν quod Latini dicunt Inhibere remos. interdum dicitur pro eodem ἀνακρούειν ὀπίσω. vt apud Plutarch. in Alcibiade ἀνακρούσαι τὸ ζεῦγος ἐπίσω. Itẽ Inhibere equum, est ἀναλαμβάνειν vel ὑπολαμβάνειν. quod

quum fit frænos succutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Xenophon, ἀνακρουσίον μὲν τὸ σῶμα τῷ ἵππῳ. Idem, ἀνακρούσῃ τῷ χαλινῷ. Basilius, καὶ ὥσ χαλινῷ τινι ἀνακρίων τὴν ὁρμὴν τῶν ἀλόγων τὸ ἄστατον, velut fræno succusso reprimens. Vbique autem voce passiua legi apud scriptores tradit idem Bud. citaui tamen paulo antè locum Plut. in quo ἀνακρούσῃ legitur voce actiua.

Ἀνακρύεσθαι, Pulsare. vt apud Gregorium, ἐξαρχούσης τῆς Μαρίας καὶ ἀνακρυομένης τὸ τύμπανον. Budæus dicit significare Pulsare organum. sed nisi addito accus. organi genus aliquod significante, id significare non puto. Reperitur etiam alicubi ἀνακρύειν τὴν φόρμιγγα.

Ἀνακρύεσθαι τὴν μέλος, est τὴν φωνὴν ἀνιέναι, vt citharœdi proludentes. Plato in Philebo, πάλιν οὖν αὖ τὸν τῶν λόγων ἀνακρυόμεθα, Denuo igitur disputationem ipsam exordiamur. Polyb. lib. 4, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὥσπερ ἀνακρυόμενος, adhuc eo hæc dicere exordiente. Bud.

Ἀνάκρυσις, εως, ἡ, Retroactio, Inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, Remorum vel nauis inhibitio, Retrosum nauigatio, siue Retrocessio quæ fit nauem inhibendo retro, & ipsam puppim pellendo. Hesychius, ἀνάκρυσις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐλέγετο ὅτι τὸ πρὸς τὴν ἀνακρύειν. Thucydides, ἀνακρύσεως δὲ ὄσης αὐτῆς εἰς λιμένα. Idē, πρὸς δὲ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔπεσαν αὐτῆς ἀθυμίας, ἀλλὰ τὸ ἐς τὴν πρὸς γῆν. ‖Item, Præludiū cātus, & generaliter Sermonis exordiū. quas signif. ipsi verbo ἀνακρύεσθαι modò dedimus. ‖Datur, verò à Bud. huic verbali significat. vna præter supradictas quæ verbo data non fuit. ait enim apud Plutarchum ἀνάκρυσιν inueniri pro correctione & castigatione.

Ἀνακρυσία, ας, ἡ, Hesychio est παιδιᾶς εἶδος ὅτι σφαῖρας, qua fortassis ipsa sphæra repellitur.

c.2. Ἐπανακρύω, Repello, seu Retro pello. Specialiter verò Nauim retro inhibeo, aut currum. Vnde ἀνακρύεσθαι dicitur aliquis qui veluti nauis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce media significatione actiua ἀνακρύομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare seu remeare cogo. Aristophanes Auibus, Ἀπὸρ τὸ δεῖν' ἐπανάκρυσαι πάλιν, retropelle: de auibus illis quæ cæteras intromissas sequebātur, etiam ipsæ intromitti cupientes. schol. exponit ἐπανάκαμψε, dicens metaphorā esse ἀπὸ τῶν πεζῶν ἀνακρουομένων ἢ τῶν ναῦς, ac ipsum etiam πάλιν dici ὅτι τὸ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς πύμπροσθεν ἐρετῶντων. ‖Ἐπανακρύεσθαι τὸ μέλος, est Iterum exordiri præmisso præludio. Quo sensu exponi posse præced. locū Aristoph. ille putauit qui in scholiis ita scripsit, ἐὰν ἴσως φθέγξῃτε, πάλιν ἆσον καὶ ἐπανάλαβε. VNDE Ἐπανάκρουσις, εως, ἡ, Repulsus quo aliquid retroagimus, & propriè quo nauim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, cursum videlicet eius sistentes, & eam in puppim conuertentes. Aristophanis scholiastes ἐπανάκρουσιν propriè esse dicit τὸ ὀπισθεῖν πρὸς ἐπόρχομένου ναῦς καὶ μεταστρέψαι εἰς τὴν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ.

c.2. Προανακρούομαι, Prior retro pellor, seu retro inhibeor, Prior retrocedo inhibito cursu. προανακρούεται ab Hesychio exponitur ἀναχαιτίζει, in v. lex. Tergiuersatur. ‖Προανακρούομαι, Prior exordior. de citharista aliquo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat. Suidæ est προκαπίρεμμα τῆς ᾠδῆς, προκαταβάλλομαι, citanti hunc locum, ἄπινον ὁ θεόπνης Μωσῆς τὴν Ἰσραὴλ προαανεκρούετο. Plutarchus Sympos. sept. s. de Arione in foris nauis stante, & orthium pulsaturo, καὶ πυνθανόμενον πλαγίων ἀνάκλινον προανακρουσάμενος, ἄδειν νόμον, pro præludio quandam deorum marinorum inuocationem exordiens. Bud.

C. Ἀντικρούω, Retūdo, Repello, cū datiuo. ἀντιπείνω, ἀντίχω. ‖Exponitur etiam Incurro, item Offendo. & cum præpositione πρὸς iungitur, habente accusatiuum. Plutar. ὁρῶν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν αὐτῶν δόξαν φθόνον. Interdum sine casu. Demosth. Pro corona, ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν ἢ οὐκ ἔδει; πάρεστιν Αἰσχίνης. id est Aliquid malè cecidit? vel Aliquid aduersè cecidit? Bud. Apud Thucydidem ἀντεκρούσει αὐτῆς, exponitur πρὸς γνώμην ἀπαντήσει, seu ἀπεβεβήκει.

Ἀνάκρυσις, εως, ἡ, Repulsio, seu Repulsus, Impulsus contrarius, seu in contrariam partem.

C. Ἀπωθέω, vel ἀποκρούομαι, Repello, Depello, Propulso. Plutarch. Sympos. 7, περὶ τῶν καλουμένων [φίλων] ὀνειρόκριτον καὶ ἀποκρούειν ἅπαντας. Apud Aristophanē autem accusatiuo iungitur cum genitiuo, τῶν Μηδικῶν τὸ θέλος ἀποκρούω. Passiua autem voce, actiua tamen signif. apud Xenophōtem Hellen. 6, γνόντες ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσοιν αὐτοὺς, ὁπόσοι πολλοὶ σφῶν κατακοπήσοιντο, id est Nisi repellēr. Sic pro Repello, vel Reprimo, in hoc Galeni loco, Therapeut. libro 14, ἀλλ' ὅμως ἔστιν ἃ δεῖ φάρμακα, μετὰ τῶν μετρίων ἀποκρούεσθαι, καὶ δίχως ὀρεῖν δυνάμενα. Ibidē, ἀποκρουσάμενος δὲ βουλόμενος, εἶτον ἐμβάλλοις πλείστα καὶ λίπος, ἢ μέλας. διαφορήσαι δὲ θέλοιμος, πλὴν κοτίλαι. Alibi ἀνάκρουσις cum pulsatū ἀποκρούμενα. Eidē pharmaca ἀποκρούεσθαι & ἀποδιώκεσθαι eadem sunt. Theodorit. Hist. Eccles. lib. 4, ἀποκρούοντο dixit Propulsabant: scribens, οὐδὲ ἡγούμενοι τὰς τῶν ἀρειανικῶν ἀποκρούεσθαι πίστεις, τὰς ἐναντίας ἀποκρούοντο πρεσβείας, aduersariorum (videlicet Arianorum) impetus propulsabant. Sic apud Gregorium, τὸ πολὺ τῆς αἱρετικῶν ἀποκρουόμενοι θράσος, propulsat, vel repellit. Apud Chrysostomum κινδύνους ἀποκρούεσθαι, pericula propulsare, vel depellere. Sic & συγγενῶν ὀδυνῶν ἀποκρούεσθαι apud eundem. ‖Est etiam ἀποκρούειν Excutio: vt equus sessorem dicitur excutere. Vide exemplum in ἀποκρούομαι passi. significationem habente.

Ἀποκρούομαι, Refello, Refuto. Gregor. ὑμῖν δὲ ἀνύμνοις πολὺ δίκαιον ἀποκρούσασθαι λόγοις, οὐδὲ καὶ ἡμῖν κατὰ τὴν τοιαύτην ἀρέσκοιτο. Sic & in hoc eius loco à nonnullis exponitur, τὸ πολὺ τῆς αἱρετικῶν ἀποκρούεται θράσος. Sed malim Propulsat vertere, vt paulo antè reddidi.

Pass. autem voce ac significatione, Ἀποκρούομαι, Repellor, Depellor. vt ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, vrbe depulsus, vel repulsus. Item ἀποκρούεσθαι τὸν ἵππον dicitur sessor à Xenophōte, id est Excutit in Hipparchico, εἰς μὲν τὸ μὴ ἀποκρούεσθαί ποτε τὸν ἵππον, ὑπίσω ἀναπηδήσας ἐλαύνειν. Capitur etiam pro Relidor, seu Repercutior, vt scribit Bud. citans ex Greg. ὡς βέλος ἰσχυροῦ πρὸς πέτραν ἀποκρούεται.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, Repulsio, Depulsio, Propulsatio. ‖In vulg. lexicis Græcolat. citatur ex Alexandri Aphrodisei Probl. lib. 1, & ex Trall. ἀποκρουσις τῆς σελήνης pro eo quod est Quum luna decrescit seu senescit.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui repellitur seu reiicitur. Nicand. in Theriacis, Εἰς ἄνεμον θεεῖν] ἀποκρουστὸς λόβος εὐρῶ. quasi ἀπόβλητος, inquit scholiastes, καὶ ὡς ἀπελαμπρὸν καὶ ἀποπεμπόμενον τῆς ἀθείας ὁδεύοντα. Ponit autem & aliā expositionem, vt sit pro παραλαζόμενον, vel κλυζόμενον τῇ πνοῇ πολλοῦ. sed ἀποκρούεσθαι vbi pro παραλαζεσθαι seu κλύζεσθαι inuenietur? Est autē poeticū ἀποκρουστος, sicut & προάκρυστος, & alia multa formationem huiusmodi habentia.

Ἀποκρυστικός, οῦ, ὁ, Repulsiuus, Depulsiuus, Vim habens repellendi, vel depellendi, aut propulsandi. Medici ἀποκρυστικὰ φάρμακα, item ἀποκρυστικὰ βοτάνια, item ἀποκρουστικὰ καταπλάσματα vocāt quasi depulsiua, aut depulsoria, vel repressiua. vel Latinius per participiū, Reprimentia. Gal. Therap. 14, καταπόσεις ἐπὶ ἐκείνου μετὰ τῶν πάντος σώματος κενώσεως τῶν ἀποκρυστικοῖς ὀνομαζομένοις ἐνεστήμασιν ἐχρώμεθα, οὕτω καὶ νῦν πρὸς τὴν ῥοῦν. Item ἀποκρυστικὰ φάρμακα apud eūdē τὰ ἀποκρουόμενα καὶ ἀνασείλοντα τὸ φερόμενον ἀπὸ τῆς ῥυσικῆς ὅτι τὸ πτῶμα. Apud Dioscoridem autem ἀποκρυστικὰ καταπλάσματα, lib. 1, cap. 168, statim initio, πλείου δὲ πολλὰ εἴδη τάσσει σύφιτον, ὅσοι εἰς τὰ ἀποκρυστικὰ φάρμακα δρώζουσιν, Bud. putat Plinium discussoria alicubi vsurpasse pro eo quod ἀποκρυστικὰ Dioscorides dicit. sed hanc interpr. improbat. ‖Ἀποκρυστικὸς ἵππος, teste Bud. dici potest equus sternax.

C. Διακρούω, Pulsando penetrare facio. Vnde διακρουσθέντος σφῦρας, cuneiadacti, seu Pulsando adacti. ‖Item, Depello, (vt quum periculum aliquis à ceruice sua depellit, aut aliquid aliud quo inuaditur) Protelo. Vox media vsitatior est. Hermog. τὸ μὲν οὖν φθόνον, εἴπερ ἐμφαίνοιτο τῶν προθλημάτων, διακρουσόμεθα, depellemus & discutiemus. Plutarch. Numa, διεκρούσατο τὴν δίκην, iudicium à se depulit & euasit. Idē, διεκρούετο τὰς δεήσεις, καὶ προσκυμβόντων βιαιότερον, ἡσυχάκει, depulit & à se reiecit. Demosthenes, φοβούμενος δὲ οἶμαι, τὸν παρόντα κίνδυνον, τὸν μὴ δοῦναι δίκην, διακρούσασθαι, depellere eum modum agendi quem actor instituit, id est Præscribere, Excipere, vt Bud. interpretatur. Et contra Mid. pag. 241, πῶς ἀληθήσεται, νῦν αὖ διακρούσηται; Si hoc periculum euaserit, Si manus nostras nunc eluctetur, & præsens periculum depellat. In eadem oratione pag. 232, ἐφοβούμην αὖ μὴ πύτον τὸ δίκην ὢν ἐμὲ ὕδρεις, δοῦναι διακρύσηται. Idem cōtra Timocr. pag. 309, καὶ οὐκ ᾤετο δεῖν διακρουσθῆναι τὰς τιμωρίας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, id est, vt Bud. interpretatur, Interim per frustrationē vitare animaduersionē datis sponsoribus & vadibus. Idem in eodē Demosth. affert & hunc locum, ἔστιν οὖν οὔτω τις ἀνθρώπων ἄπορος, ὡς θ' ἁ πίστωσις διεκρούσατο μὴ καθεῖναι πόσον τιν χρόνον, ἵνα τὰ μὴ κωλύω γράψαντι γράμματα ἐκεῖν ἀποδοῦναι; id est, Qui tandiu frustratus esset ipsos dominos ne ipsis solueret, vt idem Budæus interpretatur. ‖Item διακρούεσθαι τὸν παρόντα χρόνον, Reiicere, ὑπερτίθεσθαι καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι, vt Suidas & Hesych. exp. Demosth. De malè gesta legatione pag. 147, τὰ μὴ ἠδικηκότι σοι γὰρ ὑπηρεσίαι, καὶ διακρουσάμενον τὸν παρόντα χρόνον, μικρὸν εἰς λόγον ἀεὶ τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν καθιστάναι. Et pag. 177, διακρουόμενος πάντα τὸν ἐμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ἔληλυθε καιρὸν ἐν ᾧ οὐδὲν ἀσφαλὲς ὑμῖν δεδωροδοκηκότα τῶν ἀθλίων ἔασι, id est Reniciens, Prorogans, Differens in iudicium ingredi, vt idem Budæus interpr. Et pag. 164, οὔπω τυχεῖν τὸ αὐτὸ ὠμολόγηκε μὲν δὴ, διεκρουσατο δὲ, εἰς τὰ Παναθήναια φησὶ ἀποπέμψειν, spopondit ille quidem, sed rem in Panathenæa reiecit, quo tempore se missurum dixit. Ita διακρούεσθαι dicimur quæ velut depellimus à nobis & protelamus, interdum tergiuersando, interdum procrastinando & in aliud tempus reiiciendo. ‖Πρύμναν διακρούεσθαι, nauem inhibere retro, ipsam puppim pellendo, vt κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι suprà. Gregor. ad Eudox. ἔγνωσθ' πρύμναν διακρούεσθαι, τὸν τῶν λόγων, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς συναλίσκειν, ὡς φασὶ τὸν ναυτικὸν φασὶν ἰχθύν, ὅταν χαλάσῃ ἀνεμος, retro inhibere nauim. Quintil. dicit, Cōtrahit vela, inhibētque remos. ‖Διακρούω, Impedio, Interpello, vt διακόπτω. Plutarch. in libro Quomodo aliquis sent. se in virt. stud. progredi, de Demosthene loquens, ὅσοι τὰς νοήσεις παράλογα δηνόπτης ὤν, πρὸς δὲ τὴν λέξιν ἀδιάστρεπτος, ἐὰν τὴν διέκρουεν ὁ τῆς πρεσβείας. B.

Διάκρουσις, εως, ἡ, Depulsio & prorogatio. Demosthenes, παρακαλῶ τι ὅτι διακρούσει καὶ τὰ μὴ σημανθῆναι θέλειν πρὸς ἐχθρούς, id est, prorogandæ litis causa. Et alibi, διακρούσεως ἕνεκα ἡ παρόκλησις ἐστί. B. Pro depulsione periculi & euitatione ponitur apud Plutarchum in Coriolano, p. 71, ἐλπίδα μὲν αὐτῆς παρέχει διακρούσεως τραπεῖα ῥηθεῖσα πρὸς ἀντιάτας.

Διακρουστικός, οῦ, ὁ, Impostorius. διακρουστικὰ ὀνόματα, Verba ad impostura pertinentia. vulg. lex. ex Gazæ libro 4. Videtur autem ea signific. inde sumpta, quod ii qui aliquid à se depellunt, & reiiciendo procrastinant, ea elusione circumuenire aliquem solant.

C. Εἰσκρούω, Pulsando introrsum adigo. vt εἰσώθω suprà. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Aristophane, πατάλους ἐνέκρουκεν. ‖Εἰσκρεκόμενοι, Inquieti, Fluctuantes, Conflictantes. v. l. ‖Εἰσκρούω, Ad numeros incedo. v. l. quæ expositio sumpta est ex schol. Aristoph. qui in Rā. Χώρει δὴ ναῦ πᾶς ἀεδρείως εἰς πεῖ ἀναθεῖς κόπτις λεμόνιν εἰσκρούων καὶ σκώπτων καὶ πυζῶν καὶ χλευάζων, exponit, βαίνων ἀρύθμως. Addit tamen & aliam, videlicet ἐκβαίνων.

C. Ἐκκρούω, Expello. Synes. epist. 57, γεγόνασί μοι συμφοραὶ πρὸς μιᾶς συμφορῶν, πρὸς ἐκεῖνα τὰ ἀνθελκόντα καὶ πάθη πάντος ἐκκρούσαι, & molestiam expellentes, seu exturbantes. Plutarch. De virt. morali, ex Chrysippo, τὰ δὲ ὀπτικὰ πάθη ἐκκρούει τοῖς λογισμοῖς, καὶ τὰ ὡς ἕτερος φαινόμενα, βιαίως προσωθοῦντα ὅτι τὰς ἐναντίας πράξεις. Idem in Sympos. 4. ἐπὶ δὲ τοῦτο εἰρήθη, βουλομένων τινῶν ἀντικατείνειν, τὸ ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη, alterā disputationem amoliens, & quasi è manibus excutiens. Nam pro Excutio etiam capitur apud Xenoph. in Cyneg. μὴ ἐκκρουσῇ ἐκ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν ἐκκοῦσας, ne manibus excutiat. ‖Item, Repello, Depello. Thucydides libro 4, πειρᾶσαι ἀπ' αὐτῶν ἐκκρουσαι τοὺς ἥδη ἐπόντας βαρβάρους, depellere. Plutarchus De deo Socratis, πύπτω μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὸν ὀπτοῦλλιν ἅμα τὸ ξίφος ἀφέλκων. ‖Aliquando exponitur commodius Dimoueo, aut etiam Deterreo, Deturbo. Plut. Sol. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, dimouet Solonem de sententia. Idem in Catone minore, ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ λόγον διδόντας ὁ Κάτων ἐκκρούει τῆς πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, ipsos pauor incessit deterruitque quo minus Catonis memoriam & honesti reuerentiā retinerent & tuerentur, vt Budæus interpr. Demosthenes pro Corona, ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τὸν παρόντα ἐμὲ ἐκκρούσω, à re præsenti me deturbem. vel abducam, vt alii interpr. ‖Item ἐκκρούειν dicimur quæ procrastinando & in aliud tempus reiiciendo, quasi à nobis depellimus aut repellimus: vt etiam διακρούεσθαι paulo antè. Demosthenes ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, in diem sequentem reiiciens. Itē ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, eximere tempus rei conficiendæ, v. l. ex Budæo. ‖At ἐκκρούειν τὸν καιρόν, exponitur Terere tempus. quo loquendi genere vsus est Plutarchus in Polit. præcept. Κάτων δὲ πρὸς τοὺς ἐκ ἤλπιζε πίστιν τοῦ πρὸς κατέχεσθαι χάριν καὶ ἀσυνδεσίας τὸν δῆμον ἢ τὴν βουλὴν, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστᾶς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε.

Ἔκκρυσις, εως, ἡ, Excussio, Exturbatio. Xenophon, ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως.

C. Ἐπικρούω, Impello. Apud Polybium ὀπικρόσασθαι accipi ὅτι τὸ νοήσασθαι testantur v. l.

Ἐπίκρουμα, Ictus, Pulsus. v. l. Hesychio autem ὀπίκρουμα est ὀπίπληγμα ἢ ὀπιγράφαμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τοῦ ἔργου ὀπίκρουμα χθονὸς Ἀρχείας, Sophocl. Inacho.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ, certa quædam erat percussio cum leuibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & καπίκρουσις Galeno lib. 14 Therap. v. l.

C. Κατακρούω, Deorsum pello, Defigo, Adigo. ‖Item Repello, Reprimo. Apud Hippocratem, vbi agit de cucurbitulis, Cornarius καπακρούειν exponit Scarificare. Vnde verisimile est eum in lexico Galeni pro καταφλέγειν (quo verbo alterum hoc καπακρούειν apud Hippocratem ab ipso, Gal. exponitur) legisse καταφλέγειν. Vulg. l. interpr. Discindo. ‖Apud Platonem libro 8, De leg. videtur accipi pro Fallo: sicut διακρουστικὸς supra pro impostorio à Gaza vsurpari dictum est.

Καπάκρουσις, Repressio, Repressus desuper illatus. in v. l. ex Gazæ interpr. Vide & ὀπίκρουσις.

Καπακρουστικός, ή, ὁ, Vim habens reprimendi. Aristoteles Probl. ἔστι δὲ ὀξὺς καπακρουστικός. Videtur opponi τῷ ὀπιπλασικῷ. v. l.

C. Παρακρούω, Repello, Reiicio. προκρούεσθαι πρὸς μάρτυρας est refutare & refellere testes, hoc est παραγράφεσθαι & διελέγχειν, reiicere & repudiare, vt διακρούεσθαι. Hæc B. qui ex Greg. affert, τοῖς δὲ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης παρακρουομένοις πρὸς ἀκατάπειστον πίστιν, qui philosophia & nugis eius capti, fidem simplicem repudiant, argutiis non vrentem dicendique facultate. Et ex Basilio in Apol. ad Neocæs. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας προκρούεται πρὸς ἀλήθειαν, refellere & repudiare. Vbi sunt qui etiā Eludere interpretentur, & Ludificari. ‖Significat etiam Deprecor & A me summoueo. quæ significatio vicina est refutationi. Plutarchus. τὸν δὲ Περσεὺς αἰχμαλώτου ῥωμένου καὶ προκρουομένου τὸν θρίαμβον, de Æmylio loquens in Apophth. hoc est παραπυθόμενον τὸ εἰς θρίαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπευχομένου, vt ex eodem autore liquet in Æmylio. B. ‖Παρακρούω, Circumuenio fraudulenter, Decipio. Sumpta metaphora vel ab iis qui concussu callidóque luctæ artificio aduersarium supplantant, non verò deiiciunt, sublimémque, arreptum sternunt, (vt Vlysses succusso Aiacis poplite, ipsum euertit, quemadmodum docet Homerus Iliad. ψ, — αὐάειρε, δόλῳ δ' οὐ λάθετ' Ὀδυσεύς. Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γοῦα. Est enim πρὸς κρούεσθαι, vt quidā grām. tradiderunt, πρὸς παλαιστὰς τοῦ καταβαλόντος, ἀλλ' ἐν ἄρᾳ κρούοντος ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ καὶ οὐ ῥιπτόντος: quod in cursu est manu depellere, itidem πρὸς κρούειν) vel ab iis qui in libris appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellūt digito, vt in alteram partem vergat: id quod ex Phocylidis versu intelligitur, quum ait, Σταθμὸν μὴ κρούειν

ἐπρόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν. Testantur hoc ipsum Aristoph. scholiastes & Suidas. nam προσκρούεται exponentes ἐξαπατᾶ, subiungunt translatum esse ἀπὸ τῶν τοὺς ἱστῶντας πρὸς μεθιστῶντας, κρύειν τὰ μέτρα καὶ διαστέλλειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. A luctatoribus transtulisse putatur Plato in Critone, quum ait, καὶ οὐκ αὖ σε προσκρούσει ἡ παροῦσα συμφορά, nequaquam hæc præsens calamitas te supplantabit & euertet. Budæus verò vertit, Non aberrare faciet, Nequaquam te in errorem impulsura est. quemadmodum Hesychius quoque προσκρούει exponit πλανᾷ. Pro Circumscribere verò & fucū facere frequentissimè accipitur non tam media vox quàm etiam passiua. Lucianus, μῶν προσκεκρουσμαίσι; num ego te circumueni & fefelli? Alia exempla habes apud Budæum pag. 224, ex Dinarcho, Demosth. & Aristot. ac inter alia vnum in quo construitur cum accusatiuo duplici rei & personæ. Ibi προσκρούεσθαι τοῖς δικαστὰς exponit etiam Obrepere iudicibus, & per imposturam aut calumniam vincere. Demosth. Pro corona, ῥᾷον ἦν τοῖς τὰ νῦν προσκρούεσθαι, τὰ δὲ πίστιν. Idem Philipp 2, εὖ πάντα τἀκοτα ἡ νῦν ἡδὺ καὶ προσκεκρουσμένον ἀπόχρη σοι νῦν. vbi sicut copulatur cum ἐξαπατᾶν, ita ab Isocr. cū παραλογίζεσθαι, in Panath. τοῖς μὲν ὑποστερεῖν τε τὰ συμβόλαια καὶ προσκεκρουκόσι, καὶ παραλογιζομένοις ὑφ' ἡμῶν) δικαίοις λύειν πεποιήκασι. Itē apud Suid. παῖδας τῶν ἀγρυπνούντων εἶναι προσκρουσαμένους ἐξηγεῖν ἐν τῇ πόλει, id est ἐξαπατήσας, παραπείσας, vt ipse exponit, Callida persuasione eis imponens. Sic verò πίθει suprà cum προσκρουσαθῶ copulatum à Demosthene fuit. Cæterùm προσκεκρουσμαι passiue quoque vsurpatum reperitur. Demosth. μὴ προσκρουσθῆτε, videre ne decipiamini. Idem, ἀλλὰ χρὴ φυλάττεσθαι μὴ δι' ἔκπληξιν ὅπερ, ὁ κάμνων τοῦ πιπίνειν καὶ ἐν τοῖς ἀπαλλαγὴν ποιεῖν ὅπῃ τὰ μὴ πόλις προσκέκρουται. id est, Bud. interprete, Quòd si ipsi legis promulgatori summouere licuerit accusatorem, à séque dimittere, id profectò non sine circumuentione fit ciuitatis cui hoc facto obreptum est. Theodoritus hist. eccles. lib. 4, καὶ δὴ τῆς ἀρετῆς θεοῦ πρὸς Χριστιανοὶ τὴν ἐθνῶν, καὶ βασιλικὴς προσκεκρούσθαι τὴν πάσαν, quòd nefaria arte Iuliani Christianismum abiurauerant, victi eius calliditate, vt idem Budæus interpretatur.

Παρακρούσαι à Suida exponitur διαστρέψαι, citante hūc locum, ὁ δὲ ὅσα δίκαια βυθίζει οἷς ἐκφύεται προσκρούσαι. vbi dubium est an pro euertere, an eludere, an refellere accipiatur.

Παράκρουσις, εως, ἡ, Repulsio. Aristot. Problemat. Segm. 3, quæst. 13 ἡ προσκρουσις τοῦ θερμοῦ, caloris ad superficiem euecti depulsio atque suppressio. Sic enim potius reddendum esse quàm Depressio, cum Gaza, In vulg. lex. annotatur. ‖Item, Fraus, Impostura: vel ea qua in lucta aduersarium supplantamus, seu in cursu depellimus: vel ea qua metientes aut appendentes aliquid, alteram lancem ex æquilibrio fraudulēter impellimus digito, vt in alteram partem vergat. A Suida exponitur ἀπάτη, ἐμπαιγμός, in hoc loco, ὁ πιστεύων τοῦ δόξαντος εἶναι, καὶ τοῖς τὰ συμφέροντα ἐς προσκρουσιν τῶν δὲ κεφαλαίων σφῶν ἀπεδεῦτο, ad circumueniendum eum à quo semper vincebātur. ‖Item, Error, cius videlicet qui fallitur & decipitur, (Fallitur & decipi dicimur quum erramus) seu q opinione fallitur. Aristot. Pol. 2 capite 3, ἄπορον δὲ τοῦ Σωκράτους τῆς προσκρούσεως χρὴ νομίζειν τῷ ὑποθέσει οὐκ ἄν τι ὀρθῶς. paulo ante dicit ἐξαπατῶσι ἑαυτούς. ‖Παράκρουσις, Mentis concussus atque emotio, Delirium. in v. l. ex Galeno. Sic & παρακοπὴ suprà.

Παρακρουστικός, οῦ, ὁ. Mentem cōcutiendi & emouendi vim habens, In deliriū impellens, vt παρακρουστικὸν πάθος. Gal. ad Glauc. Sic suprà παρακοπτικός. ET Παράκρουσος apud Hesych. μωρός, Stultus, Mente captus, Cui mens cōcussa aut excussa est. H

C. 2. Παρακρουστοίνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui chœnice aliquem deci pit, Qui falsa mensura alicui imponit. nam in mensuris quoq;, ἐν τοῖς μέτροις παρακρούεσθαι dicimur (vt grāmatici annotant) non tantùm in ponderibus. Hesychio παρακρουστοίνικος est ὁ παραλογιζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ. propterea quòd soleant κρύειν τὰ μέτρα καὶ διαστέλλειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. Est autem vocabulum comicum, vt tradit Pollux.

C. ΠΕΡΙκρούω, Circumpello, Pulso, Pello, Percutio. Item, Decipio. Ita v. lex.. At Budæus in hoc loco Platon. lib. 10 De republica pag. 136, καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς οἰκομαθεῖσα οὐκ τοῦ πόνου ἐν ᾧ νῦν ὄντι, καὶ παρεκρουσθεῖσα πεῖρας τε καὶ ὀρθοῦ, ἃ νῦν αὐτῇ, ἀπὸ χλοῦ ἐστιν ἀμφὶ, γένεσι καὶ πεῖρα ἀθεμίτοις πεπόνθασι, interpretatur, Excussis petris.

C. ΠΡΟΣκρούω, Pulsando affigo. vnde προσκρῦσαι apud Hesychium προσπλάσαι. ‖Item Impingo, Allido. ‖Item Offendo, Incurro. ea significatione qua Cicero dicit, Quis est tam Lynceus qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat? & Quum multi viri fortes in communi incertóque periculo belli & terra & mari offenderint. Demosth. Pro corona τὰ δὲ προσκρούσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συνεβῆναι, in inceptis offendere, nec omnia nobis ex animi sententia succedere. Quæ significatio sumpta est ab iis qui in tenebris aut locis asperis in aliqua offendicula pedibus incurrunt, quemadmodum accipitur apud Demetrium, loquentem de Thucydide, φεύγει τὸ λέγειν καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ ἀεὶ μᾶλλον προσκρουστικόν, ὡς τοῦ πρὸς τὰς τραχείας ἐδοῦς περιόντος. ‖Item, Offendo, hoc est, In offensionē incurro, In odium alicuius incurro, Infensum mihi reddo. vt προσκρουσθῆναι, apud Chrysost. De sacerd. Deum offendere. Apud eundem De officio episcoporū, μὴ προσκρουσθῆναι τοῖς θεῖοις, ne in Dei offensionem incurras. Plutarch. Themist. προσκρουσθῆναι τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Et in Theseo, προσκρουσθῆναι τοῖς πολίταις. Et in Fabio, προσκρουσθῆναι τοῖς πολίταις. Idem in Public. ὡς δὲ τοῦ τοῦ σωτῆρος, παντάπασι προσκρουσθῆναι πρὸς ἀρχὴν ἐκείνου, quum prorsus in odia hominum incurrisset sponte se abdicauit imperio. Demosth. Pro corona, εἴ τις ἐν ὑπόσοι τῶν ἀνθρώπων προσκρουσθῆναι τινι, offendit. ‖Vt autē in præced. locis προσκρουσθῆναι & Offendere dicitur de imprudentib⁹ & inuitis: sic alicubi dicitur etiam de iis qui de industria & studio aliquem lacessunt & ad iram prouocant. vnde & παροξύνειν exponitur. Plutar. εἰς ἔπος τοῦ προσκρουσθῆναι ἕνεκα τοῦ γελοίου, temere vnumquemque ac sine delectu lacessit. & offendere, risus excitandi gratia. B. Paulo antè verò dixerat Plut. τὸν ὄμμασι χρῆσθαι πικρόπερεις. ‖Προσκρούομαι Offendor, Irascor, Stomachus mihi mouetur. Plutarch. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, ἡ σωφροσύνη τῆς καὶ τὸ προσκρουσθῆναι πολλάκις, ἐξίστ ἐμπιεῖ πεπεῖν τῇ ψυχῇ, καὶ ὀργίλοις καὶ λοιδόρεσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ διαφορὰν τελοῦσαν. Et cum datiuo apud Demosthenem Pro corona, εἰς ἔχθρας καὶ τὸ προσκρουσθῆναι ἀλλήλοις ἐπίμους ἔχοντας. Aristoteles, ἐν τῷ τοῦ σμικροῦ προσκρουόντες ἀλλήλοις. Idem Polit 2 τὸ λεγόμενον πύτοις μάλιστα προσκρουσθῆναι οἷς τὸν τοῦ προσκρουσθῆναι τοῖς πολλοῖς ὑπὸ τῶν ἀκολουθιῶν τοῖς ἐγκυκλίοις ὑπὸ πλείστων ὑπὸ τοῖς (nanque vtroque modo B.) Iis plerunque offensi sumus, Ab iis plerūq; offendimur, Alciphr. 183, ἐμοὶ προσκρούσας, mihi offensus. B. Sed & rei alicui προσκρούειν dicimur qua animⁿ nostrum offenditur, (vt Cicero dicit Animus meus multis rebus offenditur) vel quā fastidimus, quæ stomachum nobis mouet. Sic accipi potest in illo Epicuri dogmate, τὰ ἄμα τῷ ἡμῶν ἡδὺ μὴ ἡδεῖν ἀναιρεῖσθαι, ὡς ὁ πόνος, κρύειν τὴν πικρίας. Quæ ita Cicero interpretatur, Omne animal, simulátque natum fit, voluptatē appetere, eāque gaudere, vt summo bono: dolorem aspernari, vt summum malum, & quantum possit, à se repellere. ‖Item, Infensus sum, Odi. Plutarch. ἐκ πόνου προσκρουσθῆναι ἀπὸ Κικέρων. Bud. ‖Item, Incurro, id est Cum imperu inuado.

Πρόσκρουμα, SIVE Πρόσκρουσμα, ατος, τὸ, Id ipsum quo aliquis offenditur, Offendiculum. Item Offensio. Plut. Pol. præc. in fine, διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥστε τὸν σώματι προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἔχοντιν, ἀλλὰ δεῖ λαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν, καὶ βοηθεῖν. Idem in Pericle, οὐδὲν γὰρ ἀπὸ πόχης προσκρουσμα σωθεῖν τοῦ τοῦ γραπτοῦ. Idem in Coriolano, ἀεί τινος ἐνέμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. Pro offensione ponitur & ab Appiano, vbi de proscriptione triumuirali loquitur, οἱ μὲν ἀπ' ἔχθρας, οἱ δὲ μόνῳ προσκρούσματος ἢ φιλίας ἐχθρῶν ἢ πλούτου διαφέροντες.

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, Impactio, Offensio. προσκοπή.

C. ΣΥΓκρούω, Collido. Itē Collidor. Hermog. εἰ τοῦτον μὴ συγκρῇ τὰ φωνήεντα. Bud. vbi neutraliter accipitur. actiuæ autem significationis exemplum de eadem re habes in Συγκρουσις. Neutraliter verò vsurpatur & in hoc Polybii loco, libro 1, ἀλλὰ καὶ πυῤῥὴ ἔφθασον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι, Sibi mutuo illisæ, Mutuo concursu sibi impactæ. ‖Item, Collido: eo sensu quo Quintil. dicit Collidere manus, & Complodere manus. Aristoph. συγκρούσας τὼ χεῖρε. ‖Et Collido, ea significatione qua Silius dicit, iámque intermixta sonabāt Classica, concursúque viros colliserat acer. & Statius, Ambitiosa pios collidit gloria fratres: id est Committit. Thucydides l. 1, συγκρύειν δὲ ὅπῃ μάλιστα [ἐβούλοντο] αὐτοὶ ἀλλήλοις, Committere inter se, Certamina & contentiones inter eos excitare. Demosth. Pro corona, πάντας συνέκρουε καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἐπέρασεν. Isocr. Panegyrico, ἡμεῖς δὲ ποτοῦ δέοντος συγκρούειν τοῦ ὀκείνου τραγῳδίαν ἢ πιεῖν καταβαίνειν. Herodian. de Antonino & Geta fratrib⁹, συνέκρουον δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες. Eo sensu Claudianus dicit fratres cōmittere odiis. Rursum Demosth. de Philippo, πάντας συνέκρουε τοὺς ἀλλήλους. quod & συμβάλλειν dicitur. cui oppositū, τὰς γεγενημένας τραχὺς διαλύειν. Idē Pro cor. τὰς πόλεις οὔπω συνέκρουον. Aristot. in 5 Pol. τὸ διαβάλλειν ἀλλήλοις καὶ συγκρύειν τοὺς φίλοις φίλοις, καὶ τὸ δῆμον τοῖς γνωρίμοις, καὶ τοῖς πλουσίοις ἑαυτοῖς. Eo sensu Cyprianus dicit, Episcoporum cohærentē concordiā subdola temeritate collidere. ‖Συγκρούω, Congrego, συναθροίζω, vt à Suida & Hesychio exponitur. ‖Συγκρούει Hesych. ἐπὶ συνθ. φαίνεται. forsan ab iis qui simul manibus plaudūt. ea enim quæ auribus aut oculis grata sunt, plausu approbamus.

Σύγκρουμα, ατος, τὸ, Hesychio est χρέος, δάνειον: nonnullis ἡ σύμμικτος λοιδορία, vt idem annotat.

Σύγκρουσις, εως, ἡ, Collisio. vt συγκρουσις φωνήεντων, collisio vocalium apud rhetores, quum videlicet duæ vocales aut etiā plures sine media cōsonāte concurrūt, vt in ἥλιος, ὀρέων, Αἰαίη. Demetr. De eloquutione, τοῦ δὲ συγκρούσεως φωνηέντων ὑπέλαβον ἄλλοι ἄλλας. Γοργίας μὲν γὰρ ἐφυλάττετο συμπλήσειν αὐτὰ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ πνεῦν ὡς ἔστι συνέκρουσαν. paulo pòst verò dicit πολλὴν ἀφωνίαν γίνεσθαι ἐν συγκρούσεσι. Vbi etiam notandum est eum synonyma facere συμπλήσειν & συγκρύειν. Quod verò de Isocrate dicit, idem & Plut. in l. qui περὶ δεισιδαιμονίας inscribitur, ἐνίοις γοῦν ὁρῶμεν οὐδὲ συγκρούσαι φωνήεντα φωνῆεν ἐν τῷ λέγειν ὑποφεύγοντας. de cuius in cōpositione orationis curiositate aliud ex eodem Plutarcho exemplum habes in Κολακῆρι. ‖Συγκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia & inimicitiæ, ab ea τοῦ συγκρύειν significatione qua ponitur pro Collidere & committere aliquos, id est simultates & dissensiones inter eos excitare, vel potius Dissidiis inter eos conciratis eos ad arma contra se mutuo sumenda concitare. Plutarchus in Numa, συγκρούσεις ἀπαυστοις καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις. vbi interpr. Assiduas offensiones & contentiones ciuitas habens. ‖Συγκρουσις, Fraus, Impostura, παραλογισμός. Suid. Cæterùm pro σύγκρουσις dici ETIAM Συγκρουσμός, tradunt v. l.

Συγκρουστος, ου, ὁ, q. d. Concussorius. vt συγκρούσιος γέλως, risus vehemēs & qui corpus concutere videtur. vt Lucr. dicit ora concuti risu. De cuiusmodi risu Horat. l. 2 Epist. ad Flor. – & risu populum quatit.

C. ΥΠΟκρούω, Obturbo. Interpello. Porphyr. in Homerum ἔστιν οὖν ὁ νοῦς, μὴ θορυβεῖτε ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διὰ τὴν συνελκύθησιν. Idem, οὐ δεῖ νῦν ὑποκρούειν, ζητοῦντας τινος ἕνεκα συνελκύθησι. Sic Aristoph. Acharn. παρεσκευασμένος βοᾶν, ὑποκρύειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας, ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ. Hæc Budæus, exponens etiā Interfari, Reclamare, & ex Hesychio, ἀνέπλεγον. Sed & Suidas tradit ὑποκρούειν accipi pro ἀποφθέγγεσθαι, ἀνέπλεγον ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε: sed accipi etiam ὅτι τὸ θορυβωδῶν: addens, ὅταν ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. Quæ verba desumpta sunt ex schol. Aristophanis, exponente locum illum quem Budæus paulo antè ex Acharc. protulit. videntur ergo ibi ὑποκρούειν accipere non tantùm pro obturbare, obstrepere aut interpellare, sed etiam pro explodere & eiicere. Idem Suidas in hoc Aristophanis loco, – τί σ' ἐκ τοῦ ὑποκρούσασί σε, exponit ὑποβαλλάσσε, λαμβάνωνταί σου. ad quæ verba altera respondet, ἐκπεπτώκασι, Ἀτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων. ‖A Budæo exponitur etiam Significo, αἰνίσσομαι apud Aristophanem in Pluto, Σὺ μὲν οὖν τὸν ἐμὸν βίον ἔφυκας, τὸν τοῦ πλουτοῦν σ' ὑποκρούσω. vbi schol. exponit ἐφθέγξω, αἰνίξω, dicens metaphoram esse à cithara, aut alio quopiam instrumēto. Possit etiam reddi Obstrepis: vt sit metaphora à cithara, cui, dum pulsatur, alia ab alio pulsata obstrepit. In Epigr. autem pro Cithara responso, seu ὑποκρέκω, accipi tradunt. quæ signif. magis propria est. Item Supplaudo in vulg. lex.

Κρότος, ου, ὁ, Pulsus: vt Pulsus æris, Pulsus remorum, Pulsus manuum & pedum. Frequenter de manuum plausu dicitur, quo videlicet collisæ crepitum quendam edunt: quontam verò eo plausu approbare aliquid in theatris solebant, pro laude interdum capitur. Aristophanes Ran. – θάσσοις δυδαίμοναι αἰθέρων, χωμαικῶν, καὶ κρότον χιμεῶν πολυ. Demosthenes contra Mid. θόρυβον καὶ κρότον ποιοῦντες τε καὶ σωκοφάντης ἐποιήσατο. Athenæus libro 13, τοῦ θεατοῦ ὑπεφωνησαν μετὰ κρότου. Dicitur etiam de plausu quem ciconia crepitante rostro edit, vt Ouidius dicit, Ipsa sibi plaudat crepitante cicona rostro. Philostr. epist. 4, εἰ κρότῳ αὐτῷ χαίρεις, καὶ τοῖς πλαφρυῖς, ἐπεὶδὴν παρίωντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, ποτύτῳ σωφρονέστερον τὸν Ἀθηναίων ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὸ τοῦ κροτεῖν. Cæterùm à præteriti perf. pass. tertia persona κέκρουται formari κρότος, exempto υ, eradit Etymol.

C. Κροποθόρυβος, ου, ὁ, Plausus vna cum tumultu. Plutarchus in libro qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, loquēs de applausibus & acclamationibus quæ in auditoriis fieri solebāt, Ἐπίκουρος ὅτι τοῖς τοῦ φίλων ὀπτοῦλοις κροποθορύβοις γίνεσθαι παρ' αὐτοῦ λέγων. Idem ad Colot. Epicureum, τίνι τοσοῦτον ἀξίως ὀνόματι τοῖς ὑμετέροις βρόμοις καὶ ὀλολυγμοῖς καὶ κροποθορύβοις, καὶ σεβάσσοις καὶ ὀπθιεάσσοις, οἷς τοσοῦτοι καὶ καθυμνεῖτε τὸν ὅτι ἡδονὰς παρακαλοῦσι; Priori verò Plutarchi loco bene conueniunt hæc apud Suidam verba, ipsius Epicuri (vt videtur) Γαμαὶ αὔαξ, φίλον λεοντάριον, εἶον κροποθορύβου ἐκπλησας αἰαγόντας σὺν τὸ ὀπτοῦλον. Eo verò verisimilius est Epicuri esse verba quòd suos ille sectatores solebat ὑποκορίζεσθαι, vt suprà in Υποκορίζομαι.

C. Κροπαίγνια, τὰ, Puerilia crepitacula, Ludicra quædam crepitum edentia: qualia sunt de quibus Quintilianus Sonū edāt pueriliū crepitaculorum. Vtitur Ausonius.

C. Ἄκροπος, ου, ὁ, Plausu carens, Cui non applauditur, ἄκροπον Hesychio est ἀδιαρρίπτον, ἀπαράδευτον.

C. Δίκροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis pulsans. Δίκροπος σφυγμός, est pulsus inæqualis in vna arteriæ pulsatione & vna arteriæ parte, qui post absolutam diastolen, antequam perfectè contrahatur, secundò tactum ferit. Huius exemplum haberi potest ex malleis incudem percutientibus & postea resilientibus, vt voluit Archigenes, qui etiam pulsum hunc non vnum sed geminum esse existimauit. Hæc Gorræus. De causis verò eius pulsus eundem consule. Theophilus dicit eum bis quidem vna percussione pulsare, sed impari celeritate: incipientem enim, citatiorem esse: desinentem verò tardiorem. Meminit & Actuarius. Quomodo verò ab eo differat qui δερκαδίζων appellatur, apud Theophilum reperies. De eodem Galenus in Isagoge pulsuum, ἐν τοῦ παλινδρομεῖν, ἐξ ὧν ὅτι καὶ δίκροτος σφυγμός. ‖Δίκροτος dicitur & Qui vtrinque impellitur, vt δικρότοισι κώπαις apud Euripidem. Vbi exponitur etiam Vtrinque sonantibus. Itē δίκροτος ναῦς siue δίκροτον πλοῖον, (& frequentius δίκροτον subintelligendo πλοῖον) Biremis, Nauis quæ duplici remorum ordine impellitur. Illæ porro (inquit Bayfius) quæ binis remis agebantur, à Romanis dictæ sunt biremes: à Græcis δίκροτα potius quàm διήρη. etiāsi apud Suidam διῆρες πλοῖον legatur. Polybius libro 6, ἐν αἷς ἦν καὶ πλοῖα πεντήκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν, ἔτι καὶ, διαφέροντα τῆς κατασκευῆς, τὰ δὲ λοιπὰ, καὶ πεντήρεις καὶ δίκροτα καὶ κέλητες, reliquæ, triremes & biremes & actuariæ. Appian. in Mithrid. ὁλκάδος τῆς βασιλικῆς ἱστὰ τῆς πλεύσης, Ῥοδία δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀνήχθη, biremis Rhodia in eā impetū fecit.

Hæc inter alia Bayf. ex quo vide & quæ paulo pòst citabuntur in Μονόκροτος. Vtuntur hoc vocabulo Latini quoque. Cicero Epist. 11 ad Attic. libro 5, ἀφεράκτα Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habebã, & aliquid ὁπλικωτον. Et libro 6, ep. 4, Constituebam vti ὁμοπλοία. paratiorem offendi Brutum quàm audiebam. nam & ipse Domitius bona planè habet dicrota, suntque naui gia præterea luculenta Sextii. Hirt. De bello ciuili libro 4, Capit ex eo prælio pentiremẽ vnam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octauianos. Sed perperam in vulg. edit. legitur dierotas.

C. Μονόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vno duntaxat pulsu mouetur. Μονόκροτος ναῦς, eadem quæ μονήρης, quæ vno duntaxat remorum ordine impellitur. Strabo libro 7, καὶ πεύκεσα ἐν οἷς αἰώθηκε κᾷδορ πῶ δεκαέτεα ἀκρεῦνιον, ἀπὸ μονοκρόπου μέχρι δεκήρους, sunt & naualia in quibus Cæsar vndeuiginti naues decimarum nomine dedicauit, ab vno remorum ordine vsque ad decimes: vt interpretatur Bayf. reponens μονοκρίπου pro μονικρόπου, quod in vulg. editionibus habetur. quæ eius emendatio veterũ quoque librorum autoritate confirmatur. Locus est pag. 142 edit. Aldinæ. Xenophon autem (inquit idem Bayf.) in 1 Hellen. δικρόπις & μονοκρόπις naues dixit eas quæ quum triremes (opinor) essent, propter tamen absentiam remigum & sociorum naualium, duobus tantùm vel vno per transtra remige incitarentur, quũ tamen possent ternis agi, si adfuissent remiges. Verba Xenophontis sic habent, ἐσήμαινεν ἐς τὰς ναῦς βοηθεῖν κᾷ κρόπος. διεσκεδασθεισῶν δὲ τῶν αἰθεωπῶν ὅτιπαν, αἱ μὲν τριήρεις δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ πάντελῶς κεναί, quum autem socii nauales in diuersas partes ad sua quisque negotia discessissent, nauium nonnullæ duobus tantùm ordinibus agebantur, aliæ verò vno tantùm, quædam autem prorsus vacuæ remigibus erant.

C. Πολύκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diuersas aut chordas aut fistulas quæ pulsu tangũtur. Athen. libro 12, καζαυλεῖ ὠθεῖς ὡς χελωνίδος πολυκρόπου φόρμιγξ, ὥς τε πᾷς πόλεις ὅλας ὑπὸ τῆς κιθάρεις σωκηχεῖσθαι. ‖ Πολύκροποι dicuntur etiã homines Versuti & vafri, ἀνθρώπων οἱ κακεντρεχεῖς καὶ μὴ ἁπλοῖ, sicut & πείμματα & πολυπείμματα & κρόπαλα. Vnde & apud Hom. in primo Od. versu fuerunt qui scribere voluerint, Ἀνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκροπον. Hæc schol. Aristoph.

C. Τρίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Triremis, v. l. quemadmodum δίκροτος biremis.

Κροτέω, ῶ, Pulso, Verbero. Plutar. De educ. puer. Πλάτων δὲ δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθεὶς, τὸ τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας, τοῦτον (ἔφησι) ἀπελθὼν κρότησεν ἐγὼ δὲ παύσω θυμούμενος. Quod ita Diogenes Laert. in Platone, εἰς ἐλθόντος ποτε Ξενοκράτους, εἶπε μαστιγῶσαι τὸ παῖδα αὐτὸν καὶ μὴ δύνασθαι διὰ τὸ ὀργίζεσθαι. ‖ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum quum eum tam rapido cursu trahunt, vt cum crepitu quodam succutiatur. Iliad. ο, Ἥρετο δὲ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι Κεύ' ὄχεα κροτέοντες, vacuum currum magno cum crepitu raptantes. ‖ Item, Plaudo, Cum plausu collido. Xenoph. Anabas. 6, 1 initio, τέλος δὲ τὸ Περσικὸν ὠρχεῖτο, καὶ κροῦ πᾷς πέλτας ὤκλαζε, καὶ ἐξανίστατο. Quæ verba citat Athenæus libro 1. Idẽ Xen. Pædiæ 8, πότερον κροτεῖν δεῖ τῷ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν; Synes. epist. 121, καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ὤφετο αὐτὸν ὑπὸ χρομονῆς οὐκ ἐχέφρονος, τ' ἑαυτοῦ χρήσαιτο. Quintil. dicit Collidere manus & complodere. Aliquando verò sine accusatiuo χεῖρε ponitur, vt Plaudo apud Latinos: ac interdum pro Comprobo plausu, seu Plausu excipio, capitur. Xenoph. Sympos. οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις. Plutarch. Alcib. τοῦ δὲ δήμου κροτοῦντος καὶ βοῶντος, ὑφ' ἡδονῆς, ὑπολαβεῖν τὸν ὄρτυγος οὐ ἐπιλαθόμενον ἔχων ἐν τοῖ ἱματίῳ. vbi coniungunturβοᾶν & κροτεῖν, vt Cicero dicit, Idque frequentissimo theatro incredibili clamore & plausu comprobatum. Luc. in Harmonide, ἐν τοῖς ἀγῶσιν οἱ μὲν πολλοὶ θεαταί εἰσι κροτῆσαί ποτε καὶ συρῖσαι, κρίνοισι δὲ ἑπτὰ ἢ πέντε. Dicimur etiam κροτεῖν aliquem pro Cum plausu laudare, seu Plausu excipere, vt Stat. dicit, -nõ toties victorem Castora gyro, Nec fratrem cæstu virides plausere Therapnæ. Diog. Laert. in Cleanthe, ἐφ' ᾧ ἀγαθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον. Et κροτέομαι, Plaudor, id est Plausu excipior: vt Cicero ad Atticum, Populum verò præclarum, quòd propter malum vicinum ne victoria quidem plauditur. Ouid. Quùmque fefellit amans aliqua nouitate maritum, Plauditur & magno palma fauore datur. Tibull. Quáque ibis, manibus circum plaudêre tuorum. In Axiocho, πῶς δ' οὐ δαιμονήσετε θεὸς ὄχλον ζῶν, εἰ πεπτωκείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλόμενον, συρεσθόμενον, ζηλωτὸν ὄντα, si plaudatur, seu plausu excipiatur. Aristot. De arte poetica, πολλὰ δὲ πλέξαντες οὗ, λυσιν κακῶς. δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι. Plutarch. ταῦτα τοῦ καλοῦ ὄντος ἐν τῷ δήμῳ Κυείων ὑπὸ Καισαρος ἐκρότει τῶν λαμπρῶς. Chrysostom. κροτεῖσθαι ἄξιος, Dignus qui plaudatur, seu Plausu dignus. Eodem significatu didicitur κροτεῖσθαι. ‖ Item Crepo: ea significatione qua Horat. dicit, Si quid Stertinius veri crepat. & Sulcos & vineta crepa mera. In Axiocho, κἂν πιθανωτέρους πυτῶν λόγους ἀρὴ κροτήσῃς, si crepes, seu declames, aut declamaueris. Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia de qua Ouid. Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Vide exemplum in Κρόπος.

Κρότημα, ατος, τὸ, Plausus, Idipsum quod ex plaudẽdi actione oritur: idem quod κρόπος. ‖ Dicitur etiam ὀπὴ θηλυδολίων teste Hesychio, vt & κροπαλοῦ de homine vafro & versipelle. In v. l. ὀπὴ κρότημα ἀμυλωτατον Ὀδυσσέως, vulpecula astutissima.

Κρότησις, εως, ἡ, Plausus Ipsa plaudendi actio. Dicitur de complosione & collisione manuum, vt & κροτέω. In Axiocho, σταγμοὶ ἐπὶ σοῦ δακρύοις καὶ κρότησι χειρῶν, Cum collisione seu complosione manuũ. vel Latinius, Complosis manibus, vt Seneca loquitur.

Κρότητος, ῶ, ὁ, Pulsatus. κρότητα loca dicuntur quæ pedũ pulsu pauita sunt, Loca pauimentata pedibus plaudentiũ choreas, vt Virgilius loquitur: quæque ita indurescunt vt volgiolis & cylindris cõplanata esse videãtur. Theophrast. hist. plant. lib. 6, cap. 6, de croco, γιγνεῖ δὲ καὶ παπῶδες καὶ γίνεται καλλίων κατατεμόμενος κατὰ τῆς ῥίζης. διὸ καὶ τοῦδε τὰς ὁδοὺς καὶ ἐν τοῖς κοσμητικοῖς κάλλιστος. Vnde Plinius libro 21, cap. 6, Gaudet calcari & atteri pede, pereundóque melius prouenit: ideoque iuxta semitas ac fontes lætissimum. Vbi fontes dixit pro κρουνοῖς, quoniam semitæ ad eos ducentes propter frequentiã pulsu & conculcatione pedum tritæ ac veluti pauita sunt. De similibus locis Lucretius, Principio pars terrai nonnulla perusta Solibus assiduis, multa pulsata pedũ vi. (Eiusdem significationis EST Ἐπίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Galen. Γυμνασίων libro 2, de robustis exercitationibus loquẽs, ἀλλὰ τὰ μὲν ἰσχυῶτα καὶ χαλεπὰ παλαιφατα ἢ βαθείας κονίας δ' ἀπαιτεῖ γίνεσθαι, καθ' ὁποῖον χωρεῖν ὀπὴ κροτον ὁρῶντα ἐστῶτα. Aristot. Hist. animalium libro 8, πεφυσῶν δὲ ἢ γελῶν καὶ πρήθει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ὀπὴ κροτον. ὅταν δὲ τοῦτο πίνῃ, φοιτῶσα ἐπωαζεῖ ἀνω θεν. Vnde Plinius lib. 9, cap. 10, Eáque [videlicet oua] defossa extra aquas, & cooperta terra, ac pauita pectore & complanata incubant noctibus.) ‖ Κροτηταὶ μάλαι dicuntur etiam τὰ κροτόμφα quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibiis canuntur: nam κρόματα vocari etiam τὰ αὐλήματα, suprà ex Plutarcho docui. Sophocles apud Athen. lib. 4, Οἴχωκε δὲ κροτηταὶ πικτίδων μέλη, Αὐλοὶ μόναυλος. Nisi aliquis hic malit Crepitantia. nam κροτητὸς in vulg. lex. exponitur etiam κρόνον πιοῦν, Plausum edens, & Plausibilis. Apud Athenæum verò lib. 14, vbi de secundis mensis sermo est, Eurip. dapes etiã quasdam κροτητὰς appellat, Μόσχων τέρενα ὀρχεῖς, χηνέα τε δαῖς, Καὶ πτηνὰ καὶ κροτητά, τῆς ξυνοπτέρου Πελαίᾳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

C. Ἀκρότητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non pulsatus. Athen. autem ἀκρότητα κύμβαλα dicit cymbala non congruentia ad numeros. sic enim vocat sermones intempestiuos aut nihil ad rem pertinẽtes, quos idem ἀμουσολογίας vocat. Hæc Erasmus in Chiliad. qui ibidem eodem sensu accipit πάρεργα μέλη, non respondentia ad tibiam, & ἄρρεσι δίνυσα: item ᾠδὰ μέλος ἔρχεται. Ita ἀκρότητα κύμβαλα erũt τὰ οὐκ ἀρμοκροτοῦντα, id est συμφωνοῦντα, vt Hesychius paulo

paulo pòst exp. Athen. l. 4, κολάροις ἀναγινώσκει καὶ μέλη πάραυλα καὶ ἀκρότητα κύμβαλα, καὶ μετὰ τοῦ καλοῦ ὕφους ἀμουσολογίας τοῦ ἱερέρχεται τοῦ οἴκους.

C. Ἀποκροτέω, Crepito, Plausito, vt Bud. interpr. Strabo de Sardanapalo, ἀποκροτῶν τῆς δακτύλοις. vbi Suidas exp. ἀποληκῶν. Cicero dicit Concrepare digitis. Vide infrà ὀπὴ κροτέω.

Ἀπόκροτημα, ατος, τὸ, Digitorum concrepatio. Quæ autem ista fuerit, docet Eustathius: qui quum dixisset κρούειν, κροαίνειν & κροτεῖν οἰκεῖα τοῦ πτοιῆσθαι, subiungit, ἔστι δὲ ἀπόκροτημα, ὅτῶν ὅτι, κᾷ τὸν Ἀθιώμαιον, κτύπος δέξιος μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπιρειδεῖς, εἶτα κατὰ κτυπεῖ τὸ ὑπ' αὐτὸν ἀρκῶδες, crepitus qui ex digito medio pollicipriùm innixo, deinde in pulpam et subiectam illisio excitatur. qui crepitus interdũ (vt in saltationibus) lætitiæ signum est, interdum etiam signum contemptus. Vide Ἐπικροτέω paulo pòst.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Durus, Asper. Xenophon De re equestri, vbi de equo flectendo loquitur, ἄλλως τε καὶ ἀπόκροτον ἢ ὀλιθηρὸν ἢ τὸ χωρεῖον Pollux quoque libro 1, inter χωρεῖα δίππα numerat ἀπόκροτα. Quidam innominatus autor apud Suidam, οἱ δὲ ἀπεχωροῦσιν ἐν γῇ ἀποκρίτῳ. Galenus, πῶρος ὅς ἐστι οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος. Vbi sicut ἀπόκροτος cũ λιθώδης copulatur, ita à Philone cũ λίθινος, libro 3 De vita Mosis, κατ' αὐδρὸς λιθίνου καὶ ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος, in hominẽ animi saxei & præduri. Vbi metaphorice accipitur. At in propria significatione acceptum copulatur etiam cum τραχὺς, apud Plutarchum De liber. educ. ἀλλ' ὅσί τις ἀπόκροτος καὶ τραχὺς ἐν τῷ δίον τος; durum & asperum. (vbi sunt etiam qui reddant, Quod dum calcatur pedibus, propter duritiem sonum reddit.) Idem Plutarch. De fortuna, ὑποδεῖν) καὶ ἡμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις καὶ χηλαῖς καὶ ὀπλαῖς ἀπόκροτος. A Bud. ἀπόκροτος exponitur etiam Pauitus. qua significatione paulo ante ὀπὴ κροτος.

C. Ἀρμοκροτέω, idem quod συμφωνέω, teste Hesych. qui dicit sumptũ esse ἀπὸ τῆς ἀρεσκόντων. ii enim quasi ad numerũ remis aquas plaudunt.

C. Ἐγκροτέω, Infligo, Impingo, Illido. ἐγκροτύμφαι πυγμαῖ, pugni impacti. ex Eurip.

C. Ἐπικροτέω, Applaudo, Plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4, τῷ μὲν ἀνῷ ἐπεφέκτων, ἡμῖν δὲ ἐξ ἀπιείας τὸν χεῖρε ὀπὴ κροτοῦντων, nobis autẽ super ea re manus cõplodẽtibus. ‖ Item Crepito. Hesiod. Asp. — τὸ δ' ὀπὴ κροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήνται, crepitantes. sicut Homerus suprà de equis rapido cursu concitatis, Κεύ' ὄχεα κροτέοντες. Item apud Luc. ὀπὴ κροτοῦσι ὁδοῦσι, Dẽtibus crepans, seu Crepitãs dentibus, vt Plautus loquitur. Et ὀπὴ κροτῶ τοῖς δακτύλοις, digitis cõcrepo, vt suprà ἀποκροτῶ & ἀπόκροτημα. Athen. lib. 12, ex Aristobulo, de monumento Sardanapali, ἐφ' οὗ ἔστασι πύρινι λίθινοι συμβεβληκότα τὰ δεξιὰ χειρὸς πεῖ δακτύλους ὡς αὐ ὀπὴ κροτοῦντα. ὀπὴ γεγράφθαι δὲ αὐτῷ Ασσυρίοις γράμμασι. Σαρδαναπαλος Ἀνακυνδαραξέως πῶς Ἀγχιάλω καὶ Ταρσὸν ἔδειξεν ἡμέρᾳ μιᾷ· Ἔδε, πίνε, παῖζε· ὡς τἄλλα πύτα οὐκ ἄξια τῶ ἀπὴ κροτήματος ἔοικε λέγειν. quem Cic. incidi iussisse in busto scribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido Hausit: at illa iacent mul.a & præclara relicta. Eust. Od. θ, ἐπελήκεον exp. ex Athen. ἐπὴ κρόπων τῆς λιχανοῖς δακτύλοις.

C. Κατάκροτος, Lætis plausibus comprobo, Lætis plausibus excipio. Hesych. καταπκροτῶ exponit ἄγαν ἐπαινῶ, καὶ τὰ φιμοῦ.

C. Παράκροτος, Applaudo. Item Adhortor, Inhortor, Incito. vel Plausu manuũ adhortor, aut inhortor. vel incito ad aliquid faciendum: vt apud Luc. ὁ δὲ ᾠδὴ κροτῶ εἰς τὸν ὅμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀπὸ πτοιῆσαι, exponitur, Plausu ad humerum facto exhortatur. Suid. ᾠδὴ κροτοῦντες exp. ᾠδὴ παρασιωπῶντες, παρορμῶντες. Similiter Hesychio quoque ᾠδὴ κροτοῦ est παροξυνῶν, & ᾠδὴ κροτήσαντες, ᾠδὴ παρασιωπῶντες.

C. Συγκροτέω, Complodo, Collido. Xenoph. Pædiæ 2, συνεκρότησε τὸ χεῖρε, καὶ πᾷ γέλωτι ἠυφράνετο. Athen. lib. 10, de Arcesilao, ἀνακλασθεὶς τὸ χεῖρε συγκροτήσας, manus cõplodẽs seu collidens. nã vtroque modo Lat. loquũtur. ‖ Item Conflo more fabrorum ferrariorum qui ferra cãdentia aut alia metalla cõflant. Plato Crat. etymologiam afferens nominis σελήνη siue σελωαία, dicit eam ita vocari quoniam σέλας νέον τε καὶ ἔνεον ἔχει ἀεί, quasi συλλεγεοάεια: subiungens, συγκεκροτημένον ὂν σελαιαία κίνηται, conflatis & cõtractis pluribus literis in pauciores. Sic enim tradens etymon vocabuli ἀρετὴ, dicit eam vocatã esse quasi ἀείρετῶ, subiungens, συγκεκροτῆται δὲ, καὶ καλεῖται ἀρετή. In quibus locis Budæus interpr. etiam Compingo, Coagmento, Compono. (Posset etiam συγκροτεῖσθαι ibi accipi pro συγκείεσθαι, coalescere, & συγκροτούμενον pro συγκριθέν, concretum) Idem Bud. συγκεκροτῆσθαι exponens Compactum esse, Coagmentatum esse, dicit opponi τῷ ἐκλύεσθαι apud Alex. in Probl. p. 5, à tergo. ‖ Porro qua signif. Cic. dicit Consensus aliquorum conspirans & penè conflatus, eadem Herodianus lib. 4, in orat. Macrini ad exercitum, τὸ ὑμέτερον δύπακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον μετὰ τὸ εμπειρίας μαχόμενον. vbi Polic. interpr. Vester ordo atque consensus pugnandique peritia. Posset tamen hic & aliter accipi, videlicet vt συγκεκροτημένοι τὰ τὸ πολέμου apud Demosthenem, de quo paulo post. Apud eundem libro 7, συνωμοσία τις κατ' αὐτὸν συγκροτουμένη contra eum conflata: vt Cicero dicit, Conflata improborum manus. Et actiua voce apud Luc. συνωμοσίαν συνεκρότουν καὶ ὅπλα ἠθροίζον, vno cõsensu conspirabant quasi conflari. ‖ Συγκροτεῖν χορὸν, componere, seu instituere & ad efficiendum cõcentum componere. πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν. (vt Bud. interpr. citans præcer sequentia exempla, etiã συγκροτεῖν ex Chrysost. ad Ephes. pag. 186 & 189, pro συνιστᾶν, οὗ δὴ ἀπόδεσθαι.) Demosth. contra Mid. αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ὥσπερ δεῖν τὸ χορόν. Plut. οἱ δὲ, ὡς τὸ χορὸς εἰς ἁρμονίαν συγκεκροτημένος, ἐκείνου τὸ πλέονον ἀνασείοντος, ἐφ' ἑκάτερα μέγα βοῶντες ἀπεκείροντο. Πομπεῖος, id est, velut ex composito ad alterna responsa instructi, & subornati atque apparati & cõcenturiati. Bud. Quo sensu accipi poteſt apud Herodianum lib. 7, τὰ δὲ πλήθη ἐκεῖνα τὸ στρατὸ καὶ ἑκάτερον ὑπὸ Ἀλεξαίδρου ἠθροίσθη· ἠυξήθη δὲ ὑπὸ τὸ Μαξιμίνου καὶ εἰς πολεμικὴν ἄσκησιν συγκεκροτῆτο, ad exercitia militaria instituta erant. Demosth. Olynth. 2, ὁ ξένος μὲν χρῶν ὡς εἰσὶ θαυμαστὸ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τὸ πολέμου, instructi copiis bellicis, & egregiè armati apparatuq; præditi, vt Bud. interpr. qui συγκροτεῖν πόλεμον, exp. itidem Apparare, Instruere, apud Aristidem, ἀλλὰ τὸν ἤδη ὑπὸ Πρότων καὶ ἡ Θωμαίων συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. (Apud Basil. verò pag. 363, pro Cõmittere accipi annotat) Lucian. καὶ τὸ δεῖπνον ἀρτὶ συνεκεμίζετο, καὶ ὁ ἄπτος συνεκροτεῖτο, omnibus suis partibus instructum erat conuiuium, vel ferculis augebatur, vt idem Bud. exponit. Is præterea συγκεκροτῆσθαι, interpr. Institutum esse & præparatum ad philosophiam, apud Laert. in Zenone p. 326, ἐν τῇ παιδείᾳ συγκεκροτῆσθαι. Et in Chrysippo, p. 396, μεταπμφάμενος δὲ τοὺς τὸ ἀδελφοῦς υἱοὺς Ἀρίστοκρεοντα καὶ Φιλοκράτου συνεκρότησε. ‖ Συγκροτέω, Congrego, vt Bud. interpr. hoc in loco, ὁ ἔκκλησος ἁρμόζει τὰ σύστημα, καὶ πρὸς ἕξαρχον ἀθροῖ τὸ βεκόλιον συγκροτῶν. Vicina significatione dicitur συγκροτῶν στράτευμα, vel δυνάμεις, Cogere exercitum seu colligere & conscribere militem. Herodian. lib. 2, συνεκρότει πανταχόθεν στρατὸ μὲ ἐκ τῶν κᾷ πόλεις Ἰταλίας πόλεων. Et lib. 1, οἱ δὲ πολῖται αὐτῶ λαθόντες συνεκρόπουν δυνάμεν, clanculum copias colligebant. In quibus locis possemus etiam vti verbo Conflare, vt suprà. Nam Conflare exercitum dicimus: sed plerunque in malam partem. Cicero, Exercitus perditorũ ciuium clandestino scelere conflatos. Idem. Conflata improborum manus, de coniuratione Catilinæ. Idem Herodianus eodem libro, εἶθ' ὡς τὸ ἐξ ἀγχοῦς ἀκροπόλεως δυνάμεν καὶ πρεσβεῖαν συγκεκροτῆσας ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, id est ((Politiano interprete) Collectis viribus quasi ex munitissima arce summã sibi rerum vindicaret. Sic Lucianus, καὶ γραπαὶ μὲν πολλὴ καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δίφροφόρον οὐκ ὀλίγον. Agathias apud Suidam, συνεκροτοῦν αἱ δυνάμεις ὑπὸ Ναρσοῦ, καὶ ἅπαντα συνῆθροιζε τὰ στρατόπεδα. ‖ Item Condico, Edico, Indico, vt Bud. interpr. qui & Comm. p. 76, Synesius (inquit) ἡμέραν

διηρθρωμένω, diem constitutum appellauit, hoc est πεπαγμένω, διωρισμένω, συγκεκροτημένω, συγκειμένω, compactũ & conditũ. Herodianus l.8, πρὸς ἐς πρὸς Ῥώμην ἐπανόδου συγκροτῆ, edicit, condicit. B. Idē l.5, πανηγύρεις τε πανηδαπὰς σωεκροτεῖ, dies festos indicebat, & populum conuocabat. Iulian. Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν Νεμέων συγκροτοῦσι πανήγυριν. Sic apud Theophyl. ἐμοὶ καὶ Σωκράτῃ σωεκεκρότηται δικαστήριον. vbi posset etiam reddi Conflatum est: vt Cicero dicit, Quæ illam totam actionem iudiciumque conflarat. ‖ Συγκροτῶ accipitur etiam pro Incito, & veluti Complosis manibus concito. Philo De vita Mosis lib. 1, σωεκρότων ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκαμεῖν, alius alium, ne deficerent, hac oratione acuebant, vt Turnebus vertit. qui apud eundem libro 3 De vita Mosis, οἱ οἰνοφλυγίαις καὶ ἐδωδαῖς καὶ ἀκρασίᾳ καὶ ἀλλαις ἀπλήρωτοι ὀπθυμίαις σωεκρότησι, interpretatur itidem Inexplebiles libidines excitarunt. Vbi posset & eo sensu accipi quo Cicero dicit, Ex cõtrariis diuersisque inter se pugnantibus naturæ studiis cupiditatibusque conflarum monstrum, de Catilina loquens. Apud eundem Philonem De vita Mosis libro 1, εἰωνοσκοπεῖν δὲ ἐν τοῖς μάλιστα συγκεκροτηκὼς ἐθαυμάζετο, idem Turnebus vertit, Ex augurii prudentia præcipue in existimatione & admiratione erat. ‖ Suidas συγκροτῶ exponit non solùm σωιεῖν, πρὸς θρασυνεῖν ἀχῆ σωιέγειν, σωιέχειν, sed etiam αὔξειν, συμπεφάτιζειν, οὐδέπω καιρὸν παραλείπειν. Hesychius etiam παρότρυνε.

Συγκρότημα, ατος, τὸ, Idipsum quod conflatum est. Pro coagmẽto accipi pag. 31 apud Gregorium De homine, testatur Budæus. Dicitur etiam de agmine compositio & instructa manu. Aristoph. scholiastes pag. 17, exponens illud, καὶ σωστραταμένους κ' οὐκ ἀπεδόλασαν ὑφ' ὑμῶν, ita inquit, καθῶ πλησιόφρως. μετὰ τάξεως. καὶ σωστρατιάς. καὶ χορηγάς. καὶ μετὰ συγκροτήματος πολλοῦ, Agmine cõposito, Instructa manu. Budæus. ‖ Item Conspiratio multorum in idem scelus coeuntium, vel facinus suscipientium. Scholiast. Demosthenis, ἵνα μαθῆς τὸ συγκρότημα τοῦ μανίας. Idem, ὅδεν ἐπάγει, ὡς οὐκ ἀνέκπληκτοι τὰ συγκρότήματα, de Midia eiusque aduocatis & testibus loquens. Bud. Quintilianus dicit, Sine odio conflatos testes, sine inuidia.

Συγκρότησις, εως, ἡ, Conspiratio, Coniuratio. vt συγκρότημα paulo antè. Ioseph. Quo signif. dicitur & συγκροπσμὸς & συμπνευσμός.

c. 2. Ἀσύγκροτος, SIVE Ἀξυγκρότητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui conflatus seu coactus non est, οὐ συγκεκροτημένος: de exercitu aut copiis quas cogere nõ opus est, (aut quæ cogi etiam non possunt) sed parata sunt & in promptu. Thucyd. libro 8, pag. 293, Ἀθηναῖοι δὲ κατ' ἀρχὰς καὶ ἀξυγκρότητοι πληρώμασιν αἰφνιδιάζοντες χρήσασθαι, εἰς πόλεως σεισμοῦ, suppletamentis iis quæ aderant, seu in promptu erant. nec enim alia cogi seu conflari poterant. Schol. exponit ἐπίμοις.

Συγκρότος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conflatus, Coagmentatus, Compactus. Apud Eurip. σύγκροτον ζεῦγος, conflatum connubium, vt dicitur societas conflata.

¶ Κρόταλον, ου, τὸ, Crepitaculum: instrumẽtum quod pulsatum manu, crepitabat. Columella, Crepitaculis æreis aut testarũ sonitu terreatur. Martialis libro 14, in epigramm. de crepiraculo, Et quatiat tenera garrula sistra manu. Schol. Aristophanis dicit κρόταλον propriè esse τὸν χαλκοῦν κόλαμον καὶ κατασκευαζόμενον ὑπὸ τινῶν ὥστε ἠχεῖν εἴτε αὐτὸν δεῖν τοῖς χροσὶ, καθάπερ κρότον ὑπὸ πολλοῦ. Eustathius autem κρόταλον esse dicit σεῖσις τοῦ ὀστράκου τυχὸν ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ὃ ἐν χερσὶ κεραπόμενον θουλεῖ. Calius Rhodig. libro 19, cap. 4, quum locũ ex Aristoph. schol. citatum interpretatus esset, Inueni (inquit) qui κρόταλον intelligant instrumentum musicum quo in deorum cæremoniis vtãtur Ægyptii, & à κρούω inflectant, quod Pulso est: quanuis non desint qui pro plaustro resonanti accipiant. Quidã annulũ interpretantur, ex ære ferreo quatiatur baculo. vnde illud ex poetica officina, Coppa Syrissa caput Graia redimita mitella, Crispũ sub crotalo docta mouere latus. Hæc ille. Sipõtinus autẽ dicit esse instrumentum quod manu pulsatur, laminis quibusdam ex ære rotundis sonitum ex eo reddentibus. Diosc. l. 2 Epigr. — πλὴν ἢ πάλαιναι Γρηνικὴ κροτίλων εἰς ψόφος ἐξέβαλον. Meminit & Protagorides Cyzicenus apud Athen. l. 4, vbi de organis musicis sermo est. Vtitur eodem vocabulo & Cic. quũ ait, Neq; collega: tui cymbala ac crotala tegi. ‖ Κρόταλον ET Κρόταλος quoq; masculino gen. teste Suida, dicitur de homine garrulo & loquaci, vt Martial. dicit Garrula sistra. Eustathio est σκώπτοντες καὶ πολλὰ λέγοντες ἐν λαλιᾷ ἐχόμενοι: Suidæ autem & Aristoph. schol. εὔγλωττοι καὶ εὔστομοι. Sed rectius Eust.

Κρόταλον igitur (ait B.) appellabãt hominẽ loquacẽ & in foro obstrepentẽ, verba immodicè fundentẽ & voce exaudibili. Quod genus significare voluit Iuuenal. quũ inquit in 6, nec cantiticus nec præco loquatur, Altera nec mulier. verborũ tanta cadit vis: Tot pariter pelues & tintinnabula dicas Pullari. Aristoph. Nub. ῥῆμα, κρόταλον, πάλαι. Aliquanto pòst, δεξιοστόμος, πολύῤῥημα δικῶν, κωφὸς, κρόταλον, κλαγγὸς, ἠχήεν. Aristoph. schol. accipit etiã pro homine versuto & vafro, vt suprà in πολύκροτος dictũ est. Vide & verba Eust. apud Bud. p. 1069 in κροταλίζεσθαι.

Κροταλίζω, Crepitare faciendem quod κροτεῖν. Il. λ, — ἵππω Κεν ὀχήσαι κροταλίζον ἀνὰ στόλεσι χαιτήεσσι, Ἡνιόχοις πιθόμενον. pro quo suprà Κεν ὀχήσαι κροτήσας, de equis, auriga excusso, rapido cursu concitatis & currũ magno cum crepitu per cãpũ trahentibus. ‖ Κροταλίζω, Plaudo, Plausu cõprobo & excipio, vt etiã κρότος suprà. Alciphr. Ep. ἢ αὐ κροταλίζῃ τὸ θέατρον. Existimo tamẽ, inquit B. p. 1069, quum κροταλίζεσθαι idem esse dixisset quod κροτεῖσθαι, & locũ ex Athen. protulisset) κροταλίζειν magis significare Risu effuso excipere, quam plausu prosequi, motus autoritate Eustathii, qui ait κροταλίζειν δὲ τὸ γελᾶν λέγεσθαι. Verba Eust. apud eũ quære. Sed pro Plaudo siue Plausu excipio (vt ipsum κροτεῖ) accipitur apud Athen. l. 9, ὅτι οὐδὲ πόθ' ἡδεῖαι δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐν τοῖς ἀκροάμασι κροταλίζουσι μετὰ κρότου, Et l. 14. κροταλίζωμεν πάντες ὅσοι παντὶ κροταλιστεῖς. Idem, ζῶ δ' ἐπὶ τὸ κλαυσόμενος, ἐπὶ μὴ ἐκκροταλίσῃ, συμφωνεῖς, id est κροτήσῃ. plausu exceptus est. Vide Κρότος.

Κροταλιαστὶ, Plin. l. 6. c. 35, [Procerioreres margaritas] elenchos appellãt, fastigiata longitudine, alabastrorũ figura in plenioremorbem desinentes. Hos digitis suspendere, & binos ex te nos auribus, feminarum gloria est. Subeunt luxuria eius nomina & tædia exquisita perditiore; ornatu illi, iudem quum id fecere, crotalia appellant, ceteri sono quoq. e gaudeant & collisu ipso margaritarum.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, Tempus, τὸ κατὰ κεφαλὴν ὀστοῦν, ὡς καὶ κορυφῆς, vt Eustath. ex Arist. definit. Κρόταφοι, Tempora: (inquit Gorr.) sunt duo ossa cranii, vtrinq; singula ad aures sita, trilatera: parte superiore futuris κεφαλοειδέσι, posteriore, laterum τῆς κεφαλῆς ἐπιθέτοις additamẽtis: anteriore, futura quæ cranio & ossi ὀφθαλμικῷ cõmunis est, terminatur. Vide plura apud eundem. Sunt qui κρόταφος dictum velint παρὰ τὸ κρεμᾶσθαι πρὸς τὴν κεφαλὴν: quia pulsus venarum ibi cadens est. alii παρὰ τὸ κινοῦν τὴν ὄψιν. quoniam Theocr. dicit, ἀπὸ κρόταφον πλόκαμον ἀνεῖπε Πανὸς Γραφέων. Vide Κροσσ. ‖ Κρόταφος Suidæ est etiam τὸ βιβλίου τὸ ὄπισθεν. VNDE Πολιοκρόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cana habens tempora. Epitheto hominem apud Homer. ὅπ ὡς ὅτε τὸ πλῶστι, ἀνὴρ ὃν ἀνὰ κρόταφον πέλεκυν τὸ ἐμοῦ ἄλοιτο τῆς κεφαλῆς ἐν ἐπιθείαν ἔχῃ ἐξ κεφαλῆς φλεγμαίνοντος, vt Alex. Aphr. lib. 1 probl. docet. Η. Ὁ. Πᾶσαι τοῖς θῆλυς πολιοκρόταφοι τε γένοιντο. ET Κροτάφιος, ου, ὁ, vt Κρόταφιτα μύες apud Galen. Musculi temporales.

Κρουνὸς, ὁ, Scatebra, Saliens. i. Fõs aquæ saliẽs. κρουνοὶ Eust. sunt αἱ ἀφαὶ τῶν χειμάῤῥων πολλῶν, sicut πηγαὶ, αἱ πηλοέναι. seu (vt alibi scribit, etymologiam etiam addens) πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταῤῥεούσαι μετὰ κρότου, scatebræ aquarum in montibus cũ strepitu quodam defluentes. alibi κρουνοὺς dictos tradit τοὺς ἀναιόντας, id est ῥέειν κρότῳ, ὕδωρ κρουσμαῖς καὶ ψόφῳ. Est igitur κρουνὸς scatebra vbi aqua cum strepitu quodam profilit. Il. χ, v. 147, Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμανδρίου δινήεντος. Et versu 205 de iisdem

scaturiginibus, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ὀπὴ κρουνὸ ἀφίκοιτο. Il. σ, Ὠς δ' ὅτε χεῖμα ῥοὸς ποταμοῖ κατ' ὄρεσφι ῥέον τε Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ Κρουνοὶ ὃν μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρας. Ex quibus exẽpl. patet nõ tam de torrentium scatebris dici quàm etiã de fluuiorum perennium fontibus salientibus. Sed & de aliis scatebris & riuis dicitur. Athen. l. 4, αὐτόβλυζον ὃ ἐξ αὐτοῦ ἢ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. ‖ Item Lauacrum, Locus vbi lauant. v. l.

C. Κουνοχοθλήραμον, ου, τὸ, Nugator, Garrulus. φλύαρος. Aristoph. Eq. Ἄλλοι δὲ κρουνοχοθλήραμον εἶ. vox cõposita ex κρουνὸς (quo significatur τὸ ῥεῦμα καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον) & λῆρον (. i. τὸ μάταιον) & χύτρα, quæ ἀναιδεστὴς est. vt significet Stultè & insipide loquacem. id. n schol. tradit.

C. Δωδεκάκρουνος, ET Ἐνιεάκρουνος, Duodecim vel nouẽ scaturigines habens, Qui è nouẽ scatebris aquã fundit, Habens nouem fistulas è quibus aqua profilit. Vtrunque epitheton fontis cuiusdã Athenis a duodecim & nouẽ fistulis è quibus aqua saliebat. Vocabatur & καλλιῤῥόη.

Κρουνάδες, ου, ὁ, vt κρουνάδον ὕδωρ, Aqua è scatebris saliens, Aqua ex fonte saliente, vt φρεαταῖον, πηγαῖον. Aristot. Meteorolog. 2.

Κρουνηδὸν, Instar scatebræ seu fontis salientis. Philo De vita M. l. 1, πολλὰ δὲ αὐτόματον ὑδρίας φλέβας, καθάπερ ἐν πᾶσι αἱμορραγίαις, κρουνηδὸν αὐλοὺς ἀκοντίζειν ἅμαπας, rapidos cruoris salientis modo effunditur.

Κρουνίζω, In salientis modum effundo. Dorotheus apud Athen. l. 11, de poculis quibusdam quæ ῥυτὰ appellantur ὅτι τὸ ῥέω, scribit, κέρασιν ὅμοιαι εἰσὶ, δι' ἃς τρυπῆσθαι δεῖ. ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτὰς κάτωθεν ἐκπίνεισι. Et paulo antè ex Diphilo, Καὶ τοῦ τὰ μέγιστα τῶν ὄντων θεία Γένεσις δεήσει σήμερον πάντ' κλεψύδραν Κρουνιζόμενον, bibentem vinũ inde effusum velut ex salientibus. VNDE Κρούνισμα, Idipsum quod instar salientis effunditur. idẽ quod κρουσμός. In Epigr. κρούνισμα μελισταγές.

C. KAT Ἀκρουνίζω, Instar salientis deorsum fundo. Galenus libro 13 Methodi, εἰ δὲ ὑγρὸν εἴη τὸ φερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἷον κατακρουνίζοντες, in saliẽtis modum fundentes. Bud.

ΚΡΥΌΣ, εος, τὸ, Frigus, Algor, Rigor. Herodianus κρύος τε καὶ ῥάλπος κατὰ φρονεῖν, πταμοῖς τε πηγυμένοις παπεῖν. Lucianus in Lex. οἶδα δὲ ὡς ὃν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ κώματα. Pro gelu etiam poni putat Budæus. vnde dici κρύσταλλον. Schol. autem Aristophanis videtur indicare κρύον appellatum fuisse ἰδιωτικῶς suo tempore τὸν κρύσταλλον, in quodam loco Comm. in Nubes. Cæterùm κρύος quasi κρῆος dictum putat Etym. παρὰ τὸ κρεοῦσθαι τὸ ὀδόντων τὸ γινόμενον ἐν τῷ κρύει, id est ψύχει. (afferens & aliã deductionẽ multo remotiorem, videlicet à κρατῶ) Idẽ κρυμὸς à κρύπτω deriuat, vt à præt. pass. κέκρυμμαι dictum sit κρυμὸς quasi κρυμμός. Ego autem puto κρυμὸς à κρύος fieri, quæcunque sit huius deriuatio: licet κρύος habeat υ breue, at κρυμῶδης à κρυμὸς habeat υ longum apud Dionysium in poemate De situ orbis.

Κρυερὸς, Frigidus, Algidus. Herodianus lib. 1, πλὴν ὅτι τοῖς ὀχθαις τῶν Ἴστρου ὥρεων κρυερὸν τι ἀεὶ καὶ σωνεφῆ. Et κρυεροῦ αἴδαο apud Hesiodum, Frigidi Plutonis. quod corpora mortuorum frigida sint. Sed κρυερὸς est etiam Horrendus seu Horribilis, aut Horrorem incutiens, Dirus, itẽ Tristificus. quibus exponi modis potest & in illo Hesiodi loco: sicut apud eundem ἀρῆς κρυδοῖς, redditur Diræ cladis. Homerus Odyss. σ, — ἀ ψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Homerus (inquit Eust.) gaudere quidẽ, vocat ἰαίνεσθαι, vt χαλκὸς ἰαίνεται πυρί: at ῥιγεδανὸν & κρυδὸν appellat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν.

Κρυόεις, εντος, ὁ, poetis idem quod proximè præcedens κρυδός. Ab Homero φόβος (id est metus) κρυόεις dici putatur (initio libri i Iliad. Θεσπεσίη ἔχε φύζα φόβος κρυόεντα ἐπείρα) quoniam qui metu sunt perculsi, συγκρούουσι πυὶ ὀδόντας. Apud Hesiodũ ὃν πολέμῳ κρυόεντι. Apud Apoll. κρυόεσσα ῥάλασσα.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, η, ὁ, Glacies, Gelu. Dictũ quidã putãt à κρύος & στέλλομαι, pro συστέλλομαι, vt fit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciẽ cõcrescit. sed συστελλόμενον durum est hac in signific. Hom. Od. ξ, — αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γλυφεῖ' ὑπὸ πάχνη Ψυχρὴ, καὶ σταλέεσσι τεθηρέφετο κρύσταλλος. (ita enim legit Eustathius quoque, non τεθηπέφετο) At Il. χ, non vtitur hac voce sine adiectione, sed adiungit ἐξ ὕδατος, in hoc versu, Ἠ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. vbi Eustathius annotat οὐ σωυπακουστέον καὶ τὴ ὑάλον, addique ἐξ ὕδατος ad differentiam πυὶ ἄλλως πικῶς ἐξ αἰαθυμιάσεως. Thucyd. lib. 3, κρύσταλλός τε ὑὸ ἐπέπηγε. Plut. De primo frigido, ὅθεν ἡμῖν ὁ βαθὺς χῆ πάγος ὅθεν. ὡς εἰπεῖν, καὶ κρύσταλλος ἄπασα. Luc. De hist. scribenda, τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. ‖ Κρύσταλλος, Crystallus lapis. Dionysius De situ orbis, pag. 116 editionis patris mei, Τέρμονις κρυσάλλου καθαρὸν λίθον. vbi Eust. annotat, ὅρα ὅτι λίθου εἶδος ὁ μεταλλοῦτος κρύσταλλος, καθὰ καὶ ὁ μαρμάρος. Idẽ p. 116, de Caspio mari, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰσὴ' ἠερίεσσαν ἴασπιν. vbi Eust. habet, φύει δὲ καὶ κρυσάλλους λίθους καὶ ἴασπιν ἠερόεσσαν. Affertur & ex Epigr. pro lapide, genere fœm. Sciendum est autem inueniri & Κρύσαλος vnico λ. sed Eust. duobus scribit, sicut & illa quæ alla: a fuit etymologia, duo flagitat. In v. l. habetur ET Κρύσαλλον neutro genere pro glacie.

C. Κρυσαλλοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Crystalli speciem præ se ferens, Crystallo similis. τὸ κρυσαλλοειδὲς ὑγρὸν, Alex. Aphrod. Crystallinus humor, Humor oculi duriusculus, purissimus & pellucidissimus: sic dictus à similitudine crystalli, siue eo nomine glaciẽ siue crystallum propriè dictũ intelligamus. nã & mediocriter durus est, & exquisitissima præterea puritate, pelluciditate, claritatéque perspicuus. Gorr.

C. Κρυσαλλόπικτα φυσήματα, ex Eurip. Flatus glacie cõcreti. In v. l. Flatus congelantes.

C. Ἀκρύσταλλος, η, ὁ & ἡ, Glacie carens, Non glaciatus.

Κρυσαλλώδης, ος, ὁ & ἡ, Crystalli speciem præ se ferens. Itẽ Glacialis, in v. l.

Κρυσαλλόω, ῶ, In crystallũ verto, seu glaciẽ, Cõglacio, Gelu cõcretũ reddo. A cuius passiuo κρυσαλλωθέντα apud Philonem, Gelu concreta, Conglaciata.

Κρυσάλλινος, Crystallinus, Crystalli puritatem & pelluciditatem habens.

Κρυσαλλίζω, Crystalli pelluciditatem seu splendorem imitor. vt λίθοι ἰασπιδὶ κρυσαλλίζοντι, Apoc. 21.

¶ ΚΡΥΜΟΣ, ου, ὁ, idẽ quod κρύος, Frigus, Algor. Et Rigor hyemis, vt B. exp. apud Philostr. Idẽ affert ex Alciphr. ὀκ τούτων πῦρ αἰάψαντες, τὸ παρὸν τῶν κρυμοῦ παρεμφυόμεθα, De deriuatione autem huius nominis dixit in Κρύος. Κρυμὸς Hesych. pro eodem.

Κρυμῶδης, εος, ὁ & ἡ, Frigidus, Algidus. Gelidus. Dionys. De situ or. p. 116, Κείνησ' ἐν πεπαμοῖο τεῖ κρυμώδεας ὀχθας, vbi obserua υ produci. Et κρυμώδης πυρετὸς, Febris cõtinuæ species & ardentis, accensæ erysipelate circum pulmonẽ cõsistentes, quẽadmodũ testatur Act. l. 5, c. 89. Gorr.

Κρυμαλέος, idem. Affertur autem ex Eratosthene de duab' extremis zonis loquente.

ΚΡΥΊΠΤΩ, Fut. ψω. Præt. υφα, Abscondo, Abdo, Occulo. Item Tego. Homerus Iliad. θ, versu 272, — ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ. (sed hoc à Κρυπτάσκω esse putatur) Hesiodus Erg. Κρύπτοντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Et pass. præteritum apud eundem, in Diebus, Αἰ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἤματα παρεφόμενα Κεκρύφαται. Sophocles, ὑφ' ἅμματος κρυφεὶς, Absconditus. (Affertur autem ET Κρυβεὶς pro eodem, ex quo aduerbiũ Κρύβδην seu Κρυβδὰ) Herodian. libro 8, Ὑπαλὼν μηδὲ τῆς δεξιοτέχνας πεπαρρησιάσθαι, ἔνθα ἢ κρύπτειν ἐαυτὸ καὶ σώζειν ἐδυνάντο. Idem libro 3, καὶ ἐν πνι τῷ σεισμῷ κρυπτόμενος. Dicitur etiam κρύπτω γῆ, vel ἐξ γῆς, vel εἰς γῆν, itidémque cum aliis nominibus. Thucyd. libro 2, ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῆ. Plutarch. Camillo, πίθοις δ' ὑπὸ γῆς κρύψαι. Vt autem κρύπτειν εἰς χλῶ, sic κρύπτειν εἰς καλύβην dicitur: quod apud Thucydidem extat. ‖ Κρύπτειν Apud Aristotelem, Argumentari ita vt fallamus & lateamus eum quicum disserimus, quò euasuri tandem simus. Vide. Bud. pag. 325.

Κρύπτω, vel Κρύπτομαι, Celo. Herodianus libro 2, κρύψαι τε τὸ γνωσθὲν βουλόμενοι. Demosth. σωοικεῖ δὲ ἡ γνωὴ

φανερὰς, καὶ οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Sæpè autem & A
cum accusatiuo personæ. vt apud Lysiam, ὁ Διογείτων ἡ
μὴ θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ αὐδρός. Et apud Græcos
Bibl. interpretes, Regum lib. 1, cap. 3. κρύπτω ἀπ' αὐτῆς τοὺς
λόγους. qua constructione non dubitauit vti Synesius,
epist. 57, ἵνα μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων ὁ Θεός. Et
passiuè κρύπτεσθαι, Celari. Exponitur & σωπᾶσθαι à schol.
Thuc. id est Taceri.

Κρύψις, εως, ἡ, Occultatio, Absconsio. Sed præter notam
significationem (vt docet Budæus) significat etiam ar-
tem quandã & solertiam disputandi, ac τὸ πρεσβευόμενον B
captandi, & τὴν ἐπαγωγὴν irretiendi. Et κρυπτικεῖ,
huius artis periti. qualis est apud Platonem Socrates,
& Cicero in Tusculanis. Alex. in Topic. librum 8, κρύ-
ψις δέ ἐστι μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ
προκείμενον. Et κρυπτὸν dicitur quod sic captiosè intendi-
tur, id est πεντέπειρον. Idem Alex. κρυπτὸν ὅταν τὸν ἀπαγο-
ρεύοντα ἀποκρινόμενον τῆς πρὸς τὸν ἀποκρίσεως ὑποστάσας. id est,
quod auocat respondentem ab animaduersione & cau
tione in respondendo.

Κρυπτὸς, ός, ὸν, Abditus, Occultus, Clãdestinus. Herodianus C
libro 5, καὶ τῆς τῶν Παλλάδος τὸ ἄγαλμα ὁ κρυπτὸν ἐν ἀόρατῳ
σέβεσι Ῥωμαῖοι. Et libro 7, τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀνῆλθε
τα. Ibidem, τὸ κρυπτὸν πρόσπορον διὰ φόβου μόνος. Apud Ho-
merum autem Iliados ξ Eustathius vult κρυπτὴ κλινὶδα
vocari vel πλὴν ἐνὸς, ἐν κλείσαι τὰς θύρας, καὶ οὕτω κρυπτο-
μένῳ τοῖς ἔξωθεν, vel πλὴν δι' ἐπιχρίσεως τοῖς ὀπισθεν. Vi
de & in Κρύψις. AT VERO Κρυπτὴ, Testudo subterra-
nea, (& q.d. abdita) à qua dicta est Cryptoporticus. Bud.
In vulg. lex. annotatur videri Vitruuium nomine illo D
cryptoporticum significasse, quum scripsit, In ædibus
cryptæ, horrea, apothecæ. In iisdem exponitur Locus
abditus & concameratus: & affertur ex Iuuen. pro sub-
terranea cauerna fornicata, Et solitus mediæ cryptam
penetrare saburræ.

Κρυπτάδιος poetis idem quod κρυπτὸς, Abditus, Occultus,
Clandestinus. vt Homero κρυπταδίη φιλότητι, (Iliados ζ,
κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήτω) Clandestina venus. quæ ab
elegeographis Latinis appellatur Furtiua venus. Idem
Iliados α, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμοὶ ὅ τοι νόσφιν ἐόντα Κουπάδι- E
δος φρονέοντα δικαζέμεν, clandestina agitanti & volueuti
animo.

Κρυπτικὸς, (q.d. Occultatiuus, seu Occultatorius (Occultan-
di seu celandi aut fallendi peritus. Et κρυπτικὸν, Quod
est comparatum ad fallendum, seu Cui inest quædam
fallendi vis. Vide in loco Alexand. Aphrodisæi, quem
Budæus affert Comment. pag. 325. ITEM Κρυπτι-
κῶς, aduerbium. q.d. Occultatiuè, seu Occultatoriè. id
est Cum quodam ad occultandum & fallendum artifi-
cio. Captiosè. vt κρυπτικῶς πωπάνεσθαι Aristot. Itidem
ab Alex. Aphrod. dialecticus κρυπτικὸς dicitur esse ὁ κρυ-
πτικῶς ἐρωτῶν.

Κρύβδιν, ET Κρύβδα, Occultè, Clàm. Homerus Odyss.
λ, κρυβδὶν & αὐαφαρὰ inter se opponit. Apud eun-
dem Iliad. σ, κρυβδὰ cum genitiuo, (vt Lat. dicitur Clàm
me) Κρυβδὰ Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Est autẽ hoc κρύβδα poe-
ticum, at κρύβδιν in vsu est & prosæ scriptoribus, ac in-
ter alios Demostheni.

Κρύφα, ET κρυφῆ quoque interdum, ITEM Κρυφηδὸν G
apud Homerum (qui ei opponit ἐμφανὲς) Occultè,
Clàm, Clanculum. Plutarch. ad Coloren, οὐδὲ κρύφα καὶ
δι' αἰνιγμάτων. A Thucydide κρύφα & φανερὰς oppo-
nuntur: ab eodem verò & cum genitiuo ponitur, libro
1, οἱ δὲ ὑπόεγγυοι μὴν κρύφα τῶν Ἀθηναίων. Plutarchus Quæ-
stion. Rom. ὅτι παῖς τὸ κρύφα καὶ λάθρα, ΚΑΛΑΜ. At
Κρυφῆ rarius est. Extat certè in epistola Pauli ad Ephes.
cap. 5, τὰ δὲ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν. v-
bi vetus interpres non vertit Occultè, sed In occulto.
Inuenitur autem & Κρυφῇ cum ι habẽte ι subscriptum, H
sed in nullo nostrorum veterum exemplarium memi-
ni me hanc scripturã obseruasse: nec verò quem locum
habere hîc possit intelligo. HINC Κρυφαῖος ET Κρύφι-
ος, Occultus, Abdit', Clãdestinus, Latẽs. Et Κρυφαῖος qui-
dẽ αἰαλογωτέραν (vt ita dicã) deriuationẽ habet à κρύφα,
minus tamen est vsitatum, & quidem in soluta oratio-

ne præsertim. Κρύφιος autem vtrisque scriptoribus cõ-
mune est. Sophocles Aiace, pagina 53 meæ editionis,
— κρυφαίῳ φασγάνῳ πεσεῖν χερός. At κρυφιος frequentius
est, vti dixi. vt κρυφιοι ἔρωτες amores clandestini, (qui &
furtiui, & opinor, dici possunt, eadem forma qua fur-
tiua venus ab elegeographis poetis) apud Musæum i-
nitio poematii quod τὰ καθ' Ἡρῶ καὶ Λεάνδρου inscribi-
tur, Εἰπὲ θεὰ κρυφίων ὀπυδρτερα λυχνον ἔρωτων. hic enim
est primus poematii illius versus, qui falso veteri illi
Musæo tribuitur, vt docui in mea editione variorum
poematum, cui titulum dedi, Poetæ Græci principes
heroici carminis. Herodianus libro 8, τὰς ἐπιμήνους σωμα-
τικὰς ἡδονὰς τοῖς ἐρασταῖς ὡς πρὸς ἀνεδέξατο ἐν κοιλαστρίδων ἢ λόχμαις
ὑλαῖς τε κρυφίοις ἔλεγεν. Budæus κρύφιον capite 1 & 2 Maccab.
pro loco abdito poni ait. Idem affert & τὸ κρύφιοι sub-
stantiuè ex Dionysio Areop. τὸ κρυφιον τοῦ θεοῦ.

C. ΑΠΟκρύπτω, item Ἀποκρύπτομαι, Abscondo, Occulto. Iso
crates ad Demonicum, ἀπιστοῦσι γὰρ πολλοὶ τοῖς ἐν ταῖς οἰ-
κίαις ἀποκρύπτειν, πολὺ δι' ἀναγκαῖον φαίνεται ἐμοὶ τοῦτο πρεσβεύειν.
Vbi nota iungi hoc verbum cum εἰς in sequenti lo-
co Xenophontis, cum εἰς, in Hipparchico, ὡς εἰς τὸ
ἀδηλον ἀποκρυπτόμενος, κλεπτοῖς αὐτοῖς ἐπιτιθεμένος. Aliquando au-
tem simpliciter cum accusatiuo ponitur tam ἀποκρύ-
πτω quam ἀποκρύπτομαι, sicut & Abscondo vel Occulo:
interdum cum accusatiuo solum, interdum cum In.
vt Abscõdo in angulo. Ifæus, καὶ εἰ πόλις εἰπεῖν χρήματα,
μηδὲν δεῖ ἀποκρυπτόμενος τῆς οὐσίας. Sic apud Demosthenem
οὐκ ἀποκρυπτόμενος πολὺ οὐσίας. Vbi obseruandum præteri-
tum passiuæ vocis, pro quo sæpius vsurpatur aoristus
medius. Homerus Odyss. ε, Γαστέρα δ' οὐκ ἔθελεν ἀποκρύ-
ψαι μαιμαῶσαν ὀλοώτατον. id est (secundum Eustathium)
αὐξανόμενον ἀεὶ, ὡς φανερὸν ἐστι πολύ.

Ἀποκρύπτομαι, cum duobus accusatiuis, Celo. vt οὐδὲν
ἀποκρυψόμενος σε, apud Plutarch. in Romulo. Nihil te ce-
labo. Plato in Apologia, ἔοικε δὴ, ὦ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, πάλαι τοῦτο καὶ ὑμᾶς σὺν μεγάλῃ σπουδῇ ἀποκρυψάμενος
ἐγὼ λέγω, οὐδὲν ἀποστελλόμενος. Sic dicitur ἀποκρύπτομαι τὸ
ἀπόρρητον, Celo te arcanum. Nõnunquam autem in-
ritur præpositio πρὸς. Isocrates in Eufir. encomio,
πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους οὓς οἷόν τε μάλιστα ἀποκρυψάσθαι. Sic Plu-
tarchus in Numa, ἀποκρυψάμενος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τοὺς πλη-
σίους. Interdũ vnus tãtùm accusatiuus ponitur, vel rei vel
personæ, & alter subaudiẽdus relinquitur. Lysias, οὐδὲν
ἀποκρυψάμενος, ἀπαντα διηγήσομαι. Interdũ verò neutrum
addunt, sed ex præcedentibus ἀπὸ τῶν κοινῶν subaudien-
dum lectori vtrunque relinquunt. vt in hoc loco De-
mosthenis Philipp. 2, πάλαι μὲν μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐγὼ πρὸς ὑ-
μᾶς, οὐ νῦν ἀποκρυόμενος. pro οὐ νῦν ἀποκρυψάμενος οὐδὲν ἀλλὰ
ὑμᾶς, aut etiã πρὸς ὑμᾶς. Reperitur verò & cum
alia quadam mira constructione, apud Lysiam (si eius
locus mendo caret) videlicet cum accusatiuo, & præ-
positione πρὸς habẽte suum genitiuum, & cum infini-
tiuo, in Areopagitico, οἱ δὲ λοιποὶ οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ τοῦτ'
ἴσασιν ἀπόρρητον ἔξεστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἂν ἀποκρυψάμεθα μη-
δένα εἰδέναι, καὶ πρὸς ἐκείνων πυθανόμενα. Quem locum
Budæus citat inter exempla verbi ἀποκρυπτεσθαι significã-
tis Celare. Si tamen ita vertamus ad verbum, Sed e-
tiam de quibus celamus neminem scire, qualis hæc in-
terpretatio fuerit? Fortasse ferri posset hæc quæ est pau
lo liberior, Quæ ita celamus vt ne vnum quidem ea
scire velimus. Sed mihi quidẽ sit verisimile post οὐδέν-
α omissum esse βουλόμενοι participiũ: quod si verũ sit,
ἀποκρυπτεσθαι ibi iũgi infinitiuo, falsum fuerit. Est autem
πρὸς ἂν ἀποκρυψάμεθα pro ἃ ἀποκρυψόμεθα. At verò ex
Thucydide citatur ἀποκρύπτεσθαι infinitiuo iunctum a-
pertè cum particula μὴ, ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν,
quod ita interpretantur, Occultabat, ne per volup-
tatem facere videretur. Sed locus expendendus est. for-
tasse enim Dissimulabat verti potest. Certè οὐκ ἀποκρυ-
πτόμενος πολὺ πενίαν videtur planè esse quod Cicero dicit,
Non obscurè fero meam paupertatem. Alicubi etiam
Obscurè ferre & Dissimulare copulat. Et quod idem
dicit Non obscurè, à Demosthene dicitur οὐδὲν ἀποκρυ-
ψάμενος, in oratione aduersus Timocratem, πῦρ τοίνυν
οὐτοσὶ Τιμοκράτης ἀναιδῶς καὶ οὐδὲν ἀποκρυψάμενος πεπίνηκε.

Id est, Istud enim hic Timocrates impudenter & non A
obscurè fecit. Quanquam hoc quidẽ loco fortasse ali-
quis malit οὐδὲν ἀποκρυψάμενος aliter interpretari, quod
post Impudenter, non videatur satis esse significans
Non obscurè. Quidam vertunt, Nihil celans: non aptè,
meo iudicio. Sed hoc prætereundum silentio non
est, malè in omnibus vulgatis editionibus Demosthe-
nis quas videre mihi contigerit, legi hîc οὐκ ἀποκρουσάμενος
pro οὐδὲν ἀποκρυψάμενος. Vnde non mirũ est mul-
tos in hoc loco se torsisse, participii ἀποκρουσάμενος signi
ficationem inuestigantes.

Ἀπόκρυπτω actiua etiam voce pro ἀποκρύπτομαι, id
est Celo, (quæ significatio præcedente annotatione tra
ctata fuit) reperitur apud Isocratem in Panath. οὐ γὰρ ἀπο-
κρύψαιμι τὴν ἀλήθειαν. Nisi fortè scriptum reliquit Isocrates
ἀποκρυψαίμην.

Ἀποκρύπτω, Obscuro. Plato in Apol. Socratis, καὶ αὐ-
τὴ αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνου τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Ver-
to autem ἀπέκρυπτεν, Obscurabat, eo sensu quo dicunt
Latini, vitium aliquod in homine virtutem eius ob-
scurare. id est Obstare quominus conspicua sit. ‖ Ite-
m Ἀπέκρυπτω, Obscuro, id est Splendore præsto & ante-
cello, vt tradit Budæus, citans ex Gregorio De Theo-
logia, πλέον τοῖς ἄλλοις ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἧ πνες
ἐκείνων ἐπέρους. id est, Luce alias & fulgore obscurans. Ci-
cero De finibus libro 3, Obscuratur, obruitur & interit
splendore virtutis & magnitudine omnis ista rerum
in corpore æstimatio. Verti etiam potest, Aliarum lu-
minibus obstruens, vt interpretatur Budæus, actiua vo-
ce tãtùm dici scribens. Cicero in Bruto, Sic Catonis lu-
minibus obstruxit hæc posterorum exaggerata altius D
oratio, id est πολὺ Κάτωνος λοιπόν ἀπέκρυψεν.

Ἀπεκρύπτω, Vinco, Supero, vt à B. redditur alicubi: vbi
tamẽ & per Obscuro fortasse verti itidẽ potest. eodẽ fe-
rè modo quo in vernaculo sermone vsurpamus verbũ
Effacer, id est delere. Rem enim quæ pulchritudine a-
liam longè superat, dicimus eam delere. Habet autem
Delere maximè affinem significationem cum verbo
Abscondere, quod propriè significatur verbo ἀποκρύ-
πτειν. Basil. Hom. 9, αἱ δὲ προσηγορίαι τῶν ἀλογῶν ζώων τῆς πρὸ E
τὴν αἴρεσιν μεταβολῆς ποίαν οὐχὶ σωίσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν;
id est, Quam humanam intelligentiam & prudentiam
non superant? vt vertit Bud. qui citat & hunc Arist idis
locum in Panath. vbi de insolentia minarum Xerxis
loquitur, καὶ οὐκ ἠπείλει μὲ ὅπως ἀνῆρε καὶ ὑβρίσεια καὶ φόνου
μείζω, ἐπελθόντος δ' ἐν ταῦτα, ἀλλ' ἀπεκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀ-
πειλάς. hoc est, Vicit & superauit opere id quod verbo
minatus erat, vt idem reddit. Potest etiam fortasse non
malè verti Obscurauit. Præsertim verò in loco Basilii F
ἀποκρύπτουσι, nihil videtur obstare quominus aliquis
interpretetur Obscurant, eo sensu quo minora maioribus
obscurari dicuntur.

Ἀπεκρύπτω, Contego, Operio. vt apud Aristid. de Xer
xe, ἐφ' ᾧ ἵππῳ τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀπεκρυψεν. nam quum
terra re aliqua est operta, tunc eius superficies oculis
nostris abscondita est.

Ἀπεκρύπτω τὸν γῆν vsurpatur à nauigantibus lõgè a-
lio sensu quàm in proximè præc. loco positum sit. vi-
delicet pro Terram videre desino, A conspectu terræ G
auferor. Nam quum ita in altum auferimur vt terram
videre desinamus, tunc eam veluti abscondimus, & ab
oculis nostris remouemus. Quod Græcum loquendi
genus imitari volens Virg. dixit Æn. 3, Protinus aerias
Phæacum abscondimus arces. Nostrates dicunt Nous
les perdons de veue. q.d. Amittimus earum aspectũ. Contrà
autẽ terrã eã quã cernere incipiunt, (quod est ἀναφαίνεν
apud Lucã) dicunt se discooperire. nã hoc sonat nostrũ
Descouurir, quasi illam ἀποκεκρυμμένην (.i. tectã seu oper-
tam, eo sensu quo ab Aristide vsurpari modò dictum
est) retegeremus. Syn. in ep. ad Euoptium, ἔπειτα ὅ γε νότος
σωτεπλαμβάνει λαμπρὸς, ὑφ' οὗ παχὺ μὲ τὴν γῆν ἀπεκρύ- H
πτομεν, παχὺ δ' ὅμως τὴν ὀλκάδων ἡμῶν τὴν εὐμορφίαν. i. B. inter-
pr. A quo vento cõfestim ita ablata in altum sumus, vt
nec terram videremus, nec à terra videremur. Sic Plato
in Prot. φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῆς λόγου ἀπεκρύψαντα γῆν. Li-
banius in quadam declam. ὡς ὑμῖν ἀπεκρύψαντες, πέλα-
γος διεξάλμομεν. Pro eodem dicitur & γῆν ὑφαρέειν, item
βαθαίνειν, & ὑπὸ βαίνειν, vt annotat B. Porro dicimur etiã
homines ἀπεκρύπτειν, quum longius prouehimur quàm
vt eos cernere possimus. Luc. ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπέρασαν-
τες τὴν ὀφθαλμὸν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους. ἐπεὶ δὲ
ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τοὺς βαυμαστάς. Id est, Vbi verò
è prospectu eorum euasimus, vt vertit Budæus.

Ἀπόκρυψις, εως, ἡ, Absconsio, Occultatio.

Ἀπόκρυφη, ῆς, ἡ, Latebra, Latibulum; apud Dionysium A-
reopagitam.

B Ἀπόκρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Occultus, Absconditus, Arcanus. vt
ἀπόκρυφα βιβλία, Arcani libri apud Suidã in Pherecy-
de, ἤσκησε δὲ ἑαυτὸν κτησάμενος τὰ φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία.
Sed & libri quidam Bibliorum vocati fuerunt ἀπόκρυ-
φοι, quasi occulti, quod nimirum non palàm omnibus
proponerentur, nec in templis vti illis liceret. Sunt ta-
men qui alia de causa sic vocatos existiment. Vide Hie
ronymum & alios scriptores ecclesiasticos.

C. ΕΓκρύπτω, idem quod κρύπτω, Abscondo, Occulto. (So-
nat tamen quasi dicas Inocculto, id est Intus occulto)
Sic autem ἀπόκρυπτω & ὀπόκρυπτω pro simplici: nisi quis
velit præpositionem hic quoque vehementiæ aliquid
addere significationi. Exponitur & Intego, seu Te-
go. Hom. Od. ε, v. 488, ὡς δ' ὅτε τὸν ἀπὸ δῆλον ἀπὸ δῆν ὠκέκρυψε
μελάνῃ. Matth. 13, ζύμῃ ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀ-
λεύρου σάτα τρία.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, q.d. Occultatitius panis, vel Abdititius.
sed exponitur Subcineritius à Budæo quoque, in hoc
Luciani loco, ὁ δὲ ἀπόδειδ πλέως, ὡς ἄρ' ἐγκρυφίας ἄρτος τις, C
ὄξιν. Affert & ex Græc. Bibl. interpr. Ezechielis capite
4, καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Athen. libro 3, loquens
de pane quodam qui ἀπανθρακὶς dicitur, ἔοικε δὲ καὶ οὗτος
ἐπ' αἰθράκων γίνεσθαι, ὡς ἄρ καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At
in vulg. lex. affertur & ex Num. capite 11, ἐπίσιτον ἐγκρυ-
φίας, & exponitur Tortulas.

Ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω. ex Aristophane in Equi-
tibus, Πολλὰ δὲ πολύ με χρόνον καὶ νῦν ἐλεήσας ἐγκρυφιά-
ζων, quod schol. explicat ἐμφωλεύων καὶ ἀπόκρυπτων, item
λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων ἑαυτὸν, dicẽs ἀπὸ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου du
ctam esse metaphoram.

C. ΕΠΙκρύπτω, idem quod κρύπτω, Abscõdo, Occulo, seu Oc-
culto. Herodian. lib. 2, τὰ ὅπλα ὑπεκρύπτοντες ἐν ἰδιωτικῷ σχή-
ματι. Item pro Celo, Dissimulo. Obscurè fero. Polyb.
lib. 16, πρὸς μόνον γε τοὺς ἐκ τῆς ἐπιστάσεως κατ' πάντα τρόπον ὑπε-
κρύπτεσθαι τὴν αὐτῶν δόξαν. Plut. εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ὑπε-
κρυπτομένους τὰ συμπτώματα. id est, Spartiatas celare con-
tẽdentes clades suas, Bud. interpr. quod de iisdẽ testans
Pausanias in Bœotiis, vsus est eodẽ verbo, vt videbis
Comm. pag. 323, & p. 325. τὸ χρῆμα τοῖς ἀνθρώποις ὑπεκρυ-
πτόμενον, genus scriptionis arcanum, quod homines fal-
lit, & celat quid significet. At verò apud Plut. in Pericle
alia cõstructione, ὑπεκρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς
μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὸν δεινότατα. vbi redditur, Apud vul
gus nomine musices regens vim sophisticæ artis.

Ἐπόκρυψις, εως, ἡ, Occultatio. Item Ænigmaticus sermo.
Vide Budæum pag. 325 ex Gregorio. Sic autem apud Sy-
nesium in lib. De insomniis, κοινὸν ἔχουσα πρὸς τε ἄλλα
καὶ πρὸς τοὺς χρησμοὺς τὸν ὑπόκρυψιν.

Ἐπόκρυπτικὸς, ου, ὁ, q.d. Occultatitius, seu Occultatorius. In
vulg. lex. exponitur etiam Vim habens occultandi, &
subiungitur, Vnde ὑπόκρυπτικὸν ὑπόρρημα, vt λάθρα. sed
hîc ὑπόκρυπτικὸν sonat potius Significationem habens
occultandi. Esse autem puto fictũ à Gaxa, aut alio quo-
piam recentiore grammatico vocabulum.

Ἐπόκρυφος, ου, ὁ & ἡ, Occultus. Idem quod præcedentia
κρυπτὸς & κρύφιος.

C. ΚΑΤ Ακρύπτω, Occulto, Dissimulo, sicut & præcedentia.
Homerus Odyss. λ, versu 247, Ἄλλῳ δ' αὖτον φωτὶ κατεκρύ-
πτων ἵκανε Δέκτη. Xenoph. Pædiæ 3. εἰς δὲ τὸν γῆν ἀφικόμενοι
τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος πλουτήσῃ, κατακρύπτειν. Aristoteles
autem iunxit cum præpositione ὑπὸ, in libro De mun
do, ὁ δὲ ὑπὸ γῆν κατακρυπτόμενος κατὰ τὸν νόμον κλίμα. Et
aorist. 2 passiuus κατεκρύβην, sicut & ἐκρύβην à simplici
κρύπτομαι.

Καπάκρυψις, εως, ἡ, Occultatio, Dissimulatio. A

ET Κακκρύπτω cum apud alios poetas, tum apud Hesiodum, per syncopen pro καταπκρύπτω.

C. ΣΥΓΚρύπτω, itidem pro simplici κρύπτω, Occulto, Celo. vel Concelo, vt Gell. loquitur: vtens itidem hoc composito Concelo pro simplici Celo.

Σύγκρυψις, εως, ἡ, Occultatio.

C. ΥΠΟκρύπτω, vel Ὑπκρύπτομαι, q.d. Subocculto. In vulg. l. exponitur etiam Occultè condo, Clãculum repono. Ibidem, ὑποκρυφαίως θεράπαιναι pro Subducentes ancillã. Item Dissimulo, Celo. Xenoph. Anabas. libro 1, B ὑ δ' φθονῶν τοῖς φανερῶς πλουτοῦσιν ἐφαίνετο, ἀλλ' πιρόμβρος χρῆσθαι τοῖς ὑπ' ὑποκρυπτομένοις χρήμασι. Apud Æschinem est potius Taceo, seu Reticeo, aut Subticeo, in orat. κ' Τιμάρχου, pag. 23, vbi scribit, Ὁμήρου δ' πλαχεῖ μεμνημένου τοῦ Παθόκλου καὶ Ἀχιλλέως, ἡ μέρα πα καὶ πὼ ἐπανυμίαν αὐτῶν τῆς φιλίας ὑποκρυπτεται.

Ὑπόκρυψις, εως, ἡ, q.d. Subocculatio.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. κτήσομαι, Acquiro, Comparo. Demosth. Olynth. 2, πολὺ γὰρ ἄριστον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πόρρω. Sed quod κτᾶσθαι & φυλάττειν hîc dicit Demosth. ab Isocrate dicitur κτᾶσθαι & ἀβλαβῶς. Legitur & κτᾶσθαι ἵππους apud Xenophontẽ. Et πρὶν' αὐτὸν καὶ ἡδέα εἶναι κτήσασθαι apud Plat. Sed & οὐσίαν κτήσασθαι, vt Lat. Beneuolentiam comparare: Isocrat. ad Phil. πολὺ γὰρ οὐσίαν κτήσῃ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν. Demosth. autem Pro corona simul cum accusatiuo οὐσίαν iunxit & accusat δόξαν, scribens, δόξαν δόξαν, οὐσίαν, ἀφελοῦ πάντων ἐκτᾶσθαι. Sed dicimur κτᾶσθαι ea etiam quæ mala sunt: vnde est κτᾶσθαι ἐχθ: ἀν apud Thuc. (oppositum præcedenti κτᾶσθαι οὐσίαν) quod exponitur etiam Suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰν apud Plat. Comparare calamitatem, Accersere sibi calamitatem. Exponitur verò & Vexari calamitate. D

Κέκτημαι, Acquisiui, Comparaui, vel Habeo seu Possideo. Xen. Pæd. 8, λαβὼν τοῦτο πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει ὡς ἰδίοις, Habe, vel Posside. Hinc κεκτημένος interdũ sine adiectione pro Possessor, Dominus. Aristoph. initio Pluti, Δοξῶ δὲ μὴ σοφὴν εἶναι τὴν κεκτημένην. Sic κεκτημένη, Domina quo vtitur Luc. sæpe. Et Plut. ἐκέλευεν ἀφίσταθαι τοῖς οἰκέταις τῶν ἑαυτοῦ ἐπὶ ἐλευθερίᾳ καὶ χάριν τῆς κεκτημένης. E

Κέκτημαι interdum simpliciter pro Habeo. vt apud Lysiam, πέγκλημα ἢ κέκτημαι βεβαίως ἀναμφίλογον ἀφελεῖν. Vbi Budæus κτῶμαι putat exponi posse non solùm Habeo, sed & Exerceo. In vulg. lex. affertur itidem πέγκλημα κέκτημαι ex Platone De legibus pro Occupor arte. Sed & κτᾶται interpretatur Bud. ἔχει, id est Habet, in hoc Demosthenis loco, πεῖα δὲ τὰ μέγιστα σημεῖα ὁ νόμος ἐστὶ κτᾶται, φθονεροῖς, ἀπίστοις, ἀχρήστοις εἶναι δοκεῖν. Et ex Xenoph. κτῶνται pro ἔχουσι, vbi scribit, πολλοὶ γὰρ δόξαν ἀγαθὴν κτῶν- F ται διὰ τὸ σῶμα τὸ ἀθανάτου, δοκοῦντες ἀποθανεῖν.

Dictum fuit ET Ἑκτῆμαι pro κέκτημαι, vnde ἐκτᾶσθαι apud Homerũ Iliados 1, — οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι ἀνάμορον πτολίεθρον. vbi Eustathius annotat id esse Atticum, necnon Ionicum, abiecta consonante incrementi, sicut & in ἐστάλκει, atque aliis. Vtitur certè & Herodotus non semel, vt ἔκτωται ἵππους, & ἔκτωται ὄνομα, sic & ἐκτῆσθαι & ἐκτήσθαι. Abiici autem consonantem dicit καλλιφωνίας causa, id est ἡδυφωνίας. G

Ἑκτήθω passi. aliquãdo. vt ἃ ἐκτήθη apud Thuc. Quæ comparata sunt, Quæ parta sunt.

Κτῆμα, ατος, τὸ, Quod aliquis acquisiuit, Quod aliquis acquisitum possidet, Possessio. vt quum dicitur virtus esse κτῆμα ἀείφορον. Et εἶ κτῆμα τινος apud Plutar. καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ἧς ἄλλου. Plurali numero κτήματα, Bona, Facultates, Opes, Quæcunque quis possidet. Homerus Iliad. γ, Κτήματ' ἐλὼν οὗ πάντα, γυναῖκά τ', εἶκαδ' ἀγέσθω. Et Odyssea ξ, -κτήματα δαρδάπτουσι. Xenoph. Hellen. 5, καταδεχέσθαι τοὺς φυγάδας, καὶ ἐκείνοις μὴ ἀποδοῦναι τὰ H ἐμφανῆ κτήματα, τοῖς δὲ τὰ ἐκείνων κομιζομένοις, ἐκ δημοσίου τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν. Apud Demosthenem, λαμβάνεσθαι τοῦ κτήματος, In possessionem bonorum alicuius mitti, vertit Budæus. At in vulg. lex. Pignora accipere. Appellatione κτήματος seu κτήματος, comprehendit & mancipium seu mãcipia Aristot. (quæ alio nomine αἰδοῖα δοῦλα) vt quum scribit Polit. 1, ἄλλου δ' ἐστὶν ἀνθρωπος, ὃς ἂν κτῆμα ᾖ, ἀνθρωπος ὤν. Et in Œcon. libro 2, τοῦ δὲ κτήματος, τοῦ μὲν ἐστὶν καὶ αὐτοῦ δεσπότου καὶ χρήσασθαι πάντα. τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνθρωπος. διὸ δεῖ δοῦλοις τοῦ θεραπεύειν αὐτοῦ δαίμονος. (vicissim autem κεκτημένος dicitur à seruo dominus seu herus) Isocrates autem in or. ad Demonicum postquã illum hortatus est vt suæ diuitiæ ipsi χρήματα pariter & κτήματα vsum præbeant. subiungit, χρήματα εἶναι τοῖς ἀπολαύειν δυναμένοις, at verò κτήματα εἶναι τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις. ‖ Κτῆμα, Prædium. Herodianus p 426 meæ editionis. εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κτήματα ἀποδιδόασι. Hac autem in signif. apud ipsum etiã Demosthenem legisse mihi videor. Vernacula lingua nunc possessiones vocamus itidem prædium.

C. Κτηματολογία, ας, ἡ. Dicere cuius sit hoc vel illud κτῆμα. eandem formam habet quam γῆς ἀλογία. Bud. ex Gaza, ἡ ἀδόξοις γῆς ἀλογίας καὶ κτηματολογίας σωτήρια. vt quum dicitur ἀλὼ Ἀεσοπίας. Poni potest (vt addit idem Bud.eus) pro titulis possessionum quibus hodie vtimur quum dominum huius & illius loci dicimus.

C. Ἀκτήμων, ονος, ὁ & ἡ, Qui nihil possidet, Cui nulla est possessio, Pauper, Inops: cui opponitur κτηματικός à Plutarcho vt in ea voce docebo. Idem in libro De non fœner. καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα ἧς ἄλλου. ET Ἀκτημοσύνη, Inopia.

C. Εὐκτήμων, ονος, ὁ & ἡ, Bene instructus possessionibus, Diues.

C. Πολυκτήμων, Qui multa possidet, Multorum possessor, Diues, Locuples, Opulentus. ET Πολυκτημοσύνη, Multorum possessio, Diuitiæ, Opulentia.

C. Φιλοκτήμων, Possessionum amans seu cupidus, Auidus multa possidendi. vnde & Auarus exponitur.

Κτηματικός, οῦ, ὁ, Qui multa possidet, Diues, Opulentus. Synes. ποτὲ μὲν τοῦ θεοῦ ἐπὶ κτηματικῶν, ὁτὲ πόνων ἐπὶ χάνοσι. Plut. in Solone (vt refert Budæus) κτηματικοὺς diuites appellat, qui agros Athenis possidebant, quos & χρηματικοὺς vocat σοφὶ σοφιστὰς loquẽs: quibus opponit τοὺς ἀκτήμονας. scribit enim, ἃς πίστιν πολλοὶ εὐ ποιοῦσι, ἢ τοῖς κτηματικοῖς δρῶσι καὶ τοῖς ἀκτήμοσι. At κτηματικὴ κώμη, pro villa, B. ex Gaza apud Cic. ITEM Κτηματίας eadem significatione apud Lycurgũ teste Suida, ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων. AT VERO Κτηματίον diminut. q.d. Possessiuncula. Apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, Possessio, Ipse possidendi actus. aut etiam Acquisitio. Thucydid. 4, τὸ δὲ κοινὸν κτῆσιν τῆς χρυσίου μεταλλεύσας. Et apud eundẽ, ἢ κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι, acquirendis pecuniis dediti, seu cõparandis. ‖ Sed sæpe κτῆσις ponitur ἀντὶ τοῦ κτημάτων, id est pro rebus quæ possidentur, pro facultatibus, vt Odyss. ξ, καὶ κτῆσιν ὄπασσε, & in aliis eiusdem poetæ locis. Itidem in prosa, vt apud Isocratem. Sic apud Aristotelem Polit. 2, ἰσάζειν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. HINC comp. Ἀκτησία ET Φιλοκτησία. Sonat autem Ἀκτησία, q.d. Possessionis seu possessionum penuria, ponitúrque pro inopia, sicut & ἀκτημοσύνη. At Φιλοκτησία est Possessionum cupiditas, seu Possidendi cupiditas, poniturque pro auaritia. ITEM Κτήσιος ab eadem origine, Quæstor, Fortunator, vt κτήσιος Ζεὺς cum apud alios cum apud Isæum, pag. 222. Hæc Bud. At in v.l. κτήσιος Ζεὺς exponitur Possessionum & prædiorum præses. (meminit autẽ & Harpocration, item Plutarchus) Ibidem κτήσιος Mercurius Quæstorius, κερδῴος: quod videlicet lucripetis propitius putaretur. DIMINVT. Κτησίδιον, q.d. Possessiuncula. vt à κτῆμα fit diminutiũ κτηματίον.

Κτητός, οῦ, ὁ, q.d. Acquisibilis. id est Qui acquiri potest, Qui comparari potest. Hom. Il. ι, Ἀτρεΐδη μὲν γὰρ τ' βλεῖς καὶ ἴσια μῆλα, Κτητοὶ ἢ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα. Isocr. δόξῃ μὲν χρήματα κτητά. Dionys. Lõg. εἰ δὲ δωρητὸν τὸ θεῖον μᾶλλον ἢ κτητόν. ‖ Itẽ Κτητός, Acquisitus, vel Quæsitus, Bud. ex Plat. De leg. libro 8. Exponit etiam Emptus, & Emptitius. Sic Hesiodus γυναῖκα κτητὴν appellat quam alii ἀγορασθεῖσαν. Apud quem quidam interpr. Ancillam, sicut vicissim ὁ κεκτημένος appellatur dominus. AT COMP. Ἀκτητος, Qui acquiri non potest, vel Qui acquisi

tus nõ est, seu Non possessus. SED Πολύκτητος exponitur actiuè, Multa possidens, Locuples, Diues. Δορύκτητος autem vide in Δόρυ. A

Κτήτωρ, ορος, ὁ, Possessor, Dominus. Pro quo in prosa dicitur potius ὁ κεκτημένος: vsus est tamẽ illo & Luc. Act. 4.

Κτητικός, Acquirendi peritus, seu cõparandi. Isocr. in Panath. πεῖ μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὶ ἐσμὲν τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακες ἀργοῖς τῶν ὑπαρχόντων. Et κτητικὴ τέχνη, vel κτητική, subaudiendo τέχνη, Acquirẽdi ars, seu disciplina, Ars quæstuaria. Bud. ex Aristotele.

Κτητικὰ nomina Græcis grãm. quæ Lat. Possessiua. B

C. ΑΝ Ἀκτάομαι, Recupero, Recipio, Reparo, quasi Deintegro acquiro, vel Reacquiro. vt apud Aristotelem ἀνακτήσασθαι πὼ ἀρχῶ, Imperium recuperare.

Ἀνακτᾶσθαι vt & ἀναλαμβάνειν, Rependere iacturam & damnum sarcire. Bud.

Ἀνακτᾶσθαι, Refocillare, Recreare. Galenus Therap. 10, πὼ π δ' ἀέρα τῷ σώματος ἀνακτῶ ὑδρος, καὶ τὴν αὐχμὸν ὀπτήγων. Item Recreare, vt in deliquio animi. Idem Galenus ad Glauconem, εἰ δὲ ὀλίγῳ λύπην ἢ χρᾶ ἢ ἔκπληξιν ἐκλυθεῖεν, ὀσφρηπκοῖς τε καὶ ταῖς τῶν ῥινῶν καταλήψεσιν ἀνακτήσασθαι. In illo autẽ priore loco ἀνακτῶ ὑδρος non solùm Refocillans potest exponi, sed & Reparans. Dioscorides, πῖγας ὑγιεινὰς ἀνακτᾶται. Bud. Apud Thucydidem ponitur pro θεραπεύω, vt ait Suidas. ‖ Capitur & pro Demereor, Mihi concilio, Amicum mihi facio. Xenophon Pæd. lib. 3, ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀσυάγου. Recreauit infirmum (inquit Budæus) vel potius Demetrius est. vt in 2, ἵνα κἀγὼ καλῶς σοι πεῖν εὔχας ἀνακτήσαιμί σε, μὴ δ' ὠάμαι. id est, Amorem tuum mihi conciliem. Ibidem, ὀθεραπευτοὶ μὲν οὕτως εἰσὶν ὡς τε πινὰς αὐτῶν δεῖ καὶ μικρὸν ὄψω παῦν ἀνακτήσασθαι φίλους. vel ἀναρτήσασθαι. Hactenus Budæus. Videtur autem Suidas eam verbi θεραπεύω signif. intellexisse quam & ὀθεραπευτοὶ hic habet. Notandum est præterea, in hoc eodem loco φίλους addi, quũ alibi ἀνακτήσασθαι sine eo accusatiuo ponat. vt cum in præcedentibus locis, tum in hoc ex eiusdem Pæd. lib. 7, (vbi notandum rursus θεραπεύειν & ἀνακτᾶσθαι) ἢ ὅπ οὐχ ἡμᾶς σοι μάλιστα ἢ θεραπευτέον. ἡμεῖς μὲν δὴ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα παρῆμεν· τὸ δὲ πῆθος ἀνακτᾶσθαι ἐδ' ὁ ὁπ πάντῶ ὅπου, ὅπως, &c.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, Recuperatio, Reacquisitio, ad verbum. ‖ Item Refocillatio, Recreatio. sicut ἀνακτᾶσθαι Refocillare & Recreare explicatum fuit. ‖ Item Conciliatio gratiæ. ab aliis Reconciliatio exponitur, sed ἀνακτᾶσθαι in locis ex Xenophonte paulo antè citatis non Reconciliare sibi aliquem, siue alicuius gratiam, sed Conciliare significat, videlicet præpositione ἀνὰ nullam iterationem seu redintegrationem in hoc verbo significante.

Ἀνακτητικός, οῦ, ὁ, Recuperatorius, Reparatorius, Vim habens recuperandi siue reparandi. Item Recreatorius, Refocillatorius. vt apud Dioscoridem ἀνακτητικὸς λειπο θυμίας, habens vim recreandi à deliquio animi. Sic apud Galenum ἀνακτᾶσθαι τὸν λειποθυμιῶντα. Citatur ex eiusdem Dioscoridis lib. 5, cap. 10, ἀνακτητικὸς σφυγμῶν. sed est alia lectio ἀνακλητικός.

C. ΑΠΟκτάομαι, ῶμαι, Alieno, A dominio meo amitto, Vendo, Emancipo, E mancipio meo emitto. Propriè sonat quasi dicas, Depossideo, id est Possessionem amitto rei alicuius. Opponitur enim suo simplici κτῶμαι, vt in hoc loco Gregorii, ἡδίον ἀποκτωμένοις ἢ κτωμένοις ἄλλοις μνώσκομεν. Itidem in isto Democriti, πλοῦτος μὴ δ' μὴ κτηθεὶς τρυχοῖ κτηθεὶς δὲ βασανίζει τὰς φρενῶν, ἀποκτηθεὶς δὲ, τὰς λύπας. Chrysostomus ἀποκτώμενος & δίδοις copulat, οὐκέτι ὀλιγωρεῖ τοῦ πλησίον. πῶς γὰρ, ὁ τὰ αὐτὰ ἀποκτώμενος καὶ δίδοις; Basilius autem ἀποκτωμένων & πωλουμένων. nam in oratione εἰς πῶς πλουτοῦντας scribit, καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; φησί. τί δὲ τὸ χρῆμα τῶ βίου ἐστί, πάντων πωλουμένων καὶ πάντων ἀποκτωμένων; Sic autem dicitur κτάομαι & ἀποκτάομαι, vt πλουτῶ & ἀποπλουτῶ.

C. ΕΓκτάομαι, ῶμαι, q.d. Intus acquiro, vel Intus possideo. sed nullũ vsus huius verbi exẽplum affertur, sicut nec verbalium HORVM Ἔγκτημα ET Ἔγκτησις, quæ in vulg. lex. exponuntur Possessio, Acquisitio. AT Ἐγκτήσις ibidẽ redditur Acquisitus, Comparatus, Possessus: & citatur hic locus ex Leuit. cap. 21, ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτησιν ἀργυρίου. A

C. ΕΠΙκτάομαι, ῶμαι, Insuper acquiro, Vltrà acquiro, seu comparo. Apud Platonem (inquit Bud.) ἐπικτᾶσθαι est Acquirere vltra ea quæ à maioribus accepimus, seu lucrari. Intelligit autem hunc Platonis locum, πότερον ὧν κέκτησαι, τὰ πλέω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω;

Ἐπίκτησις, εως, ἡ, Acquisitionis accessio, vel Accessio ad possessionem aut possessiones. Bud. ex Aristotele, αἱρεῖλεν ὁ θεὸς ἐπίκτησιν ἔσεσθαι χρημάτων.

Ἐπίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insuper acquisitus. ἐπίκτητος γῆ apud Platonem De legibus redditur, Fundus vltra sortem acquisitus. ἐπίκτητος ἰσχὺς apud Galenum, Virium accessio. Sæpe autem exponitur (vt & exponi debet) Ascititius, Aduentitius. Philostratus in Epist. ἡ φύσει καὶ οὐδενὸς δεῖται τῆς ἐπικτήτου. Alex. Aphrod. ἐπίκτητος θερμότης, Aduentitius calor. ἐπίκτητος σοφία, ex Gorgia Leontino, Ascititia sapientia. Ἐπίκτητος (inquit Budæus) Aduentitius, vt stigma in corpore. Idem affert ex Alexandro Aphrod. necnon ex ipso Aristotele pro ὁ μὴ φύσει ὤν: vnde etiam ei opponi ait σύμφυτος. Hoc autem conuenit cum eo Philostrati loco quem modò protuli. In vulg. lex. τὰ ἐπίκτητα, Res externæ, vt amici, pecuniæ, & peculiariter bona non πατρῷα, ex Platone De legib. 11. Sic autem & ἐπικτᾶσθαι ab eo vsurpari dictum paulo antè fuit. Est Ἐπίκτητος proprium etiam nomen celebris philosophi.

C. ΚΑΤ Ἀκτάομαι, ῶμαι, pro simplici κτῶμαι, Acquiro. vt κράτος κατακτήσασθε, Soph. Et εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ πινὰ apud eundem, Nisi prudentiam tibi acquifieris, vel (vt quidam) ascieueris. D

Κατάκτησις, idem quod simplex κτῆσις, Acquisitio. Bud. ex Polybio.

C. ΠΑΡ Ἀκτάομαι, ῶμαι, Insuper acquiro. Et Ascisco, in v.l. Item Propè possideo, ex Theophilo Institut. lib. 2.

C. ΠΡΟΣ Ἀκτάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, vel comparo. Isocrates in Euag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Herodianus lib. 3, ἐπὶ τῇ καὶ βουλόμενον προσεκτᾶσθαι πὼ τῆς Βρεττανῶν νήσου τε καὶ προσοικείαν. E

¶ Κτάομαι, ου. τὸ, cum aliis poetis, tum Pindaro, idem quod κτῆμα. Quod possidetur, Possessio. HINC Φιλοκτάμος, Auarus, Lucri auidus, seu Ad lucrum aut quæstum attentus, q.d. Possessionum amans, seu Possidendi auidus. vt & φιλοκτήμων. Hom. Il. α superlatiuo gradu φιλοκτεανώτατος est vsus, Ἀβέλη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων. vbi & φιλοκτεανέστατε legitur.

¶ Κτέαρ, eiusdem cum κτάομαι signif. itidémque poeticum. sed nullum vsus horum nominatiuorum; exemplum afferturà quo tamen est datiuus pluralis κτέασιν apud Homerum aliquoties, pro κτέασιν nimirum, interiecta syllaba π. vt Il. ψ, Τόνδ' ἄγετ' ὀνήσεαι σὺ ἄλλοισι κτέασι. Od. ξ, Τίς γάρ σε τοσσάτα κτέασιν ἔεισιν; Et Od. ο, — οὐ δ' ὄπιθεν Οὖρον ἐὸν κατέλειπ' ὀδὶ κτέασιν ἐμεῖσιν. Cæterùm sciendum est, Etymologistẽ, postquã dixit κτέασιν esse à nominatiuo Κτέας, subiungere, rectius hîc statui metaplasmum vt sit κτέασι pro κτέασις, sicut πρέσβασι pro πρεσβάσις. Quæ si sequamur, nomin. EST Κτέαν. Apud Hesych. non solùm Κτέαρ sed ET Κτέρας idem quod κτῆμα. Extat & apud Etymol. illud κτέρας. F G

Κτεατίζω, Acquiro, aut Possideo. κτῶμαι. sed à κτῶμαι fit κτῆμα, hoc contra fit à κτέαρ idem significante quod κτῆμα. Hom. Il. π, Κουρίω ἐν δόρα μοι γέρας ἔξελον οἷς Ἀχαιῶν, Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτεσσι, πόλιν ἀλόχα τε πόρσας. Et Od. β, Αἴκεν ἄπερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεάτεσσι, id est πολλὰ κτέατα σχών, seu πολλὰ κτησάμενος, Cui amplæ facultatẽs fuerint, Qui multa bona possederit. At in vulg. lex. malè exponitur per præsens Possidens. Ibidem ex Apollon. Argon. 2, Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεάτεσσι γαίῃ, pro Qui subegit.

H KTHNOΣ, εος, τὸ, Iumentum, Pecus. Dictum κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως, id est à possidendo, tanquam præcipua possessio. Xenoph. Pæd. 8, ἥκει δέ τις ἢ ἡ νῦν φάσκων ἐμπιπρῶν κέναι πῆς κτήνεσιν. Idem in Œcon. ἔστι τὰ δὲ ἢ ἡ δίαιτα τῆς μὲν ἀνθρώπεις, οὐχ ὡς ἀφ' τῆς κτήνεσιν, ὅθεν ἐν ὑπαίθρῳ. vbi κτήνεσι redditur Feris à Cicerone apud Columellam, vt vi-

debis pag.46 mei lexici Ciceroniani. Apud Herodotum lib.8, ὁ δὲ σκευοφόρος πάντα κτίνυ ὑ ὀχήματα ἐν μέσῳ πᾶξας: qua significatione dicitur & κτῖνη ἁχθοφόρα, Iumenta sarcinas portantia, quæ & Sarcinaria iumenta Cæsari. Quidam interpr. etiam Animalia veterina.

Κτῖνος deducit ἀπὸ τῆς κτήσεως Eustath. cui libenter assentior, quod sciamus veterum præcipuas diuitias in pecorum possessione fuisse. vnde & πολύμηλος dicitur aliquis ab Homero volente diuitem significare. Affertur tamen & alia deductio, videlicet à κτίνω, id est interficio, vt κτῖνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari & immolari solent.

C. Κτίνοδόπαι, Qui ineunt iumenta. Qui ineũt bruta. Hoc (inquit Budæus) fortasse significat κτινοδόπαι in Pand.

C. Κτινοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iumẽtorum pastor, seu pecudum aut pecorum. ET Κτινοτροφία, Ipsa actio pascendi iumenta seu pecora. Plutarcho (teste Budæo) κτινοτροφία & κτηνοβοσία dicuntur Res pecuaria. ET Κτινοτροφέω, ῶ, Iumenta pasco, Sum pastor iumentorum. Philo De vita Mosis lib. 1, κτινοτροφοῦσιν ἀγέλας καὶ νεμεσῶσι τὰ θρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

C. Κτινοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Quem decent eadem quæ & iumenta decent, seu Cui conueniunt eadem quæ & iumentis, Iumentis seu brutis similis, Stolidus. κτηνοπρεπὴς ἄνθρωπος Arethæ idem qui & κτηνώδης.

C. Κτινιάτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iumentorum medicus. Veterinarii (inquit Budæus post ann. in Pandect.) sunt κτινιατροί, hoc est Iumentorum veterinorumque curatores & medici: qui iidem ipsi soleas equis affigunt.

Κτινώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, q.d. Iumentarius, aut Pecuarius, seu Pecualis. id est, Ad iumentum pertinens aut pecudem, seu Iumento similis. vel pecudi. Alicubi reddi potest & Belluinus. Κτινώδης (inquit Budæus) Pecudis similis. id est Stolidus, Brutus, apud Grægoriũ: (θηριώδης verò Qui efferatus est) qui & κτινοπρεπὴς Arethæ. ET Κτινωδία, Stoliditas pecuaria & bestialis, vt idem Budæus interpr.

Κτινηδόν, Iumentorum more, Pecudum more.

Κτινοῦμαι, οῦμαι, ET Ἀπεκτινοῦμαι, οῦμαι, In iumentorũ seu pecudum naturam degenero, In pecudinam naturam degenero, vt Bud. interpretatur, afferens ex Greg. in lib. De homine, πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος ἀποκτινοῦται, ὅταν τῆς τοῦ ἄλογον ῥοπῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον τὸ χείρονι.

K T Ω, ῶ, Interficio, Occido. A Κτῶ (inquit Eustath. pagina 517) sunt duo deriuatiua, Κτίνω quod profertur, & Κτῶμι quod non profertur. cuius participia, κτείς, vt ἱστὰς, & κτάμενος, vt ἱστάμενος. Idẽ verò p. 1925, in hunc versum Od. χ, Ὀππότε κεν δὴ τοὺς κτάμενος πατὴρ ἠδὲ καὶ υἱὸν, annotat, κτάμενος pro φονεύσας μένος, simile esse τὸ ὀφώμενος, & τὸ φθέμενος, & τὸ εἰδέμενος, pro ἀφῶμενος, φθῶμενος, εἰδῶμενος. vnde patere primitiuũ verbum ESSE Κτῶ, quod integrè scribendo SIT Κτάω, & pleonasmo literæ ν, Κτένω, & cum epenthesi literæ ι, DICI Κτείνω. sicut ἕω, ἕνω, εἴνω, id est καλύπτω. Etymologistes quoq; κτάμενος ita format: A κτῶ, id est φονεύω. fit Κτῶμι, Fut. κτήσω, P. ἔκτηκα. Pass. ἔκτημαι, ὀκτάθην, ἐκτήμην, vnde partic. κτάμενος. QVOD Κτάμενος habetur cum in aliis poetarum locis, tum in isto versu 28, Il. ε, Τὸν μὲν ἀλθ' ἀμάμονι, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Et alibi, — θοὸς ἵππ κτάμενοιο. Actiuum autem participium est Κτάς, VNDE Καπακτάς, tanquam à Καπακτάω. vt Odyss. ο, ἀνδρα καπακτὰς, Qui interfecit. ET Συγκαπακτὰς, Qui simul interfecit, apud Sophoclem Aiace, à Συγκαπακτῶμι. ITEM Ἀπέκτατο, apud Hom. Interfectus est, (cuius passiua vox fingatur ἀποκτᾶμαι) ab Ἀποκτῶμι, vt ἔκτατο (à quo κτάμενος, de quo dictum modò fuit) à Κτῶμι. Exponitur autem ἀπέκτατο actiuè etiam, videlicet Interfecit. AT VERO Ἔκτα ET Ἔκταν itidémq; Κατέκτα & Κατέκταν quære in Κτείνω & Καπακτείνω.

Κτένω, Interficio. quod à κτέω fieri tradit Eustath. deinde κτείνω ex hoc κτένω, interiecta videlicet vocali ι. Sed nullum tamen vsus verbi huius κτένω exemplum affertur: at compositi ἀποκτένω, ex Græcis Bibliorũ interpretibus, ὁ ἀποκτένων κύα. ET Κτέννω cum duplici νν (vnde ἀποκτέννω) quod Æolicum esse volunt, vt ἀρῆνός pro ἀρήνος. Etymologistes quoq; Κτέννω annotat δεῖ δύο νν, addens futurum esse κτενῶ.

Κτίνω, (de quo dictum fuit in Κτῶ, & in Κτείνω, proximè præc.) Interficio. Fut. κτενῶ, Pr. ἔκτακα (vnde ἀπέκτακας apud Aristotelem) & ἔκτοκα quoque, vt quidã volunt, afferentes itidem ἀπέκτοκα. Aor. 2 ἔκτανον. sed per apocopen dicitur ἔκταν pro ἔκτανον, & ἔκτα pro ἔκτανε. vt Il. ι, Τίω δὲ χελωνα, αἰψὴ χρυσόνιος Ἄρτεμις ἔκτα. Sed ἔκταν quidam maluerunt esse pro ἔκτειναν (per syncopen, non apocopen) vt ἔκτας pro ἔκτειας apud Euripidem. Alii verò ἔκτα pro ἔκτη, & ἔκταν pro ἔκτασαν poni dixerunt, à Κτῆμι. Sed ἔκταν pro ἔκτεινα etiam, vt sit prima persona singul. Vide itidem Κατέκτα & Καπέκτα in Καπακτείνω. Est autem hoc thema κτίνω multo cæteris vsitatius. Homerus Il. ι, Ἀνδρας μὲν κτείνει, πόλιν δὲ τε τοῦδε ἅμα δύνει. Et Iliad. ω, Ἀρχεῖς κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ. Eiusdem Iliad. libro σ, Ἕως ἐνὶ λαοῖς, καὶ ῥα κτείνεσκε κατέκτα. Et Κτίνται, Interficior. vt Iliad. ε, — κτείνεται ἔνθα πολὺς λαὸν Ἀχαιοῖς. Vsus est huius & in prosa, licet non tantus quantus compositi ἀποκτείνω. Plutarchus De capienda vtil. ex inimicis, οἷς τὸν ὁ πρὶν Θεμιστοκλῆς Πρεμνήσια κτείνας ἐξαίνει. Vetitur & alibi.

Comp. autẽ in ένος, VT Αὐτοκτένης, & Πολυκτένης, & Παῖδοκτένης, & Τυραννοκτένης, &c. (ab ἔκτανα præterito medio sicut & ἀπέκτανα dicitur) Est autem Αὐτοκτένης, Qui seipsum interfecit, Qui sibi manus attulit. Euripides autẽ de Medea dixit, ἀνὴρ φονίαν τεκνοκτόνον σοῦ τε νεῦρ' αὐτοκτένον, quod ipsamet mater sua manu liberos interficeret, non alii interficiẽdos traderet: sicut & ipsa dixerat paulo antè, Καὶ μὴ, γελῶν ἄγοντα, ἐκδοῦναι τέκνα Ἄλλῃ φονεῦσιν δυςμενεστέρᾳ χερί. AT Πολυκτένης, Qui multos interficit. Παῖδοκτένης autem & Τυραννοκτένης ponenda erunt in Πατὴρ & Τύραννος, itidemque cæterorum compositorum vnumquodque in suo substantiuo. In vulg. l. habes & Κτένες pro Cædes. (à quo videntur hæc composita voluisse deducere, quum aliam esse eorum deductionem modò ostenderim) sed nullo id teste comprobatur. Ibidem ET Κῶσα legitur pro eadem significatione, sed id quoque testimonio caret. At compositum Ἀνδροκῶσα habes suprà columna seu semipagina 433 Tomi primi, vbi etiã Ἀνδροκτένης & Ἀνδροκτενία.

Κτινύω ET Κτίνυμι, Occido. Sed horum quoque thematum exemplum nullum affertur, quũ tamen afferatur compositorum Ἀπεκτινύω & Ἀπεκτίνυμι. SED ET Κτινύω, AC Κτίνυμι (sicut Κτίνω) habentur in v. l.

C. ΑΠΟΚΤΙΝΑ, Interficio. vt ὁ ἀποκτίνας κύνα, Bud. ex Græc. Bibliorum interpretibus. Vide Κτίνω. ET Ἀπεκτίνω, cum νν, pro eodem, quod Bud. ex Basilio affert.

Ἀπεκτίνα, Interficio, Occido, pro simplici κτίνω. Homer. Il. λ, Αἰὲν ἀπεκτίνανε ἐπιτ' Ἀρχείσιν κελεύων. Dicitur etiam ἀποκτίνειν φαρμάκῳ, Veneno interficere, vel de medio tollere. Athenæus libro 13, Τύχης ἡ Λεύκαδια, τὸν Ὀλυμπιάδος τῆς νεανίσκου μήτηρ φαρμάκοις ἀπεκτίνε. Dicuntur etiam iudices ἀποκτίνειν, pro Morte mulctare, vel Capite damnare. sequendo Ciceronem, qui hæc Platonis verba in Apologia, οὐδὴ πω τύπῳ γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτενοῦσι, vertit, Nec ob eam rem capite damnarer. Demosthenes contra Midiam, ὡ δράσας ἀν μὴ δεῖν μετείναι πᾶσι τοῖς δημοτικοῖς λέγειν, ὁποῖα δίκαιον ὤν, οὔτ' ἐλεῖν, οὔτ' ἀφιέναι, ἀλλ' ἀποκτιννύειν, ἢ ἀπρᾶξαι τὰ δεόντα ὧν τῇ ὑδρεῖ, συγκαμὼν ἔξειν. Præteritum perfectũ ἀπέκτοκα. vnde participium ἀπεκτοκὼς apud Aristotelem, μηδένα ἀπεκτοκότα πολέμιον ἀνδρα. Item ἀπέκτοκα, inserto γ, vnde ἀπεκτόγασι reperitur Regum lib. 2, cap. 4, quod Budæus quoque dignum obseruatione censuit. Inuenitur autem & alibi apud Græcos Bibl. interpr. At præteritum perfectũ mediũ est ἀπέκτονα, Occidi, apud Plut. in Agesilao: vnde & præt. imperfectum ἀπεκτίνετο, Occiderant.

Passiua vox est Ἀπεκτίνομαι, Interficior, Interimor. vnde sunt ἀπεκτάνθη & ἀπεκτάνθη, in aorist. 2, & participiũ præteritũ ἀπεκτομένος, per duplex μ, Interfectus. Bud. ex Basil.

C. 2. Ἀντιαποκτίνω, Vicissim occido, Contrà interficio.

Ἀπεκτίννυμι etiam dicitur pro ἀπεκτίνω. vnde ἀποκτιννύναι apud Platonem De republ. lib. 2, συγγίνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ ἀπεκτιννύναι. Et in Apologia, ὅθεν χρῆν ἀπεκτιννύναι. Item participium ἀποκτιννύντας, apud Demosthenem,

τοῖς μὲν ἐκ τῆς νεότητος ἀποκτιννύντας. Item apud Isocratem, ἀποκτιννύντες τοὺς βελτίστους τῆς πολιτείας.

Ἀποκτιννύω etiam reperitur. vnde ἀποκτιννύουσιν apud Xenophontẽ Hell. 4, οὐκ ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Item ἀπεκτίννυον apud eundem Hellen. 5, ἐλεηλάτουν τε καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυον.

Ἀποκτονέω, νῶ, Fut. νήσω, idem: ab ἀπέκτονα medio præterito formatum. vnde ἀπεκτονήκατε, apud Platonem in Apologia, ὡς Σωκράτη ἀπεκτονήκατε, ἄνδρα σοφόν. Et participium ἀπεκτονηκὼς apud Plut. in Timoleonte.

Ἀποκτῆμι etiam thema ponitur à grammaticis pro ἀποκτείνω. cuius passiuum sit ἀποκτᾶμαι, & eius aoristus medius ἀπεκτάμην. vnde ἀπέκτατο apud Homerum Il. ο, Τεῦκρε πόνον δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος. Vide Κτῆμι in Κτῶ.

C. ΚΑΤ Ακτείνω, itidem pro Interficio. sed hoc compositum, poetarum est potius quàm aliorum scriptorum. Inuenitur tamen κατέκτανε pro Interfecit, & apud Xenophontem. Poetæ autem apocope in hoc aoristo vtuntur, dicentes κατέκτα pro κατέκτανε, & κατέκταν pro κατέκτανον, & quidem tam in prima persona singulari, quàm in tertia pluralis: sicut & ἔκταν. Homerus Iliad. δ, ὡς ἔμβροτος ὅτι δίον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν. vbi annotat Eustathius κατέκταν pro ἐφόνευσα (id est interfeci) esse καινόνομον, vtique autem Æolicum, tanquam à participio κατακτὰς κατακτάντος, vel potius apocopẽ esse passum à κατέκτανον prima persona. Idem in hunc versum Iliad. β, Αὐτίκα παῖδ' ἑοῖο φίλου μήτρωα κατέκτα, annotat κατέκτα corripere vltimam, secundum veteres, vt pote passum apocopen ab ἔκτανε.

ΚΤΕΡΕΑ, τὰ, Exequiæ, Inferiæ, Iusta. Hom. Od. λ, Σῆμά τε οἱ χεῦσαι καὶ ὄπι κτέρεα κπρείξαι. vbi Eust. κτερεα exp. κτέανα, ἤτοι κτήματα νεκρικά. addẽs, Vel propriè τὰ κτεινομένοις προσήκοντα. quod quũ addit, videtur & ipse malle à Κτείνω deducere. Pro qua deductione facit & quod apud Hesychium legitur, videlicet ESSE Κτέρες idem quod νεκροὶ, id est mortui: nisi potius hoc Κτέρες à κτένω, at verò κτέρεα à κτέρες deriuemus. Scendum est autem in v. lex. perperam SCRIBI ὄπκτερεα, iuncta nimirum præpositione ὄπι nomini, quæ verbo iungenda erat. aut potius seorsum accipienda, subaudiendo σήματα.

Κτερείζω. Exequias celebro, Inferias fero, Iusta facio, Funero, Parento. Apoll. νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος. At verò apud Homerum vbi dicit κτέρεα κτερείξαι (vt in loco quem modò protuli) tale est quale esset Latinè Parentalia parentare. HINC Ἀκτερίστος, in Epigr. Infuneratus, Cui parentatum non est, Cui latæ non fuerunt inferiæ. Itẽ Insepultus. ET Κτερίζω pro eodem: (cuius aoristum Hesychius ponit κτερίσαι, item κτερίξαι (vnde EST Ἀκτέριστος, idem quod ἀκτερίστος. Ab Hesychio ἀκτέριστοι exponitur ἄταφοι.

ΚΥΑΜΟΣ, ου, ὁ, Faba, seu Fabulum, vt Gellius etiam vocat, sicut infrà videbis. Il. ν, — κύαμοι μελανόχροες ἠὲ ἐρέβινθοι. Plato Polit. 2, καὶ τραγήματα ὅτι τοῦ θαυμασιωτάτου αὐτοῖς ἦν τε συκῶν καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων. Similiter & Ephippus apud Eustathium τραγήματα ἐν πίθοις κυάμοις καὶ ἐρεβίνθοις. Item κύαμος ἄγριος, faba syluatica apud Eustathium, quam satiua dulcior esse scribit. Maior autẽ est faba Ægyptia, (inquit Gorræus) quam alii colocasiam, alii Ponticam vocant: vt quæ calamo sit quatuor cubitos longo, folióque latitudine concauitatéque spectabili, ita vt aquam continere possit, & Alexandrinis poculorum & catinorum vsum præbeat: qui adeo Nisi sui dotibus gaudent, vt implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant. Ex iis autem factum poculum Athen. Strabo, Hesych. κυβόριον dici testatur. Quo factum est vt sæpe apud medicos τῶν κυάμου nomen occurrat pro mensura, non quidem certa, sed simpliciter rei alicuius mensurabilis capaci, quæ & κυβόριον & κυβώπον vocata fuit, qua liquores metiuntur: vt apud Aetium, vbi de picra exhibenda ait, ἡ δόσις κοχλιαρίου σὺν μελικράτῳ κυάμου ἡ. καὶ ὅπηρ ὑφεῖται ὕδατος θερμοῦ κυάθους β. Similiter apud Galenum lib. ad Pamphil. de theriaca, vbi scribit eam ex passo aut aqua mulsa exhibẽdam fabæ Ægyptiæ magnitudine. Hæc ille. Plinius libro 21, cap. 5, In Ægypto nobilissima est colocasia, quam κύαμοι aliqui vocant. Hanc à Nilo metunt, caule, quum coctus est, araneoso in mãdeo, thyrso autem qui in folia emicat, spectabili, foliis latissimis, etiam si arboreis comparentur, ad similitudinem eorum quæ personata in nostris amnibus vocamus. Alii autem scribunt loculos tabam Ægyptiam continentes, κεφάλια siue κιβώτια appellari, vel (vt Aerio placet) virides eius fructus: κολοκάσια verò à Nicandro & Dioscoride vocari radicem eius. Flos autem coronarius est quem Ægyptii λωτὸν, Naucratitæ μαλίκωτον appellãt: vnde μελικωτίνοι στέφανοι, quorum odor gratus & æstus tempore vis refrigeratrix singularis. Cæterùm ex collatione eorum quæ de faba Ægyptia scribunt Theophr. Dioscor. & Athen. sunt qui apud Dioscoridem pro φυσκία reponãt σφυκία ex Theophrasto: apud Athen. autem pro μακρᾷ (quod tamen & apud Eust. habetur) ex eodem Theophrasto & Plinio μαλακῷ: apud Theophrastum verò pro πῖς κρίνοις ex Athenæo πῖς κηρίοις: apud eundem, τὴ μακρὸν, pro τὸ μακρόν, & μὴ ἔχα φτορεῦσα pro ἔχα φθαρεῖσα. Locus Theoph. est Historiæ plant. lib. 4, cap. 10, Dioscor. lib. 2, cap. 116: Athen. in i. lo libri 3, vbi verba Theophrasti recitat, sicut & Eustathius p. 1916. Fabis antiquitùs fortiebantur etiam. Plutarchus Pericle, pag. 53, ἐκτῷ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, ἀπεκλήρουν, καὶ τὸν λαβόντα τὸν λόβον κύαμον, ἀνωχλεῖσθαι καὶ ἐνοχλεῖν παρεῖχε. Pythagoras apud Luc. dicit Ἀθηναίοις νόμον ἔθετο κυάμου τοῦ ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. Quò pertinet etiam quod schol. Demosthenis annotat, κύαμον ἐκάλουν τὸν κλῆρον· αὐτὸν καὶ τὸν ψῆφον τὴν λαγχάνουσαν αὐτῶν ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἔπαιον δι' αὐτοῦ ποτὲ μὲν πεπυρωμένῳ καὶ ἄπυρον, ποτὲ δὲ μέλανι καὶ λευκόν. Pro ipso calculo accipitur apud Hesiodot. Erat. pag. 92, à tergo, ὡς δὲ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὅτου κυάμου λαχών. Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου siue οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, senatus qui fabis legebatur, siue Senatores qui faba in cadum missa fortitò creabantur. Thucyd. lib 8, pag. 283 δῆμος ἐψηφίσατο ἐπὶ τῇ βουλῇ ἀπὸ τοῦ κυάμου ξυνελέγετο. Et p. sequẽti, ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ κυάμου βουλευταῖς, οἵσιν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Et infrà in Κυαμβοῦτοι ex Xenophõte, τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι. Item κυάμου τρόπον apud Suidam, δικαζόν. vnde κυαμεύειν infrà. (Pro sorte autem, hoc est, eo ipso quod sorte obuenit, accipitur à Sophocle in Meleagro quum dicit κυάμῳ πατρείῳ) Huc refert etiam Plutar. Pythagoricum illud κυάμου ἀπέχεσθαι in libro qui περὶ παίδων ἀγωγῆς inscribitur, vbi Pythagoræ symbola enarrat. Vide κυαμευτὴς. Idẽ tamen in Problem. de fabis hæc eius verba accipit, sicut & Luc. & Cic. At Gellius aliter, vt ex sequentibus patebit. ¶Apud Hippocratem verò lib. 1 περὶ γυναικείων, per κυάμους καρπὸν Dioscorides intelligit ὑοσκύαμον: nonnulli verò τὸ Αἰγυπτίου. Galen. ¶Κύαμοι dicuntur etiam testiculi. Gellius libro 4, cap. 11, pluribus rationibus confirmans Pythagoram non abstinuisse fabis, nec earum vsum vetuisse, Videtur autem de κυάμου non esitato causam erroris fuisse. quia in Empedoclis carmine (qui disciplinas Pythagoræ sequutus est) versus hic inuenitur, Δειλοὶ, παίδες οἱ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε. Opinati enim sunt plerique κυάμους legumẽtum vulgò dici. Sed qui diligentius scitusque carmina Empedoclis arbitrati sunt, κυάμους hoc loco testiculos significare dicunt: eósque more Pythagoræ opertè atque symbolicè κυάμους appellatos, quòd sunt εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ ἀπτοὶ τῶν νεῶν. Idcircóque in Empedoclis versu isto, non à fabulo edendo, sed à venereæ proluuio voluisse homines deducere. Hæc ille. Plutarchus verò & aliter explicat, vt ante dictum est. ¶Κύαμος in papilla dicitur quum in pubescentibus aliquantum crescit & tumidior fit: forasfis à fabæ similitudine ἡ κλή, (inquit Eustathius) τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ οὐ σπανίως ἡ παρὰ τὴν ἡβῶσαν αὔξησις κύαμος λέγεται. Pollux κύαμοι esse dicit τὰ παρὰ τὴν τῶν γάλακτος ὑποῦ τὸ φῶς [id est τὴν Μ λα νόμβρον παῖδ' θηλῶ κυκλοῦ] πῆξιν. Vnde Camer. Papillarum (inquit) quasi areolam & nigellum ambitum, φῶς dixere, vt ait Pollux Sub hoc lactis quasi sedimentum κύαμον. Quo verò hoc quasi inundans veluti vtre continetur, κόλπος est & ὑπωμία. ¶Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) asselli, animalcula sub hy-

driis nascentia, à fabæ similitudine: alio nomine ὀνίσκοι & ἴουλοι appellantur. vulg. lex. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Eustathius dictum vult ὡς ἀπὸ τοῦ κύειν αἷμα, nullam tamen etymi rationem reddens: quæ fortassis ex Luciano peti potest, apud quem Pythagoras rogatus πίνος ἕνεκα μυσταγωγεῖται τοῖς κυάμοις, inter cætera ait, ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν τὸ παντελῶς εἰσι, καὶ ὅλοι ἀπὸ δύσεως κύαμον ἐπὶ χλωροῦ ἐόντα, ὅψεαι πῖσιν αὐθρεόισι μορείοισιν ἐμφερέα πλὴν φυλλώδεα δὲ ἐπαφῶς ἐς τὴν σελήνην νυξὶ μεμετρημένως, αἷμα. quibus addit, τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι πᾶς ἀρχὰς ἀρεῖσθαι. Gellius verò & aliam paulo antè huius nominis attulit etymologiam, sed non in propria signif. accepti.

C. Κυαμοβόλος, ου, ὁ, Qui fortem iacit, Qui fabam in vrnam coniicit ad suum suffragium dandum. idem quod δικαστής. Soph. apud Hesych.

C. Κυαμοβρώξ, Fabarum vorator. Ita dicitur iudex qui fabis quibus suffragia dabãtur, victitat, aut etiam omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet. κυαμοβρώξ (inquit Suidas) ὁ δικαστὴς. περιφόμενος ὑπὸ τῶν κυάμων. πρὸς τὸ τῆς βυβεύσεως τὴν ψῆφον κυάμοις ἐχρῶντο οἱ πάλαι τῆς χειροτονίας τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἐπικλήσεις. Dicitur κυαμοβρώξ ergo ὡς τῶν ψηφιζόντων ἀφ' ὑμῶν λαμβανόντων καὶ χειροτονοῦντων τοῖς διδόντας τὸ πλεῖον. Vnde patet non tam de iudice dici quàm de quouis plebeio qui suffragiũ suum (quod faba ferebatur) vendit: Κεῖθι δὲ πύπις οὐ κυαμοβρώξ Ἀθηνῶν. Quo signif. affert etiam κυάμοις τρώγων.

Κυάμινος, ου, ὁ, Fabaginus, vt Cato loquitur. Alii interpr. Fabaceus (cuius tamen nulla exempla in Latinis lexicis afferuntur) vt κύαμινον ἄλευρον, Fabagina farina. Et ἔτινος κυάμινον apud Eustath. & Athen. libro 9 ex Heniocho comico, vbi de Τηλεμάχου χώρα sermo est.

Κυάμειος λίθος, Cyamea gemma. Plin. Cyamea nigra est, sed fracta ex se fabæ si militudinem refert.

Κυαμαῖος, α, ὁ, Fabalis, seu Qui fabali magnitudine est. Luc. in Hermot. docens quomodo athletæ certaturi fortiãtur, ἐς Τύπτω [videlicet πλὴν κάπι] ἐμβάλλοντας πλῆρεις μικροῖ, ὅσον δὴ κυαμαῖοι τὸ μέγεθος, ὅθεν γεγραμμένοι. & quæ sequuntur.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, Locus fabis consitus. Fabetum interpretatur Gaza apud Theophrastum Hist. plant. lib. 4. cap. 10. Dicitur verò κυαμὼν ea forma qua ἀμπελών. apud Theophrastum tamen non κυαμῶνας scribitur, sed κυάμους.

Κυαμεύω, Fabis eligo. κυάμοις αἱρεῖμαι, vt Lucianus paulo ante loquitur, vel Faba suffragium fero. nam κυαμεῦσαι Suidæ est κυάμῳ ψηφοφορῆσαι, ὥ ἐχῶν τὸ οἱ βουλευταί. ‖Item Sortior. nam κυαμεύειν Hesychio est κληροῦσθαι. Et κυαμεύομαι, itidem Sortior, vel potius Fabis sortior, κληροῦμαι, vt Demosthenis scholiastes exponit in oratione contra Timocratem, in iureiurando quo se heliastæ obstringunt, ὑποβάθυνον ὅπτα ἐπέρας ἀρχῆς, καὶ τὸν νέα ἀρχόντων, καὶ τὸ ἱερομνήμονος, καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐνιέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Κυαμευτής, οῦ, ὁ, Faba electus, seu Sorte electus. nam fabis sortiebantur, vt suprà dictum est. Xenophon Apomn. 1, pag. 415, λέγων εἰς μωρῶν εἴη τοῖς μὴ τῆς πόλεως ἀρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτην δὲ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυαμευτῇ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ. Vbi κυαμευτὴς dicit vt Isocr. κληρωτής. Plutarchus De puer. educ. pag. 11, explicans symbola Pythagorica, Κυάμων ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι. κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἐμπεσόντες αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπέθεσαν τῇσ ἀρχῇσ. Vbi κυαμευτὰς ψηφοφορίας dicit suffragia quæ faba ferebãtur. Diuersa enim signif. capitur quàm in præcedente Xenophõtis loco.

Κυαμευτής, οῦ, ὁ, Qui fabis eligit. Exp. & Sortilegus in v. l.

Κυαμίζω, Catulio. Dicitur de puella quæ ætate iam maturior, virum appetere incipit, ab ea τῶν κυάμων signif. qua pro testiculis ponuntur. Aristoph. κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας dicit, ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῷ. vbi exponitur, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπεπόσμοι.

Κυάμων, ῶνος, ὁ, Fabula, vt Plautus forma diminutiua vocat. At Fabulum Gellio idem est quod Faba, vt ex præcedentibus liquet. Eustathius scribit orientales populos suo tẽpore κυάμους vocasse κύαμα, diminutiua forma.

¶ Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, Faba. Pollux κύαμοι, οἱ καὶ πύαμοι· ἀφ' ὧν καὶ τὰ πυανέψια ἑορτή. Similiter & Eustath. de Eiresione à Theseo instituta loquens, πλὴν ἱκετηρίαν ταύτην κατεστήσατο, inquit, ἐφῆπται λέγεται χωρεῖν ἀπὸ ἔτους καὶ ἔτους· διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, ὅτι κυαμεῖα, ὅθεν καὶ πύαμοις πρότερον τοῖς κυάμοις καλοῦσι. Quæ verba apud scholiastem quoque Aristophanis leguntur: sed pro κυάμοις scriptum habet πυανοῖς. Rectius autem cum Eust. πυάμοις scribi arbitror, quòd apud Poll. quoque eadem scriptura reperiatur.

Πύανον, ου, τὸ, Faba, idem quod κύαμος & πύαμος, vt quibusdam placet: alii generalius Legumen exp. Feri autem potest vt pro vtroque accipiatur, quemadmodum Eustathius scribit ἔτινος generalius dici ὅτι τῶν ἐψητῶν ὀσπρίων, de leguminib. coctibus: καὶ ἰδίᾳ verò de faba, ἰδίᾳ τὸ τῶν ὀσπρίων ὀνομάζεται. Cæterum αἰτιολογικὰ dictũ ἰδίᾳ πάσης ὀσπρίου. manifestũ est ex Plutar. Theseo p. 3. à tergo. quũ enim dixisset eum persoluisse votũ Apollini τὴν ἑβδόμην τῶν πανεψίων μῆνας, subiũgit paulo post, ἡ μὴν οὖν ἑψήσας τῶν ὀσπρίων λέγεται χρῆσθαι ἰδίᾳ τὸ πωλούμενα αὐτοῖς εἰς ταὐτὸ συμμίξαι τὰ θέλοντα τῶν σπερμάτων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαι πάντας, σωτηρίαν τιμῶντας καὶ σύν, καὶ φαγεῖν ἀλλήλοις. vbi dicit eos coxisse ὀσπρεῖα, si-ut Eustath. paulo antè χύτρας ἔτινος. ‖Heliodorus autẽ apud Athenæum lib. 9, aliter accipere hoc vocabulum videtur, videlicet pro tritico cocto. Verba eius hæc sunt, τῶν τῶν πυρῶν ἑψήσεως ὀπτοποιΐσης, οἱ μὲν παλαιοὶ πάνυ, οἱ δὲ νῦν ἐλάττονος πεσσομένοις.

C. Πυανεψιός, ου, ὁ, In quo legumina seu fabæ coquũtur. vt πυανεψιὰ ἑορτή. Athenæus l. 9, Τηλεμάχου κυάμων χύδας ἀεὶ σπουδάζοις, ἢ τε πυανεψιὰν πρὸ μιᾶς ἑορτῶν. Vel πυανεψιὰ absolutè, subaudiendo ἑορτὴ. quo vocabulo vti Lycurgum in orat. κατὰ Μενεσαίχμου siue Μεσαίχμου, testantur Harpocration & Suidas. Citat autem Harpocration ex Apollonio & iis qui de festis Atheniẽsibus scripserunt, καὶ ἡμεῖς πυανεψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες πανοψίαν, ὅτι πάντας ἑψόντας πεῖ. Sed notãdum pro Πυανεψία (vt apud Suidam scribitur) apud Harpocrationem scriptum ESSE Πυανοψία, idque bis: licet immediatè diuersa scriptura tum in prima syllaba, tum in antepenultima, sequatur Πυανεψίαν. Cæterùm dicitur & Plurali num. neutro gẽ. Πυανέψια, quod & Pollux & Eustathius agnoscunt. Sed & Apollonius apud Harpocrationem annotat δεῖν λέγειν πυανέψια, καὶ τὴν μιᾶς πυανεψιὰν πάνα δὲ ἔλεγον αὐτῇ, (videlicet τῇ ἑορτῇ: aut αὐτοῖς, vt in Suidæ codice scribitur) καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄπαν, siue πέκεται, vt apud Suidam habetur.

VNDE Πυανεψιών, mẽsis in quo pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis leguminibus quæ πύανα appellãtur: cui mensi respondere putatur October Romanorum. nam ex Plutarcho in Theseo (vt & paulo antè ex verbis Apollonii) colligitur autumnalem mensem fuisse, frugibus videlicet terræ iam cõportatis atque conditis ineuntem. Quare non animaduersa, quidam Iulium verterunt. Porro Plutarchus in lib. De Iside & Osiride, docet hunc mensem quem Athenienses pyanepsionẽ nominant, Bœotorum esse Damatrium, Ægyptiorum Athyr: nimirum circa occasum Pleiadis cosmicum, id est autumnalem. Harpocr. πυανεψῶνος ἐσθίουσι τὰ πυανέψια Ἀπολλώνιος ἄγεσθαί φησι. Pro quibus apud Suidam, πυανεψιῶνος ἐσθίουσι τὰ πυανέψια Ἀπολλωνιος ἄγεσθαί φασι.

Πυάνιος, ου, ὁ, Fabaginus, vel Qui ex leguminibus est. Alcman apud Athẽ. l. 14, ἤδη παρέξει πυάνιον τι πόλυν, χίδρον πελδνόν, κνείαν τ' ὀπωραν. VBI Πυάνιον, neutro gen. substantiuè acceptum, Sosibius esse dicit πανσπέρμαν ἢ γλυκεῖ ἡψημένῳ: suprà autem in πύανα, ἔτινος esse diximus legumina coctilia.

KYANOΣ,

ου, ὁ, siue Κυανὸς, Color cæruleus. Nã Hesychius κυανὲν esse dicit εἶδος χρώματος οὐρανοειδές, id est speciem coloris cæruleã. Eustathio autem Κύανος (scribitur enim apud eum proparoxytonως) est εἴδός τι χρώματος μέλανος: addit tamen (de κυανέῳ colore loquens) talem colorem cæli esse quum prorsus est ἀνέφελον, nullis obductum nubibus. Odyss. π. de ædibus Antinoi, Χάλκεοι μὲν δὴ τοῖχοι ἐρηρέδαντ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, vt Eustathio placet, qui & annotat ibi, κυάνεος δὲ νῦν ὁ θρῖγκος τῷ πίχει. ὡς αὐτοῦ τοῦτο ἀπορρεῖς τὸ μεταφορικὸν φαίνοιτο. Est etiam lapis siue succus in metallis concretus, cærulei coloris: qui duplex est, natiuus & factitius. Natiuus, fossilis est, & in venis fibrisq; ortus, aut per se reperitur, sabulo arenæ ve duræ similis: aut abraditur à materia metallica, plerũq; similis arenæ. Hic tantopere amat chrysocollam, tantãque illi naturæ familiaritate coniunctus est, vt hi duo succi concreti, frequentissimè simul nati, vni eidémque glebæ metallicæ adhæreant, videatúrque alter prope oppositus alterum inclusum sepire atque complecti. Factitii autem plures sunt species, atque ex his aliquæ natiuo pretiosiores. Cæterum pictores tã natiuo quam factitio vtuntur, medici natiuo tantũm. Hæc Gorræus. Factitii autem præstantissima conficiendi ratio ab eodem traditur. Plinius lib. 37, cap. 9, Reddetur & per se cyanos, accommodato paulo antè iaspidis nomine, colore cæruleo. De eodem Dioscorides lib. 5, cap. 106. Lucianus lexiph. ὡς γὰρ γελεινὴς σωτὴν τῶν ὑπὸ τῶν κορυφαίων εἰς τὸν ἀγεγραμμένον πάσπορφυρος ἐοικώς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἐνδεδεν πυρινός τε καὶ σύβρυσος ἦν. ‖Est κυανος & floris nomen in frumentario agro nascẽtis, calyce rosarum, sed squaroso atque tristi, plurimis stipantibus cæruleis barbulis. eo pueri ad coronas vtuntur. Gorr. Item Plinius lib. 21, cap. 11, de floribus coronariis, In Italia violis succedit rosa: huic interuenit lilium: rosam cyanus excipit, cyanum amarantus. ‖Κυανὸς, Aqua marina, θαλάσσιον ὕδωρ, Hesych. Nam & ea cærulei coloris est. ‖Item Fluuius Colchidis qui iuxta Æam oppidũ in Phasin influit. Plinius lib. 6, cap. 4. ‖Item Auis nomen, teste Hesychio.

Κύανος in v. l. accentu in antepenultima ex Gaza exponitur Cæruleus, adiectiuè. Vnde erit SVPERLAT. Κυανώτατος apud Suidam pro μελανώτατος. nam hic color nigro propinquus est.

C. Κυανοειδής, ές, ὁ & ἡ, Cyano similis, id est Cæruleus. Aristoteles lib. 5 De gen. anim.

C. Κυανοπέζα, Cæruleos pedes habens. Iliad. λ, ὅθι πρῶτον ἵκανε πρὸς Καλλίρροον, κυανοπέζαν, ἐνῆρον. Vbi annotat Eustath. eo epithero intelligi non solùm πλὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας, sicut ἀργυροπέζαν, πλὴν οὐ ἀργύρου, sed etiam πλὴν ἔχουσαν κυανέαν πλὴν πέζαν, hoc est (vt ex vet. gramm. exponit) πὴν ἔξω κύκλον, cuius ambitus exterior, cærulei aut nigricantis coloris est.

C. Κυανόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius peplus cyanum refert, Cæruleum peplum habens. vt Ἀπὸ κυανόπεπλος ἐκείνατο.

C. Κυανόπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius prora cyano tincta est, Cæruleam proram habens: aut etiam nigricantem. Odyss. ι, Κάλλη δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὼς κυανοπρῴροιο Τυτθόν. Simili signific. Aristophanes dicit κυανέμβολοι πρῷραι, proræ rostris cæruleis. Pro κυανόπρωρος autem dicitur ET Κυανοπρῴρος, sicut ἡμετέρος pro ἡμέτερος, vel pleonasmo diphthongi ει. Od. γ, πίτνε νέας κυανοπρῴρεις Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμοις τε καὶ ὕδωρ. Cæruleas naues Virgil. dicit.

C. Κυανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius alæ seu pinnæ cyani colore sunt, Alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. Aspide, — χλωρῷ κυανόπτερος ἠκέα πτῆξε Ὀζῳ ἐφεζόμενος θερος αἰθρῴοισιν ἀεὶ ἐν Ἀρκτῳ. Et κυανόπτερος ὄρνις apud Euripidem.

C. Κυανοχαίτης, ου, ὁ, Cuius setæ cyanum referunt, Crines cæruleos seu nigricantes habens. Hesiod. de Arione equo Herculis, μεγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην. Luc. De sacrificiis, ἀναπλάσσοισι ἡμῖν πλὴν τὸν Δία, τὸν δὲ ἐπεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ ἰωνίτων, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὸν Ἀθηνᾶν. Similiter & Philostr. epist. 25. Ouid. quoque Cæruleum Neptunum dicit. Idem de eodem, Iouem Cæruleus frater iuuat auxiliaribus vndis. Idem, Cæruleos habet vnda deos. Aliquãdo autem κυανοχαίτης substantiuè pro ipso Neptuno (cuius in præcedenti loco epithetõ erat) ponitur. Hesiod. — τῇ δὲ μιν παρελέξατο κυανοχαίτης. Virg. quoque interdum Cærula neutro gen. plur. num. dicit pro ipso mari.

C. Κυανόχροος, Qui cyani colore est, Cæruleus. Aristoteles Rhet. 3, de Alcidamante, πελεσσόρον τὸν πιθὼν τοῦ λόγου κατέστησε, καὶ κυανόχροον τῆς θαλάσσης ἔδαφος.

C. Κυανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, Cuius supercilia cyanum referunt, Supercilia cærulea seu nigricantia habens.

C. Κυανῶπις, ιδος, ἡ, Cæruleus aspectu, Cæruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. Θεμιστοῖλον κυανῶπιν. Æschines contra Ctesiphontem ex oraculo & iuramento quibus Amphictyones se obstrinxerant vnà cum diris execrationibus, — θεοὶ πεφρῆν κυανώπιδες Ἀμφικτίονες. vbi κυανῶπιν Ἀμφικτίονα dicit vt Hesiod. & Luc. Ποσειδῶνα κυανοχαίτην. ambo enim maris numina sunt quod cærulei coloris est. AT Κυανωγὴς ET Κυανέμβολος cum suis substantiuis suprà posita fuerunt. Apud Suidam κυανωγὴ πτόασμα· ὑπόβασις ἀνοιγόμενος ἔθος ἐν τῷ πῖσι ἐν πέλεσι θεοῖς, vt Virg. dicit, — stant manibus aræ Cæruleis mœstæ vittis atræque cupresso.

Κυάνεος ET Κυάνεος, (exempto ι, vt tradit Eustathius) Cyanum referens, Cæruleus, Cyaneus. Iliad. λ, ἐπ' αὐτῷ Κυάνεος ἐλέλιπτο δράκων, vt draco caruleus, Ouidio, Hes. Asp. Σημαῖα δ' ὡς ἐπίφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκοισι Κυάνεα κῆν τῶν· μελανόπτερα δὲ ῥῆνεα. Sic & Virgil. de angue, Cæruleæ cui terga notæ, maculosus & auro Squamam incendebat fulgor. Idem Virg. angues cæruleos dicit, vt & Ouid. Serpens cæruleus. Item κυανέη νεφέλη apud Homerum, vt Cicero apud Arat. dicit Cærulea nubes. Aristoteles Probl. 37, sẽgm. 26, εἰ δέ τι ποτε τὸν μὲν νότου πνέοντος ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, τὸν δὲ Βορέου, ζοφώδης ἢ ὅπου Βορέας ἥκει τὸν θάλατταν παρέχει, τὸ δὲ ἀλλοχρότερον ἄπαν, μέλαν φαίνεται; Vnde Gellius libro 2, cap. 30, E peritissimis rerum philosophis obseruatum est, austris spirantibus mare fieri glaucum & cæruleum: aquilonibus, obscurius atriusque. Cuius rei causam, quum Aristotelis libros problematum percerpsimus, notaui: Cur austro spirante mare cæruleum fiat: aquilone, obscurius atriusq; ? An propterea quod aquilo minus mare perturbat: omne autem quod tranquillius est, atrum esse videtur. Sicut verò hic κυανέαν θάλασσαν dicit Arist. ita Virg. pontum cæruleum & Tybrim cæruleum: & Seneca mare cærtuleum. Idem Aristoteles de merope aue, τῷ πέρᾳ ὄζει τὸ μὲν ὑπόκαυμα, ἀλχόν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὡς ἀπὸ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον· τὰ δὲ ἐπ' ἄκραν τῶν πτερυγίων, ἐρυθρά. de quo Plin. Pallido intus colore pennarum, superno cyaneo, primori subrutilo. Athen. libro 12, de sagittariis Alexandri, οἱ μὲν φλόγινα ἐνδεδυκότες, οἱ δὲ ὑσμινοῦσαφῆ· πλοῖ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον τεθωβόλαμα. Et κυανοῦν χρῆμα apud Plat. in Tim. Color cæruleus, mixtus ex splendido & albo, plurima nigredine addita. Vbi κυανοῦν per contractionẽ dicitur, vt ἀργυροῦν pro ἀργύρεον, teste etiam Eust. ‖Aliquando dicitur de colore cæruleo, nigricãte, id est mixto ex cæruleo & atro: vnde exponitur etiã μελας (id est Niger, Ater:) & φαιός, id est Fusc⁹. Quomodo & Ouidius videtur dixisse mortem cæruleam: & Ficus baccis cærula, & Cærula coma, de Tmolo. nam his in locis cæruleis de verè cæruleo colore non dicitur. Odyss. π. Κυάνεαι δ' ἐφύοντο ἐὺς ἐφάδες ἀμφὶ θύειον. Iliad. ρ, Ἠ ῥα καὶ κυανέην ἐπ' ἐφύσσε δόσε Κρονίων. Sic apud Hesiodum in Aspide, — ὀπὶ κρήδεν θλιφόρωντ' ὀπὶ κυανεάων, vt Eustath. legit. & in Erg. de sole hyberno, — ὅτ' κυανέων ἀιθρῆ δῆμός τε πόλις τε Σφῶν φάτναι, βριθύοντ' ἀπανελλήεσσι φαείνει, fuscorũ virorũ. Vbi videntur intelligere Aethiopes, solis ardore fuscos seu atros: vt & Hes. κυανέων exp. Μαύρων Αἰθιόπων, huc forsan respiciens) aut etiã ridionales populos, apud quos æstus acrior est. ‖At Il. σ, videtur accipi pro Cyaneus, id est qui ex cyano lapide est, Ἀμφὶ δὲ κυανέῳ κάππεν, τεῦχε δὲ ἔγκος ἔλαστε Καστιτέρου. ‖Κυάνεαι συμπληγάδες siue συνδρομάδες, insulæ quædam Ponti. Plinius lib. 4, cap. 13, In Ponto duæ, M. D. passi. ab Europa, XIIII M. ab ostio: Cyaneæ, ab aliis Symplegades appellatæ, traditéque fabulis inter se concurrisse: quoniam paruo discretæ interuallo, ex aduerso intrantibus geminæ videbantur, paulúmque deflexa acie, coeuntium speciem præbebãt. Et libro 6, cap. 12, Insulæ in ponto Planctæ, seu Cyaneæ siue Symplegades. Strabo lib. 7, pag. 140, αἱ δὲ κυάνεαι τοῦς τῷ σόμα τῷ πόντου εἰσὶ δύο νησίδια. τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ τοῦτο, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ. Eurip. Medea, initio, Εἴ ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσαι σκάφος Κόλχων ἐς αὖραν Κυανέας Συμπληγάδας. Idẽ alibi dicit κυανέαν πέτραν Συμπληγάδων. Theocritus Id. 13,

— ἐς Ἄργῳ, Ἄπις κυανεαῖ οὐχ ἥψατο Συμπληγάδων ναῦς. Notandum verò apud geographos absolutè dici Κυανέας, apud poetas verò addi Συμπληγάδας aut Συμπλεγάδας. Timosthenes autem apud scholiastem Theocr. ait esse insulam quandam paruam & scopulosam, cuius promontoria vocari Κυανέας. ‖Pro eo verò quod ex Theoph. l. 3 Hist. pl. citatur, κυανέαις βοιωτίαις παρόμοιον φύλλον, exponitúrque ex Gaza, Folium assimile Bœotorum cyathis, reponendum videtur κωνέαις.

Κυανίζω, Cyanum imitor, Cyani colorem refero, Cyaneo seu cæruleo colore sum. Arethas, ζοῦτω κυανίζεν τὴν χόαν, ἤγουν ἀερείζοντα, ὁ Σίμων ἀπεικάζεται. Vbi dicit κυανίζον ἤγουν ἀερείζοντα, sicut Apoll. lib. 1 Argon. κυάνεος ἠὴρ. nam cæruleus esse cæli color dicitur quum nullis nubibus obductum est, sed serenum. Diosc. de myosote herba, ὀκφύεται τὰ λεπτὰ καυλία ἐκ τοῦ μαχαλοῦ, ἐφ' ὧν αἱ θηλαὶ κυανίζουσι. Vnde Plin. Cauliculis ex alis prodeuntibus, flore cæruleo. Theophyl. καὶ κυανίζουσαν ὥρα γαληνὴν τὸ θαλασσαῖον εἰκονίζεται.

Κυανέω in vulg. lex. Nigrico, citantibus ex Hesiodo initio Aspid. βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων, ab oculis nigris. Sed ibi nō κυανεόντων habent ea quæ vidi exēpl. verùm alia κυανέων, alia κυανεάων, cum Eustathio, qui similem esse genit. vult Homerico illi δῶπο ἐάων, sicut in ἐάων annotaui, & paulo antè etiam in Κυάνεος.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, Guberno: propriè Nauem rego, seu Nauis cursum dirigo. Odyss. γ, ὃς ἐκάμνετο φῶλ' ἀθρόοι Νῆα κυβερνήσαι, ὁπότε σπέρχοιτο ἔκελευε, de gubernatore Menelai quem Apollo occiderat suis sagittis, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῖσι νηὸς ἔχοντα. Aristot. Rhetor. 2, εἴπερ τὴν πλωτικὴν ὀνομαστὶ κυβερνᾶν κελεύοντες, ὡς δεῖν τὴν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὴν ὀπτικὴν ἰδόντα. Vide & κυβέρνησις paulo post. Metaphoricè verò plerūque accipitur pro Rego, sicut & Latinum Guberno. Herodian. lib. 7, de Nomadibus seu Numidis ἱππεῖς δρόμοι, ὡς καὶ χαλινῶν ἀεὶ ῥάβδῳ τὸν δρόμον τοῦ ἵππου κυβερνᾶν, vt equorum cursum virga tantùm moderentur. Polit. interpr. Et in pass. apud Xenophontem Pæd. 8, 141, de regno Cyri, ὁσαύτῃ δὲ ἐβουλόμην, μᾶλλον γνώμῃ τῷ Κύρου κυβερνᾶσθαι. Et Pæd. 1, pag. 2, ὥστε ἀεὶ τῇ αὐτῇ γνώμῃ ἀξιοῦν κυβερνᾶσθαι. Κυβερνάομαι actiua quoque signif. accipitur pro κυβερνάω. Aristot. Probl. segm. 24. circa finem, καὶ βαδίζοντα προσέχοντες τῇ βαδίσει τὸν νοῦν, κυβερνώμενοι δὲ τῇ διανοίᾳ αὐτοῖς.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, Gubernatio. Plato Pol. 6, de nautis, πασάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν. Vnde Cic. Vt si nautæ certarent quis eorū potissimùm gubernaret. Plutarchus Symp. sept. sap. de Arione, πανταχόθεν αἰσθέσθαι θεοῦ κυβέρνησιν γενέσθαι τὴν κομιδήν, planè intellexisse dei gubernatione factam esse eam vectionem.

Κυβερνήσια, τὰ, Dies festi à Theseo Athenis instituti in honorem Nausithoi & Phæacis, quorum illo gubernatore vsus est, hoc proræ rectore. Plutarch. Theseo, pag. 2, de iis ambobus loquens, καὶ τὴν ἑορτὴν τὰ κυβερνήσια φησὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, Gubernator. ἄρχων τοῦ ναυτῶν, vt Plato scribit, cui opus esse dicit τὴν ὀπτικὴν ἐπιστήμην ἐν ταυτοῦ καὶ ἰδιῶν καὶ σύνεσιν καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῆς τέχνης προσηκόντων, εἰ μέλλει τοῦ ὄντως νεὼς ἄρχειν ἐσεῖ. Odyss. γ, Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου φοῖβος Ἀπόλλων Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐπιχρόμενος κατέπεφνε, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῖσι νηὸς ἔχοντα, Menelai gubernatorem nauis. Odyss. ι & ξ, ταὶ δ' ἄνεμός τε κυβερνήτη τ' ἰθυνον. Il. τ, Οἵ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. Plutarchus Polit. præcept. ναύτας μὲν ὀνομάζεται κυβερνήτας, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. sicut Plato quoque Polit. 1 dicit κυβερνήτην ναυτῶν ἀρχήν. Idem Plutarch. in eodē lib. τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον: præposterè videlicet. Metaphoricè autem στρατηγὸς dicitur κυβερνήτης τῆς πόλεως, gubernator seu administrator aut rector alicuius ciuitatis, vt Cicero dicit Gubernator reip. VNDE Κυβερνητικός, ὴ, ὸν, Ad gubernatorem pertinens, Qui gubernatoris est. Et κυβερνητικὴ sub. τέχνη Ars gubernādi, seu Peritia nauem gubernandi & eius cursum dirigēdi. Plato in Gorgia περὶ τὴν τῶν νεῶν ὀπτικήμης loquens, εἰ ὃ αὐτὴ σοι δοκεῖ σμικρὰ εἶναι, ἐγώ σοι μείζονα ταύτης ἐρῶ, πλὴν κυβερνητικήν, ἣ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τοῦ ἐφάπτου κινδυνεύων. ‖Κυβερνητικὸς dicitur etiam Qui gubernādæ nauis peritus est, Qui nauis cursum probè dirigere nouit. Plato Polit. 6, pag. 78, τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικόν. COMP. Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gubernatore carens, Rectoris egens. propriè de naue. metaph. autem apud Plutarchum, ἀκυβέρνητος καὶ ἀπέρμαστος ἐν θαλάσσῃ τῇ δημοκρατικῇ καὶ τοῖς ἀφόροις διαπραχηλιζόμενος εἰς πανάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε, gubernatore seu rectore destitutus. Et τὸ ἀκυβέρνητον, neutraliter & substantiuè, Rectore destitutum esse, Gubernatore carere. Nazianzenus de Theologia, ἡμᾶς δὲ ὁ λόγος δεξάμενος ἑστιάσεις θεοῦ, καὶ μὴ ἀνεχόμενος τὸ ἀκυβέρνητον τε καὶ ἀκυβέρνητον.

Κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ, Gubernator. idem quod κυβερνήτης: sed poeticum. Od. θ, Οὐ γὰρ Φαιήκεσι κυβερνητῆρες ἔασιν, Οὐδέ τι πηδάλια, οἷά τε νῆες ἄλλαι. Fœm. gen. EST Κυβερνητεῖρα, Gubernatrix. vt Cicero tradit Eloquentia gubernatrix ciuitatū. In Epigr. A κυβερνητήρ autem DERIVATVR Κυβερνητήριος, ὴ, ὸν καὶ ἡ, Ad gubernandum aptus: vel idem quod κυβερνητικός. Et κυβερνητήριον ἔργον apud Plut. in Solone, Munus gubernandi.

Κύβερνος, ου, ὁ, Gubernator. idem quod κυβερνήτης & κυβερνήτηρ, sed vocabulum nouum, vt videtur. Greg. Naz. Κύβερνος ἤδη μόνον φθέγξεται τεκνομίας.

Κυβερνισμὸς, οῦ, ὁ, Gubernatio. v. l.

ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, Tessera: quiddam ex omni latere quadratum, certis quibusdam pūctis distinctum, quo in alueolo luditur, seu ἀστράγαλος, vt Eustathius exponit. Quæ significatio frequentior est, & fortassis etiam prior. Plutarchus Consolat. ad Apoll. καὶ, ὥσπερ ἐν τῷ πεττεύειν κύβοις, ἀεὶ τὰ πεσόντα πεσόντα τοῦ ἑαυτοῦ θεῖναι γράμματα. Idem in Artoxerxe, de Paryatide cum Artoxerxe ludente, οὗ δὲ τὰς αὐτῇ καὶ τὴν ἀεὶ τὰς πεσόντας νικήσασα, feliciter cadente alea. Idem in Probl. πεῖ κύβοις φοβεῖ ἄνθρωπος, ἢν μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τοῦ θεοῦ, βαλλόντες ἐλείφθη, de quodam ædituo Herculis, qui alea cum Hercule certabat. Idem infrà ex A. hō. κύβοις αἰεὶ μεταχειρίζεσθαι, alea semper lusitare, Tesseras semper tractare, seu in manibus habere. Herodot. apud Eustathium, Λυδοὶ πεῖ κύβοις βόρον καὶ πεῖ ἀστραγάλοις καὶ τοῦ σφαίρην καὶ πάντα παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Idem Eustathius ex Sophocle de Palamede, ἐκεῖνος ἐφεῦρε Παλαμὴς κύβους τε πεσσὸν ἀρχαῖος ἄκος. Et ἀναρρίπτειν τὸν κύβον, Tesserā iacere seu mittere, Aleam iacere. quod metaphoricè plerunque accipitur pro Periclitari, vt & aleam iacere apud Latinos. Luc. in Harmō. ἐφ' ἑνὸς αἰδοῦς ἀναρριψάμενον τὸν κύβον. Plutarch. Fabio, ἀπειλεῖ καὶ θρασύτητι τὸν πόλεμον ἀναρρίψαι κύβον. Idem in Coriolano, εἶτα ἐκπεσεῖν μετὰ πολλὰς μάχας καὶ ἥττας, ὡς ἀφ' ἑαυτῶν κύβον ἀφιέντι, tanquam vltimam experienti aleam. Liuius ea significatione dicit, In dubiam imperii seruitiique aleam imus. Et Seneca, Vt æquo reanimo adirent aleam. Et in Prouerb. Aleam omnem iacere. Athenæus lib. 13, δεδοικότων τὸ σχῆμα, ἀνέρριψε κύβος, decreta res est, iacta esto alea. Plutarch. Cæsare, de Cæsare Rubiconem transituro, pag. 236, καὶ τῶν δὴ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς πόλεις ἐμβαίνοσιν ἀπορίας καὶ πόλεμος προσεῖναι φασιν, Ἀνέρριψε κύβος, ὥσπερ τοῖς τὴν διάβασιν. Suetonius eum tradit dixisse, Eatur quò deorum ostenta & inimicorum iniquitas vocat: iacta est alea. Item cum genitiuo rei cuius alea initur, apud Suidam, κύβον ἀναρρίψαι πολέμου ποτόνου, tanti belli aleam subire. Quo sensu accipi etiam potest quod ex Epigramm. citat, οὐδ' ὅπ ῥιπτῶ Πάντα κύβον κεφαλῆς ἀμὲν ὑπόθεν ἐμᾶς. vt ῥιπτεῖν ὑπόθεν idem sit quod ἀναρρίπτειν. Simili metaphora accipitur tragicus ille Euripidis in Rheso versus qui in prouerbium abiit, Χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, Ψυχὰ πρὸς βάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. Et hîc itidem prouerbialis ex tragicis, Ἀεὶ γὰρ οὗ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι: quasi videlicet numē semper prosperum sit in tesseræ iactu, & quæ eius periculo initur alea, feliciter semper cadat. Κύβος aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Theophilact. epist. 13, περὶ κύβους καὶ παλαίστρας πολὺ τοῦ βίου φροντίζω καταναλώσας. Plut. Probl. Rom. ἐν πεσσοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Vbi sicut πεσσοὶ & κύβοις copulat, ita Cic. talos & tesseras: vt, Nobis senibus ex lusionibus mulas talos relinquant

relinquant & tesseras. Idem, Quid enim est sors? idem propemodum quod micare, quod talos iacere, quod tesseras. Plutarchus ibidem, τὸν δὲ τὸν ἀφεύκαλέπτ' ἀβαβαλέσθαι τοῖς κύβοις ἀφεῖς αὐτὸν ὡς ἀφ' ὅπτ' ῥηθῆς. Athen. lib. 6, τοὺς ἀποβαλόντας τὰ οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ πᾶν τοιαῦτα ἀκολασίαν. Vbi copulātur μέθαι & κύβοι, vt à Cic. (in moderatiore vtriusque vsu) alea & conuiuia, quū ait, Quātum alii tribununt tempestiuis cōuiuiis, quātū denique aleæ, quantum pilæ. Idem Athen. l. 10, ἀχρεῖος γεγονότος ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων. ‖Κύβος dicitur non solùm tessera, τὸ μεμορφωμένον, sed etiā ἡ ἐν αὐτῷ μονάς, vt Eust. tradit, hoc est Vnio tesseræ inscripta, vel Pūctum in tessera, τὸ ἐν τῷ κύβῳ σῆμα, vt idem Eust. loquitur. quo sensu accipi scribit hūc Eurip. versum, Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα, duo puncta & quatuor. Sic accipi etiam hoc ὅπτ' τὴ μηδὲν δίχα μέσου κινδυνεύοντων prouerbiū, ἢ τρεῖς ἢ ἕξ ἢ ἕνὸς κύβοις, dictū ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν τῇ πιστοῖς ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἕξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τοῦ κύβου, ὅπερ ἐστὶ μονάδος. Simili signif. ex Plat. De leg. citat, ἢ τρεῖς κύβοις βάλοντες, hoc est τρεῖς μονάδας, vt ipse exp. seu tria pūcta. Martial. Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto. Notandum verò eundem Eustathium prouerbium illud, ἢ τρεῖς ἕξ ἢ ἕνὸς κύβοις, alibi in prima significatione accipere pro ipsis tesseris, dicentē antiquos tribus tesseris lusitare solitos, non duabus, vt tunc tēporis moris erat. Sed priorē eius expos. confirmat Poll. quū ait, ἰσέον ὅτι κύβος αὐτόπτε τὸ βαλλόμενον αὐλῆν, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητος σημεῖον, ὁ τύπος, ἢ γραμμὴ τὸ δηλοῦν τὸ ἀριθμὸν τῶν βληθέντων· καὶ μάλιστα γε ἢ τὴν μονάδα, ἢ ἐν αὐτοῖς ὄνος, καλεῖται γὰρ κύβοι, καὶ τοῦ ἀφ' καὶ ὁ παροιμιώδης λόγος φερομένοις ἔοικε, ἢ τρεῖς ἕξ ἢ τρεῖς κύβοι. ‖A quo cauo seu foramine videtur dictū cauū illud ὀστρῶς, quod vtrinq; visitur. Athē. l. 9 ex Simaristi lib. 3 Synonymorū ὀστρῶς αἱ ἐκ πλαγίων ὀπαῖς ἐπανεστηκῶσαι, φύσαι τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύβοις, γαλλίας. Poll. verò pro dorsi vertebra accipit, vt ſſrà dicetur. Nec multū absimili modo in v. l. κύβος esse dicitur αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησίς τινος σκύβους. ‖Κύβοι dicūtur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3 ex Heraclidis Opsartytico, εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι, οὐχ οὓς ἀεὶ μεταχειρίζεσθε, ἀρτοι εἰσὶ πυραίγανοι, ἡδυς ὀψοποιοῦσθαι καὶ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ. ‖Κύβος dicitur etiam πᾶσα ὕψος πράγματος, si Eust. credimus, seu πᾶν πράγματον, si Suidæ & Hesychio. ‖Est & vocabulū geometricum, Latinis Cubus. Gell. l. 1, c. 20, Græca quædā vocabula Latinis exprimens, qualia sunt Quadrata vndique, quæ κύβοις illi, nos quadrantalia dicimus. κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt (inquit M. Varro) tesseræ quibus in alueolo luditur: ex quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. Hæc ille. Vbi videtur primam significationem dare non tesseræ, sed cubo. Vitruuius in præf. lib. 5, Cubus est corpus ex sex lateribus æquali latitudine planitiarum perquadratum. is quum est iactus, quā in partem incubuit, dum est intactus, immotam habet stabilitatem: vti sunt etiā tesseræ quas in alueolo ludentes iaciunt. Aristot. De mundo, ὡς ἂν εἰ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Plutar. Erot. μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων. In quibus locis nō tā de figura ab omni latere quadrata dici videtur, quàm etiā de corpore solido in quo eiusmodi figura conspicitur. Idem & Tessera dicitur. Macrob. Sat. l. 1, c. 5, Vt altitudo quæ illi plano deerat, adiiciatur, fiátque tribus dimensionibus impletis corpus solidum quod στερεὸν vocant, ad imitationem tesseræ quæ cubus vocatur. Sic etiā paulo antè, & l. 2, c. 2. ‖Κύβος dicitur etiā in numeris. Gell. loco citato, In numeris etiam similiter κύβος dicitur, quū omne latus eiusdē numeri æqualiter in sese soluitur: sicut fit quū ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. Huius numeri cubū Pythagoras vim habere lunaris circuli dixit, & luna orbē suū lustret septē & viginti diebus: qui numerus ternio (qui Græcè dicitur τριάς) tantundē efficiat, in cubo. Hæc ille. Plut. Probl. Rō. τῶν ἀριθμῶν ἀπάντων τὰ μὲν ἐνέα πρὸς τὸ τρίγωνος, ἀπὸ τριάδος καὶ τελείου τετράδος, τὰ δὲ ἑκατὸν πρὸς τὸ κύβος ἀπὸ ἑξάδος καὶ δυάδος. Et paulo post, τὰ μὲν ἑκατὸν, κύβος ἐστὶν ἀπὸ δυάδος, τὰ δὲ ἐνέα, τετράγωνα ἀπὸ τετράδος.

‖Κύβοι à quibusdam vocātur etiam spinæ vertebræ ac præsertim colli, vt Gorræus tradit. Pollux libro 2, de dorsi vertebris siue spondylis loquens, τοῖς δὲ ἀστραγάλοις πύπτει ἀρρίαιος καὶ κύβοις ὠνόμασιν, Αὐχένος ἐξ ἀπάτιος κύβοις ὅπ' πέλεται ἰξύς. ‖Hesychius κύβον à metallicis vocari scribit τὸ τοῦ χαλκοῦ ἄχθος: à Salaminiis verò τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον: à Taphiis verò τὸ πτύελον. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, sunt qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν: Apollodorus verò apud Suidam, ἀπὸ τῆς κυφότητος. Eustathius autem à κύπτω, vt κύβος sit quasi ὁ κάτω κύφων, καθ' ὃν τὸν ὅπτ' κύπτοντα, γεγόμενος ἐν τῷ καταστρέφεσθαι ἀκάμπτου τοῦ βάθους αὐτῷ. quod etymon verisimilius & simplicius est.

C. Κυβοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Tesseræ seu cubi formam habens, Quadratus vndique in modum tesseræ seu cubi. Κυβοειδὲς ὀστοῦν ἐστιν (inquit Gorræus) os cubicum: vnum ex quatuor tarsi ossibus, solùm nomine donatum, quum reliqua tria careant nominibus. Id calci articulatur, ipsámque excipit, quum reliqua tria tarsi ossa scaphoidea coniuncta sint. Sic dictum est quòd cubo simile sit verùm lateribus omnibus est admodum inæqualibus ferè asperis, vt vix quicquam aliud quàm latera sex habeat cum cubo communia. Sed & internum eius latus geminum apparet. Est autem os κυβοειδὲς, vt & reliqua tarsi ossa, intus cauum, foris gibbum.

C. Φιλόκυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aleæ studiosus, Qui tesseris ludere amat.

Κυβικὸς, οῦ, ὁ, Cubicus, vt Vitruuius loquitur. κυβικὸν σχῆμα, cubica figura, ex Platonis Timæo, siue κυβοειδὲς. Et κυβικὸς ἀριθμὸς ex Aristotele in Problemat. Numerus cubicus. nam & in numeris cubus dicitur.

VNDE Κυβικῶς, Cubicè, hoc est In modum cubi, More cubi. Plutarchus De oraculo Pyth. κινοῦσι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς.

Κυβίζω, Cubum facio, In cubum formo. Plutarch. De soler. animalium, dicens thynnos nō solùm optices sed etiam arithmetices peritos esse, ἐπὶ πάνυ χαίροντα ὥσπερ τέρφεσθαι καὶ σπουδαζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἀεὶ τὸ πλῆθος τοῦ σχήματος κυβίζοντα, καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦντα ἴσοις ὅλοις ἐπιχρώμενον.

Κυβεύω, Alea ludo seu lusito, Tesseris lusito. Plutarch. De aud. poemat. Πόθεν ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γενοῦς, ἢ κυβεύεις, ἢ ὀρτυγοκοπεῖς. Idem, αὖθις ἕτερος θεραπαλεῖ κυβεύειν θεραπόντων. Idem in Artoxerxe, γυνὴ δεινὴ κυβεύειν. Dicitur etiam κυβεύειν πρός τινος. Xenoph. 6 Hellenicōn, οὐδέ γε τὴν κυβεύειν οἵ τινες αὖ, ἐπὶ ἐν τῷ ὅπου τύχωσι, πρὸς ἀλλήλους κυβεύουσι. Plutarch. Artoxerxe, πρεσβυκαλεῖτο πρὸς χιλίων Δαρεικῶν κυβεύσαι. (Et paulo pòst, diuersa cōstructione, ὅτι τύπτις ἐκύβευον.) Athenæus libro 10, ὥσπερ καὶ κυβεύειν ἠξίωσαν πρὸς ἀλλήλους πρὸς τὴν γυναικῶν τὴν ἐλευθέρων. ‖Κυβεύω, vt κύβον ἀναρρίπτω, subeo seu ineo aleam, Periclitor seu periculum adeo. θεραπαλόγος τὸ θεραπεύω καὶ ῥιψοκινδυνεύω, vt Suidas exponit, sumpta metaphora ab aleatoribus qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνέρριψε κύβος. Polyb. apud Suidā, οἱ μὲν ἀλογίσταν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ θραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τοῦ βίου, vitæ aleā inire.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, Aleator, Qui alea ludit seu tesseris. Aristot. Ethic. 4, capite 1, ὁ μὲν τοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τοῦ αἰσχροῦ ἐλευθέρων εἰσί. Aliud exemplum ex Xenophonte habes in Κυβεύω. VNDE Κυβευτικός, οῦ, ὁ, Aleatorius, Ad aleatorem pertinens, vt Cicero dicit. Damna aleatoria, & Gellius, Ritus aleatorius. Et κυβευτικὴ, (subaudito substātiuo τέχνη) aleatoria ars. De κυβευτικὴ autē διδασκαλία vide in Κυβεία. ‖Κυβευτικὸς, Tesserarum lusus peritus, Peritus aleator, Qui prosperè aleam iacere nouit. Plato libro 2 De republica, πτωχευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐσῖ' αὖ ἕς ἡμῶν μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ὅτι τοῦ δεῖν, satis peritus talorum vel tesserarum euadat. Eiusdem autem cum Κυβευτὴς signif. EST Κύβης. nam κύβευω Hesych. exp. κυβευτεύω.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, Consessus aleatorius, vt in vulgatis lexicis exponitur Locus vbi alea luditur, Locus tesserarū

lusui dicatus, quale forum aleatorium apud Suetoniũ, A Lusimus per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus. Vtitur Græca illa voce Plut.

Κυβεία, ας, ἡ, Lusus aleæ, Lusus tesserarũ, Ipsa actio ludẽdi alea seu tesseris. Et generalius Alea. Xen. ἢ κυβείαν ἢ μαγγανεῖαν ἢ ἄλλο τι βύζοιτο τῶν φανερῶς ἀδήλων. Itẽ ex Athenæo libro 10, πλὴν κυβείας παίζειν τοῖς γυναικῶν, de vxoribus aleam iacere. vulg. lex. Ex eodem habuimus paulo antè κυβεύειν τοῖς τῶν γυναικῶν. ¶At in Epist. ad Ephes. cap. 4, ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν B πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης, in alea hominũ, id est Incertis illis casibus quibus iactantur homines. Vetus interpres ibi vertit Nequitia, Erasmus Versutia: vt referatur ad aleatorum astutias & fraudes, quia sequitur ἐν πανουργίᾳ: quo vocabulo, videlicet πανουργίᾳ, Suidas quoque alterum exponit. Clemens verò Alex. lib. 1 στρωμ. ad ματαιοπονίαν (id est inanẽ laborem) refert: Epiphanius autem in Manich. vanas & ineptas subtilitates κυβευτικὴν διδασκαλίαν vocat.

Κυβεῖον, ου, τὸ, Locus vbi alea seu tessera luditur idem quod κυβευτήριον paulo antè, (φ vide) seu πόρος εἰς ὃν σωιζόμενοι κυβευόντες, vt Hesychius exponit. Æsch. contra Timar. οὐδὲ βελτίονων διαπεσεῖν ἡγοῦμαι, ἀλλὰ διημερεύειν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ πολία πέπεται, καὶ πεῖ ἀλεκτρυόνας συμβαλλουσι καὶ κυβεύουσι.

C. ΔΙΑΚΥΒΕΥΩ, Alea ludo. idem quod κυβεύω. Plut. Artox. ἐκέλευσεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς πρὸς δυνάχου διαμυβεῦσαι, de Parysatide, quæ quũ esset δεινὴ κυβεύειν, Artoxerxẽ πρεσβεύκαι τὸ πρὸς γυναῖκα δ' ἀρκεῖν κυβεῦσαι, & κυβεύοντα ὑπὸ ἐκείνῃ νικῆσαι. ¶Itẽ metaphoricè, vt κυβεύω suprà, pro Aleã adeo. D vnde διαμυβεῦσαν in v. l. Periculũ subiturus, aleámque iacturus. Sic Plutarch. in Præcept. sanit. κρεῖττον ἐνδεῖαν ὑπομεῖναι, διαμυβεῖν καὶ πονεῖν, ἢ διαμυβεῦσαι πρὸς λοιδορίαν ὠσαι, μῶμοις καὶ δείπνοις.

C. ΚΑΤΑΚΥΒΕΥΩ, In alea consumo & dissipo. Lysias contra Alcibiadem, κατακυβεῦσας τὰ ὄντα. Budæus. Et κατακυβεύεσθαι, in alea consumi & dissipari, vt καὶ ἐν δυπαρεῖσθαι. Idem Budæus pagina 1080. ¶Κατακυβεῦσαι significat etiã In ludo aleæ superari & euerti. Bibidẽ ex Eust. E

C. ΣΥΓΚΥΒΕΥΩ, A lea colludo, Alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plutarchus Artox. de Parysatide, καὶ βασιλεῖ πρὸς τὸν πόλεμον πολλάκις συνεκυβεύε. Ibidem verbo generaliori dicit συνέπαιζε. Idem in libro qui περὶ δυσπαιδίας inscribitur, Λάσθενε τῷ Ἐρμιονέως μὴ βουλόμενον αὐτῷ συγκυβεύειν, δειλὸν ἔφασκε λοιδορεῖν.

Κύβιον, ου, τὸ, Pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athenæus libro 3, Γλέπος δ' ὁ δευτερῶν τὴν ὕλης, πελαμίδας κύβια εἶναι φησὶ μικρὰ λαβὼν κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσείδιππος ἐν μεταφερομένῳ. Suidas autem κυβίοις exponit κλάδοις τῆς δακτυλαίοις, ramis digitalibus. i. digiti F crassitudinem æquantibus.

¶ Κύβιτον, τὸ ὠλέκρανον, hoc est os cubiti, apud Hippocratẽ, quod & ἀγκῶν dicitur. Dioscorides autem τὸν κοινὸν ὀλκὸν τῶν βραχίονος sic nominari dixit, vt scribit Galen. At Bacchius (vt testatur Erotianus) exposuit κυβοειδὲς ὀστέον καὶ τὸν πήχυν, sed longè plures τὸν ἀγκῶνα. Hæc Gorræus. Frequẽtẽ dicitur de nodo siue tubere quod in iũctura brachii extat, quo aliquem pellimus, & cui innitimur. (vt Virgil. Inniti cubito) Ruf. Eph. De appellation. corp. hum. μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκῶν τὸ σύμπαν ὄρβρον, καὶ τὸ ὀξὺ ἐφ' οὗ κλινόμεθα, οἱ δὲ ὠλέκρανον καλοῦσι, Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον. Similiter & Poll. quũ ἀγκῶνα dixisset vocari etiam κύβιτον & κύβιτον ab Hippocr. de illo ipso κύβιτον, ait, δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τοῦ ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. A quibus Latini vocem Cubitus sumpserunt: nisi fortè illi à Latinis. Apud Hesychium autem scribitur κυβιτῶν, accẽtu in vltima, quod itidem ἀγκῶν ab eo exponitur: apud Etymologistẽ verò κύβιτος & Suidam κύβιτον, accentu in antepen. & per H in penultima. VNDE Κυβιτίζω, Cubito pello: vt Plaut. dicit, Cubitis depulsa de via. Ruff. Eph. post verba illa quæ paulo antè ex eo citaui, Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι, κυβιτίζειν ἔλεγε. Eadẽ verba apud Poll. ex-

tũt. At κύβιτον & κύβος eiusdẽ esse originis, docet Etym. Κυβαλον, idem quod κυβιτον. Poll. ὀνομάζεται δὲ πύκτου [videlicet πὺν ἀγκῶνα, seu τὸ κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τῶν βραχίονος ὀγκωμα] καὶ κυβαλον. καὶ κυβιτον ἔπαιε αὐτὸς Ἱπποκράτης.

ΚΥΔΟΣ, εος, τὸ, Gloria, seu Gloriosum nomen, Decus. θύκλεια. Il. ε, ἐκ δ' Διὸς πᾶσι καὶ κύδος ὀπηδεῖ. Sicut à Cic. quoque Honor & gloria copulantur. Il. χ, Η' ἐάμεθα μέγα κῦδος, ἐπήφιον ὧν Ἕκτορα δῖον. Il. α, Χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι. Il. ξ, ἠ ἀΐδας ἔλπῃ καὶ κῦδος ἀρέσθαι. Il. γ, — ἔρωσέν τε καὶ ἀσπασίην ἐνέκηρε κῦδος. Et apud Plut. ex imitatione Homeri, ἐπεὶ ἀεὶ σωιζόμενοι δρόμῳ, μή τις κῦδος ἀρέσθαι, τὸν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐμβάλωσιν, ne quis sibi hoc decus seu hanc gloriam præriperet. vel Ne quis alius hanc gloriam & decus sibi pareret, Nequis hanc gloriam auferret: vt Plin. dicit, Quam gloriam abstulere Neapolis, Capua. Il. Πᾶσι δὲ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἀρέσσῃ, Troianis gloriam & decus pepereris. Od. λ, Δαμασιν, οὓς Τρώεσσι ἑέλεπε κῦδος ἀρέσσαι. Il. ε, Μαρταῦ' ὀπόπτερον πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει. Il. ο, — Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπαζει. Il. ο, — ὁ ποιῶν κῦδος ὑπέστερον ἔγχεος ἕλκει. Il. ω, Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος ἀρημένῃ ἐπιθήσω. Il. λ, Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεζέτο κῦδος ἀρέσσαι. Sicut verò Virgil. dicit, Astrorum decus, & nemorum Latonia custos: & Horat. decus equitum, & Plaut. decus populi: & Seneca Orbis decus: & Cic. Decus & ornamentum reipublicæ Hom. Il. κ, Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Et Od. μ, Δεῦρ' ἄγε δῖε πολυαίνεα Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Νῦν κατάπαυσον. Quæ ita Cic. O decus Argolicum quum puppim flectis Vlysses! Ab Hesychio exponitur nõ solum ἀξία, ἀρετή, πρεπῶν, sed etiam νίκη, ἀρετή. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Eust. deriuat à κυέω significante φιλῶ: scribens dici equum κυδεῖν siue κυδρόεσσα qui sit φιλητής. Etymol. autem à κυέω, κύω. ¶Κῦδος adiectiuè quoque a Suida exponitur γαῖος.

A T Κύδος, ου, ο, Conuitium, Maledictum, Probrum. λοιδορία, vt Eust. exp. & Suidas qui hoc ὀπὶ τῷ συκοφαντοῦντα citat prouerbium, κυδοῦ δίκιον ἀφαιρεῖν. Hesychio est κακολογία, λοιδορία: apud quẽ in vtraque signifi. scribitur κῦδος cum acuto, apud Eustathiũ verò & Suidam vtrunque cum circumflexo. Sed ille qui collegit voces pro diuerso accentu diuersam accipientes signif. dicit κῦδος, εος, τὸ, id est gloria, ὡς παρὰ τὸ ἀξιοῦν: at κύδος, ου, ὁ, id est Conuitium, παρὸ τὸ κυεῖν. Quæ scriptura verior est, nam κυδαίνω inde deriuatum, primam corripit. Apollonii scholiast. scribit κύδος masc. gen. pro λοιδορία fumi apud Syracusanos. Soph. autem scholiastes ὀπὸ ὕβρεως masc. genere accipi κύδος annotat.

C. Ἐπικυδής, εος, ὁ καὶ ἡ, Gloriosus. idem quod ἐνδόξος. Isocr. Panegy. αἰκιζόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἡμῶν καὶ Λακεδαιμονίων, πρεσβεύομενος ὅπῃ τῆς ἑπείρου, ἐπικυδέστερα τρόπαια πύθοιν ἐπιθῆναι. Illustria & gloriosa facta dicit Cicero. Idem, Idque reipublicæ præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est. Et, Nobis quidẽ egregiums & adimmortalitatem memoriæ gloriosum. Polyb. lib. 1, p. 10, à tergo, ἐκ δὲ τῶν εἰωθότων πρεσβεύειν ἐπὶ πόλιν ὀπικυδεστέρα χρώμενα τὰ τῆς Καρχηδονίων πράγματα, illustriora & gloriosiora. (Nisi malimus ὀπικρατεστέρα. quum Suidas ὀπικυδέστερος exponat ὀπικρατέστερος: vel potius cũ Bud. Vt vberiores & existimationes iam Carthaginensium partes essent) ¶Ἐπικυδέστερος, Honoratior, Existimatior, ἐνδοξότερος. Apud Suidam, τοῖς Ῥωμαίοις ὁ Τοῦρκος ἐν πρῷ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ὀπικυδεστέραν ἀναλίαν πεδάσθαι. ¶Ἐπικυδέστερος, Vberior, Maiore fiducia præditus, vt Budæus interpretatur apud Polybium libro 3, pag. 59, à tergo, νομίσας ὀπικυδεστέρας εἶναι τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας. Et libro 5 pag. 98, ὁ δὲ Πελοπίδας ὀπικυδέστερος ὢν τοῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, maiore expectatione ac fiducia prædit[o] in nauali certamine, B. interpr. Idem Polyb. lib. 16, ὡς τὴν ἀκμὴν ἄκριτα μὴ φέρειν τὰ ὅλα, πολὺ δὲ πρὸς τὸν Ἄτταλον ὀπικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. id est (Bayfio interprete) Vt neutram in partem inclinata esset victoria, Attalus tamen meliore nitteretur in posterum spe. (¶A T Ἐπικύδης, ου, ὁ, Nomen proprium) VNDE Ἐπικυδεστέρως, Gloriosius, Honoratius, Meliore

fortuna & successu, vt exponitur in hoc Polybii loco, A ἐξ οὗ σωιζόμενοι τὰς ἀρχὰς ὀπικυδεστέρως ἀγωνίζεσθαι.

C. Ἐγκυδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Admodum gloriosus & celebris, Præclarus. Iliad. γ, Οὔπω ἀπόλωλ' ὅδ' ἐγώ γε ἐγκυδέα δῶρα. Il. ω, Εὖ σωαγλεγάμενοι δαίνυντ' ἐγκυδέα δαῖτα. Hes. Theogonia, - νέον τέρεν αὖτις ἐγείρει ἐγκυδέος ἥβης.

C. Προσκυδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Gloriosus, Venerandus. v. l.

Κυδήεις, εντος, ὁ, Gloriosus. In Epigramm. ET Κύδεος, id idem Gloriosus, & Cura dignus: si vulgatis lexicis credimus. Sed pro Cura dignus, scribendũ Κυδίος.

Κύδιμος, η, ὁ, Gloriosus, Gloria & decore præstans. Hesiod. B — Μαίῃ τέκε κύδιμον Ἑρμῆν.

Κυδάλιμος, η, ὁ, idẽ. Od. ξ, — υἱάσι κυδάλιμοισι, filiis inclytis, ἐνδόξοις. Od. φ, — μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.

Κυδίων, Gloriosior, Honorificentior. ET Κύδιστος, η, ὁ, Gloriosissimus, Gloria & decore eminentissimus. Il. α, Ἀτρεΐδη κυδίστε, φιλοκτεανώτατε πάντων. vbi fuerũt qui à κύδος significat. ὕδρευς, deducere voluerint, vt sit pro ἑφύδρευστος: quos Eustathius retellit, quum Homero κύδιστος in ea signif. ignotũ sit. Il. ω. Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε. Il. δ, Ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη. Est autem κύδιστος à C κῦδος, vt κράτιστος à κράτος. Ab Etym. verò ponuntur ETIAM Κυδάτερος ET Κυδάτατος, Gloriosior, Gloriosissimus, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, quæ regularia erũt si a κῦδος adiectiue sumpto pro γαῦρος deduci quis arbitretur.

Κυδαινω, Gloriosum reddo, Decoro, Illustro. Odysseæ π, Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι τὸν οὐρανὸν ἄμφοιν ἔχουσι, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ καὶ ἄμφω. Plutarch. Coriolano. Ῥωμαῖοι μάλιστα τῆς ἀρετῆς τοῖς τοιαῦταις πολεμικαῖς καὶ στρατηγικαῖς ἐνεδαίνεν τοῖς ἔργοις. ¶Item Gloriosè nomino, Gloriosio nomine D orno, Laudo, Celebro. Extollo. ἐγκαμιάζω. Iliados φ, Ὡς φάτο, κύδαινεν δὲ πόδας καὶ Πηλέϊωνα. Iliad. κ, Πατρόθεν ὀνομαζον γενεὴν ὁμοῦ ἄνδρα ἕκαστον. Πάντας κυδαίνων. Hesychius κυδαίνει exponit πμᾷ, ἀξιοῖ, θαυμάζει, ἐγκαμιάζει: Item κύδηνεν, ἐδόξασεν, ἐμεγάλυνεν τὴν δόξαν. Apud eundem passiuum κυδαίνεται est ἀγάζεται, σεμνύεται. ITEM Κυδάω in v. l. Gloriori: itẽ Veneror, Admiror, Extollo: vt κυδαίνω. ET Κυδηθῆναι, Gloria & honore afficere in iisdem v. l. sed scribendum potius Affici.

C. Τῶν κύδας, αντος, ὁ, Gloria supereminens, Summa gloria E insignis. τῶν φάρας τῆ δεξῆ. Hesiod. πάντα δ' ἐν τῷ κύδαντα Μενοίτιον, vbi volunt esse syncopen pro τῶν κυδάνατα.

Κυδάζω, Glorior, Gloriose me effero & iactito. Il. φ, de concilio deorum dissoluto. Οἱ δὲ χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. Iliados β, — ὀρ δ' αὖτις ἐδύσατο γωροπα χαλκὸν, Κυδιόων, ὅπ πᾶσι μετέφρενον ἠνιόχοιο, Οὐδὲ κ' ἄρ' τοῦ ἔλω. i. χαυνωθεὶς, ὑψαυχενῶν. Iliad. ζ, de equo qui diu clausus stabulo, vincula rupit, & in campis saltu se effert, Κυδιόων, ὑψοῦ δ' κάρη ἔχει. Et cum datiuo. apud Hesiodum Aspide, — ἤρχε δὲ θοῖσιν ἑοῖς πόδεσσι Ἀλκαίοιο, Κυδιόων λαοῖσι, Glorians populis quibus imperabat Gloriosè se efferens.

Κυδρός, ά, ὁ, Gloriosus, Gloria & decore præstans, Decorus, Egregius. idem quod κύδιμος. Odysseæ λ, Ἀπὸ γὰρ ἥν κεν Διὸς κυδρὸν θάρσος ἕοιτο. Item apud Xenophontem De re equestri, κυδρὰ μὲν τὰ σχήματα, ὑγρὰ δὲ τὰ σκελίν γανυκόμενος. sicut Homerus quoque κυδιόων de equo dixit. Ion apud Athenæum libro 10, Οὔ πνα ἄνεδις μιμνεῖ θήλεια πάρθενος, Κῦνος ὠδ' ἄλλων κυδρότερον πέτεται, Gloriosius & magis strenuè. VNDE Κυδροῦμαι, ῶμαι, Gloriosum G reddo, Clarum reddo, Gloria & decore illustro. At Κυδρύομαι, Glorior, Gloriosè me effero. idẽ quod κυδάζω, teste Eust.

¶ Κυδάζω, Conuitior, Maledicta & probra ingero. λοιδορέω siue ὑβρίζω, à κυδος signif. λοιδορία, ὕβρις. Epicharm. apud Sophoclis scholiastẽ, Ἄμυκε μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Et in passiuo apud Sophocl. Aiace, — μέσον δὲ κοσμολῶν στρατήλατον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, conuitiis & maledictis incessitur. Æschyl. Iphigenia apud schol. Soph. οὔπω γυναιξὶ κυδάζεσθαι. H Κυδάζομαι, actiuè quoque accipitur pro κυδάζω. Apollon. Argon. 1, — ἢ μάλα δημοκαρῆ ὀκυδάσσατο μύθῳ. id est ἐλοιδόρησας,

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. vnde κυδάσσει apud Hesychium λοιδορεῖ, πειράσει. ¶Eidem κυδαστὴν est ὀπ-

φωνεῖν.

Κυδαστὴ, Conuitium, Probrum. vnde κυδαστὰς Hesychius exponit μάχας, λοιδορίας. ET Κυδαστὴ, Conuitiis & probris incesso. vnde apud eundem κυδαστὴ ἐμβρίθεια, λοιδορούμενα.

ΚΥΕΊΩ, ῶ, ήσω, ET Κύω, In vtero gesto, aut (quum sine adiectione ponitur) Vterum gesto seu fero, Sum grauida, Sum prægnans. Exponitur & Concipio. sed κυεῖν dicitur potius quæ iam concepit, quàm quæ concipit. Apud Hesychium est κυεῖ expositum ἐγκυμονεῖ, & ἐγκύμων ὄντι. Item ἐν γαστρὶ ἔχει, & κύει. Addit verò & γρυτᾷ. Itidémque κυεῦσαι habet, quod exponit κύεσθαι, & ἔμβρυον ἐν τῇ ἐγκύσει. Sumpta autem esse illa ex carmine manifestum est, quum contractionem passa non sint. Ad κυεῦσαι quidem quod attinet, esse id puto quod apud Homerum extat Iliad. ψ, — ἀπὸ αὖτ' δίστερον ἵππων ἔπεσε κεν Ἐξέτε, ἀδμ. πλω. βρέφος ἡμίονον κυεῦσαν. vbi & Eustathius exponit ἐγκυμονοῦσαν. Apud eundem Homerum legitur Iliad. τ, Η ρ' ὀκνεῖ φίλον υἱόν, ὁ δ' ἔδεμας εἰσήκε μείς. Ex ᾗ δὲ ἄρ' ἀμφὶ θεσφρὸς δὲ καὶ ἠλιτόμηνοι ἔσται. Extat & κυμῆναι apud eundem Eustathium infinitiuus poeticus. Accedit poetarum potius esse videtur κυεῖ (pro quo dicunt & κυέω absque contractione) licet aliqui κύημα & κύησις inde deriuata, non rara sint apud prosæ scriptores. Sed nec nullus est τὸ κυεῖν, itémque passiui κυεῖσθαι vsus in prosa. Aristoteles hist. animalium lib. 7. ἔνδυ δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσί τε ἐπὶ κύησι τεῖ τον. Plato in Symposio. εἰσὶ γὰρ οὐδ' ἔστιν, ἃ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν ἀφ' ὧν τίκτειν καὶ κυεῖν καὶ κύεσθαι. Idem verò τὸ κυεῖν faciens prius & τὸ τίκτειν καὶ γρυτᾶν posterius, (licet Hesychius κυεῖν exponat etiam γρυτᾷ) scribit, ἀπόδωμος γὰρ εἶμι, τὸ καλὸν καὶ ὁμιλῶν ἀπαῖ, ἀπὸ λαβ. ὀκνεῖ τίκτειν καὶ γρυτᾷ. Pro eodem ἐγκυμονεῖ, item ἐν γαστρὶ ἔχει dicit. Inuenitur & passiuum κυεῖσθαι, quod à Graecis redditur In vtero gestari. Verùm alicubi κυεῖσθαι aut κυούμενος habetur, vbi tamen non κυεῖν, sed κύειν. vt apud Theophrastum de fructu arboris loquentem, ἔχει δὲ ἄμα καὶ τὸν τόνον καὶ τὸ ἔνον καρπόν. ἀφαρυμμένου γὰρ ἑτέρου μετὰ κυίας, ἡ ἕτερος φανερὸς ἀδυῆ κυούμενος. κύει γὰρ ὡς τὸ βότρυς ὁμοφυμον. Sed hic Budæus suspicatur scribendum κυεῖ. qui & in quodam loco Aristophanis scripsit in Commẽt. κυεῖ, alibi autem κύει: videlicet in isto De hist. animaliũ lib. 5. κυεῖ δὲ ὀξύκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. A pud eundem de elephãto, κύουσιν ἐπὶ δύο, quod Plin. vertit, Gestare in vtero biẽnio. Vt autem metaphoricè vsurpatur κυεῖσθαι, ita Cicero Grauidam feminibus terram dixit. (In nonnullis etiam locis κυεῖν quædam exempl. alba κύειν habent)

Κυήσαι pro Peperit. Opp. De venat. 3, — κυήσαι τοξότιδα Ἀρτεμίν. In v. l. affertur ex Aristot. De gen. anim. l. 4, μέχρι τοῦ κυεῦσθαι ὑστερα συμμένει pro Vsque ad partum vterus se comprimit.

Κύημα, ατος, τὸ, Quod in vtero gestatur, Fœtus, Fœtura. Aristoteles, πόσον ὑπάρχει ἡ ψυχὴ τοῦ σπέρματος καὶ τοῦ κυήματος, ἢ οὔ. οὐδὲ γὰρ ὡς ἄψυχον δεῖ τὸ κύημα, καὶ τοῦ παντὸς ἔστιν ἔμψυχον ζῴου. (vbi annotat Budæus κύημα & in vtero dici & in partu) Idem De gener. animalium libro 3, loquens de insectis, ὀρθὸν γὰρ ἔοικε τρόπον τινὰ σκωλήκεσι τοῖς τοιούτοις. τὸ γὰρ ἀπολείπειν κύημα τὸ τοιοῦτον. Ex eodem affertur libro 1 De generatione animalium, κύηματα ἔχει, seu ἔχει, pro Prægnantes esse, seu grauidas. Ad verbum, Fœtus habere. Plutarchus in Præc. cõnub. κύηματα ἀμορφα καὶ σαρκοειδῆ appellat quas vno verbo Græci μόλας, & Latini itidem Molas vocant. ita enim ibi scribit, παιδίον μὲν γὰρ οὐδεμία πεπλασμένη λέγεται πεπῆναι δίχα κοινωνίας ἀνδρός· τὰ δὲ ἄμορφα κύηματα καὶ σαρκοειδῆ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς οὐκ διαφθεῖραι λαμβάνοντα μόλας καλοῦσι. Scribo autem διεφθεῖραι, vt habet mea editio, & vt scribendum est: non διαφθεῖραι, vt habent cæteræ editiones. Extat verò locus ille p. 252 meæ editionis.

ET Κῦμα pro κύημα, per crasin apud Euripidem in Cercyone, οὐ πλὴν θυγατέρα γίμαιν ἔφη κύμασι θεοπόρου, id est Grauidam esse fœtu diuinitus sato.

HINC Ἀκύμων νηδὺς apud eũdem Euripidem, Fœtu ca-

rens vterus, Sterilis vterus. Cui CONTR. Ἐγκύμων, Fœtum habens, Grauida, Prægnans, sed hoc passim vitatum est, quum contrà rarus sit illius vsus. Phocylides, Μηδέ τις ἢ ἄλοχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλῃσιν. Nonus, ἐγκύμονα γαστέρα δεινῶν. Dicitur & ἐγκύμων βοῦς. Item, ἐγκύμονα σπέρματα à Diosc. Et cum genit. apud eundem Nonnum, pro Refertus, Plenus, — ἀμπακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχω, peccato grauem & refertum, & quasi grauidum. A quo EST Ἐγκυμονέω, ῶ, pro ἔγκυμον εἶναι, Grauida fum, Fero vterum. Budæus exponit etiam Vtero ingrauesco, in Pand. AT Ἀγκύμων Hippocrati Mulier quæ citò fit grauida, seu prægnãs. ἡ ἐξαίφνης ἐγκύμων γενομένη, Galen. Ab Hesychio exponitur eodem sensu Δυσύλλητος, (ita enim eũ scripsisse liquet) id est Quæ facilè concipit. Quidam verò ἀρίκυμον, reddiderunt etiam Fœcunda. Alius formæ est SVBSTANT. Κυμάς, άδος, ἡ, Grauida, Fœta. κυμάδας ἐγκύους, Hesychio. Dicitur ET Κύος pro κῦμα seu κύημα, quod κύος vide post Κύω.

Κύησις, εως, ἡ, Grauiditas, Prægnatio, Gestatio vteri, Conceptus. Philo De vita Mosis libro 3, ἢ γίνοιτο εἶναι αὐτῷ κυήσεως. Plutarchus, τὸ δὲ ἐγγύνεσθαι τοῦς κυήσι ἀγαθοῖς, id est Conceptum, vt Budæus vertit. Gellius caput 3 libri 16 sic auspicatur, Et medici & philosophi illustres de tempore humani partus quæ fiuerunt, τοῦτο ὁ τῆς θηλ. ἀνθρώπου κυήσεως χρόνος. Et multa opinio est, eáque iam pro vero recepta, postquam mulieris vterus conceperit semen, gigni nominem, septimo ratenter, nunquam octauo, sæpe nono, sæpenumero decimo mense.

Κυητικός, ὸν, ὁ, Concipiendi vim habens. In vulg. lexicis Genitalis.

C. Ἀποκυέω, ῶ, (q.d. Defœto, id est Fœtum depono) Pario. Lucianus, πλὴν Λητοῦς ὅθεν τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι. Plut. in Homero, φοιτῶσα δ' ὅθεν ἐκ πλουσίου ἀπεκυήσατο τὸν Σμικρὸν ὅθεν τὸν παιῶνα. Exponitur etiã Gigno, Progigno. vt apud D. Iacobum 1 cap. Epistolæ, εἶτα ἡ ὀπὴ θυμὸς συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον. Quanquam in pluribus libris legitur ἀποκύει, vt sit à barytono ἀποκύω. Sic κυεῖν & κυεῖν dicitur. Passiua vox est Ἀποκυόμαι, οῦμαι Parior. In lucem edor. vno verbo Parior, si dici posset. Potest & Edor dici sine adiectione. vnde ἀπεκυήθη apud Herodianum, ζῶα τε πανοῖα μέρεσι τὰ πάντα τῆς αἰφνιδίου ἀπεκυήθη & participium ἀποκυηθεὶς apud Plutarchum in Lycurgo, ἀποκυηθεὶς ἔτυχε. ‖Est etiam ἀποκύω, Abortiuum facio, si verum est ἀποκυήσασα significare apud Plut. Quum abortiuum peperisset.

C. Ἀποκύησις, εως, ἡ, Partus, Partio, Puerperium, apud Plutarchum.

C. Ἐπικυέω, ῶ, Superfœto, Super vterum cõcipio. Aristot. hist. an. l. 7, ἢν δὴ ὃ ἐξ δίδυμα κυήσαί τις ἐπικύῃσι πεπτωκότα. HINC Ἐπικύημα, q. d. Superfœtamentũ, Id quod super vterum concipitur. Plinius Superfœtatũ appellare non dubitauit. Aristot. Ὃ δὲ πολυπαιδοῦσι ἐπικυίσκεται δίδυμα τὸ πλεῖστα τοῦ ἑνός, εἰ δ' ἑτέρου ἑτέρου ἐπικύημα.

BARVT. Κύω idem quod κυέω, vt dictum est, In vtero gesto &c. vt supra in Κυέω. vbi & aliquod habes exemplũ vsus τὸ κύω. Aristot. κύουσαι τὰ ἄρρενα, quæ mares in vtero gestant. Plut. in Erot. Πυρρίας ὁ δὲ ὁ Ἀμπελαιωνίδης τὸ ἔρωτος ἔφη τὸ ἔρωτος εἰ μὴ πω κυεῖ καὶ ἐπίνος παρεξυνθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Idem Plut. in eodem opusculo, τὸ δὲ πάντων ἀπιστοτάτη, ἐλαθε κύουσα λουομένη μετὰ τῶν γυναικῶν. Et passiuum Κύομαι, In vtero gestor. Aristot in Probl. τὰ δὲ κύοιμα παιδία ἀδυνῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ψυχῶν. Et κυαμδῦν, Quæ concepit, vel grauida facta. Hesiod. οἷς τέκε κυαμδύνη. Idem, Κυαμδύνη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Sunt porro qui Lat. vocem Cunæ ab hoc Κύω deriuatã putẽt. ‖Sed metaph. etiã capitur κύω interdum, vt Xen. Pædiæ 5, ἡ ψυχή μου δίψῃ τῶν κύουσα, ἀεί ποτε ἔχει ἀπορίας. q. d. Grauidus erat animus meus hac cogitatione.

C. Ἄκυος, ὑ, ἡ, Quæ non concipit, Sterilis. ἄκυος & στείρα ab Hesychio exponitur. Vide Ἄκυθος infrà. ET Ἀκυτήριον ex Hippocr. in Gyn. Medicamentũ impediẽs cõceptus. φάρμακον ἀσυλλήπτων, ἀπίκιον, ἄκυον. Cui contr.

ET Κυτήριον, ET Ἐκυτήριον, in v. l.

C. Ἐγκύω, idem quod κύω. vnde ἐγκύουσα apud Aristotelẽ. quæ & ἔγκυος, Grauida, Bud. (Vide Κυος paulo post) ET Ἐγκυσις, Parius in v. l. Scribitur tamẽ ἐκυσις in illis, sed non dubium est quin ἔγκυσις scriptum reliquerit quicunque primus hanc vocem illi inseruit, ex quocunque eam scriptore sumpserit.

C. Ὑπόκυω, cuius vsus exemplum non adfertur: at verò ab ὑπόκυμαι est aor. prior medius ὑπεκυσαμήν apud Homerum aliquot locis. vt Iliad. ζ, Πειραίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φίλοτητι καὶ εὐνῇ. Ἡ δ' ὑπεκυσαμένη κόλπῳ ἐφ' ὑμετέρῳ κείατο παῖδε. id est ὑπὸ αὐτῇ ἔχουσα ἐγκύμων, inquit Eustath. Ab eo facta grauida.

c. 2. Ἐπικυέω, Vtcina partui sum. in vulgatis lexicis sine exemplo.

Κύος pro Κῦμα, Fœtus. ex Aristoph. A quo κύος EST Κυοπνία, apud Alex. Aphr. quod exponitur Fœtus editio. Editur autem fœtus in partu. ITEM Κυοφορέω, ῶ, idem significans quod Κύω, & Ἐγκυέω. Grauida sum, Vterũ fero, &c. Luc. ἐγὼ αὐτὴν κυοφορεῖν δοκῶ πολὺ πρὶν ἢ ἐρᾷ σεσηψία καὶ συνέδεσας τὴν Κ. ... ET Κυετός, Tempus quo mulier fert vterum. Bud. Aliud COMP. Ἐγκυος, idem quod πρακελῶς κυοῦσα, seu κυοῦσα, aut ἔγκυμων. Grauida. q. & de cane dicitur, κυνὸς ἔγκυος in v. l. ex Epigr. Item pro Pleni. Refertus. ex iisdem, ἐπὶ δὲ πόλοι Εὐρώπης Δωριαῖοι ἔκλυον κύοντες. AT Ἀνέγκυος in v. l. Inepta partui. Sequendo autem significationem τοῦ ἔγκυος fuerit Quæ vterum non fert, Non grauida.

ITEM Ἄκυος, quod vide paulo ante cum Ἄκυος. SED ET Κεδνὸν illud ipsum ἐκ τῶν φαρμάκων apud Hesychiũ: qui ET Πολυκεδνία afferit pro πολυσπέρμια, id est Semine abundantia, addens, κεδνὸν εἶναι σπέρμα. Etymol. autem vult ET Κυδνὸς significare σπέρμα. vnde ESSE Ἄκυτος apud Callim. pro ἄγονος, i. Sterilis. hoc in loco, — οὐδ' ἀγάλακτι Οἰνέος, οὐδ' ἄκυτοι πᾶσαι δέ κε τοῖσι ὑπάεσσι. qui fons est ex hymno in Apoll. Affert autem Etym. inter alias deriuationes & istam, κυδ, ἄκυτος, ἄκυος. Sed non male fortasse ἄκυτος ibi legeretur cum τ, quum ἄκυος ab Hesychio quoque in hac signif. agnoscatur.

ITEM Κύω, idẽ quod Κυέω & Κυοφορέω quoque. Quorum exempla vide, pud Bucanum Comm. pag. 344. In Geopon. de columba, ἡ δὲ πόσας ἡμέρας κύει καὶ τίκτει, καὶ πόσα ἐκφέρει; pro his Varronis, Dictus quadragenis concipit & parit & incubat, & educat. At pro his Aristot. κύουσι δὲ κύων ἐν μιᾷ ὀχείᾳ, habet Plinius, Canes implentur vno coitu. Et COMPOS. Διακύω, ET Ἀποκύω, ET Ἐπικύω. Ex quibus Διακυΐσκω exponitur Abortũ infero, in hoc Aristot. loco, De animalium lib. 6, αἱ δὲ ἐλάφοι ἐξ μὲν τὸν πλείστον χρόνον διακυΐσκουσι. Et Ἀποκυΐσκω, idem quod ἀποκυέω, de quo dictum paulo antè fuit. Gregorius, ἡ ψυχὴ δὲ κινεῖ τὴν ἀρχὴν ἐνεργοῦσα, νοήματα κατὰ τὸν ἀποκυΐσκει πλῆθος. Passiua vox est Ἀποκυΐσκομαι. vnde Ἀποκυΐσκεσθαι apud eundem, καὶ λόγος δὲ ἀμοίρας ὀνόματος τῆς ψυχῆς ἀποκυϊσκόμενος ἀφανεῖ ἐγκυμονεῖται. Tertium Ἐπικυΐσκω, idem quod Ἐπικύω. Vide Bud. pag. 345.

AT VERO Κύω aliam quoque significationem habet, videlicet Osculor, seu Suauior. Frequens est apud Homerum istud verbum in hac significatione. Animaduertẽdum est autem, interdum ab eo corripi priorem syllabam in κυσαι, interdũ produci, sed tũ geminari σ, non in omnibus tamen exemplaribus. Ex locis in quibus corripitur, sunt hi. Odyss. α, Πείσιν κύσε θεσπεσίῃ, ὡς οὐκ θανάτοιο φύγοιμι. Il. α, — ἀγχοῦ δ' ἄρα οἱ κύσε χεῖρε Δεινὰ χρυσάπασι καὶ κύσε χεῖρας Δεινὰς, αἰδοιοφόνους, αἵ οἱ πολέας κατέκτανον υἷας. Od. φ, Ἡ ῥα γε θεσπέσιον κύσε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα. Od. π, Ἀλλ' ἄρα φωνήσας ὀνόμασε κύσε. Od. ε, κύσε δὲ ζοῦδωρον ἄρουραν. Od. ξ, Καὶ κύσε γουνάσθ' ἑλών. Producitur autem cum aliis in locis, tum his. Od. α, Κύσαν τε θεσφῶσαι ἐὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα Εἰπεῖν. Odyss. π, Κύσε δ' μιν κεφαλῆ τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. Iliados η, Ἡ οἱ γουνάτ' ἔκυσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γλυκείῃ. Interim autem obseruandus est nobis cum ex his locis tum ex aliis mos osculãdi manus, item genua, necnõ caput, & peculiariter etiã oculos. Manus certè osculationẽ habemus & in isto versu Apoll. Rhodii,

κύσε μιν δεξιτερῆς χειρός. Sic Aristophanes Nubibus, κύσον με, καὶ πῶς χεῖρα δὸς πρὸς δεξιάν. Aristot. De animal. 6, κύουσιν ἀλλήλας αἱ θῆλειαι, se osculantur mutuò columbæ. Cæterùm putarunt quidam alteram verbi huius κύω significationem hac esse posteriorem: sed quum nullum huius rei testimonium afferatur, & Κυέω apud Homerum alteram illam signif. habeat, huic Κυέω, cui series alphabetica priorem sedem tribuit, subiunxi κύω illi synonymum.

¶ Κωέω, ῶ, idem quod κύω, Osculor, Suauior. Hom. Odyss. φ, v. 224, Καὶ κύνεον ἀγαπάζομοι κεφαλήν τε καὶ ὤμοις. Cui versui subiungitur hic, Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκωσε. ‖Item Κυνῶ, pro σείω, vt exponitur à schol. Aristoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Δι. Τί με σὺ δάκνεις; ‖Κωῶ pro προσκυνῶ, Adoro. vt in quodam scolio cuius autor fertur Hybrias Cretensis, πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ, κυνέοντ' ἀνάσσονα, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντ'. id est, (vt exponit Eust.) προσκυνοῦσί με ὡς ἀνάσσονα, καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα.

C. ΠΡΟΣκυνέω, ῶ, Adoro, Veneror, (quam signif. & simpli ci κυνῶ dari aliquando, ex proximè præcedente patet exemplo.) Herodot. Polymnia, αὐτίκα μὲν σφι προσφέροντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Ibidem negant Spartiatæ, sibi ἐν νόμῳ esse ἄνθρωπον προσκυνέειν. Aristoph. Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Sic & apud Plut. passim cum accusatiuo, & apud Isocr. infrà in Προκλινδῆμαι, qua cõstructione dixit & Chrysost. προσκυνήσας τὸν Ζεύς τὸν ἀγαθὸν δοῦναι καὶ χρηστόν. At in Test. nouì scriptis, (vbi frequens est huiꝰ verbi vsus) iungitur interdum accus. interdum (& quidem sæpius) datiuo.

Προσκυνῶ, Venerabundè saluto. Budæus ex Ecclesiast. hist. p. 39, θαυμάσαι εἰρωνικοῖς χεύμασιν ἑαυτὸν προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, ατος, τὸ, ET Προσκύνησις, εως, ἡ, Adoratio, (sonat tamen προσκύνημα potius q. d. Adoramentum) Plut. Alex. ἀλλὰ πῶς γε προσκύνησιν ἰσχυρῶς ἀπεσάμβνος. Apud eundem, ἀλλοκότους προσκυνήσεις.

Προσκυνητής, οῦ, ὁ, Adorator. ET Προσκυνητός, (q. d. Adorabilis) Adorandus, Adoratione dignus, apud Greg.

ΚΥΚΑΊΩ,

ῶ, Futur. ήσω, Misceo, Miscellam facio. sed propriè de liquoribus dicitur. vt Circe κυκῶσα vel αἰακυκῶσα φάρμακα, quod posterius habetur apud Aristophanem. de qua itidem dixerat Homerus Odyss. κ, Ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα, αὐτὰρ ἐμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λύγρ'. Et Iliad. λ, Ἐν τῇ ῥα σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν Οἴνῳ πραμνείῳ. vbi Eustathius annotat κύκησε esse verbum à quo deducatur κυκεών. esse autẽ κύκησε sine adiectione, idem quod κυκεῶνα ἐποίησε, hâncque esse propriam huius verbi significationem. Rursum Aristophanes in Vespis, ἀλμῦν κύκα Θύπισι, muriam misce istis. Sed & κυκᾶν τὸν βόρδορον, apud eundũ. Atque vt κυκᾶν Homerus sine adiectione pro κυκεῶνα πιεῖν, sic & κυκᾶσθαι pro κυκεῶνα εἰδέναι, ex eodem Aristophane affertur. Κυκῶ generalius pro Misceo, Cõfundo Perturbo. vnde apud Homerum exponitur etiam ταράττειν, & κυκᾶσθαι, itidem ταράττεσθαι. apud quem extat & de mari, item ὅτ' ἀλυρμοδίῃπτον. Sic autem & turbatis equis dixit Virgilius, id est (ad verbum) κυκηθεῖσιν ἵπποις pro πεταχθεῖσιν. Legitur & πῶ βουλῶ κυκᾶσθαι apud Aristoph. in Eq. quod schol. exp. σωπᾶν ἐάσω. Inuenitur & Κυκῶ apud Hesych. expositum ταράττει, à THEM. Κυκάω, ῶ.

Κυκεία, ας, ἡ, ET Κύκημα, ατος, τὸ, Miscella, Permixtio. Item, Confusio, Perturbatio. In v. l. ITIDEM Κυκητὴς, οῦ, ὁ, Perturbator. Sed alio sensu putatur vocare Epicurus Heraclitũ κυκητὴν apud Diog. Laert. AT Κυκεόπτερος compos. pro ταράττων πῶς πέφυκε. i. Miscens cinerem, seu confundens. vt κυκεόπτερον κονίας Aristophanes apud Suidam.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod præcedens κυκεία. Ab Hesychio exponitur ταραχή. à Suida autem additur συμφορὰ & συνθρωπίσις. ET Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictũ est Rutrum, seu Rudis, aut Rudicula. vt B. accipit apud Aristoph. Fortasse autem & Iosephus ita vsus est, quùm scripsit in libro De antiq. ὥρμησε μὴν ἐξ τοῦ θεραπαίνη αὐτὴν εἰσελθεῖν, ὡς κύκηθρον μεγάλων γεγενῆσθαι πραγμάτων. (quũ alibi

dixisset de eodẽ, ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσει ἔχοντα) At in v. l. κύκηθρος exponitur Seditiosus & turbulentus homo, subiungitúrque ille Iosephi locus.

Κυκεών, ῶνος, ὁ, Miscellanea potio, vt Budæus exponit. Eius autem varia erãt genera: sed vnũ inter alia erat mel vino admixtum habens. Apud Homerum legitur & Κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. ITEM Κυκεῶ interiecto etiã ι, Il. λ, Τοῖσι δ' πῦρ κυκεῶ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη. & paulo pòst, Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὤπλισε κυκεῶ. vbi annotat Eust. videri κυκεῶνα constare cum ex aliis, tum ex vino & caseo: & quanuis κυκεὼν videatur fuisse quiddam medium inter esculenta & poculenta, fuisse tamen potius tanquam ζωμόν τινα ῥοφητόν. vnde Homerum dicere illum bibi. Traditur id sedandæ sitis vim habuisse: vnde apud eundem poetã legitur, Τὼ δ' ἐπὶ οἶνον πίνοντ' ἀφεπίω πολυκαΐκιε δίψαν. At verò κυκεῶνα Circes γοητείαις κατακεκαθιδῶσαι scribit Eustathius. Item κυκεὼν pro potione à medico data, vt inquit Bud. afferens hæc Platonis De rep. lib. 3, κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῇ παραχρῆμα κυκεῶνα πίοντες.

Κυκεὼν metaph. Cinnus, Miscella quarumuis rerum, Commixtio rerum diffidentium, seu diuersarum, vt inquit Bud. afferens ex Luciano, καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ὀνειροπόλευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. ἁπάντων δὴ τῶν τοῦ τὸν αὐτὸν χρόνον γινομένων, ὥστε σοι οὐδὲν δοκεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, quis cinnꝰ rerũ in vnũ mũdũ coisse videatur. Apud eũdem ita loquitur Heraclitus, καὶ ὅπερ ἐμπεδὸν οὐδὲν, ἀλλὰ κατὰ κυκεῶνα πάντα συμπεπλέκοντο. id est confusionẽ, vt idem vertit. Synesius quoque dixit, ἀλλ' ἀδυὸς ἐξ ἁπάντων κυκεών, pro Omnia confusa & perturbata erant. Sed idẽ κυκεῶνα, mari tribuit, (sicut Homerus eam κυκῶσαν dicit) scribens, ἡ κίαμεν τὰ πάθήματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγείρει.

C. ΑΝΑκυκάω, ῶ, Misceo, Permisceo. Idem quod κυκάω, ni si velimus præpositionem addere vehementiam significationi. Aristophanes in Pluto dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φαρμακα.

C. ΔΙΑκυκάω, ῶ, Idem. In vulgatis lexicis exponitur Confundo, Perturbo.

C. ΕΓκυκάω, ῶ. q. d. Misceo intrà, seu Confundo intra.

C. ΣΥΓκυκάω, ῶ, Commisceo, Permisceo. Aristophanes in Pluto, — ὁ Ζεὺς βούλεται Ἐξ ὧν ὑμᾶς συγκυκήσας τρόβλιον Ἐξ πραφαθροῖ ἐμβαλεῖν. Idem verò in Acharnensibus de Pericle dixit, Ἔσραπ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα. vnde Cicero in Oratore, Si Pericles tenui genere vteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset.

ΚΥ̃ΜΑ,

ατος, τὸ, Fluctus, Vnda. Homerus Iliad. β, — ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγαίῳ μεγάλῳ βρέμεται. Sed & alibi passim apud eum, ac cæteros poetas. Vsus est autem huius nominis & apud prosæ scriptores. Lucianus De histor. scrib. σωδοιέντος ὑψηλὸν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ἀῶν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα apud eundẽ, Numerare fluctus. quod prouerbiale est: sicut & πρὸς κύματα λαλεῖν, id est Fluctus alloqui. ‖Κῦμα metaphoricè dicit Plato pro magna lue, De leg. libro 5, pag. 250, ἐάν ποτ' ἐπέλθῃ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμου φθορά. quod Bud. vertit, Si pestis & lues incidat in ciuitatẽ. Rursum κῦμα dixit Plato pro risu quo quis loquẽs, quum quid ridiculũ ei exciderit, obruitur. l. 5, De rep. Afferuntur ambo loci ab eodẽ Bud. cõm. p. 342. Dici autem κῦμα quasi κύημα, cum alii tradiderunt, tũ Eust. Pro quo etymo fecit & κυκᾶσθαι de mari dictum ab Homero. Latini à Græco isto nomine deduxerũt Cymatilis, appellantes cymatilem colorem, quem & cæruleum. Hanc autem nominis huius Cymatilis derinationem à κῦμα expressit Ouidius isto versu, Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. Quẽ versum videtur ignorasse aut eius obliti fuisse qui apud Plaut. per cymatilem vestem intellexerunt quam vulgò dicimus de camelot onde seu de camelot à ondes. q. d. vestem vndatam, aut vndulatam.

Κῦμα, pro κύημα, Fœtus, Germen, vide in Κύημα post Κυέω. ‖Et Κῦμα pro cauliculo brassicæ vide in Κυμάπιον.

C. Κυμαπόλις, εος, ὁ & ἡ, Fluctuum seu vndarum speciem A
præ se ferens. Exponitur & Vndabundus, in v.l.

C. Κυμαποπλήξ, ῆγος, ὁ, Fluctibus pulsatus, seu vndis. Ex Anthol. Epigr. ET Κυμαποπληγὶς. vnde κυμαποπληγεῖς ἰχθῦς apud Athenæũ 137, Vndis agitati pisces: vbi de iis loquitur qui in littoribus sunt apertis, non in sinibus conditi.

C. Κυμαποφορπίδες, αἱ, Conchæ. κόγχαι, Hesych.

C. Κυμαπωγή, ῆς, ἡ, Littus summum quod vndis euerberatur, Crepido littoris, vel generalius Littus. Bud. p. 342 affert ex Herodoto & Luciano, sed vtrobique scribens B
κυμαπώγη cum accentu in penultima. Volunt autem quidam grammatici ita vocari quia κυμαπαγῶται ad littus.

Κυμαπάς, ᾶς, ὁ, Vndosus, Vndabundus. vt κυμαπὴς ὁ πάμος ἐλθύετο apud Herodotum, (lomcè verso α in η) Fluuius vndabundus factus est, Vndis agitari cœpit fluuius.

ET Κυμαπὴ ex eodem pro Tempestas.

Κυμαπίζω, Vndabundum reddo, Vndis agito, Fluctus mo ueo. aut Fluctuare facio. vt κυμαπίζει ἡ θάλασσα. quod & κυμαίνειν dicitur à Luciano. Et pass. Κυμαπίζομαι, C
Vndabundus reddor, Vndis agitor, &c. ATE κυμαπίζω, pro ὑπὸ πλαίζω πῦδα π, Budæus ex Polluce 284. In v.l. exponitur etiam Innato: & affertur ex Philostr. in Her. ὑπηκυμαπίζων ἀμφεπα pro Vndarum superficiem attingens extollitur.

Κυμαπῶν, ῶν, ὁ, idem quod proximè præcedens κυμαπίζω. Et passiuum Κυμαπῶμαι. Fluctibus agi or. Fluctuo, vel Æstuo. vt Bud. interpretatur in hoc Thucyd. loco, lib. 3. ἡ θάλασσα ἐπλήρουσα ὑπὸ τῆς πόλεως γῆς, κ. κυμαπωθεῖσα D
ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέχρις π. Sic Lucianus, ὁ δὲ πάμος ἐκυμαπῶτο ὡς ὑπὸ θάλασσα. HINC Κυμάπωσις, Strab. Fluctuatio, Æstuatio. Alicubi autem exponitur & Fluctus.

Κυμάπιον, ου, τὸ, Parua vnda, Paruus fluctus. Sed κυμάπιον sicut & κῦμα appellatur, (vt quidem habẽt vulg. lex.) etiam cauliculus, propriè brassicæ qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celsus, Plinius & Columella vocant: & Cyma idem Columella in suis versibus. ‖Item in columnis suprema pars epistylii, id est capitelli sive capituli Plinio, κυμάτιον à Vitruuio nuncupatur. Hesychius quoque κυμάπα tradit E
ὥσπερ κεφαλὴ πάνω dici τὴν ὑπόθεσιν, id est prominentias. Pro cuius significationis exemplo affertur iste Iosephi locus De antiq. θραπέζης τῶν ὡς φεῖσαι πολυτελῶν εἰργάσατο, τὰ δὲ κυμάπια, φιεπὰ, τὴν μαγλυφὴν ἔχοντα χρυσοειδῆ. Sed κυμάπα tradit Hesych. significare etiam τὰ χείλη, ὅθεν τὸ κυμαίνειν.

Alterum compositorum genus, sicut ab αἷμα hæc duo eorum genera habuisti. F

C. Ἀκύμων, ονος, ὁ & ἡ, Nõ vndosus, Fluctib⁹ nõ agitat⁹, Trãquillus, Placidus. Luc. in dial. Zephyri & Noti, ἡ γὰρ θάλασσα ὀξὺς ἀκύμονε ἐγένετο. ‖Et metaph. ἀκύμων. vt ἀκύμων βίος, tranquilla vita.

Ἀκύμων autem à κῦμα significante κύκμα, vide in Κυέω.

C. Βαθυκύμων, ονος, ὁ & ἡ, Profundas habens vndas. Interdum & simpliciter pro Profundus. Ex Dionysio De situ orbis, & Nonno.

C. Πολυκύμων, ονος, ὁ, Vndosus, Vndis abundans, Fluctuosus. Suid. πολυκύμονος θαλάσσης, πολυπαφέχου. G

C. Πολύκυμος, in v.l. idem quod πολυκύμων. sed nullũ vsus illius exemplum affertur.

C. Μετακυμος, ου, ὁ & ἡ, Post fluctus aduenens, seu Fluctibus succedens. vnde exponitur Trãquillus, μετὰ τὸ κῦμα κατέστασιν παρέχων, vt exponit schol. Euripidis in Alcestide. Sed addit posse etiam dici μετακύμιον (ea forma qua μεταίχμιον) τὸ μεταξὺ δύο κυμάτων. Sic autem & Hæsychius μετακύμιον exponit τὸ μεταξὺ δύο κυμάτων, Quod est inter fluctus interuallum. Hanc terminationem sequitur SUBSTANT. Τειχυμία, quod sonat q.d. Triundium, à tribus vndis. Est enim τειχυμία propriè trium vndarum in vnam collectio, ὅταν τρεῖα κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. A quibusdam redditur Trinus fluct⁹ ad exprimendam vim Græcæ vocis: sed Latinis dicitur Decumanus fluctus: quòd fluctus decimus fieri maximus putetur. Vnde Ouidius in Metamorph. Vastius insurgens decimæ ruit impetus vndæ. Idem Tristium lib. 1, el. 2, Qui venit hinc fluctus, fluct⁹ superemineat omnes, Posterior nono est vndecimoque prior. Sed & Luc. de eo ita scribit, libro 5, Hæc fatum decimus (di tu mirabile) fluctus Inualida cum puppe leuat. Synesius in epist. ad Euoptium, vehementem tempestatem describens, καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπῆν αἱ τειχυμίαι, τὸ πλάγιον καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἀπαντῶντες. quibus subiungit, γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι τὸ κῦμα τὸ παρ' ἑαυτοῦ σωματικὸν ἀνίσταται κύματα· ἀλλ' ἰσχυρὸν ἔτι τὸ ἐνδόσιμον ἐκ κινήσεως, ὑπαντῶν τῇ τῶν πνευμάτων ἀσυμφωνίᾳ, ἀνεμπόδιστον τῶν ἐμβολῶν. quæ verba tradunturà Budæo Comment. pag. 875. Solet autem huiusmodi tempestas euenire, τειχυμία dicta, quum desinente vento, non item protinus cõfidunt fluctus suapte vi exagitati ab imo maris: vtque quum ipsum mare semel impetu à procella concepto, vndabũdique adeo motus suscitabulo, cum vento prævalente conflictatur, decumbentique vehemẽtius flatui cõtrario incubitu sese opponit. Luc. in l. qui πρὸς τὴν ὑπὸ μαθῶν πανήγυριν inscribitur, τὰς τειχυμίας καὶ ζάλας καὶ ἀκέλας καὶ ἐπὶ κλάσεις, καὶ τὴν δεινὴν ἀποκαλίσεις. Philo. δὲ τὰς τειχυμίας ἀς τὸ μακρὸ πνεῦμα ἐπιχεῖ ἀπηνεύσεις τῆς θαλάσσης. ‖Τειχυμία metaphoricè etiam, sicut κῦμα, ponitur interdum. Plato vtrũque de risu dixit quo loquentes obruuntur quum aliquid ridiculum eis excidit. Vide B. p. 342. vbi iam interpr. τειχυμίαν, vndabundam tempestatem & immanem.

C. Προκυμαία, ας, ἡ, Moles opposita fluctibus. In vulg. lex. exponitur Murus ædificatus ad repellendos fluctus: affertur quoque & ὁ κρηπὶς ex Seruio pro hac significatione. Ab Ouidio sic describitur huiusmodi moles, Metamorphos. 11, — adiacet vndis Facta manu moles, quæ primas æquoris vndas Frangit, & incursus quæ prædelassat aquarum.

Κυμαίνω, Fluctuo, Æstuo. vt πόντος κυμαίνει apud Homerũ Odyss. ε. Mare eluctuans, Mare vndabundum. Dicitur & Κυμαίνομαι à Plutarcho in Plat. quæst. Idem, μεγάλου πνεύματος κυμαίνει τὸ πέλαγος τῷ μαζῷ τῆς τέχνης. vbi reddi- E
tiam potest Concitatum, vel turbatum. vt vicissim κυμαίνει ἡ θάλασσα, actiuè Luc. dixit pro Concitare mare. Turbare mare, πορφύρειν.

Κυμαίνω metaphoricè, vt Fluctuo interdum, itẽ Æstuo. velut quum dicit Virgilius, — magno curarum fluctuat æstu. Herodianus libro 1, κυμαίνοντα οὖν ἔχων τὸν νοῦν ὡς ἐπὶ τῷ δεινῷ. ‖Dicitur & acies κυμαίνειν, id est Fluctuare, vt Bud. interpretatur, apud quem vide huius significationis exempla pag. 342. quibus adde hoc ex Arriano, ὅταν δὲ ἴδωσιν, ἢν μὴ ἐξαυτῆς φεύγωσιν ἐν τῇ ξυμπλοκῇ τῆς φάλαγγος. vbi quum κυμαίνων participium esse à κυμαίνω manifestissimum sit, ineptissimi quidam homines ex eorum numero qui confarcinandis vulgatis lexicis operam suam locarunt, nomen esse putarunt cuius nominatiuus esset Κυμῶν.

C. Ἀκύμαντος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Influctuatus, (vt dicitur Fluctuatus) vt ἀκύμαντον πέλαγος apud Lucianũ. Influctuatum mare. Non conuiatũ, Cui moti non sunt fluctus, Sedatum, Tranquillum. in Dial. Panopes & Galenes, ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ἀκύμαντον ἐν πύτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. Apud eundem, ἀκύμαντον καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος. Et ἀκύμαντος ὕπνος, Iul. in Epigramm. ἀκυμάντοις ψαμάθοις apud Euripidem. Metaphoricè etiam de aliis dicitur pro tranquillo seu imperturbato. vt à Synesio, ὅθεν πάσης ἡδονικὰς ἥλεων καὶ ἀκύμαντος τῆς ψυχῆς ἐπήρησα πρὸς ὅδεσιν. Sic & ἀκύμων suprà eãdem signif. habet propriam & metaphoricam.

C. ΔΙΑκυμαίνω, Fluctuare facio, Concito. ea signif. qua dicitur Concitare mare. διακυμαίνω τὴν Ἀδρίαν, Luc.

C. ΕΚκυμαίνω, Fluctuando exundo, Exundo. A Xen. autẽ metaph. dicitur acies ἐκκυμαίνειν, Anabas. libro 1, ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τε ἡ φάλαγγος τὸ ὑπλεῖτόμενον. vbi Bud. vertit Fluctuare.

C. ΕΠικυμαίνω, Fluctuando irruo. In v.l. ἐπικυμαίνω τὴν πεδίῳ pro In campum confluo.

C. ΠΡΟΣκυμαίνω, Fluctuando alluo, seu æstuando, Vndis alluo. In v.lex. exponitur simpliciter Alluo, ex Philostr. in Heroicis.

ΚΥΛΙΩ, Futur. ίσω, Voluo, Voluto: ὅπερ τῷ κύω ὅθεν A
τὰ κατωτέρω, at contrà ὀφέω, quemadmodum annotat Eustathius. Illud Latini Deuoluere dicunt. Liuius, Iumenta cum oneribus ruinæ modo deuoluere. Idem, Deuolutus mente præcipiti torrens. Vide κυλίνδω. Metaph. autẽ dicitur alicui πῆμα κυλίεσθαι, infortuniũ in caput alicuius veluti ex præcipiti loco deuolui. Il. ρ, Ὅππότ' ἀνὴρ ἑτέλεσε θεὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς πεμῇ, πάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίεται, id est αὐτῷ ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε, supernè à Deo immittitur. Non tantùm verò κυλίειν dicimur quæ ex alto deuoluimus, sed etiam ea quæ in planicie versamus. ex vno latere in alteram impellendo. vt apud Ciceronem, Sisyphus versat saxum. Item de iumentis in puluere se volutantibus. vide Κυλίσρα. Item πόρνῳ κυλίεσθαι, Tornari, Torno circumagi & versari, infrà in κυλικίς. Dicitur etiam aliquis à fluctibus κυλίεσθαι, volui. Ælian, de echinis sæuitiam maris præsagientibus, τοῖς ἀκροῖς θεμεῖς ἀναιρουῦται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἔρμα, καὶ οὐ ῥαδίως κυλίονται. De quibus Plinius, Correptis operiuntur lapillis, mobilitatem pondere stabilientes. Κυλίεμαι, Versor, vt Cicero dicit In munere aliquo versari, In subselliis versari. Aristoteles Polit. 6, capite 4, de βωμολόχοις & ἀγροίκοις hominibus loquens, ὅθεν τὸ πρὸς πόνον ἀγορεύειν καὶ τὸ ἄτυ κυλίεσθαι. In vulgatis lex. ponitur ETIAM Κυλέω, Voluto, Verso, κυλινδέω: atq; INDE Κύλισις, εως, ἡ, Volutatio: ET Κυλιστὴς, οῦ, ὁ, Versator: quæ quum nec apud Hesych. nec Suid. nec Etym. nec Eust. nec alibi reperiam, suspecta mihi sunt.

Κύλισμα, ατος, τὸ, Volutabrum, Idipsum in quo quis volutatur. 2 Petri 2, ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου.

Κύλισις, εως, ἡ, Volutatio. Dicitur de athleris qui ceromate inuncti, in puluere se volutant, vt tactus lubricus non fit. Plut. Sympos. 2, Problem. 4, οὔτε γὰρ δρόμου, οὔτε πυγμῆς ἐν παλαίσραις δεόμενόν ἐστιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ πρὸς τὴν κονίσεις. Paulo antè eãdem πάλιν siue παλαίσραν dicit esse εἶδος ἀγωνίας, πηλοῦ καὶ κονίσρας καὶ κηρόμαρτος δεόμενον. Pro κύλισις autem de athleris dicitur etiam κόνισις.

Κυλίσρα, ας, ἡ, Volutabrum, Locus in quo iumenta se volu E
tant. idem quod κυλινδήθρα & ἀλινδήθρα, & κονίσρα. Poll. de equis & vocabulis equestribus, τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἀλίσαι ἑοῦς, καὶ ἐξαλίσαι· καὶ τὸ χωρίον, ἀλίσρα, καὶ ἐξαλίσρα, καὶ κυλίσρα.

Κυλιστὸς, ὁ, ὁ, Versatus, Volutatus, Voluendo circumactus aut contortus, Conuolutus, aut Volubilis. vt κυλιστὸ στέφανοι, forsan οἱ ἐξ μέγεθος καὶ ἀδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι. vt Eustathius tradit: quomodo & ὀκκυλίσοι στέφανοι. Eubulus apud eundem, κυκλόμυρος ὡς ἐστὶ κυλιστὸς στέφανος. Vbi & videri possit exponẽdũ Tortilis corolla, In orbem cõuoluta. sicut πόρνῳ κυλίεσθαι. Apud F
Athenæum libro 2, reperitur ETIAM Κυλιστὴς στέφανος, qui idem esse videtur, ac forsitan pro eo reponendum κυλιστὸς. Ex Alexide, Ἐν πῇ σταδίῳ τῷ ἀνὰ παγωνίων μέ τις Ἐδίδαξε στεφανοῦν γυμνὸς προσελθὼν στεφάνῳ Κυλιστῇ κοκκυμήλων.

C. ΑΝΑκυλίω, Reuoluo. Itẽ Sursum voluo. Luc. De luctu λίθους ἀνακυλίοντες. v.l.

C. ΑΠΟκυλίω, Deuoluo, Reuoluo: vel Voluẽdo amolior. Matth. 28, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον. Marci 16, τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; Pass. Ἀποκυλίομαι, Deuoluor. Vnde ἀποκεκύλισται ὁ λίθος, Marci 16. Et λίθον ἀποκεκυλισμένον, Lucæ 24.

C. ΕΓκυλίω, Inuoluo, Deuoluo in, Implico. Metaphoricè plerunque capitur. Xenophon, εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati, seu capti: vt Cicero dicit Implicare se socie ate omnium, Implicari erroribus, Implicari maleficio. Nazian. de resurrectione, καὶ εἰ μόνη τῆς ἡδονῆς ἐνεκυλίσθη ἡ ψυχή, μόνη δικαίως αὐτὴν ἐκολάζετο, Si sola voluta ta & versata esset in voluptatibus: vel Se inuoluisset voluptatibus, vt Plinius dicit Otio se inuoluere: sed in bonam partem.

C. ΕΚκυλίω, Euoluo, Deuoluo ex. Homerus Iliad. ψ, Αὐτὰρ ὁ ἐκ δίφροιο πεσὼν ἔβαλεν ἐξεκυλίσθη, è curru excussus deuoluebatur, seu, veluti ex loco præcipiti deuolutus excidebat. Apollon. lib. 2 Epigr. Γραμματικός ποτ' ἄνωθ' ἐπο- H
χούμενος ἐξεκυλίσθη, excussus decidebat. Synes. ep. 67, ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας αὐτοὺς ἀνδρὸς ἐξεπάξα, exturbari: vel Elici, vt deuoluendo aliqua inutilia eiicimus. Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro Peruenisse in, & quasi deuoluta esse. Plutarchus in libro qui περὶ ἀδόξου λόγου inscribitur, οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τὸ δίκημα τῆς ὀκκυλισθὲν ὥστε προσθραμεῖν πλατὺ ἀφ' ἑαυτοῦ φήμην, quũ rumor ille & res narrata iam in forum perlata esset, atque adeo illum ipsum à quo conficta erat præuenisset.

Ἐκκυλίσοι στέφανοι, idem qui κυλιστοί. Eust. quũ de κυλιστῆς στεφάνοις loquutus esset, locúmque suprà citatum ex Eubulo adduxisset, subiũgit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσοι φησὶ στέφανοι, καὶ κυλίσοι εἰ ἐκ ῥόδων. ἔνεν δ' αὐτὸς οὗτοι οἱ δεῖ μέγεθος καὶ ἀδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι. B

C. ΚΑΤΑκυλίω, Deuoluo, Deorsum voluo. Et Καταδυλίομαι, Deuoluor. Deuolut⁹ decido. vt exponitur apud Xenophõtem Pæd. 5, pagina 74, καὶ ἦσαν πολλοὶ ὧν κατεκυλίσθησαν ὑπὸ τῶν ἵππων, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, qui ab equis deuoluti cecidissent. Erit igitur idẽ quod ἐκκυλισθῆναι suprà. C

C. ΠΡΟκυλίω, Prouoluo, Voluo ante. Et Προκυλίομαι, Voluor ante. idem quod προκυλινδοῦμαι.

Προκύλισις, ex Plat. Supplicatio. qua videlicet suplicẽs alicuius genibus aduoluimur.

C. ΠΡΟΣκυλίω, Aduoluo. Matth. 27, προσεκύλισε λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπήλθεν, aduoluto saxo magno ad ostium monumẽti. Et Marci 15, προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Similiter Aristophanes Vesp. Καὶ τὴν δεκῶ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀτοσας π προσκύλιε γ'. paulo antè, δεῖ σὺ πολοὺς ἐπὶ λίθον προς πλὴν θύρας.

D C. ΣΥΓκυλίω, Vna voluto. Et συγκυλίομαι, Vna volutor. Capitur etiam ea signif. qua συμμίσγεσθαι & μίσγεσθαι, consuetudinem habere. Athen. lib. 12, de Laide, ἡ δὲ προσῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται.

¶ Κυλινδῶ ET Κυλινδέω, Voluo. idem quod κυλίω, ex eóq; deriuatum, vt ἀλινδέω ex ἀλίω. Odyssea ε, Καὶ Βορέης ἀθρηνήσας μέγα κῦμα κυλίνδων. vt Virgilius Æneid. 3, Cõtinuo venti voluunt mare, magnáque surgunt Æquora. Xenophõ, ὀκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοῖς ἅρμασι, deuoluebãt. (sicut Herod. ὁλοῖσι ἅρμασι μεγάλοις κῆ πολὺ φόρου κυλίοντες) Et κυλίνδομαι siue κυλινδέομαι, Voluor, Volutor. Odyssea λ, Αἶψα ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic apud Herodianum l. 1, οἱ δ' ἵππποι κυλινδομένοις πρὸς λίθοις ὑπεβαίνοντες, ὀλισθαίνον, καὶ ὑπὸ τὰ ἀπωθοῦντο, equi inter deuolutos lapides fallente vestigio lapsabant. Il. ξ, Χέρμαδίον, τό ῥα πολλὰ θοάων ἔκματα νηῶν Παρὰ ποσὶ μαρναμένων ὀκυλίνδετο. Iliad. ν, de saxo rotũdo, torrentis impetu auulso, ὁ δ' ἀσφαλέως θεὲ ἔμπεδον, ὄφρ' αὖ ἵκηται Ἰσόπεδον, πάτε δ' οὔπ κυλίνδετο ἐσσυμένος περ, tunc non voluitur, sed volutatur. Κυλίνδομαι aliquando redditur commodius Voluto me. Iliados χ, Priamo qui ab amicis retinebatur ne ad Achillem proficisceretur, Πάντας δ' ἐλλιπαρεῖν κυλινδόμενος κῆ κόρεσσιν. Iliad. ω, de eodẽ, ἀμφὶ δὲ πᾶν κέρεσσ' ἔλιν κίφαλῇ τε καὶ αὐχένι πῖον ἐρέοντες, Τῷ ῥα κυλινδόμενος κατεμύρετο χερσὶν ἑῇσι. Odyssea δ & κ, Αὐτὰρ ἐπὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ὀκορέσθην, quũ ad satietatem vsque fleuissem, & in puluere me voluta issem Paulo autè dicit, Κλαῖον δ' ἐν φαμάθοισι καθήμενος. Lucianus, οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται. vt Cic. dicit, In luto volutatum inuenimus. ‖Infortunium etiam aliquod dicitur alicui κυλίνδεσθαι (vt & κυλίεσθαι suprà) quum veluti è præcipiti loco in caput eius deuoluitur & immittitur. Odyss. β, de procis, Τοῖσιν δὲ μέγα πῆμα κυλίνδετο. Odyssea θ. ἔνθα γὰρ ἄρρα κυλίνδετο πήματα πάντων ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. Res etiam aliqua κυλίνδεσθαι dicitur quæ in omniũ ore versatur, & omnium sermonibus iactatur. Aristoph. Vespis, ὡς τὴν δὴ τοῦνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται. Κυλινδεῖσθαι (vt & κυλίεσθαι) dicitur qui in aliqua re versatur & assiduus est. Plut. de Pompeio loquens, qui se Clodio dediderat vt eius autoritate potentiáque vteretur, ὅπερ παρ' ἀξίαν κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ ἄγων καὶ φέρων ὁ Κλώδιος. Latini quoque eo signif. In foro versari dicunt.

Κυλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio. Plut. de Antonio, καὶ κυλινδήσεις ἐν χωμάτοις, vt κυλινδεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ. Bud.

C. Πολυκυλίνδητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Multum volutatus. πολλαχοῦ κυ-

λίδωρος, Hesych.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ, Volutabrum, Locus in quo iumēta se volutant. idem quod κυλίστρα suprà.

C. Ἀπὸ κυλινδέω, Deuoluo, seu Voluendo amoueo, Voluēdo amolior. idem quod ἀποκυλίω.

C. Διὰ κυλινδέω, Peruoluo. vel In diuersas partes voluo.

C. Ἐγκυλινδέω, Inuoluo, Voluto in. vt ἐγκυλίω. VNDE Ἐγκυλίνδησις, Volutatio. ex Plut. in Othone.

C. Ἐπικυλίνδω, SIVE Ἐπικυλινδέω, Voluo super, Deuoluo in. Xenoph. Hellen. 3, καὶ ὅσα πεῖ λοιπὰ ἐπικυλινδεῖν πέτρας ἐς τὸ κάτωτης, in eos deuolebant saxa. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ὀπικυλινδεῖσθαι alicui, quū in eum velut è præcipiti loco deuolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plutarchus de oraculo Pyth. in responso quodam Spartanis dato, Δηρὸν γὰρ μάχθοι σε καταχήσιον ἀέλπτοις, Φοῖβος ὁ τοῦ τ' ὀπὶ κῦμα κυλινδομένοις πόλεμοις. Eodem modo Hom. suprà κυλίεσθαι & κυλίνδεσθαι dicit.

C. ΚΑΤΑ κυλίνδω, Deuoluo. Deorsum voluo. vt κατακυλίω.

C. ΜΕΤΑ κυλινδῶ, De loco in locū voluo, Voluēdo trāsfero. Metaph. Aristoph. Ran. Ταῦτα μὲν φοῖ, ἀίδρός ὅδι Νοῦ ἔχοντος καὶ φρένας. καὶ πολλὰ μεταπιδόκρος Μετακυλινδεῖν αὐτὰ ἀεὶ Πρὸς τὰ δὺ πρόσθοντα τοῖχον. Paulo pòst dicit μεταστρέφεσθαι pro μετακυλινδεῖν ἑαυτόν.

C. ΠΕΡΙ κυλινδέω, Circunuoluo, Voluendo seu volutando circumago. Plato.

C. ΠΡΟ κυλινδοῦμαι, Prouoluor ad pedes alicuius, more supplicis. vt apud Liuium. Quum se mœsta turba ad pedes prouoluisset. Item, Flentes ad genua consulis prouoluuntur. Et Tacitus, Genibus eius prouolutus Mithridates. Rursum apud Liuium, A duolutus genibus rabiem eius temporis accusat. Sic Propertius, Et Veneris magnæ voluitur ante pedes. Eo significatu dicit Demosthenes, ἐκεῖνος δὲ ἐκείνῳ μὲν προσκυλινδεῖται. Iso. Panegyrico, προσκυλινδούμενοι καὶ πάντα ὅσα πρὸς μικρὸν φροῦδον μελετῶντες· ὑπὸν μὲν ἄνδρα προσκυνοῦντες, τὸν δαίμονα δὲ προσαγορεύοντες. Sic προσκυλινδεῖται τοῖς θηρεύοντες, ad venatoris pedes prouoluitur. Cicero dicit etiam Accidere ad genua alicui & alicuius. Et Horatius, – procidit Heu peruicaces ad pedes Achillei. vnde & Suidas προσκυλινδεῖσθαι exponit τὸ ὅδι γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν. Maioris autem emphaseos gratia Homer. DICIT Προσκυλινδοῦμαι pro προσκυλίνδομαι. Il. χ, Οὐδ' ἔ κεν μάλα πολλὰ παρὰν ἑκάεργος Ἀπόλλων Προσκυλινδούμενος Διὸς πυρὸς ἀγλαοῦ. Odyssea ρ, Ἔνθεν δὴ τοῦ δεῦρο πολὺ ἔμπαλιν πάχα Προσκυλινδόμενος.

C. ΣΥΓ κυλινδέω, Vnà voluo. Συγκυλινδοῦμαι accipitur etiā eo modo quo Cicero dicit, In domesticis germanitatis stupris volutatus. Et, In maximo squalore volutatus est. Xenoph. Symposio, ἐπὶ λοιδορίαις ὑπὸ τῆς ἀκρασίας συγκυλινδούμενοι.

¶ Κύλινδρος, ου, ὁ, Cylindrus. Lapis teres in modū columnæ quò area coæquatur huc & illuc sæpius volutato. Virgil. Georg. Area cum primis ingēti æquanda cylindro. Varro, A ream cylindro aut paucula coæquato. Vitruuius, In palæstris cylindri exæquāt ambulationes. Plutarch. Sympos. 5, ἐν σφαῖρα κινεῖται σφαιροῖς καὶ κυλινδρικῶς ὁ κύλινδρος ἀναγκάζει κατὰ τὸν ἄξονα διαφερόμενος. Sic Chrysippus apud Gellium libro 6, cap. 2, de fato loquens, Lapidem cylindrum si per spatia terræ prona atque derupta iacias, causam quidem ei & initiū præcipitantiæ feceris: mox tamen ille præceps voluitur, non quia tu id iam facis, sed quoniam ita sese modus eius & formæ volubilitas habet. Apollon. Argon. 2, Ἡ δ' ἄφαρ ὥς τε κύλινδρος ἐπιστρεφὲς κύμα τὰ λάβρῳ Πρῶτον κατὰ δίνα κοίλης ἁλός. Vbi annotat scholiastes κύλινδρον esse κιονίσκον λίθινον στρογγύλον, ἑκατέραν βάσιν ἔχοντα ὀπὴ πεδίν. Cylindri dicūtur etiam lapilli pretiosi in modum cylindrorum teretes & oblongi. Plinius libro 37, cap. 5, de beryllis, Cylindros ex eis facere malunt quàm gemmas, quoniam est summa commendatio in longitudine. Iuuen. Sat. 2, Tu nube, atque tace: donant arcana cylindros.

C. Κυλινδροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cylindri formam habens.

Κυλινδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cylindro similis, Cylindrum imitans. Theophr. libro 8 hist. plant. cap. 5, de λόβοις seminū, οἱ μὲν ὅλοι ἀπῆς, ὥσπερ εἰ τὸ φακοῦ ἢ ἀφακῆς· οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον, ὡς οἱ τῶν ὀρόβων. Vnde Plin. l. 18, c. 12. Siliquæ rotūdæ ciceri, cæteris leguminum longæ, & ad figurā seminis latæ: piso cylindraceæ.

Κυλινδρικός, ή, όν, Qui cylindri est, Cylindraceus. VNDE Κυλινδρικῶς, In modum cylindri, More cylindri. Plut. suprà in Κυβικῶς.

Κυλινδρόω, ῶ, Cylindro æquo, Cylindro calco. Theophr. lib. 1 hist. plantarum cap. 5, τὸ δὲ σέλινον ἐὰν ἀπαρὲν καταπατῆσθαι καὶ κυλινδρωθῇ, αὐαφύεται φασὶν οὗτοι. Vnde Plin. lib. 19, cap. 8, Ab æquinoctio verno seritur apium, semine paululum in pila pulsato. Crispius sic putāt fieri, aut si satum calcetur cylindro pedibus ve. Et lib. 17, c. 10, de cupresso, Seritur mense aprili, area æquata cylindris aut volgiolis, densum: terráque cribris supercernitur pollicis crassitudine.

C. Ἐλλίκυλινδρόω, Cylindris in superficie æquo & cōplano. Accipitur pro simplici κυλινδρόω. Theophr. De caus. pl. libro 5, τὸ δὲ σχῆμα τοῦ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἐὰν ἀπαρὲν καταπατῆσθαι καὶ ὅλον κυλινδρωθῇ. Vide præcedens Κυλινδρόω.

¶ Καλινδέω, ῶ, idē quod κυλινδέω, Voluo. Voluto. Et καλινδόμαι, Voluor, Volutor, Versor: ea signif. qua Versari pro Occupatum & assiduū esse in aliqua re accipitur: idque tam in malam quàm in bonam partem. Exempla ex Xenophonte, Isocr. Greg. & Synesio habes apud Budæum pag. 8: 8, post Σ: γκυλινδεῖσθαι. Quibus addo ex Isocrate in Epist. ad Philipp. λοιδορεῖσθαι τοῖς ὅλοις τῶν βίων τοῖς καλινδουμένοις. vt Cicero dicit, In subselliis versari, & In foro versari. Et in oratione contra sophistas, εἰ δὲ τοῦ ἔνδας καλινδούμενοι. vbi Gedicus κῶς capitur, vt & αἰωρεῖσθαι.

C. Ἀνὰ καλινδεῖσθαι, idē quod καλινδοῦμαι. vt ἀνακαλινδεῖσθαι βαθεῖα σχολῇ, Bud. dixit pro Otio alto detineri: ad verbum Volutari in alto otio. sed Latinius, Versari in alto otio, Frui alto otio.

C. Ἐγκαλινδέω, Voluo, seu voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in Versor in, hoc est Assiduē & occupatus sū in. Chrysost. τοῖς βιωτικοῖς ἐγκαλινδούμενοι. vt Greg. dicit εἰ δὲ τὸ σῶμα καλινδούμενοι. nimium occupati & assidui circa curam corporis. id est εἰ μὴ πόνοις κοπεῖ. Item in vulg. lexicis ἐγκαλινδεῖσθαι τοῖς ἀκρίβειαις, culta summo studio.

C. Προκαλινδέω, Prouoluo, Voluo anté. Et προκαλινδοῦμαι, Voluor anté, Prouoluor, videlicet pedibus, seu ad pedes, vt προκυλινδοῦμαι suprà, quod vide. Vtitur Gregorius.

ΚΥΛΙΞ, ικος, ἡ, Calix. Ὅθεν τὸ κυλίκιον τοῦ τρόχιλος, ἐπὶ τῶν μικρῶν καὶ ἀπὸ τῆς χαλκοτυπίας, vt Eustathius tradit, & Athen. quoque infra in κυλικηγορεῖν. nam torno fieri calices solebant: vt & Theophrastus docet de terebinthoquēs, τορεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ κύλικας Θερικλείους. Vnde Plinius, Celebratur & Thericles nomine, calices ex terebintho solitus facere torno. Polemon apud Athenæum libro 10, ἐν χαιδῆς ζωγραφεῖ κύλικες. Apud eundem libro 15, Καὶ κυλίκων ἔρεσθας δόμα λύρη καὶ κατάθετα. Ephippus apud eūdem lib. 2 & 9, Πίνειν πολλὰς κύλικας ἀζωρεστέρας. Idē Athen. lib. 11, ἐγὼ μὲν δὲ ὅτι σημοῖ κύλικες αὐτὰ Ἀρχίας καὶ αἱ Ἀτ. καὶ. Et paulo pòst dicit esse quasdam φιαλοειδεῖς κύλικας, οὐ κυλικίρνον, ἀλλ' ὡς τὸν δακτύλῳ πιπτουσῆς καὶ ἐχούσας ὥστε τὸ ἀστραγάλου θυμίας, πάσης ἐκπεπτωκόν. Dicit & in patria sua fieri κεραμίας κύλικας, quæ βαθύνονται εἰς τὸ δεκεῖν ἔτη ἀγωγαῖ. Ibidē Phereciates dicit mulieribus esse βαθείας κύλικας ὡς τὸν ὀλκάδας Οἰνάδα χοῖς, τοῦ φερεφεῖς, λεπτὰς μέσας χαρίδας. Eodē libro meminit etiam cuiusdā πεντεπόδου κύλικος. Sed & Dionys. Chalcūs apud eundem κυλίκων ἐρέπας dicit, Κᾶν πνεῖς οἶνον ἄγοντος ὀν ἐρεσία Διονύσου, Συμπόσιον ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέπαι. Plutarch. λαβὼν ψυχὴν κύλικα. Idē, μικρὰς κύλικας ὀκπίνειν. Lucianus, μικρὰν πλὴν κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ. Ἰτέ, οἱ φοῖς τοῖς κύλιξι, pocillatores seu pincernæ, Qui calices ministrant. Herodianus lib. 3, ὅπως πινὰ πίστιν δ' ωνηθεῖν ἢ τὴν ὀλοπιῶν ἢ τοῖς τοῖς κύλιξι, aliquos ab epulis, aut à cyatho, vt Polit. interpr. ‖ Κύλικες est etiam locus quidam in Illyrio, vt testatur Athen. lib. 11. vbi ET Κυλικρᾶνες populi cōmemorantur, siue Κυλικρῶτες Ionicè ita nominati quoniam πεῖ ὤμοις κεχαρασμένοι κύλικας ἔφερον. Vide & Hesych.

C. Κυλικηγορέω, ῶ, Inter calices seu scyphos loquor. Athē. l. 11, de κυλιξ loquutus, Ὅθεν καὶ ἡ ἐφέμερα ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τῆς κυλίκος ὥσπερ ἐξ ἀφ' ὧν καλεῖται τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ὅλοι τὴν κύλικα τὸν ἀγορεύῃ. Eodē lib. circa initiū, vbi Κυλικρᾶνων mētio fit, σπουδῶν μαρτυρῶν κυλικηγορεῖν ἔρχομαι quæ verba Eust. citās aliter exp. videlicet ὡς κυλικῶν ἀγορεύοντα, de poculis verba facturus, id est, de comportationibus. Apud eundem Eust. ET Κυλικηγόρος, ου, ὁ, Qui inter scyphos verba facit, Qui inter pocula fabulatur, vel (vt ipse exp.) ὁ ὡς ἐν κυλικα λαλῶν, siue ὁ ἐν ὧ συμπίνειν λάλος ὤν. Dicitur autem κυλικηγορέω & κυλικηγόρος vt δημηγορέω & δημηγόρος.

C. Κυλικήρυτος, ου, ὁ, ἡ, Calice haustus, vel Tam exundās vt calicibus hauriri queat. κυλικήρυτον αἷμα, ὡς τὸ κοπυλήρυτον, ὅθ πολύ. Hesych.

Κυλίκειος, ου, ὁ & ἡ, Inter pocula dictus vel factus vt κυλίκεια ζητήματα, quæstiones cōuiuales, seu quæ inter scyphos tractantur. Poll. posi quam ἀνίγμα & χίφον dixit συμποσιῶν εἶναι. τὰ δὲ ζητήματα ὀνομάζεται κυλίκεια. Θεοδέκτης δὲ ὁ σοφιστὴς ἀδόκιμόν ἐν αὐτοῖς, ἐπεὶ καὶ μνημονικὸς ὢν μνημονικά αὐτὰ ἐκάλεσε. ET Ἐπικυλίκειος, ου, ὁ, ἡ, idem. Athē. lib. 1, initio, ἀρ' οὖν ἐθέλοντες καὶ ἡμῖν τὸν καλὸν ὀπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι; sermonum illorū quos inter scyphos cōtulistis. Diog. Laert. in Arcesilao, p. 101, παραπτύωμος ἑκάστοτε τὰς ὀπικυλικείους ζητήσεις. sed perperā vulgata editio habet ὀπικυλικιακὰς, & ὀπικυλικίδας.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, Calicum repositorium, Locus reponendis calicibus destinatus Athen. lib. 11, initio, ὅθεν τὰ κατὰ λόγου τῶν κυλικείων ὧν ἐν ὅδι κυλικεῖον ὅδι. ἔστι τὸ ὅπας ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. Et mox ex Eubulo comico, Ἐν τῷ κυλικείῳ σωτῆρ φῶς τὰ ποτήρια. Et Aristoph. Ὦ τῶν κυλικείου δοῦλοι, τοῦ ποτήρια. Ibidem ex Cratino. Et lib. 12, ὥσπερ ἐν τῷ Θεῷ συνῆκα τὴν μέσην τῶν ποτηρίων τῶν ὅδι τὸ κυλικείῳ ὠνόμασεν. Et lib. 13, ἐστήκασι τοῖς τοῦ κυλικείου, καὶ δακρύουσαν, κυρίως τὸν βεβαίου τὸν φιαλίου. ‖ Κυλικεῖον dicitur etiam ipsum συμπόσιον, vt accipit Eust. in hoc loco qui citatur ab Athen. lib. 11. ex Cratino, κύλικι εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφιον, id est εἰς τὸ συμπόσιον, quasi videlicet πολυπεγραφηθεὶς πιν.

Κυλίκιον, ου, τὸ, Paruus calix, Caliculus, vt Cato, Celsi & Plin. vocant. Athen. libro 10, ex Lycophr. κυλίκιον ὕδατος ὁ Ὀπῆς τοῖς ἐν. Et lib. 11, ex Phileta, κάλλιον, κυλίκιον μικρὸν ὡ ἀστέρδεσιν Αἰολεῖς. Et lib. 4, de cōiuio Cleopatræ, καὶ τὰ κυλίκια, καὶ ὅθεν τοῖς σφραγῖδι ἑκάστῳ μέρισε, ἑκάστῳ φέρειν ἐπίβρεψε. ET Κυλισκίον, ου, τὸ, idem. Poll. κυλίκιον δέ, ἡ μικρὰ κυλιξ. Aristoph. Achar. Κυλίσκιον τὸ χέλιος ἀποκαρβασθόν. Κυλικίς, ίδος, ἡ, Pyxis medicamentaria. Athen. lib. 11, postquam κυλιξ à κυλίω derinauit, ἀ Ἡλιόδωρος δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν τὴν ξίδα καλεῖν κυλικίδα, ὅθεν τὸν πρῶτον κυλίδας. Et Κυλίχνη, ης, ἡ, idē quod κυλικίς. Poll. ἡ δὲ κυλίχνος πυξὶς ὅδε. Hesych. κυλίχνη, ἰατρικὴ πυξίς. ‖ Accipitur etiā pro calice siue φιάλῃ, vt Hesych. tradit. Seleucus apud Athen. lib. 10, vbi de ἄνω κρίσις sermo est, κυλίχνας μεγάλας. Quæ verba libro sequēti in Κυλιχνίδες tribuit Alcæo. ‖ Aristoph. verò in Tagenistis, κυλίχνας videtur dicere ἀγγεῖον παροφόρον, vt scribit Pol. hæc ex eo verba citās. τὸ δ' ἔστιν ἐν ταῖς κυλίχνας τὸν ἔρμον, ἢ ὅσοι παρφιάλαν. Sic Ouid. quoque Fast. lib. 5, Calices vocat vasa in quibus legumina & olera coquūtur, Stant calices minor inde fabas, olus alter habebat. VNDE Κυλιχνίς, ίδος, ἡ, pro eodem. Idē Athen. lib. 11, Ἀρχῆς ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀκαμαντίδι αὐτὸ τὸ κυλικας, ὥσπερ ἀγῶνας κυλιχνίδας ἐπιγραφῶν. hæc verba addit, – ἀλλ' ὡς πάντα δεῦρο μόνον τέρειν Κοπόν τε χεῖ κρητῆρας καὶ κυλιχνίδας. Si militer Galen. apud Hippocr. κυλιχνίδα exp. μικραὶ κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα. Hesych. verò scribit κυλιχνίδας aliis esse κύλικας, aliis κεράμια ἀγγεῖα, aliis πυξίδας ἰατρικάς, aliis λιβανωτίδας. ET Κυλιχνίον, ου, τὸ, itidem Pyxis medicamentaria, & Caliculus. Aristoph. Equit. Ἐγὼ δὲ κυλιχνίον τι σοι φαρμακον δίδωμι. vbi schol. annotat, κυλιχνίον, ἔκπωμα ὀνομαζόμενον ξύλινον. ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια ἐν οἷς τοῖς βάλλουσι τὰ φάρμακα. Pro Κυλιχνος verò & Κυλιχνίς, dicitur ET IAM Κυλικνος ET Κυλικνίς, verso χ in κ. Etymol. Κυλίχναι, λεκανίδες, καὶ βόλιαι, καὶ φιάλαι. λέγεται δὲ καὶ Κυλίκνη, καὶ ὅθεν τὸν χ εἰς κ, καὶ Κυλικνίδες τοῦδε Ἀθηναῖοι αἱ πυξίδες. quæ verba & in meo l. veteri habentur.

Κύκλος, ου, ὁ, Orbis, Circus. Circulus, Cicero libro 2 De natura deorum. Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis, globus, (sic enim σφαῖραν interpretari placet) ex planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur: his duabus formis contingit solis vt omnes eaum partes inter se sint similimæ. Plato Epist. 7, κυκλοῦ τὸν ἐν τῷ ἄκρῳ πάντα ὅθεν τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντα. quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat: quales sunt siderum orbes. Idem de sideribus, τὸ μὲν μεῖζον αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω κύκλον ἰόν, quum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorē, vt Cic. interpr. pag. 2 mei lex. Cic. Aristoteles De mūdo, συνεχῶν ἐν ἀεὶ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ τῶν Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου κύκλος, Phænonis orbis siue globus, vt Apuleius interpretatur. In Ce pr. καὶ ἐν τῷ ὁ δὲ ὁ κύκλος αὐτῶν (videlicet τῶν πλανῶν) ἐκ τοῦ ἥλιος, ὅν μεταβάλλει τὴν μῶν. ‖ Quod ita Plinius, Si quartam lunam orbis rutilus cingit, ventos & imbres præmonebit. Plutarchus ex Herod. οἱ πλήρεος ἔνεπε τὸν κύκλον τῶν πανσελήνων ἔφθιον. Arat. πολιοῦ γάλακτος κύκλος, lacteus orbis, vt Cic. interpr. pag. 95, mei Lexici Cicer. Idem alibi Lacteum circum dicit: sicut & in Somn. Scip. Erat autem in splendidissimo candore inter flammas circus elucens quem vos, vt à Graiis accepistis, orbem lacteum nuncupatis. Eundem vocat idem Cic. circum candentem. Huc pertinet κύκλῳ φέρεσθαι, quod Cicero dicit, In orbem circúmque ferri, de astrorum motu loquens. Plutarchus De orac. Pyth. οἱ δίνοι τῷ ἅμα κύκλῳ καταφερόμενοι σωμάτων. & paulo pòst, κυκλῷ τὸν ἀστίκης φερομένῳ. v. quod & cōposita voce κυκλοφορεῖσθαι dicitur. Et κυκλῷ φέρειν ἑαυτόν, in orbem se circumagere. Æschines contra Ctesiph. κύκλῳ φέρων ἑαυτὸν ὅθεν τὸ βῆμα τῆς. Item ἐν κύκλῳ θεῖν, in orbem currere, redeundo videlicet eò vnde excurreris, & in circum currendo, non recto gressu ad scopū tendendo. Luc. in Hermot. οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ θαῦμα τοῦ ἐν κύκλῳ θεῖν, ὅθεν τὸν ἀρχὴν καὶ ὅπου ἐπανελήλυθε τῶν. Habent enim & cursus quidam suos orbes. Plutarchus De orac. Pyth. οὐ ποιοῦσα καρπὸν, οὐδὲ κύκλον, οὐδὲ δίπολον, οὐδὲ ἀμφίδολον· ἀλλ' ἀλύεια τοῦ πάντα νήσεται ἰοῦσα. Vbi metaph. est. Et τοῦ εἶναι κύκλος, siue ἐν κύκλῳ. Aristophanes Plato, τοῦ ἔθεν τὸν βίον ἐν κύκλῳ, in orbē omnes aras circumiuit. Luc. καὶ τοῦ ἔθεν ἐν κύκλῳ τὸ στοιχεῖον. Quo significatu Latini dicunt Conficere orbem & circulum suum. & Exigere orbem suum, Absoluere orbem suum. Oratio quoque & periodi suos habent κύκλους. Demetr. ἐν τοῦτο τὸ τοῦ ὁ κύκλος ἐκλύεται. Sic Cicero dicit Orationis orbis, & Conficit orbem suū forma continuitasque verborum. & Quam circuitum & quasi orbem verborū conficere non possent. &, Quæ si in extremo breuiora sint, unfingitur ille quasi verborum ambitus. &, Perfecto compleroque verborum ambitu gaudent aures. Apud dialecticos autem κύκλος dicitur circularis argumētatio, & quæ in se ipsam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis. Item apud Hermogenem figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum, definit à quo incipit: vt apud Homerum, Θῆκε δὲ ἀν' ἀκμονίων ἄλεσι δ' ὅπῃ σήμα τ' ἔθηκε. ‖ Κύκλος, Circuitus vel Circus (vt dicitur Circus theatri) Thuc. l. 3, ἐπιπροῦσι τὰ οἰκίας τοῦ ἐν κύκλῳ θεωρεῖν. Et apud Hom. Il. σ, εἰ δὲ γέρεται Εἰστ' ὅπῃ ἐξ ὑπὸ λίθοις, ἐξ ὀλίγοι κύκλοι. in circuitu indicit siue fo i. Et apud Eustath. ex poeta quodam, Ὀλιγάκις ἄνω κόρφαις χρώνων κύκλον. Et in noua comedia (vt annotant vulgata lexica) pro loco vbi vendebātur mancipia: sic dicto quòd in orbē & coronā circū sederint vendētes. πέρι ἐξ ὢν κύκλῳ. Quo ferè significatu apud Gell quidā ferros dicunt sub corona vendi. Huc pertinet quod Poll. scribit libro 10 ἵνα δ' ὅπῃ τοῦ σκεπτοῦ δυνῇ, τὴν ἀγορὰν τῶν μέρος τῶν ὠνίων ἔλεγον, ὡς Ἀλέξις ὑπὸ δηλαυτὴ ἔκαιον τὰ Γαλασίου, Ῥῆ εἰ μὲ ἀγᾶς ἐν τῷ κύκλῳ. Schol. Aristoph. dicit esse circum quēdam Athenis vbi carnes vēduntur, & in primis pisces.

Κύκλος (vt Orbis & circulus apud Latinos) dicitur etiam corona hominum, seu Hominum multitudo in orbem collecta. Euripides Androm. εἰς δὲ πυκάσας Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς εἰκάπορ θεός. Liu. In omnis circulis atque etiã in conuiuiis sunt qui exercitus in Macedoniam ducant. Tacit. Per fora & circulos loquuti sunt. Sic dicitur etiã κύκλος τῶν στρατοπέδων, multitudo quæ castris in orbem collocatis continetur. Philo lib 3 De vita M. τὸ δὴ σπεῖρον τὸν κύκλον τῶν στρατοπέδων δυσὶ μιᾶς ἡμέρᾳ, castrorum orbem. Item κύκλον ποιεῖν aut τιθέναι, aut τίθεσθαι, Orbem facere, In orbẽ colligere. Thuc. lib. 2, ἐπάξαντο κύκλον τῇ γῇ πολεμίων πεποιημένοι, μεγίστου ἐλπίσαντες, facto orbe nauium. Et lib. 3, μετὰ τοῦτο κύκλον τῶν ἀνδρῶν αὐτῇ τίθεσθαι, orbẽ eis faciẽdo, seu in orbẽ se colligẽti b. X. Pæd. 7, ὁ μὲν δὴ Κῦρος τίθεται ἀνδρὸς τῇ ξενοφῶντος Περσῶν κύκλον μέγαν. Quo signif. Latini dicunt corona cingere. Soph. Ai. ace, αὐτὸν ὲν κύκλῳ ἀμφέστησαν, eũ Corona cinxerunt, Eum vndique circumsteterunt. Herodian. lib. 2, σωιέχειν τε φρουρεῖν, τοξεύειν τε ἐν κύκλῳ τοὺς ὁπλίτας, or be facto in medio continere. (Potest tamen & simplicius accipi ἐν κύκλῳ pro eo quod dicitur aduerbialiter κύκλῳ, sine præpositione ἐν. De eiusmodi multitudine in orbem se colligente Cæsar dicit. Totis verò castris milites circulari & dolere hostem è manibus mitti. Eodem signif. Sil. dicit. Spiso orbe circundare. Et Salust. Romani veteres nouique, ob ea scientes belli, orbes facere. Et Cæsar, Quum illi orbe facto sese defenderent. ¶ Κύκλος dicitur etiam de retibus in orbem tensis, vt in venationibus fieri solet quum cingunt indagine saltus, (quemadmodum Virg. loquitur.) Od. δ, Ὅσσα δὲ μορμηεῖς λέοντ' αὐτῇ. ἐν ὅμι ῳ Δείσας, ὁ πᾶσι μυδολιν τῶν κύκλον ἄγασι, quũ doloris retibus eũ in orbem ductis cinxerunt. ¶ Κύκλος est etiam circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thuc. l. 2, τῶν τε δὲ Φαληρικοῦ τείχους καὶ τοῦ ἐπὶ θάτερα μέρους τοῦ πεῖ ἀκοντα σταδίους, τὸν κύκλον τῶν ἀστῶν. Idẽ lib. 6, p. 239. ἵνα τὸν κύκλον θεῖ δρομεῖν ἐπὶ τὸν κύκλον τῆς πόλεως. Et paulo post, ἐπὶ τὸν τῆς Ἀκροπόλεως τὸν κύκλον τῆς πόλεως. Et paulo post, κάτωθεν τὸν κύκλον τῆς Ἀκροπόλεως. Sic Xen. Hell. 2, ἀφίκετο ὁ κύκλος ὢν, πανταχῆς φυλακῆς ἐξοικοδομῆσαι. Demosth. Pro cor. οὐχὶ τὸν κύκλον μόνον τῶν Θηβαίων, οὐδὲ τὸν ἰσθμόν. Thuc. l. 3, τῶν τε τῶν Ζοιστῶν Μυτιλιῆνοι ἐν κύκλῳ τῶν ἰσθμῶν, hoc est circumcirca. ¶ Item κύκλος τῶν ἀστέρων apud Hipparchum, malæ. nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. autem in Œdipo, κύκλους vocat ipsos oculos. ἔπαιον ἀφῆρα τῶν κύκλων, suorum orbium. vt Camer. vertit. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam Rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Pausanias apud Eust. ἀψὶς ξύλινος κύκλος τροχοῦ. δεῖ δὲ ἐν ἀυτῷ σίδηρον, ὅθεν πτῶσιν. Ὁμηρος δὲ τὸν ὅλον τροχὸν κύκλον ὀνομάζει, τὴν ἀψῖδα, ἴτυν. Od. ψ. Ὡς ἄν τοι τὴν μνηστῆρα θεάσεται ἄκρον ἐνιόντα. Κύκλου ποιητοῦ. Vide & κύκλα paulo infrà. ¶ Κύκλοι, Orbes, Circuli, vt ii qui annulis similes sũt, siue lignei, siue ferrei. Poll. lib. 1, καὶ δὴ τῶν οἱ κάλοι δίεισιν, κύκλοι. τὸ δὲ κρίκοι, πιπτοῦν. ἴδιον δὲ ἡ κύκλοι. circuli per quos funes traiiciuntur. ¶ Κύκλοι, Orbes: de solidis corporibus, planis tamen & orbicularibus vt κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ: sed frequentius pro eo τροχὸς dicitur. Item Orbes super quibus carnes in mensa conciduntur κύκλοι dicuntur: qui & πελέκεις ac δίσκοι, vt & disci Latinis & quadræ a forma quadrata Poll. lib. 6, enumerans τράπεζα δίφρος καὶ κρεοῦ κύκλοι καὶ κρεοῦ ἀφορμαὶ ἀφορμαὶ πέλεκεις. ¶ Κύκλος dicitur et ambitus siue tabula orbicularis & rotunda quæ tripodi imponitur. Poll. lib. 10, πολύπαιξ τῆς τῆς τρυπῆς σεσυῶς, Τὸ δὲ ὅπθεμα τὸ πεῖ πόδας, κύκλον καὶ ὀλμοὺ δεῖ καλεῖν. Caro quoque orbem rotundum, Abacum vnum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria. Per metaplasmum autẽ plur. num. DICITVR Κύκλα pro κύκλοι, vt τοῦθ' & ζυγὰ à τοῦθος & ζυγός. Il. ε, Ἡ κ' ἀμφ' ὀχέεσφι θοῦς βάλε καμπύλα κύκλα Ἡφαιστος, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς ἀρεοῦς orbes. qui & τροχοὶ appellantur. Item Il. σ, de Vulcano tripodas fabricante, Χρύσεα δ' σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, aureos orbes qui tripodibus subiicerentur. Vide & ὑποκύκλον. Item apud Dionysium De situ orbis, περιήγησις κύκλα σκιλάνης. Cæterũ κύκλος à κυλίω deriuari testãtur Eust. & Etymol. Nam quæ orbiculari rotũditate sunt, ea vt plurimum volubilia esse solent.

Κυκλοδόρος, ου, ὁ, Circulator. Qui in circo declamat, & inde quæstũ facit. Aristoph. Equit. ἀλλ' ἀνὴρ, κεκράκτης, κυκλοδόρου φωνὴν ἔχων. Et alibi, Ὦμιλον δ' ἐρεῖ τὴν κυκλοδόρον καπήλιδα. Sunt qui κυκλοδόρον esse velint Atticæ torrentem quendam magno cum strepitu fluentem: ac inde κυκλοδόρους dici eiusmodi nugatores qui clamore & verborum strepitu aures obtundant. Alii autem κυκλοδόρον dictum volunt Cleonem, vt qui κυκλον Athenis quæstui haberet, id est circum forensem vt sit ad imitationem τῆς δημοβόρου καπήλιδος. VNDE Κυκλοδορέω, Circulatorẽ ago, Circum quæstui habeo: vel Circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Idẽ Aristoph. Acharn. itidem de Cleone, Ἐκκλησίας γὰρ μ' εἰς τὰ βουλευτήριον Διῆλθε καὶ φλόα ἐκκαταγαστὶ κεῖ, Κἀκυκλοδόρει.

Κυκλοδίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, In orbem actus, In orbem currere coactus. Epigr. Vritur & Galenus lib. 5 Therap.

Κυκλοπαιδεία, ας, ἡ. Disciplina circularis. Vide Ἐγκύκλιος.

Κυκλοπορεύω, Circumeo, Ambages in itinere sequor. Κυκλοπορεῖ (inquit B.) est nõ recta via iter facere, sed circuire. Strabo lib. 6, ἅπερ ἀδυνατοῦσι ἔχει πρὸς ὁδοιπορίαν, τὰ δὲ ὁδῷ κοπιᾶν ἐλαύνει καὶ δι' μῶν κυκλοπορεῖν ἀναγκάζει. vbi ei opponitur ἀδυνατεῖ, cui synonymum est ἀδυνατεῖν.

Κυκλοπεής, ές, ὁ καὶ ἡ, Orbicularis, Rotundus, Teres, quod & hinc dictum videri possit. Heniochus apud Athenæum libro 11, πεῖ τις ἐξαίφνης λοβὸν τοῦ ἐνῳῆ, κυκλοπερῆ, θοῦ χρόνον, πάχος καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ὀφρύς. Plato, ἐκ μέσου πάντα τοῦ πάντος τὰ ἄκρα καὶ κυκλοπεῆ αὐτὸ ἐπριδοῦσα. Cuius omnis extremitas paribus à medio radiis attingitur: idque ita tornauit vt nihil effici posit rotundius. Cic. interpretere. In quibus locis proprie accipitur. (si quidem dicamus esse compositũ ex πόδας significãte πεῖ δὲ) Dicitur verò generalius de iis quæ ita rotũda sunt vt si torno ad orbicularẽ rotũditatẽ exacta fuissent. quo sensu Hesiodus dicit Cyclopibus esse ὄμμα κυκλοπεές. Arch. lib. 11, de ἀμφιδίτῃ φάλαρα loquẽs, Δι' ὀμφαλοῦ δὲ ὁ Θοῦς τὰ φάλαρα κυκλοῦν τῶν ἀμφιδίτων, κυκλοπεῆ τὰ ἄκρα. Homerus verò arcum tensum κυκλοπεῆ dicit, aliquo enim modo circulum repræsentat, vehemẽter intensus. Il. δ, Ἀυτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοπερὲς μέγα τόξον ἔπεινε. Λύγδ. ἰδ.

Κυκλοπορεύω, εύσω, In orbem ago. Et κυκλοπορεύομαι, οῦμαι, In orbẽ agor, vel circumor, vt Cic. dicit. In orbẽ, circumq; fertur astrorũ motus, pro quo supra κύκλῳ φέρεσθαι. Aristot. De mundo, κατὰ τὸ πεῖ ὁ πόλος κυκλοπορεῖ ἀεὶ ὡς σφαῖρα, in tornando artifex solet forte pe materiam comprehẽsam reciproco volumine rotundare, Apuleio interpr. Aliquanto post, ἀεὶ τὸν κυκλοπορεῖν ὁρῶν quòd cursibus rapidis semper rotetur eodem Apuleio interpr. Opponitur τὰ ἄπτωτα apud Philop. in Procl. 69.

VNDE Κυκλοπορικός, ΕΤ Κυκλοπορικός, ή, ὄν, Talis qui in orbẽ circumque ferri queat, Orbicularis. vt κυκλοφορικὴ κίνησις apud Plut. & κυκλοφορία καὶ apud Aretæo. Motus orbicularis. B. ET Κυκλοπορικῶς, More eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in Apolog. κυκλοφορικῶς κινούμενα, quorum motus in orbem circumque fertur. ET Κυκλοφορία, ας, ἡ Rotatio, In orbem circumactio, In gyrum versio. Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur. Aristot. Metaph. 9.

Κυκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops: à rotũdo orbiculatõq; oculo, quem vnũ habebat, eumque in frõte positum, dictus. De quo cum alii multa tũ Homerus, qui & Κυκλόπων populorũ meminit: Od. ι, Κυκλωπῶν τε καὶ ἀγρία φῦλα γιγάντων. Od. ι. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπὲρ ἀτάλαντον ἀνθρώπων. Hi (vt Hesiodus in Theog. scribit) Θεοῖς μὲν ἄλλα θεοῖς ἐπιείκελοι ἦσαν, Μόνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνὶ νείατο μετώπῳ. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμοι, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοπεὴς ὀφθαλμὸς ἔης ἐνείατο μετώπῳ. Siciliæ autem populos fuisse fabulantur, vt Plin. tradit lib. 7. cap. 2. Et lib. 3. cap. 8, Scopuli tres Cyclopũ, Portus Vlyssis, Catana. Eust. Cyclopas ab Homero alisq; poetis eos Siciliæ populos nominatos fuisse scribit qui postea Leontini. Barbaros autẽ & immanes fuisse ferunt, ac prædatores. Verùm ἀμείλικτος καὶ ἀνέλεος quidã ὀπτῶτος dixit κύκλωψ κόρη, vt Eust. tradit. est enim rotũda oculi pupilla. VNDE Κυκλωπῖος, Cyclopeus. Et Κυκλωπεία πόλις, Cyclopea vrbs, id est Mycenæ, Eurip. in Oreste, Iphig. & Herc. furẽte. Itẽ in Epigr. Κυκλωπεία dicitur illa vrbs. Et κυκλώπιος δωρεά, prouerbium ὅτι τοῖς πεῖ καιρὸν μὴ ἀφιέντων, ὕστερον δὲ ἀπολαύοντων πνά, vt Eust. docet. Sumptũ ex Homerico illo de Cyclope Vlysem alloquente, Οὔπω ἐγὼ τοῖον μετὰ οἴς ἐπόροισι, Τοῖς δ' ἄλλοις τοῖόν τι πέδε τοι ξεινήϊον ἔσται. hoc enim ei hospitale donũ tribuebat, quòd vltimũ ex omnibus comedere destinabat. Vide & Plut. Symp. l. 8. probl. 8. At Κυκλωπεία dicebãtur (vt idẽ Eust. scribit) quædam in Nauplia πόλεις καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομηθεῖσαι à septem quibusdam Cyclopibus qui ἐκ Λυκίας ἦσαν μετάπεμπτοι. Vide & Strabonem lib. 8, p. 161, edit. Ald. Item Κυκλώπιον ὄρος quoddã in Libya, teste Etymolog. ET Κυκλωπικός, Cyclopicus. VNDE Κυκλωπικῶς, Cyclopicè, Cyclopum more. Aristot. Eth. 10, cap. 9, καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, Κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων καὶ ἀλόχου. ITEM Κυκλωπικός, Cyclopica. vt Κυκλωπίδες ἑστίαι in Epigram. AT Κυκλώπιον, Albugo oculi, Totũ illud quod in oculo albicat. Aristot. λευκὸν vocat. Dicitur etiã σφενδόνη per metaphoram, quòd non aliter pupillam quàm pala annuli gemmã includat. Gorr. In v. l. dicitur esse Album quod ambit pupillam oculi, citantibus ex Aristot. lib. 4. Hist. anim. τὸ κόρῳ καὶ τὸ κυκλώπιον, pupillam & portionis albidæ ambitionem.

Ἐγκύκλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, In orbem factus, In orbem rediens, Circularis. Idẽ quod ἐγκύκλιος. At ἔγκυκλον à Poll. numeratur inter vestes muliebres, talisque ei esse videtur qualia τὰ θέρμοτα. Aristoph. apud Suid. Φέρ' ἔγκυκλον τοῦτ' λάμβανε ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem apud eundem, Τοῦ ἔγκυκλον τοῦτ' καταθεῖναι. At ἔγκυκλον quidem, esse ἱμάτιον, κροκωτὸν autẽ ἔνδυμα, manifestũ esse idem Suid. annotat. Eust. quoque ἔγκυκλον SIVE Ἐκκυκλον scribit esse γυναικεῖον φόρημα, hæc ex Pausania subiungens verba, ἔγκυκλον, θεμιτὸν πορφυροῦν ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύοντες γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. quam ὁλοκληρωτίδα etiam a quibusdam appellari ex eodem grammatico annotat, quoniam ad genua vsque pertingat.

Ἐγκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè orbiculatus, Bene rotundus. Il. ν & ξ. Ἀσπίδας ἐγκύκλους id est πανεφερεῖς. Et in v. l. εὔκυκλον δὲ. ἄρον, arbor fornicato ambitu pulchrè orbiculata. Plato, εὔκυκλον ἐποίει, ad volubilitatẽ rotundauit, Cic. interpr. Εὔκυκλος, bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ, -ἀπάρ τι δ μῶσες ἐφοπλίσσοισιν ἀπήνῃ Υἱηλὸν εὔκυκλον. pro quo paulo post, Οἱ ἀνὴρ ὄκτῳ ἄμαξαν εὐ ἔχον ἡμονείῃ Ὀπλέον. nam κύκλοι & τροχοὶ synonymos dicũtur orbes in rota currus, vt suprà dictum fuit.

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, Semicirculus, Hemicyclus. Vitruu. lib. 5 cap. 1, Tribunal est in ea æde hemicycli schematis, minore curuatura formatũ. Vbi ambiguum est an pro semicirculo accipiat, an pro cathedra siue sella semicirculi figurã repræsentante, vt apud Cic. in Lælio, Domi in hemicyclo sedẽtem. ET Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, Semicirculus. vt & ἡμίκυκλος. Procl. De sphæra. Ἡμικύκλια vocantur etiã loca semicirculi figura ædificata, sicut & κύκλοι dicũtur circi theatrorũ & fori. Plut. Alcib. p. 63, ὥσπερ πλοῦς ὁ τῆς παλαίστρας καὶ τῆς ἡμικυκλίοις καθεζόμενος. Idẽ in lib. quẽ περὶ ἀδολεσχίας inscripsit, κἂν ὑπὸ ἡμικυκλίῳ τινὶ καθεζόμενοι, κἂν πάντες ὁ τοῦτο θεάσωνται περὶ σφοιτῶντα. Cic. verò Semicirculum dicit hominum cœtum in semicirculum collectum. Quúmque non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos & semicirculos consectari.

Ὑπόκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Orbiculos seu orbes subtus habẽs: vel Subtus rotũdus, aut Aliquantũ rotũdus & orbiculatus. Od. δ, Χρυσῆν τ' ἠλακάτην τὰ λαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασεν. vbi Eust. exp. πανεφερῆ, πανεφόρητον τῆς ὑποκάτω τροχίλοις, κυκλοτερῆ. AT Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, Orbis qui tripodi aut alii eiusmodi vasi supponitur. Poll. quũ dixisset τὸ τῆ ὁλκάς siue λεβητίον, ἵνα ὑποπλωῖ) τὰ ὀκπώματα, appellari posse ὑποστατον, subiungit, ἴσως δὲ καὶ τὸ Ὅμηρον ὑπόκυκλον, εἰ πόντα, Χρύσεα δὲ σφ' ὑπόκυκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκε. Eust. verò ibi legit diuisim ὑπὸ κύκλα, vt suprà annotaui.

Κυκλόεις, εντος, ὁ, Orbiculatus, Rotundus. vt κυκλόεις θρόνος ἀγορᾶς apud Eust. ex Soph. nã ἀγορᾶς suum quoque κύκλον habet.

Κυκλικός, οῦ, ὁ, Orbiculatus, Circularis, Rotundus. vt κυκλικὸν σχῆμα, figura orbiculata & rotunda, qualis est orbis & circuli. Theophyl. κυκλικὸν ἀποτελεῖται σχῆμα, καὶ τὸν οὐρανὸν ἀπεικάζεται κόσμον. Demet. τῆς δὲ ῥητορικῆς τὸ εἶδος σωιεστραμμένον τι εἶδος καὶ κυκλικόν, καὶ δεινὸν καὶ στρογγύλον σῶμα τῆς. Et κυκλικὰ ἀστέρων τὸ εἶδος apud Naz. Motus quo astra in orbem circumque feruntur, vt Cic. loquitur. Vitruu. lib. 10 cap. 1, de machina, Ea mouetur ex arte circulorum rotundationibus, quam Græci κυκλικὴν κίνησιν appellant. ¶ Κυκλικοί, (q. d. Circulatorii) Circulatores, Circũforanei, Triuiales. Lucianus initio lib. qui τὸ ὀρχήστρας inscribitur, τὴν κυκλικῶν αὐλητῶν καὶ τὴν κιθάρα τὸ ἔντεχνον τῶν φαύλων. Item κυκλικοὶ χοροὶ qui & κύκλοι, Dithyrambici siue κατάστοχοι, aut οἱ τὰ ἐγκύκλια διδάσκοντες. Aristoph. apud Athen. lib. 12, de legatis quibusdam à poetis tunc temporis missis ad eos qui apud inferos degebant, ὥσπερ μὴν Σαπυρίων κἀπὸ τῆς τραγῳδῶν, ὅπου δὲ τῆς τραγικῶν χορῶν Μέλητος, ὅπου δὲ τῶν κυκλικῶν Κινησίας. At cum illo κυκλικοὶ αὐλητὰ videri potest conuenire Cyclicus scriptor apud Horatium, accipiendo pro poeta circũforaneo, qui carmina sua in circulo & corona recitare soleret. Sed afferuntur & aliæ vocis illius ex positiones.

Κύκλιος, ία, ὁ, idem quod κυκλικός. Poll. lib. 2. Epigr. in poetas, Τοὺς κυκλίους πύπτις μετῶν, -λωπὸ ὑπὸ ἀλλοτρείων ἐπέων· Καὶ δὴ τὸ τ' ἐλέγοις ἀνοσίχω, hos cyclicos poetas quorũ versus in circulis canebantur (quos triuiales & quasi circũforaneos) vt Philostr. quoque ep. 13. dicit ὀνόματα τῶν ἐπὶ τοῖς κύκλῳ. & Ath. l. 7, ἐχαιρε ὁ Σοφοκλῆς τῷ ὀλικῷ κύκλῳ. Et κύκλιοι χοροὶ, in Axiocho, ἀξιοπρεπεῖς φιλοσόφων, καὶ θέατρα πεπληθῶν, καὶ κύκλιοι χοροὶ, καὶ μουσικὰ ἀκούσματα. Arist. Nub. κυκλίων τε χορῶν ἀσμοποιὰς. Æsc. contra Ctes. τοὺς μὴ κριτὰς τοὺς ὀκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦν. Plut. De musica, ex Aristoph. de Philoxeno, φησὶν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χορὸς μέλη ἐποίησε καὶ τοὺς κυκλίους χορὸς Antipater & Euphronius tradũt σῶσι τοῦτον Lasum Hermioneũ, Hellanicus autẽ Arionem Methymnæũ, vt Aristoph. schol. annotat. Item κύκλια μέλη, schol. Aristoph. quod ab eo triḇ modis exp. VNDE Κυκλιοδιδάσκαλος, Eiusmodi carminũ magister. Cinesias dithyrãbicus poeta apud Aristoph. in Auibus, Τὰ πεπίνακας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον, id est διθυραμβοποιόν, vt schol. exp. quoniam ii τὰ ἐγκύκλια διδάσκειν solebant. Suprà quoque idem Aristoph. eundem poetam ὑπὸ τῆς κυκλικῶν χορῶν vnà cum aliis legatum fuisse ad poetas qui apud inferos degebant, scribit.

Ἀκύκλιος, ία, ὁ καὶ ἡ, Indoctus, ἀπαίδευτος, Hesych. seu Qui orbem disciplinarum (hoc est πᾶν ἐγκύκλοπαιδείαν) non confecit.

Ἐγκύκλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circularis. Rotundus, idem quod κύκλιος. Et ἐγκύκλιος παιδεία quæ ET Ἐγκυκλοπαιδεία, Disciplinarũ orbis, qui septem liberalium artium numero cẽseri solebat. Quint. lib. 1 cap. 10, tradens, oratori futuro necessariã esse plurium artium scientiam, Nunc de cæteris artibus quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori pueros existimo, strictim subiungam, vt efficiatur orbis ille doctrinæ quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocãt. Inter quas artes numerat musicam & geometriam. Vitruuius encyclion disciplinam dicit lib. 1, cap. 1, Quum autem animaduerterint omnes disciplinas inter se coniunctionem rerum & communicationẽ habere, fieri posse faciliter credetur, [videlicet posse naturam tantum numerum doctrinarum perdiscere.] Encyclios enim disciplina, vti corpus vnum, ex his membris est cõposita. Et in præfat. libri 6, de suis parẽtibus Me arte erudiendum curauerũt, & ea quæ nõ potest esse probata sine literatura encycliõque doctrinarum omnium disciplina. Athen. sub finem libri 5, ex Menecle & Androne, Ἀλεξανδρεῖς εἰσιν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ὀκτακοσίους ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας. Idem in præfatione, de Monio poeta, αἰὴρ καὶ κῆ τὴν ἄκλιον παιδείαν οὐδενὸς δεύτερος, καὶ πᾶν ἐγκύκλιον οὐ παρέργως ἐζηλωκώς. Et lib. 13, de Epicuro, ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Et apud Suidã, οἱ δὲ ἀξιόματος αἰπτιώμβροι, τῆ ἐγκύκλιον ἔπαιδευσε παιδείαν. quæ (vt ipse

annotat) διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος. Greg. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. Alex. p. 219, τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευτάς. Quoniam verò hæc ἐγκύκλια à nōnullis etiā ex vulgo discebātur, inde factū putatur vt ἐγκύκλιος accipiatur pro Triuialis, Vulgaris, quēadmodum Quint. dicit Triuialis scientiæ magister. Aristot. Polit. 1, εἰ διδάσκει τὰ ἐγκύκλια διαφοίνματα τοὺς παῖδας, qualem esse dicit πανδιδασκαλίαν, vt Cic. pro Rosc. Amer. Artes illas vulgares, coquos, pistores, lecticarios. Idem in 2, οἷς πλεῖστα χρήματα δοῦς παῖς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, ad vulgares operas & obuias. Et in 2 Œcon. πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, reditus & fructus ex domestica parsimonia & iis quæ domi aluntur. Isocr. ad Nic. οἱ τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις. Plut. de audiendo, ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως. Rursum Aristot. in primo De cælo, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα: & 3 Ethic. ἐγκύκλιοι λόγοι dicit quos alibi ἐξωτερικοὺς. Idem in 1 Meteor. περὶ κεραυνῶν καὶ πνευμάτων καὶ φωνῶν καὶ πρηστήρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ τῆς ἀέρος συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τόπων, De cæteris quæ passim accidunt affectibus, quum hæc ipsa corpora cōdensantur & concrescunt. Vide B. p. 990, vbi fusius & prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem respexisse creditur Horat. in Arte poetica quum dixit, Publica materia priuati iuris erit si Nec circa vilem parulumque moraberis orbem. hoc est, si sententias persequaris nō de medio nec è triuio sumptas, Non vulgares & omnibus patentes. Homines etiam ἐγκύκλιοι dicuntur id est, Vulgares. Isocr. De pace, τύπον τῶν ἐγκυκλίων παρὰ πᾶσι τιθέναι, hoc est τῶν τυχόντων αὐθεώτων. B. Dicitur etiam aliquid alicui ἐγκύκλιον esse quod illi quotidianum est & quasi vile. Eunap. apud Suidam, de Carino. ἀλλ' ὦ ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, videlicet εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus (vt Fl. Vopiscus scribit) homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens corruptor iuuentutis. ‖ Ἐγκύκλιος, In orbem rediens, Anniuersarius, Annuus. ἐτήσιος, vt Suid. exp. hæc subiungens exempla, ἔξεστιν τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον ἀνὴρ ἕπος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Item, ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διαιρεμὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Item, ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων δόσις. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαί (inquit B.) magistratus qui sortitò deferebantur, quasi in orbem redeuntes, vel quasi vulgares. Videntur hoc vocabulo significari ii magistratus qui per certas annorum vices redeunt.

Κυκλάς, άδος, ἡ, Orbicularis, Rotunda. κυκλάδες νῆσοι, Cyclades insulæ. Isocr. & Plut. Et Plin. lib. 4. cap. 12, A promontorio Cereste circa Delum in orbem sitæ (vnde & nomen traxere) Cyclades. Aliquanto pòst, Cyclades & Sporades ab oriente littoribus Icariis Asiæ, ab occidente Myrtois Atticæ, à septentrione Ægeo mari, à meridie Cretico & Carpathio inclusæ, per c c. M. in longitudinem iacent. Strabo lib. 10 p. 211, ἡ Δῆλος καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ Ἰωνικαὶ καλούμεναι Σποράδες. Et p. sequenti, ἔπειδεῖον δ' ἐπιόντων αὐτῶν αἱ περὶ Κυκλάδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες.

Κύκλῳ, In orbem, & redeūdo eò vnde excurristi. Plato, ἡ κύκλῳ φορά, & ἡ κύκλῳ κίνησις, motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, vt Cic. loquitur. Theoph. κοινὴ μὲν δὴ πᾶσι φορὰ τῶν φλοιοῦ περιαγομένων κύκλῳ, πλὴν εἰ ἄρα φέρεται. id est, Plin. interpr. Cortice in orbem detracto necātur arbores, excepto subere. Item κύκλῳ πορεύομαι apud Demosth. Circumeo, Longis ambagibus circūagor, Ita progredior vt in orbem eam, & non rectà ad scopum tendam. quod & κυκλοπορεῖν vna voce. Huc referunt etiam κύκλῳ περιέλκειν, arte quempiam circum agere, vt quum se putet aliquid egisse, nihil egerit, sed in idem recidat vnde volebat extricari, Ludificari. Plato in Char. ὦ μακαρίε, ἔφην ἐγώ, πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ, me iamdudum per ambages circunducens ludificas. φησὶ arte sophistica. Aliquando redditur commodius Circumcirca, In circuitu. Xen. Pæd. 7, πεπάμεθα κύκλῳ μὲν πολὺν τόπον. eodem libro, εἴλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς πρεσβεύειν τῶν πολέμων. Item ex Aristot. τὰ κύκλῳ, Quæ circumstant, Quæ sunt extra, τὰ ἐκτός. Nonnunquam cum genit. construitur, & Circum seu Circa significat. Xen. κύκλῳ τῶν στρατοπέδων, circum castra. Dem. τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, Quæ circum Atticā sunt. seu in circuitu Atticæ, Quæ Atticam circumiacent. Aristot. De mūdo, ἅλως φαίνεται κύκλῳ παντὸς ἀέρος, area circum totum sidus se exhibet.

Κύκλῳθεν, Vndique, Ex omnibus circuli partibus. per hoc aduerbiū schol. Thuc. exp. πανταχόθεν. pag. 262. Item pro In circuitu adfert Budæus ex Aretha, sed scribit κύκλοθεν.

Κυκλόσε, In orbem, Circumcirca, Circulatim. Ιλ. ο, — πρὶν ἐπὶ αὐτὸν ἀφικέσθαι ὅσσον ἄριστον. Κυκλόσε ὁ ἀρὴν μέσοισι πεσεῖται πὸ ἰσόθεος φώς.

Κυκλήδον, In orbē, Instar circuli. Item Circumcirca, vt apud Eust. in Ιλ. ο, πρὶν ὀλέσθαι κυκλήδον πάντες.

Κυκλόω, ῶ, Circundo, Circo includo, Cingo: seu Circulo, (vt Colum. dicit, Isque debebit antè circulari fossula, quæ repleatur lapidibus & calce. id est circundari, cingi.) Plut. in Symp. sept. sap. ἀφροὶ περὶ κυκλοῦντες, de delphinorum turba Arionem vehente. Greg. πλιπυτ. 1, σφαπτὸν κυκλώσαντες πῶν Γέρκοπαλμ, λόγοις τε ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμοις κατὰ τῆς Βασιλέως καὶ αὐτοῦ τῆς θεοῦ ἀπορίψαντες, exercitu circundans & cingēs Hierosolymā. Et κυκλόομαι, Circūdor, Circūuallor, Circumuenior. Thuc. lib. 7 p. 262, ἕως ἐξ πείσαν κυκλοῦ ὑπ' αὐτῶν. Et lib. 3, δείσας μὴ κυκλωθῇ, ventus ne circumueniretur. Sic Herodiā. lib. 3, φοβηθέντες μὴ κυκλωθῶν, metuentes ne ab hoste circūuenirentur. Plut. de Sertorio loquēs, κυκλοῦσθαι τὸ αὐτὸν ὀλίγοις, καὶ μεγαλοφρόνως, αὐτὸς ὀξαφίνης ἀνέφαίνε πολεμέμενος κύκλῳ. vbi notat synonymos poni κυκλοῦσθαι & κύκλῳ περιέρχεσθαι. Κυκλοῦμαι actiuè quoque capitur pro κυκλόω, Circo includo, Circundo, Cingo, Circumuenio, In medio concludo circunducta acie. Thuc. lib. 7 p. 262. εἰ πῶς τῶν Συρακ. ἰσοῦ τὸν κυκλοῦσθαι τὸν ἀστῶν, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆρον ἐς ἕνα. Ex Xen. Pæd. 6, ἐπεὶ δὲ πλεῖστον ὑπὸ φαλαγγῆσι τῶν στρατιωτῶν, ὡς τὸν πολεμίων κυκλωσόμενος. καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' ἔστι αὐτοῖς εἰ κυκλοῦμεν κυκλωθῆναι, at videant illi ne circumuenientes circumueniantur. Item, ἐκκυκλοῦν αὐτοὺς ἐς μέσον, in medio illos concludebant. Rursum Thuc. lib. 4. p. 262, καὶ ὡς πάντες ἀπῆσαν ἐς αὐτὸν ἐν τῷ ἀστεῖ κυκλοῦν, ὡς ἀπαλλαγῶσι. Similiter Herod. lib. 4. ὁ Ῥαμαῖος ἐκέπτα φάλαγγας ἐς βάθος σταθεῖσας, ἐς μὴ κυκλοῦσθαι ἐνεπόδιζον, semper impediebant hostem circūuenire eos conantem. In quibus locis Hostili more circumuenire significat. Interdum simpliciter pro Corona cingo, Circumeo, Ambio. Nonn. Χρυσὸν ἐκκυκλόσαντο. Philo de mundo, οὐ οὐδὲ μία δύναμις ἀπολιπεῖν κυκλοῦσα καὶ ὅλον τὸν κόσμον, μηδενὸς ἀπεστῶτος μέρους. id est, (B interpr.) Atqui nullius earum incubitum mundus sentit foras se proripientis, mundumque ambientis, quum nulla pars mundi ab eius compage descisceat. ‖ Κυκλόω, In orbem coll go, in orbem cogo. qua significatione accepit schol. Thucyd. quum apud eum lib. 7 p. 262, ξυνῆρον ἐς ἕνα, exp. ἐκκυκλοῦν ἐς ὀλίγον χωρίον. Et κυκλοῦσθαι, Orbem facere, In orbem colligi, seu colligere se. Xē. Ped. 6 p. 94, φασὶ δέ τοι οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνετο, ἐκκυκλοῦσθαι τόπῳ, καὶ μεταξὺ ὧν τοῦ πατρὸς ἐρωτῶντος ἀπαλλαγεμένων. Vnde B. existimat Cic. sumpsisse quum in Bruto dicit, Videt oscitantem iudicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiā circulantem, mittentē ad horas, quæsitorem vt dimittat rogantem. Id est, in circulo (seu cœtu hominum in orbem collectorum & inter se fabulantium) caput conferentem, vt ipse exp. Vide & supra κύκλον πιεῖν quod interpretatus sum Circulor, Orbem facio. ‖ Κυκλόω, In orbem ago, Circumago. Athē. lib. 11, de καταῖς loquens, ἐστὶ γὰρ εἰς τὸν ἀειστεῖν αἴσκῶτα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλοῦντα, ὑγρῶς ἀφῆναι τὸν λάπαγα. Item κυκλοῦν πόδα, pro στρέφειν, circumagere & quasi rotare pedem, Circumire. vnde κυκλοῖς πόδα schol. Eurip. exp. στρέφεις. Sed in ipso textu non κυκλοῖς scribitur, verùm κυκλεῖς. quæ scriptura melior esse videtur. nam schol. Soph. ita distinguit inter κυκλόω & κυκλέω, vt κυκλέω sit στρέφω, at κυκλόω, περιλαμβάνω. ‖ Itē In orbem torqueo. vt κυκλοῦν πῖξα ex Epigr. Arcum tendere & curuare. nam is tensus circulum aliquem facit. vnde & supra Homerus arcū tēsum vocat κυκλοτερῆ.

Κύκλωμα,

Κύκλωμα, ατος, τὸ, Circumrotatio, Rotæ circumactio, seu Rotatus. κύκλωμα Γξένος apud Eurip. ἡ ὅπῃ τῶν ὀχημάτων κυκλοδίνησις, Eust. Nam rotæ alligatus circumagi à poetis dicitur. Vide λόβισμος.

Κύκλωσις, εως, ἡ, Ipsa actio circundandi, cingendi & circunueniendi: vocabulum militare, quum extensis cornibus hostem circunueniunt & in medio concludunt. Xenoph. Hellen. 4, ἦρον ὅπῃ τοῖς ἀναπίοις, τὸ ὑπὲρ ἔχον ὅπῃ κάμψαιτο ἐς κύκλωσιν. Et paulo antè, ἕπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιοῦνται αἱ πόλεις, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχωσιν. Plut. Alexan. p. 221, Τοιούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόντων, ὀκείνοις μὴ οὐ παρέχε κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τὸν δεξιὸν τὸ ἀνώνυμον ὑπεθήκων καὶ ἡγούμενος καὶ τὸ κέρας, φυγὼν ἐπέπεσε τῶν καθ' αὐτὸν βαρβάρων. Item apud Thucyd. lib. 4 pag. 162, ἐκπροΐσαι ἐς ἡδὴ ὅπου τὰς βαφαίας, πρὶν καὶ τὸν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτοὺς ἐξαμῆξαι, de barbaris eum circumuenire in loco quodam inuio & intercipere conantibus.

C. Ἀνακυκλόω, ῶ, Circūcingo. vel simpliciter Cingo, Circundo, pro κυκλῶ. ‖ Item, Reuoluo. Damasc. διὸ καὶ μέχρις ἑπτὰ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς ἐξαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς ἑξάτης ἄρχεται, de hebdomade loquens. B. In v. l. Repeto, Inculco, confuso videlicet hoc verbo cum ἀνακυκλῶ, quod pro Repetere & iterare vsurpari docebo, ex Budæo. Itidēmque ἀνακύκλωσις verbale in iisdem perperam exponitur Repetitio, quasi idem valeat quod ἀνάκλησις.

Ἀνακύκλωσις, εως, ἡ, Circundatio. Herodianus. πῶς τὸ ἱππικὸν σῶμα τεθεῖ κύκλῳ μετά τινος ἀπαξίας καὶ ἀνακυκλώσεως πολλοῖς δρόμοις καὶ [illegible].

C. Ἐγκυκλόω, Circo includo. Vnde ἐγκυκλούμενος in v. l. Inclusus. ‖ Item Circumago. v. l.

C. ΚΑΤ Ἀκυκλόω, Circuncludo. v. l.

C. ΠΕΡΙκυκλόω, Circundo, Cingo, In circulum concludo, Et περικυκλόομαι idem Circūdo, Cingo, Circūcludo, Circunuenio. vt κυκλόω & κυκλόομαι. VNDE Περικύκλωσις, εως, ἡ, idē quod κύκλωσις. Thuc. lib. 3, φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν, timentes ne circunuenirentur. vt suprà, δείσας μὴ κυκλωθῇ.

C. ΣΥΓκυκλόω, Circundo. v. l.

Κυκλεύω, ῶ, F. πτω, In orbē circumago, In orbem verto: seu Verso, Roto. στρέφω, vt schol. Soph. exp. ex quo suprà discrimen annotaui quod inter κυκλόω & hoc κυκλέω constituit. Soph. Aiace, Καὶ νῦν ἐπίγνως θῦμ' ἐπ' ἀνδρὶ δυς μορεῖ Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντ' πῦ σκιεροφρῶ, ad hominem inimicum gressum torquere, vt vertit Camer. vel Circumire. Eurip. Oreste, Μενέλαε τοῖ σὸν πόσι τῶν σωνοία κυκλεῖς; vbi schol. habet κυκλεῖς, vt suprà annotaui. Et κυκλέομαι, Vertor, Circumagor, In orbē torqueor. Itē actiuè pro κυκλέω siue στρέφω, vt schol. accipit apud Soph. Aiace, ἰδέαθε μ' οἷον ἀρπῆκῦμα φονίας ὑπὸ ζάλης ἀμφ' δρομον κυκλεῖ. i. στρέφει. Posset tamē κυκλεῖται passiuè accipi si μ' pro μοι capiamus, nō pro με. Κυκλέω neutraliter quoq; capitur pro Circumagor, In orbem agor seu torqueor. Soph. Trach. ἀλλ' ὅπῃ πῆμα καὶ χρεὼ πᾶσι κυκλεῖ σῦ ἀρπου στρεφάδες κέλευθοι. id est κυκλοῦσθαι, inquit schol. ‖ Κυκλέω, Veho rotis orbiculatis, seu Curru veho: ἐφ' ἁμάξης ἄγω, à κύκλα siue κύκλοι, i. οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν, orbes currus, vel rotæ. Ιλ. η, Αὐτοὶ δὲ ἀχεόμενοι κυκλήσασθε νεκροὺς Βοσὶ καὶ ἡμιόνοισιν. id est τροχοῖς ἀναγαγόμενοι, vel potius ἐφ' ἁμάξης κομίσασθαι, inquit Eust. nam aliquanto pòst de iis cadaueribus dicit, — ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότειον αἷμα πόντα, Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἁμαξάων ἐπάειραν.

C. Ἀνακυκλέω, ῶ, Reuoluo, Circunuoluo. κυκλέω. ‖ Sæpe ad animum transfertur. Lucianus, οὐ μακρὸν οὐδὲ ἄκαιρον φόβον τῶν ἀνακυκλῶν. id est, vt idem ait, ὅπῃ συνοίας πνὲς φοντίζων. Bud.

Ἀνακυκλέω, Iterare, Repetere, quasi in orbē circumagendo. Plutarchus, πολλοὶ αὐτοὶ ἀνακυκλῶν λόγοις, Eundem sermonem repetens & iterans, Budæo interprete. Gregorius, πάλιν καὶ πολλάκις ἀνακυκλεῖς ἡμῖν τὸ ἄγραφον, id est Iterum nobis obiicis & repetis, interprete eodem B.

Ἀνακυκλοῦμαι, οῦμαι, Reuoluor, Circunuoluor. Plut. in Antonio, καὶ πολλὴν ἄγων αὐτὸς φόβῳ καὶ εἰρωνίᾳ ἀνεκυκλεῖτο τῆς πάθεσιν εἰς τὸν σωνῆθη βίον, id est, Reuoluebatur. hoc est εἰς τὸν αὐτὸν βίον τρεπόμενος, inquit Budæus. Aristot. Ethic. 1, πολλὰς δὲ τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτοὺς, id est, (inquit idem Budæus) Versari, mutari, & reuolui. ‖ Apud Hermogenem ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ exponitur Vsitata & trita, Circulatoria.

Ἀνακύκλησις, εως, ἡ, Reuolutio, Circunuolutio. ‖ Item Resolutio, Iteratiō.

c. 2. Ἐπανακυκλέω, Repeto, Itero. Dionys. Areop. De eccles. hier. Τοῦτο μὲν οὖν ἤδη πολλάκις εἰρηκὼς τυγχάνω τοῖς αὐτοῖς ἀνακυκλεῖν λόγοις. Et alibi, τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλοῦντες. B.

C. Ἐγκυκλέω, Circumuoluo. v. l. Polluci ἐγκυκλεῖν est Circūuoluto eo quòd dicitur ἐγκύκλημα, Spectatoribus ostendere quæ intus acta sint, vt videre licet in verbis quæ mox ex eo adscribū. In hoc autē loco, εἰ μὴ φοβοῦ ἔχῃς καταλθῇ, ἐγκυκλήθη, Suid exp. συκοφαντήθη. At sch. Arist. in hoc Vesp. loco, οὐκ οἶδ' ὅπου ἐγκυκλήσασ, exp. μεταβέβληκα. VNDE Ἐγκύκλημα, ατος, τὸ, ET Ἐγκυκλήθρον, ου, τὸ, pegma quoddam scenicum subiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebātur. Eust. τὸ ἐγκύκλημα (ὃ καὶ ἐγκύκλθρον λέγεται) μηχάνημα οὗ ὑπῆρχεν, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκηνῇ ἢ τῇ σκευῇ. Poll. ἐγκύκλημα esse dicit ἐπὶ ξύλων ὑψηλὸν βάθρον, ᾧ ἐπῆκτο θρόνος. δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν σκευῶν ἐν τοῖς οἰκίαις ἀπορρήτα τεραχέντα, καὶ πρῆμα ὀφθῆναι καλεῖται ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi nō ἐγκύκλημα sed ἐκκύκλημα, vt & in quodā loco præc. aliquāto tamen pòst ἐγκύκλημα, vt & apud Eust. Apud Suidam verò perperam scribitur ἐγκυκλεῖν. ‖ Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ suprà ἐγκύκλια. Aristot. 2 Œcon. πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, prouentus ex domestica parsimonia & dolore & iis quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibidem dicuntur v. l. Vide ἐγκύκλιος. AT Παρεγκύκλημα, ατος, τὸ, quasi Circulatio: figura dicendi. v. l. ex schol. Aristoph.

C. Ἐγκυκλέω, Aduoluo, Voluendo & rotando introduco Introueho, Infero. εἰσφέρω. Aristoph. Vesp. Νὴ τὸν Διόνυσον ἄπερά γ' ἡμῖν τραύματα Δάμων τις εἰγκυκλικεν εἰς τὴν οἰκίαν. id est εἰσήνεγκεν. Hesych. εἰσκυκλήσας exp πεκελθών. ‖ Lib. 2. Maccab. cap. 2, εἰσκυκλεῖν τῆς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, aggredi volentes narrationes historiarum. id est volentes legere & versari in historiis. v. l. VNDE Εἰσκύκλημα, ατος, τὸ, dicebatur idipsum super quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll. ἐφ' ᾧ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται.

c. 1. Ἐπισυκλόω, Aduoluo, ἐπισφέρω. Itē Attexo, Annecto, Basil. in Epist. ad Diod. de dialogis Platonis loquens, οὐδὲν δὲ ὅν τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ τῆς ὑποθέσεσι, nihil autem amplius ex personarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorū. Greg. in πλιτ. 1, τῶν ἐπισκυκλούντων τῆς θαυμαστοῦς τῆς θεολογίας ἀκροατῆς, attexātur. B. p. 1063. Suid. exp. ὑποσιωπῶ. VNDE Ἐπισύκλησις, idem quod ἀνάκυκλησις. Suid.

c. 2. Παρεισκυκλέω, itidē Attexo, Adnecto. Eust. de κυκλέω, loquit, ἐξ ὧν τῶν τῆς ὕστερον παρεισκυκλεῖν λόγοις, τὸ ὡς ὁπ τεθεόδου τινὸς κυκλικῶς παρεισάγειν, καὶ σρογγίλλειν τὸ φεαζόμενον: vel τὸ πολλάκις τεθεῖ τὸ αὐτὸ στρέφεσθαι καὶ οἷον τροχειδῶς εἱλεῖσθαι.

C. Ἐκκυκλέω, Euoluo, ἐκκαλύπτω, vt Hesychius exp. V. l. interpret. Reuoluo. Itē apud Suid. ἐκκυκλήσας, ἐκκύκλημα ἔχων. VNDE Ἐκκύκλημα, ατος, τὸ, vt ἐγκύκλημα suprà, Machina lignea in theatro qua circumacta ostēdebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Apud Poll. vtraque scriptura reperitur, ἐγκύκλημα & ἐκκύκλημα: sed quum apud Eust. quoque ἐγκύκλημα habeatur, verior esse ea scriptura videtur.

¶ Κυκλάζω, Circumeo, nam κυκλάζει ab Hesych. exp. κύκλῳ περιέρχεται.

Κυκλαίνω, Roto, Rotundo. κυκλαίνει, στρογγυλεῖ, Hesych.

¶ Κυλίσκος, ου, ὁ, Orbiculus: idem quod τροχίσκος, id est Pastillus. Gorr. ‖ Item Scalper exciforius cauus: sic dictus quòd ima sui parte ad circuli figurā accidit. Gorr. de eius autem vsu eundem consule.

ΚΥΠΤΩ,

Pronus sum, Propēdeo. Inclino me, vel Inclino caput, Sum capite obstipo, Demitto oculos. Vnde homo dicitur ὀρθὸς esse, at cætera animalia κύπτειν, id est (vt loquutus est Ouid.) Prona

ſpectare terram. Hom. Odyſſ. λ, v. 585, de Tantalo, Ὁσσά κ' ἐν κύψῃ (vel potius κύψῃσι) γέρων πτέρεα μυρεαίνων. Athen. lib. 2, καὶ κύψαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. Affertur ex Ariſt. in Equit. κύπτειν de verecũdo dictum, ἐπεί, τί κύπτεις; Additur tamen plerunque εἰς τὸν γλῦν, vel κάτω, aut tale quid. Demoſth. Pro cor. οὐδ' ἐν τῇ πόλει ἀγαθῶν παρεικὼς ἀκούω, καὶ ξένων καὶ κύπτων εἰς τὸν γλῦν. Ariſtoph. autem dixit κύπτειν κάτω, itidémq; Plut. in lib. περὶ δεισιδαιμονίας. Præt. κέκυφα, à quo participium κεκυφὼς, quod tamen ſignificationem præſentis habet. Philo, μὴ πε κεκυφότα εἰς τοῦδαφος, Non inclinantem caput in terram, Vel, Non demittentem oculos. Nonnus, — καὶ νῶτα κεκυφότα πίρετο Σίμων. vbi v.l. vertunt Humeros incuruatos.

Κύπτω, actiua ſignif. Pronũ facio, Propendere facio: oppoſitum τοῦ ἀνορθοῦν, apud Philonem.

Κύπτω, in v.l. habet & ſignificationem verbi ἀνακύπτω, ex Strabone: ſed locus nõ proferturnec certè proferri poſſe exiſtimo, niſi ſit corruptus.

Κυπτὸς, οῦ, ὁ, Inclinatus, Supplex. v.l. ex Æſchylo. ΑΤ Κυπτάζειν ex Nicolao Alex. Curua & inflexa placentula. Pro quo exiſtimo ſcribẽdũ κοπάζειν, de quo ſuo loco.

C. Ἀνακύπτω, Oculos & caput erigo, vt aues bibentes ſolẽt, inquit Budæus. reſpiciens, opinor, ad illũ (aut illi ſimilẽ) Ariſtot. locũ, De Anim. 9, ἀνακύπτει πίνων. Itẽ Surſum aſpicio, Suſpicio. Ἀνακύπτειν etiã dicuntur qui cælũ ſuſpiciũt (addit idem Bud.) vnde illa mirifica allegoria Lucæ 12 capite, mulieris cõtractæ & incuruæ, quæ ſtatim manũ ΙΕΣΥ iniectam ſentiens, ἀνεκύψεν, antea annis duodeuiginti ſemper συγκύπτουσα. Gaza vertit ἀνακύπτειν πρὸς τὸ ὕψος, Erectus, Surſum tendens.

Ἀνακύπτω, Exiſto, Emergo. Item Orior, Enaſcor. Chryſoſt. De ſacerdotio, ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, vbi verò & ipſe paulum emerſi ex vndis vitæ ſecularis. Propriè (vt opinor) quaſi Caput immerſum illis extuli. Idem ad Rom. 4, ἔπα ἀπὸ τούτων αἱ πόλεσιν ἐπέρχαν ἀνακύπτουσαι λύει, orientem, ſiue enaſcentem. Notanda eſt autem conſtructio alia hoc in loco quàm in proximè præcedente.

Ἀνακύπτω, Spe erigor, animóque recreor. Xenoph. in Œconomico, οὔτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκούσας &c. Appianus ἐμφυλ. 5, τὸ μηδὲ αὖθις ἀνακύψαι πρὸς δημοκρατίαν, Ne vnquam reſpublica caput erigere poſſet, & reſtitutionis ſpem haberet. Ita Bud. apud quem & alia exempla.

C. Διακύπτω, Caput exero per clathros, ſeu rimani, aut per tale quid, ad aſpiciendum videlicet. Vel, Aſpicio capite exerto, aut quaſi capite exerto. A Bud. autem liberius exponitur Tranſpicio, vel Perſpicio per rimas ſeu clathros. Xenoph. διεκύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους. Chryſ. ἴδοι δὴ καὶ διέκυψον εἰς τὰς δημοσιελεῖς ἑορτάς. Alia exempla vide apud eundem Bud. Comm. pag. 71.

C. Ἐγκύπτω, Pronus incumbo, Propẽdens incumbo, cum datiuo. Vnde ἐγκυφότης apud Thuc. Incurui, Proni, Bud. Vide ἐπικύπτω.

C. Ἐγκύπτω, Exerto capite introſpicio. Vel, Introſpicio quaſi exerto capite. At in v.l. ſimpliciter exp. Intueor.

C. Ἐπικύπτω (ſicut & ἐκκύπτω paulo antè) Pronus incumbo, Propendens incumbo. Frequẽs eſt autem partic. ὀπικεκυφὼς in ſignif. præſentis. ὀπικεκυφὼς (inquit Bud.) dicitur Inclinatus & Incumbens, hoc eſt ὀπικεκλιμένος καὶ ἐπιχρεμπτόμενος, & ſuγκεκυφώς. vt Incumbens ſtudio & lectioni: id eſt ἔργον πιούμενος καὶ προσκαρτερῶν. Hæc Bud. quibus addo ex Luciano in Hermotimo, pag. 109, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ὀπικεκυφότα, καὶ ὑπομνήματα τοῦ σωστικοῦ ἀποχρῶντα. Sic mei Galli dicũt, Auoir tousiours la teſte ſur les liures.

c. 2. Συνεπικύπτω, vnde συνεπικεκυφέναι in v.l. Simul incumbere.

C. ΚΑΤΑκύπτω, Decumbo. itẽ Deorſum aſpicio. vt Bud. exponit, afferens ex Luciano, ἐπὶ κατέκυψεν ἔστω τοῦ χάσματος. In v.l. exponitur etiã Inclino me deorſum, (vbi vacat aduerb. Deorſum) itẽ Demergor, & Immergor. Huic autem καπακύπτω opponitur ἀνακύπτω. At συγκύπτω cõtrà & ipſum pro καπακύπτω ponitur.

C. ΠΑΡΑκύπτω, Inclinato capite, vel proclinato, in obliquum aſpicio, (vt v.l. ex Plinio interpr.) quemadmodum qui è feneſtra trãſuerſis oculis venientes cuntéſque curioſe obſeruant. Quidam etiam interpr. verbũ παρακύπτω Obiter & quaſi prætereũdo limis oculis aſpicio. Παρακύπτειν (inquit Bud.) Tranſuerſim aſpicere, quaſique limis oculis, vel in tranſitu, & quaſi per tranſennam. Baſil. in quadam epiſt. ad Greg. παρακύψαι τοῦς τὴν βίον τῆς Χριστιανῆς, Inſpicere paulìſper vitã Chriſtianorum, Aliquantulũ explorare. Luc. παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, Ad iſta veſtra aſpicienda quaſi per tranſitum, incubui. Inde prouer. ἐξ ὄνου παρακύψαι, de aſino, qui quũ ab agaſone neglectim ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel oſtiolinam inſerut; & vaſa euertit. Quibus ſubiungit ex Baſilio, μὴ πε καὶ τοῦς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput extrat & ad alios reſpiciat. Sed quidam pro Reſpiciat ad alios, maluerunt, Aſpiciat alios oculo retorto. Pro qua ſignif. affertur & hic Ariſtoph. locus in Pace, vbi πρὸς τὴν ὀφθαλμοῦ γυναικῶν ſcribit, Κἄν πε παρέκυψε τὴν κοῦ αὐτῆς, Ἀναγκαῖόν σε, κἄν ἐθέλῃς παρακύψαι. (Præcedit autem ibidem, παρακαλίσασα τὴς αὐλείας παρακύψαι. ſed fortaſſe hic pro παρακύψαι verbum aliud reponendum fuerit) Affertur verò & ex Demoſthene, Philipp. 1, καὶ παρακύψαι ὅπῃ τὴν τῆς πόλεως πόλεμον.

Παρακύπτω, (mutata ſignificatione præpoſ. παρὰ) Inclinans me introſpicio, Prono capite & propenſo collo, accuratè introſpicio. vel breui, Introſpicio. Iac. cap. 1, v. 25, ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας. id eſt, Qui autem introſpexerit in perfectam illam legẽ libertatis. Ita enim [redacted] reddidit, [redacted] Qui perſpexerit in legem, cum vet. interprete. Et bene ibi annotatur, ſumptam eſſe metaphoram ab iis qui prono etiam corpore oculos admouent, vt rem omnem propius cognoſcant. Sed hoc ſciendum eſt, inueniri etiam παρακύψας εἶδε, vt Lucæ cap. 24. v. 12. & Ioh. cap. 20, v. 5. vbi παρακύψας reddi etiam poteſt Quũ ſe inclinaſſet, aut Quum ſe incuruaſſet. Quidã tamen ibi quoque vertunt, Quum introſpexiſſet. In eodem cap. Ioh. v. 11, legitur, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, vbi vet. interpr. reddit Inclinauit ſe & proſpexit: [redacted] Introſpexit. Παρακύπτειν ἔστω etiam dicitur, vacante ἔστω (ſicut & in κύπτειν κάτω vacat κάτω) Nazian. ἔστω παρακύπτοντες.

Παρακύψις, εως, ἡ, Introſpectio. Aut Actio illa aſpiciendi tranſuerſim, (iuxta priorem ſignificationẽ verbi παρακύπτω) vt in prouerbio ἐξ ὄνου παρακύψεως, de quo in Παρακύπτω.

Παρακύπτω pro παρακύπτω, Theocr. idyll. 4.

C. ΠΡΟκύπτω, Inclinãs me prodeo, ſeu incuruãs. & ſimpliciter, Propendeo. Item, Procido: & Erumpo, vt ἔμβρυον à Plutarcho dicitur προκύπτειν è vulua. Ita Budæus, qui etiam pro ἐξέχω id eſt promineo, ab Alex. Aphrod. accipi tradit. At verò ſimpliciter Inclinare ſe, in hoc Ariſtophanis loco exponitur, in Veſpis, καὶ πρόπτω μὴ ἡ θυγάτηρ με δεπνίζῃ, καὶ τὰ πρὸ ἀλέκτορος, καὶ προκύψασα φιλήσῃ.

Προκύπτω, Proſpicio, Foras proſpecto. vt Bud. vertit, afferens ex Baſilio in quadã epiſt. ad Libanium, γνώσῃ δὲ ὡς κρυερά πε αὐτὴ ὀδυνᾶται, καὶ τὴν πτῶσιν ἀναστήσει ἐμφανεῖσα, καὶ μὴ δυναμένη ἔξω τοῦ δώματος προκύψαι.

C. ΠΡΟΣκύπτω, Inclino, me admouendo alii. q. d. Inclino me iuxta aliquem. Προσκύψαι (inquit Budæus) ferè idem eſt quod συγκύψαι. Plato De repub. lib. 5, ἐκεῖνον δὲ προσπράγκτο, καὶ προσπίνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄτα προσκεκυφώς. id eſt, Ac ſeipſum protendens, ad autémque eius admouens, quædam ei dixit. Hæc Budæus. quibus commode addideris hunc Luciani locum, in quo addit πρὸς τὸ ὦς, eadem alioqui in re, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς.

C. ΣΥΓκύπτω, Simul inclinor, Pariter incumbo. Syneſ. περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, pro Vnà ſtuduimus & commentati ſumus, nos videlicet ſimul inclinando & incuruando. Συγκύπτω, ſicut & ὑποκύπτω, Deorſum aſpicio: vt demiſſi ſpiritus homines ſolent. Greg. δεῖ πρὸς συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχήν. ‖ Συγκύπτω pro καπακύπτω. Gregorius de medico in vlcera deſpiciẽte, ὁ δὲ συγκύπτων ὅπῃ τοῦ παίδος, ἵνα δ' ὦ τὴν ὑγίειαν τῆς κάμνοντος.

‖ Συγκύπτω, Coeo, & in vnum contrahor: vt videlicet in vnũ contrahi dicitur quod diſtrahebatur & hiabat. cuius ſignif. exẽpla Bud. affert pag. 71. ‖ Συγκύπτω pro Coeo (in ea ſignif. à qua deducitur Coitio pro conſpiratione) nam εἰς ἓν συγκεκυφὸς Ariſtoph. in Equitibus dixit de conſpiratione, vt annotat Cam.

Συγκύπται in architectura, Capreoli. Vitr. id eſt Tigilla faſtigiata, & in columellam ſuis capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia, ne nutet aut vacillet. Turn.

C. ΥΠΕΡκύπτω, Caput profero ad proſpiciendum: aut ſimpliciter Caput profero. Luc. de luctu, ὑπὲρ τομίου ὑπερκύψαι. Cam. exponit Proſpicio ſuper id quod directum aſpectum prohibet. Affert autem ex Plat. Euthydemo, ὑπερκύψας μόγις κατεῖδον. vbi (inquit) ſignificat ſe ſuper alios proſpectãtem conſpexiſſe. Bud. ὑπερκύπτειν eſſe ait In pedes erigi & eminere ſuper alios. vbi & exẽpla vide, pag. 72. In v.l. ὑπερκύψαι τοῦ ὕδατος φύλλον, folium extra aquam eminens.

C. ΥΠΟκύπτω, Caput ſummitto, Caput inclino, vt fit ab iis qui aliis parere non recuſant. vnde à Bud. exponitur ὑποκύπτειν, Summitti & dicto audiẽtem eſſe, apud Herodotum & Baſilium. Cam. itidem ex Herodoto affert, πᾶς μὴ ἐθέλοντι τοῦ πολίου ὑποκυψάσας, πᾶς δ' ἀνάγκη πρόσω χάζοντο, pro Vltrò ſe ſummittẽtes. Et actiuè ex Ariſtophane in Acharn. ὑποκυπτέ τοι τὰ λαν, pro Summitte callum humerorum. ‖ Bud. autem neutrali ſignif. pro Venerari etiã affert ex Luciano, πόρρωθεν ὑποκύψας.

¶ Κυφὸς, οῦ, ὁ, (ex κέκυφα præterito verbi κύπτω formatum) Incuruus, Gibboſus. Hom. Od. ϛ, Ὅς δὴ γήρᾳ κυφὸς ἔῃσι, καὶ μυελὸν ἤδη. vbi annotat Euſtath. addi datiuum γήρᾳ. ad differentiam τοῦ γυρός. eſſe enim γυρὸν qui natura ſit huiuſmodi: vt quũm dicit Homerus, γυρὸς ἔην ὤμοισι. (Pro illo autẽ γήρᾳ κυφὸς facit hic comici cuiuſdã verſus, in quo ſenex quiſpiã dicit, Ὁ δὴ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων δ' ὀρθὸς.) Dicitur tamẽ κυφὸς & ſine vlla adiectione. ΗΙΝΟ Κυφότης, Curuitas, Incuruitas. Item COMP. Ἐπικυφος, itidem pro Incuruus. ΑΤΥ πικυφὲς, Aliquantum incuruus. Aliam autem formam habet COMP. Κυφαυχὴς apud Xenoph. à quo κυφαγωγὸς appellatur Equus pronì capitis, vel Equus cernui capitis, ſeu cernuus. vt interpr. Bud. afferens ex Xenophonte, ἱππῳ χείπω δὲ, ἱππῳ κυφαγωγότερος ἢ ὁ ἵππος, αἰωνέρω τοῦς χρόνῳ. ἱππῳ δὲ μᾶλλον ἀνακεκυφὼς, καπωτέρω. ὅπερ δὲ αὖ μάλιστα κοσμοῖ τὸ ἁρμα. Et VERB. Κυφόω, ῶ, Incuruo. Paſſ. κυφοῦσθαι, Incuruari. VNDE Κύφωσις, Incuruatio, Gibboſitas. Eſt vitium in ſpina (inquit Gorr.) quum eius vertebræ loco motæ ſunt, & in poſteriorem partem conuertuntur. Sunt autem hæc tria vitia in ſpina, κύφωσις, λόρδωσις & σκολίωσις. quibus additur & σεῖσις. Galenus ſcribit Hippocratem κυφοὺς ſolitum nominare quos omnes κυρτοὺς appellant. Eſt autem κύφωσις vitium ſpinæ quod à caſu, ictu & tuberculis duris anteriorem thoracis partem diſtendentibus pulmonémque prementibus aliquando contingit, vt docet Gal. Comm. in Aphoriſ. quo ſcribit Hippocrates gibbos ex aſthmate aut tuſſi factos, ante pubertatẽ mori. ET Ὀπιſθοκύφωσις, Spinæ in poſteriorem partem contorſio. quæ & ſimpliciter dicitur κύφωσις. Gorr. ITEM Κύφωμα, Gibbus, apud Hippocr. Et POET. Κυφαλέος pro κυφός.

Κύφος, εος, τὸ, Gibbus, Hippocr. ‖ Item Vas quoddam concauum, dictum & σκαφίδιον, (id eſt Parua ſcapha) vt tradit Etymol. ΗΙΝΟ Κύφων, ωνος, ὁ, deduci putat, eóq; ſignificari κύρτωμα. ſed huius ſignificationis exẽplum nullum afferturiat pro Cataſta, ſeu Numella, aut Collari, alióve inſtrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur, in pleriſque locis reperitur. Ariſtot. Polit. 5, δεδεῦσθαι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι. vbi quidam reddiderunt, Ligari ac ceruices annulo ferreo includi. Verùm Heſych. non δεσμὸν σιδηροῦν, ſed ξύλινον hoc vocabulo ſignificari tradit, item ξύλινον βασανιστικὸν, κολαστήριον, ᾧ κατέτεμνον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους. Ariſtophan. in Pluto, Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀπήξετε; Luc. in Menippo, ſeu Necyomantia, καὶ τρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ ζυγοί. Hinc autẽ fit vt κύφων vocetur etiam qui ſceleratus eſt, ſeu maleficus, & qui Lat. dicitur etiam Furcifer. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος dicitur κύφων, vt tradit ſchol. Ariſtophan. in illũ locum. At Heſych. ſcribit dici ὅτι πάντων δεσμῶν καὶ ὀλεθρίων. ET Κυφωνισμὸς de ſuppliciis, ὅτι τοῦ πεμωείων. ‖ Sed Κύφων ab eodem exponitur etiam σωάλχη. Item Virga incurua. Quineticam quoddam genus χιτῶνος eſſe ſcribit.

¶ Κυπάζω licet quandam habere videatur formam ſiequentatiui à κύπτω, exponitur tamen potius διατρίβω & χρονίζω. itidémque à Bud. Immoror, Cunctor, Tẽpus tero, in hoc Platonis loco De rep. lib. 5, τὸ δὲ σκυλεύειν τοὺς πολεμίους πάντας, τοιοῦτον οὐδὲν ἔχει μὴ οὐχὶ τὸν μαχόμενον ἱέναι, ὡς τὸ θεόντων ὁρῶντας ὅταν τοῦτο τὸν τεθνεῶτα κυπάζωσι. Affert verò & ex Plut. in Apophthegm. ὅπως μὴ κυπάζοντες τοῦτο τὸ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι. vbi obſerua de re eadem dictum hoc verbum, de qua & apud Platonem. Videri autem poſſit his in locis aliiſque ſimilibus κυπάζειν eſſe non ſimpliciter Immorari, & Tempus terere, ſed Immorari perſcrutãdo, quod capite inclinato fieri ſolet. Verùm generalius vſurpatur. vt apud Ariſtoph. in Nub. τί κυπάζεις ἔχων τοῦτο τὸν ζύγον; vbi ſchol. exponit διατρίβεις, item τραγῳδῶν. (quo verbo vtitur idem poeta alibi eadem in re) Idem in Pace, ὡς εἰωθασι μάλιστα τοῦτο τὰς σκιωμαχίας πλεῖστον κλέπτειν καὶ κυπάζειν καὶ κακοπιεῖν.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, Poculi genus quoddam. A quibuſdam exponitur Cyathus. Hom. Il. α, Μεδήσασα δὲ χρόνῳ ἐδίζατο χεῖλεϊ κύπελλον. Quidam apud Athen. κύπελλα dicit eſſe ἐκπώματα ſimilia σκύφοις. Ibidem legimus ita dictũ hoc poculum ἀπὸ τῆς κυφότητος. vnde etiam quidam ſcripſerunt κύπελλον dictum quaſi κύφελον. Euſtathius autem κύπελλον exponẽs ὅτι τὸ ἔσω κύπτον, factum ex aoriſto ἔκυπον tradit. Alii κύπελλον quaſi χύπελλον dictum putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν πόλον, id eſt vinum (à qua nominis πόλος ſignificatione deducitur & κάπηλος) Ab hoc EST Κυπελλομάχος. vt εἰκαπὴν κυπελλομάχος, cõuiuium poculis dimicans.

C. Ἀμφικύπελλον δέπας, Repandũ vel incuruũ poculum, vel vndique introrſum propẽdens, ſeu reflexũ. αἰεὶ πανταχόθεν ὅτι τὰ ἔσω κεκυφός, inquit Euſtathius. Itẽ ex Athenæo exponit ἀμφίκυρτον, & ex Parthenio addit, διὰ τὸ τὴν εὐκαμπτοῦσαν τὰ ὠτάκια. nam κυφὸν idẽ eſſe quod κυρτὸν. Ex Aniceto autem ſubiũgit, Cyprios ita vocare binas aures habens poculum. id eſt binas anſas, vt exponunt quidam. Etymolog. autẽ ſcribit de ἀμφικύπελλον quæ & ad ſimplex κυπελλον pertinent, videlicet dici à κυφὸν, κύφελον & κύπελον. aut à χέω, χύπελον, in quod χεῖται (id eſt infunditur) πόλος, hoc eſt vinũ. cuius etymologiæ alio meminit loco & Euſtathius. vbi & Ariſtotelis hunc citat locum (qui legitur lib. 10 De hiſt. anim. cap. 40) αἱ δὲ δυείδες καὶ αἱ τὸ μέλιτος καὶ τὰ γάλατα, ἀμφίσημοι. διὸ μίαν γὰρ βάσιν δύο δυείδες εἰσὶν, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀμφικυπέλλου, ἡ μὲν ἐντὸς, ἡ δὲ ἐκτός. vbi Gaza ἀμφικύπελλον exponit Geminum poculum. ſic enim totum hunc locum reddit, Cellæ autem & mellariæ & ſobolariæ geminæ omnes ſunt. vno enim eodémque interſepto duæ ſibi iunguntur cellæ, modo poculi gemini. Vide Euſtathium. Heſychius exponit περιφερεῖς, id eſt rotundum.

ΚΥΡΤΟΣ, οῦ, ὁ, Curuus, Incuruus, Gibboſus, Gibbus. Hom. Il. β, — τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ὅτι οἱ ἔσκε σωοχωκότε, Humeri gibboſi. Et in Epigr. dicit Nicarch. κυρτὸν cui ſunt κυρτὼ ὤμω, lib. 2, Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποχρεῶμος Διόδωρον Σωκλῆς. Item, Conuexus, oppoſitum videlicet Cauo. vt paſſim κυρτὸν opponitur τῷ κοίλῳ. Ariſtoteles Ethic. 1, c. 13, ἢ τῷ λόγῳ δύο ὄντε, ἀχώριστα πφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸ. καὶ τὸ κοῖλον. Idem vero ſcribit Plutarchus his verbis, ἢ δὲ περιφερὲς τὸ μὴ ὄντι κοῖλον, κυρτὸν ἢ τὸ ἐκτός. Sic apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, διὰ τί ὅτι τοῦ εἰκόνων πόρρωθεν σκιοντες, τοῦ χρωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν. Syneſius quoque de vento in contrarium flante loquens, dicit eum vela ἐκ κυρτοῦ reddidiſſe κοῖλα. Poteſt verti & Gibbus in huiuſmodi etiam locis ſicut Celſus dixit ſecur intrinſecus cauum, extrinſecus gibbum. Sciendũ eſt autem & κύμα id eſt fluctum, ab Homero vocari κυρτὸν: quo putat Euſtathius exprimi τὸ πολὺ τοῦ ὕδατος. vnde Tumidũ ibi reddi poſſe exiſtimo, præſertim quum de fluctu itidem eo vtantur Latini.

Cæterùm hoc quoque κυρτὸς à κύπτω fieri vult Etymol. A vt à Κύπτω sit κυπτὸς, ex quo κυπτὸς factum sit κυρτὸς, deinde sublata litera π, remanserit κυρτός. Eustath. autem ait vel à κύπτω vel a κρύπτω deriuari.

Κύρτος, ου, ὁ, ΕΤ Κύρτη, ης, ἡ, Nassa, aut aliquod huiusmodi piscatorium instrumentũ, inquit Bud. afferẽs ex Luciano, ἢ τοὺς κύρτους τὸ ἀδιέξοδον. Plu. De prud. animal. οἱ δὲ πικροὶ κύρτῳ τοῦ πλείστου. Idẽ ibidẽ, οὗτοι δὲ ἢ τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσοῦσι τοῖς ἐξόδοις τοῦ ἐξεδόντες. In v.l. exponitur Sagena gibbosa. In iisdem κυρτὴ ex Herodoto affertur pro cauea: Pollux tamen non caueã apud eum significare vult, sed vas argenteũ forma caueæ. ‖Κύρτη, Qualus, Fiscella. pro qua signif. affertur ex Nicãdro in Alexiph. Χυλὸν τοῦ λεπτῆς ὀρόνης ἢ φοινικίδι κύρτῃ Ἐκθλίψαντα πορεῖν. ΕΤ Κυρτὴς in iisdem pro qualo itidem, seu fiscella, ex hoc eiusdẽ Nic. versu, Ἄλοπι δ' εἰνεδίῃσι βορὶ ἐν κυρτῇσι θλίψας. Bud. quoque κυρτίδα qualum, seu colum, aut sacũ vocari existimat: ITEM Κυρτίδιον, q.d. quasi illũ. quo vocabulo vsi sunt & interpretes Diosc. sicut & nomine Fiscella.

C. Κυρτοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Incuruã formam habens. Sed peculiarem etiam signif. habet. nam sic dicitur (vt scribit. Gorr.) auricula parte sui extrema, qua ab anteriore in posterius verticur & quasi reflectitur.

C. Κυρτόχυλος, ενος, ὁ ἢ ἡ, Incuruam ceruicem habens. Fab. lib. 1, cap. 5, Sed res tota magis Græcos decet, nobis minus succedit. Nec id fieri natura puto, sed alienis fauemus: ideóque quum κυρτόχυλα mirati sumus, incuruiceruicum vix à risu defendimus.

C. Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Vtrinque incuruus, Vtrinque gibbosus, vel repãdus. Hinc & ἀμφίκυπος dicitur σελήνη (id est luna) quasi vtrinque inflexa, vel, vt alii, gibbosa) ad σέλινον autẽ μηνοειδὴ, & δίκυπτον, & πεπλεονασμένον Cleomedes ait recẽtiores audidisse ἀμφίκυπτον. Est autem luna ἀμφίκυρτος, vt ait Hermolaus, quũ in solis triquetro semiambitur orbe. Secũdum Martianum autem appellatur ἀμφίκυρτος, quum est dimidiata maior.

Ἀμφίκυρτον substantiue, Lignũ quoddam ad gerẽda onera, Suid. Vide Ἀμφίκοιλος Tomi huius semip. 288.

C. Ἔκκυρτος, Incuruus, idem quod κυρτός. AT Ἔκκυπτα Suidas esse dicit τὰ ἐν τοῖς κυρτοῖς ὀνυράσματα. Platonẽ autem in Timæo vsum esse hac voce ὅτι τῆς φαρύγγος.

C. Ἐπίκυρτος, ου, ὁ, Incuruus, idem quod κυρτός. VNDE Ἐπικυρτόω, ῶ, Incuruo apud Hesiodum, ὀπίσω κυρτώσας κάρηνα. Et apud Greg. cælum dicitur ὀπίκυρτος (vt Latini dicunt cæli conuexa) in lib. De homine, οὐρανὸς ὁμόφρων δίκην ὀπίκυρτος ἥμος.

C. Ὑπόκυρτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Subincuruus, Aliquãtum incuruus.

Κυρτόω, ῶ, Curuo, Incuruo, Incuruũ aut cõuexum reddo. Vnde Κυρτοῦμαι, Incuruor. Vel Pãdor, vt Bud. vertit apud Xe. οἱ δὲ φίλοι πεζόμενοι, ὑπὸ βάρους αὐτῶν κυρτούμενοι). Oppian. 3, Ἡδέ τε κυρτοῦται μεσάτῳ ῥάχιν, pro Incuruatur, seu Incuruatũ eminet. HINC Κύρτωμα, ατος, τὸ, Quod est incuruatũ. Gibbus, Luciano. Κύρτωμα Hippoc. in Prognost. appellauit οἴδημα, hoc est, tumorẽ omnẽ præter naturam, generali significatione, vt Gal. com. 2 ad Gor. Itẽ καμάρα, teste Suida. In v.l. Locus testudinatus & incuruus qui Latinis Fornix. ET Κύρτωσις, Curuitas, Gibbositas, seu Gibberositas. Sic autem appellatur peculiari signif. Distortio spinæ dorsi in posteriorem partem. Hæc & ὀπισθοκυφωσις appellatur, vel simplici etiam nomine κύφωσις, vt annotat Gal. Comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Opposita huic contortio dicitur λόρδωσις, spinæ vertebris in anteriorem partem conuersis.

ΚΥΡΟΣ, εος, τὸ, Autoritas, vel potius Autoritas plena. A Bud. tamen exponitur simpliciter Autoritas, itẽ Firmamentũ, Rata fides, & Probatio. affert autem ex Plat. Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτῆς δίδωσι λόγων ὅτι (videlicet ταῖς τέχναις) quũ antea κύρωσιν pro eodem dixisset. (Philo, μὴ δὲ τὸ κῦρος ὀπιφημίσεις τῆς ἀκύρους, Autoritatem malè ratis, vel Firmamentum infirmis.) Addit & ex Sophocle in Electra, (pag. 121 meæ edit.) — ἢ δὲ ναῦς ὅπως Πολλῶν ὑπαρξῆ κῦρος ἡμέρα καλῶν. vbi κῦρος vertit Ratam spem, item Certum omen, & pignus. At verò apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας reddit, Caput, & Cardinẽ, item Præcipuum munus & præuertendum. Itẽ τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, Præcipua functio & rata medicatio. Vide Com. p. 41. Sciendum est autem in illo Sophoclis loco κῦρος à Suida exponi ὀπτυχίαν, apud quem malè scriptũ est κακῶν pro καλῶν. ‖Κῦρος, Edictum. v.l. in hoc Dionis loco, τὸ δὲ κῦρος πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἐνθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐκτεθεῖσαν.

Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, Persarũ rex. Putatur autem qui primus ita dictus fuit, id nomen à sole accepisse. vocare enim κῦρον Persas τὸν ἥλιον, id est solem, Plutarch. docet in Artoxerxe.

C. Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Autoritatem non habens, Autoritate priuatus. Vel. Ius & potestatem non habens. Ἄκυρον redditur etiã Irritũ, Demosth. cõtra Timocratem, ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, Hæc irrita facit, Hæc autoritate priuat, His ius & potestatem abrogat. Ἄκυροι λόγοι. Isocr. ad Philippum, Ἄκυρον ποιεῖ πολὺ συγγραφῶ, Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου, est Syngrapham irritam facere & circunducere, vt Bud. tradit. quod & ἀκυροῦσθαι πολὺ συγγραφῶ dicitur. Sic δίκαιον ἄκυρον ποιῆσαι, apud Isocratem. Ab Æschine cõtra Ctesiph. opponitur ἄκυρος νόμος & κύριος, vbi scribit, ἐπὶ, ἀποχειροτονίας ἐκκλησίας νόμω, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις. Lucianus genitiuo iunxit in Pseudologista. vocãs ἡμέρας ἄκυρον, τῶν ἐνεστώτων πραγμάτων, nõ habentes ius & potestatem iuridicarum actionum vel ius & potestatem agendi quæ &c. ‖Item ἄκυρον, Improprium, Quintil. lib. 8 cap. 2.

Ἄκυρος de personis dictum, Potestatem non habens, Ius & potestatem non habens. Cum genitiuo. Demosthenes, ἄκυρος πάντων ὑμῶν, Id est, Budæo interprete, Nullius rei impeniũ & potestatẽ habebitis. κύριος ei opponitur in hac quoque significatione, apud eundẽ, ἐὰν ὑπόδικος ἦτε ἄκυρος ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ δὴ ὅπερ ἐστὶν κύριος. Et ἄκυρος τῶν ἑαυτοῦ, Cui est interdictum bonis. Plato, ὁ δὲ ἅλων, τῶν λοιπῶν χρόνον ἄκυρος ἐστὶ τῶν ἑαυτοῦ, suorum administrandorum potestate multatus sit. Bud. pag. 47. Ἄκυρος τῶν τρεσπαμμένων. Qui multam dicere nõ potest. Idem alibi. ‖Ἄκυρος καίσαρος, vide in Κύριος.

c. 2. Ἀκυρολογία, ας, ἡ, Improprietas sermonis, Impropium genus loquendi. Vnum ex vitiis quæ in sermone grãmatici notant. ET Ἀκυρολογῶ, ῶ Fut. Impropriè loquor, Acyrologia vtor. id est improprio loquẽdi genere.

Ἀκυρόω, ῶ Fut. Ρώσω, (q.d. Autoritate priuo, Autoritate spolio) Irritum reddo, Abrogo, Antiquo. Διαχάρασσε, inquit Budæus, est ἀκυροῦν, hoc est Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere. Quod etiam Circumducere dicitur.

Κυρόω, ῶ. Autoritatẽ do, Autoritate mea comprobo. vel Ratum habeo, Ratum facio. Κυρῶμαι (inquit Bud. pag. 75.) etiam vt Κυρῶ, dicitur pro Firmo, Constituo, Decerno, vbi etiam exempla affert ex Plat. In v.l. ann. κυρῶσαι non tam significare Comprobare, quàm Cum autoritate decernere & legitimè rem transigere, vt demum ratum sit quod actum fuerit. Subiungitur tamen locus Herodoti in quo simpliciter redditur verbo Confirmare. hic videlicet, κυρώσας αὐτὰ ἔλαβον τοῦτο ὑμῖν ἐς πέπαυται μῆνα. Itidem apud Appian. κυρωθέντος δὲ τῆς γνώμης Bayf. vertit. Approbata ab omnibus sententia. Apud Thuc. autem redditur Ratũ habere, lib. 8, pag. 284, ἐπειδὴ δὲ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντιτείνοντος, ἀλλὰ κυρώσασα τοῦτο διελύθη. Et pass. κυροῦσθαι itidem Ratũ haberi & institui, in hoc Demosth. loco, τρεῖς τινας μὴ παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς ὀμωμοκόσι παρ' οἷς περ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται. Sed & apud Paulum ad Cor. 2, cap. 2, v. 8, διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, rectius redditur, Precor vt ratam faciatis in illum charitatem, quàm Vt confirmetis, cum vet. interprete. HINC Κύρωσις, Comprobatio quæ fit autoritate alicuius, vel Confirmatio, & rata fides, vt apud Platonẽ exponit Bud. quem vide pag. 42 & 756.

C. ΕΠΙκυρόω, ῶ, idem quod simplex κυρῶ. vt ὀπίκυρωῦν πολὺ χώμιον apud Polyb. quod & κυροῦν suprà. Exponitur tamen non simpliciter Approbare vel Comprobare eam sententiam, sed In eam sententiam decretum facere, vel senatusconsultum. Et ὀπίκυρον νόμον (sicut ὀπιψηφίζειν & ὀπιχειροτονεῖν) Ferre legem, Rogare legem. ITEM c. 2. Συνεπικυρῶ, Simul comprobo, Vnà comprobo. Polyb. αἰ μὴ συνεπικυρώσειε τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Sed Bud. vertit, Nisi populus iusserit & sciuerit quod senatus censuit. Qui etiam scribit συνεπικυροῦν dici quum maior autoritas vel potestas probat quod minor censuit.

C. ΠΡΟ Κυρόω, ῶ, Autoritate mea comprobo, Ratum habeo. βεβαιῶ, Hesych. Item, Autoritate mea adiudico quidpiam alicui. Et simpliciter pro Adiudico. Vnde in Pand. προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰ αὐτοῦ προυσίας, pro Adiudicari publico. id est δικαιοῦσθαι. Bud.

Κύριος, ου, ὁ, (vnde Gall. Syre) id est κῦρος ἔχων, Autoritatem habens seu obtinens in rem quampiam. A cuius autoritate pendet aliquid. Sed κύριος τοῦτο breuius etiã exponitur Dominus huius rei. vt quum dicit Demosth. Olynth. 2, πόλεων καὶ τόπων κύριοι. Et Isæus, pag. 54, τῆς δὲ φανερᾶς οὐσίας οὐδένα κύριον ἔσεσθαι. Est κύριος (inquit Bud.) Qui summam habet potestatẽ rei cuiuscunque. Pol. De Pol. Rom. πρῶτος δὲ ἢ πειθοῖ κύριος ὁ δῆμος. Et κύριον ποιῆσαι, Dare autoritatem & potestatem, vt idem Bud. ex Demosth. vbi ponitur sine adiectione. Affertur autem ex eodem, κύριον ποιεῖν τῶν χωρίων. Cæterùm κύριός εἰμι τούτου reddi etiã potest Penes me est potestas huius rei, vel ius. vt apud Xenoph. κύριοι τῆς καταλύσεως. Sed & cum infinitiuo sæpe, vt κύριος ἦν ἀποστέλλειν, Thucyd. Penes eũ erat ius mittẽdi. Plat. in Epist. κύριος αὐτὸν ἡμῶν μὴ γιγνέσθαι ἀφεστάναι. Interdũ autem additur articulus τοῦ. vt apud Aristot. Ethic. 3, cap. 5, κύριοι τοῦ τὸ μὴ μεθυστέον. Sed in hoc Isæi loco, pag. 56, ὡς οὐ κύριος ἦν τοῦ δὲ ποιήσασθαι reponendum videtur τοῦ τὸ δὲ ποιήσασθαι. In v.l. exponitur & alio modo nomen hoc, eodem tamen sensu: vt κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, Plat. De leg. Suo arbitratu distribuat. Et κύριος κρίνειν εἰμί, ex Aristot. pro Possum pro meo arbitrio iudicare. Ibidem ex Plat. epistola 7, ἀξιῶ μὴ κύριον ἡγήσασθαί σε Διόνυσε ἐμοί, pro Ne me putes omnia apud Dionem posse tanquam dominum. Alicubi verò κύριός εἰμι τούτου pro Hoc est muneris & curationis meæ. vt quidem Bud. exponit apud Demosth. Τούτου δὲ κύριοι ἡ σύγκλητος. (vbi etiam observa vsum fœminini generis: sicut in hoc eiusdem loco, πολὺ βουλοῖτο πεῖσαντες τὸν δῆμον κύριον, quum populus rem senatui permisisset.) Κύριος item dicitur esse alicuius, Qui eum habet in potestate, vt ὀπίστροφος. Vnde κύριοι vocabantur & qui puellas aut fœminas dabant nuptui, quia videlicet earum erant aut tutores aut curatores. de qua signif. plura Bud. pag. 43. & 44. Et κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ vel κύριος τοῦ ἑαυτοῦ, Suæ tutelæ permissus, vel Qui sui iuris est, Qui liberam habet bonorum dispẽsationẽ, vt inquit Bud. qui affert præterea ex Demosth. pro Liber, id est vinculis solutus. Interdum κύριος & Qui iurisdictionem habet, vt idem inquit: afferens tamen locum Dinarchi in quo id non sine adiectione significat. legitur enim ibi, κύρια βουλὴ δικάσαι τοῦ τὸ σῶματος. ‖Sed κύριος sæpe etiam dicitur sine adiectione vt Herus, & interdũ Dominus ac δεσπότης. Soph. Aiace, Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χὠ δηλῶν λόγον. Sic κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, & κύρια ἢ οἰκοδέσποινα apud Plutarchũ. Et κύρια ἡ βασιλίδας apud Athen. Item neutro gen. τὰ κύρια τοῦ ἐν ἑκάστῃ τῇ πόλει. B. ex Demosth. Capita ciuitatis, Qui summam reip. in manibus habent.

Κύριος, Autoritatem habens, id est Ratus: sicut ἄκυρος, Irritus. κύριος νόμος, lex quæ vim & autoritatem obtinet, & quæ non est abrogata. Bud. ex Æschine. Idem Bud. τὰ διατεθέντα ἔστω κύρια, exponit, Quod arbitri statuerint, id semel ius ratumque esto. Huc pertinet κύριον ποιεῖσθαι apud Isocr. oppositum τῷ λύειν. Itidem verò κύρια δόξαι Epicuri redditur Ratæ sententiæ. & à quibusdam etiam Firmæ sententiæ. (Cic. autem per superlat. Maximè ratæ.) Isocr. præterea κύρια κτῆσις vocasse videtur Bona quorum firma est & quasi rata possessio. Item τὸ κύριον, Cuius iudicium est ratum & nõ fallitur. Et κυριώτερον, Cuius fides est exploratior, & cui magis credimus. Bud. p. 43. ex Aristotele.

Κύριος, Præcipuus, Antiquissimus. Aristid. in Panath. τὰ κύρια τοῦ λόγου. Item τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, Gal. Principalia membra. quæ & καίρια. B. Affertur & κυριώτατος τόπος τῆς χώρας ex Plut. Loc. præcipuus & principalis. Et κυριώτατον δικαστήριον, Potissimum, Augustissimum. At κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, ex Plat. in Tim. quasi præcipuis vtribus præditi morbi.

Κύριον ἦμαρ, Eurip. Cõdictus dies, vide in Κυρία quod sine adiectione ponitur.

Κυρία ἐκκλησία, Cõcio in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, & ἡ νόμιμος καὶ ἐπεσμένη. Vide Suidã in Ἐκκλησία. Et κύριος καὶ δίκτυος, siue ἀμφορεύς, in quo ἡ κυρία ψῆφος ponebatur vt ἄκυρος in quo ἡ ἄκυρος. de quib' lege schol. Aristoph. & Bud. Comm. pag. 169.

Κύριος, Proprius. vt κύριον nomen apud grãm. ad differentiã metaphorici. qua in signif. vtitur & Demetr. Phalereus. Item κύριον ὄνομα, sicut Lat. nomen propriũ. Sic Herodian. lib. 7, τὰ πρωΐαν αὐτὸ ὀνόματα προσθέντες Ἀφροδίσιον, ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν. Sic apud Aristidem in Panath. καὶ δὴ τοῖς αὐτὰ τὰ κύρια τῶν λόγων τρέψομαι, id est, Iamiam ad ea veniam quæ propria sunt orationis, vt Bud. vertit. (qui tamẽ sibi in hac interpretatione non cõstat, quum alibi τὰ κύρια τῶν λόγων vertat Quæ præcipua sunt.) Et κυρία ἀρετὴ propria virtus, pro ἡ κυρία λεγομένη ἀρετὴ, quæ propriè dicitur virtus. Bud. ex Aristot. Ethic. 6. Et Eur. κυριώτερος μῦθος λέγεν οὐ μοῦς, Magis mihi propriũ, Mihi magis propriè cõuenit dicere. Exponitur etiã Meũ est potius, Magis ad me pertinet.

Κυρία, subaudito substantiuo ἡμέρα, Condictus dies, seu præstitutus. Interdum tamen & cum illo substantiuo, vt apud Herodotum, κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσεως. Item κυρία ἡμέρα, vel κυρία sine adiectione, Dies vadimonii, Dies quasi rata & fixa, ad quam qui non adfuerit, moram purgare nequit: vnde τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, & τῆς κυρίας ὀνήσεως, de quibus lege Bud. pag. 41. Vbi & pro die fati ex Synesio profertur. Est & Dies comitiorum, eidem Bud. ex Etym. & Hesychio.

Κυρία, substantiuum pro κυριότης, Dominium, Potestas. Polyb. τοῦ γὰρ ἕξαπτεῖλαι φρατρὸν ἕτερον, ἢ ὀπίμονον πρὸς τὴν ὑπαρχοντικὴν ἐξ πολὺ κυρίαν ἢ συγκλητος. Sic autem & alibi vtitur. Tale est & hoc apud Athenæum, τρόπον μὴ ἀκέρδη οἴκου κυρίαν ἢ γυνή, materfamilias Romæ non habet vinũ in potestate. HINC Κυραρχία, Dominationis principium & origo. B. ex Areop.

C. Αὐτοκύριος, ου, ὁ, q.d. Per se Dominus. In v.l. esse dicitur vnum ex nominibus Spiritus sancti apud Naz.

C. Κυριοκτόνος, ου, ὁ, Domini interfector. Sed κυριοκτόνοι Iudæi apud Theodoritum in Historia eccles. Interfectores DOMINI, id est IESV CHRISTI. ET Κυριοκτονία apud eundẽ, DOMINI cædes, à Iudæis perpetrata.

Κυρίως, Cum autoritate & potestate. Item, Firmiter, Stabiliter. βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, Hesych. ‖Itẽ Proprié. eo sensu quo dicitur aliquis loqui proprié. Vnde κυριώτερον, Magis propriè, apud Philonem, οὐ τραχεῖαν καὶ κακίας ὁδὸν, ἢ (κυριώτερον εἰπεῖν) αὐτοδίαν. Item πρῶτος ἢ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν, at verò reliquæ καθ' ὁμοιότητα, apud Aristot. At κυρίως τῷ θεσμὸν quid significet, docet Demosth. πρὸς Λεωχ. p. 127.

Κυριότης, ητος, ἡ, Dominiũ, vt Paul. ad Ephes. cap. 1, v. 21, ὑπὲρ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος. Et ad Colosf. cap. 1, v. 16, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. At verò Petrus in epist. 2, cap. 2, scribens καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας, putatur vocare κυριότητα senatorũ aut aliorum magistratuũ collegium. ‖Item κυριότης Hesychio, Dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat.

Κυριεύω, Dominium obtineo, Dominor, Dominus sum, vel Dominus fio, Cum genitiuo. Xenophon, πάντων κυριεύειν, Omnibus dominari. Polyb. lib. 2, καὶ τούτῳ τοῦ ὅλου πλείστον ὑπεκρίνοντο πεπεκεκόν, Domini fuerũt vel euaserũt quatuor quadriremium. Vel (vt Bayf. vertit) Quatuor quadriremes in suam potestatem receperũt. A Bud. exponitur etiam Potior, Capio: ex Polybio, ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι τῶν ἀποκομιζόντων πολὺ ἐν τῇ χώρᾳ ὠφέλειαν, Potiti sunt, In potestatem suam redegerunt. In hoc autem eiusdem Polybii loco exponit Recuperare, ῥᾴδιον ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπεβάλον. Affert & ex Diog. Laertio pag. 251, οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, corpus eius in

eorum potestatem non venit. Et COMP. Καπακυριεύω, Matth. cap. 20 v. 25, οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, Dominantur in eas (ad exprimendam vim prepositionis κατὰ) potius quàm Dominantur iis. Dixit autem & Cicero Dominatur in suos.

Κυριακός, ή, ό, Ad dominum pertinens. In v.l. Dominicus, Authenticus. Sed peculiariter, Ad DOMINVM pertinens, id est ad CHRISTVM. vt Κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καθ' ἡ κυριακὴ (sub. ἡμέρα) Nonus Dominicus, dies qui post octauum festi Paschatis illucet. in v.l. ex Nazianzeno.

Κυριάζω, Hesych. exponit ἀποκαῦ. ITEM Ἀπκυριάζω apud eundem, quod exponit non solùm ἀποκαῦ, sed etiam ἀποφεύγω, & ἀποκοιμῶ. In v.l. redditur Fugitiuus sum à domino: sed nullum huius signif. exemplum affertur.

ΚΥΊΡΩ, fut. Æol. σω, Incido. vt τὴν μὲν κύρσαι apud Hesiodũ, In calamitatem incidere: in Erg. Δεινὸν γὰρ τόν τοι μετὰ κύμασι πῆμα κυρσαι. (Cum qua constructione Homerus vsus est cõposito ἐπικυρσαι, vt infrà docebo) Et ἔκυρσε δόμῳ pro Incidit in domũ, ex Eurip. Vsus est autem Hom. & pass. voce Κύρσομαι, Il. ω, v. 530, Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κυσεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. id est ἐντυγχάνει, Eust. ‖Sæpe autem Κύρω cum genitiuo pro Nanciscor. Eurip. Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. In Anthol. epig. ἔκυρσε τοῦ.

Κύρω pro τυγχάνω, apud Homerum, sicut & compos. συγκύρω, in quo vtriusque exemplũ pro hac signif. afferetur.

Κύρμα, ατος, τό, Id in quod aliquis incidit, Id quod aliquis nanciscitur. q.d. Gal. Vne rencontre. vt κύρσις, Rencontrer. Sed apud Homerum magis peculiari significatione, pro Vne bonne rencontre, Præda in quam aliquis fortè incidit. vt Od. ε. Δείδω μὴ θρασὺς ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Et Od. γ, Κάλλιστον οἰωνοῖσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι. (vbi Eust. ait κύρμα esse ἀπυχὲς δῶρον, vel simpliciter ἀτυχίαν, ad similitudinem τοῦ κατὰ συγκυρίαν) Sic autem & alibi, vt Odyss. ι, — ἐν δ' ἔσσ κύρμα γένεσθαι. Interdũ verò tribuitur hominibus: vt Il. ε, Ἀλλ' ἄγε δὴ σφέας κύρμα γένωμεν ἕλωρ τε. Vide Ἐπικύρω quod proximè sequitur.

C. ΑΝΤΙΚύρω, Incido [in aliquem,] Nãciscor, Offendo. Sophocl. in Philoct. pag. 404, ἐπίσταμαι αὐτίκυρσα. id est ἐνέτυχον.

C. ΕΠΙΚύρω, Incido, ἐντυγχάνω, sicut & simplex κύρω. Hom. Il. φ, Ὥς τε λέων ἐξάπινα μεγάλῳ ἐπικύρσας, Εὐρέϊ ἢ ἔλαφῳ, ἢ ἄγριον αἶγα, πεσόντα. id est, Vt exultat famelicus leo qui incidit in corpus ingens. vel Nactus corpus ingens. Qui vsus verbi ἐπικύρω optimè conuenit cum vsu verbalis κύρμα, quum videlicet eo vtitur Homerus ad significandum prædam in quam incidunt feræ, seu aues aut pisces.

Ἐπικύρω interdum non ἐντυγχάνω, sed ἐπιτυγχάνω & καταευτυχῶ. vt ab Eustathio exponitur in isto loco, Iliad. ψ, Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. id est (inquit Eustathius:) ἐπέτυχε καὶ κατεστοχάσθη τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ἐξύσπασις. id est Collimabat. Locum autem hîc quoque habet Gallicum verbum Rencontrer.

C. ΣΥΝΚύρω, q.d. Cõcido. Sed apud Homerum pro συγκρούω, vt exponit Eustath. in hoc versu Il. ψ. Μήπως συγκύρσῃσιν ὁδῷ ἐνὶ μφοτέροις ἵπποι. Dixerat autem paulo antè, Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρμα κύσσας. Ita enim hìc ille enarrator, Κύρσι δὲ ἅρμα (inquit) & ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, significãt τρεσκροῦσαι, κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤτοι εἰς ἓν ἐλθόντα. At breuium schol. autor συγκύρσῃσιν exponit συγκρούσῃσιν, addens simile ei esse συντύχωσι. Latinè certè Collidi rectius reddideris quàm Impingere, aut Offendere.

Συγκυρία vide in Συγκύρημα post Συγκυρέω, quod vnũ est ex compositis à Κυρέω.

¶Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, Incido. à quo κυρῶ est compositum ἐπικυρήσας apud Hesiodum. Sed frequentius apud tragicos, itémque apud Herodotum pro Nanciscor, Consequor (dixit verò & Plato κεκυρηκὼς pro πεπυγκὼς) Eurip. κυρήσας ἐσθλῶν, bona nãciscaris, seu consequaris. Idem in Phœnissis, Ἀ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πείσομαι δρᾶν, si ius meum nõ consequutus fuero, vel obtinuero. id est, μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου, inquit schol. (quæ expositio multo melior est altera quã idẽ schol. affert, iungendo videlicet ἀ cum μὴ κυρήσας, vt sit pro εἰς ἀ μὴ κυρήσας τῆς δίκης) at verò ex Herodoto affertur κυρήσας δίκης pro Qui pœnas dedit. Sic autem positum in malam partem hoc verbum citatur ex eodem, in κυρήσας ἀπμίμης τοῖς ὑμέων, pro Cui contigit ignominia affici à vobis.

Κυρῶ, Cõtingo, Euenio. vt σιωπυμα κρείσσων ἐκύρησε. quæ verba afferuntur ab Eustathio pag. 1363, circa finem. Et οὐ κυρῶ πάλι, ex Soph. Feliciter hæc euenũt, vel Hæc succedunt, vt alii interpr.

Κυρῶ, Sum, εἰμί, vel πυγχάνω. vt ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ Eurip. pro ἐχθρὸς ὢν πυγχάνει. Sic Sophocl. μὴν ὡς κυρεῖς ἔχων, id est πυγχάνεις ἔχων. Apud eũdẽ ὡς ἔχει κυρῶ à schol. exponitur ὡς ἔχει τάδε. Inuenitur & partic. κυρῶν apud eũdem poetam in Philocrete pag. 404, Ἐκ λυσε ἐμοί σε πολὺ κυρῶν εἴης ἐφέσιμα.

C. ΕΠΙΚυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω, paulo antè expositum. Hesiod. ἱερεῖσιν ἐπ' αἰγιαλοῖσι κυρήσας, quum fortè incidisset in.

C. ΣΥΓΚυρέω, ῶ, Accedo, Euenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud eundẽ, συνεκυρησε κατ' τύχην ἀφικόμενος. Polyb. lib. 1, τοιαῦτα δράσας ἐκ τῆς κατὰ λόγον, ταῦτα πεπόνθασι πολὺ ἀπεναντιωτέρως πρὸς ἐκείνους. ὁ καὶ συνεκύρησε, quod & cõtigit. Idémque & alibi vtitur. Synes. autem dixit in epist. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταῦτα συνκυρεῖ, pro Raro contingit vt omnia eidem conueniant. Hæc autem dicit volens notum facere aliquem ei cui scribebat, & signa dans ex nomine & facie, ne falleret alius eiusdem artis ac nominis. ‖Τὰ συνκυρέοντα τῶν πόλεων, pro Quæ ad ciuitates pertinent. in v.l. ex Num. cap. 25

Συγκύρημα, ατος, τό, Quod fortè euenit. Cãtus. Eustath. in illum Homericũ locum Il. ω, de dolis ex quibus Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κυσεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, scribit, καὶ οὕτω φασὶ Ὅμηρικὸν εἶναι τὸ δὴ ἐσθλὸν καὶ κακὸν κεῖσθαι πλὴν ἐν αἰθαλόεντι ἀθανάτου, ἀμφὶ δὲ τε καὶ συγκύρημα ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δ' ἐσθλῶν. vbi aptissimè reddi possit συγκύρημα Gallico vocabulo Rencontre. præsertim quum & ipsum sit μέτρ, & dicatur, Bonne rencontre, itidémque Mauuaise rencontre. Animaduertendum est autem vsum esse Eustathium hac voce propter Homericũ κυσεται, quod suprà exposui in Κυρέω. Exponitur verò συγκύρημα alia voce Græca συντύχημα. Dicitur porro ET Σύγκυρία eadem signif. (sed à Σύγκυρος barytono) vt Euang. Lucæ cap. 10, v. 31, κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ. quæ verba quidam ita interpr. Fortè autem sacerdos quidam descendit Sed non libenter à veteri interprete discesserim, verterate, Accidit autem vt sacerdos quidam descenderet. Habet autem hic quoque locum vox illa Gallica Rencontre. siquidem aptè hic dixerit Par rencontre. quod & multo est mollius quàm Par fortune, quod illi Fortè respõdet. Posset autem alioqui apud profanũ scriptorem reddi κατὰ συγκυρίαν καταβαίνειν, Forte fortuna accidit vt &c. Vel, Casu quodam accidit vt. Si quam tamen & hìc casus significationem subesse nomini συγκυρία existimemus, eam meminerimus opponi non diuinæ prouidentiæ, sed iis quæ certo consilio ab hominibus fiunt. Vsus est porro Eustathius hoc loquendi genere κατὰ συγκυρίαν in exponendis disce verbis Homericis, ἅρμα κύσσας, & συγκύρσῃσιν ὁδῷ ἐνὶ μφοτέροις ἵπποι. scribit enim κύρσαι ἅρμα & ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, esse τρεσκροῦσαι κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον.

ΚΥΊΩΝ, κυνός, ὁ vel ἡ, Canis. Iliad. ο, ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ὀλίγεσι φῶ βλαψῃσι. Od. γ, κύων ἅμα λῆσι τοῖ σκυλακεσσι βεβῶσα. Il. ρ, Ὅς τε πάρα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς. Od. σ, Μήδεά τ' ἐξερύσας δώσι κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. De cane vide Aristotelem, Ælian. Oppian. & Plinium. ἡ κύων ὀλίγη φάτνης, prouerbium ὅτι οὐ μήτε χωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων, apud Eustathium. Et Hesychio κύων ὀλίγη δεσμά, sicut & βοῦς ὀλίγη δεσμά, prouerbium ὀλίγη οὖσα ἑαυτοῖς εἰς κολάσεις ὀλίγα διδόντων. Iriston κύων παρ' ἑτέροισι apud eũdem, ὀλίγη οὖσα μὴ δυναμένων ἀπολαύειν οὐδὲ χαιρόντων, siue ὀλίγη οὖσα ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀκαφε-

λῶν, vt Suidas scribit. quoniam ingerere intestina difficulter canes solent. ‖Κυῶες κωκυτοί, Canes inferi, id est Furiæ, Erinnyes. Aristoph. Et Il. θ, Ἐξέλασαν ἀνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους Οἷς κῆρες φορέουσι μελαγχαίων ὀλοὴ νηῶν. (At de Cerbero Iliad. θ, κύνα τυγεροῦ αἴδαο, quem Seneca tartarium canem appellat) Sic Virgilius, — stygiásque canes in luce superna Destituam. Horat. Infernas errare canes. ‖Κύων dicitur etiam qui impudens est, αἰαιδής, teste Hesychio. Quo significatu apud Homerũ κυνὸς ὄμματ' ἔχων & κυνώπης & κυνόμυια. nam impudẽs animal canis est. Sic Terent. Ain' verò canis. Il. φ, Πῶς δὴ σὺ νῦν μάμονας κύον αὖ δὲ τὲς αὖτ' ἐμεῖο Στήσεσθαι. Vbi (vt & aliis in locis) grauis contumelia est. ‖Κύων, Canis siue Canicula, Sidus cæleste: Canis vnà cũ Orione domino suo inter astra relatus. Eodẽ nomine vocatur stella quædã splẽdida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Vnde ὅτι κυνὶ & ὑπὸ κύνα, sub canicula: & μετὰ κύνα post caniculam, seu post æstatẽ mediam. Theophr. ἡ οὖ φυτοβολεῖ. φασὶ δ' οὐ βλαστάνειν αὐτὴν ἄμα πᾶς ἄλσος, ἀλλὰ μετὰ κύνα. Pro quibus Plinius, Quercus vnà prospiciebatur nunquam folia dimittens, nec ante mediam æstatem germinans. Tibullus dicit Æstiuus canis: Virgil. Æstifer canis. ‖Ἰτὲ κύων, Canis marinus. Hesych. Itidem Virgil. canẽ marinum dicit: & Plinius caniculas inter pisces marinos numerat. Od. μ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἵκομεν ἀμφ' ἀκτὴν ἠερόεσσαν, Δελφῖνάς τε κυνάς τε, καὶ ἄγρια φῦλα νέμεσθαι. ‖Κύων dicebatur etiã quo manus abstergebant, & canibus deinde proiiciebant deuorandum. Eustath. ex Pausania, ὅτι μαγδαλιὰ, σᾶς ὁ ἔφερον ὅτι τὸ δέπνοις, εἰς ὃ τοῦ χεῖρας ἀπομασσόμενοι, εἶτα κυσὶν ἔβαλλον. διὸ κύνα (φησὶ) τὸ δοῖπον Διοσκουρίδης τρεσταχορθύει. ‖Κύων dictus etiã in ludo aleatorio Eust. δηλονὸ ὁ κύων βόλος αὐτὸ ἀφοσιόσιμα ψῆφον, ὃν χώρας γὰρ πόσ ἐξαγεγραμμένας πεπλῶν πῶς πλοῦν κεκυφὼν ψῆφον ἀς ἐκεῖνο αὐτὰ ἀναγκεῖ, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλεγον τὸ κόμον κυβόν τῶν κύνες δέ, αἱ ἀλλήλαις αὐτὸ πεσοῦν ἐλθοῦσαι ψῆφοι, vt tradit Eust. Sic & apud Latinos, Propert. Sẽper dãnosi subsiluêre canes. Persius, quid dexter senio ferret Scire erat in votis, damnosa canicula quantum Raderet. Augustus apud Sueton. Inter cœnam lusimus λεπτῶς & heri & hodie. talis enim iactatis, vt quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat vniuersos qui Venerem iecerat. ‖Κύων, Scintilla ex ferro candente prosiliens quum malleo pulsatur. ὁ ἐλαυνομένου τοῦ σιδήρου τοῦ ἀφεσθεὶ ἐξαλλόμενος σπινθήρ. Hesych. ‖Κύων vocatur etiam membrum virile, vt idem Hesych. annotat. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit, idque manifestum esse ex κυνηγεσία. Etymologicus verò κύνα esse dicit τὸ κάτω τοῦ ποδὸς συμπεφυκὸς τοῦ δέρματος. Gorræus annotat κύνα esse vinculum illud quo membri virilis cuticula glãdi colligatur: vocaríque & κυνοδέσμιον, quasi Caniaũ vinculũ. ‖Κύων dicitur etiã morbus quidã Hes. Vide & Κυνήποδες. ‖At κυανῆ ξυλίνη dicitur rubus canina. Eust. ex Athen. χρησιμεύει λαβεῖν τις οἰκίζειν πόλιν ἔνθα ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καὶ τὸν μυχθεὶς πλὴν κτήμαν ὑπὸ κυνοβάτου ἐκπεσεῖν ἐκεῖ πόλιν. Cæterùm Eust. derivat κύων à κύω significãte φιλοσωμᾶ animal est φιλοδέσποτον. Etym. verò & alia etyma enumerat.

C. Κυνόβατος, ου, ἡ. ET Κυνόβατος, ὁ, Rubus caninus. Theophr. Hist. plant. lib. 3. cap. vltimo, & l. 9. Columella lib. 11, cap. 4, Ea sint vastissimarum spinarum maximéque rubi & paliuri & eius quã Græci vocant κυνόβατον, nos sentem canis appellamus. πλὴν κυνόβατον Pythia in quodam oraculo ænigmate vocauit ξυλίνη κύνα, vt Athen. refert lib. 2, & Eustathius suprà in Κύων. Cæterùm fœm. gen. κυνόβατος agnoscit Eustathius, & apud Athen. scribitur πλὴν κυνόβατον: paulo pòst tamen ὁ κυνόβατος: Theophr. neutro genere τὸ κυνόβατον dicit. Eadem planta vocatur ET Κυνόασαρον. Plinius lib. 24, cap. 24, Cynosbaton. alii cynospaston, alii neurospastõ vocãt. Alia est à Cappari, quam medici cynosbaton appellarunt.

C. Κυνοσουρά, Canis cauda: hoc est Vrsa minor, Cynosura, sidus cæleste. AT Κυνόσουρα ὠά, oua vrina. Aristot. hist. animalium lib. 6, cap. 2, de ouis loquens, τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ ἔαινα, γίνεται τοῖς θέρους μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑποιούμενα ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ πολὺ ἐαρινὸν ὤεσιν φαίνονται, δεχόμενα τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Vnde Plinius lib. 10, cap. 60, de irritis ouis siue hypenemiis. Quidam & vento putant ea generari: qua de causa etiam zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm: vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alii cynosura dixere. Apud Theophrastum autem hist. plantarum libro 1, cap. 17, post illa verba, ὧν ὁ κλειστόν τῶν, ἄγρια, καθ' ὅσα τὰ ὠά, supplẽdum quidam scribunt τὰ κυνόσουρα, siue οὔεινα aut ὑποιούμενα.

C. Κυνόσημα, vel Κυνὸς σῆμα, Monumẽtum canis: hoc est Hecubæ. Eurip. Et Plinius libro 4, capite 12, Cynossema appellatur Hecubæ tumulus, statio Achærorum. Idem ET Κυνόσημον à Suida dicitur. apud quem vide & Κυνὸς σῆμα. quod rectius scribi videtur.

C. Κυνοσσοί, Qui canes agitãt seu incitant: hoc est Venatores. θηρευταί. Hesych.

C. Κυνοβλῶψ, ῶπος, ὁ, Cui est canino aspectus, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, vt Hom. loquitur. Dicuntur autem hæc de impudente.

C. Κυνόγλωσσον, q.d. Canina lingua. Herba quædam foliis latifoliæ plantaginis: diuersa tamen ab ea quæ officinis Lingua canis vocatur. Gorr. ‖Κυνόγλωσσον, Plantago, quæ & ἀρνόγλωσσον. Dioſc. Sed minor potius quàm maior intelligi debet, ᾧ τῷ κυνογλώσσῳ propriè dicto similior sit quàm maior.

Κυνόγλωσσος, idem piscis esse videtur Athenæo qui & βύγλωσσος, id est Ligulaca. v.l.

C. Κυνοδέσμιον, (q.d. Caninum vinculum) Vinculum quo membri genitalis cuticula cum glãde colligatur. quod & κύνα vocant. G. Vide Poll.

C. Κυνόδηκτος, ου, ὁ & ἡ, A cane morsus. Itẽ κυνόδηκτα, Canũ morsus, generaliter: at verò λυσσόδηκτα, Canum rabidorum morsus. v.lex.

C. Κυνοδρομέω, ῶ. Incitato cursu tanquam canis feror. vt Camerarius exponit in Sympos. Xenophontis (nisi fortè, inquit, pro ἐκυνοδρομοῦμεν, legẽdũ sit ἐκυνεσδρομοῦμεν, i. Pariter incitati currebamus) Budæus scribit κυνοδρομεῖν apud Xen. verbum esse ad venatorem pertinens, quum leporem clamore infectatur, canes incitans.

C. Κυνοειδής, έος, ὁ & ἡ, ET Κυωειδής, Canis species referẽs, Qui est canino aspectu. Et κυνοειδέστερος, Aspectu seu facie similior caninæ formæ. ‖Item κυνώδης ὄρεξις apud medicos Caninus appetitus.

Κυνοειδὲς à quibusdam dicitur τὸ ψόφιον. Gorr.

C. Κυνόλεον, Chamæleo nigerà quibusdam appellatus, propter grauitatem odoris. Dioſc.

C. Κυνοκάρδαμον, quibusdam idem quod & κάρδαμον, Nasturtium. Dioſc.

C. Κυνόκαυμα, ατος, τό, Caniculæ æstus. Eust. dicit πλὴν πολλὴν ὁμιλίαν vocare κυνοκαύματα, τοῖς κυνὸς ὀπτέμενοις γινομένοις καύσωνας.

C. Κυνοκέφαλος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Caniceps, quo vtitur Gaza) Caninum caput habens. Luc. in Herm. ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν αὐτῶν θεῖα γράμματα, κυνοκέφαλος πνεῦ ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Hi ipsi Ægyptii Annubin deum suum pingebant κυνοκέφαλον. ‖Sed & populi quidam ab Herodoto, necnon ab aliis memorantur κυνοκέφαλοι. ‖Κυνοκέφαλος pro impudente, (sicut κυνοβλῶψ, & κύων) Aristoph.

Κυνοκέφαλον, quibusdam. Anemone herba. v.l. Sed Hesychio EST Κυνοκεφάλαιον. AT Κυνοκεφάλιον Gorr. habet, dicens ψύλλιον à quibusdam ita vocatum.

C. Κυνοκλόπος, Canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristophane in Ranis, quòd Cerberum furatus sit: Ξωσδεῖπ παχέως τυπτὶ τὸ κυνοκλόπον.

C. Κυνοκοπέω, ῶ, Verbero tanquam canem. Aristophanes, κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον. vel Tãquam canina pelle te cædam. Vide scholiastem. item Suidam, à quo etiam additur, dici hoc à coquo respiciente ad piscem qui canis appellatur.

C. Κυνοκράμβη, q.d. Canina brassica. Κυνοκράμβη (inquit Gorræus) dicitur à quibusdam τὸ λάπαθον. vt scribit Galenus, sed Dioſc. κυνίαν alio nomine vocari scripsit.

C.Κυνοκτόνον, q.d. Canum necatorium. Ita dictum aconitum à quibusdam, teste Nicandro in Alexiph. quòd canes ipsum edentes necet.

C.Κυνοκυπίς, ίδος, ἡ, Canina rosa. vulg. lex. ex Marc. emp.

C.Κωνολέσχης, ου, ὁ, Cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. In v.l. Obscœnus sermone turpi. ET Κωνολογεῖν ibidem ex Athen. sed falso, quū legi debeat κοινολογεῖν.

C.Κωνόλοφα, Asperitates, seu Aspera quædam post primā spinam dictam. Cam. ex Poll.

C.Κωνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδροφόβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

C.Κωνόμαζον, Chamæleo niger à quibusdam dictus, teste Diosc.

C.Κωνομαχέω, ῶ, Cum canibus seu aduersus canes pugno.

C.Κωνομόειον dicta nonnullis ἡ ἡροδάγχη, vt scribit Diosc.

C.Κωνόμορος vocatum fuit quibusdam τὸ ἀπόκωνον, q. & alio nomine κωνοκράμβη. Sic autem & Ruf. Ephesius ænigmaticè appellauit τὴ κυνόβασιν, (id est rubum caninum) vt scripsit Galen. lib. 1 περὶ κρ. πάσης. At vulg. lex. habent κυνόμωρον.

C.Κυνόμορφος, ᾱ, ὁ & ἡ, Canis formam habens. ‖Κυνόμορφος dictus κρόκος quibusdam, teste Diosc.

C.Κυνόμυια, ας, ἡ, Musca canina. Phil. De vita M. ἡ δὲ κυνόμυια πλὴν ἀφ' ἑκατέρου πόλαι πρεσβειληφῶς, δηκτικὸν καὶ ὀξὺ βλέπον ζῷον ἐστι. Ibidem dicit eam esse θρασυπαίπτω. Vnde pro impudente & audace metaphoricè accipitur tum alibi tū in Epigramm. ‖Est & herbæ nomen quæ suprà Κυνοειδὲς. Cæterùm pro κυνομυια dicitur ET Κυνάμυια, verso o in α, vt ἀκράχολος pro ἀκρόχολος. Iliados φ, Τίπτ' αὖ ὦ κυνάμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, Sic enim Eusthius legit, & in meo manuscripto Homero habetur. Frequentius tamen κυνόμυια reperiri annotat. Metaph. verò & ibi κυνάμυια dicitur ἡ αἰσχρὰ καὶ θρασεῖα.

C.Κυνοπρόσωπος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui canina facie est. vide Κυνοπρόσωπος.

C.Κυνοραῖσαι, Muscæ caninæ, vt qdā volūt: animalcula canes infestantia, τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωύφια. Gaza apud Aristot. Ricinum vertit.

C.Κυνόρροδον, ᾱ, τὸ, Rosa canina, ex Theophrasto hist. plāt. libro 4. Plinius lib. 21, cap. 5, Est & rubens lilium quod Græci κρίνον vocant: alii florem eius cynorrhodon. Et lib. 8, cap. 41, A morsu verò [canis rabidi] vnicum remedium oraculo quodam nuper repertum, radix sylvestris rosæ quæ cynorrhodus appellatur. Vbi nota & scripturæ & generis diuersitatem: alibi verò cynorrhodū neutro genere dicit. ‖Κυνόρροδον (inquit Gorræus) species rosæ est, florem roseum ferentis, & spongiolas habens quibus ὁ κυνόβατος caret, atque ab eo distinguitur. Plinius autor est florem lilii nascentis in Italia κυνόρροδον vocari: quod & Hippocrates accepit, quum rubentia cynorrhoda fœminarum purgationibus commendat in vino.

C.Κυνάλχη, ης, ἡ, ET Παρακυνάλχη vide in Συνάλχη post Ἀλχω. ‖Κυνάλχη dicitur etiam collare canum in Epigr. vt tradunt v.l.

C.Κυναγωγὸς, οῦ, ὁ, Canum ductor. Xen. ἔχοντα τὸν κυναγωγὸν τὰς κυνᾶς καὶ τὰ ἀκόντια.

C.Κυνακάνθη, Sentis canina. De qua Aristot. libro 5 hist. animalium.

C.Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe & cane natus. Cal. Rhod. l. 10, c. 41, & Eras. in Chil. Aristoph. hac voce vtitur in quēdam qui caninam impudentiam cum vulpina vafritie coniunxerat.

C. Κυναίβρωπος, ᾱ, ὁ, Morbus qui & λυκαίβρωπος appellatur, siue λυκαιβρωπία. Gorr.

C.Κυνηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Venator, Venatrix: à ductandis canibus. VNDE Κυνηγία, ας, ἡ, Venatio, Venatus. Sophocl. Aiace, ἐξίω τῇ σῇ πρεσβύμος εἰς ὁδὲν κυνηγία. ET Κυνήγιον pro eodem. Plutarch. Alexandro, 225 in post. pag. & alibi. Item VERB. Κυνηγέω, ῶ, Venor. Athenæus libro 12, Λεωνάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοκυνήγοις οὖσιν αὐλᾶσαι τὰ δίων πέντε κατηκολούθουν, οἷς ἐπιείσαντες τὰς θήρας ἐκυνήγουν. Vtitur & alibi. Plato autem in Epist. pag. 122, κυνηγεῖν dixit etiam pro Vestigare hominem. A QVO Κυνηγεσία ET Κυνηγέσιον, Venatio, Venatus (sicut κυνηγία & κυνήγιον à Κυνηγὸς) Xenoph. ἐξιέναι ὅλα τὸ κυνηγέσιον. Idem, ὅτις ὅπῃ θυμοῦται κυνηγεσίων. Et apud Platonē De legibus, κυνηγέσια ὁπῃπῃ ἔνεστι. Sic Plutar. in Artox. ἐν μὴ πᾶς κυνηγεσίοις. Inuenitur autem & alterum, videlicet κυνηγεσία. Galenus, ὅτι κυνηγεσίαν καὶ πλὴν ἄλλων θηρᾶν ἐξῆν. (vbi obserua obiter θήρα generale esse, sub quo comprehendatur κυνηγεσία) Legitur verò & apud Xenophontem in plerisque locis τῶν Κυνηγετικῶν (& nominatim in eius principio) genitiuus pluralis κυνηγεσιῶν à nomin. sing. κυνηγεσία.

ET Κυνηγέτης, ου, ὁ, Venator. Cuius FOEM. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, Venatrix. Hom. Odyss. ι, Οὐδέ μιν εἰσιχνεῦσι κυνηγέται. Xenoph. in Cyneg. ἐν δὲ κυνηγέτῃ (&c.) ἐξιέναι ὅλῃ τὸ κυνηγέσιον. Sed κυνηγέτιδι ἀγωνίᾳ in Epigramm. Venatorio iaculo. ITEM Κυνηγετικὸς, Ad venationem seu venatorem pertinēs, Venatorius. Chion epist. 2, καὶ πάλλα ἐπεμελήθη ὅπως μὴ ἐπιτηρῶ τὴν ἡμῶν ἡδὺς ἡ κυνηγετικὴ ἠθοῦντο, ἀλλὰ ὀχήματα τε ἐμεν. τῆς ἀμνᾶς ὠφελεῖν, ἀδροπεῖα. Ne iter esset venatorii. id est, Quale venatorum esse solet. Κυνηγετικὸς, Venationis studiosus, vel Venationi dediticus & aptus, vt Budæus exponit apud Athenæum. Plut. quoque κυνηγετικὴ & ἱππικὴ dixit in Fabio, vno eodemque in loco, Venationis & rei equestris studiosos. ‖Κυνηγεσιῶν Xenophontis, subaudito subst. λόγος, Liber artem venandi tradens, Liber de arte venandi. Ea forma qua vocatur alius eiusdē scriptoris liber ἱππικὸς, & alius ἱππικὸς λόγος. ET Κυνηγετικῶς (q.d. Venatorie) Venatorum more, vel Venatoria arte. Cæterùm hoc in κυνηγός, vel potius in κυνηγός, quod illo prius est, animaduerti debet, sonare quidem ad verbum Canum ductor, sicut & κυναγωγὸς (dicique κυνηγὸς ea forma qua ἀκρόχολος in Epigr.) sed tamen vsum obtinuisse vt κυνοαγωγὸς de eo dicatur peculiariter qui illo ductandi canes officio fungitur: at κυνηγὸς, sicut & κυνηγέτης, generaliter de venatore.

c.2. Συγκυνηγὸς, ου, ὁ, q.d. Conuenator) Venationis socius, Simul venans. (Pro quo ET Συγκυνηγὸς apud Euripidem) VNDE Συγκυνηγέω, ῶ, Simul venor. A QVO Συγκυνηγέτης, idem quod συγκυνηγός.

c.2. Φιλοκυνηγὸς, ου, ὁ, Venationis amans, Venationis studiosus. Plutar. suprà in Κυνηγέω. Potest etiam significare Venatorum amans, quum κυνηγὸς sit venator.

C.Κυνηλατέω, Canes agito, Canes cie: seu Venor. idem quod κυνηγέω & κυνηγετέω. Nic. Ther. de scorpione, Τοῦ δ' πέρας ἀθεῖσμον ἐν ἀέρασιν ἀπλανὲς ἀστρον Οἷα κυνηλατέοντος ἀεὶ δεινὸν ἐπειγόμενον.

C.Κυνοδόντες, οἱ, Canini dentes. Sunt autem quatuor inter incisorios & molares singuli sitiridno superna in gena, & totidem in inferna, singulares radices sortiti. Hi à basi rotunda in acutissimum mucronem festigiati desinunt. Valent autem ad ea frangenda quæ à primis dentibus incidi non possunt. Sic autem dicti sunt quòd sint canum dentibus quamsimillimi. In v.l. annotatur hos ab Aristot. poni eosdem cum γομφίοις.

C.Κυνόρχιας, Canis testiculos referēs. Κυνόρχιας (inquit Hesychius) βόλβου ὄνομα, (vt & κυνόρχις suprà) κυνὸς πῶλος, ἡ πόλεως. ITEM Κυνόρχαι Hesychio sunt ἀστράγαλοι, tali in ludo aleatorio, vt κυνὸς & præcedens Κυνόρχιας itidem ad aleam pertinet. AT Κυνόρχια ab eodem Hesych. esse dicitur ὁ πυμῆ χρωῶς κῦμα ἐκβάλλει.

C.Κυνοῦχος, ου, ὁ, sub. ἱμάς aut tale quid, Lorum quo canis tenetur. ὁ τὸν κύνα κρατῶν ἱμάς, vt Suidas exponit, citās quendam ex Epigr. locum. ‖Item Saccus, Marsupium. Grammaticus quidam apud Eustathium, κυνοῦχος, θυλάκιον, μάρσιππον. Hesychius quoque exponit μαρσίππιον, βαλλάντιον. Sed & Pollux lib. 5, de instrumentis venatorum, κυνοῦχος δὲ (inquit) δέρμα μοχθηρὸν εἰς ὁ ὀπῆθεν τὴν τὸ δίκτυον, τῷ χιτῶνι πεπτικῶν ὡς τὰ συναστὰ βαλλάντια.

C.Κυνοφθαλμίζομαι, Caninis (id est impudentibus) oculis aspicio. κυνοφθαλμίζεται (inquit Hesychius) αἰσχρῶς ἐμβλέπει. COMPOS. Διακυνοφθαλμίζομαι, Impudenter aspicio, In faciem procaciter resisto. Sic vulg. lex. διακυνοφθαλμίζεται, Hesychio exponit διαβλέπει, ἢ αἰσχρῶς ἀποβλέπει.

C.Κυνῶπις, ου, ὁ, Qui caninis (hoc est impudentibus) oculis est, Impudens. Iliad. α, Τιμῶν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα. Fœm. ge. EST Κυνῶπις, ιδος, ἡ, Impudēs, Inuerecunda. Odyss. λ, de Clytæmnestra Cassandram occidente, ἡ δὲ κυνῶπις Νοσφίσατ'. Odyssea η, Helena de se, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον ἐλθόν Τροίῃν. Od. γ, Δαίφρονα δ' αὖ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος. Iliad. σ, Μητρὸς ἐμῆς ἰόπτα κυνώπιδος. Odyss. φ, — κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Inclusum habet hoc vocabulum ψόγον ὀφθαλμοῦ, vt contrà κυανῶπις ἔπαινον. AT Κυώψ, ωπος, ὁ, herba est τὰ χυώδης apud Theophrastum Hist. plant. lib. 7, cap. 10. Plin. lib. 21, c. 17, Aliud rursus spicatarum genus: ex quo est cynops, alopecuros. In vulg. lex. exponitur Canaria: & ex Gaza Oculus canis. Apud Theophr. autem perperam scribitur ἀχυώψ.

C.Κυάνδος, ου, ὁ, Impudens vt canis. λίαν αἰσχρὸς, Hesych. At Κίναδος eidem est ἀσελγὴς, πόρνος. Lat. quoq; cinædū de puero meritorio dicunt, cū alii tum Plut. & Catull. Vnde Ἀκίναδες, Castus, Pudicus. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, σώφρων. Suid. Apud eundē est ET Κυαῦος, ὁ αἰσχρὸς, impudens: itidem à κύων.

C. Κωνῴδες, Ossa in cruribus equorum inter vngulā & suram. Xenoph. De re equestri, ἐὰν δὲ γε μὴ ὦσι κάτωθεν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν ἢ κωνῳδῶν καὶ ὁπλῶν, ἅπτα λέγεται ἀστῶν καὶ ὦσι ἐμπεσεῖν. vide Μεσωνύχια. Vocātur & κώνες. VNDE Κωνοδάτης, in Hippiatria de admissario asino, τὰ μεσωνύχια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἔχετω, μηδὲ πατινά, μηδ' κωνοδάτης ἔστω. hoc est Talis nitatur, vel κωνῴδει. Hæc B. At Polluci adiectiuè dicuntur κωνῴδες ἵπποι: quo tamen significatu, non declarat.

C. Ἀπλοκώων, Cynicus simplici veste vtens: cognomē Antisthenis apud Diog. Laert. p. 267, quem Neathes scribit primum ἀπῶσαι τριμάτιον,

C. Ἀπόκωνον, ᾱ, τὸ, Frutex folio hederæ, molliore tamē & minō lōgis viticulis, semine acuto, diuiso, lanuginoso, gravi odore: canes & omnes quadrupedes necat in cibo datum. Hæc Plin. l. 24, c. 12. Idē κωνοκράμβη & κωνόμορος. Dicitur ET Κωάγχιον. Dioscor. libro 4, cap. 81, ἀπόκωνον, οἱ δὲ κύ. ἀγχοῖ ὃ παρδαλιαγχὲς, οἱ δὲ κωνόμορον, οἱ δὲ κωνοκράμβιον καλοῦσι.

C.Μεσωνύχιον, ᾱ, τὸ, Suffrago & Talus, Pedis cum tibia compago. In Hippiatr. ἰᾶσθαι τὰ μεσωνύχια. Opponuntur suffragines genibus anteriorum pedum, quia auersæ sunt. genua enim ante se flectunt quadrupedes, suffragines verò in auersum. Vnde illud in Hippiatria, χρὴ τὰ ἱμάντα τῆς φορβείας δεσμεῖν, ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἄχρι τὰ μεσωνύχια. Sunt & in anterioribus pedibus, hoc est sub talis. Ibidem, διὰ κόπλεν δεῖ τὰ ἐν τῇς ἐμπροσθίοις μεσωνυχίοις φλέβας, καὶ ἐὰν ἀπορρύῃσι τὸ ἱκανόν. Budæus.

Κωνικὸς, οῦ, ὁ, Caninus. Xenophon Pæd. 5, κυνικὸν καὶ θηλῶδες δοκεῖ αὐτῆς εἶναι. Et Plutarchus in præc. sanit. τὸ κυνικὸν καὶ θηλῶδες ἀπορρέξεων κατέχει. Itē κυνικὸς σπασμὸς, Canina cōuulsio, Affectio musculorum maxillarium per quam os, nasus, oculus, atque adeo dimidia faciei pars in obliquum torquetur, vt tradit Gorræus ex vet. addēs hunc affectum nonnunquam dici conuulsionem, nonnunquam verò paralysin. esse enim eius duas causas, spasmum & paralysin. sed spasmum quidem, eius partis quæ apparet distorta: paralysin autem, partis oppositæ quæ videtur naturalem habitum seruare. Plura vide apud eundem. Celsus libro 4, capite 2, dicit esse morbum faciei quo os cum motu quodam peruertitur, ideóque nihil aliud esse quàm distensionem oris. ‖Κωνικοὶ dicebantur etiam Antisthenis & Diogenis sectatores, à Κωσάργης, vt quidā apud Diogenem Laertium volunt, quoniam Antisthenes in eo gymnasio disserebat: ipse verò in præfatione κωνικοὺς dictos tradit ἀπὸ τῶν σκιαμμάτων. Eust. quoque cynicos scribit solitos φιλεῖν τοὺς ὀρθὰ πτῶτα δεινμθοῦς, ὑπεσαίνοντας καὶ εἶον κυνιζωμθοῦς ἀνοϊκώτερον, καὶ αὖ πάλιν καθυλακτεῖν τὴ ἑτέρως δρᾶκεμθῶν. Ipse autem Diogenes apud Laert. rogatus quamobrem κῶν appelletur, respōdit, τοὺς μὲν διδόντας σαίνειν, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτεῖν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνειν. Item apud Dem. Phaler. παῖ τὸ εἶδος τῶν κωνικῶν λόγου σαίνοντα ἅμα ἐοικέτω καὶ δάκνοντα. Rursum Eustathius ex veteri historia tradit κωνικοὺς fuisse κακολόγους καὶ βοροὺς καὶ αὐθέστους καὶ ἀνοίκους. Vide & quæ apud Athenæum ferè sub finem libri 13 in cynicos quidam dicit, vbi eos quod in cane pessimum est, imitari scribit, optimis neglectis, videlicet τὸ λοιδόρον καὶ παμφάγον τῶν ζῴων. Et κυνικὴ φιλοσοφία, Cynice, vt Ausonius vocat. AT Κωνικεύω, ῶ, Fut. ώσω, Canem irrito. v.l.

Κώνειος, ου, ὁ, Caninus. ‖Exponitur etiam βύζωνος, ἰχωρὸς, φθερὸς, χαλεπὸς: & κώνειος θάνατος ex Aristophane.

Κύνεος, ου, ὁ, Caninus, vt κώνειος. Dicitur etiam in malam partem pro Impudens, Proteruè audax. Iliad. ι, -οὐδ' ἄν ἔμοιγε Τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὄσσε ἰδέσθαι. Hesiod. Erg. de Pandora, Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείαν ἤνωγε. ET Κυνέη, ης, ἡ, Canis fluuialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, δορὰ κυνὸς ποταμίου σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, vt scribit Eustathius, dicens subaudiri δορὰ, vt in παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη. Licet autem in vsu esse desierit materia eiusmodi περικεφαλαιῶν apud posteros, nomen tamen id non exoleuit, sed de galea ex quauis materia dicitur. Iliad. γ, Κλῆρος ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον. Iliad. κ, — ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν Ταυρείην. Iliad. γ, Κεφαλῇ ἐπὶ ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν. Il. κ, Κεφαλῇ ἐπὶ ἰκριδέα κυνέην. Iliad. μ, Θλάσε δὲ πρόσφαλον κυνέην. Pro κυνέη autē per contractionem DICITVR Κυνῆ, propriè itidem Pellis canina: vt δρόκῃ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοχθῆ, teste Poll. Item & pro Galea, vt κυνέη. ‖Κυνέη siue κυνῆ dicitur etiam Pileus, Galerus. nam Eustathius scribit apud antiquos reperiri ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν ἀσκηπίν: quibus κυνέαις περικεφαλαίαις vtebantur etiam contra imbres. Aristophanes Vesp. οὐδὲν ἦν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν καζωμίδων, ἃς οὖτος αὐτῆς ἠμπόλα, καὶ κωνᾶς. Et in Nubibus Strepsiades ad Socratem incantātem nubes βροντοπεκεραύνους. vt sublimes tollātur, Μὴ πω. μὴ πω, inquit, ἢν ἀν τυπὶ πτύξωμαι, μὴ κατα βρεχθῶ. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν ὁπόθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὰ κακοδαίμονι ἔχοντα. Item apud Hesychiū κωνῆ Βοιωτία. nam in Bœotia pulchriores κωνᾶς fieri solitas scribit quas in agris gestarent. ‖At κωνέη εἶδος dicitur nubes densissima. vnde κυνῆν ἄδου δοῦναι & κυνέην φορεῖν, est τὸ ὑπὸ παχυτάτων νέφεσι γνοφοῦσθαι: vt Eustathius docet, qui ἄδου κωνῆν dicit esse τὸ τῆς κεφαλῆς ἀέριον κάλυμμα, δι' οὗ κρύπτεταί τις τὸ βλέπεσθαι ἢ ἐς τὸ πᾶν, ἢ κῷ μόνον προσστοπεῖ, Iliad. ε, — Ἀθήνη Δοῦν ἄϊδος κωνέῃ. μή μιν ἴδοι ὀξέος Ἄρης. ‖Hesychio κωνῆ est non solùm περικεφαλαία, πέτασος, πῖλος Ἀρκαδικὸς, sed etiam οἰκία.

Κωάριον, ου, τὸ, Catellus. Xenophon Pæd. 8, ὦ πῦπε βούλῃ αὐτῷ ὁρᾶν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεῖ τῆς ὡς τὰ κωάρια. Athen. 12, κωαρία Μελιτῶα. ET Κωΐδιον, ου, τὸ, itidē Catellus. Aristoteles, ἐοίκασι τοῖς κωιδίοις ἃ τοῖς λίθοις δάκνει, ἢν βαλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Plutarchus Sympos. 5, πεπασμένον ὃν ἢν ἄλυρον κωΐδιον ἢ βοΐδιον. Idem dicit κωΐδιον Μελιτῶον, vt Athenæ⁹ κωάρια Μελιτῶα. ET Κωΐσκος, ου, ὁ, itidem Catellus. ‖Κωΐσκοι dicuntur etiam pisces quidā, vt annotatur in v. l. In iisdem ET Κωΐσκη, Catella, Parua canis, ex Aristophane.

Κωνῳδὶν, Canum more, Ritu canino. Lucianus in Tim. καρύκης τὸ ἡδύσιον ἀνάπλεως, κωνῳδὶν ἐμφορούμενος. est enim canis animal παμφάγον & βορὸν vt testatur Athenæus. Itē Aristophanes κωνῳδὶν πλὴν σοφίαν σοῖσιν, Canino more comedam, Canina voracitate deglutiam. Pro eodem dici ETIAM Κωαδὶν, tradunt v.l. interpretantia Caninē, Canum ritu.

Κωΐζω, Canem ago, vel Cynicen sector, Cynicam institutionem & disciplinam amplector. Diogenes Laert. in Zenone pag. 364, ψόγδεῖ μὴ σύγκατα θήσεσθαι μηδενί, κωνεῖν τε αὐτὴν. ἢ) γὰρ τὸν κυνισμὸν, σωφρονεῖν ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν, Cynicam sectam amplexurū, vt interpr. vertit. At pro Cynicum ago aut etiam Canem ago, accipitur in hoc apophthegmate Diogenis Cynici ad Aristippū cum Laide itidem rem habentem, verùm non itidem grātis, ὦ Ἀρίστιππε, κοινῇ σοι οἰκεῖς πόρνῃ. ἢ κώνιζε ὀνῶς ἐγὼ, ἢ πέπαυσο. VNDE Κωνισμὸς, οῦ, ὁ, Cynica institutio, vt Corn. Tac. loquitur: vel Vita cynica, seu ex cynicorum præceptis instituta. Diogenes Laertius in Mened. p. 309, ὅθεν καὶ τὸν κωνισμὸν εἰρήκασι σωφρονεῖν ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Vide & κωΐζω præcedens.

Κωάω, ῶ, idem. seu Cynicū ago, Cynicos imitor, Cynicus

sum. Lucianus in Demon. Περεχείνε δὲ τῶ Πρωτέως ὅλῳ μάστιξ ἀυτῷ ὀπέχελα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώνακτος, οὐ κυνᾶς; ἀπεκρίνατο, Περεχεῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις; A

Κυνάπρος, ου, ὁ, Impudentior, Proteruior. Iliad. η, ἐπὶ δὲ οἱ κύνεον κύνεον ἄλλο. Et Odyss. λ, Ὡς οὐκ ἀμείνων καὶ κύνεον ἄλλο γυναικὸς Ἥς δὴ τοιαῦτα μὴ φρεσὶν ἔργα βάλῃται, nihil crudelius nec canina magis impudentia & audaci proteruia præditum. Et κύνεον ἔργον, quod Eustathius exponit αὐαιδὲς, δεινὸν, θρασὺ, quasi κυνικώτερον, id est αὐαιδέστερον. Od. γ, Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύνεον ἄλλο πυθέσθαι. ET Κυνάπαις, Impudentissimus, Admodum proterunus, Caninam impudentiam & audaciam superans. Ac Iliad. κ, versu 503, Αὐτὰρ ὁ μαρμαίρων ἀφαρὸ, πῇ κύνεον ἔδεισε (vt breuium scholiorum autor legit, exponens δεινόπαιν, χαλεπώπαιν) maior exemplarium pars habet κύνεον, vt & in manuscripto nostro Homero legitur. eámque scripturam agnoscit Eustathius quoque, dicens κύνεον significare αὐαιδείαν ὁποίαν ἔχει αὐ καὶ κύων, eo autem in loco accipi pro θρασὺ & δεινὸ, ἔργον. Item in v. l. κυνεπὴ ἄλγη ex Eurip. pro δεινόπαιν, χαλεπώπαιν. B C

¶ Κυνὰς, άδος, ἡ, idem quod κυνῶν suprà, & ὄψωμα γδαλιά, mollior ex pane pulpa qua manus abstergebāt, & post ea canibus deuorandam proiiciebant. Pollux. Et Athen. libro 9, ferè sub finem, καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς χειρὸς κατεκείοντο, πρὸς ὃν μαγδαλιᾶς πμᾶς ἀπεμάσσοντες, ἃς Λακεδαιμόνιοι ὀνόμαζον κυνάδας, ex epistola quadam Polemonis περὶ ὀνομάτων ἀδέξων. Hesychius κυνάδα exponit etiam κυνόσβαπον, sentem canis, seu rubum caninum: ἢ φυτὸν ὅμοιον τοῖς αἶγας νέμεσθαι φασί. Apud Theocritum autē Idyl. 15, Ἐπὶ δὲ δραχμῶν, κυνάδας, ἐξαμᾶ ὀπτίλματα πωλῶν, Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, scholi. κυνάδας dictū annotat ὅτι κυνεία, τραχεῖα. Forsan aspera instar sentis caninæ. D

‖ Κυνάδες Doricè pro κυνᾶς puellæ, Theo. vt tradūt v. l.

¶ Κυνάρος ἄκανθα, ET Κυναρα ἄκανθα, Sentis canina, idē quod κυνόσβαπος, vt Didymus arbitratur apud Athen. libro 2, διὰ τὸ ἀκανθώδες καὶ τραχύ. Φυτὸν. Soph. Κυνάρος ἄκανθα πάντα πλησθεὶς χυλοῦ. Hecatæus Milesius, οὐρεα ὑψηλὰ καὶ δασεα ὕλῃσι. ἐπὶ δὲ πίσσα οὔτε ἄκανθα κυνάρα. Et paulo post, οὐ δὲ πίσσα ἔρεα δεῖ δρεπανίζειν, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίκη. Athenæus verò scribit κυναρα, ἄκανθαν & κάκτον pro eodē accipi posse, hoc est pro eo quem carduū Romani appellant. Legitur & Κυνάρα sine adiectione, VEL Κηαρα, apud Athen. quoque: qui & hæc affert ex Ptolemæo Euergete πολλῆς δ' ἐν τοῖς τόποις κυνάρας φυομένας, οἵ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν σραπόντες πάντες ὀρεπόμενοι σωεχῶντο, καὶ ἡμῖν σρεφόμενοι ἐπιλῶντες τὴν ἀκανθῶν. Columella in Horto, Hispida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti. Hæc modò purpureo surgit glomerata corymbo, Myrtolo modò crine viret: deflexáque collo Nunc adoperta manet, nunc pinea vertice pungit, Nunc similis calatho, spunísque minantibus horret, Pallida nonnunquā tortos imitatur acanthos. Dicitur & κάκτος Σικελικὴ à Theophrasto & Athen. quidam Carduum satiuum appellant. Eius pappi χόρεια nominantur, capitati fructus & edules à Trall. ἀρτυτικὰ, & ἀπόνδυλοι à Galeno, vt in v. l. annotatur. E

ΚΩΔΩΝ, ωνος, ὁ, Tintinnabulum, Nola. Thucydides sub finem libri 4, τῶ δὲ κώδωνος παρενεχθέντος. Plutarch. Sympos. 4, in fine, de sacerdote Iudaico, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμαντο φ' ἑαυτῆς, ὑποκεκοσμημένοι τὴν βαδίζειν. sicut Exodi 28, de habitu & ornatu summi sacerdotis, τὸ δὲ αὐτὸ εἶδος ῥοῦσκοις χρυσοῖς, καὶ κώδωνας ἀνὰ μέσον τούτων τοῦ κύκλῳ, τοῦ δὲ ῥοῦσκον χρυσοῦ κώδωνα. ‖ Metaphoricè autem pro garrulo capitur: à nimium strepero & ingrato nolarum sonitu, vt & κρόταλον. Aristoph. Pace, ἡ κώδων ἀκαλανδὶς. G

‖ Κώδων, (vt schol. Sophoclis annotat) significat etiā τὸ τῆς σάλπιγγος πλατὺ, latius tubæ orificium, (fortasse φ tintinnabuli formam referat) synecdochicè autem ipsam tubam. Soph. Aiace, initio, Φώνημ' ἀκούω καὶ σωαρπάζω φρενὶ, Χαλκοσόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Vbi notādū fœminino genere hoc vocabulum ab eo poeta vsurpari. Schol. autem Thucydidis videtur & hîc κώδωνα accipere pro tintinnabulo. nam hunc locum citās, generis tantummodo diuersitatem annotat, non item signif. Cum Soph. autem schol. consentit schol. Aristophanis, qui exponens locum illum in Pace, Μόλις βδον ἐς πυτὶ τὸ κοῖλον, (videlicet τῆς σάλπιγγος) ἐγχέας, ista annotat, τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει χυτῆ πυρὶ σπᾶσθαι μολίβδῳ. H

C. Κωδωνοφαλαρόπωλος, ου, ὁ, Qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris & fræmis adiicienā solitos quosdā equorū phaleris & frænis eiusmodi nolas affigere, schol. Aristoph, annotat in Ranis, vbi Eurip. Æschyli sesquipedalia verba & mōstrosa proponit, Κυκνοις πτεροῖς ἢ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.

C. Κωδωνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tintinnabulum gestans, Qui nolam fert. vt is qui in excubiis castra circumiens nolam ferebat, eámq; pulsans explorabat an ii quorū erat excubias agere, dormirent necne. ad nolæ enim pulsum respondere & vigilantiæ suæ testimonium voce edere oportebat. Aliter autem Budæus accipit in Pandectis, loquens de νεκροφόροις, Huiusmodi (inquit) sunt apud nos hodie vulturii illi codonophori, i. tintinnabula gestātes, quos antecambulones atratos Lat. appellare possumus, & ferales præcones: ex quorum grege sunt funerū indictores: quorū omniū vota sunt, cadā quæ orci. ET Κωδωνοφορέω, ῶ, Tintinnabulum gesto, Nolam circumfero. Aristoph. Auibus, Φυλακὰς καθίσαι, τὸ πρῴ ἐγκρυπτὴ ἀεὶ, Κωδωνοφορῶν περιτρέχῃ, καὶ κηδευσ' ὀκνῇ. Et κωδωνοφορέομαι, Tintinnabulo circūlato exploror, vt in excubiis. Aristoph. Auibus, Καὶ τοῦ ἀπαντ' ὀκνῇ α πτόλωσι πύλας, Καὶ βαδίζοντας, ἐξ ὀλίγου τὴν κύκλῳ, Εἰφεύρεται, κωδωνοφορεῖται τ' παντὰχῇ Φυλακὴ καθεστῆκασι καὶ φρυκτωρίαι. Εν τῶν τριῶν.

Κωδωνίζω, Tinnio seu Tintinnabulū aut nolā pulso, Nolæ seu tintinnabuli sono exploro, vel Tubæ sono exploro, δοκιμάζω ὧν κώδωνος ψόφῳ. quo modo eq. explorari solebāt an eiusmodi sonitū in bello ferre possēt. sic eētia ex cubitores an vigilarēt, nolæ pulsatæ sono (ad quē respōdendum erat) cognoscebatur. Vasa etiam figulina & nummi dicuntur κωδωνίζεσθαι, quū pulsata sonitū quē edunt explorantur. an videlicet σαλπιγκτῶν. Anaxandrides apud Athenæum libro 14, — ὡς τὴν Ἀρχὰ βούλομαι Κωδωνίσας πᾶσαν σ' ἀγανοῦμαι, ἵνα καὶ σὺ νῦν ἀεὶ σοφιεῖς, nolæ sono explorās, vt equum qui ad prælium eligitur. Aristoph. Ranis, — φρὴν γ' αὖ Ἰσχὺν τ' ἐπέλοντο, τοῦ βαρρήσοι τ' ἐπέεσι. ‖ Habētetiā strophæ & antistrophæ & epodi sua κῶλα. i. versus: vt apud tragicos, comicos, & lyricos, στροφὴ κώλων θ, aut ι, θ, aut plurium vel pauciorū, quæ tot versib⁹ cōstat: vbi κῶλον est simpliciter στίχος, nō autē στίχος ὁ ἀπηρτισμένον ἔννοιαν ἔχων. ‖ Κῶλα dicuntur etiam τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη, vt Suidas exponit, ex Epigramm. afferens, Ὑπνοῦ γὰρ μαστῆρος ἐνστροφα κῶλα πταίνων. Apud eundem sunt & ζύγματος κῶλα: afferentem hæc ex anonymo autore verba, συμβαίνει γὰρ τοῖς Σελευκείοις κρατῆν θατέρου τοῦ κώλου τοῦ ζύγματος. ‖ Κῶλα Pollux reribus etiam tribuit, dicens in iis κῶλον & πόνον idem esse. ‖ Κῶλον, intestinum crassum, ordine à ventriculo quintum, inter cæcum & rectum medium, vt Gorræus inter alia tradit. Celsus libro 2, cap. 17, interpr. intestinū laxius, & alibi plenius. Gell. l. 12, c. 5, Vbi ad ædes in quibus ille ægrotus erat, peruenimus, videmus hominem doloribus cruciatibúsque allabi, quod Græci κῶλον dicunt, & febri simul adrapida afflictari, gemitúsque ex eo compressos erumpere, spiritúsque & anhelitus è pectore eius euadere, non dolorem magis indicantes quàm pugnam aduersus dolorem. Colon apud Latinos appellant Celsus: item Scrib. Largus & Plinius, qui etiam aluum interpretatur, lib. 11, cap. 37, Media hæc [videlicet aluus] vmbilico adnexa in omnibus. in homine suillæ infima parte similis: à Græcis appellatur κῶλον, vbi dolorū magna causa est. Sic & Pollux κῶλον & πρὸ κάτω κοιλίαν, siue νειάρλιω, idem esse docet. Apsyrtus, μονέντερον ἢ κῶλον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν σωδέσμον τοῖς λοιπῖς ἐντέροις, ἀλλὰ κυλίεσθαι καθ' ἑαυτό. Cæterùm in hac significatione scriptum reperitur ETIAM Κόλον, idque in libris manuscriptis, vt in quodam meo lexico veteri κόλον, ὅπερ πνος ἐντέρου, τοῦ δὲ πρὸ κοιλότητα. Præterea & Poll. quum hinc κολάζεσθαι deriuet, κόλον scripsisse videtur: frequentius tamē tum apud ipsum Pollucem alibi scribitur κῶλον. A B C D E F G H

C. Κωλοτομέω, Membra incido, Membris trunco.

C. Ἀκροκῶλια, τά, Trunculi, vt Celsus loquitur: hoc est Extrema membrorum, seu Edulia ex trūculis extremorum membrorum parata, vt sunt ὠτία, ῥύγχη, πόδες, χορδαὶ, χόλικες, teste Budæo. Maron apud Athenæum libro quarto, Δάμνα μαζωνός τε μέλας ἀκροκωλιά τ' ἐφθά. Pherecr. apud eundem libro 6, Σκελίδες δ' ὁλόκληροι πλησίον πακερῶ πάτου Ἐπὶ πυνακίσκοις, καὶ διεφθ' ἀκροκώλια, Ἡδίστον ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοός. Et libro 2 ex Anaxila, Ἀκροκώλι' ἐφθὰ ἔστι, ῥύγχη, πόδας. Paulo post vbi de ἀκροκωλίοις sermo est, alia exempla proferet ex Aristophane & Pherecr. & Alexide & aliis, vbi etiam singulari numero ἀκροκώλιον. Vtitur & Aristoteles Probl. sect. 23, quæst. 40. vbi Gaxa vertit Trunculi.

C. Ἄκωλος, ου, ο καὶ ἡ, Membris truncus. specialiter autem Pedibus carens, ἄπους, Hesych.

C. Βραχύκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Breuia membra habēs, Breuibus membris constans. Apud rhetores de periodo in qua κῶλα sunt breuiora. ET Βραχυκωλία, Membrorum breuitas, Cola breuia. Hermog.

C. Δίκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bimembris, Duo membra habens. Dioscorides libro 2, cap. 106 de bromo, καρπὸν ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὡς τὸ ἀκρίδιον δίκωλα, in cacuminibus dependentes paruulas veluti locustas bipedes habet, vt Ruell. interpr. verba ea ex Plinio mutuatus, qui tamē illud Bipedes non addit. Et δίκωλος περίοδος apud rhetores, Periodus duorum membrorum.

C. Τετράκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo paria membra sunt: de periodo aliqua (aut aliquibus) cuius membra seu κῶλα paria seu æqualia sunt. Quintilianus libro 9, capite 3, loquēs de optimis homœoptotis, Et vt penè similia sint verbis, & paribus cadāt, & eodē modo desināt. Etiam vt sint (quod est quartum) membris æqualibus, quod ἰσόκωλον dicitur: Si quantum in agro locísque desertis audacia potest, tantum in foro atque iudiciis impudentia valeret. VNDE Ισοκωλία, ας, ἡ, Membrorum æqualitas, Quum membra omnia æqualia & paria sunt, Mēbra æquata, vt quidam loquuntur. Vtitur Hermog.

C. Μακρόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membra longa habens. Pro eo verò quod Varro præcipit, Debent esse canes internodiis articulorum longis, in Geoponicis reperitur, οἷς κυνῶν ἐγκρίνεται τοῖς μακρόκωλοι. Itē μακρόκωλοι περίοδοι καὶ βραχύκωλοι Aristoteli Rhet. 3, Periodi in quibus longiora & breuiora membra sunt. VNDE Μακροκωλία, ας, ἡ, Longum membrum, Quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

C. Μεγαλόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grandiora membra habens, In quo articulorum internodia magna sunt. Aut (si de periodo dicatur) Quæ magnis mēbris seu κώλοις cōstat.

C. Μεσόκωλον, ου, τὸ, nomen ab Hippocrate vsurpatum lib. 6. Epidem. quod Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè eo nomine videtur designari pars ea mesenterii quæ crassis intestinis cōtinua est, vt quæ pertinet ad tenuia intestina. Posset (si vsus ferret) μεσόντερον nuncupari. Et reuera sicut duæ summæ sunt intestinorum differentiæ, tenuiorum & crassorum, ita bipartitum videtur mesenterium, vt in eius loci comment. Galenus ostēdit. Hæc Gorr.

C. Μονόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno artu perfectus, Gaza apud Theophr. Item μονόκωλος περίοδος, quæ vnico membro absoluitur: quam Aristoteles Rhet. libro 3 dicit esse ἀφελῆ. Plutarchus De puer. educ. τὸ μονόκωλον λόγον παρῆσαν ὑπὸ ἀμουσίας οὐ μικρὸν πεῦμα πεκμήλοι, vnius membri orationem. Et metrum μονόκωλον apud poetas, in quo cola vnius modi sunt.

C. Τρίκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tria mēbra seu cola habens. Quint. l. 9, c. 3, de homœoptotis & homœoteleutis loquēs, Ex quibus fere sunt (non tamen vt vltimis semper consonent) quæ τρίκωλα dicunt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Sed in quaternas quoq; ac plures hæc ratio ire sententias potest. Vbi quū dicit In quaternas ire sententias potest, EXPRESSIT

Τετράκωλος. nã πτερόκωλος τετόδους. dicitur quæ quaternis constat membris quaternas sententias absoluentibus. At metrum πτερόκωλον appellatur Quatuor colis constans. A

Κωλικός, οῦ, ὁ, Colicus. vt κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα, Coli dolor, seu Dolor intestini plenioris. vtroq; enim modo Latini loquũtur. Et κωλικὴ διάθεσις, siue κωλικὸν πάθος, coli affecti dolor. quẽ colõ etiam vocari à Plinio lib. 26, c. 1, testãtur v.l. Item κωλικὸν φάρμακον, medicamentum eius rei causa comparatum. Celsus libro 4, c. 14: seu Medicamentum ad sedandum coli dolorem comparatum. siquidem præter sedationem doloris vix aliud in colicis affectibus præstari potest. Et Galenus lib. 6 De locis aff. Et αἰπίδοτοι κωλικαὶ pro eodem, quæ tamen αἰπίδοτοι κωλικαὶ non tantùm ad coli dolores, sed ad alios etiam morbos adhibentur, sedandi doloris causa: quo factum est (inquit Gal.) vt antidotos omnes dolorem sedantes κωλικὰς veteres nuncuparint, appellatione videlicet ab affectu qui maximos dolores habet, deducta. Hæc inter alia Gorræus. Item κωλικὸς dicitur Qui coli dolori obnoxi est, Qui plenioris intestini morbo laborat, Colicus, vt Latini quoque appellãt. Dioſc. κορυδαλὸς θρῳδὴς ὑπὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ. Pro quibus Plinius, Coli vitium sanatur aue galerita assa, in cibo sumpta. Apud Dioscoridem tamen scribitur κοιλιακὰς: sed perperã, si Pauli Ægineræ & Aetii codicibus fidem habemus. Rursum apud Paul. Ægineta in de coronopodio pro κωλικοὺς reponẽdum κοιλιακοὺς ex Dioscoride, Aet. & Plinio. B Et Κωλικεύσειας, Coli vitio laboro, Coli seu intestini plenioris morbo conflictor. C Alexãder Trallianus. Pro κωλικὸς autem & κωλικεύομαι scribitur alicubi Et iam Κολικὸς Et Κολικεύομαι, sicut suprà quoque pro κῶλον scriptum reperiri κόλον, admonui: prior tamen scriptura frequentior est, & verior existimatur. D

Κωλάριον, ου, τὸ, Paruum colõ, seu Imperfectus versiculus, vt v.l. inter. Suid. quum citasset hæc verba, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἤλιε, subiungit, κωλάριον πεποιημένος, ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον ὅταν ὀπτήσῃ ψύχους ὄντος. E

Κωλεός, οῦ, ὁ vel ἡ, idẽ quod κῶλον, teste Galeno, in cuius lex. Hippocr. hæc verba habẽtur, κωλεὸς, τὸ κῶλον ἐν τῷ πρόσωπον καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος. ‖In vulg. lex. exponitur Perna, Suffrago, vt & κωλῆ & κωλεά. Athenæus autem fœm. gen. dici ἡ κωλεός, alibi autẽ masc. ὁ κωλεός, annotat Eustathius ex Athenæo, adscribens hunc ex Epicharmo locum, Χοῦδαί τε, ἀδὺ, καὶ μὰ Δία χ' ὦ κωλεὸς. qui citatur & ab Athenæo initio libri 9. Scribiturque apud eum ἀδ' ὠδὰ pro ἀδὺ, καί. Ibidem & alium ex eodẽ comico profert. F

Κωλεά, ᾶς, ἡ, Et Κωλῆ, per contractionem idem quod κωλεός: seu (vt quidam apud Hesychium exp.) στέλεος ὑὸς ὀπίσθιον. Eidem κωλεά est μέρος κρέατος, & τὸ σκῆπτρον ἐδώδιμον, & ἀγκαλὶς δέσμη χόρτου. At Κωλῆ, Perna, seu Petaso, vt Camerarius interpretari posse putat: itidem vt κωλεὸς & κωλεά. (scribitur enim accẽtu in vltima apud Hesychium. apud Athenæum tamen κωλέα, dicentem ex eo contractum esse κωλῆ, vt συκῆ ex συκέα, λεοντῆ ex λεοντέα) Aristoph. δέλφακίων ἁπαλῶν κωλῆ καὶ χαυμάτα πτερόεντα. Xenophanes Coloph. Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐείσου, στέλεος ἤεραο πῶν Ταύρου. Χε. Cyneg. κωλῆν σταφυλῆν, λαγόνας ὑγρὰς. Alia exempla habes apud Athenæum libro 9, non longè ab initio: afferentem & hoc ex Aristoph. Pluto secundo, Οἶμαι γὰρ κωλῆς λῦ' ἐγὼ κατάθων. vbi schol. exponit τὸ κώλικος λεγόμενον. esse autem κωλεᾶς, (ita enim ibi legendum esse videtur pro κῶλα) τὰ ἐμπεφυόμενα μέρη τῶν ἱερείων, παῖς ἀγυίας ὀτωδεῖς: Mercurio verò sacrum esse τὸν τῶν ζώων ἀλόγων βεβρῶσα. Apud eundem Aristophanem in Nebulis, Τὶ δ' ἀσίδα τῆς κωλῆς πρεσέχων, v.l. interpr. Clypeum pedi prætendens: schol. tamen ibi exponit τῶν αἰδοίων. G

Κωλίω, ῶος, ὁ, idem quod præcedentia, hoc est, Perna, Petaso, vt Camerarius interpretari posse putat. Athenæus initio libri 9, πρεσενεχθέντων κωλιώων, καί τινος εἰπόντος εἰ παχροί εἰσι. Aliquanto pòst, καὶ κωλιῶα ᾄ λέγοιτο καὶ κωλιῶ. Citat autem ibi duo exempla, alterum ex Eupolide, alterũ ex Euripide. Et libro 4 ex Posidonio de Celtarũ monomachia epulari, ὡς ἀπὸ τῶν κωλιώων τὸ μνήμον ὁ κράτερος ἐλαμβάνον. Sunt qui κωλιῶας ex Celso interpr. Petiolos. Hesych. ἀκροκωλία. ‖Est & nomẽ proprium cuiusdam γραμματικοῦ, ita nominati διὰ τὸ τρεῖς τὰ κῶλα γεγονέναι. Eust. B

Κωλία Hesychio ἰγνύα, γαστροκνημία, κνήμη. A T Κωλιὰς ἄκρα apud Pausaniam Att. pag. 1, Promontorium Colias: quod ita dictũ Hesychius scribit, quia ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐγκείμενον simile est κίθρωπῳ κώλῳ. Item κωλιὰς γῆ, terra inde desumpta, vt videtur. Athen. lib. 11, de cymbio loquens, κρατῆρα ἔχουσαν πᾶς θεὸς οὐκ ἀζυγοῦσα ἀδέλφη θοκόλλητον, ἀλλὰ τὴν κωλιάδος γῆς. Vnde κωλιάδος κεραμίς apud Suidam. Et Κωλιὰς Ἀφροδίτη, quòd ibi coleretur: vel, (vt Eustathius tradit) κῶλα ἐκλυομένα δεσμοῦ. Et κωλιὰς Ἀττική, Lepos Atticus, Venustas Attica in dicendo. Plutarchus De aud. ὡς ὁ κωλιὰς ἀφῶν πεῖν αἰπίδοτον ἀν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ἠκιστρασφῶν. ‖Est & piscis nomen. Plin. lib. 23 cap. vlt. Colias, siue paranus, siue faxitanus, à patria Bætica lacertorum minima. Gẽtile autem à Κωλιὰς est Κωλιάδ. Hesych. C

Κώλιξ, ιπος, Suffrago, aut Sura: vel ἡ πᾶσα τοῦ ἰγνυοῦ ἀγκυλή, vt Eust. à veteribus exponi tradit. (addens à nonnullis αἰτίας siue αἰτίαν appellari) à κῶλον deriuatũ videri scribẽs, sed de genere dubitari. Il. ζ, de Vlysse cũ Aiace luctante, Κοῦφ' ὑπὸ τῷ κώλῳ τε πρόσω, ὑπὲρ ἴλυν δὲ γ' ἄμα, id est, τῇ πλέξει ἔβαλε πρὸς ἰγνύαν αὐτῷ, vt Eustathius exponit, dicẽs simile esse illi comico, θεὸς τὸ σκέλος κατέβαλε. Suidas κώλικα esse dicit τὸ σκῆπτρον τοῦ γεωπόνου μέρος. At Nicandri schol. κώλικα exponit ἀσφάραγον, in hoc Theriac. loco, Ἠτοι ὅτ' ἐν κώλικος ἢ ἐν ποδὸς ἰχνεῖ πάγῃ, de drymo serpente. D

Κῶλυμα, idem quod κῶλον, hoc est τὸ ἀκρωτῆρι καὶ κνήμης, vt Pollux exponit. Κῶλα (inquit Gorræus) dicuntur in homine longiora maioràque membra à thorace separata & quasi dependentia, vt brachia & pedes: verùm Poll. κῶλον, quod & κῶλυμα (inquit) vocatur, ex femore tantùm & crure constare scribit. E

ΚΩΛΥΓΩ,

Fut. ύσω, Impedio, Prohibeo, Veto: oppositum τοῦ ἀπαγορεύω & κελεύω. Interdum cum solo accusatiuo construitur. Plut. Apophth. de Catone, ἔλεγε πολλὰ δικαιοῦντας κωλύειν τοὺς κακῶς πίνοντας, ἐὰν μὴ κωλύσῃ, καταπλεῖν. interdum cum accusatiuo, (qui tamen aliquando omittitur, seu subaudiendus relinquitur) & cum ἀπὸ, aut cum infinitiuo. Thuc. κωλύσαι ἀπὸ μὴ ἐπιόντων ἦν, impedire seu obsto quominus circumnauigent. Idem l. 1, κωλύει κατὰ τὸν Κίμωνα ἡ ἀλμυρὸς ἐπὶ τὴν βουλόμενος πλεῖν. Demosth. - πρὸς φαίνεται πολλὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦτο κωλύσειν πλεῖν αὐτὸν, ἐγὼ, ἢν μή. Pro quibus apud Herennium, Vetum aliquem exoriri oportuit qui ista prohiberet ac fieri non sineret, annon. Idem, οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιστολαῖς κωλύσῃ, nihil obstabit seu nihil causæ erit quominus perituri sint. Plato, οὐδὲν κωλύει ἐξαμφισβητῆσαι. Et in vulg. lex. ὅπως οὐδὲν κωλύει ἐχεῖν ἐνίους, ita quosdam se habere nihil vetat. Plut. De deo Socratis, τί γὰρ κωλύει αὐτὸν καὶ ταῦτα; Pro τί κωλύει autem Demosthenes eleganter dicit τί τὸ κωλύον; quid obstat: quid vetat? Item cum dativo instrumẽti, Bud. pag. 106 ex Isæo, μὴ ἅρμασι καὶ ἵππῳ κωλύειν, ἀλλ' ἀνεμίαις εἰσιέναι, lege recta agere, iudicióq; legitimo experiri, non etiam iudicium contestatione morari. F

Et Κωλύομαι, Impedior, Prohibeor, Vetor. Herodianus libro 7, πρεσβεῖόν τε καταπαλαίειν ἐδίζοντο, ὑπὸ δὲ πλήθους ξύλων καὶ λίθων ἐκωλύθησαν. Thucyd. lib. 2, p. 68, ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῷ δὲ τῇ πόλει πρεσβεῖον τι ἐν ὑμῖν κωλυθῆ, & ne nunc per vos impediantur seu abrogentur, cauete. Idẽ libro 4 pag. 126, καὶ ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει ἕκαστος ᾧ μή τινι αὐτὸς ἔργῳ παρῶν, quipsum iisdem propè verbis dicit lib. 2, pag. 51. Item cum infinitiuo apud Philonẽ De mundo, ἐπὶ καὶ ἄκρον ἀποκοπίς τις δάκτυλον ζῶν οὐ κεκώλυται. Sic, διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πρεσβεύειν, vt Virgilius dicit, Quippe vetor fatis. Et Cicero, Prohibentur adire ad filios suos. Et diuersa constructione, apud Greg. in Epitaph. fratr. ὑπὸ ἀλλήλων εἰς τὸ πρόσωπον ἐκωλύοντο, vterque vtriquè obstabat quominus primas partes ferret: G

ferret: seu prohibebat, vt Plaut. Nemo prohibet nec vetat quin. Et Colum. Nihil prohibet quominus. Et Cic. Prohibere ne fieret. Et cum dativo instrumenti apud Thucyd. ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι πλὴν πολιτικῆς ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυτο. ‖Κωλυτὴς accipitur etiam pro κωλύτῃ apud Thucyd. sub finem libri 1, p. 48, vt testatur Dionys. Halicarn. in libro περὶ τῆς Θουκυδ. ἰδιωμάτων, hæc Thucydidis verba, οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε, ita exponens, οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύετε ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. ‖Κωλύω, Inhibeo, Reprimo. Herod. καὶ πείθει αὐτὸ κωλύειν τὸ ταρβάλεον τῆς ἀλαζονείας, minuere nimiam insolentiam, id est moderatiorem se præbere. Budæus. Vbi exponi etiam posset κολάζειν, vel κολοίειν. ‖Κωλύω cum genitiuo vel cũ præpos. ἀπὸ, idem quod ἀπεκωλύω, Arceo. Chrysost. φόβος κωλύει πονηρεύματα. Quo significatu Columella dicit, Potione prohibere per triduum. Et Cæsar, A pugna prohibere. Itẽ ex Xen. κωλύω ἀπὸ σοῦ, abs te arceo. Quo signif. Cicero dicit, A periculo rempubl. prohibere Et Plautus, Prohibere à se vim. Idem Xen. Pæd. 3, αἰδοῖς ἐμπλήσας ψυχὰς τῶν ἀκουσάντων, ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσαι. vt Cæs. A contumeliis militũ cõuitisque prohibet. B

Κώλυμα, ατος, τὸ, Impedimentum, Obstaculum, Id quo aliquid facere prohibemur. Lucianus De cal. κατὰ τὸ τῶν πόνων κώλυμα καὶ ἐμπόδιον τρεσορώμενοι. Interdum cum genitiuo, vel infinitiuo posito genitiui loco. Thucyd. lib. 4, pag. 143, κώλυμα οὖσα τοῦ δεῖν, id est κωλύουσα. vt schol. exponit. Idem, κωλύματα τὰ μὴ αὐξηθῆναι, quæ obstant & prohibent quominus augescant. Herodian. l. 1, διὰ τὸ τρεσλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε τρεσπόνης θοφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίου, medicamen. 6 quo venena prohibeantur. Theophyl. epist. 2, μηλῶν τε χρῆσιν καὶ πᾶν παρεῖναι χρέφεσι, κώλυμα φθημάτων. Sic Chrysost. πενία ἔλεος ἀποστῆσαι οὐ γίνεται κώλυμα. At κώλυμα θεῶν, siue θεῖον, Obstaculum à dis immissum. Thuc. l. 5, p. 15, εἰρῆσθαι δὴ ὅτι οὐ μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ἢ φαίνεσθαι ὀρθῶς σφίσι κώλυμα θεῖον τῶν. Et Κώλυμα, ης, ἡ, idem quod κώλυμα, sed magis poeticum, vt Dionys. Halicarn. annotat. Thuc. lib. 1, οὐδὲ γὰρ ὅτι κωλύμαν, ἀλλὰ γνώμης τρεσφανοῦς δῆλον τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύουσι, non quo prohiberent. Et lib. 4, pag. 141, 142, ταῖς κωλύμαις τοῦτοις ἱκανῶς νομιζόντων εἰρχθῆναι, hisce impedimentis seu obstaculis esse prohibiti. Herodian. lib. 8. ἐκώλυε, φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ' ἐς αὐτῆσαι αὐτὸ τὴν τρεσπτεραίαν ἀφίξεσθαι, ad prohibẽdos repellendósque prætorianos. Eodem lib. ἐς κωλύμην τῶν αὐτῶν διαβάσεως, ad se transitu prohibendos: vt Cic. 1. x itu prohibere. & Cæs. Itinere prohibere. C

Κώλυσις, εως, ἡ, Impeditio, vt Cicero loquitur: id est Ipsa impediendi actio. ‖Item, Impedimentum, Obstaculum, vt κώλυμα & κωλύμη. Itẽ ἐῆμα, φεῖμα, Obex. v.l. D

C. Κωλυσιεργία, ας, ἡ, Operis impedimentum & remora apud Eudoxium. v.l.

Κωλυτήρ, ῆρος, ὁ, Is qui impedit. Hesych. εἶδος σημείου τοῦ ἐν θυσίᾳ: forsan quo aliquid facere extispicum respondẽtant. E T Κωλυτήριος, ου, ὁ, Impediendi vim habens. Item κωλυτηρία, quædam θυσία dicitur, teste Hesychio. quæ tamen aut qualis ea sit, non addit. A T Κωλυτήριος, ου, τὸ, Impedimentum, Obstaculum. Et Id quod malum quodpiam arcet. Dioſ. δοκεῖ δὲ καὶ κωλυτήριον τῇ ἐν ὀδόντοις εἴσις τῶν τρεσπερμάτων εἴ τις ῥάβδον αὐτῆς τῶν δεῦρο χίλεα κεκτῆται. id est Plinio interprete, Virgam viticis qui in manu habeant, negantur intertriginem sentire. ‖Exponitur etiam Propugnaculum. nam eo hostis accessu prohibetur. E F G

Κωλυτικός, οῦ, ὁ, Prohibitorius, vt ex Plin. exponitur: Impediendi vim habens, seu Impediens, Prohibendi & arcendi vim habens. idem quod κωλυτήριος. Alex. Aphrodis. φάρμακον κωλυτικὸν αἰτίας. Galen. lib. 1 ad Glauconem, κωλυτικὸν κενώσεως. id est κώλυμα κενώσεως, vt Herodianus dicit, κώλυμα δηλητηρίων. Item κωλυτικὸν αἷμον, causa impediens. H

Κωλυτός, οῦ, ὁ, Impeditus: &, Qui prohiberi potest. ex Epict.

C. Ἀκώλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui impeditus & prohibitus nõ est, seu Qui non impeditur & prohibetur, Minimè impeditus. Luc. in Tim. ἀρότερον τὸ τρεῦς πλὴν ἐκχυσιν μόχθου τῶ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἢ ὁδός, liber exitus, & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2, ῥᾳδία ᾖ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, nec accessu prohibebatur. Idem libro 4, μιᾶς ὁμοιοτάτης οὔσης, κοινῇ καὶ ἀκώλυτον ἀμφοτέροις πλὴν ἀπολαυσιν ἐποιοῦν, communem vtriusque vsum miniméque impeditum, Poll. interpr. Et libro 1, ἐξουσίαν αὐτοκράτορα καὶ ἀκώλυτον. ‖Ἀκώλυτος apud Christianos, Qui non fungens munus ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur. (Alii tamen aliter exponunt) Hinc Gallicè Acolyte. pro quo etiam Acolytre corruptè. V N D E Ἀκωλύτως, Sine impedimento, Sine obstaculo, Nullo impediente. prohibente seu vetante. Plato Crat. ἀεί τινος ἀκωλύτως ἀεὶ ῥέων. Herodian. l. 8, διέκειτο ἀκωλύτως, μηδενὸς ἐμποδὼν ὀμνυμένου. Sic & lib. 4. Et l. 3, ἀκωλύτως εἰσῆλθον, nullo prohibente. Et l. 1, μέχρις τῆς τῶν Ῥωμαίων πολῶν ἀκωλύτως οἱ ἱππεῖς διώκοντες, sine vllo impedimento persequuti vsq; ad vrbis portas. Rursus l. 3, ὁ, τι δ' ἂν μέλλοις τρεάττειν, λανθάνων ἀκωλύτως ἐς τέλος ἄξεις, nullo prohibente facilè assequeris. Et l. 7, καὶ τὸ κρυφῖον τρέτερον διὰ φόβον μῶσος, ἀδεὲς καὶ αὐτεξούσιον ἠνυόμενον, ἀκωλύτως ἐξῆγετο, nullo prohibente. A

C. Ἀνάκωλύω, Arceo. v.l. B

C. Ἀπόκωλύω, Arceo, Prohibeo. Cum genit. Greg. ἀπεκωλύσαι ναυτῶν, ab aquis arcere, seu prohibere. Aliquando sine casu pro simplici κωλύω. vt apud Plat. Pol. 2. ἀπεκωλύει οὐδὲν, Nihil vetat, Nihil prohibet. Pro quo frequẽtius dicitur οὐδὲν κωλύει. C

C. Διάκωλύω, Impedio, Prohibeo, Veto: vt κωλύω. Xenoph. Hell. 6, τὰ τρεσπλέοντα καὶ τρεσαδικοῦντα ἢ διεκωλύετον. Dem. Phil. 2. ἀν' ὅπως αὐτοτρεξῇ καὶ διεκωλύσθη, διῄει καὶ συστρατεύσῃ, εἰ αὐτὸς κελεύοι. Plato Pol. 2, τὸ μὲν σκοπὸν τῆμον διεκωλύοιμεν μὴ τεωργὸν ὀπηχρεῖν εἶναι ἅμα. prohibebamus, vetabamúsque ne simul & agriculturam exercere aggrederetur. Idem in Apol. διεκωλύων πολλὰ ἀδικα γίνεσθαι. Basil. διεκωλύει τὴν συμπνοίαν, inhibet ne testas suas cõtrahat. Et in paff. apud Plut. Amat. narr. διεκωλύοντο τρεὸς πλὴν πλαμανιστὴν τῆς τῶ Σιεδάσου χρεστότητος, Scedasti improbitate prohibebantur. D

Διακώλυμα, ατος, τὸ, Impedimẽtum, Obstaculum, Idipsum quo prohibemur & veramur facere aliquid. Plato. E

Διακωλυτής, οῦ, ὁ, Qui verat, Qui est impedimento, Qui prohibet & obstat. Plato, διεκωλυτὴς ἢ ὀπτιμοπτὴς ἡγούμενος τὴν τρεὸς αὐτὸν ὁμιλίας.

Διακωλυτικός, ῆ, ὁ, Prohibitorius, vt Paul. iurisc. loquitur.

C. Ἐπικωλύω, Impedio, Sũ impedimẽto. vel, Insuperimpedio, Insuper prohibeo.

Ἐπικώλυσις, εως, ἡ, Impeditio. Xen. ἔχοιτε ὅπως ὀπικώλυσιν ἀλλήλοις, sese ita mutuò impedientes & obturbantes. F

C. Κατάκωλύω, Prohibeo, Veto, Remoror, Detineo. Demosth. ἀποστέλλω δὴ αὐτῷ ὅπου ἂν δύνωμαι εἰκαδὲ ἀφικέσθαι ἵνα μὴ κατακωλύοιμι τὴν τρεσβείαν. Et sic alibi. Xen. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἢ δὴ βουλόμενον. Bud. Et in v.l. ex Aristoph. κατακωλύεις δεῖπνον, prandium remoraris.

-ΚΩΜΑ,

ατος, τὸ, Sõnus profũdus, (Sopor altᵒ Virg.) Veternᵒ. Hes. in Theog. κακὸν δ' ὀπὶ κῶμα καλύψει. itidémque Nicãd. in Alex. ὀλοὸν κῶμα dixit. (At verò Hom. μαλακὸν κῶμα vocat duobus in locis, vbi fortasse simplicius accipi potest pro sono) Apoll. Rhod. Arg. 2, -αβλητρῷ δ' ὀπὶ κώματι κίκλιτ' ἀναυδες. Volũt autẽ κῶμα alii dictũ pro κοίμημα, alii esse à verbo κῶ inusitato pro κεῖμαι, ex quo esse & κάμω. Quidam & à κωμάζω deduxerunt. Vide Etymol. & Eust. G

Κῶμα vox est medicis etiam vsitata, & quidem qua ipse Hippocrates vsus est. ‖Κῶμα (inquit Gorr.) Marcor, Veternus. Est deficiens & imbecillis motus facultatis imaginatricis à frigido & humido magnã somni cupiditatem inducens. Apud Hippocratem duplex eius differentia legitur, vt annotauit Galenus: vnum enim somnolentum, alterum insomne statuit. medici ἄγρυπνον κῶμα appellarunt hoc, phreniticis, alterum lethargicis proprium. Somnolentum dicitur in quo æger profũdo & diuturno sõno premitur: insomne, in quo ægri vigiles manent, clausis tamẽ ferè semper oculis, nisi excitentur. Tunc enim oculos attollunt, & tangentem respiciunt, liberéque tum sentiunt tum mouentur: atque etiam desipiunt, quòd ipsis variæ re- H

rum imagines obuersentur, quæ illorum mentes mo- A
uent, & somnum abrumpunt. Verùm è lecto surge-
re, & vigilantium opera exercere nequeunt. Variæ
(inquit Galenus) fuerunt interpretum Hippocratis sen
tentiæ quid κῶμα apud eum significaret: alii εἰς ὕπνον κα
ταφορὰν, alii somnum ipsum, alii somnolentam καταφο
ρὰν interpretati sunt. Galenus initio Comment. 1. εἰς
τὸ ῥητικὸν, scripsit se in lib. περὶ κώματος pluribus te-
stimoniis demonstrasse, Hippocratem καταφορὰν o-
mnẽ κῶμα appellare. Fuerũt qui τὸ κῶμα veteribus ἀπὸ
τοῦ κωμάζειν dictum fuisse scripserint (quod est Crapu- B
læ & comessationibus indulgere) siue à communi vtro
rumque symptomate (nam tum ebriosi tum qui coma
tis altera specie laborant, magna ex parte vigilant) siue
quod οἱ κωμάζοντες omnium facillimè in eum mor-
bũ incurrunt. siquidem ex immodico vini potu in pri-
mis contrahitur. Quam, vt verisimile est, sententiam se
quutus Linacer, κῶμα vertit marcorem. marcere enim
torpere significat, atque languore & inertia teneri: præ
sertim quum Celsus de lethargo, In hoc, inquit, mar- C
cor & inexpugnabilis propè dormiendi necessitas. Ero
tian. κῶμα exponit τὸν ὕπνον, καὶ τὸ κοίμημα, & καταπόδησις,
τοῖς μετὰ πνος νοσήσασι καὶ καταφορᾶ ὀνται.

Κῶμα, Illecebra. θέλγμα, vt schol. Pindari apud eum
exp. ἰαίνει καρδίαν κῶμα. Existimo autem hanc signif.
sumptam esse ex dulcedine somni. vnde etiam Dulcis
somnus apud poetas, & Dulcis quies.

Κωματώδης, ἐος, ὁ & ἡ, Quem tenet seu opprimit marcor,
κῶμα dictus. Vide supra in Κῶμα.

Κωμαίνω, Dormito, Dormiturio. νυσταζω, Hesychius. D
Apud eundem κωμαίνεσθαι, κοιμᾶσθαι, quod suspe-
ctum est.

ΚΩ̃ΜΟΣ, ου, ὁ, Compotatio cõuialis, ex qua aliquis tan
dem incidit in κῶμα, id est somnum profundum. Nihil
enim aptius ad expos. huius vocis excerpi posse existi-
mo ex multis multorum grammaticorum verbis. In
primis autem Lex. Græcol. exponitur Festiuitas in con
uiuio, dicitque B. ita sumi à Xenoph. in hoc loco Pæd.
7, ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ δὴ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Sed (vt cætera omit E
tã) Hilaritas ibi dicere malim quam Festiuitas. Quidam
& Conuiuium luxuriosum interpr. Nõnulli Conuiuiũ
lasciuum. Sed ego nullam commodiorem extare apud
Lat. vocem existimo exponendæ huic Græcæ, quam
Comessatio, atque adeo hanc ex Græca originem habe
re, (non à Comedo, nec a κῶμα, vt tradit Festus) ex Græ
ca inquam voce, siue κῶμος, siue potius κωμασμὸς, (quod
est à κῶμος) ad faciliorem formationem. Sic tamẽ & Co
messari primùm inde dictum esse intelligã, a quo dein
de sit verbale Comessatio. Fateor interim aliquid am-
plius videri significari voce κῶμος quam voce Comes-
satio. quum κῶμος omne amatoriæ lasciuiæ ac proteru-
iæ genus comprehendat: aliquando verò generalius
dicatur de illis qui amatoria quadã lasciuia proteruiã-
que ac nequitia vtuntur, aut breuius, de hominibus a-
matoriè lasciuientibus, seu caleant Baccho, (quæ pro-
pria est significatio) seu minus. Herodian. l. 3, τοὺς δὲ εἰς ἑ-
στίασιν ἢ κῶμον ὠθισμένους ἔρχεται; Plut. De Socr. dæm. με-
θύοντας ἐπομμύοντας κώμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν. Idẽ
in Alex. 229 in post pag. dixit κώμῳ χρωμένους ἅμα τῇ Καρμα-
νίᾳ. Idem plurali numero vsus est in Pol. præc. ἀπιστεῖν
τοῖς πόνοις καὶ τοῖς κώμοις ἑαυτόν. Vt autem hic Plut. πότοις &
κώμοις copulauit, ita Paulus ad Roman. cap. 13, κώμοις &
μέθαις. A Suida autem κῶμος hoc ipso nomine μέθη
exponitur. Cæterùm solitos in his κώμοις gestare co
ronas, interdum & faces, nonnunquam verò & αὐλητρί-
δας ac ὀρχηστρίδας secum ducere, patebit ex iis quos sub
iungam locis. Aristoph. Pluto, Γρ. Ἔοικε δὴ δεῖν κῶμον βα-
δίζειν. Χρ. Φαίνεται· Στέφανον γοῦν καὶ δᾶδ' ἔχων πορεύεται. Xe
noph. Sympos. ἔρχεταί τις αὐτοῖς δεῖν κῶμος Συρακούσιος αὐ
θρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύμα-
τα δ' ἀναθῶν ποιεῖν. ‖ Κῶμος interdum est Come
ssantium agmen, seu Comessabundorum hominum
agmen: aut breuius etiam, Comessabundum agmen.
Bud. autem apud Athen. vertit Cœtũ & comitatũ Bac-
chicum, sic accipi dicens & à Demosth. Sed & pro
impetu qualis est comessabundi agminis, ex Euripide
affertur. ‖ Κῶμος, Lasciuia & proteruia, qualis est
comessabũdorum, & magis etiam propriè amatorum
iuuenum comessabundorum. de qua significatione di
ctum est & suprà. ‖ Κῶμος, Festum quod magna cum
hilaritate peragitur tanquam a' comessabundis. Dio-
nys. De situ orbis, pag. 93 editionis patris mei, Οἷσι οὔπω
σοὶ παῖσὶ μελαιδίνῳ αὐὰ Γάγγῳ Ἰνδοὶ κῶμον ἄχεσι ἐκλέρε-
μέτῃ Διονύσῳ. vbi Eustathius κῶμον exponit ἑορτὴν κωμα-
σικήν. Vt autem hic a' Dionysio κῶμος vocatur ἑορτὴ
κωμαστική, sic Nonnus κῶμον ἑορτὴς appellauit hilaritatẽ
festi. Cæterùm Diodorus quoque dixit ἄγειν κῶμον ὀθνεί-
κιον Διονύσῳ, ita scribens, vbi de incendio Per sepolcros
loquitur, πάντες αἱ πόδεσσι ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὸν ὀθνείκιον κῶ-
μον ἄγειν τῷ Διονύσῳ πανηγύρεσι &c. καὶ γυναικῶν μὲν συρ-
ρεῦν εἰς τὸν τόπον παρεπιμένειν, μετὰ ὠδῆς καὶ αὐλοῦ. τοῦτον
ὁ βασιλεὺς ὀθνεῖον τὸν κῶμον. ‖ Κῶμος, Saltatio quædam in
comessationibus vsitata. Item peculiariter de certo
genere saltationis (sicut & κῶμος de alio.) Interdum
& generalius pro saltatione. Sic quidam & in illo Dio-
nysii loco quem modò protuli, κῶμον pro saltatione ac
ceperunt: sed alteram expositionem malo. Iam verò &
apud Pindarum Olymp. ode 4, vbi scribit σὺν λιμπονέ-
καν δίκᾳ θρόνῳ τοῦ ἑκατὸν πόδες κῶμοι, quum alii κῶμοι pro εἴ
κῶμον seu ἐπαινον accipiant simpliciter, scholiast. quidã
exponit τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον. ‖ Exponitur & Ti-
bia comessationibus adhiberi solita ad ebrietatem. Sed
hæc expositio manauit ex quibusdam verbis quæ apud
Suidam leguntur (haud tamen tanquam eius, sed tan-
quam ex alio prolata) quæ non satis emendata esse vi-
dentur. ‖ Cæterùm illi ὀρχηστὴς & χορεύτης significatio-
ni affinis est ea qua accipitur pro ἀστραγὸς ὀρχηστὴς & πρω-
κτὸς, seu συμπεσακτάβη. de quibus signif. lege Hesychiũ.
‖ Κῶμος, Deus præses huiusmodi comessationum, seu
lasciuiæ proteruiæque comessabundorum hominum.
cuius dei pulchram descriptionem habes apud Philo-
stratum in Imagine 3, cuius initium est, Ὁ δαίμων ὁ κῶ-
μος, παρ' οὗ τὸν κωμάζειν πᾶς αἰθεσπὶς ἐξέσται ἐν ἡλικίᾳ τῷ
ῥαιε. Et paulo post, καὶ ὁ κῶμος γὰρ, ὦ νεανίσκε, καὶ οὐπω
ἐφηβεύοντος, ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ κατεῖδεν ὁ τῆς ὑπὸ τῷ μυ-
θῳ.

Κῶμος, sequendo illam expositionem cui primum
locum dedi, videri possit ex κῶμα deduci: sed Eustath. li
cet & ipse dicat κῶμον esse δι' οὗ κατατείνεται πᾶς εἰς κῶμα,
alibi tamen ipsum à Κεῖ derivat, sicut & κῶμα. Ego prio
rem illam derivationem sequi malui.

C. Ἐπικωμος, ου, ὁ & ἡ. Qui ad comessationes vẽtitat, Come
ssator. Budæus pagina 1083 ex Plutarcho & Alciphr.

C. Ἡδυκωμος, ου, ὁ, q. d. Iucunda comessatio. Athenæo gen F
est saltationis, sicut & κῶμος: at Polluci est quoddam cã
ticum, sicut & Hesychio: scribitur que ἡδυκῶμος apud
vtrunque horum, quum ἡδυκωμος habeant non solùm
Athenæi exemplaria, sed & Eustath. locum illum ex eo
proferentis.

C. Κραιπαλόκωμος, vide in Κραιπάλη.

C. Πολύκωμος, ου, ὁ & ἡ, Comessationibus abũdans. vel po
tius, Multarum comessationum autor, de Baccho dictũ
in epigr.

Κωμάζω, Comessor, vel Comessabundus venio. Lasciuia G
& proteruia vtor qualis est comessantiũ. κωμάζειν τοῖς φί-
λοις, Arrian. Comessari apud aliquem. Xenophon Pæd.
7, ἐπειδὴ ἑορτὴν ἐποιοῦντο ἐν Βαβυλῶνι ἔδοξεν εἶναι, ὥστε ἡ πόλις
οἱ Βαβυλώνιοι ὅλοι τὴν νύκτα ἔπινον καὶ κωμάζοιεν. Athen.
8. κωμάζουσιν οἱ κατὰ πόλιν ἅπαντες ἢ χορεύουσιν. Idem l. 6,
καὶ ὁ ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, καὶ πᾶσι ἀκολασίαν ὑπαμένων. Lucian. ὁς μὲν ἡμέραν ἐκώμαζε, ὁ δὲ τῆς ἀγορᾶς μέσης,
ἀθλητεῖαν ἔχων, καὶ καταδέομενος. Idem, οὐ κοιμᾶσθαι, οὐδὲ ἐγε-
ρθῆναι τέκνον. vbi observa etiam passiuam vocem. Bud. ait
κωμάζειν esse etiam Bacchari vinolentum, & lasciuire,
item Temulentia proterua cõuitiari & obuios pulsare,
atque ita accipi à Demosthene pag. 181, ὃς ἂν τῇ πομπῇ τῇ
αὐδὶ τῷ τοιούτῳ κωμάζῃ. Sic Hesychius κωμάζει exponit
ὑβρίζει μετὰ μέθης, addens etiam κῶμον ᾄδει. ‖ Apud
Hesiodum autem κωμάζοι (quod est pro ἐκώμαζον) qui-
dam interpr. simpliciter Tripudiabant, in Aspide, Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθι νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ. Sic autem
apud Lucianum in libro De saltatione, κωμάσαι πε

βέλπον exponitur ἄμεινον ὀρχήσασθαι. Itidẽ verò κῶμος pro A
ὄρχησις, vt antè dictum est.

Κωμάζω pro Comessabundus venio, seu Comes-
sabundus incesso. (vt loquitur Liuius, quum dicit, Te-
mulento agmine comessabundus incessit) Venio cum
lasciuia & proteruia, qualis est comessantiũ. cum præ-
positione ὅδε, vel πρὸς, vel πρός. ‖ Lucianus, ἠκούσα ὧν
αὐτοῦ τοῦ Πολυκράτους ἄδεντος ὁπόσα ἐκώμασε πρὸς ὅδε σε. A-
thenæus libro 8, ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν. Plutar-
chus, καί τις λόγος ἐχώρει ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι πρὸς τὸν
Διόνυσον. ‖ Sed in vulg. lex. κωμάζω affertur etiã pro B
Accedo simpliciter ex Epigramm. ἐκώμασας εἰς ὄλυμ-
πον, de Hercule. Item ex Nonno, Εἰς δόμον αὐχήεντος ἐκ-
κώμασεν ἠχήμονος. Et ex Hermogene, κωμάσας εἰς ὄλυμ-
πον τὸ δεσμωτήριον. Videtur tamen aliquid amplius his in locis
significare.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, Comessator, Comessabundus. Plut. Apoph.
κωμαστὴν δέ ποτε τοῦ τυχόντος αὐτοῦ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ ποιη-
σάντων ἀσελγῆ. Vtuntur autem hoc vocabulo etiam Pla
to & Xenophon. Apud Aristoph. κωμαστὴς Διονύσου: cui
opponit Greg. Naz. σωφρονιστής. ET Κωμαστικὸς, ου, ὁ, C
Ad comessationem pertinens, seu ad comessatores.
& q. d. Comessatorius, id est Qualis est comessantium. vt κωμαστικὴ ὀρχήσις apud Pollucem, & κωμαστικὴ
ἑορτὴ apud Eustathium supra in Κῶμος. ITEM Κω-
μαστικῶς, Comessabundè, Comessantium modo. vt di-
cit Liuius, Modo comessantium aliquid agere.

C. ΕΪΣκωμάζω, ET Ἐπῆς κωμάζω, Comessabundè & temu-
lenter me infero, impudenter & velut temulenter me
infero. vt exponit Bud. qui & εἰσκῶμασεν ὁ ἀνὴρ πλούσιος apud D
Athen. vertit, Luxum aduentu suo attulit argentum,
quod impudenter in supellectilem irrepsit. Apud eun
dem vide exemplum & bicomp. VER. Ἐπεισκωμάζω,
pag. 1083. At verò pag. proximè præcedente habes,
ἐπικωμάσαμεν ab alio COMPOS. Ἐπικωμάζω, ex Alci-
phronte, ἐπικωμάσαμεν δεῖπνα χωρὶς, pro violentæ & co
messabundæ offendimus & obuiæ factæ sumus Dexi-
macho. Ibidem verò ex Theodorito habes, τίς δὲ δέδοικε
τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπικώμασε, pro Quisnam
te stimulante non petulantissime in collegia piorum E
impetum fecit? Quis non debacchatus est in ordinem
clericorum?

Κώμαζος, ακος, ὁ, Petulans, Nugator, φλύαρος, Eust.

ΚΏΜΗ, ης, ἡ, Pagus, Vicus. Thucyd. lib. 3 ᾤκουν δὲ
κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ἄλλοτε ἄλλῃ πολλοί.
vbi ἀτειχίστους nõ addi ad differentiã quasi sint aliæ πτέ-
ρισμαι, apparet ex hoc eiusdem loco, l. 1, καὶ τοῖς ἀπίστοις τῶν
τῆς πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένοις, ἠπίστουν. vbi
κατὰ κώμας reddi potest & per aduerbium, videlicet Pa-
gatim. Aristot. De poet. καὶ τῆς τραγῳδίας [αἱ ἱππιοῦσαι] F
ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, πιθανοὶ τὴν ὀνομασίαν σημεῖον. οὗτοι μὲν
δὴ κώμας τοὺς τραγικοὺς καλεῖν φασι. Redditur etiam Vil
la, & à vet. interpr. Test. noui Castellum plerisque in
locis.

Κώμη, Vicus, in vrbe: de qua significatione dicam in
Κωμήτης.

Κώμη à Κεῖ. i. cubo: quòd constet ex domibus in qui
bus cubant animalia & homines quoque, quasi eorum
κοιμητήρια. Vide Eust. & Etymol. G

C. Κώμαρχος, VEL Κωμάρχης, Pagi præfectus. Legitur autẽ
hoc posterius apud Xen.

C. Κωμόπολις, εως, ἡ, Pagus ad oppidi seu ciuitatis magni-
tudinem accedens. A Bud. apud Strab. exponitur Pagus
instar oppidi. Apud Marcum cap. 1, v. 38. κωμοπόλεις di-
ci putantur quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam vr-
bes, quum mœnibus careant: redditurque ibi à quibus-
dam Oppidula, à nonnullis Oppidula rusticana, itẽ Pa-
gi oppidorum æmuli. Sunt & quibus interpretari Mu-
nicipia placeat. Tale est quod vocamus Vn bourg vel une H
bourgade, vel potius Vn gros bourg, aut Vne grosse bourgade.

Κωμητικὸς, ὴ, ὸν, Paganus, Vicanus, Qui est in pago, seu è pa
go, aut Ad pagum pertinẽs. vt κωμητικαὶ ἐκκλησίαι apud
Synesiũ. Idem verò & κωμήτιδ ας eadem significatione
appellauit.

Κωμήτης, ου, ὁ, Panagus, Pagum incolens. Item κωμῆται,
Eiusdem pagi incolæ. ‖ Κωμῆται in vrbe, Eiusdem A
vici incolæ, seu eiusdem vicinia, Vicini. nam κώμη, sic-
ut & Vicus Latinè, dicitur interdum in vrbe de vicinia.
(de qua signif. lege Suidã) Hoc exponitur modo apud
Aristot. Polit. 1, cap. 1, circa finem, & initio cap. 2. Et
FOEM. Κωμήτης, ιδος, ἡ, Pagana, Vicana. Et κωμῆτιδες ἐκ
κλησίαι eædem quæ & κωμητικαί, vt dictũ fuit in Κωμη-
τικός. ‖ Item Vicina, sicut κωμήτης, Vicinus.

Κωμηδὸν, Pagatim, Vicatim,

Κώμιος, ου, τὸ, q. d. Pagulus, Viculus. id est Paru' pagus. Plut.
in narr. amat. Scribi autem κῶμιον proparoxytonè
testatur & Eustathius. ITEM Κωμίδ ιον aliud di-
minut. apud Suidam. AT Κωμίδ ιον exponitur μι-
κρὰ καὶ ἀστεῖος πία, id est Parua & vilis herba. Fortasse
tamen & in illo Suidæ loco ita scribendum est.

C. ΚΩΜΩΙΔΟΣ, ου, ὁ, q. d. ὁ κῶμας ἀδων. Qui per pagos
cantat carmina. Existimatur enim hæc comœdiæ origo
fuisse, quòd Athenienses quum per pagos adhuc di-
spersi degerent, siquando genio indulgere vellent, &
πᾶν τὸν θύρσον τοῦ οἴνου (vt loquitur Pausanias apud Eu-
stathium) iocosa carmina, seu iocosas quasdam canrile-
nas & dicaces cantitarent, quibus se inuicem insectarẽ
tur. Alii verò veteribus pagos incolentibus morem fui
sse dicunt, (generalius loquentes, non nominatis Athe
niensibus) vt à quibus ciuibus passi iniuriam essent, no
ctu ad eam vrbis partem in qua ille habitabat veniẽtes,
carmina quædam aduersus eum cantitarent, eius quidẽ
nomen tacentes, sed de iniuria quã intulisset expostu-
lantes. Deinde quum hoc ad reprimendam insolentiã
& proteruiam opulentiorum vtile esse iudicarent, da-
tam fuisse cuiliber licentiam cantandi in medio etiam
foro hæc carmina. Postremo autẽ habuisse poetas qui
impunè hanc conuitiandi cuicunque vellent artem fa
ctitarẽt, quos dictos fuisse κωμῳδοὺς, respiciendo ad pri-
mam illam consuetudinem. Quã tamen conuitiandi
libertas adempta illis postea fuit. Hæc autem pauca ex
multis, atque adeo propemodum infinitis, quæ à va-
riis variè tradũtur, delegi, vt verisimiliora. quã & ex iis
qui à κώμη nomẽ hoc deducũt, quidã paulo aliam hui'
derivationis rationem reddant: cæteri verò partim à
κῶμος seu κωμάζω, partim à κῶμα, (quod prius esse con
stat quàm κῶμος) deducant, ὅτι ἐν κώμῃ κώματος ἥδιον. O-
mniũ verò ineptissima esse videtur deductio ἀπὸ τοῦ ἐν
τῇ ὁδοῖς κωμάζειν. Cæterùm qui contentus his non erit,
legat Aristotelem in l. De poetica, scholiastẽ Aristoph.
Eust. Etymol. & ex Latinis Donatũ. Cæterùm Suid. post
quã dixit κωμῳδίας appellari ὕμνους & δεξιουμοὺς & ἐμπαί
γματα, subiungit, καὶ Κωμῳδὸς, ὁ τοῦτο ποιῶν. Ego verò κω
μῳδὸν apud Aristot. Plut. Herodianum, eum esse puto
qui & Latinis comœdus, id est Comœdiæ actor, seu Co
micus actor: quo etiam modo loquitur Fabius. Aristot.
Ethic. libro 4, cap. 2, circa finem, καὶ κωμῳδοῖς χαριεῖς, ἐν
τῇ παρόδῳ περφύσαν εἰσέρχεται. Plut. De prava verec. ἢ πο
λὺ κωμῳδὸς ἐωνημένος ὅπτεται Μένανδρον. id est (Erasmo
interprete) Aut comœdus magno emptus inscita actio
ne perdit Menandrum. Herodianus l. 5, ἰωνόχοις τε καὶ
κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Hinc etiam ὑποκρί-
νεσθαι dicuntur apud Athenæum κωμῳδεῖν, sicut & τραγῳ
δεῖν. Hoc porro animaduertendum est, me dedisse pri
mum huic nomini κωμῳδὸς locum, respiciendo ad for
mationum seriem & quasi ἀκολουθίαν. quam sequendo
κωμῳδὸς prius est quàm κωμῳδία, quum alioqui ea si-
gnificatio quam passim habet κωμῳδὸς, (vt docui) ad
κωμῳδία pertineat, atque adeo hanc vocem ad illius ex
positionem assumere oporteat. Idẽ verò & in aliis no-
minibus vsuuenit, quæ alioqui serie formationis seu de
riuationis præcedunt. ET Κωμῳδία, Comœdia.
quæ triplex commemoratur, ἡ ἀρχαία, & ἡ μέση, & ἡ νέα,
seu καινή. Horum autem trium generum mentio fit
cum alibi tum in iis quæ scholiis in Aristophanẽ præ-
fixa sunt. A Donato autem, in iis quæ præfixit suis
in Terentium commentariis, (si modo is est qui illa iis
præfixit) ἀρχαία tantùm & νέα κωμῳδία fit mentio
(Sic & Aristoteles Ethicũ libro 4, capite 8, ἴδοι δ' ἂν τις καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τῇ παλαιᾷ καὶ τῇ καινῇ.) Ab

Athenæo contrà multi μέσης κωμῳδίας enumerantur πολιτικά. Luc. Lexiph. πολλὰ καὶ τῇ καινῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγυμνασάμενος. Idem De salt. καὶ μάλιστα δ' σεμνῆς τραγῳδίας καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας. Sciendum est autem, quanuis vetus comœdia potius quàm cæteræ duæ, ad satyram accederet, interdum tamen κωμῳδίαν sine adiectione tale quid significare quale Latinis satyra, aut satyricum scriptum. Sed & Theophyl. σκῶμμα & κωμῳδίαν copulauit. Quinetiam Suid. κωμῳδίας ait dici ὕβρεις & βλασφημίας & ἐμπαιγματα. itidémque Eust. tradit κωμῳδίαν veteres definisse ψόγον & πεῖσμα. Dicitur porrò κωμῳδίαν ποιεῖν, sicut & κωμῳδίας ποιητής: (Plut. Vtrum Athen. in bello &c. ἐγὼ μὲν οὖν Μέναν δρε τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας:) item κωμῳδίαν διδάσκειν. VNDE Κωμῳδοποιὸς ET Κωμῳδοποιητής, ITEM Κωμῳδοδιδάσκαλος, Comœdiæ scriptor, seu comœdiarum, Comicus poeta. Plut. σκόπει δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν. Legitur & in aliis plerisque cum eius tum aliorum locis. κωμῳδοποιητὴς autē apud Pollucem inuenio, lib. 9, cap. 313. vbi ETIAM Κωμῳδοποιητὴς illi subiungitur. At de κωμῳδοδιδάσκαλος lege B.p. 816. Inuenuntur autem & substantiua actionem ipsam significantia, HAEC, Κωμῳδοποιία ET Κωμῳδοδιδασκαλία. Plut. τῶν δὲ δ' ἐρασμάτων τὴν ὡς κωμῳδοποιίαν οὕτως ἄσμενος ἠρώτῶ καὶ φοιτᾶν ἄεν νομιζ' ἐὰν μὴ δένα ποιῆν κωμῳδίας ἀρέσκοντα. In vsu est ETIAM Κωμῳδικὸς pro Comicus, Ad comœdiam pertinēs, aut Comœdiæ conueniens. κωμῳδικὰ ἔπη ex Aristoph. Comica carmina. At κωμῳδικὰ παίγνια Demetr. Phal. Comœdiæ conuenientia, seu Comœdiam decentia. Apud eundem legitur & κωμῳδικότερα. Eust. κωμῳδικοὶ exp. etiā ψογερόν. Vt autem à κωμῳδία dicitur κωμῳδοποιός, &c. pro κωμῳδιοποιός, (quod & reperitur cum alibi tum apud Suid. nisi mēdum subest) sic κωμῳδικὸς videri possit esse pro κωμῳδιακός.

SED & VERBVM Κωμῳδέω hinc originem habuit pro σκώπτω, Mordacib⁹ dictis in cesso, Mordeo, Noto, Taxo, Subsanno, Irrideo. vt videlicet in vetere comœdia fiebat. Athenæus 12, κωμῳδῶν δὲ αὐτὸν Ἀλεξις. Idem alibi, Λάμπωνα δὲ τὸν μαντιν ὅτι πᾶς ὁμοίως κωμῳδεῖ σ. Hermog. ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν ὀνόμασι κωλύει. Et κωμῳδεῖσθαι Aristoph. in Vespis. Idem in Plut. 0, σκώπτει & κωμῳδεῖν copulauit: eodémque modo Athen. dixit κωμῳδεῖν καὶ σκώπτειν εἰς ὑποφαγίαν. HINC Κωμῳδία, Quod dicitur mordendi causa, seu notandi, aut subsannādi. B. verò à Plat. κωμῳδήματα vocari ait quasi Cauillamenta, & παίγνια, dicique de omni ludicra musica & ridicula. Item COMPOS. Διακωμῳδέω ET Ἐπικωμῳδέω, ῶ, Habet autem Διακωμῳδῶ eandem significationem quam Κωμῳδῶ, nisi quòd præpositio ὁμῶ vehemētiam aliquā addit. Quod & de ὑπικωμῳδῶ dici fortasse potest. Nisi quis malit ὑπικωμῳδῶ esse Insuper irrideo, & quasi Irrisionem addo, seu mordax aliquod dictum. Plato in Apologia, ὁ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ὑπικωμῳδῶν Μέλητος ἐγράψατο. AT VERO Κωμῳδολεσχῶ vocabulum esse videtur ioco prolatum ab Aristophane, & ab eo fictum, sicut & alia pleraque. Habet autem formam participii à verbo Κωμῳδολεσχέω, ῶ, quod sonat quasi dicas Comica lingo, pro Comica verba iacto, ea ex comicis suffurans, degustando eorum libros, & tanquam patinas lingens. Viderint tamen viri docti an aptiorem eius loco inuenire possint expositionem, quū nullam afferat schol. nec Suidas, versum tamen in sum proferēs, qui est in Vespis, Κωλῳδολεσχῶ· ἀεὶ τὸν ὀψοφάγον τ' ἀεί.

Κωμικός, οῦ, ὁ, Comicus, Ad comœdiam seu ad comœdiæ scriptorem pertinēs, aut Ex comœdia petitus. vt κωμικὴ σκίλλη, & κωμικὴ ὑπόθεσις & κωμικὴ χάρις apud Athenæum. Item κωμικὴ ἀζευγνία, Plutarch. qui dixit etiam κωμικοῖς καὶ ἱλαροπρεπεῖς πρόσωσιν. quod omnino conuenit cum hoc Luciani loco, ἱλαρὸν καὶ κωμικὸν πρόσωπον. Et κωμικὸν δορυφόρημα apud eundem Lucianū, quod prouerbialiter dici annotat Erasmus in prouerbio Doryphorematis ritu. Compar. Κωμικώτερος. vt apud Demetr. Phal. αἱ δὲ [χάριτες] ὑπερβαίνουσι μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. Item, κωμικὸς, Comicus poeta, Comœdiæ scriptor. Plutarchus de Discern. adul. ἐπὶ καὶ τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θέατρον αὐστηρὰ καὶ πολιτικὰ πεποίηται. Sic & apud Athenæum passim. Existimo tamen alteram significationem nominis huius κωμικὸς (videlicet pro Ad comicum seu ad comœdiam pertinens &c.) præcedere, vt sumque obtinuisse vt breuitatis gratia diceretur κωμικὸς pro κωμῳδικός. quàm meam coniecturam confirmare videtur syncope in κωμοποιητής. hoc enim, sicut & κωμῳδοποιητής, dici testatur Pollux. HINC Κωμικὲ ὄμματα, pro Comicè loquor. ex Luciano.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ, ου, τὸ, Dictum laudatorium, Laudatio, Laus. Plato in Minoe, postquam hæc de Minoe verba Homeri protulit, (quæ sunt ex Odyss. τ, — ἐνθά τε Μίνως Ἐννέωρος βασιλεύε Διὸς μεγάλου ἐταῖρος, subiungit Minoē accepisse hoc ἐγκώμιον ab Homero quale nullū heroum ab eo acceperit, & quidem paucis verbis comprehensū. dicit enim ὀλίγοις βραχέσι μ' ἐγκωμιάσας. (& paulo post χέρας id appellat) Ideo autem hoc exemplum primum protuli, vt ostenderem vanam esse illam distinctionem quæ cum ab aliis tum ab Aphthonio annotatur inter ἐγκώμιον & ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔπαινον quidem ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, at verò ἐγκώμιον κατὰ πόλιν ἐκφέρεσθαι. Affertur porro ex eodem Plat. ἐγκώμια ποιεῖν pro Laudare. sicut ex Aristophane ἐγκώμιον ἀδειν εἰς τινὰ, pro Canere carmen de laudibus illi. Legitur & ἐγκώμιον λέγειν, libro 4, καὶ ἄλλο ἄλλο λέγοντες ἐγκώμια. Apud Isocratem ἐγκώμιον παγκρατίου & ἐπαινεῖν ἀξιοῦσθαι, pro eodem, in Panath. Demosthenes autem Pro cor. dixit, δεῖξαι ἐγκώμια, scribens καὶ περὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν ἔργων αὐτῶν πάντων ἐξῆν ἐπιδεῖξαι ἐγκώμια Θηβαῖοι καὶ ὑμῶν τὰ κάλλιστα, εἰς ὧν ἀνδρίας ἔπαινον δὲ, δικαιοσύνης, πεῖραν εἰς σωφροσύνης. quod perinde est ac si diceret, Tria ostenderunt Thebani vobis inesse summa laude dignissima. vel, Triplici laude ornati fuistis testimonio Thebanorum. Sicut autem hic dicit κατ' ὑμῶν (qui præpositionis κατὰ vsus nouus alioqui videri cupiam possit) ita & Philipp. 2, ὁ καὶ μεγίστου ἐστὶ κατ' ἐμοῦ ἐγκώμιον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. vbi etiam observa ἐγκώμιον non tam esse laudem quàm laudis materiā & argumentū, seu id quo quis laudē meretur, vel laude dignus censetur. ‖ Ἐγκώμιον interdum est Oratio scripta de laudibus alicuius. vt ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod scripsit Matris teste Athen. Et apud Plutar. in Apophth. Antaleidas sophistæ cuidam recitare volenti suum ἐγκώμιον Ἡρακλέους, obiecit, τίς δ' αὐτὸν ψέγει; ITEM Ἐγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, vt tradit Eust. At COMPOS. Φιλεγκώμιος est ὁ φιλῶν ἐγκώμια, Qui laudes amat, Qui laudibus delectatur, Qui laudari cupit.

Ἐγκώμιον dictum putant cum alii tum Aphthonius quòd olim soleret ἐν κώμαις ἀδεσθαι, id est πᾶς στιχηρὸς, seu περιφόβιος. nec plura de hac deriuatione apud quē quam inuenio, præterquam apud Etymologisten: sed quæ is addit, sunt planè etymo repugnātia: hinc videlicet ἐγκώμιον nomen accepisse, quòd qui ab opulentioribus aliquam iniuriam acceperant, venientes εἰς κώμας, i. εἰς ἀμφόδα, (Lat. In trivia seu compita) multa aduersus eos probra iactabant. Quòd si & meæ coniecturæ seu derinationi locus hic super est, dixerim potius à κῶμος esse deriuatum ἐγκώμιον, vt sit ita vocatum quasi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod videlicet amator amicæ suæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo & κῶμος in ea significatione quam ei dat Pindarus Olymp. odæ 4, videlicet pro ὁ μετὰ χορείας ἔπαινος, seu simpliciter, ἐγκώμιον, vt antea docui.

Ἐγκωμιάζω, Laudo, Laude seu laudibus afficio. ἐγκώμιον λέγω. Æsch. in Ctesiph. ἀκούσας ὅτι τὸν πάφον τοῦ Πελοποννήσου ἐγκωμιάζειν τῷ ἐκείνου ἀρετῷ. Isocrates ἐγκωμιάζειν τῷ δημοκρατίᾳ. Idem, τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας. Idē in Euagora, αὐδρὸς ἀρετῷ δίχα λόγων ἐγκωμιάζειν. Eadémque constructione Plutar. in Lycurgo, ἐγκωμιάζουσι δ' ὠδῆς τῷ ἀρετῷ. Et passi. ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' εὐδραγαθίαις, apud Isocr. Cæterùm Xenoph. post ἐπαινεῖν addidit ἐγκωμιάζειν, tanquam maius aliquid significans, Pæd. 5, ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες οὐδὲ ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐγκωμίαζον. HINC Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, Laudator. ET Ἐγκωμιαστικὸς,

(q.d. Laudatiuus, seu Laudatorius) Ad laudationē pertinens. ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα ex Herm. pro genere demōstratiuo. Item ἐγκωμιαστικοὶ apud Dion. Long. (sicut & ἐπαινετικοί) Qui lubenter laudant, Laudationibus dediti, seu Ad laudationes propensi, aut ad laudandum. ET Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. Laudatiuè, aut Laudatoriè, Eorum more qui laudationem aliquam scribunt. At COMPOS. Ἀνεγκώμιαστος, ου, ὁ, Illaudatus, Nulla laude affectus, aut nullis laudibus.

-ΚΩΠΗ, ης, ἡ, Remus. Hom. Od. ι, v. 489, Ἐμβαλέειν κωπῆς, ἵν' ὑπ' ἐκ κώπας φύγοιμι. qui versus habetur & Od. κ, estque ibi ordine versus 129. Latini dicunt Incumbere remis. Dicitur κώπη à poetis aliis nominibus ἐρετμὸς, item πάτη & ἐλάτη. At κώπη sistratum est & apud prosæ scriptores. Plut. ἡ δὲ κώπη κέκλασται. Thuc. l. 2, καὶ τὰς κώπας αὐτοῦ ἀπαιρεῖ ὄντας ἐν τῷ κλύδωνι ἀναφέρειν. Quod autē ad hui⁹ vocis κώπη etymō attinet, fuerit dicta κώπη, (si Etymol. fidem adhibeamus) quasi κόπη, à κοπεῖν. i. à tundenda aqua. Quæ etymologia mihi nō displicet: sed κώπη significāti Manubriū, (de quo significato dicam infrà) nequaquam conuenire potest.

Κώπη, Vrbs Bœotiæ, vel ἀπὸ Κωπέως τινὸς ἥρωος, vel παρὰ τὰς κώπας. vide Eust. ITEM Κωπὶς λίμνη, Quæ est circa vrbem Κώπας dictam. ET Κωπαῖδες dictæ ἐγχέλεις, prægrādes. Vide Stephanum, Eust. & Hesych.

C. Ἄκωπος, ου, ὁ & ἡ, Remo carens. vt τὸν ἄκωπον ναυτῶν dixit Philipp. in Anth. epigr.

C. Δίκωπος, ου, ὁ, vt δίκωπα σκαφίδια, Scaphæ paruæ quæ duobus tantùm remis aguntur. Bayf. ex Strab. l. 11. (Sic & apud Eurip. πάφος δίκωπον) Putat autem ET Δικωπία pro eodem dici à Luc. vbi scribit, ἐγὼ δ' ἀπεσβοῦτο ὢν, πῶς δίκωπαν ἔλκω, ἐρετῶν μόνος. sed ego illi hac in expositione non assentior.

Ἔγκωπον, ου, τὸ, Ea pars nauis in qua remi sunt collocati, vt Bayf. vertit apud Athen.

C. Εἰκοσάκωπος, ου, ὁ & ἡ, Viginti remos habens. εἰκοσάκωπος ναῦς, nauis quæ viginti remis impellitur. Idem quod εἰκοσήρετμος.

C. Ἐπίκωπος, Remo admotam habens manum, Remigationi accinctus, Qui est in procinctu naurgationis (qui ἐπήρετμος Homero) Vel, ὁ κωπηλάτης, Remex. vide Eust. Item ὑπόκωπος κέρκουρος Ath. 65, Remigio instructus. B.

C. Ὀρθοκῶπαι, Qui se erigunt in ducendis remis, vt videlicet fortius eos impellāt, ὀρθοκωπεῖν Hesych. exp. ὀξέως δυόμενοι ἐν τῷ ἐρέσσειν ὑπόπονοι. vbi scribere malim ὀξυπόνοι.

C. Πολύκωπος, Multos remos habens Eurip.

C. Πρόκωπος, (q.d. Qui est ad remū seu iuxta remum) Remex. Qui manum remo admouet, seu remis, Qui remū manu tractat. Thuc. l. 1, p. 4, circa finem, ὀξύπαις δὲ πάντες πεπίστευκε τοῖς πρόκωπος. Luc. in Char. ὅπ μηδεπώποτέ σε ἢ αὐτὸς ἐκέλευσα, ἢ πρόκωπον εἶναι. Vbi Bud. πρόκωπον esse ait nautā remis hærentē. Sed in illo Thuc. loco vocari πρόκωπος annotat Bayf. quos & αὐπρέπαι ac μαχίμους, videlicet remiges, qui etiam, quum opus erat, decertabant & propugnabant.

C. Κωπηλάτης, ου, ὁ, Qui remū impellit. ὁ κώπην ἐλαύνων, Remex. VNDE Κωπηλατέω, ῶ, Remigo. Luc. De ver. narr. ἐφεξῆς ὁκωπηλάτουν. ET Κωπηλασία, Remigatio.

C. Κωπήρης, ους, ὁ & ἡ, vt κωπῆρες πλοῖον, Thuc. l. 4, p. 159, Nauigium quod remis agitur, Nauigium actuarium. Sed Plutar. dixit etiā κωπήρεα sine adiectione. Idem, πορθμεῖα κωπήρη dixit q. d. Pōtones actuarii, id est Qui remis incitarentur. Bayf.

Κωπήρης, Nauta remum tenens. B. p. 797 ex Alciphr. Itidem κωπήρης χείρ, v. l. ex Eurip. Manus remigans.

Κωπωτήρ, ῆρος, ὁ, Scalmus. i. Id cui alligantur remi. At, secūdum quosdā, Id quo remus scalmo alligatur, (QVOD Ἐπικωπωτὴρ etiā vocatur, teste Suida & Eust. sicut & Ὑποκωπωτήρ, cuius Pollux quoque meminit) Sed Hesychio κωπωτὴρ significat ipsum scalmū: & ita nō est ὦ ἐκδέδεται αἱ κῶπαι, sed ὅθεν ἐκδέδεται. si tamen vulgarem σκαλμοῦ significationem ille retinet, quum exp. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης. Idem certè ὑπόκωπωτὴρ exp. itidem nomine Ὑποκωπωτήρ. Cæterùm accipiendo κωπωτὴρ pro scalmo, nō vacabit præpos. in ὑπόκωπωτήρ. quippe quum vinculum superimponatur scalmo.

AT VERO Κωπωτήριον, VEL Κωπωτήριον, (q.d. Remorum repositorium) Locus ad asseruandos remos. In v. l. exponitur ex Poll. Locus in naui iuxta remiges, vbi remi asseruantur. Poll. tamen simpliciter hoc dicit, καὶ τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς τῇ κώπῃ, κωπωτήρια καλοῦσιν. vbi etiā vereor ne potius κωπωτηρία scribendum sit, vt dicatur κωπωτηρία in nominatiuo, gen. fœminino.

Κωπεὶς, έως, ὁ, Remex. B. ex Synes. AT Κώπεις Hesychio Ligna apta ad conficiendos remos. Sed apud Aristoph. in Acharn. est genitiuus κωπέων pro hac signif. Apud Suid. autē EST Κώπα ET Κώπα pro ornamento quod collo circūponitur. AT Κωπαῖον cum αι est Superior pars remi, (si Hesychio credimus) sicut inferior, πάτη. Inuenitur ET Κωπεὼν apud Theophr. quod Gaza vertit Remū, vt scribit B. ITEM Κωπίον, ου, τὸ, dimin. q. d. Remulus) Remus paruus, ex Aristoph. Sed Κωπία dicta fuerunt etiam Ossa angustiora costarum: sicut πλάτη, quæ sunt latiora.

¶ Κώπη, ης, ἡ, Manubrium, Capulus. λαβή. Hom. Od. λ, v. 531, — ξίφεος δ' ἐπιμαίετο κώπην. vbi putatur additus genitiuus ξίφεος ad differentiam, quum dicatur & κλειὰς κώπη: (item de ea parte remi qua prehenditur, teste Hes.) sed alibi vtitur sine adiectione, videlicet Il. α, v. 219, Ἡ καὶ ἐπ' ὀρμενὲ κώπῃ ὀξὺ χάλκεον βαρεῖαν. Sic apud Soph. in Philoctete, p. 416.

C. Ἐλεφαντίκωπος, ου, ὁ & ἡ, vt ἐλεφαντίκωπον ξίφος, eburneum capulum habens.

C. Πρόκωπος, vt πρόκωπα δεξιά, dextra capulo admota. Sed & πρόκωπα ξίφη, ensēs quorum capulis manus est admota. A Suida (quē vide) πρόκωπον ξίφος exponitur γυμνὸν, vt sit Nudus ensis. i. Districtus. Vide & B. p. 797 ex Herodiano, apud quem pro πρόκωπον δεξιαὶ suspicatur legi posse πρόσκωπον. in qua coniectura lubēter illi subscribo.

C. Ἄκωπος, ου, ὁ & ἡ, Imparatus. ab vtralibet signif. nominis κώπη. i. vel à κώπη significante remum, vel à κώπη significante capulum. ἀνεφοδίαστος, (inquit Hesych.) id est Imparatum: ἀπὸ τῶν νῶν μὴ ἔχοντων κώπας. Subiungit autem, ἢ ἄοπλον, (id est, vel Inermem) κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.

Κωπήεις, εντος, ὁ, Manubrium habens, seu capulum. vt ξίφος κωπῆεν apud Hom. non semel. τὸ λαβὼν ἔχον. sed suspicor Homerum intellexisse ensem certum quoddam capuli genus habentem. Alioqui enim superuacaneum esset illud epithetum.

Λάμβδα

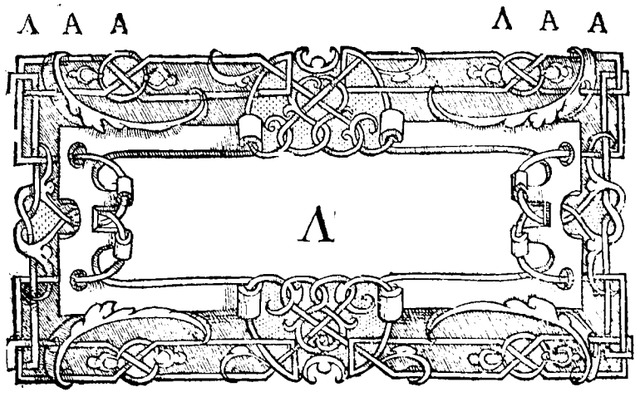

Λ λ

AΛΑΣ, ό, Lapis (quam Latinam vocem ex illa Græca originem habere puto) Vel Saxũ. Genit. est λάας, & per crasin λᾶος. In plurali λάαες, Lapides, & per crasin λᾶες. vnde datiuus λάεσιν. (De λᾶς autem monosyllabo dicã infra) Hom.Il.σ, v.522, Ἀμφοτέρω δὲ πέσοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀΐδηλος ἄχεις ἀπηλοίησεν. Et Odyss.λ, de Sisyphi saxo, v.593, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀΐδηλος. (qua autem significatione mihi videatur vti his in locis adiectiuo ἀΐδηλος, suo docui loco, videlicet col. seu semipagina 144 Tomi primi) Idem Iliad.β, v.321, Λᾶαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Et Odyss.λ, v.594, de Sisypho, Λᾶαν βαστάζοντα. Et 596, Λᾶαν αὖθ' ὤθεσκε πρὸς οὖδας. Sed & Il.γ, v.12, Τόσσον τίς τ' ὄβριμος ἐσσί τ' ὄβριν λᾶας ἔνεστι. id est, Aliquis eatenus prospicit quoad iaciat lapidem. q.d. Prospectus non est extra lapidis iactum. vel, vlterius quàm ad lapidis iactum. Et datiuus λάεσσι, (de quo dictum modò fuit) Il.γ, v.80, Τοῖσίν τε πτυσκόμενοι, λάεσσι τ' ἔβαλλον. Quibus ex locis patet vocabulum λᾶας inter dũ esse potius Lapis, interdum contrà potius Saxum: vt quum λᾶαν Sisyphi dicit. nam Latini poetæ Sisyphi lapidem vocant, potius quàm Sisyphi saxum, itidemque prouerbialiter dicitur Sisyphi saxum voluere, potius quàm lapidem. Hesych. quoque λᾶας exp. λίθος, item πέτρα, ac πέτρος. Cæterùm quanuis poetarum sit potius hoc nomen quàm aliorum scriptorum, affertur tamen ex Aristotele De gen. animalium lib. 1, τοὺς λάας φερεσάπουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τῆς ἱστῆς. vbi λάας redditur Põdera, pro Ponderosis saxis. ‖ Λᾶαν Hesych. vult & alia significare, de quibus eum consule.

Λᾶς quoque monosyll. per contractionem factum ex λᾶας, idem significat, videlicet Lapis, Saxum. vnde λᾶϊ datiuus apud Nicandrum in Ther. v.18, Σκορπὸς ἀφερεϊδὴς ἐλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. Sed est præterea SIVE Λᾶς, SIVE Λᾶ, nomen vrbis Laconicæ, ita vocatæ ꝗ supra rupem altã sita sit. cuius ita meminit Lycophrõ, Καὶ Λᾶ πηρήσεις. Ab hac vrbe Dioscuri fuerunt DICTI Λαπέρσαι, videlicet ἀφὸ τὸ πέρσαι Λᾶ, id est quòd Λᾶ euertissent. Hanc Eustathius ex veterum fide scribit & ἡ Λᾶ fœm. & ὁ Λᾶς masc. gen. appellatam. Ambigi autem an eius incolæ SINT Λάεσι an Λᾶσι. ideóque ambigi quòd dissentiant exemplaria. At Steph. habet duntaxat Λάοι. ‖ Homero autem fuit DICTA Λάα per dialysin in Bœotia, Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Ὀλίζονα ἀμφενέμοντο. vbi animaduerte α prius corripi, posterius produci, cõtrà quàm in λᾶας & λᾶαν significantibus lapidem seu saxum.

Composita fiunt à Λᾶς contracto, non à Λᾶας integro. Legitur enim Λαξεύω, & Λαπάριος, & Λαπύπης, &c. Inuenitur autem & Λαοτύπος in Epigramm. sed metri causa. quo tamen modo dicitur & Λαξεύος. Cæterùm de hoc monendum lectorem existimaui, cauendum esse ne composita quædam à Λαὸς significãte populum, quæ o amiserunt, (quale est λαχέπας) confundat cum compositis à Λᾶς.

C. Λαξεύω, quasi λᾶϊξέω, seu λᾶς ξέω, Lapides scalpo, Lapides polio. Sed dicitur generalius de iis qui lapicidæ à Lat. vocãtur, & aliis nominibus λαπῦροι ac λαπύπαι. vnde λαξεύω exponitur etiam, Lapides incido. Interdum verò & pro Incido simpliciter, cum accusatiuo λίθον. vnde etiam ab eius passiuo λαξεύομαι est partic. λελαξευμένος, dicitur que λελαξευμένος λίθος, incisus lapis, aut etiã operi aptatus. Sed à Græcis Bibl. interpr. λελαξευμένος λίθος vocatus fuit Quadratus lapis, (vt scribit Budæus) in hoc loco libri Iudith, καὶ ὠκοδόμησεν ἐπ' Ἐκβατάνων κύκλῳ πύργον ἐκ λίθων λελαξευμένων. HINC Λαξευτής, & Λαξεύτης, & Λαξευτήριον. Est autem λαξευτὴς nih. aliud quàm λελαξευμένος. vt etiam Lucæ cap 23, v.53, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνημείῳ λαξευτῷ. vbi ἐν μνημείῳ λαξευτῷ reditur Monumento quod erat ex lapide excisum: à vetere autem interprete simpliciter In monumento excisso. ET Λαξευτής, Lapidũ scalptor, vel Lapicida. qui & λαξόος, & λοπύπης, necnon λατόμος dicitur. itidem verò λιθοξόος, & λίθων ἐγχάρης à Luc. ET Λαξευτήριον, q.d. Lapicidarũ, Instrumentũ ferreũ quo lapicidæ vtuntur. λιθοτόμον σιδήριον. Hesych. AT VERO Λαξεύς (eadem forma dictum qua λιθοξόος) Lapidum scalptor, potius quàm Lapicida. Hesychius habet λαξεύς, exponens λιθουργοὶ & οἰκοδόμοι. At in v.l. λαξεύς legitur.

C. Λαπύμος, ου, ὁ, Lapicida. Λαπύμος, inquit Eustathius, ἀπὸ τοῦ πίμπλημι, vt λαπύπης ἀπὸ τοῦ πίπτειν (Apud quem etiam scribitur λαπύμος non λάπυμος, vt habent v.l. & Hesychius) Pollux, ἡ δὲ σφῦρα καὶ λαπύμων καλεῖται πάλαι. ET Λαπυμιστής, ου, ὁ, Lapicidina. Budæus ex Strabone: apud quẽ tamen suspicatur scribendum λαπιδιστής. ITEM Λαπυμία, pro eodem, & quidem vsitatius. Latinè quoque Latomia, aut etiam Latumia: sed frequentius plurali numero. Lucill. Epigr. lib 2, Ἡ πόνου σῆμα τὸν κοῖλον λαπυμίων; Plutarchus de fort. & virtute Alexandri, ἵνα τῶν ἀνάπαλιν Διονυσίου τὸν τύραννον φυλάττειν εἰς τὰς λαπυμίας ἐκβάλλων. quem locum affert & Erasmus in proverbio εἰς λαπυμίας. sed debuit potius ille prouerbium integrũ scribere, ἀπαγέ με εἰς τὰς λαπυμίας. Origo autem prouerbii esse putatur ab illo Philoxeno in latumias Syracusanas coniecto. de quo loqui creditur & Plato in fine epist. 2 quæ est ad Dionys. τὴν ἐκ τῶν λαπυμιῶν δῦ ἐπιπνοιαν ἀφεις. (sed ibi quoddã ver. exempl. habet λιθοτομιῶν) Vtebatur autem Dionysius tyrannus latumiis illis pro carcere, atque adeo carceris nomen habebant, vt & Cicero testatur. Sed & Romæ carcerem fuisse hoc nomine, quidam ann. ex Liuio. Et VERB. Λαπμέω, ῶ, Lapides incido, vel E lapidibus extruo. Cuius compos. EST Ἐκλαπμέω, ῶ, quod in v.l. affertur ex Græcis Bibliorum interpr. Numerorum cap. 21, ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελαπμήσαν pro Puteum foderunt, & lapidibus cõstruxerunt. At verò ex c. 6 Deuter. affertur ἐξελαπμήσας λάκκους pro Fodisti.

C. Λαπύπος, ου, ὁ, Lapicida. Sed propriè sonat Qui tundit seu percutit lapides, à verbo πύπτειν, seu potius eius aoristo ἔπυπον. Exponitur verò & λαξεύς. Vsum autem esse nomine λαπύπης Sophoclem testatur Pollux: addens ἐργαλεῖα horum λαπύπων vocari ab eodem λείας & γλαφίδας (si tamen ita scriptisse Poll. credimus.) AT Λαπύπη, ης, ἡ, Quod è lapide abraditur. τὸ τῶν λίθων ἀπόξεσμα, vt habet Eust. (nisi ꝗ plur. vtitur, scribens τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα) Hesych. autem dicit λίθου τὸ ἀποπλέκκημα. At Suidas exponit τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου. In v.l. λατύπη,

magis peculiari signif. Quod à lapidibus marmorarii abradunt. Plut. De primo frigido, οἱ δὲ χαλκεῖς τοῦ πυρὸς ἀμβλύνουσι καὶ ἀνατηκόμενοι σιδήρῳ μάρμαρον ἢ λατύπην ἀφαιροῦσι. quæ Turn. vertit, Sed & fabri ferrarii candenti liquescentique ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. Item Terra figlina, Terra Cimolia, vel Gypsum, in v.l. ex scholiaste Aristoph. Suidæ autem λατυπὴ est etiam λιθουργική, cuius tamen signific. nullum exemplum habetur. Bud. verò testatur præterea Plutarchum λατυπὴν inter χαλκέως instrumenta numerare. Et VERB. Λατυπέω, ῶ, Lapides incido. Ex Lycophrone autem affertur pro Muros è lapidibus extruo.

Λάϊνος, η, ὁ, Lapideus. Iliad.μ, Πάντῃ δ' ἀθῆ τεῖχος ὁρώρεε θεσπεσιαὲς πῦρ Λάϊνον. vbi annotat Eust. si quis nõ per hyperbaton dicat τεῖχος λάϊνον, sed cum πῦρ proximo coniũgat, θεσπεσιαὲς πῦρ Λάϊνον, (exponens τὸ μὴ ἀπὸ ὕλης ἀνεξάπτου ἀλλ' ἐκ λίθων ἀποπαλόμενον, vt λάϊνον quasi per epiphonema dicatur) duriusculum id esse & magis tragicum. At λάϊνον ἔνυνθαι χιτῶνα, eiusdem Il. γ, Lapidibus obrui: ad verbum Lapideam induere tunicam, — ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕστο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας. i. λιθόβολος ἐγένοιο, vt Suidas exponit: ἐλιθάσθης αὖ, vt Eust. Idem dicitur & λάεσσι σκεπασθῆναι. ET Λαΐνεος, η, ὁ, itidem Lapideus. lib. 4. Epigr. Item apud Nonn. ἄγκοσι λαΐνεοις, vasis lapideis, — ὑγροχυτῶν ἀπὸ κόλπων Λίγκοσι λαΐνεοις μετανάστιον ἤ συνεν ὕδωρ. Et paulo antè, Λαΐνεῳ κενεῶνι κατάρσιον ἔβλυεν ὕδωρ. Item λαΐνεοισι βελέμνοις, iaculis seu telis lapideis, id est lapidibus.

Λαΐγξ, ιγγος, ἡ Lapillus, Calculus, ψῆφος, vel μικρὰ ψῆφος. Od. ζ, ἀμφὶ δὲ λαῖλαψ, ἠχὴ μάλιστα Λαΐγγας πεῖ χέρσον ἀποπλύνει. σπεῖρα θαλασσα, id est, vt Eust. exp. τὰ σμικρὰ λιθάρια τὰ ὑπὸ τῶν χειλέων τῶν πόδων. Od. ε, πουλύποδες θαλάμης ἐξελκομένοιο Πρὸς κοτυληδόνεσσιν πυκιναὶ λαΐγγες ἔχοντο, parui lapilli adhærent, seu parui calculi.

¶ Λαύω, F. αύσω, Lapido, Lapidibus obruo, Lapidibus appeto, iactu lapidum incesso. idem quod λιθάζω. Philo de mũdo, σφαττόμενοι ἢ καὶ λαυόμενοι ἢ ἐμπιπραμένοις. Plin. pro Lapidari dicit Facta per populũ lapidatione summoueri. Et λαυθεὶς apud Hesych. λιθοβοληθείς. Videtur autem dici λαυω quasi λοιδω.

Λαῦσμός, οῦ, ὁ, Lapidatio. & Malorum cumulus, scholiastæ Æschyli: Herodiano συσμὸς καὶ ἄθροισμα. v.l.

Λαύσιμος, η, ὁν καὶ ἡ, Lapidatorius: vel Lapidatus. Eurip. Oreste. Εἰ χρὴ θανεῖν νῷ λαύσιμῳ πεφάμαπ, Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν, mori per lapidationem congestis saxis. In eiusdem Herachidis λαύσιμον ἄλγος. ita enim vet. cod. non ἄλγος.

Λαυσήρ, ῆρος, ὁ, Lapidator. λιθοβόλος, vt apud Lycophr. accipi testatur Etymolog. Sed & Hesych. λαυσῆρα exp. φονέα, λίθοις αὐτὸν ἀναιρούντα. Est autẽ vocabulũ criminosũ, vt & Lapidator apud Cic. Pro domo sua, Percussor, lapidator, fori depopulator, obtessor curiæ. Exponitur etiam Dignus qui lapidetur, Dignus qui lapidatione per populũ facta summoueatur. ἄξιος καταλευσθῆναι hoc est λιθοβοληθῆναι, ut quit Suidas, citans hoc exemplum, ὁ δὲ παλαμναῖος ἢ λαυσὴς ὀκείνος ἠπτοιεν ἐπωνυμίαν λαόειν Εὐτυχής. Et ex Æliano, ἵνα τὸν σῦν κακῶν αὐτὸν ἢ λαυσῆρα ἀφανίσωσι.

Λαυσὸς, ου, ὁ, Lapidatus. nam Hesych. λαυσὰ exp. λιθοβόλητα: item & ὀρατά, à λαύω.

C. ΚΑΤΑ λαύω, Lapidibus obruo, Lapidibus cooperio. idẽ quod καταλιθόω & καταλιθάζω & καταλιθοβολεω. Antiph. ὥστε τὸν φρεσβυτικὸν τῶν Ξέρξου γλῶ καὶ ὕδωρ αἰτήσου τὰ μικρὰ δεῖν καταλαῦειν. Item ex Plat. Epist. καταλαῦσαι βάλλοντες, iactis lapidibus obruerũt. Vtitur & Thuc. & Demosth. Et in pass. καταλαυσθεὶς ex Herodoto, Lapidibus obrutus, seu Lapidibus coopertus, vt Cic. loquitur.

Καταλαύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui lapidibus cooperiatur. ἄξιος τοῦ καταλαυσθῆναι, vt Suid. exp. citans ex Dinarchi orat. contra Lycurgum.

ΛΑΒΡΟΣ, ου, ὁ Nimium vorax. λίαν βορός: item Eust. Plerunque accipitur pro Auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. In Epigr. lib. 2, Μὴ φείσῃ Διόδωρε, λάβρος ἢ εἰς βάκχον ὁλιόδων Ἄχεις δῆθ' σφαλεροδζωροπῆτι γόναπος. Et τὸ λάβρον, eiusmodi auiditas hianti ore omnia deuorãdi. Plut. in lib. περὶ ἀδολεσχ. Τὸ λάβρον πᾶσι, καὶ πρὸς πᾶς λόγοις ὀξύπεινον ἀνακρουστέον. Λάβρος tribuitur etiam rebus inanimatis. Oppian. l. 3, οἷά τε πάντῃς Περθομένης ὑποδουρὶ καὶ αἰθομένῃς πυρὶ λάβρῳ, igni voraci seu rapido. nam & hæc igni à Latinis poetis tribuuntur. Ab Homero aquis & ventis. Il. φ, πλημμὸς ἢ ὑπὸ χειματ' ὀρώρει Λάβρος ὑπαιθα ῥέων. (item λάβρος ὄμβρος, impetuosus & vehemens. Apoll. Arg. 1, πάμπληρον ἐρετμοῖς Λάβρον ὕδωρ. Item λαβρόπεζα ὕδατα, vehementiora, B. ex Aristot. Meteorolog. II, β, de Zephyro, Ὡς ἢ ὑπὸ κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαγίζων. Odyss. ο, Τοῖσι δὲ ἰκμάδα οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον ἐπαγίζοντα δι' αἰθέρος. Plut. Symp. l. 4, λάβρον πνεῦμα κωβερνῆται πολλαῖς μηχαναῖς ὑποφεύγουσι, ventum rapidum vel impetuosum. nam exponitur σφοδρὸς, ῥαγδαῖος. Item ex Soph. λάβρον τόμα, pro θρασύ, procax. Aliter autem accipitur apud Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησ. inscribitur, Χρυσῶ ἢ' αὐγήνεντι σωκήρμοσεν ἀμφιδασείας Κόρσας, καὶ τόμα λάβρον ὀπισθοπίσιν ἱμᾶσι, quasi φορβιᾶ τινι καὶ περιστόμιον τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθειργνύων, vt ipse Plut. addit.

C. Λαβροπότης, Auido & hianti ore bibo. In Epigr.

C. Λαβρόστυπος, Impetuosè ruens, Impetuoso cursu concitus.

C. Λαβροσυμία, ας, ἡ, Procax os, seu Procacitas oris: aut incontinentia oris. πτῶσις τόματος ἀκάλινον καὶ ἀκρατὲς καὶ ἀπύλωτον, vt Aristoph. loquitur. Ab Hesych. exp. ἡ ἀδιάκρητος λαλιά. ET Λαβροστομέω, Procax os habeo, Procaciter loquax sũ. Æschyl. μὴ λαβροστομεῖ. Idẽ & λαβεαζέειν.

C. Λαβροφαγέω, Auido & hianti ore voro.

C. Λαβεαχόρης, ου, ὁ, Procaciter loquax: vel Qui incõtinentis oris est. ὁ λάβρος ἀν πολ' ἀγορεύειν, vt Eust. exp. Il. φ, Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρόνεαι. οὐδέ τι σε χρὴ Λαβραχόρλω ἔμμεναι. Hes. λαβεαχόρης exp. etiã πεστὸς ἐν τοῖς λόγοις, & ἄκαιρος ἐν τῷ δημηγορεῖν. VNDE Λαβεαχορέω, Procaciter loquor, vel Præceps sum in loquendo, Incontinens sum in loquendo. vt λαβροστομέω.

Λαβροσύνη, Voracitas, Incontinentia, Procacitas.

Λαβροστής, ητος, ἡ, idem. Vide & infra in λάβεαξ.

Λάβρως, Voraciter, Incontinenter, Confertim, Impetuosè, Rapidè. Ex Polybio, de torrente.

Λαβρύομαι, Incontinens vel præceps sum in loquendo. λάβρα ς καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλῶ, vt Eust. exp. in loco illo quem paulo antè in λαβεαχόρης ex Homero protuli. Veterum autem grammaticorum quidam λαβρύειν exp. περιγλωσσύειν, vt idem Eust. annotat. VNDE Λαβρεία, ας, ἡ, Præcipitantia seu incontinentia & procacitas in loquendo: vt λαβροστομία & τοματρία.

Λαβεαζέω, Procax & incontinens sum in loquendo. idem quod λαβρύομαι. Nicand. Alexiph. de iis qui coriandrũ potarunt, Οἱ ὑδρὸ τ' ἀφρισμὸν ἐμπλήσσεσι, τοῖά γε μάρτοι Δήμια λαβεαζέσι, περὶ πλήγας θ' ἁπτὰ βάκχα. sicut Paulus Ægin. quoque & Aet. scribunt coriandrum potum μανίαν ἐπφέρειν ὁμοίαν τοῖς δρεμέσθαι, cõsque qui id potarunt λαλεῖν μετὰ ἀλογολογίας. Schol. ibi exp. λάβρως φωνοῦσι: addens ex Homero, τὸ πύρος λαβρύεται; & ex Æschylo, μὴ λαβροστομεῖ. Item in v.l. ex Lycophr. λαβεαζεῖν, alis strepens, καὶ ἠχὼ τοῖς πτεροῖς. Hesychio λαβεαζεῖ est λάβρος γίνεται, ἀκολασταίνει, περιπίπτει. Apud eundem EXTAT Λαβρυσσω in eadem signif. qua λαβρύομαι & λαβεαζόμαι. vnde λαβρύσσει, λαβύει: item δειλαίνει.

¶ Λάβεαξ, ακος, ὁ Labrax: piscis qui ab Aristot. numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt: lato oris rictu, vnde escam totã vnà cum hamo faucibus corripit. A quo λάβεαξ Μιλήσιος proverbialiter in stolidum & auidum, vt plurib. tradit Erasm. in Chiliad. addens quosdã putare labracem esse qui à Latinis Lupus. Alii autem id lupi genus esse existimãt quod Varium Columella nominat. Dictũ esse ἀπὸ τὸ λάβρος ἐσθίειν tradit Etym. ex Oppiano annotans esse ζῶον αὐδηφάγον: sicut & Suid. περὶ τὸ λάβρος καὶ ἀθρόως τὸ δέλεαρ καταπίνειν, δίκτυ κέχνηνεν ἀυτῷ τὸ σῶμα. Sed & Athen. lib. 7 eum ἀπὸ τοῦ λαβρότητος dictum tradit, & Eust. ἀφὸ τὸ λίαν βορόν. Apud eundem Athen. Archestr. dicit, — Ἠὸ παῖδα λάβρακα. & Aristoph. — λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους. Luc. ὡς πίρ τις λάβραξ ἢ τὸ ἄγκιστρον τοῦ δελέατος συνκαταφαγόντος. Plut. De soler. anim. ὁ δὲ λάβραξ ὅταν ἀπεκπίσῃ τὸ ἄγκιστρον, βελτιωθεὶς τῇ δίδυρο κακεῖ πα εγκλάζει τῆς κεφαλῆς, αἰδεμῶν τὸ τραῦμα. vnde &

Aristophanes apud Athenæũ scribit omnium piscium esse σφῶκπον. Meminit & Plin. sub finem lib. 32, cuiusdã placentis cauda Labri, inter ea quæ ex Ouidio piscium nomina affert, quæ apud neminem alium reperiuntur: sed fortassis in Ponto illi nascuntur, vbi id volumen suis premis suis temporibus inchoauit. Apud Plaut. autem Labrax lenonis nomen est. DIMINVT. Λαβράκιον, Paruus labrax. Antiphan. apud Athen. lib. 14, τὸ δὲ λαβράκιον Ὀπῆν ὅλον.

Λαβρωνία, ας, ἡ, poculum quoddam Persicum: ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, vt Ath. scribit l. 11. idque πλατὺ τῇ καταστκευῇ καὶ μεγα ἔχον ἄπα μεγάλα. Idem ibidem masc. gen. DICITVR Λαβρωνιος, substantiuè, & Λαβρώνιος ὄρνις. Profert autem ibi exempla ex Menandro, Hipparcho, Diphilo.

¶ Λαῦρος, idẽ quod λαβρος: licet Eust. λάβρος esse velit λίαν βαρὺ, at λαῦρον dictum à λᾶ epitatico & ῥεον, id est Valde fluens, vbi exponit λαυροῦται ὕδωρ apud Homerũ. Alibi autem ab αὔρα quosdam deducere scribit, vt in λαῦρος ἄνεμος. In iis tamen locis pleraque exemplaria scriptum habent λάβρος, sicut & Il. π. v. 384, Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ ἔσσεται χθὼν Ἠματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαυροῦται χέει ὕδωρ Ζεὺς, pro λαυροῦται, vt Eust. scribit. meus Homer. manuscriptus habet λαβροῦται per β, sicut & suprà λάβρον ὕδωρ tam ex eodem Homer. quàm Apoll. Rhod. & Aristot. In v. l. exp. Latus, μέγας, πολύς, citantibus ex Herodoto λαῦραι πολίδες. VNDE Λαυροστομέω, Procaciter & præcipitanter loquor, vel Pleno ore blatero. Æschyl. μηδ' ἄγαν λαυροστομεῖ. suprà λαβροστομεῖ.

ET Λαύρως, Latè, Abundè. v. l. Suprà λαβρως. AT Λαῦρα, ας, ἡ, Vicus, Platea, ῥύμη, στενωπὸς, διόδος, vt Hesych. & Suid. exp. dictam volentes quia δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ θέουσι, sicut & Eust. exponens δημοσίαν ὁδὸν. sed alibi ex Rhet. lex. λαῦρα exponit ἀμάξας, & λαῦραι, ἑύμαι, κῶμαι, στενωποὶ, ἱππόνομοι: ipse verò στενὴ ὁδὸς, ἀμφοῖν. Dicta tamen λαῦρα videri possit quasi λαῦρα ὁδὸς, i. lata via, sicut & πλατεῖα substãtiuè à πλατύς. vnde Lat. Platea. Od. χ, Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐύσσεσθαι μεταφοιτὸ Ἡν ὁδὸς ἐς λαυρην. Eodem libro, ἄλχι Αὐλῆς καλὰ ῥύετρα καὶ ἀρχαλέον σῶμα λαύρης. Minnermus apud Athen. l. 13, — Μακεδοῖνις πάσας κατενίσατο λαῦρας. Athen. l. 12, ἡ δὲ πᾶς Σαμιος λαῦραν αἰπκατασκεύασεν ἐν τῇ πόλει. & mox, ἡ δὲ Σαμίων λαῦρα στενή τις ἰδῶ ῥύμη (nã hoc ῥύμη à quibusdã additur) γυναικῶν. Ibidẽ quidã dicit se nouisse apud suos quoq; Alexãdrinos λαῦραν πιὰ καλουμένην μέχει καὶ νῦν ὁδὸ αἰμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ ὠνὴς ῥυφῶ ἐπωλεῖτο. Eust. autẽ quũ ex Ath. hæc verba attulisset, (desumpta ex loco quẽ paulo antè adscripsi) λαῦραν αἰντεσκεύασε στενῶ τινα οὖσαν καὶ πλησίον τῶν ὠνῆς ἀπολαυσιν, subiũgit, ἴσως δ' ἂν ἐκαῦτα λαῦραι ἢ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἐμπόλοι. Idẽ Eust. locũ illum ipsum Athenæi ita suis cõment. inierunt p. 1082, ὥσπερ οἱ τῆς Σαμίοις λαῦραι αἰντεσκεύασε τῶν ἀπὸ Σαμίων ἀγκῶν τι γλυκεῖ ὠεσταχρθυομένῳ, ζωλώσας τὰ τῶν Αυδῶν μαλακά. ὧν δὲ ἡ πεῖστη λαῦρα, στενῆς καὶ γυναικῶν δημιουργὸν πλήθουσα καὶ τῶν ὠνῆς ἀπόλαυσιν. vbi Eust. tradit eum λαῦραν dicere στενῶ τινα ὠεισχῶ, ἀκολουθοῦς Ὁμήρῳ: at δημιουργοὺς γυναῖκας. vocasse λόγῳ σεμνοτητος τοὺς οἷον δημοσιας ἐργασιας ὠεταιρουμένας δημίαν siue δημοσίαν, i. meretrices publicas: quæ ab aliis ET Σ τ δημοσιαῦραι & πανδόσιαι & λεωφόροι. Alibi quoque ex λαῦρα & ἀποδεῖσθαι compositum esse dicit ἀπὸ δημοσιαῦρα, i. πρὸς: ὠδὲ τὸ δῆμοσιεῖσθαι πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς: vel (vt antiqui exp.) δημοσία συμπλέκεσθαι. (nã ἀποδεῖσθαι dici etiã ὅτι μίξεως) QVAE & χαμαιτύπη, μανιόκηπος, λύκαινα, ἀπόσιος, μυζουσις, σατύρα, ἐλίπη, γεγονοκόμη. Ex eodem λαῦρα compositum esse DICIT Διάλαυρος, i. ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ οὐ ἀνέῳγος, cuius iaiua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ è regione est. Ex Bud. autem comm. in v. lex. δίαλαυρος οἰκία, domus ampla, nullis aliis conuincta: Latini insulam vocant.

ΛΑΓΧΆΝΩ, Sortior, i. Sortes duco: vt κληροῦμαι. Isocr. Areop. δημοσιωτέραν ταύτην ὀνομάζον τῆ) πᾶσι κοινὴν τῆς δίκης τὸ λαγχάνειν γινομένης, ea quæ fit τῇ κληρώσει, vt ibidem loquitur. ‖ Frequẽtius accipitur pro Sortitò accipio, Sortitò obtineo, Sorte accipio, Sorte aufero: seu Sorte mihi obtingit. & tunc est ἀποτέλεσμα τῶν κληροῦσθαι. atq; κληροῦται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἀπτυχών. Il. η, de ducibus Græcorũ sortes mittentibus ad eligendũ qui cum Hectore certaret, Κλῆρον ἑῷ πεπάλαχθε δίῃ μετὰ τοῖς ὅ κε λάχοισι, i. κληρώσασθε siue κλῆρον βάλετε τῷ ἂν λάχῃ, sortes ducite quisnã sortitò obtineat vt contra Hectorem prodeat. Et mox, — ἢ Αἴαντα λαχοῦ ἢ Τυδέος υἱόν. Et il. ψ, de iis qui quadrigis certare volebãt ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο. Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δ' κλῆρος ἦρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. μετὰ τοῦτ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχε' ἐλαυνέμεν. Thuc. lib. 8, pag. 273, ὅτῳ λάχοιτο ἔπλεον, quum id sorte eis obtigisset. Et cum genitiuo, Apollonides lib. 1. Epigr. Μυῖρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον. Item apud Xenoph. κλῆρῳ λαχὼν, Sorte assequutus, Quum ei sorte obuenisset. Sic apud Aristoph. Auibus, Ἐπειτοῦ ἐκ δεῦρο πόκυαμῳ λαχὼν, faba eam dignitatem sortitus. Nam fabis olim sortiri solebant, vt suo loco dictum est. Iudices quoque & magistratus dicuntur λαγχάνειν quum sortitò creantur & designantur, seu quum sorte eis obuenit eiusmodi munus. Æsch. contra Cresiph. οὐκ ἐκ τῶν ἀκαμπτόπου ἔθνους λαχόντες ὠεσιδρῦσθαι, ἀλλ' ἐκ πανεστικῆς καὶ πεῖρας. Ibidem, ἀνὴρ τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὀνῆς λάχοι κληρούμενος ὠεσιδοθῆναι, inter ducendũ sortes ei obueniat vt sit præses. Λαγχάνοις βουλευτὴς (inquit B. p. 233) dicunt pro Creatur & designatur senator, & in curiam coopatur. id enim sortitò fiebat. Exemplum ex Demosth. addit. Eos autem βουλευτὰς, postquam erant designati, censurã subire oportebat, antequã iureiurando adigerentur in leges. vt patet ex Lysia ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου δικαιοσίᾳ, quũ ait, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ πυκνὶ τῶν λαχόντων αἱρεθεῖσιν ὀκτὰ βουλευτὴς, Ex iis quibus sorte obuenerat munus senatoriũ, seu ex creatis & designatis senatoribus, Ex iis qui in curiam cooptati erant. Rursus idem Bud. ex Demosth. subiungit, ἐλαχον ἱερεῖς. Ex eodem, καὶ δὲ τῆς Θεσμοφόρου λαχόντα βασιλέα, designatum regem: hoc est regem sacrorum. Erat autem magistratus qui præerat sacris Eleusiniis, & iudiciũ habebat violatæ religionis, vt Romæ rex sacrorum, qui etiam sacrificulus à Liuio dictus est. Plato, τὸν δὲ λαχόντα βασιλέα φασὶ τὰ σεμνοτατα τῶν ἱερῶν θυσιῶν ἀποδιδόναι. Eodem modo apud Plut. ὠδὲ ἀπὸ τῶν τῶν λαχόντα συμπόσιαρχος. Qui verò λαχόντες dicuntur, iidem & ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, id est designati, vt idem Bud. tradit alibi ex Demosth. afferens, τὸν κληρουσθῆναι πρῶτος αὐτῶν ἔλαχον, Competitorum primus designatus fuit. Ab eodem λαχὼν exponitur Cuius sors inter nominatos exiuit: in hoc loco Platonis, ὅτῳ μὴ ἀνίσως ἀπόκειται ὁ λαχὼν, τὸν δ' ἄλλοις ἐμπόκειται. quòd imperitus sit is cuius sors inter nominatos exierit. ‖ Λαγχάνειν δίκην, Dictare iudicium. Litem intendere, Edere iudicium & actionem: (quod etiam subscribere iudiciũ dicitur) à more prisco deductum. sortes enim a iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur. Vnde illud Virgil. Nec verò hæ sine sorte datæ, sine iudice lectæ. Quæsitor Minos vrnam mouet. Cic. in Verrem, Deinde cæteras dicas omnes illo foro M. Posthumius quæstor sortitus est, hanc solam in illo cõuentu reperiere sortitus. Alibi, Aduenit dies quo die ex instituto dicas sortiturũ edixerat. Verùm litigator litem λαγχάνει, sortitur & sorte exeuntem in iudicium deducit: prætor autem dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, hoc est, sortibus missis & eductis controuersiarũ agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. Hæc inter alia B. pag. 22 & 23, ex Demosth. ibi exempla proferens. Quibus addo ex eodem Demosth. cum eiusdem B. interpr. ὠεὐκαλεσαμὴν αὐτὸν, καὶ ἔλαχον αὐτῷ δίκην αἰκίας, in iudicium vocato intendere actionem iniuriarum instituti. Isocr. περὶ δίκας τὰς πρὸς ἰδίωτας ἐγκλήματα λαγχάνουσι. Interdum autem cũ genitiuo construitur, vbi tamẽ accusatiuus δίκην subaudiri videtur. Isæus, δίκῃ δὲ ταῦτα ἔδοξε τὴν ἡμῶν λαχεῖν τὸν κλήρου κατ' ἀγχιστείαν, καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος, id est (B. interpr.) Ideo sortiri dicã cum eo qui pro hærede aut possessore aut aliàs possidebat, pro sua quisque parte cœpimus. Idem, λαχόντος κατὰ τὸν νόμον τὸν κλήρου, quum dicam sortitus bonorum possessionem legitimo iure peteret. ἔλαχε Νικοστράτου, lege agere instituit de Nicostrati hæreditate, B. 18, in ὠδεκαταβολή. Dem. ἔλαχε τὸν ἡμικλήρου, egit in semissem petitionis hæreditatis, idem B. p. 114, in Ἐκποιεῖν. Aristides apud eundem, ἄκοιμι ἐξοῦλης γε μόνοις ἡμῖν (εἰ οἷόν τε δεῖν εἰπεῖν) οὐδὲ αὐτῆς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῷ μηδενὶ πνι, Quo fit vt vni (si fieri potest) ipsi simus quibusdã nemo vnde vi agere possit ob regionem quam incolimus, non magis quam matris cuiusque nomine experiri quisquã cũ filio ipsius iure potest. Rursũ Isæus, ἐν ᾧ ἔλαχον τὸν κλήρου λῆξιν ἔπι. Idem, λαχεῖν ἢ λῆξιν ἢ λῆξιν ἢ, hæreditatis petitione experiri, B. p. 233. vbi ET Εἰλικρινῆς. ‖ Λαγχάνω, Obtineo, Obuenit mihi, Obtingit mihi: vel Sorte diuina obtigit mihi, Nãciscor, Adipiscor: vt etiã Sortior apud Latinos. Il. ω, — τὸ δὲ λάχομεν γέρας ἡμετέρῳ. Et paulo post, ὡς καὶ Ἀχιλλεῦ Δώρων ὃν Πελάμοιο λάχομ', ἀπὸ θ' Ἑκτορα λύσω. Synes. εἰ πνεῦν ἔνεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγαθῆς ἀπυχήσαντες, bonam indolem sortitus, seu cõsequuti, aut adepti. Sic apud Thuc. lib. 2, οἱ μὲν τῆς δόξης τῆς καταστάσεως λάχοντες πελοῦσῆς. Philo De mundo, ἐξωρίστω τῆς καταστάσεως ἐλαχον αἰθέρος, Eximiam constitutionem sortitus est, vel Donatus est constitutione: at λαγχάνειν τιμῆς, honore affici. Itẽ cum accus. apud Hesiod. πλοῦτον ἔχῃ, ἢ δὲ λέλογχε Μοῖσαν. Soph. ὦ δὴ ἔλαχον τύχαν. (inuersa aut structura: & in malã partẽ. Theocr. Id. 4, Αἰ δὲ τῶν σκληρῶν μάλα δαίμονος ὅς μ' ἐλελόγχει, pro ὃν ἐλελόγχει siue ἔλαχε) Plato in Tim. de Minerua, ἢ πόλιν ἡμετέραν πόλιν ἔλαχε, nostræ ciuitatis præsidium sortita est. Arist. or. De mundo, πᾶν αὐτὸ τὸν καὶ ὠεστῶτα ἔδεσαν ὁ θεὸς ἔλαχε: sicut apud Homerum Il. o, de Neptuno, Plutone & Ioue regnum Saturni diuidẽtibus, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν ἀρυὶ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι. Itẽ apud Demosth. λαγχάνειν πεπίρεις & λοιχαίνειν πόνον. Res quoque aliqua λαγχάνειν dicitur quæ sorte obtingit seu obuenit. Plato lib. 5 De leg. ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ ὧν ἔφαμεν, nominatim dicare partes singulas singulis diis vt sorte obtigerunt. B p. 233. ‖ Λαγχάνω transitiuè quoque capitur pro Participem reddo, seu Tribuo, aut Veluti sortẽ tribuo, ὡς λάχος δίδωμι, Eust. Il. χ, ὄφρα πυρός με Τρῶες καὶ Τρῶων ἀγχοῖ λελάχοσι φανόντα. Il. ο, οὐδέ νυ πόνος Γυαῖ τοι πῦρ γνωτῷ τε πυρὸς λελάχοσι φανόντα. Il. ο, ὁ δὲ νυ πόνος Γυαῖ τοι πῦρ γνωτῷ τε πυρὸς λελάχοσι φανόντα. Il. ψ, spectum Hectoris, οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίκη μοι ἐξ αἰδαο, ἐπεὶ με πυρὸς λελάχοσι, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim vt me cremetis.

Λαχμός, ἡ, ὁ, Sors, κλῆρος, vt Soph. & Theocr. scholiastæ exponũt, dicẽtes poeticum esse. Eust. eo signif. λαχὼν exp. ἐξ λαχμοῦ κτησάσθαι, sortitò obtinere. ‖ Λαχμὸς exponitur etiam λακτισμὸς, Calcitratio, apud Antimachum, — λαχμῶν δ' οὐ δείδεν ἵππων. Etymol. Sic verò & Hesych. λαχμῶν exp. ἱππίων λακτισμῶν. ‖ Λαχμὸς, Pilorum densitas, ἢ ἐκ τῆς λάχνης κατάστασις, vt Eust. exp. Od. ι, Ἀστῶν ἀρνεῖος μήλων ἔστιχε δύεσθαι Λαχμῷ τῷ ὁ ἄμβρος. vbi schol. exp. δασύτητι τῆς μαλλῶν: sicut Hesych. quoque λαχμῷ τῷ νόμβρος exp. τῇ δασύτητι καὶ τῆς μαλλῆς πεπυκνωμένος. Annotat tamen eo loco Eust. quosdam cum Herodiano malle scribere λαχνῷ, sicut Eynn. quoque Seleucum scribere tradit: vt idem fit cum λάχνῃ.

Λάξις, εως, ἡ, Sortitio. nam Hesych. λάξεων exp. κληρώσεων: item & λῆξιν. ‖ Hac voce significatur & Sors, vel Distributio per sortes. Suidas λάξιν apud Herodot. exp, μερισμὸν, κλῆρον, μίξιν. ex cui⁹ lib. 4 in v. l. adfertur, λάξιν δεύτερον ἔχοντες Βασιλεῖς τῶν ἐπιόντων δεύτερος, supra hos habitãt (quæ secunda portio est) Budini. Etymologico autem λάξις est οἰκοδόμημα αἰμασιᾶς.

Λάχος, εος, τὸ, Sors, hoc est Idipsũ quod sorte obtingit, Idipsum quod sorte obuenit. Gregor. σὺς δὲ ἔχθρα λάπειος, σὺν δὲ λάχος, σὺ δὲ μοι θεὸς οἶος ἀνάθε. A Theognide quoq; pro fortuna & sorte hominis accipi testatur B. Et apud Suidam ex fabulis, τὸ μὲν οὖν ὠεστῶν λάχος οἴσομαι. Itẽ, ὧν οἷς ἰῶν καὶ σοὺς ἀγείου μέγα λάχος. Hesych. quoque λάχος est κλῆρος, μέρος. At τλάχος, ου, τὸ, quod in v. l. adfertur sine vllo autore, falsum sine dubio est. In iisdem v. l. habetur ET Λάχη, Sors. Hesychio λάχη est ἀπὸ κλήρωσις, λῆξις. quo modo exposuit etiam λάξις. A λάχος apud Suidam EST Πολύλαχος, ἡ ὠεστῶν μεγίς, Quod prius sorte obuenit, Prior sors.

Λάχεσις, εως, ἡ, Lachesis: vna ex parcis. quam Aristot. De mundo tradit πάντα χθαι κατὰ τὸ μέλλον, quoniam ἐς πάντα ἡ κατὰ φύσιν μόρει λῆξις. Ita verò dictam volunt, quoniam

vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest, & ὁπὸ κληροῦ τῆς μοῖρ' ἀγαθὸν, τῆς δὲ ἐναντίον. Vide Κλωθώ.

ΑΝΤΙλαγχάνω, Resortior. vt ἀντιλαγχάνω δίκλω, ad verbum Resortiri iudicium. ἀντιλαγχάνω, inquit Budæus, Vicissim litem intendere, Actori & victori vicissim quæstionem referre. quod iuris studiosi hodie Reconuenire dicunt. ἀντιλαχεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας πολὺ δίκαιον (inquit idem) est Quum reus ab arbitris, qui iudices erant, damnatus, resortiri dicã instituit ad maiores iudices per appellationem, vt arbitrium improbet. Sic apud Demosthenem. Idem Budæus annotat ἀντιλαχεῖν apud Pollucem esse Reconuenire. quod appellationis instar habet, quum quis indicta causa damnatus fuerat. Idem ait esse Resortiri iudicium, Referre quæstionem, vt qui prouocauit, & qui è diuerso conuenit. citátque ex Demosthene aduersus Midiam, δεῖ δὲ πολὺ μὴ οὖν ἀντιλαχεῖν ἐξεῖναι ἀμφοῖν, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστῆσαι, πρὸς ὃν ἂν ἀφ' ἑξῆς ἐν ὁρκῶν. Vide apud eundem Budæum ἀντιλαχεῖν πρὸς γραφαῖς. Comment. pag. 54.

C. ΑΠΟλαγχάνω, Sortior infeliciter, Sors mihi non obtigit, Spe sortis excido, quasique repulsam patior, Sorte vincor, Bud. ex Plutarcho in Consolat. καθάπερ ἐν δημοκρατικῇ κλῆρος ἐστὶ τῶν ἀρχῶν. κἂν δὶς λαχὼν μὴν, ἀφ' ἑνὸς ἀπολαχόντα εἰ, φέρει ἀνεπαχθῶς πολὺ πόνῳ.

Ἀπολαγχάνω pro simplici λαγχάνω, contrariam significationem habet præcedenti: pro Sortior, seu Sortitò accipio. Apud Aretham (inquit Budæus) pro Sortior, id est sorte mihi obtigit, vel Sortitus sum hoc munus. Herodotus, ἀπολαχόντες τὴν κτημάτων τὸ ὅπῃ βάλλον, pro Sortiti, vel simpliciter pro Adepti. vt & Sortit' à Latinis aliquãdo capitur simpliciter pro Adept' seu Cõsequutus.

Ἀπολαγχάνω accipitur & aliter secundũ Suidam, videlicet pro διαλαγχάνω. i. διανέμομαι. Vide ipsum Suid.

C. ΔΙΑλαγχάνω, q. d. Sortior inter. nam διαλαγχάνειν aliqui dicuntur qui inter se fortiuntur. vt διαλαχεῖν ὠδεῖ τῶν πόνων. Item Sortitò diuidere, Sorte inter se diuidere, Sorte aliquid partiri, vt διαιρέομαι. Xen. Pæd. 7, καὶ διαλαχόντες τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅπῃ ἂν αὐτοὶ πρεσβύωνται, sorte inter se vehiculorum curam partientes: de thesauris Cræsi. B. Sic & Plut. in lib. qui περὶ φιλαδελφ. inscribitur, loquens de Charicle & Antiocho Opuntiis, ἔκπωμα διαλαχόντες ἀργυρᾶν, καὶ ἁμαρτόντες διαπεμόντες, ἀπήεσαν, ὥσπερ ἐν ἀγωνίᾳ τινὸς κατάεργας ἐκτῆσθαι δῶρα διαλαχόντες.

Διάλαξις, Diuisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit. διαλαγχάνειν ὀνόμασι, (inquit Suid.) τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. διάλαξις δὲ, τὸ ὠεστῶν.

C. ΕΚλαγχάνω, Sortior. Vnde ἐκλάχοι, Soph. Sortiatur, v. l.

C. ΕΠΙ λαγχάνω, Super alio seu post alium sorte obtineo, Post alium mihi sorte obtingit. Vt λαγχάνειν (inquit B. p. 233) id dicũtur qui sortitò designãtur, (vnde Sortiri pro Adipisci dicimus) sic οἱ ὁπλαχόντες appellãtur Qui sortitò sufficiuntur & subleguntur: & ὁπλαγχάνειν Subsortiri, Affortiri, quasique Succenturiari: ἐκληρωῦτο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι. ἑκάστῳ γὰρ τῶν ἄλλων ἕτερος ὁπλαγχάνειν ἐνομίζετο. ἢν ἐὰν ὁ ὠεστῶν λάβοι ἀδίκημα αὐτῷ ἢ πολιτῶν, αὐτὸ ἐκείνου ἠξίουν βουλεύτης ἢ ἄλλος ἄρχων ὁπλαχών, id est, Vnicuique enim allecto vel adoptato alterũ subleg ere moris erat & instituti, vt si is cuius priore loco sors exierat, præteriretur, aut ei quid accideret, subsortitò ille allectus pro eo, vel in senatu censendi locũ, vel magistratum gerendi adipisceretur. Ibidem affert & alium ex Æschine locum.

C. ΜΕΤ Αλαγχάνω, Mutatis vicibus sortior, Mutata sorte obtineo, seu Præsenti sorte amissa & mutata, alia sorte obtineo, & quasi sortitò muto. Philo De mundo, ἀφθάρτῳ ζωῆς μεταλαχεῖν. Sic apud Plut. De deo Soc. ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Basil. πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τῶν εἶναι ἐν πύτῳ τῷ ὠεστάγματι τῶν θεῶν. b Hesychio μεταλαγχάνειν exponitur μεταλαμβάνειν, μετέχειν. ‖ Exponitur etiam Serò ad muneris functionem accedo, ὑστερον λαμβάνω. quomodo accipi potest in principio Gorgiæ Platonis, πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν. nam ibi Socrates respondens interrogat an (quod in cõmuni prouerbio est) κατὰ πόνον ἑορτὴν ἥκει καὶ ὑστερεῖ.

ΛΑΓΩΌΣ, ὁ, ἡ, Lepus. Ἰλιχ, Ἁρπάζων ἢ ἀρν' ἀμφὶ ὀμφὸ λαγῶν. Od. ρ, Λίγας ἐπ' ἀγρότε

ρας ἢ δὲ πρόκας ἢ δὲ λαγῳοί. Luc. De hist. scrib. συσὶν ἀγείοις καὶ λαγῳοῖς ἢ ὑποχαρίοις. Hunc Nicander periphrastice vocat δερκόδυνεα σκίνακα, quoniam inter dormiendum non connuet oculis. Synonymos autem πλῶξ dicitur, à timiditate: sicut à villositate pedum δασύπους, & à velocitate apud Laced. παχίας. ‖ Est etiam sidus cæleste apud Aratum: Cic. ibi Leporem interpretatur. ‖ Λαγῳὸς θαλάσσιος, Lepus marinus: vt Plin. etiam vocat, dicens esse animal venenatum. Plut. De solert. anim. τὰ λαπίνα λαγῳοὺς ὄζειν αἰθρώπῳ θανάσιμος, κτείνουσιν αἱ τρίγλαι. Quod verò ad etymion attinet huius vocabuli, B sunt qui à λα, particula epitatica, & ὄζειν derivatū velint: nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autē à λαεν, id est βλέπειν: inde fortassis vnde & δερκόδυνος σκίνακος à Nicandro appellatur. Cæterùm non tantùm λαγῳὸς dicitur sed ETIAM Λαγῷς, ET Λαγὸς: imò Eust. apud Hom. dubitari scribit an λαγὸς derivetur à λαγῷς, pleonasmo literæ ο, an à λαγός. Verùm Ionicum esse λαγός, Atticum autem λαγῷς, docet Eust. ex Soph. afferens, γλαῦκας, οἰκτίνες, λαγοί. Vtitur autem hoc λαγὸς Plut. quoque Symp. 4. de Iudæis, καὶ τὸ λαγῷ σῦν τε πρόχεσθαι τοῖς αἰθρᾶι, ὡς μυσαρὸν καὶ ἀκάθαρτον διεγκαλοῦντες τὸ ζῶον: paulo antè aūt habetur λαγῷος. Idē in Apophth. de Lysandro oppugnāte Corinthum ὡς εἶδε λαγὼ ὀξὺ θρύμμον ὀπ τῆς πάφους, Τοιοῦτος (ἔφη) φοβεῖ δὲ πολεμίους, ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀρχίας ἐν τοῖς τείχεσιν ἐκαθεύδουσιν; At λαγῷς frequentius est, ac præsertim apud Xenoph. in Cyneg. πολλὰ δὲ πλανᾶται ὁ λαγώς. Ibidem, πολὺ ἔχει τὸ λαγῷ. Demosth. λαγῷ βίον ἔζης. Plut. ὥσβ' ὁ τὸν λαγῷ κυνηγετῶν. Luc. in Solœc. πολλοὶ λαγῷ multi lepores. Sic Eupol. apud Eust. βασάνδρες καὶ λαγῷ καὶ γυναῖκες εἰλίπεδες. Athen. l. 9, πόσδιον πλῆθος ῥυέσθαι λαγῷ. Et lib. 7, λαγῷ κάλωπεκων. Epicrates apud Athen lib. 13 de aquilis, Ἐκ τῶν ὁρῶν τοῖς βατ' ἐδίωσι καὶ λαγῷς, Μετέωρ' ἀέρα πτάζοντες.

C. Λαγῳβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lepores impetens. vt πτῶα λαγῳβόλα in Epigr. Volucres quæ lepores impetunt. vt aquilæ & falcones. AT Λαγωβολοί, ῶν, τά, Lignum quo lepores fugientes petuntur, ξύλον ᾧ βάλλουσι τοὺς λαγῷοὶ βάλλονται, vt schol. exp. apud Theocr. Idyll. 4 Εἰ δ' ἠμι ρικὸ τὸ λαγῳβόλον, ὡς τὸ πατέρα. Et Idyll. 7, ὁ δέ μοι τὸ λαγῳβόλον ἠδὺ γελάσας Ὠπασε: quod paulo antè κορυνίω appellat. ET Λαγῳβολία, ας, ἡ, Venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur. Callim. in tio hymni in Dianam, — τὴν πολὺν λαγῳβολίαν τε μέλοντα. AT Λαγῳβολεῖον, ου, τό, Locus vbi lepores figuntur. Suidæ, ἐν ᾧ τὰς λαγῳοὺς ἀγχοῦσι.

C. Λαγῳπόδιον, ου ἔος, ὁ, Pedes leporis habens. Plin. l. 10 c. 48, de auibus quibusdā Alpinis, Et præcipuo sapore lagopus. pedes leporino villo nomen ei hoc dedere. Idem Plin. lib. 26, cap. 8, lagopodis herbæ meminit, quā aliū sistere scribit. Gorr. in segetibus nasci tradit, leporino pedi similem: alio nomine vocari λαγῳοῦκωμον, vt habetur apud Diōscor.

C. Λαγῴπυρον, Hippocrates τὴν λαγῴποδα herbam nominauit, quasi leporis triticum, furturibus, quum inauit, fimillimam, folio paruo quasi oleagino, longiore tantùm: cruētis vulneribus eā imponēs. Gorr. Apud Hipp. lib. De vlceribus, fœm. gen. dicitur πυὴ λαγῴπυρος, sicut & lagopus Plinio fœminimum est. Apud Galen. autē in lex. Hipp. PRO Λάυπυρος, quod esse dicit πῶ λαγωνάπω καλουμένῳ βοτάνῃ, quidam reponunt λαγῴπυρος.

C. Λαγῳφαγέω, ῶ, Lepores alo. Eust. dicit Καρπάθον λαγῳφαγεῖν contrà quam Ithacam: sed illam suo malo. vnde esse prouerb. ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῳόν, videlicet in suū exitiū in Carpathum importauit.

C. Λαγῳφαγία, ας, ἡ, Leporum esus, Leporum comestio. Epigramm.

C. Λαγῳφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lepores occidens. λαγῳφόνος ἀετός, Aquila leporaria, vt in v. l. interpr. Bud. dicit esse aquilæ genus quod & μελανάετος, vocari autem falconem.

C. Λαγώφθαλμοι, Quibus superior palpebra sursum reducta est, adeo vt oculum totum comegere non possit, sed per somnum apertus maneat, sicut & leporibus, vt docet Gorr. Vnde autem id vitium accidat, apud eundem reperies. Quòd si inferiori palpebræ contingat, ἐκτρόπιον appellatur. Vide & Cels. lib. 7.

C. Λαγῳθήρας, ου, ὁ, Leporis venator. aquilæ species, teste Hesychio, eadem sortè quæ λαγῳφόνος Aristot. Sed videtur potius scribendum λαγῳθήρας, nisi sit à λαγός.

Λαγῷος, ου, ὁ, Leporinus. vt λαγῷα κρέα, Leporinæ carnes, apud Athen. l. 9. Et λαγῷα absolutè, subintellig. κρέα apud eundem lib. 4 de mensis secundis, λαγῷα καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων ἐστρέφετο. Ibidem Alexis de tragematis, Παρέχει ἀμπυκὶ καὶ λαγῷα καὶ κίχλαι. Item λαγῷαι τείχες, villi leporini. Plut. in præceptis connub. τὸ πόδ' ἐξάπτεται μὴν ἀγχόνας καὶ θοιμίδι καὶ θρῖξι λαγῷαις. Quod verò ad scripturam attinet, Eust. subscribit, in aliis autem libris id non seruatur. Pro eodem dicitur ET Λαγῷειος, si mendosum non est λαγώνεια apud Hesych. quod exp. λαγῷ κρέα. A λάγος autem EST Λάγεος, vt κρέα λαγέα, teste Eust.

Λαγίδιον, ου, τό, Lepusculus. à λαγὼς, vt καλίδιον à κάλως. Aristoph. AT Λαγίδιον dicitur Otus auis. Athen. lib. 9, Ἀλεξανδρεῖς δὲ ὁ Μαιδίας καὶ τὸν ὦτα καλοῦσι φησὶν αὐτὸν λαγίδιον. Dubium tamen ibi est an potius sit à nominatiuo λαγῳδία.

C Λαγίδιος, ου, ὁ, Catulus leporis: ὁ τῶν λαγῷῶν γόνος, vt πελαργίδιος, ὁ τῶν πελαργῶν, & λυκίδιος ὁ τῶν λύκων. AT Λαγίδιος, Lepusculus: & λαγίδιος γόνος, coniculus nam id animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo l. 3 pag. 61. τῶν ἀγελαίων θηρίων ἁπάντων, πλὴν τῶν κονικλῶν λαγιδίων, εἰς ἐκείνας λιθοειδὰς τρεσταρεύουσι. λεμαρόπαι γὰρ φυτὰ καὶ ἄπρα μαπε ρίζοσαρκῶδῆ.

Λάγιον, ου, τό, Lepusculus.

Λαγοῦσσαι insulæ quædam, à leporum abundantia denominatæ. Fieri autem λαγοῦσσα à λαγός, & per crasin λαγοῦσσα, tradit Eust. simili forma dici annotans πθηκοῦσσα, φυκοῦσσα, λεπαδοῦσσα, γρῦσσα, τιτοῦσσα. Lagussarū insularum meminit Plin. l. 3, cap. 31. In eodem capite Lagusā is: sulā Glauca versus amnē sitā esse scribit. Strabo quoq; l. 10 p. 211, cuius. ā Λαγοῦσσαι meminit. Athen. lib. 1, λαγοῦσσαι ὑπὸ τῶν αὐτοῦς λαγῶν. Cæterùm apud Eust. & Athen. & Plin. gemino scribitur, apud Strabonem & eundem Plin. simplici.

ΛΑΙΜΟΣ,

ου, ὁ, Guttur, Gula, Iugulus, φάρυγξ, λάρυγξ, βοῦγρος, vt Hes. exp. Pollux autem annotat ab Homero σωλῆνα vocari etiam λαιμὸν & λευκανίαν. nam gula ad stomachum vsque pertinet, prope mentū incipiens. Ἰλιάς, ὁ δὲ μιν σφάψας βάλε δουρὶ λαιμόν, ἵν' αὐτίκα θυμὸν ἀφῆκε. Ὀδυσσ. ὁ δ' ἄρα τοῦ ἐλόωντος. & Ἰλιάς, ὕπτιος αὐτίκα δ' ἐξέχυτο φίλον ἦτορ λαιμόν· ἐπὶ δ' Ὀδυσσεὺς ἐπιβρίσας ἐπέεσσιν. & Ἰλιάς, Δεῦτε γὰρ μιν λαιμὸν ὑπὸ τμήξειε σιδήρῳ. Sic Lucanus dicit Senilem iugulum cōfodiam, & Ouid. Iugulum mucrone resoluere, & Cic. Iugulis intenta telaritem Dare iugulū, & petere. Aristoph λαιμοὺς πεμῶν, qui iugulum resoluit ferro, vt Ouid loquitur. Luc. ὑπτιάσας τὸν λαιμὸν τὸν λαιμόν. Idem in Nigr. δίδωμι λαιμὸν καὶ ἀφροδισίαν. Theophyl. epist. 17, τὸν λαιμὸν τοῦ δοῦναι τὸν λύκον ἐπιδοῦναι. Rursum in Nigr. dicit τὸν μέγιστον αὐχένα λαιμὸν longum esse quatuor digitos: loquens de gulosis quibusdam liguri oribus. At λαιμὸς κύπελλον pro vase amplo & capaci affertur in v. l. ex Epigr. Eust. scribit λαιμὸς derivari à λάω, vnde λαύω & ἀπολαύω, videlicet ὅθεν τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ πότου.

C. Λαιμοδάκης, ου ἔος, ὁ καὶ ἡ, Gulam mordens. Epigr.

C. Λαιμοπέδη, ης, ἡ, Canis collare, quod vocatur Millum, id est cingulum circa collum ex corio firmo cum clauulis capitatis, cui intra capita insuitur pellis mollis, ne noceat collo duriria ferri, vt Varro describit l. 2 cap. 9. Dicitur etiam Millus masc. gen. Vocatur autem λαιμοπέδη quòd ex eo canis iugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu iugulī. Apud Suid Καὶ τοῦ δέρματος λαιμοπέδ αι σκυλάκων. Vbi nisi δέρματος scribendum sit, δέρματος λαιμοπέδη dicta erit à ῥινὸς significante δέρμα. fiunt enim hæc collaria ex corio firmo, vt ex Varronis verbis didicimus. ‖ Λαιμοπέδη (vt & δεραιοπέδη) dicitur etiā pedica seu laqueus quo aues capiuntur, in Epigr. Nam gulam seu iugulum ea pedica constringit.

C. Λαιμότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui iugulus sectus est, Iugulatus. (vel etiam, Capite truncatus, accipiendo partem pro toto) Eurip. Phœniss. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

C. Λαιμόπτυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. Hec. Μόχθον δ' ἐκλαίω δεινὸν λαιμόπτυον ὀδόντα, λαμπρὸν ἐν ὀστοῖς χρόνῳ αἰκαρπασαὶ Σαῖς ἄπο, λαιμόπτυον τ' αἰόλα Γᾶς ὑποπεμπόμενον σκότος. Nam ibi diuisim quidā liber manuscriptus habet ἀπὸ λαιμότμητον: sed quum præpositio casui postponatur, accentus retrahendus est. At vulgatæ editiones scriptum habēt ἀπολαιμόπτυον vna voce. Cæterùm pro illo λαιμότμητον κάρα, alibi dicit Euripid. λαιμόπτυον κεφαλώ. Quòd si vna voce SCRIBATVR Ἀπολαιμόπτυος, vacabit præpositio ἀπὸ, & iungenda erit cum τοῦ ὀδόντος à πτύω, q. d. ὁ ἀπόπτυος τὸν λαιμόν. Quū verò accētus in penultimā trāsfertur, tunc actiuè capitur, & EST Λαιμοτόμος siue Ἀπολαιμοτόμος, Iugulū abscindēs. VNDE Λαιμοτμήσω, Iugulū incido, Iugulo. Apoll. Arg. 2, λαιμοτμήσσαν μῦλα. Plut. in Orthone de Tigellino, ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτόν. Strabo lib. 7, ἡ δὲ ὑποπτὸς τὸ λέβητος, ἐλαιμοτόμει ἕκαστον τῶν αἰχμαλώτων. ITEM Ἀπολαιμοτομέω, pro λαιμοτομέω, vt ἀπολαιμότομος pro λαιμότομος, Citatur ex Eurip. Hec. exponiturque ἀποτέμνω τὸν λαιμόν.

C. Λαιμήτομος, ου ὁ καὶ ἡ, idem quod λαιμότομος. vt λαιμητόμοις κεφαλαῖς Eurip. dicit Capita quibus iugulī incisi sunt, vel iugulis incisis amputata. AT λαιμητόμος actiuè pro Iugulum incidens. vt λαιμητόμα ξίφη in Epigr.

C. Λαίμαργος, ου ὁ ἡ, Gulosus, Gulæ deditus, Vorax. λαιμόδρομοι κύκοι in Epig. Λαίμαργος Hesych. est φαῦλος, ἄπληστος, ὁ διὰ τὸ φαγεῖν μανιώδης. VNDE Λαιμαργία, ἡ, Gulositas, Ingluies, Voracitas. λαιμαργία ἡ ἀεὶ τῷ φαγεῖν, vorandi auiditas, seu Gulæ insatiata libido. Item ex Plat. De leg. λαιμαργία τῶν ἡδονῶν. Eadem autē subest huic nomini signif. insaniæ, quæ in μανίαμαργος declarata fuit suprà.

Λαιμάσσω, Insatiabili gulæ auiditate deglutio, seu ἀμέτρως ἐσθίω, vt à Suida exp. Pro eodē dicitur ETIAM Λαιμαω ET Λαιμάζω. Hesych. n. λαιμάζουσι exp. ἐσθίουσιν ἀμέτρως: & λαιμᾶν, ἐσθίειν ἀμέτρως: & λαιμάζειν similiter vt λαιμᾶν.

Λαιμώσσω, Gulæ ingerere & abligurire cupio: vel Famelicus sum, πεινάω, vt Nicādri schol. exp. afferens hūc Hippocratis locum, Λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς Ἡρώδου. Sed & apud Nic. in Ther. versu 470, de cenchrena serpente, Οὖρα μαμώσσων ὀπιζόμενα ὀκρυόεντα, pro μαιμώσσων in quibusdam libris reperiri λαιμώσσων annotat.

ATVERO Λαῖμα Aristoph. schol. & Suidas à λαιμὸς τῶν λαιμῶν πτῶσιν scribunt, atque adeo Euphronius in hoc Aristoph. Auium loco, σφαγὶ ἔχων κάμηλον, ἀμνὸν πιῶν λαιμοῦ πεμῶν ὥσθ' Ὀδυσσεύς, ἀπῆλθεν αὖθις κἀπιθεν, ὡς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς, exp. λαιμόν, quū præcedat λαιμοῦ πεμῶν: alii autem αἷμα, afferentes ex Menandro, Καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα. quidam tamē ibi δέρμα scripserunt, quorum sententia improbatur. Nonnulli verò λαῖμα exposuerunt ὄρμημα, addūtque ibi schol. suo quoque tempore quosdam Asiaticos λαῖμα dixisse ὅτι τὸ ἀναιδὲς καὶ ἄπλωστον, idque magis conuenire cum loco Menandri.

ΛΑΛΕΩ,

Loquor. Lucill. lib. 2 Epigr. — μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plutarch. in libro qui περὶ ἀδολεσχ. inscribitur, λόγοιόν μὲν τοῦς πύς ἐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντα δὲ τῶν λαλούντων. Idē in Lyc. πῶς τὸ λαλεῖν ἀκεραία κενὸν λόγον πιεῖν ἐν ἀέρι. Rursum Luc. in Vit. de Pythagoricis, ἀφωνίᾳ, ἐν πέντε ὅλων ἐτέων λαλεῖν μηδέν. Vbi opponitur ἀφωνία & λαλεῖν, vt Loqui & Tacere apud Lat. Idem in Scytha, ὁ λαλέων ἑαυτῷ. Plus autem est λέγω & διαλέγεσθαι: vnde plerunque pro Temere & inconsideratè verba fundere ponitur, ac de ἀκεραιόλογοις (vt Homerus appellat) dicitur. vnde Eupolis apud Plut. De Alcibiade, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδίκως πάντας λέγων. Sicut Salust. de Catilina, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. Item. Loquax magis quàm facundus. Vide Gell. lib. 1 c. 15. Item Demetr. Phaler. ὁ γὰρ ὅπω διαλεγόμενος, ὅπῃ δ' ἀκουόμενος ὅμοιος μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι. Impropriè autē Luc. De saltat. δυκεῖς τοῖς χρῶν αὐτοῖς λαλεῖν. vt Tibull. digiti cum voce loquuti. Et Simonides apud Plut. τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίημα σιωπῶσαν τρεσαγορεύει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Et voce ac signif. pass. apud Syn. ep. 125, καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι τοῦτο, ὡς ἡμεῖς αὐτοὶ φέρομεν καὶ σώζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, Sermo, Loquacitas. Ex Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, vt κρόπαλον. Soph. Ant. Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ὀκπεφυκὼς εἶ. id est τρέπεμμα τῆς ἀγόρας, vel πανοδρος, vt schol. exp.

Λαλητός, ου, ὁ, actiue, pro Loquēdi facultatem habens, Qui loqui potest. vt λαλητὸν ζῶον apud Eust. id est λαλῶν, de homine. Pro quo & λαλητικός.

C. Ἀλάλητος, ου ὁ ἡ, Ineffabilis, Qui loquendo aut etiam dicendo exprimi nō potest. Paul. in epist. ad Rom. cap. 8, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, ipse Spiritus interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus.

B Λαλητικός, ου, ὁ, Loquax, Garrulus. ex Aristoph. Item Vim habens loquendi, vt homo. B. ex Damasc.

Λαλητεὶς, ίδος, ἡ, Garrula, Loquax. Epigr.

Λάλιθρος, ου ὁ, Garrulus, Loquax. Epigr. λάλιθρον θῆλυ ῥῆμα. garrulū genus fœmineum. v. l. λάληθρον, λάλον, Hesych.

ΑΠΟλαλέω, λῶ, Effutio. Lucianus in Nigrino, ἐν ᾧ [δείπνῳ] πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ τῶν γράμμω ἐμπόιτες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἔχρῆν ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ πελῶ πᾶν ἢ διεφεροῦντες ἅπασι; Pollux, ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι. Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, ἀπολελαλήκως.

C. ΔΙΑλαλέω, Diuulgo Loquor, Confabulor. v. l.

C. ΕΚλαλέω, Eloquor, Loquendo effero. Et in malam partē, Effutio, Euulgo, Deblatero. Philo De vita M. l. 1, ὥσπερ μεταστήσαμενον τὸ λογισμοῦ τὸ ὑποδηλοῦν ἐξελάλει, eloquebatur, vt Turn. vertit. Demosth. Olynth. 1, sub finem, τῶν ἀποπωπόντων μόνον τ' αὐτὴν εἰ μὲν εἰ τοῦ αἰσιον ἀφίσκαίων ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δ' ωνηθεὶς μὴ φοβεῖται.

c. 2. Ἀνεκλάλητος, ου ὁ καὶ ἡ, Qui loquendo efferri nō potest, Ineffabilis: idem quod ἀλάλητος suprà.

C. ΚΑΤΑλαλέω, Deblatero, Denarro, Prodo. B. ‖ Item, Obloquor. Polyb. lib. 3, p. 57, τὴν μὲν Φοίνικα καταλάλει τοῖς πάντας ὡς ἀχρήστους χρωμένοις τῇ τρεσβείᾳ. B. Item apud Suidā, μὴ καταλάλει τὸν χριστιανόν. Idem Traducere Latini dicunt, & Detrahere alicui. Diuersa autē construct. 1 Petr. 2, καταλαλοῦσιν ὑμῶν. Et Iacobi 4, μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων ἀδελφοί. ‖ Item Loquacitate obruo, Vinco & obruo sermone. vnde καταλελαλημένος, loquacitate obrutus, vt καταβεβοημένος & καταγλωττισμένος. B.

c. 2. Προσκαταλαλέω, Obiurgo. B. Exponitur etiā Loquacitate obruo, Loquacitate obstrepo & obtundo, apud schol. Aristoph. πλησὶ λαβὼν βιβλίον ἔστιν, καὶ τρεσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδός, Loquacitate vexatus, vel Insuper à loquaci puero increpitus, Loquacitate obrutus. B.

C. ΠΑΡΑλαλέω, Nugor, Obloquor. v. l. At Gal. Parler, Loqui.

C. ΠΕΡΙλαλέω, Garritu circunstrepo. Greg. de auibus, καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ τρεμαλεῖ τὸν ἀέρα. Plerunque in malam partem, pro φλυαρῶ, τρεμπολεγῶ, Blatero, Inaniter loquor. Aristoph. Concion. Μὴ τρεμαλαλῶμεν, ἵνα δὲ πιθανώμεθα, ne garriamus. Galenus, Ἀρχιγένους οὐ διδάξαντος, ἀλλὰ τρεμαλήσαντος τὸ πλεῖστα κατ' τὸ τρεμῶν σύγγραμμα. Et in pass. ex Naz. τρεμαλᾶσθαι, Loquacitate vndiq; obtundi.

c. 2. Ἀτρεμαλάλητος, ου ὁ ἡ, Quem verbis non facilè compescas, Qui garritu circumstrepente obtundi nequit: seu Loquutuleius, Blatero. Aristoph. Ran. de Æschylo, — οὐ θαυμάσομαι, Ἐχεντ' ἀχάλινον, ἀκεραῖε, ἀπόλωνα τόμα, Ἀτρεμαλάλητον, κεμπφακελορρήμονα. Quē locum Gell. lib. 1 cap. 15 citās, dicit his verbis denotari loquacitatem verborūmq; turbam magnitudine inani vastam. Sed perperam ibi scribitur τρεμαλάλητον, sicut ET Περιλάλητον τόμα perperam in v. l. ex hoc ipso loco, Os futile.

C. ΠΡΟΣλαλέω, Alloquor, Colloquor. vt τρεσδιαλέγομαι. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ τρεσλαλῶ. Et alibi itidem. Sic Sapient. 13, οὐκ αἰσχύνεται πρὸς ἄψυχα τρεσλαλῶν ἔκειν. Bud. Et act. 28, ἰδεῖν καὶ τρεσλαλῆσαι.

C. ΣΥΝλαλέω, Colloquor. Marci 9, συνελαλοῦντες πρὸς Ἰησοῦν. Luc. 4, συνελάλουν τρεὸς ἀλλήλους. Marth. 17, μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Sic Act. 25, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Et in pass. συλλαλούμενοι καὶ συνακουόμενοι, Greg. 253, De quib? simul erat sermo, B.

C. ΥΠΟλαλέω, Submurmuro, Mussito. ψιθυρίζω, Hesych.

Λάλος, ου, ὁ vel ἡ, Qui loquitur, Vocalis. Luc. in Vit. auct. εἰ δὲ λάλος, οὐκ αὐθαδίας εἶ βούλομαι, ad Pythagoram qui indicebat suis discipulis ἀφωνίᾳ καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλεῖν μηδέν. Interdum Loquax, vel Loquaculus, Loquutuleius, Blatero, Linguax: de homine stulta & immodica blaterāte, & cuius lingua tā prodiga infrænisque est vt fluat

semper & æstuet colluuione verborũ teterrima: quẽ- A
admodum Gellius lib.1 c. 15 interpretatur. Plut. Symp.
1, de amore, λάλον ποιεῖ τὸν σωπηλόν. Idem De sera nu-
minis vind. πόρρωνας τοὺς πολίτας καὶ φιλεταιροῦς ὀκ φιλογέλωνας
καὶ λάλους καθεστηκυῖαν. Et apud Athen. lib. 10, de
podice, Οὗτος γὰρ ἐστιν ἄγλωττος λάλος, eliguis blatero. A-
licubi autem vel Loquax, vel Garrulus. In Epigr. λάλον
γῆρας, vt apud Cic. Loquax senectus. In iisdem λάλος ἡ-
χὼ, & λάλος στρίξ. Item apud Plut. Symp. 8, de ære, δύφω-
νος καὶ λάλος. vt apud Mart. Garrula sistra. Et apud Luc.
de Argo naue, πᾶν λάλον αὐτῆς θεσπιν. nam fatidica erat B
ea ratis, vt Valer. Flacc. testatur. Rursum Plut. ἡ φιλία τα-
νῦν ἐμφόβωνος γέγονεν ὀν τὰ παρρησιαζεσθαι, καὶ τὸ κολακεῦον
αὐτῆς λάλον ὄζει, τὸ δὲ νουθετοῦν, σιωπᾶ. Et λάλον, Loqua-
citas. Plut.

C. Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semper loquens. Exponitur & Sem-
per loquax.

C. Ἄλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui fari seu loqui non potest, Infans,
Mutus. Plut. De defectu orac. δίκαιον τοὺς ἐπιγραφόντας, θήλας
καὶ κακοδαιμονίας ὄντα πλήρεις, muto & improbo spiritu C
abundans: de quodam afflatu fanatico loquens. Marci
9, πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν. Eiusdem capite 7, τοὺς ἀλά-
λους λαλεῖν. Alexan. Aphrod. οἱ ἐκ γλωττῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι,
surdi & muti. VNDE Ἀλαλία, Infantia, hoc est Quã-
quis mutus est & fari non potest. Exponitur etiam πενη-
ρία, ἀπαιδία, qua significat. ex Soph. affertur.

C. Ἀμφίλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumquaque loquax, Passim lo-
quax. In v.l. ex Aristoph. citatur ἀμφιλάλους χείλεσι pro
Ineptè loquentibus.

C. Εὔλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Benè loquens, Facundus, Disertus: vel D
etiam Loquaculus. Epigr. lib. 2, Ἀείχαλκε σωτῆρ, κατ-
λικὰ μέτρα φιλοῦσα. Εὔλαλε, πανεύγλωσσ, εὔσημε.

C. Καπάλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maledicus, Obtrectator, Obloqu-
tor, Qui alicui obloquitur & ei detrahit. In Epist. ad
Rom. c. 1, ψιθυριστὰς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, susurro-
nes, obtrectatores. ET Καταλαλιά, ᾶς, ἡ, Obtrectatio, 1
Petr. 2, φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς. Et 1 Cor. 12. A Suida
exponitur ἡ ἐς πινὰς ἐπὶ πολὺ βλασφημία, apud Apost.
A T Καπαλαλεῖν Hesychio est καταλυμαίνεσθαι, λυπεῖσθαι. E

C. Μογιλάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ægrè & difficulter loquitur, Cui
impedita lingua est, Balbus. Aer. lib. 8 cap. 38, de ancylo
glossis, οἱ πολοὶ δὲ μόγις διαλέγονται, διὸ καὶ μογιλάλοι ὑπὸ
πάντων προσαγορεύονται. Μογιλάλοι (inquit Gorr.) Qui
difficulter ex aliquo linguæ morbo loquuntur vt ii
quibus ab vlcere & cicatrice dura sub lingua relicta in-
curuatur & impeditur libera vocis prolatio. Dicũtur &
ἀγκυλόγλωσσοι: nisi quòd Aetius μογιλέξεις videtur intel-
ligere eos tantummodo qui ex aliqua affectione impe F
ditè loquuntur: ἀγκυλογλώσσους verò, tum hos tum illos
qui ex vtero & à natura id vitii habent. ET Μογιλαλία,
ας, ἡ, Difficultas loquendi, Linguæ hæsitantia.

C. Ὀξυλάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutè loquens. Ex Aristoph.

C. Περίλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Loquax, Dicax, Futilis. B.

C. Πλασταλάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ficta & falsa loquens, Falsiloquus.
idem & πλαστολόγος.

C. Πολύλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum loquens, Loquax, Loqu-
tuleius, Loquaculus, Garrulus.

Λάλις, poeticè pro λάλος, θύγλωσσος. v.l. ET Λάλις, ου, ὁ, G
Garrulus, Loquaculus, seu Loquax. In Epigr. λαλίλω ἑταί-
ρῳ, amicam facundam. v.l.

Λαλίστερος, ου, ὁ, Loquacior: comparat. irreg. à λάλος. Arist.
Ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ ταῦτ' ἐστὶ λαλίστερα. ET Λαλίστα-
τος, Loquacissimus. Eurip. in Cyclope. Eust. dicit λαλίστε-
ρος videri παρειλκυσθαι ἐκ τοῦ λάλιστος: at λάλιστος esse pro λα-
λίστατος, vt κλέπιστος pro κλεπίστατος.

Λαλόεις, εντος, ὁ, Loquax. idem quod λάλος,

Λαλιά, ᾶς, ἡ, Loquela, Sermo. Apud Suidam, ἰῶ δὲ ὁ Ἀρκεσί-
λαος ἐν τῇ λαλιᾷ διαστικὸς τοῦ ὁμιλοῦντος, καὶ παρρησιαστὴς ἱ-
κανῶς. quæ verba habentur apud Diog. Laert. pag. 197,
in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem.
(sicut & Loquela apud Latinos, vt quũ Cic. dicit fallacẽ
loquelã) vnde & pro loquacitate ponitur. Plut. Symp.
1, πολύφωνος ὁ οἶνος ὄν, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος
ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησι: secundum illud Horatii, Fœ-
cundi calices quem non fecere disertum? Idem
Symp. 8, initio, τὸ δὲ λυρῶν οὐδὲν ὄντων ἀλλ' ἢ λόγῳ κενῷ
χρῆσθαι καὶ φλυαρεῖν. λαλιᾶς δὲ ἀπάκτου καὶ φλυαρίας εἰς τὸ ἄ-
κρατον ἐμπεσούσης, ὕβρεις καὶ παροινία τέλος. Idem Symp. 3,
dicit μεθῆς σύμπαρα μα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. Item apud
Aristoph. Neb. λαλιὰν ἀσκοῦσιν. Et in Ranis, εἶτ' αὖ λαλιὰν
ὀπτανεῖσθαι καὶ σαμψιαν εἰδίδαξας. In v.l. annotatur,
genus declamationum quod totum ad voluptatem &
delectãdos auditores comparatum est, Græcos λαλιὰν
vel λαλιὰς vocauisse.

¶ Λαλάζω, Vociferor. vnde apud Hesych. λαλαζεῖ, βοᾶ & λα-
λάζαντες, βοήσαντες. item λαλάζει, πάν γ' ὠσαν ὀξέλεν.

Λαλαγή, ᾶς, ὁ, Clamor, Vociferatio, Sonitus, Tumultus.
vt λαλαγῆ. vnde in Epigr. λαλαγὴν ἐφιππίαν. ‖ Λάλαγες
Hesychio sunt χλωροὶ βάτραχοι καὶ τὰ λίμνας, οἱ ἔνιοι
κοιμᾶσθαι. (Apud Latinos quoque poetas rana garrula &
loquax dicitur) Addit tamen, quoldam dicere λάλαγας
esse εἴδος ὀφεοῦ, aliis quoddam genus.

Λαλαγεῖς, οῦς, ὁ, Clamor, Vociferatio, vt Præcedens. κραυγή,
Hesych.

Λαλαγεῖν, Clamo, Vociferor. vel Resono, & quasi loquen-
tem imitor. vt Hesych. λαλαγεῦσαι exp. λαλεῦσαι. Suidas
autem λαλαγεῦσαι exp. ἐμμελῶς φθέγγεσθαι, in hoc Epigr.
Ταῦ δὲ πόδες λαλαγεῦσι ὀν ἀλοσιν ἄρσεσι ἀρχὴ Πεδὸς νόμον
ἀμπερὲς βοῆς λυροκτύπας. vbi λαλαγεῦσαν ἠχὼ dicitur vt
suprà quoque λαλεῖν. Oppian. de dentibus quoque λαλ
γεῖν dicit, lib. 3 De venat. πῶν λαλαγεῦσι δόδοντες, frendent
aut crepant seu crepitant. nam id quoque de dentibus
dicitur, vt suprà in κεκτῆσι & κεκτῆσθαι annotatum fuit.
‖ Λαλαγεῦσαι, ab Hesych. exponitur etiam ἀθόρυβοι εὖσαι.

Λαλάγημα, ατος, τὸ, Sonitus, Iubilam. ἀναφωνημα, ὕμνημα, vt
Suid. in hoc loco exp. Ἰσῶ σεσῆ λαμβῶ, ζῶ ἀγῶνα καὶ λα-
λάγημα λιπεῖν.

Λαλαγήτης, ου, ὁ, Nugator. ματαιολόγος, Hesych. Quibus addi
potest ET Λαλαγοῦ, qua voce Hesych. vocari scribit τοὺς
τοῦ βάθα λασσιτα καὶ τοῦ βάθα πατοῦντας ψηφίδας, calculos qui
sunt in littore maris aut ripis fluminum, quæ etiam
κρόκαι & κρόκαλοι, & λαΐγγες, vt suprà dictum fuit.
Fortan autem à strepitu siue sonitu quem edunt hu-
iusmodi lapilli dum à maris fluctibus pulsantur, aut
à pedibus supergredientium calcantur, ita denomina-
ti sunt. ITEM Λαλάκωνες apud eundem Hesy-
chium ψηφίδες κοῖλαι, arena calculosa, sabulum calculo-
sum. quoniam fortassis quum calcatur, λαλεῖ siue λα-
λαγεῖ.

Α Λ Α Λ Η, ῆς, ἡ, Alala, vox quædã ἀπροσῴκητος, quæ à militi-
bus ante pugnam editur. ἀλαλαγμὸς, vt exponitur ab
Eustathio. quãquam ἀλαλαγμὸς distinguendũ videtur,
vt sit Vociferatio militum edentium hanc vocem ἀ-
λαλή, vel potius Doricè ἀλαλά. ‖ Apud autorem E-
tymologici exponitur, Ἀλαλὴ (scribo παρὰ ξῆ πνας vt ibi
habetur) Tumultus & inarticulata vox. ab ἀλα accu-
satiuo nominis ἀλς id est mare: quod perpetuò strepitũ
edit. inde faciendo ἀλαλή. deinde per reduplicationẽ ἀλά-
λη. vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητὸς. Eustathius citat
hunc locum, in quo ἀλαλὰ vsurpatur, καὶ ἀλαλὰ πολέ-
μου ζυγαπο, ἐγχέων ὠθεῖμεν. Esse autem Doricũ ait, ver
so videlicet η in α. Aptius tamen ἀλαλάζω ab ἀλαλὰ
quàm ab ἀλαλὴ formaremus: sed ἀλαλητὸς non item.
Suidas acclamationẽ chori esse dicit ἀλαλαλαγὴν πομπῶν.
Reperio & apud Plutarchum, ex quodam poeta, μανίαν
τ' ἀλαλαγὴ τ' ἐρεμνὸν ὠφαι ἐκφυχεῖ σὺν κλόνῳ. Sciendum est
autem nostrates hodiéque quum aliquos inter se com-
mittunt, & ad pugnã excitare volunt, clamare, La la la.
Sed & Alarme dicimus conflictum, vel potius primum
in conflictu congressum. Quæ tamen vox & aliam o-
riginem habere videri possit. Quum verò λαλάζω &
λαλαγὴ cæteráque, à λαλέω deriuati existimentur, ἀλα-
λὴ autem & ἀλαλάζω vicinam significationem habeãt,
hæc illis subiungenda censui.

Ἀλαλητὴς, οῦ, ὁ, Clamor militum dicentium ἀλαλὴ, iuxta
ea quæ modò diximus. Vnde & ἀλαλαγμὸς exponitur
ab Eustath. Sed generaliter dicitur ἀλαλητὴς, Fremitus
militum in pugna, Vociferatio militaris. apud Home-
rum sæpe. Il. π, — εἰ δ' ἀλαλητὸ Παῦ πεδίον κατέχει. μάχη
νικῶντες Ἀχαιοί. Il. Ω, Ὡς τρῶας ἀλαλητὸ ἀνὰ στρατὸν οὖρος
ὀρώρει. Hes. Theogonia, — οἱ δ' ἐξαίσσοντο μεγάλῳ ἀβαλητῷ.
Quibusdam placuit (ex quibus fuit Apollonius gram-
maticus)

maticus) α esse πλεονασμὸν in hoc nomine, id est superua A
caneum: deducentibus videlicet à λαλέω. Aliis autẽ esse
α pro πλοῦ, vt sit ἀλαλητὴς quasi πολυλαλητὴς. Aliis pro
ἡμῶν, vt sit quasi ὁμολαλητὴς: vtrisque itidem à λαλέω de
riuantibus hoc nomen. Sed ego ab ἀλαλὴ potius dedu-
co. A T Ἀλάλητα, Ligna fluuialia, v.l. Hesychio ξύλα πο-
μοῦ κλυσθὰ, ῥομφῶν.

Ἀλαλάζω, F. ξω, Clamo alala, Fremitũ edo inter pugnan-
dum, Clamorẽ lætũ tollo in cõmittendo prælio. Xen.
Hell. 4, ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, ῥόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est
aũt propriè Clamorẽ tollo cum animi alacritate, (ideo B
verti Clamorẽ lætũ tollo, quũ alii simpliciter reddant
Clamorẽ tollo) & exultabũdè, atque in signũ victoriæ:
vnde ἀλαλάζει Hesychius exponit ὀπνικίως ἠχεῖ. Plut.
in Publicola, πῆς μὴ ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. A-
pud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ὀνυαλίον. Apud Arrianũ
autem lib. 6 legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ὀνυαλίῳ: vbi & notã-
da est vox passiua. ‖ Dicuntur autem ἀλαλάζειν
non solùm milites, sed generaliter quicunque exultan
tes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξαι Suidas expli C
cat κροτήσαι, id est Plaudite.

Ἀλαλάζω, Clamorem lætum tollo (vt modò dixi)
propria significatione sonat. accipit verò interdum cõ
trariam, pro Clamorem tristem tollo. Vnde & Vlulo
exponitur, vt Marci cap. 5. item Hierem. cap. 4. Et vt ho
minibus fiducia præditis & spe erectis ἀλαλάζειν tribui-
tur, ita & perterritis. Nonnus, Ταρβήσεοι δ' ἀλάλαζον.

Ἀλαλάζω, Tinnio. Paulus 1 ad Cor. cap. 13, χάλκεος
ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam ex
Græcis grammaticis propriam esse putauerunt, videli- D
licet pro Tinnire, sono sonum excipiente, vt fit in æ-
neis lebetib⁹. Fortasse autem ideo hoc dixerunt, quòd
in ἀλαλάζω vox vna λα statim ab altera λα excipitur.
Sed hæc significatio si esset propria, falsa essent omnia
quæ de huius vocis deriuatione, ex autoritate aliorum
magis recepta tradidi.

Ἀλαλαγμὸς, οῦ, ὁ, VEL Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, Clamor lætus mi
litum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant,
alii iubilationem, Cæsar vlulatum l. 5 De bello Gall. Tũ
verò suo more victoriã cõclamãt arq; vlulatũ tollũt. E
‖ Itẽ Victorialis hymnus, vt tradunt Suidas & Hesychi⁹.
Conuenit alioqui expositio huius vocis quam affert
Suidas cum loco Plutarchi quem, attuli in Ἀλαλάζω.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, Lætus clamor. Apud Sophoclem autem in
Trach. pag. 338, ἀλαλαγαῖς schol. exp. τοῖς ὀπὶ τοῦ θυσιοῦν
ὠχαῖς. Vbi quædam exemplaria habent ἀλαλαῖς, A B
Ἀλαλὴ: sed schol. priorem lectionem agnoscit.

Λ Α Μ Β Α Ν Ω,

Capio, Accipio. (Tempora autẽ
sua, excepto præt. imperfecto, su
mit ab inusitato Λήω, & fut. a Λήψομαι. dicitur enim λή-
ψομαι. Sed in præt. vsurpatur ἔληφα Atticum, non λέλη-
φα: itidémque in pass. εἴλημμαι. Frequens est & aor. 2 ἔ-
λαβον, regulariter ille quidem formatus à Λήω) Xen. l.
3, pag. 45 in principio, ἐκεῖθεν δὲ τὴν ὁδὸν ἡδέως αὖ λάβοιμι
[χρήματα] εἰ δοῖεν. Apud eundem λαβεῖν & δεξασθαι inue-
niuntur copulata, πῆς μὴ πόνοι λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶ-
ρα, Pæd. 1, pag. 12. qui tamen locus omnino mihi suspe-
ctus est. (Posset alioqui conuincere friuolam esse distin
ctionem quam inter λαμβάνειν & δέχεσθαι statuit Am- G
monius: sed alii multi qui hic citantur, id possunt con
uincere) Aristot. Ethic. 1, εἰ αὐτὸς μὴ θέλει λαμβάνειν, δ. δόναι δὲ μὴ, si ipse accipere quidẽ vult, at dare nequaquã.
Thuc. lib. 2, λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι. (Isocrates autem
verbo λαμβάνειν opposuit nõ διδόναι, sed ἀποτίνειν, hoc in
loco orat. aduersus sophistas, πολὺ ἂν δικαιότερον ἀποτίνοιεν
ἢ λαμβάνοιεν ἀργύριον, Multo iusti⁹ pecuniã pẽdãt quàm
accipiant) Sic μισθὸν λαμβάνειν cum apud alios tum apud
Luc. Ipsique μισθοφόροι dicuntur itidẽ λαμβάνειν ἀργύριον.
Quò pertinet apud Thuc. δεκαμηνὶ γὰρ ἡμέρας ἕκαστος ἐ- H
λάμβανε. Dicitur & σπονδὰς λαμβάνειν καὶ δεξιάν, X. Hell.
4, vt Lat. Accipere fœdus & fidem. Et apud eundẽ, πιστὰ
δοτὰ καὶ λαβόντα, Data acceptáque fide. Item ὠφέλειαν λαμ-
βάνειν, vt Lat. Vtilitatẽ capere & plural. quoque ὠφελείας
λαμβάνειν ex Plat. Et apud Isocr. ὀπῆδεν λαμβάνειν,
Incremẽtũ capere. At ὕψος λαμβάνειν ex Thuc. paulo du
rius fuerit ad verbum, Altitudinem capere, pro Altum

fieri. ‖ At verò λαμβάνειν πῶς γυναῖκα apud eundem
Xen. Hell. 4, non simpliciter Accipere filiam, sed potius
Accipere in vxorem, vel Accipere in matrimoniũ. In-
uenitur autem & λαμβάνειν γυναῖκα, quod breuius red-
di possit verbo Ducere, videlicet Ducere vxorem. ‖ A-
licubi verò apcius redditur Percipere, quàm Accipere.
vt Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ὀν τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ὀπὸ τῶν οἰκιῶν,
nihil percipimus. Sic autem & illud paulo antè alla-
tum ὠφέλειαν λαμβάνειν, verti etiam possit commodè
Vtilitatem percipere. ‖ Λαμβάνειν alicubi etiam
potius verbo Sumere. vt quod ex Dem. affertur λαμβά-
νειν δίκην, Sumere pœnas. At verò λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας
apud Plat. vel Sumere in manus, vel Accipere in man⁹:
licet illud frequentius hoc esse videatur. ‖ Λαμβάνειν ἔρ-
γον, Suscipere aliquod opus, ex Xenoph. ‖ Οὐκ ἂν λάβοιμι apud Aristoph. Non acceperim. sed Lat. Non me-
ream. At Gallica Græcis ad verbum respondent, Ie n'en
prendrois pas grand' chose, Ie n'en prendrois pas dix escus, vel Ie
n'en voudrois pas tenir. Aristoph. Vespis, — ἐγὼ δ' οὐδ' ὀρνί-
θων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν ἢ με νοῦν ἀποστρεῖς. Qua
significatione dicitur itidem οὐκ ἂν δεξαίμην, vt apparet
ex iis quæ scripsi in Δέχομαι, Tomi primi colũna 954.

Λαμβάνειν ὀν νῷ, ad verbum accipere in mente, pro
Animaduertere, Recordari, vt apud Polyb. vertit Bud.
p. 555. Tale est aũt apud Xen. λαμβάνειν ὀν τῇ γνώμῃ. Plau
tus certè verbo Accipere ita est vsus cum ablatiuo Cor
de. Sũt verò & qui interpr. Cõplecti mente. Huc perti-
net λαμβάνειν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ex eodem Polybio, ad verbũ
Accipere ante oculos, pro Ante oculos sibi ponere,
oculos mentis, inquã: vnde redditur & vno verbo Con
siderare. (At ὄψει λαβόντες affertur pro Oculis conspica-
ti) Λαμβάνειν alio etiã modo ad animũ referturi: vt quũ
dicitur λαμβάνει με δέος, vel ἔλαβέ με δέος, Cepit me me
tus, Incessit me metus, id est animum meũ. Vtitur au-
tem Plato illo λαμβάνει με δέος. Idem dixit in Epist.
ἅλωσι σε ἀπορίαι λήψονται, aliæ dubitationes seu difficul-
tates animũ tuum incessent, vel Animo tuo suborien-
tur. Homerus autem Il. α, Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβε,
Atridẽ ira cepit, vel subiit. Et Xen. Pæd. 5 pag. 84, ἄχος
αὐτὸν ἔλαβεν, Mœstitia illum cepit, Vel Incessit eum, seu
animum eius (vt apud Liuium, incessit mœstitia ani-
mos.) At Herodot. ἔλαβέ με πόθος incessit me cupido,
vel animũ meũ. (vt dixit idem Liuius, Cupido incessit
animos iuuenũ scisciscandi) Denique vt Latinè Nos o-
bliuio capit, sic Græcè λήθη λαμβάνει. Cæterùm vt dici-
tur δέος ἔλαβέ με, ita vicissim θάρσος ἔλαβέ με, Fiducia
me cepit, aut Animum subiit. Sed cõuertũtur etiã ver-
ba interdũ in hoc loquendi genere, legiturq; & ἔλαβον
θάρσος, vt in Θάρσος docui. Quo modo dicitur & ἔλαβον
ἐλπίδα, seu λαμβάνω ἐλπίδα, aut ἐλπίδας, à Xen. & Isocr. B
Itidem verò apud Lat. conuertuntur quædã loquendi
genera quibus adhibetur verbum Capio: vt Cepit me
metus, Cepi metum, aut Accepi metũ, vt loquitur Te-
rẽtius: Item, Cepi dolorem ex ea re, & Cepit me dolor.
vel Inuasit me dolor. Affertur autem & γέλως ἔλαβε ex
Demosth. pro Risus inuasit. ‖ Cæterùm hoc verbo Inua
dere redditur λαμβάνειν & cum aliis accus. qui à proxi-
mè præcedẽtibus omnino alioqui sunt diuersi. vt quũ
dicitur λαμβάνειν πῶς ἀρχῶ, à Xen. & λαμβάνειν πόλις à De
mosth. Quibus tamen in locis possimus & verbo Ca-
pere vti. Xen. Hellen. 3, ἰῶ δὲ καὶ αὐ ἀσθενεῖς ὄσας καὶ κεφά-
λας ὁ Θιμβρων ἐλάμβανε, quasdã minus validas cepit vi.
Et illud λαμβάνειν ἀρχὴν exponi etiam potest Assequi
imperiũ: vt apud Isocr. ad Phil. ὅτι πῶς ἀρχῶν ἢ τυραννίδος
ἐλαμβάνον. ‖ Λαμβάνειν iungitur & aliis accus. cũ quo-
rum nõnullis locum habet itidem verbum Capio, Aut
Accipio. cum nonnullis autem alio vtendũ est verbo.
καιρὸν λαβεῖν occasionem capere, Polyb. l. 1. Ex quo Cã.
affert etiam ἔννοιαν λαβεῖν pro Cõiecturã capere: ἔννοιαν
λαβεῖν ὀπὸ μέρους τοῦ ὅλου, coniecturam capere totius de
parte. Et ex eodem, ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν, Gratiæ
& beneficii loco accipere. At λαμβάνειν idem interp. Fa-
cere, cũ accus. πῖσαν & δίκην ἔσαν. vertit enim Periculum
facere. Possit autem fortasse reddi & Documentum ca
pere. Alicubi autem λαμβάνειν cum suo accus. reddi
tur vnico verbo Latino, vt αἵρεσιν λαμβάνειν, pro Eligere

Cuius tamen generis loquendi non rectè exemplũ affertur ex isto Sophoclis loco in Aiace, p.17, Πόσῳ σ' αὖ, εἰ νέμοι τις ἄθρεσιν, λάβοις. quũ hic accusatiuus ἄθρεσιν non cum λάβοις, sed cum νέμοι iungatur.

Λαμβάνειν pro Accipere, id est Pati. Bud. ex Xen. in Œcon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ ἵππου] κακὸν λαμβάνῃ, malum patiatur. Ad verbum, Malum accipiat. vt Gall. Gardez de prendre mal. sicut & Νοχᾶ capere, apud Colum. Ideo autem subiungo hunc vsum verbi λαμβάνω proximè præcedentibus, quòd vt ibi animus, ita hic corpus dicatur λαμβάνειν. Vt autem λαμβάνειν est hic Pati, ita est Sustinere, in αἰτίαν λαμβάνειν: quod pro αἰτίαν ἔχειν ex Th. affertur, ac redditur etiã Incurrere in crimẽ. Cæterùm Latini quoque cum certis quibusdam accus. vtuntur verbo Accipere pro Pati, vt quum dicunt Damnũ accipere vel Plagas accipere: quod itidẽ, à Græcis, ac nominatim à Demosth. dicitur πληγὰς λαμβάνειν. sicut & vicissim διδόναι, in orat. κατ' Κόνωνος, Plagas accipere & inferre. Tale est autẽ & λαμβάνειν ὑπώπια apud Aristoph. Sed & πρόσταγματα λαμβάνει huc pertinet, quo vtitur Xen. La ed. pol. pro Molestia affici.

Λαμβάνειν videtur aliquando reddi posse & verbo Concipere: vt illud ὀργὴν λαμβάνειν, de quo suprà dictum fuit, potest fortasse reddi alicubi Mentẽ concipere, seu Animo concipere. ‖ Et mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνει, itidem Concipit, συλλαμβάνει.

Λαμβάνειν, Consequi, Assequi, Adipisci, Cõparare, ut δύναμιν λαμβάνειν ex Th. Et δίξαν λαμβάνειν ex Aphth. Gloriã cõsequi. Item δύναμιν λαμβάνειν, Plato in Epist. ὥσπερ δ' αὖ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει τε καὶ τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι. Item συγγνώμην λαμβάνειν apud Demosth. Veniam consequi, Venia donari. Et δίκην λαβόντες, Impunitatẽ adepti, in or. Pro corona. ‖ Habet verò & aliam verbi Comparare significationem, vi delicet pro Emere: vt quidem exponitur apud Aristoph. λαμβάνειν πολλοῦ, & λαμβάνειν δραχμῆς.

Λαμβάνειν, Prehendere, Apprehendere, Corripere, Hom. Il. β, v. 261, Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα ἐμπεσε δύσω. Item Il. π, 763, Ἕκτορ μὲν κεφαλὴν ἐπὶ λάβε, οὐχὶ μὲ θιγέ. Et alibi, κόνδυλος λάβε. item, πόδων λαβὲ & λάβε γειών. Interdum autem & cũ accus. aut expresso aut subaudito. (Sic pass. λαμβάνεσθαι in prosa.) ‖ Λαμβάνω, Deprehendo. Dem. τόν τε νόμον ὃς οὐκ ἐᾷ ὅστις ἂν κλέπτῃ λαβεῖν &c. Xen. λαμβάνειν τοὺς ἁμαρτάνοντας τῇ πολεμίᾳ. (Apud quẽ tamen λαμβάνειν ἀπίκτις τῇ πολεμίᾳ, redditur potius adoriri, in v. l.) Nõ solùm autẽ pro Deprehẽdo, sed & pro Teneo, seu Cõtinco & Damno. cuius signif. exẽpla B. affert p. 10, item 555, ex Dem. Quæ posterior significatio videtur & huic Herodiani cõuenire loco, l. 3, ἤδη γοῦν πάντας καὶ λαβὼν ὅστις ἐπιστάτης ὑπηρέσιας ὁ Σεβῆρος ἐκόλασε. At Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή apud Hom. Cam. vertit Abstulit. vbi tamen Polit. vtitur verbo Deprehendere. In quibusdam autem locis vel Comprehendo, vel etiam Capio reddi potest: vt in prouerbio εἵλκυσεν ἡ παλὶς τὸν μῦν.

Λαμβάνειν apud dialecticos Sumere quasi suo iure. id est tanquã firmũ, vel per se probatum. quod vulgo Supponere & ponẽre. ita Bud. quem vide & Comm. p. 144, & 197.

Λαμβάνειν cũ quibusdã accus. redditur & passiuo verbo, vt λαμβάνειν αἰδῶ τινα. Soph. Aiace, ad verbum accipere pudorem aliquem, pro Pudore aliquo affici, Pudore aliquo tangi. Sic πρόσταγμα λαμβάνειν pro Molestia affici, vt dictum est in Λαμβάνειν pro Accipere, id est Pati. Sed & illud αἰτίαν λαμβάνειν quòd ibidẽ habetur, reddi etiam potest Accusari, Insimulari. Itidem χώραν λαμβάνειν redditur passiuo verbo Cõstitui à Cam. in hoc Xen. loco, Pæd. 4, ἃ δὲ αὖ ἀσώματα ἦν, αἰάλιν ταῦτα ἀεὶ πρόσταγμα τὰ παρέχειν ἕως ἂν χώραν λάβῃ.

Λαμβάνειν apud Thuc. obseruaui & in signif. verbi Accipere qua dicitur Quo animo accipias. item In bonam partem accipias, vel in malam, aut quam in partẽ accipias. (vbi & verbo Interpretari locus est) Fortasse autem huc pertinet & illud Polybii antea citatum ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν. ‖ Quinetiam ita vtitur Thuc. alicubi verbo λαβεῖν vt Latini suo Accipere quum dicunt Accipere pro Auribus accipere.

P. Λαμβάνομαι, Capior. Quod λαμβάνομαι tẽpora sua excepto præt. imperf. mutuatur à Λήβομαι, sicut videlicet actiuũ Λαμβάνω à Λήβω. Sed rarum est præsens itidémque præt. imperf. in signif. pass. quum contra ἑλήφθην pro Captus sum, & ab eo deriuata, frequenti sint in vsu. Itidémq; præt. εἴλημμαι, & particip. εἰλημμένος. Aristot. Polit. 5, λόγον τινὰ διδόασι τοῦ λαμβανομένων καὶ δαπανωμένων. Et τὸ λαμβανόμενον apud dialecticos pro τὸ λῆμμα, seu πρότασις, propositio. Bud. 144 & 197. Et τὰ λαμβανόμενα ἄμεσα ex Alex. Aphrod. Itidémq; participia ληφθεὶς & εἰλημμένος, captus. τὰ δεινότατα ἔρραζε οὐδὲν ληφθείσαι, Demosth. Sic αὐτόφωρος ληφθεὶς, Deprehensus, Manifestus, B. Aristoph. Pluto, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρᾶν τ' εἰλημμένον. vbi tamen est potius Deprehensi. Apud Dinarchum autem ἐπιλελῆφθαι, Conuictus es, καὶ ὁ δόκιμος δίκιμος ἐπιλελῆφθαι, πεποίηκας. ‖ Et λαμβάνεσθαι νόσῳ, Morbo corripi. Vnde est πρὸς κεφαλαίᾳ λαμβάνεσθαι, Corripi eo dolore capitis qui πρὸς κεφαλαίᾳ vocatur.

Λαμβάνομαι frequẽtius est in signif. actiua, ponitúrq; interdũ (licut & de λαμβάνω dictũ est) pro Prehẽdo, Apprehendo. vt apud Luc. λαμβάνεταί με ἐκ τῆς χειρός. in quo tamen loquendi genere potius omittitur præpositio ἐκ, ponitur; solus genitiu⁹. Est autem multo crebrior aoristus posterior, & eius particip. λαβόμενος. vt ὁ πᾶς λαβόμενος τῆς ἱματίου, Plat. de rep. Quũ vestem prehendisset. Idem in Charmide, καὶ ἀπὸ λαβόμενος τῆς χειρός. ‖ Bud. autẽ non solum pro Prehendo & Corripio, sed & pro Nãcisco poni docet: t apud Synes. ἐὰν λάβωμαι φρενῶν, Si otium nactus fuero. ‖ Idem apud Andocidem λαμβάνομαι τῆς ἡσυχίας vertit, Aram tenui, Aræ adhæsi. Et pro Reprehendo, Increpo. vt addit idem B. qui tamen paulo post apud Plat. λαβεῖν' ἄν σου exponit Te conuincere posset atque corripere. At pro Reprehendere manifestè ponitur in hoc loco Greg. scribentis Eudoxio, λαμβανόμενοι σου πολλὰ (ἀδύνατον γὰρ) ὡς τὰ κάλλιστα.

Λῆμμα, ατος, τὸ, Res ea quæ accipitur. Antigonus apud Pl. in Apophth. Θεασάμενος τὸ κτῆνος δραχμῶν αἰτοῦντας αὐτὸν, Ἀλλ' οὐ βασανίζει (ἔφη) τὸ ἄμα. τὸ δ' ἐπίπτος, Οὐκοῦν ἄλλον τινὰ δός μοι, Ἀλλ' οὐ κτῆνος (ἔφη) τὸ λῆμμα. vbi nota sibi opponi ἄμα & λῆμμα. Item δωροδόκημα, Quod dono & muneri datum accipitur, Munus quo aliquis corrumpitur. vnde Dem. Æschini probrose obiicit ὅτι δῶρα λῆμμα ἔρρετον. Generalius pro captura accipitur, i. pro lucro & emolumento quod alicunde capitur, seu pro reditu & obuentione, vt πόρος, πρόσοδος. Aristot. Polit. 6, τὰ λήμματα γὰρ ἔνιοι οὐχ ἥττον ἢ τὰ τίμια. Dem. cõtra Mid. ὅτιον εἰς μνήμην τῆς ὀργῆς, ἀφ' οὗ μηδὲν ὅλον τὸ λῆμμα λαβὼν ἡμᾶς. Idẽ ad Philippi ep. τὰ δὲ τῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πολοῦντες. Isocr. Areop. τὰ λήμματα παραλελοίπασιν οἱ πρότερον ἄρχοντες, siquid emolumẽti & capturæ. Similiter apud Plutar. in Pericle, διὰ τοικοῖς τε καὶ δικαστικοῖς λήμμασι πάντας τῇ μισθοφορᾷ καὶ χορηγίαις συνέκασας τὸ πλῆθος, exp. Capturis ex ærario. ‖ Λῆμμα, vt τὰ λαμβανόμενα ὑφ' ὑμῶν, Sũptio, Cic. interpr. προσλαμβανόμενα autem Assumpta, & προσλήψεις Assũptiones, ex quibus oriũtur τὰ ὑπόφορα, seu ὑποφορά, illatio & συμπέρασμα. quæ λήμματα Arist. appellat etiã προτάσεις. Alex. Aphrod. ἐκ τῶν οἰκείων μὲν τῆς ὑπόθεσιν λήμματα, οὐκ ἀληθῶν δὲ, τῶν συλλογισμῶν ποιεῖ). Laert. in Zenone, λόγος δέ ἐστι τὸ ξυνιστάμενον ἐκ λήμματος καὶ προσλήψεως καὶ ὑποφορᾶς. Maior autẽ propos. apud dialecticos λῆμμα plerunq; κατ' ἐξοχὴν appellatur. Vnde λήμματα, δίλημμα & μονολήμματα. ‖ Λῆμμα dicitur etiam velut titulus & argumentũ, eius nempe quod tractandum sumitur atq; proponitur, vt tradunt v. l. citãtia ex Martiali, l. 14, Lemmata si quæris cur sint ascripta, docebo: Vt, si malueris, lẽmata sola leges. Et alio loco, Viuida quum poscas epigrãmata, mortua ponis Lemmata.

C. Δίλημμα, ατος, τὸ, Dilemma, Argumentum ab vtraque parte cõcludens aduersariũ, inquit Seruius. Cõcluditur enim vtrocunq; modo respõdeat, siue affirmatiuè siue negatiuè. Cõplexio Cic. i. in qua vtrũ cõcesseris, reprehenditur. ad hunc modũ, Si improbus est, cur veteris? sin probus, cur accusas? Dicitur autem δίλημμα quoniã duabus propositionibus seu λήμματα coniunctione Aut copulatis in medium proferri solet. hoc modo:

Aut bonus est aut malus. Vide & B. p. 197. Suidæ autem δίλημμα est τὸ διχῶς λαμβανόμενον φρόνημα. Et Διλήμματος, ex dilẽmate vel duobus lẽmatis cõstãs. Hermogeni διλήμματον idẽ est quod δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον.

C. Μονολήμματος, ου, ὁ, ἡ, Vnico tantùm lemmate cõstans. vt μονολήμματος συλλογισμὸς, syllogismus vnius propositionis, vt enthymema. in quo, vno posito lemmate infertur conclusio. Alex. lib. 1 Top. οὐ γὰρ οἱ τοῦ Ἀντίπατρον μονολημμάτους συλλογισμοὺς λέγουσιν, ἐκ εἰσὶ συλλογισμοὶ, ἀλλὰ ἐνδεῶς ἐρωτῶνται; quorum syllogismorum hoc affert exemplum, αἰσθητῆς ἄρα. Vide & B. p. 197.

Λημμάπον, ου, τὸ, Propositiuncula, Sumptiuncula: si dimin. hæc formari possint a Sũptio & Propositio, vt λημμάπον à λῆμμα. Magent. in lib. Aristot. qui περὶ ἐρμηνείας inscribitur, πρὸς λάβωμεν τέταρά τινα λημμάτια ἐξωθεν. Vide & B. p. 197.

Λῆψις, εως, ἡ, Acceptio: cui αἰτίκεῖ δόσις, sicut & apud Cic. Donatio & Acceptio: item εἰσφορὰ & λῆψις, illatio & sũptio, vt λαμβανόμενα & εἰσφερόμενα, λήμματα & εἰσφοραί. ‖ Item Prehensio vel Captio. si ea signif. captionem dicere possumus qua Capere seu prehendere fugitiuum, Capere vrbẽ. Luc. De hist. scrib. πῶς Δημοσθένους λῆψιν καὶ τὴν Νικίου πτῶσιν πόλεως. Item de re inanimata quæ fugere nos videtur, apud Plut. De solert. anim. τοῦ μὴ ὠφελίμου λῆψις καὶ διωξις, διαφορὰς δὲ καὶ φυγὰς τοῦ ὀλεθρίου καὶ λυπηροῦ. Vbi nota ei opponi διαφορὰς. De vrbibus autẽ quæ capiuntur, aut hostibus, fi equẽs apud Thuc. est lib. 4, p. 157, πεὶ πρόξαν τινὰ τῶν ἐς αὐτὸν πῶς λῆψιν τῆς πόλεως. l. 5 p. 196, διὰ τοῦ τοῦ κρατοῦντος ὁποτέρου ἡ λῆψις ἡ τοῦ λαθεῖν ὑπολοιδόρων ὑποστοία. Et lib. 7 p. 240, ἡ τῶν Πλημμυρίου λῆψις.

Λῃστής, οῦ, ὁ, Qui capit vel prehendit.

Λῃστικός, οῦ, ὁ, Ad capiendum seu accipiendum procliuis. Aristot. Eth. 4, cap. 1, πλεῖστον δὲ οὐ ῥάδιον τὸν ἐλθεῖν, μὴ πλησιόν ὄντα μήτε φυλακτικόν.

Λῃπτός, ου, ὁ, Captus, vel Perceptus. aut Qui capi percipiue potest. In Epigr. τὰ λῃπτὰ καὶ τὰ νοητά.

Ἀλῃπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui captus non est, aut capi nequit, οὐχ ἁλωτός. Thuc. lib. 1, εἰ γὰρ ἦν ὑπόπτοι, τίνες αὐ ἀλῃπτότεροι ἦσαν; qui minus capi & expugnari possent? Eodem lib. μὴ εἰς ὀλίγον καταστήσαντες αὐτοὺς, ἀλῃπτότεροι ἔχῃν, captu difficiliores, & minus expugnabiles. Schol. exp. ἀφῃρημένοι.

‖ Item Irreprehensibilis, Qui in nullo maleficio deprehendi potest: seu ἀκατηγόρητος, vt schol. in hoc Thuc. loco exp. lib. 1, p. 14, εἰ ἦσαν αὐτοὶ ἄνδρες, ὡς φασὶν, ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀλῃπότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, πόσῳ, &c. ‖ Item Incõprehẽsibilis, Qui percipi nõ potest, ἀκατάληπτος. Plut. Ad Colot. λόγῳ διεθώρηκος, αἰσθήσει δὲ ἀλῃπτος ὤν. Vnde Ἀλῃπτος, Ita vt capi seu cõprehẽdi & percipi nequeat, More eorũ quæ capi aut percipi non possunt. Hesychio est ἀκατηγόρητος, quod videtur significare, Sine condemnatione.

C. Δυσλῃπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Captu difficilis, Quem capere difficile est. Luc. Anachars. δυσλῃπτον ὑπὸ λεοντος. ‖ Item Qui comprehendi & percipi difficulter potest. Plut. De def. orac. ἢ οὐ δεῖ τὴν οἰκίαν ἐφοδος ὡ αὐτὸς ὑπολῃπτεῖν, πολὺ δυσλῃπτός ἐστι, Omnino intellectu difficilis est, Intellectu vix percipi potest.

C. Εὐλῃπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi potest, Captu facilis. Oppositum Præcedenti. Xen. Pæd. 1, ἔκπομα εὐλῃπτοτέρου τοῦ μέλοντος πίνειν. Item, Qui facilè capi potest, eo signif. quo vrbs capi dicitur quæ expugnata est, id est ἁλωτός. Thuc. lib. 6 p. 225, καὶ τῷ νικῶντας ὄντας καὶ εὐλῃπτοτέρους.

Vnde Εὐλῃπτως, Ita vt facile capi queat. Xen. ἐνδιδόναι τὸ ἔκπωμα εὐλῃπτότατα. vt εὐλῃπτον ἔκπωμα paulo antè. q. manibus capi & teneri facilè potest.

Λαβὴ vide post verba à Λαμβάνω composita.

Ἀτ Παντολάβος (cuius deriuatio est eiusdem formæ) est Qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit. vt Gall. dicitur, Qui prend à toutes mains. Pantolab⁹ Horatio nomẽ est scurræ.

C. Ἀνα Λαμβάνω, Resumo, Rursũ capio, ad verbũ: pro Recupero, Recipio, Reparo. Plut. in Pompeio, ὁ δὲ αἰέλπτων ἐκ πόνων αἰαλαμβάνων ἐκείνα. Xenophon ἑλλ. 3, πῶς δ' ἀρχὴ ἰὼν πρότερον ἐκέκτησθ' ἀναλαβεῖν. Plato addidit, πάλιν, epist. 8, βελτιόνων ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν. Sic Dem. Phil. 1, κατεῤῥαθυμηθέντες πάλιν ἀναλήψεσθε. Sic & Isocr. De pace, καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν ἰὼν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Capitur & pro Reparo alii iacturã suam, Rẽ quam amisit ei reparo, & eũ recuperare facio. Plut. in Lycurgo, Σόλωνα πρεσβύτοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Affinis his significatio est qua ponitur pro ἀνάκτησις, hoc est Rependere iacturam & damnum sarcire. (nam quũ damnũ sarcitur, velut resumitur & recipitur quod erat amissum) quã signif. ei dat Bud. ex hoc Aristotelis loco, τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τὴν κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει πλὴν ἐνδείας τῶν σώματος. Fortasse nõ malè & in hoc loco idem significare dicemus, ἀναλήψασθαι τὸ παρὸν πλάσμα καὶ εἰς τὸ μέλλον ἀρετῆς. Est & locus Demosthenis in quo existimo pro Sarcire accipi posse, vbi tamen Bud. pro Emendare intelligit, vt dicetur aliquanto póst. ‖ Est item ἀναλαμβάνω Resumo. id est Repeto, Itero, Reuoco: quia quod repetitur, veluti resumitur. (vnde & in vernaculo sermone in certis quibusdã loquendi formulis Resumere pro Repetere vsurpamus) vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Platonem De leg. Repetere memoria, quasi Resumere in memoriam. Isocr. autem dixit ἀναλαμβάνειν εἰς τὸν διάνοιαν. Aristot. in Probl. Sect. 18, ὃ ἐστιν ὃ ἔδωκεν, πάλιν ἀναλαβεῖν. Interdum absolutè ponitur pro Repeto, id est Iterum dico. vt apud Platonem in Apologia Socratis, ἀναλάβωμεν δὲ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία. Idem in Philebo, μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ, τι ποτ' ὄν, πρότερον ἀναληπτέον. Idem, καὶ δεῖ πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τι διαφύγῃ ἡμᾶς. Plutarchus in Alcibiade, καὶ μεταξὺ λέγων ἀπισταπτα καὶ διέλειπε, λόξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος.

Ἀναλαμβάνειν πλὴν ἰσχύν, vel πλὴν δύναμιν, Resumere vires, Resumere robur, apud Latinos sæpe. vt & Reficere suas vires. Vel, ἀναλαβεῖν πλὴν ἀρχῆς δύναμιν, vt apud Galenum legitur, Resumere pristinas vires, Recuperare siue reparare pristinum robur. Apud eundem legitur & ἀναλαβεῖν πλὴν ἀρχῆς ἰσχύν. vnde existimo ἀναλαβόντας dici ægrotos qui conualuerunt, quasi ἀναλαβόντας πλὴν δύναμιν, vel πλὴν ἀρχῆς δύναμιν, aut πλὴν ἀρχῆς ἰσχύν: aut etiam, ἀναλαβόντας πλὴν ὑγίειαν. Ita tamen subaudiuntur hæc aut aliqua huiusmodi post hoc verbum, vt illis omissis ex actiuo neutrum fiat, & aut absolutè ponatur, aut neutrorum verborum cõstructionem accipiat. Sed de ἀναλαμβάνω neutraliter posito postea dicam: nunc de actiuo. Dicitur ἀναλαμβάνειν πλὴν ἰσχύν, Resumere vires suas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα ab Appiano, pro Reficere corpus. i. vires corporis. Inuenitur etiam ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, quasi Resumere se: i. ἀναλαμβάνειν πλὴν ἑαυτὸ ἰσχύν, Resumere vires suas. Latinè Recolligere se, vel Recolligere sese à morbo. nã interdum hæc duo posteriora vocabula ponuntur, interdum omittuntur. sicut & Græcè nonnunquã dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν sine adiunctione vlla, interdum ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, vt apud Thucydidem. Item ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου vel ἐκ τῆς νόσου, sine accusatiuo ἑαυτὸν. Galenus, ὅλιγα τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς. Demosthenes, ὡς δὲ ἀτεσι πάχεσι ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φράστωρ, καὶ ἀνέλαβεν ἑαυτόν. Vsurpatur verò ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν etiam metaphoricè, vt Latini Colligere se. Isocr. in Archidamo, εἰ μὴν δὲ μηδένες πώποτε τῶν δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, μηδ' ἐπεκράτησαν τῶν ἐχθρῶν, i. Vires recollegerunt, In gradum se reposuerunt, In integrum se restituerunt, vel in pristinũ statum. Idem in Panath. πλὴν μὴν ἡμεῖς ἀν πόλιν ἐλάττοσιν ἔτεσιν ἀνελαβόμεθα αὐτὴν ἠκατεπολεμήθη. Idem alio loco pro eodem dicit ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς & καθεστῶσας σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἀρχῆν. (Quo pertinet ἀναλαβεῖν πλὴν ἀρχῆς ἀρχῆν, quod dixi à Galeno interdum vsurpari) Demosth. ἐπειδὰν ἀναλάβω ἐμαυτόν, pro Quũ me ab hac inopia recepero & collegero. Idem Isocrates ad Philippum, ταῦτα ἀκούσας, ὡς μὴ τὸ πρῶτον ἐξεπλάγην, καὶ πάλιν ὡς ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, αὐτίκα πρὸς ἕκαστον τῶν ῥηθέντων, ὡδε ἀκούσω. Vbi ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν (quod Budæus prætermisit) non est Recolligere se, id est vires suas, vel Se in integrum restituere siue In gradum reponere: sed id planè quod Cicero dicit Colligere se, hoc in loco, De diuin. lib. 1, Eum primò perterritum somno surrexisse: dein quum se collegisset, idque visum pro nihilo habendum esse dixisset, recubuisse. Nec alium locũ potuissem magis Isocratico illi

respondentē inuenire.nam ἐκπλήττεσθαι, quo vtitur Isocrates, scimus esse Perterreri, quod ponitur à Cicerone. Plutar.in Camillo, οὔπω καθεστηκότες, οὐδ' ἀνειληφότες αὐτούς. Ponitur verò & absolutè ἀναλαμβάνειν (vt initio huius tmematis docui) & quidem apud medicos præsertim. Galenus, ἐν τῷ οἴκῳ ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαπαύφρονιστέον. Id est, Qui recreatur & refocillatur, Qui se recolligit à morbo. ¶ Dicitur verò & ipse medicus ἀναλαμβάνειν, id est, Recreare & refocillare eum qui morbo est conflictatus, vel Sanare. Sic apud Dioscoridem, ἀναλαβέσθαι τοὺς ἀσθενεῖς. Demosthenes, ἄδικος ὅστις ἀξιοῖ τοὺς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνειν. Sic & imperator suum exercitum dicitur ἀναλαμβάνειν apud Polybium. id est Recreare exercitum, vt Budæus vertit: sed malim Reficere exercitum, cum Cæsare multis in locis. Apud eūdem Polybium, ὡς ἐπιστήριξαν ἤδη τὸ στράτευμα. Quum iam se refecissent copiæ. Dicitur autem ἀναλαμβάνειν tam ipse medicus quàm is cui medicina adhibetur, eodem ferè modo quo ἀναλαμβάνειν in alia significatione dicitur tā is qui recuperat & recipit quod amisit, quàm is qui ei id reparat & eum recuperare facit, sicut antea docui, in prima videlicet de hoc verbo annotatione. Quod autem ponitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν actiuè, & ἀναλαμβάνειν neutraliter, sine casu, pro Vires recuperare, siue sanitatē: id esse eiusmodi puto quale ἀναλαμβάνειν cum accusatiuo, & ἀναλαμβάνειν sine casu pro Repeto, Iterum dico. Vide passiuum ἀναλαμβάνομαι, & verbalia ἀνάληψις, ἀναληπτικός.

Ἀναλαμβάνω, Assumo mecum, Mecum recipio, Ad me recipio. Thuc.lib.5, αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦλθε. Et ἀναλαμβάνειν σεσωπῶντας apud Plutarchum aliquot locis pro Recipere ad se. Budæus vnum duntaxat eius locum citat in quo Colligere dispersos interpretatur. ἀναλαμβάνειν τινὰ ὅτι πλοῦν ἀφ' μάμαξαν, Xen.ἑλλ.6. Assumere in currum. ἀναλαμβάνειν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν, Assumere quempiam in ædes suas, apud Athenæum lib.13 ἀναλαμβάνειν ἐν πόλει, apud Plutarchum in Orhone. Ἀναλαβεῖν (inquit Bud. Comm.p.269) significat etiam Domum admittere aliquem & penes se habere. vide illic exempla. Hesychius ait ἀναλαμβάνειν ξένον esse φιλοφρονεῖσθαι, id est, Cœna excipere, Comiter tractare. solemus enim hospites domo horū gratia excipere. Plutarchus, φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε. Interdum verò additur datiuus. vt apud Plutarchum in Cæsare, μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις. id est (inquit Budæus) Epulo & spectaculis excepit, vel accepit. Idem in Antonio, πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est. Id enim de iis dicitur qui inire gratiam contendunt populariter. vt de Graccho, δήμῳ νόμοις ἀνελάμβανε τὸν δῆμον. Hactenus Bud. Exemplis autem ab eo citatis hæc commodè adiunxerimus, ex eodem Plutarcho in Pericle, δίδοντος χρήματα πολλοὺς ἀνελάμβανε. ibidem, ἐλαφυρωμὸς δὲ πλούτῳ καὶ χρήμασιν, ἀφ' ὧν ὁκέτος ἀνελάμβανε πολὺς πένητας. Est autem notandum, pro eodem dixisse ἀναλαμβάνειν χρήματα & ἀναλαμβάνειν ἀπὸ χρημάτων, videlicet pro Pecuniis demereri populum, siue gratiā aut fauorem populi, Pecuniis sibi populum conciliare. Pecuniis gratiam à populo inire, vel apud populum. Obseruandum est etiam quomodo verbum ἀναλαμβάνειν paulatim ad hanc significationem perductū fuerit, ab ea videlicet significatione (si non fallor) qua pro Assumere secum, vel Secum aut ad se recipere, vsurpatur. ¶ Ἀναλαμβάνειν etiam (inquit Budæus) dicitur Filium abdicatum in domum recipere. quod patres post emēdationem & satisfactionem faciebant Athenis. Idem alibi, Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, est Penes se asciscere puerum, & id ferme quod Agnoscere filium dicitur. Demosth. contra Neæram. ἐποιήσατο αὐτὸν παῖδα, καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτόν, Filium eum adoptauit, agnitumque suscepit apud se. Dicitur & ἀναθήκεσθαι.

Ἀναλαμβάνω, Sumo, In manus sumo. ¶ Item Suscipio. Polyb.l.4, ἀναλαμβανόντων τοὺς ἐκείνου βίβλους, In manus sumens. Et ἀναλαμβάνειν χλαμύδα apud Plutarch. Chlamydē sumere & amicire Budæus tamen Assumere vertit. sed Latini sumere vestem potius dicunt quàm assumere. Apud Suidā, κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα. Apud eundem autē Suidā repono ἀμπέχειν pro ἀνέχειν, vt nō dicat ἀναλαμβάνειν accipi pro ἀνέχειν, sed pro ἀμπέχειν, quū subiungat illud κοσμίως ἀναλαμβάνει τὴν ἐσθῆτα, vbi manifestè ἀναλαμβάνειν pro amicire capitur. Sic ἀναλαβεῖν ὅπλα non solùm pro Resumere arma, sed interdum simpliciter pro Sumere arma, Capere arma. Vt autē Latine interdū dicitur etiam Bellum sumere pro suscipere, sic & à Græcis πόλεμον ἀναλαβεῖν. Sed ἀναλαβέσθαι κίνδυνον apud Herodotū rectius interpretabimur Suscipere periculum, quàm Sumere periculum, in Thal. δεῖ σε, γνοὺς ἂν οὐ, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι τῷ ἀνὸ πατρὸς ὑπεδύσαν καλῶς. Latini dicūt etiā Adire periculū, & Subire periculū, quod ad verbum respondet huic alteri loquēdi formulæ κίνδυνον ὑπεδύσαν. Budæus de verbo ὑπίσταμαι loquens, Significat etiam (inquit) Suscipio, id est Aggredior, ἀναρρύομαι, ἀναλαμβάνω, Instituo & Incepto. Idē alibi ἀναλαμβάνειν esse ait Suscipere, Aggredi, Capessere.

Ἀναλαμβάνω, ad uerbum Reprehendo, siue Reprēdo. vel Retineo. Plutar. de Antonio, qui iam vulneratus, per fenestrā à Cleopatra fustū trahebatur, ἤδη μόλις ἡ Κλεοπάτρα τῶν χορδῶν ἐμπεφυκυῖα, καὶ καταπεπομμένη τῷ σεσάγῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελαμβάνει. i. Funē retinebat ne corpore degrauāte, deorsū rursus ferretur & recideret. B.

Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον (quod etiam ὑπολαμβάνειν & ἀνέχειν dicitur) est Equum frano sistere & coercere, Equum sistere, Equū inhibere. quod quū fit frænos succutiendo ἀνακρούειν dicitur. Ita B. ex Polluce, vt opinor, hāc vtr. usq; verbi significationē accipiēs: cuius hæc sūt verba lib.1, ἐν δὲ τῇ φορείᾳ ἐὰν δεῖ ἐξελαύνειν τὸν ἵππον, διὰ ἀναλαμβάνειν τοῦτο ἢ ὑπολαμβάνει καὶ ἀνέχει, ἢ καπνίζει, ἢ ἐρεμίζει, ἢ ἀνέχει. Exemplū autem huius significationis verbi ἀναλαμβάνειν apud Platonem & Xenophontem habemus. nā sic ille De leg.l.3, ὁ δὴ φασιν ἔνιοι εἶναι τὸν ἵππον τὸν λόγον ἐκάστοτε ἀναλαμβάνειν. Apud hunc autem τὸν ἱππικὸν vtrunque verbum vsurpatum habemus. scribit enim, ἀρετὴ εἰς πάντες, ἀναλαμβάνεται ἐν πᾶσι, & δὴ δὲ καὶ ὑπολαμβάνει ἐν τῇ φορείᾳ. Quū autem ἀναλαμβάνω vertō Reprehendo, sic accipio Latinū hoc verbū, vt apud Ciceronem quum dicit, Reuocat virtus, vel potius reprehendit manu. Quæ prima eius significatio apud alios quoque primarios autores reperitur. ¶ Habet verò ἀναλαμβάνειν & alteram verbi Reprehendere significationem, si Budæo credimus, ita scribentem, Ἀναλαμβάνειν est etiam ὀνειδίζειν καὶ παροξύνειν ἑαυτῷ, hoc est Reprehendere sese & emendare. Demosth. εἰ τινὸς δεινὰ καὶ Διὸς καὶ πολλὰ ἀδίκως πράττοντος αὐτὸ τοῦτο ἀναλαμβάνει, μεταγιγνώσκει, ἢ πολλῷ δεινότερα ἄλλα προσεξεργάζεται. Quanquū in hoc quem citat loco (est autem ex oratione cōtra Midiā) ἀναλαμβάνειν nō potest significare Reprehendere sese, siue Emendare sese: quū sit accusat. τοῦτο, qui necessariò fertur ad id verbum. adeo vt Reprehendere ea vel Emendare ea (si alterutro horum verborū vtendum est) interpretandum sit. sed Emendare ea, malim. quia & ipsi Græci dicunt ἐπανορθοῦν interdū hoc in sensu, quum videlicet improbas actiones excipiunt bonæ & honestæ. Videtur posse etiam accipi ἀναλαμβάνειν pro Sarcire. Sophocles Philoctete, πῶς ἁμαρτάνω λίχεα ἁμαρτῶν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

Ἀναλαμβάνω, Colligo, Constringo, Plutar. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν πρὸς τὰ ζώνας ἱμάσιν. Vide ἀναλαμβόμενος & ἀναλημμένος hoc significatu, vbi de passiua voce agetur. Ἀναλυτέκω, inquit Bud. Redimio cæsariem, Colligo periculo. hoc est ἀναλαμβάνω.

Ἀναλαμβάνω, vsurpatur etiam in compositionibus medicorum, quum res contusæ aliquo liquore coguntur (inquit Budæus.) Dioscorides, ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ, ἢ ὀξυκρόκῳ αὐαντάτων. Celsus lib.7, Cinis sarmentorum ex aceto vel aqua coactus iis mederi potest. ἀναλαμβανόμενος. Excipere etiam id Latinè dicitur, quia ὀκλαμβάνειν Græci vt ἀναλαμβάνειν dicunt. Dioscorid. de pinu loquens, ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὶ καμόμενον ὀκλαμβάνει) πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Hactenus Budæus. Dioscorides libro 3, cap.154, ἐκπάσσεται δὲ δεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, ἕκαστον αὐτῶν κόπτοντα ἰδίᾳ, καὶ ἀναλαμβάνοντας εἰς βολίσκους. vbi ἀναλαμβάνοντας εἰς βολίσκους quidam vertunt Digerentes in pastillos: alii, Conformantes in pastillos. Quam posteriorem interpretationem fortasse

confirmare possit aliquis ex eo quod Dioscorides alibi βολίσκους ἀναπλάσσειν dicit, vt in loco paulo antècitato. & vt illic habet βολίσκους non præcedente præpositione εἰς, ita & hic codices quidam ante βολίσκους illam nō habent. Verùm alibi legitur apud eundem addita illa, ἀναλαμβάνεται εἰς βολίσκους, lib.1 cap.134. id est, secundū quosdam interpretes, Conformatur in pastillos: secundum alios, Cogitur in pastillos.

P. Ἀναλαμβάνομαι, sequitur actiui significationes. Apud Lucianum ἀνάληφθεὶς υἱός, ὥσπερ ὑποκηρυττόμενος, In domum receptus filius, prius abdicatus. quemadmodum ἀνειλαμμένος εἰς τὸν οἶκον dicitur qui est à patre agnitus, & domum deductus, teste Budæo. Sciendum est autem hoc participium alicubi actiua significatione vsurpari, secundum eiusdem interpretationem. siquidem apud Lucianum τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος πολυβοστρύχους vertit, Colligens & redimiens. Nisi fortè Colligens & redimiens posuit pro Collectos & redimitos habens.

Ἀναλαβέσθαι aor. secundus medius pro ἀναλαβεῖν vsurpatur, vt in hoc loco antè citato ex Herodoto, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι.

Ἀνάληψις, εως, ἡ, Resumptio, Recuperatio, Receptio. Plut. in Publicola, αὐτὴν τῆς ἀρχῆς ἀπόγνωσις, Qui de recuperando imperio desperare cœpit, siue desperauit. ¶ Item Repetitio. quæ frequentius ἐπανάληψις appellatur, etiā locum inter schemata orationis obtinens.

Ἀνάληψις, Virium refectio, Virium recollectio, Recreatio, Conualescentia. Alexander Aphrodis. ἐν τῇ τῶν ἀναλήψεων ἀπορρήσεσιν αἱ πεῖρες. Suidas ἀνάληψιν exponit ἀνάρρωσιν, id est corroborationem. à Dioscoride autem ἀνάληψις & ῥώσεις copulantur, ἀναλήψεως καὶ ῥώσεως δεόμενοι ἀνδρῶν, οὐχ ἵππον δὲ καὶ τῷ ἵππῳ. Ab enarratore Thucyd. ἀνάληψις exponitur θεραπεία in hoc ipsius Thucyd. loco, lib.5, ὅπερ ἀξιοῦσι) κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. δηλοῖ δὲ Ἀργεῖος ἐπιπόνου ἀναχωρήσεως τῷ παρόντι ἄκαιρον πρὸς θυμίαν ἀνάληψιν βουλομένῳ εἶναι. Suidas autem locum hunc citat in quo ἀνάληψις & θεραπεία copulantur, ἀσυνδέτως ἐπιτείπτοντα ἀνάληψεως καὶ θεραπείας τῷ ἀνδρῶν, οὐχ ἵππον δὲ καὶ τῷ ἵππῳ. Ἀνάληψις, secundum Budæum, sequitur significationem verbi ἀναλαμβάνω, quum pro Suscipio, Aggredior, Capesso, accipitur, in hoc Basilii loco in epist. quadam ad Eustathium, πρὸς ὀλιγοστρίβων τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων τῆς θεοῦ πρὸς τὴν θεοῦ μεγαλοπρεπεστάτην σοφίαν. Sed vt ἀναλαμβάνειν μαθήματα quis diceret Aggredi siue capessere disciplinas, ita vix dici possit ἀνάληψις μαθημάτων, Aggressio disciplinarum, ac multò minus Capessio. Sunt igitur qui ἀνάληψιν hic perceptionem, sunt & qui assumptionem vertant. Vt autem in illo Basilii, sic in hoc Philonis loco vsurpatur, θεωρημάτων ἄλυσις ἀνάληψις.

Ἀνάληψις παιδός, idem ferè quod Agnitio: quum videlicet aliquis penes se puerum asciscebat, & quasi filium agnoscebat. Et ἀνάληψις CHRISTI dicitur Lucæ cap.9. ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, eo quòd tum demum domum accersitus sit & euocatus à Patre CHRISTVS homo, quum mandatis Patris perfunctus est. Bud. Sed quidam & simplicius & melius interpr. Tempus quo sursum reciperetur.

Ἀναληπτικός, οῦ, ὁ, Recuperatorius. ¶ Item Refocillatorius, Recreatorius. vnde ἀναληπτικὰ φάρμακα, vt docet Bud. quæ recreandis defectis composita sunt. & ἀζωγὴ ἀναληπτικὴ apud Galenum, Educatio & nutritio virium refocillatrix. VNDE Ἀναληπτικῶς, aduerb. Refocillatoriè, Aptè ad refocillandum corpus morbo confectum. vt διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα apud Galenum, est (Bud. interprete) Victum præscribere restituendis viribus.

Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, à Suida & Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. Edita structura. Exponitur à Suida & στεῦμα, id est firmamentum, vel munimen. & ab eodem subiungitur hoc exemplum, καταπονήσας τὸ βάρος τῷ ἀναλημμάτῳ, καὶ ὡς ἀδυνάτου ὄντος καταλῦσαι τὰ τείχη, ὁκ χάρος τῷ μάχῃ ἐποίησεν. Legitur Ecclesiastici c.50, ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ. & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως. Budæus ait apud Iosephū pro edito propugnaculo accipi: apud Vitruuiū autē esse verbum gnomonicum. Hesychius vult ita nominari etiam partem

quandam iecoris.

c.2. Δυσανάληπτος, Qui difficilè refocillari seu recreari potest. VT Εὐανάληπτος, Qui facilè refocillari potest, sequendo signif. quæ verbo ἀναλαμβάνω data est inter alias. At in v.l. δυσανάληπτον μάθημα ex Alcid. Difficilis cōceptu disciplina. Et Εὐανάληπτος, ex Xenoph. pro Difficilis apprehensu. quæ suspecta sunt.

c.2. Ἐπαναλαμβάνω, Repeto, Itero, sicut & ἀναλαμβάνω: vacāte præpos. ὅτι, quæ alteri præpositioni, videlicet τῇ ἀνά, præfigitur. Item pro Epilogum facio, apud Plut. vt docet Bud.p.555.

Ἐπανάληψις, Repetitio. Apud rhetores schema quoddam, quū videlicet idem vocabulū ornatus causa repetitur. Vide Bud.p.556, ex Hermogene. vide item Rutil. Lupū, necnon Fabium. Demetr. Phalereus dicit ἐπανάληψιν εἶναι τὸ αὐτὸ σωρεύσαι μὴ ὑπὸ τῆς βραχυλογίας οὐ τοῖς ὀλίγῳ μακροῦ ὑπὸ φορείας λόγοις.

c.2. Προσαναλαμβάνω, Insuper assumo. Aut simpliciter assumo. aut etiam Sumo. Polyb. οὔτε προσαναλαμβάνοιεν ἐνδεῆ τινα, ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ ἡ στρατηγὸς ἢ γραμματεύς, πρὸς τοὺς ἀρχαίους. vbi Turn. vertit Sumunt. Προσαναλαμβάνω (inquit B. pag.72) non aliud significat quàm ipsum ἀναλαμβάνω, licet vberiorem habeat significationem.

Ἀντιλαμβάνω, Vicissim accipio, vt ἀντιλαμβάνω χάριν, Vicissim beneficium accipio. Mihi retribuitur beneficiū. Philo de vita M.lib.2, παῖς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαι τε καὶ ἀντεκτίνουσαι. ¶ Item, Rem vnam accipio loco alius, seu in locum alius. vt apud Philonem, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῷ ὄν αὐτοῖς ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους τὰ πάντα. Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὸν ἡδονῶν. id est λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. At Thucydides sine genitiuo, οἱ μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσιν ἄλλον ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. Sed idem vsus est hoc verbo & pro Accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, aut potius vno verbo Promereor.

Ἀντιλαμβάνω pro ἀντιλαμβάνομαι, id est Percipio, Alex. Aphrod. Probl. lib.2, ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βεβαίδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει. id est Serius ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, Apprehendo. Item Manum iniicio. Synes. epist.109, αἱ πλαβόμενοι τῶν πενεστῶν. Plut. De detectu orac. οὐκ ἀφέντας ὀνεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας πόδιον ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. ¶ Item Apprehendo, metaphoricè, (inquit Bud.). i. Percipio, Sentio, tam de iis quæ sensibus corporis, quàm de iis quæ animo percipiuntur: vt ἀντιλαμβάνεσθαι πόνου ἀλγήματος, Dolorē percipere, vel sentire, Sensu doloris affici. vel breuius, Dolore affici. Ἀντιλαμβάνομαι (vt scribit Bud.) Percipio sensu corporis. vt à Basilio dicūtur oculi χρωμάτων ἢ σχημάτων ἀντιλαμβάνεσθαι, aures autem ψόφων τε καὶ φωνῶν. Alex. in Probl. ἡ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν καὶ τῶν ἀπίκων ἀσθησιν. quæ exempla citat Budæus in Comm. Vbi etiam eadem facit διανοεῖσθαι & πιστεύειν ἀντιλαμβάνεσθαι, Apprehendere animo, & percipere.

Ἀντιλαμβάνομαι, Capesso, Suscipio. vt ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, Capessere philosophiam. Sic Dem. καὶ ἔως καιρός ἐστιν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων. Apud Plutarchū autem in Romulo, ἀντιλαμβανέ) τῶν πραγμάτων interpretātur Ad res capessendas incumbit. Isocrates, ἐρρωμένως ἀντιλαβώμεθα τῶν πολεμίων. Citatur autem & ex 3 Reg. cap. 9, ἀντιλαμβάνεσθαι θεῶν ἀλλοτρίων, pro Suscipere deos alienos, vel Recipere deos alienos. in illo tamen Demosthenis loco, ἀντιλαμβάνεσθαι, quidam non exponunt, cum Budæo, Capessire, sed Sustinete, vel Fulcite. Quæ significatio tribui posit cōmodius fortasse huic quoque loco Lucæ Act. cap.20, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων. Vbi tamen & Suscipere quidam interpretati sunt. sicut eiusdem Lucæ Euang. capite 1, ἀντελάβετο παιδὸς, Suscepit puerum. Sunt autem qui velint sumptam esse metaphoram ab iis qui manu porrecta prehendunt, seu retinent alioqui collapsuros. vt sit Prostratum quasi porrecta manu subleuare. Constat certè hoc verbum accipi & pro Opitulari, Ferre opem, Succurrere: vt in hoc Basilii loco apud Budæum, τῆς ἀπουδῆς ὑμῶν ἰῶ ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος, ad manum adiutricem porrigendam. (quam significationem

cationem habent & ἀντιλαμβάνεσθαι) Citatur verò in ea- A
dem aut simili significatione ἀντιλαμβάνεσθαι cum da-
tiuo, ex argumento in librũ Il. e. quum tamen emenda-
ta exempl. habeãt συλλαμβάνεσθαι. Sed & cum accusati-
uo pro Fulcire, affertur ex hoc Plutarchi loco in Fabio,
ἀντιλαμβανόμενος πολὺν πόλιν καὶ ὑποφείδων. At pro Frui, itidem cum accusatiuo ex eodem αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντιλαμβανο-
μένη πολὺ ἀγαθόν. si tamen locus hic mendo vacat. ‖ Ἀντιλαμ
βάνομαι, exponitur ité Teneo in hoc Platonis loco, τοῦδε
πίνου πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὐδὲν καὶ ὁποτέρου. ‖ Capitur B
verò & pro Vendico apud Lucianum. & quod modò ci
taui, ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, quidam non Capessere
philosophiam, sed vendicare, vertunt. Sic apud Plutar-
chum in Pericle, ἀντιλαμβανομένους Αἰγύπτου quidã reddũt
Ægyptum sibi vendicans. Itidem ἀντιλαμβάνεσθαι σωτη-
ρίας, Salutem vendicare, exponitur: sed malleim, Ca-
pessere ea quæ ad salutem pertinent.

Ἀντιλαμβάνομαι, Corripio, Reprehẽdo; id est ὀνειδι-
βαίνομαι. Plat. in Gorgia, ἐὰν δέ τῳ ὑμῶν μὴ πάνυ δοκῶ ὁ-
μολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. Bud. C

Ἀντιλαμβάνομαι, Capio id est Delecto, Persuadeo. Plat. in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος ἐστὶ ἀντιλαμ
βάνεται, Mihi hæret in animo, Me adducit. Bud.

Ἀντίληψις, εως, ἡ, Idem quod ἀπιλαβή, Apprehẽsio. Xen. de coma equina, ὁπόσῳ περ ἀναβατικὸς ἄν τις ἀντίληψις ἦ. Metaphoricè verò, itidem vt ἀπιλαβή, Ansa reprehen-
sionis. nam vt Plato dicit (in suo Phædone) πολλὰς ἔχει ἀντι-
λήψεις multas habere ἀντιλαβὰς, sic Plut. Solonis leges habere
dicit multas ἀντιλήψεις. Vbi tamen ἀντιλήψεις alii ma- D
lunt interpretari reprehensiones, vt apud Platonem
in Hippia maiore, ἀμφὶν γὰρ πέμπτερος εἰμι τῶν ἀντιλη-
ψιῶν. Secundum Budæum autem ἀντιλήψις exponi etiã
potest Obiectio disputantis cum altero. vt apud Plato
nem in Phædone, οὐ συγχωρῶ τῷ Σιμμίου ἀντιλήψει. & apud Platonem De def. orac. ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑποψίας περὶ τοῦ λογίου. Hic verò operæ pretium fue
rit obseruare, Plutarchum copulare ἀντιλήψεις & ὑποψίας, vt à Platone copulantur in loco illo Phædonis ὑπο-
ψίαι & ἀντιλαβαί. E

Ἀντίληψις, quum de sensibus dicitur, est Perceptio. Alexand. in Probl. καὶ παῖς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρότε-
ραν ἀντίληψιν τῶν αἰσθητῶν σωμάτων. Philo De mundo, σωτη-
ρὸν ἐφθαλμοῖς εἰς τὸν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Est etiam ἀντί-
ληψις, Perceptio rei alicuius quæ fit mẽte & intellectu. Fab. l. 7. c. 5, de qualitate loquens, Partem hanc vocant Hermagorei κατ' ἀντίληψιν, ad intellectum id nomen referẽtes. Latinè (ad verbum translatum non inuenio) Absoluta appellant.

Ἀντίληψις, Opitulatio, Auxilium. Basilius, ἐπιβοησάμε-
θα τὸν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν. Itidem verò apud Paulum in epist. ad Cor. 1, c. 12, sunt qui ἀντιλήψεις hoc in sensu accipiant. Quidam & Subleuationes, alii Adminicula interpretati sunt.

Ἀντίληψις, Præmium, Merces. Bud. ex Damsceno.

Ἀντιληπτικός, ὀν, ὁ, Perceptiu⁹, Ad percipiendum aptus, vel Percipiendi vim habens, Facultate perceptrice præditus. Themistius De anima lib. 2, ἀθάνατος πάντως ἐστὶν ἡ ἀντι-
ληπτικὴ τῶν αἰσθητῶν. Greg. De homine, οὐδὲ γὰρ ἡμῶν πολλάκι-
τες εἰσὶν αἱ ἀντιληπτικαὶ τῶν ὁραμάτων δυνάμεις. G

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, Opitulator, Auxiliator. Ὑπέρασπιστής, βοη-
θός, Hesych. In vsu est potissimùm apud Græcos Biblio
rum interpretes.

Ἀντλεῖν vide cum λαβὼν post composita à λαμβάνω.

c. 2. Συναντιλαμβάνομαι, q. d. Vnà capesso, vel Vnà suscipio. Aut, Vnà incumbo [in rem aliquam.] Accipitur autem pro Adiuuo, seu Opitulor, in libris Testamenti nouiv et Lucæ cap. 10, v. 40, ἐπιστοῦ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. vbi vet. etiam interpres rectè vertit, Vt me adiuuet. E Apud Paulum autem ad Rom. cap. 8, v. 26, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν, itidem ille vertit Adiuuat infirmitatem nostram, (legens videlicet τῇ ἀσθενείᾳ; quam etiam lectionem ex duobus nostris exemplaribus annotaui) quum aptius esset Opitulatur infirmitati nostræ, seu Auxiliatur. Quidam autem interpr. Vnà subleuat infirmitatem nostram, seu infirmitates nostras. vt dicatur Spiritus

συναντιλαμβάνεσθαι quasi vicissim onus attollere ex al-
tera parte. Itidémque in illo altero loco qui legitur Lu
cæ cap. 10, ἵνα μοι συναντιλάβωνται, interpr. etiam, Vnà
mecum manus admoueat [operi.] vt sit itidem meta-
phora sumpta ab oneribus quæ vtrinque admotis ma-
nibus subleuantur. Sed hæc verbi ἀντιλαμβάνομαι signi
ficatio nullo confirmatur exemplo. HINC Συναντι-
λήψις apud Aretham, Opitulatio, Auxilium.

C. Ἀπολαμβάνω, Recipio. Item Recupero. vt ἀπολαμβάνω
τὸν τῶδε σοῦ, apud Æschinem. Plato Pol. 1, φίλοι δὲ ὧν,
ὅ, τι ἀπολαμβάνων κ. ὁ ἀποδιδοὺς; Qui recipit & qui reddit.
Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν, item ἀντιλαμβάνω pro
eodem, à Demosthene: ad verbum Gratiam recipio
pro Gratia mihi rependitur. Sic apud Æschinem, ἀπο-
λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ad verbum Recipite ab eo ra-
tionem. sed rectius, Ille reddat vobis rationem. Nam
sunt correlatiua ἀπολαμβάνειν & ἀποδίδοναι, vt videm⁹
in proximè præcedente Platonis loco. Et dicunt
Græci ἀποδίδοναι λόγον, eodem planè modo quo Lati-
ni Reddere rationem: sed non vicissim Latini Reci-
pere rationem, (sicut Græci ἀπολαμβάνειν λόγον) sed Exi-
gere rationem. Xenoph. Pæd. 3, λέξον μοι ὅσου ἂν ὠφελοῖο
ἔστι τίνα γυναῖκα ἀπολαβεῖν. vbi ἀπολαβεῖν est Recipere
vel Recuperare. Isocrates quoque in oratione De
pace ἀπολαμβάνειν (sicut & κομίζεσθαι) vsurpat pro Recu-
perare.

Ἀπολαμβάνω, Seorsum capio. Excipio, Excerpo. Pla-
to in Hippia minore, καὶ ἀπολαμβάνων ὁ ἂν δυνηθῇ τοὺς
τῶν λόγων ὀνόματα ἔχει. Item Seorsum duco, Seduco. vt quum
aliquem volumus à turba seducere, vt seorsum illũ con
uenimus. Gallicus sermo omnino genus hoc loquen-
di retinet. dicimus enim, Ie l'ay pris a part, & luy ay parlé.
id est ad verbum, Seorsum accepi illum, & illi sum col-
loquutus: Græcè ἀπέλαβον αὐτὸν, καὶ αὐτῷ διελέχθην.
Vtitur autem Philostratus verbo ἀπολαμβάνω hac
in significatione. Marcus capite 7, vsus est & ipse
hoc modo, sed cum adiectione. ita enim scribit, ἀπο-
λαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν.

Ἀπολαμβάνω, Intercludo, Intercipio, Cohibeo, in-
quit Bud. Aristot. in Probl. sect. 2, ὡς δὲ ὑπὸ τῆς χειρὸς
οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὅς, ἀπολαμβάνει τὸ ὕδωρ εἰς ὦμ-
πρ, ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ πάλιν ὅταν τοῦ κύτους ἀπολαμβάνει
τὸ ὕπνος. Iosephus apud Suidam, δοξάσας ἀπολαμβάνει
τινὰ ἐν κοίλῳ χωρίῳ, ἢ πάντας κτείνει. Idẽ, τὸ δὲ χωρίον ἀμφο-
τέρωθεν ὀρεινὸν ὑπῆν, ἀπολαβὼν εἰς αὐτὸ τὴν Ῥωμαίων ὑποστρα-
τιὰν ἔκτεινε. Alius innominatus scriptor apud eun-
dẽ Suidã ἀπολαβὼν vsurpauit pro ἐναπολείπειν, (ipso
Suida teste) ita scribens, οἱ δὲ τὴν γραῦν παῖς αὐλῶν γενεὶς ἢ
δυναμένοις ἀπολαβὼν, εἰς ὄμμα χαλκῇ λίθῳ ἀφῆκε καὶ ἀπέκτει-
νεν. Alia plurima ex Diodoro Siculo possent afferri
exempla huius generis. est enim illi familiare verbum
hoc in similibus rebus. Plutar. in Romulo, τὴν αἰσθησιν
ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, Eius respirationem intercluisse.

Ἀπολαμβάνω pro simplici λαμβάνω, Capio, Accipio, aut pro Deprehẽdo. vt ἀπολαμβάνειν τὸν ὅρκον apud Demosthenem Pro corona, exponitur Iusiurandum accipere. Apud Thucydidem autem lib. 5, ἀπολαβεῖν μεμονω
μένους, Se deprehensurum esse.

Ἀπολαμβάνω, teste Budæo, Excipio, Prosequor, in hoc Plutarchi loco in Dione, καὶ τὸν ξένον ἀπολαμβά-
νων μεθοῖς. Sed quid si ἀνελαμβάνων ibi legendum sit?

P. Ἀπολαμβάνομαι, Recipior, Recuperor. ‖ Item Seorsum capior, Excerpor. ‖ Frequentius autem pro Intercludor, Circumcludor, Intercipior. Xenophon, ἀνάγκη δοῦ-
λοι μὲν ὅσοι τῶν βαρβάρων ἵππων ἀλίσκεσθαι, τοὺς δὲ δι' ἀμ-
αξιαίας ἀπολαμβάνεσθαι. Aristoteles, ἀπολαμβανόμενον γὰρ ἀ-
θρόον τὸ ὑγρὸν, ὅταν αὐξηθῇ τὸ πῆδημα, ἀλίσκεται ξηρόν. Sic ἀπολη-
μμένος ἐν στενῷ ἰσθμῷ, Angustiis Isthmi circumclusus. Et ἀπολῃφθέντες πανταχόθεν, Vndique circumclusi, vel circumuenti. Sic etiam ἀπιλημμένοι ἐν μέσῳ. Et per metaphoram, ἀπιλημμένος εἰς ἀπορίαν. In consilii inopiam inclusus. tanquam videlicet in loci alicuius angustias. Latini dicunt Redactus in angustias, item Redactus ad consilii inopiam.

Ἀπολαμβάνομαι, Deprehendor. Thuc. l. 6, ἵνα, λῷ που ὑπὸ ἀπορίας, ἀπολαμβανώμεθα, ἔχει ἡ γραφὴ τὸ ὀπτικόν. vbi

scholiastes exponit κρατηθῶμεν. A

Ἀπολαμβάνομαι in actiua significatione, & pro Apprehendo apud Lucianum in dialogo Neptuni & Nereidum, ἀκρατὴς ἐγένετο τοῦ κρατοῦντος τοῦ κρείττονος, ὧν τίως ἀπέλαμπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Sed fortasse pro ἀπέλαμπτο legendum est ἐπέλαμπτο. nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passiuè etiam vsurpatur pro Apprehendo.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, Verbale nomen, Receptio, Recuperatio. ‖ Item, Exceptio, Excerptio. ‖ Præterea intercluſio, Interceptio. Aristoteles, πῶς δὲ ἀπόληψιν τὴν ἂν ἀμφοῖν τέρον λέγοι τις ἢ καθάπερ ἐν τοῖς πυκνοτέροις; quod alibi ἐμφείληψιν B vocat, vt docet Bud.

c. 2. Ἀνταπολαμβάνω, Vicissim accipio. sicut & ἀντιλαμβάνω. nam vt dicitur ἀντιλαμβάνειν χάριν. sic & ἀνταπολαμβάνειν χάριν legitur apud Demosth. pro Vicissim accipere beneficium.

c. 2. Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo. vt apud Philonem De vita Mosis l. 3, ὅτε καὶ τὴν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνων τὸν ζωοφόρον ἐξ ἐναπολαμβάνει ζώδιον. vbi Turnebus vertit Intercludit. A Budæo exponitur etiam ἐναπο-
κλείω, id est Includo, pag. 558. VBI Ἐναπόληψις e- C
tiam affertur ex Theophrasto pro Interclusio, Cohibitio, Conclusio.

C. Διαλαμβάνω, Diuisim & sigillatim accipio, vt exponit Budæus, afferens ex Aristotele, De part. animalium l. 2, τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διέλαβε τὰ δ' ὁμοιόμερα τὰ τοι αὐτὰ τὸ μὲν ὀστῶδες μαλακὸν, τὸ δὲ ξηρὸν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κραῦρον. Cuius significationis (à qua alioqui incipiẽdum putaui) in Comment. suis non meminit, quod sciam: sed huc referri potest, vel debet potius, quod ibi affert ex D Demosthene, οἱ μὲν ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τὰς ἄρτους. vt videlicet διελάμβανον τὰς ἄρτους sit Sigillatim panes accipiebant, vel Singuli singulas partes accipiebant. Ipse tamen Bud. ibi, videlicet pag. 561, exponit Ad mensuram accipere. ‖ Διαλαμβάνω, Intercipio. Polybius, ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακῆς, vias obsedit, & intercepit transitus stationariis militibus. Bud. p. 561.

‖ Διαλαμβάνω, non solùm Intercipio interpr. idem Bud. pag. 559, & Interſepio, Diſpeſco, sed etiam Dirimo, Diduco, Distinguo. Affértque cum alia, tum hæc ex Plat. E Sympofio, πεκαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατακλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, id est (inquit) Dirimat, Disgreget, Diducat. Vide ibidem & alia significationum illarũ exẽpla: quib⁹ addi hoc potest ex Isocrate, videlicet pro Dirimo, Separo: αἱ γὰρ πολιτεῖαι δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις [οἱ Ἕλληνες.] οὕτω πολὺ πλείους αὐτῶν διειλήφασι. Et ex Aristot. De mirac. τοῦτ' τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentem, Disterminãtẽ. Atque vt διέλαβε φυλακῆς in illo Pol. loco habetur, sic Aristot. verbo passiuo vtẽs dixit, Pol. 7, δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύρ-
γοις καὶ πίπτοις ὀπτικοῖς, (vbi τείχη διειλῆφθαι πύργοις sunt et am qui vertant Interiectis turribus munita esse) Ibidem, τοῦ τῆς οἰκουμένης, id est de orbe terrarum, dixit, διείληφεν τοῖς ἔθνεσι, Discretus est, Distinctus, Diuisus.

‖ In v. lex. ex Dioscoride libro 3, διειλημμένος γένασι vno verbo Geniculatus, pro Geniculis distinctus, seu Interſeptus, vt alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λεμῶνες ἐνοικοῦσι & διειλημμένος πολὺς ὀδοῖς λόγος apud Lucianum. Affertur & ex Xenoph. διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημ-
μένον ἔχοντες τὸ βάρος, Distinctum onus habentes, seu diuisum. G

‖ Μεταμβάνω, pro Interpello, & velut Interrumpo, βραχύ τι, profert Bud. in Lexico ex hoc Aristotelis loco. Probl. segm. 5, cap. 1, ὃν δὲ τῶν ὁμαλόνων ἡ ὁμοιότης τῶν σχημάτων ὡ διαλαμβάνει, οὐδὲ αἱ ἁπαυῶν τῶν μέρη, δηλαδὴ σωματοχίζοντων τῶν τὸ σωεχῆ εἶ) πῶς κίνησιν. id est Non interpellat motum ambulantis. ‖ Διαλαμβάνω interdum contrà pro Comprehendo, Complector. vt tradit B. afferens ex Aristot. De mũdo, καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαί-
ρᾳ ὁπόσα ἐστὶν σύμπαντα κόσμον. Sic autem vti & Platonem scribit. Et apud Theophr. ὡς ὅλῃ τὸ πᾶν διαλαβεῖν H vertit In vniuersum & collectim explicare Summario tractu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, id est Congregare, in hoc Aristotelis loco, Politicῶν 2, εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ τυραννίζειν. (vbi tamen aliter potius exponendum hoc verbum censuerim) Itidem pro

Constringere & pro Coagmentare ex Basilio ad Euno
mium affert. Iam verò & Occupare vertit (quæ signi
ficatio aliquam cum proximè præcedentibus affini-
tatem habet) in isto loco qui legitur apud Suidam, ὁ
δὲ διαλαβὼν τοὺς ὁδοὺς τοῦς φυλακῆς. quũ tamen ipsemet
Comm. pag. 561 in planè similibus Polybii locis ver-
tat διαλαβεῖν Intercipere. sed videtur voluisse expositio
nem Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν significare ait
φυλακαπαστῶν. Apud Herodianum tamen Politianus
quoque διαλαμβάνειν reddidit verbo isto Occupare, sic
ut & verbo Comprehendere. ‖ Διαλαμβάνω, pro
διορίζω, vide in aduerbio Διαλημμένως. ‖ Διαλαμβάνω,
Administro, Rego. Bud. ex Plat. in Politico.

Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, vel po
tius sæpe: & significat alicubi quidem Concipio, seu Cõ
cipio animo: (cuius significationis exemplum Budæus
affert ex Aristotele) alicubi verò Diiudico, Existimo,
Statuo (id est Censeo) item Constituo. quibus accipi
modis à Polybio docet Budæus pagina 561. Sed pro
Constituo affert pagina 560. (Alibi autem annotat διαλ-
αμβάνω non solùm pro Existimo, sed & pro Suspicor,
ex Maccab. libro 2, cap 5, sicut & ὑπόληψις pro Suspicio)
Denique & pro Consilium agito, Consulto, ex eodem
Polybio. At verò pro Discepto, Disputo, Tracto,
Commentor: (vt Latinè Discepto, quod ad verbum è
Græco ductum esse videtur) ex Platone, Aristotele, atq;
aliis habes pag. 560. A Luciano certè ponitur & pro
Differo: à Synesio autem & pro Edissero, seu potius Ex
pono, Explico, aut Percenseo: vbi scribit, ὡδὶ τοῦ ἐγ-
κωμίου ἀ διέλαβα. Quod verò attinet ad vnam ex il-
lis signif. quarum exempla ex solo Polybio affert Bud.
videlicet eam qua pro Consilium agito, seu Consulto,
ponitur, videtur certè ea & in Philippi epistola haberi,
in his videlicet verbis, quæ sunt illi⁹ clausula, ὡς δὲ τοῦτ'
παρέχοντων, καὶ διὰ τοῦ ἐμοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ δὴ τῆς τοιαύ-
τας ὀπτῆρ ἐμοῦ, καὶ καθόσον ἂν δοκῶσι κακοπιστοῦντες,
ὑμᾶς ἀμῶν ὑμᾶς μὴ τὸ δίκαιον, καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησά-
μενος διαλήψομαι τοῦτο τὸ καθ' ὑμᾶς. vt sit hic sensus, Consi
lium agitabo, vel inibo, de rebus vestris. id est quomo-
do me in vestris rebus gerere debeam. pro Erga vos. vt
hodie Galliæ rex in re simili ita loqueretur, I'auiseray com
ment i'auray à me porter enuers uous, vel comment ie me deueray
porter. At qui διαλήψομαι τοῦτο τὸ καθ' ὑμᾶς vertit Ius meũ
à vobis consequi studebo, iniuriam huic verbo διαλήψο-
μαι facit, atque adeo vim illi affert.

Διαλημμένως, aduerbium ex præt. διείλημμαι factum, pro Distinctè, seu Diuisè, aut Diuisim. Item Præcisè, seu Præcisa formula. Xen. à διαλαμβάνω significate διορίζω, vt sit idem quod διωρισμένως. Vide Bud p. 561.

Διάληψις, εως, ἡ, Interceptio, Interceptedo. Bud. 559 ex Ari F
stotele Quod si itidem pro intercapedine fumi dica-
mus in hoc Polybii loco, Ῥωμαῖοι οὐκ ἐν καταφορᾷ ἀλλ'
ἐν διαλήψεως χρόνῳ τοὺς μοχλεύσας, non malè fortasse
reddemus hæc duo aduerbia Cafim & Punctim. ‖ Διά-
ληψις eidẽ Polyb. (vt Bud. tradit) est Disceptatio & ratioci
natio quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod
quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit. seu
Quod quis iudicat sibi suscipiendum & inceptandum.
Item Propositum, Consilium. Alicubi & Conatus, In-
ceptum. Sed quod ad illam disceptationis significa-
tionem attinet latius etiam patet apud eundem Poly
bium διάληψις. est enim non solùm Disceptatio & Ra-
tiocinatio, ac Disputatio: sed etiam Explicatio rei quæ
tractatur, Commentatio, vt scribentis commentarios.
Harum autem omnium significationum ex Polybio
petita exempla vide apud eundem Budæum, partim p.
559, partim pag. 560. Quinetiam pag. 561 afferi διάληψιν
πεποιῆσθαι ex eodem pro διαλαμβάνειν: id est Statuere, Cen
sere. Et τοῦ ἐναντίου ἔχει διάληψιν pro Contrarium ha-
bebat iudicium, vel Contrariam habebat opinio-
nem.

C. Ἐκλαβάω, Percipio. Isocr. in epist. ad Iaf. liberos, ἐλπί-
ζοιμι δὲ ἔσον ἀγαθοῖ ὄντι ἐν αὐτοῖς, τὸν μὲν ἐκλήψεσθαι. ‖ Ex
Philone autem affertur pro Recipio, vel potius Accipio, aut Mutuor, in libro De mundo, οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκ-
λαβόντες. ‖ Ἐκλαμβάνω, Excipio, apud medicos, Me-

dicamenta cōtuso aliquo humore diluta colligo. quod & ἀναλαμβάνω. Bud. ex Dioscoride. ‖ Ἐκλαμβάνω pro Excipio, id est Interpretor, Intelligo. Greg. ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, αἰνίττεσθαι τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Affert verò & alia exempla significationis huius Bud. pagina 363. Quibus addo ex Plutarcho in Pericle, in fine pag. secūdæ à principio, (edit. Aldinæ) ἐκώλυε δ' οὐδὲν οἶμαι καὶ τὸν φυσικὸν ὀπτυσχαίνειν, καὶ τὸν μάγειρον, τὸ μὴ, πῶς αἰτίαν, τὸ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντες. Eodem sensu & Gall. dicimus, *Vous le prenez bien*, vel *vous le prenez mal*.

B Ἔκληψις, εως, ἡ, Perceptio. Item, Exceptio, sequendo vtranque verbi Excipio significationem datam πρὸς ἐκλαμβάνω.

C. Ἐπιλαμβάνω, Insuper accipio, Assumo. Appian. ἔτος τε τὸν Ῥωμαίοις πρὸς θεῶν τὰ πρὸς θεῶν ὀνόματα ἐπιλαμβάνει. Hic enim ἐπιλαμβάνειν esse puto Insuper accipere, Assumere, id est προσλαμβάνειν: licet Budæus exponat simpliciter Accipere, tanquam videlicet positum pro simplici λαμβάνειν. ‖ Ἐπιλαμβάνω pro Extremum capio, Extremum sumo. oppositum τοῦ προσλαμβάνω. Dioscor. de raphano, δεῖ δὲ αὐτὸν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεσχοῦσαν τὴν ἀνάδοσιν, oportet eam accipere post cæteros cibos, quasi dicas λαμβάνειν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις σιτίοις, (sed obiter observa λαμβάνειν in hoc composito significare comesse, sicut & Gall. *Prendre* interdum id sonat) ‖ Ἐπιλαμβάνω, Excipio. eo sensu quo dicitur ver excipere hyemem, autumnus æstatem. Vnde exponitur & Succedo. Basilius Libanio, πάρεστι γὰρ τοῖς οἴκοις κτήματα, μέγιστα ἐπιλαβὼν τὸ ἔαρ. Theophr. De causis plant. 3, ὅπως μὴ ἐπιλαβόντος τοῦ ὕδατος ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρισβάσῃ. Sed rursus sine casu apud Gregorium, ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβοι καιρὸς, Succedat, Sequatur. Bud. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Corripio, Inuado, Manum iniicio. Thucyd. lib. 2, de peste loquens, δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν οὐκ ἔστι καὶ κτείνειν οὐκ ἐπιλαμβάνει. quod exemplū adde iis quæ afferuntur à Bud. p. 555, vbi exponit & Opprimo. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Occupo. Synes. epist. 91, πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι, πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Attingo. Thuc. lib. 4, pag. 164, ἐπὶ δὲ Χρυσὶς τὸ πολέμου τόδε ἐπέλαβεν ὀκτώ. καὶ ἔνι ἀπὸ μέσου. At Budæus pro hac significatione affert tantùm exempla constructionis cum genitiuo, ex Aristotele. Sed ἐπέλαβε impersonaliter etiam poni ostendit à Pausania pro Contigit, sicut & κατέλαβε. ‖ Ἐπιλαμβάνω, Retineo, Sisto. vt apud Gregorium, πῶς δεῖ τοῦ δακτύλου τὸν ἐπιλαμβάνοντα τὸ αὐλοῦ πνεῦμα, digito admoto spiritum tibiæ retinentibus. Demosth. σὺ δὲ ἐπιλαβὲ τὸ ὕδωρ, Siste aquam fluentem. Interdum etiam Reuoco, in ea significatione qua dicimus Reuocare lectorē. Plato in Phædro, οὐ γὰρ οἶδα ὅπῃ λόγον ἀκούων ἐκεῖνος, οὐ μόνον ἀπαλλὴ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβανων, ἐκέλευε, εἰ λέγοι. Denique & pro Obstruo. Obturo. Aristoph. πλὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic πρὸς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Gal. Apud Aristot. autem ἐπιλαβὼν τὸν αὐλὸν.

Ἐπιλαμβάνεσθαι, passiua signif. pro Extremum sumi, id est comedi, vide apud B. p. 556.

Ἐπιλαμβάνεσθαι actiua sign. Prehendere, Apprehendere, Comprehendere. Xenoph. ὅπως ἂν ἀποκτείνοιεν καὶ μὴ ἔχοι ἀνιπλαβεῖν ἢ χειρὶ ἐπιλαβοῦσθαι. Atque vt hic manus ἐπιλαμβάνεσθαι, sic dicimur ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρὶ: quo vsus est & Demost. sed omittitur frequentius hic dativus, qui est veluti casus instrumēti: potiusque additur genitiuus rei quam apprehendimus. vnde dicitur etiā ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, vt habes epist. ad Hebr. cap. 8, ex Græcis Bibl. interpr. Sic apud Æschinē in Ctesiph. ἀπαξενεγκεῖν τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τοῦ τείχους. Et Lucian. ἐπειλημμένος τῆς χλανίδος. (In alia autem apprehendendi significatione 1 ad Timoth. cap. 6, v. 12, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς. vbi fortasse reddi possit Capesse) Aliquando verò exponitur Manum seu manus iniicio. vt exponi potest & in hoc loco Act. cap. 16, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν (vbi etiam animaduerte poni accusat.) Quum manus iniecissent in eos. quod est significantius quàm Quum prehendissent. Item pro Manus iniicio, ea etiam significatione qua dicitur Manum iniicere in bona alicuius. Vnde & Vindico exponitur à Budæo, in hoc Platonis loco, μὴ ἐξεστω ποιοῦντι κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ‖ Item, Occupo apud Plutar. in Othone, ἐπιλαμβάνοντο τοῦ αἵματος. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Prehensum retineo, seu simpliciter Retineo, ex Luciano. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Deprehendo. vt quidem apud Plut. in Public. ἐπιλαβόμενος τοῦ γραμματέως exponitur Qui deprehendit literas. At Bud. interpr. Incautum opprimere & imparatum aggredi, (quæ multo sunt significantiora quàm Deprehendere hominem, & paulum etiam ab illo diuersa) in isto Aristotelis loco, ἐπιλαβόμενος γὰρ σφαλόντων τοῦ γεωρίμου ὁ δῆμος. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Reprehendo, Obiurgo, Corripio, Emēdo. Bud. pag. 555 ex Xenoph. & Platone. Sed in his verbis ἐπιλαμβανεσθαι γὰρ τῆς εὐνοίας τὸ σιωπᾶν, (quæ sunt Demosthenis) ἐπιλαμβάνεσθαι quidam non interpr. Reprehendebat, sed Remordebat. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, Cap. o. item Capesso. vt ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν τάσεως ex Herodoto pro Capiare occasionem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου, Capessere opus. in v. lex. (Sic autem fortasse in illo loco epist. 1 ad Timoth. ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς commodè quis reddiderit Capesse vitā æternam, id est Capesse ea quæ ad vitam æternam deducere possunt) In isdem affertur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, ex Plutarcho in Fab. pro Insaniæ illius occurrere. Sed quidā interpr. Illius insaniam reprimere, & coercere. ‖ Ἐπιλαμβάνομαι, pro Suscipio, ex Ecclesiastici cap. 4, ἐπιλαμβάνεται τοῦ ζυγοῦ αὐτοῦ. Item Assumo, vt redditur in epist. ad Hebr. cap. 2 v. 16.

Ἐπίληψις, εως, ἡ, Prehensio, vel Apprehensio. Item Inuasio, Manus iniectio, Vendicatio. vt B. exp. in hoc Plat. loco De leg. l. 12, ἐὰν δὲ ἐν δημοσίᾳ κτήσει μηδεμίαν ἔναι προσποιήσεις τῆς ἐπιλήψεως. ‖ Affertur autem & pro morbo qui ἐπίληψια dicitur, ex Aristot. Probl.

Ἐπίληψια, Inuasio. Videtur enim hoc nomen, quum restringitur ad significationem morbi, qui & seruato nomine Græco dicitur epilepsia, includam tamen simul inuasionis significationem habere: & quidem eo sensu quo & Thucydides pestem dixit ἐπιλαμβάνειν (vt paulo antè docui) id est vel Inuadere, vel Corripere. (sed ab hoc non habemus itidem verbale) ita vt huius morbi inuasio, κατ' ἐξοχὴν, vt ita dicam, sic ap pelletur sine adiectione. Quanquam siquis malit ἐπίληψιν appellatum eum morbum ab eo verbo ἐπιλαμβάνειν vsu quo potitur pro Retinere, vel potius quo ponitur pro Sistere, non valde repugnarim: vt videlicet ita vocetur à sistendis sensuum actionibus. Apud Gal. & alios multis in locis de hoc morbo tractantes, nihil de huius appellationis origine inuenioat verò Trallianus postquā de iis qui morbo isto correpti sunt, dixit, eos nec audire, nec videre, nec intelligere sed omnium sensuum facultate destitutos iacere, nihil differentes à mortuis, subiūgit, ὅμοιόν τι καὶ ἐπίληψιν πάσχουσι, ὅμοιόν τι ἐπιλαμβανόμενοι καὶ κεφαλῆς αὐτῆς τοῦ ἀνθρώπου. sed hic ego reponere non dubitarim ἐπιλαμβάνεσθαι pro ἐπιλαμβάνεσθαι, vt videlicet καὶ κεφαλῆς perinde sit ac si diceret τοῦ ἔχει κεφαλῆς. Ἐπιληψία (inquit Gorraeus) Comitialis morbus. Est conuulsio totius corporis non perpetua, cum mentis & sensuum oblæsione. Eam molestæ rei sensus inuehit & cerebro noxiæ tum quantitate tū quali. ate. Quantitas quidem cerebro grauis est, eiusq; vim expulsricem excitat: consistitque in humore vel pituitoso vel melancholico, sed ferè semper frigido, crasso & viscoso. Quem tamen non adeo multum esse oportet vt penitus obstruat, vimque ipsius cerebri exuperet: alioqui non ἐπίληψιν, sed ἀποπληξίαν potius parere: sed quantitate mediocrem, vt ad eius depulsionem quam natura totius corporis concussu molitur, cerebro vires adhuc suppetant. Qualitas verò maligna & venenata, & virtuti animali infesta est, siue à veneno sūpto, siue ab vlcere cacoethe cerebri vel subiectarum partium, siue ab alia affectione, vt ventriculi cruditate & largo meri potu, proficiscatur. Itaque vbi eorum aliquid in cerebro præter naturam fuerit, ipsum mouendi sentiendique principium in sese recurrit & contrahitur, atque ita totius corporis conuulsionem inducit. quinetiam eam à se amoliri contendit, crebra & inæquali cerebri totiusque corporis concussione. Apparent enim manifestò in eo morbo hæc duo symptomata, conuulsio concussióque tanta vt spumam etiam eliciat. Valido enim motu humor qui in cerebro continetur exagitatus, non aliter quàm oui candidum spumam creat. Et multis interiectis, Est enim hoc præcipuum inter ἀποπληξίαν & ἐπίληψίαν discrimen, quod & inter paralysin tremorémque esse animaduertitur. In hoc enim tremor epilepsiæ quodammodo similis est, sicut paralysis apoplexiæ. Ergo vt tremoris causa non est obstructio, sed superfluus tantùm humor naturæ grauis, & grauitate duntaxat, non etiam obstructione, sicut in paralysi motum conatúsque naturæ impedientes: ita in epilepsia iudicare licet, humorem qui copia sua cerebro nocet, non ea ratione epilepsiam aliáque eius symptomata excitare, quòd obstruat, sed tantùm quòd grauis & molestus cerebro existat: eóque fieri vt inde concitata facultas animalis in suū principium se recipiat, quò tota in eius depulsionem postea incumbat. &c. Aliquanto pòst, Morbus hic vniuersalis quidem, diuturnus est, vt qui à pueritia maximè incipiens, (qua de causa, opinor, Hippocrates libro De aere locis & aquis, πάθος παιδίων appellauit) ferè semper consenescat: particularibus verò accessionibus, inter acutos qui sine febre sunt, à Galeno numeratur. Eūdem morbum veteres νόσον μεγάλην & ἡρακλείαν, necnon ἱερὰν vocarunt, iis nominibus eius magnitudinem designantes. Latini comitialem dixerunt, quòd in comitiis & hominum frequentia maximè inuadat. Hactenus ille. Sed huius appellationis qua ἱερὰ νόσος dicebatur, afferuntur & aliæ rationes ab Aretæo, vt coniecturæ tamen: Trallianus verò ἱερὰν νόσον nominatum fuisse scribit hunc morbum, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. HINC Ἐπίληπτος & Ἐπιληπτίζω, de quibus infrà.

Ἐπιληψία, Retentio, Obstructio, Obthuratio. A Budæo exponitur Retentio & Obthuratio, afferente ex Aristotele in Probl. segm. 2, ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπὸ τῶν κλεψύδρων, ὅταν πληρεῖς οὖσαι ἐπιλάβῃ τις· ὅταν δὲ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατὰ μικρὸν, πολὺ γίνεται ὁ ἰδρώς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐπιληψίᾳ ἀθροισθῆναι καὶ μικρόν. id est, (inquit) In retētione spiritus: Quū sistitur spiritus. Sed fortasse potius credendum est Aristot. scripsisse ἐπιλήψει.

Ἐπιλήψιμος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Reprehēsibilis) Reprehensione dignus. Cui opponitur ἀνεπίληπτος. ‖ Item ἐπιλήψιμον, Quod reprehensionē meretur, Id cuius causa reprehendendus est aliquis, vt exponitur in isto Hermog. loco, καὶ μὴ ἐπιλήψιμον εἶναι τοῦ λέγοντος. ‖ Ineptum est autem & planè absurdum quod in v. l. annotatur ex Eustathio, videlicet ἐπιλήψιμον μέτρον, quasi caducum & interceptum, vocari versum qui vnā sui partem in fine seruat, alterā proximo subiūgit, vt in hoc Simonidis epigr. Ἡ μὴν Ἀθηναίοισι φόως ἠμὲν θ' ἱππικὸν Ἀρεστογείτων Ἵππαρχον κτείνε καὶ Ἁρμόδιον. Ineptè inquā hoc annotatur in v. l videlicet huiusmodi carmina vocari ἐπιλήψιμα. quum enim Eustathius dicit ἐπιλήψιμά ὅτι, non id intelligit, sed ea reprehensione esse digna, seu reprehensionem mereri. Præterea non dicit Eustathius, Versum qui vnā sui partem in fine seruat, alteram proximo subiūgit, sed Qui partem extremi vocabuli sibi seruat, alteram sequenti largitur. Sed ipsa eius verba subiungam, ex Comment. in lib. Ξ Iliadis, pag 984, circa principium. Quum igitur dixisset, ἰστέον γὰρ ὅτι καὶ τοῖς παλαιοῖς πᾶν μέτρον εἰς πλείονα διαιρεῖσθαι λέξιν, subiungit, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μόνον τῆς τελευταίας λέξεως τοῦ τετάρτου στίχου ἀφιέντα, τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ ἑπομένου στίχου μερίζοντα, ἐπιληψίμα εἰσιν. ὅτιοι φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδου ὀνείρατος. &c. Vbi Eustathium minimè de versibus caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitasse, cuilibet, præterquam illi qui hoc in vulg. l. annotauit, manifestum fore puto.

Ἐπίληπτος, ε, ὁ & ἡ, (itidem vt proximè præcedens ἐπιλήψιμος) Reprehensione dignus, vel Qui reprehendi potest Reprehensioni obnoxius. Sed COMP. Ἀνεπίληπτος vsitatius, quod contrariam significationem habet, videlicet pro Qui reprehendi non potest, Reprehensioni non obnoxius, In quem non cadit reprehensio. Vno etiam verbo Irreprehensus, pro Irreprehensibilis. Dicitur & Inculpatus. Plutarchus in Pericle, αὐθρῶν πάντα τὰ ἴσως οὐκ ἀνεπίληπτα, φρόνημα δ' ὀλιγαρχικὸν ἔχοντα καὶ ψυχὴν φιλόπολιν, &c. Dicitur etiam ἀνεπίληπτος τὸν βίον, item ἀνεπίληπτος τοῖς ἤθεσι. Apud Thucydidem autem libro 5, p. 170, circa finē, κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος εἶ) schol. exponit, μὴ παρόντων κατηγορείας ἀφορμὴν, id est crimina tionis materiam non præbiturus. HINC Ἀνεπιλήπτως, Irreprehensè, Inculpatè, Citra reprehensionem, Ita vt quis reprehensionem non mereatur. Philo, οὐ μόνον ἀνεπιλήπτως, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινετῶς ἤρξε.

Ἐπίληπτος, Correptus à dæmone, Bud. ex Greg.

Ἐπίληπτος, Correptus epilepsia, Laborans epilepsia, id est comitiali morbo. Qui & Comitialis homo, Plin. (Caducus autem Firmico, vt quidam annot.) Aristot. ἄνθρωπος τοῦ ζῴων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητί γίνεται. HINC Ἐπιληπτίζω, Comitiali morbo laboro, quo vti Plutarchum tradit Budæus, locum tamen non afferens. Intellexisse autem puto de hoc (nisi & alibi vsus sit) qui est in Quæst. Rom. ἀνθρώπων ὅσοις ἐπιληπτίζουσι συμβαίνει φθέγγεσθαι, μηκασμοῖς προσπταίσαι φωνὴν ἀφιᾶσι. Sed ET Ἐπιλήπτομαι pro eodem affertur ex capite 22 lib. 1 Regum. ITEM Ἐπιληπτικὸς adiect. Pertinēs ad epilepsiam, seu comitialem morbum. Et Ἐπιληπτικὴ νόσος, vel ἐπιληπτικὸν νόσημα, Aristot. Comitialis morbus. Interdum verò ἐπιληπτικὸς dicitur pro ἐπίληπτος, Comitiali morbo laborans. Sic autem vsus est Plutarchus in libro περὶ ἡγεμόνα ἀπαιδευσίας.

c. 2. Ἀνεπίληπτος ET Ἀνεπιλήπτως vide suprà cum Ἐπίληπτος.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ & ἡ, (ea forma qua dicitur αἰτιλήπτωρ) Reprehensor. In v. l. ex Plutarcho, ἐπιλήπτορος πάντων, Reprehendentis omnia.

c. 2. Ἀντιπαλαμβάνομαι, Vicissim prehendo, seu apprehendo, Contrà nitens prehendo. In vulg. l. exponitur Contrà nitens retineo. & affertur ἀντιπεπλεγμένοι τῆς ἔριδος, pro Manum vtrinque in auem coniicientes, vel Manibus vtrinque in auem coniectis.

c. 2. Προσπαλαμβάνω, & Προσπαλαμβάνομαι, Insuper prehendo. At in v. l. Insuper assumo.

c. 2. Συνεπιλαμβάνομαι, q. d. Vnà prehendo, vel Simul capesso. Ponitur autem pro Adiuuo, Opitulor. Lucianus, πῶς Ἀθηναῖ σοφὴ καὶ ἔσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. q. d. Esse mihi adiutricem operis, pro Adiuuare me in opere. Sic Herodotus, συνεπιλαμβανέσθαι τὸν πόλεμον Συβαριτικόν. Et Thucydides libro 8, ξυνεπιλαβέσθαι τῆς ὑποποίησιν Ἀθηναίων καταλύσεως. Et libro 1, ξυνεπιλαμβάνοντα sine casu. In vulg. lex. ex Plutarcho in Camillo, συνεπιλαμβάνοντας τὸν ἀγῶνος, pro Certamen simul aggrediuntur. Et συνεπιλαμβάνεται παιδὸς δύσεως ex Plat. Timæo, pro Disciplinā simul capessit (nam ibi à typographo omissam fuisse puto particulam Simul) ITEM Συνεπιλαμβάνω apud Thucydidem eadem signif. lib. 2, ἐρρωτοῦντες πάντες ἐν ἑκάστῃ καὶ πόλει, εἴτε διανοίᾳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς.

C. ΚΑΤΑλαμβάνω, Deprehēdo, Offendo, Nanciscor. Xenophon in Sympos. in persona Socratis loquens, οὐκ ἴσθ' ὅτι οὐποτὲ κατέλαβέ με ὀρχούμενος; id est Deprehēdit, vel Offendit. Ita Bud. qui & ex Themistio addit, καὶ ἔπως κατέλαβε τὸν ἑταῖρον, pro Nactus est sodalem, vel offendit.

‖ Καταλαμβάνω, Comprehēdo, Assequor. vnde deductū κατάληψις, in hac significatione habebis infrà ex Thucyd. Sed ponitur etiam metaphoricè, sicut Latinè Cōprehendo. vnde & κατάληψις philosophica redditur Cōprehensio. In quarum significationum ambiguitate ludens Lucianus in suis Vitis inducit scepticum philosophum dicentem illi qui eum mercari volebat, se posse omnia facere præterquam δεσπότου μὴ ἐπιδώσειν. Et interrogatum cur hoc minus præstare posset quàm aliud quidlibet, respondentem, ὅτι οὐ καταλαμβάνω. Vbi alludit ad καταληπτικὴν φαντασίαν, vel potius ad ἀκαταληψίας, de quibus multa habes in libris Sexti philosophi Pyrrhoniarum hypotiposeōn, Latinitate à me donatis. Dicitur autem & αἰσθήσει καταλαμβάνειν, Sensu comprehendere, vel Sensu percipere. quam

significationem habet & passiuum particip. apud Philon. καὶ δ' ὠνάμης δῆμας αἰδήσῃ οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένους. Redditur & verbo Complector, vt videlicet dicitur Mente complecti aliquid. Item Assequor & Comperio, Compertum habeo, à Budæo. Quò pertinet hic Platonis locus in Apologia, ὡς ἐπωπφωῷ καταληφόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα. quod exponitur, Vt me illis imperitiorem esse, manifesto comperturus. ¶Vt autē illam verbi Complector significationem habet verbum καταλαμβάνω, sic & alteram interdum: atque adeo ponitur non solùm pro Complector (idem videlicet significans quod περιλαμβάνω) sed & pro Contego, Obduco. vt docet Budæus pag. 561, ex Theophrasto. ¶Καταλαμβάνω. Occupo. qua in sign. f. Diodorus vsus est & passiuo participio κατειλημμένων. (Vt autem apud Diodorum reperitur hoc verbū pro Occupare, ea significatione qua dicūtur hostes occupare locum aliquem, ita & apud Thucididem legimus pass. κατειλημμένῳ τὴν πόλιν, Occupatam vrbem, seu Captam vrbem) Apud Platonem autem in Tim. καταλαμβανόντα καταλαμβανέσθαι, Occupare & occupari: vel Vincere & vinci celeritate, vt Cicero vertit. Vide Budæum pagina 561 & 562. vbi exponit etiam Anteuerto, sicut & περιλαμβάνω ac περιλαμβανω. ¶Accipitur verò & pro Assequor cursu, οὐκ ἐπολείπομαι, (quæ significatio eiusdem generis est cum proximè præcedente) item pro Æquo. cuius significat. exemplum Bud. affert ex Basilio) ¶Καταλαμβάνω & pro Detineo, seu Occupo significante Detineo, accipi tradit Bud. in hoc Aristotelis loco Polit. 8, ὅταν δ' ἀφ' ἡδέος ἐπιβαίνῃ πρὸς τὴν ἡδονὴν μαθήματα, τὰ μὲν ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκαιοτάταις καταλαμβάνει τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. Ita enim hæc vertit, Quum vsque ad annum septimū decimum aliis disciplinis incubuerint, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus &c. ¶Καταλαμβάνω, Inuado, Corripio, Incesso. Herodot, καὶ πλείστοι νοῦσοι μιν. Herodianus libro 1, ἐξ πρίσοντά τε ἐν Γαλάτῃσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει. Idem, πολλοὶ δὲ καὶ δεινὰ πεπονθότες καταλαβόντων πόνων. Quinetiam dixit Plutarch. τὴν Ἀντίνοον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσαι, Duo nuntia eum inuadunt, aut adoriuntur. q. d. Aures eius percellunt. (Passiuè etiam apud Herodianum, πάντων τε πόνοι κατειλημμένων, omnibus somno correptis) Sed aliquando vel potius sæpe vtendum est verbo Accidere, seu Contingere, ad exprimendum hoc verbum, vt καταλαμβάνει με συμφορά apud Platonem, Accidit mihi calamitas, vel Euenit, (nisi quis hic malit, Inuadit me calamitas) Itidémq; καταλαβοῦσα συμφορά, Herodot. Calamitas quæ accidit. (Possit verò καταλαβάνει με συμφορά, reddi etiam Accipio calamitatem: & καταλαβοῦσα συμφορά. Accepta calamitas) Et ὡδὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, Syhef. De rebus quæ tibi acciderunt. Thucyd. autē dixit l. 1, ἰὼν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ, Si aliud bellū nobis accidat, vel Si bellum nobis oriatur. (Fortasse autem & verbum Incessere aliquis locum habere existimet) Sic & lib. 2, καὶ ἀπὸ φωνῆς οἱ Ἀθηναῖοι ἐχάρησαν, ὡς πόλεμος καταλάβοι. Frequenter verò τὸ καταλαβὼν, seu potius τὸ καταλαβὸν sine accusatiuo, Quod accidit. & plur. τὰ καταλαβόντα, quæ acciderunt. Herodot. τὰ καταλαβόντα ἐσήμαινε. Sic τὸ κατειληφὸς πᾶθος apud Herodianum l. 1. Ibidem, κοινὴν οἶκτον ἀμφοτέροις ὑμῖν τὸν ὑπὸ τῆς καταλαβούσης ἀλγηδόνα. (nam quod de ἐπέλαβε dicit, ad hoc quoque pertinere putandum est) Sed & impersonaliter ponitur κατέλαβε. (sicut de ἐπέλαβε dictum fuit antea) Herodot. κατέλαβε ἄπορία ἀπιέναι. Idem, ἵνα κατέλαβε ὑβρίσματα πάθε ἀπιέναι. Ex Paus. autem exempla B. affert p. 556. vbi etiam admonet ita impersonaliter hoc verbum vsurpari, vt tamen aliquod subiectum subintelligatur, vt εἰμαρμένη, vel χρεών, vel aliquid simile. Sed addo iis quæ à Budæo dicuntur, interdum nominatiuū exprimi, vt apud Pausaniam, εἰ δὴ καὶ ἄεθλον κατέλαβεν ἀνάγκη ἡμέας Μακεδόνων ξύμμαχον. qui nominatiuus cū hoc verbo subaudiri fortasse debet in aliquibus Herodoti locis. At verò apud Pausaniam apertè subaudientur illa iis præsertim in locis in quibus dicit κατέλαβεν ἀπιέναι. Sunt autem frequentes apud eum, qui & in hoc imitari voluit (vt opinor) Herodotum. Ita igitur in Atticis pag. 21, circa finem, οἷς κατέλαβεν ἀπορία ἐκ τῆς Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ἐπὶ τὴν Πάλληνῆ. Et in Lacon. pag. 71, τοῖς δὲ οἱ στωικίσασι ἀδελφοὶ κατέλαβεν ἕτερον ἀπιέναι ἀπὸ δόξης. Et alibi, ὕστερον δὲ Ἐπωπία κατέλαβεν ἀπιέναι ἀπὸ τῆς πραύματος. Sed & συνέπεσεν eadem significatione dixisse Pausaniam animaduerti, cum alibi, tum eadem illa pag. 21, cum dat. ὁπόσοις ἀπιέναι συνέπεσεν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ καὶ ἐν μάχαις πολλαῖς. ¶Καταλαμβάνω præterea vt Euenio significat in præc. id est Accido, sic & pro Aduento in nonnullis loquendi generibus ponitur. vt apud Herodianum, ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσαν αὐτῆς θέας ἡμέραν. Apud eundem, καταλαβούσης τῆς ἐσχάτης ἡμέρας, vbi dies illa aduenit. Et ἑκατέρας καταλαβούσης apud eundē. Item χειμῶνος ἤδη καταλαβόντος, quum hyems aduenisset. id est instaret. vt Politian. vertit. ¶Fortasse autem & Peruenio alicubi reddi potest. vt in hoc Synesii loco, ἀλλ' μὴ πάντα τὰ τοῖς ἱερεῖς Ἀθήνας καταλαβεῖν μετέχοντα. Nisi quis Occupare malit, vt sit metaphora sumpta à militibus locum aliquem occupantibus. sicut & nostrates ludentes dicūt Je nous voy prendre d'assaut. Nam quod quidam καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας interpr. Proficisci, nullo modo id vim verbi Græci exprimere videtur. Bud. tamen in loco simili Theodoriti καταλαβεῖν Τύρον vertit simpliciter Petere Tyrū, (perinde ac si in illo Synesii loco καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας reddas Petere Athenas) Sed & καταλαβεῖν τὴν βασιλείαν apud eundem Theod. pro Adire regem. Qui verbi καταλαμβάνω vsus cum accus. p. rione ex primo posse videtur Gallico verbo Trouuer. nam quemadmodum dicimus Trouuer pro Ostendere, Manifest (quæ significationes datæ fuerunt primæ huic verbo) ita etiam dicemus καταλαβεῖν τὴν βασιλείαν, Estant venu trouuer le roy. in altera huius verbi significatione. ¶Καταλαμβάνω vt pro Contingere, i. Accidere, sic & in altera signif. verbi Contingere affertur ex Gregorio, τὸν ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ καταλαμβάνειν. Sed possit fortassis & alter hic reddi. ¶Καταλαμβάνω, Includo, Intercludo. vnde pass. κατειλημμένον quod ex Aristot. affert Bud. pag. 558. ¶Καταλαμβάνω, Obstringo, Adstringo Obligo. vt καταλαμβάνω ὅρκῳ, vel ὅρκοις, Obstringo iureiurando. Thuc. l. 4. p. 149, ὅρκοις τοὺς Λακεδαιμονίους καταλαμβάνω τὰ πρὸς τὴν μεγίστης. Sed & pass. apud eundem lib. 1, p. 3, πρὸς Θεσσαλοὺς ὅρκοις κατειλημμένους. Affertur verò & in propria verbi Adstringo significatione ex Plutarcho, καταλαβόντες μάσσοις. Sic autem & ἀπολαμβάνειν accipi dictum suprà fuit. ¶Καταλαμβάνω, Conuinco quæ significatio affinitatis aliquid cum præcedente habet. quem enim conuincimus, eum velut obstrictum tenemus. Sic autem & simplex λαμβάνω pro Conuinco accipi dictum fuit) Sed & Rem peragō exponitur à Budæo in hoc Antiphontis loco, τὴν δὲ διάνοιαν οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν μόνον, ἀλλὰ καὶ φανερῶς ἐλεγχθέντα ὁ δικαστὴς τιμωρεῖσθαι. Alibi verò scribit accipi sæpe ab eodē oratore pro Damnare, Punire: eumque alicubi opponere καταλαμβάνειν verbo ἀπολύειν. Affert verò & pass. ex eodem, τὸν ἄρχοντα τῶν ἡμετέρων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου.

Καταλαμβάνω pro simplici λαμβάνω ex Philone De mundo affertur, vbi dicit ὅπῃ δοκεῖ καταλαμβάνειν pro Incrementum capere. Sed eum λαμβάνειν scriptisse potius crediderim.

Καταλαμβάνομαι passiua signif. vide in quibusdam locis prolatis in Καταλαμβάνω.

Καταλαμβάνομαι pro καταλαμβάνω interdum ponitur. itidémque præt. καταείλημμαι: vnde κατειλημμένον τὴν πόλιν βαρβάρων apud Diodorum pro κατειληφότων. ¶Sed affert præterea Budæus ex Andocide signif. actiua pro Apprehendere, πολλὰ ἐκτοῦτοις καὶ καταλαμβανόμενος γονάτων. vbi malim καταλυόμενος.

Καπάλληψις, εως, ἡ, Deprehensio. Item Comprehensio. vt apud Thucydidem lib. 3, ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο ἐπανεχώρει, quum non amplius in comprehensione videretur esse classis. id est Quum videlicet se nō iam posse classem hostium comprehendere, aut etiam Assequi. ¶Item καπάλληψις τοῦ ἱεροῦ ex Demosthene, pro Inuasio tēpli. & καπάλληψις τῆς βασιλείας ex Isocrate Adeptio regni. Affertur verò & ex Theophrasto lib. 2 De causis pl. πρὸς τὴν χωρημῶν καπάλληψιν pro Vt dominus agrum recipiat. ¶ Sed multo est frequentius in metaph. significatione, quum videlicet de rebus dicitur quæ sensibus corporis, vel potius mente comprehenduntur. A Cicer. redditur non solùm Comprehensio, (& id quidem ad verbum) sed etiam Perceptio, Cognitio. Idem in Lucullo, Ad rerum igitur scientiam, vitæque constantiam aptissima quum sit mens hominis amplectitur maximè cognitionem, & καπάλληψιν (quā, vt dixi, verbum è verbo exprimentes, comprehensionē dicemus) cum ipsam per se amat, &c. Ibidem, Hoc quidem Zeno gestu faciebat. nam quum extensis digitis aduersam manū ostenderat, visum, inquiebat, huiusmodi est: deinde quum paulum digitos constrinxerat, assensus huiusmodi: tum quum plane compressérat, pugnūmque fecerat, compressionem illam esse dicebat. qua ex similitudine etiam nomen ei rei, quod antè non fuerat, καπάλληψιν imposuit. Hæc Cicero. Quibus autem in locis ab eo reddatur Perceptio, item Cognitio, docebit te meum Ciceronianum lexicon. Fabius quoque καπαλήψεις vertit Perceptiones, quum hanc τέχνης definitionem, τέχνην εἶναι σύστημα ἐκ καταλήψεων ὁμολογουμένων καὶ ἐγγυμνασμένων πρὸς τέλος εὔχρηστον τοῦ βίου, vertit Artem constare ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vtilem vitæ. Nam Præceptionibus, quod hic quædam exemplaria habēt, mendosum esse manifestissimum est. Accedit verò & Ciceronis testimonium ita scribentis, (vbi ad illam ipsam definitionem respicit) Ars verò quæ potest esse nisi quæ non ex vna aut duabus, sed ex multis animi perceptionibus constat: Item, Quid enim est quod arte effici possit, nisi is qui artem tractabit, multa perceperit? Philo De mundo, γνῶσις, καπάλληψις, ἀστοχία, &c. Lucianus in Hermotimo, ἕξεις τινὰς καὶ γνώσεις καὶ καταλήψεις καὶ φαντασίας. ¶Budæus καπάλληψιν vult accipi pro deprehēsione, id est inuentione, in hoc Ptolemæi loco, φαινομένῳ δὲ καὶ αὐτοῖς οἷοις μὴ μετὰ καπάλληψιν ἀξιόπιστον συνίστασθαι μόνος. ¶Est & καπάλληψις musicorum vocabulum, pulsando chordas concentum explorantium, vt quidā annot. ex scholiaste Aristophanis. q. in hæc verba quæ sunt in Nubibus, καὶ κρούσιν καὶ καπάλληψιν. scribit καπάλληψιν solere musicos appellare ἐνιοῦσαι πλήξασα τῆς δακτύλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλαβοῦσα καὶ ἀποτείνουσα τὸν φθόγγον.

Καπάλληψις, est etiam morbi nomen apud medicos. κάλληψις, (inquit Gorræus) affectus est cerebri: prouenit autem à vehementi refrigeratione cum quadam siccitate, & posteriora cerebri potius occupat, quum in caro anterior pars magis laboret: in apoplexia verò & morbo comitiali, vtraque, vt scribit Galen. lib. 4 De loc. affect. Manent autem per καπάλληψιν palpebræ apertæ, quæ per earum clauduntur, seruaturque secundum naturā spiratio. Huius frigidus ac crassus aut omnino viscidus humor causa est: quanquam & stomachi vitio aliquando incidere possit. Paulus Ægineta lib. 3, cap. 6, scribit, affectum quem medici Galeno antiquiores καῦσον appellarunt, eundem à recentioribus καῦσον & καπάλληψιν postea vocatum esse. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνειν, quòd eo affectu detentus æger, repentè in illo permanet habitu in quo correptus est. Hæc ille. In v. lex. scribitur medicis recentioribus vocari congelationem, & esse affectum inter phrenitidem ac lethargum: in quo subita fit detentio, mentis corporisque sēsu motūque intercepto, remanente figura in qua correptus æger fuerit, siue steterit, siue sederit, siue oculos clausos seu apertos habuerit.

Καπαλήψιμος, ου, ὁ & ἡ, Ad deprehēsionē damnationémq; conducens & incitans. Ita Bud. interpr. afferens hunc Antiphonis locum, εἰ δὲ τῆς κοινῆς μὴ πῶς ἀφέξειν, κοινῇ δὲ ἡ ἀτυχία αὐτῷ ἠγεύμενος εἶ, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γιγνόμενος αὐτῷ ὄντα &c.

c.2. Ἀκαταλήψια, ας, ἡ, q. d. Incomprehensibilitas. quæ vox ἀκαταλήψια opponitur τῇ καταλήψει seu facultati καταληπτικῇ. Dicitur enim ἀκαταλήψια de eo qui οὐ καταλαμβάνει, vt dicere solebant sceptici, quemadmodum videre est in multis Sexti philosophi locis, in libris Pyrrhoniarum hypotyposeōn. Plutarchus ad Colotēn, οἱ πρὸς τὴν ἀκαδημίαν φιλοσοφοῦντες, Σωκράτει καὶ Πλάτωνι καὶ Παρμενίδῃ καὶ Ἡρακλείτῳ τὰ θεῖα τῆς ἐπιχῆς δόγματα καὶ τὴν ἀκαταληψίαν, οὐδὲν δεόμενοι. Sic autem & verbum ἀκαταλήπτω pro οὐ καταλαμβάνω, vt docebo in Ἀκατάληπτος.

Καταληπτός, ός, ὁ, Qui comprehendi potest, Comprehensibilis, vt Cicero καταληπτὸν dixit Comprehensibile, Acad. quæst. editionis secundæ lib. 1, Visis non omnibus adiungebat fidem, sed iis solùm quæ propriam quandā haberent declarationem earum rerum quæ videretur. Id autem visum quum ipsum per se cerneretur, comprehensibile: (Feretis hæc? Nos verò, inquit, quonam enim modo καταληπτὸν diceres) sed quum acceptum iam & approbatum esset, comprehensionem appellabat, similē iis rebus quæ manu prehenderentur. ex quo etiam nomen hoc duxerat. In quo Ciceronis loco obiter obserua etiam vnde sit dicta καπάλληψις, quam vertit comprehensionē, sicut & alibi. Sed eundem alicubi pro καταληπτὸς dixisse etiam Comprehensus, item Perceptus, Cognitus, testatur Bud. qui itidem καταληπτὸς vertit Perceptus, in isto Gregorii loco, θεὸς μὴ ὅτι φαῦλα τὰ ἀκρόπατον, οὐδὲ τὰ καταληπτὸν, οὐδὲ λόγῳ ῥητόν. HINC Ἀκατάληπτος bicomp. Incomprehensibilis, Qui comprehendi non potest, Qui percipi non potest. A QVO Ἀκαταλήπτου, quod tamen passiuam significationem non retinet, sed ponitur pro Non comprehendo. nam ἀκαταλήπτῳ & οὐ καταλαμβάνω pro iisdem accipit Sext. philosophus, sceptico ea in ore habere solitos fuisse docens.

Καταλήπτου, Quod assequi seu obtinere possumus, Quod obtineri potest. Thucydides 3, ἀπορία τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόβουν ἢ πρὸς μάχην ἐφαίνετο καταληπτά, res obtineri posse videbantur. ¶Et καταληπτὸν θεόθεν πένθος, v. l. ex Euripide, Luctus diuinitus acceptus. Videri certè posset hoc καταληπτὸν esse ab ea verbi καταλαμβάνειν significatione qua dicitur κατὰ vel συμφορὰ quempiam καταλαμβάνειν: sed constituendum esset hic nouū quoddam genus hypallages, vt esset pro καταληπτὸς θεόθεν πένθει. quum non dicatur πένθος καταλαμβάνεσθαι, sed aliquis πένθει καταλαμβάνεσθαι.

Καταληπτικός, ός, ὁ, (q. d. Cōprehensiuus) Comprehendendi facultate præditus. Apud Nazianzenum καταληπτικὸς ἑαυτῷ Qui seipsum comprehendere potest. Et καταληπτικὴ φαντασία apud philosophos. Lucianus in Vitis, οὐ γὰρ εἶσι κἀκεῖθεν τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Meminit & Epictetus τῆς καταληπτικῆς φαντασίας. ET Καταληπτικῶς, q. d. Comprehensiuè, Adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Καταληπτικὸς τὸ θορυβητικὸς Aristophanes dixit in Equit. circa finem, pro ὡς καταλαμβανόμενος τοῖς ἀκούουσι, ὥστε θορυβεῖν μὴ κινῆσαι, vt scribit scholiastes.

c.2. Ἐγκαταλαμβάνω, Intus capio, Intus comprehendo. A cuius passiuo Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æschin. ἐγκαταλήφθησαν pro Intus capti fuerunt: ὑπὸ δὲ τῶν κρημνῶν πόνος Ὀλυνθος ἦλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολίται. Sic etiam Demosthenes vsus est. Herodotus autē dixit ἐγκατειλημμένοι ὑπὸ τείχεος vacante præpositione quæ est iuncta verbo. ¶Interdum verò ἐγκαταλαμβάνομαι, Intercipior, Includor: vt apud Antiphontem, ἑνὰ δέ τινα τῶν νεωτέρων ὁρῶντα πατέρα ὑπὸ τῶν βουλόντων ὄντα, καὶ οὐ δεινὰ ἀποχρήσασθαι, ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, δρᾶν ἔφερον. Plutarchus De primo frigido, ἀλλὰ πολλάκις ἐγκαταλαμβανόμενον ἀνθίσταται καὶ μάχεται. ¶Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις Thucydides libro 4 pagina 118 (vt alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις) Obstringere iureiurando, Adigere iureiurando. sed hic addit κατ' ἀνάγκην.

c.2. Ἐπικαταλαμβάνω, Occupo, Anteuerto. item Assequor. Budæus ex Platone & Theophr. Item, Opprimo, ex Xenophonte. Vide Comm. pagina 562. Sic pass. Ἐπικαταλαμβάνομαι, Occupor, Anteuertor.

c.2. Περικαταλαμβάνω, Vndique deprehēdo, Vndique cōprehendo. A cuius passiuo Περικαταλαμβάνομαι est περικαταληφθεντες apud Aristotelem De mundo, περικαταληφθεντες ὑπὸ τῶν ῥοῦμάτων. Apud Polybium autem l. 16,

Φίλιππος δὲ περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, Bayf. vertit, At Philippus videns se rei occasione impeditū & repētè oppressum.

Περικαταλαμβάνω apud Theophr. histor. plantarum lib. 4, in eadem signif. in qua & ὑπικαταλαμβάνειν, & de re eadem, καρπὸν δὲ φέρει πολλὸν, καὶ πᾶσαν ὥραν πεπαίνει. περικαταλαμβάνει δ' ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον. Et De causis plant. l. 2, συμβαίνει δὴ τοῖς ὀψικάρποις ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τὴν ὥρα. Quos locos Budæus affert in suo Lexico, (non addita significatione) quum tamen Comment. pag. 562 ex eodem autore ὑπικαταλαμβάνειν afferat de re eadē dictū. quod certè multo aptius esse videtur, imò verò hoc, non item illud, habere hic locum existimo.

Περικατάληψις, Deprehensio seu comprehensio, qua aliquem vndique deprehendimus, seu comprehendimus. ET Περικατάληπτος, Vndique comprehensus.

c. 2. Προκαταλαμβάνω, Anticipo, Anteuerto, Occupo. Thucyd. libro 3, περικαταλαβεῖν ἐβούλοντο. Theophrast. Hist. plant. lib. 5, εἰ μὴ περικαταλήψονται ἐν τάχει. Herodian. lib. 2, μήπως ἐκεῖσε περικαταλάβοι πρὸ βασίλειον ἐστὶν ἀφ' ὑπερεδῶν πεποιούν. Et lib. 2, φθάσαι μὴν οὖν πρὸ Ῥώμης περικαταλαβόντες ἔνθα ἡ βασίλειος ἐστὶν ἑστία. Apud eundem περικαταλαβεῖν τὸ Βυζάντιον, Politianus vertit Byzantium præsidio occupare. Thucydides dicit etiam περικαταλαμβάνειν aliquos, pro Occupare, id est Antè opprimere. Ex Gregorio autem affertur, εἰ δὲ περικαταλάβοις σαυτὸν τῇ σφραγῖδι, pro Si te sigillo præmunieris. sed malim Anteuertendo præmunieris, vel Ad anteuertendum, seu occupandum. Inuenitur & pass. præt. significatione actiua, in hoc Metrodori loco, περικαπίλημμαί σε ὦ τύχη. quæ Cic. ita vertit, Occupaui te fortuna, atque cepi. Vide meum Lex. Cic. p. 141.

Προκατάληψις, Occupatio, Præoccupatio, Anticipatio. ‖Est & nomen schematis apud rhetores, quum id quod aduersarius arrepturus est aut obiecturus, præsumunt & prius dicunt. Latinè (inquit Rufinus) Præceptio vel Anticipatio dici potest.

C. ΜΕΤΑλαμβάνω, Cum alio accipio, seu capio, Partem capio, Particeps fio, seu Particeps sum. Planè enim μετ' cū hoc λαμβάνω ita sumitur, vt cum ἔχω, habéntque eiusdē generis significationem: imò verò vnū ex altero quodāmodo sequitur. oportet enim prius λαμβάνειν quam ἔχειν. Sic autem habes expositam à me præpositionem μετὰ cum ἔχω, col. seu semi pag. 1348 Tomi primi. at fuit etiam in causa verbū illud μετέχω cur huic significationi primum locum dederim, & quòd huius signif. sit frequens vsus, quum alioqui hunc sibi vendicare videretur ea cui secundum dabo. Sed hoc sciendum est, μεταλαμβάνω ita significare Partem capio, vt simul etiam significet Particeps sum, & de eo dicatur potius qui iā cepit partem, atque adeo pro illo ipso μετέχω ponatur: sæpe verò & præterito μεμέληφα sic vtuntur. De hoc quoque admoneo, interdum dici de eo etiam qui mali alicuius fit particeps. Præterea interdum genitiuo, interdum accusatiuo iungi. Quæ omnia ex sequentibus patebunt exemplis. Ac primùm cum genitiuo, vt apud Aristotelem De mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν vtilitatis partem capere, id est participem fieri, seu esse. Plato in Epinomide, μεταλαβὼν φρονήσεως εἷς ἂν μιᾶς. Lucianus, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι. Vno autem eodémque in loco verbis μεταλαμβάνειν & μετέχειν eandē significationem dedit rhetor quidam, ita scribens, ἐκάστων δὲ πούτων τῶν τεχνῶν μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλος, ἀρίστων δὲ οἱ ἀρίστων Γοργίας ὅδε, καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. Ad alteram huius verbi constructionem venio, videlicet cū accusatiuo. Ita igitur Isocr. τοῦ οὐδεμίας ψῆφον μετέλαβε, vbi μετέλαβε redditur etiam Consequutus est, Nactus est. atque adeo simpliciter etiam Accepit. Sic autem & apud Theophrastum De hist. pl. l. 7, ὅθεν τὸ ὦμα μετείληφεν. Ac profectò in iis quæ subiungam exemplis in quibus additur μέρος, meminisse oportebit eorum quæ in μετέχω dixi, videlicet vim suā amittere præpositionem μετά. Plato in Apologia, ὃ μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. (quo vsus est verbo eadem in re Isocrates, ὃ δὲ μικρὸν μέρος μετέλαβε) Demosth.

Pro corona, τὸ δὲ πεσεῖν καὶ μὴ παιδὶ' ἃς ἠβουλόμεθα ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ὁπωσοῦν ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω πῶς πολύ. quæ ita Budæus vertit, Quod autem nostra ciuitas, alioqui felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententia successerunt, in eo ego verò ratā quandā partem adnósque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. Quòd siquis nolit vacare hic præpositionem μετὰ, dicat vacare μέρος. detracto enim hoc nomine idē manebit sensus. sic autem & in aliis plerisque locis idem experieris. Ac idem in verbo μετέχω vsuuenit. nam ueri bi gratia, in hoc aristophanis versu, Ἡμῖν μετασχὼν τοῦδε τοῦ πλούτου μέρους, si detraxeris μέρος, manebit idem sensus. Verùm id minus commodè fieri potest iis in locis, in quibus non simpliciter μέρος ponitur, sed additur illi aliquid, vt in illo altero paulo antè citato dicitur πέμπτον μέρος. quanquam & hic si esset additus articulus τὸ, omitti posset μέρος, & dici ὃ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον τῶν ψήφων. Aptius tamen id fiet vbi adiunctum erit πλεῖστον, aut tale quid: sicut rursum in verbo μετέχω, ex Isocr. in Archidamo, εἰ δὲ καὶ τῶν κοινῶν πλεῖστον μέρος μεθέξοιμι. Fateor tamen, detracto hoc nomine duriorem sermonem fore. Passiuè autem μεταλαμβάνεσθαι dicitur res aliqua, (q. d. Participari) ab eo qui eius fit particeps. Budæus autem vertit, Percipi, in hoc Gregorii loco, καλὸν μὴ, ἀκαίρως μεταλαμβανόμενον, quum opportunè percipitur. ‖At verò ex Herodoto μεταλαμβάνεσθαι affertur significatione actiua, videlicet pro Vendico, (quæ significatio affinis est proximè præcedenti) μεταλαμβάνεσθαι πύπτου τὸ ὄνομα, Nomen hoc mihi vendico. Nullum alioqui affertur exemplum vocis pass. μεταλαμβάνεσθαι positæ pro actiua μεταλαμβάνω in altera illa proximè præced. significatione.

Μεταλαμβάνω, q. d. Post accipio. Id est, Vnum capio post alterum, Vno relicto alterum capio. vt faciunt qui permutant seu commutant. vnde fit vt μεταλαμβάνω generaliter ponatur pro Commuto, Permuto: atque ita dixit Thuc. l. 1, τὸν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης μεταλαμβάνῃ, bellū cū pace cōmutare, vel pace cōmutare, sine pra posnam & hoc modo loquuntur Latini. Esset tamen ad verbum, Bellum pro pace commutare. Sic autem dixit vicissim Herodianus libro 8, μετὰ πολλὴν δὲ αὖ πάλιν εἰρήνην βασίλειαν. Eadem verò forma sermonis vtens rursum Thucyd. lib. 6, scripsit, αὖτ' τὸν αὐτὸν φυλάσσεσθαι αὖ πάλιν, ἢ ἀντιβουλεύσαι τι τὸ ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλαβόντα. (Quo in loco μεταλαμβάνω ἀντιβουλεύσαι, nihil aliud esse quàm ἀντιβουλεύω, annot. in v. l. quum potius dicendum sit vacare præpositionem ἀντὶ in verbo ἀντιβουλεύσαι) Ita loquutus est & Isocr. in Areopagitico, πρὸς οὖν ἀνθρώπους θαυμάσιας βιβλιόμενος, ἀντὶ τῆς πολιτείας τῆς ὑπὸ τοῖς πατρίοις καλὰ διαπεφαρμόττης ἑτέραν ὑμῖν πειρῶ μεταλαβεῖν. Geometris, μεταλαμβανόμενα γραμμαί, quæ permutantur, Camer. Interdum verò μεταλαμβάνω reddendū est potius simplici verbo Muto. vt in hoc Polybii loco, ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιστον οἱ Ῥωμαῖοι. Sic Xenophō Pæd. 4, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. Vsus est autem hoc verbo de vestibus itidem quæ mutantur, poeta quidam comicus apud Athenæum lib. 6. (At in v. l. ineptè redditur μεταλαβεῖν ἱμάτια in loco illo Xenoph. Assumere vestimenta.) In illo autem Thucydidis loco, τὸν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης μεταλαβεῖν, tolerari potest interpretatio verbi μεταλαμβάνειν pro Sumere, sicut & in cæteris locis vbi construitur μεταλαμβάνειν cum αὖτ. quia μεταλαβεῖν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης nihil est aliud quàm λαμβάνειν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης. verùm vt his locis elegātius adhibetur compositum quàm simplex, ita etiam elegantior est altera illa interpretatio quam attuli suprà. Eustathius, scribens μεταλαμβάνειν significare ἀλλάσσειν, affert hoc exemplū, ἔχων τις δόρυ, μετέλαβε ἀσπίδα. ‖ Μεταλαμβάνειν (inquit Budæus) est quum alter alterius vestem vel instrumenta sumit. Plato De rep. l. 4, τέκτων σκυτοτόμου ὁπηχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι, ἢ σκυτοτόμος τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων. At ego hîc quoque verbum Commutare dico locum habere, vt videlicet τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων, reddamus

reddamus Commutantes instrumēta inter se. vt videlicet Plautus dixit in Captiuis, Itaque inter se commutāt vestem & nomina. Hoc enim aptissimè redditum iri puto Græcis hisce verbis, τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνουσιν ἀλλήλων. ‖Μεταλαμβάνω, Aliud pro alio sumo, inquit Bud. afferens tamen exemplum ex solo Gaza, ita scribente de ἐμαυτοῦ & ἑαυτοῦ pronominibus, ἔνθα δὴ καὶ μεταλαμβάνει ἔξεστιν ἔτερα ἴσα ἀνάμοιά, ἢ τὸ ἴδιον ἢ οἰκεῖον. Possit verò hæc significatio & in quibusdā exemplis paulo antè citatis locum habere, vbi μεταλαμβάνω expositum fuit Mutare. nam quum dicuntur Romani μεταλαβεῖν mores, intelliguntur alienos sumere pro suis, seu loco suorum. Sic & qui ἐσθῆτα μεταλαμβάνει. i. vestē mutat, vnam loco alterius accipit. aut etiā simplicius, vna relicta alteram accipit, vt dictum fuit suprà de verbi huius significatione.

Μεταλαμβάνω, Vicissim accipio, vel assumo, vt exponitur à Budæo in hoc Platonici Philebi loco, μὴ τὸν νοῦν μαλακιζόμεθα· τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν: id est (inquit ille) Vicissim post vitam voluptariam assumamus vitam prudentiæ, & eam æstimemus. Sed alicubi μεταλαμβάνειν exponitur etiam simpliciter Assumere. vt in hoc Plutarchi loco, De defect. oraculorū, καὶ γὰρ, δικαίως δ' οὕτως ἐρῶ, ἀφέντες ἤδη τὸν τῶν χρησείων λόγον ὡς τέλος ἔχοντα, μεταλαμβάνειν ἕτερον τοσοῦτον. Quod autem attinet ad illam verbi huius significationem qua ponitur à Platone pro Vicissim accipio, existimat Budæus eandē habere, aut certè significare Aliū pro alio sumo, (de quo etiam significatu dictum modò fuit) in isto eiusdem Platonis loco, ἀμφοτεραυτοῖν, μεταλαβόντες αὖθις τὸν συγγυμνασιῶν τόνδε. D

Μεταλαμβάνω, Transsumo, vt μετάληψις à Fabio redditur Transsumptio. quod nomen vide.

Μεταλαμβάνω, Intelligo per allegoriam. Bud. ex hoc loco Eustathii, τὸν Ὀδυσσέα μὴν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι, πῶς δὲ ἐπὶ αὖθις διοικεῖσθαι Πηνελόπην, εἰς φιλοσοφίαν ἀναλαμβάνοντες.

Μετάληψις, εως, ἡ, Participatio. Plato in Parm. οὐκοῦν ἤτοι ὅλον ἢ εἴδους ἢ μέρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβανόν, μεταλαμβάνει. ἢ ἄλλης αὖ μετάληψις χωρὶς τούτων ἐστίν; ‖Μετάληψις, Commutatio, Permutatio. vt apud Aristotelem Rhetor. 1, αὐτὴ μείζονος [κακοῦ] ἐλάττονος μετάληψιν. vbi tamē & simpliciter accipi potest pro sumptione, seu acceptione, (vt μετάληψις sit pro simplici λῆψις) sicut in πόλεμον αὖτ' εἰρήνης μεταλαβεῖν, posse μεταλαμβάνειν accipi & pro Sumere, dictum suprà fuit. ‖Μετάληψις apud rhetores status quidam, quasi Trāssumptio, aut Translatio, aut Trāspositio. ita enim Fabius libro 3, capite 6, Et μετάληψιν, quam nos variè, translatiuam, transsumptiuā transpositiuam vocamus. A quibusdam exponitur etiam Translatiua causæ constitutio, item Præscriptionis status, seu Præscriptionis lis: item Exceptio. Ab Hermogene μετάληψις esse dicitur ὅταν ἡ ζήτησις ᾖ εἰ δεῖ τὰ ἀγῶνα εἰσελθεῖν. ‖ Μετάληψις apud poetas schema quoddam, quod itidem redditur Transsumptio ab eodem Fabio, ita scribente libri 8 capite 6, Superest ex iis quæ aliter significant, μετάληψις, id est transsumptio, quæ ex alio in aliud velut viam præstat. Torpus & rarissimus & maximè improprius: Græcis tamen frequentior, qui centaurum, Chirona, & ὑπὲρ θεαί, ὀξείας dicunt: nos quis ferat, si Verrem, furem: aut Lælium, doctum nominemus. Est enim hæc in metalepsi natura, vt inter id quod transfertur sit medius quidam gradus, nihil ipse significans, sed præbens transitum. Hæc Fabius. Huc autem pertinentia multa suppeditabit tibi Eustathi p. 79, vbi μετάληψιν nihil aliud esse dicit quàm μεταλλαγὴν. Idem verò pag. 1875 vult lusciniam ab Homero vocari κούρην Πανδαρέου per quandam metonymiam, seu μετάληψιν. Donatus in hæc Terentii verba quæ in Andria leguntur, Actus 3 scena 2, Quasi tu dicas factum id cōsilio meo: Dicas, inquit, pro Credas. non enim dicimus nisi quod credimus. Ab eo quod sequitur, id quod præcedit: figura metalepsis, à posterioribus ad priora.

Μετάληψις apud grammaticos, quæ alio nomine κλίσις, schema quoddam, cuius vsus est in constructione, quum casus qui præcedit suam ἀκολουθίαν non seruat, sed in alium μεταλαμβάνει aut μετακλίνει. Cuius schematis exempla vide apud Eust. p. 103.

Μετάληψις, Allegoria, ἀλληγορία, vt inquit Eustathi pag. 79. ex quo habuisti & suprà μεταλαμβάνειν pro Allegoricè significare. Sed idem pag. 691 μετάληψιν exponit etiam μετάφρασιν, sicut μεταφέρειν & μεταλαμβάνειν idē esse tradit. Et rursum in illa pagina 79 μετάληψιν vocari tradit etiam πῶς τῆς λέξεως ἑρμηνείαν. vnde ἀμετάληπτοι λέξεις dicuntur αἱ ἀνέρμηνευτοι.

Μεταλήπτος, οῦ, ὁ, Cui participatio esse potest., Cuius particeps aliquis fieri potest. ‖Item μεταληπτὸς, Qui potest exponi, Cuius expositio afferri potest, seu ἑρμηνεία. CONTR. Ἀμετάληπτος, de quo in Μετάληψις proximè præcedente.

Μεταληπτικός, ή, ὄν, q. d. Participatiuus, Participandi vim habens. At in v. l. pro Particeps affertur ex Gregorio. ‖Item μεταληπτικὸς apud gramm. Pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur. VNDE Μεταληπτικῶς aliquid dici, est Per metalepsin.

c. 2. Ἀντιμεταλαμβάνω, Contrà particeps fio, aut Vicissim particeps fio. aut Cōtrà accipio: apud Philonē De mūdo. VNDE Ἀντιμετάληψις, q. d. Participatio quæ vicissim fit. In vulg. l. Commutatio, Quum vices reddunturEt ἀντιμεταλήψιν διδόναι, reddendis subinde vicibus.

C. ΠΑΡΑλαμβάνω, Accipio quasi per manus traditum, vt qui accipit aliquid à maioribus sibi relictū, aut qui succedit alicui in imperio, dicitur id παραλαμβάνειν. Plato libro 1 De republica, πόθεν, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλεῖστα παρέλαβες, ἢ ἐκτήσω; Interdum verò pro, Auditu seu audiendo accipere à maioribus: quod & simpl. Accipere à maioribus dicitur, item Fando accipere. Aristides in Panath. τὰς πραξεῖς μὴ παρελθεῖν, πλείους μὴν ἢ τοὺς ἄλλων συμπάντων, μείζους δὲ ἁπασῶν οὔσας αἷς παρειλήφαμεν. Thucyd. autem dixit eadem in re, λεγόμενα παρελάβομεν, lib. 2, τὰ μὲν οὖν περὶ Ἀλκμαίωνα, τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. Sic autem & pass. παρειλημμένα, Auditu accepta, Tradita literarum monumentis, vel Prodita, apud Aristotelem. Sed additur frequentius præpositio παρὰ cum suo genitiuo, in vtroque vsu verbi παραλαμβάνω pro Accipio: diciturque etiam generaliter παραλαμβάνειν τινὰ παρά τινος, Accipere aliquid à quopiam, quod videlicet nobis tradit. ac tum videri possit otiosa quæ adiuncta est verbo præpositio. Isocrates Trapezit. τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν. ‖Quod autem attinet ad παραλαμβάνειν ἀρχὴν (id est Accipere imperiū, pro Succedere imperio) vel cū aliis huiusmodi accusatiuis, frequens est apud historicos. Herodianus, ὁ δὲ Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν. Philo, τίνος μὴν ἢν ἢ τῶν Ἀλεξανδρέων τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro successor Ægyptum tenuit. Aliquando autem commodè in similibus locis redditur Excipio. vt νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, Nox diei succedit, vel Nox diem excipit, vt dixit Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actam excepit. Vide B. p. 564.

Παραλαμβάνω, Assumo. ea signific. qua dicitur Assumere aliquē. Herodiā. l. 5, παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Plut. in Symp. sept. f. κελεύει σε Πεισάνδρος, ἔφη, ἡ Θάλης παραλαβεῖν τὸν τόπον. Idem in l. περὶ ἀφροκο. addidit præp. ἐκ cum suo genit. τὸν δ' Σωκράτους ἐκ πολλάκις παραλαβόντος τὸν Εὐθύδημον. At verò apud Matth. cum præp. εἰς, c. 4, v. 5, τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Itidem v. 8, πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν. quibus in locis vetus interpr. verbū illud retinuit. vertit. n. Assumpsit. alii interpr. Transfert. At ego malim Assumptū eum transfert, vel sumptum. aut Ducit secum. Sic autem alibi apud eundem παραλαμβάνειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, videtur commodius redditum iri, Secū ducere, quàm Abducere, aut Suscipere.

Παράληψις, εως, ἡ, Exceptio, in ea accipiēdi signif. quæ data fuit verbo παραλαμβάνω. Itē παράληψις ἀρχῆς, Polyb.

Acceptio imperii, ab eo videlicet cui succedimus. Item ipsa assumendi actio, in ea signif. assumendi quã dedi verbo προσλαμβάνειν.

c.2. Προσλαμβαίνω, Vltra accipio, vel Vltra assumo. Diosc. in præf. lib. 1, περὶ προσλαμβόμεθα ὃ ἢ τὴν σωμῆτι καὶ σύμφυλον ὕλλω. vbi exponitur Complectemur. Idem circa principium eiusdẽ præf. μετὰ τῆς ὀλιγότητος τῶν προσλαμβάντων, καὶ τὴν ἀκρίβειαν περὶ προσλαβεῖν. vbi videtur posse exponi Qui adhibuerunt præterea. HINC Πρόσληψις, q.d. Ipsa actio assumẽdi vltra seu insuper. ET figura apud grammaticos, (vt scribit Diomedes) quũ aliquid ad nouissimam partem dictionis accedit. vt Admittier pro admitti, & Accingier pro accingi. (AT Παραγωγὴ est eidem quum ad vltimã simplicis dictionis clausulam, aut litera iungitur, aut syllaba. vt Hostis pro hosti apud Plautum: & Potestur pro potest) Cæterùm in vulg. edit. Diomedis EST Προσλάβεσις. q. mendum seruarunt v.l.

c.2. Συμπροσλαμβανω, Vnà excipio, vel Vnà assumo. Herodianus libro 2, συμπροσλαβόντες οὖν καὶ τὴν λοιπὴν ὁσοι παρῆσαν.

C. ΠΕΡΙλαμβάνω, Circumplector, Complector, Comprehendo. Plato in Timæo, χῆμα τὸ περιλαβὸν αὐτὰ πάντα ὁποῖον χῆμα τυ, Forma cõplexa in se reliquas omnes. At Cic. vertit Forma qua vna omnes reliquæ concluduntur, vt videbis p. 19 mei Cic. lexici. Vertit & Includere, pag. 28. Et pass. ex Theophr. καταπεκρυμμένα περιλαφθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως. ‖ Περιλαμβάνω, Amplector, Amplexor. VNDE Ἀντιπεριλαμβάνω, Vicissim amplexor. Xen. Symposio, περιβαλὼν ἐφίλησεν αὐτόν· ὁ δὲ αἰδουμένη μὴ ἐφίκοιτο, ἅμως δὲ φιλικῶς ἀντιπεριλαμβάνει. ‖ Περιλαμβάνω metaph. vt περιλαμβάνειν τὴν διάνοιαν, Greg. Mente comprehendere, Percipere. VNDE Περιληπτὸς διάνοιαν, seu νοῦν, Qui comprehendi potest. vel Cõprehensus, vt B. vertit apud Plat. νοῦν περιληπτόν. Apud quem & Cic. hãc vocem interpr. item in aliis, pag. 12, & 13 Cicer. lexici. CONTR. Ἀπερίληπτος διάνοιαν, de Deo apud Greg. aut sine adiectione, Qui mente comprehendi non potest.

Περίλημμα, ατος, τὸ, Quod cõprehensum est, Quod à nobis tenetur ipsum amplexis aut circumplexis. ‖ In v.l. Circumplexus: quum id significetur potius nomine περίληψις.

Περίληψις, εως ἡ Comprehensio Circumplexus.

Περιληπτὸς, ὴ, ὸν, Cõprehensibilis, Qui cõprehendi potest. Plut. Cam. ὄχλος ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, turba quæ numero cõprehendi non potest. Id est, Turba innumerabilis. CONTR. Ἀπερίληπτος, Incomprehẽsibilis, Qui comprehẽdi non potest. vt si in illo Plat. loco dicas ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, pro ἀπεριληπτὸς ἀριθμῷ. Item metaph. περιληπτὸς & ἀπερίληπτος, vide suprà in Περιλαμβάνω. ‖ Item ἀπερίληπτος πρεσβεία, Legatio quæ nullo vel rẽpore vel loco circũscripta est, quæ videlicet est libera, & priuatæ rei causa mandatur. B. AT Δυσπερίληπτος, Qui difficilè comprehendi potest.

Περιληπτικὸς, ὴ, ὸν, (q.d. Cõprehẽsiuus) Cõprehendendi vim habens. vnde περιληπτικὸν ὄνομα grãm. quod vulgò colectiuum: vt ὄμμος, πηνίς.

c.2. Ἀντιπεριλαμβάνω, vide suprà in Περιλαμβάνω.

c.2. Εμπεριλαμβάνω, q.d. Intus cõprehẽdo. Et pro περιλαμβάνω: vt Aristot. εἰδὸ ὄμματα ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι pass. quod & ἀναπλαμβάνεσθαι, B. p. 558, ex eodem Aristot.

C. ΠΡΟλαμβάνω, Anticipo, Occupo, Anteuerto. vt ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοήν, Visus auditui anteuertit, vel Visus auditũ præuenit. Itẽ cũ gen. aliquãdo. Interdũ verò pro Præcedo, vt apud Syn. οἱ πρόγονοι ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόδοσιν. Itẽ προλαμβάνειν absolutè, Præcedere, Priorẽ esse. Vnde οἱ προλαβόντες, Antecessores, Maiores. ‖ Προλαμβάνω, Præsumo opinionẽ, Existimo. Plut. Et προλαμβανόμενον, Quod est per prolepsin animo cõceptũ, apud eũdem. Quarum omnium signif. exempla vide apud B. p. 563.

Πρόλημμα, ατος, τὸ, Quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur autẽ & Prærogatiua, in hoc Polybii loco, πρόλημμα τῆς Φιλίππου ποιῶν οὐδέν, prærogatiuam nullam dans Philippo.

Πρόληψις, εως, ἡ, Anticipatio, Occupatio. Peculiariter autẽ ita vocatur figura quædam apud rhetores, quũ occupamus quod videtur obstare, vt scribit Fabr. Vide & Rutiliũ Lupũ. Vocatur & περικατάληψις, vt suprà dictũ fuit. ‖ Πρόληψις, Anticipata opinio, Anticipatio, Prænotio, Antecepta animo rei quædam informatio, Cic. Alex. Aphr. De fato, τὸ μὴ δεῖν εἶναι τὴν ἁμαρτίαν, ἱκανὴς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων σωφρόνων πρόληψις. Alia exempla vide apud B. p. 563. Vide & illas Cic. interpr. in meo lex. Cic. ‖ Πρόληψις, apud dialecticos Præsumptio, Cic. vt habes pag. 15 lexici Ciceroniani. ‖ Πρόληψις apud grammaticos, Præmissio membri vnius ad duo vel plura accõmodandi.

Προληπτικὸς (q. d. Anticipatiuus) Ad anticipationem pertinens.

C. ΠΡΟΣλαμβάνω, Accipio præterea. Item Assumo, Ascisco, Adiungo mihi. Xen. ἀκούσας, εἰ δὲ μὴ, προσλήψομαι, βύρσαν ἐδόκει εἶναι. Syncop. τὴν πόρρω δόξαν προσλαβὼν ἡ ὑπόφασις. Plut. in Fabio, προσεπεβάλλετο πίστεις. Rursum Xen. προσλαβὼν ἐξ ὧν ὑπῆρχε πόρους. Quũ assumpsisset. Demosth. Olynth. 2, τὸν ἕκαστον αὐτῶν ἀεὶ τὴν ἀγωνιῶντων αὐτὴν ἐξαπατῶν, καὶ προσλαμβάνων, ἕως τοῦ νικῆσαι. vbi προσλαμβάνων redditur Adiscens eos. ‖ Apud Lucã Act. apost. c. 27, προσλαβεῖν τροφῆς & μεταλαβεῖν τροφῆς, pro eodem. Sumere cibũ. Ibidem, πάντας παρεκάλει μηδὲν προσλαβόμενοι, μερὶς ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διαγετε, μηδὲν προσλαβόμενοι. vbi hyperbolicum dicendi genus esse putatur.

Προσλαμβανόμενα quæ sint apud dial. vide apud Budæum pag. 144.

Προσλημμα, ατος, τὸ, Quod præter. ea est acceptum, Quod est assumptum.

Πρόσληψις, εως, ἡ, Assumptio, Ipsa actio assumẽdi seu ascisci. Apud Greg. αὐθυπαιρεσίας et opponitur. Apud dialecticos quoque προσλήψεις sunt assumptiones, ex quibus oriũtur τὰ ὑποπεπτωκότα. Vide Bud. p. 144. HINC Προσληπτικὸς, Assumptiuus. At ex Apoll. scholiate προσληπτικὸν pro κτητικὸν, possessiuum.

C. ΣΥλαμβάνω, Comprehendo, Complector Demosth. πρὸς Ἀστ. μαρτυρῶν συλλαβόντα τὰ ἄλλα ἔχει. Itẽ pro Prehendo, Cõprehendo, i. Manũ iniicio in aliquem. Isocr. συλλαβὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε. Et συναμβάνειν ὅτῳ δυνατῷ, apud eũdem Isocr. & Luc. Comprehendere abducendũ ad supplicium capitis. Apud Aristoph. exp. simpliciter Capere, seu Accipere, in Pluto, συλλαβὼν ἡ μείζονα. inuenitur & cũ gen. præter accus. vt Luc. πάντα τὰ πλοῖα συνέλαβε. Et pass. συναμβάνομαι τῆς ἀνοίας ex Plut. pro συναμβάνοντες. ‖ Συναμβάνω, Cõprehendo, Percipio, Intelligo, vel Cõsequor cognitionẽ rei alicuius. Plat. Polit. συνεῖδον τὸν μὲν ἱκανῶς σωφρονοῦντα. Plut. συναμβὼν τὸ χρήσιμον. Herodot. ἐπὶ τῷ σωφρονεῖν τοῦ Ἑλλάδα γνῶσαν. ‖ Συναμβάνω, Suscipio cuius signif. exemplũ ex Plat affert B. p. 567. vbi tamen ξ malim secus exponere. ‖ Συλλαμβάνω, Concipio, de fœmina dictũ, apud Aristot. identidem De gener. an. l. 1. ‖ Συναμβάνω, & interdum etiã συναμβάνομαι, Adiuuo, Opitulor, Simul incumbo. Dicitur autẽ vel συναμβάνουσι, sine alio casu, vel cum genit. sine dat. uo: (quarum duarum construct. exempla habes apud B. p. 567) aut cum vtroque. vt Phil. in Heroic. συναμβάνουσι τῷ ἄθλου, iuuo te in certamine. Sic Aristoph. ξυναμβάνουσι τῷ πράγματος. Nonnunquã cũ datiuo personæ & dat. rei velut instrumenti. vt Demosth. Pro cor. εἰ, οὔτε χρήματι, οὔτε σώματι, οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελαμβάνον ἡμῖν. Inuenitur & συναμβάνω τι εἰς τοῦτο. Et res ipsa etiã dicitur συναμβάνειν, pro Conferre, Vtilitatem afferre. Xenophon Pæd. 1, πάντα γὰρ ὧν τε εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συναμβάνει.

Σύλληψις, εως, ἡ, Comprehensio, Cõplexio. Et peculiariter pro figura quadã apud grãm. de qua cũ alii, tum Seruius ac Donatus. ‖ Σύλληψις, Prehensio, Comprehensio. vnde σύλληψιν ποιεῖσθαι, Thuc. Comprehendere, Manus iniicere. ‖ Σύλληψις, Opitulatio, Auxiliũ. Plut. ‖ Σύλληψις, Conceptus de fœmina. VNDE Ἀσυλληψία, Diosc. q.d. Inconcipientia. de ea quæ cõcipere nequit. QVAE

Ἀσύλληπτος dicitur ab eodem. CONTR. Εὐσύλληπτος, Quæ facilè concipit. vnde Ἀσυλληπτότερα τὰ σπέρματος, in Geopon. AT VERO Συλλήπτωρ, ET Συλλήπτεια, Adiutor & Adiutrix. Bud. ex Xen.

Συλλήδδην, (q.d. Comprehensim) In summa, Denique. Legitur & συλλήδδην εἰπεῖν apud Plat. i. Vt in summa dicam.

Σύλλαβος, Index libri, à cõprehẽdẽdo. Vide B. 567 ex Cic.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, Syllaba. quòd literas cõprehẽdat. Luc. μονοσύλλαβος αὐτῆς συλλαβῆς ἔλεγον. HINC Μονοσύλλαβος, ET Δισύλλαβος, ET Τρισύλλαβος, ET Τετρασύλλαβος, &c. Vna cõstans syllaba, Duabus cõstans syllabis, trib., quatuor. Et VERB. Συλλαβίζω, Syllabas cõnecto. vt pueri docẽtur συλλαβίζειν apud Luc.

C. ΥΠΟλαμβάνω, Suscipio. ea signif. qua onus aliquod suscipere dicimur cui baiulando humeros aut dorsum subiicimus. Herodot. l. 1, de Arione, τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον. Quæ verba Gell. lib. 16, c. 19, ita interpr. Delphinum repente inter vndas adnauisse, & dorso super fluctus edito vectauisse. Gorgias apud Plut. in Symp. sept. sap. eandem historiam narrans, dicit eum δελφῖνας ὑπὸ θαυμάσας ἀνενεῖκεν. Sic & Excipere vsurpatur. Sed Suid. ὑπολαμβάνω exp. & αὐξάνω, ἀπαλλάσσω, in hoc loco, ἐπὶ ἐς ἑαυτὸν ἀνέπαυσε, τὸ ποτεμοῦ ἐμπόδιον, ἀπαλλαγὴν ὑπολαμβάνοντας. ‖ Ὑπολαμβάνειν, Excipere ea signif. qua hostem excipere dicimur, nõ tam quũ eum irruentẽ apertè, quàm quũ insidiis incautũ excipimus. Thuc. l. 8, de nauibus, ὑπολαβόντες πλαγιαζούσας ἕκαστον, dispersas excepere. Vbi etiam possit exponi Intercipientes, aut Clam inuadentes. ‖ Item res aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur quam excipit & cui succedit. Philo De vita M. l. 1, ὑπολαμβάνει δὲ τὴν θαλάττης αὔρας ἀποπνοὴ τὴν ἀκρίβειαν, succedens ex mari ventus. Similiter ex Herodoto in Erat. ἡ δὲ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, nauale prælium subsequũtũ & priora excipiẽs. Cam. Quibus addi potest ex Herodiani l. 8, de ponte quodã, ἔργον, μέγα καὶ κλέος ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένον ἐκ πέρατος ἀνῶν λίθων, πολλὴν κατ' ὀλίγον αὐξανομένας, ὑπελαμβάνον. ‖ Is etiã qui alicuius sermonem excipit & ei respondet, ὑπολαμβάνειν dicitur. quo signif. Virg. dicit, Suscipit Anchises, atque ordine singula pandit. Et Liuius, Sermonẽ eorũ ex seruis vnus excepit, qui iã antè id senserat agi. vbi signif. ὁ διδάσκαλος ἀποκρινεῖται· ὑποκρίνεται est importunius, quũ dicẽtẽ interpellam. & ei obstrepimus. Plut. Symp. sept. f. ὑπολαβὼν δ' ἐγὼ τῷ Κλευδήμῳ διαλέγεσθαι. Idẽ De def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος, εἶπε, suscipit iterum Ammonius, & ait. Sic apud Xen. ἡ κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν. Et Plat. l. 1 De rep. πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος. Ibidẽ, ταῦτα ὑπολαμβάνεις ἢ οὐ κακουργήσας μάλιστα τὸν λόγον, hac sermonem excipis. Nõ diuersa signif. sed re tamen diuersa apud Luc capitur in l. De calumn. ὑπολαμβάνεσθε δὲ οἱ κολακες πῶς μεταχειριοῦσι τοῦτο τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὅπως συμφέρον ἔσεσθαι· ὑπολαμβάνεις ἐξ ἀφορμὴν ἀδικίας, excipientes & occasionẽ inde arripientes. ‖ Ὑπολαμβάνειν equũ in cursu dicimur quũ eũ retinemus & inhibemus, quod & ἀναλαμβάνειν, vt suprà dictũ est. X. Ἰδὼν δὲ εἰς τὸ ἅρμα ὁρμῶντα ὑπολαμβάνειν ἐκέλευε, καὶ δεῖ δέσπαι ἀέρα ἀπᾶν, si impetũ equire tinere ductu habenæ velis, vt B. interpr. Idẽ De re eq. p. 551, ἥδιον μὲν γὰρ ὅπως αἱρεθεῖεν ὁ ἵππος, ἢν δὲ πλήρης ὦν τὸ ἅρμα ὑπολαμβάνειν ἢ τροφῆς, inhibere & retrahere. ‖ Ὑπολαμβάνειν μαθῶν dicimur militẽ quũ eũ bonis salariis permuiam aduersario surripimus & subtrahimus, aut etiã veluti præcipimus ne aduersæ parti se adiũgat. Thuc. l. 1, μεταθεῖν μείζονι πρόφασιν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυῶν. Eodẽ l. paulo antè, δάκεισμα γὰρ πυκνὰ ὤρει, ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μεταθεῖν μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, eis subtrahere & ab eis auertere. Eodem l. p. 22, οὐ γὰρ αὐ Κρώσσαν τι ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν ἔχειν, occupatã & præceptã. quo in loco B. ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν accipi annotat. Itẽ ὑπολαμβάνειν ὅπλα, surripere & subtrahere, apud eũdẽ Thuc. l. 5, p. 216, τοῖς ὑπηκόοις φεύγοντα τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. i. ὑφαρπάσαι, inquit schol. Quibus addunt ex Act. Apost. c. 1, de Christo, βλεπόντων τῶν μαθητῶν ἐπαιρομένου, ὑπέλαβεν αὐτὸν νεφέλη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, subduxit eum nubes oculis ipsorũ. Alii autẽ malũt, Susceptũ eum abstulit ab oculis eorum. & tunc ad primam signif. referetur. ‖ Ὑπολαμβάνω, Accipio. ea signif. qua dicimur aliquid accipere & interpretari in bonam partem. Ex Greg. ἡ ἄγνοια ὑπολαμβάνεται ὅπερ τὸ ἀσεβέστερον, pro Ignorantiam in bonam partem interpretari. ‖ Ὑπολαμβάνειν ad animum quoque transfertur, & significat Suspicari, Cõiicere, Existimare, Putare: seu (vt Thuc. schol. exp.) λαμβάνειν οἰόμενοι, ἢ πρεσβέχθαι αὐτῶν πιστεύσαι. Thuc. l. 6, p. 206, de Mercuriis mutilatis, οὐκ ἔγνω τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπιπλεῖν, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῶν Ἀλκιβιάδου ἐχθρῶν, ἐμεγαλύνον. qui tamen locus similior ei est quem ex Luc. paulo antè citaui. Demosth. Pro corona, καὶ γὰρ οὔπω τις ὑπεῖλη φα. ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν πάθος δεῖν μανθάνειν τὸν παίοντα χρόνον, Ita existimo. nam præsentis loco præteritum ibi capitur. Idem, οὐδὲ ὑπολαμβάνω πιστὸν ἐλάττονος πύτῳ, litẽ huic non minoris æstimandã censeo. Aristot. Metaph. 3. τῶν τι μὴ γὰρ πάχ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸ δὲ ἀρχῆς εἰπεῖν, quippe id existimari potest id quod est è pricipio petere, B p. 143, Aristot. Rhet. 3, εἰ μὴ ὑπολαμβάνει θρῦλλα εἶναι τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ. In quibus locis non incommodè ὑπολαμβάνειν accipi potest pro Animo præsumere, vt Valer. Max. dicit, Præsumpsit animo ea re significari exitum suum. Vide & quæ Bud. p. 208 affert ex Themistio. Et in pass. ὑπειλημμένη δόξα, opinio animo præsupta. Et apud Demosth. contra Aristocr. πολὺ τοῦ παρὰ τὴν πρεσβείαν ὑπειλημμένου, de contraria opinione: inquit Camerari, qui ὑπολαμβάνειν interpr. non solùm Suspicari, Arbitrari, sed etiam Expectare.

Ὑπόλημμα, ατος, τὸ, Idipsum quod susceptum est. Item Conceptus. Plutar. de aud. τοῖς μὲν οὖν ὁρῶσι τὰ ὑπολωμένα λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀπλῶν πνεῦν καὶ ἀφῆναι ὑπολημμάτων ὀρχὰς λέγουσιν εἶναι, postquam videlicet dixerat τὸ πνεῖν prius esse τὸ συλλαβεῖν τὴν καταρχὴν τῶν γενέσεων.

Ὑπόληψις, εως, ἡ, Responsio, qua loquentem aut canentem suscipimus, seu excipimus. Vnde ἐξ ὑπολήψεως, Alternis, Ita vt alter alterum excipiat. Plato in Hipparcho, νὴ Δία, ἔφη, τοῖς ῥαψῳδοῖς πάνυ γε γίγνεται ἐξ ὑπολήψεως αὐτὰ δὴ ἐξῆς ἀναλαβόντες, alternis recitare. Quod etiam Laertius libro 1, de eodem Solone tradit, τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑπολήψεως ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, ὅθ' ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐνθένδε ἄρχεσθαι τὸν ἑξῆς, alternis cani, ita vt vbi vnus desisset, alter inde auspicaretur. Cam. ‖ Ὑπόληψις, Suspicio. Luc. De calumn. loquẽs de quodam grandes aures habente, & calumnias eis excipiente, περὶ δὲ αὐτὸν ἐσᾶν δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ καὶ Ὑπόληψις, Opinio, vel potius Animo concepta opinio, Animo præsumpta opinio. Aristot. Polit. 8, πλὴν ὑπόληψιν τοῦ ἐχομένου περὶ θεῶν. Idem Rhet. lib. 3, περὶ ὧν γὰρ μὴ δεῖν ἴσμεν, ὅμως λαμβάνομεν ὑπόληψιν πολλάκις. Herodianus libro 8, Ἀντωνίνου υἱὸς τῇ φύσει, τῇ δὲ ὑπολήψει, ἄλλου, Antonini filius, quanuis alius esse putetur. Plut. ad Colot. ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν αἰθεσίας ἀγραμμάτους. Vide & quæ Budæus affert ex Alex. Aphrodiseo, & Themistio, Comment. pag. 189 & 268. Dicitur etiam de opinione quæ de homine aliquo concipitur. id est Existimatio. Herodianus libro 7, ἔρχοις πολὺ δίξαι καὶ πολὺ τῶν γραπτῶν ὑπόληψιν ὑπηρόπω, opinionem militum de se conceptam. Idem eodem libro, ὑπόληψιν παρὰ πᾶσι ὄχλοις φρενῶν τε καὶ αγχινοίας καὶ βίου σώφρονος, ingenii prudentiãq; opinionem vulgo de se præbuerat. Et lib. 8, δοκοῦσι ἀνδρεστέροι καθεῖλον πᾶσιν ὑπόληψιν ἀνδρείας μείζονος. Et circa finem, δεῖ τὸ ἔχειν ὑπόληψιν ἐμπειρίας πραγμάτων, q. rerum peritus habebatur. Sic in Phalarid. epist. ὑπόληψιν τῶν πρόσθεν χρόνου πολὺ πρὸς Καμαριναίους πρεσβεύτας, bonam de te opinionem quam superioribus annis de te conceperunt. Item ex Chrys. De off. ep. τῆς χρεὼν ὑπολήψεως ἔδει σε φροντίσαι τῆς σῆς, rationem habere tuæ existimationis.

Ὑπολητὸς, οῦς, ὁ, De quo opinio concipitur aut concipi potest. vel De quo opinio concepta est. Alex. Aphrod. εἰ τὸ ὑπολητὸν, ὅπερ ἐστὶν. Idem, ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑπολητόν. In v.l. exponitur Qui apprehendi & percipi potest.

c.2. Εὐυπόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè cogi potest & congregari. v.l.

c.2. Προυπολαμβάνω, Prius existimo, Prius animo cõcipio & præsumo.

ΑΛΒΗ, ῆς, ἡ, Prehensio. Plerunque dicitur de ea qua athleta aduersarium prehendit. i. de nexu in lucta, seu de

nexu luctæ, vt Quintil. loquitur. Alexander apud Plut. in Apophth. οὐκ οἶδ' ἃς ὁπ θελπῶν οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λαβῆ, πώγωνος; aduersarium melius prehendi non posse quàm ipsa barba, ad Parmenionem mirantem cur omnibus ad prælium paratis, nihil reliquum esse diceret, nisi ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Plut. in Cor. ὥστε καὶ δεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, καὶ βαρὺς ἔχειν ἐν λαβῆς καὶ δεξιᾶς πολέμου δυσκολίαν. Idem in Apophth. de Alcib. ἐπ' πᾶς ὦν ἐλήφθη λαβῆ ἐν παλαίσματα. Et in Fabio, ὡς ἀφ' δεινὸς ἀθλητὴς λαβῆ ζητῶν, quærens quo pacto hostem prehenderet. Idem, λαβῆ ζητῶν ὁδοὺς ἐχθρόν, de inimico loquens, qui omnes occasiones obseruat quibus aduersarium prehẽdere queat. Alii interpr. Ansam nocendi. Et metaph. apud eundẽ Symp. l. 4, οἱ μὲν δὴ παλαιόν ὁπ θελαὶ κ. ἕλξεις, κοινοῦν δέονται, πᾶς δὲ φιλικᾶς λαβῆς ὁ εἷς ἀφῆν ἐνδίδωσιν, μιχνύμενος λόγῳ. vbi vicinam signif. habent λαβαί, prehensiones, & ὁπθολαί, iniectiones manuum. Huc pertinet λαβῆν ἐνδιδόναι & παρέχειν, præbere aduersario vnde te prehendat. Plato De leg. πάλιν πίνειν ὥσπερ παλαισταῖς πιὼν αὖθις λαβῆν παρέχε, da mihi eandem facultatem tui rogiandi & percunctandi, vt B. interpr. (qui apud eundem in Phædro p. 270, ὥστε μὴ πύθοιτο παῖς οἰκείας λαβὰς ἐλήλυθα, reddit, In eandẽ necessitatẽ.) Aristoph. Neb. Οὔπω γὰρ ἄπαξ παρέδωκεν λαβῆν Γοργόλος, Τῶν δείλαιον κολετρῶν ἀεί. Plut. Cor. p. 74, ἐπεὶ κλοῦεν αἰτίαν ἀξιοῦν, ὡς εἰ μὴ δίκαιον λαβῆν ἑτέραν ἢ παρέξειν. Luc. in Hermot. ἐπὶ τῷ ἅπαξ πωποτέ μὴ λαβῆν ἐνιδόντα αὐτῷ. ¶ Λαβὴ morbo etiã tribuitur, & in primis febri, quã videlicet hominẽ corripit, & veluti infestis manib⁹ prehẽdit. Accessio febris. λαβή, (inquit Gal. in Lex. Hipp.) ὁπόσα μάλιστα ἢ πεκτοῦ ἔτους. ¶ Λαβὴ in quibuslibet rebus id etiã quo eas prehendim⁹. i. Ansa, Capul⁹, Manubriũ. Plut. De Socr. d. ἢ χεῖρα τῇ λαβῇ τῶν ξίφους ὁπθεβλωκώς. Herod. l. 8, κοίλοισι σκεύεσι ἐμβαίνοντες λαβὰς ὁπτικὰς ἔχεσι, manubria lõgiora. Sic Aristoph. De pace, λαβὰς πιεῖν τῆς κρανέας, ansas. (vt Tibullus, calceis ansas tribuit, quum ait, Ansaq; cõpressos alligat arcta pedes) schol. exp. ὠτάρια. Et λαβαὶ ἀμφίστομοι apud Suid. τὰ ὦτα τῶν κεραμίων. Cur autem ἀμφίστομοι dicãtur, apud eũ vide. Sũt qui huc referãt etiã λαβῆν παρέχειν & ἐνδιδόναι, vt Lat. dicimur Ansam præbere, Ansam dare: citéntque ex Plat. οὗ λαβὴν ἐπιδίδωσι, ansa præbet. Quibus ex Plut. Symp. l. 8 addi potest, πάλιν ἐρχόμεθα τῷ φοίνικος, ἀμφιλαφεῖς τῷ λόγῳ ἀφαῖς διδόντες. Idem De virt. mor. dicit, οὐχ οὕτως τὰ μαθήματα λαβὰς οὖσι φιλοσοφίας, ὡς τὰ πάθη τῶν νέων ἀλχοῦν, ὁπθυμίαν, μετανοίαν, ὑδρῶν, λύπην, φιλοτιμίαν: quorũ videlicet ἐμμελῆ κ. σπουδαῖον λαβὴν ἀπὸ ὀφθαλμοῦ ὁ λόγος καὶ ὁ νόμος, εἰς ἣ πρόσπεσοντες ὁδοῦ αὐτοῦ ἄριστα καθίστασι. Apud Laert. quoq; Xenocr. dicit τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, studio bonarũ artiũ apprehendi philosophiã. Cam. ¶ Suid. λαβὰς exp. non solùm ἐπαφὰς, ἀφορμὰς, sed etiam μέμψεις. ¶ Λάβὴ paroxytonos ex Cyrillo affertur pro Excusatio. A T Λαβὴς, Canis nomen apud Aristoph. in Vesp. ὦδαι τὸ λαμβάνειν.

Λαβὴ, in hũc locũ reieci, & literis maiusculis scripsi, nõ tã propter ipsum, quàm propter illa quæ ab eo deriuata sunt vocabula, quorum aliqua remotam signif. habent.

C. Ἀνπλαβὴ, ῆς, ἡ, Apprehensio. Thuc. ὅπως αὖ ὁπολιθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀνπλαβὴν ἢ χεῖρ ὁπλαβομένη, vt non habeat manus quod apprehẽsum retineat, sed in lubrico fallatur. interpr. Bud.

Ἀνπλαβὴ metaph. Ansa reprehensionis, Argumentũ reprehendendi & contradicendi. Plato in Phædone, πολλαὶ γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ὑπονοίας καὶ ἀνπλαβάς, εἴ τις βούλοιτο αὐτὰ μέλλοι ἱκανῶς διεξιέναι. Budæus. Eadem metaphora Gallicè Donner prise sur soy, & Auoir prise sur quelcun.

Ἀνπλαβαὶ, Sũtẽtiæ quædã breues, vt pote singulæ singulis hemistichiis cõprehẽsæ, apud tragicos. Ita ferè Hesych. cuius exẽplar si mendosũ nõ est in hoc loco, κίνπλαβαὶ aliquis fortasse suspicetur dictas huiusmodi breues sententias ex eo φ vna præbeat velut ansã alterius.

Ἀνπλαβὴς, έως, ὁ, Scuti fibula, vel Vncus fibulam scuti excipiens, ὁ πόπαξ τῆς τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος, Hesych.

C. Ἀλαβὴς, ὲος, ὁ, καὶ ἡ, In quo nihil est quod prehendi queat, Ansa seu manubrio carens, vel Qui prehendi nequit. In v. l. ἀλαβὴς dicitur esse piscis qui manibus

comprehendi non possit.

C. Ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, vide infrà.

C. Εὐλαβὴς, ὲος, ὁ & ἡ, Bonã seu potius cõmodã ansam habẽs, seu bonas ansas. Vel Cui est ansa qua cõmodè prehendi possit. Aut, Cui sunt ansæ &c. ὁ εἰς λαβῶν ὁπτόδεινος, inquit Suid. vt ἀλαβὴς μοχθηρά. Hanc autem signif. alioqui rarissimam habet ἀλαβὴς in isto Luc. loco; πενία δὲ ἀλαβὴς, καὶ μεγάλα τὰ ἀλγήματα ὀξὺ ἅπαντος τοῦ πάμπαν ἐκπιφυσῶσα ἔχουσα· ὁ δὲ πλοῦτος, δεξιὰ θήκης, οὐδεμίαν αἰτίαν βίῳ παρεχόμενος βεβαίαν.

Εὐλαβὴς (in signif. multo magis vsitata) Qui bene res capessit, id est circunspectè. οὐδὲ τῶν πρεσβυτέρων ὁπολαμβανόμενος, inquiunt Suid. & Etymol. Quoniam autem qui bene res capessunt, i. circunspectè, solẽt etiam timide id facere (quò pertinere puto dictum illud Thuc. ἀμαθία μὲν θρασύς, λογισμὸς δὲ ἔκνοιαν φέρει) hinc factum esse credo vt ἀλαβὴς dicatur de eo qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, seu circunspectè simul & timidè. Hæc sunt quæ mihi de huius signif. origine in mẽtem nunc veniunt, & qua lectorem probaturum, aut certè probabilia iudicaturum spero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuisse opinione vt putarem ἀλαβὴς esse qui οὐ λαμβάνει τὰ πράγματα, id est πρᾶξιν καὶ σύγχυσιν, (vt χαλεπῶς λαμβάνει dicit Thuc.) quod est eorum hominum quos verecundia timidos reddit. sed meas deuteras φροντίδας hic σωτηρίας esse puto. Cæterùm hãc sequendo deductionem, post verbũ poti⁹ quã post verbale λαβὴ ponendum fuisset, sed propter illam priorẽ signif. in qua eiusdem est formæ cuius ἀλαβὴς & ἐξυλαβὴς, locũ ei hic delegi. Philo De vita M. l. 1, καὶ ἅμα τῷ φόβῳ ἀλαβὴς ἢ ὑπερβολὴ, natura paulo timidior, Turn. interp. Plut. in Pericle, ὥστε τὸν λόγον ἀλαβὴς, ad dicendum timide accedebat. quod itidem de se scriptum reliquit Cic. Idem Pl. in Fabio, ἀλαβὴς καὶ ὀκνηρὸς καὶ δυσκίνητος. Idem in Pericle dicit medicum morbis interdum ἢ δεινὰ ἀλαβὴς πρὸς τὴν ἁπτομένην, cautas voluptates quasdam aut iucunda quædam adhibere. vt intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione vtimur. Nõ esse autem idem quod δείλος, patet ex Aristot. qui illud huic subiungit, dicens τὸ δειλὸν καὶ ἀλαβὲς. & ex Dem. qui, quum Æschines eũ vocasset ἀπλοῦν καὶ δεινὸν πρὸς ὀχλοῦν, dicit se esse ἀλαβὲς. id est Se verecundè & circunspectè prodire in concionem vt vult Bud. Plut. de Pompeio cauente famam adulteri, οὐπω δὲ πάνυ πόρρωθεν ἀλαβὴς ἀνθρώπος τὸ πιεῖν καὶ πορεύεσθαι. vbi nota cum eo copulari πορεύεσθαι, quod ad verbum est Cautus. Itẽ ἀλαβὲς ἀπ. Leun. 5, ἀλαβὴς πάντων πρὸς ὑγείας, faciet vt sibi caueant ab immunditiis. Et τὸ ἀλαβὲς, Timiditas circunspecta, Cautio. Herodian. l. 2, τῆς ὠμότητος γὰρ μόνης τὸ σκληρὸν καὶ ἀνθρώπου μεγάλα τοῦ πόνου μηδῶν ἀλαβὲς, ἴσως ἡμῖν πάλαι γνώριμον, quã ta in rebus maioribus agendis nostra cautio sit, vt Polit. interpr.

Εὐλαβὴς, apud ecclesiast. scriptores & in Test. nouilibris Circunspectus & cautus e rea ea quæ ad cultum diuinũ pertinẽt. ita enim exprimi posse existimo vim huius vocabuli vbi dicitur de eo qui Lat. Religiosus, vel Pius (intelligendo de pietate erga Deum.) vt Lucæ c. 2 v. 25, de Simeone δίκαιος καὶ εὐλαβὴς. (A T B. ibi vertit Pie consideratus.) Synes. epist. 67, καὶ ἄλλοις τῶν ἀλαβεστάτοις ὁπόσοις. ¶

Εὐλαβῶς, Timidè, Cautè. vt ἀλαβῶς ἔχω τὸ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Apud Suid. ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς ἀλαβῶς διῆγον ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν τῶν Ῥωμαίων πόλεμον, Qui nõ audebant bellũ Romanis inferre, vel Timebant bellũ inferre, aut Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Camer. apud Polybiũ ἀλαβέστερον διῆγον expon. Cautius se gerere. Pro Religiosè autẽ accipitur apud Demosth. contra Mid. ὅπως ἀλαβῶς τῇ δίκῃ, τοῖς νόμοις ἁπάντων προσέχειν ἀξιῶ. In eadem orat. οὕτως ἀλαβῶς, οὕτως ἀσφαλῶς οὕτω μετρίως διῆγον. Synesius epist. 143, ἀλαβῶς καὶ ἀλαβῶς φιλοσοφίας αἰσθόμενος, sanctè & religiosè.

Εὐλάβεια, ας, ἡ, Timiditas circunspecta, qua quis vtitur ad res aggrediẽdas, seu in reb⁹ agẽdis, Circũspectio, Cautã quædã circũspectio, Cautio. In Stoicis definit. ἀλάβεια

definitur οὐ λόγος ἔκκλισις. Vnde Cicero, A malis declinamus: quæ autem sine ratione, Metus. Plutarch. in Camillo, ἢ δὲ ἀλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον, Cautio. Sicut Eurip. Phœnissis, — ἀλάβεια χρησιμωτάτη θεοῖς, circunspectio salutare maximè numen est, Camer. interpr. Aristot. Polit. 2, ἀλαβείας αὐξίζειν τῇ πόλει, cauendum sit maximè. Naz. ἀλαβείας ὤφειλον μὴ, cauẽdum ne. Item μετ' ἀλαβείας, Cautè, Religiosè. Plut. Symp. πᾶς πολυχρόνιος μετὰ πόλεως οἰμωκοὶ κινεῖσιν ἀλαβείας, cum magna cautione. Apud eundem in lib. De def. oraculorũ, μετ' ἀλαβείας Turneb. vertit Timidè. Item ἀλάβειαν ποιεῖν, cauere. Soph. ἀλάβειαν πιστεύω, cauendum est. Idem, ἐγὼ δ' ἀλάβειαν τῶνδε τῶνδ' ἔχω, In his rebus vt cauta & circunspecta essem propositum mihi fuit. id est Cauta fui. Quum verò additur genitiuus, accipitur pro Cautavitatio, Declinatio circunspecta. Plato De legibus, ἀλάβειαν πηῶν. Sic Aristot. Ethic. 4 dixit ὁπείκειαν καὶ ἀλάβειαν τῶν ἀρετῶν, moderationem & cuitationem turpitudinis, Camer. ¶ Εὐλάβεια, Cauta & circunspecta consideratio, vel simpliciter Consideratio, vt Cam. vertit in hoc loco Soph. — ἐν τῷ πράσσειν ἔνεστιν ἀλάβεια τῶν πονουμένων. quibus verbis significari dicit, Posse rectè cõsuli quid agendum sit, re cognita. ¶ Quanuis verò ἀλάβεια minus sit quàm φόβος, (vt docet Plut. in l. De virt. mor. quum ait quosdam vitia extenuãtes, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχρὸν ὀνόματι καλοῦντες, & πεῖσθαι, χαίρειν, & πεῖν φόβοις, ἀλαβείαις) apud Herodian. tamen l. 5. εἰ δέ τινες ἔλαττον, δι' ἀλάβειαν ἡσυχάζοντες, Pol. vertit Metu quiescentium.

Εὐλάβεια, Religio, Pietas in Deum. Greg. οὐκ ἀλαβείας ὀνόματι καὶ πάσμα κενὸν περικείμενος, non talis qui religionis simulationem inanem indueret. Sic apud Plut. in Cam. πεῖν τὸν Ἀλβίνον ὡς τὸ θεῖον ἀλάβειαν, Pietatem in Deum, Religiosum Dei cultum.

Εὐλαβέομαι, ῶμαι, Caueo, Religio mihi est, Religiosum habeo: vel Religiosè caueo ne. Plato ep. ἀλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caueo ne incidã. Idẽ l. 6 De rep. ἀλαβεῖται μὴ πεῖσθαι πατήσαι ὑμᾶς ἄκων. quæ suscipiens altera pars respondet, ἀλαβεσόμεθα τῷ δυνάμει. eadẽ verba habentur & in Apol. Socr. Demosth. ἐπὶ τοῖσιν κἀκεῖνο ὑμᾶς ἀλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὧν ἰδίᾳ φυλάξασθ' αὐτῶν τῶν δημοσίᾳ πιστῶς φανῆναι. Itẽ cũ infin. apud Plat. ἀλαβοῦμαι μηδὲν πιεῖν γε πάνυ δεῖφρον, caueo ne. Aristot. ἀλαβοῦμαι φόβον πιεῖν, caueo ne strepitum moueam. Item ἀλαβοῦμαι πεῖν, Caut⁹ sum in. Cauto verso in. Plato De leg. ἀλαβεῖσθαι δεῖ πεῖν. Idem ibidẽ, ἀλαβοῦμαι πεῖν θορυβῶν. ¶ Item, Timeo, Metuo, Vereor. φοβοῦμαι. vt schol. Eurip. in hoc Orest. loco exp. Εὐλαβεῖσθ' ὅπῃ φίλοισι δρᾶσιν οἰκεῖοι φίλοι. Plutar. Per. Περικλῆς νεος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον ἀλαβεῖτο. Item cum infin. in v. l. ex Soph. ἀλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. At ἀλαβεῖσθαι θεὸν, Deum reuereri ex Plat. De legibus. ¶ Itẽ Cautè fugio, Religiosè declino: vel simpliciter Fugio, Vito. Ex Isocr. ἀλαβοῦ τοὺς ἀφελοῦντας, καὶ ψευδεῖς ὦσι, fuge & auersare calũnias. Ex Plat. l. 2 De rep. ἀλαβούμενοι πενίαν, ἢ πόλεμον, fugiẽtes paupertatẽ. Ex Aristot. ἀλαβεῖται τὰς μύας, κυνὶ ἐοικότες, se abdũt metu muscarũ. ¶ Εὐλαβεῖσθαι, Religione teneri. Bud. apud Æsch. εὐ πεῖν τοῦτων προσέχετε ἀλαβεῖσθαι καὶ πεμπτεύεις Δελφοὺς.

C. Ὀξυλαβὴς, ὲος, ὁ & ἡ, Celer ad prehensionẽ, Velociter prehẽdẽs aut capiẽs. seu In captura aut in capiẽda præda celer. Arist. hist. an. l. 9, c. 34, de aquila pullos suos e nido exturbãte, ὅταν γὰρ δοῦ φωνεροὺς καὶ ὀξυλαβὴς, ἐπὶ τὴν ὀξυλαβὴς λαμβάνει δὲ μόνα ὅπου λάβῃ. Fortassis autẽ est potius à verbo hoc nomẽ, sicut & ἀλαβὴς. V N D E Ὀξυλαβέω, ῶ, Celeriter prehẽdo, Celeriter capesso & aggredior. nã ὀξυλαβῆσαι Hesychio est ἐξεύρεσις λαβέσθαι πραγμάτων. Cui similẽ terminationem habet V E R B. Μεσολαβέω, Medium capio, Medium prehendo. vel In medio cursu prehendo, Intercipio, Anteuerto, vt B. interpr. dicẽs apud Œcum. in Act. Ap. 19, cum accus. construi. Idem B. μεσολαβῶν τὸν τοῦ εἰπόντος λόγον interpr. Mediũ sermonẽ intercipete, Interfari. Et μεσολαβέομαι, In medio cursu intercipior. Apud Suid. τὸν δὲ ὑὸν ἔπεσεν, εἰ οὐχὶ μεσολαβηθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἐξεκλίθη τῶν Ῥωμαίων πόλεμον. i. vt ipse exp. ὁ τῷ μεταξὺ συλληφθείς. In v. l. citãtur ea verba ex Diod. Sic. cum hac interpr. Si in medio fortunæ cursu fato præri

peretur. Apud Philon. autẽ initio l. 1 De vita M. ἀφθονίαν παντοίων ἀγαθῶν εἰς πᾶν ἔτος χορηγοῦσαν, εἰ μὴ πω μεσολαβήσειν ἐν ὀργῇ θεοῦ, Turn. interpr. Vbertatem omnis generis bonorum toto anno prolixè largiuntur, nisi Dei indignatio intercedat. Videtur verò aliter ibi legisse, videlicet aut ἢ ὀργὴ θεοῦ, vel ἐν ὀργῇ θεός. A T Μεσολαβοῦ, οῦ, τὸ, apud Vitruu. libro 9, cap. 3, instrumentũ mathematicũ: pro astrolabio, nisi sit erratum, inquit B.

C. Ἀμφιλαφὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἀμφιλαβὲς, mutatione mediæ β in aspiratam φ, sicut & ἀμφιλαβία apud Ciceronẽ in quibusdam exempl. legi docet lo infrà) Amplus: ita vt possit vtrinque capi, id est ab vtraque parte: vel potiꝰ vtraque manu. Suidas, ἀμφιλαφὲς, οὗ ἀμφιλαβεῖς πόνον, ἑκατέρᾳ θεν λεπτόν. Et paulo post, καὶ ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, οὗ ἀμφιλαβεῖς, ὅπ' ἀμφοτέρως χρῆσθαι ἐκεῖ αὐτῆς ὅτι. subiungit hoc exemplũ, οὐχ ἡμῖν δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦ τοῦ οὐσίας. vbi ἀμφιλαφὴς τοῦ οὐσία dicitur ampla substantia, amplæ facultates. Sic ἀμφιλαφῆ χρήματα, grandis pecunia. Et apud Herodianum ἀμφιλαφῆ κτήματα, ampla prædia. vel, vt Bud. vertit, Prædia exuberantia. Exponitur ἀμφιλαφὲς & πολὺ, δὲ ὑλὲς, ab Hesychio, id est Multũ, Copiosum. Accipiendũ autem Multum, vt Multa grãdine apud Virgilium, Multa herba, apud Horatiũ. Exponitur & πανταχόθεν πλῆρες ab eodem, id est Vndique plenũ. quod perinde est ferè ac si dicas Exuberans. γῆ ἀμφιλαφὴς, Plutar. ἀμφιλαφὴς κόμη, Philostr. in Her. Coma densa. πυκνὸς ἀμφιλαφὲς, apud Luc. substantiuè, pro τῷ ἀμφιλαφείᾳ. ¶ Dicitur ἀμφιλαφὴς & de persona, secundum quosdam. Fuerit igitur ἀμφιλαφὴς ἀνὴρ, Ampl⁹ vir. nã & Amplus à Latinis tam personæ quàm rei tribuitur. Exponitur tamen à nonnullis, Egregius vir. ¶ Tribuitur verò & rebus incorporeis ἀμφιλαφὴς, per metaphoram: vt apud Latinos Amplus. Luc. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς. id est, Amplæ occasiones.

Ἀμφιλαφὲς ab Hesychio exponitur etiam καπίσκιον, id est Vmbrosum. ἀμφιλαφὲς βότανον apud Dioscoridẽ lib. 2. herbula (vt inquit Marcellus) foliosa vndique & proinde vmbrosa. Sic ἀμφιλαφὴς dicitur arbor (vt opinor) copiosa, & densis foliis seu ramis, ideóque vmbrosa. ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in Anth. Epigr. sic ἀμφιλαφεῖ πλατανίσῳ, apud Hipp. Interpretor autẽ δένδρον ἀμφιλαφὲς arborem densam foliis siue ramis, vt & ἀμφιλαφὴς κόμη apud Philostratum modò interpretabar, quod arboribus quoque tribuatur coma. vnde & ἀμφίκομον θάμνον Eustathius ait dici ab Homero quam prosæ scriptores ἀμφιλαφῆ appellant.

Ἀμφιλαφὲς à Suida exponitur præterea ἀμφοτέρωθεν βοηθοῦν μόνον, i. Quod vtrinque adiuuatur, Cui vtrinque fertur auxilium. Crediderim autem huius signif. causam esse quòd propriè ἀμφιλαφὲς est quasi Quod vtraque manu prehenditur. solent autẽ sæpe manibus prehendi quos erigere, seu subleuare, quibúsque lapsis succurrere volumus.

Ἀμφιλαφεία, ας, ἡ, Amplitudo, Copiositas, Exuberãtia. Hesych. ἀμφιλόφεια exp. συγκρότησιν, ὠφέλειαν. Suid. ἀμφοτέρωθεν βοήθειαν. vt & ἀμφιλαφὲς ab eo explicari diximus ἀμφοτέρωθεν βοηθοῦν. cuius signif. causam apetire modò conati sumus.

Ἀμφιλαβία legitur apud Cic. ad Q. fratrem. sed quidã ἀμφιλαφίαν ex aliis exempl. scripserunt, exponentes anciptem ansam. quam signif. habere potest ἀμφιλαφία, quatenus dicitur quasi ἀμφιλαβία, vt ἀμφιλαφὴς quasi ἀμφιλαβὴς dici antea docui. Scribitur autem ἀμφιλάφεια apud Suid. & Hesych. non ἀμφιλαβία.

Λαβίον, ου, τὸ, Manubrium. diminut. à λαβή. v. l.

Λαβὶς, ίδος, ἡ, Ansa, Capulus, Manubriũ. vt ἡ λαβὶς τῶν ξίφους apud schol. Homeri, exponentem κώπη. ¶ Itẽ Forceps. Elaiæ 6, καὶ τῇ χειρὶ εἶχεν αὐθέρακα ὄντῃ λαβίδι ἔλαβεν. A pud Ioseph. in supellectili templi Solomonis, λαβίδες καὶ ἅρπαγες. vbi interpr. vertit Tenacula. ¶ Item Fibula. B. ex Polyb. οὗ ἕνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζοντες βέβαιος τὰς λαβίσι καταπροιῶντες. Λαβὶς Hesychio est σύνδεσμος χρυσοχοϊκόν: dubium quo signif. V N D E Λαβίδιον, ου, τὸ, Forcipicula. vt B. apud Diosc. interpr. At ῥιπολαβὶς & ὀρπολαβὶς cum suis substantiuis reperies.

¶ Ἀλάβαστρον, ου, τὸ, VEL Ἀλάβαστρος, ου, ὁ vel ἡ, Alabaster: Vasis vnguentarii genus longitudine fastigiata, in plenio rem orbem desinens, (vt discimus ex Plinii verbis suprà in Κροκάλιον citatis) vel, forma turbinata, sine ansulis, vt alii describunt. Neque enim, vt quidā crediderūt, sic vocatur generaliter quodlibet vas vnguentariū. Sic autem appellatur hoc vasis genᵒ, vel (vt Methodius tradit apud Etym.) quasi οὐ λαβεῖσθαι, (i. quod prehendere) propter lævorem sit impossibile. vel ὁμῶς μὴ λαβαὶ ἔχειν, id est, quòd ansas non habeat (sicut & Suid. dicit ἐχειν, λείωθεν οὐ οὐκ ἔστι λαβέσθαι ὁμαλεόντα: & ἄγγος μὲν μὴ ἔχον λαβάς, λ θινον: item λίθινον μυροθήκιον) Nam has etymologias, (quarum posteriorem sequi malim) distinguendas censeo, non autem, cum vulgo in vnam confundendas. Notandum est autem vtramlibet etymologiam sequendo, esse pleonasmum literæ ρ. Plut. Alexādro, ὡς δὲ εἶδε μυρόλοια, καὶ κρωσοὺς καὶ πέλας καὶ ἀλάβαστρος. Athenæus libro 6, Ἔστι δ' ἀλάβαστρος δοῦλος ἡδυμοιβὸς μύρων. Matthæus cap. 16, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου. Marc. cap. 14, καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. Latini quoque retinentes hanc vocem Græcam, modò in masculino, modò in neutro genere vsurpant. Cicero Acad. libro 2, Quibus etiam alabaster plenus vnguenti putere videtur. Martialis libro 11, Quod Cosmi redolēt alabastra focique deorum. Vide Ἀλαβαστροθήκη paulo pòst, & Ἀλαβαστείτης.

Ἀλάβαστος absque ρ, apud Hesychium. Eustathius quoque citat Ælium Dionysium qui scripserit apud Menandrum sine ρ inueniri: & Athenæum afferentem ex Alexide, οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου. Aristophanes apud Suidam, εἰς τὸν ὀβελίσκον κύαθον εἰρωνικὸν ἕνα. ‖ Apud eundem Eustathiū Pausanias scribit, ἀλάβαστος, ὡς ἔχει τὸ ὀβελίσκον ἡμωρία ἐξ μοι χῶν αἰτῆ ῥαφανίδας. Quo vtebātur in afficiendis supplicio adulteris, loco rhaphani.

Ἀλάβαστρον ab Hesychio exponitur nō solùm μυροθήκη, sed etiam λίθος ψηφινος, in qua posteriori explicatione videtur accipere pro ἀλαβαστρίτης. de qua voce paulo pòst. sicut & apud Herodianum sub finem lib 3, pro lapide alabastrite accipitur, τὸ στόμασιν περὶ τὸ ἐξαδόντος, τὸ τὸ κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπιν ἀλάβαστρα ἐμβαλόντες, ἀπεκίμιζον ἐς Ῥώμην, in vrnam ex lapide alabastrite.

C. Ἀλαβαστροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Alabastri speciem referens, Alabastri formam habens. VNDE Ἀλαβαστροειδῶς, In modum alabastri. Dioscorides libro 4, ἀλαβαστροειδῶς σίλφιον.

C. Ἀλαβαστροθήκη, ης, ἡ, Alabastrorum repositorium, Vas in quo alabastra reponuntur. Poll. οὐ δὲ εἶχεν πᾶσαι ἀλάβαστροι, ζωῦπα τὰ πολύτη ἀλαβαστροθήκαι. Vbi obserua ἀλάβαστροι fœminino genere eum enuntiare, quum tamen paulo antè dixisset τοὺς δὲ ἀλάβαστρους. Sed alio loco rursus fœminineum genus dat huic nomini, vt in proximè sequente annotatione videbitur. Aristoph. ἀλαβαστροθήκας ἐχουσαι ἐκ μιᾶς τρεῖς. ET Ἀλαβαστοθήκη, ης, ἡ, sine ρ, pro eodē, ἡ θήκη τοῦ ἀλαβάστου. Suid. ex Dem. Vulgo autem μυροθήκη vocari scribit.

C. Ἀλαβαστροφόρος, ου, ὁ ἡ, Alabastriger, Alabastros ferens. Poll. τὸν τοῖς ἀλαβάστροις φέροντα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον.

Ἀλαβάστεμον, ου, τὸ, diminutiuum, Paruus alabaster. Ephesius tamen apud Pollucem ἀλαβάστεια pro ἀλαβάστρος vsurpat, λύε τὰ ἀλαβάστεια τάχιον σύ, καὶ τὴν ἀναξίδι τὸν πόδα νιπτέ μου καὶ τὸν ὑπολίθιον μύεσον.

Ἀλαβαστρίτης, SIVE Ἀλαβαστίτης, ου, ὁ, sub. λίθος, Alabastrites lapis: marmoris genus, ita dictū ex eo alabastra conficerentur: alio nomine ὄνυξ. Diosc. lib. 5, ἀλαβαστρίτης λίθος, ὁ καλούμενος ὄνυξ. Plin. l. 36, cap. 7, Onychem etiā tū in Arábiæ montibus, nec vsquam alibi nasci putauere nostri veteres. Et paulo pòst, cap. seq. Hunc aliqui lapidem alabastriten vocant: quē cauant ad vasa vnguētaria; quoniam optimè ea incorrupta seruare dicitur. Idem l. 37, c. 10, scribit Alabastritē gemmā nasci in Alabastro Ægypti, & in Syriæ Damasco, candore interstincto variis coloribus. Etymol. autem ex vitro etiam alabastros fieri solitos tradit. Fœm. gen. EST Ἀλαβαστρίτις, SIVE Ἀλαβαστῖτις. vt ἀλαβαστῖτις πέτρα, ea dem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. libro 5, πλίνθοις ταῖς ἀπὸ τῆς ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. libro 5, πλίνθοις ταῖς ἀπὸ τῆς ἀλαβαστρίτιδος λεσταγορδιομβῆς πέτρας.

Λ A' M Π Ω, F. ψω, Luceo, Splendeo, Fulgeo. Aristoteles De mundo, κᾷ δὲ τὸν τῶν νέφους ἐκπνοῆν πυρὰ θεῖν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαι, ἀστραπὴ λέγεται. id est Apuleio interpr. Quando nubecula patefecerit cælum, ignescunt penetrales spiritus, emicatque lux clara, hoc dicitur coruscare. Aristophanes, λάμπων πυρὶ κεραυνός, igni fulgēs. Nazianzenus, ὑπὸ χρόνα λάμψαντες, niue splēdidiores vel nitidiores. ‖ Item metaphoricè apud Platonem Epist. 7, ὁμῶς πάντων αὐτῶν λάμψασι δόξα. Sic Aristophanes Vespis, Οὐδ' εἰ κλέος ἔλαμψε τῆς νυκτὸς χάριν, quo ferè modo Horatius dicit Imperio fulgens: & Cic. Homo eo splendore, ea virtute. Et λαμπόμαι passiua voce pro λαμπω: vel etiam Splendesco, Illucesco, Illuminor, Illustror. Hom. Iliad. σ, ἀλλ' ἄνω ὑπὸ λαμπομένων, vt fax fulgens apud Tibullum. Iliad. υ, Τῶν χρὼς λαμπόμενον, βροτολοιγοῦ ἄρηος. Eodem libro, Τῶν δ' ἅπαν ἐπὶ νῶτα πεδίον καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀρηΐ ἀνὰ ἵππους. (Latini quoque arma fulgere dicūt, & Ferro splendenti licea) Et Hesiodus Aspide, Τοῦ δὲ λαμπόμενος σέλας οὐρανὸν ἀμφὶ κορυθαίολος. (ad imitationem Homeri, qui dicit Il. χ, χαλκὸς ἐλάμπετο ἐκλέος αὐγῇ Ἠὼς εἰς ἀφροῦρον ἠὲ νεκτάρ ἀνάδωκε) Aliquanto pòst, Ἡλέκτρῳ ὑπολάμπει ἴσα, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. vt apud Ciceronem in Parad. Fulgentia ebore & auro tecta. Prosæ quoque scriptores passiuum tantum pro Illustror & Fulgesco, quàm pro Luceo, Fulgeo. Xenophon Anab. 3, ἐδόξει αὐτῷ θεοπτῆς ἡγουμένης εκπλοῦς πιστὸν εἶναι τοῦ πάντα ἀκριβῶς εἰδέναι, καὶ ὁ πυρὸς λάμπεσθαι πᾶσαν. vbi pass. capitur, sicut & apud Aristotelem De mundo, ἀπὸ τοῦ κινήσεως λαμπόμενος, agitatione illustratus. Neutraliter verò Luc. λύχνος τὸ περὶ λαμπόμενος: sicut & apud Aristophanem Ran. de empusa, τὸ δὲ πρὸς λάμπομαι πᾶν τὸ πρόσωπον, igneo fulgore coruscat. Basil. λίθοις λαμπομένοις, gemmis fulgentē: vt alibi μαρμάροις ἀστραλαμπόμενοι, de ædibus splendidis. At metaphor. apud Greg. ὡς βροτοῖς ἀπὸ γῆς σὺν καὶ ἀνεῖ μικρᾶς ἀπόδηρον τῆς ἀμηνίας λαμπόμενε, illuminate seu illustrate.

Λαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor. Naz. ἐδείσαμεν πρὸς τὴν λαμψιν.

Λαμπῆρες, ὁ, Fax fulgens. Soph. Αἰαῖ, ἡνίκ' ἑσπεροῖ λαμπῆρες οὐκέτ' ἦσαν, faces vesperi coruscantes, id est stellæ vespertinæ: vel ignes & lucernæ vespertinæ. nam scholiast. exp. ὅτι οὐκ ἔφαινον ἐν τοῖς ἑσπεροῖς ἀστέρες, ἢ ὅτι ἐσβεσθεῖσαι οἱ λυχνοί. Suidæ hoc in loco sunt οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λυχνοί. Galen. quoque apud Hippocr. libro 2, De morb. λαμπῆρα esse scribit eum quem vulgò φανὸν appellant: apud Atticos autem & alios, ὁ ὦ ξύλα καπνιζόμενα παρέξοντα φῶς: quinetiā τὸν δᾶδα & τὸν λυχνὸν interdū λαμπῆρα dici Eustathio, λαμπῆρες sunt φανοὶ & λυχνίαι seu ἑστίαι μετέωροι ἐφ' ὧν δᾶδες ἀνημμέναι ἐπέκειντο. quo signif. accipitur apud Homerum Od. σ, v. 306, Αὐτὰρ λαμπῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισι, Οἵ ῥα φαείνοιεν τοῖς δέ ξύλα καίκανα θῆκαν, Αὖα πολλά, — Καὶ δαΐδας κατέμισγον. Vbi annotat Eust. λαμπῆρας esse quas suo tempore rustici vocabant λυχνίας, ἐφ' ὧν δᾶδες καίοιντο ὅθεν δόρπον αἰάπτοιτο, ἢ ξύλα ξηρά: veteribus autem grammaticis λαμπῆρας esse ἑστίας μετεωρίας, ἢ χυῶδες δᾶδας ἐφ' ὧν ἔκαιον. Apud Xenoph. accipitur pro face seu lychno aut laterna qua in naui vtuntur, & sibi & sequentibus nauigiis lucem præbentes: quales sunt & φανοὶ qui in turribus suspenduntur vt naugantibus prælucēt. Hellen. lib. 5, p. 319, ἐπικολούθει κᾷ τὸν λαμπῆρα ὑπολεπόμενος ὅπως μὴ φανερὸς εἴη. Pro face accipitur & in hoc apud Plut. τοῖς ἀδολεσχ. loco, Μ. κροῦδον λαμπῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις, καὶ τοῖς αὐδρ εἰπωνίαι, Πύθοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῖς, parua face Idæos colles facilè aliquis cōbusserit. Et in Erot. de Gnathænio meretrice, ἐφ' ἑστίαν δέουσα λαμπῆρος, σέλας ἐκδεχομένη. Similiter apud Xenoph. quoque in Sympos. accipitur pro face seu lychno conuiuis discedentibus prælucente. VNDE Λαμπηροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lampadem seu facem aut lucernam præfert. Athen. lib. 4, de Cleopatra, τοῦτο δὲ λαμπηροφόρους πᾶσας Αἰθίοπας παρέστησε, face prælucentes assectas digredientibus repræsentauit. Bud.

C. Ἀειλαμπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Semper lucens, Semper splendēs & fulgens. vt ἀειλαμπὴς φῶς apud Naz.

C. Ἀλαμπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Splendoris & fulgoris expers, Nosa splendens seu lucens. ὁ μὴ λάμπων.

C. Ἀναλάμπω, Reluceo, Resplendeo, Refulgeo, Fulgorem & splendorem edo seu emitto. Xen. Pæd. 5, p. 69, καὶ πυρὸς γάρ τι δεῖ θίγοντας, μὴ ἅδυς καίεσθαι, καὶ τὰ ξύλα οὐκ ἅδυς ἀναλαμπεῖ. Et metaph. Plut. De solert. anim. ἄφιω δὲ αὖθις ἥκει καὶ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit, subaudi Vox, de pica voces quasi libet imitante quæ obmutuerat.

C. Ἀντιλάμπω, E contrario splendeo seu fulgeo, Splendorem seu fulgorem reflecto, vt luna dicitur ἀντιλάμπειν. Greg. de sole & planetis loquens, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει. Bud.

C. Ἀπολάμπω, Emico, Effulgeo, Refulgeo, Resplendeo. Neutrum. Hom. Il. ζ, Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπε. Habetur autem hoc hemistichium & Od. ο. Dionysius, πῦρ ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Vtitur etiam Lucianus verbo ἀπολάμπω, & alio geminatam habēte præpositionem, videlicet συναπολάμπω: in opusculo τοῖς τὸ οἴκου, scribens, συναπολάμπουσαι τοῦ χρυσοῦ. Ἀπολάμπω, Eiaculor, Emitto, actiuum. vt ἀπολάμπειν αὐγὴν apud Lucianum, Eiaculari splendorem. ita enim in opusculo τοῖς τὸ οἶκος scribit, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπῃ, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ὅθεν χρώματι τῷ ἐρυθήματι. Et statim pòst verbo ἀπαστράπτειν (quod alioqui neutrum est) itidem dat accusatiuum. Ἀπολάμπομαι, passiua vox, pro neutra ἀπολάμπω, apud Homerum & Hesiodum. nam apud vtrunque legitur hoc hemistichium, — χαίρεις δ' ἀπελάμπετο πολλή: apud Homerum Il. ξ, apud Hesiodum in Theogonia.

C. ΔΙαλάμπω, Perspleudeo, Splēdore & fulgore penetro. Aristoph. Pluto, Ἐξεγηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies illuxisset, seu donec dies fulgore suo penetrasset omnia. Itē Splendeo inter, Interluceo, Interniteo. If. Panath. τοῦ ἄλλων ἰδεῶν τοῦ ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπούσαν. Curt. dicit Armorum internitentium fulgor.

Διαλαμπής, Splendens, Fulgens: vel Perspleudens, Internitens.

C. ΕΙσλάμπω, Illuceo, Luceo in: de sole irradiante apud Theophr. lib. 2 De caus. pl.

C. Ἐκλάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico. Plato lib. 4 De rep. p. 54, βασανιζόμενοι, καὶ πάχα ἀν παρ' ἄλληλα σκοπιοῦντες καὶ ζητοῦντες ὡς τῷ ἀν ὀν πορείων ἐκλάμψαι ποιησαμένῳ τὸν δικαιοσυνίλιν. Apud Naz. cum dativo, ἵνα τὸ τῆς πεφάσεως ἐκλάμψῃ τῆς λαμπροτέρας, affulgeat, vel Illuceat. Idem. ἐκλάμπουσιν τῆς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, Aliis lucem edamus. Et cum accus. rei apud eundem, ἐκλάμπει τοῦτο τὸν τὸ φωτὸς πόρρω δίωαμιν, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam cuius nominis splendor maiore laude enitescit. Plut. de Cicer. δι' ἀφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα. Item in pass. ἐκλάμπεσθαι, Illustrari, apud Dionys. de angelis, teste B.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, Fulgor: vel potius Fulgor emicans, Splendor enitescens.

C. Ἐλλάμπω, Illuceo. Themist. in 3 De anima, loquens de intellectu compositio ex actu & potentia, ὅστε οἷον ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὸν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ, τοιοῦτον νοεῖ τὰ ἀπτᾶ. vt Plaut. dicit, — tuo quæ capiti illuceat. ‖ Ἐλλάμπω transitiuè quoque ponitur pro Illustro. Illumino: & ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Themist. ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους; Apud theologos quoque ἐλλάμπεσθαι significat diuinitus doceri & illuminari. tenebris enim ignorantiæ mens humana offusa, cernere veritatem rerum diuinarum nequit, nisi diuinitus illuminetur: sicque homines pii diuinitus ἐλλάμπονται vt humanitus philosophi παρὰ δύνανται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης τελοῦντες; & huiusmodi diuina doctrina & inspirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia B. p. 879, proferens eius rei exēpla ex Dionys. Areop. & Greg. item locum in Basil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. Construitur autem cum accus. rei, vt διδάσκομαι, μυοῦμαι, & τελοῦμαι. Dionys. περὶ τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμπονται λόγοις, diuinitus causas rerum percipiunt, & propriè comprehendūt, illustratione intellectus, omniū quæ sunt, causas & rationes. Et Greg. ἐκεῖθεν ἐλλαμπόμενα τὸν καθ' ἡμᾶς πάντων ἔλλαμψιν. Idem alibi synonymos dicit, τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως καὶ τὴν ἀλήθειαν. Item cum dat. instrumenti, sine accus. rei, κἀκείνῳ τοῦ κόσμου τοῦ ἐλλαμπόμενος τῇ ἐλλαμπόμενος, ex Basil. Et ex Naz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illustrati. ‖ Ἐλλαμπόμαι, Illustrari, Rerum gerendarum splendore se illustrare, Magnificentiam suam ostētare, idem quod λαμπρύνεσθαι, vt Hermog. docet apud B. p. 760, ὅτι ὁμωνυμεῖται τοῦ ἔργου, ἐφ' οἷς ὅτι λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅ τοῦ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμπεσθαι. Herodot. ἐλλάμπεσθαι οὐκ ἐλπίζοντες τῆσι νηυσί. vbi Valla malè vertit, Quū nulla spes eis è classe effulgeret.

B Ἔλλαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. Item Illuminatio, seu doctrina diuina & inspirata, qua discussis, humanæ ignorantiæ tenebris, mens diuinitus splendore quodam illuminatur & illustratur, quo præeunte res diuinas percipiat, & in via a Deo præscripta ambulet. qui & φωτισμὸς dicitur. Vide ἐλλάμπομαι.

C. ΕΠιλάμπω, Superfulgeo, Luceo seu splendeo super aut post: vt apud Xen. de sole post niuem splendente. Metaph. autem dicitur ὀπιλάμψαντος τὸ ἔαρος, pro Appetēte verno tēpore, seu ὀπηγνοῦντος τὸ ἔαρος: apud Latinos autem dies nocti illucere dicitur, itidem ὀπιλάμπειν & ὀπιγνέσθαι. Accipitur etiam transitiuè pro Illustro, vt præcedens ἐλλάμπω. Apollon. Arg. ἐπέλαμψε κολώνας, illustrauit lampade. ‖ Ἐπιλάμπομαι, Desuper fulgeo, seu simpliciter Fulgeo, Splendeo. Apoll. Arg. — ἐπελάμπετο πίλυξ.

Ἐπίλαμπος, Illustris, Apparens, Euidens, Manifestus, καταφανής, vt Suid. apud Herodot. accipit, ex quo v. l. citant, ὀπίλαμπος ἀφόζεσα, pro, In palpando deprehensa.

C. ΚΑΤΑλάμπω, Illustro, Illumino. Plut. τὰ δ' φαῦλα πολλὰ καταλάμπει τοῖς γενναίοις, λαμπάδος καὶ ὁ ἅδ' ἀς ἰσόντων ὀπὶ τοῖς θύραις. Luc. in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκαμεν καταλάμπειν αὐτοῖς, Illustrare ipsos, seu Lucere ipsis. Et καταλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Greg. De theol. αἱ δὲ τὸ πλησίον τοῦ θεοῦ, καὶ ὅλον τοῦ φωτὸς καταλαμπόμενα, τυχὸν ἂν καὶ βανοῖντο. vbi βανοῦσθαι & καταλάμπεσθαι pro eodem accepit, teste B. Sed neutraliter potius in hoc Alex. Aphrod. loco accipitur pro Fulgeo, ἐστὶ δ' ὁρᾶν τὸ λεύκανον καὶ τὸν κόρυμβον καταλαμπόμενον. quod & ex Plut. habes infrà in ὑπολάμπω. In hoc autem loco qui ex Aristide affertur, κατέλαμπον κάμοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, videtur esse Affulgebant, vel Apparebant, aut Conspiciebantur cameli auro & argento, quo onerati erant, fulgentes.

C. ΠΑΡΑλάμπω, A latere splendeo: vel Parum fulgeo.

Παρεγλαμψις, εως, ἡ, Cicatrix in nigro oculi resplēdens, eo quòd aliquanto crassior fit ægide, vt Gorr. interpr. hæc verba Galeni in Lex. Hippocr. ἡ δὲ τοῦ μέλανος τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅτι λάμπουσα οὐλή, ὁμοίως τῇ ἀσπίδι τῇ αἰγίδος.

C. ΠΕΡΙλάμπω, Circūfulgeo. Act. 26, οὗ ἐκ τοῦ περὶ λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Paulus de seipso (de quo scribitur eiusdem l. cap. 9, ἐξαίφνης περιέστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, coruscō fulgore circunfudit eū. est q; περιστράψειν plus quàm περιλάμπειν) Lucæ 2, δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdū potius actiuè pro Vndique illustro, Splendore ac lumine circūfundo, Collustro. Greg. de Dei notione loquens, πρὶν νοῆσαι διὰ δι' ἐρέσκοντα, πασῶν περιλάμπειν ἡμῶν τὴν ἐγκεμονικὸν, ὅστε καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, tanto fulgore & lumine circunfusum menti nostræ. Et περιλάμπομαι, Vndique illustror, Circunquaque illuminor, Lumine & fulgore circunfundor. Philo De mundo, ψυχῆς γὰρ ὄψις ἐστὶ (videlicet ὁ νοῦς) τῶν οἰκείας περιλαμπόμενος αὐγαῖς, quippe qui animæ oculus sit, propriis ille quidem splendoribus circunfusus. Greg. οὐ φθάνω τὸν νοῆσαι, καὶ τῆς περιλάμπομαι, vnum animo concipere nequeo vt non trium splendore circunfundar. Aliud exemplum habes in ἐλλάμπομαι paulo antè. Περιλάμπομαι interdum neutraliter etiam capi potest pro Circunfulgeo, Circuncirca seu vndique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τοῦ χρυσοῦ. Basil. λίθοις παντοδαπῶν μαρμάρων περιλαμπόμενοι, Circunlucentes: vel etiam passiuè Collustrati. Vndique illustrati. vt illud in eodem, ἡ χρὴ περιαστραπόμενη ὑπὸ τῆς ὀπὴ δικτυλίου σφενδόνης. Alibi simplici verbo vtens dicit λίθοις λαμπομένοις.

Περίλαμψις, εως, ἡ, Fulgor circūfusus. Gr. περιλάμψει χρυσοῦ.

Περιλαμπής, ές, ὁ ἡ, Vndique splendore circunfusus

Vndique ſplendidus: vel Splendidus, Illuſtris: ſeu Admodum ſplendidus & illuſtris, Præclarus. In Epigr. φαιδρὸς λαμπὴς χαίτῃ, admodum fulgens & nitens: vt & nitidi capilli apud Horat. Et de rebus animi, vt Plut. in Fab. Max. de Claudio Marcello, φαιδρὸς λαμπὲς τὸ δεξιόν ἔχων καὶ χαῦρον. ¶ At Περιλάμπης nomen proprium.

C. ΠΡΟλάμπω, Splendorem & lucem prodo, Fulgorem profero, Illuceo. Syneſ. in hymno quodam matutino, Πάλι φέγγος, πάλιν ἀώς, Πάλιν ἡμέρα φαιδρὰ λάμπει Μεπάτυκπί φοιπον ὄρφναν.

C. ΥΠΕΡλάμπω, Præluceo, Præradio, vt B. inter pr. id eſt Fulgore ſupero, Splendore antecello, Luce præſto, Super alios clarus & cõſpicuus ſum. Exemplum habes ſuprà in Ἀνπλάμπω. Et in paſſ. ὑπὸ λαμπόμαι, pro ὑπὸ ακπνοβολεῖσθαι & ὑμαυγοῦσθαι ex Annot. B. in Epiſt.

C. ΥΠΟλάμπω, Subluceo, Subtus luceo, vel Aliquantum luceo. Plut. Symp. 4. probl. 5, vbi leonem σωκικὸν ὄδαξ τῷ ἡλίῳ docet κοιμᾶσθαι δὲ ἀκαρὲς χρόνου, καὶ ὑπολαμπὴς ὄμματα καθιδόντος, Sublucent. Alex. Aphrod. ſuprà dicit eius κόρλω καπαλάμπεσθαι. Item in paſſ. ex Apoll. Argon. ὑπολάμπεται, ſubfulget.

Υπολαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Sublucidus, Subfulgidus: vel Aliquãtum fulgidus, Aliqua ex parte ſplendidus. Heſiod. Aſp. Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔλῳ, χρυσοῦ τε φαεινὸν Λαμπόμενον. Vbi nota eum electro tribuere τὸ ὑπολαμπὲς, auro autem τὸ λάμπεσθαι. pallidior enim electri color eſt quàm auri. quia electrum dicitur aurum cui quinta argenti portio admiſta eſt, vt docet Plin.

C. Λάμπυρος, ᾱ, ὁ, Lucentem caudam habens, Cuius cauda fulget. Canis nomen apud Theocr. Idyll. 8, Ὦ Λάμπυρε κύων, οὔπω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ, canis, inquam, nomen, vt ſchol. tradit, vel ἀπὸ τοῦ λαμπρεῖν ἔχειν τὴν οὐρὰν, aut πρᾶον, id eſt Rufam, Rutilã: vel παρὰ τὸ λαμπυρὶς ἵπης. NAM Λαμπυρὶς eſt Vulpes, ἀλώπηξ, cui canes quidam ſimiles ſunt. Heſychio quoque λάμπυρις & λαμπερὶς eſt ἀλώπηξ. (ET Λαμπυρὶ in v. l. Vulpis genus albicãte cauda.) ¶ Λαμπυρὶς, ſicut ET Λαμπρὶς, ίδος, ἡ, eſt etiam Lampyris, Noctiluca, Cicindela: inſecti genus. Plin. lib. 11 c. 28, de pennis inſectorum, & ſcarabæorum generibus. Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc verò compreſſu obumbratæ, non ante matura pabula aut poſt defecta conſpicuæ. Et lib. 18 ſub finem capitis 26, Eſtque ſignum illius maturitatis [videlicet hordei] & horum ſationis commune, lucentes veſpere per arua cincindelæ. Ita appellant ruſtici ſtellantes volatus, Græci verò lampyridas. Et initio capitis ſequentis, Videſne vt fulgor igni ſimilis alarum cõpreſſu tegatur, ſeu umque lucem habeat & nocte? Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5 cap. 19, appellat πυρολαμπάδας, quod reſpõdet huic λαμπυρίς. nã πυρὴ & οὐρὰ ſynonyma ſunt. At vero Heſych. λαμπυρίδα eſſe dicit ζωύφιον ἐν φευγανῶν γινόμενον. Diuerſum autem à cicindela eſſe dicunt Nitedulam, id eſt (vt Seru. exp.) muſculũ quẽdam à nitore cutis ſic dictum. ¶ Λαμπερὶς eſt etiam nomen meretricis apud Athen. l. 13, vt & λαμπαὶ. VNDE Λαμπυρίζω, Lampyridem refero, Cicindelæ inſtar luceo. Dioſc. lib. 5 cap. 99, εἶμι δὲ κράπιον ὅπερ τὸ στιμπόπανον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque in ſtibio (id eſt lapide ſpumæ candidæ nitentiſque, non tamen tranſlucentis) magis probari fœminam ait, quum ea niteat, mas contrà minus radiet. PRO Λαμπυρὸν autem quod apud Heſych. legitur, exponitur quod δύλαλον, ὀτρέφιλον, καπαπικπαὶν, ex Euſtath. & vetuſto lex. reponendum λαμυρός. quæ ſcriptura ordini literario in Heſychii codice non repugnat.

Λαμπαὶ, άδος, ἡ, Lampas, Fax, Funale: idem quod δαὶς apud Homerum, vt teſtatur Athen. l. 15. quo vocabulo ſignificatur faſciculus ex feſtucis aut virgultis aridis compactus: quo accenſo prælucemus alicui. Non tantùm verò de iis dicitur facibus, ſed etiam de funalib' & cereis, vt docet Plut. initio Problem. Roman. πέντε λαμπάδας ἄνωπισιν ἐν πῖς γάμοις, αἷς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Plut. Lyc. πόν πες δὲ μετρίους, ἁπίασι δίχα λαμπάδος. οὐ γὰρ ἔξεστι φῶς βαδίζειν οὔπε τοῖπλω οὔπε πῦ ἄλλῳ ὁδόν. Sic apud Plinium legitur. Redire à cœna prælucente funali: in lib.

De viris illuſtr. Duillio conceſſum eſt vt prælucente funali & præcinente tibicine à cœna publicè rediret. Athen. l. 14, de Bacchi comitibus, ταῖθηκας καὶ λαμπάδας φέρουσι. Solebant etiam in quodam certamine δρομαῖῳ geſtare faces, & qui eo certamine victor euaſerat, Minerua facem conſecrabat, vt diſcimus ex Plat. lib. 1 Polit. initio, (cuius verba vide infrà in λαμπαδίον) & ex Pauſan. Att. p. 23, vbi de hoc certamine hæc extant verba, ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ὅσοι Προμηθέως βωμὸς, καὶ θεῶν ἐπ' αὐτῷ ἀνθρωπῶν πλὴν πολιν ἔχοντες κεραμῆς λαμπάδας. τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ πῇ δρόμῳ συλαξαι πλὴν δ' ἀδαὶ ἐπ κατωφείλω δοῦν. ὅπισθε δὲ ἀνὴρ ἐπ τῆς νικῆς τὴν λαμπάδα φέρων ἐπ αὐτ' αὐτῷ μεπεπι. εἰ δὲ μὴ δὲ πύτα κατέπε, ὁ πρίπος ὅπῃ ὁ κεραμεὺς. εἰ δὲ ἡ πῶν ὅπ σβεσθεῖν, οὐδεὶς ἐπ' ἐπα καπαλείπεται ἡ νίκη. ſchol. autem Ariſtoph. ſcribit ſi fax extincta, ab eo qui primò excurrerat, proinceretur, ſecũdo curſori id indicio fuiſſe, quo vt excurreret, moneretur. nam Ariſtoph. dicit ἀφιεμένου πλὴν λαμπάδα ἐνπόδιν (videlicet ex turri τῆς Κεραμεικοῦ) τοῦ. In honorem autem Vulcani, ob repertum ignem, certamen id primùm inſtitutũ fuiſſe, Iſter apud Suidam annotat. Item apud Ariſtoph. Veſp. λαμπάδα θεχε, hoc certamine contendere, ὡς ἡ κάνων Εὐῖα καὶ ἡς πτ' ἡ λοχᾶν, ἡ λαμπάδα Εὖ εαμις. Vnde eſt Lampadem poſcere & tradere, quæ prouerbialiter quoque vſurpantur. Perſius, Qui prior es, cur me in decurſu lampada poſcis? Lucret. Et quaſi curſores vitai lampada tradũt, de parentibus quos Plato lib. 6 De leg. p. 167, ſcribit oportere γονεῖν καὶ ἀνθρεῖν πᾶσ' ἀς, καὶ ἀπὸ λαμπάδα τὴν βίου παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Heſych. verò λαμπάδα ſcribit vocari ipſum certamen, & eum qui eo certamine victor euaſerit, λαμπαδεῖς nominari. Apud Latinos autem Lãpas alias etiã habet ſignif. ¶ Λαμπὰς dicitur & in meteoris. Plin. lib. 2 cap. 26 quum docuiſſet meteora etiam faces, quæ nonniſi quã decidunt & tranſcurrunt, videantur, ſubiungit, Earum duo genera: λαμπάδας vocant planè faces: alterũ δαλιδας. Diſtãt, quòd faces veſtig a longa faciunt, priore ardente parte: δαλὶς verò perpetua ardens, longiorem tradit limitem. Ariſtot. De mundo, πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαινομένων ἰδέαι διαφοραὶ τῶν, λαμπάδες τε καὶ δοκίδες καὶ πίθοι, καὶ βόστρυχοι, καὶ πῶν ὅσα τοῦτο τὸ πάθος ἀπεργάζεσθαι δύνασθαι. ¶ Hesychio λαμπάδες ſunt ἀστέρες πνές; item ὀφθαλμοί, Oculi. ¶ Λαμπάδες ſunt etiam tormentorum genus, vt v. l. ex Cyrillo tradunt. ¶ Λαμπὰ dicta eſt à quibuſdam & ἡ λαμπὶς ἀχία. vt Corr. ex Dioſc. annotat. ¶ Eſt & meretricis cuiuſdam cognomen apud Athen. lib. 13, ſicut λαμπερὶς & λυχνὶς.

C. Λαμπαδαρχία, ας, ἡ, videtur eſſe munus publicũ quo ſungebatur is qui in illo ſolenni certamine curſoribus lãpades ſuppeditabat & alios ſumptus qui ad eos ludos requirebantur. Ariſtot. Polit. 5 c. 8. λειτουργεῖν τὰς δαπανηρὰς μεγίστας χορηγίας, οἷον λαμπαδαρχίας καὶ λαμπαδαρχίας, καὶ ὅσα ἄλλα πανηγυρικά.

C. Λαμπαδεύχης, ου, ὁ καὶ ἡ, Facem tenens. Et metaph. λαμπαδεύχης ἡμέρα apud Eurip. Dies lucifera, Dies quæ facẽ manu tenens omnibus prælucet. Sic apud Virg. Poſtera quum prima luſtrabat lampade terras Orta dies. Et de ſole apud Sil. — rutilantem attollens lãpada titan. At λαμπαδεῦχες ἀγῶν, certamen quo facem manu tenentes curſu contendebant. VNDE Λαμπαδευχέω, ῶ, Facem manu teneo. Item, Manu lampadem tenens curſu contendo. Ariſtoph. ſchol. in Ran exponens hæc verba λαμπάδα δ' οὐδεὶς εἶος πεφέρει. Ὑπ' ἀγυμνασίας ἐπνωῖ, ſcribit ſolitos fuiſſe λαμπαδευχεῖν ἐν Ἡφαιστίοις καὶ Παναθηναίοις: Athenis autem fuiſſe gymnaſium ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες: & ἀπὸ τῆς λαμπάδος ἄγῶ α βίπον Ἀθῆνῶν ἀγαγεῖν, feſto Promethei, Vulcani & Panathenæis.

C. Λαμπαδηφορμία, ας, ἡ, Curſus in quo faces ſeu lãpades accenſæ manu geſtabantur, certabatúrque quis primus ad ſcopum peruenireret non extincta lampade. Ariſtoph. ſchol. λαμπαδηφορμία, γίνονται θεῖς ἐν ᾧ Κεραμεικῷ, Ἀθηναῖς, Ἡφαίστου, Προμηθέως.

C. Λαμπαδηφόρος, ᾱ, ὁ, Qui facem ſeu lampadem geſtat. Et λαμπαδηφόροι δρομεῖς apud Pauſ. Curſores qui facem manu geſtãtes, curſu certant vt ſuprà dictum eſt. Heſych.

ſcribit λαμπαδηφόρον dici τὴν νικήσαντα τῷ λαμπάδα, id eſt certamen illud quo lampades ferebantur. VNDE Λαμπαδηφορία, ας, ἡ, Lampadis geſtatio. Item Certamen illud quo lampada geſtantes curſu contendunt. Herod. Vran. p. 123. loquẽs de curſoribus & equis per Perſiam certis ſtationibus diſpoſitis per quos nuntii ad regem feruntur, & quorum ὁ πρῶτος δ' ἐκμοῦν τῷ δαδιδεῖ τὰ ἐνπελμθα τῷ δ' ἑπέρῳ, ὁ δὲ δύπερος τῷ πείτῳ, dicit apud Græcos ſimilem eſſe τῷ λαμπαδηφορίῳ, τῷ τῷ Ἡφαίςῳ ὀθπελεῖσι. ET Λαμπαδηφορέω, Lampadem geſto, Lampadem geſtans curſu certo. idem quod λαμπαδευχέω.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, Parua lampas, Facula, Funale. Plato initio lib. 1 Polit. λαμπάδιον ἔχοντες δίδωσιν ἀλλήλοις, ἁμιλλῶνται τοῖς ἵπποις; ad eum qui dixerat, οὐδ' ἔστ' ὅπ λαμπὰς ἔσται τοῖς ἑαυτέων ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ. Philo De vita M. lib. 3, de candelabro, ὅθεν δὲ πάντων (videlicet τῶν κλάδων) λαμπάδιον καὶ λύχνοι ἕπται, lampades & lucernæ. ¶ Λαμπάδια dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Ariſtoph. Acharn. Ὀθόνια, κηρωτὴν τοῦ καὶ κυδιάζετε, ἔρια, οἰσυπτεῖν, λαμπάδιον τοῦ τὸ σφυρόν. Ἀνὴρ τὸ ῥῶπαι χάλεκι δέμα πιδῶν πάφοι, vbi Suid. ſcribit per λαμπάδιον quoſdam intelligere τὰ ἔμμοβα, quoſdam, ὅπ δέσμου ſpeciẽ quãdam, quoſdam τὴν ναρκὴν καὶ τὴν ἰατρῶν τὴν ναρθηκίζοντα τὸ σφυρόν, quoſdam τὸ λεπτὸν χρίδιον. quarum expoſitionum priores duæ ſunt veriſimiliores: & confirmantur hoc loco qui apud eundem Suidam habetur, Τεχίανὸς ὁ Θασιλεὶς πιὰ ὃν πολέμῳ πεπρωμένοις ἑθεράπευεν. ὅθεν λεπτύντων δὲ σφᾶς τοῦ ὀθονιδέσμων, οὐδὲ τῆς ἑαυτῶν ἐῶν πῶς ἐφείσατο, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπάδια αὐτοῦ κατέτεμε πᾶσαν. Ariſtoph. ſchol. ait ὀθόνια ἀμεδίας vocari etiam λυχνώματα, quæ eadẽ eſſe puto cum λαμπαδίοις. ¶ Λαμπάδιον à Poll. lib. 4, numeratur etiam inter perſonas comicas, quæ ἰδέαν τερχῶν ἔχει πλέγματος εἰς οὖν ὑπολήγοντος. vnde & denominatam ſcribit à crinium plexu in acutum deſinente inſtar lampadis ſeu funalis.

Λαμπαδοῦμαι, Lampada fero, vt exponitur in v. l. apud Suidam citantem hunc locum, Ἀριστόγειτος ὃν Διοκλείδου μύσης λαμπαδοῦεσθαι μέλλων, εἶπε μὴ πρὶν τὸ δεξιὰ παρεῖθη μέρη. Ipſe tamen Suidas huic loco nullam expoſitionem apponit.

Λαμπαδίζω, idẽ quod λαμπαδευχέω & λαμπαδηφορέω, Lãpadẽ ferẽs curro. Ariſtoph. ſchol. loquens de λαμπαδηφόροις curſoribus, ὅπαν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, iis qui primi lampadem ferunt, ex carceribus emiſſis. VNDE Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, idẽ quod λαμπαδοῦχος & λαμπαδηφόρος. vt λαμπαδιστὰ ἀγῶνες apud ſchol. Ariſtoph.

¶ Λάμπος, ου, ὁ, Auroræ equus quidam, à fulgore & ſplendore dictus. Od. ψ, Λάμπον τ' καὶ Φαέθων', οἵτ' Ἠῶθεν ἵπποι ἄριστοι. Hector quoque Il. ζ, eiuſdem nominis equum habet, Ξάνθε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε. Sed & ſolis equorum alter DICITVR Λάμπων, alter autem Φαέθων, vt docet Soph. ſchol. p. 40. (¶ Λάμπων eſt etiam nomẽ proprium viri.) Ipſe quoque ſol VOCATVR Λαμπίας, vt Heſych. tradit. eidem tamen λαμπίας eſt etiam λαμπὸς, φῶς.

¶ Λαμπάδων, όνος, ἡ, Scintilla, ἀπιθὴρ, Heſychio. item λαμπυρὶς εἰδε. ET Λάμπη, ης, ἡ, Craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. vel vt Erot. exp. τὸ ἐφιπτάμενον ἐν δεῖπνῳ λαμπὴς οἶνος ἐν πῖζει, ἔπ δὲ κολυμβᾶσιν ἐλάσις, οἷον πλίπος κολλᾶδες. apud quem ſcribitur non ſolùm λάμπη, ſed & λαμπὴ, accentu in vltimam tranſlato. VNDE Λαμπώδης, ης, ὁ καὶ ἡ. In quo ſpuma innatat, οἔχων ἐφιπτάμενα ὅμοια λάμπῃ, vt Erot. exp. reprehendens Bacchium qui λαμπῶδες acceperat pro λαμπὲν καὶ καθαρόν. Sed apud Erot. ſcribitur ET IAM Λαμπώδης. quam ſcripturã ipſe quoque agnoſcit, dicens Bacchium inſerere μ, & legere λαμπάδης. Ab illo autem ſiue λάμπη ſiue λαμπὴ eſt ET Λαμπηρὸς in Lex. Hippocr. Galeni, Spumoſus, Spumeus. λαμπηρὸ, (inquit) τὰ ἀφρώδη. λάμπει δὲ ἀφρός. Vbi pro λάμπει repono λάμπη. In v. l. autem perperam ſcribitur λαμπήρεις pro λαμπηρός.

¶ Λαμπάω, Luceo, Splendeo, Fulgeo. idem quod λάμπω. Il. α, ὅστε δὲ οἱ πυρὶ λαμπόμενον πέλεκυν. Apud Latinos quoque ignes & faces fulgere dicuntur. Alibi autem de Hectore irato & in pugnam ruente dicit eius oculos πυρὶ δαίεσθαι, vt & hic de Agamemnone, qui Calchanti ſuccenſebat. AT Λαμπαδία, Solis filia, quæ eius armenta cum Phaethuſa ſorore & in Sicilia paſcere poetarũ fabulis perhibetur, vt docet Euſt. & Homer. Il. μ. non procul ab initio.

Λ Α Μ Π Ρ Ὸ Σ, ᾱ, ὁ, Splendidus, Fulgidus. Clarus: cui opponitur ὁ ζοφερὸς, vt docet Plut. De primo frig. Il. β, — ἐπὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarũ ſolis lumen. Il. χ, de canicula, Λαμπρότατος μὲν ἔγ' ὅδ', κακὸν δέ τε σῆμα πέπυκται. Thuc. lib. 7, ἰῶ μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Plut. πολὺ ὄψις ἀπὸ τῆς ἄγαν λαμπρῶν πτερωσκοπίας ἀποτρέποντες τοῖς ἀθηναῖς καὶ πολίτοις χρειαῖς παρεγκοροῦσιν. ſicut alibi dicit πλὴν ὀφθαλμίαν πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκπαγεῖσαν. Et λαμπρὰ ἐσθὴς, veſtis ſplendida & fulgida. Idem in Præc. cõnub. οἱ πρεσβύτερε ἐλέγαν ἐωθῆπα λαμπρὰν οὐ λαμβάνοιεν, οὐδὲ φοινικίδας οἱ ζωῦρος. his enim coloribus illa animantia irritantur. ¶ Λαμπρὸς, Splendidus & magnificus. Demoſth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πολύσιος. Item, λαμπρὸς καὶ φιλόπιμος ἐν πόνοις. Phalar. ὠρέχθιμ μοναρχίας ἵν' ἔχειμι λαμπρὸς εἶ πρὸς τοὺς φίλους, ſplendidus & liberalis erga amicos. At λαμπροὶ γάμοι, Splendidæ nuptiæ, vel Lautæ & opiparæ. Euangelus apud Athen. lib. 14, Τὸ δὲ δεῖπνον ἐνπελὲς καὶ μηδὲν ἐλλιπὲς, Λαμπροὶ γὰρ ἔσθαι βουλόμεθα πολὺ γάμοις. (At λαμπρὸς ἵππος apud Xen. Præclarus equus. De re equ. πιμπκῷ καὶ μετωπῷ καὶ λαμπρὰ ἵππῳ.) Item λαμπρὸς λόγος apud Hermg. Splendida & illuſtris oratio. Vide locũ quem B. p. 760 ex eo autore affert in Λαμπρυνόμαι. At λαμπρὰ ἐλπίδες, Ampla ſpes: & λαμπρὸς ὃν ἐλπίσι, Qui amplã ſpẽ animo concepit, Cui luculenta ſpes affulſit. Plut. Artox. p. 379, in fine, ἡδὺ μὲν ἰῶ ταῖς ἐλπίσι λαμπρὸς, ὑπὸ τῆς Ἀπόσης ἐπεροῦδος. ¶ Λαμπρὸς, Clarus, Illuſtris, de nominis fama. vel Præclarus. Iſocr. ad Philipp. ἐξ ἀδόξων γίγνεσθαι λαμπροὺς. Idem in Archid. λαμπρότερον καὶ πρὸς πᾶσιν αἰθρωπῖς ὄνομα σότερον. X. Hell. 5, ἰῶ τὸ λαμπρὸν τι πεῖσθαι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ ζῆν ἔρασθαι. ¶ Λαμπρὸς, Clarus, vt dicitur Clara vox, id eſt Alta & elata. vnde λαμπρόφωνος. Plur. De virt. mulierum, λαμπρὸν αἰωλόλυξε. Quo loquẽdi genere vtitur & in Eroticõ. ¶ At λαμπρὸς αἴτιος, Vetus vehemẽs. Syneſ. ep. 4, ὑπῆρα δὲ καὶ ἰόπς σωνεπλεμόδανεν λαμπρός.

E C. Ἐκλαμπρὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Lucidus, Fulgidus.

C. Υπέρλαμπρος, ος, ὁ καὶ ἡ, Præluſtris, Supramodum ſplendidus & illuſtris, Supramodum clarus & fulgidus. Ariſtoph. Nub. de ſole, ὑπὸ λάμπρος ἀκόπον καὶ πέρχι γῆς πίδον. Et ὑπὸ λαμπρὸν ὁλολύζειν, ſupramodum clara voce vlulare. Demoſth. Pro cor. αὐτοὶ φλεγγεσθαι οὕτω μέγα, ὁλολύζειν δ' οὐχ ὑπὸ λαμπρὸν.

Λαμπρῶς, Splendidè, Luculenter, Clarè. ¶ Item Splendidè & magnificè. X. Hell. 2, βούλεται γὰρ οἱ ὡς ὄνοσμόπαρα καὶ λαμπρὸν πάπε πεῖπαθεῖν. Strabo, πρεσβεύοντας λαμπρῶς ὑπὸ πῶν ἔρων, amplos & largos reditus percipiũt. ¶ Item Clarè, Apertè, Syneſ. epiſt. 67, ἀνὴρ δείχθη λαμπρῶς ἅπαντα πάντα, demoſtrata ſunt clarè omnia. ¶ Item Apertè, Manifeſtò, φανερῶς, paulo alia ſignif. Thuc. l. 2, ἐπιδὴ ἡ ἕπα ἐγένετο λαμπρῶς, poſtquã apertè terga dabant. Et l. 8, λαμπρῶς ἤδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενος καθίσταται τὰ ἐν Σάμῳ. Et lib. 2, λυομένων λαμπρῶς τὴν ἀπονδῶν, apertè planèque ſoluto fœdere. Syn. ep 3, [πάλαι μὲν ἐπαλαιόνεν] λαθρα τὴν πόλεις, ἔπιπα λαμπρῶς τὴν πόλεν.

G Λαμπρότης, ητος, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. Plut. Symp. lib. 1, ἐκλύσωσι τὴν ἄγαν λαμπρότητα τῆς φωτός. ¶ Item Splendor nominis, ſeu Illuſtre nomen, Claritas. Iſocr. in Helen. encom. εἰδὼς τὰς λαμπρότητας καὶ τὰς ὀθπφανείας ἐκ ἐν τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐν τῷ πολέμων καὶ τῷ ἀγῶνι γιγνομένας. Idem in Archid. αἱ δ' ὀθπφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐν τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐν τῷ ἀγῶνι γίνεσθαι φιλοῦσιν. ¶ Item λαμπρότης apud Hermog. Orationis ſplendor, Splendidum dicendi genus, Splendida & illuſtris oratio. nam ſic Cic. quoque appellat.

H Λαμπρύνω, Illuſtro, Splendorem affero, Lucidum & clarum reddo. Et Λαμπρύνομαι, Illuſtror, Lucidus & ſplendidus reddor. Xen. Polit. Laced. de æreo clypeo quem geſtare Lacones ſolebãt, πάχια λαμπρύνεται, καὶ γελαρόπα τὰ ῥυπαίνεται. vbi nota op poni ſibi mutuò λαμπρύνεσθαι & ῥυπαίνεσθαι. Paſſ. vox. actiuè quoque capitur. X. eodem lib. aliquanto poſt, καὶ ὅπα ἢ λαμπρυνεῖται πρεσβεύεται. Idem Hellen. 7, πάντες ἢ ἥκοντῶν καὶ λόγχας καὶ

μαχαίρας, καὶ ἐλαμπρύνοντο τοῖς ἀστίδας. ‖Λαμπρύνειν A dicitur etiam de oculis, quum clariores redduntur. Aristoph. Pluto, — αὐτὴ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόραις, Claræ eius pupillæ redditæ sunt, Claritas eius oculis restituta est. id est ἀνέβλεψε, visum recuperauit. ‖Λαμπρύομαι, Illustror, Nobilitor, Clarus reddor. Theod. Hist. Eccl. lib. 4, πυκνὸν δὲ λαμπρυνόμενος ἀρετῇ, πάσης δὲ τῆς Σκυθίας τὰς πόλεις ἀρχιεραπεύσας ἐθνέων τε πολυμίξιος. ‖Λαμπρύνε) Hesychio est φαιδρύνεται, de sereniore & hilariore vultu, vt videtur. ‖Λαμπρύνω B & λαμπρύομαι, Magnificè me ostento. Xen. De re equ. ἢν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπέστερόν τε καὶ εὐβλεπέστερον ἱππάζεσθαι, τὸ μὲν ἕλκειν τὸ σῶμα τὸ χαλινῷ καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται) ἀπέχεσθαι δεῖ, siquis velit eque ad agitationem magnificam & speciosam vti, omnino ab eo quod plerique faciunt in opinione præclaræ equitationis, abstinēdū, os vt frænis laceremus, Camer. interpr. Quibus addi potest λαμπρυνόμενον apud Suidam quod exp. καυχώμενον καὶ νικῶντων ἐν τοῖς ἅρμασι. ‖Item Magnificentiam C ostento, Largitionis splendore me illustro. cuius significatio exemplo ex Aristot. Eth. 4 habes apud Bud. p. 760. ‖Idem Bud. ibidem in quodam Hermog. loco interpr. Ad alacritatem me compono, Magnificè gestio & loquor. Potest etiam reddi Splendida oratione exorno, Splendidè verba facio, Magnificè & luculenter dissero, apud Plut. De Herod. Θεοκυδίδης γοῦν ἀνιπλέγοντα πολλὰ τῶν Κορινθίων τὸν Ἀριστίωνα ἐν Λακεδαίμονι, καὶ πολλὰ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων καὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι νεωμαχίας. Vide & quendam Hermog. locum in Ἐπιδείκτοις.

C. Ἀπολαμπρύνω, Splendidum reddo, Splēdescere facio. Item, Illustro, Illustrem reddo. Passiua vox, Ἀπολαμπρύνομαι, Splendidus reddor, Splendorem capio, Illustror. Ἀπολαμπρύνεται τῆς ἔργοις apud Herodotum, Factis illustratur, seu illustris redditur.

C. Ἐκλαμπρύνω, Exclaro, (ea signif. qua Vitruu. lib. 1 cap. 2, Quòd ea cæli regio nec exclaratur neque obscuratur solis cursu) Illustro. ‖Ἐκλαμπρύνομαι, Clarescо, Illu- I strror, Illustrior & clarior euado, Nobilitor ex aliqua re. Synes. epist. 110, πρέπον ὡήθη τῆς τοιαύτης ὑμῖν αὐτὴν γράσεσθαι πωποτὲ καὶ ἐκλαμπρυνόμενος ἀρετῇ. Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, vt vertit Gaza apud Cic. sicut λαμπρύνομαι significat Magnificè me ostento.

C. Ἐλλαμπρύνομαι, Splendesco, Clarescо. ‖Item Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro, Phalar. ὧν ἕνεκα ὠρέξω μάλιστα μεγαλοφρονεῖν, ἵν' ἐγὼ λαμπρὸς εἶμι τοῖς φίλοις, ἐπεὶ δὴ πάντα τοῦτο κατ' ἀρχὴν περὶ τοὺς θεοὺς ἔτυχον, οὐκ ἔχω τοῖς οἷς ἐλλαμπρύνομαι τοῖς χάριν. ‖Item, In alacritatem me compono, Magnificè gestio & loquor, Splendida & illustri oratione me effero, vel Splendido & illustri dicendi genere vtor. Vide Bud. p. 760 & 761, vbi ex Hermog. affert, οἷς πιστοῖς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τοῦ λόγου.

C. Ὑπερλαμπρύνομαι, Supramodum in alacritatem me compono, & magnificè gestio. Xen. de canibus quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, οἱ δὲ ἀσταζόμενοι καὶ τοῦ φθόνου καὶ ὑπερλαμπρύνονται ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, σωνεδόμενοι ἑαυτοῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, id est, Falsa vestigia consectantes, supramodum caudæ motu & assultibus alacres. vel Magnificam spem prædæ in eo loco iacentis supra modum pollicentes. B.

Λ Α Ἶ Ξ, ῆτος πόδος, vt Eust. exponit, ἀ λήξει futuro verbi λήγω deriuātur, vt πεῖ à παύω fut. verbi παύω. Ιλ. ε, Λαξ ἐν σήθεσι βαίνων ἐκ χρόος εἵλκε δόρυ. Et v. 862, δόρυ χαλκεον ὀξὺ ὠτειλῆς ἔρυσε λὰξ προσβάς. Apollon. Argon. 2, — ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἑοῖσιν λὰξ ἐπίβη, calcibus in oculo insilit. Ibidem, τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο ἠῶ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας Γλῆξε. Plut. περὶ ἀοργησίας, ex quodam poeta, βαίνε λὰξ Ἐπιδαχήλου, βαίνε καὶ πέλα χθονί. Vsus huius aduerbii est etiam in prosa. Luc. in Lexiph. λαξ πατήσας ὥρα. Synes. epist. 104, οὐδὲ πῆξ ὀντεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐνδήσεσθαι τῷ δοπεικιστέρων τινί, neque calcibus incursurum esse. Et apud Eust. ex comicis, λὰξ ἐμβῶμαι; calcibus insultare: quemadmodū dixit Homerus

in Od. λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσι. Rursum λὰξ πατῆσαι infrà in Ἀπολακτίζω. Et λὰξ κινήσαι τοῦς τινα, Calcibus peterе: Luc. in Asino. ἐπὶ δὲ ἅπαξ καὶ ἅπαξ πολλὰ, οὐκέτι φέρων, τοῦς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἰχον ἀεὶ τὸν πόλαξ ἐν μνήμῃ. pro quo ibidem dicit Ἀπολακτίζειν. Λαξ dicitur de ea etiā plantæ parte quæ in digitos desinit. Od. ο, — Νεοτρίδ' ἰω ἐξ ἠδέος ἵππου ἔχε λὰξ πεδὸς κίνησε. vbi schol. exp. τοῦ μεγάλου δακτύλου τὸ πέδος νῶτα, item, τοῦ πλατεῖ τῶν ποδῶν. & Eust. τοῦ ὑποκάτω μέρους τοῦ τοῦ πέδος δακτύλου. Ιλ. κ, Τὸν πάρος ἀνέγρε χορίωνος ἵππότα Νέστωρ, Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντα, Ἔγρεο. Cæterum λὰξ prius esse quàm λακτίζω, (seu vera sit ea quæ illi datur etymologia, seu minus) veritimile mihi visum est, ponique ε pro ξ in λακτίζω, sic ut & in Λακτάπα. Quid si verò λακτίζω quasi λακτάπτω dici putemus?

C. Λακτάπτω, Calce premo, Calce pulso, Plāta pedis calco, vnde λακτήσαι apud Hesych. λακτήσαι, καταπατῆσαι, ἀνατρίψαι. Apud Luc. autem & Eust. diuisis etiam vocib. reperitur λὰξ πατῆσαι. ET Λακτάπης, SIVE Λαξπάπης, ὁ καὶ ἡ, Calce pressus. Calce pulsatus, Planta pedis calcatus. Eust. de λὰξ ἐμβῶμαι loquens, ἐξ οὗ (inquit) καὶ Σοφοκλῆς τὸ, — λὰξ πάτησον αὐτὸ τρεῖς ἀγρίας χρόας· τὴν λακτάπην δηλοῦν τὸν ἔρεθισμόν. Dicitur verò λὰξ πατῆσις vt ἔξκλησις & ὄξπις, quæ Attica esse scribit Etym. Vide λὰξ πατῆσις.

Λακτίζω, (de cui formatione vide quæ modo dixi in Λὰξ) Calco, Calce pulso, vel premo, Calcitro. Plut. περὶ ὀφθαλμίας, lib. 2, εὐθὺς ὅταν συνῴδ' ὀφθαλμὸν ἐκκαίῃ καὶ λακτίζοντος. Et apud Pind. ὀρεσσι κεν ὀρ λακτίζειν, aduersus stimulum calces, videlicet iactare. vt Donat. apud Terent. subaudit. Alex. Aphrod. l. 1 Probl. 31, πῶς ἀλλ' ὁ λακτίζει σιωπῶν πρὸς πόδας. vbi nota λακτίζειν πρὸς πόδας pro πρὸς πόδας, vt Homerus loquitur: & de brutis dici vt Calcitrare apud Latinos: item Calcibus cedere & verberare. Liu. Quorsum asinus cadit calcibus? Virg. Tollit se arrectū quadrupes & calcibus auras Verberat. Interdum cum accusatiuo construitur & signif. Calce peto, Calce contingo, Cædo seu concido calcibus, Calcibus insulto, Calces incutio, Calce pulso, Calce premo, Calce verbero: sic enim Latini loquuntur. Interdum verò præter accusatiuum illum additur etiam datiuus instrumēti, vbi & verbo Calco redditur. Od. ο, Ce Iro ab Vlysse prostrato. Καὶ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι καὶ ἀμφὶ πόδε' ἤκαε θείῃ, Λακτίζων πόδι χαλκῷ. Odyss. χ. de Eurymacho ab Vlysse vulnerato & collabente, ὁ δ' ἐν χερσὶν πεσὼν μετέπειτα, θυμῷ ἀνιείς, ποδὶ δὲ θρόνον ἀμφεκάλυψε, Λακτίζων ἑτέρῳ ξίφει. Dionys. Long. λακτίζοντες καὶ κατὰ τῶν ἀλλήλων σοβοῦντες κεφαλὰς ἀνεῖσαν. Demetr. Phaler. de elocut. τῆς ἀλόγου λακτίσεως τὸν χαλινόν. Aristoph. Neb. ἀμφὶ δὲ γὰρ ἀνὴ Διὸς οὐτιδανοῖσι ὁ ἐρα Ἀθῆναι μόνος τὸν ὄρνιν λελακτικέναι. Terēt. quoque in Eun. dicit calcibus insultare fores. Et λακτίζειν πόδε δαφοῦς, solum calce ferire & supplodere, vt stomachantes pueri solent. B. ex Chrysost. Et λακτίζομαι, Calcibus petor, Calcibus pulsor, Calcibus verberor, vt suprà. Luc. in Tim. ὠθεῖν ἐπίσω ἀπίμους λακτίζομαι καὶ λαφυσσόμενος. Lucill. lib. 2 Epigr. Λακτιζόμενος δ' ὡς εἶχε πεκαίετο, insultatus calcibus. Idem Luc. λακτιζόμενος εἰς τὸν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀναπαυομένων. Aliquando pro Calcor accipitur. Synes. epist. 44, ἀλλ' εἴ τις ἡμᾶς ἀνόητος λοῦσ, ἢ εἰ οἴεται καὶ αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ ἀναθεῶν ἀ γ πάντα θρόνον λακτιζόμενα, dum calcātur. Sed & in Luciani loco ἀπίμους λακτιζόμενος commodius potest reddi Calcatus & pedibus obtritus, more eorum quæ despicantes abiicimus & conculcamus. sunt autem verba Pluti.

Λακτιστής, οῦ, ὁ, Calcitro. vt apud Gell, Equus mordax & calcitro. Xenoph. ET Λακτιστικός, ὴ, ὸν, pro eodem. λακτιστικὰ ζῶα, & λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere solent.

C. ΑΝΤΙλακτίζω, Recalcitro, Calcitrantem vicissim calcibus peto. Plut. de primo frig. καὶ γὰρ ὁ κάπνος ἀέρος ὄζον εἶδος, ἢ ἡ Πίνδαρον ἀέρος κόσον ἀντιλακτίζουσα καπνῷ, quippe quū fumus aeris species quædā sit, & ille etiam apud Pindarum aeris nidor recalcitrans fumo.

C. ΑΠΟλακτίζω, Calce ferio, Calce repello. Luc. in Asino, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν ἢ ὡραίαν ἴδῃ ἢ τοῦδε, ἀπολακτίσας ἔπεσε δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, Calces in auersum à se iactans. Et paulo antè, asinus de se, ἀεὶ τὸν μεγὰν ἀπο-

πλεύοντες εἶναι τὸ ἵππων τὸ αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις A εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. Propriè est λακτικῶν iumētorū. sed & de hominibus dicitur. Plut. καὶ τέλος ὁ ἔρως, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, τὸ δυσπειθὲς καὶ ἀκόλαστον τῆς ψυχῆς ἀποζεύγνυον, ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σωτήρια. Dionysius theologus in quadam epistola, σὺ δὲ αὐτῷθεις, καὶ μετὰ πολλῆς αἰδοῦς τοσοῦτοι, φρασίως ἀπελάκτιζες. ‖Ἀπολακτίζω, est etiam Despicor, Sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam. Plautus, Ἀπολακτίζω inimicos meos. Vt apud Cic. Calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tāti. Vbi B. itidem pro Despicari & quasi calce repellere accipi B scribit. Sic dicitur λὰξ πατεῖσθαι quod cōtemnitur, vt do cui in meis Animaduersionibus in Adagia Erasmi.

C. Ἐκλακτίζω, Calces in sublime iacto, Calcibus auras verbero, (Virg. Tollit se arrectum quadrupes & calcibus auras Verberat.) vt schol. Aristoph. Vesp. dicit εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος pro iactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant. In Vesp. ferè sub finem, σκέλος οὐρανίον γ' ἐκλακτίζων τοσαῦτα χάσκει, crus in cælum eiectans, Camer. Aliquanto post itidem dicit, ἀνὼ σκέλος ἐκλακτοπάτα τις. pro eo verò quod dixerat σκέλος οὐρανίον ἐκλακτίζων, ibidē dicit Ῥίψε σκέλος οὐρανίον. ‖Ἐκλα- C κτίζω, Reiicio, calcibus imperēdo. quod despicantium est, vt & ἀπολακτίζω. Theophyl. ep. 13, ὅθ' Ν. κίνα πεῦμα κακῶν ἀλέγων ζῶν ἔχει τὴν λογισμῷ ἀλεξιπόνων. ὑπαφίχων δ' πῶς αὐτῷ, σοφισθεὶς, τὰ πατρῷα ἐκλακτίσας, τοῦ δὲ κύδους καὶ παλαίστρας πῶν τὸ βίου ἀρετὴν καταναλώσας. Similiter Suidas quoque ἐκλελάκτικεν exponit ἀπεβάλετο: itē ἀπέφυγεν.

Ἐκλάκτισμα, ατος, τὸ, ET Ἐκλακτισμός, οῦ, ὁ, Saltationis genus quod fiebat calcibus in altū iactatis, vt apparet ex verbis Aristophanis paulo ante citatis. Poll. lib 5 cap. 14, de speciebus saltationum, τὰ δὲ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἐν ὀρχήματα. ἔδει δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων ἐκλακτεῖν. Vnde Camer. dicit ἐκλακτίσματα esse saltationes muliebres, quum super humerum calces efferebātur. Et apud Hesych. ἐκλακτισμὸς, χῆμα χορικὸν, ὀρχήσεως σύστημα.

Λάκτις, Stimulus, Scutica. v. l. ‖Item Tudicula, Pistillum: quo videlicet ita materiam aliquam pinsant, vt E fullones calcibus pannos calcant. nam is λακτίζεσθαι quoque dicuntur. vnde ab Etymol. exponitur θραῦν & συντρίβειν in hoc Calimachi versu, Αὖδις ἀπ' ἀκτίζκτων ἔκνων ἔργα λάκτιν. Nicandri quoque schol. λάκτιν idem esse scribit quod ἀλεπεῖδαον Atticis, pistillum salibus cōterendis. ‖Item Rudicula, Spatha, Cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur & agitatur, τὸ κίνηθρον, vt Nicandri schol. exp. in hoc Theriac. loco, v. 108, ἔπειτα δὲ λάξ ἐν τῷ πιθῷ Εὐήρχῃ λάκτιν, τὰ δὲ μυεῖα πάντα τα- E ρέσσει. Συμφυῶς δὲ ἰω.

Λ Α Ο Ὶ Σ, ᾶ, ὁ, Turba, Populus. Ιλ. υ, τῷ δ' ὄμβ' ἔπεσε Ἡχῆ θεσπεσίη, ὅθι δὴ ῥ' Ἴλιος λαὸς ὄπιθεν. Ιλ. π, Δύσετο τοῦ χαλκοῦ, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἀγείρω. Ιλ. ι. ἀστρὶ πολῶν λαῶν ὅδιν αὐτὴρ ἐν πεζῷ κηλεῖ φιλήσει. Ιλ. χ, Λαοῖσι δ' αὖθ' ὅμε καρπὸ πόδος Ἀγιλλεύς. Synes. ep. 57, ἢ φωνὰς ἀσθενεῖ ὅθι συνεστάτων ἢ περιεστώτων λαῶν, coram congregato & circunstante populo, seu turba & multitudine. Item Ιλ. λ, λαοὶ ἀγερωχῶν. Aliquando additur nomen regionis aut vrbis. Ιλ. π, λεῦπε δὲ λαὸν Τρωϊκὸν, populum Troianum. Ιλ. ο, Ὡς G ὁπόν λίπε λαὸν Ἀχαιϊκὸν ἐννοσίγαιος. Item cum pronomine σός vel ἐμός, vel ἑός. Od. χ, σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν. Od. φ, Ὅς τε ἑῆς προὔθων πόλιος λεῶν τε πόσιν. sub. ἐῶν. Quidam λαὸς à λάας deriuant, eo quòd iactis in auersum lapidibus Deucalio & Pyrrha λεὼς repararint. Atque hinc Virgilius, — Vnde homines nati, durū genus. Et Ouid. Metamorph. lib. 1, (post fabulam de humano genere, Deucalionis & Pyrrhæ precibus ex saxis post terga iactatis reparato) Vnde genus durum sumus experiēnsque laborum, Et documenta damus qua simus origine nati. Item Pindarus apud Eust. ἄπερ ἀνὰ ἔκπισαντο λίθινον γένος, λαὸν δὴ ὀνόμασεν. Eust. verò & aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πλυθρωπουσαν, conuocabat τὸν ὄχλον, & numerum notabat λάεσιν, hoc est lapidibus, vnoquoque vnum iaciente. Affert tamen & aliam etymologiam, deriuans à λᾶ epiratico & αὔειν id est φωνεῖν, quoniā πολύφωνος est ὁ λαός.

C. Λαοδοκιμαστικῶς, Ita vt vulgo seu populo videtur. Ex multitudinis opinione. v. l.

C. Λαοσσόος, ὴ, ὸν καὶ ὴ, Populos seruans: vel Populos concitans. Priori significatione Apollo & Minerua dicuntur λαοσσόοι, οἱ λαοὶ σώζοντες, hoc est σώζοντες: at ἔρις dicitur λαοσσόος, ἡ σείουσα hoc est ἡ κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πόλεμον. eodem sensu Ἄρης quoque λαοσσόος, dicitur ὁ λαὸς παρορμῶν, vel ὁ λαοὺς διώκων, vt tradit Eust. qui & Minerua hoc posteriori sensu λαοσσόον dici posse scribit, quippe quæ bellica dea sit. Od. χ, - οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην. Ιλ. υ, Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. Ιλ. ρ, — οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ'. Tribuitur hominib. quoque. Od. ο, Αὐτὰρ Οἰνείης λαοσσόον Ἀμφιάρηα, videlicet ἔπικτ. vbi Eust. exp. λαοὺς σώζοντα, ἤτοι διώκοντα κατ' αἰθρίαν, vel σώζοντα δῆθ' μανικῆς. Hesiod. Asp. — Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως.

C. Λαοθόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populū alens, seu nutriens. At λαόθοφος, ὴ, ὸ καὶ ἡ, Qui à populo alitur seu nutritur. Pro diuersitate enim accentus significationem mutat.

C. Λαοφόρος, ὴ, ὸ καὶ ἡ, Populos ferens. Et λαοφόρος ὁδὸς, via publica seu peraulgata: à crebra multitudine quæ per eam cōmeat. (Eadem, & regia, prætoria, consularis, militaris, vt nonnulli scribunt. quoniam reges &c. magna cum frequentia & per latas vias tritissimāsque iter facere solent) Il. ο, de equite desultorio, Σεύας ὁν πεδίοιο μέγα θεσπεσίῃ ἄνω διώκει Λαοφόρον κατ' ὁδόν. In prosa λεωφόρος dicitur.

C. Ἀρχίλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populi rector. Aristoph. ‖Item nomen proprium.

D Λαωδής, εος, ὁ καὶ ἡ, Popularis. v. l.

¶ Λεὼς, ῶ, Atticè dicitur pro λαὸς, vt νεὼς pro ναὸς. Soph. ἀνάλιος λεὼς, populus marinus. Luc. Harm. ὁ γὰρ τοι πολὺς ἔσται λεὼς αὐτοῖ ἀθῷ ἀγοῦσι τὰ βέλπω. Idem in Hermot. de scriptoribus fabulosis, καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει αὐτοῖς. ‖Item nomen proprium viri. vnde λεωκόρον. Suid.

C. Λεωφάτης, ὴ, ὸ καὶ ἡ, A populo calcatus. vel Prorsus cōculcatus, à λεὼς significate παντελῶς. Creon apud Soph. in Antig. Θεὸς πάτ' ἄρα πάτ μέγα βαρὺς μ' ἔχων ἔπεσεν, ὃν ἢ ἔστησεν ἀχρίας ὁδός, Ὅμοιος λεωπάτητος αὖρ' πάν χαράν. vbi schol. exp. πῶν μεγάλως καταπατηθείς, & ἢ μὴ ὕβρεως ἀπαθουσῶν. Scribitur tamen ibi & λακπάτητος contrà quàm metri leges ferant. quam scripsuram Eust. quoque agnoscit, paulo antè in λακπάτητος hunc locum citans, & ille schol. qui exponit πῶν χαρὰν λὰξ πατήσας.

C. Λεωφόρος, ὴ, ὸ καὶ ἡ, idē quod λαοφόρος paulo antè: & λεωφόρος ὁδὸς, eadem quæ λαοφόρος Homero. Philo De vita M. lib. 1, τὸ δὴ μεσαίτατον, ἐν ᾧ ἡ ῥῆξις ἐγένετο, ἀνάξηραν θεὸς ὁδὸς ἄρδεια καὶ λεωφόρος γένεται, de mari in duas partes scisso, cuius medium resiccatum latam & militarem viam aperuerat, Turn. interp. Herodian. lib. 8, αἱ πελεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἅπασαι ἐφυλάττοντο ὡς μηδένα δῃλαίνειν, omnes viæ publicæ & calles. Aliquando autem omittitur substantiuum ὁδὸς, & subaudiendum relinquitur. Philo De mundo, ἐν ἀπείρῳ χρόνῳ τῶς ἐπιμελείας ὑπὸ πηγάτων ἐπὶ πέρατα πᾶσα λεωφόρος ἐγεγήνατο, in tempore infinito imbris vi terra à fronte ad calcem ad viæ vehiculari æquabilitatem complanata. Herodian. lib. 8, καταλιπόν τε τὰ πάλαια ἐρρίμμενα ὅθι τῆς λεωφόρου, in via publica. Et lib. 3, τὸ σῶμα ῥίψοιεν εἰς λεωφόρου, ὡς αὐτῶν φανερὸν γένοιτο. Et τὴν λεωφόρον ἐκβαίνειν, à via militari diuertere, B. At λεωφόρος ὁδοὺς μὴ σεῖν symbolicè Pythagoras dixit pro μὴ πολλῶν μὴ ἀκολουθεῖν, teste Eust. Cui & λεωφόροι γυναῖκες dicūtur Meretrices publicæ, quæ etiā δημοφόροι & σποδησιλαῦραι & πανδόσαι, vt suprà quoque in Σποδησιλαῦραι dictū fuit. Nominatim autem ex Anacreōte affertur λεωφόρος dictū de muliere publicè prostāte.

C. Λεωφρὸς, οῦ, ὁ, apud Æschylū initio Promethei vincti, — πόνδε τοῦς πάσας Ὑψιπόρρυμνος τὸν λεωφρὸν ὀχμάσαι, Ἀδαμαντίναις πέδαισιν. vbi à schol. variè exponitur, videlicet τὸν ἔχοντα ἔρωτα τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ θεῖα ἔργα καὶ βουλεύματα: vel τὸν τοὺς λαοὺς ἐρασταῖς ὄμμασι. (nā finxisse homines creditur) vel τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα τοῦ δαμόνου δῃλοῦντα πυρός, quoniā ignis, quē diis surripuerat, vsum hominib.

ostendit. vel ἢ ἄξιον θρύεσθαι ἔργον καὶ τοσοῦτο λῶμα λάων, A hoc est lapidum. Suidas hunc locum citans exponit τὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκοντα. item παίπαλμον. quemadmodũ B. quoque pro audaci, temerario, præcipiti & confidenti accipi tradit in hoc Xen. loco lib. 1 Apomnem. νῦν πίνων νόμιζε αὐτὸν θερμουργόπαιν τε εἶναι καὶ λεωργόπαιν, quippe qui εἰς μαχαίρας ἐκυδίσα, & in ignes insiliebat. Hesychius autem λεωργὸν exp. κακοῦργον, παιθοῦργον, ἀνδροφόνον. Videndum autem num deduci possit & à λεῶς quod Galen. apud Hippocr. accipi scribit pro παντελῶς, ἄπαν, & παιδοῦργος ac λεωργὸς synonyma prorsus erunt.

ΛΑΠΤΩ, F. ψω, Lambendo bibo, more canũ, laporũ & animãtiũ τὸ ὑγρὸν καταχαίνω, vt Eust. scribit, & Aristot. Hist. an. lib. 8, πίνει δὲ τὸ θηρία τὰ ἐν τῷ κεφαλοδόντα, λαπίζοντα τὰ δὲ σιτοδόντα ἀπὸ τοῦ ὑπόκειται καὶ βοῆς. ἡ δὲ ἄρκτος ὕπτια πίνει, ἀλλὰ κατὰ κόρυφα, καὶ τὰ θηρία ἐν δὲ τὰ μὴ ἄλλα ἅπασι. Vnde Plin. lib. 11 cap. 73, In potu, quibus serrati dentes, lambũt: quibus continui dentes, forbẽt, vt equi & boues: neutrum vrsi, sed aquam quoque morsu vorant. Est autem verbum πεπαιμένον, ex genere eorum quæ ὁρίζονται τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθη ἢ πράγματα, sicut & σίζω, vt docet Demetr. Phaler. Il. π, de lupis præda satiatis, ἀπὸ κρίνης μελανδρυόν Λαφόπτες Γλίσκησιν δρᾶν ἢ σμέλαν ὕδωρ ἄκρον. Plut. De solert. anim. οἱ δὲ ἵπποι δασυπόδας διώκοντες, videlicet κύνες, ἐὰν μὴ αὐτὰ κτείνωσιν, ἡδέως διαπώνται, καὶ πάλιν λαπτίζουσι πρὸς αὐτούς. Ælian. de Ægyptiis canibus, οὐκ ἀφεῖσας, οὐδὲ ἀπεῖ ἐν τῷ ὕδατι ἐλθεῖν ἐκ τοῦ πόματος πίνοντα, ἐπικυστίσας ἅμα καὶ ὡς διψῶσι λάπτοντες. ὑφιεῖσι δὲ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Idem de iisdẽ, πολὺ μᾶλλον τοῦ δεῖν, λάπτειν δὲ τῇ γλώσσῃ ὡς αὐτὰ μὴ πόρρωθεν κάτωθεν ἀνερπύσαι ἐπὶ τὸ ἅρπασαι αὐτά. Et Plinius, Certum est canes iuxta Nilum amnem currentes lambere, ne crocodilorum auiditati occasionem præbeant. ‖ Λάπτει est etiam Plenis se proluere poculis, Confertim se ingurgitare mero, & ἀθρόως πίειν, vt Athen. docet lib. 11 (vbi de λεπαστῇ sermo est) citans ex Aristoph. Τὸ δὴ ἅμα λέπαφε δοῦμον ὦ Ἡρᾶ δέσποτα, quasi ἄθροον ἔλεπε. Item ex Pherecr. ibidem, πολὺ κατὰ τὴν ἔσπερ ὁλκῆ, λεπαστὴν λαβὰ ἄφρος μεστὴ ἐχαρυβδίσε. vbi observa etiã vocẽ mediã. ‖ Λάπτειν est itẽ Euacuare, Exinanire ἐκκενοῦν, vt multis in locis Eust. tradit: item τὸ γίνεσθαι λαγαροὶ πολὺ ἐκπεπτωκότες καὶ κενοῦσθαι τῆς ἕδρας, ex Athen. hanc expositionem afferens, qui lib. 8 εἰλαπίνη hinc deriuat, λάπτειν esse dicens τὸν ἔδρασι ἐκπίπτειν, καὶ κενοῦσθαι, λαγαρὸν γίνεσθαι. ‖ Λάπτει, λαμβάνει, apud Hippocr. vt annotat Gorr. ex Erot.

C. ΑΠΟλάπτω, Lambendo absorbeo. Metaphora autem sumpta est ab animalibus quæ lãbunt in potu. Capitur pro ἐκπίνω, ἀποσπῶ, ἀφαρπάζω, vt Suidas tradit, ex Aristoph. Neb. citãs, γνοὺς ἀπολάψας ὁ, πλεῖστον δ' ἀσαν τὸ χρέος. Si verò ἀπολέψας scribatur, erit ab ἀπολέπω, Decortico, corticem detraho.

C. ΕΚλάπτω, Lambendo ebibo seu exorbeo, Lambendo exhaurio, vt canes & animalia serratos dentes habentia. Aristoph. Pace, Τὸν ζωμὸν αὐτῆς ὥσπερ κύων ἐκλάψομαι. vbi vsus est voce media: vt Pherecrates supra λαψάμενος dicit.

¶ Λαπάζω ET Λαπάσσω siue Λαπτάω, Euacuo, Inanio. λαφύσσειν δὲ καὶ λαπάζειν, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, vt tradit Athen. lib. 8 à λάπτειν quod itidem pro ἐκκενοῦν accipitur. Dicitur plerunque de ventris euacuationibus siue alui deiectionibus. Galen. ἡ δὲ θύρσια τῆς ὑγρὰ δι' ἕδρας ἐκκριθήσεσθαι μέλλοιεν, ὑπό τε τῶν μελικράτων ἐγχυθέντων καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάσσει τὴν γαστέρα. Idem, ἤκουν ὅταν ἤπιοι καὶ τὴν ἕδραν ἢ τὴν πλησίον μορίων ἀρχὴ φλεγμονῆς γένηται, γαστέρα λαπάζεις, nequaquam aluũ duces id est κενώσεις, B. Et λαπαζομαι siue λαπάττομαι, Euacuor. Aristot. Problem. sect. 23, circa finem, οἱ τροχαζόμενοι ἰσχυρὸν πονοῦσι πόνον καὶ οὐ λαπάττονται), qui curriculo eunt, vehementer laborant, non tamen euacuãtur. pro quo paulo ante dicit λιπαροὶ γίνονται οἱ νέοι τὴν θαλάττῃ, aluus eis lubrica fit. Erotianus quoque λαπάσσουσα exp. κενοῦσα, μαλάσσουσα apud Hipp. videtúrq; ei hæc vox à λάπαθον deriuari: sed recti⁹ alii λάπαθον hinc deducunt. Idem apud eundẽ ἐλάπαξεν explicat similiter ἐμάλαξεν. Et Galen. in Lex. Hippocr. λαπαχθιῶσαι, (inquit) κοιλίας μὴ τὸ κενωθῆναι, διὰ τὸ τὸ μαλαχθιῶσαι. Primariò igitur signif. Euacuo, Inanio: secũdariò, Mollio. Idem Gal. comm. in Prognost. λαπάττειν πολὺ γαστέρα exponit κενοῦν καὶ ἀποστέλλειν τὰ τῆς γαστρὸς οἰδήματα, vt Gorr. annotat. Hesych. verò λαπάττων exp. μαλάσσων, λαγαρὸν ποιῶν.

Λάπαγμα, ατος, τὸ, Idipsum quod euacuando educitur. Hesych. λαπάγματα exp. λαγαρά.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, Euacuatio, Exinanitio. vnde λαπαγμῶν apud Hesych. ἐκκενώσεων.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem, Aristot. Phys. 2. Et in Probl. sect. 23 circa finem, οὐ τοῖς ποσὶ τὴν λάπαξιν, ἀλλὰ μὴ πιόντα ξύν. id est, οὐ τοῖς ποσὶ λαπάττει, vt Galen. loquitur.

C. ΥΠΟλαπάζω Subtus euacuo, Euacuando subduco. vel Aliquantum euacuo. Vnde ὑπολαπάξας, ὑποκενώσας, apud Etymol. in λαπάξας.

Λάπαξος, ου, ἡ, ET Λαπάκη, ης, Fossa Terræ sulcus euacuãdo excauatus. Eust. Δημοκρίτου τοὺς ἀγρούς, ὡς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες, φρυγανίζουσι καὶ ἐπὶ μακρὸν ὀρύττουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάκας καλοῦσι τὰ ὀρυχθέντα. Suid. autem neutro gen. λάπαξ, ἐστὶ τὸ μέρος τῆς θηρεύοντος ὀνείδους: & Hesychio quoque λάπαξ, ὄρυγμα. Itẽ in meo lex. veteri scribitur Atticos λάπαξ vocare τὸ ὀρυγμα τῶν θηρίων: fortassis quoniã λαμβάνουσι τὴν λάπαξιν.

Λάπαθος, & Λαπαθὴ, Lapathum, herbæ nomen. Eust. & Etymol. & lexicum meum vetus habẽt fœm. gen. λάπαθος, à λαπάσσειν deriuantes, quoniam olus est quod vẽtrem ἐκκενοῖ & ἀπαλύνει, vt ipsi scribunt. Apud Diosc. autem & alibi frequẽtius reperitur neutro gen. λάπαθον, quod ipsum Diosc. quoque tradit καὶ ἀπὸ τῆς κοιλίας ἐφίστησιν. Plin. lib. 20. cap. 21 loquutus de lapatho satiuo, Est autẽ & sylvestre, quod alii oxalidem appellant, satiuo proximum, folius acutis, colore betæ candidæ, radice minima: nostri verò rutacem: alii lapathum cantherinum. Est & alterum genus, SERE Ὀξαλαπάθη vocãt. satiuo item similius, & acutiora habet folia ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Sunt QVI Ὑδρολάπαθον tradũt in aqua natum. Est & ALIVD Ἱππολάπαθον, maius satiuo, cãdidiũque ac spissius. Hæc Plinius. Sub finem capitis scribit Solonem adiecisse β. λαπαθὴν, radicis tũtum altitudine differẽs. Igitur ὀξαλάπαθον dicitur quòd folia satiuo habeat acutiora: ἱππολάπαθον, quòd satiuo maius sit: βαλαπαθὴ, quòd radicis altitudine à satiuo differat: ἱππος & βαὶς hoc in loco sunt epitatica, vt suprà quoque docui. Vide & Diosc. lib. 2 cap. 140 & 141.

Λαπαρὸς, ὸν, ὁ, Vacuus, Inanis. Dicitur aliquando de ventris inferioris vacuitate, & quasi iciunitate, citaturque ex Aristot. Hist. anim. lib. 8, λαπαροὶ γίνονται, ventre falubriter euacuantur. Similiter ex eiusdem problem. p. 83 B. affert λαπαρὸς, addens esse pro λαγαρὸς, nisi sit mẽda. ibi tamẽ non λαπαὸς reperio, sed λιπαρός. quærit enim ibi Aristot. διὰ τί οἱ νεοττοὶ ἐν τῇ θαλάττῃ λιπαροὶ γίνονται). pro quo λιπαροὶ γίνονται, paulo post dicit λαπαζόμενοι. adeo vt ibi pro λιπαροὶ videatur legisse λαπαροὶ, à λαπάζω, quod inanem & euacuatũ signifi at. Quæ verò corporis pars neutro gen. λαπαρὸν dicatur, ex sequentibus patebit, vbi de Λαπάρα dicetur. ‖ Λαπαρὸς, Tenuis. ἰσχνὸς, ἀσθενὴς, Hesychio: ἀπαλὸς, Erotiano, Mollis, sicut apud Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν capitur, quum ait, ὥσπερ καὶ πάλαι τὸν νέον ἐξέρευνεν, μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν. vbi exponitur Laxum & molle. quemadmodũ & Gorr. ex Hippocr. lib. 6 Epidem. οἱ ὦσιν λαπαροὶ citãs, interpretatur Dolorem mollem & laxum, qui fit sine phlegmone & tensione. AT Λαπάρη ET Λαπαρὸν dicitur pars ea corporis quæ posita est inter costas nothas & ossa quæ ad ilia pertinẽt. Ratio nominis est quòd inanis sit & desideat. Propriè enim τὸ λαπαρὸν significat inane & vacuũ, sicut λαπάζω exinanire. Sed & omne quod desidit, Græci λαπαρὸν appellant, trãslato vocabulo ab eo quod cõmuniter accidit. Siquidem omne quod vacuum est, necessariò desidit. Galen. comment. 2 εἰς τὸ ἰνταρῶδον, & similiter initio comment. 2 εἰς τὸ περὶ γονῆς. scribit eam partem omnino vacuã videri si cum supernis infernisque partibus, vtrisque osseis, conferatur. Idem verò comm. 2 εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, annotat se de vocabulo τῆς λαπάρας dicere posse (adductum experimento Hippocratis, ac poetæ vsu, tum ipso morbo) eam significare partem quæ inter

inter ossa pectoris, & quæ propriè appellãtur ossa iliũ, A est interiecta. Attamen idem Commẽt. 3, εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, ait, id quod inter ossa singularem costarum est, ab Hippocrate eo libro λαπαρὸν appellari qua parte musculi sunt dicti μεσοπλεύριοι. Erotianus autem, nõ quod inter costas medium est, sed ipsam costam, λαπάρλω dictam fuisse ab Hippocr. scripto prodidit. Hæc Gorr. Apud Homerũ autẽ Eust. idem esse annotat quod κενεὼν, (nã κενὸς & λαπαρὸς synonyma sunt, vti dictum est) id est τὴν ὑπὸ τὰς πλευρὰς τῶν σπλάγχνων λαπαχνέντα καὶ κενὸν ὀστῶν: Hesych. autẽ τὰ ὑπὸ τὰς πλευρὰς, & λαγόνας, vocari λαπάρας annot. Ιλ. γ. & η, Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρλω δίφρον ἀκόντισε Δίσχος. Et χ, Ἀλλ' ἀρὰ φωνήσας εὐρύστερνος φάσγανον ὀξὺ, Τῷ οἱ ὑπὸ λαπάρλω πίλασε, μέγα δὲ σίδαρος. In v. l. autẽ annotatur ex cõmẽt. 2 Galeni εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, non solùm ab eo λαπάρας collocari supra λαγόνας, dicit; esse medias inter thoracis ossa, & quæ propriè λαγόνες vocãtur: sed etiam esse morbũ qui eam partẽ infestet quæ inter thoracis & iliorũ ossa subsidit. A λαπαρὸς autẽ est ADVERB. Λαπαρῶς quod Gal. comm. in Epidẽ. 3, exp. κενῶς: quoniam τὸ κενὸν ἐκ τοῦ λαπαροῦ σημαίνεται. B C

Ἀλεπάζω, idem quod λαπάζω, id est Vacuo, κενοῦ vt Eust. tradit, dicẽs esse pleonasmũ literæ α: sicut & in ἐξαλάζω pro λαλάζω, pleonasmum esse scribunt grãmatici. Alibi autem annotat, ἀλαπάξαι propriè significare ἐκκενῶσαι: at καταχρηστικῶς capi pro πορθῆσαι, ὡς ἐν τοῖς ἀλόσεσι κενοῦσθαι τὴν πόλεων. Vide & Λαφύσσειν & Λαφυρα paulo post. Plerunque pro Vastare & Diripere capitur. Ιλ. ο, Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἐξαπάζοντα σίχας αἰνῶς, de Diomede, q̃ quosdam interfecerat, & Priamidas equis armisq; spoliarat. Il. ω, Πρὶν ἀλαπαζομένου τε πόλιν κεραιζομένου τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Deus quoque dicitur domũ alicuius & fortunas ἐξαπάζειν, vt Od. ρ, vbi Vlysses ait sibi aliquando fuisse domũ locupletem & familiam magnam, multáque alia quæ ad bene viuendũ hominem opulento necessaria sunt: subiungens, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων. vbi itidẽ pro Diripuit aut Spoliauit capi potest, vt dicat Iouem omnia illa diripuisse: vel se omnibus iis spoliasse. Vinũ quoque dicitur ex pectore molestias ἐξαπάζαι, eximere: nisi aliquis velit in prima significatione capere pro Euacuare: aut metaphoram esse à direptionibus & expoliationib⁹ vrbiũ. Panyasis apud Athen. l. 2, de vino, Πάσας δ' ἐκ κεφαλῆς αὐτὰς ἀνδρῶν ἀλαπάζει Πηνόμβρος καὶ μέτρον. D E

Ἀλαπαδνὸς, ῆ, ὸν, Vastationibus & direptionibus expositⁿ, Vastatu & direptu facilis, ἀπόρθητος, ἀσθενὴς, vt Eust. exp. ab ἀλαπάζω, vt ὀλοφυδνὸς ab ὀλοφύζω. Ιλ. λ, Μηδέ τις ἵππου πεζὸν τε καὶ ἱππόφι πεποιθὼς Οἶος ἀνεσθαι ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, Μηδ' ἀναχωρέτω ἀλαπαδνότερος δὲ ἔοικε. vbi posset etiam accipi pro Expugnatu faciliores. vt & Il. ε, de leonibus & apris, ἠύτε δύνος οὐκ ἀλαπαδνός. Et Il. ε, de Nireo, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην· παῦρος δέ οἱ ἕπετο λαός. F

C. ΕΞαλαπάζω, Euacuo, Exinanio, ἐκκενόω. vt Od. δ, Menelaus dicit se adeo amare Vlyssẽ vt ei non recuset vrbẽ habitandam dare in solo Argiuo, & domum extruere, Ἐξ Ἰθάκης ἀναγαγὼν σὺν κτήματι σῷ τε καὶ υἱῷ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Ἀθήνας τε ἐπίσκοπον ἐν τε ἑαυτῷ). δὲ οἱ αὖτε· nec enim vllã suarũ vrbiũ ἐκ πορθήσοι αὖ, ἀλλ' ἐκκενώσοι μετοικίαις, vt ibi annotat Eust. ‖ Frequẽtiⁿ capitur pro Vasto & Diripio. Ιλ. α, — ἀπὸ πολὺ Ζεὺς Δαῖον πόλιν Τροίλου ἀπείρονα ἐξαλαπάξας. Sic Hesiod. Erg. ἔπερσε πόλιν ὀξαλαπάξας. G

ΛΑΦΥΣΣΩ siue Λαφύττω, Auidè deglutio. βρόδαμος καταπίνω, vt Eust. exp. Il. λ & ρ, de leone bouem ex armẽto prosternẽte, Τῆς δ' ἐξ αὐχένα ἕαξε λοβὸν κραπεδόσιν ἐδέσσαι Πρῶτον, ἐπὶ δὲ θ' αἷμα καὶ ἔγκαλα παντὰ λαφύσσει. B. interpr. Deuoro, Helluor, Cõsumo per luxũ, in hoc Luciani loco de Pluto, ὑπ' ὀνίων μὲ ἀπίμως λακπτόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ὀνίων δὲ οὐδὲν ὑγιὲς σημαίνει δυσπεπτος, πεπεδημένος. Agathias Scholast. l. 2, εἰς λαμόγιος, ὃ δὲ ἔρρηγε Βύσσ' ὑφ' ἡμέρῃ γαστρὶ λαφυζόμενος, deglutiendus seu deuorandus. Apud Suidam duo habentur exempla, alterum de esculentis, alterũ de poculentis. Ex Æliano ὅτι οἱ ἀεπὶ λαφύζοιεν τὴν ἐλεφαίνων τὰ σπλάγχνα, de signis militarib⁹. Et aliunde, οἱ δὲ Πέρσαι φύσει τοῦ ἀνυχίου λαφύσσουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακὸν ἀποκλίνουσιν. In priori loco exp. ἐξαπατεῖν, ἀφειδῶς θεινῶσιν). in posteriori autem commodius reddetur, Hauriebãt. Abforbebãt. Athen. H

Ἰδ. 8 de εἰλαπίνη loquens, quod itidem à λάπτω deriuat, scribit λαφύσσειν esse τὸ δαψιλῶς καὶ ὅλη πολὺ λαπάσσειν καὶ κενοῦν: paulo antè verò λαφύσσειν & λαπάζειν exp. ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν: addens, poetas ἀλαπάζειν ab eadem origine deriuatum accipere ὅλη τὸ πορθεῖν: & τὰ διαρπαζόμενα καὶ λαφυζόμενα, vocari λάφυρα. Eust. verò quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit verbũ, minus rectè. Hesych. λαφύξας exp. διαπαρέξας, ἀφειδῶς θεινήσας μόνος: & λαφύσσει, σπαρασσει, λάπτει, καταπίνει μετὰ θυμοῦ ἐσθίει: item ἀπολύδει.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, Deglutitio, Helluatio. Aristoph. Nub. Ὀζῶν μύρῳ, κρόκῳ, καταγλωττίσας, Δαπάνης, λαφυγμῷ. vbi schol. exp. τῆς πρὸς τὴν ἐδέσματα πολυτελείας, id est ἀσωτίας: & λαφυγμὸν ait dici τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν: citãs ex Eupol. Λαφύσσει) λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ. AT Λάφυξ, ὁ, Morsus. v. l.

Λαφύκτης, ου, ὁ, Liguritor, Helluo. ὁ ὅλη μεθῇ ἀνθρώπων πολλὰ, vt Eust. exp. Et Athen. lib. 11, de λεπαστῇ loquens, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, ὡς λαφύκτας καλοῦμεν.

Λαφύστης, ου, ὁ, Helluo, Gulosus, Gurges. idem quod præcedens. A Suida exponitur λάιμαργος. Erat & Ζεὺς λαφύστιος, cui Phrixus, quum in Colchos peruenisset, arietem quo transfretarat, mactauit, vt annotat schol. Apol. lib. 2 Argon. Meminit & Paus. Attic. p. 17, vbi ab Orchomeniis ita appellari scribit. Λαφύστιον est etiam mons Bœotiæ: a quo Bacchum λαφύστιον appellatum esse tradit Etym.

¶ Λάφυρα, τά, Exuuiæ, Spolia: τὰ ἐκ τοῦ πολεμίου σκῦλα καὶ πόλεων ἐκκενούμενα, vt Eust. exp. etymologiam simul exprimens: addens tamen esse qui velint compositũ esse ἀπὸ τοῦ παῦ λαοῦ φύρεσθαι. Idem alibi, λαφύσσειν (inquit) καὶ λαπάζειν (ὡς καὶ ἀλαπάζειν, καὶ πλεοναστικῶς τὸ α) τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ὅθεν καὶ τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι (ἤγουν πορθεῖσθαι) πόλιν, λάφυρα λέγεται τοῦτο πῶς λάφυξιν. Quod & Athen. confirmat. lib. 8, afferens etymologiã vocabuli εἰλαπίνη. Volunt autem λάφυρα propriè esse quæ viuo hosti detrahuntur, at σκῦλα quæ mortuo. Soph. καί σε παλαιοῖς ἐγὼ σέφω λαφύροις. Plut. De deo Socr. νεῖαι πλήρεις ὅσαι πεντάδαπῶν λαφύρων. Idem in Coriol. πολὺ πάφορον ὅπλοις καὶ λαφύροις κοσμούμενος ὡς ἀριστεὺς καὶ στρατηγός. Idem in Alex. Δοκοῦμεν πολὰ τῶν λαφύρων Ὀλυμπιάδι καὶ Κλεοπάτρᾳ καὶ τοῖς φίλοις. Paus. Att. λάφυρα, ἀπὸ Μήδων, Μασσίου θηρᾶν καὶ ἀκινάκης Μαρδονίου. E

C. Λαφυροπώλης, ου, ὁ, Spoliorũ venditor, Qui exuuias diuendit. Xen. Laced. Polit. ὃ δὲ λῃδὰ ἄγων [πρὸς ἔλθῃ, τῷ πόνῳ ὁ Σπαρτιάτης ἀπόπεμπε] ὡς εἰς λαφυροπώλας. Idem Hellen. lib. 4. ἵνα πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμάλωτα πρὸς τοὺς λαφυροπώλας. A Plut. λαφυροπώλης dicitur etiam qui captiuos vendit, vt B. annotat. VNDE Λαφυροπωλέω, Spolia vendo, Construitur nonnunquam cum accusatiuo, & tunc exponitur Spolia & exuuias alicui detractas vendo, Vendo ea quib⁹ aliquem spoliaui: vel (vt Budæus interpr.) Sub hasta diuendo, Auctionor. Diodor. Sicul. in Hist. Alex. πρὸς δ' αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, ἤθροισεν ἀργυρίου πάλαντα πεντακόσια. Polyb. l. 5, λαφυροπωλήσας πᾶσαν πολλείαν. Athen. πρὸς ἀστῶν loquens, καὶ τοὺς ἔχοντας τὸν ἀγρὸν, καὶ διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦσι τὰ ὑπάρχοντα. ET Λαφυροπωλεῖον, ου, τὸ, Officina diuendendis spoliis. Polyb. lib. 4. p. 65, à tergo, ὡς λαφυροπωλεῖον χρησάμενοι, διήρει ἐν τούτῳ πρὸς τὰ δρπαγάς. Item in v. l. Λαφυροπώλιον, Forum vendendæ prædæ. vt ἀρπωλιον. F

C. Λαφυραγωγέω, Spolio, Prædor, Depræ dor, Diripio. Plut. in Galba, καὶ τὰ μὴ Γαλατῶν, ὅσαι ἐπιχώριοι ἦσαν), λαφυραγωγήσειν. Propriè autẽ λαφυραγωγεῖν est Spolia abducere.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ, Epulum, Cõuiuium opiparum, Cõpotatio: ἀπὸ τοῦ εἰλαπίνω siue λαπάζω, ὅθεν τὸ ἐν αὐτῇ παρασκευαζόμενον καὶ δαπανᾶν. λαφύσσειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, vt Athen. tradit lib. 8, apud Æsch. & Eurip. exponens δῶρα. Eust. quoq; à λάπτω deriuat, ὅθεν τὸ λαπτικὸν τῆς θοιαύτης λαμπρότητος παρασκευῆς καὶ δάπανον: addit tamen, antiquis grãmaticis εἰλαπίνειν esse δωρεῖσθαι πολυτελῆ ἐν ᾗ καὶ ἔλας ἢ ὁμοῦ εἰλαμφοῖ πολὺ ἐπιέπνον. Secundùm quos non deriuatũ erit à λάπτω, pleonasmo diphthongi ει, sed cõpositum ex εἴλη & πίνω. quæ tamẽ etymologia verisimilis nõ videtur, quũ Homerus post εἰλαπινάζεσι addat πίνουσι τ' αὐτοπαροῖνον. Idem exp. etiã θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπρὰν πέρα: vt & Ath. paulo infrà in Εἰλαπινάστης. Od. α, Τίς δαὶς, τίς ἀθόμιλος ἐστ' ἐπιπλεος; τίπτε

δεῖσε χρεὼ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρεγνος πάδε γ' ἔδη. Od. λ, ὀν ἀφνεῖ αὐτάρ ὁς μέγα δ' αναμβύοιο Ἠ γάμῳ ἢ ἐρέτῃ, ἢ εἰλαπίνῃ πεδαλίῃ. Et Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέεσσι. Et Il. ψ, Εἰλαπίνας δαίτυπτο.

Εἰλαπινάζω, Epulor, Conuiuor. Od. β & ρ, Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ἐξ καὶ πίονας οἶας Εἰλαπινάζοισιν, πίνεσί τε οἶνον ἄριστον.

Εἰλαπινασής, οῦ, ὁ, Cõuiua epuli particeps. σωσίδιπος ἢ σωσίβιος, vt Eust. exp. Il. ρ, μάλιστα δὲ μιν πεν Ἕκτωρ Δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑτάρος ἦεν φίλος εἰλαπινασής. Athen. lib. 8, πᾶ θυσίας καὶ πᾶς λαμπρότερας σωζασκεῦας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, καὶ τοὺς τούτων μετέχοντας, εἰλαπινασταί.

ΛΑ'ΤΡΙΣ, Ancilla. Hesychio est μιαδυεργός, λεπουργός, μίσθιος ἐργάτης: πωδίσκη ὑπηρέτρια, δούλη: & λάτρεις eidem sunt δοῦλοι. Athen. lib. 6, diuersa seruorum nomina recẽsẽs, Εὐριπίδης δ' ἐν Φειξῷ λάτρεις αὐτοὺς, (videlicet τοὺς πενέσας) ὀνομάζει δι' ἡδονὴν, Λάτρεις πενέσας ἀμοὺς ἀρχαίων δόμων. Eust. ex Aristoph. grammat. λατρεῖς, ὁ δεσπότης· ἀλλ' ὅμως ὅτι δούλων τινὰς, καὶ ὅτιν ἐλευθερεῖν μοῦ ὑπουργοῦσιν, ὡς καὶ Ἀπολλωνίος, videlicet apud Eurip. in prologo Alcestidis. Idem Eust. alibi annotat, λάτρ ι qui busdam esse simpliciter θεράπαινα, quibusdam τὸν κατὰ πολεμικὸν θεσίσαν ἀλόντα καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθέντα. adeo vt λάτρεις tribus modis exponatur, Famulus, Seruus in bello captus, vel Quem belli iure aliquis seruum sibi comparauit, δοῦλος δορύκτητος siue αἰχμαλωτος: & Mercenari', vt idẽ sit cum θής. Sicut verò in Eccleſiaſt. legitur θεοῦ δοῦλος, id est seruus: ita & λατρεὺς. apud Syneſ. Hymn. Γόνυ σοι κάμπτων, Ἰδέ τοῦτο, λατρεῖς Πίστιν καὶ γαῖαν ἁλαίς. Fœm. gen. dicitur etiam Λατρὶς, Serua, Famula, δούλη, παιδίσκη. Syneſ. Hymn. Οἶσι ψυχὰ Θαυμαστὸν ἀφεῖ γὰ λάτρι ἔχει: ſicut alibi eiusdẽ anima dicit, Καπέβαν ἀπὸ σοῦ Χριστὲ θηπεδοῦ· Ἀνὴ δὲ θύσας ἠχμάν δ' ὕλα. Apud Suidã habetur ETIAM Λάτρις, per ι. λάτρις, (inquit) λαθρεῖ· θηλυκὲν δὲ λάτρεις, θεράπαινα, δούλη: cuius tamen λαθρὶς nulla proferuntur exẽpla, nec ea ſcriptura vel apud Athen. vel Heſych. vel Etymol. vel Euſt. reperitur. Sed & apud ipſum Suidã paulo poſt verba citata, hæc ſcribuntur, λάτρεις τὸ ἀπλοῦν, δηλ. τὸ Γ, εἰδωλολάτρης δὲ, δηλ. τὸ Γ ἐν σωθεος. Praterea hic locus apud eũdẽ, Δέσποιν' ἡμῶν ἀνάκτων τοῦ πάνδ' ἤρεια Εἰδυῖα καὶ ξένοις ἐκφέρεσι πλοκαμοις, (quẽ ſubiũgit poſt λάτρις in fœm. gen. acceptũ) ad maſ. pertinet.

Λαρδύω, Seruio, Famulor. Xen. Pæd 3, ἐρῶ μὲν κ' τῆς ψυχῆς πειράμενος ὅτι μὴ ποτε λοιπὸν δοῦλα ζωτῶν. erat enim ἀνδραπόδων. Plut Probl. Græc. κατεχόν παρ' ἑαυτὸ λαρδύοντα, de quibusdam iuuenibus ad Minoem ab Athenienſibus miſsis. Metaph. quoque capitur. Phocyl. Κατεῦ λαρδύειν. Iſocr. in Hel. encom. τοὺς δὲ ὦ κάλλει λατρεύοντας, φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους νομίζουσιν. Et apud Luc. λατρεύειν τῇ δόξῃ. Item Seruiliter colo, vt B. interpr. apud Luc. de cœnipetis, νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ὀπόνοιαν τὸ ὁ ωάσας ἄγεισι. Apud Eccleſiaſticos autẽ ſcriptores accipitur pro Religioſè colo. Damaſc. 70, οὐκ ἀνθρωποκτόνον τῶν θρῆνα λεγόντες, (θεοσεβῶν γὰρ ἐν τῇ μιᾷ τῶν λόγου ὑπόστασιν) οὐ τὴν κτίσιν λαρδύοντες. Ide m p. 8, de trinitate loquens, μίαν βασιλείαν ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι γνωριζομένην τε καὶ θεοσεβομένην μιᾷ θεοσεβείᾳ, πιστεύομεν τε καὶ λαρδεύομεν ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως. Et λαρδύοντες, cultores Dei vbiq; vocantur ab Apoſtolo in Epiſt. ad Hebræos. B.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, Seruitium, Miniſteriũ, Cultus. ex Epigr. G

Λατρευτής, οῦ, ὁ, Cultor. v. l.

Λάτρις, Apollo, item Neptunus, à ſeruitio Laomedõti in extruẽdis muris impenſo. v. l. Ita idẽ foret quod λάτρις, id eſt ὀπηρέτης.

Λατρεία, ας, ἡ, Seruit°. Plut. Symp ὥσπερ εἰ δεῦρο τοῦ ἀναλδες τινα βίον βιώσοντες, καὶ τὴν θεραπείαν ἀπαλλαγεῖεν τῶν θεῶν τὴν πόνον λατρείας καὶ πληρώσεως, ſeruitute implendi dolii. Et λατρεία ἀγροῖκος apud Luc. Seruit° illiberalis & indigna. Sic apud Soph. Οἷας λατρείας αὐτὸ ὅσον ζήλου θέρεσι. id eſt, quas ſeruitutes, δουλείας. ‖ Item Cultus Seruitis religionis, Auguſt. De ciuit. Dei lib. 5 ca. 15 Sic λατρεία τοῦ θεοῦ apud Plat. Apolog.

Λατρεύμα, ατος, τὸ, Merces. μισθὸς, Ariſtoph. grammat. apud Euſt. & Suid. Heſychio autem μίσθιον. Vnde deriuatũ volunt eſſe λάτρεις: vt λάτρεις ſit ὁ μισθωτός. Videtur tamen contra λάτρον eſſe propriè merces quæ ſeruo datur.

ΛΑΥ'Ω, Fruor. pro quo vſus obtinuit compoſ. Ἀπολαύω. Euſtath. enim λαυμὸς à λάω deducit, vnde fit λαύω & ἀπολαύω. ſed nullũ vſus verbi λαύω exẽplum affert, ſicut nec alii, quod quidem ſciã. Videtur autem potius λαυκανία à λαύω, & λαυμὸς à λάω deriuare: (ſicut & rationi conſentaneum eſt) ſiquidem hæc ſunt eius verba, λαυκανία δὲ θεραπεύεται ὅθεν καὶ ὁ λαυμός. ὡς γὰρ τὸ Λάω, λαυμὸς καὶ λαυμὸς, οὕτως ὁ τὸ Λάω, λαύω, λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς (φασὶ) πίπτει. Sed quod attinet ad λάω, pro ἀπολαύω, ſi Ariſtarcho ſubſcribere volemus, Homerum eo vſum eſſe dicemus Od. γ, v. 226 & 227 γάσσαν, οὐκ ἀλάω, & ὁ μὴ λάε κεῖνον ἀπεῖχον. Tot' autẽ locus eſt hic, ἔνθ' ἀρετέροισι πόδεσσι, κυανοῦ ἐκ πεκίλοιο ἔλοιν, Δεσπαμένοι λάων. τὸ δὲ δαμαζόμενον ἀπαιπῆς, Ὡς εἰ χρυσὸς ὀπῆς ὁ μὴ λάε κεῖνον ἀπεῖχον, Ἀνταρ ὁ δὴ φεύγειν μεμαὼς ἐκαμόν τε πόδεσσι. (Ariſtarchus (inquit idẽ Euſtath.) λάων exp. ἀπολαύων. ex quo λαυμὸς & λαυκανία, atque adeo ipſum ἀπολαύειν, pleonaſmo literæ υ. Vnde & λάε κεῖνον ἀγχαν, id eſt ἀπέλαυεν, ἐτρύφα. Sed aliæ duæ afferuntur harum vocum λάων & λάε expoſitiones ab eodem grammatico.

C. ΑΠΟλαύω. Fruor. Commodum ſeu fructum capio, vel emolumentum. Iſocr. contra ſophiſtas, ἐν οἷς αὐτοὶ συμφορῶν κοινωνοῦντες, οὕτω καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύσουσι. id eſt, Vt qui calamitatum participes fuerũt, illis cõmodis quoq; fruerentur. Idem Ad Demonicum. ὁ τὰ λαυ τὰν παρόντων ἀγαθῶν, Fruebatur bonis præſentibus. Chryſoſtom° in eodẽ loquẽdi genere paſſiuo futuro eſt vſus in libello De precationes, πάντα ἐκεῖνος ἀγαθῶν ἀπολαύσεται τοῖς ἐν ἀγαθοῖς καὶ ἐνόντοσι πᾶσι τὰ τῶν ἔργων ἐφελκόμενα; Et ἀπολαύειν ἡσυχίας Otio frui. ex Dem. Æſchines aduerſus Ctesiphontem. ἀπολαύειν καὶ ἐμπιπράμενος τῆς ὁδοῦ ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξεστιν. Alicubi apud Iſocratem ἀπολαύειν & ἀπέχεσθαι inter ſe oppoſita reperiuntur. Et pro Commodum ſeu emolumentum percipio. Plut. in Antonio, ἀπλαυῶν καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολεμοῖ, Hoſtes ex eius ambitione commodum perceperunt. vel, Eius ambitioemolumento fuit hoſtibus. Lucianus in Nigrino, ἀπολαυσιν τῆς σφετέρας ἀλυσιτελοῦς, Commodum ex ſua veritate percipiunt. ‖ Sæpe genitiuo additur accuſatiuus. vt apud Platonem De repub. lib. 3, τῶν μεγίστων εἰς ἀγαθῶν ἀπολαυσεν τὸν πολιτευσαμένον. Ariſtophanes ἀφθονίαν ἀπολαυσ' οὐσῶν αὐτοῦ. Iſocrates, ὅσοι τοῦ εὐσεβεῖς ἀνθρωποι καὶ ἐν τῷ θεῷ συλλογίζονται τὰ ἀγαθὰ ἀπολαυσεν. Inter. um dicitur καλῶς τὰ ἀπολαυεῖν, aut ἀπολαυεῖν καὶ ἀπέχεσθαι. Syneſius, τὰ καλὰ τῆς Σμυρνίδος συμφορᾶς Γέραν ἀπολαυσεν, ἡ Σμυρνίδος Ἑστία. Aliquando ἀπολαύειν πινὸς idem valet quod ἀπολαυειν τὰ ἀγαθὸν τινος. Lucianus, τὰ μὴν δὲ σὺ ἀπολαύσας τῆς ἐρωτικῆς τὰ ἀπολαυστὰ τῶν σοῦ καλῶν ἀνθρώπων pro τὰ ἀγαθὰ. Sic apud Ariſtophanẽ, τὰ δὲ ἀλλ' ἀπολαυσαμι τῶν μοῦσικῶν; Plutarchus in Pericle, ὧν τὰ Ἀναξαγόρου συνουσίας ἀπολαυσε Περικλῆς. Idem in Alcibiade, τῆς Σωκρατικῆς θεσεῶς αὐτὸν ἀνεῖναι καὶ φιλίας οὐ μικρὰ θεῶς δέξαν ἀπέλαυσε. q. d. non paruo ei fuit adiumento ad gloriam. Simile eſt οὐκ ὀλίγα τῆς ἐρωτικῆς ἀπολαυσεν. Item apud Plutarchũ in Antonio φίλος εἶναι δ. κὰν Ἀντωνίῳ, καὶ πολλὰ ἀπολαυσεν τῆς Καισαρος φιλίας δι' αρετὴν. ‖ Citatur etiam ἀπολαύω cum genitiuo præcedente ἐν præpoſitione, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν ἐν τῷ κοινῷ. ‖ Inuenitur autem ἀπολαυω & cum accuſatiuo ſolo, apud Theophraſtum, De cauſ. plant. lib. 3, ἀπολαύει τὸν θεοσταξίνην, quod exponitur, Pabulo fruitur ad incrementa.

Ἀπολαυω, in malã partẽ, Sũ particeps. Arrianus philoſophus, θορυβεῖ δὲ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἄλλοτε χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσεται. Et pro Damnum capio, iunctum cum genitiuo, & cum accuſ. κακὸν aut ζημίαν, aut aliquo tale quiddam ſignificãte. vt ἀπολαύειν τὴν κακὸν τῆς φλυαρίας, apud Iſocratem. Simile eſt, ἀπολαυειν τὸ σῶμα κακὰ τῆς ψυχῆς. Rurſum Iſocrates De pace, δέδοικα μὴ πειρώμενος ὑμεῖς ὀνεργεῖν, αὐτὸς ἀπολαύω πρῶτον, quidpiam incommodi capiam. Idem in Æginetico, ἐν οἷς ὀκνοῦντα σε μὴ φλαῦρον τι οὐδὲν ἀπέλαυσα. Interdum & ſine i la adiũctione vſurpatur in malam partem. vt apud Lucianum. ὥσπερ ἀπολαυσοντα τοῦ Διὸς ἐρωτῶν. Niſi quis malit hoc in loco & aliis huiuſmodi ironicè poſitum intelligere, vt ſiquis dicat, Hos fructus percipient: pro, Hæc damna ac in Εἰλαπινασής. Od. α, Τίς δαὴς, τίς δὲ ὅμιλος ὅλ' ἔστιν ἐνθάδε; ἢ πάντα

cipient, ſeu malã: eo videlicet modo quo dicitur corpus ante ſenectutem effœtum, eſſe fructus intemperantiæ. A

Ἀπόλαυσμα, ατος, τὸ, Oblectamentum, Delectamentum, apud Euripidem.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, Fruitio, Vſus. Commodum ſeu fructus quem ex re aliqua percipimus. Iſocr. σύμπαντα τὰ ὑπάρχοντα ἀγαθῶν πῶν μετέχειν ἀπόλαυσιν. Apud Xenophontem, ἀστῶν καὶ πολίτῶν ἀπόλαυσις. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, ἐν τῷ ἀχρείων ποιεῖται πῶν ἀπόλαυσιν τῆς οἰκείας ὑφῆς. Demoſth. in Epitaphio, τῷ κατὰ βίον ἡδονῶν ἀπολαύσεις ὑπὸ ἐωρᾶσθαι. Sicut autem ibi dicitur ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, ita nonnunquam αἱ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδοναί. ‖ Quinetiam ἀπόλαυσις dicitur nonnunquam ipſa ἡδονὴ, id eſt Voluptas. vt in hoc Ariſtotelis loco, Top. 1, πότερον κατ' ἀρετὴν ἢ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδίων βίος. Niſi quis malit ἀπόλαυσιν interpretari Oblectationem, ſeu Delectationem, vt ſæpe vertitur. Budæus apud Athenæum ait poni etiam pro voluptaria vita. B

Ἀπόλαυσις (ſicut & verbum ἀπολαύω) capitur in malam etiam partem. C

Ἀπολαυστὸς, ὀν, ὁ καὶ ἡ, Ad voluptatem pertinens, ſeu ad oblectationem, Voluptarius. Plutarchus, εἰ μὴ ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦτος, τί σεμνύει τοὺς πολλὰ κεκτημένους ἀρκεῖσθαι μετρίοις, Bud.

Ἀπολαυστικὸς, ὴ, ὸ, Voluptati deditus, Voluptarius. Baſilius, εἰ ἀπολαυστικὸς εἶ καὶ φιλήδονος, ἔχεις τὸ λόγιον τοῦ θεοῦ γλυκὺ τέρον ὕπνου τοῦ μέλι. Athenæus, καὶ ὁ Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητὴς, τῷ ἀπολαυστικῶν γε εἶς ὢν. Apud eundem βίος Phæacum dicitur ἀπολαυστικὸς, lib. 1. D

Ἀπολαυστικὸς, Voluptatem afferens, Ad voluptatem pertinens. quo etiam ſenſu vſurpatur Voluptarius. Apud Athenæum lib. 14, κατὰ μὴν πῶν γνῶσιν ἡδὺ καὶ ἀπολαυστικόν. Apud eundem præcepta Sardanapali & ſimilium dicũtur ἀπολαυστικά. Sic diſputationes voluptariæ, apud Ciceronem: & Diſciplina voluptaria.

c. 2. Παραπολαύω, Obiter fructum percipio. vt Greg. de Baſilio loquens, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ καὶ ἔσθ' τὰ τῆς ἐκείνου φιλίας π θεραπλαυσα. id eſt, Si obiter hunc fructũ percepi ab eius amicitia, vt Bud. interpr. pag. 651. vbi fuſiorem loci huius explicationem vide: nec non locum Synesii in quo pro ἀπολαύω poſitum eſſe tradit. In v. l. exponitur etiam In tranſcurſu fruor, & præter deſtinatũ inſtitutum. E

‖ Cãpitur & in malam partem (ſicut ἀπολαύω & συναπολαύω) pro Obiter damnum accipio. Luc. De calumnia, καὶ θεραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν οὐδὲν αὐτὸς γεγονώς.

c. 2. Συναπολαύω, Simul fruor, Vnà cum alio fruor. q. d. Fruitionis ſum particeps. Interdum in malam partem, ſicut & ἀπολαύω. vnde Gaza apud Ariſtotelem in Probl. συναπολαύει τῶν μερῶν vertit Partium vitia haurit. F

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, Fodio. σκάπτω, Euſt. ὀρύσσω, Heſych. quod dictum putant θεοῦ τὸ λίαν χαίνειν. Vbi enim foſſæ ducuntur, terra hiat,

C. ΔΙΑΜΦΙλαχαίνω, Circumcirca fodio. Od. ω, Ἠ πι ὁ μὴ κάτ' ἔρχον κεφαλῆ, φυτὸν ἀμφιλάχαινε.

C. ΕΚλαχαίνω, Effodio.

ΛΑΧΑΝΟΝ, ου, τὸ, Olus à λαχαίνω dictũ θεοῦ τὸ λαχαίνειν ἤτοι σκάπτειν ἢ γῆν ὅθι φυτεύει, αὐτοῦ. Theoph. Hiſt. pl. lib. 7, καὶ ὁ δὲ λάχανα τὰ θεῶς πῶν ἡμιτεσαν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo vtimur. Athen. lib. 2, ἑψητὰ λάχανα: item κυρὰ λάχανα & συγκεκοπτὰ, olera minutatim concisa. Item θερινὰ λάχανα apud eundem. Et ἄγρια λάχανα, olera agreſtia, Ariſtoph. Pluto. ‖ Λάχανα, quod è vimine connexum, currui ad ſedendum imponitur. τὸ ὅθι τῆς ἀπίνης πεπλεγμένον ἐν ᾧ καθέζονται. Heſychius. G

C. Λαχανοπώλης, ου, ὁ, Olerũ venditor. Vnde fœm. gen. Λαχανοπῶλις γυνὴ, de matre Euripidis. ET Λαχανοπῶλιον, Locus vbi olera venduntur. H

Λαχανώδης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Oleraceus. Et λαχανώδης, Oleracea, & quæ ex olerum genere ſunt. Ipſa olera. Item λαχανῶδεις κρόκοι apud Dioſc. Vſum oleris præbentes B.

Λαχανηρὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedens. Theophr. Hiſt. pl. lib. 7, initio, ἐν ᾧ συμβαίνει λαμβάνοντα τινὰ καὶ τὰ λαχανηρὰ καὶ τὰ σπῶδες. καὶ θεῶν τῶν λαχανῶδεις κεκτέον. vbi ſynonyma ſunt λαχανηρὰ & λαχανώδη. Idem lib. 1 cap. 8. A

Λαχανικὸς, ὴ, ὸ, Ad olera pertinens. Et τὰ λαχανικὰ, oleracea ſeu olera, vt λαχανώδη & λαχανηρά.

Λαχανία, ας, ἡ, Locus oleribus conſitus. v. l.

Λαχανάριον, ου, τὸ, Oluſculum.

Λαχανεύομαι, Eſui ſum oleris modo. Dioſc. τὰ δὲ θεῖσφατα τῶν φύλλων λαχανεύεται εἰς θεῶν ψήματα. Idem de atriplice, λαχανεύεται δὲ ἐφθὸν τῶν τὸ λάχανον. Et de crithmo, λαχανεύεται, ἐφθὸν τε καὶ ὠμὸν ἐσθίεται, καὶ τὰ ἀκρέμονα τῶν ἄλμης, eſtur crudum coctumue, B. ex Plinio. ‖ Videtur etiam accipi pro Oleribus victito aut Olera colligo, vel Oleris loco colligo. Luc. Lexiph. γραπτὰ λοιπὰ πνεῦ αἰωρεῦ αἰ, καὶ ὀκαυδίκων καὶ βεσκανῶν λαχανευσάμενος, ἔπ δὲ κάρκις τε ἐνάμφος.

VNDE Λαχανεία, ας, ἡ, idem quod λαχανισμὸς paulo poſt, id eſt Olerum lectio ſiue collectio. Ioſeph. De captiuit. ὅσοι γοῦν λαχανείας ἕνεκεν ἢ φρυγανισμοῦ θεσελυθεσαι ὀλίγω πλείω, δ' ἐφθέρεε. quod alibi dixit ὅθι λαχάνων καὶ φρυγάνων συλλογῶν.

Λαχανίζομαι, Olera lego. λάχανα συλλέγω, vt ξυλίζομαι & φρυγανίζομαι. Suid. & Eraſm. in Chil. C

VNDE Λαχανισμὸς, ῦ, ὁ, Olerũ lectio ſeu collectio. λαχάνων συναθροισις, vt ſch. Thuc. exp. lib. 4, ὅθι λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων συλλογῶν ἐξῆλθόντες.

ΛΕ'ΓΩ, (Fut. ξω, Pr. λέλεχα. pro quo vſurpatur potius Aor. 1, ἔλεξα) Lego, id eſt Colligo. Hom. Il. ψ, v. 238, Ὀστέα Πατροκλοῖο Μενοιτιάδαο λέγεσθον. vbi ſchol. exponit αἱρεῖσθον. At Il. ω, voce paſſiua vtitur eadem in re, v. 793, Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασιγνήτοιο ἑταῖρόν τε. Sic autem & alibi λέγεσθαι vſurpat, vbi Euſt. συλλέγεται exponit. ‖ Interdum verò λέγω accipi putatur ab Homero pro Deligo, vel lego, non Colligo. (id eſt οὐκ λέγω ſeu ὀπλέγω, aut ὀπλέγομαι) afferãtque Heſychius quoddam λέγοντες, quod vult ſignificare vel οὐκ λέγοντες, vel συλλέγοντες: cui ſynonymum addit & συναθροίζοντες. Sic & Il. 6, v. 126, Τρῶας μὴν λέξασθε ἑφέστιοι ἔστε ἕκαστοι, exponitur ὀπλέξασθε. (explicatur autem & aliter, vt ſtatim docebo) Et Heſychius verba iſta, εἰ γὰρ νῦν θεῖ τινὶ χρήμεθα, explicat, εἴπερ τὴν ἀρίστοις εἰς μάχην ὀπλέγοι. ſed addit & συλλέγοι. Huc pertinet λέγω quod Diſcerno, Diiudico interpr. B. p. 645. ex Cic. apud Plut. ‖ Λέγω, Numero, Percenſeo. quam ſignificationem manaſſe ex prima exiſtimo. qua ponitur pro Colligo. quòd poſtquam aliqua collegimus, ea numerare ſoleamus. Homer. Odyſſ. η, v. 452, Ἐν δὲ ἡμέας θεῶτις λέγε κέπτον. id eſt κατηρίθμει. Dixerat autem in fine verſus proximè præcedentis, λέκτο δ' ἀριθμόν. vbi ſchol. exponit ἠρίθμησεν. Lat. Recenſuit numerum. Et Odyſſ. ξ, v. 197, Οὔπω δέ με θεῶτις ἔξαμαι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. Et voce paſſ. Il. ν, v. 275, — τί σε χρὴ θεῶτα λέγεσθαι; id eſt μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι, inquit Euſtathius: qui addit quoſdam tradidiſſe non vti Homerum verbo λέγειν pro καλεῖν, ſed verbo μυθεῖσθαι loco illius, ſicut & nomine μῦθος loco nominis λόγος. qua de re dicam & mox. Cæterùm in illo quoque loco quẽ modò protuli ex Il. β, Τρῶας δὴ λέξασθαι, non ὀπλέξασθαι ſolùm exponitur, ſed & καταριθμήσασθαι. & id quidem ab autore breuium ſchol. nam Euſtathius priore illa expoſitione contentus eſt. ‖ Λέγομαι pro Differo, Loquor, διαλέγομαι, καλῶ. Homer. Il. υ, v. 242, Ἀλλ' ἄγε μικέτι θεῶτα λεγόμεθα, ὑπὸ ποιῶς. vbi Euſtathius ſcribit λεγόμεθα apertè hîc accipi pro διαλεγόμεθα ſeu καλῶμεν, licet multi ex ver. negarint in hac ſignificatione apud Hom. inueniri. Idem verò hãc gramm. veterum opinionem alibi refutat ex iis locis in quibus Homerus dicit ἀτρεκέως κατὰ λέξον, vtens verbo κατὰ λέξον pro eo quod alibi dicit ἀγορεύοντα. vt Il. κ, v. 406, Ἀλλ' ἄγε μοι πάντε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰ λέξον. Sed infirmum eſt hoc Euſtathii argumentum, quum de ſimplici loquuti ſint veteres, non de compoſito.

Λέγομαι paſſ. Deligor, item Recenſeor. vnde ἐλέχθην, Il. γ, μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην. Heſych. ἐλέχθη exponit ἠριθμήθη.

Λέγομαι, ſicut & λέγω, pro Colligo, Deligo, Recenſeo, Differo, in locis paulo antè citatis lege: ſed habet & peculiatem aliquam ſignif. videlicet pro Cubo, Iaceo,

aut etiam Dormio. vt Odyss. δ, Ἀτρείδης δ' ἐκάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Παρ' δ' Ἐλένη ποιήνεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν. (vbi tamen potest intelligi & compos. παρελέξατο per tmesin) Quinetiam pro Cubare facio, aut Dormitum dimitto, ponitur actiua vox λέχω ab eodē poeta. Sed λέχωσθαι ponitur etiā simpliciter pro κεῖσθαι & κάθησθαι. de qua signif. lege Eustathium.

Sequuntur deriuata à Λέγω habente aliquam ex significationibus quas modò retuli. De Λέχω autem pro Dico, seu Loquor, eiusque deriuatis, seorsum agere statui: sed quum aliqua sint cōposita ad vtrunque pertinentia, de iis vtrobique agam. Idem verò & de vtroque Λέγομαι intelligendum est.

Λεκτὸς, ὸν, ὁ. Delectus aut etiam Collectus. vt λεκτὸς φραστὸς apud Sophoclem. Et in Œd. tyranno circa principium λεκτοὶ pro ὁπλεχθέντες. ‖ Ponitur verò λεκτὸ ab eodē pro ἀειρεῖς (vt Gall. dixeris Gés d'eslire vel Personnes d'eslite) quam significationem Hesychius quoque dat nomini λεκτό.

C. Δυσλεχὴς ET Ταυλεχὴς. (à λέγομαι significante κοιμῶμαι, id est Cubo, Iaceo, Dormio) vt δυσλεχὴς θάνατος, quasi δυσκοίμητος, seu κακοκοιμῶς, Mors tristē habens dormitionem, aut Cuius tristis seu grauis est dormitio, (si hac voce vti liceat) Cuius acerbus est sopor, seu somnus. Hom. Od. χ, v. 325, Τοῦνεκ' οὐ θαλάπῃ γε δυσλεχέα τεθρύλεται. AT Ταυλεχὴς θάνατος apud eū dem poetam, Mors longum somnum afferēs, ὁ ὀπὶ μακρὸν τεθραμμένων τὸ λέξασθαι, inquit Eustath. in hunc versum Odyss. ε, — ἐς ὅπερ κέν μοι Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι ταυλεχὲς θανάτοιο. Hesychius quoque sensu eodem μακροκοιμῶν exponit, verbo à se ficto (vt opinor) sicut καλοκοιμῶν. Sed præcedit apud eum & alia expositio, videlicet τὰ ἐκπαμφίλως ἔχοντες πρὸς ὑγιεινόνα. Idem δυσλεχὴς exponit & χαλεπός. Eustathius quoque putat δυσλεχὴς posse etiā intelligi dictum quasi δυσαλειχὴς, ab ἀλέχω videlicet. In v.l. ταυλεχὴς cum υ in secunda syllaba.

Λέκτρον, υ, τὸ, Lectus, Cubile. (Licet autem λέχομαι exponatur Cubo, tamen in expositione nominis hui⁹ λέκτρον, prior em locum non dedi nomini Cubile, vt ostenderē simul vnde Latini suam illā vocem Lectus acceperint. nec enim mihi dubium est quin hæc sit vera vocabuli huius deriuatio, potius quàm à lectis herbis, aut ab aliciendo. Est porro hoc ob seruatione dignū, sicut Latini suū Lego, id est Colligo, à λέχω mutuati sunt, ita etiam Lectus à λέκτρον mutuatos esse, quum alioqui nequaquam eam verbi λέχομαι significationem retinuerint à qua fit λέκτρον) Hom. Od. τ, Κῆμα, ὀνὴ λέκτρα. Et Od. ψ, — καὶ ἀπὸ λέκτροιο φερέσσα. Ibidem, Ἀλλ' ἐγὼ λέκτρον σὸν ἴομεν χώσαι. Ibidem, — οἱ ἀρὲ πάντα Ἀχαιοῖσι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἔκοντο. Et in plurali aliquoties apud eūdem, sed posito pro singulari. vt Od. υ, Κλαῖε δ' ἄρ' ὃν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν. Ibidem, Οὐκ ἔτι λ' ὃν λέκτροισι χ' ὃν ῥήγεσσι καθεύδειν. Sic autem Latini Strata plurali numero dicunt. Videntur porro grammatici nomen hoc à λέλεκται formare voluisse, pleonasmo literæ ρ: sed posse à tertia persona plusquamp. formari.

HINC Ἀλέκτορος, ET Ὁμόλεκτος, ET Σύλλεκτος. Est autē Ἀλέκτορος, ad verbum Lecto carēs: sed accipitur & pro Somni expers, Insomnis. (ex consequenti videlicet, φ somnū in lecto capere soleamus) vnde ἀκοίμητος exponitur ab Hesychio. quod & generali⁹ reddi potest Inquietus. Item ἀλέκτορος, Tori seu lecti genialis expers (restringendo nominis λέκτρον significationem) nec enim puro aptius exponi posse vbi dicitur NOMEN Λέκτρα datū esse filiæ Agamemnonis & Clytæmnestræ (fuit enim & alia hoc nomine) quòd diu manserit ἀλέκτορος. ad quod nominis huius etymon allusisse videri possit Euripides in Oreste. vbi scribit, Ὦ πᾶν Κλυταιμνήστρας πάλαι μεμονὸς Παυθὲν μακρὸν δὴ μῆκος Ἡλέκτρα χρόνου. Commemoratur autem ibi à scholiaste illud etymon (afferente tamen & aliud) itémque ab Æliano, si bene memini. Sed Sophocles aliam etiam significationem huic nomini dedit, quum ἀλεκτρὰ & ἄλεκτρα pro κακόλεκτρα & κακόνυμφα dixit, seu δυσλεκτρα, vt habet schol. Est autem locus in tragœdia quæ ab ipsa Electra nomen accepit, pag. 104 meæ editionis. SED ET Ἡλέκτωρ Homero nomen est solis, quod inde putatur accepisse quia homines ἀλεκτρυόνας facit, id est è lectis discedere cogit: vel potius quia ipse est ἀλεκτρυών, id est ἀκοίμητος, (videlicet ἀκοιμήτως εἰλουμένος) quæ vox exposita paulo antè fuit. In v.l. annotatur etiam alia deriuatio videlicet ab electri splendore: dicitúrque Plinius idem videri sentire. Quod falso annotatur, & non satis attente lectis hisce Plinii verbis, l. b. 37, cap. 2, Phaeontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanū amnem; quem Fatum vocamus & electrū appellatum quoniam sol vocitatus sit Elector plurimi poetæ dixere, primique (vt arbitror) Æschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus. Hic certè videmus Plinium non Electorem ab electro, sed electrum ab Electore deducere. Apponam tamen expositionem ὁ λάμπων ἀνὴρ ἥλεκτρον: vt refert Eustathius in hunc versum Il. ζ, Τὸν χρυσὸν παμφαίνων ἀστὴρ ἠλέκτωρ εἶδε βροτοῖσιν. Alibi verò dicit ἠλέκτωρ ὑπόδειον (vt videlicet ἠλέκτωρ sit tanquam epithetum alteri nomini adiectum) Il. τ, Τὸν χρυσὸν παμφαίνων ἀστὴρ ἠλέκτωρ ὑπόδειον. Vide Ἀλέκτωρ paulo post. AT Ὁμόλεκτος ET Σύλεκτος, apud trag. Consors tori seu thalami, (vt loquitur Naso) coniux.

His subiungendum est NOMEN Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, Gallus, Gallinaceus. vel Gall⁹ gallinaceus, cum Plauto & Cicerone. Aristoph. in Nubibus, Ἀλεκτρυόνων τὸν σ' ἔφην, ἀλεκτρεᾶ. Simonides apud Athenæum, lib. 5, ἡμερόφων' ἀξεκτρεᾶ. Sic autem dicitur quòd nos excitat ὀκτὼ κέρου, id est è cubili, vt est apud Athenæum. qui, vt opinor, intelligit esse ex α priuatiuo, & λεκτρον, quòd nos ἀλεκτρεᾶ faciat. Eust. vult esse ex α priuatiuo & verbo λέχω, id est Cubo. vt videlicet sit λεκτὸς ex λέχω (quem admodum ἀκτὸς ex ἄγω) deinde præfixo α priuatiuo ἀλέκτωρ.

Ἀλέκτωρ, Gēma quædam, quæ in ventriculo gallinacei reperitur. Vide Plin. l. b. 37, cap. 10. vbi tamen alii codices Alectoras, alii Alectorias habent. Hermolaus legit Alectoras.

Ἀλεκτρεὶς, ίδος, ὁ, Gallina. Arist. De anim. libro 5. Vtitur & Dioscorides. quanquam potius poeticum volunt esse hoc nomen, sicut & eius masculinum ἀλέκτωρ. Plut. De præc. san. ἀλεκτρεὶς ἀλεκτρείδων. Quòd si mēdosus non est quidam Athenæi locus, lib. 9, ἀλεκτρεὶς gallinaceum etiam significat. Ita enim ibi legitur, ἀλλ' ἀμὴ ἢ ὀρνίθας καὶ ἀλεκτρεὶς τοῦ μετὰ κυμινδεῖα καλεῖ παῖς ἡλικίας, ἀλεκτρυόνας ἢ κὼ ἀλεκτρεῖδας πτὶ ἀλόνας. Sed mihi dubiū nō est quin depravatè legatur hic ἀλεκτρείδας pro ἀλεκτρεᾶς. Plane enim vel ipsa terminatio repugnat. ἀλεκτρεῖδες autem pro gallinis, rectè apud eundem Athenæum, ex Epicharmo. ἀλεκτρεῖδ' ὀρνίθων πετεινῶν.

Ἀλεκτρεῖος, ᾶ, ον, ὁ καὶ ἡ, Adiect. Ad gallum siue ad gallinam pertinens, Gallinaceus. Ἀλεκτρεῖον, Quod est galli, vel gallinæ. ἀλεκτρεῖα ᾠά, apud Synesium. Gallinacea ova.

C. Ἀλεκτρεσσαυλία, ας, ἡ, Gallicinium, Galli cantus. Marc. cap. 13, Tempus quo gallus canere incipit.

¶ Ἀλέκτωρ, ὁ, Coniux. pro ἑωυτοῦ λέκτωρ, quasi ὁμόλεκτωρ, litera α significante ὁμοῦ. vt in ἀγέστωρ, pro ὁμαγέστωρ, vel ὁμαγόστωρ. ‖ Item ἀλέκτωρ, α priuandi vim habente, de puella dictum, significat Innupta, ἡ μὴ πεπραχεῖσα λέκτρου. vnde ἀλέκτωρ dicitur Minerua apud Athenæum. Apud Ionem autem αὐλὸς, id est Tibia, dicitur ἀλέκτωρ, quasi à cubili reuocans. Vide Ἡλέκτωρ in initio huius col.

¶ Ἀλεκτρυών, ονος, ὁ vel ἡ, Idē quod ἀλέκτωρ. Gallus. & interdum Gallina. Plato Symposio, ἔξεγείρετον δὲ πρὸς ἡμέρας, ἡδὺ ἀλεκτρυόνων ὀρθίων. Plutarchus in Apophth. ἀλεκτρυόνας ἀπὸ θυσιῶν τὰς ἐν τῷ μάχῃ θεῶν. In fœminino autem apud Aristophanem in Dædalo, Ὠὸν μέγιστον πάντων ὡς ἀλεκτρυών. Ibidem, πλὴν ἀλλ' ἀλεκτρυόνων πάντων &c. Vide Athenæum. apud quem habes & ἀλεκτρυόνα πάντων, ex Theopompo. Cæterùm etiamsi ἀλέκτωρ ex α priuatiuo & λέχω, deducari⁹, at ἀλεκτρεὼν ex α priuatiuo & λέκτρον potius fieri dicendum est.

Ἀλεκτρυάνα, ης, ἡ, Idem quod ἀλεκτρὶς, vel ἀλεκτρεών, fœm. genere. Gallina. Apud Aristophanem in Nubibus,

Strepsiadi interrogāti, τοῦ δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν; respondet Socrates, Ἀλεκτρυάνην. τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.

C. ΑΝΑλέγω, sed multo frequentius ἀναλέγομαι, Colligo, Congrego, Decerpo, Carpo. Aristot. de anim. lib. 9, ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Ἀναλέγομαι, inquit Bud. Lego id est Decerpo, Colligo. Lucianus, εἴ τις ἀναλέξαιτο τὸ δόλιχον καὶ ἀναπλέξαιτο. Gregorius, ὀκ ἐθέλων λόγων τύπους ἀναλεγόμενος, E sacris monumentis colligens. ‖ Item, Colligo sparsa & effusa. Herod. in Thalia, ὡς δὲ ἀπὸ πλόον τοῦ ἀπὸ Φαλήρου στάσεως ἐπύθοντο ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Basilius Eusebio, μικρὸν ἀναφέρει ὀλίγας τῆς ἀρρωστίας ἐ δίξα, καὶ ἀνελεξάμην ἐμαυτῷ τοὺς δυνάμεις. id est, Et collegi meas vires. vel, Collegi me. Ita enim, vt opinor, commodè vertemus, Ciceronem sequendo & vocis Græcæ vim retinendo, pro Sparsa recolligere. Ita enim Cicero, Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in locum suum congerere? Eodem autē modo dictū est Maccab. 3, ἀναλεξάμενος ἑαυτὸν, quo hic à Basilio, ἀνελεξάμην ἐμαυτῷ τοὺς δυνάμεις. Citatur ex Plutarcho in Lycurgo, ἀναλέγεται τὴν χρόνον τῆς διαδοχῆς τῶν βασιλέων, pro Tempus supputo ex regum successionibus. sed malim vertere, Colligo tempus ex regum successionibus. vel, per regum successiones. Legitur autem vox actiua apud Philonem, ἀναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτόν, Colligere ad se omnia.

Ἀναλέγομαι, Lego, Recito. Galenus, τοὺς ἀναλεγομένους βοῦν, Lecturos hæc, Futuros lectores huius libri. Lucianus, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ πτώματα, Ego quidē audiebā, ille autem recitabat pulchra poemata.

Ἀναλέγομαι, Ratiocinor, Ratiocinando colligo. τὰ ἀναλογίζομαι, (inquit Bud.) Argumentis & ratiocinatione colligo. Suid. ἀναλέγεται exponit, ἀναμφιβόλως ἔχει, & ὑπονοεῖται, subiūgens hoc exemplum, εἰ μὴν τις ἀναλέγεται τόπον, ὅπου κεφαλὴ ὀφθῇ ἐξ ἐφόδου τῆς πολεμίων.

Ἀναλέγομαι, Animo verso rem præteritam & reminiscor. Cuius significationis exēplum Budæus sibi defuisse scribit.

Ἀναλεγόμενον, in passiua significatione ait Budæus sibi videri dixisse Xenophōtem pro ἀναγιγνωσκόμενον hoc in loco, ἀναβ. lib. 2, ἐν ᾧ ὁ σοι πρὶν οἴσω εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, olim quum legetur.

Ἀνθρεξᾶς, aliquando reperitur apud poetas, vt apud Nonnum, cum λλ, pro ἀναλέξας, Qui collegit, assumpto altero λ metri causa.

Ἀνάλεκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Collectus, Collectitius, Collectaneus. Seneca ad Cornelium hoc nomine vsus est pro libro collectaneorum, inquit Budæus. ‖ Ἀνάλεκτα, Reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa. Martialis lib. 7, Colligere longa, turpe, nec pudet dextra Analecta, quicquid & canes reliquerint. Ad verbum, Collectitia. Idē poeta lib. 14, In pretio scopas testatur palma fuisse, Sed pretium scopis nunc analecta dabunt.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, Collector. ‖ Ἀναλέκται grammaticos à Seneca dici arbitratur Cælius Rhodiginus, qui lectione multa exercitati, memoria sint firmissima & indubitata, vt quicquid vnquam legerint vel audierint, ferè habeant ad manum & in numerato. quoniam ἀναλέγεσθαι Græcè significat ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐνηνεῖσθαι, id est firmiter tenere ac cōcipere. Vel quòd memoriæ subsidium & ingenii domino essent futuri. Hæc Cælius, ex positionem illam ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐνηνεῖσθαι ex Suida sumens, ex quo eā paulo antè attuli. verùm is non videtur ad firmitudinem memoriæ respexisse, sed ad certitudinem quam de re aliqua ex ratiocinatione habemus.

Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, Quibus (inquit idem Cælius) ex xylino lino vel quauis materia, tanquam pulnillis constipant scapulas prominentes puellæ, vt videri habitio res possint. quod Ouidianum carmen liquidò comprobarit quod ita habet, De arte am. lib. 3, Conueniunt tēnues scapulis analectides altis, Augustum circa fascia pectus eat.

C. ΑΠΟλέγω, Deligo, Seligo. Thuc. lib. 4. pag. 144, ἀπολέξας τετρακοσίους τῶν ὁπλιτῶν. Aristoph. Vespis, — φρίν ἐν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νόξιος ἔπιπ ῥῆσιν πλὴν καλλίστην ἀπολέξας. Ab huius autem passiua voce fiunt ἀπολεγμένοι & ἀπολεκτοὶ, Delecti, Selecti. Vide Ἀπόλεκτος infrà.

Ἀπολέγω, Decerpo. Theoph. l. 9, τὸν μὴν καρπὸν ἀπολέγων. Ἀπολέγω & ἀπολέγομαι alias signif. habent, quas vide post λέγω significans ἀπο.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delectus, Selectus, & per consequens Eximius. Idem quod ἐκλεκτὸς, ἔκκριτος. Xenophon apud Suidam, εἰ δὲ εἰς τοὺς ἀπὸ τοῦ ἀστεῖ μάχαις ἀπόλεκτοι ἦσαν. Thucyd. lib. 6, ἄλλως τε καὶ τοσῆς ἀνδρῶν παρεσκευῆς τῶν ἀμαυρωμένοις καὶ οὐκ ἀπόλεκτοις ὡς τότε καὶ ἡμᾶς. vbi scholiastes explicat ἐξηρημένοις. Suidas autem in illo Xenophontis loco ἀπόλεκτοι exponit ἐξαιρετοὶ, ἔκκριτοι, ὁπλεκτοί. Itidem verò ἀπόλεκτοι viri dicuntur in consilio. Liuius lib. 5 De bello Macedonico, Consilium quidem vniuersæ gentis Ætoli post dimissos Romanos nō habuerūt: per apolectos autem (ita vocant sanctius consiliū quod ex delectis constat viris) id agitabant quomodo res in Græcia nouarētur. Budæus sanctius interiusque consilium (quod a nostratibus strictum appellatur) πλὴν ἀπολεκτὸν βουλὴν vocari posse existimat.

C. ΔΙΑλέγω, Deligo, Discerno, Secerno, aut etiā Incerno. Plat. De leg. lib. 5, εἰς λέξας διὰ τὸ ὑγιὲς τοῦ μή. Xenoph. τὸ πλεῖον τοῦ ἄτερας διαλέγει, Aristas secernit à frumento, Aristas incernit. HINC Διαλογὴ, vt ἐκλογὴ, Delectus, Secretio. Item Dinumeratio cum delectu. Bud. pag. 255 ex Aristotele.

C. ΕΚλέγω, vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo. Isocr. ad Nic. εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν τεχνῶν ποιητῶν τοὺς καλουμένους γνώμας. Idem verò dixit in Encomio Euagoræ, ἐκλεγόμενος τὸ βέλτιστον. sic & in Or. De pace, ὡς δέοι ἡμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξασθαι τὸ βέλτιστον. (Vide alia exempla apud Bud. pag. 645 & 660) ‖ Item passiua signif. ἐκλέγομαι, Eligor. ‖ Item pro Adnoto & colligo, Bud. pag. 659, ex Aristot. Idem verò pag. 659 ἐκλέγεσθαι vult sumi pro Legere, in hoc Pausaniæ loco, καὶ ὅσοις τὰ Ὁμήρου μὴ παρ' ἕτερον ἐξ. λέξασθαι. vbi tamē fortasse possit itidem accipi pro Adnotare. ‖ Ἐκλέγω, Eximo, Detraho, vt λίθους ἐκλέγειν, Lapides eximere, Elapidare. vt Plin. dixit Agrum elapidare. Theophrastus De caus. pl. lib. 3, ἁπλῶς δὲ τοῖς γε λίθοις ἐκλέγουσι, ὃν χρὴ ψιλῆς οἱονεί τινες συμφέρειν. In v.l. ex Dioscoride, ἐκλεγόμενον ὀστέων, Detractis ossibus. sed exponitur & Selectis ossibus.

Ἐκλέγω σε τὰ τέλη, Exigo à te vectigalia, vt B. pag. 645, vertit apud Demosth. & Æschinē. (Existimo autem inesse & hic quandam collectionis signific. vt perinde sit ac si diceretur, Colligo ex te vectigalia) HINC Παρεκλέγω, Furtim exigo, Perperam exigo. quarum signific. exempla Budæus ex Demosth. & Gregorio afferit ibidem.

Ἐκλεκτὸς, ου, ὁ, Delectus, Selectus. Thucyd. lib. 6, p. 231, πεντακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, ἢ δὲ ψιλοὺς τινὰς ἐκλεκτοὺς ὁπλισμένους. Item ἐκλεκτὸ δικαστὴς, qui, & ἀπόλεκτος, ac ἔκκριτος, Bud. pag. 779 ex Platone. Interdum verò Ἐκλεκτὸς exponitur Eximius, Egregius. ET Ἔκλεκτα, Quæ adnotantur & referuntur, (τὰ ἐκλογόμενα) Bud. ex Plinio iuniore. AT Ἐκλεκτικοὶ philosophi, Qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, vt idem exponit apud Diog. Laertium.

c. 2. Ἐπικλέγομαι, Percenseo, Perlego. Bud. pag. 660 ex Pausania.

C. Ἐκλογὴ, ῆς, ἡ, Electio, Delectus. Alex. Aphr. De anima lib. 2, vsus est verbo & hoc verbali vno eodémq; in loco ita scribens, εἰ δὲ τῶν ὁλῶν, ὡς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς τούτοις, γελοῖος αὖ εἴη ἐκλεγόμενος μὴ αὐτοῖς, ὡς οὐδὲν δι' αὐτῶν ἀναφέρων πρὸς ἐκλογήν. ‖ Est etiam Adnotatio & collectio, apud eundem Alex. Exponitur autem & Notatio à Bud. apud Aristotelem. Item πρὸς ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῇ πιθέσθαι apud Plutar. vertit Politianus Optionem ei dare: quo accipi modo arbitror & ἐκλογὴν διδόναι apud Athenæū. ‖ Denique ἐκλογὴ τῶν τελῶν, vel φόρων, Exactio vectigaliū: vt ἐκλέγειν τὰ τέλη redditum modò fuit Exigere vectigalia. HINC Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, (qui & φορολόγος) Exactor vectigalium, Coarctor vectigalium, vel potius Coarctor, sine adiectione. ET Ἐκλογεῖον Suidæ, idē QVOD Ἐκλογάς. nam hac voce illam exponit. videtur autem vtraque significari Quod ex multis selectum est seu excerptum.

C. ΕΠΙλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, sicut & præc. pro Eligo, Deli-

go, Seligo. sed rarius est illis in hac signif. Herodotus, τοὺς ἀρίστους ὑπολέξαντες ὁμιλίου. Idem, αὐτὸς ὑπολεξάμενος τὴν Βαβυλωνίων. Diodorus, τοὺς νέους τοὺς ἀθλητὰς ὑπολεξαμένους σρατείαν. Luc. ὥστε ὑπολεξάμενος πόνον, εἶτα αὖ ἑτέρους κεῖσθαι καταβαλὼν σαυτόν. Et pass. apud eundem, ὑπολελεγμένοι σρατιῶται, delecti milites, qui & ὑπόλεκτοι. ‖ Ἐπιλέγομαι, Recenseo, Recognosco. Item Lego apud Luc. Vide Bud. pag. 660 & 661. HINC Ἐπίλεξις, Delectus. Bud. ex Appiano. ET Ἐπίλεκτος, idem quod ἐκλεκτός. Sed peculiariter ὑπόλεκτοι σρατιῶται, extraordinarii, Polybio interprete. ITEM Ἐπιλογή, Electio. Bud. ex Damasceno.

C. ΚΑΤΑ λέγω, Deligo & conscribo, centurióque. Lys. in Apol. οὐ γὰρ οὐδ' εἰς τὸν καταλογὸν Ἀθηναίων καταλέξας οὐδένα φαίνομαι. Et καταλεγείς, Delectus, Conscriptus. Vide Bud. p. 229 & 661. ‖ Καταλέγω, Allego, Adscribo. B. p. 663, ex Plut. ‖ Καταλέγομαι, Enumero, Recenseo. Athen. κἂν τοῦ τοῦ ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἑκατὸν τοῦ τοῦ σωμάτων. At Καταλέγω, Censeo, Existimo, Numero & loco habeo. quod Latinè Numero dicitur. Plato De leg. 5, οὐδ' γε δὴ οἱ πολλοὶ ποιοῦσιν καταλέγειν, quos quidem certè diuites multitudo numerat. Ita Bud. quē vide pag. 661. ‖ Καταλέγω ab eodem exponitur Sigillatim enarro. quæ significatio potius ad alteram cōpositorum classem pertinere videri potest, ideóque ibi à me ponetur.

Καταλογός, ου, ὁ Enumeratio, Recensio, (vt inquit Bud.) ab ea videlicet verbi καταλέγω signif. qua pro Enumero & Recenseo ponitur, vt paulo antè dictum fuit. (Sed καταλογος propriè esse putatur enumeratio nominū eorum qui stipendia merent.) Et ab eodē Bud. exponitur Delectus in hoc Luciani loco, ἀποδιδράσκεις τὸν καταλογόν δηλονὸς ὤν. Et apud Demosth. καταλόγους ποιεῖσθαι τοῦ δήμου, delectus habere. hoc est, Milites centuriare. Alibi autem tradit καταλόγους posse etiam reddi hac in signif. Numeros, dicique eadem signif. & πόλεμοι à Græcis. Et οἱ ὑπὲρ τὸν καταλογόν, apud Demosth. Emeriti, Qui ætatē excesserunt quam Græci vocant στρατεύσιμον, id est militarem. ‖ Καταλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, vt tradit schol. Aristoph. in hunc Equitum locum, Ἐπεὶ δ' ὁ πολίτης ἐπεῖτ' ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατ' ἀνουδὲ μεταστρεφήσεται.

Καταλογάδης, ἐνος, ὁ, Qui delectus facit. B. ex Lysia.

c. 2. Ἐγκαταλέγω, Recenseo inter [alios.] Annumero. Vel Allego, Ascisco. Vnde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς, vel τοῖς πολίταις, pro, Plebeiis annumerare, In ordinem cogere. B. Et peculiariter pro Annumerare militibus, vel Numero militum adscribere. Sic quidam in Anthol. epig. titulo εἰς λεπίδας, Γοῖτε, καὶ σὺ φόβου μὴ καὶ σε τοῖς ἐγκαταλέξῃ.

Ἐγκαταλέγω pro Congero vnà cum aliis, vel simpliciter Congero. vt ἐγκατελέγησαν à passiuo ἐγκαταλέγομαι, exponitur Congesta sunt, in hoc Thucyd. loco, l. 1, πολλαὶ τε σῆραι ἄσημα τῶν καὶ λίθοι ἐγκατεσπάρησαν ἐγκατελέγησαν.

c. 2. Συγκαταλέγω, Recenseo cum aliis, Connumero. Idem quod ἐγκαταλέγω. In v. l. exponitur Coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod.

C. ΠΑΡΑ λέγω pro Deliro, apud Hippocr. vide in altera classe compositorum à λέγω

Παραλέγομαι, Cubo ad latus [alicuius,] Cubo iuxta [quempiam.] Item Concumbo. vt Epigr. lib. 2, Ἑρμολάου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πατήκῳ.

Παραλέγομαι. Lego littus. vt παρελέγοντο τὴν Κρήτην, in Actis apost. duobus in locis. Exponitur & Oram littoris lego, vt loquitur Virgilius. Ve. interpr. in illo Actorum loco παρελέγοντο τὴν Κρήτην, vertit, Legebant Cretam: sonat tamen ad verbum Præterlegebant.

C. ΣΥΛλέγω, & Συλλέγομαι, Colligo. Plat. De republ. lib. 7, συλλέγοντες πεῖ ὄχλους. Synes. Herculiano, καὶ αὖπι τὸν δῆμον τὸν θεῖον τὸ φοινεῖν ἅπαντα χόθεν σωτέρον. Voce autē passiua, & tamen actiua itidē signif. vsus est Herodianus. ἄγων σρατὸν πᾶσαν τὴν αὐτῆς συνέλεκτο. At passiua signif. apud Thucyd. ἅμιλλος ξυνελέγετο. & ἡ αὐτοῦ ξυλλογής, item σρατὸς πᾶς τὸ αὐτοῦ ξυνελέγετο. ‖ Sed & pro Colligo, eo sensu quo dicitur aliquis Colligere vires. Philo De vita Mosis lib. 1, νῦν τοῦ τοῦ ὂν τῆς ἀρετῆς ἀθλητὰ συλλεξάμενος δύναμιν. Sic apud autorem dialogi qui vocatur Axiocnus, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μόνον συνελεγμένον πᾶς ἀφαῖς, ἀφ' πᾶσι σώματος ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν. Ibidem, ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνέλεγμαι. Possit autem fortassis & Recolligo in huiusmodi locis exponi. ‖ Item alia metaph. Colligo. i. Ex assumptione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorū efficio, Ratiocinor, quod & συλλογίζομαι dicitur) Greg. μετὰ κλύπνα φαίνεσθαι ἐκ τοῦ ἑκάστου τῶν συλλογισμοῦς. B.

Συλλέγομαι, Comparo, Quæro. Plato De l. l. 11, ἀγαθῆς βίου ἀνθρώπῳ συλλεγόμενος. Demosth. in Neæram, σωφρόνως τὸν βίον ἀπὸ πόνων. Vide Bud.

B Συλλεξις, εως, ἡ, Collectio, Coactio, Copulatio. Bud. p. 665, ex Plat. Timæo.

Συλλογή, Collectio. Affert Bud. ex Plat. De leg. lib. 5, πεπεισμένων κατὰ συλλογή. In v. l. exponitur & Collecta. Suidæ est etiam nomen ἀρχῆς.

Σύλλογος, ου, ὁ, Concilium, Collectorum hominum circulus. A Bud. exponitur Colloquentium circulus. necnō Colloquium. Item generalius Concilium, Conuentus, Consessus, Collegium. Affert & exempla: quibus, ex Thucydide (ex quo nulla citat) adiere potes ista pro concilio & conuentu lib. 1, Λακεδαιμόνιοι δὲ ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν θαυμάζειν ἐκέλευον. Et lib. 4, ξύλλογον τοῦ Τοεῶνα ὧν ποιησάμενοι. Et lib. 2, ἐκκλησίας, ἢ τοῦ ἐπιεῖν αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. Item ex Platone, μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κατὰ μηδένα. vbi ξύλλογος κοινὸς exponitur Conuentus publicus.

Συλλογεύς, έως, ὁ, Collector. Coactor. Sunt qui & pro ἐφεσίτης peculiariter accipi putēt, sed Pollux distinguit, quē vide lib. 3 cap. 26, quod inscribitur τοῦ τοῦ συλλέγοντος καὶ τοῦ ἐκχέοντος.

B Συλλογιμαῖος, Collectitius. Vel Collectaneus, Miscellane⁹, Confusaneus, & Vndique collectus, vt Bud. exponit in hoc Luciani loco, συλλογιμαῖοι τινὰς ἀέρα πῆς.

De Λέγω habente verbi Dico significationem, aliisque eodem pertinentes.

Λέγω, Dico, Loquor. Λέγω τοῦτο, Dico hoc, Loquor hoc. Demosth. Pro cor. καὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ ὀξέα τοῦ, οὐχ ὁμολογῶν ἀφεστῶς; Æsch. in Ctesiph. ἀστε μὲ μὴ βούλεσθαι λέγειν ἃ τοῦτο πεπόρακται. Plut. Ad Col. ἀλλὰ μὴ λέγετε, ἀλλὰ δὴ ἔκραξε. Item λέγειν λόγον, vel λόγους, vt dicetur in Λόγος. Et λέγω cum acc. rei, sequente præpos. τοῦ. vt in epist. Philippi apud Demosth. τοῦ μὴ οὐδὲ πυτὰν πολλὰ λέγειν ἔχων ἐπὶ δίκαια. Sic λέγω τοῦτο τοῦ τοῦ σε, apud Xen. (sequente etiam alia construct. cum præpos. τοῦς, vt mox docebo.) Et cum aduerb. vt Plut. in Pol. præc. Ἀλκιβιάδην ὁ Θεμιστοκλῆς ἴσμεν μὴ μόνον ἀεὶ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βαλλόμενον. Soc. r. Panath. τοῖς εἰκῆ καὶ φορτικῶς ἐν χθὲς ἔπαινεῖν λέγουσιν. Demosth. Pro cor. ὦ λέγεν ἀνεμέσας ἐπαιβαλλόμενος. Iunxit autem cum eodem aduerbio Aristot. Pol. — ὅτι τὸν ἀγχοῦς λέγειν ἐποιοῦ τοῦ αἰσχρῶς, γίνεται καὶ τοῦ τοῦ σωτῆρος. Sic κακῶς λέγειν, Male loqui, Malis vti verbis, apud Sophoclem, — ἀμῶν γὰρ οὖν, κακῶς λέγεις. (Habet verò & aliam signif. κακῶς λέγειν, & quidem frequentiorem, de qua infrà.) ‖ Item λέγω cum datiuo personæ, aut cum accus. præfixā habente præpos. τοῦς. Interdum & cum accus. personæ adiunctum habente & accus. rei, aut aduerbium. Xen. ἐμοὶ τοῦ τοῦ λέγεις. A pud eundem, λέγω τοῦς σε. Aliquando autem præcedentibus & aliis construct. vt quū dicit idem, ὥσπερ εἴρηται μοι λέγειν τοῦ σοῦ τοῦς εὐβουλοτάτοις πιστεύειν. At cū accusatiuo personæ, cui adiunctus est etiam accusatiuus rei, vt λέγω σε κακὰ πολλὰ apud Aristoph. multas cōtumelias aduersus te iacto. (vbi tamen & ὀνομάζω exponitur: sicut ὥσπέρ με λεγόμενον affertur pro His nominibus me appellant.) Multo autem frequentius est cum aduerbio. vt εὖ λέγω σε, vel καλῶς, & κακῶς λέγω σε, Bene loquor de te, & Male loquor de te, Maledico tibi. Sed εὖ λέγω σε, aut καλῶς, redditur etiam Laudo te, vt vicissim κακῶς λέγω σε, Vitupero te, Detraho tibi. Eurip. εὖ λέγω σε. Plut. in Apophth. λέγειν καλῶς τοῦ ζῶντος. (Est autem alioqui rarius hoc aduerbium in illo loquendi genere quàm alterum) Et λέγειν κακῶς πάντας apud eundem. Sic Demosth. εἰ κακῶς, ἔλεγον τοῦ τοῦ καὶ τοῦς πολιτικοῦς ἐπιχείρουν. Idem, μὴ λέγειν κακῶς τὸν τοῦ τοῦ. Interdum autem λέγω σε pro Loquor de te. vt Plato De republ. libro 1, τοῦ τὰ βαλλόμενα ἀποτιμῶντας λέγω. Alicubi λέγω σε exponitur etiam Voco, Appello. vt apud Aristoph. in Pluto, σέ τοι σέ τοι λέγω. Et ὄνομα τι λέγειν τινά, Plato in Apologia, Nomine dicere aliquem, pro Nominare aliquem. ‖ Vt autem λέγω cum accusatiuo personæ aliquando redditur alio verbo quàm Dico, sic & cū acc. rei aptius interdū vertere possumus Cōmoro, Narro. Ifad Phil. ἢ τί δὴ με λέγεν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ τοῦς τοῦ βαρβάρους; Idem ad Nic. τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα δῆλον τοῦ τοῦ; Sic in Paneg. οὐχ ὁρῶ τί δεῖ λέγοντα δῆλον τοῦ τοῦ. Ita reddi potest & sequente infin. vel partic. ὅτι, seu ὡς, vt ἔλεγον αὐτὸν τοῦ τοῦ πεπτωκέναι, vel ἔλεγον ὅτι αὐτὸς τοῦ τοῦ ἐπεποιηκέναι, Narrabat eum hæc fecisse. aut simpliciter etiam dicebat. ‖ Sed interdum λέγω cum infinitiuo, (& quidem apud Thuc. etiam) pro Iubeo. quo exponitur modo & in isto loquendi genere, κελεύειν σοι λέγω, vel οἰμώζειν σοι λέγω. ‖ At λέγω δὴ redditur Inquam, vel Id est, aut Videlicet. vt in hoc loco Aristot. De mundo, οὕτως ὑποληπτέον ἐν τοῦ τῆς μείζονος πόλεως, λέγω δὴ τοῦδε τοῦ κόσμου. ‖ Λέγω, pro Recito, Lego, Demosth.

Passf. autem. λέγομαι, Dicor. sed τὸ λεγόμενον aliquādo per parenthesin ponitur pro Quod dici solet, Quod dicitur prouerbio, Vt habet prouerbium, Vt est in prouerbio. Plato De rep. lib. 2, ἀκούω, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. Item λέγεται impersonaliter, vt Latinè Fertur, Fama est. Xenoph. λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ δῆλον λεχθῆναι. Sed personaliter etiam vsurpatur, (sicut Lat. Fertur, in hac significatione) & quidem frequentius: vt in primo lib. Pæd. statim post præfationem, παῖς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. Tale est hoc & apud eundem, Νικίας λέγεται ὑπισχνεῖσθαι τὴν εἰς Σαρδοῦς ἀφίξεσθαι παλαίτερον.

Λέγω, Loquor eloquēter, seu disertè, Eloquor. vt dixit Eupolis, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, id est Loquentiæ multum (vt Salustius hoc nomine est vsus) eloquentiæ nihil habens. Sic δυνατὸς λέγειν, apud Æschinem, Eloquentia valens. Thucydides quoque dixit de Pericle lib. 1, λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος. vbi tamen possis etiam exponere simpliciter Oratione potentissimus, seu præstantissimus. Quanuis autem hāc E significationem habeat λέγω per se etiam additur tamen ei interdum εὖ, (vt ab Eurip.) aut aliud huiusmodi aduerbium. B. p. 645, λέγω scribit esse Oratoriè loquor, item Concionor, δημηγορεῖν: affertque exemplum ex Demosth. Addere autem potes, Orationem habeo, aut simpl. Verba facio.

Λέξις, εως, ἡ, Dictio, id est Eloquutio, Oratio, Sermo, Stylus. Aristot. De poetica, λέγω δὲ λέξιν, τὴν διὰ τῆς ὀνομάσιας ἑρμηνείαν ὃ καὶ ὅσα τοῦ τοῦ ἐμμέτρων καὶ ὅσα τοῦ τοῦ λόγων τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν. Lucian. De hist. scribenda, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἵα ὀλίγοις σημαίνοντα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Plutarch. de garr. θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔσχημον, καὶ τὸ λιπὸν, ὃν βραχεῖ σφυρὴ λαπτὸν νοῦν τοῦ τοῦ ἐκχύσης. Ibidem, de re eadem, ὧν πολὺ νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει σωτέσταται. Vulg. l. ex Hermog. λέξις πεζὴ, oratio soluta & ἡ λέξις ἡ τοῦ πολλοῦ, ex Aristotele, pro eo quod Cicero, Vulgaris sermo. Et λέξεως ῥήματα, Verborum figuræ, vel dictionis, vel eloquutionis, vel sermonis, vel orationis, ex Quint. ‖ Λέξις, Orationis venustas, apud Isocratē. & Dion. Hal. teste Bud. Idem tradit λέξιν ab Aristot. vocari dictionē propriam. (vt ζωῆς ἀν dictionem peregrinam) hoc in loco libri De poet. τοῦτο δὲ ὀξαγγέλλεται λέξει, ἡ καὶ γλῶτταις καὶ μεταφοραῖς.

Λέξις, Vocabulum, Verbum. (Qua in significatione poni & dictio, vulgus existimat, cū Valla, qui scripsit Dictionem appellari oratoriā & facundam orationem, (nimis huius vocabuli significationem restringens) ab illo autem generali significatu fieri dictio, quæ est Vocabulum, siue Verbum. Plutarch. in Polit. præcept. πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦσα καὶ σωπῶντα τὰς λέξεις, οὐ σχεδὸν καὶ δῆλον ἐστὶν. Lucian. Lexiph. οὐ τοῦ τοῦ τὰς δηλουσίας τοῦ τοῦ λέξεων τοῦ τοῦ ἀσκεῖν ἀσάμενος. Et apud Athenæ citatur quidam Moschus, ἐν ἀξιώσει Ῥοδιακῶν λέξεων. Et αὐτοῖς λέξεσι, vel τοῦ τοῦ λέξιν, Plutar. quod Lat. dicitur Ad verbum. Synes. autem dixit etiam ὅσα τοῦ τοῦ λέξεως. ITEM Αὐτολεξεί, aduerb. eadem signif.

A Λεκτὸς, ὀδός, q. d. Dicibilis. vt contrà ἄλεκτος, q. d. Indicibilis) Item Qui in dictis seu verbis consistit. AT Ἄλεκτος contr. Qui dici non potest, Ineffabilis. Philo, πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλεκτοῖς φορᾶς.

AT Λεκτὸς, pro Lectus id est Selectus, vide suprà.

Λεκτικὸς, Orationi & sermoni accommodatus, vt à Budæo exponitur, afferen e ex Aristotele De poetica, μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τοῦ μέτρου τὸ ἰαμβεῖον ὅτι. Idem Bud. scribit à Xenophonte λεκτικὸς dici & τοῦ τοῦ λεκτικὸς eadem forma, Polluci autem videtur λεκτικὸς esse Eloquens.

B Λεκτίκιον, Lectica. vulg. lex. ex Alexandro Trall.

AT Λόγος cum suis deriuatis, quære post composita ab hoc λέγω.

C. ΑΜΦΙλέγω, q. d. Ab vtraque parte dico, vel in vtranque partem, vt dub. trans, Ambigo, Dubito. Xen. in Apologia Socratis, βροντῶν ἀμφιλέγεν τις μὴ φωνεῖν. Item Disceptō, Contendo verbis, Controuersiam de re aliqua habeo. Idem Xenoph. ἀπαθ. 2, ἀμφιλεξάντων δὲ τοῦ τοῦ τῶν τοῦ τοῦ Μένανος σρατηγῶν καὶ τοῦ Κλεαρχου, i. Quum aliqua controuersia orta esset inter &c. vel aliquod dissidium, seu disceptatio. Suidas exponit ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων.

Ἀμφιλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (formatum ab ἀμφιλέλεκται, tertia sing. præteriti à passiuo ἀμφιλέγομαι) Vtrinque disceptatus, vel disceptabilis, Controuersus, In controuersia positus. Apud Euripidem Phœnissis, ἀμφίλεκτος ἔρις contentio varios vtrinque sermones habens.

AT Ἀναμφίλεκτος, (Præfixo α priuatiuo, & inserto ν) Contrarium, Disceptationem nullam habens, vel controuersiam. VNDE ἀναμφιλεκτως, Absque vlla disceptatione, Sine controuersia.

Ἀμφίλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē pro Cōtrouersus, In cōtrouersiā veniens, Dubius, De quo ambigitur & dubitatur. Xenophon Pæd. 8, δεῖ δὲ καὶ τοῦ τοῦ σοφοῦ σαφῆ σῶμα καὶ λιπὴν ὡς ἂν μὴ ἀμφίλογος ᾖ φυσικῆς, τοῦ τοῦ σῶμα ὑμῖν τοῦ τοῦ σοφοῦ. Idem Hellen. 5, ὁ δὲ τὶ ἀμφίλογον τοῦ τοῦ ἀλλήλους γίγνοι τὸ. Idem διαρρεῖν τὰ ἀμφίλογα dixit Decidere quæ sunt controuersa, id est Diiudicare controuersias. Thucyd. libro 4, ἀμφίλογα δίκην δῆλον ὄντας, controuersias iure dirimentes.

E Ἀμφίλογος, actiuè, Qui ambigit seu dubitat. Arrianus, Ἀξιοῦσθαι δὲ ὅτι δρῶν χεὶ Ἀρμῶν ἀξιοῦ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον. Suid. exponit ἐμπαλλόμενοι, ἀνδιαιτῶντα. For tasse tamen legendum est ν. i. nō σε. vt fit, nō mihi videtur dubium tibi esse. Aliquoi ἀμφίλογον (sicut & ἀμφίβολον fatendum est tam personam quam rem dici.

AT Ἀναμφίλογος, cōrrariū, Minimè cōtrouersus, Extra controuersiā. De quo nulla est controuersia, Indubius, Minime dubius. Xenophō in Symposio, ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἀγαθία ὅσον ἀναμφιλογοῦσα τοῦ τοῦ. i. e. est Minimè dubia, Certissima. Hinc ADVER. Ἀναμφιλόγως, Sine controuersia.

F Ἀμφιλογία, ας, ἡ, Ambiguitas sermonis, Sermo ambiguus. vel disceptatio. Hesiod. Theogonia, Νείκεά τε, ψεύδεά τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

Ἀμφιλογέω, verbum ex ἀμφίλογος factum. idē significans quod ἀμφιλέγω.

C. ΑΝΤΙλέγω, Contradico. Dicitur ἀντιλέγω τούτῳ, & τοῦς τοῦ τοῦ, vel τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ

largiar, non satis Latinum esset. Fortasse aliquis hic ἀν-
πλέγειν mallet vertere, Recusare, sicut vertitur aliquan-
do ἀνιπλέγειν πρὸς τοῦτο pro Hanc rē recuso, vt πρὸς μίαν
θεραπείαν ἀνιπλέγειν.

Ἀνιπλέγειν, pro Ambigere, Altercari, Dissentire. Isocra-
tes Archidamo, πρὸς τοὺς δικαίους πάντας τοῦ αὐτοῦ γνώμην ἔ-
χειν, πρὸς δὲ τοὺς συμφέροντας ἀνιπλέγειν.

Ἀνιπλέγομαι pass. Xenophon Hellen. 6, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως
ἀνιπλέγονται, Sed hæc fortasse contradicuntur, Hæc sunt
controuersa, De his ambigitur vel contradicitur. Cice-
ro tamen dixit Hæc contradicuntur. In Lucæ Euang.
capite 2, σημεῖον ἀνιπλεγόμενον, cui contradicitur. Apud
Demosthenem ἀνιπλεγόμενα sunt ἀμφισβητούμενα, Con-
trouersa, De quibus inter partes non conuenit, vt hoc
loco, ἕως αὐ πρὸς τοὺς ἀνιπλεγομένων κεφαλαίων. His opponun-
tur ὁμολογούμενα. Theophrastus, De causis plantarum li-
bro 6, ὁ μὲν ὑγιὴς λόγος ἀνιπλεγόμενος ἐστί. Id est, Hæc igitur
sunt quæ in contrarium disputantur, interpr. Bud.

Ἀνιπλεκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, In contradictione positus. id est, Con-
trouersus, Dubius. Thucydides libro 4, ἐς ὃ ὁμως οὐκ ἀνιπ-
λεκτος παρῆν, id est ἀναμφίβολος vt exponit scholiastes.
ΕΤ c. 2. Ἀναντιπλεκτος, ον, ὁ & ἡ, Cui contradici non po-
test, Cui nemo refragari potest. In vulgatis lexicis
ἀναντιπλεκτος ἀπόδειξις, quæ refelli non potest. Et ex Io-
sepho, ἀναντιπλεκτον ὅτι πᾶν σῖς κελεύσῃς, πλὴν ὅσα θυμίαν
λαμβάνων, quicquid collibuisset, citra contradictionem
imperans fieri. ΕΤ Ἀναντιπλέκτως, Citra contradictio-
nem, Nemine contradicente. ITEM Εὐαντιπλεκτος,
Cui facilè contradici potest, Qui facilè refelli potest.
Cui contrarium ΕΣΤ Δυσαντιπλεκτος, Cui vix contradici
potest, Qui vix refelli potest.

Ἀντιλογία, ας, ἡ, Contradictio apud Quintilianum. Itē Al-
tercatio, Contentio, vt exponitur à Budæo apud Demo
sthenem. Item Refutatio apud Synesium. Sic apud He-
rodotum ἀντιλογίας χωρῆσαν exponitur Se crimen esse re
futaturum. Dicitur item res ἀντιλογίαν μὴ ἔχειν, quæ
nullam admittit in contrarium disceptationem, & con
trà, ἀντιλογίας πολλὰς ἔχειν, De qua multa in contrariam
partem disputari possunt, Cui multis modis contradi-
ci potest.

Ἀντιλογία, idem quod ἔριδος, ἀντιγώνισμα, pugnax
contentio instante aduersario.

Ἀντιλογικός, Aptus ad contradicendum, Contradicendi pe
ritus, vel refutandi, vt apud Aristophanem, ξυστρατικὸς
καὶ ἀντιλογικός, Acer & argutus in disputationibus, Arguta
tor. Isocrates, ἄλλοι δ' ἄν τινες πρὸς τὰ ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀν-
τικρίσεις μηχάσασιν, οὓς ἀντιλογικοὺς καλοῦσιν. Vide Budæum
in Comm.

Ἀντιλογικὴ τέχνη, Sophistarum ars, ad verbum, Ars
contradictoria, Ars contradicendi ad omnia. A Pla-
tone eadē appellatur & ἀμφισβητητικὴ, item ἀγωνιστικὴ, itē
ἐριστικὴ.

Ἀντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω. Apud Aristophanem,
ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι, Alteri rationi contradicere, vel
Alteram rationem refellere.

C. ΑΠΟλέγω, (præpositione ἀπὸ priuationem significan-
te, vt in ἀποκρίνω) Reiicio, Repudio. vt ἀπολέγειν δικαστὴν,
vel, ἀπολέγειν τινὰ ἐκ τῆς δικαστῶν. Plutarch. in Catone, μὴτε
ἀπολιπεῖν βουλομένους αὐτὸν δικαστὴν, μήτε ἀπολέγειν τοὺς μόνους.
Ibidem, ὁ δὲ ἀπέλεγεν αὐτὸν ἐκ τῆς δικαστῶν. ‖ Cui
significationi est affinis ea qua pro Renuo ponitur, itē
Interdico seu veto. Polyb. libro 2, διόπερ Πτολεμαῖος τὸ μὲν
χορηγεῖν ἀπολέγει, βοηθεῖν δὲ τοῖς ἀκαλεῖ πρὸς τὴν Ἀντιόχου. Sic
quidam historicus apud Suidā (fortasse idem Polyb.)
γράμματά τε αὐτοῖς ἀπολέγοντα τοῖς πρεσβεύσαι γράφε μηδαμῶς
πρεσβεύειν τὰ πρέσβεια Πέρσαις. Hesychius ἀπολέγοντες
exponit ἀπαγορεύοντες: & contrario etiam signif. ἀπο-
λέγει, videlicet πρόσταγμα. Quod mihi suspectum est. Ni
si fortè putandum sit præpositionem habere vim epita
ticam hac in significatione, vt priuatiuā habet in alte-
ra. Hoc enī suspicor, ἀπολέγειν esse Reiicere, vel Repudia
re, quasi negando sibi placere. vt sit ἀπολέγω ex λέγω si-
gnificante Dico. Video tamen & aliam posse afferri hu
ius significationis rationē, vt videlicet sit à λέγω signi-
ficante Eligo, Deligo: sonētque ἀπολέγω quasi dicas Nō
eligo.

Ἀπολέγω, Declaro, Prodo, Effero. Philo De mundo,
τόπου δὲ τοῦ αὐτοῦ χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὸν ἐν τῇ ψυ-
χῇ δυσῴνειαν δυνάμενον; Id est Prodere & efferre. B. Ha-
bet autem aliquid affinitatis hæc signif cum ea quā ei
dat Hesych. de qua paulo antè dixi.

Ἀπολέγομαι passiua voce, sed actiua significatione (itidem
vt ἀπολέγω) Reiicio, Repudio, Repello, Non admitto.
Plutarch. in Catone, διὰ τὴν σωφροσύνην τοῦ προστάτου δικαιοῦν-
τες ἀπολέγεσθαι τὴν δίκην. Et in Solone, ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἱκε-
σίαν ἀπολεγομένης. Et in Lucullo ἀπολεγομένου τοῦ Λουκούλλου
τὴν προστασίαν, quum Lucullus sibi non posceret principa-
tum. Polybius, ὁ δὲ παντάπασι τὴν Ἀχαϊκὴν ἀπολεγόμενος τὴν
ἀρχήν, Detrectans & non admittens. Quem locū citat
Suid. ἀπολεγόμενος exponens παραιτούμενος. Citatur & ex
Plut. in Othone, ἀπολεγομένους πόνους, pro Detrectantes
laborem.

Ἀπολέγομαι, Deligo. vnde ἀπολεξάμενος apud Thucy
didem libro 5, ἀπολεξάμενος τοὺς αὐτῶν τριακόσιους καὶ ἑκατὸν
ὁπλίτας. vbi schol. exponit ἀποκρίνας ὁπλεκτικῶς.

Ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν, Despondeo animum, apud
Greg. διὰ τοῦτο ἀπολέγω τὴν ψυχήν. Interdum verò sine ad
iunctione idem significat, vt apud Plut. in Lyc. ὅπερ ἦν
ἄρα ὑπὸ Ἑλληνικῶν γεύμασι κάπειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους
καὶ θαυμαζομένους.

Ἀπολέγω pro Eligo &c. vide in priore classe compo
sitorum à λέγω. Quod si ex duabus quas reddidi rationi
bus significationis verbi ἀπολέγω, pro Reiicio & Repu-
dio magis alicui placet posterior, (vt & mihi profectò
probabilior nunc ea videtur) in altera illa classe potius
ei det locum.

Ἀπολογος, ου, ὁ, Narratio longa & verbosa. vnde illud pro-
uerbium natum, Ἀλκίνου ἀπολογος, ex iis (vt opinor) quæ
Vlysses apud Alcinoum narrat in Odyssea Homeri. Pla
to lib. 10 De republ. ἀλλ' οὐμὲν τοι σοί γε (φέρε) Ἀλκίνου τε
ἀπολογον ἐρῶ, neque verò tibi longas nugas aut fabula-
mentum narraturus sum. Inde ἀπολογίζεσθαι, Enarrare,
Hæc Budæus. à quo ἀπολογος exponitur etiam Fabula
moralis ex Cicerone De oratore libro 2. Ἀπολογος
Ἀλκίνου (inquit Suidas) ὅτι τὴν τῶν ἀφελῶν καὶ μακρὰν
ἀποτεινόντων λόγον. Cic. De Orat. libro 2, Et ad hoc genus
adferibamus etiam narrationes apologorum. Aulus
Gellius lib. 2, cap. 29, fabulam Æsopi de cassita voca-
pologum. Fuerūt etiam qui apologationem dicere au-
derent, vt Fabius testatur lib 5, cap. 11, αἰνοι Græci vocāt
& αἰνοποιοῦσι (vt dixi) λόγους μυθικοὺς nostrorum qui
dam (non sane receptō in vsum nomine) apologationē.
Sciendum est autem sicut apologum Æsopicum, ita etiam λόγον Æsopicum. ‖ Sunt qui ἀπο-
λογον Ἀλκίνου nomen putent fuisse fabulæ quæ defen-
sionem Penelopes complecteretur. & ex hoc Aristote-
lis loco De poetica, καὶ ἡ τῶν Ἀλκίνου ἀπολογοι. ἄκοιτον γὰρ τὸ
κεφάλαιον καὶ μονοειδὲς ἐδόκουν, colligunt Alcinum fuisse
aliquem qui Vlyssis & Penelopes congressum in scenā
introduxerit & ἀπολογον Ἀλκίνου vocauerit. Postea
autem receptum esse vt fabulosa narratio, tāquam prou-
erbialiter Ἀλκίνου ἀπολογος appellaretur. quo accipitur
modo in Platonis loco quem paulo antè citaui. Vide
& Erasm. in prouerbio Apologus Alcinoi.

Ἀπόλογος ab Hesychio exponitur ἀπολογισμός.

Ἀπολογία, ας, ἡ, Defensio, Causæ dictio, vt loquitur Cæsar.
Æschines, εἰσφέρει δὲ ἐς τὴν ἀπολογίαν τὸν δίονυσιακὸν νόμον.
Isocr. in Busiridis encomio, οὐκ ἀπολογίαν τοῦ Βουσίριδος,
ἀλλ' ὁμολογίαν τῆς ἐγκαλουμένων δικαίας αὐτὸν εἶναι νομίσειν.
Dicunt & ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, Causam defendere. Apud
Platonem autem δύο ἀπολογίας ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας, Duabus
vti defensionibus, Duas defēsiones afferre, in quadam
epistola, πρὸς δύο δὴ μοι δίκας δίδας αἰσχίστου ποιήσασθαι
τὰς ἀπολογίας.

Ἀπολογία, Excusatio. ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι τούτῳ, hāc
excusationem prætendere, Bud. ex Synesio.

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, (sine actiua voce) Causam
dico, seu defendo, Respondeo in iudicio. Opponitur
verbo κατηγορῶ, in hoc Æschinis loco aduersus Ctesi-
phontem, ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γρα-
φὴν, κατηγορεῖ. Apud Thucydidem, ἀπολογούμενος δεδεμένος, Causam dico vinctus. Latinè, Causam dico è vincu-

lis. Interdū additur accusatiuus δίκην, & dicitur ἀπο-
λογεῖσθαι δίκην, Dicere causam, apud Plutarchum. In-
terdum & genitiuus adiungitur, qui ab accusat. δίκην
pendet. vt ἀπολογεῖσθαι κατά τινος δίκην, apud Thucydidem,
Dicere capitis causam. Iungitur & aliis accusatiuis, ac
tum aliter exponitur. Polybius, πρότερον μὲν ἀπελογήσαντο
περὶ αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαβάσεως. Citatur & ex Theo
phrasto libro 5, ἀπολογητέον τῇ ὄψει τὴν αἰτίαν. Sed
potest suspecta esse hæc scriptura. nam in illo loco Po-
lybii ἀπελογήσαντο περὶ αἰτίας, Budæus ἀπολογήσαντο vertit
Depulerunt, Diluerunt. quæ interpretatio loco Theo-
phrasti cōuenire non potest. At conuenit & huic loco
Luciani, ὥσπερ δὲ ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς αὐτός τι ὢν ἀπολογήσομαι,
id est Diluam ea quæ nunc obiicit. Interdum autem
ἀπολογεῖσθαι cum accusatiuo rei, est Afferre pro sua de-
fensione, vel ad sui defensionem. Idem Lucianus, ὥσπε-
ρ οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν ἀληθῆ καὶ δίκαια. Bud.
autem ἀπολογοῦμαι τοῦτο exponit Excipiēdo dico, in hoc
Demosthenis πρὸς Ἀριστογείτονα loco, ὥσπερ Παρμενίων ἀπο-
λογουμένου ἐστί, ὅς τις αὐτῶν δίκαιον κυρίαν ἔγνω εἶναι; At ve
rò Actorum Apost. cap. 24, περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι, si
gnificat Defensione vtor in iis quæ ad me spectant. Nō
nunquam accusatiuum habet præfixa præpositione
πρός. vt apud Platonem in Apologia Socratis, ἀπολογεῖ-
σθαι πρὸς τὰ κατηγορήματα. Sic apud Lucianum, ἐγὼ δ' ἀπο-
λογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Citatur etiam iunctum
dativo, ex Plutarcho in Themistocle, ἀπολογούμενος διὰ
γραμμάτων ταῖς κατηγορίαις, respondens per literas ad ob
iecta sibi crimina. Iungitur etiam cum præpositio-
ne ὑπὲρ, item περί. & est ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, Respon-
dere pro aliquo, Defendere aliquem. vt apud Lucianū,
μηδὲ ἀπολογησαμένου ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Cum περὶ autem, vt in
hoc Isocratis loco, in encomio Helenæ, ἀπολογεῖσθαι μὲν
οὐ προσήκει περὶ τῶν ἀδικεῖν αἰτίαν ἐχόντων, Defensionem af
ferre, Defensione vti. Interdum cum particula ὡς
iungitur, sequente ὑπό. vt apud Xen. Hell. 1, ὑπὲρ τῆς βουλῆς
καὶ τῆς ἐκκλησίας ἀπολογησάμενος ὡς ὑπὸ τοῦ πεβίηκει, εἰπὼν δὲ ὡς
ἠδίκητο.

Ἀπολογοῦμαι, est etiā Excuso, Excusatione vtor, Pro
excusationē affero. Lucianus in Philopseude, ἀπολογησά-
μενος τὰ σωθῆναι τοῦτο, ὡς ἀγνοήσαντα νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπὶ ἔμα-
θον, φρουμάζος ἕλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον. Et Syn. ἀπολογίαν
ἀπολογεῖσθαι τούτῳ dixit Hanc excusationem prætende
re, teste Budæo.

Ἀπολόγημα, ατος, τὸ, Quod pro defensione respōdetur. vel,
Excusatio. Plutarch. in Romulo, ἀπολόγημα τῆς Ῥωμύλου
τοῦτο. Budæus ἀπολόγημα interpretatur Refutamentū,
in hoc loco eiusdem Plutarchi De Rom. fortuna, μᾶλ-
λον δὲ ἀπολόγημα πρὸς κατηγορίαν. Idem De discern. ami
co ab adul. ἔνιοι δὲ καὶ ὁ φιλαυτίας ἀδεότατα, καὶ πανουργίαν
ἀβελτερίας ἀπολόγημα ποιοῦνται.

Ἀπολογητικός, οῦ, ὁ, Defensorius, Ad defendendam causam
valēs. λόγος ἀπολογητικὸς dicitur liber in quo aliquis cau
sam suam defendit, & ad obiecta crimina respondet. A-
liquando ponitur simpliciter ἀπολογητικός, omisso
substantiuo λόγος: vt apud Suidam in Iustini Martyris
vita.

c. 2. Ἀναπολόγητος, ον, ὁ ἡ. Dicitur ἀναπολόγητος, Quod defēdi
non potest, seu excusari. Cui ἀπολογία (id est defensio)
inueniri nequit. Vtitur Cicero epist. ad Atticum lib.
16, Et Paulus ad Rom. 2.

c. 2. Δυσαπολόγητος, ον, ὁ καὶ ἡ. Dicitur δυσαπολόγητον, Quod
difficulter defenditur, seu excusatur. Apud Polyb. δυσα-
πολόγητος ἁμαρτία, peccatum quod excusari vix potest.
CONTR. Εὐαπολόγητον, Quod facilè excusari potest.

C. ΔΙΑλέγω, de quo suprà in altera compositorū classe dic-
tum fuit.

Διαλέγομαι autem est Colloquor, Sermocinor, Dis-
fero. (quo autē vtatur modo Hom. dicetur infrà) De-
mosthenes in Olymp. διελεγόμεθα περὶ ὧν & c. inter nos
loquebamur. Bud. vertit, Inter nos verba faciebamus.
Plato in Apologia, ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διελεγόμεθα.
Idem alibi, χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σοφοῖς ἐκ τοῦ σβύτου. Di
citur etiam διαλέγομαί σοι τοῦτο, aut πρός σε, vel διαλέγο-
μαι τοῦτο πρός σε, aut διαλέγομαι τοῦτο sine ad iectione,
Hæc disserō tecum. Xenophon in Apomn. οἶδα δὲ καὶ

Διοδώρῳ αὐτὸν παῖδε διαλεχθέντα. Ibidem, ἃ πρὸς Ἀντι-
φῶντα διελέχθη. Ibidem legitur, παῖς τὰ διαλεγόμενος.
Sic Plutarchus βραχέα διελέχθησαν. Dicitur etiam
διαλέγομαί σοι περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. Hero-
dianus libro 6, καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διελέχθησαν. I-
dem libro 7, ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων διε-
λεχόμενοι. Plato in epist. ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τοῦ Δίωνος
πρεσβευμάτων οὐδὲν ἐπιδιελεγμαι. Dicitur & de legatis,
vt apud Demosthenem, Philipp. 4, οἶμαι δεῖν ἐμαυτὸν πρεσ-
βείαν ἐκπέμπειν ἢ τοῦ βασιλέως διαλέξεται. Sic apud Hero
dianum libro 3, πρεσβείας ἐκπέμπειν, περί τε εἰρήνης διελέγον-
το. Cæterùm legimus apud Xenoph. διαλέγεσθαι accepis
se hanc significationem à voce actiua διαλέγειν. scribit
enim Apomn. lib. 4, ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι
ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας καὶ νόμους τὰ
πράγματα.

Διαλέγομαι τινὶ περί τινος ῥῆμα, vide in Διάλεξις, ex Demo
sthene.

Διαλέγομαι, Orationem publicè habeo. Budæus pa-
gina 254 ex Isocrate.

Διαλέγομαι apud Homerum sunt qui pro Cogito ac-
cipiant in hoc versu Iliad. 2, Ἀλλὰ τίνι τοῦτο φίλος διε-
λέξατο θυμός; ac certè breuium scholiorum auctor expo
nit διελογίσατο & ἐνεθυμήθη. sed Eustathius putat accipi
posse pro εἶπε, vt hic locus conueniat cum eo vbi dicit
εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

Διάλεξις, εως, ἡ, Sermocinatio, Dissertatio. Plutarchus De
præc. san. ὅπερ ἐν ἀώρᾳ πρὸς γυμνάσιόν ὅτι, τοῦτο πρὸς διάλε-
ξιν ἀνάγωσης. Gregorius ὡς δὲ τὸ τῆς διαλέξεως ἔργων ἀπόρ-
ρητον, οὐδὲ τὸν καθεκτὸν ἐπὶ πυγαίου. quod Budæus exponit,
Simul autem ego animaduerti eorum in disputando
maleuolētiam, quæ iam arcana esse ab eisque cohiberi
non poterat. Et in plur. ex Platone, epist. 7, ὑπιόμενοι
τοῖς τοῦ ἐμοῦ διαλέξεσι.

Διάλεξις (inquit Budæus) propriè dicitur Sermoci-
natio scita & emendata. id quod Xenophon docet in
quarto ἀπομν. his verbis, ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆ-
ναι &c. quæ habes suprà in Διαλέγομαι. sed nullum af-
fert exemplum in quo διάλεξις sic accipiatur. At in hoc
Aristophanis versu qui est in Nubibus, Αἰσθῆ γνώμας καὶ
διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχεισι, schol. διάλεξιν exponit λό-
γον ἐμπειρίαν, addens, etiā, ὅσα τὰ νοήματα φαίνεται διὸ καθαρ.
Fortasse autē videri possit hic nominis διάλεξις vsus cō
uenire cum eo vsu verbi διαλέγομαι quem habes apud
Demosthenem in or. pro Corona, vbi dicit iro-
nia vtens, πάνυ γὰρ σοφὸς εἶ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς;) γίγνονται τοῖς Ἑλ-
λησιν πρεσβεύματα εἰ τυχὸν τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τυχὸν διελέχθη-
σαν. Quò pertinet & καταβυθίσεις ἐν τῇ διαλέξει τοῦτο apud Plut.

Διάλεκτος, ου, ἡ, Sermo vnicuique genti peculiaris, seu ser-
monis forma; quam significationem habere interdū
& nomen γλῶσσα, docui Tomi primi col. seu semipa-
gina 853. A. Plutar. in Quæst. Roman. ἀλλὰ πρὸς κρούε-
τον πολλοὶ ἡ διάλεκτος, ita enim legendum est, non autē
ἡ διάλεκτικός, vt habent vulgatæ editiones. Atque ita le-
gi debere præterquam quod testantur vet. codices, o-
stendunt & hæc sequentia, τὸ δὲ ἀνεστρέν, σύνεστον ὀνομά-
ζεται &c. Idem in Apophth. κύπασσα δὲ καὶ χρόνοι ὅπως τὴν
Περσικὴν διάλεκτον καταμαθεῖν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δι' ἑτέρου,
πύθοιτο τὴν πρὸς αὐτὴν ἔνδ εἰξιν. Sed & ipsa lingua Græca
in quinque διαλέκτους diuiditur, quarum nomina sunt,
Ἰάς, Ἀττθίς, Δωρὶς, Αἰολὶς, & κοινή. Definitur autem διά-
λεκτος ab eo cuius extat De dialectis opusculum, ἰδίωμα
γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα. A
Budæo quoque definitur Idioma sermonis, & Proprie-
tas cuiusque linguæ. afferturque ab eo locus hic Fabii
vtentis hac voce, lib. 9, in Herodoto verò cum omnia
(vt ego sentio) leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet
eam iucunditatem, vt latentes etiam numeros com-
plexa videatur. ‖ Subiungit autem idem Budæus
Aristotelem aliter interpretari, scribentem De hist. a-
nim. lib. 3, διάλεκτος δὲ ἡ τῆς φωνῆς ὅτι τὴν γλῶτταν διάρθρω-
σις. quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Ga-
za autem apud eundem διάλεκτον ἔχει, vertit, Loqui
potest. ‖ His alium præterea vsum addo no-
minis διάλεκτος, quem habet apud Platonem in Sym-

posio, θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διαλέγεται πάσαις ὅσαις ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγχειρόρροι καὶ καθιδρύεται. Hic enim (si exemplaria nõ mentiuntur) διάλεκτος idem significat quod διάλεξις. Ficin⁹ certè vertit Colloquium.

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, q.d. Sermocinatiuus, seu Sermocinatori⁹. Id est, Ad sermocinationem pertinens. Item Sermocinator, Fabulator, vt Budæus vertit apud Aristotelem, vbi inter σημεῖα τοῦ κοσμίου ponit, ὃν πᾶς κινήσει ἔχει δίκῃ, καὶ διαλεκτικός. i. Qui lubenter sermocinatur, Qui sermocinatione & confabulatione delectatur. B

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, Differendi peritus, seu disputandi, Peritus artis quæ dialectica vocatur. A Platone in Cratylo definitur διαλεκτικός, Qui interrogare & respondere nouit: τὸν δὲ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ὁπόσα οἶδεν ἄλλο τοῦ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν, Idem ibidẽ, de heroibus loquens, καὶ διαλεκτικοί, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. vbi videri queat deesse καὶ ἀποκρίνεσθαι. vt in altero illo habes loco. Athen. libro 13, καὶ εἰ οἱ διαλεκτικοὶ σωκελδόντες εἰς τὸν τοῦ συλλογισμοῦ, διαλέγοιντο. Item superlatiuo gradu διαλεκτικώτατοι apud Xenophontem Apomn. lib. 4, Qui differendi facultate maximè valent, vt vertit Budæus. Et ipsa ARS, Διαλεκτική, (sub. τέχνη) Dialectica, Ars differẽdi, vel Disputatrix: vt interpr. Fabius, l. 12, cap. 2, Ita hæc pars dialectica, siue illam dicere malimus disputatricem, vt est vtilis sæpe & finitionibus & comprehensionibus, & separandis quæ sunt differentia, & resoluenda ambiguitate, & distinguendo, diuidendo, illiciendo, implicando. Ab eodem paulo antè Rationalis appellatur. Vide & quæ de hac affert Budæus pag. 255. ex Platone. Item Διαλεκτικός, Pertinens ad artem quæ dialectica dicitur. Et τὸ διαλεκτικὸν Plat. apud quem legitur etiam διαλεκτικὴ μέθοδος, & διαλεκτικὴ γυμνασία, & διαλεκτικοὶ λόγοι. Hinc fit etiam ADVERBIVM Διαλεκτικῶς. Dialecticè, id est Conuenienter arti dialecticæ, seu eius præceptis, Arte dialectica seu methodo, vel Adhibendo methodum dialecticam. seu More eorum qui dialectici vocantur. Plato in Menone, δεῖ δὴ τοιαυτότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, subiungens, ἐπὶ δὲ ἵππας τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τὰληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων ὧν αὐ τοῖς ὁμολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. Plutarchus Sympos. l. 4, πρὸς τοιάδε μὴ ἀπουδῆς τοῖς μὲν διαλεκτικώτερον. B

Διάλογος, ου, ὁ, Sermocinatio, (potius quàm Colloquium vt quidam interpr.) Sermo aliquorum differentiũ, aut confabulantium, Dialogus. Exponitur etiam, Sermo ex interrogatione & responsione constans. Fabius lib. 9, cap. 2, de figuris sententiarum loquens, Sermones hominum assimilatos, dicere διαλόγους malũt, quàm quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diogene Laertio in vita Platonis affertur & alia definitio διαλόγου, in qua eius significatio ita restringitur, vt eam sequendo, Luciani διάλογοι fallò ita vocentur. Esse enim ait sermonem de re aliqua philosophica aut politica, in quo decenter expressi sint mores earum quæ introducuntur personarum. HINC Διαλογικός, Ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum scriptionem. Διαλογικὰ scripta, (inquit Bud.) sunt ea in quibus personæ introducuntur, vt in dialogis Platonis: ita vt quæ scribuntur, personarum potius autoritate quàm scribẽtis nitantur. AT VERO adiectiui bicomp. Εὐδιάλογος, quod apud Suidam exponitur ὁμόμυλος, exemplũ desidero. P

Διαλογίζομαι, q.d. τοῖς πνα διαλέγομαι, Sermocinor cum aliquo, Colloquor. Eius exempla Budæus pag. 254 affert ex Plut. & Synesio. Animaduertendum est autem otiosam esse præpos. πρὸς hoc in verbo. qui enim διαλέγεσθαι dicitur, is intelligitur τοῖς πνα διαλέγεσθαι, vt qui sermocinatur, sermocinari cum aliquo. HINC Προσδιαλογίζομαι, Sermocinatio. H

C. Ἐπιλέγω, vt τὸ ὅπερ λέγω ἐκείνοις; Dico hoc post illa, Hoc illis subiungo, Dictis addo. (sicut ἐπιπεῖν signif. πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν) Interdum verò additur accusatiuus tantùm, sæpe verò neuter. Thucyd. lib. 6, pag. 206, in fine, ὅπερ λέγοντες τυγχάνομεν, τὸ ἄλλῳ οὐτῷ ἐς τὸ ὅπερ τὸ δύμα τὰ τοῦ δημοσθένους προσθήσομεν. Dixerat autem antea, ἐμεγάλυνον, καὶ ἐδόκουν ἐς ὅπερ δήμου κατὰ λύσιν τὰ πεπρωγμένα καὶ ἡ τοῦ Ἑρμῶν πρόκλησις ἠρέθη, καὶ οὐδὲν εἶη αὐτοῖς, ὃ τοῦ μετ' ἐκείνου ἐπραξάχθη. deinde ὅπερ λέγοντες &c. Interdum verò ὅπερ λέγω τοῦτο, Dico de hoc, vt Budæus pag. 661 apud Xenophontem & Aristotelem vertit. Idem verò ὅπερ λέγοντες reddit Simul subiicientes: addens & aliam interpretationẽ, Statim subiicientes & effantes hæc verba: in hoc loco Plutarchi Sympos. 6, de quodam sacrificio loquentis, καὶ τοῦτο οἰκεῖόν τινα τοῖς τοῖς, ὅπερ ἐν τοῖς ἀρχαῖοις ἐξελαύνουσιν, ὅπερ λέγοντες, ἐξω βοῦλιμοι, ἔπου δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν. Idem interpr. ὅπερ λέγω, Dicti aut facti rationem subdo reddóque, Hoc iam dictis & præterea addo. Item De facto vel verbo hoc dico. Et apud Xenophontem ὅπερ λέγοντα ἑκάστῳ, Elogium vnicuiq; addentem. Vide plura ibidem, itẽ pass. Ἐπιλέγομαι. Sciendum est autem Politianum apud Epictetum reddere Considerare, sed perperam.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, Dictum quod subiungitur ad reddendam eius quod præcedit rationem. Vide Budæum pag. 661, ex Aristotele. Camerarius autem significare ait Dicti explicationem seu applicationem in isto loco Herodoti, κάτω τὰ πλείστα Κροῖσον τὰ ὅπερ λέγω. Fortasse autem signif. Explicatione quæ subiungebatur. ¶ Ἐπίλογος apud rhetores, Peroratio, Orationis extrema pars, Cõclusio orationis. Autor Rhet. ad Heren. l. 2, Conclusiones quæ apud Græcos ὅπερ λόγοι nominantur. Vult B. ita vocari hanc partem, quòd sit quasi iam dictorũ enumeratio. In quo illi nõ assentior. quia licet in epilogo multa ex iam dictis reperiantur, idque breuiter, non tamen inde dictum puto ὅπερ λέγεται, sed quoniam ea quæ ibi dicũtur, supradictis ὅπερ λέγεται, id est, dicuntur post vel vltra supradicta, & illis adiiciuntur tanquam coronis totius orationis. Possumus ὅπερ λόγον interpretari Peroratione, ex Fabio: quippe qui ita scribat libro 6, cap. 1, in fine, Sunt & qui hos μερικοὺς ὅπερ λόγους vocent, quo partitam perorationem significant. Mihi non tam partes quàm species videntur. Siquidem hæc Epilogi & Perorationis nomina, ipsa apertè satis ostendunt hanc esse consummationem orationis. C

C. Προσεπιλέγω, pro ὅπερ λέγω, id est De facto vel verbo hoc dico, & quasi elogium addo. Budæus pag. 661, ex Demosthene.

C. ΚΑΤΑ λέγω, Sigillatim enarro. κατ' ἕκαστα λέγω. Homer. Odyss. γ. Ἀλλ' ὄμοι κατάλεξε ἕκαστα λίστοτα ἔπος τε. Et Od. δ, Καὶ τοῦ τοι πάντα τοῦ κατέλεξε Ἀχαιῶν. Idem Iliad. κ, Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. ex quo loco, sicut & ex aliis quibusdã, existimat Eustathius eorum opinionem refelli qui λεγῷ pro λαλεῖν extare apud Homerum negarunt.

Καταλέγω alias etiam signif. habet, quas vide suprà in altera compos. à λέγω.

C. ΠΡΟ λέγω, Prædico. Item Præmoneo, Profiteor. Plutar. De Socr. daim. καὶ γὰρ τοῦτο φησὶ καὶ τοῦ λέγειν. Thucyd. lib. 1, τοῦ λέγειν, τὸ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου σημεῖον καθεῖλεν, μὴ ἀμφιβόλου πολέμου. Æschines τοῦ λέγειν ὑμῖν ὅτι λίσσε καὶ μικρὸν τῆς πολιτείας ποιοῦσι χρήσιμοι. Demosthenes, τοῦ λέγειν & διαμαρτυρεῖσθαι copulauit cum alibi tum in oratione Pro corona. HINC Προλογος, (q.d. Proloquium, id est Anteloquium) oppositum τῷ ὅπερ λόγος, de quo dictum: modo fuit. nam τοῦ λόγος appellantur ea quæ dicuntur ante cætera. Sed vt ὅπερ λόγος peculiare est rhetoribus, sic τοῦ λόγος comicis poetis, à quibus ita vocatur quæ alicui comœdiæ præfigitur velut præfatio. Aristoteles Rhet. 3 dixit τοῦ λόγου εἶναι ἀρχὴν τὸ λόγου, quod in poesi τοῦ λόγος, & quod τοῦ αὐλοῦ nominatur ἐν αὐλῇ. Ibidem, ὅπερ ἔχουσι δυνάμει ὅλον τοῦ δ' ἐκμάτων οἱ τοῦ λόγοι καὶ τοῦ ἐπῶν τὰ τοῦ οἰμα. Demetr. Phaler. καὶ πρὸς Μενεκράτη δὲ ὁ τοῦ λόγος τῆς Μεσσηνίας. (Item in numeris, τοῦ λόγος & ἐπιλόγος, qui Boethio Dux & comes, vt scribit B. p. 172. Vide & alias significationes apud Hesychium.) AB HOC, Προλογίζειν factum est, pro Præfari. Solent autem qui argumenta in comœdias scripserunt, dicere eum τοῦ λογίζειν qui primus in scenam prodiens verba facit, vt in Pluto Aristoph. dicitur τοῦ λογίζειν Κᾶρίων seruus: in Ranis autem Ξανθίας. Sed à Suida τοῦ λογίζω exponitur τοῦ πρότερος λέγω; id est Prior dico.

A T Προλελεγμένοι apud Homerum ab altera verbi λέγω significatione, pro Qui delecti & ante alios collocati fuerunt, vel Delecti ad tenendum primum in acie locum, vel Delecti vt sint præstites in acie. Eustathius exponit ὅπερ λεγόμενοι τοῦ προλεγμένοι ὡς τοῦ προτεταγμένοι, in isto versu Homeri, Il. ν, Οἱ μὲν Ἀθηναίων τοῦ προλελεγμένοι. A

¶ Λόγος, ου, ὁ, Dictum, verbum. vel Sermo, Oratio, Verba. Plato Sympos., ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος οὐ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. id est, Nam scitum est vetus illud dictum, simile semper se adiungere simili. Vel, Vetus illud verbũ, vt Terent. Scio tamẽ λόγος ibi exponi etiã Prouerbiũ, (sicut Verbũ apud Ter.) sed possumus reddere & Dictum prouerbiale, (liceat enim ita παροιμιακὸν interpretari) ad retinendam vocem illam Dictum, eodem planè modo à Dico formatam quo λόγος à λέγω. (Quod λόγος tamen in hũc locũ reiecti, propter aliarum quas habet præterea significationum varietatem) Itidem porro dixit Philo, πίστις γὰρ, (ὡς ὁ παλαιὸς λόγος) τοῦ ἀδήλων τὰ ἐμφανῆ. Rursũ verò Plat. Polit. 1, λόγον appellat hæc quæ Themistocles Seriphio cuidã respondit, Nec hercle, si ego Seriphius essem, nobilis: nec si tu Athenienses esses, clarus vnquam fuisses. Itémque hæc, Nec in summa inopia leuis esse senectus potest &c. subiungit enim illi Themistoclis responso, καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις χαλεπῶς δὲ τὴν ἡλικίαν φέροιεν, οὐ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅπερ οὔτ' ἂν ὁ Θεμιστοκλῆς &c. id est, Quod Themistoclis dictum accommodari potest ad eos qui &c. Vel (vt Cic. vertit) Quod eodem modo potest dici. Sic apud Herodianum πάντες λόγοι τοῦ πάθους, & apud Synesium, τοῦ πάθους ἢ λόγος, Dicto citius. Et apud Platonem, οἱ λόγοι καὶ ἔργα, dicta & facta. Sed frequentius occurrit λόγος pro Sermo, Oratio, Verba. Xenoph. Hellen. 4, ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος. καὶ γὰρ ὁ Τισσοφέρνης, inchoauit sermonem. Aristoph. Nubib⁹. ἐκεῖνος δ' ὅθεν ἀπορπάσας με τὸν λόγον, μετέθηκε, pro ἀπόρπασε μοι τὸν λόγον, abrupuit mihi sermonẽ, seu interpellatu. Isocr. in enc. Euagoræ, τοῦ μὲν οὖν Κύπριος ἄλλος ἡμῖν ἔστω λόγος, de Conone alius nobis erit sermo. Ita quidẽ ad verbũ, sed Latinius dixeris, De Conone alius erit dicendi locus. Aut etiam simplicius, De conone alibi à nobis dicetur. B

Λόγος, (sicut & plurali λόγοι) alicubi redditur aptè & nomine plur. Verba, vt τί δεῖ λόγους; quod Latinè Quid verbis opus est? Aristot. Rhet. 2, τοῦ ὧν γὰρ ἴσα μὴ καὶ κακῶς, οὐδὲν ἔτι δεῖ λόγου. Demosth. Olynth. 1, ἡλίκα γ' ὅσι τοῦ διαφορᾷ, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδὲ λόγου τοῦ δεῖν ἡγούμεθα. Cõmodè λόγον reddiderimus nomine hoc Verba, in aliis etiam quibusdam loquendi generibus: præsertim verò vbi λόγῳ & ἔργῳ opponuntur. sic enim Latini inter se opponunt Verbis aut Verbo, & Re, vel Re ipsa, aut Reuera. Thucyd. libro 1, τῷ μὲ λόγῳ ὅπερ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τοῦ δὲ ἔργῳ τὰ τοῦ βασιλέα τοῦ πρὸς βουλόμενος τοῦ ἀγῶνος. Et lib. 6, λόγῳ μὲν δὴ, τῷ ἡμετέρᾳ δυνάμει σύζοι αὐτῆς, ἔργῳ δὲ, τῷ αὐτῷ σπουδῇ. Sic Isocr. in Panath. λόγῳ μὲν, ὅπερ θέρος, ἔργῳ δ' ὅπερ κλοπίαν δεῖν τὸν τῆς ἀρχῆς καταποιοῦσιν. (Idem verò alibi τοῦ λόγου & τῆς ἀληθείας inter se opponit, vt hic λόγῳ & ἔργῳ. Apud Thucydidem autem aduersatur etiam τοῦ ὄντος huic τοῦ λόγου): & sunt qui λόγον in huiusmodi locis exponant, Prætextum vel Simulationem. Sed & in aliis quibusdam dicendi formulis inter se opponuntur λόγος & ἔργον. Interdum iungitur datiuus λόγῳ cum εἰπεῖν, dicitúrque λόγῳ εἰπεῖν, vt Lat. Verbis consequi. Herodian. lib. 8, οἷον εἰπεῖν ὅτι λόγῳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῷ ἔστιν, Nemo verbis vllis consequi possit, vel Vlla oratione consequi. Exponitur & Oratione complecti, in simili Demosthenis loco. Est autem velut παρέλκον ibi hic datiuus: at in isto Thucyd. loco, lib. 1, καὶ ὅσα μὲ λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, sunt qui λόγῳ exponant Orando, vel In iis quas habuerunt orationibus. (In v. l. afferrur & λίσον λέγειν ex Demosthene, sicut λόγοις λέγειν ex Aristophane, pro Verba facere. (de quo loquendi genere dicam & paulo post) Sed quod attinet ad prius illud εἰπεῖν λόγῳ ex Herodiano prolatum, eò referri possunt hæ loquendi genera, λόγου κρεῖττον & λόγου μεῖζον. ita. n. appellant quod nemo possit λόγῳ εἰπεῖν. Thuc. l. 2, νομίσαντες γὰρ κρέαστον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, morbi species huiusmodi quæ nulla oratione explicari posset. Ad verbũ, Superior oratione, id est omni facultate orationis. Interdum additur & παντός, vt in isto Philonis loco, πῶς οὐκ ἐμάχετο καὶ παντὸς λόγου κρεῖττον καὶ θέσπιν. Itidem verò dicunt λόγου μεῖζον, παντὸς λόγου μεῖζον. Et ὑπὲρ λόγον apud Gregoriũ, Suprà quàm dici potest. Præterea legitur ἑνὶ λόγῳ & ἑνὶ ᾧ λόγῳ εἰπεῖν, vt Latinè Vno verbo, vel Vt vno verbo absoluam. (Et pro eodem ὡς εἰπεῖν λόγῳ, vel secundũ alios Vt ita dicã, aut Propè dixerim) Vocabulum λόγος redditur aptè Verbum & in hoc loquendi genere, λόγου ἕνεκα, seu λόγου χάριν. itidem enim Latini dicunt Verbi causa, & Verbi gratia. Aristoteles Ethic. libro 6 capite 12, ἔστω γὰρ, λόγου χάριν, τὸ τυχόν. Quinetiam λόγος singul. (sicut & plur. λόγοι) dicunt Græci eo sensu quo Latini Verba (& nos quoque ad verbum Paroles. quũ dicimus, Ce sont paroles. vel, Ce ne sont que paroles. quòd à nobis Itali mutuati dicunt eodem sensu Parôle, pro Fabula. i. mendacia) Λόγος, inquit B. interdum pro vanitate & mendacio ponitur, vt Verba Latinè. Demosthenes, λόγος τοῦτο καὶ τοῦ γραφῆναι τὸ παράμαπτε ὅτι, verba sunt hæc, & impostura à proposito vos abducens. Idẽ pag. 171, λόγοις λέγῳ exponit Inaniter verba fundere, & Verba loquaciter facere. quo crediderim modo exponi debere & apud Aristoph. non simpliciter, Verba facere, vt habent v. l. Sed hoc addo iis quæ à Bud. de hac signif. nominis λόγος dicuntur, Græcos interdum ei adiungere aduerbium ἄλλως. vt Plutarchus in Sympos. sept. sap. λόγος ἔφη, τοῦτο ἄλλως ἐστὶν. Synes. μὴ λόγον ἄλλως οἰκθῆς τῷ πάρεγγυον. Idẽ alibi μὴ λόγον ἄλλως οἰκθῆς, τὸ μηδὲ μάχεις ἀλλὰ τοῦ δεῦρο κεχρῆσθαι θαλάττῃ. Sed & Fabulæ Æsopicæ, λόγοι Αἰσωπικοί. & in sing. itidem λόγος. Bud. 174. Cæterùm λόγοι apud Homerum extare falsò negarunt quidam ex vet. gramm.: quum apud eum legamus Od. α, Αἰεὶ δ' μαλακοῖσι καὶ ἀμυλίοισι λόγοισι, mollibus & blandis verbis. Vtitur & Hesiodus. Vide Λοξοπιός.

Λόγος, de Dei Filio apud Ioannem, ab aliis Verbum, ab aliis Sermo, & rectius. qua de re lege annot. in Test. nouum. (simúlque quos peculiares vsus ibi habebat.)

Λόγοι, (sicut & λογοι) in variis loquendi generibus redditur Sermo, Oratio. (Sunt enim peculiariter λόγοι Orationes eorum qui oratores vocantur, vt Demosth. Ciceronis. & aliorũ. Sed & πολιτικοὶ λόγοι ex Aristot. Ciuiles causæ) Illorũ autẽ loquendi generũ exempla proferã, prius tamen aliqua præterea eorum in quibus habetur singul. λόγος. Thuc. lib. 1, καὶ τὰ ἐκβολὰ τῶν λόγου ἐπεκτάμην, digressionem orationis. Plutarch. De puer. educ. ἐπαιάγω δὲ τοῦς τῶν ὀρχῆς τῶν λόγου ὑπέθεσιν. Idem De orac. def. ὀρῶ τοῦ μεταστάσεως καὶ φυγῆς τοῦ δαιμονίων ἀφῆκε λόγον, αἰαλαζεῖν δίκαιός ὄσι. Lucianus De salt. ἐπὶ δὲ κῷ τὸν Νέρωνα ἐσιδὼ τοῦ λόγου. Ibidem, ἀλλὰ κἀνεῖς τῶν Κρητῶν ἀφίκη τοῦ λόγου. Ibidem, ἄξιον δὲ ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξελθεῖν θαμβῶ, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Ἀίγυπτον καταβῆναι τοῦ λόγου. Et vt Lat. dicũt Verba facere, sic Gr. λόγους ποιεῖσθαι. quod & pro Orationem habere. Isocr. Areop. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν τοιαυτάτων πίστεις ἀγῶν ἡμῶν καὶ καινῶν τοῖς λόγοις ἐποιούμην, εἰκότως ἂν ἔχοιν τῶν ἀπάντων τούτων. Dicit verò & λόγον ποιεῖσθαι eadem significatione. Ἐν λόγοις τοῦ, Hominum sermone celebrari, Bud. ex Xenophontis Cynegetico. Λόγον ἠγωνιζόμην, Thucydides, Habito sermone. Et πολλῶν λόγων ἠγωνιζόμην apud eundem, Multis vltro citróque dictis. Εἰς ποιοῦσι λόγοις ἐμπίπτειν, Demosthenes, In hunc sermonem incidere, vel In hunc sermonem delabi. Xenophon autem dicit etiam ἀφικνεῖσθαι εἰς τὸν δὲ τὸν λόγον, q. d. Deuenit in hunc sermonem. Ἐν τοῦτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. Xen. Pæd. 4, In hoc sermone erant, pro Sermo illis erat de his rebus. Λόγον ἐμβάλλειν τοῦ τινος, vel λόγοις, Xen. & Isocr. Sermonem de re aliqua iniicere. quod & Iacere sermonem dicitur. Item τοῦ φέρειν λόγον, vt Latinè Inferre sermonem. Herodot. τοῦ φέρε Δαρείῳ λόγον τοῦδε. (Sed & apud Platonẽ τοῦς οἷς τοῖς λόγοις τοῦ ποιοῦσι, exponitur Apud quos verba faciet) At διδόναι λόγον, Dare vices loquendi & percunctandi, & vicissim respondere percunctanti. Budæus pag. 174, ex Plat. Sed apud eundem Platonem, διδόναι λόγοις exponitur etiam Dare potestatem dicen-

di, seu veniam: vt De leg. libro 11, δόπω δ' καὶ τοῦ λόγοις A
ἴσις, parem det potestatem dicendi. Sic apud Thucy-
didem libro 3, ἀλλ' αὖτοὶ λόγον ἠτησάμεθα, potestatem di-
cendi (seu veniam) petiimus. Itē διδόναι λόγον, Causæ di-
cendæ potestatem facere: & λόγου τυχεῖν, de iis quibus
facta est hæc potestas, Bud. 174. At Synes. dixit μηδε-
νὶ λόγον δοὺς, epist. 61, pro Cum nemine loquutus. Idem
verò dixit αὐδοὶ κ' θεαχὺ δόνημοι ἐ λαβοντ τὸν λόγον, pro
Quocum paucis eram colloquutus. Herodotus autem
dixit in Thalia, ἐν τῷ ὀκτωπε τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὐτῖσι B
τοῖσι λόγοις. quod exponitur Cōtulerunt inter se sermo
nes. Dicitur etiam aliquis ἑαυτῷ λόγον διδόναι alia signif.
vt docebo in Λόγος significante Rationem.

Λόγος, Sermo, vel Rumor. (sed à Latinis itidem Ser-
mo pro rumore in nonnullis loquendi generibus vsur
patur) Thucydides libro 6, δῆλον ἦν ὁ λόγος, ὅτι &c. Plut.
De def. orac. παρὰ τὸν λόγον ἐν Ρώμῃ σκεδασθεῖσα, Rumo
rem sparsum fuisse, vel Famam rei dissipatam fuisse. Et
plur. apud eundem in Sertorio, λόγοις διαδιδόναι, Rumo
res in vulgus disseminare. Et λόγος κατέχει, apud eundē C
in Color. Sic autem Latini sermonem pro rumore vsur
pantes, dicunt Sermo datus per totam ciuitatem, & Di-
spersus sermo, vel dissipatus, & Increbuit sermo: item
Serere sermones. Et pro eo quod hi dicunt, Vt fama
est, Vt ferunt, illi ὡς λόγος, subaudientes ὄντ. Herodian.
lib. 1, κομιδῇ ὑπὸ Τροίας, ὡς λόγος. Philo, πάρα ὦν (ὡς λό-
γος) δεῖ τὸ μὴ πόρρω ζώνης διαικεῖσθαι ὦφελεῖ). Sed interdū λό
γος ἔχει dicunt, sequente infinitiuo, vt apud Philonem,
πᾶς ἀνὴρ δ' εἰς κρίνεσθαι λόγος ἔχει πᾶσι σπουδῆς. Alia autem D
exempla Bud. affert p. 176. Vide & infrà in Λόγος pro
Ratio. Cæterùm huc pertinet λόγου μεγάλου εἶ) apud
Herodotum, quod tamen non debet reddi Magnæ fa-
mæ esse, sed Magni nominis esse. Λόγον παρέχειν
ea significatione qua Cic. dicit Sermonem dare, vide
paulo pòst in Λόγος, Opinio. Λόγου ἄξιος (q. d. Sermo
ne dignus) Mentione dignus, Memoratu dignus, memo-
rabilis. (quod & comp. ἀξιόλογος) Polyb. οὐδὲν ἐθεάσαν
ἄξιον λόγου. Thuc. l. 6, ὅθεν ἔτι τοῖς Ἕλλησι οὐ βλάψουσι ἀ-
ξιόλογον. Quo modo Gall. dicimus, Ce n'est pas chose qui E
vaille le parler. Item, Non pas pour dire. At διδόναι τῷ λόγῳ B.
vertit Memoriæ prodere, in hoc Grægorii loco, ὁ δ' μά
λιστα μὲν τοῦ εἴνου θαυμάζειν, καὶ οὐδὲ βουλεύσῃ παρελεῖν
δυνατὸν, τῶν δὴ δώσω τῷ λόγῳ. In alio eiusdem loco, τῶν
δώσω τῷ λόγῳ vertit Hoc scribam. Λόγος, Colloquium.
vt εἰς λόγους τρεπεσθαι, Thuc. l. 3, Ad colloquium
vocare. Et εἰς λόγους ἔρχεσθαι, Ad colloquium venire. Xe-
noph. πυκνὰ ἐφοιτῶν αὐτοῖς εἰς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. Sic
autem loquutus ante eum fuerat Thucyd. sed ἔρχεσθαι v-
tens pro ἐλθεῖν, lib. 3, τῆς τε ἡσυχίας ἥσαν ἐς λόγους. Idem B
hac significatione dicit συνῆλθον ἐς λόγους libro 4: item
κατέστησαν ἐς λόγους lib. 3. Et τῷ Κλεομένει ἐν λόγῳ ἦν. Hero-
dotus, Cum Cleomene colloquebatur. Λόγος, Disputatio, Disceptatio, (de qua significatione vide Budæū
pag. 179) Plato in Philebo, τρεπόμεθα δέ, καθάπερ ἀθλη
τὰ, πρὸς τὸν αὖτον λόγον, aggrediamur igitur hāc quoq;
disputationem, vt Bud. vertit. Sic autem & alibi sæ-
pe cum apud illum scriptorem, tum apud alios. Inter-
dum verò reddi commodè potest & nomine Quæstio. G
(Sed hoc sciendum est, posse λόγος in quibusdam locis
reddi vel altero horum nominum, vel simpliciter Ora-
tio) Huc autē pertinet λόγος ὅστις τρέπει σε ex Demosth.
pro Contendo tecum. Ἐξω τοῦ λόγου λέγοντες a-
pud Platonem exponitur A re proposita orationem
abducentes. Bud. quoque ἐκ τοῦ ἔξω λόγου significare ait,
Non extra propositum, Non abs re. Λόγος, Opinio.
Greg. ὥσπερ δὴ ὁ ἐμὸς λόγος, δῶραξ ἀν τὰ mea est opinio. Idē,
καὶ τοῦτ' τῇ θυσιῶν ὁ λόγος, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, & hæc est sacrifi-
ciorum ratio, vt mea fert opinio. Dicit autem & κατὰ γε H
τὸν ἐμὸν λόγον, hac significatione. Et λόγον παρέχειν, Opi-
nionem præbere & suspicionem ex qua hominum ser
mo excitatur. quod Cic. Sermonem dare dixit. Affert
autem Bud. exemplum huius generis loquendi ex Po-
lybio, sed vsus est ante eum Thucydides. Meminit au-
tem ille huius significationis nominis λόγος p. 174, &
175, & 176.

Λόγος, Liber, Tractatus. Herod. Τερψιχ. ὡς δὲ δῆλα

τὰ μοι ἐν τοῖσι πρόσθε τῷ λόγῳ, superiore libro, inquit Cam.
Et in Clione, τῷ ἐν τῇ Ἀσσυρίοισι λόγοισι μνήμῃ πεποιη-
μαι, De his in libris historiæ Assyriæ mentionem factu
rus sum, vt vertit idem Camer. (vbi tamen aliter potius
accipere malim) Sic autem λόγος, Liber, & apud cætero;
scriptores. Galenus, κατὰ τὸν ἑβδόμον λόγον, septimo libro.
(pro quo dicit alibi τὸ ἕβδομον γράμμα) Apud Lucianū, Ἀ-
ληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος, & eiusdem λόγος δεύτερος.
Sic apud Plut. περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς λόγος πρῶ
τος, & λόγος δεύτερος. Quinetiam subaudiendum putatur
hoc substantiuum in nonnullis librorum inscriptioni
bus: vt apud eundem Plutarch. ἐρωτικὸς pro ἐρωτικὸς λό-
γος, itidemque ἀδελφοκτονικός, pro ἀδελφοκτονικὸς λόγος.
(In aliis autē locis potest vel substantiuum hoc λόγος,
vel βιβλίον, aut aliud huiusmodi subaudiri. veluti quū
dicitur Πλουτάρχου περὶ τῆς δόξης ἀγωνίας, aut Ξενοφῶντος πε
ὶ ἱππικῆς) Apud Xen. itidem habetur οἰκονομικὸς λόγος.
(vbi Ciceroni quoque λόγος est liber) verùm ἱππαρ-
χικὸς, ac κυνηγετικός, sine λόγος: quum tamen alioqui
eadem sit in his quoque ratio. Quinetiam ipse in fi-
ne libri περὶ ἱππικῆς, loquens περὶ τοῦ ἱππαρχικοῦ, scri-
bit, ἃ δὲ ἱππαρχικὰ πρὸς τὸν ἐνδεῖν τε καὶ θεραπεύειν, ἐν ἑτέρῳ
λόγῳ δεδήλωται. Λόγοι, Studia literarum & disciplinæ
liberales. Bud. pag. 176 & 177 ex Synesio & Gregorio.
Vnde οἱ ἄνευ τοῦ λόγου, & οἱ περὶ τοὺς λόγους πεπονημένοι,
Literati homines, ex eodem Greg. Et οἱ ὅλῃ λόγοις ἀδέκα
μοι, ex Herod Homines insigni doctrina præditi. Con-
tra autem οἱ ἄκροι λόγοι ὄντες, pro Illiterati: vt vicissim
οἱ ἐν τῷ λόγῳ ὄντες, Literati. vt scribit Bud. pag. 179. (At
in v. l. est οἱ ἐν λόγοις ὄντες ex Aristot. pro studiosi doctri-
narum) Sed peculiariter λόγοι, Studia externa, & literæ disciplinæque mihi ad scripta Euangelica
consecratāque pertinentes, quæ seculares appellantur.
B. ex Chrys. est. Eodem autem sensu dicitur ἡ ἔξω τῶν παι-
δεία à Gregorio,

Λόγος Ratio, à qua significatione est ἄλογος, Ratio-
ne carēs, vt apud Aristot. Rhet. 1, τῷ δὲ ὀπτῷ συμβαίνει ἀμφότε-
ρα εἶναι, καὶ δὲ μετὰ λόγου. Idem Ethic. lib. 9, cap. 8, μὴ διαφέ-
ρον ποιεῖν ἐστι τὸν κατὰ λόγον ἢ τὸν κατὰ πάθος. Et λογικὸς,
quod est Rationi consentaneum. (pro quo & Consenta
neum dicitur sine adiectione) Demosth. οὐδὲ ἔχει λόγον,
πλὴν μὴ χρήματα δὲ ἐμοὶ μόνος ἐστίν, Neque ration.
rationi consentaneum est, vel Nec. n. cōsentaneū est. Cō
tra λόγον ἔχει, Cōsentaneū rationi esse. Ratione nō care
re. (Exponitur autē λόγον ἔχειν & Probabile est, Verisimi
le est, apud Plut.) Philo ὅλῃ λόγον, Cuius quæ sit ra-
tio. Atq; vt dicitur aliquid λόγον ἔχειν, sic etiam aliquis,
vt Gall. Vous auez raison de faire cela, vel, d'auoir faict cela.
Plato in Apologia πάνυ καλὸν λόγον ἔχειν δοκεῖς πεποιῆσθαι. vbi ta-
mē exponitur, Non mirum sit fortasse si opem ferant.
Qua porro significatione aliquid dicitur λόγον ἔχειν, ea-
dē & λόγου ἔχεσθαι (& aliquis etiam interdū λόγου ἔχεσθαι)
necnon τὸν λόγον ἔπεσθαι à Plutarcho. (At λόγον ἔχειν πινός,
vt Lat. Rationem habere alicuius, alio sensu, vt docebo infrà) Item κατὰ λόγον γίγνεσθαι, Cum ratione fit, Non
abs re fit, apud Plutarch. (Cui opponitur παρὰ λόγον,
Præter rationem, Contrà quàm rationi consentaneum
sit. Sed hoc παρὰ λόγον aliter etiam accipitur, vt ostēdā
in comp. Παράλογος) Interdum verò κατὰ λόγον gene
ralius etiam pro Vt decet. Apud Lucā autē Act. c. 18, v.
14, εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημα τι ῥᾳδιούργημα πονηρόν, ὦ Ἰουδαῖοι,
κατὰ λόγον ἂν ὑμῶν ἀνεσχόμην ὑμῶν, quidam κατὰ λόγον interpr. Meri
to, at Vet. interpretes Rectē. Ego certē puto κατὰ λόγον hic
sonare ad verbum, Par raison: ea significatione qua dici-
mus, Il est fala par raison que ie nous eussions. (sed ἀνεσχόμην
ἂν ὑμῶν, sonare puto quod diceremus I'eusse pris la patien
ce de nous ouyr) vel, Ie nous eusse ouys par raison. vel, comme de
raison. id est, C'est estre raison que ie nous eusse ouys. Sic au-
tem & hæc Græca κατὰ λόγον ἂν ἀνεσχόμην ὑμῶν, resoluo in
ἔχον ἂν λόγον ἐμὲ ἀνασχέσθαι ὑμῶν, Rationi consentaneum
fuisset, vel Consentaneum fuisset me patienter vos au-
dire. A Demosth. Philipp. 3, λόγος & αἰτία copulātur, ἢ δὲ
αὖθις λόγου καὶ δικαίας αἰτίας, vt si Latinè dicas Non absq;
ratione & causa. Λόγος ὁριστικὸς apud Philosophos,
Ratio substātiæ, hoc est Finitio. Item λόγος φυσικὸς, qui
fit ratio finitrix. Dicitur & λόγος φυσικὸς, necnon λόγος
simpliciter.

simpliciter. (Apud eosdē κατὰ πρῶτον λόγον, vel κατὰ δεύ- A
τερον, Primaria ratione & causa, Per se: vel Secundaria
ratione & per accidens. De quibus lege B. p. 180 & 181.
Λόγοι, Rationes quibus causæ & effectus cognoscūtur,
vt ait Plato in Tim. quorū quidā sunt μόνιμοι & ἀμετά-
πτωτοι. de quibus lege eundē B. 183. Λόγον διδόναι, vel ὑ-
πέχειν apud oratores, Rationē reddere & causam dice-
re. Sic autem & alii solutæ orationis scriptores loquū-
tur interdū. Quinetiā plur. λόγους ὑποτρέχειν apud. Xen. (vt
vides apud B. 173) sicut Lat. plur. Rationes cū verbo Red
dere, aliisque nōnullis. Itidem verò λόγον λαμβάνειν apud B
Dem. cū alibi tū Phil. 4. (Cic. itidē Accipere rationes
dixit) τὸν μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν, τὸν δὲ τῶν
ἔργων τῶν τῶν στρατηγῶν. Æsch. autē dixit etiā παραλαμβά-
νειν τὸν λόγον. Inuenitur & λόγον ἀπαιτῶμαι, Rationē repo
scor. At Plato in Prot. οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον πέπεμαι, pro
Nō postulo rationē reddi, vt exp. Cam. sed vide & Υπόλογος.
Λόγον ἔχειν, Rationē habere alicui[9]. vt Herodot.
Eut. ἐν τῷ γε λόγῳ μάλιστα ἄξιόν ἐστιν ἔχειν. Dem. Pro cor. ὅσ' C
οὕτως ὀπόσα τέον τῇ πόλει πόντων ἐῶ, εἴπερ ἢ δόξης, ἢ τῶν ἐόντων,
ἢ τῶν μέλλοντος αἰῶνος ἔχει λόγον, Si rationē haberet, B. inter-
pr. At Cam. vertit, Si quidē respectu tāgeretur aut exi-
stimationis, aut maiorū, aut posteritatis. Dicitur autē
& λόγον ποιεῖσθαί τινος, eadē illa sign. quod exponitur etiā
Nō curare. Herodot. οὔτε λόγου μιν ποιησάμενος οὐδενός. Et
Theocr. Id. 3, -ὕνεκ' ἐγὼ μὲν Τίν ὅλος εἶκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον
οὐδένα ποιῇ. vbi tamē multo significātius est quàm si La
tinè dicas, Nullā mei rationē habes. At Gall. ad verbū &
seruata metaphora cōmodissimè expresseris, Mais tu ne
fais aucun conte de moy. vel, Mais tu ne tiens aucun conte de moy. D
sed alterū illud Fais respōdet verbo ποιῇ. Dicitur autem
eadem signif. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, quod sonat quidē ad
verbū Gall. Ne mettre point en conte, sed accipitur tamē pro
altero illo Ne faire aucun conte, pro Negligere, Cōtēdere,
Floccifacere. Plut. Ἀρχέλαον βασιλέως ἐν οὐδενὶ λόγῳ τὰ
Ῥωμαίων τιθεμένου. Habet porro hāc signif. nomen istud
λόγος, & absque his verbis. dicitur enim ἐμοὶ οὐδεὶς λόγος
ὄντ, pro Nullo numero habeor. (addit autem & hanc in-
terpr. Bud. Nulla opinione præditus sum) Itidem verò
μείων λόγος. X. Pæd. 5, p. 76. vbi subauditur ὄντ. Additur E
interdū τοῦτ, vt ab Aristoph. in Ran. τοῦτ' ἐμοὶ δὴ οὐδεὶς λό
γος Ἐπιτεθόρυβε τὸν ὦμον εὐπατρίδης; Sed hic lectorē
monendum putaui ne alterum verborum eorundem
vsum cum hoc confundat. vt enim dicitur ἐμοὶ λόγος
οὐδεὶς, sic vicissim ἐμοὶ λόγος πᾶς. sed hoc aliā etiam sign. i
ficationem habet: vt in hoc Xenoph, loco, Pæd. 6, p. 97,
ὅτι πύθοιο ἤρετο ὁ Κῦρος, ἡμῶν δή, ἔφη, λόγος τις ἐν παρ' αὐ-
τοῖς; Hic enim non interrogat an aliquā eorum ratio-
nem haberēt, aut vtrum in aliquo numero essent apud
eos: sed an aliquis de illis rumor apud eos sparsus esset. F
vt apparet ex hoc respōso, ναὶ μὰ Δί' ἔφασαν, ἐν πολέμῳ, ὡς
ἔγωγε ἤδη πάνυ πολλοί. (Ac certē vt in Aristophan. loco
quem modò protuli, abundare præpositio τοῦτ, ita hic
vicissim deesse meritò videri possit: atque adeo omissā
esse suspicarer, nisi similem huius nominis vsum apud
eundem scriptorem extare scirem) Huc pertinet &
illud quod de Megarensibus dictum fuit, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ'
ἐν ἀριθμῷ. quod habes apud Erasmū in prouerbio, Me-
garenses, neque tertii, neq; quarti. Vnde Callimachus
sumpsit, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμὸς, scribens, — τῆς δὲ Θαλείης
Νύμφης, οἷς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. At Theocritus pro οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, dixit οὔπω λόγῳ πινὸς ἄ- G
ξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί. vbi animaduerte, λόγῳ ἄξιοι, (quod est
Doricè pro λόγου ἄξιοι) non accipi in vulgò recepta si-
gnif. (quam & ipsam retuli suprà) sed perinde esse ac si
diceretur οὔπω λόγου πινὸς ἀξιούμεθα, οὔτε ἀριθμοῦ. vel, οὐκ ἄ-
ξιοι νομιζόμεθα τοῦ πίθεσθαι ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἀριθμῷ. (accipiendo
πίθεσθ passiuè.) Cæterùm vt huic interpretationi ad-
hibentur ablatiui Numero & Loco, (dicēdo, Nullo in H
numero esse, Nullo in loco esse, vel Nullo in loco po-
ni) sic & aliis locis aliter adhiberi solent. vt ἐν λόγῳ συμ-
μάχων λέγονται, numero sociorum censentur. v. l. Ibidē
ex Aristot. ἐν φαρμάκου λόγῳ ἢ ἐδωδῆ, medicamenti loco
cibus est. Item, εἰς ἀργυρίου λόγον νόμισμα σιδηροῦν κό-
πτειν, argenti loco nummum ferreum cudere.

Λόγος in alia etiam significatione rationis, vide in

Λόγος, Proportio.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι Bud. vertit Rationem secum inire, & Ratiocinari secum. Ob quas interpretationes locum istū dandū putaui huic loquēdi formulæ, nimirū post λόγος, quod rationem significat. Exponit tamen & Æstimare ac perpendere. Alicubi verò & Coniectura colligere, vt videbis pag. 174. vbi ex Andocide & Plutarcho affert exempla. Fortassis autem ex Herodoto sumpta fuit illa dicendi formula, apud quem non rarò occurrit. ac certè apud eum videtur & pro Deliberare alicubi accipi. quæ significatio huic etiā Plutarchi loco conuenit, vbi adiicitur particula εἰ. in lib. De oraculorum def. πάντας ἐκπλαγῶναι, καὶ διδόντας ἑαυτοῖς λόγον εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη τὰ πρεσβεπραγμένον, εἴτε μὴ πολυπραγμονεῖν, ἀλλ' ἐᾶν οὕτως.

Λόγος pro ἀναλογία, Proportio. vnde κατὰ λόγον apud Aristot. in Hist. animalium, καὶ πῶτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, id est Proportione: vt inquit Budæus, à quo & hæc scribuntur, Proportio in numeris & phthongis. vnde ἄλογον quod proportionem non habet. quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Idem λόγον ἔχειν exponit Proportionem habere & rationis similitudinem, id est ἀνάλογον εἶ) & ἀναλογεῖν. Plato in Phædone (inquit Camerarius) quæ nascantur, proportione nasci dicit, id est ἀνάλογον, in illa præclara & eximia terra: & ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id est, Pro pari portione esse perfectam lapidum naturam. Et Budæus iis quæ modò protuli, subiungit hæc Synesii in epistola ad Ioannem, ναὶ δὲ τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει τοῖς τῶν ἀνεκπλύτοις κηλίδας. id est (inquit) Peccata verò sunt instar macularum quæ eluī nequeunt. Sed quidam ibi interpr. Rationem habent ad maculas. Sicut in isto eiusdem loco, τῷ μελιτῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον ἡδεμᾷ τοῦ χωρῶν μουσικῇ, ad voluptatis rationem. Hic tamen εἰς ἡδονῆς λόγον malim vertere, Si habenda sit ratio voluptatis, aut potius Si spectetur voluptas, Si voluptatē spectes.

Λόγος, Mens. vt λόγῳ θεωρεῖν, pro νοεῖν, Mente percepta. Budæus pag. 183. vbi λόγος ab eo exponitur etiam Animi conceptio. Sed & pag. 175 itidem Mentis conceptus, necnon Cogitatio ab eo redditur, apud Themistium, ex quo hæc inter alia affert, οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωρισταί, ὥσπερ καὶ ὑποστάσεις χωρίζουσι. Sic autem apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ pro eodem.

Λόγος, vel plur. λόγοι aliis etiam modis alicubi reddi potest pro loco, seu pro re de qua agitur. vt (exempli gratia) ita orationem seu verba significat interdum, vt etiam ponatur pro re quæ verbis exprimitur, & illis velut continetur. Hinc fit vt δέχεσθαι τοὺς λόγους πινός, quod propriè sonat Admittere verba alicui[9], ponatur ab Herodoto & Thucydide, pro Assentiri petitioni alicuius. Nonnunquam etiam λόγος seu λόγοι accipiantur pro Conditio seu Conditiones. vt apud Plat. epist. ἤξειν ἀμὸ λόγοισι ὅτι τύχοις τῆς λόγοις. quam signif. habet & apud Thuc. ni fallor.

C. Λογογράφος, ου, ὁ, Qui orationes conscribit, Orator. Plut. De defectu orac. καὶ τῶν πεπεισμένων καὶ λογογράφοις ἐν θεάτροις ἀγωνιζομένοις λέγειν ἐῶντες. (Sed interdum etiam in vituperium. vt apud Demosthenem, λογογράφοις πίνων καὶ σοφισταῖς ἀπεκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται πολλοὺς ὢν ἔτυχες. sic enim Demosthenem vocarat Æschines, tanquam per conuitium. & apud Dinarchum, καὶ αὖ τὴν λογογράφου καὶ μισθοῦ τοὺς δίκας γράφοντας. (vbi per contemptū dicitur, sicut & Latinis Rabula) Latius etiā accipitur. nam Hermogenes Platonem quoq; vocat λογογράφον: & Thucyd. λογογράφοις vocat historicos in sui operis præfatione. adeo vt λογογράφος videatur posse appellari quicunque oratione soluta scribit. HINC Λογογραφία, Orationum scriptio, aut etiam Historiæ scriptio. Sed Hermog. λογογραφίαν ab oratione distinguit, vt Platonis scripta, inquit Budæus. ET Λογογραφικὴ, ς. τέχνη, Ars scribendi orationes, ex Platone. ITEM Λογογραφέω, ῶ, Scribo orationes forenses, (aut scriptito) vel Scribo historiam. Plut. de Demosthene, Λογογραφῶν κρύφα τῶν ἀπόδοις. I-

tem Gregor. ὃς νῦν λογογραφῶν τὴν τῶν ἀνδρῶν πολιτείαν. vbi B interpr. simpliciter Scribo.

C. Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, Orationum ingeniosus concinnator, Orationum peritus artifex, Qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat, Qui quasi vermiculati sermonis cōcinnitate vtitur. ex λόγος, & δαίδαλος, de quo dixi Tomi primi col. seu semipag. 899. Plato in Phædro, τόν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζαντίων ἀνδρα. Φ. τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον; Cicero in Oratore, Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum, & Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantiū, multósque alios quos λογοδαίδαλους appellat in Phædro Socrates. Quintil. lib. 3, cap. 1.

C. Λογόδειπνον, ου, τό, q. d. Cœna sermocinatrix. Vtitur Athē. in præfatione suorum librorum, quos δειπνοσοφιστῶν inscripsit.

C. Λογοδινία, apud Athanasium, Verborum cōtentio, seu pugna, Altercatio inanis.

C. Λογοδιάρροια, (q. d. Verborum profluuium) Profluentia loquendi, vt Cicero dixit in Part. Dicitur autem iocosè hoc verbum de garrulis, quasi eorum lingua labo ret morbo qui διάρροια quidem vocatur, i. profluuium, sed de alui profluuio dici solet. Athen. Dipnos. l. 4, ἀλλ' ἐπειδὴ οὖν περὶ ἐφη, ὦ συμπόσιαρχε ὑπὸ λογοδιαρροίας ἐνοχλούμενοι μὴ πίνωσι.

C. Λογοδιδάσκαλος, Artis dicendi magister. Sonat tamen simpliciter Dicendi magister, vt & Cam. interpr.

C. Λογοειδής, έος, ὁ & ἡ, Solutæ orationis speciem præ se ferens. vnde λογοειδεστέρα σωθήκη, Hermog. ET Λογοειδία in poemate vitium quoddam, quum nihil cultus splendorisve habet, sed nugax est & futile. Ita v. l. sine exemplo. Fortassis autem λογοειδία dicitur in poemate quum non assurgit, sed humi repit, solisque metris à solu ta oratione differt.

Λογοειδὴς à λόγος significante rationem. vt Themist. 28, τὰ λογοειδὲς τῶν ζώων, similitudo rationis in quibusdā animantibus, vt in auibus nidificatio.

C. Λογοθέτης, ου, ὁ, Rationū perscriptor, Rationalis. B. ex Cyrillo, qui de dæmonibus dicit, οἱ πολυάρχαι καὶ λογοθέται καὶ πεσακτῆφιται. VNDE Λογοθετῶ, Rationem reposco, Ratiocinor, Computo. Photius p. 325, οὐ δεῖ σῶ λογοθετεῖν τὸν δημιουργὸν ἐφ' οἷς οἰκονομεῖ τὸν κόσμον. B.

C. Λογοθήκαι signa, in v. lex. ex Cælii Aureliani Med. chr. lib. 3, cap. 2, Sin verò occulta fuerit solutio, quam Græci ἄδηλον appellant, aut immensa signa, quæ Græci λογοθήκαι vocauerunt. Sed fortasse scribendum potius disiunctim λόγῳ θηκαί, (quid autem significet λόγῳ cū illa voce, antea dictum fuit) & pro Immensa reponi aliud vocabulum debet.

C. Λογοθήρας, ου, ὁ, (ea forma qua dicitur ὀρνιθοθήρας) Qui verba aucupatur, Verborum captator. Philo De vita Mosis libro 3, οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσιν οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταί. Cicero eadem metaphora eadémque de re dixit, aucupium delectationis, in Oratore, Ne elaborata concinnitas, & aucupium delectationis manifestò deprehendatur.

C. Λογολέσχης, ου, ὁ, Blatero, seu Blaterator, Nugator, Loquax. vt exponit Budæus in hoc Gregorii loco, τίνας δ' ὅμως ἀναγκαῖον τοὺς τοιοὺς λογολέσχας, καὶ μὴ ἑρήμην ἀλλῶν, λόγον ἔχοντας. Sic Epigramm. lib. 2, Τοῦτοις τοῖς τοιοῦτοι δεῖπνον ἀεὶ σὺ μάχεις, λογολέσχαις. Fit ex λόγος & λέσχη, à quo & ἀδολέσχης. HINC Λογολεσχεῖν, Blaterare, Nugari.

C. Λογομανέω, ῶ, Literis & disciplinis vehementer incumbo. vt Bud. pag. 833 apud Chionem interpr. cuius locum affert. Sed hoc addo, propriè sonare quasi quis dicat, Literarum insano quodam amore teneor. vt Gall. dicimus *Il est enragé apres l'estude.*

C. Λογομάχος, ου, ὁ, Qui verbis pugnat, Qui cōtentione verborū delectatur, Argutator, quale, sunt sophistæ. Greg. μή μοι τὰς ὀπτφυέσθω πάλιν τοὺς λογομάχους. HINC Λογομαχία, Pugna quæ committitur verbis. A Bud. exponitur Verborū velitatio, & Loquax contentio, ex Eust. in illa Homeri verba, Il. α, Ὣς τὼ γ' αὐτοῖσι μαχεσαμένω ἐπέεσσι. Potest & vno verbo exponi Rixa. Et VERB. Λογομαχέω, ῶ, Verbis pugno, Verbis velitor, Rixor. Vtitur Dionys. Areop.

C. Λογομύθιον, ου, τό, Oratio fabulosæ narratiunculæ. Cam.

C. Λογοποιός, οῦ, ὁ, Fabularum confictor, Fabularū scriptor, vt quando Æsopus appellatur λογοποιός, cum ab aliis tum ab Athen. (Testatur autem & Eust. eum vocari λογοποιὸν pro μυθογράφον, vbi hunc vsum nominis λόγος, à quo est λογοποιὸς pro λογογράφος, antiquum existimare videtur, sicut vicissim vsum nominis μῦθος pro λόγος apud Hom. cæterósque vet. poetas extare scimus. Sed de λόγοι Eust. non assentior, quum apud Hom. rarū sit, adeo vt etiam vsquam apud eum extare negarint vet. quidam gramm. sicut antea dictum fuit: significet autem ipsi simpliciter Verba, cum in eo quem protuli loco, tum in isto, Il. ο, v. 393, — καὶ τοὶ ἔπεσι λόγοις: eandémque & apud Hesiodū signif. habeat. Crediderim igitur potius λόγους primùm fuisse appellata quæuis fabulosa, seu quæuis mendacia, vt & Latini vtūtur nomine Verba: deinde Fabulas quales sunt Æsopicæ, aliæq; idem nomen accepisse) Cæterùm λογοποιὸς generalius Qui fabulas, id est mendacia, confingit, Vanloquus, Qui falsos rumores spargit, Rumigerulus. Demosthenes in Timocr. κᾆτ' τὸν ἀγορᾶς λογοποιοῦς καθίεσαν ὡς ἀπὸ μόνου χρήματα ἐπιμοιβεύσεσθαι. Sic vsus est & Synesius non semel. vt epist. 44, ὁ λογοποιὸς ὁ πεπρακὼν οὐ φανοῖς, καὶ τοῖς λογοποιοῖς κατευωχῶν τε καὶ καταστρωσάμενος. Idem epist. 104, τοιοῦτοι πάντες ἐφαίνοντο λογοποιοί, ἄλλως ἀλλοῖοι ἡμῖν φαινόμενοι.

Λογοποιὸς est etiam Orator, item Historicus, vt scribit Bud. nulla tamen exempla harum signif. afferens. sed apud Isocr. λογοποιοὶ opponuntur poetis, seu potius ab illis distinguūtur: à Xen. autem videtur peculiariter poni pro historicis. ‖ Λογοποιὸς exponitur etiam Orationis artifex, à Cam. apud Platonem.

Λογοποιία, ας, ἡ, Fabularum confictio, seu scriptio, Mendaciorum confictio.

Λογοποιέω, ῶ, Fabulas confingo, seu scribo. Fingo, poetarū more, de quibus etiam vsurpat hoc verbum Isocr. καὶ πολλὰς ἄλλας ἀτοπίας ἐλογοποίουν περὶ τῶν θεῶν. Sic autem & Plato De rep. lib. 2, καὶ τοὺς ποιητὰς ἀναγκαῖον λογοποιεῖν. Generalius etiam pro Confingo, Mentior, Rumorem falsum spargo. Demosth. Philipp. 2, καὶ λογοποιοῦσι τοὺς θεωροῦντας εἰς Ἑλλάδα πεμπτέον. Et in Midiam, οὐ οὕτως ὡς ἀπόλλωνα, τοῦτο καὶ ἐλογοποίει. Dicitur item λογοποιῶ τινα τινος. vt apud Philonem, καὶ τοὺς ἑτέρους ἑτέροις πιθανὰ ἐλογοποίουν. vbi exponi etiā potest simplicius Tales rumores vel sermones iactabāt. Sic certè & alibi inuenitur simpliciter positum & generaliter pro Rumorem aliquē spargere, seu disseminare, Dictitare aliquid, Perhibere: vt in hoc Luciani loco, ὦ σῶ ὁ Λυδός, εἰς λογοποιοῦσι τινες, ὅτι σὺ Λυδεὶς, χρυσᾶ μαχαίρας σὺ πιόν. HINC Λογοποίημα, (q. d. Fabulamentū) Fabula, Commentum, Mendacium. Affert autem Pollux ex Plat. ET Λογοποιικὴ τέχνη Camerarius affert ex Platonis Euthydemo: postquam dixit λογοποιοὺς appellari Artifices orationis.

C. Λογοπρᾶτης, Verborum venditor. Qua signif. causidici omnes ac rabulæ, λογοπράται appellari possint. Sed in v. l. annot. ex Greg. λογοπρᾶται pro epitheto Iudæ, quòd Christum, λόγον Dei, vendiderit.

C. Λογέμπορος, ου, ὁ, Qui verborū mercaturam exercet, Qui verba vendit. De sophistis dictum, vt scribitur in v. l.

C. Λογιατρός, Verbis tenus medicus, Verbis tenus artē medicinæ profitens. AT Λογικοὶ ἰατροί, medici qui ratione & methodo propria morborum remedia inuestigabant. Gorr.

C. Λόγιλογία, ας, ἡ, (q. d. Sēperloquiū) Verbositas, πολυλογία, Suid. & Hesych. Sed à Suida exp. etiā ἀδολεσχία. ‖ Λόγιλογία (inquit B.) Dicendæ causæ aut rationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Demosthenes in oratione πρὸς τὴν ἀπρεπείας, Κἂν δὲ δωκόπτῃ ὦσιν ἀθῶοι, τὴν ἀλογίαν ὁρῶ τοῦ πεπολιτευμένου, Etiamsi rationes iam administratæ reipub. reposciti fuerint, iterum tamen iterúmque reddere rationem offerentes & paratos. Hesychius ἀλογίαν exponit τὸ ἑκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν, subinde obnoxium esse rationibus referendis. Harpocr. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ ἀθῶοι ὑπέχειν. Demosth. πρὸς Εὐβουλ. dicit ἀλογίαν παρέχειν.

ET Ἀλογίλογέω, ῶ, vnde ἀλογιλογεῖς, quod Hesych. & Suid. exponunt ἀεὶ λαλεῖς. i. Semper loqueris. sed ille addit etiā ἀεὶ πρεσφέρεις. At in v. l. ἀλογιλογεῖς redditur Verbosi, perinde acsi nomen esset. Quinetiam falsò ei tribuitur expositio ex ἀλογία sumpta.

C. Αἰσχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui turpia & obscœna loquitur, ET Αἰσχρολογία, ας, ἡ, Sermo turpis seu obscœnus, Sermonis turpitudo, Verba turpia, Verborum obscœnitas. Aristoteles Ethic. 4, cap. 8, de comicis, τοῖς ὑβρίζουσιν γὰρ ἐν τῷ λόγῳ καὶ αἰσχρολογία. Idem Polit. 7, ὅλως μὴ ποιεῖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως δεῖ τὴν νομοθέτην ἐξορίζειν. ET Αἰσχρολογέω Turpia loquor, Turpibus verbis vtor, Turpis & obscœnus sum in sermone.

C. Ἄλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rationis expers, Sine ratione, Auersus à recta ratione. Quæ tres interpretationes, Ciceronianæ sunt. Ἄλογος vno verbo Irrationalis à nonnullis, ab aliis Irrationabilis, sequendo Quintilianum, vertitur. ἄλογα ζῶα, Animalia rationis expertia, vel Ratione carentia, aut Irrationabilia, Bruta animalia, siue Brutæ animantes. Plato in Timæo, τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφυῶντα, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα λόγῳ κρατήσας. Hāc definitionem Stoicam, πάθος ὅθεν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, Cicero interpretatur, Perturbatio, auersa à recta ratione, contra naturam, animi commotio. Opponuntur autem βούλομαι & ἄλογος. vt in his Stoicorum item definitionibus, Βούλησις, βούλομαι ὄρεξις. ὄρεξις, ἄλογος. quas Cicero sic reddit, Voluntas, quæ quid cum ratione desiderat. Libido, vel Cupiditas effrænata, quæ aduersa ratione incitata est vehementius. Hanc præterea, λύπη ὅθεν συνεπὴς ἄλογος, vertit, Ægritudo animi, aduersante ratione, contractio. Ἄλογος ἀξιόπιστος, (inquit Budæus) apud Dionysium Halicarnasseum, est qua sine arte, nullo vsu, aliquid deprehendimus: vt decorem corporis, harmoniam cantus, venustatem dictionis, & similia. ἄλογος πεῖθω pro eodem: apud Quintilianum, Vsus irrationabilis. ‖ Ἄλογον, Rationi non consentaneum, Cum ratione pugnans, Inconsultò & temere dictum seu factum Absurdum. Isocrates De pace, πάντων δ' ἀλογώτατον πεπόνθασιν ὅσοι νομίζουσιν &c. Plato in Apologia, ὁ δ' πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ ὀνόματα οἷόν τε τοῦ κατηγόρου εἰδέναι καὶ εἰπεῖν. Id est, Quódque omniū est absurdissimum, ne nomina quidem accusatorum sciri ac proferri posse.

Ἄλογος, Facultatis dicendi expers. quasi cui λόγος nō sit datus. ‖ Ἄλογα, Non dicenda, Non fanda, Nefanda. ἄρρητα, exp. Hesychius, citans Soph. in Thyeste. Vide aduerbium Ἀλόγως paulo póst.

Ἄλογοι ἐφέστιοι, Asymboli, Qui nondum symbolum pro conuiuio soluerunt. vt explicatur in vulg. lex. Græcol. Suidæ verba sunt, ἄλογοι ἐφέστιοι, οἱ μήπω τὴν εἰληχότες τὸ ὀπτοβάλλον ἑαυτοῖς.

Ἄλογοι ἡμέραι, Dies irriti, vt exponunt quidam apud Græcos Bibl. interpr. Num. c. 6. Alii, Dies innumerati.

Ἄλογον, Proportionem non habens. quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Ita Bud. post Philoponum.

Ἀλόγως, aduerbium, Sine ratione, Absque rationis vsu, Irrationabiliter, Irrationabilium animalium more, vel Brutorum more. Nam Brutè aduerbium durum est.

‖ Item Ἀλόγως, Absurdè, Nullam ob causam, Nulla certa cum ratione. Isocr. in Panathenaico, καὶ τῆς τιμῆς ταύτης ἔτυχεν οὐκ ἀλόγως, & honorem hunc non abs re cōsequuti sunt. Idem ad Philipp. ὀπτοβυμήσας μοναρχίας ἀλόγως καὶ μανικῶς, captus monarchiæ desiderio nulla cum ratione, & insanè.

Ἀλόγως, Cum silentio. Propriè, Sine sermone, Sine vllo verbo. Apud Soph. ἀφώνως, ἀλόγως, Tacitè & cum silentio. vel Sine voce & sermone.

Ἀλογία, ας, ἡ, Irrationabilitas, Rationis carētia: si ita loqui fas esset. ‖ Item Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas. Denique ἀλογία dicitur inesse ei quod dictum factúmve est circa rationem, non adhibita ratione in cōsilium. Plato De leg. 10, ἀγρόθυμος δὲ ὑπό τινος ἀλογίας. Idem epist. 7, δι' τὴν ἀπορίαν καὶ ἀλογίαν τῶν θυμοειδῶν, Propter eorum quæ facta fuerunt absurditatem & temeritatem. vel, Propter eam quæ cernitur in iis quæ facta

sunt absurditatem & incogitantiam, aut temeritatem vel, Rationis & iudicii inopiam. Quidam ἀλογίαν vertunt etiam absurditatem. sed videmus hic Platonem post ἀπορίαν, (quod ad verbum sonat Absurditatē) subiungere ἀλογίαν.

Ἀλογία exponitur à Suida & ἀπαξία, id est Confusio & perturbatio, propriè Quū nihil ordine fit. Vbi enim est ἀλογία, id est, nihil fit certa cum ratione, ibi nec ordo vllus seruatur. Vicina est igitur hæc significatio proximè præcedenti. Citat autem Suidas exemplum significationis quam ponit.

Ἀλογία, Contemptus, Aspernatio. Herodotus, οὐ ἀλογίᾳ ποιούμενος, Cōtemptui habens, Cōtemnens: οὐ μηδενὶ λόγῳ ποιούμενος, nullam rationem habens. Idem, οὐ ἀλογίαν ἔχω, itidem pro Cōtemptui habeo. Idem, ἀλογίαν εἶχον τὸ χρηστήριον, pro nihilo habebant oraculum.

Ἀλογία vocatur à Gregorio edictum Iuliani quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium, ita scribens, ἵνα οὐ δρᾷ τῆς βασιλείας προκηρύξῃ τὴν ἀλογίαν. B. At pro silētio positum ἀλογία vide in λογάω.

Ἀλογία, Quum necessitas reddendarum rationum à principe remittitur. vt annotatum est in v. l. Vide Ἄλογον proximè sequens.

Ἀλόγιον, ου, τό. Apud Pollucem & Suidam, ἀλογίᾳ δίκη, Actio in eum qui gestorum in magistratu rationem nō reddit. Sic dicitur vt ἀγραφίᾳ δίκη, & alia. Inuenitur & ἀλογίᾳ ἔγκλημα, Crimē nō reddita huiusmodi rationis. id est, Crimen quod admittitur non reddendo earū rerū rationem. Nisi potius ἔγκλημα hic idem est quod δίκη.

Ἀλογέω, ῶ, Fr. ησω, Rationem alicuius nō habeo, Aspernor, Contemno. λόγον τινὸς οὐ ποιῶ, vel οὐ οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαι τινά. Herodotus, ἀλογήσας συμβουλίης, cōsilium aspernatus. Philo De mundo, ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. ‖ Suidas vult ἀλογῆσαι significare etiam παραλογίσασθαι, id est decipere. cuius significationis exemplū habes in pass. voce, paulo póst.

Ἀλογέομαι, οῦμαι, Cōtemnor, Spernor. Laert. in Thal. οἱ δ' ἐπειδὴ δεξιοπρεσβεύσαντες ἠλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κοῦς πολεμοῦσι, quum autem eorum legati spreti rediissent, Cois bellum inferunt. vnde participiū ἠλογημένος, Contemptus, Cuius nulla ratio habita est, Qui neglectim trāsmissus est & præteritus. Alciphrōtis Lamia Demetrio, καὶ ἠλογημένη σωπῶ καὶ ἀχρωμένη θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ, & neglecta à te interq; amicas præterita taceo, apud me ipsam vota faciens vt videre tantùm te liceat. Vide Bud. in Comm. pag. 1078.

Ἀλογεῖσθαι, Decipi. vt Maccab. lib. 2, cap. 12, ἀλογηθῆναι πόσοις συμβέβηκε, exponitur Eos decipi continget.

Ἠλογημένος νοῦς apud Dionysium de diuinis nominibus, pro Rationis vacuus. Bud.

Ἀλογεύομαι, A ratione aberro, Non sum compos rationis; Absurda loquor, & non cōsentanea rationi, nec cohærentia. Ita Bud. apud Cic. exponit.

C. Ἀνάλογος, ου, ὁ ἡ, Ad proportionē similis, vt vertit Hermolaus, Proportione respōdens. λόγον ἔχειν, inquit Budæus, est etiam Proportionem habere & rationis similitudinem. hoc est ἀνάλογον εἶναι καὶ ἀναλογεῖν. Idem alibi; ἀνάλογον etiamidem dicitur quod ἀντιφέρον, ex aduerso respondens. Aristoteles De mundo, πόποις ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐν πόταμοῖς καὶ λιμνοῖς γινόμενοι. Ἀνάλογον item Respondens ex æquo, Æquè pollens, iunctū cum præpositione πρός. Aristot. Ethic. 5, ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται τῷ μεσῳ εἶναι πάντες. ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ μικρὸν ἁμάρτημα, ἀνάλογον δοκεῖ πρὸς τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι. ‖ Ἀνάλογος, Consentaneus. Aristot. Rhet. 3, τὸ δὲ ῥητέον ἔχει ἡ λέξις ἐὰν ᾖ πεπηγυῖα καὶ ἠθικὴ, καὶ τῆς ὑποκειμένοις πράγμασι ἀνάλογον. id est, Cōsentanea & congruens, Non absona, vt ait Budæus. Porro ineptissimam & planè falsam esse censeo vocis ἀνάλογος formationē quæ ab Etym. ponitur. vt sit ἄλογος primùm à λόγος, deinde ἀάλογος, & interiecto ν, ἀνάλογος quasi Rationi consentaneus. Hoc enim etymum mihi videtur satis refellere vel Plat. locus in Timæo, in quo pro ἀνάλογον dicit διοῖσιν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, & Cicero Proportione interpretatur itidem.

Ἀνάλογον, aduerbialiter ponitur interdum, vel po-

tius aduerbiũ est. Plato in Timæo, ἐκ τῆς οὐσίας τῆς τῶν τοῦ σύγκρασιν μοιρῶν, καὶ ἀνάλογον μεμιγμένα καὶ ξυνδεδεμένα. quæ verba Cicero ita reddit, Temperatione triũ partium & proportione compacta. ‖ Ἀνάλογον (inquit Budæus) aduerbium est, & significat quædam esse inter se proportione constituta aut natura comparata. Aristot. in 2 De anima, αἱ δὲ ῥίζαι τοῦ σώματος ἀνάλογον. ἄμφω γὰρ ἕλκει πρὸς τὸ φυτόν. id est, Quod in animante est os, hoc est in arbore radix. Themist. in Post. analyticis, 13, ἀλλ' ἐὰν ἀριθμοὶ τέσσαρες ἀνάλογον ὦσι, καὶ ἐναλλὰξ εἰσὶν ἀνάλογον. καθόλου μὲν γὰρ ἀληθές, ἐὰν τὰ ἀνάλογον ᾖ, καὶ ἐναλλὰξ ἀνάλογον ἔσται, si quatuor vel numeri vel magnitudines statuantur intercedente inter eas proportione, si situs commutentur, sic quoque proportio salua erit. Galen. ad Glauconem lib. 2, ἀνάλογον τῇ χρήσει τὸν οἶνον τρέφει, eadem ratione qua &c. Idem annotat eundẽ Gal. alibi, sicut & Aristotelẽ, sæpe vti pro Instar & similitudine rationis. Hactenus ex B. Citantur in v. l. hæc Platonis verba, ἀνάλογον ἑαυτῷ διῃρημένα. ibique exponũtur, Se accõmodat proportione: in hoc Plat. loco, De leg. lib. 10, ἡ τοιαύτη κίνησις ἀνάλογον ἑαυτῷ διῃρημένη σμικροῖς τε καὶ μεγίστοις. Ibidem citatur ex Aristot. Pol. ὁ παρ' ἀνάλογον, pro Iustã excedens proportionẽ. ‖ Bud. τὸ ἀνάλογον exp. Eo quod vicẽ præbet, in hoc Aristotelis loco, De anima l. 2, εἰ δὲ τὸ ζῶον ὥριται τῇ τοῦ αἰσθητικὴν ἔχειν ἀρχὴ, πῆς μὲν ἐναίμοις αἷμα κῆρ ἐν τῇ καρδίᾳ τούτῳ ἔχειν ἀρχὴ, πῆς δ' ἀναίμοις, ἐν τῷ ἀνάλογον μορίῳ. i. in eo quod vicẽ sanguinis præbet.

Ἀνάλογος, aduerb. idem quod ἀνάλογον aduerbialiter positum. vide igitur proximè præcedentem annot.

Ἀναλογία, ας, ἡ, Proportio, Cõparatio. Cic. in Plat. Timæi interpretatione, Quæ Græcè ἀναλογία, Latinè (audendũ est enim, quoniam hæc primùm à nobis nouãtur) cõparatio proportióve dici potest. Ibidẽ, δι' ἀναλογίας ὁμολογῆσαι vertit Proportione cõstructũ. Quintil. l. 5, c. 11, Ἀναλογίαν quidam à simili separauerunt, non eam subiectam huic generi putamus. Nam vt vnum ad decem, sic decem ad centum, simile certè est. Hæc Fabius. Secundum Aristot. ἀναλογία est ἰσότης τοῦ λόγου, Ethic. 5.

Ἀναλογία apud grammat. de qua sic Fab. l. 1, cap. 6, Omnia tamẽ hæc exigunt acre iudicium. ἀναλογία præcipuè, quam proximè ex Græco transferentes in Latinum, proportionem vocauerunt. eius hæc vis est, vt id quod dubium est, ad aliquid simile de quo non quæritur, referat: vt incerta certis probet. Quod efficitur duplici via, comparatione similium, in extremis maximè syllabis (propter quod ea quæ sunt è singulis, negantur debere rationẽ) & diminutione. Cõparatio in nominibus, aut genus deprehendit, aut declinationem. Genus, vt si quæratur, funis masculinũ sit an fœm. simile illi sit panis. Declinationem, vt si &c. Vide locũ. Secundũ Gell. autẽ, (l. 2, c. 25) ἀναλογία est Similium similis declinatio. quam quidam Latinè proportionem vocant.

Ἀναλογία arithmetica, Proportio quæ est in numeris. vt in priore illo Fabii loco.

Ἀναλογία autem geometrica, inquit B. qua contingit totum ad totum ita sese habere, vt vtrunque ad vtrunque. hoc est, vtrunque ad alterum. Est autem hæc proportio hiulca & interrupta. id est, non continua. hoc modo, vt A ad B se habet, sic C ad D. sit igitur &c. Vide sequentia apud eum in prior. annot. in Pandect. Sciendum est autem, quam vocat proportionem interruptam, ab Aristotele appellari ἀναλογίαν ἀναδιπλασιόν: quam verò continuam proportionem, ἀναλογίαν συνεχῆ.

Ἀναλογῶ, ῶς, Proportione respondeo, Proportionem habeo & rationis similitudinem. quod etiã dicitur duobus verbis, ἀνάλογον ἔχειν, vel λόγον ἔχειν. Galenus, ἀναλογεῖ ὑγιείᾳ μὲν τοῖς σωφροσύναι· πάλιν αὖ καὶ ἀναλογεῖ ῥώμῃ σώματος τοῖς αὐδρείαν ψυχῆς, eandem rationem habet. Alexand. in Problem. ἀναλογεῖ τὸν καρδίας θερμὸν λυχνίᾳ φλογί. vbi ἀναλογεῖ φλογί variè exponitur, hisce videlicet modis, Flammæ respondet, vel aptè respondet, Flammæ habet proportionẽ, Proximè ad flammã accedit, Cõuenientiã cũ flamma habet. Item, Eadẽ est eius ratio quæ & flammæ, quam postremã expos. cæteris prætulerim.

In Pandectis τὸ ἀνάλογον μέρος, Portio, Rata pars, inquit Budæus.

Ἀναλογιστικὸς, οῦς, Proportionalis, ad verbum. fit enim ἀναλογιστικὸς à verbo ἀναλογίζω. ideóque quum sit verbale expono nomine barbaro quidem, sed quod & ipsum quandã verbalis speciem præ se ferat. In v. l. Græc. ἀναλογιστικὸς exp. Qui ratione fulcitur, Ratiocinatione vtens. & ὅρος ἀναλογιστικὸς, definitio quæ secundũ proportionem existit. Item ex Laertio ἀναλογιστικοὶ quidã philosophi memorantur. Illæ autem duæ priores expos. Qui ratione fulcitur, Ratiocinationibus vtens, planè mihi videntur respuendæ.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Mentione dignus, sicut & in λόγου ἄξιος dictũ fuit) Memorabilis. Thuc. lib. 1, καὶ ἀξιολογώτατον τῶν πρὸς Ἕλληνας πόλεμον, maximè memorabile. Syn. ep. 133, ὁ ξιέλεγα λίθων βάρη. Dicitur etiã de homine pro Nõ spernẽdus, Qui est alicui pretii. Thuc. l. 2, ξυγκαλέσας τοὺς στρατηγοὺς τῶν πολεων πασῶν, καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογώτατοι. Et l. 3, καὶ ἔστι αὐτῶν ἥσσων ἀξιολογώτατος, qui maximi fiebãt. VNDE Ἀξιολογῶ, Ita vt mentione dignũ sit, ἀξιῶ λόγου. Et ἀξιολογῶ μελετᾶν in v. l. Laudabiliter & præclarè. Et ex Xenophonte, οὐδὲν ἀξιολογῶ ἡδύ, Voluptas nulla quam magni facias.

C. Ἀργολογία, ας, ἡ, Sermo otiosus & inutilis. ET Ἀργολογέω, ῶ, Otiosã & superuacanea dico. Basil.

C. Ἀρχαιολογία, ας, ἡ, Sermo aut historia de rebus antiquis, vt libri Iosephi De antiq. Iud. & Catonis Origines. ET Ἀρχαιολογῶ, Antiqua memoro, De antiquis dissero. Pro Res antiquas scribo, citatur ex Gaza De mensibus. ‖ Item Antiquis verbis vtor, Antiquo sermone vtor.

C. Ἀπαρτιολογία, Summa quadrans & rotunda. ὁ ἀπαρτισμένος καὶ πᾶσης ἀρίμος, vt Eust. exp. Herodot. 98, à tergo. Bud. comm. pag. 736 ex Cic. interpret. Ratio quadrans, quum nihil nec excurrit, nec deest.

C. Βραχυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Breuis in sermone, Qui breuiter dicit aliquid aut loquitur. Plut. Lyc. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγος τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός. Dixerat verò paulo antè τὸν λόγον τὸν Λακωνικὸν, βραχὺ εἶναι. ET Βραχυλογία, ας, ἡ, Sermonis orationísue breuitas: idẽ quod βραχύτητα. Quintil. lib. 8, c. 3, Huic subiacet virtus nõ solùm apertè ponendi rem antè oculos, sed circuncise atque velociter. Ac meritò laudatur breuitas integra, sed ea minus præstat quoties nihil dicit nisi quod necesse est. βραχυλογίαν vocãt, quæ reddetur inter schemata. Est verò pulcherrima, quum plura paucis complectimur. ET Βραχυλογέω, ῶ, Breuiter loquor, Breuis sum in dicendo. Plut. Apophth. οὕτοι ὑμᾶς βραχυλογοῦντας ἔπαισαν, ad Lacones multa & magna crimina Thebanis obiicientes.

C. Δεινολογία, ας, ἡ, Oratio amplificãs & exaggerans rei indignitatẽ, vt δείνωσις. ET Δεινολογέομαι, Quiritor, Graueni iniuriam me passum esse dico. Herodot. Melpom. ὁ δὲ Ἀρίστεας, οὐ φάμενος ὀλίγον κῆσθαι, καὶ δεινολογέετο. Plut. Sert. ἀγανακτοῦντα δὲ τοῦ σοῦ αὐτῷ καὶ δεινολογουμένου εἰ τοῦ, &c. Item δεινοποιῶ & ὀλιγωρῶ, Crimen amplifico, Rei indignitatem exaggero, vt δεινόω.

C. Δεκάλογος, ου, ὁ, Decem præcepta: vt Paul. ad Gal. 5, ὁ ἐν λόγῳ dicit pro Vno præcepto. Est autem Hebraismus.

C. Δευτερολογία, ας, ἡ, Secundæ partes in dicendo, Secunda actio, vt Quint. loquitur, seu Secũda agendi vices. cui opp. πρωτολογία infrà, quod vide. Aphth. in Progymn. De loco cõmuni, δευτερολογία ἢ ἔοικε καὶ ὀλιγόλογον. διὸ τὸ πρωτοίμιον οὐκ ἔχει. ET Δευτερολογέω, Secũdo loco dico, Secundã orationẽ habeo in iudicio, Secundas in dicendo partes obtineo. quod & δευτεραγωνιστὴς metaph. ‖ Item Sermonem iterum habeo. ex Maccab. lib. 2, cap. 13.

C. Δικαιολόγος, ου, ὁ, Causidic⁹. B. ET Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio, Iuris sui in mediũ prolatio, vt B. interpr. Plut. De Herod. ὁν βαρβάροις κραυγαῖς καὶ πομπικοῖς θορύβοις καὶ φυγαῖς καὶ διώξεσιν ἀκουομένῳ δικαιολογίαν καὶ μαρτύρων ἀνάκρισιν. Philo De vita M. l. 3, εἰώθασι μὴ τὴν δίκην λογίαν οὐκ ἀποφέρειν, nõ alienã excusationẽ esse. Apud rhet. est schema quod Rutil. Lup. fieri solere scribit quũ æquitatẽ causæ quãmaximè breui sentẽtia cõplectimur. Cuius rei exẽplũ affert. B. δικαιολογίαν exp. etiã Id quod

pro Causæ firmamento dici potest, i. δικαιολόγημα. Vide Budæum pag. 49, vbi ex Libanio locum affert. ET Δικαιολογικὸς, Iuridicialis. vt δικαιολογικὴ στάσις apud rhetores, Status iuridicialis, vt Quintilianus interpr. ET Δικαιολογέομαι, Iura mea allego, & in iure discepto: quod Causificari Plautus dixit, Cicero etiam Causari & Proferre: Quintilian. & iurisconsulti Allegare appellant, hoc est προτείνεσθαι & προτίθεσθαι, & παρέχεσθαι & προφέρειν. Et τὰ δικαιολογήματα, allegata, δικαιώματα. Bud. ‖ Δικαιολογέομαι ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ & δικάζομαι. Plutarchus, Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λεγόντων. Lucianus, οὐδέπω ἂν σοι δικαιολογησάμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, iudicio contenderem & disceptarem. quomodo & Athenæus vsus est. Alibi, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς με, mecum amice expostulabat quòd iniuriam intulissem. Hæc Budæus pag. 48, 49. Vide & alia exempla pag. 414. vbi & δικαιολογέω voce actiua affert ex Aristot.

C. Διαπολογέω SIVE Διπολογέω, ET Διλογέω, Geminato verbo loquor. vt σφαίρᾳ σφαιρῶσαι apud Aristoph. ἔθος γὰρ τοῦ κωμικοῦ, (inquit schol.) διπολογεῖν ὅπερ γελᾶν. ‖ Item Bis dico. Synes. de quodam memoriter pronuntiante carmina, τοῦτις τοὺς στίχους ἀποδιδοῦσα, ἀπαίδευτε, οὐ διπολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τῷ αὐλῷ ἀναπνεῖ· ἀθρόοις, non offendens, non sese reuocans, non resistens & hæsitans ad memoriam recolligendam. Cicero Pro domo sua, Quemadmodum iste præposteris verbis, omnibus obscœnis, identidem se ipse reuocando, dubitans, timens, hæsitans pronuntiarit. Se ipse reuocando, διπολογῶν, ἐνιχρόμενος ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Bud. ‖ Διπολογήματα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur, vt ὅρος & ὄρρος. ὀροπύγιον & οὐροπύγιον, ἕλη & ἕλη.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Εὔλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rationabilis, vt Quintil. loquitur: Rationi consentaneus. cui opponitur παράλογος. In Definit. Stoic. βούλησις, εὔλογος ὄρεξις. id est, Cicerone interpr. Voluntas quæ quia cum ratione desiderat. Et εὔλογος αἰτία, causa quæ suis rationibus bene quasi stabilita est, Probabilis. Herodian. libro 3, τὸν οὕτως ἄλογος ἐγχειρῶν αἰτίας, ἐλθεσε ὡς αἰσχρὰς. vbi Polit. vertit, Non ita speciosas. Et paulo post, ὅπερ δὲ ἀλλῶν, καὶ ἄλογον ἔχειν αἰτίας, probabiles rationes. Et lib. 7, ἐπ' ἀνόητοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς ἐκέπτω ὠρμίζετο. Et εὔλογον, id est, Rationi consentaneum est. Aristot. εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τὴν ζητουμένων ἡδίω τὸν ἀγαθὸν εἶναι, rationi consentaneum est scientium vitam suauiorem esse quàm indagantiũ. VNDE Εὐλόγως, Cum ratione, Ita vt rationi consentaneum est. Herodian. lib. 1, οὐδέν τι οἷος τε ἦν ἄλογος ἀποκρίνασθαι, quum nihil haberet quod saltem honestum specie responderet, vt Pol. vertit. Quod verò in dogmatis Stoicis habetur, ἄλογος τι ἐξαίξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cicero interpretatus est, Vt laudandus sit is qui mortem oppetat pro republica. ET Εὐλογία, ας, ἡ, Honestus sermo, vt B. p. 815 interpr. in hoc Plat. loco; ἀλογία ἄρα καὶ ἀφροσύνη καὶ ἀσωτία. ‖ Item Laus, Prædicatio, ἔπαινος. Thuc. lib. 2, καὶ τὴν ἀλογίαν ἅμα, ἐφ' οἷς ταῦτα λέγω, φανερὰν σημείοις καὶ ἀπαίτοις, laudationem eorũ de quibus nunc dico. In Axiocho, σωτηρίας ἀλογίαν ἀρετῶν, assiduæ virtutum prædicationes. ‖ Item Benedictio, vt theologi loquuntur. Philo De vita M. l. 1, παρελήφθη δ' ἐπ' ἀλογίαις οὐ κατάρας ἐρῶ, ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus sum. Paulus verò 2 Cor. 9, ἀλογίας vocat etiam collectas & eleemosynas à fratribus beneuolis & bene precantibus collatas. ‖ Ad Rom. cap. vlt. δι' τῆς χρηστολογίας καὶ ἀλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per assentationem, vt dependeat ab ἀλογία, quod pro oratione ponitur ad prædicandas alicuius laudes accõmodata. Addit tamẽ, posse & pro fucata illa & inani facundiæ specie accipi, qua tecti pseudoprophetæ solent simplicium animos fallere: vel pro fausta precatione: quòd his præcipuè artibus foleant vti pseudoprophetæ, vt simplices præsertim mulierculas sub pietatis & longarum precum prætextu deuorent. ET Εὐλογέω, Bene dico. vt ἀλογεῖν τὰς δίκας, bene dicere seu agere causas. Isocr. in or. περὶ αἰτήσ. ‖ Item Laudo, Prædico. Isocr. Panath. οὓς ὁ ὅπτιμος, ἀλογεῖς αὐτοὺς. Idẽ in Archid. τοὺς βελτίστους ἡμᾶς ἀλογεῖν, ἀπορεῖν πυνθάνομαι τῶν πεπραγμένων ἡμῖν ἀξίως ἐρῶσι. laudare, ἐγκωμάζειν. B. Similiter Aristoph. Equit. ἀλογήσας βουλόμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, i. ἐπαινέσας, μνησθῆναι, ἐγκωμιάσαι. Item, ἀλογεῖν τὸν θεόν, laudibus gratiisq; venerari, vt Tacit. loquitur. seu ἀγαλλιᾶν. ‖ Itẽ Bene precor, Faustis imprecationibus prosequor. Matth. 5, ἀλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. Genes. 2, καὶ ἀλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν, bene ei precatus est, vel (vt alii ex Tacito interpr.) Approbauit & suo fauore imbuit. Philo De vita M. l. 3, καθαρσίου χρῆσθαι δὲ ὑπὲρ ὅλων τῶν ἀλλὰ μόνων τῶν ἀείστων ἀλογεῖσθαι θέμις. At 1 Cor. 10, τὸ ποτήριον τῆς ἀλογίας, ᾧ ἀλογοῦμεν, Beza exponi posse putat ἁγιάζομεν, καθιερούμεν, sanctificamus, seu consecramus: vel cum Œcumenio, ὁ ἀλογούμενος καταπιεῖν ἁγιάζομεν, quod cum laude & gratiarum actione adornamus. VNDE Εὐλογητὸς, Benedictus, Laudatus. ET Καταλογέω, Deprædico, Prædico, Laudibus extollo.

C. Ἡδύλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suauiloquens, Suauiloquus, vt Enn. & Lucr. loquuntur. Idem quod ἡδυεπής. vt ἡδυλόγου γλώσσης in Epigr.

C. Κακολογος, ου, ὁ, ἡ, Maledicus. Aristot. Eth. 4, c. 3, οὐδὲ αὖ ἐπαινετικὸς ὅτι. διόπερ οὐδὲ κακολόγος, οὐδὲ τοῦ ἐλθρῶν, εἰ μὴ δι' ὕβριν. ET Κακολογία, ας, ἡ, Maledictio, Maledicentia. Cic. Maledictio nihil habet propositi præter cõtumeliam. Gell. Ob assiduã maledicentiã & probra in principes. Plutar. in lib. qui περὶ πολυφιλίας inscribitur, τὴν δὲ περιεργίαν τοῦ κακολογίαν αἰσχρὰν συνακολουθεῖν. Interdum verò significat potius Maledictum, id est Probrum à maledico ingestum. ET Κακολογικὸς, Ad maledicendum factus, Vituperatorius. ITEM Κακολογέω, Maledico, Maledictis figo, Coniicio & congero maledicta in aliquem, Vexo aliquem probris & maledictis. Plut. De Herod. φιλόδοξον ἦν καὶ φιλόψογος τοῦ κακολογεῖν. ‖ Item Male precor, Diras & omnia mala imprecor. oppositum τοῦ ἀλογέω, vt etiam præcedens. Theologi hîc quoque Maledico interpretantur. Matth. 15 & Marci 7, ὁ δὲ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

C. Κουφολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui leuis est in verbis. ET Κουφολογία, ας, ἡ, Verba leuia, Leuitas verborum.

C. Μακρολογος, ου, ὁ, ἡ, Qui longa oratione vtitur, Prolixus in sermonibus seu oratione. quomodo à πολυλόγος differat, infrà ex Ammonio tradetur. ET Μακρολογία, ας, ἡ, Prolixitas in dicendo, Sermo prolixus. Quintil. 8, c. 3, Vitanda μακρολογία. i. longior quàm oporteat sermo. vt apud Liu. Legati non impetrata pace domum, vnde venerant, abierunt. Sed huic vicina περίφρασις, virtus habetur. ET Μακρολογέω, Longa oratione vtor. Herodian. Et Athen. l. 6, ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶ.

C. Ματαιολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vanus in loquendo, Vaniloquus, Vanidicus, vt Plaut. & Liu. loquũtur. VNDE Ματαιολογία, ας, ἡ, Vaniloquẽtia, Liu. & Tacit. Seu Verba vana.

C. Οἰκτολογία, ας, ἡ, Oratio ad misericordiam seu miserationem commouendam. Vel, qua miseratio mouetur: idem quod ἐλεεινολογία.

C. Ὁμοιολογία, Dictio similis, Verba similia. Quintil. l. 8, c. 3, De ornatu or. quũ de τροπολογία & ἐπαναλήψει loquut⁹ esset, Prior hac ὁμοιολογία est, quæ nulla varietatis gratia leuat tædiũ, atque est tota coloris vnius: quæ maximè deprehenditur, carens arte oratoria. eáq; & in sententiis & figuris, & compositione longa, non animis solùm, sed etiam auribus est ingratissima.

C. Ὁμόλογος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Iisdẽ verbis vtens) Consentiens, Assentiens, Qui in eadẽ est sententia, seu opinione. X. Symp. δεκοῦμαι δ' αὖ μοι πάντες ὁμολογοῦντες τοῦ λόγου. In v. l. exponitur & Cõsentaneus: afferturq; ex Galeno, μίαν ὁμόλογον κρᾶσιν ἔχειν. vbi dicitur ea esse tẽperiẽs quã vulgus medicorum proportionalem appellat.

Ὁμολόγως, q. d. Cõsentienter. Exponitur & Conuenienter, Congruenter; ex Cic. in quodam loco de quo dicetur in Ὁμολογουμένως post verbum Ὁμολογῶ. Item ὁμόλογως ἔχων, Consentaneus. At verò apud Bibl. interpretes cap. vltimo Oseæ, ὁμόλογως ἀγαπήσω αὐτοὺς, Perspicuè & apertè, vel Absque vlla dubitatione. vulg. lex. ex Hieronymo.

Ὁμολογία, ας, ἡ, Consensus, Assensus. Item Conuenientia, Plato Symposio, συμφωνία ἢ, ὁμολογία πρ. ὁμολογίαν ἢ ὃν διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. Sic autem & apud Paulum epist. 2 ad Corinth. cap. 9, v. 13, vbi Vetus interpres reddidit Confessionem. Cicero ὁμολογίαν in quodam Stoico dogmate vertit Conuenientiã, vt videbis pag. 163 mei lexici Ciceroniani. ‖ Ὁμολογία, Pactum, Pactio, Conditio, Compositio. Thucyd. ὁμολογία ὅπωσοῦν dixit pro Conditione æqua, vt scribit Budæus. Sed alibi apud eum ablatiuus ὁμολογίᾳ variè redditur. lib. 1, καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tandem composuerunt certa conditione, vel certis conditionibus. Aut, Accesserunt ad conditionem & pactionem, vt etiam loquuntur interdum Latini. Exponitur item, Tandem composuerunt & in fidem recepti sunt. (Obiter autem hic animaduerte ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, sicut alicubi apud eundem ξυμβάσης & ὁμολογία pro eodem ponuntur) Idem eodem libro, καὶ πρὸς Φωκέας ὁμολογίᾳ ἀναλάβοντες ἀπέδοσαν πάλιν, Quum coegissent reddere vrbem cõpositione. Apud eundem non semel προσήκεσθαι aliquam vrbem pro Ad deditionem adigere pactione, seu compositione. vt, ξυνέβη καὶ πρὸς πάλιν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας προσήκεσθαι ὁμολογίᾳ. Sed & ipsæ vrbes dicuntur προσχωρεῖν alicui ὁμολογίᾳ, pro Dedere se seu deditionem facere pactione, (aut etiam omittẽdo hunc ablatiuũ) vel In fidem se dare. Sic autem & ὁμολογίᾳ χρῆσθαι, apud Herodotum. Item pro Fœdus inire, Pacisci. quod & ὁμολογίαν ποιεῖσθαι apud eundem Thucydidem. Apud Aristotelem καθ' ὁμολογίαν Bud. vertit Cum eo vt pactum constituatur. Exponit autem & Stipulationem contractus apud eundem. Plato in Critone ὁμολογίας & ξυνθήκας copulauit, vt Latinè Pacta & conuenta sæpe coniunguntur.

‖ Ὁμολογία, Cõfessio. Isocrates in Busiride, ἐπὶ πάντα λόγον ὃν συνέγραψας, οὐκ ἀπολογίαν ἀλλὰ βασιλέως, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκλημάτων δικαίως ἂν τις νομίσειεν. ἐν γὰρ ἀπολύσει αὐτὸν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Sic & in Test. noui scriptis pro confessione.

Ὁμολογέω, ῶ, Consentio, Assentior. Et ὁμολογῶ σοι τοῦτο, (pro κῇ τοῦτο) De hoc tibi assentior, De hoc tecum sentio. Pausanias in Laconicis, τοῦτο Ἐπιμενίδην καταστήσαντες ἅπαν λέγεσιν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν Λάκωνες. Synesius, καὶ πολλοὶ δέω τῶν πλήθους ὑποπτεύσειν ὁμολογῆσαι. Item Concedo, (vt quum concedimus aliquid ei aduersus quem disputamus) Plato De republ. lib. 2, ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθόν, Hoc concedere Thrasymacho, vel Hoc assentiri Thrasymacho. Ὁμολογοῦμεν ἀλλήλοις, vel simpliciter ὁμολογοῦμεν, Plat. Inter nos conuenit. Idem in Critone, ὁμολογήσεις ἄρα ἔργῳ καὶ οὐ λόγῳ, ita conuenisse. Et cum infinitiuo. Isæus, καὶ εἰ μὲν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡμολόγουν εἶναι τοῦ Νικοστράτου. Demosthenes, εἰ δὲ αὐτοῦ ὁμολογήσαιτε μὴ ἀποδώσειν. ‖ Ὁμολογῶ, Spondeo, Roganti promitto. vt Budæus exponit in hoc Libanii loco, ἐγὼ μὲν οὖν ὡμολόγηκα πρὸς σὲ κἀκεῖνον ὡς πάντως αὖ πρᾷον σοῦ τύχοι. Item cum infinitiuo. Demosth. καὶ ὅλην δὲ πάλιν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπαρξεῖν αὐτῷ. Et ex Thucydide, ὁμολογῶ σοι καταλύειν. Et ex Platone epist. 7, ἔξειν ὡμολόγησα ὅπῃ τύποις τοῖς λόγοις. Inuenitur & cum accusatiuo. vt apud Platonem, οὔτε σμικρὸν οὔτε μέγα ὡμολόγησα, addito etiam datiuo personæ σοι. Itidem apud eundem in Symposio, ἃ δ' ἂν τις ἑκὼν ἑκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ τῆς βασιλεὺς νόμοι δίκαιά ἐστι. Sic dicitur ὁμολογεῖν μισθόν, pacisci mercedem. Exponitur & Vouere à Budæo in hoc loco Herodiani, ὡμολογεῖτο χαριστήρια, καὶ ἔθυε σωτήρια. ‖ Ὁμολογῶ, Confiteor. Thucydides libro 2, καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ, αἰσχρόν. Plutarchus De differ. odii & inuidiæ, ὅτι μισεῖ μὲν πολλοὺς ὁμολογοῦσιν ἔνιοι, φθονεῖν δὲ οὐδενὶ λέγουσι. Et cum præterito: vt quum dicitur ὁμολογῶ πεποιηκέναι. Et cum participio, ex eodem, ὁμολογῶ οἰκοδομῶν. Inuenitur & cum accusatiuo. vt in Epigramm. libro 2, ὡμολόγησε φόνον, Fassus est cædem, Fassus est se perpetrasse cædem. ‖ Alicubi autem ὁμολογῶ aptius exponitur Profiteor quàm Confiteor.

‖ Ὁμολογεῖν, quod Gall. Emologuer, pro Homologuer, Autoritate publica comprobare. B. Ὁμολογῶ apud Thucydidem pro eo quod alibi dixit ὁμολογίᾳ πρὸς χωρῶ. libro 1, Θάσιοι δὲ τέλος ἐπὶ πολιορκούμενοι, ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις, Composuerunt cum Athenienſibus, vel Dediderunt sese.

Ὁμολογεῖσθαι pro ὁμολογεῖν, id est Assentiri, Concedere, ex Xenophonte, ὁμολογοῦμαι ἀγαθόν εἶναι.

Ὁμολογεῖσθαι, passiua signif. dicitur id quod cõcessum est, & de quo conuenit, seu, id quod aliquorum cõsensu receptum est. Isocrates Paneg. ὁμολογεῖται μὲν γὰρ πᾶσι τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀγαθοπάτριδα εἶναι καὶ μισόξενον, καὶ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀνομαστοτάτην. Plut. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν ὅτι δυναστεύει τοῦ Ἀξιόχου. quod etiam dicitur ad verbũ Confessum est, (vt Cic. quoque dixit cõfessam rem & manifestam) & Pro confesso habetur. Sed mutatur aliquando hæc orationis structura, omittẽdo ὅτι. vt apud Platonem De rep. libro 1, ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων, pro ὡμολόγηται ὅτι ὁ ἀκριβὴς ἰατὸς, σωμάτων ἐστὶν ἄρχων. Vnde ὁμολογούμενος & ἀμφισβητούμενος, itidémq; ὁμολογουμένως & ἀμφισβητήσιμος opponũtur apud Isocratem & Xenophontem. Item cum infinitiuo, pro Conuenit inter nos, vt apud Platonẽ in epist. ὡμολογήθη τοῦτο, πλεῖστα μὲν εἰκὰ δὲ ἐμοί. At ὁμολογούμενοι λόγοι, vt Cicero interpr. apud Platonem, (pag. 14 Cic. lexici) Oratio quæ sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat. Sic ὁμολογούμενος αὐτὸς ἑαυτῷ, vide apud Bud. pag. 774. Exponitur ὁμολογούμενος & Cõueniens, Consentaneum, vt apud Aristotelem De gener. & corrupt. lib. 1, λόγοι πρὸς τὴν αἴσθησιν ὁμολογούμενοι λέγονται. ‖ Ὁμολογεῖσθαι, Promitti. vnde ὁμολογηθεὶς, Promissus, in v. l.

HINC Ὁμολογούμενος, q. d. Confessè. pro quo dicitur Ex confesso, à Fabio, Vituperate quæ ex confesso sint turpia. (Ita enim hæc reddideris Græcè, καὶ ψόγον ἀπὸ ὁμολογουμένως ὄντων αἰσχρά) Plutarchus in Solone, ὁμολογουμένως τοῦ σοφίας ἔρασης. Etiam Conuenienter, Concorditer, Consentaneè. Xenophon, καὶ ὁμολογουμένως γε ὦ Σώκρατες ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. Item cum datiuo, vt ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις, Xen. Cõuenienter & congruenter iis quæ dicta sunt. vt Cicero ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, vertit in quodã Stoicorũ dogmate, Congruenter naturæ cõuenientẽque viuere. Sed in vulg. lex. pro ὁμολογουμένως habetur ὁμολόγως, affertúrque in illo aduerbio hic locus.

ITEM Ὁμολογούμενα, Id de quo conuenit inter aliquos. Et peculiariter apud Platonem, Id de quo conuenit inter differentes, Quod vtrinque confessum est.

C. 2. Ἀνθομολογέω, ῶ, vel potius Ἀνθομολογοῦμαι, οῦμαι, Constituo, Paciscor, Conuentum & pactum ineo. διομολογοῦμαι. Plutarchus in Bruto, de nece Cæsaris loquens, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐβλέπεσαν, ἀνθομολογουμένοι δῆλοι τοῖς παρεστῶσιν ὡς χρὴ μὴ πρεμμένοις συλλαβεῖν, id est Nutribus & fignis in facie eminentibus cõstituentes. Ita Budæus, qui addit ex Polyb. in 5, διόπερ αἱ ἀνθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ μέρους. Videtur autem propriè ἀνθομολογεῖσθαι esse Mutuum pactum inire, Vicissim inter se de aliqua re cõsentire. Sed superuacaneũ esset addere hæc vocabula Mutuum & Vicissim in illis loquendi generibus.

‖ Budæus ait ἀνθομολογεῖσθαι significare etiam δίκην δοῦναι, Rem exponere, ex Laertio. Vide & Suidam.

Ἀνθομολογεῖσθαι, Vicissim confiteri, vel Gratias agere. Duobus enim his modis exponitur in hoc loco, Lucæ cap. 2, de Anna prophetide, καὶ αὐτὴ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς &c. Vbi Erasmus ait ἀνθωμολογεῖτο non esse simpliciter Cõfitebatur, (vt vertit vetus interpr.) sed Confessione respondebat: vt referatur ad cõfessionem Simeonis & aliorum quorum hæc cõfessioni respondeba.. Nazianzenus ad hunc Lucæ locum alludens scribit, μετὰ Συμεὼν ἀνηγκαλισάμεθα καὶ μετὰ Ἄννης ἀνθωμολογησάμεθα. Budæus exponit, χάριν ὡμολόγει, id est Gratias agebat. Quòd si esset ea vis præpositionis hic quam putat Erasmus, interpretandum foret, Vicissim gratias agebat. Suidas ἀνθωμολογησόμεθά σοι ὁ θεὸς apud Dauidem exponit ἀχαριστήσομεν. HINC Ἀνθομολόγησις, pro quo DICITVR Ἀνθομολογία. Est autem (vt tradit B.) ἀνθομολογία dicta confessio in sacris scriptis. quia confitemur

Domino accepta ab eo beneficia, & nos omnia ab eo habere.

C. 2. Ἀνομολογέω, ῶ, in Pand. pro Fateor, vt ait Bud. Veteres autem scriptores vocem passiuam vsurpant. Plutarch. ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους, Fatentes inter se. Plato De rep. l. 1, ἂν ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, Si mutuò concedentes disseramus. Est etiã ἀνομολογεῖσθαι Cõstituere. id est, Vt confessum inter differentes ponere. Idem, ἀνομολογησόμεθα τὰ εἰρημένα, Age igitur videamus quæ inter nos conueniant ex iis quæ suprà disputata sunt. Gregorius εἰς Βασίλειον, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὑπεθέμεθα καὶ ἀνομολογησόμεθα, Quoniam hæc ita me dicturum proposui & constitui. Est & alia constructio, videlicet ἀνομολογήσασθαί τι πρός τινος. Plato in Symposio, ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα μικρὰ ἄπα ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω, id est, Vt quum ab eo confessionem assensionémque expressero, tum demum dicam. Vel, Quum hoc ab eo vt cõfessum indubitatúmque expressero. Bud. in Comm.

Ἀνομολογοῦμαι, in passiua voce simul & significatione, Pro confesso habeor. Demosth. ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πεποιηκέναι. Philo De mundo, ὁ γὰρ θεὸς πάσχειν καὶ ζῶσι ἄπορος ἀνωμολόγηται πρὸς τοῖς ἀληθῆ δεξάμενοις, id est, Deus pro confesso habetur causa. Sed Latini potius imperso naliter loquentes dicũt, Pro confesso habetur, vel Pro confesso est Deum esse causam. Sic illa Demosthenis verba, ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πεποιηκέναι, Pro confesso est me optimè agere, Confitentur omnes, vel Fatentur omnes. nam ἀνωμολόγημαι in præterito significationẽ præsentis obtinet.

AT Ἀνομολογούμενον quũ est nomen (inquit in Cõm. Bud.) significat Non consentaneum, Non conueniẽs. Profert etiam duo ex Aristotele exempla, quæ ibi videnda relinquo. In vulg. lex. citatur ex Theophrasto, De hist. pl. lib. 8, ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, pro Leuitati absonum. Cæterùm quum ἀνομολογούμενον appellat nomen Budæus, intellige participiale nomen: vt Latinè Confessus, Indubitatus, & alia multa. Est autem contrarium τὸ ὁμολογούμενον, præfixum habens α priuatiuum, v euphoniæ causa interiecto.

ITEM Ἀνόμολογος pro ἀνομολογούμενος in v. lex. citatur ex Gaza De mensibus. In iisdem EST Ἀνομολογία, quod exponitur Inæqualitas, Dissidentia. ego malim Incongruentia, Inconuenientia.

Ἀνομολογία, ας, ἡ, Assensio inter aliquos de re quapiã, Constitutio rei cuiuspiam vt confessæ & indubitatæ. ἀνωμολογίαι (inquit Hesych.) αἱ δῆλοι λόγων συγκαταθέσεις.

C. Ὀρθολογέω, Rectè loquor & proprié. Plut. De fato, ὥσπερ πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἡ εἱμαρμένη παραλαμβάνει, πολλὰ δὲ τῆς ἐν αὐτῇ καὶ ἐφεδρεύσας ἔστι, οὐκ ὀρθολογεῖ καθ' εἱμαρμένην. Bud.

C. Παλιλογία, VEL Παλιλλογία, ας, ἡ, Verbi eiusdẽ iteratio. Παλιλογία, (inquit Aquila Rom.) Iteratio: quæ figura repetito eodẽ verbo aut nomine nõ diuersa vult intelligi, sed idem quod significatur, efficere vehemẽtius: vt, Ferrũ, ferrũ. &, Tu, tu Antoni. Iulius autẽ Rufin. παλιλογίαν esse dicit, quũ verbũ quod in prima sententia est vltimũ, in sequente fit primum: vt, Pierides vos hæc facietis maxima Gallo: Gallo, cuius amor, tantum mihi crescit in horas. ET Παλιλογέω, SIVE Παλιλλογέω, Idem iterũ dico, Ingemino & itero quæ dixi, Antè dicta repeto & itero. Hermog. πάλιν ὥσπερ ἑνὶ κώλῳ πάντα ἐπαλιλλόγησε. Herodot. Clione, μετὰ δὲ ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, κατέδαρνε, postquã iterũ ab ipso idẽ dictũ est Harpago, i. cõfirmatum. Vide B. p. 803. AT Παλίλλογος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Iterum collectus seu cõgestus, ὁ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενος, vt Eustathius exponit. Il. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν πολλὰ ἐξεπρεφθόμενα, τὰ δ' ἐδάσαντο λαοὶ δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαείρειν, populum autem non est æquum ea iterum congesta & coaceruata conferre. Quæ signif. pertinet ad id λέγω de quo primo loco dictum est.

C. Παράλογος, ὑ, ὁ καὶ ἡ, Qui præter rationẽ accidit, Rationi nõ cõsentaneus, Absurdus. oppositum τοῦ ὀλόγου: sicut πρὸς λόγον suprà Præter quàm rationi cõsentaneũ est. Plut. Symp. 1, Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τοῦ παραλόγου ἀπόπτων, qualia esse dicit, τὸ νηστεύσαντας ἀφρότερον εἶναι ἢ πρεφάγοντας, & alia similia. B. quoque πρὸς λόγον diti scribit τὸ ἄλογον γινόμενον, id est temerè & præter rationem. Apud Herodian. autem l. 1, μαθοῦσα τὸν πρὸς λόγον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βουλήσεων, Polit. interpr. Intellecto tam absurdo turpique consilio. ‖ Frequentius accipitur pro Inopinatus, Inexpectatus, Qui præter opinionem & expectationem euenit, ὁ παρὰ λόγον συμβαίνων. (nam diuisim quoque πρὸς λόγον interdum pro Præter opinionẽ seu expectationem, capitur. vt in hoc Thucyd. loco, lib. 4, pag. 142, in fine, αἰφνίδιον γὰρ ἡ πρὸς λόγον τῆς πλείστων ἐλπίδος, αὐτοῖς ὑποπεσοῦσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Sic autem interpretor non solùm quòd scholiastes quoque exponat πρὸς προσδοκίαν, sed quòd ipse scriptor in simili sententia, vel potius eadem, v sus fit aduerbio ἀδοκήτως, videlicet pag. 127, ἀεὶ γὰρ τοῖς πλείοσι ἐλπίδι ὁρίζεται, δι' ὃ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως ἀτυχῆσαι) Thuc. lib. 1, ἐλπίδα οὐδεμίαν σωτηρίας ἔχων, ἢν μή τι παρὰ λόγον γίγνηται, nisi quid præter opinionẽ accidat. Plut. Fab. Τοῖς ἐπὶ πυθοῦ τῆς Ῥωμαίων σύμπτωμα παρὰ λόγον γενέσθαι. Idem in Coriol. ὃν ὑπὸ θαυμαστῆ μὲν ἔρᾳ καὶ ἄφνω μεταβολῇ γεώμενος τὸν δῆμον, ἀπὸπτος ὑπὸ κομιδῆς παρὰ λόγον τοῖς πεπτωκόσι. Idem in Rom. dicit παρὰ λόγον ἀτυχίαν. Et τὸ παρὰ λόγον, In opinatus euentus, Id quod præter opinionem euenit. Thuc. l. 2 γενομένου τοῦ τοῦ ἀπροσδοκήτου τε καὶ παρὰ λόγον, φόβος ἐμπέσοι, quum id præter expectationem & opinionem accidisset. Philo De vita M. lib. 1, ὅτι τῇ παραλόγῳ καὶ ἀπροσδοκήτῳ καταπλαγῆτε, malo necopinato cõsternati. Plut. De aud. poem. τὸ παρὰ λόγον καὶ ἀπροσδόκητον, ὡς πλείστη μὴν ἔκπληξις ἔπεται. Idem in Coriol. ὃν τοῖς ἀπὸ τύχης παρὰ λόγον πεδιδοῖς τοῖς ἐλπίδας. Diodor. de thesauris Susianis, πρὸς τὰ παρὰ λόγον τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγάς, ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibimetipsis relinquentes. Liu. dicit Ad incerta belli, & Incerta casuũ. Παράλογος substãtiuè quoq; capitur pro τὸ παράλογον, Necopinatus euentus, Id quod præter opinionẽ euenit. B. p. 646 ex Thuc. Quibus addo ex eodẽ Thuc. l. 2, ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρὸς τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων πειρασμένοις, πολὺ ὁ παράλογος εἶναι). Sequentes autẽ loci tam ad τὸ παράλογον quàm ad ὁ παράλογος referri possũt. Thuc. l. 2, δουλεῖ δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τοῦ πλείστῳ παραλόγῳ συμβαῖνον, frãgit feroces spiritũ id quod repentè & præter expectationem, longéq; aliter quàm erat opinio, accidit. Et lib. 7, μνήσθητε τοῦ ἐν τοῖς πολέμοις παραλόγου. Et lib. 8, εἴ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις τοῦ βίου παραλόγοις ἀσφάλησται. Philo De vita M. lib. 1, ὃν τοῦ παραλόγου συμβεβηκότων πρεσβυτέρῳ πρὸς τὰ καθεστῶς, præter solitum. ‖ Παράλογον dicitur etiã quod præter proportionẽ est, hoc est τὸ μὴ ἀνάλογον. B. C. VNDE Παραλόγως, Secus quàm rationi consentaneum est. πρὸς λόγον. ‖ Item Præter opinionem, Præter expectationem, Inopinatò seu Inopinatè, vt Liu. loquitur. Thuc. l. 1, διόπερ ἰσοπαλοῦν τῷ χρόνῳ, ὅσα αὖ παράλογος ξυμβῇ, ἐνθάδε μὲν αἱ πᾶσαι, quæ præter opinionem euenire solent. ET Παραλογία, ας, ἡ, oppositum τοῦ ἀναλογία. B.

C. Περιστολογία, SIVE Περιπολογία, ας, ἡ, Expositio rerum superuacuarum: cui opponitur expositio συμπνοῖς, circumcisa, quæ superuacuis caret. Quintil. lib. 9, cap. vlt. De tropis, loquẽs de periphrasi id est circumloquutione, Verùm hæc vt quum decorum habet, περίφρασις: ita quum in vitium incidit, περιστολογία dicitur. Et lib. 4 cap. 2, de narratione, Nos autem breuitatem in hoc ponimus, non vt minus, sed ne plus dicatur quàm oporteat. Nam iterationes quidem & ζωπολογίαι & περιστολογίαι (quas in narratione vitandas quidam scriptores artiũ tradiderunt) transeo. Isocr. Panathen. λοιπὸν ἔστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν αἰτιασάμενον τὴν ἡμέρα συγγνώμην τοῦ τῆς λύσης καὶ μακρολογίας τοῦ εἰδισμένων παραγίνεσθαι τοῖς ἠλικιώτοις, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ὀκεῖον ὃ ὑπερ ἐξέπεσον εἰς πίνω περιπολογίαν ταύτην.

C. Πολυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multa verba facit, Qui multis verbis de re aliqua differit, Multiloquus. Ammonius ita distinguit μακρολόγος & πολυλόγος, vt μακρολόγος sit ὁ πολλὰ λέγων: at πολυλόγος sit, ὁ πολλὰ πολλῶν πολλά. Ita πολυλόγος foret Qui de variis rebus in medium allatis differit multis verbis. ‖ At πολύλογος, accentu in antepenultimam retracto, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, vt

B.exp.apud Areop.p.214. VNDE Πολυλόγως, Multis verbis. ET Πολυλογία, ας, ἡ, Verbositas; Expositio quæ multis verbis fit, Sermo aut oratio de multis. Plut.in lib.qui περὶ πολυφ. inscribitur, τῇ μὲν οὖν πολυμαθείᾳ πλὴν πολυλογίαν ἐπεσθαι συμβαίνει. Aristot.Polit.4,c.10, περὶ δὲ τυραννίδος ἐν ἡμῖν λοιπὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ἐνοῦσης πολυλογίας περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως λάβῃ τῆς μεθόδου τὸ μέρος. ET Πολυλογέω, Plura dico, Copiosè loquor.B.ex Athen.

C.Πονηρολογία, ας, ἡ, Maledictum, vt exp.v.l. Vel, Sermo de reb.improbis.

C.Πρωτολογία, ας, ἡ, Primæ partes dicēdi. Schol.Demosth. p.189, ἔστ ᾧ ὁ λόγος ἐστὶ δευτερολογία. ὁ Ἀφείσιος μὲν, ὡς φησὶ Δημοσθένους, ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν. quod παραλαβεῖν dicitur à Libanio.Bud. ET Πρωτολογέω, Primus dico, vel Primas dicendi partes sortitus sum.

C.Σεμνολόγος, ου, ὁ, Qui grauiter de re aliqua differit. Accipitur plerunque in malam partem pro Iactator, Ostentator, κομπαστής, μεγαλήγορος. Demosth.Pro cor. καὶ τὸ δίκην δοῦναι δεῖν δ' τις, ὀξέπεμπτ' αὐτὸν τοῦ σεμνολόγου ζοῦσον. ET Σεμνολογία, ας, ἡ, Dictio grauis. A B.exponitur Venustus sermo & grauis, & lepidus, scitéque compositus. Sic appellat Dionys.Halicarn.rhythmos Isocratis, vt idem B.annotat. ITEM Σεμνολογέομαι, Grauiter & speciosè loquor: item Glorior, Iactito.B.pag.80: & 803, ex Demosth.Basil.& Luc.qui postquam dixit, ὥσπερ τραγικῶς σεμνολογησάμενος, i.κομπάσας, paulo post eiusmodi λόγοις appellat καταφρονοῦντας, i.elatos & superbos, dictisque & arrectis superciliis prolatos. At p.804, idē B. σεμνολογεῖν exp. ὑποστιλαίνειν τὸν λόγον, dicendo ornare & celebrare, pro σεμνολογεῖσθαι, citans ex Pausan.Corinth. ἀλλ' Ἀθηναῖοι τοσοῦτον περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, Atticæ laudes prodiderunt, Magnificè de Attica loquuti sunt. Itidem verò σεμνολογέω pro Iactito quoq; & Glorior vsurpatur. Herodian.l.5, διόπερ τὸ τε αὐτοῦ εἶδ σεμνολογοῦσι, è cælo decidisse iactitāt.Idem & σεμνηγορεῖν, σεμνομυθεῖν & σεμνοῦσθαι dicitur. VNDE Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, Dictum graue, vel Dictum magnificum & honorificum, quo aliquis se iactitat.

C.Σπουδολογέω, idem quod σπουδολογέω, Hesych. De rebus friuolis & nugamentis verba facio: vel potius Anxiè me torqueo in aliqua re, Arctè aliquid quasi computo. vt σμικρολογόμαι, & λεπτολογέω.

C.Ταυτολογία, ας, ἡ, Schema rhetoricū eandem rem pluribus verbis significans, vt tradit Aquila Roman.dicens perexiguo differre à synonymia. illam enim synonymiam singulas partes ex ordine idem significātes ponere: hanc autem, vnius nominis aut verbi prius positi vim deinceps pluribus verbis explicare. Cuius rei exēplum ibi profert.Quintil.lib.8 cap.3, De ornatu oratorio, loquens de μειώσει, Sed hoc quoque quum à prudentibus fit, schema dici solet, sicut ζωολογία, i.eiusdē verbi aut sermonis iteratio. Cuius hoc ex Cic. exemplum subiungit, Nō solùm igitur illud iudiciū iudicii simile, iudices, non fuit. Vide & ταυτολογία paulo antē. ET Ταυτολογέω, Idem dico, Idem iisdem verbis aut idem significātibus itero.Polyb. περὶ τοῦ καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ζωολογεῖν. AT Ταυτολόγοι κανόνες in Epigr.Regulæ quæ idem dicunt. Aut Quæ eandem formam verborum habent, vt quidem interpr.v.l.Epith.l.1 Epig. in grammat. Ταυτολόγων κανόνων φῦλ πλήθους.

C.Ὑπολογος, ου, ὁ, idem quod λόγος, ea significatione qua dicitur ἐν λόγῳ τίθεσθαι, λόγον ποιεῖσθαι & λόγον ἔχειν, i.rationē habere. Dinar. contra Dem. οὐκ ἐποιήσαδε ὑπολογον οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὐδὲ τοῦ ὅρκου οὐ ἐμνωμοκότες ἐφέρετο τοῦ ὕφορον, αὐτὴν ἀξιοῦδε παὶ ἀνεγκλησίας, rationem cū eo in reatu constituto non habuistis huiuscemodi meritorum, nec iurisiurandi religionem cum beneficiis acceptis compensauistis. Eodem signific.Demosth.dicit ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, Floccifacere. Hæc Bud.p. 171 & 172, addens, post locum quendā Plutarchi, hunc ex Lysia, ἅστε οὐδὲν εἰκὸς αὐτοῦ τοῦ τὸν ὑπόλογον ἡγεῖσθαι ὅτι ἐφυγεν, itaque par est illi ad salutem nō cedere quòd exul fuit: hoc vobis ille iure imputare non potest. Et hunc ex Athen.l.4, ὡς περ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὕτω τὰ σπία ἀξιοῦ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Vt autem qui stipendia faciūt in Græcia, æra merere solent, sic isti à rege accipiunt victum qui in stipendia cedit & imputatur. ‖ Ὑπόλογος apud mathematicos numerus est ad alterū ita relatus vt minoris vicem obtineat, vt Bud.ibidem docet, afferens & emendās prolixum quendā Philoponi locum, cui subiungit, Πρόλογον, ducem, ὑπόλογον, comitem Boethius vocat. οἱ δὲ ὑπόλογον οἱ μὲν διπλασιονες εἰσιν, ἢ πολλαπλασιονες, οἱ δὲ ὑπεροχοι. quos superparticulares vocant, vt ἡμιόλιος, ὑπέρτριτος, ὑπέρτετρος, & deinceps: quibus ὑπόλογοι sui obuersaria serie respondent ὑποπιόδιοι, vt ὑφημιόλιος subsesquiplus, ὑποτρίτιος, & reliqui.

C.Ὑστερολογία ET Πρωτοστέρεον SEV Ὑστερον πρότερον, Dictio præpostera: quum præpostero dicendi ordine posterius primo, & prius postremo loco efferimus: vt apud Hom.Il.α, — εἰ δ' ἄρα τοῦδε ἅμα πρόφασιν ἐνὶ θυμῷ. ἐλθοντ.

C.Φιλολογος, ου, ὁ, ἡ, Qui loqui amat, Qui differere & disputare de aliqua re amat. Plut.Symp.1, φιλολόγα μὲν ὑπόκα καλεῖσθαι φιλομαθῆ, δικόλογα δὲ πάσαι. Athen.l.2, εἴνος φιλολόγοις πάντας ποιεῖ ποιὲ πλέον πίοντας αὐτοι. vbi potius accipitur in malā partem pro Loquaces, vt Plut. Symp.1, itidem vinum dicit esse πλύφωνον, καὶ λαλιᾶς ἀκαιρα καὶ φρενῆμαπος καταπιμπλαιαν. & Symp.3 μέθης σύμβολα esse πλεονασμοὶς λαλιᾶς. ‖ Exponitur etiam Qui alios loquentes & differentes audire amat. Item Studiosus literarū: vel Literatus, Doctus.Plut.De orac.Pyth.initio, ἢ φιλοθεάμων τις ἡμῶν καὶ θεατὴς φιλικὸς ἐστιν ὁ ξένος, φιλολόγος ᾗ καὶ φιλομαθὴς δεῖ μάλιστα. Idem de defectu orac. εἰκάζειν ᾗ ὅτι τοῖς θεοῖ αὐτὴν φιλολόγοις συγκεῖσθαι, τοῖς ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης γεγενημένοις, doctos autem homines, quos circum se frequentes habebat, censuisse Pana eum esse qui ex Mercurio & Penelope natus esset, Turn.interpr. Sed inuenitur scriptum & φιλόλογος. VNDE Φιλολογία, ας, ἡ, Studium seu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item, Studium seu amor literarum. ET φιλολογέω, Libenter differo. B. ex Plut.de philosophis, ὅπως καθ' ἡσυχίαν φιλολογοῦσι δεῖ γαμῶν. In eiusdem Catone minore p.108, pro Philosophari & differere cum philosophis accipi annotat. In v.l.exp. Disputare de literis, Teneri studio literarum. VNDE Συμφιλολογέω, Vnà differo & philosophor. Cic.F.ad Tironem, Cura vt valeas, vt vna συμφιλολογεῖν possimus.

C.Χρηστολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem ex verbis suis bonum virum esse iudices, Qui verbis bonis & blandis homines decipit. Iul.Capitol. in Pertinacis imper.vita, Nec multū tamen amatus est.siquidē omnes qui liberè iabulas cōferebāt, malè Pertinaci loquebātur, χρηστολόγοι eum appellantes, qui bene loqueretur & malè faceret. ET Χρηστολογία, ας, ἡ, Sermo speciosus & virum bonū simulans. Paul.cap.vlt.epist.ad Romanos, Χριστῷ οὐ δουλεύουσι, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων. vbi expon.Per blāditoquentiā & assentationē. Chrysost.in 1 ad Corinth. p.106, εἰ γὰρ διὰ τῆς χρηστολογίας ἐξαπατῶσί τινες, πολὺ μᾶλλον τοὺς τῶν ἀληθείαν ἐπαναγοντας δίκαιον μὴ ἀποκαμεῖν τὰ συμφέροντα λέγοντας. quæ χρηστολογία verbis multum pollicetur, re nihil præstat, & se de alienis magis quàm de suis commodis solicitam esse simulat: qua astutia diabolus Euam decepit.

C.Ψευδολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui falsum dicit, Falsiloquus, Mendax.Aristoph. Ran.ὁ πατὴρ ὁ ἀνὴρ καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος. Vtitur & Demosth. ET Ψευδολογία, ας, ἡ, Mēdacium. Isocr.Panath.μᾶλλον ἀγαπῶν τὰς τοιαυτὰς ἀπιστίας τῶν ἀνεγκλήτων, καὶ τὰς ψευδολογίας, τῆς ἀληθείας. Idem in eadem orat.τῶν λόγων τὰς πραπίας καὶ ψευδολογίας μεσοῖς. Item, αἰτία τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γεγενημένης. ITEM Ψευδολογέω, Falsum dico, Mentior, ψεύδομαι.

C.Ψυχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frigidè dicit, Qui frigida oratione vtitur.habet enim suam ψυχρότητα λόγος. ET Ψυχρολογία, ας, ἡ, Dictio frigida, Sermo frigidus, seu Sermonis dictionisque frigiditas, vt ψυχρότης. Luc.τί οὖν ἐπλήγεν αὐτὸν λυπῆσαι τοῦτο τοῦ ὑπόλογον ἡμέσθαι ὅτι ἐφυγεν, itaque par est illi ad salutem nō cedere quòd exul fuit: hoc vobis ille iure imputare non potest. Et hunc ex Athen.l.4, ὡς περ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὕτω τὰ σπία ἀξιοῦ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Vt autem qui stipendia faciūt in Græcia, æra merere solent, sic isti à rege accipiunt victum qui in stipendia cedit & imputatur. ‖ Ὑπόλογος apud mathematicos numerus est ad alterū ita relatus vt minoris vicem obtineat, vt Bud.ibidem docet, afferens & emendās prolixum quendā Philoponi locum, cui subiungit, Πρόλογον, ducem, ὑπόλογον, comitem Boethius vocat. οἱ δὲ ὑπόλογον οἱ μὲν διπλασιονες εἰσιν, ἢ πολλαπλασιονες, οἱ δὲ ὑπεροχοι. quos superparticulares vocant, vt ἡμιόλιος, ὑπέρτριτος, ὑπέρτετρος, & deinceps: quibus ὑπόλογοι sui obuersaria serie respondent ὑποπιόδιοι, vt ὑφημιόλιος subsesquiplus, ὑποτρίτιος, & reliqui.

ἐν ἡμῖν μουσουργοῦσι τὸν λόγον, λογικοὶ γεγόναμεν. quod Damasc.dicit λαλητικοί. ‖ Item Eloquens, Facundus.ab ea signif. verbi λέγειν qua ponitur pro Elegāter dicere. Greg.in Epitaph.Patris, ἀλλ' ὦ τοῦ μὲν λόγῳ δ' ἀνατῶν ἀστοῖς ἕστερος, τοῦ δ' ὀρθῶν δὲ πᾶν δίμοιαν λογικώτερος.B. At λογικὸς βίος Polluci idem est qui & παιδευτικός. quod videtur sonare q.d.vitam literariā.i.eius qui in literis versatur, τῶν ἐν λόγοις διατριψάντος. ‖ Item Dialecticus, Pertinēs ad scientiam differēdi. vt λογικὰ ὀπτιχειρήματα & λογικὴ μέθοδος: à quibus quomodo differant ἀποδεικτικὰ ὀπτιχειρήματα & ἀποδεικτικὴ μέθοδος, vide apud B.Comm.pag. 182, ex Philopono. Et λογικὴ (sub.τέχνη) ars differendi. Cic.in lib.De fato, Explicandáq; vis est ratióque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant: quæ de re futura quum aliquid dicunt, déque eo quod possit fieri aut nō possit, quam vim habeant, obscura quæstio est, quam περὶ δυνατῶν appellant.totáque est logicæ, quam rationem differendi voco.Et lib.1 De fin. Iam in altera parte philosophiæ, quæ est quærēdi ac differendi (quæ λογικὴ dicitur) iste vester planè inermis ac nudus est. Et Tusc.l.4, Habes ea quæ de perturbationibus enucleatè disputant Stoici: quæ λογικὰ appellant, quia differentur subtilius. Chrysippus apud Luc.in dial. qui βίων τρόπος inscribitur, ad eum qui dicebat se οὐ μανθάνειν quid diceret, οὐ γὰρ εἶ σωκήθης τῆς ἡμετέρας ὀνόμασιν, οὐδὲ καλλιπλικὴν φαντασίαν ἔχεις. ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ πᾶν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθών, τοῦτ' οἶδεν. ‖ Apud rhetores autem λογικὸς ποιὰ dicitur Pes in prosa oratione vsitatus. Demetr.Phaler. ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικός, ἀλλ' ἡρῴδης, οὐδὲ ἔρρυθμος, ἀλλ' ἀνάρρυθμος, nec solutæ orationi aptus. Ibidem dicit præonem τοῦ καλαμβάνεσθαι εἰς ποιὰ λόγοις, adhiberi in prosa, ac τὸ μεγαλοπρεπὲς quidem accipere è syllaba longa, at verò τὸ λογικόν, hoc est, id quod aptum est solutæ orationi, è breuibus. synonymos igitur dicit εἰς ποιὰ λόγοις τοῦ καλαμβάνεσθαι, & esse λογικόν. ‖ Item Rationalis, hoc est Ratione præditus, Ratione vtēs. ita philosophi dicunt hominem esse ζῶον λογικόν. Plut.de virt.mor.ex Chrysippo, τὸ λογικοῦ ζῴου φύσιν ἔχοντος τρεῖς χρῆσθαι εἰς ἕκαστα τὸ λόγῳ, καὶ ὑπὸ τούτου κυβερνᾶσθαι. Item apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς [ἡμέρος] ὅσον λογικόν, Ea pars animi quæ mentis & rationis sit particeps, Ea pars animi quæ mentis & cōsilii est.vtroq; enim modo Cic.interpr.p.11 mei Lex. Cic. Eadem sign. λογικὴ φύσις ac λογικὴ σύνεσις.Philo De mūdo, λογικὴ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, naturæ rationali. Basil.Homil.9, ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ὑποκρύπτοντο; quā humanam intelligentiam & prudentiam non superāt. Item λογικὸς μῦθος apud Aphthon.initio Progymnasm. Fabula qua homo aliquid fecisse fingitur, ὃν ὥπ ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. Apud rhetores autem est & λογικὴ στάσις, status rationalis. Quintil.lib.3, c.5, Illud iam omnes fatentur, esse quæstiones aut in scripto aut in nō scripto. in scripto, sunt de iure: in nōscripto, de re. illud, legale, hoc, rationale Hermagoras atque eū sequuti vocant.i.νομικὸν & λογικόν. VNDE Λογικῶς, Verbis, Differendi modo.v.l. ‖ Item Cum ratione, More eorum qui ratione vtuntur. Plut.De orac.Pyth.λογικῶς ἕκαστα καὶ σοφῶς φράζειν, de auibus quibus existimabant χρῆσθαι φθεγγομένοις τὸν θεὸν, quarum garritu auspicibus oracula reddere sciscitantibus putabant.

Λόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mentione dignus, Memorabilis. ἀξιόλογος, siue λόγου ἄξιος. seu Celebris, Nobilis. Herodot. Vran. πρὸς Μήδοισι λόγιμος ἡγεμόνευε. Et in Euterpe, Ἀνδυλλα ἐοῦσα λογίμη πόλις. Suprà quoq; ἀξιόλογοι πόλεις. Accipiq; potest λόγιμος nō tātùm pro Celebris & qui in omniū ore est, sed etiā pro Æstimabilis, Æstimatione dignus, quē λόγῳ siue ὑπολόγῳ τίθεσθαι cōsueuimus. COMP. Ἐλλόγιμος, idē quod λόγιμος. Plut. τοῦ μὲν οὖν πολεμικῶν πρᾶξεων τὸ Κάτωνος αὐτοῦ πρεσβὺ εἶσιν ἐλλογιμόπατοι, i. λόγου ἀξιώπατοι. Plato Philebo, τὸ δ' ἄπειρον καὶ τὸ ὂν ἑκάστοις πόσον, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τὸ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον εὐθὺ ὂν ἀριθμόν, aliquo numero dignū & loco. Sic Polyb.lib.1. At Laert.p.242, de Strabone, αὐτὸς ἐλλογιμώπατος, καὶ φυσικὸς ὀπκληθείς. de quo p.245, αὐτὸς γέγονε (καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐδήλωσε) πολλῆς τῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, διατείψας ἐν παντὶ λόγῳ ἐιδεῖ, καὶ μάλιστά γ' ἐν τῷ καλουμένῳ φυσικῷ. Idē in Crateete, καὶ ἐστὶ τοῦ ἐλλογίμου τὸ κωνὸς μαθητῶν. Idem in Onesicrito, iisdem verbis. Themist.119, ὅς τις ὀπτὶ τῇ πολιτικῇ ἐλλόγιμος εἶ ἔρωτα ἔχει, celebris, insignis. B. Sic Cam. quoque apud Plat. in Phædro ἐλλόγιμος ῥήτωρ scribit celebritatis habere significationem. ‖ Ἐλλόγιμος, Eloquens. Hermog. ὀξῆς δ' αὖ λέγεται μὲν τοῦ ἐλλογίμου τὸ ἰσοειδὲς εἶδος ἐκλογίμων, eloquentibus: B. ‖ Ἐλλόγιμος, Doctus, In bonis literis versatus, Literatus. ὁ ὢν πάντ' λόγων εἴδει διαβρίψας, vt Diog. Laert. paulo antè loquitur. Philo De mūdo, ἢ τοῦ τὴν Σικελικὸν πορθμὸν ἀδιαβῆν ἱστορεῖται παρ' οὐδενὸς τοῦ ἐλλογίμου, nemini doctorum non cognita.

AT Ἔλλογος, Rationis capax, Rationalis seu Ratione præditus. idem quod λογικός. Arist.Eth. πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα. Itidem in 10 Ethic. Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὤετο εἶναι, διὰ τὸ πάντ' ὁρᾶν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα.

Λόγιος, ου, ὁ, interdum (vt quidam volūt) pro ἐλλόγιμος, Celebris, Memorabilis. Philo De vita M.l.1, οὐκ ἐθελησάντων αὐτὸν μνήμης ἀξιῶσαι τοῦ παρ' Ἕλλησι λογίων, nobilissimis Græciæ scriptoribus, vt Turn.interpr. ‖ Λόγιος (inquit B.p.182) apud antiquos dicebatur Qui in vnaquaque natione patria instituta interpretari & eloqui poterat, hoc est Historiæ & antiquitatis peritus, & in ea re facundus. Aristot. sic vsus est in 6 Polit. φασὶ γὰρ οἱ λόγιοι τοῦ ἐκεῖνα κατοικοῦντας, Γαλάτου τινὰ τῆδε βασιλέα τῆς Οἰνατείας. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Hesychio quoque λόγιος est ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. Et Moschopulo ἄριστος ἐν λόγοις. Camer.itidem interpr.Doctus & eruditus, apud Herodot. in Eut.quāait, Ægyptii qui tenent ea loca quæ censeri solent, μνήμαν αὐτῶν πάντων ἐπασκέοντες, λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τοῦ ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην, omnes homines memoria cōplectentes, doctissimi viri sunt omniū quos ego comperi. Item Λόγιος Ἑρμῆς dicitur quasi studiorum & literarum eloquentiæque præses. Vide locum Synes.ex epist.ad Pylæm.apud B.p.182. Luc.in Pseud. καὶν καὶ κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ὀπτείψειεν αὐτῆς λόγοις. Sic accipit idē B.apud eundem Luc. p.104, ὃ δ' αὖ ἡμῖν ἔχει, καὶ τῷ λογίῳ θεσμῷ, subaudi Ἑρμῇ. ‖ Λόγιος dicitur etiā Fatidicus & vates. Plut.in Sylla, Τυρρηνῶν δὲ οἱ λόγιοι μεταβολὴν ἀπαφαίνοντο ἀποσημαίνειν τὰ πέρας. Ibidem λογιωτάτους Vaticiniorū interpretes peritissimos vocat, vt annotat B.pag. 183, addens & quendā aliū ex Luc. locum. Similiter in Lex.suo ex Arriani lib.6 p.204, in fine, affert οἱ λόγιοι τοῦ Χαλδαίων, exponens, τὰ λόγια ἐξηγούμενοι, & vates. ‖ Itē Magnificus, μεγαλοπρεπής. Demetr.Phaler.loquens de characteribus dicendi, ἀρξόμαι δ' ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, ὅνπερ γοῦν λόγιον ὀνομάζουσι. vbi forsan etiā λόγου ἄξιον & quē ἐν λόγῳ seu ὑπολόγῳ τίθεσθαι tūc temporis solerent, signif. potest, vt sit Æstimatione dignus, Qui magni fieri solet. Sunt & qui vertant Disertus. AT Λόγιον, ου, τὸ, Oraculum, Responsum diuinum. Tradunt autem grāmatici, λόγια propriè dici responsa data καθ' ἑξάδην, i.oratione soluta: χρησμοὺς autē, versibus. Hæc Latinis & Fata sunt, à fando. vt, — arcanáque fata Dicta meæ genti. Et, — retinet lōgæuus aruspex Fata canens. Hæc Camerarius, addens, falsum esse discrimen illud grammaticorū, quanuis ei hic Thuc.l.1 locus astipulari videatur, καὶ πολλὰ μὲν λόγια εἰρῆσθαι, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾔδειν. Philo De vita M.l.1, τὰ μὲν παρόντα πάντα ὀπτὶ λόγια καὶ χρησμοὶ, τὰ δὲ μέλλοντα λέγεσθαι, γνώμης τῆς ἐμῆς εἴκασται, oracula & vaticinationes. Eodem lib. φοβηθέντες μὴ χρησμοὶ καὶ λόγια θεσπίσῃ, ne oracula & effata caneret. Aristoph. Vesp. Ὅρα τὰ χρήματα, τὰ λόγι' ὡς πεφάνεται, Oracula vt eueniant, Vt euenit quod prædictum fuit oraculis. Rursum Philo De vita M.l.2, τοῦ λογίου τὰ μὲν ὀνόματα τοῦ θεοῦ λέγεται δι' ἑρμηνέως τῷ θείῳ προσφήτου, τὰ δ' ὀνόματα καὶ ἐπιστίσεως καὶ ἀποχρίσεως ἐθεσπίσθη, τὰ δ' ὀνόματα προσώπου Μωϊσέως ὀπηλιάσαντος, καὶ ὀπ αὐτὸ καθαρθέντος. quæ λόγια dicūtur etiā θέσφατα, & φήματα, à φημὶ, vt hoc λόγια à λέγω. Ecclesiastici autē scriptores λόγια testimonia Prophetarum & Apostolorū, vt Camer.annotat. Et θεῖα λόγια, Naz.Diuina oracula, Sacræ literæ. Similiter & Suidas λόγιον exp. ἡ θεία καὶ ἡ θεόπνευστος γραφή: addens sic accipi etiā λόγος apud Dauidē, quū ait, ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου. Exponit tamen etiam ὑπόθεσις. ‖ Λόγιον Hesychio est etiam ὁ τῆς σκιᾶς τόπος ἐφ' οὗ ὑποκρινεῖ λέ-

ροιτο. Item εἶδος κρατηρίσκου. infrà λογεῖον. ‖ At τὸ λόγιον apud Philonē Turn. interpr. Rationale. De vita M. lib. 3, ὅτι δὲ ἐνηρμόζοντο τῇ στολῇ, ἐρρυθμισμένῳ λογίῳ. (τὸ δὲ λόγιον πρὸς ἀγωνίον, διπλοῦν κατεσκευάζετο) quibus λόγιον, quod rationale appellatur, consertū erat. Aliquāto post, ὅτι ὅτι τῶν τέσσαρων δώδεκα λίθων ὃν τεῖον κ᾽ πέπαρας στοίχοις, τὸ σωμέχοντος καὶ διακοῦντος λόγου τὸ σύμπαν, τὸ λόγιον, rationale vniuersitatem continentis atque temperantis. Hieron. ad Fabianum, Rationale etiam dicitur genus vestis, apud Hebræos Soham, Græcè λογιον: nos Rationale possumus appellare. Pannus est breuior ex auro, habens magnitudinem palmi per quadrum, & duplex, ne facilè rumpatur. Idem inira Λογεῖον.

Λογότης, ητος, ἡ, Facūdia, Eloquētia, ἡ δ᾽ ὡσαμὶς τῆς φράσεως.

Λογιάς, ἁδος, ὁ, Orator, Qui causas dicit. ὁ ῥήτωρ, vt Pol. exp. ex Critia citans. ITEM Λογιὰς, in vulg. l. ὁ λογοχάφος.

AT Λογεῖον, locus quidam theatri, vt Etymolog. & lex. meum vetus tradunt. seu Pulpitum in scena super quo stantes histriones fabulam recitant. Vitr. l. 5, cap. 8, Ita tribus centris amphiorem habent orchestram Græci, & scenam recessiorem, minoréque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant: ideóque apud eos tragici & comici actores in scena peragunt. Et mox, Eius logei altitudo non minus debet esse pedum decem, non plus duodecim. Id Hesych. λόγιον appellat. Suidæ autem λογεῖον est δικαστήριον, Locus in quo causæ dicuntur, Locus in quo oratores dicunt, seu causas peragunt.

‖ Moschopulo autem λογεῖον est διδασκαλεῖον, Locus in quo τοῦ τοῖς λόγοις δῆλον ἐστι. ‖ Λογεῖον dicitur etiam Os: quoniam per id ὁ λόγος (id est sermo) prodit. Poll. l. 2, τὸ δὲ ἔνδον τῆς χειλέων, στόμα, ὅς περ καὶ ἡ τῶν χειλέων πυμή. ὑπὸ δὲ ἐνίων καὶ λογεῖον κέκληται καὶ μάστιξ. ‖ In sacris autē literis λογεῖον dicitur τὸ μάντευμα ὅπερ ἐφόρει ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ᾽ λίθοι, vt Suid. annotat. Exodi 28, καὶ ὁ θήσεις ὅθεν τὸ λογεῖον τῆς κρίσεως τοῦ δηλῶσιν καὶ τοῦ ἀληθεῖαν· καὶ ἔσται ὅθεν τὸ στῆθος Ἀαρὼν, ὅταν εἰσπορεύηται εἰς τὸ ἅγιον. vbi vetus versio interpr. Rationale: noua autem, Pectorale. Id autē pectorale sacerdotis in quo duodecim lapides nomina filiorum Israel inscripta habentes, λογεῖον dictum fuit, quòd Dei responsa per id pectorale quærerentur, seu quòd Deus per sacerdotem ornatu pectoralis indutum respōsa sua daret, vt ex Hebræorum etiam rabbinorum autoritate traditur. In eo autem cap. semel scribitur λόγιον, sicut & apud Philonem. ‖ Λογεῖον Etymologistæ est etiam εἶδος κρατῆρος, sicut λόγιον Hesychio.

Λογίδιον, ET Λογάριον, ου, τὸ, Verbulū, Dictiuncula, Oratiuncula, vt Camer. interpr. Isocr. cōtra sophistas, οὕτοι μὴν τὰ ῥῆματα λογίδια διεξιόντες, tales dictiunculas exequentes. Aristoph. apud Suid. οὐ φανοῦμαι ὑφ᾽ ὑμῶν λογάριά τινα καὶ φενάκια. i. λόγους, vt ipse exp. In hoc autem loco apud Athen. l. 3, τοῦ δὲ ἐκ τῆς ποικίλης Σπαῖς Λογδίων αἰσχυνομένος νοσεῖς, accipi commodius potest pro sermūculis aut disputatiunculis. ‖ Λογίδιον, Fabella. Aristoph. Vesp. Ἀλλ᾽ ἔστι νῆμιν λογίδιον γαμοῦν ἔχον, est nobis fabella. A Λογάριον autem apud Moschop. EST Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, Rationem ineo, Cōputo. VNDE Λογαριασμὸς ET Λογαριαστὴς, οῦ, ὁ, idē quod λογισμὸς & λογιστὴς, Computatio & Computator, apud eundem. Et COMP. Ἀπολογαριάζω, quod Suidæ itidē significare videtur Rationem ineo, seu Cōputo. nam postquam dixit ἀπολογίζω significare ἀποδίδωμι & ἀποδιαλύω, ait capi & pro ἀπολογαριάζω, quod verbū ōitatē minimè esse antiquum. Georg. Lencapenus initio sui De constructione libelli, recensens significationes nominis λόγος, ait inter cætera significare etiā ἀπολογαριασμόν. quemadmodum (inquit) quum ita dicimus, ὁ ἡμῶν τοῦς τοῦ αὐτοῦ ὅθεν ἔχει λόγον. vbi ἔχειν λόγον (quod & ἔχειν ἀπολογαριασμὸν dicitur secundum eum) significat fortasse Rationes subducere vel Rationē supputare, vt Plaut. dixit Supputatur ratio cum argentario.

Λογάω, q. d. Dicturio, Dicere seu fari & disserere cupio. verbum fictum ad formā desideratiuorum, vt πωλάω, κουφάω. Luc. in Lexiph. ἀλογίαν ἡμῖν ὅθεν πάτρις, ὡς ἀστοῖοις ὅσι καὶ ἀπεγλωττίσωμεν. ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾷ, καὶ δὴ αὐτὸ μίμι γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν.

A Λογίζομαι, F. ίσομαι, Rationem ineo seu subduco, Cōputo, Supputo, Expensam fero. Aristoph. Vesp. Καὶ τοῦτον μὲν λόγοισι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ᾽ ἀπὸ χειρὸς, rationes confice non calculis. seu Ne imposito calculo rationes computes. vt Colum. dicit, Imposito calculo perfecti operis rationem computāt. Dicitur & Componere rationes, Conficere rationes, Putare rationes cum aliquo. Quū verò casus additur, vertitur Computo, Supputo, Imputo, Expēsum fero: seu In rationē induco, Rationibus inuero. Aristoph. Pluto, Καὶ μοῦ φίλος γ᾽ αὖ μοι δοκῇς νὴ τοὺς θεοὺς τρεῖς μνᾶς ἀναλῶσαι γε, λογισάσθαι δώδεκα, imputaturus duodecim. Aristot. in 2 Œcon. ἀναδιδόμενος ὅσα ἀνῶν ὅθεν τυχοῦσι, ἀστε ὃ μελεῖ ἐκτιμῆσθαι λογίζεσθαι, probe intelligēs illū ea quæ vili emerat, præmagno esse imputatuū. Et in pass. apud X. Pæd. 3, p. 41, χρήματα ὃ σοῦ τοῖς θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ὅσον, εἰς ἀργύριον λογίσθεν τα, πάλαι τα πλέω τῶν τριακοσίων, Numaria ratione cōputata, vel Argenti habita ratione. ‖ Λογίζομαι, metaph. capitur pro συλλογίζομαι, id est Collatis vtrinque rationibus & subducto veluti calculo aliquid certi cōcludo, Numeris subductis summā colligo, Ex præmissis (vt vocant) colligo aliquid & statuo. Rom. 3, λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου. Colligimus igitur, fide iustificari hominē, συλλογιζόμεθα, vt Theophyl. quoque exp. Sic & Rom. 6, οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ, ita etiam vos colligite. ‖ Item, Collatis vtrinque rationibus, & subducto veluti calculo aliquid certi statuo, Mecum reputo, Censeo. Ad Rom. c. 8, λογιζόμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, nū statuo minimè esse paria quæ præsenti tempore perpetimur, gloriæ in nobis retegēdæ. Aliquanto diuersa signif. accipitur pro Mecum reputo & perpendo, Considero: seu Rationem habeo. itidem ab iis sumpta metaphora qui calculōrū subductione aliquid inquirunt. X. Pæd. 1, θυμοῦμαι δὲ καὶ σοῦ, ὦ ὀρθῶς λογίζῃ, ἀληθῆ λέγοντα. Demosth. Olynth. 1, ὃ ἐγὼ λογίζομαι τοῖς ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ διαλογίζομαι ὅτι ὅτι δὴ ὅν μεγας κινδυνος; Idem, λογισάσθω τοῖς ὑμᾶς αὐτοὺς, vobiscū perpendite. Thuc. lib. 1, μηχανᾶς οὐ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τὰ δικαίῳ λογιζόμενοι, Vtilitatis vestræ rationē dūtentes. At verò apud Plat. λογισάμενος εὗρε θύρσιον ἐκ τῆς κατ᾽ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν ἀνόητον, Cic. interpr. Quum rationem igitur habuisset, reperiebat nihil esse eorū quæ natura cernerentur, non intelligens. Herodianus libro 4, ἅτε ὁ θεῖος κρίσει καὶ μὴ δῆλον τοῦ τοῦς τὸν ποιοῦντα, τὸ παρεγκλίνον λογίζοιτο τοῦ τὰ αὐτὰ αὐτῷ ἀξιοῦν. ‖ Inde accipitur pro Cogito, ἐνθυμοῦμαι. 1 Cor. 13, ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν, non cogitat malum. ‖ Item Reputo, Æstimo: (ea signif. qua dicimur aliquid Nihili æstimare, pro Nihili facere, Pro Nihilo habere, ἐν οὐδενὶ λόγῳ siue ὑπολόγῳ πίθεσθαι) Etiam passiuè interdum. Act. 19, Ἀρτεμιδὸς ἱεροὺς εἰς οὐδὲν λογισθῆναι. Rom. cap. 8, ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. 1 Cor. 13, ἀς ἡ πίστις ἐλογίσθη. At Synesius dixit epist. 57, λαμπρὸν τὸ λογίσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ, magnificè de se sentire. ‖ Item Imputo, Alicuius veluti rationibus infero. 2 Cor. 5, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et in pass. signif. ad Rom. cap. 4, ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην, imputata fuit Abrahamo fides pro iustitia. Interdum verò non tam Imputo quam Tribuo exponi potest. Greg. in Maccab. encom. τὰ τῆς πατρὸς ἀν τὰ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν ὀνομαστῶν καὶ ὁ κλεινοτάτων, facta liberorum patri imputare & attribuere. Synes. ep. 4, σὺ δὲ ὁμοῦ δὴ τῇ λογικῇ τοῦ φιλοφροσύνῃ τῆς ἐξωρίαν, vt tuti tribues. Eadē ep. st. τοῦ νύκτα τῇ μετ᾽ αὐτὸν ἡμέρᾳ λογίζονται, noctem diei quæ post illam noctem illuscescit, tribuunt. Similiter apud eundem, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τὸ παραδόξου λογίζομαι, B. interpr. Huius rei causam ipsi diuino numini attribuendam censeo. Et λογίζομαι pass. signif. Imputor, Tribuor. Ad Rom. c. 4, τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατ᾽ χάριν, non imputatur ex gratia.

Λόγισμα, ατος, τὸ, Idipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur. Antiphanes apud Athen. lib. 1, Βίος θεῶν γάρ ἐστιν, ὅταν ἔχῃς πολὺν πάλαι πολὺ δεῖπνον, μὴ φροντίζων λογίσμασι, de cœnis ἀσυμβόλοις.

A Λογισμὸς, οῦ, ὁ, Supputatio, Computatio, Ratiocinium. Apud Suidam, λογισμὸν τὸ πλῆθος ἐποιήσαντο. Æsch. contra Ctesiph. ὅταν τοῦ χρημάτων ἀπολωλότων δεῖ πολλοῦ χρόνου καθεζώμεθα ὅθεν τὸ λογισμοῦ. Thuc. lib. 4 p. 160, ἀποθόμενος ἐκ λογισμοῦ τὴν ἡμέραν ὅν ὕστερον ἀφεστήκειν, Ex supputatione dierū, Inita ratione dierū. Et l. 3, ἔμελλον οἱ μὲν πλεῖστοι ἁμαρτήσεσθαι, οἱ δὲ πλείστοι τυχεῖν τοῦ ἀληθοῦς λογισμοῦ, consequi verum numerum ex inita oratione. Item apud Synes. ep. 57, λογισμοὶ δὲ χρυσοῦ τῆς καθ᾽ ἡμέραν ἢ τῆς κατ᾽ ἔτος δαπάνης, rationes acceptāti. Et λαμβάνειν λογισμὸν infrà in λογίζομαι. Et λογισμῷ τοῦ ξυμφέροντος, vtilitatis habita ratione. Thuc. l. 2, οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ αἰδοῦς πρὸς ἀφελεῖσθαι, nō vtilitatis magis habita ratione quàm libertatis nostræ fiducia. Non multū absimili signif. apud Herodian. lib. 2, λογισμῷ πάντα καὶ κατ᾽ ἀξίαν ἑκάστου νέμειν, habita ratione meritorū. ‖ Λογισμὸς, Ratiocinatio, Reputatio, Cogitatio. Synes. ep. 4, πύστις ἐλπίων πολὺ λογισμοῖς, Has mecū volutans cogitationes, Hæc mecum reputans & ratiocinans. Idem Ep. 137, ἐνεῶ τὰ νῦν τὸ λογισμοῦ γινόμενος, θεῷ βραβεύτῃ τοῦ σωτηρίου ἡμῶν αἰσθήσει, illa cogitatione iam versans. Philo De vita M. l. 2, τὸν μὲν οὖν τῆς ἄλλων νόμμα εἴ τις ὅλῃ τῷ λογισμῷ, si quis mente perlustret & secum reputet. Plut. ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ὑποψίας, subiit reputatio. Isocr. De pace, τοῦ τῆς μηδεὶς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθεν. pro quo, inuerso loquēdi genere dicitur, ἡ μηδενὶ εἰς λογισμὸν ἦλθεν. Demosth. contra Mid. μὴ τοιοῦτός τις ὑμῖν λογισμὸς ἐμπέσῃ. At ἑαυτῷ λογισμὸν διδόναι (sicut & λόγον ἑαυτῷ διδόναι) Rem secum æstimare & perpēdere. Plut. ὁ δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ διδοὺς, Secum ipse rem æstimans, Secum ratiocinans, Sese respiciēs. B. ‖ Alicubi exponitur etiam Consilium, item Cogitatio, Deliberatio: quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι idem esse tradit Aristot. Eth. 6, c. 1. ‖ Accipitur etiam pro ipsa ratione (vel cōsilio & ratione cum Cicerone) aut etiam mente. Epicur. τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογισμὸς (videlicet τοῦ σοφοῦ) διοικεῖ. id est Cic. interpr. Maximæ & grauissimæ res consilio sapientis & ratione administrantur. Plutarchus De tolert. anim. μετέχειν ἄμως γέπως πάντα τὰ ζῶα διανοίας καὶ λογισμοῦ. Greg. in Macc. encom. αὐτοκράτορα εἶναι τῶν πάθων τὸν λογισμόν. Plut. De virt. Mor. ὅπου ἡττᾶται τὰ πάθη ὁ λογισμός. Demosth. ὀργὴ καὶ προπετεία φθάσαι τὸν λογισμὸν ἁμαρτῶν ἔφη, ira præcipiti atque temeritate lapsum rationi anteuertisse. Idem, εἴ τις ἄφνω, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθεὶς προῆξε. Thuc. lib. 2, οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται, qui ratione & consilio minimè vtuntur, ira potius impelluntur ad rem gerendam. Item, ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι, mentis compotem esse, Apud se esse. Plut. Alex. οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν, οὐδὲ ἐν τοῖς εἶναι τοῦ λογισμοῦ. Pro quo dicitur & ὅθεν λογισμοῦ εἶναι, itidem Rationis & mentis cōpotem esse. Basil. εἰ μὴ τῷ πλάσματι καὶ τοῦ προαγωγοῦ ὅν ἐγκρύμνον καὶ ἔκφρων ποτέ. ὅθεν δὲ τοῦ λογισμοῦ ὑπάρχων τοῦ ἐμαυτοῦ, οὐδὲν εἶδα ποιήσας πωποτέ. vbi opponūtur ἔκφρων & ὁ ὅθεν τοῦ λογισμοῦ ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ. Contrà Greg. dicit, τῆς οὔτω κοινῶν ὄζω λογισμοῦ, Sēsus communis expers. Et Ammian. lib. 2. Epigr. Μὴ τὸν λόγον κοινόν, μὴ τὸν λογισμὸν ἔχων, nec sensu communi præditus. ‖ At λογισμὸς pro συλλογισμὸς vide infrà Συλλογισμός.

Λογιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur. Poll. lib. 9, de partibus theatri, λογιστήριον, ἵνα λογισταὶ σπουδάζοιεν. Harpocr. & Suid. tradūt λογιστήρια esse τὰ τοῦ λογιστῶν ἀρχεῖα, apud Dinarch. & Andoc. In v. l. λογιστήριον dicitur esse Locus in quo exercitus recenseturs & stipēdia militiæ numerantur. Λογιστήρια dicuntur etiam Scholæ calculatoriæ, Scholæ ratiocinatorum. Item Scholæ in quibus disseritur. Synes. ep. 54, καὶ οἷαι τινὰς ἐν λογιστηρίοις ἀποδύνται, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ τινος συμφορᾶς ἀναπιεσθῶσι ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν.

Λογιστὴς, οῦ, ὁ, Ratiocinator, Supputator, Calculator. Plut. in lib. qui περὶ ἀόργησ. inscribitur, ὅθεν θοῦτοις τοὶ καὶ λογισταῖς καὶ διοικηταῖς. Suidæ λογισταὶ sunt οἱ μεθοδικοὶ καὶ τοῦ ἐπιφοῖ. Peculiariter autem Athenis λογισταὶ dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Etymolog. dicit λογισταὶ fuisse decē ἄρχοντας κληρωτοὺς ἐφ᾽ ὧν πάντες οἱ ἄρχοντες ἀρχὴν ἔνα, λόγων ἀπέφερον τῷ διωκηθῶν. Suidas quoque & Harpocr. dicunt fuisse decem numero οἱ τοῦ ἀθήνῃσι τῷ διωκηθῶν ἐξελογίζοντο ἐν ἡμέραις λ᾽, ὅταν τοῦ ἀρχαὶ ἀπὸ τῶν τοῦ οἱ ἄρχοντες. Poll. verò scribit duos fuisse λογισταὶ, alterū τῆς βουλῆς, alterū τῆς διοικήσεως: hósque à senatu sorte deligi solitos ad id munus vt τοῦ δεκαλουθήσεσι τῆς διοικοῦσι. Aristot. Polit. 6 cap. vlt. dicit oportere esse quandam inter cæteras ἀρχὴν τῶν ληφοθῆναι λογισμὸν καὶ εὐθυνοῦσαι. subiūgens, καὶ λοῦσι δὲ τοῦτοις, οἱ μὲν εὐθύνοις· οἱ δὲ λογισταί· οἱ δὲ ἐξετασταί· οἱ δὲ, συνηγόροις. Demosth. Pro cor. εἶτα παρὼν ὅτε ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, τοῦ κατηγόρεις; itáne verò quū tute adesses nō mihi crimina obiecisti coram ratiociniorum præfectis? ‖ Λογιστὴς, Æstimator. Demosth. Olynth. 1, δίκαιος λογιστὴς τῶν τοῦ θεῶν ἡμῖν ὑπηρμένων καταστῆσαι, iustus æstimator. Greg. Nazianz. οἱ τῶν κρείττους τῆς θεότητος λογισταὶ, æstimatores & expensores, vt B. interpr. Rursum Demosth. Pro cor. λογισταὶ ἅμα καὶ μάρτυσι τῆς ἀκούοιεν ὑμῖν χρώμενος. VNDE Λογιστικὸς, οῦ, ὁ, Calculatorius, Qui ratiocinatorius seu calculatori[9] est. vt λογιστικὴ τέχνη, vel λογιστικὴ (sub. τέχνη vel ὅθεν ἐπιστήμη) Ars calculatoria, Scientia ratiociniorum. Λογιστικὸς dicitur etiam qui eius artis peritus est, Qui computandi & numerandi arte pollet. Plato lib. 7 De rep. Et in Epigr. l. 2, Κερκίδος οὐ χρῄζεις ὁ λογιστικὸς, tu ratiocinator & supputator. i. tu geometra & mathematicus. ‖ Λογιστικὸς, Rationalis, Rationis & mentis compos, ὁ ὅθεν λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ, vt Basil. loquitur: seu Qui ratione vti potest. Xenopn. Hell. 5, οὐ μὴν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι. Et λογιστικὴ ὄρεξις apud Aristot. Rhet. 1, quam ibidem vocat τὸν μετὰ λόγου ὄρεξιν, quæ fit ratione & consilio. cui opponit τὸν ἀλόγιστον ὄρεξιν, seu τὸν ἄλογον. vtroque enim ibi vtitur. Et τὸ λογιστικὸν (subaudi τῆς ψυχῆς μέρος) pars animi in qua inest ratio atque consilium, vt Cic. interpr. pag. 184 mei Lex. Cic. Plut. Symp. 3, τὸ ἀκροθώρακος ἐπὶ μὲν ἐκεῖνον τὸ φαντασικὸν, ἤδη δὲ τὸ θεαθῆναι τὸ λογιστικόν. ET Λογιστεύω, Computo. Suidæ λογιστεῦσαι est ἀπαριθμῆσαι, ἀναμετρῆσαι, citanti hunc locum, οὐ δ᾽ ὠκεανὸς ἢ οὐ βουλόμενος λογιστεῦσαι τὰ πεπραγμένα, καὶ μισῆσαι τὰ κακῶς πεπραχθέντα. vbi tamen malim vertere Æstimare.

C. Ἀλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incōsideratus, Minimè circunspectus, Absque ratione & consilio aliquid faciens aut dicens. Plato in Apologia, οὕτως ἀλόγιστος εἰμὶ ὥστε οὐ δύναμαι λογίζεσθαι &c. Apud Polybiū ἀλόγιστος, Qui nihil pensi habet, interprete Budæo. Item ἀλόγιστος ἀνὴρ, qui nullam rationem init degendæ vitæ, apud Xenophontem & Demosthenem, vt idem Budæus annotat. ‖ Dicitur verò ἀλόγιστος non solùm de persona, sed etiam de re. vt ἀλόγιστος τόλμα, audacia ratione carens, vel consilio. ‖ Ponitur verò & τὸ ἀλόγιστον pro substātiuo ἀλογιστία. explicatur autem à Budæo τὸ ἀλόγιστον Affectus inconsideratus: ab aliis Affectus inconsultus.

Ἀλόγιστα κακὰ apud Sophoclem in Œd. Col. scholiastes exponit ἀδύνατα κακά. quam expositionem habet & Suidas. Sunt autem ἀδύνατα κακὰ, inenarrabilia mala. Fortasse non malè etiam explicetur, Quæ computari non possint.

Ἀλογίστως, Aduerb. Inconsideratè, Incogitanter. Isocrates, ἀλογίστως καὶ λίαν εἰκῇ πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονοῦσθαι. vbi notandum post ἀλογίστως subiungere εἰκῇ, quod est Temere, quum tamen illud ipsum ἀλογίστως aliquādo Temere exponatur.

Ἀλογιστί, Aduerb. idem valens quod ἀλογίστως.

Ἀλογιστία, ας, ἡ, Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas, Inconsideratus affectus. Polybius, ἂν εἰ μὴ ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ τοῦ βάλλεσθαι καὶ κινδύνεν τοῦ βίου. Citat & alium eiusdem locum Suidas.

AT Ἀλογίζομαι, ab ἄλογος, Brutorum animalium sensu præditus sum. ἀλογίσαντες enim Hesychius exponit τὰ τοῦ ἄλογον φρονήσαντες. Passiuum est Ἀλογίζομαι, quod pro Obbrutesco vsurpat Eustathius, de sociis Vlyssis loquens ὑποχειρουμένοις. teste Bud.

C. Δυς λόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ratiocinatu difficilis, Quem difficilè tecum reputare & perpendere possis. Accipitur etiā pro ἀλόγιστος. Inconsideratus, Qui reputatus & perpensus nō est. Soph. Aiace, Καὶ τοῦς τὶ δυς λόγιστον ὧδ᾽ ἦλθεν κε-

ια; quod alibi dicit πρᾶγος ἄσκοπον. Vbi tamen δικόγιον quidam parēthesi includunt, ac in propria signif. accipiunt pro, Id quod intellectu difficile est. A

C. Εὐλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum præcedenti. Exponitur etiam actiuè Qui rectè ratiocinatur, Prudens, Moderatus. VNDE Εὐλογιστία, ας, ἡ, Ratio bene subducta. vel Consilium & ratio bene inita. A Suida & Hesych. exponitur εὐβουλία: item εὐλογία. ET Εὐλογιστέω, Rectè ratiocinor. Laert. in Zen. de finibus loquens, ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. Item εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συμπεσόντα, Plut. Æquo animo ferre rerum euenta. B

C. ΑΝΑλογίζομαι, Reputo, Æstimo, Expēdo, Animo verso. Potest & Cōsidero exponi. Plut. in Antonio, ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντώνιον. Et τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, apud Xenophontem. ἀναλογίζομαι τοῦ τόκου, Vsurarum rationem ineo.

Ἀναλογίζεσθαι significat etiā ἀναπτύσσειν καὶ μετασκευάζειν, vt inquit Pollux: hoc est Errorē reputare, retractare, Resipiscere, Sese respicere. Aristoteles, καθάπερ τὸ πνεῦμα ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, i. Quasi reputantes spatii longitudinem, aut Quasi incœpti pœniteat, aut Quasi recolligentes. B

Ἀναλογίζω, apud Philonē in lib. De mūdo pro Recēseo. vt B. exp. ἴδοιμι δ' οὖν τοὺς ἑκάστων χρόνους ἀναλογιζομένους. C

Ἀναλογισμός, οῦ, ὁ, Consideratio. ‖ Item κατὰ τὴν ἀναλογισμόν, pro portione: κατὰ τὸν ἀναλογισμόν. vtroque verbo vtitur.

C. ΑΝΤΙλογίζομαι, Vicissim vel rursus cogito, Ex aduerso reputo, vt fit in coniectura. B. ex Antiphonte.

C. ΑΠΟλογίζομαι, Rationes reddo seu refero. Xenoph. Hellen. 6, καὶ πάντα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν, Quotannis rationes referebat. Æschines, αὐτοκράτορες ἐλῶ χειροτονοῦντες τῇ πόλει, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπολογίζεται τοὺς τοῦ δήμου. Id est, Acceptas & expensas ferebat, inquit Bud. Idem verò Imputare, Expensum ferre interpretatur & in hoc Plutarchi loco in Apophthegmatis, τὸν δὲ μαγείρου τοῖς συναρίστοις ἡμερῶν πινῶν δαπανῶν ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Demosth. aduersus Timocratem, βούλομαι πάντων ὑμῖν ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν. id est (secundum quosdam) Volo vobis ostendere quasi relatis rationibus & enumerando, perfecisse me quod in orationis principio sum pollicitus. In vulgatis tamen editionibus est ἀπολογήσασθαι per η ab ἀπολογέομαι. D

Ἀπολογίζομαι, Rationē ineo, vel Ratione inita colligo & conicio, τεχνίζομαι. Demosthenes, καὶ ἀπολογίζετο ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρεσβυμένων, Θηβαῖος πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς. i. Ratiocinabatur ita, inquit Budæus. In vernaculo sermone eadem metaphora vtimur quum dicimus Ie *faymon conte que* &c. ad verbum, Facio computum meum. Sic autem *Faire conte de quelcun*, respondere his Græcis, λόγον ποιεῖσθαί τινος, docui suprà. E

Ἀπολελογισμένος participium passiua significatione interdū vsurpatur. Xenoph. in Œconomico, χωρεῖς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆν δαπανώμενα ἀφείλομεν, χωρὶς ἢ εἰ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέστεμεν. id est, destinata deputataque. B.

Ἀπολογίζομαι, Enarro, διεξίημι, Percenseo, Cōmemoro, ab ἀπόλογος longā & verbosam narrationē significāte, inquit Bud. Polyb. in 4. ἀπολογιζόμενοι τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα. Idē, ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀποδημίαν καὶ διὰ χρείας. Suidas hunc locum citat (ex eodem fortasse) vbi ἀπολογίζετο ipse ἀπαριθμεῖτο exponit, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπολογίζετο τὰς αἰτίας δι' ἃς ἀπεφύγοντες ἔπιον τὸν Φίλιππον. Apud eundem Polybium alicubi non cū accusatiuo, sed cum ὡς, vt quum scribit ἀπολογιζόμενοι ὡς καταλάβοιντο μόλ &c. G

Ἀπολογίζω, autem reperio tantùm apud Suidam, qui exponit ἀποβάλλω. Vide ἀπολογιστρίζω.

Ἀπολογισμός, οῦ, ὁ, Rationis redditio & relatio, Rationis sumptuum redditio, Expensi relatio. Plutar. in Pericle, ἐν τῇ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ, In reddenda ratione expensarū. Idem in Solone, ἀπολογισμοὺς τοῦ πεπραγμένων ἔχοντα. Æschines, ὡς οὐ μὴ μόνον κρίνοντες ἀλλὰ καὶ θεωροῦμενοι, οὕτω τοῦ ψήφου φέρετε εἰς ἀπολογισμόν, ὅτις μὲν ἂν παροδοῖ τοῦ πολιτῶν, ἐπερησομένοις δὲ τὶ ἐδικάζετε. id est, Tāquam ad congruum respōsum reddendum, & rationē reddendā. ‖ Aliquādo ἀπολογισμὸν appellāt ipsas rationes, seu rationū codicē. Lucian⁹ in Demosth. encomio, ἐδεήθη τοῖς ἀπολογισμοῖς εἰσκεφαλαιῶσαι τὰ ἐμοῦ ἀναλωμάτων. H

Ἀπολογισμός, ἀπολογία, Hesychio, Defensio. Cic. ad Atticum, Ego verò iustum ἀπολογισμὸν σωτάζομαι, sed ad eorū aliquem quibus dissuadentibus & inuitis profectus sum. Existimat autem Budæus ita posse exponi & in loco Æschinis paulo antè citato. Ἀπολογισμός, Excusatio, apud Polybium, lib. 4.

Ἀπολογισμός, Mentis alienatio. Nam Hesychius ἀπόνοιαν exponit ἀπολογισμόν. In qua significatione ἀπὸ significabit στέρησιν.

C. ΔΙΑλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, & subduco accepta & expensa. Demosth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, ἀφῆκεν αὐτόν. at hic positis cū patre meo calculis & ratione collecta, acceptilatione eum liberauit. Alibi, ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. B. ‖ Est etiā διαλογίζεσθαι, Rationes secum subducere, hoc est Ratiocinari, Animo versare, Cogitare. idem quod διανοεῖσθαι. Lucæ 2, ἦσαν δὲ πάντες οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, εἰ ἔστι οὕτω καὶ ἐβαπτίσθη κατὰ μόνας; ratiocinantes in cordibus suis. ‖ Διαλογίζομαι, Differo, Discepto, Xen. βούλει οὖν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δίκαιόν ἐστι, id est διαλεγόμενοι. B.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ, Ratiocinatio, Cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. de Pomp. fugiente, ἀπεκαθήσυχαν ἐν διαλογισμοῖς ὧν οἴοις εἰκός, &c. Ita Bud. pro cogitatione in scriptura identidem accipi scribens. Idem Lucæ 11, ἐσκέφθε δὲ διαλογισμοὶ ἐν αὐτοῖς, interpr. Subiit autem reputatio inter eos. qui διαλογισμοὶ est Intestina sermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος καὶ ἔσω πρὸς διάλεξις. sequitur enim, διὸ ὧν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. nā vnà omnes ea inuaserat cogitatio. Luc. 14, τί πρὸς ἀλλήλους ἐστὶ, καὶ διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, disceptationes, hoc est, variæ & perplexæ ambages, quales solent in mentem venire quum aliquid nouum & parum per se probabile occurrit. ‖ Item Sermocinatio, Confabulatio. Plut. Apophth. νικᾶν γὰρ αἰσθάνεσθαι οὐ φεύγειν παρεσκευασμένων ἀκούω διαλογισμοὺς. Sic Sap. 7, διαλογισμοὺς ἀνθρώπων. B.

Διαλογιστικός, οῦ, ὁ, Ratiocinatiuus. Et τὸ διαλογιστικόν, vis ratiocinatiua, vt suprà τὸ λογιστικόν. Damasc. περὶ τοῦ μνημονεύποντος loquens, τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν δι' ἀδοξίας αἰσθήσεων ἀπολαμβανόμενον παραδίδωσι τὰ διανοητικῶν διαλογιστικῶν. ἄμφω δὲ ἀμφότερα. Vide alium eiusdem Damasc. locum apud B. p. 254, post διαλογισμός.

C. ΕΚλογίζομαι, Computatum & numeratum demetior, Numeratum do & calculo cōpositis rationibus. 4 Reg. 22, πλὴν οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοῖς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν. sed videtur potius legendū αὐτοῖς. nā & Hebræi textus versio habet Nō numeratur eis argentū. Alii exp. Non exigebant accepta pecuniæ rationē, retinendo αὐτοῖς. quibus astipulari videtur locus Harpocrationis suprà in Λογισής citatus: vt sit trāsitiuū. Pro Computo & numero accipitur apud Suid. ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, id est ἀριθμῶν. vbi posset etiā reddi, Posito calculo numerum exercitus colligens. Item Subductis rationibus expendo, Perpendo, Considero, Æstimo. Thucyd. εἰ σωφρόνως τις τῶν τῶν πολέμων ἐκλογίζοιτο. Demosth. contra Mid. πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον, ἐκλογιζομένοις καὶ θεωροῦσιν ὅτι τὸ μὲν ῥᾳδίως κακῶς παθεῖν ἐγγύτατα ἡμῶν εἶναι τοῖς πεπόνθασι, Reputant, Considerant. B. Et apud Suidā ἐμπύρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, id est διανοούμενος, vt ipse exp. ‖ Item Consilium rei agendæ ineo. Thuc. l. 2, διαφερόντως δὲ καὶ πόλεμον ἔχομεν, ὥστε πλεῖστα τοῖς αὐτοῖς μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ὅστις χειρίσοιμεν ἐκλογίζεσθαι.

Ἐκλογισμός, οῦ, ὁ, Exacta cōputatio, Rationum subductio, Æstimatio. Plut. in Catone Vtic. πάντα καταπίνειν εἰς ἄκρον πλοῦν καὶ περιάγειν τὸν ἕκαστον ἐκλογισμόν. vbi exp. Ad summā indicaturā & extremam licitationem rem pertrahere. ‖ Item Ratio, Cogitatio. v. l. ET Ἐκλογιστία itidem Computatio, Numeratio facta posito calculo. Suidæ & Hesychio ἀρίθμησις.

C. ΕΠΙλογίζομαι, Computo, Numerū ineo. apud Ptolem. identidem. B. ‖ Item Repetito veluti calculo statuo, Repetito calculo colligo. & metaph. Argumentis & rationibus

rationibus repetitis concludo, more calculatorū. vt quidam hoc verbum interpr. ‖ Item Perpendo, Reputo, Considero, Mecum subductis rationibus reputo. In Axiocho, οὐκ ἀπολογῇ τὴν φύσιν πεπεισκεμμένος, non considerabis naturā circunspectē. ‖ Item Rationē habeo, Æstimo. Xen. Hell. 7, p. 376, οἱ γὰρ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους, καὶ δι' ἀτυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν τοῦ πυνθάνεσθαι, οὐδ' ὅτι καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θεσσαλοῖς, τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν ἔτι δοκοῦσιν, ἐμέλλον μάχεσθαι. B

Ἐπολογισμός, οῦ, ὁ, Computatio. Item Enumeratio facta repetito calculo. ‖ Itē Cogitatio, Reputatio: qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus, Consideratio. Plut. in lib. qui περὶ ἀδολεσχ. inscribitur, τοῦτο δὲ ἀεὶ καὶ συμμεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἐθισμοῖς τὸ προσοχὼ ἐκείνῳ καὶ τὸν ἐπολογισμόν, ὅταν τι μελλωμεν λαλεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τοῦ στόματος προσρέχει, τίς ἔσται ὁ λόγος. In eodem libro aliquā to antè, ὥστε τὸ τοῦ πόνου ἴαμα καὶ φάρμακον ὅτι τὸ πάθους, ὁ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων αἰσχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπολογισμός. Apud eundem autem De defectu oracul. καὶ τινα τοιοῦτον ἐπολογισμὸν τῆς αἰτίας ἐπολογισμὸν, οἷον ποιεῖ τὸν Κύκλωπα χρώμενον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et talem quandam causæ excogitationem inducūt quali facit vti Cyclopem Euripides. Dionys. Halicarn. scribit ἐπολογισμὸς apud Thucyd. esse vnum ex numero vocabulorū γλωσσηματικῶν καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ δυσεικάστων τοῖς πολλοῖς. quo tamen significatu apud eum accipiatur, non addit. C

c. 2. Προεπιλογίζομαι, Prius computo, Antè posito calculo colligo. vnde apud Philonem De mundo προεπιλογιζεῖσα ἀπόδειξις, iam antè collecta demonstratio. D

C. ΚΑΤΑλογίζομαι, Cōputo, Imputo. vt καταλογίζεσθαι τοῖς τόκοις εἰς κεφάλαιον, B. ‖ Item Numero inter, Annumero, Censeo inter. Xen. συκοῦν δεκάδα σοι καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις τοῦ ἀγαθοῦ. At in v. l. ex Æschine, καταλογίζομαι τοῦ ἀρετῆς, hoc pono & ascribo ad virtutem. Et ex Demosth. καταλογίζομαι προσφορὰς τὸ ἀνεγκέκλητον, Apud vos colloco beneficium, Vobis impensum fero.

Καπολογισμός, οῦ, ὁ, Computatio, Numeratio.

C. ΠΑΡΑλογίζομαι, Subdola supputatione fallo, Falsis ratiociniis decipio. vel etiā Falsa argumentatione vtens decipio. vt fit metaph. non tātùm à calculatoribus sed etiam à sophistis. vtrorumque enim sunt παραλογισμοί. vnde interdum exponi potest Fallo more eorum qui falsis supputationibus & falsis rationibus argumentisq; aliquem decipiunt. Luc. ἐνέσεσι τίνα ἀποκρεδαίνειν παραλογιζόμενον τὰ πιθανά. Isocr. Panath. τοὺς ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παραχρουομένους καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους ἀλλὰ πλεονεκτοῦς. Idē in Epist. ad I. Iaf. σκοποῦσι δ' οὐ παντάχῃ τῷ φύσει τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ παραλογίζονται σφᾶς αὐτοῦς. Sic Æschin. cōtra Ctesiph. ἢ τοῦ ἀκούοντας ὑπολήψεσθαι ὑπολαμβάνεις, ἢ σοῦ τὸν παραλογίζῃ. Pass. quoque accipitur pro Falsis rationibus decipior. Aristot. Polit. 5, c. 8, παραλογίζεται δὲ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῆς, ὥσπερ ὁ σοφιστικὸς λόγος. Sic & Rhet. 2, ὁ κελητὴς παραλογιζόμενος. E

Παραλογισμός, οῦ, ὁ, Falsa ratiocinatio, Fallax ratio. vel Impostura & captio quæ fit fallacibus rationib⁹, Deceptio per fallaces ratiocinationes. Aristot. De arte poet. διδάσκει δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοῖς ἄλλοις ψευδῆ λέγειν οἷς δεῖ. ἔστι δὲ τοῦτο παραλογισμός. Et in eodē libro, διὰ τοῦτο πεῖσαι παραλογισμόν. Apud eūdē De sophist. elench. παραλογισμοὶ dicuntur captiosæ cōclusiones ex rationibus fallacib⁹. F

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, Fallax ratiocinator, Qui fallacibus rationib⁹ decipit, Deceptor, Impostor. ET Παραλογιστικός, οῦ, ὁ, Peritus decipiēdi fallacibus ratiocinationibus, Aptus ad fallēdū subdolis rationibus. Aristot. Rhet. ὅλος δὲ ὁ τόπος παραλογιστικός. Et παραλογιστικὰ ἐρωτήματα, fallaces & captiosæ interrogationes. AT Παραλογιστοῦς, Qui fallacibus rationibus capi potest, ἀπατώμενος. Polyb. lib. 5, καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων ἐν παραλογιστότατον ὑπάρχειν ἀνθρώπος, δεκαῶν ἕνεκα τοῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, qui recta coniectura iudicasset & ratione subducta collegisset. G

Greg. ὁ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ πεπραγμένων τὸν ἀρχαιὸν τούτων συλλογιζόμενος, id est E rerū ordine ratisque tēporū vicib⁹ statuēs Deū esse mūdi cōditorē, atq; ratiocinatione colligēs. Similiter & συλλέγομαι capitur pro Ratiocinor, Colligo. vt mēdosē colligis, inquit Stoicus. Hæc & alia B. p. 665. qui Apud Aristot. in princ. 7 Metaph. συλλογίζεσθαι interpretatur Colligere summā dictorū & ratione, ὃν δὴ τὸν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ τὰ σωταγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ὀνομάζειν. Apud dialecticos accipitur itidē pro Colligo & cōcludo, Ex assumptione propositionū, quasi calculis subductis, summā argumētorū efficio. Arist. Rhet. 2, τὸ μὲν συλλογισάμενον συμπεφασμένον ὡς ὅσον ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, τὸ τελευταῖον εἰπεῖν. Et l. 1, συλλογιζόμενον ἢ ἐπάγοντα διεκπεραίωσιν ὁποῖον. Sic apud Themist. & cæteros logicos. ‖ Accipitur etiam pro ἀναλογίζομαι, Mecum reputo, Perpēdo. Plut. de Cæsare Rubiconē trāsituro, αὐτὸς ἀεὶ πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ πολεμήματος. B.

Συλλογισμός, οῦ, ὁ, Collectio quæ ratiocinādo fit. vocabulū ari. hmeticorū. id est Cōputatio quā subductis calculis summa colligitur. vnde συλλογισμὸς ὑπὲρ ἔχει, vt λόγον ὑπὲρ χεῖν, posito calculo & sūmulis collectis rationē redderē. Pitides apud Suidam, Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπίκτασι ἀγγέλοις Τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. ‖ Inde ad dialecticos trāslatū vocabulū, qui assūptis duabus propositionibus, quasi subductis calculis, tertiū aliquid veluti sūmā inferunt. Quint. modò syllogismū vocat, modò ratiocinationē: vt lib. 5, c. 14, vbi docet quid ab epicheremate differat. Aristot. Anal. priorū lib. 1, c. 1, συλλογισμὸν dicit esse λόγον ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶναι, vel διὰ τῶν κειμένων, vt Gell. legit l. 15, c. 26, ad idēs, Εἰ⁹ de definitionis nō videbatur habere in cōmodè facta interpretatio hoc modo, Syllogismus est oratio in qua cōsensis quibusdā & concessis, aliud quid quàm quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessario conficitur. πεῖρα autem & κεῖμα appellat λῆμμα & πρόσληψιν, sūptionē & assumptionē, hoc est maiorē & minorē propositionē: at τὸ ἕτερον τῶν κειμένων vocat τὸ συμπέρασμα siue ὑπόφορᾶ, cōclusionē siue illationē. Cōplura autē syllogismorū genēra tradūtur in dialecticis. Hūc verò συλλογισμὸν Aristot. aliquādo λογισμὸν appellat, vt De demōstr. l. 2, c. 18, ὅτι δόξα καὶ λογισμός. & Top. 6, c. 3, ἰσότης ἐναντίων λογισμῶν, cōtrariorū syllogismorū. Sic & 2 Phys. c. 8, & alibi. v. l. Aliquādo συλλογισμὸς accipitur pro quadā sui parte, i. pro eo ipso quod in syllogismo infertur, quæ est cōclusio seu cōplexio. Aristot. l. 2, De syllog. c. 17, ἀεὶ δὲ ἀνάγκη συλλογισμὸς γίνεσθαι τῶν πρόσληψιν. Contra Cic. cōclusionem dicit pro ipso syllogismo. De diuin. l. 1, Conclusio autem rationis ea probatur in qua ex rebus non dubiis id quod dubitatur efficitur. v. lex. ‖ Quintil. autē lib. 3, c. 6, συλλογισμὸν inter species legalis statu⁹ numerat, ac συλλογισμὸν accipit statū ratiocinatiuū vel collectiuum. De quo plura l. 7, c. 9. Idem tradit l. 9, c. 2, Rutiliū Lupū & Celsū, sequutos Gorgiā, συλλογισμὸν posuisse inter schemata & interpretatos esse collectionē. H

Συλλογιστικός, ή, ὸν, Ratiocinatiuus, Syllogisticus. vt συλλογιστικὴ θέσις & συλλογιστικὸν ἐνθύμημα. Item status συλλογιστικός, status ratiocinatiuus, interpr. Cicerone, vt testatur Quintil. l. 5, c. 10. Et συλλογιστικοὶ λόγοι apud Laert. in Zen. p. 346. VNDE Συλλογιστικῶς, More syllogismorum. vt Laert. ibidem dicit περάσκοις λόγοις vocari τοὺς σωτάροντας μὴ συλλογιστικῶς. I

c. 2. Ἀσυλλόγιστος, ή, ὸν, Nō rectè ratiocinās, Nō probe colligens & cōcludens, vt bonus syllogismus: vel potius Non probè collectus & ratiocinando conclusus. Synes. ep. 154, οἷς αὐτὸς ἔχεις, ἀδύς ἀκουσον πολὺ τοῦ ἀσυλλόγιστον συλλογισμοῦ, de syllogismis malè cōcludentib⁹. Et ἀσυλλόγιστοι λόγοι apud Laert. in Zen. p. 347, οἱ παρακείμενοι μὴ πιθανῶς τοῖς συλλογιστικοῖς, οὐ σωτάροντες δέ: vt quū ità infertur, Si equus est Dion, animal est Dion: Sed equus non est Dion: Nō igitur animal est Dion. Et ἀσυλλόγιστος συμπλοκὴ apud Alex. in Top. quū duæ propositiones malè iungūtur. Diuersa autē signif. Plut. in lib. De deo Socr. scribit δαιμόνιον Socrati σωτάζειν ἡμῖν ἢ μόνῃ τοῦ τοῦθεν ἰόντα τῆς φύσεως ἐν τοῖς πρᾶγμασιν ἀδήλοις καὶ πρὸς εἰθισμένην ἀσυλλογίστοις φρονεῖν. In v. l exponitur, Cuius ratio iniri non potest; Qui syllogismo aut cōiectura colligi nō potest: J

In iisdem v.l.ex sententiis monasticis affertur, ἀσυλλόγιστον ὄντα ἡ πονηρία pro expers rationis & imprudens. VNDE Ἀσυλλογίστως, Sine ratiocinatione, Vel, Nō vtēdo syllogismo. Itē, Sine ratiocinatione. id est Inconsideratē. Plut. de def. orac. ἀσυλλογίστως ἀπεῖ τὴν μυλῶνος ὅλαν ὀκτῆ μάλιστα τὴν παρόντος, sine ratiocinatione vlla futurum auguratur.

C.t. Ἀντισυλλογίζομαι, Contrario syllogismo refuto, Syllogismū syllogismo oppono, Contraria ratiocinatione colligo & cōcludo. Arist. Rh. 2, καὶ λυσιτελοῦντα: addēs, τὸ μὴ οὖν αὐτὸν ἢ αὐτὸν συλλογισάμενον ἢ ἔνεστιν ὀνεγκόντα: addēs, τὸ μὴ οὖν αὐτὸν συλλογίζεσθαι, δῆλον ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς τόπων ὀνδέχεται πιεῖν. Et l. 3, non procul à fine, τὰ πρὸς τὴν ἐναντίον λόγον λεκτέον, λύοντα καὶ αὐτὸν συλλογιζόμενον.

C. Τὴ Ὁλογίζομαι, Reputo, Rationē habeo. λόγον ἔχω, ὑποτίθεμαι. Demosth. Pro cor. μηδὲν ὧν ἠδικήκατε ὑπολογίζεσθε τὴν ζῆν, ὑποτολεισάμενοι, iniuriarū præteritarū rationē nullā habētes in iis rebus quæ fidei vestræ permissæ fūt, Iniurias nō reputātes. Andor. ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ὑπολογίζοντο τὰς νίκας, rationē nullā victoriarū habebāt. Hæc & alia eiusdē signif. exēpla affert B. p. 1171. Et ex Plat. Apol. κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τὴν ζῆν, vitæ periculi rationē habere. Et ex eodē, μηδὲν ὑπολογίζεσθαι τὸν θάνατον nihil magis formidare quàm turpitudinē. ‖ Camer. interpr. etiā Imputo: & v.l. Cogito, Suspicor, Prætexo, Simulo.

A TVERO Λογὰς, ET Λογάδιον, ET Λογία, ad illud λέγω pertinent de quo priore loco egi, id est Lego, Colligo.

NAM Λογὰς, ἀδος, ὁ ἢ ἡ, Delectus, Selectus, Electus. idē φ ἐκλεκτὸς, ὀπτὸς λεκτός. Est autē masculini & fœm. generis, sicut ἐθὰς, quū huius terminationis verbalia soleāt esse tātùm fœminina. Plerūque verò plur. num. effertur. Exēpla ex Eurip. Pausan. & Basil. habes apud B. initio p. 184. Herodot. Clione dicit λογάδας νεωλίας, delectos adolescētes. Plerūq; λογάδες absolutè ponitur pro λογάδες νεανίαι aut στρατιῶται. Thuc. lib. 5, Ἀργεῖοι οἱ χίλιοι λογάδες, οἷς ἡ πόλις ὀλίγοι πολλοῦ ἄσκησιν τοῦ εἰς τὸν πόλεμον δημοσίᾳ παρεῖχε. Eodē l. p. 185, λογάδες ἀφ' ἑκάστων ἀξιόμαχοι δοκεῖν εἶναι. Et l. 6, p. 231, χιλιακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τὴν ψιλὴν πᾶσαν ὀλεκτὴν ὠπλισμένους. Herodian. modò cū ὀπτὸς λεκτὴ copulat λογάδες, modò ὀπτὸς λεκτὴ λογάδες dicit. l. 8, σὺν ὀπτὸς λεκτὴ καὶ λογάδων ἀπ' Ἰταλίας πάσης αὐδ' ἐφίστ. Eodē l. πᾶς ἀπὸ Ῥώμης ὀπτὸς λεκτὸς καὶ πᾶς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας ἤθροιζεν, delectos milites. Et lib. 2, πρεσβεύσαντες λογάδας ὀπτὸς λεκτὸς, electissimos quosq; milites. Itē λογάδες λίθοι, selecti lapides οἱ ὀπτὸς λεκτοὶ καὶ ἀκρόλιθοι, vt Th. schol. exp. dicēs sic apud eū accipi l. 4. Et in Epigr. fœm. gē. λογάδα στρατὸν, Delectum exercitum. ‖ Λογάδες dicuntur etiam Oculi, οἱ ὀφθαλμοὶ, vt Suid. tradit, hunc ex Epigr. locum citans, Τὶ δὴν σ' ὑπάνιγδος ἔχῃ χρόνον ἀθῆπτος ἀγνὴς, Ἀλλὰ πεῶν λογάδων πυλύ γ' ἀφαυροτέρων. Nicandri autem schol. λογάδας esse dicit τὰ λθυκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Albū in oculo. In Ther. v. 291, in descriptione hæmorrhoi serpentis, Τῷ μὲν ὑπὸ νῦν φόνῳ κεφάλαι δοιὰ μετώπῳ ἔκει) πάργοφι φάν λογάδας τε πεσσοκνής. ET Λογάδιον, Lectè, Electè, ἐπιλέκτως. Thuc. lib. 4, p. 132, ἔρυμα αὐτόθι λῶ παλαιὸν, λίθων λογάδιον πεπιεσμένον, ex lapidibus selectis. Et l. 6, p. 219, ἔρυμά τε ἢ ἀλεφοδῶ πάνυ λῶ τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδιον καὶ ξύλοις ἐξαπαρῶν ὤρθωσαν. Et alibi λογάδιον φέροντες λίθους, lectos lapides cōportātes. A T Λογία, ας, ἡ, Collecta, Id quod in Ecclesiis cōferebatur & colligebatur ad tēuiorū paupertatē subleuādā. Apud Cic. autē Collecta est quod in cōuiuiū cōferabatur symbolū, vt quē dicit, Collectam à conuiua Crasse exigis. Suid. scribit Chrysost. in ἐπιστολὴ epistolæ ad Cor. λογίαν vocare τὴν συλλογὴν, dicentē, ὡς ἐν τῷ λογίᾳ τῷ εἰς τοὺς ἁγίους. quæ verba habentur 1 Cor. 16, initio. vbi annotat Chrysost. eū trāsfire ad τὴν ἐλεημοσύνην & τὴν εἰς τοὺς ἁγίους ὀπὴ κουρίαν. & paulo pòst subiungit, λογίαν δὲ τὴν συλλογὴν καλεῖ, qua videlicet ἕκαστος σωρεὶς φέρει τι. Has λογίας siue συλλογὰς siue ἐλεημοσύνας ad subueniēdū pauperibus collatas, Paulus alibi vocat ὁ λογίας. Suidæ autē & Hesych. λόγιαι sunt etiam ἐκ λογαῖς, καρποφορίαι, ὀπὴ λογαί.

Λ ΕΙΑ, ας ἡ, Præda: id est corpora ipsa rerū quæ capta sunt, vt Gell. exp. qualia sunt Mācipia & iumenta: τὰ λάφυρα dicūtur exuuiæ. & quæ in vrbium direptionibus auferuntur. Plut. Coriol. πολλὴν λείαν βρεμμῷ καὶ αἰκεστοῖς ὠθεῖτο χῶν. Xen. Hell. 1, λείαν ἀπᾶσαν κατέθετο εἰς τὴν Βιθυνοῖ. Item λείαν ἄγειν, siue ἀπάγειν, λείαν ἐλαυνειν & ἀπελαύνειν, prædam agere, vt Liu. loquitur. Xen. Præd. 3, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες. Herodian. lib. 3, καὶ καταβέβηκοτας τὴν χώραν, λείαν τε ἀπαγαγεῖν καὶ πορθεῖν τὰ πλεῖστα. Et l. 7, λείας αἰχμαλώτους ἀπάγειν τὴν χθόνα. Claudian. quoque captiuā prædā dicit. Idem l. eodem, καταστρέψαντες καὶ καθυποτάξαντες Μισοπαμίαν, λείας ἀπελαύνει. Item λείαν λαβεῖν, prædam capere: vt Cic. dicit, Capta crudelissimè ex fortunis alicuius præda. Thuc. l. 6, p. 229, λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἐλαβον, ἣ ἐκομίσθη τὰ λάφυρα οὐκ ἐλάττον πέντε καὶ εἴκοσι. Et l. 2, κατὰ δὲ ἐκμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες. Itē λείαν ποιεῖν, prædā facere: vt Cic. dicit, Maximos quæstus prædāque fecisse. At paulo aliter Salust. Regnum eius sceleris sui prædam fecit. Et λείαν ποιοῦσθαι, deprædor aliquem. Thucydides lib. 8, καὶ πολὺ χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιοῦντο, incursionib⁹ deprædabatur. Plut. Coriol. τὰ τ' σώματα λείαν ἐποιήσαντο, καὶ τὰ χρήματα διήρπασε. Syn. ep. 107, τὸν πολεμίων μὴ ἐπιχόντων καὶ λείαν ἅπαντα ποιεῖσθαι, omnia deprædantibus. ‖ Λεία Hesychio est etiā ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη: quemadmodū schol. Soph. in Aiace, Ἐξαρπάσας δ' ἀρτιος βοῦς εἰσκομῷ λείας ἀπάσας καὶ κατεκεσμένας, hic λείας exp. τὰ πίμνια, τὰ βοσκήματα. vel etiam Pecudes prædando abactas.

C. Λεηλασία, ας, ἡ, Prædatio, Ipsa actio agendi prædā. Apollon. Arg. 2, ἱρεύσατο Μῆλα τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν, oues quas inter prædandum Amyco abegerant. Hesychio λεηλασία est αἰχμαλωσία, λῃστεία, ἁρπαγή: item μάχη, ἀδικία. ET Λεηλατέω, ῶ, Prædam ago. λείας ἀπελαύνω, vt Herodian. loquitur. vel Prædando abigo. ὡς νομεύειν βιαζόμενος, vt ab Hesych. exponitur. Pro Prædam ago capitur apud Soph. in Aiace, ἢ τ' εἰσαεὶ λεηλατοῦ χέρνιβ, id est λείας ἐλάσσῃ, λῃσεύσῃ, πορθήσῃ, vt schol. exp. Xen. λεηλατεῖν ἐκ τῆς Μηδικῆς. Quum verò accusatiuus additur, capitur pro Prædor, Deprædor, Depopulor. vt λεία ποιεῖν. Herodian. lib. 3, πολὺ τὴν χώραν λεηλατήσας, agrum depopulatus, Polit. interpr. Plut. Camillo, αὐδ' ἐφοβίζετο καὶ λεηλατεῖν καὶ καταστρέφειν τὰς πόλεις αὐτῶν.

C. Ἀγελεία, ας, ἡ, Prædas agens, Prædatrix. ἡ λείας ἄγουσα, vt Xen. loquitur. Palladis epitheton: vel ὡς ἐκ τῆς λείας ἄγῃ, inquit Eust. nam λείας est. vel ὡς ἐκ τῆς λείας ἄγειν, à ductā do populo, quippe quæ sit ἡγεμονική: quo signif. ἀγέλαιος & λαγέτας poni idē annotat. Sed prior etymologia magis consentanea videtur, quum eadem Minerua & λαφύρα ab Homero dicatur & συνωνίσεια à Lycophrone. Il. δ, ὡς ὅτε δὲ Διὸς ἀγρότερος ἀγελείη, Ἡ τε θεὸς εἶσι πόλεμον ἐγερσιμάχοιο. Hesiod. Theog. — βούλεται Ἀθηναίης ἀγελείης. ET Ἀγήλαιος, ῶ, ὁ καὶ ἡ, Prædator, Prædas agens. Vnde ἀγηλαίου apud Hesych. λῃστευεῖν.

C. Ἀκρόλειοι, ῶν, τὰ, Primitiæ manubiarum, vel prædæ. quasi τὰ ἄκρα τῆς λείας. vt, Πολυξείνου καταστήσαι τοῖς Ἕλλησι ἀκρόλειον. Item, ὅσα τῶν θεοῖς αἰαθήματα καὶ ἀκρόλεια. qui loci à Suida citātur. Apud quem etiā habetur Ἀκρόλιθοι, ἀπαρχαί, ὥσπερ τροπόλειον. vt videlicet hoc nomine generaliter quæuis Primitiæ significentur. sequēdo tamen ipsum etymum propriè Primitias manubiarū significat, vt exposui. quasi quis dicat summam prædæ, siue spoliorum.

C. Πρωτόλειον, ῶν, τὸ, vel potius plur. Πρωτόλεια, τὰ, Primitiæ prædæ, seu manubiarum, ἡ τῆς λείας ἀπαρχή, quā diis offerebant, vtpote victoriæ autoribus. Generaliter autē pro quibusuis primitiis. Iulian. Iamblicho, σὺν τοῖς τῶν καθ' ἑαυτὸν θεῶν τὰ τροπόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σύνεστιν ἀπέδωκα, σύμβολον ἀφιξέως τῶν ἐμῆς. Eurip. Or. Τῶν τῶν δὲ γονάτων τροπόλεια, θηραίω Ἰκάτης ἀφύλλου τόμαις, ἐξάπτων λόγους. vbi sch. exp. τὰ τροφεῖα & τῆς ἱκεσίας τῶν ἀπαρχῶν. At τροπόλειον apud Suidam post Πρωτόλεια, & in Ἀκρόλειον.

Λείζομαι, Prædor. Ex Epigr. ET Λείζομαι pro eodem: itidem ex Epigr.

Λειτὸς, οῦ, ὁ, Prædabilis, λῃστός. v.l. Vide λῃστός.

¶ Λεία, Præda. idem quod λεία. ex eóque factū dialysi Ionica: vt βασιλεία pro βασιλεία. Herodot. ἀπὸ λείης ζῶσι, viuūt ex præda seu ex rapto, vt Ouid. loquitur. Idem lib. 1, κατὰ λείλιν ἐκπλώσαντες, prædabundè vel prædandi gratia. Idem, λείλιν ποιούμενος τὸν στρατόν, prædas agēs exercitu. Ex eodem affertur λείη θεῶν, (quod mendosum videtur) pro Diripere. ‖ Hesychio λείη est non solùm τροφωνία, sed etiam βοσκήματα, sicut & λεία suprà.

Λείαι, άδος, ἡ, Prædando capta vel abacta. Vnde λείαδ' ἄς apud Hes. ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλληφθέντας. Eust. λεῖαι, αἰχμαλώτοις. Captiuas. Il. υ, Λείαδ' ἄς δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. ET Λειάδης, Prædando captus, seu abductus, Captiuus. αἰχμάλωτος, Hesych. Apollon. Arg. lib. 4, — ἀφνειοῖο διειλυδεῖσα δόμοιο Λειάς, puella seu mulier prædando rapta ex opulenta domo se subducit, ἑτ' αὐτοῦ ὀστοῦν δύνῃς, καὶ δουλία ἐ, γὰ Εἶσιν ἀπὸ ζωῆς. vbi schol. exp. αἰχμάλωτος, δορυάλωτος.

Λεής, ίδος, ἡ, idem quod λεία siue λεῖη. Il. λ, Λεΐδα δ' οὐ πεδίοσσε λάσα ὀφθ' ἥλιβα πολλὰ, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, πόσα πώεα οἰῶν, Ἴσα σὺν σὺν σύβοσα, πόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ἴππους τε ξανθάς. vbi nota quæ λεΐδος nomine cōprehendat: non manubias, nec exuuias, sed pecudes. sicut & de λεία suprà dictū fuit. Od. ξ, καὶ σφι Ζεὺς λεΐδα δοίη. Ab Eustathio actiuè quoq; exponitur λαφυραγωγία: ab Hesychio etiā μυεῖς, ψιλὴ κτῆσις: a Tzetze autem ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις (deriuante à λεῖα, quod τετράποδα significat, quippe quæ τὰ λεῖα καταφέρουσι) in hoc loco Hes. Theogon. de Hecate, Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινόλιον, ἐξέλουσά γε δωρεῇ. Ἐθνῶν δ' ὅγε θωμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λεΐδ' ὀέξεν, Βουκολίας τ', αἰγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Sed commodè ibi λεΐδα exponere possumus Pecora seu Pecudes: sicut λεῖα & λεῖη exponitur βοσκήματα. quæ in λεῖς siue λεία dicuntur quoniam à prædonibus abigi solent. Καταχρηστικῶς autē λεῖς dicūtur etiam χρήματα, vt vult schol. Apoll. dicens propriè esse τὰ ὀλκαφυραγωγία. sic autē accipit hūc locū Argon. 1, Εἴκεν ὅθι τρέψῃσι δόμοις καὶ λεῖδα πάσσι Γαμεῖσθαι ξεινοῖσι καὶ ἀγλαὸν ἄσυμέλεσθαι. sed ibi quoque pro pecoribus accipi forsan possit. ‖ Λεΐδες Hesych. exp. etiam αἰχμαλώτους. quo signif. & λεΐδες dicuntur. ET Λεΐδιος, ῶν, ὁ, Prædando captus, Captiuus. αἰχμάλωτος. Et λεΐδιν apud Oppian. itidem pro αἰχμάλωτος, teste Eust. qui ab Homerico λεῖς deriuat. Item λεΐδιαι χεῖρες ex Epigr. Captiuæ manus.

Λεῖτης, ἡ, ὁ, idem. propriè ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, vt Etymol. tradit. A T Λεῖτος, οῦ, ὁ, Prædando captus, Inter prædandum raptus, Prædando acquisitus. ὁ ἐκ λείας καὶ λῃστείας κτηθείς, vt Etymolog. exp. Itē Qui prædando capi seu comparari potest. Il. 1, Λεῖτοὶ μὲν γὰρ τε βοες καὶ ἴφια μῆλα, Κτηοὶ δὲ τεῖποδες καὶ ἵππαν ξανθὰ κάλλιστα· Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεῖστὴ, οὔτ' ἀρετὴ κεν ἀμείλεται) ἕρκος ὀδόντων, prædando recuperari non potest. Vbi habes λεῖστὶ à λεΐζομαι, & λεῖστὴ à λεΐζομαι. quæ scriptura verior est, & in meo veteri Homeri codice extat: quidam tamen impressi libri habēt λεῖστή. Ad quem locum Homeri allusit Plut. in l. περὶ φιλαδελφ. quum ait, λεῖστοι μὲν τε φίλοι καὶ συμπόται, κτῆσι δὲ κεῖται καὶ σωνῆθες, ἢν τοιοῦτον ὡσαῦτ' ὀπλῶν ἠὀρχαίων διαφερέντων, ἀδελφὰν δὲ αὐτὴ κτῆσις οὐκ ἔστι.

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, idem quod λεῖστὴς, ex eóque factum per synæresin. id est Prædator, Prædo. Xen. Hellen. 6, ἄδικος ἢ λῃστὴς καὶ κλῶ καὶ κλῶ θαλάσσαν: quod hominum genus se πορισταὶ vocare solitum honestiore vocabulo, Aristot. Rhet. 3 scribit. Soph. Philoct. Οὐκ ἔστι λῃστὴς πνεῦμ' ἀναιμόφρων. Ὅπου παρεῖ κλέψαι τε κἀφαιρεῖσθαι βίᾳ. Xen. Hell. 3, τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἀμφισβητουμένους βασιλέως, à prædonibus captos. Demosth. ad Philippi epist. λῃστὰς ὁμολογῶν καταπεμπόντων. quib. interceptis dicit se ἐν τῷ πάντ' νῦν ἐστιν ἀσφαλῆ παρεσκευάσθαι. Quod verò ad scripturam attinet, non quidem in omnibus libris subscribitur, sed subscribi tamen frequentius solet. A T Λῃστὸς, οῦ, ὁ, q. d. Prædabilis. v.l. Eius signif. cuius λῃστός.

C. Λῃστοκτόνος, ῶ, ὁ ἢ ἡ, Prædonum interfector. Epigr. lib. 2, Βέλτερον ἠγεμόνος λῃστοκτόνου εἰς κόσμον ἔθεν Ἡ τὸν χρόνον τὸν Γενναδίου πτωχόμας, ducis prædones seu latrones interficientis. quos φονέας ibi appellat.

C. Λῃσταρχὸς, ῶ, ὁ, Princeps prædonum, Princeps latro. B. ex Clemente Alex. ET Λῃσταρχὴς pro eodem. Plut. τὸν μὲν λῃσταρχὴς. Priius autem λῃσταρχὸς agnoscunt Suidas & Hesych. exponentes λῃστῶν ἀρχηγός. ET Ἀρχλῃστὴς SIVE Ἀρχλῃστὴς, mutato ordine cōpositionis pro eodem. λῃσταρχὸς (inquit Hesych.) ἀρχλῃστής.

Λῃστικὸς, οῦ, ὁ, Prædatorius. vt λῃστικὸς βίος, vita prædatoria. Aristot. Polit. 1. Et λῃστικὰ ἔθνη, gens quæ ex rapto viuit, Quæ prædis & latrociniis victitat. Aristot. Polit. 8, cap. 3. τὰ λῃστικὰ μέρη ἐστὶν, αἱ θηρευτικαὶ δ' ἡ μετεωλήφασι, de Pontica & Epirotica gente. At τὸ λῃστικὸν (fubaudi σύστημα, vt Thuc. schol. infrà in λῃστικὸς subaudit) dicuntur ipsi prædones, vel Prædonum agmen, vt τὸ στρατιωτικὸν ipsi milites. & τὸ δυνατοστρατικὸν, ipsi satellites. Thuc. l. 1, τὰς ναῦς κτησάμενοι τὸ λῃστικὸν καθῆκον, prædones tollebant vel Latrocinia profligabant. Et liu. 2, καὶ τὸ λῃστικὸν τῆς Πελοποννήσου μὴ ἐῶντες ἀμφισβητεῖν τὸν πλοῦν τῶν ὁλκάδων, prædones Peloponnesios. Rursum l. 1, τὸ, τε λῃστικὸν καθήκει ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφ' ὅσον ἠδύνατο. VNDE Λῃστικῶς, More prædonum, More prædatorio. Thuc. lib. 6, p. 232, καὶ λῃστικῶτερον ἔδοξε παρεσκευασμένοις πλεῖν. Et lib. 1, πλοῖα τῷ παλαιῷ τρόπῳ λῃστικώτερον παρεσκευασμένα, veteri more magis in piraticum modum ædificata.

Λῃστεύω, Prædor. idem quod λεΐζομαι, nisi quòd neutraliter capitur, vt & Prædor, id est Prædonem ago, Ex rapto viuo. Prædas ago. Demosth. Philipp. 2, λῃστεύειν ἀπάσῃ, καὶ τοῦτο τῷ τρόπῳ τὸν πολέμου χρῆσθαι πρόσθεν. Herod. lib. 1, κώμας τε καὶ ἀγροῖς ὀπὴ τρέχον ἐλῃστεύειν, in vicos agrōsq; factis incursionibus prædas agebat, hoc est ἐλεηλάτει, λείας ἤγαγε, λείας ἀπήγαγε seu ἀπελαύνε, vt suprà loquitur. Thuc. autē schol. l. 1, p. 2, dicit etiā λῃστεύειν χώρα, quæ à prædonibus infestatur. VNDE Λῃστεία, ας, ἡ, Præda, hoc est ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Aristot. Polit. 1, cap. 5, οἱ δ' ἀπὸ θήρας ζῶσι. καὶ θήρας ἕτεροι ἑτέρας· οἱ, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας, οἱ δ' ἀφ' ἁλιείας, οἱ δ' ἀπ' ὀρνίθων ἢ θηρίων ἀγρίων. vbi nota eum λῃστείαν facere speciem τῆς θηρας, id est venationis. nam prædones sua quoque exercent aucupia & venationes, sed improba & nefaria. Thuc. lib. 1, pag. 2, ἑτοιμάσαντο πολὺ λῃστεύειν, καὶ πρὸς πόλεσι τείχεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένοις, ἡρπάζειν τὴν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐπιούσιον.

Λῃστήριος, ῶ, ὁ, idem qui λῃστῶς, Prædatorius. A T Λῃστήριον, ῶ, τὸ, idem quod λῃστικὸν, id est Ipsi prædones, Prædatorum agmen. Plut. in Pomp. de bello piratico loquēs, οὐ μὴν προσέτι ἐπ' αὐτοῖς ὀξέως ἢ ἐπιτάξαι καθήρει τὸν αὐτοῖς λῃστηρίων τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος. vbi λῃστήριον accipi etiam potest pro Latrocinium, vt Bud. interpr. in hoc Luc. loco, καὶ λῃστεία καὶ κώπε α καὶ πυρετὸ ἢ δικαστὴ καὶ τύραννοι. Idem Plutar. in Sylla λῃστήριον Νομαδικὸν dicit Prædones Numidicos.

Λῃστρικὸς, οῦ, ὁ, idem cum λῃστικὸς. vt λῃστρικαὶ ἶνες, naues prædatoriæ. Liu. Omnem oram à Malea prædatoris nauibus infestam habenti. Et λῃστρικὴ ναῦς apud Thuc. Item λῃστρικὸν πλοῖον, pro eodem, seu piraticum nauigium,

Aristot.Polit.1,c.5,βίος νομαδικός, γεωργικός, λῃστικός, ἀ- A
λιευτικός, θηρευτικός. id est ὁ ἀπὸ λῃστείας, ὁ δι' ἀ λῃστείας περιζῶ-
μενος τὴν τροφὴν, vt ibidem loquitur. ‖ Λῃστικοὶ dicuntur
etiã Qui latrocinia exercẽt, Qui ex rapto viuunt, Qui
prædis agẽdis se exercẽt, Prædones. Strabo 129, λῃστικοὶ
ὄντες καὶ πλανῆται οἱ Κίμβροι. Idem, οὔτε γὰρ τὴν τοιαύτην αἴτιαν τῶν
λῃστικοῦ καὶ πλανήτου τῆς τοῖς Κίμβροις ἀποδέξαιτ' ἄν τις. Plut.
in Quæst. Rom. de quodã Macello, p. 247, εἴαιον αὐδεμίαν
καὶ λῃστικὸν γραμμάτιον, καὶ τοιοῦτον ἅπαντα πολλοὺς, μόλις ἀλωναι
καὶ κολασθῆναι. ‖ Τὸ λῃστικὸν, idem quod τὸ λῃστικὸν suprà, & B
τὸ λῃστήριον, id est Ipsi prædones, Prædonum agmen, seu
σύστημα. Thuc. lib. 1, p. 2, τῶν λῃστικὸν καθηστεὶς ἐκ τῆς θαλάσ-
σης ἐφόσον ἐδύνατο. sic enim quidam libri habent, etiam
manuscripti. schol. tamen λῃστικὸν legit, & discrimen
statuere videtur inter λῃστικὸν & λῃστικὸν. sic enim habet,
λῃστικὸν, τὸ σύστημα, ἤγουν τοὺς λῃστὰς λῃστικὸν δὲ, τὸ κτῆμα. Ita λῃ-
στικὸν fuerit Prædaceũ, Prædatitiũ: vt Gell. dicit Prædaceam pecunia & Prædatitia pecunia. VNDE Λῃστικῶς,
Prædonum more, vt λῃστικῶς.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, Prædatoria, Prædatrix. vt λῃστρίδες νῆες, C
naues prædatoriæ siue piraticæ. quæ λῃστικαὶ paulo antè.

ΛΕΙΒΩ, F. ψω, Libo. idem quod σπένδω. Ea signif. au-

tem Libare dicitur qua diis libare merum,
id est ex patera fundere in eorum honorem. Il. ω, Εὔχετ'
ἔπειτ' ἄρα μέσσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον Οὐρανὶ ἐισιδέων, καὶ φω-
νήσας ἔπος ηὔδα, Ζεῦ πατερ. Odyss. β, Σπεῖσαι τε κρητῆρας ὅπα
στεφέας οἴνοιο, λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς, de Telemacho cũ
suis nauem soluentibus. Virg. Æn. 8, dicit, In mensam
læti libant diuósque precantur. sicut & Priamus in illo
priore Homeri loco precatur postquã libauit. Il. ω, de D
Hecuba Priamo libaturo paterã porrigẽte, Οἶνον ἐχευσ'
ἐν χερὶ μειλίφρονα δεξιτερῇφι, Χρυσέῳ ὀν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε
κοιήσω: de Hecuba, inquam, quæ pateram porrigẽs, ait,
Τῇ ἀπέσσον Διὶ πατρὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι. vbi nota syno
nymos poni σπένδειν & λείβειν. Et Hesiod. — Διὶ λείβων αἴ-
θοπα οἶνον, Ioui libare nigrum vinum. Dicitur etiam δάκ-
ρυα λείβειν, lacrymas fundere in honorem alicuius, vt
diis ex patera vinum. Quo signif. Ouid. De ponto lib. 1,
Iure igitur lacrymas Cælso libamus adempto. Od. ε, Πόν
τον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων. Od. π, Ἀμφιχυθεὶς E
πατρὸ' ἑοῦ πολὺν ὀδύρετο δάκρυα λείβων. sed frequentius repe-
ritur εἴβων pro λείβων. Vtitur eadem phrasi & Eurip. Pro
Fũdere seu Diffũdere accipi potest & in hoc apud De-
metr. Phaler. loco ex Plat. de sono musico, ὅταν δ' ἐπέ-
χων μὴ αἴτιν ἀλλὰ κιχλῇ, τὸ δὴ μετὰ τῶν ἡδὺ πίκει καὶ λείβει. vbi
annotat Demetr. λείβει esse ἐμφατικώτερον quàm πίκει &
propius ad poeticam phrasin accedere. éstque ibi πίκειν
& λείβειν metaphoricè sumptum pro Delectatione per-
fundere. Rebus gratis animum quasi liquefacere, & vt
diffluat facere. nã sequitur, ἕως ἀν ἐκτήξῃ τὴν ψυχήν. Est au-
tem locus ille Plat. in 3 De rep. Similis metaph. & Alcæi
infrà in Καπίβω. Λείβομαι, Fundor vt vinum ex patera à
libãtibus. interdũ etiã neutraliter Fluo. Xen. Pæd. 6, ἐλεί-
βετο ἡ αὐτῇ τὰ δάκρυα κῇ ἥδ' παρειῶν. Hesiod. Asp. de apro
dentes acuente, ἀφρὸς δὲ ῥέε σῦμα μαστιχόωντο λείβεται. B.
λείβεσθαι exp. τήκεσθαι, liquescere, quo cũ paulo antè à Pla
tone copulatur. Plut. Sympos. 5, p. 847, ὥστε ῥεῖν καὶ λείβε-
σθαι ἐρωτικὸν ὅταν ἐμβλέπῃ τις καλοῖς, id est ἐντήκεσθαι, vt
ibidem loquitur. Sed si ibi exponamus Liquescere, erit G
ὕστερον πρότερον. nec enim aliquid fluit antequam lique-
scat.

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, Libatio, Sacrum quod vino fit. θυσία οἴνου, vt He
sych. exp. δι' ὀργῶν θυσία, vt Moschopul⁹. Plato De leg. λοι
βὴ οἴνου, libatio vini. VNDE Λοιβῆον, Libamen. nam
Suid. exponit θῦμα. Sed videtur potius significare Vas
quo libatur: vel specialiter Vas quo oleum diis libatur.
Sic enim Poll. lib. 10, de iis quibus ἐν τῷ σπένδειν vtimur,
καί που καὶ ἀστὴν δεῖον, ᾧ τὸν οἶνον ὀλίγον σπένδεται καὶ λοιβεῖον, ᾧ
τὸ λαιον. Sed in eius codice perperam SCRIBITVR H
Λειβεῖον. at λοιβεῖον veram esse scripturam ostendit ἀστὴν
δεῖον ἀ σπένδω, vt λοιβεῖον à λείβω: vtpote quæ à præter.
med. formẽtur. Idem & λοιβάσιον paulo pòst. ET Λοιβάο
μαι, Libo. vnde λοιβῆτιν apud Hesych. σπένδει, θύει. ET
Λοιβάσιον, Vas quo libatur, vt λοιβεῖον paulo antè: specia-
liter autem Vas quo oleũ libabãt in deorum sacris. A-
then. lib. 11, ex Clearcho & Nicãdro Thyatireno, λοιβά-

σιον, κύλιξ ᾧ τὸ ἔλαιον ὀλιγάκις ἐισι τοῖς ἱεροῖς· ἀστὴν δεῖον δὲ, ᾧ τὸ
οἶνον. AT Λοιβεῖς, ἴδος, ἡ, Calix quo vinum in sacris deorũ
libatur. nã λοιβίδας ab Antimacho Colophonio vocari
τὰ ἀστὴν δεῖα, (de quibus iam dictum fuit) idem Nican-
der apud eũdem Athen. docet. Perperam autem apud
Hesych. λοιβίδες, ἀστὴν δεῖαι, pro ἀστὴν δεῖα.

C. ΑΠΟλείβω, Distillo, Fũdo. actiuum, cũ accusatiuo. Dio-
dorus Siculus in historia Alexãdri, ἔστι δὲ καὶ δένδρον θαυ-
μάσιον δρυΐ, ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολείβον μέλι. Ἀπολείβομαι, pass.
Stillo. Distillo. Hesiod. in Scuto, — ἁμ' ἀπολείβετ' ἔαρξε.

C. ΔΙΑλείβομαι, Restagno. v. l.

C. ΕΠΙλείβω, Insuper seu vltra libo, vel Super aliqua re li-
bo. Aut pro simplici λείβω. Od. γ. Κῆροι δὲ κρατερὰς ἐπι-
ψαῦσαι πόντιοι. Νύμφαι τ' ἀρτάμενοι τ' ἐπιξάμενοι τ' ἐπιλείβοι. quibus
subiicit, Αὐτὰρ ἐπὶ σπεῖσαι τε ἔπον τ' ἤθελε θυμός. vbi
iterum nora poni synonymos ἐπιλείβω & ἐπιστέφω, sicut
suprà λείβειν & σπένδειν. Il. α, de victima ad cremationẽ
parata, Καῖε δ' ὅπ' ἀμφὶς ὁ γέρων, ὄφρ' ἀμφὶς ἄλοιτο σίνον λείβε.
vbi tmesis est pro ἐπιλείβε.

C. ΚΑΤΑλείβω, Effũdo & destillo, vt ii qui inter libãdũ, vi-
nũ è patera fundũt. Et καταλείβομαι, Effũdor & destillor,
vt vinũ è patera inter libãdũ. vel Defluo, Destillo. He-
siod. ἐκ πέτρης καταλείβεται, è petra destillat seu defluit.

C. ΣΥΝΛείβω, Cõfundo & misceo, vt vinum quod patera
libatur. Et Συμλείβομαι, ita confundor. Item pro ῥεύ-
ομαι seu καταλείβομαι, Stillo, Fluo. vel In vnũ stillo & cõ-
fluo. Plut. De primo frig. ὁ δὴ τοῦ ὕδατος καλούσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συμλείβομενος, quam appellant Stygis aquã,
de saxo exiliter scatẽtẽ, Turn. interpr. ‖ Bud. συμλείβεσθαι
apud Plut. in Æmyl. interpr. Colliquescere, Liquari.

C. ΥΠΟλείβομαι, Subtus fluo & stillo. vel Aliquantũ fluo
seu stillo: aut Vtifluo. vnde ὑπολείβων apud Hippocr.
quod Galen. in Lex. Hippocr. exp. ὑπόταξις, ὑποῤῥῆξις.

Λείβηθρον, ου, τὸ, Riuus, Aquæ ductus. idem quod ἀμάξα. a-
pud Homerum. Eust. ex Lex. rhetor. λειβήθρου, ὁλκὴς ὑδάτων.
Idem ET Λίβηθρον dicitur, vt ἕλη & ἵλη. Eust. ex
Ælio Dionytio, λίβηθρα ἔτυψα χαμαὶ δρόμους ὑδάτων.
Sed frequentius per diphthongum scribitur, vt tradit
Eust. qui etiam exp. πηγὴ ὕδατος καταβαίνουσα γραπτῆς. Locus
irriguus. tũncque idem foret cum λειμών, pratum.
‖ Λείβηθρα plur. num. dicitur etiam Mons quidam Ma-
cedoniæ, apud Lycophr. vt tradunt v. lex. Ita autem lo-
cus ille appellatur παρὰ τὴν καταβάσεις τῆς, καὶ ὕδατα λείβε-
σθαι, vt Eust. docet. Plut. Alex. πηγὰς λειβήθρας τῆς Ὀρφέως
ξόανον. Libethra apud Plin. l. 4, cap. 9, fons est Magnesiæ.
Cuius gentile EST Λειβήθριος, Popu li eum locum in-
colentes. apud quos vixisse Orphea scribunt.

¶ Εἴλω, F. ίλω, idem quod λείβω, ex εόω factũ πρόσωπον τῶν λ: F
Ionicæ & Æolicæ dialecto magis familiare, vt Eust. an-
notat: alibi ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo
ablatũ esse vt σ in ἕω. Frequens est δάκρυον εἴλειν, fundere
lacrymas, vt suprà δακρυα λείβειν habuisti, Od. π, — ἐλεει-
νὸν ὑπὸ ὀφρύσι δάκρυον εἶλον. Od. π κεν, ἢ ὑπὸ ὀφρύσι δάκρυον
εἶλε, Χλαῖναν προχυθείσ αὐτὴ ος θαλαμοῖσιν ἀνάσχων. Alibi
autẽ dicit βλεφάρων ἀπὸ δάκρυον ἦνε. Et, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλε
φάρων χαμάδις ἔαλε. Itẽ, ὄμματα δάκρυσι δεύεσκον. Et δάκρυ
σιν ὄμματ' ἔφυσον. quæ duo posteriora itidem à liquidis
desumpta sunt vt ἕω siue λείβω. Et Εἴλομαι, Fundor
vt vinum è patera inter libandum: vel Fluo, Destillo,
στάζω. Hesiod. Theog. de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων
ἔρος εἵλετο δερκομένοιο. Ἀπὸ μελέων. Apollon. Arg. 2, ἄκαμπτος
ἱδρὼς εἵλετο ἐκ λαγόνων.

Εἴλιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Stillatitius, Stillans. στάζων, vt Eust. exp.

C. ΚΑΤΕίλω, idẽ quod καταλείβω: vt καπίβειν δάκρυα, effun
dere lacrymas. Il. ω, initio, Τῶν μνησκόμενος θαλερὸν κῆν
δάκρυον εἶλε. per tmesin pro καπίβε. Od. λ, Κλαῖε δ' ὀμα
λιγέως θαλερὸν κῆν δάκρυον εἶλε. Odyss. π, ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ
θυμῷ Ἰφθίμη βασίλεια πέρην κῆν δάκρυον εἶλε. Odyss. φ, Ἀ
δειλώ, τί νυ δάκρυ καπείλεαι; Et Καπίλομαι, Defluo, De-
stillo: vel Fluo. Odyss. ε, Calypso ad Vlyssem, Ἴσθι νῦν
πόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδ' ὑπένερθεν, Καὶ τὸ καπηλίθρον συ-
γὸς ὕδωρ. Dicitur verò & αἰὼν καπίβεσθαι eo sensu quo
Labi apud Latinos. nam & id verbum de fluminibus
vsurpatur. Odyss. ε, paulo antè locum citatum, de Vly-
sse, οὐδέποτ' ὄστε Δακρυόφιν πέρσον τὸν καπίβεσθαι δὲ γλυκὺς

αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ. ‖ Καπείβω, Perfundo, seu Delecta- A
tione perfundo, vt & λείβω suprà. Alcæus apud Athen.
lib. 13, ἔρως με δ' αὖτε Κυπρίδος ἔκαμε γλυκὺς καπείβων καρ
δίαν ἰαίνει. Vide & λείβω.

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ, Pratum, Locus irriguus: εἰς ὃν ὕδωρ λείβε-
ται, vt Eustathius exponit, etymologiam simul expri-
mens. vulgo autem λιβάδιον vocari scribit, itidem à λεί-
βω, vt & λίβηθρον siue λείβηθρον pro loco riguo. Od. η, Ἐν
δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δρῦς ἐρέες, οὔτε τι λειμών. Od. ε, Ἀμφὶ δὲ
λειμῶνες μαλακοὶ σίου ἠδὲ σελίνου Ἤατο. Sic enim legit
Ptolemæus Euergetes, non ἰοῦ, vt docet Athen. lib. 2, de B
fio loquens. Causam autem cur sic legat, ibidem affert.
Chæremon apud Athen. lib. 13, θηρωμένων τὰ λειμώνια τέ
κνα, id est flores: quos idem poeta ἔαρος τέκνα appellat,
αὐξηροῦ τέκνα ἔαρος ῥοδοκόμοιο. Aristoph. Ran. χωρήσθω
εἰς πολυρόδους λειμῶνας αὐθεμόδους. Xenoph. de re eque-
stri, τοὺς λειμῶνας, τοὺς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. ‖ Λειμὼν Hesy
chio est αὐξηρὸς τόπος, αὐλών, θάλασσα. ‖ Est & locus
trans Tmolum versus austrum, vbi delubrum Caystri
Pẽthelileæ filii & Asiæ herois & Lydorum regis mon- C
stratur, iuxtaque fluens Caystrus fluuius, vt tradunt v.
l. ex Strabone. Idem & Eust. ex eodem, dicens quosdam
ita accipere locum Homericũ Il. β, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καυ-
στρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, & Ἀσίῳ facere genitiuum ab Ἀσίας pro
Ἀσίου. Alii verò quoddam Asiæ pratum ibi intelligere
malunt: alii pratum limosum, ἄσης deducẽtes ab ἄσης,
id est ἰλύς, limus, vt pluribus ille docet. At Virgil. cecinit Georg. 1, Iam varias pelagi volucres & quæ Asia cir
cum Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. vbi
Seruius, Asia dictum hic esse ab Asia palude tradit. D

C. Λειμωνοειδὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Prato similis, Floridus, Herbidus.

C. Εὐλείμων, Bona prata habens, Pratis ornatus. Od. δ, Οὐ
δόρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' ἀλείμων Αἴθ' ἀλὶ κεκλίατο.

Λειμωνήρης ἑστία, Herba pratensis, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι, Suid.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratensis, vt λειμωνία πόα. Soph. Aiace, Ἐδαίφ
μιμνω λειμωνία πόα, in pratensi herba Idæ. Et λειμωνία γῆ,
pratensis terra, vt Gaza vertit apud Theophr. πλὴν ὅσα λει
μωνία καὶ ἔφυδρον παντὸς ὁμολογουμένως ἀγαθὴ ἐστί. Et in 3 De
caus. λειμωνία γῆ, ἡ κοῦφη καὶ μὴ πίονα καὶ ἔφυδρος: quum vi
tibus commodam esse dicit. Λειμωνία dicitur e- E
tiã anemones species quædã, quasi pratensis. Theophr.
Hist. pl. lib. 6, cap. 7, καὶ τῆς ἀνεμώνης ἡ λειμωνία καλουμένη. Et
Plin. lib. 21, cap. 11, Deinde alterũ genus anemones quæ
limonia vocatur. A Theophr. Hist. pl. lib. 6, c. 3, inter φυ
λάκανθα numerãtur: sed perperam ibi scribitur ἡ λυλειμ-
ωνία. (AT Λειμώνιον, ου, τὸ herba est quam alii Neuroi
des appellant, vt tradit Diosc. lib. 4, cap. 6, vbi eius de-
scriptionem reperies. Plin. lib. 20, cap. 8, Est & beta syl-
uestris quam Limonium vocant, alii Neuroides.) ‖ Λει-
μωνία, substatiuè exponitur etiam Prati viror, ἡ ἐν τῷ λει F
μῶνι χλόη. ITEM Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates, gem
ma quæ Plinio eadẽ videtur cum smaragdo: dicta à pra
tensi virore.

Λειμωνιὰς, άδος, ET Λειμωνὶς, ίδος, ἡ, Pratẽsis. Apollon. Arg.
2, Τίπτε δέ μιν νύμφαι λειμωνιάδες, nympha pratensis: vt ὀρειάς
& δρυάς. Et λειμωνὶς πόη, pratensis herba, apud Dionys.
De situ orbis, vt λειμωνία πόα paulo antè apud Soph.

Λέμαξ, ακος, ET Λεμαὶ, άδος, ἡ, Pratum. Eurip. Phœniss. λω
πῶδφον κῆν λέμακα. Hesychio λέμαξ est nõ solùm λει- G
μών, sed etiam χωρίον ἐν ᾧ λειμὼν χωρεῖ ὅπτιδον: Suidæ
autem, σύμφυτος τόπος, κῆπος. Et λεμάδες eidem Hesychio
νοτεροὶ καὶ πωδεῖς τόποι, quibus verbis subiungit, ἔστι δὲ καὶ
ζῶον ὅμοιον κοχλίᾳ ὁ καλοῦσι λέμα, id est limacem. A Λέ-
μαξ autem est COMPAR. Λεμακέστερος, Herbidior aut
Viridior in modũ prati. λεμακέστεροι apud Suidam dicũ
tur οἱ σύμφυτοι καὶ σκιόδενδροι τόποι, loci arboribus consiti.

ΛΕΒΗΣ, ητος, ὁ, Lebes. à λείβειν dictus, quoniam in eum
τὸ ὕδωρ λέβεται, funditur, vt Eust. ex Athen. tradit. Dici-
tur vas plerunque æneũ quo aliquid igni applicamus H
vt bulliat. Il. φ, Ὡς δὲ λέβης ζῆ ἔνδον ἐπιῤῥοθέων πυρὶ πολλῷ,
Κνίσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σάλοιο. Athen. l. 4, λέβητας
ἐπίστασθαι κρεῶν παντοδαπῶν μαγείρους. Eodẽ lib. dicit χαλκεῖς
λέβητας, vt Ouid. — operoso ex ære lebetes. Et alibi λεβη-
τῶν ὑποθήματα, id est tripodes. In certamin bus etiã
donabãtur lebetes. Il. ψ, Νικῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε
τρίποδάς τε. Sic Virg. Æn. 5, Tertia dona facit geminos ex

ære lebetes. ‖ Λέβης dicitur etiã Pelluis lauãdis manibus,
Malluuiũ. χρνιβον seu χρνίβιον. nam & in ipsum λείβεται
τὸ ὕδωρ: vt Eust. ex vet. gramm. tradit. Od. γ, Χέρνιβα δὲ σφ'
Ἄρητος ἐν αἰθεμόεντι λέβητι Ἤλυθεν ἐν χαλκείῳ φέρων, aquã
lauandis manibus in florido malluuio. Od. α, Χέρνιβα δ'
ἀμφίπολος τοῖς χέε ἐπὶ χθονὶ φέρουσα Κάλῃ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο
λέβητος. atque ita illis grammaticis λέβης est vasculũ
quod lauantium manibus supponitur, excipientibus a-
quam ἐκ τοῦ χέειν, id est è gutturnio in quo affertur ipsa
χρνιψ, id est aqua lauandis manib⁹. Vnde & Poll. lib. 6,
c. 14, χέρνιβα μὴν τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ, τοῦχωμα δὲ τὸ ὑδροφόρον
ἀγγεῖον, λεβητα δὲ τὸ ὑποτιθέμενον. Sed & Athen. lib.
11, citans ex Hom. — ἄπυρον καπήματα λέβητα, & ex Ione
exponens ἄχραντον περί, eo significari ait τὸν ὀλιγοστὸν εἰς
ψυχρὰ ὕδατα ὑποδεχομένου, vel τὸν τοῦ ψυχροποιοῦντος ὄντα.
Sunt igitur duo λέβητων genera apud Homer. πυρὶ λέ-
βητας & ἄπυρα τρίποδας, vt Athen. tradit lib. 11 in Ἀμφίθεον. Dici-
tur etiam de pelluuio, id est vase in quo pedes abluun
tur, quod & λεκάνη. Homer. apud Poll. — χερνὶ δὲ λέβητ' ἐλε
παμφαόωντα Τῷ ποδ' ἀς ἐβάπτιζεν, ὕδωρ δ' ἐπεχεύατο πουλύ. VNDE Λεβητοειδὴς, ειδος, ὁ καὶ ἡ, Lebetis formã
habens, Leberis formam referens. Athen. l. 11. de dacty-
loto poculo, ἔστι δὲ χαλκεῖον ὀκτάπαλον, λεβητοῦδες, ὀλιγοστὸ
ὡς ἔχον τοῖς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδεχάς. Eodem lib. ἀμφίθε-
τον dicit esse χαλκεῖον πολυόκτωλον, λεβητοῦδες. Et DI-
MIN. Λεβήτιον AC Λεβητάριον, Paruus lebes. λεβήτιον ab
Athen. lib. 4 ponitur inter μαγειρικὰ σκεύη, citantes Ana-
xippi Comici quendam locum. Poll. autem scribit λε
βήτιον dici potiè etiam λεβητα, id est Malluuium: item τὸ
λεκάνιον quod vomituris supponitur. Euiusdem cũ λέβης
originis EST Κελέβη, vt Athen. tradit lib. 11, citãs ex A-
nacr. ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ κελέβιον, ὅπως ἀμυστὶ πεσόντα, τὸ
μὲν δέκ' ἔγχεε ὕδατος, τὰ πίνε δ' οἶνον κυάθους. vbi annotat
incertũ esse qualis poculi species sit, an potius quoduis
poculum κελέβη appellẽtur, ἀπὸ τοῦ χέειν ἐς αὐτὸ πιεῖν λοιβεῖον
ἢ τὸ λεβεῖον. Silenus & Chitarchus scribunt Æoles ita vo-
care τὸ ποτήριον: Pamphilus autem, πτήριον quod θερμο-
ποιὸς appellatur. Nicander autẽ Colophonius in Glossis
dicit esse πιθαρικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν, quũ Antimach. Co-
loph. l. 5, Theb. dicat, μέλιτος οἴνοιο λίσκον ἐνίπλειον, κελεβῆ
τον ὁ, τὶ φέρεσκον Οἶνον ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πιπλησῆς.
Item, — ἀμφίθετον κελεβεῖον ἑλόντες Ἐμπλεον μέλιτος, τόρα οἱ
τοῖς φερέστερον ἦεν. Rursum Anacreon ὠτοχόει σ' ἀμφίπολος
μελιχρὸν οἶνον, βιβάσα κελέβην ἔχουσα. Idem γλυκὺν κελέβην ἔχουσα.
Idem γλυκὺν κελέβην ἔχουσα. Autem λε-
βήτος, κελέβης scribit accipi ὅτι ὀρθοῦ ποτηρίου, ᾧ τοῖς ἰσάδος
καὶ θηλυκλείου. Hæc & alia Athen.

Λίβω, idem quod λείβω (vt ἵλη, idem quod εἵλη. sunt e-

nim hæc ex genere τῶν δι' ὁμολογουμένων) Vnde apud
Hesych. λίβει, ἀπένδει: item ἐκκαίει. Galen. quoque λίβειν
scribit propriè videri significare τὸ στάζειν.

Λίβος, εος, τὸ, Gutta, Stilla. Apud Hipp autem Galen. Λίβος
exp. ὀλίγα τῶν ὀμμάτων ἐξιχμαπτὸ ὕδωρ, stillationem
humoris ex oculis, vt Gorr. interpr. Fit autem à λίβω
quod propriè videtur significare τὸ στάζειν, vt idẽ Gal. an.

Λιβηρὸς, ᾶ, ὁ, Humidus, Stillans. Vnde λιβηρῷ apud Galen. in
Lex. Hipp. ὑγρῷ. ET Λιβρὸς pro eodem. nam λιβρὸν He-
sych. exp. δυσχερὲς: item σκοτεινὸν, μέλαν. sicut & Erot. apud
Hippocr. λιβρῷ, σκοτεινῷ καὶ μέλανι.

Λίβηθρον, Incilis fossa, Aquæ ductus. v. l. Vide Λείβηθρον.

Λιβὰς, άδος, ἡ, Gutta, Stillicidium. Hesychio & Suidæ est πά
γος, item κρήνη. id est Fons, vel Scaturigo aquam effun-
dens, Latex. Philo De vita M. lib. 1, μυδεμίας ὀνορωμένης
διαυγεῖς λιβάδες, quum nullus cerneretur limpidus la-
tex. Agathocles apud Athen. l. 10, scribit ἐν Πέρσαις εἶ ἐν
χρυσοῦ καὶ λούδωρον ὕδωρ, εἶ δὲ ἀπὸ λιβάδας ἐδεδεμένοι τα:
ἐν μυδένα πίνεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὠνὸν βασιλέα καὶ τὸν τοιεσβύτα τον
αὐτὸν ἀπὸ παῖδ ὤν. Strabo l. 8, de Corintho, φρέατα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες δι' ἡνοιοι δι' αὐτῆς. Suidas exp. σταγόνα, κρωίλιος;
item ἔνυδρον τόπον, (qualia sunt prata, οἱ λειμῶνες & λείβη-
θρα) afferens hunc ex Epigr. locũ, ἐν λιβάδες, ἐν ἕῳ βο-
τιερικὰ κύπελλα. Idem adhuc specialius λιβάδα exp. τὸν σα
λαγμὸν τῶν δακρύων, stillas lacrymarũ. ‖ Hesych. λιβάδα
exp. etiã θεραπίαν. ‖ Eidem Hesychio λίβας est etiam
adiectiuum. nam λιβάδων exp. λιπαρῶν, πιόνων, ἀλείφατῶν.

Λιβάδιον, ου, τὸ, Locus irriguus. ab ea signific. vocabuli λιβὰς
quæ accipitur pro πόρος ἔνυδρος. Hesychio λιβάδιον est χω

εἶον βοτανώδες, locus herbidus: Eustathio idem quod λειμών, Pratum. nam & ipsum herbidus & irriguus locus est. dicit autem Eust. esse vocabulum τῆς πολλῆς γλώσσης. ‖ Λιβάδιον dicitur à quibusdam centauriū minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. l. 25, c. 6.

Λιβάζω, Stillo, Gutto. ἀπὸ θῶ ὑγρὸν, inquit Hesych. Vnde λιβάσαι, apud eundē, σάξαι & λιβάσαι, ἀποῤῥυῆσαι, ἀποφθερεῖ: à metaph. τῆς λιβάδος: & λιβάσεις, στιβήσεις, φθαρεῖς, apud eundem.

Λιψ, βός, ἡ, Petra vnde aqua stillat. πέτρα ἀφ' ἧς ὕδωρ σάζει, inquit Hesych. Quo modo accipi potest locus ille qui ex Epigr. citatur, λιβα πῶ δὲ μολοσσῆς. vbi exponitur λιβάδα, sicut Etymolog. quoque λιψ est λιβάς, item ἧπα.

Λιψ, ὁ, est etiam venti nomen. Aristot. De mũdo, τῶν ζεφύρων λιψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, Africus ex Fauoniis spirat ab occasu brumali. Gell. lib. 2, c. 22, Fauonius, qui Græcè vocatur ζέφυρος. is aduersus Eurũ flat. Tertius Africus, qui Græcè vocatur λιψ. is aduersus Vulturnum flat. Plin. lib. 2, cap. 47, A meridie Auster, & ab occasu brumali Africus. νότος & λίβα nominant. Et l. 18, c. 34, Ex aduerso Aquilonis ab occasu brumali Africus flabit, quem Græci λίβα vocant. Vbi notandum, sicut νότος à νοτὶς dicitur denominatus, ita λίβα à λίβω, seu λιψ aut λιβάς. VNDE Λιβόνοτος ET Λιβοφοίνιξ, Libonotus. Aristot. De mundo, τὸν δὲ ὅπῃ πάτερα μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι, Qui spirat altrinsec inter Aphricum & Austrum, hunc alii λιβόνοτον quasi Africaustrũ, alii λιβοφοίνικα vocãt. Plin. lib. 2, c. 47, Inter λίβα & νότον, compositũ ex vtroque medium, inter meridiem & hybernũ occidentem, λιβόνοτον. Ab eodem λιψ, est ET Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus: qui ex regione versus λίβα sita oriundus est. Herodian. lib. 7, de Gordiano, Ἀφρικανὸν ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν. οὗτον γὰρ Λίβυες ὑπὸ Μεσημβρίαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ καλοῦσι. ‖ Λίβυς dicitur etiã de vento Africo in Epigr. pro λιψ. ‖ Item Λίβυς λωτὸς & Λίβυς αὐλὸς, Libyca fistula. dicitur autem Λίβυς αὐλὸς (vt Duris apud Athen. l. 14 tradit) quoniam Syrtes, qui primus πρὸ αὐλητικῶν inuenisse putatur, erat Λίβυς τῶν Νομάδων, ὃς καὶ πατὴν λυσε τὰ μητρῴα τοῦτο. Euripid. Alcest. Οὐ γὰρ πω' οὔτ' αὖ βαρβίτου ἔρημ' ἔτι, Οὔτ' αὖ φρεν' ἐξαρίμα τοῦς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν. Sunt etiam quidam serpentes Λίβυες, quos Nicãdri schol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tales plerunque in Libya reperiũtur. Nicand. in Ther. quædam κιὼπτα ἀβλαπῆ enumerans, Οὓς ἔλοπας, λίβυας τε πολυστρέφας τε μυάγρους Φεᾶζον). ‖ Λίβυς est etiam nomẽ proprium viri. Fœm. EST Λίβυσσα, Africa, Punica, vt λίβυσσα ὄρνις. i. struthocamel⁹, apud Suidam. Et ἡ Λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2, de vino, — κυμαίνει δ' οἶα Λίβυσσαν ἅλα Βορῆς ἠὲ νότος. Libycum mare dicit Plin. At de Λίβυσσα ἀνῆδων vide Hesych. ‖ Λίβυσσα dicitur etiam castellum Bithyniæ maritimum: cuius gentile Λιβυσσῆς. Steph. & Plin. Ipsa autem Libyum regio DICITVR Λιβύα. Plin. initio lib. 5, Africam Græci Λιβύαν appellauere: & mare ante eam, Libycum. Od. δ, Καὶ Λιβύλιν, ἵνα τ' ἀρνες ἄφαρ κερεοὶ πελέθοισι. Plut. Symp. ὡς Ὀκταβίου ὂν Λιβύης ἔτι δοκοῦντα. (‖ At Λιβύας Hesych. exp. παὶ μελαίνας ὑδρίας ὅθεν τοῖς πάφοις πηγοῦσιν) A Λιβύα est ADVERB. Λιβύηθεν, Ex Libya, Ex Africa. ET Λιβυκὸς, ὁ, Libycus, Africus, Punicus. Epigr. lib. 2, Νῶν Λιβυκοῖς κανθωνας ὀχεύμενος, inuectus asinis Libycis. Et Λιβυκὸν πέλαγος, Strab. Libycum mare, Plinio. Ath. lib. 2, Λιβυκὸν πέλαγος, & Λιβυκὴ βολβοί. Et apud Plin. lib. 20, c. 10, Libycus asparagus, qui & syluestris asparagus, item corruda. Et Λιβυκὸν θηρίον, Suid. τὸ ὀξυλλαβῆρον. quo pertinet prouerbium de Africa. Et Λιβυκὴν ὄρνεον, τὸ μέγα. vide eundẽm. Λιβυκοὶ λόγοι, fabulæ Libycæ, à quodam Libye inuentore, vt Chamæleon apud Hesych. tradit. Aristot. Rhet. 2, de exemplo, πότε δὲ ἐν μῦθῳ τοῦ βολῆ, ἐν δὲ λόγοι, εἶον οἱ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυκοί. A Λίβυς autem & Λιβύα sunt & hæc COMPOS. Λιβυφοίνιξ, ὅ, ὁ, Qui Libyam frequentat. At Hesych. ex Iuba, ὁ ὅπῃ κιόδρος Λίβυσι. ET Λιβυφοίνικες apud Plin lib. 5, c. 4. qui Byzãtium incolũt. Sunt autem Βύζαντες Stephano λίβυες τοῦ Καρχηδόνα. ET Λιβυαγῶνες apud eundem Plin. lib. 5, c. 8, quos interiori ambitu Africæ ad meridiem versus supérque Gætulos, interuenientibus desertis, primos habitare scribit.

ΛΙΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, Thus. à λίβω significante stillo. scribit enim Plin. lib. 11, c. 14, thuriferam arborem succũ quendam amygdalæ modo emittere: & prægnanti cortice incisso, prosilire inde spumam pinguem. Ibidem dicit etiam thuris guttas. Apud Diosc. lib. 1, c. 82, λιβανος σταγόνας, (à stillando dictus) ἄπυρος, ῥιδινὸς, λεσβίας, qui & Κοπίσκος: & ἀμωμίτης, & ὑοσβίας, qui guttis minoribus ciceris magnitudine destillat. Et μανία λιβάνου, micæ thuris cõcussu eliuæ. Vide Theophr. lib. 9, cap. 4. & Diosc. loco citato: & Plin. lib. 12, c. 14. ‖ Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thurifera. vt Theophr. lib. 9 c. 4 dicit σμύρναν habere φύλλον τοῦ λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου apud Diosc. l. 1 c. 83, cortex thuriferæ arboris. nam thus pro ipsa arbore à Latinis vsurpatum non reperio. Columella thuream plantam vocat, & Virg. thuream virgam: Plin. arborem thuriferam. ‖ Itẽ mõs à tergo Tyri insulæ, Plin. lib. 5, c. 20. VNDE Λιβανομαντις, qui e thure incenso vaticinatur. Eust. θυσκόος, ἐμπυροσκόος & λιβανομαντὴς vocari à veteribus tradit τὸ ὀξὺ τοῦ ὀσφυμα μόνον μαντευόμενος. ET Λιβανοπάλης, ου, ὁ, Qui thus vẽdit. Poll. ET Λιβανοφόρος, Thuriferus. Ath. lib. 12, λιβανοφόρος χώρα. ET Λιβανώδης, ες, ὁ & ἡ, Thureus, Thus referens, Thuris modo odoratus. ET Λιβανικὸς, itidem Thureus. AT Λιβανῖτις proprium nomen deæ cuiusdam, ex Luc. ITEM Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, ET Λιβανωτὶν, οῦ, τὸ, Thus: tantùm pro liquore thuriferæ arboris concreto, non etiã pro ipsa arbore. λίβανος verò vtrũq; signif. Aristoph. Ranis, λιβανωτὶν δίδρο τις καὶ πῶ δ' πῶ ὀπῶ αὐ δῦξιο μαγ. Idem in Pluto, εὐ λιβανωτὶν γὰ δότεω. Et λιβανωτὸς ἀθάλη, siue λιγνὺς, thuris fuligo, apud Diosc. Et λιβανα τοῦ δένδρον apud Theophr. loco citato, arbor thurifera, λίβανος. Masc. gen. reperitur apud Theophr. & Plut. at neutro ex Herodoto affertur. Suidas vtrunque agnoscit. ait enim, λιβανωτὶν καὶ λιβανωτὸς, ὁ καρπὸς τοῦ λιβανου. λίβανος ἡ, αὐτὸ τὸ δένδρον. Apud Hippocr. verò est & λιβανωτὸς καρπὸς. quo nomine Galen. thus significari existimat: tunc autem pro thurea planta caperetur. VNDE Λιβανωπώλης, ου, ὁ, Qui thura vendit. Cratin. apud Athen. lib. 14, Οἰκεῖ τις, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ χάσματι Λιβανωπώλης. suprà λιβανοπώλης. ET Λιβανωπωλέω, Thus vendo. Poll. ex Aristoph. ET Λιβανωφόρος, ου, ἡ καὶ ἡ, Thuriferus. vt λιβανωφόρος χώρα apud Ath. lib. 12. Et ἡ λιβανωφόρος sub. χώρα, pro eadẽ. Plut. Apophth. de Alex. ὅθεν θυμῶν ὁ ἵππος θεοῖς ἀφειδῶς αὐτῷ, καὶ πολλακις ὅθεν φαθὶ ἀνῶν τοῦ λιβανωτοῦ, παρὼν Λεωνίδης ὁ παιδαγωγὸς, Οὐ πῶς (ὅπῃ) ὦ παῖ δὲ ψιλῶς ὅθεν θυμιάσεις ὅταν τῆς λιβανωφόρου κρατήσῃς. Sic Plin. lib. 12, c. 14, Alexãdro magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris, pædagogus Leonides dixerat, vt illo modo, quum deuicisset thuriferas gentes, supplicaret. ITEM Λιβανωτεὶς, Thurea planta. Plut. in lib. περὶ ἀθυμ. ex Carneade, αἱ λιβανωτίδες, κἀν ἀπανωθῶσι, πολὺ ἀωδίαν ὅθεν πολὺ χρόνον αἰαφέρουσι B. verò ita hunc locum interpretans, Odorata rorismarini fruteta, quanuis accisis stirpibus aut etiam cõuulsis exhausta, suaueolentiam tamen ad multum tempus referũt, videtur legisse λιβανωτίδες. NAM Λιβανωτὶς est Rosmarinus. Plin. lib. 19 sub finem, Libanotis odorem thuris reddit, murrha myrrhæ. Et mox, Quidam eam nomine alio rosmarinum appellant. Et lib. 20, c. 16, Altera [cunilago odorem habet] thuris, quã libanotidem appellamus. Hæc ille. Λιβανωτὶς autem dicitur quoniam eius radix ὄζει λιβάνου, vt Diosc. tradit lib. 3, c. 87, Nicand. Ther. ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι.

ΛΕΙΟΣ, ου, ὁ, Lævis, Athen. l. 7, λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc. Tim. ad Plutum, ὡς δὲ λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ δραφυκπκὸς, lævis & lubricus, & retentu difficilis. Aristot. de polypis, πορεύεται δὲ ὅτῃ τὸ τραχὺ, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Vnde Plin. Soli mollium in siccũ exeunt, dunraxat asperum: lævitatem odere. Theophr. τὰ ὕπλια πωδίστερα καὶ λειότερα. Quæ ira Plinius, Foliorũ pars inferior à terra herbido viret colore: ab eadem lævitatem. Thuc. lib. 2, ὅσα ὑφαπτά τε καὶ λεῖα, texta & lævia. Item ex Epigr. λεῖος πετραίων, lævis nec asper saxis. Et τὸ λεῖον, Lævor, Lævitas: vt τὸ θερμὸν, calor. Item Pul-

uis. ex Aristot. 4. De hist. ani. Metaph. quoq; accipitur, vt λεῖα ὀνόματα apud rhetores, τὰ γλαφυρὰ τῶν ἔχοντα, videlicet τὰ ὀξὺφωνήεντων, ἢ παύτων, ἢ ὀξὺ πλείονων: vt αἴας. quibus opponũtur τὰ βαρέα, vt βέβρωκε. Item apud Plut. ad Colot. λεῖα καὶ τοῦ σοῦ κινήματα τῆς ὀρχήσεως. In Epigr. λείη ἡσυχίη. Aristoph. λεῖον τὸ θῦμα καὶ καθεστῶτος. vbi potest accipi pro Placidus. (nam Lævis eo sensu vsurpatum apud Lat. non reperio) Tullio est Dulcedine mouẽs, apud Aristippũ, λεῖος εἰς κίνησιν ἀναδιδόμενος, dulcitudine sensum mouens. ‖ Hesych. λείας exp. etiam ὁμαλὰς, ἀθείας. nã quæ cõplanata sunt, lævia sunt, nõ aspera. λεία ὁδὸς, Od. κ, Via plana, id est Vehicularis, ἡ ἁμαξιτὸς. Et λεία eidem Hesych. τοῦ σοῦ καὶ κλή. ‖ Λεῖα dicuntur etiã quæ trita & infricata sunt, & ex grumosis scrupeisq; in lævem puluerem redacta. vnde λειοτριβεῖν, ita Conterere vt lævia fiant. vt λείων τὸ θεῖον τοῦ πατροῦ, Sulphuris insperso puluisculo. AT Λεία, ας, ἡ, Instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque & lævigandis lapidibus aptum. Poll. lib. 7, sub finem cap. 26, καὶ ἐργαλεῖα τῶν λαπίδων ὀνομάζει λείας καὶ γλαφυρίδας. SED Λεῖα dicũtur Lapides quos textores stamini appẽdũt, vt fila magis contendantur. Pollux libro 7, sub finem capitis 10, ἀγνυθες δ' καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ὀξυπτηκῶν τῶν σημάνων χῦ ἢ ἀρχαίαν ὑφαπκίν. forsan quia pondere suo stamẽ quasi cõplanant. nàm eo pondere sublato fila plana nõ sunt, sed quædam assurgunt.

Λειότης, ητος, ἡ, Lævitas, Lævor. Theophr. τῶν ὁδῶν πολλαὶ διαφοραὶ πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι, καὶ τραχύτητι καὶ λειότητι, καὶ χροιᾷ καὶ ἀυσμίᾳ. Quæ ita Plinius, Differunt rosæ multitudine foliorum, asperitate, lævore, colore, odore. Plut. Erot. ἀτίμων ὑπὸ λειότητος καὶ τραχαλισμοῦ θλιβομένων. Idem de deo Socr. θαυμαστὰ τῆς καταστοιβαῖς ὑπὸ λειότητος ἐνδιδῶσι τοῦς τὸ κινοῦν. Et λειότης πτηρῶν apud eũdẽ, Lævor & Lubricitas. Item λειότης ὀνομάτων apud rhetores & gramm. Lenitas, quum videlicet consonantiũ crebra συγκρουσις non fit, aut fit quidem sed quæ aspera non fit. nam & in hoc loco Hom. λιγὺς ἐξ ἐιὸς, λειότης inesse dicitur.

Λεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lævis. Planus, ὁμαλὸς, Suidæ. Item nomen proprium, vt idem annotat, & Etymol.

Λειόω, ῶ. F. ωσω, Lævigo, Lævo. id est Lævem reddo, Complano, & asperitatem omnem tollo. ‖ Item Friando & conterendo, ex grumoso & scrupeo atque aspero in lævem puluerem redigo. idem quod λειοτριβέω, seu εἰς λεπτὸ τρίβω, διακόπτω. nam & ita exponitur. VNDE Λείωμα, ατος, τὸ, Idipsum quod lævigatum & complanatum est. Item, Id quod friando & conterendo in puluerem redactũ est. Tritum, Lomentum. ET Λείωσις, Lævigatio, Ipsa actio lævigandi seu lævem & lubricum reddendi. Exponitur in v. l. Euacuatio, Resolutio.

Λειαίνω, Lævigo, Lævo. vt λειόω. Iliad. ε, de quodam fabricante arcum corneum, Πᾶν δ' ἐν λειήνας, χρυσείῳ ἐπέθηκε κεροῶνι. Item Complano. vnde apud Hesych. λειανῶ, λείαν καὶ ὁμαλὼ ποιήσω. Il. ο, Αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ παροιθε κιὼν ἵππῃσι κέλευθον Πᾶσαν λειανέω, βρίψω δ' ὕρωας Ἀχαιοῦς. Od. θ, Λείηναν δὲ χορὸν καλὸν δ' ἔθεωναν ἀγῶνα. i. λεῖον ἐποίησαν, vt Hesych. exp. Philo De mundo, πάντα δὲ ὀξὺ πάντων ἤδη λελαίανται, in planitiem abiisse. ‖ Λειαίνω exponitur etiam Mollio, Tero, Molo, Pinso, Subigo.

C. Ἀλείαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lævigatus aut complanatus nõ est, aut lævigari & complanari nequit. Exponitur etiàm Nõ molitus. AT Εὐλειαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè lævigatur aut complanatur. Qui facilè conteritur. vt εὐλείαντος τῶ φῶ, Cibus qui facilè molitur.

C. ΣΥΛλειόω, Contero, Vnà tero & frio.

Λειαίνω, Lævio, Polio, Complano. idẽ quod λειαίνω. Philo De mundo, μέχρις αὖ τὸν τύπον λειάσασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ, interliniens & complanans. ‖ Item, Contero, Frio, Comminuo: vel potius, Conterendo friandoque & molendo, ex asperis & scrupeis in lævem puluerem redigo. Aristot. l. b. 2, animal. λειαίνει αὐτὸν κρίμνα, molit & comminuit vt furfures crassiores.

Λειαντὴς, οῦ, ὁ, Lævigandi vim habens, vt λειαντικὸς οἶνος, vinum cui facultas est lævem & lubricum reddendi. Aristot. Probl.

A C. ΑΝΑλειαίνω, pro simplici λειαίνω. At in v. l. Contero.

C. ΑΠΟλειαίνω, Lævigo, Cõplano. Itẽ Cõtero, Comminuo.

C. ΕΚλειαίνω, Lævigo, Complano. Item Contero, Comminuo.

c. 2. Συνεκλειαίνω, Simul tero & comminuo.

C. ΠΡΟλειαίνω, Ante lævigo, Ante mollio, Antè cõplano. vt ὁδὸν τοῦ προλειαίνειν, apud Chrysost. Complanare viam ante. Item Ante contero, Ante comminuo.

C. ΥΠΟλειαίνω, Aliquantum lævigo & lenio.

¶ Λείαξ, idem quod λεῖος. v. l. Etymol. deriuat à λεῖος, sed nõ exponit. At PRO Λειάδες apud Hesych. quod exponitur λειμῶνες καὶ καὶ ὑυγροὶ τόποι, puto scribendum Λεβάδες: quod fit à λέβω sicut λιβάδες à λίβω: vt (sicut λέβηθρον & λειμῶν) λεβὰς fit locus riguus, qualia sunt prata.

ΛΕΙΠΩ, Fut. ψω, Pr. φα, (Pro quo potius in vsu est medũ præt. λέλοιπα,) Linquo, (quod verbũ magis alioqui poeticum quàm oratorium, ab hoc λείπω factum crediderim, vt dictum fit Liquo pro Lipo, deinde Linquo, interiecta litera n) Relinquo. Odyssea 15, de Cyclope, Αὐτίκα δ' εἰς ἄρα πάντος ἤλασε πῖονα μῆλα Πάντα μάλ', οὐδὲ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, in spelũcam oues omnes compulit, nec vllã reliquit extra caulam. Item pro Relinquo, ea significatione qua dicimur hæredibus aliquid relinquere. vt Il. ad. β, v. 107, de sceptro, Ἀτρεΐδῃ δ' ἄρα τοῦ γε θεοὶ πόρον Ἡφαίστοιο. Et versu proximè sequenti, Αὖτ' ἄρ' ὁ αὖτε θεοῖς Ἀγαμέμνονι δῶκε φορῆναι. Apud eundem poetam de sceptro dicitur etiam, — ἐπεὶ ἢ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ ὄρεσσι λέλοιπεν. Legimus apud eundem de scopulo, — τὸν δ' οὔποτε κῦμα λείπει Παντοίων ἀνέμων, Eum nunquam relinquunt fluctus, vel deserunt, ab eo nunquam recedunt. Item dicitur aliquis moriens λείπει φάος ἠελίοιο ab eodem, Relinquere lumẽ solis: vt Iliados σ, Μυρμιδόνων τὸν ἄρ' ἔστον ἐπ' ζώοντες ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο. (vbi animaduerte etiã cõstructionem: q d. Relicturũ lumen solis inter manus. Alii autem exponunt Sub manibus: quidã etiam A manibus: & λείψειν, amissurũ. ‖ Affertur autem in v. l. & λείπω τὸν βίον ὑπὸ τοῦ ex Platone, pro Relinquo vitã abs te, id est Interficior abs te. vt videlicet tale fit quale θνήσκειν vel ἀπολέσθαι ὑπὸ τινος, mori seu interire ab aliquo) In aliis autem locis morientem dicitur λείπειν ψυχὴν. Est & vbi θυμὸς morientis ὀστέα λείπειν dicitur. Vtuntur & prosæ scriptores, sed frequentius compositis ἀπολείπω & καταλείπω. Xenophõ λείπειν τὸν δασμὸν dixit, id est Relinquere pensionem tributi pro Desinere pendere tributum. In nonnullis autem locis aptius redditur verbo Defero. vt quum dicitur λείπειν τῶν τάξιν ab Æschine. (vnde est λειποτάκτης) qua forma dicitur etiã λείπειν τῶν τοῦ δικαίου τάξιν pro Viri boni officium deserere, B. interprete.

De λείπω autem neutraliter posito dicetur infrà

Λείπομαι passi. interdum quidem significationem actiuæ vocis sequitur, & accipitur pro Relinquor, ab vtrisque scriptoribus: (vt Od. ν, — αὐτὰρ ἐγὼ λιπ' μῦν ἀκαχήμενος ἦτορ. Et Thucyd. 3, αὐτίκα μοι τε λείφθη, Relictus sum⁹ liberi, Libertas nobis relicta est. Nonnunquam verò redditur Reliquum esse vel Superesse. quo verbo reddi potest & cum ἐλπὶς apud Platonem, εὐλείπεται ἐλπὶς, Non superest spes. vbi tamen etiam verbum Relinqui locum habet) sed in soluta oratione sæpe ponitur pro Vincor, Superor, Inferior fũ, sumpta metaphora à curioribus qui à tergo relinquuntur. (quò respexisse puto Horatium vtentem verbo Relinqui, hoc in versu, qui legitur in lib. De arte poetica, Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est) Polybius, λείπεται Ῥωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ. Antipater Epigr. lib. 2, Οἴμοι ὑπὸ θνητῶν λείπομαι ἀθάνατος. Sed tiequẽtius omittitur præpositio hæc, (si bene memini) interdũmque additur & datiu⁹ aut accusatiuus rei in qua quis vincitur. Thucyd. lib. 1, νομίζων πῶς ἐρασταὶ ὀκείτω μεγίστῳ μὲν ἡγέσθαι τῶν τοῦ αὐτῆς, λείπεσθαι δὲ τῶν τοῦ. Eurip. λείπομαι σοῦ γνώμῃ, superor à te consilio. Thucyd. λειπόμενος ξυνέσει οὐδενός, qui à nemine prudentia superatur. (quo sensu dixeris etiam Prudentia nemini secundus) Plato, μηδὲν λείπομαί σου. Plutarch. πάντου δὲ οὐδὲν τῇ λειπόμενον ἔχον ἀρετῇ. Quibus in locis λείπεσθαι reddi potest vel Superari, vel Inferio-

rem esse. (At in hoc Thucydidis loco commodius A
hoc quàm illo modo reddideris, libro 2, καὶ οὐ πρότερον ὧν ὀργῆς σφῶν αὐτῶν τὸ ναυτικὸν λείπεσθαι, γενομένου δὲ πταισμάτων λαμπρῶν) Redditur & Cedo. vt in hoc Polybii loco, τῶν αὐτῶν νομιστέον εἶναι ἡγεμόνας τὸ δυνάσθαι βλέπειν τόν τε τῶν νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τῶν λείπεσθαι καιρόν. Interdum etiam redditur (vt certè reddendum est) verbo Abesse. vt apud Synes. λειπομένῳ δὲ τοῦ παλαιοῦ φιλίας. Ex Soph. autem affertur λελειμμένος λόγου pro eo ad cuius aures sermo non peruenit, & qui à sermone quasi exclusus fuerit. ‖Sed
B interdũ etiam λείπεσθαι in propria sign. verbi Relinqui. (pro quo dicitur poti⁹ A tergo relinqui) vt apud Thuc. lib. 1, εἶπον τῶν κήρυκος μὴ λείπεσθαι, ne à caduceatore relinqueretur à tergo. id est, Ne anteverteretur à caduceatore, Ne tardior esset caduceatore. ‖Item λείπομαι ἔσπληνος, v. l. ex Herodoto pro Desero regem.

Λείπω neutraliter positum, Desum, Deficio. pro cui⁹ signif. exemplo affertur ex Aristophane in Pluto, ὦ τῶν μὴ λείπουσιν αἱ δίκαι. Et ex Galeno lib. 1 ad Glauc. τὸ λεῖπον αἰτιοῦσθαι. Item in libris τὸ λεῖπον dicitur vbi aliquid deest. id est, vbi aliqua verba seu pauca seu multa
C desunt. Et cum genitiuo, vt τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν, q. d. Defici duobus. id est, anni qui trigenarium numerum efficerent, nisi deessent duo. Polybius Hist. libro 3, ὕστερα δ' ὄντα τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα διακοσίοις ἔτεσι, λείπει τοῖς δυοῖν. (qua in significatione vsitatius est δέοντα) Interdum vero in huiusmodi locis genitiuus non additur, vt quum scribit idem Polyb. μικρῷ λείπουσιν ἐπτακοσίοις σταδίοις. ‖ Λείπω
D redditur interdum Absum. vt λείπω μικρὸν τοῦ Σκέλους τὴν ἰδέαν, parum absum à fœmina quod ad speciem attinet. At in vulg. lex. Parum à fœminea specie disto. (Budæus autem λείπω vertit Minor sum, hoc in loco Polybii, vbi habet & alterum genitiuum, τῶν δὲ ὅρων ἡ τοῦμεθος τῆς αὐτῶν στεφάνης οὐ λείπει τοῦ ἑκατὸν σταδίων) Apud Platonem verò De leg. πάντῃ λείπει redditur Longissimè abest, vel Tota via aberrat. Affertur & cum infinitiuo, λείπει ποσοῦτον ἄγονος εἶναι, pro Tantùm abest vt sit sterilis.

C. Λειπόδερμος, Λειποψυχία, aliàque multa composita vide in nominibus quæ verbo λείπω per compositionem adiuncta fuerũt. Si qua autem suis omissa locis fuerint, in Indice quærenda erunt.

Λεῖμμα, ατος, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ. Et in plur. apud Plutarchum πῶς αἱ τῆς ἀθυμίας &c. τῶν μὲν ὀλιγοχρόνια καὶ λείμματα καὶ τρέφει.

Λεῖμμα Pythagorici vocant quod è duobus sectionibus minus est. τὴν τμημάτων ἀνίσων ὄντων τὸ ἔλαττον, quia τοῦ ἡμίσους ἀπολείπει. Plut. Item Hemitonium minus in
B symphonia vocatur à Platone λεῖμμα & δίεσις: diuiditurque in duo σχίσματα. V ulg. l. ex Boethio, libro 2, capite 27.

Λεῖψις, q. d. Relictio. à λέλειφα, vt λεῖμμα proximè præcedens à λέλειμμαι. sed nullum affertur exemplum vsus huius verbalis λεῖψις. A T V E R O Λείψανον (quod eandẽ formationem habet) minimè rarum est, atque adeo fre
G quentius etiam quàm λεῖμμα seu λείμματα. Dicitur autem itidem λέψανον singulari etiam numero, sicut & λείψανα, pro eo quod Latini pluraliter tantùm dicunt Reliquiæ: variisque de rebus vsurpatur. Lucill. Epigr. l. 2, Οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως Διονύσου λέψανον Αὔλῳ Εὐτυχίδης δεῖπνον, ἥρε δὲ πάντ' ὀπίσω. nullas reliquias suæ cœnæ. Item alicuius vrbis diruta reliquiæ vocantur λέψανα, ab Herodiano, qui etiam alicubi ἐρείπια illi adiungit hac in significatione, id est rudera. Interdùm verò λέψανα vocantur quæ supersunt ex cadaueribus. qua significatione dixit Herodianus τὰ τῶν πυρῶν λέψανα, libro 3. v-
H tens & alibi hoc nomine in ista signif. Sic Plutarchus cum alibi, tũ in isto loco, qui est in Sympos. sept. sapiẽtum, βουλομένων χρῆσιμον αἱρεῖσθαι τὰ λέψανα καὶ θάψαι παρ' αὐτῆς. (sed idem alicubi addidit genitiuum σωμάτων, qui alioqui relinqui videtur subaudiendus) Latini quoque reliquias hac in significatione dixerunt, qui etiam aliquando peculiariter reliquos ex crematis corporibus cineres ita vocarunt, & ossa ac reliquias

interdum copularunt. Nostrates verò Reliquias, quas dicunt Reliques, & Des reliquaires peculiariter nominarũt reliquias corporum eorum hominum quos pro sanctis habent.

Λοιπὸς, οῦ, ὁ, Reliquus, Qui superest. Et plural. οἱ λοιποὶ, Reliqui, Cæteri. Et τὸ λοιπὸν, Reliquum, Reliqua pars, vt τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenophon. Sæpe Quod superest, faciendum videlicet aut dicendum. Isocrates Panathenaico, λοιπὸν οὖν ὅσον οὐδὲν ἀλοπολῶ (ἀπροσάδρον τοῦ γήρας συγγραμμῶν &c.) ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πρότερον σκοπὸν ὃν πρὸς ἀρχὴν εἶπον εἰς τὴν τῶν ἐπιδείξεων παρασκευήν. Idem in Paneg. τὸ λοιπὸν ἐστὶ τῆς αὐξήσεως, ὦ ὄντες ἐν βάσει &c. ‖Item εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου, Demosth. In reliquum tempus, In posterum, Posthac. Sed frequentius absque hoc genitiuo dicitur εἰς τὸ λοιπὸν, & τὸ λοιπὸν, necnon in genitiuo, τοῦ λοιποῦ. quod exponitur etiam Deinceps. Xen. Pædiæ 3, ὅπως οὖν χρὴ καὶ τὸ λοιπὸν αἱ δόξαι ἀγαθαὶ εἶεν. (Inuenitur autẽ scriptũ in huiusmodi locis & τὸ λοιπόν) Demost. Philipp. 1, οὐκοῦν τοῦ λοιποῦ παρεσκευασμένοι καὶ κακῶς. ‖Quod superest, (inquit Turnebus) & apud Lucretium plerunque est Deinceps, Postea, In reliquum, Igitur, Postremò. & quod Græci λοιπὸν dicunt. vt — neque nobilitas, neque gloria regni, Quod superest, animo quoque nil prodesse putandum. id est, τὸ λοιπὸν οὐδὲν τὴν ψυχὴν λυσιτελοῦντα. Iterum, Omnimodis expertus eris quam quisq; det ordo Formarum speciem totius corporis eius, Quod superest, si forte voles variare figuras. Id est, Deinceps, Postea, λοιπὸν. Rursum, — neque quod superest procrescere, alsque. id est, οὐδὲ λοιπὸν αὐξήσεσθαι. id est, Deinceps, In reliquum, Postea. Hæc ille. ‖In vulg. autem lex. affertur pro Itaque, ex hoc A lex. Aphr. loco, Probl. l. 1, ὁ σῖτος χρῆται τῇ τῆς ἀρετῆς ἀφθορίᾳ, καὶ λοιπὸν αὐτὸν τοῦ σώματος ἀφίησι.

Λοιπαδίς ET Λοιπαδίζειν, vt Lat. Reliqua & Reliquari. vide Bud. in Annot. post. in Pand. vbi tamen nullum exemplum affert vsus harum Græcarum vocum. At verò in quadam constit. Iustiniani inuenio ἐλείμματα, quum in eius titulo sit λοιπάδες.

E C. ΑΠΟλείπω, Relinquo. Derelinquo. Xenophon De arte equestri, ἐὰν δὲ ἐκεῖνος ἀπολείπῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς τοῦ μὴ ἐπιστήσασθαι τὰ καλὰ ἔργα. Apud Appianum ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, quod itidem Relinquere testamento dicitur à Cicerone De off. 3. (Inuenitur aliqui pro eodem Legare testamento) Gallicè quoque eodem modo, Laisser par testament. Est etiam Relinquere posteris. vt, μόγις οὖν τῶν τῆς ἀρετῆς ἐκκαιομένων ἀπέλιπε δόξαν, apud Suidam. Sic Latine Monimentũ sui relinquere, Memoriã sui relinquere. Itẽ ἀπολείπειν, Relinquere scriptum, vt Cicero quoque loquitur. Qua in signif. citatur ex Philone in libro De mundo, μικτὴν δόξαν ἀπέλιπε. Apud Gregorium autem ἀπολιπὼν τὸν βίον dicitur Qui reliquit vitam. ad verbum. i. mortuus. Quod & ἐκλιπὼν τὸν βίον dici potest ex Luciano. ‖Est etiã Ἀπολείπω, Desero, Desituo. eo sensu quo dicitur aliquis afflictum amicum deserere. Isocrates in Areopagit. ἐμοὶ μὲν οὐδὲ τῶν γ' ἀξιοῦσιν εἰπεῖν ὡς ἐν μὲν τοῖς Θρασυβούλοις τοῖς παθὼν ὑπ' ἐμοῦ ἀπολείπω. M. Tullius verbum Relinquo ita vsurpasse videtur in epistola ad Silium, Ne relinquas hominem innocentem ad alicuius tui dissimilis quæstum. ‖Item Ἀπολείπω, Relinquo, id est Prætermitto, Omitto. Dion De regno, οὐδὲν ἀπολείποντες τῶν μὴ δικαίως λεγομένων. ‖Item Ἀπολείπω sine adiũctione, pro Relinquo virum, Diuerto à viro, seu Diuortium facio. quo in sensu Andocides ἀπολιπὼν dixit. Demost. autem ἀπολελοιπέναι γυνὴ, & in infinit. ἀπολελοιπέναι in oratione κατ' Ὀνήτορος.

Ἀπολείπω, Relinquo, hoc est Præcedo, Anteuerto, Excello, Præsto, inquit Budæus. Isocrates, ποσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐθρώποις τοῦτο τὸ φρονεῖν, ὥσθ' οἱ τούτου μαθηταὶ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι. Latini (ni fallor) A tergo relinquere dicunt. Est autem à cursoribus ducta hæc verbi ἀπολείπειν metaphora, qui vincũt eos quos à tergo relinquunt. Vide quæ dixi in Λείπομαι pro Vinco, & Superor, vbi & Horatii locum protuli.

Ἀπολείπω neutra significatione, Deficio, Desum. Isocrates ad Demonicum, τὰ μὴ [χρήματα] παχέως ἀπολείπῃ. A
Τὰ δὲ πάντα τὴν χρόνον τοῦτο μόνον. Aristot. De colorib⁹, τὰ δὲ πολλὰ αὐτῶν τῶν πλείστων δένδρων γίνεται ξανθὰ, ὅταν τὸ τῆς θρῴας ἀπολειπούσης φθινόντων αὐτὰ ξηραινόμενα πρότερον ἢ μεταβάλλειν εἰς τὸ κατ' φύσιν χρῶμα. Statim pòst ὑπολείπειν pro eodem dicit. ‖Aliquando autem ipsa persona dicitur ἀπολείπειν pro Defici, Inferior esse & quasi defectu rei alicuius abesse à suo incœpto. Plutarch. πρότερον δὲ μόνον ἀπολιπεῖν ἐδόκει τῶν καταρχόντων Παρθῶν. ‖Legitur verò apud Aristoph. & cum accus. iunctum tãquam actiuum pro
B Deficio & quasi destituo. in Pluto. Ἢ πυνθάνεσθε παχὺς ἀπέλαβε τὰ χρήματα, τε citò defecerunt nummi. Qua tamen cõstructione ἐπέλιπε cõstat frequentius vsurpari quàm ἀπέλιπε.

Ἀπολείπω, Absum. Isocr. in Areopagitico, καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ πᾶσι ἔρημοι συμφορᾶς ἀφικέσθαι. Apud Plutarchum vsurpatur eodẽ sensu ἀπολιπὼν cũ μικρὸν, & cũ infinitiuo: sed non præcedente genitiuo τοῦ, in Timoleonte, μικρὸν ἀπολιπὼν ὀκτακοσιοστεῖν, Quum parum abfuisset quin expugnaretur.
C ‖Vsurpatur etiam in enumeratione. vt apud Hesiodũ, Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πολὺ ἀπολείπων, Μήτ' ὀπιθεὶς μάλα πολλά. vbi exp. ἐλαττούμενος. id est, eo ætatis tẽpore quo neque multis annis absis à triginta, neque multos annos adiunxeris ipsis triginta. Atque hic ἀπολείπειν dicitur de persona. Dicuntur autem & ipsa ἔτη (id est anni) ἀπολείπειν. Isocrates in Panathenaico, γεγονὼς ὢν ἔτη τρία μόνον ἀπολείπων τῶν ἑκατὸν, id est (ad verbum) Natus annos qui tribus tantùm aberant à centum. Sed vsurpant & alio modo hoc verbum, in annorum aut alius
D temporis enumeratione, & tum per verbum Absum exponi non potest. significat enim Numerum nõ impleo, & ἐλάττων εἰμὶ, vt docet Bud. citans ex Plut. in Demetrio, ὧν δὲ πόν Ἀντίγονος μικρὸν ἀπολείπων γεγονὼς ἔτη ὀγδοήκοντα.

Ἀπολείπω, Desisto, Desino, Finem facio. Isocr. De pace, τοσοῦτον τῆς τῶν λόγων βραχύτητος ἕνεκα λέγειν ὑμῖν, ὅθεν οὐ ἀπέλιπον πάλαι ποιήσομαι τὸν ὁρκῶν. pro ποιήσομαι τὸν ὁρκῶν ὅθεν οὐ ἀπέλιπον. Nisi quis exponat vn
E de Digressus sum. qua In signif. citatur & ἀπολείπεσθαι ex Platone.

Passiua vox est Ἀπολείπομαι, quæ significat interdũ Relinquo. vt in hoc loco qui citatur ex Herodoto, ἀπολείπεσθαι τοῦ ἑαυτοῦ. Verùm frequentius ponitur pro Relinquor, vel Resto, Supersum. vt ἀπολείπεται μοι τῶν. vel pro ἀπολείπω neutrã significationem habente, videlicet Absum. eo sensu quo dicitur Parum abesse quin. Dion apud Platonem, πλεῖστον ἀπολείπεται τοῦ καταπνοεῖν αὐτά. Plutar. in Publicola, μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλους ἔχειν. Hero
F dotus. ἀπολελειμμένος πολὺ τῆς ἀληθείας. Sic apud Isocratem quidam accipiunt ποσοῦτον ἀπολελειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας.

Ἀπολείπομαι, Absum, alio quoque sensu, videlicet pro Absens sum, Non intersum. quasi Desum alicui loco. Luc. οὐδὲν θεάματος ἀπελείφθης, ᾗ οὐκ ἄλλο ἴδοις ἐπ. Idem De sacr. οἴας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Lysias, τῶν πίνων ἄλλων γραπτῶν καὶ φοιτῶν οὐδεμιᾶς ἀπελείφθησαν. Isocr. in Plataico, ποίας γὰρ εἰσβολῆς ἀπελείφθησαν τῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γεγενημένων; A Plutarcho ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης poni videtur pro ὑστερεῖν τῆς μάχης, Tardi⁹ interesse pugnæ,
G Non interesse pugnæ in tempore. Sic apud Xenophontem, καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους εἰ μὴ ὧν αἰσχρὸν, Non aberat à Socrate. vel Non discedebat à Socrate. aut Nõ relinquebat Socratem. Itidem apud eundem Pædiæ 5, ὧν δέ που ὄξιν, οὐδεμία αὐτῶν ἀπολείπεται. Eodem libro, τίς νέος ἢ γέρων σοῦ ἀπελείφθη, τῶν μὴ οὐκ ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀσυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Sic & apud Platonẽ ἀπελείφθη, ὧν exponitur Discessim⁹, vel Digressi sum⁹, De rep. l. 2, ἵνα τοῦ θέματος εἰκόνος ἀπελείφθη ὧν.

H Ἀπολείπομαι pro Desum citatur ex hoc Demosthenis loco, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας ἀπολείπεσθαι. nam exponitur, Nulli erogationi deesse. id est Nullam erogationem omittere.

Ἀπολείπομαι, Relinquor in certamine cursus ab alio præuertente. Isocrates in Encomio Euagoræ, καὶ τοὺς ἐκείνοις τοῦ δρόμου ἀπολειφθέντας, ἀλλὰ τοῖς τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. Sic & apud Plutarchum, ὥσπερ πάντων ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων. ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων τοῦς Ἀλέξανδρον. ‖Metaphoricè autem pro Superor à quopiam in re aliqua, & eo sum inferior: vt qui relinquitur in cursu, est inferior eo qui præuertit. Ad quam metaph. respexit (vt & in Λείπομαι dixit) Horat. in Arte poetica, vbi ita scribit, Occuper extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Iungitur autem genitiuo hac in significatione. Isocrates in Panathenaico, ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολελείφθαι τῶν ἐμοῦ φρονήσεων τῆς σῆς ὡς δυνατὸν πλείστον. Idem in Euagora, ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεως ἀπολελεῖφθαι. Ibidem, πολὺ λίαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. Habet etiam datiuum interdum præter genitiuum, πλούτῳ μηδενὸς ἀπολείπεσθαι, Diuitiis à nemine superatur. vel, Diuitiis nemine est inferior. vel, Diuitiis nemini est secundus. Isocrates De pace, τοσοῦτον ἀπολελειμμένα καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν διανοιῶν τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον γεγενῆσθαι, ὅσον οἱ μὲν ἐπόλεμουν &c. Ab hac autem à cursoribus metaphora ductum videtur esse & ἀπολελειμμένοι pro iis qui inter viles & abiectos existimantur. ita enim exponit Budæus in hoc Isocratis loco ad Philippum, καὶ θείλω αὐ ἐμαυτὸν οὐκ ἐν τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' ἐν τοῖς προέχουσι τῶν ἄλλων.

Ἀπολείπομαι, Non assequor. vt apud Demosthenẽ, ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς opponitur τοῦ κυρίου ἀρετῆς. Laertius in Aristippo, τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μεταποιουμένους, τῆς δὲ φιλοσοφίας ἀπολείπεσθαι. Budæus ἀπολείπομαι inter cætera significare ait, Imperitus sum, Non disco, Nõ assequor, Intelligere non possum. Citátque locos qui sequuntur. Isocrates πρὸς ἀπόδοσιν, Ταῦτα λογιζόμενοι, βούλονται μεταδοῦναι τῆς παιδείας ταύτης, ἧς οὐδ' αὐ ἐγὼ φανείλω ἀπολελειμμένος, ἀλλὰ πολλῷ χαριεστέρας δέξαι ἢ πλήθει. Demosthenes, νομίζω δὲ, αὐ πύτῳ τῷ μέρει τῶν ἀγῶνος σαφῶς παρακολουθήσετε, καὶ τῶν ἄλλων ὑμᾶς οὐδένος ἀπολειφθήσεσθαι. Et etiam ἀπολείπομαι, Ignarus sum, Hoc me latet, vt idẽ tradit, citans hunc Lysiæ ἐπὶ τῶν Ἐρατοσθένους φόνου locũ, μὴ δι' ὧν τοῦτο χρόνου μετὰ ξυνδιαγιγνώσκω, καὶ ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτῶ κακῶν τοῦ στερεῖσθαί μοι τῆς, &c.

E Ἀπόλειψις, εως, ἡ, Relictio, Derelictio. ‖Mulier virum relinquens, seu à viro diuertens, dicitur ἀπολείψαι ἀπὸ γαμέτου apud Demosthen. eam, quod est Latinè Repudiũ viro mittere. ἀπόλειψις, inquit Hesychius, ἡ ἀπὸ γυναικῶν ἐγκατάλειψις.

Ἀπόλειψις, Defectus & deterior conditio, Quũ quis alium assequi nequit. Demosthenes, ὅσῳ δὲ φιλοτιμούμενος ἄμεινον ἐπιτηρεῖσθαι μᾶλλον τοῦ ταῦτ' ἐρεῖν ἀγαθῶν, ποσοῦτῳ μοι πλείστη ἀπόλειψις ἐγένετο τῶν ἄλλων πεπραγμένων. id est, Tunc inferior eram aliis omnibus, qui prius fueram instructissimus. Et sic sæpe vtitur. Bud.

Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, Deliquium lunæ, Aristoteles 4 De gener. animalium.

ITEM Ἀπολιμπανω, idẽ quod ἀπολείπω, Relinquo. Item, Post me relinquo. An euerto. Passiuum Ἀπολιμπανόμαι, Relinquor, vel A tergo relinquor, ab alio videlicet anteuertente. Bud. exponit Inferior sum certamine, & à præuertente relinquor. citátque hunc Plutarchi locũ, ὥσπερ πάντων ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων τοῦς Ἀλέξανδρον.

C. ΔΙΑλείπω, q. d. Interrelinquo Relinquo spatium temporis in medio, Intermitto, Interiicio. Sed vox quæ ipsũ tẽporis spatium significat, sæpe additur. vt διαλείπειν ἡμέραν μίαν, vel διαλείπειν ὀλίγον χρόνον. Theophr. Hist. pl. libro 1, διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ αἰεὶ βλαστάνειν, interiicit valde breue tempus quin perpetuo germinet. (sed Latini verbo Intermitto potius vtuntur in huiusmodi locis, sequente paticula Quin) Plato epist. 7, οὐ πολλῷ διαλιπὼν χρόνῳ, οὐκέπεῖα. Plutarchus in Amat. nar. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο παρεσκεύαζε τὴν Θεοφανεῖ, Quum interiecisset duos dies, accessit ad Theophanem. Sed Latini dicunt potius, Interiectis duob⁹ diebus: aut vtentes præpositione Post, dicunt Post duos dies, seu Post biduum. (At Herodianus vsus est genitiuo in hoc genere loquendi, libro 7, διαγενέσθαι τε αὐτοῖς πολλὰ χρήματα, μιᾶς ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἵνεκα) Nonnunquam verò vt Latini dicunt potius Interiici tempus

quàm nos Interiicere tempus, ita & à Græcis dicitur διαλείπειν χρόνος, & tùnc neutrum est hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro & ipso, vel passiuo Interiici reddi potest. Thucyd. lib. 3, διαλιπουσης δ' ἡμέρας μάχη αὖθις γίγνεται. (non διαλειπουσης, vt etiam scribitur) Idē libro 10, ὕστερον ὑπ' διαλιπόντων ἐτῶν ἕβδομον. vbi possis etiam interpretari, Exactis tribus annis, seu Exacto triennio. Quinetiam præpositio illa Post hic quoque locum habet. ¶ Διαλείπουσα φωνή apud Suidam, Vox quæ nō continuatur, sed quæ suis verbis uelut spatium interiicit: Vox interrupta, sicut & διακοπὴ ὀδόντων ab eo exponitur in hoc loco cuius autorē tacet, φερέφωνη οὖσα καὶ διαλειπούσην πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖπ οἱ ξυγγνάθαι ἐασπλέα. Hippocratem διαλείποντας πυρετὸς dixisse ὅτι τοῦ εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμοῦ testatur Galenus Cōm. in Aphor. 43. Sed tamē apud veteres bifariam dictam fuisse idem docet Comm. 3 in l. 1 τοῦ ὀξέος πυρετοῦ, interdum quidem de iis febribus solis quæ perpetuam accessionem non habent, interdum verò de iis quarum nō recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum in principium, incrementum, vigorem & declinationem. Sed iuniores quosdam medicos eas quæ non magnam mutationem habent, appellare συνόχους: eas autem & συνεχεῖς dicere solas quæ non veniūt ad integritatem, & διαλείπουσι (id est intermittunt) post singulas accessiones. Easdem autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam διαλείπειν dici, quòd inter continuas & integrè desinentes mediæ sint. proinde eas vbi cū synochis cōferūtur, διαλείπειν dici: cum iis verò quæ ad integritatem perueniunt, continuas. Hæc ex Galeno Gorræus. qui & ista addit, Διαλείπων πυρετὸς, Intermittens febris. Est autem febris putrida quæ vicissim soluitur & repetit. Gignitur omnis ex humore putrescente, non quidem vbique sed in habitu corporis & minoribus venis: eóque differt à cōtinua, cuius materia in vasis maioribus continetur. discrimen enim à loco est. Putret autem triplex tantùm humor, pituita, bilis flaua, bilis atra. Inde tres sunt διαλειπόντων πυρετῶν, id est intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianā bilis flaua, quartanam bilis atra gignit. putrens & per habitum corporis delata. Apud eosdem legitur & διαλείπων σφυγμός, Pulsus intermittens, vel Pulsus deficiens. Est autem pulsus inæqualis in pluribus pulsationibus, in quo non solùm vno, sed pluribus etiam magnis vnus minor apparet, atque interdum totus quoque motus aboletur. Huic contrarius est ὁ παρεμπίπτων in quo expectata quiete, in medio tantum superuacuus aliquis pulsus incidit. fit autem ab imbecillitate facultatis pulsificæ. Differt ἀπὸ τῆς ἀσυζίας, quòd hæc (vt sensus ipse indicat) sit veluti defectus totius functionis, ille verò dimidiatæ tantùm priuatio.

Διαλείπω participio interdum iungitur, pro Desino. Xenophon. οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων. nunquam desii quærere & discere. (Sed propriè sonat, q. d. Non desii quærere, & ita quidem vt nec vllum tempus intermittam) Lucianus, οὐ διαλείπει καὶ πόνης. Et cum participio pass. Chrysost. οὔτε διαγρυπνῶ. ἄμος οὔτε στεφανούμενος διέλιπε. Sed Politianus apud Herodianum libro 7, ἀσκῶν τε καὶ γυμναζόμενος τοῖς σφετέροις οὐ διέλιπε, vertere maluit, Nihil sibi ad exercēdos milites relinquebat. At ego nō video cur ab altera illa interpretatione discedendum fuerit. nam οὐ διαλείπω τοῦτο ποιῶν, nō aliud esse puto quàm διαπελῶ τοῦτο ποιῶν. Interdum tamen absque negatione: vt in hoc loco qui afferitur ex Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν Θεόν. Et in hoc ex Demosth. διαλελοιπὰ δοπεῖ βουλεύων.

Διαλείπω dicitur & de spatio loci, Disto, Absum. vt in isto Arriani loco, διαλείπουσαι δοῦν ξύμμετρον εἰς τὸ σωμφρόνα τε ἀλλήλοις καὶ κατακούειν ἀλλήλων. vbi Suidas exponit ἀλλήλων ἀπέχουσι. At Thucydides addit præpo. ἀπὸ, l. 7, p. 246, διαλιπούσας δὲ πολὺ ἀλλήλας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν. vbi malim διαλειπούσας in præsenti: vt vicissim in eo quem protuli initio huius semipag. loco ex eodem lego διαλιπούσης potius quàm διαλειπούσης.

Διάλειμμα, ατος, τὸ, Quod interiectum est spatii, Intermissio. Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex interuallo. Plutarch. in Pericle, τὸ συνεχὲς φοβοῦντες καὶ τὸ κάρος, οὗ ἐκ διαλειμμάτων ἐπιπόσαζεν. Sed & furiosi interualla ita vocari Budæus tradit. In febre quoque διάλειμμα, (sicut διαλείπουσα πυρετὸν appellari dictum fuit) Intermissio. vel Laxamentum, vt Bud. vertit. Dicitur autem διάλειμμα in febribus quidem ἀπυρεξίας, in aliis verò morbis, vt cephalæa, epilepsia, podagra, simpliciter διάλειμμα. Gorr. Vide plura in Διαλείπω.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω, Intermitto. (sicut ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω, & καταλιμπάνω, idē quod καταλείπω) Galenus in Hippocr. Epid. libro 1, capite 3, συνεχεῖς δὲ, μόνοις ἐκείνοις ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνουσι τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς. testatur Galenus Cōm. in Aphor. 43.

Ἐκλείπω, Derelinquo, vel Relinquo, Desero. Thucyd. libro 1, πάλιν τε ὅπου ἐξέλθοι ἐκλιπεῖν ἄμεινον ἦν καὶ ἐς τὴν ναῦς ἐσβῆναι. Ibidem, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείπουσι. Et ex Plur. in Fabio, πάντα ἐκλιπεῖν, (quod & λειπόν dicitur, vnde λιποτακτὴς) Ordinē relinquere. Et in Pericle, κλῆρος δεῖπ' ἀνὴρ ἐλιπε. Item τὸ ἐλπίζειν ἐκλείπειν, in Galba, Spem relinquere. Et ἐκλείπειν τὸν βίον, relinquere vitam. Ex Aristophane, ἡ σοφία σ' ἐξέλιπε τὰς ὀδοὺς. Itē pro Omitto, Prætermitto. Plato Symposio, ἀλλ' ἐπὶ ἐξέλιπον, τὸν λόγον, ὦ Ἀγάθων, ἀκούσας. Idem ibidem, ἐκλείπειν & παραλείπειν pro eodem ponit. Plut. in Numa, νομοθέτας ἐκλείπουσι διὰ ἄγραφα. At verò ex Xenophonte ἐκλείπειν τὴν μάχην (legitur & ἐκλιπεῖν) pro Delinquere quippiam aduersus legem. sed potest & verbo Omittere, aut Prætermittere reddi magis ad verbum. nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex iubet, is delinquit. Vide Ἔλειπε.

Ἐκλιπεῖν, neutrum, Deficio, Desum. Xenoph. Œcon. ὥσπερ οὖν, ὦ μὴ ἐκλιπεῖν ζῆν, τὸν τοῦ χρόνου κύπαμετ' ἀλλήλων πειρώμενοι. quod ita redditur apud Colum. tanquā ex Cicerone, Et ne genus humanum tēporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum fœmina est coniunctus. ¶ Item in ea deliquii significatione qua dicitur Animi deliquium, & Solis aut lunæ deliquium. Xenoph. Paedia 8. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. Pericle, τὴν ἡλίου ἐκλιπεῖν ἀκτῖνα, καὶ γίγνεσθαι σκότος. Idem in Alexandro, ἡ τοῦ σελήνης τῷ ἑστηρμοῦ ὀξέλιπεν. ¶ Item pro Morior. vt ἐκλιπεῖν κληρονόμος, ex Platone De legibus. Affertur & ἐκλελοιπὼς ἐκ τοῦ βίου. in v. l.

Ἔκλειψις, εως, ἡ, Defectio, Defectus. Plut. De def. oraculorum, λιμνῶν καὶ πέρμων ἐκλείψεις καὶ φθορὰς πάντα πάσιν. id est, Lacus & amnes deficiūt, & in totū pereunt, Turnebo interprete. Et Defectus, seu Omissio quæ fit in oratione. Quintil. libro 8, cap. 6. Quidam synecdochen vocant, quum & in cōtextu sermonis quod tacetur accipimus. Verbum enim ex verbo intelligitur. quod inter vitia ἔκλειψις vocatur, Arcades ad portas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in locis ἔκλειψιν esse annotat, & quidem quæ venustatem etiam addat. vt in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Vt animum ad aliquod studium adiungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philosophos: annotat, Ἔκλειψις pulchra & familiaris Terentio. nam possumus subaudire Audiendos, siue sectandos. Sic & aliis quamplurimis locis huius figuræ vsum ostendit. Quinetiam alicubi ἀσυνδέτων & ἔκλειψιν. quibus simul vtitur Terent. ait esse figuras proprias Terentianas. At verò in isto loco qui itidem legitur in Andria, Act. 1, scena 1, Nō tu ibi gnatum vult esse vel ὑποπάτων, vel ἔκλειψιν. deesse enim Inuasisti, Obiurgasti, Adortus es.

Ἔκλειψις, Eclipsis, (& Gall. itidem Eclipse) Deliquiū. vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, solis aut lunæ deliquium. & ἡλιακὴ vel σελιωνικὴ ἔκλειψις, pro eodem. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, χρόμοις ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀστραπαί τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ἀφανείας, ὑποκαταστάσεις.

Ἐκλειπτικὸς, οῦ, ὁ, Eclipticus, id est, Ad eclipsin pertinens, vel Eclipseos effectiuus. Plut. in Romulo, σκότος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. Ex Alex. Aphrod. οἱ ἐκλειπτικοὶ σκιάδισμοι, quùm ita planetæ coeūt vt alter obscuretur, in vulg. lex. Et τὰ ἐκλειπτικὰ ex Plinio lib. 2, cap. 16, de stellis, Stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά.

Ἐκλιπὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Qui deficit, qui deest. Vel, Prætermissus, Omissus. Thucydides lib. 1, ὅπῃ τῆς πρὸς ἐμοὶ ἁπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο λῶ τὸ χωρίον, quòd ab omnibus prætermissus esset hic locus. Exponitur & Cui aliquid deest, id est, Imperfectus. Item τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου in v. l. pro ἔκλειψις, Defectus solis.

Ἐλλείπω, Relinquo, Prætermitto, Prætereo. Iul. imperator, ἐγὼ δὲ εἰ μὴ τὴν σωφροσύνην ἐμαυτῷ τῶν πρὸς σε γιγνομένων καὶ μικρὸν ἐλλείψαιμι. vbi tamen B. passiua voce reddidit, Ego verò si mihi conscius essem officii ergate vel tantulum præteriti seu deserti. (Idem Bud. ἐλλείπω pro παραλείπω poni docens, affert ὀξέλιπε τὸν βίον ex Isocrate, sed perperam, quum ὀξέλιπε sit ab ἐκλείπω) Plato in Timæo, οὐκ ἐκλείψομεν προθυμίας οὐδέν, nihil promptitudinis prætermittemus. vel Nihil reliqui nobis faciemus ad prōptitudinē. Vsus est & Xen. eodē loquēdi genere, καίτοι γε αἰδοῖος καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων. (vbi tamē à Budæo exponitur etiam, Quāuis nec strenuitate nec promptitudine deficeretur) ¶ Dicitur præterea ἐλλείπει με τοῦτο, Deficit me hoc. Polybius lib. 5, ὅσον ἐλλείπουσιν αἱ χορηγίαι τοῦ ἐκείνων ὀπτοβολοῦ. Item ἐλλείπειν oppositum τοῦ πλεονάζειν apud Aristotelem, alicubi verò & τοῦ ὑπερβάλλειν. vbi ἐλλείπειν est Omnibus numeris absolutū nō esse, Imperfectum esse. Item aliis modis. nam apud illum Ethic. libro 2, cap. 2, τό τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὸ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἕξιν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, pauciores ac remissiores exercitationes. (subiungit autem, πλείω καὶ ἐλάττω in eadem significatione, πρὸς τὴν τοῦ καὶ τοῦ σπίνων loquens) Et eiusdem lib. c. 6, ὁ μήτε πλεονάζῃ, μήτε ἐλλείπει, Quod nec superat, nec deficit id quod oportet adesse. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius est. Vide & in ἔλλειψις. Affertur autem ex eodem Aristotele Œcon. l. 1, τὸ συζόμενον & τὸ ἐλλεῖπον, pro Inconiume & vitiatum. ¶ Item ἐλλείπω τούτου, Deficior hac re. Thuc. libro 1, ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, hac re deficimur, seu destituimur. Sic ἐλλείπω βιβλίων. Sed affertur & ἐλλείπει μοι τῆς ἡμέρας, pro ἐλλείπω τῆς ἡμέρας, ex Platone. ¶ Ἐλλείπειν vt pro Deesse, sic & pro Abesse. vt apud Aristotelem, ὁ δ' ὀπτοχάρακος πολὺ ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, tantum abest vt cōtristetur, vt etiam lætetur. ¶ Ἐλλείπω, Vices imple re nequeo, Non exactè facio, vt Bud. exponit in hoc Isocratis loco in Nicocle, φημὶ δὲ παράδειγμα ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφέστηκεν, ὅπως ἐλλείπω. καθ' ὁπότερον δ' αὖ ἐλλείπωτε τὴν τύχην, αὐτοῖς κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Sed apud Thucydidem extant aptiora huius significationis exempla, vtpote ita vtentem sine casu: vbi etiam malim reddere Deesse suo officio. Quali forma & Latinè dicitur Delinquere.

Ἔλλειμμα, etiam inuenitur, & quidem pro Assequi nequeo, Efficere non possum. Item pro Cedo, & paria facere non possum. Quarum significationum ex Xen. affert exempla Bud. p. 757.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ, Quod deest, Quod deficit, Id quod deest alicui, aut rei cuipiam, vt sit integra seu absoluta, aut qualis esse debet. Plutarch. in Coriolano, ὃν δὲ τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ παρεσκεύασμα γίνεσθαι δοκοῦντος. Budæus ἔλλειμμα seu in plurali ἐλλείμματα esse dicit quæ Latini Reliqua vocant, hoc est, quod reliquum est pensionis non persolutæ: afferens ex Synesio, φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet quod in nomine Λοιπάδες dixi, videlicet ἐλλείμματα & λοιπάδας pro vna eadémque significatione apud Iustinianum inueniri. Sed hoc addo iis quæ à Budæo de ἔλλειμμα seu ἐλλείμματα scribuntur, ita vocari Reliqua, quasi quæ desint ad summam perficiendam. ¶ In v. l. ἔλλειμμα exponitur etiam Delictum, Erratum.

Ἔλλειψις, εως, ἡ, Prætermissio, Omissio. vt quum Athenæus scribit σησαμοῖς dictum esse κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Talem autem nominis huius vsum & in multis Eustathii locis habes. (Potest verò & Defectus reddi) Pro eodem

& ἔκλειψις inuenitur, vt apparet ex iis quæ in illo nomine protuli exemplis. sed ἔλλειψις rectius dici puto quàm ἔκλειψις in huiusmodi locis. Huic porro nomini ἔλλειψις opponitur ὑπερβολὴ apud Aristotelem, non semel, id est Excessus. Exponitur tamen & aliis verbis vt in isto eius loco, Ethic. libro 2, capitē 6, τὸ δ' ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium est inter nimium & parum. Et capite 8, οὕτως αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν ταῖς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ ταῖς ὑπερβολαῖς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, si cum iis qui modū deserunt cōparentur, superant: si cum iis qui superant, deserunt. ΙΤΕΜ Παρέλλειψις apud Tryphonem, Prætermissio vnius ex geminatis consonantibus, vt κάλλιον pro κάλλιον, & θᾶττον pro θᾶττον. At ἔλλειψις est eidem vt γεραὸν pro γεραιόν.

Ἐλλιπὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Cui deest aliquid, seu deficit, Imperfectus. Quidam apud Athenæum lib. 14, τὸ δὲ δεῖπνον ἐνπελὲς, οὐ μηδὲν ἐλλιπές. Item ἐλλιπὲς, Quod deest. Philostr. epist. 39, ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές. Et cum genitiuo apud Thucydidem. Affertur autem & cum dativo, ex Platone, ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus viribus. ΗΙΝΕ Ἐλλιπῶς, Ita vt aliquid desit, Imperfectè, Nō plenè. ΕΤ c. 2. Ἀνεκλιπὴς, illi contr.

Ἐπιλείπω, Deficio, Desum. Thucydides 3, ἐπειδὴ τοῦ πόνου τοῦ ὀπτιλιπόντος τὸ θυμαλοῦς ὀπτέζοντο. Et θυμαλοῦς ὀπτιλιπόντος apud Plutarchum περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo De vita Mosis libro 1, ὀπτιλίποι αὐτὸ βίος τὸ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accusatiuo, τοῦτό με ὀπτλείπει, hoc me deficit. Isocr. ὀπτλίποι σ' αὐ ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Athenæus, ὀπτλείποι σ' αὐ με χρόνος εἰ ἐπιθεῖναι βουλοιθείλω. Lucianus οὐδὲ ὀπτλέλοιπε ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. Dicitur & τοῦτό μοι ὀπτλείπει. legimus enim apud Synesiū οὐκ ὀπτλείψοισι σε πᾶσαι τοῦ θεοῦ. Ἐπίλειψις, Defectio. Thucydides libro 2, τοῦ μὲν θοιούτων ὀρνίθων ὀπτίλειψις σαφὴς ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ᾱ, ὁ & ἡ, Reliquus. vt τὸν ὀπτίλοιπον βίον ζῆν, Platoni. Et ὀπτίλοιπος χρόνος, Herodot. Reliquum tempus, seu sequens.

C. ΚΑΤΑ Λείπω, Relinquo, Desero. Homerus Il. ω, vers. 26, καὶ δ' δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι. poeticè pro καταλείπεις δέ με. me viduam domi relinquis, vel deseris. Et libro 2, καὶ δ' δέ κεν ἀχνοῦν Περάμῳ ἐν Τροῖ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Sæpe autem in prosa dicuntur parentes seu propinqui, seu generalius, maiores, nobis aliquid καταλελοιπότες, itidémque nos posteris dicimur καταλείπειν. Demosthenes in Midiam, εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. Idem, τῆς ὑποδίσεως ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον. Vicissim autem dicimur posteris καταλείπειν. vt Lucianus in Demonacte, ἕτερον αὖθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει. Et ex Demosthene καταλείπειν τὴν δόξαν pro Relinquere posteritati gloriam suam, in vulgatis lexicis. Vbi affertur & ex Aristotele, Polit. 8, καταλείπει τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς Δωριστὶ Σωκράτης. Ibidem ex Isocrate in Euagora, καταλείπω τὸν λόγον, (id est Relinquo orationem) pro Finē dicendi facio. Redditur & verbo Desero aliquando: vt καταλείπειν τὴν κυρίαν, Deserere vadimonium. Cui opponitur, ἀπαιτεῖν τὴν κυρίαν, Obire vadimonium. Bud.

Καταλείπω, pro Instituo hæredem, vide in Παραλείπω quod illi opponitur.

ΙΤΕΜ Καλλείπω per syncopen poeticam, pro καταλείπω, vt — ἀλλὰ φίλοισι Καλλείπειμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, in vers. Solonis. vbi Cicero vertit Linquere, vt videbis pag. 116 & 117 Cic. lex. Vsus est & Homerus.

Κατάλειμμα, ατος, τὸ, Quod relictū est, Reliquiæ. ex 1 Reg. c. 13, τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ. ΕΤ Κατάλειψις, Relictio, Exponitur & Reliquiæ in v. l. ΙΤΕΜ Κατάλειπτος, Relictus, ibidem.

Κατάλοιπος, ᾱ, ὁ & ἡ, Reliquus. vt Aristot. Œc. 2, τὰ καταλείποντα ἔχειν ἀδίκως.

c. 2. Ἐγκαταλείπω, Intus relinquo. vt ἐγκαταλείπειν φρουρὰν, Thucyd. Et apud Demosthenem ἐγκαταλιπόντας τὸν γνήσιον, Si relinquant in aliena familia, Bud. Inuenitur & pro Desero, eo significatu quo dicimur aliquem deserere qui in periculo versatur. ΥΝΔΕ Ἐγκάταλειμμα, Reliquiæ, Monumentum, Mnemosyrum, vulgat.

ΕΤ Ἐγκαταλιμπαίω idem quod ἐγκαταλείπω.

C. ΠΑΡΑλείπω, Prætermitto, Omitto. Sæpe verò pro eo quod dicitur Omittere, id est Silentio præterire. Demosthenes Pro corona, πολλὰ πίνων ἔπρ' εἰπεῖν ἔχων παρεῖα ἄνθρ, παραλείψω. Idem ibidem, ἵνα τὰ ὀνείδη μέσα παραλείπω. Isocrates De pace, τὰ μὲν πικρότερα παραλείψω, μνησθήσομαι δὲ τούτων μόνων. &c. Sic vsus est Xenophon quoque & ante hos omnes Thucyd. Dicitur etiam aliquis nihil παραλείπειν in aliqua re agenda, id est nihil prætermittere, qui modis omnibus eam efficere studet. Sic autem & pass. voce vsus est Herodianus libro 3, καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἴδος πολιορκίας. ‖ Παραλείπω ἐν τῇς ὁδοῦ, Prætereo, (inquit Bud.) cui opponitur καταλείπω. Quod tamen καταλείπω alibi sine adiectione etiam exponit Instituo hæredem.

Παραλείψις, εως, ἡ, Prætermissio, Omissio, Præteritio. Peculiariter autem sic appellatur figura quædam cui conuenit definitio hæc quam autor rhetorices ad Herennium tribuit ei quæ ab eo dicitur Occupatio, scribens, Occupatio est quum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere id quod tunc maximè dicimus, hoc modo; Nam de pueritia quidem tua, quã tu omni intemperantiæ addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneum putarem: nunc consultò relinquo, & illud prætereo, quòd te &c. Sic apud Terentium in Phorm. Act. 1, scena 3, Donatus παραλείψιν esse scribit in his verbis, Vt ne addam quòd sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es: Quòd habes, ita vt voluisti, vxorem sine mala fama. palam Beatus, ni vnum hoc desit &c. Sed addit idem grammaticus, in ea velut ex abundanti enumerari adiecta. Quod non intellexerunt vulg. lexicorũ consarcinatores, à quibus ex ipso Donato παραλείψις ita definitur, Figura in qua velut ex abundanti enumerantur adiecta. Quum enim addit ille, In quâ velut ex abundanti &c. ad hunc locum peculiariter respicit.

C. ΠΕΡΙλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Sed vsitatum est potius passiuum Περιλείπομαι & quidem pro Relinqui, id est Superesse. vnde περίλειμμα, reliquiæ: & περίλοιπος, Reliquus. Sæpe verò pro Superstite esse. vt apud Herodianum l. 2, μόνος τε δὴ παρῆν τῶν πρὸς ὄμφος φίλων ἔτι. Sic Paulus epist. 1 ad Thess. cap. 4, circa finem, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα &c. Item περιλείπομαι τὸν πόλεμον, superstitem esse pugnæ. Bud.

Περίλειμμα, ατος, τὸ, Reliquiæ.

Περιλιπής, vide cum Περίλοιπος quod proximè sequitur.

Περίλοιπος, ου, ὁ, Reliquus. Aristot. Œcon. 1, ὁπόσ' ἀπαλλάττοιντο, εἴτε περίλοιπον εἴη αὐτῆς ἐπώλουν. ‖ Item Superstes. Luc. in Tyr. πόνα αὐτὸ περίλοιπος κολαζεῖν θέμις; Potes tamen & hic reddere Qui superest. ΕΤ Περιλιπὴς quoque in v. l. pro Superstes, & quidẽ cum genit. etiam, ex Plat. De leg.

Περιλιμπάνομαι, vt περιλείπομαι, Supersum, Superstes sum. v. l. Et partic. περιλιμπανόμενος, Superstes.

C. ΠΡΟλείπω, Antè relinquo, Prius relinquo. Apud Plut. περιλείπειν dictum videri possit pro Antè tempus relinquere, hoc in loco Consol. ad vxorem, καὶ πάλιν ὀκείνου τοῦ καλοῦ Χαίρωνος ἡμᾶς περιλιπόντος. Sed in exemplis vsus verbi huius quæ afferuntur ex poetis, ponitur pro simplici λείπω, Relinquo, Desero. vt Odyssea ξ, Κτήματά τε πολλὰ λίπω, ἄνδρας τε &c. Phocyl. μηχάνας περιλείπει οἴκοις. Item dicitur res quæpiam περιλείπειν aliquem ab Homero, Odyss. 6, v. 279, Οὐδέ σε πάμπαν μνήσας Ὀδυσῆος περιλείπεν, prudentia Vlyssis non te omnino reliquit, seu te deseruit, aut destituit. At verò à Thuc. dicitur aliquid περιλείπειν τινί, vt mox docebo.

Προλείπω, Antè deficio, seu Prius deficio, vt exponitur in isto Thucyd. loco, lib. 7, pag. 259. εἴτω δὲ περιλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, siquem prius vires defecissent. i. priusquam iter confecisset. q. d. Siquem in ipso itinere defecissent vires.

C. ΥΠΟλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Pro quo dicitur potius Ὑπολείπομαι. Thucyd. lib. 1, μηδὲν ὑμῖν αὐτῆς αἰτία ὑπολίπωσιν, ὡς δι' ἐλαχιστοτέρας ἐπολεμήσαμεν. Demosth. Pro corona, ὑπολείπω δὲ αὐτοῖς ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δὲ, εἴπερ γε θέλοιτο, αἰσχροκερδίαν. Et passiuè ὑπολείπεσθαι, Relinqui, Reliquum esse, Superesse, Restare. Thucyd. lib. 8, pag. 269, καὶ ὅσα καθελὼν τὸ ἐν τῇ Τέω τεῖχος, ὅσα ὑπελείφθη. Greg. ὑπολείπεσθαι δὲ τὸ ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Apud Thuc. habetur ὑπολείπεσθαι etiam pro Subsistere, & ita relinqui à tergo.

Ὑπολείπω, Deficio, Minuor. Bud. ex Aristot.

Ὑπόλειμμα, ατος, τὸ, Reliquiæ, Quod residuum est. ‖ In vulg. lex. ex Aristotele De mundo, ἐξ ὑπολείμματος γένεται.

Ὑπόλειψις, εως, ἡ, itidem pro Reliquiæ, ὑπόλειμμα. v. lex. ex Theophrasto.

Ὑπολιπὴς, ές, ὁ & ἡ, Reliqu⁹. Plut. ὑπολιπὴς θεῶξις, res quæ agenda restat. B.

Ὑπόλοιπος, ος, ὁ & ἡ, Reliquus, Restans. Thucyd. 8, τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ θέαμα θρόον γίνεται. Demosth. ἐπειδὴ δὲ ἐκκλησία ἐγένετο, ὑπόλοιπος οὐδείς, χαρὰ φῦ ψήφισμα. Apud eundem ὑπόλοιπον ὄν, sequente infinitiuo, vt interdum apud Lat. post Reliquum est. Et τὰ ὑπόλοιπα, Reliquiæ apud Thucyd. non semel. Sic autem & Cic. apud Plat. vertit, vt te docebit lex. Cic. p. 322.

Ὑπολιμπάνομαι, idẽ quod ὑπολείπομαι, Relinquor, Resto.

ΝΩΛΕΜΗΣ, ές, ὁ & ἡ, Indefinens, Assiduus. quasi νωλεπής, sicut Etymol. ΑΔΥΕΡΒΙΥΜ Νωλεμὲς dictũ putat quasi νωλεπές, à νω priuatiua particula, & λείπω. Est autem Νωλεμὲς, Indefinenter, Assiduè. ἀδιαλείπτως. vt exponitur in isto loco Homeri Iliad. δ, Ω, πτ' ἐπαυτῆρ Δαναοὺς κίνωπε φάλαγγας Νωλεμὲς πολεμόν δὲ. Sæpe autem νωλεμὲς apud eundem & νωλεμὲς αἰεὶ, (quod ait est ἐκ παρεμφάσεως) adverbialiter pro νωλεμέως. ‖ Exponitur autem & βιαίως in hoc Apollon. loco, Argon. 2, Νωλεμὲς ἐμπήξαντο ἔναιπα, violento impetu & concursu se collidentes. Et νωλεμὲς ἐρίζουσι apud eundem, Firmè radices egerunt. Hesychius quoque νωλεμὲς exponit etiam ἰσχυρὸν & βίαιον, ac καρτερόν. Sed illud etymon quod modò protuli. huic significationi minimè conuenire posse videtur.

ΛΕΊΧΩ,

Lambo, Lingo. Theophr. de signis imbrium & ventorum, ὅσοι πνῶ θερμαίνοντες λείξας χειμῶνα ὕδωρ σημαίνει· ἐὰν δὲ εἰς τὴν ἀρετὴν αἰωρῶν ὀσφραίνωσι, ὕδωρ. Vnde Plinius sub finem libri 18, [Ventosos imbres & hyemem significant] boues cæli olfactantes, séque lambẽtes contra pilum. Aratus, θελιχμήσασ' ἀφνεί. ‖ Obscœno sensu Aristoph. Equit. Τὼ γὼ αὐτὼ γ' ἀνθρὼ αἰσχρὰς ἡδοναῖς λυμαίνεται· Ἐν καταρρίοισι λείχων τὼ ἀπρύτου φρέατος. De cinædis autem & impudicis mulierculis dicitur Fellare & Ore morigerari.

C. ΑΝΑλείχω, Lambo, Delambo.

C. ΑΠΟλείχω, Delambo, Delingo. Lũbẽdo aufero. Athen. l. 6, de Dionysii adulatoribus, ἀπολείχοντες τὴν σίαλον, ἐπὶ δὲ τὴν ἔμετον αὐτῶν, μέλιτος ἥδιον γλυκύτερον.

C. ΔΙΑλείχω, Lambo, Lingo, vel potius Perlambo. Aristophanes.

C. ΕΚλείχω, Delingo, Delambo. vel Lambendo & lingendo eunacuo. Item, Ecligma ligurio, In ecligmate sumo. Dioscorides lib. 1, cap. 95, de pice liquida, ἀσφαλτος δυσπάρφορα τῷ ὀν θωρακι ὀχρῷ ἐκλειχέδρυν. id est Plin. interpr. libro 24, cap. 7, Excreationes pectoris adiuuat ecligmate. Eo sensu Celsus dicit, Illius cyathus sorbeatur, huius cochleare plenum paulatim delingatur. Et ὀκλειχήματα, medicamenta quæ delinguntur seu in eclig mate sumuntur, & sub lingua liquantur. Rursum Dioscorides lib. 3, c. 44, de thymo, μηρῷ δὲ μέλιτι καὶ ὀκλειχθὲν ἀναπάφασε τὰ ὀκ θώρακος πτεῖ. de quo Plin. libro 21, c. 21, Diutinæ tussi ecligmate faciles excreationes facere existimatur.

Ἐκλειγμα ΕΤ Ἐκλεικτὸν, Ecligma, Medicamentum quod delingitur: seu Medicamentum quod ori inditum, sensim liquefit & deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Datur ad pectoris & pulmonis vitia. Dioscor. l. 2, cap 125, de lino, αἰπάγα δὲ καὶ τὰ ὀκ θώρακος σὺν μέλιτι αὐτὴ ὀκλεικτὰ λυφθέν. de quo Plinius lib. 20, cap. 22, Ad phthisin vtilissimè è semine fiunt ecligmata. Idem eodem lib. ὀκλεικτὸς ἢ ποτὸς λαμβάνεται, in ecligmate & potu sumuntur, Delinguntur & bibuntur. Verùm Paulus Ægin. l. 4, c. 57, ὀκλείγματος

ὀκλείγματος nomen tribuit etiam medicamentis quæ deuorantur ad lumbricos.

C. Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo assumo. ἐμφορεσμαι.

C. ΕΠΙλείχω, In superficie lambo. vel pro simplici λείχω.

C. ΠΕΡΙλείχω, Circũlãbo, Circũcirca lingo. Aristoph. τὰ δὲ λέφαρα περιλείχον. Theon apud Arat. ἀπὸ τῶν ὀδῶν σημαίνεται οἱ γεωργοὶ ἡλιοτρόπιον χειμῶνα, ὅταν τὰς χηλὰς τῶν ἐμπροσθίων πόδων τῇ γλώσσῃ περιλείχωσιν. Idẽ prognosticũ ex Theophr. habes in Λίχω, & ex Arato in Περιλιχμάω. Aliud aũt verbi Περιλείχω exẽpl. habes paulo infrà in Λιχανός.

Λιχμάζω ΕΤ Λιχμάω, Lambo, Lingo. idem quod λείχω. Oppian. l. 3, De ven. Ὡς δ' ἄρκτος λιχμῶσα φίλοις ἀνεπλάσσατο παῖδας. sicut & Plin. scribit vrsam informẽ carnem quam parit, lãbendo paulatim figurare. & Ælianus, ἡ δ' ἄρκτος πικτεῖ ἀόρκα ἀσημον, ἕως τῇ γλώσσῃ ἐξεμβροῖ αὐτοῖς, καὶ οἱονεὶ δέρματάζει. Et λιχμάσμαι pro λιχμάω. Idẽ eodẽ l. Λιχμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γένος, lingua lãbit caram sobolẽ. Aristoph. Vesp. Ἐκεῖνο τὸν κύκλῳ κεφαλὰς κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλίδα, de Cyne meretrice. Ad quẽ locũ alludẽs Plut. in Pol. pr. de Cleone, πολὺς μὲν φίλους ἀπολέσας, ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλὰς κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν. Dracones quoq, & serpentes dicũtur λιχμάζειν, quũ sibila vibrãtes ora lãbunt. Hes. Asp. de duobus draconibus, ὅτε πνοὴν πόντῳ κάρβωσα. λιχμάζον δ' ἀρὰ τόγε, ὀφεῖ δ' ἐχάρασσον ὀδόντας. vt Virg. Æn. 2, itidẽ de duobus anguibus, Ardentésque oculos suffecti sanguine & igni Sibila lãbebãt linguis vibrantibus ora. Apud eũdẽ est PARTIC. Λελειχμότες cũ ει, in Theog. ὀκτὼ δὲ οἱ ὤμων Ἕν' ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφεις, δεινοῖο δράκοντος, Γλωσσησι δ' νοφεροῖσι λελειχμότες. Hesychius. λιχμάζειν exponit θελειχεῖν τὸ ἴδιον σῶμα.

Λιχμήρης, ες, ὁ καὶ ἡ, Exerta lingua os lambens. Nic. Ther. de ichneumone congrediente cum aspide, Τῆμος δ' ἠὲ κάρη λιχμήρεος ἐρπετοῖο Σμερδαλέης ἐσρεῖζεν ἐπιλιθρος.

Λιχμαὶ, ἀδες, ἡ, Quæ lambitur. Hesychio λιχμαὶ ἐστὶ κέντρα καὶ ἀπαλὴ σία καὶ χρῆμα πτῆς· ὡς τὸ ἔρπετα ὀπτὴ λείχουσι.

C. ΑΠΟλιχμάω, Delambo, Delingo. Il. φ, Εὖ γὰρ δὴ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ἀπιλεῖν Αἰμὶ κὼν λιχμήσουσι· ἀκηδέες. vt Statius dicit, Molliáque eiecta delãbunt vellera lingua.

C. ΔΙΑλιχμάζω, Perlambo. v. διαλείχω.

C. ΠΕΡΙλιχμάζω ΕΤ Περιλιχμάω, Circũlambo. Et περιλιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. de coquo, τὰ κρέα ἔψων, καθεῖτο δάκτυλον τῷ ζωμῷ περιλιχμήσασθαι. Aratus dicit agricolis κυμῴδου χρεμῶντος signum esse, βόες ὁπόσ' πνοὴν γλώσσῃ ὑπαμάρσιον πόδας περιλιχμήσωσιν, quod pro gnosticon suprà etiam habes in Λίχω & Περιλείχω. Apud Suidam, περιλιχμήσασθαι οἱ μοι τὰ τῶν ἀγίων σώματα. VNDE Περιλίχμησις, εως, ἡ, Ipsa circũlambendi actio. Theõ apud Aratum exponens eum locum quem citaui, & eius rei causam reddens, ὁ δὲ ὦ ψυχρόθεν τὴν χηλὴν τὴν ἐμπροσθεν τῇ περιλιχμήσει πειρᾶται θερμαίνειν.

Λιχανὸς, ὁ, ὁ, Index dictus a λείχω dictus, quoniam eum in opsonia immittimus lingimus ad condimentum explorandum. Sunt tamen qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίρειν dictum velint, quoniam inter hunc & pollicem magnus sit hiatus. Luc. Timone, ἀκριβὲς τὸ τρίβλια τῷ λιχανῷ ἀποκρίνω: sicut in Gallo, ὁ τὸ τρυβλιον περιλείχων. Vide Λιχνία. ‖ Est etiam nomen φθογγοῦ, hoc est sonitus, in harmonia. Vitruuius libro 5, capite 4, Qui lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium: in chroma translatus progreditur duo hemitonia: in diatono distat ab hypate tria hemitonia. Boethius inter citharæ chordas lichanõ numerat. Aristot. Problem. sect. 19, quæstione γλεῦν δὲ τὴν λίχανον κινεῖν, ἢ ἄνω ἄλλον φθόγγον, ἢ τὸν φθόγγον ἀφιέναι. vbi nota diuersitatem accentus & generis. Puto autem dici τὴν λίχανον subintelligẽdo χορδὴν, vt apud Virgilium, Centauro inuehitur magna, sub. naui. VNDE Λιχαὶ, mensura interstitii inter pollicem & indicem distentos. Pollux, ἀπὸ τῶν τῆς χειρὸς μέτρων loquens, εἰ δὲ τὸν μέγαν δάκτυλον τὸ λιχανὸν πλατύνεται, ἀπὸ τοῦ μεγάλου θεὸς τὸν λιχανὸν μετρᾶς, τὸ μέτρον λιχαὶς nominatur. ‖ Hesychio autem λιχαὶς sunt omnia ὄρεα & κορυφαὶ, & ὕψη. ‖ At Λίχας, ου, ὁ, nomen proprium viri. ‖ Λίχας Hesychio dicit etiam ἀπόπνοος. VNDE Λιχάζω derinatum

videtur, Per prærupta deiicio. nam λιχάζειν Cretenses dicunt ῥίψαι, βάλλειν vt Hesychius tradit. qui λιχάζει exponit etiam ὀπτῶμαι, Lambere cupit. quod ad λείχειν pertinet. VNDE Ἐκλιχάζω, Eiicio. ἐκλιχάζει, ὀκσοῦσι, ὁρμᾶν πιεῖ. Hesych.

Λίχνος, ου, ὁ, Liguritor, Qui cupediis ita est deditus ut lingat digitos seu catinos, Catillo, Cupes. A Suida exponitur ὁ πολυαπάμβους τῶν ὄψων. item λάμαρχος, id est Gulosus. Vide & Hesych. Plato l. 1 De rep. οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ παραφερόμενον ἀπολυόντων ἁρπάζοιτο περὶ τὸ τοῦ πέρου μυτρίου ἀπολαύσου, qui cupediis dediti sunt. Et metaphoricè apud Gregorium τὴν ἔφεσιν λιχνεύοντος. Idem dixit ὄμματα λιχνά, oculos libidinosè cernentes. vt Budæus exponit. Plutarchus De puer. educatione, loquens de duobus catellis quos Lycurgus educarat, τὸ μὲν ἀπέφηνε λίχνον καὶ πνάμαρον, τὸν δὲ ἐξιχνεύειν καὶ θηρᾶν δυνατόν. qui λίχνος ὀπὶ τὴν λοπάδα ὁρμᾶται In institutis autem Laced. dicit eum λίχνον hunc εἶναι τοῦ λιχνείας. Et apud Athen. lib. 3, ex Apollodoro, λιχνόπεσα πεῖν πυρφυρεῦν, prouerbiũ in gulosos: quod alios ad colorem purpureum referre scribit, qui iucundo aspectu ad se oculos attrahantalios ad purpuræ gulositatem. quæ opinio verior est: scribit enim Plinius libro 9, capite 37, eas auido hiatu conchas quæ illis esca proponuntur, appetere. Vide & Erasmum in proverb. Purpura voratior. Et τὸ λίχνος, pro λιχνεία, Cupedo, Gulositas. ‖ Λίχνος Hesychio est non solùm ὀψοφάγος, λαίμαργος, ὀπτοῦμενος, sed etiam πολυαρεσμονῶν: metaphora sumpta à catillonib⁹ qui auidè quibuslibet pacinis inhiant. VNDE Λίχνος, Gulosè, Auidè, Vora citer, More catillonum & liguritorum.

C. Υπόλιχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquantum gulosus.

Λιχνεύω, Futur. εύσω, Ligurio, Catillo: vel Catillonem ago, More catillonis liguritio, & cupediis inhio. Suidæ λιχνεύσω est λίχνος ζητῶ, Auidè quærens. Et λιχνεύομαι pro λιχνεύω. Item cupio, Auidè cupio. vel λίχνος ζητῶ. Plut. de Thucydide, ἀεὶ τῷ λόγῳ ἀμιλᾶτο, πρὸς τὴν τῶν ζώων ἐπιφορὰν ἐνάρχεται, ὅθ' ἑαυτῷ πτῆσαι τὸν ἀφροατῶν, καὶ τὰ μυθώδη παρεῖναι τὰ ὁρῶντας ἐκπλήττοντα καὶ τερατικὰ, πάντ' τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐπεγράσασθαι λιχνεύοντας.

Λιχνεύμα, ατος, τὸ, Cupedia seu Cupedia, Catillonum illicia, Delicatæ dapes, & quibus auido palato inhiam⁹. Sophron apud Athenæum libro 3, Δελικιωκρεῶν κατγλίλον χρεῶν γραῦα κῶν λιχνεύμα. Et paulo antè ex alio poeta, de ostreis, Τὰ κομψὰ ὀπόσ' ἔστ' ἐν τοῦ τοῦ τοῦ λεύμαστα. Cuius generis sunt etiam χαύματα & πεικεμματα & μυῆσπ', gratæ catillonibus cupediæ.

Λιχνεία, ας, ἡ, Liguritio, Catillatio, Gulositas. Plut. Apophth. Lac. de Lycurgo catulos duos educante, τὸ ὃ ὀκ τὸ ἀμείνονος, πρὸς λιχνείας μόνον ἤσκησε. Et paulo antè, τὸ μὲν εἶπε πρὸς λιχνείας, ὅλον ἐάσας, Ad catillationes assuefecit, Assuefecit lingẽdis catillis. Lucian⁹ in Timocr. ὁ, τι δὴ λιχνείας καὶ ἀπαιδείας ὄχλος, de auido quodam liguritore omnibus inhiante. de quo ibidem dicit, καρύκης τὸ ἡδυεστον αἰσθήσεως, κωνῳδοῦ ἐμπορεύμενος, ὅθεν κωμῳδῶν, καθ' ἅπερ ὀν τοῖς λοπάσι τὸν ὀρεπὸν θυρήσειν, τῶν σοφῶν, ἀκριβῶς τὸ πρόβλια τὸ λιχανῷ ἀποκρίνεται· ὡς μηδὲ ὀλίγον τὸ μύθῳ τὸ καπαλίπει. vbi apertè explicat quid sit λιχνεία. Athen. lib. 8, τοῦ Ἀρχεστράτου λιχνείας dicit, qui ὑπὸ φιλοδοξίας γλῦ πᾶσαν καὶ θάλασσαν περιῆλθεν, ἀκριβῶς τὰ πρὸς γαστέρα ὀξεπόστας, & librum edidit quem γαστρολογίαν inscripsit. ‖ Λιχνεῖα, dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, e a quæ auidè abligurire seu catillare cupimus. Plut. Apophth. de catulo quodam ad λιχνείας assuefacto, ἀγαγὼν εἰς τὴν ὀκκλησίαν, ἔθηκεν ἀκανθίας καὶ λιχνείας πνας.

Λίχνος, ου, τὸ, Condimentum delicatum, Gulæ & palati illicium, vt λίχνευμα. Pollux libro 6, ἐλιγον δὲ τὸ καὶ ὅλῃ πᾶν λίχνον· ὧν δὲ ἔστιν καὶ ὀπτοῦ πᾶν ἀλφιτον λεπτῶν καὶ ἐλαίου, ἡδύσιον.

ΛΕΊΚΙΘΟΣ,

ου, ἡ, Vitellus, Qui luteũ, ὁ τὸ ὠοῦ κρόκος, (vt Martial. dicit Croceos vitellos) τὸ ξανθὸν sine ὀχρὸν τοῦ ὠοῦ. Aristot. lib. 6, Hist. animaliũ, τὰ δίδυμα τῶν ὠῶν δύο ἔχει λεκίθους· ὧν τὰ μὲν δ. ἐπρὰ τὸ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύθαι τὰ ὀχρὰ τὸ λεκίθου λεπτὴ διάφυσις· τὰ δὲ οὐκ ἔχει τοῦ διαφυσιν, oua gemella binis constant vitellis, qui ne inuicem confundantur, facit nonnullis

prætenue quoddam septum albuminis medium. Dioscorides lib. 2, cap. 54, de ouo, ἡ λέκιθος ἀπὸ χρώματος ὄφθαλμῶν παρεμφαίνουσα, ὁπόταν θεῖται σὺν κρόκῳ. Vnde Plin. l. 29, cap. 3, Lutea ouorum cocta vt indurescant, admisto croco modicè, illita dolores oculorum mitigant. Alex. Trallian. τὰ ἐπὶ τῶν ὠῶν λεκίθεις ἀπαλαπάτας. alibi autē masculino gen. apud eum reperitur, οἱ ἐπὶ τῶν ὠῶν λέκιθοι ὀδυνῶδεις. vbi tamē per υ scribitur, sicut & apud Dioscoridē. ‖ Hesych. λέκυθον exp. τὸ τῶν ὠῶν λεπίδιον, corticem seu putamen oui. ‖ Λέκιθος mascul. gen. Pisum. ὀσπρίον κρεκτικόν, inquit Eust. Sed & Aristoph. schol. & Suid. dicunt esse εἶδος ὀσπρίου ὁ καλεῖται πίσον, ἐξ οὗ ἐσκεύαζον τὸν χρῶτα λο κίζω ὠόν. Athen. libro 4, de Homero, σύγγραμμα ἀπὸ τοῦ ἐπέρου λεκίθου καὶ φακῆς συγκείμενον. quæ verba citans Eust. subiicit distinctionis gratia, λεκίθου δὲ, ὅπλεκτον οὐ τῶν ἐν ὠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κρικτικοῦ ὁ δὲ ἀρχαικὸς λέγεται ὁ λεκιθος. Videtur ergo masc. gen. ὁ λέκιθος dici de pisō, at fœminino gen. ἡ λεκιθος de oui luteo siue vitello. adeo vt suspecta sit scriptura in loco Trall. posteriore. Gal. λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακῶν τὸ ἐνδον τῶν λέπυων. nam & lens cui detractus est cortex, lutea est. Quidam verò existimarunt esse quam ἀρακίδα vocat Hippocr. alii verò ad pisum & aracum genus esse, vt tradit Gorr. addens aliquanto pòst, Λέκιθος, Pulmentarium ex leguminum farina, siue Leguminum lomentum elixatum. Tantùm autem λέκιθος & ἔτιος inter se differunt, quantum ipsa leguminū farina ab ipsis leguminibus fresis differt. Itaque quoties κυάμινον ἔτιος dicitur, pro faba fre à elixata intelligitur: sed κυαμίνη λεκιθος fabæ farinam elixatam significat, sic πτισανίνη λέκιθος & ἐρεβίνος λεκιθος aliorum que leguminum dicitur. Hæc ille, scribens vbique ἔτιος per υ, quæ etiā scriptura alicubi reperitur, nec male conuenit cum etymo quod mox ex grām. affert. ‖ Λεκυθον v. l. interpr. etiā Gutturn oleariū, siue ampullā capacem, quā expos. apud nullum Græcorū grām. reperio, sed falli eius autores puto vicinitate vocabuli λεκυθος. Dictū autē putant λεκυθον, i. vitellum, ἀπὸ τοῦ λέπειν καὶ κόειν.

C. Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, Qui vitellos vel pisa vendit. et accipiēdo totū pro parte, & genus pro specie, Qui oua aut legumina vendit. Et fœm. g. Λεκιθοπώλις, ἡ, ἡ, mulier quæ eiusmodi vēdit. Aristoph. Pluto, Οἱ δὲ δὴ πολλοὶ μὴ; respōdet Chremylus, πανδοκεύτριαι, Ἡλικιῶται λαχανόδοι αὐ Θεσσαλοὶ Ἐπέκεις γὰρ ἡμῖν ἀεὶ δὲν ἡδικεῖ ἄφνω. vbi schol. exp. ἀνθρώπων, dicēs synecdochicè per λεκιθον (id est, τὸ χρυσίον τῶν ὠῶν siue τὸ ξανθὸν τῶν ὠῶν) intelligi ipsum ouū. Exp. tamen & ὀσπριόπωλιν, dicens itidē per pisum leguminis speciem, intelligi ipsa legumina in genere.

Λεκιθώδης, εος, ὁ, ἡ, ὸν, Luteus, Croceus, Vitelli seu lutei in ouo colorē imitās. vt λεκιθώδης χολὴ apud medicos, quam sunt qui vitellinā bilē interpretētur: cuius videlicet color & consistentia ouorū crudorum vitello similis est: crassa & summè flaua, media ferè inter naturalē bilē & eā quæ ad summā malignitatem peruenit, vt inter alia docet Gorr. Diuersa ab hac dicitur esse ξανθοχολή, & ὠχρὰ χολή, quanuis pro λέκιθος dicatur τὸ ξανθὸν τῶν ὠῶν, & τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ. At in v. l. ex Theophr. l. 4. Hist. pl. λεκιθώδεις γίνεται, affertur pro In speciē albuminis vertitur, quasi λέκιθος esset etiam albumen oui, quum sit luteum.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, Qui ex vitello est, seu In quo vitelli fūs. vt λεκιθίτης ἄρτος, siue πλακοῦς, ὡς ἐπιθραμέμπτου καὶ ὠοῦ λέκιθος, inquit Eust. vt apud Athen. l. 3, ex Seleuco, ὡνίπαν δ' ἄρτον ἢ λεκιθίτου. Et aliquātō antè, ὀνίνησι ἄρτος ὁ θερμὸς γοργυόμενος λεκιθίτης. Scribitur. n. pro ὀλίτης, postea ἐνίτης.

AT VERO Λήκυθος, ου, ἡ. Lecythus, Vas olearium, Ampulla olearia. ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vt Eustarthius tradit, dictum scribens quasi ἐλαιόκυθος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαιον κύθειν. Od. ζ, Δῶκε δὲ χρυσείην λήκυθον ὠζοῦν ἔλαιον. Plut. περὶ ἀποφθεγμ. loquens de iis qui ex omnibus vasis vnum aliquod quo vtantur eligunt, ὅπερ δὲ καὶ τοὺς λήκυθος ἔχουσι καὶ τοὺς στλεγγίδας, ἀγαπῶντες ὅν πασῶν μίαν. Aristoph. Aub. Ἐλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ λήκυθῳ, non est oleū in lecytho. vbi eum volūt allusisse ad ἔλαιος, vt significet nō esse precibus locū apud inexorabilē. ‖ Λήκυθος dicitur etiā de ampulla vnguētaria seu de arcula pigmentaria. Aristoph. Pluto, — αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τοῦ δὲ κόσμου ἰσχάδων. Athenæus libro 4, ἄλλαι φέρουσαι λήκυθοι μύρου, ἑκάστη δύο. Et λήκυθος μύρου apud Suid. quam Atticos ἀλάβαστρον vocare scribit. Et Soph. in Androm. ἀνὴρ εἶπεν λήκυθοις, μονολίθοις ἀλαβάστροις significans. In priore tamen loco quē ex Aristophane citaui, potest etiam accipi pro ὄλπη, id est vas olearium. dicit enim puteos oleo repletos esse, at vasa olearia vnguentis. Apud eūdem in Concion. ἐὰν λήκυθον πρὸς πᾶς γράδοις, in anus quæ rugas pigmentis dissimulant, & quæ quasi totā arculam pigmentariā in suas malas effuderunt, vt Cic. dicit totam arculam pigmentorum effusam esse in scripta Socratis, si bene memini. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis, vt B. annotat, sic accipiens apud Cic. in epist. ad Att. Totum hunc locum, quem ego varie in meis orationibus (quarum tu Aristarchus es) soleo pingere, de flamma, de ferro (nosti illas ληκυθίδας) valde gratū. et pertexuit. Sic accipit apud Plin. Epist. 2, Non tamen omnino Marci nostri ληκυθίς fugimus quoties paulùm itinere decedere non intempestiuis amœnitatibus admonebamur, Suprà autem dixerat, Tentaui enim imitari Demosthenem semper tuum: Caluum nuper meum, duntaxat figura orationis. Turnebus in eo loco Plinii accipi scribit de oratione amœna & pigmentis orationis perpolita. Horatium verò de oratione tumida & magnifica interpretari. eadem enim qua Cic. translatione dixisse, Proiicit ampullas & sesquipedalia verba. quod est, Orationis amplitudinem & superbiam omittit. Et alio loco, An tragica desæuit & ampullatur in arte? Et hoc genus translationis profectum esse à tumore ampullarum quæ λήκυθοι Græcè dicuntur: sed orationis elegantiam & amœnitatem cum magnificentia & grauitate plerunque coniungi solere. & hinc se arbitrari explicandum Strabonis illud multis obscurū existimatū, ἀλλὰ θοῦς ληκυθίζων. Vide & Λεκυθίζω. ‖ Λήκυθος Hesychio est τὸ μεταξὺ τῶν λαυκανίου καὶ αὐχένος ἡδύς.

C. Λεκυθοπώλης, ου, ὁ, Qui lecythos conficit, Qui ampullas olearias seu vnguentarias fabricatur.

C. Αὐτολήκυθος, ου, ὁ, Qui spōte ad lecythū cōmeat. de parasitis qui tum præsto sunt quoties audiunt κῆρυκος ὑδωρ, quoties videlicet audiūt ad laudādas manus & ad cœnā cōuiuas vocari. Plut. De discern. amico ab adulat. ἀλλὰ μὴν καθάπερ οἱ πολλοὶ, τοῖς αὐτοκλήθοις πυκνὰ καὶ τραπέζαις καὶ μεθαῖς κῆρυκος ἢ δὲ ἀφικνοῦνται (ἃς τις εἴπῃ) κολακικὴν νομιζόντες, οὐν ἐν μιᾷ λοιπὸν ἢ κυλικὶ μετὰ δεσποτικῆς ἢ ἐλευθερίας ἢ ἀνελευθερίας γίνεται καταδήλοις, istos qui αὐτοκλήθοι vocātur ac mensales, quique tum demū audiūtur posteaquam aqua manibus infunditur, vt Erasm. interpr. dicens eiusmodi paratitos ab Eupolide vocari τοὺς ἀθλίους πάντων καὶ μετ' ὄρτυγος φίλους. Videtur verò non tam pro eiusmodi parasito capi quā pro mimo & scurra, vel pro parasito scurrili. vnde & cum αὐτοκάδαλος & ἰδιόμαλος copulatur, quorū vtroq; significari τὸν μιμητὴν siue δικηλιστὴν (i. mimū & histrionē) tradit Ath. l. 14. Luc. in Lexiph. ἔστιν ἐν τοῖς σκεφαίοις ἑκατοντάδαλος αὐτοῦ τῶν αὐτοκλήθων καὶ τῶν αὐτοκαδάλων, ἀνὴρ κυνικὸς, ὁ δρομάδας τὴν δεύτερος ἢ βαυκιδας, ἀμφιμαλλακὴν ἔχων. Dem. in orat. cōtra Conon. p. 194, εἰσὶν ἐν τῇ πόλει πολλοὶ καλῶν καὶ χαλῶν ἀνδρῶν υἱεῖς, οἳ παίζοντες, οἷα αὐθρώποις νέοις, σοῖσιν αὐτοῖς ἐπιτυμίας πεποίηνται, καὶ κατοδοῦ τοὺς μὲν ἰδιόφαλλος, τοὺς δὲ αὐτοκλήθοις. quē locū citātes Harpocr. & Suidas, αὐτοκλήθοις dici annotāt vel δεῖνας, οἷς καὶ ἐπίμοιος πᾶν ὁπόσον ποιεῖν καὶ ὑπομένειν: vel πένητας & qui nihil aliud possideant quàm lecythos: vel αὐτουργοὺς: vel εἰς πᾶν χρὴ ἐπιμίας, καὶ ὅλῳ πρόθυμοι καὶ ὁρίζοντας: vel τοὺς ἐν τῷ χείρῳ διδόντας ἀργύριον, καὶ ἐπίμους πρὸς τὸ μιξίς. nā in lecythis pecunias ferebāt: quas soluentes, interdū viebātur loro pro flagello. Ferri autē pecunias in lecythis solitas, apparet ex hoc apud Suid. loco, Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ποιήσας κοῖλον ἐπίθεμα τῇ λήκυθῳ ἐφέρε νόμισμα. Hesychio Αὐτόλεκυθοι sunt pauperes & qui solā lecythū habent: vel Qui ipsi sibi lecythū ferunt, nō per ministrum ferendam curāt.

C. Διλήκυθος, ου, τὸ, Gemina lecyth., Duæ lecythi. Ath. initio l. 4, ἔπειτα γέραιον πάλιν καὶ διλήκυθοι μύρῳ χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν ἰσόσταθμον τοῖς πρεσβύτερος κελεύει δοῦναι. paulo ātē dixerat, ἐπιστήσθον ἄλλαι φέρουσαι λήκυθοι μύρου, ἑκάστη δύο, σῶν δεδεμένας ἱμάντι χρυσῷ, ἢ μὲν ἀργυρᾶν, ἢ δὲ χρυσῆν, κοπυλιάμας καὶ ἑκάστῳ πρὸς τὸ δόκαν. vbi q. dixerat δύο λήκυθοι, postea

dicit διλήκυθον composita voce. Neutraliter autem dici διλήκυθον apparet ex Eust. apud quem ita legitur, στέφανοι καὶ διλήκυθον μύρῳ χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν. quæ desumpta sunt ex Athenæi loco citato.

Λεκυθίζω, F. ίσω, Pigmētis oratoriis exorno & illustro. Strabo l. 13, μηδὲν ἐχὰν φιλοσοφῆν πρὸς γραμματικῶς, ἀλλὰ θεοῖς λεκυθίζειν. vbi quidam interpr. etiam Elucubrare, Ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio cōponere. Sic & apud Cic. λεκύθοις accipiūt pro scriptis magno studio euigilatis, & lucubrationibus. Per λεκύθοις intelligūt etiā locos cōmunes summo artificio expolitos, in quib. perpoliendis & exornādis lecythi atq; arculæ illæ adhibitæ sint. vnde λεκυθίζειν capiūt pro Locis communibus aliquid amplificare atque exornare. Vide & Λήκυθος. ‖ Itē Ampullor, Ampullis & sesquipedalibus verbis vtor. quod genus loquēdi ex Horatio paulo antè in Λήκυθος habes. Aristoph. schol. λεκυθίζειν exp. μείζον βοᾶν, καὶ ψοφεῖν. quoniā λήκυθος πεποιημένη ἦχον ἔσοπε λεῖ. apud Suid. autē perperam scribitur λεκοίζειν.

Λεκυθισμὸς, ου, ὁ, Cantillatio, Frigillatio, v. l. A Suida exponitur ἀφωνία, in hoc loco, τὸ μετὰ τῆς ἀφρόφωνος καὶ κεκλασμένως τὸν λεκυθισμὸν τῶν ἐλεγείων καὶ γελοίων ἀσματῶν.

Λεκυθιστὴς, οῦ, ὁ, Qui cauam vocem edit, hoc est, talē qualē vasa caua si pulsentur. κοιλόφωνος Hesychio. Suidæ autē μικρόφωνος. quomodo apud Soph. accipi scribit.

C. ΑΠΟλεκυθίζω, q. d. Λεκύθιον detraho, occinēdo λεκύθιον ἀπόλεσε. Aristoph. schol. ἀπολεκυθίσω σου τὴν ὠδὴν λόγοις, ἢ ἀφαιρήσω. sumpsit autem ex verbis Aristoph. quæ secus legit quàm habeant vulg. edit.

Λεκυθίον, ου, τὸ, Parua lecythus, Parua ampulla. Capitur pro simplici λήκυθος, vt in prouerb. λιπαρώτερος λεκυθίου, pinguior lecythe: quod & λιπαρώτερος λύχνου: in eos quos edacitas habitior non reddit. Vide Erasm. in Chil. ‖ Λεκύθιον dicitur etiā metrum ἑξαπόδων ἑφθημιμερές, quod & Euripideum, vt Aristoph. schol. anno at.

Λεκυθιάδες Hesychio sunt ἐνόπτρα πολλά, inaures quædam.

ΛΕΠΩ,

Fut. ψω, Decortico, Deliboro, Corticē seu librum detraho. Vel, Putamen & squamā detraho. Athen. lib. 4 ex Aristophane, de Pythagorica cœna, Μάζης μελαγχρὴ μεγίστη λαμβάνων λεπῶ. id est, ὀκλεπῶ, vt Eust. exp. cum locum citans. ‖ Verbo λέπειν vtuntur Athenienses etiam ἐπὶ αὐτοκρεῖ καὶ φορτικῆς δ' ἀφροδισίων ἡδονῆς, vt Athen. tradit lib. 14, Τέφον λαβοῦσαι τῶν πάντα λιβύον Σκυθάσατ', ἀμωγέδες, πρὸς τὸ στῆθος πίνειν, λέπεσθε, μαστυάζειν. Quæ verba Eust. quoque citat, addens sic accipi & δίφεσιν.

Λέπυμα, ατος, τὸ, Cortex, Liber, Id quod decorticādo aufertur. Anaxilas apud Athen. l. 6, adulatorem σκόλοπι assimilans, — εἰς οὖν ἄκανθον αὐθρώπου βοῦν εἰσδύς, ἕκαστος ἑαυτῇ καθήλωμος, ἕως ἂν ὦσιν πρὸς ἀπόδειξιν πάντων. Epicharmus, de eo qui adulator medullam & pulpam omnem erosit. Apud eundem l. 2, πολὺ δίκαιον φαγεῖν, ἐν τῷ πόδες θύρῳ τὰ λέπυμα κατέλιπον. paulo pòst λεπὸς dicit. Dicitur etiam de cortice nondum detracto, id est, de tunica plūtam aut semen aut alia quæ cortice teguntur, an. biēte. Theophr. l. 4, c. 12, de calamo, ὅταν ξυλεύσῃ σ, πρῶτον ὑποπαθέλον τὸ χιμῶνος ἐν τῷ λέπυματι. Plin. l. 15, c. 26, dicit Tenues per ambitum tunicas: itidem de calamo loquens, quod Gaza imitatus est. ‖ Λέπυμα Eotiano est etiam ἡ ὀπιδέρματος.

Λέπος, εος, τὸ, idem. Apud Athenæum lib. 2, — οὐδεὶς γὰρ πώποτε Ἀπόδημον ὀσπρίου λέπος. paulo antè λέπυμα dicit. Luc. ἢ κυάμου λεπὸς ἢ πεφοδημίπμον. Apud Erot. verò pro λέπος, quod exp. λεπίσματα, puto scribendum λέπη. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumē, (id est tunica) vt & λέπυμα. Alex. Aphrod. καρπὸς καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσι ἢ δέρμασιν ἢ σφαλίσταις, tunicis, vt & Gaza vertit. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur. Pollux lib. 6, c. 15, quædam θεῶν λεφ. ανα & κορύμματα recensens, κεφαλίων κόχλους καὶ ὀστρέων κόγχας, καὶ ἰχθύων λέπη, καὶ καρίδων ὀστρεα, καὶ κρεῶν ὀστᾶ, καὶ ὀπώρας μύσκους. ‖ Etymologistæ est etiam δέρμα. ‖ Λέπη ab Eurip. vocari & τὰ ἄκρωτήρια τῶν ὀρῶν, tradit schol. Apoll. qua signif. dicitur & λίπας.

C. ΑΠΟλέπω, Decortico, Deliboro, Corticem seu librū detraho, Putamen seu squamas aufero. Vnde ἀπολέψας apud Aristoph. ἀπολέψας.

Et in pass. apud Athen. lib. 2, ex Epicharmo, Θείδακος ἀπολεμμένας τὸν καυλόν. Vide & Ἀπολάπτω.

C. ΕΚλέπω, idē. vel, Ex cortice & putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide synonymum ἐκκολάπτω. Sic Plut. de corcodil. ἐξήκοντα πέπεισι καὶ πεσὼν τῆς ἡμέρας ἐκλέπτει. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Aristot. Hist. an. l. 5, ἐκλέπεται τὰ ὠά, oua excluduntur. In v. l. ἐκλέπειν exponitur etiam Dempto cortice expolire.

C. ΠΕΡΙλέπω, Circūcirca decortico, In orbē delibro, Corticem circumcirca detraho. Il. α, de sceptro, Οὐδ' ἀθηλήσασ' ἐπεὶ ἐκ χαλκὸς ἐλέψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. vbi tmesis est pro περιέλεψε. Herodot. δένδρεων τὸν φλοιὸν περιλέπουσι. Theophr. pro περιλέπειν dicit περιαρεῖν κύκλῳ τὸν φλοιόν, id est, corticem in orbem detrahere, vt Plin. suprà in Κύκλῳ interpr.

Λεπίζω, idem quod λέπω, id est Decortico, Cortice nudo. Dioscor. Exponitur etiam Pellem detraho, ἐκδέρω.

Λέπισμα, ατος, τὸ, Cortex detractus, Id quod decorticando ablatū est, vel aufertur. idem quod λέπυμα. Dioscor. l. 1, c. 22, de narcaphtho, ἐπὶ δὲ φλοιῶδες, σύμμιγνε λεπίσματα σύκου, sycomori libro. Gal. ad Glauc. λεπίσματα ῥοιᾶς, mali Punici corium, seu malicorium. AT Λεπιστὴς Hesychio est ψάστης.

C. Ἀλέπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui decorticatus non est. Apud Eust. ex incerto autore ἀλέπιστος ἰχθύς. quo significatur piscis vel Non desquamatus, vel, Qui squamas non habet. nā post λεπὶς hoc vocabulum ponit, non exponens: sicut & Hesych. ἄλοπις exp. ἀλέπιστος.

C. ΑΠΟλεπίζω, Decortico, Corticem seu librum aufero: vt ἀπολέπω.

C. ΕΚλεπίζω, idem quod ἐκλέπω. VNDE Ἐκλέπισις, Corticis seu putaminis detractio. Item, Pullorum exclusio, Pullatio, Columellæ. idem & ἐκκόλαψις.

C. ΠΕΡΙλεπίζω, Corticem in orbem detraho. vt περιλέπω.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, seu λέπυμα. In Epigr. de putamine nucis. ‖ Plerunque pro squama accipitur. Athen. libro 8, de piscium quodam genere quod δαρπὴν appellatur, τραχεῖαν ἔχει πᾶν ὅλον τὸ δέρμα, οὐ λεπίδας, ἀλλ' ὀξὺ ἔχουσι αἱ βαπίδες καὶ ῥίναι. Et λεπὶς χαλκοῦ apud Dioscl. l. 5, æris squama Plinio. quam & λεπίδα medici κατ' ἐξοχὴν appellant. Plin. lib. 34, c. 11, Similiter ex eis fit quā vocant λεπίδα, & sic adulteratur flos vt squama vaneat pro eo. Est autem squama hæc decussa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur, in Cypris maximè officinis. Differentia hæc est, q. squama excutitur ictibus iisdem panibus: flos cadit sponte. Squamæ est alterū genus subtilius, ex summa scilicet lagunine decussum, quod vocāt τόμωμα. Eam Dioscor. lib. 5, c. 90, λεπίδα τομώματος appellat. Λεπὶς dicitur & de ferri squama. In hoc autem Dioscl. loco, αἰάμι δὲ καὶ λεπίδας, B. interpr. Extrahit verò & squamas ossiū. quā λεπίδα Celsus l. 7, c. 3, de excidendis ossibus, intelligere videtur, quū ait, Siquod etiā os adustū est, à parte sana recedit, subitq; inter integram atque emortuā partem carūcula, quæ quod abscessit expellat: eāq; ferè, quia testa tenuis & angusta est, squama est. id λεπὶς à Græcis nominatur. ‖ Ex Donato exponitur etiā Lamina & Lama. ‖ Est & morbi genus quem Lat. porriginē vocāt, vt tradit B. nā in porrigine inter pilos quædā quasi squamulæ surgunt & à cute resoluuntur: quæ interdū madent, multo sæpius siccæ sunt, vt Celsus docet.

C. Λεπιδειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui squamæ forma est, Squamæ formā habens. Gal. καὶ τὴν κρυπτὴν ὀστοῦν λεπιδειδεῖς ἔχει ὀπτοκολάς, applicamenta squamarum incumbentia, vt B. interpr. Sunt verò λεπιδειδεῖς duæ lineæ in cranio, vtrinque singulæ, à recta futura, quam ὀβελιαίαν dicunt, aliquid distantes: quæ per capitis longitudinem à posteriori parte in priorem super aures feruntur. Fiunt autem duobus inter se coherentibus ossibus, non per futuram quidem, quæ species est συναρθρώσεως, sed sincipitis osse descendente paulatim in squamæ speciem attenuato, & in os subingrediente quod ab auribus ascendit. proindéque eas nonnulli non futuras simpliciter, sed vel futuras λεπιδειδεῖς, hoc est squamarum modo compactas, vel ῥαφοκολλήματα λεπιδειδῆ vocant. Sunt autem hæ futuræ inter ossa tempo-

rum & os sincipitis mediæ. Gorr.

C. Λεπιδόχαλκος, ου, ὁ, Æris squama, quæ λεπὶς etiam absolutè dicitur. Cels. l. 2, c. 22, de deiectione alui, Dabãtq; aut nigrũ veratrũ, aut filiculam, aut squamã æris, (quã λεπιδόχαλκον Græci vocant) aut lactucæ marinæ lac.

Λεπιδωτός, ου, ὁ, Squamatus, Squameus, Squamosus, Squamiger. vt λεπιδωτὸν δέρμα, pellis squamosa. Ouid. dicit mẽbranam squameã. Aristot. in 4 De part. anim. quædã esse dicit πεζωτὰ, quædã φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτὰ: & Hist. an. l. 3, c. 12. Est autẽ φολὶς in reptantibus humi, quæ λεπὶς in natãtibus: sed durior, vt draconũ. Plinio, quæ animal pariunt, pilos habẽt: quæ oua, pennas aut squamas, aut corticẽ; aut testam, vt testudines: aut cutẽ puram, vt serpentes. ‖ Λεπιδωτὸς dicitur etiam piscis qui dã apud Herod. l. 2. Valla squamosũ interpr. Ab Athen. l. 7, vocatur etiã κωτελαιός. Pl. De Il. & Osir. εἰς τὸ παμμόριφλῶαι καὶ γεύσασθαι πάντα λεπιδωτὸν αὐτῷ καὶ τὸ φάγρον δὲ τὸ ὀξύρυγχον. ‖ Et Lepidotes gẽma apud Plin. l. 17, c. 10, quæ squamas pisciũ variis coloribus imitatur. COMP. Ἀλεπίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non squamatus, Squamis carens. v. l.

A T Λεπίδιον, ου, τὸ, Lepidiũ Plinio: herba quæ & ἱβηρὶς appellatur, teste Gal. & Paulo Æg. etiãsi de vtroq; seorsim Dioscor. tradiderit, qui & γιγγίδιον à plerisque appellari autor est.

Λεπυρὸς, ᾶ, ὁ, Corticatus, Corticosus. vel Gluma tectus, Gluma horrens. vt λεπυρὸς στάχυς, spica horrẽs gluma, apud Nic. in Ther. ‖ Apud eundẽ λεπυρὴ ῥυέδλη, putamini oui inclusũ genus, vel squamigerũ, καθ' ὕλαν Ὠοπόροι ὄφεις λεπυρὴν θαλπτοῖν ῥυέδλαν. A T Λεπυρὸν, οῦ, τὸ, Putamẽ oui, & Cortex mali Punici. i. Malicoriũ, τὸ τῆς ὠᾶς ἢ τὸ τῆς ῥοιᾶς ὀστρακόλυμμα, inquit Suid. ἐξυπάνως scribi dicẽs. In v. 1. autẽ accent[9] in antepen. collocatur, sicut & apud Eust. scribitur. B. ex Gaza interpr. Putamẽ, Squama, Tunicula, vt cæparũ. VNDE Λεπυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod φολιώδης, seu Tunicis multiplicibus obuolutus, vt κρόμμυον, βολβός, B. ex Gazæ interpr. apud Theophr. Hist. pl. l. 1. ‖ Item Squamatus, Squamosus. Theophr. Hist. pl. l. 9.

Λεπυρόεν, ου, τὸ, apud Hipp. idẽ quod λέπυρον seu λεπυρὸν. i. Cortex. ‖ Itẽ Putamẽ. Aristot. Hist. an. l. 5, ἐκλεπειῶν, ex putaminibus. ‖ Itẽ Squama. nã λεπύρια ἔχει apud Theophr. Hist. pl. l. 4, interpr. Squamatus est. VNDE Λεπυρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λεπυρώδης, Corticatus, Corticosus, Putamine tectus. Et τὰ λεπυρεώδη, ipsa putamina, seu cellæ putamineæ, vt v. l. interpr. ‖ Λεπυρεώδης, multis tunicis tectus, vt & λεπυρώδης. ET Λεπυρεόω, Ex cortico. Itẽ Deglubo, Glumas excutio. nam λεπυρεῶσαι Hesychio est ἐξαχυρῶσαι.

Λεπύχανον, ου, τὸ, idẽ quod λέπυρον, vt Eust. tradit, ea signif. ex Theopõpo comico afferens, de Vlysse, χθὲς μοι Φέρων δέδωκας δαῖδαλον, ὃν εἴκασεν Ἀεὶ Ὅμηρος κρόμυον λεπυχάνῳ. Sic apud Plut. Symp. l. 5, circa finem probl. 8, τῶν ἄλλων καρπῶν τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν φλοιοῦ θερεζομένων, καὶ τὰ κλήματα λεπύχανα καὶ κελύφη καὶ ὑμένας καὶ λοβοὺς ὀστρακοῦς ἔχόντων, ὁ τῶν μήλων φλοιὸς ἐνιτὸς ὄντ' κολλώδης χῶν καὶ λιπαρός. Sed perperam ibi SCRIBITVR Λεπύχανα, sicut & in v. l.

Λοπὸς, οῦ, ὁ, Cortex. idem quod λέπος & λέπυρον. vnde Erot. apud Hipp. λόπῳ exp. φλοιῷ, λεπίσματι. Apud quem λόπω scribitur, sicut & apud Hesych. & Suid. cui λόπις est πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξυρόν. ‖ Λοπὸς dicitur etiam de multiplici tunica cæpas vestiente, vt & λέπυρον. Eust. exponit κρομύου τὸ λέπυρον, scribens ὀξυπόνως: Suidas, ἡ τῶν κεπῶν ἔξωθεν κρομύου λεπίς, scribens παρεξυπόνως: vt Hesych. quæ scriptura non caret ratione, vt λόπις ita dicatur à λέπω, sicut λόγος à λέγω, πόκος à πλέκω, σπόρος à σπείρω, τόκος ab inusitato τέκω, & alia similia. Adde quod quũ apud Erot. & Hesych. in priori etiã signif. ita scribitur. Odyss. τ, Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα θεὸς ἀγοὶ σῆμα λόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κῆρ' ἰφαλέοιο. ‖ Λοπὸς, Vestimentum quod & λῶπος ac λώπη. Anacreon apud Eust. καὶ δὲ λοπὸς ἐφίλοθη. quod exp. καπυρὸν θῆτα τὸ ἱμάτιον. Alibi autem scribit λόπις, & neutro genere vsurpat. siquidem Πωλεῖ λόπια dictã tradit θεῖα τὸ πένεσθαι θεὸ λόπις: deriuans inde & λώπιον, per ectasin. est autem ei λόπος ὕφασμα λεπτὸν κῆρ' κρομύου λοπόν. sic & infrà τὸ λῶπος.

C. Ἄλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cortice carens, Squamarũ expers. Hesychio est ἀλέπιστος.

A C. Μονόλοπος, ET Πολύλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno cortice & tunica tectus, Pluribus corticibus & tunicis vestit[9]. Theophr. πολύλοπος φλοιός, cortex pluribus tunicis suolutus & vestitus. καὶ τῷ μὲν (inquit) πολύλοπος, ᾗ φιλύεας, ἐλάτης, ἀμπέλου, κρόμμυον· τὸ δὲ μονόλοπος, ᾗ σύκης, καὶ λάμου. Suprà calamo λέμμα tribuit, quod ex Plin. etiã tunicam interpretatus sum. Et De c. pl. l. 5, c. 1, ἔστι δὲ πολύλοπον ἡ ἐλάτη, tunica multiplici vestita est. Et l. 4, c. 12, πολύλοπος πυρὸς, triticum multis tunicis.

Λόπιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ex eorum genere est quæ excorticari possunt, Qui est ex genere eorũ quæ cortice seu putamine tecta sunt. Ità λόπιμον καρυὸν à densiore cortice dictũ volũt, quanquam secundũ Eust. οὐκ ἔστι ἐνεῖναι γρεὼς εἰ τῆς αὐτῆς τῷ λέπω σεσημασίας. Athen. l. 2, πυκνῶν καὶ λουιδρῶν καρύων, ἃ λόπιμα τινες ὀνομάζουσι, μιμνιδοῦς Νίκανδρος. Pag. sequẽti quũ dixisset Diphilũ καστανα vocare etiã Σαρδιανοὶ βαλανεις, ex eiusdẽ Nicãdri Georg. addit, λόπιμον καρυόν τε Ἐλεῖοι βαλανον ὃ μὲ πξέπροι καλέουσι. Aet. l. 1, in Δεῦ, ἄριστα δὴ τὰ βαλανεῖα πασῶν εἰσὶν αἱ κατάνυξις, καὶ αἱ λόπιμοι ὀνομαζόμεναι. vbi inter βαλανίους quidẽ recensentur λόπιμοι, sed à castaneis distinguũtur Dubiũ autẽ an pro Ponticis nucibus capiantur, vt paulo antè tradit Athen.

Λεπίζω, Decortico, vt λεπίζω. VNDE Λέπισμα, ατος, τὸ, Cortex, Putamen. Eust. idẽ quod λέπος & λεπυρὸν. A T Λέπισα δένδρα apud Theophr. initio l. 5, Hist. pl. exp. Arbores non turgentes, pro quo sunt qui reponãt ἀλίπτα. nescio an satis rectè. NAM Λέπισμα, ας, ἡ, apud eundẽ Theophr. eodem l. exp. Corticis turgor. Quũ humor est sub cortice. vide Λέπισμα. ET Λεπιάω SIVE Λεπάω, Cortice turgesco, Cortice turgido sum. quod plantis circa germinationẽ accidit. Theophr. De caus. pl. l. 5, c. 12, τὰ δὲ συκῆ καὶ ἡ σύκη καὶ τὰ τοιαῦτα θεὸ τὰ εἴδη, ὁ κὰ λεῦσι λεπᾶν. τῶν δὲ ᾗ μὲ δισὶς τὴς ὀπῆς καὶ μικρὸν ἐπιάω, ἐξαῖρ πολυδειαν. quod & Λεπάδα infrà vocat. Idẽ Hist. pl. l. 5, initio, τὴν δὲ θεῖαν ἐρεπὸ φλοιὸς, (ἐ καὶ δὴ λεπᾶν) ἐξαπὶ τὸν ὑγρὸν τὸν ὑποχωρεῖν αὐτῷ, vbi scribitur etiã λεπιαν. Hist. pl. l. 4, c. 18, θεὶ δὲ πὶ βλάστοι ἐλάτης καὶ τὰ κυρ (ὁ τι καὶ λεπῶσι) τὸ θαρμηλῶνος ἡ σκιὸς θερμῶνος αἱ τὴς θεῖλη, θεὶ δὲ χῆμα ἀπόλυται. qua parenthesi omissa, Plin. l. 17, c. 24, cætera ita interpr. Abieti enim & pino siquis [corticẽ] detraxerit sole taurum vel geminos transeunte, quum germinant, statim moriuntur. Sed sunt qui & ibi λιπᾶν reponant pro λεπᾶν, sicut legitur apud eundẽ Hist. pl. l. 3, c. 6, διὸ κ τείσλιποι. πῶν δὲ δὴ δὶ δρεῖ, ὅπαν θλαστάνῃ, λιπᾶ. θεῶν μὴ ἀκρου ἔαρος, ἀξὺς ἰσαμθεῖν τὸ θαρμηλῶνος: itidem de picea & abiete, vt in loco præcedente. Et sub finem eiusdem cap. ἀεὶ δὲ καὶ θεὸς τὸ πανεῖθαι τὰ ξυλα πῖπ, ἀθῷ τὸ λιπᾶν. ἐν γὰ πῖς ἄλλοις κανεῖς οὐκ ἀ θε. ἀ ἔτεις ὁ φλοιὸς. Si igitur λιπᾶν scribetur, erit à λίπος & λιπᾶν dicetur arbor quũ in germinando radix pingui tumore turget: si verò λεπᾶν, erit à λοπὸς, & λοπᾶν dicetur quũ itidẽ in germinãdo radix turgida quodãmodo abscedit & deglubitur. Hes. λεπῶσα exp. λεπιζόμενον ἢ λεπιζόμενον. VNDE Λοπηπὸς, ου, ὁ, Tempus illud anni quũ cortices arborũ turgescunt & exemptiles fiunt, vt B. tradit ex Theophr. l. 5 De caus. pl. initio. vbi modò λοπηπὸς, modò κεπηπὸς, modò λοπηπὸς scribitur. sed bis λεπηπὸς: adeo vt ex eo cætera emendanda sint, quanuis & ibi λεπηπὸς, maiore facta mutatione, nonnulli reponant.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, Squama. idem quod λεπὶς, vt tradit schol. Aristoph. in Vesp. Κἀπιτ' ἐπίθηκε πρεῖς λοπίδας μοι κεφρέων. A T Λοπὰς, άδος, ἡ, Patella. itidem à λέπω, φ instar corticis sit λεπίς. Plutar. Apophth. γόγγρον ἔλοντες καὶ τὴν λοπάδα σιόντες. Euphanes apud Athen. l. 8, — ἃς εἶδεν ἐν πλήθει νέων Μεσὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρέως τέκνων. Antiph. apud eundem l. 2, Τῷ λοπάδ' ὀρύττων ἀπεδείξα κόκκινον. Archestr. apud eundem l. 1, de coctione pisciũ, Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν, ἀπὰρ τὸ πάγκαν ἄμεινον. Et Crates apud Plut. in Præc. sanit. prouerbialiter, μὴ θεῖ φακῆς λοπάδ' αὔξων ἀεὶ ἐς σὰν ἄμμε βάλης. vbi forsan posset accipi etiã pro olla. nã exp. & χύτρα. Et apud Aristoph. ἐν λοπάδι πεπυρωμένων. vbi videtur λοπὰς operculo obturari solitam. ‖ Est etiã morbus arborũ quem Plin. patellã itidem interpretatur. de quo Theophrastus Hist. plant. libro 4, cap. 16. vbi pro ἥλοι αὐτῶν sunt qui reponant ἡλίου καῦσις.

Locum eum Theophr. cum Plinii interpr. habes in H- A
λος. Et paulo pòst, νοσεῖ δὲ συκῆ, καὶ ἐὰν ἐπιμερία γλυκεῖα, τὰ γε θεῖς πωρίζαι ὥσπερ μαδᾷ. τὸ τῷ καλοῦσι λοπὰς. id est interpretè Plinio lib. 17, cap. 24, Siue imbres nimii fuere, alio morbo ficus laborat, radicibus madidis. Gaza ibi glabrationem vertit. ‖ Secundum Suidam λοπὰς Syracusanis est τὸ πήγανον: apud Theopõpũ autem & comicos ἡ σορός. Vocatur verò sic & ὁ ὀν τῇ Ἑλλάδι γενόμενος λίθος. quod postremum apud Hesych. quoque reperio. ‖ Λοπᾶσι, κλέπαις, Suid. VNDE Λοπαδοφυσιστὴς scom- B
mate dictum in quendam ὀθνεῖον φαγέα ἀγεθοῖσιν Dorionem, apud Athen. lib. 8, ex Mnesim. καὶ ἡ νυκτὸς Δωρίων ἔνδον ὁδὶ παρ' ἡμῖν λοπαδοφυσιστής. Sic enim apud Eust. scribitur: apud Athen. verò λοπαδαρπαγίδης, ου, ὁ, Patellæ raptor. Itidẽ in voracem. Apud Athen. lib. 2, in philosophos, Ὀφρυαιαπασάσθαι, ῥιτεῖκα τὰ πτῆξι, χθόνιοι, Σακκοφόρυστοῦθροι καὶ λοπαδαρπαγίδαι. ET Λοπάδιον, ου, τὸ, Parua patella. Aristoph. Pluto, Οὐκ δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα Χαλκῆ γέγονε. ‖ Est & nomen meretricis apud Athen. lib. 13. C

Λοπὸς, εος, τὸ, ET Λώπη, Vestimẽtũ tenue. Eust. λώπη est λεπτὸν ὕφασμα κῆρ' τὸν τῶ κρομύου λοπόν, vnde deriuat, facta ectasi. Od. ρ, de Minerua quæ νέῳ ὀπηδοῦσι μήλων Παναπάλῳ similis apparebat, Δίπλυχον ἀμφ' ὄμοισιν ἔχουσ' ἀνερρέα λώπλῳ. Apud Apoll. verò Argon. 2, δίπλυχα λώπλῳ σχολ. exp. χλανίδα vel διφθέραν. At λῶπος in Lex. rhetorico est τὸ ἱμάτιον, sicut & Hes. λώπη, τὸ ἱμάτιον, ὡς ἔθνημα. nã hæc hominem ambiunt vt cortex & tunica arborẽ & semina quibus λόπος tribuitur. Luc. ὁ ἐξαμφίεσ με τῶ λώπιος, veste me prehendens. VDNE Λωπόδυτης, ου, ὁ, Fur D
vestimentorum, Qui vestimentis exuit. ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, vt Eust. exp. dicens & χλανοφόρεαν vocari. Sic & Basil. ὁ μὲν δὲ δυφον ἀπεγυμνῶν, λωποδύτης ὀνομαζόμενος. Aristoph. Ran. Τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖς βαλλαντοτόμοις. Dem. cõtra Phil. τὸ τῶ καθεσταδιῶν καὶ λωποδυτῶν τὴν γνάθον ἀπεῤῥαίνω. Idẽ cõtra Cononem. dicit λωποδυτῶ ἀπεσταγμένῳ, vbi cõquiritur se fuisse spoliatũ à graffatoribus & pugnis calcibusque cõcisũ. Syn. ep. 132, ὁ πολεμίος ἢ ἀ λῃστὴς λωποδύτας, prædones aut graffatores. Pollian. verò l. 2 Epigr. in poetas dicit ὀλοπείων λωποδύτας ἐπέων, pro Cõpilatores & fures alienorum versuum. ET Λωποδυτέω, Veste exuo, Vestimenta furor. Athen. ex comic. Ἢ λωποδυτῶν τὰς γυνὰς ἢ ποιχωρυχεῖν, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν. Sic & Aristoph. Aristot. & Plut. Et Λωποδυτέομαι, Vestimẽtis exuor. Apud Suid. οἱ δὲ τῶ Πρῶτων πάνυ ἐνεῖπε λωποδυτούμενοι καὶ βαφῆς ἀμοιροῦντες, τοῖς ὑπηρίοις ἐσίασις ἰῶ. Dem. accepit pro Rapinis infesto & cõpilo seu expilo. Philipp. 3, καθ' ἕνα ἕκαστον ὑπωσὶ θεῖ κάθηνται καὶ λωποδυτεῖν τῶ Ἑλλήνων, καὶ καθδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, ET Λωποδυσία, ας, ἡ, Vestiũ expoliatio. ET Λω- F
ποδυσία δίκη apud Hermog. Actio de expoliatione vestimẽtorũ, qua quis reus agitur de crimine exutorũ vestimẽtorũ. DERIV. Λώπιον, ου, τὸ, idẽ φ λῶπος, Vestis, Vestimẽtũ. Apud Suid. χλαμυρίνῃ αὔθημα γαυπλίνῃ Ἀρ πόσι ἀγνοῖς πόδε λώπιον ἐν θεσπ. λαίσις Εὐξαπ. vbi ipse exp. τὸ ἄπλες ἱμάτιον. ET Λωπίζω, Veste exuo. idẽ quod λωποδυτέω, seu γυμνόω. VNDE Ἀπλαπίζω ET Ἐκλαπίζω, itidẽ Veste exuo. Poll. l. 7, ἀποδοῦσι καὶ ἀπολωπίσα, ὡς Σοφοκλῆς. Soph. Trach. ὅν δ' ἐλώπισε Πλοῦ ἐφ' ὅπερ ἄ, ἀλείλωτ ἀνώνυμον. i. ἐγύμνωσαν, ἐξέδυσαν. ‖ Ἐκλαπίζω Suidæ est etiã ἐκδέρω. pro quo forsan scribendũ ἐκλοπίζω. ‖ Ἐκλαπίζεται, Achaa[9] in Œd. vsurpat pro ἐξανθίζεται, teste Hesych. A T Πε- G
λωπίζω, Veste circuminduo. Poll. l. 7 καὶ θεῖλωπίσαι, ὅπῶ Γοῤῥίδης θεῖδοῦσαι εἴρηκε. ITEM Λώπιος dictus Palamedes ἐκ τῶ θῶ ἱμαπίων ὀπῤῥάψως. Hesiod.

ΛΕΠΑΣ, άδος, ἡ, Cõcha petris adhærens. Lopas Plauto. Noni[9], Lopades, genus cõchæ marinæ. Plaut. addit lopades, echinos, ostreas. Gaza Patellam vertit. Galeno in Lex. Hipp. λεπάδες sunt αἱ τῶ πῆρας θεσσεχόμεναι κόχλαι. Cũ quo cõsentit hic Syn. locus in ep. ἡ δὲ λεπὰς, ὀστρεον ὅστι κοῖλον, ὥσπῶ ἐπιδαὶ λάθηται πῆρας, ἀπεσχυρίζεῖ. Aristoph. Pluto, τὸ γραῖδιον Ὥσπῶ λεπὰς ὦμφεκαμψ θεσσόμενον. Et in Vesp. Ὥσπῶ λεπὰς θεσσεχόμενος ὦ κίοιν. Aristot. l. 4 Hist. an. λεπὰς ἀγρία, λεῖ καλῶσι θαλάσσιον ὄστ. Eust. à λέπω deriuat, fortassis vel obtenue putamẽ: vel quod petris adhæreat, vt arbori cortex. Hesychio verò λεπάδες εἰσὶ τὰ θεὸς τῶ πέτραις κεκολλημένα κοχύλια ὀστρέων ἐλάσσω. Aristoph. grã-

mat. apud Ath. l. 3, de ostreis dicit λεπάδας similes esse τῶ κοχλιῶσι τελλίναις. vbi affert quẽdã Alcæi locũ. ‖ Item, ἡ ὀρεσιόδης λεπὰς apud Eust. fortassis ea signif. qua λέπας. NAM Λέπας, τὸ, Rupes, Promõtoriũ: Ammon. ὄρος ἀπόκρημνον, Suidæ ἄκρωτηρον, in hoc loco ex Epigr. ὃς πίδι, ναίεις Εὐσεβὲς αἰθυγαῖς ἰχθυβόλοισι λίπας (sicut & Schol. Nic. in Ther. exp. ἄκρωτηρον, v. 146, κοίλη τε φάραγξ καὶ ῥηχέες ἀγμοὶ, Καὶ λέπας ὑλῆεν. τῶν δίψιος ἐμβατέοσιν) In iidẽ Epigr. λέπας δρυόεσσαν λάσιον. Apud Plut. θεὶ ἀδελεχ. Μικρὸν γὰ ἐκ λαμπῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρίσταν αὖ πῆς, Idæos colles. Cuius sign. est & κορυφὴ. Schol. Theocr. λέπας εἶστ τὸ ὄρους τὰ ἄκρον Summitas montis, Vertex, Cacumen seu iugũ. ‖ Λέπας Poll. videtur accipere etiã pro λεπάς, quũ l. 6, c. 9, ita scribit, καὶ ἑψῆ, τὸ τῆ λέπας, ὀστελὲς τὸ θραμμάτιον ὡσπῶ καὶ ῥιχίας. loquitur verò ibi θεὶ τὸ ἐκ θαλάσσης βρομῦχ: sicut & Hes. quũ λεπὰς exposuisset τὸ αὐτῶ τῆς, subiungit, καὶ τὸ τῆ πέτρα θεσσεχόμενον κοχλίον. VNDE Λεπῶος, ου, ὁ, Mõtan[9], vel Arduus & Præruptus, vt rupes promõtoria. Eurip. λεπαῖ ἀκρωτήρια. Idẽ, νάπας λεπαῖας. At λέπω Eust. cũ λεπὰς derinari posse existimat. ET Λεπαστὴ, videlicet δόξῃ τὸ λεπὸν καὶ ἐκπεφαλον κῆρ' πὰς λεπάδας. Athen. autẽ l. 11, dictã scribit θεῖ τὸ λάψαι, i. ἀθρόως πιεῖν. quò facere videtur loc[9] qui dã Phereer. suprà in Λάπῳ cita tus. Dicitur autem λεπαστὴ λίξ, siue φιάλη, (vel absolutè, subaudiẽdo alterũ locũ) de poculo ampliore. Antiph. μεγάλαισιν οἴνῳ χαίροντα λεπαστῆς. Theopõp. λεπαστὴ μάλα συχνὴ Ἡν ἐκπιὸν σ' ἄκρατον. Teleclid. μελιχρὸν οἶνον ἔχειν ἐξ ἡδυποῦν λεπαστῆς. Alia exẽpla habes apud Ath. vbi & κύλικα λεπαστὴν ex Aristoph. In expos. verò huius vocabuli nõ idẽ omnes sentiũt. Amerias, n. λεπαστὴν vocari scribit τὴ οἰνοχόον. vt Poll. quoq; λεπαστὴν nõ solũ esse ἔκπωμα dicit, sed etiã οἰνοχόον, citãs hũc ex Aristoph. Gerytade locũ, qui & Apud Ath. extat θεὲ φέρε ὁ ἐν κυκλῷ λεπαστὴν ἡμῖν ἔκχυ θεσφέρων πᾶς, ὀνεῖχ' τὸ σφόδρα κυανοῦ. φῆ. qua voce Athen. significari scribit τὸ ποτηρίον τὸ ἑάστης, pro poculo profundo accipiẽs, Aristoph. verò gram. & Apollod dicunt esse genus calicis. Nic. Coloph. ita Dolopas vocare calicẽ. Mosch[9] ἐν ἐξηγήσει Ρ δρακῶν λόξεων, εἶστ κεραμεῶν ἀλλέων, vasculũ figulinũ simile τῶς κεραμέας πῶ μαπίσιν. ἐκπεφαλόπρον δέ. ET Λεπαστὴς apud Hesych. οἰνοχόη, & εἶδος κύλικος: ITEM Λέπαστρον εἰδε σκεῦός τι ἁλιεῦσιν. Quibus ab Eust. additur ETIAM Λέπαδνον, ου, τὸ, Lorũ latũ quo equi collũ ad iugum religatur, vt Hes. & Eust. exp. Aliis verò Lorũ circa pectus equi: aliis μὲ ἀγκαλίσῃ. Il. ἐκ αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ (videlicet ῥυμῷ) Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν· ἐν δ' ἄρα λέπαδνα Κάλ' ἔφαλε χρύσεια. Polluci λέπαδνα sunt τὰ ὑπὸ τοῦ αὐχένος ἑλκόμενα, ET Λεπαδνοφόρες, τὰ αὐτῶν ἄκρα.

ΛΕΠΡΟΣ, ᾶ, ὁ, Scaber, Scabrosus, Asperex decedentibus ex eo squamulis. vt dicitur scaber myrrhæ cortex. à λέπος, quasi λεπρός. vt λεπροὶ ὄνυχες, scabri vngues, Celso & Plinio. Dioscor. l. 2, c. 140, de lapathi radicibus, θεραπεύσι λέπρας, λεχῶ ἀς, ὄνυχας λεπρεῖς. Vnde Plin. l. 20, c. 21, Hippolapathi radices priuatim vngues scabros detrahũt. Idẽ eodẽ l. c. 206, de ranũculo, ὀνυχας λεπροὺς καὶ ψώρας σφίσιν καὶ σήματα ἐξαιρεῖ. Quod ita Plin. sub finẽ l. 25, Ad lepras & psoras eis vtũtur, & ad tollẽda stigmata. ‖ Et λεπροὶ, leprosi, hoc est quorũ cutis in scabras quasdam squamulas resoluitur. Theoph. De c. pl. l. 2, in fine c. 8, de quibusdã aquis, ἐξ ὧν αὔθρωποι λυόμενοι, λεπροὶ γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ θεραπεύσας πνὰ λαμβάνει ἐξιόντων. COMP. Ὑπολεπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquantũ scaber. ET Λέπρα, ας, ἡ, Lepra, Plinio & Scr. Largo. i. asperitas cutis profundior cũ pruritu, ea in squamas resoluẽs: ex melãcholico humore orta. qui pruritus à lepra, vt & à psora, inseparabilis est, sed tãtus in lepra vt æger vehemẽtissimè etiã scabẽdo nullo modo inuetur, sed omnis potius generis vlcera & phlegmonas præterea accersat. Ab eius autẽ humoris qualitate & malignitate pisciũ instar squamulæ ex summa cũte discedunt, materiã semper subministrãte colliquatione quadam subiectæ carnis & totius corporis, facta à calore præter naturã. Squamulis autem illis inter cætera differt à psora, quæ non squamulas, sed furfuraceã tantùm corpora ex se remittit: adeo vt media fit inter psoram & elephantiasin lepra, & psora quidem ad lepram præuia fit, lepra autem ad elephãtiasin. Hæc inter alia Gorræus, qui in quatuor differentias lepram

distinguit, prout magis minúsve humor vritur, & ma- A lignus euadit. Sub finē addit, à Lat. dici impetiginē nō quidem quæ λιχὼ vocatur & mentagra, sed quæ à Corn. Celso descripta est libro 5. Ab Auicenna dicitur Albaras nigra, & impetigo excorticatiua, quòd cutis per cortices squamásque resoluatur, vt idem Gorr. tradit. Paul. Æg. & Actuar. dicunt esse ψωρισμὸν ὀπῆς φανείας μὴ κνησμοῦ καὶ ἀποπτήξεως σώματος. sed ὀξῷ τῷ βαθοῖς ὀπῆνέμεται τὸ δέρμα κυκλοτερῶς, καὶ φολιδεῖδεῖς ἀφιέναι λεπίδας. vnde & nomē inuenisse: ψώραν verò esse ὀπῆ πλαιοτέραν, καὶ πυρρώδη ἀφιέναι σώματα. Plut. Symp. 4, pr. vlt. οἱ βάρβαροι τοὺς ὀπῆλθε κίας ἐν λέπρας διαφέρειστι. Et mox, ἐς αὖ ὑπὸ τῆς ἀστέρα λέπρας ἀλάπτειν καὶ ψωρικοὺς ἐξαιθηστῶν ὁρῶμεν. Idem de Iside & Osiri. πᾶν τὸ γαλεοπιοῖ εἶναι δεῖ τὰ πόματα λέπραν καὶ ψωρικὰς τραχύτητας. Dioſc. de lepidio, ἀφίστησι δὲ καὶ λέπρας. de quo Plinius, Lepras & psoras tollit. Vide & λεπρώδομαι. ET Λεπρῶδης, ές, ὁ καὶ ἡ, Leprosus, vel Scaber. ET Λεπτικός, ἡ, ὸν. vt λεπτικὰ φάρμακα apud Dioſc. Medicamenta lepris tollendis. Quæ duo ad λέπρα potius pertinent. A Λεπρὸς est ET Λεπρᾶς, C Scabra, Aspera. Theocr. Id. 1, τοῖς δὲ μετὰ ζεῦπις τ' ἔρρεον πέτρα τ' πτυκ') Λεπρᾶς ἐφ' ἁ πυθίδων μέγα δίκτυον ἐς ἕλον ἔλκεν. id est τραχεῖα καὶ ἐκλεπτῶθεισα. Alii exposuerunt (Alba, ex fluctuū alluuio: alii Alta, à λεπὰς significante cacumen montis, sed prior expositio melior est. Item VERB. Λεπρόω, ET Λεπρωσω, Scabrum reddo, Scabri veluti squamulis obduco. Et Λεπρόομαι ac Λεπρώομαι, Scaber fio, Scabris squamulis obducor. Nicād. Ther. de anguibus. πολέες δ' ἀμαθοῖσι μιχθέντες Σπειρὴ λεπρωόντα ἀλινδέεσθαι δαμαζόμενοι. vbi schol. exponit non solùm πρὰ D χώνονται, sed etiam λευκαίνονται, id est Exasperantur, Albescunt, vtrunque sumptum putans à λεπρὰ: quòd qui ea laborant, vtrunque perpetiantur: & λεπρᾶν generaliter dicit esse πλὴν ἐν τοῖς σώμασι τοῖς ἀφ' φύσιν λευκοτέρα. In v.l. Λεπρόομαι est etiam Lepram patior. ITEM Λεπρεάω, VEL Λεπρεάω, Scaber fio, vel sum. vt λεπρεῶν τῆς ὀτυχὸς apud Dioſc. Scabri vngues, Plinio & Celso: vt suprà λεπρεῶσι. Aristoph. autē λεπρᾶν κερέμεον ἐξιόν di xit pro μυδᾶν, teste Poll. quale ferè est λοπᾶν suprà. quod Theophr. exp. μαδᾶν siue μυδᾶν, vt quidā legunt. AT E Λέπρεος, Λέπρεον, Λεπρεᾶτα, sunt nomina propria. Cæterùm apud Aristoph. ἱμάντες ἐκ λεπρέων variis modis exponitur. Sunt enim qui subaudiant βοείας: quod taliū coria sint firmiora: alii esse volunt locum vrbis vbi erant τὰ βυρσεῖα. Vide & alia apud ſchol & Suid. in Ἀγορατόμος, vbi facit NOMIN. Λεπρές. In Acharn. Ἀγορατόμοις δὲ τῆς ἀγορᾶς κατάμαγ Τρεῖς τοὺς λαχόντας τοὺς ἱμάντας ἐκ λεπρέων. solebant autem olim οἱ λοιγιαὶ loris cædere τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Suid.

Λεπτὸς, οῦ, ὁ, Tenuis: cui opponitur παχὺς, quod est F Crassus. Propriè dicitur tenuis instar corticum & squamularum quæ alicunde auelluntur, vt λεπὰ καὶ πτυροειδῆ σώματα ἐκ τῆς ὀπῆφανείας τῆς κεφαλῆς in πτυρειάσει decedere dicit Paul. Æg. De quo morbo Actuar. κνηθομένων τὴ κεφαλὴν ἀποπίπτει ὡσεὶ πνὰ λεπὰ πίτυρα. Sic Od. θ, ηὖ τ' ἀράχνια λεπτὰ, vt fila tenuis aranei apud Lucr. Od. ε & κ, λεπτὸν φῆρος. Il. χ, ἔματα λεπτὰ, ex filo tenui & subtili. Il. σ, λεπτὰ ὀθόνας. Il. ψ, ἐκ δὲ πρόμα πέλεν Λεπτῇ μηνείθω δῆσεν πόδας. Et λεπτὰ γράμματα, Plut. λεπτὰ πλοῖα, Thuc. Ex tenui ligno. Sed Parua, ſcholiastes exponit. Dicitur etiam de aliis, vt & Latinum Tenuis, plerunque pro Exiguus, Paruus, vt λεπτοὶ ἐλπίδ' ἀεὶ ἐχόν τοῦ τὸ μέλλοντος apud Aristid. vt Cic. dicit Inani & tenui spe. Λεπτὸς, Gracilis, Macer: cui itidem opponitur Crassus. Apud Athen. l. 13. ὡς ἐστίν τοῦ πάντ' ἀπαντήσαντος λεπτὸ ὀξ ἀρρωστίας, ὡς ἰσχνός ἐστι. Eodem lib. Xenarch. dicit in lupanari licere eligere ἢ τὸν ἡδέ'), Λεπτῆν, παχεῖαν, σφόγγον, μακρᾶ. Eodē lib. Τὸ δὲ ἔφηβον ἡ Γνάθαιν' ἰσχνὴν πάνυ Καὶ μέλαν λεπτὸν θ'. Ita λεπτὸν ἔντερον gracile intestinum: vel etiā H tenue. id est Superior intestinorum pars mēbranea, teres, à ventriculi fundo incipiens, & desinēs quà cæcum incipit. Dicitur ad differentiam crassi. diuiditur autem in tres partes, ecphysin, ieiunum, & ileon. quod postremum totius nomine λεπτὸν absolutè vocatur, vt Gorr. ex Gal. ‖ Λεπτὸς, Rarus, ἀραιός, vt Gal. exp. apud Hipp. Sic λεπτὴ χών Eustathio, ἡ ἀραιά. ‖ Λεπτὸς, Subtilis: ad animum etiam transfertur: vt λεπτὸς νοῦς, Eurip. Mens subtilis & acuta. Et Aristoph. in Neb. λεπτὼ φρονῶν & λεπτοπάτρις λόγοις dicit, subtiles philosophorum rides argutias. Item ex Gal. ad Glauc. λεπτὴ γνώμη, exacta intelligentia & subtilis. At λεπτὸν νόημα exponitur Cōsilium & sententia implicatior, nec multis exposita & obuia. Apud Hom. Eust. λεπτὴ μῆτις exp. νόημα ἐν ἀδόλῳ τῆς βουλῆς. ‖ Λεπτὴ εἰσόθμη, Eustathio apud Hom. στενὴ ὁδὸς, angusta via. AT Λεπτὸν, minutum quoddā nummi genus, quale κέρμα. Drachma sex obolis æstimatur, obolus sex chalcis, chalcus septem leptris. Luc. 22, βάλλουσι λεπτὰ duo. quem locum Chrysost. exponens dicit, δραχμὴν καὶ ἡμιόβολον ἢ ἐκ τῆς δυὸ λεπτὰ ἐκλαμβάνουσιν, ποιοῦσι ἐκ τῆς δυοβόλου, accipiens λεπτὰ pro obolo. Vulgo Minutum interpretantur.

Λεπτολογος, ου, ὁ, Qui subtiliter & minutatim disserit de aliqua re, Argutus. VNDE Λεπτολογεῖν siue Λεπτολογοῦμαι, Minuta & subtilia disputo, Subtiliter & argutè dissero, σμικρολογοῦμαι. vt B. interpr. p. 799 & 804, exempla ex Aristoph. & Luc. afferēs. P. 799 apud Damasc. interpr. Enucleatè explico. HINC Λεπτολόγημα (quod ET Λεπτολογία) Subtilis de minimis rebus disputatio. AT Λεπτολογιστὴς, Argutator, Gellio: ἐλεπτός εἰς τὸ λογίσασθαι, vt sch. exp. apud Aristoph. in Auib. Ἀνδρὲς γὰρ λεπτολογιστὰ δεῦρ' ἀφίκοιθ' ὡς ἐμέ. COMP. Διαλεπτολογοῦμαι, idē quod λεπτολογεῖν. Apud Aristoph. Nub. δίᾳ λεπτολογοῦμαι τοὺς δοκοῦς τῆς οἰκίας, exponitur Argutè discepto cum trabibus domus.

C. Λεπτεπίλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gracilis supra graciles, In Epigr. l. 2, Τρεῖς λεπτοὶ πρεσβῦται τοῦ λεπτοσωνς ἐμάχοντο Τίς τοῦ κρείττοις ἐστὶ λεπτεπίλεπτος. Cætera composita cum suis substantiuis ponentur.

C. Διαλεπτὸς, Pertenuis & gracilis. Aristoph. Nub. Ἐφασκεν εἶ πωὶ πρὸν τῆς ἐμπόδος στεῖν· ἐξαλεπτοῦ σ' ὄπτος αὐτῆς, πλὴν πολὺ βία βαδίζειν ἀξῦ πυρρὸν γίνει.

Λεπότης, ητος, ἡ, ET Λεπτοσύνη, ης, ἡ, Tenuitas, Exilitas. Item Gracilitas. cuius exemp. in Λεπτεπίλεπτος. Et Λεπότης τοῦ σώματος apud Athen. l. 12. sicut ibidem dicit λεπτὸν σῶμα & ἰσχνόν. ‖ Item Subtilitas, Argutia. Aristoph. Nub. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπότητος τῆς φρενῶν.

Λεπταλέος, Tenuis, Subtilis. Apoll. Arg. ι, ἔπη φαῖς λεπταλέοις, vt λεπτὴν ἀοιδὴν Hom. ‖ Exponitur etiam Gracilis, vt λεπτός. AT Λεπτακαὶς, Minutui⁹, Vesculus. Epigr. l. 2, ἐς λεπτὸς, Ἐξαίρων πτ' ἀκαλαῦν ὁ λεπτακαὶς Διόδωρος Αὐτὸς ἐφ' ἑστῶν τὰ πόδι τὰ βελόνιν.

Λεπτύνω, Tenuo, Attenuo, Tenuem reddo. ‖ Item Gracilē reddo: ἰσχαίνω. Vnde λεπτυνθῆναι apud Athen. l. 12. quod & πεπιμπλᾶν ἀγ dicebatur, à quodam Philippo, de quo ibidem, Ὁ λιμὸς ἡμῶν τὸν καλὸν τῶν δακτύλων Φιλιππίδου λεπτύνει ἀποδείξει. ‖ Λεπτύνω, Subtile reddo. VNDE Λεπτυσμός, οῦ, ὁ, ET Λεπτυσις, εως, ἡ, Attenuatio, Extenuatio: qua aliquid tenue aut gracile redditur. ‖ Speciatim vero λεπτυσμὸς dicitur quum phalangis numerus imminuitur, ὅταν πέφυκε τῆς φαλαγγος συναιρῆται, ἐκ αὐτῆς ἀιδοῦν ἐλάττους γίνωνται, Suid. ET Λεπτυντικὸς, ἡ, ὸν, Attenuandi vim habens, Tenuē & gracilē reddere potens. Dioſc. de squama aeris, δύναμιν ἔχει καυστικὴν, λεπτυντικὴν, ἐμῶν ἐξεκτικὴν, vim adstrictoriam, extenuātem. Athen. l. 8, de sepia, ὁ δὲ ἀπ' αὐτῆς χυλὸς λεπτυντικός ἐστι αἵματος. COMP. Ἀπολεπτύνω, Extenuo. Item, In mucronem colligo. v.l. ET Περιλεπτύνω, Antè extenuo.

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, Sermocinatio, Confabulatio, (A B. redditur etiam Circularis fabulatio) vel Conciliabulum. Callimachus in quodam epigr. ἐμνήσθη δ' ἑσπέρας ἀμφὶ τρεῖς Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, in confabulatione. Herod. ἐξεμόρτο λέσχης ἐς τὸ πρῴστον αὐτῆς ἄριστος. Apud eūdē (qui sæpe hoc nomine vtitur) in Euterpe, καὶ κως ἐκ λόγων τῶν ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην τοῦ τῆς Νείλου, exponit Camer. ἀπικέσθαι ἐς λέσχην, Incidisse in mentionem. Apud Plutar. autem Turn. reddidit, Conciliabulum. ‖ Λέσχη, Locus vbi confabulamur cum nostris congerronibus. Sed ex Homero & Hesiodo affertur peculiarius dictum de loco publico in quem conuenientes mēdici cōfabulabantur. Hom. Odyss. σ, Οὐδ' ἐθέλεις δοῦναι χαλκίον ἐς δόμον ἐλθεῖν, Ἠέ τιν' ἐς λέσχην. Hesiodus, Πῆρ δ' ἴδε χαλκεῖον θεῖον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην, Scribo autē ἐπ' ἀλέα, vt & apud Eustathium habetur: apud quem plura de hoc vocabulo legere potes, item apud

Hesychium & Etymologisten. Suidas scribit λέσχας A appellata fuisse loca quò conuenientes philosophabantur. Exponit etiā κάμινον apud Hesiodum. Quod autē ad etymum vel potius etyma attinet, inter alia hoc affertur, vt sit λέσχη dicta ἀπὸ τὸ λέχος, quòd videlicet λέχος ibi haberent mendici.

Λεσχηνεύω, Sermocinor, Confabulor, Garrio. Item Λεσχηνεύομαι, Erot. apud Hippocr. λεσχηνευόμενον exp. ὁμιλούντος. & Gal. apud eundem ἐλεσχηνευσάμενον (ita reponendum esse puto pro ἐλιχηνευσάμενον) exponit ὅτι πιθανὸν διελέχθη. Passiua etiam significatione λεσχηνευθέντα, Hesych. μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα. HINC Λεσχηνεία, Confabulatio. Item Loquacitas, vt exponitur in isto loco Plat. in Axiocho, (aut eius quicunque est autor illius dialogi) σὺ δὲ ἐκ τῆς ὀπῆπολαζούσης πανοῦ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ἐξεῖλε εἴρηκας. In v.l. exponitur & Contumelia, Calumnia. à Suida ὕβρεις. ET Λεσχηνευτὴς, Confabulator. Sed apud Suidam EST Λεσχηνίτης, & ab eo exponitur ὑβριστής. Quidam interpr. Contumeliosus, (vt λεσχηνεία, contumelia) item Calumniator. Apud Diog. autem Laertium EST C Λεσχηνεῦται in epistola Anaximenis ad Pythagoram. quem etiam locum, quum in vulg. edit. sit ἐλλιπὴς, ex vet. cod. αἰσπληρώσω. quum enim ita legatur in vulg. edit. ἡμεῖς δὲ οἱ λεσχηνεῦται ὀπῆδεξιοίμεθα σὺ ἔπ' τοῖς ἐκείνου λόγοις, contrà in vet. exēpl. ita legitur, αὐτοὶ π μεμιμήμεθα τὸ αἰδρὸς, οἵ τε ἡμέων παῖδές τε ἐν λεσχηνεῦται. deinde ὀπῆδεξιοίμεθα, &c. quod etiam verbum suspectum esse possit. Cæterùm hic λεσχηνεῦται sunt qui putarunt sonare Literarū studiosi, & in v.l. exponitur Violenti & Contumeliosi. Ego verò existimo λεσχηνεῦται potius sonare Discipuli, D ex eo videlicet quòd cum præceptore sermocinari seu confabulari soleant. Quam meam interpr. confirmare videtur hic alterius epistolæ locus, quæ illam proximè sequitur, σὺ δὲ εἶ καταδυμος μὴ Κροτωνιάτης, καταδυμος δὲ (quæ etiam duo verba ex vet. cod. ad ro) καὶ ἔστι δηλόνοτι Ἰταλιώτης. φοιτᾶς δὲ τὶ λεσχηνεῦται ἐν Σικελίᾳ. Quinetiam nomen ὁμιλητὴς pro mea illa interpr. facere videtur. nā vt λεσχηνεία exponitur ὁμιλία, (sicut & λεσχη) nihil prohibet quominus λεσχηνεῦτης eadem ratione exponam⁹ ὁμιλητής. at hoc nomē pro discipulo interdū accipi notissimum est. Huc adde quod vtitur verbo φοιτᾶν, à quo est φοιτητὴς, quod itidem significat Discipulus.

Λεξαῖος, ου, ὁ, Expositor, ἐξηγητὴς, (vt scribit Hesych.) & ὁμιλητὴς. quod nomen pro discipulo ab eo hic accipi credi derim, de qua signif. dixi modò in Λεσχηνεῦτης.

Λεσχηνόεις dictus Apollo à confabulationibus, quòd interdiu homines inter se confabulentur, quum alioqui nocte alii seorsum ab aliis quiescant. teste Phurnuto, cu F ius hæc sunt verba de Apolline, καὶ λεσχηνόεντα δ' αὐτὸν προσηγόρευσαν διὰ τὸ τοὺς ἡμέρας τοῖς λεσχαῖς ἐν τοῖς ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Quidam verò non λεσχηνόεντα, sed λεσχηνάεντα, ex illo afferunt, haud scio an commisso per imprudentiam errore in scriptura, an vetus aliquod exēplar sequentes. Apud Suidam certè habemus non λεσχηνόεντα, sed λεσχηνόεντα. & quidem pro Apollinis itidem cognomento.

Λεσχηνεῦω, Sermocinor, Confabulor. Ab Hesychio exponitur ὁμιλῶ, item κόπτω.

C. Λέσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Qui ad satietatem vsque sermocinatur) Verbosus, Loquax, Garrulus. vt in hac senario comprehensa sententia. Γαῖος ἀδόλεσχος νοσεῖν πάλιν νόσος. Id est, (vt olim Latino senario interpretatus sum) Medic⁹ loquax, secūdus ægro morbus est. Et ἀδόλεσχος κουρολὴ, Garrulus tonsor, Plut. in Apophth. Ἀδόλεσχος (inquit Budæus) est ὁ διηγηματικὸς καὶ φιλεμῶτης, qui libenter multa commemorat fabulamenta, vel etiam historias. Sumpsit autem (vt opinor) Budæus hanc expositionem ex Aristotele, qui scribit Ethic. lib. 3, c. 10, περὶ δὲ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς (at Bud. habet διηγηματικοὺς) καὶ τοὺς τὴν τυχόντων καταρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδόλεσχοι, ἀκολάστους δ' οὐ λέγουσι. Cæterùm in Rhetoricis lexicis (vt refert Eustathius) ἀδόλεσχος ab ἄδος, id est κόρος, deriuari ἀδόλεσχος, qui & ἀδολέσχης. Quòd si ἀδόλεσχος ab ἄδος deriuetur, quum constet posteriorem huius vocis partem esse ex λέσχη factam; quod cum alia, tum verò sermocinationem seu confabulationem significat: erit ἀδόλεσχος propriè Qui ad satietatem vsque sermocinatur. Hæc autem deriuatio ab ἄδος id est satietas, quū ex Rhetorico lexico, vel potius rhetoricis lexicis, citetur ab Eustathio, idem tamē alibi Aristarchum ait, ἄδωνις aspirare, vtpote quod ab ἥδω deriuatum sit, ἀδόλεσχης tamen tenuare. intelligens (opinor) eum tenuare ἀδόλεσχης, quanuis & ipsum ab ἥδω deductū sit. Quæ est & etymologistæ sententia. nam ab ἄδος (vel aor. 2. ἄδον) & λέσχη, vult deduci. & ait ἀδόλεσχος dictos physicos, (quò pertinentia quædam habes apud Bud. pag. 837, in fine) & ἀδολεσχίαν dictam sermocinationem de rebus illis placentibus. quòd videlicet nō communem opinionem sequerentur in congressibus & sermocinationibus. sed quandam propriam haberent. Et Orion apud eum citat Eupolin, qui hoc sensu Socratem appellauerit πτωχὸν ἀδόλεσχον. Item, ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδιδάξον ὦ σοφιστά. Sed apud eundem paulo pòst, sequendo eandē etymologiam, latius patens significatio ponitur: vt sit ἀδόλεσχος qui oblectatur ἐν λέσχῃ, id est in garrulitate. Ita in diuersa etymologia, sequatur quisque vtram voleret: ego eam quæ mihi magis placuit, sequutus sum: propter quam etiam facit ipse spiritus tenuis. Nec verisimile videtur si ab ἄδω verbo aspirato, aut ἄδος nomine ab eo deducto deriuaretur ἀδόλεσχος, non seruaturum fuisse spiritum asperum. Cæterùm significationis illius quæ hic ab Etymol. ponitur, videtur exemplum hoc ex Platone afferri posse, in Cratylo, καὶ μεταρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι πτέρ.

Ἀδολεσχής, ου, ὁ, Idem quod ἀδόλεσχος, vt in loco modò citato, Σωκράτη φοιτᾶν ἀδολέσχην. Sic apud Athenæum 13, ὡς δὲ ἀδολέσχην πνὰ, δίκην ὑμῶν ἐπ &c.

Ἀδολεσχία, ας, ἡ, Loquacitas, Garrulitas, Nugatio. Isocrates, aduersus sophistas, ἐν ἐμοὶ ἐστι ἀδολεσχίαν καὶ μακρολογίαν. Plut. in Lycurgo, ἡ τοῦ τὴν τέχνας ἐν τῷ χρήματοσυνῶν ἀδολεσχία. vbi fortasse exponi possit Nugatio. Aristophanes in fine Nubiū, Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο ἀδολεσχία. vbi schoiastes, ἀδολεσχία, inquit, est ἡ περὶ ἀνδῶν ὁμιλία. At Etymologistes eos reprehendit qui ἀδολεσχίαν ex ἀνδία & λέσχη factū esse putarūt. Existimo certè potius accipi hic ab Aristophane ἀδολεσχία in bonam partem, iuxta eam videlicet significationem quàm modò ex Etymologiste retuli in ἀδόλεσχος. Plato in Phædro, πᾶσαν ὅσαι μεταλαγχάνουσι μεταρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι.

Ἀδολεσχάω, ῶ, Loquax sum, aut verbosū, Loquacitate vtor, Nugor, Deblatero, Garrio, Verba profundo. Dem. contra Philippum, ἐνεῖνα πάνταλλος ἀδολεσχῶ. Synesius dixit epistolam ἀδολεσχοῦσαν, verbosam epistolā, & prolixiorem iusto. Lucianus pro eodem ponit ἀδολεσχῶ & φλυαρῶ, de Socrate loquens. Hesychius quoque ἀδολεσχῶ exponit φλυαρῶ, (vt & Etymolog. ἀδολεσχίαν, φλυαρίαν) item μακρολογῶ. Vt Isocr. in loco modò citato copulat ἀδολεσχίαν & μακρολογίαν. Plutarchus accusatiuo iūxit Symp. 6, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο τοὺς πολὺ πρότερα ἀδολεσχοῦντας. Sic ET Καταδολεσχεῖν cōpositū accusatiuo iungitur: nōnūquam accusatiuum rei, simul & genitiuum personæ habet, vt apud Iulianum, ἐκεῖνα ἔστιν καταδολέσχηκά σου, καὶ καταλόγησα. Id est, Hæc in te fortasse deblateraui & nugando effutiui.

Ἀδολεσχεῖν Græci Bibl. interpr. vsurpantes, declarare voluerūt meditationem, vel (vt Suidas ait) assiduam meditationem. veluti in Psal. 118, ἐν τῷ ἐν πλάτει σου ἀδολεσχήσω. (Hinc autē Damascenus, ὡς αὖ τοῦ τοῦτο [θεοπνεύστου ζήσεσθε] μελετῶν ἐν ἀπαῦ ἀδολεσχήσεν) Threnorū 2, itidem pro Contemplari, vel Orare. & Deum Laudare. Etymol. exponit etiam φιλοσοφεῖν, id est Philosophari, Commentari, (quæ significatio affinis est proximè præcedenti) ex Bibliis proferens hoc exemplum, ὁ καὶ δεδόξασόν σου ἀδολεσχῆσαι ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. Exp. & παίζειν, indidem citās hunc locum, ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον. Item Nugari, (quæ recepta est & apud probatos autores significatio, vt dictum est) proferens hæc verba ex iisdem, τὸ ἀδολεσχεῖν ἀνθρωπε, Item ὀλιγοφρεῖν citans hunc locū, ἠδολέσχησε καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμα μου.

ΛΕΥ'ΣΣΩ, Video, Aspicio. Verbum est solis poetis vsitatum. Hom. Il. γ, Οἷς δ' ὁ γέρων μετέηνεν, ἅμα πρέσβυσι καὶ ὀπίσσω Λεύσσειν. Ιλ. α, Λεύσσε τε δῆπτε πάντε ὁ μοι γένεαι ἔρχεται ἄλληι. Ιλ. π, — οὐ γὰρ ἐμῇς κόρυσσι λεύσσουσι μέπεσσιν. Interdum verò cum præpos. εἰς, sive εἰς. vt Odyss. θ, — οἱ δέ τ' ἐς αὖτον Τερπόμενοι λεύσσουσιν. Dici etiam putatur de iis quæ videmus oculis mentis, seu animaduertimus. cuius tamen signif. nullum exemplũ affertur. Cæterùm dissentiũt sæpe codices in huius verbi scriptura. his simplex σ, illis geminum habentibus. At Eustathius aliique nonnulli grammatici in præsenti quidem tempore, gemino, at in futuro, simplici scribendum esse tradiderunt. Fieri enim putauit Heraclides verbum Λεύσσω à Βλέπω, hoc modo: Ex Βλέπω, (à quo videlicet est Ἀ'βλεπῶ) faciunt Æoles Βλέσσω (vt Ἐνίσσω ex Ἐνίπω, & Πέσσω ex Πέπω, & Ὄσσω ex Ὄππω) deinde in teriecto υ, & adempto β, Λεύσσω. Sed apud Eustathium pag. 1398, referentem istam Heraclidis formationem repono Βλέπω pro Βλέπω, quum alioqui non procedat formationis analogia.

C. ΕΠΙ λεύσσω, Prospicio. Hom. Il. γ, Τόσσον τε τ' ὄπι λεύσσει ὅσον τ' ὄπι λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus prospicit quoad iaciat lapidem. Id est, Prospectus eius nõ est extra lapidis iactum.

C. ΠΡΟΣ λεύσσω, Aspicio, Intueor, Contueor. vt Soph. ἀνδρα προσλεύσσεις. Et προσλεύσσω φόνου, apud eundem.

Λευκος, οῦ, ὁ, Albus, Candidus. vt λευκὸν γάλα, & λευκὴ χιὼν, & λευκὰ ὀστέα, & λευκοὶ ὀδόντες apud Homerũ, id est Album lac, & Alba nix, & Alba ossa, & Albi dentes. Huic opponitur μέλας, vt apud Latinos Niger seu Ater opponi solet Albo. Hom. Il. γ, Οἷόσπερ ἀρνὸς ἔπερον λευκὸν, ἑπέρλω δὲ μέλαιναν Γῆ τε καὶ ἠελίω. Hesiodus Aspide, λευκοὶ καὶ μέλανες βόστρυχοι. Dicitur autem λευκὸς in prosa quoque de variis rebus, id est albedinis genera habentibus. neque enim λευκὰ ἱμάτια tantùm ibi legimus, (& interdum λευκὰ sine adiectione, vt λευκὰ φορεῖν ἐν τοῖς πένθεσιν apud Plut. & ἀμφιεννύουσι λευκοῖς. Affertur verò & in singul. λευκὸν ἀμπέχου ex Aristoph. in Acharn.) item λευκὸς οἶνος, (quò pertinet illud apud Hesiodum λευκοὶ βόστρυχοι) item λευκὸς ἄρχυρος, item λευκὴ φοῖξ, seu λευκὴ πέτρα: sed etiã λευκὸς αἰήρ, qui albus est facie, seu candidus. vt in prouerbio, οὐδὲν λευκῶν αἰδρῶν ὄφελος) Sic Philostr. epist. 26, νάκινθος μὴ ὢν λευκὰ μετεφυτεύθη, φρέπει δὲ γαφίωνος μέλαν. Sciendum est autem, sicut λευκὰ interdum sine adiectione ponitur pro λευκὰ ἱμάτια, sic & λευκὴ inueniri cum alibi tum in Epigr. pro λευκὴ πέτρα, ea videlicet forma qua dicitur etiam πολιὰ, & à Latinis itidem Cani. Ab illo autem λευκὰ ἱμάτια factum est λευχιμονεῖν pro λευκοῖς ἱμάσιν ἀμφιέννυσθαι, vt Gall. dicitur *s'habiller de blanc*, vel *s'accoutrer de blanc*, vel *Porter du blanc*. Hoc præterea est animaduertendũ (quod & ad alia colorum nomina pertinet) quanuis λευκὸν χρῶμα dicatur, (aut λευκὸν, subaudiendo χρῶμα) Plutarchum tamen dixisse in l. De discern. adul. loquentẽ de chamæleonte, ἀπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ συναφομοιοῦται. At in Alcibiade regularius loquutus est vtens nomine χρῶμα, vbi de eodem animali, chamæleonte videlicet, sermo ei est: πλὴν ἐκείνου μόνου, ἃς λέγεται, πρὸς ἐν ὅλῳ αὐτῷ χρῶμα, τὸ λευκὸν, ὁ φυσικοῖς ἑαυτόν.

Λευκὸς à λεύσσω (id est video) deriuat Etymolog. cui deriuationi subscribit etiam Eustathius. (quem & ego sequens, locum ei hic dedi) Huc autem pertinet quod Gallicè dicimus *Vne couleur fort voyante*, id est λαμπρόχρους.

Λευκαὶ ἔμπλαστροι, emplastra quædam alba, lenia, ferè nõ grauibus vulneribus accommodata, præcipuéq; senilibus. Quale est quod habet cerussiæ P. LI, seui vitulini curati & ceræ, singulorum P. XLVIII, olei heminas tres, ex quibus ea cerussa coquitur. Cels. lib. 5. c. 19.

Λευκὴ ῥίζη, apud Hippocratem ἡ τοῦ δρακοντίου, teste Gal. Sed & syluestri raphani genus (quod Græci agrion, Pontici armon) alii leucen vocant, Latini armoraciã, vt tradit Plin. apud quem est leuca gemma quæ aliis λευκογραφίς.

Τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, Album oui, Albumen oui. Plinius autẽ apud Aristot. τὸ λευκὸν vertit etiam album liquorẽ. nam hæc illius verba, ἡ δρχὶς τοῦ νεοττοῦ ἐστιν ἐκ τοῦ λευκοῦ, vertit, Ipsum animal ex albo liquore oui corporatur.

‖ Λευκὸν τὸ ὀφθαλμοῦ, Album oculi, Celso. Et τὰ λευκὰ ὑποφαίνοιτο apud Aristot. non addito genitiuo.

Λευκὰ Aristoteli De anim. hist. lib. 7, cap. 1, Quæ euenint fœminis admodum puellis, vt menstrua in pubertate. v. l. ex Gazæ interpretatione.

Λευκὸς, Limpidus. vt λευκὸν ὕδωρ apud Homerum τὸ διαυγές. Sic Erymanthus apud Callimachum hymno in Iouem, λευκότατος ποταμῶν, limpidissimus fluuiorum. Et apud eundem hymno in Cererem λευκὸν ἔαρ & λευκὸν ὕδωρ schol. exponit λαμπρόν. At verò apud Hesiodum quidam ver λευκὸν dici putarunt ab hilaritate quam affert. ‖ Λευκὸς, Serenus. vnde & ipsa γαλήνη, id est serenitas, seu tranquillitas maris, ab Homero vocatur λευκὴ, Odyss. x. vt videlicet vicissim turbari maris fluctibus nigror tribuitur. Crediderim tamen posse hic quoque quandam limpitudinis significationem habere hoc nomen. ‖ Λευκὴ ἡμέρα, Faustus Dies, Felix dies. (quo dixerunt modo & Latini poetæ diem seu lucem candidam, si bene memini) Sed vocatur λευκὴ ἡμέρα dies etiam ille quo genio indulgemus. Et λευκὴν ἡμέραν διάγειν, quod exponitur etiam Hilariter & iucundè diem transigere. affertúrque ex Silio, — albosque dies horasque serenas. Sed meam illam interpretationem sumpsi ex Plutarcho in Pericle, qui etiam docet sumptam hanc λευκῆς ἡμέρας appellationem ἀπὸ τοῦ λευκοῦ κυάμου. Item λευκὴ ψῆφος (vt Lat. Albus calculus) à Luc. copulata cum σώζοντα. Vide & Eustath. pag. 917. ‖ Λευκὸς, Perspicuus, Dilucidus, vt λευκὸς λόγος. Sic λευκὸς στίχος Epigr. l. 2, versus cuius sententia est perspicua. Possit autem (vt opinor) hæc metaphorica significatio coniungi cũ ea qua dicitur de limpitudine aquæ. nam perspicuitas est quædam orationis veluti limpitudo.

Λεύκος (retracto in priorẽ accentu) nomen propriũ apud quendam comicum qui citatur ab Athenæo. Sic autem & apud Gallos *Blanc* aliquorum virorum, & *Blanche* aliquarum fœminarum nomina conueniant.

Λεύκος, Auis proprium nomen apud Philostr. in Heroic. vt quidam ann. At in v. l. scriptum est λαῖος, & exponitur Ardeola. Ibidem additur esse auem ex ardeolarum genere apud Aristotelem: vel potius epithetum cuntaxat quod iungi debeat cum ἐρωδιός. præsertim quum & compositio nomine λευκερώδιον appellet. Sed Plinius Aristotelem sequens, ardeolarum tria genera enumerat. leucon, asteriam, pellon.

C. Λευκόφαρος, Albicans in cinereum colorem. vt Bud. exponit in isto loco Hippiatriæ, πεῖ ὃ λευκοφάρους, οὐκ αἰτῶ σμύρνα, μὴ τοῦτο λαμβάνει, μὴ δὲ πιεῖν ἐξ αὐτῶ πόχιν.

C. Λευκόριθρος, Alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Aristotele.

C. Διάλευκος, Albo intermixtus, Albo distinctus. vt διάλευκος χιτὼν apud Plut. in Alexandro, οἱ πλὴν Περσικὴν ζῶσιν καὶ τὸν διάλευκον αὐτοῖς ἅπαντες σκυτίνοις. nam hic falli interpretes qui διάλευκον vertunt albũ (perinde ac si διάλευκος, non esset aliud quàm λευκὸς) docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen & in v. l. exponitur Albus, item Albescens, & Medio candidus.

C. Ἐκλευκος, Valde albus, Cãdidissimus. Bud. interpr. Cãdidus & intense albus. affertur autem huius signif. exẽplum ex Aristot. De mundo, ἐρυθαίνεται ἡ κεφὴ τὸ ἀφῶδες καὶ ἐκλευκον. Eadem autem forma Exalbidum dixisse Plinium scribit idẽ Bud. pag. 330: sed dissentientibus multis, qui præpositionẽ Ex in illo nomine, sicut & in verbo Exalbescere, non augere sed minuere putant. His autem & ego potius quàm illi subscribo.

C. Ἐπίλευκος, Aliquantum albus. Vel, Albicans, Candicãs. Quidam tamen contra interpr. Valde albus, existimantes præpositionem ἐπὶ esse hic intensiuam: sed eos refellit Plinius, qui apud Theophrastum ὑπολεύκους interpretatur Candicantes.

C. Μεσόλευκος, Albo intermixtus, Albo distinctus. Cui aliquid albedinis interiectũ est, aut quasi in medio positũ vel Quẽ aliquid albedinis velut intercipit. Athenæus, uel potius Ephippus apud Athenæum lib. 12, de Alexandro loquens, χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον [ἐφόρει.] Quo ex loco manifestissimum est nõ rectè interpretes Plut. in loco quem paulo antè protuli ex eius Alexandro, διάλευκον vertisse Album. videm enim, quẽ Plutarchus διάλευκον dixit, Ephippum μεσόλευκον appellasse. Nisi fortè μεσόλευκον quoque Album significare velint. vt διάλευκος & μεσόλευκος nihil aliud sit quam λευκός. quod absurdius etiam ab illis diceretur. Sed conuincit eos & Lucianus vbi μεσόλευκον χιτῶνα copulat cũ πορφυρᾶν, scribẽs, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυρᾶν ἐνδεδυκώς.

C. Πάλλευκος, Omni ex parte albus, Candidissimus. Eurip. Hecuba, πάλλευκον δέρμα.

C. Περίλευκος, Circumcirca albus. vel Admodum albus.

C. Ὑπόλευκος, Candicans, Albicãs, Albidus: vel Subalbid, Subcandidus, Subalbicans. id est Aliqua ex parte albicans. Diosc. l. 4, c. 119, de cirsio, τὰ δὲ φύλλα βουλόμενα ἐμφερῆ, διαστὰ μετρίως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα. id est, interp. Plin. lib. 27, c. 8, Folia bouis linguæ similia, minora, subcandida. Exponitur etiam Canus, Incanus.

Λευκότης, ητος, ἡ, Albedo, Albor. Candor. Aristot. Eth. 1, c. 6, τόν τ' ἀγαθοῦ λόγον ἐν ἁπασιν αὐτοῖς τὴν αὐτὴν ἐμφαίνεσθαι δέησις, καθάπερ ἐν χρόνῳ καὶ ψιμυθίῳ τὴν τῆς λευκότητος. ΑΤ Λευκότης, ου, ὁ, hirci nomen apud Theocr. à candore denominati: vt μεσότης à μέσος, ita λευκότης à λευκός. Idyll. 5, Οὗτος ὁ λευκίστας, ὁ κορυφαῖος, εἰ πν' ὀχεύσῃς Ταῦ αἰγὸς, φλαστὸν τυ.

Λευκὰ, Alba, Candida. idem quod λευκή. Nonn. λευκὰς χαίτη, alba coma, seu cana. (nam & λευκαὶ dicuntur Cani, subaud. τρίχες, id est pili) Eidẽ λευκὰ φωνὴ, vox clara, vt λαμπρὰ φωνή. Sic & Demetr. Phaler. scribit metaphoricè dici λευκὴν φωνήν. ‖ Λευκὰ, est etiã herbæ nomen apud Diosc. lib. 3, c. 113, vbi duo eius genera facit. quæ verò ea sit, nemo tradidit. Hermolaus & Ruell. scripsere herbam quãdam esse in vinetis nascentem, mercuriali similem & congenerem, sed nullum autorem sequuti, vt annotat Gorr. De hac Nic. in Ther. v. 848, ἠὲ σὺ πίης Λευκάδες ἠύγυε τε πάμοις ἀθεραΐδα ῥίζας. vbi annotat schol. ignorari quæ herba sit, Antigonum autem exponere λευκάδεσμον.

Λευκόω, ῶ, Album reddo. Dealbo. Et λευκόομαι pro eodem. Xẽ. Hell. 2, p. 178, ὅπλα ἐποιοῦτο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύινα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦτο. Et Hell. 7, p. 377, πρὸς ἑσπέραν μὲν ἐλευκοῦτο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη, κελεύοντος ἐκείνου. paulo pòst dicit, πάντες δὲ ἠκονοῦντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρύνοντο παῖς ἀσπίδας. Et in pass. Dem. κῆ Σπεφ. ψευδ. p. 143, λευκόωμεν χρεμμάτιον, albo colore inductum. κἂν ὁπὸ τοῦ γραμματείου γνοίη τις ἐν ᾧ ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκε. λευκόωμεν τε γὰρ ὅτι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασόμεν. paulo pòst dicit, ἐν μάλθῃ γεγραμμένους τοῦ μαρτυρίαν.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, Idipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunq; pro λευκόωμον γεγραμμάτιον, id est pro tabella albo colore inducta. B. p. 185, ex Demosth. Sed & Lysias pro eiusmodi tabella seu πυξίῳ (vt Demosth. schol. exp.) vsurpat. Turn. in annot. in præfat. Plinii, quum dixisset in albo nomina iudicum scribi solita fuisse, & alia multa iurisdictionis causa, vt edicta quædam & leges prætoris, (nefásque fuisse album corrumpere) item nomina decurionum: addit, Album autem quid sit, ita à Suida explicatur, λεύκωμα τοίνυν ἐστὶν ἀλειμμένος γύψῳ πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ὁπτικόν ἐστιν, id est, Albũ paries est gypso illitus, ad negotiorum ciuilium descriptionem aptus. Itaque albũ à charta distinguit Vlpianus, his verbis, Siquis id quod iurisdictionis perpetuæ causa, nõ quidem prout res incidit, in albo vel in charta vel in alia materia propositum erit, dolo malo corruperit. Est tamen album charta etiam & tabula in qua aliquid scribel atur, vt verbi gratia in qua erant iudicũ nomina scripta: sic in qua decurionum, in qua senatorum. Dion, πάντα ὀνόματα συμπεπτωκότα τοῦ βουλευτικοῦ εἰς λεύκωμα ἀναγράψας ἐξέθηκε, καὶ ὃς ἐκείνου καὶ νῦν κατ' ἔθος οὕτω ποιεῖται. id est, Et nomina omnium senatorum in albũ relata extulit: atque ex eo tempore sic quotannis fieri solet. Sic pontifex max. in albo historiam describebat. Cicero, Res omnes singulorum annorum mandabat literis pont. max. efferebátque in albũ, & proponebat tabulam domi, potestas vt esset populo cognoscendi. Hæc ille. ‖ Significat etiam album oui: & albuginem oculorum, quod etiam λεύκωσις dicitur. vt in Hippiatr. ἄλειφον δὲ τῶν εἰς λεύκωμα τοῦ ὀφθαλμῶν. Diosc. καθαίρει τὰ λεύκωματα καὶ τὰ ὑπόσκοτα τῶν κόραις. Ab Alexandro in Probl. DICITVR Λεύκωμον, vt ἄρχμον. Hæc Bud. p. 185. Sed in loco illo Alexandri, lib. 1, probl. 114, vbi λεύκωμον pro λεύκωμα dictum scribit vt ἄρχμον, exponens Alba cicatrix in oculis, veteres libri habent λεύκωμα, in quibus sic legitur, ἐν οὖν τοῖς λεύκωμασι τοῦ ὀφθαλμοῦ κινουμένοις τοῖς πόροις τὸ κεφαλικὸν χρῶμα, pro λεύκωμα, vt habent vulg. edit. Sic PRO Λεύκωμα apud Etymolog. reponendum λεύκωμα ex Suida, & pro ἀλείμμενος, ἀλειμμένος, & sic legendum, λεύκωμα, πίναξ γύψῳ ἀλειμμένος, πρὸς γράμματα πολιτικὰ ὁπτικόν ἐστιν.

Λεύκωσις, εως, ἡ, Albugo. idem quod λεύκωμα, de morbo oculorum in Hippiatr. vt γλαύκωσις. B. ΑΤ Λεύκωσία, vna Sirenum. v. l.

Λευκαίνω, Dealbo, Candidum facio, Album reddo. Et λευκαίνομαι, Dealbor, Albus reddor. Item neutraliter Albus seu candidus fum, Albeo. Theophyl. ep. 15, ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος οὐπρὸς τὸ φιλυρρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὐπρὸς τὸ μελαίτερον κατεσκίαζε. Item λευκαίνομαι πλὴν τρίχα, Albescunt mihi pili, id est Canesco.

Λευκασμὸς, οῦ, ὁ, Dealbatio. vel Candor. v. l.

C. ΑΠΟ λευκαίνω, Dealbo, Candefacio, Candifico, Candido. vt Plaut. dicit ebur candefacere: & Næu. Succis herbarum candificans cutem. & Pompon. Vestem lixiuio candidans.

C. ΔΙΑ λευκαίνω, idem. Vel Perfundo albore seu candore.

C. ΕΠΙ λευκαίνω, idem. Vel In superficie dealbo.

C. Ὑπολευκαίνω, Subalbidum facio, Subcandidum reddo.

¶ Λεύκη, ης, ἡ, Populus alba. seu (vt Virg. appellat) Populus cãdida. quam ἀπαγροῦσθαι (id est nigrã mutari) tradit Theophr. De caus. pl. lib. 2. Diosc. lib. 1, c. 110, λεύκης τὸ δένδρου ὁ φλοιὸς ἐμπλάσματα ὠφελεῖ καὶ σφαγγουρίας. vnde Plin. lib. 24, c. 8, Populi albæ cortex potus ischiadicis & stranguriæ prodest. ‖ Λεύκη, Vitiligo alba: cutis carnisq; præter naturam albedo. neque enim ad solam cutem sed ad subditam etiam carnem vitium hoc pertinet. qua inualescente, alimentum non iam in rubram carnem vertitur, sed in prorsus albam, qualis est polypodum & locustarum, cæterorúmque crustaceorum, exangui & alba carne præditorum. sed & sensus, ac præsertim tactus, in ea affectione obtusiores redduntur: vt inter alia Gorr. tradit, addens, Id malum videtur esse quod vulgò nostri homines lepra albam vocant, quódque Aluicẽna Albaras albũ nũcupauit. Differt autem à lepra & elephãtiasi, quòd hæc sint cum asperitate cutis, rosione, pruritu & squamulis: λεύκη verò cutim habeat lævem sine vlla aspredine & rosione. Nomen habet vel ἀπὸ τῆς λευκότητος, vel à quadam similitudine cum populo arbore quam λεύκαν appellant. vt enim foliis & cortice candida est, sic & cutis eius quem is morbus occupauit. Paul. Æg. lib. 4, c. 5, ἡ λεύκη μετάβασίν τινα τοῦ χρώματος ἐστὶ τοῦ λευκότερον, ὑπὸ γλίσχρου τινὸς καὶ κολλώδους γινομένου φλέγματος. quomodo autem λεύκη & ἀλφὸς differat, Actuar. docet. Diosc. videtur etiam ἀλφὸν λευκὸν vocare πλὴν λεύκην. l. 3, c. 52, de ruta. Idem cũ hoc morbo esse videtur qui à Plutarcho DICITVR Ἐπιλευκία suprà in Λέπρα. ‖ Λεύκη dicitur à quibusdã τὸ αἰθρόσαρκος, vt habetur apud Diosc. Mercurialis esset nisi per medium folium huic alba linea transcurreret. Gorr. ΑΤ Λεύκη locus quidam Idæ montis, VNDE Λεύκαι, αἱ, Castaneæ nuces. v. l. ex Gal. πρὸς ἀχρωμίας.

Λεύκινος, η, ὁ, Populeus, Populneus seu Populnus. Aristot. Œcon. 2, στέφανος λεύκινος.

¶ Λευκίσκος, ου, ὁ, Piscis è mugilum genere, paulo tamen cãdidior & minus capitatus. v. l. ex Galeno. In iisdem v. l. EST Λευκῖνον, ου, τὸ, ex Theophrasto l. 4, Hist. pl. pro Viola matronalis. Sed fortasse ibi putet aliquis scribendum λευκόϊον.

ΛΗ'ΓΩ, F. ξω, Cesso, Desino, Finem facio. Il. 1, Ἔν σοι μὲν λήξω, σέο δ' ἔρχεμαι. Ιλ. φ, Οὐδ' ἔτ' ἔλιπε μάχης θοὸς, οὔρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκρόνυχος καὶ Ἀγήνωρ. Hesiod. Erg. Ἀρχεμόνου τε πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μέσσοθι φειδέσθαι. Xen. Pæd. 7, ἐὰν δὲ ἀρξάμενοι ἀκούειν τοῦ πρεσβυτέρου, σὺν ἐλπίζαμεν πρόσθεν ἑαυτέρας. Alex. Aphr. ἐν μείζοσι λήγουσι, in maioribus finem faciunt seu terminantur. Rursus Xen. μήπω σοι λήξειεν αὕτη μεταμέλεια, nunquam tibi desinat &

finem faciat hæc pœnitentia, id'est Nunquam desinas A
eius rei pœnitentiam agere, Nunquam non eius rei te
pœniteat. Interdum cum genitiuo cõstruitur. Hesiod.
Theog. — Ἤλυθε θεῶν πατέρ' ἠδ' ἐξ αὐδρῶν Ἀρχόμεθά θ' ὑμνεῖν
θεάων, λήγετόν τ' ἀοιδῆς, & in eo canendi finem faciunt.
Il.α, οὐδ' Ἀχαιμένων Λήγ' ἔκδος. Xen. Pæd. 2, ἐπὶ δ' ἔληξαν
τῆς θήρας. Isocr. λήγειν τῶν πόνων, Cessare laboribus, seu
Finem facere laborum. παύεσθαι. Et ex Plat. Epist. λήγω τῶν
κακῶν, desino in malis versari. Aliquando cum par-
ticipio. Il.φ, Τρῶας δ' οὐ παύω λήγω τοῦ φιλότητος ἀναρίζων
Πεῖν ἕλπομαι κ.τ.λ. ἄσυ, Nõ cessabo interficere, non desinam
obtruncare. Et apud Plat. De leg. λήγε πιθόμενος. Sic apud e-
undem in Epist. αἰσχίστου δ' εἶ, Σύπας, πάσας πόλεις τυ-
ραννίδας τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας μεταβιβάζων μη-
δέ ποτε λήγεις, nunquam desinere mutari. Vox etiam a-
liqua apud grammaticos dicitur λήγειν, vt Desinere, Fi-
niri & Terminari apud Latinos. Item λήγοντα in regio-
ne aliqua dicuntur fines & termini, seu limites quibus
terminatur. Plut. De Herod. κίνας ἐλαυνόμενος ἀυτῷ σωέ-
νυχε τοῦ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας.

C Λήγω transitiuè quoque capitur pro παύω, Desinere
& cessare facio. Od. χ, Οὐδέκαν ὣς ἐπ χεῖρας ἐμαὶς λήξαιμι φόνοιο
Πεῖν πᾶσαι μνηστῆρας ὑποδέξασθαι ὀπωπῆ. Il.ε, Οὐδὲ
Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Χωόμενος Πηλείωνι.
Et Il.ν, Τόνδε μὲν οὐδ' ἔτι φασὶ λήγειν κόρυθος. id est ἔπαυε.

Λῆξις, εως, ἡ, Cessatio. παῦσις. Suidæ. Item Terminatio.
(Λῆξις ab inusitato λήχω, pro quo λαγχάνω. Sortitio,
plerũq; de sortitione causæ, id est exordio, vt B. anno-
tat. Ἰσαῖος, ἡ μὲν λῆξις τῶν κλήρου διεξέρχεται, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρ-
τυριῶν δίκη εἰσῄει, sortitione hæreditatis circumducta falsi
D iudicium constitutum est, B. p. 106 Idem, ἀφ' ἕλαχον ἡ
κλήρου λῆξιν οὔπω. eo modo quo dicitur λαγχάνειν δίκαν
κλήρου, Dictare iudicium, Litem intẽdere. Edere iudicũ
& actionem: vel Sortiri dicam, & hæreditatem iure pe
tere. Demosth. ὁ μήπω ὢν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὢν οὐδ' ἡ λῆξις
αὐτῷ τοῦ κλήρου ἐγίγνετο, qui nõdum erat in familia Archi-
adæ quum sortitio petitionis hæreditatis facta est.
Plato lib. 8 De leg. λήξεων δὲ περὶ δικῶν καὶ τῶν σκήπτρων καὶ
κλητόρων, de sortitionibus causarum, de vocationib⁹ in
ius, de iis quos attestari oportet. Hæc ex B. Non in hac
E signif. ab Harpocr. & Suida exponitur ἔγκλημα. Et aliquan
do subauditur δίκης aut alius genitiuus: vt apud De-
mosth. οὐκ οὖν ὁ τούτοις τοῖς λήξεσιν ἀμολογήσας ἀπολελυκέ
ναι τὰ τῶν πατέρος γράμματα. Sic Isæ⁹ p. 46, μαίνεσθαι αὐτὸν ἡγο-
ύμεθα τῇ λήξει, qui videlicet ἡμφισβήτει ἡμῖν ἅπαντες τοῦ
κλήρου. ‖ Item Sors, Idipsum quod sorte obtingit, Por-
tio, Conditio. κλῆρος, μερίς. Philo De vita M. lib. 3, μετὰ τὴν
τελευτὴν τοῦ πατρὸς ἑτέρην τῆς πατρῴας λήξεως ὑποστρέφουσαν,
ἀφῃρῆ τὸ παῖς κληρουχίας ἄρρεν δίδοσθαι, post mortem
patris ueritæ ne assignatione paterna priuarẽtur, seu por
tione agri quæ patri sorte assignata fuerat. quam κληρ-
F γίαν ibi appellat. Philo De vita M. lib. 1, τοῦ συμμαχίαν
ἀπολιπόντος τοῦ καιροῦ παῖς λήξεις λαβεῖν ἐπειγόμενος. (Sic a-
pud Paus. 51, λῆξεις τρεῖς dicuntur in partitione regno-
rum) Idem eodem lib. κοινωνοὶ γὰρ αἰξιώσεις αἰφῆται τῆς ἐαυ-
τῶν λήξεως, quem partis suæ cõsortio dignum censuerat.
Theophyl. ep. 29, ῥίψαντες πόνων τὰ τῆς πενίας τῇ πενίᾳ, ἐφ'
ἑτέραν μεταβησόμεθα λῆξιν. Synes. De insomn. ὑπάρχοντ' ἐξ
G πόνος λήξεως, melioris sortis & conditionis. Idem ep. 27,
ὁ παρ' ἡμῖν ποτε πρὸν ἀμείνονος λήξεως, qui apud nos ali-
quando præstantiorem obtinuit conditionem. Et sors
beatorum λῆξις dicitur à Dionys. quam idem & χρεστεν
δῆ λῆξιν & ἀποκλήρωσιν appellat. Λῆξις, siue πατρῴα λῆξις,
Hæreditas, κλῆρος, κληρονομία, Portio quæ è bonis pater
nis sorte obuenit. Poll. ἡ ἢ πατρῴα οὖσα, ἢ λῆξις ὀνομάζεται.
V N D E Λῆξιαρχοι, Magistratus quidam Athenis qui tũ
alios tum eos qui iam suæ tutelæ facti erant, & iam po-
H terant ἄρχειν τῶν λήξεων, id est hæreditatis paternæ, in
album ciuitatis inscribebant. Vide Poll. E T Λῆξι-
ἀρχικὸν γραμματεῖον, quod & Γραμματεῖον simpliciter, & λη
ξιαρχικόν (& λεύκωμα, id est album) liber in quem puero
rum nomina referebantur qui iam tutelæ suæ facti e-
rant. τοῦ τὰ λήξεων ἄρχειν, hoc est, τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. erãt
enim tum αὐτεξούσιοι, hoc est sui iuris, & statuere de fa-
cultatibus suis poterant. B. p. 185, ex Isæo, Demosth. &
Æsch. Eius autem ἐγγραφῆς tempus erat pubertas, vt
ex Lycurgi oratoris verbis liquet, quæ ex o'rat. κῆ Λεω-
χάρους à B. ibidẽ citãtur. Et εἰς τὸ ληξιαρχικὸν παρεγράφοντο,
in tabulas tribus suæ obrepsisse, seu falsò inscriptum
esse. Luc. verò per translationem & iocum dixit ἐγγε-
γραμμένος εἰς τὸ δωδεκαθεῶν ληξιαρχικόν, id est λεύκωμα, i
cuius dictionis imitatione Album Latinè dicitur. B.
A T Λιξ. ἀρχεῖον Hesychio est γραμματεῖον εἰς ὃ πᾶς νόμος
ἐνέγραφον: ficut in albo quoque leges prætoris & edicta
quædam scribi solita fuisse Turnebus suprà in Λεύκω-
μα docuit.)

C. Ἄληκτος, ὁ, ἡ, Indefinens. Epigr. Et ἄληκτον neu-
traliter & aduerbialiter Indefinenter, Iugiter. Il. β, Καβδίν
ἀλήκτην πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. vbi sunt & qui δίκαιοι ferì
bant cum M. ‖ (Ἀλήκτης ab inusitato λήγω pro λαγχάνω,
Qui nondum sorte obtigit, seu ὁ μήπω εἰς λαχὼν ἐληλυθώς,
vt Eust. exponit. Idem alibi. ξωνία ἀλάστου Ὁμήρου εἰπόν
τος ὡς μήπω μεμελετῆσθαι, ἐπεὶ δ' ἐμνήσθη τοῦ ἀλήκτου εἰ
πόν, ὡς μήπω λαχόντα.) V N D E Ἀλήκτης, Indefinen-
ter, ἀκαταπαύστως, seu ἄληκτα, vt Homer. loquitur.
A T Ἀλήκτω, ὕος, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quòd videlicet in
B desinenter persequatur improbos.

C. Ἀπόληγω, Desino. Aristoteles, ἐς ἓν ὄνομα In vnũ de-
finit, seu terminatur. Hom. Il. ζ, Ὠρ. α. δεῦρο γένεο, ἡ μὲν φύς,
ἡ δ' ἀπολήγει. hic fine casu. At alibi cum genitiuo, vt Il. φ,
Ἀλλά τε καὶ τοῦδε περὶ πόνου οὐκ ἀπολήγει Ἀλκῆς. Et Il. α,
— νέον δ' ἀπέληγε θοῦρος Ἐνυάλιος. Sic dicitur & ἀποπαύομαι
pro παύομαι. Notandum est autem reperiri aliquoties apud Homerũ geminatum λ in hoc verbo,
metri gratia. vt Il. ο, — Ἀπολλήγει ἀπατάων. & Od. τ, Οὐκ
ἔτ' ἀπολλήγει νύν ἐμὸν γόον ἐξ ἐτέοιο.

C. ΕΚ ληγω, Desisto, seu Desino ab, Cesso ab. Soph.

C. ΚΑΤ Ἀληγω, Desino. Item Terminor, Extremus sum.
Et τὰ κατάληγοντα, Fines, Confinia, vt λήγοντα paulo ante.
‖ Καταληγω transitiuè quoque capitur, vt λήγω. vn
de καταληξόμενον apud Hesych. καταπαυσόμενον. idem tamen
καταληγῆ neutraliter etiam exp. παυόμενον.

Καταλήξις, εως, ἡ, Terminatio, Finis, Clausula. A Trapezun
tio dicitur Pendula clausula: v. l. Hesychio τῶν χρόνων
τέλη. A T Καταλήμμα, ατος, τὸ, diuersæ significationis
E est, si tamen mendosum nõ est. Hieronymus in Iere m.
cap. 25, Quãmque ille rugierit, instar calcantium in tor
cularibus celeuma cantabitur, & in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur: quod Symmachus καταλήμμα, Aquila ἰασμὸν vocat. cuius celeumatis & carminis sonitus vsque ad terræ extrema pe
ueniet.

Καταληκτὸν μέτρον, carmen cui ad perfectionẽ syllaba deest: pendulum à Trapezuntio dicitur.

c. 2. Ἀκατάληκτος, ὁ καὶ ἡ, Indefinens. nam ἀκατάληκτον Hesychio est ἄπαυστον. ‖ At ἀκατάληκτον metrum dicitur cui in fine nihil deest: oppositum τῷ καταληκτικῷ.
V N D E Ἀκαταλήκτως, Indefinenter, ἀδιαλείπτως. Suidæ est ἀκαταπαύστως.

c. 2. Βραχυκατάληκτος, In breuem definens. Qui in breuem terminatur. At βραχυκατάληκτα μέτρα dicũtur quæ in fine velut decurtata sunt, Quorũ fini pes integer deest, vt habent v. l. E T Βραχυκαταληκτάω, ὦ, Fut. ήσω, In bre
uem desino seu terminor. vel etiam, Vno pede breuior sum, Vnus pes mihi ad perfectionem deest.

c. 2. Ἰσοκατάληκτος, Similem terminationem habens, Qui simili terminatione clauditur: vel Æqualiter desinens: iuxta mensuram scilicet & numerum syllabarum eorum verborum quæ membra orationis claudũt. quod & ὁμοιοτέλευτος.

c. 2. Τροχοκατάληκτον metrum dicitur quod syllaba aut pede in fine versus abundat: cui opponitur βραχυκατάληκτον.

C. ΜΕΤ Ἀλήγω, Desino seu desisto, Cesso. Il. ι, Τοῦτό κέ οἱ πλέοιμι μεταλήξαντι χόλοιο. id est λήξαντι, παυσαμένῳ. vbi sunt qui λ geminant, vt in ἀπολλήγειν suprà.

C. ΠΑΡ Ἀλήγω, Penultimus sum. vnde ἡ παραλήγουσα, penultima syllaba.

c. 2. Βραχυπαραλήγουσα, Quorum penultima breuis est. E T Βραχυπαραληκτέον dicuntur quæ penultimam breuem habent.

Λ Η Θ Ω

F. σω, Lateo. Il. ω, Καὶ δέ σε γιγνώσκω Πρίαμε φρεσίν, οὐδέ με λήθεις, Ὅστις ἔασ' ἄνα κ.τ.λ. ὅπῃ

λήθας. Ἀχαιῶν. Od. τ, Πάντως θαρσαλέον κύον ἀδδέες, οὔτ' με λήθει A
Ἐρδόντα μέγα ἔργον, Nec me latet iacinus quod admi
sisti, seu Nec me clam est, Nec me celare potes. (nam
λανθάνειν Plutarcho est Celare) Il. ω, Τοῦ δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν
Πρίαμος, clã illis ingressus est. Od. μ, οὐδ' ἄρα Κίρκιν ἔξ
αἴδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν. Il. ω, — οὐδέ μιν ἠὼς Φαινομένη λήθε-
σκεν ὑποείρ ἄλα, nec clam eo aurora apparuit. Pro Ce-
lare non incommodè accipi potest Od. τ, de Penelope
quæ retexẽdo telã procos eludebat, ὡς πρίν μ' ἔλαθον
ἐνὶ θυμῷ ἔπεσσιν Ἀχαιοί, celabã & clã habebam illos, vide
licet animi mei cogitata & voluntatem. Vtitur Xen. B
quoque in Agesil. φθονοῦν δὲ ὅπου πάρεστι, λήθων ὅ τι ὅπῃ
τῷ συμφέρει, latens, vel etiam celans. Opponitur ei &
μίμνημαι. vbi siquis in priore signif. nolit, possit accipe
re pro Obliuisci facio, S I C V T Λανθάνω vsurpatur, vide-
licet pro καθίσταμαι πιστ. Il. ψ, Nestor ad Achillẽ, Ὡς μὲν ἀεὶ
μέμνησαι ἀνηνέος, οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧς πέρι ἔοικε τεπιμήσασθαι
μετ' Ἀχαιούς. pro δι' ἧς πιστῶς, quo honore inter Achæos
me affici deceat non te later. ‖ Λήθομαι, Obliuiscor. Il. α,
Θέσπι δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ, nõ obliuiscebatur
mandatorum filii sui. Il. ε, Οὐδ' ἥγε Κασσάνδρης ἐλήθετο σῶ C
θεσάων. Il. ρ, sub finem, Οἶλον κακὸν ἠγονέοντες ἴσας, λήθοντο δὲ
χάρμης. Il. ι, Nestor ad Achillem iratum, — σὺ δὲ λήθεαι.
ἀλλ' ἔπι καὶ νῦν Παῖε, ἔα δὲ χόλον θυμοβόρα. Il. δ, Οὐδὲ σέθεν
Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο. pro ἐλάθοντο. Et passi.
signif. ex Soph. οὐδέποτε λησόμεθα, pro λήθης τυχεῖν μὴ δ' ἀνάμνησον.

Λήσμων, Obliuiosus, Immemor. Themist. in or. περὶ φιλίας,
Οὔτω τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγονοι χρῆται καὶ λήσμονες, καὶ τῶν
φιλίαν ἀγνοοῦσι. B.

D Λησμοσύνη, ης, ἡ, Obliuio. Hesiod. in Theog. v. 55, de filiab⁹
Μνημοσύνης, id est Musis, Λησμοσύνη τε κακῶν ἄμπαυμά
τε μερμηνεάων.

Λῆστης, εως, ὁ, ἰδ. seu λήθη. vt λῆστιν ἔχειν, Obliuisci, Obliuioni
tradere, seu mãdare, ὅπῃ τοῖς λεγόμενοις. Soph. Œd. Col. p. 290,
τὰ δ' ἐν μέσῳ, Ἢ λῆστιν ἴσχε ἢ δι' οὐδενὸς πιῇ. id est ἢ ὅπῃ πλέη
σαι ἢ οὐ φροντίζεις.

C. Ἄληστος, ὁ, ἡ, ὁ, (q. d. Inobliuiscibilis) Qui obliuioni mã
dari minimè potest, vt ἄληστος αἰάλητος. Philoni, Appre
hensio quam nulla inobscurabit obliuio. Alia exempla
habes in ἀλάστωρ sequente. Et εἰς τὸ ἄληστον, ita vt obliuio
ne obscurari nequeat. Philo De vita M. lib. 1, φιλοσοφίας
αἰενάθλων ἀεὶ δίψαντα, τῇ ψυχῇ ἐγκαταβιβάσαντα ἄστοχον, καὶ μνή
μῃ τῷ ἀκαταπτέτῳ εἰς τὸ ἄληστον αὐτὸ, & apud memoriã
fideliter citra vllam obliuionem deponens. ‖ Ἀλήστων
Hesych. exp. ἀγήθαρκτον.

Ἄλαστος, ὁ, ἡ, ὁ, idem quod ἄληστος, Cui⁹ indelebilis est memoria, Cuius perpetua erit memoria. vt ἄλαστα κακά, Mala quæ nunquam obliuioni tradentur, Mala (vt Horatiano gerundiuo vtar) non obliuiscenda, & per con
F sequens, grauissima. Sic πένθος ἄλαστον, Luctus grauis-
simus, apud Homerum & Hesiodum. Itidem ἄλαστον ad
uerbialiter. vt ἄλαστον ὀδύρομαι, pro ἀλάστως, Mœreo gra-
uissimè. ‖ Ἄλαστος itẽ Qui mala ἄλαστα incutit: vt Il. χ,
Ἔκτορ ἄλαστε. Vide Eustathium. ‖ Dicitur autem Ἄλα-
στος Doricè pro ἄληστος, vt ἄλαστος αἰάλητος, apud Philonẽ.
hoc autem est à λήθω formatum, præfixo α priuatiuo.
‖ Sunt & aliæ huius nominis ἄλαστος deriuationes quas
vide apud grammaticos.

G Ἀλαστέω, ῶ, F. ήσω. Indignor, Mœrore afficior. Propriè verò
Indignor ob mala ἄλαστα: quæ autem ea sint, modò di-
ctũ est. Il. μ, — καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα. Vbi Eustathius an
notat ἀλαστῆν esse ἀγωνιᾶν ὡς ὅλως ἀλάστου παθεῖν. Suidas
autẽ ἀλαστήσειν exponit αἰσχυνθήσεσθαι ἀγανακτήσειν. vt sit
ἀλαστῆν non ad tempus indiguari, sed ita vt nunquam
obliuiscamur mali, siue mauiæ nobis illatæ. Ita enim
existimo Suidam intellexisse, aut eã ex quo hanc expli
cationem descripsit.

C. Ἐπαλαστέω, Indignor si per aliquare, Grauiter afficior
aliquam ob rẽ. Od. α, Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλ-
λὰς Ἀθήνη. vbi schol. exp. ὅπῃ τοῖς λεγόμενοις. ὡς ἀλάστοις καὶ
δεινοῖς ὄσι, δεινοπαθήσασα: sicut Eust. quoque, δεινοπαθήσα
σα ὡς ὅπῃ ὀλάστοις καὶ ἀλοθήσεις κακοῖς.

Ἀλαστάνω, Idem quod Ἀλαστέω. Hes.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, Qui ἄλαστα perpetrauit, id est non obli iui
scenda: vel, quorum diu duratura est memoria. ἀλάστωρ
enim dictus est ὁ ἄλαστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα A
δεδρακώς, vt in ἐλλ. κεφ. ait Plutarchus. Idem De def. orac.
δαιμόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν ὡς δυσ
τῶν τινῶν καὶ παλαιῶν μιασμῶν πινῶς ἐπιξόντας. id est, dæ
monum quos ἀλάστορας & παλαμναίους vocant vt flagi-
tiorum quorundam ἀλήστων & veterum pœnas perse-
quentes. Grammatici in hoc consentiunt vt ἀλάστωρ
propriè dicatur dæmon infestus (id est genius, vt qui-
dam volunt) mala inferens ἄλαστα, id est quorum dura-
tura sit memoria, & per consequens grauissima. At Iu-
piter ἀλάστωρ, vt vult Eustathius, Qui mala infert ἄλαστα,
aut, Vindex iis qui ἄλαστα mala passi sunt. Vel, Quem la
tere nemo potest. (Secũdum quã vltimam expositio-
nem, fuerit ἄλαστα à λήθω, pro λανθάνω id est Lateo) Per
catachresin autem (inquit) dicũtur etiam simpliciter,
οἱ ἀπλῶς φαῦλοι ἄνθρωποι. Vbi videtur eos sequutus qui in
hoc Sophoclis loco, ὃς γεροῦ μὲν μεθῆκα πολὺ ἀλάστορας ἐξ-
ῥοντ πολὺ ἐχθρεῖ, πολὺ ἀλιτήριος

θμων, non oblitus, nō immemor. Et Xen. ὧν ἐμαθον ὀπλισμονέστερον, eorum quæ didici minus memorem. Aristoph. autem DIXIT Επλισμόπατος pro Επλισμονέστατος, quasi ab Επίλησμος. In Nubibus, Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφερεῖ ὀπλισμόπατον καὶ σκαιόπατον γερόντιον, vt Cic. De Senect. Stultus & obliuiosus senex. Pro ὀπλίσμων verò dici etiam ὀπλισμονὴς annotatur in v. l. sed sine exemplo: putóque errori occasionem dedisse comparatiuum ὀπλισμονέστερος.

Επλισμοσύνη, ης, ἡ, Obliuio. Suid. ex Cratino. ET Επλίσμη, pro eodem ex Alexide, apud eundem Suidam. At Επλισμονὴ in v. l. perperam ex Aristoph. schol. pro Επλίσμονι.

c. 2. Ἀνεπίληστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui obliuioni tradi non potest, Obliuione indelebilis. vt ἄληστος supra.

Λήθη, ης, ἡ, Obliuio: Memoria abolita. Plut. Symp. συμπώματα τῆς μέθης enumerās, ὕβριν, ἀφροσύνην, φλεγμονὴ δὲ γλώσσης, πλεονασμὸς δὲ λαλιᾶς, εὐθυμίας δὲ ὀργῆς, λήθαί τε καὶ ἀποφοραὶ διανοίας. Idem in Erot. λήθη δὲ λόγων, λήθη δὲ πάντων. Sicut verò apud Latinos dicitur obliuio aliquem capere, ita λήθη αἱρεῖν apud Græcos. vt Il. ε, μηδέ σε λήθη Αἱρείτω θυτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀείρῃ, caue te horum mandato rum obliuio capiat. Eodem sensu Demosth. Pro cor. ἢ ποσοῦτον ὑπνον καὶ λήθην ἀπαντα ἐχάνετ' ἀμεμνήστα πεῖν λόγους εἰς ἐδημηγόρει. Item Tradere obliuioni & παραδιδόναι λήθῃ sibi respondent. Luc. ἀνὰ πᾶν μέρος ἅπαν πᾶν λήθῃ παρεδίδουσας, hanc totam partem obliuioni tradidisti. Item ἐμπιεῖν λήθῃ, quod Homerus dicit ὀπλίσθην & ἐκ λήθην. Isocr. ad Demo. ὥστε μηδὲ τὸ ἅπαντα χρόνον διώκειν λήθῃ ἐμπιόντας τῶν ἐκείνης πεπραγμένων. Eo sensu Æschin. contra Ctesiph. ἑτέρων παρεισδολῆ πραγμάτων εἰς λήθην ἡμᾶς βούλεται τῆς καταγνώσεως ἐμβαλεῖν. quod Obliuione obruere dicunt Latini. ‖ Λήθη fingitur etiam dea quædam obliuionis: quam Latini quoque Lethen appellant. Plut. Symp. 7, οὐκ ὀρθῶς οἱ ποιηταὶ τὴν Λήθης τὸν Διόνυσον, ἔδει γὰρ πατέρα τῶν σατυρίων. Idem in lib. De sera numinis vindicta, commemorat quendam τῆς λήθης πόνον, sicut Aristoph. quoque in ranis, τὸ λήθης πεδίον. Est & λήθης fluuius quidam. Plut. Probl. ex Cicerone de D. Bruto, Λιστραίει αἱ ἐπιλῆθαι, καὶ παρῴκησε γεγραμμένα δεδιέναι τὸν τῆς Λήθης ποταμόν. Luc. Tim. καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών. De quo Lucan. lib. 9. Quam iuxta Leth es tacit⁹ perlabitur amnis, Infernis (vt fama) trahēs obliuia venis. Et Ouid. Nō ego, si biberes securæ pacula Lethes, Excidere hæc credam pectore posse tuo. Doricè autē DICITVR Λάθα pro Λήθη, id est Obliuio. apud Plutar. Κἄπαντες ἀΐδαν ἤλθον καὶ Λάθας δόμους.

C. Λήθαργος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui citò obliuiscitur alicuius rei. ὁ τῇ λήθῃ παχύς, vt Eurip. schol. exp. Similiter autē Hesychio est ὁ ὀπλίσμων, & Suidæ. Sed & equorum οἱ ἀβλεμεῖς καὶ ναθρεῖ dicuntur λήθαργοι, vt iidem tradunt: qui videlicet natura sua ignaui & torpidi sunt, ac calcarium citò obliuiscuntur. Sic ex Zenodoto λήθαργοι affertur pro Torpidi ac segnes. Λήθαργος SIVE Λήθαργία, frigida & humida cerebri intemperies à pituita frigidiore & humidiore cerebrum madefaciente, febrem lentam, obliuionem, marcorē, inexpugnabilem penè dormiendi necessitatem inducens. Oportet autem humorem à quo fit, frigidum esse & simul humidum: alioqui non ἰᾶ λήθαργος sed καταχῆ siue κατάληψις excitatur, medius inter phrenitidem & lethargum affectus: quem tamen Alex. Trall. sub lethargo comprehendit, & non legitimè lethargum appellat. Consequitur autem febris lethargum: qua in re, præter alias differentias à caro lethargus differt. febris enim τὸν κάρον solet præcedere, eáque vehementior. itaque sopores qui per febriū circuitus συνεπώματα πῶς ægrotos premunt, magis καρωτικοὶ sūt quā λήθαργικοί. est enim ὁ κάρος velut symptoma quēdā, λήθαργος per se consistit, & cerebri actiones labefactat. Hæc inter alia ex Gorr. qui post duas lethargicorū differētias, addit, omnes esse obliuiosos, stupidos, mente captos, crebro oscitare & hiare, ac sæpe hiante ore persistere, velut os claudere oblitos: vrinæ (quam reddunt iumentorum lotio similē) sæpe in manus sumpta matula, se tenere non meminisse. Celsus dicit phrenesi esse contrarium: esse enim in eo marcorem & inexpugnabilē penè dormiendi necessitatem: quum in illa sit difficilis somnus & prompta ad omnē audaciā mens. Plinius modò lethargum vocat, vt & Celsus & alii, modò veternū. Horat. Grandi lethargo oppressus. Quintil. Graui lethargo pressus. ET Λιθαργικοί, Qui eo morbo laborant. Marcell. Empir. Ad diuinos capitis dolores, etiam veternosos (quos Græci λιθαργικοὺς vocant) & phreneticos. Similiter & Plin. lib 20 c. 4, quum dixisset veternosis prodesse quamacerrimos raphanos mādere, paulo pòst addit, Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumpti, & lethargicis. Horat. quoque dicit Lethargicus. ET Λιθαργιῶν, Lethargo laboro, Marcore & inexpugnabili penè dormiēdi necessitate oppressus sum, seu Inexcitabili somno oppressus sum, vt Seneca loquitur. COMP. Εὐλιθάργητος, Qui facilè labitur in lethargum. ‖ Cæterùm capitur & alia SIGNIF. Λήθαργος, à λήθη pro Lateo. nam Hesychio λήθαργος est ὁ ὀπλίσμων, καὶ κατὰ τὸ σαίνων ὡς, λάθρα δὲ δάκνων. quod posterius apud Suidam quoque reperio. quanuis Eust. ea signif. non λήθαργος sed λαθάργος & λαιθάργος scribi annotet, de quo paulo infrà.

Λιθαῖος, ν, ὁ, Lethæus, Obliuione obruens. Synes. De insomn. ὅπερ μὴν αὖ ἐξελθούσης ψυχῆς πρὶν λιθαῖον, ἄλλος εἰπεῖν, poculum lethæum, seu obliuiosum, aut obliuionis. Virg. amnem lethæum dicit: Ouid. aquas lethæas: Lucan. ripæ lethææ obliuia. Et λιθαῖοι ἐπιπόνοι, id est πολλὴ λήθη τῶν κακῶν ἐμπιπτοῦσα, seu ὀπλίσμοι, vt Homer. loquitur. Callim. hymno in Delum, Κεῖν' ὀλίγον ἐπὶ πόντον ὀπλίσθεται ἔσσος, Οὐδ' ὅτε οἱ λιθαῖον ὀπὶ θρόνον ἔλεσσε. Sic Virg. Georg. 1, Vrunt lethæo perfusa papauera somno. ‖ Λιθαία Hesychio λαθραία, Clandestina.

Λιθεδών, όνος, ἡ, Obliuio. idem quod λήθη. Apud Suid. ex Epigr. Εἰς παχυλωτέρην πεσὼν λιθεδωνίαν. vt Lat. in obliuionē venire pro Obliuione obrui seu tegi.

Λιθεδανός, ν, ὁ, idē quod λιθαῖος. Luc. De saltat. ὡσαύτως δὲ καὶ μακρὸν λιθεδανοῦ, καὶ πάντα ὑπνώττει τὰ ἀχρεῖα πάντα. Homerus dicit ὀπλίσθοι, Obliuionem inducens.

Λιθόπης, ητος, ἡ, Obliuio. ἡ ὀπλισμονή. Suid.

Λιθηκές, Hesychio εἰς λήθην ἄγει, φαρμακεῖ: vbi puto expungendū π. AT Λιθος eidem est λαθεαῖος, Clādestin⁹. Deriuata ab aor. 2. ἔλαθον, seu ἐλαθμίω.

C. Λαθίκεστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Redire oblitus. Hesychio ὁ ἐξεδιώκων ἐπανελθεῖν.

C. Λαθίπονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Punire oblitus. λαθίπονον Hesych. exp. εὐπρωσεῖ ὤρων. AT Λαθίπονος, Laborum & molestiarum oblitus. ὀπλίσμων τῆς λύπης, vt schol. apud Soph. in Aiace exp.

C. Λαθήβης, ν, ὁ, Iuuentæ oblitus seu immemor. de grandæuo cui in extrema senecta iuuentæ nulla memoria superest. est enim ea ætas obliuiosa vt Aristoph. dicit ὀπλισμόπατον γερόντιον. Hesych. λαθηβᾶς simpliciter exp. γέροντας.

Λάθος, εος, τὸ, Obliuio. idem quod λήθη. Item Negligentia, v. l. Λάθη apud Hesych. ἀκηδία, Incuria. ET Λαθοσύνη pro eodem. quod potius Doricū est PRO Λήθη.

C. Λαθικηδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Curarum Obliuionem inducens, Curas obliuione tegens. Il. χ, — εἰ ποτέ τι λαθικηδὲς μαλὸν ἐπέρρεν, Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, id est λήθλυ τῶν κακῶν ἐμπιπτοῦσα vt Hesych. exp. cui λαθικῆδες est etiam παυσίλυπον, ἰατικόν. Item Synes. ep. 146, Ἐλέγν μὲ οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολυδείμνα πόρε Θόωνος θυγάτηρ. alludens ad Homericū illud Od. δ, v. 220, φάρμακον Νηπενθὲς τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ὀπλίσθην ἁπάντων. Plut. Symp. de cibrictate, ὑποφόρος καὶ λαθικηδής. Apud Hesych. scribitur λαθικήδης.

C. Λαθιφθόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Vocis obliuionem inducēs. Faciēs vt loqui obliuiscamur. Hesiod. Ἀσπίδι Ῥιγκλοῖ, θαυμάζοιο λαθιφθόροιο δεσπῆες.

C. Λαθίφρων, Cuius mens obliuiosa est, Obliuiosus. ὀπλίσμων, Hesych. Vel Mētis suæ oblitus, id est Stultus, Demens, ἄφρων, eidem. VNDE Λαθιφρεσύνη, ης, ἡ, Obliuio, vel Dementia. Citatur ex Apoll. Arg. lib. 4, sed non exponitur.

Λάθρος πηγή, Fons lethæus, Fōs cuius aqua pota omnium rerum obliuionē menti inducit. In lex. meo veteri, λάθρος κρήνη παρὰ τοῖς Ὀλυμπιονίκαις ὕπνος ὠνόμαζεν διὰ τὸν Ἡρακλέα πόνον ἐξ αὐτῆς, ὅτι λαθέσθαι τῶν ἐν αὐτῇ πόνων κακῶν.

Λαθάδαν, Clam, Clanculum, Latenter. λάθρα, Hesychio: apud quē reperio ET Λαθασμός quod exp. λήθη, λησμοσύνη à nom. Λαθασμὸς, Obliuio. ITEM Λάθαργος, Clandestinus, λαθραῖος, vt ipse exp. Et λάθαργοι κύνες eidem οἱ λαθραίως δάκνοντες. vt & suprà λήθαργος, & mox λαίθαργος. Eidem λήθαργοι sunt etiam σκῴλικες: vel τὰ ξυόμενα ὑπὸ τῆς οὐρσης ὑπὸ τῶν ἀρόβιλων. Nicandri verò schol. λαθάργοις exp. τοῖς ὀμφάκας & τὰ ξύσματα τῶν δερμάτων, in hoc Theriac. loco, v. 422, Οἷον ὅτε πλαδόωντα τεῶν σκύλα καὶ δέρη ἵππων Γραμπόμενοι μυδέωσιν ὑπ' ἀρόβιλοισι λάθαργοι. ita λάθαργοι erunt ramenta quæ ex pellibus decidunt dum σμίλαις radūtur. Pro Λάθαργος in priori signif. dicitur ETIAM Λαίθαργος. vnde Λαθάργῳ ποδὶ apud Hesych. λαθρεσίῳ, clandestino seu latenti pede. Et λαίθαργοι κύνες eidem οἱ κρύφα δάκνοντες, qui clā & latenter mordēt. Sic & in lex. meo vet. λαίθαργος κύων, ὁ λαθρεσίως δάκνων. Soph. apud Eust. Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Hoc verò λαίθαργος metaph. signif. ὀπίσθιον ἀνθρώπου, κρύφα βλάπτοντα, καὶ ἔστιν ὀνείδος (ὡς φασί φασι) λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Eu st.

Λάθρα, Clam, Clanculum, Latenter. Plut. Probl. Rom. deriuans Calendæ à Celare seu Clam, ὀνομάζουσι τὸν μὴν ἄφανισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν κρύψιν, καλοῦσας, ὅπερ παῦ τὸ κρύφα καὶ λάθρα, CLAM, καὶ CELARE, τὸ λανθάνειν. Apud Athen. lib. 13, κλίμακα αἰτησάμενον εἰς βίᾶν λάθρα. Itē cum gen. apud Eurip. Androm. Λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς, Clam filia mea, seu Inscia filia mea. ET Λαθρη pro eodem. Od. ρ, ὤχετο νηὶ Πύλονδε λαθρη ἐμοῦ ἀέκητι φίλου μετ' πεῖς ἀκουήν, clam, seu me inscia. ‖ Λάθρα Hesychius exponit etiā ἠρέμα, ἡσύχως. ‖ Mēleis λάθρα sunt αἰδίκαι, vt idem annotat. at tunc nomen plur. erit à Λάθρον. AT Λαθρὸς idem videtur accipere pro clandestino recessu.

C. Λαθροδήκτης, ου, ὁ, ET Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clam mordens, Clanculum & latenter mordicans. prioris exemplum habes paulo antè, in Λαθαργος: posterioris hoc extat, Epigramm. lib. 2, in grammat. Ἔρροιτ' ἀμφώνων λαθροδάκναι κόρεις, cimices eloquentiam clanculum mordicantes. i. eloquentiæ clandestini obtrectatores.

C. Λαθροφαγεῖν, Clā & furtī comedere. Poll. ex Meragene.

Λαθεσίος, ν, ὁ, Clandestinus, Clancularius, Latens, Occultus. Eridanus apud Athen. lib. 13, Μικροῦ πορίσαι κέρμα τῷ ἡδονῷ, Καὶ μὴ λαθεσίαν κύπτειν αἰσχύνη. Ibidem Eubul. Ὅστις λέχη δὲ σκόπα νυμφεύει λαθεσίᾳ. Pro λαθεσίαν κύπτειν Phocyl. dicit γαμοκλοπεῖν, & Latini furtiuos concubitus, seu furtiuam venerem. VNDE Λαθραίως, Clandestinò, Clam, Clanculum, Latenter. κρύφα, Suid.

Λαθρηδὸν ET Λαθρηδὸς, Clandestinò, Clam. κρύφα, Suid.

λαθρηματίας, in v. l. Spurius, Illegitimo coitu natus. vt λαθρίδιον ῥύμμα, paulo pòst.

Λάθεμος, ν, ὁ, Clandestinus, Latens, Occultus. In Epigr. λαθεῖος πενάγεται.

Λαθεῖδιος, ν, ὁ, Clandestinus. idem quod λαθραῖος. vt λαθρίδιον ῥύμμα, fœtus seu partus clandestinus: quod Eubulus per risum dixit παρθένε αἰάσυρμα. Poll. VNDE Λαθειδίως, Clanculum, Clandestinò. idem quod λαθραίως.

¶ Λανθάνω (Fut. ησω, à λήθω, vnde formatur vt λαμβάνω à λήβω, μανθάνω à μήθω: aor. 2. ἔλαθον, pr. m, λέληθα) Lateo, Celo: sicut à Plutarcho paulo antè in Λάθρα exponitur. Xen. Pæd. 6, καὶ λανθάνειν μὴ ἐπιεῖσθαι. Idem in Sympos. opponit ἔλαθες & καταδήλος ἐγένου. Isocr. Euag. οὐδ' αὐτὸς λαθὼν ἐξήπατε, ne ipse quidem clām tulit. Thuc. l. 8, λαθόντες τὸ πλεῖστον τῶν πλοῖ καὶ φθάσαντες, latenter confecta nauigatione. Sic lib. 3, ἔλαθόν τε καὶ ἔφθασαν τεῖχος καταλαβόντες, clam præoccuparunt. Eodem lib. ἔλαθον καὶ τεῖχος ἐμόξαν τῆς Ἀμπρακιώτας. id est, λαθόντες τεῖχος ἐμόξαν. Et τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta sunt. Ita Plut. in lib. τεῖχος πολυπραγμοσύνης, dicit eam esse φιλοπευστίαν τῶν ἐν ἀπορρήτῳ καὶ λανθανόντων. Sic apud Herodian. lib. 4, οὐκ εἰδὼς ἢ τὸν βασιλέως λανθάνουσαν γνώμην. Et lib. 8, ἀφνιδίως ἐῶν ἔχον γνώμην λανθάνουσαν ἐξέφηνεν. Sic, λαθεῖν τὸ μέλλον ἐνλόμενος. Aliquando cum accus. personæ construitur & participio. quorum tamen alterum nōnunquam omittitur: hoc est, vel accusatius vel participium. Od. θ, Εὖθ' ἄλλοις μὲ πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. Il. χ, Ἀψ δ' Ἀχαιοῖς δίδου λαθέσθαι Ἕκτορα πεμπώβολα λαβόν. Il. ψ, Ταῦτα δ' ἔχον αὐτὸς τεχνήσομαι, οὐδὲ νοήσω, Στήσω πρὸ ὀφθαλμῶν ὁδῷ ὅ τοι δόμεναι δέ με λήσῃ. Ita aliquis dicitur λαθεῖν τινα πεπιόμενος, quum clam seu inscio eo facit, Quum latenter & eo non animaduertente cogitata perficit & ipsum quasi fallit. Sic Thuc. lib. 1, ἔκπλεν πειθέτας λαθὼν τοὺς φυλακοῦ, enauigat clam præsidio. Æsch. contra Ctesiph. ὁρῶντων, φρονοῦντων, βλεπόντων ἔλαθον ὑμᾶς ὑφελόμενοι. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδραύντες, clam nobis fugerunt. Idem, ἔλαθες τεῖχος καταστήσας, clam antea struxisti. Luc. λανθάνομεν αὐτὸν οὐ πεχάζοντες, οὐκ ὀπίχροδντες, οὐ βουλευόμενοι, nostræ technæ, molimina & cōsilia eū nō latēt: seu, Nō latere eū possum⁹, quidquid machinemur. Et sine casu apud Aristoph. λήσεται μὲν συγκαλύμματα θεμάτα, latebit eos nos succinxisse vestimēta, seu Non sentiēt nos vestes succinxisse. Et cū particip. pass. Demosth. ἔλαθεν ἐμὲ διεφθαρμένος, clam me & inscio me corruptus est. Isocr. ad Phil. λήσουσιν ἡμᾶς πολλοὶ ῥυόμενοι τὸ πλῆθος, latebit nos tantum eorū esse numerum. Item λέληθα ὅπ. Is. Paneg. οὐ λελήθασιν ὅπ ἐπαινοῦσιν, pro οὐ λελήθασιν ἐπαινοῦντες. Dicitur etiam aliquis seipsum λανθάνειν πινὰ, vel πάσχειν τι, quū imprudens id facit, quum ignorat se id facere, seu quum non sentit & animaduertit se illud facere, vel sibi id accidere. Plut. De def. orac. οἱ δ' αὐτοὶ ἡμᾶς λανθάνομεν ἐνλόγοις ἀπόροις γεγονότες, minimè verò nos imprudentes in isto sermone alieno absurdóque versamur. Xen. ὧν τὰ πίνω ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ὀπτάμενος. Idem, οἴομαι δὲ πάνυ καὶ λελήθεναι πολλὰ σαυτὸν ὀπτάμενον αὐτῆς, existimo te multa admodum huius artis scire quæ tu te ignorare pures. Frequentius verò accusatiuus personæ omittitur. Athen. ἔλαθεν ὑπερεκπίστας, nō animaduertit se in corpulentiam immodicam euadere. Alia huius signif. exempla apud B. habes p. 899. Sic apud Plut. De def. orac. αὐτοὶ δὲ παραφυλάττωμεν αὐτοὺς, μὴ λάθωμεν ἀπόροις ὑποτίθεσθαι μεγάλας περὶ λόγου διδόντες, demus operam ne inepta & magna principia imprudentes in disputatione posuisse videamur. Synes. ep. 51, ἐλάθομεν ὀξυνόμενοι τόσον ἐδῆ, nō sensimus nos confecisse viæ quantum opportebat. Sic Aristoph. Vesp. ἀλλὰ δυνάμεθα λέληθας, ignoras te seruire. seu οὐκ αἰσθάνῃ, vt alibi loquitur. Idem in Nub. Πόθεν δ' ὑποχρέως σπόνδ' ἔλαθες ῥυόμενος; vnde insciens alienum æs cōflasti? Alibi dicit, οὐκ ἐγνως ὑποχρεως ῥυόμενος. Itē Plato λήσεται διαφθαρέντες, imprudēter peribitis. Et Xen. μὴ δὴ ἄγνοιαν λάθῳ παρανεμήσας, nequid per ignorantiā imprudēs cōtra leges cōmittam. In hoc autē Plat. Phædonis loco, ἡμᾶς δὲ οἰκοῦμεν ἐν τοῖς κοίλοις τῆς γῆς λελανθέναι, καὶ οἴεσθαι ἄνω ὄντες τῆς γῆς οἰκεῖν. B. in tempr. Falli. sed & ita potest reddi, Nos ignorare habitare nos in cauis terræ locis, & putare supra terrā habitare. Dicitur etiā res aliqua λανθάνειν πινά (vt Latere apud Latinos) pro Ignora & obscura esse. Aristoph. πυρί μ' ἐλελήθει. id est latuerat. Isocr. ad Phil. λέληθέ με, nō me latet. Plut. De lib. educ. μὴ λανθανέτω τοῖνυν μηδὲ τοῦ πατέρας, Nec verò & hoc parentes lateat, Nec verò & hoc parentes ignorent. Λανθάνειν dicuntur etiam quorum nomen obscurū est. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν συμβολὸν ὅτι τὸ τεῖχος ἄθεν ἀρχῆς, οὐχ ἑσον λανθανειν, magnum id est indicium huius ciuitatis præstantiæ inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse. Bud. p. 912, in ὑχ ὅσον. A particip. præs. λανθάνων & præt. med. λελησθὼς sunt duo ADVERB. Λανθανόντως ET Λελησθότως, Latenter, Clam, Ita vt nemo sentiat & animaduertat. λάθρα, λαθραίως, λαθεσίως. Herodi. lib. 8, οἱ πεῖσοι δὲ αὐτῶν ἠναγκάσθησαν καὶ λανθανόντως ἤλεγον. Et l. 7, λανθανόντως δ' οὖν οἱ ἔα τὴν τοῦ θεοῦ τῶν θρεπτῶν μνώμενος, clanculum sibi militum animos concilians.

A Λανθάνομαι quoque seu potius Λήθομαι quædam tempora, pro Latere. Luc. ἥκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, Quasi ibi clam inimicis suis futuri, Putantes fore vt ibi suos inimicos laterent. ‖ Sed frequentius pro Obliuiscor, sicut & λήθομαι. Cum genitiuo Odyssea μ, Καὶ πάνυ δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθάνομεν. Odyss. α, οὔποτε λήσομαι αὐτῶν. Odyss. ι, νόστου τε λαθέσθαι. Odyssea α, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Et λέλασμαι, Oblitus sum. Iliad. ψ, Εὖ δὲ εἰς αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος. Iliad. ε, Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖς, τῶν δὲ λέλασαι. Odyss. γ, — ἀπρήμας οὐδὲ λελασμένος ὅσσ' ἐπιπόνθει. Dicitur etiam aliquis fortitudinis & strenuitatis suæ λελάσθαι, oblitus esse, quum sui

quasi oblitus succumbit. Il. μ, Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα φύσιος ἀλκῆς; Od. ω, Κεῖσο μέχρις μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. cui opponitur μνησαμένη ἀλκῆς apud eundem.

Λαθηπικὸς, ὀν, ὁ, Qui latere potest. Aristot. Rhet. lib. 1, λαθηπικοὶ δέ εἰσιν οἱ τὰ ἐναντία τοῖς ἐγκλήμασιν· οἷς ἀσθενὴς ἡ αἰτία, καὶ ὁ πένης καὶ ὁ αἰσχρὸς ἡ μοιχείας. de quibus paulo antè, διὸ δὴ τοῦτο δυνατὸν καὶ θαρρεῖν καὶ λανθάνειν καὶ μὴ δοῦναι δίκην.

C. Ἀλάθητος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui latere non potest: vel Qui obliuioni mandari non potest. Suid. & Eust.

C. ΕΚλανθάνομαι, Obliuiscor. idem quod ἐκλήθομαι. Il. τοῦ οὐδὲ λάθ' Ἀχαιοὶ Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, ὅθι οἱ ἐνὶ θῦμὸς ἔφεον αὐτῆς.

A T Εκλελαθον quod in v. l. in ἐκλαθάνομαι ponitur, est A B Εκλήθω, quod significat Obliuisci facio, Obliuione obscuro. Il. ε, v. 600, Αἱ δὲ λελασμένα ὦμα τιθὴν θεραι, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσσαλίῃ ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαρίσειν, obliuisci prorsus fecerunt citharisticam artem. est autem ibi reduplicatio Ionica pro ἐξέλαθον, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι.

C. ΔΙλανθάνω, Lateo, vel Prorsus lateo. Et δῆλα λαθὼν ποιῶν, Clam aliquid facio, id est Insciis omnibus. Ita vt omnes lateat. Thuc. lib. 3, δῆλα λαθὼν εἰσέρχεται ἐς πόλιν Μιτυλήνην, clam ingreditur. Item δῆλα λαθάνει με τόδε, vt λανθάνει με τόδε, Hoc me latet. id est, ignotum est & incognitum. Isocr. ad Nicocl. οὐδὲν γὰρ ἐμὲ τόδε διέλαθεν, nēque enim id me latuit. Xen. θεοὺς μηδὲν δῆλα λαθεῖν, deos nihil latere seu fugere.

C. ΕΠΙλανθάνω, Lateo. v. l. At ὅτι λανθάνομαι, Obliuiscor. Plato lib. 3 De rep. κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μετατιθέντας λέγει καὶ τοὺς ὅτι λανθάνοι ὡφελοῦντας· ὁ μὲν χρόνος, οἱ δὲ λόγοι ὀξυρούβδηλοι λανθάνει, id est, Furto circumscriptos eos dico qui ab opinione deducti sūt, quiq; obliuione capti: quippe his tēpus, illis oratio ita suffulit vt latuerit furtum. B. X. ὅτι λανθάνομαι ὅτι ἤδη. Et alibi, ὅτι λανθάνομαι λαβεῖν, obliuiscor a cipere. Item cum genit. Dinarch. ἀεὶ ὅτι λησμονοῦσι τοῦτοις τῆς σῆς πονηρίας, quasi verò hi obliuiscantur tuum scelus. Luc. De saltat. ὅτι λαθόμενος αὐτῆς, sui oblit⁹. Sic Demosth. pro Cor. ὅτι λελησμένος ἑαυτῆς, sui oblitus. Et Xen. Pæd. 8, τῆς φθόνου ἐπελέλησο. Item cū accus. apud eundem Pæd. 3, καὶ ὑποδήσεσθαι ὦν ἐπεθύμει ὅτι λανθάνοντα. Plato Epist. 7, οὐδὲν δεινὸν μή πῃ αὐτὰ ὅτι λάθοιτο, metuendum non est nequis id obliuiscatur. Sic ex Ceb. Theb. ἐπιλάθοιτο γὰρ τὸ θεῖον τῆς δαιμονίου θεάματος, genii præceptum dederunt obliuioni.

C. ΠΑΡΑλανθάνω, Lateo. Herodian. l. 4, de tribulis & ferramentis quibusdam acutis quæ ad hostium exitium dispergebantur, παραλανθάνοντα δὲ ὑπὸ τῆς ἀμμοῦ, καὶ οὐ κατὰ ῥωθῶνα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ τῶν πεζῶν ἀναμιμνησκόμενα ἐν αὐτοῖς, sub arenis latētia, & quæ nō cōspicie ātur. Dicitur etiā aliquid παραλανθάνειν τινα, vt λανθάνειν & δῆλα λανθάνειν, & Latere apud Latinos. Isocr. Hel. encom. ἀμελῶ δὴ καὶ τοῦτο μικρόν τι παρέλαθε. Idē in Busir. encom. ὡς οὐδὲ σε τοῦτο παρέλαθε. Idem in Panath. ὡς οὐ τι παρέλαθεν ἡμᾶς ψυδρῶς εἰρηκὼς, ἀλλ' ἕνεκα καὶ δῆλα ἐποίει ἡμῖν.

A ΛΑΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, Cicercula, vt Gaza vertit: quam cicerculā Plin. l. 18, c. 12, scribit esse minuti ciceris, inæqualis, angulosi, veluti pisum. Theophr. Hist. pl. lib. 8, c. 3, de leguminum differentiis, τὰ δὲ φυομενέστερον [τὸ φύλλον ἔχει,] οἷον ὁ πισὸς καὶ ὁ λάθυρος καὶ ὁ ὀρόβος. & paulo pòst, τὰ δὲ ὅλα γόνιμα, καθάπερ ὀρόβος, πισὸς, λάθυρος. Plut. in Probl. Rom. scribit Pythagoricos auersatos esse fabas καὶ τὸ λάθυρον καὶ τὸ ἐρέβινθον, ὡς παρανόμους τοῖς ἐρέβοις καὶ τὸ λήθης, ad etymon alludens. ‖ Λάθυρος est etiam regis nomen apud Plin. A T Λαθυρὶς herba quædam quam Diosc. l. 4, c. 167, tithymallum vocari scribit. cuius descriptionem ibidē reperies, & apud Plin lib. 27, c. 11.

ΛΗΙΤΟΣ, ου, ὁ, Publicus. δημόσιος. vt Hesych. scribit in verbo Λειτουργῶν. Idē autē & Plutarchus testatur, videlicet λεῖτον, olim appellatū fuisse τὸ δημόσιον. vnde etiā deriuatū esse verbū Λειτουργῶν. Herodotus autem l. 7, Achæorū vocabulū esse scribit. significans illis Pryraneū, id est curiam. Hinc igitur E S T Λειτουργὸς, q. d. Opus publicū faciēs, seu quod ad publicū pertinet, Qui munus aliquod publicū obit, Minister publicus. (Ab Hesych. λειτουργοὶ exponitur ὑποδοχοὶ & δημιουργοὶ) E T Λειτουργέω, ῶ, Op' aliquod publicū facio &c. vt dicetur in Λειτουργέω. I T E M Λειτοπάρχαι apud Hesych. Qui præerant sacrificiis, & ταῖς ἑστάσεσι. quòd vide licet hæc publicè fierent.

Λειτουργὸς, ὄν, ὁ, pro λειτουργὸς (de quo dictū modò fuit) & idē signif. Λεῖτουργος, Munifex, in castris, apud Polyb. B. Dicitur etiā λειτουργὸς θεοῦ, seu θεῶν, Minister Dei. Vtitur Plutarch. itemque Philo. Paulus eodem modo dixit λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ ad Rom. cap. 15. In epist. autē ad Hebræos legitur τῆς ἁγίων λειτουργὸς, cap. 8. Eiusdem epist. cap. 1, de angelis, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ, πυρὸς φλόγα. Apud Dionys. autē De eccles. hierarch. λειτουργοὶ sunt diaconi, vt ἱερεῖς, ἱεροσύνοι, &c. B.

Λειτουργία, Ministerium publicum, Munus publicū. vt εἰ τὸ qui τεταγμένος, eius qui χορηγὸς, eius qui ἑστάτωρ, eius qui γυμνασιάρχος appellabatur. quæ à schol. Demosth. recensentur. Videm⁹ certè Isocratē τὰ χορηγίαν inter λειτουργίας enumerare, quū scribit, ἢν καλῶς ἐχορηγήσαμεν, ἢν μεγαλοπρεπέστερον τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐλειτουργήσαμεν. Sic & ἡ τεταγμένη λειτουργία in or. De pace. Apud Polybū sæpe de munerib⁹ castrensibus, seu ministeriis. Et generalius quoque interdum pro Ministerū apud Luc. B. Sic etiam apud Aristot. Œcon. 2, vbi dicit vxorem esse ducendam οὐ μόνον ἕνεκα λειτουργίας τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἀγαθοποιΐας. vbi Bud. vertit, Non modò vt munere naturæ fungamur.

Λειτουργία, Publicū ecclesiæ munus, seu munus quo quis fungitur in Ecclesia, aut Functio muneris alicuius ecclesiastici. Item Ministerium quod obitur circa cultū Dei. quòd vulgò Le seruice diuin. Theodor. lib. 4 Hist. eccles. τοῦτο δὲ ἐποίει τὴν τῶν ἐπουρανίων λειτουργίαν σιωπῶντας ὅτι πλεῖστα. id est (inquit B.) Vespertinis precationibus peractis. Peculiariter autem Cœnam Domini, λειτουργίαν dixerunt theologi quidam Græci, sicut & εὐλογίαν. Paulus verò & pro eleemosyna est vsus aliquot locis.

Λειτουργικὸς, (q. d. Ministerialis) Ministratorius, Ministrator, vt λειτουργικὰ πνεύματα epist. ad Hebr. cap. 1, in fine.

Λειτουργόω, ῶ, Publicum munus obeo. Demosth. Pro corona, ὧν γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἀφῆκε τοσοῦτον χρόνον σιωπῶν καὶ δίκας λειτουργεῖν. Xen. τὴν πόλιν τὰ μάλιστα λειτουργεῖν. Et λειτουργίαν λειτουργεῖν, vide suprà in Λειτουργία ex Demosth. Item pass. λειτουργεῖσθαι, & τὰ λελειτουργημένα. apud eundē Demosth. ‖ Apud eccles. scriptores, pro Fugi publico ecclesiæ munere, Fugi aliquo munere ecclesiastico, Obire aliquod ministerū circa cultū Dei. Actorum cap. 13, v. 2, λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Et ἐν τῷ λειτουργεῖν. ep. ad Hebr. cap. 10. Ex Historia ecclesiastica affert Bud. λειτουργεῖν pro Fugi sacerdotali munere. Itē pro Prædicationis officio fungi, ex Œcumenio in Acta. ‖ Sed vt λειτουργὸς ac λειτουργία, sic & hoc verbū λειτουργεῖν generalius ad alia etiā munera seu ministeria extenditur. λειτουργεῖν τῷ σώματι apud Lysiā Bud. vertit Munus personale obire. Athen. de nuptiis Alexādri loquēs, p. 223, ὅτι πέντε ἡμέρας ἐπιτελέσθη τοῦ γάμου, καὶ ἐλειτούργουν πάντες οἱ Ἕλληνες καὶ βαρβάροι. i. Ministrarunt. B. Ex Aristotele autē λειτουργεῖν τοῖς πλουσίοις pro Opera dare procreandis liberis. Apud eūdem pro Obire simpliciter, quum dicit ἐρχασάμενοι λειτουργεῖν pro Mun⁹ obire, in lib. De vita & morte, φανερὸν ὅτι οὐ μίαν μόνον τὴν ἐργασίαν ἢ τὸ σῶμα δυνάμεις, ἑτέραν δὲ τὴν κοινίαν. H I N C Λειτούργημα, Idem quod λειτουργία, sed minus vsitatum.

C. Συλλειτουργὸς, ὄν, ὁ, Socius seu collega in obeundo munere quopiā publico. Et apud Eccles. scriptores, Eodē munere fungens in ecclesia. Budæus exponit etiam, Socius in sacerdotio, Fungens eodem sacerdotio. vt episcopi se inuicem vocabāt συλλειτουργοὺς, inquit idem, qui etiā testatur apud Theodoritum in Eccles. historia frequēs esse hoc vocabulum. Vnde V E R B. Συλλειτουργῶ. vt Συλλειτουργῶ σοι, Eodem quo tu munere fungor.

ΛΗΞΟΣ, ου, ὁ, vel plur. Λῆροι, Nugæ, Ineptiæ, Tricæ. Dicitur tam de verbis friuolis seu futilibus, quàm de rebus nihili, & quæ friuolæ sunt, nulliusque vsus: atque adeo quæ sunt eiusmodi vt eas floccifacere debeamus. Prius autem illius significationis exempla proferam, quòd eam verbum ληρῶ sequatur potius quàm alteram. Aristoph. Pluto, — λῆρος. οὐ γὰρ πάσσομαι Περὶ αὐ φεφάσης &c. Nugæ sunt quæ à te dicuntur, Vana sunt & futilia ista. Vel, Nugaris quū ista

dicis. Idem ibidem, Λῆρον ληρεῖς, Attico more dictum. quod perinde est ac si Latinè dicas, Nugas nugaris. Et Σπάκας (quo nomine Stoici vocantur per cōtemptum) ab Hermia apud Athenæum dicuntur ἔμποροι λήρου. Apud Gal. περὶ φυσ. δυνάμεως lib. 2, λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ. Interdum etiam est Delirium, seu Deliramentum. de qua signif. plusculā apud Suidam in Λῆρος extant. Λῆρος (inquit Gorr.) signif. apud Hippocr. multis in locis μωρίαν, παραφροσύνην vel παραφροσυνέω, vt annotat Gal. initio Cōm. 3 in lib. 3 περὶ ὀστῶν φύσεως. similiter extremo lib. 3 περὶ δυσπνοίας, per παραλήρους eos significans qui leuiter desipiunt. Verùm Aëtius λῆρον videtur facere certam quandam speciem delirii, scribens lib. 6, λῆρον differre ὑπὸ τῆς μωρώσεως, quòd μωρὸς consequentia dicat & faciat, ληρώδης autem sine vlla connexione ex hoc transeat in aliud: quódque μώρωσις pueris præsertim & adolescentibus accidat, λῆρος autem senibus. Oritur cerebro frigidiore facto, siue interna siue externa de causa. ‖ Λῆρος vt ponitur pro Nugæ & Delirium seu Deliramentum, sic & pro Nugax, Nugator, Vaniloquus: item Delirus. Sic autem in priore illo Aristoph. loco schol. existimat λῆρος posse & pro φλύαρος accipi. At Suidas postquam λῆρος exposuit φλύαρος, & ματαιόφρων, subiungit hoc exemplū, πολλὰ γὰρ μοι τοῦτο καὶ ὀκ μειρακίων ἐόκει λῆροί τε καὶ φλυάφοι. vbi tamen ego λήρους hic potius φλυαρίας quàm φλυάρους significare, & τοιαῦτα pro τοῦτο, item μειρακίου pro μειρακίων reponi debere existimo.

Λῆρος frequenter, imò frequentius etiam fortasse alteram illam signific. habet, videlicet pro Res friuola, Res nihili, Res vana. Res nullius pretii, Res digna quam flocci faciamus, Tricæ. Aut in plur. Res friuolæ &c. Aristoph. Pluto. Λήρους ἀνάδων τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾶ παρ' ἑαυτῷ. (vbi tamen aliò etiam posse videri allusisse poetā putat schol.) Vel tricæ & apinæ. Dem. Olynth. 3, παιδοῦς ἀς ὅτι πυθαίζομεν, καὶ κρίνας καὶ λήρους. Aristot. Polit. 1, λῆρον & οὐδενὸς ἄξιον pro eodem dixisse videtur.

In etymo nominis λῆρος grāmatici ληροῦσι, ac verè λῆρος est (meo quidē iudicio) quod ac etymo nominis λῆρος afferunt. Λῆρος (inquit Etymol.) ὁ δῆρρέων, καὶ πολὺ μνημόνευμα λαμβανόμενον, παρὰ τὸ λήθω, ἢ πῶς, λῆρος. Quæ scribens ille, duas etymologias confundit, vnā videlicet à ῥοῦ, alteram à λήθω. Illam autem à ῥοῦ sequitur Eustathi⁹, (quæ certè non æquè manifestè ληρώδης deprehenditur ac altera) sed verbo ληρεῖν non autem ipsi nomini eam tribuens, (quū tamē alioqui sit poti⁹ ληρεῖν à λῆρος, quàm contrà, quod & Etymol. censuit) præterea verò ῥεῖν accipiens in alia signific. videlicet pro λέγειν. scribit enim, ληρεῖν nihil aliud esse quàm πολλὰ λέγειν, id est multa dicere: ex λᾶ intensiua particula, & ῥοῦ, quod est λέγω. (A T V E R O Λίρος cum ι, pro αἰσχίστης id est Impudēs, idē grammaticus deriuat a λίαν & ῥοῦ. vt sit propriè λίρος qui verbosus est vbi nō cōuenit, ὁ παρὰ τὸ δέον πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαῤῥησίας. Dixerat autem antea δούλῳ αἰσχίστῃ vocari etiam posse λίρῳ, quòd λίρος sit αἰσχίστης. Suidas tamē aliam affert deriuationem, nimirum à λίαν & ὁρᾶν. quam etymologiam sequi malim, si alterutrā sequi necesse habeam. Hesychius verò nullam quidem affert, sed exponit αἰσχρωπὸς, & αἰσχίστης, & θρασύς: scribitq; ὀξύπνοος, si non mentiūtur eius exemplaria.)

C. Κρονόληρος, Gall. ad verbum, Vn vieil resueur. nam κρόνος hic sonat vieil, & λῆρος resueur. Latine Delir⁹ senex, sic tamen vt multo significantius videatur nostrum illud Gallicum Vn vieil resueur. Plut. in lib. De puer. instit. circa finem, senes vulgato cōitio vocari solitos κρονολήρους & σοροδαίμονας indicat, quum scribit adulatores eorum pere iuuenes hæc inter alia inculcando illis, Quid patris minas curare debetis? est κρονόληρος ac σοροδαίμων. Cæterùm quanuis κρονόληρος exposuerim Delirus senex, vt κρόνος significet hic Senex: sicut & παλαιὸς ab Hesychio exponitur, quod tamen ei potius Antiquus, Vetus) non ignoro tamen posse & aliter accipi, vt videlicet κρονόληρος sit ex duobus synonymis vocabulis cōpositum. (sicut alia pleraque apud Græcos videmus: è quorum numero est φανοκτονεῖν, μυθολογοῦσιν, & λογολεσχεῖν) N A M Κρόνος (propriè Saturnus) interdum capitur etiam pro Delirus, vel Bardus, Stupidus. Aristoph. Nub. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν. Sic autem apud Platonem in Euthyd. ὦ Σώκρατες, ὥσπερ εἶ κρόνος, ὥσπερ &c. Sed & Suidas κρόνους significasse etiam λήρους dicit, S I C V T Κρόνια, τὰ παλαιὰ καὶ ἀδύνατα.

C. Παραλήρος, Qui leuiter desipit, vt dictum est suprà in Λῆρος. At Suidæ παραλήρος non est adiect. sed substāt. & signif. Desipientia leuis, vt videbis in Λῆρος.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nugatorius, Nugax. Aristot. Rhet. 3, γένεται κενὸν καὶ ληρώδες. Sic autem & Plut. hæc duo nomina copulat, vt videbis in exēplo quod proferā in Ληρῶ.

Ληρέω, ῶ, Nugor: Ineptio, Deliro. Plut. Symos. 8, scribit ληρεῖν non aliud esse quàm λόγῳ κενῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρῶδει. Aristoph. Nub. τί ληρεῖς. Idem dicit Attico more, ληρεῖς ἔχων, in Ranis. Item λῆρον ληρεῖν, vt dixi in Λῆρος. Demosth. Phil. 3, ληρεῖν & πεπυφῶσθαι copulat. Idem non semel dicit εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν pro eo (vt opinor) quod Gallicè diceremus S il faut parler à bon escient, vel S'il faut parler raisonnablement. Bud. exponit, Si rectè loqui volumus & propriè vereque. Vtitur eodem dicendi genere & Æschines. Luc. autem post ληρεῖν addidit ὑφ' ἡλικίας, quod nihil aliud est quàm Delirare. habet autem hanc signif. & sine illa adiectione.

Λήρημα, ατος, τὸ, Nugamentum, Deliramentum. A T Λήρησις, Nugatio, Deliratio, seu Delirium, Aretæo. pro quo Hippocr. λῆρος, vt antea dictum est.

C. ΑΠΟληρέω, ῶ, idem quod ληρῶ. Nugor. nisi quòd præpositio vehementiam addit. In v. l. affertur ex Demosth. pro Deliro.

C. ΠΑΡΑληρέω, ῶ, Deliro. ex Aristoph. in Ranis, εἰ δὲ παραλήρων ἀλώσει. Sed malim præpos. ita in hoc verbo accipere vt in nomine παραλήρος, de quo suprà.

C. ΣΥΛληρέω, ῶ, (q. d. Connugor) Vnà nugor, Vnà deliro. vt καὶ ληραίνεσι συλληρεῖν apud Greg.

Ληραίνω, idē quod ληρῶ, Nugor. Greg. καὶ ληραίνεσι συλληρεῖν.

ΛΙΑΝ, ET Λίαν, Ionicè (quo vti solet Homerus) Valde, Admodū. Od. α, v. 46, Καὶ λίαν κεῖνός γε ἐοικότα κεῖ) ὀλέθρῳ. Et Od. ξ, — δὴ γὰρ κεχολώσατο λίαν. id est πάνυ. Inuenitur autem & priore breui, vt Od. ν, Οὐδὲ λίην λυπεῖ. Sed in soluta oratione dicitur λίαν, non λίαν. Isocr. Archidamo λίαν αἰσχρῶς ὅτι. Idem in Areop. δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἐκπλαῶ. Aristot. De poetica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. Quānuis autem λίαν idem sit quod πάνυ, inuenitur tamē aliquādo illud copulatū cū hoc ὀνόματι πολλοῦ, idque Atticè. Sic etiam in λίαν πόσον apud Homerum annotatur esse διπλῆ ὀλίγωσις. At verò Paulus apost. dixit ὑπὲρ λίαν apud augendam epitasin, 2 ad Cor. cap. 11, v. 5, λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων. q. d. Iis qui supraquam valde sunt apostoli. id est Qui summi sunt apostoli, seu eximii. Idem autem iisdem verbis repetit, capite 12, v. 11.

A λίαν deducūtur Λιμὼ & Λίμνη, item Λιπαρὴς, quæ ideo placuit subiūgere, licet aliqui de his etymis, sicut & de aliis multis, grammatici certent & adhuc sub iudice lis sit.

Λιμὴν, ένος, ὁ, Portus. Ab Homero λιμένες dicuntur νηῶν ἀκλεισοι ὅτι πυλῶν ὁ Δημήτριος καὶ ἐξελάσας ὀπίσω. vbi B. vertit, Cum classe per angustias portuum intro & penitus irrumpens. Dictum autem λιμένα tradit Eustath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τὴν μαίνοντος πόντου, & τῶν ἐν τῇ τῆς γῆς ἀκτῇ. Eandem verò & nomini λίμνη dat deriuationem, vt infrà docebo.

C. Λιμενάρχης, ου, ὁ, Portus seu portuū præfectus, Qui præest portui, seu portubus. In v. l. λιμενάρχαι, Qui locis maritimis præsunt, vnde traiectus est ad exteras nationes. At Bud. in Pandect. Limenarchæ reponens pro Liminarchæ, simpliciter exponit Portuum præfecti. E T Λιμενάρχια, Portus seu portuum præfectura, Munus eius qui est portus seu portuum præfectus.

C. Λιμενόχος, ου, ὁ & ἡ, Qui à portu continetur. A T Λιμενόχος, Qui portum cōtinet. vt ἄκρην (id est promon-

tortum) Apollonius Arg.2, vocat λιμενηόχον. vbi schol. A hãc ex accentu differentiam annotat, ἐὰν μὲν πνεῦσιν χρῆσθαι, ὡς παροξυτόνως· ἐὰν δὲ πνεῦσιν χρῆσθαι τὸν λιμένα, παροξυτόνως.

C. Λιμενορμίστης, ου, ὁ, Qui ad portum applicare facit. Hoc enim suspicor voce ista significari. at in v.l. ex Epigr. affertur λιμενορμίστης Πειρήνης pro Portuum custodiæ præfectus.

C. Λιμενοφύλαξ, Portus custos, seu portuum. ET Λιμενοφυλακία Aristot. Munus custodiendi portus.

C. Ἀλίμενος, ον, ὁ & ἡ, (q.d. Importuosus) Portu carens. Poll. B lib.1, καθάρμα τῶν πολισμάτων τὴν ἐπ' αὐτῇ τῇ πόλει μένοντα, ἀλίμενον μὲν, σαλοῖς δὲ ἔχον καὶ τρικυμίαις ὀπτικλειόμενα ὑπὸ τῆς ἀφυΐας. id est (Bayf. interprete) Applicuerunt ad oppidulum quoddam quod sub ditione eorũ erat, importuosum quidem, sed quod haberet promõtoria quæ aliqua ex parte prominentia, eas stationes cõtinerent & complecterentur. HINC Ἀλιμενία, q.d. Importuositas, id est Carentia portus. quòd tamen nec ipsum Latinũ est. Pollux autem postquam inter ea quæ in vituperium portus dicũtur, retulit ἀλίμενος, addit, Hyperides autem nomen etiam τῷ πόρῳ fecit ἀλιμενίαν.

ITEM Ἀλιμένωτος idem quod ἀλίμενος, sequendo Hesychium, qui ἀλιμένωτα exponit λιμένα μὴ ἔχοντα. At Suidæ nominatiuus EST Ἀλιμένωτος. scribit enim Ἀλιμένωτος τόπος, λιμένα μὴ ἔχων. sed quædam vulg. editiones τόπος cum sequentibus iungunt, non cum ἀλιμένωτος, à quibus hic omnino dissentio.

C. Εὐλίμενος. Bene instructus portu, Bonũ portum habens. Vel portus Opportunus portu, vt Liuius loquitur. Plat. De leg. lib.4, ἀλίμενος πόλις καὶ πάμφορος. Et ex Aristotele De animal.5, τὰ ἀλίμενα τῶν χωρίων, οὐκ ἐλλιμένα τόπος. D tus commoditate, in v.l. vbi etiam annot. Gazam pro Portus dixisse Lacus. ET Εὐλίμενον in eisdem pro eadem signif. sed absq; e exemplo.

Λιμένιτης, ου, ὁ, In portu versans, Qui portum incolit. Qua signif. dictũ quidam ann. EOEM. Λιμενῖτης φυὴς in Epig.

Λιμενίζω, In portu sum. v.l. ET Ἐλλιμενίζω Budæus iti dem interpr. In portu sum, seu In portu versor, afferens ex Synesio, οὐ γὰρ εἰμι γείτων θαλάττης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνὰ. Sed affert ex eodem pro In portum venio (quæ magis recepta est signif.) vel Portum capio seu Nauem applico & appello in portum, ὀνομάζω πλοῖον, in epist. ad Euoptium, ἢ δύο ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ἐλπίζεις ἀδεῶς ἀναδεδραμηκότες ὅπου τὸ πέλαγος. ‖ Est etiam Portorium exigo, Aristoph. apud Poll. ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις. VNDE Ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ, Portorii exactor, Portitor, Publicanus, vel Decumanus. B. ex Poll. 325, & Demosth. Ad Phorm. ἐλλιμενιστῶν ὑπογραφή. AT Ἐλλιμένιον, id est Portorium (Aristot. Œcon. 2. πωλοῦσιν τὸ ἐλλιμένιον εἴκοσι παλάντων) potiꝰ ex nomine ipso λιμὴν formatũ videri possit.

¶ Λιμηρὸς pro λιμενηρὸς, vt λιμηρὰ Epidaurus dicta fuit, vide in Λιμηρὸς à Λιμὸς.

Λίμνη, ης, ἡ, Stagnũ, Palus. Item Lacus, vt Μαιῶτις λίμνη quæ Latinis & Mæotis palus. Quæ cã comicꝰ apud Athen. τῷδε λίμνῃ τὸ γεωργεῖν πυγχανω, τὰ δ' ἐγχέλια χαίρομαι λεπτοῦ. Xen. Hell. 3, λίμνη πλέον ἢ σταδίου ἐπόλαμμος, ἀέννασος, πάμπολυ καὶ θερμοῦ ὕδατος. Pausan. in Att. ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Aristot. τῶν ὑδάτων τὸ ὁρίζειν G λεπτὰ καὶ ὅσα τὰ ὠά, ἢ τὸ στερεᾶ καὶ ὀβριμα, ἢ τὸ τοῖς λίμναις. pro quibus Plinius, Quorum alia sunt candida, vt columbis, perdicibꝰ: alia pallida, vt aquaticis. Idẽ λίμνας vertit Stagna, quum pro his Theophrasti de ficu Ægyptia loquentis, εἰς βοτάνων δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας ἀλῶσι, vertit, Cæsa statim stagnis mergitur. ‖ Ab Homero passim dicitur & de mari, (qua signif. à Virgilio dictam itidem putant paludem nonnulli qui legunt Æneid. 1, —palus dum sidera pascet: sed magis recepta H & modis omnibus melior est altera lectio, polus) Sic Aristoph. in Auibus, ὡς αὖ πλαθεῖσ' ἀπρυγέτου γλαυκᾶς ὑπ' εἴδωλα λίμνας. Volunt autem quidã gramm. (ꝛ quibꝰ est Eustath.) dictũ esse λίμνη, vnde & λιμὴν, videlicet τὸ λίαν μένειν. quidam vero post λίαν addunt καὶ δόλου.

Λίμνη nomen gymnasii apud Trœzenem, v.l. ex Eurip. Hippolyto. At plur. Λίμναι Locus Atticæ, VNDE

Λιμναῖος appellatus Bacchus. Vide Eustath. & Demosth. κατὰ Νεαίρας. At schol. Callim. est & δῆμος Atticæ vbi colebatur Diana. ITEM Λιμνομαχαὶ παῖδες Hesychio, Pueri pugilatu certantes in loco qui Λίμναι vocabatur.

C. Λιμνοθάλαττα, ης, ἡ, Stagnum maritimum, vel Lacus maritimus, vt exponit Bud. apud Aristot. De hist. anim. l.8. Additq; λιμνοθάλαττον vocari à Strabone quem æstuaria maris efficiunt Burdegalæ.

C. Λιμνοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In palude seu stagno natus, vel ortus. vt λιμνοφυὴς ἀνθρώπου, in Epigr.

C. Λιμνοχαρὴς, Palude gaudens, Qui stagno delectatur & in eo viuit. Sed apud autorem Batrachomyomachiæ EST Λιμνόχαρις, proprium nomen ranæ.

C. Λιμνοφεία, q.d. Paludis ostia, seu paludũ. At in v.l. exponitur simpliciter Ostia, & affertur ex Aristot. De hist. an. lib.4. (vbi perperã quædã excẽpl. λιμνόφεια & λιμνόστα habent) lib.3 De gen. an. λιμνοφεία κηρῶν.

C. Λιμνουργὸς, οῦ, ὁ Q circa paludes opus aliquod facit, vt qui eas purgat. At in v.l. exp. Lacunas purgans.

C. Παραλίμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est iuxta paludem, Adiacens paludi. Plut. De primo frig. αὐτὴ τὴν ἐν μέσῳ τόπων τὰ παραλίμνια καὶ ἑλώδη ψύχους ἔχει μάλιστα.

Λιμναῖος, ου, ὁ, Palluster, Lacuster. τὰ λιμναῖα τῆς ὑδάτων, Plut. Sympos. l.8. Et apud Athen. 8, σῆψις γὰρ ὕδατος τὸ λιμναῖον ὄζει. Idẽ lib.2, τὰ δὲ τῆς ὕδατος σώματα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ἑλώδη. (vbi animaduerte τὰ λιμναῖα adiungi ἑλώδη, sicut adiũgitur à Plut. τὰ τραχύλιμνα, in loco quem modò protul.) Item λιμναῖοι καὶ φιλόδροσοι φυτῶν apud Plutarchum.

Λιμναῖοι venti spirantes è paludibus seu stagnis. Hesych. λιμναῖοι, ἀνέμοι ἀπὸ τῆς λιμνῶν πνέοντες. Nisi fortè ἀνέμοι iungi debet cum λιμναῖοι.

ET Λιμναία poet. per τραχυλογίαν pro λίμνη. Eustath.

Λιμνήτης idem quod λιμνάιος, Suidæ tamen λιμνήτης ἰχθὺς, ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ab ea λιμνῆς significatione (si mendo caret ille Suidæ locus) qua pro mari ponitur. ET Λιμνῆτις fœm. idem quod λιμναία.

Λιμνιάδης, ος, ὁ καὶ ἡ, Paludosus. Exponitur & Paludem imitans. (At qui Palluster exponunt, cum λιμναῖος perperam confundunt) Plut. De Socr. dæm. τὸ δὲ, οὐ καθαρὸν, ἀλλὰ συγκεχυμένον καὶ λιμνιάδες. Et τὸ λιμνιάδες τὸ ἔδρυμα ἐστὶ apud Thuc.

Λιμναζω, Stagno, Restagno. ET Ἐλιμνάζω, pro eodem. Λιμνάζειν & Ἐλιμνάζω (inquit Bud. apud Basil. 274, pro Stagnare. Inuenitur λιμνάζω iunctũ etiã casui, videlicet accusatiuo. vt apud Philonem, αἰαχρῶς πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει πᾶς ἀρουραῖος. quod Turn. vertit, Auctis aquis exundãs supertunditur aruis stagnãte gurgite. ITEM Περιλιμναζω, q.d. Circunstagno, vel potius Circunstagnando inundo, aut Stagnante gurgite cingo, seu stagnãtis gurgitis alluuionibus. vt apud Thucyd. in fine libri 2, de Acheloo, καὶ πολλὰ πολλὰ αὐτῆς περιλιμνάζων.

Λιμνόομαι, ούμαι, In paludem seu lacum abeo & exundo, In paludem redundo. Ita Bud. afferens ex Theophr. λελιμνωμένον τὸ πεδίον. Sed λελιμνωμένον πεδίον exponitur etiam A qua stagnante repletus campus.

Λιπαρὴς, ές, ὁ & ἡ, Assiduus, Sedulus, Qui assiduus est in aliqua re facienda, aut Qui instanter rem aliquam facit. vt exponit Budæus, afferens ex Plutarcho, λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι. quod vertit, Instanter orabãt. Cui addo locum omnino similem ex eodem scriptore in libello qui περὶ διψυχίας inscribitur, καὶ λιπαρὴς ἐγίνετο τῆς δεήσεως περιαλγοῦντος. Luc. καὶ πάνυ πολλῷ καὶ φερμηθείς λιπαρεῖ χρησάμενος ἐξεμάθον τινὰ τέχνην. (Sed alicubi λιπαρὴς sine adiectione, eadem prop. modum significat. dixisse videtur) Sophocles in Œdipo Col. pag. 308 meæ edit. Ὦ ξένε μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές. de quo loco aliisq; lege quæ habent meæ in hunc poetã annotationes. At λιπαρὴς πυρετὸς Luciano, pro συνεχὴς, Cõtinua febris Bud. Volunt autem quidam grammat. λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι. quibus subscribit & Hesychius.

Λιπαρῶ, ET Λιπαρέω per dialysin, Assiduè, Iugiter. Item Flagitanter, Instanter orando. Bud. ex Athenæo.

Λιπαρεία, ας, ἡ, Assiduitas, Sedulitas. Item Assidua obte-

statio, & q.d. Flagitantia: vt λιπαρᾶς, Flagitanter, Bud. A vertit. Apud Herodotum λιπαρίῃ αὐτέχρεω, exponitur Strenuè resistimus.

Λιπαρέω, ῶ, Assiduus sum, Perseuero, Persto, apud Herodotum, μηδὲ λιπάρεε τῇ πόσῃ. Item, Assiduè rogo & instãter, Flagito, Efflagito. Interdum verò & generalius pro Rogo, Oro, Postulo. Xen. ὅπερ νῦν λιπαρεῖς πρὸς ἡμᾶς μανθάνειν. Plato in Apol. Socr. cum infinitiuo itidem, τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ἔτι λιπαρητέον εἶναι. Aristoph. Acharn. λιπαρῶν τε Εὐριπίδῃ. (At Herodianus iunxit & datiuo personæ) Copulatur interdum cum δέομαι. B

C. Ἐκλιπαρέω, ῶ, Exoro. Et Ἐκλιπαρῶμαι, Exoror. vt apud Plut. dicit Cato, oportere iudicem neque pro iustis λιπαρεῖσθαι, neque pro iniustis ἐκλιπαρεῖσθαι. Item Impensè rogo, Obtestor. in v.l. ex hoc eiusdem Plut. loco in Themistocle, τὴν Ἐπικλέα κατ' εἰσιὼν ἐκλιπαρεῖ μελετᾶν παρ' αὐτῷ.

C. ΚΑΤΑλιπαρέω, ῶ, Impensè rogo, Obtestor. Lucianus ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκετεύει καὶ κατελιπάρει, ἀφεθῆναι τοὺς ὀλίγον ἀξίους.

C. ΠΡΟΣλιπαρέω, ῶ, Assiduus sum in re aliqua. Plut. χρῆμα συνεῖπε, ὡς ἂν κινήσῃς μέλιτι, καὶ προσλιπαροῦντες. Plut. De def. orac. ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων καὶ προσλιπαροούντων. In v.l. exponitur non solùm Assiduus sum, sed etiam Affixus sum, Non discedo, Perseuero. Bud. autem affert etiam προσλιπαρεῖν τῇ ὄχθῃ ex Arriano, pro προσοκλάζειν, Residere ad ripam. Aliquando est Insto, seu Vrgeo, aut Instanter vrgeo. quæ significatio videtur conuenire posse loco Plutarchi modò citato.

Προσλιπαρῶ, Obsecro, Obtestor, Obnixè rogo. Bud. D à Plut. pro Obsecro poni testatur.

Προσλιπάρησις, Obsecratio. Apud Luc. pro Assiduæ preces seu obnixæ: vel pro Assidua ingìsque præsentia & mora apud aliquem. Bud.

ΛΙΘΟΣ,

ου, ὁ vel ἡ, Lapis, Saxum. Hom. Od. ψ, Σοὶ δ' ἀεὶ κεφαλὴ στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο. Et Od. τ, Ἐξῶ δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Aristot. Rhet. 3, ex Plat. εἰκάσασι τοῖς κωνείοις, ἃ τοῖς λίθοις ἔφασκον, τῷ βαλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Et in prouerbio, παντὰ λίθον κινεῖν, Omnem lapidem mouere. Cæterùm grammatici quidam putarunt λίθος masculinum esse quum simpliciter lapidem significat, at fœmininum, quum de lapide pretioso dicitur, aut polito. At ego existimo quidem in hac posteriore significatione fœmininum potius quàm masculini esse generis, sic tamen vt interdum etiam sit masculini. (veluti quum dicit Pausan. in Att. ἀγάλματα λευκοῦ λίθου. Ibidem, ἐκοσμήθη πᾶν λίθῳ κοσμίῳ. Et apud Plutarch. λίθος Λακωνικὸς, quum Themistius appellet Λακωνικὴν, vt mox docebo) Vicissim autem in priore etiam signif. fœmininum esse videmus in vno ex iis locis quos protuli ex Homero. At exempla pro illa grammaticorum obseruatione facientia, sunt hæc. Aristoph. Nub. πολὺ λίθον τοῦτο ἐώρας πολὺ καλὸν, πολὺ δίφανες; Et ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία apud Theophr. itidemque ἡ μαγνῆτις λίθος cum apud eum, tum apud cæteros. Sic ἡ μαρμαρίτις λίθος Athen. ex Theophr. Vnio. Et πρία λίθος, pretiosus lapis. Themist. καὶ καλοῦσι τὰ ἐδάφη λίθῳ Λακωνικῇ καὶ Λιβυστικῇ καὶ Λίγυστικά. Inuenitur autem & peculiariter dictum λίθος de Lydio lapide, quo probatur aurum, Basil. καὶ τὸ χρυσὸν πολὺ διάφορον τῇ λίθῳ προσστείβοντες δοκιμάζουσιν. Sic autem & pro magnete apud Aristot. In epigr. autem ἀ λίθος ἀμικρὰ de sepulchrali lapide, seu sepulchro. Quo & Alciphron modo vsus est, κωφὴ λίθος καὶ ἀσοφή. De etymo autem huius nominis dicam in Λίθος significante dificum.

Λίθος, Calculus vesicæ. B. ex Aristot. Vide Λιθιάω.

Λίθος, Anchora. quòd veteribus lapides vsum anchorarum præstarent. Vide Eust.

Λίθος, Discus. in qua significatione dictum vult Eustathius πρὸς τὸ λίαν θέειν, quum alioqui in generali significatione lapidis, deriuet à λίαν πεδίδαμαι, addens διὰ τὸ φυσικὸν εἶδος.

Λίθος, Locus vbi vendebantur mancipia, Poll. Quo dixit modo Cic. in Pis. Duos de lapide emptos.

Λίθος apud Aristophanem τὸ βῆμα & τὸ δικαστήριον τὸ ἐν πνυκί. v.l. Vide & Λιθωμόπαι paulo pòst.

Λίθοι, Homines bardi & stupidi, apud Aristoph.

C. Λιθόβλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Lapidibus petitus seu impetitus. At λιθόβλητος ἀστοχία, de iactu lapidum quasi collimãte, seu de collimatione cum iactu lapidum facta. Epigr. lib.1, de nuce arbore, Παῖσὶ λιθεβλήτου πατέρων ἀστοχίης. ET Λιθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides iaculans, Lapidibus impetens. vt λιθοβόλος μηχανὴ apud Ioseph. Et λιθοβόλος sub. ἄνθρωπος vel ἀνὴρ, aut tale quid, Qui lapides iaculatur, seu (vt Valla apud Thuc. vertit) Qui de manu lapides iacit. Athen. lib.5, ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφέστηκεν ζωπάλαστον λίθον ἀνω' αὐτῷ ἀφιεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος, saxa tritalentaria telàque missilia, duodecuiginti pedum, facilè eiaculans. B. ET Λιθοβολεω, Lapido, Lapidibus peto, Lapidibus obruo. Marci 12, κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν.

C. Λιθογλυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, In lapide insculptus. AT Λιθογλύφος, ου, ὁ, Qui lapides scalpit seu incidit: Statuarius, ἑρμογλυφος, λιθοξόος. nam ea pro synonymis à Luc. accipi tradit B. C

C. Λιθοδέρδηρον dicitur à quibusdã τὸ κορδήλιον. Gorr. ex Diosc.

C. Λιθοδερκὴς, ές, ὁ & ἡ, in Epigr. quasi lapideo aspectu.

C. Λιθόδερμος, Pelle lapidea tectus, Corio munitus. cuius durities propemodum lapidea. Dicitur & de hominibus. Aristot. in princ. Rhetor. πολλοὶ γὰρ σφόδρα καὶ λιθόδερμοι καὶ ἀψυχεῖς ὄντες δυνατοὶ, ῥωναῖοι εἰς καρπουσθαι τοῖς αὐτῶν.

C. Λιθοδίκιτος, Lapidibus impeto. à δίκω, id est βάλλω. Suid.

C. Λιθοδόμος, ου, ὁ, Faber seu architectus lapidarius, Qui ex lapidibus ædificia struere nouit. Xen. Pæd. 3, ὁπόσοι τέκτονες εἶεν καὶ λιθοδόμοι.

C. Λιθοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Lapidis speciem gerens. Et λιθοειδὲς os apud medicos, petro sum; ars ossis temporalis, protensis suturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminata. petræ enim seu rupi videtur similis non duricie modò sed & specie. Gorr

C. Λιθολάω, Lapidem aut lapides frango. In v.l. Lapide frango.

E C. Λιθοκάρδιος, Qui lapideo corde est, Cui cor saxeum est. Basil. ὑπὸ λιθοκαρδίων καὶ ἀσθενεστάτων ἀνθρώπων.

C. Λιθοκέφαλος, Lapideo & duro capite præditus. Athen. l. 7, ex Aristot. τὰ μὲν λιθοκέφαλα, ὡς κρέμνος· τὰ δὲ, σκληρόπαπα.

C. Λιθοκόλλα, ης, ἡ, Glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Dioscor. 5, c.164, ἡ λιθοκόλλα, μίγμα οὖσα μαρμάρου ἢ λίθου Παείου καὶ ζωροκόλλης. AT Λιθοκόλλητος, ον, ὁ καὶ ἡ, Ex lapidibus conglutinatus & compactus. Metaph. Soph. Trach. ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος λιθοκόλλητον σῶμον παρέχουσ'. vbi schol. exp. λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ὀπτεκαλοῦσα. ‖ Item, Cui lapides pretiosi agglutinati sunt, Gemis lapillisq; distinctus ac picturatus. vt λιθοκόλλητοι στέφανοι. Athen. l.4, ὧν ὡ πάντα χρύσεα καὶ λιθοκόλλητα, ὡς τῷ ὄντι ὀξεργασμένα πᾶς τέχναις, omne instrumentum aureum, gemmis etiam consertum, singulari vasculorum opificio. Plut. Alex. ὡς τετραχήλιον σδηρουῦ λιθοκόλλητον, vt baccatũ monile, Virgilio: & Gemmosa monilia Apuleio. Sic λιθοκόλλητος χλιδὼν Diodoro. & λιθοκόλλητοι φιάλαι Athenæo, vt Gemmata potoria Plinio.

C. Λιθοκόπος, Lapicida, Latomus. λιθοτομίας. Poll. ex Demosth. AT Λιθοκοπία, Ictus lapide factus. Suidæ ἡ ἐκ λίθων βολή.

C. Λιθολεύω, Lapido. v.l. VNDE Λιθολεύστης, ου, ὁ, Lapidator, Qui lapidibus impetit. λιθοβολίστης Hesychio. AT Λιθολεύστος, Lapidatus. vel Per lapidationem factus, vt λιθόβλητος. Soph. πρὸ θήμασι λιθόλευστον ἄθλου. i. λιθόβλητον φόνον, vt schol. exp. Cædem lapidatione factam. ET Λιθολευστῶ, Lapido. B.

H C. Λιθολέγος, ου, ὁ, Qui lapides legit seu colligit: vel etiã seligit operi idoneos. Thuc. lib.6, p.212, λιθολόγοις καὶ τέκτοσι καὶ ὅσα εἰς τειχισμὸν ἐργαλεῖα. Hesychio λιθολόγοι sunt οἰκοδόμοι: sed magis propriè λιθοδόμοι. ET Λιθολογέω, Lapides lego seu seligo operi idoneos. VNDE Λιθολόγημα, ατος, τὸ, Ex lectis lapidibus constructum ædificium, Strues ex lectis lapidibus. Xen. Pæd. 6 p.99, οἰκίας οὔτε αὖθι λιθολογήματος ὀχυροῦ, οὔτε αὖθι τῶν τέγλων ποιούντων, οὐδὲν ὄφελος.

C. Λιθοξόος, ου, ὁ, Qui lapides scalpit, seu polit, aut reddendo

complanat. Plut. De discern. adul. & amico. οἱ λιθοξόοι τὰ πλινθία καὶ τὰ σκοπούμενα τῇ ἀγαλματικῇ ὅσπερ λεαίνοντες καὶ γανοῦντες. ET Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, Instrumentum scalpendis lapidibus seu poliendis.

C. Λιθοπιός, οῦ, ὁ, Calculum gignens. vt λιθοπιὸς χυμός, Alex. Aphr. Succus calculum generans.

C. Λιθόρρινος, ος, ὁ καὶ ἡ, idem cum λιθέδερμος: ἀπὸ ῥινὸς significante δέρμα. Emped. apud Plut. Symp. 1, — κηρύκων τε λιθορρίνων τε λύων τε. nam & Plin. scribit murices firmioris testæ esse, sicut & concharum genera. Iidem pisces dicuntur ὀστεοκόδερμοι, testacea pelle tecti.

C. Λιθοσύες SIVE Λιθοσοῦς, Lapidum iactu fugans, Lapidator. Nonn. λιθεσσοῦν ἐσιόν ἐσσαι.

C. Λιθάσπερμον, ου, τὸ, Lithospermum, ob σπέρμα λιθῶδες dictum: item ἡρακλεῖον, διὸ καὶ τὸ σπέρμα ἰσχύει, vt tradit Diosc. l. 3, c. 158. de que Plin. l. 17, c. 11, Aliqui argonychō vocāt, alii Dios pyron, alii Heracleon. herba quinecūcia lis ferè, foliis duplo maioribus quàm ruta, tamulis surculosis, crassitudine iunci. Gerit iuxta folias singulas veluti barbulas, & earum in cacuminibus lapillos candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia verò lapidea. Nec quicquam inter herbas maiore quidem miraculo aspexi. tantus est decor velut aurificum arte alternis inter folia candicantibus margaritis: tam exquisita dificultas lapidis ex herba nascentis.

C. Λιθόστρωτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Lapidibus stratus. Plin. l. 36, c. 28, Pauimenta originem apud Græcos habēt elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eam. Aliquāto pòst, Lithostrota cœptauere iam sub Sylla, paruis certè crustis: extat hodiéque quod in Fortunæ delubro Præneste fecit. Pulsa deinde ex humo pauimenta in cameras transiere è vitro.

C. Λιθοτόμος, ος, ὁ, Lapicida. vt λιθοκόπος. ‖ Item, Chirurgus calculum excindens. ‖ AT Λιθότμητος, Incisus à lapide. ex Cyrillo. VNDE Λιθοτομία, Officina lapicidarū, Lapicidina, Locus vbi lapides excidūtur. Paul. Act. p. 24, ὅρη ἔνθα λιθοτομίαι. (Idē & λατομία) Thuc. lib. 7, p. 263, κατεβίασαν ἐς τὰς λιθοτομίας. Ibidem, τὸν δὲ πολὺν τῶν λιθοτομιῶν οἱ Συρακούσιοι χαλεπῶς τὸ πρῶτον χρόνον μετεχείρισαν, de Athenienf. captiuis. Vnde Festus, Syracusani latomias & appellant & habent adinstar carceris: ex quibus locis excisi sunt lapides ad extruendam vrbem. Et Luc. εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν: vt Cic. In latumias coniicere. Et Plautus, In lapicidinas facite deductus siet. Vide Λατομία. ITEM Λιθοτομεύς, οῦ, ὁ, idem quod λοξοκόπος, Poll.

C. Λιθοτεχνική, Ars lapides elaborantium ad operum ornamenta. v. l. Vide Λιθουργική paulo pòst.

C. Λιθοφορέω, Lapides fero seu porto: vel Comporto lapides. Th. l. 6, p. 230, ἐκκαλύουσι τὴν Δεσποίνης λιθοφορεῖν. at paulo pòst dicit, λίθους καὶ ξύλα ξυμφορεῦσι.

C. Λιθάργυρος, ου, ἡ, Spuma argenti: medicamentum metallicum, non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergēs, dum plumbum vel eius arena ab argento aut auro secernitur. λιθάργυρον Græci appellarūt nomine ex argento & lapide composito, orta rei auritiem designantes: Latini verò argenti spumam, nascētis rei spumam magis explicantes, & cocturæ potius euentum cōtēplati, quæ ex plumbo & argento cum veluti recrementum spumam redderet: non quòd ex argento solo eiusmodi spuma prodeat, sed quòd ex plumbo & argēto nata fuerit apud ātiquos frequētior quàm vllum aliud lithargyri genus. Diosc. triplicem eius facit differentiam: vnā ex arena quam μολυβδίτιν vocant: alteram ex mistura plumbi & argenti, quā ἀργυρίτιν nominant: tertiam ex mistura plumbi & auri, quæ χρυσῖτις dicitur. Sunt autem hæc duo non materiæ tantùm sed & colorum nomina. ἀργυρῖτις enim candida est, vt χρυσῖτις fulua. Hæc inter alia ex Gorr. Cōfer Diosc. lib. 5, c. 102, & Plin. lib. 33, cap. 6. Dioscor. lib. 6, cap. 27, λιθάργυρος δὲ ποιεῖται βαρὺς ὅσπερ τὴν ῥυμάχω καὶ κοιλία. Vnde Scrib. Largus cap. 51, Spuma argentea pota (quam Græci λιθάργυρον dicunt) ventris infert grauitatem. Nicand. Ἐχθροὺς δὲ σε μὴ λιθάργυρος ἀζιόεσσα λήσῃσιν. Hippocr. vocat etiam ἀργυρέου αὐτός. AT Λιθαργύριον Stesichor' in Helena dicit τὸν πεδονιπῆρα, vt testatur Athen. lib. 10. Ibidem λιθάργυρος ὅλμη in Achæi quodam gripho de κύρβεις, vbi videtur accipere pro vasculo ex lapide candido & quasi coloris argentei.

C. Λιθουλκοί, Qui lapides trahunt seu extrahunt è lapicidinis. Plinius exemptores vocat, ibi l. 36, c. 15. ET Λιθουλκία, Lapides traho seu extraho, & eximo. Item Ægrè traho, veluti ponderosum saxum. nam λιθουλκεῖν Hesychio est τὸ μόλις πέλκειν: Suidæ autem λιθουλκῆσαι, τὸ ὠσαι ὅλῃ τῇ βάσει τὸ αἴσθημα.

C. Λιθουργός, οῦ, ὁ. Qui lapides elaborat, Faber qui lapides scalpit & operatur. Hesychio λιθοκόπος & λιθογλυπτής. Thuc. l. 4, p. 144, σκῆπτρα καὶ λιθουργοὶ καὶ πᾶσα ὅλη πολεμική. vbi scribitur & πλινθουργοί. paulo post dicit, ἐκ τῶν περιαιρεθέντων λίθων καὶ πλινθίων χρωμένοις, καὶ κατέπιπτε τὸ οἰκοδόμημα. Eodem l. p. 122 σκόπελοι λιθουργεῖν ἔχοντες, λογάδιον δὲ φέροντες λίθων, vbi videtur λιθουργεῖν accipere nō tam pro ferramētis ad elaborandos quàm ad eximendos lapides. schol. exp. λαξευτήρια, scalpendis & poliendis lapidibus apta Plut. Pericle, πάντες πάσαις χερσὶ λιθουργοί. VNDE Λιθουργική, Peritia eximendorum lapidum. Lysias apud Suidā, ἀφ' οὗ τῶν τεχνῶν ἐκαλεῖτο, πολλὰ τὸν λιθουργικὸν καὶ λιθοτομικὸν, καὶ ὅσοι ποιοῦσι τὸ πηγανοφηκόν. vbi Suid. Λιθουργικὸν accipit ἐν τοῖς μεταλλικοῖς ἔργοις οἱ τεμνοντες τοὺς λίθους καὶ λιθοτομικὸν, ὃν μετιασιν οἱ καθαίροντες καὶ καθαιρεῦντες τοὺς λίθους. ET Λιθουργέω, Lapides elaboro. In v. l. g. l. λιθοτομῶ, In lapidem verto: vt λιθουργῶ fit Lapidem reddere.

C. Λιθωμάτων Hesychio ἐστὶ μεμιγμένον ὅσπερ τὸν λίθον ὑμνοῦντες, dicit autem λίθον esse τὸ ὑπὸ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς βῆμα. Qualis consuetudo Athenis quoque fuit, vt ex Demosth. or. contra Coronem discimus, qui ait, πολὺς τὸν λιθοθέτην ἀγόντες καὶ ὑποκρούοντες. Ita λιθωτὰ fuerint qui ad λίθον deducūt & ibi iuramentum exigunt.

C. Λιθώδης, ος, ὁ καὶ ἡ, Lapidum expers, Minimè lapidosus. Arrian. apud Suidam, ὡς δὲ οὐ φυσὶ λιθῶδες εἶναι ὀχλεῖν τὸ πεδίον. ITEM Λιθῶδης, ἐς, ὁ καὶ ἡ, Carens lapidibus, Non calculosus. v. l.

C. Διαλίθος, Gemmatus, Gemmis distinctus.

C. Μονόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex vno lapide factus, Vno lapide constans.

C. Τριόλιθος, ος, ὁ, Lapides liquefaciens. ita dicitur lapis Iudaicus, quòmā calculos rumpit & quasi liquefactos expellit. Paulus Ægin. lib. 7, ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς καλούμενος, ὅν τινες ἱερεῖς λιθῶν ἔφασαν εἶναι, ὅτι κοπὴν λίθων αὐτοῖς ἐκβάλλει, ἐνίοτε. Plin. l. b. 36, cap. 19 spongias lapides scribit à quibusdam vocari tecolithos, quoniam vesicæ medentur: calculos enim rumpere in vino potos. Paulus autem ibi σπόγγους λίθους & λίθους Ἰουδαϊκοὺς diuersos facit: quanuis vtrique vim tribuat τρυπητικὴν ὀνομαζομένοις λίθοις.

C. Γυμνόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidosus, Saxosus. vel Aliquatenus lapidosus.

Λιθώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lapidosus, Lapideus. Philo De mundo, ἐπὶ γαλεοῦ τε καὶ πολυσκελοῦς καὶ λιθωδεστέρου γῆς, solum pradurum ac lapidosum seu glareosum. Philo De vita M. l. 1, ὄρη λιθώδεστατα, saxosissimi montes. VNDE Λιθωδία, ας, ἡ, Saxositas. Item Saxea durities. σκληρότης, Eust. AT Λιθώδα apud Hesych. ἡ πολυλίθης, Lapidosa, Saxosa, poet. quasi à Λιθέα.

Λίθινος, ος, ον, Lapideus, Saxeus, Luc. Tim. αἰδοιοποιὸς λίθινοι. Et in Epigr. l. 2, Τοῦ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλιμακὸς ἡψατο Μάρκος, saxeum Iouem, i. statuā Iouis e lapide. Athen. lib. 11, οἰνοχόον καὶ κυπελλοὺς λίθινα. Et l. 10, λίθινος πίθος. Et 13, λίθινος κόρη, puella saxea, — λίθινος ἐστὶ μισανθρώπου λίθος. Item τὰ λίθινα, statua lapideæ seu marmoreæ. Xen. Polit. Laced. ὁπόσοι ὑπὸ αὐστηροῦ ὀκνοῦσι ἢ ὑπὸ λίθινον ἢ ἐπὶ ἐμμάτια μιαρὰ ἐκτρεφόμενοι ἢ ὑπὸ χαλκῶν. Sic Epigr. libro 2, — πρὸς εἵνεκα τῶν λιθίνων, statuarum lapidearum honorandarum causa. VNDE Λιθίνως, Adinstar lapidis seu saxi. X. Symp. ὥσπερ γὰρ οὐδὲ ὅσπερ οἱ τὰς γοργόνας θεώμενοι, λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτὴν, καὶ λιθίνως οὐδὲν μᾶλλον ἀπῄει ἀπ' αὐτῆς, saxeis oculis intuebatur. i. immotus saxi more.

Λίθειος, ος, ὁν, Lapideus, Saxeus. vt λίθινος. Il. ψ, Βιπτῷ ὅθι λίθεον. Od. ν, Ἐν δ' ἴσοι λίθοι ἠερμέναι. ET Λίθειος, idem. vt λίθειος πύλη, Suid.

Λίθακα, τὰ, Liber de lapidibus tractans: vt liber Orphei περὶ λίθων. In vita Dionysii qui inscripsit De situ orbis.

Λίθαξ, ακος, Hesychio Petra lubrica vel aspera. Sed adiectiuè potius accipitur apud Homerum, Odyss. ε, v. 415, Μή πως, μ' ὀκλάσσοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ Κύμα μέγ' ἀρπάξαν. & rectius ibi scholiastes λίθακι πέτρῃ exponit λιθώδεϊ πέτρᾳ ὑποπεπλασμένῃ τῇ θαλάσσῃ, ἢ ὀξεχούσῃ. Nicander substantiuè capit pro loco aspero, vt schol. exponit in Ther. v. 50, Τῶν οἱ μὲ λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ὀναίροντες. ‖ Hesychio est etiam ῥώξ.

Λιθάς, άδος, ἡ, Lapillus, Lapis. Odyss. ξ, — σεῦεν κύνας ἀμφὶς ἀμύδις ἀμφὶ Πυκνῆσιν λιθάδεσσι. Od. ψ, — θαλάμου δέμον ὄφρ' ἐτέλεσσα Πυκνῆσιν λιθάδεσσι, lapidibus. nec enim ibi necessariò diminutiuum est, teste Eust.

Λιθίς, ίδος, ἡ, ET Λιθίδιον, ου, τὸ, Lapillus, Paruus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, Lapillus. Vtitur Theophrast. libro 3 Hist. plantarum. Pnrynichus tamen Attice dici λιθίδιον scribit, non λιθάριον.

Λιθόω, ῶ, In lapidem verto, Lapidem facio. Et λιθόομαι, ούμαι, Lapidesco, In lapidem vertor & indurescо, Lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, Mutatio in naturam saxeam. Plutarchus De primo frigido, πῆξις δὲ ἐς ἀλλοίωσιν τελεῖ τὸ ὕδωρ καὶ λίθωσιν, glacies in commutationem naturæ saxeumque rigorem desinit.

C. ΑΠΟλιθόω, ῶ, In lapidem verto, Lapidescere facio. vt τὴν Νιόβην ἀπολιθοῦν, Nioben in lapidem vertit. Passiua vox est Απολιθόομαι, ούμαι, Lapidesco, In lapidis modū rigeo, Rigesco seu induror vt lapis, apud Strab. Et Athen. l. 2, μύκητες φύονται πολὺς τῇ θαλάσσῃ, οἱ καὶ ἀπολιθοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φησί.

C. ΚΑΤΑλιθόω, Lapidibus obruo seu cooperio, Lapido. idem quod καταλεύω. ex Hermog.

Λιθάζω, Lapido, Lapidibus obruo. Chrysost. πολλὰ ἰουδαίων λιθαζόμενος, lapidibus appetitus. Capitur etiam simpliciter pro Iacio, seu Coniicio, βάλλω. Arrian. apud Suidā, κελεύσαντος δὲ Τατίου τὸν χρυσὸν ἐς τὴν θάλασσαν ἐλιθάζον, ἐς τὸ πρῶτον κομιδῇ καρπῷ ὄφ. qualis historia extat apud Plutar. in Parall.

C. ΕΚλιθάζω, Lapidē iacio. Theophr. Hist. l. 5, c. 3, καὶ ἐάν τις ἐκλιθάσῃ λίθον εἰς τὸ δένδρον, ἢ καὶ ἄλλο τι ποιήσῃ, κατακρύπτει πολλῇ φύλλῳ ὑπὸ τῆς πολυφυΐας. Vnde Plinius lib. 16, sub finem cap. 39, vt quædam forte accidunt, lapide comprehenso aut recepto in corpus, aut alterius arboris ramo. Gaza vertit, Siquis lapidem arbori inculcarit. Videtur autem reponendum ἐκλιθάσῃ. éstque animaduertendum poni hic simpliciter pro Iacere, quum additur λίθον.

C. ΚΑΤΑλιθάζω, Lapidibus obruo seu cooperio, Lapido.

C. ΠΑΡΑλιθάζω, Lapidesco, vt exp. apud Theophrastum Hist. pl. l. 3, c. 9, de fago & halipilœo, αμφότερα γὰρ παραλιθάζεται ἐν τοῖς ἄρρεσι καὶ λουομένοις, ἐξ ἄκρου τοῦ βαλανείου ἕως κατέρρωνται.

Λιθίζω, Lapidem refero seu imitor, In lapidem colore vergo. Plin. l. 37, c. 7, de carbunculis gemmis, Qui languidius ac liuidius ex Indicis lucēt, λιθίζοντας appellari Callistratus dicit.

Λιθάω, ῶ, Calculo laboro: à λίθος significante calculū, cuius exemplum habes in Τηκόλιθος. In qua signif. Scrib. Larg. & Marcell. Empiricus vtūtur etiā vocabulo Lapis, vt quum dicunt, Si lapis in renibus innatus fuerit. Dioscor. de lithospermo, λίθους θρύπτει: quo Plin. quoque calculos frangi pellique tradit. Idem de amygdalis amaris διεύρυνσιν δὲ καὶ λιθῶσι σὺν γλυκεῖ βοηθεῖ. Vnde Plin. l. 23, c. 8, Calculosis & difficili vrinæ in passio efficaces sunt. Machon apud Athen. l. 13. Δοκεῖ δὲ λιθᾶν, ὡς ἔοικε, ἡ Γνάθαινα. in quam paulo pòst Phryne æmula acerbiore ioco dicit, εἰ λίθον ἔχοις, ὅπως ἠπιάσαιμι αὐσοι ἔδωκα. nam ἐνύξαν τε αὐτὴν ἔχουσα λιθᾶν, vt Athen. scribit. VNDE Λιθίασις, εως, ἡ, Calculi generatio in vesica: quanuis ille in renibus etiam creari possit. nemo tamen λιθιᾶν λιθιῶντας vsurpauit nisi de iis quibus in vesica molestus est. Dicitur λιθίασις & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & crassa callis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia, vt scribit τῆς εἰσαγωγῆς autor: apud quem tamen incertum est parténe palpebrarum exteriori an potius inferiori insideant. Gorr.

ΛΙΜΟΣ, ου, ὁ, (& alicubi etiam ἡ) Fames, Esuries. Homerus Il. ι, — ἠδὲ κε καὶ λίμος Δίψαν καὶ λιμός, sitis & fames. Et Odyss. ο, ac μ, — ἔστερε δὲ χαστέρα λιμός. Idem Od. κ, Μὴ σόμεθα ἔρεμνος, μὴ δὲ πρὸ χώμεθα λιμῷ. Ab eodem λιμὸς eleganter dicitur inuadere γουνάτα, id est genua. Et λιμῷ θανέειν apud eundem, Fame mori, Odyss. μ. vbi etiam dicit mortem eorū qui fame moriuntur, esse mortis genus longè omnium miserrimum: his versibus, πάντα μὲν συγκεροῦ πάνα δὲ τε λῶιον βροτοῖσιν, Λιμῷ δὴ οἴκτιστον θανέειν καὶ πόντον ὀπάσσαι. Interdum coniungitur λιμὸς & λοιμός, id est fames & pestis, seu pestilentia. vt ab Hesiodo in Erg. Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν. (Creditur verò & eadem esse vtriusque deriuatio, vt docebo infrà) Extat passim & apud prosæ scriptores nomen hoc λιμός. Xenoph. Pædiæ 3, πολὺ λιμῷ καὶ τῷ δίψει μάχεσθαι. (vt δίψα & λιμὸς ab Homero copulantur in loco quem modò protuli) Et λιμῷ πέσωμεν, item εἶλον λιμῷ ἀκεραίους. apud eundem.

Λιμὸς, (vt ait Galenus) πᾶσα εἰς ἄκρον ἥκουσα δ' ὀπείαν σπάνιν, id est, Extrema fames à ciborum penuria, siue ea voluntariè, siue præter voluntatem feratur. Idem ergo genere λιμὸς & πεῖνα, solāque magnitudine differunt. Est enim πεῖνα modicæ suctionis in ventriculo sensus, λιμὸς verò, magnæ & vehementis. Sic enim apud Hippocratem intelligitur, cum eo aphorismo quo scribit, ὅκου λιμὸς οὐ σέσηπε ἔνεστι τὸ ἕτερον, qui ita scriptus est, ὅσοισι πεῖνα σιτοῖσιν ὑγιεῖς τὰς ὀρέξας ἔχουσι δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν: λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα. His enim aphorismis ἀσπάνη proprie significat, sicut & lib. 2 περὶ ὀστέων, vbi ait, ἐν Αἴνῳ ἀστεροφαγοῦντες ἐν λιμῷ, σκελέων ἀκεραιέων ἐγίνοντο. Si significat verò etiam apud Hippocratem vehementem & insatiabilem ciborum auiditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur. vt aphor. 21, lib. 2, λιμὸν θέρους λύει. Neque enim hæc secundum naturam, vt ait Galenus, fames est, sed morbosa, quam vini potus soluit. Gorr. ‖ Λιμὸν dicit etiam hominem ferridum & præparcum, quidam annot. ex Eustathio, apud quem legitur & quod dixi de λιμὸς in fœmnino genere. At verò Etymologistes Doricum esse tradit hunc vsum, sicut λιμὸς masc. genere, Atticum.

Λιμὸς à λέλειμμαι deriuatum putatur, (quæ est prima persona præteriti τοῦ λείπομαι) abiecto ε, vt in quibusdā aliis, de quibus lege Eustathium. Hoc autem sequendo etymum, fames vocata fuerit λιμὸς quasi ἔνδεια, id est, Defectus.

C. Λιμοδωρεῖς, Qui fame adacti aliquò demigrant. à Doriensibus qui è Peloponneso fugerūt, annonæ inopia. v. l. Vide Erasm. Chil. in hac voce Λιμοδωρεῖς, ex Plut. & Hesychio. vbi etiam aliam affert expositionem, scribens ita dictos videri qui vagantes famem afferebant. ET Λιμοδωρέω, Fame cōpulsus aliquò demigro. v. lex.

C. Λιμακμβίξ Qui ad tamem vsque parcus est, seu sordidus. Vel, Quem sordes ad tolerandam famē impellunt, seu, ad suum detrudandum genium, vt Ter. loquitur. His enim modis puto vim huius vocabuli posse exprimi, quod aliqui Eustathius (sicut & κυμινοκίμβιξ) vult idem esse cum κιβδίξ.

C. Λιμοκτόνος, ος, ὁν, Fame enecans, Famem mortiferam afferens. VNDE Λιμοκτονία, q. d. Cædes quæ fit per famem. Apud Platonem pro summa inedia & exitiali à medico imperata. Vide Budæum pag. 869. Apud Aphrod. autem λιμοκτονία exponitur simpliciter Summa fames seu esuritio, Problem. libro 1, ὅτι τὸ ὑγιαινόντων ἐν λιμοκτονίᾳ κέχρηται τῷ φλέγματι ἡ φύσις πρὸς τὴν τροφήν. Galen? λιμοκτονίαν apud Hippocratē exponit ἀσπάσια παντελῆς, (id est Abstinētia omnimoda, vt interpretatur Gorr.) vel, ἡ ὅτι τοῖς πάμπαν μόνοις δίαιτα. Hinc VERB. Λιμοκτονέω, ῶ, Fame neco, Fame conficio. Gal.

ET Προλιμοκτονέω, ῶ, Prius fame neco. Vide exempla apud Bud. p. 869.

C. Λιμοφόρος, ος, ὁ & ἡ, Famem afferens. At Epigr. lib. 2 λιμοφόρων δίσκων, à NOM. Λιμοφόρος, (nō Λιμοφόρνος, vt habent vulg. lex. titulo in parcos, Μύμε κάλει δίσκων ὅσπερ ἐστὶ λιμοφόρων.

C. Λιμόψωρος, Strigositas & scabies qua tam homines quàm iumenta in fame corripiuntur. Cam. ex Suida, quem vide.

C. Λίμιος, Famem pellens. ἄλιμον σκεθασέν quãdam vocant quæ famẽ & sitim pelleret, vt scribit Proclus. Cã. Quidam ὄξιμα φάρμακα exp. Famem arcentia, seu prohibentia, vt ἄδιψα sitim prohibẽtia, ex Plutarcho Sympos. Apud eundem legitur & ἄλιμος δύναμις.

C. Βούλιμος & Βουλιμία, q.d. Bouina fames, id est Ingens fames, Vehemens fames. Gell. libro 16, capite 3, In eodem libro Erasistratus vim quandam famis non tolerabilẽ, quam Græci βούλιμον καὶ βοῦπεινον appellant, in diebus frigidissimis multo facilius accidere ait quàm quum serenum atque placidum est. Βούλιμος (inquit Gorr.) est ingẽs fames à vehemẽti refrigeratione oris vẽtriculi contracta. Famẽ quidem ingentem esse ipsa nominis ratio ostendit. eũ autem inducit indigentia quædã in ore vẽtriculi percepta quã vehemẽs ei refrigeratio excitauit. Paulo pòst, Symptoma est malè affecti oris vẽtriculi, quo primùm quidẽ ægri expleri cibis nequeũt, paulo verò postea destituuntur prorsus appetentia, animo linquuntur, viribus deficiunt, exoluũtur, decolores sunt, torquentur stomacho, refrigerantur corde & extremis partibus, pulsusque habent admodum obscuros. Causa huius ferè sola est frigus externum, à quo tantopere refrigeratur os ventriculi vt ea quæ diximus symptomata consequantur. Ex quibus apparet βούλιμον propriè nõ esse id quod nomen ipsum sonat, ingentẽ scilicet famem, quæ quanuis principio fuerit, paulo tamen postea nulla prorsus est, & in totum, languente nimium ventriculo, & penè extincto eius calore, aboletur. In eo nanque differt ὁ βούλιμος ἀπὸ τῆς κυνώδους ὀρέξεως, quòd in canina appetentia cibus perpetuò appetitur, nec vnquam ventriculus expleri potest. Quanquam & aliis quibusdam inter se distinguantur, maximè quòd Gal. autore comment. aphor. 1, lib. 2, βούλιμος magis specialis particularisque sit, canina autem appetentia generalior sit, siue vniuersalior. Quod nõ est ita accipiendum, quasi de genere propriè dicto à logicis, & specie ille subiecta dictum sit (vt quũ animal homine vniuersalius dicitur) sed quòd βούλιμον causæ possint caninam etiam appetentiam mouere, quàm è cõtrario causæ appetentiæ caninæ non sint etiam causæ βουλίμου. Siquidem βουλίμου vna tãtùm causa proditur, frigus nempe externum famem ingentem afferens: canina verò appetentia, non ab eo modo frigore, sed ab acido etiam humore impacto ori ventriculi gignitur. Itaque illum Aphor. Hippocratis siquis de βουλίμοις tãtùm intelligat, videbitur Hippocrates id tantùm dicere, quòd meri potio intemperiem frigidam (à qua βούλιμος nascitur) præfanet, quum non eam modò, sed humoris etiam acidi in os ventriculi affluxum curet, à quibus duobus canina inducitur appetentia. Præterea verò inter se differunt quòd in appetitu canino propter insatiabilem ingluuiẽ vomitiones perpetuæ infestent, βούλιμος autem sine vomitu sit. Hæc Gorr.

¶ Est etiam βουλιμία morbus equorum in Hippiatria.

HINC Βουλιμιάω, ῶ, ET Βουλιμώττω, Fame ingenti premor, vel fame intolerabili quæ βούλιμος dicitur. Aut Fame enecor, vt B. exponit apud Xenophontem, εἴπ' ποῦ ὁρῶν βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι. Aristoph. Pluto, δῆλον ὅτι βουλιμᾷ.

C. Ἔκλιμος, Fame confectus. Theophrastus De causis plãt. libro 2, capite 6, τὰ γὰρ φύσει λιτῶς βοσκόμενα ἔστιν ἥττω καὶ ἧσσον ἀνθρώπων τοῖς ἐκλίμοις χαίρειν μάλιστα. Ταῦτα λεγόμενα. Sed quidam ibi interpretantur, Macilentos, Ieiunos. sonat tamen propriè q. d. Fame confectos. Cæterùm pro ἐκλίμοις vulg. editiones habent ἐκλίμνοις. HINC Ἐκλιμία, apud Græc. Bibl. interpr. Deuter. capite 28, ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν. vbi videtur accipi pro vehementi fame seu esuritione. Exponitur & ἀχορτασία.

Λιμώδης, εος, ὁ & ἡ, Famelicus. vel Tolerandæ fami obnoxius. κενὴ καὶ λιμώδης τράπεζα, Plutarch. Sympos. libro 7. Et Athen. libro 6, λιμῶδες γὰρ ὄντως ἡ ῥαψῳδία.

Λιμηρὸς, οῦ, ὁ, Famelicus. Et λιμηρὴ ἐργασία Suid. ex Epigr. Puto autem vocari λιμηραὶ quæ artificem suum famelicum reddit, vtpote nullum quæstum ei afferens. Item Epidaurus λιμηρὰ vocata, detorto nomine hoc ex λιμδωνὰ, id est Portuosa. vt scribunt Hesych. & Suidas, item scholiast. Thucyd. SED λειμηρὰ etiam scribi ἀπὸ τῆς λειμῶνος, tradit Eust. At verò apud Steph. perperam λειμηρὴ cum ει, quum sequatur ἀφ' ὁ πολλοὶ ἔχειν λιμδῶας. præter ea Λακωνικὴν eam dicit.

Λιμάω, Esurio, Fame laboro. Herodotus, ἵνα μὴ λιμήνειε ἡ σεατή.

Λιμῶττω, idem quod proximè præcedens λιμάω, & quidẽ vsitatius. (dicitúrque λοιμῶττω à λοιμὸς eadem forma qua λιμῶττω à λιμὸς) Luc. ἄσιτος καὶ λιμῶττων ἐν αὐτῇ πολιτευόμενος. Theophyl. in quadam epist. λιμώττων & πεινῶν, βρόχοις ὡσπερ χρυσῖς ἀπαλγύμενος. Et cum genitiuo apud eundem, λιμῶττειν χρυσοῦ. (at Latinè dixeris per accusatiuum Esurire aurum: epist. 10) λιμπελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ αὐθάδιστον γένος, Σωσίπατρε. ὀπίσθεν γὰρ καὶ πρὸς τὸ βίῳ εἰσιόντας καὶ πόλεις φκίσθησαν. id est, Vtiliter aurũ esurit humanum genus.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, Linum. λίνου σπέρμα κεκεμμένον, Thuc. lib. 4. Theophr. De caus. plant. l. 4, ἄπαντα δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ὀξαίνεσθαι. Sæpe pro lineo filo, vel potius generaliter pro quouis filo. vt λίνον Parcæ, seu Parcarum, apud Homerum, Il. υ, — ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ὅσσα οἱ αἶσα γενέσθαι ἐπεὶν σε λινῶ τε μιν τέκε μήτηρ. Sic Odyss. ν, — ἔνθα δ' ἔπειτα πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι γενέσθαι νήσαιτο λίνα, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic autem à Latinis poetis fila Parcarum dicuntur, (itẽ stamina, & pensa) vt ab Horatio, Atra fila trium sororũ. Interdũ verò Linum itidem pro quouis filo poetis Latinis: sic autem & Celsus lina pro filis vsurpauit. Sed hoc obseruandum est, quum in λίνον Græci priorem syllabam corripiant, Latinos contrà in Linum producere.

Λίνου appellationem acceperunt etiam quædã quæ ex lino fiebant. Interdũ enim est Chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri solerent. quo interpretati sunt modo quidam apud Homerum Il. σ, — λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀείδε &c. sed affertur alia loci huius expositio quæ magis recepta est, vt infrà declarabo.

Λίνον, Rete, seu propriè quod ex lino est. Il. ε, — ἀμφὶ δὲ λίνου ἀλόνδε πανάγρου. Et πέκτε λίνα, in Epigr. VNDE Ἄλινος θήρα, in iisdem Epigr. Venatio reti non capta q.d. Venatio quæ retibus caruit.

Λίνον, Linea piscatoria, sed propriè quæ est ex lino. vt Iliados π, — ἀς ὅτε τις φώς Πειρήσῃ ὀδύνῃσι βεβλήκῃ καὶ ἐνήκῃ ἱερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντου ἐρύσῃ λίνῳ καὶ ἰώσπιν χαλκῷ, Ὡς εἷλκ' ἐκ δίφροιο κεχηότα δουρὶ φαεινῷ. Λίνον, Textum quoddam ex lino, seu λεπτὸν ἱμάτιον, vt Didymus exponit in isto Homeri loco Od. η, Καθεῦδ' ἀρ' Ὀδυσεὺς τόφεσιν ῥῆγος τε λίνοιο τε. Et aliquanto pòst, Πρὶν μὲν Ὀδυσῆα γ' ἀκαμεῖς ἐν νηὸς ἄειρεν Αὐτῷ σὺν λίνῳ καὶ ῥήγεσι καλόεντι. Eo autem inuolutus dormiebat Vlysses, seu substratum erat illi dormienti. Dicit enim in proximè sequente versu, Καθεῦδ' ἀρ' ὀδὺ λαμάθῳ ἔθεσαν δόμῳ ἠνεμόεντι. Sic autẽ in priore illo loco, sequitur, ἵνα νὴ ἐπνύδει. Sed in vulg. l. sine autore dicitur esse linteum in quo dormitur. ¶ At verò pro linteis, id est carbasis, seu velis, ex Apollon. Arg. 1, — καθεῦδ' ἀμφὶ λίνα χεῦον. ¶ Hesych. λίνῳ, ἐείῳ.

(AT VERO Λῖνος priore producta, vnde est Il. σ, — λῖνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀείδε, nomen est proprium herois filii Vraniæ, teste Hesiodo, qui etiam scribit de illo, Οὐδὲ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταί Πάντες μὴ θρήνωσιν ὀνειλαπίναις ἠδὲ χορεῖσιν, Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν. A quo deducitur ET IAM Αἴλινος, vt propriè quidẽ sit Deploratio Lini, seu Carmen quo deploratur Linus, sed generalius quoduis carmen lugubre. Soph. Aiace, p. 38, Αἴλινον αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὀρνίθος ἀηδοῦς ὦσ' ὄμμασ. vbi schol. annotat esse εἶδος θρήνου. Et adiectiuè in hoc versu qui affertur à Suida, — οὐκ ἐμάλαξε πὸν θράσος αἴλινος ἀοιδή. ¶ Inuenitur autem ET Αἴλινα, vt apud Callimachum hymno in Apollinem, Οὐδ' Θέμις ἀχλῆνα

κινύρεν) αἴλινα μήτηρ. vbi schol. exponit θρηνωπικά: sed malim aduerbialiter accipere pro θρηνωπικῶς. quo fortasse modo exponi possit & apud Moschũ in Epitaphio Bionis, cuius primus versus est hic, Αἴλινά μοι τοῦνα χέῃ πέπαν καὶ Δώριον ὕδωρ. Fuerunt autem & alii eodem nomine, de quibus lege Eustathium pag. 1163 & 1164. vbi etiam docet quosdam λῖνον in illo Homeri versu accepisse pro quodam cantici genere seu hymni. Affert quædam de hac voce & ex Herodoto, quẽ adi. Athenæus porro apud eundem αἴλινον sicut & λῖνον, vult fuisse canticum quod non solùm ἐν πένθεσι, sed etiam ἐπ' ἀστυχεῖ μολπῇ locum haberet, idque autore Euripide. Ibidem traditur & alia expositio nominis huius αἴλινος, vt videlicet fuerit ὡδὴ ἰουργικῶν, dicta ἀπὸ τοῦ λίνου. At mihi multo verisimilior videtur altera nominis huius deriuatio, suspicãti αἴλινος factum esse ex αὖ Λίνος, seu αὖ Λίνον, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem sæpe repeteretur. vt legimus in Adonidis epitaphio, Αἰ αἰ καὶ τὸ Ἄδωνιν: item, αὖ αὖ τὰν Κυθέρειαν, non semel)

C. Λινέδεσμος, ου, ὁ & ἡ. Ex lino vinculum habens, seu lineũ. aut ex filo. ‖ In v. l. exponitur Lineum vinculum, quod tamen non conuenit cum exemplo quod subiungitur ex Aristide, λινοδέσμῳ ὁρμίᾳ, de rate Xerxis.

C. Λινόδετος, ου, ὁ & ἡ, Lino vinctus. vt Budæus exponit apud Aristophanem Nubib. eadem forma dici tradens quæ σιδηρόδετος. Et λινοδέτοις χαλινοῖς, q.d. Lino vinctis frænis, pro Retinaculis nauis, ex Eurip.

C. Λινόδρυ quibusdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς, teste Diosc.

C. Λινόζωστις, Mercurialis herba. Diosc. l. 4, c. 191, λινόζωστις, οἱ δὲ παρθένιον, οἱ δὲ Ἑρμοῦ βότανον καὶ λουδόν.

C. Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ & ἡ, Lineo thorace indutus, seu Lineo thorace vtens, apud Homerum, Aiax filius Oilei. Iliad. β, — ὁ λίχας μὲν ἔλω λινοθώρηξ. (at verò Aiax Telamonius apud Sophoclem, χαλκοθωρᾶξ) Conspici autem λινοθώρακας, cum alibi, tum in Apollinis Grynæi luco, scriptit Pausanias in Atticis. non ad prælia, sed ad venationes idoneos. nam refringi in iis leonum & pardorum quoque dentes. ‖ am.

C. Λινοκάλαμος, Linum agreste. v. l.

C. Λινοκάρυκες, Qui lina vendunt. οἱ τὰ λίνα πωλοῦντες. Ita Hesychius. cuius si exẽplaria mendo carent, puto λινοκάευκες accipiendum pro λινοκήρυκες, mutatione Dorica literæ η in α.

C. Λινόκλωστος, ου, ὁ & ἡ, vt ἠλακάτη λινόκλωστος in Epigr. Colus in qua netur linum.

C. Λινοκροκος, ου, ὁ & ἡ, Ex lino factus, & croceo colore tinctus. vtrũque enim comprehendere videtur hoc cõpositũ quo vtitur Eurip. in Hecuba, — ναῦς ὅπως πονήσοις πεί σμασι λινόκροκον φᾶρος στέλλων. vbi scholiastes tradit ita vocari λαῖφος. At in v. l. λινόκροκον exponitur simpliciter Lineum.

C. Λινόπληκτος, ου, ὁ & ἡ, vt λινόπληκτα θηρία, implicitæ retibus feræ, aut intra cassés obseptæ. Ita v. l. sine autore, quod suspectum est. AT Λινοπλὴξ idem est quod φρενοπλὴξ, si Hesychio pariter & Suidæ credimus. nam horum vterque genitiuum λινοπλήγος exponit φρενοπλήγος quod ab alia nominis λίνον aut λίνος significatione esse putandum est.

C. Λινοπλόκος, ου, ὁ & ἡ, Retia plicans, seu complicans, Piscator.

C. Λινοπλώας, ου, ὁ, q.d. Lini lotor: Ab Hesychio exponitur πελδός.

C. Λινοπόρος, ου, ὁ & ἡ, vt λινοπόροις αὔραις. ex Eurip. Lina (id est vela) pertranseuntibus vẽtis. id est perflantibus. At v. l. Veliuolis ventis.

C. Λινόσαρκος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Lineam carnem habens, id est ex lino) λινόσαρκοι θραλίδες, apud Antiphanem, αἱ λεπταὶ καὶ ἁπαλαί, Eust.

C. Λινόσπερμον, ου, τὸ. Lini semen. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, λινόσπερμον, ξηρὸν μὲν τῇ φαυλοτάτῃ καὶ τῷ φαινομένῳ ὑγρὸν δὲ τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀληθείᾳ. AT Λινόσπαρτον Gaza Linigenistam reddidit apud Theophr. lib. 1. cap. 8. vbi tamẽ pro λινοσπάρτου legitur & separatim, λίνου σπάρτου. quũ alioqui Plinius Theophrastum sparti meminisse negeat. Quidam verò λινόσπαρτον nihil aliud esse putarũt quàm spartum, ex quo Plin. lib. 19, c. 1, Asiam lina ad retia præcipua facere dixit.

C. Λινοστασία, Retium collocatio, vt quidam exponunt. At in vulg. Lex Epigrãm. pro Laqueo, quòd fixus stet.

ET Λινοστατοῦσα ex Platone pro Illaqueari, In casses incidere. v. l. Affert autem Eust. ex Platone, ἐθηρεύετο λινοστατούμενος, ὑπὸ ἔρωτος δηλαδή.

C. Λινοτόμος, ου, ὁ, Qui linum secat. Hesych. tamen λινοτόμοι exponit nõ solùm οἱ τὰ λίνα ἀφαιρούμενοι, sed addit καὶ ὑγιῆ δεκτικοὺς.

C. Λινοχίτων, ωνος, ὁ & ἡ, Tunicam lineam indutus. Vel generalius Lineam vestem indutus. nam apud Hesychium EST Λινόστολος, pro huius expositione.

C. Λινοχλαίνης, ου, ὁ, Lineam chlænam indutus. ex Dionysii libello De situ orbis.

Composita alia in quibus amittitur ο nominis λίνον.

C. Λιναγερτοπυρφόνη, Induta veste linea, Vili veste induta. ὀνομαφόνη λινᾶ, κακοείμων. ita Hesych. qui addit ET Λινεργόσα.

C. Λινεργὴς ἱστὸς, Ex lino facta tela. ex Dionys. lib. De situ orbis. AT Λινουργὸς, Qui linum elaborat, seu apparat, q.d. Qui in lino operatur, aut circa linum opus aliquod facit. Sed ex Oppiani Halieut. affertur λινουργοὶ quod sit quarundam auicularum nomen.

C. Λινόσθης, ου, ὁ, Qui retia speculatur, Qui venatoriis retibus adstans diligenter obseruat an feræ in eas incidant. Vtitur Aristoteles. Pollux quoque meminit huius vocabuli, & post eum Hesychius. VNDE Λινοσκοπέω, ῶ, & Λινοσκόπομαι, οῦμαι, Retia speculor, vel Defixos in retia oculos habeo. vnde metaph. apud Aristophanem in Pace, ἐγὼ δ' ἐστήκα λινοσκοπούμενος. vbi exponitur Obseruans. vt solẽt aucupes obseruare aues incidẽtes in retia. quia scholiast. dicit esse sumptum ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ λίνα πιπτόντων ὀρνίθων. (At Hesych. λινοστὴς vult ἀπὸ τοῦ κυνηγετικῶν δικτύων esse dictum) Addit etiam πεῖ τοῦ ἐρωτῶντος dicere λινοσκοπεῖται, τὸ λίαν καρτερεῖν. At Suidas λινοσκοπεῖν secus exponit, vbi eius exemplaria suspecta sunt. ITEM Λινοσκαίζω apud Hesychium quod exponit per proximè præcedens λινοσκοπῶ.

Λίνεος, οῦς, ὁ, Lineus. Philostr. in epist. λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος. Et λινοῦν χιτώνιον, apud eundẽ. Sic λινοῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια, Alex. Aphr. In fœm. λινῆ ἐσθῆτι. & λινεαὶ ἐσθῆτες. ET Λινᾶος Ex lino factus. vulg. lex. sine autore.

AT Λίναιος, ἔεια, Hesych.

Λινόω, ῶ, Lino vincio, aut generalius pro Vincio. ET Ἀπολινόω, pro eodem. VNDE Λίνωσις ET Ἀπολίνωσις, Ligatio. Ægineta, φθισαίνων ἀφάσσοι πλῶαι καὶ ἐκπεσεῖν ἀπὸ τῆς ἀπολινώσεως δεσμῶν. vbi de vena ligata loquitur. Bud.

C. Ἐκλινέω, ῶ, E retibus euado, seu effugio. Et COMP. Διαλινέω, ῶ, pro eodẽ. vnde in medio aor. διελινήσαμεν apud Eustathium, qui διελινήσαμεν ὁ λαγὼς exponit ἐξελίνησε, id est (inquit) διεξέφυγε τὰ λίνα. Et ita quidem ille pag. 574. At verò pag. 1452 in fine scribit (si exemplaria non mentiuntur) ὁκ λινήσαν cum ι. sed non dubito quin vera scriptura sit per η.

Λινάριον, ου, τὸ, ET Λινίσκος, Paruum filum, Funiculus. in v. lex. sine autore. At Eustathius postquam dixit ὀκλινῆσαι pro διεκφυγεῖν τὰ λίνα, in vsu esse apud multos Asiaticos suo tempore, addit, εἰ καὶ τὰ πιεῦτα λίνα, λινάρια φασίν. Idem alibi scribit hoc vocabulum λινάρια pro θηρευτικὰ δίκτυα cum ab aliis vsurpari tum ab accolis Pamphyliæ. Eidem Eustathio EST Λινίσκος diminutiuè ὁ λεπτότατος λίνος, id est tenuissimum linum, in quodam loco quem affert pag. 1164.

ΛΙ'ΠΟΣ, εος, τὸ, Pinguedo, seu Pinguitudo, Adeps. Athenæus libro, θαυμαστῶν λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡ πύρωσις. Philo De vita Mos. lib. 3, καὶ πελδὸν τὸν τῶν σταχυῶν τὸν ἀρίστερα πλευρὰ λίπει πλὴν κεφαλῆς ἀλείφει. Theophr. πόσιμα & λίπος copulauit libro 9, scribens, ὅσα πόσιμα πιεῖν ἔχει καὶ λίπος. ITEM Λίπαι pro eodem, siquidem sequamur Herodianum grammaticum scribentem apud Eustathium, vt ὕδος, ὕδατος, & γῆρος γήρατος, sic etiam dici λίπος & λίπαι: vnde esse apud Homerum λίπ' ἐλαίῳ (cum aliis plerisque locis, tum Iliad. κ, in fine, Τῶν δὲ λοετρασμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ. vt

nimirum λίπα quidem ſit genus, ἐλαίῳ autem, ſpecies. A Sed magis recepta eorum eſt ſententia, qui λίπα ex λιπαρῷ factum eſſe per apocopen cenſuerunt) Affert verò Euſtathius & aliud exemplum vſus illius nominis λίπας, hoc videlicet ex eodem poeta, — λοέσαντο καὶ λίπ' ἄλειψ. videtur tamen eſſe eliſum non α ſimplex, ſed α cũ ι ſubſcripto. cuius ille rei mentionem nullam facit. Idémque & in λίπ' ἐλαίῳ dicendũ eſſet, ſi illam Herodiani expoſitionem ſequi vellemus. Sed quidam tradiderunt λίπα eſſe indeclinabile. Vtut ſit, eo vtuntur & B ſoluta orationis ſcriptores. Thucydides lib. 1, λίπα μεταὶ τῶ γυμνάζεσθαι ἠλείφαντο. Theophraſtus Hiſt. pl. libro 9, de legendis herbis loquens, καὶ λύσιοι δὲ τοῖς μὲν κατ' αὐτὸ μοῖς ἰσαμύθοις πέμπειν, ὥσπερ ἐπίεσις τέ πρὸς καὶ πλὴν θαψίαν, ἀλειφαμύθοις λίπα. Luc. in Lexiphãe, ὁ δὲ λίπα χεσσάμυθος ἐλυγίζετο. Quidam verò (ex quibus Ioannes grammaticus) λίπ' ἐλαίῳ expoſuerunt λίπι ᾧ οὗς ἔλαιας. ſed explodi tur iſta expoſitio.

C. Ἀλιπὴς, έος, ὁ & ἡ, Pinguedine carens, Minimè pinguis. ‖ Exponitur & Macilentus, item Aridus. CONTRAR. Εὐλιπὴς, (q.d. Bene pinguis) Valde pinguis, Præpinguis. C

Λιπῶδης, εος, ὁ & ἡ, Pinguis. τὸ λιπῶδες, Pinguedo quam humor copioſus & exiguus calor gignunt. vt ſcribit Alexand Aphr. Probl. l. 2. v. l.

Λιπάω, ῶ, (q.d. Pingueo) Pinguis ſum. Vel, Obeſus ſum. Plut. de Cæſare loquens, καὶ πύθοις ἔφη δεδιέναι τοὺς βαναύσους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχροὺς. A Budæo λιπᾶν exponitur etiam Turgere pingui. Hinc participium poeticum λιπόων pro Pinguis. item pro Nitidus, D (vt videlicet pinguia nitent) vnde λιπόωντα πέμματα, & λιπόων κικρύφαλος, in v. l. In iiſdem verò annotatur λιπᾶν dici arbores quum pingueſcunt atque vnguinoſiores fiunt: quòd maximè germinationis tempore accidit. quæ enim tali materiæ naturalis ineſt pinguitudo & ſuccus, per id tempus augetur atque turgeſcit: aperto quidem argumento, quia ſi tum ad imum caſtrentur, per torulum effluet ille liquor atque humor pinguis, ac E quaſi ſaliuarius lentor emanabit. Ita igitur affectæ arbores, λιπῶντα δένδρα vocantur. Theophr. De hiſt. plant. l. 3, cap. 6, ὥσπερ δὲ καὶ τοῖς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα πῶς, διὰ τὸ λιπᾶν· ὅτι δὲ τοῖς ἄλλοις καρποῖς οὐκ ἀποθειάρεται ὁ φλοιός. Sic autem & alibi. vbi tamen vulg. edit. pro λιπᾶν habent λοπᾶν. Cuius CONTR. Ἀλίπαια. ſed pro quo in vulg. Theophraſti editionibus legitur ἄλοπεια. vt lib. 5 De hiſt. plant. cap. 1, ἐὰν δὲ ὑπὸ τὴν λιπὴν τμηθῇ, σήπεται τὰ χλωρά, ὡς ἐπὶ πολύ, ἐὰν τε ἔμφλοιος, ἐὰν τε ἄφλοιος· καὶ μάλιστα μὲν τὰ ἐν τοῖς πρόσω λιπηρά· δεύτερα δὲ, τὰ ὀπίσω· τὰ δ' ὑπέρω· εἶτα δέ, τὰ ἐν τῷ πείτω· τὰ δ' μετὰ τοῦτο πάντων ἥκιστα ἀβλαβῆ διαμένει, κἂν ἀλίπεια ᾖ. Sed vulg. exempl. ἀλόπεια hic habẽt, itidémque λοπὴν & λοπηρὰ pro λιπὴν & λιπηρὰ. Nam EST Λιπηρὸς, Tempus quo germinantes arbores, habitiores atque pleniores fiunt, & ſucco pinguiore turgẽt. Hinc autem & NOMEN Τριλιπὴς, vnde τριλίπα δένδρα apud eundem Theophraſtũ, Arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgeſcunt. Hæc ex v. lex. ſed quæ non omni ex parte controuerſia carent. Vide & verbum Λοπᾶν. G

Λιπαίνω, Pinguefacio, Pinguem reddo. A cuius paſſiuo Λιπαίνομαι eſt λιπανθὶς apud Greg. Pinguefactus, Obeſus. HINC Λιπασμὸς, (q.d. Pinguefactio) Saginatio. vt λιπασμὸς στόματος, Chryſoſt. ET Λίπασμα apud Plut. Res quæ pinguefacit. A verbo Λιπαίνω. COMPOS. Ἐκλιπαίνω ET Προσλιπαίνω. Eſt autem ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω. vnde ἐκλιπανθῶσα, Pinguefactum eſſe. At προσλιπαίνω eſt Inſuper pinguefacio, & Pinguiorem reddo. H

Λιπαρὸς, ὸν, ὁ, Pinguis. Ariſtot. τοῦ λιπαροῦ εἶναι φαμὲν, ὥστε ἐλαίου καὶ ἐλαιῶδον, at λιγνῶδες, καὶ πόνων. Plato Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ καλλῶδες, καὶ τἄλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Apud Homerũ λιπαρὸν eſt epithetum ἐλαίου, (quẽ λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dicere docui & paulo ante.) Hinc autem λιπαρὸς etiã dicitur Oleo (quod itidẽ pingue vocat Virgilius) vnctus: atque adeo exponitur Vnctus, Nitidus. Hom. Odyſſ. ο, Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλαὶ καὶ καλὰ πρόσωπα. vbi exponitur etiam Deliburta vnguento capita habentes. Ariſtoph. Pluto, λουσάμενος, λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου. Idem in Nubibus, ἀλλ' οὐδὲ λιπαρός γε καὶ ἀναθὴς ἐν γυμνασίοις διαπρίψεις. Huc pertinent iſta Vitruuii lib. 8, vbi de fontibus & lacubus loquitur, necnon de fluminibus, Alii autem per pingues terræ venas profluentes, vncti oleo erumpunt: vti Solis (quod oppidum eſt Ciliciæ) flumen nomine Λιπαρὴς, in quo natantes aut lauantes, ab ipſa aqua vnguntur. Et λιπαροὶ πόδες apud Homerum Nitidi. habes tamen & alias explicationes apud Heſiodum. ‖ Λιπαρὸς videtur etiam dici de homine pingui, id eſt obeſo, à quodam comico apud Athenæum, λιπαρὸς ὠθεῖ πυῖ; ζωμὸς καταπόμασαι. ‖ Λιπαρὸς alicubi reddi poteſt vel Pinguis, vel Opimus, Opiparus, vel Opulentus. vt ex Ariſtoph. in Nub. de Attica, λιπαρὰν χθονὰ Παλλάδος. Et λιπαρὴ δρόσος ex Apoll. Rhodio. Huc pertinet λιπαραὶ τράπεζαι apud Gregoriũ, pro Opiparæ menſæ, Lautæ menſæ, (Sic autem & Pingues menſæ apud Catullum exponedũ cenſuerim) aut etiam Luxurioſæ. ‖ At λιπαραὶ καλυπτρεαι, apud eundem poetam explicatur etiam λευκαὶ, vel λεῖαι. ‖ Et λιπαρὰ κρήδεμνα ei ſunt τὰ ἔκδηλα καὶ λαμπρά, de quibus lege Euſtathium, itidémque de λιπαρὸν ἱμάτιον. ‖ Λιπαρὸς alicubi non ſolùm Nitidus, ſed & Pulcher exponi poteſt. quo etiam modo λιπαροὶ πόδες apud Hom. à nonnullis explicatur. Bud. à Luciano poni teſtatur & pro Præclarus, Inſignis, Bellus. Iam verò λιπαρὸς exponitur & Opulentus, item Beatus. vt & κρήδεμνα λιπαρὰ alibi quidam volunt eſſe τὰ εὐδαίμονα. Sic λιπαρὸν γῆρας, apud Lucianũ & Syneſiũ, Senectus beata. (de quo loquendi genere dicam & in Λιπαρᾶς) Sed & pro εὐδαιμονεῖν πιεῖν, vt λιπαρὰ θεμιστὸς apud Hom. αἱ εὐδαιμονεῖν πειοῦσαι.

Λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Dioſcorides, μίγνυται δὲ λιπαραῖς. Celſus, Medicamẽta lenia, λιπαρὰ Græci vocant. Bud. Λιπαραὶ ἐμπλαστροι. (inquit Gorræus) Lenia emplaſtra dicuntur apud Celſum, libro 5, cap. 19, quæ medicamentis pinguibus conſtant. differentia in eo ἀπὸ τοῦ ἀλιπαίνειν, quæ conſtant ex medicamentis non pinguibus. Plura vtriuſque generis exempla Celſus eo loco profert. Porro SVNT Ἀλίπαινα, vt ait idem Celſus, quæ cruentis protinus vulneribus iniiciũtur, quæ ἐναιμα. Græcis vocantur. Hæc enim reprimunt inflammationem, niſi magna vis eam cogit: atque illius quoque imperum minuunt, tum glutinant vulnera quæ id patiuntur, & cicatricem iſdem inducunt. Cõſtant autem ex medicamentis non pinguibus, ideóque ἀλίπαινα nominantur, à λιπαίνειν, & α priuatiuo. ſed apud Aetium EST Ἀλίπαινα.

Λιπαρὸν apud eoſdem medicos Pingue, ſaporis genus eſt. Sic autẽ dicitur quod vnguinis modo ſublinite & replet, mitigátque exaſperatas & quaſi eroſas linguæ partes, ſed abſque vlla deiectatione. In hoc enim à dulci differt, quod manifeſta cum ſuauitate idem præſtat. Eſt verò fortaſſis & pingue ipſum dulce, aut certe ex dulcium genere: ſicut putarunt quidam qui pauciores quàm octo guſtus differentias eſſe contendunt. Dicitur & πῖον. quanquam Galenus comment. in librũ 6 τοῦ ὀπτδημιοῦ videatur τὸ πῖον genus conſtituere τοῦ λιπαροῦ καὶ τοῦ γλυκέος: quo loco ſcribit Hippocr. τὸ χολῶδες ἀπὸ πίονος procreari.

C. Λιπαρόζωνος, ου, ὁ & ἡ, ET Λιπαροκρήδεμνος, ET Λιπαροπλόκαμος, ITEM Λιπαρόμμαπος. in quibus compoſitis præt. λιπαρὸς eſt Nitidus, Bellus, Elegans. Nam Λιπαρόζωνος eſt Elegantem zonam habens. (Dicitur autem & de ſole ab Euripide in Phœniſſis pro εὐπρεπέσταπος, vt ſchol. exponit. Sed malim ſimplicius exponere Splẽdidam zonam habens, id eſt Splendidè cinctus. quippe H qui ſuo ſit ſplendore velut cinctus) Λιπαροκρήδεμνος, Elegantes vittas ſeu pulchras habens. pro eleganter compta, intelligendo ex parte totum. (Quidam tamen λιπαρὰ κρήδεμνα eſſe putarũt τὰ λαμπρὰ καὶ λεῖα, ſicut ἀργᾶς τοῦτοι ſunt οἱ διαπρεπεῖς καὶ καλοί, inquit Euſt.) At Λιπαροπλόκαμος, Cui nitida eſt coma, Cui nitidi ſunt capilli, ſeu pulchri, apud Homerum de muliere. Dicitur & εὐπλόκαμος ſeu εὔπλοκος, de ea cui pulchra eſt coma. Sed his nominibus vocatur & quæ pulchra eſt,

ſeu formoſa, intelligendo ex parte totum. Quartum eſt A Λιπαρόμμαπος, Qui eſt nitentibus oculis, & pulchris, vt B. vertit in hoc Ariſtot. loco, γλαφυροὶ, λόγχοροι, λιπαρόμμαποι. Alibi autem dicit λιπαρὸν πόμμαπον καὶ μάρον, vt idem annotat.

C. Ἀλιπαρὴς, έος, ὁ & ἡ, Non pinguis, Non nitidus. ‖ In v. l. ei additur ET Ἀλιπαρία, quod exponitur Exilitas, (oppoſitum Pinguitudini, ex Fabio) ſed autor non profertur.

Λιπαρῶς, Pinguiter, vel Nitidè. vt, videlicet nitent quæ oleo ſunt vncta. Apud Homerum autem λιπαρῶς γηρασκέμεν eſt Beatè ſenectutem tranſigere, id eſt in affluentia rerum ad ſenectutem beate tranſigendam neceſſariarum. Vel, Senectutem egere morborũ & omnis aduerſæ fortunæ expertem. Odyſſ. α. Ὡς ἐοῦ Νέστορ δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα Αὐτοῖ μὲ λιπαρῶς γηρασκέμεν ὃν με χάροισιν. vbi Euſtathius exponit ἀδαίμονοι καὶ ὡς αὖ πῆς ἐπιτυφεροῦς, νενοσηκότας. ὡς ἐκ μεταφορᾶς τοῦ λιπαίνειν τὰ ῥάκη. Legimus verò & λιπαρὸν γῆρας apud eundem poetam, (ex quo Lucianus & alii mutuati ſunt) Odyſſ. λ, — ὡς κε σε πόφνη Γῆρας ὑπὸ λιπαρῷ θρέψῃ θάλπῃ τε. vbi idem grammat. λιπαρὸν γῆρας eſſe dicit τὸ δίχα νόσου καὶ πᾶς ἐκείνην πεπεδένος. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὔδαιμον. cui opponi paulo pòſt χαλεπὸν γῆρας. C

Λιπαρότης, ητος, ἡ, Pinguedo, Pinguitudo, vt Gaza vertit apud Theophraſtum. Item λιπαρότης ὀμμάτων, Plut. Nitor. vt λιπαραὶ ὄμματα dicuntur Nitentes oculi. Vide Λιπαρόμμαπος paulo anté.

Λιπαρότητα (inquit Gorræus) ex iis quæ antè περὶ τοῦ λιπαροῦ dicta ſunt, ſatis patet eſſe guſtabilẽ qualitatem, D quæ ſine voluptate, aut ea longè minori quàm dulcia exhibent, linguam linit & ſubungit. Valde affinis eſt dulcedini, de qua vide in Γλυκύτης. Dubito an aprè Latdici poſſit. Pinguedo enim & pinguitudo non ſunt vera huius qualitatis nomina, ſed potius ſubſtantiæ quam πιμελίω appellant.

(AT Λιπαρὴς, Λιπαρῶς, Λιπαρία, Λιπαρῶ, &c. in alia ſignificatione, vide poſt Λίαν; quòd dici putentur ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι) E

ΛΙΣΣΟΜΑΙ,

Supplico, Supplex oro. Item Precor. Hom. Il. α, circa principium, de Chryſe ſacerdote, — καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sed alicubi dicitur λίσσομαί σε, ſequẽte infinitiuo, Supplex oro vt &c. Exemplum eſt ibidem, — οὐδέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο θοῆν. Dicitur autem & λίσσεσθαι Deum. vt Il. α, de Thetide legitur Λισσόμενη προσέφη Διὰ Κρονίωνα ἄνακτα. Sic Apollon. Argon. 2, θεοὺς λίσσεσθαι. Alicubi verò accuſatiuo perſ. additur datiuus rei velut inſtrumentalis. vt Od. λ, Τοὺς δ' ἐπὶ δυχωλῆσι λιτῆσί τε ἔντεα νεκρῶν Ἑλλισάμην. Sed pleruncque ponitur infinit. omiſſo accuſ. cuius hoc exemplum eſt aliquanto pòſt, — αὐτὰρ ἔγωγε Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μενεαινῶν χόλον. (vbi hoc etiam obiter animaduerte quis hic ſit vſus datiui caſus, ne te vulgata ad verbum interpretatio decipiat, quæ habet Precor Achillem. hanc enim ſequendo, diceremus λίσσομαι iungi etiam datiuò: cuius alioqui conſtructionis exemplũ nullum affertur. & multo etiam conuenientius eſt illi loco Ἀχιλλῆϊ exponere τοῦ εἰς Ἀχιλλῆα, ſeu κατὰ τοῦ Ἀχιλλῆος. perinde acſi dixiſſet περὶ αὐτοῦ τοῦ χολοῦσθαι τοῦ Ἀχιλλῆϊ) Sic Il. θ, Λισσόμεθ' ἡμῖν πιθέσθαι Ἀθηναίης πολιούχου. Et Il. τ, Λισσόμεθ' ἀλλήλοιν τε καὶ ἀλλοτρίοισι γεραιοῖς, rogantes vt prandium sumeret. ‖ Item λίσσομαί σε τοῦτο, (ſed rarius) vt Odyſſ. ρ, v. 138, Τοῦτο δὴ αὖ σε ἐρωτᾶς καὶ λίσσεαι. At in v. l. affertur pro huius conſtructionis exemplo, ex Odyſſ. (non addendo quoto libro) λίσσομαι ὑμέας τοῦτο. vbi ſubaudiri dicitur εἰς. ‖ Inuenitur λίσσομαι præterea cum genit. ſub. præp. ὑπὸ, vel διὰ. vt quum dicitur λίσσεσθαι γούνατα, cum aliis pleriſque locis, tum Il. ι, v. 451, ἦ δὴ αἰεν ἐμὲ λισσέσκετο γούνατα. vbi annotat Euſtath. vel eſſe defectum præpoſitionis, vt ſit pro ὑπὸ γούνασι, ſeu διὰ γόνατα: vel deeſſe participium, vt ſit pro ἀπτόμενος γούνατα. (cuius ἐλλείψεως mẽtionem & paulo pòſt faciam) Alicubi verò ὑπὸ adiungitur. vt Odyſſ. ο, v. 261, & 262, Ὦ φίλ', ἐπίσχε θύραν κιχάνω τοῦ δ' ἐν χώρῳ, Λίσσομαι ὑπὸ θεῶν καὶ δαίμονος, ſupplex oro per ſacrificia, & per ipſum numen. At verò Il. ο, v. 660, Λίσσεθ' ὑπὸ πιείων γουνούμενος αἰ δ' ἔα ἕκαστοι, iungitur ὑπὸ πιείων potius cum γουνούμενος, quum ſequatur verſ. 665, Τῶν ὑπὸ ὀφθαλμῶν ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρείποντα, vbi etiam additur infinitiuus. (Commiſit autem errorem ibi quoque vulgata ad verbum interpretatio quæ ὑπὸ πιείων quod ſonat Per liberos, exponit Pro liberis.) ‖ Vt autẽ hic λίσσεσθαι γουνούμενος, ſic & Il. χ, Λίσσονθ' ἑζόμενον γουνούμενοι. quo vtitur & alibi. Nihil eſt autem aliud ἐλίσσεσθαι γουνούμενος quàm ἐλίσσεσθαι γούνων, quo ſæpe vti hunc poetam dictum modò fuit. Sed quod ad ἔλλειψιν attinet quæ eſt in hoc loquendi genere, malim dicere ſubaudiri λαβὼν quàm præpoſitionem ὑπὸ, aut διὰ, cum Euſtathio. quoniam inuenio apud eundem Homerum Od. ζ, Ἡ γουνῶν λίσσοιτο λαβὼν δεξιτερὴ κουρίδιον. Et Odyſſ. κ, Αὐτὰρ ἐγὼ μάρψας λαβὼν ἐλίσσετο γούνων. Poteſt autem & ἁψάμενος ſubaudiri eodem ſenſu, quum legitur Iliad. υ, — ὁ μὲν ὕπτιος χείρεσι γούνων, Ἑλόμενος λίσσεσθαι. (Quæ loquendi genera varians dicit Iliad. λ, Νῦν αὖτέ σε πᾶσι γουνοῦμαι ἐμὰς ἥκεσθαι Ἀχαιοὺς. At verò λισσομένη Thetis Iliad. ζ, γουνοῦται ἔκαστα, itémque ἐλλάσσε χολοῦ θυμόν) Sed quicquid ſit quod in hoc loquendi genere ſubaudiri debet, ſciendum eſt ei reſpondere quod dicimus vernaculo ſermone, *Prier a deux genous*, quum dicimus *Il m'a prié a deux genous*. pro *Il m'a priése mettant a deux genous*.

Λίσσομαι in futuro ſcribi vnico σ annotat Euſtathi9, de qua ſcriptura diſſeram in Λίπομαι.

Eſt & actiua VOX Λίσσω apud Euſtathium, ſcribentem Λίσσω originem fortaſſe habuiſſe à verbo Λίπτω, q eſt ὀπτυμῶ. quia ὀπτυμεῖ πνὶ καὶ ὁ λισσόμενος τοῦ πνος. Quinetiam apud Heſychium legimus Λίσσει expoſitũ τοῦ θρέψει, vt ſit à Λίσσω.

C. Τριλισσος, ου, ὁ & ἡ. Ter precibus petitus, ſeu expetitus, Ter optatus, id eſt Sæpe optatus. Homerus Iliad. θ, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Ἀτασθαλίη τριλίσσος ἐπὶ λυδε νύξ ἐρεβεννή. id eſt, ἡ πολυλιπαίδυπος, πολύδυκτος, ex τρεῖς, quod pro πολλὰ accipitur, & λίσσεσθαι. vt ait Euſtath. ſed malim ex aduerbio τρὶς, vt ſit τριλισσος pro τρὶς λισσος. Scribitur ET Τρίλισσος. vt τριλίσσοις Ἰβήνας, quod Euſtathius affert ex Dionyſii libello De ſitu orbis.

C. Πολύλισσος, VEL Πολύλισσος, Multum precibus petitus, ſeu expetitus. idem quod proximè præcedens τριλισσος, quum in eo τρὶς ponatur pro πολλακις: & qui eſt ſæpe optatus, idem & multum ſit optatus. Vtitur autem hoc idem poeta qui & illo, videlicet Homerus Odyſſ. ξ, Καὶ δὴ αἴκε ξ' ὀνῆ' ἐστὶ πολύλισσον δέ σ' ἰκάνω. Sed ſcribitur & πολύλισσος, non geminato λ. (Quinetiam pro illo nomin. ſcribitur & accuſ. in multis exempl. exponitúrque actiuè Valde ſupplex) ITEM Πολυλλιπὴς pro πολύλισσος. ex Nõ no, πολύλλιπος πρὸς λή. Ex eodẽ, θεὸς πολύλλιπος, deus multis precibus orandus. F

¶ Λίπομαι, idem quod λίσσομαι, ſed non perinde vſitatum, Homerus Od. ξ, Πόφρων κεν δ' ἵππῳ Διὶ Κρονίωνα λιπόμην. Idem Iliad. π, Οἶ αὖτ' ἀπὸ τοῦ ἀπὸ πε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. vbi annotat Euſtathius, λιτέσθαι quod παροξυνέται, ſicut λαβέσθαι, grammatico cuidam quem Aſcalonitam vocat, placuiſſe προπαροξύνειν, vtpote ab indicatiuo λίπομαι; ſed admittit potius alteram ſcripturam. Apud eundem Euſtathium Heraclides doctiſſimus (meo quidem iudicio) grammaticus. ſcribit ex Λίσσομαι factum eſſe Λίπομαι, deinde omiſſo altero σ. Λίπομαι. quam opinionem refert Euſtathius poſtquam dixit, ſequẽs alios quoſdam grammaticos, λίσσομαι dici in præſenti gemino σ, at λίσσομαι in futuro, vnico σ. & λίπομαι ac λιπόμβροι ſcribi unico π, nõ λίππομαι & λιππόμβροι gemino, quòd ſit tertiæ coniugationis barytonorum. Et actiua VOX Λίπω apud Euſt. ſed abſque exemplo.

Λιτὴ, ῆς, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Obſecratio. Sed vſurpatur potius numerus pluralis. Homerus Od. λ, Τοὺς δ' ἐπὶ δυχωλῆσι λιτῆσί τε ἔντεα νεκρῶν Ἑλλισάμην. Cæterùm quòd ad huius nominis formationem attinet, eã magis probo quam minus probat Euſtathius. Scribit enim pagina 725, καὶ ἡ λιτὴ δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ γίνοιτο ἂν ὀνόματος [videlicet τοῦ λίσσεσθαι,] Ὑποστολῇ ἐπαθε τὸ σ. ſed interiicit per parenthesin, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ λίπα τοῦ ἀγαπᾶν. Gregor. vſus eſt de precibus quæ funduntur Deo. ‖ Λιταὶ Homero ſunt etiam Deæ præſides ſupplicationum ſeu

ſupplicum precum. HINC Λιτήσιος, adiect. vt λιτήσιος αὐχὴν apud Nonnum, Supplex ceruix.

¶ Λιταυδύω, idem quod λίζομαι, ſeu λίωμαι, Supplico, Supplex oro. Hom. Il. χ. Πάντας δ' ἐλλιταύδυε κυλινδόμενος κατὰ κόνιν, vbi tamẽ ſcribitur & ἐλιταύδε vnico λ, ſicut & Od. η, in loco alioqui ſimili, Θαύμαζον δ' ὁρόωντες ὁ δ' ἐλιταύδυε Ὀδυσσεύς. Sic autem & ἐλισσάμενα quædam exempl. habent, vbi reliqua ἐλισσάμενα vnico λ) Interdum cum infinitiuo. ſicut λίσσεσθαι. vt Il. ψ. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευε Ἐλθεῖν. Sic Heſiodus, — φίλοις λιταύδυε θεσπὶς Μὴ πω συμφέρεσθαι. Additur etiam ei interdum genit. γονάων, ſicut & verbo λίσσεσθαι addi antea docui. Vtitur autem hoc verbo & Xen.

Λιτανεία, ας, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Precatio, Obſecratio. Hinc Gallicum Letanies pro Litanies.

Ἀλιτάνδυτος, ου, ὁ & ἡ, Cui ſupplicari non poteſt. vel A ſupplicationibus & precationibus alienus. Qui ſupplicãdo exorari nõ poteſt. vnde exponitur & Inexorabilis. In Epigramm. epitheton eſt τοῦ ἅδου, id eſt orci.

Α' ΛΙΤΈΩ, ῶ, ν ΕΙ Ἀλέπω, Pecco, Delinquo. Et propriè quidem Pecco ea quorum venia ſupplicanti dari non debet. Sic autem expono, ſequens eam deriuationem quam affert Etymol. dicens à λιτὴ fieri ἀλιτῶ, & eſſe λιτὴς καὶ ἱκεσίας στερόμενος, id eſt Precatione & ſupplicatione priuor. ¶ Exponitur autem ἀλιτῶ & Scelus admitto. vel Admitto quidpiam in aliquem. Propriè autem (ſecundum quoſdam) Admitto quidpiã in Deũ. Redditur alicubi & verbo Violo, necnon verbo Offendo. Hom. Il. ι, Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. vbi ſcholiaſtes exponit ἥμαρτεν. Bud. Scelus in me admiſit & noxam. Heſiod. in Aſpide, Ἦ τ' μετ' ἀθανάτοις μάκαρεσσ πόλυμπον ἔχουσι, Ἥλιτεν Ἀμφιτρύων (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἦν δέ τ' πεῖς θήσῃ, κωλύετω υἷέα μήτηρ. (vbi legitur & ἀλιτῇ, quod fuerit ab ἀλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſeæ ε, Ἀ Ϛλωαίῳ ἀλίπετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ο, — ἀλλὰ νῦν μάλλω Ἀθανάτοις ἀλιτόμην. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμά. legitur enim ibi, — Διὸς δ' ἀλίτομαι ἐφετμά. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos. Iliados τ, — ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοσθ' ὅσις σφ' ἀλίτῃ) ὀμόσσας. Sed etiã ſi concedamus hoc verbum accipi aliquando pro Decipere, non eſſet neceſſe hîc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quũ ſequatur relatiuum nominis θεοί.

Ἀλιτήμορος Euryſtheus apud Heſiodũ, Peccans, Peccator, vel Nocens, Οὐχὶ πάμπαν ἀλιτήμορον Εὐρυσθῆα. At verò apud Homerum ἀλιτήμορος inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. σ, — οὐ μὴν ἔτι θεοῖς ἀλιτήμορός ἐστιν. vbi Euſtath. exponit ἐφάμαρτος. qua voce & ἀλιτήμων ab eo exponi dictũ antea fuit. Sed quia potuiſſet Homerus vti accuſatiuo θεοῦ, ſi ita voluiſſet vti hoc participio ſicut & verbo vtitur in locis antè citatis, ſunt qui exponere malint paſſiuè Diis exoſus ob peccatum. Malit verò forſan aliquis θεῖς accipere pro Deorum teſtimonio, vel Deorum iudicio. quod tamen durum mihi videtur. Cæterùm ἀλιτήμορος pro ἀλιτόμορος eſſe traditur. qui metaplaſmus in aliis quibuſdam participiis inuenitur.

(Ἀλιτεῖν pro ἁμαρτεῖν, ſeu ἁμαρτεῖν, aut ἀποτυχεῖν, à quo cum alia, tum ἀλιτόμορος, vide infrà)

Ἀλείτω habet aor. 2, ἤλιτον: vnde Ἀλιτρὸς, fortaſſe autẽ & Ἀλιτήμορος, ac per ſyncopen Ἀλιτὸς. Inde & vox illa Homerica Ἠλιτόμορος, pro qua quidam Ἀλιτόμορος. Et Ἀλιταίνω, quod eſt ἁμαρτάνω. Et ἀλιτάω, itidem. Et Ἀλίτεια, quod eſt ἁμαρτία. Et Ἀλιτήμων, ſignificans ὁ ἐφάμαρτος. Et Ἀλίτημα, ἁμάρτημα. Et Ἀλιτήμορος, ὁ ἀφρόνων. Quibus ſubiungit Euſtath. Et hæc quidem ex ἤλιτον & ἐλιτῶ, id eſt, ex aoriſto ſecundo, & futuro ſecundo: at verò ex præſenti ἀλείτω, fit Ἀλείτης, i. ὁ ἁμαρτωλός. Pro quo apud Lycophronem EST Ἀλοιτὴς, in quo analogia melius ſeruatur. Hactenus Euſtathius. Etymologiſtes autem ita ſcribit, Ἀλίτω, eſt ἁμαρτάνω. Eſt & barytonum & circumflexum. nam à λιτὴ fit Ἀλιτῶ, quod eſt λιτὴς καὶ ἱκεσίας στερόμαι. vnde Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. Quibus addit, vſum circumflexi hîc eſſe, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς. (vbi ſi pro ἀλίτηται ſcribas ἀλίταμαι, erit hemiſtichium ex Il. ω) His ſubiungit, Ἀλιτία, τὸ ἁμαρτάνειν, ἀδικεῖν, & Ἀλιτήμων, ὁ ἄδικος. Idem verò rurſus in Ἀλιτήμων, ſcribit ab ἀλιτήσω futuro verbi circumflexi Ἀλιτῶ, fieri ἀλιτήμων, vt à φιλῶ, φιλήσω, φιλήμων. Hactenus & ille: (apud quem pro illo Ἀλιτία reponendum puto Ἀλιτεῖν) Supereſt vt de his deriuatis agam, eo quidẽ ordine quẽ aptiſſimum eſſe indicabo, pro ea quam & alibi tenui methodo, quum contrà ab Euſt. ea miſceri omnino videamus.

Ἀλίτης, vide infrà in Ἀλείτης, poſt omnia deriuata habentia ſimplex ι,

Ἀλίτημα, ατος, τὸ, Peccatum, vel Scelus, Flagitium. HINC Ἀλιτήμων, ονος, ὁ & ἡ, Peccator, Peccatrix. Nonnus, Εἵνεκα δυσεβίης ἀλιτήμονος, propter impietatem peccatricẽ, vel ſceleratam. ¶ Ἀλιτήμων quidam expoſuerunt ἀλιταίδυτος, id eſt, Cui ſupplicari non poteſt, Qui ſupplicando exorari non poteſt, Inexorabilis. Il. ω, Οὔτε γὰρ ἐν φρεσὶν οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀδήμων. quia ſequitur, Ἀλλὰ μαλ' ὀδυσσάμενος ἱκετεύσατο, θυμόν. Sic igitur fuerit ἀλιτήμων dictus quaſi λιτῆς ἀστοχήσας. Affertur tamẽ alia expoſitio ab ipſo etiam Euſtathio, vt videlicet ἀλιτήμων fit ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τὸ δίκαιον. id eſt, Qui ſponte ab officio aberrat. Budæus autem vertit, Qui ſciens prudénſque peccat. Ex qua interpretatione non animaduertitur, (quod tamen animaduertendum eſt) exponendo ἀλιτήμων poſteriore iſto modo. eſſe ab ἀλιτεῖν ſignificante Aberrare, de qua ſignificatione dicam infrà.

Ἀλιτηρὸς, ET Ἀλιτήριος, ου, ὁ, Peccator. Sceleratus, Flagitioſus. Euſtathius ex ἤλιτον vult eſſe factum ἀλιτηρὸς & ἀλιτήριος. & Heſychius ἀλιτήριος ex ἀλιτήριος per ſynæreſin eſſe deductum contendit. (ſicut Etymol. per ſyncopen) nam ita repono Heſychii locum. ἀλιτήριος καὶ τὸ σωφέρον ἀλιτῆς. Eſt tamen vicinior ex ἀλιτηρὸς deducto τὸ ἀλιτῆς. Etymologiſtes ita format: Ex ἀλίτης fit ἀλιτὴς, (vt ἀρότης ex ἀρότης) vnde ἀλιτήριος, ſicut ἀστὴ fit σωτήριος. At Plutarchus vult eſſe dictum ὁ ἀλύσκων τὴν μοχθηρίαν καλῶς ἔχῃ, id eſt, Quem vitare ob improbitatem bonum & vtile eſt: reprehendens hanc etymologiam, ὡς τὸ ὀπτηρὸν ἐστι τὸ ὀπτῶν ἀλοῦπα καὶ ἁρπαζοίπα, id eſt, Ab obſeruando, tempore famis, eum qui moleret, & farinam diripiendo. Attulerunt autem & alias deriuationes alii.

Ἀλίτηριος, (inquit Budæus) Pernicies, Internecio, Peſtis: de homine dictum. Demoſth. Pro corona, de Æſchine, οὐκ ἀξιῶν ἐκείνῳ χρῆσθαι κοινῷ ἀλίτηριον τῇ μετὰ ταῦτα ἀπολωλεκότων ἀπόστασιν εἰπόντι. Æſchines contrà de Demoſthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλίτηρε. Andocides, ὡς Ἱππόνικος ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτῷ πολλὰ πράττειν αἰσχρά. Idem, οἰόμενος σοῦ μὲν Ἱππόνικος οὐδ' αὐτὸ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς αἰσχρὰ πράττει ἐκείνου πλούσιον. ¶ Dicitur ἀλιτήριος, etiam ὁ αἰσχρὸς καὶ ἐνεχυρίαστος τῆς μιάσματος, qui piaculum admiſit in Deum. Ariſtophanes, οὐκ ἀξιῶν ἀλιτηρίων σε φήμας γεγενέσθαι τῆς τοῦ Synef. ad epiſcopos, ἀλλὰ ὡς ἀλιτήριος ὢν τοῦ Θεοῦ Plato epiſt. 7, νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἢ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν αὐτομία καὶ ἀθεότητι.

HINC Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Piacularis. vt οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Platonem De leg. Item, ἀλιτηριώδους τύχης κοινωνῶ. ¶ Apud eundem ἀλιτηριώδης, Exitialis, Peſtifer, οὐδεὶς ὅστις δύναμιν ἑκὼν εἶναι ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ ἥξει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, Nemo vltro ad poteſtatem accedit ſibi ſuóque generi in omne tempus peſtiferam.

Ἀλιτὸς, οῦ, ὁ, Peccator, Sceleratus. Qua ſignificatione Peccator vſurpatur etiam in Bibliis, non ſimpliciter pro eo qui peccat. Il. θ, — αἰὲν ἀλιτοῦς. Callimachus, — ἑκὰς ἑκὰς ὅσπερ ἀλιτοῦς. Per ſynæreſin ex ἀλιτήριος factum putat Heſychius, per ſyncopen Etymol. COMP. Ἀλιτόβιος ET

ET Ἀλιτρόβιος. Ἀλιτρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀλιτρὸς & βίος, Sceleratam vitam agens, Scelerate viuens. vt ἀλιτροβίου ἀσμος, apud Nonnum. ET Ἀλιτρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex ἀλιτρὸς & νόος, quaſi Peccans mente, vel Peccatricem mentem habens. Capitur pro ſimplici ἀλιτρὸς, id eſt Peccator, Sceleſtus.

ITEM Ἀλιτρία, ας, ἡ, Peccatum: & pro eodem Ἀλιτροσυνή. Heſych. Apud Suidam & Euſtathium ſcribitur ἀλίτεια. cum accentu in antepenultima. ET Ἀλιτρίας, ου, ὁ, Peccator. Heſych.

HINC Ἀλιτραίνω, Pecco, Scelerate ago. Heſiod. ἕως ἀλιτραίνει. ET Ἀλιτραίνομαι, idem. vt apud eundem, — ἀλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα. vbi tamen alii codices ἀλιταίνεται habent.

Ἀλιτύω, idẽ quod ἀλείπω, ſiue ἀλιτέω, Pecco, Suid. & Euſt.

Ἀλιτύομαι, idẽ. Inuenitur & vox paſſiua Ἀλιταίνομαι, pro eodem: cum accuſatiuo itidem vt ἀλείπω & ἀλιτῶ. Heſ. in Erg. Ὅς τέ τευ ἀφεσσίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα. Qui peccat in orphanos. Vel, Qui erga orphanos ſceleratè ſe gerit, Qui orphanos violat. vbi & ἀλιτραίνεται legitur. Alteram tamen ſcripturam agnoſcit Etymol.

AT VERO Ἀλείτης ab Ἀλείπω. Eſt autem ἀλείτης idẽ quod ἀλιτρὸς, Peccator, Sceleratus. Od. υ, — φάτο γὰρ πόσαδε ἀλείτης. Sed ſcribitur ETIAM Ἀλίτης apud Etymol. Heſych. à quo exponitur nõ ſolùm ἁμαρτωλὸς, ſed & ξένος (quæ ſignificatio ad alteram verbi ἀλιτεῖν ſignif. pertinet, de qua mox dicã) ITEM Ἀλοιτὴς apud Lycophr. Peccator. Euſt. Vide Heſych.

¶ Ἀλιτεῖν eſt etiam Aberrare, ἁμαρτεῖν ſeu ἀφαμαρτεῖν, ſeu ἁμαρτεῖν. Sic Euſtathius NOMEN Ἠλίδαπος per ſyncopen pro ἠλιτόδαπος dictum eſſe tradit, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τὴν ὀκεῖ βάσεως. quod eſt (inquit) ἀποτυγχάνειν καὶ ἁμαρτεῖν. Sic etiam ἠλιτόμηλος idem exponit ὁ ἀλιτόπους τοῦ μήλου, id eſt ὁ ἀποτυχὼν τοῦ σωτηρίου ἐνιαυτοῦ τοῦ πικροῦ μήλου. Sic autem & ἀλιτήμων (de quo antea dictum fuit) ſi exponatur Qui aberrat ab officio, fuerit ab iſto ἀλιτεῖν. Ad quod pertinentia compoſita ſubiungam.

C. Ἀλιτόμηλος, ου, καὶ ἡ, Aberrans à mẽſibus. Non aſſequẽs iuſtum menſium tempus, Natus nondum completis menſibus, vel ante exactos menſes. Apud Hom. EST Ἠλιτόμηλος, verſo α in η, (non aliam, credo, ob cauſam quàm ad productionem ſyllabæ alioqui breuis, vt in omnibus exemplis antè citatis videre eſt) Il. τ, Ἦ σ' ἐκύσε φίλον υἱόν, ὁ δ' ἑβδομος ἐσκικε μείς· Ἐκ δ' ἄρα τεφρὸς δὲ καὶ ἠλιτόμηλος ἔοντα. Vno verbo ἀλιτόμηλος à quibuſdam redditur Exterricineus. quã interpretationẽ non approbo. nam ita Feſtus, Exterricineus quoque dicitur & qui ante tempus natus, vel potius electus eſt. Dictus autẽ exterricineus, quòd eum mater exterrita aluo eiecit. Hæc Feſtus. ex quibus patet exterricineum numerandum inter ἐξαμβλώματα ſiue ἐκβρώματα, à quibus grammatici ἀλιτόμηλον diſtinguunt.

C. Ἀλιτημορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mẽte captus. ἀφρόνων à Suida exponitur & Euſt. ſed hic ſcribit per ω, ille per ο. Videtur certè & hoc adiectiuum eſſe ab illo ſecundo ἀλιτεῖν, ſed de voce cũ qua cõpoſitum eſt, meritò dubitauerimus.

C. Ἀλιτόκαρπον. Etymol. & Heſ. exponũt ματαιότεκνον, i. vanam ſeu inanem habentem prolem. q. d. Qui aberrauit à ſpe quam de prole conceperat.

C. Ἀλιτοέργος, ου, ὁ, Qui aberrauit ab opere ſuſcepto, Qui cõpos voti nõ fuit. vt ὡς θάνεν ἠλιτοέργος. quod affert Suid. exponens τὸ ἔργου ἀποτυχόν.

¶ A B Ἀλιτεῖν autẽ pro Vagari videtur ESSE Ἀλίτης, quod Heſychius exponit ξένος, id eſt Peregrinus. ET Ἀλιτήριος pro errone. ITEM Ἀλιτόβιος, (nã apud eũ mendoſum eſt Ἀλιτόβριος) quod exp. Qui ex erratione viuit ſiue ex erroribus, Qui ex vagatione victum quærit. Videtur autem error contigiſſe apud eum ex altera voce Ἀλιβόβιος. Niſi fortè dicamus eũ Ἀλιβόβιος ſcripſiſſe, vt ἀλιβὸς duobus modis accipiatur in hoc compoſito, & pro peccatore, (iuxta ſuperiorem expoſ.) & pro errone. nam Heſ. etiã ἀλίπλω in vtraque ſignif. accepit: quũ expoſuit ἁμαρτωλὸν & ξένον. Sic ETIAM Ἀλιτήριος, (contrà quàm alii omnes) inter cætera vult ſignificare πλανήτης. id eſt erro. Aut igitur mutata ſede literæ ρ lego ἀλιτροβόιος, vti dixi: aut ea certe litera ablata ἀλιπήβιος.

ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ,

η, ὁ, Conuitiator, Qui probro afficit, Maledicus. Plut. Apophth. de Philippo, τὴν τοῦ λοίδορον ἐξελάσαντα τῶν φίλων κελεύοντων, καὶ ἔφη πιθανὸν, ἵνα μὴ θελέτων ὁ πλείοσι κακῶς λέγῃ. eſt igitur λοίδορος, qui vel coramẽ vel abſens alicui maledicit. ¶ Item adiectiuè apud Syn. ep. 67, γέγονεν αἰσχυνὴ τὸ γραμματικὸν τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἁπασιν ἀναγωνιῶν, librũ maledicũ & famoſum recitari. Et τὸ λοίδορον, Maledicentia, vel Cõuitia. Plut. Pol. præc. Δημοσθένης ὁ τοῦ δικανικοῦ τὸ λοίδορον ἔχει μόνον, εἰ δὲ Φιλιππικοὶ καταρθύσεισι καὶ σκώμματος καὶ βωμολοχίας ἀπάσης. vbi τὸ λοίδορον & σκῶμμα ferè ſynonymos accipit. Vide infrà ex Plut. λοιδορεῦντες ἢ σκώπτοντες.

C. Φιλολοίδορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui conuitiari & maledicere amat, Qui libenter cõuitiatur & maledicit. Demoſth. Pro cor. ὁ φιλολοίδορον ὄντα φύσει.

Λοιδορία, ας, ἡ, Conuitium, Maledictum: interdum pro ipſa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸ ἔλκει τὰς λοιδορίας. Thuc. βοὴ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους αὐτοφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον τῶν παραγγελλομένων, mutuis conuitiis & iurgiis. Demetr. Phaler. φεύξόμεθα τὰ σκώμματα ὡς τὴν λοιδορίαν. Demoſth. Pro cor. ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ πρὸς πλακισμόν. Idem Philipp. 4, τὸ πρόχειρον εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες. Idẽ in orat. Pro cor. quid inter λοιδορίαν & κατηγορίαν diſcriminis ſit, docet, quum ait, πῶς μὴ κατηγορίαν ἀδίκημα τοῦ ἔχειν ὧν ὀν τῆς νόμοις εἰσὶν αἱ ἡμωρίαι, πῶς δὲ λοιδορίαν βλασφημίας ἃς καὶ πῶς αὐτοῦ φύσιν ὅσις ἐχθροῖς πρὸς ἀλλήλων συμβαίνει λέγειν.

Λοιδορέω, ῶ, Cõuitior, Maledico, Probris inſector, Probroſe obiicio. Ariſtoph. Nub. λοιδορεῖσί με. Idem Equit. Λοιδορῆσαι τοῖς πονηροῖς οὐδὲν ἐστ' ὄνειδος ὄν, Ἀλλὰ μὴν τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις οὐ νομίζετ'. Plut. De ſolert. anim. ἰχθῦς δὲ, τοῖς ἅμα θεῖς καὶ αἰσθήσεις, λοιδορεῖν ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν. Idem in Apophth. οἰμώξεται εἰ μὴ μακρότερον ἀπεστάτει λοιδορήσετε ἡμᾶς, de Antigono, cui maledicebant in tentorio milites abeſſe eum putantes, quum adeſſet. Idem, ὁ λοιδορῶν ἕτερον οἷς αὐτὸς ἔνοχος ὄντα, οὐ λανθάνει, λοιδορῶν μᾶλλον ἑαυτὸν ἢ ἐκεῖνον. Ab Iſocrate in Buſir. encomio, ſynonymos dicitur λοιδορεῖν τινα, & βλασφημεῖν τοῦ τινος. Et Λοιδορούμαι, Conuitiis afficior, Probris afficior, Maledicitur mihi. Iſocr. βύροι δ' αὖ τις αὐτὸς ἐν μὴ τοῖς πρὸς ἀλλήλους σωφρόσιν λοιδορούμενοι καὶ λοιδορουμένοις. Idem in Buſir. encomio, πρὸς τοῖς λοιδορουμένοις ὑπ' αὐτοῦ μᾶλλον ἀγαπώμενον ἢ πρὸς τοῖς εὐκωμαζομένοις, conuitio affectis. vbi nota ſibi opponi λοιδορεῖσθαι & εὐκωμαζέσθαι. Plutar. Pol. præc. τὸ λεχθὲν ὑπὸ ῥώμης σωφρόνως τοῦ λοιδορουμένου, ὅτι τοὺς λοιδορήσαντας αἱρεσιώτας ἔσεσθαι. Idẽ in Apophth. λοιδορηθεὶς εἰς τὴν ὀμμάτων ἀφένειαν, Ἀνθρώπινον (ἔφη) πάθος ὀνειδίζεις. vbi ſynonymos ponũtur λοιδορεῖν & ὀνειδίζειν. Λοιδορεῖσθαι accipitur etiã act. pro λοιδορεῖν. vt Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ, ἀπεκρίνατο. quod Cic. Seriphio in iurgio reſpõdit. Plerũq; cũ dat. Luc. τί μοι λοιδορῇ; Plat. Char. λοιδορουμένοις ἀλλήλοις. Et cum accuſ. rei. Æſchin. De malè geſta legatione, λοιδορίας ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις. Et cũ dat. inſtrumẽti apud Syn. ep. 79, ἐγκραζῶν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρίς, καὶ τοῖς ἐξ ἀμάξης λοιδορησάμενος, cõuitiis illis maledicẽs quæ tãquã è plaſtro iactari ſolent. Item apud Plutar. εἰς δυσφήμειαν λοιδορεῖσθαι, quod Cic. dicit Ignobilitatem generis obiicere. Item ex Ariſtophane, περὶ πινόμαπος δὴ τοῦτ' ἐλοιδερούμεθα, pro De nomine hæc inter nos conuitia ingere bamus, Ita contendebamus. ¶ Item Reprehendo, Obiurgo. B. p. 334, ex Iſocr. Areop. Sic apud Plat. ep. 7, ὑπὸ πολλῶν δὲ τῶν τῆς πολιτείας λοιδορουμένης, expõitur, Quũ reſp. illius temporis improbaretur à multis. ¶ Item Increpo. X. Pæd. 1, ὁ τοῦτο μὲν δὴ ὁ θεῖος αὐτὸν ἐλοιδορεῖτο, cũ auunculus increpabat.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, Cõuitiũ. Probrũ. hoc eſt, Idipſum quod probroſè obiicitur. Ariſtot. Eth. 4, c. 8, τὸ δὲ σκῶμμα, λοιδόρημά τι ὄζει. Et λοιδόρημα τιθέναι τινα, Conuitiis vexare, Probris inſectari. Plut. De exil. τὸν πλουτοῦντα λοιδόρημα ποιοῦσιν, καὶ τὸν φαλακρὸν, καὶ τὸν μικρόν. VNDE Λοιδόρημα τον, Conuitiolũ. Ariſtot. Rh. 3, ὁ Δεινοφάνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις αὐτὸ μὲν χρυσὸν χρυσοδάκτυλον, αὐτὸ δὲ ἱμάτιον ἱματοδάκτυλον, αὐτὸ δὲ λοιδορίας λοιδόρημάτων: de ὑποκορισμῷ loquens, ὃς ἔλαττον ποιεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.

C. ΑΝΤΙλοιδορέω, Conuitium regero, Vicissim conuitior, Maledicta regero. vt λοιδορωῦντας αὖ πὰ λοιδορεῖν. Suetō. dicit Remaledicere.

C. ΔΙλοιδορέω, Conuitiis lacero, Conuitiis proscindo, Cōuitia dico, Maledictis insector. Et διαλοιδοροῦμαι pro eodem. Aristoph. διαλοιδορεῖται Προδίκῳ. Sic Demosthenes contra Midiam, ὡς σὺ ἐδιώχεραινον ὅσοι τὸ πρᾶγμα καὶ οὐδετέροις ἔπιθεν, ἀπειλήσας καὶ λοιδορηθεὶς, ἀπελθὼν τί ποιεῖ;

Διαλοιδόρησις, Maledictio, vel Maledicentia. aut, Conuitiū, Maledictum.

ΛΟΥΩ,

Eut. σύσα, Lauo. Iliad. ω, & Odyss. ο, — δμωαὶ λοῦσαι καὶ χρῖσαι ἐλαίῳ. Iliad. π, — λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Odyss. η, Ἐ μοι σῶπν ἔδωκαν ἁλὶς ἠδ' αἴθοπα οἶνον, Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ. Athen. lib. 8, ex Hegesandro, οὐκ εἶα τὸν παῖδα ἀλεῖψαι τὸν ἰχθύν, ἀλλὰ λοῦσαι. Et Λούομαι, Lauor, vel Lauo me. Iliad. ζ, & Iliad. ο, Εἰωθὼς λούεσθ' εὐρέος ποταμοῖο. Odyss. ο. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους ἔστησε εὐξέστας λούσαντο. Epigramm. libro 2, Λουσαμένη ποτὶ τὸν Ὀνησιμος εἰς βαλανεῖον, lotum iuit in balneum. Sic Aristoph. εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. Plutarch. Symp. sept. sapientum, καὶ λούσασθαι μὴ ὁ Θαλῆς ἐκ ἠθέλησεν. Ἀλλὰ μικρὰ δεῖσθαι. Xenoph. Pædiæ 8, λούσασθαι αὐτὴν ἐκέλευον. Idem in Symp. εἰ μὲ γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὴ καὶ λουσάμενοι πορεύονται. Idē. Hell. 7, τοῖς μὲ λουσαμένοις, πεῖ δὴ οὐ πιεσμένοις. Plut. Problem. Rom. λούσασθαι πρὸς τὰς θυσίας ἀπὸ τῶν Θουβρέως. Plato Symp. λελουμένον τε καὶ ἐβλαυτας ὑποδεδεμένον. Dicitur autē propriè λοῦειν de corpore, sicut νίπτειν de manibus, & πλύνειν de pannis. Poetica verò resolutione pro Λοῦσαι DICITVR Λόεσαι, ET Λοέσσασθαι pro λουσάσθαι. Od. τ, Ἡ ἄθεν ἢ μάλ' ἥεα λόεσαί τε χρῖσαί τε. Odyss. α, — λοεσάμενός τε παραπτυμένος τε φίλοισι κήρ. Il. φ, — λοέσσαι ὑφος ποταμοῖο, pro ὅθι ποταμοῦ, vt Eust. tradit. Hesiod Erg. Εὖτε λοεσσαμένη τέσσερα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ Χερσαμένη. Atticè autē pro Λούομαι DICI Λοῦμαι, testatur Thomas magister. Vnde X. Pæd. 4. ἐλοῦτο, καὶ ἱμάσα μεταλαβόντες τοῦ ἱππικοῦ. Aristoph. Pluto, ἐνὴρ γέρων ψυχρᾷ παλαίᾳ λούμενος, pro ἐλούετο & λούμενος. Itidem actiua voce apud eūdē Aristoph. in eodē Pluto, Πάντων μὲ αὐτὸ ὅθ' ἁλάσπαν ἤρεῖν. Ἐπιτ' ἐλοῦμεν. pro ἐλούομεν. Similiter & Λούσαι pro λουεσθαι. vt apud Hom. λοῦσαι ποταμοῖο ῥοῇσιν. Ponitur tamē à grāmaticis aliud THEMA, Λοῶ, ET Λοέω: vt videlicet λοῶ fit primitiuum, & inde λόεω, ex quo λούω. A λοῶ autem est ἔλοε, lauabat, pro ἔλουε. Od. κ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους ἔστασα, λόε δὲ πόδας μεγάλους, Θυμῆρες κεράσασα. ‖ Λοῶ Hippocrati est non solùm τὸ λούειν, sed etiam τὸ αἰονᾶν: similiter & λοῦσθαι. Gal. lex.

C. Ἄλουσία, ας, ἡ, Illuuies: quum videlicet aliquis non lauatur, sed illoūs permanet. Terent. Pannis obsita, neglecta, immunda illuuie. Alexis apud Athen. lib. 4, ἀσπάσαι, ῥύπον, Ῥίγος, σωπάν, συγκύπτ', ἀλουσίαν, de Pyrhagoricis. Eupolis apud Poll. αὐτὴ ποικίλη πινακὸν ἔχοντα ἄλουσία κόρα τε τεῖωνα. Sic enim legendū esse ex eius verbis patet, quāuis in vulg. ed. scribatur ἀλυπᾶ. ET Ἄλυπος, ου, ὁ ἡ, Illotus. Athen. lib. 4 ex Aristot. ἄλουτον καὶ κονιορτῶ ἤκειν πλήρη ὅθ' τὸ συμπόσιον. Plut. in Præcept. sanit. μὴ δεῖσθαι μηδὲ ὑποδύειν χρῆσθαι προφῆς ἀλούτοις. VNDE Ἀλυτέω, ῶ, Illotus sum vel Maneo. Hesych. ἀλυτᾶ, τὸ μὴ λοῦεσθαι· καὶ ἀλυτεῖν ὁμοίως.

C. Εὔλουσία, Mundities qua quis bene lotus est. Ἀλουσία κοιλίας. v. l. Purgatio ventris.

C. Θερμολουσία, Lauatio calidæ aquæ, vt Plin. loquitur: seu Lauacrum calidum. ET Θερμολουτέω, Calida lauor. Plutarch. An resp. capess. senibus, θερμολουσῶν ἢ καθεύδουσι μαλακώτερον.

C. Ψυχρολουσία, Lauatio frigidæ aquæ, Lauacrum frigidū. ET Ψυχρολουτέω, Frigida lauor, Frigido lauacro vtor. Plutarch. Erot. κονιεται δὲ ἢ ψυχρολουτεῖ. Idem alibi quoque eodem vtitur.

C. Νεόλουτος, ου, ὁ ἡ, Recēns lotus. Hom. Hymno 1.

Λουτήρ, ῆρος, ὁ, Labrum, Peluis, Vas ad lauādum. Philo De vita Mosis libro 3, τὰ ὀν ὑπαίθρῳ πρὸς τὸν τεῖχον καὶ τὸν λουτῆρα κατέχεεν, ὁπόρραίνων ἐπάκις, peluim, vt Turnebus vertit. Athenæus libro 5, ἰῶ δὲ καὶ βαλανεῖον τρίκλινον πυείας χαλκᾶς ἔχον τρεῖς, καὶ λουτῆρα πέντε μετρητὴ τὰ δεχόμενον, solium quinque metretarū capax, vt Bud. interpr. Idem eodem libro, λουτῆρες μεγάλοι δέκα, ἢ κρατῆρες ἑκκαίδεκα. VNDE Λουτήριον, ου, τὸ, Labellum. Athen. lib. 11, ex Diodoro de cotyla siue cotylo, πρόχοιν ὑπάρχειν λουτηρίῳ βαθεῖ. Anaxilas, τῆς βαλανείου οὐ πάθετε λουτήρια. i. λουτῆρας vt Poll. exp. Eidē verò λουτήρια sunt etiam βαλανεῖα, in hoc Æschyli loco, Λοῦσον, μιλῶ λουτήριον αὐτὸ δεύτερον, Ἀλλ' ὀκ μεγίστου ἡμαρῶς λουτηρίου. Idem alibi scribit λουτήριον fortassè capi posse pro ὀλκάδι, id est pro vase in quo abluuntur pocula. ET Λουτηρίαι Hesychio λουτῆρες, λουτρίδες. ITEM Λουτρίδες eidem Hesychio αἱ ἀεὶ τὰ ἔδαφος δύο παρθένοι, quæ & αὐτληρίδες. ET λουτρὶς ὦν Polluci τὸ δέρμα ᾧ ὑποζώνιωτοι αἱ γυναῖκες λουόμεναι ἢ εἰ λουσαι αὐτὰ, subligaculum quo lauantes præcinguntur. Theopōp. Τὰ δὲ περιζωσαμένοι ὥστε λουτρίδα κῆ δεσμοὶ ἢ τὰ ἐπίπασι. Phereer. Ἡ δὲ μὲ ὦ λουτρίδα πρεζίτω). Idē & ὑπόζωμα dicitur. A Λουτὴ autē est ET Λουτρόν, Labellum in v. l.

Λούτειον, ET Λοῦτρον, ου, τὸ, Aqua sordida in qua aliquis lauit, τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, i. Ἀπόλουμα, vt docet Hesych. Eustathius λοῦτρα exponit ἀπόλουμα, id est sordes abluras: citans ex Aristophane, κἀκ τῶ βαλανείου πίπτει τὸ λοῦτρον quod Atticum esse scribit, & diuersæ significatiōis esse a λουτρῶν. qui locus apud Suidam quoque extat, qui & ipse exp. Ἀπόλουμα, ἀπολουτρῶν, siue τὸ ῥυπαρὸν: ideoque apud Hesychium pro λοῦτρον scribendum λοῦτρον. Sic accipi videtur apud Lucianum in Lexiph. non procul ab initio, καὶ δεῖς αὐτὸν λουσεῖν ἀπολουτρῶμα. ‖ Λοῦτρον, nomen medicamenti ophthalmici quod ad Hermiam autorem retetur: cuius descriptio habetur apud Galenum libro 4, ἢ κῆ πόμ. Gorr.

Λουτρόν, ου, τὸ. Lauacrū, seu ipsa aqua qua abluimur: interdum & Balneū. Plutarchus Ad Colot. λουτρῶ γὰρ τὰ ἀπὸ τοῦ ὑφῶς δεῖ ἀλοῦ τοῦ δεῦ. ψυχρὸν χρῆ ὑφῶς ἰδεῖν ὅτι οἱ μὲν γὰρ ψυχροὶ, εἰ δὲ θερμὸν ὅτι τὰ ἀλλοῖ νεῦ ἐστι. Athenæus libro 12, τὰ δὲ καὶ λουτρὰ τὰ ῥαιόμενα ἐκ τῆς γῆς. quæ Herakleia uocari scribit. Plutarchus Alexiph. κατὰ λουσὰ δὲ κ. τρεπόμενος πρὸς λουτρὰ ἢ ἄλεμμα. Aliquanto pòst, εἰς τὸ ἀεὶ ἄλειμμα καὶ λοῦτρα εἰ ὕστερον τὸ σῶμα δεχόμενον τῶ βασιλέως. Et paulo antè Alexāder ἀπὸ ὅσα ὑφος τὰ ὕπα πρὸς τὸ λουτρὸν ἐβάδιζον, dicens ad milites suos, ἐκ ὑφ' ἀποκεστάμενοι τὸν ἀπὸ τῆς μαχῆς ἰδρῶτα τὸ λουτρῶ, Xenophon Pædiæ 7, εὐθὺς ὦν ἀλῆρα τοῦ ἀπόρου ἐπρεσβεύετο ἢ ὁ σπῆς ἢ ἱππῆς καὶ λουτρῶ καὶ κοίτη καὶ ὕπνῳ. In quibus posterioribus duobus locis λουτρὸν potest accipi etiam pro balneo, id est loco ipso lauationi destinato: sicut apud Suidam, quum dicit Helladium grammaticum Alexandrinum scripsisse ἐκ τέσσαρσι τοῦ λουτροῦ Κωνσταντινοῦ. In hoc autem Alexidis loco apud Athen. lib. 10, Ἑλληνικὸς πᾶς μετρίοισι χρῶ ἀφρὸς πάσαις, Λαλῶν τὰ καὶ λογεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως. Τοῦ δὲ ἔπεσι, λουτρὸν δεῖν, οὐ τὰς Ψυκτῆρι πίνειν καὶ κάδοις, accipi potest etiam pro Lauatio seu Lotio, vt ibi opponantur sibi πόσις & λουτρόν. sicut & in vulg. lexicis λουτρὸν exponitur Lotio, Lotura, καθαρσις, χνῦ. ‖ Dicitur à Christ. & de baptismate, vt Ephes. 5, καθαρίσας τὰ λουτρῷ τῶ ὕδατος ἐν ῥήματι. Et in Epist. ad Titum capite 3, δι' λουτροῦ παλιγγενεσίας, per lauacrum regenerationis. VNDE Λουτροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquam ferens ad lauandū, ὁ τὰ λουτρὰ. Peculiariter autem de puero consanguinitate proximo ei qui vxorē ducebat: quem die nuptiarum mittebat ad afferenda sibi λουτρὰ ex fonte Callirrhoe. Ita apud Plutarchum De exilio, mater filiam deflens conqueritur quod ei οὐπὸ πῦρ κῆδη γάμοι ἐνγάμοις, sed αἰυδρία ἀκηδεῦν, & expers λουτροφόρου χλιδᾶς. Sed & in monumentis eorum qui ἄγαμοι moriebātur, λουτροφόρος puer statui solebat ὑδρίαν ἔχων, vt Suid. & Hesych. annotat: apud quem Λουτροφόρος ὑδρία & λουτροφόρα ἀγγεῖα, quibus τὰ λουτρὰ τοῦ γαμοῦντος afferebantur. ITEM Λουτροφορέω, Lauacra fero, Aquam sponso loturo fero, τὰ λουτρὰ φέρω τῶ γαμοῦντι. ET Λουτροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquam ad lauandum fundens, Aquam lauantibus fundens, seu affundens. Xenophon Pæd. 8, τοὺς στοπόροις καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους καὶ λουτροχόους. Athenæus libro 18 de Sybaritis, παρ' οἷς πρόποτοις εἰς ἀχθῆναι εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχόοι καὶ πρόχοιται πεπεδημένοι. (AT Λουτροχόος Doricum est. vnde λουτροχόοι apud Callim.) ET Ἐπιλουτρον, Merces pro lotura, Merces quā balneātes soluūt. Lucianus Lexiph. de quodā in balneū proficiscente, & mittēte pue-

rum suum qui ad balneum necessaria afferret, ἐλεγείδα μοι καὶ σύσσαν καὶ βωστῶνια καὶ ῥύμματα νευστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦπί λουτρον κομίζειν. ἔχῃς δὲ χαμαίζε πρὸς πῶ ἐγγυθήκην δύ' ὀβολῶ. ET Θερμολουτρῶ, Calida lauor, Calida lauatione vtor. Cui OPPONITVR Ψυχολουτρῶ, Frigido lauacro vtor, Frigida perfundor. Pro quibus dicitur & θερμολουτῶ & ψυχολουτῶ, sine ρ. Sunt enim hæc ex genere πρὸ διθολογουμένων. Aristoteles Problē. καταμάθοι τὸ τὶ σὴ αὖ πῆς ἀκρίβεστερον ὅθ' πρὸ ψυχρολουτρῶν τὸ χειμῶνος, καὶ πρὸ τὸ χειμῶνος λουομένων τῶ θερμῷ. ITEM Φιλολουτρέω, Libenter lauo, Præcupidus sum lauandi, hoc est balnei. Galen. ad Glauconem, τοῖς δὲ φιλολουτροῦσι οὐδὲ εἰ δίς τῆς ἡμέρας λούειν ἐθέλοις, ἁμαρτάνοις. B. ET Λουτρῶν, ῶνος, ὁ, Balneum seu balineum, Locus lauationi dicatus. Plutarch. Sympos. 8, de Alexandro, ὃν τῶ λουτρῶ πυρέσσων ὀκαθευδε. Athenæus libro 8, de Antiocho Euergete, ἐλοῦ τε καὶ εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας μύρῳ ἀλεφόμενος. Et apud Pollucem ex Xenophōte De Polit. Ath. λουτρῶνες ἐφ' οἷς καὶ παλαῖσται καὶ δρόμοι ξυστοί. Cæterùm sicut pro Λοῦσαι dicitur Λοέσαι, siue λοέσασθαι, resolutione poetica: ITA Λόετρον dicitur pro λοῦτρον: plerunque pro ipsa aqua quæ lauationi paratur. Iliad. ξ, Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπτόκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ, ἢ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα. Iliad. χ, — ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ὀνησόμενον. Iliad. ψ, Οὐ θέμις ὅθι λοετρὰ καρήατος ἄστυ ἱκέσθαι. Itē Odysseæ ε, Οἴνῳ σ' ἄμμορός ὅθι λοετρῶ. Ὠκεανοῖο, de vrsa maiore: sicut Virgilius, — metuentes æquore tingi. VNDE Λοετροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ. Aquam lauantibus fundens, seu affundens, vt λουτροχόος. Odyss. υ, Ἠ λοετροχόῳ ὁ ὠὴν γέρας ἠὲ τῶ ἄλλω Δμῳῶν. Item λοετροχόος πεπτὸς, siue λέβης, qui & ἐμπυεβῆτης, ad differentiam τῶ ἀπύρου: in quo videlicet aquam calefaciebant loturis. Il. σ, & Od. θ. Αἰῇ λοετροχόον πεπτὸν ἵσασαι ὀπ πεῖ κηλίῳ. Ἐν σ' ἀρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δ' ξύλα δαῖον ἐλόντες.

Λουπάω, ῶ, Lauare cupio. λούσασθαι θυμῶ. Lucian. Lexiph. κἀγὼ τρίπαλαι λουπῶ. verbum fictum ad formam desideratiuorum, qualia sunt κουειάω, ἐμπαῶ: sicut & λοχιῶ in eodem libello.

C. ΑΠΟλούω, Abluo. Iliad. σ, — ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσῃ αὐ ἄπο βρότον αἱματόεντα. vbi tmesis est. Et voce passiua Odyss. ζ, — ὑφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἄλμυλιν ὠμοιῖν ἀπολούσομαι. Philo De vita Mosis libro 2, μετὰ δὲ καθαρὸν πρὸ ὑπὸ σκιλῶν ἀπολουσαμένῳ τῆς γῆς καὶ νέας ἀπαφανείσης, eluta terra atque renouata. Item ἀπέλου pro ἀπέλουε apud Aristophanem Vespis, Εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου κἀκκάθαιρ', abluebat. Vbi tamē debere videtur apponi apostrophus, nisi pro ἀπέλει accipere malimus.

C. ΕΚλούω, Eluo.

C. ΚΑΤΑλούω, In balneas consumo, Vt aquam profundo. Et καταλούομαι, pro eodem. Aristoph. Nub. ὡς τῶν τι θνεῶτες καταλούει μου τὸν Σίον. v. l. Vbi schol. exp. καταναλίσκεις, Absumis, Prodigis.

C. ΠΑΡΑλούω, Iuxta lauo. vnde παραλοῦσθαι, Iuxta lauari, apud Aristoph. Atticè pro παραλοῦσθαι.

C. ΠΕΡΙλούω, Circumluo, Circūcirca lauo seu abluo. Plut. Lyc. περιλούω σε πᾶσ' ὅλῳ.

C. ΣΥΛλούω, Simul lauo. Et Συλλούομαι, Simul lauor. Plutar. Probl. Rom. de genero & socero, parentibus & filiis, οὐδὲ συνελούοντο τοῦ λαοῦ ἀλλήλοις.

ΛΟΦΟΣ,

ου, ὁ, in iumentis dicitur Ceruix, seu ea pars colli cui iugum imponitur: à λέπω, vt quosdam grammaticos tradere Eustathius scribit: quoniam videlicet inde ἀρχεται ὀκλεπτεσθαι καὶ ὀκ δέρεσθαι τὸ σφαχθέν. Iliados ψ, — πολὺ σ' ἀκέκμηκεν ἱδρὼς Ἵππων ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμάζε. In qua parte pili cristarum in modum assurgunt, quæ λοφιαὶ appellantur. Sophocl. Antigone, — οὐδ' ὑπὸ ζυγῶ λόφον δηκάσας ἔχον, ὡς στέρξῃ ἐμέ. quod alibi dicit ὀλόφως φέρειν. ‖ Tribuitur etiam homini λόφος, & significat τὸν πένοντα τῶ τραχήλου, siue ipsum τὸν τράχηλον, vt Eustathius annotat. Iliad. λ, de Vlysse & Diomede, Αὐτὰρ σ' ἱδρὼ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐμβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μυροί. ‖ Λόφος in galea dicitur Crista, seu Setæ equinæ in galeæ apice assurgentes, veluti λοφιὰ in iumentorum λόφῳ. solebant enim olim setas equinas horridas cono

infigere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hostium: sed & auium pennas (quod hodiéque vsitatum est) adhibitas fuisse, infrà ex Aristophane videbis in Λοφεῖον. Odyss. χ, & Il. π, Κεφαλῇ ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέῳ εὐτύκτῳ ἔθηκεν Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνθορεν. Iliad. τ, -ἀπέλαμπεν Ἵππουρις πτερυφάλεια. πεφεστεότο δ' ἔθειραι Χρύσεαι, αἷς Ἥφαιστος ἔθεν λόφον ἀμφὶ δασείας. Plutarch. Artoxerxe, αὐτοὺς τοὺς Κάρας Ἀλεκτρυόνας οἱ Πέρσαι, διὰ τὴς λόφοις οἷς κοσμοῦσι τὰ κράνη, πρὸς σηγόρβυον. Sic Xenophon Pædiæ 6, dicit λόφον ὑακινθινοβαφῆ: & Pædiæ 7, λόφοις λευκοῖς. quemadmodū & Alcæus apud Athenaeū libro 14, de λαμπραῖσι κυνέαισι loquens, λευκὰ καθύπερθεν ἵππιοι λόφοι νεύουσιν κεφαλᾶσιν, αὐδρῶν ἀγάλματα. ‖ Auibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι, qui sunt apices quidam in earum capitibus. de quibus Plinius libro 11, cap. 37, In capite paucis animalium, nec nisi volucribus, apices, diuersi quidem generis: phœnici, plumarum serie, è medio eo exeunte alio: pauonibus, crinitis arbusculis: stymphalides, cirro: phasianæ, cornicularis: præterea paruæ, quæ ab illo galerita appellata quondam, postea Gallico vocabulo etiā legioni nomē dederat alaudæ. Diximus & cui plicatilē cristā dedisset natura, per medium caput à rostro residentem. Et fulicarum generi dedit cirros: pico quoque Martio & gruiBaleariсæ: sed spectatissimum insigne gallinaceis. draconum enim cristas qui viderit, non reperitur. Aristoteles Hist. animalium lib. 9, cap. 15, de duobus generibus πρὸ κορυδαλῶν, id est galeritarum, ἢ μὲν ἑτέρα ὀπίσθιος καὶ λόφον ἔχουσα. Plutarch. in Polit. præcept. πάσας κορυδαλίσι καὶ Σιμωνίδῃ λῶ χρὴ λόφον ἐγείρεσθαι. ‖ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, τὰ ὀρεινὰ ἐπιπεδίσματα. quod & compos. voce γήλοφοι & χιλόφοι. Odyss. ρ, circa finem; Ἠδὴ γὰρ πόλιος ὀδὶ ἑρμαῖος λόφος ὅδ' ἵκω, Ἠ ἄκαν, ὅθι νῆα θοὴν ἰδόμεν καὶ ἀποδοῦναι Ἐς λιμένα μέτερον. Dionys. Longin. σωροὺς αὐτῶν γηλόφους τηλικούτους ὥστε πολὺ πρὸς πρὸς πόνται πέρωθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθους εἶναι καὶ λόφους. Herodian. lib. 3, de Iscio sinu, πεδίον πανταχόθεν τὸν καὶ ὀλιμηκίσαν, ὡς πρὸς κεῖται λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα. Plutarch. Problem. Roman. τὸ δὲ σεπτομωνίου ἄρτιον ὅθι τῶν τὴν ἑβδόμον λόφον τῇ πόλει πρὸς καταπεμπόμενοι, καὶ τὴν Ῥώμῃ ἐπὶ λόφον ἠγείσθαι. Antistius verò Labeo apud Festum dicit septimontio ferias fieri, quòd septem montibus fiebant: sicut alibi idē Festus septimontium appellatum scribit diem festum, quod in septem locis faciebant sacrificium, Palatio, Velia, Fagutali, Suburra, Cermalo, Cœlio, Oppio, & Cispio. ‖ Metaph. autem Aristoph. dixit ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα. i. ὑψηλὰ καὶ ὑπερφανα. in λόφοις enim aliquid superbiæ inest.

C. Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ, Galeæ cristarum artifex, Qui galeis cristas aptat. Aristoph. Pace.

C. Λοφοπωλέω, ῶ, Galearum cristas vendo. Pollux ex Aristoph. Item Ἐπιβύω. quoniam ii qui galearum cristas vendebant, eas suo capiti imponentes crebro nutu concutiebant, vt eas non corrosas esse ostenderent. Suid. & Hesych.

C. Λόφουρα, Animalia τὰ λοφιαὶ καὶ οὐρὰν ἔχοντα, id est quæ habent setas in ceruice erectas in modum cristæ & caudam. seu τὰ λόφους ἔχοντα καὶ οὐρὰς, vt Eustathius exponit. Gaza interpr. modò Veterina, modò Ruminantia. quod posterius non probo. nam equus, asinus, mulus, quæ & ipsa λοφούρων nomine censentur, non ruminant. Aristot. Physiogn. πρὸ μὲν ὄνῶ λοφούρων ἢ λοπεύρων κοινόν ὅστιν ὕβρεις· πρὸ δὲ ὄνων τε καὶ συῶν ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὄξις. Theophrast. in 3 De caus. plantarum, διὸ καὶ φυτεύοντες ὑποδάμοισιν ὀλυὸς πλὴν πρὸ λοφούρων κόπρεον, ὑπὸ κουφοτάτη. Et in 5, χρῆσθαι πρὸς κλινοπηγίαν καὶ πρὸς τὰ ζυγὰ τῶ λοφούρων.

C. Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, Sūmitas collis, Cacumē tumuli seu mōticuli. Plut. Publ. πρὸς ἀκρολόφοις κατὰ λομβαίων, iuga colliū occupās. ET Ἀκρολοφία, ας, ἡ, pro eodē: seu ἡ κορυφὴ τῶ λόφου, siue τῶ ἐνοῦ, vt Suid. exp. Polyb. ὥρμησε πρὸς ἀνεύδων πρὸς καταλαβεῖν τὴν ἀκρολοφίαν, summū collis. VNDE Ἀκρολοφίτης, Qui in summitatibus colliū & tumulis versatur: vt ἀκρολοφῖται οἰζυρόμοι in Epigr. qui & φιλόκρημνοι. Sunt qui & ἀκρολοφῖται scribant, quasi ex ἄκρος, λόφος, & φιτάω: sed tunc λόφος vnà syllaba truncatum esset.

C. Ἄλοφος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui cristatus nō est, Cristam non habēs. Il. κ, — ἀμφὶ δέ οἱ κυνέῃ κεφαλῇφιν ἐθηκεν Ταυρείου ἀφαλόν τε καὶ ἄλοφον.

C. Εὔλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fortem ceruicem habens, Bona ceruice prædituS, Strenuus. γλυκάς. Apud Suid. autē ἀλόφῳ αὐχένι πολὺ ἄσκηστον ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος, οὔτε πολὺ ψυχὴν πεπλαμπρυνμένος. sumpta metaphora à iumentis quæ λόφῳ impositū iugū fortiter patiūtur. Hesychio εὔλοφος est ῥάδιος, ἄχθος. Sed apud Sophocl. νῶτα εὔλοφος Eustat. exponit εὔνεκτος, morigerus. ‖ Εὔλοφος, Bene cristatus, Pulchram cristū habēs. Soph. ἀλόφῳ Κωπῆς ἔμελλε πεσὼν ἅλμα κουφίζειν. VNDE Εὐλόφως, Forti & firma ceruice, Strenuè, γλυκαίως, vt Suidas exp. in hoc loco, ὁ δὲ πεὸς πολὺ ἐπαναστὰς τὰς ἀλόφους ἀγωνιστὰς ὤρυσε, ἐπεδείξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον. Item, Facili & prompta ceruice. Eust. quum dixisset λόφοι propriè ὅτι πίθεται ὁ ζυγός, subiungit, ἔνθεν ὁ πραγικὸς Οἰδίπους φησὶ ὅτι πίθεται ὁ ζυγὸς

autem.viri 64.

C.Πεντάλοχοι apud Thuc. l. 5, est quidam Argiuorum ordo.vbi Valla vertit, Quinque cohortes.p.189, ἥν τε Ἀργείων τοῖς πρεσβυτέροις, καὶ πεντήκοντα λοχαγοὺς ὠνόμασε φύσει.

C.Πρωτολοχία,ας,ἡ,Ordo primipilariũ,seu λοχαγῶν: vel τὸ ἓν ἐκ τῶν λόχων σύστημα,ὃ μίαν ἀσπίδα πάσεται ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας ἐξαπλῶν. quod & πρόστοιχος & μέτωπον,& σύμα, & ἐξάπαξις & πρόστασία,vt docetur in l.De vocab.mil.

C.Συλλοχία,ας,ἡ, Plures λόχοι coniuncti. Galenus συλλοχίας apud Hippocr. exponit ἀφεῖσμα πα, dicens metaphorã esse ἀπὸ τῶν εἰς πολὺ λοχεύσαντα συνηλεγμένων.vbi συλλοχίαι proprie accipere videtur pro cohorte collecta, seu militibus in cohortem collectis.

Λοχίτης, ου, ὁ, Manipularis. vt exponitur apud Syn.ep.44, ἢ σαυτὸν ὀπίσω τῶν δικαστῶν μὴ ἀφοσιοῦν τῶν λοχιτῶν, cum multis manipularibus. ‖Suidæ λοχίτης est ὁ ἐνεδρεύων,qui insidiatur:Hesychio nõ solum ἐνεδρευτής,sed etiã βασιλεύς.

Λοχίζω,Fut.ίσω,In cohortes dispono.Decurio. Item, In insidiis colloco,εἰς ἐνέδραν καθίζω, vt scholiastes exponit apud Thucyd.l.3.pag.118,δείσας μὴ κυκλωθῇ, λοχίσας εἰς ὀδύνατα κοίλα καὶ λόχμωδη ὅπου τύχοι. Item λοχίζω τινὰ ὁδόν, Insidiis occupo, Bud.vt infrà προλοχίζω. Et λοχισθεὶς in vulg.l.Insidiis exceptus. ‖Λοχίζομαι, In insidiis locatus sum,In insidiis cõditus sum & lateo.B. ‖Λοχίζει quoque Hesychio est ὑπόκλυπτα.

Λοχισμός,ου,ὁ,Insidiarum collocatio,Insidiatio.

C.Ἐκλοχίζω,E cohorte seligo.Cantici Solom.c.5,ἐκλελεγμένος ἀπὸ μυριάδων, electus è millib᾽ veluti è cohortibus. Exponitur etiam In cohortes distribuo.

C.ΚΑΤΑλοχίζω,Decurio,Centurio,In decurias seu cohortes distribuo, εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τῶν στρατῶ, vt exp.in lib.De vocab.castrensibus.B.reddit Decurio,In classes distribuo, εἰς λόχους διανέμω: citans ex Plutarchi Lycurgo,πάντας ἀνδρὸς πενταετεῖς ὠμοῦ τῶν παιδευόντων εἰς ἀγέλας κατελόχιζε. Similiter quod Cicero dicit Decuriare.ipse B Græcè reddit καταλοχίζειν. Volunt etiam poni pro συνωθῶν & πωιεῖν, hoc est factiosè cogere, vt Cic. dicit, Non rursus improbos decuriabit?

Καταλογισμός,οῦ,ὁ,Distributio in cohortes,Decuriatio.Lucianus De histor. scribenda, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνος γε ἐνδέδυται, οὐδὲ μηχανήματα εἶδε, οὐδὲ τάξεων ἢ καταλογισμῶν ὄνομα πω.

C.ΠΡΟλοχίζω,Insidiis præoccupo.Thucyd.lib.3,pag.118, posit locum in Λοχίζω citatum, καὶ πρῶτον τὸ στρατόπεδον μέρος τῆς πόλεως προλοχίσαντες, καὶ τὴν καρτερὰν προκαταλαβόντες. Sic Plut.προλοχίσας πόδας, quum prior insidiis occupasset. Rursum Thuc.l. 2, προλοχίσαι τὰ πρὸς τὴν πόλιν ἐνέδραις, præoccupãt insidiis.Idem dicit προλελογισμένας ἐνέδρας, insidias quæ prius ab aliis collocatæ sunt,l.3 ἐς πόλεμον ἐς τὴν χωρὰν ἐς τὰς προλελογισμένας ἐνέδρας διεφθείροντο.

C.ΣΥΝλοχίζω,Concentario,In decurias colligo.Plutarchus,συλλελογισμένους εἰς ἑκατοντάδας. vbi etiam accipi posse pro καταλελογισμένους, in centurias dispertitos, seu distributos.

Συλλογισμὸς in libro De vocab. castrensibus esse dicitur ὅταν τῷ ἓν λόχῳ ἕπεσθαι λόγος ὑπόπτευθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, ἢ τῶν μεταξὺ τῆς ὁμοζύγους πάντας ᾖ.

Λοχάω,ῶ.Fut.ήσω,Insidior.Insidias pono. Iliad.σ,Οἱ δὲ ὅπ᾽ δὴρ᾽ ἵκανον ὅθι σφ᾽ σὺν ἕπετο λοχήσαι,Ἐν πάμῳ – ἰζόντ᾽ εἰλυμένοι ἀίδηλον χαλκῷ Oppian.De ven libro 3, μὴ μὰν ὑπηνήτορες ἀνδρες Ἀμφὶ σφῶν λοχόωντες ὑποβρυχίδεσσιν ἄφοντο,circũianuam insidiantes. Lucianus De calumnia, ἀλλ᾽ ὡς περ οἱ λοχῶντες, ἢ ἀφ᾽ ἑκατοῖς πόδων πεξεύων. Plutarch.Amat narration.πότε δὴ σῶν δ᾽ ἐκμόνης πάντες οἱ λοχῶντες, ἐκείνῳ συνελάμβανον αὐτῷ,qui in insidiis erant dispositi. Thucydides libro 1,λοχήσας τε τὴν πόλιν πολλοὺς διέφθερε, locatis insidiis ad vrbem.Interdum cum accus.construitur pro Insidiis peto.Insidiis capto. Od. ο, Μνηστῆρας δ᾽ ὀπίσσω δεξιῆς ἀριστῆς λοχόωσιν Ἐν πειθοῖ Ἰθάκης, – Ἑστάασι κτεῖναι. Sic Od. π, ipsi proci, Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωσιν ἑλόντες Αὐτόν.E ex Herodoto,ἐλόχησαν τὰς γυναῖκας,vxoribus insidias tetẽdit.Plutarch?, ὥστ᾽ ἐκείνους λόχοις παγκρατῆ Πάρθοι λοχῶσιν ὑμᾶς. Et λοχῶμαι, Insidiis peto.

Bud. Itẽ,In insidiis locatus sum,seu Conditus sum,& lateo:per metaphorã.Phalaris Atheniẽsibus, de tauro æneo loquens & Perillo,καὶ σφόδρα ὑμῶν τὴν ἀκμὴν τοῦ γενναίου καὶ πρᾶγμα, χρῆμα κόσμου ἄξιον.οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λεληθμένον ἐπιδεδείκτο μόρον, nondum sæuum illud genus mortis intus latens ostenderat. Bud. Λοχῶμαι actiuè quoque capitur pro λοχῶ, Insidiis peto & capto. Odyss.η,Τὸν γ᾽ ἔπαιρε σὺ δίωαι λοχήσαι μὲν ς λελαθέσθαι, per insidias capere.Sic Apoll.Arg.libro 2,Μεγαλίππου Ἡρως Ἡρακλῆς ἐλόχησαν, ex insidiis cepit. (ΙΤΕΜ Λοχάζω pro eodem. vnde λοχάζει apud Hesychium ἐνεδρεύει.)

Λόχησις, εως, ἡ, Insidiarum collocatio, Insidiæ. ἡ ἐνέδρα, Suid.

C.Ἐλλοχάω,In insidiis lateo.Insidior,Delitesco. Budæus pagina 880, ex Philone De mundo. Item transitiuè pro In insidiis latens peto.Plato Sympos.εὐπαις ἐλλοχῶν αὐτὸ ἐν τοῦτο κατεκεισο. Item in pass.apud Aleiphr.in Epist.Menandri.de Nilo,ἀπὸ θηλαίας, καὶ οὐκ ἔστι πρόσελθεῖν αὐτῷ τοῖς δίκαις ἐλλοχῶσιν πολλοὶ ὑπὸ κακοῖς, in quo tot monstra insidiosa latent.Bud.ibidem.

Λοχάδες Hesychio αὐλαι, Syluæ.fortassis quoniam insidiis collocandis syluæ & saltus aptissimi sunt.

Λόχμη,ης,ἡ,Insidiæ.ἐνέδρα,ὄπη σύλλ.Hesychio. ‖Sed ita vocatur potius Locus insidiis aptus, Locus arboribus dẽsus,aut arbustis seu virgultis:Frutices dẽsi, vel Fruticũ dẽsitas.vnde ab eodẽ exponitur.συμφυὴς πάσης ἡ κρύψις δασεῖαι ὕλαι ἔχουσαι ὥστε ἐλλοχῆσαι.In qua significatione frequentissimum est Odyss.π,Ἐνθ᾽ ἄρ᾽ ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Herodianus libro 8, πρόσωπον ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς μὴ πρὸς ἐνέδρας ἐν κοιλάσιν ὁρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τε κρυφίοις ὦσι, in conuallibus ac densissimis syluis, vt Polit.vertit. Plutarchus De sera numinis vind.χωρεῖν ἰδὼν λόχμης ἐμπλεῶν δασείας, κ. φυτῶν ὀχήρη, καὶ θηλαῖαν πολλά.Item,Λυπεῖ δ᾽ οὐ λόχμος, αἰδ᾽ ἐρεύξῃσθαι ἀχέων λόχμῳ καὶ πίαν.Item apud Aristophanem, ἔχουσαι μὲν γὰρ αἱ λόχμαι δασυπόδας.Idem, λόχμῳ φορεῖς,de quodam multis pilis densam cutem habente.

Λοχμαία μοῦσα Musa syluestris:vel Ex frutectis & virgultis resonans, apud Aristophanem de auium cantu & modulis, quoniam ἐξικρυμμαι ἐν ταῖς λόχμαις φωνὴν ἐιάζουσι,teste Didymo.

Λόχμιος,Arbusta & frutecta frequentans, Syluestris: vel Densus.Densis pilis obsitus,δασύς, vt Suid.exponit in Epigr.Λόχμιος, ὑλῶδης.

Λοχμώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Arbustis & virgultis cõdensus,Fruticosus.cuius exemplum ex Thucydide habes in Λοχμίζω, vbi holiaste exponitur δασύς. Theophr. Hist. pl.lib.4,c.9,κύπειρον,χόρτον,βούπικον,καλαμῶν, vocat λοχμώδη. vnde Plin.lib. 16,cap.36, Arundo enim omnis ex vna stirpe numerosa. Et quod idem Theoph.eiusdẽ lib.c.12 dixerat de calamo donace ipsum esse λοχμώδεσταν,idem Plin,loco citato ita interpretatus est,Fruticosissimus est qui vocatur donax. Sed annotatur plantam,nisi ex suo corpore fruticescat, λοχμώδη non dici, quanuis sit similium multitudine conferta & stipata: quum Theophrastus de calamis ὀπηλικίας (pro quo perperam apud Plinium elegia) dicat, φύονται δὲ ἐνὸς πυθμένος πολλοὶ καὶ οὐ λοχμώδεις, iuxta terram fruticis modo se spargunt.

Λοχμόομαι ET Λόπλοχμόομαι.Frutico, Fruticor, Fruticesco Densis fruticibus syluesco. Theophr.in 9 De rosa,ὅτι πρωιμωδῶν δὲ βέλτιον φέρει τὸ ἀνθος. ἐὰν δὲ μὴ αὐξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. Cic.Iraq; quum fruticetur vides.Plin. Vt è trunco fruticet. Colum. Ex vno semine plurimis culmis fruticauit. Plin. Celeriter fruticescunt.

ΑΤ VERO Λοχὸς apud Diosc.ἡ λοχεύουσα,Grauida.VNDE Ἄλοχος, Platoni ἡ στεῖρα, Sterilis. Bud. Itidem à λέχεσι (seu λέχος) vt superius λόχος. Vide in Λοχία.

Λοχαῖος,Reclinatus,Decumbens,κλινήρης,Hesych. ‖Λοχαῖοι δίφροι, Sellæ in quibus parturientes reclinãtur, seu (vt Suid.exponit) εἷς τῶν τὴν τεκοῦσαν ὀφεῖ χρῶνται αἱ γυναῖκες. ‖Λοχαῖος χῶρος, Lẽtificus densa, vt vel locatas sub ea insidias occulere queat.Ex Theone schol Arati.Sic accipi posse tradũt apud Theophr.quoq; De c.pl.l 3,c.26,

τὰ δὲ νόπα, ἢ ὅταν ἀδία, παχὺ αἰαδίδωσι καὶ πιεῖσι λοχαίαν ἢ τῶς βύσις ἐρισθώδη.addũt tamẽ, posse legi & λεχαίαν .i.herbosam,seu λεχεπίλιν,secundũ Homerũ: sicut cap. 29,legitur,αὐ δὲ ἀδία ἢ τὰ νόπα ἐνισχύουσι, λεχαίους πιεῖσι ὡς ὀπωπολὺ καὶ ἐρισθώδεις. ‖Λοχαῖος Hesychio est etiam βύσσος, ἀπὸ τῶ ἀβρόβη:quo signif. exp. etiam λοχία.

Λόχιος, Ad partum pertinens, seu ad puerperium. Apud Non.λοχίω φωτεμένετε φῶτα σιδήρῳ,ferro quo à partu præpurium circũciditur. Apud eundẽ ἠὼς λοχίη,dies puerperii seu puerpera.Et λοχία Ἄρτεμις,quæ in partu inuocatur,infrà in λοχία. Itẽ λοχία ἔλαφος,cerua parturiẽs vel fœta.Oppian.lib.3,De venat.ποτὲ δ᾽ αὖσις ὁρᾶται Θηλυτέρων νύμφῶν λοχίων καὶ μητέρα κεδνήν. ‖Λοχία Hesychio μαία,Obstetrix. ‖Idem λοχίαν. exp.τὴν ὑστεραίαν ἡμῶν ἢ ἀδρῶς ταχυας ἢ καρπὸς φέρουσαν. ‖Idem λοχία videtur accipere pro κρυφαία. ΑΤ Λόχια,τά, Purgamenta post partũ in locis muliebribus relicta. id est Secundæ. Diosc. de aristolochia clematitide, καὶ τὰ ἐν μήτρᾳ σωιεσμένα πάντα λόχια ἢ ἐμμίλια καὶ ἐμβεύα ἐκβάλλει, πιθεῖσα μετὰ πεπόνος καὶ οὐ λοχμώδεις, iuxta terram fruticis modo se spargunt. Vnde Plin.lib.26,cap.15, Plurimis modis aristolochia prodest.nam & menses & secundas ciet, & emortuos partus extrahit, myrrha & pipere additis pota. Et ex Aristot.lib. 6 Hist. anim. λόχιον καθαρωτάτη,purgamentis maximè vacans. Qua signif.& λοχία scriptum reperitur.

Λοχεύω,Pario,Parturio. λοχεύει ἡ γυνή, enititur ad partum. Bud. Et λοχεύομαι, Partu edor. Phocyl. πάλιν δ᾽ ἐμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης,gigne tu vt genitus es. Accipitur etiam actiuè pro λοχεύω,Pario,Fœtus edo.Aristot.Hist.anim. lib.9, λοχεύετε δὲ ἀξὶ βίου ἄρχεται ὁ πτερόμυιος. Plut. in Cic. 275, πεχθῶσι δὲ αἰνὰ δ᾽ ὡσὶν ἢ ἀπόνως λοχευθέσης αὐτῆς ἀμηθῶς.B. ‖Λοχεύοντες Hesych.exp. etiam ἐνεδρεύοντες.

Λόχευμα,ατος,τὸ,Fœtus,Partus.hoc est,quod pariendo editum est.τὸ γόνημα. Eurip.Phœn.λόχευμ᾽ Γοκάστης, de Œdipo quem enixa erat.

Λοχεύτειρα,Puerpera, Parens.Suidas, ἡ ἀπὸ ψευδῶν λοχεύτεια πόνων. ‖Item Obstetrix,μαία,ὀμφαλοτόμος.schol.Homeri in illud Iliad.π,μειρόκοκος εἰλείθυια.

C.Ἀρτιλόχευτος, Recens partu editus, Nuper natus.Epigr.

C.Αὐτολόχευτος,Per se genitus.

Λοχεία, ας,ἡ, Partus, Partio, Puerperium. Aristot.de columbis,ἐὰν δὲ ἡ θήλεια ὀπομαλακίζῃ τῶς ἢ εἰς ὀδὸν τῆς νεοσσίας,δῆλον ὅτι λοχείαν,ὁ ἄρρην τυπτει. Plut. Probl. Rom. de Diana, διὸ τῶν λοχείαις ἢ τῶν ὠδῖσιν αἱ γυναῖκες ὀνομάζουσι: sicut Cicero, Vt apud Græcos Dianam, eamque luciferam,sic apud nostros Iunonem Lucinam in parendo inuocant. Idem, Λουκίνα Ἥρα καλοῦσι,ἣν φαείνιν ἢ φωσφόρον,ἢ νομίζουσιν ἐν τῶν λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν,ὡς ἢ τὴν σελήνην.Idem De aud.ὁρίσι τὰ ὑπολειμμένα λοχείας ἐν ὑπνῳ ἀπέλθῃ πάντα ἢ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι. vbi λοχείας possis etiam reddere Nixus, vt Gellius dixit Laborioſi nixus.Et Virg.— haud fœtus nixibus edunt. ‖Λοχεία Polluci est ἡ τῶ τεκεῖν ὀπημέλεια. quomodo capi potest in hoc loco Platonis, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα ἢ λοχείαν ἔλαχε. ‖Accipitur etiã pro λόχευμα.i.pro fœtu nixu edito.Epigr.lib.4,in Niobẽ, Ἅς, ὅπῃ γᾶς ἔστρωσε δυωδεκάπαιδα λοχείαν Ἄρτεμις τὰ μὲ Φοίβου πέξα,τὰ δ᾽ Ἀρτέμιδος. VNDE Ἀριστολόχεια SIVE Ἀριστολοχία,ας,ἡ, Aristolochia herba: dicta ἀπὸ τῶ δοκεῖν ἄριστα βοηθεῖν τῶς λοχείαις,vt tradit Dioscor.lib.3,c.4,tres eius species enumerans, στρογγύλιν,μακρὰν & κληματῶδα. Idem & Plin. tradit lib. 25,cap.8,Inter nobilissimas aristolochiæ nomen dedisse grauidæ videntur, quoniam esset ἀρίστη λοχεύσας.Nostri Malum terræ vocant,& quatuor genera eius seruant. (Quartum autem eius genus ei EST Πισολοχία: fortassis quia ad partus eius efficacia probata fit:) Apud Diosc.scribitur ἀριστολοχία, apud Nicandr.ἀριστολόχεια,quæ scriptura ad etymon magis accedit.

Λοχεῖος,idem quod λόχιος.vt λοχεία Ἄρτεμις. Plut.Symp.3, sub finem,quum dixisset lunã credi τῶς ὀπυίειν σωιεργεῖν,Ὅθεν οἶμαι καὶ τὴν Ἄρτεμιν λοχεαν καὶ εἰλείθυιαν, οὐκ οὖσαν ἑτέραν ἢ τὴν σελήνην,ὠνομάσθαι.vt Horat.in carm.secul. Rite maturos aperire partus Lenis Ilithya tuere matres: Siue tu Lucina probas vocari Seu genialis.Suprà λοχία Ἄρτεμις. ΑΤ Λοχεία,vt & λόχια, dicũtur Purgamenta in vtero post partum relicta, quales sunt secundæ. Aristot. ‖Eurip.Iphig.in Taur.pro loco natali accipit, vbi quis partu seu nixu editus est, φέρει νιν ἀπὸ δειράδος εἰναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα. id est Delum, vbi ἐλοχεύθη.

C.ΕΚλοχεύω, Partu edo, Enitor. Poll. ET Λοχεύω pro eodẽ.nã synonyma ei sunt,λοχεῖν, λοχεύειν, ἐκλοχεύειν.

Λοχίζω,idem quod λοχεύω.vnde λοχισθεὶς apud Hesych.γλυνηθέν:item σπαρθέν. ITEM Λοχᾶ eidem γλυνᾶ, αὔξει.

ΛΥΚΟΣ,

ου, ὁ, Lupus. Hom. Od. κ, Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἠδὲ λέοντες. Plut. in Quæst.Rom.ἡ λύκος μὸ λεόντος ὄτι, καὶ λύκαμα τὰ λουτρὰ καλεῖ. ‖Λύκος, Plut.Lupatũ, fræni genus asperrimũ à lupinorum dentium similitudine. Hesychius, τὸν ἐν τοῖς χαλινοῖς σίδηρον. ‖Λύκοι, Iridis herbæ flores, quòd labiorum lupi speciem referant. v.l. ‖Λύκος, Poll. & Paul.Instrumentum coquinariũ,quod & κρεάγρα, item ἅρπαγη.At Hesychio est ὁ ἀφ᾽ ἕνος τὰ φρέατα καθίσκων. vbi fortasse ceciderit πεσόντων, aut tale quid. Apud eundẽ vide & alias signif. ‖Λύκος, Auis ex monedularum genere.v.l. ex Aristot. Item Piscis qui dicitur alio nomine Callionymus, ex Athenæo. ‖Λύκος Aranei quoddã genus.ἀράχνιόν τι, Hes. Et ex Theomnesto ἀράχνιον λεγόμενον λύκον,φαλάγγιον.Lupus Plin. ‖Λύκος Fluuius quidam Phœnices, ex Strab. De alio, seu aliis, Eustath.& Hesych. ‖Λύκος,Pastilli nomen desiccantis & adstringentis, ad dysentericos comparati. cuius descriptio apud Aetium lib.9. ‖Λύκος nomen est proprium diuersorum hominum,apud Suidam,Eustathium,& alios.

C.Λυκοβάπτης,Sylua in qua lupi morantur.H.

C.Λυκόβροτος,A lupo mansus. A lupo rosus, aut morsus. Plut.Sympos ἀφῶ τὰ λυκόβροτα τῶ πεσβάτων γλυκύτερον κρέας ἴσχει.Vide verbum Λυκώ.

C.Λυκοειδής,ές,ὁ ἢ ἡ,Lupi speciẽ referens, vt Λυκοειδῆ ζῶα, Eust. Et lupi colorem referens. Vide & Hesychium.

C.Λυκοεργής,ές,ὁ καὶ ἡ,vt λυκοεργέες πεσβόλοι,Veruta ad lupos conficiendos.v.l.ex Herodoto.

C.Λυκοθαρσὴς, Lupi more audax, Lupina quadam audacia præditus.Ex Epigr.pro Magnanimus. ET Λυκοθρασὴς, Hesychio (si mendo carent exempl.) idem quod θρασύς.

C.Λυκοκτόνος,ου,ὁ ἢ ἡ,Luporum interfector.Sed peculiariter est Apollinis epitheton. cui etiam immolabantur lupi. Sic λυκοκτόνος θεός, Soph. pro Apolline. Vide Hesych. ‖Λυκοκτόνον dictum etiã fuit aconitum, quòd lupos qui ipsum fortè deuorarint, interficiat. HINC Λυκοκτονία,ᾶ,Lupum seu lupos interficio.de qua re lata lex erat, vt docet schol. Aristoph. in Aues, docet & Eustath.

C.Λυκοπάνθηρ.ηρος,ὁ, Animal quod ex parte est lupus, ex parte autem panthera.Vide Eustath.p.856.

C.Λυκόπιδες, Tyrannorum satellites.Cur autem ita dicti, vide apud Suidam. Sic dicti & Alcmæonide, vt addit idem Suidas,quod tradit & Hesychius. Λυκόπιδες (inquit Cam.)Satellitium tyrannicum, vel ab insigni scutorum, vel à caligis hirtis. Et apud Aristoph.in Lysistrata, Fortes milites, ἀγετ᾽ ὦ λυκόπιδες οἱ πρὶν ὅπῃ λεψύδριον ἤλθομεν &c.

C.Λυκορράπτης,ου,ὁ,Lupi seu luporum laniator.vt in Epigr. Καί σε λυκορράπτας δείπνον ἔθηκε κύνες.

C.Λυκοσπάδες equi,à fræni genere quod λύκος id est lupatum vocatur. Vide Plut.Symp.2,qu.8. Eust.sunt ii qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittunt. At Nicandr.schol. in hoc eius versu, Σκίνεσι πυθμένισι λυκεσπάδες ἐξεγείρουσι,λυκοσπάδας esse putat σφῆκας, id est vespas.cuius expos. tres rationes affert. ITEM Λυκοσπασθεὶς equi, A lupis discerpti. Hesych.sed addit οἱ πεῖ πῶ αἰδέσιμα.

C.Λυκοφίλιος,ου,ὁ & ἡ,vt λυκοφίλιοι δίκαλαγαὶ Menandro,Fœdera quæ lupina quadã amicitia sunt inita, atque adeo sunt suspecta. VNDE Λυκοφιλίως,Suspectè,Cum occulta quadam simultate. Vide Eustath.p. 809, ex Ælio Dionysio. ITEM Λυκοφιλία,ex Plat.epist.3,ὥστε μὴ πῶ ἐμὴν ἢ σὴν λυκοφιλίαν ἢ ἀκοινωνίαν δίκα σε ἀπιρράσατο.

C.Λυκόφανος, Spinæ genus. ἐχινόπους, vt exponit Hesych. Messeniorum vocabulum esse tradens. Ac verò apud

Plut. in Lycurgo legimus Lacedæmonios hyeme solitos λυκόφορας suis toris substernere. sed dicit τοὺς λεχρῶδεις λυκόφορας.

C. Λυκόφρων, Lupina quadam audacia præditus. q.d. Lupino quodam animo præditus. Vel, Lupina quædam cogitans, aut in animo versans. Ab Hesychio exponitur δεινόφρων, item ὑψηλόφρων. ¶ Λυκόφρων est etiam nomen proprium poetæ Chalcidensis, qui inter alia Alexandram scripsit quæ σκοτεινὸν poema dicta fuit.

C. Λυκόφως, vide in Ἀμφιλυκηνύξ.

C. Λυκόχροος, Lupi colorem habēs. vt λυκόχροος βαφή, Eust.

Composita alia, in quibus amittitur ο nominis λυκος.

C. Λυκανθρωπία, Melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur, & donec illucescat, circa mortuorum corpora versantur. Sunt autem eorũ notæ istæ, Facies pallida, oculi sicci & caui, visus hebes, lingua siccissima, saliua in ore nulla, sitis immodica, tibiæ perpetuò exulceratæ, propter frequētes casus. atque vt canes mordent: ex quo arbitror morbum ipsum, etiam κυνανθρωπίαν siue κυνανθρωπον vocatũ fuisse veteribus. Is traditur mense potissimùm Februario inuadere. Hæc Gorr. à quo ponitur ETIAM Λυκάνθρωπος fœm. gen. pro eodem morbo. sed absque autore. Ac certè ab aliis existimatur λυκάνθρωπος dici qui hoc morbo laborat cui nomen est λυκανθρωπία.

C. Λυκαυγές, ές, τὸ, Crepusculum matutinum. Bud. ex Luc. 1540. οὐδὲ ἡμέρα πάνυ λαμπρὰ, ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω.

C. Λύκαψος, Herbæ nomen de qua in Λύκοψις.

C. Λυκηγενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, dictus Apollo, quòd dum nascereturmatri eius lupus apparuerit. Sed afferuntur & aliæ huius appellationis rationes. Vide Hesych. & Eustathium. Vide item in Λυκη.

C. Λυκόδοντες, Canini dēres, qui bini sunt, (sicut πρεῖς, quaterni) dicti & κυνόδοντες. Cam. ex Galeno.

C. Λυκοσκυτάλιον, quibusdam appellata herba quæ alio nomine σκαμωνιὰ μέγα, teste Diosc.

C. Λυκόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Lupinos oculos habens. Est autē nomē gemmæ, sicut λευκόφθαλμος, διόφθαλμος &c.

C. Λύκψις, Dioscor. VEL Λύκεψος (vt habēt Gal. & Paulus Ægineta) est quarta anchusæ species. Scribitur & Λυκοψὸς oxytoné. Putatur autem eadem esse cum ea quæ λύκαψος à Nicandro vocatur. AT VERO Λυκψία à quibusdam putatur dici quæ & ἀμφιλυκηνύξ. In v.l. exponitur Noctis obscuritas: & affertur ex Lycophrone, -ὡς λυκψίαν Κόρη κνεφαίαν ἄζῃ παμφαλωσδρος.

Λύκειος, ου, ὁ, Lupinus. Et λυκεία ex Polybio pro λυκέη, Lupina pellis. Item Λύκειος cognomentum Apollinis, ex eo lupo de quo in Λυκηγενὴς dictum fuit: aut generalius quod ei lupus sit dicatus. (Sed vocatur ET Λύκιος. quod habes apud Paus. & Eust.) ITEM Λύκειος ἀγορὰ, dicta Argis (cuius meminit Sophocles initio Electræ) vbi effigies lupi collocata erat in honorē Apollinis. Vide Eust. ET Λύκειον, Gymnasii cuiusdam Attici nomen, cuius passim fit mentio. de quo & Suid. AT VERO Λυκεῖον Hesychio φοβερὸν, Terribile. Suidæ aũt Λυκεῖον est τὸ τοῦ λύκου δέρμα. Item Λυκεῖον πᾶν apud eum pariter & Hesychium. Aliud ADIECT. Λυκαῖος quod ex Pausania affertur pro cognomento Apollinis, in v.l. Ibidem Λυκαῖος Iupiter, A Lycaone Pelasgi filio primùm cognominatus, qui Lycæa illi primus instituit. Is quum ad Lycæi Iouis aram puerum immolasset, in lupum creditur transformatus. AT Λύκαια, τά, Lupercalia. vt ex Plut. docui in Λύκος.

Λυκέη, sub. δορὰ, Lupina pellis. (vt dicitur κυνέη, λεοντέη. ET Λυκεία pro eodem, Eust. ITEM Λυκῆ, vt λεοντῆ, pro eodē.

Λυκηδὸν. q.d. Lupinē. id est Luporum more. Eustath.

Λυκηθμὸς, οῦ, Luporum vlulatus. ἡ τοῦ λύκων βοή. Suid.

Λυκάων præterea morbus qui suprà λυκανθρωπία vocatus fuit. ¶ Item nomen proprium cum aliorum, tum eius à quo Lycaonia vocata fuit. Eust. AT VERO Λυκὰς nomen canis nobilitatæ epigrammate Simonidis, apud Pollucem.

Λυκιδεὺς, Lupi catulus. Theophr. in Hodœporis, Θρέψας καὶ λυκιδεῦς, θρέψαι κύνας, ὡς τὸ φάγοντι. vbi schol. dictũ pro uerbiale esse tradit.

Λυκόω, ῶ, Dilanio, Dilacero, Discerpo, lupi more. A cuius passiua voce Λυκοῦμαι est λελυκωμένα apud Xenoph. pro A lupo dilacerata, seu A lupo morsa, aut rosa: Pæd. 8, ἥκει δέ τις ἡ τοῦ πρεσβύτου λελυκωμένα φέρων.

FOEM. Λύκαινα, Lupa. vt λύκαινα τεοπίκος, Plut. De Rom. fort. ITEM Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, Parua lupa, in Epigr. Affertur verò ET Λυκὶς ex Plut. pro Lupa.

ΛΥΚΗ, ης, ἡ, Lux prima, quæ præcedit solis ortum, apud priscos Græcos, quæ postea λυκόφως dicta fuit. Vnde putat Macrobius λυκοις esse dictos, quòd hæc feræ anteluca num tempus ad rapienda pecora, post famem nocturnam maximè obseruent. At ego crediderim potius à λύκος deriuatum esse hoc λύκη, & quidem ea ipsa ratione, vt videlicet λύκη vocatum sit id tempus quo prædatum exeunt lupi. vt ita loquar πιστικώτερον.

C. Ἀμφιλυκηνύξ, Sublustris nox. Vltima pars noctis, sub exortum auroræ, & paulo ante diluculũ, seu crepusculum maturinum. quod apparet ex hoc Homeri versu, Ἦμος δ' οὔτ' ἀρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλυκηνύξ. vbi Eustathius ait etymũ huius nominis esse vel a NOM. Λυχνὶ. i. tenebræ: (esse enim tenebrosam quandã lucē ante auroræ exortum) aut quod sit nox similis λύκῃ, id est pelli lupinæ, quæ est cinericii coloris, nō omnino nigra. Hæc Eustathius. Apollon. quoque Argon. 2, quid sit ἀμφιλύκη nox. exponit (idque expressius quàm Homerus) quũ scribit, Ἦμος δ' οὔτ' ἀρ πω φαὸς ἀμαυρότερον λυγρὸν ἔτι λίω Ὀφθαλμῶν πέλεται, λεπτὴ δ' ὑπὸ δειρὴ νυκτὸς ἔχει. τὴν ἀμφιλύκην μιν ἀειρόμενοι καλέουσιν. Id est, Quando autē nondũ est lux diuina, nec adhuc magnæ sunt tenebræ, sed tenue quoddã lumen in noctem incurrit. quo tempore ii qui surgũt, eam appellant ἀμφιλύκην. Oppian. De ven. lib. 3, dixit itidem ἀμφιλύκη sine adiectione, Πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκῃ, Sub primum crepusculum, Simulac paulum contenebrauit. Sed ἀμφιλύκη interpretari etiam non verear (in carmine præsertim) Crepuscula opaca, vel Dubiæ lucis crepuscula, quæ verba Ouidiana sunt. Nonius quoque Crepusculum appellari ait dubiã lucem. quod & Seruius testatur, addens etiam, creperũ dici dubium. Apollonii scholiastes in modò citatũ locum annotat. ἀμφιλύκη dici σκοτεινὰ. nã λυχνὸν esse σκοτεινὸν. vnde esse λυχνοφὼς & λυκόφως. Est autem λυκόφως, vt ait Eustathius, sequens veteres, Tẽpus quod solis exortũ præcedit: quã vocem depratiuans vulgus dixerit γλυκόφως. Cæterùm quod ad vocē illam ἀμφιλύκη attinet, videat lector quicunque nostratis linguæ peritus est. annon huc pertineat quod in ea dici solet Entre chien & loup, id est (ad verbum) Inter canem & lupum, pro crepusculo, & quidem vespertino potissimùm, quum primùm videlicet contenebrare incipit. Existimo autem hoc loquendi genus Entre chien & loup, inde esse sumptũ quod eo tempore nondum quidem planè rebus abstulerit nox atra colorem, (vt Latinus poeta loquitur) sed ita abstulerit tamen vt color lupi à colore canis discerni ob eam quæ inter illos est similitudinem, nō possit, aut etiam generalius, lupus à cane.

ΛΥΜΑ, ατος, τὸ, Purgamētũ, Sordes: κάθαρμα, quasi λεῦμα, ὥσπερ ὀν τοῦ λούεσθαι ἀπεβάλοντο, inquit Eust. à λούω deriuans: vt λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporũ remanent. Il. ξ, de Iunone, Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμασσόεντος Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἔλαίῳ, id est, inquit Eust. πάντα τὰ ῥυπῶν καὶ πᾶν σῶμα ἀκαθαρσίας, ἵν' χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι, ἤγουν ἀπολούεσθαι: deriuãs iterũ à λούω. Aliud ex Homero exemplum habes in ἀπολυμαίνομαι. Et λύματα πάντα, sordes ex partu. Callim. Hymno in Iouem, Ἔνθα σ' ὅπ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος ὡ κεκόκοις Λύματα χυτλώσειν. Sic Aiax in Soph. Ἀλλ' εἶμι πρὸς τὰ λουτρὰ καὶ τοῦτο κτίσις Λειμῶνας, ὡς ἂν λυμα θ' ἁγίσας ἐμὰ, Μιῶν βαφῆναι δεξαλούσομαι θεαῖς, à sordib⁹ meis me purificans. nam pecudum cæde piaculum cõtraxerat, quæ manuum ablutione in mari aut puris aquis aboleri antiquitas credebat. Idem Soph. dicit λῦμα τὰ γήρα φέρειν, eum qui ætate progressum facit, non item peritia rerum, sed inscitiam & imperitiam in pectore suo alit quæ in senectute eluenda veniat: in Œd. Colon. 298,

Ὦ δύμορ', οὐδὲ πῦ χρὸς φύσας φανῆ φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα πᾶν γήρα τρέφει. Hesychio λύματα sunt τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta. Apud Suidã, καὶ τοὺς τὸν κοινὸν τοῦ ἀνθρώπων νόμον παρέσβεις ἠτίμασαν, ἢ τὴν ἔνον λύμασιν αἰθρωπίοις μολυνάντας. Eust. in malam quoque partē accipi tradit, sicut κάθαρμα & ἄγος, forsan pro lue & scelere, seu noxa, quatenus de homine scelerato & pestifero dicitur. ¶ At λύματα quod Suid. exp. ὀνέχρεα, οἷον λύσιμα, καὶ λυτρώσιμα, ad λύω pertinet, quod interdum Redimo signif.

Λυμαίνω, Purgo, Purifico. vnde λυμαίνεσθαι, Hesychio καθαίρειν.

C. ΑΠΟλυμαίνομαι, Purgor, vel Purgo. λύματα (inquit Eustath.) dicebantur τὰ καθάρματα, quasi λέματα, ὅτοι ὀν τοῦ λούεσθαι ἀπεβάλοντο. vnde ἀπολυμαίνομαι, id est καθαίρομαι, verbum veteribus vsitatum ὀν τοῖς ὅπι θυσία καθάρσιον. Hom. Il. α, Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθ' ἀνῶγει. & subiungit, Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλον.

ΛΥΜΗ, ης, ἡ, Lues, Noxa, Exitium. βλάβη ἰοῦ ἄξιόν ὅτιν ἀπολούσασθαι, inquit Eust. deriuans à λῦμα quod interdum in malã partem capitur. à λῦμα verò ita deduci vt βρῶμη à βρῶμα, τρώμη à τρῶμα. Apollon. Arg. ῥύσασθ' ἀλάμορον αἰέρα λύμης, eximere pernicie & exilio. Philo De vita M. lib. 1, νεοτρεύσαντες ἀς οὔπω τοιοῦτον ἢ ἀέρος ὅπι λύμη καὶ φθορὰ δένδρων τε καὶ καρπῶν, ad labē & perniciem stirpium. quo signif. Virg. Æn. 3, quum tabida mẽbris Corrupto cæli tractu miserandaque venit Arboribusque satisque lues. Xen. οὐ τε κύνες τὰ θηλα ἀποβύουσι ἀπὸ τῆς λύμης τοῦ καρπῶν καὶ τοῦ βάτων, ne vitiēt & labefactēt segetes & pecori exitium inferant: seu Bestias segeti & pecori exitiosas noxiásque. Chrysost. εἴδες οὐδὲ μίαν λύμιν ἀπὸ τοῦ ὀπηβούλων τούτων τοῖς ἐπηρεαζομένοις ἐπιφερόντας, nihil exitii & detrimenti. ¶ Interdũ λύμη in corpore humano dicitur vt λοιμὸς, de fœdis & cõtumeliosis iniuriis. vnde ἀγρῶς λύμη δεῦ κείμενος, fœde indignéque affectus. Herodot. ὅπι λύμη ξυρῆσαι, in cotumeliam rasisse. Sic apud Suid. ὁ δὲ αὐτὸς τὸν Μαίσιον αἰκίζει) λύμη πάσῃ καὶ κατάστασι καὶ φρεβλώσι πικίλῃ, καὶ δικαιώσι τῇ τοιεπωδεστάτῃ, ἐνεκεκόπτω λοφοσαυρώσας αὐτὸν. quale apud Liu. Fœdũ in modũ laceratus verberibus. estque in huiusmodi locis λύμη φθορὰ coniuncta cum ὕβρει & αἰκία. ¶ Λύμη pro λῦμα quoque vsurpatum videtur à Polybio, quum ait, ποτεμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς αἰθρωπείας λύμας, Humanas illuuies suscipiens, Humanas sordes & purgamenta, ἀκαθαρσίας καὶ λύματα. Vbi interpr. vertit, Morbos ob multitudinem aquarum hominibus deferens.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, Perditor, Vastator: Lues, Noxa. Aiax Sopho. Καὶ τὰ μὰ τεύχη μήτ' ἀγοραίας πτὲς Θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός, neque illa pestis mea. Xen. ὁ δὲ τοι φόβος οὐ μόνον αὐτὸς ὀνῶν τὰς ψυχὰς λυπηρὸς ὅστιν, ἀλλὰ καὶ πάντων τοῦ ἡδέων συμπαρακολουθῶν λυμεὼν ἐγίγνεται. Isocr. in Paneg. καὶ σωτῆρες ὅπι θυμοῦσι τοῖς ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες ἀποκαλεῖσθαι, τοῦ πιεῖν δὲ τοὺς ἀγρόυλοι τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ βίᾳ κατασφερόμενοι. à Cic. quoque Perditor & Seruator opponuntur, quum ait, Vt idem perditor reip. nominarer qui seruator fuissem. Idem Isocr. De pace, τοιοῦτοι τῆς τοῦ Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνας αὐτοῦ κληθῆναι.

Λυμαίνω, Perniciem affero, Nocco, Corrumpo, Vitio. Xenophõ, τὰ λυμαινόντα τὰ σέρα, quæ nocent ventribus. Et λυμαίνομαι, Perdor, Vitior, Corrũpor, Pessum eo. Xen. Pæd. 8, p. 125, ὅν πύτων καρπῦμαι ἀσφάλειαν καὶ δύκλειαν, ἃ οὔτε κατασήπεται ὅτε ὑφαπληρῦται λυμαίνεται. Item Vastor, Labefactor, διαφθείρομαι, Greg. ὁρῶν πῶς ὅτι Αἰγύπτου μετηρυθρῶν καὶ μεταπιφυτευμένων ἄμπελον πονηρῷ καὶ ἀγείῳ σοῦ τοῦ διαβόλου λελυμασμένῳ. Λυμαίνομαι frequẽtius capitur actiuè pro Perniciem affero, Noceo: cõstruitúrque tàm cum datiuo quàm cum accusatiuo. In Geoponicis, τοὺς δὲ μὴ ἕρπειν τὰ θηρία τὰ λυμαινόμενα, θυμαστέον ὀν τοῖς σηκοῖς τείχεσι γυναικῶν ἢ κέρας ἐλάφειον. Quæ ira Columella, Vt exitiosis serpentibus tecta liberẽtur, muliebres capillos aut ceruina sæpius vre cornua: quorum odor maximè non patitur stabulis prædictam pestem cõsistere. Aristid. ὥσπερ οἱ γεωργοὶ τὰ λυμαινόμενα τῇ χώρᾳ καθ' ἕκαστον ὀνομάζοντες. Pausan. μὴ ὁ χρόνος λυμήνῃ τοὺς, ne situs ea vitiet. Xen. τὰ τοιαῦτα καθαμὰ λυμαίνει τοὺς ὁπλοὺς τοῦ ἵππου, nocent vngulis equorum. Dicimur etiam hominem aliquem λυμαίνεσθαι quum ei exitio sumus & nocemus, seu quũ infestamus & lædimus. Xen. Pæd. 5, ἢν τὴν φυλακὴν ἀχρυπία πλησθοῦσα λυμανεῖται ὀν τῇ πορείᾳ. Idem Pæd. 6, οἱ δὲ πεξεύοντες ὑπὸ τοῦ τοσούτου πάντων, λυμαίνονται τοῖς πολεμίοις. ibidem dicit κακουργεῖν eadem signif. Herodian lib. 4, ὡσπερεὶ τὴν ἵππος πλησθοῦσα, καὶ τὴν τοῦ καμηλίτου πλῆθος ἐλυμαίνετο. Idē lib. 7, τοῦ τε κεραμῶν βάλλοντες ὡσπερεὶ καὶ λίθων βολαῖς τοῦ τε ἄλλων ὀστράκων ἐλυμαίνοντο. Chrysost. ὁ διάβολος οὐδὲν ἐλυμήνατο αὐτὸν, nihil ei nocuit. Plut. Symp. sept. sap. de delphinibus, θηρᾶ γὰρ οὐδεὶς οὔτε λυμαίνεται, infestat, seu nocet, aut violat. Item Λυμαίνεσθαι vrbem aut regionem dicimur pro Infestare & Vastare. Herodian. lib. 3, ἐς αἰκισμὸν τοῦ πόλεως ἀξιοῦ λυμηνάμενος ὁ Νίγρου στρατὸς, quas Nigri milites deuastarãt. Et lib. 3, πανταχόθεν τὸν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήνατο, vrbem vastarũt. Et lib. 6, πλεῖστα κατατρέχειν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ τῆς ἡμετέρας ἀγχοῦς κτήματα, vastare nostras prouincias, vt Polit. vertit. Sic & ignis noxiáq; animalia dicuntur λυμαίνεσθαι, itidem Vastare & populari. Herodian. lib. 7, ποσοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο. Synes. ep. 57, τὴν ἀκρίδα τὴν λυμηναμένην ἡδοῦ τοῖς καρποῖς, depopulatã nostros fructus. Dicimur etiã res publicas aut priuatas λυμαίνεσθαι pro Labefactare & euertere, Perniciẽ & exitium afferre. Demosth. τὰ πράγματα ἐλυμήνατο τῆς πόλεως. Idē, εἰ δὲ δαιμόνιος τινος ἢ τύχης ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε, τὴν ἀδικεῖ Αἰγίνης; si rempublicam perdidit, vel noxam seu perniciẽ ei attulit. Aristid. τὸ τε μὴν δυνάμεν συμλέγων ὡς στρατῶ, γνοὺ δὲ ἄπτοι λελυμασμένος. Isocr. Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς πιέοντες τὴν Ἑλλάδα. X. Hell. 7, ἐνθυμούμενος ὅτι εἰ καταλείψοι ἐνήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς λελυμασμένος παντάπασι τὴν ἑαυτοῦ δόξαν ἔσοιτο, Euertisset, Dedecorasset, Sugillasset, vt B. interpr. qui & apud Demosth. ἐφ' οἷς ἐλυμήνω τὸν πεπεισεραγκὼν νόμον, reddit Euertisti. Interdum reddi potest Vitio, Corrumpo, Deprauo, tum in quibusdam superioribus locis, tum apud Theophr. quum ait ἡ τῶν καυμάτων ὑποβολὴ τοὺς χυλὸς λυμαίνεται. Demosth. Pro cor. τοῦ δραγάνωσι δὲ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥίζας ἀς ἐλυμαίνου. Item pro Vitio, Corrumpo. i. Constupro. Aristop. Nub. ἵππε σε τρέφει λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις. quod alibi ὀνυδείζοντα. ¶ Λυμαίνεσθαι dicitur etiã Fœdum in modũ verberibus lacerare, Fœdum in modum tractare. vt in lege apud Demosth. cõtra Aristocr. p. 264, τοὺς ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτίνειν, λυμαίνεσθαι δὲ μή. quod ipse paulo pòst exp. μὴ μαστιγοῦν, μὴ δεῖν: & paulo antè, τρεβλῶν, αἰκίσασθαι. quemadmodum suprà quoque λύμη pro αἰκία accipi annotatũ fuit. Sic apud Herodot. λυμαίνομαι τοῦ νεκροῦ, mortui cadauer fœdo, seu fœdè tracto & lacero. Sic accipi potest apud Demosth. contra Mid. in testimonio Pammenis, ἐπιχείρησε διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον. καὶ τινα μὲν αὐτῶν ἐλυμήνατο, fœdauit seu fœdè lacerauit. nam ipse Demosth. paulo antè dicit se ἐξελέγξειν ὅτι ὑβρίσθη. Similiter & Hesych. λυμηνάμενος exp. αἰκισάμενος.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perditor. Xen. de mœchis, λυμαντῆρας αὐτοὺς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας τοὺς τοῦ ἀνδρὸς, perditores & euersores. Suidæ ὁ βλαπτικός.

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem. Soph. Trach. p. 359, de Herculis venenato peplo impliciti cruciatib⁹, Τὸ δ' ἐκπάρυθεν λέκτρων ὀν δαπύμενος Σοῦ τῆ θαλάμης, καὶ τὸ Οἰνέως γάμον, Οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου, vitæ exitialem pestem, λυμεῶνα, λυμαντῆρα, seu λύμην.

C. Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui detrimentum & noxa illata non est, aut inferri nequit, Cui nocere non potest. Plut. De educ. liber. νόσῳ μὲν ἀδιάφθορος, γήρᾳ δὲ ἀλύμαντος, Nihil detrimenti accipiens ex senecta: de eruditione. contrà verò ἰσχὺν esse dicit rem νόσῳ ἀδάλωτον καὶ γήρᾳ.

C. ΑΠΟλυμαίνομαι, Corrumpo, Noceo, Damnum infero. sicut & simplex λυμαίνομαι. VNDE Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perniciem afferens, Pernicies. eo sensu quo Horatius vocauit quendam lurconem, perniciem macelli. Hom. Od. ε, Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα. Idē Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες. Hesychius δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα exponit τὸν τὰ δεῖπνα λυμαινόμενον. Eustathius quoq; scribit, δαιτῶν δὲ ἀπολυμαντὴρ, ὁ τὰς δαῖτας διὰ λαιμαργίαν λυμαινόμενος. Sed ponit & aliam explicationem, vt sit videlicet ὁ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα (ὅ ἐστι

καθάρματα τῆς ψυχίας, καὶ ἐπὶ τοιοῦτον, ἀποφερόμενος. Sed lõgè melius(meo quidem iudicio) exponemus δαπανῶν ἀπολυμαντήρια, perniciem cœnarum, ob edacitatem: sicut Horatius lurconem quẽdam vocauit (vti dixi) perniciem macelli, item tempestatem & barathrum.

C. ΔΙΑλυμαίνομαι. Noceo, Detrimentum infero, Damnũdo, βλάπτω, ζημιῶ. Aristoph. Pluto, τῆς κοπίδος ἀεί με διαλυμαίνεται.

C. ΚΑΤΑλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, Noceo, Incõmodo, Destruo, Euerto. Xen. καὶ γὰρ δὴ εἰ ἐν τῷ σῷ οἴκῳ ἐπιχειρήσαιμι μανθάνειν οἰκονομεῖν, ὅπως αὖ κατα λυμηναίμην αὖ σὸν τὸν οἶκον. B. Pro Destruo, Maximis detrimentis afficio, Perdo, accipi potest in hoc eiusdem Xen. loco, in OEcon. συναποδημαζεῖν τε τῆς πόλεως τὰς δασειαικὰς καλουμένας τέχνας, ὅπ καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. Ouid. dicit Artus corrupit febribus.

ΛΥΠΗ, ης, ἡ, Dolor, Animi molestia & ægritudo. In Stoic. defin. λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄλογος. Item, λύπη ἐστὶ δόξα πρὸς φαυλότητα κακοῦ παρουσίας, ἀξίου εἶναι μειώσεως καὶ συστολῆς δοκοῦσαν. Quæ ita Cic. A Egritudo sit animi aduersante ratione contractio. Et paulo post, Ægritudo est opinio recens mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur. Idem modò Molestiam, modò Ægritudinem interpr. vt te docebit meũ lex. Cic. pluribus in locis: & inter alios in hoc Platonico, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, Voluptate & molestia mixtus amor. Xen. Hell. 7, κοινὸν πᾶσι χρᾶ καὶ λύπη δάκρυά ἐστι. Plut. ἀπιστοτάτοις ὑπὸ λύπης, præ animi ægritudine & molestia succumbentes. Luc. οἷς τε καὶ νοσεῖ ὑπὸ λύπης. Xẽ. Hell. 6, ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀπηνήνατο. Sic Plut. Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυς θυμίας ἀπεβίετη. Et paulo post, ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας δίκαιον χρόνον ἑαυτόν. Sic Herodian. l. 3, de Seuero, λύπῃ τῷ πάθει δίκαιον φθαρεὶς αὐτεπάγγελτος τοῦ βίου, mœrore cõfectus. Isocr. Panath. εἰς πολλὰς ἀνηδίας καὶ λύπας τοῖς πεπιθομένοις ἐμβαλλόντων. Plut. τὰς μὲν ἄλλας αἱρεῖ λύπας ὁ λόγος, τὴν δὲ μετάνοιαν αὐτῆς ἐρᾶζε τῆς. Astydamas apud Athen. lib. 2, Θνητοῖσι τὴν ἀνεσφόρον λύπης Ἐφηνεν οἶνος μηδ' ἀμπελον. Et apud quendã comicũ, Λύπης ἀπάσης δεῖν ἰατὴς χρόνος. quod Terent. Dies adimit ægritudinem hominibus. Theoph. ep. 25, τοὺς λύπην ἀπαρηγόητον, τοὺς αἰῶνα ὀξύῤῥοπον. Plut. δηπείνοντα λύπας.

Quod ad huius vocabuli etymon attinet, Etymolog. dictum scribit παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τὰς ὤπας. Sicut & apud Ciceronem, ægritudinem λύπην Chrysippus quasi λύσιν (id est solucionem totius hominis) appellatam putat. Necnon Socrati apud Platonem in Cratylo ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπωνομασθῆναι, ὡς ὂν πύτω τοῦ παθοῦς ἴσχα τὸ σῶμα.

C. Ἄλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dolorum & molestiarũ expers, Nulla animũ ægritudine & molestia afficiens. Demosth. Pro cor. μῆκος λόγου ἄλυπον. Et οἶνος ἄλυπος apud Athen. lib. 1, vbi posset etiã accipi pro παυσίλυπος, vel Accessum intercludens τῆς λύπας. Xen. Pæd. 8, ἀδαμονίαν σοι καταλιπεῖν ἄλυποτέραν. Aristot. Eth. 3, circa finem, de timidita te & operibus singulis à timore manantibus, αὕτη οὖν τὸ ἄλυπος, ταῦτα δὲ δι' λύπην ἐξίσησιν, illa enim citra tristitiam esse potest, hæc per tristitiam hominem mentis statu dimouent. Et τὸ ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. vt σκώμμα πρὸς μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ὅλῃ πᾶσι, in v. l. sine autore, Dicteriorum modus sit animus molestia affici nondum incipiens. Quo monetur, eatenus licere dicteriis vti quatenus animus nullã inde molestiam percipiat. ‖ Ἄλυπον est & herbæ nomen apud Diosc. lib. 4, c. 180: & Plin. lib. 27, c. 4. fortassis per antiphrasin dicta. est enim acris gustatu ac lenta, mordénsq; vehemẽter & accendens, vt idem Plin. restatur. Eadem QVAE Ἄλυπαὶ Actuario, hoc est turbith candidum, vt Gorr. annotat. Aetius autem lib. 2, cap. De medicam. purgantibus ad arthritidem accommodatis, ἀλυπιάδα esse dicit chamelæam, vt idem Gorr. refert.

Ἀλύπως, Sine dolore, Sine vlla animi ægritudine & molestia. Isocr. Panath. πειρώμενος ἀναμαρτήτως ζῆν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλύπως. Vnde ἀλυπώτατα, absque vlla nimi molestia, seu Iucundissimè.

Ἀλυπία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris, Animus omni molestia & ægritudine liber. In Axiocho, ἀκήρατος ἀλυπία καὶ ἡδεῖα διάπτα, angoris & ægritudinis vacuitas. Plut. οὐκ ἔστι γὰρ χρημάτων ὠνιον ἀλυπία. Vide & ὀνοκλείδα.

C. Βαρύλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauiter dolens, Graui animi ægritudine & molestia affectus. Vel Grauem dolorem afferens.

C. Μικρόλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vel minimæ res animi molestiã afferũt, Qui ob minima quæque dolet, Cuius animo vel minima quæq; molesta sunt. Plut. in Præcept. sanit. τοῖς ὀργῇ ὀξεῖς καὶ ὀξεῖς καὶ μικρόλυποι. Idẽ in lib. qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, ὅπαν ἐλκώδης καὶ μικρόλυπος ὁ θυμὸς γένηται, καὶ φιλαίπος ὑπὸ τοῦ πρόσπαν. Idẽ in Phocione, p. 242, τὰ πικρὰ ἡδὺ καὶ μικρόλυπα καὶ ἀκρισφαλῆ τοῖς ὀργῇ, id est δὴ μικρὸς λυπόμενα. B. Πανέλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ. Summopere dolẽs, Suprà modum dolens & mœstus. Isocr. ad Demon. ὅτ' ἀτυχῶν ἐστι πανελυπῆς, οὕτε δικαίως πανέλυπος. Ad cuius imitationem Aristot. Eth. 4, c. 3, ὅτ' ἀτυχῶν πανεχαρῆς ἐστι, οὕτε ἀτυχῶν πανέλυπος. Et Plut. De lib. educ. μηδὲ ἐν ταῖς ἀνεραγίαις πανεχαρεῖς μηδὲ ἐν ταῖς συμφοραῖς πανελύπεις ὑπαρχεῖν, nimium dolere seu tristari.

C. Φιλόλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui libẽter dolet & tristitia afficitur,

Λυπηρός, ά, ὁ, Molestus, Molestia & tristitia animum afficiens. Thuc. lib. 1, de Athenienſibus ἀκριβῶς ἐπράσσετο καὶ λυπηρὰ ἦσαν, seueri erant exactores & molesti. A Philone opponuntur λυπηρὰ & ὅσα καθ' ἡδονὴν συμβαίνοι, ab Isocr. πρὸς ἀ & λυπηρά: ab Aristot. ἀγαθὰ & λυπηρά, Rhet. lib. 2, quum ait, αἰάλγκη φίλον ἐστὶ τὸν συμπόσιον πᾶς ἀγαθοῖς καὶ συναλγοῦσα τοῖς λυπηροῖς. Aliquando vero copulantur λυπηρὸν & χαλεπὸν. Demosth. Pro cor. πάντων μὲν ὀλοφυρτὸν λυπηρὸν ὅτι καὶ χαλεπὸν. Similiter Xen. Pæd. 7, οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὡς τὸ λαβόντα στερεῖσθαι λυπηρόν. Item τὸ λυπηρὸν, Tristitia.

‖ Λυπηρὸς exponitur etiam ὀπφόνιος, Inuidiosus, Acerbus. VNDE Λυπηρῶς. Cum dolore, Dolenter, Molestè. Xẽ. Pæd. 5, λυπηρὰς βιωσόμεθα. Isocr. Euag. enc. λυπηρῶς καὶ βαρέως ἔφερον.

Λυπεῖν, ου. ὁ, idem. nam Suidæ λυπεῖν est ἐπαχθεῖς, λυπηρόν. Hesychio μοχθηρόν, ὀλεθρίον: & λυπεῖν ἀεὶ eidem σκοτεινὸν.

‖ Λυπεῖν χωρεῖν Galeno apud Hippocr. τὸ ψιλὸν καὶ ξηρόν: quod ex Plin. lib. 17, c. 12, reddere possumus Solum gracile & aridum: cui opponit agrum lætum. vt λυπεῖ γὴ fit tellus minimè læta, sed quæ segetes minimè lætas profert: Hesychio λεπτὴν. Od. ι, de Ithaca, Ἡ τοι οὐ βοσκεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν, Οὐδὲ λίαν λυπεῖν. nam dicit vinum multum ibi nasci & frumentũ: nec carere pluuiis. Philo De mũdo, καὶ γεγηθὼς τῆς ἀνεκκαυθείσης χώρας οἰόμενος οὐ λυπεῖν ἀπειρομένας καὶ φυπωμένας. Itẽ in Epigr. apud Suid. πέπαυ γὰρ οὐ μέγα τοῦτο Κλέωνα λυπεῖν τὴν γαιαλοφίαν. vbi ipse exp. πενιχρᾶ: sed nihil vetat interpretari Gracili seu macro. Itẽ ex Theophr. λυπεῖν δένδρα, arbores quæ velut tristi ieiunáque sunt natura. Pro πενιχρὸς rectius capi potest in hoc apud eundem Suid. loco de Quintio Cincinnato dictatore Romano. οὗτος δὲ ἐν μέτρῳ καὶ σώφρων ὡς ὀλίγα καὶ λυπεῖν καὶ ὀλίγα γῆς μέτρῳ ζῆν, τὴν αὐτοῦ τὸν ἀγαπᾶν βίον. Et mox, λυπεῖν τὸ σκυθρωπὸν καὶ σκληρῶς ἐκκαθεύδων, καὶ πᾶσι κεχρημένος πολὺ ἐν δεέστερον τοῖς πλουσίοις. Vbi etiam reddi posset Tenuis, Vilis, ἀπλῆς. sicut & ab Hesychio exponitur. VNDE Λυπεῖγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gracile & macilentum solum habens. Et τὸ λυπεῖγαιον, soli gracilitas. Appian. apud Suid. τὸ γὰρ λυπεῖγαιον καὶ πενιχρὸν ὑμᾶς εἰς λῃστείαν ἄγει δοῦσα δὲ ἐγὼ πείσομαι φίλοις φίλοις γῆν ἀγαθήν. vbi opponuntur λυπεῖγαιον & ἀγαθὴ γῆ. ET Λυπεῖος Hesychio ὀπλᾶς: item λιπαρῶς, nisi fortè scribendum λυπηρῶς. ET Λυπεότης, ητος, ἡ, Gracilitas, Macies, Tenuitas.

Λυπέω, ῶ, F. ήσω, Dolore afficio, Animi ægritudine & molestia afficio, Contristo. Aristoph. Pluto, ὥστε τοῦ Διὸς τὴν δυνάμιν, ἣν λυπῇ τι, καταλύσῃς μόνος. Plut. συνεκδαλώμεθα τὴν λυποῦσαν τὴν μνήμην. Et apud Athen. lib. 13, quædam interrogata εἰ λυπεῖται, respondet, οὐδέν με λυπεῖ. Xen. Apomn. 1, λυπῶ σε πολλά, multis doloribus te afficio. Et ad Ephes. 4, μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contristate.

Λυπέομαι, Dolore afficior, Doleo, Mœreo, Tristor. Plato, ὅτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, neq; enim lætabitur vnquã neque mœrebit nimis, vt Cic. vertit. Epic. οὔτε τὰ ἀλγεῶ, οὔτε τὰ λυπούμενον, nihil aut dolens aut

ægrum, eodem Cic. interpr. Synes. ep. 64, μὴ ἀεὶ μεγάλα, ἵνα μὴ δυεῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῆς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῆ. Aristot. Eth. 2, c. 3, ὡς τε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ὡς δεῖ. Dem. Pro cor. τὰ ταῦτα λυπεῖσθαι καὶ ταῦτα χαίρειν. ‖ Λυπέω ac cipitur etiam pro βλάπτω, Lædo, Incommodis & detrimentis afficio. Xen. Hell. 6, p. 346, κᾷ γὰρ μὴ τὸν ἀνὴρ φίλων ὄντων ἱκανὰς γένοιτο ἡμᾶς λυπῆσαι; κατὰ θαλάττα γε μὴν τὸν ἀνὴρ ὑμᾶς βλάψειν ἡμῶν ὑμῶν ὅπτηδεῖον ὄντων; paulo antè dicit, si ipsi amici sint, nihil expectandum esse χαλεπὸν. Sic Herodian. lib. 3, οὐ μικρῶς ἐλυπεῖν τὸν τῶν Σεβήρου στρατόν. vbi Polit. vertit, Pessimè accipiebant: de iis qui supernè sagittas ac lapides iaciebant.

Λυπηνὸς, ά, ὁ, Qui tristatur. in v. l. Vel, Qui tristitia afficere solet.

C. Ἀλύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ Qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, Qui animi ægritudine & molestia affici non potest. VNDE Ἀλυπήτως, I a vt non contristeris seu dolore afficiaris. ἀλυπήτως τοῖς ζῶσι Cic. vertit, Sine detrimento viuorum.

C. ΑΝΤΙλυπῶ, Vicissim molesto, seu molestia afficio, Vicissim molestiam exhibeo, Vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, Molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

C. ΕΠΙλυπῶ, Insuper molestiam affero. vel simpliciter, Contristo.

C. ΠΑΡΑλυπῶ, Molesto, Tristitia afficio. Plut. De animi generat φαβούμενοι καὶ παραλυπούμενοι, animi ægritudine & molestia afficiuntur: vel Anguntur, vt Turn. vertit.

C. ΣΥΝΑλυπῶμαι, Condoleo, Condolesco, hoc est Alterius dolore moueor, seu Ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio. ταῦτα λυπούμαι, vt Demosth. loquitur. Miserror. συλλυπούμενοι τοῖς πάθεσι, miserãtes calamitatem. Et συλλυπήσομαι, vnà dolituru.

ΛΥΡΑ, ας, ἡ, Lyra: organum ex genere ἐγχορδίων, sicut & κιθάρα, μαγάδις, μαντέρα. Βάρβιτον, teste Athen. lib. 4. Plut. Symp. 9, σωιήρμοσε δὴ τῇ λύρᾳ τοῦς τῶν αὐλῶν ἐκπιθάνεσιν ὁ πάς καὶ ἥσιν. Aristot. Polit. 7, ὥσπερ εἰ τὸ κιθαρίζειν λαμπρῶς καὶ καλῶς, αἱρεῖτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης. Athen. lib. 14, αἰαλαμβάνων τὴν λύραν, ἐκιθάριζε. Homerus quoque dicit φόρμιγξι κιθαρίζε. adeo vt hæc tria, κιθάρα, φόρμιγξ & λύρα alicubi pro eodem accipiantur: sicut Eust. scribit χέλυν vocatam fuisse πῶπι κιθάραν, quia χέλυνος ὄστρακον μέγα τὴν ὡς ἀνθίσιν καὶ χρεῶν ἐν πανυσῇ λύραν ἀπεπτεν Ἑρμῆς, ἐν ἀπολλωνιέ χρίσατο εἰς λύρον αὐτὸ ὠνέκα ψυχὴ ἐκείνου βιῶν: vnde & λύραν appellatam fuisse quasi λυτρον. ‖ Λύρα est etiam fidus cæleste apud Aratũ, quod & χέλυν appellari scribit. Hãc idem λύριν Κυνιλιάνῳ vocat, & Cic. fidẽ Cylleniam interpretatur: Plinius fidiculam nominat, Vitruu. lyram. Varro De re rust. lib. 2, c. 5, Hoc secundum astri exortũ facito quod Græci vocant λύραν, fidẽ nostri. ‖ Λύρα dicitur etiam piscis quidam qui sonum vocalem edere putatur. Aristot. Hist. anim. l. 4, c. 9, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι καὶ τεισμοὺς, οὐ λέγεται φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χρεμίς. οὗτοι γὰρ ἀφιᾶσιν ὡς ἀφ' χρυσλισμοῦ.

C. Λυροκηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Lyra gaudẽs. epitheton Apollinis in Epigr.

C. Λυροποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lyras cõficit.

C. Λυροθέλγης, έος, ὁ καὶ ἡ, τὸ λυροθελγὴς λίθαρα ex Epigr. Lyra seu lyræ sono permulsa. sicut de Orpheo in isdẽ Epigr. τὸν ἀκκλίνιον θυμὸν ἔθελξε λυρῇ.

C. Λυρόκτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ, d. Lyra acquisitus. Ex Epigr. citatur λυρόκτιτος Θήβη, fortasse pro λυρόκτιτος aut λυροκτίτος. nã secundum Horatium, dictus est Amphion Thebanæ conditor vrbis saxa mouisse sono testudinis, & ita permulsisse vt sua sponte ad murorum Thebanorum structuram concurrerint.

C. Λυροκτύπος, ου, ὁ, Qui lyram pulsat. VNDE Λυροκτυπία, ας, ἡ, Lyræ pulsus, seu Lyræ pulsatæ sonus. Epigr. lib. 4, in quandam citharistriam, ἔκ τε φορεστόπου Ἔκ τε λυροκτυπίης ἔσεν ἐθελγόμεθα.

C. Λυροποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lyras cõficit, Lyrarũ cõficiendarum artifex. Plut. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ λυροποιὸς ἀνὴρ ἥδιον λύραν ἐρᾶσθαι. Poll. generalius accipit pro eo qui μουσικὰ ὄργανα quæ appellantur κρουόμενα, συμπαίγνια. ET Λυροποιία, ας, ἡ, Lyrarum compactio: seu compingendarum scientia. ET Λυροποιητικὸς, ή, ὁ, Lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιητικὴ, Lyrarum cõficiendarum peritia. QVAE λυρωνία Aristophani dicitur, vt habetur apud Poll.

C. Λυροφόρος, ξ, Species quædam citharæ, vt Hesych. tradit. Athen. lib. 4, ex Iuba de quodã τεταγῶν organo, Σύρων δύρημα φησὶν εἶναι ὡς καὶ τὴν καλούμενον λυροφόρικα σαμβύκην.

C. Λυρῳδὸς, ET Λυρῳοιδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lyricẽ, Qui lyra canit. Agathias schol. Epigr. lib. 4, in Ioannã citharistriã, Φεῦ φεῦ τὴν δεκάτην ἐλικωνίδα, πῶς λυρῳοιδὸν Ῥώμης καὶ Φορίνης, ἢ δὲ κέκευθε κόνις. VNDE Λυρῳδῶς, Lyricè, seu More eorum qui lyra canunt. Hesychio, ψαλμῳδῶς, κιθαρῳδῶς. ET Λυρῳδία, ας, ἡ, Lyræ cantus, Lyrica modulatio.

C. Ἄλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine lyra est, Qui lyrã comitem nõ habet. Plut. De orac. Pyth. ἔρωτες ψυχᾶς ὁμιλοῦντες οὐκ ἄφωνοὶ οὐδὲ ἐπίμωμοι τοῖς μουσικὴν ἐχούσαις, ἀθάνατοι καὶ ἄλυροι. Alexis apud Athen. lib. 2, de quibusdam pauperibus, φθόγγοις δ' ἄλυροις θρηνοῦμεν, ἐπαν μηδὲν ἔχωμεν. vbi etiam accipi potest pro Absona à lyræ sono lamenta: vel Absona, Malè sonantia. Et ἄλυροι ὕμνοι ex Eurip. In quibus lyra non adhibetur. Ἀλύειος autem nomen proprium apud Plut.

C. Εὔλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonam lyram habens, seu Bene lyra canens, Canorus.

C. Ἡδύλυρος, ου, ὁ, Suauiter lyra canẽs. In Epigr. Πίνδαρος ἡδύλυρος. Ea forma qua dicitur χρυσόλυρος.

C. Ὑπόλυρος, ὁ ἀναξ, Arũdo apta modulationi. Ex Aristoph.

Λυρόεις, εντος, ὁ, Lyricus, Cui lyrica modulatio inest.

Λυρικὸς, ή, ὁ, Lyricus. vt λυρικὴ ποίησις apud Athen. Et λυρικὰ ἄσματα siue μέλη, Lyrica carmina, Lyrici moduli. Et λυρικὸς pro poeta lyrico: vt ἐπὰ λυρικοί in Epigr. Λυρικὸς dicitur etiam lyricen seu lyræ pulsandæ peritus. in epigr. l. 2, Γράμματα τὴν λυρικῶν Λύδα καὶ Φρύγα, Lydiæ & Phrygiæ notæ lyricinum.

Λύριον, ου, τὸ, Lyrula, Parua lyra. Aristoph. Ran. ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. Synes. ep. 148, λυρικόν τι ποιμενικὸν λιτὸν καὶ αὐτοσκέδιον, lyrula quædam pastoritia.

Λυρίζω, F. ίσω. Lyra cano, vel ad lyram. VNDE Λυρισής, ούς, ὁ, Qui lyra canit, vel lyræ accinit: vt κιθαρισής. Vtitur hoc vocabulo Plin. iunior (vt Cic. dicit Citharista) in Epist. ad Genit. Quam multi, quum lector aut lyristes aut comœdus inductus est, calceos ponunt?

C. Αὐτολυρίζω, Ipsemet lyra cano. Erasmus in prouerb. Ὄνος λύρας, Aliquando (inquit) referunt ad asinum non auscultantem lyram, sed ipsum canere conantem. Lucianus, καὶ μάλιστα ὅπταν ἄδῃ καὶ ἀόρος ἦ θεῖα, Ὄνος αὐτολυρίζων φασὶ, id est, Maximè si quãdo canit, cupitque festiuus aclepidus videri asinus (vt aiũt) ipse lyra canens.

ΛΥΣΣΑ, SIVE Λύσσα, ης, ἡ, Rabies propriè de canibus dicitur, & significat furorem illum in quem sub canicula maximè aguntur, omnium animalium soli, vt scribit Galen. lib. 6, De loc. affect. differẽs de veteri affectionibus. Plut. De solert. anim. loquẽs de cane, λόγον ἔχειν καὶ διάνοιαν τὸ φαύλως τὸ ζῶον, ἧς πανεγκρατόμενης, καὶ συγχεομένης ἡ λεγομένη λύσσα καὶ μανία πάθος ὅδε. Diosc. l. 7, c. 2, σωεχῶς ἀλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Trãsfertur cũ ad homines, tũ ad reliqua animalia quæ per cõtagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur, & furorem pariter animo cõcipiunt. id quod vt plurimũ euenit die post canis morsum quadragesimo, quẽadmodum Diosc. lib. 6 copiosissime explicauit. Eam affectionem in homine ita contractam à venenata quadam qualitate, non μανίαν, non φρενῖτιδα, sed λύσσαν, per inde atque in cane, medici appellarunt, vt Gorr. docet. Dicitur etiam de impetu quodam furibũdo qualis canum rabidorum esse solet: seu ὅδε πάθος μανία, vt Ammonio placet, ll. 1, de Hectore, Μαίνεο ἐκπάγλως, πάσσωσ Διὶ ὀδὲ τι πέρι Ἀνέρας οὐδὲ θεοὺς, κραπερὴ δὲ ἐλύσσα δέδυκεν.

Et paulo pòst, Νῦν δ' χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπεὶ αὖ μάλα πυκνὰ μάχεσθαι ἕλοι Λύσσαν ἔχων ὀλοήν. Il. φ, de Achille persequente Troianos vsque ad mœnia, ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφετ' ἔγχεϊ, λύσσα δέ οἱ κῆρ Αἰὲν ἔχε κρατερή, μένε δὲ κῆδος ἀρέσθαι. Luc. De calum. χωνεύον τὸ θερμὸν καὶ ὠξυκεκινημένον, οὐδὲ λύσσαν καὶ πνεῦμα ὀργῆς, lib. 1, ὑμᾶς δὲ πῶς νοῦ τις λύσσα καὶ τις οἶστρος ἄγει θεὸς μαινόμενοι; ‖Est & vermiculus in lingua canum qui vocatur à Græcis λύσσα: quo exẽpto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt. Idem ter igni circunlatus datur morsis à rabioso, nẽ rabidi fiant. Plin. l. 29, c. 5. Etymol. λύσσαν dictam vult ὡς ἀ λύσιν τοῦ λογισμοῦ.

C. Λυσόδηκτος, ου, ὁ, ἡ, A rabido cane morsus. ὁ ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος δηχθείς, vt Dioscorid. loquitur. Idem, λυσσοδήκτοις δρμάζων καὶ πεξικὸν πιπτοῦσι. In Geopon. de brassica, κυνοδήκτοις καὶ λυσσοδήκτοις τὸ σπέρμα αὐτῆς ἢ τὰ φύλλα (τὰ) πεπεμμένα, εἰ δύναιτο εἰν. Sicut apud Plinium, Epicharmus autor est satis esse brassicam contra canis rabiosi morsum imponi.

C. Λυσσομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, In rabidum furorem actus: vel Rabidus præ furore, ὑπὸ μανίας λελυσσηκώς, vt à Suida exponitur hoc in loco, Ρομβηπὶς δὲ νεὼν λυσσομανὴς πολεμίοις. Et λυσσομανὲς κακὸν apud Diosc. Malum quo quis rabido furore corripitur, seu quo quis in rabidum furorem agitur.

C. Ἄλυσσον, ου, τὸ, Alysson, herba apud Diosc. lib. 3, cap. 105, quæ videtur & λύσσαν κυνὸς ἰᾶται, vt ipse scribit: vnde & nomen inuenit. Plin. lib. 24, c. 11, de erythrodano, Distat ab eo qui alysson vocatur, folius tantùm & ramis minoribus. Nomen accepit quòd à cane commorsos rabiẽ sentire non patitur, potus ex aceto adalligatusq;.

Λυσσαλέος, ου, ὁ, Rabidus. Nonn.

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rabidus, Rabiosus. Il. ο, Ἦ ῥ' οὔ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἠγεμονεύει Ἕκτωρ. Item Rabiosus, vel Ad rabiem agens: vt Λυσσώδης νόσος apud Soph. in Philoct. Λυσσῶδες apud Hippocr. ὡς δηλοῖ τὸ ἰκτερικόν. Furibũdum. Gorr.

Λυσσῆς, ενος, ὁ, Rabidus, Rabiosus, Furiosus. μαινόμενος, Hesychius.

Λυσσάω SIVE Λυσσάω, Rabo seu Rabio. In rabiem actus furo. propriè canum. Plut. De solert. anim. ἐκπεπνιγμένοι γε λυσσῶσαι κυσίν. Luc. Nigr. εἰ ὡς ὑπὸ κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, μὴ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἀν πνεῦμα ἕτεροις καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ. α τὸ αὐτὸ τῶν δήγματα δίδασι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται. Diosc. lib. 7, c. 2, λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ὅτι πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς ὑποθυμοπαίσις καύμασιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐφεσταλμένοις κρύεσι. Dicitur aliquando & de lupis. Theocr. Idyll. 4, Πέσσα τοι Μίλων ἁ τοῦ λύκος αὐτίκα λυσσῶν. Metaphoricè homines & affectus humani quoque λυσσᾶν dicuntur quũ furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur. sicut verbum Latinum apud Varronem, quum ait, Quid est quod blaterast quid rabist Cæcilius, Aft rabie rabere se ait. Philo De vita M. lib. 1, τῶν ἄλλων μόνοι παθῶν ἕκαστον ἐξ ἑαυτοῦ μεμηνὸς καὶ λελυσσηκὸς φύσει πθανατοῦσι κἀξημερῶν ἐφαίνετο, perturbationes insanas per se & rabidas. Plut. ad Colot. φαντασίας, ἃς λυσσῶντες ἢ κορυβαντιῶντες ἢ κοιμώμενοι λαμβάνουσι. Synes. ep. 58, λυσσᾷ ὡς τὸν ἀκοῦν, rabie corripitur ad auditum. Plato lib. 1 De rep. λυσσῶν καὶ ἄχθος θεατοῦ, rabiosus & agrestis. Ἰτὲ λυσσάω θεὸς, rabido impetu feror ad. Phocyl. Πολλοὶ δὲ λυσσῶσι θεὸς ἔρωτα μίξιν ἔρωτος. ‖Λυσσᾶν, Singultio. v. l. pro quo dicitur potius λύζω. AT Λυσσέω, Multa loquor, nam λυσσῶν Hesychio est πολλὰ λαλεῖν.

Λύσσημα, ατος, τὸ, Rabies Furor, Eurip. Oreste.

Λυσσητήρ, ῆρος, ὁ, Qui rabit, Rabidus, Rabiosus. λυσσώδης, μανιώδης. Il. θ, Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. Ad quem locum respiciens Plut. Symp. 8, probl. 9, dicit, τὸν κύνα λυσσητῆρα δῆλός ἐστιν ἀπὸ τῶν πάθους πύπου θεσσαλοῤῥοῦν ἀφ' οὗ καὶ ἀνθρωποι λυσσᾶν λέγονται.

C. ΕΚ λυσσάω, Rabie agor, Rabido impetu feror.

Λυσσᾶς, άδος, ἡ, Rabida, Rabiosa. Plut. De aud. poem. ἄδοντι τῷ Ἀρτέμιν ἐν τῷ θεάτρῳ μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα, λυσσάδα. ‖At Λυσσὰς πέτρα, Rupes, seu Saxum præruptum & altũ, alius est originis, fortassis à NOM. Λυσσοί, quod ab Hesychio exponitur ὑψηλοὶ τόποι. pro quo scribitur & λισσαί, sicut apud eundm reperio, λισσὸν, αἰάντες, ἀπόκρημνον, ὑψηλόν: quemadmodum βύσσος & βίσσος in eadem signif. scriptum reperiri tradit Eustathius. Apud Theocr. in Diosc. Εὕρον ἀέριον κρείαν ὑπὸ λυσσάδι πέτρῃ Ὕδατι πιπλησθῆναι ἀκηράτῳ. Et substantiuè apud B. ex Plut. κῇ κρημνοὶ ὀλισθήματα καὶ λισσάδας ἀχανεῖς ἐρόντων.

Λυσσόω, In rabiem ago. Et λυσσόομαι, In rabiẽ agor, Rabie percellor, Rabie inflammor. Phocyl. Μὴ μεγαλιγορίῃ βυσσῶν, φρεῖα λυσσωθείς. ‖Λυσσοῦν dicitur etiam pro λυσσάω. poetarũ more, qui ὁρῶ dicunt pro ὁρᾶω, & κομῶ pro κομάω. vnde in Epigr. λυσσοῦν pro λυσσάων.

Λυσσωμαι, Rabo seu Rabio, Rabie agitor, Furo. nã λίσσεται Hesychio est μαίνεται. VNDE Λυσσώδης videntur deduxisse qui in v. l. exponũt Insanies, in hoc loco Herodoti, λυσσώσας Ῥοδῶπιν, Rhodopidis amore insaniens. quæ verba sunt ex Euterpe, vbi sic legitur, Χαράξος δὲ ὡς λυσσώδης Ῥοδῶπιν ἀπιόσης ἐς Μιτυλήνην, ἐν μέλει Σαπφῶ πολλὰ καταπιπτουσῶν. Sed ibi λυσσώδης significare Redimens. Liberans. à verbo λύομαι, patet ex præcedẽtibus, vbi dicit, ἐλθὼν χρυσὸν μεγάλον ὑπ' αἰδοῦς Μιτυλήνης Χαράξου. Et vt dem, λυσσώδης posse esse à λύσσομαι vt λύσσα à λύσσω, durè tamen diceretur λυσσάδα γυναῖκα, pro Insano amore deperire.

ΛΥΧΝΟΣ,

ου, ὁ, Lychnus, Lucerna, Lumen. Xen. Symp. ὁ δὲ λυχνος ἅμα τῇ λαμπάδι φλόγα ἔχει, φῶς παρέχει. Athen. l. 11, λυχνοῦχον ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξηρτημένον ἀνακεχωρηκὼς ἐκοίμα τὰς φλόγας. qualiter apud Virg. Æn. 1, — dependent lychni laquearibus aureis Incensi, & noctẽ flammis funalia vincunt. Od. τ, Χρυσοῖ λύχνοι ἔχουσι φάος θαλερὸν ἐπάνω. vbi tamen & aliter exponitur, vt infra dicetur. Plut. περὶ δυσπραξιῶν ex Demosth. τοῦ πυθέσθαι τοὺς ἥλιον ἰδόντας οἱ μὴ δ' ἀναφανοῦσι τοὺς λύχνους ἀναπτόμενοι; vt apud Cic. Lux longè alia est lychnorũ & solis. Aristoph. Nub. Ἔλαιον ἡμῶν ἀν' ἔλαιον ἐν τῷ λύχνῳ. Et δίμυξος λύχνος Athen. lib. 15, ex Metagene. Lychnus duobus lucens myxis seu ellychnis. Item cum verbis, vt ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum. Aristoph. ἀπτε τοῦ λύχνου. Idem Nub. — πάλαι μοι δοκεῖ τὸν λύχνον ἅψαι. Et in pass. λύχνος ἡμμένος apud Thuc. lib. 4. p. 164, Sic Galen. ἅψαι λύχνον ἡμμένον, quod Apul. & Macrob. Prima face. Et ex Herodoto, περὶ λύχνων ἁψάς, sub crepusculũ vesperinum. Theophr. De signis tempestatum, ἐὰν λύχνος ἅπτηται μὴ ἐθέλῃ, χωρὶς πνεῦμα σημαίνει καὶ ὅταν ἡ φλὸξ ἀπτοῦται, vt alibi dicit. Vnde Plinius, Lumina quum ex sese flãmas elidunt aut vix accenduntur, tempestates nuntiant. Et κρίνει ὁ λύχνος apud Xen. Sic apud Plut. in Quæst. Rom. ὅπου καὶ λύχνος ἐκέκτηνται ὀφθῶς. Paus. Att. ἐμπιμπλάντες τὸ ἔλαιον τοῦ λύχνου. sicut apud Plut. in Pericle, οἱ τὸ λύχνου χρείαν ἔχοντες ἔλαιον ὀπτῶσι. Et in Polit. præc. ὅμοιοι τοῖς τοὺς λύχνους τοῦ μυστοῦσι, ἔλαιον ἢ μὴ ἔχουσι. vbi dicit τὸν μυστὴν λύχνον seu (vt in Symp. loquitur) τὸν ὀπτὸν λύχνον φανοῦσας μύκητας, vt Plautus Lychnum emunge parũper. Et σβεννύναι τὸν λύχνον, extingere lychnũ, seu lucernã. Epigr. lib. 2, Σβέσε τὸν λύχνον μῶρε. Aristoph. Pluto, τοὺς λύχνους ἀπεσβέσας ἡμῶν πάντας ἐκαθεύδομεν. Plut. Symp. 7, μηδὲ λύχνοι εἶναι τὰς ἀποσβεσθείσας μετὰ τὸ δεῖπνον. Idem in Quæst. Rom. λύχνον οὐκ ἐσβέννυσιν, ἀλλ' αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπιεῖσαν μαραίνουσιν. Idem Symp. 7, ἀποπνεῦσαι τοὺς λύχνους ἀποσβεσθέντας. Ab Homero autẽ λύχνος accipi pro λαμπὰς & δᾶς, testatur Hesych. sicut & Eust. in loco suprà citato exp. λαμπάς. ‖Est & cognomen meretricis apud Athen. sicut λαμπὰς & λαμπάδιον. ‖Hesych. λύχνος est etiã ἰχθὺς κάλλιστος. vt λυχνὶς infrà. Idẽ λυχνον exp. ῥάχαλον. Cæterùm in plur. per me. aplasm. reperitur ETIAM Λύχνα, sicut σεθμὰ & σεθμὸς. ζυγὰ à ζυγός. citátque Athen. ex Herodoto, de Mycerino rege Ægyptio, λύχνα πυκνὰ μθμον πολλὰ, ὁπόσοι ἐν ὀφθῶσι νύξ, πίνειν καὶ ἀναπαύειν. Vide etiam λυχνοκαΐα & λυχνοκαυπία. Dictũ autem volunt λύχνον ὡς ἀπὸ τοῦ λύειν νύκτος, hoc est σκότους.

C. Λυχνόβιοι, Qui ad lychnum vitam transfiguntur in eos qui præpostere ad lychnum ea tractant quæ interdiu debebant. Seneca epist. Nil consumebat nisi noctem. itaque crebrò dicentibus illum quibusdam auarũ & sordidum, Vos (inquit) & λυχνόβιον diceris. id est (inquit B.) lucifugam & noctuini generis, quasi lucernarium.

C. Λυχνοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lychni vorator: vel Ellychnii vorator:

vt λυχνοβόρος μῦς in Epigr. Insidiatur enim animal illud lychnis & ellychniis propter oleũ, vt testatur Homer. in Batrachom. quum ait, Σπέρματα βλαπτόντες καὶ λυχνοις εἵνεκ' ἐλαίου.

C. Λυχνοκαΐα, ET Λυχνοκαυπία, ας, ἡ, Luccrnarum accensio, Lychnorum seu luminum accensio. Λυχνοκαΐα est festum quoddam Ægyptiorum, cuius his verbis meminit Herodot. in Euterpe, ἐς Σαΐν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλεχθῶσι τῇσι θυσίῃσι ἐν τῇ νυκτὶ λυχνα κάουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια ὡς τὰ δώματα κύκλῳ τὰ ὃ λυχνα ὅσι ἐμβάφια, ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. ὄπτωλῆς δὲ ἔπεστι αὐτῷ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τέτο καίεται παννύχιον· καὶ τῇ ὀρτῇ οὔνομα κέεται λυχνοκαΐα. Meminit & Ioseph. contra Appionem. De λυχνοκαυπία autem hæc extant apud Athenæum, lib. 15, λυχνα δὲ οὐδὲ τέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος· λυχνοκαυπίαν δὲ, ἣν πολλοὶ λυχναψίαν, Κηφισόδωρος.

C. Λυχνοπιοὺς, οῦ, ὁ, Qui lychnos seu lucernas conficit apud Aristoph.

C. Λυχνοπώλης, ου, ὁ, Lychnorũ seu lucernarũ venditor. Idẽ.

C. Λυχνοφόρος, ου, ὁ, Qui lychno prælucet, Qui lucernã præfert. Athen. l. 5, ἐκπιόντες δ' ὡόντες ἡλίου παντὶ οἰκουρεῖν, καὶ μετὰ λυχνοφόρου μηδένα φοιτᾶν.

C. Λυχνάπτης, ου, ὁ, Qui lychnum seu lumen accendit. AT Λυχναψία, ας, ἡ, Lucernæ seu luminis accensio. Idem quod λυχνοκαΐα siue λυχνοκαυπία, quod vide.

C. Λυχνοῦχος, ου, ὁ, Qui lychnum tenet, Qui lumẽ sustinet. Accipitur pro face. Item pro Lucerna. vnde exponitur λαμπὰς, λαμπὴρ & φανός. Apud Athen. l. 15, sub finem, de dipnosophistis è conuiuio discessuris. ὁ μὴν τὸς ἔλεγε, Παῦε λύχνιον· οἱ δὲ λυχνέα· οἱ δὲ λοφνίαν, (i. ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα) ὁ δὲ πανὸν, ἄλλος δὲ φανόν· ὁ δὲ λυχνοῦχον, ὁ δὲ λύχνον· καὶ δίμυξον ὁ λύχνον ἕτερος, ἄλλος δὲ λάνιον: accipientes nimirum synonymos hæc vocabula pro face seu lucerna qua prælucetur cõuiuis domũ à cœna redeuntibus. Ac pro face siue lucerna aut potius laterna inclusum lychnũ habente accipitur in loco qui paulo pòst ea verba ex Alexide affertur, Ὁ τοῦτος δύρων μετὰ λυχνοῦχου πεπαπῖν τῆς νυκτὸς, ὦ πῆ κηδεμονῶν δακτύλων. Plut. Symp. 7, probl. 7, de philosopho è conuiuio fugiente, ὑποδείσας βοῶν ἔκω, καὶ τὸν λυχνοῦχον ἀπεῖν. A Plinio accipitur pro lychno, aut cãdelabro. lib. 34, cap. 3, De candelabris & templorũ ornamentis, Placuere & lychnuchi pensiles in delubris, aut arborum modo mala ferentium lucentes. Apud Cic. autem in Epist. ad Qu. fr. Hanc scripsi ante lucem ad lychnuchum ligneolum: scribitur etiã Lychnum.

C. Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, Ellychnium: funiculus papyraceus siue sparteus, cãnabinusue aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus vritur, quem vsum præstant & arborum quarundam medullæ. Poll. l. 10, τὸ δὲ ὀπτῆλιον τοῦ λύχνου, θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον, φλόμος. Exemplum ex Herodoto habes paulo antè in Λυχνοκαΐα, ex Dioscor. paulo pòst in λυχνίτης. Ἐλλύχνιον, Ellychniũ, (inquit Gorr.) apud antiquos certũ quoddã materiæ genus fuit quod ad funiculos lucernarum aptissimum erat. Id quod ex Galeno apparet qui eiusmodi ellychnio spõgiæ etiam loco vti iubet lib. 14 Meth. med. præsertim mollissimo, quale (inquit) est Tharsense. cui etiam vis inest (vt ait l. 13) vlcera quæ superecrescunt submittendi. Verùm quale hoc ellychnium fuerit, non cõstat minùs, nec Plinius prodidit, quum tamen multorum aliorum ellychniorum mentionẽ faciat, vt eius quod ex vua ricini fiebat, præcipuæ claritatis: præterea papyraceo, & alterius ex philomide compositi, quam ob id λυχνίτην appellant. VNDE Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς, siue Ἐλλυχνιωτὴν, linamenti genus apud chirurgos: sic dictum vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel (quod verius est) ex eadem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant. Gorr. ET Ἐλλυχνιασμὸς, ου, ὁ, Ellychnium habẽs, Funiculo instructus. Diosc. lib. 1, cap. 97, de fuligine pici liquidæ, εἰς λύχνον καινὸν ἐλλυχνιασμῶν, δεύτερη τῆς πίσσης, ἄψον.

Λυχναῖος ET Λυχνὰς, Lapis pellucidus. ὁ διαυγὴς λίθος Hesych. idem ille qui & λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. l. 5, κοράλλια εἰκονικὰ λίθου λυχνέως. ‖Λυχνὰς accipitur etiam pro face aut lucerna, vt videre est in Λυχνοῦχος.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, Basis lychni, seu Candelabrũ, idem quod λυχνία, vt testatur Athen. lib. 15, sub finem, citãs ex Pherecrate, Τίς τῶν λυχνείων ἢ ἐρασία Τυρρηνική. & ex Aristoph. Equit. τὸ δ' ἀκονιάων Σωδεσιῶτες ὀρτὰ πεία, λυχνέια χρωμεθα. Et ex Diphilo, Ἀλφαντες λύχνον, λυχνεῖον ἐζωπύρει. Euphorion ibidem narrat Dionysium iuniorem Ταραντίνοις ἐς πανηγυρικὸν αἰαθεῖναι λυχνεῖον δ' ὠάμβιον καίειν πασσύδοις λύχνοις ὅσος ὁ τῆδ' ἡμέρων ὅσιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν. ET Λύχνιον, ου, τὸ, itidem pro λυχνία: quod Eust. ex veteribus tradit ὡς παροξυνόμενα, sicut ὑέλιον, λύχνιον. apud eundem tamen reperio λυχνίον scriptum in loco Aristoph. paulo antè citato, & apud Hesych. ac Ammonium: sed existimo scribendum aut λύχνιον, cum Eust. vt λύχνιον: aut λυχνεῖον, secundũ formã τῶν ἀθικτικῶν: vt dicitur λοφεῖον & λόφιον. Athl. l. 5, ex Dioclide, Πολύκλειτος ὑ[θυμάζεται] ὅτι τὰ λυχνία τὰ κατασκευασθέντα τοῦ Περσικοῦ.

Λυχνία, ας, ἡ, Cãdelabrum. Philo De vita M. l. 3, τὰ δὲ λυχνία ἐν ἀνίσοις τόποις, candelabrum austrum versus collocauit. Eodem lib. πλὴν κιβωτῶν, πλὴν λυχνίαι, τὰ σεμνοτάτιστα. Apud Hesych. scribitur ETIAM Λυχνεία: sed apud Eustath. Λυχνία, quam & veram esse scripturam existimo.

Λυχνιαία φλὲξ, Lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, Lucernula. ‖Λυχνὶς à Theophr. Hist. pl. l. 6, sub finem, numeratur inter flores æstiuos. Diosc. lib. 3, c. 114, describit λυχνίδα στεφανωματικὴν, dicens esse ἄνθος ὅμοιον λευκοίῳ, ἐμπόφυον, πολυφύλλον εἰς τὰ στεφάνια: cui similem esse πλὴν ἀχείας λυχνίδα. A Plinio inter rosas coronarias censetur lib. 21, cap. 4. Est & quæ Græca appellatur à nostris, à Græcis λυχνὶς, nõ nisi in humidis locis proueniens, nec vnquam excedens quinque folia, violæ magnitudine, odore nullo. Idem & ἀχείας λυχνίδος meminit (quã antirrhinon quoque siue anarrhinõ vocari scribit) similis lino, radice nulla, flore hyacinthi.

Λυχνὶς ἀχεία dicitur etiam à quibusdam τὸ ἱππόγλωσσον, vt ex Diosc. tradit Gorr. qui ipsam στεφανωματικὴν λυχνίδα à Romanis genicularem seu ballariã vocari scribit: à Plinio autem quodam loco flammeã cognominari, alibi rosam Græcã. ‖Λυχνὶς gemma quædam quam Dea Syria in capite gestat, vt Luc. narrat, ἀφ' οὗ ἐν νυκτὶ στέλας πολὺν ἀπολάμπει, ὑπὸ δὲ οἱ ὑπὸ τοῦ λύχνοις φαίνει). ἐν ἡμέρᾳ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀθνεῖ, ἰδέαν δ' ἔχει κάρπα πυρωδέα. is esse videtur idem lapis qui λυχνεὺς & λυχνίτης. VNDE Λυχνίδιον, ου, τὸ, Paruus lychnus, Lucernula. Luc. Tim. ὡς ἀμαυρὸν ἢ καὶ μικρόσμορον λυχνίδιον, καὶ δίφαλον εὐθρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς πόνοις. ET Λυχνίσκος itidem Paruus lychnus. Lucernula. Item piscis quidam. Luc. De vera hist. libro 2, ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, πτερωτὰ λόφοις ὡεσκεκοπτας, πτερὰ δὲ μικρὰ, ἀνθεσᾷ, πεπυρωμένοις. ἐκκάλοιω δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

F Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. Lucernarius. ‖Λυχνίτης λίθος, Lychnites lapis. Plin. lib. 37, c. 8, Ex eodem genere ardentium lychnites appellata à lucernarum accensarum præcipua gratia. Probatissimã in Indis nasci scribit, & à quibusdam remissiorem carbũculum dici. Forsan eadem est gẽma quæ Luciano λυχνίς. Marcell. empir. λυχνίτιδα à Latinis dici carbunculũ scribit. Ab eodem Plinio λυχνίτης marmoribus accensetur, lib. 36, c. 5, Omnes autẽ tanùm cãdido marmore vti sunt è Paro insula: quem lapidẽ cœpere lychnirem appellare, quoniã adlucernas in cuniculis cæderetur, vt autor est Varro. qualis esse videtur λυχνεὺς paulo antè. ET Λυχνίτης πόα, Herba lucernaria, vt Marcell. empir. vocat πλὴν φλόμου, hoc est verbascũ. Diosc. lib. 4, c. 104, de φλόμου generibus, καὶ τέτη φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνίτης, τοῦ δὲ πνεῦμα λίς, εἰς ἐλλύχνια χρήσιμον. Vnde Plin. lib. 25, c. 10, de verbasci generibus, Tertia lychnitis vocatur, ab aliis thryallis, foliis ternis, aut quum plurimùm quaternis, crassis pinguibusque, ad lucernarum lumina aptis.

H Λυχνεών, ῶνος, ὁ, Lychnorum seu lucernarũ repositorium. Luc. οἰκήσεις δὲ αὐτῆς [videl. τοῖς λύχνοις] καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἐκείσω ἐπιπίλωτο.

Λυχνοῦω, Præluceo. Areth. in Apocal. 905, λυχνοῦσα τοῖς εἰσερχομένοις. B.

Λυχνωφαπα autem à medicis vocari ea quæ Aristophani sunt ὀφθίας, retuli suprà ex schol. Aristoph. in λαμπάδιον. quod vide.

Λ Υ Ω, Fut.σω, Soluo. Hom.Od.η,v.35, — ἀλλὰ λύ' ἵπ- A πους ξείνων. (qua in signif.antea dixerat καθαλύειν, vt vult Eust. At paulo pòst locum illum in quo vsus est simplici λύειν, vtitur composito ὑπολύειν, addens & genitiũ ζυγοῦ, de eadem re alioqui loquens, v. 39, Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρόωντας) Sic dixi: & X.Pæd.3, ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι. Refertur autem hoc ad id quod dixerat, πεποδισμένοις δὲ ἔχοιεν τοὺς ἵππους ὅπῃ τῶν φάτνας. Vt autem hic dicit de equis λύειν πεποδισμένους, ita καὶ αἰχμαλώτων, i.de hominibus captiuis, λύειν δεδεμένους. Quem locum habes pagina 43 meæ editionis, illum autem pag.48, circa principium. (Atque vt dicunt λύειν δεδεμένους, sic etiam λύειν ἐκ δεσμῶν, seu ἐκ τῶν δεσμῶν. itidemque in pass. λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, apud Herodotum. Interdum autem omittitur præpositio) Porro vt in illo Homeri loco dicitur de equis currui iunctis, λύσαι ὑπὸ ζυγοῦ, sic & de bobus aratro iunctis. Latini verò dicunt inuersa etiam orationis structura, Iugum bobus soluere. Catullus dixit & Iuga resoluere leonibus. Virgilius, Equùm colla C soluere. Sed dicitur & simpliciter λύσαι βόας, seu βόε, vt loquutus est Hesiodus in Erg. Δμῶας αἰὰ ψυχὰ φίλα γρύναε, καὶ βόε λῦσαι. Et λύειν τὸ σπερμα, Plut. vt Latinè Soluere nodum: in Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σπερμα. Et λύειν πείχας, seu πλοκάμους, soluere crines, seu comam. vnde apud Herodianum in media voce λυσαιδῆν τὰς πείχας. quod ibi redditur participio passiuo, Solutis crinibus. Item Λύειν ζώνιον, vt Latinè Soluere zonam. Sed dicitur ζώνιον seu μίτρίον λύειν non solùm is qui virginitatem e- D ripit: (vt apud Musæum, Ὡς ἡ μὲν ζωὸν εἶπεν· ὁ δὲ αὐτίκα λύσατο μίτρίον) sed & illa cui eripitur. atque adeo dicebantur & in primo puerperio mulieres λυεῖν ζώνιον seu μίτριον. (VNDE Λυσίζωνος vocata ea quæ virginitatem amiserat. Dicta verò hoc nomine & ipsa Artemis, SEV λυσίζωνη, vt apud schol. Apollonii scriptum est) cuius rei à me facta fuit mentio & in Ζώνη.

‖ Λύειν cum quibusdam nominibus, vel Soluere, vel Referare, seu Aperire. vt λύειν τὸ σῶμα, apud Isocratem, Soluere os, quod & Resoluere os seu ora poetæ dicunt. (dixit verò & Soluere linguam Naso) Et λύειν τὰ γράμματα E apud Euripidem, Referare literas: pro quo potius Resignare. Affertur & λύειν τὰς ἀποθήκας ex Greg. pro Aperire horrea.

Λύειν pro Soluere, id est Laxare, Remittere, vt λύειν τὰς ἰωΐας apud Sophoclem

Λύειν pro Soluere, id est Liberare. vt λύειν κακότητος, Hom. Liberare miseria. Sic apud Hesiodum, καὶ ἐλύσατο δυςφροσυνάων. ‖ Vt autem dicitur λύειν πνὰ δυςφροσυνάων, ita & λύειν δυςφροσύας, q.d. Soluere mœrores pro Discutere. Tale est apud Homerum de somno λύων μελεδήματα θυμοῦ. quod Ouidius ad verbum de somno itidem, Soluere curas. Sic etiam λύειν νόσον apud Plutar. Sympos.4, τίς ἐνδεία, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν; Celsus Ebrietatem soluere dixit pro Discutere. Luc. dixit etiam λύειν τὴν ὀπωρίαν θεοῦ pro Leuare illi inopiam & quasi discutere. Sed quod attinet ad eum vsum verbi λύω quo pro Libero sumitur, sciendum est Polybium ita eo vsum esse vt Latini vtuntur quum dicunt Liberare fidem. ita enim ille, εἰς δὲ τὴν πρὸς χειροδίκαν, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος ἤδη, καὶ τὴν φήτας ὅπλα λαβόντας, πάλιν ἀνέκαμψε, καὶ λαβὼν τὰ καταλειφθέν, αὖθις ἀπελύετο, νομίζων δεῖν τῆς αἰχμαλωσίας πεπιστευκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. Quo ex loco Cicero, Polybius (inquit) bonus autor in primis, scribit, ex decem nobilissimis qui tunc erant missi, nouem reuertisse, à senatu re non impetrata: vnum ex decem, qui paulo pòst quàm egressus erat è castris, redisset, quasi aliquid esset oblitus, Romæ remansisse. reditu enim in castra, liberatum se esse iureiurando putabat. Alibi autem de eodem loquens, dixit Solutum iureiu- H rando. Ita ille: sed crediderim non malè & sic, adhibendo actiuum verbum interpretationi, redditum iri, Putabat se fidem iureiurando datam (vel, iurisiurandi fidem) liberasse. nam Iusiurandum libera-

λίω, τὰ δ' ἄπτενα δέχεσθαι. (Sic Il.ω, Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῦ A δὲ δέξαι ἄπτενα) de hac autem dicit Agamemnon, eodem verbo vtens, Τῷ δὴ ἐγὼ οὐ λύσω. (Sed & ὑπολύειν in eadem significatione, Οὐδὲ ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄπτενα, videlicet Agamemnon. est enim de eadem sermo) At verò ipse Chryses qui rogat Græcos vt velint sibi λύειν suam filiam, dicitur venisse aam λυσόμενος: ibidem, — ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄπτενα. Sic autem & alibi hoc verbo vtitur in voce media, vbi exponitur Redimere. In prosa quoque λυσασθαι est Redimere. vt λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Demosth. Qui etiam dixit B λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων. Et pass. λυθεὶς, Qui redemptus est. in or. quæ πρὸς Νικόφ. inscribitur, ὅτι καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοὺς λυσαμένους ἐκ τῶν πολεμίων εἶναι τῶν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδῷ λύτρα. Sic apud Thucyd. λυθεὶς αὖθις αὐτ' ἀνδρός. Item, ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, Redempta est magna pecunia, ex Herodoto, in λύομαι. At Bud. pag.746, λύομαι reddit non solùm Redimo, sed & Luo, item Seruo, exempla harum signific. ex Demosth. & Xenoph. afferens. Cæterùm quod attinet ad duplicem illam si- C gnificationem verbi λύω, videlicet tam de eo qui velut captiuitate soluit captiuum, & eum suis reddit, quàm de eo qui illum redimit, & facit vt captiuitate soluatur ac suis reddatur, sciendum est verbum Gallicum *Deliurer* (quod & in aliis loquendi generibus cum Græco λύειν conuenit) vtiantque & ipsum significationem habere. Dicitur enim *Deliurer un prisonnier* & is qui eum redimit, & is qui eum redimenti reddit.

Λύειν τέλη apud Sophoclem pro λυσιτελεῖν, vt dicetur in Λυσιτελῶ.

Λύσις, εως, ἡ, Solutio. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, κῷ πῶ τοῦ σώματος λύσιν, In solutione animi à corpore, id est, quum animus à corpore soluitur. Zeno συσολας & λύσεις inter se opponebat, i. cõtractiones & solutiones, loquens de perturbationibus. Chrysippus autem λύσιν, id est ægritudinem, dictam putabat quasi λύσιν, id est solutionem totius hominis, vt Cic. vertit.

‖ Λύσις, Solutio, si hoc nomine vti liceat pro ipsa actione soluendi captiuitate & liberãdi, vt λύσις ἐκ αἰχμαλώ- E των apud Demosth. Exponitur autem & Redemptio.

‖ Λύσις, Solutio. vt quum dicitur solutio quæstionis, aut ænigmatis. Plut. in Symp. septem sap. εἰ πρεσβύτερα τὰς λύσεις ὁ Ἄμασις. ‖ Λύσις, Solutio ab ea signif. qua dicitur Soluere creditori. quo modo χρεῶν λύσις apud Hesiodum exponitur Solutio æris alieni, vel Dissolutio. (dicitur enim & Dissoluere æs alienum) Sed potest etiã accipi pro liberatione à debitis. quæ expositio alioqui eodem redit. nam qui dissoluit æs alienum, quibusdam eius velut vinculis liberatur. ‖ Λύσις πυρετοῦ apud Gal. F & alios medicos vulgò exponitur hoc eodem nomine Solutio. vt ad Glauc. lib.1, ἀναμείνας τὸν πρόσθεν λύσιν τοῦ πυρετοῦ. quod nihil aliud est quàm Liberatio à febre. Redditur etiam Finis accessionis. Apud Hippocr. autem ipse Galenus λύσεις esse ait Interualla quibus articuli ab inuicem disiuncti sunt.

Λύσις apud rhetores, quæ diluit τὸν καταστοχασμόν, Vide Bud. pag.577. In v.lex.exp. Rationis seu exceptionis propositæ labefactatio. item, Actoris, exceptionem rei elidentis, firmamentum. ex Cic. G

Λύσις, Expiatio. vt apud Aristot. in Polit. αἱ νομιζόμεναι λύσεις, decẽtes & debitæ expiationes. vt Bud. vertit (At verò quidam perperam, Abdicationes & dissolutiones generis, vt habent & v.l.) Sic Plat. De rep. lib.2, λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Sed & apud Athenæum, λύσιν τε ἔλαβε τοῦ δεινοῦ, Bud. reddit, Expiata est ira deorum. Existimo autem λύσιν expiationem vocari, quòd expiatio fit velut liberatio à piaculo quod quis contraxit. Vide λύσιοι θεοὶ in Λύσιος.

Λύσιμος, ᾱ, ὁ ἡ, Solubilis, Qui solui potest. Callisthenes a- H pud Athen. lib.10, ἀπαγγελεῖν τῇ μητρὶ λύσασθαι τὸ χωρίον δέχ' ἡμερῶν τὸ ὃν Ἀπολλωνίῳ δεδεδόμον, ὡς οὐκέτι λύσιμον ἐσόμενον ἐάν τι παρέλθωσι. Item in metaphora soluendi signif. apud Aristot. in Analyt. vbi λύσιμον vocat argumentum (sicut & λυτὸν) quod facilè solui potest, seu dissolui. v.l. Item Exemptilis, ex Plat. De leg.

Λύσιος, q.d. Solutorius, seu Solutiuus, aut Liberatorius, Soluendi seu liberandi vim habens. ‖ Sed peculiariter dicitur de Baccho. Plut. Sympos. lib.3, τὸν μὲν [ἐπαίεσαν] ὁ λύσιος ὑπὸ κωμῶν Διόνυσος, μετὰ τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας. Esse autem volũt ita dictũ, vel quia nos λύει μελεδώνων seu δυςφροσυνάων, vt loquuntur poetæ, i. soluit nos curis & liberat, atq; adeo dissipat curas, (vt de eo ipso testatur Horatius: scribit autem & Ouidius, Cura fugit multo diluiturq; mero) vel φ mẽbra soluat, ac præterea concordiã & amicitiã: quippe quæ post nimiũ potum in discordiã sæpe mutetur, ac inimicitias. (VNDE Λυαῖος quoq; dictus existimatur, siue ob hanc siue ob illã causam. quod epitheton Latini poetæ retinuerunt (affert tamẽ & alias eius deriuationes Erymologistes) Nonnulli verò ex Pausania annotãt λύσιον appellatum quia Thebanos à Thracibus vinctos ἔλυσεν, i. soluit. nam deus Thracibus soporem immisit quo illi sũt à Thebanis occisi. Sed Plut. in fine l.7 Symp. dicit λύσιον, sicut & ἐλευθέριον (ita.n. vet.cod. non ἐλευθέρα) dictũ esse ὅτι τὸ δουλοπρεπὲς καὶ ἀθελήτους καὶ ἄπιστον ὀξάρων καὶ ὑπολύων τῆς ψυχῆς, ἀλήθειᾳ καὶ παρρησίᾳ χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους δίδωσι.

Λύσιοι θεοί, (q.d. Expiatorii dii) Expiationum præsides dii. (vt λύσιν pro expiatione poni dictũ fuit suprà) Plato De rep. lib.2, αἱ τελεταὶ αὗ μέγα δυνάσται καὶ οἱ λύσιοι θεοί. Dicuntur ἀλεξίκακοι dæmones (inquit Bud.) qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur. οἱ λύοντες τὰς ἀρὰς, qui etiã ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hoc autem sensu dici crediderim & λυτήριον Ἀπόλλωνα infrà.

D Λυτὸς, οῦ, ὁ, Solubilis, Qui solui potest. Vide Λύσιμος.

COMP. ἄλυτος, Insolubilis, Qui solui nõ potest. vel Indissolubilis. vt Cic. vertit: item Indissolutus: & Qui dissolui non potest. vt videbis in meo Cic. Lexico. Plato in Timæo, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστέ, οὐδὲ ἄλυτοι τὸ παράπαν. οὐ μὴν δὴ δεῖγε λυθήσεσθέ γε. Sic autẽ Deo, qui est ἀθάνατος, Gregorius ἄλυτον φύσιν tribuit. ‖ ἄλυτος, Inexplicabilis, ex Gaza. ab ea signific. videlicet qua dicitur λύειν aliquam quæstionem, seu ἀπορίαν. (ITEM ἄλυτος ex Epigr. pro ἄλυτος, metri causa) CONTR. Εὔλυτος, Qui facilè solui potest. AT Δύλυτος, Qui vix solui potest, Solutu difficilis, Difficilè solubilis. VNDE Δυλύτως, adverb. Ita vt vix solui possit, Nexu non facilè solubili, Nexu penè insolubili.

Λυτικὸς, οῦ, ὁ, (q.d. Solutiuus) Soluendi vim habens. In v.l. λυτικὸν φάρμακον, vim habens resoluendi seu discutiendi. ‖ Λυτικὸς, Soluendi seu dissoluendi solertia præditus. epitheton Sosibii apud Athen. 201. Qui grammaticus à Suida vocatur ὑπολυτικὸς, scribente, γραμματικὸς ἰδίῳ τῶν ὑπολυτικῶν καὶ λουμβῶν. id est, Ex iis qui explicandi & nodosas quæstiones soluendi sunt periti. Bud.

‖ Λυτικὸς, Soluendi vim habens (in ea soluendi signific. qua dicitur Soluere ventrem) Dioscorides pycnocomi radice, ἡ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς. pro quibus habet Plinius, Radix eius aluum & bilem exinanit. HINC Λυτικῶς, Cum quadam soluendi facultate, seu soluendi facilitate.

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, Solutor, Liberator. Nonn. ὅλης λυτὴρ ἐχθρόθεν. Item Expiator. HINC Λυτήριος, Liberatorius, Expiatorius. λυτήριοι ἀρραί, ex Soph. (Item λυτήριος Apollo ex Euripide pro Expiator. Fortasse autem ea signif. dicitur qua λύσιοι θεοὶ suprà) Et τὰ λυτήρια, ex eodem Sophocle substantiuè pro Sacra expiatoria. Item λυτήριον, porcellus cuius mactati sanguine illi nebantur manus eius pro quo expiatio fiebat. Sed rursum adiectiuè λυτήριον λυτήριμα apud eundem Soph. in Trachiniis pag.350, pro λύπης ἴαμα, (vt schol. exponit) id est Remedium mœroris, seu aduersus mœrorem. Synes. quòque dixit λυτήριον τῶν δεινῶν, remedium malorum.

Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτήρ. ex Epigramm. pro Qui dissoluit.

C. ΑΝΑ λύω, Resoluo, Dissoluo, Exoluo, Soluo, Retexo. Od.ο, — αἰά τε θρυμνήσα λύσαι, pro αἰαλύσαι. Apud Aristotelem De anim. lib.5, hæc verba, αἰα λύουσι τὰ βεβρεγ-

A κια γυναικῶν τινες ἀναπηνίζοντες, ita exponuntur, Bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrysostomus, οὐδὲ γὰρ ὅτι τὰ γλωμφα ἀναλῦσαι λοιπὸν, Non enim possibile est quæ facta sunt resoluere, retexere. id est reuocare & infecta reddere.

Ἀναλύω de gubernatione nauis apud Synesium, vt annotat Budæus.

Ἀναλύω, verbum ad geometras pertinens, vt λογίζεσθαι ad arithmeticos, vt docet exemplis Bud.p.195.

B Ἀναλύω, Reuertor. Athen.lib.1, ὑπὸ τῶν δεῖπνων ἀναλύοντες. Appianus Ciuil.l.4, ἀναλύοντα ὑ ὀν μέθης σραπῶτα τοῦς κρούσαντές τι ἀπέκτειναν.

Ἀνάλισις, εως, ἡ, Resolutio. κῦ ἀνάλισιν, quod vulgo dicitur Resolutorio ordine. Ἀνάλισις vocatur (inquit Budæus) quasi retexio complexionis. id est τὸ συμπεράσματος. éstque contraria τῇ σωθέσει, quæ à quibusdam confessis ordiens, definit in id quod in quæstione est: Vt si &c. Vide reliqua apud eum in Comment.pag.198.

C Ἀνάλισις pro simplici λύσις apud Athenæum lib.15, vbi σεφανοῦ λύσιν & ἀνάλισιν indifferenter ponit.

Ἀναλυτικὸς, οῦ, ὁ, Resolutorius, Resolutiuus, Ordinem resolutorium habens. Dicuntur etiam ἀναλυτικοὶ, Qui vtuntur τῇ ἀναλύσει. Analyticus (inquit Bud. pag.198) id in quod desinit σώθεσις, vt confessum sumit, hoc est τὸ συμπέρασμα τῆς σωθέσεως, & eo vsq; τὸ σωθὲν retexit quoad inuenerit τὰς τοῦ πάσεις δι' ὧν τοῦτο συμπεπέρασται. Lege ibidem de libris analyticis Aristotelis.

Ἀλλύω poeticè pro ἀναλύω, Dissoluo. Apud Homerũ pro Retexo. Odyss.β, Ἔνθα καὶ ἡμάτιον μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παρέθεντο.

D C. ΑΠΟλύω, Soluo, Exoluo, Soluendo disiungo, seu seiungo, vel separo. Sic apud Plutarchum in Publicola, Τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, exponitur, Secures à fascibus seiunxit.

Ἀπολύω, Absoluo reum. qua in significatione Pollux ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Euang. cap. 6, ἀπολύετε καὶ ἀπολυθήσεσθε. Absoluite, & absoluemini. Significat & Absolutum dimitto, vt paulo pòst docebo.

E Ἀπολύω, Dimitto, Remitto, Do veniam abeundi. Sic Absoluere creditorẽ sonat Latinè Dimittere, sed reddito pretio. Polyb. in 5, μετὰ δὲ τοῦτο τοξαζόμενος, ἠξίου μετὰ δεήσεως μόνον αὐτὸν ἀπολῦσαι μετὰ τῶν ἰδίων οἰκετῶν. Sic Matth.14, Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. lib. Ciuil. 4, τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remisit. Hæc Bud. Apud Xenophontem cum aduerbio εἴκαδε iungitur. dicit enim de Agesilao, τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἀπέλυσεν εἴκαδε, Dimisit domũ vel remisit suos milites. (Latini Dare cõmeatũ hoc ferè sensu dicunt) Polybius, ἀπέλυσαι εἰς τὴν οἰκίαν. Rursum apud Xenophontẽ aliquis dicitur eum quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, id est

F Accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere: Hellen.4, ὁ Τιγράνης πορδυόμενος εἰς Σαρδεῖς λαμβάνει σὺν τῇ γυναικὶ, καὶ χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν. At verò apud Homerum ἀπολύειν sine adiectione, est Dimittere, pretio redemptionis persoluto. vt annotat Eustathius in hunc locum Il.κ, Εἰ μὴ γὰρ κέν σε νῦν ἀπολύσουσιν, νὺ μὲ τῶν. nam ἀπολύσουσιν ait esse λύτρα λαβόντες ἀτιμοῦν. at μεθῶμεν esse τωρεὰν ἀφῶσιν. vult autẽ in hac significatione supernacaneam habere præpositionem hoc verbum. At Il.α, de Agamẽnone dicitur, Ἀλλ' ἔτι οἱ θυγατῆρα, ἐν ἡμετέρῳ Ἀγαμέμνων, Οὐδὲ ἀπέλυσε τοκῆος, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, si ἀπέλυσε exponamus λύτρα λαβὼν ἀφῆκε, videbitur oriosum esse quod additur καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. ‖ Aliquando ἀπολύσαι est Absolutum dimittere. vt Matth.27, κῦ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον. ‖ Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα eodem modo quo Suetonius dixit Dimittere vxorem, pro Repudiare, Diuortium cum vxore facere. Sunt autem frequentia huius significationis exempla præsertim apud Euangelistas: vt Luc.16, πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

H Ἀπολύω, Libero, Liberum reddo, Absoluo. vt Absoluere bello dicitur pro liberare. Iungitur autem accusatiuo & genitiuo. Xenophon Pæd.8, μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον τοῦτο τῆς ὀπτικλείας, Libera me hoc munere. Plato, ἀπολύσας αὐτὸ τοῦ σμικρᾶς ζημίας. Isocrates, σωτὴν ἀπὸ τῆς αἰσχρᾶς ἀπολύων, Teipsum liberans à turpi crimine. vel vindicans & asserens. Apud Lucianum ἀπολύειν τοῦ ὅρκου est Liberare iureiurando. Eadem metaphora dicitur Latinè, sed contraria significatione, Obstringere iureiurando. nam Obstringere & ἀπολύειν cõtraria sunt quæ inter se respondent.

Passiua voce, sed actiua significatione Ἀπολύομαι, Luo, Libero, seu redimo captiuum persoluto redemptionis pretio: sicut is à quo redimitur, & qui eum dimittit, ἀπολύειν dicitur, vt paulo antè docui. Hom.Il.χ, Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἔστι γὰρ ἔνδον.

Ἀπολύομαι, Diluo, Refuto. Plut. in Antonio, ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀπολυομένη τὰς αἰτίας καὶ ὑποψίας, ἐθεράπευεν αὐτὸν τοῦ τρόπου. Sic dicitur ἀπολύεσθαι πλοῦ βραδέος. vt apud Platonem in Apologia, εὐφράδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας βραδεῖς ἀπολύεσθαι. Suidas ἀπολυόμενος exponit ὑποφαπλεγόμενος in hoc loco planè simili, ὁ δὲ κακοσθένης διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς βραδείας κατ' αὐτὸ γλυκάζεσθαι ἐπιφανέστ. Basilius in quadam ad Andronicum epistola, ἐν τοῖς μὲν ἀπολυόμενος τῶν ἐγκλημάτων, τὰ δὲ ἱκετεύων. Plutar. in Fabio, δι' ἔρρωσιν ἀπολύεσθαι τὸν λακωνισμὸν ἐβούλετο.

Passiua autem voce simul & significatione Ἀπολύομαι, Soluor Exoluor. Dioscorides libro 1, capite 38, ὑρίμοι δὲ εἰσὶν εἰκρέμενοι ὅταν ὑπὸ τῶν τοξοτῶν αὐτοὶ σφαιρίων ἀπολύωνται. id est, Quum exoluuntur orbiculis eos amplectentibus. Quanquam vulgò redditur Eximuntur. Citatur ex Hermogene ἀπολελύσθαι εἰς μῆκος pro In longitudinem laxari & liberè produci: vt vicissim dicitur Latinè aliquid in angustias constringi.

Ἀπολύομαι, Dimittor, Abdicor. vt ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, Abdicari magistratu. Aliquando Remittor.

Ἀπολύομαι, Absoluor. vt τῶν ἐγκλημάτων ἀπολύεσθαι, A crimine absolui. Budæus ἀπολυθῆναι docens esse ἀποφύγειν, id est, absolui, citat hunc Thucydidis locum, τῶν μὲν οἰκείων ἰδίᾳ τοῦς τινα ἀδικήματων ἀδυνήθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολυθεὶς μὴ ἀδικεῖν. Alibi autem ait, ἀπολύεται ὡς οὐκ ἀδικῶν, idem valere quod κρίνεται οὐκ ἀδικῶν. quòd videlicet sit ὑπολεκόμενον verbum κρίνω in verbo ἀπολύω.

Neutra autem significatione Ἀπολύομαι, Discedo, Proficiscor. Polybius, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπολύετο. id est, Rursum discedebat. non (vt vulgò exponitur) Rursum remittebatur. (Sic ἀπόλυσις apud eundem Discessus, Profectio) Locum autem illum Polybii habes pleniorem in Λύω.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, Liberatio, Absolutio. ‖ Item Refutatio. ‖ Item, Discessus, Profectio, apud Polybium lib.4, πυνθάνεσθαι τὴν ἀπόλυσιν ὅτ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ συμφέρειν. Ibidem, aliquanto pòst, καταστήσαντες δὲ τὴν Σικυωνίων χώραν, τοὺς κῦ τὸν Ἰσθμὸν ἐπίνοσαν τὴν ἀπόλυσιν. ‖ Item ἀπόλυσις, Decessus. id est Obitus. in testamento Lyconis apud Diogenem Laertium, τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι ὑπαρχόντων μερῶν μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν τὴν ἐμὴν ὁ χρηματιστὴς Λύκων τοῖς ἀνιόσιοις εἰς ἐλευθερίαν.

Ἀπολύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberatiuus, Absolutiuus. Budæus ἀπολύσιμος & καταλυτικὸς significare scribens, Ad absolutionem & deprehensionem damnationemque conducens & incitans, citat hunc Antiphontis locum, εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν τοξοῦν, κοινὴν δὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταψήφισιν ἐκ τῶν λεχθέντων γιγνόσκει αὐτῶν ὄντα, καὶ οὔτας ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δικαίον ἐστί.

Ἀπόλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solutus, Liber factus, apud Gregorium Nazianzenum. Dionysius De mystica theologia, τῇ δὲ ἑαυτοῦ καὶ πάντων ἀφέτῳ καὶ ἀπολύτῳ καθαρῶς ἐκστάσει, τοῦς τὴν τελεωτάτην ὁσίαν &c. Vbi ἄφετον καὶ ἀπόλυτον ἔκστασιν appellat (Budæo reste) mentis temporariam abstractionem non modò ab omnibus concretis sed etiam à seipsa & ab homine. Apud eundem Dionysium dicuntur ἀπόλυτα, item ἁπλᾶ, ea quæ δίχα συμβόλων νοῦται καὶ ἐπιβεβύεται ὡς ἔχοισι. vbi videntur ἀπόλυτα esse absoluta, id est quæ absolutè & per se accipiuntur. Sic autem vsurpant Absolutè grammatici.

Ἀπολύτως, Aduerb. Solutè, Liberè. Item Absoluté. Affertur autem pro Absolutè ex 6 Canone Concilii Chalcedonensis. Pro αὖθις τεσσαρεσμοῦ habetur apud Philoponum. ‖ Apud Dionysium autem pro ἀναιτίως καὶ παντελῶς, (inquit Budæus) vbi πάντη καὶ ἀπολύτως ἀναίτιον appellat Deum. hoc est, à nulla causa præcedente productum.

C. Ἀνάπολυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non solutus, Vel, Qui absolui non potest, Non absolutus. Quidam ἀνάπολυτα sunt interpretati Non absoluta, vel Quæ non absolutè & per se intelligunter.

C. Εὐάπολυτος, Qui facilè absolui potest.

B C. ΔΙΑλύω, Dissoluo. (Et διαλύομαι, Dissoluor, de quo infrà) Isocr. ad Philipp. συνῆσαι & διαλῦσαι inter se opposuit, vt Cic. Coagmentare & Dissoluere. Greg. διαλύεσθαι cum διαχέεσθαι copulauit, scribens, διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἐκ πνεος ἡδείας ἀκοῆς διαλυθέντων. quæ Turn. ita reddidit, Aperiũtur enim & dissoluuntur per voluptatem in corpore foramina eorum qui ex iucundo auditu hilaritate diffunduntur. Et διαλυειν τὰς φιλίας vt Latinè Dissoluere amicitias.

C Quod & passiuè διαλύεσθαι apud Aristot. vt videbis in Comm.B.pag.64. ‖ Item διαλύειν τὰ χρέα vt Lat. Dissoluere æs alienum. qua in signif. vtitur Arrianus voce passiua. Dicitur verò & διαλύειν τὰ χρήματα, à Demosth. Item διαλύειν sine adiectione, ab eodem, vt videbis in eadem illa pagina 64. (Affertur autem & διαλύειν τὴν δαπάνην ex Herodoto pro Sumptum suppeditare) Et pagina proximè sequente διαλύεσθαι ex Aristotele pro Absolui, de creditore qui suum recepit.

D Διαλύω, vel Διαλύομαι, Dissoluo, aut potius Dirimo vel Discutio, Interrumpo. vt διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοῖς πολέμοις, ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. Et διαλύεσθαι τὰς συνουσίας apud Plat. Conuentus & colloquia dirimere. quæ exempla B. affert pag.64. (addens & τὰ πλεῖστα τούτων διέλυσα ex Isocrate pro Dissolui & Discussi) Adiici autẽ illis possunt & alia pleraque, in quibus verbum istud aliis accusatiuis iungitur. vt διαλύειν τὸν ξύλλογον apud Thuc. item τὸ ναυπικόν. Itidémque apud Xenoph. διαλύειν τὴν πανήγυριν, & τὸ γράμμα, seu τὴν γραφὴν, (pro quibus dicit Herodianus διαλύειν τὸ γραφόμενον)

E quibus tamen locis magis conuenit verbum Dimittere, quàm ea quæ à Budæo afferuntur. (sic autem pass. Διαλύεσθαι ipsemet B. exp. Dimitti à comitatu, seu Abire, apud Thuc. (Possit verò fortasse διαλύειν reddi etiã Finire, in illis quæ affert exemplis, διαλύειν τὸν λόγον, & in διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, sicut & apud Plutarchum in διαλύειν τὸ συμπόσιον. At verò in illo διαλύειν τὸν πόλεμον, sicut & in διαλύειν τὰς μάχας apud Herodianũ. itidémq; in διαλύειν τὰς διαφορὰς & τὰς ἔχθρας apud Isocratem, & διαλύειν τὴν ταραχὴν apud Plutarchum, libenter verbum Dirimere retinuerim. ‖ Affinis autem est huic dirimendi significationi ea quæ ponitur pro Dirimere controuersiam, seu Transigere negotium iudiciale, vel aliàs controuersiosum. cuius signif. exemplum ex Demosthene habes apud Bud. pag.64. ‖ Quod autem idem tradit, hoc verbũ accipi etiam pro Pacem & fœdus icere, ac componere, afferens ex Isocrate, ἐξ ὧν ἐξέσται τὰς τοῦ ὑμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας διαλύσασθαι, in eo illi nequaquam assentior. quum enim addatur hic accus. ἔχθρας, quid aliud est διαλύεσθαι quàm Dirimere? At

G verò in hoc eiusdem Isocr. loco in Panegyr. βουληθέντες μετὰ λόγου ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰ τοῦς ἀλλήλους, possumus exponere Cõponere res suas, vel Transigere & decidere. vt Cicero interdum hæc duo verba copulat. Sed & διαλύειν πυκὰ pro Componere litem inter aliquos, seu Pacem facere, cum accus. personæ, vide ex eodem Isocrate & ex Polybio in eadem illa pagina.

Διαλύομαι actiuè pro διαλύω sumi in variis loquendi generibus, apparet ex locis in Διαλύω citatis. Adduntur autem & ista, διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, ex Isocrate, pro Dissoluere seu diluere calumnias: & διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα, pro Diluere crimina. sed malim etiam in διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς vti verbo Diluere.

H (Affertur autem & ex Thucyd. διαλύειν τὴν διαβολὴν passiuo redditum verbo, videlicet Absolui crimine)

A At verò διαλύεσθαι passiua signif. pro Dissolui, in prima quidem sua significatione posito, frequens est: vnde διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου Cic. apud Xenoph. vertit, (vt videbis in meo Cicer. Lexico pag.43) Quum hominis natura morte dissoluitur. Item, τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναιθητεῖ, in quodam Stoico dogmate (pag.56 eiusdem libri) Quod enim dissolutum fit, id esse sine sensu. Vt autem dicitur homo διαλύεσθαι, sine adiectione, ita & διαλύεσθαι τὸ σῶμα, hunc quidem sequendo locum qui ex Platone affertur De leg. διαλυθέντες τῶν σωμάτων pro Soluti corporibus. atque ita fuerit planè compos. διαλυθέντες (si mendo caret ille locus) pro simplici λυθέντες. (Alicubi autem διαλύεσθαι aptius redditur Dissipari quàm Dissolui. vt in hoc loco Herodiani lib.6, ὃς [θραπὸς] ἅπαξ διαλυθεὶς, οὐράδιος ἠθροίζετο, ἅτε μὴ σωτεθαμένος, μηδὲ σωεστώς. &c.) At vero διαλύεσθαι pro Absolui, seu Dimitti, dictum de creditore qui suum recepit, vide apud Budæum, pag.65. Item, A comitatu dimitti, seu Abire, ab eo exponitur in hoc Thucyd. loco, ὁ δὲ ἐπειδὴ ὅδε τοῖς ὀείοις ἐλθετο. καὶ ἔμελλε διαλύεσθαι, τοσόνδε εἰπὼν ἐπορεύετο. Hoc tamen sciendum est, apud eundem scriptorem, passim quum dicit διελύθησαν κῦ πόλεις aut διελύθησαν κῦ ἔθνη exponi διελύθησαν non Dimissi sunt, sed Digressi sunt. Quidam verò in hoc eiusdem loco, διελύθησαν ἐπ' οἴκου ἕκαστοι, in suam quisque domum dilapsus est. His addo & διαλυθείσης τῆς νόσου quod in v.l. redditur Remittente morbo. At ego malim Discusso morbo. sicut & actiuum διαλύειν pro Discutere poni dictum antea fuit.

Διαλελυμένος pro Dispersus, Nullo ordine dispositus: vt à Bayfio redditur in hoc Polybii loco, lib.16, σωτέον δὲ τὸν αἰάπλοιον αὐτῶν γενέσθαι διαλελυμένον.

Διάλυσις, Dissolutio. Philo De mundo, παίθ' ὅσα τῶν σωθέντων φθείρεται, διάλυσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν σωεσθη, λαμβάνει. vbi διάλυσιν λαμβάνει est pro διαλύεται. id est, Dissoluuntur in ea è quibus composita sunt. A Thucydide autem dicitur διάλυσις de pontibus, lib.1. sicut Herodianus dixit λύειν τὴν γεφυραν id est pontem. Apud eundem autẽ eodem libro διάλυσιν ἐποιήσαντο exponitur Solutis ordinibus disiuncti sunt.

E Διάλυσις, Dissolutio (ab ea signif. qua dicitur Dissoluere æs alienum) Solutio, Persolutio. ἔκπτωσις καὶ καταβολή. Et Gratiæ relatio, Plutarcho, ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπύματος. B.

Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας ex Platone De rep. affertur pro In finienda societate. sicut διαλύειν pro Finire accipi ab eo dictum antea fuit. Sic autem in loco Luciani quem habes paulo pòst in Διάλυσις significante compositionem, seu pacificationem, potest διάλυσις finiendi significationem habere. nisi malis accipere pro eo quod Gallicè dicitur *Appointement* vel *Accord*.

F Διάλυσις, Compositio, Pacificatio. Polyb. καὶ διεληφῶς ἀποτείθεσθαι τὰς διαλύσεις. quod Bud. vertit, Statuens reiiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. Lucianus in Zeuxide, ὥσπερ εἰδότες ἀυτοὺ ἤδη σωνιέναι, καὶ πάνυ ἀσπαζόμενοι διαλύσαι τὸν πόλεμον. vbi animaduerte addi genitiuũ πολέμου, & cõter cum iis quæ de διαλύειν τὸν πόλεμον dicta fuerũt antea) Exponitur & Fœdus ab eodem. pro qua significatione habẽt v.l. ex Plut. in Numa, διαλύσεις τοιαῦτα ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων. Item ex eodem in Publicola, τοῦς τὰς διαλύσεις ἡδίον ἔχε.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, Dissolutor. Thucydid.3, τῆς πεπαιρείας διαλυτής.

Διάλυτος, Dissolutus. Et τὸ διάλυτον, substãtiuè, Dissolutio, Inconnexio. genus figuræ, quæ & ἀσύνδετον. Ita quidem v.l. sed si SIT Διαλυτὸς cum accentu in fine, significabit Dissolubilis, Qui dissolui potest, (sicut Λυτὸς est Solubilis) VNDE Ἀδιάλυτος, Indissolubilis, Qui dissolui non potest. ET Εὐδιάλυτος, Qui facilè dissolui potest.

AT VERO Διαλυτικὸς actiuè capitur, pro Dissoluendi vim habens, aut facultatem, vel Discutiendi. Et Discussoriam vim habens, in v.l. ex Plinio.

C. ΕΚλύω, Exoluo: ea signif. qua Plaut. dixit Exoluere vinculis, & Plin. Exoluere solicitudine: & Silius, Pondere exolui. In qua signif. accipitur etiam ἐκλύομαι. Cebes

Theb. ἐξ ὧν οὐ δυνάσεται ἐκλύσαι ἑαυτοὺς, quibus se exoluere & expedire nequeũt. Polyb. l. 16, πάλαι κακῶς πάσχοντες ἐξέλυον ἑαυτοὺς ἐκ πολυετοῦς, iamdiu malè multati se à periculo liberarunt. Homer. Od. κ, Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σάωσω. Sic Plato libro 12 De leg. μεγάλων σφᾶς ἀπολύσεται καὶ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis & noxis expediunt & exoluunt, vt B. interpr. Et Soph. Trach. Ὃς εἰς ἀγῶνα τόνδε συμπεσὼν μάχῃς, Ἐκλύσεταί με, me exoluit & liberat, ἀπαλλάξει με καὶ ἐλευθεροῖ, vt schol. exp. Eadem signif. ex eodem affertur diuersa à præcedentibus constructione, Φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, pro ἐξήνεγκον ἐνσαδαν θέλουσα, eum eduxi seruare volens. seu ἠλευθέρωσα, eripui. ‖ Item Exoluo, Dissoluo. vt Cic. dicit Exoluere vel Dissoluere æs alienum. Vnde ἐκλυθὲν, Exolutum, Dissolutum, Solutum, ἀποδοθέν. Plut. ἄχθεις αἱ ἐκλυθῆ τὸ δάνειον. B. ‖ Ἐκλύω, Dissoluo, id est Destituo, Relinquo, Abiicio. Demosth. ἀφ' οὗ τὴν μέρας ἠλπισαν πάνυ εἰρωνεύω, πάσας ἐξέλυσαν τὰς παρεσκευὰς τοῦ πολέμου. B. ‖ Item Soluo, (ea sign. qua dicit Virg. Mẽbra soluuntur frigore) id est Eneruo. Philo De vita M. l. 15 ἐκλυόντες καὶ παρειμένοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorũ frangentes ac debilitantes. Pro Fatigo, Lasso, Labore cõficio, B. ex Aristot. De hist. an. l. 9. Et ἐκλύομαι, Mẽbra mihi soluuntur, Eneruor, Debilitor. Plut. Symp. sept. sap. de Arione à delphinibus vecto, δεῖ πάσχειν καὶ ῥοίζοις ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς, debilitatus & languidus. Similiter & B. ἐκλύεσθαι interpr. Fatiscere, Lassescere, Lãguescere, Defici, apud Isocr. in orat. quæ περὶ εἰρήνης inscribitur, ἵνα σοῦ μὴ παντάπασιν ἐκλυθῶ, πολλῶν μοι λεκτέα νοῖτων, ἀνάγωσι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Aristot. in Probl. δεῖ τί ἐκλύεσθαι μάλιστα τῶν ζώων ἀφροδισιάσας ὁ ἄνθρωπος; Idem, δεῖ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται, deficiũtur viribus & languescũt. B. Item in v. l. ἐκλελυμένος πρὸς τὸν πόλεμον, viribus defectus ad gerendũ bellũ. Nec multum diuersa signific. ἐκλύεσθαι & λιποψυχεῖν à Galen. ad Glauc. συνωνύμως vsurpari testatur B. Quo sensu & ἐκλίεσθαι ψυχῇ, animo defici & cõcidere, reperio in v. l. Et ἐκλυόμενοι, Otio marcentes & segnes, B. ex Plut. ‖ Item Dissoluo, vt dissoluuntur ea quæ in massam vnã coagmentata & concreta fuere. Galen. ad Glauc. ἐκλύων ὀξυδρομωτάτῳ. vbi exponitur, Macerans aceto & diluens. ‖ Item Dirimo. vt dicitur Dirimere dissidium inter aliquos exortum. quod & λύω dicitur. Demosth. Philipp. 3, ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. ‖ Item Soluo, Resoluo, Laxo. vocabulum medicorum de ventris seu alui adstricti resolutione: sicut & ipsum λύω vsurpatur. Ex Diosc. l. 4, cap. 266, ἐκλύσαι κοιλίαν, resoluũt ventrem. ‖ Ἐκλύειν σῶμα dicitur etiam is qui loqui parat. vt Ouid. dicit Ora sono resoluere: & idem Soluere linguam ad iurgia. Soph. Aiace, Δῆλος δέ μοι 'στι πᾶσιν ἐκλύσων σόμα. quod & ῥῆξαι φωνὴν, vt Rumpere vocẽ, Latinis. ‖ Ἐκλύω Pro Discedo, affertur ex lib. 2, Maccab. ἐξέλυσαν εὐημεροῦντες, recesserunt re feliciter gesta.

Ἔκλυσις, Exolutio, Solutio. vt ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, solutio vinculorum apud Naz. ‖ Item Eneruatio. quo signif. affertur ex Diosc. l. 3, πρὸς ἔκλυσιν τῆς ἀφροδισίων, id est, Ad debilitandam & eneruandã venerem: vel, Ad discutiẽdam. ‖ Item Animi viriúmque defectio, Animi viriúmque deliquium. ἔκλυσις, ἡ λιποψυμία, inquit Galen. ad Glaucon. & Aët. lib. 5.

Ἔκλυτος, ος, ον, καὶ ὁ, Exolutus, Eneruatus, Viribus fractus, Viribus defectus, Languidus. Dioscor. ἔκλυτοι γίνονται καὶ ἔκλυτοι. ‖ Ἔκλυτος, Dissolutus. Greg. ἔκλυτος γραπτὸς τοῦ Διονύσου, in omnem licentiam dissolutus. B. ‖ Ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμένοι ἐν τῇ ἐσθῆτι πορεύεσθαι, soluti in vestibus & fracti incessus. ex Can. vlt. Concil. Gangr. ‖ Ἔκλυτος, Hesychio ἐνδεξιος, ἥμιος. VNDE Ἐκλυτος, Soluti, Expediti. Ex Plut. Lyc. σώματος ἐκλυτοῦ καὶ ῥᾳδίως ἐπιδίδοντος, corporis facilè expediti & crescentis.

Ἐκλυτήριον, ου, τὸ, in v. l. Solutio.

c. 2. Ἀπεκλύω, Exoluo, Dissoluo, Resoluo. Alex. Aphr. lib. 1, Probl. ἀπεκλύει τὸν πόνον αὐτοῦ.

C. Ἐπιλύω, Soluo, Dissoluo. In qua signif. & ἐπιλύομαι capitur. Herodian. lib. 4, de Macrino cui σωφρόσυνος ἐπιλυόμενος ab Antonino inspiciendus tradebatur, καθ' αὐτὸν γενόμενος, πολλὰς τε ἄλλας ἐπιλυόμενος ἐπιστολὰς, epistolis seorsim omnibus solutis, vt Polit. vertit. ‖ Ἐπιλύω, Soluo nodũ alicuius quæstionis, Explico. Marci 4, χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα, priuatim autem discipulis suis explicabat omnia. vbi vulg. versio habet Edisserebat, i. ἐφεζεν, vt Matth. loquitur cap. 13. Eadẽ signif. in pass. Act. Apost. 19, εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται, in legitima concione explicabitur. ‖ At Suid. ἐπιλυοῦμεν exp. συγχεοῦμεν.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ, Solutio, vt solutio nodi difficilis & intricati: Explicatio. ‖ Ἐπίλυσις, Accessus, ἔφοδος. Apud Suid. ὁ δὲ πέμπει Γαβαίλιον ὡς ἂν τὴν φυλακὴν χρήσοιτο καὶ τὴν ἐπιλυσιν μάθοι τίνα ὄπλισιν τῆς βαρβάρου· nisi fortè scribendum ἔπιλυσις. A T Ἐπιλυσία in v. l. dicitur esse genus morbi.

Ἐπιλυτικὸς, Explicandi & nodosas quæstiones soluendi peritus. Suid. de Sofibio, γραμματικὸς ὢν καὶ τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων, id est λυτικῶν. B.

C. ΚΑΤΑλύω, Dissoluo, Euerto, Destruo, Aboleo. Hom. Il. 1, circa princ. Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Sic in illo celebri versu oraculi Cræso reddito, Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς, μεγαλην δυνάμιν καταλύσει. (vbi tamen καταλύειν redditur Peruertere, non Euertere. hæc est enim apud Cic. De diuin. lib. 2, interpretatio huius versus, Crœsus Halyn penetrans, magnam peruertet opum vim) Sic apud Thucyd. καταλυσαι τὴν ἄλλων πόλεων τὰ τε βουλεύματα καὶ τὰς ἀρχάς. Idem, lib. 8, καταλύσαι τὸν δῆμον. Et Demosth. ὁ δῆμος καταλύεται. Isocr. Paneg. καταλυσαιτο τὴν τῶν βουλῶν δυναμιν. Itidem verò Xenophõ hoc verbo vsus est, de euersione democratiarum loquens (sed in pass. voce) initio suæ Paediæ, ὅσαι δημοκρατίαι καταλυθεῖσαι ὑπὸ τῶν &c. (& mox αὐτοὶ ὑπὸ τῶν &c. (& mox αὐτοὶ ὑπὸ τῶν eadem signif.) sed & de tyrannis subiungit, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ἀπαντῶν καταλυθῆναι. Imitans autem fortasse Xen. Herodianus dixit & ipse in suæ historiæ præfatione de regibus, ἅπαντες καταλυθῆναι. vbi Polit. καταλυθῆναι vertit Imperium amiserunt. At vox actiua extat & apud Aristoph. in Pluto, τοῦ Διὸς τὴν δυναμιν καταλυσις. Sed his aliisque exemplis huius significatiõnis quæ afferri multa possunt, addo quod & Bud. prætermisit: dici videlicet sicut καταλυω τὴν ἀρχὴν σου, vel τὴν σὴν ἀρχὴν, ita etiam καταλυω σε τῆς ἀρχῆς. legitur enim apud Xenoph. Pæd. 8, pag. 135, ἡ ὑμετέρα ὡς πολὺ φθονεῖται τοῦτῳ τῆς δυναμεως, καταλυειν πειρᾶσθαι τοῦτο τῆς ἀρχῆς. Quã constructionem huic verbo ante Xenoph. Herodotus dedit. Sic autem & Latini suo verbo Euertere cum casu personæ simúlque casu rei vsi comperiuntur, sed ablatiuum non genitiuum accusatiuo personæ addẽtes. dicunt enim Euertere aliquem bonis, seu fortunis. quo loquendi genere post Plautum & Cicero est vsus. Sed Thucyd. cum eodem genitiuo & pro eadẽ significatione posuit verbum παρελυσε vt docebo in Παραλυω.

Καταλυω, pro Dissoluo, seu pro Soluo, in quibusdam loquendi generibus in quibus alioqui & simplex λύω adhibetur. vt καταλυειν τὴν γλῶσσαν apud Herodianum quod alibi λύειν. Et καταλυειν τὴν σκιωλὴν apud Xenoph. quod alibi λύειν. Apud Homerum itidem καταλυειν ἵππους & λύειν pro eodem, aliis tamen aliter exponentibus, vt dicetur infrà in Καταλυω pro Diuersor.

Καταλυω, Finio. vt καταλυειν τὸν πόλεμον, finire bellum. Thucyd. lib. 4, τὸν δὲ Θρᾴκης πόλεμον ὑπεδέχετο καταλυσειν, se finem bello Thracico impositurum. Quo signif. & καταλυεσθαι τὸν πόλεμον dicitur. Paus. Att. μὴ καταλυόντων ἔτι ὅτι πύθοιτο τὸν πόλεμον. Et Thuc. καταλελυμένοι τὸν πόλεμον. Et sine accus. πόλεμον, lib. 1, pag. 27, καὶ πύθοιτο εὐθὺς καταλυεσθαι ἐπὶ καλοῖς, i. τὸν πόλεμον παῦσαι, vt schol. exponit. Similiter apud Xenoph. Hell. 6, p. 345, εἰ πυθοίμεθα ὅτι πολέμους ἐν ἀνθρώποις ἐγείρεσθαι, ἡμᾶς δὲ χρὴ δρᾶσθαι μὴ ἀμφὶ ὡς ἀρολαίαπαι, ὅταν δὲ ἐθέλωσι, καταλύεσθαι ἢ δυνασθαι τάχιστα. Vbi etiam observa opponi sibi δρᾶσθαι & καταλύεσθαι. Quibus addi potest καταλύειν τὰς ἔχθρας, quod Latinè potius dicitur Deponere inimicitias. Item καταλύειν τὸν λόγον, itidem Finire, παύειν. Isocr. Ἐν ἐν ταῖς καλλίσταις καὶ δικαιοτέραις πρᾴξεσι καταλύω τὸν λόγον πρὸς τοῦτον, id est finiam, παύσω. Item καταλύειν τὸν βίον apud Xenoph. itidem Finire vitã. quod & simpliciter καταλύειν dicitur, pro ἀπέρχεσθαι, & excedere è vita. Greg. τὴς τοῦ ἐν πλυσία τῇ πολιᾷ καταλυσάντων, eorum qui in multa canitie migrant è vita, vt Bud. interpretatur: addens eodem signif. ab eo dici τοῦ καταστρεψάντων & λυσμῶν. esse enim καταλύοντα qui iam abiit & in mansione est: vt οἱ ἀπελθόντες dicuntur οἱ τεθνηκότες. Affertur tamen etiam ex eodem, καταλυσον ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν βίον pro Vitam in securitate transige.

Καταλύω, Desino. aliquando neutraliter, aliquando cum accus. vt & Desino apud Lat. Demosth. Philipp. 4, sub finem, παππῴα καὶ πατρῴα δίξα στι ὑπάρχει, ἰὼ ἀνδρες· ὅθεν ἐν στι καταλυσαι, in te desinere. Idem, οὔπω ἔτι ἐστιν ἐπὶ ἀφ' οὗ τὸ μὴ πεῖν καταλέλυκα, ex quo ego desii ne uigare. Et καταλύει τὸν πλοῦν in v. l. Non progreditur. Item καταλυόμενον, quicquid iam non viget sed cessat. Plutarchus, τὰς ναῦς δι' ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας, nõ iam nauigantes. B. p. 252. Frequens est etiã καταλύειν τὴν ἄσκησιν & καταλύειν τὴν τέχνην. quod Latini dicunt Desinere artem. Exemplum ex Xenophonte apud Budæum habes loco citato, & Latinæ quoque phraseos exempla duo, alterum ex Cic. alterũ ex Suet. Sic Plutarchus De deo Socr. αὐλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν τοῦ γήρως. Aliquando subauditur accus. vt Epigr. lib. 2, Πύκτης ὧν κατέλυσε Κλεόμβροτος Desiit athleticam, seu Desiit exercere pugilatum. Eodem libro ad pugilem quendam qui ex astrologo scitabatur an ad senectutem peruenturus esset, -ναί, φησὶν, ἐὰν ἡδὴ καταλύσῃς· ἂν δέ γε πυκτεύῃς ὠροδοκεῖ σε Κρόνος. Similiter apud Athen. lib. 13, Καταλελυκύας τῆς Γναθαινίου ᾠδεῖν, Οὐκ ἔπ θ' ἑταιρεῖν ὑπομένουσις. Eodem sign. dicitur καταλύομαι, Epigr. lib. 2, Λούεσθαί σε λέγουσι πολὺ χρόνον Ἡλιοδώρα, Γραῖαν ἑκατὸν, μὴ καταλυομένῳ, vetulam centum annorum, non desinentem quæstum meretricium facere.

Καταλύω, Diuerto, Hospitium capio. Thucydides l. 1, αἰσχαλέζεται κατά τι ἄπορον πρὸς Ἀδμητον καταλύσαι, ad Admetum diuertere. Plut. Sympos. sept. sap. παρ' ἐμοὶ γὰρ κατέλυεν ὁ ἀνὴρ Πεισάνδρου κελεύσαντος. Demosth. Pro cor. πρέσβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι πρὸς σοι κατέλυον, ad te seu apud te diuertebãt. Et καταλύειν εἰς πανδοκεῖον apud Plut. quod Cic. dicit Diuertere in tabernã. Sic App. in Mithr. εἰς τὸ Ἀλεξανδρου πανδοκεῖον κατέλυσε, ad Alexandri hospitium diuertit. Apud Homerum autem Od. ο, καταλύσομεν ἵππους quidã non simpliciter accipiunt pro Solueuus, sed pro Solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Καταλύειν πρὸς Ἀθηναίους ex Thucydide affertur pro διαλλάσσεσθαι πρὸς Ἀθηναίους. Item in v. l. καταλύομαί σοι, tecum tranitigo. In iisdem καταλύω τὴν φροντίδα ex Plat. De leg. Desero custodiam.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, Diuersorium; κατάγωγιον. Marci 14, ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; vbi est diuersoriũ, seu locus in quem diuertere possim, vt cũ discipulis meis pascha comedã? Syn. ep. 133, τὴν ψυχὴν ἐμεμψάμην τῶν καταλυμάτων τῶν σωματίου, diuersoriũ sodalitii. In hoc autem loco qui ex Nazianzeno affertur ὀλιγοχρόνιος τοῦ ἐκεῖ καταλύματος, videtur potius dici de diuersorio in cælis: ac ibi accipi potest pro ἀνάπαυσις, quies, vt à schol. Aristoph. exponitur.

Κατάλυσις, εως, ἡ, Dissolutio, Euersio. ‖ Item Finitio, seu Finis, Exitus. vt κατάλυσις πολέμου. Xenophon, ὑπὸ τὴν τοῦ πολέμου κατάλυσιν. Idem Hellen. 6, ἥλπον τοῦ πολέμου κατάλυσεως. Thucydides libro 8, pag. 260, κατάλυσιν τοῦ πολέμου πρὸς Ἀθηναίους μὴ ἐξέστω ποιεῖσθαι. Gregorius in Macc. enc. τοῦ μὴ γὰρ ἀμφίβολος ἡ πάλη, τοῦ δὲ ἀσφαλὴς ἡ κατάλυσις, horum anceps & incerta lucta, illorũ autem certus exitus & finis. Sic Xenophon Symp. αὖτη τοῦ πότου συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο, finis fuit, seu, Ita cõuiuantiũ cœtus dimissus fuit. Nec diuersa multũm significatione κατάλυσις dicitur de exitu ex hac vita: quod & καταφορά. ‖ Item Diuersatio hospitalis. Polybius lib. 2, p. 25, ποιούμεθα δὲ καταλύσεις ἐν τῇ πανδοχείοις. Aliquando potius pro κατάλυμα, id est pro Diuersorium. Plutarch. Camillo, καταλύσεις τῆς Ῥωμαίοις ἐπαγγέλλοντες ἀπὸ δῆ πολεμήσειν, hospitia in quæ diuerterẽt. Machon apud Athenæum lib. 8, de Dorione, εἰς Μίλων Ἑλλῆν, κατάλυσιν οὐδαμοῦ μεθοσίμιλω Δωριάδος θύρεν. ‖ Exponitur etiam Reconciliatio.

A Καταλύσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui dissolui & destrui potest, Qui aboleri potest, Delebilis. vt exponitur apud Soph. Electra, αἴφελον ἐπίβαλες οὔποτ' καταλύσιμον, οὐδέποτε λησόμενον ἡμέτερον ὄφ κακὸν, nunquam delendum.

Καταλυτήριον, ου, τὸ, Diuersorium. idem quod κατάλυμα.

Καταλυτὴς, οῦ, ὁ, Dissolutor, Destructor, Euersor. Nazianz. ὁ τῆς πικρᾶς γεύσεως καταλυτὴς, qui acerbum gustum in suauitatem vertit. A T Καταλύτης, ου, ὁ, Diuersor, Hospes, Qui diuertit ad aliquem, Qui diuersatur apud aliquem. Polyb. lib. 2, pag. 25, à tergo, παρείεται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς. Vtitur & Plut. Et Sap. 5, ὡς μνεία καταλύτου μονοήμερος παρώδευσε, tanquam memoria hospitis diuturni prætériit. Bud.

c. 2. Ἀκατάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indissolutus, Indissolubilis.

c. 2. Προκαταλύω, Antè diffoluo, Antè euerto & destruo, seu aboleo. Thuc. l. 3, τοὺς νόμους προκαταλύειν. ‖ Item, Antè finio. Plut. Solone, προκατέλυε τὸ ἔργον τὸν βίον, ante opus absolutum vitã finiit. At προκαταλύσαντες μακαρισθὸν apud Nazianzenum, de iis qui iam beati sunt, Qui magnis itineribus confectis iam mansionem attigerunt, hoc est qui anteuerterunt iis qui in via sunt. B. pag. 253.

c. 2. Συγκαταλύω, Vnà euerto & aboleo. Plut. χρὴ πάλιν τρεψαμένους Καίσαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖνον αὐτὸν, vnà cum Cæsare etiam Pompeium imperio priuare. hoc est, imperium vtrique abrogare. Bud. pag. 252. Thucydides lib. 8, προθυμοῦνται ξυγκαλύσαι τὸν δῆμον, vnà populi potentiam euertens. ‖ Item Vnà finio. Syn. ep. 76, τῷ μακρῷ βίῳ τὸν ἱεροσύνῳ συγκαταλύσαντες, quum sacerdotium vnà cum longa vita finisset.

C. ΠΑΡΑλύω, Resoluo. (vnde παράλυσις, resolutio neruorũ) A cuius passiuo Παραλύομαι est παραλελυμένος, vnde παραλελυμένα μέρεα, apud Aristotelem Ethic. l. 1, c. 13, ἀπεχθῶς γὰρ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τῶν σώματος μέρεα, εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, πειράσεται εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται, καὶ ὅτι τῆς ψυχῆς εὔπους. vbi exponitur, Resolutæ corporis partes. Et in v. l. παραλυθέντα Dissoluta corporis membra paralysi, ex Vitruuio. Item παραλύειν, Resoluere, ex Seneca pro Eneruare, Effœminare. Plato autem in Axiocho, (aut quicũque huius dialogi est autor) tria hæc coniunxit, παρέλυσεν, ἐλωξήσαπε, παρηθρησεν. In v. l. affertur ex Diosc. παραλύσι σκορπίοι, pro In torporem resoluit scorpium.

Παραλύω, Dimoueo, Auerto. Thuc. lib. 2, de Pericle, ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, ab ira in se cõcepta conabatur Athenienses dimouere. At Budæus exponit παύειν τῆς ὀργῆς, non exprimens vim Græci vocabuli. Alibi verò Amouere. vt dicitur Amouere magistratu, seu à magistratu. Thuc. l. 8, παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυναρχοντα Σκιρωνίδην. (nisi quis magis propriũ esse putet, Abdicauit magistratu) Herodianus cum eodem genitiuo vsus est, scribens, τῆς κῆ τὴν αἰαπλὴν ἀρχῆς παραλύσαι. Sic & pass. παραλυθέντα τῆς ἀρχῆς, lib. 6, μετὰ γὰρ Δαρεῖον τὸν ὑπ' Ἀλεξανδρου τοῦ Μακεδόνος τῆς ἀρχῆς παραλυθέντα, vbi Polit. actiuè vertit, Cui regnum Alexãder abstulerat. Dixit verò & παραλύσαι τῆς τιμῆς. quod Bud. vertit Cæsaris appellationem euertere. (Animaduerte autem verbum καταλύειν, cui vsitatior est hæc euertendi significatio, hunc eundem vsum interdum cum eadem constructione habere, vt docui quum de illo agerem) Sed tamen παραλύειν τῆς δυνάμεως idem Bud. apud Aristotelem vertit Euertere alicuius potentiã, non Euertere aliquem potentia. Quibus subiungit, παραλύειν τὸν ζῆν ἑαυτὸν, pro Conscisceré sibi mortem, ex Plutarcho, de Cleopatra, καὶ παραλύσασα τὸν ζῆν ἀκωλύτως ἑαυτῷ. Sed animaduertendum est παραλύειν τὸν ζῆν ἑαυτὸν, sonare, Amouere seipsum vita.

Παραλύω, Eximo, Immunem facio. vt Budæus exponit afferens ex Luciano παρέλυσε τῆς καταδίκης, pro Pœnæ exemit. Ex Polybio autem, αἱ δὲ τῶν ἀρχόντων σωμαῖαι τῆς μὴ τοῦ χιλιάρχου παραλύονται λειτουργίας, pro Immunes sunt.

Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Iudicium intentatum destituere, cœptámque instantiam aut remittere aut quouis modo antiquare. Ita Budæus afferens ex Isæo;

πλὴν μόνου τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσε. vbi tamen exponit παρελύειν, verbo Derelinquere, vertens, Petitionem quidem hæreditatis, pueri nomine institutam, dereliquit.

Παραλύειν τοὺς νόμους ex Synesio, pro Soluere leges, id est Violare. quod frequentius dicitur καταλύειν.

Παραλύειν, pro Soluere, id est Aperire, Reserare, ex Plut. τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παράλυσις, εως, ἡ, Resolutio. Item Laxatio, Remissio. vt in v.l. exponitur. Addūtur autem ibi & ista de hoc nomine παράλυσις habente peculiariter certi morbi significationem: Scribonium Largum παράλυσιν reddidisse Sideratione m, scribentem in Compos. Hieræ, Facit ad tremulos & sideratione tentatos vtralibet. Vna enim ex contractione, altera cum remissione neruorū conspicitur. παράλυσιν hoc vtrunque vitium vocant. (Itidē verò pro γλῶσσα παρεθεῖσα affertur ex Marcello Empirico Lingua sideratā: quum alioqui παρεσις interdū pro παράλυσις ponatur) Celsus l.3, cap.27, At resolutio neruorum frequens vbique morbus est. Sed interdum tota corpora, interdū partes infestat. Veteres autores illud ἀποπληξίαν, hoc paralysin nominauerunt, nunc vtrunque παράλυσιν appellari video.

Παράλυσις, (inquit Gorr.) Neruorū resolutio. Est priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Talis quidem exquisitissima παράλυσις est, in qua nerui sensum & motum amiserunt: imperfecta verò est in qua motus perit, seruato tamē sensu: multóque etiam imperfectior, miniméque digna παραλύσεως nomine, in qua motu incolumi sensus aboletur. Est enim παράλυσις motus potius quàm tactus affectio. Ergo in exquisita paralysi quum vtrunque pereat, perspicuū est quo ea differat à stupore. In eo nanque motus sensusque neruorum debilis est: in paralysi autem penitus sublatum abolitúmque esse oportet. Id quod dupliciter potest contingere: nam aut in toto corpore, aut in parte fit. Sed in toto quidem corpore omnibúsque neruis si motus & sensus abolentur, acutissima παράλυσις est, & mortem citissimè affert, propter sublatum respirationis vsum: eo tantùm à vehementi apoplexia differens, quòd in paralysi sensus & motus tantùm pereant, in apoplexia verò præterea accedat principium facultatū veluti resolutio.

Παράλυσις interdum cum adiectione genitiui significantis aliquam corporis partem, vt παράλυσις χειρός, vel παράλυσις ὀφθαλμῶν. Celsus lib.6, cap.7, Ac ne resolutio quidem oculorum, quam παράλυσιν Græci nominant, alio victus modo, vel aliis medicamentis curanda est. Vide Gorr.

Παραλυπικός, Paralyticus, (quo vtitur Plinius) Qui paralysi laborat. Extat hoc nomen παραλυπικός apud Matth. quoque, locis aliquot, necnon apud Lucam.

C. Συλλύω, q.d. Simul soluo. Sed accipitur pro διαλύω, & quidem in ea huius verbi significatione qua ponitur pro Compono litem, seu disidium. Sophocl. in Aiace, pag.72, Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. vbi schol. exponit διαλύσων καὶ χωρίσων. sicut ξυνάψων esse ait pro ξυνάψων εἰς τὴν μάχην. In v.l. συλλύω exponitur Dirimo lites, Pacifico, Reconcilio. item συναλλάσσω, Transigo. & affertur συλλυθεῖσαι in hac significatione ex Diodoro. (ex quo & σύλλυσις habes infra) At ex Maccab. lib.2. cap. 1, συλλύεσθαι ὅτι πᾶσι τοῖς δικαίοις, pro Consentire omnibus quæ iusta sunt. Et ex cap.13, συνελύθη pro Reconciliatus est. Sed Budæus multo rectius συλλύεσθαι cap.11, accipi ait pro Reconciliari, Transigere discordiam vel bellum: vt συνελύθη cap.13. pro Bellum composuit. Scio autem mirum videri posse plerisque, συλλύω idem significare quod διαλύω: quum alioqui hæ præpositiones diuersam aut etiā contrariā in compositione significationem habeant: at mihi ne mirū iridem videatur, faciunt verba Compono & Dirimo, quorum quū itidem valde diuersæ aut etiam pugnātes sint significationes, iuncta tamen accusatiuo Litem aut Controuersiam, aut alii cuipiam huiusmodi, eadem loquendi genera efficiunt. Suspicor autem verbo συλλύειν datam esse hāc signif. quòd in pacificatione vtraque pars simul soluat litem ac dissidium.

Σύλλυσις, Compositio litis, seu cōtrouersiæ, aut dissidii, vel Compositio, sine adiectione. Diodorus, ἠρνοῦντο λόγον τῆς συλλύσεως.

C. Ὑπολύω, q.d. Subsoluo, vel Subter soluo. vnde dicitur de calceis. vt ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristophanē, Soluere calceos, Discalceare. Sed dicitur & sine adiectione, vt in hoc Plutarchi loco, de Pompeio, ἰδὼν Φαώνιος οἰκέτων ἀπορίᾳ τὸν Πομπήϊον ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, ὡς σόλεμε καὶ ὑπέλυσε, καὶ σιωπήλειψε. Aristoph. autem sic vsus est voce passiua, in Pluto, κατάθου τάχιστα θοιμάτιον, ἐπιθ' ὑπόλυσαι. Sed Budæus affert & hæc, non addens autoris nomen, ὑποτλύω τὸν πόδα, καὶ τὸν βοῦν.

ΑΤΕ ξυπολυω, ὅθεν ὑποδήμαχος. Quibus subiungit, Areopagitam vsum esse pro Discingere, vel Discalceare. Hæc ille: quibus addo, quod de ὑπολύειν βοῦν dicitur, ex Thuc. sumptum esse.

Ὑπολυω ΕΤ Ὑπολυομαι. pro simplici λύω & λύομαι, apud Homerum. vt Od.ξ, — πολλὰ αἰσχεῖν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. pro quo aliis plerisque locis dicit λύειν γούνατα, id est Soluere genua, pro Viribus priuare, atque adeo vita. At Il.α, — ὑπέλυσαν δεσμοῦς, pro ἔλυσαν, Soluisti vinculis, seu Liberasti.

ΛΥΤΡΟΝ, ου, τὸ, (q.d. Redemptorium) Redemptionis pretium, vel Pretium redempti captiui, (seu Pretium redempti, sine adiectione, quod Budæus ex Liuio affert) Quod pro redemptione dependitur, Pretium quo captiui redimuntur: ab ea videlicet verbi λυέσθαι significatione qua ponitur pro Redimo. Sed vsurpatur in plurali potius. Xenoph. Hellen.7, ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν αὖθις λύτρων. Plut. in Fabio, ἀπέπεμψε τὰ λύτρα τοῦ Ἀννίβα, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλυσε. Lucianus ὑπὲρ τοῦ σοῦ σοι κρίνεσθαι λύτρα τῶν ἐμοῦ. In singulari numero apud Matth. cap 20, de Christo, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. vbi perperam vet. interpr. reddidit Redemptionem.

Λυτόω, Redimo. (quam significationem habet & λύομαι, vt antea docui) vt in arg. libri Il. de Chryse, βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα. quum Homerus de eo dicat Λυτρωτὴς τὴν θυγατέρα, φέρων τ' ἄπειρον ἄποινα. De Christo legitur in Test. nouo, sicut & animam suam dicitur λυτρῶν dedisse, Matth.20. Pass. Λυτόομαι, Redimor. Aristot. Ethic.9, cap.2, ὃ τὰ λυτρούμενα τῶν ἀλλοτρίων ποιεῖ τὸν λυσάμενον, ἀπολυτρωσάμενον. Æschin. ἐπιδὰν ἐκείνους δέῃ λυτρόω. HINC Λυτρωσις, Redemptio, Luitio. ET Λυτρωτής, Redemptor.

Compos. NOM. Ἀντίλυτρον, q.d. Vicissim datū redemptionis pretium, (vel, Caput quod capite redimitur) vt Ἀντιλυτρόω, ῶ, Vicissim redimo. in loco Aristot. quē mox afferam. Sed pro λύτρον simpliciter accipitur à Paulo 1 ad Timoth. cap.2, vt sit ἀντίλυτρον, Redemptionis pretium, quum dicit de Christo, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων. (sicut videlicet apud Matthæum de eodem, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον) Budæus quoque ex Chrysostomo annotat ἀντίλυτρον esse quod cedit pro redemptionis seu luitionis pretio. HINC Ἀντιλυτρόω, Vicissim redimo, vel Caput capite redimo. Sed apud Aristot. pro Vicissim redimere, in loco quē protuli paulo antè in Λυτόω.

C. Ἀπολυτρόω, τρῶ. Redimo. idē quod λυτρῶ. vnde Christus sicut dicitur nos λυτρῶσαι, ita & ἀπολυτρῶσαι, qui nos pretiosissimo suo sanguine à seruitute redemit. ‖ Capitur etiā pro Dimitto, accepto pro redemptione pretio. vt in epistola Philippi apud Demosthenem, συλλαβὼν καὶ τοὺς ἑαυτοῦ αἰσχρὰς ὑπηρεσίας ἀπολύσασθε τὰ κάππτων ἐνενήκοντα. Sic & apud Lucianum, de Achille χρημάτων ὁ λίχνος τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπολυτρώσας. In hac igitur significatione fuerit ἀπολυτρῆσαι idem quod Homero esse λύειν, antea docui.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ. Redemptio. De Christo non semel dicitur in nouo Testamento. vt Rom.3, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Item Eph.1, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Ab Hesychio ἀπολύτρωσις exponitur ἀποφυγή, ἀπόλυσις.

C. Ἐκλυόω, ῶ, idem quod ἀπολυτρόω, seu simplex λυτρόω. VNDE Ἐκλύτρωσις idē quod ἀπολύτρωσις, seu λύτρωσις.

Redemptio. Affertur autē ex Gr. Bibl. interpret. Num. capite 3.

ΑΛΥΚΤΟΣ, ος, ὁ καὶ ἡ, Ineuitabilis, ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, Suid. Sed quomodo ab ἀλύσκω, signif. Euito, ἄλυκτος significans Ineuitabilis poterit deriuari? Hoc non video quomodo rationi consentaneum esse possit: quare nequaquā posui post Ἀλύσκω, eos sequens qui ab illo deduci putant: sed locum hic ei dandum censui, vtpote ἄλυκτος dici pro ἄλυτος, per pleonasmum literæ κ, contendens. vt sit ἄλυκτος propriè Insolubilis. Ac pro me facere videtur quod Hesych. ἀλυκτάζει hoc inter cæteros modo exponit, λύσιν μὴ διείπει.

C. Ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, Compes ineuitabilis, Pedica ineuitabilis. Aut per pluralem numerū, Compedes, seu pedicæ ineuitabiles. nam dicitur ἀλυκτοπέδη quasi ἄλυκτος πέδη. (Vocem autem ἄλυκτος mihi videri factā ex ἄλυτος per pleonasmum literæ κ, modò admonui) Hesiodus Theogonia, Δῦσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον. quem imitatus Apollonius in Argon. Prometheum ἀλυκτοπέδης alligatum canit, hoc versu, Ἡλίωψος χαλκείῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Quod si verum est quod persuasum habeo, ἄλυκτος videlicet pro Ἄλυτος dici, ἀλυκτοπέδας magis propriè Compedes insolubiles, aut vincula insolubilia interpretabimur.

Ἀλυκτοσύνη, ης, ἡ, Incompositus status, Tumultuatio. qualis videlicet eius esse solet qui λύσιν μὴ διείπει, vt modò dicebam. Sed quum Hesych. ἀκοσμία exponat, Suid. explicat ἔκκλισις. i. Declinatio, Euitatio. Verùm quomodo ipse sibi constabit, ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, at ἀλυκτοσύνη ἔκκλισις exponens?

Ἀλυκτάζω, Rationem soluendi me non inuenio, velexoluendi me. Nam ἀλυκτάζει Hesychius cum aliis modis exponit, tum hoc (vt modò dixi) λύσιν μὴ διείπει. Sed quum eum vltimum ponat, ego cōtrà primum pono, vt ostēdam quæ sit huius verbi (meo quidem iudicio) origo. ‖ Exponit igitur ἀλυκτάζει & his tribus verbis, κρύπτεται, φοβεῖται, ἀπορεῖ. id est, Abscondit se, aut latitat, Metuit, Anxius est. nā ἀπορεῖ dixit Hesychius pro ἀπορεῖται. Solet autem anxius esse qui rationem qua se soluat inuenire non potest. quare hæc signif. ἀπορεῖ præ cæteris duabus mihi placet. Apud Herodotum ἀλυκτάζειν pro Animo concidere, Attonitum esse & consternatum, vt ait Bud.

Ἀλυκταίνω etiam dicitur, ITEM Ἀλυκτέω, ῶ. Exponit autem ἀλυκταίνειν Etymologistes φεύγειν, id est Fugere, vel Effugere. ἀλυκτεῖν autē κλαίειν, λυπεῖσθαι, δυσφορεῖν. Quæ tria verba pro expositione verbi ἀλυκτεῖν ponit & Hesychius. Sonāt autem, Flere, Contristari, Ægre ferre. Erotianus verò apud Hippocratem ἀλυκτεῖν exponit οὐκ ἠρεμεῖ, id est, Quietus non est, vel Tranquillo animo nō est. Exponit præterea Hesychius ἀλυκτήσας participiū, ἀπειλήσας, θορυβήσας. id est Tumultuatus, Minatus. Eustathius autem ἀλυσκάζειν esse ait Euitare: at ἀλυκτεῖν Ægre ferre: vtrunque ab ἀλύω deriuans. Vide quæ dixi suprà de Ἀλυκτάζω.

¶ Ἀλύκτημαι etiam ponitur à grammaticis, vnde fit Ἀλύκτημαι in passiua voce, & per reduplicationem Ἀλαλύκτημαι, alii contrà volunt Ἀλαλύκτημαι (quod apud Homerum inuenitur) esse præteritum passiuum: vt ab ἀλυκτῶ dicatur ἠλύκτηκα, deinde ἠλύκτημαι, & cum Attica reduplicatione ἀλαλύκτημαι, vt Etymologistes scribit. Homer. Il.κ, Αἰνῶς δὲ Δαναῶν περὶ δείδιμα δέδεμαι ἢ περ Ἑμπεδόν, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι. Vbi ab Eustathio ἀλαλύκτημαι exponitur διεχεραίνομαι καὶ ἀδημονῶ. Cicero videtur intellexisse pro Non sum mentis compos. Quidam interpretati sunt etiam Attonitus sum.

ΛΩΒΗ, ης, Iniuria, Contumelia. vel, Opprobrium, Dedecus. Hom. Il.λ, v.142, Νῦν μὲν δὴ τόδε πᾶσι ἀεικέα πόσσι λώβην. quæ autem fuerit λώβη illa, declaratur ibidem, videlicet hortatum esse eos qui aderant cuidam cōcioni Troianorum, Menelaum αὖθι καταπτῆναι. (quæ tamen cædes perpetrata non fuit) Dicitur verò & de procis Penelopes nō semel, vt Od.σ, Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγλαΐορας εἶα Ἀθήνη λώβης ἴσχεν θυμαλγέος. quæ verba repetuntur & Odyss.υ. Et Achilles λώβην appellat iniuriam seu contumeliam, quam passus erat ab Agamemnone. (de quo & λωβᾶσθαι dicit, vt paulo post docebo) Idem Od.σ, λώβην cum αἶσχος copulat, Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sic Od.τ, coniungit λώβην & αἶσχεα, quum proximè præcedēte versu dixisset καθεψιόωντο. Sed & aliquis ab Homero dicitur esse λώβη, Il.γ, Ἦ οὔτω λώβην τ' ἔμμεναι ἠδ' ὑπόψιον ἄλλων, te esse probrum & dedecus, vt videlicet dicitur aliquis esse probrū suæ familiæ, aut suo generi. In Epigramm. dicūtur grammatici esse πικρὸν λώβαι, quod exp. Poetarum pernicies. Eustathius certè vult accipi etiam simpliciter ὅτι βλάβης, docens alioqui significare & ὕβριν & πολὺ μετὰ αἰκίας ποινὴν, item αἶσχος, necnon χλεύειν. Sed frequentius nomine ὕβρις apud cæteros exponitur, & Latinè Iniuria. vt apud Apoll. λώβιον ἀπὸ μητέρος ἀμεῶν, Iniuriam à matre propulsare. Apud eundem λώβιον τίνειν, sicut apud Homerum, pro Iniuriæ pœnas luere. Sophocles autem iūxit etiam verbo ὑβρίζειν datiuum λώβαις, scribens, μή τις ὑβρίσῃ συγγενῶν λώβαις.

Λώβη in soluta oratione etiam inuenitur, sed rarius. Theodoritus Ecclef. hist. l.2, Arii hæresin vocat λώβην, quasi contumeliam in Christum. vt habent v.l. Vbi & pro Cruciatus ex Phalar. epist. Sic & Herodianus lib.8, ῥαβδίσεσι τε καὶ ὀφρύσι τοῖς τὸ σῶμα τῆς λώβης ἐμπαροινοῦντες. vbi Polit. vertit, Nec vlli parcentes corporis ludibrio. Conuenit autem hic locus cum ea significatione quæ inter aliàs datur huic nomini ab Eustathio, videlicet pro ἡ μετὰ αἰκίας ποινή. Sed & pro Pernicies seu Damnum, ex Platone De leg. affertur. id est βλάβη. quo etiam modo ab eodem grammatico exponi dictum est. At accus. λώβην cum verbo λωβᾶσθαι vide in verbo Λωβάομαι.

Λώβη putat Eustathius dici quasi λαόβη, vt videlicet deriuetur à nomine λαός & verbo βαίνειν, & fit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, seu ἡ ὀνοκοιτῷ ὕβρις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς πινα. Sed alibi vtens compositis Eustathius (quod minus probo) dicit, vno quidem loco, ἡ μέσον λαοῦ ἐπιβαίνουσά τινι: in altero autem, λωβᾶσθαι ait λωβᾶ τὸ ὅτι λαοῦ συμβαίνει. Vult autem esse λώβη pro λαόβη per synæresin. Affert id em & aliud etymum, nimirum à nomine λώπτον, vt sit ὕβρις ἡ ἐπαχθοῦς ἐξ ἑκάστου ἐν ἀπικδύσει λωπίου. Alibi autem simplicius, ὕβρις ἡ μετὰ ἐκδυσιν ἐπαχθοῦς χωνῷ τινι. Hæc autem etyma licet violenta videri possint, multo tamen sunt iis tolerabiliora (meo quidem iudicio) quæ Etymologistes ex Herodiano & Orione affert: ac præsertim posterius à λώπτον. Miror tamen cur non potius à λώπη quàm à λώπτον deduxerit: à λώπη, inquam, vtpote viciniore.

Λωβήεις, εντος, ὁ, Damnosus, Perniciosus. λωβήεντα, βλαβερά.

Λωβάομαι, ῶμαι, Iniuriam infero, Contumeliam infero: vel Iniuria afficio, Contumelia afficio. Homerus Iliad. β, Ἦ γὰρ αὖ Ἀτρείδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Nūc postremùm iniuriam mihi intulisses, seu contumeliam. Aut, Iniuriosus seu contumeliosus in me fuisses. Aut etiam, Petulantia erga me vsus fuisses. Vel, Petulanter erga me te gessisses. (Reperitur autē infrà ille versus sub persona Thersitis) Vsus est verbi λωβᾶσθαι in prosa etiam, & quidē frequētior (si bene memini) quàm nominis Λώβη. Lysias de triginta tyrānis, πολὺ πόλιν οὕτως αἰσχρῶς καὶ δεινῶς ἐλωβήσαντο, Contumelia affecerūt, vel Sugillarūt, Malè acceperunt, vt Budæus vertit. Affert autem & pro Corrumpere, Deprauare, ex Plat. De rep. lib.10, vbi de poetica imitatione loquens scribit, τὸ δὲ καὶ τοῖς ὀρθῶς ἱκανῶς ἔχοσι λωβᾶσθαι, ὅπῃ πάνυ ὀλίγον, πανδεινόν που. Apud Herodotum autem dicitur ἑαυτὸν λωβᾶται λώβην αἰσχίστην de eo qui ita mutilat sibi faciem vt eam omnino dedecoret ac fœdet, seu deformet.

Λωβᾶμαι, passf. Herodianus libro 1, σύροντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὀνυβείσαντες, τέλος λελωβημένοις εἰς πυῖ ὀχετοῦ ἔρριψαν φέροντες. vbi ex Budæo possumus reddere, Omni contumelia affectos. nam postquam dixit λωβᾶσθαι Herodiano esse Cōtumelia afficere, subiungit hūc locum. sed illa interpretatio per verbum actiuum mutanda est in interpretationem per passiuum. Sic idem libro 5, ἅπερ ὅτι πολὺ ἐξ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λελωβημένα εἰς τοῦ ὀχετοῦ ἀπερρίφθη. Et vt ex Platone ha-

buisti paulo antè λωβᾶσαι, pro Corrũpere, Deprauare, sic & passiuè λελωβημένος pro Deprauatus, habes in hoc eiusdem loco, in Gorgia, μοχθηρῷ ὀιπτῶ ψυχῶ, καὶ λελωβημένῳ δεῖ τῶ μίμησιν τοῦ ἐναντίου καὶ δυνάμων. Apud eundem De leg. lib. 10, λελωβῆσθαι pro Oblæsos esse & vitiatos. Gal. autem dixit, οἱ ἐκ τῆς παλαίστρας ἅπαντα λελωβῆνται, pro Palæstritæ partibus omnibus sunt mutilati.

ITEM Λωβάω, ῶ, actiua voce pro Iniuriam infero, &c. si Hesych. credimus, qui λωβῆσαι exponit ὑβρίσαι & βλάψαι.

B Λωβήσης, εως, ἡ, Iniuriæ illatio, seu contumeliæ.

Λωβητής, οῦ, ὁ, ET Λωβητήρ, ῆρος, ὁ, ITEM Λωβήτωρ, ορος, ὁ, Iniuriæ illator, seu contumeliæ. Iniuriosus, seu Contumeliosus. Apud Aristoph. autem λωβηταὶ τέχνης exp. Deprauatores, Corruptores.

Λωβητὴρ autem apud Homerum non solùm Contumeliosus, vel Conuitiator, sed alicubi & pro Flagitiosus, Perditus. vt docet B. pag. 356. Sequentio autem Hesychium, λωβητὴρ est tam ὑβριστής, seu ὑβριστικός, itémque βλαπτικός, quàm λώβης ἄξιος & ἐπηρεάστης. (vnde reddit-
C tur etiam Contumelia dignus, & Probrosus, à nonnullis verò & Petulans) qua in signif. passiuè sumitur, vt in illa actiuè.

Λωβήτωρ verò apud Suid. habetur, exponentem βλαπτικός, & subiungentem ex aliquo poeta hæc (quæ mendo carere non videntur) Β πρῶν ἀκαμαντα φυτῶν λωβήτορα κάρφεσιν. Affertur autem & λωβήτορα κῆρα ex Nicandro.

Λωβητής, οῦ, ὁ, Iniuria affectus, seu iniuriis, Cõtumelia affectus. Item Iniuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Sophocles, λωβητὴν αὐτὸν ὀνειδάλλειν. Illa autem
D posterior significatio conuenit melius huic loco Homeri, Il. ω, v. 531, ὃς δέ κε τῷ λυγρῶν δῴῃ, λωβητὸν ἐθείρει. vbi Eustath. exponit ἐφύβριστον καὶ ἄτιμον. CONTR. Ἀλώβητος, Nulla iniuria affectus, seu contumelia, aut Nullo affectus damno, Illæsus.

C. ΑΠΟλωβάω, βῶ, Cõtumelia vel iniuria afficio, Contumeliis afficior. Passiua vox Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, qua vtitur Sophocles in Aiace, Μαία γὰρ ἄλοχός ἡμῖν ὁ κλεινὸς Νύκτερος Αἴας ἀπολωβηθεὶς ἐνυβρισθεὶς καὶ λωβητὴς γέγονε, vt exponit schol. qui tamẽ vult posse etiam in actiua signif. capi, pro ἐφύβριζε καὶ ἠτάμαζε.

¶ Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι actiua signif. sumptũ. Et Λωβάζομαι passi. pro λωβῶμαι passiuo, Contumelia afficior, Probrio afficior, seu dedecore. Pro Cõtumeliosè improbari affert Bud. ex isto Democriti loco, scribentis ad Hippocratem, ἤκουσα γὰρ νοσεόντων σαφέως λωβάζεσθαι σου τὰ πολλὰ τῆς ὀπτικῆς, ἢ δίχα φθόνου ἢ δι' ἀχαριστίην.

¶ Λωβέω, itidem pro λωβῶμαι, sed in ea potius significatione qua sumitur pro Contumelia afficio. Quinetiam simplicius pro Illudo, Irrideo, Ludificor, vt Bud. exponit in isto Homeri versu, Od. ψ, circa principium, Τίπτέ με λωβεύεις πολυπήνεα δυσκέα ἔχουσα; (Exponit etiã, Medaciis decipio, Vanis verbis aliquem illudo. Sed hæ interpretationes huic loco fortasse peculiares fuerint)
C Respondet autem Euryclea, cui illa dicuntur à Penelope, Οὔπω σε λωβεύω πικρὸν φίλον, ἀλλ' ἔπιμον τοι Ἠλθ' Ὀδυσεύς. Hesychius λωβεῦσαι exp. καταισχῦναι, item ψεύδεσθαι.

HINC Λώβευσις, Contumeliæ illatio, seu irrisio. λωβεύσεις & κερτομίας Cam. reddit Contumelias & irrisiones, non addito nomine autoris.

AT VERO Λοιβὴ de quodam aurium morbo, ET Λοιβός, Qui laborat eo morbo, sunt qui à λοιβός deductũ putant: alii hanc primam esse nominis λοιβὴ significationem arbitrantur, à qua cæteræ manarint. Vide Suidam post Λωβητήρα, item in Λοιβός,

Μδ M Μ μ

MAZOΣ,

οῦ, ὁ, Mamma, Mamilla. A (Sed pro Μαζὸς scribitur etiam Μαστὸς, nec non Μαθὸς, item Μασθὸς, mutato Doricè ζ in σθ, vt paulo pòst docebo) Hom. Il. ω, Ἕκτορ, ἦ θνητός τε, γυναικά τε θνητὸν μαζόν. Et Odyss. τ, σὺ νύ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ θρέπτ' μαζῷ. Ab eodem dicitur mulier infanti seu puellulo μαζὸν ἐπέχειν, id est, Præbere mammam, seu exhibere, aut Admouere mammam ori eius: Iliad. χ, v. 83, ἠ ποτέ τοι λαζ κηδέα μαζὸν ἐπέχον. At v. 80, dicitur de ea dem, (matre Hectoris videlicet) Κόλπον ἀ-
B νερψὰς ἐπέκυφε δὲ μαζὸν ἀοχε. vbi Eustathius ἀοχε exponit ἀνέπνευσε βαζοῦσα. Latinè autem quidam interpret. Exeruit mammam. Cæterùm μαζὸς dicitur ab eodem poeta & de mamma viri plerisque in locis. vt Il. λ, Τὸν μὲν ἄρ' μαζὸς κατ' ἔθος βάλε δουρί. Et Iliad. ε, Τὸν μὲν ἄρ' μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί. Item Iliad. σ, & alibi, Νεῦρον μὲν μαζῷ πέλασεν, πέζῃ δ' ἄρα δῆρον. At Suidas quum ait μαζὸν propriè quidem de mamma virili dici, per ea tachresin autem & de mamma muliebri, ad hos locos
C Homeri, aliósque eiusmodi, non item illos, respexisse videtur: aut potius horum quidem memor, illorum autem immemor fuisse. Nam postquam scripsit μαζὸς ait κυρίως ὅπῃ ἀνδρὸς, subiungit illum Homeri versum, (qui, vt dixi, aliquoties apud eum legitur) Νεῦρον μὲν μαζῷ πέλασεν, πέζῃ δὲ σίδηρον. At poni κατάχρησιν καὶ ὅπῃ γυναικός, non itidem vllo Homeri, sed nec alius cuiusquam loco probat.

Μαζὸς, quod est propriè Mamma, pro nutrice apud Callimachum: vt vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit: canens de Nereidibus, Nutricum tenus extantes è gurgite vasto. Apud Græcos verò eadem ratione nutrix nomen à mamma nomine deductum habet: nutrix enim τιθήνη, mamma τιτθὸς appellatur.

Μαζὸς à μαζάω derriuari tradit Eustath. alibi autem à μάσσω, quod est ἁπτῶ. Cæterùm quando μαστὸς ex hoc μαζὸς, (quod antiquius esse, ex eo cognoscimus, q̃ apud Homerum in vsu fuit, non item alterum) deinde μασθὸς ex μαστὸς, factum esse verisimile non verò ne controuersum quidem debere esse videatur: fecerunt
E tamen hic quoque grammatici quod alibi sæpe eos fecisse, in superioribus ostendimus eos, strenuè nugatos fuisse, ac ineptiuerunt: nisi quis eorum nugas & ineptias, lusus appellare malit ὑποκωμῳδήματα. quemadmodum enim differentiam hanc inter μαστὸν & μασθὸν constituerunt, vt μαστὸς de muliebri mamma, μασθὸς de virili diceretur: ita etiam differentia etymologiis illis deberent: vt videlicet μαστὸς dicatur per τ, mamma muliebris, tanquam μεστὸς, quòd sit μεστὸς γάλακτος: at verò μασθὸς per θ, vocetur mamma virilis, ὀλίγῳ μὴ ἐδεσθαι. i. quod non edatur seu comedatur: quòd scilicet pueri lac è mamma sugentes, eam velut comedere videantur. Iam verò fuerunt & qui μαστὸς appellatos crediderint ac tradiderint etiam, à verbo μαστεύω significante Quæro, seu à verbali nomine μαστὶς significate quæsitionem, (si ita vocare liceat ipsam quærendi actionem) quòd infantes in mammis lac quærant. At ego contrà μαστεύω dictum esse arbitror à μαστὸς, vt μαστεύειν propriè dicatur qui quærit aliquid, & inuestigat solicite, infãtis more quærentis lac in mamma.

C. Μεταμάζιος, ία, ίον, (q.d. Intermamillaris) Qui est medius inter mamillas, seu ambas mammas. vnde στῆθος μεταμάζιον apud Hom. Pectus intermamillare, id est Pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas, seu mamillas. (sicut & Aristoteles στῆθος esse dicit διφυὲς τοῖς μαστοῖς) Il. ε, versu 19, Ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον. Ad hunc autem locum respiciens aliósque huiusmodi, μεταμάζιος scripsi adiectiui forma: quum alioqui in vulg. lex. μεταμάζιον duntaxat habeatur tanquam substantiuum.

Μεταμάζιον substantiuè, apud Anacreontem in ea ode qua Bathyllum sibi depingi iubet, Μεταμάζιον δὲ τοῖον Διδυμαῖς τιθεῖς Ἑρμῆ. vbi olim verti Pectus: reddens duos illos versiculos, hisce duobus Latinis, Habeat deinde pectus Manúsque Mercuri ambas: Siquis tamen generaliorem illam esse interpretationem putet, ita reddat acsi scriptum esset στῆθος μεταμάζιον: quod modò interpretatus sum.

C. Ὑπομάζιος, ία, ίον, (q.d. Submamillaris) Qui adhuc est sub mamilla, seu mamma. (Quod mollius Gallicè sonat, *Qui est encore sous la tette*) Adhuc lactens. Infans adhuc lactens. Theophyl. ep. 62, ἄλλος μὲν γάρ ὅστιν ὑπομαζίος, (sub. παῖς, i. filius) ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο· ἔπειτα δὲ ἔρπουσι, μηπω τῆς ὀρθῆς βαδίσεως ἅπαξ ἁψάμενοι. Alibi autem, videlicet epist. 7, vocauit etiam ἵππον (id est equam) ὑπομάζιον, scribens de equarum natura, τὸν ὑπομάζιον ἵππον ὅταν ἀνδρεᾶ τῆς θηλαμόνης θεάσεται. ‖ Hesychius habet Ὑπομάζιον, quod videtur substantiuum facere, quũ exponit θηλάζον παιδίον. nisi forte cum ὑπομάζιον subaudiri voluit illud παιδίον, aut tale quid.

Ὑπμάζιον, Mamillare. vt quidem in vulg. lex. exponitur ex Martiale, qui ita vocat fasciam tegentem mamillas (quam possumus & παρειλω μαζῶν appellare, sicut Anacreon παρείλω μαστῶν vocauit, in ode cuius initium, Ἡ Γαντάλου πατ' ἔστι λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις) Sed Hesychius nullam huius significationis nominis ὑπομάζιον mentionem facit: Suidæ autem verba, ex quibus expositio illa sumpta fuit (si quidem aliunde etiam nõ est) aliter potius intelligenda videntur. ait enim ille Ἐπιπτάδιον, idem esse quod ὑπομάζιον, & ὑπὸ τὸν πτῶν. at ὀπτάδιον illa ipsa vulg. lex. non afferunt pro mamillari, sed pro lactente: iunctum videlicet cum substantiuo παῖδα. Afferunt autem ex Anthol. epigr. vnde multa poetica verba collegisse ipsum Suidam satis notum est. Quinetiam apud eundem grammaticum leguntur, Ὑππτάδια, ὑπομάζια παιδία. καὶ Ὑπόπτηδον ὁμοίως, τὸ ὑπομάζιον.

Est HINC Ἀμαζὼν quoque, q. d. Carens mamma. SED Ἀμαζόνες dictæ sunt mulieres quædã Scythicæ, seu potiũ viragines, altera mamma, dextra videlicet, carẽtes, vtpote quam sibi excinderẽt, seu exurerent, vt ad iaculãdum habiliores essent. Alii ἀμαζόνας quasi μονομάζους dictas tradunt, vt α in hac voce μονάδα seu μόνωσιν significet. Seruius autem in Virg. duplex etymũ affert, ita scribens in Æneidos librum 1, Sanè Amazones dictæ sunt quasi ἅμα ζῶσαι, quòd simul viuant sine viris, vel quòd vnam mammam exustam habeant. Hæc ille. Iam verò & tertiũ traditur etymum, vt nimirum ὁμαζόνες nominatæ sint ex α priuatiuo & μάζα, quòd vtplurimum μάζας non vescerentur, sed potius κρέασι. Quibus etymologiis adduntur & aliæ. Ab Homero

vocantur αἰπαίφραι, Il.γ, v.189, Ἡ μαπ πρ ὅπ ἦλθον ἀμαζό- A νες αἰπάνεραι. Lege Eustathium in Homerum, itémque in Dionysii librum De situ orbis: lege item Etymologiſten. Meminerunt autem & hiſtorici, (ſi eos adire libeat) & quidem Strabo inter alios. ‖ Sed ἀμαζόνας vocari etiam pauperes, vtpote qui maza careant, teſtatur Etymologiſtes. Extat & aliud earum NOMEN, Ἀμαζονίδες, aliud inquam, quod ad typum attinet. Dionyſ. in lib. De ſitu orbis, p. 101 editionis patris mei, — ὁπ γὰρ ὀκείνης Ἰφθίμης φιλόπτης ἀμαζονίδ' ὠν ἐγένοντο, Τλῶ πτε Σαυρομάτηνν ἐπ' αὐθρώποιν μίζηναι, Πλαξθέσιν πάτρηθεν ὑπὸ πενθὶ Θερμώδοντος, &c. Sic autem & Virgilius Amazonidas vocauit Æneid. lib. 1, Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis Penthesilea furens. Vbi ſcribit Seruius Amazonidum deriuationem eſſe pro principalitate. Quod perinde eſt acſi diceret eſſe deriuatum nomen Amazonides pro primitiuo Amazones, ſeu παρώνυμον, vt loquitur Euſtathius, negans eſſe diminutiuum. Alibi autem non παρωνύμως factum eſſe ἀμαζονίδες ſcribit, ſed κ' πεφυρχλῶ. ITEM Ἀμαζόνειον, ex Amazonum nomine dictus quidam Atticæ locus, item alius Chalcidis, teſte Plutar. in Theſeo, quem lege. Habes & ἀμαζόνειον ἱερὸν apud Suid. ex Iſæo, necnon ἀμαζόνειον κέρας. Vide & Harpocr.

(AT Μονόμαζον nō à μαζὸς, ſed à μάζα deriuatur: quare quærendum eſt in Μάζα. hoc autem Μάζα, poſt verbum Μάπω, & alia quæ ab eo deducta ſunt)

ITEM Μασδὸς Doricè (vt antea dixi) pro μαζός. vt apud Theocr. Idyll. 3, — ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἐθηλαζῆς, δρυμῶ πὶ μὲν ἔτρεφε μάτηρ. Sed ET Μασδὸς eſt Doricum, D vt tradit Euſtathius.

AT VERO Μασὸς ET Μαδὸς in ſoluta oratione vſitata ſunt, idem ſignificantia quod μαζὸς, vti dixi. ſed prius illud eſt vſitatius. Dioſcorides, σὺν μέλιτ ἢ ὄπτα θέρμος ὁ ὀστρακίτης φλεγμαίνοντας μαστοὺς παρηγορῶν. pro quibus Plinius, loquens itidem de oſtracitis lapillis, Illiti cum melle, vlcera doloréſque mammarum ſanant. Plutar. in lib. De puer. educatione, dicit prouidentiam [diuinam] duos μαστοὺς mulieribus tribuiſſe, vt ſi gemellos parerent, binos haberent alimenti fontes. Athen. lib. E 12, Ἄποαν τὸν μαστὸν ἀλησπαταν. Dicitur autem & de brutis. vt ab Ariſtotele de vitulo marino, μαστοὺς ἢ ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων. Pro quibus habet Plin. Vitulus marinus educat mammis fœtum. At μαδὸς minus vſitatum eſt (vti dixi) accertè in compoſitione potius inuenitur. De horum autem etymo atque ſcriptura lege Suidam, Ammonium, & Euſt. ſi contentus non ſis iis quæ paulo antè dixi.

Μαστὸς metaphoricè Tumulus, Collis. idem quod λόφος. Xenoph. 65, à tergo. B. Μαστὸς τὰ ὀπίσθια τῆς ὁδοῦ. F ἔχεπω μαστούς. Vidè Pollucem. ‖ Μαστὸς apud Paphios, Pocuſi genus quoddam, vt apud Athen. tradit Pamphilus ex Apollodoro Cyrenæo. Legitur tamen ibi, φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν. ſed Euſtathius quoque (quē adi) legiſſe videtur τὴ pro τό. qui etiam habet Μαδὸς per θ.

C. Ἐπιμαστίδιος, ε, ὁ, Mammæ admotus, Lactens. Quidam αἰώνιος apud Suidam, (qui θηλάζων exponit) ὁ δὲ νεώτερος παῖς ὀπιμαστίδιος ὢν, οὐ ἡ μήτηρ αὐτεῖχετο. Vtitur & Lucianus. Pro eodem dicitur ET Ἐπιμάστιος, ſi Polluci G credimus, ſcribenti lib. 2, βρέφος ἐπὶ ὀνγάλακτι, & ὀπιμαστίδιον, ac ὀπιμάστιον. quibus adiungit, ἀρτι ἀπὸ θηλῆς, & ἀρτι ἀπὸ μαστοῦ.

AT Ἐπίμαστος apud Homerum aliud ſonare, atq; ab alia origine eſſe vult Euſtathius, aliique nonnulli: qua de re quid ſentiam dicam non multo pòſt, in deriuatis à Μαστεύω.

A Μαδὸς autem compoſita ſunt Βούμαδος ET Μεγαλόμαδος. Eſt verò Βούμαδος (ſed ſcribitur ETIAM Βούμαστος per τ) Vua quædam, a craſſitudine ita vocata, q.d. Grandimammis. Aut ſimpliciter, Vua in mammæ bouis ſimilitudinem: vt ſcribit Seruius in hunc Virg. verſum Georg. l. 2, & tumidis humaſthe racemis. Ira enim quædam exempl. quum aſpirationem reliqua non habeant. AT Μεγαλόμαδος nomen eſt appellatiuum: dicitúrque fœmina μεγαλόμαδος, Quæ magnas habet mammas, ſeu (voce vna) Mammoſa. vt Plinius dixit de canibus, Præterea fœminas volunt eſſe mammoſas, æqualibus papillis. ro quibus legimus in Geoponicis, ὥσπερ δὲ μεγαλομάδους, πᾶς πεπ αὐτῶν θηλαῖς ἰσομεγέθεις ἐχούσας.

MASTEYΩ, Quæro, Perquiro, Veſtigo, Indago. Propriè Quæro, pueri more quærentis mammam, vti dixi ſuprà. (planè enim exiſtimo Μαστεύω à Μαστὸς fieri, potius quam Μαστὸς à Μαστεύω. licet afferatur & aliud etymon, vt docebo infrà in Μαστύω) Apollon. Argon. lib. 1, — καὶ ὅρκια πιστώσαντο Μηπτε μαστεύοντες ἀπολήξειν καμάτου. Dicitur etiam ἰχνια μαστευειν. Sic autem eſt poeticum, vt in proſa quoque inuenia. ur, & quidem apud Xenophō. em. vt πῶ θηφῶ μαστεύειν. Idem vſus eſt cum infinitiuo, ὃς ὃν πανὶ μαστευε πάτον ἰχνη. Budæus quoq; affert ex eodem pag. 61, μαστεύων ζῆν, exponens, Capiēs, Affectans. Extat & apud Euripidem cum infinitiuo, in Phœn. Τὸν ἐκπθεπα παῖδα μαστεύειν μαθὼ Εἰ μηκάτ' ἔτι.

Μαστεύτης, Inquiſitor, Inueſtigator. Xenoph. ὑπὸ μαστεύτῶν δεῖται, de iis loquens quæ obuia ſunt.

C Μαστὴ, idem. nam μαστῆρες exponit Heſychius ζητοῦντες, ἐρευνῶντες.

Μαστεῖς, ὑος, ἡ, Veſtigatio, Inquiſitio. ζήτησις. pro qua ſignifi affert ſchol. Apoll. ex Callimacho.

C. Ἐπίμαστος, Qui cibum quærit, Qui quærit vnde viuat, Mendicus. Hom. Od. υ, — ὄπιμαστον ἀλητῶν. vbi ὄπιμαστος Euſtathio eſt ὁ ἐπαίτης, videlicet ὁ θηρεύων μαστόν. Heſych. autem (quem vide) exponit etiam ἐχλιεύς. At ego, ſi μαστὸς vocem eſſe tempore etiam Homeri receptam concederetur, ſuſpicarer ab ea deriuari ὄπιμαστος, vt hoc nomine vocaretur qui petax eſſet inſtar infantis qui mammis nutricis adhærere vult vtplurimum.

C. ΑΝ Ἀμαστεύω pro ſimplici μαστεύω. Vel, Diligenter quæro, ſeu veſtigo, Perquiro, Perueſtigo.

C. ΚΑΤ Ἀμαστεύω, idem. Syn. in quadam ad Pylæmenem epiſtola, ἐφ' ὧτῆς ἱερᾶς ἀκούσῃ τὸ πρεσβύτου φανῆς παλαιᾷ καὶ νέα καταμαστευουσης.

¶ Μαπυω, idem quod μαστεύω, Quæro, Veſtigo. Hom. Il. ξ, Εγὼ ἀνηρεύω ὀπὶ μαπύσσῳ. vbi Euſtathius ſcribit μαπυσσῳ eſſe pro μαστωπιῷ, per ellipſin literæ σ. addēs tamen, niſi quis dicat μαπύω eſſe prototypon, & ex eo factum eſſe μαστεύω per pleonaſmum literæ σ, tanquam à μῶ μαπω. Quod ſi ita eſt (inquit vide quantum differat μαπυειν a μαστ), de quo alibi dictum fuit. Hæc ille, ſed autor breuiorum ſcholiorum exponit etiam μαπυοπορχηστῶν: & quidem priorem locum huic expoſitioni tribuens, poſteriorem alteri, videlicet ζητοῦσῳ. Eſſet autem deductum a Μαπέω hoc verbum, priorem illam ſequendo. Sed Pindarus verbum μαπύειν pro μαστεύειν, i Quærere, manifeſtè vſurpat. Adde φ & alia extant apud Heſychium ab eadem origine verba, (diuerſi tamen typi) itémque nomen, hanc quærendi ſignif. habentia. NAM Μαπῆν exponit ζητεῖν, i. Quærere, Inquirere. ET Μαπὴρ, Inquiſitor, ὁ ζητῶν, & ἐρευνητής. item ὁ σκοπός. A QVO Μαπρεύειν, itidem pro ζητεῖν, Quærere. Quinetiam per ι, VERB. Μαπίσαι exp. μαπῦσαι, & ζητῆσαι, Quærere.

MAI'NOMAI, Fut. αιεσομαι, Furo, Insanio. Luc. in Abdicato, οὐ γὰρ ἔτι τοῦτον ἀφεῖναι νοῦν ἔχ παραπαίειν καὶ λυσσᾶν καὶ μαίνεσθαι· ἀλλὰ τοῦτο πάντα τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον ἔχοντα τῆ νόσῳ ὀνόματα ὄντα. Il. o, Pallas ad Martem, Μαινόλῃε, φρένας ἠλε διέφθορας ἠ νύ τι αὖτις Οὔατ' ἀκουέμεν ὅστις, νόος σ' ἀτέλεσε καὶ αἰδώς. Catull. lymphata mente furebat. Homer. Il. ζ, Ὡς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο πόλινδε Ζάθε. Aliquanto pòſt, — ὡς τὴν τοῖχος ἐπιστρέφει ἀφικάνει Μαινομένῳ εἰκυῖα. Plut. De ſolert. anim. ἔνιοι δέ φασι καὶ βιῦ μαίνεσθαι καὶ ἀλύσκειν: ſicut idem in Sympoſ. 2 dicit μανὸ ὕδωρ ἐλέφαντα καταπαύει κρίνος ὀφθείς. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti, furibundo impetu aguntur, ſicut & λυσσᾶν. Od. λ, — ὄπιμιξ δέ τε μαίνετο Ἄρης. Il. ο, Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἠ ὀλοὸν πῦρ Οὔρεσι μαίνηται, Bella furentia dicit Silius. Et Flammas furentes Virgilius, Iliad. θ, μαίνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτά. Odyſſ. φ, Μαινόμενοι κακὰ ἔρεξε. Iliad. π, — χῆρες ἄκοιτοι μαίνονται. Et Xenophon Pædiæ 1, μαινόμενον τῆ τόλμῃ. vt Cicero dicit, Audacia furens Catilina. Et Ouidius, Ira furentem

furentem mollire. Et Valer. Flacc. Enſe furens. Homer. verò dicit δορυ μαίνεται ὀν πολέμοιο. Aliquando remiſſius ac cipitur pro φροφρονεῖν. i. Deſipere, ſicut & Furere & Inſanire apud Latinos: & tam de dictis quàm factis vſurpatur. Æſch. contra Cteſiph. εἰ καὶ μανεὶς ὁ δῆμος ἢ πρὸ καθεστηκότων ὀπολεσηρόφος ὀπὶ πιαύτης ἀκμείας ἐβουλετο στεφανοῦσ αὐτόν. (vbi tamē reddi poteſt Furore percitus) Dem. in Mid. πρὶν ὧν αὐ οὐδὲν εἴποιμ πρὸς ὑμᾶς φλαῦρον ἐγφ. καὶ γὰρ αὐ μανοίμιν. Iſocr. ad Phil. πρὶν ὀπὶ τῶ βήματος μαινομένων. Ab eodem, μαίνεσθαι & φροφρονεῖν copulantur in or. De pace. Vites quoque & apes μαίνεσθαι dicuntur: illæ ob nimiam & quaſi inſanam feracitatem, hæ ob laborem & aſſiduitatem. Epigr. μέλισσα μαινομένῳ. Plin. lib. 16, cap. 27, Vites quidem & triferæ ſunt, quas ob id in ſanas vocant: quoniam in iis alia maturesſcunt, alia turgeſcunt, alia florent. At paulo aliter Theophraſt. De cauſ. pl. lib. 1, cap. 22, ἕτερον δὲ τὸ πρὸ ἀμπέλων πρὸ μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσιν, ἀλλὰ καὶ πέπωσι καὶ αὐξοῦσι καὶ βοτρυοῦται, καὶ οὐ δύνανται πελεσοῦν. A B liquando μαινόμενος accipi poteſt pro μανίαν ἐμποιῶν, Lymphans, In furorem & inſaniam agens: vt apud Plinium l. 21, c. 13, Aliud genus in eodem Ponto, gente Sanorum, mellis, quod ab inſania quam gignit, μαινόμενον vocant. Alioqui μαινόμενον dicitur potius Inſanū, Furibundum. vt μαινόμενα κηδεύματα apud Plat. De legib. Inſana connubia. Et Soph. Aiace, γελᾷ ἢ πῆς μαινομένοις ἄχεσι, inſanis mœroribus, ſeu πῆς δεῖ μανίαν συμβεβηκόσι, vt ſchol. exponit. In compoſitione autem poſtpoſitum ſignif. ὑπερβολὴν ſiue ὀπιπαν ὀπιθυμίας, vt in γυναικομανής, ἐρωτομανής, οἰνομανής, & ſimilibus. AT Μαίνω tranſitiuè acceptum pro In furorē ago, Lympho, non reperiri ait Euſtath. ſed ab eo compoſitū ὀκμαίνω. Cæterùm μαίνομαι deriuari à μῶ. i. λίαν πρεθυμοῦμαι, tradit idē Eu.

Μαινόλης, ου, ὁ, Furens, Lymphatus. Heſychio φοβόκοπος, ἔνθεος. Bacchi epithetō. Euſeb. De præp. Euang. l. 2, c. 5. At μαινόλῃ οἶνον. Greg. in carm. lyr. dicit potius Vinū quod in furorem agit (vt Plin. μανὸ ὕδωρ μέλι) ſeu Quo hauſto aguntur furore quodam entheo. Plut. in l. περὶ ἀοργησίας, p. 821 meæ edit. πρεσσηρόφος ὁ θυμὸς ὠμηστὴν καὶ μανόλῃ αἷμ' λυμόμενος καὶ χερεῖν πιῶν τὴν ἄκρατον. ET Μαινόλιος βάκχος eodem ſignif. ex Epigr. E

Μαινὰς, άδος, ἡ, Inſana, Furioſa, Lymphata. Exemplum habes in Λυσσᾶς. Sic accipi poteſt apud Hom. Il. χ, de Andromache, Ὡς φαθὴν μεγάροιο διέσυτο μαινάδι ἴσα. ſicut Iliad. ζ, de eadem, πρὸς τοῖχος ἐπιστρέφθη ἀφικανῆ Μαινομένῳ εἰκυῖα. Euſt. verò μαινὰς accipit pro Baccha. nam μαινάδες vtplurimum dicuntur αἱ Βάκχαι, αἱ Διονύσου ὀπαδοί. ibi tamen exp. nō tātùm βακχικῶς ſed etiā μανικῶς. Plin. l. 36, c. 5, de Praxitelis operibus quæ Romæ ſunt, Item & mænades, & quas thyadas vocant & caryatidas. F

C. Ἀκρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Summo furore correptus, Extrema inſania laborans. Herodot.

C. Ἀσελγομανέω, Inſana laſciuia prurio. Luc. ἀσελγομανῶν ὀπὶ τοῖς μοιχοῖς.

C. Θηλυμανής, έος, ὁ, Inſano fœminarum amore captus.

C. Πεερμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde inſanus, Mirum in modum inſanus.

C. ΑΠΟμαίνομαι, Furere ſeu inſanire deſino, A furore deſiſto, ſeu ab inſania. vt ὀπομηνίω, Ab ira deſiſto, Iraſcendi finem facio. ‖ Aliquando verò capitur pro ſimplici μαίνομαι, & ſignificat Furo, Inſanio. vel Vehementer inſanio, Vehementi furore ſum percitus. Luc. μὴ ὀπομανεῖσά πτε ἢ Γέα κελεύσῃ τὴ κορυβάντας συλλαβόντας σε ἀφανίσαι. id eſt, Furore percita. ὀκμανεῖσα. G

C. ΕΚμαίνομαι, Perfuro: vt Lucr. de vēto, — ita perfurit acri Cum fremitu, ſeu ſimpliciter Furo, Inſanio: idem quod μαίνομαι, niſi præpoſito ſignif. augere videatur. Et ὀκμαίνομαι πρὸ τῆ, pro Inſano amore alicuius rei ducor. vt ὀκμανεῖσαι πρὸ τὴν ὑὸν, filiū deperiſſe inſano amore. H

AT ὀκμαίνω, Furore percello, In furorem ago, Lympho. Euſt. quum dixiſſet μαίνω nō dici niſi in compoſitione, addit, ὡς γὰρ ὀχῶ δῆλον κ, πρόβω δῆ ν, ὀχοῦμαι ἢ κ πρόβομαι ἐγφ. ὅτω καὶ ὀκμαίνω δῆλον ὅ μεθχὴ τὴ, — πῦραρον ὀκμαίνων ὄχν. Item, ὀξέμηνα γὰ, actiuè: quum μέμηνα dicatur neutraliter.

Ἐκμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Furioſus. Exponitur ὁ ὀξεσηκώς: itē ὁ ὀκστατικός.

C. ΕΜμαίνομαι, Furo in, Inſanio in. Act. Apoſt. 26, πρὸς ὀλίγον τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως κ εἰς τὰς ἔξω πόλεις ſupramodum furens aduerſus eos.

Ἐμμανής, Furens, Lymphatus: vel Furore plenus. Soph. El. πλωκῶπα δ' ἐμμανὴς Βοᾷ φόβασσ'. VNDE Ἐμμανῶς, Furibūdē, Furētēr. Et metaph. ἐμμανέστατα ἐρῶντες, ἰſano amore depereūtes. Heſ. ἐμμανῶς exp. ὀκθύμως, ὀργίλως.

C. ΕΠΙμαίνομαι, Furo & inſanio ſuper aliqua re. Metaph. autē ὀπιμαίνεσθαι τινὶ dicitur qui inſanit alicuius amore, Qui inſano alicuius amore tenetur, Qui aliquam ardet. B B. p. 1082 ex Baſil. & Luc. Sic Plut. in Bruto, ἐγώνει τὴν Σερβιλίαν ὀπιμαίεται αὐτῆ. Ariſtoph. Veſp. οὐδεὶ γὰρ οὕτως ἀγαθῶ ξυνεγχόμενω, οὐδ' ὀπτις ἐπιμάνῃω, οὐδ' ὀξεχόλω, neque vllos mores tam impotente vnquam amore deperii. Plaut. eo ſenſu dicit, Sic efflictim amare perinde vt hic te efflictim deperit.

Ἐπιμανής, Inſanus, Furioſus. Athen. l. 2, τὸν ὀπιφανῆ Ἀνάχαρσιν, ὃν δῆλον τὰς φράσεις Πολύσιος ὀπιμανῆ καλεῖ. quod & lib. 5 & 10 repetit.

C. ΠΕΡΙμαίνομαι, Furo circum. Heſiod. A ſp. Μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος αἰθροφόνοιο, Ὃς ἰαῦ κεκλιμένος φθιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος, furit & fremit circa lucum Apollinis. Exponitur etiam Perfuro: quod à Lat. vſurpatur pro Vehementer furo. C

C. ΥΠΕΡμαίνομαι, Furo, ſupraquam dici poſſit, Aut, Vehementer furo, ſeu inſanio. Item, Inſano amore depereo, Inſano amore accendor. Ariſtoph. Ran. οἱ δ' ἀκροώμενοι Τῶν αὐτολοιῶν, καὶ λοιδορῶν καὶ φροφῶν, ὑπεμάνησαν, κἀνόμισαν σφῶν αὐτῶν. vbi ſch. exp. λίαν ἐχρήσαν.

D Μανία, ας, ἡ, Furor, Inſania: ſpec. ies τῆς φραφρεσύνης, vt ſcribit Gal. l. 2 De cauſ. ſympt. Eſt autē φραφρεσύνη σφοδρὰ καὶ ἀνόν πυρετῶδ. hoc eſt. Mentis abalienatio vehemens citra febrem. Hippocr. ἐκστασιν etiā aliquando appellat. Habet autem magnitudinē & vehementiā, vt feiarū modo in eos inſiliāt qui imprudentius ipſis occurrerint, & vinciri propterea debeant. Hoc ſolo à phrenitide differt φ febre careat, vt inter alia docet Gorr. qui poſt cauſas huius morbi explicatas, addit, eſſe qui ſcribant eū oriri à bene etiā tēperato ſanguine, ſolāq; copia (vt in temulētis) moleſto: eiq; hæc ſymptomata tribuere, riſum, vultū hilarē, & perpetuū cātū. Verùm generalius hos videri vti nomine τῆς μανίας, & omnino αἰτὴ τ' φραφρεσύνης vſurpare: præter morē Hippocr. & Galeni, qui μανιῶσι & ὀκμανιῶσι nōniſi in vehementi delirio ab acri & calido humore excitato, vſurpāt. Hippocratē tamē vno tātùm loco πλὴ μανίαν non proprie pro eo delirii genere accipere, ſed pro ea mentis abalienatione quæ propriè μελαγχολία appellatur: videlicet Aphor. 21, lib. 6, quo ſcribit, τῆσι μαινομένοισι κιρσοῖ ἢ ἀμορροίδων ὀπηχωρησίων, τῆς μανίης λύσιν γίγνεσθαι. Hic enim apertè πλὴ μελαγχολίαν propriè dictam intelligere, ſicut in Comm. Gal. explicauit. Plut. Pr. Rom. πῆδημα μανίας ἔχων ἐκφρικτὸν καὶ φοβερὸν, ὀξὺ ὑπν. Luc. de quodam ſaltatore, qui Aiacem furentem agebat, εἰς τοσοῦτον ἑαυτὸν ἐξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως αὐ πνι ἔδοξεν. Plerunque nō tam pro morbo illo accipitur quē medici μανίαν appellant, quàm pro dictis aut factis vecordibus & inſanis, qualia in eo morbo cernuntur: ſicut Furor quoque & inſania apud Lat. Iſocr. Pan. εἰς τὴν ἦλθον οὐκ ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. Plutar. θεραπεύσαντα καὶ μανίαν Κλέωνος. Herodian. lib. 1, εἰς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ παροινίας πρεσυχώρησεν. Act. Ap. c. 26, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν φέρει, multæ te literæ à ſana mente ad inſaniā redigunt. Ariſtoph plur. num. dixit, Τὸ δ' φοβερὸν δεῖμα τῶν μανιῶν ἀκούετε, pro μανίας. Similiter apud Suidā, μανίαι δ' ἁπῶν ὁμοῖαι. vbi poetis quoque & χρεωμολόγοις μανία tribuitur. A Plat. quoq; in Phædro, pag. 274 & 275, plures μανίας recenſentur ſpecies. Cicero Tuſculanarū quæſt. libro 3, Græci autem μανίαν vnde appellent, non facilè dixerim. eam tamen ipſam diſtinguimus nos melius quàm illi. hāc enim inſaniā quæ iuncta ſtultitiæ, patet latius, à furore diſiungimus. Græci volūt illi quidē, ſed parū valent verbo. quem nos furorem, μελαγχολίαν illi vocant: quaſi verò ira bili ſolùm mens, ac non ſæpe vel iracundia grauiore, vel timore vel dolore moueatur. Deriuatur verò ab aoriſto 2 ἐμάνην. ‖ Μανία

est etiam nomen propriũ mulieris apud Xen.& Athen. A

C. Μαινόκηπος, ου, ὁ, Cuius pubes seu pecten insanit. ἡ περὶ μίξεις μεμηνῦία, vt Eust. exponit, dicẽs κἠπεὶ ibi esse id quod Lycophron appellat ἐπείσιον. (nisi potius scribendum ὀπίσιον) Apud Aristoph. de muliere libidinosa. quo significatu & αἰδρομανής.

Μανιάς, άδος, ἡ, Furiosa, Insana. Soph. Aiace, μανιάδες νόσοι, furiales morbi, μανίαι. ita enim v.l.

Μανικός, ῆ, ὁ, Insan⁹, aut Ad insaniã pron⁹. Pl. Charm. Χαιρεφῶν δ' ἄτε καὶ μανικὸς ὤν, αἰσθόμενος ἐκ μέπου, ἐδεῖτο πρὸς με. B Luc. De hist. scribenda, ὀλέθρος καὶ μανικὸς ἀνθρωπος. Aristot. Rhet. 1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικόν. Isocr. ad Demonicũ, μήτε γέλωτα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιοῦ, μήτε λόγοις μετὰ θρασυτῆτος ἀποδέχου. τὰ μὲν γὰρ, αἰσχρὸν τὸ δὲ, μανικόν. Item μανικὰ καὶ ὑδρόα κολασία apud Plut. De fort. Alexandri, Insana & barbara tormẽta. vel, Vesana. & quæ ab hominibus ira furẽtibus adhibẽtur. Aliquãdo nõ cã pro Insanus, seu Furiosus capitur, quàm pro Insaniam & furorem gignens. vt μανικὸν νόσημα. Et μανικὸν φυτόν apud Diosc. lib. 4, cap. C 174, tertia τῶν φυτῶν species. Vnde Plinius lib. 21, cap. 31, Tertio folia sunt ocimi, minimè diligenter demonstrãda, remedia non venena tractanti: quippe insaniam facit paruo quoque succo. Quanquam & Græci auto res in iocum vertere. drachmæ enim põdere lusum pudoris gigni dixerunt: species uanas imaginesque conspicuas obuersari demonstrantes: duplicatum hunc modum legitimam insaniam facere. Paulo pòst μανικὸν & ipse vocari scribit. Furiosum nonnulli interpretantur. ‖ Μανικὸς exponitur etiam Diuinus ac numine inflatus, in hoc loco Aristidis, orat. in Iouem, ὅτε μανικὸν D φθέγξασθαι τὸν λόγον, fanaticum & diuino furore pronuntiatum. ‖ Μανικὰ Phrygio prouerbio dicebantur ingentia egregiáque facta, ducta voce à Mane quodam prisco apud ipsos rege, quem ferunt virum fuisse præpotẽtem, & admirabili virtute præditum. Erasm. ex Plutarcho, de Iside & Osiride: addens, Latinos quoque Insanũ vocare quod est præter vulgarẽ modum: vt, — insano luber indulgere labori. VNDE Μανικῶς, Furiosè, Furenter. Plato lib. 1 De legibus. Sic Plut. μανικῶς φρατηγεῖν. B cui opponit γνώμῃ φρατηγεῖν. At Isocr. ad Philippum, ὅπως μὴ πᾶσι μοναρχίας ἀλόγως καὶ μανικῶς, insano amore monarchiam affectans. Plut Alex. dicit etiam πυρέσσοντα μανικῶς, διὰ ἡσπασία σφόδρα.

Μανιώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ, Furiosus, Insanus, Furore percitus. Nõnus, Εὕραῦοι μανιώδεες ἄφρονι θυμῷ. quod Gregorius dicit μανίαις οἰστρηλατούμενοι. Et μανιώδεις ἀρχῆσις, apud Athenæum lib. 4. ‖ Item Insaniam faciens, Insaniam gignens. Dioscor. lib. 4, cap. 69, de hyoscyamo, ἀμφοτεροι δὲ οὗτοι μανιώδεις ὑποφέρουσι καὶ καρωτικοί. Vnde Plinius F lib. 25, c. 4, Omnia insaniam gignentia, capitisque vertigines. Et paulo pòst, Mentem caputque infestans. ‖ Item Vesanus. Stultus. Thucyd. l. 4, καὶ ὥσπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόοψις ἀπέβη.

ΜΑ΄ΝΗΣ, ου, ὁ, Seruus, Famulus: δεσπότης, vt Eustathius exponit, addens quosdam grammaticos veteres deriuare à μαίνομαι, διὰ τὸ μὴ φρενήρεις εἶ) οἷς ὅθεν τὸ πολὺ πᾶς δεσπότης, καὶ μᾶλλον ἐπὶ οἴνου κατάκορος γίνωνται. Aristophanis scholiastes scribit μάνας & μανᾶς vocatos fuisse non tam δούλους quàm etiam οἰκέτας: vt apud Aristophanem De auibus, πρέσβυν μεγάλου ἄγκυρ' τ' ὀνομαζόμενον, Νῦν δ' αὖ πρὸς τοῦ, ἠλιθίους, μανᾶς ὥσπερ σ' ἤδη τοὺς μαγειροῦρους, Βάλλουσ' ὑμᾶς. Idem scholiastes apud eundem in Ranis, — Μεγαπενθὴς ὁ μάνης, dictũ scribit, quòd ille Meganerus esset αὐθάδης, & οὐκ ἀστεῖος: quosdam tamen hic intelligere etiam δούλου ὄνομα. ‖ Μάνης est etiam poculi quædam species apud Athenæum lib. 11, citãtẽ ex Nicone, Μανῶν δ' εἶναι κεφαλοῦσθαι ἀφρῶν, Χωρὶς τῶν κοτύλας πέντε. ‖ Μάνης dicitur etiam τὸ ὀπὶ τῶν κοτταβίου ἐφεστηκὸς, ἀφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. vt idem ibidem exponit, addens, à Sophrone vocari χαλκεῖον κάδον. Antiphanes ibidem, & lib. 15. de cottabi ludo, Αὐτῆς ὀπὶ τὸν μάνω ποιεῖται, καὶ ψόφος Ἑταιρικὸν πολὺς ὡς θεῶν τῷ κοτταβίῳ. cui subiicit alter, ὡς ἔστι καὶ μάνης τις ὥσπερ οἰκέτης; vbi ostendit quamobrem μάνης vocetur hoc χαλκοῦν πρόσωπον, vt Eustathius & alii grammatici appellant. ‖ Ex schol. Aristophanis μάνης exponitur etiam πρόσωπον λυχνίου. ‖ Μάνης est etiam barbarum cuiusdam tesserarii

iactus nomẽ apud Eubulum in Aleatoribus, vt testatur Hesychius. ‖ Μάνης est etiam nomen cuiusdam fluuii qui & βοάγελος. Eust. ex Strab. ‖ Μάνης nomen propriũ cuiusdam Phrygum regis. in μανικός. ‖ Μάνης, ενος, hæretici cuiusdam nomen, Suid.

ΜΑΊΝΗ, ης, ἡ, ΕΤ Μανίς, ίδος, ἡ, Mæna: piscis qui Hecatæ siue Dianæ sacrificari solebat, quæ μανία causa esse creditur, vt Eustathius scribit, qui propterea à μαίνομαι deriuare videtur. Μαίνη citatur ex Epigr. quod Latini quoque retinent. Plin. lib. 9, c. 26, Murani colorẽ candidæ hyeme mænæ, & fiunt æstate nigriores. Muria quoque condi solebat hic piscis, & in falsamentis haberi, vt ex Persio videre est, qui Sat. 3 ait, Mænáque ꝓ prima nõdum defecerit orca. Antiphan. apud Athenæum lib. 7, Ἑκάτης βωμαῖς λίκνον οὐπερ μανίδας καὶ τριγλίδας. vbi & ἀνθρωποφαγοῦσι ἰχθῦς vocat. VNDE Λευκομανίς, Mæna candida. Polluchus apud Athen. l. 7. Τοὺς βόακας, αὐτοῦ ἔλεγον, λευκομανίδας Κλεῶν. ET Μανίδιον, Mænula. Gaza haleculam interpr. apud Aristot. & μαίνη eidem est Halec.

ΜΑ΄ΚΑΡ, αρος, ὁ & ἡ & τὸ, Beatus. Il. γ, Ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, o beate Atride. Vbi etiam accipi possit pro fortunato & florẽte. vt Cic. dicit, Sint florentes, sint beati. Odyssea. Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος ἐν πυκινοῖσι δόμοισι Ἀτρείδαο, ὃν κτάσσαντο ἑοῖς ὀβολοῖσι ἔπειτα. id est ὀλβιόδαιμος. Inquit Eustathius. Item de locuplete homine, seu opulẽto & beato: quæ duo Cicero coniungit. Horatius eo sensu dicit Diuitiis beatus: & Ouid. iuueni placuisse beato. Sic propertius etiam vtitur. Iliad. λ, — ἔστ' ἀμφὶ τεῖχος ἐναίρομεν ἀμφὶ δ' ἕκαστος Ὀζυρὴ λαύρῃ κόδος μάκαρος κατ' ἀγυιὰς Πηρῶν ἡκεδῶν. Sed & ex Hes. Erg. Αἰεὶ τοι μάκαρες θεοὶ εἰσὶν ὀπηδέοντες. Et Callim. μακάρεσσι θεοῖς, diis minoribus, seu Diis minorũ gentium, vt Latini vocant. Μάκαρες dicuntur etiam qui post mortem beati habentur. nam & ethnici homi nibus virtute præditis certum in cælo locum tribui credidẽunt, vbi beati æuo sempiterno fruerentur: alii autem certas insulas in terris & campos Elysios. Hesiodus Erg. Τοὶ δ' ὅτε δὴ γαῖαν κατὰ κρύψεν μοῖρα κραταιή, Οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι μάκαρες κεκλήσονται, Ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων. de secundo mortalium in terris beatorũ genere post aureum, in quo Τέρπετο δ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἐκπάγλου ἀπάνευθε. Aliquanto pòst, Καὶ τοὶ μὲν τιμὴν τε καὶ ἀγκλειὴν ἀρέσσονται, Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην, Ὄλβιοι, de quarto hominum genere, quod erat heroum. Dem. Epitaph. πλὴν αὐτὰ τὰ ἔχοντες τοῖς ἐκεῖ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ διάγειν ὀνομαζόμενοι νήσοις. Apud Plinium quoque lib. 4, capite 22, E regione Arrotrebarum promontorii sunt deorum sex insulæ, quas aliqui fortunatas appellauere. Eustathius ex Strabone refert πᾶς ὁ μακάρων νῆσος (siue πολύσιτος πεδίον) esse fertilis ὅτι πολὺ ἀπέχει τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας τῶν αὐακεινῶν Γαδείρων: esse autem δύο τοῦ τόπον καὶ ἄφεσον, διὰ τὸ ζέφυρον. Huc pertinet quod apud Aristophanem in Ranis Hercule quærenti ποῖ γῆς ὁ τάνυμος; Bacchus respondet, ἐς μακάρων ἀμφοχίαν. quanuis nonnulli sint qui per μάκαρας ibi accipiant aulicos opulentos & beatos, inter quos in regia Aræ helai consenuit. Hesychio μακάρων νῆσος est etiam ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Eustathius μάκαρα dictum scribit ὡς τὸ μὴ ὑποπίπτειν κηδί. Aristoteles verò Ethic. 7, capite 11, quosdam τὸν μακάριον ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς χάριτος.

C. Τρισμάκαρες, vel Τρὶς μάκαρες, Ter beati. vel πολυμάκαρες, vt Eust. exp. Od. ε, Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ πολύκρανοι οἱ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, de Vlysse: quod Virg. Æn. 1. de Ænea, — ô terque, quaterque beati Quis ante ora patrũ Troiæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. quo sensu & βισμακάριος paulo antè, & τρισευδαίμων & τρισόλβιος. Et Horat. Felices ter & amplius

Παμμάκαρ, Omni ex parte beatus. A

Μακάριος, ία, ὁ, Beatus. idem quod μάκαρ, ex eóque factum, sicut καμβρίος à κάμβαρος, vt tradit Eustath. Sed hoc profæ est vitiatius. Epicur. τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον. quæ Cicero ita vertit, Quod beatum & immortale est. Idem, πῶς μακαρίαν ἄρωντες ἅμα πελυτῆλῦτες ἡμέρᾳν τῷ βίου. quæ itidem Cicero, Quum ageremus vitæ beatum & eundem supremum diem. Aristot. Ethic. 1, cap. 7, οὐδὲ μακάριον καὶ δαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα, beatum ac felicem: quæ duo itidem à Plinio copulantur. Sic Plato Polit. 1, ὄχ' οὖ ζῶν, μακάριός τε καὶ δαίμων. Plut. ἄγαται καὶ τεθήπασιν ὡς μακαρίους. Idem, μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται. cui opponit πρὸς τὰ θλιον. Xen. τὸ δὲ πύπου μακαριώτερον, τῷ τῇ γῇ μὴ χθῶν; quid .n. præstabilius ac beatius quàm cũ humo misceri? Luc. πολὺ σου βελτίων καὶ μακαριώτερος. Et μακαριον τὴν ἔκμα, apud Plut. sicut apud Latinos poetas Opes beatæ, & Cõmoda beata. Aliquando cum genitiuo construitur. Aristoph. Vespis, ὦ μακάριε τῆς ἀπαιδίας. Aliquanto antè, ἰὼ γελῶναι μακάριαι τῶν δέρματος, beatæ ob corium istud. Idem, ὦ μακάριε τῆς τύχης. Horatius, Diuitiis beat⁹. Stat. Laudum omnium cumulo beatus. Rursum Horat. — virtute beatus. ‖ Μακάριος, Defunctus, Qui sepelitur. Plato lib. 12 De leg. pag. 353. B. Sic & μακαρίτης. C AT Μακαρία, Locus apud inferos in quo ii qui post hãc vitam beati habentur, degunt, Locus vitæ beatæ. Lucianus Hermotimo, πάροισι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τῶν κείνῃ μακαρίαν ἑαυτῆς αἰαπλάποντες. Aristoph. Equitibus, ἄκαν ἐς μακαρίαν ἐκπτοῦν. seu ἔρρ' μακαρίαν, aut ἔᾶν' ἐς μακαρίαν. (nã & his modis scribitur) vbi per ἀφημισμὸν iubet eum abire in malam rem. Sed sunt qui tradant eum alludere ad Macariam Herculis filiam quæ pro Athenienfium salute se iugulauit: cuius meminit Pausan. Atticis p. 24. Vide D & Erasm. in Chil. vbi interpr. In beatam. ‖ Est etiam fontis nomen apud Marathonem, vt tradit Paus. loco citato. ‖ Hesychio μακαρία est etiam βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ σφίτων.

Μακαρίως, Beatè, Feliciter. Aristoph.

C. Τρισμακάριος, vt τρισμάκαρ. Aristoph. Acharn. ὦ τρισμακάριε Εὐριπίδη. Et cum genit. vt & μακάριος, apud eundẽ E in Nub. ὦ τρισμακάριος τῶν διεντερευμάτων.

Μακαριότης, ητος, ἡ, Beatitas, Beatitudo. Epicur. εἰς τὸν τῶν ὅλων βίου μακαριότητα, id est, Ad bene beateque viuendum, vt Cic. interpr. p. 54 mei Lex. Cic.

Μακαρίς, Beata, Locus apud inferos. v. l.

Μακαρίτης, ου, ὁ, Beatus. idem quod μακάριος. Aristoph. Pluto, ὡς μακαρίτατον, ὦ Δόματερ, τὸν βίον αὐτῶν κατέλεξας. id est μακάριον. ‖ Μακαρίτα, bene ominandi gratia, vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Iulianus Hermogeni, ἐκεῖνο μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κοῦφον γῆ, καθάπερ λόγος, Verùm illi, quandoquidem iam fato functus est, bene precemur. Vnde illud Persii, — nunc non cinis ille poetæ Felix nunc leuior cippus non imprimit ossa F Et Iuuen. in 7, Dii maiorum umbris tenuem & sine pondere terram. Plut. Consol. ad Apollonium, καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τῶν μακαρίτου ὑμῶν, ὅτι τοῦτο συνέβη καταριθμηθεὶς σωτέρᾳ. Simile est quod lingua vernacula dicunt ad superos emigrasse quos defunctos esse significare volunt. Hæc Bud. p. 174, citans ibidem quendã etiã Synesii locũ, à quo frequenter hoc vocabulum vsurpatur: vt ep. 36, ἑκκαιδεκάτῃ μίλωσι ἀδὺ ὁ μακαρίτης Καστρίκιος, αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο, qui feliciter mortu⁹ est Castritius, eo die hoc ipso factus est, videlicet μακαρίτης, hoc est, defũctus est. Apud Athen. lib. 3, μακαρίοις οὐδ' αὖτοις, μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶ φησι, τοιαῦτα δείξεις τῶν διδασκάλων ποιούμενον, beatos, vel potius beato defunctos fato. ET Μακαρίτης ψυχὴ, aut fœmina aliqua, Quæ defuncta est, seu Quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Syn. ep. 44, τόπε πίνων εἰκὸς ὅστις τῆς μακαρίτιδος Αἰμυλίου ψυχῆς συγγνωμονεστέρας τυχεῖν.

C. Τρισμακαρίτης, ου, ὁ, Ter beatus, vt τρισμακάριος. Antiph. apud Athen. Τοιοῦτος οἷος μηδὲν εἰς τὴν οἰκίαν Μηδ' ὧν ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ἤκουεν ὁ τρισμακαρίτης εἰσφέρειν. H

Μακαρίζω, Beatum prædico. vel ἀγαμαι καὶ τίθημι ὡς μακάριον, vt Plut. paulo antè loquitur. Quo signif. dicitur etiã εὐδαιμονίζω & ζηλῶ. Terẽt. dicit, Fortunatã iudico. Item, Omnia bona dicere, ac laudare fortunas meas. Od. ο, & ρ,

Τῷ με πάχα γνοίης φιλότητά τε πολλὰ τε δῶρα Ἐξ ἐμεῦ· ὡς αἴ τις σε σοωσαντόμβρος μακαρίζοι. Isocr. ad Demonic. ὃ γὰρ μόνον ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἔστι ζηλωτὸς, δηλοῖ καὶ σὺ σωτὴ μακαρίζεις. Idem in Panath. θαυμαστὸς αὐτὸν ἐπαινοῦσι, ζῆλοῦσι, ἐμακάριζον. X. Pædiæ 5, ἐμακάριζε τὴν μέλλουσ' ἀπὸ γυναῖκα ἔσεσθ'. Plut. ὑπερεκπεπληγμένοις καὶ μακαρίζοντας. Item Aristoph. Vesp. ὡς σε μακαρίζομεν, παῖδας ἐφυτεύσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους. Dicitur etiã μακαρίζω σου τὴν ἀρετὴν, vel μακαρίζω σε τῇ ἀρετῇ, quo modo & ζηλόω vsurpatur. Thucyd. libro 5, pag. 195, μακαρίσαντες ὑπὸ τῶν ἀπειροκάλων, οὐ ζηλοῦ ὄν τὸ ἄφρον. Isocrates Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. Aristophanes, μακαρίζω χελώνας τῶν δέρματος. Et μακαρίζομαι, Beatus prædicor, Fortunatus iudicor. Xen. Pæd. 8, τίνος οὖν αὖ ἐγὼ δικαίως μακαριζόμβρος τὸν ἀεὶ χρόνον, μνήμης τυγχάνοιμι; B

Μακαρισμὸς, ου, ὁ, Beatitatis felicitatisque prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plutarchus in lib. qui περὶ εὐθυμίας inscribitur, Ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον· ἐξ ὧν ἔστι ὁ μακαρισμὸς, ὅπλων καὶ ἵππων καὶ στρατείας θαυμαστῆς χωρίς. Paulus ad Galat. 4, πῆς οὖν ἦν ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν; quæ igitur erat beatitatis vestræ prædicatio? Apud Aristotelem l. 1 Rhet. μακαρισμὸς & εὐδαιμονισμὸς, laudationis præcipuè species sunt, quã videlicet aliquem beatum & fortunatum prædicamus. vbi πρὸς ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίου agit.

Μακαρισὸς, ου, ὁ, Qui beatus habetur & prædicatur, Quem beatum omnes iudicant. Herodot. μακαρισὸς ὑπὸ πάντων. Xenoph. Apomn. 1, πῶς μακαρισοτάτῳ εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι. Aristoph. Vespis, Τί γὰρ εὐδαιμόν γ' ἢ καὶ μακαρισὸν μᾶλλον νῦν ὅστις δικαστής; fortunatum aut beatum magis. Athen. l. 12, ἐπαυδαίζον οὐδὲ δοκεῖν εὐδαίμονες εἶναι καὶ μακαρισοί. Et τὸ μακαρισὸν, Beatitas, Beatitudo.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dignus quẽ beatum omnes prædicent. vnde ἀξιομακαριστοτάτος in Apologia Socratis, Dignus quem summè beatum omnes iudicent, vel Summè beatus.

C. Ἐκμακαρίζω, Prorsus beatum prædico.

Μάκαρς, αρος, ὁ καὶ ἡ, Beatus. idem quod μακάριος, ex eóq; per syncopen factũ, vt δῆς ex δῆιος, inquit Eust. deriuans INDE Μακάρτατος, Beatissimus, Sũmè beatus, μακαριώτατος. nisi fortè per syncopẽ factum sit ex μακαριώτατος, vt idem addit. ‖ Μακάρτατος est etiam nomen propriũ. ET Μακάρτερος, Beatior, apud Nonn. Ex Epigr. verò affertur ETIAM Μακαρτὴς, itidẽ pro Beatus & opulentus.

Μάκαιρα, Beata, Fortunata. Aristophanes, ἢ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις οἶκον. ITEM Μάκαιρος, Beatus, ex Etymologiste.

ΜΑΛΑ, Valde, Multum, Admodum, Vehementer. Hom. Il. ρ, — μάλα δὲ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. Idem Od. χ, Ἤματιον δὲ πέδεσσι μίνυθα τῷ ὅ τ' μάλα δίῳ, nõ valde diu. Sic, μάλα πυκνὰ apud eundẽ, & μάλα πολλὰ, itidémque μάλα μεγάλα, & χαίρει μάλα μεγάλῳ. necnõ cũ aduerbio μεγάλως. (At cũ πάντες & cũ μορίοι vacat potius) Alicubi autẽ exponitur Valde, seu Vehementer, vbi malim addere aliud aduerbium huic Valde. vt φεῦγε μάλ' ἐπί τι &c. Il. γ. Fugè valde properè. (id est, Fuge quamcitissimè Fuge quam primum, vel primo quoque tempore) Sic l. 3 de leone vorãte ceruũ aut capra, μάλα γάρ τε καπέσσ'. Valde auide vorat. i. Auidissimè vorat. Quã interpr. formam & in aliis quibusdã locis obseruandã censeo. (‖ Apud eũdẽ poetã μάλ' ἀέσσω Eust. exp. πέρα τοῦ μετρίου. i. Præter modũ, Immodicè.) ‖ Alicubi autẽ ei additur πάγχυ, idq; ἐκ θραλλίλου, vbi vacat alterũ. ‖ In prosa quoque frequens est huius aduerbii vsus. X. Pæd. 2, μάλα τοῦτο γ' ἀπέκτονται ἐκεῖνοι. Et μάλα κακὸν apud eũdẽ. Itẽ μάλα μικρὸν γνῶθι. Item, μάλα πολὺ βλάψας τοὺς Ἀργείους. Interdũ etiã iungitur alii aduerbio, vt μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σφόδρα (vt apud Demosth. καπεῖν μάλα σφόδρα) aut χαλεπῶς, aut deniq; alio quopiã. Sic μάλα μόλις, Plut. in Agesi. 198, 199, Valde ægrè. Idẽ verò dixit μάλα μόλις καὶ χαλεπῶς, in l. De Socr. dæmonio. Sed plerunque ei additur aduerbium ἐκ θραλλίλου. vt quum dicitur μάλα σφόδρα, seu σφόδρα μάλα, id est, Valde vehementer. pro Valde, simpliciter, aut Vehementer. Dicitur autem & οὐ μάλα, pro Apprimè, seu Oppido quàm, B. Verbo etiam iũctum reperitur hoc aduerbiũ. vt μάλα ζωλόμβρος

apud Xenoph.Hellen.6, Valde volens, pro Cupiens, vel Expetens.

Μάλα affirmationi aliquando adhibetur.Hom. Il.β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ ἀχαιῶν χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Sed profecto, vel Verùm equidẽ haud inest iracundia animo Achillis. Vel, Sed nimirũ. Interdũ verò ἢ μάλα, item ἢ μάλα δή, in hac signif. apud eundem poetam, ac cæteros. In prosa autẽ ἢ μάλα, sicut & μάλιστα, est concedentis cũ affirmatione, apud Plat. & Xen. vt si dicas, Sanè quidem, Prorsus id quidem. (Qua in signif. frequentius etiam dicunt παύ γε & παύ μὸ ωῶ. interdum verò & σφόδρα μὸ ωῶ, item σφόδρα γε) Aliquando & μάλα γε itidem vt καὶ μάλα. Et ὦ μάλα. Item μάλα πω apud Xenoph. μαλα πω, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην. Sed & μάλα alicubi sine adiectione, pro eodem.

¶ Μᾶλλον, (q.d. Validius, cum Horatio. vt μάλα, Valde) Magis, Ampliùs. Vel, Potius. Hom. Iliad. ω, Ῥιπτεῖ δὲ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δηϊοτῆτα. Κείνου πιδνοτέρης ἐναιρέμεν ἀμφ. (dicam autem infrà de hoc vsu huius aduerbii cum comparatiuo) Dem. Philipp. 2, ὅσῳ τῆς αὐ μᾶλλον καὶ φανερώτερον ἐξελέγχει Φίλιππον. Huic opponi solet ἧττον. Plato in Minoe, νόμος δὲ ἕκαστος αὐτῷ οὐκ ἔστιν ὁ μόνος, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον. ‖ Frequentissimè ei adiungitur particula ἤ. Plato in Phædro, πότερον μᾶλλον ἢ πλουσίῳ, καὶ τοῦ σοῦ πρεσβυτέρου ἢ νεωτέρου. Isocr. ad Philippum, οὐδὲν μᾶλλον ἐλοῖς αὐ μᾶλλον ἢ τοῦ πλω. (vbi significat Potius. quomodo reddi potest & insequent. Plutarchi locis) Plut. ad Colot. οὐ μᾶλλον πῶν ἢ πῶν ἔξ. Idem, πάντα μᾶλλον ἢ ἕωθα. Thuc. lib. 4, εἴχε δὲ καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ ἐπιστάτου μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ. καιοω. Et sequente, ἢ ὅπ apud Xenoph. Pædiæ 6, ἐπ μᾶλλον ὑμῶν χρὴν ἐσομαι τύπου, ἢ ὅπ χρήματα πάρεστε ἄρειπε. (vbi animaduerte etiam præfigi particulam ἐπ) ‖ Nonnunquam μᾶλλον sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparatiuo, vt vides in illo versu Homeri quem modò protuli. Sed ita vtuntur & solutæ orationis scriptores sæpissime. Exempla autem affert. Bud. p. 395. quibus addere potes ex Æschylo, μᾶλλον κλύειν. Ex Aristophane, μᾶλλον ὀλβιώτερον. Ex Demosthene, μᾶλλον φοβερώτερον. Et Aristotele De gener. an. lib. 5, ἐπ δὲ καὶ γέροντα γιγνωσκόμενος, μᾶλλον ὀξυφωνότερος ἠρέθη. Denique ex If. πολὺ κρεῖττον cum infinitiuo, ante μᾶλλον ἢ, sequente itidem infinitiuo. ‖ Sed interdum μᾶλλον genitiuum habet loco particulæ ἢ cum suo casu. vt μᾶλλον ἐμοῦ pro μᾶλλον ἢ ἐγώ, aut ἢ ἐμοῦ, vel ἢ ἐμοί, vel ἢ ἐμέ, prout talis vel talis est præcedentis orationis forma. Demosth. τί μᾶλλον ἔοικ' ἐγκεκραμένος ἔστω ἐμοῦ; Aristot. Ethic. 2, μᾶλλον γὰρ μίαν πῶ οἰκίαν τῆς πόλεως φαίνοιτ' ἄν, id est Magis dici potest vna domus quàm ciuitas. (Alicubi tamen cum genitiuo ponitur vbi non itidem cum particula ἢ iungi solet. vt μᾶλλον τοῦ δέοντος apud Xenoph. Et μᾶλλον τοῦ συμφέροντος apud Antiph. 116, quum præcessisset πέρα τοῦ προσήκοντος. Sic & quum dicitur παντὸς μᾶλλον, proeo quòd Latinè Omnium maximé. vt apud Plat. De leg. ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶ τοῦδε τοῦ πολιτικοῦ καὶ πολιτικοῦ. quæ Turneb. vertit, Sed quod omnium maximè in hoc ciuitatis salutem aut contrà damnum vertiputem) Ex Thucydide autem affertur cum genitiuo, sed habente præpositionem ἀντὶ, videlicet μᾶλλον βούλομαι τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. ‖ At verò apud Platonem in Apologia legitur μᾶλλον sequentibus aduerb. οὕτως & ὡς: vbi scribit, οὐκ ἔθ' ὅ, τι μᾶλλον ἀρέσκει οὕτως ὡς τὸν τοιοῦτον ἀνδρεῖα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι. sed meritò suspectus hic locus fuerit. ‖ Interdum τοσούτῳ μᾶλλον sequente ὅσα. vt Latinè Tanto magis. sequente Quo. Alicubi verò & ὅσῳ μᾶλλον non præcedente τοσούτῳ. vt apud Thucydidẽ lib. 1, pag. 254, καὶ τοῦτο τῆς ὑπαίτιας οὐχ ἥκιστ' ἂν τοῦ ναυτικοῦ παρασκευάσασθαι, ὅσῳ τοῦ αὐτόθεν μᾶλλον τὸ ἔργον τοῦτο. vbi scholiastes scribit μᾶλλον non esse συγκριτικὸν, sed δοξαστικόν. ‖ Πολὺ μᾶλλον, vel πολλῷ μᾶλλον. vt Latinè, Multo magis. interdum sequente etiam comparatiuo, vt πολὺ μᾶλλον ἐπιμηθέστερον apud Isæum. Itidem verò οὐδὲν μᾶλλον. sicut Lat. Nihilo magis. Thucydides lib. 3, τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὅθεν μὲν πῶ πλὴν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον. (Sed alicubi apud eundem exponitur simpliciter Non, vel Nequaquam, vt libro 2, αἵτε ἐσβολαὶ ἐς πῶ Ἀττικῶ Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον πῇ Ἀθηναίους ἀπαντήσασαν. Quinetiam in priore illo loco schol. οὐδὲν μᾶλλον accipit pro οὐδ' ὅλως. Sic etiam οὐδὲν πῶ μᾶλλον prò Nihilo magis, Nõ magis, item pro οὐδαμῶς poni docet. B.p. 938, Aristot. Pol. 5, sequente particula ἢ, οὐδὲν μᾶλλον μεταβάλλουσιν οὐδὲ πτε, ἢ &c. Fuit autem οὐδὲν μᾶλλον quoddam etiam loquẽdi genus Skepticis vsitatum tuẽtibus suam ἐπχῶ, ideóque nihilo magis in hanc quàm in illam sententiam animo inclinantibus. De quo loquẽdi genere lege quæ Sextus philosoph. scribit in opusculo Pyrrhoniarum hypotyposeũ Latinitate à me donato. Affertur autem & οὐδὲν μᾶλλον ἐρῶ ex Aristotelis Ethic. libro 9, pro Non continuo amat, Non ideo amat. ‖ Μᾶλλον interdum cum articulo, sicut & ἧττον. diciturque τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον à philosophis, pro Plus & Minus. Aristot. Polit. 8, ὁ δὲ τοῦ εἰδίας συμβαίνει πάθος ψυχαῖς ἰσχυρῶς, τῶ ὀ πασαις ὑπαρχει τοῦ δὲ ἧττον ἀμφέρει καὶ τῷ μᾶλλον. vbi redditur Minoris & pluris ratione differunt. Ab aliis, Paritate & magnitudine. Item, Intensione & remissione. Et κατὰ τὸ μᾶλλον apud eundem, Ratione quantitatis intensioris.

Μᾶλλόν τι (non μαλλοντι, vt habent vulgata lexica) interdum legitur pro μᾶλλον sicut οὐδέν τι μᾶλλον pro οὐδὲν μᾶλλον. Lysias, οὐ δὴ γεγωνιῶν μᾶλλόν τι ἕνεκα ἢ δῆλον ἡμῖν σοφῶν.

Μᾶλλον pro Potius accipi interdum, docui paulo antè. sed hoc præterea sciẽdum est, interdum in hac signif. adiungi particulam δὲ, quum videlicet eo vtitur aliquis velut corrigens quod dixit: atque in eiusmodi locis reddi etiam Atque adeo, item Imo verò. Phil. De mundo, εἰκὸς δὲ, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖον. vbi redditur, Atque adeo necessarium. Sed verti etiam potest, Vel potius. Apud Demosthenem autem, καὶ οὐκ ὀλίγα κακὰ εἰργασμένος τῶ πόλει ἠμυῆσαι. μᾶλλον δὲ καὶ τῆς Ἑλλάδος, Bud. vertit, Immo verò & alios. Quo accipi modo & à Synesio scribit. Similis autem præcedentibus locis est hic Aristoph. in Pluto, Ὁ σιαπτὴς πόρρω γὰρ ἀπῆρκα, Μᾶλλον δὲ ὀπτὸς αὐτὸς. ‖ Sed inuenitur etiam Μᾶλλον ἀμῶ pro Immo verò. pro quo in vulgatis lex. scriptum est coniunctim Μαλλονγαρωω, sicut μάλιστα δὲ: sed vtrunque perperam.

Μάλλω Dorice pro μᾶλλον. Eustath.

¶ Μάλιστα, Maximè. Item, Potissimùm, Præsertim. Homerus Odyss. ε, — μῶλυ δ' αὐτοῦ μιν ἔπορε, μάλιστα δ' ἐμοί. Et Iliad. λ, — ἷς ἅ μ' ἔμελλε Χ. ἔσεσθ' Ἀλεξανδρόνδε δεδιγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, &c. Ab eodem iungitur μάλιστα superlatiuo, improprie. (sicut quum μᾶλλον iungitur comparatiuo (Iliad. β, ἀλλ' ἔτι τοσσόνδε μάλιστ' ὠκυμόρῳ Ὀδυσῆϊ. vbi Eust. ait esse ὀπτὸν ὀπτοῦς.) Cæterum quum dicitur μάλιστα interdum quidem relinquitur subaudiendus genitiuus, (vt in illo Hom. loco, πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, perinde est ac si diceret, μάλιστα δὲ πάντων ἐμοί) interdum verò adiicitur, vt μάλιστα πάντων αἰσθάνεται, Demostheni, Omnium hominum maximè, Supra omnes homini, (Et sine πάντων, vt μάλιστα δὴ αὐτῷ πῶ:) Itidem Aristoteles Ethic. 1, capite 10, ἀεὶ γὰρ ἢ μάλιστα πάντων πραττόμενα, θεωρεῖν τὸ κατ' ἀρετήν. Sed inuenitur μάλιστα πάντων cum apud alios tum apud Aristoph. alium etiam vsum habẽs, nimirum in responsione affirmatiua positum. vt si Lat. dicas, Maximè omniũ, pro Maximè: itidémque ἥκιστα πάντων, Minimè omnium, Minimè genitum. quum alioqui μάλιστα & ἥκιστα sine adiectione idem valeant quod cum illa, & multo etiam vsitatiora sint) Thuc. libro 1, καὶ αὐτὸν δεῖ τοῦτο ἐπιμήσαι μάλιστα δὴ ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων. Herodinaus libro 2, φιλέορτοι δὲ φύσει Σύροι, ὧν μάλιστα οἱ πῶ Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες. Affertur autem & μάλιστα οὐκ πάντων, ex Thucydide. At Luc. dixit μάλιστα καὶ τοῦ τῶν πάντων. Nonnunquam ei præfigitur πολλῷ, dicitúrque πολλῷ μάλιστα vt Lat. Multo maximè. Pausanias, ἐμοὶ δὲ παρέχει καὶ τοῦτο μὴ θαυμάσαι, παρέσχε δὲ πολλῷ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κολοσσός. Tale est μάλιστα μακρῷ in v. lex. Et μάλιστα ὅσον ἠδύνατο apud Thuc. vt dicitur Lat. Quàm poterat maximè, seu Quàm maximè poterat. Thuc. lib. 2. πλῶ τε πόλιν ἐφύλασσε, καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα ὅσον ἠδύνατο εἶχεν. Dicitur verò & ὅπ

μάλιστα, vel ὡς μάλιστα, vbi ὅπ & ὡς idem valent quod Quàm iũctũ aduerbio Maximè. I nueniũtur q; in nõnullis vet. codic. ita scriptæ hæ particulæ (ac præsertim ὅπ) vt cohæreant cum aduerbio μάλιστα, & vna vox efficiatur. Sed hoc addo, Xen. dixisse ὡς ἠδύνατο μάλιστα, pro eo quod dicit Thuc. ὅσον μάλιστα ἠδύνατο. At sine adiectione tã hac quàm illa, redditur vel Maximè, vel Potissimùm, vel Præcipuè, vel Præsertim. Luc. ὁ πῶς δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁ πῶός πς ὄν; vbi B. vertit Potissimùm: ita reddens hunc locũ, Quomodo autem scire potero potissimùm qualinam sit ille facie? Idem, postquam μάλιστα dixit pro ni pro Præcipuè, seu Potissimum, vel In primis, affert ex Demosth. in Tim. 292, μάλιστα μὴν δέδοικα τοὺς θεοὺς, ἔπειτα δὲ καὶ δέδοικα τοὺς δικάζοντας ὑμᾶς ἐστὶ δίκαιον. Ex eodem, σωθείσης τῆς νεὼς δέδοικα τοὺς θεοὺς μάλιστα γε, εἶτα δέδοικα τοὺς ναυτικοὺς δρεπτῶν. Item in or. Pro cor. ἀ πολλῶν μὲ ἕνεκα εἰκότως ἀκούσεται μου, μάλιστα δ' ὅπ αἰσχρὸν ὄν. Sæpe verò dicitur ἢ μάλιστα, vel μάλιστα δέ. Μάλιστα iungitur etiam articulo, idq; non vno modo. Dicitur enim non solùm τὰ μάλιστα, (seu τὰ μάλιστα cõiũctim) sed etiam ἐς τὰ μάλιστα. itẽ ἐν τοῖς μάλιστα. Accipitur autem τὰ μάλιστα, pro μάλιστα, sicut τὰ πρῶτα, pro πρῶτα. (vnde etiam τὰμάλιστα coniunctim scripũ inuenitur, sicut τὰπρῶτα) Alicubi verò redditur & Maxima ex parte. (quã signif. habes & apud Thuc.) Sed apud Aristot. etiã Vniuersaliter. Item ἐς τὰ μάλιστα, pro Maximè, sũmè: nec nõ Maxima ex parte, in v. l. Sed & nõnullis locis adhiberi videtur ἐς τὰ μάλιστα, quibus & ἐν τοῖς μάλιστα, nõ minus cõmodè adhiberi possit. vt quũ dicit Dem. in Mid. εἰσὶ μὲ ἐς τὰ μάλιστα αὐτὶ τὸ ἔσοι, perinde est, meo quidẽ iudicio) acsi dixisset, ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ἔσοι. Vtitur autẽ hoc Plato ep. 10, ἀκούω Διονυσίου ἐν τοῖς μάλιστα ἑτάρων εἶναί σε. vbi aptè reddi posse arbitror, Vt qui maximè. Sic Plut. in Alc. πάλ' ὠῶ ὠμὸς ὢν ἢ μισέμενος ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης.

Μάλιστα, sequente εἰ δὲ μὴ, frequens apud classicos etiã scriptores. Apud Dem. Pro cor. in quodã psephismate, μάλιστα μὲ ἀξιῶ τοὺς ἡμᾶς ὁμόνοιαν δεῖ τηρεῖν ἢ τὰ σωθῆναι· εἰ δὲ μὴ, τοὺς τὸ θορυβοῦντας δοῦναι χρόνον τῇ πόλει. Apud eundẽ in Mid. τοῦτο μὲ ἴσως μάλιστα μὲν, ἡσυχάζοις εἰ δὲ μὴ, πάντα τὰ ὄντα ἀφελοῦσι. Isocr. in Busir. enc. μάλιστα μὲ ἀπιστοῖς εἰ δὲ μὴ, &c. Itidẽ Plut. in Demetr. 289, καὶ δέομαι πρὸς ἅπαντας ἥκιστα μὲ τοῦτο ἰδεῖν αὐτὸν αὐθόρμητον τὰ ἀναθήματα κτησάμενον ἀφιλοτιμεῖ δὲ μὴ, τὴν χειμῶνα δέδοικα τὴν δύναμιν ἀπιστῶν. Extant autem & alia passim exẽpla huius generis loquẽdi, in v. l. tamẽ prætermissa. Quomodo autem reddi Latinè possit, inuenisse tandẽ mihi videor apud Terentium: in cuius Andria legimus, Act. 2, scena 1. C. Nunc te per amicitiam & per amorem obsecro, Principio vt ne ducas. (P. Dabo equidem operam) C. Sed si id non potes, Aut tibi nuptiæ hæ sunt corci. Planè enim in hoc Terentii loco, Principio quidem, est quod dixisset Dem. aut alius Atticus scriptor, μάλιστα μὲν deinde, Sed si id nõ potes, ille dixisset, εἰ δὲ μὴ. Fateor tamen non perinde locis omnibus hanc interpr. conuenire: sed lectoris erit alias ad huius exemplum excogitare.

Μάλιστά γε (sicut Μάλα, vel Μάλα γε) adhibetur non raro affirmatiuæ responsioni, sicut & Lat. Maximè. Aristoph. Καρ. Δῆλον ὅπ τῶν χρηστῶν εἶς, ὡς ἔοικας, εἶ. Δικ. Μάλιστα. Xen. Ἆρα σοῦ ἔφη, τῶν χίτων εἰσὶν οἱ χρηστοί τοι εἰν ὀπτῶ ὁρῶ; Μάλιστά γε, ἔφη. Alia autem exempla passim ille itidémque Plato atque alii quorum dialogica scripta extant, suppeditabunt.

Μάλιστα adiungitur etiam nominibus numeralibus apud Thuc. & Xen. atque aliis: sed apud illum frequenter. Quibus in locis quidam interpr. Ferè, alii, (assentiente Budæo) Circiter. sed & hæc interpr. mihi suspecta est. Thuc. l. 1, Κερκυραῖοι δὲ τριάκοντα ναῦς μάλιστα ἐξαφείραντες. Idẽ 2, ἐν τοσαῦτα ἔτη μάλιστα ἡμέρας. Et 3, ἡμέραι ἢ μάλιστα ἦσαν τῆ Μυτιλήνη ἑξήκοντα ἔπτα. Eodem libro, ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίους μάλιστα πεντακόσιοι. (vbi schol. exponit κατ' ἀκρίβειαν. sicut alibi ἀκριβῶς) Xen. Hell. 5, μάλιστα πεντακόσιοι. Pausanias, ἑξῆς μὲν μάλιστα χρόνῳ ἔτος. Sic autem Μάλιστα τὸ apud Plat. in Tim. Et μάλιστά τοι apud Pauf. Et μάλιστά πως apud Polybium.

ΜΑΛΑΣΣΩ, SIVE Μαλάττω, Fut. ξω, Mollio. Dioſc. lib. 1, c. 64, de oleo narcissino, πινεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσον τὰς τῶν αὐτῶν σκληρίας. Vnde Plin. lib. 21, cap. 19, de narcisso, Ex hoc flore fit narcissinum oleum, ad emolliendas duritias. Plutar. Alcibiade, ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος αὖθις ὑπὸ τῆς ψυχροῦ κινοῦται. sicut apud Horatiũ, Ferrum mollit ignis. Athenæus libro 2, συμμέτροις λουτροῖς χρῆσθαι, ὡς ἥδιστά τε τὸ σῶμα καὶ μαλακθεῖσα, molliri. Metaphoricè quoque accipitur: Plutarchus Sympos. septem sapientum, ὁ Διονυσιος, ὡς τῶν ἐν πυρὶ, τὸ οἶνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνιχραίνων, mollienᵗ & mulcens, seu leniens. Aristoph. Ranis, τί κακὸν πυτ' ἐστ' ὄνῳ μαλάττομαι; quid mali est quo mollior. & irã temporis vt Liuius quoq; dicit Iras mollire: & Virg. Animos mollit & rẽperat iras. Sic Tecmessa ad Aiacem, -πρὸς θεῶν μὴ μαλάσσου, mollescere & rẽpera iras. Eo sign. μαλάξαι Hesych. est πρᾶυνοῦναι. Sic etiã verbum Mollire meraph. significat habet. vt apud Ciceronem, Molliunt animos nostros. Et Ouidius, Scilicet ingenium placida mollitur arte Item, Emollit mores, nec sinit esse feros. Et Horatius, Mollire pectora.

Μάλαγμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid mollitur, seu Quod ad molliendum adhiberur: Latinis quoque non ignotum vocabulum. μάλαγμα (inquit Gorræus) proprie vocant medici quod partes præter naturam induratas emollit. Temperamento id omne mediocriter calido præditum fit oportet, nec tamen manifestè aut siccet aut humectet. sic enim partiũ induratarũ, quibus admotũ fuerit, veluti fusionẽ quandam molietur. Is enim est malagmatis vsus, vt quod in duris partibus concreuit, fundatur. Quod quum effectum fuerit, tum ingerentibus medicamentis locus est, vt quod calore fusum fuerit, resoluatur. Verùm nescio (inquit Gal.) qua ratione inuncti Asclepiades & Andromachus omnia pharmaca quæ foris imponuntur, siue emollant, siue adstringant, condensent, indurent, malagmata appellarunt. Quos postea sequuti alii medici, tres maximè eorum differentias, vt ex Anthyllo refert Orib. statuerunt: alia ex quibusdam siccis radicibus, herbis, seminibus: alia ex metallicis, aut iis quæ metallicis proportione respondent: alia ex succis, seuo lacrymis, & iis quidem omnibus diuersa facultate præditis. Sic fit vt μαλαγματα, ἐμπλαστρα & τροχίσκοι confundantur: inter quæ tamen Celsus l. 5, distinguit, scribens, malagmata maximè ex floribus eorumq; etiam surculis parari: sed emplastra & trochiscos magis ex quibusdam metallicis fieri: deinde verò malagmata contusa abundè mollescere, laboriosè verò conteri ea ex quibus emplastra & trochisci componuntur, ne lædant vulnera quum imposita fuit. Est verò & malagma tum in eis admouendis differentia, aut enim medius corporis regionibus, (quæ proprie ὀπθίματα, inquit Paulus, appellant) vel ver. triculo, iecinori lieni imponuntur: aut extremis partibus, vt capiti & articulis. Dioscor. μίσγεται τοῖς μαλαγμασι τοῖς ἀμαζίζουσι τρεῖς τὰ σκληρίας καὶ ὀδύνας τῶν νεύρων.

Μαλαξις, εως, ἡ, Mollitio, Emollitio. In v. l. Mollitudo.

Μαλακτὸς, ου, ὁ, Qui molliri seu emolliri potest.

Μαλακτικὸς, ου, ὁ, Qui molliendi seu emolliendi vim habet, vt μαλακτικὰ σαίμακα, medicamenta emollientia, ὁ τὰ σκληρότητας μαλάττει, quæ concretas duritias emolliũt. Gal. Simpl. fac. l. 5, ἰδίαν γονομαζουσι μαλακτικὰ τὰ τῶ χρόνῳ τῶν ὀπῶ φλεγματος ὀξυνεσαμένων καὶ τὰ χόνδρου ὄγκων σκιρρώδων ἰατικά.

C. Εὐμάλακτος, κος, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè mollitur, seu emollitur, Facilè mollescens.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui mollit seu emollit. Plut. Per. τέκτονες, πλάσται, χαλκοτύποι, λιθουργοὶ, ἐξαφεῖς, χρυσοῦ μαλακτῆρες. qui vi delicet igni aurum molliunt, vt Horatius de ferro loquitur.

C. ΑΝΑμαλάττω, Remollio, Deinregro mollio aut subigo. Et ἀναμαλάσσομαι, Remollesco. Suidæ ἀναμαλάττειν ἐστὶ ἀναφυρᾶν, vt & ἀναμάττειν.

C. ΔΙΑμαλάττω, Emollio, vel Penitus mollio.

C. ΕΚμαλάττω, Emollio. Vel simpl. Mollio.

C. ΚΑΤ Αμαλάττω, Mollio, & metaph. Demulceo. A

C. ΠΡΟ Μαλάττω, Præmollio, Antè mollio seu emollio.

Προμαλακτήριον, ου, τὸ, dicitur prima pars balnei, siue prima domus aut cella, in quã ingressi, in aere versabantur calido: inde ad lauacra proficiscebantur. Ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal. l. 9 Simpl. de chalcantho, πρὸς τοῦτο οἶκος τοῦ βαλανείου, οὗ εἴωθασι τὰ μαλακτήρια καλεῖν.

C. ΥΠΟ Μαλάττω, Subtus mollio. vel, Aliquatenus mollio.

C. ΣΥΝ Μαλάττω, Vnà mollio. vel, Vnà subigo. B

Μαλάχη, ης, ἡ, Malua, Malache. Plinius lib. 20, cap. 21, E contrario in magnis laudibus malua est vtraque, & satiua & syluestris. Duo genera earum amplitudine folii discernũtur. Maiorẽ Græci malopen vocant in satiuis: alteram ab emolliendo ventre dictam putant malachen. Hesiodus Erg. Οὐδ' ὄνον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μεγ' ὄνειαρ. Aristoph. Pluto, μαλάχης πόρρω τε σπεῖσθαι αἵτ' ἄρτων. Pro μαλάχη legitur ΕΤ ΙΑΜ Μολόχη, quod & Athen. testatur lib. 2, dicens se reperire scriptum apud Anthiphanem, πρωΐ τοντες μολόχης ῥίζαν: & Epich. τραπεσος ἔχουσ' μολόχης. C Quo vocabulo vtitur & Colum. qui ita scribit, Et moloche, prono sequitur quæ vertice solem.

¶ Μαλακὸς, ὀῦ, ὁ, Malacus, Mollis. cui opponitur σκληρὸς, id est durus. ambo circa tactum proprié. Odyss. χ, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ κατακείμενος. Sic Od. υ, — ἐν λέχεσσιν καθεζόμενα μαλακεῖσιν. Et apud Athen. lib. 12, μαλακαὶ φραγαὶ, quas Heraclides κοίτας vocari scribit. Apud eundem l. 1, Σπῶμα σὺν ἐν μαλακοῖς. Rursum libro 12. πεφθὴ καὶ τρυφερὰ χλανίδια μαλακά. Item μαλακὸς χιτὼν apud Homerum. vt Ovidius dicit Mollia velamina: & apud Plautum, Malacum pallium. Et apud Plut. De discern. adul. ab amico, πλήττα τοῦ γλαφυρὰ μαλακώτερον τὸ τῶν ποδῶν. Item ex Galeno, μαλακῆς χερσὶν αἰσθεῖσθαι, mollibus manibus fricare. Item, ὀν μαλακῶς ἐστῶ, apud Quintil. quod Cæl. Rhod. lib. 3, cap. 15, nihil aliud significare scribit quàm in carnis mollitie & raritate summam intelligi mentis perspicaciam: quoniam ita affectis facilè quicquid est redundantis copiæ digeritur: fatuos verò ac rudes, παχυδέρμους, quasi crassipelles, à Græcis vocari. Item τὸ μαλακὸν τῆς ἀμυγδάλου, pro nucleo amygdali apud Aristot. Hist. animal. libro 9. nam cætera in eo dura sunt. E ‖ Item Mollis, id est Placidus. Lenis, Mitis. Il. ω, Εὖδεν παντοῖοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ Od. σ, — ὡς μαλακὸν θάλαμον τέτατο Ἀρήτῃ. Lucr quoque dicit Somno molli dedi a membra. Et Virg. molles carpere somnos. Rursum Lucretius, Mollis quies. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά. vt Ouid. Verba mollia. Et Horat. Lenire mollibus verbis. Od. α, Ἀτὰρ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι Θέλγε. Iliad. ζ, Νῦν δέ με παρεποδὸς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσι Ὥρμησ' ἐς πόλεμον. Od. π, — μνήσῃς μαλακοῖς ἐπέεσσι Παφλάσσαν. (sicut Hesiodus Theog. μαλακοῖσι παραφαίδιμοι ἐπέεσσι Il. α, ἐπέεσσι καταπτάμενοι μαλακοῖσι. Eadem signif. homo quoque aliquis dicitur μαλακὸς. sicut Animo mollis apud Cic. in bona parte, & apud Virg. Cor molle. Plut. Pericle, εἰς πάντα μαλακωτέρους χρήσασθαι τοῖς Ἀθηναίοις, minus asperis. Thuc. lib. 3, καὶ οἴκοθεν πάλαι τοῦ μεγίστου ἀδικήματος μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας, mitiores, leniores. Apud Homerũ autem μαλακὸς de Hectore ab Achille subacto est pro, Cuius impetus & animi feruor emollitus aliquãtum est. G Vide in Μαλακότης. ‖ Alioquin homo μαλακὸς in malam partem capitur pro Effœminatus: sicut Mollis viri apud Liu. Et apud Plaut. Mollis ac fœminei corporis animíve. Quintil. Mollis & parum vir. Cic. Effœminatum aut molle. Et Malacus mœchus apud Plaut. sicut Macrob. quoque malacum pro molli ea sign. dicit, qua vetereres mitham dixisse testatur Nonius. Est certè μαλακὸς alicubi qui alio nomine κίναιδος, id est cinædus. vt fortasse potest exponi apud Paulum 1 ad Corinthios c. H 6. Generalius autem pro Molli. Aristot. Ethic. 7, c. 7, μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Idem Rhet. 1, ὁ δ' ἀκόλαστος, περὶ τὰ τῆς σώματος ἡδονάς· ὁ δὲ μαλακὸς, περὶ τὰ ῥάθυμα. sicut apud Horat. mollis inertia. Isocr. ad Philipp. de barbaris, ὑπολήψεσθε μαλακοὺς καὶ πολέμου ἀπείρους καὶ διεφθαρμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς. Sic à Xenophonte opponitur μαλακοὶ & φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντες πρὸς τὸ πολέμοις: item μαλακοὶ & θρασεῖς. Sic accipitur etiam apud Isocratem in epistola ad Philipp. ἐὰν μὲν ἡ τῆς εἰρηνῶν ἕξις μαλακωτέρον καὶ καταδεέστερον. sicut in Panath. ἐὰν ποτὲ ὁ μέλλων λόγος λεχθήσεσθαι μαλακώτερος ὢν φαίνηται τοῦ προτέρου διεξιόντος. Plutarchus Coriol. ἄλλο δ' οὐδὲν ἔδωκεν οὔδ' ἔπραξεν, οὐδ' εἶπε μαλακώτερον. ‖ Μαλακὸς, Mollis & remissus, seu Mollis & languidus. Qui languidè & animo remisso rem aliquam agit. Thucydides libro 2, δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τὸ πλεῖστον μαλακὸς εἶναι, mollior ac remissior. sicut apud eundem libro 6, p. 272, μαλακὸς ἐν τοῖς τῶν μισθοῦ. schol. exp. οὐκ ἐν πίνοις οὐδὲ σφοδρὸς ἀπῄτει, mollior ac remissior erat in poscenda mercede. Quã signif. ex Herodoto affertur μαλακὸν ἐνδιδόναι pro Remittere. cui simile est hoc Aristoph. in Pluto, ὦ νικήσαντε πλοῦ· ἐν τοῖσι λόγοις ἀπολειφθέντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. ‖ Aer quoque, & balnea, itémque loca aliqua dicuntur μαλακὰ. Athen. lib. 2, ὅπου μαλακωτέρος ὁ ἀήρ. Plut. Sym. 8, λουτροῖς αἰεὶ θερμοῖς ἐχρῶντο καὶ μαλακοῖς. Item μαλακὸς οἶνος apud Aristot. in Probl. Dixit autem & Horatius Mollem merum. Et Virgil. Mollissima vina, Georg. lib. 1, Tunc agni pingues & tunc mollissima vina. i. carentia asperitate & defæcata, vt Seruius exponit: seu, vt alii, ad potum matura, quæque gratum & mitem saporem ætate collegerunt. Plut. De vitiosa verec. χρεμετισμῶν καὶ μαλακῶν. Idem in Fab. τοῦδε λόγου πρὸς μαλακοῦ κατοικτίσαι τὴν τῶν πλημμύρας. Sic Virg. — qua se subducere colles Incipiunt, mollique iugum demittere clino. A T Μάλακος, scriptoris cuiusdam nomen apud Athen.

Μαλακῶς, Mollíter. Xenophon. μαλακῶς καθεύδω, ὅτῳ μέλοιτο. Idem, τὰς ἄλας οὐ μόνον θερμὰ μαλακῶς ὑποστρωννύουσι. vt apud Plin. Cubilia nidique mollissimè substruunt. Item, Placidè. Leniter. Item Mollíter & remissè. Plut. De defect. oracul. τὸν ὑλίνον ἀστέρα μαλακῶς, καὶ κατ' ἀκίνησιν βεβαίον, lignum moliter hibat & lentius consumit. Synes. epist. 67. εἰ μὴ μαλακόν τινα τῶν ζητουμένων, mollius & ignauius tangat illam quæstionem. Item Tuc. l. 8, pag. 279, πρὸς τὴν μισοφρονοῦσαν ἐνεπαίετο μαλακωτέρως αὐθηστέρα. id est, μαλακῶς καὶ πρὸς τὸ μισοῦν, vt paulo antè idẽ Thuc. loquitur. Sic accipi potest apud eundem l. 6, p. 213, μαλακῶς ξυμμαχεῖν, mollíter & ignauè. Item Mollíter, in malam partem pro Effœminate. In Axiocho, μαλακῶς καὶ δυσαναστάτως ἔχω πρὸς τὸ κεῖσθαι, Molli esse animo & ægrè ferre se auelli à vita vt infans à matris sinu. Quã in signif. Latini mollitiem animi sæpe dicunt, ibidemque Graeci μαλακίαν, vt mox videbis. Item μαλακῶς ἔχειν. Langue est. Ægrum esse, vt & μαλακίζεσθαι Luc. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτοῦ. male valet, Malè affectus est à valetudine, Bud. Idem Lucian. τοῦ σοῦ μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ἀθήνας ἔχει. Sic apud Philostr. 21, μαλακῶς ἔχοντος ὑπὸ τῶν παιδαλίων, θηβαίοις, ὡς πάσχομεν. Hinc Gallice Estre malade, pro Ægrotare.

Μαλακότης, ητος, ἡ. Mollities. Mollitudo. Plut. περὶ μαλακότητος τῆς γῆς. Idem in libro qui περὶ ἀσωτίας inscribitur, quã citasset illum locum Homeri Il. χ. de Hectore ab Achille subacto, ἢ μάλα δὲ μαλακῶπες ἀμαφαδὸν ἔκπαγ' ἢ ὅπ' ἔσω δόρατος, subiungit, αὖτις δὲ μαλακότης οὐκ ὀρθίας οὐδὲ ἔκλισιν, ἀλλ' ὡς τὸ ἡ καρπῶν γασκόμενον γῆ λείαν καὶ βάθος ἐνεργεῖ ὅτι τὰς ἐφέσεις ἐρρῶσθαι ἀπὸ τῆς φορᾶς ἐκείνης καὶ τῆς ὀξυτητος.

Μαλακία, ας, ἡ, Mollities. plerunque de mollitie animi ignaua & effœminata. vt Salust. Inertia & mollitia animi alius alium expectantes. Cic. Officia deserunt mollitia animi. Idem, Quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus. Horat. Vincere quamlibet mulierculam mollitia. Thuc. l. 1, οὐκ ἴσμεν ὅπως πόδε τοῖς τῶν μετίστων ξυμφορᾶς οὐκ ἀπόλλυται, ἀξιωτέρας, ἢ μαλακίας ἢ ἀμελείας. Plut. De deo Socr. τὰ τῶν πλεμίων μαλακίας. Aristot. Eth. 3 cap. 7, μαλακία δὲ τὴ, φεύγειν τὰ δεινά. Idem Eth. 7, c. 7, ἡ φύσει μαλακία τις ἐστί. Eodem libro cap. 1, scribit dicendum sibi esse περὶ μαλακίας καὶ τρυφῆς. Xen. Pæd. 8, ferè circa finem, τοῦ Μήδων μαλακίαν θαυμάζοντας, de Persis quos ibidem dicit vsos fuisse τῇ Μήδων τρυφῇ καὶ ἁβροτητι, & vocat θρυφερὰν. Et πολὺ θρύψιν αὐτῶν σαφῶς σημαίνει se dicens, inter alia dicit eos πολὺ δίκαιοι μαλακῶς ὑποστρωννύειν, & μαλακῶς καθεύδειν: accipiens ibi synonymos μαλακίαν, θρύψιν, ἀβροτητα. Idem in Symp. οὐχ ἁβρότητι χλιδαινομένου, οὐδὲ μαλακίᾳ θρυπτομένου, ἀλλὰ πᾶσιν ὅσοις ἐπιδεικνυμένου ῥώμῃ τε καὶ καρτερίᾳ. sic & in loco paulo antè citato, ab eo opponuntur sibi inuicem μαλακία &

καρτερία, & apud Suid. μαλακία & φυγοπονία: quẽ admodũ A à Plut. in Fab. copulantur μαλακία & ἀνανδρία. Isocr. ad Philipp. ἡ μαλακία καὶ ἡ ῥαθυμία ἐκκαταλιπεῖν, inertia & mollitia animi, vt paulo antè ex Sallust. ‖ Vtitur hoc vocabulo etiã Cæsar, malacia maris appellans, quã fluctus omnino quiescunt & quasi languent, nec vlla aura commouentur. Tanta (inquit) subitò malacia ac tranquillitas extitit vt sese loco mouere nõ posset. Sic Vndæ molles apud Lucr. ‖ Item stomachi malacia apud Plin. Debilitas & languor. lib. 28, c. 7, de lacte muliebri, Et in B malacia stomachi, in febribus, rosionibus, efficacissimum experiuntur. Idem Plin. defectiones mulierum à conceptu, malacias in prægnantibus vocare solet, quã defectæ & languentes modò hoc modò illud appetunt. quod & κίπα siue κίσσα. ὅθεν τὸ τῶν ζώων ποικίλον. lib. 23, c. 6, Malicorium expetitur gratiarum malaciæ. Ibidem, Horũ semen edendum præcipiunt in malacia prægnantibus. Hesychio quoque μαλακία est βλακία & ἰσσός.

Μαλακίας, ου, ὁ, Malacus, Mollis. de homine molli & effœminato. vt & μαλακῶς. E T Μαλακίων forma diminut. C Molliculus, Mollicellus. Aristoph. Concion. ἔπου μαλακίων δεῦρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ λάλε. vt apud Catull. Cinædæ Thalli mollior cunniculi capillo, vel Anseris medullula, vel inula mollicella.

Μαλακιάω, Mollis sũ, Mollitie laboro. Flaccesco. v. I. Plerũque capitur pro Langueo, Ægeritum, Ægroto. Luc. Lexiph. μαλακιῶ τὸ σῶμα. Xenoph. Cyneg. αἱ κύνες μαλακιῶσι ταῖς ῥῖσι οὐ δυνάμεναι αἰσθάνεσθαι, infirmitate natum laborãtes & mollitudine, vt B. interpr. Plut. De sera numinis vindicta, καὶ τοῦ βοᾶν, ἂν εἰς τὰς χεῖρας μαλακιῶσι, πρὸς τὸ κεφαλὴν τὰ ἄκρα τοῦ ἕκτου. vbi nota eum dicere εἰς τὰς χεῖρας μαλακιῶσι pro χεῖρας μαλακιῶσι. ‖ Harpocrationi D μαλακιᾶν est τὸ τῆς δίκης ὄρον φεύγειν, litis decisionem & ἀποκτίνειν horrescere.

Μαλακιῶς, Frigoris causa dolentes & contracti. v. I.

Μαλάκιον, ου, τὸ. Muliebre quoddam ornamentum. Hesych. A T Μαλακία, Mollia: piscium genus. Galen. lib. 3, De alim. facult. μαλακία καλοῦσι τὰ μικρὰ λεπίδας ἔχοντα, μικρὰ τραχὺ καὶ δρακωδὲς τὸ δέρμα, μαλακὸν δ' οὕτως ὡς αὐτὸ ὠμὸν. E ἔστι δὲ ἰδεῖν τὰ λόπαδες καὶ σπίαι καὶ πευθίδες. Idem in Lex. Hipp. μαλακία vocari scribitur ὅσα τῶν ὑδάτων ἄκρα θαλάσσης οὐκ ἐγκαταβαίνει τὸ κάτω μέρος καὶ πυθῆ καὶ σπίαι καὶ ἀκαλήφαι. ὧν τὰ μὲν ἀστεῖα καὶ ἀσπαλαγχάδες. Aristot. Hist. animal. l. 1, c. 6. ἄλλο δὲ τὸ τῶν μαλακίων, οἷον πολυβίδες καὶ πολυβίδια καὶ σπίαι. Et lib. 3, μαλάκια esse dicit πολυπόδας ὁμοίους, ἐλεδῶνα καὶ σπίαν καὶ πολυθίδα, vt audit Athen. lib. 7, vbi ipse μαλακία vocari scribit τὰ πευθίδια. Idẽ Aristot. alibi, ἐστὶ δὲ θηλυπρεῖα, ἢ μὴ τῶν μαλακίων λουδίαν καὶ μαλάκιον, ἢ δὲ τὸ τῶν μαλακίων ἐρέκαν ἐπὶ δὲ τὸ ὀστρεοκέλυφον. Vnde Plin. l. 9, cap. 28, Piscũ quidam sanguine carent: sunt autem tria genera: in primis quæ mollia appellantur, deinde contecta crustis tenuibus, postrema testis conclusa duris. Mollia sunt, loligo, sepia, polypus & cætera eius generis. In hac signif. scribitur ΕΤ ΙΑΜ Μαλάγια, vt apud Suidam, μαλάγια, ἅσα τῶν ὀστράκων ἐστὶ σὺν ἔχει τὴν σπίαν, πολύποδες: quæ & ἀθάμια & ἀσπαλαγχα esse scribit. Sic & Hesych. μαλάγιος ἐστὶ ἰχθὺς πολύς. Pro Μαλάγια autem scribi ΕΤ Μαλάχια, per diphthongum, testatur idem Suidas.

Μαλακόω, Mollio, Mollẽ reddo. Et Μαλακόομαι, Mollior, Emollior, Molliorem me præbeo. vel Mollesco, Languidior & remissior fum. Xen. Pæd. 3, p. 42, ad equites, ὅπωδεν ἔπωδες, ὅλα κεκλυδωνισμένοι καὶ ὠθούμενοι αὐτοὶ ἡμᾶς· ὦ δὲ τῆς μαλακώνεται, μὴ ὅπῃ τὸ ἔπεται. vbi scribitur etiam μαλακίζεται).

Μαλάκωσις, εως, ἡ. Emollitio: qua aliquid Molli redditur.

C. ΠΡΟ Μαλακόω, Præmollio, Prius mollio. Alex. Aphr. καὶ οἱ φωνασκοὶ δὲ παρωνίζοντες τὸ μαλακωτέρον τὰ κεφαλοῦσι, phonasci prænanem cirantes, arterias præmolliunt.

Μαλακίζω, Mollio, Malaciffo. Plaut. Malacissandus es: de quodam quem nimium ferum esse dicit. Plerunq; pro Mollem & effœminatum reddo. Greg. in Encom. Maccab. ὦ οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀπολωτέρον ἐποίησεν, quam nihil flexit, neque molliorem & ignauiorem reddidit, nec min' audacem: seu Nihil emollit. Et μαλακίζομαι, Mollior & languidior fio, vt Cic. dicit. Hoc nũtio languescet & mollietur) seu Mollior & ignauior reddor. Luc. Hermot. μὴ ἀνδρωθῶμεν μηδὲ μαλακισθῶμεν φοβοῦμαι τοῖς δυσχερέσι κῷ πῶ ὁδὸν ἀντιβαίνοντα, Thuc. lib. 6, p. 207, ὅ, τε δῆμος μὴ μαλακίζοιτο θεραπεύων, Languidior fieret, Remitteret de acrimonia & vehemẽtia aduersus illum. Et lib. 2, ἀλγεινὸ πέρα τὸ ἀνδρίζω φρόνημα ἔχοντα ἢ ὀλίγῳ μὲν τῷ μαλακισθῆναι κακώσης. Et lib. 3, μὴ μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν αὐτίκα, in re præsenti & ex tempore ad vocem oratoris, seueritatem remittentes, vt B. vertit, seu (vt sch. exp.) οἱ δόντες εἰς τὸ ἡδέως τὸ ἀπὸ τοῦ λόγου. Demosth. Philipp. 3, μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν. Synes. ep. 5, ὅσπερ αἱ μαλακίσκοντα καὶ πρὸς ὀλ. Et apud Philon. De vita M. l. 3, οὐ χρὴ εἶναι οὐ μαλακιστέον, lentè & molliter agendum. Item apud Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο mollior & ignauior fuit ad mortem oppetendam. Aliquando potius pro Mollesco & effœminor. Thuc. lib. 2, οὔπω πλούτῳ τῷ τῶν ἀπολαυσιν προσπίσας, ἐμαλακίσθη, emollitus est & effœminatus. Naz μὴ ἐνδῶ μαλακισθῶμεν ἀπαλῇ καὶ θεραπευόμενοι. In v. I. μαλακίζομαι, Mollesco, Languidior fio, dicitur propriè esse mulierum prægnantium: quippe quas sæpe malacia vexet. ‖ Μαλακίζομαι, Langueo, Sum infirma valetudine, vel potiꝰ subinfirma. Luc. Lexiph. τὰ ἀμφὶ τὸν τράμιν μαλακίζομαι ἐπ' ἀσθενείας ὀλίγῃ εἰς. paulo pòst dicit, ἀνεπθεὶς ὅπῃ τὸν ἀστεφάβλω, ἐδαρρεῖν τὸ ὄρρος, καὶ νεῦβαδ ἰζω τε δ' ἰωπρῶς, καὶ ἰδίω τὰ μὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα. Ita vt μαλακίζομαι & μαλακιῶ. Idem significent. sicut ab eodem in Gallo quidam synonymos dicitur μαλακιζόμενος, & μαλακῶς ἔχων, & πονήρως ἔχων.

C. Ἀπομαλακίζομαι, Mollis fum & remissus ad aliquid agẽdum, Elanguesco, Languidè aggredior, vel molliter & ignauè. Ἀπομαλακίζεσθαι (inquit Budæus) Repigrescere, Remolescere, Mollíter & ignauè aggredi, In mollitiem & pigritiam reuoluiquũ piget aliquid incipere quod sit laboriosum. Aristoteles de columbis loquens, ἐὰν τὸ ἀπομαλακίζωσι πρὸς τὴν νεοττίαν, εἰς τὴν λοχίαν, ὁ ἀρρὴν τύπτει καὶ ἀναγκάζει εἰσιέναι. quæ verba Plin. ita interpretatus est, de amore columbarum erga sobolem, Sæpe & ex hac causa castigatio, pigritius intrante fœmina ad pullos. Exponit etiam Elanguescere, Non sustinere: subiungens hoc ex Plut. exemplum, in Lycurgo, ὀκνίζοι δὲ οἱ λοιπὸν ἀκρατῆ, καὶ πρὸς τὴν κοινὴν ἀπομαλακίζόμενον διαιτᾶν.

C. ΚΑΤ Αμαλακίζω, Emollio. Et Καταμαλακίζομαι, Emollior, Remollesco. Greg. τῇ ἀφῇ καταμαλακίσθης, tactu es emollitus.

Μάλθα SIVE Μάλθη, ης, ἡ, Cera emollita. μεμαλαγμένος κηρός, vt Hesych. exp. Eidem μάλθη est μαλακία, & τρυφερὴ. In priori signific. capitur à Poll. qui inter δικαστικὰ quædam σκεύη ponit πινάκιον πηκτικὸν, μάλθαν, ἢ κατηλεῖφον τὸ πινάκιον. Idem lib. 10, De libris & instrumentis scriptoriis, ὁ δὲ ἐνὼν τῇ πινακίδι κηρὸς, ἢ μάλθη, ἢ μάλθα: citans prius ex Cratino, posterius ex Aristoph. Gerytade, πῶ μάλθαν ὀκ τοῦ γραμματείου ἐδίων. Demosth. κατὰ στεφάνου, pag. 143. ὀν μαλθῇ γεγραμμένους πῶ μαρτυρίαν τὰ ἐν τῷ γραφείῳ ἀπαλείψαι βουλεῦσαι τοῦ. quod non fieri poterat ὀν λόγκαμπτε siue γεγραμμένα κηρῷ. Maltha (inquit Turn. in Aduers. libro 6, p. 9) est Iulio Polluci cera qua tabella iudicum illinebatur: & interprete Festo, pix erat cum cera mixta. Similis est quam in Verrem Cicero ceram legitimam vocat, qua tabellæ iudiciales incerabantur. Hesychio cera mollis est. Est & maltha mollis, ex eo quod mixtũ è cera & pice molle erat. Inde Horatianus Malthinus, mollis est & effœminatus: Malthinus tumidis demissis ambulat: qui Mæcenas videtur fuisse. Hæc ille. Hesychio μάλθη est etiam ὄψις ξηρός. Poll. autem ῥύπον accipi etiam pro cera qua tabellæ scriptoriæ inducuntur, scripsit. ita vt μάλθη generalius pro cera tã dura quàm mollita vsurpetur. sicut Galeno μάλθη est ὀκνηρὸς, μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος. Apud Latinos autem maltha est permistio picis liquida, vnguinis siue axungiæ, siue seui & calcis, ad strigmenti crahitiem: qua in cisternis, piscinis vel puteis rimas & lacunas, quum aqua per saxa manat, refarciunt, atque pauimeni vel parietis tectuam succumbentem reparant. cuius compositionem docet Pallad. Rei rusticæ libro 1, capite 17 Plinius lib. 36, c. 24, aliud genus docet hoc modo, Maltha è calce fit recenti, gleba vino restinguitur, mox

tunditur cum adipe suillo & ficu, duplici linamento: quæ res omnium tenacissima & duritiem lapidis antecedens. Ibidem dicit Malthare pro Maltha inducere. Quod malthatur, (inquit) oleo perfricatur. Aliter autem accipit quum lib.2, c.104, ait, In Commagenes vrbe Samosatis stagnum est emittens limum (maltham vocant) flagrantem. Quum quid attigit solidi, adhæret: præterea tactus sequitur fugientes. Sic defendere muros oppugnante Lucullo: flagrabátque miles armis suis. Aquis etiam accenditur: terra tantùm restingui docuere experimenta. Similis est natura naphthæ. ‖ Malthas veteres molles appellari voluerunt, à Græco, quasi μαλακοὺς. Lucil. lib. 28. Insanum vocat quem maltnam ac fœminam dici videt. Hæc ex Nonio, qui scribit Maltha, sine h. Metaphorica autem ea significatio est, & maltha accipitur vt μαλθακὸς, μαλθων, & κηρεῖος. De origine huius vocabuli nihil reperi apud grammaticos: seu quũ μαλθακὸς Eust. deriuet à μαλακὸς, illud quoque post μαλάσσω ponendum existimaui.

C. Ἔπμαλθος, Maltha inductus. ὄπμαλθα Hesychio, μαλακὴ, πεσσωτὴ, ἀγαθὴ, ἀδεῆ λιαν. quo significatu μαλακὸς suprà, & infrà μαλθακός.

C Μαλθώδης, Malthinus, Cereus. Galen. in Lex. Hippocr. μαλθώδεια exp. μαλακπκὰ vel κηρώδη. dicens μάλθιν esse τὸν κηρὸν, καὶ μάλιστα τὸν μεμαλαγμένον.

Μάλθων Suidæ ἔκλυπς. vt suprà μαλακίας & μαλακίων, de homine molli & effœminato: qui & maltha paulo antè. Malthini nomen (inquit Turneb. libro 21, Aduers. cap. 23) pro molli finxit Horatius à maltha: vnde & μαλθων Græcè dicitur mollis & effœminatus. Apud Suid. ὁ γυναικρός τε καὶ μάλθων πεφυκος.

Μαλθόω, Mollio, vel Mollio & subigo veluti ceram. vnde μαλθώσω quod Hesychio est μαλακώσω.

D

¶ Μαθάσσω, F. ξω, idem. vnde μαλθάσσειν quod Hesych. exp. μαλάσσειν: item πιθεῖν. (sicut Latinè quoque Homines mollire, Pectora mollire, hoc est Mollibus verbis flectere) Mollibus verbis persuadere, Delinire Demulcere. Apud Suidam, τὸ γὰρ δ' ἰωάδωρον ὀκεῖνον τὸν ἀέρα μαλθάξαι, ἐν μόνον ἰῶ, ἡ ἢν ὄπων ὀπτείκεια, καὶ ὁ τῶ δίκαιον κ' φυσιν ἔρως. id est κατα πεφυκέναι, ἀγαθύναι. Apud eundem, πεῖ ὠφ, θυμοὶς μαλθασοῦσις ἢ ἐς τὰς κλινοτὴς σωιέναι, muneribus emollitos & delinitos. Sic accipi potest apud Soph. in Antig. p. 263. Τί δ' σε μαλθάσσει; ἀλλ' ἐς ὕστερον ψύχειν φανοῦμαι; Schol. tamen ibi exp. ἀπατήσαιμι.

Μάλθαξις, εως, ἡ, Emollitio, Fotus. Exponitur etiam Fomẽtum & θέρμασμα apud Hippocr.

C. Ἀμάλθακτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui molliri seu emolliri nequit, Durus, Tactui vel flexui nõ cedẽs. ἀμάθακτον Suidæ αἰεν δόξον, non remittens, hoc est rigidum, στρῦν. nam id opponitur τῷ μαλθακῷ.

C. ΚΑΤΑμαλθάσσω, Emollio, Delinio. Permulceo. vnde καταμάθασσον Hesychio καταπεφαίνων.

E

Μαλθακὸς, ον, ὁ, Mollis. idem quod μαλακὸς, vt testatur Eust. illud ab hoc deriuãs, pleonasmo literæ θ, sicut in τειχθὰ & πεφαχθὰ. Potius tamen à μαλάσσω deduci puto, sicut μαλακὸς à μαλάσσω deduxi. Plut. Ad Colot. ὅπερ σωιέλθωσιν εἰς αὐτὸ καὶ ξυμπέτασι ξηρῶς ὑγρὰ, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, ἢ ἑρεὰ μαλθακοῖς. Et μαλθακαὶ πλευραὶ, costæ molles, id est costæ nothæ. Gorr. ex Poll. Item μαλθακὰ γόνα, vt Molles pedes, Molles manus, Mollia brachia apud Latinos. Plu. in lib. qui πεῖ ἀθυμίας inscribitur, οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ πόσιν δὲ πίνει μαλθακὰ γόνα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς ἀλζα πεῖ, καὶ τὸ πιᾶδαι μετὰ πόνος ὁ ἀνάμεως, πόνον ὑδ' ἀν.

G

‖ Item Mollis & iners, Mollis & remissus, seu ignauus. Il. ῥ, ὁς τὸ πάρος περ Μαλθακὸς ἀχ μενῆς, νῦν δ' οἴκαδε ἶσος ἀείσας Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων. de Menelao, quem Apollo pro Troianis pugnans, veluti hostis, μαλθακὸν σκέπτε πολεμίζειν μεταλαβὼν τὸ ἥρωος θεῶν καὶ ἐνιὲς εἰς μαλακόπτα: quum eũ Homerus alibi ἀρίζηλον & ἴφθιμον vocet. Item Mollis & effœminatus, seu Luxu mollis. Demetr. Phaler. ὁ τὰ πύμπανα καὶ τὰ ἄλλα τῷ μαλθακὸν ὄμμανα, κινᾶ δείας εἰπάν.

H

Quo sensu inscripsisse Cratinus fabulam quadam μαλθακοὶ viderur, cuius mentio fit apud Athen. lib. 14.

‖ Item Languidus. Aristoph. Vesp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δ' ὑάμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, Languescit & emollescit mi hi animus, Languidus fio, Labascit animus. Sic suprà μαλακός. ‖ Μαλθακὸν ἔτος, Mollis & leuis annus, apud Hippocr. lib. 3 Epidem. hoc est ἀπόνον καὶ θερμὸν, vt Gorr. ex Galeno exp. ‖ Hesychio μαλθακὸν est ἡδὺ, πεσσωτὸν: ἢ τε ζυφερὸν & ἀδινές. Pro ἡδὺ ἢ accipitur à Suida in hoc Aristoph. loco, in Ranis, τὸ δὲ μεζοφρέφεσ' ἀεὶ πεῖς τὸ μαλθακωτερον, δεξιόν πεῖς ἀνδρὸς ὀξὺ. id est (inquit) πεῖς τὸ ἡδύτερον τῷ βίου καὶ δυ ἔχον. vbi etiam posset reddi, Ad vitam molliorem & delicatiorem.

Μαλθακωδη φαρμακα ab Hippocr. vocantur pharmaca generis oleosi, vt quæ constant adipibus, atypo, resinis, butyro, cera. sic differunt ὄπο τῷ μαλακπκῶν. Gorr.

Μαλθακία, ας, ἡ, Mollitudo, Mollities. vt μαλακία.

Μαλθακιος, Mollis. vnde Μαλθακίνη χρόπ. in Epigr.

B

Μαλθακόω, Mollio. VNDE Ἐκμαλθακοω, Emollio, Effœmino. ἐκμαλθακῶσαι Suidæ ἐκμαλαξαι, χαυνῶσαι.

Μαλθακίζω, Mollio, Emollio. Item Mollio animum, Mollio pectus, Mollibus verbis delinio & permulceo, Mollibus verbis flecto, vt μαλθάσσω. Eurip. Medea, Κρέων δέ μοι πῶ πεῖς σ' ἀπέχθεσθαι χωνεῖ, Ἢ μαλθακιεῖ θ' ὕστερον μέγα σέθεν. ‖ Μαλθακίζομαι, Mollesco. Ignauia & inertia mollesco, Ignauiter ago. Languesco, vt μαλακίζομαι. Plato epist. δεῖν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι. Item Languesco, Mollescens debilitor. Plut. Symp. 4, ἤδη δὲ κάμνουσαι πεῖ καὶ σοῦ, καὶ μαλθακιζομένων. καὶ ἀπολειπουσαι τὸ εἰκῶν ὀπεῖσαι καὶ αἰάζωπ ρῆσι παγχαλεπῶ. VNDE Μαλθακισέον, Molliter & segniter agendum. Aristoph. Nub. οὐ μαλθακισέ, ἀλλὰ πεῖκα λυτῶπα.

C. ΑΠΟμαλθακίζομαι, Idẽ quod ἀπομαλακίζομαι. sicut μαλακὸς & μαλθακὸς pro eodem sumuntur. Vnde ἀπομαλθακίζεσθαι πεῖς ὁδὸν, eadẽ forma dicitur qua ἀπομαλακίζεσθ πεῖς ἔσσον, in loco Aristotelis modò citato. Est enim ἀπομαλακίζεσθαι πεῖς ὁδὸν, Molliter & ignauè se ad iter accingere, vel Dare se itineri non alacriter.

C. ΚΑΤΑμαλθακίζω, Emollio. Et καταμαλθακίζομαι, Emollesco. Elanguesco. Vnde ex Plat. Epist. καταμαλθακισθὶς pro Fractus animi mollitie.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, F. νθανοῦμαι, P. νκα. Aor. 2, ἔμαθον, Disco. Hom. Odyss. ἀλλ' ἐπὶ σοῦ δὴ ἔργα κακ' ἐμμάθον, οὐκ ἐθελοντί. Ἐμμαθον ἔμαθον, vel μανθάνω πῶπ πεῖ, ὁ, vel σοῦ, sine præpos. Illo vtitur Plato, atq. alii: Xenophon autem hoc quoque, Pæd. lib. 1, μάθε δὲ ἔφη, ὦ πεῖ, ἢ πάντ' (ἔστ') πα μεγάλα. (At verò in isto Aristoph. loco in Nub. ἀλλ' πῶπ ἐμαθὸν γ' πεῖ ὁ λος, est geniuus pretii) Iungitur etiam cum ἐπ Isocr. De pace, ὅπ ὠφ οὐδὲ ὁ δὲ καὶ ἀφ' ὧν ὀπῶ δυκοῦ ἐπ' πεῖ μαθεῖν, ἐμαῖ ἔχω δ' ἀσπεῖ. ‖ Aristoph. in Vespis, Τί δ' ἐμαθαῖ, πῶ δὲ κ' πυλῶ πῶ ἡ φαμμὴ ἀφῆς; q.d. Quid edocti?, rudis digito linamẽtum Incernat? Sunt autem qui idem valere putent quod Lat. Quid malum? At ego simpliciter accipere malo: vt Gall. dicitur in reprehensione, *Qui nous a appris à faire cela?*

Μανθάνω accipitur etiam pro διδάσκω, id est Doceo, vt tradit Eustath. pag. 1161. sicut (inquit) δίδαξ & pro Didicit & pro Docuit, fomitur. Idem pag. 1882. tradens μανθάνειν esse μεῖν apud Homeri posteros, sicut & illud δίδαξ ipsi Homero est μέσοι, in exẽplum affert, μανθάνειν γραμματα, quod vsitatum sit apud sophistas.

Μανθάνω, Intelligo, Percipio, Animaduerto. Idem interdum quod σωίημι, vt testatur Aristot. in Ethic. Sic autem apud Isocr. pro eodẽ posita inuenio. Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Plato De rep. lib. 1, οὐ μανθάνω, ἔφη. Et paulo pòst, νῦν δὴ σοῦ μαθόμενος, ἀμείνων εἶ μαθεῖν ἢ ἐρωτῶν, πωῦ τὸ ἀλφός. Item, ὦ μανθάνω πῶς λεγεῖς. Alibi autem οὐκ ἐνοῶ eadem signif. dixit.

Μαθημα, ατος, τὸ, Quod quis didicit, seu discit, Disciplina. Xen. De re eq. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ἰδιωτικὰ καὶ ὑπομνήματα ἢ μαθήματα ἢ μελετήματα γεγράφθαι ἡμῖν. Thuc. lib. 1, οὐκ ἀπίρ ρεῦ πνα ἢ μαθήματος ἢ ἀσκήσεως. Luc. in Sonio, οὐκ ἀμελέτητος ἢ καλλίστων μαθημάτων. ‖ Sed per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt disciplinæ seu artes aut scientiæ mathematicæ. Philo De mundo, ἔφυν μὲν ἐν Χαλδαῖος, παῖς ἢ ἀστρονομικοῦ, τῷ πεῖ τὰ μαθήματα διαπεῖσθαι. id est, Astronomico parente, eorúmque vno qui artium mathematicarum studio incubuerunt. Ita Bud. qui & à

Platone ita vocari tradit. Idem à Gregorio μαθήματα appellari docet mathematicorũ theoremata, πῶ σὺ τὸπον ἔχῃς τὸν κύκλον ὃν πῖς σῖς μαθήμασι; Vide locum Gellii in Μαθηματικὸς significante eum qui & Latinè dicitur Mathematicus.

A

Μάθημα, Documentum. (quo sensu dicitur aliquas res nobis esse documento) Philo De vita M. lib. 2, ἐπειδὴ τὸ πεῖ πῖς πεῖ γόνοις πάθος οἱ ἀπόγονοι μάθημα σωφροσύνης ἐκ ἐπιήσαντο. vbi T. vertit, Quum maiorum calamitates posteri pro modestiæ documento non habuissent. Credideritm autem allusisse hic eum ad vetus quoddam dictum, παθήματα esse μαθήματα. aut etiã respexisse ad id quod legitur apud Xen. Pæd. 2, πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶ πῶ σωφροσύνῃ, ὡς ἄρ λύπηνοῦ μάθημα.

B

HINC Μαθηματικὸς, (q.d. Disciplinarius) Ad disciplinas pertinens. Seu ad disciplinas aptus. Plut. in lib. De virtute morali copulauit τὸ θεωρητικὸν καὶ μαθηματικὸν τῆς ψυχῆς. vbi μαθηματικὸν sonare videtur quasi quis dicat Disciplinæ perceptiuum. Apud Themist. μαθηματικωτέρα ὀπτσήμη ἡ γεωμετεία τῆς ὀπτικῆς, pro simplici & magis abstracta à sensili, Bud. ‖ Μαθηματικὸς, Discẽdi cupidus. Plato, πύτας οὖν πάντας, καὶ πάντων πῶν μαθηματικοὺς, καὶ πῶ τῷ πεχυδρίων, φιλοσόφους φήσεμεν; Item Docilis, apud Aristot. Metaph. lib. 1, καὶ ἐξ ὧν [τῷ ζῶων] τὰ ὠφ φρόνιμα, τὰ δὲ μαθηματικώτερα τῷ μὴ δυναμένων μνημονεῦειν ἐστίν. B.

C

Μαθηματικὸς, Ad mathemata pertinens, id est mathematicas disciplinas, Pertinens ad mathematicos. Ad verbum Mathematicus. vt μαθηματικὴ ζήτησις apud Aristot. Mathematica, Qualis est mathematicorum. Et οἱ μαθηματικοὶ λόγοι, apud eundem. Item τὰ μαθηματικὰ τῷ Πλάτωνος, Plut. Quæ apud Platonem sunt mathematica. id est Ad mathematicas disciplinas spectantia. Item μαθηματικὴ sub. ὀπτσήμη, Mathematica scientia, seu mathematicorum. Plut. ‖ Μαθηματικὸς, Mathematicus, Mathematicarum disciplinarum peritus. Aristot. Ethic. 6, cap. 8. ἐξαίρετοι μὲν τῷ πῶς ἡλικιῶν αὐ, σοφὸς δὲ ἢ φυσικὸς οὔ. Idem Ethic. 1, cap. 3, ὥσπερ ἔοικεν ἡ γὰρ φύσις ἐστὶ μαθηματικοῦ πῶπ ἀκολουθοῦντος ὀπόδεξεσθαι, ἢ ῥητορικὸν ὀπόδεξεσθαι ἀπαιτεῖν. Gell. lib. 1, cap. 9, de Pythagoræ discipulis loquens, Aft vbi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audiréque: atque esse iam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere, & quærere, quæque audissent scribere, & quæ ipsi opinarẽtur, exprimere potestas erat. Hi dicebãtur in eo tempore μαθηματικοὶ, ab iis scilicet artibus quas iam discere atque meditari inceptauerant. quoniam geometriam, gnomonicam, musicam, cæterásque item disciplinas altiores, μαθήματα veteres Græci appellabant. Vulgus autem, quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit. Et ADVERB. Μαθηματικῶς, Mathematicè, Mathematicorum more.

D

E

F

Μαθησις, (q.d. Discentia) Ipsa discendi actio. Aristot. Pol. 8, ἢ τὸ παίζειν μανθάνοντες. μετὰ λύπης τὸ ἡ μαθησις. Et μάθησις τῷ γραμμάτων, Cognitio, Perceptio, ibidem, πῶ τῷ γραμμάτων μάθησιν παιδεύεσθαι. Sed & μαθησιν πιεῖν ex eodem in Rhet. pro Erudire. Dixit & Cicero, Scientiam afferre. Et εἰς ὑπόδηλ μάθησιν apud eũdem Aristot. Ad crassius docendum, Ad crassiorem doctrinam. Bud. Idem Polit. 7, πεῖς μάθησιν οὐδὲ μία, id est disciplinam, Budæus ab eo accipi tradens pro παιδεία, affert ex eorundem Polit. lib. 8, αἱ μὲν οὖν κατὰ βλληδῶν νῦν μαθήσεις ἐπιμφοπεῖζοισι.

G

Μαθητὸς, (q.d. Discibilis) Qui disci potest. Aristot. Ethic. 6, ἔστι δὲ πῶ ὀπτσιῶν, μαθπῶν.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, Discipulus. vt in prouerbio, Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττοιες διδασκάλων, Multi discipuli præstantiores magistris, Epigr. lib. 2. Et Πλάτωνος μαθητὴς, vel Ἀριστοτέλους, &c. apud Plut. & reliquos. Interdum verò cum genitiuo rei. vt Theophyl. elephantem vocat ἀνθρωπείων διδαλμῶν μαθητὴν ὀπδὶ ξιον. FOEM. Μαθήτεια, ET Μαθητεῖς (μαθήτεια, vt ποιήτεια: at μαθητεῖς vt αὐλητεῖς) Discipula. Laert. in Speusippo, circa principium, ἔλεγον τὸ δὲ αὐτῷ καὶ αἱ Πλάτωνος ἀκούειν μαθήτειαι.

H

Μαθητεύω, Discipulus sum, Sum auditor. Plut. de Isocrate loquens, ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος. Sed & pro Doceo. Matth. cap. vltimo, πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη. Hinc Μαθητεύομαι, Doceor. apud Basil. εἰς τὸ πεῖσχε σταυτῷ. Sed & cum datiuo personæ apud recẽtiores, sicut μαθητεύειν, Discipulum esse, vt ὁ ἅγιος Ἱερόθεος τῷ ἁγίῳ Παύλῳ ἐμαθητεύθη. VNDE Μαθητεία, Institutio quæ traditur discipulo, vel Disciplina, seu Doctrina. Greg. εἰ οὕτω βαπτίζῃ καὶ κ' Χῶ πῶ πῶ μαθητείαν.

Μαθπάω, ῶ, Discipulus esse cupio, Discere cupio. Apud Aristoph. Nub. quidã poscẽs sibi aperiri scholã, dicit se μαθπᾶν. Synes. καὶ πῶ γε φύσιν ἐμακάρεζον, καὶ ἐμαθπῶν πολλοὶ, & multi eius esse discipuli cupiebant. Sed alibi μαθπᾶν τινὶ pro Alicuius esse discipulum. Areop. autem accus. iunxit pro Discere cupio, vt scribit B.

C. Ἀμαθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Indoctus, Qui non didicit literas, Literarum rudis. Propriè tamẽ ἀμαθὴς est generaliter Qui nõ didicit. sed quũ absolute ponitur, ferè capitur pro eo qui non didicit literas. Atque hoc mihi videtur optimè perspici posse ex Lacedæmonii cuiusdam responso ad Athenienseṁ oratorem qui dixerat Lacedæmonios esse ἀμαθῆς. Respondit enim, rectè eum dixisse. solos enim Lacedæmonios mali nihil ab illis μεμαθηκέναι. id est didicisse. Intelligebat videlicet Athenienſis orator Lacedæmonios esse ἀμαθεῖς, id est literarum rudes: at Lacedæmonius ille nomen hoc in generali significatione accipiens, eò torsit quò sibi visum fuit. Commemoratur hoc responsum à Plutarcho in Apophth. & in Lycurgo, si bene memini. Aristoph. in Nubibus, ἀνθρωπος ἀμαθὴς οὐπσὶ καὶ βαρβαρος. Exponitur etiam Imperitus, Rerũ ignarus, Nullam habens rerum experientiam. Item Rusticus.

Ἀμαθὴς cum genitiuo, Ignarus, Nescius, Rudis. vt ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γεγραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Apud Thucyd. autẽ ἀμαθὴς exponitur ἀπειρος: quũ dicit ἀμαθὴς τῶν ἀφῶν. ‖ Iungitur & præpositioni πεῖς habenti accusatiuum. Plat. De leg. 3, ἀπεχόπεροι, ὡῦ καὶ ἀμαθέστεροι πεῖς τε παῖ ἄλλας μέλλοισιν ἐπὶ τέχνας καὶ πεῖς παῖ πολεμικας. vbi ἀμαθέστεροι videtur commodè reddi posse Indocliores.

Ἀμαθὴς item capitur pro ὀλιγομαθὴς, id est Qui pauca didicit, Parum doctus, Paruam peritiam literarum aut alius rei habens. Accipi autem pro ὀλιγομαθὴς testatur Eustathius, & alii grammatici: atque adeo literam α interdum in principio vocum notare ὀλίγον, initio huius libri diximus.

Ἀμαθῶς, Inscitè, Imperitè, Indoctè. Vel, More hominis imperiti, seu indocti. Thucyd. lib. 1, ἐνδέχεται τὸ πῶ ξυμφορᾶς τῷ πρεσμάτων οὐχ ἥσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ πῶ διανοίας τῷ ἀνθρώπου. vbi schol. exponit ἐσφαλμένως.

Ἀμαθεῖ, Aduerbium aliud, idem significans.

Ἀμαθία, ας, ἡ, VEL Ἀμαθεία, Inscitia, Imperitia, Ignorantia, Ruditas, Rerum imperitia. Item Rusticitas. Interdũ peculiariter dicitur de literarũ ignorantia. Plut. De aud. πῶς ὃ φιλοπμοις καθεσέσιν ἀεὶ πεῖς ἐλλοι καὶ ἀπκρύπτειν, σωοι κοδσαι πῶ ἀμαθίαν. ‖ Item ἀμαθία, Imprudentia, Inconsiderantia, ἀσωεσία, vt exponit scholiastes Thucydidis, in hoc eius loco, libro 3, ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀπελασίας. Quanquam hic videtur mihi ἀμαθία commodius accipi posse pro inscitia & inhabilitate ad res gerendas, vt ita dicam: quia ei opponit δεξιότητα. quam pro prudentia accipere durum est, meo quidem iudicio.

Ἀμαθαίνω, In ignorantia versor, vt interpretatur Budæus, citans hunc Platonis locum, lib. De rep. 7, καὶ ἀμαθαίνωσί πῶ ἀλισκοῦσῃ [ἢ ψυχὴ] μὴ ἀγαπακτῶ. id est, conuicta ignorantiæ. Idem Plato accusatiuo iungit, ita scribens, ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῷ πλήθη, id est, hæc ignorantibus, vel imperitis quod ad hæc attinet. Ac potest ταῦτα regi à subaudita præpositione κατὰ: quasi esset, ἀμαθαίνουσι κ' ταῦτα. Nisi quis aut subaudire malit, aut etiam dicere velit deesse aliam præpositionem εἰς. quia paulo pòst dicit, ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, pro Rudis ad hæc, vel Rudis circa hæc.

C. Ἀρτιμαθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui nuper discere cœpit. Item ἀρτιμαθὴς τούτων, Qui nuper hæc didicit, seu intellexit. Qui nuper factus est horum certior. Euripid.

C. Αὐτομαθής, Qui ex seipso didicit, Qui nullo præceptore vsus est. αὐτοδίδακτος. VNDE Αὐτομαθῶς, aduerb. Discendo ex seipso, Sine præceptore.

C. Δυσμαθής, Qui non facilè discit, Tardus ad discendum, seu hebes, Indocilis. Plato De rep. 2, ἀλλ' ἐχθρός, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Et superl. δυσμαθέστατος apud Philonem. ‖ Item pass. Qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animaduerti. Ex Eurip. cum infinitiuo ἰδεῖν affertur, δυσμαθὴς ἰδεῖν, pro δυσεπιγνωστος. HINC Δυσμαθῶς aduerb. vt δυσμαθῶς ἔχειν, Non facilè discere, seu cognoscere. Aut pass. Non facilè disci. ET Δυσμαθία, Tarditas ad discendum, Indocilitas. Ex Plat. in epist. δυσμαθίαν πεπτωκα pro Tarditatem ingenii. Scribitur ET Δυσμάθεια.

C. Εὐμαθής, (contr. præcedenti δυσμαθής) Qui facilè discit, Docilis. Demosth. ὥσπερ δὲ μαθητεροι πρὸς τὰ λοιπα. Apud Plat. cum gen. epist. 7, ἄλλοι δ' ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Alii alia facilè discunt, Alii ad alia sunt dociles. Εὐμαθὴς pass. signif. Qui facile disci potest, seu percipi, aut cognosci. Qui facilè intelligi potest, Intellectu facilis, seu cognitu. Luc. De hist. scrib. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὑστερα ποιησον. Xen. πάνυ τι εὐμαθέστερα ὀλίγα προσαγορεύομεν. Et εὐμαθεῖς φάσμα apud Sophoclem in Aiace circa principium. Vox cognitu facilis, quæ cognosci seu potius dignosci aut internosci ab aliis facilè potest. Æschines autem iunxit cum infinitiuo, (sicut εὐμαθὴς Euripides) dicens, λόγος ἁπλοῦς, καὶ οὐδὲν ἀπόρησασι κρῖναι εὐμαθής. Vbi ego resoluendum esse crediderim εὐμαθὴς κρῖναι, in ῥᾴδιος κρῖναι δι' εὐμάθειαν. HINC Εὐμαθῶς, Ita vt quis facilè discat, seu intelligat. Aut, Facilè discendo, seu intelligendo, Cum docilitate. ITEM Εὐμαθία, SEV Εὐμάθεια, Facilitas in discendo, Celeritas ad discendum, Docilitas. Epigr. lib. 6, Μίμνει καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης. Luc. De hist. scrib. ἀλλὰ τὴν εὐνοίας παρεῖς, προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν ἀποτίσει τῆς ἀκούσει.

C. Ἡμιμαθής, Semidoctus. ex Poll.

C. Κακομαθής, Qui malè didicit, Malè doctus.

C. Ὀλιγομαθής, Qui pauca didicit, Parum doctus. Vide Ἀμαθής.

C. Ὀψιμαθής, Qui serò didicit, seu discere cœpit. (Peculiariter autem ὀψιμαθεῖς dicebantur qui sero, id est iā prouecta ætate (atque adeo sera ætate, vel loquuntur interdum poetæ) literas didicerant, & ex consequenti interdum pro parum doctis, seu parum literatis. Isocr. in Hel. encomio, νῦν δὲ τίς οὕτως ὀψιμαθὴς ὅστις οὐκ οἶδε, &c. Huic opponitur παιδομαθής. Interdum cum genitiuo, vt ὀψιμαθὴς πόνων apud Isocr. & Xenoph. HINC Ὀψιμαθία, VEL Ὀψιμάθεια, Sera eruditio, vt exponitur à Gellio: (sonat autem q. d. Tardidiscentia) lib. 11, cap. 7, Est adeo id vitium plerunque seræ eruditionis, quam Græci ὀψιμαθίαν appellant, vt quod nunquam didiceris, diu ignoraueris, quum id scire aliquando cœperis, magni facias quo in loco cunque & quacunque in re dicere. ET Ὀψιμαθέω, ῶ, Serò disco, seu sera ætate. Luc. De merc. cōd. ὀψιμαθήσας δὲ καὶ πέρρω που τῆς ἡλικίας παιδεύσαιμι. Vt autem nomini ὀψιμαθὴς opponi dixi παιδομαθής, sic & huic verbo ὀψιμαθεῖν opponi potest παιδομαθεῖν, cuius tamen vsus exemplum nullum afferitur.

C. Πολυμαθής, Qui multa didicit, Multiscius. Multum eruditus. Isocr. ad Dem. ἐὰν ἦς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής. HINC Πολυμαθῶς, Cum peritia multarum rerum, Cum magna eruditione. Vel, More eius qui est multarum rerum peritus, seu, (magis ad verbum) qui multa didicit. Vel, Vt decet eum qui &c. ET Πολυμαθία, VEL Πολυμάθεια, Multarum rerum peritia, vel Multa eruditio, Magna eruditio, seu doctrina. Disciplina multiiuga, vt interpr. Bud. ex Gellio.

C. Ταχυμαθής, Qui citò didicit, vel Qui citò discit.

C. Φιλομαθής, Cupidus discendi. Studiosus discendi. Isocr. ad Dem. ἐὰν ἦς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής. Plut. Symp. φιλόλογω μὲν ὑποκαθεκλίνεσθαι φιλομαθῆ. Vnde superl. πολυμαθέστατος, Xen. in Præd. Et τὸ φιλομαθὲς, substantiuè, Plat. in Tim. Cupiditas discendi. HINC Φιλομαθῶς, Cum cupiditate discendi. ET Φιλομαθία, VEL Φιλομάθεια, Cupiditas discendi. ‖ Item VERB. Φιλομαθέω, ῶ, Discere cupio, Discendi desiderio teneor, apud Plat. De leg. Strabo de schola Tharsensi loquens, οἱ φιλομαθοῦντες ὅτι χώρεοι πάντες εἰσί. id est Qui literarum studio incumbunt. B.

C. ΑΝΑμανθάνω, (q. d. Redisco) Denuo disco, De integro disco. Hes. ἀναμαθεῖν exponit ἐξ ἀρχῆς μαθεῖν. Nostrate Rapprendre est ἀναμαθεῖν, sicut Apprendre est μαθεῖν.

C. ΑΝΤΙμανθάνω, Contrà disco. seu Contraria disco. Aut, Vicissim disco.

C. ΑΠΟμανθάνω, Dediscо. Cum accusatiuo. Plato in Phædone, ὡς πάσης τῆς καὶ ἄλλου παντὸς ὧμιλ εἰδέναι. Lucianus, ἅπαντα ὡδὰς ἅπασας ὀνόματων. Xen. Præd. 4, οὐδὲν γὰρ ἀπεμάθομεν ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέψαι μαθήσεις. Apud Plutarchum autem cum infinitiuo, in Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ἀπεμάθετο. HINC Ἀπεμάθησις, Verbale nomen, quod sonat ad verbum (si dicere liceret) Dediscentia, id est Obliuio eius quod didicimus.

C. ΕΚμανθάνω, Disco, seu potius Perdisco. Videtur enim præpositio Græca intendendi vim itidem habere. vnde etiam exponitur ἀκριβῶς ἐξετάσαι. Plato, μεῖζον δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodotus, ἐκμαθεῖν τὴν γλῶσσαν, Discere linguam, seu Perdiscere. Soph. cum genitiuo personæ, ἐκμανθάνω σου. Ex te intelligo, seu Cognosco. Eurip. ἐκμαθεῖν σου ἀνδρός, itidem pro Cognoscere, vel Perspicere.

C. ΕΠΙμανθάνω, Disco post, seu postea, Doceor postea. ex Thuc.

C. ΚΑΤΑμανθάνω, Perdisco, Pernosco. nam & hic augere videtur præpositio. Plato, ἐπιτάδε δὲ ἐστι τὸ καταμαθεῖν ὁπόσα &c. id est, Amore affectᵗ est pernoscēdi. B. Sed pleruque aptius redditur Animaduerto, alicubi & Perpendo. Xen. καταμαθὼν αὐτὸν οὐπω ἐν τοῖς θεοῖς, (vbi obserua iungi participio) Quum animaduertisset eum neque sacrificare diis. Idem, ὁρᾷς, ἔφη, καταμαθὲ ἐν ᾧ ὁ τρόπος οὗτος, Hoc animaduerte. Vel, Hoc perpende. Epictetus πῶς σαυτὸν φύσει κατάσκεψε. Ex Plut. affertur & cum genitiuo personæ, εἰ δὲ ἐμοῦ καταμαθοῦν ὁ λέγω: & redditur, Si ex me intelligitis.

C. 2. Δυσκαταμάθητος, Qui difficilè disci potest, seu intelligi, aut animaduerti. ET Δυσκαταμάθητος. vt δυσκαταμάθητος ἔχειν pro Esse eiusmodi quod vix intelligi possit, seu animaduerti.

C. ΜΕΤΑμανθάνω, q. d. Post disco. id est, Disco post illud quod antea didiceram, seu, relicto eo quod antea didiceram. Theodorit. Hist. eccles. lib. 1, de Constātino, πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν ἡγεμονίαν δήμοις ἐπιστέλλει, ἵνα τὸ παλαιὸν ἡμῶν μεταλάβοιεν ἡγεμονίας τε καὶ τρόπων. Et quidam αἰῶ ὀμοῦ apud Suidam, κ. μετέμαθεν Ἑλλάδος ἀν τὴν ἀστυφελῆ δυσπείθειαν. Ab Aristotele accipi ait Bud. pro Discendi rationem muto. Ab Æschine autem pro Dediscо sumi videtur. At verò illæ signif. quas huic verbo Suidas tribuit, ne iis quidem quos affert locis conueniunt.

C. ΠΡΟμανθάνω, (q. d. Prædisco) Ante disco. Ex Aristoph. Nub. εἶτ' αὖ προμαθεῖν ὅσα εἰδέναι με.

C. ΠΡΟΣμανθάνω, Addisco, Insuper disco.

C. ΣΥΝμανθάνω, (q. d. Condisco) Simul disco, Vnà disco. quam significationē sequūtur deriuata quæ habes paulo pòst. ‖ Συμμαθεῖν exponitur etiam Condocefacere, in hoc Sophoclis loco in Aiace, pag. 52 meæ editionis, in principio, Πᾶ πᾶ γὰρ οὐκ ἔδραν ἔχω; Κ' οὐδεὶς ὅδ' οὐ σεσυμμαθεῖν πέπτ. Talem autem expositionem habes & apud Suidā, sicut & apud schol. Sed ego (quanuis ex Eustathio docuerim suprà simplex etiam μανθάνειν pro διδάσκειν vsurpari) malim συμμαθεῖν accipere simplicī pro Cognoscere, seu Noscere, vt videlicet sit, Nullus locus scit me noscere, pro Noscere id quod quæro. Ita dicimus vulgò, *On ne nous y cognoist point*, Vel, *On ne nous y veut point cognoistre*, de loco vbi etiāsi cognoscamur, non tamen consequi possumus quod quærimus, seu petimus, sed repulsam patimur. ‖ Item συμμαθεῖν pro Assuefieri, ex Suida. is enim συμμαθόντα exponit συνεθισθέντι, subiūgens hunc locum, qui (nisi me fallit memoria) Xenophontis est in ἀναβάσεως opere ἡκαν πάνυ ἡδὺ ἐκεῖνο συμμαθόντι τὸ πᾶν ἐν χρῇ τῶν. Sic autem vernacula lingua dicit, *I'ay appris de faire cela*, pro συνεθίσθην, Assuefactus sum, seu Assueui. Sed extat & alia lectio in

illo Xen. loco.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ, Condiscipulus, apud Plat. ET Συμμαθητάω, ῶ, (sicut μαθητάω à μαθητής) Simul discere cupio. ex eodem.

MANTIS, ιος, pro quo εως Atticè, Vates, Hariolus, Diuinus. (accipiendo Diuinus, vt vulgo Deuin) Hom. Od. α, Οὔτέ τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. Idem Il. α, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἠὲ ἱερῆα, Ἠ καὶ ὀνειροπόλον. An sit autem μάντις nomen generalem diuinandi significationem habēs, an specialem, contra uersum fuisse docet Eustathius, quem lege: itidémque quod de huius nominis deriuatione tradit à verbo μαίνεσθαι. Prouerbialis est senarius, Μάντις δὴ ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς, qui sic redditur apud Ciceronem, Bene qui cō iiciet, vatem hunc perhibeto optimum. Plut. Lycurgo, ὃν δ' ἐπίβαινε δ' Λακωνικῆς ὀ σοφιστὴς λόγοις, οὐ μάντις ἀγωνικός. Et in plur. μάντεις, in gen. μάντεων, dat. μάντεσι. Pauf. Att. μάντεων γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἐῶ. At Thuc. l. 8. seiungit χρησμολόγους τε καὶ μάντεσι. Hom. genitiuo iunxit hoc nomen, Il. α, Μάντι κακῶν, O vates malorum. id est rerum malarum seu aduersarum, Qui mala & infausta vaticinari soles. Inuenitur & fœm. gen. ἡ μάντις apud Athen.

Μάντις dicta locusta à Theocrito idyll. 10, Μάντις τοι παῦ νύκτα χροΐζεται ἀ κα λαμαία. vbi schol. scribit μαντεύεσθαι vocari quòd famem prænuntiet. adde, ex aliam rationē, quam ibi vide, simùlque multa ad loci huius expositionem facientia. Vide & prouerb. ἀδουσία μαντις apud Suidam. ‖ Μάντις dicta brassica à Nicandro, ἡ ἱερὰ οὖσα, vt tradit Athen.

C. Θουριομάντις, Vates Thurium missi, seu potius missi in vrbem quæ postea Thurium dicta fuit, vt eam conderent. Sed Aristoph. generalius pro vatibus vsus esse videtur in Nub. vbi θεομάντεις & ἱερομάντεις coniungit. Vide scholiast. & Suidam.

C. Πρόμαντις, ἡ, Mulier quædam oraculi Delphici antistes. Exponitur etiam Vaticinantium antistes. à Bud. autem simpliciter Antistes, apud Plut. Τὼ δὲ πρόμαντιν τὴν ἐν Δελφοῖς, Thucyd. lib. 5, pag. 170. (vbi schol. exponit τὴν προαγορεύουσαν ἐκ μαντείας) Sic Luc. in Herm. ὡς τὸν τρίπουν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν. Et plur. αἱ προμάντεις apud Herodotum.

C. Πυθόμαντις ἑστία, Soph. Pythûs vatis domus, ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία, vt exponitur apud eum. At in v. l. Πυθομαντις dicitur etiam signif. Pythicus vates.

C. Ψευδόμαντις, Falsus vates, Mendax vates. Et VERB. Ψευδομαντεύομαι, Falsa vaticinor, Falsa reddo oracula. VNDE Ψευδομαντεία, Falsa vaticinatio. A Suida ponitur tantùm ψευδόμαντις, & quidem nec expositione adiecta, nec exemplo,

C. Μαντόπολος, Vates. in Epigr. Fortasse tamen dicitur potius μαντεπόλος, quasi μαντεποπόλος. vt sit ὁ περὶ μαντικὴν πολούμενος.

Μαντικὸς, Ad vatem seu vates pertinens, Ad vatum artem pertinens. Aut etiam, Vatem efficiens seu Vaticinationem habens. vt ὕδατα μαντικὰ apud Aristidem: & μαντικὸν τέμα Καστιλίας, Greg. Apud Plut. autē τὸ μαντικὸν μέρος τῆς ψυχῆς. ‖ Item ἡ μαντικὴ sub. τέχνη, Vatum ars, Vaticinandi ars. Thuc. lib. 5, μαντικὴν τινὰ καὶ χρησμοί.

Μαντεῖος adiect. ET Μαντῆιος, vide in Μαντεία.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, Vaticinium, vel Vaticinatio, Vaticinandi ars. Hō. Il. α, Ἦν δὲ μαντοσύνῃ, τὴν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων.

Μαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vaticinus, Fatidicus. vt μαντώδης φωνὴ, Vaticina vox, seu Fatidica, Epigr. lib. 5. & apud Nōnū.

Μαντεύομαι, Vaticinor, Auguror, Oraculum edo. Hom. Od. ο, Εἴθ' ὄγε ναυτίαων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν. Interdum autem cum accus. vt μαντεύεσθαι θάνατον, item αἰπὺ ὄλεθρον apud eundem, Vaticinari, seu Vaticinando prædicere. Et cum aduerbio, vt ἀξιόλογα μαντεύομαι, Od. ρ. Sic Il. β, — ὄφρα δὲ καὶ ἐπὶ Εἰ ἔπιον Κήρας μαντεύεται, οὐδὲ καὶ οὐκί. nam hic ἐπὶ pro aduerbio accipitur. In soluta autem oratione non solùm pro Vaticinari seu Oracula reddere ponitur, sed interdum (imò frequenter) pro Oraculum cōsulere, seu petere. Sed ad exempla prioris illius signif. prius venio. Plato in Apol. Ἄρα μὴν ὑμῖν μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι. (ponitur verò ibidem χρησμολογεῖν pro eadem signif.) Idem in Epist. θύμιλω δ' ἀγαθῶ μαντεύομαι. Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλοξα. Pausanias autem dixit etiam μαντεύεσθαι ὀν θεοῦ. Sed nonnunquam generalius pro Coniicio, Opinor. vt B. interpr. in hoc loco Aristot. in Ethic. πάγαθόν τι καὶ δι' ἀφαίρεσιν τοῦ μαντευόμεθα. Item pass. ἐμαντεύθη σφι, Oraculo eis editum est. ‖ At verò pro Oraculum consulo, seu Oraculum peto. Xen. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, Consulentibus oraculum, vel Consulentibus deum per oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι τῶν, vel παρὰ τινος, Hoc ex deo scisciror per oraculum, vel Peto oraculum hac de re, aut Oraculum peto, iscisciturus hac de re (quibus vsus est Cicero) Plat. in Apol. ἐπέμψατε τῶν μαντευσόμενον. Æschines autem iunxit etiam accus. μαντείαν. in Ctes. Ἀμφικτυόνες μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τοῦ θεοῦ, τίνι χρὴ τιμωρεῖν τοῖς ἀνθρώποις τύπους μετελθεῖν. Item μαντεύομαι παρὰ τοῦ. vt apud Athen. Κνωπῶ μαντευομένῳ παρὰ σωτηρίας, ὁ θεὸς ἔχρησεν. Sic apud Aristot. & alios.

Μαντεία, ας, ἡ, Vaticinatio, Diuinatio. Item Vaticinium, Oraculum. Luc. in Hermotimo, μαντεία μᾶλλον ἢ κρίσις πάλης ἀναγκαία. Plut. αἰσχυνθεὶς ἀπὸ τῆς ἀμφιλόχου μαντείας. Plato, κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ μαντείαν, ex Dei oraculo. Et in plur. pro vaticinationibus, seu diuinationibus, apud Phil. De vita M. lib. 1, ἐπ' οἰωνοῖς δὲ καὶ μαντείαις ἐστρέφετο. Et μαντείας ἀπορρήτοις, Plut. in Alexandro. ‖ Μαντεία, Oraculi petitio (vt μαντεύεσθαι est Oraculū petere, Oraculum consulere) Plut. in Probl. Rom. πρεσβεύσαντα ὅθεν μαντείαν, χαλκοῦν παντάγω τρίποδα ἀνεθεσαν. (Ita vsus est idem plurali quoque) Et μαντείαν μαντεύσασθαι apud Æschinem, vt dictum est in Μαντεύομαι. Item μαντεία χρῆσθαι apud Plat. Isocrates vtitur hoc verbo cum datiuo μαντείᾳ. At verò μαντεία σοφὴ apud Soph. pro Vaticino cinere. est enim à nomine ADIECT. Μαντεῖος, id est Vaticinus, Ad vatem pertinēs, seu ad vaticinationem. Dicitur autem adiectiuè ET IAM Μαντῆιος per dialysin, Et μαντῆιος Ἀπόλλων, Vaticinus Apollo, Fatidicus, apud Apoll. Arg. 2, Vel, Qui vaticinantibus præest. (Apud Plut. autem legitur ET Μαντεῖος) Quin. etiam pro Μαντεία inuenitur & Μαντῆιν apud Herodotum. Possit alioqui adiectiuum illud Μαντῆιος à μάντις deductum videri.

Μαντεῖον, ου, τὸ, Vaticinium, Oraculum. Thuc. lib. 2, καὶ τὸ καὶ Πυθικὸν μαντεῖον ἀκροτελεύτιον. Et μαντεῖον χρῆσθαι, Isocr. ‖ Item, Locus in quo editur oraculum. vt Plut. De Pyth. orac. τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δελφοῖς. ITEM Μαντῆιον pro μαντεῖον (qualia modò in Μαντεία protuli) apud Homerum Od. μ.

Μάντευμα, Vaticinamentū, Vaticinium, Oraculum. Apud Plat. in epist. Sic Pauf. μαντεύματος ἡδυφώνου.

Μαντευτής, οῦ, ὁ, Vaticinator, Vates.

Μαντευτὴς, ή, ὁ, Vaticinio prædictus: μαντευτὴς θάλαμος, Syn.

Μαντευτικὸς, Vaticinatorius, Ad vaticinatorem seu vaticinationem pertinens. Item Vaticinandi peritus.

C. ΔΙΑμαντεύομαι, Vaticinor. Item, Oraculum peto, Oraculum consulo. διεμαντεύοντ' ἐπ' ὄνειρον, in v. lex. ex Plut. Cam. pro Captant augurium ab auibus.

C. ΚΑΤΑμαντεύομαι, Vaticinor. Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα ex Arist. Rhet. pro Coniicere futura.

C. ΠΡΟμαντεύομαι, q. d. Præuaticinor, Ante vaticinor. Sed ex Herodoto affertur προμαντεύσαντα pro simplici ἐμαντεύσατο, Vaticinatus est. SIC Προμαντεία fuerit Præuaticinatio: sed tamen apud Demosthenem exponitur potius Prærogatiua consulendi oraculi, seu Primæ partes in cōsulendo oraculo, Philipp. 3, ἔχει δὲ καὶ τὴν προμαντείαν τοῦ θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς. Quare videndum est annō & verbum προμαντεύομαι analogiam (vt ita dicam) huius significationis sequatur. AT VERO Προμαντοῦς (q. d. Præuaticinator) fuit cognomen Apollinis apud Thurios, quo vsus est Lycophron. Dici autem & μαντῆιον hunc deum, item μαντεῖον, docui paulo antè. Sed in Προμαντοῦς aliud fortasse significat præpositio.

MARAINO, Marcescere facio, Marcidū seu flaccidū reddo, vel languidum. Tabefacio. Isocr. Ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀπάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανεν, id est, Pulchritudinem enim oris vel tempus consumpsit, vel morbus marcidam reddidit, seu flac-

cidam. Ita enim malim quàm, Exoletam reddidit. quia hoc aliquid amplius significare videtur. Apud Aristotelem autem τὸ ἦρας μαραίνει τὸ θερμὸν redditur etiam Are facit. Sed tamen in voce pass. quum dicit in Probl. ὅσοις μὴ ὑδ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ αὐθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπόλλυνται, vertitur μαραινομένου τοῦ θερμοῦ, quum calor marcescit & exolescit. Quæ interpretatio & ibi non perinde mihi placet. Bud. μαραίνω ait sign. etiam, Exedo paulatim. Esse porro μαραίνω deriuatum à μαίρω tradit Eustathius, qui etiã tradit μαραίνεσθαι de floribus dici. Tũc autem aptissimè redditur verbo Marcescere, seu Flaccescere, quum hæc de floribus itidem dicantur.

A Μαραίνομαι, Tabesio, Tabesco, Marcesco, Marcidus seu flaccidus reddor, vel languidus, Elanguesco, seu Elãgueo. Philo De vita M. lib. 3, μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐλχρονίζει, καινούμενον καὶ νεάζον, temporis longitudine non marcescit. Plut. in Fabio, αὐτὸν ἐὰν τοῦ αὐτοῦ μαραίνεσθαι πλὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀνίβου, καθάπερ φλόγα λάμψασαν ὑπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δ ωκμεως. vbi obserua μαραίνεσθαι dixisse τοῦ ἀκμῆς, itidémque τοῦ πυρός. in hoc autem posteriore vsu imitari Homerum, qui φλόγα μαραίνεσθαι dixit. Il. 1, de igne paulatim collabente & sensim extincto, vt interpr. Bud. Vtitur autem & Plut. hoc verbo de igne: apud quem τὸ πῦρ μαραινόμενον redditur etiam Ignis exrabescens. Quinetiam Aristot. ita vsus ante illum fuerat, De cælo lib. 3, πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται. Vbi non satis placet verbum Marcescit, quo etiam redditur ibi μαραίνεται. Affertur ex eodem de vẽto quiescente. A Thucydide autem dicitur corpus οὐ μαραίνεσθαι quod non elanguescit, vel cuius vires non collabuntur, seu concidunt: lib. 2, καὶ τὸ σῶμα, ὅσον τοῦ χρόνου καὶ νόσος ἀκμάζοι, οὐκ ἐμαράνετο, ἀλλ' αἰτίᾳ τοῦ ἀγῶνος τὴν Ἀθηναίων πόλιν. Ibi tamen ἐμαράνετο redditur etiam vno verbo Flaccescebat, sed malim Contabescebat. At μαραίνεσθαι de calore qui corpori humano inest, vide suprà in Μαραίνω.

Μαρασμός, οῦ, ὁ, Tabefactio, Marcor, & q.d. Flacciditas.

ITEM Μάρανσις eadem signif. Aristoteles senium hominis vocat μάρανσιν, id est τοῦ θερμοῦ φθορὰν, caloris tabem: id quod in stirpibus esse αὔανσιν tradit Galenus. Hac Bud. pag. 548, vbi & locum Aristot. vide. At pag. 549, scribit tabem & senium hominis, esse μάρανσιν & μαρασμὸν, vnde dici μαρασμώδη πυρετὸν, qui differt ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ.

Μαρασμός, nomen est morbi apud medicos. Μαρασμὸς (inquit Gorr.) Marcor, Tabes: est immodica totius corporis ariditas & consumptio. Quo fit vt facilè morbus hic innotescat, oculorum ingenti cauitate, veluti in foueis quibusdam reconditorum, & vniuersi corporis squalore, caloris vitalis flore destituti, cutis circa frõtem siccitate & tensione, palpebris instantibus & tanquam somno grauatis, ab impotentia quadam vigilandi: sunt & tempora collapsa atque caua. Breuiter totus homo non aliud est quàm ossa & cutis. In ventre nulla intestina, nulla viscera inesse credas, adeo contracta sunt præcordia & consumpti ventris musculi, vt nihil ex iis præter fibras & cutem supersit. Hæc autem symptomata aut adhuc fieri intelliguntur, aut iam planè facta absolutáque esse. Inde duplex μαρασμὸς differẽtia existit, vnius quidem nondũ perfecti, sed adhuc ad maiorem consumptionem tendentis: alterius verò iam planè consummati. Hic prorsus immedicabilis est, illi remedia quædam possunt adhiberi. Est & gemina rursus differentia: nam quum omnis μαρασμὸς ex siccitate fiat, ea interdum calorem, interdum frigiditatem habet coniunctam. Ex quo fit vt μαρασμὸς alius siccus & calidus sit, alius siccus & frigidus. Qui calidus est, nõ aliud prorsus est quàm febris hectica iam longè progressa ad solidam vsque similarium partium substantiam, appellanturque μαρασμώδης πυρετός. Hic ergo quatenus febris est, caloris est particeps: frigidus verò μαρασμὸς duplex est, vnus qui senium ex morbo dicitur, alter, ipsa mera senectus. &c. G. HINC Μαρασμώδης, Cui inest μαρασμὸς, Coniunctum habens μαρασμόν. Vt μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exest & ad tabem perducit. sicut ὁ σωματικὸς, quæ liquefacit τὸ κατεπίμελον τοῦ σώματος. Bud. ex Gal. Vide & paulo antè in Μαρασμός.

C. Ἀμάραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immarcescibilis, Nunquam marcescens. ‖ Sed peculiariter ἀμάραντος vocatur flos quidam, à Galeno heliochrysi nomine appellatus. Est autem radice fulua, bulbosa, ferulaceo caule, pedali altitudine, foliis ocimo lõgioribus, spica purpurea verius quã flore, inodora. Sic dicitur quia non marcescit, decerptus enim asseruatur, & quum defecere cuncti flores, madefactus aqua reuiuiscit, & collectus furnique tepore siccatus reconditur ad coronarios hyemis vsus: nec nitorem gratiamque coloris amittit. Siluit de eo priuatim Dioscorides: Galenus heliochrysi nomine exprimit. Dicitur etiam à quibusdam hoc nomine ἡ χρυσοκόμη, vt autor est Dioscorides. Sic vocatur & τὸ ἑλίχρυσον, quod alii χρυσάνθεμον appellant, vt idẽ scripto testatus est. Hæc Gorr. ex Plinio, magna ex parte. cuius hæc sunt verba de etymo huius nominis, Summa eius natura in nomine est, appellato quoniam non marcescat. In multis libris Amaranthus mendosè scribitur interiecta aspiratione. qui error & in loco Tibulli quem paulo pòst proferam. HINC Ἀμαράντινος, qui est ex amaranto. vt ἀμαραντίνοις στεφάνοις ex Philostr. in Heroicis, Coronæ quæ sunt ex amaranto. (nam adhiberi solitum amarantum coronis seu corollis cum ex Plinio discimus, tum verò ex Tibullo lib. 3, el. 4, Vt quum contexunt amarantis alba puellæ Lilia) Apud Petrũ tamen epist. 1, cap. 5, κομιεῖσθε τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον, reditur, Reportabitis immarcescibilem illam gloriæ coronam. Sed mihi verisimile non fit vt voluisse Petrum nomine ἀμαραντίνης pro ἀμαράντου. quum ἀμαραντίνης non fiat ex ἀμάραντος quatenus est nomen appellatiuũ, sed quatenus est nomen certi floris proprium: habeãtque κτητικοῦ formam hoc ἀμαραντίνης. Quum autẽ huic lectioni in illo Petri loco nostros omnes veteres codices assentiri viderim, non iam suspicor ἀμάραντον scriptum ab eo fuisse, sed αἱμαραντινὸν στέφανον pro vera lectione agnoscens, reddendum puto, Reportabitis coronam gloriæ amarantinam, seu quæ est ex amaranto. Perinde acsi diceret. Quæ est ex vero, seu ex pretioso amaranto, aut, Quæ gloriæ corona magis etiam est immarcescibilis quàm ea quæ est ex amaranto. Fateor tamen quod ad sensum, parum vel potius nihil interesse.

C. ΑΠΟμαραίνω, Tabefacio, &c. vt in μαραίνω dictum fuit. Sed præpositio vehementiam addere videri possit. Apud Alexan. Aphr. redditur Flaccidum reddo seu languidum. ‖ Item, pro Extinguo, Perimo, apud Polybium, teste Budæo.

Ἀπομαραίνομαι (itidem vt μαραίνομαι) Tabefio, &c. Plut. in Numa, ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Item, τὴν ἀδείαν ἀπεμαραίνετο. Plato De rep. 1, ὅσον αἱ χεῖρες τοῦ σώματος ἡδοναὶ ἀπομαραίνουσιν, elanguescunt. Exponitur præterea ἀπομαραίνομαι à Budæo, Deficio, Collabor, Conicdo. Aristot. in Probl. sect. 11, διὸ ὁ φόβος σωματικὸς, ὅτι ἀεὶ δέχεται μνεῖαν καὶ ἀπὸ ἔτους αὐξάνει ὁ ὅτι τοῦ σώματος ὄντος τὴν ποιεῖν. Ab eodem Meteorol. 1 dici ἀπομαραίνεσθαι comet am exolescentem Budæus testatur.

Ἀπομαραίνομαι, Extinguor, Perimor, Aboleor. Xen. Symp. de amore turpi loquens, τὴν μὲν τῆς ὥρας αὐτὸς ἴσχυ δήπου τοῦ ἀκμαζεῖ· ἀπολείπεται δὲ πόπου, αἰάλκη γὰρ πολὺ φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι. Bud.

C. 2. Συναπομαραίνω, Vnà marcescere facio, Vnà vel simul contabefacio.

C. ΚΑΤΑμαραίνω, idem quod præcedens ἀπομαραίνω. Et Καταμαραίνομαι idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in Pol. præc. διὸ πολλοὶ τοῦ ἀνθοῦσαν τοῦ βῆμα κατεμαράνθησαν.

ΜΑΡΓΟΣ, ου, ὁ, Insanus, Amens, vel Vesanus, Vecors, Stolidus. Hom. Od. π, v. 422, Μάργε, πίν &c. id est μανόμενε, Eust. Et Od. ψ, fœm. μάργη. v. 11, Μαῖα φίλη, μάργλω σε θεοὶ θέσαν. vbi significare idem quod ἄφρονα, ostendunt hæc quæ proximè sequuntur, — οὔτε θεὼ κατα Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ὀπφρονα τὸν μάλ' ἐόντα. Plat. in Alcib. 2, δηλὰ μάργον τι μοι δοκεῖ εἶναι γ ὡς δηλῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει τις αὐτὸ ἀχόμενος μὴ κακὰ, δεικνῶν ἢ ἀγαθά. vbi exponitur Stolidum in v. l. at B. scribit positum videri pro Difficili & moroso. quam interpr. valde miror, nec probare queo. ‖ Μάργος, Proteruus, Petulãs, vel Improbè libidinosus, vt Bud. exponit, pag. 1075, citans Plat. & Aristot. Sed aptius iis quæ affert exemplis fuerit istud ex Theognide, Ἐχθαίρω ἢ γυναῖκα τοῦ εἴδρομον, αἰδρά τε μάργον, Ὅς τοι ἀλλοτρίῳ βούλετ' ἀρουραν ἀροῦν.

Μάργος etiam inuenitur cum accentu in post. alicubi. vnde apud Hesych. μαργῖς. sed tamen & μάργος apud eundem. Meminit autem vtriusque scripturæ & Eustathius pag 617. vbi & duo etyma affert.

Ex μάργος COMP. Γαστρίμαργος & Λαίμαργος vide in Γαστὴρ & in Λαιμὸς, itidemque cætera vide in suis singula substantiuis. AT VERO Ὑπόμαργος ET Ὑπομάργος hic ponenda sunt. Est autem Ὑπόμαργος, Insanus supraquam dici potest, Vehementer insanus. Suidas autem habet comparatiuum ὑπομαργότερος, quod exponit ὑπομαινόμενος. de quo Suidæ loco mox dicam. Alterum comp. quod est Ὑπόμαργος, sonat q.d. Subinsanus, Substolidus, vel Subuecors. A quo est comparatiuus ὑπομαργότερος apud Herodotum in Thalia, Μαιανδρίῳ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τοῦ ἀδελφεοῦ ὑπομαργότερος, ubi redditur Vecordiusculus. (Crediderim autem & de aliquantum proteruo seu petulante intelligi posse, quum sequatur, ὅστε ὅ, τι δὴ ἐξαμαρτῶν, ἀν ὀργὴν ἐνέδειπνο) Non abs re autẽ fortasse suspicetur aliquis apud Suidam legi perperam ὑπομαργότερος pro hoc ὑπομαργότερος, itidémque ὑπομαινόμενος pro ὑπομαινόμενος, siue Suidæ siue exemplarium eius errore. Nam ὑπὸ comparatiuo diminutionẽ signif. additum videre me non memini.

Μαργοσύνη, Insania, Vesania, Vecordia. ‖ Item Petulantia, Procacitas libidinosa. Greg. in carm. Οὐδὲ μεταστρέφεται Σοδόμων ὅτι πέφραν ἐρήμου, Ἢν δὲ μαργοσύνῃ ξείνῳ πυεὶ δ' κω ἥντων.

Μαργότης, idem quod μαργοσύνη, Insania. vt Soph. apud Plut. — σὺν τι μαργότης φρενῶν.

Μαργῖν, Insania. vel Proteruia, seu Improbitas proterua. Hesych. habet plur. μαργῖαι quod exponit ὕβρεις. AT VERO Μαργὴς apud Suidam idem quod μάργος. SED ET Μαργνεὶς, ενῖος, ὁ, dicitur eadem signif. nam Hesych. μαργνέντων exponit λυσσώντων.

Μαργαίνω, ET Μαργάω, ῶ, Insanio. Verbo μαργαίνω vtitur Homerus Il. 6, Μαργαίνειν αἰέν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic etiam μαργῶσαι χέρα Hesych. & Suidas exponũt μαινομένην. Sumpsit autem vteruque hæc verba ex Euripide, scribente in Hecuba, — θεὸς θεῶν σε λίσσομαι, Μέθες μ' ἐφεῖναι τῆδε μαργῶσαν χέρα. At in v. l. habetur Μαργόω, afferturque perperam pro exemplo ex eodem poeta, ἵππον μαργῶσαι φρένας.

¶ Μαργίτης proprium nomen cuiusdam valde stolidi seu fatui, vel potius cognomen, et impositum ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, inquit Eustath. (quanquã à nomine ipso μάργος deducere non dubitarim) Eius autem stoliditas in prouerbium abiit cuius exẽplum refert Eustathius pag. 1669. At quæ Suidas ei tribuit, ab Eustathio de Melitide (cuius itidem celebris stoliditas fuit) commemorantur. Sed μαργίτης appellatus etiam fuit quilibet stolidus, seu fatuus. (quod apparet ex Hesychio & Suida) A Luciano pro Fatuus seu Leuiculus poni testatur Bud. Qui interpretatur etiam Imbellis, Iners, in hoc Plutarchi loco, πᾶδα καὶ μαργίτιν ἀποκαλῶν αὐτόν. ‖ Μαργίτης, VEL Μαρχίτης (vt & apud Aristot. legitur) est etiam nomen poematii de Margiteillo scripti, quod quidam Homero adscribunt, refragantibus aliis.

ΜΑΡΤΥΡ, υρος, ὁ καὶ ἡ, Testis. Xen. Præd. 4, θεοὶ δὲ ἡμῖν μάρτυρες ἔστωσαν. Plato Polit. τί δεῖται μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ ὁ Θέασυμαχος ὡμολογεῖ. Æschin. contra Ctesiph. ἴστε πόντες αὐτὴ (καὶ οὐδὲν ἑτέρων δεῖσθαι μαρτύρων) τὴν πτωχεχόπας. Demosth. μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Idem in Mid. μάρτυρες εἰσὶν ἔντιμοι πόντες καὶ σωφρονοῦντες πάντες ἀστρεπτῆς καθ' ἡμῶν. Sicut verò Latini dicunt Citare testem, Adducere testem, ita Græci καλεῖν & ἐπάγεσθαι. Demosth. Pro cor. ὅπ' τοῦτ' δῆθεν λέγω, καλεῖ μοι τοῦτον τοὺς μάρτυρας. quæ verba habentur & in orat. contra Midiam. Isocr. in Helen. encom. οὐ γὰρ δὴ μάρτυρας τοῦ πρότερον οὐδὲ κελεύω ἱκανῶ πρὸς ἐξ ἡμῶν ἐπαγαγεῖν. Sic idem in orat. τοῦς Τιμόθεον dicit μάρτυρας θεασόμενοι, testes producere. Et Plato lib. 8 De leg. μάρτυρα φύσιν παρέχομαι. testẽ profero naturã. Et ex Xen. μάρτυρες παρίστασθαι), testes producuntur. Item παρίστασθαι μάρτυρας & ὀπὴ θεῖναι μάρτυρας, & πιεῖσθαι μάρτυρας dicitur, vt apud Latinos Adhibere testes, & Constituere testes. Hesiod. Erg. Καὶ τὸ κασιγνήτῳ γελάσας ὅτι μάρτυρα θῆται. Plut. De def. orac. ἀπολογισμὸν δὲ, μάρτυρα καὶ σωσίδικον ὁμοῦ Πλάτωνα παρεστάμενος, Platonem testem simul & patronũ adhibẽs. Thuc. lib. 4, p. 150, μάρτυρας μὲ ποιοῦς ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιησόμεθα ὡς ἐπ' ἀγαθῷ ἥκων οὐ πίστω. De mosth. Epitaph. μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, δεξαλήψομαι τοὺς ἡμῖν καθ' ἡμᾶς. Rursũ Thuc. l. 4, μάρτυρας τοὺς Ἀθηναίους ἐποιεῖτο. Itẽ αἱρεῖσθαι μάρτυρας, quod Cic. dicit Excitare testes. Plato, lib. 11, De leg. ἐὰν δέ τις πνὰ δικάζοντα αἱρεῖσθαι μάρτυρα, siquis quenquam iudicum excitet ad dicendum testimonium. Item χρῆσθαι μάρτυρί τινι, vt apud Cic. Teste vti. Aristot. Polit. 7, μάρτυρι τῷ θεῷ χρώμενοι. Idem Rhet. 1, Ἀθηναῖοι Ὁμήρῳ μάρτυρι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος. Item μὴ παρόντων μαρτύρων apud Aristoph. Nemine præsente qui testimonium ferre possit: quod Latini dicũt Remotis arbitris. Cõtrà ὀπὴ μαρτύρων & δεῖσθαι μαρτύρων Adhibitis testibus, Præsentibus qui testari possint. Plut. De fortit. Alex. lib. 2, τοῦ εἰς ἀποίησις τοῦ Ἀλεξάνδρου δεῖσθαι θεῶν μαρτύρων. postquã videlicet adscripserat hæc Darii verba, εἰ δὲ οὐχεται πὰ ἐμὰ, Ζεῦ πατρῷε Περσῶν καὶ βασίλειοι θεοὶ, μηδεὶς εἰς τὸν Κύρου θρόνον ἄλλος ἢ Ἀλέξανδρος καθίσιε. Xen. Hell. 6, οὐκ ἐπ' ὀλίγον μοι δοκοῦσι μαρτύρων νῦν αὐτοῦ πα θεῖν ἐφ' ἡμῶν, ἀλλ' εἰσόντα μὴ ἔσοντα θεοί, non paucos esse arbitror qui testari queant quanta nunc in eos à nobis conferantur beneficia. ‖ Apud Christianos autẽ μάρτυρες peculiariter dicuntur qui nõ oris modò confessione sed etiam suo sanguine Christi doctrinã sanciuerunt. quo vocabulo Latini theologi pariter vtuntur.

C. Συμμάρτυρ, Qui simul testimonium dicit. Apud Plat. autem ep. 2, συμμάρτυρα λαβεῖν, exponitur testem sumere, vt idem fit quod Hesiod. dicit ὀπὴ μάρτυρα θέσθαι.

C. Ψευδεμάρτυρ, Falsus testis. Poll. ex Crit. Et Aristot. Pol. 2, αἱ δίκαι τοῦ ψευδεμαρτύρων. ET Ψευδομάρτυς, pro eodem. Poll. BICOMP. Καταψευδομάρτυρ, Qui falsum testimoniũ cõtra aliquẽ dicit, Qui falso testimonio oppugnat. Plato in Gorg. ἀλλὰ καταψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ὅπ χρεῖς ὀκνοῦσιν με τοῦ ἀγῆθοῦς.

Μάρτυρος, ου, ὁ, Testis: idem quod μάρτυρ. vnde & deriuari putatur, licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. ξ, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοῦ ὀλυμπον ἔχουσι. Il. χ, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὶ ὅπ δεῦμθα πὶ ὀρκοι Μάρτυροι ἔσοντα καὶ ὅπισκοποι ἀρμονιάων. Il. α, — τοῦ δ' αὐτοῦ μάρτυροι ἔσον. INDE Μάρτυς factum esse volunt, per syncopen. Herodianus verò Μάρτις communis esse linguæ tradit, at Μάρτυρ Æolicũ, vnde Μάρτυρος. Ab hoc autẽ Μάρτις nulli casus vsitati sũt præter nominatiuũ & accus. singularem & dat. plur. Syn. μάρτις θεὸς, Deus testis est. hoc est, μάρτυρα θεὸν ποιοῦμαι, vt idem alibi loquitur. Nonn. μάρτις ἐπόρκιος. pro quo Latinis dicitur Testis locuples. Luc. μάρτις ὁ οἴκοθεν. Plato Epist. πόντων δὲ ἢ τοῦ μάρτις. Sic Aristoph. ἐγὼ σοι τοῦ μάρτις, sum tibi huius rei testis. Plut. Phoc. μάρτυα ὅπ καὶ λούμβρος ἅμα καὶ βοηθόν. Plato Epist. 7, πολλοῖς μάρτισι μαχεῖται, τὰ ἐναντία λέγοντι. Demost. Pro cor. λογισαῖς ἅμα ἢ μάρτισι τοῖς ἀκούσιν ἡμῖν χρωμένος. VNDE Αὐτόμαρτις, Qui ipse sibi testis est, Qui ipse sibi testimonium perhibet. ὁ ἑαυτοῦ μαρτυρῶν, inquit Hesych.

C. Ἀμάρτυρος, Testibus carens, Nullo testimonio probatus, seu Nullo teste probatus. qua sign. vsurpatur à Luca in Act. Apost. c. 14, οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκε, de deo loquẽs. Sic vsus est Demosth. item Thuc. lib. 2, μετὰ μεγάλων δὲ σημείων, καὶ οὐ δίκαι ἀμάρτυρόν γε πω δ' ὠάμεν τοῦ θαρσοῦντος, nõ testatã. Plut. De solert. anim. ὅτε ἀμάρτυρος Ἰησῶν ἐπαγόμενος ἢ Λιβύων δυνάστης, ἃ δὲ πάντα χρὸ μάρτυρας ἔχῃ τοῖς ἐρχομένοις πῶ θαλάσσαν. vbi opponũtur ἀμάρτυρα & μάρτυρας ἔχοντα, quorum testes sunt & quorũ nulli sunt. Et ἀμάρτυρον ποίημα, ὁ μηδεὶς ὁρᾷ, op⁹ peractũ nemine præsente, qui testis eius esse queat: seu Opus remotis arbitris factũ. v. l. Et ἀμάρτυρος κτῆσις, quæ sine teste possidetur: vel In qua occupanda nõ opus est testibus, sed confesso ei cedit. v. l. Item ἀμάρτυρος ἀγών, Causa quæ testibus nõ indiget, vel Quæ dicitur nullis citatis testibus. At ἀμάρτυρος λόγος ex Isocr. affertur pro Oratio scripta: vt quũ codex recitatur loco testis. v. l.

C. Ἐπιμάρτυρος, Qui testis est super aliqua re, Qui testis adhibetur. vel idem quod μάρτυρος, vt ὑπηβυκόλος idē quod βυκόλος, teste Eust. Il. η, Ὧδε δὲ μυθεόμαι, Ζεὺς σ' ἄμμι ὑπημάρτυρος ἔσω. Od. α, Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ σ' ὑπημάρτυροι ἔσων. Alibi dicit, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί.

Μαρτυρία, ας, ἡ, Testimonium, Idipsum quod à teste dicitur. Plut. De fraterna charit. μαρτυρίας παρὰ γραμματέων ὑπεσφραγισμένος, testimonium per tabulas datum obsignās. Et παρέχειν ac ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, producere testimonium. Isocr. Archid. πῶς οὖν μαρτυρίαν μείζω καὶ σαφεστέραν παρέχοι τις πιστῶν; Demosth. ἐμβαλλόντων μαρτυρίαν ψευδῆ, καὶ ὑπογράφοντα μαρτυρίας αὐτῶν τοιαῦτα, ὡς ἐν ἀν ὑμᾶς ἀγνοήσειν οἴομαι, profert falsum testimonium, testesque laudat quorum testimonio vsurus est. vt B. interpr. dicens ὑπογράφεσθαι ibi significare scripto edere. Aliud ex eodem Dem. exempl. habes apud eundem pag. 296. Et μαρτυρίαν γράφειν, testimonium denunciare: idem B. ex Æsch. 12. Aliquando significat potius ipsam testimonii dictionē, vt & testimonium apud Latinos: & propriè ὅταν τις αὐτὸς ἰδὼν μαρτυρῇ, vt Poll. tradit. nam ab ἐκμαρτυρία distinguitur. Aristoph. Vesp. εἰ πλὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει, Ἐπίδεμον ἐνοίκον, νυνὶ αὖ λέγε πλείονα. Omisso isto testimonio, Omittens dicere testimonium. Plutarch. Apophth. τοῖς φίλοις πολὺ μαρτυρίας ψευδοῖς δεῖν ἀδικεῖν. Hesiod. Erg. Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ὑπόρκον ὀμόσσας ψεύσεται, in dicendo testimonio. Apud Homerum autem accipitur pro dictione testimonii contra aliquem, sicut & ab Eustathio exponitur καταμαρτυρία & κατηγορία: Odyss. α, πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα Δίκῃ ἐν ἀμφιστίῃ, Διὸς ἐν μαρτυρίῃσι. Accipitur etiam pro elogio, sicut & testimonium apud Latinos. Synes. ἐπεὶ δὲ τοῦ μὲν ἐν ὑποθήκαις ἐν ἐγκώμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν καταπέμψεται, de eo elogium memoriæ mando, testimoniumque literis perhibeo & prodo. Bud. ‖ Μαρτυρία pro Significatio, vide in Μαρτυρέω. ‖ Μαρτυρῶν ἀπέχεσθαι ex Aristoph. affertur pro Abstinere à vocationibus in iudicium. ITEM Μαρτύριον, ου, τὸ, itidem Testimonium, seu Quod testimonii loco affertur. interdum pro ipso teste. Plutarch. in Quæst. Græcan. explicans quæ φυζ μηλα φυσὶ dicantur, ὅταν αἰσθόμενοι μεγέθος λάβῃ καὶ δέῃ φύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τοῦ ὑπηχοῦντος, φυζίμηλα καλεῖται, τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος, id quod Æschyli testimonio cōprobatur. Frequenter accipitur pro argumento & indicio quo aliquid velati testimonio confirmatur. Thuc. lib. 3, ἅμα γὰρ μαρτύριον ἔχειν. vbi schol. exp. τεκμήριον. Aristot. Eth. 2, c. 2. δεῖ γὰρ ὑπὸ τοῦ φανεροῦ τὴν φανερότητα μαρτυρίοις χρῆσθαι. Plut. Symp. 8, ὅτι δὲ ὀξὺ τοῦ βρυμοῦ τὸ ἔνια διήνεγκε, μαρτυρίοις ἔχειν τὸ τῆς κυάμου καὶ τὴν κεφαλὴν τὸ τῆς λύπης. ‖ Μαρτύριον pro loco vbi sunt martyris alicuius reliquiæ, affertur ex Can. 6 Concilii Chalced. ADIECT. autem Μαρτυρικός, ου, ὸν, Qui martyrum est. Gregorius in Maccab. encom. ἵν' ἔχῃτε τύπον ὥστε ἀθλήσεως οὕτω καὶ λόγον μαρτυρικῶν, orationis martyrum.

C. Διαμαρτυρία, ας, ἡ, Contestatio. Bud. scribit διαμαρτυρίαν apud Demosth. esse genus exceptionis, hoc est τοῦ χαφῆς: nimirum instantiam litis summotricem petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ à propinquis. Exemplum ex Demosthene habes apud eundē p. 105. vbi prolixè explicat quid sit διαμαρτυρεῖν.

C. Ἐκμαρτυρία, ας, ἡ, Testimonium absentis, ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία, vt Hesychius exp. quemadmodum & Harpocr. ἐκμαρτυρίαν & μαρτυρίαν eo differre scribit quòd ἐκμαρτυρία fit τοῦ ἀπόντος, at μαρτυρία, τοῦ παρόντος. Sed & Ammon. ἐκμαρτυρίαν esse dicit τοῦ ἀποδημοῦντος, μαρτυρίαν verò τοῦ ὑπεδημοῦντος, citās ex Dinarcho, τὴν νομοθετήσαντα δεῖναι τοῦ ἀποδημοῦντος ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι, testimonia proferre eorum etiam qui peregrè sunt. Ex eodem, αἰαγωνίσεται δὲ τοῦ μὴ ὑπεδημοῦντος τὰς μαρτυρίας, τοῦ δὲ ἀποδημοῦντος ἐκμαρτυρίας. Poll. autem ἐκμαρτυρίαν esse dicit ὅταν τις τοῦ τὸ ἰδόντος ἀκούσας λέγῃ. Demosth. κατ' Στεφάνου, pag. 142, τοῦ δὲ ἀδυνάτου καὶ. B. ex Pand. ὑποθέσεων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένων ἐν τῷ γραμματείῳ. Isæus 37, καὶ τὸ Πυθέου ἐκμαρτυρίαν ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ παρέχον οὗτοι, τὸν Πυθέου ὑπὸ αὐτοῦ, οὐδὲ ὁμολογεῖ μαρτυρῆσαι, id est, testationem τοῦ ἀδυνατοῦντος ἢ τοῦ ἀποδημοῦντος λόγου. Bud. AT Ἐκμαρτύρια, τὰ, Testificationes.

C. Ἐπιμαρτυρία, Attestatio. Thuc. lib. 2, ἐς ὑπομαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τοῦ ἐγχωρίων. Ἀρχίδαμος ὁ Ζαπλοῦς καὶ οὗτοι, λέγων ὧδε, testatus est deos & heroes indigenas. Alibi dicit μάρτυρας & ἐπιμάρτυρας.

C. Παραμαρτυρία, ας, ἡ, Præscriptio, Exceptio. idem quod τοῦ χραφῆ, vt tradit Poll. videlicet ὅταν τις μὴ εἰσαχθῇ μόνον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην.

C. Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, Falsum testimonium, seu Testimonium rei falsæ datum, ψευδὴς μαρτυρία, vt Plut. loquitur, Ἰσαῖος, ὑπόσκηψαν αὐτῶν τὴν μνῆμ, ἡ γὰρ λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τοῦ ψευδομαρτυρεῖν δίκη εἰσῆει. for. itione hæreditatis circunducta falsi iudicium constitutum est. Qui verò ψευδομαρτυρῶν damnari solerent, vide tum infrà in Διαμαρτυρία, tum apud B. p. 105. Aristot. Rhet. οὐχ ἁλίσκεται ψευδομαρτυρίων. Idem Polit. 2, ψευδομαρτυριῶν κρίσις, actiones in falsa testimonia institutæ. Et ψευδομαρτυρῶν ἀγωνίζεσθαι, causam falsi testimonii dicere. ITEM Ψευδομαρτυρικός, ὴ, ὸν, pro eodem. Poll. ex Cratino. Et τὸ ψευδομαρτύρειν, ὴ, ὸν, ὅστε ψεύδειν apud eundem, quod fiebat ἐν δίκῃ τοῦ ψευδῆ μαρτυρῶντα. ET VERB. Ψευδομαρτυρέω, ῶ, Fallum testificor, vt ψευδομαρτυρεῖν infrà. Andoc. ἐδήλωσαν πολλοὺς ψευδομαρτυρήσαντας, falsi testimonii convicti sunt, Deprehensi sunt falsum testimonium dixisse.

C. Λειπμαρτυρία, κ.τ.λ. Desertio testimonii dicendi: item Actio in desertores testimonii. Poll. τοῦ δικῶν, libro 8, λειπμαρτυρία δὲ κατὰ τοῦ μὴ ἐξῆς μαρτυρήσαντος, ἐν δὲ τῷ καταῦθις μαρτυρίας ἐκλιπόντι.

Μαρτύρομαι, Testor, Attestor, Testificor, Testatum facio. Denuntio, Paul. ad Galat. 5, μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ τοῦ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι. Item Testor, hoc est, Testem cito, In testimonium voco, vel Testem inuoco. Plato libro 2, De rep. εἰ δὲ τοῦ θεῶν ὑπὸ αἰθωνῶν τοῦ χρῆσις τὸν ὄνειρον μαρτυρῆ, quòd dii precibus hominum & muneribus flectantur, Homerum testem citant. Dinar. 88. μαρτύρομαι τὰς σμικρὰς θεάς. Synes. ταῦτα θεοὺς, ταῦτα αἰθῶνας μαρτύρομαι. Luc. De calumn. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον πολλοὺς. id est μαρτυρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀθῶν καὶ βωμοῦ, vt Plut. loquitur. Idem in Alcibiade, χαλεπὸν φέρουσι καὶ μαρτυρόμενοι θεοὺς καὶ αὐτοὺς. Aristophan. Pluto, Οὓς ἀπεῖς, ταύτῃ ἐγὼ μαρτύρομαι, horū te testem voco. Verba sunt sycophantæ: quibus subiicit Carion. Ἀμὴ ἐγκαταφύγοι ὁ νῆς μαρτύρεα. Ita Bud. sed in vulg. edit. legitur πόδες, non πόδα. Nonnunquam μαρτύρομαι absolutè dicitur pro μαρτυρόμαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, testes inuoco deos hominésque Quiritor. Thucyd. lib. 6, pag. 223, δεόμεθα δὲ καὶ μαρτυρόμεθα ἅμα, εἰ μὴ πείσουσι, ὅτι ὑπὸ τοῦ ὁμοῦ ἐπὶ ξένῃ τῇ ἡμετέρᾳ ἀδικοῦμεν καὶ πολεμοῦμεν, ὡς ἀδικούμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν. Luc. Tim. πῶς ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡρακλεῖς, οἰοῦ, ὡς ἀναλοῦμαι τραῦμα τῆς εἰς ἄρειον πόρον. verba eius qui pulsabatur ligone.

C. ΑΝΤΙμαρτύρομαι, Contrarium testor, Testimoniū contrariū fero. Exponitur etiam, Palam attestor contrariū.

C. ΑΠΟμαρτύρομαι, Attestor, Testor. Plato in sophista. Παρμενίδης δὲ ὁμόσας τοῦ μὴ ὄντος ἐστὶν ἀρχαῖός γε καὶ δεῖ πέλας τὸ τοῦ ἀπεμαρτύρατο.

C. ΔΙΑμαρτύρομαι, Testaro reclamo, Testibus interpositis reclamo, Deos hominésque implorando cōtestor, Quiritor. B. p. 104, & 105, ex Demosth. Sic apud eundem pro corona, ἀξιῶ ἐμοὶ δέομαι τοῦ δικαίου καὶ βοῶντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. In eadem orat. τοῦ ἐλεγχόντος καὶ διεμαρτυρόμην καὶ παρὼ μὲν ἀεὶ καὶ ὅπου πεύσθεσθε. Sic Philipp. 2. τοῦ ἐλεγχόντος καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ ἐῶν τοῦ τοῦ Πύλας. Item Contestor. Demosthen. ἔδει δέομαι τοῦ ἐρεσθαι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲν ὅπ τοῦ τοῦ τοῦ

beo. Aristot. De mundo, συμπμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας. vbi exp. Huius autem rei elogium est mortalium cõsensus. A

C. Κατα μαρτυρέω, Testimonium dico contra, Testimoniũ dico in. Demosth. ὃς αὐτὸς ἑαυτῷ καταμεμαρτύρηκε. Et καταμαρτυρῶ σου ex Plut. Rom. & Theseo, Testimonio meo te premo. Item καταμαρτυρῶ σου ὧν ὁρῶ ἐκείνου, in v. l. Pro illo aduersus te testimonium dico. Et καταμαρτυρῶμαι, Testimõiis cõuincor, Testimonium in me dicitur. Æsch. cõtra Timarch. καταμεμαρτυρημένα ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν βίου καὶ τῆς ἀληθείας.

C. ΠΡΟΣμαρτυρέω, Attestor: seu Meo testimonio cõfirmo, Adstipulor. Plut. προσμαρτυρῶ δὲ ῥηθέντι.

C. ΣΥΜμαρτυρεω, Vnà testor, Simul testificor, Testimonio meo comprobo. Xen. Hell. 3. p. 289. συμμαρτύρησι ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ δημηγέσας λεχμίδας χρόνος ἐῶν. Et συμμαρτυρεῖ τοῦτῳ ex Plut. Rom. Huic testimonio est. Item voce pass. ex Plat. De leg. συμμαρτυρῶμαί σοι, Tibi contestor.

C. Ψευδομαρτυρέω, Falsum testimonium dico. Falsum testimonium fero, Falsum testor. quod diuisim ψευδῆ μαρτυρεῖν dicitur. Affertur ex Xen. & à Poll. ex Critia. C

c.2. Καταψευδομαρτυρέω, Falsum testimonium dico in, Falso testimonio oppugno & opprimo. Xen. in Apolog. Socr. ἐξ ὧν διδάσκω τοὺς τοιαῦτα μαρτυρεῖν οἷς χρὴ ὑπερκεῖσθαι καταψευδομαρτυρῶν ἐμοῦ, in me falsum dicere testimoniũ. Et Καταψευδομαρτυρῶμαι, Falso testimonio oppugnor, Falsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid. p. 233. ἀλλ' ὅπου δ' ἔχθραν καταψευδόντα μου, καταψευδομαρτυρόμενα τοιαῦτα. Idem alibi, καταψευδομαρτυρηθεὶς καὶ παθὼν ὑπὸ Φορμίωνος δεινά.

M A Σ Σ Ω M A I, SIVE Μασσάομαι, ῶμαι, Mando, Manduco. Eupolis apud Athen. D

lib. 2, Διδόναι μασᾶσθαι Ναξίας μυγδάλας. Hegesippi Epicurus apud eundem Ath. lib. 7, Τὸ δὲ μασᾶσθ' κείνου οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἔν. Sotades apud eundem lib. 9, Τοῦτον μασᾶσθε, τῷ δεξιοκαπηδεῖ δέ μοι. Idem Athen. lib. 6, Ἐλύκτρος τὸν κιθαρῳδὸν φακλῶ ῥοφοῦντος καὶ λίθους μασᾶσθαι ᾤου, quum inter sorbendum lentem, lapidem manducasset. Theophr. Hist. pl. l. 4, cap. 9, de papyro πλεῖστον βοσκήσασθαι τῷ ἐφεῖῳ ἀπ' αὐτοῦ τοῖς νεκροῖς· τὰ ἅπαντα δὲ οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάντες καὶ ὠμὸν καὶ ἑφθὸν καὶ ὀπτὸν καὶ τὸν ἀλῶν χυλὸν καταπίεσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι. Vnde Plin. lib. 13 c. 11, Mandunt quoque crudũ de octumque succum tantùm deuorantes. Vbi apparet quid propriè sit μασᾶσθαι, nempe mandendo succum exprimere, vt Lue. loquitur. In quibuscam tamen præcedentium locorum pro Comedere quoque aut Vorare capitur, vt & vox Latina tã apud prosaicos quam poetas. Duplici autẽ scriptũ reperitur apud Aristoph. Dioscor. & Athen. Vt apud Aristoph. in Pluto, Λαβὼν πανάρτον καὶ κρέας μασώμενος, capiens panem aliquem & carnem manducans. Dioscor. lib. 4, cap. 25, de tertia anchusæ specie & de eius semine, ὃ ἐὰν τις μασησάμενος ὄφεσι πιόῃ εἰς τὸ στόμα τῶν ἑρπετῶν, ἀποκτενεῖ. vnde Plin. l. 22, c. 21, Tradunt quecommanducata ea si inspuatur, mori serpentem. Athen. l. 12. de quodam Sagari ὑπὸ βυσσῶν τινὸς μάχης γίνεσθαι ἐκ τῶν ἁπτῆν σουλάδας, ἵνα μὴ μασώμενος πεινήσῃ, ne mandendo lassaretur. F

Μάσημα, SIVE Μάσσημα, ατος, τὸ, Idipsum quod mãsum seu cõmanducatum est, Idipsum quod mãdatur. Exẽplũ ex Theophr. habes in μασσάομαι. Antiphanes apud Athen. lib. 1 Μακαρίου βίου, ᾧ δεῖ μ' ἀεὶ καμόν πόροι Εἰς σκεῦος ὡς μάσημα τοῖς ἐνάντοις ἔχω, vt habeam quod max llis mandam, Vt habeant mandibulæ meæ quod molant. G

Μάσησις, SIVE Μασσησις, εως, ἡ Cõmanducatus. nam id ex Plinio affertur pro ipsa mandendi seu commanducandi actione μασησις citatur ex Basilio.

Μασητὴρ, SEV Μασητήρ, ῆρος, ὁ, Qui mandit. Qui commanducat. vt μασητῆρες μῦς apud medicos, Musculi qui maxillas mouent inter mandendum. Gorr. interpr. Musculos manforios. Plura apud eum vide de capitibus & latebribus eorum, & quomodo à temporalibus differant. H

C. Παρασασήτης, ου, ὁ, q. d. Qui ad latus alicuius mãdit, Qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, vt tradit Athen. lib. 6, ex Alexide citans, Μοσχίων ὁ παρασασήτης.

C. ΑΝΑμασάομαι, Iterum mando, Remando, Rumino. Aristoph. Vesp. Μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι, vi tandem rem intellexerunt, ruminantes seu remadente Paulo antè dicit, Πῶς οὖν δύναμαι γνῶναι καλῶς δυνήσομαι, Ὥς περ πρότερον τὰ πρᾶγματ' ἐπιμασώμενος; Sic Varro, Non modò absens quicquam de te æquius cogitabit, sed etiam ruminabitur humanitatem tuam.

C. ΔΙΑμασάομαι, SIVE Διαμασᾶσθαι, Cõmanduco, Mãdo. Aristot. Hist. an. l. 9, c. 6, de vrsis è specu exeuntibus, τὰ ξύλα διαμασῶνται, ἅς περ ὁδεύοντες. pro quibus Plin. lib. 8, c. 36. Circa sureculos sentium prædamantes ora. Aliud exemplum habes in sequenti διαμασημα.

Διαμάσημα, ατος, τὸ, Mansum, i. Quod mansum seu commanducatum est. Diosc. διαμασώμενοι γοῦν αὐτὸ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι χολίζουσι, ἐκπίοντες τὸ διαμάσημα: de papyro, de quo idem ex Theophr. habes in μασάομαι. B

Διαμασησις, εως, ἡ, Ipsa actio commanducandi, vt μασησις.

C. ΕΠΙμασᾶσθαι, Insuper mando. Mando post. Et Επιμασῶνδις in v. l. Insuper mansus, Post manducatus.

¶ Μασαξ, Mandibula, vel Os. Eust. tradit exponi χεῖλος & στόμα. Od. ο, Λίπτλης δὲ σιγῇ εἶος σμιγεῖσαι ἐπεστ' Ἠλεκτρυόνος, ἀλλ' Ὀδυσεὺς ὅπ' μάσακα χερσὶ πιέζε Νεκτάρεος κρατερῆσι. quẽ locũ Tryphiodorus paraphrasticè ita extulit, itidẽ de Antiloc. Μυῶδες ἀμείβαλον αἰεὶ βάλλεν γήρας αἰόλῃς. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαυσε, χερὶ ἀμφοτέρῃς παλάμῃσι Ἀμφιπεσὼν ὅπ' ἔπειτα, ἐπιγρόμφος στόμα λύσας. Μύσακα δ' ἀρρήκτοισιν ἀλυκτοπόδεσι μεμαρτώς, Εἶχε ὑπὸ κρατερῶς. (vbi καταπαυσε & ἐπιγρόμφος ἐρεπτεύειν ducendum conjecto) Od. ψ, ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ὅπ' μάσακα χερσὶν, Ὀκτὰ ἐπιπόμφαι. ‖ Μάσαξ quibusdã dicuntur etiã αἱ ὑπὸ τὸ ἄνω χείλος τρίχες: πάππας autẽ, ἀκανθα: pro quo κεκόπηται DICITVR Μύσαξ, vt tradit Eust. (vnde Gall sumpserunt vocem quã plur. vsurpant Les moustaches) de quo vocabulo ita Poll. αἱ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τρίχες μύσαξ, ὑποπώγιον, τρίχες τὴν ἐλάσσονα τοῦ καρποῦ χείλους, πάππος. Theocr. Χ. Ἀνὴρ μύσαξ πολὺς ὁ δ' ἀνάβαλε τὴν κυνέαν. Plut. De sera num. vindicta, dicẽs quasdã leges ridiculas videri, ὅν, ἐν Λακεδαίμονι κωμῳδοῦσι τὴν ἐφεστῶσαν τοῖς ἐφήβοις τὴν ἀκμὴν εἰς τὴν ἡλικίαν, μὴ τρέφειν μύσακα, καὶ πλεκτὰς τῶν κομῶν, sicut & in Agide cicit Lacedæmoniorũ legibus sancitũ fuisse κείρεσθαι τὸ μύσακα. Accipitur etiã hoc μύσαξ pro μάσαξ in priori signif. in loco quẽ paulo ante citauimus: nisi aliquis ibi μάσακα scribẽdum dicat sicut apud Hom. ‖ Μάσαξ est etiã Esca, idem quod μασημα, vel μεμασμένον ἔδεσμα, vt Eust. exp. ll. ι, Ὡς δ' ὅτε τις σπόγγον ἐν ὕδασι δεύσῃ Μάσακ' ἐπὶ κλάδοισι, κατὰ δ' ἀρεσι πλεῖα τιθεῖσι. Ad quem locũ respiciẽs Plin. l. 1. qui inscribitur πῶς ἂν τις ἀδόκητος ἐκ τοῦ πολεμοῦντος ἐπ' ἀρετὴ, ita scribit: Cet no sephisiarũ quorundã genere, [illegible] Ὀμηρικῶν ὀνομάτων ἀκριβοῦντες μάσακας, vt sit μαστοπιστὰς μασακιαῖς, massas manuales. Ruell. vertit Offas. ‖ Μασάκες dicuntur etiam lances. Apud Plin. lib. 23, c. 11. Tympana verò se iuuene [Fenestella dicit] appellata stateras: & lances, quas antiqui μασάκας appellauerant. ‖ Μασάκες dicuntur etiam orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & πίνακες Poll. lib. 10, τὸν τραπεζῶν καὶ τὴν ἔωθεν σκεῦος λέγοντα, τὸ ὅπ' τῷ μέν τοῖς τρίποδι ἔχει καλοῦσι καὶ μασάκας. paulo antè vocat ὑπόθημα τῶν τριπόδων, πίνακον, ὁ μέν. Et lib. 6, c. 12. ἀ δὲ ὑπόθεσιν αἱ ἐν ἀγορᾷ τραπέζαι ἀ ὑπὸ μασάκας καλοῦσιν. & sic accipit ibi locum Soph. paulo ante citatum τῆς Ἑκατείας μασάκας δόρπον.

Μασάκη Eustath. vno quidem in loco à μάσσω, in altero à μάσσα deducit: ego illic ei assentior, hic ab eo dissentio. Habet alioqui quasdam remotas ab vtroque horum nominum significationes.

Μασκᾶς, ου, ὁ Pistor καὶ ὁ μάσσων (inquit Pollux) μασκᾶς. ‖ Suidas autẽ accusat μασκᾶς (cuius nominatiuus est ti dẽ Μασκᾶς) exponit τὸν ὀπτοπαστοπῶν, hoc in loco quem ex Epigr. sumptum esse puto, — τὸν τε μασκᾶς Σπεγγοῦν, ὑπὸ σεσαρὰ κεκλῆρον ἐρεμνὸν πεπόδι. Esse autẽ hoc μασκᾶς necesse est à μάσσω seu μασσω significante Abstergo.

Μάκτης, ου, ὁ, Qui pinsit, Pistor, qui & μασκᾶς, vt modò dictũ fuit.

Μάκτρα, ας, ἡ, Vas in quo pinsitur farina. Quidã exp. Arca panaria. καὶ μάκτρα (inquit Pollux.) οὗ ἐμάσσετο. Aristoph. Ranis, Χρῆσον σὺ μάκτραν· εἰ δὲ βούλῃ, κρέμασον. ‖ Apud Nicãdrum autem pro colo, seu mortario, in Theriacis, — ἐκ δὲ πελιδνὸν Οὖρον ἐπιθύσαι πλαδίωντ' ἀνεγρεῖ μάκτρῃ. vbi schol. exponit σωτεία & ἴγδη.

C. ΑΝΑμασσω, VEL Αναμάσσω, pro μάσσω, Pinso, Subigo farinã. ἀναφυρῶ. ‖ Item, Abstergo, siue Abstergeo. ‖ Interdũ metaphoricè pro Luo. vt Od. τ, Ἔρδουσα μέγα ἔργον ὁ

rim subaudiri μᾶζαν. quum legamus apud Platonẽ De rep. lib. 2, θρέψοντα, ὃν μὴ πρὶν κεφαλὴν ἀγάπα σκεδαζόμενον, ὃν δὲ πρὶν πυρῶν ἄλθεα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες μάζας ἠνυαίας καὶ ἄρτους. Quinetiam Athenæus scribit μάζαν initio dictam fuisse πρὸ δημοτικοῦ καὶ κοινοῦ ὑπὸ τῶν ἀλφίτων ἑφθοῦ, itemque μάσσειν, hanc apparare. Aristoph. autem in Nub. μάσσεσθαι ἄλφιτα dixit, vtens in signif. actiua pro μάσσειν. At Thucyd. à μάσσεσθαι habente pass. signif. dixit ὅπνον μεμαγμένον. vbi tamen redditur Molitum frumẽtũ. ‖ Sed Μασσω, Hippocrati nõ solùm esse κατάδεσμον seu φυρῶ, sed etiam ὑπολίβω. (i. exprimo) inquit Gall. B

Μάσσω seu Μάσσω, Abstergo, vt docebo in Μαγιά.

Μάγμα, Quicquid super est crassum ex aliqua materia expressa. Quidam recrementum interpr. ex Celso. sed is dicit Quasi recrementum: Croci magmatis (inquit) quod quasi recrementum eius est. Plin. lib. 13, c. 2, circa finem, Nam fæcem vnguenti, magma appellant.

Μάγμα (inquit Gorr.) propriè quidem vnguenti fæx, quæ, expressa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Ab eius verò similitudine, ipsum vnguentum, & spissamentum omne, pauco liquore subactum vt non diffluat, etiam μάγμα dicitur. Sic μάγμα ὑδίχρουν ab Andromacho primùm, deinde à reliquis medicis dictum est, non ab vllo quidem expressum, sed per se ita comparatum. At Κόκκομαγμα vide in Κόκκος. C

Μαγδαλιά vide in Ἀπομαγδαλιά post Ἀπομάσσω.

Μαγίς, ίδος, ἡ, idem quod μάκτρα, id est Vas subigendæ farinæ aptum. Poll. lib. 6, c. 10, ἡ δὲ μάκτρα, καὶ μαγὶς ἐκ λίθου, καὶ σκάφη. Idem lib. 7. c. 10, de panificibus, τὸ ἀγγεῖον οὗ ἐμάσσετο, μαγὶς καὶ μυλικεῖον, καὶ μάκτρα καὶ σκάφη, καὶ τοῦτο Μενάνδρου λέγουσι. Alibi quoque, id est lib. 10, c. 24, μαγίδα scribit propriè accipi ὅπου τὴν μάκτραν, ἢ ὅπου τὰ ἱερεῖα θύεται, ἢ ὅπου τὰ ἱερεῖα σῶα φερόμενα, & ita apud Soph. dictum esse, Ἐκατείας μαγίδος δόρπον. Et apud Cratinum in Busiride, Ὁ βοῦς ἐκ τοῦ ἐχθρὸν ἡ μαγὶς καὶ τὰν φιάλα. quibus addit, παρὰ μὲν τοῖς Ἐπιχάρμοις ἡ πυρκαϊὰ Προμηθεῖ καὶ κρεῖ τοῦ αὐθρωπίνου χρέσιν ἐφέρετο, κύλικα, μαγίδα, λύχνον. Pro mactra accipitur & à Marcello Empirico, quum ait Rasamẽ pastæ quod in magide adhæret. ‖ Galenus autem apud Hipp. μαγίδα dici scribit τὸ τῆς μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν κιρωπλῆν μαγιδαλιάν. in qua posteriore signif. accipi videtur apud Dioscorid. lib. 1, cap. 129. de ladano ἐν ἀφαιρούντες ὑλίσιοι, καὶ ὑπιθέντες αὐτὰ ἀποτάσσοντες μαγίδας. vt fit κιρωπλῆν μαγιδαλιάς, massas manuales. Ruell. vertit Offas. ‖ Μαγίδες dicuntur etiam lances. Apud Plin. lib. 23, c. 11. Tympana verò se iuuene [Fenestella dicit] appellata stateras: & lances, quas antiqui μαγίδας appellauerant. ‖ Μαγίδες dicuntur etiam orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & πίνακες Poll. lib. 10, τὸν τραπεζῶν καὶ τὴν ἔωθεν σκεῦος λέγοντα, τὸ ὅπ' τῷ μέν τοῖς τρίποδι ἔχει καλοῦσι καὶ μαγίδες. paulo antè vocat ὑπόθημα τῶν τριπόδων, πίνακον, ὁ μέν. Et lib. 6, c. 12. ἀ δὲ ὑπόθεσιν αἱ ἐν ἀγορᾷ τραπέζαι ἀ ὑπὸ μαγίδας καλοῦσιν. & sic accipit ibi locum Soph. paulo ante citatum τῆς Ἑκατείας μαγίδος δόρπον. F

Μαγὶς Eustath. vno quidem in loco à μάσσω, in altero à μάσσα deducit: ego illic ei assentior, hic ab eo dissentio. Habet alioqui quasdam remotas ab vtroque horum nominum significationes. G

Μαγιά, ἑως, ὁ Pistor καὶ ὁ μάσσων (inquit Pollux) μαγιά. ‖ Suidas autẽ accusat μαγιᾶ (cuius nominatiuus est ti dẽ Μαγιᾶ) exponit τὸν ὀπτοπαστοπῶν, hoc in loco quem ex Epigr. sumptum esse puto, — τὸν τε μαγιᾶ Σπεγγοῦν, ὑπὸ σεσαρὰ κεκλῆρον ἐρεμνὸν πεπόδι. Esse autẽ hoc μαγιᾶ necesse est à μάσσω seu μασσω significante Abstergo.

Μάκτης, ου, ὁ, Qui pinsit, Pistor, qui & μασκᾶς, vt modò dictũ fuit.

Μάκτρα, ας, ἡ, Vas in quo pinsitur farina. Quidã exp. Arca panaria. καὶ μάκτρα (inquit Pollux.) οὗ ἐμάσσετο. Aristoph. Ranis, Χρῆσον σὺ μάκτραν· εἰ δὲ βούλῃ, κρέμασον. ‖ Apud Nicãdrum autem pro colo, seu mortario, in Theriacis, — ἐκ δὲ πελιδνὸν Οὖρον ἐπιθύσαι πλαδίωντ' ἀνεγρεῖ μάκτρῃ. vbi schol. exponit σωτεία & ἴγδη. H

C. ΑΝΑμασσω, VEL Αναμάσσω, pro μάσσω, Pinso, Subigo farinã. ἀναφυρῶ. ‖ Item, Abstergo, siue Abstergeo. ‖ Interdũ metaphoricè pro Luo. vt Od. τ, Ἔρδουσα μέγα ἔργον ὁ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξῃς. ad verbũ, Quod factũ capite tuo abstergebis, & quasi purgabis. sicut & Luo Latinũ quidã ductum putãt à Lauo, φ veluti lauemus peccatũ quod luimus, & pro quo pœnas pẽdimus. Quinetiã apud Cic. Verr. 7, legitur Maculas sanguine luere. sed nõ affẽtientibus omnibus exẽplaribus: legitur enim in nõnullis Eluere. Quòd si non iã ad verbũ reddere velimus illa Hom. verba, ὁ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, sed duntaxat curemus sensum exprimere, interpretari poterimus, Quod in caput tuũ recidet, vel In caput tuũ verterit. Bud. interpretatur, Capite tuo lues & exp abis. Sed nõ lubenter verto, Capite lues: quia Capite luere est capite puniri. Cæterùm Herodotus ex Homero genus hoc loquẽdi mutatus, dixit, ἀναμάξα ἐμῇ κεφαλῇ φέρων. Quidã verò recentior eidem formulæ loquẽdi vocem passiuã adhibuit, scribens, πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔπεσε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Ita enim lego apud Suidam, pro ἔπεσε (quod nullo modo illi loco conuenire potest) reponens ἔπεσε. E

Ἀναμάσσομαι, pass. voce, idem quod ἀναμάσσω, Pinso, Subigo. Hes. ἀναμάσσεται exponit ἀναφυρᾶν. Aristoph. in Nub. ἐν γὰρ τῷ φρέατι γυλὴν γ' ἀνεμάσσετο. ‖ Item Ἀναμασσόμαι, Abstergor. In hoc Plut. loco Bud. ait pro Fœdo & Contaminor, vel pro Abstergo sumi posse: in Anton. καὶ τὰ στέρνα τυπτόμενος ἀνεμάσσετο πᾶς χρόνος, καὶ ὧν ἐρεσπόρῳ τὸ αἷμα τῶν αἱματωμένων, ἀνάστρωτον ἐκάλεσεν ἀνδρα. Vide & ἀνεμάξατο me aphoricum, sicut ἀνεμάξῃς, in fine proximè præcedẽtis annotationis. ‖ Item, Exprimo, Imprimo. Iulianus, καὶ τῆς ἱερᾶς σου ψυχῆς τὴν εἰκόνα καθάπερ ὀλίγῃ σφραγῖδι μεγάλου χαρακτῆρος πάσιν ἀνεμάξαμεν. Themist. De anim. l. 3 ὥσπερ ἐν ὀλίγῳ μὲν κηρὸς ἀνεμάσσετο τὴν σφραγῖδα, ἀναμαξάμενος δὲ καὶ τὸν τύπον αὐτῆς &c. D

Ἀναμάσσομαι autẽ passiuã habens figurã, sicut & vocem, Pinsor, Subigor. Item Abstergor. Item Exprimor.

C. Ἀπο Ομάσσω, VEL Ἀπομάσσω. Ἀπομάσσειν (inquit Eust.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀπαστράζειν. Demosth. Pro cor. καὶ καθαίρων πολλὴν τὴν πελιδνὴν καὶ ἀπομασσῶν τὴν πλῶ καὶ τὴν πτύρις. Quem locum Erasmus ita expoluit ac si dictum fuisset ἀπομάσσων τὴν πλῶ. Suidas ait alios quidem ἀπομάσσων hic accipere pro ἀπόσσων, alios autem pro τὸν πλῶ καὶ τὸ πίνος τῆς πελιδνῆς. Sæpius tamẽ reperitur vox passiua Ἀπομάσσομαι pro Abstergo. Athen. lib. 4, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπόνιψαι οὐκ ἀπεκρίνατο ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀπομασσόμενος τὰς ῥαμῆς. Basilius in Hexaẽm. hom. 11, μηδὲ ἀπομασσόμενος τὸν ἱδρῶτα τῷ ὕδατι τῆς ὀμπέλου. i. Abstergens sudorem. Lucæ 10, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτόν. Pulverem in vos abstergimus. Ab Euseb. metaphoricè dicitur Christus τὰς ἡμετέρας ἁμαρτίας ἀπομάξασθαι, Abstersisse peccata nostra, tanquam sordes videlicet.

Ἀπομάσσω, vel Ἀπομάσσομαι, Exprimo, Effingo, Repræsento. vt ἀπομάσσε τὴν τύπον. Plato in Timæo, ἀπομασσόμενα ὅσα μέρη ὅσα μεμιγμένα. Diogenes Laertius in Æschine. οἱ δ' εἰσὶ τῶν Αἰσχίνου πόνων ἄρτι ἀπομασσόμενοι, εἰσὶ ἐπιστολαί. ‖ Basilio dixit ἀναπομάσσεσθαι τὴν αἰσχύνην eadẽ metaphora qua dicũt Latini Imprimere dedecus, in oratione περὶ τοῦ μὴ παρεκτῶν τῆς διαπομπῆς. Dicimur etiã ἀπομάσσεσθαι πολεμίους, quasi i. a elicere vt nobis imprimamus. Aristot. Eth. 9 δικαίως ἂν βελτίους οἱ φίλοι ἢ διαφθείροιντο ἀλλήλους. ἀπομάσσονται γὰρ παρ' ἀλλήλων τῆς ἀρετῆς. Vbi ἀπομάσσονται Bud. ait esse Exprimũt: accipiẽdo videlicet Exprimũt pro Eliciũt. Apud Euseb. lib. Præp. Euang. 10, ἀλλὰ γὰρ παρ' ἀλλήλων ἀπομασσόμενοι μαθήματα οἱ Ἕλληνες, γραμματεῖαι μὴ πρὸ Αἰγυπτίων ἐφάνη. &c. Aristoph. in Ranis, Ὅθεν ἡμῖν ὁρμὰ ἀπομασσόμενον πολλὰ δρᾶν τὰ ἐπιτήδεια. I

Passiua autẽ significatione Ἀπομάσσομαι est Abstergor. Lucianus χρώματα vocat ἀπομεμασμένον pressũ & radio æquatũ, ita vt nihil sit ὀπόμασσον, inquit Bud. Videtur autẽ hinc ortæ significatio hæc quòd ea quæ abstergimus, premere soleamus. Et ab hac significatione ἀπομάκτρα vocabãt παῖδες ὑπόλαι ἐν αἷς ἀπόψωσι τὴν μέτρα. qui vicissim ἀπόψησον (quod nemẽ fit ab ἀπόψαω significãte item Abstergo, siue Rado) exponit τὸ ἀπόμακτρον τὸ μεταχειρισθὲν σπόγγον. Cæterùm Luciani locus est hic, Τιμολάου τοῦ πάντα χρώματα τῷ μέρει τῶν, Λυκίου τοῦ χρώματα ἀπομεμασμένον καὶ ἀπόψαντα, ὅπ λάλος ὄζει. Fortasse ἀπομασσόμενον vertere etiam possimus Rasam. sicut ἀπόψω & pro Abs-

tergo & pro Rado seu Derado capitur.

Ἀπόμαγμα, ατος, τό, à prima singulari præt. pass. ἀπομέμαγμαι. Abstergimentum, ad verbum. i. Id quod abstergendo exemptum est, vel Quod ex abstersione colligitur. Qua in significatione citatur ex Theophrasto lib. 6 De causis, ἀπόμαγμα τῆς δακτύλων. Eustathius ἀπομάγματα & ἀπόμακτρα esse ait ἀποκαθάρματα. Hesychius ἀπόμαγμα exponit τῆς κηλῖδος.

Ἀπομαγδαλία, ας, ἡ, (siue Ἀπομαγδαλιά) VEL Ἀπμαγδαλίς, Buccea (teste Eustathio) in quam abstergentes manus quum à mensa surgerent, eam postea canibus proiiciebãt. vnde & κυνάδα quidam vocarunt. Athenæus lib. 4, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον κυνίδας ἐπιοιοῦσι, οὐκ ἀποψαμένοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενοι τοῖς ψωμοῖς, καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἕκαστος ἀπέφερε. Pausanias apud Eustath. ait ἀπομαγδαλιαὶ fuisse τοῖς quod ad cœnam afferrent, & in quod manus abstergerent, deinde canibus obiicerent. vnde & κύνα vocasse Dioscoridem. Sed pro κυνα lubenter κυνάδα reposuerim, ex Polluce, qui ἀπομαγδαλίας dicit fuisse τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ τοῦ πέδες, (quod vno verbo Pausanias τοῖς dicit) in quod postquam abstersissent manus, canibus obiicerent. vnde Lacedæmonios ἀπομαγδαλίαν appellasse κυνάδα. Atque Hom. hoc subindicasse, vbi scribit, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ δ' ἅπ φέρεται μιλτοῦ ψωμός. Nec ab his discrepant ea quæ scribit Hesychius. Ait Suidas tradit fuisse τόφαρ in φ abstergerent manus coqui: quod & χειρόμακτρον diceretur. Quanquã postea affert & alteram expositionem, cum superioribus conuenientem. Plutarchus in Lycurgo, δεικνύμενοι δὲ τὸ βουλόμενον τῶν συσσίτων μαθεῖν οὕτω φασί. λαβὼν τῆς συσσιτίου ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τὴν χεῖρα, &c. Et paulo post ait, vas in quod coniiceretur ἀπομαγδαλία, vocatum fuisse κάδον. vel (vt in veteribus libris legitur) κάδ δίχον. Cæterùm ἀπομαγδαλία reperio scriptum cum accentu in penultima tam apud Pollucem quàm Athenæum, Plutarchũ, Suidamq; verò ἀπομαγδαλιὰ cum accentu in vltima est apud Hesychium, item Eustathium: (sed tamen Μαγδαλία etiam apud eum legi, docebo infrà) apud quẽ solum, ILLVD Ἀπμαγδαλὶς inueni. ET Μαγδαλιά, Aristophanes in Equit. —ἢ μὰ τὸν γ' ἀ' Ἀπὸ μαγδαλιᾶς σπυμμένος, πσυδὸς ἐκπεφεύξει. Sed in hoc loco ἀπομαγδαλιᾶς repono pro ἀπὸ μαγδαλιᾶς: ac esse ita legendum, vel ex participio σπυδμος manifestum esse arbitror, quum id actiuè accipi passim soleat: atque adeo ita accipiatur in illo ipso loco, quem dicitur, —πῶς οὖν Κωὶς ἔοικεν σπυδμος μάχει σὺ κωκοφάλω; Si autem in illo versu reponatur ἀπομαγδαλιᾶς, reponendum fuerit & in isto qui eum excipit, Ἀπμαγδαλιᾶς, ὥσπερ κύων, ὦ πανοῦργε; quibus adiunguntur verba illa quæ modò protuli, πῶς οὖν &c. Hunc autem errorem (sicut & alios nonnullos apud eundem poetam) ortum esse suspicor ex verbis enarratoris Græci, his videlicet, ἀπὸ ἀπελοῦ θυφῆς ὁρμῶμενος. Cæterùm apertè cognoscimus ex eo loco ἀπομαγδαλιᾶ seu μαγδαλιᾶ (vtrocunque modo scribi debeat) fuisse canum escam. Etiamsi autem ibi μαγδαλιᾶς non legatur, reperiri tamẽ cum apud alios tum apud Eustathium non ignoro simplex Μαγδαλία, pag. 462. vbi dicit fuisse ζύμωμά τι ἐν ᾧ ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῆς βρωμάτων λιθῶδα ῥύπα οἱ παλαιοὶ ἐρίπτουν κυσίν. vnde esse prouerbium, de catillonibus & parasitis, κύων ζῶν ἀπ μαγδαλίαν. Aliud exemplum nominis μαγδαλιά habes in Κωμῳδ.

Ἀπόμαξις, εως, ἡ, Abstersio.

Ἀπμακτης, ου, ὁ, à tertia sing. præt. passiui ἀπομέμακται: ad verbum Abstersor. ‖ Sed apud Iulium Pollucem inter μάπτις ponuntur καθάρματα, πλέκαι, ἀπομάκται, item FOEM. genere Ἀπμάκτεραι. cui subdit & ἀπμάξομμ. Hesychius ἀπμάκτης explicat θεραπευτής.

Ἀπμάκτρα, ας, ἡ, vel Ἀπμάκτρον, ου, τὸ, Lignum quoddam quo premimus & velut deradimus de eo quod alicui ad certam mensuram damus, ne videlicet vltra mensuram demus. Radius à Latinis vocatur, & Hostorium. Iul. Pollux, μέτρα facit alia ἀπ χειλῆ, alia ὀπίμεσα: at verò ὀπὶ τῆς ξηρῶν μέτρων, τὸ οὐ καπψιδία. Deinde subiungit, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐργαλείων, ἀπομάκτρα, ἡ σκυπάλη, ἡ θεῖροφίς. Hesychius quoque habet ἀπομάκτρας, ξύλα, τοῖς σκυτάλαις ἐν αἷς ἀπτῶσι τὰ μέτρα. At ἀπόψιον idem exponit τὸ ἀπόμακτρον τῶν μετρουμένου σίτου. Vbi manifestum est, ἀπόμακτρον genere neutro esse idem quod ἀπόμακτραν genere fœminino. ‖ Eustathius autem ἀπόμακτρα, sicut & ἀπόμαγματα, esse ait τὰ ἀποκαθάρματα.

c.2. Εἰσαπομάσσω, SEV Εἰσαπομάττω, q. d. Intra[aliquid] imprimo, vel In aliquo imprimo. Cuius signif. exemplum habebis in Ἐκμάσσω. Et pass. voce pro eodem vt ἀναπομάττεσθαι τὴν αἰχμὴν Basil. apud Bud. p. 655.

C. ΕΙΣμάσσω, vel Εἰσμάττω, SIVE Εσμάττω, Imprimo. Epig.

C. ΕΚμάσσω, SEV Εκμάττω, Abstergo. ex Aristot. De anim. lib. 9, de apibus flores legentibus, ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπεσόντας πόδας εἰς τὴν μέσην. ‖ Ἐκμασσω, ὀκθλίζω, Exprimo. Gal. ab Hippocrate ἐκμαξαι poni scribit pro ὀκθλίψαι, loquente de spongia & mercuriali & sambuci foliis. Ab eodem poni tradit & pro ἀνατιθέναι, (id est Formare, seu Fingere) item pro δηλοῦσθαι.

Ἐκμασσω pro Exprimo (in altera exprimendi signif.) seu Imprimo. à cuius passiuo Ἐκμαγμα, affertur ἐκμαγῆναι εἰκόνα ex Luciano, pro Expressam esse imaginẽ. Item ἐκμαγεῖον hac in signif. Bud. ex Plat. Esse autem crediderim illud ipsum ἐκμαγεῖον quod Hesych. exponit ἐκπεπαθῶς, Inuenitur verò hæc vox passiua in actiua sign. vt apud Nic. in Theriacis, ἠλεὶ ὀκμασσε ἴπνου. vbi schol. exponit ἐκπυτεῖ, & ἐκφανεῖ. Vide & B. p. 654.

Ἐκμαγμα, ατος, τὸ, Quod abstergitur, seu potius Quod post abstersionem remanet. A Gaza vertitur ficto nomine, Abstergmentum, apud Theophr. De caus. pl. lib. & cap. vltimo, in ἀπομάγματα τῆς δακτύλων. vbi tamen quidam interpret. Strigmenta & δακτύλων pastillorum. quum Gaza vertat Abstergmenta digitorum, minimum legens δακτύλων. Vide & paulo post. ‖ Ἔκμαγμα, Expressum rei alicuius simulachrũ. qua in signif. dicitur potius ἐκμαγεῖον, sed pro hoc ἐκμαγεῖον dixisse Aristoph. ἐκμαγμα docet Eustath. locum tamẽ non affert: sed Pollux hũc affert ex Thesmoph. (& ipse tanquam pro ἐκμαγεῖον, vt opinor) λέκιθος χρεῖος αὐτὸ ἐκμαγμα.

Ἐκμαγμα (sequendo primam verbi μάσσω seu μάττω signif.) pro τὸ σπυρεδμόμενον σπερμα apud Hippocr. inquit Gal. Vbi Gorraniense pr. Massa subacta. Addit verò Galenus significare & κρίκαμγμα. At verò in illo Theophr. loco paulo ante allato, ἐκμαγματα δακτυλιαν quidã interpr. Magmata & strigmenta pastillorum seu trochiscorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, Id quo abstergimus. vnde exponitur Mantile: ex Polluce, scribente lib. 6, τὸ δὲ ἐκμαγεῖον καὶ χοῦμα κῆρον. ‖ Ἐκμαγεῖον. Expressum rei alicuius simulachrum, aut impressum, Effigies impressa. Philo De mundo, ἀφ' οὗ εἰσήγαγον ἑκάστῳ τῆς ἀθανασίας, ὥσπερ δακτυλίου τινὸς ἡ σφραγίς, ὀναπμάξαντες τὴν οἰκείου χαρακτῆρα, ἡ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ. quæ Bud. ita vertit, Simul enim sensus aduentitiũ quippiam sigillatim importauerit, visum continuo annuli modo aut signi, notã suam imprimit, impressamq; effigiem asseruat penes sese. Vide eundem B. pag. 654. qui alibi affert & ἐκμαγεῖον κυρίου ex Platone. In v. l. ex Nazianz. ἐκμαγεῖον τὸ δεσπότου, de Christo. HINC Ἐκμαγεῖόω, q. d. Effigio, ab Effigies: vt ἐκμαγεῖον est ad ἐκμαγεῖον. Redditur alioqui Exprimo, sicut & ἐκμάττω. Item Effingo. Ab huius passiuo est particip. ἐκμαγεῖωθεὶς apud Hesych. expositum ἐξωμοιωθείς.

C. ΕΠΙμάσσω, Abstergo. Et ἐπιμάσσεσθαι, id est actiuè pro Abstergere, ἀπαυτῷ ἐζεν. vt exp. Eust. apud Hom. Il. δ, Ἕλκος δ' ἐπὶ τοῖο ἐπιμάσσ' ἐπὶ ἠπιόνῃσι Φαρμακῷ. Addit tamen idem Eust. ἐπιμάσσεσθαι aliter quoque accipi, pro δεῖμ' ἐπαφῆς θεραπεύσαι. nam μάσσεσθαι significare ἀπτεσθαι, de quo μάσσεσθαι paulo post dicetur. Addit præterea, ἐπιμάσσεσθαι nõ malè accipi posse pro ἐκμυζᾶσθαι, sicut paulo post de eodem medico dicit. Αἶψα ἐκμυζήσας, ἐπ' ἀρτίπα ἑδρεμα καὶ εἰδὼς Πάσσε. Pro Tangere autem sive Attingere & Contingere, ita vt persentiscas, accipitur in hoc eiusdẽ Homeri loco, qui à Nicãdri scholiaste citatur, Ἐγὼ δ' αὐτὸς ἐμὸν γε κάλυς ἐπιμάσσαι θυμόν. i. inquit, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οὐ κατέβαλεν εἰς τὴν αὐτοῦ χεῖρα. Sic Odyss. ν. Ὡς ἄρα μιν φαιδρὴ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virga contigit. Odyssea π, Η', ἡ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη. Pro Tango, hoc est, Tactu exploro, Palpo, Tactu tẽto, & ψηλαφῶ, accipitur Odyssea τ, πῶ χρηὺς χειρεσσι κατα πωρῶεσσι λαβοῦσα Γνῶ ῥ' ὀπμασσαμένη. Odyssea ι, de ariete villoso, Τὸν δ' ὀπμασσάμενος τρεσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κρίε πέπον. ‖ Item pro Prehendo. vt Odyss. τ, —αὐτὰρ Ὀδυσεὺς Χεῖρ' ὀπμασσάμενος, φαρύγος λάβε δεξιτερῆφι, Τῆσ' ἑτέρῃ ἔθεν ἄσον ἐρύσσατο. Sic Vlysses Odyss. ι, voluit Cyclopen euaginato ense Οὐτάμεναι τρεῖς σῆτος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχισι, Χεῖρ' ὀπμασσάμενος. vbi tamen scholiastes exponit ἐφαλάμενος. Eustathius autem χεὶρ ὀπμασσάμενος esse dicit, αὐτὸ χερ ἁλάμενος, ἢ ἐγκρατῶς. quod magis probo. nam & eo significatu χερμάδιον dici scribit ὅ ὅτι χερὶ μάσσεσθαι, quod prehendi & teneri manu potest, id est saxum manuale. ‖ Hesychius ὀπμάσσεται exponit etiam ἐπαύξεται ὀπὶ τὸ πλέον, à μάσσον. vide & plura quæ ab eodẽ afferuntur.

C. ΠΕΡΙμάττω, Abstergo. vel Circumcirca abstergo. Ex Dioscoride libro 5, cap. 94, τρεῖς μάξας τὴν ἀκάθαρσιαν pro Sordes abstergens. Item expurgo. vulg. lex. Ammonius τρεῖς μάξαι, vt ἐκμάξαι, esse dicit τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν τρεσποιεῖσθαι ἀπολύειν, simulare se eos qui lethale pharmacum hausisse se putant, incantationibus & lustrationibus malo illo liberare.

¶ Μάσσω, SIVE Μάσσομαι, accipitur etiã pro Tango. ἅπτομαι, vt Eustathius exponit, à quo deriuat χερμάδιον, dicẽs esse λίθον οὗ χεὶρ αὐ μάσσεται, id est ἐφάπτεται, vel ὀπμάσσει, id est, prehendat seu compre endat. Μάσσαι Hesychio est θυρεσσαι, καθαιρεῖσαι, item ζητῆσαι. Et μασσαῖς eidem ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, Tangere. seu Contingere, Prehendere: item μάχεσθαι, ἀναγκαζεσθαι. Apud eundem Hesychium reperio ETIAM Μάζει, quod exponit καθαιρεῖ, addens, καὶ τὰ λοιπὰ, remittens nimirum ad μάσσαι & μάσσεσθαι. ita vt dicatur & μάσσω & μάζω: sicut Eustathius Tarentinos annorat pro φράζω dicere φράσσω: ac vicissim pro αὐάσσω & πλάσσω dicere αὐάζω & πλάζω. Quod ipsum siue μάζω siue μάσσω, idem grammaticus à μάω deriuat alibi, quod inter alia significat ζητῶ.

C. ΕΙΣμάσσω, SIVE Εσμάσσω, Intus tango, vel Intro tango. Il, ρ, Τῷ ἂν ἔπειτ' ἐδέοιμι τρεῖς ἀσταθῆναι καὶ σ' μιμνειν Πατρόκλῳ. μάλα γὰρ με θανὼν ἐσμάσσατο θυμόν, id est (inquit Eustath.) οὐχ ἁπλῶς ὀπτοῦς ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐκμάξατό μοι τὴν ἀληθόνα: dicens huic contrarium esse ἀπομάσσεσθαι & ἐκμάσσεσθαι. Exponit etiam, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο.

C. ΠΡΟΤΙμάσσω, Attingo. pro τρεσεμάσσω, poeticé. VNDE Ἀτρεμάστος, Qui attactus nõ est, Intactus. ἄψαυστος, ἄθικτος. seu ἀτρεῖς ψαυστος, vt Eustathius exponit. Iliados τ, Ἀλλ' ἔμβ' ἀτρεμάστος ἐν κλισίῃσι μενοῖνα, manebat intacta. de Briseide, de qua paulo ante, Μὴ νῦν ἔγε κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπιθεῖναι, Οὔτ' ἄλλης τρεσφασι κρείων, οὔτέ τευ ἄλλου. At Euphorion apud Eust. Μοῦσα τὸ μὲν σὺ τρεσφάστος Ὄμηρος, pro οὐ δυσχερὲς ἐφαψάσθαι τῆς διανοίας, vt idem Eust. exp.

MATTYΑας, ἡ, Lautitiæ. Athen. libro 14, ματτύλω dici scribit πῶν τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα, siue pisces oriparè paratos, aut aues, aut olera, aut ea quæ minutatim concisa aromatis condiuntur, & ea quæ λιχνεύματα appellantur. ‖ Ματτύη dicebatur etiã de delicatioribus cibis qui post alios apponebantur. vt auiculis tostis, placentis & pomis, amygdalis, ac huiusmodi aliis. Molpis apud Athenæum lib. 4, ματτύλω vocari scribit τὰ ἔπαικλα, id est τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τρεφόμενα. Ibidem dicit, ἔστι δὲ ματτύη, φάσιν, χλῶες, πρηγόνες, κίχλαι, κόστυβοι, λαγῶ, ἀρνεῖς, ἔριφοι. Athenæus l. 14, Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ τρεφὰ τῆς Σπαρτιάτης ἐπαίκλια, ὃ σημαίνει τὰς ὀπτὰ δειπνίδας, ματτύας φησὶ λέγεσθαι τρεφὰ τοῖς ἄλλοις: quæ ibidẽ appellari dicit ἔπαικλα, ὀπτὰ δεῖπνα, ὀπτοδρπίσματα. Aristoph. ἥδιον οὐδὲν ὀψίμοις τῆς ματτύης Menippus ibidem, πόσος ἰῶ ὀπτικωμασάντων πινῶν καὶ ματτύλω ἐκέλευσεν εἰσφέρεσθαι Λακωνικὰ τε καὶ ὀψῶς τρεφέρετο τρφδικὰ ὀλίγα, καὶ χλοῖα ὀπτὰ καὶ ῥύφη πλακοῦντων. De etymo autem vide in proximè sequente verbo Ματτυάζω.

Ματτυάζω, F. άσω, Paro ματτύας, hoc est lautas epulas. τρεφακευάζω ματτύας, εἴτε ἰχθῦς ἕψῃς, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε μύττιον. vt Athenæus tradit l. 14, vtrunque à ματτω deriuans, & ματτύη & ματτυάζω, vnà cum μᾶζα. Alexis apud eundem, Τοῦτον λαβοῦσα τῶν τάπτεια λιθόρον Σκευάζετ', ἀλωχεῖαδε, τρεῖς τρεῖς πίνετε, Λέπεδε, ματτυάζεδε.

MAZA, ης, ἡ, Maza. Athenæus libro 14 scribit initio μᾶζαν vocatam fuisse δυμπκλεῖ πινα καὶ κοινὴν τρφὴν ἐκ τῆς ἀλφίτων: quum verò postea delicatius & maiori cum luxu pararetur, ματτύλω appellatam fuisse: Hesych. verò μᾶζαν exponit ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Et Erotianus, φύραμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, τοτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, τοτὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μετ' ὕδατος. Aristophanis verò scholiast. & Suidas, propriè significare scribunt τὴν τρφὴν τὴν ἀπὸ γάλακτος καὶ σίτου. Plutarchus ἐκ τῶν κεχυδῶν πύτων μᾶζαν φαγόντες ἢ ἄρτον, qui mazam aut panem ex eo hordeo comederint. Xenophon Pæd. 1, ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν. Et Pæd. 6, ὅς τις ἀλφιτοποιεῖ, ὕδατι μεμιγμένῳ ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἵνα λευκὴ παρῇ. Apud eundem lib. 4, μάζης χοῦ ἀχρεῖος. Constat autem viliorem fuisse μᾶζαν quàm ἄρτον, & hanc ex hordeo plerunque, illum ex tritico confici solitum. vnde apud eundem Solõ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ τοῖς ἑορταῖς τρεσφορεῖν. Hinc & prouerb. apud Zenodotum, ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον. Antiphanes apud Athen. l. 2, Τὸ δεῖπνόν ὅστι μᾶζα κεχαρακωμένη Ἀ χόρις, τρεῖς ἀπέλειαι ἠρωπισμένῃ. Ibidem Poliochus, μεμαγμένῳ Μικραὶ μελαγχρεῖ μᾶζαν ἠχρωμένῳ Ἑκάστος ἡμῶν εἷς δὶς τῆς ἡμέρας. Idẽ verò Athen. l. 3, ab Hesiodo μᾶζαν ἀμολγάλιν vocari scribit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν. quum ait, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων. Ibidẽ τὴν ἐν τῇ θυσίᾳ διδομένην μᾶζαν annotat vocari ὑγείαν. Aristophanes autem μᾶζαν per iocum vocat τὴν μεμαγμένην κόρεον, in Pace, initio, Αἶρ' ἄρε μᾶζαν ὡς τάχιστα καθαρῶ. Et mox, Δὸς μᾶζαν ἕτερον ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην. Sicut idem μεμαγμένον σκῶρ dicit. Quod autem etymum huius vocabuli attinet, Apollodorus apud Athen. libro 14, à μασᾶσθαι deriuari scribit: ipse verò Athen. à μάττω deriuat, quem & Eust. sequitur. Non autem vbique eodẽ modo scriptum reperitur. Suidas enim circunflectit, quum frequenter παροξυτόνως scribatur, (sicut & in lexico meo veteri) licet alioqui breue sit α.

C. Μαζᾶσας, ασά, Qui ob mazam flet seu lamentatur. ὁ ὀπὶ μάζῃ μεμψίμοιρος, Hesych.

C. Μαζονόμιον ET Μαζονόμιον, ου, τὸ, Discus quo distribuebãtur mazæ. Poll. libro 6, capite 12, μαζονόμια δὲ, κοῖλοι μεγάλοι πίνακες ἐφ' ὧν αἱ μάζαι διενέμοντο. ξύλινοι δὲ ἦσαν. Athenæus libro 5, ἄλεσπρα μεγάλα δέκα, ὑδρίαι δώδεκα, μαζονόμια πεντήκοντα. Hesych. μαζονόμιον esse dicit κύκλον vel ξύλινον πίνακα, orbẽ vel lancẽ ligneã: Acron, lãcem grandiorem, apud Horatium 2 Serm. sat. vltima, Mazonomo pueri magna discerpta ferentes Membra gruis. Vtitur eo vocabulo & Varro De rust. c. 4, Vt in eodem tecto ornithonis inclusum triclinium haberet, vbi delicatè cœnitaret, & alios videret in mazonomo positos coctos, alios volitare circa fenestras captos.

C. Μαζοπέπης, ου, ὁ, Qui mazas coquit. Hesychio ἀρτοκόπος.

C. Μαζοφορεῖς, Cistella ferendis mazis. ὄμμιον καινῷ, vt idem Hesych. tradit.

C. Μαζαχέτης, ου, ὁ, idem quod ἄκλος, teste Eustathio.

Μάζινος, E maza factus. μάζινος βοῦς, Hesychio ὁ ἐξ ἀλφίτων.

Μάζιον ET Μαζίσκη, Parua maza. Phrynichus apud Athenæum libro 2, Η' μαζίου τι μικρὸν ἢ κολοκυνθίς. Aristophanes Equit. Ἰδοὺ γέρων τις πρώδε μαζίσκιον ἔχων, Ἐκ τῆς ὁλῶν τῆς ἐκ Πύλου μεμαγμένῳ vbi schol. exponit ἄρτον πεφυραμένον.

Μαζάω, Mazas pinso, seu coquo, Mazas subigo & conformo. μαζῶτα Hesych. exp. τὸ μεμαγμένα τὰ μάζας.

C. ΥΠΕΡμαζάω, Supramodum luxurior in mazis parandis. Athenæus libro 14, ὑπερμαζᾶν esse dicit τὸ καθ' ὑπερβολὴν τρυφᾶν. Poll. autem ὑπερεμπιπλᾶσθαι καὶ ὑπερκακορρέσθαι, à veteribus dictum scribit τὸ ὑπερμαζᾶν, à μάζα formato uerbo: pro quo à recentioribus vsurpari κεκθιᾶν, sumpta metaphora à iumentis, vt Æschyl. dicit κεκθιῶντα τρῶλον. Est igitur ὑπερμαζᾶν Lasciuire præ nimia saturitate & luxu, Petulantem esse ex nimio mazarum delica-

tarũ esu. Sed generali' capitur. Quidã apud Alciphr. ὑπὲρ μαζᾶς ἢ μέμηνας. ἀκούω γὰρ σε λοιδορεῖν γυναικὸς ἐρᾶν. Et apud Theophyl. epist. 77, ὁ σὺς ἔγγονος ὑπερμαζᾶ, Μυρωνίδη. ἐρυθριᾷ δὲ καὶ τὰ βουκόλια διεπέρασε. sub finem epistolæ dicit, οἱ γὰρ νέοι καὶ σφριγῶντες ἀκόλαστοι, καὶ πρυφῶντες εἰσὶν ἀκρατέστεροι. ¶ Ὑπερμαζᾶν est etiam Turgidiores habere mammas, Nimis mammosam esse. Synes. epist. 4, αὐτὰ γὰρ ὑπερμαζᾶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων, grandiores habent mammas. sed hoc est à Μαζός.

ΜΑΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, Coquus. Soph. apud Athen. lib. 2, — ἐγὼ μάγειρος δρᾷ τύπῳ σοφῶς. Aristoph. Ran. — ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη Ἡμελλ' ἀφαιρεῖν καὶ τρίψειν τὴν ἐστίαν. Plut. Symp. 7, ὁ φαῦλοι μάγειροι σκεύαζουσιν ὀκ χρωῶ ἐμφέρω, αὐστηρὰ καὶ λιτὰ δεῖ, καὶ θρυμμὰ καὶ ἀρίμεα συνκεχυμένα. Viliores autẽ erant ὀψοποιοί quam μάγειροι. vt coquus quidam apud Athen. libro 9 indicat, sic inter μάγειρον & ὀψοποιὸν distinguens vt inter ἡμιόνια & σκαπτοῖ, & sub finẽ addens, — σπουδάσας μὴν ἢ πεμεῖν Ἡδύσμα', ἐνθῆσαι τε καὶ φυσῶ τὸ πῦρ Ὁ τυχὼν δυώκατ' ἀν. ὀψοποιὸς οὐδ' μόνον Ἐστὶν ὁ πιεστὴς, ὁ δὲ μάγειρος δὴ τί Σωκράτεῖ τὸ τοι, φέρε, τὸ καλοῦσα, τὸ παλαιὸν Δεῦρο πονοῦντα, πότε δεῖ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀγρεῦσαι. Phylarch. apud eũdem libro 12, εἴ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων ἴδιον οὖσι βεβαμμα καὶ σεσηπὸν. Eodem inferior est ὁ πραπιζοπώλης, siue πραπιζοκόμος, id est ὁ τῶν πραπιζῶν ὀπτὴς μελιτῆς, vt Athenæus tradit libro 4, vbi hunc πραπιζοκόμον structorem à Latinis vocari scribit: qui & ὀβελοκόμος. vnde itidem coquus quidam dicit, ἵπας ὅσον δρᾷ φέρει δρᾷ κόνου Μάγειρος, οὐκ εἶδ'. Et, Τὸ γὰρ βαβαλαβίντ' ὀψοποιήσασθαι, Ποτοῦ ἀπόπωμα σκεῦος ἀπτεμωτικῶς, Διανεκτὶ τῶν τυρόντες, Ἡρακλεῖς, Ὁ μάγειρος ἐὰν ὁ τρόπος ἐπέρχῃ δίδωσι. & dicit opportere eum multas callere artes, ζωγραφίαν, ἀστρολογικὴν, ἰατρικὴν, γεωμετρικήν. Quod verò ad etymon attinet, Eustathius μάγειρον dictum scribit παρὰ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν, siue εἰς φέρειν: Etymol. autem & Suidas ἀπὸ τοῦ τὰς μαγίδας μειγνύειν.

C. Ἀρχιμάγειρος, Præfectus seu magister coquorum.

Μαγειρικὸς, ὴ, ὸν, Ad coquum pertinens, Coquinarius, Culinarius. vt μαγειρικὰ σκεύη apud Athenæum, Coquinaria vasa Plinio. Et μαγειρικὴ κοπιδὶ πλυνεῖς, apud Plut. in Lycurgo. Et μαγειρικὴ τέχνη, vel absolutè μαγειρική, ars coquinaria, seu culinaria, ἡ τῶν ὀψοποιῶν ἐπιδίδοσα τὴν ἡδυσμάτων, Plato l. 1 De rep. Et μαγειρικὴ διδασκαλία apud Athen. libro 7. Disciplina coquinaria: de qua scriptit Parmeno Rhodius. At μαγειρικὴ χρῆσις ex Gazæ interpretatione redditur Vsus cibarius.

Μαγειρεύω, Coquinariam factito, Coquus sum seu Coquum ago. Plutarch. Quæst. Rom. ἐν ταῖς ἀρχαιολογίαις, videlicet Sabinorum & Romanorum) καὶ τῶν ἐγχωρίων, Μήτε ἀλεῖν αὐδρὶ Ῥωμαίῳ γυναῖκα μήτε μαγειρεῦσαι, paulo antè quærebat, διὰ τί παῖς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν ἐῶν οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν: accipiens synonymos ὀψοποιεῖν & μαγειρεῦειν. In v. l. μαγειρεῦειν exponitur non solùm διαπρεῦειν. i. Carnes diuidere & distribuere: sed etiam Mactare, quod coqui occidant mactandas pecudes.

Μαγειρεῖον, ου, ὁς, Locus in quo coquinaria factitatur, id est, Coquina, Culina. Phrynichus annotat Atticos non dicere μαγειρεῖον, sed ὀπτανεῖον. Metaphoricè autem quidam apud Dionysium Longinum, τὴν ἀπολῶα vocat τῶν ἀνῆς μαγειρεῖον.

Μαγειρίσκος diminutiuum à μάγειρος, q. d. Coquulus. per contemptum & risum apud Athenæum libro 7, καὶ παρ' Ἀρχεδίκῳ δὲ ἐν Φοινικῇ ἄλλος σφῆς μαγειρίσκος τάδε λέγει,

ΜΑ'ΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, Flagrum, Flagellũ, Scutica. Hom. Iliad. ε. Ἡν δὲ μάστιγα φῆσ' ἐπὶ μαζῷ ἱππεύς. Idem Odyss. ζ. Ὦ ἄρ φοῖνιξ τις ἴσασεν μάστιγι φαεινῇ Ἠιόνας. Vtitur & aliis plerisque locis. Xenophon De arte equestri, ἐὰν δὴ μὴ ἐθέλῃ, ἔχων τις μάστιγα ἡράδιον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. Et in plur. apud Plutarch. in Apophthegm. μάστιξι, ξαινόμενοι. Idem in libro qui περὶ ἀθυμίας inscribitur, καὶ τοὺς ὑπὸ μάστιξι διορύττοντας τὸν Ἅιδου.

Μάστιξ metaph. Pœna quam sustinemus ab irato nobis Deo immissam. seu Vltio diuina. aut simplicius θεομηνία. quo sensu dixit Homerus μάστιγα Διός. Sed & veri Dei μάστιξ ac μάστιγες in Test. nouiscriptis: ac peculiariter

etiam pro morbo. vt Marci cap. 5, ἴαθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, dicitur mulier sanguinis profluuium patienti, sic in vernaculo sermone frequens est, Le fleau de Dieu, (quod Sonat ad verbum, Flagellũ Dei) itidémq; Les verges de Dieu.

Μάστιξ mascul. gen. apud Gal. vbi Zoilum appellat τὸν Ὁμήρου μάστιγα, (qui alioqui potius voce COMP. Ὁμηρομαστὶξ appellari solitus est) Therap. lib. 1, οὐδὲ ζηλοῖ νικῶν ἔχων ἀνὴρ οὐδεὶς οὔτε τὸν Ὁμήρου μάστιγα Ζωίλον, οὔτε τὸν τῶν πλήγα Σφίγγα. Sic autem dictus fuit ille Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo eius famam læderet, atque adeo nomen eius velut vellicaret ac laceraret. De etymo autem huius nominis, vide infra in Μαστίζω.

(ITEM Μάστις poeticè pro μαστὶξ & datiuus μάστι pro μαστὶ, vt docet Eust. quem vide)

C. Μαστιγοφόρος, ου, ὁ, vide in proximè sequente Μαστιγοφόρος.

C. Μαστιγοφόρος, ου, ὁ, Flagellifer, Lictor. Thucyd. lib. 4, pag. 137, μαστιγοφόροί τε καὶ ἐλεύθεροι ἐπὶ πολλῶν τῶν ὁδοῦ πεῖραν θεραπόντων. ¶ Μαστιγοφόροι. Flagelliferi, Lictores, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabantur, ad summouendam turbam & cohibẽdas seditiones. B. in Annot. prior. & poster. in Pand. Tradit idem ex Poll. & Suida gymnicis certaminibus præfuisse μαστιγοφόροις, designatores pedes ab Vlpiano. Græcè autem βεβαιωταὶ etiam & ῥαβδοῦχοι appellatos. ¶ Μαστιγοφόροις Αἴας inscripta est vna ex Aiacis tragœdiis, in hunc præcipuè versum qui in ea legitur pag. 7 meæ editionis, Μαστιγοφόρε τοῦτο τοῦ τρόπου τὸ ἔργον. vbi vide schol. Aut μαστιγοφόρος, respiciendo ad μάστιγα Διός, seu μάστιγα θεοῦ, id est θεομηνίαν. Vide Eust.

Μαστιλάξ, ακος, ὁ, Flagellator. B. ex Herodoto. ET Μαστιγίων, pro Flagellans, ex eodem.

Μαστιγίας, ου, ὁ, Mastig a, Flagrio. Verbero, Qui verberibus seu vibricibus inscripta terga habet, ὡσπερεὶ ῥῆ, Bud. ex Athenæo. Apud quem dicit quidam lib. 5. Ἡ συγαδίς, ἢ πεντάλωπις, ἢ μαστιγίας. Plut. in lib. De non fœner. μαστιγίαν τὸν τῶν βαρβάρων. Et COMP. Ὁμομαστιγίας q. d. Conuberro. id est, Socius verberũ. Aristoph. Ranis, ὃς ἢ μοῦσ' ἐστὶν ὁμομαστιγίας, pro ὁμοδούλου. conseruus. ¶ Item VERB. Μαστιγίαν, ῶ, Verberibus indigeo. μαστιγίαν, ῶ, ἀντὶ τοῦ δεῖσθαι μαστίγων Pollux ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ. Flagello. Flagris cædo, seu verberibus. Hesiod. — τύψας τε καὶ ὀλίσας. Οὐδὲ μαστιγόω. Luc. in Demo. τὸν αὐτὸν εἰκότως μαστιγοῦν τε. Et passi Μαστιγούμενος, Flagellor, Vapulo. Vnde Iul. μαστιγούμενος. Plato Polit. 2, μαστιγοῦσθαι, σφεδλοῦσθαι, δεδόσθαι. Sic autem & Demosthenes μαστιγοῦμαι cum σφεδλοῦσθαι iunxit Philipp. 3. Et cum accusatiuo πληγὰς, apud Plut. De leg. l. 8. μαστιγοῦν πληγὰς ἰσαρίθμους. Ibidem, μαστιγοῦν, ἢ τινα ἄλλον τῶν δικαστῶν.

HINC Μαστιγωσὶς, Flagellatio. ET Μαστιγώσιμος, q. d. Flagellabilis. vel Verberabilis. cuius superlat. extat apud Plautum, Verberabilissimus. Lucian. in Herodoto, πολὺ αὖ οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δοξάμι. id est, μαστιγῶν ἄξιος, verberibus dignus. COMP. Ἀπομαστιγόω, ET Διαμαστιγόω, itidem pro Flagello vel Vehementer flagello. Ab hoc autem EST Διαμαστιγωσὶς, quo vtitur Plut. in Apophth. de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. AT VERO Ἀμαστιγωσὶς, q. d. Inflagellatus.

Μαστίω, ET Μαστίζω idem quod μαστιγόω, Flagello. Homer. Il. ρ. Μαστίεται, ἐπὶ νῶτα καὶ ἰσχία ἀμφοτέρω δὲν Μαστίεται. (qua in re vsus est Hesiodus verbo μαστιγοῦν vt vides paulo antè) Frequens est autem apud eundem poetam, μαστίξειν δ' ἵππους, & Μαστίξειν δ' ἐλάαν. Sed posterius hoc μαστίζω in prosa quoque est vsitatum. Lucian. καὶ εἰ πεσόν ἄλλος μαστίζοιέ τις, ὄμβριον ἐφίσας τὸ οἶδος. Plut. in Alexandro, καὶ τοὺς ἵππους ἐμαστίζον. HINC Μαστίγωμα, q. d. Flagellamentum, Plut. Cæterùm nõ ignoro quosdam voluisse hæc verba prior a esse quàm μαστὶξ. & à μαστίζω quidem μαστὶξ. at verò à μαστίω fieri μάστις (& fieri μαστίζειν à στίζειν) sed ego contrà μαστὶξ prius esse puto, vtpote instrumentum τοῦ μαστίζειν. à μαστὶξ autem primùm μαστιγόω, deinde μαστίω & μαστίζω facta fuisse. Qua in re & ab Eustathio dissentio.

MA'THN, Frustra, Incassum, In vanum. vt μάτην πονεῖν, frustra laborare. Æschylus pagina 8 meæ editionis. item pag. 25. Sed interdum nomini iungitur cum verbo substantiuo, vbi in nomen resolui potest. vt μάτην ὄντι πόνος, Plato De leg. In vanũ est labor. pro μάταιός ἐστι πόνος, vanus est labor, seu inanis. Sic Is. μάτην ὄντι τὴν μνήσθαι, pro μάταιόν ἐστι. ¶ Μάτην, Abs re, Sine causa. At B. exponit Temere in hoc Themistii loco, μάτην δὲ λέγεται, ὅτι τὰ χρήματα οἷς οὐκ ἀπήντησε τὰ τέλη ὧν χρόνῳ ἐπεσάχθη. (A Xenophonte etiam videtur alicubi accipi pro Temere. seu Temerariè) sed à Dioscoride poni scribit aliquoties vel pro Temere, vel etiã pro Falso, seu Vanè. Ego certè μάτην interpretari itidem Falsò, in hoc Epigr. versu, Ὑβρεῖς ἔρωτας ἔλυσι· μάτην ὄδε μῦθος ἀλάπτει.

Ματᾶν, vide post Μάταιος, & ea quæ ab illo sunt deriuata.

Μάταιος, (q. d. Frustranei) Qui frustra fit, Vanus, Inanis. vt apud Platonem in Tim. μάταιος αὖ ἐπὶ πόνοις. quod Cic. vertit Frustra suscipitur labor. Demosth. Olynth. 1, οὐκοῦν μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ σκαιὰ χρήσεται. Vbi obserua etiam μάταιον pro ματαία Chrisost. in epist. ad Ephes. c. 4, f. 166, hunc Pauli locum exponens, καθὼς καὶ λοιπὰ ἔθνη ἐπορεύθη ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν, scribit, μάταιον dici τὸ πρεσδεύοντα μὴ ἔχον πρᾶγμα, μὴ ἐφικνούμενον. (inquit) & κενὰ ἐλπίζοντα: item εἰκῆ, & ἀπατᾶν. Quibus addit, μάταιον appellari τὸ πρὸς μηδὲν χρήσιμον. ¶ Dicitur verò & aliquis esse μάταιος pro Vanus, vel Ineptus. Lucian. καὶ εἰ μάταιοι τῶν θεοῦ ἡμᾶς ἐπαγλίφασιν ἔτι. Apud Sophoclem redditur etiam Futilis, Ἀνὴρ ματαίου φλαῦρ' ἐπιμυθοῦμαι. Apud Aristot. Ethic. 4, cap. 7, ματᾶος quidam interpr. Vanus, alii Leuis ac nugator. Putat autem μάταιον dici Budæus, quasi quem expectatio frustretur. Ab hoc μάταιος est nostrum Mat. ex quo itali fecerunt Matto. ¶ Item μάταιος pro φλύαρος, B. ex parab. Solom.

C. Ματαιολόγος, ου, ὁ, ET Ματαιολογία, vide post Λέγω.

C. Ματαιοποιία & Ματαιοποιῶ, vide post Ποιέω, itidémq; cætera eiusmodi comp. vide in suis substantiuis singula.

C. Ματαιόφρων, ονος, ὁ & ἡ, Qui inepta & absurda sapit. B. ex Damasceno p. 72. ET Ματαιοφρονῶ, Desipio, scholiast. Sopho l.

Ματαίως, Vanè, Ineptè, Leuiter. ¶ Item pro μάτην, vt exponitur apud Plat. in epist. ματαίως λέγειν, Frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, Vanitas. vt in loco Pauli quem attuli in Μάταιος. Sic apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Μωταιόομαι, ῶμαι, Ineptè ago & stultè. vt Bud. vertit apud Græcos Bibl. interpr. Reg. l. 1, c. 13, μεματαίωται, ineptè & stultè egisti. AT Ἐκματαιοῦσθαι in v. l. pro Vanum fieri.

Ματαιόζω, Ineptio. vt B. vertit apud Luc. De luctu, πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα.

¶ Ματᾶν, Vanè tempus tero, Segniter ago vel Segnis sũ. Hom. Il. ψ, Κλῖνε δὲ δόρα μάστιγα πολὺ ζυγόν, οἶδε ἑκάστοτε ἵππους Σεύεσθαι, ἀλλ' ἑσυχίως λάβε' ἀέθλου. vbi Eustathius scribit ματᾶν apertè hic significare σαίνειν & βραδυτῆτα ματαίου, (affert tamen & alam expositionem, deriuando hoc verbum à μῶ: quam apud eum vide p. 1313) Itidẽ Il. ε, vbi dicitur de equis, Μὴ πῶ μ' δείσαιτε ματήσετον, ὀδὲ ἑκόντε Ἐκφερέμεν πόλεμόνδε, scribit ματᾶν esse τὸ μὴ ταχέως ἐνεργεῖν & ὀρθοῦ ἵστασθαι, item ἀκινητίζειν. Sed idem grammaticus paulo aliam afferre videtur huius verbi expositionem. Iliad. π, vbi dicitur ab Homero, Αἶψα δ' ἀπὸ ψυχὴ πέτετο, ὀδὲ ἔμ' ἔπεσε. nam exponit quidam & hic οὐκέτι ματαιοτεράνησε, sed addit, εἰκῆ πᾶς ἔτι γὰρ ὀδὲ βλῶν, κεῖ τὸν Νέστορα. Tale quid autem & Budæus respexisse videtur, quum ἐμάτησε exposuit Frustra laborauit, Nihil promouit. Ac certè huiusmodi interpretatio valde consentanea est derinationi à μάτην, sed videndũ est quàm bene loco conuenire possit. Eust. pag. 543 ex vet. grammatico exponit etiam σμαοπῖν. Ego certè quantam coniicere possum ex Hesychii quoq; & Suidæ expositionibus, necnon autoris breuium scholiorum, (pretereàque ex tribus Æschyli locis, quos habes

in mea editione, pag. 8, & 70, & 276) verbum ματᾶν duo significare puto, primùm quidem, Vano & irrito conatu aliquid suscipere: deinde verò, Vanè, emp' terere, & segnem esse, seu segniter rem quampiam aggredi. Quæ significatio al ern est affinis, quo nimirum res frustra plerunque suscipiantur ab iis qui in illis exequendis segniter se gerunt. HINC Μαπία, ET Μαπὶν Ionica terminatione pro ματαιότης, Vanitas Leuitas, Stoliditas. Homerus Odyss. κ, Τείρεπ σ' αἰδρῶ θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλιγκίνης, Ἠμὲ τέρη μαπίν. vbi Eustathius, Vt εὐμαρπία ab ἀμαρπῶ (inquit) sic à ματῶ fit μαπία, id est ματαιότης. Idem verò pagina 543. de ματῶ loquens, ab eo traditur esse μαπίν. quod hic significet ματαιοπραγία. (Videtur autem ESSE Ματαιοπραγία Eustathio idem quod ματαιοπονία, sicut VERB. Ματαιοπραγεῖν, idem quod Ματαιοπονεῖν in locis modò citatis) AT Μάπιν non solùm μάταιον ab Hesychio exponitur, sed & alias ei dat expositiones, itidémque Eustathius: qui & COMP. Ματαιολοιχὸς deriuat ab hoc μαπὶ, sed signif. genus quoddam mensuræ. vt nimirum sit qui ex falsa seu dolosa mensura lucrum captat. Aliam verò expositionem vide apud eum, itidemque apud scholiastem Aristophanis, hoc nomine vtentis in Nubibus. Sed scribitur ETIAM Ματαιολοιχὸς & exponitur, Qui friuolas res consectatur, eas velut delambens.

Μαπίζω, Vana cogito, seu inepta, Ineptio, Desipio. Apud Sophoclem in Œdipo tyranno, pag. 189, μαπίζειν scholiast exponit ματαιοφρονεῖν. Esse autem ματίζω à ματῶ manifestum est.

Μαπιζω idem quod proximè præcedens ματίζω. Exponitur etiam, Vana iacto. Et COMP. Ἀπὸ μαπίζω, pro eodem. Budæus ἀπὸ μαπίσι exponit Ineptè cauillat' est, seu Ineptiuit. in isto Herodoti loco, qui legitur in Euterpe, ὁ δὲ Ἄμασις, ἐπεὶ τὸ ἵππου κατὴμένος ἀπὸ μαπίσι, καὶ τὸ μὴ ἐκέλευσι Ἀφρίν ἀπόχν. at Vallæ perplexa est quodammodo interpretatio, sic tamen vt eodem tẽ dat quò & illa Budæi. Verùm ego eos omnino sequendos puto qui ἀπὸ μαπίσι ibi accipiunt pro Pepedit: nec dubito quin & simplex Μαπίζω hac in signif. vsitatum fuerit

MA'XH, ης, ἡ Pugna, Conflictus, Prælium. Hom. Il. λ, Ἀρτιωθὴ δ' μάχη, τοὶ δ' αὖ πάλιν. Et Il. ι, μάχῃ ὀρνύσθω. Et συμφερόμεθα μάχῃ, rursum Iliad. λ. Et μάχεσθαι μάχῃ aliquoties. Item θρασεῖα μάχῃ & μάχῃ κυδιάνειρα, apud eundem. Interdum μάχη cum πόλεμος, nonnunquã cum ἔστι copulat. Æquè est in vsu hoc nomen apud prosæ scriptores. Xenoph. Pæd. 7. ἐνθὰ δ' δὴ μάχη ἦν. Pro quo κατὰ μάχη apud Plutarchum in Alcib. (quo vsus est ante eum Herodotus, μάχης δὲ καρτερὴς γενομένης) Latini pugnam acrem dicunt seu magnam. Et μάχῃ νικᾶσθαι, ac μάχῃ συνάπτειν Xenophon, Pugnam inire, Pugnam committere, seu prælium. Thucydides dicit etiam μάχῃ δίδοσθαι: item ἐπιξένοι τινὶ εἰς μάχῃ aliquoties, Prodire in prælium seu in aciem aduersus aliquem. Dicitur & δι' μάχης ἰέναι τινὶ, pro illis, μάχῃ τινὶ ἰέναι vel συνάπτειν. At ἐξάγειν ὀδὲ τὴν μάχῃ Plutar. Educere ad prælium. Item μάχη dicitur esse πόλεμος, id est Susceptæ esse pugnæ de re aliqua, seu ob rem aliquam, Vel Contentio, Altercatio. Plato epist. 7, πᾶσα μάχη πόλεμος τέτατο.

C. Ἀγχίμαχος, ου, ὁ, καὶ ἡ Comminus pugnam iniẽs, S. SED Ἀγχίμαχος, apud cæteros legitur, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, vt Etymol. ait. Dicitur autem & ἀγχίμαχος vir comminus pugnans: & ἀγχίμαχα ὅπλα, arma comminus pugnãtia. id est quibus comminus pugnatur. Iliad. ν, Μυσῶν τ' ἀγχίμαχοι. Et Iliad. π, — καὶ ἀγχιμάχοις ἐπόρουσεν. Arma autem ἀγχίμαχα apud Xenophontem Pæd. 7, ὁμόσε ἰόντα σὺν ὅπλοις ἀγχίμαχοι. A quibus distinguit πέλτα & πάλτα, quibus eminus pugnatur. Pæd. 1, πέλτα μὲν οὐ κίπτ' ἔχοντες οὐδὲ πάλτα στρατεύονται, τὰ δὲ ἀγχίμαχα ὅπλα καλοῦνται. Sic Gregorius in oratione in Basilium eleganter linguæ arma ἀγχίμαχα oppositi missilibus quæ atramento fiunt, id est libris, qui editi huc illuc velut emittuntur. Eius verba sunt, τοὶ μὲν καὶ εἰς χεῖρας ἰόντα [αἱρετικοὶ] ἀγχίμαχοι ὅπλοις τοῖς ἀπὸ γλώττης κατηρεπῶμενος, τοὶ δὲ πόρρωθεν μᾶλλον τοξεύμασι τοῖς ἐκ μέ-

λανος. Ex armis autem quæ ἀσχέμαχα dicuntur, sunt δόρατα: vt etiam Eustathius ostendit, addens & ὀρεκτὰ fuisse nominata.

In v.l. habetur etiam, Ἀσχέμαλα hastæ, quibus è manu vtimur: quæ dicuntur & ὀρεκτὰ, ab ὀρέγειν, quod manu percutere significat. Quæ verba sunt Cælii Rh. qui ex Eustathio ea descriplit, sed parum fideliter. Nisi fortè quia dicit δόρατα vocari etiam μελίας, cõponere voluit: Rhodiginus hoc nomen cum ἀσχεμελίαι dicendum fuisset, duro tamen alioqui nec ferendo compositionis genere. Fieri etiam potest vt pro Ἀσχέμαλα in Rhodigini exemplaria irrepserit illud ἀσχέμαλα. quæ corrupta vox fideliter tamen in v.l. seruata fuit. in quibus ponitur ἀσχέμαλαι, tanquã nomen substantiuũ. Cæterùm vbi λ in χ mutato reposuerimus ἀσχέμαχαι, remanebit alius error in ipsa terminatione. neq; enim quis dixerit hasta ἀσχεμαχι, sed hasta ἀγχέμαχος. ita & in plurali ἀσχέμαχοι hastæ, non ἀσχέμαχαι dicendum esset.

C. Ἄμαχος, ᾱ, ὁ & ἡ. Pugna carens, seu prælio, De quo non pugnatur, seu contenditur. In v.l. ἄμαχον, Quod citra contentionem est. ‖ Item ἄμαχοι, pro Qui pugna abstinent, Qui non pugnant, ex Xen. οἱ δὲ ἄλλοι ἀμαχεί εἰσι. Vide Suidam.

Ἄμαχος, Pugna insuperabilis, Qui nulla pugna superari potest. Sed aptius vno verbo, Inexpugnabilis. Plato Charm. ἄμαχον λέγεται τὸν ἀνδρα, εἰ &c. (idem alibi ἄμαχον & ἀνίκητον copulauit) Plut. in lib. περὶ ἀδολ. p. 904 meæ editionis, οὕτως ἄμαχον τὴν κακὸν ἐν αὐτῷ θέτο τὴν σωτηρίαν ποιεῖ πλὴν ἀδολεσίας. Chrysostom. πρεσβυτὴν vocat ἄμαχον ὅπλον. Legitur & superl. gradus, ἀμαχώτατος: vt ἀμαχώτατος αὐτοκρατωρ apud Plut. ‖ Ἄμαχοι, Quod fieri non potest, éstque velut quantolibet labore inexpugnabile. vt apud Pindarum, ἄμαχοι δὲ κύβοι τὸ συζύγιον ἦσαν. id est ἀληλιπτον, Impossibile. Non ignoro tamen, Suidam, postquam dixit ἄμαχον significare δυνατὸν, subiungere illum Pindari locum: sed ego ἀκατάμαχον dicere maluissem, quum omnino σέβας in ἄμαχον significet α: prætereáque datiuum πόνῳ, aut alium eiusmodi addidissem. existimo enim ἄμαχον poni pro ἀδύνατον, respiciendo eò quò dixi, videlicet ad id quod nullo labore expugnari potest. Nam & Latinè dicitur interdũ aliquis rem quampiam expugnasse, in qua adipiscenda multùm laborauit. ‖ Ἄμαχον κάλλος Ælian. apud Suidam, Incomparabilis pulchritudo: & ὑπεροψία ἄμαχος, superbia incomparabilis, apud eũdem: item ἄμαχον πλῆθος, (videtur autem & hæc duo ex eodem Æliano habere Suidas) Immensa multitudo. haud enim itidem Incomparabilis multitudo ausim dicere. Quo tamẽ nomine in duobus illis superioribus locis sum vsus: quoniam videtur ἄμαχον dici quod summum est, & velut in summo gradu, tanquam præstantiæ cuiusdam incõparabilis: vt videlicet eius qui est ἄμαχος, robur esse videtur incomparabile. Sed & in malam partem vsurpatur, vt videmus in ἄμαχος ὑπεροψία. Denique & πλῆθος ἄμαχον, q.d. tanta multitudo vt nulla cum ea cõparari seu æquiparari ei possit. Cogito tamen posse ἄμαχον πλῆθος habere metaphoram sumptam à militibus quorum tanta est multitudo vt illa inexpugnabiles eos reddat: at ἄμαχον ὑπεροψίαν intelligi, quæ tanta est vt peruinci, domari, atque adeo expugnari nequeat. Sed primo illi ἄμαχον κάλλος, aliisque similibus, neutra illarũ expositionum conuenire potest.

Ἀμαχεί, ET Ἀμάχως, Absque pugna, Absque prælio. Xen. Pædiæ 3. ἢ παντὰ πασιν ἀμαχεὶ λαβοῖ ἂν αὐτὸ ἄκρον, ἢ ὀλίγοις τε καὶ ἀδυνάτοις χρησαίμεθα αὐτὸ πολεμίοις. Idem Hellen. 7, οὐκ εἰδότες ἀπτῶ θρωα ὂν ἀμαχεὶ παρελθεῖν. Apud Plutarchum, pro Absque controuersia, in lib. De def. orac. ἀμαχεὶ δὲ καὶ τὰς φήμας συνᾴδει τῷ λόγῳ. ‖ At verò aduerbium Ἀμάχως in exemplo quod affert Suidas, est potius Inexpugnabiliter. (vt ἄμαχος poni sæpe pro Inexpugnabilis, docui modò) ita enim ibi, ἑώρων γὰρ τὴν βασιλέα ἀπόδειπνα τὸν ἀμάχως. id est, Ita vt nulla ratione ab eo porposito dimoueri posset. Quem enim proposito dimouemus, seu de sententia deducimus, eius animum velut expugnamus.

A C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ & ἡ, In pugna æquiparans alium. Vel, Qui par est conferendæ pugnæ. Ita Budæus, afferens ex Thucydide, ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀρκάδων συμμαχίᾳ. Et ex Plutarcho in Themist. οὐδὲ πᾶς ὁμοίως ἀξιόμαχος ὄντας. Et cum præpositione πρὸς, ex Pausania, ὅπτα ἄφρος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος ἐν πρὸς πᾶς Ῥωμαίους. Rursum, ἀξιόμαχος δυναμις πρὸς πᾶς νεωτερίζοντας. In vulg. lex. exp. Par ad pugnam. At ego in ἀξιόμαχος puto ἄξιος posse significare Dignus, exponendo ἀξιόμαχος ὀκείνῳ, Dignus qui pugnam ineat seu committat cum illo. aut certè vtendo alia quapiam huiusmodi interpretatione.

B C. Ἀπόμαχος, ᾱ, ὁ & ἡ, ad verbum, Qui est extra pugnam, ὁ ἐκτὸς τοῦ πλεκτοῦ γενόμενος, Causarius, Pugnæ inutilis, Iam inutilis bello, apud Xenophontem & Ælianum. Sic & apud Arrianum, lib. 2, Διόνυσος ἐκ τῆς Ἀπομαχῶν γραφῆς κτίζει τὴν Νυσαν πόλιν. Idem lib. 5, οἱ δὲ ἐν τῷ αὐμάτων ἀπόμαχοι γεγενημένοι, ἄλλοι ἄλλη τῆς Ἀσίας ἐπορεύοντο. Id est, Qui autem ob vulnera pugnæ inutiles redditi erant. Itidem quidam innominatus apud Suidam, ὁ ἀπόμαχος θέλει τὴν μικρὸν ἀρκεῖν μὴ νῦν ἐπαθλα. Sic Causarii à Liuio appellantur qui ob uulnera aut quëlibet morbum bello vtiles esse desierunt. Notandum est autem aliter accipi ἀπὸ in hoc nomine quàm in proximè præcedẽti verbo ἀπομαχεσθαι. nam ἀπόμαχος est quasi ὁ ἄπο μάχης. Suidas dicit, ὁ ἐκτὸς τῆς μάχης.

C. Ἀψίμαχος, ᾱ, ὁ & ἡ, q.d. Pugnam leuiter attingens. Aut simpliciter, Pugnam attingens. Ex Polybio affertur pro Veles. SIC VT Ἀψίμαχος, pro Velitaris pugna, Velitatio. Itidémque ADVERB. Ἀψίμαχος, ex Dionysio Halicarn. pro, Pugna velitari, Velitando. Necnon VERB. Ἀψιμαχέω, ῶ, Velitor, Proludo ad pugnam, ex Virg. In armis lembus proludo, ex Ouidio. quod tamen Budæus vertit, Prælium confere e. in hoc Plutarchi loco, ἐπεὰν κελεύσῃ τὸν πλοιαρχον συμπλεκεῖν δὲ μὴ, μηδὲ ἀψιμαχεῖν. Quidã ἀψιμαχεῖν interpr. Escarmoucher. sicut & ἀψιμαχία, Escarmouche. Hoc certe scitè dictum est, sicut hæc Gallica à bello transferuntur ad quaslibet rixas, sic & illa Græca. Sed apud Libanium ἀψιμαχίαι accipi tradit Bud. pro rixa duorum & contentione cum illatione manuum. Quod autem ad ἀψιμάχας attinet, in v.l. affertur ἀψιμάχας ἐμοὶ ἐμνᾶτο, pro Mei meminit tanquam qui mecum velitari & rixari cuperet.

C. Διμάχαι, q.d. Duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. libro 1, qui equitum genus eos facit. vide & Hesychium.

C. Δύμαχος, Qui difficilè expugnari potest, Vix expugnabilis, (sicut suprà ἄμαχος, Inexpugnabilis) At Polit. vertit Inexpugnabilis. in hoc loco Herodiani, lib. 3, ὀχυρὸν τὸν ὄντος καὶ δύμαχον, καὶ πρὸς ἀγῶνα ὀρεκτικὸν καὶ κοπιῶδες. HINC Δυμαχέω, ῶ, Acriter resisto: ita vt vix sim in expugnabilis. Apud Plutarchum Sympos. 4. δύμαχοῦσαι redditur Inter se acriter pugnantes: vbi scribit, πυθόμενοι, ὑπὲρ ἀνδρὸς ἐχθρὸν καὶ δύμαχοῦσαι ἀλλήλοις πρὸς ἄνδρα.

C. Ἐπίμαχος, Oppugnabilis, Expugnabilis, Qui facilè oppugnari potest seu expugnari. Thuc. lib. 4, pag. 132, ὁ δὲ ἐκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἔκτα ὄπιμαχον. Et pag. 133 αἱ ἀμαυρότεραι καὶ ἐπίμαχα ὄπιμαχον πρὸς ἔμα. Sunt exempla & apud Suidam, sed quæ ex recentioribus sumpta esse puto. ‖ Item actiuè pro eo qui auxiliatur in pugna. Nam Hesych. exponit ὀπιμαχοῦρος & βοηθός. Quam significationem sequitur ET Ἐπιμαχία, quod vide cum Συμμαχία.

C. Ἐπιμάχος, Qui rectà in actiem prodit, nec diuerticula quærit. ‖ In v.l. exponitur Tumultuariè pugnans, (ex Epigramm. ἐπιμάχων ἀνδρῶν. vbi intelligitur generaliter de bellicosis) ET Ἐυθυμαχία, Tumultuarium bellum & repentinum.

C. Μονομάχος, Singulari certamine pugnans, Gladiator. B. (Perperam autem μονόμαχος in v.l. scribitur proparoxytonos) Herodian. l. 1, καὶ τὸν βασιλέα αὐτὸν μονομάχον ὁρῶντες. (ed particula negatiua in vulg. edit. omissa est) Luc. in Dem. κατασπάσαντα μονομάχον. HINC Μονομαχία, Singulare certamen. Duellum, Gladiatoris cum gladiatore congressus Luc. De hist. scrib. μονομαχίαν γράφαντος Ἀλεξανδρου καὶ Γαΐου. Et VERBVM Μονο-

μαχέω, ῶ, Singulari certamine pugno. Plutarch. in Hellen. οὐ δὲ πάντες μονομαχοῦσιν οἱ βασιλεῖς. Et de gladiatoribus apud Herodian. Item BICOMP. Καταμονομαχέω, ῶ, Singulari certamine vinco, seu supero. Plut. Theseo, Κύκνον καταμονομάχησε.

C. Παμμάχος, ου, ὁ & ἡ, Qui omni pugnæ genere certat. ET Παμμάχοι, q.d. Certatio omni pugnæ genere. A Suida exponitur παγκράπιον. Lege quæ huc pertinentia scripsi in Παγκρατιαστής.

B C. Πρόμαχος, ου, ὁ & ἡ, Qui pugnam init in prima acie, Antesignanus. Hom. Il. γ, Ἐν πρόμαχοισι φαείνετο. Plut. in Othone, ὁ μὲν ἀπιστῶν καὶ ἐπὶ αὐτῷ οἱ Ὀθωνιανοὶ ἐώσαιτο, καὶ τὸν ἀφέλοιτο, πάντες ὁμοῦ τὸν πρόμαχον ἀποκτείναντες. ‖ Πρόμαχος, Propugnator. vt apud Herodianum libro 8, σωτῆρας δὲ καὶ πρόμαχους Ἑπτάλιας πάσης ἀνεγραφίοῦν. Ex hoc autem πρόμαχος sunt qui velint per syncopen esse factum NOMEN Πρόμος, quod idem significat. Homer. Il. ζ. Φαίνετο δρίσσα πρόμον ἔμμεναι, Antesignanum fortissimum. Apud Apollon. autem Argon. 2, Αἶψα δ' ἑὸν ἑπάρων πρόμος ἔστο, suorum sociorum propugnator.

C Προμαχέω, ῶ, ET Προμαχίζω, apud Hom. In prima acie pugno. Hom. Il. γ, Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλεξανδρος θεοειδής, in prima Troianorum acie pugnabat. ‖ Προμαχεῖν, Propugnare. Herodian. 6, συκαλέσας ἢ πάντας ἐδεῖτο προμαχεῖν καὶ πρὸ ἐν ὀν ἀνθρέψωσι. Sic autem σωτῆρας & προμάχους copulari ab eo vides in loco quem modò protuli.

Προμαχών, ῶνος, ὁ, Propugnaculum. ET Προμαχεών, ῶνος, idem, Herodoto.

D C. Σύμμαχος, ᾱ, ὁ & ἡ, Pugnæ socius, seu belli, Auxiliator in pugna. Xenoph. Pædiæ 1, ἐφ' οἷς αὐτὸν Κυαξάρης ἄγεται σύμμαχον. Et Pæd. 7, ἐῶν δὲ ἀναδεῖσι πνὲς ὅπῃ πρὸς οἰκίας, ἔχομεν σύμμαχον θεὸν Ἡφαιστον. Plato epist. 7, ἢν δὲ σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν πόλεμον. Xenophon de virtute loquens, βέβαια δὲ τοῦ ὀν πολέμου σύμμαχος ἔστον. vbi animaduerte constructionem. Apud Herodian. σύμμαχος δυνάμις. Ab Herodoto vocantur etiam fluuii σύμμαχοι, quorũ videlicet commoditas ad victoriam iuuat. Sed σύμμαχοι sæpe redditur simpliciter Socii, vt passim apud Thucydidem. Additur verò interdum & Fœderatus, vt libro 2, βουλόμενος Σιτάλκου σφίσι τὸν Θρᾴκων βασιλέα σύμμαχον γενέσθαι, sibi socium fieri & confœderatũ. Xenoph. dixit etiam μέγα σύμμαχον, pro Magnum auxilium, Magnum adiumentum. Sed in fœm. genere dicitur ETIAM Συμμαχίς, quod sæpe iungitur cum πόλις. Thucyd. lib. 1 πρόφασιν τε αὐτὴ πόλις συμμαχὶς πρόφασιν τε καὶ θεσπικὸς ἐξυλοῦθη, Vrbs socia. vel Vrbs fœderata. Plutarch. in Camillo, συμμαχίδα Ῥωμαίων πόλιν. Interdum verò dicitur simpliciter σύμμαχις, relinquitúrque subaudiendum substant. pro loco, vel πόλις. vel χωρα, vel γῆ. quo vtitur modo non semel Thucyd. Sic in quodam plebiscito apud Demosthenem, ἐάν τις ἀποκτίνῃ Χαρίδημον, ἀγόρευε ἐστω ἐξ ἁπάσης τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος. quæ B. vertit, Qui Charidemũ occiderit, eum in nexum abducere ius esto ex omni loco vrbe agro, populo Athenienſi fœderato & socio. HINC Συμμαχία, Societas in bello, Socetas belli, Cõsociatio armorum. Auxilium. καὶ συμμαχίαν apud Synes. Auxilii ferendi causa. Sed frequenter ponitur pro ipso fœdere societatis, seu consociationis armorum. vnde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, & ξυμμαχίαν συνάπτεσθαί τινι apud Thucyd. Item, ἐς τὴν ξυμμαχίαν τοῦ πρεσβεύσαι τινα. Et πρὸς χαρεῖν τινι εἰς ξυμμαχίαν. Et Plur. ξυμμαχίαι apud eundem, coniungentem etiam cum ἥκοι, alibi cum ποιεῖσθαι. Budæus συμμαχίαν apud Polybium vertit Societatem bellicam, socialéque fœdus. Sed & pro ipsis sociis ξυμμαχίαν, (sicut τὸ ξυμμαχικὸν) obseruasse me apud Thucydidem memini. AT VERO Ἐπιμαχία est Societas belli in propulsanda iniuria, non item in inferenda: vt apparet ex verbis schol. Thuc. lib. 1, pag. 16, vbi scribit ipse Thucyd. ἐπιμαχίαν δὲ ἐπιόντα τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Quidam interpr. Societatem subsidiariam. & suppetiarum causa instituram. Crediderim autem scholiastem in illa distinctione horum nominum σύμμαχία & ὀπιμαχία respexisse ad locum eiusdem Thucydidis, qui habetur l. 5, pagina 182 meæ editionis, circa principium. Item

A DIECT. Συμμαχικὸς, Socialis. vt συμμαχικὸς πόλεμος, sociale bellum. Et ξυμμαχικοὶ θεοὶ apud Thucyd. libro 3, Sociales dii, Bud. Apud eundem Thuc. legitur non semel τὸ ξυμμαχικὸν, quod sonat q.d. Iuxta socialitatem. Redditur autem Iuxta sociale fœdus, seu societatis fœdus. aut præpos. Ex adhibendo, Ex societatis fœdere. Interdum verò τὸ συμμαχικὸν dicitur pro ipsis sociis. vt ex Herodo. affertur, Ἀθηναῖοι τοὺς Σαμίους ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο, pro Adscripserunt numero sociorum, seu In cõ militium asciuerunt. Sed legendum suspicor πρεσβευτὰς ἐποιήσαντο. vt apud Thucyd. habetur, εἰς συμμαχίαν πρεσβευτὰς ἐποιεῖσθαι. Item VERBVM Συμμαχέω, ῶ, Pugnæ sum socius, Consocio arma, Sum in belli societate, In bello gerendo adiuuo. Plutarchus De Herod. τῇ Ἑλλάδι συμμαχεῖν. At verò Συμμαχέομαι, Socios belli habeo, In bello gerendo adiuuor. vt ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι apud Luc. De non cred. cal. Dicitur verò ETIAM Συμμάχομαι pro συμμαχῶ, itidem cum datiuo, ab Herodoto & Thucydide. Vtrunque autem, nimirum tam Συμμαχῶ quam Συμμάχομαι latius interdum ponitur pro Sto à partibus alicuius, Defendo, Tueor, Patrocinor.

c.2. Ἐπισυμμαχία in vulgatis lexicis affertur ex epist. Philippi apud Demosthenẽ pro Ius contrahendi societatẽ mutuò. vbi quidam vel ὀπιμαχία vel συμμαχία reponẽdum suspicantur,

c.2. Φιλοσύμμαχος, Qui amat suos belli socios, Amãs sociorum, seu studiosus. Aut, Qui se lubenter belli sociũ adiungit. ‖ At verò apud Hesychium φιλοσύμμαχος exponitur non solùm μάχιμος, sed φιλολοίδορος. qui error vnde originem habuerit obscurum est.

C. Ὑπέρμαχος, Qui pro [quopiam] pugnat, Propugnator. qui & πρόμαχος. Ex libro Sapient. c. 15, ὑπέρμαχος ὁ κόσμος ὅτι τοῦ δικαίου, pro Propugnator, vel Defensor. Fœm. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος ἀσπίς. Et VERB. Ὑπερμαχέω, ῶ, Propugno, (ficut & προμαχῶ) Pugno pro [aliquo.] Plutarchus in Solone, ὑπερμαχεῖν τῶν Πεισιστράτου. Idem, ὑπερμαχῶν τῆς κοινῆς ἐλευθερίας. (quo dixit modo Gregorius ὑπερμαχεῖν τῆς ἀσεβείας) Apud Lucianum autem cũ accusatiuo etiam, ὁ κοινὸν ἅπαντες λέγομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. sed hic Budæus πόπου pro τοῦτο reponendum esse putat. Itidem tamen apud Sophoclem accusatiuo iunctum reperitur, & quidem cum aliis duobus casibus, videlicet genit. & datiuo, vtroq; personæ: in Aiace, pag. 73 meæ editionis, circa finem, Σὺ τοῦτ' Ὀδυσεὺς τοῦ σ' ὑπερμαχεῖς ἐμοῖ: id est, Tune hæc pugnas pro illo aduersus me. (nam pugnare rem aliquam ipse etiam Cicero dixit) Sed haud scio tamen an in illo etiam loco Luciani accus. rei fieri possit, vbi solus ponitur. ITEM Ὑπερμάχομαι, idem quod ὑπερμαχῶ. vnde futurum ὑπερμαχοῦμαι, ex Sophocle, Defendam.

C. Φιλομαχέω, ῶ, Appeto pugnam, Cupidè pugno. Plutar. de Marcello, φιλομαχοῦντες ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν. Alibi pro Feruidè & incautè prælior, Χαβρίας ὀλίγοις πνὰ τῶν Θηβαίων ὑπὸ τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καταβαλόντας.

C. Φυγομαχέω, ῶ, Fugio pugnam, Detrecto pugnam. Item pro Cessim eo, Bud. ex Pol.

G Μάχιμος, ου, ὁ & ἡ, Pugnax, Bellicosus. Plutarchus Alex. πρὸς αὐθάδεις ἀπιγνωκότας καὶ μαχίμοις. Et in superlatiuo apud Thucydidem, ἀξιοῦσθαι μαχιμώτατοι εἶναι. At iocose in Epigramm. γαμετὴς μαχίμου, de vxore rixosa atque adeo ad manus etiam sæpe veniente. (Ibidem verò & γραῦς μαχίμη) De gallo apud Philostr. in epist. καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλιστα ἐγηγερκώς. ‖ Μάχιμος, Pugnæ habilis, seu bello, Ad pugnam aptus. vt τὰ ἴδια τῶν γεωργούντων καὶ θεμαχίμων, Aristoteles Pol. 2. Ex Platone autẽ affertur τὸ μάχιμον τῆς πόλεως pro Ciuitatis pars quæ militiæ studet. Apud Thucydidem autem μάχιμοι simpliciter etiam pro Pugnatores, Bellatores. Sed & naues μάχιμοι apud Plut. in Cat. Aptæ ad præliandum. vt Bayf. vertit,

Μάχομαι, Pugno, Prælior, Bellum gero. Futurum μαχοῦμαι, item μαχίσομαι & μαχέσομαι: vnde aoristus ἐμαχησάμην, & ἐμαχεσάμην: præteritum μεμάχημαι. Dicitur autem μάχομαί σοι, (quam constructionem imitatus Virgilius dixit Pugnabis amori) vel μάχομαι πρός τι,

vt Lat. vſitatius, Pugno aduerſus te. Sed hæc conſtructio apud Græcos rarior eſt altera, contrà verò Latinis frequentius, atque adeo magis receptum eſt Pugno ad uerſus te, aut certè Pugno tecum, quàm Pugno tibi. Homerus Iliad. β, ἠ δὲ μάχεσθαι Ἀνδ ἐμὸν παυροτέροισι. Et libro 1, ἠ αὖτ' ἐμὸν ἶφι μάχεσθαι. Sic Demoſthenes μάχεσθαι πῖς πολεμίοις. Plutarchus in Erot. ἔρωτ δὲ μάχεσθαι χαλεπὸν, οὐ θυμῷ. Et λιμῷ καὶ δίψει μάχεσθαι, apud eundem, imitantem Xenophontem, qui dixerat λιμῷ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Alterius autem conſtructionis exemplum eſt apud Iſocratem in Panegyrico, αἱ τῆ χεῖς τῆς χώρας πολεμεῖν, ὥ τῆς τειχοις τοὺς ἀλλήλους οἱ πολῖται μάχονται. Idem in Hel. encomio, τοὺς ἀφ' ὧν πῖς γίγαντας οἱ θεοὶ μετ' ἀλλήλων ἐμαχέσαντο, τοὺς δὲ ἕωυτῆς τοὺς σφᾶς αὐτοὺς ἐπολέμησαν. Interdum verò cum datiuo inſtrumenti, vt Il. γ, ἐγχείῃσι μαχέσασθαι τοὺς σῖῦ. Vt autem hic vſus eſt præpoſitione τοὺς cum ſuo genitiuo, ſic alibi aduerbio εἵνεκα. vt Iliad. ζ, — μαχεσάμεθ' εἵνεκα κουρῆς. At Il. ſ, dixit μάχεσθαι ἀμφ' Ἑλένῃ, pugnare pro Helena, vel potius, de Helena. Sic autem & in proſa, μάχεσθαι τοὺς τινος, frequenter occurrit. Dicitur & μάχεσθαι ὑπὲρ τινος, Pugnare pro aliquo. vt μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας, Xenoph. Præd. 5. Item cum accuſatiuo rei ac datiuo perſonæ ex Ariſtoph. μάχομαί σοι παῖκράτιον. Sed ſæpe etiam ponitur μάχεσθαι ſine adiectione pro Præliari, tam apud Homerum quàm apud cæteros. ‖ Μάχεσθαι generalius pro Contendere, Rixari, Altercari: vt quum ei addit Homerus αἰπβίοις ἐπέεσι. Il. β. ‖ Μαχόιμα dicuntur etiam Pugnantia, id eſt, Repugnantia, Contraria. eo ſenſu quo dicitur aliquis pugnantia loqui. Ad inflectionem autē quod attinet, iam quidem habes in exemplis citatis, μαχέσασθαι, tam ex Homero quam ex Iſocrate. itidémq; affert Bud. μαχεῖον ex Platone, et μαχεῖον ex Plutarcho, pro Pugnandum eſt. At cum ἡ, μαχίσομαι & μαχησάμην, apud Homerum & ipſa: in proſa verò itidem μαχίσομαι, & præt. μεμάχημαι. Sed μαχοῦμαι in futuro videtur eſſe vſitatius quàm μαχήσομαι. Ariſtoph. Pluto. ἐγὼ τοὺς τῶτης οὐ μαχοῦμαί σοι. Plato in epiſt. 7, πολλοῖς μὲν ἤδη πυρὶ μαχεῖται. At verò apud Hom. EST Μαχέοιτο pro μάχοιτο, itidémque μαχέοιτο pro μάχοιτο, tanquam à Μαχέομαι, οῦμαι. ITEM Μαχεῖόφιν pro μαχόφιν, Odyſſ. ρ, tanquam à Μαχέομαι, quod ſit à Μαχόμαι, οῦμαι.

Μαχήμων, ονος, ὁ & ἡ, Pugnax. Idem quod μάχιμος.

Μαχισμὸς, οῦ, ὁ, Pugna, Prælium. (ſonat tamen potius Pugnatio, Prælatio) Affertur in v. l. ex poematico de pugna felium & murium.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, Pugnator, Bellator: ſeu Pugnax, Bellicoſus. vt Il. ε, Τυδ ἀς τι μικρὸς μὴν ἔλω δέμας, ἀλλ' μαχητὴς. Sic & alibi. Et COMP. Ἀγχμαχητὴς, Qui cominus præliatur, ſeu præliari ſolet. Exponitur etiam, Pugna ſtataria valens, ſeu præſtans. vt Il. β, — ἴν' ἀνέρες ἀγχμαχηταί. Sic dicitur ἀγχμάχης, quod vide. Apud Homerū legitur ETIAM Μαχητὸς, pro Oppugnabilis, ſeu Expugnabilis. Odyſſ. μ, Ἡ δέ τι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον καὶ κόν ὀῆσι, Δεινόν τ' ἀφαλέόν τε, καὶ ἄχρειον, οὐδὲ μαχητόν. vbi exponitur πολεμεῖσθαι δυνάμενον. HINC Δυσμάχητος, idem quod δύσμαχος. (de quo dictum fuit) Non facilè expugnabilis. AT VERO Ἄμαχητὶ, Sine pugna. quod & ἀμαχεί. Thucyd. ἀμαχητὶ & ἀκονιτὶ in vicinis locis, & eadem ſignif. vſurpat. EST ET Μαχητικὸς, quod Ariſtot. præſertim vtitur pro Pugnax, ſeu Ad pugnā propenſus. vt quum dicit Rhet. 1, τοὺς θῆλ' αἰχμωτηλῶν loquēs, οὐ γὰρ μαχητικοὶ τοὺς κέρδους.

C. ΑΝΑμάχομαι, Rurſum pugno, Pugnā reparo, Prælium inſtauro. Xenoph. καὶ πόλεις ἀφῖσται, συμμάχους τοὺς σκαλῶσαι, οἵνπαι αἰαμαχέσασθαι αὖ. Ariſtot. in Problem. φιλονείκοις οὖν ἀνθὺς πιοῦσι καὶ τὸ νικῶντες, δῆλον τὸ χαίρειν, τοὺς ἀγόντας μᾶλλον ἐρίζειν καὶ ἡδέωθαι, ὡς αἰαμαχούμενοι. A Bud. αἰαμάχομαι redditur etiam, Acceptā cladem offenſio némque belli victoria vel alia ratione farcio, & quaſi paria cum accepta clade facio. Sed ita malim interpretari vbi ei additur accuſ. ἧτταν, vel πλῆγμα. vt apud Plut. in Apophth. quum Argiui dicerent ſe πλὴν τοὺς τῶτταν ἥττας αἰαμαχεῖσθαι, dixit quidam ſe mirari an duarum ſyllabarum acceſſione facti eſſent præſtantiores quàm antea. intelligēs videlicet de ſyllabis præpoſ. ἀνὰ cum verbo μάχεσθαι iunctæ. (Legitur verò pro eodē αἰαπαλαίειν πλὴν ἥτταν apud Theodoritum) At verò αἰαμάχεσθαι τὸ πάθημα legitur apud Suidam. vbi reddi etiam poteſt, Pugna proſperiore offenſionem priorem ſeu erratum ſarcire & quaſi obliterare. ‖ Ἀναμάχεσθαι generaliter pro Rependere, ſeu Cōpenſare, in v. l. ex Ariſtot. De gen. animalium, αἰαμάχεται ἡ φύσις τὰ πλήθη τὸν φθορῶν.

C. ΑΝΤΙμάχομαι, Pugno aduerſus aliquem. ‖ Item Repugno, Aduerſor. Alexand. Aphrodiſeus, αἰτιμάχεται τῇ κρασει.

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, Depugnatio aduerſus quempiam.

C. ΑΠΟμάχομαι, Propugno, Propulſo impugnantes, Propulſo hoſtes, Pugnam ſuſtineo, apud Arrianum, item Xenophontem, cum alibi ſæpe, tum Præd. 5, καὶ ὁρῶσιν ὑπόφισχυρόν τε τὸ ἔρυμα, καὶ ὅτι τοὺς τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα, ὡς αὐκράτεται ἀπομαχοῦνται. Herodianus, οἱ δὲ πολιορκούμενοι γῆνωσιν ἀπεμάχοντο. id eſt, ἀπεμάχοντο τῇ πολιορκίᾳ γῆνωσιν. nam & hoc modo interdum loquuntur Græci. Plutarchus in Cæſare, τὸ θυ: αὐλεῖν ἀπεμαχόμενος ὦ πάθη. id eſt αὐδιπάθεος, Reſiſtens. Notandum eſt autem iungi in his locis datiuo: quam conſtructionem Suidas etiā illi aſſignat. At Xenophon accuſatiuo iunxit, Hellen. 6, ὑπομιμνήσκοντες μὴ ἀς τὴν βοήθειαν κοινὴ ἀπεμαχόμεθα. Sed locus hic fuerit alicui ſuſpectus fortaſſe.

C. ΔΙΑμάχομαι, Depugno, Acriter pugno. Ariſtoph. Pluto, μηδὲ δῆλα μαχούμεθα. Xen. Præd. ιγ, πόθεν βουλεύεσθαι αὐτὸ μόνον, ὦ λιμῷ καὶ τῇ δίψει μάχεσθαι, ἢ εἰς τὸ ἰσθμὸν καταβαὶ ἡμῖν δῆλα μάχεσθαι; Item, δῆλα μάχεσθαι ὑπὲρ τοῦτο, ſicut μάχομαι. Plato De republ. ὑπὲρ τῆς οὐσίας δῆλα μαχεῖται τοῖς ὀθνείοις. Et cum præpoſitione τοὺς. Plut. Pericle, ὑπὲρ γῆς δῆλα μαχούμενον τοὺς αὐτοῖς. Sed & cū τοὺς habente accuſatiuum rei, ex Demoſthene, cui δῆλα μάχεσθαι τοὺς τῶν, eſt Pugno aduerſus hanc rem, Repugno huic rei, Refragor huic rei. Quinetiam ſine præpoſitione interdum, vt apud Euripidem, δῆλα μάχεσθαι τὸ μὴ θανεῖν, Pugno hāc rem, videlicet ne moriar. id eſt, Hanc rem pugnando obtinere contendo. At Plato infinitiuo iunxit, ſine illo accuſatiuo, ita ſcribens in Pol. 2, κακῶν δὲ ἀπόν φαίνεται νῦν γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, δῆλα μαχεῖν πάντ' ἔθ' πῶ μὴ πνὰ ἕωυτῶν λέγειν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἢ μέλλῃ ἀνεμήσεσθαι. Inuenitur ETIAM Διαμάχη, quod ſi pro verbali habeam' propter eam quam itidem habet præpoſitionem, ſonabit potius Pugnatio quàm Pugna, ſeu comp. Depugnatio. Sed & μάχη eadem ratione aliquis eſſe à μάχομαι dixerit.

C. ΚΑΤΑμάχομαι, Expugno, Vinco, καταπαλαίω. Pauſan. Eliac. l. 2, de Theagene pugile, Βῶθυμόν τι καταμαχέσαντα πὺξ πύκτεω. Sic & alibi. HINC Ἀκαταμάχητος, ET Δικαταμάχητος, pro Inexpugnabilis, & Vix expugnabilis. pro quibus dicitur etiam ἄμαχος & δύσμαχος, atq; adeo quidam grammatici hæc illis exponunt.

C. ΠΡΟμάχομαι, Propungo, τοὺς μαχῶ. vt τοὺς μάχεσθαί σου, Ariſtoph.

C. ΠΡΟΣμάχομαι, Pugno, vel Oppugno, vt interpr. Bud. afferens ex Plutarcho, οὐδὲν ὀκνοῦντας τοὺς μαχεῖσθαι τῆς πίστεως ἕνεκα Κορινθίων. Affertur autem & τοὺς μάχεσθαί σοι ex Plat. De leg. pro μάχομαι.

C. ΣΥΜμάχομαι, Simul pugno, Socius ſum pugnæ. vide in Συμμαχέω poſt Σύμμαχος.

C. ΥΠΕΡμάχομαι, vide in Ὑπερμαχέω.

At COMP. Πολεμάχητος, tanquam à verbo quidem formationem habet, à verbo tamen non eſt, quū Πολεμάχομαι non legatur, quod quidem ſciam. Dicitur autem Πολεμάχητος quaſi τοὺς οὗ πνες μάχονται, (ſeu τοὺς ἢ πνὲς μεμάχῃ), ſiquis propius ad form. typū reſpiciat) De quo aliqui inter ſe pugnant, ſeu certant. Qui magna contentione expetitur. Poſſumus etiam (meo iudicio) ad huius interpretationem aptè adhibere aduerbium Certatim, hoc modo, Quem aliqui certatim ſibi expetunt, Vel, In quo adipiſcendo aliqui certatim laborant, ſeu operam ponunt. Sic Iſocrates Helenam vocauit πολεμάχητον. (de qua tandiu pugnatū eſſe, & quā dignā eſſe iudicatā de qua pugnaretur, omnibus notū eſt: vnde illud, Οὐ νέμεσις Τρῶας &c.) Idē ἀρχὰς πολεμάχητος dixit. Sic Plato, νῦν τὸ ἀρχεῖν πολεμάχητον. Ariſtot. Rheror. 1, καὶ

καὶ οὗ πολλοὶ ἐφίενται, καὶ τὸ πολεμάχητον φαινόμενον. Plutar. De puerorū educ. κόσμος ὁ πολεμάχητον μὲν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον. Vt autem hic κόσμος vocauit πολεμάχητον, ita Æſchines πολὺ θῆλ κάλλιον διενεγκόντων dixit, ἐαὶ ὀκπλήξωσί τινας, καὶ πολεμάχητοι ὦς ἔρωτος γένωνται. quod Budæus vertit In ſtuporem agunt & certamen amatoriū. Apud Thucyd. lib. 7, pag. 263, πολεμάχητον ſcholiaſtes exponit ἀπόρον ἀόπατον, ſi quidem non meniuntur exemplaria nam ad me certè quod attinet, ſuſpicor eum ſcripſiſſe potius πολεμοδάκτον. aut ſuperlat. πολεμοδακτότατον. Sed hæc expoſitio aliis quidem locis conuenire poteſt, at huic nō ſatis apta eſſe videtur. Exiſtimo enim πολεμάχητον ὑπὸ ἀρ appellaſſe Thucydidem aquam ac qua re vera pugnaretur, & quam plagis redimerent milites iam aliquot penè enecti ſitiquum videlicet alter alterum antecertare in leuanda ſiti vellet. Ita enim ille, καὶ ἀλλ' ὑπὸ ἀρ ὀδὺς διέφθαρτο, ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ὅπῃ ἐπὶ ὁμοῦ τοῦ ἀπὸ τῶν ἡμάτων ὑφόν, καὶ πολεμάχητον ἐν τοῖς πολλοῖς. Vt autem nomen Πολεμάχητος, ſic & ADVERB. Ἀμάχητι typum habet tanquam à verbo. Eſt autem, ἀμαχητὶ idem quod ἀμαχεί: ſed ἀμαχεὶ ſonat potius Sine pugna, vtpote à μάχη: at verò ἀμαχητὶ, q. d. Sine pugnatione, vtpote tāquam à verbo formatum. Thucyd. lib. 4, pag. 45, νῦν δὲ κἀν τῷ κεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουλόμενοι ἀγωνίζεσθαι, ὥσπ ἀμαχητὶ αὐ πολεμεῖσθαι κοτὶς ὦν ἕνεκα ἥλθον. Dixerat autem paucis ante verſibus ἀδεῶς eadem ſignificatione, καὶ αὐτοὶ, ὡς περ ἀκονιτὶ δικαίως αὐ πολεμεῖσθαι. quod eſt metaphoricum.

¶ Μαχοῖμι, οῦμαι, Pugnare cupio, Pugnare volo. μαχεῖν αὐτὸ τοῦ θέλειν μάχεσθαι. Heſych.

MΑ΄ΧΑΙΡΑ, ας, ἡ, Culter, Sica, Breuis gladius. Aut latius, Gladius. Vſurpatur autem & à Latinis Machæra. A Budæo redditur Sica & Culter: annotatāque eadē, Polybium μάχαιραν & ξίφος eadem ſignificatione ponere, nimirum pro enſe quo cæſim ferunt in pugna. ſic autem & apud Plutarchum μάχαιρα vſum eſſe in pugna quoque. Idem certè & ayus Xenophontem videre eſt, cum alibi, tum Hellen. libro 7, vbi ſcribit. πάντες δὲ ἠκοῦσιν καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας. Sed is tamen nequaquam (vt Polybius) idem alio nomine ξίφος appellat: quin potius ab eo diſtinguens, ſcribit in libro De arte equeſtri, ὡς δὲ καὶ ἐκκαιδεκαπήχεις βελόνας, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαιρεῖσθαι. ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντος τοῦ ἵππου κοπίδος μᾶλλον ἢ πλῆξιν ἢ ξίφους δρῶσιν. Quem locum ita Camer. reddidit, Sed ad vim hoſtibus inferendam, noſtra ſententia, melior erit μάχαιρα quàm enſis: quod de ſublimi violentior ſit plaga κοπίδος [quod genus eſt gladii ad ictus cæſim inferendos idonei] quàm enſis. Cæterùm quanuis Xenophon hic eum vſum [illegible] in poſteriore loco tribuat, quem μάχαιρα in prio[illegible] dederat, idem tamen eſſe nego, atque id ex alis locis manifeſtū eſſe aio, in quibus [illegible] dicit. Exiſtimo igitur eundem quidem vſum hæc duo præbuiſſe. ſed aliquantum tamen diuerſam eorum formam fuiſſe. Eſſe autem tum in hoc loco Xenophontem alios nonnullis μάχαιραν ſiue κοπίδα, quod vernaculo ſermone appellamus Cortelas, quaſi Coupelas. ſeu potius Copelas, à κοπὶς: aut etiam ab eo ipſo verbo vnde & κοπὶς deriuatum eſt, nimirum à κοπῶν, aoriſto ſecundo verbi Κόπτω. dicimus enim & nos Couper eadem ſignificatione. atque adeo nonnulli Coper, (quod etiam vicinus eſt) pronunciant. (Vide quandam meam annot. in pag. 24 Xenophontis, inter eas quas in illum autorem edidi & calci meæ editionis adieci) Homerum quoque μάχαιραν à ξίφος diſtinguere videmus, Iliad. γ, quam dicit, Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, Ἡ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων πάμπυ τείχας. Quod igitur de illo Polybii loco dicemus, in quo μάχαιραν & ξίφος pro eodem ponit? Ego certè exiſtimo ξίφος duobus modis vſurpari, interdum quidem generalius, interdum verò ſpecialius: in generaliore autē ſignificatione μάχαιραν quoque & κοπίδα, aliáſque huiuſmodi gladiorum ſpecies comprehendere: atque ita ibi vſum eſſe Polybium. Quod autem ad alios μαχαίρας vſus attinet, etiam tondentur capilli ea, apud Ariſtophanem, (qua de re dicam & in Μαχαιρὶς) & μάχαιραν κουείκιον apud Plutarchum in Dione legimus pro nouacula. Legimus præterea apud Platonem Polit. libro 1, poſſe ſarmenta vineæ abſcindi μαχαίρᾳ etiam & σμίκρῃ, licet δρεπάνῳ commodius id fieri poſſit. Sunt tamen qui apud Xenophontem μαχαίρας vertunt enſes, vbi dicit, ἔστ κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστῶσιν: & apud Plut. in Apophth. μάχαιραν τινά, Enſem diſtringit. vel Gladiū diſtringit. Sic autem μαχαιροφόρος, redditur etiam Enſifer, Enſe cinctus. ‖ Quidam μάχαιραν Perſicum eſſe gladium ex Xenophonte annotant. ſed ſi omnes Xenoph. locos inter ſe conferant, nihilo magis Perſicum quàm Græcanicum eſſe intelligent. quam etiam ad rem illis proderit illa mea in hunc ſcriptorem annotatio, cuius modò memini.

Μαχαιρὰν quibuſdam placuit eſſe vocatam, (vt refert Euſtathius) ὅτι τοῦ χαίρειν ἄμαστν: (ſic autem fuerit μάχαιρα dicta quaſi αἱμόχαιρα) quod etymon illos & nomini χέρμιν tribuiſſe: eodémque modo φάσγανον putaſſe appellatum ὅτι τῆς σφαγῆς γανυσθαι. at ego crediderim potius à verbo μάχεσθαι deriuatum eſſe nomē μάχαιρα. quam meam etymologiam ſequens, vt multo ſimpliciorem, & magis (vt ita dicam) expeditam, illi nomini ſuam ſedem hic aſſignaui.

C. Μαχαιροποιέω, ῶ. Machæra pugno. ſeu certo. Polybius, μαχαιροποιεῖν ξυλίνοις ἐπιτυμβίοις μαχαίραις, de exercitatione tyronum loquens. id eſt Pugnare machæris ſeu gladiis ligneis, tanquam machæris.

C. Μαχαιροποιὸς, οῦ, ὁ, Machærarum artifex. ſeu cultrorum, aut gladiorum. Plut. De Socr. Dæm. τὰ θῆλ' ἑλκὶς οἰκοῦντον ἐρχαστὴς μαχαιροποιῶν.

C. Μαχαιροφόρος, ου, ὁ, Qui gladium geſtat, Gladio cinctus. Exponitur etiam Enſifer, Enſe cinctus. A Thucydide vocantur quidam Thraces μαχαιροφόροι, l. 2, & 7.

C. Μαχαιροπώλης, ου, ὁ, Cultrorum venditor, ſeu gladiorum. ET Μαχαιροπωλεῖον, Locus in quo gladii venduntur.

C. Μαχαιρωτὸς ὁρίων, q. d. Ad formam machæræ facta ſerra. tanquam à verbo μαχαιροῦσθαι. In v. l. ex Gal. pro ſerra quæ polit & lævigat melius quàm ὀδοντωτὸς, quæ in incidendo altiora crenularum veſtigia relinquit.

AT Μαχαίριον, ου, τὸ, ET Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, Culicellus, Gladiolus. Demetr. Phal. μαχαίριον ὀνομάζοντος ἢ πιμιλῶ, ἢ ὀκτομιλῶ. Et μαχαίρια ἐλεφαντίνα, ac κεφάτινα, apud Pollucem. (Item μαχαίρια, Oſſa nucleorum Perſicorū, Gal. ex Archigene l. 5 κῆ πόπις) At μαχαιρὶς frequentius eſt, ſed tribuitur plerunque chirurgis. facit autem Hippocrates duplicem, videlicet ὀξυβελὴ & σηθεωδὴ, ſiue γαστρωδὴ, id eſt acutum & ventroſum. Tribuitur verò & tonſoribus, ſicut & μάχαιρα. (vnde κείρεσθαι διὰ τῆς μαχαίρας dicebant comici ὅτι τὴν καλλωπιζομένων, vt ſcribit Pollux. qui etiā ψαλίδα vocatam tradit hanc μάχαιραν) Sed plurali numero potius dici ſoleat Μαχαιρίδες, & quidem pro ψαλίδες, id eſt forcipes. quas & κουρίδας appellatas ſcribit idem Pollux. (Affert verò μάχαιρα itidem plural. & quidem cum nomine κουρίδες, ex Cratino, ὀνείδεσι δ' ὀνόματοῖ μάχαιραι κουρίδες αἷς κείρομεν τὰ πρόσωπα καὶ πὰς πολιάς) Lucianus quoque μαχαιρίδας tonſoribus tribuit, quum de iis loquens dixit, ὅφεις τινὲς, ὧν πεχεῖται αὐτῶν ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον ἔχοντας.

AT Μαχαιρίδιον aucta diminutione ſonat. q. d. Gladiolulus. Habetur ET Μάχαιρος apud Pollucem tanquā pro μάχαιρα, ſi exemplaria non mentiuntur. AT VERO Μαχαιρώνιον nomen eſt herbæ (vt teſtatur Dioſcorides) quæ alio nomine ξιφίον. φάσγανον: vna eadémque ratione, quod videlicet folius gladii ſpeciem præbeat. Sic Lat. Gladiolus.

MΑ΄Ω, ῶ. Vehementer cupio, Supra modum cupio. ὑπὲρ τὸ δέον τοὺς θυμοῦμαι, ſeu ſimpliciter τοὺς θυμοῦμαι. nam vtroque modo ab Euſt. exponitur: ab aliis, Præſenti animo cupio. Flagro cupiditate. Eſt autem poeticum, & pauca à ſe format tempora. quæ verò hinc deriuat Euſtathius, hæc SVNT, Μέμαα, ET, Μέμασιν, ET Μέμαε, VNDE Μεμαώς: quibus ADDE Μεμακώς. à quo fœm. g. μεμακῦῖα apud Suidam, τοὺς θυ-

μενιδίκη, γλιχομένη. Sed quod ad μεμαμῶν attinet, Eust. dicit passum esse syncopē pro μεμάκαμῶν, quod præt. perfect. habet significationem præsentis, vt κεκραγώς, κεκλη γώς. & alia quædā. Μεμάασι verò est infinit. qui significat σπουδαῖόν, ὅπη θυμεῖν, βούλεσθαι, σπουδεῖν: item & πεπιθέναι, Hesychio. à quo totidem verbis exponitur μεμαώς, & μεμαῶτες. Il. η, ὧν οἱ ἄρα θυμῷ ἀμφοτέροι μέμαον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ardenter cupiebāt. Il. β, μέμασαν οἱ ὑσμῖνι μάχεσθαι. Et in imperat. Il. υ, ἀλλ' ἄγ' αἰνῆρ αὖτ' αὐδρὸς ἴτω, μεμάτω δ' μάχεσθαι. Il. κ, Ἀστὰ τε μεμνῆσθαι μετὰ τρίτον, ἠδὲ μεμάασαν Ἀθηναίην τε θεὸν νηοῖν ἐπιθέσθην, ἠδὲ πόλιν δὲ Ἀθήνας κιάχεμεν. i. An velint ibi manere, An animo eis sit ibi manere. Ab hoc μέμαα est particip. μεμαώς, admodum frequenti in vsu, quod itidem præsentis significationem haber, pro Prono inclinatoque animo cupiēs. Il. φ, Ἀλλ' ὅπῃ οἱ μεμαώς. Il. υ, Ἀλκῆς οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀπῃρέψῃς μεμαῶτα, Ποιν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. Il. ο, Ὡς κραιπνῶς μεμαῶτα διέπλατο νῆας ἴκεσθαι. Il. χ, Ὡς ἐπὶ ὠκυμόρῳ μεμαῶτε πάρος μεμαῶτα Ἀθήνδε. quæ abibat postea α. ἔξασα. Ex Epigr. Οἱ δὲ τὸ θνητὸς ἠδ' ἀνατὸν, ἢ μεμαῶτα, Εὐεύμορα Κλω θὼ τῷ οἱ ἔπορον φορέα. i. εὐθυμοῦντα, γλιχομένη, vt Suid. exponit. Frequenter cū infin. cōstruitur hoc participiū, sicut & alia tempora. Il. ε, μεμαῶτε μάχεσθαι. Od. τ, Αὐτὰρ ὁ ἐκτυλίειν μεμαὼς ἤπαιρε πόδεσσι. Il. ω, Ἀρὴν δ' ἐστῶ ὅπῃ χειρήσειν μεμαῶτες Μίμνομεν ἐν μεγάροις. Od. η, μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενον περ ἀλύξαι. vbi μεμαῶτα & ἐσσύμενον cōiunxit, sicut suprà post μεμαῶτα dicit αἴξασα. Il. γ, Εἰ θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. Et alibi, μεμαῶτα νεεσθαι. Item cum genit. Iliad. ε, Ἵππῳ δ' ζυγὸν ἤναγον Ἥρη Ἵππιος ὠκυπόδων ἐς μεμαῶτ' ἔριδος καὶ ἀυτῆς. i. ὅπῃ θυμοῦσθαι, inquit Eust. Apud Apoll. autem l. 3 Argon. Ὡς ἡύδα μεμαώς, schol. exp. ἐρριζόθυμος: quod nemo ὅπῃ κακοῖς σπεύδουσι esse possit. de quo sequitur, Χωόμενος οἱ ὄγ' ἔπιτα καθέζετο. Verùm Il. ρ, Ὡς οἴγε μεμαῶτε φέρον νέκυν est potius Præsenti animo, Confidenti animo. In hoc participio μεμαὼς aliquādo α producitur, & genitiuum format ότος, cōtra quàm in locis præcedentibus. Il. δ, Λαοὶ θωρησσόντο μεμαότες ἐγχείῃσι. Sic apud Apoll. Arg. lib. 1, sub finem, Κῶας ἄγειν κεροῖο μεμαότας. annotatur tamen ibi quosdam manuscriptos libros habere κεροῦ μεμαῶτα. sed tunc α producetur, quod corripi alioqui solet. Μεμαότες verò esse κοινότερον, at μεμαῶτες Ionicū, annotat Eust. ¶ Μάω Eust. exp. etiam ζητῶ: deriuās inde μᾶμα, μάστος, & Μᾶσα.

C. Ἐμμεμαὼς, in v. l. exponitur Glisces. Hesiod. Asp. de petra prægrandi è loco decliui auulsa, Μακρὴ δ' ὀπιθρώσκουσα κυλίνδετο, ἡ δὲ τε νηῒ Ἔρχετο ἐμμεμαῦῖα, gliscens & vlterius pergere cupiens. Sed crebrius accipitur pro Ira incensus, Iracundo impetu concitatus. Il. υ, Οὐ γὰρ πω γνωτὸς μάκαρ ἐσσομένοισι βροτοῖσιν, Οὐδὲ μὲν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐρίδαινε μεμαώς. Et paulo antè, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατὰ κτάμεν ἀμφὶ μεμαώτων. Il. ε, Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθεῖς ἐξάλτο δίναις αὐλῆς. Apoll. lib. 2 Argon. cum datiuo cōstruit, ἑὴν τε μεσῳ, Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ira concitatus aduersus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

¶ Μαμάω, idē quod μάω, & ex eo deriuatum, vt tradit Eustathius. à quo exponitur σπεύδω ἵεμαι, & σπεύδομαι. Il. ε, νόσφι δ' ἑοῖς Οὐδυσῆος Τλήμονα δυσόν ἔχον· μαμαῶτε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Sophoclem Aiace, ἐπίσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. vt suprà apud Hom. μεμαῶ ἐλέσθαι, cupida certaminis & contentionis. Quo signif. apud Hesych. μαμᾶν, ὁρέγεσθαι, σπεύδειν: & μαμᾶν, ὁρέγεσθαι, ὅπῃ θυμεῖσθαι. ¶ Μαμᾶν est etiam Impetum dare, Impetu ferri, vel Furibundo impetu ferri. vnde exponitur ὀθόνισιν, & ὀξείας ὁρμᾶν. Suid. ex Epigr. Δεινὸν μαμώσας ἔγκι νέουσα κυσίν. Et ex Herodoto, μαμάσσας δεινὸν, Instincti furiis. Et Μαμάσσασα apud Hesychium οἰστρήσασα. Et in pass. μαμώμενος Hesychio ὁρμῶν: itē ζητῶν. VNDE Ἀναμαμάω, Sursum deorsumque impetu furibundo furor, vel Impetu furibundo feror per, Furo per. Iliados υ, Ὡς δ' αἰ αἰμαμάει βαθὲ' ἄγκεα θεσπεσιαὶ πῦρ Οὔρεος αἰζαλέοιο.

Μαμάσσω, idē quod præcedens. vnde μαμάσσας apud Hes. σπεύδουσαν. ¶ Μαμάσσει Hesych est etiā σφύζει. Sic ET Μαμάζει Suidæ est σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυμαῖται. καχλάζει. item καθαίρεται, καθαλίσκει. VNDE Μα-

μάκτης, ου, ὁ, Furore percitus. ἐνθουσιώδης καὶ θορακτικός, vt Harpocr. ex Lysimachide exp. Cōtraria verò signif. Hesychio μαμάκτης est μειλίχος, καθάρσιος. cum quo facit Plut. in l. qui περὶ ἀορησίας inscribitur, quum ait, διὸ καὶ τὸν θεὸν τὸν βασιλέα μειλίχιον, ἀθυμίαν ὁ μαμακτίου (οἶμαι) καλοῦσι. A QVO Μαμακτηριών dicitur quintus mensis apud Athenienses, ἀπὸ τοῦ θεοῦ μαμάκτου, videlicet qui est ἐνθουσιώδης καὶ θορακτικός, vt Harpocr. tradit ex Lysimachide De mensibus Atheniensium. à quo mense si hyems incipiat, aer turbatur & mutatur. Hæc Harpocr. In Suidæ autem lexico μαμακτηριὼν esse dicitur Ianuarius, quod & in quodam meo veteri libro reperio. Qui tamē exactius mensium rationem expenderunt, affirmant, si hic quintus sit Atheniensium mensis, nullo modo Ianuarium esse posse, præsertim quum Arrian. l. 2 De expedit. Alex. hoc mense scribat victū ab Alex. Darium Issica pugna: quā finita æstate & iam incipiente autumno cōmissam fuisse, esse veritati consentaneum: ideóque cum Gaza hunc mensem Septembri opponere malūt. Nec dissentire ab his videtur Harpocr. qui ita scribit, ἀρχὴ δ' λαμβάνουσι τῶν μηνῶν ἐν τῷ τῶν μυῶν, ὁ ἀὴρ θορυβεῖται καὶ μεταβολὴν λαμβάνει. vnde & Ioui μαμάκτῃ eo mense μαμακτήρια sacra fiebāt, ad Ioui aliū imbriū impetum placandū. Ianuario autem mense hyems nūquam incepit. A Beootis Alalcomenius dicitur, vt Plut. docet. ITEM Μαμαξ apud Hesych. itidem θορακώδης, Turbulentus & impetuosus. Apud eundem reperio ETIAM Μαμασω, eodem signif. quo μαμάσσω. nam μεμάσσων exp. μετὰ ὁρμῆς ὀξείας φερόμενος. vel σπεύδων.

Μαμάω, idem quod μαμάω, accipiturq; præsertim pro Impetu feror. Il. ο, Αἰχμὴ δ' ἐκέκιτο δ' ἐν αὐτῷ μαμαῶσα, Πρόσσω ἱεμένη. Il. ν, Καὶ δὲ μοι αὖτε ἔπειτα φίλος ἐνὶ θυμὸν ἐνίσσει Μᾶλλον ἐφορμᾶσθαι πολεμίζειν τε μάχεσθαι Μαμαῶσ' ἠὲ νέεσθαι πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεν. Cui subiiciens Aratus eodē sensu & iisdem propemodū verbis respōdet Οὐ πω καὶ ἐμοὶ θέλε θύραθι χεῖρας ἀάσσειν, Μαμαῶσι· καὶ μοι μόλις ἄστρα, φέρουσι δὲ ποσσὶ Ἐσυμαὶ ἀὲ φορεῦσι. vbi pro eo quod alter dixerat μαμαῶσι πόδας, alter dicit ἐσυμαὶ ἀὲ ποσσὶ: ita vt μαμάω & ἐσυμαὶ & ἐπιφέρομαι synonyma sint. Verùm apud Apollon. Argon. l. 2, ἐστάσαν ἐξαλέσθαι ἑοῦ ὑπὸ κλαγγῇ μαμάωσαν ἑδῆτες, exp. ὁρμῶν, μετὰ κλαγγῆς ὀξυθύμου τῆς θορῆς: quod magis ad primam signif. verbi μαμάω pertinet, videlicet pro Cupio, vel Inhio. Et cum gen. cōstruitur, vt suprà μεμαῶ ἔριδος & μαμάσσω φόνου. Ex eiusdem lib. 1, Ὡς ἔφαν, μαμάων, affertur pro ὁρμῶν, κινούμενος. Item μαμάσσων apud Hesych. ἐνθουσιάσας, ὀργιάσας, θορυβούμενος.

Μαμάσσω, idem quod μαμάσσω, & ita hoc à μαμάω deriuatur vt illud à μαμάω. i. Cupio, Impetu feror. Nicand. Ther. v. 479, Οὐρέα μαμάσσαν ὅπῃ σταν ὀκρυόεντα. vbi tamen schol. exp. ζητῶν, indicās scribi etiā λαμάσσαν.

MAI'OMAI, idem quod μάω & μαμάω, Cupio, Cestio. ὁρμῶμαι, σπεύδομαι, Impetu feror ad aliquid agendum, ardenti cupiditate cōcitatus. Apoll. l. 2, terè sub finem, Ἀλλ' ἄγε θ' ὧδε καὶ αὖτις Ἑλλάδα μαιόμεθ' ἐσω Κῶας ἄγειν χρυσεον ὅπῃ θέμις ἀμμι πέλεσθαι. paulo post dicit, Κῶας ἄγειν κριοῦ μεμαότας: synonymos videlicet accipiens μαιόμενος & μεμαώς. ¶ Μαιεῖ Hesychio est etiā ζητῶ εὑρεῖν: sicuti Socrati quærēti apud Plat. in Crat. p. 82, μαιεῖ ἂν καλῶς π; Hermog. respōdet, ἔγωγε τὸ ζητῶ. Et Eust. Homeri posteros itidē pro ζητῶν accipere & cū accus. cōstruere annotat, hunc versum adeo poro subiiciens, Μαιόμενοι βιοτὸν κακὸν ἀνθρώποισι θέμεν. Sed & apud ipsum Homerum eo signif. capitur, Od. ξ, ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφάνη κέρδιον εἶναι Μαιόμενα, σπεύδειν. quærere vlterius ζητῶν ἐπὶ πλέον σπουδάζειν. vt ipse Eust. exponit. Loquitur autē de sociis Vlyssis eum è conspectu sublatum quærentibus. Sic Odyss. ν, Εἴ κ' ἐπιδοῖ θεὰ δῖα τεὸν πόνον ἱερεύσαι, Μαιόμενοι κευθμῶνας κατὰ σπέος, latebras quærens. Hesiodus Erg. parte secunda, de æstu tempore dierum canicularium, Οἱ σκέπα μαιόμενοι πεκινοὶ κευθμῶνας ἔχουσι, tegmina & vmbras quærentes. Apud Apoll. quoque Arg. libro 2, Μαίονται δ' ὁ, τι σφῶϊν ἐπαΐξαντε ἔχωσι, Πολλὰ ἐπιπταμένοισιν, schol. exponit ὀθνείοις. Vbi posset etiam reddi Secum disquirunt: vt Horat. dicit, — disqui-

rite mecum. quū videlicet animo scrutamur & inquirimus viam rationémque alicuius rei peragēdæ. Soph. Aiace, ἀμφικὲς λαοῦν Ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν ναυσί. i. ἐζήτει, vt schol. exp. Nisi aliquis in prima signific. vellet accipere pro Cupiebat, aut Conabatur. AT Μαίω Eust. quodā in loco exp. σπευδοποιῶ, Promptum & alacrem reddo, Instigo, Incito. & sic accipit apud Hom. ὅπῃ μαίεται ἵπποις μάστιγι, vt etiam pòst dicetur. Alibi verò idē videtur μαίω accipere etiam pro ζητῶ, id est Quæro.

C. Ἐπὶ μαίομαι, Instigo, Incito, σπευδοποιῶ, vt exp. Eust. Il. θ, Ἥρη δ' μάστιγι ἰδοῦσ' ἐπεμαίετ' ἀρ' ἵππω. cuius expositionis paulo antè in Μαίω memini. pro quo Eurip. diceret κέντρῳ ἐπῆρμ' ἵππους, vt idē Eust. addit. At Il. ε, vbi idem versus habetur, annotat ὅπῃ μαίεσθαι accipi κοινῶς pro ζητῶν, aliàs verò pro μεταχειρίζεσθαι & ἀπτεσθαι: quo sensu ὁπῃ μάσασθαι quoque sumi quod eiusdem cum hoc μαίομαι originis est, à μάω videlicet. igitur μάστιγι ὅπῃ μαίεσθαι ἵπποις, esse πῶπῃ ἢ χειρὶ ἁπτεσθαι, flagello veluti manu cōtigere equos. Et Il. ρ, Πολλὰ μὲν ἀρ μάστιγι θοῦς ἐπεμαίετο θείνων. Sicut verò ibi ὅπῃ μαίεσθαι accipit pro ἐφάπτεσθαι, ita & Od. ι, de Cyclope excæcato, αὐτὰρ ὁ ὀδύνῃσι κακῇσι Τροῖ μόρῳ πάντων οἴων ἐπεμαίετο χεῖρε Ὀρθαὶ ἐπιπτόντων, idem exp. ἐζήτει χεροὶ διαψηλαφῶν. nā paulo pòst de quodā ariete gregis eminentissimo ait, Τὸν δ' ὅπῃ μασσάμενος σφεσέφη κεφαλῇ Πολύφημος, Κρῖε πόνον. accipiens nimirū in eadem signif. ὅπῃ μασσάμενος, quo paulo ante ἐπεμαίετο χεῖρε, i. Contrectans, Palpans, Tactu explorans. Sicut verò ὅπῃ μάσασθαι supra exposuimus etiam Prehendere, Corripere, sic & ὅπῃ μαίεσθαι accipi potest. Od. λ, vbi Vlyssem, θυμὸς μάλα πολλὰ κέλευεν Ἵππῳ τε ὀξὺ ἄορ· ἐξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην Καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δ' Τρωέσσι μενοίνα. At Od. μ, — σὺ δ' σκοπέλῳ ὅπῃ ἀμφιβαλοῦσα, μή σε λάθοιμι Κεῖσ' ὁρμηθέντα, Eust. exp. nō tātùm ἐφάπτεσθαι, sed etiā ζητῶν ὅπῃ θύμει. vbi etiam reddi posset Observa, Intentus fis. Ἐπιμαίομαι, Cupio, Percupio. Od. ε, ἀλλ' ἄρ γε σίρεσσι νέων, ὅπῃ μαίετο νόστου Γαίης Φαιήκων, i. ὅπῃ θυμοῦ, ὅπῃ μενοῖ, vt Eust. exp. vel ἐρίσσω, ἐφικνοῦ, vt bi eunium schol. auror. Sic Il. α, Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, appetebat. nam ibi Eust. ὅπῃ μαίεσθαι exp. ἐρίσσεσθαι.

¶ Μαῖα, ας, ἡ, Obstetrix. ἡ ὀμφαλοτόμος, vt Eustathius exponit, deriuās à μαῖω. i. ζητῶ. vel à μαίομαι vicino, quod eiusdem cum μᾶ significationis est. Hesychio itidem est περὶ τὰς τικτούσας ἱστῶσα καὶ ὀμφαλοτόμος: quæ parturiētibus assistit, medetū que, & vmbilicum natis infantibus præcidit. Solet autem ea ἐν τῇ τίκτειν ζητεῖσθαι & itidem ζητεῖν ipsa. Eo significatu apud Suidā, Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητὸς Φαναρέτης μαίας: quæ desūpta sunt ex Diogene Laertio. Et Poll. n fine l. 4, ex Platone, δεδόσθαι φαρμάκια καὶ μαῖαν τῶν δι' ἀκουσμάτων. qui locus est in Theæt. p. 97. vbi aliquoties hoc vocabulum repetit. ¶ Item Nutrix. Θρεπτός, Hesychio. Sic accipi potest apud Hom. Od. τ, Μῦθον πάντα μ' ἐρέεις ὁλόεσσ' οὐ δὲ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ὅπῃ μαζῷ: de Euryclea, quam Telemachus quoque suam μᾶαν appellat. Od. β, Θρεπτὰ μᾶ'. Alibi ab eodē cōpellatur Μᾶα φίλη. nam eū μάλιστε Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, vt habetur Od. α, sub finem. Plut. quoque eam Telemachi Θρεπτὸν appellat in libro περὶ ἀδολεσχίας. Pollux l. 3, ἡ δ' Θρεπτὸς τῆς κόρης, πθίνη, καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, πίτθη καὶ μᾶα. Vbi videtur distinguere inter Θρεπτὸν & μᾶαν: & μᾶαν strictius capere pro ea quæ lactat. ¶ Μᾶα dicitur etiā Auia, Patris vel matris mater, teste Hesychio. Cui adsipulatur qui apud Eust. ita scribit, πθίω οἱ Ἕλληνες τὴν πατρῴαν ἢ μητρὸς μητέρα, οἱ δὲ πάλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μᾶαν. μάμμην δὲ Ἀττικοὶ καὶ μαμμάιαν, τὴν μητέρα καλοῦσι. Μᾶα est etiam σπεσφώνησις σπεσβυτίδος πρεσβυτικῆ, pro ὦ θεά. vt idē Hes. annotauit. sicut Eust. quoque μᾶαν vocari ἀκύρως scribit τὴν σπεσβυτέραν γυναῖκα, vt & πθίω, πθίαν, πθίδιον. Idem alibi, μητέρας (inquit) vocant τὰς σπεσβυτέρας, τὴν ἡλικίαν εἰκάζοντες· τὰς δὲ ἐπ σπεσβυτέρας, μᾶας καὶ πθίας. sicut vicissim senes iuuenes appellant παῖδας & τέκνα. Similiter & τὰς νεῶς ὠδινούσας πεεσώσας, σπεῦς θεραπείαν vocari μᾶας scribit, etiamsi iuniores sint, nō verulæ. ¶ Μᾶα, Maiæ: cācrorū genus. Aristot. Hist. an. l. 4, c. 2, μέγιστον μὲν ἐν [τῷ καρκίνων τὸ γένος] ὅθεν ἃς καλοῦσι μᾶας· δεύτεροι δ' οἱ πα-

πάγουροι καὶ οἱ Ἡρακλεωτικοὶ καρκῖνοι. Plin. l. 9, c. 32, Cācrorūm genera, carabi, astaci, maiæ, paguri, Heracleotici. ¶ Μαῖα, Maia: Atlātis filiarū & Pleiadū vna, Mercurii mater. De qua Hesiod. & Plutar. in Quæst. Rom. de Maio mense loquēs, καὶ δῆλον τὸ ἴσως Ἑρμῆν ἐν αὐτῷ σέβουσι, καὶ Μαῖας ἐπώνυμος ὄν. Pro vna ex Pleiadib⁹ à Virg. quoq; accipitur, quum ait, Multi ante occasum Maiæ cœpere.

Μαιάς, άδος, ἡ, Auia. Nutrix. μάμμη, Θρεπτός, inquit Suidas, locum hūc adscribens, Καὶ σὺ πατράγλωχιν μὴ λοιπὸν μαιάδος Ἑρμᾶ, & exponēs Θρεπτοῦ, μὴ Θῇς. Sed rectius interpretabimur Maiæ filius. nam Μαιάς pro Μᾶα de Mercurii matre apud Hom. quoq; reperitur, Od. ξ, τίω μὲ ἦνν νυμφιδίη Ἑρμῆ Μαιάδος υἷι Θῆκεν ἐπιξάμενος. Horat. Almæ filius Maiæ itidem pro Mercurio dixit. Et Virg. Genitus Maia. Idem, — nil amplius oro Maia nate.

Μαιαπκός, ή, ὁ, Nutritius. v. l. Fortassis à VERBO Μαιάω, quod iisdem v. l. est Obstetricor, Quæro, Inquiro: sed sine autore & exemplo.

Μαιεύω, Obstetrix sum. Obstetricem ago. Pollux sub finē l. 4, de obstetrice, ἑρεῖς δ', μᾶα· μαῖα, μαῖ' ὀς· μαιευτικὴ ἡ τέχνη καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὸ ῥῆμα μαιεύειν, μαιεύεσθαι. quod μαιεύεσθαι frequentius vsurpatum reperitur quàm μαιεύω, in signific. etiam actiua, pro ἐξάγειν τὸ πικτόμενον. Plato Theæt. διαφέρει δὲ τοῦ τε ἀνδρὸς ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύειν, καὶ τοῦ τὰς ψυχὰς αὖ τῶν πικτούσας ὅπῃ ποιοῦσι, ἀλλὰ μὴ τὰ σώματα. Et paulo pòst, μαιεύεσθαι με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γόνιμον δ' ἀπεκώλυσεν. (Et paulo pòst signif. pass.) τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα, κακῶς φρόντες ἀπώλεσαν, à me obstetrice in lucem prolata) Allegoricè autem ibi Socrates dicit se μαιεύεσθαι iuuenes: quod quo sensu accipiat, vide infrà ex Plut. in Μαιωπτικός. Et apud Luc. μαιεύειν ἢ Ἄρτεμις, pro Obstetrix est. Μαιεύεσθαι apud Arrop. cum accusatiuo accipi pro Edere obstetricio more testatur B. Et simili signif. apud Philostr. καὶ ἡ δὲ πάσα ἐμπνεῖν μαιεύεσθαι καὶ σεσῆς ὥρας, ante tempus educere partū more obstetricis. id est, excutere & expellere fœtum ante tempus, abortum videlicet conciliando. nam terrefactas mulieres aborcire non est insolens. Suidas μαιεύεσθαι exp. νεοσπορεῖν, in hoc loco quem citat, Εὗρον γυναῖκα ὀνείρατα μαιευομένην. Aliter verò accipi videtur quod ex Piside affert, Μαιεύει σε πᾶν τὸ Ῥωμαίων γένος, Τοῖς σοῖς ἐπίγνοις ὀπτέζον ὡς γάλα. ¶ Μαιεύομαι ab eodem exponitur, ζητῶ, ἐρευνῶντες. quo signif. μαίομαι suprà accipitur. ET Μαιεῶται apud Hes. μαιεύσται. quod erit à Μαιέομαι.

Μαίευμα, ατος, τὸ, Quod ab obstetrice extractum est. i. Partus. τὸ παιδίον. Plato.

Μαίευσις, εως, ἡ, Obstetricis functio & munus. ET Μαιεία, ας, ἡ, pro eodem. Plato Theæt. p. 97, τῇ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ, τῇ μαιεύσεως τὰ, μὴ ἄλλα ἐπιφέρει ἔσα σκέψεις, videlicet τὰς μαίας. quæ verba sequitur locus in Μαιεύομαι citatus. Et paulo pòst, τῆς μὲν τοι μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ ἄπος, fœtus extractionis, seu Obstetricis operæ.

Μαιευτικός, ός, ὁ, q. d. Obstetricius. Vt μαιευτικὴ γυνὴ, Obstetrix, seu Obstetricis artem callens, Quæ obstetricis modo infantem educere nouit. Et μαιευτικὴ τέχνη, vel μαιευτικὴ, absolutè, Ars obstetricū. Vtrunq; ex Poll. habes in Μαιεύω. At μαιευτικὸν doctrinæ genus, (inquit B.) dicitur Laertio l. 3, p. 33, quod velut incunabula fouet. Sic apud Areop. καταχρώμενοι ὑπὸ τῶν πατρικῶν λογίων μαιευτικῷ. Μαιευτικὸς Platoni, Qui peritus est τῆς μαιείας. Bud. VNDE Μαιευτικῶς, Obstetricū. more. Poll l. 4, sub finē.

Μαιεύτεια, ας, ἡ, Obstetrix. ET Μαιευτεικῶς, Obstetricum ritu. Apud Suid. μαιευτεικῶς, ἰατεικῶς: fortasse pro ἰατεικῶς. Nisi in Μαιευτικῶς error sit, & scribēdū μαιευτικῶς.

Μαιόομαι, οόμαι, F. ώσομαι, Obstetrix fuim, Obstetricem ago. idem quod μαιεύομαι. Construitur cum accus. & aliquando significat Eximo & extraho, veluti obstetrix. Epigr. l. 1, Υἱέας ἀφροσύνῃ μαιόσατο, πόρμα σ' ἔπκτε. Aliquando μαιοῦσθαι parturiērem dicitur pro Eam adiuuare enitentem. Epigr. l. 1, ἔμπαλιν Ἄρης Ἥρκτο μαιοῦσθαι κασέτας ἡμετέρας. Luc. τὰς τε τικτούσας ἐμαιοῦτο. Cornut. λέγεται δὲ ὁ Ἡφαιστος μαιώσασθαι τὸν Δία ὅτε ὠδίνε τὴν Ἀθηνᾶν. Plut. in Quæst. Pl. pag. 606, τί δήποτε τὸν Σωκράτη μαιοῦσθαι μὴ ἐκέλευσεν ἑτέρους, αὐτὸν δὲ γόνιμον ἀπεκώλυσε; respiciens ad locum in Μαιεύεσθαι citatum.

Μαίωσις, εως, ἡ, Obstetricis opera, Obstetricis functio & officium. Idem cum μαίωσις & μαιεία. Plut. Alex.

Μαιωτικός, οῦ, ὁ, idem quod μαιευτικός. vt μαιωτικὴ τέχνη, obstetricum ars. Socrates autē apud Plat. in Theæt. p. 97, μαιωτικὴν τέχνην vocauit ἣν ἐντεθεῖσαν ἔξωθεν (ὥσπερ ἕτεροι τοιοῦτοι τοῖς ἐντυγχάνοιεν, ἀλλ' ἔχοντας αὐτοῖς ὃν ἑαυτῆς, ἀπελῆ δ' οὖν συλλαχοῦσιν τὸ βέφος τῆς ὀδύνας: vt docet Plut. Quæst. Plat. p. 607. nā Socrates ἐνδιδοὺς ἀρχὰς ἀπορίων ὥσπερ ὠδίων τοῖς νέοις, ἐπιχειρεῖ καὶ αὐξάνει τὰς ἐμφύτους κύησις. ‖ At Μαιωτικὴ χώρα, Mæotica regio, Regio Mæotarum. NAM Μαιῶται populi sunt: à quibus DICITVR Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. Plin. l. 4, c. 12, A Buge super Mæotin Sauromatæ & Essedones: ac per orā ad Tanaim vsq; Mæotæ, à quibus lacus nomen accepit. Idē Mæotas alibi appellat Mæoticos populos.

Μαίωτον, ου, τό, Merces seu præmiū quod obstetrici persoluitur. μαίωβα Suidæ τὰ τῇ μαίᾳ διδόμενα. Luc. p. 29, ὥσπερ ὦ Ζεῦ μαίωβά μοι ἀπόδοσις γίγνοιτο μοι αὐτῇ, de Pallade loquēs in persona Vulcani. B. nā Vulcan⁹ ἐμὰ ὥσπερ τὴν Διός, quū eniteretur Palladem, vt paulo antè habes ex Cornuto.

Μήτηρ, έρος, & ῆος, per syncopen, Mater. Od. ζ, οἷοι πίαν γαίεν μητηρ Κοδρον ἐόντα φεροι. Il. ο, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ, vt alibi χείρας μητηρ. Il. ζ, πατηρ δ' ἠδὲ μήτηρ. Od. σ, Μήτηρ ἐμή. Hesiod Erg. Η' δ' ἐμὸς ἐν θαλίῃσι φίλῃ ἐν μητέρι μίμνει. Dem. cōtra Mid. ἡμῖν δὲ οἱ ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et apud Xen. Hell. 3, ἡ μήτηρ dicitur καλεῖν εἰδέναι τὸν πατέρα τὸν υἱόν, sicut apud Hom. Od. α, Telemachus dicit, Μήτηρ δέ τ' ἐμὲ φησι τὸν ἐμμεναι αὐτὰρ ἔγωγε, Οὐκ οἶδ'. Aristot. Pol. 2, c. 2, οὐ μὰν ἀλλ' οὐδὲ δίκαιον τὸ μὴ πάνυ τὰς ὑπολαμβάνειν ἑαυτῶν ἀδελφοὺς τε καὶ παῖδας, καὶ πατέρας καὶ μητέρας, videlicet ob τὰ δμοιότατα, quæ in iis cernuntur. ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς apud Herodot. & Xen. Matris frater. i. Auunculus: qui & μήτρως & μηβράς. Itē, μήτηρ θεῶν, mater deorum, apud Athen. l. 10. in quā extat hymnus Orphei. Et σεμνὴ μήτηρ apud Aristoph. ἡ Ρέα. Et ἡ τῆς κόρης μήτηρ, Mater Proserpinæ. i. Ceres. Herodot. τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ ὀρτάζουσι Ἀθηναῖοι ἄγιστα, Cereri & Proserpinæ. vel Proserpinæ matriq; eius Cereri. ‖ Cæterorum quoque animalium μητέρες dicuntur αἱ τεκοῦσαι, genitrices, quæ pepererunt. Od. λ, de vitulis, ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι Μητέρες, sicut Fœta mater à Statio de vacca dicitur. Et Virg. Georg. 3, — excretos prohibēt à matribus hœdos. X. Cyn. μὴ ἀποτιθέναι ὑφ' ἑτέρας κύνας· αἱ γὰρ θεραπεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὐξῆσαι· δεῖ τοῦ μητέρων καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν καὶ τὸ πεδίον, καὶ αἱ θέσεις καὶ φίλαι. In Geopon. λειπόθηλα γίνεται διὰ τὸ δυσκεραίνειν τὸν ἀέρα, καὶ τὸ μὴ μεταλαμβάνειν γάλακτος ἱκανῶς, ἢν μὴ βῶν αὐτὰ διαθρυμβῶν. pro quibus sic apud Varronem, Porci qui nati hyeme, fiunt exiles propter frigora, φ matres aspernātur. (Latinū autem mater de arboribus etiam dicitur.) ‖ Impropriè quoque & metaph. dicitur. Epigr. l. 2, In fures, Τὼ αὐαδυμόθυμω ἀπὸ μητέρος ἀρπ θαλάσσης, emergentem è mari pārente Venerem. nā ex maris spuma nata creditur. Isocr Pan. μόνοις γὰρ ἡμῖν ἡ Ἑλλὰς τὸν αὐτὸν θεὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι θεσσηκεν, de solo Athenienſiū qui iactabant se esse αὐτόχθονας. Itidem Brutus dicitur τὸν μητέρα osculatus esse. i. matrē omniparentē. Plut. περὶ ἀδροφαγίας 1, initio, βαλαίνων δ' κυσταύλοι καὶ φαγόντες, ἐχέρδ ὑπ' ἡδονῆς περὶ δρῶν πνα καὶ φιλόν, ζεὶ δ' ὠρόν τε καὶ μητέρα καὶ βρεφ. ἀποκαλοῦντες ἐκείνην. Idē De fort. Alex. l. 2, de cyrānide, οὐ κίας μήτηρ ἔφυ. vt apud Cic. Luxuries auaritiæ mater. Et, Sapiētia omniū bonarū rerū mater. ‖ Aliter autē Hesiod. ἡμέρας quasdā appellat μητέρας. i. benignas: quibus opponit μηβριάς, quæ nouercarū modo infestæ sunt & noxiæ: sub finē Dierū, Ἄλλοτε μὴν μὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτης: i. aliquādo ἥπιος καὶ ἀγαθή, veluti mater: aliquādo κακή καὶ βαρεῖα, vt nouercæ: seu (vt Tzetzes expl.) ποτὲ μὲν συμφέρει καὶ ὅσι μήτηρ, ποτὲ δ' ἀναιπόδεται καὶ δοκεῖ μητρυιά. Doricè autem DICITVR Μάτηρ. De etymo ex Eust. retuli in Μάω: cū quo facit lex. meū vetus, in quo ita scribitur, μήτηρ, ἡ μαστεύουσα τὰ τοῖς τὸν θρεψαντῶν κωνθεῖσιν: à μάω, significante τὸ ζητῶ.

C. Μηδοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A matre edoctus, A matre eruditus. Ita vocatus fuit iunior Aristippus, cuius mater Ἀρήτη filia fuit Aristippi maioris, & eum docentem audiuit, filiumque postea erudiit. Suid. in Ἀρίστιππος.

C. Μηδοκασιγνήτη, ης, ἡ, Matris germana. id est Matertera.

C. Μηδοκτόνος, ου, ὁ, Matricida, Cic. Qui matrē occidit. Apud Sueton. in Nerone, Multa Græcè Latinéque proscripta aut vulgata sunt: sicut illa, Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων μητροκτόνοι. Νεότυμφον Νέρων, ἰδίαν μητέρα ἀπέκτεινεν. Quis negat Æneæ magna de stirpe Neronem? Sustulit hic matrem, sustulit ille patrem. ET Μηδοκτονέω, Matrem occido. Aristot. Ethic. 3, c. 1, τὴν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι.

C. Μητροκωμία, ας, ἡ, Vicus aliorum vicorū mater: seu Ex quo coloniæ ducuntur. Sic est (inquit Bud. in Pand.) μηδοκωμία inter vicos vt μηδόπολις inter vrbes, à luisq; colonis vt matrix agnoscitur. ET κωμοπόλεις sunt vici maiores, quasi æmuli oppidorum. Metrocomia legitur in lege vltima De exactoribus tributorum.

C. Μητρομήτωρ, ορος, ἡ, Matris mater, i. Auia materna: quæ & μάτη & μαμμὴ & μαμμὶς & πάππα. Citat Poll ex Pind.

C. Μηδόξενος, Spurius. Poll. l. 3. τὸ δ' ὄνομα, καὶ μηδόξενον ἐνίοι καλοῦσι. Pro quo Doricè DICITVR Μάξενος. vnde μαξένοις παῖδας Hesych. exp. νοθεύοις.

C. Μηδοπάτωρ, ορος, ὁ, Matris pater, id est Auus maternus, sicut πατροπάτωρ, auus paternus: πατροπάτωρ de vtroque: quibus Poll. scribit licere vti, quanuis compositionis forma magis poetica sit. Il. λ, Κιοῦς πάν γ' ἔβρ. ἐν δόμοις ὀνοτηδόν, ἐόντα Μητροπάτωρ.

C. Μηδόπολις, εως, ἡ, Metropolis. i. Vrbs matrix, seu Vrbiū aliquarum mater. Μηδόπολις (inquit Bud. in Pandect.) dicitur vrbs ex qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ Athenis & ab vrbe Roma. Sic enim se habet metropolis ad coloniam vt ad filiam. id quod illo Thuc. loco manifestè declaratur, ἀποικία δὲ μὴ πόρρω ἐστὶ πρὸς μητρόπολιν, ἀδικεῖται δὲ ἀλλοτε ἄλλοι, Colonia beneficio quidem affecta, honore metropolin suam prosequitur: iniuria autem affecta ab ea alienatur. Μηδόπολεις (inquit Suid.) dicuntur quæcunque ciuitates colonias deduxerunt. Non igitur metropoleis à mensura vocātur vrbiū, vt Gratian. verbis Isidori dixit Distinct. XXI: alioqui primā breuē natura haberet, quū habeat longā. Melius igitur illud dictum est Distinct. LXIII, ad episcopi electionem sufficere ecclesiæ matricis arbiriū. Matrices n. vrbes Lat. dicuntur quas Græci μητροπόλεις appellāt. Inde ὀπτόμητρα, cortinicū matrix: & πτηνομήτρα, cicadarum: & similia nomina, quæ leg. musa apud Plin. & alios. Suet. Tranq. in Aug. Ex ea arbore cōtinuò nata soboles adeo paucis diebus adoleuit, vt nō æquipararet modò matricē, verùm etiā obtegeret. Vbi matricē arborē dixit ex qua solennes fuccrenerūt. Fuerunt etiam vrbes proprio nomine sic appellatæ, quas Steph. enumerauit. Hæc B. Thuc. l. 3, ξυμπεσόντος αὐτῆς ἡ Δωρίεις, ἡ μηδόπολις τῆς Λακεδαιμονίας, Parens ciuitas Lacedæmoniorū, Aborigines, Creatores: Dorienses à quibus oriundi erāt Lacedæmonii. Sic n. interpret. Μηδόπολις metaph. quoq; dicitur vt μήτηρ. Plut. Symp. 8, de geometria, ex Philone, ἀρχὴ καὶ μηδόπολις οὖσα τῶν ἄλλων, origo & matrix cæterarum. Sic Chrysipp. apud Ath. l. 3, dicit μηδόπολιν εἶναι τῆς φιλοσοφίας τὸν Ἐπικουρον τὸν Ἀρχεδήμου γαστρολογίαν, ὦ παῖπαι οἱ τοῦ φιλοσόφου γαστρίμαργοι θεωρίαν τινὰ αὐτῶν εἶναι λέγειν. Et Pōtianus apud eundem Ath. l. 10, dicit πάντων πύτων τοῦ δεινῶν μηδόπολιν τὸν οἶνον. Hominis autem alicuius μηδόπολις dicitur ciuitas ex qua mater ipsius oriunda est. Athen. l. 12, εἰς τὸν Λοκρῶν πόλιν πορευθεῖν, οὖσαν αὐτῆς μηδόπολιν, (Δωρὶς γὰρ ἡ μήτηρ αὐτῆς τοῦ ὄχλου ὧν Λοκρίς) σκωπτὰς οἴκοι τοῦ ἐν τῇ πόλει τὸν μέγιστον ἐπιμίξεις καὶ ὁδοὺς. Eust. verò hoc μηδόπολις vsurpatum pro ἡ τῆς μητρὸς πατρίς, vult esse καταχρηστικῶς. apud quem quidam dicit Θήβας esse Διονύσου μηδόπολιν, hoc est (inquit) πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης. cui synonymum est μητρίς, quod vide. VNDE Μηδοπολίτης, ου, ὁ, Qui ex matrici vrbe est. Et Matrici vrbi præfectus. vt μηδοπολίτης ἐπίσκοπος, Episcopus metropolitan⁹, Qui episcopatu fungitur in vrbe ex qua coloniæ deductæ sunt, quæ & ipsæ suos habent episcopos ei subiectos.

C. Μηδοπόλοι, quæ olim μέλισσαι. Hesych. Dicebātur autē μέλισσαι Matris magnæ antistites: à qua & μητραγύρται.

C. Μητροράστης, ου, ὁ, Qui matri manus infert. ὁ φθείρων τὸν μητέρα. Suid.

C. Μηδοφόνος, ου, ὁ, Qui matrem occidit. Habes ex Epigr. in Ἀνθολόγιον, tomi primi semip. 1500.

C. Μητροφόνος, ου, ὁ, Matricida. idem qui μητροκτόνος. Eurip, ET Μητροφόνης, ου, ὁ, idem, apud eundem Eurip.

C. Μητραγύρτης, ου, ὁ, μηδὸς ἀγύρτης, Qui matri deorū colligit. Μητραγύρται (inquit B. p. 796) Qui stipem cogebāt matri deorum, tympana gestantes: quales hodie cæcos videmus vestibulatim tympana pulsantes & canentes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατῶνες significātur, natióque hominū præstigiatrix, & circulatrix & flagitatrix stipis. Plato in lib. 2 De rep. ἀγύρτας vocat: cuius verba à B. ibi citantur. Hos intelligi voluit satyrographus, quum inquit in 6 satyra, — ecce furentis Bellonæ, matrisque deūm chorus intrat. Et paulo pòst, En animā & mentem cū qua dii nocte loquūtur. Cic. De leg. l. 2, citat verba hæc duodecim tabularum, Præter Idææ matris famulos, eósq; iustis diebus, nequis stipem cogito. Aristot. Rhet. 3, ἔφη ἀμάμητον αὐτὸν εἶναι· οὐ γὰρ αὐ μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ δαδουχεῖν. vbi ostendit vitius fuisse ministerium cogere stipem quàm face præluceré. Menander quoq; apud Clement. Alex. in suasione ad Græcos, hoc mendicorū genus religionem mentientium dānat, sic inquiens, Οὐδεὶς μ' πρέσκει τοῦ πατῶν ἔτω θεὸς Μεπὰ γεαὸς, ἡδὴ εἰς οἰκίας παρεισιὼν Ἐπὶ τὸ σανίδιν μητραγύρτης. quib⁹ subiicit ipse, πιστὸν γὰρ οἱ μητραγύρται. Idem scriptor in 3 lib. Pædagog. culpat mulierularum superstitionem hoc hominum genus colentiū, τοῦ φέρον) ἢ αὐτὰ ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐκ θυόμενα καὶ μαντεύόμενα, ἀγύρταις καὶ μητραγύρταις καὶ γεαΐαις βωμολόχοις οἰκοφθορούσας συμπαμπόυσας. In huius Berecynthiæ mysteriis erant purificationes menstruæ, quæ μητρωακαὶ ἁγιστεῖαι dicuntur: quas obseruauisse Proclum, ita scripsit Marinus Neapolit. in lib. de ipsius vita, siue περὶ εὐδαιμονίας, vbi ait, τὰ δ' μηδρωακὰς τοῦ Ῥωμαίοις ἢ καὶ τοῦ πρότερόν ποτε τοῦ Φρυξὶν ἀπουδαζόμενος ἁγιστείας ἐκάστου μηνὸς ἤγαγεν. Solebāt autem hi μητραγύρται μετὰ τὰς γυναῖκας τὴν μητρὶ τῶν θεῶν, vt Suid. tradit, referens quandā fabulā de occiso quodā eiusmodi circulatore ab Athenienſibus. (Vide & Μητραγυρτέω) VNDE Μητραγυρτέω, ῶ, F. ήσω, Metragyrtam ago, Matri deūm cogo stipem, Magnæ matri siue Cybelæ stipem colligo. Athen. l. 11, de infelici exitu Dionysii Siciliæ tyrāni αὐτὸς δ' Διονύσου τέλος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τ' βίον κατέστρεψεν. Nā tympanizare (vt Sueton. loquitur) matris deūm ministros cōsueuisse, Lucr. testatur l. 2, vbi ita canit, Tympana tenta tonāt palmis, & cymbala circùm Concaua. Idem & μητραίζειν, quod vide.

Μητράδελφος, ου, ὁ, Matris frater, Auunculus maternus. at ἡ μητράδελφος, Fratris soror, Matertera. Poll. l. 3, ὁ δ' μηδὸς ἀδελφὸς, θεῖος, ἢ μητράδελφος, ἢ μήτρως, ἢ ἐννέος. Et paulo pòst, ἡ δὲ μηδὸς ἀδελφὴ, θεία, ἢ μητράδελφος, ἢ πθίς. AT Μητράδελφοι, Fratres vna eadémque matre orti, Fratres vterini. v. l. quod volunt esse à μήτρα: quemadmodum ἀδελφοὶ à δελφύς.

C. Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, Matrē nō habens. Sic Christus, quâ Deus est, dicitur ἀμήτωρ: quâ homo, ἀπάτωρ. Hesych. ἀμήτορες sunt οἱ μὴ ἔχοντες μητέρα. quibus verbis videtur significare orbatos matre. Ἀμήτωρ, pro Matris ignotæ, vel κακομήτωρ, affertur ex Soph. El. Doricè verò pro Ἀμήτωρ DICITVR Ἀμάτωρ, Matre carens.

C. Ἀμφιμήτωρ, ορος, ὁ, Frater ex diuersa matre. ἀμφιμήτωρ inquit Suid.) est ἑτερομήτωρ apud Æschyl. Et Poll. l. 3, οἱ μὲν ὁμόμητρα τοῦ ἀδελφοὶ, διάφορον δὲ μητέρων, ἀμφιμήτορες· οἱ δὲ ὁμόμητρα τοῦ πατέρων, μιᾶς δὲ μηδὸς, ἀμφιπάτορες. quibus opponuntur ὁμομήτορες & ὁμοπάτορες. Pro quo Doricè DICITVR Ἀμφιμάτωρ. Eurip. Andr. οὐδέποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν, οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους, ἔχειν μὴ οἴκων, δις μὴ δεῖ τὸ λύπης. i. (inquit schol.) τοὺς ἐκ διαφόρων μητρῶν, ὧν ἑνὸς δὲ πατρός. Suid. ἀμφιμάτορας diuersa quoque signif. exp. ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας: aliter tamen accipiens ἀμφιμήτωρ.

C. Διμήτωρ, ορος, ὁ, Bimater. Epitheton Dionysi seu Bacchi apud Diodor. l. 5. ET Διμάτωρ, Doricè pro eodē. Dicitur autem Bacchus διμάτωρ, φ bis genitus duas habuit veluti matres. nā quū à Semele præmaturo partu crudus editus esset, Iupiter femori suo insutū maturauit, & sic iterū genitus fuit. vnde & διθύραμβος quasi ex duab⁹ ianuis egressus: & ab Orpheo in Hymn. Διόνυσος διφυής, Ibycus apud Ath. l. 2, Ὁ γὰρ δίμάτωρ βρόμιος οὐ χαίρει σιωπῶν Ἀνδράσι πονηροῖς. Quid. Metam. Thuráq; dant, Bacchúmque vocant, Bromiúmque, Lyæúmque, Ignigenámq;, satúmque iterum, solúmque bimatrem.

C. Δυσμήτωρ, ερος, ἡ, Mala mater: vel Infesta mater. Eust. scribit δυσμήτωρ nō ita capi vt δύσπαις & πακοῖλιον: sed θυμικώτερον opponi τῷ φίλη μήτηρ. Od. ψ, Μήτηρ ἐμὴ δυσμήτηρ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πάντας νοσφίζεαι indignatur enim Telemachus φ mater erga patrē sit ἀπηνής: quē admodum ipsa paulo pòst dicit, πείθοις μοι θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. & ideo quum dixisset δυσμήτωρ, seipsum explicans addit, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

C. Μεγαλομήτωρ, Auia. ἡ τῆς μηδὸς μήτηρ, Hesych. Gallicè ad verbum Grand-mere, vel Mere-grand.

C. Ὁμομήτωρ, ET Ὁμομήτειος, Eadē matre natus, Vterin⁹ frater. Poll. l. 3, οἱ μὲν ὁμόμητρα τοῦ αὐτὴν πάντας, ὁμοπάτειοι καὶ ὁμοπάτορες· οἱ δὲ τῆς αὐτῆς μηδὸς, ὁμομήτειοι καὶ ὁμομήτορες. quos & ὁμογάλακτας & ὁμογαστρίους, siue ὁμογάστρας, & ὁμογνίους, ac ὁμοψύχους dici posse scribit. duo tamen posteriora ad vtrunque parentem referri possunt.

C. Παλαμάτωρ, Antiqua parens, Prisca mater. Eurip.

C. Παμμήτωρ, Omnium mater, Omniū parens, Omniparens: vt Virg. dicit, — terræ omniparentis alumnum. Sic & Græcè ἡ παμμήτωρ. Nonn. παμμήτορα κόσμου Ζωΐω.

C. Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, Matris amans. Et φιλομήτορες, matris amantes, apud Plut. in Sol. At Ptolemæus, qui octauus fuit ἐπόγονος Ptolemæi Lagi, habuit φιλομήτορος ἐπίκλησιν ὑπὸ χλθυασμῶ, vt tradit Paus. Att. p. 6, addēs, ἡ γάρ πνα θεῶν βασιλέων μισηθεῖσα ἴσμεν ἐς πόσον δὲ ὑπὸ τῆς μηδὸς. Alii quoque Ptolemæi pari χλθυασμῶ dicti fuerūt φιλάδελφοι & ἀνεργέται. licet secundū Pl. in l. De propria laude, ἢν βασιλέων τοῖς μὴ θεοὶ μὴ τοὺς παῖδας θεῶν αἱαστρεῦεδ θέλοντες δηλὰ φιλαδέλφους, ἢ φιλομήτορας, ἢ ἀνεργέτας, ἢ θεοφιλεῖς, οὐκ ἤθελον τοῖς καλοῖς μὲ ἀνθρωπικῆς ὑ θεῶτας πρεσβηρίας πωῦτες. Philometorē de cultura agri præcepisse tradit Pl.

Μήπιρα, ας, ἡ, Mater. μήτηρ: item φρονίμη. Hesychio. Apud Hom. Od. ξ, v. 259, Εἰ μὴ τοῦ μήτειρα θεῶν ἐπάωσε καὶ ἀνδρῶν sed δμήτρα pleraq; exemplaria scriptū habere testatur Eust. sicut & in meo manuscripto Homer. reperio. vbi exponitur δμαίστρια. Verumtamen ἡμήτρα, non autē μήπιρα, maiori eruditorū parti placere, idē annotauit.

Μητέλος, ου, ὁ, Maternus. Ex Epigr.

Μητεικὸς, οῦ, ὁ, Maternus. Poll. μητεικὴ κτῆσις.

Μητρῶος, ου, ὁ, Maternus. Xen. Cyneg. πάσας πεῖ πατρῴοις καὶ μητρῴοις θεοῖς, de Ænea. Idem Hell. 2, πρεσβεῖς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων, καὶ ξυγγενείας καὶ κηδεστείας. Et μητρῴα κτῆσις apud Poll. ἡ μητεικὴ. ‖ At Μητρῷον χωρίον dicitur Matrix seu Vulua, ἡ μήτρα, ὑστέρα, καὶ δελφύς. vide μήτρα. Neut. GEN. Μητρῷον, sub. ἱερὸν, dicitur Athenis τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν, vt Poll. ait. i. Phrygiæ deæ fanū: (quam Ouid. Phrygiā matrem vocat) Matris deūm fanū. quæ appellatur & μήτηρ θεῶν suprà: & à qua dicitur μητειάζειν & μητραγύρτης. Ath. l. 9, de Alcibiade, ἦκεν εἰς τὸ μητρῷον, ὁ ποτὲ δικῶν ἦσαν αἱ χαφαί. Lycurg. apud Suid. πεῖ νόμοις ἔθεντο αὐαγράψαι ἐν τοῦ μητρῴῳ. Idem Suid. in Μητραγύρτης scribit, ἐχρῶντο τῷ μητρῴῳ δρχίῳ καὶ νομοφυλακείῳ. Ath. l. 5, de Apellicōte Teio, τὰ τ' ὀν τῇ μητρῴῳ ἢν παλαιῶν αὐτόγραφα ψηφίσματα ὑφαιρούμενος ἐκπαῖπ. Erat iuxta βιβλιοθήκην, vbi erant picturæ, vt in ποικίλη. Bud. ET Μητρῴα sub. ἱερὰ, Sacra matris deūm, Sacra Cybeleia. Plut. De orac. Pyth. τὸ αὔρπικὸν· καὶ ἀγοραῖον καὶ τοῦ τὰ μητρῷα καὶ Σεραπία βωμολοχοῦν καὶ πανάμβυον ῥθός, de μητραγύρτης loquens. Idem in Erot. τὰ γὰρ μητρῷα καὶ πανικὰ κοινωνεῖ τῆς βακχικοῖς ὀργιασμῶς. Aliquanto pòst, ἢν ὀνθεαζόμενον ἔστ' ὁ αὐλὸς καὶ τὰ μητρῷα, καὶ τὸ τύμπανον ὀξίστην ἡμῖν τὸ αὐτὸ σῶμα. Idem ad Colot. οὐδὲ μάστρος ἑλὰ θέρας δέομενος ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλοῦς ἐκείνης ἢ πεῖ γόλλοις πλημμελεῖν τοῦ τοῖς μητρῴοις κολάζουσι. Apud Ouid autem Matralia dicuntur esse festa matronarum à quibus excludebantur famuli: Fast. 6, Ite bonæ matres: vestrum matralia festum, Flauáque Thebanæ reddite liba deæ. VNDE Μητραγυρτικὸς, οῦ, ὁ, vt μητρῴα καὶ ἁγιστεῖαι, purificationes quæ in sacris Cybeleis fiebant. exemplū habes in Μητραγύρτης: quod & à Suida citatur, nō nominato tamen autore: apud quem pro ἁγιστείας legitur κατείας.

Μήτρως, ET Μάτρως Doricè, Auunculus maternus. idem qui μητράδελφος, vt Pollux annotat, cuius verba in Μη

πρὰδελφος adscripsi. Iliad.β, — πᾶς ἑοῖο φίλον μήτρωα καπέκτα, qui patri suo erat auunculus maternus, seu (vt Eustathius pluribus exponit) τὸν ἑαυτοῦ πάππον, τοῦ δὲ πατρὸς μήτρωα, ἤτοι τὸν θεὸς μητρὸς θεῖον, videlicet Licymnium, fratrem Alcmenæ. Idem Eustath. aliquanto post, οἱ δὲ (inquit) πάτρωας καλοῦσι καὶ μήτρωας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς ἀλλὰ γονέας μητρὸς, ματρῴους ἔφη Σπισίχορος δ', πάτρωα, τὸν κατὰ πατέρα θείον εἶπε. secũdũ quos μήτρως erit Auus maternus: πάτρως, Auus paternus. Il. π, — ὃς μήτρως ἑῷ Ἑκτορος ἐπεδάμασσε. Vbi itidem Eustathius annotat, recentiores μήτρωα vocare non τὸν ἀπὸ μητρὸς θεῖον, secundum Homerũ, sed τὸν θεὸς μητρὸς πάππον. Suidæ generalius μήτρως est ὁ θεῖος: & dicit Atticè declinari μήτρῳ. Idem cum μήτρως SIGNIF. Μητρῴας ET Μητρωΐας. Pollux lib.3, μητρὸς πάππ. τὸν οἱ Εὐριπίδης μητρῴαν ὠνόμασε: sicut Pindarus paulo antè μάτρωα vocat auum maternum, qui & μητροπάτωρ eidẽ Pindaro dicitur. Et μητρωΐαι καὶ μητρῴαι, μητρὸς ἀδελφοί, Hesych.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, ſ. πόλις, Materna ciuitas, seu Patria matris, Ciuitas ex qua mater alicuius oriũda est: quæ & μητρόπολις ſuprà. πεῤῥῶι (inquit Euſt. pag. 1391) ὅπῃ αἰτῶν γλυκύτητος τέκνοις, πατρὸς μὴ μόνον τὴν μητρὸς ἀποκαλοῦσαι ἡ πάτρα, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρώνυμον, ἡ πατρὶς· μητρὶ δ' οὐχ ἡ μήτρα πρὸς κῶς, ἀλλὰ ἡ μητρὶς πρὸς κώτερον. ἐπὶ δὲ ἡ μητρόπολις κάλλιον. οὕτω γάρ τις ἔφη περὶ Θήβας Διονύσου μητρόπολιν, ἤγουν πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης. Cretense autem hoc vocabulum esse testãtur Plut. & Syneſ. Et Plut. quidem in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ἡ δὲ πατρὶς ἢ μητρὶς (ὡς Κρῆτες καλοῦσι) φορεσβύτερα καὶ μείζονα δίκαια γονέων ἔχουσα. Syneſ. autem ep. 94, μία καὶ Πενταπόλεως· πῶς γὰρ οὐ; τῆς γε μητρίδος, ὡς αὐ Κρῆτες εἴρηκεν. Idem habetur apud Platonem lib. 9 De rep. p. 120.

Μηθεν, A matre, Ex parte matris. Herodot. Et Plut. Per. ὦ τὸ μηθὲν ῥᾳδιον τῶν Περικλέους ἔνοχον ἴδε.

Μητειάω, Sacra matris deũm perago: vel Stipem ei cogo. Pollux lib.3, cap.2, μητρῷων Ἀθῆναι, τὸ τῆς Φευγίας θεοῦ ἱερόν. Et μητειάζειν, τὸ ἐῶτα πελεῖν ἢ ἐπ' αὐτὰ ἀγείρειν. Et μητραλοῦτης, ὁ πελεστής.

¶ Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, Nouerca. Il. ι, Γίγαντ' μητρυιῆς ἐεμάσσεις. Epigramm. lib. 2, Μῆτερ μητρυιῆς χαλεπὴ θῆτον αὐτὴ κατὰ πόσα, quæ tibi induxiſti nouercæ improbos mores. Plut. in libro qui περὶ εὐθυμίας inſcribitur, ὁ τῆς κυνὸς ἀλιαρὸν τοῦ πρὸ λίθῳ, καὶ τὴν μητρυιὰ πατεῖς, ὅσον οὐκ ἔφη) καὶ κῶς. Athenæus lib. 11, de Platone, καὶ τὸ καθόλου πᾶσι πῆς Σωκράτης μαθητὴς ἐπιφύκει μητρυιὰς ἔχων δίκαιον. ſunt enim nouercæ inuidæ & maleuolæ plerunque. Vnde & Heſiod. ἡμέρας quaſdam metaph. dicit μητρυιὰς. i. μὴ ἀγαθὰς, vt ſuprà quoque in Μητρ dictũ fuit. Metaph. Æſchylo quoque dicitur Σαλμυδησσὸς γάθος ἐχθροξένος ναύταισι μητρυιὰ νεῶν, hoc eſt ἐχθρὸς καὶ ὀλέθριος, vt Euſt. exponit, qui ſcribit παῖς ἀγαθὰς δίκαθεῖς optimè, vocari poſſe μητέρας: at παῖς μὴ πιεῖσαι, μητρυιὰς: ſicut idem dicit ψυχὴ δίκαθεος οὐκ ἀγαθὴ, ὀπῖα καὶ ἡ μήτηρ· ἀλλὰ θῆτον πνεῦ μητρυιὰ ἔγκοπε. Cæterùm vt Græcis μητρυιὰ vox eſt deflexa à μήτηρ, ſic etiam Gallis Marãſtre, quod μητρυιὰ (id eſt nouercam) ſignificat, vocabulum eſt à Mere inclinatum. Dicitur enim Meraſtre, (licet in mea patria & alibi pronuntietur à pleriſque Maraſtre) Eſtque hæc terminatio ſimilis illi quam habent cum alia quædam Lat. nomina, tum philoſophaſter. AT Μητρυιὸς per iocum dicitur Vitricus Euſt. καὶ μητρυιὸν οἱ πελασταὶ φασὶ τὸν πατρυιὸν, ἀῤῥενωνυμοῦντες τὴν μητρυιάν. Citat autem ex Theopompo & aliis comicis.

Μητρυιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Nouercalis. vt Odia nouercalia apud Tacit. Plut. in Præc. cõnub. de noua nupta, ὅπαν μὴ τὸ τῆς ἑωρᾶς μητρυιῶδες, nouercalem animum. At in v. l. perperam SCRIBITVR Μητειώδης.

Μ Ἡ Τ Ρ Ἀ, ας, ἡ, Mater: veſparũ quoddã genus. Ariſtot. Hiſt. an. l. 9, c. 41, de veſpis, εἰσὶ δ' αὐτῶν οἱ μὲν μῆτραι, οἱ δ' ἐργάται. Et mox, πᾶς δ' ἡ φύσις τῶν ἐργάτων ἢ τῆς μήτρας, ὅτι τὴν ἡμερωτέρων ἔσαι δῆλον· εἰν οἱ μὲν ἡμέμονες, οἱ καλοῦσι μήβνες· οἱ δ' ἐργάται. εἰσὶ δὲ μείζους οἱ ἡμέμονες πρὸς ἢ τὰς ἑτέρας. Plinius lib. 11. cap. 21, Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera: opifices, minore corpore, qui moriuntur hyeme: matres, quæ biennio durant: ii & clementes. Et mox, Latior matrum ſpecies, dubiũque an habeant aculeos, quia non egrediuntur. ‖ Μήτρα, Matrix, Vterus: pars muliebris tunica conſtans velut ex duabus diuiduis coagmentata, concipiendi gerendique fœtus inſtrumentum: vt Gorræus definit: apud quem plura vide de eius fibris & tunicis, de venis & arteriis quæ in eam feruntur, de neruis qui in eam diſtribuuntur: de eiuſdem cornibus, & teſtibus qui eius lateribus ad fundum adiacent: de connexione cum partibus vicinis, de magnitudine, de ſinibus: de eiuſdem ore & collo. Vide & Soranum, cuius libellus extat περὶ μητρᾶς καὶ γυναικείου αἰδοίου. in cuius initio de nomine ratione ita ſcribit, ἡ μήτρα, καὶ ὑστέρα λεγομένη καὶ δελφὺς, μήτρα μὲν οὖν, ὅτι μόνη δὲ τῶν ἐν αὐτῇ γινομένων ἐμέρισεν, ἤτοι τὰ ἐχούσας αὐτὴν μὴ πεφυκέναι. Poll. lib. 2, ὀπὴ γυναικῶν μέσον δόρυ καὶ κύστεις κάτω τὸ μῆρον χρεῖον, ἐμήτραι τε καὶ ὑστέραι καὶ δελφύς. Dioſcorides libro 3, de pæonia ſiue glycyſide, καὶ πρὸς τὰ ὑστερικὰ πίνειν καὶ ὀδυνῶσας μήτρας ἐν μελικράτῳ ἡψημένα. quam Plinius libro 27, cap. 10, ſcribit ſanare matricem, decoctam in vino. Lucian. τῆς ἐν τῷ μήτρᾳ τῆς ἐμέσεως παστικῆς. Plutarchus Sympoſ. 2, probl. 3. ἀεὶ γὰρ ἡ μήτρα πρὸς τὸν, οὕτω πάλιν τὸν ὠὸν πρὸς τὴν νεοσσὸν τέκνα, κυοῦσθαι ἐν αὐτῇ καὶ λοχεύεσθαι. Verùm κατ' ἐξοχὴν μήτρα dicitur de vulua ſulla (quæ & ipſa Latinis ſimpliciter dicitur Vulua: numerata quondam in deliciis. Plutarchus Sympoſ. 8, probl. 9, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγόντων καὶ ἄτρα τῶν πρεσβυτέρων ἐδίδασκε τῶν γεροντῶν, ὥσπερ εἰκὸς μελίσσας καὶ μήτρα. Apud Athenæum libro 9, de quodã ventre multis λιχεύμασι farto, κίχλας ἐν ἑαυτῇ ἔχει καὶ ἄλλα ὀρνίθια, ὑποχαρίσαι τε μέν χρῆναι, καὶ μήτρα πτερῶν, ἢ τῶν ὠῶν τὰ χρεῖα. Apud eundem libro 3, μήτρα οὖσ' ἐπιλωνεχθῆ, μιβῆτιος τις ἀς ἀλιθᾶς οὖσα, καὶ μύτης τῶν Ἱπποκράτης ὑῶν, εἰς ἐς ὑδίας κατωφεύοντος εἶδα. ‖ A Galeno autem in lex. Hippocr. μήτρα exponitur καλυμμα ἢ θῆλημά τι, ἢ ὀπῆ. ἐν ᾧ μόνῃ ἐκμαζόμενον. quam eſſe dicit κιρσόδη πιὰ ὀγκοι τῶν κοιλιῶν ὀπῆκι ἐρωτικὰ τὰ διδύμα.

‖ Μήτρα in arboribus dicitur medulla ſiue vitalis anima: vt dixit Plinius libro 17, cap. 21, de vitibus, Medulla (ſiue illa vitalis anima eſt) ante ſe tendit, longitudinem impellens, quãdiu nodis peruia patet fiſtula. Hæc pars in medio ligno tertia eſt à cortice, alio nomine ἐνπεμόνη, μελός, καρδία, ἐγκαρδία: quanuis ἐνπεμων & μελὸς propriè tribuantur illis quibus medulla multa, rara & lungoſa: μήτρα & καρδία, quibus pauca, ſolida atque duraui: vt in buxo & corno maſcula: cõtrà in ſambuco & ferula. Theophr. Hiſt. plant. libro 1. cap. 4, μῆβα δὲ, τὸ μεῖξον τοῦ ξύλου, πεπὶ ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, ἢ ἐν τοῖς ὀσοῖς μελὸς, καὶ εἰδὶ δὲ τοῖς τῶν καρδίαν, εἰ δὲ μεῖον. In matrie hanc partem eximere iubent architecti, i. e contorqueãtur ligna in opere, mota illa interna medulla quæ viua ad multum tempus remanet: vt tradit Theophr. Hiſt. plant. libro 5, capite 6, ἐπὶ τὰ πέλεκεα, τὸ συμβαῖνον ἀφῃρεῖν τῆς μήτρας, ζῇ γὰρ (ὡς ἔοικεν) ὀπὴ πολὺ χρόνον. διὸ πολὺ χρῆναι ἐξαίμα, μάλιστα δ' ἐν τῷ χρόνῳ μάπον ἀφαιρεῖσθαι. Et capite ſeq. δὲ καὶ δρυοτόμοις συγγεφόντα παρωρεῖν τὸ πρὸς τὴν μήτρα, partes quæ medullæ contingunt, ἃ ὀπῆ ἄλλῃ τῇ καρδίᾳ, hoc eſt τὰ γειτόνα, quæ ſũt veluti flexus & gyri medullam ambientes: QVAE Γυρώματα eſſe putantur quos torulos appellat Vitruu. l. 2, capite 9, de materia cædenda, & ſpeciatim de abiete, Eiecto torulo ex eadem arbore, ad inteſtina opera cõparatur. Et paulo antè, Cædi autem ita oportet vt incidatur arboris craſſitudo ad mediam medullam, & relinquatur, vti per eam exſiccẽtur ſtillando ſuccus. Ita qui ineſt in his inutilis liquor, effluens per torulũ, non patietur emori in eo ſaniem, nec corrumpi materiæ qualitatem. Vide & Plinium lib. 16, cap. 15: & libro eodem capite 18: & lib. 17, c. 21. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. l. 4, De cauſ. plant. c. 12, ἡ κριθὴ καὶ ὁ πυρὸς ἀμφοτέρους· καὶ ὅσα μήτραν ἀπαλὴν ἐλάτιος καὶ ἀσθενεστέρους φέρει πυκνάχις. Sic enim ibi reponitur pro μήτρῳ ἀπαλῷ: & exponitur, Medullã tenerã & mollem. A Plinio medulla calamis quoq; tribuitur. ‖ Μήτρα Solenſibus eſt ὁ κλῆρος, vt ex Clitarcho tradit Heſych. Idem μήτραν eſſe dicit κεφαλὴς δίκαιον βαρβαρικὸν: pro quo potius μίτρα. Sed apud eum pro μήτρα reponendũ μήτρα: quod & alphabericus ordo oſtendit.

C. Μητροποιὸς habes in μήτρα præcedente.

C. Μήτρεγχυτης, ου, ὁ, Inſtrumentum quo in vterum medicamentum infunditur clyſteris modo. Vide in καθετήρ.

C. Ἀμφιμήτειος, ου ὁ καὶ ἡ, Qui circùm matricem eſt. Apud Hippocr. lib. 2 Epidem. ἀμφιμήτειον σημεῖον, ſignũ quod affectionum vuluæ ſignificatiuum eſt, τὸ δηλωτικὸν τῆς πρὸς τὴν μήτρας ὀξαθέστων, vt Galen. exp. ſicut & Heſych. ἀμφιμήτειον eſſe dicit τὸ σημαντικὸν τῆς πρὸς τὴν μήτραν παθῶν, itidem apud Hippocr. AT Ἀμφιμήτειον dicitur Fundum nauis, Carina. Poll. lib. 1, τὸ μὲν ἔδαφος τῆς νεώς, κοῖλος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτειον ὀνομάζεται. Heſych. verò ἀμφιμήτεια eſſe dicit τὰ μετὰ τὴν θῆπιν τῆς νεώς· ἑκάτερον μέρος ὀπῆ θέμβρα.

C. Ἔμμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Medullam in ſe habens, Cui medulla ineſt. vt ἔμμητρα ξύλα apud Theophr. Ligna quæ non ſunt viduata medulla: vel Quæ non ſunt emedullata, vt Plin. loquitur.

C. Πεεμήτειος ET Πεείμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Medulla cinctus, Medulla refertus. Vtroque vtitur Theophr. Hiſt. pl. l. 3, cap. 10: priore, de picea, altero, de abiete. ita tamen vt πεεμήτειος ſuſpectum ſit: ſicut & σκληεία quod cum πεεμήτεια copulatur.

Μοῦσα, ης, ἡ, Muſa: dea cantus. Nouem autem earum dearũ recenſentur, & dux earũ Apollo. Il. α, Μνήσασθ' αἵ θέεσθον ἀμειβόμεθα ὁπὶ καλῇ. Od. ω, Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεθα ὁπὶ καλῇ, Θρῆνέον. Heſiod. Theog. ἡδυέπειαι Μοῦσαι. Et μοῦσα δρυσόμολπος apud Athen. lib. 4, ex Steſichoro. Luc. De ſacrif. loquens de poetis, παρακαλέσαντες τὰς μούσας σιωφεῖς ἐν δρόχῃ τῆς ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γθυόμθροι (ὡς τὸ εἰκὸς) ᾄδουσι. quod in omniũ poetarũ exordiis videre eſt. Non tam verò cantus, quàm etiam bonarum literarũ præſides eædem credebãtur: item & humanitatis. Plut. De loquacitate, σκίπι τὴν πρὸ Λιτίου πειθὼ καὶ χάριν. κἀκεῖνον δὲ ἐγὼ φημὶ ἐπλοκάμων μοῖσαι εὖ λαχεῖν. Idem in Coriol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο μουσῶν ἀμθρέας ἀπολαύουσιν ἀνθρώποι πρὸς τὸν, ὅσον ἐξημερῶσαι τὴν φυσικὸν ὁ λόγου καὶ παιδείας. Antiphan. apud Athen. l. 1, Αἰὲ δ' θεὸς μουσαῖσι καὶ λόγοις πάρει. Apud eundem lib. 3, — οἷς ἐδίδαξαν ἀρίστοι γράμματα μοῦσαι. Apud eundem l. 4, σὺ Κυνικὸς ὁ μηδέπτε τῶν γράμμασιν ἀλλ' οὐδὲ τῶν μούσαις ξυνεῖς. vbi inhumanitas ei exprobratur. Cõtrà apud Plut. in Rom. de Sextio Sylla Carthaginenſi, οὔτε μουσῶν οὔτε χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνήρ. οὐκ ἄμουσος. De numero autem Muſarũ & quæ cuiq; tribuãtur, vide Plut. Symp. 9. probl. 14. Harũ nominibus inſcripti ſunt nouẽ Herodoti lib. Ab Euſt. traditur μούσας allegoricè dici κατὰ νοῦν γνῶσιν: Suidæ autem μοῦσα ſimpliciter eſt γνῶσις qui à μῶ deriuat, ſignif. ζητῶ, quoniã eſt ἀπάσης παιδείας ἀρχά. ‖ Μοῦσα aliquãdo accipitur pro ipſo cantu, vt & Euſt. teſtatur: qui inde μουσυρῳδὸν dici ſcribit τὸν μελοποιόν. Plut. Symp. 1, τὰ κύκλωπα μούσαις ἀφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Herodian. l. 4, πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα παντοδαπὰ δίκαιείμθρα ποικίλον ἔχον εἰργάζετο, omniſaria muſica inſtrumenta. Idem l. 5, ὀρχηστῶν τε θέαις, καὶ πάσης μούσης κινήσεώς τε ἀρθρόμου ὑποκριταῖς θολαίζων. Euſt. μοῦσαι vocari ſcribit γένος λόγου θηλύτερον, καὶ θαλαζοῦσθον τὰ πλείω ὠφαίσμοῦ καὶ ἡδονῆς καὶ φαυθρότητος καὶ κάλλους. cui opponit τὸν Ἑρμῆν, i. τὸν δραστήριον λόγον, τὸν κατὰ τὴν θρασκτικὴν τὴν ἐμβριθῆ καὶ θῆ ἀνδρώδη θεωρούμθρον: quiq; eſt γνωτὸς, nec quicquã habet θηλύφωνον. Heſych. quum μούσας dixiſſet, eſſe ᾠδὰς ἡρωϊκὰς, addit, quoſdam exponere etiam αἰνίγματα & τέχνας. De etymo dixi paulo antè ex Suida, quod & Euſt. ſequitur: Μύσας videlicet dictas eſſe à μάω. Similiter & Plato in Crat. τὰς μούσας τε καὶ ὅλην τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ VERBO Μῶθαι dictas videri ſcribit: cognominatas nimirum ἀπὸ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας: accipiens illud μῶθαι pro ζητεῖν, ſicut & μαθεῖν ſuprà. Plut. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait μούσας vocatas quaſi ὁμοῦ δι' θύοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας: ſicut & alii quaſi ὁμοιούσας dictas volunt, quòd vno nexu omnes diſciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία: Euſeb. verò θῶθαι τὸ μνεῖν, ſignificante διδάσκειν & παιδεύειν.

C. Μουσοκαπήλας Heſych. dictos ſcribit τοὺς τὰ μουσικὰ ἢ μελικὰ μέλη ᾄδοντας. fuiſſe autem ea carmina θρηνώδη.

C. Μεσόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A muſis afflatus. ἀπὸ μουσῶν ἔνθεος, vt Luc. ſuprà loquitur. Pl. De virt. mor. οἱ γὰρ μόνον ἐν ποιήμασιν ὁ μεσόληπτος καὶ πάροπτος τὸν τεχνίτην ἐπιδείκνυσι γελοῖον.

C. Μουσομανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Cantu inſaniens: vel A muſis afflatus. nam eſt quædam & ἀπὸ μουσῶν κατοχὴ καὶ μανία, λαβοῦσα τὴν ψυχὴν καὶ ἐκβακχεύουσα καὶ πρὸς τὴν ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πίνησιν, vt docet Plato in Phædro. In Epigr. μουσομανὴς πεπίξ. VNDE Μουσομανία, Furor muſicus, ἡ ἀπὸ μουσῶν μανία, vt Pla. paulo antè loquitur: vel Inſana canẽdi cupiditas. Plut. Symp. 7, φιλομούσοις καὶ φιλαύλοις μουσομανίαις. ET Μουσομαίνω, Inſano muſarum aut muſices amore flagro. vel A muſis afflatus ſum: Athen. l. 4, de quodam Alexãdro, οὗτος ἐπίνησε πάντα Ῥωμαϊκὴν μουσομανῶν, ὡς πᾶς πυλλοὶ καὶ ἐπομνημονεύειν αὐτοῦ τὰ κρούσματα.

C. Μουσομανὴς à ſchol. Ariſtoph. & Suida exponitur κομπώδης, i. Iactabundus, apud Ariſtoph. in Auib. πῆς πολὺ ὁ μουσόμανης ἄπαντες ὄρνις ἐρεβέπης; quia tales vt plurimũ ſunt poetæ. Fortaſis tamen & ad cantum & ad auguria ineptam auem intelligit.

C. Μουσοπάπαρος, ου, ὁ, Recitator clamoſus, vel Perſonare omnia faciens. Cic. ad Q. Fr. lib. 2 epiſt. 9, Non mehercule quiſquam μουσοπάπαρος libentius ſua recentia poemata legit quàm ego te audio quacunque de re, publica, priuata, ruſtica, vrbana. Sunt qui interpr. Verſificator obſtreperus. Hæc Bud. In quibuſdam tamen exemplaribus legitur μουσοπάπακτος, quaſi Muſarum virga tactus aut μουσόληπτος.

C. Μουσοποιὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui carmina ſcribit. Præſertim verò Qui lyrica carmina componit. (quaſi videlicet hæc magis cæteris ſint muſica) Vnde ſic ab Herodoto dicitur Sappho. ET Μουσοποιῶ, Carmina compono, vel Decãto, aut In modulos redigo. Ex Ariſtoph. Neb. ᾠδὰς μουσοποιῶσι, De iis carmina cõponunt, Has canunt.

C. Μουσοπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circa muſas verſatur, Muſarũ famulus, id eſt Poeta. vel Poeticus. vt μουσοπόλον γράμμα in Epigr. Et μουσοπόλοις χροῒ, in iiſdem.

C. Μουσαποληπτὴρ, Cantus & modulorum muſicorũ deperditor: vt apud Virg. -non tu in triuiis indocte ſolebas Stridenti miſerũ ſtipula deperdere carmen. Apud Ath. l. 10, μὴ σοφοῖς κλύειν Μουσαποληπτὴρ κιθαρῳδῶν μείλιγμ' ἱείς.

C. Μουσηγέτης, ου, ὁ, Muſarum ductor. epitheton Apollinis. Vide Pauſan. Attic. p. 2. Plut. Symp. 9, πεῖ ἱαθῆς Ἀσκληπὸν ἵσμεν ἡγεμόνα, καὶ Ἀπόλλωνι παιᾶνι χρυσόβοις πάντα μουσηγέτῃ μηδέν.

C. Μουσουργὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Cantor, Cantrix, Qui muſica ratione temperat cantica & modulatur. Bud. pag. 817, & 1084. ex Strab. & Athenæo. Plut. Erot. πεμψόν μοι τὴν μουσουργὸν, δέκα πάλαντα λαβῶν. Xen. Pæd. 4, μουσουργοὶ δὲ δύο παῖς κρατῆς. Athen. l. 4, αὐλητρίδες καὶ μουσουργοὶ, καὶ σαμβυκιστριαὶ πνεῖ Ῥόδιαι. ET Μουσουργέω, Muſica ratione tempero & modulor. Greg. de cicadis, τὰ δὴ τῶν κλάδων ἔσματά τε καὶ τερετίσματα μεσουργοῦσι. B.

C. Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muſis non initiatus, Muſicorum modulorum imperitus. Plut. De orac. Pyth. ὁ δ' Εὐριπίδης ἐπῶν, Διδάσκει πιστὸν ἔρως κἂν ἄμουσος ἦ πάρ' ἐν, ἔνοησεν ὑπ' ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δ' ὠάμιν οὐκ ἀνάθησιν, ἀνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ καὶ ἀναζωπυρεῖ καὶ ἀναπτόμενος καὶ ὀρθοῦται. Quod ipſum leg. Euſt. De inſomn. εἴ τις καταβαθὼν ἄμουσος, ἔπιπε ἐνπνεῖν ὅτι ἄρ τῶν μούσαις, muſarum expers. Pro cantandi imperito accipitur in Epigr. lib. 2, in citharœdos, ἐν δὲ ἀμούσοις Καὶ κόρυδος κώκυε φθέγξατ' ἀοιδέπεον, inter rudes & imperitos modulorũ muſicorum. Sic capitur & apud Baſil. vbi ἀμούσοις ὄρνιθας opponit πῆς ὠδικοῖς. Aſinus quoque ἄμουσος dicitur, & alienus eſt à concinnitate cantus, Ineptus ad muſicam. Plut. Symp. 4, ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ πάντα καὶ ἀμουσότατος ὢν πάντα, λεπόπαν καὶ μουσικώτατον ὁρᾶν παρέχει. Plerunque capitur pro indocto & rudi, & Qui nec muſicam nec literas callet: generaliter pro imperito cuiuſuis rei. Ariſtoph. Veſp. ῥᾴδιον ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ἦ τὸ πρῶτον, imperitus & rudis: docebo inquam τὴν ὑπόνοιαν τῆς ἐγκυκλοπαιδείας. Item pro Inſulſus, Illepidus, Ruſticus. Plut. Symp. 4, αἰλούρου τὴν ἄφλιν ἀπόπτερον, καὶ τὴν φύσιν ἀμουσότερον, natura illepidior & infacetior. Dionyſ. Longin. σκιάμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάχαρα. Idem, οὐκ ἄμουσον, ἀλλ' ἡδέως κεκραμένον. VNDE Ἀμουσολογία, ας, ἡ, Verba inerudita & inſcita, Verba quæ aduerſis muſis fundũtur. Athen. l. 4, κολάρεις ἀναγνώσκει καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρότατα κύμβαλα. καὶ μετὰ τὰς καλὰς

ταύτας ἀμουσολογίας εἰσέρχεται τὰς οἰκίας, ὀξεπαίζων ὅπου δεῖ- A
πνα λαμπρῶς καὶ σφοδρὰ σκιρτάζεται. ET Ἀμούσως, Imperitè, Insciterè, Illepidè. οὐκ ἀμούσως, Nō ineleganter, Non insulsè.
ET Ἀμουσία, Imperitia, proprie quidem musicorū modulorum & poetices: sed generaliter interdū pro quauis imperitia capitur. Item Inelegantia. Pro Discrepantia musicorum modulorum & διαφωνία affertur ex Plat.

C. Ἀπόμουσος, ος, ὁ καὶ ἡ, A musis alienus. idem cum ἄμουσος, vt testantur cum aliis, tum Eust. B

C. Ἔμμουσος, ος, ὁ καὶ ἡ, Musicus. Et τὸ ἔμμουσον, Ex musica cōpositum, seu Musicos modulos in se habens. VNDE Ἐμμούσως, Musicè. vel Musarū instinctu. Eust. dicit Homerum inuocare musam, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δίξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλμόδως.

C. Φιλόμουσος, ος, ὁ καὶ ἡ, Musarū amās, vel musices. X. Pæd. 4, in fine φιλόμουσος δέ πως τῶν Μήδων εἶπε, Καὶ μὴν ἔγω, ὦ Κῦρε, τῶν μουσουργῶν ἀκούσας ἑκάστας ὧν σὺ νῦν ἔχεις, ἥκουσα ἡδέως. Plut. Symp. 4, φαρμάκων δ' ὡσαύτως οἱ ἀπεικάσαντες, ἄριστος κριτής, καὶ μελῶν ἀρέσκος ὁ φιλόμουσός τε. C Interdum significat eū qui non tam musicæ amās est quàm cum qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ. nam & bonarum literarum humanitatisque præsides musæ sunt. Plut. Symp. 8, de musarum numero, οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι, φιλόμουσον οὖσα καὶ πολυμαθῆ ὄντα. VNDE Φιλομουσία, Musarum amor, seu Musices amor, Studium musices. ET Φιλομουσέω, Musas seu musicā amo. vide in sequenti.

C. Χρησμουσέω, ῶ, Dicebātur χρησμουσεῖν qui veteres modulos retinebāt, nec nouis coloribus fucabant. Athen. D lib. 14, ex Demetrio Byzantio, ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μαθουμένοις τοὺς χόρους, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένοις τῶν χορῶν, καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει· καὶ τὸ χρησμουσεῖν καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. συνέβαινε δὲ τὸν μὲν παλαιὸν φιλομουσεῖν τοὺς Ἕλλινας.

Μουσικός, οῦ, ὁ, Music⁹. vt μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. Phaler. à quo opponūtur μουσικὰ & διάφωνα. Et μουσικὸν ὀστέον, tibia ad musicos modulos apta. Plut. Symp. 4, de asino, ζαχύπατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται. vbi etiā reddi posset. Valde sonorum seu canorū. Et μουσικὰ ἀκούσματα, in Axiocho, θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλοι χορεῖ, καὶ μετικὰ ἀκούσματα, musici concentus. Aristoph. Pluto, μουσικοὶ ἀγῶνες καὶ γυμνικοί. Plut. Fab. θέας δὲ μουσικὰς καὶ συμμελικὰς ἄξειν. Et μουσικὸς aliquis dicitur qui canit, Canorus: item Canendi peritus, Artis cantandi peritus: cui opponitur ἄμουσος. Plut. De sera num. vind. περὶ μουσικῶν ἀμουσίας καὶ πολεμικῶν ἀστρατείας διαλέγεσθαι. Athen. lib. 4, Ἀλεξαμενὸς ὁ μουσικώτατοι ἄλλοι γοῦν ὅτι οὐχ ἱστόρηται. Plut. Lyc. de adolescentibus Spartanis, μουσικωτάτους ἅμα καὶ πολεμικωτάτους ὑποφαίνουσιν αὐτούς. Aristoph. Vesp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός, vir sapiens & musicus, seu vir doctus. Aristot. Eth. 10, c. 4, ὁ μουσικὸς τῇ ἀκοῇ ἐνεργεῖ περὶ τὰ μέλη. Item aliquis dicitur μουσικώτατος κατά τι, vel περί τι. Athen. l. 4, μουσικώτατος δι' ὧν κρίσεα δίκα πλὴν τοῦ ἔφαλλεν, quum manu scitissimè ac elegantissimè musicos modulos exprimere posset. Eodem libro, aliquanto antè, περὶ αὐλοὺς εἶσι μουσικώτατοι. Potest etiam accipi pro φιλόμουσος, id est Musices amans. ita Athen. lib. 8 videtur Adrianum imperiū dicere μουσικώτατον βασιλέα, qui fanum fortunæ Romanorum statuerat in quo Parilibus ἐξάκουστος ἐγένετο καὶ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἐπί τε τυμπάνων τύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. At Isocr. μουσικὴν πόλιν dicit potius vrbem literarū amantem, in epist. ad præfectos Mitylenæorū, αἰσχρὸν γὰρ τὴν μὲν πόλιν ὑμῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖσθαι μουσικωτάτην (τὸν δὲ περέχοντα τῶν νῦν ὄντων περὶ τὴν ἱστορίαν, τῆς παιδείας ζωσῆς, φθόγγον ἐκ τῆς τοιαύτης πόλεως. Et τὰ μουσικά, Musica, Musici moduli. Xen. Pæd. 1, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ αὐθηρὰ ἀδικεῖ. AT Μουσική, sub. τέχνη, vel ὁπτικὴ, Musica, seu Musica ars. Scientia modulorū cōcinnorum. Scientia cantandi. Plut. in lib. qui περὶ ἀθυμίας inscribitur, ἐν H μουσικῇ βαρεῖς φθόγγοι καὶ ὀξεῖς, ἐν δὲ γραμματικῇ φωνήεντα καὶ ἄφωνα γράμματα. Athen. lib. 14, τὸ δ' ἀρχαῖον ἡ μουσικὴ ἐπ' ἀνδρείαν περέπει τοῦ. Eodem lib. ex Theophr. ἱστορεῖ ἰᾶται μουσικῇ: sicut apud Plut. Symp. 7. μουσικῇ πολλὰ κηλεῖται τῶν ἀλόγων, ὡς περὶ ἔλαφοι σύριγξι. Idem in Alex. τῆς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδεύσεως. Xen. in Repub. Laced. de pueris & adolescentibus Spartanis, ὁθὶς δὲ πέμπουσι εἰς διδασκάλους, μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν, ἢ τὰ ὄν παλαιόρα. sicut Aristot. Polit. 8, dicit quatuor præcipuè esse quæ docere soleāt iuniores, γράμματα, καὶ γυμναστικὴν, καὶ μουσικὴν, καὶ ἔνιοι τὴν γραφικήν. Item ἡ παλαιὰ καὶ νέα μουσική, de qua tum apud Athen. multa, tum apud Plut. in lib. qui περὶ μουσικῆς inscribitur. At in hoc loco Luc. De saltat. ὀνόματι δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι αὐτῶν ὀρχήσεως, ἀλλὰ συνῴδαι τῇ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο, accipitur μουσικὴ potius pro musicis modulis & ipso cantu, sicut μοῦσα suprà. Qua signif. μουσικῶν αἰσθάνομαι ex Aphthon. affertur. Bud. post prolixos ex Platone & Aristot. locos de μοῦσα & μουσικὴ citatos p. 1084, & 1085, summā antedictorum colligens, Ex quibus verbis (inquit) intelligimus, musicæ appellatione priscos humanitatem literarum significasse: in qua ingenuos homines docebāt otium cōterere, animumque recreare: recentiores verò ad numerorū modulationem hoc vocabulum transtulisse: quia musica, velut ludus, animi à curis vexati est requies. Ex quo factum est vt μουσικὴ nō solùm τὴν παιδείαν sed etiam τὴν παιδιὰν significet, vt ex eodem loco Aristotelis planum fit perleg̃ētibus. Plato lib. 2 De leg. ἔστι δέ που παιδεία ἡ ὦν ὀρθῶς σώμασι, γυμναστικὴ, ὀρθῶς δὲ ψυχῇ, μουσική. vbi mox sequitur μουσικὴν δὲ εἰπὼν, τίθης λόγους, ἡ οὔ; ἔγωγε, inquit alter. At μουσικὴ ἐν ἀσπίδι ex Eurip. Dexteritas, concinnitas in clypeo.

Μουσικῶς, Musicè, Secundum modulos musicos, vel Musicis modulis. Plut. De orac. Pyth. μουσικῶς κινεῖται νοῦν ἀμουσοτέρῳ γραμματικῶς τὸν ἀγράμματον. Item Cōcinnè, Scitè. seu Tanta cum concinnitate quanta in musicis modulis cernitur, Eleganter. Isocr. In soph. τῆς ὀνόμασιν ῥυθμοὺς καὶ μουσικῶς εἰπεῖν. Idem in Epist. ad lib. Iaf. εἰπεῖν ὃ πρὸς τὸ τοσοῦτον ὀπτικῶς ἀρίστως καὶ μουσικῶς καὶ διάφορα πονηρῶς οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστὶν ὀρθῶς. Item ex Aristot. Rh. 2, εἰ πειστὰ φασι τὰ ἀπειδεύτοις, παρ' ὄχλῳ μουσικώτερον λέγειν, dicere elegantius. Sed coquus quidā apud Athen. l. 7, dicit μουσικῶς σκεύασα τοῦψον, scitè & eleganter. Et μουσικώτατα, doctissimè, ex Aristoph.

Μουσικεύομαι, Musica ratione tempero cūtica & modulor: idem quod μουσουργέω, seu Musicus sum & musicorum modulorum peritus. Exemplum ex Athen. habes apud Bud. p. 1084.

Μουσικὸς, ος, ὁ, Musicus. idem cum μουσικός. In Epigr. μουσικὸς κέλαδος, sonus seu cantus musicus. AT Μουσεῖον, ου, τὸ, Museū, Locus musis & studiis dicatus. vel (vt Philostr. in vita Apoll. Tyanei scribit) Locus vbi musæ colebātur, & respōsa ab eis reddebantur. Plut. in l. qui περὶ πολυπραγμοσύνης inscribitur, τὸ μουσεῖα πρῶτον τῶν πόλεων ἱδρύσαντο, καὶ τὴν νύκτα πρεσβεῖον ἀφέσεων μέγα πρὸς ὕπνον τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν γεγενῆσθαι τοῦ ἡσυχίαν. Idē Sympos. 9, λόγοις τοῖς Ἀθήνησιν ἐν τοῖς μουσείοις ἐγυμνάζετο. Plin. quoque lib. 16, c. 32, hoc vocabulo vtitur, dicēs Stagiris in museo populum albam prociduam atque detruncatam, restitutam fuisse. Apud Athen. verò comicus quidam Athenas vocat τὸν Ἑλλάδος μουσεῖον. (at Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα, Pythius, ἑστίαν καὶ φρουραῖον τῶν Ἑλλήνων) Item apud Aristoph. in Ran. μουσεῖα χαλιδόνων, musea hirundinum, in quibus garriunt. Μουσεῖον est etiam ciuitas quædā apud Pausan. Att. p. 18. At μούσειον (scribitur enim proparoxytonōs) Steph. dicit esse locum περὶ Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ, citans Polyb. l. 37. cuius gentile seu πατρικὸν nomen est Μουσειάδης, vt Σιγειάδης. ‖ Μουσεῖα, Festum in honorem Musarum. Poll. l. 1, περὶ ἑορτῶν παρωνύμων ἐκ τῶν πρωτοθρόνων θεῶν, loquens, Μουσῶν, μουσεῖα· Ἑρμοῦ, ἑρμαῖα· Διός, διάσια καὶ πανδία.

Μουσίζω, Cantu contendo. v. l. VNDE Μουσίκης, ου, ὁ, apud Hesych. idem cum μουσικὸς, ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, Numeris modulisque musicis exorno & venustius reddo. Et ex Philostr. μεμουσωμένη, sonitum edit aut edidit, Concentu resonat. Phrasis quoque μεμουσωμένη dicitur Concinna & elegans, Ad musicos modulos cōcinnitate proximè accedēs. Plut. Pericle, ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν τοῖς περιφορᾶς: sicut suprà μουσικῶς λέγειν ex Isocr. At verò aliquis

μεμουσωμένος dicitur qui literis humanioribus eruditus A
est. Plut. Ad Colot. ἐπόλιψεν ἐμπιεῖν καὶ δόξαν αὐθρώποις ἀγραμματίστοις, ἅπερ πολυγράμματος αὐτὸς ὢν καὶ μεμουσωμένος. nisi velis Musis initiatus. Suid. ex Lysistrata, μεμυήσεσθαι πρὸ πεπαίδευμαι, ἥκηκαν. ἰτέ, μόνε μὲν μουσωθεῖσαι παίγνιον ὑπνῶν ὀπτικὴ μόνα σοφίαν, pro σοφὰ μουσῶν διδαχθεῖσαι.

C. ΚΑΤ Ἀμουσόω, Numeris & modis exorno & venustius reddo. B. p. 1084, ex Greg.

ΜΕΓΑΣ, Magnus, Ingens. Irregulariter in gen. μεγάλου. in dat. μεγάλῳ. in accusat. μεγαν. B
Fœm. gen. μεγάλης, Neutro gen. μέγα. Est autem μεγάλου tanquam à NOMIN. Μεγάλος, à quo etiam dicitur factum Μέγας per syncopen, quod fit ἄκλιτον. (nā id quoque Eust. tradit, hoc μέγας manere ἄκλιτον διόλου. quod haud scio quomodo verum comperiri possit vbicunque reperitur accus. μέγαν) Affertur autem & vocatiuus μεγάλε, alioqui rarior, ex Æschylo, ὦ μεγάλε Ζεῦ. Cæterùm μέγας de variis magnitudinis modis (vt ita dicā) vsurpatur, quos exemplis declarabo. Hom. Od. η, Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις, ἠὲ μέγας σῦς. Idem Il. σ, circa C principium, de Achille, Αὐτὰρ ὁ ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ πεπτώτεις Κέτο. Sic autem Odyss. ι, Cyclops dicit se arbitratum esse Vlyssem illum à quo Telemus vates cladem ipsi prædixerat, fore φῶτα μέγαν καὶ καλόν. At Od. σ, non simpliciter μέγας dixit, sed εἶδος δὲ μάλα μέγας ἰδὲ ἐρασθαι. (Verùm apud eundem Homerum μέγας alicubi ponitur etiam eo sensu quo Gall. dicitur de ad virilem ætatem accedente, *Il deuient grand, Il se fait grād.* vel, *Il est deuenu grand.* & quidem de eo qui non magnæ alioqui seu proceræ sit staturæ, si cum aliis comparetur. Od. σ, Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ γενὴς μετρον ἱκανός. Sic & alibi. Dicitur tamen & de alia ætate illud à nostratibus) Apud eundem μέγα ῥόπαλον Cyclopis. Dicitur & μεγαν ἱστὸν, ac μεγαν πέπλον, item μέγα δῶμα, & λάεσσι μεγάλοις. aliis denique multis tribuit hoc nomē. Huic autem oppositum ὀλίγον, Od. κ, loquens περὶ κώματος. At in soluta oratione ei potius opponitur μικρός. (Thuc. autē opposuit etiam βραχεῖαν πεφασιν τὴν μεγαλὴν) in qua itidem variis rebus tribuitur. Aliquando verò dicitur μέγας respectu aliorum. vt quum ἀπήχειο id est pollex, E vocatur ab Hippocr. μέγας δάκτυλος, magnus digitus. Appellatur itidem à medicis quædā vena μεγάλη φλέψ, quæ nimirum ab anatomicis porta. Sic & μεγίστη, quæ ab illis caua. Sed & μεγάλη νόσος, id est magnus morb⁹, appellata fuit epilepsia. Necnon quidam σφυγμὸς, id est pulsus, nominatus fuit μέγας. Legimus præterea apud eosdem medicos μέγα κολλούριον, de collyrio diarrhodō: item μέγας ὀρχίτης. Legimus præterea apud Galenū ad Glauc. lib. πολὺ μέγας, de lene qui intumuit, quòd videlicet magnus sit præ eo qui fuit, & qui esse debet. Interdum autem μέγας adiunctū habet accus. subaudita præp. κατ', vt quum dicit Sophocles. μέγας δὲ πλευρὰς βοιᾶς. vbi Latini pro illo accus. vtuntur datiuo. dicunt enim Bos qui est magnis lateribus. id est Magna latera habens, sicut μέγας πλευρὰς resoluendum in μεγάλας πλευρὰς ἔχων.

Μέγας variis in locis potest vel itidem nomine Magnus, vel aliis reddi. vt quum dicitur μέγας χειμών, Magna tempestas, aut Vehemens tempestas, seu Atrox, G Violenta. Vocarent autem & Sæuam poetæ. Huc pertinet μέγα κῦμα apud Homerum, item μέγας ζέφυρος, quod exponitur σφοδρός. ‖ Μέγας πλοῦτος, Magnæ diuitiæ, vel Amplæ diuitiæ. At μέγα κράτος, magnū imperium: & μεγάλη ἰσχύς, magna potentia. quæ passim obuia sunt. Sed μεγάλα χρήματα dixeris potius Ingētes pecuniæ, vel (sicut Græcè quoque dicitur potius πολλὰ χρήματα) Multæ pecuniæ, vel Magna vis pecuniarum. Inuenitur autē & μέγας εἰς χρήματα, q. d. Magnus quod ad pecunias attinet: pro Valde diues, Prædiues. ‖ Μέγας dicitur præterea respiciendo ad magnam potentiam. vnde μέγας appellatur Iupiter: tribuitūrq; & aliis diis interdum, necnon deabus. vt apud Bionem, Ἀμέγαλα μοι Κύπριδος ἐθ' ὑπνώοντι παρέσα. Sic & μέγας βασιλεὺς appellabatur rex Persiæ. Et Ἀντίοχος ὁ πεσπαρόβυθις μέγας, apud Athenæum. Sed & aliquis dicitur γίνεσθαι μέγας ab Aristotele, id est Euadere magnus, qui sibi magnam acquirit potentiam. (A Demosthene autem Olynth. 1, dicitur etiam ἄρεσθαι μέγας, item αὔξεσθαι μέγας) Huc pertinet μεγάλοις πεῖσαι apud Xen. Hellen. 5. Apud quem legitur etiam Pæd. 7, μέγιστος αὖ εἶναι ἀνθρώπων. vt Gall. dicitur, *Ie serois le plus grād homme du monde*, vel, *le plus grand personnage.* Sed longè etiā alio sensu dixit Isocrates μεγάλα ποιεῖν τὰ τῶν βαρβάρων, quàm Xenophon ibi μεγάλοις πεῖσαι. Dixit enim Isocr. μεγάλα ποιεῖν eo sensu quo dicimus Gallicè *Faire les choses grandes*: (veluti quum ita loquimur *Vous faites les choses trois fois plus grādes qu'elles ne sont*) de iis qui res verbis extollunt supra veritatē: in Panegyrico, καὶ τοῦτ' ὀρθῶς τὰ βασιλικώτατα καὶ σεμνότατα τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, καὶ τοῦτο ὧν οὐδέπτε παύονται λέγοντες οἱ βουλόμενοι τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν. Cæterùm μέγας (si credere dignum est) deriuatur à μὴ & γῆ, tanquam qui non sit amplius πεὸς γῆ, sed ὑπεραιρεῖ τὴν γῆν. Ita enim Eust. pag 1447.

Μέγα peculiaria etiam quædam loquendi genera efficit, in quibus aliquando nomen neutrum remanet, aliquando in aduerbium transit, præsertim verò apud poetas: vt ex sequentibus parebit exemplis. Μέγα φέρει, Magni refert, πολὺ διαφέρει. Plat. De rep. l. 5, μέγα γὰρ τοι φέρειν οἰόμεθα καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. sicut Gallica lingua dicere soleat, *Il emporte beaucoup.* Xen. autē dixit μέγα δύνασθαι quod est magni momēti. Alioqui μέγα δύνασθαι legitur & de persona, nimirum de eo qui magna potentia præditus est. vt in Δύναμαι docui ex Homero & Thucydide. Μέγα ποιοῦμαι, Magni facio, Magni æstimo. cum infin. Xen. Pæd. 5. Μέγα φθέγγομαι, vt Magna loquor, Tibull. qui & Magnificè magna loqui dixit. At μέγα πνεῖν non itidem commodè reddi possit ad verbum, Magnum spiro: de quo vide in Πνέω. Iungitur autem & quibusdam verbis, cum quibus etiam componitur: vt μέγα φρονεῖν, & compos. μεγαφρονεῖν, vel potius μεγαλοφρονεῖν. Interdum autem cum genitiuo: vt apud Thucyd. 2, ὅτι μέγα ἰσχύος cum verbo ἦλθεν. At μέγα ponitur aduerbialiter pro μεγάλως, à Xenoph. quū dicit μεγάλα δὲ αἰμονας ῥηθέσθαι, (quo vtuntur modo potius poetæ) ἰτέ μεγα βεβλάφθαι. Idem tamen dixit οὐδὲν τι μέγα λυπεῖσθαι. vbi ne μέγα pro aduerbio habeamus obstant illa, οὐδὲν τι. Homerus autem μέγα aduerbialiter posito alios etiam vsus tribuit. iungit enim & comparatiuo & superlatiuo. dicens μέγ' ἀμείνονες, & μέγ' ἄριστος. sicut Latini Multo præstantior, vel Longè præstantior, ac Longè præstantissimus dicunt. Idem hoc μέγα iungit sæpe verbo κεραΐν. vt Il. α, — ὃς μέγα πάντων Ἀχαιῶν κεραΐει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί. vbi creiderim μέγα tale quid sonare quale Latinis Longè latéque cum verbo Imperare. nam interpretātibus, Qui plurimum potest seu pollet ex omnibus Græcis, aut Qui maximum præ cæteris omnibus Græcis imperium obtinet, vt videlicet μέγα iungatur cum genitiuis πάντων Ἀχαιῶν: iis (inquam) qui ita interpr. assentiri nullo modo possum: quum alibi passim iūgat hoc aduerbium eidem verbo κεραΐν, non adiecto vllo genitiuo. quibus etiam locis aptior illa mea interpretatio fuerit: vt Od. ο, — μέγα δὲ κεραΐουσιν Ἀχαιοί. Et Il. π, αὐτὰρ δὲ μέγα κεραΐων ἰώνασε. Item Odyss. λ, vbi datiuo iungitur, τῶν αὖτε μέγα κεραΐεις νεκύεσσιν. Audiuiautē & qui μέγα κεραΐν verterent Pro potestate & imperio dominari. Videtur porro μέγα esse aduerbiū, & quū dicitur μέγα δύνασθαι, seu μέγα δυνάμενος. atque adeo redditur Latinè Qui multum potest, vel Valde potens. Sed & cum aliis verbis μέγα Homero est Valde, seu Vehementer. Sciendum est autem Homerum dixisse etiam Μεγάλα aduerbialiter. vt Od. ξ, μεγάλα στενάχοντες.

Μεγάλως, Magnificè, apud Demetr. Phal. Apud Herodianū autem Valde, Vehementer. Herodian. 4, μεγάλως ἔδεισεν. Pro μεγάλως dicitur ETIAM Μεγαλωστὶ, (addita particula τὶ vt in νεωστὶ) itidem Magnificè. vt πάρχοι μεγαλωστὶ, Apol. Arg. 2. Et μεγαλωστὶ πῶς θεὸν ἐτίμησεν, Ath. l. 14. Sic apud Luc. θεασκευασθείσης οὐ μεγαλωστὶ. Apud Herodotū autem pro Valde, Vehementer: vt μεγάλως τὶ πεσεσεῖσαι, Vehementer offendit. Sed potest & per nomen Magnus reddi, hoc modo, Magnā offensionem accepit, vel magnam cladem. At Homerus

vsus est Il.π, cum μέγας, dicēs, Κεῖ τ' μέγας μεγαλωστί. vbi A
schol.exp. ὅτι μέγαν τόπον, & quidā Late. Sic vtitur &
Od.ω. Sonare certè videtur q.d. Magnus magnū locū
occupās. Sed diceretur potius Amplus amplū locū
occupans, vel Amplo corpore per amplū locū porrecto.

Μεγαλίζω, Magnificè effero, Extollo. Et Μεγαλίζομαι, Magnificè efferor, seu Magnifice me effero. aut Elat' sum, Superbio, vt Bud. interpret. apud Homerum, Il.κ, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλιόω, interdum idem quod μεγαλίζω, & μεγαλιόομαι idem quod μεγαλίζομαι. nam μεγαλιοῦν ἑαυτὸν ex Xe- B
noph. affertur pro Efferre sese. Et Μεγαλιόεσθαι ex eodē pro Elatum esse, aut itidem Efferre se, Superbire. Sed frequenter ponitur μεγαλιοῦν pro Extollere verbis, Prædicare. qua in signif. Plin. sæpe vtitur verbo Magnificare. (quo & Plautum quidam ita vsum tradunt) Thuc.lib.8.pag.288, καὶ ὑποβαλόντες μεγαλιοῦν πῶς ἑαυτοὺς δώσομεν τοῖς Τισαφέρνεσι. Plut. in Alcib. μεγαλιοῦντες αὐτοὺς καὶ τὸν στρατηγόν. Sed Thuc. vsus est & pro Magnum, id est potentem, reddere. Græci autem Bibl.
interp. Psal. 125 dixerunt ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' C
αὐτῶν, quod est ad verbum, Magnificauit Dominus agere cum eis: pro Magnificè egit cum eis.

Μεγαλεῖος, ᾱ, ὁ, Magnificus. Ac Bud. (quod miror) hūc prætermittens interpr. vertit duntaxat, Grandis, Venerandus, Sublimis, In primis æstimandus. afferens ex Xen. μεγαλεῖον κτῆμα & alia, ex eodem, quæ vide Comm. p. 670. Item substantiuè, τὸ μεγαλεῖον, Magnificēcia Maiestas, B. ex Gregorio. (SED Μεγαλεῖον μύρον (id est vnguentum) quidam ab hac μεγαλείου significatio- D
ne dictum putant, tanquam à magnificentia, vel magnitudine virium ita vocatū: sicut Plinius scribit propter gloriam ita fuisse appellatum: at Etymol. & Suidas nomen habuisse volunt à Megalo Siculo, qui eius conficiendi artē inuenerit. Scribitur verò ET Μεγαλλιον, vt tradit Eustathius: quem vide. Fuisse autem perhibet Plinius ex oleo balanino, balsamo, calamo, iuco, xylobalsamo, casia, resina Galenus alio NOM. Μενδήσιον nuncupatum fuisse putat: at Dioscorides diuersa facit. quippe qui μεγαλεῖον suo tempore detectisse scribit, quo E
tamen adhuc vigebat μενδήσιον.) At Pollux SCRIB. Μεγαλήσιον, (si non mentiuntur vulg. eius editiones) ueriuans alioqui & ipse ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου. HINC Μεγαλείως, Magnificè. Sed ex Polyb. afferitur, μεγαλείως παρολιγορεῖσθαι pro Magnopere gauisi sunt: & μεγαλείως παρολιγορεῖσθαι pro Insigniter cōtemni. Suidas quoque exponit πάνυ. Et SUBST. Μεγαλειότης, ητος, ἡ. Magnificentia. item Maiestas. Habes autem hanc vocem apud Lucam non semel, & apud Petrum epist. 2, cap. 1.

Μέγεθος, εος, τὸ, Magnitudo. Isocr. Panegyr. τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι. Luc. πολυόψοφος τὸ μέγεθος. Idem in Herm. κολοσσαῖοι τὸ μέγεθος. Ibidem, ὅσον δύναμαι τὸ μέγεθος. Operæpretium est autem hic considerare quomodo in eadem catachresi variæ linguæ inter se conueniant, vsurpante lingua Græca μέγεθος, Latina Magnitudo, Gallica *Grandeur*, (vt cæteras in præsentia linguas omittā) de rebus alioqui non solùm paruis sed etiam minimis. vt vides in illo Luciani loco, κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος. Et ad nostrā quidē linguam quod attinet, ignorat nemo qui eam callet, dici *De la grandeur d'une feue*, id est κυαμιαῖον τὸ μέγεθος, (vt Lucianus loquitur) quū alioqui ita non sit res magna, sed parua. imò etiam de rebus multo minoribus dici. Vti autem ita & Latinam nomine Magnitudo, ostendunt cum alii plerique Latinorū scriptorū loci, tum ii nominatim in quibus Græcum hoc vocabulum μέγεθος interpretatur. quorum ego vnum ex Plinio proferam. Pro eo igitur quod dicit Theophrastus, καρπὸς δὲ μέγεθος ἔχει σφόδρα χαριεστάτης, legimus apud Plinium, Pomo magnitudo quæ maxima impleat. In quodam autem Dioscoridis loco Paruum dixit, (quod alioqui omnino contrariū videri posset) ad exprimendam nominis μέγεθος significationem. nimirū vbi ita scribit, Genera anthemidis tria, tantùm flore distant, palmum non excedentia, paruisque floribus, vt rutæ. Quod enim hic ab eo scribitur, Paruisque floribus, vt rutæ, est quod apud Dioscoridem legimus, κατὰ μέγεθος πηγάνου φύλλων. Idem Plinius, quod Aristot. dixit, ἡ ἀλεκτρίδων αἱ νεοσσιὰς πλείω τίκτουσιν ἢ αἱ πρεσβύτεραι, ἐλάττω δὲ τῶν μειζόνων τὰ ὑπ' ἐκείνων νεωτέρων, reddit, Ex Gallinis iuuenca plura pariunt [oua] quam veteres, sed minora. Vbi obserua Minora pro ἐλάττω τῶν μειζόνων. Vt autē habes hic ἐλάττω τῶν μειζόνων, sic & alibi in positiuo, μικρὰ τῶν μειζόνων: & cōtra μεγάλα τῶν μειζόνων. vt apud Theophr. οὐκ ὀδόσμα δ[ρόδα] οὐδὲ μεγάλα πῖς μιχθέν. pro quibus Plinius, Nō autem talis odoratissima est, nec cui latissimū maximùmq; folium. Atque vt hic superlatiuo gradu est vsus in sua interpretatione, ita & in alio eiusdem Theophrasti loco, quum de mespilo agēs, dicit, Arbor ipsa de amplissimis: pro eo quod Theophrast. scripsit, μειζόνων μάλα τῶν δένδρων. Cæterum hinc colligimus μέγεθος reddi etiam posse alicubi Amplitudo.

Μέγεθος, Proceritas. vt redditur ab eodem Plinio in hoc Theophrasti loco, de balanis scribente, ἀξιόφεστον δὲ φασι καὶ κατὰ τὸ μεγέθη καὶ κατὰ τὸ ὄρθιον. hinc enim ille mutuatus, vel potius hæc interpretatus, dixit, Differūt & balani figura rotunditatis aut proceritatis. (sumpsit autem alterum hoc substantiuum ex iis quæ subiunguntur, καὶ γὰρ σταθεροὶ εἰσὶ ὀνοι &c.)

Μέγεθος, seu μεγεθὸς σώματος, (ad verbum, Magnitudo corporis) Statura, interprete Corn. Celso: quū ista Hippocratis, μεγέθει τε σώματος ὀνησάσας ἀφῆκεν, καὶ οὐκ ἀνεῖσε, ἐξηνεγκάσας ὀξύ, δὶς ἐχρήσατο, καὶ τρὶς ἐπὶ τῶν ἐλαττόνων, ita vertit, Longa statura vt in iuuenta decora est, sic matura seu ectute conficitur. Eadem certè signif. Herodianus μέγεθος σώματος lib. 4, πῶς τὴν ἡλικίας ἔχει καὶ μεγέθος σώματος. At Homerus sine illa adiectione, pro statura seu proceritate vsus est, Od. ε & ζ. sine adiectione. Sic autē dixit quidam comicus iocans, de muliere, μεγέθει τε μεγίστη καὶ κάλλει καλλίστη.

Μέγεθος, Vehementia. qua in signific. & vocabulum Magnitudo retineri potest: vt Ciceronem eo vsum esse videmus, quum hæc Epicuri, ἐνεργοῦσα τὴν παρεγκλίσει, καὶ δυσπερικόπτοις πάθη ὑπὸ ὀλίγου ἐκ ἀπείρου τὸν ἐν αὐτῇ μεγέθους, ita interpretatur, Tāti autem morbi aderant vesicæ & viscerum, vt nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Plato epistola 7, dixit etiam μέγεθος χειμῶνα ἐξαίσιον καὶ ἀνοσίου κύματος. vbi redditur & Vis. Alicubi certè Moles etiam verti potest.

Μέγεθος, Grauitas (a signif. qua dicitur Grauitas Catonis) aut Maiestas. seu Magnanimitas, aut distinctè Magnitudo animi. Plut. in Alex. de Diogene loquens qui interrogatus ab Alex an re aliqua egeret, eū arcere ipsi solem vetuit. τοῦς τῶν λεγόντων τὸν Ἀλέξανδρον οὐπω δεῖσθαι, καὶ θαυμάσαι καταφρονοῦντα, πλὴν ὑπεκστῆναι τὴν μεγάλου τοῦ ἡλίου ὡς &c.

Μέγεθος, Dignitas, Amplitudo (accipiendo in metaph. signif.) ἔθνεα. Aliquando verò hæc coniungunturac tum μέγεθος vertetiam potest Magnitudo. vt quum dicit Aristot. Pol. 5, τὸ μεγέθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς. Alioqui apud eundem alibi hæc copulatim, μέγεθος, amplitudo: vt ἀξίωμα, dignitas, non incommodè reddi potest.

Μέγεθος τοῦ λόγου, aut etiam μέγεθος sine adiectione (subaudiendo videlicet illum aliumue huiusmodi genitiuum) apud Demetr. Phal. & Hermog. necnon Dionys. Longinum. Grandiloquentia, Granditas orationis, seu Granditas verborum, vt legitur apud Cic. Dixit verò & Granditas simpliciter Plin. iunior. HINC Μεγεθοποιός, Grandiloquentiam efficiens, aut Granditatem verborum adhibens.

(IONICE Μέγαθος pro μέγεθος, Magnitudo. Sed afferitur ex Herodoto μεγάθεος positum etiam aduerbialiter pro Maiorem in modum. ITEM Μεγάθεες πόδες ex eodem pro Magni. ET Ὑπερμεγάθεες pro Supramodum magni, Ingentes)

C. Ἀμέγεθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Magnitudine carens, Nō magnus. H
C. Εὐμεγέθης, q.d. Magnitudine bene instructus, Cui magnitudo nō deest. Accipitur pro Valde magnus, Ingēs.
C. Παμμεγέθης, q.d. Omnino magnus. Apud Xen. Prægrandis. Et παμμεγέθης φθέγγεσθαι in v.l. Immani voce intonare. Item παμμεγέθης ἀνακαγχάσαι, immodicè cachinnari.

C. Ὑπερμεγέθης, Supramodum magnus, vel Magnus supra- A
quam dici possit. Sed redditur & vna voce, videlicet Immensus. Xen. τὰ δ' ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπιστα. Et ὑπερμεγέθες ἔργον, ex eodem in Pæd. Ex Æschine, ὑπερμεγέθες ἀδίκημα, Immensum flagitium. Sed & Immane facinus hoc sensu aliquando dicunt Latini.

C. VERB. Ἐπερομεγεθεῖν ET Καπυμεγεθεῖν. Budæus in Onirocr. Ἐπερομεγεθεῖν vertit Inæqualiter crescere apud Artemidorum 20, ὀδόντες αὔξοντες καὶ ἐπερομεγεθήσαντες. At Καπυμεγεθεῖν in v.l. Superiorem esse, Dominari, Sub imperio suo habere. Suidas καταδουλωσεύειν exponit, genitiuo iungi tradens. B

Μεγεθύνω, Magnitudinem tribuo, Magnum reddo. Ex Alex. Aphr. Probl. pro Amplifico. Et Μεγεθύομαι, pro Magnus reddor, Cresco.

¶ Μείζων, Maior. Cui opponitur ἐλάττων. Aristoph. Vespis, ἰὼ τ' ἔλαττον, ἰὼ τε μεῖζον τραγῳδά τις κατηγορῇ. Obseruaui autem in variis vetustiorum etiā scriptorum locis οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον pro Nullum prorsus. vt Gall. dicimus, *Ni petit ni grand.* vt *Ie ne uous fi iamais chose ni petite ni grande* C
pour laquelle &c. ita enim & Demosth. Pro cor. καὶ ἔστιν οὔτε μεῖζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνῃ περὶ τῆς συμφερόντων τῇ πόλει. At Plut. dixit etiā μικρὰ καὶ μείζω. Reddi alicubi potest Amplior, idque, autore Plinio. nā quod Aristoteles dixit, ἡ δ' ἀλκυὼν ὀλίγῳ μείζων τροχίλου, vertit ille, Alcyon auis paulo amplior passere. Apud Homerum est Procerior, Il. γ, Ἠ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν. Et Od. ζ, Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. At verò idem dixit Il. α, γέρας πολὺ μείζον, Honorariū multo præstantius. Cicero certè μεῖζον vertit non solùm Præstan- D
tius, sed etiam Optabilius, in Plat. Tim. vt te docebit meum Lex. Cic.

Μείζων interdum Potentior. vt Demosth. Philipp. 3, μείζω γιγνόμενοι τῶν ἀνθρώπων.

Μείζων variis genitiuis iunctum varia loquendi genera efficit, & in nonnullis quidem ad verbū reddi potest Maior, in quibusdam autem, aliter atque aliter reddi tur. Exempla autem sunt hæc, μείζων ἐλπίδος, Spe maior, (nam & Latini ita nonnunquam loquuntur) vt Herodian. lib. 2 dicit ὁπόθυμίαν ἐλπίδος μείζονα, quæ maior E
erat spe, vel Quæ superabat spem, vt Polit. vertit. Affinem autem signif. habet Μείζων ἀνάγκης, quod ex Ouidio reddere possumus ad verbū, Voto maior. Luc. in principio Aetionis, μείζον γὰρ ἀνάγκης τὸ πόνημα. Μείζων ἀληθείας, Maior veritate. vel Maior vero, seu fide veri. Herodian. lib. 1, in præf. ἀπελῶν καὶ μικρὰ ἔργα, λόγῳ δ' ἀρετῇ, δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι. quæ Pol. vertit, Tenues per se res atque humiles scribendi artificio lōgè supra veri fidem sustulerūt. In qua interpretatione falli puto Politianum, quū fides veri aliud significet Latinis quàm id quod ab Herodiano ibi dicitur. Qui enim dicit apud Ouid. Metamorph. lib. 3, — adiuro tam me tibi vera referre, Quàm veri maiora fide, nō vocat maiora fide veri quæ sint vero maiora, sed quæ maiora sint quàm vt fides illis tanquā veris adhiberi possit. (atque adeo potuisset idem exprimere poeta nō addito genitiuo Veri, dicens simpliciter, Maiora fide, vt aliquot aliis loquitur locis: alicubi & Credibili maiora, in hac ipsa fi- G
gnificatione vsurpās: sed ludere voluit in Vera & Veri fide maiora) Cōtra verò quū ibi dicit Herodianus, δόξῃ παρέδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι, vocat δόξαν ἀληθείας μείζονα, non maiorem fide veri, seu maiorem fide, aut maiorem credibili, (quo etiam genere loquendi vti Ouidium alicubi, dixi modò) sed maiorem vero, seu maiorem ipsa veritate. Hoc igitur aut simili modò verti locus ille debuit à Politiano, Scribēdi artificio res tenues atque humiles in opinionem vero maiorem adduxerunt. Sed quia durior hæc aliàque huiusmodi ad verbū interpretatio videri potest, satius fortasse fuerit ista, aut simili paulo liberiore & faciliore vti, Scribēdi artificio effecerunt vt res illæ maiores crediræ sint quàm re vera fuerint. Sunt autem & alii pleriq; Herodiani loci in H
quorum interpretatione iudicium in Politiano desidero, vt aliquando (Deo fauente) docebo. Μείζων iūgitur & aliis genitiuis, ex quibus est λόγου. dicitur autē esse res aliqua μείζων λόγου (eodémque sensu κρείττων λόγου) Maior oratione, vel Superior, id est omni facultate orationis, Vel, Excedens aut superans omnem facultatem orationis, Quā nullis verbis enarrare quis possit, seu exprimere. (Cicero autem hac in signif. dixit etiam Verbis cōsequi) Philo pro eodē dixit δύναμιν πᾶσαν λόγων ὑπερβάλλει. Sed addit ur interdum παντὸς cum λόγου, dicitúrq; παντὸς λόγου μείζων, sicut παντὸς λόγου κρείττων, vt docui suprà in Λόγος, semipag. 622, circa principium. (Demosth. verò dixit etiā μείζω ἢ ὡς τῷ λόγῳ τὸς αὐ ἔστι, vt docebo infrà) Itidem verò aduerbium μειζόνως huic genitiuo iunxisse Pausaniam, ostendam quum de eo agam. At genitiuo φόβου iunctus hic comparatiuus μείζων duo diuersa efficit loquendi genera. Nam Aristides in Panath. vocauit μεῖζον φόβου quod supramodū metum incutit, scribens, καὶ οὐκ ἠπείλησε μὴ οὔπως ἀνθρωπίνῃ ὑπερβολῇ καὶ φόβῳ μείζω: & dicitur etiā μεῖζον φόβῳ πρόσωπον vultus in quo metus indicia non facile licet deprehendere, id est ἄφοβον καὶ μὴ ὑποπτήσαντα φόβῳ. Ita vulg. lex. sed hæc ego ita distinguenda puto, vt in illo priore loco φόβου passiuè sumi dicamus, at in isto posteriore, actiuè. nam φόβῳ μείζω (quod sonat ad verbū metu seu formidine maiora) puto vocari quæ nō solùm formidabilia sunt sed plusquā formidabilia: atque adeo commodè ita reddi posse existimo φόβῳ μείζω, Plusquā formidabilia. (Memini tamen me aliquando vertere Quæ satis formidari nō possunt, vel Quæ ne formidari quidem satis possunt) Quod autē attinet ad illud φόβῳ μεῖζον πρόσωπον, quod itidem sonat ad verbum Vultus maior formidine, nō dubium est quin ibi μεῖζον verti possit etiam Superior: nec solùm Superior formidine, sed & Superans formidinem. Et sumi hic φόβου actiuè, ideò dico, quia interpretationi horum verborum μεῖζον φόβῳ πρόσωπον adhiberi potest verbum actiuū Formidare seu Metuere: vt si, verbi gratia, ita reddamus, Vultus constantior, seu grauior quàm vt formidet: vel, quàm formidini cedat.

Μείζων iungitur interdum cum particula ἢ, quam sequitur vel κῆ, vel ὡς. Plato Pol. 2, μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον, Maiora quàm quæ homini conueniant, vel Maiora quàm vt homo par iis esse possit. Quæ posterior interpretatio aptior etiam fortasse fuerit huic loco (& aliis huiusmodi) Demosth. Ad epist. Philippi, μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀεφέρομεν. At prior illa cōgruet huic Athenæi loco, lib. 7, ὀφθαλμοὺς ἢ μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Exemplum autem comparatiui μείζων iuncti particulæ ἢ sequente ὡς, habes in isto Demosthenis loco Philipp. 2, ἔστι γὰρ μεῖζω τοῖς ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τὸς αὐ ἔστι. Sed inuenitur cum ἢ, vbi etiam neutra harum particularū sequitur. vt apud Isocratem in Paneg. καὶ μεῖζον ἢ προσῆκον αὐτοῖς φρονήσαντας. P

Μεῖζον aduerbialiter etiam poni annotatur pro Plus, vt μεῖζον ἰσχύειν, Demostheni, & μεῖζον δύασθαι, Aristophani, plus posse: sed tamen nequaquam μείζονος aduerbialiter itidem poni dicemus: quum alioqui itidem reddatur Pluris. vt μείζονος πιμᾶσθαι apud Xenoph. Pluris æstimare.

Μειζόνως, Maiorem in modum, Magis, Amplius. A Thuc. οἱ μειζόνως ἐχθροὶ & οἱ πρὸ μέτρου διενεχθέντες inter se opponūtur. Apud eundem μειζόνως ἐλάμβανον τὸ πρᾶγμα. Q
schol. exponit ἐμεγάλυνον. Iungitur etiam genitiuo. (ea forma qua dici μεῖζον λόγου docui suprà) vt apud Pausaniam in Phocicis, καμόντων δὲ μειζόνως λόγου τῶν Κελτῶν, ἀναχωρεῖν ἐς τὸ στρατόπεδον σφίσιν ἐσήμαινον οἱ ἡγεμόνες. vbi Bud. exponit Inenarrabili modo. At ex Plat. De leg. affertur in v.l. μειζόνως ἡμῶν αὐτῶν ἀκούσωμεν αὐτὸν τὸν λόγον pro Audiamus quamdiligentissimè.

(Pro μεῖζον annot. quidam inueniri ETIAM Μεγαλώτερος, regul. comparatiuum: sed in eo Aristotelis loco in lib. De mundo, vnde affertur, habentur & aliæ duæ lectiones: nec alioqui cōparatiuus ille cōuenire posse videtur habendo eam quā μείζων habet significationē)

¶ Μέγιστος, Maximus. Sequitur autem significationes positiui μέγας vnde redditur etiā interdum Amplissimus. (atque vt positiuus μέγα aduerbialiter positus iungitur cum δύασθαι & cum φθέγγεσθαι, sic etiam μέγιστον, & ipse aduerbialem vsum præstans. Dicitur enim μέγιστον

δυνασθαι à Thuc.l.1, pro Plurimũ posse, Maxima potentia præditũ esse, Potentissimũ esse: itidémq; μέγιστον φθέγγεσθαι sequitur significationem τοῦ μέγα φθέγγεσθαι) Vnde etiam μέγιστος cum τὸ πῶμα pro valde procero, seu procerissimo, (sicut μέγας de procero) apud Herodianũ lib.7. Necnon tribuitur diis, quemadmodum μεγας illis tribui, dictũ suprà fuit. Hom.Il.β, Ζεῦ κύδιστε μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων. vbi reddi potest ad verbum Maxime: sicut à Latinis Iouem appellant aud.mus optimũ maximum. In hoc quoque loquendi genere quod in soluta oratione sæpe occurrit, καὶ τὸ μέγιστον, vel τὸ μέγιστον, retinet istam signif. hic superlatiuus. Potest enim reddi Quod maximum est. sic tamen vt non minus aptè reddatur & aliis modis: videl. et, Et quod præcipuum est, (aut. Præcipuè autem, seu In primis) vel, Et quod caput est. Thucyd. πανσυνὶ ξυνεφέρετο ἐπὶ χρόνον, ὃν ἡ ναῦς τε, καὶ τὸ μέγιστον. Et ὁ ἀστὴρ λέγεται. Apud eundẽ lib.4, pag.144, & 15, habes τὸ μέγιστον. Sed item dicit etiam μέγιστον δέ, sine articulo: vt lib.1, μέγιστον δὲ τῶν χρημάτων ἀπὸ τῶν κακῶν ἐστι, ὅτι &c. id est, Et quod maximum est, inopia pecuniarũ prohibebuntur. Sed paulo etiã libentius ita reddiderim, seruiendo Latinæ structuræ orationis. Maximum est autem quòd prohibebuntur. Item Plato De leg. εἰς μέγιστα dixit pro aduerbio Maximè, vt habent vl. Μέγιστα Cic apud Plat. vertit Difficillimum, vt videbis pag.13 mei Ciceroniani Lexici.

Μέγιστον, aduerb. Maximè, Plurimùm, Admodum. Thuc. lib.7, μεγιστον δὲ καὶ ὁ χειμὼν ἔδλαψε. Plat. De leg. μεγιστον διαφερει, Plurimum differre. (at de μεγιστον διωσθαι & de μεγιστον φθέγγεσθαι dixi modò) Et cũ superlatiuo apud Eurip. μέγιστον ἐχθίστη. Credideritne autẽ Euripidem ita loquendo imitari voluisse Homerum qui hunc ipsum superlatiuum ἐχθιστος iunxit superlatiuo μαλιστα.

HINC Μεγιστάν, ᾶνος, ὁ, (q.d. Maximas, maximatis: vt à Magnus deducitur Magnas, atis: vnde Magnates quidam dixerunt, quod & ipsum Latinitati adscribere nõ ausim) Frequentior est vsus huius vocabuli in plur. μεγιστᾶνες. pro quo Suetonius & Cornelius Tacitus dixerunt Latinè itidem Megistanes. Redditur & Primates, item Proceres. quod posterius est magis Latinum. Vsi sunt autem & Graeci Bibl. interpr. Dan. 1. cap.3, τῶν Ναβουχοδονοσορ τῶν ἐξανεστηκότων καὶ τῶν μεγιστᾶνων αὐτοῦ. Sic Marci cap.6. Herodes dicitur cœnã exhibuisse τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις. Vsus est hoc nomine & Alex. Aphr. in Top. ὁ τῶν ἀρχόντων ἀξιῶν ὁ στρατηγὸς ἢ τοῦ μεγιστάνων. Cæterùm apud classicos scriptores nomen hoc legere me non memini, sed in quadam proceres significare voleban, loquentes de iis qui primas apud regem Persarum tenebant. aut alium quempiam regem barbarum, dicebant porius (vt op. nor. οἱ μεγιστοι παρ' αὐτῷ δυνάμενοι, aut μετ' αὐτοῦ.

ITEM Μεγιστὼ nomen proprium mulieris apud Athenæum: sic autem ETIAM Μεγας ac Μεγάνης sunt virorum propria.

ΜΕΙ'Ρ Ω,

Diuido, Partior. μειζω, vt exponit Eustathius, sed exemplum nullum afferens. ab eo tamen alibi formans præt. medium ἔμμορα: vt videlicet à μείρω, cuius futurum μερῶ, fit præt. medium μέμορα, ex quo per hypertheſin literarum factum fit ἔμμορα. Est AVTEM Ἔμμορα poetis, τῶ Participio sum, sed contrà Partem [alicuius rei] accepi, (vel Participe sum) Sortitus sum. Nactus sum. Sic ἔμμορε πατὴρ Hom. Il.α. Itidémq; Hesiodus in Erg. Ἔμμορε πατὴρ ὃς ἔμμορε χείπονος ἐσθλοῦ. Exponitur autem vtrobique ἔτυχε, & ἔλαχε. Sic etiam Μέρεο imper. modi à Μέρομαι, exponit Hesychius λάζαν: item λάμβανε, & μεταλάβε. Sed nõ Μέρεται exp. non solùm μεταλήψεται & καταλήψεται, verùm etiam στέρεται, id est Priuatur. Quæ tamen significatio cõuenit potius τοῦ ἀμείρεται. quum COMPOS. Ἀμείρω opponatur præcedenti μείρω, & significet Priuo ac quasi dicas Non impertior. ἀμείροντες enim idem Hesych. exponit στερίσκοντες, ἀφαιρούμενοι: itidémque passi. Ἀμείρεσθαι dicit esse στερεῖσθαι. Sed interdum etiam hoc α præfixum verbo μείρω est pleonasticum, vt ex bicompos. Ἀπαμείρω liquet, de quo mox dicam.

A Ἔμμορται pro Assignatum est fatali quadam velut partitione. Ita enim interpretandum puto hoc verbum in rudiorum gratiam, vt ostendam quomodo à μείρω seu potius eius passiuo μείρομαι deriuatum videri possit. Alioqui commodè reddi scio Fato decretũ est, (Bud. autem dicit, Fato destinatum est) vel Fatale est, aut etiam Fatum est, vt Cicero loquitur, sequente infinitiuo: (veluti quum dicit, Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, εἰ ἔμμορται σοι. Et, Daphnitæ fatum fuit de equo cadere, ἔμμορε δὲ Δαφνίτῃ) Hom. Od.ε, Νῦν δέ με λῦε λέων θανατῳ ἔμμορε λαῶν. Sic Od.ω, Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίσω θανατῳ ἔμμορε λαῶν. Sic & alibi. Itidem vero Hesiodus, Ἐκ γὰρ τῆς ἔμμορε τέρατα πάντα γένεσθαι. At in soluta oratione parum vsitatum est ἔμμορται. licet aliqui ἐμμορῆ indeclinabile pro Fatũ, magno sit in vsu. Quod autem ad formationem attinet, ἔμμορμα pro μέμορμαι dicitur, sicut ἐλήλυμαι pro λέλυμαι. Cæterum à tertia persona præteriti ἔμμορται fit nomen ADIECT. Ἐμμορής, id est Fato decretus, Fato assignatus. Fatalis. vt ἐμμορὲς χρόνος, apud Plutarchum. in Alexand. At verò ab ἔμμορμαι, prima persona fit non solùm ADIECT. Ἐμμορμένος, sed etiam SVBST. Ἐμμορμένη. Ac de adiectiuo quidem prius, quod certè quum nihil aliud significet quam alterum illud ἐμμορής, est tam in vsitatus. Est igitur ἐμμορμένος, Fato decretus, Fato assignatus. seu Fatalis. vt νόμοις ἐμμορμένοις Cic. apud Plat. vertit Leges fatales, sed addens etiam, necessarias. vt videbis pag.32 mei Cic. Lexici. Apud Plut. autem in l.b. De audiend. poem. vocat aliquis poeta, cuius ille nomen tacet, ἐμμορμένα βουλεύματα: ita scribens. Ἐμμορμένα γὰρ κακῶν βουλευτὴς Κάκας ἀμείνω δῶρα κατὰ δόμους βροτοῖς. At verò Ἐμμορμένη subst. est Fatum, vel Fatalis necessitas. nam & ita verti. Cic. De natura deorũ l.1. Demosth. Pro cor. ὅπου γὰρ ἀδύνατον μὴ γίγνεσθαι τὰ μεμοιρασμένα, τίνος ἐμμορμένης καὶ πῶς αὐτὴν φύσιν ἔχουσης τοῦ μέλλοντος. Plut. in lib. de aud. poem. ὅταν δὲ τοῖς αἰτίοις πάντα ἐκ τῆς ἀνωτάτω καὶ ἐπιμαλλωσῶν τῶν Δίκας, καὶ λέγωσι, Πολλαὶ δὲ τοῦ μὴ γενέσθαι τὰ δεινὰ λαφυρ. Διὸς δ' ἐπέλεψε βουλὴ πάντ' [μεγιστ] Multa autem ἐμμορμένης habes cum alibi tum apud Alex. Aphrodiseum, in lib. quem ita inscripsit. vbi inter alia refert Anaxagorã putasse ἐμμορμένην vanũ esse nomen: at contra cæteros ἐμμορμένην censere esse ἀναγκαίαν καὶ ἀπαράβατον. sed & quosdã ἐμμορμένην esse velle ἀναγκαίαν. quod pro illa C. c. interpretatione licet. ἐμμορμένη vocãtis fatalẽ necessitatẽ, itidémque ἐμμορμένα vocatis fatalẽ necessitatẽ, itidémque ἐμμορμένοις, leges fatales & necessitates. Sed & χρεὼν ἐμμορμένων ἀναγκαίας βίαν καὶ ὡς ἐν ἀφορισμῷ apud Aristotelẽ, vt Aphrod. etiã annotat. Ille autẽ Demosthenis locus in quo dicit εἰ τῆς ἐμαρμένης θανάτου. cum ea nominis Fatum significatione conuenit qua ponitur pro morte: adeo vt apud poetas Fatum, quũ pro morte vtuntur, interpretari possimus ex illo Demosthenis loco τοῦ τῆς εἱμαρμένης θανάτου. Quod verò ad etymon nominis huius attinet, sciendum est quosdam non sequi quod est à Μεῖρμα, sed deducere ab εἱμὲς: quosdam verò à ἀλλ' ἐν. in quorum numero est Aristoteles, aut quicunque est autor libri De mũdo, ita scribens in fine, ἐμμαρμένῳ δὲ τῷ τὸ εἰ ἐν τῷ κοσμῷ ἀκολουθοῦν. Ex duabus autem hisce si altera mihi sequenda foret, priorem potius sequerer ab εἱρμὸς, vt εἱμαρμένη diceretur quasi εἱμαρμὸς. nam hunc εἱρμὸν Cicero innuere variis in locis videtur. vt quum dicit. Fatum autem id appellio quod ἐμμαρμένον, id est ordinem seriémque causarum, quum causa causæ nexa rem ex se gignat. Item, Fatum autem id appellio quod Graeci εἱμαρμένον, id est ordinem seriémque causarum. perinde videlicet ac si εἱμαρμένον exponeret εἱρμὸν αἰτιῶν. Verùm si nomini ἐμμαρμένη hanc deriuationem demus, quid de ἔμαρται dicemus, quod tertiam præteriti passiui personam esse negare nemo potest?

H Ἔμμορος, Particeps, cur posuerim post Μόρος, (licet ab ἔμμορα deriuatum videri posse, minime sim nescius) ibi docebo.

C. Ἀμείρω vide in proximè præcedente Μείρω, item in proximè sequente Ἀπαμείρω.

c.2. Ἀπαμείρω, Partem seu portionem [suam alicui] aufero, Priuo. Idem quod ἀμείρω, contrarium τοῦ μείρω. Et

Ἀπαμείρομαι, Priuor. vt apud Hesiodum, Ἐννέα τοι δὴ θεῶν ἀπαμείρεται, Per nouennium diis priuatur. id est deorũ consortio. vnde & ὑποκωφείσθαι exponitur. Homerus autem ἀπαμείρεται dixit pro ἀπαμείρει, in hoc celebri versu, Ἤμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται Κρόνιος Ζεὺς Ἀνδρῶν οὐς ἂν δὴ &c. id est ἀφαιρεῖται. vt habet Hesychius. Suid. ὑποστερεῖ exponit. Est autem poetarum hoc verbum.

Ἀπαμείρω, vel Ἀπαμείρομαι, contraria significatione pro Impertior, μειζω. Hesiodus, — τείτῳ ἀπαμείρεται αὖσαν. Sciendum est autem ἀπαμείρω in hac significatione fieri ex ἀπὸ & ἀμείρω habente pleonasmum τοῦ α, & idem significante quod simplex μείρω. Eustathius in librum Iliad. 1, loquens de pleonasmo literæ α in ἄσαχις & ἀσαφὶς, simile esse ait & ἀπαμείρεται pro μειζει, à verbo μείρω. Alibi eandem rationem esse ait horum vocabulorũ, ἀκρόχολος & ἀκεράχολος apud Atticos: item ἀσαφὶς & ὀσαφὶς: item ὑπομείρεται & ἀπαμείρεται.

¶ Μόρος, ου, ὁ, Portio. Plerunque, Portio fatalis, seu Fatum. Od.τ, Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι. id est μεμοιραμένον, μοιρεῖδιον, inquit Eust. Aliquando cum θάνατος iungitur, sicut κήρ. Od.μ, Ἀλλά μοι Αἴσονος παῖδα θάνατόν τε μόρον τε, Ἕκατα. Od.υ, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Πότυον. Od.ι, — οἱ δ' ἄλλοι φύζῃ θάνατόν τε μόρον τε. In quibus locis μόρος reddi etiam posset Exitium, Interitus, ὄλεθρος. Alioquin etiam pro morte capitur, sicut & κήρ aliquãdo, quum per se ponitur. & quidem aliquando in soluta etiam oratione. vt in Phalar. epist. οὐ γάρ πω τόν γ' ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπεδέδεικτο μόρον, nõdum sæuum illud genus mortis intus latens ostenderat. Budæus. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem in Hecuba, pro θάνατος simpliciter, aut μόρος. Item κακὸς μόρος, pro κακὴ τύχη, Infortunium, Exitium. Odysseæ α, Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον: nisi quis ibi mallet Improbo fato. Iliad.φ, ἀλλ' καὶ ὡς ὀλέσθαι κακὸν μόρον, malo exitio peribitis. Potest etiam mortem tetram seu miseram significare, id est tetrum mortis genus, seu miserum. Pro supplicio vsurpatur à Phalar. in Epist. αἴθρωπε ἀνθρώπῃς ποιούσῃ μόρον ὀρέξαντα, εἶναι ἀπιμώνητον, talis supplicii autorẽ & conditorem: de Perilao. Bud. Μόρος Hesychio est μοῖρα πολύβιον, θάνατος, φθόρος, πένος, νόσος. Ab eodem Hesychio μόρος exponitur κλῆρος. quæ significatio etymo est vicinior, vt μόρος dicatur pro portione & sorte. Cæterùm nomini Μόρος locum hìc dandum censui (proximè post Μείρω & eius composita) illi autem & illius compositis subiungendum Μοῖρα, propter ἔμμορα medium præteritum verbi Μείρω. Composita autem à Μείρω interiicienda censui, quia nimis procul à simplici ea remouissem, si Μόρος, & Μοῖρα cum toto suo comitatu illis præfixissem.

(Μόρος, ου, ὁ ET Μόρον, ου, τὸ, Morum. Pro masculin. gen. Eust. hoc affert exẽplũ, Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν αἰθοῦσα τάχυ, Ἔπειτα φοινίξαντα σταγόνλον μόρον, quæ verba Athen. lib.2 citat ex Sophocle. Ex iis tamen certò colligi non potest masculino generis μόρος dici. Neutrius autẽ generis exempla habes apud Athen. lib.2, ex Æschylo, Sophocle, & aliis. item ex Parthenio, ἄδρωμα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. & ex Diphilo, τὰ δὲ συκάμινα, ἃ καὶ μόρα λέγεται, δύχρωλα. Ibidem Phænias τὸν τῆς ἀγρίου συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, mori syluestris fructum: quum ait, τὸ μόρον τὸ βοτρυώδες ξηραινθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπερμα πικὸν ἔχει τὰς συκαμινώδεις δίζας. hæc verò sylueſtria mora dicũtur & βάπα. nam in rubis nascuntur. Arbor autem huius fructus DICITVR Μορέα, Morus Latinis: alio vocabulo Græco συκάμινος. Nicand. apud eundem Athenæum loco citato, Καὶ μορέης, ἣ πᾶσι πέλει μέλημα νέοισι, Πρῶτον ἀπαγγέλλουσα βροτοῖς ἡδεῖαι ὀπωρεῶν. nam ante cætera ἀκρόδρυα φαίνεται. Alexãdrinis autem hoc vocabulũ τῆς μορέας esse vsitatius, testatur Athen. quo vtitur & Dioſc. lib.1, cap.181, μορέα, ἡ συκαμινέα, δένδρον δεῖ γνώσεμον. Μόρα & μορέα voce composita appellantur etiam συκόμορα & συκομορέα. In Galeni autem lexico qui apud Hippocr. συκῆς exponit συκῶας, hoc est συκαμίνου, adduntur & hæc verba ex eodem Hippocr. μορέα ῥίζης. vbi μορέα idem est quod μορέας: si tamen vera ea scriptura est. ‖ Μόρον vocabant etiam τὸ δρύον τοῦ ἐλαῶν: vnde αἱ αἴθουσαι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι: inquit Zeno apud Etymol. in Μορία.

(Μόρος, Acutus, Velox. nam Eust. ex quorũdã grammat. sententia tradit μόρον Cypriis esse ὀξύ: qui ὁμόμοροι apud Homer. exponũt ὀξεῖς ἰοὺς ἔχοντες. Similiter & Aristarch. ὑλακόμοροι apud eundem esse dicit ὀξύφωνοι, & ecstasin in o factam esse.)

C. Μοροδικέω, Particeps sum. vnde μοροδικῆσαι Harpocr. ex Antiphonte affert pro τοῦ μέρους μεταλαβεῖν. Suid. habet μοιροδεκῆσαι. quod magis probo.

C. Μοροπονέω, Fatalibus infortuniis premor μοροπονοῦ Hesychio κακοπαθοῦ.

C. Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Qui graui & crudeli fato premitur. vel Cui inclemens fatum est. Il. χ, Ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Διόμορος αἰνόμορον. Odyss. ι, κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν.

C. Ἄμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers, Infelix. ἀμέτοχος, Hesych. quo significatu dicitur etiam ὄμμορος. AT Ἀμόρρωπον apud Hesych. quod exp. ἀθάνατον, suspectum est.

C. Ἄμμορος, ε, ὁ ἢ ἡ, Expers, Non particeps. ἀμέτοχος. Od.ε, de vrsa maiore, Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λουτρῶν ὠκεανοῖο: vt Virgilius Georg. libro 1 canit, Arctos Oceani metuentes æquore tingi. Item ex Epigr. μόρος ἄμμορος ἡσυχίης. ‖ Itẽ Infortunatus, Calamitosus: δύσμορος, κακόμορος. Hes. VNDE Ἀμμορία, Infortunium, Fatum calamitosum. δυστυχία, vt Eust. exp. Od.υ, -ὁ γάρ τ' εἶδεν ἄπαντα Μοίρην τ' ἀμμορίην τε καὶ ἄθεμιστῶν ἀνθρώπων. BICOMP. Δυσάμμορος, Infelix, Infortunatus, Calamitosus, δύσμορος. Apol. Arg.2, — ῥύσασθε δυσάμμορον αὐτέρα λύμης. Et Il.τ, καὶ σὺ δυσάμμορε φίλτατ' ἑταίρων.

C. Δύσμορος, ε, ὁ καὶ ἡ, Cui difficilis portio & fatũ obtingit, Infelix. Il.χ, Priamus ad Hectorem, Πρὸς δέ με τὸν δύσμορον ἔπ φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ὀλοῇ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀρχαλέῃ θέσσει. Aliud exemplum habes in Αἰνόμορος paulo antè. Opp. De venat. l.3, Οἰκτρὰ κινυρομένη καὶ δύσμορα κωκυούσῃ, infeliciter lamentãti. vel Ob calamitosum & infelicem casum. Vtitur hoc vocabulo & Luc. ex quo affertur ἄθλιον ὑποκαλεῖς καὶ δύσμορον. Hesychio δύσμορος est non solùm κακόμορος & ἄθλιος, sed etiam κακοθάνατος, Qui tetro mortis genere perit: quemadmodum & Eustath. δύσμορον exp. non solùm δυσδαίμονα & κακοτυχῆ, sed etiam δυσθάνατον. VNDE Δυσμορία, ας, ἡ, Miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur, Fatum difficile, Infortuniũ. Item Mors infelix. Epigr.

C. Ἔμμορος, ε, ὁ καὶ ἡ, Particeps: oppositum τοῦ ἄμμορος. Od. θ, Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, i. ὀλβοτυχεῖς πωῆς, vt Eust. exp. vel πεπυχότες, vt Hesych. ‖ Ἔμμορον Hesychio εἱμαρμένον, Quod in fatis est. Possit autem videri nonnullis illud Ἔμμορος esse ab ἔμμορα: sed quid de Ἄμμορος, quod illi opponitur, respondebunt?

C. Κάμμορος, ε, ὁ ἢ ἡ, Infortunatus, Infelix, Cui malũ & asperum fatũ est: PRO Κακόμορος. Od.λ, Ὦμοι τέκνον ἐμὸν τοῦδε πάντων κάμμορε φώτων. Od.β, Κεῖνον δίομαι τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι Διὸς ἀγγελος Ὀδυσεύς, θάνατον ἠὲ κῆρας ἀλύξας. ‖ Itẽ κακοθάνατος, vt δύσμορος. Eust. ‖ Κάμμοροι aliquando sign. τοὺς καρίδας, vt patet ex Athen. quum ait, κάμμοροι καὶ πηγῖνος καρίδων ὑπὸ Ῥωμαίων ἔτι καλούμενον. vnde fortassis οἱ χυδαῖοι τοὺς κοβούρους παρέφθειραν. Hæc Eust. Apud Athẽ. tamẽ reperio nõ κάμμοροι, SED Κάμμαροι, & hæc verba ex Epicharmo, βῶκες, σμαρίδες, ἀφύαι, κάμμαροι. quibus subiũgit, esse genus καρίδων, & à Romanis ita vocari. Cammarorũ meminit Plin. l.32, c.vlt. Extra has sunt rotundæ in oleario vsu cochleæ, cucumis, cynopus, cãmarus. Κάμμορον (inquit Gal. in lex. Hipp.) τὸ τῇ σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῶον: item τὸ ἀκόνιτον, quoniã radices ei animali similes habet. sed neutro modo accipi potest apud Hipp. in lib. περὶ τόπων ὑγιῶν, ἄνθρωπον, quũ ait, καυσιμώνων, τοῦτο λαμβανομένου τὸ κάμμορον. vnde & Erotianus non solùm ipsum animal κάμμορον, sed etiam τὸ τοῦτο εἰδὸς ὠμὸν αὐτῷ βρύον ita nominari dicit: Zeno autẽ τὸ κώνειον: Zeuxis verò φάρμακον ψυκτικόν. Hæc Galenus. At Erotianus, quum hæc Hippocr. verba citasset, ὡς τὸν πυρετὸν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἀκλίνειν, ἢ κάμμορῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τοιούτῳ· καὶ ἑπτὼ μὴ λύσῃς τοῦ ψυκτικοῦ φαρμάκου, θερμαντηρίου

χρῶ: subiicit, Zeuxis lib.2 ψυλλοξυνηπιῶν dicit esse pharmacum quoddam refrigerandi vim habens, quod ita appellatur. Dioscorid. verò lib.5 ψυλλικῶν, dicit aconitum vocari à quibusdam κράμμαρον, quasi θηλυφόνον. Lycus Neapolit. lib.2 ξυνηπικῷ, vno μ scribi ait καμάρῳ, id est ἀλεκτηνείῳ, formato vocabulo ἀπὸ τῆς κῦ τὸ πλεῖστον καμαρωτῆ σκιαδιάσας. Diodorus grammat. & Zeno Herophilius dicunt κάμωρον, κάμμορον, vel καμαρον, à Dorienſibus qui in Italia ſunt, vocari τὸ κώνειον. Tandem addit, videri ſibi Zeuxidem melius expoſuiſſe, deinde Zenonem. conſentaneum enim eſſe vt κάμωρον ſit pharmacum quoddã refrigerans, aut fortaſſe τὸ κώνειον: quoniã idẽ numero eſt ψυλλοξυχροπίων καὶ ἀπλασιῶν: at Lycum prorſus erraſſe. Pro aconito accipitur à Nicandro, Dioſc. & Plin. Ac à Nicandro quidem in Alexiph. ver. 40, Ἴδης ἐν κνημοῖσι, φαλακραίης ἐνὶ βώσιος Πομάκι ἐπιλυφόνον καὶ κάμμορον, ἐν δ' ἀκοναίοις Θηλείῃ ἀκόνιτον αἰνέβλασεν ὀρόγκοις. vbi ſchol. ad etymon reſpiciens, exp. καὶ τῷ μόρῳ αἰαιροῦ. A Dioſc. autem lib.4, cap.77, ἀκόνιτον οἱ δ', παρδαλιαγχές, οἱ δὲ κάμμορον, οἱ δ' θηλυφόνον, εἰ δ' ὀμωκτόνον. A Plinio verò lib.27, c.3, de aconito, Folia habet cyclamini, aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice leniter hirſuta: radicem modicam, cammaro ſimilem marino. quare quidam cammaron appellauere: alii chelyphonon. Radix incuruatur paulum ſcorpionum modo: quare & ſcorpion aliqui appellauere. Scribi autem ET Κάμμαρον, ET Καμαρον, ET Καμμαρον, ex præcedẽtibus manifeſtum eſt.

C. Τελεσίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortifer, Funeſtus. τελεσίμορος ἠὼς, Nonn.

C. Ὠκύμορος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Qui celeri ſeu ſubito fato abripitur, Qui ſubitò moritur, aut Qui ſubito exitio perit. Od. α, Od. ο, & Od. ρ, Πάντες κ' ὠκυμοροί τε γένοιατο πικροχαμοί τε. Il. σ, Thetis ad Achillem, Ὠκύμορος δὴ μοι τέκος ἔσσαι, εἰ ἄρ' ὀρθοῦς. quod declarãs addit, Αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μετ' Ἕκτορα πότμος ἐτοῖμος. Et Il. α, eadem Thetis apud Iouẽ pro Achille intercedẽs, Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων Ἔπλετ'. Telum autem ὠκύμορον actiuè dicitur quod ſubitam mortem affert. Iliad. ο, ποδί νυ τοι ἰοὶ Ὠκυμοροι καὶ τόξον ὃ, τοι πρὶν φοῖβος Ἀπόλλων; Od. χ, Φασὶν ἀ τε αὐτοκασιγνήτῳ, καὶ αὐτοκάσιγνητε τραπέζας Ἰῶν ὠκυμόροιν.

C. Υπέρμορον ET Υπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον ſiue ὑπὲρ μοῖραν: aut ὑπὲρ τὸ μεμοιραμένον, ὑπὲρ τὸ μοιραῖον, vt Euſt. exp. Il. α, Ἔνθαπερ Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόσος ἐπῆλθε, contra quam in fatis erat. Il. υ, Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ. nã vna voce ita legit Ariſtarchus, ſicut ὑπόδειν: Euſt. verò diuiſe quoque ὑπὲρ μόρον ſcribi poſſe annotat: qui Od. α, Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσι, exp. ὑπὲρ τὸ καθῆκον. vbi & diuiſim legitur.

Μορόεις, εντος, ὁ, Fatalis, Exitioſus, Lethalis. Nicãd. Alexiph. de rubeta rana, — ὅστ' ἐνὶ θάμνοις Εἴαρι τερσαίνεται μορόεις λιχμώδης ὄφις ἐστίν. vbi ſchol. κακοποιός, ſiue ὁ μόρον ἄγων, Exitialis, ſiue Mortiferus. ‖ At μορόεν ποτὸν dicitur Potio quæ exitiali ſeu lethali alicui malo adhibetur. Nicand. Alexiph. verſu 129, Ἐμπλήσας κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεσι πύξας, Νηγείρης Δηοῦς μορόεν ποτόν. vbi ſchol. exp. τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν. Et paulo poſt, Ἡ ἐν τοῦ νῶτος μορόεν ποτὸν αὔτυσε χυθέν. vbi idem annotat accipi vel pro πολυέλκιον, vel μοιραῖον, aut αἴσιον, ὁ ἄν τις δόξῃ τῷ συμπόσιον ἐκδέξασθαι. vel τὸ ἀρμόζον τοῖς παθεσι: ſubiungens Homericũ illud, — ἐπὶ κῦ μοῖραν ἔειπεν. Idem eodem in libro verſ. 455, dicit μορόεντος ἑλάνης pro μορόεσης. quod ipſum in præcedenti ſignificatione capi poteſt pro Saluteſera, Medica vi ad depellendum malum præditæ. ‖ Μορόεις, Multo labore confectus, μετὰ πόνου ὁ ἐξ κακοπαθείας ἐκπεπονημένος, ſeu μετὰ πολλοῦ καμάτου πεπονημένος, vt ab Euſtath. & Heſychio exponitur apud Homer. Od. ϛ, Ἔρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντε ἔνεικαν Τεύχλιον, μορόεντα. Sic & Il. ξ.

Μόρσιμος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁ, Fatalis. Od. κ, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, fatalis dies. Il. ο, Ἤδη γὰρ οἱ ἐπόρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη. Item μόρσιμον alicui dicitur eſſe vt Latinis Fatale eſſe, Fato deſtinatum. Iliad. τ, ἀλλά σοι αὖτε Μόρσιμόν ὅστ θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι. Il. ε, Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ὑποκτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, fato conceſſum. Dicitur aliquis etiam μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali ſeu diuina quadam ſorte ſeſe nobis offert. Odyſſ. π, & Od. φ, ἢ δέ κ' ἔπειτα Γήμαιτ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι. Μόρσιμος, Mortalis, Fato obnoxius. Od. χ, Οὐ μέν με κτανέεις· ἐπεὶ οὔπω μόρσιμός εἰμι, id eſt μοίρᾳ ὑποκείμενος, θνητὸς, inquit ſcholiorum breuium autor. Μόρσιμος nomen poetæ apud Ariſtophanẽ, de quo & apud Suidam. Factum eſt autem hoc μόρσιμος à 2 perf. præt. paſſ. μέμορσται: vt tradit Euſt. Sed Etym. à μόρσιμος deriuat, pleonaſmo literæ σ. A tertia autem perſ. μέμορται, deriuari POTEST Μορτὸς, quod Heſ. exp. θνητὸς ἄνθρωπος. Mortalis: item μέλας, φαιὸς, Ater, Fuſcus.

Μόρσιμος, ᾱ, ὁ ἡ, idem cum μόρσιμος, Fatalis, Fatis tributus aut conceſſus. Il. υ, μόρσιμον δὲ τί τοι τὸ ἐν ἀλέασθαι.

Μορεύω, Laboro, Affligor. μορῆσαι Etymologico κακοπαθῆσαι & πτῆσαι, ſicut μόρος, κακοπαθεια, πτῶσις.

Μοῖσαι Heſychio eſt etiam μερίσαι, διελεῖν, Partiri, Diuidere. (quæ ſign. referri poteſt ad μόρος ſumptum pro Portio) exponit tamẽ & ἐλθεῖν. Ad idẽ μόρος videri poteſt pertinere ET M. ειος apud eundem, quod exponit μέρισμα, κοινωνοί, Partiarii, Participes. TE Μορία, Pars, μερίς. ‖ Μόρια dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία, vt Pol. tradit. ſimiliter Heſ. & ſchol. Ariſtoph. Item Seleuco apud Etymol. μόριαι ſunt τῆς Ἀθηναῖς ἱεραὶ ἐλαῖαι τῇ ἀκροπόλει, de quibus plura vide apud Suidam. Ariſtoph. Nub. εἰς ἀκαδημίαν καπνοῦ, ὑπὸ τοῖς μορίαις ἀποτεμεῖ ξύλα. Dictæ autẽ putãtur μόριαι vel ἀπὸ τοῦ μορύσσειν τὸ ξύλον Halirrhothii, de qua ſchol. fabulam narrat: vel quoniam ἐμφερεῖς ὑπῆρξαν καὶ εἶναι μοι τὴν ἐλαίαν τὴν ἐξ αὐτοῦ Ἀθηναῖς ἀπάσῃς, vt Suid. tradit. ſchol. autem Ariſtoph. & aliud etymon afferr. Etymolog. quoque μόριαι à quibuſdam exponi tradit παρὰ τὴν ἱερὰν τοῦ Διὸς ἐλαίαν, quoniam δικαστὰς μόριαν ἐκ τῶν καρπῶν ἐλομένων. quæ etymologia videtur magis conſentanea. Addit tamẽ, quoſdã μόριαν accipere pro quauis oliua. Vide & μόριος. ITEM Μόριος in v.l. Partialis. vt μορίους γῆς ex Epigr. ‖ Heſychio autem μόριος eſt ἄπιστος. ET Μόριος, ίου, ἡ. Pars, Portio, ex Herodoto. ‖ Μορεῖς autem Heſychio ſunt ἀπιστοῖ. At DIMIN. Μόριον infrà cum ſuis poſitum fuit. videlicet poſt Μέρος, vt ſit μόριον quaſi μέριον. Videri tamen poſſit dandus illi idẽ locus qui & ſuperioribus, ſi de illa nominis μόρος ſignificatione ſatis conſtet.

Μορεύω ex Etymol. affertur in v.l. nõ tantùm pro Laboro, ſed etiam Abrado, Tumulo. VNDE Μόρμα, Ramentum, Cumulus. ex eodem.

(AT VERO Μόρα, ας, ἡ, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam militum σύστημα, virorum ſeptingentorum, aut quingentorũ, aut triginta, vt habetur apud Etym. Sunt qui Tribum interpretantur. nã (vt tradunt v.l.): eſtatur Ariſtot. Lacedæmonios μόρας quaſi μέρας appellaſſe, ac totam gentem in μόρας ſiue μοῖρας diſtributam eſſe, hoc eſt in tribus quaſdam quæ μόραι dicerentur, quaſi μοῖραι. Ac certè in loco Xen. quem ex Lacedæm. rep. mox afferam, Stobæus pro μόρας legit μοίρας, & pro μορῶν, μερῶν. adeo vt has μόρας à μέρεσι dictas eſſe conſter. Xen. Hell. 4, συνεξηπάτησε δὲ [ἀν.] Λακεδαιμονίους μόρα μόρα ἡ ἐν Κορίνθῳ μάχη, ἡνίκα ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐνικήθησαν. Idẽ in Rep. Lacedæm. p. 399, ὁ πρὸς μὲν καὶ πεπεισμένος μόρας μὲν διέλεγε τοῖς καὶ ὑπὲρ πόνων καὶ ὁπλιτῶν· ἑκάστη δὲ τῶν λοιπῶν πόνων τῶν μορῶν ἔχει πλεμαρχὸν ἕνα, λοχαγοὺς πόσους τρεῖς, πεντηκοντήρας ὀκτώ, ἑνωμοτάρχας ἑκκαιδέκα. vbi pro πεντηκοντῶν μερῶν Stobæus habet ὁπλιτῶν μορῶν: at pro poſteriori μορῶν, μερῶν, vt & paulo antè indicaui. Idem in Ageſil. p. 383, Λακεδαιμονίων μὲν ἕνδεκα μόρας καὶ ἥμισυ, tribum vnam & ſemis, vt ex Philelpho interpr. v.l. ſed perperam in μόρος eadem. v.l. poſuerunt hoc exemplum.

¶ Μοῖρα, ας, ἡ, Pars, vel Portio. Frequens apud Homerum pro portione quæ in mẽſa cuique tribui ſolebat. Od. θ, Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔτεμον, κερόων τό τε οἶνον. Od. ο, κρέα δ' ἀμφὶ, καὶ νέμε μοίρας. Od. γ, Μοίρας δασατόμεθα δ' ἄνευθ' ἐκαθίζομεν ἄμα. Od. υ, Παῖ δ' ἄρ' Ὀδυσῆϊ μοῖραν ἔτεμον οἵ ρ' ἐπέοντο Ἴσην, ὡς αὐτοί τε ἐλάγχανον. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ἔζετο κῦ θεοῖς μοίρῃ. In eodem loquendi genere proſæ quoque ſcriptoribus vſitatum eſt. vt apud Athen. lib. 4, τοῖς νέμεν τοῖς μοῖραν ἀκολουθῶν ὁ ὀξύκονος. Et lib. 14, ὅτι τοῖς τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν. Item Pars in aliis loquẽdi gen. vt apud

Phil. De mundo, τῆς αἰθερίου φύσεως τὸν ὑμέτερον νοῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι, mentem noſtram ætheriæ naturæ partem eſſe dictitãtes. Item de parte agri ſeu fundi. Philo De mundo, τῆς θεσσαλικῆς χώρας μοῖρας οὐ λυπεῖς, partes regionis non macras nec ſteriles. At apud Platonem in Charm. dicitur hinnulus leoni μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, partem eripere carnium. Epigr. lib. 2, Ἐν τετάρτῃ μοίρῃ καλλιπε κληρονόμων, ex tertia parte. Item μοῖραν κτερέων ἀφελεῖν apud Apoll. Auferre & nãciſci ſuam portionem parentalium, pro Sortiri parentalia. At ἰδία ἑκάστου μοῖρα, ſua cuiuſq; virilis pars. Antiphon, ἡ δὲ πόλις οἰκεῖται δίχα τῶν ἰδίων ἑκάστου μοῖραν φυλαττούσῃν, pro ſua virili vnoquoque ciuium operam in commune nauãte. Dicitur etiam res aliqua οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, q.d. non exiguam partem aut portionem conferre ad perficiendum aliquid. id eſt Multum conferre. Plutarch. De educ. puer. τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος, οὐ μόνον πρὸς τὴν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς ἰδίας πράξεις οὐκ ἐλαχίστην συμβάλλεται μοῖραν. Item τῇ μοίρᾳ τινὸς πρός τι θέναι, pro alicui attribuere & adſcribere. Thucyd. τὸ δὲ ἐξαπίνης ὀξύ, ἀνδρὸς μοίρα πρόσεστι θῆν, præceps celeritas virilitati adſcripta eſt. vel, Præcipitis celeritatis cauſam virilitatem eſſe cenſebant. ἐν μοίρᾳ τινος τάττειν, In loco alicuius cenſere, Loco alicuius habere. Syneſius epiſtola 58, παρ' ἡμῖν ἐν Ἀνδρονίκου μοίρᾳ τετάξεται, in Andronici numero & loco habebitur. Et ex Hermog. ἐν μοίρᾳ τίθεται, loco & vice. Ex Herodoto, ἐν οὐδενὶ μοίρῃ μεγάλῃ ἦνον, non magni momenti ducebant. Ariſt. ἐν πατρίδος μέρει κατέστη, fuit loco patriæ. Plutarch. De lib. educ. ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ, vice medicamenti. Demoſthen. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, inſtar hoſtis. Lucianus in Zeux. πλὴν ὅμως ἐν τῷ θήκης μοίρᾳ. συνεπικοσμοῦσιν. Plato De leg. 2, ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ, per iocum. Μοῖραν ἔχειν dicitur quod locum habet alicubi & conuenit. Euripides, ἔχει μοῖραν καὶ τόδε, Conuenit etiam hoc, Locum habet hoc quoque. Quibus addi poteſt κατὰ μοῖραν, Conuenienter, Decenter: cui opponitur παρὰ μοῖραν. Odyſſ. α, πάντα γὰρ κατὰ μοῖραν ἔειπε, probè, ſeu rectè, aut κῦ τὸ πρέπον. Iliad. π, Ὡς φάτο καὶ νηῶν ἐξέπεσε θοῶν ἐπὶ γαῖαν φόβος τε· Οὐδὲ κῦ μοῖραν πέρασον πάλιν, id eſt, ἀπάκτως καὶ ἀκόσμως διετέρων πάλιν πάρον. Odyſſ. ι, ἐπεὶ οὐ κῦ μοῖραν ἔρεξας. Odyſſ. ξ, Οὐδὲ π πω θεοῖσι μοῖραν ἔπος ἠμπεδὲς ἐνίσπω, non indecenter, οὐ θεοῖς τὸ πρεπόν. At Il. τ, Εἰ μοίρῃ γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατὰ τέλεσσε, eſt potius ordine, aut ὀρθῶς, vt Euſt. exp.

Μοῖρα in cælo eſt gradus, Ptolem. in Georg. Et Damaſc. 34, τὸ δὲ ζῴδιον ἓν δεκανοὶ τρεῖς, μοῖραι τριάκοντα. ἡ δὲ μοῖρα ἔχει λεπτὰ ἑξήκοντα. B.

Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum σύστημα, vt μόρα ſuprà: qualis eſt decuria, centuria, manipulus, cohors. Æſch. contra Ctef. Χαβρίας μὲν [δωρεὰν ἔδοσαν καὶ εἰκόνα ἔστησαν] ἐξ ὧν τῶν Νάξων θαυμαζόμενος, Ἰφικράτει δ' ὑπὸ μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε: (manipulũ, vt B. interpr.) ſic enim quædam habent exemplaria: alia tamen μόρα, quod Spartanis proprium eſt vocabulum, & frequens apud Xen. Sed μοῖρα quoque in hac ſignific. capi poteſt: quum Stob. apud Xen. pro μόρας legat μοῖρας, vt in illo vocabulo videre eſt. Herodian. lib. 6 τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ πλῆθος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπανήγαγε, πολλῶν δὲ ἐκείνης τῆς μοίρας ἀπολωλότων. Strabo, τέτταρες μοῖραι ἀνδρῶν, quatuor decuriæ. B. Vide δεκάς.

Μοῖρα, Sors, Conditio: vt plurimùm Sors diuinitus tributa. Plato Crat. ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Plut. De aud. poem. κρείττονα μοῖραν ἔλεε Πατροκλείων ὁ κλεπτὴς ἀποθανών, ἢ ἔπαθε μετὰ δάκρυα, ὅτι μεμνῆ]; Ex Plat. Epiſt. μοῖρα φιλοσόφοις, ſors philoſophica. Ex eodẽ, ἀγαθῇ μοῖρα πρόσχωμεν, Bona & felici ſorte, Feliciter. Cõtrà apud Syn. ep. 54, τὸν κακῇ Πενταπόλεως μοῖρα καὶ φωτὶ καὶ βαφέντι. Simpliciter etiã μοῖρα dicitur pro ἀγαθὴ μοῖρα, Bona fortuna, ſeu Felix ſors. Od. ν, ὁ γὰρ τ' δῖ' εἰδεν ἄπαντα, Μοῖραν τ' ὀμμείλιν τε κατ' ἀνθρώπων αἰνοπάτων, bonam fortunam & infortunia, ἀτυχίαν, vt Euſt. exp.

Μοῖρα, Fatum. ἡ εἱμαρμένη, ἡ πεπρωμένη: ita dictum ἐξ τὸ μεμερίσθαι, vt Ariſtot. ſcribit De mundo. VNDE Apuleius De mundo, Idem fatũ μοῖραν vocat, quòd ex partibus conſtet. Et θεία μοῖρα, fatum diuinum, ſeu Prouidentia diuina. Ariſtot. Eth. 1, c. 9, ἢ κατά τινα θείαν μοῖραν ἢ καὶ ἐξ ἀτύχημα τυγχάνοντες, aut fato prouidentiaque diuina, aut caſu. Xenoph. τῶν δὲ θεία μοῖρα πεπονηκόσι τοῖς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοις, diuina prouidentia. Idem Hell. 7, θεία τινὶ μοῖρα τοῖς πλεῖστοις. At ex Platon. epiſtolis affertur θεία μοῖρα γιγνηθεῖς, pro Diuinæ ſortis fauore natus. Plerunque in malam partem, vt & Fatum apud Latinos, vel Parca. Il. ζ, Μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Il. χ, νῦν αὖ με τῆς ὀν χρεὼν ἔθηκε Μοῖρ' ὀλοή. Iliad. χ, Ἕκτορα δ' αὖτε μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησε. Od. λ, χαλεπὴ δὲ θεοῦ κῦ μοῖρα πέδησε. Il. χ, νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. Iliad. ν, — τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλος δέ. Item apud Xenoph. Hellen. 2, ὥσπερ ὑπὸ μοίρας τινος ἀγόμενος, ἐκπηδήσας τοῖς θεοῖς, ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις, ἀποθνῄσκει, fato quodã. At ὑπὲρ μοῖραν, contra quàm in fatis eſt: quod ὑπὲρ μόρον & ὑπέρμορα à μόρος compoſita voce dicitur. Iliad. υ, Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Quum verò plur. num. μοῖραι dicitur, reddendum eſt Parcæ: quarũ nomina ſunt, Lacheſis, Clotho, Atropos: de quibus multa apud Ariſto. elem in libro De mundo, circa finem: & apud Plat. ac Plutarch. necnon apud poetas. Aliquando coniungitur cũm θεὸς aut θάνατος, & itidem exponi poteſt Fatum aut Parca. ſic verò & κῆρ & μόρος cum iiſdem copulantur. Iliad. τ, — Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠέρόφοιτος ἐννυχίς. Iliad. π, Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῖς ἔκτανεν υἱός. Iliad. τ, θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή. Iliad. π, Ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Iliad. φ, Ἀλλ' ὅπῃ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ Ἔσσεται. Eodem lib. Αἴ δύο οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοιτο. Dicitur etiam μοῖρα θανάτου pro fato lethifero. Odyſſ. β, εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι πανάλεγκέος θανάτοιο. At μοῖρα βιότοιο eſt potius Fatalis vitæ terminus. Il. η, Αἴθε θάνοις καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο. Aliàs pro θάνατος quoque capitur. vt Il. μ, Πρόσθεν γὰρ μιν μοῖρα δ' ἰώνυμος ἀμφεκάλυψεν. Quum verò alicui θάνατος ἢ μοῖρα πεπύθοιτο dicitur, ὀλοὴ παρακλίνει vſurpatur pro θάνατος. niſi malis Exitium, Perniciem: quod minus tamen eſſe videtur. Il. γ, Ἡμῶν δ' ὁπότερῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται. ſic verò dicitur & Odyſſ. α, τεύξας θάνατόν τε μόρον τε. A μείρω autem deriuatam eſſe hanc vocem, tum grammatici tradunt, tum ſignificatio ipſa oſtendit.

Μοῖρα nomen proprium apud Theocr.

C. Μοιρολαχέω, SIVE Μοιρολοχέω, Sorte diſpertior. Poll. l. 8, διελέσθαι, διακληρώσασθαι, διαλαχεῖν, δάσασθαι, τὸ δὲ νέμασθαι, ἑτέρας ὅτι χρείας, καὶ τὸ μερίσασθαι, ἀντελέστερον. κρεῖσσον ἢ τὸ μοιρολαχεῖν. (At μοιρολοχεῖν vide paulo poſt.) Qui autẽ ſortito partes diſtributas capiunt, ſeu Partiarii, vt Cato vocat, DICVNTVR Μοιρολόχαι. Poll. loco citato, οἱ μὲν διανεμόμενοι, νεμηταὶ καὶ μεριστὰ καὶ μερίται καὶ μοιρολόχαι· οἱ δὲ διανέμοντες, δασηταί. Paulo poſt addit, vt plurimũ μοιρολόχας & μοιρολοχεῖν dictum fuiſſe ὅτι τοῖς μετεχόντων κακουργήματος. Prius autem μοιρολαχεῖν habetur apud Heſ. quod exp. τὸ μεμερίσθαι λαγχάνειν, Sortitò portionẽ ſeu partem aliquam accipere: addens, quoſdã exponere etiam διαιρεῖσθαι, quo modo Poll. accipit. Sed perperam in Heſ. codice eſt μοιρολαλεῖν, λ poſito pro χ. Apud eundẽ Heſych. reperio ET Μοιρίλοχοι, οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες, qui publica aliqua bona diſtribuunt ſorte.

C. Μοιροδοκέω, Partem capio, Particeps ſum. vnde μοιροδοκῆσαι apud Suidam ex Antiphonte, pro μέρους μεταλαβεῖν. Apud Harpocr. autem μοροδοκῆσαι ſcribitur. quod mendoſum videtur.

C. Μοιρηγενής, ές, ὁ ἡ, ὁ, Felici fato natus, ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγενημένος, vt ab Heſychio exponitur: ὁ ἀγαθῇ τύχῃ γεγενημένος, vt Euſt. Il. γ, Ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον. Sed addit Euſt. poſſe etiam exponi ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς, quum ſubiungatur ὀλβιόδαιμον.

C. Μοιραγέτης, ου, ὁ, Parcarum dux. vel Qui fatum præuius anteit. Exemplum habes in μοιραῖος.

c. 2. Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, Pars, Portio, Sors, Participatio. Gregorius. ἀπόμοιρα κτίσεως θεῷ καθιερωμένης, ἀφόρισμα οὔπω πότε πολλοῖς ἀποδεδόμενον. Euripides in quadam epiſtola, πάντως ἤδη καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἰδιῶται πολλοὶ ἤθεσί τε τῆς σῆς διανεμόμενοι καὶ ἔτι νῦν ἀπόμοιραν τῆς σῆς ὠφελείας. Id eſt, ſortem & participationem, Budæo interprete.

C. ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers, Cui nulla portio obtigit, Cui

nihil sorte obuenit. ἄκληρος, ἄχωρος, Hesychio. Plato l. 6, De leg. αἰώνιον ἐστιν καὶ ἄπαιδα καὶ ἄμοιρον κεῖσθαι. Apud Suid. ex Soph. Œd. tyr. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκπεσεῖν βίου. id est κακόμοιρον, vel μηδενὸς τοῦ γενομένου μέρους μετειληφότα, ἀλλ' ἄπαφον ἐκβληθῆναι. quæ expositio & apud sch. est. Et in v.l. ἐγώ σοι ἄμοιρος, Præteristi me, Nullam mihi portionem contribuisti. Frequens est cum genit. pro Expers, Exors. Isocrat. Euag. ὥσπερ μὴ πᾶσι γήρως ἄμοιρος ᾖμεν. Xen. Pæd. 7, εἰ μόνος ἄμοιρος εἴης ἑστίας. Item ἄμοιρον λόγον καταδικάσαι, condemnatum esse antequàm ei permissum sit pro se dicere & iacti rationem reddere. Luc. De calum. οὐδὲ ἀδικῶ σοι ἢ ἀκρίτως πυκὰ ἢ ἄμοιρος λόγων καταδικάσας. In quo signif. ἄμοιρος Hesychio est ἄτοχος. VNDE Ἀμοιρέω, Exors & expers sum, Portio mihi nulla tribuitur, Destituor, Careo. vt ἀμοιρῶ ἐρῆς. Item οὐδὲ ἀμοιρεῖ τῆς χάριτος. Hermog. ἐν τῷ περὶ πολιτικοῦ λόγου, in elogio oratorum, de Isocrate loquens, τῷ δ' φυσῆ ἀληθείας ἀμοιρεῖν, καὶ τοῖς ἐρασταῖς παρεῖπον ὅτι, quum natura ea virtute orationis carere: quæ ἀληθὴς λόγος & ἔμψυχος dicitur, multus supramodum fuit in argumẽtis & epicherematis, vt B. reddit. Apud Plut. autẽ De generat. anim. ὁ μὲν Εὔδωρος οἴεται τοὺς ἀμοιρεῖν οἴεται τοῦ εἰκότος, Turn. vertit, Neutros à probabili sententia recedere putat. Eorũ quoq; ἀμοιρεῖν dicimur quæ molesta sunt, itidem pro Exortes & expertes esse. Philo De vita M l. 1, οὐδὲ μίαν οἰκίαν ἀμοιρῆσαι φασὶ πόνων τῆς συμφορᾶς, nullam tum familiam istius exortem calamitatis fuisse. Synes. ep. 105, πολιτικῆς δὲ φροντίδος ἀμοιρῶ καὶ φύσει καὶ μελέτῃ, ciuilis curæ expers sum. Hesychio ἀμοιρῆσαι est ἀποτυχεῖν: & ἀμοιρεῖ, ἐστέρηται. VNDE Ἄμοιρμα, ατος, τό, Nulla sors, vel Infortunium. ἀτύχημα, ἀκλήρημα, Infortunium.

Ἀμμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers. Itẽ Immortalis, Lethali fato non obnoxius. nã ab Hesych. exponitur, ἀμέτοχος, ἀθάνατος. AT Ἀμμοιρία, Infortunium, Calamitas. Hesychius ἀμμοιρίαν esse dicit κακὴν μοῖραν, seu κακομοιρίαν.

C. Δίμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duas habens partes, Bessis. Vitruu. l. 3, c. 1, Sextantem, vnum: trientem, duo: semissem, tria: bessem, quem δίμοιρον dicunt, quatuor: quintariũ, quẽ πεντάμοιρον dicunt, quinque: perfectũ, sex. Sic accipi potest apud Plut. in Tiberio, Γαΐου κεφαλὴ, ζυγοῦ κομιζόμενος, ὀνηθεῖσα, λίβρας ἑπτακαίδεκα καὶ δίμοιρον ἑλκυσε, Libras septemdecim pependit & bessem, vt B. interpr. Aretinus autem vertit, Libræ dimidium. Δίμοιρον propriè significat rei cuiuslibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur pro triobolo, secundum quosdam, quòd hoc esset δίμοιρον drachmæ. Alii autẽ aliter. Plato in Axiocho, τὰ μὲν δίμοιρον ἐστὶν ἡμιῶβολα, τὰ δὲ δ' οὖν δραχμᾶν, τὰ δὲ πτερὰ δραχμοῦ, octo obolis. Bessem quoque octo vncias esse dicit Festus.

c. 2. Ἐπιδίμοιρος, Besalter. Vitruu. l. 3, cap. 1, Quũ ad supputationem crescat, supra sex adiecto asse, ἐπέκτασις: quum facta sunt octo, quod est tertia adiecta, terciariũ, qui ὀπιστιπος dicitur: dimidia adiecta, quũ facta sunt nouẽ, sesquialterũ, qui ἡμιόλιος appellatur: duabus partibus additis, & decussi facto, besalterũ, quẽ ὀπιδίμοιρον vocant.

Διμοιρία, ας, ἡ, Duæ partes, Duplũ. Luc. in Tim. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τεμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος. X. in Rep. Laced. loquens de regibus Spartanis, καὶ διμοιρία γε ὅπῃ ὦ δεῖπνω ἐτίμησαν. Idem Hellen. 6, p. 339, εἰς δ' αὖ ὁρᾷ τὸ λιπόπονος καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας πρὸς τὸ πολέμοις, πᾷ τοὺς μὲν διμοιρίαις, τοὺς δ' τεμοιρίαις, τοὺς δὲ καὶ τετραμοιρίαις, καὶ ἄλλοις δώροις. vbi reddi etiam potest, Duplo stipendio. Et in hæreditate δικοεία, bes. nam ὅλος κλῆρος est as hæreditatis: cuius partes, ἡμικλήριον, semis: τετρημόριον, triens: τετραρτημόριον, quadrans: διμοιρία & τεμοιρία, bes & dodrans. B. pag. 249. Δικοεία est etiam vocabulum militare: significans ἡμιλοχίαν: à μοῖρα quòd exponitur Manipulus: vide διμοιρίτης. ET Διμοίριον in v.l. itidem pro Bessis.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, Qui duplam portionem capit. vel, Cui dupla portio datur. Et διμοιρίται milites, quibus dupla annona datur, aut duplex stipendiũ. Duplares, vt Veget. l. 1, Torquati duplares & torquati simplares erãt, quibus torques aureus solidus virtutis præmiũ fuit. quem qui meruisset, præter laudem interdum duas cõsequebatur annonas: duplares, duas: simplares, vnã. Arrianus, ἡ δὲ πύτω διμοιρίτην Μακεδόνα καὶ δεκαπάσηρον, ὅπως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἵνα τὰ μείονα μὴ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τοῦ οὐκ ἐν τῇ σρατευομένων ἔφερεν. Sundas διμοιρίτου esse dicit vocatum qui τετάβολον accipiebat. nam id esse δίμοιρον τῆς δραχμῆς. Διμοιρίτης dicitur etiã qui διμοιρία præfectus est, seu ἡμιλοχίας. In lib. De vocabulis militaribus, διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτὸ φασι. διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τοῦ ἡμιλοχίου καὶ τῆς διμοιρίας. sic enim legendum, non μοίρας, vt tum res ipsa docet, tum Suidæ codex confirmat. Idem tamen Suidas quum διμοιρίτου esse dixisset quandã σρατηγὸν τοῦ ἄρχοντος, sicut λοχαγόν, ita vocatum esse addit διὰ τὸ παρ' ἄλλους σρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. Luc. ἑοῦμαι τοι ἐρουσεῖς πάχα διμοιρίτης ὤν. Synes. De insomn. καὶ σρατηγεῖτε, καὶ αὖπκα διμοιρίτης ὄῃ, καὶ μετὰ μικρὸν λοχαγός, εἶτα σρατηγός. vbi redditur Manipuli partibus præfectus est.

Διμοιρὴς, Bipertitus. v.l. Pro quo potius διμερής.

C. Δύσμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui difficilis sors aut fatum obtingit, Infelix, Infortunatus. Item Mala infelicique morte periens. quod & δ ἄμοιρος.

C. Δωδεκάμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In duodecim partes diuisus. Ex Epigramm.

C. Ἰσμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui portio par & æqualis cũ cæteris datur: vel Qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2, ἢν τὸν τοιῶν δῶ ἀγαθὸν ὁ θεὸς, ἰσμοίρους πάντας ποιεῖν. Et paulo antè, καὶ οὐ ἀμφὶ τὸ σρατεύμα δὲ ὑπηρέτας, ἰσμοίρους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Et ἰσμοίροι κληρονομοῦσι, Æquis partibus hæredes. Sicut verò Xen. dicit ἰσμοίρους πάντας, ita Isæus, ὅτῳ τὸν ἰσμοίρους τοῦ γεωμετρικοῦ κατέστησε. Itẽ apud Soph. in Electra Ὦ φάος ἀγνὸν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ. Vbi exponitur ἰσόμοιρος τὴν γῆν. nã æqualis magnitudine & pondere credũtur elemẽta. & quanuis aer multo amplior videatur quàm terra, si tamen ille cõdensetur sicut hæc, eandem appariturum molem, vt non hic maior sed explicatior atque patentior fit. sicut & Hesiod. æquiparãs terram aëri, ait, Γαῖα δέ τοι τόσσον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. Hæc Cam. ex scholiaste.

Ἰσμοιρ. α, ας, ἡ, Æqualis portio. Philo De vita M. lib. 3, μὴ στερέσθω τοῦ ἰσομοιρίας τῆς ἐν ταῖς ἱερωσύναις, æqua parte sacrificiorũ ne priuẽtur. Greg. in Maccab. encom. ἵνα τιμήσῃμεν ἰσμοιρίᾳ, vt honoremur æqua parte. Thuc. l. 7, p. 159, dicit etiã ἰσομοιρία τῶν κακῶν, pro κοινωνεῖν πάντα ἐπ' ἴσης τῶν κακῶν, καὶ οὐ ἴσου μέρους ἕκαστον μετέχειν. Et Philo l. 1 De vita M. τῆς ἐν τῷ πιεῖν ἰσομοιρίας, à qualiter partito labore.

Ἰσμοιρέω, Æquam portionem capio, vel ἴσου μέρους μετέχω. Xen. Pæd. ἢν δὲ τι ἐξῴνται σραφεῖ, ἀξιοῦσι πάντες οὗτοι ἰσομοιρεῖν. Cui similis locus quẽ in ἰσόμοιρος ex eodẽ libro attuli. Isocr. Paneg. ἰσομοιρῶν τοῖς ἄλλοις. cui opponit πλεονεκτεῖ. Thuc. l. 6, καὶ κῆ μεσε καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρατίᾳ ἰσομοιρεῖν. Idem eodem lib. cum genitiuo copulauit, vt & suprà ἰσόμοιρος, p. 201 & 203, ὁ κακῶς πεφυκὼς τοῖς οὐδὲν ἄξιος τῆς ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ.

C. Πεντάμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quintarius. vide in δίμοιρος. ET Ἐπιπεντάμοιρος, Quintarius alter: vt ὀπιδίμοιρος besalter) sic enim reponendum putatur apud Vitr. lib. 3, c. 1, pro Quintarius.

C. Πρόμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui præmaturo fato obit, Qui præmatura morte decedit. vel, Ante fatũ accidens. Apud Suid. πρεσμοίρους δὲ θανάτους ἐφοίβετο ἡνεολαίᾳ. id est ἀώροις, πρὸ τῆς μοίρας, vt ipse exp.

C. Τετραμοιρία, ας, ἡ, Quadrupla portio. vide in διμοιρία.

C. Τεμοιρία, ας, ἡ, Dupla portio. vide in διμοιρία.

Μοιράδιος, α, ὁ, Fatalis. Alciphr. ἀλλ' ὦ μοιράδιοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δ' αἰμονες. vbi μοιραίους θεοὺς accipere possumus Parcas, id est τὰς μοίρας.

Μοιρίδιος, α, ὁ, Fatalis, Fato quodã immissus, aut eueniens. Eurip. apud Athen. l. 2, in quodam Epigr. Μητέρα, παρθενικὴ τε κόρῃ, διοσοῦ τ' σωαίμοις, Ἐν ζωῷ φέγγει μοιρεδίῳ φθιμένοις. Et μοιρεδίῳ θανάτῳ apud Plut. Fatali morte. Ab eodem in Consolat. ad Apoll. μοιρίδιον χρέος, fatale debitum, dicitur vita, μοιρίδιον χρέος ἔτι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθὲν τοῦ ὀφλοῦν, ὃ ἐδανείσαντο ἡμῶν οἱ πρόσπατορες. Et μοιριδίη μελέτη, fatalis meditatio, Cui quis quasi fato addictus est. Epigr. lib. 2, — μὴ τέρπου μοιρεδίῃ μελέτῃ.

Μοιρία, ας, ἡ, Pars v.l. Idem μοῖρα suprà.

Μοιρέω, Diuido, Partior. Vnde μοιρῆσαι apud Hesych. μερίσαι ἢ διελεῖν, in partes dirimere. Et μοιρέσαι τὰ κρέα pro Carnes distribuere. At Μοιρέομαι, Sortitò partẽ capio. vnde μοιρήσασθαι Hesychio λαχεῖν. sic enim reponẽdum pro λαλεῖν. Et cum genit. cõstruitur, vt λαγχάνειν. Philo De mũdo, ὅσα ψυχῆς μεμοίρεσται, Quæ animã sortita sunt, Quibus animæ participibus esse contigit, id est animantia. Phalar. μεμοίρεσται θείας πύχης, diuinam sortem adeptus est. B. ‖ Μεμοιρεμένος ab Eust. & grammaticis accipitur pro Fato destinatus.

C. Δι Ἀμοιρέομαι, Dispertior, In partes dirimo, Diuido. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διεμοιρῆτο δικάζων, in septẽ portiones & μοίρας diuidebat. Similiter & ex Epigr. διεμοιρήσαντο, Partiti sunt, Disciderũt in partes. Item apud Apollon. πάλῳ διεμοιρήσαντο, Sortitò in partes diuiserũt, Inter se sorte diuiserunt. quod & διαλαγχάνειν.

C. Ἐπι μοιρέω, Impertio seu Impertior, Partẽ tribuo, Participem reddo. Phocyl. Γαῖαν ὀπιμοιρῆσθαι ἀλαρχύτοις νεκύεσσι, terram impertire inhumatis mortuis. Item ὀπιμοιρέομαι cum genit. Particeps fio, Sortior. idem quod μοιρέομαι & λαγχάνω. Philo De mũdo, μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τοῦ σώματος ὁ θεῶν ὀπιμοιρήσῃ), Nulla corporis parte relicta quæ sepulturæ mandaretur, vel Cui sepulturæ honos impertiretur. ‖ Ἐπιμοιρέομαι, Diuido, Distribuo. v.l.

Μέρος, ους, τό, (q.d. Quod facta diuisione obuenit) Pars. Aristot. Rhet. 1, ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους τινός. Luc. ἀπὸ τοῦ μερῶν αἴξιον τὸ ὅλα εἰδέναι. Et sic sæpe hæc inter se opponũtur, sicut Latinè Totum & pars. Et λαχεῖν τὸ μέρος, item τὸ λαχὸν μέρος: necnõ τὸ γιγνόμενον μέρος, quo vtitur Xen. pro eo quod Lat. dicunt ratam partem. Dicitur autem de variis rebus sicut Lat. Pars. Thuc. lib. 1, καὶ τῶν αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον πρεσβιαθέν. Idem lib. 6, τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος. Et lib. 1, τοῦ τε πεζικοῦ κρατιστοῦ καὶ τῆς Μεμφιδος τοῦ δυοῖν μερῶν, πρεσβύτατον μὲν ἐγένετο ἔσω τὸ πρὸς τὴν πόλεμον. Xen. Pæd. 4, πόσῳ αὐτῶν μέρει. Demosth. Phil. 3, πολλοῦ μέρος. Sic πρὸς μέρος, & πέραντον, πέμπτον. Et πλέον μέρος τοῦ φόβου. Xen. ‖ Μέρος τοῦ σώματος, Pars corporis, Membrum. Plut. & alii. Quem vsum habet apud medicos frequentem diminut. μόριον. ‖ Τὰ ὀπὶ μέρους, quæ vulgò Particularia, Bud. ex Philone. Pro eodem dicitur τὰ ἐν μέρει aliquãdo. Sic ὁ ἐν μέρει λόγος ex Aristide, pro Particularis oratio. Necnon ἐν μέρει ex eodẽ pro Sigillatim. Sed & ὁ κῆ μέρος eadem signif. Et οἱ κῆ μέρος, pro Singuli. vnde τὰς κῆ μέρος ἐνεργείας ex Gal. ad Glauc. pro Singulas operationes. At ex Plat. cum alia construct. De rep. lib. 1, κῆ μέρη ἀδικεῖν τοῦ πιοῦ πων κακουργηκῆ, pro Hiusce modi scelera sigillatim patrare. Plinius κατὰ μέρος vertit Particulatim quum hæc Theophrasti, οὗτοι ὃ καὶ κῆ μέρος ὁ σίκυος καλοῦμενος, vertit, Particulatim cucumis floret. Apud Suidam EST Καθ' μέρος cõiunctim scriptum, qui etiam dicit esse aduerbium.

Μέρος π, Aliqua ex parte. Thucyd. Subaudit autẽ (vt opinor) κῆ, (licet alioqui præpositio hæc adiecta aliam etiam signif. efficiat) Dicit & τὸ μέρος, vt docebo infrà in Ἐκ μέρους.

Ἐν μέρει ἀδικήματος πίθημι, Bud. ex Greg. pro Sceleris loco duco. (Sed apud Plat. Pol. lib. 1, εἰ ἐν ἀρετῆς πῆς μέρει τὸ ἀδικίαν, vertit, Si iniuriam partem esse virtutis putas) Sic cum verbo ποιεῖσθαι, in v.l. ἐν μέρει κατηγορίας ποιεῖσθαι. At Demosth. dixit etiã ἐν ἀνεργασίας ἀριθμεῖν μέρει: item ἐν δ' ὠφελείας μέρει καὶ χάριτος παρέχειν, or. in Mid. Idem dixit Olynth. 3, ἐν ὑπηρέτου καὶ θεραπαίνης μέρει γενήσεσθε. Isocr. autẽ in Encomio Euagoræ, ἐν ἰδιώτου μέρει δίκας λαγχάνειν. Itidẽ verò ἐν μέρει φαρμάκου affertur ex Theophrasto pro Medelæ loco. Et ἐν διδασκάλου μέρει, ex Aristide, Præceptoris loco, Præceptoris vice. Rursũ Demosth. ἐν οὐδενὸς ἔτι μέρει, pro Nullo loco esse, Nullo esse in numero. ‖ Μέρος sicut in loquẽdi genere proximè præcedẽte reddi potest nomine Numer⁹, sic & in aliis quibusdã, alio tamẽ modo. nã μέρος ὀνομάζεται pro Est è numero, vel Vnus est è numero. Herodian. l. 1, αἰαμίξας τε τῷ πλήθει τῶν αἰχμοφόρων, καὶ ἓν πεμπῆς τοιμαδὶς μέρος. Tale autẽ exemplũ Bud. hoc affert ex Gregorio, μέρος γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς πεντηκοστῆς ἡμῶν, Vnus erat è numero, Inter alios erat, Intersuit. Sic Lucanus, & in tãta paruidi formidine motus, Pars populi lugentis erat.

‖ At verò apud Virgil. Pars mihi pacis erit, dextram tetigisse tyranni, ait Bud. partem accipi pro principio, & Gregorium μέρος εὐσεβείας duobus in locis ea significatione dixisse: sed ego illi in hac expos. non assentior: quippe qui putem μέρος hic potius esse quod etiam dicunt μέρος οὐκ ἐλάχιστον, aut μέγα μέρος, cum verbo συμβάλλεσθαι. ‖ Huc autem pertinet istud loquendi genus, τοῦμὸν μέρος, significãdo Pro mea parte virili, Quãtum in me est, vel Quantum in me fuit, aut Quantum ad me attinet. Perinde enim est ac si vtendo verbo illo συμβάλλεσθαι, diceretur ὅσον ὁ ἰώαμαι συμβάλλεσθαι μέρος. Sic τὸ σὸν μέρος, Eurip. Quantum in te est, Quantum in te fuit. Et τὸ ἐκείνου μέρος, Demosth. Sic & Isocr. τοῦ τούτου μέρος, in Ægin. ἐνθυμεῖσθε δ' ὅτι τὸ μὲν τούτου μέρος οὐδ' ἐν τῇ τοσαυτῇ σρατείᾳ ἔτυχεν, οὐδ' ἀποθανὼν τῶν νομιζομένων ἠξιώθη. Sed & cũ κῆ apud Isæum, τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ κῆ σαυτοῦ μέρος. Itidémque apud Plat. epist. 7, κῆ τὸ σὸν μέρος ἐγὼ καταλιπὼν Συρακούσας ἐνθάδε πάρειμι. Idẽ dixit μέρος ὅσον ὀπὶ σοι, γράφων, scribens, φιλοσοφίᾳ προσέδοσαν μετ' ἐμοῦ μέρος ὅσον ὀπὶ σοι γράφω. (Affertur autem ex Dionys. Halic. & cũ infinitiuo, πρὸς ἐφ' ἡμῖν ἔτι μέρος) Dicunt & τὸ ὀπὶ σε ἥκον μέρος, seu ἐπ' ἐμέ, aut ἐπ' αὐτόν. Quinetiam omisso hoc nomine μέρος, vt docet Bud. pag. 772 & 773. (Interdũ etiam simpliciter τὸ μέρος, vt apud Demosth. Pro corona) At verò τὸ ὀπὶ ἄλλων μέρος, aliud significat, vt cognosces ex iis quæ in Ἐπὶ ἄλλῳ dixi, Tomi primi semipag. seu col. 684. lit. A.

Ἐν μέρει, Vicissim, Xen. Pæd. 6, ἐγὼ δ' ὃν τοῦ μέρει πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην. (Apud Thucyd. ἐν τῷ μέρει exponitur etiã Per vices, Alternis vicibus, ἐν τῷ μέρει ἀναπαύοντες) Item pro Sigillatim & Deinceps. Bud. pag. 772, ex Aristoph. & Aristide. Affertur autem & pro Partim ex Dionysio Hal. lib. 5.

Μέρος iũgitur & aliis præpos. idq; diuersis modis. Παρὰ μέρος, sicut & præcedẽs ἐν μέρει (sed non ita frequẽtis vsus) pro Vicissim, vel Alternis. vt ex Theophr. docet Budæus pag. 240. Sic etiam Ἀνὰ μέρος pro Vicissim seu Per vices reperitur cum alibi, tum apud Plut. necnõ apud Paulum apost. At Πρὸς μέρος apud Aristotel. Œcon. 2 exponitur Pro rata parte, seu Pro proportione, ἑκάστῳ πρὸς μέρος διδόντες. De Κατὰ μέρος autẽ & κῆ μέρη dictũ fuit suprà, necnon de Ἐπὶ μέρους. Venio igitur ad Ἀπὸ μέρους & Ἐκ μέρους. His Paul⁹ apost. vtitur pro eo quod Latinè dicitur Ex parte, seu Aliqua ex parte. vt Ad Rom. c. 15, v. 15, τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοὶ, ἀπὸ μέρους. Idẽ ad Cor. 1, cap. 13, v. 9, ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν. vbi possumus dicere (meo quidẽ iudicio) ἐκ μέρους opponi τῷ τελείῳ: quũ sequatur, ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται). Fuerit igitur hoc quidẽ loco ἐκ μέρους nõ tam quod dicitur Ex parte, quàm Imperfectè, Nõ plenè. At Dioscorides dicit & ipse ἐκ μέρους pro Ex parte. Plinio interprete. Cæterùm vt ἐκ μέρους ad verbũ respõdet Latino loquendi generi Ex parte, sic ἐκ τοῦ πλείστου μέρους apud Herodianũ lib. 8 est ad verbum Latinè, Maxima ex parte. (Affertur autem ex Gabriæ Fabulis, scriptoris minimè antiqui, ἐκ μέρους etiam pro Vicissim) At verò Thucydides pro ἐκ μέρους id est Ex parte, seu Aliqua ex parte, dixit μέρος τι libro 2, καὶ δι' αὐτὸ οἶμαι ὅτι μέρος τι μᾶλλον ἐπιστεύομεν. nam hic & Valla, & vulgata lexica perperam reddunt, Magna ex parte. Itidem verò apud Paulum ad Corinth. cap. 11, μέρος τι vet. interpret. necnon Erasmus interpr. Ex parte: vbi videlicet ita scribit ille, πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν. καὶ μέρος τι πιστεύω.

[redacted]

Atqui apparet Paulum non scripsisse de re incerta, vt qui manifestè in Corinthiis maiorẽ animorum cõiunctionem & charitatẽ requirat. Cæterùm pro hoc μέρος τι Thuc. dicit etiam τὸ μέρος, si nõ mentiuntur vulg. eius exemplaria. Habent enim ea libro 1, ὡς καὶ ὀλίγῳ τοῦ ἐκείνου ξυμφορῶν τὸ μέρος ἔσται ὁ πόλεμος. Sed vt suspectam hic exemplarium fidem habeam, ac potius τὴν μέρος legen-

dùm putem quàm τὸ μέρος, non tantùm alter ille locus A
facit, sed etiam alius eiusdem, in quo τὸ μέρος memini
me in alia significatione legere, videlicet pro eo quod
Latini dicunt Pro virili Parte, in qua signific. alioqui
frequentius genitiuum addunt Græci, vt paulo antè
docui. vbi tamen Demosthenem quoque τὸ μέρος ita
vsurpasse admonui.

C. Ἀμερής, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Parte carens, seu partibus, Cuius
nullæ sunt partes. Id est, Qui in partes diuidi seu secari
non potest. Vnde etiam exponitur Indiuiduus, Insecabilis: B
sicut ἀμέριστος. Luc. σωματία πᾶσα ἀμερὴ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς. Greg. ἀμερὴς de Trinitate dicit, vt μονοειδὴς, id est ἁπλοῦς. B.

C. Ἀνημέρεια, Partis vnius pro alia positio. nomen est figuræ apud gramm. vt παῦρα δὴ εἰδὼς volunt dictum per ἀνημέρειαν, quasi diceretur παῦρα εἰδήμων, posita parte vna orationis pro alia, videlicet participio pro nomine. Sic vtitur Gaza. Scribitur ETIAM Ἀνημερεία.

C. Βραχυμερής, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Cuius partes sunt breues, seu
exiguæ. In vulg.l. Tenuis. ET Βραχυμέρεια, Breuitas C
partium, Tenuitas.

C. Διμερής, Qui duabus partibus constat. Bipartitus, Duplex. ET Διμερῶς, Bipartitò. SIC Τριμερής, Tripartitus, Triplex. VNDE Τριμερίζω, In tres partes diuido. At Πεντημερής & Ἑφημερής vide in Πεντ.

C. Ἑτερομερής, Qui est alterius partis. Vel, In alteram partẽ inclinans. Dicitur enim esse victoriæ epitheton.

C. Λεπομερής, Tenuibus partibus constans, Tenuis, Exilis. vt Aristot. De cælo, lib.3, πάντων ἢ τῶν στοιχείων λεπομερέστατον τὸ πῦρ. VNDE Λεπομερεία, Tenuitas partium, seu D
exilitas. Gal. Item Subtilitas. ITEM Λεπομερῶς, quod itidem accipitur interdum pro Subtiliter Excutiendo singula quæque, licet minuta. vt exponit Eras. in prouerbio, Tenuiter diducis. CONTR. Παχυμερής, Crassis partibus constans, Crassum. vt παχυμερὲς ὕδωρ, ex Aristot. Opponitur τῷ λεπομερεῖ ab eodẽ Aristot. Item metaph. Crassus. VNDE Παχυμέρεια, Crassitudo partium. oppositum τῇ λεπομερείᾳ à Galeno. ET Παχυμερῶς, Crassè. sed frequenter metaph. pro eo quod Latinè Crassa Minerua. Et παχυμερέστερον, Crassiore Minerua, Crassiore musa, Crassius, Rudius. Gell. Phauorini opinionem referens l.14, c.1, Sed cõiectari pauca quædã (vt verbo ipsius vtar) παχυμερέστερον. Vlpian. Pand. l.15, Titulo De peculio, Cap. Quam Tuberonis, Scire autem (inquit) non vtique singulas res debet ex necessitate, sed παχυμερέστερον.

C. Μεγαλομερής, Magnis partibus constans. qualis à philosophis esse dicitur γῆ. vt contrà quæ sunt elementaria, vocãtur μικρομερῆ, & στοιχιώδη, inquit Bud. Γῆ δὲ μεγαλομερές, id est grandium partium. quibus vocabulis Græci medici crebrò vsi fuerunt. Cõparatiuus, μεγαλομερέστερος. Maiusculis partibus constãs. Idem B. ex Gaza. HINC Μεγαλομερῶς, Ex partibus magnis seu grãdibus. Sed & pro Lautè, Splendidè. Suid. exponit πολυτελῶς in hoc Polybii loco, τὸν δὲ Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀποδεξάμενος φιλανθρώπως καὶ μεγαλομερῶς. SVBST. Μεγαλομέρεια, Constare ex magnis partibus. vt γῆς μεγαλομέρεια, Aristot. Metaph. lib.1. Item Magnitudo & potentia, seu Amplitudo. Polyb. de Romanis & Carthaginensibus loquens, ἀλλὰ κἀν ἀκούων καταπαγεὶς τὸ τῶν κατὰ μέρος μεγαθος, καὶ πῶς ἐξ πολιτευμάτων ἀμφοτέρων μεγαλομέρειαν καὶ δύναμιν. Scribitur verò ET Μεγαλομερία quam scripturam habet Suidas, & quidem etiam in hoc loco.

C. Μικρομερής, Paruis partibus constans seu minutis, aut tenuibus. Aristot. De cælo, λεπτὸν γὰρ τὸ μικρομερές, παχὺ δὲ τὸ μεγαλομερές. ET Μικρομέρεια, Tenuitas partium. Vide Μεγαλομερής, quod huic opponitur.

C. Μονομερής, Vnius partis. v.l.

C. Ὁμοιομερής, Similibus partibus constans. Qui est inter se similes partibus quæ sunt inter se similes. quas quidam similares partes vocant. Aristot. De part. an. l.2, circa principium, scribit secundam συστασιν animalium esse ἐκ τῶν H
ὁμοιομερῶν, vt ossis & carnis, & aliorũ id genus: tertiã autem ἐκ τῶν ἀνομοιομερῶν, vt faciei, manus. De his latè disseruit idem Meteorolog. lib.4. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt esse quorum totum nihil à parte differt, vt aqua, aurum, lapis, lignum. Hæ partes vocatæ etiã fuerunt μέρη ὁμωνυμῆ & στοιχιώδη: vt vicissim ἀνομοιομερῆ, appellatæ fuerunt etiã ἑτερωνυμῆ & ὀργανικά, vt tradit Galenus. qui & alibi ὀργανικὰ opponit τοῖς ὁμοιομερέσι, ita scribens, ἐγγίνεται δὲ ἡ ἕνωσις οὐ μόνον ὁμοιομερέσι τε καὶ ἁπλοῖς ὀνομαζομένοις μορίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκευαστοῖς τε καὶ ὀργανικοῖς. Cæterùm ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν Anaxagoras principia generationis esse voluit, non elementa. vt tradit Arist. lib.3 De cælo. quod & apud Diog. Laertiũ legimus.

B HINC Ὁμοιομέρεια, Similitudo partium, vel (vt alii loqui audent) Similaritas partium. Et in plurali apud Iustin Martyrem, Ἀναξαγόρας ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶπεν. quod modò retuli & in ὁμοιομερῆ, ex Aristot. & Laertio. CONTR. Ἀνομοιομερής, Dissimilibus partibus constans, quas quidam dissimilares vocant. Vide cum Ὁμοιομερής.

C. Παχυμερής, vide in Λεπομερής.

C. Πολυμερής, Multis partibus cõstans. Vel, In multas partes diuisus. Plut. De def. orac. πολυμερῆ καὶ πολυμερῆ. Et
C in superl. ex Aristotele, πολυμερέστατος πόνος. Item Multifarius, Varius. VNDE Πολυμερία, Multifariam, Variè. vt in principio epist. ad Hebr.

C. Τριμερής, vide suprà in Διμερής.

Μερικός, ή, ό, Particularis. Apud medicos μερικὰ φάρμακα, medicamenta particularia, quæ & πτικά, id est localia.

HINC Μερικῶς, Particulatim. ET Μερικωτικόν, In partes diuidor. v.l. ex Pachymerio. Apud nullum autem ex veteribus scriptoribus legere me memini.

Μέτοχος, ου, ὁ, Particeps. Cuius significationis exẽpla duo ex Polybio affert Suidas.

¶ Μόριον, id est, ἡ, Pars, Portio, μέρος. Exponitur & Portiuncula Particula. i. μόριον, sed reperitur potius pro μέρος. Sed & quibusdã loquendi generibus adhibetur quibus & μέρος. vt quã dicit Demosth. in Midiã, οὐ γὰρ οἶδ' ὅτι δίκαιον οὐδὲ πρέπον τῷ τῶν πάντων ἀλαζόνι τὰ μηδὲν ὑπεναντιώσεις ὑμῖν, μερίδα ἐς σωτηρίας ὑπάρχειν, Bud. vertit, Partem salutis esse, addens ita vsurpari etiã μέρος. At plural. μερίδες dicũtur peculiari signif. Fercula quæ vnicuique apponuntur in conuiuio sigillatim, vt in cõuiuio Κορίνθου quod Athenæus describit p.17, ἡμῖν δὲ τὸν Κόρινθον δεῖπνον τοιοῦτον αὐτὸ μόνον ἀνὰ χιλίους. Dicuntur & μοῖραι, vt apud eundem legimus pag.21, καὶ τὰ νεκρὰ τὰ πεσόντα ἀκολουθεῖν ὁ βάκχος κελεύει τὰ ἄκλον, ὥστε πλὴν τῶν τριῶν τὰς ἑβδομαίας τὰς μοῖραν. Sic pag.274. Sequebantur autem eas ὀγδοαίας τὰς μοῖραν, id est secundæ mensæ. Hæc Bud. addens vocari etiam ὁ ἄπαν. Idem alibi affert ex Plutarcho in Agesilao, ἅμα δὲ αὐτὸς ἔδωσεν ἀναγκαῖα, καὶ διεπόμπευε μερίδας τῶν εἰς ἄπαν τὸν πεζικὸν. Legitur & apud Plut. in Sympos. hoc nomen. ¶ Μέρη (inquit idem) Partes, eo sensu quo dicuntur Partes Syllæ, Partes Cæsaris. Factio. Sic vtitur Plut. post Demosth. apud quem legitur in or. Pro cor. τῆς τῶν μερίδων ἐρωτᾶν τὸν πόλιν ἐβούλετ' αὐ. In v.l. affertur ex eodem Demosth. pro hac signif. μερὶς καὶ πολιτεία. Sed ibidẽ affertur ex Luciano, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἴκοντας αὐτὸν νομιζόντων. vbi exponitur Portio, quum potius eodem illo nomine Partes, aut alio hiusmodi reddendum videatur. nam locus ille Luciani ex lib. De hist. scrib. sumptus est, in quo ita legitur, εἰ δὲ τὸ πεισανάγκη τις θεραπεύει, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἴκοντας αὐτὸν νομιζόντων. perinde ac si diceret, Meritò is partes adulatorum sequi, aut à partibus adulatorum stare iudicetur. (nec enim mihi placent hæc interpretis verba, Meritò in parte adulatorum recensebitur) Alioqui dixerim posse etiam reddi. E numero adulatorum esse. sicut & μέρος reddi nomine Numerus in certis quibusdam dicendi formulis, docui suprà.

Μερίζω, Partior, Distribuo, Diuido. Item Separo. Aristot. Pol.2, ὃ δ' αὐτὸς φησι), μὴ μερίζων αὐτὸ καὶ χωρίζων, πεῖσαι τὸν πόλιν. Synes. epist.57, ἀλλὰ καὶ δίβλω καὶ θήρα μερίζων τὴν βίον. Herodian. μερίσασθαι dixit cum præp. πρὸς, pro Participare, Participem facere, lib.3, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ μεσιτάδιος πρὸς αὐτὸν τὸν θρόνον. Cicero μεμερίσθαι vertit Dent, vt te docebit Cicer. Lex. At μερίζομαι pass. Athen.4, αὗται δὲ εἰς μυρίους πενταπλασίους μερίζονται. Aristot. De hist. an. l.9, μερίζουσιν πρὸς τὰς μελίττας, pro diuisis & distinctis, vt scribit Budæus. Synesius cum

datiuo, sicut & μερίζω, in eadem illa epistola, ὀργῇ καὶ λύπῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μεριζόμενος. Apud Matthæũ & Paulum μεμερίσθαι est In varias factiones velut diuisum & scissum esse, Dissidere. qua in significatione ponitur & Comp. διεμεμερίσθαι à Luca. At verò apud Paulũ ad Corinth. 1, cap.7, μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος redditur, Discretæ sunt ea quæ est vxor & ea quæ est virgo. (sicut διαιρέσεως vocabulum idem pro discrimine seu differentia ponit) Camer. autem vertit, Diuersa hæc sunt. ¶ Μερίζομαι, Partem accipio, Particeps fio. Possumus autem & hic vti eodem illo verbo Participo. vtranque enim & ipsum significationem habet (frequentiorem tamen illam.) Pro Partem accipere affert Bud. ex Aristotele Ethic.5. Idem interpr. Partem virilem vel legitimam accipio (sicut & καθαιρούμαι.) Cicero apud Platonem vertit Vendico, vt videbis pag.41 mei Cic. Lexici.

Μερισμός, οῦ, ὁ, Partitio, Diuisio, Distributio. Sed aliquãdo peculiariter dicitur à rhetoribus μερισμὸς de quodã schemate, quod singulas res separatim disponendo, & C
suum cuique proprium tribuendo, magnam efficere vtilitatem & illustrem consueuit, vt scribit Rutil. Lupus, afferens hoc exemplum ex Lycurgo, Cuius omnes corporis partes ad nequitiam fuit aptissimæ: oculi ad petulantem lasciuiam, manus ad rapinam, venter ad auiditatem. Huius schematis meminit & Hermogenes.

Μερισός, Diuiduus, Qui diuidi potest. Exponitur & Separabilis. Cic. μερισὴν οὐσίαν apud Platonẽ vertit Diuiduã materiam, p.21 mei Cic. Lex. CONTR. Ἀμέριστος, Indiuiduus. vt idem Cic. vertit ibidem. D

Μεριστής, Diuisor, Partitor. Lucæ capitæ 12, τίς με κατέστησε δικαστὴν, ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς; AT Μερίτης vide post Μέρος.

C. ΑΠΟμερίζω, Dispertio, Diuido, vel potius Separo, vt Camer. interpr.

C. ΔΙΑμερίζω, Partior, Distribuo. Lucas Act cap.2, καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic de his qui vestimenta Christi inter se partiti sũt, dixit Marc. διεμερίζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ Matth. autem voce media διεμερίσαντο. Sic & Ion. ex Psal. διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. E

Διαμερίζομαι pass. Diuidor, Distribuor. Sed διεμεμερίσθαι à Luca dicitur etiam pro In varias factiones velut diuisum & scissum esse, Dissidere.

Διαμερισμός, οῦ, ὁ, Partitio, Distributio. Item Dissidium apud Lucã, (sicut διεμεμερίσθαι pro Dissidere ab eo poni dictum est) capite 12, (vbi Vet. interpr. reddit Separationem) Fortasse non malè etiam Dissociationem aliquis reddiderit.

C. ΕΠΙμερίζω, Impertior. Cam. F

C. ΚΑΤΑμερίζω, Partior, Distribuo. Basil. καταμερίζουσι γὰρ τὸν πλοῦτον πρὸς τὴν προσήκουσαν χρείαν καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν. i. (inquit Bud.) Diuidunt in geminam expensorũ pagnam. Apud eundem καταμερίζομαι reddit Partior, sed addens esse pro Partem virilem vel legitimam recipio: in or. quam πρὸς τὴν τῶν οὐσιῶν τε scripsit, δαπανηπκὸν γὰρ τὸ τῆς θεραπείας τῶν δεομένων, ὀλίγα μὲν ἑκάστου πρὸς τὴν ἀναγκαίαν δαπανήσειαν δεχομένου, πάντων δὲ ὁμοῦ καταμερίζομένων τὸ ὄντα καὶ πρὸς ἑαυτὸν δαπανώντων.

C. ΣΥΝμερίζομαι, q.d. (Compartior) Vnã partem accipio. G
v. lex. HINC Συμμεριστής, Particeps. Suid. μερίτης apud Polyb. exponit συμμεριστήν.

¶ Μόριον, ου, τὸ, Particula, Portiuncula. Interdum verò & pro Pars. Aristot. De poet. ὁ γὰρ πρόσθεν ἢ μὴ πρόσθεν μηδὲν ποιῇ, ὅτι δηλονότι οὐδὲν μόριον τοῦ ὅλου ἐστί. Thucydides dixit βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. item ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, libro 1, In exigua particula diei, siue articulo. quod perinde est ac si Lat. dicas Breui momento. Sed habetur in alio eiusdem libri loco ἐν βραχεῖ μορίῳ, de tẽpore itidem dictum, non adiecto hoc genitiuo: vbi videlicet scribit, χρόνοι τε ξυνιόντες, ἐν βραχεῖ μὲν μορίῳ σκοπουμένοι τῶν κοινῶν, τῷ δὲ πλείονι τὰ οἰκεῖα πρεσβεύοντες. vbi ego puto vel Librariorum incuria omissum esse genit. χρόνου (nã ille genitiuus ἡμέρας non satis huic loco conueniret) vel Thucydidem, quum dixisset χρόνοι, genitiuũ illum χρόνου subaudiendum reliquisse, tanquam huius subauditionis (vt ita loquar) commonefaciente nos illo adiectiuo. Apud eundem βραχεῖ μορίῳ, sine ἐν, subaudito quopiam alio genitiuo, redditur Parua manu, lib.6. A

Μόριον sæpe dicitur Pars corporis seu Membrum: & interdum etiam peculiariter de certo membró, vt infrà docebo. Gaudéntque medici hac in signif. nomine hoc magis quam nomine μέρος. vnde etiam Galenus suos illos de fabrica corporis humani libros inscripsit περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων, dicens μορίων νῶ μερῶν. Sed quidam interpretes (fortasse ne viderentur ignorare μόριον diminutiuam habere formam) Particulas in multis medicorum Græcorum locis, non Partes, interpretati sunt: in plerisque locis inquam, quibus tamen nihilo magis conueniebat diminutiua hæc appellatio Latina, quàm si in illo librorum Galeni titulo μορίων aliquis interpretaretur Particularum. Quinetiã Aristoteles ante Galenum quosdam ex suis libris inscripserat περὶ ζώων μορίων, non περὶ ζώων μερῶν. vbi itidem ineptissimum fuerit μορίων reddere Particularũ. ¶ Sed μόριον peculiariter etiam de certa parte corporis dicitur, seu certo membro: nimirum de eo quod membrum genitale, seu virile appellatur, vt scribit Budæus, addens, Ægineta non raro sic vti αὐτὸ τοῦ αἰδοίου, & ex eo afferens in exemplum, ἀκρατοκτήμονα μόριον libro 3, pro τὸ οὐχ ὁρμῶν πρὸς τὰ ἀφροδίσια. (Meminit etiam Suidas huius significationis) Plutarchus autem huic nomini αἰδοῖον adiecit χρήσιμον. quod ad verbum interpretari possumus Genitale, in libro De fort. Rom. μόριον αἰδοῖον ἀνατεῖναι χρήσιμον ἐκ τῆς ἕστας. At verò Lucianum τὰ ἀνδρεῖα μόρια vocasse testiculos, testatur idem Bud. Videmus autem in Geopon. μόρια vaccis etiam tribui: quæ Plinius Naturalia vocaret.

C. Ἐπιμόριος, q.d. Superparticularis. Dicitur autem ὀπιμόριος numerus, quum maior numerus totum minorem continet, & aliquã præterea eius partem, tertiam, puta, vel quartam, aut deinceps: vt ternarius est binarii ὀπιμόριος. vide Philoponum pagina 89. Boethius superparticularem vocauit, quidam autem & superpartientem. Aristoteles in Probl. οὔτε γὰρ ὀπιμόριοι, οὔτε πολλαπλάσιοι ἐστι τοῦ. (Dicitur ETIAM Ἐπιμόριος hac significatione. vide Hesychiũ. Sed affertur & ὀπίμορροι ἀριθμοὶ ex Martiano: quod fuerit à nomin. SING. Ἐπίμορος) At verò BI COMP. Ὑπεπιμόριος, qui est numerus obuersaria serie respondens τῷ ὀπιμορίῳ, vt docet Budæus pagina 172. Vtitur Aristoteles vtroque, Metaph. libro 4.

C. Πολυσημόριος, Multesimus, (quo vtitur Lucretius) Vnicam ex multis partibus habens. vnde accipitur etiam pro Minimus. vt in isto Themistii loco, ὥσπερ πολλαπλάσιος δυνάμει πολλαπλάσιον κινεῖ βάρος, οὕτως ἡ πολυσημόριος πολυσημόριον; sic minima particula roboris minimam partem ponderis mouerit? Ita Aristoteles Pol. 5, πολλαπλάσιος & πολυσημόριον inter se opposuit, vocans πολυσημόριον τὸ ὕστερον, quod multo minus est priore, adeo vt vna ex multis partibus superfit. Vbi obserua etiam genit. Sic apud Luc. οὐδὲ πολυσημόριον τῶν τῶν σε δεῖ πωλεῖν. Et τὸ πολυσημόριον, subst. q.d. τὸ πολλοστὸν μόριον, multesima pars. Thuc. πολυσημόριον αὐτῆς. Sic πολυσημόριον τῆς ξένης δυνάμεως. Plut. in Themist.

C. Ποσημόριος, (q.d. Quantesimus, si mihi liceat hoc adiectiuum fingere ad iormam illius Multesimus, vel potius illorum quæ vsitatiora sunt, Vigesimus, Trigesimus, &c.) De vsu autem huius adiectiui lege Budæum, p.249. Idem pag.996 ait ποσημόριον esse interrogatiuũ quotæ partis, hoc est πόσον μόριόν ἐστι.

¶ Composita numeralia eandem cõpositionis formam habentia, sed ordine arithmetico, non alphabetico hic digesta.

C. Τεταρτημόριον, Tertia pars cuiuslibet rei, Triens. (Dicitur etiam τέταρτον ἥμισυ.) Aristot. Metaph. l.4, πρὸς τὴν λέγεται τὰ μὲν ὡς διπλάσιον πρὸς τὸ ἥμισυ, καὶ τετράσιον πρὸς τὸ τεταρτημόριον. Vsurpatur sæpe de pondere seu mensura, necnon de moneta, sicut Latinè Triens. nam sex χαλκοῖ (teste Polluce) quia sunt tres partes oboli, vocabantur τετρημόριον. Vide Τετρατημόριον quod sequitur post Τεκτημόριος.

(Τρισημόριος autem Herodoto, Tertia portio, id est Vna de

tribus. In Clione, ἐπελθοῦσα τῷ Μαραθωνίων πεντημορίς πολύφραπτος.

C. Τετάρτημόριον, Quarta pars, Quadrās. Quum autē duodecim vnciæ in libra, totidémque cyathi in sextario habeantur, tres in illa vnciæ, sicut & tres in hoc cyathi, τετάρτημόριον, hoc est quadrans, iure dicētur, inquit Gorræus. Sic τῶν κατὰ τόπους libro 3 dicit εἷς τεταρτημόριον. Item Oboli quarta pars, videlicet δύο χαλκοῖ, Bina æra. (qui ETIAM Τεταρτημόριον dicti per syncopen, vt tradit Pollux, quē vide) Τεντημόριον (inquit Camer) quū apud Philemonem valere sena æra, id est ἓξ χαλκοῦς, repertum tradatur, erit non tertia oboli pars sed πεντημόριον tria, id est, in quatuor partes obolo diuiso, harū tres: τεταρτημόριον autem, æra bina. De futili etiam homine dixere, sicut Semissem Lat. Cæterùm pro πεντημόριον dicitur & πέμπτον ὀβολοῦ μόριον, sicut τέταρτον ὀβολοῦ μόριον pro τεντημόριον.

C. Πεντημόριον, Quinta pars, apud Plat.

C. Ἑκτημόριον, Sexta pars, Sextarius. Item ἑκτημόριον apud Athenienses οἱ παλαιοί. Poll. SED Ἑκτημόριοι scribitur à Plutarcho in Solone, & dicuntur fuisse hoc nomine vocati ab Athenienſibus qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Apud Hesychium autem EST Ἑκτήμοροι, quod exponitur, οἱ ἕκτῳ μέρει τῶν γῶν γεωργοῦντες. Existimo autem talem esse hìc syncopen qualis in πεμπτημόριον pro πεντημόριον, adeo vt nemini hìc exemplarium Hesychii suspecta esse debeat fides.

C. Ἑπτημόριον, Septima pars. Itidémque ET Δεκατημόριον, Plat. De leg. lib. 4, Decima pars. ET Ἑνδεκατημόριον, Vndecima pars. ET Δωδεκατημόριον, Duodecima pars. Plato De legibus pag. 165, δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου pro vncia. Bud.

Μορὶς Herodoto pro μόριον, vt πεντημορὶς suprà ex eodem pro πεντημόριον. Apud Hesychium est ETIAM Μερίες, quod exponitur μερίται, κοινωνοί, id est Partiarii, Participes. AT VERO Μορίδες eidem Hesychio, si nō mentiuntur eius exemplaria) sunt μάντεις. id est vates. Sed hæc à μόρος etiam deducta videri possunt, vt suprà dictum fuit.

Μορία, Pars. μερὶς, Hesychio. ITEM Μορία, oleæ Mineruæ sacræ. quæ vnde sic appellatæ fuerint suprà retuli, vbi etiam aliam deductionem ostendi. Ibidem & de Μόριος dictum fuit.

MEPIMNA, ης, ἡ, Cura, Solicitudo. vel Cura solicita & dubia, Cura quæ mentem in partes diuersas velut diuidit. siquidem à μερίζειν, siue μεριζειν τὴν διανοιαν, gramm. deriuant. Hunc autem curæ effectum nemo (meo iudicio) melius expressit Marone, Æneid. libro 4 & 8, vbi quum dixisset, -magno curarum fluctuat æstu, subiunxit, Atque animum nunc huc celerem, nunc diuidit illuc, In partesque rapit varias, perque omnia versat. Dicitur autem & in prosa animus curis distrahi. Synesius πῶς δρίσῃ μεριμνῶν ἐχύπνους σωτηρίας, quo tandem modo par esse potero curis perpetuitate consertis, vt Budæus interpr. Empedocles apud Plutarchum in lib. Ad Coloten, Νήπιοι, οὐ γὰρ σφιν δολιχόφρονες εἰσὶ μεριμναι. Exponitur etiam Meditatio. At Latina vox Ærumna quæ hinc originem traxisse creditur, significat ægritudinem laboriosam: & Ærumnæ, labores oneroios. ac sunt qui ab ἄρειν deducere malint.

C. Μεριμνοσοφισταί, Anxii cōtemplatores v.l. ex schol. Aristoph. Apud quem tamen reperio non μεριμνοσοφισταί, SED Μεριμνοφρονισταί, quo vocabulo philosophos nominari scribit: quoniam de iis propriè φροντὶς dicitur, Anxia mentis cura & contemplatio. Aristoph. Neb. Μεριμνοφρονισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

C. Μεριμνοτόκος, ου, ὁ, Curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2 Epigr. βιότου λήγε μεριμνοτόκου, relinque vitam curarum & solicitudinum parentem.

C. Ἀμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cura carens, vt Horat. loquitur: Vacuus curis, vt Cicero, seu Curis & solicitudinibus liber, Securus. Herodianus lib. 2, εἰς σάφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταβήναι. vbi Polit. vertit, Ad vitam tranquillam. Idem libro 3, ἐν ἀμεριμνῳ βίῳ, In securitate agitare, Curis vacuam vitam ducere. Idem lib. 3, τοῦ ὑπάρχειν ἀμέριμνον ἔχειν τὴν φροντίδα οἰονεὶ δῶρον, præsidiū securū, & quo freti, omnibus curis & solicitudinibus liberi forent. At apud Soph. Aiace, pag. 67, κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις πεδόθεν κόμας λυγρὰς, sch. exponit duobus modis, ἐν οὐδεμίᾳ μερίμνῃ ὢν ἢ μόνον τοῦ πολέμου: itē πολυμέριμνος, & μὴ σκοπῶν τοῦ σημαίνειν οὐδέν. Neutro genere τὸ ἀμέριμνον pro ἀμεριμνία capitur, id est Animus curis solicitudinibusque liber, Curis vacuus: vel Securitas. Herodian. l. 1, τὸ ἀμέριμνον αὐτοῦ δρᾶν, securitatē redimens. Et l. 5, ἐκεῖνο δὲ παρεῖχον τῆς βασιλείας παντὸς χλιαρὸν τε καὶ ἀμέριμνον, quique illi principatum vacuum ab omni molestia curāque præstaret.

Ἀμεριμνώς, Sine curis. Securè, Animo à curis vacuo, Animo à solicitudine libero. Herodian. l. 4, παυσαμένη δὲ ἤδη τῆς φυλακῆς καὶ τῆς γνώμας διανοιξῃ, εἰς εἶα δὲ βλέποντες, ἀμεριμνῶς κινδυνεύειν τὸν βίον τὸν ἑαυτῶν ἐπιτρέψαντες. Item Anxiè contemplor, Curiosè inquiro. Xenoph. Apomnem. 1, τοῦτο τὸν νοῦν παντὶ σπουδῇ ἀμεριμνῶν, Contemplari, seu Commentari. Μεριμνήσας ex Epigr. pro Excogitatus.

Μεριμνητής, οῦ, ὁ, Curiosus contemplator & cogitator. ex Eurip. Med.

C. ΠΡΟμεριμνάω, Prius solicitus sum. vel Prius solicitè & anxiè cogito, Prius curiosè contemplor & commentor.

MEPMAIPΩ, SIVE Μεριμνάω, Curo, Anxiè cogito, Curiosè cogito. φροντίζω. Reperio autem μεριμνῶ apud Hesych. idque suo loco, videlicet post μεριμνᾷ, & ante μέριμνα. at μεριμνάω apud Suidam, & ipsum suo loco, nimirum ante Μέριμνα. quod μεριμνῶ exponit non tantùm φροντίζω, sed etiam κλαίω. Quod verò ad etymon attinet, eiusdem esse cum μέριμνα originis, & hoc & quæ sequuntur, grammatici tradunt, & eandem rationem afferunt.

Μέριμνος, Curiosus, Anxius percūctator, & exquisitus interrogator vel indagator. B. ex Plat. Hipp. maiore, p. 473. Μέριμνα, Quæ solicitū reddunt. vel φροντίδες ἄξια, χαλεπά, δεινά, vt à Suida & Hesychio exponitur. Eustath. autem ὧν μέλει τινί, Quæ aliquis anxia cura persequitur. Il. κ, Ἀτρεΐδαι τε δύω καὶ ἀρήϊοι Ἀργείοιο, Ἕκτορ ἐρρίζε. vbi annotat Eustathius illud ὅσα φημὶ μελησιφρόνα Ἀργείοισιν, esse ἑρμηνευτικὸν huius μέριμνα μηνήσασθαι. nam μεριμνίζειν & μέλεσθαι idem significare. Alibi autem scribit μέριμνα idem esse cum μηπόνεμα: vt Homerus dicit φάρμακα μηπόνεμα, id est τὰ βουλῆς δεόμενα εἰς ἀποφυγήν. Et μέριμνα ῥέζειν, siue μέριμνα ἔργα ῥέζειν, Magna & egregia facinora edere, & quæ quasi anxia cura aliquis secum deliberauit facere. Iliad. φ, — πεδίον κάτα μέριμνα ῥέζων, Il. λ, μέριμνα ῥέζων ἔγχεϊ ἱππόσυνε Πηλεΐκ, — θηεῦτο δὲ μέριμνα ἔργα Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας. Hesiodus Erg. — χάμον φθίσιν καὶ μέριμνα ἔργα γυναικῶν. vbi redditur, Grauia & molesta. Et ex Euripide μέριμνον κακὸν, magnum, quod magnam solicitudinem affert: Et ex Dionysio De situ orbis, μέριμνον ἔθνος, pro μεείμνας πολλὰς ἐναιτίοις παρέχον, seu πολεμικόν. Vtitur hoc vocabulo & Plut. in lib. An seni capess. resp. sed alludens ad Homerum, πόλεμον πολεμοιό τε ἔργα μέριμνα διέπουσι. ‖ Μέριμνος apud Hom. nomē proprium. vnde patronym. Μεριμνείδης.

Μεριμνεὺς idem cum μέριμνος. Luc. Lexiph. εἶτ' μεριμνίον τι κακὸν ἐμπεσὸν διέκοψε τὸν ἑορτῶν.

Μέριμνα, ας, ἡ, Cura, vel Anxia & solicita cura. vnde apud Hesychium μέριμναι, quod exponit φροντίδες, μέριμναι, βυκλαί: sed scribitur ibi μεριμῆναι, accentu in penultima, licet μέριμνα apud eundem proparoxytonōs scribatur. Hesiod. Theog. de musis, Ἀπαμοσσόμενόν τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μεριμνάων. ‖ Item, Somnus leuis qui sub auroram occupat hominem. ἡ εἰς ὕπνον καταφορὰ τοῦ τὸν ἕω, vt Aristophanis schol. exponit, deriuans inde ἀπομεριμνίζω. Hesychio autem μέριμνα est ἡ εἰς ὕπνον καταφορὴ φροντίς.

C. Ἀμεριμνεί, Citra curam & solicitudinem. χωρὶς φροντίδος, vt Suid. exp. δίχα μερίμνης, vt Eust. AT Ἀμέριμνα Laconibus esse τὸ πολλά, docet Hesych.

Μεριμνίζω, F. ίξω, Anxiè cogito, Curiosè in animo verso. Od. ζ, ὁ δὲ μεριμνήσειν Ὀδυσῆϊ Ἠ γοώων λίστοιτο λαβὼν ἀώπιδα κούρων, Η', & quæ sequuntur. Iliad. θ, Θυδείδης δ' ἐξάντιχα μεριμνήσειν Ἵππους τε φρέαρ καὶ ἐναντίον μαχέσασθαι. quod hemistichium reperitur & alibi. Od. χ, δίχα δὲ φρεσὶ μεριμνήσειν, Ἠ ὀκτὼ τὰ μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ ἕω μὸν Ἐρκείου ἴζοιτο. Vtitur & Luc. De hist. scribenda, καὶ ὁ φρατηρὸς ἐμεριμνήσειν ὡς ἔστιν μάλιστα τεσσαράκοντα ποδῶν τὸ τεῖχος. Dicitur & φρεσὶ μεριμνίζειν, & κατ' φρένας. Od. α, — πολλὰ φρεσὶ μεριμνίζων. Od. υ, ἀλλά τοι τόδε θυμὸς ὀνὶ φρεσὶ μεριμνίζει; Iliad. β, — μεριμνήσειν κατ' φρένα ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσειν. Odyss. κ, — κατ' θυμὸν ἀμύμονα μεριμνήσειν. Item cum τοῦ, vt Il. υ, Ἠ τοῦ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μεριμνίζεις. Item cum accusatiuo rei, & dat. personæ. Od. ο, Ἵππιστον καὶ ὄχεσφιν ἀεκήσα μεριμνίζων. Item Excogito, Anxia cogitatione inuenio. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δυνάσαι τιν' ἀμύνορα μεριμνίζαι, Φράζου.

C. ΑΠΟμεριμνίζω, Depositis curis dormio. μέριμνεν Aristoph. scholiastes esse dicit non solùm Curam, sed etiā somnum quendam leuiusculum, quo sub auroram aliquis occupatur. Quum igitur depositis curis sub illud tempus somno isto corripiuntur, ἀπομεριμνίζειν dici. Hesychius verò, ἀπομεριμνίσαι, ἀπονυστάξαι, ἀποκοιμηθῆναι. nā μέριμνος, ὕπνος καταφορος. vbi pro μέριμνος videtur potius reponendū μέριμνα, sicut tum apud eum ipsum lexicographū habetur, tum apud schol. Aristoph. sicut suo loco indicaui. Aristoph. Vespis, Οἶλ'. ἀλλ' ὅπνῳ ὀλίγῳ ἀπομεριμνίσαι. vbi nota etiā diuersitatem coniugationis. nam Hom. dicit μεριμνίζαι.

MEPΔΩ, F. σω, Priuo. vnde μερθεῖσα apud Hesychium, στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. Sic autem & μέρεται exp. στέρεται. alioqui videri posset Μέρδω hac in significatione dici pro ἀμέρδω. ‖ Μέρδει idem Hesychius exp. κωλύει, βλάπτει. ‖ Μέρδω, Intueor, Obtueor. βλέπω, vt Eustathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit, deriuantium inde σμερδνὸς & σμερδαλέος. ita verò deducit à μερίζω, vt ex eo per syncopen fiat μέρζω, & Doricè μέρδω, verso ζ in δ, vt μέρδω fit τὸ παντελῶς μερίζω καὶ διαπτανύω πρὸς ὄψιν. quanuis ea duo à ζμέρδω potius originem habere videantur.

C. Ἀμέρδω, Priuo visu. Excæco. & quemadmodū ἀλαίω significat στέρησιν τῆς ὄψεως, à λαός. (ἰ. βλέπω, ὁρῶ) & α priuatiuo: ita & ἀμέρδω, à μέρδω, (quod eiusdem cū λάω significationis est) & ab α priuatiuo: vt Eustathius & Etymologistes tradunt. Idem tamen etymol. dicit etiā ἀμέρδειν propriè esse στερίσκειν μέρους, portione sua aliquē priuare: ab α priuatiuo & μερίζω, ex quo & μέρδω. Sed quū genit. adiūctū habet simpliciter pro στερίσκειν capitur. Od. θ, Ὀφθαλμοῖ μ' ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν, priuauit oculis, ὀφθαλμοῖν ἀλάωσε. nam ἀλαοῦν & ἀμέρδειν idem significant, vt λάειν & μέρδειν, quorum στέρησιν illa denotant. (Quum verò splendor dicitur ἀμέρδειν oculos, est potius obscurare, seu σκοτοῦν, aut σκοτίζειν, ἀμαυροῦν. Il. ν, ὅστε δ' ἄμερδεν Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομένων. Hesiod. Theog. ὅστε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων Αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ περ στεροπῆς τε, obscurabat & obtundebat. Fumus etiam dicitur ἀμέρδειν ea quæ splendida erant, pro Obfuscare. Od. τ, εἴπα πᾶσι θεῶν Καλὰ, πάμοι κατ' οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει. i. σκοτίζει καὶ στερίσκει τὸ μέρδειν, id est λάμπειν, aut ἀφανίζειν. tot enim modis ab Eustathio ibi exponitur) Item ἀμέρδειν αἰῶνος, pro Vita priuare. Hesiodus Asp. Εὖτ' αὖ δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσης. Et in pass. Il. χ, Priamus ad Hectorem, μηδὲ μεγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλείδῃ, αὐτὰρ δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς. Itidē ἀμέρδεσθαι δ' αὐτὸς aliquis dicitur pro Priuari dapibus, vel Non particeps fieri, ἀμειρεῖν. Od. φ, proci ad Vlyssem mendicum, μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, οὐδέ τι δ' αὐτὸς ἀμέρδεαι. vbi etiam exponi posset στέρησιν τῆς μοίρας. nā id portionem quæ in mensa accumbentibus tribui solebat, peculiariter significat. quemadmodum & Il. π, Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι, Καὶ γέρας ἀψ ἀφελέσθαι, Eustathius accipit pro μερίδος στερῆσαι, id patēre dicens ex sequentibus γέρας ἀφελέσθαι. Similiter & Hesychius ἄμερσεν exponit ἄμοιρον ἐπέθησεν, ἐστέρησε: & ἀμέρσαι etiam ἄμοιρον πεῦσαι, ἀποστερῆσαι, συλῆσαι: addens & ἀμαυρῶσαι.

c. 2. Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμέρω, priuo, seu ἀμέρδω: & eodem modo accusatiuo iungitur cum genitiuo. Visitatum poetis iantùm, sicut & ipsum ἀμέρδω.

¶ Ζμέρδω, Intueor. i. idem quod μέρδω: vox Achaica. Eustathius pag. 936, ὁ ἀμέρδων δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τὸ μέρδειν, ὁ δὲ, βλέπει. οὐ ἐναντίον, ἡ μέρδει. δῆλον δὲ ζ, ὡς καὶ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὁ δὲ, ἄραν βλέπειν, ἐν τῇ μεριζειν τὰ ὀπτικὰ ἀκτῖνας. Sed addit, videri hoc ζ esse ex ζα epitatico, vt in ζμικρός.

Ζμερδνὸς SIVE Σμερδνὸς, ου, ὁ, Aspectu seu intuitu terribilis. τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, vt Eustathius exponit. Generaliter autem pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερός. Il. ο, bis, Αἰεὶ δὲ σμερδὲν βοάων Δαναοῖσι κέλευε. id est (vt Hesych. exponit) δεινὸν, καταπληκτικὸν, σκυθρωπὸν, πολεμικόν. vbi quum dicit σκυθρωπὸν, id est vultu retrico, ad propriam respicit significationem. ‖ At Σμέρδνος eidem Hesychio est λῆμα, ῥώμη, δύναμις, ὁρμημα.

Σμερδαλέος, α, ον, Terribilis aspectu, idem cum σμερδνὸς, & eiusdem originis. Il. β, δράκων ὅτε νεῶν δαφοινός, Σμερδαλέος, Aspectu horrēdus, τῇ ὄψει καταπληκτικός, inquit Eustathius. Et Oppianus libro 3 De venat. Σμερδαλέος δὲ τοι ὄσσε καὶ αὐχένα, Horribilis ora & ceruicem. Idem Eustathius alibi σμερδαλέοι esse dicit τὸν τῇ μέρδει τοῦ ὅτι βλέποιεν) καταπληκτικὸν, τὸν ὀκνεῖν ἢ τὸν ἐν τῷ βλέπειν: item, ὅν εἰ βλέπεις ἀλεεινοῖσι quasi composita vox sit ex σμέρδειν & ἀλεεινοῖσι. Il. φ. Οἰκία δὲ θυπεῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη Σμερδαλέ', ἀρώεντα τά τε συγκεῖται θεοὶ περ. Il. ν, πᾶσι δ' ἄρα χαλκῷ Σμερδαλέον κανάχιζε κατὰ κόρυθ'. In quibus locis si nolis interpretari Horrendus visu, Horribilis aspectu, accipere simpliciter potes pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, vt Hesychius & Eustathius exponunt. Sic apud Lucianum in Tim. ὁ αὐθαλόεις καὶ ὀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Et Σμερδαλέοι aduerbialiter pro Horrendū in modum, Horribiliter, Terribiliter. Iliad. β, αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων horrēdum strepebat. Eodem libro aliquāto antè, ἀμφὶ δ' ἵππες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀυσάντων ἐπ' Ἀχαιῶν, immane resonuerunt.

H ΜΕΛΕΙ, imperf. Curæ est. Homerus Iliad. ζ, Ἕκτορ, ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει καὶ κῆδος ὀπάσσω. Idem Il. β, — οἷς οὐτὶ μέλει πολεμήϊα ἔργα, Sic Plato De leg. 8 ἑορταὶ μέλουσι πᾶσι, Festa curæ sunt omnibus, Omnes vacant festis, seu eorum studiosi sunt. Sed non dicitur tantùm τῷ τῳ μέλει μοι, vt in illis exemplis, verumetiam πότου μέλει μοι, aut τοῦ πότου, aliquando & ἐπὶ πότου. Aristopha-

nes Plut o, τοῦ μὴ ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Plato De rep. A
πῆ ποι ἀφικῆ οὐ δή που ἄλλου του μέλει ἢ &c. At cum τοῦ a-
pud Isocratem & Plat. sed & cum ὑπὸ apud Demosth.
Iungitur verò & infinitiuo, vt μέλῃ μοι ἀκούειν. Sic apud
Sophoclem, νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. In imper. μελέ-
τω σοι, Hom. Sic & Isocrates, μελέτω σοι τοῦ πλήθους. Et par-
ticip. μέλων. Plato in Apol. οἶδα μέλων γέ σοι. Et οὐδένὶ
ἄρ' ἐμοῦ μέλων, Aristoph. Quum nulli sim curæ. (Et par-
tic. COMP. Πασι μέλουσα. quo epitheto Argo nauis or-
natur ab Hom. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, B
vel omnibus poetis & historicis. Vide Eust.) HINC
Μελέτωρ, Qui curam gerit alicuius rei, Cui negotium
aliquod curæ est. Sophocl. Sed redditur & aliis mo-
dis hoc verbum alicubi. vt οὐδὲν μέλει μοι τῶν σκωμμά-
των, nihil moror dicteria. Et πῶς μέλει σοι; (quo & Epi-
ctetus vtitur) Quid ad te? At verò in illo Sophoclis
loco, ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι sunt qui vertant Cogito tri-
pudiare. Quinetiam μέλει μοι interdum pro Mune-
ris mei est. vt Bud. vertit apud Polybium, τῷ συγκλήτῳ
μέλει τοῦ πόνου. qua in significatione alibi dicit, πόνου C
ὅπερ μελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ. Item, πόνου ἡ συγκλητος τοῦ-
νομα ποιεῖται.

Dicitur autem in fut. μελήσει, in præt. μεμέληκε, tan-
quam à verbo circunflexo. Hom. Il. ε, — μεμνήσεαι οἷσι μοι
ἵπποι. Xenoph. μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς. Et partic. p.
apud eundem in Apol. Socratis, ὅπερ γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμε-
ληκός. Tale est & μεμνῆσθαι apud Plat. de rep. lib. 2, ἡμῖν οὐ
μεμνῆσθαι πρὸς λανθάνειν. (Cæterùm à μεμέληκε fit per
SYNCOPEN Μεμηλε apud poetas. Hom. Il. ε, Ὦ λαοί τ'
ὀπιστροφάδες καὶ ποτὶ μεμηλε. Idem Od. γ. ζ, — πάντ' ἐ-
μῇ φρενὶ πάντα μεμηλεν. Et Μεμήλει, Curæ erat. Sic E-
TIAM Μεμηλὼς particip. Qui curæ est, Cuius cura ge-
ritur. Gratus. vt θαλίης μεμηλότα ἔργα, apud Hesiod. D
in Erg. Interdum verò μεμηλὼς actiuè, Qui curam ge-
rit, Qui curat. vt Il. ε, — μέγα πλούτῳ μεμηλώς. Sunt au-
tem & qui μέμηλε non per syncopen factum, sed me-
dium præteritum esse volunt. vt βέβηλα pro βεβήλακα.
AT VERO Μέμβλεται TE Μέμβλετο præter syncopen
habent insertum β per pleonasmum. est enim μέμβλε-
ται pro μέμελται, Curæ est. Curæ habetur. itidemque
μέμβλετο pro μέμελτο. Homerus Iliad. π. Ἦ τοι, οὐδὲ τ'
πάγχυ μεταφρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. Et Iliad. φ. Μεμβλετο
γὰρ οἱ τεῖχος. Sed & μεμβλεσθαι apud Apoll. τῆμῶν à THE-
MATE Μέμβλομαι. Argon. 2, — εἶσιν μεμβλεσθαι κύπτες.
Sed Eustathius affert ETIAM Παραμεμελόνα pro παρα-
μεμέληκε. apud quem vide & Μέλω, Μέμλω, vnde
Μέμβλω.)

Μέλεται etiam dicitur. Hesiod. in Theog. — ἥτοι ἀοιδὴ
Μέλεται (vbi prima producitur vi liquidæ) Sic μέλεταί
σοι μύρα, in Epigr. Et μελέσθω apud Apoll. Rhodium
lib. 1, — αὐτὰρ ἐγὼ μελέσθω Σοὶ τ' αὐτῇ καὶ ἑοῖς. Et apud
Lucianum Ionicè loquentem, καὶ οἷς πάσα καὶ ἐς τὸ θεῖον
μέλεται θεραπεία. Futurũ itidem μελήσεται, tanquam à
contracto. Hom. Il. α, - ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὅσσα τελέσσω.
Sic & particip. μεμελησόμενος, Qui curæ fuit, aut etiã
Qui curæ est, Qui in pretio est. vt Epigr. lib. 2, — ὅρκιον ὦ
Χαρίσιν μεμελησόμενον. Et actiuè, pro Solicitus. Epigr. li-
bro 1, Οἴσθ' οὐκ ἀμφ' αἰγῶν μεμελησόμενοι, ἀλλὰ θεῶν.
VNDE Μεμελησόμενος aduerbium, Solicitè, Accuratè,
Cura adhibita, Diligẽter, Elaboratè. apud Plat. in Pro-
tagora. Inuenitur & NOM. Μέλημα, Cura. vt apud
Theocritũ, τί δέ σοι τὸ μέλημα; Quid tibi cura est hac re? G
Quid curas? Sic in quodã Anacr. odario, τί δ' ἔστι σοι μέ-
λημα. nam corruptũ esse in exempl. locũ eũ, docuerũt
meæ in illum annotationes. Idem verò rosam appel-
lat ἔαρος μέλημα, Curam veris, Quæ curæ est veri. Quæ
veri est velut in deliciis. Et Sappho apud Iul. imper. in
epist. ἵνα σὲ τὸ μέλημα πυθοῖν (ὡς φησιν ἡ Σαπφώ) τοῦ ἐπιζῶ-
μαι. quem vsum nominis μέλημα crediderim exprime-
re voluisse Nasonem, quum dixit, At sacri vates & di-
uûm cura vocamur. id est, (vt ego versum illum Grã-
co versu reddidi, Ἀλλ' ἱεροί τε θεῶν τε μέλημα καλούμεθ' ἀ-
οιδοί) ITEM Μέλησις, ET Μελησμὸς pro eadem illa H
significatione in vulg. lex. Sed inuenitur ETIAM
Μέλομαι (rarò tamẽ) pro Curam gero, Curo. vt μέλομαι
αἰγείας, Apoll. Arg. 1. Sic in Epigr. l. 4, μή τι μέλεσθε λύκου.

Sed & μεληθεὶς, tanquam à themate contracto, apud So
phoclem, πάφου μεληθεὶς ταῖς δί. pro quo diceretur vsita-
tius ὑπὸ μεληθείς.

Μελέπωρ, vide col. præc. in Μέλει.

Μέλημα, vide col. præc. in Μέλεται.

Μεμβλεται & Μέμβλετο vide col. præc. post Μέμηλε.

COMPOS. itidem impersonale MET Αμέλει, Pœni-
tet. (hinc autem esse puto ortam hanc significationem
quòd pœnitentia sit veluti posterior quædã cura. So-
let enim nos pœnitere alicuius facti, quum animum id
attentius expendentem cura & solicitudo subit, atque
adeo anxietas) Plato in Apologia, οὐτε νῦν μοι μεταμέλει
οὕτως ἀπολογησάμενῳ. (de qua constructione dicã in Με-
ταμέλομαι) Luc. μετεμέλει αὐτὰ τῆς ὁδοῦ. Isocr. μετεμελε τῷ
αὐτοῖς ἀπαιτῶν τῶν ἐπιτιμίων. Et infinit. μεταμελειν. Isocr.
μεταμέλειν οὐ νῦν ζῶντα ἐξήμαρτον. Et μεταμελήσει fut.
(sicut μελήσει à Μέλει) item aor. μετεμελησε. vnde μετα-
μεληθεὶς apud Isocratem. ‖ Sed Herodotus alia con-
structione dixit in Eratone, ὃ τε Ἀρίστων τὸν ἐπιτρόπον μετε-
μελε. q.d. Pœnitentiã ei afferebat illud suum dictum,
pro Pœnitebat illum dicti sui. Sic autẽ & ex Aristoph.
in Nubibus, εἶναι δὲ σοι ταῦτα μεταμελήσειν. Et μεταμέ-
λον, pro Quum pœniteret. ea forma qua dicitur ὄξυν, &
τρέσαι, atque alia eiusmodi. Isocr. τῶν ἀπολωλότων αὐτῶν
μεταμελον.

Μεταμελομαι. Pœnitentia ducor. (pro μεταμελει μοι) Thu-
cyd. μετεμελοιτο οὐκ ἀναστατε. id est, ὀξέως τὸ οὐκ ἀναστῆναι. vt
libro 4. καὶ μετεμελοντο τοῦ ἀποδόσθαι, pro ὀξέως οὐ ἐδόθη.
(Tale autem est apud Platonem, οὐτε νῦν μοι
μεταμέλει οὕτως ἀπολογησάμενος. est enim pro ὀξέως οὕτως
ἀπολογησαμένῳ) Xenoph. Pædiæ 4. εἰ τοῖς μεταμελόμενος τοῦ
ποτε φαύλου ἐχοιτο. Idẽ dixit, εἰς τὸ μεταμελησόμενος τῆς τρυ-
φῆς, progredi ad id quod consequutura sit pœniten-
tia. Sed & præsens circunflex. ex Phalaridis epist. af-
fertur, μεταμελοῦμαι τοῦ βελτίστου. (vbi obserua &
constructionem) Item, μεταμελουμένος ὅτι τῇ παρέ-
σει χρημάτων.

Μεταμελος, ου, ὁ, Pœnitentia. Thuc. l. 7, p. 251. Apud Plat. au-
tem adiectiuè.

E Μεταμελεια itidem Pœnitentia, & quidem vsitatius. Sæ-
pe autem exponi commodè potest & Mutatio consi-
lii. Aristot. Ethic. 3, ἐπ δεῖ τῶν τοιούτων λυπηρῶν τῶν καὶ ἀν
μεταμελεια. Thuc. 3, μαλιστα οἱ ἀντὶ ὁμαιμεια τοῦ Μυτιλη-
ναίων μεταμελεια. vbi commode reddi potest Consilii
mutatione Plutarch. dixit ἐν μεταμελεια τῶν p. 98- meæ
editionis. Vsurpatur & in plurali. vt λαμβάνει μεταμε-
λειας, apud Thuc. & τὰς ἐκ τῶν μεταμελειας πολλὰ apud Is-
ocr. pro Subinde consilium mutare, Se ranifer souuent.

Μεταμελητικός, Pronus ad pœnitentiam. Bud. ex Aristot.
Ethic. 7.

F c. 2. Ἀμεταμέλητος, Cuius non pœnitet, aut pœnitere non
potest. vt πίστις ἀμεταμέλητος, Paulus ad Corinthios
2, cap. 11. Et ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, ad Rom.
cap. 11, v. 29.

C. Ἀμελής, ές, ὁ &ἡ, Qui curam non gerit, Cui nulla est [rei
alicuius] cura, ὧν μελει, negligentia vtens circa quid-
piam. Isocrates, οὕτως ἀμελης καὶ κακὴ τοῦ αὐτῶν ἐγένετο.
Item ἀμελης cum genit. vt apud Xen. Pæd. 7, ἀμελέστεροί
γε τῶν τρεφόντων. Dicitur & ἀμελὴς τοῦ π.

Ἀμελὲς, pass. significatione, Quod negligitur, Quod
curæ non est, Cuius nulla cura est. vt οὐδ' αὐτὰ δ' ἀμε-
λὲς τοῦ πλουσίου τόπου, Ne ipsi quidem diuiti huius rei nulla
est cura. vel, Ne ipsi quidem diuiti res hæc curæ non
est. Affertur autem ille locus in vulg. l. ἀδέσποτος.

Ἀμελῶς, aduerb. Negligenter, Segniter, Oscitanter, Non
adhibita cura & studio. Isocr. Panath. οὐκ ἀμελῶς διήλθε-
μεν. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινος, pro ἀμελεῖν τινος, Nege-
lectui habere aliquem, vel aliquid. Dicitur & ἀμελῶς ἔ-
χειν τοῦ τινα, vel τοῦ τ. Xenoph. Pædiæ 1, τοῦ θεοῦ δὲ μά-
λιστα ἀμελῶς ἔχειν. Gaza autem alterã constructionem
vsurpauit, non sine exemplo, quã dixit in Catone ma-
iore, ἀμελῶς ἔχει τῶν κθ' τοῦ οἰκίαν, pro Rem familiarem
negligit.

Ἀμέλεια, ας, ἡ, Neglectus, substant. Negligẽtia, Incuria. Xe-
nophon Pædiæ 8, τύπτεις ἡγεῖτο ἡ ἀκρατία τινί, ἡ ἀδικία, ἡ
ἀμελείᾳ ἀπίναι. Demosth. Olynth. 1, τὸ μὲ γὰρ πολλὰ ἀπολω-

λεκέναι μετὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας αἴ τις θεῖη εἰ- A
κότως. Id est, Nam rerum multarum iacturam factã in
O bello, meritò negligentiæ nostræ aliquis imputet. A-
pud Xenophontem ἐν ἀμελείᾳ καταπεφευγα, exponitur
Pro derelicto habere. Apud Euripidem, ἀμελείᾳ δὸς
τοῦτο, pro Ista ne cures, De his ne sis solicitus, Istã mit-
te curam. vbi ἀμέλεια est ad verbum Insolicitudo, si
modò dici posset.

Ἀμελέω, ῶ, F. ήσω, Curæ non habeo, Non curo, Negligo,
Neglectui habeo, Cõtemno. Il. ρ, Ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐ-
φημοσύνης ἀμέλησε, nõ neglexit iussa Menelai. Isocrates
in Busir. encomio, τῶν κοινῶν τρόπων ἠμέλει. Xe- B
nophon, ἀμελεῖς τῶν φίλων, De amicis nõ es solicitus. Id-
em, ἀμελῶ τοῦ ὁρίζεσθαι. Sic dicitur & ἀμελήσας τοῦ ἐμπί-
πλασθαι. vbi infinitiui sunt loco genitiuorum. Iun-
gitur verò & genitiuo qui regitur à præpositione περί,
vt apud Demosthenem, ἀμελεῖς περὶ πόνου. Affertur &
Aristophanis locus in Nubibus, in quo iungitur parti-
cipio, ἀμελῶ τρυφέχων.

Ἀμελοῦμαι, pass. Negligor, Neglectui habeor. Plato
in Apologia, οὐδὲ ἀμελοῦμαι ὑπὸ θεῶν τὰ τοῦτο πρᾶγματα,
id est (Cicerone interprete) Nec vnquam eius res a diis
immortalibus negliguntur. Idem Plato De leg. 11, θαυ-
μαστὸν αὖ ἐφάνη εἴ τις ὧν ποιοῖτο ἀμελήθειν τοιούτου πάσου. C
Ἀμελοῦντα impersonaliter, Cura nulla est. vnde ἠμέλη-
τον, Cura nulla fuit. Æschines, οὐκ ἠμέλητον τῶν τοιούτων
τῷ νομοθέτῃ, Non fuit talium nullã cura legislatori, Le-
gislator hæc non neglexit.

Ἠμελημένος, participiũ, Neglectus. aut etiam per præ-
sens, Qui negligitur. ἠμελημένη ἐσθὴς Xenophonti, Ve-
stis neglecta & contempta, Vestis quæ in prætio non D
est, Vestis vilis. ‖ Vnde ADVERB. Ἠμελημένως, Nõ
habita vlla cura, Negligenter. Modò actiuam signi-
ficationem, modò passiuam habere traditur. Certè ἠμε-
λημένως ἔχειν constat vsurpari interdum pro ἀμελῶς ἔ-
χειν, id est Negligere, Negligẽtem esse ad aliquid. Ex-
ponitur verò apud Xen. à quibusdam Negligi. Pro de-
relicto haberi.

Ἀμελητέος, Negligendus. & Ἀμελητέον aduerb. Negligere
oportet. vt apud Isocr. τῶν τοιούτων ἀμελητέον.

Ἀμελητὶ, idem quod ἀμελῶς, SICVT Ἀμελησία, idẽ quod E
ἀμέλεια. Pono autem ἀμελησία & ἀμελητὶ post verbum
ipsum, quòd ἀμελῶς & ἀμέλεια à nomine oriuari ma-
nifestum sit: at ἀμελησίαν & ἀμελητὶ à verbo deducta esse
contẽdam, formato nomine ἀμελησία ab ἠμέλησα, ad-
uerbio autem ἀμελητὶ & ab ἠμέλητα. Sciendum est
autem habere hîc (sicut in aliis innumeris locis) crassis-
simum errorem vulg. lexica Græc. nimirum in inter-
pretatione huius aduerbii. nam ἀμελητὶ illic interpre-
tatum est, Negligenter, Contemptim: Promptè, Citò.
quarum significationum duæ posteriores duabus prio
ribus apertè repugnant. adeo vt hinc posit vel linguæ
Græcæ imperito subolere error. qui ex eo natus est,
quòd ἀμελητὶ per duplex λ cum ἀμελητὶ vnicum ha-
bente confusum per imperitiam fuit. Vide Ἀμελητὶ in
Μέλλω.

Ἀμέλει, aduerbium factum ex imperatiui modi secunda
persona. q.d. Ne cures, Ne sis solicitus. Ἀμέλει, inquit
Bud. Atqui, Certè. Demosthenes, ἀμέλει, ἔφη, ἔστι, ὦ Πα-
σίων, ἐὰν βούλῃ ἀναδιδάσεις αὐτῷ ταῦτα ποιῆσαι, Atqui, Ni- G
mirum. Plato in Phædone, τοῖς δέ γε ἀδικίας τε καὶ πονηρί-
ας καὶ ἁρπαγὰς ποιουμένοις, εἰς τὸν τοῦ λύκου τε καὶ ἱε-
ράκων καὶ ἱππῶν βίον, ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαμεν τὰς τοιαύτας ἐνεγ-
κεῖν ψυχάς; respondet Cebes, ἀμέλει εἰς τὰ τοιαῦτα, Certè, vel
Scilicet, vel Prorsus. ‖ Ponitur (inquit Budæus) & pro
Etenim, & pro ἐπειδή, apud Lucianum & Galenum. Est
autem ἐπειδή, Quoniã, vel Quandoquidẽ. Vide p. 919.
‖ Capitur verò ἀμέλει & pro Iraque. Exponitur enim
ποιήσω à Suida & Hesychio. * ‖ Ἀμέλει (vt annotat i-
dem Budæus in Lexico suo) Verbi gratia, Non ali- H
ter atque, Quomodo, Vtique. vt vsurpat sæpe Lucia-
nus & alii.

Ἀμέλει dixi esse aduerb. ex imperatiuo modo factũ.
Sciendum est autem alicubi significationem illam vi-
deri retinere. vt apud Aristophanem in Nubibus inter-
rogãti Socrati Strepsiadem de filio quem ipsi in disci-

plinam tradebat, Πῶς αὖ μάθοι τοῦτ' ἔστ' ἀπόφαξιν δίκης: id
est, Quomodo hic discere possit rationem effugiendæ
accusationis? respondet, Ἀμέλει, διδασκε. Συμποσφός ἐστι
φύσις. id est, De hoc ne sis sollicitus: doce. sapienti est pe
ctore. Hic ἀμέλει est Ne cura, Mitte hanc curam, Aliud
cura. Quod etiam dicunt, si bene memini, μή σοι μελέ-
τω πόνου. Nostrates talem quandam loquendi formam
habent per verbum quo Curare exprimunt. nam Ἀμέ-
λει διδασκε dicerent Ne te soucie point: enseigne-le seulement.
aut, Ne te soucie que de l'enseigner. In illum tamẽ Aristoph.
locum nihil annotat schol. de voce ἀμέλει, at in isto qui
est in eadẽ comœdia, vbi Socrati interroganti πῶς οὖν
δυνήσει μανθάνειν, Strepsiades respondet, ἀμέλει καλῶς:
in istum inquam locum annotat, ἀμέλει vacare, idque
Attica phrasi. efféque perinde acsi diceret, Esto bono
animo. Quod si ita debet accipi hoc posteriore loco,
certè inter ἀμέλει & καλῶς distinguendum fuerit, ne
iungatur ἀμέλει cum καλῶς: sed dicatur ἀμέλει seorsum,
deinde sequatur καλῶς, cum quo subaudiatur δυνήσο-
μαι μανθάνειν. perinde acsi Socrati interroganti, Quo-
modo igitur discere poteris? Strepsiades respondeat,
Mitte hanc curam. pulchrè discam, vel discere potero.
Budæus tamen ἀμέλει hîc quoque censuit aduerbium
esse posse. exponit enim, Pulchrè certè, vel scilicet. E-
go tamen à scholiastæ sententia per imperatiuum mo-
dum exponentis, non temerè discedendum cẽfuerim:
sed dummodo inter ἀμέλει & καλῶς distinguatur, vti
dixi.

c. 2. Ἀπαμελέω, ῶ, Fut. ήσω, Prorsus negligo. vel simpliciter
Negligo, ἀμελῶ. Passiua vox est Ἀπαμελέομαι, οῦμαι,
Negligor. vnde participium ἀπημελημένος, Neglectus.
Aduerb. item ex hoc partic. EST Ἀπημελημένως, Nege-
lectim. sicut dicitur ἠμελημένως à simplici ἀμελῶ. Apud
Hesychium autem LEGITVR ἀπαλεῖν expositum ἀμε-
λεῖν. Quod ἀπαλεῖν per syncopen factum est ex ἀπαμε-
λεῖν. sed quam syncopen verisimile est per imprudẽ-
tiam à librario negligente esse factam. Legitur tamen
apud eundem ἀπαλοῶντες itidem expositum ἀμελοῦν-
τες. ἀπαλοῶντες scribo, non ἀπαλέντες, vt est in vulgatis
exemplaribus: quòd satis manifestus esse videatur
error.

c. 2. Ἐξαμελέω, ῶ, Negligo. vel potius, Prorsus negligo, vt
ἐξ intendendi vim habeat. A cuius passiuo Ἐξαμελοῦ-
μαι est ἐξημέλητο τὸ τοῦ θεοῦ αὐτοῖς apud Plutarchum in
Camillo. Aristoteles autem τῷ ἐξημέλητα tãquam im-
personali vtens, dixit Ethic. 10, cap. 9, ἐν ᾗ ταῖς πόλεσιν
τῶν πόλεων ἐξημέλητα τοῦ τοῦ τοιούτου. q.d. Neglectum est
de his, seu Neglectum fuit. pro Neglecta sunt hæc, seu
Negliguntur.

F c. 2. Καταμελέω, ῶ, Negligo, Nullam curam gero. vel Pror
sus negligo, Valde negligo, vt de ἐξαμελῶ modò dixi.
Sophocles, Κἀν ἐξέσωσεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Interdũ pro
Negligo, id est Neglectui habeo, seu cõtemptui. A cu-
ius passiuo Καταμελοῦμαι est participium καταμεληθεῖ-
σα apud Plutarchum, ὅπως Ὀκταβία τοῦ ἐθελοντὴς ἡ κα-
ταμεληθεῖσα, τοὺς τῶν πολεμίων αἰτίας ἀνωρεπῆ τοῦ ἀρχῆ. Itidẽ
participiũ alterum κατημεληθώς, pro Neglectus, Con-
temptus. Item Vilis (vt καταβεβεληθώς) apud Isocratem,
teste Budæo. HINC Κατημεληθώς, Cum neglec-
tu. Quidam Neglectim interpretantur seu Contem-
ptim.

c. 2. Παραμελέω, ῶ, q.d. Subnegligo, Subaspernor. Dissen-
tio enim in huius verbi interpretatione à Budæo, qui
putat τοῦ in eo esse ὑπὸ τὸν πόδα. exponit enim, λίαν ἀμε-
λῶ. Idem certe exponit simpliciter Negligo, Sperno, in
hoc Lysiæ loco, τοῦ δὲ τρόπου τοῦ τοῦ παρημελήκασι, τὸν δὲ
ὅπερ μου ἐπιχείρησα δεῖ βαλλειν. Thuc. lib. 1, ἅμα δὲ μίσει
τοῦ Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. In
vulg. lex. ex Xenophonte εἰ τι παρημέλησας τῆς μητρός.
Et ex Plutarcho in Camillo, τοῦ ἀρχαιοῦ τοῦ καλῶν,
res honestas contemnentes. A cuius passiuo Παραμε-
λοῦμαι est παρημελοῦτο apud eundem Plutarchum in
Thesco pro Negligebantur, Cõtemptui erant. Et par-
tic. præt. παρημεληθώς, Neglectus, Contemptus. Plutar
chus De virt. morali, αἴνιγμα Ἡσιόδου, οὐ τῶν παρημεληθών
ἐν ἱστορίᾳ. Idẽ καταβάλλω ἑαυτὴν ὡς τινα τῶν παρημεληθών.

id est, vt vnum neglectorum & despicabilium, Bud. interpr. Ego certè existimo (vti dixi) in hoc verbo præpositionem ἀφ, ἀμελεῖν, minuere, nõ augere, vt tradit idem Budæus. nec tamen inficior aliquando otiosam videri posse, adeo vt ἀφ, ἀμελεῖν accipiatur pro ἀμελεῖν. idéoque hanc illius interpretationem minimè improbo.

Et ADVERBIVM Παρημελημένως, Neglectim, Contemptim.

Παραμελεῖν in Pand. Prætereo in testamento, ἀμνημονεῖν ποιῶ, Bud.

C. Ἐπιμελής, ές, ὁ & ἡ, Qui curæ habet. Qui curam agit. vt Bud. exponit, afferens ex Xenoph. ὅπμελὴς ἢν ξυμμάχων φανεῖσθαι. Tale est apud eundem, ὅπμελὴς ἢν φίλων εἶ, Curæ habes amicos, vel Amici tibi curæ sunt. Redditur etiam Solicitus, Diligens, Diligentiam adhibens. vt in hoc eiusdem loco, αἱ θεοὶ μωπαι πλείστα, θεοὶ ὅπμελέσταται, deorum diligentissimæ. quod videlicet Diligens alicubi genitiuo iungatur. sed considerandum fuit iungi genitiuo rei potius quàm personæ. Quare malim Diligentissimæ rerum ad deos pertinentium. Aut vsitatius, Diligentes in rebus &c. Vel, Diligentissimæ cultrices deorum. Et substantiuè pro Diligentia, vt τὸ ὅπμελὲς τῶ δρωμένου, Diligentia in re agenda. Apud Aristophanem sine casu, ἵν' ὅπμελὴς ὦ καὶ θεσμίμως μανθάνω, Si diligens sim, Si diligentiam adhibeam.

Ἐπμελές (passiua significatione. vt illud ὅπμελὲς actiua) Quod curæ habetur, Quod curæ est. vt ὅπμελὲς οἱ τῶτ' ἐν ὦ. Sic Plato epist. 7, ὅπμελὲς ἐστὶ πολλοῖς. Et cum infinit. sæpe. vt Æschines, ὅπμελὲς μοι γενέσθαι τὰ κοινά. Et Demosth. ὅπμελὲς ἐν αὐτοῖς εἰδέναι. Bud. postquam dixit ὅπμελὲς significare Quod curæ est, cui efficere laboramus, affert ex eodem oratore, οἷς ὅπμελὲς ἐν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν. Plato epist. 7, πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις μὲν ἔοικε ὅπμελὲς. Sic Synesius, οὐ δὲ γὰρ Σύρος, ὅπμελὲς καταφέρεις τὰ Κυρηναίων ὀπίνεια. ‖Sed ponitur etiã substantiuè, pro ὅπμελεια, vt, ὅπμελὲς μοι ὅπμελὲς ἔστω, pro Est mihi cura huius rei. vt ἔστω πάντων ὅπμελὲς ἐστὶ τῶ συγκλήτῳ, Polyb. Horum omnium cura est senatui, vel Horum omnium cura senatui incumbit. Tale est apud eũdem, οἷς μ' ὅπμελὲς ἐν τῆς ναυπηγίας. (AT VERO Ἐπμέλεον, pro Cura dignum, φροντίδος ἄξιον, affert Suidas ex Herodoto, ὡς γὰρ παρέξηται ἡ γυνὴ ὅπμελὲς τὰ Δαρείῳ ἐγένετο.)

Ἐπμελῶς, aduerb. Cura adhibita, Accuratè, Solicitè. Diligenter. Vtitur Dem. Pro cor. Et ὅπμελέστερον, Diligentius: ὅπμελέστατα, Diligentissimé.

Ἐπμέλεια, ας, ἡ, Cura, Diligentia, Studium. ὅπμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo, vel gero. Sic ὅπμελειαν ἔχω, Plat. (Aristot. autem dixit etiã, ἐ γὰρ τὰ ὅπμέλεια ἀνθρωπίνων ὑπὸ θεῶν γίνεται, Ethic. libro 10, cap. 8) Et ὅπμέλειαν ποιοῦμαι τούτων pro eodem. Redditur item Curam suscipio, apud Plat. De l. In hoc autem Demosthenis loco, ὅπμέλειαν ἐποιησάμην τῶ οἴκῳ τούτῳ, Budæus vult ὅπμέλειαν sonare non solùm curam, sed & anxietatem. Dicitur verò & ὅπμέλειαν ποιοῦμαι θεῶν τούτων. vt apud Isocr. in Plat. ὅπμέλειάν τινα ποιήσασθαι θεῶν ἡμῶν. Quo sensu & θεήσειαν πιέσθαι dicitur. Aristoteles Polit. 7, dixit etiam ὅπμέλειαν πιέσθαι θεῶν τὰ συμβόλαια. Vt autem ὅπμέλειαν ποιεῖσθαι dicitur qui curam gerit, sic ὅπμελείας τυγχάνειν is de quo cura geritur, seu qui curatur (q.d. Curam cõsequi) apud Isocr. & Aristotelem. Redditur alioqui hoc nomen, quum solùm genit. habet, aliis etiã modis: videlicet nomine Curatio, item Procuratio. vt ὅπμέλεια τέκνων ex Galeno, Curatio corporis: & οἴκου ὅπμέλεια ex Bas. Domus procuratio. At verò ὅπμέλεια θεῶν λέξεων, Diligens verborum delectus, seu Diligentia in deligendis verbis. Dicitur & ὅπμέλεια θεῖν, vt ab Aristotele Polit. ἡ θεῶν τῶ ὑφιῶ ὅπμέλεια. Affertur etiam αἱ δεῶ καρτερείας ὅπμέλειαι ex Xen. pro Acres solicitudines. ‖Ἐπμελεια à Bud. redditur etiam Curatio muneris, sicut ὅπμελητὴς, Curator. ‖Ἐπμελείας οἶκος Hesychio, ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο.

Ἐπμελέομαι, οῦμαι, Curo, Curam gero, Studeo. Operã do. Thucyd. libro 3, ἅμα θεῶν ἄλλων ὅπμελησόμθρος. Xenophon. Hellen. 5, ὅπμελεῖσθαι τῶ χωρίῳ. Idẽ, θεῶν βοσκημάτων ὅπμελητέον. Cic. in epist. Epicuri, ὅπμελοῦ τῶν παιδ ὧν Μητροδώρου, fac vt Metrodori tueare liberos. Item ὅπμελοῦμαι θεῖ πύπ. vt ὅπμελεῖσθαι πύπων, ἀς πρ ἡ θεῖ τῆς γραπτῆς. Item ὅπμελεῖσθαι θεῖ οἰκοδομικῆς ex Platone De legibus. Et cum accusatiuo apud eundem, Hell. 5, τὰ πάλαι ἐπμελεῖν. Sic Apomnem. libro 2, καὶ τὰ ξυμῶτα ἐπμελεῖν. Iungitur & cum ὅπως, vel ὡς, & quidem aliquando præcedente etiam genitiuo. Xenoph. ὅπμελεῖσθαι ὅπως ἐξαστοῦ. Idem Hellen. 5, ὅπμελεῖσθαι ὅπως μὴ ἐξαρθεῖεν. (Latini hac in significatione dicũt Dare operã ne: sicut Dare operam vt &c.) Idem, ὅπμελοῦ πυπυῶς ἀ θεραχθεῖν. Tale est, ὅπμελεῖσθαι τῶν ἄλλων, ὅπως ἀ θεῶν. Apud eundem cum ὡς ἀ, sequente optatiuo. Vide & in ὅπμελητὴς.

(Ἐπμέλεμαι, idem. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς ἡ ἡδέ θεῖ πωμάτων ὅπμέλονται ὡς πρὸ θεφεῖ. Idem, ὅπμελεῖται κυνηγέσι. Idem, ὅπμελεῖται πυθῶν, Curam gerunt venationis, Studiosi sunt venationis. Et ὅπμελεῖται θεῖ θεραπάτων, Bud. ex Isocrate, pro Qui in magistratibus erant. Habet verò & illas constructiones quarum exempla attuli in Ἐπμελοῦμαι, videlicet cum ὅπως, seu ὡς, addito etiam genitiuo interdum. Alicubi ὅπμελεῖται sine adiectione, vt αὐτ ἐμοὶ ὅπμελοῦμαι, Xen. vt videbis p. 49 Cic. Lexici, vnà cum interpretatione. Est autem & alia significatio de qua dicam in Ἐπμελητὴς.)

Ἐπμέλημα, ατος, τὸ, Negotium cuius curam gerimus. Res (inquit Budæus) quæ curæ est. vt dicitur μελέτημα. vertit tamen Cura, in isto Xen. loco in Œc. ἐν ὦπτι θεῖ ὅτι θεσκηνόπτω ἔστω ἐγὼ, ὅπμελήματα. Vide me l. Cic. pag. 47, vbi redditur Diligentia.

Ἐπμελητὴς, οῦ, ὁ, Curator, Qui curam rei alicuius suscipit. Exponitur & Procurator. ὅπμελητὴς τῶν τεῖχῶν ὅπμελεῖν, Demosth. quod Cic. vertit, Curator muris reficiendis. Xenoph. Pædiæ 8. καὶ θεῖ εἰς τὴν ἐκεῖνον ὅπμελητὴν. Ibidem, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἡ καὶ τὰ ὅπμελητὴ κάθιον. Ab eodem φύλαξ & ὅπμελητὴς alicubi copulantur. In vulg. lex. annot. ex Xenophõte, ὅπμελητὰς dictos Persis qui in bello saucios curabant. Apud Athenienses ὅπμελητὴς τῶν μυστηρίων, qui Lat. Rex sacrorum. ὅπμελητὰ peculiari significatione dicebãtur etiam Exequutores testamẽti. qua in signif. vsus est aliquoties Diog. Laertius itidémque verbo ὅπμελεῖσθαι pro Exequutorem esse testamenti. Idem vsus est & τὸ ὅπμελεῖσθαι.

Ἐπμελητικός, ὁ, Aptus ad curam gerendam alicuius negotii. Ex Xenoph. Œcon. affertur pro Diligens & peritus curator.

c. 2. Ἀνεπμελητος, Qui curam non habet. v. l.

c. 2. Περιεπμελοῦμαι, Insuper curam gero, Insuper curo.

c. 2. Συνεπμελοῦμαι, Simul curam gero, seu curo. Vel, Vnà cum alio curam gero, aut curo. Xen. τὰ δεξιῶθ πῶ συνεπμελοῦμθ.

AT VERO Τμελῶ diuersam habet à præcedentibus deductionem. neque enim præfixam itidem habet prepositionem. illa tamen prima syllaba (vnde cunque facta sit) epitaticam vim habere videtur: sed peculiariter dicitur pro Curam habeo seu gero in iis quæ ad cultũ corporis seu comptum, aut etiam ad humaniter tractãdum aliquem pertinent. Plut. in Sympos. sept. sapientũ, ἡ δ' παιδίσκη τὸν Ἀτάλαντον οὕτω τμελεῖ φιλοσόφως; de puella quæ pectebat Anacharsin & ornabat. Ibidem θεῖ πω pro eodem dicitur. A Budæo exponitur Curo, Accuro, Tracto: qui affert ex Euripidea quadã epistola, καὶ χρηστείας τῶ ὅπτηθείσιν ἀξιῶσοις καὶ τὰς ἄλλας φιλοφροσύνας τμελεῖν. Et pass. Τμελέομαι, οῦμαι. VNDE Ἀτμελητος, Incuratus, Inornatus, Neglectus. A Bud. affertur pro Incuratus ex Xenophonte. Dicitur autem ea forma qua ἀνεπμελητος. Sed in v. lex. haberur & VERBVM Ἀτμελῶ, pro Non curo, Abiicio. quod verbum si apud aliquem probatum autorẽ extat, fuerit ἀτμέλητος ab eius passiuo, videlicet à tertia persona sing. præteriti. Sciendum est porro inueniri etiam NOMEN Τμελὴς, ET Τμέλεια. Exponiturque τμελὴς in vulg. lex. Diligens, Studiosus. τμέλεια, Cura, Ornatus. A Budæo IONIC. Τμελὴ pro Τμέλεια. apud Hippocratem redditur Cura, dicentem, καὶ τῆς τοῦ σώματο

σώματος τμελὴς. Quinetiam CONTR. Ἀτμελὴς ET Ἀτμέλεια, SEV Ἀτμελία, inueniuntur. vt ἀτμελὴς κόμη apud Plut. in Antonio: sed passiua signif. pro Coma incompta & inculta, (sicut videlicet τμελὴν τὴν κόμην in loco eiusdem Plut. quem modò protuli. Ἀτμελία autem pro Negligentia, Incuria. vt apud Agathiã, τὰ δ' μακρὰ πεῖρα πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτμελίας ἐπεπόνει. Itẽ ADVERB. Ἀτμελῶς, Negligenter. vel Inornatè. Cæterùm nõ ignoro Τμελὴς videri posse prius esse quàm Τμελῶ, si Ἀμελὴς prius est quàm Ἀμελῶ & Ἐπμελὴς præcedit Ἐπμελοῦμα: ac certè nõ valde repugnarim, siquis nomini Τμελὴς priorem locum dare velit, subiungens et nomen Τμέλεια: hoc tamen aio, suspicari me, Τμελῶ dictum fuisse primùm, deinde verò nomina etiam illa in vsum venisse, non quidem tanquã ex eo formata, sed ad exemplũ nominum ἀμελὴ, ἀμέλεια, & ὅπμελὴς, ὅπμέλεια, ab aliquo ficta. Hoc autem ideo suspicor, quia τμελῶ eiusmodi est cuius significatio multo frequentius in vsum veniat.

ΜΕΛΕΤΗ, ης, ἡ, Cura. Hes. Erg. Πλέων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ὅπθήκη. At verò in soluta oratione hãc signif. minimè seruat, sed accipitur pro Meditatio, Exercitatio. Thuc. l. 2, ἐκ αὐτοπθήτης ἢ Ἀθηναίων ἐκ πολλῆ ἐμπειρίᾳ ἢ σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης. Huic autem δι' ὀλίγου μελέτη opponit alibi ἐκ πολλοῦ μελέτου, videlicet l. 5, ἔργῳ ἐκ πολλοῦ μελέτου. Idẽ alibi πόνων μελέτη dicit, & μελέτῳ τῶ ναυπηγοποιείας. Alicubi apud eundẽ redditur Præmeditatio. Plut. γύμνασμα & μελέτῳ copulauit. Quidã autem in Epigr. iocosè somnum appellauit μοιρεδίλω μελέτῳ, q. d. Fatalem meditationẽ. Μελέτη alicubi redditur etiã Industria. vt apud Syn. πολιτικῆς ὁ φρονήσος ἀμοιρᾶ καὶ φύσει καὶ μελέτη. Quinetiã ἐκ μελέτης in v. l. pro De industria. Plur. autẽ μελέτ' alicubi redditur etiam Instituta.

Μελέτη, Declamatio. quòd ea exercitatio sit & velut præludium ad forensis orationis cõcertationem. Hinc Λιβανίου μελέται, itidem Ἰσοκράτους μελέται, vnde excerpta quædam nuper ex officina mea prodierunt.

Μελετηρός, Exercitatus. Bud.

Μελετάω, ῶ, Curo, Curã gero. Hes. Erg. μελετᾶς βίου. Et ἔργα μελετῶ, ex eodem. In soluta orat. Meditor, (atq; hoc verbũ Meditor Latinos ab illo μελετῶ deriuasse autor est Seruius) Exerceo. Thuc. l. 1, μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. Sic etiã οἱ ἱππικὶ μελετῶντες apud Xen. Interdũ μελετῶ sine adiectione, pro Me exerceo, cũ apud alios, tũ Thuc. (vnde μεμελετηκὼς apud Xen. Qui se exercuit, Exercitatus. Hell. 6, ἐμοὶ δὲ τὸ μὴ ἢ Θηβαίων ἱππικὸν μεμελετηκὸς, τῆς ἢ Λακεδαιμονίοις κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἥττη ρόπον) Inuenitur autẽ & cum infinit. vt apud Plat. in Phæd. ὦ ὄντι ἄρα οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι. vnde est illud Cic. in somn. Scip. Tota. n. philosophorum vita cõmentatio mortis est. Alicubi μελετᾶν cum hac cõstructione pro Studere, Operam dare vt &c.

Μελετῶ, ῶ, Declamo. Plut. in Cic. ἐπὶ δ' ἐμελέτησε, τοῖς μὲ δήμοις &c. In hac sign. habetur aliquoties Epigr. l. 2, vt Εἰκὼν ἡ Σέξτου μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ.

Μελετῶμαι, ῶμαι, Exerceor. vnde μεμελετημένα πίχεα ex Xen. affertur pro Artes quarũ peritia exercitatione cõparata est. Exponitur etiam, Artes quibus animi exculti sunt. Item μεμελετημένον pro Cogitatũ, Cõsideratũ. sed hanc signif. B. affert duntaxat ex Gaza apud Cic.

Μελέτημα, ατος, τὸ, q. d. Meditamentum, Exercitamentum. Xen. ἐν τῆς πρὸς πόλεμον μελέτημασι.

Μελετηπικὸς, Ad meditationem aptus, seu exercitationem. aut, Meditationis studiosus, Meditationi deditus. Exponitur & Declamatorius.

Μελετηπήριον, ου, τὸ, Meditatorium, Tertull. Locus meditationis, seu exercitationis, aut exercitii, apud Plut. Item Instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

C. Ἀμελετησία, ας, ἡ, q. d. Inexercitatio: vel Exercitationis caretia. ET Ἀμελέτητος, Inexercitatus. A Bud exponitur etiam, Immeditatus, Imperitus, Indoctus. VNDE Ἀμελετήτως, Inexercitatè, Absque exercitatione.

C. ΕΚμελετάω Meditor, Exerceo. Luc. πολιτείαι ἢ ἀρίστου ἐκμελετήσαιμι. Plato de exercẽte discipulũ, in Hippia maiore ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. Ex Plut. autẽ affertur cum infinit. ἐκμεμελετήκει τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, pro Meditatus fuerat habere orationem ad milites.

C. ΕΜελετάω, ῶ, Exerceo in [aliqua re.] Et pro Exerceo simpliciter, vt dicitur præceptor exercere discipulum. Bud. ex Plat. VNDE Ἐμμελέτημα, Id in quo aliquis se exercet.

C. ΠΡΟμελετάω, ῶ, Præmeditor. VNDE Προμελέτησις, Præmeditatio.

ΜΕΛΙ, ιτος, τὸ, Mel. Il. α, Τοῦ δ' ἐκ γλώσσης μέλιτος γλυκὺ ῥέεν αὐδή. Vnde Cic. De sen. Ex eius lingua melle dulcior fluebat oratio. Il. λ, μέλι χλωρόν. Plut. De aud. ex Simonide de apibus, ξανθὸν μέλι μηδόμθαι. Paus. Att. ἔτι κηρὸν οὐτε μέλι ἀπ' αὐτῆ πιήσεις. Plut. Artox. πεῖν μέλι καὶ γάλα συγκεκραμένον. Athen. l. 2, ἕρπες μετὰ μέλιτος, de cibo Pythagoreorũ. X. Hell. 5, ἐν μέλιτι πιθεὶς καὶ κομμύσεις οἴκαδε, ἔτυχε τῆς Θασιλίκης πρᾶξις. Siquidem mellis (vt scribit Plin. l. 22, c. 24) natura talis est vt putrescere corpora non sinat, iucundo sapore atque non aspero, alia quàm salis natura. (Solebant verò & incerari corpora defũctorum, vt in Καρκηρόω videre est) De natura autem & vsu mellis, vide Plin. l. 22, c. 24, & Diosc. l. 2, c. 101. vbi & agit περὶ μέλιτος ἐν Σαρδανίᾳ, de melle Sardoo: & περὶ μέλιτος Ποντικοῦ, de melle Põtico: περὶ σακχαρόν μέλιτος, de melle saccharo, quod Arrianus in Periplo vocat μέλι τὸ καλάμινον. Est & μέλι ἄκαρπον, mel acapnõ, ἀκάπνιον Strabon: de quo Plin. lib. 11, c. 16, & l. 23, c. 4: item Columella, & veterinariæ scriptores. ‖Metaph. autem Alexis apud Athen. l. 13, Πικραί γε καὶ μετὰ γυναικείας χολῆς. Ἡ ἢν δ' ἀνδρῶν ὅτι πρὸς κείνου μέλι.

C. Μελιπτώλης, ου, ὁ, Venditor mellis. Aristoph.

C. Μελιπουργὸς, οῦ, ὁ, in meo vet. lexico Meliturgus, Mellarius: quorum vtroq; vtitur Varro. Μελιπουργίον, ου, τὸ, Locus vbi mel fit. AT Μελιπουργία, Mellificatio, Opus mellarii. Item, Mellificium. Aristot. Polit.

C. Μελίβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleum & dulcem sonitum edẽs. vt μελίβρομος αὐλὸς in Epigr.

C. Μελιγηθὴς, SIVE Μελιγαθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Melle gaudens, Melleus. Pind. apud Athen. lib. 2, μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ Τελφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου.

C. Μελίγηρυς, Melleam vocem edens, Suauisonus. Od. μ, de sirenibus, Πείν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στόματος ὄπ' ἀκούσαι, vocum dulcedinẽ, vt Cic. vertit, p. 67 mei lex. Cic. Pind. Olymp. 11, μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni. Et Gaza apud Cic. De senect. μελίγηρον Κέθηρον vocauit quẽ Ennius suadæ medullam: & de quo idem Enn. Additur orator Cornelius suauiloquente Ore Cerhegus.

C. Μελίλλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleas pupillas habẽs, Dulcis aspectu. ἡδυόφθαλμος. Hesychio.

C. Μελίζωρον, ου, τὸ, Melicratum, Aqua mulsa. Nicand. Alex. Εἴ τε μελιζώρου γλυκίος πόσις, id est μελικρατου. Schol. AT Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Meri mellis gustu præditus. Nic. Th. Ῥίζα δ' ὑπ' αἰγιόσα, μελίζωρος δὲ πίσαθαι, gustu mellito.

C. Μελιηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Mellis dulcedine prædit', Dulcis instar mellis. Homer. Od. 1, λωτὸν μελιηδέα καρπόν. Idẽ apud Athen. l. 11, Καὶ Ὀδυσεὺς ὅπασεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν. Hippocrates verò μελιηδέα οἶνον vocauit non tantùm vinũ quod suaue est, sed etiam quod cum melle mistum est, quod & ipse μελίχρεω nominat, vt Gal. in Lex. annotauit. Anacreon apud eundem Athen. l. 15, πρὸς πίνει μελιηδέα. Et metaph. Odyss. λ, Νέστορ δίζυε μελιηδέα φάρμακ' Ὀδυσεῦ. Doricè pro μελιηδὴς DICITVR Μελιαδὴς. Alcæus apud Athen. l. 2, ἄλλοτε μὲν μελιαδὲς, ἄλλοτε δ' ἐξυτέρου.

C. Μελιθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Melle nutritus. Epigr.

C. Μελίθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleum sonum edens. Idem cum μελίγηρυς. vt μελίθρους κύκνος in Epigr. à dulci sono & quasi mellito cantu.

C. Μελίκηρα, ας, ἡ, Fauago purpurarum, vt Gaza apud Aristot. interpr. Lentor cuiusdam ceræ quem purpuræ vermo tempore congregatæ mutuo attritu saliuant. Vide Κηρεάζω. Apud Athen. lib. 3, scribitur μελίκηρα, paroxytonos. Hesychius autem videtur μελίκηρα facere neutrum plurale. AT Μελικηρία dicitur sanies: quæ crassior & glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis, ex malis viceribus fertur, vbi nerui circa articulos læsi sunt. vt docet Cels. l. 5, c. 26. De qua tamen scriptura dubitatur. NAM Μελικηρὶς apud Græcos medicos id malum appellatur: videlicet apostema hu-

morem melli similem membrana conclusum habens: melli inquam Hymettio similem(vt Gal. scribit)quiq; ea membrana secta nō aliter quàm mel è fauis diffluit. Sed dicitur eodem etiam nomine aliud vlceris genus quod propriè κηρίον appellatum est, vt habetur apud Aet.l.6,c.68:similiter & apud Cels.l.5,c.28.Neque.n.dubiū esse potest quin duæ illæ meliceridis species quas Celsus describit, sint species τῶν κηρίων, nō autē μελικηρίδος prius descriptæ:quæ apostema est,quæque dissecta cauitatem vnam habet,& intus vno loco atque spatio humorē suū continet,eumque non multis foraminibus,vt κηρίον,sed vno ore effundit,posteaquā ferro aut medicamento aperta fuerit.Est igitur ἡ μελικηρίδος nomen æquiuocum, propriè quidem & frequentius tumorem prius definitū significās,interdū verò vlceris illud genus quod κηρίον peculiari vocabulo appellatur,quódque à propriè dicta meliceride differt nō modò notis prius explicatis,sed etiā φ κηρίον nonnisi pilosis locis, magisque ad cutē,μελικηρὶς verò pro more reliquorū abscessuū,in omni musculo possit excitari. Hæc inter alia Gorr.cui apud Cels.perperā scribi videtur μελικηρία & μελίκηρον. Sed tamen apud Plinium quoque reperitur meliceria.vt l.20,c.21,de oxylapatho, Radice meliceriasque & lepras curant.At l.21, c. 20, Peculiariter & contra meliceridas efficax:de meliloto,de quo Diosc.l.3,c. 48,θεραπεύει καὶ μελικηρίδας.‖Μελικηρὶς, species quædā vitis,& herba,vt tradit Hesych.

Μελίκρατον,ου,τὸ, Aqua melle mista:quā Lat. Aquā mulsam appellāt. cuius miscendæ ratio multiplex est: & modò cruda vtūtur,modò cocta.Sic autē coquitur: primùm multum aquæ melli indimus,(Paul.l. 1, in octo partes aquæ vnam mellis miscet) deinde tātisper coquimus quoad spumare desinat. Spumam autem,quū primùm emergit,tollere oportet.Ab hydromelite sola vetustate differt.est. n. melicratū aqua mulsa subita & recens, hoc est,ex tēpore parata:hydromeli autē,inueterata & recōdita.Hæc inter alia Gorr.Plut.Erot. ὥσπερ ὕδωρ τὸ βωμῷ θεᾶς ἔσπεισεν ὀκ φιάλης μελίκρατον. Cōfer Diosc.l. 5,c.17,& Plin.l.22,c.24,vbi duo eius genera tradit, vnū subitæ ac recentis,alterū inueteratæ:quod postremum Diosc.ὑπόλεπτον μελίκρατον appellat,& ὑδρόμελι à nōnullis vocari scribit. ‖Apud Hom.autem μελίκρατον esse κρᾶμα μέλιτος καὶ γάλακτος,Eust.tradit ex vet.grām.Od. κ,Ἀμφ' αὐτῷ δ' χόλον χεῖε πᾶσιν νεκύεσσι, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέι οἴνῳ, Τὸ τρίτον αὖ ὕδατι. Vbi Ionice dictum μελικρήτῳ,à NOM. Μελίκρητον.

Μελίλωτος,ου,ὁ, SIVE Μελίλωτον,ου,τὸ,Melilotus,seu Melilotum.q.d. Lotus melligenus:vnde & apum causa feritur,teste Plin.Masc.g.vtitur Diosc.l.3,c.48: neutro Galen.De fac.simpl.vtroq; Plin.qui l.21,c.9,Cumilaginem quæ conyza,melissophyllō,quod apiastrū: meliloton, quod sertulā Cāpanā vocamus.Est.n.in Cāpania Italiæ laudatissima,Græcisin Sunio.Coronas ex hac ātiquitus factitatas,indicio est nomen sertulæ. VNDE Μελιλώτινοι στέφανοι,Coronæ ex meliloto. Vide in Κύαμος Αἰγυπτιακός.

Μελίμηλον,ου,τὸ,Genus mali dictū à mellea dulcedine:alio nomine γλυκύμηλον,(vt tradit Diosc.l.1,c.162)malū mustū Varroni.Plin.l.15,c.14,Mustea à celeritate mitescēdi:quæ nūc melimela dicūtur à sapore melleo.Μελίμηλον,(inquit Gorr.)pomū dulce: sic dictū à melleo sapore.Sūt tamē qui nō omne quod dulce est,sed quod natū sit ex malo inserta pyro sylvestri aut cotoneo: ex qua miscella creari dicunt quæ propriè Athenienses μελίμηλα,hoc est dulcia & mellita poma,nominarant.

Μελίπηκτον,ου,τὸ,Placenta ex melle,Opus pistorium melle cōditū.Vel(vt apud Plut.in exerpr.)Libum melle cōfectū,Opus pistorum dulciariorū. quale id de quo Mart. Mille tibi dulces operum manus ista figuras Extruit: huic vni parca laborat apis.Solebant autem hæc μελίπηκτα secundis apponi mēsis,vt docet Athen l.14, λαγῶα καὶ κίχλας κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσφέρετο, postquā dixerat ouum dari solitum ἐν τῇ πρότερα τραπέζῃ. Apud eundē l.4,ex Menandro,Κρεάδι' ὀπτὰ καὶ κίχλας καὶ τραγήματα. Ἔπειθ' ὁ δεῖπνος ὑδρὸ τραγημα πίζεται, Μυρσινάδιον δὲ καὶ στεφανωσάτω, πάλιν Δεῖπνεῖ τὰ μελίπηκτα.

C.Μελίπνοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mel spirans. id est Suauiter spirans. ἡδύπνοος Suidæ.

C.Μελιποιὸς,Mellifico.v.l.

C.Μελίρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellifluus. μελίρρυτος ἀρτὸς apud Nonn.de manna.

Μελίσπονδος,In quo melle libatur diis. vt μελίσπονδα ἱερά. Plut.Symp.4,νηφάλια τοῖς καὶ μελίσπονδα θύουσι, sacra sobria & quæ mellis libamenta habent. Idem in lib.qui περὶ ὀργῆς inscribitur,αμεθύστους καὶ ἀοίνους δεξαγχίνι, ὥσπερ νηφάλια καὶ μελίσπονδα θύοιτο.

C.Μελισταγής,ές,ὁ ἡ ἡ,Mel stillans.In Epigr.μελισταγὲς κρύσμα.Et μελισταγὲς κηρίον in iisdem.

C.Μελίφθογγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mellitos & dulces sonos edens. Hesyod.

C.Μελιφυρτος,ου,ὁ ἡ ἡ,Melle mixtus.Epigr.

C.Μελίφρων,ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat.Od.κ,— μελίφρονα οἶνον ἐκείρα.Il.ω, Οἶνον ἐχευσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι.Suprà μελιηδὲς οἶνον dicit.Il.ε,οὐ τὰν σε μελίφρων ὕπνος ἀνιᾷ. Apud eundē, Τ μὴν ἢ πρὶν περ μελίφρονα πολὺν ἔδηκε,insignes gramm. cum Galeno μελίφρονα πόνον exponunt τὸν πόλυν,tiphā, commodissimum equorum pabulum.

C.Μελίφυλλον,ου,τὸ, Herba quæ etiam μελιλώτφυλλον & πράσον.Hesych.Vide Μελιλωτφυλλον.

C.Μελίχλωρος,ου,ὁ,Mellis instar flauus.Theocr. Idyll.10, —Σύριγγα καλεῦσι τὸ πάντες.Τὸ χαὶ ἀλίκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.vnde Lucr.lib.4,de amatorum miseriis qui amasiarum vitia extenuant, Nec sua respiciunt miseri mala maxima sæpe. Nigra,μελιχροὸς est:immunda & fœtida,ἄκοσμος. Qui locus facit vt schol. legisse putem μελίχλωον,quum exp.ἐσικυῶα χρῶτα μέλιτι. (Vide meā annot.in illum locum in mea editione poetarum Græcorū principium heroici carminis.Et μελίχλωρος gemma apud Plin.lib.vlt.c.11,quam gemini esse coloris tradit:parte flaui,parte mellei.

C.Μελίχρους, SIVE Μελιχρεὼς, ET Μελιχρόος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mellis colorem imitans, Qui melleo colore est. Vide præcedens Μελίχλωρος,& verbum γ πυκνοῖζομαι. Hippocr. autem l.1 De morb.μελίχρεω οἶνον appellat non solùm τὸν ἡδύν,sed etiā τὸ τοῦ μελιτομέλιτος. quē & μελιηδία ibidem:vt docet Gal:n.in lexico.Metaph. autem Soph. dicitur μελίχρους Epigr.l.3. Εἰπεκὰν ἀμαθὴς πινυτόφρονος, ὦ ὁ μελίχρους Ἡσκησε μουσῶν ἄθικτα καὶ χαρίτων.nisi fortè ibi reponendum μελιβρεὼς, aut aliud. ET Μελιχρὰς, ᾶδος,ὁ καὶ ἡ,itidem qui melleo colore est.Plin.l.vlt.c.11, Colos appellauit χρυσόλιθον,aureus, χρυσόπρασον herbaceus: melleus μελιχρῶπα: quānis pl ura eius genera sint.

C.Μελίχρυσος,ου,ὁ,vt μελίχρυσοι λίθοι.de quibus Plin.l.37, c.9,In eodem genere sunt μελίχρυσοι,veluti per aurum sincero melle translucente:quas India mittit,quanquā ad iniuriam fragiles.

Μελιτέεις,εῖτος,ὁ,Melleus,Mellitus. Et metaph.μελιτέεσσα γαλήνη,pro placida & quasi melleam iucunditatem imitante.A fœm.autem gen.ᾶδος,τέεσσα per contract.FIT Μελιτῶσα,vt οἰνοῦσα ab οἶνος: teste Eust. qui ὅθεν μελιτήκτων vsurpari id vocabulum tradit. Sed vbiq; fere scriptum REPERIO Μελιτοῦσα:vt & apud Hes. à quo exp.μάζα μέλιτι δεδεθυμένη:additurq;,vocari & μελιτέεσσα:sed apud Suid.μελιτῶσα,vt apud Eust.& Arist.in Auib. vbi ratio carminis postulat vnicum τ in antepen.Ἢν δ' Ἡρακλεῖς τρεῖς ἢν [δυὴ] λάρω νάστις ἔνεν μελιτούσας. Verùm adiect. accipitur ibi μελιτοῦσας pro μελιτόεσσας seu μέλιτι δεδυμένας. Adiectiuè capi potest apud Theophr.quoq; Hist.pl. l.9.c.9,vbi dicit oportere euulso panace Asclepieo αὐτεμβάλλειν τῇ γῇ παλκαρπίαν μελιτῶσαν: vt ibi παλκαρπία μελιτῶσα,sint fruges omnis generis melle perfusæ. aliter autem si substantiuè,nimirum, Placenta ex melle & omni frugum genere.nā & paulo pòst substantiuè vsurpat,quum addit,ὅταν δ' ἀξίωσι,δημοῦσι μελιτοῦσας αὐτεμβάλλειν μάζαν. cuius superstitionis Plin. quoq; suprà meminit in Παλκαρπία.vbi tamē hoc vocabulū nō interpr.In μελιτῶσα autē absolutè posito subauditi potest vel νάστις vel μάζα vel aliquid aliud. Luc.Lexiph.θρυμμάτιδες καὶ θρῖα καὶ μελιτοῦσται. Theophylact. epistola 44, de dapibus & ferculis nuptialibus,ἔτνος,ἐρέβινθος, ἰσχάδες πολλαί, καὶ γλυκὺς, καὶ μελιτοῦσται καὶ πόπανα. In quibus

locis duplex τ in antepenultima,in penultima vnicum habent exēplaria,sicut & apud Theophr. & Aristoph. in Nub.ἐς τὼ χῖρέ νυν Δός μοι μελιτοῦσταν πρότερον. ὡς δέδεικ' ἐγὼ,Εἶτα καταβαίνων ὥσπερ εἰς Τροφωνίου.sed & ibi metri ratio exigit vt scribatur μελιτοῦσταν,& fiat anapæstus in secunda regione,eidem poetæ non insolens: in superiori autem eiusdem poetæ loco vtrobique vno τ scriptum erat:sed perperam, si quidem pro ὡς Atticè ponūtur ἢ.Item,μελιτοῦσταν ἐδίδοσ' τοῖς νεκροῖς,ὡς εἰς τὸν Κέρβερον καὶ ὀβολὸς,μαζὸς τοῦ πυρθμεῖ καὶ στέφανος,ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις,teste Suida.

Μελιτώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Melleus,Mellitus.idem quod μελιτόεις.vel,Melleum saporem referens,Mel sapore imitans. Luc. in Vit.τὰ γλυκέα σπεῖται καὶ μελιτώδη,καὶ μάλισα τὰς ἰοράδας.Plut.Symp 5,πράσον σίκυον, ὡς ἐφαίη μελιτώδης ὁ χυμὸς,πρώτισε τοῦ δρακοντείου ὀπῶδες ὠφίαστο.

Μελίτεον,ου,τὸ,Potus melleus,seu mellit[a], Potus ex melle:Mellina.(vt Plaut.in Pseud.Murinam,passum,defrutum,mellinam)Plut.sub finem lib.4 Sym.Οἱ βαρβάρων οἱ μὴ πιοῦντες οἶνον,μελίτεον πίνουσι. Ὑποσφάρμα ποιοῦντες τοῦ γλυκοῦ πότου οἰνώδεσι ῥίζας καὶ αὐσηρᾶς.A pud Hesych. autē SCRIBITVR Μελίπον, quod esse dicit πόμα τι Σκυθικόν, μέλιτος ἐφωμένου σὺν ὕδατι καὶ πόα τινί. apud Etymol. autē REPERIO Μελύζον, quod esse dicit πεμάπον γινόμενον ὀκ μόνῳ μέλιτος μετ' ὕδατος,βοτάνης τινὸς ἐμβαλλομένης.Sed non dubito quin apud eum reponendum sit μελίτεον, vt apud Plut.scribitur.at in v.l. magis adhuc depravatè μελίγηον.SED Μελίδεον Suidæ est κηρίον,Fauus. AT Μελίγηα Hesychio ἀκρόδρυα.

Μελιτοῦν,Fauus:vel Mustū decoctum.κηρίον, ἢ τὸ ἐφθὸν γλεῦκος,Hesychio.

Μελιτηρὸς,οῦ,ὁ,Melleus,Mellitus,vel Mellarius, vt μελιτηρὸν ἀγγεῖον,mellarium vas,Plinio.Ita Nicander Coloph. in Γλώσσαις apud Athen.l.11,dicit κελέβιον esse ποιωνικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν:ex Antimacho Coloph.l.5 Thebaidos, Ἀσκὸν ὀνίπλεον κελεβίτιν,ὀθί φέεσκον Οἶνον ὀνὶ μεγάροις κεῖτο μέλιτος πεπλεῶτος.Et alibi, ἀσκὸν τὸν κελέβειον Ἔμπλειον μέλιτος.ἀγγεῖον μελιτηρὸν citat Poll.quoque ex Aristoph. (Sic ἰχθυηροὶ πίνακες dicuntur disci piscibus reponendis aut apponendis apti:& ἐλαιηρὰ ὀπτὴ χυτρὸς,pro gutto oleario, seu lecytho)Gal.autē de puero epileptico loquēs,μελιτηρὰ ἀγγεῖα(inquit)ὀνομάζουσιν Ἕλληνες τὸ ὧν ὀκεῖνος μέλι.secundū quem μελιτηρὸν ἀγγεῖον erit Vas nō iā in quo mel reconditur,sed in quo reconditū aliquando fuit,& mel adhuc resipit:sicut ἰχθυηροὶ πίνακες dici possunt disci qui pisces aliquando eis impositos resipiunt,q.d.Pisculētū odorem habentes. AT Μελιτήρεος χυλὸς affertur ex Th. l.3 Hist.pl.c. 8,pro Succus melligenus,Gaza interpr. qui Pliniū imitatus est.nā quod Theophr.ibi περὶ δρυός dicit, φύει δὲ καὶ ἕτερον σφαιρεῶν κόμιν ἔχον,τὸ ὑφ' ὑγρᾶ ἀχρεῖον, καὶ δὲ τὸν ἐαρινὸν ὥρᾳ ὀπῶδάπτον χυλῷ μελιτηρεῖν, καὶ καὶ τὸν ἀφὶ καὶ καὶ γόδυν, id Plin.l.16,c. 8, sic interpr. Robur fert & aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni succi.

Μελιτήμερον,Suaue,Mellea dulcedine præditum.ἡδύ, γλυκύ,Hesych.

Μελιτίτης, ου,ὁ,Melitites.vt μελιτίτης οἶνος,Vinū melitites, Vinum ex musto & melle,vt tradit Plin. qui l. 14, c. 9, Dulci è genere(inquit)est melitites.Distat à mulso, quod fit è musto cum quinque cōgiis austeri musti,congio mellis & salis cyatho subseruefactū, austerū: ex Diosc. l. 5,c.15,vbi ait,ὁ δὲ μελιτίτης ὥσπερ ἑψητὸς αὐστηροῦ γλεῦκος, μέλιτος χοῦν ἕνα καὶ ἁλὸς κύαθον ἕνα.Eiusdē σκευασίαν tradit Cōstantin.Cæsar Geopon.l.8,vbi ipsum vocat ἀπὸ γλεύκους οἰνόμελι.Aliud autem est οἰνόμελι,siue μελίκρατον(nā synonymōs hæc duo Poll.accipit,quanuis alii diuersa faciāt)nam id οἰνόμελι.i.mulsum,fit ex vino veteri & austero,& bono melle:οἰνόμελι verò quod ex vino & aromatibus paratur,nectar dici idem Constant. autor est. ‖Item μελιτίτης λίθος,Lapis melitites,qui succū remittit dulcem mellitumq; tusus,teste Plin.l.36,c.19. vbi & de eius vsu medico tradit.Diosc.lib.5, c. 151, ὁ δὲ μελιτίτης καὶ πάντα ἔοικε τοῦ γαλακτίτου,διαφέρων ὀν τοῦ γλυκύτερον αἰσθέσθαι τὸν χυλόν.Melitites(inquit Gorr.)est lapis dulci & mellito sapore præditus, sicut & galactites:sed plusquā hic caloris habet,atq; ideo magis & abstergit.Dicitur fieri ex ramentis saxi cal carii in lapidem concretis,vt & galactites.Colore rufo flauóque est,sicut chalcitis vsta, & auripigmentum & sandaracha.

Μελιτόω,ῶ,Melle condio,Melle misceo.Thuc.l.4,p.131,κατὰ κυμβήτας ὑ φυδρεῖ,καλῶ δὲ ὀν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένῳ.nam semen papaueris melle mixtum ad nutritionem aptum est,vt tum schol.tradit,tū Diosc. l. 4, c.65,ὥσπερ μήκωνος ἡμέρου scribēs,ἧς τὸ σπέρμα δρυπτιέται, εἰς πῶν ὀν ὑγιείᾳ χρῆσιν,καὶ σὺν μέλιτι δὲ αὐτὸ σπαράσας αὐτῷ χρῆσθαι.

Μελίτωμα,ατος,τὸ,Opus dulciariū ex melle, Placenta mellita,Opus pistoriū melle conditū.Ex Hom.ἡ χρῆσιν μελίτωμα.Diosc.l.4,c.64,de papauere sylvestri seu erratico, μίγνυται δὲ καὶ μελιτώμασι καὶ ἱπείοις ὥσπερ τὸ αὐτὸ,mellitis placentulis & dulciariis libis,vt Ruell.vertit.Ath.l. 14, inter placentas numerans ἀμόργας,ait, τὰ μελιτώματα Φιλῆ τας Ἀτάκτους ἀμόργας φησὶ καλεῖσθαι.μελιτώματα δ' ὀνομάζει πεμμύδια. Sed notandum est apud Dioscor & Athen. SCRIBI Μελιτώματα,duplici τ in secunda syllaba:quē admodū & μελιτῶσα.quam tamen scripturā vitiosā esse nō dubito:nam à μελιτοῦν non μελιτόω deriuatum est.

Μελιχιὸς,οῦ,ὁ,Melliculus,Melleus,Mellitus,Mellea dulcedine præditus.Syn.ep.146,ὦ μελιχιὲ τῆς φωνῆς ἀπόλλυον ὥσπερ ἀγόμβραι τὸν πτεῦσταν,de sirenibus, quib[us] Hom.tribuit μελίγηρυν ὄπα, mellitam vocis dulcedinem. At Theocriti schol.in Id.5,μελιχιὰ σὺν χρόαν ἔχουσα μέλι τος,κατεινοειδεῖς, mellei coloris.

Μελίας σῖτος, mel frugum vt Gaza interpr.apud Theophr. Hist.pl.l.7,c.vlt.Sed annot.ex Plin.l.22,c.25,Dioclē panicū mel frugū appellasse: at ibi pro loti specie accipi.

ΜΕΛΙΣΣΑ, SIVE Μέλισσα, ης, ἡ,Apis:à μέλι, cuius opifex est,dicta.Il.ε,Ἠύτε ἐθνεαδὸν μελισσάων ἀδινάων Πέρθεν ὀν γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένων. est.n.id animal ἀγελαῖον,vt Aristot.cū alibi testatur,tum Pol.1.Hes.Theog.ὀν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι. X.Hell.2,ὥσπερ πλήθει ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὥσπερ ὑπὸ ἐσμοῦ μελισσῶν ὀνομαῶν.nam solent semper ἑλεῖσθαι ὥσπερ τὸν ἀρχοντα, vt docet Plut.in Lyc.If. ad Dem.ἡ μέλισσαν ὁρᾶσθαι ἐφ' ἅπαντα μὲ τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν,ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν.quod ipsum & Plut.de eis tradit in lib. περὶ τοῦ ἀκούειν & alibi.Idem ex Simonide,μέλισσα ξανθὸν μέλι μηδομένα. Cōfer quæ de eis cōmemorat Aristot.Hist.an.l.9,c.40, & Plin.11,c.16,& sequentibus:itē Ælian. ‖Est & nomen propriū filiæ Proclis apud Ath.13. Mellissa fuit & filia quædā Melissei Cretēsiū regis, quæ vt Amalthæa soror Iouē puerū caprino lacte,ita ipsa melle nutriuit. vnde poetica illa fabula originē sumpsit,aduolasse apes, atq; os pueri melle cōplesse.Melissa verò à patre primā sacerdotē magnæ Matris cōstitutā.vnde adhuc eiusdē Matris antistites μέλισσαι nūcupātur.Hæc ex Lact.De falsa relig. l. 1, c.22. Hes.verò μέλισσαι sunt αἱ τοῦ Δήμητρος μυστίδες:sed rectiū alibi παῖ μητροπόλεως exp.ἱερείας.‖Μέλισσα eidē Hesych.est ὀβολός,qui pars est drachmæ.‖Itē nomē propriū ciuitatis apud Suid.Pro μέλισσα autē per paragogē DICITVR Μελισσαία,vt σελίναια pro σελίνη.Eust.

C.Μελισσοβότανον,ου,τὸ,Herba apiaria.i.μελισσόφυλλον, schol. Theocriti.

C.Μελισσόβοτος,ου,ὁ ἡ ἡ, Ab apibus depastus.Nonn. AT Μελισσοβότος,Pastor apum.v.l.

C.Μελισσοκόμος,ου,ὁ,Qui apes alit seu curat,Apiarius.ὁ τῶν μελισσῶν ὀπῶν μελόμενος.

C.Μελισσοπόμοι Aristoph.in Ranis,sunt οἱ διαφέροντες τὰ τῆς πόλεως,ἢ οἰκοῦντες ὀν τῇ πόλει,si schol.credimus.

C.Μελισσοῦς Παῖ,in Epigr. Apiarius, Apum seruator, aut etiam Apum custos.

C.Μελισσόφυλλον,Melissophyllum,A piastrū, vt Plin.suprà in μελίλωτος interpr.Apum causa feritur,vt idem tradit, qui & libro 21,cap.20, ait,Melyssophyllo siue melittidē si perungantur aluearia,non fugient apes. nullo enim magis gaudent flore.Eadē herba vocatur ET Μελίτεια à Theocrito Idyllio 4,Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ ἀνάδυς μελίτεια. vbi scholiastes exponit μελισσόβοτανον. Eadem ET Μελίτταινα, A C Μελικτάινα à quibusdam appellatur, vt Hesych.tradit. A Nic.autem appellatur EADEM Μέλικταινα in Ther.v.354,Τῶν ἤτοι μελίφυλλον ὀπωπλέεσι βοτῆρες,Οἱ δὲ μελίκταιναι.τὸ δὲ τοῦ φύλλα μέλ ωτα. Οὐ μὴ θελῶ-

μθναι μέλιτος, ῥοιζηδὸν ἵεσθαι. Vbi nominis rationē poeta indicat. Eadē appellatur ET Μελιτίς paulo antè à Plinimirū in ipso μελιαστρυλλον. Apud Nicād. autem schol. scribitur ETIAM Μελιτόφυλλον VNO τ.

C. Μελιτήφεφον, Apiariū, Mellariū. perperā in v. l. μελιβοφεῖον.

C. Μελιτουργός, οῦ, ὁ, Apiarius. Syn. ep. 136. Aliud exēplū cū Plin. interpr. habes in Θύμος. ET Μελιτουργία, ας, ἡ, Apū cura, vel Apū cultura, si ita loqui liceat. Aristot. Pol. 1, de partibus τῆς χρηματιστικῆς loquēs, περὶ γεωργίας καὶ μελιτουργίας, καὶ τῶν ἡμερῶν ζώων τῶν πλωτῶν ἢ πτηνῶν, ἀφ' ὅσων ὄνησις γίνεται βοηθείας. ET Μελιτουργέω, Rē appiariā factito: Mellifico. in v. l. ITEM Μελιστοκομικά, Libri de apib⁹ nutriendis & curandis, seu De re apiaria. Athen. l. 2, πῦρ δὲ θυμον ὀρεινικῶς Νίκανδρος ὁν μελιαστουργικοῖς.

C. Εὐμελιτέω, Apes meæ bene mellificant. Sed pro significatione quam habes in Θύμος, potius scribendum Ευμελιτέω.

Μελιστᾶος, Cognomen Iouis. Hesych.

Μελίσσον, ου, τὸ, Alueare. τὸ σμιλῶος. Hesych.

Μελισσάς, Apiarius, v. l. A T Μελισσήεις, Locus Heliconis, à Melisso rege dictus. vt schol. annotat initio Theriac.

Μελισσών, SIVE Μελισσῶν, ῶνος, ὁ, Apiariū, Mellariū, Locus in quo siti sunt aluei apū. Vtitur Græco vocabulo Varro: quoniam Latina illa parū recepta, vt docet Gell.

Μελιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad apes accedēs, Qui de apū genere est. vt τὰ μελιτώδη τῶν ζώων, pro ipsis apibus. ¶ In v. l. exponitur etiā Melleus, Dulcis: pro quo scribēdū μελιτώδης.

ΜΕΛΛΩ, cum infinit. sæpe verbo substantiuo Sum redditur, infinitiuus autem participio futuri temporis. vt μέλλω πέμπειν, Thuc. Sum missurus. Polyb. τῆς ἐκπλεῖν μελλούσης νεώς. Nicarch. Epigrām. lib. 2, Ζεῦ γὰρ χωλεύειν (φησὶν) ἔμελλε πάλας, Claudicaturus erat, Claudicasset. Et cum futuro, vt Demosthenes Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσῃς ἢ τί συμβουλεύσῃς αὐτῇ πιεῖν; Synes. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα πνεύσειν πολὺ γαληνότερον, futurum autem erat vt à ventis tranquillitatem desideraremus. Item cū aoristo. cuius constructionis extant & apud Hom. exempla. vt Il. ω, Μ ἔλλει μάλα τις καὶ φίλτερος ἄλλοι ὀλέσσαι. Et cum infinitiuo pass. Il. β, Τὰ φρονέοντ' αὐτὰ θυμὸν ἀρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν, ea cogitantem quæ futura non erant. Sed μέλλω cum infinitiuo redditur etiam Debeo, item Paro. vt apud Dem. Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσῃς, ἢ τί συμβουλεύσῃς, ἢ τί πιεῖν; id est (Bud. interpr.) Quid enim ipsam hortari, quid autor ipsi esse debui vt faceret? Thuc. l. 2, καὶ ἅμα τὸν στρατὸν ἔμελλε δηώσειν τὴν γῆν, parabat vastare agrum. (Quidam verò & aliis modis huius verbi vim exprimere conati sunt: vt μέλλεις κτανεῖν apud Eurip. Destinas interficere. Et μέλλω κινδυνεύειν apud Thuc. In animo habeo fortunam experiri. Quinetiam affertur ex eodem μέλλω ῥήγνυσθαι pro Eruptioni proximus sum. vbi infinitiuus ῥήγνυσθαι suspectus est) sed quantum attinet ad interpretationem per verbum, Debeo, annotat Budæus accipi & pro Debeo, habente eam signif. quam in isto Ciceronis loco habet, Certorum hominum quos iam debes suspicari, sermones referebantur ad me. Affertque huius significationis exempla: sicut & pro Existimor, Videor, Habeor, pag. 1101 & 1102. Vbi videbis etiam vsum huius verbi sine infinit. sic tamen vt subaudiatur. De signif. autem quam apud Homerum habet lege Eustathium. Dicitur ET Ἤμελλον pro ἔμελλον (sicut ἠδυωάμην pro ἐδυωάμην) vt ἤμελλε πικέσθαι apud Hesiodum.

(Μελλήσω, fut. tanquam à verbo contracto: sic & aoristus ἐμέλλησα, Thuc. l. 5, τὴν ἄλλο ἢ τοῖς μὴ τὰ παρόντας πολεμίοις μεγαλώνετε, τοῖς δὲ μηδὲ μελλήσαι τοῦ χρήσθαι, ἀκόντας ἐπάγετε; Ibidem μελλήσαντες ἐς τὴν Ἀρχίαν στρατεύειν.

Μέλλων, Futurus. Thuc. l. 1, τὸν μέλλοντα καὶ ὕστερον οὐπω παρόντα πόλεμον. Herodian. τῶν μὲν παρόντος, τῶν δὲ μέλλοντος. Rursum Thuc. τῆς τῶν μέλλοντων ἀλγηδόνος μὴ φεισόμενοι. Apud eundem μετὰ τὴν μέλλουσαν μίξιν, Post mensem proximè futurum, Post mensem proximè sequentē. vt & Cic. μέλλουσαν vertit Consequentem, p. 59 mei Cic. Lex. Et ὁ μέλλων χρόνος, futurū tempus. quod & apud gramm. in vsu est. Et οἱ μέλλοντες subaudito infinit. interdū pro designatis magistratibus. vide apud Bud. nō solùm in Comment. sed etiam in annot. in Pand.) Sed additur sæpe infinit. ἔσεσθαι. vt μελλούσης μάχης ἔσεσθαι. Sic Pla. De rep. lib. 2, ἀγαπητὸν τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. quod nihil aliud est quàm τὸ μακαρίῳ ἔσεσθαι pro ἔσται. Sic in exemplo proximè præcedente μελλούσης ἔσεσθαι pro ἔσται. Dicitur autem & μελλησον pro μέλλων sequente infin. & quidē aor. tēporis, apud X. in Pæd. μελλησον τὴν παθεῖν. Affertur autē à B. hoc exemplū participii μελλήσων pro Futurus, quū tamen in interpr. loco, ita resolui nō possit. atq; adeo ipse μελλήσων τὴν παθεῖν postea vertit Iam puniendus.

¶ Μέλλω, Cunctor, Moror, Differo. Item, Cesso. Thucydides, οὐκοῦν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ δίχα μαχεῖν. Idem alibi, τὸ δὲ μέλλησον μὴ πωρεῖν. Demosth. Philipp. 4, τί ἀναβαλόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; Herodian. 2, ἀνεπείσθη τοῦ πάντες καὶ μηδὲ μέλλησαι τῆς στάσεως. Idem aliquoties μέλλειν & ὀκνεῖν copulat. Sed & τοῦ χρήματος ab eo vsurpatur, libro 2, τὰ δὲ χρήματα μὴ μέλλησιν. id est (Polit. interprete) Neque in dando moram futuram. Interdum cum præpositione πρὸς, vt apud Greg. μὴ μέλλετε πρὸς πολὺ χάειν.

Μέλλεσθαι pass. apud Thuc. pro Differri, seu Tardè procedere, lib. 6, ἐλπίζομεν μέλλεται. Possit autem fortasse reddi; & sic (inuersa structura verborum Græcorum) Futura sperantur.

Μέλλημα, vide in Μέλλησις.

Μελλησμός, vide in Μέλλησις quod proximè sequitur.

Μέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Dilatio. Thucyd. l. 1, ἡσυχάζετε δὲ μόνοι Ἑλλήνων ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει πολὺ ἀλλὰ τῇ μελλήσει καταλύοντες. Idem alibi μέλλησιν & ὀκνον copulat, sicut μέλλειν & ὀκνεῖν ab Herodiano copulari docui paulo antè. Greg. autem ἐπιμόνῃ & μέλλησιν inter se opposuit, scribens, ἑτοιμότης πρὸς τὴν χεῖρον, καὶ μέλλησις πρὸς τὸ βέλτιον. Et Μελλησμός, itidem pro Cunctatio, Tarditas. affert autem ex Poll. Budæus. ITEM Μέλλημα, quod hic ex Æschine affert pro Cunctatio, Prolatatio, Procrastinatio, Mora: οὐδὲ τὰ τῆς Ἑλλάδος ἀναμφίβολα μελλήματα.

Μελλητής, οῦ, ὁ, Cunctator, Procrastinator, Qui cunctatur, Qui procrastinat. Item Cessator. Aristot. Ethic. 4, ἀργὸν τῷ μελλητῇ.

Μελλητικός, Qui natura est cunctabūdus, & q. d. Pronus ad cunctationem, seu procrastinationem. B. ex Poll. affert, sed non addita expositione.

Μελλητιάω, ῶ, Cunctari cupio. Hāc enim esse debere significationem eius puto, si ad terminationis formam respiciatur. Hesych. tamē μελλητᾶν exp. simpliciter μένειν.

C. Ἀμέλητος, Cunctatione carēs, seu procrastinatione, Qui non differtur, seu procrastinatur. Luc. in Nigr. ἡξιου δὲ ἀμέλητον τῷ τοῦ τὸ καλὸν ἔρωμαι. HINC Ἀμελητί, (q. d. Incunctanter) Sine cunctatione, Sine procrastinatione. Sine mora. Exponitur etiam παχέως. At in v. l. non sine magno errore scribitur vnico λ, & exponitur Promptè, Citò: item Negligenter, Contemptim. quum hanc signif. habeat Ἀμελητὶ vnico λ, à μέλει: at verò illam habeat Ἀμελλητὶ duplici λ, à Μίμνω.

C. ΔΙΑμέλλω, idem quod μέλλω. A Naz. iungitur cū πρὸς, sicut μέλλω: quum dicit ἐξαμέλλω πρὸς τὴν καθαρσιν.

ΜΕΛΟΣ, εος, τὸ, Membrum. Apud Hom. sæpe, sed in plurali. vt Il. ρ, πῆδεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐν στήθεσσι Ἀλκῆς καὶ σθένεος. Et Od. λ, — χεῖρ δ' ἴδρις ἐρέει ἐκ μελέων. Itē Od. ο & ω, — μέλε' ἤλασε πειθοῖ λαοῦ. Arist. Pol. 7, πρὸς δὲ τὸ μὴ διαφορεῖσθαι τὰ μέλη δι' ἀπαλότητα. Plutarchus in Coriolano, ἔφη γὰρ τὸν ἄνθρωπον τὰ μέλη πάντα πρὸς τὴν γαστέρα κατάσαι.

C. Μελοκοπία, ας, ἡ, Membrorum amputatio, Membrorum in frusta concisio.

C. Λυσιμελής, Soluens membra. Somni epithetum. Aliis tamen dictum putant quòd soluat μελεδῶνας. Hom. Od. ψ, — ὅπνοι γλυκὺς ὕπνος Ἀτρεμὲς ἐπέρχετο, λύων μελεδήματα θυμοῦ. Vide quæ huc pertinentia dixi in nomine Ὕπνος.

C. Πηρομελής, Qui mutilatis est membris, Mutilus.

C. Τηξιμελής, Membra liquefaciens, Membris tabem induens. in Anthol. epigr. Τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολουμένος.

Μελικδὸν, Membratim, Per membra. Athen. libro 4, κρέα μελικδὸν ὠπημένα. At HOM. Μελιστὶ dicit. Il. ω, Ἢ ἔπ' παρ' ἰήεσσιν ἐμὸς πάις, ἠέ μιν ἤδη Ἥσι κατ' μελεϊστὶ τεμὼν θεοῦ θήκατο Ἀχιλλεύς. Affertur autem in vulg. lex. ET Διαμελεϊστὶ ex Luc. qui dixerit διαμελεϊστὶ τμηθείς. sed

nō dubiū est quin Luc. poeticis verbis vtens, scripserit διὰ μελεϊστὶ, vt iungatur præpos. cum verbo, dicatúrque διὰ τμηθεὶς μελεϊστί. ITEM Μελίζω dicitur pro Membratim cōcido, Trūco. Et COMP. Διαμελίζω, pro eodē. VNDE Διαμελισμός, Cōcisio in mēbra. Galli eandem præp. in verbo huic synonymo vsurpant, quum dicūt Demembrer, q. d. Dismembrare.

¶ Μέλος, εος, τὸ, Carmē. Herodian. l. 4, ὕμνοις τε καὶ παιᾶσι εἰς τὸν πεπελοπηκότα στεναγμῷ μέλεσι καὶ θρηνῳδοῖς ἐρρυθμισμένοις. vbi Poll. vertit, Verendo ac lamentabili carmine emodulatos. Et μέλη, Carmina, Moduli, seu Modi. Fab. l. 1, c. 10, Numeros musice habet duplices, in vocibus, & in corpore. vtriusque enim rei aptus quidā modus desideratur. Vocis rationem Aristoxenus musicus diuidit in ῥυθμὸν καὶ μέλος ἐμμελῆ. quorum alterum modulatione, canore alterum ac sonis constat. Dicitur autē hoc posterius de μέλος. Gell. l. 16, c. penult. Longior mēsura vocis (inquit) ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Quanuis autē Fab. modulationem velit esse ῥυθμὸν, non μέλος, sæpe tamen & huic nomini tribuitur illa interpr. sicut & illa Græca nomina magnam affinitatem inter se habere patet, nō solùm ex eo φ sæpe copulentur cum ab aliis tū à Plut. sed & ex Herodiani loco quem modo protuli, σεμνῷ μέλεσι ἐρρυθμισμένοις, & ex aliis huiusmodi. Cæterùm quāuis μέλη vocētur propriè quæuis carmina (vt apud Aristot. Pol. 8, de Lacedæmoniis, ἐκεῖνοι δὲ μανθάνοντες, ὅμως ἐνίοις τὰ κρίνειν ὀρθῶς, ὡς φασι, τὰ χρηστὰ, καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν. Et apud Plut. in Lyc. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κένοις εἶχεν ἐγκρατικὸν θυμοῦ) sæpe tamen ad carmina lyrica restringitur. vt apud Plut. Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία πολύτεκνα μελῶν. Sic Anacr. ἐν πολυτέρῳ τῷ μελῶν, apud Athen. qui alia passim habet huius significationis exempla. Plato De republ. lib. 2, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου ἁπλοῦς, ἐάν τε τῷ αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ. Inueniri tamen alicubi melices modos à lyricis distinctos, ostendam in Μελικός. Cæterùm vocem hanc à Græcis mutuati Latini dixerunt non solùm Melos, sed & Mele plural. quo vtitur non semel Lucr. Atque vt inuenitur alicubi μέλος priore producta (quod fit vi liquidæ, vt in μελέπαι) sic & apud Persium melos. Sed quidam ineptissimè huius productionis exemplū addidit hoc ex Claudiano, — sermonis mela politi. quum nullo modo rationi sit cōsentaneum, Mela esse hic pro μέλη, (vtpote vertētibus cum aliis, tum Lucretio, illud η in e longum, non in a breue, & dicentibus Mele, non Mela: quod itidem in aliis videre est) & pro mela scribēdum esse mella à mel, vel puer animaduertere possit.

Παρὰ μέλος, metaph. Inconcinnè. Luc. in Eunucho, καὶ ἐφ' ὧν αὖ τις ἡδέως ἂν παρὰ μέλος τὴν φθεγξάμενος. Sic & apud Plat. παρὰ μέλος φθέγξασθαι, item παρὰ μέλος εἰπεῖν. Ab eodem pro Dissentaneè accipi tradit Bud. p. 725. vbi etiā Ineptè & importunè vertit apud Aristot. At in propria signif. vsus est quidā apud Plut. quū de poeta dixit, ἀδικεῖν παρὰ μέλος, sicut de iudice δικάζειν παρὰ τὸν νόμον.

C. Μελοποιός, Qui mele scribit, Lyricus poeta. (de qua interpr. dicetur & in Μελικός) vt ὁ Θηβαῖος μελοποιὸς apud Athen. dicitur Pind. κατ' ἐξοχήν. HINC Μελοποιΐα, Scriptio carminū lyricorū, quæ mele vocātur: aut etiā ipsa mele. vel, Modulatio qualis est in carminibus quæ mele vocātur. Vtitur Aristot. ITEM Μελοποιέω, ῶ, Scribo mele, vel Modulationem adhibeo qualis est in carminibus quæ vocantur mele. In v. l. exponitur Carminibus modulor & pango. Athen. Homerum dixit μεμελοποιηκέναι ἢ ἑαυτῷ πόησιν, pro φθεγγαγγῖν αὐτῇ μελῳδίαν, vt idem loquitur. VNDE Μελοποιητής, in Epigr. idem quod proximè præcedens Μελοποιός.

C. Μελῳδὸς, Cantor, seu modulator carminum quæ mele vocantur. Vel generalius, Modulator. Luc. alcyonem aiunt appellauit θρηνῶν μελῳδὸν, lamentationum modulatricem. q. d. Quæ lamentationes seu melicos modos modulabatur. A Cam. μελῳδὲς exponitur etiam Modorum artifex. VNDE Μελῳδία, Modulatio. item, Harmonia, apud Athen. Et VERB. Μελῳδέω, ῶ, Modulor, Cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Et pass. Athen. μελῳδηθεῖσαι δὲ μόνον τὰ Ὁμήρου, δηλονὸτι καὶ τὰ Ἡσιόδου. VNDE Μελῳδηθεὶς, Qui canitur cum modulatione. Plut. Et COMP. Ἐμμελῳδέω, ῶ, Modulādo pronūcio, Modis musicis mādo. B. ex Greg. De homine, εὐλόμβρος ὢν φανεραὶν ποίησαν ἢ ὀπῆσιν, ἀμφοτέραις ἐμμελῳδοῖν φωναῖς δι' αὐλῶν, ἢ λυρῶν, δημοσθένων τὸν τόχλον. ITEM Προσμελῳδέω, ῶ, Admodulor. quo vtitur Claudianus.

C. Ἐκμελής, Qui est extra modulationem, Modulationi repugnans. A Budæo exponitur Absonus, Inconcinnus, Discrepans. vt apud Aristidem, ἀλλὰ οὐκ ἄμουσον, οὐδ' ἐκμελῆ. Item ἐκμελές, τὸ ᾠδὰ μέλος γενός. (In v. l. ἐκμελὲς ὄνομα, quod carmina reipuunt) Item, Dissolut⁹, Socors, Iners, apud Synes. Vide B. p. 725.

C. Ἐμμελής, ἐος, ὸ & ὁ, Cui inest modulatio, Modulationem habens, Canorus. A Bud. exponitur etiam Harmonicus. Potest & Modulatus reddi. vt à Turn. vertitur in hoc Plutarchi loco, in lib. qui περὶ ψυχῆς. inscribitur, ἁρμονικὸν αὐδήεντα καὶ ῥυθμικὸν, ἢ φωνῇ ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνῇ καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἀξιοῦμεν. Ita enim ille hūc locum interpr. Ab eo qui modos numerósque facit, nec vocē nec motū vt faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem & motum numerosum requirimus. Sæpe autem metaph. pro Concinnus, Scitus. itē Aptus, Conueniens. Philo, τὸ δὲ ὄστρεον, ἐμμελὲς μὲν, οὐμὲν τελείως ἐπαινεῖν, id est Scitum. Et ἐμμελὴς Γυναῖκα apud Athen. itidem Scita, vel Lepida, Quæ prædita erat faceta solertia. Item, Aptus, Dexter, Aptus & Conueniens affert Bud. ex Aristot. Ethic. p. 35 & 36. Sic ex Plutar. in Demetr. 283, πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, aptissimus & accommodatissimus. Idem, ἵν' δὲ πρὸς πᾶν χρεῖαν ἐμμελὴς αὐτῷ καὶ παρέχαρος ὁ λόγος. Et cum infinitiuo, ἐμμελὴς ὁμιλεῖσθαι καὶ θεραπευτικὸς, id est, Comis & aptus omnibus appellandis, Bud. Ab eodem exponitur etiam Modestus, Continens, Temperatus, in hoc Plut. loco, ἐμμελὴς καὶ σωφρονικός. Ego ἐμμελὴς puto sonare Qui est concinnus, seu compositis moribus. quam signif. habes & apud Synes. HINC Ἐμμελῶς, Cum modulatione, Canorè, Harmonicè. Item, Concinnè, Aptè, Eleganter. Necnon pro Modestè. Budæus ex Plutarcho, ἐμμελῶς καὶ αἰεπαγῶς τὰ εἰς αὐτὰ ἀπήμορος ἐλκομένων. Apud Apoll. Rhod. EST Ἐμμελέως, pro ἐμμελῶς, Canorè. ITEM Ἐμμέλεια, Modulatio, seu Apta modulatio. Dicta fuit hoc nomine quædā etiā saltatio à cōcinnitate, seu à cōcinno ac decenti corporis motu. Eiⁿ meminit Poll. necnō Plato. Vide & schol. Aristoph. Et generaliter interdum pro Concinnitas, Elegantia.

C. Εὐμελής, Cui bona modulatio inest, Canorus. vt Ἀμελὴς ἦχος.

C. Ἡδυμελής, Suauem canorem habens, in Epigr.

Μελικός, Qui scribit μέλη, Lyricus. vnde Pindarus vocatur μελικὸς ποιητής, sicut & μελοποιός. Sunt tamen qui inter melicos & lyricos aliquid discriminis alicubi statui putent. Qua de re ita Turneb. Aduers. lib. 1, Quærunt autem quid inter melicos lyricos & dithyrambicos interfit. ego melicos qui cantilenas scribebant, ferè in numero lyricorum reposuerim. Nam Symonidem Suidas nūc μελοποιὸν, nunc lyricum vocat: & Platoni μελοποιοὶ canticorū scriptores & lyrici sunt: & Sapphus, Alcmanis, Anacreontisque, qui lyrici numerantur, μέλη nominantur. Ausonius melicos & lyricos modos nominās, distinguere paulum videtur: & pangi melos potest quod non ad lyram canatur, latiū sque interdum pateat. Nisi fortè idem bis loquutus est. quod non est in poetis rarū. Certè iidem Galeno sūt in fine De vsu part. scribēti, ᾠδὰ τῆς μελικῆς ποιήσεως, οἷς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι. Dicitur & μελικὴ à Plutarcho.

Μελίζω, Cano mele, Modulor. Aphr. Problem. lib. 1, ἡ ψυχὴ μέλεσι ἀκούσασα ᾠδὰ θρῆνον μελίζοντων. VNDE Μέλισμα, ατος, τὸ, Canticum quod modulamur, Carmē, Cantilena. ET Μελισμάτιον, diminutiuè, Paruū canticū, Cantiuncula. Epigr. l. 2, ἢ γλαφυρὸν γοῦν τὴν μελισμάτιον. COMP. Ἀντιμελίζω, Contrà modulor, seu vicissim, Modulando occino. in Anth. Epigr.

Μελύδριον, dimin. Paruum melos, Paruum carmen. Exponitur & Cantiuncula, apud Aristophanē, sicut proximè præc. μελισμάτιον. Bion sua etiam carmina vocat μελύδρια, ita scribēs initio cuiusdā Id. Εἴ μοι κἀγὼ πέλομαι

μελύδ'ειας, καὶ πάδε μοῦσα Κύδος ἐμοὶ θήσουσι πάντες μοι πάρος ὤπασε μοῖρα.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, Conqueror, Expostulo. Interdũ & Accuso. Aristoph. Pluto, τοῖς δὲ λοξίας Μέμφιν δίκαιον μέμφομαι τοῦτο. Xenoph. OEcon. μεμφιεῖταί τινα τοῖς πρὸς φίλους, Accusare aliquem, seu Cõqueri de aliquo apud amicos. Aristophanico autem loco similis est hic Platonis, τὸ αὐτὸς αὑτὸν μέμφεσθαι. vbi etiam in sequenti significatione accipi potest. Nam ponitur etiam pro Incuso, Vitio verto, Reprehendo, Vitupero. Thucyd. τὸ βεβαιοῦν καὶ τὸ μέλλον, ὁ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, μὴ αἰσχύνεσθαι. Georg. Leont. in Helen. encomio, ἴσον δὲ ἀμαθία καὶ ἀμαθία μεμφιεῖταί τε τὰ ἐπαινεῖν, καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητά. vbi obserua μεμφεῖσθαι & ἐπαινεῖν sibi opponi: sicut & apud Greg. οὐκ ἐμέμψατο, καὶ τοσοῦτον ἐπῄνει, non modò nõ incusauit, verumetiam collaudauit. Plato l. 2 De rep. ὁρᾷς ἔν, εἰ τὰ πλεῖστα μέμφεσθαι. Epicur. οὐκ ἄν ποτε εἴη μόνον, ὃ μεμψαίμεθα αὐτῆς, nihil vnquam esset quod in eis possemus reprehendere, vt Cicero interpret. Item cum genit. apud Thucydidem, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit. ‖ Hesychius μέμφεται exp. nõ solùm αἰτᾶται, κατηγορεῖ, sed etiam ἐξουδενεῖ: quemadmodum Eurip. quoque schol. in Phœn. Ἐγὼ δὲ πέχνιν μαντικὴν ἐμεμψάμην accipit pro ἐξεφαύλισα.

Μεμφωλή, ῆς, ἡ, Questus, Querimonia: seu ipse actus conquerendi & incusandi. μέμψις, Hesychio & Suidæ.

C. Ἀμεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος. Epigr. & Nõn.

Ἀμεμφία, ας, ἡ, Nullæ querelæ, Nulla culpa & reprehensio. Æschyl. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 115, meæ edit. Διῳκακῆκε δ' οὐκ ἀμεμφίᾳ φίλοις. id est, μέμφονται οἱ φίλοι τὰ δρᾶλακτῆκε αὐτῷ σιδήρῳ, οὐδέτερον χρεστὸν ὄμμα: seu οὐδεὶς ἐπαινος τοῦ δρᾶλάξαντος αὐτὸς σιδήρου, ἀλλὰ μέμψις, est quod amici conciliatorem culpent & incusent.

C. Πολυμεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Querulus, Qui multas effundit querelas, Qui multas iacit ore querelas, Plenus querelarum. Nonn. πολυμεμφὴς φωνή.

C. Φιλομεμφής, έες, ὁ καὶ ἡ. Qui libenter cõqueritur & expostulat, Qui incusare & reprehendere amat. Plut. Symp. sept. f. οἱ φιλομεμφεῖς καὶ διέκολοι τοῖς ποιοῦσι τοῖς φίλοις παροξύνουσι καὶ αἰσίας δοκοῦντα, ὦ ἀμελεῖσθαι μᾶλλον ἢ ὦ πιμᾶσθαι χαίροντες, ὅπως ἐκαλεῖν ἔχουσι. In v. l. ponitur superl. φιλομεμφότατος quasi à φιλόμεμφος. Exponitur autem ibi φιλομεμφότατος, delator acerrimus.

Μέμψις, εως, ἡ, Questus. hoc est, ipsa querendi & incusandi actio: seu Reprehẽsio. propriè τὸ ἀμαλοῦσθαι κατηγορία. vt Ammon. tradit. Demosth. ὦ αὐτὸς τοῦ θεοῦ ὀνόματος εἰς ἔσεσθαι ἐκεῖνος, μέμψις καὶ κατηγορία. Idẽ Philipp. 4, ἄξιος μέμψεως εἶ καὶ κατηγορίας. Item μέμψιν μεμφεσθαί τινι, & μέμψιν ὀφείλειν τινί, pro μεμφεῖν. quorum prioris exẽpl. ex Aristoph. Pluto habes in Μεμφομαι: posterioris hoc extat apud eundẽ in Ran. πῶς ἄρα μέμψιν γ' ἐπίστοι Ἀνδρὶ ὦ πολὺ πλεῖστα δὴ καὶ κάλλιστα μέλπ πεπιστοῖ; Hesychio μέμψις est κατάγνωσις.

C. Μεμψιβολέω, q. d. Querimoniis & reprehensionibus impero, Conqueror de, Incuso, Reprehendo. vnde μεμψιβολῶν Suidæ μέμφεσθαι.

C. Μεμψίμοιρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, q. d. Qui de sorte sua queritur, Qui sortẽ suã incusat, Querulus. Hes. μεμφόμενος τὸ ἀγαθὸν φιλεγκλήμων φιλάπος. Isocr. Pan. ὅπου μὴ τὸ γῆρας ὅτι δυσφορεῖ, καὶ μικρολογεῖν καὶ μεμψίμοιρον. queribundma senectutẽ dicit Silius. At Μεμψιμοίρα inscribitur fabula quædam Antidoti, apud Athen. l. 14. ET Μεμψιμοιρέω, Cõqueror, seu Crebris querimoniis sortẽ meã incuso. Philo De vita M. l. 1, καὶ πάλιν ἤρξατο μεμψιμοιρεῖν, iterũ suas fortunas queri cœperunt. Item simpliciter Conqueror, seu Quæror, Incuso Luc. τὸν Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσας ὅτι μὴ παρεῖχεν τοῖς θυσίαις ὑπὸ τῶν Οἰνέως. vbi etiam reddi posset Indignante, Succensente. Itẽ cũ dat. itidẽ pro Incuso, Expostulo. vt μέμφομαι. Demosth. pro cor. ἀμεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτοῖς. Diod. Sic. πολλῶν αὐτοῖς μεμψιμοιρούντων, multis cum illo expostulantibus. At in prima significatione ex eodem affertur, μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ τοῦτο, καὶ τὸν ζυμῶν τοῖς ποτῶν, conquestus apud regem. ET Μεμψιμοιρία, ας, ἡ, Conquestio, Querelæ. vel Querula sui sortis incusatio.

Μεμπτός, ός, ὁ, Incusandus, Qui reprehensionem meretur. Thucydides libro 7, p. 237, τοῖς ἔρασταῖς καὶ τοῖς ἡγεμόσιν ὑμῖν μὴ μεμπτοῖς ἠθροίζοντο. Et lib. 2, ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑπαιτίου μεμπτότερος, magis culpandus quàm qui subierit. Idem l. 6, p. 202, τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἷς τοῦ νεῦ ὅροις χωρισθῆναι τοῖς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς. vbi potius significat, Termini de quibus cum eis expostulari nequit. ‖ Μεμπτὴς actiuè quoque capitur pro Conquerens de, Culpans, Reprehendens. Soph. Trach. Ὡς εἰ τι τοῦ μοῦ παιδὸς τῆδε τῇ νόσῳ Λυθεῖν μεμπτὸς εἰμι, κἄρτι μαίνομαι, id est εἰ τι μέμφομαι, siquid eum incusem & de eo conquerar hãc ob rẽ. vbi nota & fœm. gen. vsurpari.

C. Ἄμεμπτος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, De quo cõqueri nemo potest, Irreprehensus, Inculpatus. Xenoph. Symp. δεῖσθαι ἀμεμπτοτέρας. Plut. τὰ μὲν ἄλλα τὸν ἰδεῖν τὰ σώματος ἄμεμπτον, τοῖς μέλεσι δὲ τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἀσύμμετρον. Et ἄμεμπτος φίλος apud Xenoph. Pæd. 5, p. 86. ‖ Ἄμεμπτος actiuè quoque accipitur pro Non querulus, Minimè queribundus. ita ἄμεμπτος φιλία, vt Amicus non queribundus, siue (vt Gell.) Non morosus & iurgiosus. Eleganter autẽ apud Atticos ἄμεμπτος ita capitur, quemadmodum & ἀθεάτος pro eo qui non vidit. v. l. Sic vsurpari videtur & à Xenophonte Pæd. 8, pag. 132, τοῖς δ' ἀπόροις δωρησάμενος πολλὰ, καὶ ἀμέμπτοις πᾶσι μένοις, καὶ δρόμοις τε καὶ σεμνοῖς ἀπεπίμπλαν, multa donans, efficiénsque vt conqueri de se non possent. VNDE Ἀμέμπτως, Ita vt conqueri nemo possit, Inculpatè, Sine reprehensione vlla, Sine crimine. Herodianus libro 7, ἐπὶ τὴν πόλεμον ἀμέμπτως καὶ δίκαιον ἀμεμπτὰς καὶ ἀναμωτὶ, quum annos quatuordecim sine subiectorũ querela atq; adeo sine sanguine imperasset. At ἀμέμπτως ὑγιαίνων, Budæus ex Gal. pro, Qui est salubri constitutione corporis, Qui ea constitutione corporis est in qua nihil reprehẽdi queat. Accipitur etiam actiuè pro Sine querelis, Sine querimoniis, Ita vt nemo conqueratur. Herodianus libro 6, ὑφ' ᾧ βασιλεύοντι πάντες καὶ δὲ καὶ ἔπι ἀμέμπτως βεβιώσαν, sub quo sine vlla querela vixissent.

Μεμφή, ῆς, ἡ, Querela, Querimonia. idem quod μέμψις. Æsch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 120, ὅστις οὐ μαχεῖ ἄπερ τέθνηκεν. id est ἀμέμπτως, Ita vt nemo de eo conqueri possit, Ita vt nemo incuset, Inculpatè. Plato in Epist. πέμπτῃ μεμφῆς καὶ τῷ γέρον ὀλιγωλῶ, mittite epistolam quæ deferat querimoniam. Item μεμφὴ ἐχθὲ, ex Aristoph. μέμφεται, ἐγκαλεῖ. Et ex Eurip. Phœniss. μεμφὰς ἔχῃ, Succẽset, Expostulat.

C. Ἀντιμέμφομαι, Vicissim queror & expostulo.

C. Ἀπομέμφομαι, Accuso, Incuso, Succenseo. Plut. ἀπεμέμφοντο δ' ἑτέρων αὐτὸν ὅτι τοῖς θεοῖς βάστοις τοῦ ὅρκου.

C. ΔΙΑμέμφομαι, Valde cõqueror, Incuso. vt διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, accuso te ingratitudinis. Isocr. ad Nicocl. initio, εἰσὶ τινες οἱ δυσκόλως ἔχοντες τοῖς τὰς λύσεις, καὶ διαμέμφονται τοῖς φιλοσοφοῦσι.

C. ΕΠΙμέμφομαι, Conqueror super aliqua re. Incuso. Il. 6, Ἀτρείδη τί δ' αὖτ' ὀπιμέμφεαι ἠδὲ χαλεῖς; quid tandem conquereris & incusas? Quid te angit & solicitum habet? Odyss. π. Οὔτε κασιγνήτοις ὀπιμέμφομαι. Il. 9, Εἴτ' ἀδίκως ἀχολῆς ὀπιμέμφεται, εἴτ' ἐκατόμβης, cõqueritur se votis & hecatombis non honoratum. vel potius, Succẽset ob vota & hecatombas non factas. Pro Incuso, Reprehendo, Vitupero, accipitur apud Diosc. libro 8, in præfat. οὐκ ἀλόγως οἱ ὁ Ἐρασιστρατος ὀπιμέμφεται τοῖς ἀγνοοῦσι ὀνομάζειν τοῖς τὴν χρείαν ἀναγραφόσι, non iniusta reprehensione incessit.

Ἐπιμεμφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Culpabilis, Reprehensionem meritus.

Ἐπίμεμπτος, ος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. seu Culpandus, Accusabilis, (vt Cic. dicit, Quorum omnium accusabilis est turpitudo) ὀδυνηρός.

Ἐπιμεμψις, εως, ἡ, Conquestio, Reprehensio.

C. ΚΑΤΑμέμφομαι, Conqueror. Incuso, Accuso. Thuc. lib. 8, p. 297, ὁ πολλὰ ζητῶν τὸν σφᾶς αὐτοὺς καταμέμφεσθαι. sicut Xen. Pæd. 4, εἰκαιομέμφετο ἑαυτόν. Rursum Thuc. lib. 7, p. 260, μηδὲ καταμέμφεσθαι ὑμᾶς ἄχαρι αὐτοὺς μήτε τοῖς ξυμφοραῖς, μήτε τοῖς τοῦ πόλεμον ἰδίαν τῶν κακοπαθείαις, incusare, vel etiam succensere. sicut lib. 2 Epigr. Ἀλλ' ἐπὶ δυσφόρῳ

ἰδίῃ καταμέμφεται χρεῖ, ὡς ὑπὸ κριτῆρος μηδὲν ἀφυσαμένῳ, propriæ succensebat manu.

Καταμεμψις, εως, ἡ, Querimonia, Criminatio, Reprehensio seu Incusatio. Thuc. l. 2, p. 6, οὔτε τοῦ πολέμου ἐπελθόντος ἀναγκάσαντος ἐξ ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τοῦ ὑπαινίου καταμεμψιν. Ex eodem, καταμεμψις αφῶν αὐτῶν ἰδίων, sibi ipsis succensebant.

ΜΕΝΩ, Maneo, Permaneo, Constanter maneo. Plato Tim. ἔμενεν ὂν τοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ τὸν ἦθος, constanter in suo manebat statu, vt Cic. interpr. Cui loco similis est hic eiusdem in Epist. 10, μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ ἐμένες. Rursus idẽ in Tim. ἐν τοῦτο τρεφόμενα ἀεὶ μένει. quæ idem Cic. sic interpr. Suis sedibus hærẽt & perpetuò manent. Affertur & ex Aristot. Pol. 2, μένειν ἐν τοῖς τόποις δέμασι, pro In eorum opinionibus persistere. Cic. dicit, Manere in antiquorum philosophorum sententia. Herodian. l. 2, ὁρῶντες ὅτι τῆς πρὸς ἐκείνον εὐνοίας. vt apud Liu. Socii in fide manserunt. Et Cic. Manere perpetuò in amicitia. Item μένειν ὅτί τινι vel ὅτι τινος dicitur Manere in aliqua re, id est Acquiescere alicui rei. Isocr. De pace, οὐδ' οἱ κεκτημένοι τοῖς μεγίστοις πλούτοις, μένειν ὅτι τοῦτοις ἐθέλουσι. Demosth. Philipp. 1, οὐχ οἷός τε ὢν ἔχων ἃ κατέστησαν, μένειν ὅτι τούτων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τοῖς ἐθέλοντα, his contentus esse. At μένειν μέχρι dicitur vt Manere intra constitutos limites, pro Non egredi. Herodian. lib. 7, μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορά, ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Res quoque aliquæ dicuntur μένειν quæ immotæ & fixæ manent. Plato Crat. de iis qui τῶν πρὸς τὰ πράγματα ὁρῶσαν, ὁρῶσαν appellabant: ἀεδόν τι αὖ οὕτοι καθ' Ἡράκλειτον αὖ ἠρεῖτο τὰ ὄντα ἑστάναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν. Herodian. lib. 7, οὐδὲ στρατόπεδα ἔχοισι σωεστῶτα καὶ μένοντα, statiua castra, vt Polit. vertit. Synes. De insomn. οἱ μὲν ἄστρα εἰδότες ἄλλος τὰ μένοντα, καὶ δόξος τὰ πυρσὰ τὰ δρόμοντα, alius fixa, sic Immota manet arbor apud Virg. Voluntas quoque & consilium ac propositum, & alia, μένειν dicuntur, quæ manent nec mutantur. Aristot. Eth. 9, cap. 6, τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ ὄψεις. vt apud Cic. Si voluntas eadem maneret. Item, Elicere cupio sententiam tuam: si manet, vt firmior sim: si mutata est, vt tibi assentiar. Plato Crat. ἀλλ' οὐδὲ γνῶσι εἰ, εἰκός, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. Et amici μένουσι qui ὅτι τῆς εὐνοίας μένουσι, vt Herodian. loquitur, Qui manent perpetuò in amicitia, vt Cicero. In epistola Philippi apud Demosthenem, τοῦ βεβαίως μοι φίλων ἀεὶ μενόντων. ‖ Μένω, Expecto. quo signif. & Latinum verbum Maneo capitur. Plaut. Haud mansisti vt ego darem illam: tute sumpsisti tibi. Idem, Hic me mane. Iliad. 7, Δωσέμεν σ' ἐς ἠέλιον μένεω καὶ τλήσομαι ἔμπης, expectabo. Od. α, Ἡ δ' ἐπέρους, οἵ τινες με μάλ' ἀφαλόωσι μένοντες. Od. 6, — μένον σ' ὅτι ἔσσεαι ἐλθεῖν. Thuc. lib. 4, pag. 161, δύο μὲν ἡμῖν ἡμέρας ἐπέρχοι, τοῖς Ἑλλησι μένοντες. In Epigr. Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μένοις δέ τε καὶ σὺ πὶν ἄλλον. Greg. πᾶς δὲ ἐγγυᾶται ὅτι μένει τὸν θεραπείαν τὸ τέλος, finis expectat sanitatem. id est, tandem sanabimur. ‖ In bello quoque μένειν τινὰ dicitur qui in statione & loco suo manens eum expectat, sustinet & excipit irruentem. qua signif. frequentissimum est apud Homerum. (itidémq; apud prosæ scriptores) Il. γ. Οὐκ ἀν δὴ μείνῃς δρήριστον Μενέλαον. Il. ο, Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο. Il. ν, Ὡς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτος, οὐδ' ὑπεχώρει, Αἰνείαν ὅτοντα ἐοῦ ἐπόν. vbi οὐδ' ὑπεχώρει est per parenth. Il. λ, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινὸν περ ἐόντα. Od. ν, Τόφρα σ' ἀλεξόμενοι μένομεν πόνον ἠνεμόεντα. Il. λ, Ἀλλ' ἄγε δὴ τόνδε μένω καὶ ἀμύνεσθαι μένοντες. In eo loquẽdi genere cũ aliis prosæ scriptoribus vsitatũ est, tũ Xen. vt Pæd. 8, αὐτοὶ δὲ καθ' ἑαυτοὺς οὐδ' ἐν οἱ πάντες σφενδονῆται μένεναν πάνυ ὀλίγοις ὁμόσε ἰόντας συὶ ὅπλοις αἰχμάζεις. Et Pæd. 3, ἀνὴρ ἐδυόωντο μένειν, δεμὰ γραφέντες ἔφιγον. Herodian. lib. 2, ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὶ καὶ ἀόπλοι πρὸς ὁπλισμένοις, οὐκ ἔμενον, minimè ausi resistere, Polit. interpr. Quibus addi potest quod Aristot. Rhet. 2, scribit, ὁτὲ μὲν γὰρ μένειν αὐτὸν τὸ μάχεσθαι ἡρεῖτο· ὁτὲ δὲ τὸ μὴ μάχεσθαι αὐτὸν τὸ μὴ μένειν. Item, μένουσι τὸ μῶνα ex Hesiodo Tempestatem ferentes & sustinẽtes. Sicut verò malum aliquod apud Lat. dicitur aliquem manere, ita & μένειν apud Græcos. vt in Epistol. Phalar. μένει σε δίκη. quemadmodũ apud Tibul. Te pœna manet.

A Μένω vsitatum est apud poetas medium PRAET. Μέμονα pro Cupio, Animus mihi est, Volo. nam præsentis signif. habet, vt μέμαα, μέκραγα, & alia: quod & Hesych. testatur, qui μέμονε exp. πρὸς θυμοῦται, ὁρμᾷ, θέλει: (item in priori signif. καρτερεῖ) vel etiam πρὸς ἐθελεμνήσθη, vt addit. Od. ο, Καὶ γὰρ πολὺν ὄρνιν αἴνη, μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν χαμάδις ἐλθεῖν. Il. ν, πῆν τ' αὖ μέμονας καταθυσάμενοι; Il. ω, Ποσσὶν μὰρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἕκτορα; Il. η, Ἀλλ' ἄγε πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν; Od. υ, Ὑλάεις, μέμονέν τε μάχεσθαι. Et animus alicui μέμονε, apud eũdẽ Il. π, Δίχθα δέμοι κεκάδοιν μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι, Ἢ μὲν ζωὸν ἐόντα μαχῆς ἀπὸ δακρυόεσσης Θείω αἰαρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, Ἢ, & quæ sequuntur. vbi etiam reddi posset δίχα διχα μερμηρίζω, ex eodem Homero. quod simili modo cum duobus ἢ construitur. At Il. φ, de Achille, ἵνα παύσῃσθαι μαίνοιον ἀνδρα, Ὃς δὴ νῦν κεχάτοιε, μέμονεν δ' οὐκ ἴσα θεοῖσι. vbi schol. exp. πρὸς θυμοῦται. Posset etiam reddi, Qui animo agitat, seu in animo habet facere, aut Cui animus est facere.

C. Μενετὸς, ός, ὁ, Qui manere potest, aut solet. Thuc. lib. 1, pag. 46, τὰ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μένουσι. id est, οὐ μένουσι, ἀλλ' εἰσὶν ὀξεῖς, vt schol. exp. Morã non patiuntur, vt B. interpr. At μένετοὶ θεοὶ dicuntur οἱ οὐκ ἀπαλοὶ, ἢ μόνιμοι, καὶ βέβαιοι, οὐκ ἀνεξίκακοι καὶ οὐκ ἀθέως πιμφρούμενοι, vt Aristoph. schol. exp. in Aubus. quæ verba habentur & apud Suidam.

Μονή, ῆς, ἡ, Mansio. Apud Plut. oppon. μονὴν τοῦ εἶω, & ἔξαγωγὴν, vt apud Cic. Mansio in vita & excessus è vita. Polyb. lib. 4, μονὴ καὶ στάσις. A Thuc. μονὴ in malam partem accipitur pro Desidia & Mora. quo etiam modo ἕδρα & καθέδρα, lib. 1, pag. 41, ἀπὸ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ μονῇ ποιούμενος, moram trahens. vbi schol. μονῇ exp. ὀργίαν.

Μόνιμος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Constãter manens, Stabilis. vt μόνιμα ζῷα apud Aristot. lib. 4. Hist. anim. Quæ cõstanter in eodẽ loco permanent, Quæ stabili sede degunt, Quæ sedes suas non mutant. Et Μόνιμοι milites, qui in stationibus suis permanent. Xen. Pæd. 8, ὅπως οἱ μονιμώτατοι πρόσθεν ὄντες παρέχοιεν αὐτοῖς τὴν καθίστασιν. Et ἕαρος μόνιμον, metaph. Constans grauitas. Plut. Pericle, ἡ γὰρ ὀνεῖρεια καὶ τὸ χρῆσις οὐκ ἐπίθησι βαρὺς ἔργῳ μόνιμον. Item μόνιμοι πολιτεῖαι, resp. in quibus nullæ fiunt mutationes, sed in eodem statu perpetuò manent. Aristot. Polit. 5, cap. 7, καὶ δῆλον ὅτι εἰσὶν αἱ μὴ ἥκιστα, αἱ ἢ μᾶλλον μόνιμοι αὐτῶν. Et lib. 4, c. 12, ὅσῳ δ' αὖ ἄμεινον ἡ πολιτεία μὴ χθὴς, πρὸς τῷ μονιμωτέρα. Item μόνιμοι λόγοι καὶ ἄμετα πῶς πω, rationes immobiles neque refutabiles, cognatæ scilicet earum rerum quarum sunt interpretes. Bud. pag. 183. Cic. apud Platonem, μόνιμον καὶ βέβαιον, interpret. Res stabilis & immutabilis.

C. ΑΝΑμένω, Expecto. Xen. Hell. 7, οὐ γὰρ οἱ αὐτὸν ἐμείναν, ἀλλ' ὁπότε πρὸς τὴν ἐδυνάσθη, ἐπιμωρήσατο. (Sic apud Aphthon. δικαστὴν οὐκ ἀνέμενε λῆψιν, iudicum calculum non expectauit, seu Iudicibus calculum præripuit: de lege cõtra mœchos) Idem Pæd. 1, μηδέποτε αἰαμένειν τὸ πρίζεσθαι τὰ ὀδοντήσεια ἐς' αὖ ἡ χρεία σε αἰαλκάζῃ. Demosth. in Timoth. αἰαμένειν ὁπότε πρὸς τὸ τύπου κομιεῖται ἔμελλεν ἀπρίσατος. Herodian. l. 5, οὐκ ἀναμένοντοι τοῦ σὺν αὐτοῖς στρατωτῶν πολιορκήσειν, quũ oppugnationẽ nõ expectarẽt. Ex Eurip. autem affertur, αἰαμένειν φασγάνῳ πμᾶς, pro πρὸς καρτέρησον, patienter toleres & perferas. Ἀναμένω, Permaneo, Constans maneo. Isocr. ἀναμένω ἐν τῇ ἥθεσι. Simile loquendi genus cum Cicer. interpr. habes in Μένω.

Ἀναμένω, Maneo: eo modo quo Periculum aut malum aliquod dicitur manere aliquem, sicut & μένειν. Philo De vita M. lib. 1, μάχαι δὲ καὶ πόνοι καὶ τολαιπωρίαι καὶ οἱ ἀνω πάντα κίνδυνοι ἕπρος ἀναμένουσι, alios manebunt.

Ἀναμονὴ, ῆς, ἡ, Patiens toleratio. Hesychio μακροθυμία.

c. 2. Ἀνταναμένω, Vicissim expecto.

c. 2. Ἐπαναμένω, Expecto, Maneo. Aristoph. ἐπαναμένειόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, expecta me paulisper.

C. ΑΝΤΙμένω, Contrà perduro, Permaneo resistendo. Affertur ex Theoph. De caus. pl. lib. 4, cap. 7, pro Perduro. Sed ibi pro ἀντιμένοντα sunt qui reponendum putent αὐτοῦ αἰνοῦντα.

C. ΑΠΟμένω, Remaneo, Permaneo. vel simplic. Maneo.

c. 2. Ἐπαναμένω, Permaneo in Naz. ὀναπμένης πῖς ὀρο μένος,

Subsiste & permane in iis quæ oculis cernuntur.

C. ΔΙΑμένω, Permaneo, Cõstanter maneo, Perduro. Xen. Pæd. 8, οὕτω δὴ τὰ πότε καταδεῖται ἐπὶ καὶ νῦν διαμένει τοῦ τοῦ ἀεὶ βασιλεῖ. Eodem lib. aliquanto post, νῦν γε μὴν τὸ μὲν μονοστῆν ἐπὶ διαμένει. Eo dẽ lib. διαμένει δὲ ἐπὶ καὶ νῦν τῆς βασιλείας ἡ τοιαυτεία. Plut. Publ. διέμενεν εἰς ἡμᾶς, ad nostrã vsque memoriam perdurauit & constanter mansit. Et aliquis dicitur διαμένειν in aliqua re, itidẽ pro Permanere seu Constanter manere. Xen. φημὶ αὐτὴν δὴ τῇ δουλοπρεπεῖ διαπεκεῖν ὑ διαμένειν, in seruili vitæ genere nõ permansurum esse. Isocr. Paneg. ἐν τῆς ἥδεσι τῆς αὐτῆς διαμένοισι. in quo loquendi genere idem vtitur verbo αἱαμένειν.

Διαμονή, ῆς, ἡ, Permansio, Perseuerantia.

C. ΕΜμένω, Permaneo in. Thuc. lib. 8, p. 270, ἐμμένειν τῇ ἀποστάσει. Isocr. Euag. ἐνέμειναν τῆς ὁμολογημένοις: sicut in epistola Philippi apud Demosth. ἐν ἐμμείνω μὲν τῆς ὅρκοις καὶ τῆς ὁμολογίαις. Plato Polit. 1, ἃ αὖ εἴπῃς, ἐμμένε πύστις. Thuc. ἐμμένειν τῷ σωθῆναι, stare pactis, seu manere, vt Virg. Æn. 2, Tu modò promissis maneas, seruataq; serues Troia fidem. Additur interdum & præpos. ἐν. vt apud Plat. De leg. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Sic Lucr. In statione manere: & Cic. In statu manere. Isocrat. Paneg. ἐν μόνοις δὲ αὐ πύστις ἐμμένειν αὐτοῖς ἐλευθέρως τεθραμμένοις.

Item, τῆς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν apud Luc. Pro Humanis adhuc affectibus moueri. Item, ἐμμένειν τῆς κεφαλῆσι, Acquiescere rebus iudicatis & re iudicata, vt Cic. loquutus est. quod dicitur etiã στέρξαν τῆς ἀνεισφοίς ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, τοῖς γνωσθεῖσιν ἔφησυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, τοῖς δεδεγμένοις ἐναπαπαύεσθαι. B.

Ἐμμένης, έος, ὁ καὶ ἡ, Permanens seu Constanter permanẽs, Constans, Stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, Constantia, Stabilitas.

Ἐμμενὲς aduerbialiter quoque capitur pro Constanter, Firmiter, Perseueranter, Permanendo in incepto. Od. 1, Τέρψ ἐμμενὲς αἰεί. Il. 5, δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κόπον ἐμμενὲς αἰεί. Od. 4, ἐνθάδε μὲν καὶ πένθος ἐμμενὲς αἰεί. VNDE Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς aduerbialiter sumptũ. Hesiod. Theogon. Ἐμμενέως ἐμάχοντο δέκα κεφαλὰς ὑσμίνας. id est, ὅπῃ σοὶ, σωσεχῶς, ἀδιαλείπτως.

Ἐμμενετικός, ού, ὁ, Qui permanere & perseuerare potest aut solet, Constanter permanens in. Aristot. Eth. 7, c. 1, καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς καὶ ἐμμενετικὸς τοῦ λογισμοῦ, καὶ ἀκρατὴς καὶ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. vbi nota sibi opponi ἐμμενετικὸν & ἐκστατικόν.

Ἔμμονος, ου, ὁ, Constanter permanens, Stabilis. Perseuerãs, Qui tolerãter & firmiter in aliquo incepto permanet. vnde Hesych. ἔμμονος ἐστὶ ἡ ὅπῃ ὤφεσα ἀεὶ καὶ ἀδιαλείπτως. ΑΤ Ἐμμόνιαι eidem sunt σωθῆναι. fortassis quibus vtraque pars ἐμμένει. nam dicitur ἐμμένειν τῆς σωθῆναι καὶ τοῖς ὅρκοις pro Permanere in pactis & fœdere iurato.

C. ΕΠιμένω, Permaneo & persisto in, Perseuero constanter in. Idem cum præcedenti ἐμμένω. Plut. τὸ ἀγαθὸς ὅπῃ μένοντες, in precibus perseuerantes. Phalar. Epist. ὅπῃ μένω τῇ θεσπιδίᾳ, persto in peruicacia. Item Maneo, id est Expecto aliquam ob rem. Basil. Gregorio, ἀλλ' ὁ πολλάκις ἀπατηθεῖσα, ὀκνηρῶς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δὲ ἐπὶ καὶ ὑπὸ ἀφροσύνης θεραπεύομαι, ὅπῃ μένειν οὐκ ἐθελησήσειν, partim quod sæpe expectãdo deceptũ pigebat scribere, partim quod negotiis distrahere, expectare literas non potui. B. Frequenter cũ accus. in hac signif. construitur. sicut & ipsũ μένω. Philo De mũdo, τὸ μεταὶ ἕκαστον τὸ κόσμου φθορὰν ὅπῃ μένει, Mũdi quæq; pars interitũ expectat, Vnãquanque mũdi partẽ suũ manet exitiũ. Plato l. 2 De rep. οὐκοῦν ἡ ποιοῦσιν, οὐδὲν ἔπι χρὴ λέγειν ἐπιξενθεῖν τοῦ λόγου εἰς ἑκάτερον εἶδος ὅπῃ μένει, qualis vtriusque vita futura sit. B.

Ἐπιμονή, ῆς, ἡ, Permansio, Perduratrix firmitas, (quorum priori Cic. posteriori Plin. vtitur) Perseuerãtia. Plato in Cratylo, etymologiam afferens Græci nominis Ἀχαμέμνων ait, ὅτι ἐν ἀχαστὸς καὶ τοῦ ὀπιστοῦ ἐστὶ ὁ αὐτὴν ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα. A Tiuc. in malã partẽ accipitur pro mora, qua quis nimirum in aliquo loco desidens permanet, nec quicquã promouet. (à schol. exponitur ὀρνία, quẽadmodum & μονὴ supra) l. 2, ἢ τε ἐν τοῦ ἐν μὲν ὅπῃ ἡ ὀρνιθοῦ, κατὰ τοῦ ἄλλου πορείαν ἡ ὀρνιθοῦ τῆς, διέβαλεν αὐτὴν μάλιστα. Cui similem locum attuli ex eodem in ἔθος & αὐτὸ ἔθος, si bene memini.

A Ἐπίμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Constanter permanens, Perdurans: ὀπίμονος στρατηγὸς apud Polyb. Cui post annum successor non mittitur, Qui in administratione rei militaris permanet. VNDE Ἐπμόνως, Constanter permanẽs, Constanter, Perseueranter.

c. 2. Ἀνέξεπμονον Suidæ τὸ μὴ ἀνέχεσθαι. qui loc' est suspect.

C. ΚΑΤΑμένω, Remaneo, Præstolor, Persisto, Subsideo, Resisto. v. lex.

C. ΠΑΡΑμένω, Maneo. apud Xen. παραμένω σοι. Plato in Apolog. δεῦρό μοι παραμείνατε πρὸς τοῦτον χρόνον, apud me tãdiu manete. Xen. Pæd. 4, p. 58, ἐπὶ δ' οἱ ἐστὶ τῆς ἡμῖν ἄπτεσθαι, φεύγοντὰ δὲ παρέχοντες ὅπου εἰσὶ, καὶ ἐλθωσιν, εἰ παραμένουσιν. Res etiam aliquæ dicuntur παραμένειν ei apud quem constãter permanent, & cuius veluti latus nũquam destituũt, sed semper comitantur & adsunt. Isocr. ad Demon. τὰ μὲν γὰρ παρέλειπε, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. vbi nota opponi sibi mutuò παραλείπειν & παραμένειν. Idem in Helen. encom. ἡ πίστις τοῦ τοῦ μὲν ἄλλας δυνάμεις παρέλθοῦσα μεταπίπτουσα, τὸν δὲ λόγον αἱ τῆς αὐτῆς παραμένουσιν. vbi itidem observa μεταπίπτειν & παραμένειν sibi antithetã, sicut μένειν & μεταπίπτειν apud Platonem in Cratylo, vt suprà indicatum est. Xen. Pæd. 1, pag. 18, οὔπω γάρ μοι δοκεῖ ἡ τοιαύτη ἰσχὺς μᾶλλον παραμένειν, καὶ ἰσχὺς τοσαύτη, sanitas in corpore permanere, & robur accedere posse. Galen. ad Glauc. 2, παραμένει χρόνον πλείστον. Herodian. l. 6, τοῖς ἐξ ἐκείνου τῶν ἤθεσι ὅπῃ πλεῖστον παρέμενε ἡ ἀρχή, apud eos permansit. Plut. Sol. παρέμενε τὰ δίκαια τοῖς ψυχαῖς, in animis permanserunt. Idem in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἦθος, mos ille in nuptiis permanet, seu remanet, & ad huc durat. Item παραμένειν τοῖς τι, pro Incũbere perseueranter alicui rei, Vrgere & persequi rem aliquam. qua signif. dicitur & προσκαθεζεσθαι & προσεδρεύειν. Thuc. lib. 3, ἀπολιπόντων μὲν ὑμῶν ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, παραμεναντων δὲ ἐκείνων τοῖς τὰ ὑπολοιπὰ τῶν ἔργων, quũ permãsissent & perseuerassent. Vbi rursus nota sibi opponi ἀπολείπειν & παραμένειν. At ex Plut. Lycurgo affertur, παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, pro Assistens Lycurgo.

Παραμονή, ῆς, ἡ, Constãter apud aliquẽ manens. Xen. οἰκέτων δύνασαι καὶ παραμένει, rõ fugitiuum. B. Item, Qui constanter & fortiter in re suscepta permanet, nec facile ab ea dimouetur. At in malam partem παραμένον πένθος, luctus constanter in pectore alicuius permanens.

Παραμονήσης, ές, Constans permansio apud aliquem.

Παραμονήσας, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui constanter manere apud aliquem solet nec ab eius quasi latere discedere. B. interpr. Constans, Stabilis, in hoc loco Xen. πῶς οὖν αἱ ἀγάπαι ἐκεῖνοι δύνασαι καὶ παραμένουσι, ἀς ἐγὼ χρῆσθαι; sic paulo antè idẽ παραμένον εἰκέτου dicit. Et τὸ δὲ μὴ μόνον ex Alex. Aphr. Permanentior, Stabilior, Qui diutius perdurat.

Παρμένω poeticè pro παραμένω, Permaneo apud Il. ἐνθάδε τοι δύναμαι χαμαὶ ἥμενος ἠὲ καὶ ἄλλῃ Ἐνθάδε Παρμένεω. In. v. l. exponitur etiam Adsum.

C. ΠΕΡΙμένω, Expecto. Synes. ep. 10, ἐπὶ φιλοσοφίας αὐτὸς εἰς τὴν πόλιν παρεκαλεῖ μὲν, ἀδαμοῦ δὲ φανεῖσαν, τὸν ἐλθοῦσαν ἀπεχαρέμενον. vbi proprie dicitur de iis qui alicubi manentes & oculos huc illuc voluentes, expectãt alicuius aduentum: nec præpositio otiosa est. Et cum dat. ex Plutarch. in Galba, ἥκειν ἔφη καὶ παρεμένειν ἀστραπῆσαι τοῖς ἀρχιτέκτοσι, venisse dicit architectos & eum domi expectare.

Interdum accipitur in malam partem pro Otiosè expecto. Isocr. Archidamo, μὴ παρεμείνωμεν ἡμῖν ἐς ἄλλον τινὰ τῶν παρούσας ἀτυχίας ἰατρεύειν. Demosth. Philipp. 3, εἰ μὲν γὰρ ἐν τοῦ τοῦ ἐλθεῖν ἐστὶ ἡμῖν ὁμολογήσαι πολεμεῖν. Plato Polit. 2, εἰ δὴ μὴ γε, καὶ παρεμένοιεν ἄλλοι σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσουσι αὐτὸ δρᾶσαι τοῦτο. Aliquãdo παρεμένειν non Expectare simpliciter, sed Expectare & requirere. Plutar. in Præfat. Apophth. de suis Parallelis loquens seu syntagmate vitarum, ἐκεῖ μὲν γὰρ ἅμα αἱ ἀποφάσεις τοῦ αἱρεῖν, τὰς παρεξεῖς παρακειμένας ἔχουσαι, θαυμάζοντα φιλοκοίαν παρεμένοντα, illic enim acta & res gestæ, quum adiunctas sententias eorũmque dicta habeant, feriatas aures poscũt. B. Παρεμένω, Maneo: ea signif. qua Malum aliquod dicitur manere aliquem. Plato libro 2 De rep. μὴ θύσαντας δεινὰ παρεμένει, qui non sacrificarint, eos horrenda manent. Synes. κἀκείνους δὲ παρεμένει τὰ τῆς γῆς κολασθέντα, manent illos supplicia apud inferos.

C. ΠΡΟΣμένω, Maneo vel expecto apud. Matth. 15, ἤδη ἡ τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo non discedunt. Item προσμένειν τῇ δεήσει, 1 Tim. 5, pro Assiduum esse in precibus, Instare precibus, Perseueranter precari. quod etiam λιπαρεῖν & προσλιπαρεῖν. Itẽ προσμένειν τῷ θεῷ, Deo adhærere. quod & προσπήκεσθαι. Act. 11, τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ κυρίῳ. Exponitur etiam Acquiesco, sicut μένω & ἐμμένω suprà.

Προσμονή, ῆς, ἡ, Permansio & expectatio apud aliquem. vel Perseuerantia & assiduitas in aliqua re.

C. ΣΥΜμένω, Vnà maneo. vel Vnitus & cõiunctus maneo, aut permaneo. Synes. ep. 46, σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσκόπτομεν τῇ τύχῃ, συμένεις. Item συμμένω βεβαίως, Stabilis in fide maneo. vel, Coniunctus maneo. Item res aliqua συμμένειν dicitur quæ suis quasi viribus coniunctis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. 7, initio, ἐπεὶ δὲ ἀγαθὸν ὑμῖν ἔδοξε Λακεδαιμονίοις φίλοις πιστεύειν, δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν ὅπῃ ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμένοι. vbi etiam reddi potest, Cõiuncta maneat. Synes. ep. 66, ἐπεὶ δὲ ἡ συμφόρα γνώμη καὶ πρὸς χρόνον μὲν πινα συνέμεινεν ἡ τάξις, aliquandiu permansit & perdurauit sedi tio. Apud Thuc. autem lib. 8, pag. 285, ἐς ὅπῃ ξυνέμενεν, sch. exp. μέχρι ἡδύρ μεμφήκεν: vel, ἐν πύτῳ πύχῃς μεμφήκεν.

Συμμονία, ας, ἡ, Constantia. v. l.

C. ΥΠΟμένω, Sustineo. q. d. Subtus maneo & expecto. plerunque accipitur pro Impetum hostilem sustinere & irruentem accipio. Od. ο, Ἀργεῖοι δ' ὑπέμεναν. Il. ω, οὐδ' ὑπέμενε Πάτροκλον γυμνὸν ὀφ' ἑόντ'. quo signific. vtitur & simplici verbo μένω. In prosa quoque in eo loquendi genere vsitatum, vt apud Plut. in Alcib. οὐδὲ τὸ ὑπέμενεν αὐτὸν, οὐδ' εἰς χεῖρας συμπλεκόμενοι, ἀλλ' ἀποστάντες ἔβαλον ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Thuc. καὶ ἡ μὲν φαντασία, οὐδεὶς ὑπέμενε, qua irruerunt & quacunque impetum fecerũt, nullus subsistebat, vt B. interpr. Herodian. l. 7, ῥᾷστα οὖν ἐρέψαντο τὸ Καρχηδονίων τὸ πλῆθος, οἵπερ οὐχ ὑπομένοντες αὐτῶν τὴν ἐμβολὴν, παντὰ ῥίψαντες ἔφυγον. Idem lib. 3, οὐδὲ γὰρ ὑπομένει ὁ ἐκείνου στρατὸς, ὀλίγος ὢν καὶ νικῶντος, τὴν ὑμετέραν δυνάμιν, sustinere non poterit vires vestras. Pericula quoque & molestias ὑπομένειν dicimur, itidem pro Sustinere, Subire, Perferre, vel Suscipere. Isocr. Archid. πάντα αὐ τοῖς ἐν τῷ πολέμου κινδυνεύοις ὑπομένομεν. Idem in eodem, δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομενέτον ὑμῖν. Plut. in l. qui περὶ φιλοπλουτίας inscribitur, τὰ δυσχρῆ πάντα ὑπομένεις. Cic. dicit, Casus fortuitos magno animo sustinere. Demosth. contra Mid. πολλὰς ἀπειλὰς ὑπομένας. Idem Pro cor. ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τοῦ ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμενα, ὑμεῖς δὲ μὴ δὲ τοῖς λόγοις αὐτοῦ αὐξεσθε. vbi videtur ὑπομένειν esse significantius quàm ἀνέχεσθαι. licet plerunque synonymos vsurpentur. nam & Isocr. De pace dicit, ἐπειδὴ περὶ ὑπεμείναμεν καὶ τοῖς ἄλλοις λόγοις: quod ipsum præcedit αἰεκτὰ λέγειν. vt ὑπομένειν λόγους sit Patienter eum audire qui videtur αἰεκτὰ λέγειν. Idem Isocr. in Paneg. οὐ γὰρ σμικροὶς οὐδὲ ὀλίγοις οὐδὲ ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν. Idẽ ad Demon. τὰ τοῦ πλήθους φοβεροὶ θαρραλέως ὑπομένουσα. Idem in Archid. τὰ προσώπατα πόνων ὑπομένεται. vt Cæsar dicit, Non posse eius imperia diutius sustineri. Aristot. Polit. 4, οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τὴν ἐλευθέρων ἡ παιδείαν ἀρχὴν, nemo enim liber volens perfert huiusmodi principatũ; vt B. interpr. Item ὑπομένειν παιδείαν, sustinere vel sufferre castigationem Epist. ad Hebr. 12, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. vbi B. interpr. Si disciplinam sustinetis. ὑπομένειν δραβολὰς in Epist. Plat. Calumniis se opponere & eas sustinere. Et ὑπομένειν κρίσεις, Iudicium subire, Causam dicere. Cic. dicit Sustinere causam publicã, pro Defendere. At pro Toleranter ferre & patienter sustinere accipitur in hoc loco Demosth. ἐπὶ δὴ οὐχ ὑπεμείναμεν προσαπειλήσαντα. Quum verò turpe aliquid dicimur ὑπομένειν, redditur potius Admittere. Xen. οἱ καλοὶ τὰ παιδικὰ οὐχ ὑπομένουσι, talia nõ admittũt οὐ προσίενται). Et Plato, αἰσχρὸν ἡ ὑπομένειν, turpe aliquid admittere. Ὑπομένειν eleganter cum infin. aliquando cõstruitur vt & Latinũ verbum Sustineo pro Audeo: (vt apud Ouid. — sed non attollere contrà Sustinet hæc oculos. Sueton. Eos qui spectare sustinuissent, execratus est) aut pro Possum, vt apud Plin. iun. in epistol. Non sustinui inducere in animum. Demosth. Epitaph. οἱ τοῦ ἡμῶν οἰκοῦντες τοῦς ἑσπέρας πάντες οὐδ' ὑπεμείναν ὅτ' ἐσιωπήσαι κωλύσω. Plut. De propria laude, οὐδὲ τοῦ ψήφους ἀναλαβεῖν ἐπ' αὐτὸν ὑπεμείναν. Rursum Demosth. Pro cor. οὐ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν οὐκ λιπεῖν ὑπεμείναν, animum inducere potuerunt, vt Bud. interpretatur, annotans, vernacula lingua dici, Animum vel cor habuerunt: ab Italis, Satis animi fuit. Galli enim dicunt, I'ay le courage de faire cela. vel, I'ay bien le courage. Itali, Mi basta l'animo. ‖ Item Expecto, Præstolor. ex Xen. τοῦ σειρῆνας πάντας φασὶν ὑποφεύγειν, sirenas cunctos præstolari ferunt. Item Plato, φεύγει γὰρ οὐχ ὑποφεύγων, fugit enim non expectans. ‖ Οἱ ὑπομένοντες, Qui remanserunt, Reliqui, οἱ ὑπόλοιποι, vt Thucyd. schol. exponit in hoc loco lib. 5, pag. 169, ἀεὶ παρεσκευάζοντο οὖν, μὴ τι καὶ οἱ ὑπομένοντες, τοῖς ἔξω πίστωσι, τοῦς τὰ παρόντα σφίσιν, ὥσπερ καὶ πρότερον, νεωτερίσωσι. Huc pertinet ὑπομενεῖν, quod à Suida exponitur καταλείψειν.

Ὑπομενετικός, ού, ὁ, Qui sustinere & sufferre ac tolerare potest. Aristot. Eth. 3, cap. 6, οὐδεὶς γὰρ ὑπομενετικώτερος τῶν θεῶν. ΑΤ Ὑπομένη in v. l. pro Sustentatio, ὑπομονή, sine dubio mendosum est.

Ὑπμονή, ῆς, ἡ, Sustentatio: qua videlicet impetus & incursus alicuius rei sustinetur. Aristot. Rhet. 3, periodi ἀνακεμένης exemplum afferens, Ἀμφοτέροις δ' ὤνησαν, καὶ τοὺς ὑπομείναντας καὶ τοὺς ἀκολουθήσαντας. τοῖς μὲν γὰρ πλείω τὸ οἴκοι προσεκτήσαντο, τοῖς δὲ ἱκανὸν τὸν οἴκοι κατέλιπον: subiungit, ἀναπία, ὑπομονή, ἀκολούθησις· ἱκανόν, πλεῖον. Item Toleratia Patientia: qua aliquis plagas aut iniuriam patitur, non propulsans & vlciscens inimicum. Aristot. Rhet. 2, ἀπὸ ἀνανδρίας γὰρ ἡ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι. In nouo autem Testamento ὑπομονὴ non simpliciter sonat patientiam qua toleramus mala, sed patientem expectationem, quum spe præmii duramus in malis, & nos rebus melioribus seruamus: vt annotat Erasmus. A licubi redditur etiam Perseuerantia.

Ὑπμονητικός, ET Ὑπμονικός, ού, ὁ, Patiens v. l. Prius citatur ex Can. Conc. 10 Sardicensis.

C. Μενεδήιος, ET Μενεπόλεμος, ET Μενεχάρμης SIVE Μενέχαρμος: ITEM Μενέκτυπος ET Μέναδρος, sunt à verbo μένω, quũ pro ὑπομένω capitur: de quibus dicam ordine. Nam Μενεδήιος, est Qui hostes aut hostium impetus forti animo sustinet & excipit. ὁ μένων sive ὑπομένων τοὺς δηίους, vt Homerus loquitur. Apollon. Arg. libro 2, — Ἄρπης μενεδήϊον Εὐρύπυλα Γίφιν αἰζαλέῃ κορυφῇ συφέλιξεν. vbi schol. exp. ἐμμενετικὸν ἐν τοῦ πολέμου: deriuans à δηΐς (vt & Eust.) significante μάχη. reddi etiam possit, Bellicos labores strenuè sufferens. Μενεπόλεμος, Bellum & bellica onera fortibus humeris sustinens: vel ὑπομονητικὸς ἐν τοῦ πολέμου, vt exponitur Il. β, Τῷ ῥ' Ἐπίλωνες ἕποντο μενεπόλεμοί τε Περαιβοί. paulo antè verò (inquit ibi Eustath. Πολυπίτου vocauit μενεπόλεμον, quasi σταθὸν ἡ σταθερὸν πολεμοῦν, bellatorẽ stabilem & qui in statione sua constanter permanet. Μενεχάρμης sive Μενέχαρμος: Generosè pugnã sustinens: Forti animo prælium sustinens. nam ita loquuntur Liu. & Cic. Il. 1, Κούρητες οἱ ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι Ἀμφὶ πόλιν Καλύδωνα. vbi Eust. itidem exp. σταθὰ ἄνδρα μαχηταὶ, statarii milites: quibus opponũtur οἱ φύξηλοι: & sic μενεδήιοι ac μενεπόλεμοι & μενεχάρμαι fuerint qui in statione sua manentes fortiter pugnant. Il. χ, Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει οἱ ὀλίγον στάκος ἄμμα, Χείρονι φωτὶ δόπτω· ὁ οἱ ἐν ἀστεῖ μείζονι δύπτω. Dici autem μενέχαρμος & μενεχάρμης sicut ἀρύπυλος & ἀρυπυλής, (quod tamen acuitur) tradit Eust. Μενέχαρμος est etiam nomen proprium. At Μενέκτυπος, Qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expauescit. Μέναδρος autem in Epigr. Qui virum in se irruentem excipit & sustinet. Sic interpretari possemus & propria quædã nomina, vt Μενέδημος, Μενέλαος, Μενέμαχος, Μενέξενος, & huiusmodi.

¶ Μίμνω, Maneo, idẽ quod μένω. vnde & fieri constat, eadẽ forma qua γίγνω à γένω. Il. C, Ἠμὲν σ' ἐν ἑτάρῳ ὅτι τοῦ θεσπέσιον ὀνειαρ Εἰνάδε μιμνόντεσσι. vbi sequendo Eust. haber hoc verbum οἰκεδιαμὸν ἀρίγας, sicut & ipsum μένω. Sed simpliciter quoque pro μένω capitur, id est Maneo. Il. τ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὐθι πέσω περ ἐπιρρόμενός περ ἀρούρας· Μίμνετε σ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες. Item res aliquæ μίμνειν dicũ-

tur, vt μένειν, pro Non dilabi & μεταπίπτειν. Il.ω, ἵνα πᾶσι σοι σάα μίμνοι. Interdum verò pro Maneo, id est Expecto. iungiturque accusatiuo, vt Il.θ, sub finem, Ἕως ὁ πάρ' ὀχσφιν εὔθρονον ἠὼ μίμνον. Hesiod. Erg. Αὐτὰρ ἐπ' αὖραιον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ. Dicitur etiam hostem μίμνειν qui eum non tantùm expectat sed etiam irruentẽ sustinet & excipit: quod & μένειν & ὑπομένειν. Il.ρ, Μίμνομεν ὀξυόῳ ἔγχει παρ' ἀλλήλοισι μένοντες. Il.χ, Priamus ad Hectorem, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος αὐτόθι τοῦτον.

ET Μιμνάζω idem cum μίμνω, vnde & deriuatũ est. Il. κ, οὐδέ τι φημὶ Μιμνάζειν τῷδ' ἐνιαυτὸν γέρας ἀμφὶς ἐὼν πολεμοῖο, manere hic apud naues. vbi simpliciter ὀνειδισμὸν ἀφυίας habet vt μίμνειν paulo antè. Sic. Il.β, Οὐδέ κ' ἔγὼν ἀπόδυσε μάχης ἐθέλοντα νεῶν. ὦ Μιμνάζων τῷδ' ἐνιαυτὸν κορωνίσ, manere & cunctari apud naues. seu Desidere.

C. ΑΝΑμίμνω, Maneo, Expecto.

C. ΠΑΡΑμίμνω, Maneo apud. idem cum παραμένω. Odyss. β, οὐδ' ἄρ' ἔπ' δίω Τηλέμαχος παρέμμενε, πὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.

ΜΕΝΟΣ, εος, τὸ, Animi ardor quidam, seu Impetus quo aliquis paratus est irruentem hostem excipere, minimèque ei cedere. nam à μένω deriuatum est hoc vocabulum, vt grammatici tradunt. Eustath. exponit ψυχικὸν πρὸς θυμόν: dicens μένος πνέειν esse quasi πνέειν τῇ ψυχῇ πρὸς θυμούμενον. Aristot. Eth. 3, c. 8, μένος & θυμὸς pro isdem accipit: θυμός, inquam, quod pro Ira capitur. nã ii qui irati sunt, promptas plerunque ad pugnam manus habent. quum enim ex Homeri Il. π citasset, μένος δὲ οἱ ἔμβαλε θυμόν: item μένος καὶ θυμὸν ἐγείρει, addit, hæc & huiusmodi videri σημαίνειν τὸν τοῦ θυμοῦ ἔκρυσιν καὶ ὁρμήν. adeo vt μένος sit potius Animi irati incitatus quidam impetus, quo ad vlciscendum aduersarium feretur. Il. χ, de Hectore, ἀσβεστον ἔχων μένος οὐκ ἐπιεγκέων. de quo Il. ρ, πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει Χαλκῷ δηιόων. Il. ζ, ἀλλ' ὅδε λίσσομαι, οὐδέ τις οἱ δ' ὠΐσεται μένος ἰσφαρίζων. Il. χ, Ἑρμείας δ' Ἀχιλῆος, μένεος δ' ἐμπλήσαιτο θυμὸν Ἀχαιοῖς. Il. α, & Od. δ', μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ'. Plut. in Polit. præc. ex Homerico quodam loco, τὴν μένος τε δεῖ θεσπρόνημα καὶ μένος πολυθαρσὲς ἐνέτω, Ἀτρεμον. videlicet ex hoc versu qui legitur Il. ρ, Εἰ δὲ νῶϊ Τεώσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη, Ἀτρεμον. Dii etiam & qui aliquem adhortantur, dicuntur alicui inspirare, immittere & excitare μένος: vt Virg. dicit Inspirare animum, & Ouid. Infundere animo: & apud Liu. dicitur ferocia insita facere animos. Rursum apud Virg. Ministrare animos. Il. τ, Νεπτοῦνος κικπαίνω Ἀμφοτέρους κεκεσπὼς πῆπεν μένεϊ κρατερῷ. Il. υ, & Il. υ, Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα πιμπλὶ κατ' ἄνδρα. Od. α, ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη. quod & Il. κ reperitur Il. τ, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Il. π, μένος δέ οἱ ἐμβάλε θυμῷ. quo loquendi gen. Xen. quoque vtitur, quum Pæd. lib. 5. p. 74 dicit πολεμίους μένος ἐμβαλεῖν, (cui opponit ἀναιρεῖν τὸ φρόνημα) & synonymum facit αὐτοῦ τὸν τοῦ φρόνημα πρέχειν. Rursum apud Hom. Il. λ, & Il. ο, Ὡς εἰπὼν ἀπέρυκε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Il. χ. Ὡς οἱ ἐπῶρσε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. quod hemistichium legitur & Il. υ. Contrario autem loquendi genere dicitur Il. ο, Ὡς νῶϊ Ἀχαιῶν μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει: vt Minuere animos apud Senecam in Medea. Item Il. η, ὅς τε Κρονίων Θυμοβόρου ἔκλυσε μένος ἐνὶ στήθεσσι μάχεσθαι. Dicitur etiam alicui ἐμπνεῖν μένος, quod reddi potest Accedere animus. Xen. Hell. 7, p. 362, ὀκ ἔοικεν τοῦτον πάντων (videlicet è conspectu Herculis simulacro) οὕτω πολὺ μένος καὶ θαρραλέους τοὺς στρατιώτας φασὶν ἐμπνεῖν, ὥστε ἔργον εἶναι τοῖς ἡγεμόσιν κατέχειν τοὺς στρατιώτας ὥστε μένος εἰς τὸ πρόσθεν. Hesiod. Asp. Παν τὸ μένος πνέει ἀπόλεμον. Cui commodè addi potest hic locus Xen. Pæd. 4. Ὑπὸ δὲ τοῦ θυμοῦ καὶ μένους καὶ τὸ ἀπολύειν συνιέναι, δρόμου πνὲς ἤρξαντο. Contra aliquis dicitur ὀλέσαι μένος, & alicuius λύειν μένος. quod Latina phrasi Concidere animo, & frangi animo reddi potest. Il. θ. Καὶ λίσσω οὔτος γε μένος θυμόν τ' ὀνίσαι. Il. ρ, τὸ δ' ἤ σῶσι λύθη μένος. Il. ε, — τὸ δ' ἤ σῶσι λύθη ψυχή τε μένος τε. in quibus tamen posterioribus locis pro impetu eius qui iratus percitus est accipitur, quàm pro robore & viribus. Il. ω, ἐπὶ δὴ τόσα μένεα πνείοντα Ἀχαιοί. Il. η, Αἴαντες τοῖς φυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους: vbi sicut copulat χεῖρας & μένος, ita & Il. ν, Οὐ δέ κεν ἔνθα πόνον γε μένος καὶ χεῖρας ἄνοιτο. Il. ο, Εἰ αὐτοχέδην μιξαι χεῖρας τε μένος τε. Od. ξ, Οἱ δ' ὑβρει εἰξαντες, ὅθι πόσσι μένος δοῦν ἀάσχετον, οὐκ ὀπιεικτόν, Ἥρης. Eodẽ libro aliquanto antè, ἔπ μοι μένος ἔμπεδον ὄστε. Equis quoque cursu cõcitatis μένος tribuitur. Il. ρ, Ἵππων ἀθανάτων ἐκ μὲν δ' μὴν τε μένος τε. Od. η, initio, Κουρίζω δὲ πτ ἀεὶ φέρεν μένος ἠμιόνοιν. Pro robore & viribus simpliciter aliquãdo capitur, & exponitur ἀστός. Il. ω, initio, Πάσσαλον πόδεων αὐδρόπατα τὸ μένος ἠύ. vbi nota copulari cum αὐδρόπας. (nã & Eust. sic legit: in meo tamen manuscripto Homero habetur ἀδρόπατα, quod metro magis conuenit.) Il. β, Τηλέμαχ' ὑψιφρονα μένος ἄρειο. Od. μ, πεῖ τοι μένος οὐδὲ τι χῶρα Κάμνεις, robur & vires tibi adhuc suppeditant. Il. ι, πάσεαι μέρι φίλοι τῶν Σίσυφ ἠδ' εἰνοσίγαιον τὸ δὲ μένος οὐ τοι καὶ ὀκνῶ. qui versus habetur & Il. τ. Item Il. χ, Θέρσε δ' ὑποδείσας μένος ἀλκῆς τε λαθάμαν. Quibus addi potest hoc Soph. in Aiace, circa finem, σὺ δ' ἐλθὲ αἰὼ φυσῶσι μέλαν μένος. nam ibi schol. exp. μεταβόλιον ἀναπίμπτον. Aliquando verò dicitur ἱερὸν μένος Ἀντιόχου, vel μένος Αἰακίδαο, pro ipso Antiuoco & ipso Æacida. quo modo & quidam ex superioribus locis exponi possent. Μένος, Vis, Vehementia. Il. ψ, μὴ μιν μένος πελέσσι Σκύλλῃ ἀμφιβαλεῖ χρόα. Sic alibi dicit πρὶς μένος. Et Apollon. μένος ὀλοῆς. Item Vis, Violentia. Ex Soph. μηδεν δ' εἰνὸν σῶρῆς μένος, Ne vim tentes infestam. ‖ Μένος, Ira, ὀργὴ, θυμός: quæ est causa efficiens superiorum. Il. α. Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ πῶς τὸν μένος αὐτὸν ἔρεξας; Λ. ἀπὸ μ' Ἀχιλῆ, μέδεν μένος χόλον. Il. ι, Κέκρυ δ' οὐκ ἐθέλει θυμὸν χόλον, ἀλλ' ἔπ μάλιστα Πίμπλαντο μένος. In quibus locis non incommodè reddere possis Irarũ impetus vel ardor. Sed iis addi potest & hic Il. υ, Τεῦ δ' ἐγὼ ἄντιος εἶμι καὶ εἰ — πῆ χεῖρας ἔτειμ, μένος δ' ἀθανατοῖσι δέρω. vt ibi de excandescentia intelligatur. Item apud Aristot. Eth. 3. c. 8, Δεῖ μὴ δ' αἰὰ θυμὸς μένος. Sicut verò ibi dicitur δεῖ μὴ μένος, ita ab Homero Il. ο, δεῖ μὴ μένος ἀκέος: & apud Theocr. Καὶ οἱ δ' ἐμεῖα χέοντ' ἐπὶ ῥοῖσι θυμῷ. Apud Soph. quoque in Antig. p. 253, ἐστὶ μωνίας δ' εἰνὸν ἀπτεῖν αἰθῆσιν τὸ μένος, Schol. exp. ὀργή.

C. Μενεικής, ές, ὁ καὶ ἡ, Animo gratus, Animum permulcens. ὁ μένει θελγόμενος, seu τὴν ψυχὴν θελγόμενος, μένεε ἔκων. aut τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν θελγόμενος, à μένος quo significatur δύναμις. nam variè à grammaticis exponitur. Il. τ, ἀφεαΐδηλε πὶ μὴ θυμὸν ἔκοντα δόμεν, videlicet δῶρα. verba Agamemnonis ad Achillem, quem muneribus placare vult. annotátq; ibi Eust. rectè μενεικὲς ἀκόρεστος vocari, quippe quibus τὸ μένος ἐκεῖνο τοῦ Ἀχιλλέως, iratus Achillis animus. Od. ε, — ὅπτι καὶ ὐδ' ἀρ καὶ εἶνεν ἐνὶ θυμῷ, Εὐβοῖσα μενεικὲ, ἀ κὲν τι λιμὸν ἐρύκοι. quo in loco Eust. dicit hemistichiũ hoc, ἀ κὲν τι λιμὸν ἐρύκοι, esse ἐφεμηνὶ θυμικὸν epitheti μενεικὲς. idẽ enim esse θέλημα τὸ ἐπαρκῶν μένει, & τὸ ἐρύκον λιμόν. At Il. ι, μενεικὲς δαῖτα idem Eust. exp. ἡ πρὸς τὸ μένος ἐκεῖ δῖα τὸ αὐτάρκες: vel τὸν ἐπαρκοῦσαν τὸ κατὰ φύσιν μένος: quæ & ἐπάρκης dicique at. Idem Hom. μενεικὲς βαλανεῖον dicit, & μενεικὲς ἀνίδα.

C. Ἀμένης, ές, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus, Inualidus, Cui nullũ μένος inest, Roboris & virium expers. vnde ἀμένεῖς Hesychio ἀσθενεῖς. ET Ἄμενος in v. l. pro eodem: ex Eurip. ἀμένους γραίας, Debiles anus. vbi possit etiã esse genitiuus, & scribi ἀμένους γραίας, imbecillæ anus. Eiusdem signif. & originis EST Ἀμένηνός, ός, ὁ. Il. ε, Ἤκεν ζωὸς ἀμένηνὸς ἐαγὼς κοῖλον πτῆσσι, imbecillis & viribus fractus eram ex ictibus ferro illatis. Tribuitur hæc vox defunctorũ etiã manibus, somno, fumo: ac tũc Leuis aut Euanidus reddi possit. Od. κ, Πολλὰ δ' ὀρωρεῦσαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. vbi exponitur ἀσθενῆ, μένος οὐκ ἔχοντα: Heliodorus autem apud Hesych. accipit pro ἀδιάτονα. At Od. τ, Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, Eust. exp. ἢ φανταστικῶν καὶ ἀστερεμνίων καὶ μετά τινος μόρφωσις τὰ βλεπόμενα: annotátq; dici ibi ἀμενηνοὺς ὀνείρους sicut in Νεκυίᾳ vocatur ἀμενηνὰ κάρηνα ἐν ἀέρι εἰδωλα: ob similitudinem quæ inter vtraq; existit: secundũ illud, Ψυχὴ δ' ἠὺτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. Hesych. verò & ibi ἀμενηνῶν exp. ἀσθενῶν. Item καπνὸς ἀμενηνός: & prouerbialiter, καπνὸν εἶναι ἡγούμενοι, (vt Suid. annot.) ὅτι τὸ οὐδὲν μενῶν καὶ μηδενὸς ἄξιον. Ab hoc Ἀμενηνὸς est VERBVM Ἀμενηνόω, Imbecillũ reddo, Robore ac viribus priuo. Il. ν, ἰς οἱ οὔτα σάκος μέσον ὀξὺ χαλκῷ Ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς· ἀμενηνώσει δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαίτα Ποσσιδάων. vbi Eust. exp. ἀμενηνὸν ἐποίησεν, ἠχρείωσεν: Hesych. ἀσθενῆ ἐποίησε, sicut & Suid a s. Sunt tamen quæ dam exemplaria quæ habeant ἀμενηνώσειν, οἱ pro ἠ: sed prior scriptura, videliect per η, extat ¡& apud Eust. & Hesych. ac Suidam, (qui ab ἀμενηνὸς deriu ant) & verò etiam in Homero meo manuscripto. AT Ἀνηνή quod Suid. exp. χωρὶς τοῦ θυμοῦ, est à μένω & α priuatiuo: quod redditur etiam Impatienter.

C. Δυσμενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cuius animus malè erga aliquem affectus est, Maleuolus, Inimicus. Accipitur plerunque non tam pro inimico quàm hoste, & exponitur ἐχθρὸς, αἰπήπολος. Il. ε, Ἀνηρέσσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι. Il. π, ἠδὲ μάχεσθαι Ἑλλησὶν δυσμενέεσσι. Ab eodem in Odyss. libro ζ. opponitur τῷ ἀμενέτης. Xen. Hell. 6, ἡσυχαζόντας ὑμῖν θηβαίοις, infensos & hostes. pro quo paulo post dicit αἰπήπολοι. Annotatur tamen discrimen quoddam inter ἐχθρὸς, δυσμενὴς & πολέμιος. nam ἐχθρὸς grammaticis quibusdã apud Eust. est ὁ πρότερον φίλος: at δυσμενὴς, ὁ πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν πεφυκὼς καὶ διεστάλαχτος: πολέμιος autẽ, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πόλεμον. VNDE Δυσμενῶς, Animo malè erga aliquem affecto, Inimicè: interdũ & Hostiliter. Isocr. πρὸς πόλιν μητέρα αὐτῶν διαφερόμενοι καὶ δυσμενῶς ἔχουσα. Idem in Archid. ἀπίστως πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ δυσμενῶς ἔχουσι. ET Δυσμενεία, ας, ἡ, Animus malè erga aliquem affectus, Odium, Inimicitia. Aliquando & Hostilitas, aut Animus hostiliter affect⁹. Isocr. ad Philipp. τὰ μὲν γὰρ πιεῖν τὰ δ' ἔγχος φόνον ἔχει καὶ δυσμενείαν καὶ πολλὰς βλασφημίας. Herodian. lib. 7, δυσμένειαν ἑαυτῷ συνεδοῦς ὅτι πρόσπτος ἐξ ἀπελείας τῆς ἐφ' ἅπας εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε. vbi Polit. vertit, Quum se inuisum hominibus cognosceret. ET Δυσμεναίνω, Animo erga aliquem malè affecto sum, Malè volo, Inimicor: aut etiam Aduersor. Demosth. Pro cor. πότερον συνέφυν καὶ συνθυραῖος ἐστὶ τοῖς πολλοῖς, ἢ λυπούμενος καὶ δυσμεναίνων ὅτι τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἴκοι καθῆστο. Hesychio δυσμεμαίνει est διεχθρεύει, πολεμεῖ. Cum datiuo construi annotat Suidas. Hoc autem verbũ originem duxisse ab Homerico VERBO Δυσμενέω, testatur Eustath. quod δυσμενέω eiusdem alioqui significationis est cum δυσμενής: sed cuius nullus vsus fit quàm in participio δυσμενέων. Od. β, εἰ μὴ τοι τὰ πατρὸς ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσεὺς Δυσμενέων κάκ' ἔρεξε εὐκνήμιδας Ἀχαιούς. Et alibi, κακὰ ῥέζε δυσμενέοντες.

C. Εὐμενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cuius animus bene erga aliquem affectus est, Beneuolus, Amicus: oppositum præcedenti. Plut. De Herod. ὅσα κοιμᾷ μὴ καθαρὰς μηδ' εὐμενοῦς ὄψεις ἀλλὰ κακοήθους ὄψ ἴχνη καὶ γνωρίσματα δυσμενείας. Idem, de Athenis, πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἤδε μήτηρ καὶ θρέπτειρα εὐμενὴς πεφῶν γέγονε. vbi etiam reddi posset Benigna. Similiter quum Deo tribuitur, significat Benignus, Clemẽs: & plerunque cum ἵλεως copulatur, vt in ἵλεως videre licet. Synes. εἰ τὸ τυχεῖν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ θεοῦ. vt Deo aut præsente aut aduerso vtãtur, B. interpr. Et τὸ εὐμενὲς, Animus bene affectus, Beneuolentia. Demosth. Philipp. 1, καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς πόλεως ὑμῖν συναγωνίζεται. pro quo in Olynth. 1 dicit θεῶν εὔνοια. (Εὐμενὴς siue Εὐμένης, nomen proprium regis. Apud Plut. passim reperitur Εὐμενὴς cũ accentu in vltima, sicut & apud Paus. in Att. apud eundem tamẽ Plut. & Athen. Εὐμένης etiam, paroxytonos.) HINC Εὐμενῶς, Animo bene affecto, Beneuolè, Amicè: aut etiam Benignè. Isocr. Paneg. πρὸς τοὺς γόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διαπεφοίτησε ὀκ τῶν εὐεργεσιῶν. Idem vtitur compar. εὐμενέστερος, Benignius. Poetæ autem pro Εὐμενῶς DICVNT Εὐμένεως. quo vtitur Apollon. ITEM Εὐμένεια, ας, ἡ, Animus bene affectus, Beneuolentia. Apud Herodot. εὐμένεια εἴη τοῦ θεοῦ ἡμῖν εἰπόσι τοσαῦτα, Hæc quæ diximus sint à diis in bonam partem accepta. seu Ne nobis insensi sint ob ea quæ diximus. Item ἀέρος εὐμένεια, cæli clementia, Virg. Cælũ placidũ, Statio: apud Theophr. De caus. plant. l. 2, cap. 17. ET Εὐμενέω, Animo sum bene affecto, Beneuol⁹ sum. Phocyl. Βέλτερον αὖτ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλου εὐμενέοντος, amicum beneuolum. Vtitur & Apoll. Arg. 2 cum dauiuo. A Naz. quoque in carm. identidem vsurpatur pro Clemens, Bene uolens, teste Bud. Ab hoc Εὐμενέω Eust. DERIVAT Εὐμενέτης, ου, ὁ, Animo bene erga aliquem affectus, Beneuolus, Amicus: εὐμενής. Odyss. ζ, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. ET Εὐμενίζω, actiuè capitur pro Beneuolam reddo, Placo. pro quo frequentius vsurpatur εὐμενίζομαι, itidẽ actiuè. Xen. Pæd. 3, p. 47, χλῶ ἱλάσκεται χαῖρε, θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀστυνείας οἰκήτορας εὐμενίζετε. App. in 4. Ciuil. bell. εὐμενιζόμενος Καίσαρα. VNDE Εὐμενίζομαι, Basil. pro eodẽ: nisi quòd præpositio significationem intendit. SED Εὐμενίδες dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & αὐτόφρασιν, quũ sint inimites, teste Seruio. quod & Eust. tradit. Alii ab Oreste primùm ita vocatas scribunt Erinnyas, quoniam eas expertus est εὐμενεστέρας postquam placauit. quod & Æschyl. in tragœdia quæ Εὐμενίδες inscribitur, innuit. Philostr. autem, epist. 54, ἤδη καὶ τὰς ἐρινῦς (inquit) Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν τῶν ὀρνουμένων. Contrà Ouid. Metamorph. 9, Vultibus Eumenidum matrisque agitabitur vmbris. tanquam videlicet toruum & tetricum tuentibus & horrorem incutientibus.

C. Ζαμενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Vehemẽs, Impetuosus, Validus. vel Admodum vehemens, impetuosus & validus. nam ζα intendit signif. τὸ μένος, quo significatur quædam ὁρμὴ, δυνάμις & σθένος. Ita schol. apud Apollon. Argon. l. 1, ἐνδὲ κυδιοῦς δεινός τε ζαμενὴς τε Δολιονίων πέσε δίμῳ, exp. ἄγαν ἰσχυρός: dicens esse epitasin vt in ζάθεος. Et ζαμενὲς πνέων, aduerbialiter apud Hesych. pro μεγάλως, σφοδρῶς. Apud eundẽ reperio ζαμενῶσι quod exp. σφοδροῖς. pro quo nisi repõendum est ζαμενέσι, erit à Ζαμενός. ‖ Item, Valde iratus. ‖ Accipitur etiam pro δυσμενὴς apud Soph. Aiace, (vt schol. annotat) Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἡ ζαμενὴς λόγος ὀν Δαναῶν κακόφρονι θοῦῃ, infensus rumor Danaorũ. Suid. autem ibi exp. ὀργίλος, λοίδορος, βίαιος. ET Ζαμενέω, iratus sum. vel Valde iratus sum. V. l. interpr. Magna vi ago, Vires intendo, in hoc loco Hesiodi, Theog. vers. 918, de Iunone pariente Vulcanum, Γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤνεικεν ὃ τοῦ κρείσσονι.

C. Γαμενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Viribus præualens aut præpotens, Viribus cæteros præcellens. Exponitur nõ solùm ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, sed etiam ὑπὸ τὸ δέον βίαιος, in malã partem pro Nimium uiolentus. Il. β, Οὔτοι πω Διὶ μέλλει ὑπερμενέι φίλον εἶναι. Eodem lib. Φημὶ δὲ κατακοῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, potentissimum Saturnium. Latini Maximum Iouem à potentia dicunt. ET Ὑπερμενέω, Viribus præpolleo, Viribus alios antecello & supero. In malam partem ὑπερμενέοντες dicuntur proci ab Homero vt ὑπερφίαλοι. Od. τ, Καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον. vbi Eust. exp. ἀχλίωρες.

Μενεαίνω, Cupio, Animi impetu quodam conẽitor. πρὸς θυμοῦμαι. Od. ε, Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων, si vel maximè cupiat. Frequenter cũ infinitiuo cõstruitur. Il. υ, Ἐμμεμαὼς ἐπέρουσε κατὰ κτάμεναι μενεαίνων. Od. κ, Κίρκη ἐπαΐξαι ὡς περ κτάμεναι μενεαίνων. Il. ο, νῆας ἐνιαυτῶσαι μενεαίνει. Il. φ, μενεαίνε θ' κῦδος ἀρέσθαι. Et cum genit. apud Hesiod. Asp. Ἀνηρ ὅστις ἐμεῖο μάχης ἄμοσον μενεαίνων. ‖ Μενεαίνω, Iratus sum, Ira percitus sum. Od. τ, Achilles ad Agamemnonẽ, νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ Θυμοβόρω ἔριδι μενεήναμεν ἕνεκα κούρης. Paulo post idẽ Achilles ait, Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἔγὼ παύω χόλον· οὐ δέ τι μοι χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνέμεν. vbi obserua χόλος & μενεαίνειν synonymos vsurpari, sicut μένος & χόλος suprà. Il. ω, de Achille Hectoreni bigis raptãte, Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεαίνων, ira seu irarũ impetu percitus. nã ὅτι θυμοῦ ibi accipi Eust. quoque annotauit. Aristot. Rhet. 2, dicẽs nos mortuis non irasci, nec iis qui sentire nequeũt pœnas quæ infliguntur, διὸ οὐδὲ τῷ Ἕκτορος ὁ ποιητὴς, παῦσαι βουλόμενος τὸν Ἀχιλλέα τῆς ὀργῆς πεθεῶτος, Κωφὼ γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Quæ verba habentur Il. ω, v. 54. Et Od. α Neptunus Vlyssi ἀστερχὲς μενεαίνεν, quanuis cæteri θεοὶ ἐλέαιρον ἅπαντες. Idem Neptunus Od. ζ, sub finem, ὅπῃ ἀφελῶς μενεαίνεν Ἀνθήσι Ὀδυσῆι, πάρος οὗ γαῖαν ἱκέσθαι. Il. ο, Νήποι οἱ Ζεὺς μενεαίνεμεν ἀφρονέοντες.

Μενοινή, ῆς, ἡ, Animi impetus, seu Cupiditas animi qua ad aliquid agendũ fertur. Eust. p. 1007, μενοινὴ καὶ μενοινᾶν, μένος νόου δι' οὗ αἴσιν νόος ἐς ἕτερον: Suidæ autem est πρόθυμία. Apollon. Arg. 1, ἀλλ' οὐ σύ γε τλῖδε μενοινῶ Σχίστις, hoc Argonautarũ propositum ad quod eos animi impetus & cupiditas vehemẽs excitauit. Schol. ibi exponit γνώμην, διάνοιαν, μνείαν. Eodẽ libro aliquãto antè,

μενεήνη. AT Εὐμενίζω, actiuè capitur pro Beneuolam reddo, Placo. pro quo frequentius vsurpatur εὐμενίζομαι, itidẽ actiuè. Xen. Pæd. 3, p. 47, χλῶ ἱλάσκεται χαῖρε, θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀστυνείας οἰκήτορας εὐμενίζετε. App. in 4. Ciuil. bell. εὐμενιζόμενος Καίσαρα. VNDE Εὐμενίζομαι, Basil. pro eodẽ: nisi quòd præpositio significationem intendit. SED Εὐμενίδες dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & αὐτόφρασιν, quũ sint inimites, teste Seruio. quod & Eust. tradit. Alii ab Oreste primùm ita vocatas scribunt Erinnyas, quoniam eas expertus est εὐμενεστέρας postquam placauit. quod & Æschyl. in tragœdia quæ Εὐμενίδες inscribitur, innuit. Philostr. autem, epist. 54, ἤδη καὶ τὰς ἐρινῦς (inquit) Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν τῶν ὀρνουμένων. Contrà Ouid. Metamorph. 9, Vultibus Eumenidum matrisque agitabitur vmbris. tanquam videlicet toruum & tetricum tuentibus & horrorem incutientibus.

C. Ζαμενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Vehemẽs, Impetuosus, Validus. vel Admodum vehemens, impetuosus & validus. nam ζα intendit signif. τὸ μένος, quo significatur quædam ὁρμὴ, δυνάμις & σθένος. Ita schol. apud Apollon. Argon. l. 1, ἐνδὲ κυδιοῦς δεινός τε ζαμενὴς τε Δολιονίων πέσε δίμῳ, exp. ἄγαν ἰσχυρός: dicens esse epitasin vt in ζάθεος. Et ζαμενὲς πνέων, aduerbialiter apud Hesych. pro μεγάλως, σφοδρῶς. Apud eundẽ reperio ζαμενῶσι quod exp. σφοδροῖς. pro quo nisi repõendum est ζαμενέσι, erit à Ζαμενός. ‖ Item, Valde iratus. ‖ Accipitur etiam pro δυσμενὴς apud Soph. Aiace, (vt schol. annotat) Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἡ ζαμενὴς λόγος ὀν Δαναῶν κακόφρονι θοῦῃ, infensus rumor Danaorũ. Suid. autem ibi exp. ὀργίλος, λοίδορος, βίαιος. ET Ζαμενέω, iratus sum. vel Valde iratus sum. V. l. interpr. Magna vi ago, Vires intendo, in hoc loco Hesiodi, Theog. vers. 918, de Iunone pariente Vulcanum, Γείνατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤνεικεν ὃ τοῦ κρείσσονι.

C. Γαμενής, ές, ὁ καὶ ἡ, Viribus præualens aut præpotens, Viribus cæteros præcellens. Exponitur nõ solùm ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, sed etiam ὑπὸ τὸ δέον βίαιος, in malã partem pro Nimium uiolentus. Il. β, Οὔτοι πω Διὶ μέλλει ὑπερμενέι φίλον εἶναι. Eodem lib. Φημὶ δὲ κατακοῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, potentissimum Saturnium. Latini Maximum Iouem à potentia dicunt. ET Ὑπερμενέω, Viribus præpolleo, Viribus alios antecello & supero. In malam partem ὑπερμενέοντες dicuntur proci ab Homero vt ὑπερφίαλοι. Od. τ, Καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον. vbi Eust. exp. ἀχλίωρες.

Μενεαίνω, Cupio, Animi impetu quodam conẽitor. πρὸς θυμοῦμαι. Od. ε, Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων, si vel maximè cupiat. Frequenter cũ infinitiuo cõstruitur. Il. υ, Ἐμμεμαὼς ἐπέρουσε κατὰ κτάμεναι μενεαίνων. Od. κ, Κίρκη ἐπαΐξαι ὡς περ κτάμεναι μενεαίνων. Il. ο, νῆας ἐνιαυτῶσαι μενεαίνει. Il. φ, μενεαίνε θ' κῦδος ἀρέσθαι. Et cum genit. apud Hesiod. Asp. Ἀνηρ ὅστις ἐμεῖο μάχης ἄμοσον μενεαίνων. ‖ Μενεαίνω, Iratus sum, Ira percitus sum. Od. τ, Achilles ad Agamemnonẽ, νῶϊ περ ἀχνυμένω κῆρ Θυμοβόρω ἔριδι μενεήναμεν ἕνεκα κούρης. Paulo post idẽ Achilles ait, Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἔγὼ παύω χόλον· οὐ δέ τι μοι χρὴ Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνέμεν. vbi obserua χόλος & μενεαίνειν synonymos vsurpari, sicut μένος & χόλος suprà. Il. ω, de Achille Hectoreni bigis raptãte, Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζεν μενεαίνων, ira seu irarũ impetu percitus. nã ὅτι θυμοῦ ibi accipi Eust. quoque annotauit. Aristot. Rhet. 2, dicẽs nos mortuis non irasci, nec iis qui sentire nequeũt pœnas quæ infliguntur, διὸ οὐδὲ τῷ Ἕκτορος ὁ ποιητὴς, παῦσαι βουλόμενος τὸν Ἀχιλλέα τῆς ὀργῆς πεθεῶτος, Κωφὼ γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Quæ verba habentur Il. ω, v. 54. Et Od. α Neptunus Vlyssi ἀστερχὲς μενεαίνεν, quanuis cæteri θεοὶ ἐλέαιρον ἅπαντες. Idem Neptunus Od. ζ, sub finem, ὅπῃ ἀφελῶς μενεαίνεν Ἀνθήσι Ὀδυσῆι, πάρος οὗ γαῖαν ἱκέσθαι. Il. ο, Νήποι οἱ Ζεὺς μενεαίνεμεν ἀφρονέοντες.

Μενοινή, ῆς, ἡ, Animi impetus, seu Cupiditas animi qua ad aliquid agendũ fertur. Eust. p. 1007, μενοινὴ καὶ μενοινᾶν, μένος νόου δι' οὗ αἴσιν νόος ἐς ἕτερον: Suidæ autem est πρόθυμία. Apollon. Arg. 1, ἀλλ' οὐ σύ γε τλῖδε μενοινῶ Σχίστις, hoc Argonautarũ propositum ad quod eos animi impetus & cupiditas vehemẽs excitauit. Schol. ibi exponit γνώμην, διάνοιαν, μνείαν. Eodẽ libro aliquãto antè,

Εἰ μὴ δὴ πάσηισ ἐφαιδάνει ἥδε μενοινή, Ἠδή κεν μετὰ νῆα καὶ ἀγχέλον ὁρμώαιμι, idem schol. exp. Βουλεύω. tale est apud Virg. — sententia sedit. Et apud Plin. Sedere cœpit sentētia hæc. A T Μενοινὴς Hesychio θυμὸς, φρονήσις.

Μενοινάω, Impetu quodam animi incitatus cupio, In animo habeo facere. Soph. Aiace, Τί ποτε μενοινᾷς; Quid vult, Quid cupit de Aiace vocante τὸν πυθόμενον. vbi schol. exponit θυμῇ, addens, ad Aiacem hæc dici. Sed tunc esset ἀ μενοινάομαι. quæ eius sententia mihi non placet. nam Tecmessa anxia de filio suo, dicit, Ὦ μοι τάλαιν' ἐγώ, Εὐρύσακες, ἀμφίσι βοᾷ. Τί ποτε μενοινᾷς; quidnam in animo habet cur te vocet? Hesychio μενοινᾷ est θυμοῦται, βούλεται, φροντίζει. In hoc autem loco Il. ο, Ὡς δ' ὅταν αἴξηι νόος ἀνέρος ἔστ' ὀπὶ πολλοῦ Γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πόλλα μενοινήσειε νοήσηι Εἴθ' εἴω ἢ ἴκοιμι, μενοινήσειέ τε πολλά, Eust. μενοινήσειε dicit accipi simpliciter pro κινηθείη. Sed non incommodè ibi interpretari possumus, In animo habet, vel Animo agitat, sicut & in sequentibus. Od. ε, ἐπίσχεται αὐδρὶ ἑκάστῳ, ἀγχέλιας θεείσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. Eodem l. aliquāto antè, εἴθε οἱ αὖτις Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ, τι φρεσὶν ἧσι μενοινᾷ. Eodem, ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. Item cum infinitiuo cōstruitur vt μενεαίνω, & in eadē sign. videlicet pro Cupio. Il. τ, Εἴθαρ γὰρ θυμῷ γε μενοιτό με πολεμίζειν. Il. ν, πολέμοιο μενοινᾷ Αἰνείας. Il. κ, μενοεικέα θυμὸν ἀκάχοι. Item μενοινᾶν τινὶ κακὸν, vt μερμηρίζειν suprà. Od. λ, καὶ ἐν Τρώεσσι μενοινᾶν. Pro μενοινάω dicitur E T I A M Μενοιτάω, E T Μενοιτέω, sicut μαιμάω pro μαιμάω, & λωφέω pro λωφάω. Il. ν, ἐμοὶ θεὲ δεύεσκε χεῖρες ἄκηροι. Μαιμῶσιν, ἐμοὶ μένος ὤρορε, νέρθε δὲ ποσσὶ Ἔστυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιτάω δὲ ἐν οἴοις Ἕκτορι Πειραιδὴ ἄμοσε μεμαὼς μαχέσασθαι. Il. μ, πεζοὶ δὲ μενοίτεον εἰ τελέεσσι. At μενοίτεον quod Hesych. exp. φροντίσας, suspectum mihi est.

Μενθῆραι, Curæ. αἱ φροντίδες, vt exponitur in meo lex. vet. vbi & etymon affertur quasi ὠφεθῆραι, pro αἱ θηράσεις τὸ μένος, id est τὴν ψυχήν. quod ipsum & Etym. habet. Et datiuus μενθῆρας apud Hesych. μεριμνᾶς. V N D E Μενθηείζω, Curo. nam μενθηείσω eidem Hesychio est φροντίσω; sicut μενθηεώ, μεριμνήσω, διαπέξω.

ΜΕΊΣΟΣ, Medius. Demetr. Phaleræus (vel potius quicunque alius est autor libri qui illi adscribitur) τὸ δὲ αὐτὸ, ὥσπερ μεθ' ἡθεν, ἢ μέσον, positū primum, vel mediū. (pro In principio vel In medio) Plut. Ad Col. καὶ ὁ μὲν θεὸς (ὥσπερ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος) ἀρχὴν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τοῦ παντός. quæ sunt ex Platone sūpta. cuius hæc verba, ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, διέτεινε παντός τε ἔπινε, Cic vertit, Animū autē vt in eius [corporis] medio collocauit, ita per totum tetendit. Et vt dicitur τὸ μέσον τοῦ σώματος, sic μέσον σῶμα. Sed Homerus aliquē transfigi μέσον. vt Il. ρ — τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης Δουρὶ μέσον ἀφόρησε. Et dicitur aliquis ἔχεσθαι μέσος, id est Teneri medius, οὐ σῶμα μέσον κεραπέμβω. Quo dixit modo Liuius Medium arripere: dixit verò & Terentius antè eū. (metaphora autem ab athletis sumpta dicitur ab Aristoph. ἔχεσθαι μέσος, qui ita tenetur vt eluctari manus eius qui eum tenet, non possit, & cui nullum patet effugium, vt exp. B.) Apud eundem Homerum μέσον ἦμαρ, Medius dies, pro quo dicitur Meridies. Vt autem ille μέσον ἦμαρ dixit, sic Herodianus μέσῳ ἡμέρᾳ. (Xenophon autem etiam μέσον ἡμέρας) Eodémque pacto μέσῃ νυκτί, seū μέσαι νύκτες dictum reperitur: pro quo compositè etiam μεσονύκτιον. Sed frequentius est substant. & quidem in datiuo sæpe & accus. videlicet ἐν μέσῳ & εἰς μέσον, sicut Lat. In medio & In medium, in variis loquendi generibus, quæ vix aliter quàm propositis exemplis distingui possūt: quare ea proferam. Hom. Il. γ, Αὐτὰρ ἐμὲ ὀ μεσάτῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Σῶμ' ἐβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. (Dicitur verò & μέσῳ interdū, subaudita præpos. ἐν) Apud eundē Il. δ, — καὶ οἱ σὴ ἐς μέσον ἔλασσεν. Itē Il. γ, Καί ῥ' ἐς μέσον ἰὼν, Τρώων ἀπέειρε φάλαγγας. (Est autem ea differentia inter nominis μέσον significationes in hoc & illo proximè præcedēte loco quæ est inter significatiōes nominis Mediū, quū dicitur Collocare in medio, & Prodire in mediū, seu procedere. de qua signif. dicā & infrà) Interdū cū genitiuo: vt Il. ζ, Εἰς μέσον ἀμφοτέρων σωΐτω μεμεσσῶντε μάχεσθαι. Sic Il. ζ, Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μνησάσομαι ἐγχεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. (Potest autem μέσῳ seu potius ἐν μέσῳ, redditā particula Inter. vt Cic. apud Plat. ἐν μέσῳ πυρὸς τε καὶ γῆς, vertit Inter ignē & terrā. Hæc autē verba ξωνῆσαι ἐν μέσῳ τοῦ τε ἀμφοῖν καὶ θεῶν &c. reddidit, Interiecit inter indiuiduum atque &c. quos locos habes pag. 21 & 28 mei Cic. Lexici. Sic verò & γῆ μέση ποτε μῶν apud Bas. quæ & nomine composito μεσοποταμία, Terra media fluuiorū, pro In medio fluuiorum, dicetur, vtēdo eadē illa particula, Terra quæ est inter fluuios seu inter amnes. Polit. verò composita etiam voce dixit regionē interamnem, reddens istum Herodiani locum lib. 3, ὁ δὲ Σκύθης διῴκει τὴν θεὸν τὴν μεσοποταμῖν γῆν. Greg. cū duobus genit. (vt in illo priore Aristot. loco) μεσοῖς μεγέθους καὶ βαθυνότητος. Ex Plat. μέσον ἔχειν, pro Mediū tenere, Mediū esse inter &c. i. Mediū tenere gradū. Sic μέσα φέρεσθ' βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου apud Philostr. in Heroicis. Dicitur etiā μέσην βαδίζειν. Greg. in or. De Cyp. ἵν' ἂν μέσην βαδίσῃ τὸ κεμβὸ καὶ τὸ πόδου τῶν ἀκουόντων, οὔτω μοι δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. i. Vt mediū teneā inter modū orationis & desiderium auditorū. Sic & in isto loco (quē eiusdē Gregorii esse puto) de iudice qui tyrānidi quantū poterat obsistebat, μέσην βαδίζων τὸ κεμβοῦ καὶ τὸν νόμον. Nō dubito autē quin his in locis subaudiatur accus. ὁδόν. At in v. l. affertur μέσον τέμνειν pro Medium tenere: vbi suspicor reponendū μέσην vt dicatur μέσην τέμνειν, subaudito itidem illo acculatiuo ὁδόν. Dicuntur etiā οἱ τῶν μέσου βίον ἀνθρωποι à Luc. Homines mediæ cōditionis. Sed & ipsi ἀνθρωποι dicuntur μέσοι à Platone pariter & Aristotele, quorū mediocres sunt fortunæ. Aristot. Pol. 4, πόλεις δὲ πλήθους τοῦ μὲν ἀπόρους ἀναγκαῖον εἶναι, τοὺς δὲ, ἀπόρους, τοὺς δὲ, μέσους. Sic autē & apud Thuc. μέσος πολίτης à scholiaste exponitur ὁ οὔτε ἀδόξατος, οὔτε ἄδοξος. Luc. δύκρανον & μέσον, copulauit in lib. De hist. scrib. vbi dicit, καὶ μὴν καὶ σωθῆναι τὴν ὀνομαζόμενον δύκρανον καὶ μέσον χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφεστῶτα καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ οὐδὲ ῥᾴδιον παρ' ὀλίγοις, ὡς οἱ πολλοὶ, συνοικεῖν) τα. Optimè autem cōuenire mihi videtur locus hic quantum ad illorum duorū nominū copulationem attinet, cum isto plutarchi in lib. qui ὥσει ἠθικῆς ἀρετῆς inscribitur, ἐπὶ δὴ πλαγίου τὸ μέσον, ὃ τὸ κεφαλαιῶδον ἀνὴρ ἀκράτων μεσον, ὡς λεύκου καὶ μελανος τὸ φαιόν. atque hinc pater etiā vnde sūpta sit illius δύκρανος metaphora quod cū μέσον iungitur. Cæterùm μεσος redditur etiā Mediocris interdū, (nā Mediocris est qui mediū velut gradū tenet) & τὸ μέσον, mediocritas. Sic & in loco quē paulo antè ex Gregorio protuli, μέσην βαδίζειν, Mediocritatem sequi, vertit B. Plinius μέσοι reddit Modici, quū hæc Aristotel. s, ἢ δὴ ἀστραλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μεσοι, reddidit, Oculi grandiores, modici, parui.

Μέσα (& alio nomine ἀδιάφορα) vocantur à Græcis quæ in medio honestorum & turpium sunt. Gell lib. 2, cap. 7, Quæ sua vt recta aut honesta sunt, vt fidē colere, vt patriā defendere, vt amicos diligere: ea fieri oportet, siue imperet pater, siue nō imperet. sed quæ his cōtraria, quæq; turpia & omnino iniqua sunt, ea, ne si imperet quidē. Quæ verò in medio sunt, & à Græcis tū ἀδιάφορα, tum μέσα appellātur, vt in militiā ire, rus colere, honores capessere causas defendere, vxorē ducere, vti iussum proficisci, vt accersitū venire: quoniā & hæc & his similia, per sese ipsa neq; inhonesta sunt neque turpia, sed perinde vtà nobis aguntur, ita ipsis actionibus aut probāda fiunt aut reprehendēda: propterea in eiusmodi omniū rerum generibus &c. Quibus postremis verbis apertius declarat quæ appellentur μέσα.

Μέσου appellatio habet & grammaticis Græcis peculiarem vsum. dicitur enim vocabulum μέσον (sicut & vocabulum medium à quibusdam Latinis gramm.) quod interdum in bonā, interdum in malā partem capitur. Iisdem μέσον συλλαβή, id est media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando contrà corripitur. Sed & verbum quòd nec actiuum est nec passiuum, sed velut medium inter vtrunque, μέσον, itidémque eius χρόνοις vocāt μέσοις, (i. tēpora media) vt μέσος ὥσθαι ἐμέμενος, & μέσος ἀόριστος &c. Eustathius in quendā locū Od. ο, καὶ εἰκὸς τὸ εὐλοιδόρη καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς λέγεσθαι, διὰ τὸ χρόνοις εἶναι μέσου ἀορίστου δευτέρου. οἱ δὲ μέσοι ἐπαμφοτερίζειν ὡς ὅτι πολυτῆ ἐρμηνεία.

Μέσον, Diuidium. Thuc. lib. 4, p. 164, ἔτη δὲ ἓξ, ἴσης τοῦ

& alia sign. appellari μέσους πολίτας docebo in proximè sequēte tmematio. ‖ At μέσος δικαστὴς vide in Μεσίτης.

Μέσον, Medium, Quod est in medio veluti gradu. vt quum dicit Horatius, Virtus est medium vitiorum & vtrinque redactū. Aristot. Ethic. 2, c. 6, οὕτω δὴ καὶ ἡ ἀρετὴ μέσον τῶν ἐναντίων ἐστὶ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. Item μέσον τῶν ἐν τῷ ἐλλείπειν φύσει, τὸ δὲ μέσον ἐστὶ καὶ τῶν ἐν τῷ ὑπερβάλλειν. Dixerat autē paulo antè, τὸ δὴ ἴσον μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. Ibidē legimus, τῆς μὲν κακίας, ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις, τῆς δὲ ἀρετῆς, ἡ μεσότης. quibus pēnè ad verbū exponitur Horatianus ille versus. Thuc. l. 1, ὥσπερ καὶ μεγίστας γραῦς καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον κατεπόντωσεν. Greg. cū duobus genit. (vt in illo priore Aristot. loco) μεσοῖς μεγέθους καὶ βαθυνότητος. Ex Plat. μέσον ἔχειν, pro Mediū tenere, Mediū esse inter &c. i. Mediū tenere gradū. Sic μέσα φέρεσθ' βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου apud Philostr. in Heroicis. Dicitur etiā μέσην βαδίζειν. Greg. in or. De Cyp. ἵν' ἂν μέσην βαδίσῃ τὸ κεμβὸ καὶ τὸ πόδου τῶν ἀκουόντων, οὕτω μοι δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. i. Vt mediū teneā inter modū orationis & desiderium auditorū. Sic & in isto loco (quē eiusdē Gregorii esse puto) de iudice qui tyrānidi quantū poterat obsistebat, μέσην βαδίζων τὸ κεμβοῦ καὶ τὸν νόμον. Nō dubito autē quin his in locis subaudiatur accus. ὁδόν. At in v. l. affertur μέσον τέμνειν pro Medium tenere: vbi suspicor reponendū μέσην vt dicatur μέσην τέμνειν, subaudito itidem illo acculatiuo ὁδόν. Dicuntur etiā οἱ τῶν μέσου βίον ἀνθρωποι à Luc. Homines mediæ cōditionis. Sed & ipsi ἀνθρωποι dicuntur μέσοι à Platone pariter & Aristotele, quorū mediocres sunt fortunæ. Aristot. Pol. 4, πόλεις δὲ πλήθους τοῦ μὲν ἀπόρους ἀναγκαῖον εἶναι, τοὺς δὲ, ἀπόρους, τοὺς δὲ, μέσους. Sic autē & apud Thuc. μέσος πολίτης à scholiaste exponitur ὁ οὔτε ἀδόξατος, οὔτε ἄδοξος. Luc. δύκρανον & μέσον, copulauit in lib. De hist. scrib. vbi dicit, καὶ μὴν καὶ σωθῆναι τὴν ὀνομαζόμενον δύκρανον καὶ μέσον χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφεστῶτα καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ οὐδὲ ῥᾴδιον παρ' ὀλίγοις, ὡς οἱ πολλοὶ, συνοικεῖν) τα. Optimè autem cōuenire mihi videtur locus hic quantum ad illorum duorū nominū copulationem attinet, cum isto plutarchi in lib. qui ὥσει ἠθικῆς ἀρετῆς inscribitur, ἐπὶ δὴ πλαγίου τὸ μέσον, ὃ τὸ κεφαλαιῶδον ἀνὴρ ἀκράτων μεσον, ὡς λεύκου καὶ μελανος τὸ φαιόν. atque hinc pater etiā vnde sūpta sit illius δύκρανος metaphora quod cū μέσον iungitur. Cæterùm μεσος redditur etiā Mediocris interdū, (nā Mediocris est qui mediū velut gradū tenet) & τὸ μέσον, mediocritas. Sic & in loco quē paulo antè ex Gregorio protuli, μέσην βαδίζειν, Mediocritatem sequi, vertit B. Plinius μέσοι reddit Modici, quū hæc Aristotel. s, ἢ δὴ ἀστραλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μεσοι, reddidit, Oculi grandiores, modici, parui.

Μέσα (& alio nomine ἀδιάφορα) vocantur à Græcis quæ in medio honestorum & turpium sunt. Gell lib. 2, cap. 7, Quæ sua vt recta aut honesta sunt, vt fidē colere, vt patriā defendere, vt amicos diligere: ea fieri oportet, siue imperet pater, siue nō imperet. sed quæ his cōtraria, quæq; turpia & omnino iniqua sunt, ea, ne si imperet quidē. Quæ verò in medio sunt, & à Græcis tū ἀδιάφορα, tum μέσα appellātur, vt in militiā ire, rus colere, honores capessere causas defendere, vxorē ducere, vti iussum proficisci, vt accersitū venire: quoniā & hæc & his similia, per sese ipsa neq; inhonesta sunt neque turpia, sed perinde vtà nobis aguntur, ita ipsis actionibus aut probāda fiunt aut reprehendēda: propterea in eiusmodi omniū rerum generibus &c. Quibus postremis verbis apertius declarat quæ appellentur μέσα.

Μέσου appellatio habet & grammaticis Græcis peculiarem vsum. dicitur enim vocabulum μέσον (sicut & vocabulum medium à quibusdam Latinis gramm.) quod interdum in bonā, interdum in malā partem capitur. Iisdem μέσον συλλαβή, id est media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando contrà corripitur. Sed & verbum quòd nec actiuum est nec passiuum, sed velut medium inter vtrunque, μέσον, itidémque eius χρόνοις vocāt μέσοις, (i. tēpora media) vt μέσος ὥσθαι ἐμέμενος, & μέσος ἀόριστος &c. Eustathius in quendā locū Od. ο, καὶ εἰκὸς τὸ εὐλοιδόρη καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς λέγεσθαι, διὰ τὸ χρόνοις εἶναι μέσου ἀορίστου δευτέρου. οἱ δὲ μέσοι ἐπαμφοτερίζειν ὡς ὅτι πολυτῆ ἑρμηνεία.

πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἕνατον ἐκ μέσου.

Μέση chorda quædam dicta q. d. Media. Dicitur autē sine adiectione vt ὑπάτη & νήτη. Bud. ex Plut. Item μέσον tetrachordum, Medianum. Vitr. lib. 5, cap. 4. Ibidē numeratur inter φθόγγους. A T Μέσης venti nomen apud Aristot. in 2 Meteorol. 189. 190.

C O M P. grad. Μεσαίτερος: S V P E R L. Μεσαίτατος. q. d. Qui est magis in medio: & Qui est maximè in medio. Quidam interpr. Penitior, & Penitissimus. Aristot. de mundo, κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ κόσμου σύνεστι εἰς μέσην γῆν συνέστηκε. vbi tamen redditur ac ii scriptum esset κατὰ τὸ μέσον, videlicet In medio. Tal. est apud Philonem eadem de re. καὶ γῆς ἵδρυσιν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ παντός. Herodianus autem dixit ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συγκλείστου τόπῳ, lib. 5, vbi Polit. vertit In media curia. Dicitur autem μεσαίτερος & μεσαίτατος, pro μεσότερος & μεσότατος. cuius formæ & alia quædā à grammaticis referuntur. Sed comparatui μεσαίτερος exempla nulla proferūtur. Ac certè Eustath. non videtur μεσαίτατος pro superlatiuo habere, vt ostēdunt ea quæ ex eo affertur in Μεσάτος. Adde quòd Suidas μεσαίτατος exponit simpliciter μέσος. Sed & pro ὑψηλὸς accipi traditur quā signif. Budæus putat cōuenire posse cuidam Philonis loco in quo πανγεωνικὸν ita vocat.

C. Ἄμεσος, ν, ὁ καὶ ἡ, q. d. Medio carens. vt ἄμεσος θέσεως, id est αὐτόπτης, Philop. Dicitur & ἀξίωμα. Quidam interpretantur etiam Immediatus. ex quibus est Bud. p. 144, apud Alex. Aphrod.

Ἀμέσως, Sine medio, Immediatè. Exponitur & Nullo interuētu. Græcè autē, ἀφ' ἑαυτοῦ, & κυρίως. Sed non possumus ex Gellio reddere Immediatè, sequēdo signif. quā habet ἄμεσος, in ἄμεσος θέσεως. quum ille secus vtatur.

C. Ἀμέσος, Medius, Qui est in medio, ὁ ἀνὰ μέσον ὤν. vnde apud Herodotum, ἀνὰ μέσας πόλεις ἐκέκτηντο exponitur Vrbes in medio habebant. vel, In medio sitas. Scribitur verò E T I A M Ἀνὰ μέσον, coniunctim, aduerbialiter positū P R O Ἀνὰ μέσον, In medio. vt apud Theophrast. τὸ δὴ ἀνὰ μέσον, κοκκοβαφὲς καὶ λαμπρόν. quem tamen locum interpretans Plinius, maluit dicere, Media pilularū, quàm Quæ sunt in medio pilularū. Ita enim ille (loquens de iis quæ præter glādem quercus ferunt) vertit, Media pilularum cocci colorē habent. Sic autem scribitur & apud Theocritum in Thyonicho, — λαοῦ ἐς μακὰ θείς ἀνὰ μέσον (vbi geminatur σ ob versum) Quæ verba sunt amantis, qui metuit ne tandem amor exeat in insaniam: à qua tam parum absit vt vix pilus sit in medio. Prouerbiale autem est N O C Θρὶξ ἀνὰ μέσον, vt docet Erasm. in prouerb. Pilus in medio. Apud Hesychium quoque habetur Ἀνὰ μέσον. & quidem exponentem ἐν μέσῳ, id est In medio. (itidémque ἀνὰ μέρος & alia quædā dici scimus) Suidas in verbo Μεσπύειν habet ἀνὰ μέσον. exponit enim illud, ἀνὰ μέσον κεῖσθαι. At verò in quibusdā nouī Testamenti locis in quibus hoc vocabulum habetur. ex veteribus exemplaribus manu scriptis quæ pater meus in consiliū adhibuit, dum illud ederet, alia cōiunctim, alia disiunctim scriptum habebant. Legitur autem Marci 7, versu 31, ἦλθε διὰ τῶν ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος ἐπὶ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως. vbi vet. interpres reddit, Inter medios fines Decapoleos. Alii rectius, Per medios fines. Legitur item apud Paulum ad Cor. c. 6, v. 5. & redditur Inter, vbi scribit, οὐ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ; Cæterùm affertur etiam ἐν τῷ ἀνὰ μέσον ex Aristotele, dictum videlicet eo modo quo ἐν τῷ μεταξύ. sed fortasse ibi malit aliquis cōiūctim scribere. P O E T I C E Ἀμμέσον per syncopen pro ἀνὰ μέσον. Hesiodius, Πολλοὶ δὲ ἄμμεσσον αὐτοῦ Δελφῖνες.

C. Διάμεσος, q. d. Intermedius. Sed peculiari signif. Qui est mediocris fortunæ. Apud Athenienses δίμεσοι (inquit Hesych.) οἱ μέσοι τῶν πλουσίων καὶ πενήτων. Vide Μέσος.

C. Παρέμεσος, Qui est iuxta mediū. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν sequitur. Vide Poll.

Μέσως, aduerb. (ab ea nominis μέσος significatione quā ponitur pro Mediocris, seu Modicus) Mediocriter, Modicè, Moderatè, Intra modū. Aristot. Ethic. 2, c. 5, ὅθεν καὶ τὸ ὀργίζεσθαι εἰ ὧν σφοδρῶς ἢ ἀνειμένως, κακῶς ἔχουσιν· εἰ δὲ μέσως, εὖ. id est (vt ibi exponitur) Veluti si ita affecti simus

vt vehemētius aut remissius irascamur, malè affecti sumus: si ita vt intra modū, bene. Idē Eth. l. 3, c. 12, ὁ δὲ σώφρων, μέσως πρὸς ταῦτ' ἔχει, Tēperās autē in his rebus mediocriter & moderatè affectus est. Ex Eurip. affertur & pro Tenuiter. sed hæc interpretatio mihi suspecta est. A

At Μέσως ἔχοντες ἀρετῆς καὶ κακίας à Greg. crediderim dici Qui mediam quandam quasi viam insistunt inter virtutem & vitium. Atque ita fuerit hoc μέσως à priori nominis μέσης significatione.

Μεσότης, ητος, ἡ, Medietas. Sed Cic. dicere maluit Medium. nam hunc locū Plat. in Timæo, ἅστε ἐν ἕκασ' ὀφασίμα δύο τέ μεσότητα, ita vertit, Quas interuallis ita locabat, vt in singulis essent bina media. Et subiūgit, Vix enim audeo dicere medietates quas Græci μεσότητας appellāt: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur. In alio eiusdē loco μεσότητα vertit Interiectū mediū, vt videbis pag. 17 mei Cic. Lexici. Plut. De virt. morali, αὐτίκα τὸν ἀνδρείαν, μεσότητα φασὶ τέ δειλίας καὶ θρασύτητος, vbi μεσότητα aptè reddi posse arbitror Medium quiddā: hoc modo, Fortitudinem esse aiunt medium quiddam inter timiditatem & audaciam. B C

Μεσότης, Mediocritas, Modus. Aristot. Ethic. 4, c. 5 in princ. παρεκβάσεις τῆς ὀρθῆς μεσότητος πρὸς ὀργάς. Sic eidem ἀνδρεία est μεσότης πρὸς φόβους καὶ θαῤῥῆ. Quod apud eundē legimus Ethic. lib. 2, μεσότητα πρὸς τὰ ἡδέα καὶ λυπηρὰ καὶ ἀπολαυστικὴν καὶ ἀπολαυστικήν, Cic. vertit, Moderatam iniustitiam, moderatam ignauiam, moderatam intemperantiam. Sed ab eodem dicitur etiam virtus esse μεσότης. vbi ponitur sine adiectione, sicut & alibi.

Μεσόω, ῶ, Sū in medio. Eurip. Medea, - ἐν ἀρχῇ πῆμα, κ' οὐδέπω μεσοῖ. Aristoph. μεσοῖν τὸ δρᾶμα ἤδη. Sic ἡμέρας μεσοῦν dixit Thuc. lib. 6, pag. 207, media iam æstate. Itidémque Chiō in epist. ad Matridē, μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος, media hyeme. Et μεσοῦσα ἡμέρα, Herodot. Media dies. Meridies. (at μεσοῦντος δείπνου in v. l. exponitur Media cœna iam peracta. quod interpretationis genus nō placet. ac malim vel In media cœna, vel Cœna iā ad mediū progressa. Qua sermonis forma vtitur B. quū τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοῖν apud Aristoph. vertit Ad mediū acta fabula. Idē ἐν μεσοῦντι ἐνιαυτῷ apud Xen. reddit Circa mediū anni: apud Ioannem autem μεσούσης ἑορτῆς vertit, Dimidiato festo: itidémq; apud Plat. in Phædro, ἀλλὰ ἐν τοῖς τρεῖς ἐχέτω ὁ λόγος. Φ. καὶ ποῖος ὧδε γε μεσοῦν αὖ πάλιν, adhuc esse dimidiatū) Sed ab eodē Thucydide dicitur etiam μεσοῦν qui est in medio, qui peruenit ad mediū, qui mediū tenet rei alicuius. Sic μεσοῦντας τῆς περίας Aristides dixit de iis qui ad mediū viæ peruenerāt. At ex Æschine affertur μεσῶν τὸν δρόμον pro μεταξὺ δρόμου, sed perperā: ὅπ μεσοῦντα αὐτὸν τὸν δρόμον ἔγραφε σφαιρῶν, pro In medio magistratu. Inuenitur autē μεσῶν & cum participio. vt apud Plat. Symp. 240, ἡνεῖν οὖν αὐτὸν οὐ πλοῦν χρεὼν ὀφαιρεῖσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον σφᾶς μεσοῦν δεῖν πλοῦτον. Et passi. μεσοῦσθαι quod Suid. exponit πληροῦσθαι. vereor autem ne reponendum sit apud eum μεστοῦσθαι. D E F

Μεσύω, Medius sum, i. vtriusque particeps, Ambigo ad vtrunque. Aristot. Pol. 7, p. 191, τὸ δὴ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσύει κατὰ τοὺς τόπους, inter Asiā & Europā mediū est. B.

Μεσάζω, idem quod μεσόω, Sum in medio. Hippocr. κ. πότεροι ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι. Vsus est schol. Eurip exponens illud eius verbum μεσοῖ, in loco quē protuli in Μεσόω. Et Herodianus μεσάζουσης ἡμέρας dixit vt aliis dicitur μεσούσης. G

Μεσίτης, ου, ὁ, q. d. Mediator. quo cū alii ex recentioribus vsi sunt, tū Lactātius & Apuleius. Ab aliis autē, vel Interuentor, ex Vlpiano, vel Intercessor, vel Conciliator, vel etiā Internuncius redditur. A Bud. redditur Intercōciliator: item Interuentor. (quod ita accipiatur vt in hoc Vlpiani loco, Sed si filius fideiussor vel quasi interuentor acceptus sit. Addit q; Lāpridiū sic vti) Sed & nomine Auspex posse reddi existimat. Paulus ad Galat. c. 3. v. 19, ὁ νόμος δι' ἀγγέλων ἐν χειρὶ μεσίτου, ὁ δὲ μεσίτης, ἑνὸς οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ θεὸς, εἷς ἐστιν. Et ad Tim. ep. 1, c. 2, εἷς γὰρ θεὸς, εἷς καὶ μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς. Quibus in locis ego minimè tā religiosus esse velim vt nomine Mediator vti dubitē (quū omnino Græco respōdeat: & Lactātius eo vsus sit, & quidē de ipso Christo, vocans illum mediatorem inter Deum & homines, vt ann. B.) sed si ab eo discedendū sit, nullum ex bene Latinis vocabulis mihi magis placuerit quàm Interpres: vt (si profana sacris accōmodare fas est) μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων reddatur. Interpres Dei & hominū: eo modo quo dixit Virgilius, Hominum diuumque interpres. Sed & vbi Christ⁹ dicitur μεσίτης τῆς καινῆς διαθήκης, seu τῆς νέας, non mali (meo quidē iudicio) eodē verbo vtemur: vt dicatur Interpres noui fœderis, eo modo quo Pacis interpres dicitur à Liuio. Præsertim etiā quū μεσίτης, à Suida exponitur εἰρηνοποιὸς, id est Pacificator. Cæterùm quod à Thuc. dicitur lib. 4. p. 148, μέσος δικαστὴς id ab eius scholiaste exponitur recentiore isto, vocabulo μεσίτης, itémque nominis διαιτητής. Copulauit autē & Philo hæc duo l. 3 De vita Mosis, καὶ εἶα μεσίτης καὶ διαιτητὴς, οὐκ ἄδικος ἀπεφαίνετο. Hinc VERBVM Μεσιτεύω, Mediator sum. Mediatorē ago. Sed in ep. ad Hebr. c. 6, v. 17, ἐμεσιτεύσατο ὅρκῳ aliter accipitur: videlicet pro Interuenit per iusiurandū. (quū etiā scholiastes Græcus putet hoc verbo μεσιτεύειν designari illā promissionem iam tum interuētore Christo conceptā) vel Interposuit se cum iureiurādō. (nam Interposuit iusiurandū, quod habet Erasmus cū vet. interprete [redacted]) Exponitur etiam Fideiussit iureiurādo. Μεσιτεύειν Suid. exp. αἰαμεσιτεύειν in quodā loco quē affert. Μεσιτεύειν apud Damasc. cum datiuo. pro In medio esse, Interiectū esse inter: εἰπὲ ἢ θεῶν τοῦτο μεσιτεύει δίκῃ, μεσιτεύουσα τὰ τὰ ἔκαστα καὶ τὰ μεσιτεύω. Idem, μεσιτεύουσα τῇ θεμιτῇ καὶ τὸ χαμαιεύειν ἔστιν. H

A nomine Μεσὸς deducta sunt etiā hæc POETICA, Μέσατος ET Μεσάτης: ITEM Μεσήεις, A C Μεσηγύ. Est autē Μεσάτος idē quod μέσος, Medius. & ab eo ita factū vt βίατος à βεία. Scribitur autem ET Μεσάτης, metri causa: (SICVT Μέσος quoque pro μέσος passim apud poetas occurrit) Hom. Il. ο, Ἡ' ἐν μεσάτῃ ἔστη. Quo in loco annotat Eust. Atticos postea dixisse ἐν μεσσάτῳ quod Homerus ἐν μεσάτῳ. Quo fit vt nō lubēter assentiar schol. Aristoph. existimanti μεσάτος in eius Vespis posse accipi pro μέσος. Ab hoc autē Μεσάτος EST Μεσάτης, VEL Μεσάτος cū ατ. quo vtitur Dionysius Afer in carm. De situ orbis. Sed à Pollice (si mendo carēt eius exemplaria) μεσάτος annumeratur etiā inter partes curr⁹: itē μεσάτος esse traditur: ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ μέσον ἀπεστηριγμένος ἱππάς. A

AT Μεσήεις, εντος, ὁ, Mediocris. Hom. Il. α, Ὦ φίλοι Ἀργεῖοι, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις, Ὅς τε κακοίσταστος, & qui eximius, & qui mediocris. & qui infimus est [fortitudine,] Cuius eximia & cuius mediocris est fortitudo. At Hes. μεσήεις exp. μέσος τε κακός τε. quod mendo carere nō puto, ac pro κακὸς scribendū ἀνάρτης: si tamen ex isto Homeri loco suū illud μεσήεις & ipse deprompsit. Esse autem huius μεσήεις παράφρασιν à μέσος, scribit Eustath.

Vltimum EST Μεσηγύ, SEV Μεσηγὺς aduerb. pro In medio. seu Inter. Scribitur autē sæpe ET Μεσηγύς, SEV Μεσηγὺς gemino σ, vt Il. ο, Τῷ δ' ἐν μεσσηγὺς δὲ πεσὼν ἐν ἄορι πῆξεν, Ὦμον ἀπ' ἀμφοτέρων· ἀρὴ δ' ἐπέπτατο λαιμοῦ, In medio humerorū, vel Inter humeros. Idē Il. λ, Κεφαλὴν τε μεσηγὺς καὶ Αἰτωλῶν. Et alibi, μεσηγὺς καὶ αὐτῶν. Interdū verò sine adiectione pro In medio. vt Il. υ. Ὀλίγ' ἀμφὶς πάντα τέλος μυθεῖ ὀπιθήσει, Ἀλλ' τὸ μὲν πλέον, τὸ δὲ καὶ μεσηγὺ κολούει. vbi μεσηγὺ puto reddi posse In medio cursu: sicut videlicet diceret aliquis cœpta sua in medio cursu fuisse interrupta. Aliquādo & pro Interim, seu Interea. vt exponitur in hoc loco Od. θ, Μηδὲ τι μεσηγὺ γε κακὸν καὶ πῆμα πάθοιμι. Itē ex hoc aduerb. COMP. Μεσηγυδεῖπνος, ex hoc aduerbio inquā & ex duobus nominibus, videlicet δεῖπνος & ἄγκος. Fuit autē dictus ab Hipponacte Μεσηγυδεῖπνος ἱππόκρανος (honor sit auribus) Qui inter cœnam cacat. Id est, Qui inter cœnandū subinde surgit è mensa ad exonerādum ventrem, & aliis postea cibis onerandum. Κ' δὲ Ἱππώνακτα (inquit Eustathius) καὶ ὁ μεσηγυδεῖπνος ἱππόκρανος. ἤγουν, ὃς μεσοῦντος δείπνου, πολλάκις ἀποπατεῖ, ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι.

META, præp. Cum, Vnà cum. qua in signif. iūgitur GENITIVO. Hesiod. Theogonia, ὅς ἄρ' μετ' ἐῶν θεῶν πτῆσε μάχοιτο. Dem. Pro cor. τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ περὶ ὑμᾶς ἐλάβομεν ἀγωνιζόμενοι. Plut. in Apoph. πολὺν ἀεὶ ἐμοὶ πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ. Synes. epist. 143, τὸν μόνον φίλον, ἢ μετὰ δυοῖν μάλιστα φίλος. X. Hell.

lib. 1, circa princ. ὅπως ἀναλάβῃ τὰς μετὰ Δωριέως [ῥήσεις.] A At Arist. Rhet. 2, καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. (Interdum autem vbi præpositio μετὰ iungitur huiusmodi genitiuis. i. significationem huiusmodi habentibus, tam ipsa quàm genitiuus in aduerbium resoluitur. vt μετὰ δικαιοσύνης sit pro δικαίως, Iustē: & μετ' ἀδικίας, pro ἀδίκως, Iniustē. Sic μετὰ φόβου, Cum timore: vt apud Plut. μετὰ φόβου πεσεῖν, pro Timidē. Apud Plat. in Apol. μετ' ὀργῆς, Cum ira, Iratè, Irato animo. Itidem μετ' ὀπτασίας, Polyb. Cōsideratè. Sic cum articulo τὸ habente infinitiuum, vt μετὰ τὸ θαῤῥεῖν Synes. Cū fiducia, Audacter. Alicubi etiam præpos. μετὰ commodē reddit participio, vt μετὰ ποίας ἐλπίδος apud Isocr. Qua spe freusi vbi tamē & Cum locum habet.) Thuc. autē dixit de Theseo, ξυνοίκους μετὰ τοῦ ξυνειδότος τὸν δύναμιν. vbi μετὰ existimatur reddi etiā posse Præter: vt sit, Qui præter eā qua præditus fuit prudentiam, fuit etiā potens. Ego nō puto aptius reddi posse Latinè quàm Vir prudēs iuxtà & potēs. Quod interpretationis genus omnibus aliis eiusmodi locis adhibendū cēseo. B

Nonnunquā, vt Lat. dicitur Cū Platone, Cū Aristotele, signif. Sequēdo Platonis sententiā, vel Aristotelis, sic Græcè dicitur μετὰ Πλάτωνος, & μετ' Ἀριστοτέλους. Ita sanè est vsus Synesius ep. 30, εἰ δὴ καὶ σὺ δοκεῖ μετὰ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι μεῖζον εἶναι κακόν. At Cicero pro μεθ' Ἑρμάχου, & simul participio σκοπούμενος dixit De Hermachi sententia. vt videbis pag. 51 mei Cic. Lexici. C

Μετά τινος εἶναι, Cū aliquo esse, pro Ab alicuius partibus stare. Isocr. Archid. εἰκὸς δὲ πολὺ θᾶττον ἀνθρώποις ὁμοίως ἔσεσθαι μετὰ τούτων. (Idem dixit μεθ' ἡμῶν εἶναι pro Nobiscū sentire, Nobis assentiri. quæ significatio est affinis illi quū modò attuli ex Synesio) Et μετ' ἀλλήλων κάντες apud Thuc. exponitur συμμαχήσαντες ἀλλήλοις. D

Μὴ μετὰ νόμων ἡμαρτε affertur ex Thucyd. pro Non saluis legib⁹. quæ expositio si vera est, habebit μετὰ hìc quoque quandā assensus signif. qui enim aliquid facit nō saluis legibus, is habet leges ei facto non assentientes, sed contrà repugnantes. Ex eodem affertur μετὰ τῆς αἰτήσεως τῆς συμμαχίας, pro Ad poscendam societatem. quæ expositio mihi suspecta est.

Μετὰ interdum genit. adhibetur loco datiui instrumenti. vt apud Liban. μετὰ πόνων [ἀθῶν χειμάτων] καὶ τῶν γωρίμων ὠφελοῦ ὦν, Cum pecunia iuuamus amicos. pro Iuuamus pecunia. Nam Lat. loquēdo nequaquam addenda est illa præpositio. at Galli suam præp. Auec, (quæ respōdet illi μετὰ genitiuum habenti, & Latinæ Cum) interdum sic vsurpant de instrumento. dicunt enim Couper auec un couteau. pro Couper d'un couteau. E

Μεθ' ὅπλων, Thuc. Cū armis: seu Latinus. In armis. Sed & cū aliis quibusdā genitiuis ita reddi potest, & quidem sequendo M. Tulliū, qui hæc Platonis, ὁ πλούσιος οὐ μόνον ὁπλικὴν πάντα τὰ ῥᾴδιον γήρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι, οὐδ' ὁ μὴ ὁπλικὸς, πλουτήσας, εὔκολος ποτ' αὐ ἑαυτῷ γένοιτο, ita vertit, Nec enim in summa inopia senis esse senectus potest, ne sapienti quidē: nec insipienti, etiā in summa copia, non grauis. vbi animaduerte Cic. vertisse eadē forma participiū πλουτήσας, qua verterat μετὰ πενίας, tanquā dicēte Platone πλουτήσας pro μετὰ πλούτου. Sic verò & medici Latini seu qui ad medicinā pertinentia tradunt, vtuntur præpositione In, vbi Graeci præp. μετά. veluti quum pro his Diosc. de eupatorio loquentis, τὸ δὲ σπέρμα μετ' οἴνου πινόμενον δυσεντερικοῖς ὠφελεῖ, dicit Plinius, Semen dysentericis in vino potū auxiliatur. Sic pro his Plinii loquētis de succo brasicæ, Hoc item spleneticis inuenio datum in vino albo per dies quadraginta, legitur in Geoponicis. ἀπολιπαίνει δὲ ὅλας ἡμέρας πόσα ἐσθίοντα μετ' οἴνου λευκοῦ πινόμενος ὁ χυλὸς αὐτῆς θεραπεύει. F

Idem Cic. μετ' ἐκείνης vertit Ea adiutrice quum hunc Platonis locū Polit. l. 2, ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτῷ μοιχεύσαντα, μετ' ἐκείνης ὅπῃ δέοιτο τὸν βασιλέα, ἀποκτεῖναι, καὶ τὸν δρόμον καταρρῆξαι, ita vertit. Reginæ stuprū intulit, eāque adiutrice regem dominū interemit. Potest autem hæc significatio videri vicina illi quā paulo antè dedi huic præpositioni genitiuum habenti cum verbo εἶναι. G

DATIVO iuncta præpositio Μετὰ apud poetas duntaxat (nisi me memoria fallit) inuenitur, vt vicissim illius vsus cū genitiuo, solutæ orationis est potius quàm poeticus. Est autem μετὰ datiuo iuncta in carmine interdū idem quod μετὰ genitiuo iuncta in prosa, videlicet Cū. vt quum dicit Homerus Od. ε, atque alibi, — μετὰ δὲ πᾶσι θεοῖσι θρόεσθω. Et Apoll. Argon. 2, ἀρθμοὶ ἔθεντο μετ' ἀλλήλοισι, fœdus cum iis inierunt, (seu fœdus amicitiæ, aut amicitiam) Qua in signific. vtitur & Herodotus. Sed & in cōpositione ponitur pro σὺν interdum, vt IN Μέθημενος pro συγκαθήμενος, & IN μεπίναι pro σὺν πίνειν. H

Μετὰ cum datiuo frequenter ponitur pro Inter. vt Il. α, — ὄφρ' οὐ εἰδῇ ὃ ὅστις ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀμύμων θεός εἰμι. Sic Od. ξ, μετὰ Κρήσσι. Et Il. α, μετ' ἀθανάτοισι. Et Il. β, μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, inter eos rumor percrebrescebat. Et Il. γ, — ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Tale est quòd ab eo sæpe repetitur, μετὰ πᾶσιν ἔειπε, & μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε. (dicit verò & μετέειπε iuncta præpositione cum verbo) Quidam autem sunt loci vbi vel Inter, vel In possumus interpretari, vt docebo in proximè sequente tmemate. Quinetiā nōnullis in locis potest pro Inter poni Apud. At in hoc versu Il. τ, Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πίσῃ μετὰ ποσὶ γυναικός, Eust. μετὰ ποσὶ exponit μεταξὺ τῶν πόδων. dicitque hoc loquendi genere ἀρμόνως & σεμνῶς & μεγαλοπρεπῶς & σαφῶς expressam esse τὸν λόγον. Quidam tamen interpr. Ad pedes. I

Μετὰ cū datiuo apud poetas alicubi pro In. Hom. Il. ο, Κεῖθ' ὁμοῦ νεκύεσσι, μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι Il. χ, Ἀλλ' εἰμὶ ζώοισι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic μετ' ἀνδράσιν apud eundem pro ἐν ἀνδράσιν, & μετ' ἀνδρῶν ἴζειν ἀριθμῷ. vbi exponitur ἐν ἀνδρῶν ἀριθμῷ. Itē μετὰ σφίσι pro ἐν ἑαυτοῖς. Atque adeo iisdē loquendi generibus interdum μετὰ, interdum ἐν adhibita inuenitur. vt Od. λ, μετὰ φρεσὶ βάλλεν pro ἐν φρεσὶ βάλλεν. Hesiodus dixit etiam ἔχειν μετὰ χερσὶ pro Habēbat in manibus. Idem, Δεινὸν γὰρ πόντον μετὰ κύμασι πήματα κύρσας. Item, Δεινὸν δ' οὐδὲ θανεῖν μετὰ κύμασι. Alicubi tamē exponitur ἐν: vbi Latinè reddi etiam potest Inter, vt si quis μετὰ κύμασι, quod constat esse pro ἐν κύμασι, reddat inter fluctus. Sed & Latinè dici scimus In his erat pro Inter hos erat, seu Ex horum numero erat. J

Μετὰ cum datiuo apud poetas, interdū pro διά, Per. vbi aliquì datiuo instrumentali vtendum esset, Latinè autem ablatiuo. Pro qua signif. affertur ex Homero Il. ε, μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος. vt sit pro ὑπὸ χερσί. (ita enim malo quàm διὰ χειρῶν) Talem autem & in prosa vsum huius præpositionis cum genitiuo, ostendi suprà. K

ACCVSATIVO iuncta præpos. Μετὰ aliud poetis vtplurimum quàm cæteris scriptoribus significat. Vt autē ab illis meo more incipiā, μετὰ nō rarò in motu ad locū illos vsurpare dico, pro ὅδε, seu εἰς, Ad. Il. α, Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. (de quo loco dicā etiā infra, tmematio abhinc quarto) Et Il. ε, Ἀλλ' ἴθι καὶ μετὰ λαὸν Ἀχαιοὺς χαλκοχιτώνων, Proficiscere ad exercitū Græcorū. Sic Od. π, Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς μεθ' ὕας. Et Il. ο, βῆ δ' μετ' ἄλλας. Et alibi μετὰ νῆας ἐλαύνειν. L

Μετὰ cum accus. apud poetas nonnunquā pro In. vt Il. β, — πῖσε δ' θυμὸν ἐν ἀγήνορι, ὅσσε τε βοῶπις ἐπάκουσ'. Et Il. ρ, Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον Σχετλίε, ἐπεὶ &c. Sed interdū ponitur etiam pro In habente accusatiuum. vt Il. β, Ὅς με μετ' ἀστερόπην ἔμβαλε καὶ νείκεα βάλλει, pro εἰς, qui me in cōtentiones irritas & iurgia coniicit. Item pro In significante Aduersus. vt de Amphitryone dicitur ab Hesiodo, ἥλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccauit seu deliquit in deos. M

Μετὰ cum accus. apud poetas aliquando pro Inter. vt Odysseas π, — καὶ δέ σε φασὶν Ἐν δήμῳ Γαλήνης μεθ' ὁμήλικας ἤμεν' ἀριστον Βουλῇ καὶ μύθοισι. Hac autem in significatione iungi etiam datiuo, multis exemplis paulo antè docui. N

Μετὰ, cū accus. apud poetas aliquādo pro Propter. vt μετὰ κάλλος pro διὰ κάλλος, Od. λ, — τίνι πότε Νηλεὺς Γήθεν ἐόν μετὰ κάλλος. At verò Od. χ, Ὡς ἐγὼ οὔπ ἐκὼν ἐς σὸν δόμον ἀνδρὸς ἀνδρῶν Πωλεύμενος μνηστῆρσι· ἀεσπέλιος μετὰ δαῖτα, (vbi legitur & δαῖτας) accipitur κατὰ vel pro διὰ, vel pro κατὰ, si Eust. credimus, quē vide p. 1919. Sed quid si accipiam⁹ simplicius μετὰ δαῖτα, vt Il. α accipi docui paulo antè videlicet pro εἰς δαῖτα. Ego certè quādo hunc locum cum illo cōparo, Eustathio assentiri nullo modo potium, sed potius suspicor sicut ibi dicitur in eodē μέθρῳ ἔβη μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας, deinde μετὰ δαῖτα O

(ita enim ibi legitur, Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα) ita etiam hic dici ἐς σὴν δόμον, (sonat autem idem quod μετὰ σὴν δόμον) deinde addi peculiarius μετὰ δ' ἆπα. perinde ac si dixisset, πωλεύμεν μετὰ σὴν δόμον, inquam μετὰ δ' ἆπα. i. μετὰ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ δ' ἆπα. vel, πωλεύμεν ἐς σὴν δόμον, πωλεύμεν inquam ἐς δ' ἆπα. atque ita μνησῆρσιν ἀείσομαι erit accipiendum tanquã per parenthesin dictum. Tantum abest autem vt durior sit hic vsus particulæ μετὰ in illo versu Od. χ, quàm in isto Il. α, vt cõtrà longè sit mollior. illic enim vnum verbũ non solùm duobus sed tribus iungitur accusatiuis, intercedẽtibus (vt quidã grãmatici loquũtur) tribus præpositionib', videlicet duabus μετὰ & vna ὑπό. Sed de illo altero loco quid dicendũ est? an & in illo μετὰ secus exponi poterit quàm δίχα? De eo certè vix ausim quicquã pronũtiare: contentus hoc in mediũ afferre, (dubitãter id quidẽ) posse crediẽ μετὰ κάλλος dictũ quasi μεθέπων ἐὸν κάλλος. quo verbo vtitur idem poeta alicubi. Sed & aliquos mihi legisse locos videor meæ illi coniecturæ patrocinantes.

Μετὰ sine casu apud poetas pro eo quod in prosa dicitur μετὰ ταῦτα, vel εἶτα, ἐπειτα, Postea, Deinde. Hom. Il. α, Εἶσετ' ἔπειτ' ἀπόβλητε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἧκε. vbi schol. μετὰ exponit μετὰ ταῦτα. Legimus apud eundem hanc præpositionem (vel potius hoc aduerbiũ ex præpositione factum) sequente πρῶτος, item sequente πρόσθε. Od. ε, Πρῶτὸς ἔγὼ, μετὰ δ' ὕμμες. Il. ψ, Πρόσθε μὲν ἵππῆες, μετὰ δ' ὄχεα πεζῶν. ‖ At verò Apoll. particulam μετὰ iunxit etiam accusatiuo, vtens ea tanquam præpositione, hac etiam in signif. (sicut & in prosa passim vsurpari, mox docebo) quum dixit μετὰ χρόνον, id est Post tempus, (ad verbum) pro Postea.

Μετὰ habetur interdum à suo verbo disiuncta per tmesin (quod & in aliis præpos. fieri videmus) vt Il. κ, — μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν pro μεθέπουσαν. Et Od. μ, — μετὰ δ' ἄσρα βεβήκει pro μεβεβήκει ἄσρα. Et alibi, μετὰ νῶϊ βαλὼν pro μεβαλὼν νῶϊ.

Μετὰ retracto in priorem accentu dicitur pro μέτα, (sicut πάρα pro πάρεσι) vt docet Eustathius ex Euripide.

At verò in soluta oratione præpositio Μετὰ iũcta accusatiuo significat vt plurimũ Post, Secundũ. Thuc. l. 2, ἀδελφιδοῦ ὄντος, καὶ μέγιστον μετ' ἑαυτὸν δυναμένου, qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Varro, Cassius secundũ colũbinũ stercus scribit esse hominis. pro quibus habetur in Geoponicis, μετὰ δὲ τοῦτο κόπρος ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἡ ἀνθρωπία. Plut. De frat. amicitia, αὐτὸς βασιλεὺς κρίσει καὶ ψήφῳ Περσῶν ἀναγορευθῆναι δίδασκε σοι δεύτερος μετ' ἑαυτὸν εἶναι. Habet autem locũ in hoc posteriore exẽplo & præpositio Ab, in ea quidẽ signif. quã dicunt Latini Secundus à rege. ‖ Sæpe etiam pro Post, in significatione temporis. vt in variis prouerbiis: (quid enim vetat me celebria dicta in exẽpla proferre?) ex quibus est, μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία. post bellũ, auxilium. (cuiusmodi est μετὰ τὸν πόλεμον ἥκειν apud Platonẽ) Itẽ, μετὰ τὴν Μαραθῶνα μάχην. Itẽ, Μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, Post mala prudẽtior. Quò pertinet iste senarius in quo idẽ est huius præpositionis vsus, Κλέων Προμηθεὺς δοῦ μετὰ τὰ πρόσθεν μαθεῖν. Sæpe verò cum τότε aut τοῦτο, pro Post, seu Postea aut Posthac. Multis autem in locis coniunctim inuenitur SCRIPT. Μετὰ ταῦτα, sicut Lat. Postea non Post ea scribi videmus. Dicunt etiã ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος. vt Xen. Pæd. 7, καὶ τὸν μετὰ ταῦτα δὴ χρόνον, ἕως μὲν ἔτι ἡσυχίαν, οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον, τοῖς τύχαις. (vbi obserua etiã vsum eiusdẽ præp. cũ alio accusatiuo) habẽt tamen & in hoc ipso loco alteram illam scripturam quædã exemplaria. Interdũ verò interiicitur particula δέ, vt ab eodem ita inchoante primũ Hellenicõn librũ, Μετὰ δὲ ταῦτα δ' πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον ἦλθεν ὁ Ἀθηναῖος Θυμοχάρης. Dicitur etiã μετ' ὀλίγον pro Paulo post. (Quã in significatione Xen. addidit & genitiuũ πύπου, initio eiusdem lib. Hell. 1, μετ' ὀλίγον τούτων, q. d. Post breue [tẽpus] horum. Id est, Breui post hasce res gestas tempore) Et grammaticis χρόνου cuiusdã, id est temporis, nomen est ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, q. d. Paulo post futurũ. At μετὰ μικρὸν dicitur potius pro Paulo post, significãte Paucis interiectis. vt quum citato alicuius scriptoris loco, dicitur καὶ μετὰ μικρόν. quo vsus est modo Plut. non semel. Eundẽ autem vsum habet interdũ & illud μετ' ὀλίγον, seu μετ' ὀλίγα. Et μεθ' ἡμέρας δύο, Demosth. in Mid. Duobus diebus post, Secundo post die. μεθ' ἑπτὰ vel πάντα ἡμέραν, pro eo quod Latinè Tertio post die, vel Quarto post die. Sic μετὰ δεύτερον, vel τρίτον ἔτος, Secũdo post anno, Tertio post anno. Aut etiã fine Post. vt quã dicit Plinius, Cæsa spina Ægyptia anno tertio resurgit, pro his Theophrasti. ὅταν δὲ κοπῇ, μετὰ τρίτον ἔτος ἀθεὶς ἀναβλαστάνει. ‖ Μετὰ non solùm in carmine sed in soluta etiam oratione ponitur aliquando sine adiectione pro Postea, vel Deinde: sed sequente δέ. sic autem vtuntur cum alii, tum Lucianus. Quem vsum habet etiam ὁ πρὸς δέ.

Μετὰ significationem temporis habet & quum iungitur accusatiuo ἡμέραν. significat autem μεθ' ἡμέραν, Interdiu. (VNDE Μεθημερινός, Diurnus) Demosth. in Midiam, καὶ γὰρ ἐχθρὸς ἦν, καὶ μεθ' ἡμέραν εἰδὼς ὑβρίζε. Sic apud Aristoph. Pluto. ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. Exponitur autem & Luce, seu Luci.

Μετὰ χεῖρας ἔχειν, In manibus habere. (ita enim malo quàm Inter manus habere) Thucyd. lib. 1, ἃ ἀμφὶ μετὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηπάτα εἴος π. Poetæ autem μετὰ χεῖρας hac signif. dicunt, vt suprà docui.

Μέταλλον, ου, τὸ. Metallũ. Item μέταλλον ἅλες, metallũ sales, apud Herodot. vt Plin. dicit Æris metalla, pro Metalla æra. Sic Virg. Georg. 2, Hæc eadẽ argenti riuos æriſque metalla Ostendit venis. Et μέταλλα χρυσᾶ, quæ Lucr. Aurata metalla. Notãdum verò, quum genitiuus additur, non tam pro eo ipso accipi quod è terra effoditur, quàm etiam pro venis è quibus eruitur, seu locis ipsis in quibus reperitur: quemadmodũ Etymologistes quoque μέταλλον esse dicit τὸ πόπον ἐν ᾧ χευσὸς πίκπται. vnde μέταλλα Valla apud Herodotum vertit Fodinas. Similiter & Plinius l. 33, cap. 7, dicit Metalla miniaria, plumbaria, argentaria: & Lucanus Aurifera metalla. Apud Suidam in Μέταλλος, de Fauno, μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ σιδήρου καὶ τῶν τοῦπον ἐρχόμενα παρὰ δωκεῖ τοῖς ὑπηκόοις· καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἔρωμίων καλεῖσθαι. Et Callias comicus dixit μετάλλευμα quod Diosc. ὀρυγμάτων, fauces metallorũ. i. locorum è quibus metalla eruuntur: vel Fauces cuniculorũ. Nã μέταλλα aliquando sunt Cuniculi, seu Meatus subterranei ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἢν ἔξω πολιορκῶν ἐξῆν τὴν μέταλλον. quod exponitur, Actis cuniculis cœpit obsidere. Diodorus dicit ἐξῆν μέταλλεῖας. Quod verò ad etymõ attinet huius vocabuli, Eust. deriuat à μετὰ & ἄλλος, ita vocata μέταλλα dicens, ἐξῆν πολλὰ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ὀρύττεσθαι. verisimile enim esse φησὶ τοῦτο πάντων τῶν ἄλλων ὀρυττομένων, πολὺ μετὰ τὰ ἄλλα εὑρεθῆναι, ὅτι πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων τὴν γῆν ὀρύττειν καὶ ἀφεῖναι μὴ τὰ ἐν τῇ γῇ, ὅτι χρεὼν ἐστὶ τοῖς λαβοῦσιν αὐτῆς. Plin quoque ab eadem deriuat origine, sed paulo verisimiliorem affert rationẽ. quã lib. 33, c. 6, de argenti metallis in Hispania, loquens, ait, Et vbicunq; vna inuẽta vena est, nõ procul inuenitur alia. hoc quidem & in omni ferè materia. vnde μέταλλα Græci videntur dixisse. Vide Μ. Γαλλικά. AT Μέταλλος Hesychio est λίθος, ἢ λασία, καὶ μαρμαρυγή.

C. Μεταλλουργός, οῦ, ὁ, Metallicus, (vt Plin. lib. 34, c. 16, Lauãt eas arenas metallici, & quod subfidit, coquunt in formacibus) Qui in terræ visceribus metalla scrutatur & ea elaborat. qui & μεταλλεύς. ET Μεταλλουργέω, Metalla effodio. Diosc. μεταλλουργεῖται δὲ ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ὄρους, i. effoditur. Bud.

Μεταλλικός, ή, ὁ, Metallicus. vt Plin. dicit Natura metallica. Medicis autẽ μεταλλικὰ dicũtur ea quæ in metallis generantur, siue spõte naturæ siue per fornacẽ producãtur: quibus etiã accedit tertiũ genus eorũ quæ ex his ipsis homines cõficiunt, velut est cerusia, ærugo, scandix, & istis similia. vt docet Gort. Μεταλλικά (inquit Act. lib. 2, c. 40, ὠφεσαγηρβύγι ἐστὶ τοῖς ἰαθρικοῖς ὡς ἡ γλῶσσα ἐν τοῖς μετάλλοις ὄζιν, ἥτοι αὐτὴ φύσει ἐξῆ καμίνου γιγνόμενα· καὶ τὰ τοῦτο ἐπ' αὐτοῖς ὄζιν ὅσα πάλιν ἐκ τούτων αὐτῶν οἱ ἄνθρωποι σκευάζουσι: quæ ordine alphabetico enarrat & explicat, ἀδάμας, ἀλλωδία, ἅλες, ἀλὸς ἄνθος, ἀρσενικὸν τὸ ἢ ζωγράφων, ἄσφαλτος, ἀφρόνιτρον ἢ νίτρον ἀφρός· βόρακες, βόρυγες, βόρφανες, βῶλοι αὐτοκλάριον, θεῖον, ἰὸς ξυσὸς, ἰὸς σκόλυξ, καδμία, λεπὶς χαλκοῦ ἢ σιδήρου, λιθάργυρος, νίτρον, μελαντηρία, μέλαν ὡ γραφομένῳ, μίσυ καὶ σῦρυ καὶ χαλκῖτις, μόλιβδος, πομφόλυξ, ῥοῖδάριον, σανδαράχη, σανδύξ, σκωρία, σίμι, σπόγγος, συπηρία, πτανος, φῶκος, χάλκανθος, χαλκῖτις, χαλκὸς κεκαυμένος, χαλκοῦ ἄνθος, χρυσοκόλλα, ψιμμύθιον, ψωρικόν. Quæ verò Plin. metallorum genere cõplectatur, apud eum videre est l. 33 & sequ. vsque ad finem: nimirũ non solùm aurum, argentũ, æs, electrum, orichalcum, stannũ, plumbum, ferrum: sed etiam terrarum quasdam species, & quæ gemmarũ ac pretiosiorũ lapidum nomine censentur, præter ea quæ ab Aetio sunt enumerata.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, Metallicus, Metallites. & fœm gen. μεταλλῖτις γῆ, apud Hesych. Terra metallitis, seu metallica: vt χρυσῖτις, ἀργυρῖτις, ἀμπελῖτις.

Μεταλλίζεσθαι, In metallum damnari. B. ex Pand.

Μεταλλεύω, F. εύσω, Metalla eruo. idem quod μεταλλουργέω. Poll. l. 7, c. 23, μεταλλεύειν, ὀρύττειν, κεκρυφεύειν, σκάπτειν, ἀνασκάπτειν. Idem l. 3, c. 11, cũ accus. dicit, χρυσὰ μεταλλεύειν, ὀρύττειν. Et μεταλλεύοντες, Qui metalla effodiunt, Metallici, οἱ μεταλλουργοί. Lucian. χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀπορύττουσι. Ipsa autẽ μέταλλα dicuntur μεταλλεύεσθαι, quã effodiuntur & μεταλλουργεῖται ἐκ τῆς μυχῶν. Plato, χρυσὸς ἢ ἄργυρος καὶ παντὸς ὅσα μεταλλεύεται. Aristot. Eth. 1, ἡ ἢ μεταλλευτικὴ πολλὰ εἴδη τοῦ εἰδῆ τῶν ἐκ τῆς γῆς μεταλλευομένων δόξ. Strabo p. 63, ὁ ἢ χρυσὸς ἢ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται. Luc. χρυσίον μεταλλεύειν ἐκ Θράκης, effossum & purgatum. B. Aliquando τὰ μεταλλευόμενα commodius redditur Metallica. ‖ Hesychio μεταλλεύει est etiam ζητεῖ: metaph. sumpta à metallicorum indagatoribus & perscrutatoribus. Et μεταλλεύω Suidæ ἐρευνάω, πολυπραγμονῶ, Curiosè scrutor. vt in Epigr. Τῷ π μεταλλεύεις τόπον μυχὸν ὦ φιλόλυχνε. Apud Poll. reperio ET Μεταλλω pro Metalla eruo. nam lib. 7, c. 23, ait, καὶ μετάλλειν καὶ μεταλλεύειν, ὀρύττειν.

Μεταλλευτής, Qui à metallicis effoditur & elaboratur. Aristot. sub fine l. 3 Meteor. δύο δὲ καὶ τὰ εἴδη τῶν ἐν τῇ γῇ γινομένων, τὰ μὲν ὀρυκτὰ, τὰ δ', μεταλλευτά. vbi ὀρυκτὰ vocat lapides & terræ quædam genera, sandaracham, ochram, minium, sulphur, & quæ huiusmodi: at μεταλλευτὰ, eadem quæ τὰ μεταλλευόμενα. de quibus mox sequitur, τῆς δ' αὐξομένας τῆς ἀτμιδώδους, ὅσα μεταλλεύεται, καὶ ἔστιν ἡ χαλκὸς, ἡ ἐλατὴ, ἡ σίδηρος, χρυσὸς, χαλκός.

Μεταλλευτικός, οῦ, ὁ, Metallicus. vel Pertinẽs ad eos qui metalla scrutantur & effodiunt. μεταλλευτικὸν κτῆμα, Plat. At ἡ μεταλλικὴ, ς. τέχνη, Ars metallica, seu Ars scrutandorum aut elaborandorũ metallorum. vide in μεταλλεύω.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, Metallorũ scrutator & effossor, Metallicus: Qui circa metalla & fodinas versatur. qui suprà μεταλλουργός. Suidæ σῦτ μεταλλεῖς οἱ τὰ μέταλλα ἐξαλείφοντες. Apud Poll. κίβδηλοι μεταλλεῖς, Metallici qui metalla adulterant. Itẽ, χρυσοῦ μεταλλεῖς apud eundẽ: quos Comp. voce χρυσουργοὺς & χρυσυργοῦντας appellat. Μεταλλεῖς dicuntur etiam τοῦ μυρμήκων πνεῦς, formicæ quædam. Hesych.

Μεταλλεία, ας, ἡ, Metallorũ scrutatio. Suidæ ἡ ἔρευνα τοῦ χρυσοῦ. Item λίθων μεταλλεία, apud Poll. quæ comp voce λιθουργία & λιθοτομία. Metaph. dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur: quã per occultos canales (vt in metalli fodinis fieri solet) sub terra in aliquã vrbem aditum machinantur: quod Cuniculos Latini appellant. Diod. Sic. ἐξῆν τῆς μεταλλείας ὑπορυττόντων ὅθεν πολὺ μέρος τῆς πόλεως κατέβαλλε, actis cuniculis. quod Polyb. dicit ἐξῆ μεταλλῶν. AT Μετάλλειον μύρον à quodã Metallo Siculo, eius inuentore: vt testatur Hesych. afferens hunc Aristoph. locum, μεταπέμπου τοῦ τοῦτο σοῦ ἡ, καὶ μύρον, δῦρημα Μετάλλου. Meminit & Pherecrates, teste eodẽ Hesych. Ab Eust. autem vocatur μεγάλλειον, & inuentor Μέγαλλος: ab aliis Μεγάλειον, vt suprà dictũ fuit.

Μεταλλάω, Scrutor, Inquiro: vel Curiosè scrutor & exquiro. sũpta metaphora à metallorũ scrutatione, qua nihil est ἀνεκτότερον, vt ex antiquis grãmaticis tradit Eust. De qua Ouid. Metam. 1, Nec tãtùm segetes alimentáq; debita diues Poscebatur humus: sed itum est in viscera terræ, Quásque recõdiderat Stygiisque admouerat vmbris, Effodiuntur opes. Et Plin. l. 33, in præfatione, Metalla nunc dicentur, tellurẽ intus inquirente cura multiplici modo. quippe alibi diuitiis foditur, quærente vita aurum, argentum, electrum, æs: alibi deliciis, gemmæ, & parietum digitorúmque pigmenta: alibi temẽritati ferrum, auro etiam gratius inter bella cædésque. Persequimur omnes eius fibras. Ab hac igitur curiosa inuestigatione μεταλλᾶν capitur pro ἐρευνᾶν, ζητεῖν, vt Hesych. exp. Hom. Il. ν, ἔπαροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς, quæris & indagas. Dicitur etiam μεταλλᾶν qui sciscitatur & quærit ex aliquo, & qui vnum post aliud curiosè scrutando exquirit, vt in metallorum venis fieri solet. Odyss. ξ, Ἦ ἢ οὔ δὲ ξαμβῴη φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ, de Penelope peregrinos errones domũ suam recipiente, & multa super Vlysse rogitante. Frequenter cum ἔρομαι copulatur, quod est Interrogo, Rogito. Od. ω, Οὐκ ἔμελλέν μοι τοῦτο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι. Od. α, & Od. ο, — ἐπεὶ ἦρ δὴ τοῦτό με εἴρεαι ἠδὲ μεταλᾷς. Od. γ, Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι.

-ΜΕ'ΤΡΟΝ,

υ, τὸ, Mensura, Modus. Hesiodus, in Erg. Εἴ μὲ μεῖρ' ἀγ τοῦδε γείτονος, οὐδ' ἀποδεῦται Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, ἀλλ' ἄλλοτ, αἴ κε δ' ὠνῆται. quæ Cic. interpretans scribit in lib. De clar. orat. Quanquam illud Hesiodeũ laudatur à doctis, quòd eadem mensura reddere iubet qua acceperis, aut etiã cumulatiore, si possis. Alicubi autem vertit Maiore mensura. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἀναρρές τι πρὸς ἄλληλα βραδυτῆτι καὶ τάχει. quæ Cic. reddit, Atq; vt esset mẽsura quædã euidẽs quæ &c. Luc. in Tim. ἢ μὴν ἐπιμελῶς γείνηκας ὑπὲρ τὸ μέτρον πέδαρας. Plut. De loq. τὸ ἢ ἀποκεινομένῳ μέτρον ἔστω ἡ τῶν ἔρωτῶν τῶν βύλησις. Luc. De hist. scrib. καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπόδω, adsit modus. Sic apud Hesiod. in Erg. Μέτρα φυλάσσεσθαι, (vbi obserua pluralẽ) Modũ seruato. At pro his eiusdẽ, Γλώσσης πι ἡπιωτέρος ἐν αἰθρόνῃ ἐστὶν ἄριστος Φειδωλῆς, πλείστη ἢ χάρις κατ' μέτρον ἰούσης, Gell. habet, Hesiodus poetarũ prudẽtissimus linguã nõ vulgandã, sed recondendã esse dicit, perinde vt thesaurũ: eiusq; esse in promẽdo gratiã plurimã, si modesta & parca & modulata sit. Luc. dixit ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν. vbi puto μέτρον reddi posse Captũ. ‖ Poetæ μέτρον ἥβης periphrasticè dicunt pro ἥβη. cuius loquendi generis cum apud alios tum apud Hom. & Hesiod. exempla extant. Iungũt verò itidem aliis quibusdam genitiuis hoc nomẽ poetæ. Quinetiam μέτρα κελεύθου legimus apud Hom. nõ vno in loco, vbi fortasse dicere quis possit periphrasticè poni μεῖρα κελεύθου pro κέλευθον. Alioqui crediderim eadẽ forma dici μέτρα κελεύθου de mari, (de eo enim loquitur) qua à Latinis poetis dicitur aliquis Emẽsus mare, atq; adeo ab ipsomet Homero, πολὺ ὀλοῷ ἀναμῖξαι Χάρυβδιν. Sic & μέτρα θαλάσσης apud Hesiodũ. ‖ Μέτρον vocatur & vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensurã examinamus. ab Hom. autẽ μέτρα vocantur ἑξάμετρα, cõtinentes πάσαρα μέτρα. De quibus lege Eust. qui etiã scribit quosdã μεῖρον putasse dici ὀπὸ πάχεως quoq;. Cæterùm à μέρω deducit μέτρον Etymologici autor.

Μέτρον in carmine dicitur mẽsura quæ binis pedibus cõstat: vel potius plurali numero μέτρα sunt quæ carmẽ seu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquã dimẽsionibus, distinguunt. vnde στίχος dicitur VEL, Δίμετρος, qui binis metris constat, tãquam mensuris seu dimensionibus: VEL Τρίμετρος, qui ternis metris cõstat: VEL Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum: VEL Πεντάμετρος, qui est quinque metrorũ: VEL Ἑξάμετρος, qui sex metris cõstat. ‖ Sed μέτρον appellatur & id quod ex mensuris illis constat: Lat. Carmen, seu Versus. Aristot. Rhet. 3, διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μή. ποίημα γὰρ ἔσται. Ad quẽ locũ respiciens Cic. dixit, de ipso Arist. loquẽs, Is igitur versum in oratione vetat esse, numerũ iubet. Sequitur autem mox apud Aristotelem, διὸ μάλιστα πάντων τοῦ μέτρου ἰαμβεῖα θεωρεῖται λέγοντες.

C. Μετρονόμοι Athenis dicebãtur qui curabant & inspiciebant vt omnia iusta mẽsura tribuerẽtur & vendẽrẽtur: quorũ quindecim in Piræeo, nouẽ in vrbe erant. Suid.

C. Ἄμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mensura carẽs, Certam mensuram non habens, Modũ excedens. (at Immẽsus Lat. formã habet respondentem potius nomini ἀμέτρητος) Dem. Phal. περὶ ἑρμηνείας, initio, ὁ δὲ γὰρ ἡ πιπτικὴ τοῦ ὀξάμετρον ἦν, εἰ μή που ἐν ὀλίγοις. γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. id est, Ridiculũ enim fit metrũ carere metro, id est certa mẽsura. Exponitur etiã ἄμετος, Immoderatus, Immodicus, Immẽsus. Interdũ dicitur res aliqua esse ἄμετος:

interdum etiam ipsa persona ἄμετρος circa quidpiam, id est nullā moderationē adhibens. ‖ Interdū τὸ ἄμετρον ponitur pro substantiuo ἀμετρία, id est Excessus, Immodicitas, vt apud Lucianū. ‖ In plurali autem τὰ ἄμετρα pro abuerbio ἀμέτρως, nonnunquam. vt ἀμετρα ὑψωθεὶς, apud Gregorium, Immodicè elatus.

Ἄμετρος εἴχος appellatur versus excedens suam mensuram, id est qui longior est quàm par sit, pluréſque habet syllabas. Plutar. πῶς ἄν τις αἴσθ. Ὅμηρος δὲ τὸν τρόπον οὐ διλυέχθη τῶν στίχων ἄμετρον ἐξενεγκών.

B Ἀμέτρως, Sine mensura, Immodice. Supra modū, Sine modo, Sine fine modóque (vt Ouidius loquitur) Immoderatè. Cōparatiuus ἀμετρότερον, vt ἀμετρότερον ἐνεοχεῖν, pro Paulo vehementius: Alex. in Probl. Superlat. ἀμετρότατα, exponitur apud eundem Vehementissimè. vt ἀμετρότατα ψυχθέν, Vehementissimè vel Plus satis frigefactum. Potest etiam exponi, Multo plus quàm par sit.

Ἀμετρεῖ, Aduerbium aliud, idem significans. Prouerbium, ἀμετρεῖ μάζαν ἔδοντες citatur à Suida.

Ἀμετρεία, ας, ἡ, Excessus mensuræ, Immodicitas, Excessus, Nimietas. qua voce vtitur Columella. Lucianus, ἡ τῶν γυναικῶν ἀεὶ τὸν θρῆνον ἀμετρεία, Mulierum circa luctum immodicitas, Mulierum luctus modum excedens.

Ἀμετρεία, Intemperies, apud Platonem. cui opponitur ἐμμετρεία, inquit Budæus.

C. Διάμετρος, ου, ἡ, subaudi γραμμὴ, Linea dimetiens, seu per medium secans, rectà in longitudinem ducta. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1, c. 20, Illa enim tantùm linea in partes æquales orbem medium diuidit, quæ à summo in summum ita deducitur, vt necesse sit eam transire per D centrum. Et hæc linea quæ orbem sic æqualiter diuidit, διάμετρος nuncupatur. Plinius dimetientem lineā appellat lib. 2, cap. 23, Quantas enim dimetiens habeat septimanas, tātas habere circulū duoetuicesimas. Sicut Macrob. loco citato, Diametros omnis cuiuscunq; orbis, triplicata, cum adiectione septimæ partis suæ, mensuram facit circuli quo orbis includitur. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται τὸ κόσμου ἡ διάμετρος: ἐπὶ τοῦ τοῦ σφαῖρα). Et κατὰ διάμετρον, secundum dimetientem: id est secundū lineam rectam & transuersariam quæ per mediū corpus in lōgitudinem ducitur. vt ἡ κατὰ διάμετρον κίνησις apud Plut. De aud. cui opponit πρὸς κατὰ πλάτος. Et ἐκ διαμέτρου αἰτιᾶσθαι dicuntur quæ directè inter se opposita E sunt, vt duo extrema diametri puncta. ‖ Hesychio διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν: item τὸ διδόμενον εἰς ἄπουσας λόγον τῆς τοῦ σπικοῦ καρπῆς μεθοῦσι. A T Διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλιδένους εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μεθιέντος, vt Harpocr. annot. & ex eo Suid.

C. Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mensuram & modū excedens. Apud Luc. in imaginum defensione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ πόδα, Modulum pedémque excedentia. V N D E Ἐκμέτρως, Modum excedendo. πέρα τοῦ ἱκανοῦ. B.

C. Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo modus adhibetur, Modū seruans, Moderatus. Modicus, Mediocris. v. l. ‖ Ἔμμετρα dicūtur etiā quæ metrica sunt seu metro cōstant: (qua sign. ex Xen. ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη) quibus opponūtur τὰ ἀεὶ μέτρων, à Platone. vt ἔμμετρα ποιήματα apud Isocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ κατὰ λόγον συγγράμματα quæ soluta oratione seu prosa scrip a sunt. Paus. G Att. p. 2, de Cleanthe, ex Clitarcho, πάντα τοῦτον τὸν τρόπον ἔμμετρα ἔλεγε. Et Plat. in Symp. πᾶς τοῦ λόγου τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, id est quædam poetica quasi per parodiā dixit. B. p. 577, ex Hermog. τοῦτο γλυκύπικρος. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτρῳ scribūt. Demosth. Epitaph. ὥς τε καὶ τοῖς ἐμμέτροις καὶ τοῖς τῶν ἀδόντων ποιηταῖς καὶ πολλοῖς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιήκασι. V N D E Ἐμμέτρως, Carmine, Verbis numero adstrictis. Plato Symp. ἐπόμενος δέ μοι τῷ ἐμμέτρῳ εἰπεῖν: quibus dictis ἐνέτεινον μέθυν ἐφεξῆς ἅπαν, Ὡς λύκοι H ἀρνα φιλοῦσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐραστά. & quæ sequuntur. Bud. pag. 576 ex Hermog.

C. Ἐπίμετρον, ου, τὸ, Quod super mensuram vel pondus iustū adiicitur, Auctarium. (Festus, Auctarium dicebant antiqui, quod super mensuram vel pondus iustū adiiciebatur, vt cumulus vocatur in modio) Cic. in frumentaria Corollarium vocat τὸ διάμετρον. Theophr. de caus. pl.

l. 4, c. 15, de frumento, ἀθρωίσει τοῖς ὄγκοις. Τοῦτο δὲ τὸ συμβαίνει καὶ ὅταν εἰς τὰ οἰκεῖα πεθῇ χύδην· διὸ τὸ διάμετρον ποιεῖ, mensuram auget. Item τὸ ἐξ διάμετρον προσπῆμβον, Quod ex abundanti additur, vt Quint. loquitur. Galen. l. 3 De sanit. tuenda. προσγίνεται δὲ ἐξ διάμετρα πλεῖστα καὶ ἡ πρὸς τὴν κόπον ἀσφάλεια. ‖ Apud Theophr. autē Hist. pl. l. 7, cap. 8, ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀναιδῆ, καθάπερ καὶ τὸ διάμετρον, pro διάμετρον quibusdam reponendū videtur διάπεδον, ex Plin. qui l. 21, c. 15, ait, Acinos, quā epipetron vocāt, quæ nunquam floret. A T Ἐπιμετρεῖς Hes. est τὸ διάμετρον ὁ προσαπέπαι τὸ χιτῶνι: fortassis idem cū διάπεδημα.

C. Ἰσόμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paris mensuræ est, Æqualis mensuræ. Theodectes apud Athen. lib. 10, describens literas nominis Θ Η Σ Ε Υ Σ & de secunda loquens, — δύο γὰρ κατόνες ἰσόμετροι πάνυ. Τεύχεις δὲ ὁ πλάγιος δ' ἀπὸ μέσου σωδεῖ κατόνα. (quos duos κατόνας ἰσόμετρος Agathon ibidem vocat ὀρθοῦ ἐζευγμένους) Idem poeta de quinta litera eiusdē nominis loquens, Πέμπτον δ' αὖ κατὰ τὸν ἰσόμετρον ῥάβδοισι δύο. Αὖθις δὲ σωπίνεισιν εἰς βασιν μίαν. vnde patet eam literam proximè accessisse ad Latinam V.

C. Κακόμετρος, ου, ὁ, Malè metiens. E T Κακομετρέω, Malè metior. v. l.

C. Πάμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnia metrorum genera habens.

C. Περίμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Orbiculari rotunditate dimensus. Hesych. scribit περίμετρον quosdā exponere ὑπέρμετρον, quosdā εὔκυκλον: respiciens opinor ad hunc locū Hom. Od. β & Od. π, de Penelope procos suspendente & eludente, Στῆσαι δ' ἐν μέσῳ ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισι, τανύσσαι Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et ex Dionys. De situ orbis, ἀλλὰ περιδινήτῳ περίμετρος. At ἐν τοῖς τῆς ἀστρολογίας βιβλίοις id περίμετρον dicitur quod foris est, τὸ ἔξωθεν: quod verò intus est, τοῖχος appellatur, vt annotat Poll. Et ἡ περίμετρος s. l. γραμμὴ, vt suprà in διάμετρος, Linea qua in orbem ducta aliquid metimur, vel Linea qua aliquid in orbē describimus, & ambitū eius metimur: aut ipse Ambitus, Circuitus. Voce illa & Lat. vtuntur, sicut superiori διάμετρος. Vitr. l. 5, c. 6, Ipsius autē theatri cōformatio sic est faciēda, vti quàm magna futura est perimetros imi, centro medio collocato circumagatur linea rotundationis, in eaque quatuor scribantur trigona paribus lateribus & interuallis, quæ extremam lineam circinationis tāgant. Herodot. περίμετροι αὐτῆς εἰσι σταδίοι ἑπτά, ambitus eius nouem est schœnorū. Polyb. τὴν ἐλαττοῦσαν περίμετρον τῆς παρεμβολῆς, ambitum tabernaculorum. Strabo. p. 53. ἡ δὲ περίμετρος τοῦ σύμπαντος πελάγους ἐστὶ δισμυρίων καὶ πεντακοσίων. Et Theophr. Hist. pl. lib. 3, c. 13, dicit cerasi tantum χρῶμα esse ὥστε καὶ δίπηχυν τὴν περίμετρον ἀπὸ ῥίζης ἔχειν, ambitum bicubitalē. Vnde patet de ambitu quorūuis corporum dici quo eorū veluti mensura cōtinetur & describitur.

F C. Σύμμετρος, ου, q. d. Cōmensus. Existimauit enim Bud. Commensa dici posse eadē forma qua Demēsa. Esse autē ait, σύμμετρα propriè ea quæ sunt eiusdē seu paris mensuræ, quæ eadē mensura metimur: & affert ex Alex. Aph. in Topic. p. 206. σύμμετρα vocari τὰ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ὅτι ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν. Itē, τὰ ἕκαστα ἀπὸ μόνου καὶ ἀριθμοῦντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα. A B p. 173. σύμμετρα μεγέθη exponitur Cōmensu inter se respōdentia. (vbi etiā affert ex Aristotele, ὥσπερ τὸ τῶν δίμετρον, σύμμετρον εἶναι) Vt autē μετρεῖν dicūtur esse σύμμετρα inter se, sic & aliquid dicitur esse σύμμετρον τινὶ μεγέθει alius rei. vt Moschion apud Ath. de illa celeberrimi artificii naui Hieronis, l. 5, κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω τάξιν γεγράμμεθα ὡς καὶ τοῦτο τὰ σύμμετρον ἔχοντες τῶν καταστρωμάτων τοῦ πλοίου μεγέθει. Quæ B. ita vertit, Sūma pars nauigii gymnasiū habebat, ambulationēsq; laxas pro portione magnitudinis suæ. Ibidē, ἡ δὲ ναῦς πᾶσα οἰκίαις γραφαῖς ἐπεπάνητο· πόροι τε ἦσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι τὸ μέγεθος τῆς τῆς νεώς οἴκοις.

Σύμμετρος alioqui significat modicè temperatū & iustæ ac quadratæ magnitudinis. quē etiā ipse [Aristot.] ἀστεῖον vocat Eth. l. 4, inquit idē B. ibidem. Legimus autem apud eundem Aristot. Eth. 2, cap. 2, σύμμετρα oppositū τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, & τοῖς πλέοσι καὶ τοῖς ἐλάττοσι: vbi redditur Moderata. locus autem est hic, τὰ τε γὰρ ὑπερβάλλοντα διαμαρτάνει καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πολὺ καὶ τὰ σπάνια, πλέω καὶ ἐλάττω γινόμενα, φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σύμμετρα καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει.

Plut. in Symp. sept. sap. ὅπως αὐτῇ χιτῶνιον ὑφαίνῃ σύμμετρον, A vt sibi amiculum texeret aptū & accōmodatum. Sic autem in variis autorū locis ad varia translatū ῥύμμετρον dicitur quod est accōmodatum, seu aptum & cōgruēs.

Συμμετρία, ας, ἡ, Commensus (vt Vitr. loquitur) Membrorum competentia, (vt Gell.) Ita enim Vitr. l. 3, cap. 1, Vt etiam in operum perfectionibus singulorū membrorum ad vniuersam figuræ speciem, habeant commensus exactionem. Gell. autem lib. 1, cap. 1, Comprehensa autem mensura Herculani pedis, secundum naturalem membrorum omnium inter se competētiam modificatus est. Sic & alibi. Sed Vitruuius alicubi non simpliciter Commensus, sed Cōmensus proportionis dixit: item Commensum responsum. Quinetiam est vbi & Græcam vocem addiderit: vt l. 1, cap. 3. Membrorūmque commensus iustas habeat symmetriarū rationes. Bud. eum pro συμμετρία modulationem quoq; dixisse tradit. Quidā ex Plin. Secūdo in ep. ad Lupercū, συμμετρίαν congruentiū æqualitatémque interpr. Aristoteles Polit. 5, ὥσπερ γὰρ σῶμα ὃν μερῶν συνέστηκε, καὶ δεῖ αὐξάνεσθαι αὐτὰ λόγον, ἵνα μένῃ συμμετρία. Idem Polit. 3, οὔτε γὰρ ζωγράφος ἐάσειεν ἂν τὴν ὑπέρκαλλον πόδα τῆς συμμετρίας ἔχειν τὸν ζῶον. Philo De vita Mosis l. 3, τὸ μὲν χαρὰ τοῦ σώματος, ἐν συμμετρίᾳ μερῶν ἀνχροία τε καὶ ἀνθος μία κέκτηται. vbi quidā συμμετρίαν μερῶν interpr. Proportionem partium. (At Vitruuius συμμετρίαν gigni à proportione dicit, proportionem autem esse ratæ partis membrorum totiūsque commodulationem, ex qua rationem symmetriarum effici) Cicero dixit aptam cōpositionem membrorū. Theophr. καὶ πάλιν νοσεῖ ὑποθερμανθέντα. ζητεῖ γὰρ καὶ πόνων τινὰ συμμετρίαν. quò pertinent hæc Plinii de hirculatione, morbo vitium, loquentis, Calore hoc euenit intempestiuo. quoniam omnia modo constant, certóque temperamento fiunt. Sic autem & apud Isocratem commodè συμμετρίαν reddemus Modum, cum alibi, tum vbi dicit, αἰσθάνομαι δὲ ἐμαυτὸν ὀξὺ φερόμενον τῆς συμμετρίας τῆς σωτηρίας μένης τοῖς πρεσβυτέροις. Sed quum hæc ita sint, qui fit vt Plinius συμμετρίαν nomen Latinum habere negetran dicemus, cū quibusdā, nimis audacter loquutū hīc esse Pliniū? Imò verò nimis audacter eos Pliniū audaciæ insimulasse dicendū est. An enim quia nonnulli verbum aliquod finxerunt quo vim Græci verbi συμμετρία exprimere conati sunt, (sibi videlicet canentes) ideo mentitus est Plinius quum nomen Latinum illi tum defuisse scripsit? Sed hoc addo, mihi fieri verisimile (fiet autem, vt opinor, verisimile & iis omnibus qui perspectum exploratúmque habuerint quàm felici fuerit Plin. ingenio in exprimendis Latinē Græcorum scriptorum verbis, in locis etiam valde sentiticosis, vt ita dicā, & salebrosis) venisse in mentem easdem quæ & eius posteris interpretationes huius Græci verbi, sed eas illi minimè placuisse. quæ fortasse ne illis quidem ipsis qui eas excogitarunt, placuissent, si tanto præditi fuissent, quanto ille, iudicio.

Συμμετρία à Poll. inter vestes muliebres. numeratur, & esse dicitur χιτὼν πτερύγης ἀκουρρὸς κύκλῳ: vel (vt alibi apud eū habetur) χιτὼν πτερύγης ἐξῆς τοῖς ἀσφαλάσι καθήκων.

C. 2. Ἀσύμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicūtur ἀσύμμετρα inter quæ commensus nullus est, seu Inter quæ nullus quātitatis commensus intercedit. Arist. in 2 De gen. an. ἐπὶ καὶ τὸ τείχος G νον ἔχειν δυοῖν ὀρθαῖς ἴσας, ἀεὶ καὶ τὸ τοῦ διάμετρον ἀσύμμετρον εἶ καὶ τοῦ πλευρᾶς, ἀΐδιον, semper verū est diametrū & costā esse incommensurabilia, vt B. ex Gaza interpr. Et Philop. apud B. p. 172, dicit geometris τὸ ἄλογον μέγεθος εἶναι τὸ ἀσύμμετρον καὶ μὴ κοινὸν ἔχον μέτρον πρὸς ἕτερον, ὡς ἐπὶ τῆς διαμέτρου, τῆς τετραγώνου, καὶ τῆς πλευρᾶς, quod proportionem nō habet cū alio, è numero aliquo emanātem, quo vtrāq; geometres metiri possit. Xen. Cyneg. de variis quibus retia attollūtur, ἄλλα τοῖς ὀξὺ πᾶσαι, καὶ μὴ ἀσύμμετροι τὰ πάχη πρὸς τὴν μῆκος. Et Plut. in Pericle, dicit eū H habuisse πρεσβύτην τοῦ κεφαλῆ καὶ ἀσύμμετρον, inter quod & cætera corporis membra nullus esset commensus. i. incōcinnū. Idem in Themist. ἀσύμμετρος πρὸς τὴν δημοκρατίαν, inter quā & democratiā nullus intercedit veluti cōmensus. Idē, ἀσύμμετρον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, quæ rationem nullā habebat modique cōmunitatē cū statu

præsentiū temporū. B. Exponitur etiā generalius Incōcinn⁹, Incōgru⁹. Pro Immodic⁹ affertur à B. ex Areop.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, q. d. Symmetriæ carentia. In v. l. exp. Malè respōdens proportio. Ἀσυμμετρία (vt in iisdem habetur) vocatur etiā in circulo linea quæ non ipsum totū sed eius partem metitur, quia per centrū nō transit, vt diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophrast. De c. pl. l. 6, c. 2, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ ποσὸν διάφορα, τὰ δὲ λόγῳ τοιαῦτα μὴ ὄντα, οἷον ἡ ἀσυμμετρία τῆς διαμέτρου.

C. Ψιλομετρία, Metri seu carminis nudicas & tenuitas.

B Μετρέω, Metior. Plut. De exil. φοίνικες καὶ πρὸς σταλαγμὸς μεθῶντες. Xen. Pæd. 8, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μεθοῦντες καὶ ἱστάντες, τερπνίματα ἔχουσι. Eurip. apud Athen. l. 13 de Venere. Ἡ οὐδ' ἀν' ἔπος οὐδὲ μετρήσειας ἂν ὅσον πέφυκε καὶ ἐφ' ὅσον ἐπέρχεται. Et μετρεῖν dicūtur etiā οἱ σποδεσπῶντες, qui demetiūtur annonarium frumentum: seu demensum dant, vt Plaut. loquitur. Et μετρέομαι passi. apud Aristot. μεθοῦσθαι μᾶλλον ἢ μεθοῦσιν, non tam metiuntur quàm mensuram admittunt. Idem Physic. auscult. l. 4, τοῦτο γὰρ τὸ μέτρον οὐδὲν ἄλλο πυρεμφαίνεται τὸ μεθούμενον. quibus verbis signif. μέτροι & μεθούμενον idem esse. Ibidē dicit κύκλον esse id quod μετρεῖται τῇ κυκλοφορίᾳ. Hermog. ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μεθούμενον, colis & commatis quasi dimensum. Dicitur etiā aliquis μετρεῖσθαι qui demensum accipit, seu certa mensura accipit. Demosthenes contra Phorm. ὅπου τῆς μακρᾶς σοῦ τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμέκτον μεθούμενοι, farinas accipientes ad quaternarū schœnicū modum dimensas. Plut. Cæs. τοῖς γραπτοῖς τὸν κάκιστον μεθουμένοις καὶ παλαιόπαιν ὄντων. Greg. οὐ γὰρ μετρεῖται παρὰ θεοῦ θεός, non. n. Deus filius ad certū modū à Deo Patre accipit. Aliquando μετρεῖν est certa mensura mutuum dare quod postea reddas. Theopōp. apud schol. Aristoph. καπήλιον ἢ μεταδίδοις, ἢ μέτρησον, ἢ πρὶν λάβε. Sic Aristoph. per iocum in Pace, ait, Μέτρησον ἐρίωνος ἡμῖν κἂν πέντ' ἔτη. id est δάνεισον, inquit schol. Et μετρέομαι, Demēsum mutuo accipio. μετρῶ λαμβάνω ἐν δάνει, vt Ammon. exponit apud Hesiod. Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι, bona mensura mutuū accipe à vicino, sed & bona redde. Cic. vertit, Vtendū accipio: Quint. Mensura accipio. p. 147, lex. Cic. Huc pertinet metaph. illud Greg. ex Euāgelio, ὡς αὐ μέτρῳ, μετρηθήσομεθα; quo modo mensus fuero, eodē acceptū⁹. Item μετρεῖν τινὶ ὕβριν, Vices repēdere, Paria vel beneficio vel maleficio facere. B. p. 262, ex Pausan. Quæ metaphora est itidem à μετρέω pro δανείζω. Et vulgò hodie dicunt Mutuum tibi reddam, pro Eodem modo vlsciscar quo iniuriā accepi, vt Budæus ibidem annotat. Quo verò significatu Ouidius dicit Aquas metiri carina: & Virgilius in Georg. 4, Et iuncto bipedum cursu metitur equorum: videlicet pro Transmeare, quod & Emetiri: ita Hom. Od. γ, πέλαγος μέγα μετρήσαιτο. Vbi Eustathius exponit, διαπεραιωσάμενοι, vel μετρήσαντες. Sic Apollon. Arg. 2, ἢ μὲν θοὸν πρῶτα τε μέτρεον, non vlterius metiebātur & verrebant cærula. Quibus addi potest Sophocleū hoc initio Aiacis, Πάλαι κυκηρεῖ τῶν καὶ μετρούμενον Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς Εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. (vt Catullus dicit, Iter cursu metiēs. Et Plinius, Emetiri iter vehiculis) vbi schol. exponit, ἀριθμοῦντα, ζητοῦντα, ἀκολουθοῦντα τὰ ἴχνη τὰ ἐκείνου. ‖ Μετρεῖν Æstimare. vt & Metiri apud Latinos, metaphora sumpta à metatoribus. Lucianus De hist. scrib. πόσα τοῦ αὐτοῦ πήχεσι, ὥσπερ καὶ τοῦ, μετρούντων τὸ πρᾶγμα. Horatius dicit, Metiri se quenque suo modulo ac pede verum est, metaphora huic simili. Aristoteles Rhetoricōn 2, τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ πολὺ πέλας μετροῦσιν. vt Liuius, Metiens aliorum in se odium suo in alios odio. Demosthenes Pro cor. τῇ γὰρ μετρεῖσθαι καὶ τῇ αἰσχύνῃ τοῦ ἀδικεῖν. vt Cicero, Omnia quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri: Idem de Epicuro, Summum bonum suis commodis non honestate metitur.

Μέτρημα, ατος, τὸ, Demensum, Quod mensura tribuitur: Peculiariter pro frumento quod militibus certa mensura tribuebatur. quod comp. voce σπομέτριον. Polyb. τῆς δὲ λοιπῆς γραπτοῖς τὸ μέτρημα κριθὰς δεῖ αὐτὸ πυρῶν. Plautus ea signif. dicit Demēsum petere: sed de seruis, quibus itidem τὸ σπομέτριον dabatur.

Μέτρησις, εως, ἡ, Mensio, Dimensio. Plutarchus Sympos. τῆς πυρεμίδος τὴν μέτρησιν ὑποφυσᾶν ἢ κάπτειν. Citat Pol. ex Demosthene quoque.

Μετρητής, οῦ, ὁ, Mensor. Vide μετρομέτρης. ‖ Item, Metreta, Cadus, Amphora Attica. mensura est liquidorum, apud Atticos maxima, capiens χοᾶς duodecim, siue libras mensurales centum & octo. Eam Fannius Atticã amphoram appellauit his versibus, Attica præterea dicenda est amphora nobis, Seu cadus: hãc facies, nostræ si adieceris vrnã. Ex quib' apparet, Atticã amphorã capere amphorã Romanã & vrnã, & Romanã ab Attica magnitudine differre. Itaque qui accuratius scripserũt non simpliciter μετρητὴν dixerũt, nisi quum Atticam intelligerent. quum enim Romanam intelligebãt, Romanam vel Italicam addebãt, sicut Dioscorides in descriptione vini scillitici, λαβὼν σκίλλης ἐντὴς μηνιδίας ἓξ καθαρωθείσης μναῖς γ', κατὰς εἰς γλυκὺς καὶ λεπτὸν μετρητὴν Ἰταλικόν. hic enim metretem Italicum appellauit amphoram Romanam. Idem & κεράμιον Ἰταλικὸν dixit in vino absinthite. A Latinis metretem dici cadum, ex Dioscoride & Plinio perspicuum est. Vbi enim apud Dioscoridem μετρητὴς legitur, Plinius cadum cõuertit: vt quo loco Dioscorides vinum è labrusca factitium describit: qui totus locus à Plinio in Latinum versus est lib. 14, cap. 16. In quo tamen animaduertendum est, non omnem amphoram cadum dici, sed Atticam tantummodo: quum Plinius cadi nomen non soleat vsurpare nisi Græca in sermonem Latinum transferens, vel de vinis Græcis loquens. Eadem mensura alio etiam nomine à Græcis κεράμιον appellatur, vt autor est Hesychius, & πάμνος siue πάμνιον, vt habetur apud Aristoph. scholiastẽ in Ranis. Nec verò semper vbi metretæ nomen apud autores occurrit, mensuram hãc modo isto definitam intelligere oportet, sed simpliciter aliquando vas magnæ cuiusdam capacitatis, nulla certa definitũ mensura. Hactenus Gorræus. Demosth. apud Pollucem dicit μετρητὰ οἶνον. Idem etiam Poll. τὴν ἀμφορέα dicit vocari μετρητὴν, proferens hunc locũ Phillylii, εἰ μὲν οὖν τὸν δι' ἀμφορέα δίδωμι πρῶτα μὲν τετ' αὐτὸ ἔχειν ὄνομα μετρητὴν, μετρίστης εἵνεκα. quem admodum & Theopompus apud scholiastem Apollonii, ἀμφιφορῆας dici scribit πεῖν τὸν ἐνίων μετρητά. Athen. lib. 1, ἐλαίου μετρητής. Idem l. 5, λουτῆρα πέντε μετρητὰ δεχόμενον. Xenarchus autem Rhodius μετρητὴς cognominabatur διὰ τὴν πολυποσίαν, vt idem Athenaus refert l. 10. Sed perperam apud Pollucem scribitur (licet tribus in locis) μετρέτης: perperam item in v. l. ponitur nomin. μετρητή, pro μετρητής.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, Mensus, Dimensus, vel Demensus. vel, Quẽ metiri possumus, Mensuram admittens. Poll.

Μετρητικῶς, Mensorum more: vel More eorum quæ μετρεῖται. Poll.

C. Ἀμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod ἄμετρος, Immẽsus, Immodicus, &c. Luc. in Alcyone, ἀμέτρητον ὅσον ἔχει τὴν ὑποχύν. Ad verbum ἀμέτρητος sonat Immensuratus, Non mẽsuratus. Vtitur Hom. hoc nomine, ἀμέτρητος πόνος dicens, Od. φ, & ἀμέτρητον πένθος, Od. τ. ac reuera poeticũ est potius hoc vocabulum quàm prosæ scriptoribus vsitatum, licet aliquando & apud eos inueniatur.

C. Δυσμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mensu difficilis. Pollux ex Antiphonte.

C. Ἰσομέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius mensura æquata est, Æquã mensuram habens, Qui est æquali pondere. Pro quo dicitur & ἰσόμετρος. Aristides, ἰσομέτρητος τῇ πόλει λόγος. vulg. lex.

C. Ἀνα μετρέω, ῶ, vel Ἀναμετρέομαι, οῦμαι, Denuo metior. Iterum metior, Remetior. Item simpliciter pro Metior, Dimetior. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον apud Aristoph. locũ metiebatur.

Ἀναμετρεῖν, Remetiri locum aliquem, Denuo emetiri, pro Denuo iter per locum aliquem facere. vt apud Homerum Od. μ, Ὄφρ' ἔπ τὴν ὁλκὴν ἀναμετρήσαιμι χαρυδδιν. Ita enim accipio hic verbum ἀναμετρήσαιμι, Platonem sequẽs, cuius hæc sunt in epistola ad Dionis propinquos, καὶ τοῖς βιασταῖς ἐλθεῖν ἐμὲ πρὸ τείχους εἰς τὸν πορθμὸν τὸν πρὸς τὴν Σκύλλαν, Ὄφρ' ἔπ τὴν ὁλκὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυδδιν. Sic & Lat. Remetiri vsurpant.

Ἀναμετρεῖσθαι δάκρυα exponitur apud Eurip. Admetiri lacrymas pro Imperiri.

Ἀναμετρεῖσθαι, Iterum commemorare, Iterum narrare. Eurip. Oreste, — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; i. inquit scholiastes, ἀναλαβεῖν καὶ διηγήσασθαι. Ad quem Euripidis locum respiciens Iul. imp. dixit, τί με δεῖ νῦν, ὥσπερ ἐν τραγῳδίαις, τὰ ἄρρητα ἀναμετρεῖσθαι; Plutarchus in Pericle dixit ἀναμετρεῖσθαι τὰς τραφείς. ‖ Lucianus ἀναμετρεῖσθαι pro Reminisci vsurpauit hoc in loco, teste Budæo, ἀκούων εἰμωζόντων αὐτῶν καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων.

Ἀναμετρεῖσθαι, passiuum. vnde ἀναμετρηθέντα κύκλῳ apud Platonem.

Ἀναμέτρησις, εως, ἡ, Remensio, Dimensio quæ fit deintegro. ‖ Item pro simplici Dimensio. ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται τοῖς χρυσίοις apud Pollucũ, pro ἀναμετρεῖται τὴν εὐδαιμονίαν τοῖς χρυσίοις, auro felicitatem metitur.

C. Ἀντιμετρέω, ῶ, Remetior, id est, Vicissim metior. pro Rependo. Gregorius De sancto baptismate, δεινὸν γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίαν διορθώσει. id est (Budæo interprete) Paria cum peccato per pœnitentiam facere, Emendationem cum eiusmodi peccato rependere quæ delere peccatum possit. Quidam vertunt, Emendationem peccato compensare: inuertentes sententiam.

C. Ἀπο μετρέω, ῶ. Metior, Dimetior. Annibal apud Lucianũ, καὶ τοσοῦτος ἀπεκτείνα μιᾷ ἡμέρᾳ, ὡς περὶ δακτυλίους αὐτῶν τοὺς μεδίμνους ἀπεμετρήσαμεν. Xenophõ in Œc. inter cætera matrisfamilias officia enumerat, ὅπου σκεύη δεῖ καὶ σιτοποιεῖν, ταῦτα σῆται καὶ ἀπομετροῦσα τὴν τροφήν. Id est (inquit B.) Dispensanti, Dimetiẽti. vnde demensum ἀπομέτρημα dici potest.

Ἀπομετρήσασθαι voce media pro ἀπεμετρήσαι dixit Xenoph. οἱ τοῦ τῶν Ξενίαν τὸν λόγον μεδίμνῳ ταῦτα τοῦ πάντος ἀρχηγέτου ἀπομετρήσασθαι.

Ἀπομετρέομαι, εῦμαι. pass. Mensuror. quia Metior & Dimetior passiuè non dicuntur. Polyb. ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος.

C. Δια μετρέω, ῶ, Dimetior. Il. γ, Χῶρον μὲν τοῦτον διεμέτρεον. vt apud Ciceronem, Mirari a quo essent illa dimẽsa atque descripta: & ei Cyrum respondisse, At qui ego sum ista omnia dimensus. Vide καταμετρέω. ‖ Item, Demẽsum distribuo, Certa mẽsura distribuo. Plut. Alcib. μικρὰ συνεκομιζοῦντας δικαστήριον καὶ οὐδὲν διαμετροῦντας, ἀπολλύσαι τὸν καιρόν. nam ad clepsydram dicendi copia fiebat, quæ certum & dimensum dicendi tempus præscribebat: & εἰς τέτταρας μέρη διηρεῖτο ἡ ἡμέρα, ὅταν εἰσιόντες τὰς ἀφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικαστήριον, vt videre est apud Æschin. in Ctesiphontem, cuius verba citat Bud. pag. 105. Cui verò prima infunderetur aqua, cui secunda, & cui tertia, ibidẽ reperies. Vnde διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimensa. Demosthenes, εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον τοῖς ἡμέραν διαμεμετρημένοις, in iudicium ad diem dimensam congressus, Bud. pag. 102. ‖ Διαμετρεῖν dicitur etiam pro Certa mensura diuendere. Demosth. πρὸς Φορμ. Ὅτι δὲ ὁ σῖτος ἐπεπράθη τοσοῦτον καὶ ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν δραχμῶν, διεμετρήσατε ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, diuendidimus vobis iusto & constituto pretio. Et apud Poll. διεμετρουῦτο τὸν σῖτον, certa mensura diuenditum (aut etiã distributum) accipiebant.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio.

Διαμετρὴς, οῦ, ὁ, Dimẽsus. Il. ζ, paulo post verba illa in διαμετρέω citata, Καὶ ρ' ἐγὼ εἰς τὴν διαμετρητὴν ἐν χώρῳ, Σείοντ' ἐγχέας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε, de Paride & Menelao, quibus dimensus & certo spatio descriptus locus erat in quo congrederentur.

C. Εκ μετρέω, ῶ, Emetior, Dimensione exquiro, Dimetior. Pollux. Et Ἐκμετρέομαι pro eodem. Polyb. lib. 5, pag. 103, μηδεμίαν τοιαύταν πεποιήκασι, μηδ' ἐκμετρήσασθαι τὴν χρῆσιν, ἕτερα τοιούτων δι' ὧν ὑπεβάλοντο πεῖσαι τὴν ἔσοδον, αὐτὸ δὲν ἀσκέπτως τοῦτο γένοντο τὴν καταληψόμενοι. At ex Euripide, ἐκμετρῆσαι ὅλον pro Classem traiicere. Iter emetiri dicunt Latini, vt & in Μετρεῖν annotaui.

C. Επι μετρέω, ῶ, Superiusta debitáque mensura adiicio, In

mensura addo, Inter metiẽdum loco auctarii do, Vice corollarii admetior. quod & οὐδὲ ὑπεμέτρου τοῖς πέδεμαι. Lucianus, τοῦτον ζῆν ἔασον, ὑπὲ τοῖς ὀνειρώσσοντα ἔπεσον ἀβεβίωκεν, ὑπεμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. vbi metaph. est sicut in hoc eiusdem loco, ὑπεμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ, reliquis mendaciis etiam hoc addente, vel, Ex abũdanti addente, vt Quintilianus loquitur. Gregorius de Deo, ὁ τοῖς ὑποφήτοις αὐτοῖς ἀπεστάλμενος, τοῖς δὲ ἕπεινοις τὴν χάριν ὑπεμετρῶν. id est ὑπεχορηγῶν, Bud. ‖ Item ὑπεμετρεῖν χρόνον τραπεζίας apud Plutarchum de prorogatione imperii, vel tempore magistratus: quasi Ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus. Idem in Cæsare, Καίσαρι δὲ ἄλλον πεντετίαν ὑπεμετρεῖτο τῆς στρατηγίας. ‖ Ἐπιμετρέω, Insuper certa mensura mutuo do quod eadem reddatur mihi. ab ea significatione verbi μετρεῖν qua sonat Certa mensura mutuo do. Hesiodus Erg. β, — ἐγὼ δέ τοι οὐκ ὑπεδωκα. Οὐδὲ ὑπεμετρησα, non amplius tibi mutuo dabo frumentum quod certa mensura reddas: ad fratrem qui labores fugiens, & postea χαπίζων, ἔπεισεν ἀλλοτρίοις οἴκοις.

c. 2. Ἀντιμετρέω, Remetior, Eadem mensura retribuo. B. ex Poll. exp. Gratiam rependo.

c. 2. Προσεπιμετρέω, Vltra iustum subinde admetior, Ad cumulum addo. B. p. 70, ex Luc. Qua signif. & ὑπεμετρέω dicitur. Idem Luc. τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες, διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἐπὶ πλείω πύνων.

C. ΚΑΤ Αμετρέω, Dimetior. Vtitur Gaza apud Ciceronẽ, imitatus Xenophõtem, qui in Œcon. pag. 484 ait, πολλὰ μὲν θεῶν θαυμάζω ὅτι τοῦ κάλλους, πολὺ δὲ μᾶλλον ἀγαμαι τὸ καταμετρήσαντες σοι καὶ διέταξαντες ἕκαστα τούτων. verba Lysandri, cui respondet Cyrus, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Vnde Cicero De senectute, Tum eum [Lysandrũ] dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiã solertiã eius à quo essent illa dimensa & descripta. Et ei Cyrũ respõdisse, At qui ego ista sum omnia dimẽsus: mei sunt ordines, mea descriptio. vbi etiã obserua διαμετρέω & καταμετρέω in eadem signif. vsurpari.

Καταμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio, Mensuræ & spatii descriptio. Vtitur Polyb. de castrorum metatione loquens.

C. ΠΑΡ Αμετρέω, Iuxta alterum admetior, i. Habita ratione alterius. Bud. ex Greg. & Œcumenio, pag. 38 in Acta Apost. Idem in comm. pag. 650, παραμετρεῖν exponit παραλληλα μετρεῖν, annotans παρὰ ibi accipi vt in παραθεωρεῖν, παρεξετάζειν, παρεκτείνειν, & aliis quæ contendere significant. Lucianus, οὔτω γὰρ αὖ καὶ τὰ μέγα δεινὸν ἀν μέγα εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Et in vulg. lex. ex Nazianz. παραμετρούμενον ex collatione seu comparatione æqua mensura examinatum. Ex eodem, τῇ τῶν δεχομένων δυνάμει παραμετρούμενον, pro Se eorum qui receperant, captui attemperans. ‖ Παραμετρεῖν pro Compensare affertur ex Epicteto, Polit. interprete. ‖ Παραμετρεῖν, Præteruehi, Præterire. q. d. Inter emetiendum iter aliquod præteruehi. De maritimo itinere apud Apoll. in Arg. de terrestri apud Nonn. sic μετρεῖν, & Lat. verba Metiri & Emetiri.

C. ΠΕΡΙ μετρέω, Circumcirca metior, In orbem metior.

C. ΠΡΟ μετρέω, Præmetior: vel Demensum præbeo. Poll. ex Isæo. Vide sequens Προμετρητὴς, vbi accipitur pro Mercede frumentum emptoribus in foro dimetior.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, Qui mercede cõductus venale frumentũ in foro & alia semina emptoribus dimetiebatur. Harpocrationi προμετρητὴς ἐστὶ τοῦ τοῦ πυρὸς ἀπὸ τῶν ἀγορᾶς καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τὸ ἔργον μισθὸν λαμβάνων. Ab eodem Harpocr. citantur hæc Dinarchi verba, ex orat. in Agasiclem, Σκόπει τοίνυν τοῦ μετρητοῦ ὃς ἐν δημόσιος γίγνεται καὶ ὅστις ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διαπέλεκεν, καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβάνοντες παρ' αὐτοῦ τοῖς πυροῖς διαπελεῖτε. Quæ ad verbum habentur & apud Suidam.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, Præmensus. vel Per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho, sed non exp.

C. ΠΡΟ Σμετρέω, Admetior. Poll. ex Hyperide.

C. ΣΥΜ μετρέω, Commetior, Vnà metior. Et Συμμετρέομαι pro eodem. Plato in Tim. οὔτε ὀνομάζοισιν, οὔτε τοῖς ἄλλοις συμμετροῦσι σκοποῦντες ἀριθμοῖς. id est (Cicerone interprete) Neque nomen appellant, neque inter se numero commetiuntur. Thucydides lib. 3, p. 89, κλίμακας ἐποιήσαντο ἴσας τοῦ τείχους τοῦ πολεμίου ξυμμετρήσαντες τῇ τῶν ὁπλοφόρων τοῦ πλήθει, mensi autem sunt ex coagmentationibus laterum. Metaphoricè quoque capitur. vt apud Nazianzenum συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, Meis viribus metior, q. d. Ad mensurã virium mearum exigo. Et συμμετρούμενος τοῦ μακρῷ χρόνῳ, Cuius ætas cum longi temporis mensura possit comparari. id est longæuus. Sophocles, τοῦ μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ ἔφυτο, hoc est, μακραίων ἀπέφανε. Apud Thucydidem autem lib. 2, pag. 62, ἐν οἷς ἀνδὸ αἰμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ὀνπλουτῆσαι ξυμμετρήθη, Valla interpr. Quibus datum est vt eorum vita feliciter acta pariter & finita censeatur. Alii, In quibus viris conditio vitæ felicitate & morte simul definitáque circunscripta est.

Συμμέτρησις, εως, ἡ, Commensus, Mensio cum aliqua re comparata. Thucydides lib. 3, pag. 89, paulo post ea verba quæ modò in συμμετρέω citati, πλὴν μόνων τῶν κλιμάκων οὕτως ἐλάβον, ὁν τὸ πάχος τῆς πλίνθου ἐκμασαντες τὸ μέτρον.

¶ Μέτριος, ου, ὁ, Modum non excedens. Galen. ad Glauc. ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantum satis sit. Aliquando vno verbo redditur, Mediocris, Modicus, Moderatus: vel etiam Nõ nimius. Thucydides libro 1, de Lacedæmonis, μέτριοι ἐπὶ τοσοῦτον ἐχρήσαντο, vsi sunt primi veste mediocri. Redditur tamen ibi Veste modica. quod videndum est an dici possit, sicut dicitur aliquis Modicus cultu vel in cultu. At Plutar. Sympos. 2, de elleboro, ὡς ἐλάττων τὸ μέτριον δοθῇ. Idem De educ. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, τοῖς δὲ πολλοῖς πνίγεται, aquis modicis. Idẽ in Sympos. Sept. sap. μέτριον τὸ θύμαν χρώμενοι. Xenophon Pæd. 4, μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ. Idem lib. 2, ἀπεκομίθησαν ὅσοι ἐδόκει μέτριον εἶναι. Item οἱ μέτριον οὐδὲν φρονοῦντες apud Plutarchũ De orac. Qui nimis alium sapiunt. Et οἱ τὰ μέτρια διενεχθέντες apud Thucydidem lib. 4, pag. 128. quibus opponit τοῖς μειζόνως ἐχθροῖς. Item τὸ μέτριον, Quicquid modicum, moderatum & nõ nimium est, seu Modum non excedit: interdum etiam Modus. Alexis apud Athenæum lib. 10, Ὡς ἡδὺ πῶν τὸ μέτριον. οὐδὲν ὑπερβάλλον Ἀπόλλωνα νοῦν, οὔτε κενός. Aristoteles Polit. 4, ἐπὶ πάντων ὁμολογεῖται τὸ μέτριον ἄριστον, καὶ τὸ μέσον. Idem Rhet. 3, δεῖ τοιαῦτα τοῦ μετρίου. Plutarchus Sympos. 3, λαβόντες ἑκάστῳ τοῦ μετρίου, Modicè, Quantum satis sit, & modum non excedat. Interdũ μέτριος accipitur vt Modicus apud Lat. pro Paucus. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον, μέτρα δὴ ἔχων, τοῦτο πειρῶμαι ταυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia autem non grandi quam habeo, quæstum facere cœpi, fœnore nautico occupata, vt Budæus interpretatur pag. 252. Synesius epist. 4, μέτριά γε ἐνεπιθεμεθα, καὶ οὐδὲ πόντοις μετρίως ἐχρώμεθα, pauca ponebamus in naui. ‖ Item Moderatus, Modestus: de homine aliquo qui se supra alios non effert. Vnde & ἄπειρος interdum exponitur. Herodianus lib. 2, οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν. vbi Polit. vertit, Adeo se æqualem parémque cæteris præstabat. Idem libro 4, μέτριόν τε καὶ πρᾶον ἑαυτὸν τοῖς πρεσβεῖσι παρεῖχε, moderatum & lenem. Demosthenes contra Mid. μέτριος βίος καὶ φιλανθρωπος. Ibidem, τοῖς δὲ μετρίοις καὶ δημοτικῶν, aliquis tenuiorum. nam opponit ei τὸν πλούσιον. Lucianus, μέτρια τοῦ πρὸς ἀστοῦ λέγεις, modestè de te loqueris. Herodianus libro 8, ὁν μετρίοις πράξεσιν εἰς τοῦτο ἐλθόντες. vbi Polit. vertit, Qui modestiæ experimento ad imperium ascisciuntur. Item οἱ μέτριοι τὰ ἤθη, homines modesti. Et τὸ μέτριον, Modestia. Herodianus libro 5, πολλάκις τὸ μέτριόν μου καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλανθρωπον διεφέλαττον, modestiam & humanitatem. Ibidẽ, ἐμοὶ δὲ ἀρχὴς τὸ πρᾶον καὶ μέτριον προσφιλές. Interdum Μέτριος redditur potius Moderatus & Æquus, Non nimium rigidus & seuerus. Thuc. libro 1, πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίους οὖσι. (Item lib. 4, pag. 132, φυλακὴ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Idem verò dixit lib. 4, οὐκ ὀλίγοις μετρίοις pro Conditionibus non moderatis. Demosth.) ὑπεικὴς αὖ φανεὶς καὶ μέτριος. Herodianus libro 1, παρεῖχε ἑαυτὸν τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ὑπεικῆ καὶ μέτριον. Gosnelea. vbi Polit. vertit, Commodum principem. Demosthenes in Midiam, μέτριος πρὸς ἅπαντας, ἐλεήμων, οὐ πολὺν πόλεμον

Item ſicut Moderatus & temperans à Cic. copulantur, ita dixit Æſch. in Cteſ. σώφρονα καὶ μέτριον χρὴ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὸ καθ' ἡμέραν δίαιταν.

Μετρίως, Modicè, Mediocriter, Ita vt ſatis ſit. Herodianus l.4, ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δ' ὠμάμεως μετρίως ἔχοντες, qui reliquias adhuc ſpiritus retinebãt, & quib' modicæ adhuc vires ſuperabant, ſeu Neque penitus defecti viribus. Idem lib. 2, τὸ ἡλικίαν ἤδη μετρίως πρεσβύτικος. Et Plato in epiſt. μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum ætate ſatis matura. Et οὐ μετρίως apud Plutarchum pro Summopere, Maximopere. Μετρίως, Modicè, id eſt, Parum. Herodian. lib. 4, οὐδεὶς δὲ ὁμοίως τῷ κοινῷ μετρίως ἐκείνου γνωριζόντων, ex iis quibus vel leuis modò cum eo interceſſerat notitia. Idem libro 1, καὶ τὸ φρόνημα μὲν τὰς καὶ παιδείας καὶ μετρίως μεμιμημένος τῆς αὐλῆς ἐδίωκεν, quem autem probitas aut diſciplina vlla etiã mediocriter ſolliciterat, vt Polit. interpr. Idem lib. 3, τοὺς πρὸς τοὺς βαρβάρους, μετρίως ἐφρόνησεν, nõ magnopere de barbaris ſolicitus erat. Iſocr. in Panathenaico, ἔχοντα δρεπανίδας πάντας, καὶ ζεύγας οὐ μετρίως, ἀλλ' ὑπερβαλλόντως. Non mediocriter. Item Moderatè, Nõ nimis: vel rurſum, Modicè, Mediocriter. Iſocr. ad Demonicum, μηδὲν ὑπερβαλλόντως ἀλλὰ μετρίως αὐτῷ ἀγάπα. Et τὸ γῆρας μετρίως φέρειν, ſic eorum qui tolerabilem agunt ſenectutem, vide in Εὔκολος, vbi ita Cicero interpr. Dicitur aliquis ferre aliquid μετρίως, qui non nimia lætitia effertur, aut immio dolore deprimitur. Iſocr. ad Nicoclem. καλῶς καὶ μετρίως καὶ πρὸς συμφορὰς καὶ πρὸς ἀτυχίας φέρει τὸν πόνον. Plutarch. Fabio, τὸν μὲν συμφορῶν, ὡς αἰνόν τι φέρουσιν ἐν παντὶ χρόνῳ, μετρίως ἔφερε μετριώτατα. Herodian. lib. 4, φέρει δὲ πρὸς συμφορὰς καὶ πρὸς πάντα μετρίως ὑπομένειν, οὐκ ἀπαν ἐχρῆν σωφρονούντων. Cicero, Quod mihi non mediocriter ferendum videtur. Idem, Dolorem ferre moderatè. Ouidius, Sed te, quæcunque eſt, moderatè iniuria turbet. Liuius, Nec patres ſatis moderatè ferre lætitiam. Rurſum Cicero, Noſtra cauſa ſuſceptum dolorem modicè ferre debemus. Item μετρίως ἄρχειν, apud Herodianum, Modeſtè imperare, Moderatum & humanum pariter & æquum eſſe in imperio. vt ſuprà βασιλεὺς μέτριος καὶ φιλάνθρωπος. At μετρίως χρῆσθαι τινι, apud Platonẽ pro Humaniter & beneuolè tractare. Μετρίως, Moderatè, Modeſtè. Xenoph. Pædiæ 4, μετρίως τοῖς κοινῶς φρονοῦντας, non ita ſeſe nobis venditãtes. Iſocr. Panath. μετρίως πρὸς αὐτὸν τε διαλεχθέντες, καὶ τοὺς ὅπλοις μετιόντας κατηγορήσαντες ἔδοσαν τῇ πόλει τὴν ἀκρόπολιν, modeſtè. vel etiam Modicè. vt Liuius, De re pauca & modice loquutus eſt. Et Cicero, A me timidè modicèque dicitur. Apud Thucydidem autem libro 2, pag. 59. μετρίως ἐπῶν, ſcholiaſtes exponit συμμέτρως, ἀξίως. Sicut verò μέτριος aliquando exponitur ταπεινὸς, ita Thucyd. ſcholiaſtes libro 4, pag. 128, τὸν μετρίως ξυναναγκασθέντα, accipit pro μετὰ ταπεινοφροσύνης. Præterea quemadmodum εἰ μέτριοι aliquando opponuntur τοῖς πονηροῖς, ita & οἱ μετρίως φρονοῦντες dicuntur qui ſunt Modici facultatibus, vt Plinius iunior loquitur, Quibus modicæ ſuppeunt pecuniæ. Antiphanes apud Athenæum lib. 2, πρὸς ὑποκρυπτομένους ὃ καὶ Μετρίως φρονεῖν φάσκοντας, ἀχρήστους ὁμῶν Ἀνελευθέρους τε ζῶντας. paulo antè verò dixerat, Τοὺς ἀτυχοῦντας ὅπως καὶ ἀεὶ ζῆν, opponens τοὺς ἀτυχοῦντας τοῖς μετρίως φρονοῦσι.

Μετριότης, ητος, ἡ, Moderatio. Xenoph. Pædiæ 5, pag. 72, ἐπὶ καταπόνῃ τὸν μετριότητα τῶν σιτίων, moderationem quam in cibo ſumendo adhibebant. nam ὁ μὴ σιτιζόμενος καὶ μετρίως φαίνεται, vt paulo poſt ſequitur. (Alioqui videri poſſet aliud hic ſonare iſtud nomen) Et ἡ τοῦ βίου μετριότης, apud Æſchinem, κατὰ Κτησιφ. Plutarchus Symp. 4, dicit τὸν ὑγιεινὸν διαιτᾶν non appellandum eſſe φυγὸν οὐδὲ ἀπόδραν ἡδονῆς, ſed ἀεὶ ἡδονὰς μετριότητα καὶ πέξιν, moderationem in voluptatibus. Thucyd. libro 1, διασώζειν τὸν τύπον μετριότητα, iſtorum moderationem. vbi ſcholiaſtes exponit ἀνεξικακίαν, ὑπομονήν. Item Modeſtia. Chion Matridi, τρεῖς καλοῦσι δόξαν μετριότητος, Modeſtiæ ſpeciem præ ſe ferre, Modeſtiam prætendere. Bud. ‖ Item, Mediocritas. vt μετριότης τοῦ βίου, Mediocris & modica vitæ conditio: qua videlicet aliquis μετρίως ἔχει, nec ex opulentiorum numero eſt. Ariſtoteles Polit. 5, τὰς μετριότητας τοῦ βίου διώκειν, μὴ τὰς ὑπερβολάς. Cicero dicit, Status mediocris. à Plauto dicuntur alicuius res eſſe pauperculæ, modicæ & modeſtæ.

Μετριάζω, Modicus ſum, Modum adhibeo, Non nimius ſum. Herodianus lib. 8, οἱ ὑπὲρ ἄλλων μαχόμενοι, μετριάζουσιν ἐν τῷ πρεσδύμῳ τῆς μάχης, minus acriter decertant. Ariſtot. Polit. 5, μετριάζειν τοῖς ποιούσιν, videlicet τοῖς ὅπλοις τοῖς σωματικοῖς, Moderationẽ adhibere, ſeu Modicè frui. Idem Polit. 7, ἀεὶ δὴ τὸν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Item μετριάζειν πρὸς λυπὴν apud Plat. De republ. quod paulo antè μετρίως φέρειν. In vulg. lex. μετριάζειν exponitur Medium & mediocre ſequor. Μετριάζειν dicitur etiam pro μετρίως καὶ ὀλιγοπρεπῶς πράττειν. Philo De vita Moſis lib. 1, πανταχοῦ τοὺς μὲν ἐφεστῶσι μετριάζειν, vt æquiores ſe præberent. Et apud Thucyd. libro 1, μετριάζοντες ὁμῶς ſcholiaſtes exponit ἐπιεικῶς ἔχοντες ὁμῶς. Item Modeſtè ago aut loquor. Lucianus Tim. ὅμως μετριάζω ὡς οἰκεῖος ὢν ὁ κόλαξ. Plutarch. ad Colotem, δῆλος ἦν ὑποδείλιασας πρὸς τὸν ζῆτας, οὐ μετριάσας ὑπ' αἰδοῦς. Ex Nazianzeno, οἱ πρὸς τὸν Υἱὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modeſtè ſentiunt. Μετριάζειν, (ſi Phrynicho credimus) Menander accepit pro ἀσθενεῖν: antiqui verò pro τὸ συμβαίνειν τοῖς μετρίως φέρειν.

ME'XPI, VEL Μέχρις. Vſque ad, Aduſq;. Ariſtot. De mundo, ἐκ πολλοῦ τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων. Abuſque finibus imperii aduſque Suſa, vel, Ad Suſa vſque. Plato, ἡμέρας μέχρι. Sic μέχρι τῆς ἀμφαπάδων, quod Suidas dici teſtatur de iis quæ repleta ſunt. (Interdũ verò μέχρι πρὸς cum acculatiuo itidem pro Vſque ad. Ariſtot. apud Iud. p. 970) Polit. apud Herodianum vertit Tenus, πάντα μέχρις Γαλίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τοῦ λόγου. Demoſth. Verbis tenus. Apud Thucydidem autem μέχρι πρὸς pro Latenus. Itidemque μέχρι πρὸς dicitur pro Aliquatenus. Et cum aduerb. vt μέχρις ἀτῦδε, Huc vſque, Ad hunc vſque locum, Hactenus. Apud Platonem & Ariſtot. Sic μέχρι δεῦρο apud Æſchinem, μέχρι οὗ ἐστίν ἔτι νῦν.

Μέχρι temporis ſignificationẽ ſæpe habet. vt μέχρι τόδε, vel πολλοῦ, ſub. τοῦ χρόνου. vt ſi Lat. dicas, Vſq; ad hoc, ſubaudiendo tempus. Ad hunc vſque diem. Quidã autem Hactenus etiã his in locis exponũt. (Habet verò μέχρι τοῦ respondens ſibi τέως apud Demoſth. Pro corona) Et μέχρι τοῦ παῦ apud Xenophontem pro μέχρι τοῦ χρόνου. q.d. Vſque ad tempus quod nunc eſt. Pro eodem μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας apud Iſocratem. Herodotus autẽ dixit, μέχρις ἐμοῦ. quod ſona: ad verbũ, Vſque ad me, pro Vſque ad meam ætatem. quo dixerunt modo & alii μέχρις ἐμοῦ & μέχρις ἡμῶν. Huc pertinent μέχρις οὗ & μέχρις οὗ. pro Quoad, Quandiu, Dũ: vt vertit Bud. ſicut μέχρι πότε & οὗ ἕως ἤ, pro Quouſque ſit vnus. Et μέχρι πότου interrog. pro Quouſque. Eademque ſignificatione μέχρι τοῦ. de quibus ille pag. 969 & 970. At μέχρι πότε Polit. apud Herodianũ vertit Aliquã diu. Item μέχρι ἕως, pro Quoad quis viuet. idem Bud. ex Phalaride, hoc eſt δεῦρο βίου. ſicut μέχρι παντὸς idẽ quod δεῦρο παντός, ſine præfinitione tẽporis. At μέχρι παντοῦ ſubauditum iudem habẽs genitiuum χρόνου, redditur potius per aduerbiũ Diu. (refertur autem aliquãdo & ad longum loci interuallum, ſubaudiendo videlicet διάστημα τοῦ) Sciendũ eſt porro inueniri interdum οὗ poſt μέχρις, ſequente & alio genitiuo. vt μέχρις οὗ ἀγμῆς δρεπανοῦσις, apud Herodotum: & μέχρις οὗ ὀκτὼ πήχεων. Sic & cũ ὅπου. vt μέχρις ὅπου πλήθουσης ἀγορᾶς. quibus in locis vacant οὗ & ὅπου.

‖ Μέχρι iungitur & aduerbiis. vt μέχρι νῦν, ſeu νυνί, Demoſth. pro μέχρι τοῦ νῦν, de quo modò dictum fuit. At μέχρι πόρρω, Diu. Item μέχρι ἕως, ac μέχρι ἕως, pro Vſquedum. Bud. Et μέχρις ἐχθὲς ad verbum Vſq; ad heri, pro Non ante hodiernum diem, Heri primùm. Ea forma qua dicitur Gallicè, Ie n'en ay rien ſceu iuſques à hier. Interdum μέχρις ἐχθὲς καὶ πρῴην, aut μέχρι πρῴην. vt ἀπιθὴς μέχρι πρῴην διαγράφομαι, id eſt, Qui nuper in luctu primùm eſſe cœpit, vt vertit Budæus. ſed ad verbũ ſonant illa verba, Qui permanſit luctus expers vſq; ad nuper. Tale eſt autem apud Herodotum, μέχρι οὗ πρῴ-

λω οὐκ ἠπιστέατο. vbi vacat οὗ, ſicut & in illis locis quos paulo antè retuli.

Μέχρι redditur etiã Quoad (nã Quoad nihil eſt aliud quàm Vſquedum) vel Donec, in iis præſertim locis vbi conſtruitur cum ſubiunctiuo, vel infinitiuo (vt apud Herodotum, μέχρι τοῦ ὕδωρ, ὑφέοιμεν, donec iſtud videamus, manebimus. Et Thucyd. μέχρις οὗ πεμφθῶσι. Et Athenæus, μέχρις οὗ αὐ ὑπολαβὸν τὸ ὕδωρ κατενέγκῃ. Cum infinitiuo autem, vt apud Cebetem Thebanum, μέχρις αὖ ἴδῃν λαβεῖν) At vbi conſtruitur cum præt. imperfecto indicatiui, redditur etiã Quandiu, vel Tantiſperdum. vt μέχρις ἐῶ ἄπειρος τοῦ πρὸ βίου κακῶν. Et μέχρις οὗ ἐδέοντο, Herodot. Sed hunc vſum frequentius habet particula ἄχρι, ſi memoria me non fallit.

¶ Ἄχρι, SEV Ἄχρις, Vſque ad, Aduſque. nam eſt idem quod μέχρι, à quo etiam factum illud eſſe tradit Euſtathius. Xenoph. Pædiæ 5, διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ὤετο εἶναι, ἀπεστρέπετο. Sic ἄχρι τοῦ πορθμέως, Vſque ad portitorem, vel Non vlterius quàm ad portitorem. Et ἄχρι τραυμάτων, ad vulnera vſque. Et ἄχρι κόρου, ad ſatietatem vſque, apud Suidam. Interdum cum articulo quẽ ſequitur infinitiuus: vt ἄχρι τοῦ διελθεῖν, vſque ad tranſitũ. Sed & ſine articulo, vt apud Lucianum, ἐπήνει ἄχρι τοῦ ἐρυθριᾶν ἐμέ, q.d. Laudabant eouſque vt erubeſcerem. Sed fortaſſe pro ἄχρι τοῦ legendum eſt ἄχρι τοῦ. alioqui certè τοῦ ſcribendum fuerit ſine accentu. (Non ignoro tamen Budæum ἄχρι τοῦ habere Comm. pag. 970) Interdum verò cum πρὸς, ſicut μέχρι: vt ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, Lucian. Vſque ad ſcopũ. Sed & ἄχρις ſequente ὑπὸ, ex Iſocrate, ἄχρις ὑπὸ τοῦ πολέμου. ‖ Aliquando ἄχρι (ſicut μέχρι) redditur aduerbio Tenus. vt ἄχρι λόγου apud Plut. Verbis tenus.

Ἄχρι temporis etiam ſignificationem ſæpe habet, ſicut μέχρι. & iungitur itidem genitiuo, vel aduerbio. vt ἄχρι γήρους. Phocyl. Vſque ad ſenectutem, Vſque ad ſenectutis tempus. Et præcedente articulo: vt τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc ſpatii quod vſque ad balnei tempus interceſſit. vulg. lex. Cum aduerbio autem, vt ἄχρι νῦν apud Plut. idem quod μέχρι νῦν ſuprà. Item ἄχρι πότε, Quouſque, Vſquequo.

Ἄχρι, Vſquedum, Quoad. vt ἄχρις ἥκον, Plut. Quoad venerunt. Et, Tantiſper dum, Quãdiu. Athen. ἄχρις ἑώρων τοῦ ἡλίου φῶς. Vide Budæũ pag. 970. vbi & hũc Plutarchi locum affert, ἄχρι οὗ (niſi potius legendum ἄχρις οὗ) κατῆλθεν ὅθεν τὸν θόλαττα. ſed pro exemplo ſignificationis Quoad, non Quandiu, ab eo proferri puto. At pro Quandiu habetur apud eundem Plutarchum in libro De exilio, pagina 1068 meæ editionis, οὔτε γάμων ἔφασαν οὔτε παίδων ὑπόμνησιν, ἄχρις οὗ τοῦτα μεθ' ἑαυτῶν ἔχοιεν.

MH', Ne. Hom. Iliad. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον. Theocr. in Adoniaz. Μὴ λέγε τὸν θεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα Τῶ μικκῶ παρεόντος, Ne dicas hæc, Noli hæc dicere. Ariſtoph. Pluto, ἆ ἆ, τί μὴ λέγ' ὦ πόνηρε τοῦτ'. Ibidem, ἆ ἆ, τί μὴ δῆτα μή μοι προσπέρε. Ibidem, μὴ φοόντιζε μηδὲν ὧν λαθέ. Et paulo antè. μὴ τοῦ μελέτω σοι μηδέν. Æſchines, μὴ, τίς φησιν εἶ, πεοπῆτε. Et cum ſubiunctiuo. vt apud Demoſth. in Midiam. μὴ πίνων αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα ποιοῦτον ἐξειργάσασθε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ὡς δρᾶ &c. quibus ſubiũgitur, μὴ δῆτα· οὐ γὰρ δίκαιον. Gregor. μὴ καταπνίσῃς ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. (Interdum οὐ μὴ pro μὴ ſolo cum ſubiunctiuo, vt οὐ μὴ σιωφῆς, Ariſtoph.) Cum optatiuo autem pro Ne, vel Abſit vt. ex Demoſthene, μὴ ποιήσαιτε, abſit vt faciatis. (Idẽ verò addidit δῆτα, vtens itidem optatiuo in orat. Pro corona, μὴ δῆτα ὦ πάντες θεοὶ μηδεὶς τοῦτ' ὑμῶν ὑπόνοησειν) Vt autem μὴ ποιήσαιτε redditur Abſit vt faciatis, ſic μὴ γένοιτο redditur Abſit vt hoc fiat, vel ſimpliciter Abſit. quum alioqui φαίνεται perinde acſi dicas, Ne fiat. Pro quo μὴ γένοιτο dicit Homerus, — μὴ πόθι θεὸς τελέσειεν, Odyſſeæ υ.

Μὴ poſt quædam verba adiunctum habentia infinitiuum, vacat Attico more, vt ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν τοῦτο, (quod affertur à ſchol. Thucyd.) Vero hoc facere. Sed poſſumus huiuſmodi etiam locis adhibere particulam Ne, mutando infinitiuum modum in coniunctiuum, & dicendo, Veto ne facias. Tale eſt ἀπαγορεύω μὴ παρίναι apud Euripidem. Eadémque forma dicitur à Thucyd. μὴ διαφθεῖραι διεκώλυσε. Et apud Euripidem, ἴχει μὴ στέλλειν. Ariſtides autem præfixit etiam articulum τὸ particulæ μὴ, ſcribens, οὔτε θάλαττα διεῖρχε τὸ μὴ εἶναι πολίτας. vbi μὴ redditur Quominus, ita interpretando hunc locum, Neque mare prohibet quominus ſit ciuis. Sed παρελκόντως adhibetur hæc particula aliis etiam verbis, id eſt aliud ſignificationis genus habẽtibus, vbi nec particula Ne, nec particula Quominus locum vllum habere poſſunt. vt apud Demoſthenem, ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, Diffido fore vt poſſim. at ἀπιστῶ δυνήσεσθαι, breuius, Diffido me poſſe. Ex eodem, μὴ πέμπειν ὑποψηφίζομαι, Cenſeo non eſſe mittendum. Sic etiam cum ὀρνοῦμαι & ἀπαρνοῦμαι. vt ὀρνοῦμαι μὴ παρεῖναι ex eodem Demoſthene. Nego me facere. Itidemque ex Euripide, μὴ χρᾶναι λέγει ἀπαρνηθεὶς, Qui negauit ſe polluiſſe lectum. Alia autem huius generis exempla vide apud Budæum pagina 936.

Μὴ poſt δείδω ſeu δέδοικα ſeu φοβοῦμαι, & poſt alia quædam verba, itidem pro Ne. vt Odyſſ. ε, Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπεν. Demoſthenes δέδοικα μὴ λελήθαμεν. Idem, δέδοικα μὴ πανταχῆ τῶν ὑμῶν ἐμπεπόνηκεν. Thucydides libro 3, pag. 101, νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. Plato autem & cum præſenti in Phædro, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διέκειμαι ἢ ὅτε τὸ πρῶτον βίῳ. Sic cum verbo ὁρᾶ. vt apud Lucianum Deſalt. ὁρᾷ μὴ ἀνόσιον ἢ κατηγορεῖν ὑπόπτευμα τῆς θείου τι ἅμα καὶ μυστικοῦ. (Et cum ὅπως μὴ pro eodem apud Thucydidem: vt libro 3, ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ὑποδέξωνται. Et libro 1, ὁρᾶτε ὅπως μὴ ἄριστον καὶ ὑπόπτερον τῇ Πελοποννήσῳ προσέξουσιν) Item ὁρᾷ μὴ τοῦ pro μὴ, B. pag. 953 ex Plat.

‖ Sed plerunque ponitur μὴ ſubaudito aliquo horum verborum, aut ſimilium. vt apud Homerum, Μή πῃ τοι φύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, vide ne tibi fugiẽti quiſpiam terga figat. Alia autem exempla ex eodem affert Budæus pagina 952, item exemplum vnum ex Platone, μή τι κωλύῃ pro Vereor ne obturbem. (cuius tamen loci affert & aliam expoſitionem alib:) & ὅπως μὴ ἀλώσῃ ex eodem pro Vide ne tenearis. Illis autem addo ex eodem Platone, in Critone, αἱ δὲ σὺ λέγεις ταῖς σκέψεις ὦ τε χρήματων ἀπολώλασι καὶ δόξης, καὶ παῖδ' ὧν τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ὦ Κρίτων ταῦτα σκέμματα ἢ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτεινόντων πόνων τοῦ πολλῶν, pro ὁρᾶ μὴ &c. Vide ne hæc ſint animaduertenda non nobis, ſed multitudini, quæ temerè homines morte mulctat. Sic & Syneſ. μὴ καθαρῶ γὰρ (φησὶ) καθαροῦ ἐφάψεσθαι, μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, vide ne nefas ſit. (vbi animaduerte ſubaudiri ὁρᾷ non ante prius μὴ, ſed ante poſterius) Apud eundem ſubaud. δέδοικα ſeu φοβοῦμαι, quum dicit, ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπιρόκαλος ὦ.

Μή, Ne, Vt ne. Homerus Il. α, Μή τί σε οὐ χραίσμωσιν ὅσον θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ. Ex proſa autem ſcriptoribũs exempla huius ſignificationis affert Bud. pag. 909, atque iterum pag. 913.

¶ Μή, Non. Accipitur enim interdum μὴ pro οὐ. (non tamen viciſſim οὐ pro μή, vt annotat Budæus) Demoſth. ἐπιδήμει μὴ πείθειν, quum mihi non perſuadérent. Sic σιωπᾶτε δὲ μὴ πρὸς ἀξιόν τι τὸν λόγον. Et apud Euripidem, Τὸ σῶμα δ' ἄπορον εἶχε Τυνδάρεω πατρὶ, Δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, hæſitabat Tyndareus pater verum daret, an non. ‖ Sic quum iungitur μὴ infinitiuo præcedente οὐ cum alio verbo, vt Xenophon in Apologia, οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, non poſſum non meminiſſe eius, ſeu recordari. Interdum verò & ipſi μὴ adiicitur οὐ. vt ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, Non poſſum non laudare. Sic autem μὴ οὐ ſeu μὴ οὐκ ponitur & poſt verbum ὀρνοῦμαι ſeu ὀρνοῦμαι, itidémque poſt ἀπολέγειν & ἀπαυτεῖν: vt videre eſt apud Bud. pag 936. ‖ Quinetiam quemadmodum dicitur οὐ φημι, vel οὐ φάσκω (id eſt Non dico) pro Nego: ita & μὴ φάσκω. item μὴ λέγω, vt videbis apud eundem pagina 954. ſimul verò & μὴ προσποιοῦμαι (vbi ſimilem vſum habet hæc particula) id eſt Simulo non, pro Diſſimulo. Item μὴ ἀξιοῦν, pag. 955. ‖ Μὴ interdum eſt potius μηδαμῶς, id eſt Nequaquam: vt docet idem pagina 912. vbi etiam oſtendit quomodo poſt illam particulam remaneat oratio

velut intercisa. A

Μὴ pro εἰ μὴ, Si non, id est Nisi. cuius vsus exempla Bud. affert pag. 936, ex Aristot. item ex Demosth. Extãt autem & apud Plut. Sed & pro Quominus, seu Quin, à Luciano accipi tradit.

Μὴ, Nunquid, An. Lucianus, μὴ οἰείρων ἡμᾶς ὑποκριτὰς ὑπεῖλιφε. Item pòst ἐρωτᾶν, aliáque huiusmodi verba. Plutarch. καὶ τοῖς ἀθλοφόροις ἠρώτησε, μὴ βαρεῖς εἰσι. ‖ Et post verbum σκοπῶ, atque alia. Xenoph. σκοπῶ μὴ ἦ, considero num sit. Plato De republ. lib. 1, γρέφοισι, ἀυτῷ τῷ ψυχῷ μὴ ἀληθεῖς ὦσι, versant eius animum & angũ B num veri sint. v. l. ‖ Item cum particula πς. vt Μὴ πς, Nunquis. Luc. μὴ πς ἄλλος πόθεν γραφεῖς; At Μὴ πε & Μὴ πδὴ, & Μὴ πγε, & Μὴ πγε δὴ, significant Nedũ. vt docet Budæus pag. 911. (Iciendum est autem coniunctim etiam SCRIBI Μὴπς, ET Μὴπ alicubi, ET Μὴ πγε) Scribitur ETIAM Μὴ πι SEV Μὴπιγε pro Nedũ, VEL Μὴ πιγε δὴ. Sed hæc accipiuntur & pro Minimè, Nequaquam. vel Minimè verò, Certè quidem nequaquam. necnon pro Saltem. vt videbis apud eundem pag. 910 & 911. ‖ Sed μὴ præterea ponitur interdum pro μὴ C πστ. quod non tam percunctantis est quam addubitãtis, & addubitanter decernentis. Aristoteles Polit. 4, μὴ γὰρ ἐν τῶν ἀδυνάτων ᾖ, nescio enim an impossibile sit. Bud.

AT Μὴ δὴ, ET Μὴ γάρ γε, Absit, Dii auertãt, Dii prohibeant. Budæus pag. 913 ex Demosthene & Synesio. SED Μὴ γὰρ ὄπ ex Galeno affertur pro Non solùm enim.

SIC Μὴ δῆτα pro Absit, Dii auertant, Dii meliora. est- D que frequentior harum particularum vsus in hac significatione quàm illarum. Sed in hoc loco Demosthenis Pro corona, μὴ δῆτ' ὦ πάντες θεοί, μηδεὶς ἄθθ' ὑμῶν ἐπιτιμήσειε, Bud. interpr. etiam Videte ne. itidémque in or. aduersus Mid. μὴ δῆτα, videte obsecro ne faciatis. Vide plura apud eum p. 913.

Μὴ οὖν, Μὴ ὄπ, & Ὅπ μὴν, vide in Οὖν & Ὅπ.

Μὴ οὐ seu Μὴ οὐχὶ habes suprà in Μὴ pro οὐ. cætera quæ de eo dicenda superfunt, vide partim in Οὐ, partim apud Bud. p. 936 & 937. E

Μὴ πστ vide in Ποτέ.

Μὴ πυ vide in Που: itidémque Μὴ πως in Πως.

Μὴ πι, SEV Μὴ πι coniunctim, ITEM Μὴ πιγε, interdum deprecationi adhibetur. vt apud Synesium, ἀλλὰ μὴ πι ποτὲ δέμπειεν κάθοιμι, μὴ ὦ πάτερ, μὴ ὦ ἐλεύθερε, Quod vtinam hoc mihi nunquam experiri contingat: absit vt &c. Sed frequenter pro οὔπι, id est pro Minimè, Nequaquam, &c. quæ paulo antè retuli, & quorũ exempla etiam affert Bud. p. 910 & 911.

M H Δ E, Neque. sed scriptũ inuenitur ETIAM Μὴ δέ, id- F que plerisq; in locis. Iungitur autem hæc particula μὴ & cum πε, ac DICITVR Μὴπ, itidem pro Neque. Accipitur verò & hic μὴ pro οὐ. vnde etiam μηδὲ & μὴπε eadem planè significatione dicũtur qua οὐδὲ & οὐπε: sed præcedente μὴ, subiungitur μηδὲ, vel μὴπε: at præcedẽte οὐ, subiungi solet οὐδὲ, vel οὐπε. vt ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα μηδὲ κυάμους. Demosth. in or. De Halonesо, ἀμφισβητῶ μὴ δεδωκέναι, μηδὲ πεῖ φρέσβεις ὧπα εἰρηνέναι πρὸς ὑμᾶς. Idem in or. quæ περὶ παραπρ. inscribitur, οὐκ ἔπλημα ψεύσασθαι, οὔτ' εἰς ὀπτολίωγράψαι οὐδεμίαν. Non tamẽ G semper præcedunt illæ particulæ μὴ & οὐ, sed geminantur interdum hæ compositæ μηδὲ & οὐδὲ. vt apud eundem Demosth. p. 37, πῇ δὴ, αὐ ἀπελθὼν ὀκ Θράκης, καὶ μηδὲ πρεσελθὼν Χερρονήσῳ μηδὲ Βυζαντίῳ. Idẽ p. 33, πεῖ δὲ μὴπε ἡμετέρις ὄντας, μὴ τι Φιλίππου ξυμμάχους. Et p. 28, μὴπε περὶ πόν δικαίων, μηδ' ὑπὲρ τῶν ἴδιων πρεσβευμάτων. Item cum diuersis verbis, vt pag. 36, καὶ μὴπε τῶν ἡμετέρων ἐχεῖ τοῦ πόλεμον, μὴπε τῶν ἀδικεῖσθαι πάντας αἰθρώπους ἐφ' ὑμᾶς. Apud quem scriptorẽ, sicut & apud alios plerosque, in multis exempl. μὴπε quidem coniunctim, at μηδὲ disiunctim scriptum habetur. de qua scriptura admonui etiã paulo anté. ‖ Cæterùm μηδὲ accipitur & aliter, resolui- H tur q, Latinè in particulas Ne & Quidem. vt quum dicit Plato in Timæo, ὁ μηδὲ εἰπεῖν τινι θέμις, pro Ne dictu quidem fas est, vt vertit Cicero. Sic Athen. lib. 3, τί δὲ ἡ ὀπτολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον δεδιγνῶναι, quis autem sit epistolæ sensus, ne ipsum quidem Pythium animaduersurum puto. Sic accipitur & μὴπε aliquando. ‖ Ab Hom. autem μηδὲ ponitur etiam pro μὴ solo, seu pro μὴ δή. Vide Eust.

Ex Μηδὲ per cõpositionem facta sunt cum alia, tum Μηδεὶς, pro μηδὲ εἷς, cuius fœmin. μηδὲ μία. neutr. μηδέν. Item Μηδέτερος, pro μηδὲ ἕτερος, quod vide in Ἕτερος.

Atque vt Μηδεὶς dicitur tanquã μηδὲ εἷς, sic ETIAM Μηδαμὸς tanquam μηδ' ἁμὸς, Ne vnus quidem. nam ἁμὸς exponitur nõ solùm Aliquis, sed etiam Vnus. Plura autem de hoc composito, & de deriuatis ab eo dictã in Οὐδὲ, vbi videlicet de Οὐδαμὸς agã, quod eodẽ prorsus modo est factũ. Sic de Μηδεὶς cæterisque omnibus tractare in Οὐδεὶς decreui.

ΜΗ̃ΚΟΣ,

εος, τὸ, Lõgitudo, Prolixitas. Item Proceritas. Plato in Timæo, ζῶντῶ οὖν τῷ ξυναστῶν πᾶσαν, δι' τὸ κῆ μῆκος χρῆσις, quæ interpr. Cicero, Hanc igitur omnem coniunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Dioscor. θλάσπι βοτανῶν ὅτι στενὸν πῖς φυλλοις, ὡς δακτυλος μῆκος. quæ Plinius interpretatur, Thlaspi e angustis foliis, digitali longitudine. Et φάλαγγος μῆκος apud Herodianum, sicut βάθος. item ὁδοιπορίας μῆκος apud eundem Itineris longitudo. Sic μῆκος πόδ χρόνου. Isocr. in Helen. encomio, Longitudo temporis. At ex Xenoph. affertur ἐξ ὀφθαλμῶν μῆκος pro Ex lõgo prospectu. Quum verò dicitur μῆκος λόγου seu λόγων à Thucyd. & Platone, itidemque μῆκος ὀπτολῆς apud Demosth. in epist. Philippi, aptius redditur Prolixitas. ‖ Apud Homerum autem exponitur Proceritas. Od. ω, Ἤτοι αὐτῆσιν περὶ πασιν δῶκε γυναικῶν, Εἶδος καὶ πυτῶ μῆκος τ' ἠπὶ Ἀστυμὶς ἀγλῖ.

C. Μηκοπιέω, ῶ Longitudinem addo. Ad verbum, Longitudinem facio. In v. l. In longum produco. At μηκοπιήσας ibidem Qui produxit.

C. Ἐπιμῆκης, εος, ὁ & ἡ, Oblongus, vel Sublongus, vt quidẽ Hermol. vertit. At Polit. apud Herodianum reddit Prælongus, item Procerus: & superl. ὀπιμηκέστατος, spatiosissimum. Eust. μακεῖ ἡ ἀγκὼν apud Hom. (pro quo ille dicit alibi μακρὰ) exponit etiam ὀπιμῆκης.

C. Ἑπτεμῆκης, εος, ὁ & ἡ, Altera parte longior. vulg. lex. ex Boethio.

C. Εὐμῆκης. Bene longus, Valde longus, Prælongus. Item Procerus.

C. Ἰσομῆκης. (q. d. Æquilongus, Longitudine par, seu proceritate.

C. Καϊσμῆκης, Longus. v. l. sed testimonium desidero.

C. Παφαμῆκη, Oblongus. Bud. in suo lex. nomini περμῆκης adscripsit, καὶ περμακρὸς καὶ παφαμῆκης.

C. Περμῆκης, Prælongus Valde longus. Homerus περμῆκες ὄρος dixit, & μέγα eadẽ significatione, vt scribit Eustathius. Apud Hesiodum περμῆκεας redditur Immensæ magnitudinis. At verò in Geopon. legitur δρμάλεις ὀκτὼ κεκτῆσι περμῆκεας, ἄμαξῆας. pro quibus habetur apud Colum. Vaccæ probantur altissimæ formæ longæque. ITEM Περμῆκεπος apud Hom. idem quod περμῆκης, teste Eustathio.

C. Πρόμῆκης, Oblongus, Prælongus. Theophr. τὰ δ' σπέρματα δεδεμένα καὶ πρόμηκα. τὰ μὲν δὲ πλεῖστα, στρογγύλα· τὰ δὲ, περμῆκη· τὰ δ' ἀδ, πλατέα καὶ φυλλώδη. Quæ Plinius sic interpretatus. Semina plurimis herbis rotunda, aliquibus oblonga, paucis foliacea & lata. Vbi videmus Plinium περμῆκη vertisse Oblonga. Idem tamen περμηκέστερα apud eundem Theophr. reddidit Longa, si non mentiuntur eius exemplaria. nam pro his Theophrasti, τὰ δὲ καλαμου τοῦ περμηκέστερα, legitur apud eum Longa folia arundini. Ex Plutarcho in Pericle, περμῆκης τὴν κεφαλὴν, qui est capite oblõgo. A Bud. περμῆκης redditur Procerus. Synes. cũ περμῆκη addidit aduerbium πάνυ, scribens, παρ' ἡμῖν δ' οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ περμῆκη θῶρα σιδήρεα.

C. Ὑπερμῆκης, Prælongus, Supra modum longus. AT Ὑπερμῆκης velut opponitur huic ὑπομῆκης. Sonat enim Ὑπερμῆκης, q. d. Sublongus. Exponitur autem Longiusculus, item Oblongus. Plinius autem appellauit Longius quadantenus quod Dioscorides ὑπόμηκες vocarat.

C. Ὑπερμῆκης, vide cum proximè præcedente Ὑπερμῆκης. A

Μήκιστος, Longissimus. Apud Homerum Procerissimus, Il. η, & Odysseæ λ. Et μήκιστον ὕψος Philoni de mundo, Maxima altitudo. ‖ Item πρὸς μήκιστον apud eundem pro In longissimum tempus, Diutissimé. Quo dicitur modo ὅσῃ μήκιστον à Luciano, ζῶμεν ὅσῃ μήκιστον. Ita enim scribendum censeo potius quàm ὀπιμήκιστον coniunctim. Xenoph. autem dixit μήκιστον pro Longissimè significante Maximè procul, Pædiæ 4, ἀλλ' οἱ πολὺ ἐχθροὺς μήκιστον ἀπελαύνοντες, μᾶλλον τοὺς φίλους ὀν ἀκινδυνώτερα καθίστασι. ‖ Apud Homerum autem μήκιστα exponitur Tandem, O- B dysseæ ε, circa finem, Ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί δέ μοι μήκιστα γένηται.

Μηκόω, Longũ facio, Produco. à cuius passiuo Μηκύνομαι est particip. μηκυνόμενη συλλαβὴ, syllaba quæ producitur. (Æschines autem in Epist. voce actiua μηκύνειν pro passiua vtens, dixit νόσον μηκύνειν, morbum protrahi) ‖ Sæpe etiam vsurpatur hoc verbum de prolixitate sermonis. vt ὀξῶν αὖ τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ πολὺ ὀπολογίαν μηκύνειεν, If. Busiridis encomio. Et μηκύνειν τι apud Thuc. non semel, Verbose explicare, vel Pluribus verbis differere C de re aliqua. Sed idem dixit etiam μηκύνειν λόγοις, & quidem addens μακροτέροις, quod superuacaneum est. Plato autem μηκύνειν sine adiectione etiam dixit pro μακρολογεῖν.

C. Ἀπομηκόω, Longum facio, Produco. Interdum Exporrigo, Extendo. Lucianus. ὅρεγόμενον μὴ λεπτότερον ἐξεργαζόμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πέρανος. id est ἀποτείνοντες. Apud eundem in Anacharside, ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, Producere sermones, Producere orationem, Prolixa oratione vti, Orationem longam habere. Dicitur & D absolutè Platoni eadem signif. (inquit B.) in Protagora, ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούει τοὺς λόγους, καὶ οὐκ εἶθ' ἕλων διδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων ἕως αὐτοὺς ἀπαλάθωνται τοῦ ὅπῃ τὸ ἐρώτημα ἦν.

Ἀπομηκύομαι, pass. Exporrigor, Extendor, Protẽdor, Producor. Luc. καθ' ὁ μεταξὺ τοῦ ὅρους καὶ τῆς θαλάσσης ὁ αἰγιαλὸς ἀπομηκύεται. Idem in dial. qui πλοῖον inscribitur, καταπικρὸ δὲ αὐτὰ λόγον ἢ τὸ πρῶρα ὑπεβέβηκεν εἰς τὸ πρόσω ἀπομηκυομένη. quæ Bayf. vertit, E regione autem proportione E prora extructa erat, in longum producta.

Μηκεδανὸς, apud poetas Longus, ea forma qua ex ῥίζος dicitur ῥιζεδανός.

¶ Μᾶκος, Doricè pro μῆκος, Longitudo. &c. vt paulo antè dictum fuit. VNDE Μάκιστος apud Soph. pro Μήκιστος. eius schol. exp. μέγιστος. ITEM Μακιστήρ, quod Hesych. exp. βέλος, id est telum. Existimo autem propriè ita vocari id genus teli quod longissimè iaci possit. Sed habet AESCHYL. Μακιστήρ, & quidem alia signif. Legitur enim apud eum, in Persis, p. 158 meæ edit. Μὴπ μακιστῆρα μῶνον ἀλλὰ σιώπμον λεγῶν. vbi schol. exp. μήκους ἐχόμενον sed F Iubentius vno verbo explicuerim, videlicet μακρόν. aut certè μακρόπτατον gradu superl. quod aliquis forsitan malit. Sed quum ei opponat σιώπμον, quod est positiui gradus, nihil videtur necesse vltra positiuum in hac expositione progredi. Sciendum est autem inueniri scriptum & μηκιστῆρα in illo Æschyli loco. AT VERO Μακεδὼς scribi, non Μακεδνὸς, ex Homeri exempl. constat, in quibus μακεδνὴ ἀίγλος legitur Od. η, & vocatur μακεδνὴ ἀίγλος quæ alibi μακρά. vnde discimus μακεδνὸς non a- G liud esse quam μακρός. Porro vt à μῆκος fit μηκεδανὸς, sic μακεδανὸς à μᾶκος Dorico, & per syncopen μακεδνός.

M A K P O Σ, οῦ, ὁ, Longus, Prolixus. Item Procerus. (Quæ vltima vox conuenit multis Hom. locis, vt quum dicit, δεῖδρεα μακρὰ, & αἰγίλοι μακραὶ. sic Od. θ, de proceritate corporis virilis, μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι. vt de muliere itidem, Odyss. σ, μακροτέρω καὶ πάσσονα. Sic autem & quidam comicus μακρὰν proceram mulierem vocat apud Athen.) Apud Herodot. & Thuc. μακραὶ νῆες, longæ naues. itidémque μακρὰ πεῖα apud eũdem Thuc. H & Isocr. in Panath. ac Polyb. ad differentiã θυρεοῦ λόγων. De variis rebus dicitur, sicut Lat. Longus. vnde etiam cõpos. μακρόχειρ & μακροσκελὴς, item μακρόπωγοι ac μακρόπτερος &c. Quinetiam μακρὸς βίος, Longa vita, Longum æuum. vnde comp. μακρόβιος, Longæuus. Et μακρὸς οἶμος apud Hesiodum, Longa via. Et μακρὰ συλλαβὴ, aut etiam μακρὰ sine adiectione, (cui opponitur βραχεῖα) Longa syllaba, seu Producta. Cic. apud Aristot. pag. 50 mei Cic. Lex. At verò ὅσῃ μακρότατον apud Thuc. exponitur per aduerbium, videlicet Longissimé. Itidémq; ex Herodoto affertur ὅσον μακρότατον δ' ἀναπτῆς εἶμι, pro Quamlongissimè possum. Sed ego crediderim aptius redditum iri, Quamlongissimè extendi potentia mea potest. Ex Gal. autem citatur τὸ μακρότατον pro Quamlongissimè, vel Ad summum. Sæpe etiam vel Longus, vel Prolixus reddi potest. vt ὅσπερ ἡ μακρὰ, epistola longa, seu prolixa. cui opponitur βραχεῖα. Apud Demosth. αἰαγνώσκει μοι τὸ κλῆσιν μακρὰν, prouocationem seu denuntiationem longam, vel prolixam. (Bud autem vertit Bene longam) Sic λόγος μακρὸς, itidémque in compar. gradu λόγος μακρότερος, Thucyd. & λόγοι μακρότεροι, eidem, Prolixior oratio, seu longior. (Dicitur verò & δῆμα μακροτέρων sine adiectione ab Isocr. pro Longiore oratione, Prolixius) Quinetiam vt Latinè dicitur Longum esse enumerare, vel referre, aut cum alio infinit. sic legimus apud autorem dialogi qui Axiochus inscribitur, μακρὸν αὖ εἴη διεξιέναι τὰ τοῦ πόνου. Quinetiam dicitur à nobis aliquis esse μακρὸς, id est prolixus.

‖ Μακρὸς ad tempus relatum redditur interdum nomine Diuturnus. vt μακρὰ σιωπήσα Plutarch. in Consol. ad vxorem, pag. 1085 meæ editionis. Vbi tamen & Longa verti potest, sicut μακρὸς βίος, Longa vita, vt paulo antè dixi. At verò apud Sophoclem μακροὶ χρόνοι exponitur nõ solùm πολυχρόνιοι, id est Diuturni, sed etiam μεγάλοι, id est Magni, seu vehementes.

Μακρὸς, Longinquus. vt μακρὰ σωτηρία, Plutarchus Alcibiade.

Μακρὸς, Magnus, vel Multus: vt inquit Budæus afferens ex Aristotele Polit. οἱ μακραὶ οὐσίαι κεκτημένοι. (Est autem & Suidas autor μακρὰν οὐσίαν vocari ab Atticis πολὺ πλείω) item τίμημα μακρότατον pro Maximus census. I- TEM Μακρὰ positum aduerbialiter pro Maiorem in modum, vt quidam interpr. apud Aristophanem. Apud Homerum itidem Etymologistes exponit μεγάλως, vbi ille dicit μακρὰ βιβῶντα. vt Il. γ, Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα. vbi exponi potest Magno passu vadẽtem, Ingentes passus metientem. Sic ETIAM Μακρὸν apud eundem aduerbialiter pro Altum, id est Alta voce, seu Magna voce. Iliadis γ, μακρὸν ἀύσας. Quale est μακρὰ μεμυκὼς apud eundem. Sed sciendum est μακρὸς apud eum habere & alias nominis Altus significationes. accipi enim & pro Altus significante Excelsus, (vt quum dicit μακρὸς ὄλυμπος, & μακρὰ κύματα, videlicet τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα) pro Altus significante Profundus: vt quum dicit, φρείατα μακρά.

Μακρὸς à DORICO Μᾶκος pro Μῆκος, ortum esse tradit Eustathius. vt videlicet ex μᾶκος factum sit μακρὸς, ex quo per syncopen μακρός. cui potiùs assentior quàm Etymologistæ. Crediderim autem vsum obtinuisse vt dicere.ur μακρὸς à μᾶκος, potius quàm μηκρὸς à μῆκος, propter μικρὸς quod Paruum significat.

Μακρῷ dativus qui aduerbialiter ponitur ea signif. qua Longè, seu Multo, cum gradu compar. item superl. vt μακρῷ ῥᾶον Plutar. Longè facilius. Et μακρῷ ἄριστη, Plat. De leg. Longè præstantissima. Suidas exponit καταπολὺ in isto Herodoti loco, ἄριστος ἐγένετο μακρῷ Ἀρισόδημος. Et in hoc, μακρῷ διέστηκε.

C. Ἀμφίμακρος, ου, ὁ, Vtrinque longus. Nomen est pedis metrici, syllabam longam ab vtraque parte habentis, vt ἡγεμῶν. Vide Ἀμφίβραχυς ei oppositum.

Μακρὰν aduerbium, seu aduerbialiter positum, Longè, id est Procul. vt μακρὰν ἀποκεῖ, Plat. De leg. Et μακρὰν ἀπόντα ἀγαπῶσι, Isocr. Qui procul absunt, Qui longò locorum interuallo remoti sunt. Et cum verbo motus, Aristophanes, μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς. Sic Plato in Epist. οὐ μακρὰν ἐλθόντας ποτ. (At in μακρὰν αὖ ἔλθοιμι apud eundem Plat. redditur μακρὰν & per nomen, hoc modo, Longum iter facerem) Idem Aristoph. iunxit aduerbio ἄπωθεν, dicens οὐ μακρὰν ἄπωθεν ὄντι. Et cum genit. interdum vt μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀπολιμῶν.

Μακρὰν de tempore, vt μακρὰν χάριν φέρουσα, Qui iu-

ſſit longum valere. Lucianus in ſalt. dicit hoc genus lo- A
quendi μακραὶ χαίρειν φράσαι, indicare τὸ μηκέτι φροντεῖν.
At οὐκ ἐς μακρὰν, Ariſtoph. Non longo poſt tempore,
Non multo pòſt, Breui. Sic Lucianus, ἀφίξεται σὸς φίλος
οὐκ εἰς μακρὰν. Syneſ. ὁ δ' αὖτις ὅτι οὐκ εἰς μακρὰν ἐμεμήνει,
idē iſte non multo pòſt inſaniebat.

C. Πρόμακρος, idem quod πρεσμηκης, ſuprà.

Μακρότης, Longitudo. Plutarch. De primo frig. ὡς δὲ τοῦ ἐν
γραμματικῇ στοιχείων βραχύτητος εἰσὶ καὶ μακρότητες.

Μακρώω, Lōgè ſummoueo. vt μακρώω σε τῆς πόλεως. quod B
Budæus affert ſine autoris nomine. In v. l. Elongo,
barbaré.

Μακρόθεν, E longè remoto loco, Procul, Eminus. Apud
Euangeliſtas Μακρόθεν ET Ἀπὸ μακρόθεν, SEV Ἀπὸ μα-
κρόθεν, ſolet vet. interpr. reddere A longè, & De longè: a-
lii Procul.

MH'N, Μὴν, ὁ, Menſis. Odyſſeæ κ, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυ-
τὸς ἔῃν, τοῖσι δ' ἔπεσαν ὧραι, Μῆνάς τε φθινόντας,
τοῖσι δ' ἤματα μακρὰ πελέσθη. Odyſſ. λ, Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνάς τε
καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦτο Ἀφ' οὗ τοῖς ἐπόμεθ' ἔπος, καὶ ἐπήλυθον C
ὧραι. id eſt, bis ſeni menſes. Plutarch. in Quæſt. Roman.
οὐ δώδεκα μῆνὰ ἀλλὰ δέκα συνεπλήρουν οἱ πρῶτοι Ῥωμαῖοι τὸν
ἐνιαυτόν. Quod verò Latini per ablatiuum dicunt Men-
ſe, vel Menſibus, id Græci per genitiuum μηνὸς, vel μη-
νῶν. Æſchines in Cteſiphontem, ὅτῃ γὰρ ὁ χρόνος, καὶ ποίᾳ
μηνὸς, καὶ ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ. Demoſth. Pro corona, ἐνιαυτῷ μὴ
τὸς Λῴου. Plutarch. in Quæſt. Rom. τοῦ Μαΐου μηνὸς οὐκ ἄ- 3
γονται γυναῖκας. Idem in Alcibiade, δέκα μηνῶν οὐκέτι
συνῆλθεν αὐτῇ, Decem menſibus, vel Spatio decem men D
ſium. Quod verò Latini per accuſatiuum dicunt
Tres menſes regnauit, id Græci eodem modo. Thucydi
des libro 2, Πυθοδώρου ἐπὶ δυὸ μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις.
Prima menſis dies νουμηνία vocatur, Latinis Calen-
dæ: à qua vſque ad primam decadem additur ἰσταμένου
μηνὸς: poſt quā dicitur τρίτῃ ὕστερον δεκάδι, & ſic deinceps
vſque ad vigeſimam: inde autem τρίτῃ ὕστερον εἰκάδι, vel
ἐνάτῃ φθίνοντος, ordine retrogrado. trigeſima verò ἕνη καὶ
νέα appellatur. Ita tres menſis partes ſunt, ἰσταμένου, με
σοῦντος φθίνοντος, in tres decades diuiſæ. Sed ſi cum E
Poll. poſt εἰκάδα dicamus ἐνάτῃ φθίνοντος, erunt tantùm
29 dies menſis: (niſi poſt τριάκοντα ponamus ἕνα καὶ νέαν,
ſiue τῇ τριακάδι) ideóque dicendum δεκάτῃ ὕστερον εἰκάδι,
vt patet ex Plutarcho in vita Alexandri, vbi mortem
eius refert, ex diariis regiis. ibi enim quum dixiſſet, τῇ
εἰκάδι λουσάμενος, πάλιν ἔδυσε, & quæ ſequuntur, de ſequē
ti die ait, τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ζωτὰ ποιήσας, μᾶλλον αἴσχε-
χθη. paulo pòſt, τῇ ἕκτῃ σμικρὸν ὑπνώσας. aliquanto pòſt,
τῇ δὲ τρίτῃ φθίνοντος, ὥσθ' ὅλιγον ἀπθανεῖν. De ſecundaue
rò decade (id eſt ea quæ eſt ante τῇ εἰκάδι, in qua ægro-
tare incepit) ibidem ita, ὀγδόῃ ὅτι δεκάτῃ Δαισίου μηνὸς, F
ἐκαθεύδεν ἐν τῷ λουτρῷνι, ὅθεν τὸ πυρέξας, τῇ δὲ ὑστέρᾳ, λουσάμε-
νος εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. Inde ſequitur, τῇ εἰκάδι λου-
σάμενος, vt paulo antè retuli. Ariſtobulus ibidem dicit
eum πεμπτῇ τριακάδι Δαισίου μηνὸς, die trigeſima. Na
tus autem eſt ἰσταμένου μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ἐν Μακεδόνες
Λῷον καλοῦσι) ἕκτῃ, die ſexto ineuntis menſis Hecatom-
bæonis. Thucyd. libro 5, μηνὸς Ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθίνον-
τος, quarto ante finem die. Idem ibidem, μηνὸς ἕκτῃ
φθίνοντος, ſexto ante finem die. Idem, ἡλίου ἐκλιπόντος τῇ ἑβδό- G
μῃ τοῦ νουμηνίαν, καὶ τὸ ἀπὸ μηνὸς ἰσταμένου ἕωθεν. vbi red-
dere poſſis, Ante VIII Id. nam is dies primam decā-
dem, quæ eſt μηνὸς ἰσταμένου, non excedit. Cur autem re-
trogrado ordine poſt viceſimum diem reliqui vſq; ad
trigeſimum numerentur, & quamobrem hæc trigeſi-
ma dicta ſit ἕνη καὶ νέα, docet Plut. in Solone p. 29, vbi &
addit primum Solonem rectè intellexiſſe Hom. illum
verſum Od. ξ de reditu Vlyſſis, Τοῦ δ' αὖτ' λυκάβαντος ἐ-
λθούσης ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἰσα- H
μένοιο, videlicet de ἕνη καὶ νέα: cuius partem eam quæ pri-
or eſt coitu ſolis & lunæ, menſi iam deſinenti, reliquam
ineunti tribuebat: quippe in qua ceſſat alius menſis, a-
lius incipit. Quòd ii dies menſis triginta & vnus forēt,
poſt εἰκάδα dicebatur ἑνδεκάτῃ φθίνοντος: ſin 28, ὀγδόῃ ὅτι
δέκα. Sed errant etiam qui poſt εἰκάδα dicerent εἰκοστῇ
πρώτῃ φθίνοντος, & ſic deinceps. Vide plura apud ſchol. A
riſt. De duobus autem menſium generibus, ciuili & na-

turali, & de duabus naturalis menſis ſpeciebus, lunari &
ſolari, vide quæ Gorr. ex Gal. tradit: vbi & de hebdoma
dibus. ‖ Μῆνες dicuntur etiam menſtrua, quæ καταμήνια
γυναικεῖα appellat Ariſtot. alii ἔμμηνα, καθάρσεις ἐμμή
νοις. Plinius itidem Menſes ea ſignif. dicit. vt l. 21, cap. 25,
Ciet vrinas è vino pota, & menſes: de heliochryſo, de
quo Dioſc. l. 4, c. 57, ἔμμηνα ἄγει. ‖ Μῆνες Heſychio ſunt
etiam αἱ ἡμέραι. ‖ Μῆνες, genus quoddã ſaltationũ, ab
inuentore denominatum. Poll. Pro Μὴν autem Doricè
DICITVR Μάν, Æolicè AVTEM, Μείς. Il. τ, Ἡ δ' ὀκύτε-
ρον ἵππον, ὁ δ' ἐξόδιος εἰσήκει μείς, Septimus inibat men-
ſis, Heſiod. Diebus, μεὶς γὰρ λεπτόπους, οὖρος.

C. Μηναγόρης, ου, ὁ, Heſychio eſt ὁ ἀπὸ μηνὸς σιτάρχων παντὸς
ἔους. Suidæ ὁ ἀπὸ μηνὸς σιτάρχων. ſed addit Suid. μηναγόρης,
ὁ τῆς Ῥέας ἱερεὺς ὁ κατὰ μῆνα ἀγείρων καὶ σιταθροίζων. ita μη-
ναγόρης & μηνοαγόρης idem fuerit. nam μηναγόρης eſt
qui matri deum ſtipem colligit: μηναγωγὸς autem qui
ſingulis menſibus id facit. VNDE Μηναγορτέω, ὦ,
Singulis menſibus ſtipem colligo matri deũ. ſolebāt
enim iuſtis diebus ſtipem cogere, vt patet ex verbis duo
decim Tabularum quæ Cicero refert libro 2 De
leg. Euſeb. De præpar. Euang. l. 2, cap. τοῖς τῆς κατὰ Ῥωμαί-
ους θεολογίας, loquens de matre Idæa, ſiue matre Phrygia
aut matre deũm, quam ibi ἱερὰν θεὰν appellat, ἱερᾶται δ'
αὐτῆς αἱ μὲν Φρύγες καὶ γυναῖκες Φρυγίας, καὶ τοῖς ἀγείρειν αὐτὰ τὴν πό-
λιν οὕτω μηναγορτοῦσαι, ὡς τὰς αὐτῶν ἑκάστας τυπτεῖν τοῖς ἐμπίπτου-
σι τῶν ἡλίων, καὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν τοῖς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς μη-
τρὸς μέλη καὶ τύμπανα κατεπαῦσας. cum quibus conueniũt
ea quæ ſuprà in μηναγόρης ex diuerſis annotata fuerũt.
Sequitur ibidem, Ῥωμαῖοι δὲ τὴν αὐτὴν ὁμοῦ τῇ μηναγορτῇ
τῆς, οὔτε καθαρῶς ὅσιον πορεύεται δίχα τῆς πόλεως, πενικίλῳ
ἐνδεδυκότες τολμῶ, οὔτε ἐπιγείαζον τὴν θεόν.

C. Μηνάνθη, ες, ἡ, Menſiflora, vt Gaza vertit apud Theo-
phraſtum. Hiſt. plant. libro 4, capite 11. vbi tamen & ali-
ter ſcriptum legitur.

C. Δεκάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui decem menſium eſt.

C. Δίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum menſium eſt, Bimeſtris.
At τὸ δίμηνον, Spatium duorum menſium. in v. l. ſed quũ
reperitur δίμηνον vel δίμηνα, aliquis fortaſſe malit ſu-
baudire χρόνου & χρόνα. Vide exẽplũ in Ἑξάμηνος. Itẽ ἡ
δίμηνος, itidem pro bimeſtri temporis ſpatio. quod vi-
de in Ἕκμηνος paulo pòſt.

C. Δωδεκάμηνος, Qui duodecim menſium eſt. vt δωδεκάμη-
νος χρόνος, Tempus duodecim menſium, Bis ſeni men-
ſes, id eſt Annus. ET Δωδεκάμηνος pro eodẽ. vt δωδε-
κάμηνος παῖς Heſiodo, Puer duodecim menſium.

C. Εἰκοσάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui viginti menſiũ eſt. In Epigr.

C. Ἑξάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſex menſiũ eſt. idem cũ ἑξάμηνος
paulo pòſt. Et Ἑξάμηνος, ἡ, Semeſtre ſpatium. Polyb. κῆ-
δος γὰρ σοὶ αὐτοῖς διελέσθαι, αἰὰ μέρος τῆς ἑξάμηνου τοῦ δίμηνον ἔχειν. Bud.

C. Ἔμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Menſtruus, hoc eſt Qui intra menſem
fit. Qui menſtruo ſpatio continetur. Menſtruo ſpatio
durans: vt Cic. Hæc fiunt menſtrua, illa æterna. Plato l.
12 De leg. ὑφαίνει δὲ μὴ τὸν τοῦ γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον. id
eſt Cic. interpr. l. 2 De leg. Textile ne operoſius quàm
mulieris opus menſtruum. Itẽ ἔμμηνος χρόνος, vt Men-
ſtruũ tempus, Varroni: hoc eſt, quod luna circumiens
comprehendit, vt ab eodem definitur. Sic Cic. Huius
hanc luſtrationẽ eiuſdẽ incenſa radiis menſtruo ſpatio
luna cõplet. Soph. OEd tyr. ἐγὼ δ' ἐνὶ Ἑπτάσταθμον ἔμμηνος χρόνος, id eſt ὀγδο-
ήκοντα μηνῶν ὁδοιπόρος, trium menſiũ ſpatio, ſeu tres men-
ſes. Ἔμμηνος, Menſtruus, id eſt Qui vertente menſe
fit, Singulis menſibus recurrens: vt Vſura menſtrua,
& Cibaria menſtrua apud Ciceronem. vt ἔμμηνα ἱερὰ, id eſt τὰ κατ' μῆνα, vt Suidas exponit, hunc locum
adſcribens, Μνησιφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμηνα ἱερὰ Σωτηρίοις. vt
apud Tibullum Elegia 3, libro 1, At mihi contingat
patrios celebrare penates, Redderéque antiquo men-
ſtrua thura lari. Plautus dixit menſtruales epulas.
Eadem ſignificatione Suidas accipere videtur quod
loco citato ſubiungit, videlicet, ἔμμηνοι δίκαι: quæ
& ἐμποιεικαὶ & ἐρανικαὶ, vt ibidem annotatur, & a-
pud Harpocr. de quib' & Pollux l. 8, ἐμποιεικαὶ δὲ καὶ ἔμ-
μηνοι [videlicet δίκαι,] αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν τοῖς ἐμπορίοις.

Item ἔμμηνοι καθάρσεις apud medicos, Purgationes men A
ſtruæ, ſeu Purgationes fœminarum, vt Plinius appellat:
quæ ETIAM Ἔμμηνα ET Ἐμμηνία appellantur: & κα-
τάμηνια, item γυναικεῖα: Latinis itidem Menſtrua & Men
ſes, vt ſuprà quoque in Μῆνες dictum eſt & exemplo
confirmatum. Dioſc. l. 3, capite 4, de thymo, ἔλμινθάς τε
ἐξάγει καὶ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα καὶ δεύτερα. de quo Plin. l.
21, cap. 21, Prodeſt mulierum menſibus retardatis: vel ſi
emortui ſint in vtero partus. Idem libro 3, capite 36, de
pulegio, πόθεισα δὲ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἄγει. de B
quo Plinius libro 20. capite 14, Sedat menſtrua & ſecun-
das. vbi legendum videtur Ciet. nam ſecundæ non ſe-
dantur, nec item menſtrua. Gal. ἔμμηνα κινεῖν αὐτὰς, men
ſes ciere mulieribus. Pro ἔμμηνα autem hoc affertur ex-
emplum ex Dioſc. l. 5, ἐμμηνίοις ὑπόχρεσιν, mẽſibus retar-
datis.

C. Ἐννεάμηνος, Qui nouem menſium eſt.

C. Ἑξάμηνος, Qui ſex menſium eſt, Semeſtris: vt Semeſtris
vita, Semeſtris dictatura, Semeſtre regnum, apud Pli-
nium & Liuium. Ariſtot. Polit. 4, Ἑξάμηνος ἀρχή. Item C
ὁ Ἑξάμηνος, Sex menſes, Semeſtre tempus. Xen. πολὺ δὲ πλεῖ-
στος τῶν ἥρωας, ἐς ὃ ὁ Ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέ-
μῳ ἐπελέλυτο. Hæc. B. Poteſt autem ſubaudiri χρόνος. Dici
tur & ἡ Ἑξάμηνος pro ὁ Ἑξάμηνος χρόνος, ſicut etiam ἡ ἔκμη-
νος paulo antè apud Pol. vt apud Herod. τὴν Ἑξάμηνον κα-
θεύδουσι, ſex menſes dormiunt. Item τὸ Ἑξάμηνον, Seme
ſtre ſpatium, ſeu tempus, id eſt, ſex menſes. Plato De
leg. ἐντὸς Ἑξαμήνου, intra ſex menſes. vulg. l. VNDE
Ἑξαμηνόβιος, ου, ὁ, Qui ſex menſes viuit, Qui ſemeſtrem D
vitam agit. vt Plin. de lacertis, Negantur ſemen rem vitã
excedere.

C. Ἐπτάμηνος, ου, ὁ, Menſtruus, Qui ſingulis menſibus fit, aut
Vertente menſe recurrens, vt ἔμμηνος paulo ante. Sic
ὀπτάμηνον αἷμα γυναικῶν, menſtruus mulier. um ſanguis.
Dioſcorides libro 1, cap. 97, vbi τοῖς αἱματῶν ſermo eſt,
γυναικὸς δὲ τὸ ὀπτάμηνον τοῖς ἀλειφομένοις πόδας γεγηρᾶς ὀδυνᾶς
καὶ ἑρυσιπέλατα κουφίζει. Vnde Plinius libro 28, capite
7, de menſibus mulierum, Multi vetò neſſe etiam reme
dia tanto malo aiunt: podagras illini, ignes ſacros lenri. E
Item ὀπτάμηνα ἱερά, Menſtrua ſacra ſeu ſacrificia: ſeu Mẽ
ſtrualia, vt Plautus dicit Menſtruales epulæ. pro quo
& ὀπτάμηνα abſolutè. Athenæus libro 6, τὰ δὲ ὀπτάμη-
να θυέτω ὁ ἱερὸς μετὰ τῶν τοιούτων. De quibus ſacri-
ita Herodotus ſcribit, libro 8, pag. 119, λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι
ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ὑπόδαιτόν τε τῷ ἱερῷ. λε-
γόμενόν τι τοῦτο. καὶ δὴ οὖν ἐόντα ὀπτάμηνα τελέουσι ὡς πρὸς ἄνθρω-
πον. τὰ δ' ὀπτάμηνα, μελιτόεσσα. ὅτι αὐτὰ δὲ ἡ μελιτόεσσα ὀπτὸ τοῦ πρόσθεν
ἀεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, τόπῳ τῷ ἄψαυστος. (vbi annotat E-
TIAM Μελιτόεσσα dici pro μελιτόπιτα, id eſt placenta mel- F
lita, quæ in iis ſacrificiis menſtruis angui Minerua ſa-
cro offerri ſolebat, ſicut & Trophonio, vt partim ſuprà
in Μελιτόπιτα indicaui, partim videre eſt apud Suidam in
Τροφωνιος. infrà quoque πέμμυς μελιτόπιτα habebis ex
Theophraſto) Sed perperam in vulg. lex. ὀπτάμηνα μελι-
τόεσσα, menſtrua libamina è melle confecta. quomodo
enim neutrum plurale abſolutum, & fœmin. ſingulare
adiectiuum copulentur? Suidas hæc ὀπτάμηνα eſſe
dicit τὰ τοῦ ὅλου τῶν μηνῶν ἀπαξ πεπραγμένα, vt & ἔμ- G
μηνα ἱερὰ paulo antè. Eidem Suid. ὀπτάμηνα ſunt τὰ καθ'
ἕκαστον μῆνα φυόμενα. Item ὀπτάμηνα apud Heſychium,
ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ σωπελουμένη. vbi ſubaudiendum θυ-
σία, vel ἑορτή. Apud eundem habẽtur & hæc VERBA,
Ἐπτάμηνον οἱ ἱεροποιοῦσι λέγω δὲ καὶ θυσίαν τινά. vbi ſi ὀπτάμη-
νον mendoſum non eſt, ſubaudiri poteſt θῦμα aut ἱερεῖον. &
pro menſtruo itidem ſacrificio accipi, ſicut ὀπτάμηνα
paulo antè. In vulg. autem lex. ὀπτάμηνον dicentur eſſe
ſacrifici apud Herodotum: fortaſſis ii qui ὀπτάμηνα ſacra
peragebant. H

C. Ἑπτάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeptem menſium eſt. Et τὸ ἑπτά-
μηνον, ſ. ἔμβρυον, aut tale quid, Partus ſeu fœtus ſeptem
menſium.

C. Ἀλιπάμηνος, SIVE Ἡλιπάμηνος, Euſtathio ὁ ἀλιπόσιος (id eſt
ἀμελῶν, ἀποτυχών) τῶν σωμάτων ἐνιέα τὸν πλεῖστον μηνῶν. de quo
& ſuprà poſt Ἀλιτέω. Latini Exterricineum appel-
lant.

C. Καταμήνιος, ου, ὁ, Menſtruus. ἔμμηνος & ὀπτάμηνος. vt καταμή-
νιον αἷμα, menſtruus ſanguis. id eſt, ſanguis in mulie-
re ſuperfluus, alterum generationis principium, vt Gor
ræus definit, apud quem plura. Cæterùm menſtrui
nomen (vt idem docet) non a propria ſubſtantia, ſed ab
accidente inditum ei eſt: quòd ſingulis menſibus eius
excretionem natura moliatur. nec, ſiue natura, ſiue præ
ter naturam ſupprimatur, ob id deſinit menſtruus ſan-
guis dici. Vide & Plinium libro 7, capite 15. Frequen-
tius abſolutè dicitur καθαρμήνιον & καταμήνια: in quo
poſteriori ſubaudiri poteſt κατάρματα. Alexand. Aphro-
diſi libro 2 Problem. ἡ φύσις δέδοικε τὸ τὴν ἐμβρύου δέρμασιν τὰ
κατὰ μῆνα σιτάρχει πᾶν ὂν τῇ μήτρᾳ, totum ſanguineni mẽ
ſtruum in matrice colligit. At καταμήνια crebro apud
Ariſtotelem ſpecies, a quo & γυναικεῖα ſynonymos ap
pellantur, Hiſtor. animalium libro 7, capite 2, ἡ δὲ τοῦ
γυναικείου ὁρμὴ γίνεται τοῖς φθίνοντας τῶν μηνῶν. Et mox,
καὶ ἡ τοῦ σωματὸς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ καταμήνια ῥεῖ τὰς,
τοῦδε μῆνα δὲ εἰπεῖν τὰς πλείστας. Paulo pòſt, τὰ γυναι-
κεῖα γίνεται πολλάκις τοῖς τῶν μηνῶν ἔσω αὐ συλλάβωσι. VNA
DE Καταμηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Menſtrualis, Menſtruus. vt
καταμηνιώδες τοῦ σώματος, Menſtruũ excrementum, Gaza
interpr. Plinio autem Menſtrualis mulier eſt cui menſes
fluunt.

C. Ὀκτάμηνος, Qui octo menſium eſt.

C. Πάμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per omnes menſes durans, Qui
perpetuis voluitur menſibus. Sophocles Electra, Κ. γὰρ
τοῦδ' ἱστορῶ τὰ σὰ, πάνυ σύστασιν παμμήνου πολλῶν δεινῶν συγκλῶν τ'
ἀχέων, Vbi παμμήνου ſchol. exponit πολυχρονίου καὶ πολυετοῦς.
Vide autem de toto hoc loco meam annot. cum aliis
eantam.

C. Πεντάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque menſium eſt. Pro
quo dicitur ET Πεντάμηνος, vt refert Etymologiſtes, ac
videtur innuere hoc poſterius πεντάμηνον eſſe antiquius
priori πεντάμηνος, & in eo ſeruari integrum numerale no
men πεντε ſicut in πεντεσύλλογον ξύλον.

C. Τετράμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui quatuor menſium eſt: Et τὸ
τετράμηνον, Quod quatuor menſium eſt: vel Spatium qua
tuor menſium. i. Quatuor menſes. Quidam Quadrime-
ſtre interpretantur, ea forma qua dicitur Bimeſtre & Tri
meſtre.

C. Τέμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium menſium eſt, Trimeſtris.
vt τέμμηνον πυρὸν apud Heſychium, (Trimeſtre frumen-
tum) qui & σπαρτόμηνος, vt apud eundem habetur: non
tamen ſine ſuſpicione erroris. quippe pro quo reponen
dum videatur σπαρτὸν, vt apud Dioſc. paulo pòſt in τεμμη-
νιαῖος: vel σπαρτὸν, vt apud eundem Heſych. alibi Theo-
phraſt. Hiſt. pl. l. 8, cap. 1, vbi τοῦ ὀφιαπόρων ſermo eſt, ὅθ' πυ-
ρὸν πήχυος καὶ κεφαλὴ ὁ καλαῦρος τετράφυλλον, ὅθεν τὸ ἐν τοσούτῳ τε-
λεσθῆναι. quòd trimeſtri temporis ſpatio ad frugem perue-
niat & matureſcat. Perperam tamen ibi SCRIBI-
TVR Τείγρον: ſed reponendum eſſe τέμμηνον, tum res ipſa
planum facit, tum alii loci euincunt. vt cap. 4 eiuſdẽ
libri, καὶ τὸ τοῦ τεμμήνου καὶ τοῦ διμήνου, καὶ εἰ τὴν ὀρχὴν ἐν ἑ-
λάττοσιν ἡμέραις πλειόσιν (καθ' ὃν φασὶν τῷ) τοῦ τὸν Ἑλλη-
νικὸν) τὰ ἡμέραις ἀπὸ τῆς τροπῆς ἀδρύνεται καὶ τέλος ἴσχει. Vnde Plinius libro 18, cap. 7, Eſt & bimeſtre circa
Thracium ſinum, quod quadrageſimo die quàm
ſatum eſt matureſcit. Et mox, In tantum fallitur Co-
lumella, qui ne trimeſtris quidem propriũ genus exiſti-
maueri eſſe quum ſit antiquiſſimum. Græci trimenon
vocant. Rurſum Theophr. τέμμηνοι δὲ πολλοὶ καὶ πάντα χρόν-
νοῦσι. Et Plin. de amylo, Proximum è trimeſtri quo-
dam minime pondeoroſo tritico. Item τέμμηνον, Tri-
meſtre temporis ſpatium. In epiſt. ad Hebr. cap. 11, ἐκρύ-
βη τέμμηνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, tres menſes. Τέμμηνος
dici videtur etiam Qui ſingulis tribus menſibus fit, Ter
tio quoque menſe: vt ὀπτάμηνος & ἔμμηνος, qui vnoquo
que menſe. Theophr. Hiſt. pl. l. 9, cap. 9, de ſuperſtitione
in herbarum quarundam effoſſione, ἀπέμβαθεν γὰρ τῇ γῇ
παγκαρπίαν μελιτόπιτα. πᾶν δὲ τὸ ξίφος, τέμμηνος μελιτό-
πιτας αὐτεμβάθειν μιᾶς, tertio quoque menſe quaſi pretiũ
radicis euulſæ coniicere in cauernã. Videtur autem con
firmare hanc interpr. locus Herodoti in Ἑπτάμηνος ci-
tatus.

C. Τετράμηνος, ιδος, ἡ, Tertia mensis dies, quæ & τρίτη μηνὸς ἱσταμένου. Suidas, πλὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τετραμηνίδα καλοῦσι. qua die nata creditur Minerua, ideóque DICTA Τριτογένεια Apud Hesych. verò ὀξυτόνως scribitur τετράμηνος. quod & ipse exp. ἡ τρίτη τοῦ μηνός.

Μηνιαῖος, ᾱ, ον, Menstruus. vt μηνιαία κάθαρσις, apud Alex. Aphrod. Menstrua purgatio. ἡ ἐμμηνος, ἡ ὀπτμηνιαῖος, siue καταμηνιος κάθαρσις.

C. Δεκαμηνιαῖος, Decimum mensem agens, vel Decimũ mẽsem complens. Plut. in Numa, δεκαμηνιαῖοι βρέφος. Fœtus decem annos in vtero manens. Item δεκαμηνιαῖος χρόνος, tempus decem mensium.

C. Ἑπταμηνιαῖος, Septimum mẽsem agens. vel, Qui septimo mense in lucem editus est. qualis partus Homero est ἡλιτόμηνος.

C. Ὀκταμηνιαῖος, ου, ὁ, Octauum mensem agens. vel Octauo mense natus. vt ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alexandrum Aphrodisæum, Infantes qui octauo mense eduntur, aut editi sunt.

C. Τεταρταμηνιαῖος, ου, ὁ, Qui tertio mense maturescit. vt Τεταρταμηνιαῖοι πυροί, triticum tertio mense maturescens: Theophrasto suprà πείμηνον, Plinio Trimestre. Dioscorides libro 2, cap. de optimis tritici generibus, ἐπὰ μετὰ τοῦτοις οἱ τετραμηνιαῖοι, λεγόμενοι δὲ ὑπὸ τινων σταῖοι. De cuius tritici farina Plinius libro 22, cap. 25, Effi acior etiam hordeacea videtur, trimestris mollior. Aliquanto pòst, Sitanios (hoc est è trimestri) mentula in facie, aut desquamata cum melle aptissimè curat.

Μαίνη, ης, ἡ, Luna. Iliad. ψ, Λάνεν σῆμ' ἐπὶ κῦρ τὸ πείσηρον ἠὲ μαίνη. Hermesianax apud Athen. l. 13, Ὁ μὲν οὖν ἐκ μαίνης ἀγέρεσθαι ἔθηκε Μουσῶν χρόνον ἤεσθαι, Ἀίσοπος. sicut idem Musæus & Orpheus dicuntur σελήνης ἔγγονοι, vt in Ἔγγονοι suprà ex Platone annotaui. Μαίνη apitur etiam pro μηνίσκῳ, vt videbis paulo pòst in Μηνίσκος. Dicta est autem μαίνη a μήν, quia μηνὶ (id est mensis) spatio curriculum absoluit. vnde & menstrua luna à Virg. vocata.

C. Μηνοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Lunæ formam habens, Corniculatus, Instar lunæ in cornua flexus & falcatus. Thucyd. lib. 2, ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν, καὶ πάλιν ἀνεπλήρου, ὁλόμηνος μηνοειδής. Sic Xenoph. Hellen. 4, ἡ ἥλιος μηνοειδὴς ἐδόξε φανῆναι. Item, μηνοειδὲς τεῖχος, murus lunatus. Thucyd. libro 2, εἶδεν δὲ καὶ εἶδεν ἀμφὶ ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ ἐξωτέρου τείχους ἐκ τοῦ ἐνός, μηνοειδὲς ἐς τὴν πόλιν προσκαθήκοντος. Item μηνοειδὴς φάλαγξ. lunata. Plut. Fabio, ἡ δὲ φάλαγξ τοῦ Ἀννίβου μεταβαλοῦσα τὸ σχῆμα, μηνοειδὴς ἐγένετο. Et apud Herodianum l. 1, ἔλεγον ὡς αἱ ἀκμαὶ εἶεν μηνοειδεῖς, spicula lunatæ cuspidis. Et τὸ μηνοειδὲς τῆς νεώς, apud Herodotum, Lunata nauium forma, Lunata classis. Ipsa etiam luna μηνοειδὴς dicitur quum triduana adhuc exilia cornua ostendit, seu in cornua curuatur, abéstque partibus LX, id est duobus signis, & sexangulam facit mundi ad solem figuram (aspectum hexagonum, siue sextilem vocant:) δίχοπμος autem vocatur semiplena: ἀμφίκυρτος, quando ad δίχοπμον accedit conuexitas, ac plusquam media circuli pars illuminatur: plena, πανσέληνος. vbi rursus decrescit, ad ἀμφίκυρτον redit, inde ad δίχοπμον, inde ad μίαν ἀδέος: postremò quum offuscata euanescit, ἀφανισμὸς appellatur. συνοδικὴ autem dicitur quum in coitu est, eodémque in signo easdem cum sole regiones occupat. v. lex. Apud Plutarchum in Sympos. septem sapientum, mater lunæ roganti illi vt sibi σύμμετρον χιτῶνα texeret, respondit, καὶ πῶς σύμμετρον ὑφαίνω; νῦν μὲν γὰρ ὁρῶ σε πανσέληνον, αὖθις δὲ μηνοειδῆ, ποτὲ δὲ ἀμφίκυρτον.

C. Διχόμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuisam & dimidiatam lunam habens. vt redditur apud Alexandrum lib. 1 Problem. ἐν ᾧ διχομηνίῳ χήματι ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμή πως ἐστί, quum luna æqua portione diuisa est, humida & aliquantum calida est. Sed rectius ii qui διχόμηνον σελήνην accipiunt pro luna plena, quæ & πανσέληνος dicitur: quum videlicet in orbem rotundata, plena fulget, soli è diametro opposita. si enim verum est διχομηνίαν esse dimidiam mensis partem, & mensem cum noua luna incipere, διχόμηνος luna erit quum pleno orbe fulget circa ἡ πέμπτην ὅλην δεκάδα. præterea eclipsis lunæ non fit nisi quum ipsa luna plena est, quam Plutar. circa διχομηνίαν factã scribit. Confirmat hoc idem quod de διχόμηνι dicetur paulo pòst in νεόμηνι. Est AVTEM Διχομηνία, Dimidiatus mensis. τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, vt Hesych. & Suid. testãtur, vel etiam Plenilunium, vt Plin. loquitur, quod circa dimidium mensem fit. nam mensis cum noua Luna incipit: quum videlicet πληροσέληνός ἐστιν ἡ σελήνη, vt ex Hesychii verbis deprauatis colligere est. Plut. in Dione p. 313, ἡ μὲν οὖν θεὸς ἀκμὴ, καὶ κατὴχὸν ἐπίσης τὸ πλαγιος ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἤγε, pleno fulgebat orbe. Et paulo pòst, μετὰ δὲ τὰς ἀστικὰς ἡμέρας καὶ τὰς νεομηνίας καὶ τὰς ἑβδομάδας ἐξέλιπεν ἡ σελήνη. lunæ enim defectus non fit nisi plena ipsa luna, vt præter astronomos testatur & Plinius. AT Διχομηνία (subaudi ἡμέρα) dicitur ἡ πεντεκαιδεκάτη, vt cũ Hesychio Suidas docet. quæ mensem in duas partes æquales secat, ideóque & μέση ab Hesiodo nuncupatur. Ita & διχόμηνος σελήνη dicta videri possit q̃ mensem in duas partes diuidat & per medium secet. vt Festus dicit, Quũ scindũt medium Phœbeia lumina mẽsem.

C. Νέμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur σελήνη, quum noua est. Aratus Phænom. v. 4[illegible]9, Ἀστέρας αἰθέρι πᾶς ὀδὴν δεικνῦ σύνεκα νήνεος, Οὐδὲ τῆς ἀβραίνων ἐξέστη νεόμηνος σελήνη, i. (inquit schol.) τῇ νεότητι καὶ τῷ φαίνειν ἐν σιωπῇ φασὶ μόνον. nam luna existẽte noua clariores sunt stellæ, quippe quas lunæ lumen infirmũ adhuc obscurare nequeat. Sed & aliter eo in loco legitur, videlicet διχόμηνι, à NOM. Διχόμηνι, dicitur autẽ διχόμηνι luna quũ mensem in duas partes secat. Secat autem in duas partes quũ plena est, circa decimum quintum mensis lunaris diem. Quũ scripturã agnouit Cic. quippe qui ita verterit, Quũ neq; caligãs detergit sidera nubes, Nec pleno stellas superat et lumine luna. Et Festus Aurelius, qui ita, Nec scindunt mediũ Phœbeia lumina mensem. Vtriusque scripturæ meminit schol. ET Νεομηνία, ας, ἡ, Noua luna: vel Nouus mensis, aut Prima dies mensis, Calendæ. Significatur hoc nomine & noua luna & Nouus mensis, seu iniens mẽsis: quia olim menses lunæ cursum sequebantur. Herodotus, καὶ πᾶσα νεομηνία, singulis calẽdis. Plut. in libro περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, initio δὲ ἀεὶ μικροῦ τῆς καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας, ἡ ἡ. ἀπὸ τῶν ἀκμῶν ἐστι, ἀποτεμνόμενοι τοῦ δανείσαντος τὸ εὔκαιρον. Solebant enim eã diẽ execrari debitores quod tunc menstrua vsura (vt Cic. vocat) exigeretur, quod & ex Aristoph. Nub. patet, vbi Strepsiades ait, πρὶν ἢ πρᾶξαι, τοῦτο μετὰ τῶν δεινοτάτων ἐπιορκῶ μὰ τὸν Δία τὸν καὶ τὴν Δήμητρα καὶ βδελυττόμενος, Εὐθὺς μετὰ ταῦτα τὸν ἐμὸν καὶ τὸν σόν. nam ἐστὶν καὶ τὴν καλανδῶν est cum νεομηνία, vt supra quoque in μὴν dictum est. Et fœnerator Alphius apud Horat. Omnem relegit idibus pecuniam, Quæ rit calendis ponere. Calẽdis. n. & exigebatur & collocabatur, vt ex eiusdẽ Satyr. c. 1. cognoscimus, Qui, nisi quũ tristes misero venere calendæ, Mercedẽ aut nũmos vndeunde extricat, amaras Porrecto iugulo historias captiuus vt audit. Pro Νεομηνία dicitur ETIAM Νεομηνία, facta cõtractione Plutar. Probl. Rom. Ἑλληνικὰ ἐν τῇ νεομηνίᾳ τῇ τοῦ Ἑρμοῦ, πῶς δεύτερον ἡμῶν καὶ δαίμονα ἀποδίδωκασι. solebant enim singulis calendis sacra fieri, vt diis eo mẽse essent propitii. quod suprà quoque in ἐμμήνιος & ὀπτμηνος videre est. Et paulo antè, πῶς δὲ τοὺς τῶν φαύλων ὀνόματα νεομηνίαν οὖσαν. καὶ γὰρ αὐτοὶ τοῦτο ἐν καιρῷ, ὡς πολεμεῖς, προσαγορεύουσι. vnde apparet diuersam mensium rationem fuisse apud Græcos & Latinos, & νεομηνίας incidere potius in Nonas, quoniam tunc soleat apparere, quũ circa calendas adhuc ἐν συνοδῷ cum sole latet. vnde & Plutarchus Calendas à Clam aut Celare denominatas existimat. Huc pertinet quod idem in Rom. dicit, νεομηνίας Ῥωμαῖοι καὶ τοῖς παρ' Ἕλλησι τὰς οὐδὲν ἔχουσι ὁμολογοῦμεν. Idem tamen autor νεομηνίαν & καλάνδας pro eodem posuit in Galba, vbi ait, ἐπὶ λέγεται ἡ νεομηνία τὸ πρόσωπον μικρὸς, ἡν καλοῦσι Ἰανουαρίας καλοῦσι, noua luna primi mensis, quam calẽdas Ianuarias vocãt. Thucyd. dicit etiam νεομηνία κῆ σελήνης, pro Noua luna, libro 2, ὁ δὲ ἀυτὸ θέρους νεομηνία κῆ σελήνης. quo tempore solem defecisse scribit, vt Plinius libro 2, capite 13, Solis defectum nonnisi nouissima primáve fieri luna: (quod vocant coitum) lunæ autem, non nisi plena.

ET Νεομηνιοδρόμοι, panes qui tempore nouæ lunæ fiebant, & diis in sacrificio offerebantur: iidem (vt puto) quæ suprà Herodoto ὀπτμηνίαι μελιτόεσσαι. Lucian. in Lexiph. δρῶσι μὲν τοι ἦσαν σφάλοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεομηνίοι, τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς. AT Νεομηνιασταὶ esse videtur Qui νεομηνία rem diuinam faciunt, seu Qui νεομηνίαν diis sacram celebrant. Apud Athenæum libro 2, σπουδαῖοι, μίαν ἡμέραν τὰς ἄλλας τῆς ἀποφράδας, αὐτὴ νεομηνιασταὶ κακοδαιμονίας σρίσιν αὐτοῖς θοῦμα δέξοιμι, videlicet, καθαρεύοντες τῶν θεῶν καὶ νόμων τῶν ἡμετέρων. nam moris erat νεομηνία diis sacrificare, & conuiuia in eorum honorem agitare.

C. Ἱερομηνία, Dies mensis in qua festum aliquod celebratur, vel Sacra statà aliquo mense, aut etiam generaliter pro die festo, vt inquit Budæus, qui addit, de ludorum die à Demosth. vsurpari. Herodian. lib. 1, καὶ μέχρι νῦν Ἱπποδρομίαν τὰ μὲν Κρόνια τοῦ θεοῦ τοῦ ἑορτάζουσι θῶ τῷ λαχόντι, τὰ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν ἱερομηνίαν ἄρασι τῷ τῆς Γῆς λίας ἔτει. Apud Plutarchum quoque in eo loco quem paulo ante in Νεομηνία citaui, quædam exempularia vetera habent ἱερομηνίας pro νεομηνίας. Reperitur verò ET Ἱερομηνία plurali numero, vt ὀπτμηνία. Thucydides lib. 5, pag. 183, de Carneo mense, τὸν μέλλοντα ἱερομηνίαν Δωριεῦσι τοῦ Καρνείου ἄγεσθαι.

Μηνίσκος, ου, ὁ, Lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt vmbellæ lunatæ quæ in statuarum capitibus solent poni ne ab auibus conspurcentur: πεπάσματα τῶν ἀνδριάντων, ὅθεν τὰ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα, vt scribit schol. Arist. in Auibus. χαλκεύετε μηνίσκους φορεῖν, ὡς μὴ ἀνδρίαντες. Ibidem μηνὶν in eadem significatione vsurpat, vt & scholiastes tradit, quoniam videlicet τῇ μήνῃ ἔοικε. nam lunata forma sunt. Dicitur etiam de lunata forma aciei, vt suprà μηνοειδὴς φάλαγξ. Polybius libro 3, pag. 63, τὰ βαφὲν φαλίδα ὡφελεῖ κλίνοντες ὑπεχώρουν εἰς τοὔπισθεν, λύοντες τὸν μηνίσκον. Ab Aristotele autem μηνίσκοι dicuntur Lunari splendores, vt Bud. ex Gaza interpretatur, in problem. pag. 58. ὅτι τὸ τῶν τῆς σελήνης, ἐάν τις θεωρῇ ὀξὺ κοσκινοῦ ἢ τοῦ δακτύλους τῆς ἑτέρας χειρὸς ὅπῃ πλῶ ἐπεχεν ὅπτιζόμενος, μηνίσκοι αἱ αὐγαὶ ὅπῃ τῆς γῆς γίνονται. Vbi etiam reddi possit Lunulæ, seu Lunatæ species. Ibidem paulo pòst, ὅταν οὖν ἐχόντων οὕτως, αὐτὰ δὲν κυκλῷ ἀπὸ τοῦ μηνῶν, ἔσται μηνίσκος ἐξ ὧν ἅπαντα ὅπῃ τῆς γῆς τὸ φῶς. ἀπὸ τοῦ μηνίσκου γὰρ τῆς τοιαύτης φορείας γίνονται οἱ ἀκτῖνες. Quidam interpret. in his locis, Species lunæ nondum complexæ: quales sunt αἱ μηνοειδεῖς. Hesychio μηνίσκοι sunt etiam τὰ χαλκώματα τῶν πιδαλίων: item ὑδρίας, πέλλας τοῦ τριχαλκίας, μαστάκια τοῦ δέρματα. vt apud Plautum Lunulam, atque annel lunaur eolum in digito. Eædem expositiones habentur & apud Suid. qui à philosophis μηνίσκους vocari scribit τὰ τοῦ κύκλου τμήματα.

MHNIΣ, ιος, ἡ, Ira permanens, ὀργὴ ὀλίγωνος. (nam à μένω deriuci putatur) Ira memor apte reddi potest (meo quidem iudicio) ex Virgilio. quia eum memorem Iunonis iram dixisse puto quam Græcus aliquis poeta Ἤρης μῆνιν dixisset. Sed & ira pertinax non dubitarim reddere. A Cicerone reddituc Odium, pag. 60 mei Cic. Lexici. ibi enim hanc Stoicam definitionem huius nominis μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη, interpretatur, Odium, Ira inueterata. Phocyl. autem dixit, Ὀργὴ δ' ἐστὶν ὁρεῖξις, ἣν βαιοῦσα δὲ, μῆνις. Homerus de ira Achillis, seu odio quod conceperat Achilles aduersus Agamemnonem, in ipso Iliadis limine, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηλιάδεω Ἀχιλῆος Οὐλομένην. Vbi quidam Iram sim pliciter interpretati sunt, quidam Indignationem furentem. At ego malim Perrinacem iram, vel Virgilianum illud, Memorem iram. De eadem alibi eodem vtitur verbo. Horatius Grauem stomachum appellauit, Carm. libro 1, ode 6, – nec grauem Pelidæ stomachum cedere nescii. Sunt tamen alioqui multi apud eundem poetam loci, in quibus simpliciter Iram posse verti existimo. nam & Eustathius testatur μῆνιν appellari interdum τὸν χόλον, sicut μηνίειν dicitur τὸ χολοῦσθαι nonnunquam ab ipso Homero. Aliquis est porro & in prouinnam ab ipso Homero. Aliquis est porro & in pro-

ſa huius nominis vſus. vt apud Plutarchum in Amat. narrat. μῆνιν εἶδ' Πόσιδῶνος, οὐκ αὐτὴν τὸν Ἀκταίωνος θαύματον μετέλθοιεν. Existimo autem Plutar. hic imitari Homerum voluisse, quippe qui multis in locis μῆνιν diis tribuat. Sic & μηνίειν passim de iis.

C. Βαρύμηνις, Cuius grauis est ira, Cuius graue est odium & acerbum, Incensus inexorabili odio. (nam inexorabile odium dixit Naso) Sic autem exprimens, à Budæi interpretatione non procul discedo, quæ est Ægrè placabilis. Hac certè significatione cum de aliis dicitur à poetis, tum de Medea. Dicitur & ἥλιος βαρύμηνις, Epigr. lib. 4. Vsus est huius compositi & apud solutæ orationis scriptores (dicentes alioqui sæpe pro eo βαρύθυμος.) Philo, χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαράπτης πρὸς ὀργήν. Vt autem hic βαρύμηνις & ἀπαράπτης πρὸς ὀργὴν copulantur, sic à Basilio pro δυσδιάλλακτος poni scribit Budæus. Sed puto βαρύμηνις significare non solùm qui iratus est implacabiliter, sed & eum qui implacabiliter irasci solet. q d. Cuius implacabilis est iracundia.

Dicitur & τὸ βαρύμηνι substantiuè pro graui ira, seu acerbo odio & implacabili, aut certè vix placabili. vt apud Philõem De vita M. l. 1, ἡ γὰρ ὀργὴ πρὸς τὴν κατέχουσαν ἀπόνοιαν, καὶ πρὸς τὴν ἀνυπόπτωτον καὶ τὸ βαρύμηνι. Basilius autem cum τὸ βαρύμηνι iũxit etiam τὸ μνησικακον & τὸ δυσφορεῖν τοῖς ὀργίλοις. Possumus autem & τὸ βαρύμηνι verbis Horatianis exponere Grauem stomachum, quem ille tribuit Achilli, cui Homerus μῆνιν.

Βαρυμήνιος, idem. ET Βαρυμανιος apud Theocr. (verso Doricè n in α) de Aiace.

C. Ἀτέμηνις, idem quod βαρύμηνις. In Epigr. autem appellatur etiam χόλος ἀτέμηνις. q d. Ira cum graui odio.

C. Ταχύμηνις, Cuius subita est ira & repentina, Qui subitò ad iram prouocatur & repentè, Iracundus. in Epigram matis.

Μηνίω, Iram exerceo, seu (quod frequentius) Odium exerceo, vel simultatem, aut Odium magnum habeo in aliquem. μηνίειν enim dicitur non quum excitatur ira, sed quum iam concepta est. Ideóque non assentior iis qui interpr. Irascor, si quidem prima & propria significatio respicienda sit. Alioqui sic etiam accipi alicubi facilè crediderim. Hom. Il. α, Αὐτὰρ ὁ μηνίε νηυσὶ παρημένος ὠκυπόροισι Διογενὴς Πηλέος υἱὸς ποδάρκης ὀδυσεὺς Ἀχιλλεύς, Odiũ exerebat, seu simultatẽ, In ira perseuerabat. Vel, Irã pertinaciter retinebat. Sic & alibi de eodẽ. In prosa sæpe tribuitur diis. vt Plut. De sera numinis vindicta, ὁ δὲ τοῦτο λέγεται μηνίσαι τὸ θεῖον αὐτῷ. Sic Athen. 12, μηνίσαι τοῦ δαιμονίου. Item cum τοῖς apud Synesium, ἡ τοῖς ἡμᾶς ἐφ' οἷς ἐδίωκε δῶρ ἐμήνιε. Eustathius pro χολοῦσθαι etiam poni ab Homero per catachresin tradit. A voce passiua (cuius alioqui nullum esse vsum puto) formatum ADVERB. Μεμηνιμένως à Platone, pro Iracundè, Indignabundè, vt exponit Bud. in hoc Platonis loco, in epist. ad Dionys. σὺ δὴ καὶ μάλα ἀπεκείνω μεμηνιμένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ. Ab eodem sunt VERBALIA Μήνιμα ET Μηνιτμός. quæ dicuntur potissimùm de ira diuina, seu odio diuino aduersus eos qui deliquerũt. vt μήνιμα θεῶν. Hom. Odyss. λ, & Iliad. θ. Sic μήνιμα ἐστὶν θεῶν Paus. Item μήνιμα Apollinis apud eundem in Lac. τῶν γὰρ τὸν Κάρνον ἀποκτείνασι τοῦ Ἱππότου, ἐνέπεσεν εἰς τὸ στράτοπεδον Δωριεῦσι μήνιμα Ἀπόλλωνος. Et in plurali apud Plutarchum, (quo & Thucydides ante eum est vsus) μηνιμάτων δὲ τῶν Χίοις τοῖς φανερῶν, καὶ τὸ θεοῦ κλυδωνιστὴς &c. ET Μηνιθμὸς apud poetas pro eodem. Vsus est Hom. de ira Achillis pro μῆνις, ei opponens etiam alicubi φιλότητα.

C. Ἀπομηνίω, Iram depono, Irasci desino. ἀποθέμαι μῆνιν, καὶ τοῦ θυμοῦ, ἡ ἀπομηνίσας γένομαι, vt inquit Eust. docens ἀπὸ ita hic sumi vt in ἀπόμαχος γέρων, & ἀπόμουσον ᾆσμα γοῶν, atque aliis verbis. Cæterùm accipi ab Homero ἀπομηνίω in hac sign. autor est idem Eust. At Suidas ἀπομηνίσας exp. ἀποχωρήσας δι' ὀργὴν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπομηνίω, pro simplici μηνίω, Irascor, apud Homerum aliquoties. vt Il. β, Κεῖν' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἀτρεΐδῃ. Repetitur autem vsus hic & Iliad. ι.

Idem poeta, Il. ι & τ, — ἐμὲ δ' ἀπομωίσαντος, pro μωίσαντος. A vt illic ἀπομωίσας pro μηνίσας. est enim (inquit Eustath.) otiosa hic præpositio ἀπὸ, sicut in ἀπαντᾶν, ἀπαμωᾶσθαι, ἀπέχθεσθαι. Videtur tamen Eustathius ánnon dici possit cum præpositione verbum esse significantius, vt ipsa sit ὁλοπαπκή. licet Homerus quod vno loco dicit μηνίσαι, in alio dicat ἀπομηνίσαι. Quidam certè ἀπομωίσας exposuerunt ὁλοπμόνως ὀργισθείς.

Μωιάω, ῶ, idem quod μωίω. Esse autem Articulum existimat Eustathius. Ex Areop. affert Bud. pro Pertinaciter irascor. B

MHNYΩ, Indico, Significo, Nuntio, Certiorem facio. Bud. μαμηνυέναι ex Plut. affert pro Indicasse. Idem in Symp. sept. sap. εἶπα καὶ ὦδε κοὐδεμιᾶς λάθρα πύθοιτο μηνύσαιτο, qui clanculum certiorem fecerat. Sic autem vtitur Thucyd. non solùm πθτιυο μωύειν, sed & pass. μωύεσθαι. vt lib. 1, ὑποδηπσαιτο Ἱππίας μεμηνύσθαι. A Plut. quoque dicuntur μεμωύσθαι, quorum aliquod consilium patefactum & indicatum est. Gall. dicitur *Ils ont esté descouuerts*. Philo de Deo etiam dixit, μωύοντος δὲ συμβόλων τὸ Θεοῦ, Deo significante. C Plato pro Declarare vsus est, eadem videlicet significatione. Vsurpans & δηλοῦν. in Phædro, ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμώυκεν ἡμῖν λόγος. sic alibi sæpe.

Μώυμα, ατος, τὸ, Indicatio, Nuntiatio. Thuc. l. 6, κατὰ τὸ μώυμα ξυλλεγόντες πυὶ αὖθ εκς. Item, Indicium, Signum. v. l. ex Philone.

Μώυσις, εως, ἡ. Indicatio, Nuntiatio, Significatio. Plutarchus De Socratis dæm. ἐλογιζόμην λόγοι εἶ πὼ μωυσιν οὐ ζεβαιον. D

Μωυτὴς, οῦ, ὁ, Index, Nuntiator. Thuc. 8, ἢ γίγνεται αὐτῆς μηνυτής. Idem lib. 6, καὶ οὐ δεκμάζοντες πυὶ μωυτὰ, ἀλλὰ πάντας ὑποπτῶς ἀποδεχόμενοι. ET POET. Μωύτωρ pro eodem. vt Epigr. libro 2, Τὸν ἀθ κλεπτόντων μώυτορα Φοῖβον ἔκλεψεν Εὐπυχίδης, εἰπὼν, μὴ πάνυ πολλὰ λάλει.

Μώυθρον, Indicii præmium, Præmium quod datur indici. Plutar. De def. orac. μώυτρα πολέσας μεγάλα. Quidam ex Apuleio interpr. Indicinæ præmia. Inuenitur etiã scriptum Μώυσρον, sed perperam. E

C. ΚΑΤ Αμωύω, Indico, Significo, Patefacio. pro simplici μωύω. Plut. καταμώυσε πὼ σοφίαν. Exponitur Indico, seu Patefacio in hoc Syn. loco, τὸ καθ' ἡμᾶς χρόνου πολλὰ δὴ τῶν ἐπιτηδευομένων τοῖς νόμοις καταμωύσαντος.

C. ΠΡΟμωύω, Ante indico, Præ nuntio. Affertur ex Chrysost. in lib. De sacerdotio, προμηνύειν πολεμον.

MHXANH, ῆς, ἡ, Artificium seu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. (Dixissem & Molimen, nisi significarem potius idipsum quod molitur) Machinatio quidam F interpr. sed nomine Machinamentum aptius redditur: (quod ramen alioqui respondet potius nomini μηχανημα) quum machinatio sit ipsa machinandi actio. A Budæo liberi⁹ exponitur Inuentum, Commentum, Artificium, Ars, Solertia. Politianus autem reddidit nomine Machina metaphoricè sumpto. Ego verò existimo μηχανὴ multis in locis aptissimè redditũ iri nomine Latino Fabricam: eũ videlicet huic nomini dando vsũ quẽ dedit Plautus, quum dixit Nunc hoc consilium capio, & hanc fabricam apparo, Vt te allegemus, qui filias dicas tuas. Item, Quot admoui fabricas & quot fallacias. Quem imitatus Terentius dixit, Nónne ad senem aliquam fabricam fingit? Sic autem & Galli verbo suo *Forger* (quod propriè est Fabricari) metaph. vtuntur, quum dicunt, *Forger un mensonge, Forger une tromperie*. Sed quid vetat (obiiciet aliquis) huiusmodi in locis machinam dicere? Nihil certè. sed quum Machina & Machinæ metaphorica significatione in malam partem accipiantur pro technis & fallaciis, seu dolis, alterum illud nomen Fabrica nonnullis puto locis adhiberi posse quibus Machina non item: quòd illud paulo videatur mollius quàm hoc, & ἀφηιωπότερον. (sicut Eustathius μηχανὴ esse dicit ἀφηιωτέραν τὸ δόλου) Qua tamen de re vix pronuntiare audeo. At verò de hoc loquendi genere Omnes adhibere machinas, dicam infrà in Μηχανὴ pro Machina belli. Addo porro & hæc, quod ad commodam nominis huius μηχανὴ interpretationem attinet, quum ponitur in datiuo, tum ablatiuum Latinũ Ope aliquando ei interpretando esse idoneum. Sed ad exemplaria vetia. Aristoph. Vespis, ἀλλὰ καινὴν ἐκπερᾶς μηχανὴν ὁπωσοῦν πάσαι. vbi commodè vsuros nos existimo nomine illo Fabrica, ita vertendo, Sed nouam reperito fabricam quamcunque. Idem verò in hoc eiusdem Aristophanis loco, Εἰ τοῦθ' ἁνὴρ ζητεῖ πὼ ἄλλῳ μηχανῇ. Vsus est autem Herodianus eodem nomine cum eodem verbo, scribens lib. 3, καὶ πᾶσαι μηχαναὶ κὴ τὸ ἀδελφοῦ ἔζητο. vbi Pol. Nullásque non machinas aduersus germanum intendebat. Lucianus καὶ ὀδόντων καὶ ὀνυξὶ καὶ πᾶσι μηχανῇ ἐμυλᾶτον. vbi aptè redditum iri puto Omni ope. (Cicero certè itidem dixit Omnibus vngulis, scribens, Toto corpore atque omnibus vngulis, vt dicitur, contentioni vocis inseruiunt) Legitur autem & apud Platonem De leg. πᾶσι μηχανῇ hac in significatione. At Synesius dixit ἀπάσῃ δὲ μὴ καὶ μηχαναῖς. vbi videri possit omissus datiuus ἀπάσαις post μηχαναῖς. ita enim scriptum est apud eum initio epist. 11, Οὐπω πρὸ τοῦ ὑμῶν ἐρῶ θεῖναι, ἀπασῃ ἐμοὶ καὶ μηχαναῖς ἐκκλίνας ἱεροσυλίαν, εἰ μὴ ὑμεῖς ἐμοὶ κακὸν ἐποιήσατε. Sed fortasse ex datiuo ἀπάσῃ relinquere voluit subaudiendum itidem datiuum ἀπάσαις cum μηχαναῖς. Xenophon Pædiæ 7, pagina 114, καὶ ἀδυνατῶν τὸν τοῦ πλέειν, μηχανὴ τὴν πλεῖν καὶ μαχῆσθαι. vbi redditur Conatus. Alicubi Budæus, ἐπὶ τὸ μηχανὴ reddidit, Si quidem comminisci potes. Et μηχανὴ πεπλεγμένη in vulg. lex. ex Euripidis Androm. Structa fraus, Compositus dolus. (vt autem hic μηχανὴ πεπλεγμένη, sic ἀεὶ πάσας τέκνα μηχανὰς in Plat. Sympos. legitur) Itidem ex Hesiodo, μηχανὰ δ' ἔπι τε ἔργοις, Molitiones operum erant. id est Valebant peritia ad opera facienda. Ita quidem ibi exponitur, sed & aliam expositionem admittit hic locus. Cæterùm dicitur etiam μηχανὴ cum genitiuo: item sequente ἀπὸ cum infinitiuo. Xenophon Pæd. 5, μωμεῖται δὲ τοῦτον μηχανὴν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Plato in Apol. καὶ ἄλλαι πολλαὶ μηχαναί εἰσι τοῦ ἑκάστοις τῆς κατὰ τοῦτο ἀπαλλαγῆναι θανάτου. At verò de τίς μηχανὴ. sequente infinitiuo, pro Quid causæ est: & ἡ τοῦ τίς μηχανὴ, pro Fieri ne quoquo pacto potest: item de τοῦ εἰμὶ μηχανὴ, sequente itidem infinitiuo, pro Nullo pacto fieri potest quin &c. de his, inquam, conlule Budæum p. 936 & 937.

Μηχανὴ Machina, seu Machina belli, (nam & cũ hoc genitiuo vsus est Maro) Machinamentum. Thucydides libro 4, μηχανῆς μεμελέτηκε τοῦ σαλεύσαι αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὀνάτου. Idem lib. 2, ἅμα δὲ τῷ χωσεῖ καὶ μηχαναῖς τοῦ τεῖχος τῆς πόλεως. quod Lat. dicunt Admouere machinas. Idem lib. 8, ἀς κὴ κεκτῆς μηχαναῖς τε καὶ πάντα τρόπῳ δύνασθαι ἀδικεῖν τὴν Ἑλλάδα. Sic & aliis plerisque locis: itidémque apud cæteros historicos. Cæterùm in metaphoram abiit hoc loquendi genus, τοῦ σάλευε ταῖς μηχαναῖς, quæ extat apud Lucianum. Eadem autem & Ciceronem vsum esse manifestum est, quum dixit, Vt omnes adhibeã machinas ad tenendum adolescentem.

Μηχανὴ generalius etiam pro machina. vnde μηχανικός. Sic & in prouerbio ἀπὸ μηχανῆς, de quo lege Erasmum in his prouerbialibus verbis, Deus ex improuiso apparens.

C. Μηχανόβιος, idem quod βιομήχανος (fuit hoc autem expositum in Βιος) afferturque à Budæo μηχανόβιος ex Aristotele, quum tamẽ apud eum non μηχανόβιος (quod quidem sciam) sed βιομήχανος legatur. Sed siue consulto ita scripserit Budæus, (diuersum à nostris sequutus exemplar) siue per imprudentiam, non dubito quin illud æquè dici possit atque hoc.

C. Μηχανοπιοῦς, οῦ, ὁ, Machinarum faber. qui & μηχανικός. Quidam interpr. Organarius ex Iulio Firmico.

C. Μηχανορράφος, (q. d. Machinarum consutor) Machinarũ structor, seu technarum aut fraudum. (qua in significatione Plautum voce hac vti dixi) Machinarum excogitator, seu fraudum. Euripid. μηχανορράφοι κακῶν. vbi ponitur simpliciter pro Machinatores. Sic autem & Homerus κακὰ μηχανόωντα non semel dicit. HINC Μηχανορραφία, Machinarum consutura, &c. Fraudum excogitatio.

C. Μηχανουργός, idem quod μηχανοπιοῦς paulo antè.

C. Ἀμήχανος, ον, ὁ καὶ ἡ, Cui nullum suppetit artificium seu A adminiculum ad efficiendum quod cupit, aut nullum commentum, Cui nil est opis ad aliquid agendum. Possunt verò & aliæ excogitari interpretationes huius cõpositi, ex iis quas dedi simplici μηχανή. Demosth. in Epitaphio, εἰ δὲ ἁπάντων ἀμηχανωτάτους ἐῶ, πρὸς λέγειν ποιεῖσθαι, ἢ ὁπόσ' εἴων ἀρετὴ πολλὰ καὶ καλὰ διδοῦσ' εἰπεῖν. Id est, Si enim omnium maximè essem destitutus arte qua possẽ materiam sermonis cõparare, virtus illorum multa dicenda præbet quæ egregia sunt. Vbi notandum ἀμηχανώτατος cum infinitiuo. Sic apud Homerum Il. ν, ἀμήχανος πιθέσθαι, Nullam opem habens vel nullam artem ad obtemperandum. Id est, Qui nulla arte, nulla ratione potest impetrare à seipso vt pareat. Laurentius Valla vertit, Indocilis obtemperare. Dicitur etiam ἀμήχανος ποιεῖν τι. Ponitur & absolutè ἀμήχανος. vt apud Xenophontem Pæd. 7, βουλόμενος αὐτοῖς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶ). Vulgò ἀμήχανος exponitur Cõsilii inops. Vide Ἀμηχανής, item Εὐμήχανος. ‖ Interdum ἀμήχανος dicitur itidem absolutè pro Minimè solers, Simplex, Minimè cautus, Qui nihil machinari nouit. (cui opponitur κακομήχανος) quali significatione dicitur ἀμήχανος ψωνὴ a quodam poeta, inquit Eustathius, eum non nominans. Intelligit autem (vt opinor) Euripidem, cuius hæc sunt in Hippol. verba, — ἡ δ' ἀμήχανος ψωνὴ Γυάμη βεβηχία μωείαν ἀφιρέθη. Idem Eustathius in hoc quoque Il. τ loco, — οὐδὲ κεκούρῃ Ἥβῃ ἐμὲ δ' ἀέκοντος ἀμήχανος, vulg. ἀμήχανον intelligi posse simplicem & minimè cautum, quique nihil machinari norit, quasi δεμήχανον. Addit, intelligi etiã posse ἀπάλωπον μηχανᾶς: quæ huius nominis significatio datur & aliis Homeri locis, vt paulo pòst dicam. Exponitur verò ἀμήχανος in modò citato loco, etiam κακομήχανος, vt in vltima de significationibus huius nominis annotatione ostendam.

Ἀμήχανος, Nullis machinis expugnabilis, Omnes machinas, omnia commenta, omnia artificia superãs. Vel, Maior omni arte, Maior omni ope. Sed lubenter altero genere loquendi vtor, quòd Latini authores (ac poetæ præsertim) aliquando ita loquantur: vt quũ dicũt morbum superauisse omnia remedia. Tibullus, Quicquid erat medicæ vicerat artis amor. l. ἀμήχανος ὦ πασῃ ἰατρείᾳ ὁ ἔρως. Il. π, — σὺ δ' ἀμήχανος ἔσσι Ἀχιλλεῦ. i. Tu autem Achilles fuisti omnibus machinis insuperabilis, Tu autem Achilles nulla fuisti arte superabilis. id est, Nullis machinis, nulla arte, nulla solertia potuit superari tua ira, Quicquid fuit solertiæ vicit ira tua. Vt enim morbus dicitur ab arte medica vinci, quum sanatur: ita rectè ira dicetur vinci, quum sedatur. Est autẽ difficilè locũ huiusmodi exponere, vim verbi ἀμήχανος exprimẽdo, nõ adhibitis periphrasib⁹. quare has excogitaui quibus vim eius exprimerem: poterit postea qui volet, expendere quomodo cõtrahi hæ periphrasticæ interpretationes possint. Eiusdem Iliadis κ, — σὺ δ' ἀμήχανος ἐσσὶ γεραιὲ, exponitur à quibusdam ἀκοπίαστος, id est Infatigabilis: sed intelligendum puto Inexpugnabilis omnibus machinis, Nullis machinis remouabilis à bellicis laboribus. id est, Quem nulla arte possumus à bellicis laboribus dehortari. Insuperabilis omni nostra arte. q. d. Tuus bellandi ardor superat omnem artem, qua vtimur ad persuadendum tibi vt à bello desistas. Qui autem ἀμήχανος exponunt ἀκοπίαστος, apertè vim afferunt illi voci. Atque his quidem in locis ἀμήχανος de persona dicitur.

At de re dicta Ἀμήχανος, varijs modis exponitur, ἀμήχανοι ὄνειροι, Od. τ, Somnia quorum interpretationem comminisci & excogitare nemo potest, Somnia inconiectabilia. Apud Philonem De mundo, ἀμήχανον ἐκεῖνο πρὸς exponitur, Vtrũque est eiusmodi vt causam eius cõminisci nequeas. ἀμήχανος δόλος apud Hesiodum in Ergois, Dolus aduersus quem nulla machinatio valere pòteſt, Dolus qui nullis machinis euitari potest. Sic & ἀμήχανα ἔργα, Facta aduersus quæ nulla industria valere potest, Facta certum exitium afferentia, Facta pernitiem certam afferentia, & cui remedium nullum excogitari potest. Il. λ, Ἐνθάδε τοι λοιγὸς ἔλω καὶ ἀμήχανα ἔργα χρόνοντο. Sic Ἀμήχανος ἄτη apud Apollonium Arg. 2, Malum ineluctabile, Malum nulla ope superabile, Malum cui remedium inueniri non potest.

Ἀμήχανον, Ad quod æstimandum nullam artem ac solertiam inuenire possumus, vel Cuius pretium ac dignitatem, numerúmue aut mensuram nulla arte ac solertia deprehendere possumus. Sic dicitur ἀμήχανον κάλλος: & apud Platonem in Apologia, ἀμήχανος εὐδαιμονία, Inæstimabilis felicitas, Tam magna felicitas vt eius magnitudinis ratio inire à nemine possit, quacunque arte & solertia vtatur. Sic apud eundem βίος ἀμήχανος μοι καφεστηκε. Idem νομοθεσ. 3, τὸ δέ γε ὡς ἄπειρόν τε καὶ ἀμήχανον αὐ εἴη. Ab eodem dicitur eadem forma, ἀμήχανος χρόνος ὅσος, id est tempus infinitum. vt apud eundem in Timæo πλῆθος ἀμήχανον Cicero interpretatur multitudinem infinitam. Xenophon autem hanc vocem in eadem significatione & in eadẽ re exprimenda personis tribuens, non rebus, dixit, ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, Pæd. 7, eodem loco ἀμήχανοι & ἀμήχανον vtur pas. scribit enim, ἦκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, καὶ ὡς ὀυμεθα ν τοῦ τὸ τοῦ σελθεῖν, μηχανὴ τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν. B

Ἀμήχανον, Impossibile. Nam quia quod tale est vt eius ratio nulla arte aut solertia iniri possit, pro impossibili habetur, hinc factum est vt ἀμήχανον generaliter significet Impossibile. vt ἀμηχανὸν ὄντα εἶναι, Impossibile est intueri. Chrysostomus, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ ἡμῶν θεῶν θεῖαν ἀνεπίνδυμλίαν, Impossibile est homini colloquiũ cũ deo sustinere. Vbi tamen mirum est additum δ' ὑμῶν θεῶν, quod plane παρέλκον est, accipiendo ἀμήχανον pro ἀδύνατον. C

At poeticè Ἀμήχανος, & pro Machinator malorum, Mala versans animo. pro κακομήχανος, vt videlicet ἀ nõ sit priuatiuũ, sed κακὸν denotet. in hoc autem sensu dicitur Iuno ἀμήχανος, Il. ο, Ἥ μάλα δὴ κακόπεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη. Quin etiam ἀμήχανα ἔργα eiusdem Il. λ, quidam κακομήχανα exposuerunt. sed ego aliam interpretationem attuli paulo ante. In hoc item Il. τ loco, — οὐδὲ κε κούρῃ Ἥβῃ ἐμὲ δ' ἀέκοντος ἀμήχανος, ἀλλά ποθι Ζεὺς Ἥτελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσι χρώσσαι. vbi ἀμήχανος exponitur κακομήχανος ab autore breuium scholiorum. quam expositionem non omnino reiicerem, modò de Agamẽnone dici intelligeretur: sed ille vult Iouem dici κακομήχανον. quem sensum non video quomodo recipere possimus, nisi nouam planè ac duram anastrophen admittamus: vt videlicet ἀμήχανος ἀλλ' ἀπὸ Ζεὺς dictum sit pro ἀλλ' ἀπὸ Ζεὺς ἀμήχανος. quam certè meæ aures omnino respuunt. Vide aliam huius nominis hoc in loco interpretationem à me paulo antè annotatam. D

(ITEM Ἀμηχανής, ές, ὁ καὶ ἡ, pro ἀμήχανος. Quum autem vulgò ἀμήχανος exponatur Cõsilii inops, hæc significatio conuenire non potest locis modò à me citatis in quibus ea vox habetur: sed quadrare potest nomini ἀμηχανής, in hoc Dionysii Halicarnassei loco, libro ἀρχ. 1, p. 49 editionis patris mei, πῶς μ' ἀμηχανὴς ὦ τοῦ θαμβοῦς καὶ ἀπιστίας τῆς θεωρουμένων. Fortasse tamen rectiùs vertetur ἀμήχανος, mentis inops. Qui enim est attonitus & stupefactus, is non consilii tãtum sed & mẽtis est inops. & qui mẽtis est inops, is & cõsilii: at nõ contrà.) E

Ἀμηχανὰς, Aduerb. Impossibiliter. vt quum dicitur ἀμηχανὰς ἔχω, pro ἀμηχανῶ, id est Nequeo. nam ἀμηχανῶ nõ nunquã capitur pro Non possum: vt ἀμήχανον pro Impossibili. F

Ἀμηχανία, ας, ἡ, sequendo proximè præcedentem significationẽ, Inopia consilii, vel Mentis inopia, Status Hominis attoniti & stupefacti, vel qui in desperationem adducitur. Xenophon hoc sensu ἀπορία σωιέχεσθαι dixit, & Apollonius Rhodius ἀπορίᾳ ἔχεσθαι, idem significans. Homerus autem dicit Od. ι, — ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν. G

Ἀμηχανία. Difficultas seu angustiæ rerum, Summa rerum penuria. Existimo ἀμηχανίας posse etiam alicubi commodissimè reddi Angustias temporis, eo sensu quo Cicero vsurpauit, dicens. In his vel asperitatibus rerũ, vel angustiis temporis. A Valla apud Herodotum vertitur etiam Impossibilitas. Hesiodus Ergois, Μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ Σοῦ πενίη. H

Ἀμηχανέω, ῶ, Sum inops consilii, Sum inops mentis, Anxius sũ, seu perplexus pendeo animi, Animo sũ anxio, seu perplexo, Hæsito. Fortasse etiam ex Cicerone

non malè vertemus, Angustiis vrgeor, In angustiis ver A
sor, In angustias adductus sum. Xen. Pæd. 2, δεῖ πάντες τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Apud Thucydidem ἀμηχανῶ τόπῳ, pro Huius rei nullam inire rationem possum, vt vulgò interpretatur. Ἀμηχανῶ cum datiuo. vt ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, quod genus loquēdi in vulg. Lex. Græc. ex fabulis Æsopicis citatur, & exponitur, Cōiilii inops penitus, Omnino confusus. Fortasse tamē potius sonat, In angustias adductus ob periculum de summa rerum. Habet datiuum itidem in hoc loquendi genere, ἀμηχανεῖν ἔρωτι. vbi ἔρωτι videtur accipiendum pro ὑπὸ ἔρωτος. B
Iungitur & præpositioni πρὸς, habenti genitiuum. Euripides, πόνος ἀμηχανεῖς πρός; Id est, Quæ res te perplexum reddit?

Ἀμηχανῶ, Non possum, cum infinitiuo: vt ἀμηχανῶν λύσαι, Quum soluere nequiret. Sic ἀμηχανεῖν pro impossibili accipi diximus antea.

C. Ἐπιμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Machinator, Molitor. Ita v. l. sed sine vllo testimonio, quod tamen desidero.

C. Εὐμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad machinandum promptus. Vel C
q. d. Machinis bene instructus. sed accipiēdo machinas generalius, pro quibusuis adminiculis ad vitam degendā necessariis: vel potius pro industria machinandi seu excogitandi res quibus nobis opus est. vnde exponitur Industrius, Ingeniosus, Solers, Sagax: affertúrque ex hoc Aristotelis loco, opponentis ἀμηχάνοις τοῖς ἀμηχάνοις, De hist. anim. lib. 9, τοῖς δ' ἀγείαν δοκοῦσιν οἱ μὴ ἀμήχανοι τοῦς τὸν βίον, οἱ δ' ἀμηχανωτεροι.

C. Κακομήχανος, Malorū machinator, & excogitator, Qui mala machinatur. Hom. Od. π, Ἀτὰρ τοῖον ἔχω, κακομή D
χανε. Sed & ἔρις ab eo vocatur κακομήχανος Iliad. ι. DORICE Κακομάχανος apud Bionem, in idyllio cuius initium, Ἀλφεοὶ μετὰ Γ. σαν, &c. in fine, Κ̓δος δὲ τὸν δε κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων, Καὶ ποτὰ τὸν δ̓ ἐφίλησε τὸν ἔρως ἐλίδαξε κολυμβῆν. Quos ego versus olim ita reddidi, quum illud idyllium vnà cum cæteris interpretatus sum. Imperiose puer, malesuade & sæue magister, Nare doces etiam fluuios in amore Cupido. Galli mei aptissimam vocem habent ad exprimendum hoc compositum κακομήχανος, videlicet Songemalice. qua fel citare vtuntur & E
in alio composito ex eodem verbo. Songecreux.

C. Παμμήχανος vide cum proximè sequēte Πολυμήχανος.

C. Πολυμήχανος, ου, ὁ ἡ, Qui est prompto ad multa machinanda ingenio, Præditus multarū rerū machinatrice & molitrice solertia. Vel vno verbo, Solers aut Industrius. Redditur & Prudēs, Sapiens. sed quum à poetis Latinis vocatur Vlysses solers, puto eos ad Homericum πολυμήχανος potius respiceret: aut quum prudens, vel sapiens, ad πολίμητις. Il. ϛ, Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. Exponitur & Versutus, Calliidus: sed Homerum sequimus aliis verbis vti quū versutiam & calliditatem Vlyssi vultribuere. Eustathius certè obseruat, de Vlyssē non DICI Γαμμήχανος, sed πολυμήχανος si quidem vituperatum iri eum qui sit παμμήχανος. Videtur autem hoc nomine intelligere (fortassis à se ficto) eum qui ita temerarius est vt nihil non machinetur, seu moliatur, & q. d. Ad quiduis machinandum præceps. Alioqui παμμήχανος per se sonat simpliciter, Qui omnia machinatur, seu rē quamlibet.

Μηχανικὸς idem qui μηχανοποιὸς, suprà: (vel potius latius G
patens, quū μηχανοποιητικὴ pars esse censeatur τῆς μηχανικῆς, vt ex Polit. docebo infrà) Mechanicus, Suetonio in Augusto. Quidam interpr. & Machinarius ex Paulo iurisconf. Est autem μηχανικὸς, seu Mechanicus, Qui fabricandarum machinarum est peritus, seu Machinalis artis peritus. Sed id de certis quibusdā machinarū generibus intelligendum est, vt videbis paulo pòst in Μηχανικὴ τέχνη. quum alioqui vulgo definiatur μηχανικὸς, opifex eorum operum quæ ingenio simul & manu fiunt. Sed & aliquod opus dicitur esse μηχανικὸν, à mechanico factum, seu arte mechanica. atque ita μηχανικὸν ἔργον dixit Alexan. Aphr. Legitur & μηχανικὰ ἔργανα. Sed & ναῦς μηχανική, qualis illa quam Moschion apud Athenæum describit, vt Machinosa nauis apud Suetonium. Extat etiam liber Aristotelis inscriptus μηχανικὰ problemata, id est de rebus ad artem mechanicam

pertinentibus. Hæc autem ars dicitur μηχανική, subaudiendo, (vt in aliis huiusmodi adiectiuis) τέχνη. De qua ita Aristoteles initio suorum μηχανικῶν Problematum, ὅταν οὖν δέον τι παρὰ φύσιν ποιῆσαι, διὰ τὸ χαλεπὴν ἀπορίαν παρέχειν, καὶ δεῖ τέχνης. διὸ καὶ καλοῦμεν τὴν τέχνην τοῦ ποιῆσαι ἀπορίας βοηθοῦν μέρος, μηχανικόν. Quæ ita reddita sunt, Quando igitur aliquid præter naturam opportet facere, difficultas eius hæsitationem affert, atque indiget. Quamobrē eam artis partem quæ huiusmodi succurrit difficultatibus, μηχανικὸν appellamus. Quibus subiūgit, καθάπερ δ' ἐπιπαν Ἀντιφῶν ἐπιτιθεῖσιν οὕτω καὶ ἐγὼ τέχνη δὲ κεφαλαιῶν αὐτῶν φύσις ἐκάστου. ἐνταῦθα δὲ εἶναι οἷς τὰ τε ἐλάττονα κρείττω ποιεῖ τὸν ὄγκον, καὶ τὰ μὲν τὴν ἔχοντα μικρὰ, κινεῖ βαρυμεγάλα, καὶ πάντα ὁμοίως ὅσα δὴ τοιούτοις μηχανικὰ τοῦς ποιεῖ θαυμάζειν. Quæ etiā sunt ibi ita reddita, Quemadmodum enim Antiphō poeta scribit, sic se res habet. arte enim sumus ea à quibus natura vincimur. Huiusmodi autem sunt ea in quibus & minora superant maiora, & quæcunque momentum parū habent, magna mouent, pondera: & omnia fere illa quæ μηχανικὰ nuncupamus problemata. Hæc illa: sed ex ipsarum problematū lectione multo erit apertius qualibus in rebus versetur hæc ars μηχανική. Libuit tamen & ex Herone quædam proferre de hac arte, vel potius ea Politiani quæ ex Herone mutuatus est. quò simul & alia vocabula declarentur. quæ alioqui non alibi declarenda essent. Ita igitur ille in suo Panepistemone. Mechanica sequitur, cuius (vt Heron. Pappusque declarant) altera pars rationalis est, quæ numerorum, mensurarum, siderum, naturæque rationibus perficitur: altera χειροποιητική, cui vel maximè artes illæ ærariæ, ædificatoriæ, materiariæ, picturaque, adminiculantur. Huius autem partes, manganaria, per quam pondera immania minima vi tollunturin altum: μηχανὴ πιεστική, quæ facile aquas anthlis extrahit: ὀργανοποιητική, quæ bellis accommoda instrumenta fabricatur, arietes, testudines, turres ambulatorias, helepolis, sambucas, exostras, tollenones, & quæcūq; Græco vocabulo πολιορκητικὰ vocantur, tormentorumq; varia genera quæ libris Athenæi, Bitonis, Heronis, Pappi, Philonis, Apollodorique continentur, vt Latinos omiserim. Mox & quæ ἠχοποιητική, cuius exempla sūt ὑδραυλικὰ organa, quæque per se ventorum flatu resonant. Et quod vas dicaeometron vocabant, & quod voces autium variarum exprimit: & quod indidem merū, mox dilutum vinum, mox aquam calidam, mox frigidam, copiosam tenuémque vicissim funditat. Et σφῶνες extinguendis incendiis, & medicinabiles cucurbitulæ sine ignis ministerio cutem prehēdentes, & pilæ spōte saltantes, & lucerna suas ipsa producens stuppas: & animal quod à structore dum secatur in mensa, bibit interim, crepitúque suo quodam & voce sibilantis repræsentat imaginem: milleque alia id genus, quæ breuitatis studio præteximus. Hæc igitur (vt in capita quædam conferatur) aut ponderibus vtitur, & spiritu, quorum præponderatio mouet, æquilibrium sistit, (sicuti etiam Timaeus definit) aut neruis & funiculis animatos quasi tractus ac motus imitatur, ac circa illa quæ subnatent aquis, aut item circa aquarum vertitur horologia quorum quidem generum primū docet in pneumaticis Heron. alterum idē in automatis & zygiis, quarum rursus in hydriis, tertium verò in ochumenis Archimedes. Est in eadem mechanicæ serie quæ controbatica pars dicitur, ex qua reliquæ pendere dicuntur, & sphæra opoeia, qualis illa Archimedea Claudiani laudata versibus. Suppeditat eadem architectūræ quoq; scansorias, tractiles, & spirituales machinas.

Μηχανάω, ῶ, Machinor, vide in μηχανάομαι habente passiuam significationem.

Μηχανάομαι, ῶμαι, Machinor, Molior, Excogito, Struo. Hom. Od. π, — πολλὰ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωντο, sic & alibi, — ἐπὶ κακὰ μηχανόωντο. At Od. γ, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Et Odyss. π, ἀτάσθαλα μηχανάασθαι. Sed idem vsus est & sine adiectione accusatiui hoc verbo, cum præpos. ὅδε habente datiuum personæ: videlicet Od. δ, Δις μνῶμαι γὰρ πολλοὶ ἐπ' ἄμφω μηχανόωντο), Ἐλθοῦσι κτείναι, σφῶν πειράσαι κακὸν ἰκέσθαι, vbi quidam interpr. Insidias struunt.

sed ego malim (si exprimenda sit vis verbi) accusatium A
ex ipso verbo sumens, reddere ad verbum (licet minus Latinè fortasse) Machinas aduersus eum struunt. Non rarus est huius verbi in prosa quoque vsus, & quidē tā in bonam quàm in malā partem. Herod. οὐκέτι ἀνεβάλοντο τὸ μὴ οὐ τὸν πατὴρ μηχανήσασθαι ἐπ' Αἰγύπτῳ. Et apud Herodianum, ii qui conspirantes aliquid machinantur, dicuntur id μηχανᾶσθαι. Et ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον Isocr. in Hel. enc. Comminisci mēdacium. At in bonam partem, vt apud eundem Herodotum, μηχανάομαί σφι ἀγαθὰ πάντα, Illis omnia commoda procuro. Plat. in epist. ad Dionis propinquos, μηχανωμένῳ τι τοῦ κρείττονος. Xenoph. μηχανᾶσθαι σωφροσύνῃ ὑμῖς: sed addit κλαύσομαι, qui est datiuus instrumenti. Item μηχανᾶσθαι χρήματα, Procurare. Et Aristot. de natura dicit, δεῖ δὲ καὶ τὸ τοῦ ὀνίχου μεμηχάνηται. Sic de cadē Greg. dixit, ὀκολίαν πυὰ τὴν διεξόδῳ τοῦ πόματος μηχανωμένη. Denique & μηχανᾶσθαι γελοῖα dicit Xenophon, sicut Latini interdum Risum moliri. Sed vsitatius, Risum mouere. Risum ciere. (At μηχανᾶσθαι ἀπολογίαν vide paulo pòst in Μηχανᾶσθαι habente C
signif. passiuam) Sed iungitur interdum cum ὅπως ab eodem illo scriptore. vt ὅπως ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος. Item, ὅπλα μηχανᾶσθαι ὅπως σοι ὡς βέλτιστα ἦ. At verò apud Platonē legitur τὸ μηχανᾶσθαι, sequēte ὅπως cum indicatiuo, οὐδένα σοι τῶν μηχανᾶσθαι ὅπως ἀπόθυξε) πᾶν ποιῶ θαύματι. Sic autem in proxime præcedente Xen. loco pro ᾖ legitur etiam indicatiui futurum, ἔσῃ.

Μηχανάομαι, passi. vt voce, sic etiam signif. interdum, Arte mechanica fio, Fabricor. Moschion apud Athe- D
naeum, ἢ ἡ ἑτέρα τοῖς εἰς τὰς διάπυας βουλομένοις εἰσέναι μεμηχάνηται, transitus alter erat arte mechanica factus, vt Bud. vertit. Et generalius μεμηχανῆσθαι interdum pro Factum esse adhibito artificio, vel Arte factum esse. Demosthenei autem τοῦς Ἄφοβος est μεμηχανημένος λόγος, oratio subdolè atque artifici solertia composita ad fallendum. Tale est, sed actiua signif.) apud Æschinem, λογογράφος γε τις ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογίαν. Vt autem μηχανᾶσθαι inuenitur (aut certè quædam eius tempora) in signif. passiua, sic & ipsa vox actiua Μηχανᾶσθαι, apud E
Soph. in Aiace, — καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ θαυμάζομ' αὖ αὖθις τοῦτο μηχανᾶν θεοῦ. vbi exponitur Moliri & excogitare. Vsus est autem & Homerus participio actiuo. Od. σ. Οἴ' ὅδοιο μνησθεὶς ἀτάσθαλα μηχανόωντα.

Μηχάνημα, ατος, τὸ, Machinamentum, Machina. vt videmus Lucianum vocare μηχάνημα quod à Thucydide dicitur μηχανή, de quodam loco eius loquentem. Apud Demosth. non semel μηχανήματα ἐφιστάντα πολιορκεῖν, item μηχανήματα τοῦ σώματος τοῖς τείχεσι. Nec tantùm de machinis bellicis, sed & de aliis apud Athenæum. ‖ Item me- F
taphoricè, sicut Latinè Machina, Luc. in lib. De cal. Exponitur & Commentum, Artificium.

Μηχανητής, οῦ, ὁ Machinator. AT Μηχανητικός, Machinandi peritia præditus, seu machinas fabricandi. Sed exponitur etiam, Solers & excogitator à Budæo, in hoc loco Xenoph. χρὴ δὲ τὸν ἵππαρχον μηχανητὴν εἶναι καὶ τὰ πολεμικὰ μὴ φαύλως ἔχειν πρὸς ἱππείας, πάλιν δ' ἀλίσκοις, τ. τ. πολλοῖς. Sed μηχανητικὸν εἶναι τὸν aptius exponetur ad hoc, aut simili modo, Artem aliquam excogitare qua efficiat vt &c. Dici autem ET Μηχανικὸς à Xenoph. pro μηχανητικὸς, testatur idem B. pag. 258.

C. ΑΝΤΙμηχανάομαι, ῶμαι, Cōtrà machinor, Cōtra molior, Machinas machinis oppono, aut etiā fraudes fraudibus.

C. ΔΙΑμηχανᾶσθαι, Machinor summo studio. vel Molior summo studio, vt videlicet particula διὰ fit ὑπερτικὴ. Plato in Epist. 7, διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀπαλλάττοιμι. C. ΕΠΙμηχανᾶσθαι, q. d. Admachinor, Admolior. Vel, Insuper machinor. At in v. l. exponitur Machinor, Molior.

C. ΠΕΡΙμηχανᾶσθαι, q. d. Circummachinor, aut Circummolior. aut Circum struo. vt Od ξ, — δύλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο. q. d. Circūstruebant mihi seruitutis iugum, vel Circum me struebant. pro, Mihi parabant, Vel, Imponere mihi parabant. H

¶ Μῆχος, τὸ, idem quod μηχανή. Quare exponitur Artificiū, Consilium, Commentum: Remedium. Item Dolus. Hō. Il. β, — οὐδέ τι μῆχος Εὑρέσθαι, δυνάμεθα, πολὺ χείρονες ὄντες.

ὄντες, Nullum consilium excogitare possumus, vel Nullam rationem inire. Et Od. ξ, — οὐδέ τι μῆχος Ἥευ ἀνὴρ ἀσάμενος, sicut & μηχανὴ infinitiuo iungitur interdum. Pro dolo, Epigramm. lib. 2, in hoc pentametro, Αὐτὴμαρ τῆον μῆχος ἐπιφρίσσεται. Sic autē dicitur μῆχος pro μηχανὴ vt ἡδὺς pro ἡδονή. itidémque est indeclinabile.

Μῆχος idem quod μῆχος seu μηχανὴ. (nam μῆχος idem esse quod μηχανὴ, dictum modo fuit) & ex μῆχος factum, vt δέλεαρ fit à δέλεος. Vtitur Æschylus in Supplic. vbi schol. exponit μηχανώ. Affertur & ex Lycophr. pro Conamē. exponiturque ibi & ὀφελος.

ΜΙΑΙΝΩ, Inquino, Contamino, Conspurco, Fœdo. A cuius passiuo Μιαίνομαι est μιαίνηται apud Homerum Il. ψ, — μιαίνηται δὲ κονίῃ. Et Iliad. π, — μιαίνηται δὲ ἕθεραι Αἵματι καὶ κονίῃσι. (dici autem & de homicidis μιαίνεσθαι ἄμματι, docebo infra) Item poeta dixit μιαίνειν pro Inficere, seu simpliciter Tingere, id est βάπτειν. Iliad. ρ. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μηονὶς ἠὲ Κάρεσσα. Videtur autem ideo vsus hoc verbo Homerus quod veluti fœdari videatur ebur, quum pulchro eius candori alius color imponitur. Virgilius certè μιαίνειν videtur voluisse interpretari Violare. quippe qui eadem comparatione vtens, dixit Æn. 12, Indum sanguineo veluti violauerit ostro Siquis ebur. ‖ Μιαίνω, Polluo, Cōtemero, Contamino, Conscelero. veluti quū dicitur de iis qui cædem perpetrant. qui vsus est frequēs in soluta oratione. dicitúrque μιαίνειν τὰς χεῖρας φόνῳ, seu ἄμματι. Luc. οὐκ ἂν βουλοίμην μιαῖναι φόνῳ τὰς χεῖρας. Herodian. lib. 2, καὶ μὴ μόνον ἐμφυλίῳ ἀλλὰ καὶ βασιλείῳ μιαῖναι τὰς δεξιὰς ἄμματι. Virgil. μιαίνει τὰς χεῖρας ἄμματι dixit ad verbum Commaculare manus sanguine: de Medea, Sæuus amor docuit natorum sanguine matrē Cōmaculare manus. (Quare ego hæc carmine Græco ita interpretanda conferem, Ἀτὸς ἔρως ἐδίδαξε καὶ ἄμματι χεῖρας μιῆναι Μητέρα ὠν τεκέων.) Cic. dixit etiam Inquinare se parricidio. Hinc comp. μιαφόνος. ‖ Μιαίνω interdum Profano. vnde μεμιασμένος ex Thuc. Profanatus.

Μίασμα. ατος, τὸ, Inquinamentum. ET Μιασμὸς, Inquinatio. vel etiam pro μίασμα Inquinamentum. quo vocabulo Gellius vtitur. Sed μίασμα, redditur etiam Labes, interdum vero & Piaculum, vel Scelus. Æschines, καὶ εἰ μὴ πεπτώκει τι μηδὲν τῶν ἡμετέρων κακῶν, μίασμα τοῦ πόλεσθαι σωτῆρ τε καὶ τοῖς πᾶσιν. Bud. quoque vertit Piaculum, afferens ex Demosthene, ἵνα μὴ μίασμα τοῦ μηδ' ἀσεβήματος γίγνηται ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et ex Luciano, καὶ τὸ ὁμολογῆσαι τὰ αὐτῶν, μίασμα. κἂν ἕ τινα ἴδῃ μόνον, ἀποφεύγει. Affert præterea ex Antiphonte pag. 115 & 116, μίασμα τοῦ φονέως, pro piaculo itidem, dictum videlicet de ciuitate quæ ob cædem contaminata & religione obstricta erat. Item ex alio eiusdem loco, πολλοὶ ἤδη ἀνθρώποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ δόλῳ τι μίασμα ἔχοντες, σῶα πάλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοῖς ὅσιοις δίκαιοι τοῦς θεοῖς. Exponit autem & Impiamentum. (quod vocabulum Cypriano adscribitur) Addit & Contaminatio Conscelerātio. Inuenitur scriptum ET IAM Μίαμμα, & expositū βάμμα id est Tinctura. (ab ea videlicet verbi μιαίνω significatione quæ manauit ex Homerico illo versu, Ὦ, σ' ὅπ τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ) Dici autem non solùm μεμίασμαι, (vnde μίασμα) sed etiam μεμίαμμαι, sicut μεμόλυσμαι & μεμόλυμμαι, testatur & Budæus.

Μιάστωρ, ορος, ὁ. q. d. Inquinator, Pollutor, Contaminator, Cōscelerator. Ita enim vocatur qui quum scelere aliquo se contaminarit, atque ita piaculum cōtraxerit, cæteros (veluti cōtagione quadam) eidem obnoxios reddit. Pro qua mea expositione facere videtur quod Sophoclis scholiastes scribit in hunc eius locum, qui legitur in Electra, p. 95 meæ editionis, Ἡ δ' ἀδε τλημων ὥστε τοῦ μιάστορος Ξωσ', ἐξωνιωῦτ' ἐκφεύγουσ' ἀφ. Hinc fit vt μιάστωρ exponatur aliquando Cæde contaminatus, Impurus, Sceleratus. Affertur verò & μιάστωρ Mars ex Epigramm. pro Homicida. Quinetiam Malus dæmon exponitur in v. lex.

C. Ἀμίαντος, ου, ὁ καὶ ἡ. Non fœdatus, Immaculatus, Impollutus, Intemeratus. Plut. καθαρὸς & ἀμίαντος copulat, in Pericle, ἀμωμῆτος ὢν, καὶ βίος ὢν ἀξιοῖ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος. Autor epistolæ ad Hebræos, cap. 4, πιστὸς ὁ νομοθέτης ὢν ἀπὸ

καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος. πόρνοις δὲ καὶ μοιχοῖς κρίνει ὁ θεός. vbi κοίτη A
ἀμίαντος à vet. interprete redditur Torus immaculatus, ab aliis Torus impollutus, seu Cubile impollutum.

Ἀμίαντος est lapis fossilis, plerunque albus, sed interdum cinereus, vel ruffus, vel ferreus, pexis mulierum crinibus assimilis, qui eo scisso intus apparent. Is in ignem coniectus nec absumitur, nec inquinatur, sed splendidior etiam euadit. eámque ob causam ἀμίαντον dictum esse quidam volunt. fiunt ex eo thyallides, quæ lacernis inditæ non extinguntur, quando aliquid olei superedit: vnde ipsum ἄσβεστον quidam appellarunt. Mambus netur, pectitur, texitur, vt linum. ideoque à quibusdam Græcorum λίνον ἀσβεστινον, à Plinio linum viuum vocatur. & ex eo telæ fiunt, quæ ignibus iniectæ ardeant quidem, sed B
flammis inuictæ splendescẽtes inde magis exeunt quàm possent aquis. Non valde differt ab alumine scisso, nisi quòd hoc adstringit, ille parum pungit linguam, minimè verò adstringit. Hæc Gorræus ex Dioscoride & Plinio, quos vide.

C. ΚΑΤΑμιαίνω, idẽ quod μιαίνω, nisi quod præpositio vim significationis auget.

C. Μιαιφόνος, ος, ὁ, Qui polluit se cæde, seu contaminat, Pollutus cæde. seu contaminatus, Qui homicidium admisit, Homicida, Sanguinarius, Sicarius. q. d. ὁ μιαίνων φόνῳ ἑαυτόν. ita enim malo quàm per vocem passiuam, reticuere. licet aliquo quod ad significationem attinet, perinde sit. A pud Homerum Mars est epithetō, Il. ε, Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. ex quo versu Lucillius elegantissimè hunc fecit per parodiam (lib. 2 epigr. pag. 153 meæ editionis, Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε πωλεοκόρυστα. sed πωλεο iũgitur cũ πόνων, quod habetur in iri o huius pẽtametri, qui illum hexametrũ excipit, Τ μνῆστερ δ' ἔχεσ D
οὐκέτι πόδ' μεταμώνιος. Vsi sunt hoc nomine & prosæ scriptores, cum alii tum Xenophon & Aristoteles. In v. l. μιαιφόνος, Magis mortifer. ITEM Μιαιφόνος eadem significat. vt apud Archilochum, πᾶν δ' Ἄρεος μιαιφόνου. Inuenitur autem & μιαιφόνος non adscripto iipsi ι, sed mihi placet adscribi, quòd putem esse ab ἐμίαινα.

Μιαιφονία, ας, ἡ, Pollutio seu contaminatio ex cæde, Cædes, Homicidium. Plut. plurali etiam vsus est, dicens πολλὰς μιαιφονίας, in libello περὶ ἀδοξίας.

Μιαιφονέω, ῶ, Polluo me cæde, seu contamino, Homicidiũ E
perpetro, Interficio, Trucido. vt Cic. apud Platonem (p. 11 mei Cic. Lexici) μιαιφονεῖν ὁσιοῦ vertit Trucidare aliquẽ & impiè cruentari. Isocr. in Panath. οὐδὲ τοῖς πένησι πᾶσι θεοῦ ὁσιόν ἐστι μιαιφονεῖν. Lucianus de Alexandro, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμπόσιοις τοὺς φίλους.

Μιαιφός, ός, ὁ, (à quo Gallicum vocabulum Meurtre) Pollutus. Contaminatus, Fœdatus. vt αἱματομιαιφὸς, sanguine contaminatus. itémque μιαφὸς sine adiectione pro eodem. Eustath. apud Homerum exponit αἱματοβαφὴς. Sed ab Homeri poetis dicitur μιαφὸς φίλος, sicut μιαιφόνος, i- F
témque μιαφὸς sine adiectione qui cæde contaminatus est. Synes. epist. 44, ἀπέστω δὲ αὐτῆς μιαφὰ τὰ φίλα, ὁλοκληρεῖν αἵματος ὁμογνίου. Sed generalius etiam pro scelesto seu impuro. Demosth. in Midiam, αἰσχύνεσθε ὅτι ἐπιχειρεῖτε τοῦ μιαροῦ τούτου. (Qua significatione dicitur etiam cum à Demosth. tum ab aliis μιαφὰ κεφαλὴ. q. d. Scelestum caput, pro homine scelesto seu scelerato) Cicero apud Platonem vertit Improbus, vt videbis pag. 128 mei Cic. Lexici. Videtur tamen Plato μιαρὸν & ἀκάθαρτον pro eodem ponere. HINC Μιαροφάγος compos. Pollutorum ciborum esor, seu contaminatorũ, Qui impuris escis vescitur. ET Μιαροφαγία, Pollutorum esus, apud Arethã in Apocal. ET Μιαροφαγέω, ῶ, Polluros cibos edo, Contaminatis cibis vescor. Apud Greg. in encom. Maccab. pro Idolothyra comedo, οὐ μιαροφαγήσω, οὐκ ἐνδώσω. ADV. Μιαρῶς, Pollutè. Contaminatè. Item, Scelestè. ET Μιαρία, Impuritas. item Scelus. A Suida affertur ex quodam loco, πλὴν μιαρίαν τὴν κοπρόν καὶ πλὴν ὄγχνον τὴς κόπρου. vbi videri possint permutatæ esse sedes horum accusatiuorum μιαρίαν & ὄγχνον. Phrynichus autem hanc vocem respuit.

ΜΙΓΩ, inusitatum (à quo EST Μίσγω apud Homerum) Fut. ίξω. Sed pro Μίσγω in vsu EST

Μίγνυμι, ET Μιγνύω. Signif. autem Misceo, (quod verbũ

Latini à Μίσγω potius deduxerunt) vel Permisceo. vt Cic. vertit apud Platonem, in quodam Timæi loco. vbi quoniam habetur etiam nomen verbale ab hoc verbo deductum, eum proferam totum cum ipsius Ciceronis interpretatione, καὶ τὰ λαβὼν αὖ πάντα, σωνεκεράσας εἰς μίαν παντὶ ἰδέαν, πάλιν ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ πολὺ μικρὸν οὖσαν εἰς τοσοῦτον ἐξαρμόττων ἐξ μέρη τῆς ἁπάσης, καὶ ὁπόσα τοῦ ὅλου ἐστὶν ἐν, ἕν ποιήσας ἕν. Quæ Cic. ita reddidit, Et quũ tria sumpsisset, vnã in speciem temperauit: natumque illam quam alterius diximus, vt eum eadem commixit, fugientem & eius copulationis alienam, permiscẽs cum materia. Quum ex tribus effecisset vnum &c. Vbi observa videri Ciceronem legisse μίγνυτο. Ac certe longè aptius dicetur ξυναρμόττειν μίγνυτο quàm μίγνυ: præsens iungetur cum πολλάκις. Dicitur etiam μίγνυσθαι τινὶ, & μίγνυσθαι εἴς τι. vnde μιχθεὶς εἰς ὕδατα ex Aristot. Pol. pro Aquæ immistum, seu potius permistum, Cũ aqua confusum. Item aliquid dicitur μεμιχθαι ἐκ τινων. vt apud Plut. in Sympos. pag. 1134 meæ editionis, ὅπου δὲ μεμικτὸν τὸ παγκοινὸν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ πολυχρόνιον, ἀλλ' ἀεὶ. (Interdũ verò sine casu. vt apud Hom. Il. ζ. Ἕλα δ' ἐξ κόπεα σὺν, ἐπεὶ κεν μῶν μιγεῦσιν. nam hic ἐμῷ intelligitur esse pro σὺν ἐμοί.)
Sed in illa cum datiuo, constructione varie vsurpatur. vt apud Apoll. Arg. 2, χερσὶν ἐνὶ πάσας χείρας ἐμίξε, manus conseruit. (Hom. autem dixit Il. ο, μίξε χεῖρας τε πόδας τε. item μισγέμεναι de prælantibus. vt infra videbis) Idem Apoll. ibidem, Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἐνέμιξαν ἐν ἀγκαλίδεσσι, cum Amazonibus pugnam miscuerunt, vel conseruerunt. Sed in pass. voce Homerus dicit etiam μιχθῆναι τινι, ἐν πολέμοις, pro Manus conferere: dicit quoque μιχθῆναι ἐν δαΐ, eadem signif. vt Il. ξ, — τοὶ δ' ἐν δηΐῳ ἐμίχθεν ἐν δαΐ λάβρῳ. Alibi autẽ μιχθῆναι τινι vel ἐν τινι pro τινὶ μαχεσθαι seu τινὶ μάχεσθαι. Od. (qua forma Pindarus μιχθῆναι νικᾶν dixit pro νικᾶσθαι) Seu & generali ponitur μίγνυσθαι pro πολεμεῖν, id est Prope accedere. vt Il. ο, — κλισίῃ μιγήτην ἀλλήλοιν ὁ δὲ νέεσκε. Sed dicitur etiam μίγνυσθαι πρὸς pro In eorum certu esse. vel Inter eos versari. Et μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι Il. ζ, cui commercium fuit cũ exteris: vel in significatione motus, Cui ad exteros profecto commercium fuit cum illis. Quinetiam legitur μιξέσθαι ξυνὶ Od. ω. vbi ξυνὶ resoluẽdum puto in ἐξ ξυνίης. vt si dicas μιγεῖσθαι τινὶ ἐξ ξυνίης. quod nihil aliud est quàm ξυνιέναι. ‖ Μίγνεσθαι vsurpatur etiam de cõcubitu, quo dixit modo Virgilius, Mista deo mulier. vt Il. τ, Μιγεῖσα θεῷ ἀνὴρ ὁπόθεν ἐλεύσεται ἀνὴρ ἄριστος. De quo verbi μιγνύσθαι vsu dicetur & in Μίσγω paulo post. Vsus est autem huius signif. verbi μιγνύσθαι in prosa quoque. vt μηδὲ μιγνύσθαι apud Plat. quod Cicero vertit Cum matre corpus commiscere. Sed illud animaduertendum est lectori diligenter, ne κοινωνεῖν μιγνύσθαι Od. ζ & siquid iunt loci similes, ad hanc significationem referat, quum referri debeant ad eam quæ ponitur pro Versari inter aliquos, seu cum aliquo, aut in cœtu esse. Interdum tamen motus etiam includitur, vt quum dicitur in loco illo Od. ζ, Ὡς Ὀδυσεὺς καὶ νῦν ἐνὶ δώμασι μιγήσεται ἔμμεν Μνηστῆρσι, γυμνός τε θοῶς ἐλθών, In cœtum puellarum venturus erat, vel in congressum. Nam in cõgressum puellarum venire, multo fuerit tolerabilius hoc quidem loco, (ad vitandam ambiguitatem) quàm Congredi cũ puellis, vt quidam interpr. Quòd si verbo Congredior vti volebant, (quo tamẽ in huiusmodi locis abstinere malim) ei ãda potius erat antiqua cõstructio, videlicet cum accus. vt dicit Plautus, Hominem ne congrediamur quaso, priusquam stomachum detexerit. Nec tamen ignoro Congredi cum puellis pro μίγνυσθαι ἐν φιλότητι, quod & μιγνύσθαι sine adiectione dicitur, non satis Latinum existimari: sed multos tamen ex recentioribus eo vsos esse constat. Vide Μίσγω quod proximè sequitur.

Μίσγω idem, nec inusitatum sicut Μίγω. Homerus Iliad. ι, κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον. vbi Eustathius ait μίσγον οἶνον, videlicet ἐν τῷ Ἀχαιῶν καὶ οὐκ ἐν Τροίᾳ, εἰς ἓν ἄγοντες αὐτόν. Sunt tamen & qui interpr. Infundebant in craterem. Vsus est hoc verbo & Plato in Timæo, vbi Cicero vertit Permiscere, vt videbis pag. 32 mei Cic. lexici. Et πολὺ μίσγεσθαι apud Plutarchum. Frequens est apud Hom. pass. μίσγεσθαι, & quidem in illis etiam loquendi gene-

ribus quorum facta fuit antea mentio. Quibus adden A
dum est ex Od. υ, Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λυγαλέοισι. vbi μισγέμεναι ἄλγεσι, id est misceri doloribus, (ad verbum) est velut in mediis doloribus versari, seu implicari doloribus, aut implicitum esse. vt μεμιγμένος κακοῖς, Sophocl. Implicitus malis. Sed vt itur & cum præpos. ἐς, Il. ο, — οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, pro Neque in Achiuorum cœtum veniebat, vel Neque se Achiuis immiscebat. Præsertim autem pro Concumbere frequens est, apud Homerum. vt Od. ο, — ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ. Et de puella, Od. ζ, Ἠ τ' αἰεὶ τοῖλων πάντων καὶ μνηστῆρας ἐόντων Ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' B
ἀμφάδιον γάμον ἔλθεῖν. Ridiculum verò esse quod quidam annotant, dici videlicet virum mulieri μίσγεσθαι, non autem mulierem viro, nõ ille solum locus ostendit ex Od. ζ, sed & alii eiusdem poetæ. Ex quibus est hic Od. υ, circa principium, — τοὶ δ' ἐν μεγαρόισι γυναῖκες Ἥατο αἱ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο παρ' ὄκρα. Itidémque hic Od. χ, — εἰσόκε πάντων ψυχὰς ἐξαφέλοιεν, καὶ ἐκλελάθοιντο ἀφροσύνης Τῶν αὐτοῦ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντο τε λάθρῃ. Quinetiam vt dicitur vir μίγνυσθαι ἐν φιλότητι, sic & mulier. vt apud Hesiodum in Theogonia passim Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι. idque in- C
terdum datiuo, interdum sequente genitiuo. Cum datiuo, vt Ἡ δ' Ἥλιον, Ἀῆρα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔπεσσι, Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεαῖς βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν. Sic in alio eiusdem poematis loco, Ἰασίῳ ἥρῳ, μιχεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι. At genitiuo sequente, vt Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο. At μισγόμενοι sine adiectione dicuntur prælianteſ, Il. η. Ὡς τοὶ μισγόμενοι ἠμύετο ἰσχὶ πεφόβητο τε. possumus autem hic quoque verbo Misceo vti, dicendo videlicet Prælia miscentium, ex Virgilio. Legitur verò & Miscere certamina a- D
pud Liuium.

Μεμιγμένως, aduerb. Mistè, seu Mixtè, Mixtim, Promiscuè. Exponitur & Confusè.

Μίγμα ατος, τὸ, Mistura, seu Mixtura, Miscella. Item Farrago. B. Et peculiariter μίγματα de medicamentorum misturis. VNDE Μιγματοπώλης, Qui medicamentorum misturas vendit, quo nomine Paniphilus quidam vocatur apud Galenum De comp. med. κατὰ τόπους libro 7, vulg. lex.

Μίγδιν. Mistim, Permistim, seu (vt alii scribunt) Mixtim, E
Permixtim. Vel, Promiscuè. ET Μίγδα pro eodem apud Homerum.

Μίξις, εως, ἡ, Mistio, Permistio. Empedocl. apud Plutarchũ, Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διαλλαξίς τε μιγείντων. Luc. in Zeuxide, ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. Philo, τὰ δὲ δύτερα μίξιν ἔχει καὶ κοινωνίαν.

Μίξις, Concubitus, Coitus. Herodotus de Agathyrsis, ὁπόκοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται. CONTR. Ἀμιξία. q. d. Impermiscentia. Dicitur enim esse ἀμιξία inter e- F
as res quæ inter se permisceri non possunt, seu quæ misturam non admittunt. A Luciano autem ἀμιξία tribuitur Timoni, quòd se aliis hominibus non immisceret, sed eorum consortium vitaret, ἀμιξία τοῦ ἅπαντος καὶ ἀγνωσία, καὶ ἀδοξία. Exponitur etiam Natura congressus hominum refugiens. Sed & ἀμιξία διαίτης affertur ex eodem Luciano.

Μικτὸς, ός, ὁ, Mixtus. Gal. ad Glauc. μικτὸν δὲ ἅπαντος καὶ ξυμφῆς χρόας τὸ ῥόδον. perinde ac si dixisset μεμιγμένον. COMP. Ἄμικτος ET Διάμικτος. Sonat autem ἄμικτος q. d. Imper- G
miscibilis. Qui permisceri non potest. (Plin. dixit Insociabilis, at Gellius Incoibilis) Vel, Non mistus. Greg. ἄμικτα μίγνυται, Miscentur quæ natura sua misturam respuunt, seu quorum natura à mistura abhorret. ‖ Interdum ἄμικτοι dicuntur Commercio non vtentes, & vt Sauromatæ apud Pausaniam, inquit Bud. Sic & ἄμικτος γαῖα apud Euripidem, Quæ aliena commercia respuit. Itidémque ἄμικτος τόπος apud Isocr. Sed exponitur etiam Nullum hominum consortium admittens. HINC Ἀμικτος, Absque mistione, seu mistura. AT Διάμι- H
κτος, Qui non facile miscetur cum alio, Qui vix admittit misturam cum alio. Vide vsum huius vocis in quodã Platonis loco cum Ciceronis interpretatione, in Μίσγω. HINC Διςμίκτως aduerb. vnde δυμίκτως ἔχειν, Nõ facilè admittere mistionem, seu misturã. Plut. in Symp. p. 1137 meæ editionis.

Μίγα, Mistim, seu Mixtim, Permixtim. Promiscuè. idem

quod μίγδα. Cuius ordinis est ET IAM Μιγαὶ, άδος, ὁ, Mistus, vel Permistus. aut Miscellaneus, Miscellus. Apud Eurip. in Andromach. πολλοὶ δ' ἐπίπλον μιγάδες, exponitur Alii aliis permixti. Item μιγάδες homines conuenæ, (vt exponit B. apud Isocr. in Panegyrico & apud Athenæum) & q. d. Miscellanei. Idem tradit à Gregorio μιγάδα βίον opponi τῷ ἐρημικῷ, item μιγάδας homines τοῖς μοναζοῦσι. ITEM Μιγαίομαι pro μιγνύω, Misceo. A cuius passiuo est participium μιγαιόμενος Od. θ, — μιγαιόμενος φιλότητι, quum paulo antè dixisset μίσγεσθαι. Eiusdem deriuationis SVNT Ἀμιγὴς ET Ἀμφιμιγὴς ET Πολυμιγὴς. Est autem Ἀμιγὴς, (sicut ἄμικτος suprà) Qui misceri non potest. Vel, Qui mistus non est, Purus. Interdum cum genitiuo, vt ἀμιγὲς πάσης ὕλης, Nulli materiæ mistum, Purum ab omni materia. Sic ἀμιγὲς ἑτέρας φύσεως, Dioscor. Item ἀμιγὴς ἁπαντος σέαρ, adeps sanguinis expers. Ex ἀμιγὲς τοῦ φαύλου, Luciano. Interdum & cum datiuo: vt ἀμιγὴς ὄχλῳ τοῖς φαύλοις, Aristot. Sic ἀμιγὴς ἐλαίῳ, Dioscor. Nonnunquam sine adiectione, vt apud Plut. εἰ ὡς γὰρ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ὅλον τὸ ὕδωρ &c. AT Ἀμφιμιγὴς, Vndique mistus, Misturam vndique habens. Vide Hesychium. SIC Πολυμιγὴς, Ex multis mistus, seu Misturam aut admistionem ex multis habens.
VNDE Πολυμιγία Plut. Multarum rerum mistura, seu mistio.

C. Ἀνάμιγνυμι, vel Ἀναμιγνύω, Immisceo, Permisceo, Cõmisceo. Iungitur datiuo vel præpositioni πρὸς habentĩ accusatiuũ. Plut. in Pericle, πρὸς ἀνθρωπίνας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετήν. Apud eundẽ, ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλήλους.

Ἀναμίγνυμαι, vel Ἀναμιγνύομαι, Pass. Immisceor, Permisceor, Cõmisceor. ἀναμίγνυται τῇ ἥμῃ, apud Lucianũ. ἀναμείχθαι, Permixtum esse. & participia ἀναμεμιγμένος & ἀναμιχθείς. vt ἀναμιχθέντες τῇ πλήθει apud Lucianum. (Ἀναμίσγω etiam reperitur pro Ἀναμιγνύω, vt & simplex μίσγω pro μιγνύω)

Ἀναμεμιγμένως, Aduerbium Mixtim, Permixtim, Promiscuè. Hesychius ἀναμίξ exponit per ἀναμεμιγμένως, vt magis notum.

Ἀναμίγδην, Aduerbium aliud, idem significans.

Ἀναμίξ, Aduerb. Mixtim, Permixtim, Promiscuè. Xenophon Symposio, οὔπω μὴν δὴ οὕτως ἀναμὶξ ἔσκωψαί τι καὶ ἐπαιδάσαν.

Ἀνάμιξις, εως, ἡ, Permixtio, Commixtio.

c. 2. Συναναμίγνυμι, Simul immisceo. quod & συμμίγνυμι dicitur.

C. Ἀπομίγνυμι, idem quod simplex μίγνυμι. Ex quo ἀπομίγνυμι est VERBALE Ἀπομιξις, Mistio, in v. l.

C. Εμμίγνυμι, Immisceo. A cuius passiuo Ἐμμίγνυμαι est participium ἐμμεμιγμένος apud Plutarchum in Sympos. pag. 1154 meæ editionis. In v. l. ἐμμεμιγμένος exponitur non solùm Immistus, sed & Concretus.

C. Επιμίγνυμι, VEL Ἐπιμιγνύω, Misceo, Permisceo. Sed vt plurimùm vsurpatur hoc verbum in voce passiua ea significatione qua Homerus vsus est simplici μίγνυσθαι, quum dixit μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι: videlicet pro Commercium habere, vel Commercia inire, Commercia exercere. Exempla Bud. affert p. 357, & 733, ex Thuc. & Xen. vbi & ὁμιλεῖν actiua voce ex Thucydid. pro ὁμιλούμενοι. HINC Ἐπιμιξία, Admistio, Permistio: Coalescentia. Plut. in Sympos. pag. 1137 meæ editionis, μόνα τῶν φυτῶν τὴν ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς πιότητας ὁμιξίας οὐ πέφυκεν. pro eo quod paulo antè dixerat μίξεις. Item Cõmercium. Iosephus, οὐ γὰρ ἐμπορείαις χαίρομεν, οὐδὲ τοῖς πρὸς ἄλλους ἀλλοτρίοις ὁμιξίαις. Apud Plut. exponitur etiam Congressus. ET Ἐπίμιξις pro eodem, ex Thuc. Item nomẽ ADIECT. Ἐπίμικτος, Mistus. vt apud Appianũ, φασήλοις ὁμίμικτοις ἐκ τριφορίδων νῶν καὶ μακρῶν. id est, Mistis ex forma onerariarum longarũmque nauium, vt vertit Bayf. Et BICOMP. Ἀνεπίμικτος, sed hoc sequitur potius signif. nominis ὁμιξία, qua ponitur pro commercio. est enim Ἀνεπίμικτος, Commercia cũ exteris non exercens, vt docet Bud. ibidem. Item ἀνεπίμικτος πόλεμος, bellum cuius tempore nulla vltro citróque commercia exercentur. Sed accipitur alioquĩ generalius ἀνεπίμικτος, iungitúrque interdum cum genitiuo: vt ἀνεπίμικτος ῥυπαρείας ex Dioscoride, pro So. dẽ

nullam admistam habens. Quinetiam cum genitiuo A ἀνθρώπων in v.l. Impermistus hominibus, Insociabilis.

HINC Ἀνεπμίκτως, aduerb. vt ἀνεπμίκτως ἔχειν, Abhorrere à permistione, Natura esse tali quæ non admittat permistionem. ET Ἐπμίξ, Mistim, Permistim, Promiscuè, apud Homerum.

Ἐπμίσγομαι, pro eodem. (sicut μίσγομαι pro μίγνυμαι) Commercium habeo, In cõsortiũ venio, seu In cõsortio sum, aut cœtu, apud Homerum non semel cum datiuo. At Callimachus iunxit etiam accusatiuo, & quidem rei, pro Ingredi, Accedere. hymno in Iouem, — ἔνθεν ὁ χῶρος Τερός· οὐδέ μιν κεχρισμένον εἰλήσεις Ἑστίην οὐδὲ γυνὴ ἐπμίσγεται. Apud Hesiodum autem cum præpos. ἐς, vbi dicit ἐς βουλὴν ἐπμίσγεται. B

C. ΚΑΤΑμίγνυμι, VEL Καταμιγνύω, Immisceo, Permisceo. Plut. Sympos. pag. 1151 meæ editionis, τὰ ἀλπώδη καὶ ἀνέπαλα καὶ σκληρὰ καταμίξαι τῇ φυσῇ. Et eodem in Lycurgo καταμιγνυέσθαι actiuè positum cum eadem constr. καταμιγνυέτω τοῖς αἰσχροῖς ἡδονῆς πινὰ ζῆλον. At ex Aristoph. affertur vox actiua cum præpos. ἐς, vbi dicit, τὸν φρονήσει λεπτὸν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα. AT Καμμίξας syncope poetica pro καταμίξας.

C.2. Ἐγκαταμίγνυμι, VEL Ἐγκαταμιγνύω, q. d. Immisceo in, vel Immisceo intra, aut Admisceo. Sed accipitur potius pro καταμίγνυμι, aut etiam simplici μιγνυμι. participium passiuum ἐγκατεμεμιγμένον apud Luc. in Anacharsi, ἐγκατεμεμιγμένον τοῖς πόνοις. vbi exponitur Admixtum laboribus.

C. ΠΑΡΑμίγνυμι, VEL Παραμιγνύω, Admisceo, Immisceo. Aristoph. τὸν ἅλα μίξαντες τὸν ὕδωρ. Ab eius passiuo Παραμίγνυμαι est παραμιγείς, Admixtus. ITEM Παραμίσγω pro eodem. D

C. ΠΡΟΣμίγνυμι, VEL Προσμιγνύω, Admisceo, in v.l. sed sine exemplo. At pro Admoueo, Applico, legitur cũ apud alios tum apud Pindarũ Olymp. ode 1, de equo, κεφαλὴν δὲ προσέμιξε δεσπότᾳ, Admouit dominum suum victoriæ, & velut applicuit. Id est, Fecit vt dominus ad victoriam vsque peruenirет. Plut. in Phocione, νέος δὲ ὤν, Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ, καὶ παρείπετο. id est, Ad Chabriam se applicuit, vt B. vertit, pag. 357. Multo autem est vsitatius verbum hoc προσμιγνύω, neutraliter sumptũ, eo modo quo & Applicare aliquò Lat. interdum dicunt. Redditur etiam Appellere, Subire, Accedere, Succedere. (ea signif. qua dicitur Succedere portis, vel muris à Cæsare & Liuio) estque frequens cum aliis historicis, tum Thucydidi. vt lib. 3, ἔπειτα προσέμιξαν τῷ πίσῃ τῷ πελεμίῳ. Sic προσμίξαι τῇ Πελοποννήσῳ. item προσμίξαντες τὴν Γέρρῳ. vbi exponitur & Appulsi. Et lib. 1, ἐπειδὴ δὲ προσέμιξαν τῇ ἠπείρῳ. vbi reddi etiam potest, Vbi tenuerunt continentem. Interdum verò & cum præpos. πρὸς: vt προσμίξας πρὸς τὴν ἴσθμον. Sic etiam, προσέμισγον πρὸς τὴν ἐπάλξεις, (ἰ ITEM. Προσμίσγω quod pro προσμίγνυμι dicitur, vt μίσγω pro μίγνυμι.) Interdum etiam addicur ἐπὶ cũ datiuo illo rei. At datiuo personæ iunctum, apud eundem Thucyd. Item pro Manum conserere, seu Pugnam conserere. nam eadem signif. alicubi dicit προσμίξαι & εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sed & pro Coniungere se cum aliquibus. Quo pertinet ea significatio quam Bud. huic verbo tribuit apud Platonem, videlicet pro Coniungi, Hærere. E

Πρόσμιξις, Admistio.

c.2. Ἀπρόσμικτος, Cui non est commercium cum aliis, A commercio alienus. In v. lex. ex Herodoto, pro Nullo consuetudinis conuersationisque vinculo vtens, Insociabilis.

C. ΣΥΜμίγνυμι, VEL Συμμιγνύω, Commisceo, Permisceo Sæpe autem pro Adiungo me, Coniungo me, Castra castris adiungo, Vires socio. Item in alia coniunctionis significatione. vt Θεαιτήτῳ πωέμιξα δι' λόγων apud Platonem. nam licet Budæus exponat Cum Theæteto verba feci, inest tamen & hic quædam coniunctionis significatio: perinde videlicet ac si quis dicat Coniuctio mihi fuit cum Theæteto per verba. Sed & Consortio vti, potest reddi in huiusmodi locis. ‖Sæpe etiam pro Appropinquo, Accedo. Vide Bud. pag. 357 & 733. Sæpe verò & pro Manum conserere, Prælium conserere. vt συμμίξομέν πι, Herodot. (Dici autẽ & Miscere prælium à Latinis eodem modo, docui in Μίγνυσθαι) Xenoph. dixit etiam εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τῇς πολεμίοις, duo synonyma loquendi genera velut in vnum permiscens, videlicet συμμιγνύναι τῇς πολεμίοις, & εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τῇς πολεμίοις. F G H

Σύμμιξις, Commistio, Cõmistura. Item Consortium. Vnde Plato copulauit συμμιξις cum κοινωνία.

Σύμμιγμα, Quod commistione constat, Quod ex commistione est, Quod ex commistis rebus coaluit. Plut. De primo frig. πῶς ἔγγιστα χλοῦρᾶν σῦρον καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀπάτλεων συμμιγμα καὶ συμφόρημα γεγονέναι.

Σύμμικτος, η, ὁ καὶ ἡ, Cõmixtus, Permixtus, Miscellaneus, Promiscuus. Hesiod. Erg. εἴσκεν ἀῶτος Ζεὺς πάντων μίκτον κατὰ τὸν σύμμικτον ἐνιαυτόν. Thuc. lib. 4 ἀλλοις τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπλιπῶν, τὸ δὲ πλεῖστον, ξύμμικτον. qua signif. dicuntur & σύμμικτοι ἄνθρωποι pro conuenis, sicut & μιγάδες.

Συμμιγής, ές, ὁ & ἡ, idem quod proximè præcedens σύμμικτος. vt βοὴ συμμιγὴς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Aristid. Et cum datiuo ex Euripide, συμμιγὴς φόνῳ, permixtus cum cæde. C

C. Ὑπμίγνυμι, VEL Ὑπμιγνύω, (q. d. Submisceo) Clam misceo, vel Paulatim misceo. Plut. in Sympos. probl. pag. 1147 meæ editionis, ὁ δὲ καλὸς Ἀγαθῶνος, ὃν ὑπεμίξαν εἰς βαγαδίαν φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπαμίξαι τὴν χρωματικήν.

ΜΙΚΡΟΣ, VEL Σμικρὸς, Parũ. H. Ll. e, Τυδεὺς ὀλίγος μὲν ἦν δίμας, ἀλλὰ μαχητής. i. Parũ quidẽ corpore erat Tydeus, sed bellicosus, seu strenu. Athen. lib. 12, Γυμνοπαιδίας τε πολὺ εὐμοιρον μικρὸν γλυκὺ τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲ λεπτὸν. Atq; vt aliquis dicitur μικρὸς δίμας seu τὸ σῶμα, sic etiã ipsũ σῶμα dicitur μικρόν. (sicut vicissim μέγα σῶμα, vnde compositũ μεγαλοσώμας) Sed vt plurimum μικρὸς appellatur sine adiectione qui est paruus, id est paruo corpore. vt apud Plut. in Pol. præcept. ὁρᾶς δὲ μικρὸς καὶ γεγαθὴς &c. Sic μικρὰ χωνὴ: vt apud Plut. Lacõ interrogatus cur duxisset μικρὰν γυναῖκα, respondit minima ex malis eligi debere. Homerus vocauit etiã σμικραδίνας, paruas aues, Il. ο, — ὅστε σμικρῆσι φόνον φέρεν ὀρνίθεσσι. Dicitur & de aliis rebus variis, sicut Latinè Paruus. vt μικρὰ μάχαιρα, paruus gladius. Et μικρεῖ ἰάκῃς Plut. De Socr. dæmonio, ἐπὶ μικρῆς ἰάκῃ μεγάλων πολεμίων ἐλλόγας ὀλίγας. Item μικρὰ πόλις apud Xenoph. Sed iungitur interdum diminutiuis (vt Latine Paruum: veluti quum dicitur Parua munuscula) nam & μικρὸν πάλιγκα legimus apud Isocratẽ, necnon μικρὸν πράδιον. Tale est μικρὸν πτακίσκιον apud Athenæum. Xenoph. on autem diminutiuo iunxit μικρὸν præcedente etiam aduerbio μάλα, quum dixit, μάλα μικρὸν γάδιον, Pæd. 8.

Μικραὶ κύλικες Cicero apud Xen. vertit Minuta pocula, vt videbis pag. 133 mei Cic. lexici.

Μικρὸν dicitur etiam quod est parui pretii, seu parui momenti, vt quum dicit Eurip. de Deo, θνητὰ γὰρ ἄθεπτα, τὰ μικρὰ δὲ εἰς πολὺ ἀφεῖς ἔτι. vbi etiam obserua τὰ μικρὰ opponi τοῖς ἀγαθοῖς. Interdum autem μικρὰ & μείζω opponunt, pro rebus leuioribus & grauioribus. vt Plutarch. in Polit. præc. κὰν μικρὰ καὶ μείζω πράττοντες ὅτι πολὺ ἡγεμόνας. At Demosth. dixit etiam ἐπὶ μικρὰ καὶ μικρὰ καὶ μείζω in orat. aduersus Mid. In v. l. ex eodem affertur ὁ μικρότατος pro Abiectissimus. Et μικρὰ φρονεῖν pro Submisse se gerere. quod & μικρὸν φρονεῖν dicitur in hoc versu qui extat apud Plut. Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραγότα. Sed & μικρὸς ἐν γνώμῃ dicitur esse aliquis apud Athen.

Μικρὸς interdum (sed rarius) oppositum habet non μέγας, id est Magnus: sed πολὺς, id est Multus. veluti quum dicitur à Demosth. μικρὸν χρόνον pro Paruo tempore Philipp. 2. huic enim opponeremus πολὺν χρόνον. Possumus autem μικρὸν χρόνον reddere non solùm Paruo tempore, sed & Breui tempore, vel Pauco tempore, Sicut apud eundem in Mid. habemus μικρὰ λέγειν pro Pauca dicere, ὀλίγα λέγειν. Sed & μικρὸν ἀργύριον, apud Aristoph. in Pluto, Pauca pecunia, seu ad verbum Pauca pecuniola. (sicut & apud Hesyodum quidã interpr. σμικρὸν ὄπι σμικρὸ καταθεῖν) Interdum verò μικρὸν seu σμικρὸν

σμικρὸν cum genitiuo, vt σμικρὸν μέλιτος, apud Aristoph. q. d. Paucũ mellis, pro Paucum mel: vel Paulum mellis. Sæpe verò aduerbialiter, oppositum itidẽ τὸ πολύ, pro Paulum, vel Parum, vt Isocr. in Hel. encom. circa principiũ, καὶ μικρὸν προσέχειν ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρειν ἐν τοῖς μικροῖς. Sic ex Aristide, τὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑπατείχοντα (Sed & μικρόν π aduerbialiter etiam positum à Gregorio pro Aliquantulum, inquit Bud. qui affert & μικρὰ ex eo pro Paululum, seu Paulisper: scribente, μικρὰ τῷ κόσμῳ καὶ τῇ σκηνῇ χαροσάμενοι) Et cum comparatiuo, vt μικρὸν ἐλάττω, Demosth. vt Latinè Paulo pauciora: quo dicitur modo πολὺ ἐλάττω. Vtuntur tamen & datiuo μικρῷ, idque non minus frequenter. vt μικρῷ πλείοις, idem Demosthenes. & μικρῷ πρότερον. quo dicitur modo & μικρῷ ὕστερον. sicut etiã μικρὸν πρότερον, & μικρὸν ὕστερον. Interdum etiã cũ ὅσον. vt μικρὸν ὅσον διαφέρειν in v. l. Parũ admodũ differre. Sed tamen Plinius apud Theophr. interpretat, est Ferè, quũ hæc eius verba, πεύκη καὶ πίτυς πρεσβυτέρου τῆς ἐλάτης μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέρας, τοῖς δὲ καρποῖς ὑποδιδόασι μετὰ πλειάδα καὶ λόγον, ita vertit, Pinus & picea præueniũt germinatione abietem, quindecim fere diebus, semen verò post vergilias & ipsæ reddũt. ‖Sic & μικρὸν pro Fere, nõ est infrequens. Xen. Pæd. 1, καὶ μικρὸν κάκιον ἐξέβαλλον. Dem. Pro. cor. μικρὸν μὲν ἅπαντα καὶ πάνυ πάνυ. Idẽ alibi, μικρὸν γε, ἀμάλιστά με δεῖ τοῖς ὑμᾶς εἰπεῖν, παρῆλθον. Quib. in locis μικρὸν est Ferè, Propemodũ, seu Parũ abfuit quin. Existimo autẽ dici μικρὸν huiusmodi in locis, subaudito infinitiuo δεῖν. (nã μικρὸν δεῖν hac signif. dici solet. vt apud eundem Dem, τὸν παρ' ἰδίᾳ ἀνεγνωσμένον ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιον ὄντα τῷ ὀνειδίζειν) C

Iungitur etiam præpositionibus hoc nomen, obtinens locũ aduerbii. Dicitur enim εἰς μικρὸν, & ὀπὶ μικρόν. item κατὰ μικρὸν, & μετὰ μικρὸν, & παρὰ μικρόν. Affertur εἰς μικρὸν ex Luciano pro Paulisper, Parũper: vbi dicit εἰς μικρὸν πίπαυσο, quiesce parũper. Ἐπὶ μικρὸν autem non solùm pro Parumper seu Paulisper, sed & pro Parum, ex Aristotele. Quantum ad reliqua tria attinet, de μετὰ μικρὸν quidem dixi in Μετά. At κατὰ μικρὸν sæpe ponitur pro Paulatim quo vsus est modo Isocr. dicens, κατὰ μικρὸν προϊόντα. Itidémq; dixit Demetr. Phaler. κατὰ μικρὸν καὶ βραχὺ προϊόν. Et apud Greg. τὰ κατὰ μικρὸν ἀναβολαῖς Bud. vertit, Sensim prolatando. Sed Plinius apud Aristot. reddidit, Subinde: quum hæc Aristot. verba de vitulo marino loquẽtis, ἀγὰ δὲ δωδεκαταῖα ὄντα τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας, σπανθίζουσα κατὰ μικρόν, sic interpretatur, Nõ ante duodecimũ diem deducit in mare, ex eo subinde assuefaciens. At κατὰ σμικρὰ νέμαι ex Plat. De leg. Particulatim distribuere, in minima quæq;. Vltimum autem παρὰ μικρόν, pro Fermé. Item in alia signif. (vbi nõ itidẽ aduerbialiter poni videtur) habes apud B. p. 245. D E

C. Μικρομερὴς VEL Σμικρομερὴς, Minutis partibus cõstãs. F

C. Μικρολόγος, ου, ὁ, SEV Σμικρολόγος, Qui μικρολόγος (id est rei paruæ) λόγον ποιεῖται, id est Rationem habet. Nullã enim aliã inuenio viam exponendi quid valeat λόγος in hoc cõposito & aliis ab eo deductis. Sed μικρολόγον ποιεῖται potest etiam, & fortasse rectius, exponi, Qui rem paruã in pretio habet, vel magni facit, aut magni æstimat. Budæus autem p. 799, ait duntaxat μικρολόγους esse qui à Cicerone vocentur Minuti & Angusti, item Exiles & Exigui. Isocrates in Panath. οὕτω μοι τὴν ὄψιν ὅστε δικαιότερον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψιμοιρον. vbi quidam interpretantur, Senectus parca, alii Sordida. sicut & γυναῖκα μικρολόγον Polit. apud Herodianum vertit Mulierem sordidã. (Sed Cam. sic reddit illum Isocratis locum, Ita est senecta mea morosa, & inquirens in minima quæq;, & querula. quæ interpretatio mihi non displicet) Isocr. cum δικαιότερον & μεμψιμοιρον iunxit μικρολόγον: sic Lucian. μικρολόγος cum ὀργίλος & φιλόνεικος, quæ eiusdem generis significationem habent cum illis quæ ab Isocr. ponuntur. Plut. vero μικρολόγοι & μικρόλυποι copulauit. VNDE Μικρολόγος VEL Σμικρολόγος, Res paruas magni æstimãdo. Sic vt minutas etiam res cõsectemur. Vel, Sordidè, Auarè, More eorum qui σμικρολόγοι vocantur. Et NOM. Μικρολογία, SEV Σμικρολογία, Magni facere seu æstimare rem paruã, & quæ contra nihili facienda est. vnde reddi tur etiam Sordes, Auaritia. sicut μικρολόγος. Sordidus, Auarus, seu Parcus. Vtũturq; hac in signif. cum alii tum Lucian. & Herodian. veluti vbi dicit Lucianus, ἐνοῶν ἅμα τὴν Μνησθέω μικρολογίαν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοῖς ἑστιᾶν, ἀλεκτρυόνα μόνον καπέδυσι. Sæpe autem & pro cura quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis. Affertur verò μικρολογία & pro oratione tenui, nullámque habente verborum & sententiarum dignitatem: ex Suida, scribente de Simonide, ὀκτὰ δεκεῖ μικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὸ ἄσμα. Et VERB. Μικρολογόμαι, ομαι, SEV Σμικρολογόμαι, Rei paruæ rationem habeo. Item, Anxiè & scrupulosè circa vilia & spernenda occupor. Paruas res & minutas asperna bilésque (vt vocat Gellius) cõsector. Item, De reb. minutis & leuibus accuratè disputo. Quarum signif. Bud. p. 798 & 799 exempla profert. Addit verò, μικρολογεῖσθαι, esse etiam Sordidè & præparcè rationem ineo, vel tribuo. ex hoc Plutarchi loco in Apophth, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, ne vltra præparcè & sordide agas cum diis parcens videlicet thuri in sacrificando. At Plinius pro μὴ μικρολογεῖσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς dixit Largè deos adorare, illam ipsam refernes historiam quæ ibi à Plutarcho commemoratur. vide λιβανωτοφόρος. ITEM Μικρολογίζομαι pro μικρολογεῖσθαι, in v. l. sed nullum illius vsus exemplum affertur. G H

C. Μικροπρεπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Viles & abiectos homines decens. vel Vilis, Abiectus. Synes. epist. 132, οὐδὲ χαλεπὸν καλεῖν αὐτοὺς πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς καὶ λωποδύτας, ἢ τὴν τοιαύτην ὄνομα μικροπρεπέστατον, aut alio aliquo nomine valde humili & abiecto. Interdum redditur potius Illiberalis. Syn. ep. 143, τὸ δὲ καὶ γεωφανὲς πρὸς τὴν τύπον μικροπρεπὲς δοκεῖ. Plut. De lib. educ. ὁ μὲν ἔκλυπις καὶ ἄδολος τῷ ἡδονῶν, ζωώδης καὶ μικροπρεπὴς δοκεῖ. VNDE Μικροπρεπῶς, Ita vt homines viles & abiectos decet. vel Illiberaliter. ET Μικροπρέπεια, ας, ἡ, Illiberalitas. Aristot. Eth. 4, c. 2, de μεγαλοπρεπείᾳ & ἐλευθεριότητι loquens, τῆς τοιαύτης δὴ ἕξεως, ἢ εἰδὼ ἔλλειψις, μικροπρέπεια λέγεται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. vbi redditur indecora parsimonia: qualis est & ἡ σμικρολογία. Eadem verba habentur apud eundem Aristot. Ethic. 2, c. 7. Idẽ in Rhet. l. 1, μεγαλοπρέπεια δὴ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους πειπκὴ· μικροψυχία δὴ μικροπρέπεια, πάναιπα. ET Μικροπρεπύομαι, In paruis occupor, Occupor iis quæ viles & abiectos homines decẽt. Syn. ep. 134, sub finẽ, σωκρατίζομεθα φιλοσοφοῦντες καὶ παραιτοῦμεθα μὴν τὸ μικροπρεπεύεσθαι, σωκράτει δὲ τὸ πρὸς τοὺς κρείττονας. Sicut verò dicitur σμικρολόγος & σμικρολογία pro μικρολόγος & μικρολογία. ITA Σμικροπρεπὴς ET Σμικροπρέπεια pro Μικροπρεπὴς & Μικροπρέπεια. sicut videlicet & simplex σμικρὸς pro μικρός. I

Μικρῶς, VEL Σμικρῶς, Paruè, Parum. Herodian. lib. 3, οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου θρασύν. P

Μικρότης, ητος, ἡ, VEL Σμικρότης, Paruitas, Exiguitas. Plato in Tim. δεσμοῖς δὲ σμικρότητα ἀοράτους, vinculis quæ cerni nõ possent propter paruitatẽ. Aristot. μέγεθος & μικρότητα inter se opposuit. Isocr. dixit etiã σμικρότητα τοῦ μεδεῖν.

Μικρόω VEL Σμικρόω, Parũ reddo. Item Imminuo.

MIMEΊOMAI, ομαι, F. ήσομαι, Imitor. Aristot. De poetica, τὸ μιμεῖσθαι σύμφυτον ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί. Demosth. Olynth. 3, οἱ ἐπαινοῦσι μὲν οἱ πάντες ἅπαντες, μιμοῦνται δὲ οὐ πάνυ. Isocr. μήτε τοῖς ἅμα τι θαυμάζοντας καὶ βασκαίνοντας καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένοις. Idem in Archid. μιμεῖσθαι τοὺς ἐκείνων πρόξεις. Sæpe et iam cum ζηλόω copulatur, vt in ipso ζηλόω videre est. Sic apud Plut. De fortit. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα ζηλῶ, Ad Herculis imitationem me contuli, Ad æmulandum Perseum me comparaui, Bud. interpr. Et Herodian. lib. 5, de Macrino, ἐζήλου δὲ ζῶντα ὡς δὴ Μάρκου ὀλιγοδεύματα, τὸν δὲ λοιπὸν βίον οὐκ ἐμιμήσατο. Dicitur etiam de imitatione gestuum, vocum & rerum aliarũ. Plut. in Symp. 5, τὸν μιμούμενον τοὺς ὀρχεῖσθαι καὶ λυπουμένους. vbi etiam reddere possis, Simulantes. (Corn. autem Tacitus dicit Mœstitiam imitantes pro Præ se ferentes vultu) Gestũ alicuius imitari dicit Lucr. l. 4. Aristoph. Nub. τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ. Plat. in Cratylo, πολὺ τὸ θεῖον μιμούμενοι καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τὰ ἄλλα ζῷα. Plut. Symp. 5, μιμούμενος ἀλεκτορίδα ᾠδῶσαν. Plin. Turdum habuit imitantẽ sermones hominum. Dicitur etiã fictor aut pictor imitari. sicut & Cic. Quẽ si imitari

atque exprimere nō possumus. Idem, Imitari atque adumbrare dicendo: sūpta metaph. à pictorum imitationibus, de quib⁹ & illud quod Apollodori operibus inscriptum fuit, Μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται, cuius & Plin. meminit lib. 35, c. 9, Fecit & Penelopen, in qua pinxisse mores videtur: & athletā: adeoq; sibi in illo placuit vt versū subscriberet, celebrē ex eo, Inuisurū aliquē facilⁿ quàm imitaturum. Chirographa imitari, post Cic. dixit Suet. Et in pass. sign. μεμιμημένον, Imitatum, Imitando expressum, A docto imitatore expressū: eu, Imitatione factū aut effictū. Aristot. Rhet. 1, κἀκ τῆς ἡδονῆς ἔστι τὰ μεμιμημένον, ὥσπερ γραφικὴ καὶ ἀοιδὴ καὶ ποίησις καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, κἂν ἐνμὴ ἡ ἡδὺ τὸ μίμημα.

Μίμημα, ατος, τό, Imitamentū, Imitamē, Imago. Plato in Crat. ὄνομα δ' ἄρ' ἐστὶν, ὡς ἔοικε, μίμημα φωνῆς οἱ εἴνου ὃ μιμεῖται, καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ ἂν μιμῆται. Idē in Tim. αὖθις δὲ ὄψεως πάντων τοῦ μιμήματος, nullo posito sub oculos simulacro earum rerum, vt Cic. interpr. Aliud exemplū habes paulo antè in Μιμέομαι. Frequenter copulatur cū εἴδωλον & ἀπεικόνισμα. Plut. De def. orac. ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγλυμμένον, singula singulorū simulacra & imagines naturā esse molitā. Idem in l. De frat. am. σκιαὶ γὰρ εἰσὶν οὗτοι αἱ πολυαίμιαι, καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς τοῦ πατρὸς ἐκείνης, quæ videlicet liberis cū parentibus & fratri cum fratre intercedit. Philo De vita M. l. 3, μιμήματα καὶ ἀπεικονίσματα τοῦ ἰδεῶν ἐκείνων. vbi Turn. vertit, Quæ imitata sunt illarū formarū simulacra. Idē l. 2, ὧν ἀπεικονίσματα καὶ μιμήματα οἱ δηλοῦντες νόμοι γεγόνασι, quorū imagines & adūbrationes leges illæ extitērūt. Philo, ἀπ' ἀρχετύπου νοητοῦ παράδειγματος μίμημα αἰσθητὸν, ab exēplari primigenio intelligibili sensibilē imaginē.

Μίμησις, εως, ἡ, Imitatio. Plut. De aud. poem. ἡ δὲ μίμησις αὖ τε θεῖ φαῦλον, αὖ τε θεῖ χρηστὸν ἐφίκη) τῆς ὁ μοιότητος, ἐ ταῦνεῖται. Thuc. lib. 2, τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις ἢ σεμνότης γία, tyrannidis imitatio vel æmulatio. Herodian. lib. 3, μιμήσει καὶ ζήλῳ τοῦ βασιλέως, sic l. 2, de Pertinace, τῆς Μαρκου ἀρχῆς ζήλῳ τε καὶ μιμήσει τοῦ μὲν ἀριστοτρόπου ὑπομιμήσκων θύφραινε. vbi μίμησιν & ζῆλον copulauit, sicut suprà μιμεῖσθαι & ζηλοῦν. Aristoph. κᾷ σὺ μίμησιν, te imitando. Plato De leg. μιμήσεις πονηρὰς μιμεῖται τοῖς πολεμίοις, de imitatione in re mala. Item de imitatione qua scriptorē aliquem imitamur. Luc. in Herodoto, vel Actione, ὅσα μωρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, ταῦτα δὲ εἰς μίμησιν ἐλπίδος, quæ fore aliquem qui imitari & exprimere possit spes nulla est. Item de imitatione gestuum ioculari qualis histrionum est. Arist. De arte poet. in definitione seu descriptione tragœdiæ, μίμησίς ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεως καὶ βίου εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας. Luc. De saltat. loquēs de quodā qui Aiacē furētē agebat, ὑπόπτευον μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τοῦτο τὸ πάθος ἀφῆκται ὑπὸ τέχθη, ex nimis accurata imitatione. Idem in eodem l. ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ὀλίγου δεῖν μόνος τε καὶ σαφὴς φανεῖσα. Item, ὁ ὀρχήσει ἡ πρὸς τοῦ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, τὰ βαιοῦ τῶν τοῦ μέρους τῆς μιμήσεως καὶ τοῦ πρὸς τὸ δέοντος ὑπηκτεόντων. In oratione etiam μίμησις dicitur quum cogitata, verba, gestus aut actiones alicuius exprimimus accurata imitatione: quæ frequens est apud Terentium.

Μιμητής, οῦ, ὁ, Imitator. Xen. μιμητὰς ἑαυτοῦ ἀποδεικνύουσι. Herod. lib. 7, de Maximino ita tyrones erudiētē, ὡς μὴ μαθηταὶ ἦτε) μόνον, ἀλλὰ ζηλωταὶ καὶ μιμηταὶ τῆς ἐκείνου ἀνδρείας, æmulos & imitatores virtutis. Poetæ quoque & histriones dicuntur μιμηταί: illi, φ verbis & oratione, hi, φ gestu præcipuè imitētur eos quorum personas agūt. Arist. de arte poet. ἐπεὶ γὰρ ὅτι μιμητὴς ὁ ποιητὴς ὥσπερ οἱ ζωγράφος ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιός. Plut. Symp. 8, μιμητὴς τοῦ βαρβάρου παθῶν.

Μιμητικὸς, ὴ, ὸν, Imitādi solertia præditus, Peritus imitator. Aristot. De arte poetica, τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι. Idē Rhet. lib. 2, ὥστε ἦν καὶ ἡ ἡδονὴ πάντων μιμητικώτατον τὸ μοιεῖν ἡμῖν. Luc. De saltat. loquens de Proteo, μιμητικὸν αὐτὸν καὶ πρὸς πάντα σχήματιζόμενον καὶ μεταβαλλόμενον δεινὰ ὄντα. Item μιμητικὸς ζῆλος, æmulatio quæ imitari aliquē possit aut cupiat. Plut. Pericle, πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος, ἀδὲ ἀπάθεσις κινοῦσα πρὸς ἀρετὴν καὶ ἀφορμὴν ὅτι ἀδύνατοι ἐσμεν. A Apud Aristot. autē in Probl. οἱ δι' ὀξυμβοὶ ἐπαιδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκέτ' ἔχουσιν αὐτὴν πρόφασιν, Turn. interpr. Postquā imitatores esse cœperunt. Item μιμητικὴ, ἡ, τέχνη, Imitatrix ars, seu Imitandi peritia. Plato in Sophista. Et τὸ μιμητικὸν, Imitatio, vel Imitandi solertia. Demetr. Phaler. καὶ τὸ μιμητικὸν οὐ γραφῆς οὕτως εἰκῶν ὡς ἀγῶνος. VNDE Μιμητικῶς, Imitādo, seu More imitatorum. Ath. l. 11, de Plat. τοῖς ἐθελόγοις μιμητικῶς γεγράφας.

Μιμητὸς, ὴ, ὸν, Imitabilis, Quem imitari datur.

C. Ἀμίμητος, ου, ὁ, ἡ, Inimitabilis, Quē imitari & exprimere nemo potest. Plut. De fort. Alex. lib. 2, loquēs de Alexādri imagine ab Apelle expressa, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος· ὁ δὲ Ἀπέλλου, ἀμίμητος. quem Plin. quoq; scribit adhibere quædā solitū quæ imitari nemo potuerit. Idē in Alcib. dicit, eū chamaeleōtē superasse, & δεῖ χρηστὸν ὄντα καὶ πονηρὸν ὁμοίως, οὐδεὶς γεγενεῖν ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον. quippe qui potuerit συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοιοπαθεῖν πᾶσι ὅτι πεδύμασι κ.τ.λ. διαπαντός. Quintil. itidē dicit Opera quædā nobis imitabilia. Apud eundē Plut. in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q. d. Inimitabilitas. VNDE Ἀμιμητόβιος, Cuius vita inimitabilis est.

C. Δυσμίμητος, ου, ὁ, ἡ, Vix imitabilis, Quem imitari & exprimere difficulter queas.

Μιμητὸς, ός, ὁ, Imitatus, (vt Cic. dicit Imitata & efficta simulacra) Imitādo expressus, A docto imitatore effictus, μεμιμημένος seu ἀπο μεμιμημένος. Plut. in Agesi. p. 196, ἀπὸ μιμητὰ πλαστά, μιμητὰ μιμηταὶ τινα ποιεῖσθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. At in Aphrod. eadē referēs, μιμηταὶ absolutè dixit pro μιμηταὶ εἰκόνα seu γραφῶν, vt Suid. exp. ὡς φίλοις ἐκέλευσε μηδεμίαν πλάσιν μηδὲ μιμηταὶ τινα ποιεῖσθαι τοῦ εἰκόνας οὕτω φεσταγρεῖν. vbi μιμηταὶ rectè reddi potest Imago. nā imago ab imitando dicta est. Hes. μιμηλὸν est ὅμοιον ὁμοιοῦσθαι, Ad exēplar factū. ‖ Accipitur etiā actiuè pro imitādi solertia præditus. vnde & μιμηλὰ à Suida exponitur μιμητικὴ. vt μιμηλὴ τέχνη apud Luc. Imitatrix ars, seu Imitādi peritia. Idē in Iconibus, Λίχαινος ὁ Σωκράτης μιμηλότατος τέχνῃ τῶν ἀπάντων, imitandi dexteritate præstātissimi, μιμηκώτατοι. VNDE Μιμηλοτής, ητος, ἡ, Imitādi dexteritas. Apud Suidā sine expositione. ET Μιμηλάζω, Imitor, Imitando exprimo. Hes. enim μιμηλάζειν exp. μιμεῖσθαι.

C. Ἀπομιμέομαι, Imitor, Effingo. μιμέομαι. ‖ Capitur etiam passiua voce. vnde participiū ἀπο μεμιμημένος, Ad imitationē factus, seu expressus, Ab exemplari effictus expressūq;. Athenæus, τοῦ δ' πῶς ἀποτυπωθεῖς πόλιν, ὃν τοῦ δ' πῶ Ἀχραδίκη ἀπο μεμιμημένον ἀστῶν ἀστῆς. Quod Cic. imitari volēs (inquit Bud.) dixit in lib. De vniuersitate, Quū autem ingressa est oratio imitata & efficta simulacra.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ, Imitatio, Expressio ab exemplari rei alicuius, vel ad exemplar.

C. Ἐκμιμέομαι, Imitando exprimo & effingo.

Μῖμος, ου, ὁ, Imitator. proprie de imitatore histrionico, & eo qui gestus aut dicta ac facta alicuius imitatur & effingit, ad risum mouendū. Dem. Olynth. 2, ὁ μὲν οὖν ἀθρόοις μίμοις γελοῖος, καὶ πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσκεῖ. Sic Greg. μῦμοι γελοῖοι ἦσαν αὐτοὶ, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀρχῆς ἐπιμνεῖν. Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Plut. in lib. qui περὶ ἀδυμίας inscribitur, καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλας ἡμέρας (quales sunt Saturnaliū, Bacchanaliū, Panathenæorū) πεθεμιθύσαν ἐν ἡδοῖς καὶ ἀπαθύσαν ὠνῆν γέλωτα, μίμοις καὶ ὀρχήσεσι μεθοῦ πλέοντες. Idē in lib. De anim. solertia, de cane quodā à mimo erudito, παρὼν τὸ κύων μίμῳ πλοκὴν ἔχοντα δραματικὴν καὶ πολυπρόσωπον, ἄλλας τε μιμήσεις ἀπεδίδου τοῖς ὑπουκιθρίοις τοῦ φόβου τοῦ σπόρους, & assumpto pane in soporifero mortiferoq; (vt putabatur) pharmaco tincto, ὁμοίως τῷ ὑπορρίψαντα καὶ σφαλερῷ καὶ καρηβαροῦν τέλος ἐπὶ τοῦ πινάς ἑαυτὸν, ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, καὶ παρεῖχε ἕλκειν καὶ μεταφέρειν. vbi etiā exprimit τὸ μιμητικὸν eiusmodi histrionū. Græcum vocabulū Cic. quoq; retinuit, ac Iuuenalis, qui dicit Agere mimū. In fœm. autē gen. mimā post Cic. dixit Plinius: & mimulā Cic. Item sicut Plut. μίμοις & ἠθολόγοις iunxit, sic etiam Cic. sed non addita parte copulatiua, lib. 2 De orat. Mimorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscœnitas. ‖ Μῖμος dicitur etiā fabula paulo obscœnior ac licentior quàm comœdia (quales erant Laberii Mimi) ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι appellata, quoniā imitatur & sex-

mones obscœnos & facta indecora ac turpia: vel (vt alii scribunt) ab diuturna imitatione vilium rerum & leuiū personarū. Mimus (inquit Diomedes) est sermonis cuiuslibet motus sine reuerentia, vel factorum cum lasciuia imitatio: mimus dictus, quasi solus imitetur. Herod. l. 5, ἰωνόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Athen. l. 11, ὁ ὀνομάζεις μίμοις ποιητῶν, mimorum poeta. A Plut. Symp. 7, probl. 8, duo ponuntur μίμων genera, ὑποθέσεις & παίγνια: quæ παίγνια esse dicit πολλῆς γέμοντα βωμολοχίας καὶ κωμῳδίας: & quosdam mimos ὅτι δεινοὶ ἦσαν μιμήματα τῶν πραγμάτων καὶ λόγων ἀπάσης μέθης τε καὶ ἀκολασίας ἐρωτικῆς. Latini quoque in hac signif. mimos dicunt. Ouid. Scribere si fas est imitantes turpia mimos. Idem, Quid si scripsissem mimos obscœna iocantes.

C. Μιμογράφος, ου, ὁ, Qui mimos scribit, Mimorum scriptor quales apud Græcos fuerunt Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.

C. Μιμολόγος, ου, ὁ, Qui mimos recitat. ‖ In Epigr. autem μιμολόγος ἠχὼ dicitur ab imitatione vocis humanæ, quæ & λάλος & ἀπόφθεγμα φθόγγον ἐμπαλιν ἀδουσα. lib. 4, Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς ζυγα, ῥήματος οὐρά. ET Μιμολογέω, Mimos recito, aut Mimicē recito. Strabo lib. 5, p. 102, de Osca lingua, τοῦ δὲ Ὀσκικοῦ ἐν λεγομένου ἡ ὑφέλεκτος μόνον τοῦ τῆς Ῥωμαίοις ὥστε καὶ ποιήματα συλλαβαίνειν κατά τινα ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι.

C. Μίμαυλος videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. l. 10, Κλεωνὸ μίμαυλος ὅτι καλούμενος, ὃς τῶν ἐν τοῖς Ἱπαλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. AT Μιμαυλεῖν Hes. est μιμεῖσθαι, ὑποκεῖνεσθαι. & v. l. Imitari tibiarū cantum.

C. Ἀντίμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imitans aliquem ei aduersando, Qui aliquē imitatur per æmulationē, Æmulus. in v. l. habetur ETIAM Ἀντιμίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, & exponitur Contrà effingens. sed ἀντίμιμος ita dicitur vt παντόμιμος.

C. Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, Mimorum princeps. Sueton. in Vesp. Fauo ar himimus personā eius ferēs, sustinēnsq; (vt mos est) facta ac dicta viri, interrogatis pali procuratorib⁹ quanti funus & pompa constaret. Bud. interpr. Princeps histrionum.

C. Παντόμιμος, ου, ὁ, Omniū personarū imitator effictórq;, vt B. interpr. vel Omnis generis gest⁹ imitās & exprimēs, vt παντόμιμος ὄρχησις & παντόμιμος ὀρχηστὴς apud Suid. Peculiariter de saltatore dicitur qui omnes gestus imitatur, vt ex Luc. patet, apud quem in lib. De saltat quidam quum vidisset quinque personas vni saltatori præparari, & ex astantibus rogans qui saltaturi essent, cognouisset eū vnicum personas illas acturum, αἰνεῖν ἔφη τὸν ἕνα, πολλοὺς δὲ τὴν ψυχὴν ἔχοντα. quibus verbis subiicit Luc. οὐκ ἀπεικότως δὲ οἱ Ἑλληνες τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. Huc pertinet φ suprà in Μιμητικὸς dicit de Proteo. Pro eiusmodi saltatore à Quintil. quoq; capitur l. 6, c. 3, Nam & finitione vsus est August⁹ de pantomimis duob⁹ qui alternis gestib⁹ cōtēdebāt, quū eorū alterū saltatorē dixit, alterū interpellatorem.

Μιμικὸς, ός, ὁ, Mimicus. hoc est Ad mimos pertinens, aut Mimos decēs. Demetr. Phaler. καὶ μιμικώτερα τὰ τοιαῦτα ὅτι αἰσχρά, mimis magis conueniunt. Vtitur & Cic. hoc adiectiuo, lib. 2 De orat. Vitandum est oratori vtrunque, ne aut scurrilis iocus sit, aut mimicus.

¶ Μιμαλλόνες propriè vocatæ fuerunt mulieres τοῦ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας, vt habetur in quodā meo l. vet. in quo & vno λ scribitur. Reperitur verò ET Μιμαλλόνες gemino λ, ac certè in illo meo lex. scriptum fuisse gemino apparet ex rasura, & λ illo simplici quod diuerso atramento in gemini locum repositum fuit. Sic scribitur & apud Suidam qui μιμαλλόνας exp. τὰς βάκχας τοῦ Διονύσου, ἃς καὶ κλάδωνας appellatas, (itidem verò ἀπὸ τῆς μιμήσεως ipsas denominatas annotat) Hesych. βάκχαι βενδρόμοι. Ath. lib. 5, de simulacro Bacchi, μετὰ δὲ ταῦτα μαίνεται αἱ καλαθφαι μιμαλλόνες, καὶ βακτάραι καὶ Λυδαὶ κατακεχρυμμέναι τὰς βίχας. Plut. Alex. initio, πᾶσαι γὰρ αἱ τῆδε γυναῖκες ἐνοχοῦσι τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι, καὶ τοῖς περὶ Διόνυσον ὀργιασμοῖς, ἐκ τοῦ παλαιοῦ, κλάδωνές τε καὶ μιμαλλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι. loquitur autem de Macedonicis mulieribus, ex fabula quadam id referens. Strabo lib. 10, p. 204, Διονύσου δὲ [πρεσβύτεροι,] πολλοί τε καὶ σάτυροι καὶ βάκχαι, λίκναι τε καὶ τελεῖαι καὶ μιμαλλόνες, καὶ νεάνιδες καὶ νύμφαι, καὶ πυρσοὶ καὶ σταφυλοδόμενοι. Sunt qui μιμαλλόνας inde dictas putent quòd Bacchum imitarentur, & vt ipse, cornua ferrent. Latini quoq; eo vocabulo vtuntur. Ouid. De arte am. lib. 1, Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis, Ecce leues satyri, præuia turba dei: de Baccho proficiscente ad Gnossidem quā amabat. Dixit autem Mimallonides pro Mimallones, sicut dicitur ἐμμελονίδες pro ἐμμελόνες. Iidem Latini vtuntur & adiectiuo Mimalloneus. vt Pers. sat. 1, Torua mimalloneis implerunt cornua bombis.

¶ Μιμέεα Hesychio ἡ μιμητικὴ τέχνη καὶ ἡ μίμησις.

ΜΙΣΘΟΣ

οῦ, ὁ Merces, Præmium laborum. Il. κ, σῦν μισθὸς δὲ οἱ ὄρνυμι ἔσται. Il. φ, Μισθῷ χωόμενοι ἢ ὑποταὶ οὐκ ἐπέλεσσε. vbi deest præpositio ἕνεκα, vt sit Mercedis causa: de Neptuno & Apolline, qui Laomedonti παρ' Διὸς ἐλθόντε ἐθήτευσαν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ὅτι ῥηθέν, pacta mercede, vt Horat. loquitur. Od. δ, ὑποδὲ ἔσχε μισθὸν Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα. In prosa quoq; frequentis vsus est. Herod. lib. 1, ἡδέως δὲ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Sic Luc. ὅτι μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Et apud Phil. De vita M. l. 1, ὅτι μισθῷ συναγορεύειν, mercede causas agere. Μισθοῦ etiam dicitur pro ὅτι μισθῷ. Lucill. libro 2 Epigr. μισθοῦ ἐπάφη, Mercede tumularus est. Demosth. Phil. 4, τίς μισθοῦ λέγει. Idem Pro cor. θεραστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ παρεσκευάζοντας. Interdum verò in malam partem, vt vsus est Crātor p. 62 Cic. lex. vbi Cicero Mercēdem itidem interpr. Item cum verbis, vt μισθὸν τελεῖν, διδόναι: & vicissim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν. Aristoph. Ran. δύο δραχμαὶ μισθὸν τελεῖς. quod Iuuenalis dicit, Mercedem soluere. Thucyd. lib. 6, ὅτι φοβεῖσθαί τε πρὸς τὸ ὅμ δημοσίου μισθὸν διδόντων τῆς θρασύτητος. Et apud Plat. in Protag. μισθὸν ἀρνεῖσθαι, mercedem accipere, aut auferre. quod compos. voce μισθαρνεῖν. Eadem significatione apud Thucydidem lib. 8, pag. 294, μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ δορᾷ. Plut. An seni capess. resp. λαμβάνειν γὰρ ἂν μισθὸν οὐ δίδοναι τοῖς ἀκούειν ἐθέλουσι, de quodam tibicine. Idem De fort. Alex. libro 2, τὸν μισθὸν ὧν ἔπραττε ἀπελάμβανεν. Luc. in Vit μόνος ὁ ἀπόδοξος μισθὸν ὅτι τῇ ἀρετῇ λήψεται (Mercedem accipere dicit Cic.) Idem De hist. scrib. ἔτι τὸν τοῦ Νισαίων λήψεται μισθόν. Idem in Hermot. ἀπὸ τοῦ τοῦδε πρὸς τὸ μαθητοῦ τὸν μισθόν. Exigere mercedem ab aliquo dicit Quintil. ‖ Quum verò de præmio dicitur quod militibus persoluitur, nō tam Merces redditur quàm Stipendium. Xen. Hell. 1, πέντε ἄρας ὀβολοὺς ἕκαστος ἔλαβε τὴν ἀσήμου ἀργυρίου, ὡς ἐξ ἑκάστου ναῦς μιᾶς μισθόν. Idem l. 4, p. 167, οὐ ἔπεχον τὸν Περδίκκα μισθοῦ μέλλοντες ἥξειν. Idem l. 1, μισθῷ μείζονι πειρῶντες ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους. l. 6, idem dicit μισθῷ στρατεύειν. Et l. 2, μισθῷ ἐπιδεῖν, amplis stipendiis promissis. vel etiā Mercede: vt Cæsar dicit Mercede accersere militem, & Curt. Mercede militare. Itē μισθὸν διδόναι & λαμβάνειν. Demosth. Philip. 1, ἀργὸν γὰρ ἐστιν ἀρχὴν μὴ διδόντα μισθόν. Ath. l. 4, μισθὸν ἀργύριον λαμβάνοντα, ἀρα merētur. Xen. Anab. 7, εἰ δὲ μισθὸν στρατεύοντο, θύμμα ἐδόκει εἶναι, si insuper stipendiū acciperēt, hiscrū insperatū id censeri. Dem. Phil. 1, ὡς τ' ἔχειν μισθὸν ἐπαῦ. Isocr. Paneg. πεντηκοντέτη μισθὸν τοῦ στρατοῦ τὸν μισθὸν ἀπεστέρησε. Xen. Hell. 6, δυοῖν ἤδη μισθοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν. Latini dicunt, Afficere stipēdio, Numerare stipendiū, Persoluere stipendiū: de milite autem, Accipere, Capere, Facere, Mereri. At μισθοὺς στρατεύειν τινὶ, quod ex Xen. affertur, erit quod Cæsar & Liuius dicūt Stipēdiū imponere alicui: si tamen illud στρατεύειν μισθὸν dicitur de militum mercede. Εν μισθῷ οἰκεῖν domum dicitur aliquis qui vel eā conducit & inhabitationis certum pretiū persoluit, vel locatori sua opera id compensat. X. Symp. p. 514, πέντε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾶς οἱ ἄλλοις μὲν πολλοῖς πείθουσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται πεῖσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοῖς οἰκοῦσι. vbi exponitur, Mercede conducunt. Videtur autem potius legendum αὐτοῖς οἰκοῦσι.

C. Μισθοδότης, ου, ὁ, Qui mercedē dat. Æsch. in Ctesiph. λέγεις δὲ οὐχ ὁπόταν σοι δοκῇ, εὖσθ' ὁ βουλεύει, ἀλλ' ὁπόταν οἱ μισθοδοτῶσι στρατεύωσι. vt Demosth. suprà. μισθὸν λέγειν, vel διδόναι μισθῷ. ET Μισθοδοτέω, Mercedē do, Stipēdiū persoluo, Stipendiū numero. (quod disiunctim etiā μισθὸν διδόναι dicitur suprà) Exempla ex Demosthene & Polyb. habes apud Bud. p. 876. Dicitur autem μισθοδοτοῦν, pro μισθὸν διδόναι. vt apud Demosth. in psephism. p. 109, μισθοδοτῶν τοῖς ὁπλίταις. vbi B. interpr. Stipēdiis alere Et μισθοδοτήμα, Mereo, Mercedē fero: seu Merces mihi

datur, Stipēdio afficior. Exemplum ex Syn. habes apud B. loco citato. vbi dicitur μισθοδοτῆσαι τῷδέ τινος, ἰτὲ ὑπό τινος. cuius exemplum de militibus ibidem adscribitur ex Polyb. ΑΤ Καταμισθοδοτέω in v.l. exponitur Largitione emo, sine autore & exemplo. SED Μισθοδοσία est Mercedis seu stipendii solutio.

C. Μισθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aufert mercedē, seu capit, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. In Epigr. μισθοφόρος μαχλάδας, mercenarias meretrices. Aristot. Pol. μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, salaria iudicibus constituit, seu mercedem. (ita enim rectius per periphrasin, quòd Mercenarius prætor à Cicerone in malam partem dicatur) Itidémque paulo antè in quodam loco Thuc. cauetur μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ. Item μισθοφόροι milites dicuntur qui Mercede militant, vt Curt. loquitur: seu Qui æra merentur, Milites mercede conducti. Archestratus apud Athen. lib. 1, Μισθοφόρων δραπέτ' βίον σκηνὴ σεαπωτῆν. Demost. quoque μισθοφόροι σεαπᾶται dicit. Xen. Pæd. 8, φρουροὶ μισθοφόροι ἐπὶ σάμιλιν, mercede conductos. Ibidē dicit φύλακας αὐτῆς ἐφ. σαν τὰ μισθοφόροις. cēsentur autem & hi militum nomine. Demost. ad Philippi ep. ξένοις μισθοφόροις εἰς πέμψαι πῆς. Interdum absolutè dicitur μισθοφόροι, sub audiēdo σεαπᾶται vel ξένοι. Thuc. I. 1, κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους. milites qui è vestro solo mercede accersuntur, vt Cæsar loquitur. Herod. libro 2, τοῦ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ σιωεστὸς σεαπωτικόν. vbi Polit. vertit, Mercenarios milites. Athen. lib. 4, οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀρχόμενοι λαμβάνουσι, qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solēt. ET Μισθοφορέω, Mercedem capio, Mercedem aufero: aut quæstū facio. Aristoph. Vesp. Αὐτοί τ' ἔφη καὶ τοὺς κόλακας τοὺς ἐνταῦθα μισθοφορεῖν τοῦς, Ad quos inde ampla merces redeat, (vt Cic. dicit Prædiorum fructuosorum merces pro captura & emolumentis ex prædiis fructuosis) Qui magnos reditus & compendia ex illis magistratibus consequantur. Erant autem magistratus nonnulli μισθοφόροι. Frequenter de militibus dicitur pro Æra mereo, Stipendia facio, Stipendior. (vt Plin. dicit, Regi eorum sexcenta millia per omnes dies stipendiantur) Exemplum ex Thuc. habes apud B. p. 876. Sic apud Plut. in Apophth. Ἕωλοι ἔρχοντες ἐκ δημοσίου μισθοφορεῖν. Æsch. cū dat. dixit, μισθοφορεῖν ἐν τῇ ξενικῇ κενεᾷ χώρᾳ. ‖ Μισθοφορεῖν transitiuè etiam dicitur pro Μισθοδοτέω, Stipendia persoluo, stipendia numero. Phalar. σεαπαὶ ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, exercitum contra me alis. B. ibidem. VNDE Καταμισθοφορέω, In stipēdia militum exhaurio. Æsch. καταμισθοφορῆσαι τὰ ὑπαρχοντα. B. ibidem. AT Μισθοφορικός, ὴ, ὸν, Qui mercenariorū est, seu militum, æra merentium. Aut, Qui stipendia facere solet. Et τὸ μισθοφορικὸν dicuntur ipsi μισθοφόροι milites, vt σεαπωτικὸν ipsi milites. Plut. Artox. p. 305. ET Μισθοφορία, ας, ἡ, in v.l. pro μισθοφορά. videtur tamē potius significare ipsam actionem æra merēdi, aut Vitæ genus quo quis stipendiatur. quasi stipendiationem dicas. AT Μισθοφορά est idipsum quod mercedis loco aufertur. seu ipsa Merces, Salarium, Stipēdium. ὁ μισθὸς τῶν σεαπιωτῶν apud antiquios, vt docet Suidas, afferens hunc Aristoph. locū, εἶτα ἀγοράσω τοῦ μισθοφορᾶν αὐτῶν παρεκόπτω; qui locū ex Equit. desumptus est, & aliter legitur in vulg. edit. videlicet, εἶτ' ἀγοράσω αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ τοῦ σεαπῶτος. quam lectionem scho'. quoque agnoscit: quippe qui exponat, τὴν βλάβην τῶν ἀφῃρημένων μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἔβλαπτες. Et apud Thuc. ἀΐδιος μισθοφορά, stipendium perpetuum. Isocr. ad Philipp. μισθοφορᾶς ἕνεκα μείζονος εἰκῇ τοὺς κινδύνους σεσαρκότες, maiori stipendio aut ampliori salario allectos.

C. Μισθαποδότης, ου, ὁ, idem cū μισθοδότης suprà. sicut δίδοναι μισθὸν & ἀποδίδοναι idem significant. Greg. de Deo. μισθαποδότης δίκαιος. ET Μισθαποδοσία, Mercedis seu præmii persolutio. Accipitur etiā pro ipsa mercede seu præmio. Ad Hebr. 2, ἔλαβον ἔνδικον μισθαποδοσίαν. Et cap. 10, ἣ τις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

C. Μισθαρνής, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. vt μισθοφόρος. Hesychio est ὁ λατρεύων μισθῷ, seu ὁ μισθὸν ἀφαιρῶν καὶ αἰσχρὰ πελλάπων. Sed apud eum malit forsan aliquis scribere μισθάρνης, paroxytonως. ET Μίσθαρνος, pro eodē in v.l. VNDE Μισθαρνία, ας, ἡ, Mercedis acceptio: vel, Opera mercenaria, aut Locatio operæ suæ, quū videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suā locat. Hes. ἡ ὀλὴ μισθῷ γινομένη ἐργασία. Aristot. Polit. 1, c. 7, de specieb' τῆς χρηματιστικῆς & τῆς καταβλητικῆς, Δεύτερον δὲ (videlicet post τὴν ἐμπορίαν) τοκισμὸς, εἶτεν ὁ μισθαρνία. cuius partes & species subiūgens, ait, Τούτων δ' ἡ μὲν, τὴν βαναυσικὴν τεχνῶν· ἡ δὲ τὰ ἀτέχνων καὶ ὧν σῶμα μόνον χρήσιμον. Accipitur pro quatuis etiam opera quæ mercede alicui locatur. Demost. Pro cor. εἰδότες τὴν τῶν πόλεων μισθαρνίαν· καὶ πολλὰ τὴν ξενίαν αὐτῶν ὀνομάζει. Idē in eadē orat. ὠμολόγει καὶ σεσυμμάχει φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι τοῖς αὐτοῖς τῆς μισθαρνίας ταύτας μεταπέδοσε τὰ σώματα. paulo post dicit ἐμισθώθης ὅλη ὡς τὰ σεσαῖ συμεέρον τὰ διαφθείρειν. Bud. μισθαρνία est Opera quæstuaria, Locatio operæ suæ. ET Μισθαρνικός, ὴ, ὸν, Ad eos pertinēs qui operas suas mercede locat. Aristot. Polit. 8, c. 1, πολλὰ σωματικὰ τεχνικὰ ὅσα τὸ σῶμα τοῦ σκοῦ ἀναγκαίοις χρῆσιν ὑπηρετεῖ, βαναυσικὰ καὶ μισθαρνικὰ ἔργα. vl i. μισθαρνικὰς ἐργασίας dicit quā paulo antè μισθαρνίαν appellat. Et μισθαρνικὴ sub. τέχνη apud Plat. in Soph. ET Μισθαρνοῦμαι, Mercedem accipio, Mercede operā meā loco. quod suprà μισθὸν ἀρνύμενα. nam inde cōpositū hoc verbū est. Æsch. contra Ctesiph. τοῦδε μηδὲ μίαν τοῦ καλοῦ τῶν ἡμέρας ἐνεργοῦμεν καὶ μισθαρνοῦσιν, eius est qui mercede operam suam locat, Oratoris mercenarii, τὸ δὲ μισθαρνεῖν, vel μισθοῦ, sicut Demosth. suprà μισθοῦ λέγειν. Dicitur & de meretricio quæstu. Philo De vita M. l. 1, ἐπεὶ καὶ πολλοὶ τῶν ἐπὶ ὀλίγῳ μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν quæstum facere & prostare. sic suprà quoq; μισθοφόροι dicuntur meretrices: quæ & Latinis à Merendo dictæ sunt. Athen. lib. 13, καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν σωσσα μισθαρνεῖν, ἐπορνεῖν. est igitur ἐπορνεῖν & μισθαρνεῖν, meretricium quæstum facere. seu Quæstum corpore facere. VNDE Μισθαρνικός, ὴ, ὸν, Ad eos pertinens qui mercede operam suam locant. Et μισθαρνικὴ, sub. τέχνη, Ars mercenaria. seu Vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνικὸν Plato appellat. Dicitur ETIAM Μισθαρνιδία, eadē sign. quia μισθαρνέω. VNDE Μισθαρνιδικός, idem cū μισθαρνικός. Et τὸ μισθαρνιδικὸν vitæ genus, Vitæ institutū mercenarium, seu Vita mercenaria. Plat. in Sophista, ἡ δὲ μισθαρνιδικὸς τὸ μὲν μισθαρνιδικόν τι ὄντι, τὸ δὲ, ὅσον τοῦ ἐμπορικοῦ, de quo mox, τὸ δὲ γε μισθαρνιδικοῦ, τὸ μὲν ὅσον τοῦ κάπηλικοῦ ἐξαιρεῖ τοῦ, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀφελόντες τὸ δὲ λεαρ τοῦ τῶν μισθῶν ἐν ἡμισείᾳ τοῦ ἐμπορικοῦ τοῦ τῶν ἑαυτῶν μόνων, καὶ κακικῶν ἀφ' ἑαυτῶν τοῦ τῶν φαύλων καὶ ἀδυνατῶν τῶν τοιούτων.

C. Μισθαρχίδης, ου, ὁ, Qui mercede magistratum gerit. ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων, vt Suid. exponit. Aristoph. Acharn. πολιτικὸς χρηστὸς, οὐ σοφὸς ἀρχίδης, Ἀλλ' ἐξ ὅπου τοῦδε πόλεως, σεσαπιδῆς ἐστὶν τοῦ πόλεως, μισθαρχίδης. vbi schol. μισθαρχίδων appellatū etiā scribit, quoniā militū stipendia ipse deuorabat. Est autē fictū vocabulū, sicut & σεσαπιδαρχίδης & σεσαπωνίδης, ac patronymici potius formā habet. vt μισθαρχίδης sit filius eius qui mercede magistratu aliquo fungitur, aut quæstui eum habet. Apud Hes. autē ita scribitur, μισθαρχαί, ὁ ὅτι τὴν ἀρχὴν μισθὸν λαμβάνων. οἱ φανεροὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντες, καὶ μισθὸν ἐλαμβάνον δημόσιον. vbi dubiū est, reponēdā nne sit μισθαρχίας an μισθαρχίδης. nā μισθαρχία effert Magistratū mercenarius.

C. Ἄμισθος, Qui sine mercede fit, Gratuitus. vt ἄμισθος ἰατρεία gratuita medicatio. id est Quæ quæstu & mercede nō curat a grotos. Quū verò de homine aliquo dicitur, exponi item potest Gratuitus, Qui mercede nulla aliquid facit, Mercedem nō quærens. Recte autem exponi Gratuitus, apparet ex Cic. qui mercenarium gratuito opponit: quum ait, Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religiosis anteferre. Syn. ep. 5, οὐρησον συμμάχοις ἐνταῦθα μὴ ἀμίσθοις, ἐν εὐσεβεῖ δὲ ὁπλομίσθοις, Qui hic nulla mercede militāt. Nisi potius malis, Quib' nulla hic stipendia & merces persoluuntur, Quibus nulla hic stipendia numerantur, in cælis autē integra seu solida. videturq; alludere ad illud Matth. 5, & Luc. 6, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Et in v.l. ἀμίσθους ἱππέας παρέχει, equites suopte stipendio præbet. Itē ἄμισθος διδάσκαλος, Gratuitus magister ac sine mineruali, Qui gratis docet, Qui nulla Mercede docet. Et ἄμισθον ἀφιέναι, sine mercede dimittere, habes in ὑπόμισθος. VNDE Ἀμισθί, Sine mercede, Gratis. Luc. οὐδὲν ἀμισθὶ πιοῦσιν ὧν πιοῦσι. Naz. in sacrum pascha, σεσῖκα δὲ ἔρχομαι καὶ ἀμισθὶ, gratis & sine mercede.

C. Ἄνταμισθία, Merces meritis respondens, Remuneratio,

Cōpensatio: seu Merces quæ rependitur & retribuitur. A In Epist. ad Rom. c. 1, ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης. vbi etiā simpliciter accipi potest pro μισθὸς siue μισθαποδοσία, vt 1 Petr. 1, κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας.

C. Ἀπόμισθος, ὴ, ὸν καὶ ἡ, Cui merces non datur, aut Cui merces negatur, Cui merces aut stipēdium detrahitur. vt ἄμισθον ποιεῖν τινα, Mercedem negare alicui, Stipendiū detrahere. Plut. in lib. An seni capess. resp. ex comico quodā, Λθυκὴ με θρὶξ ἀπόμισθον ὀντεῦθεν ποιεῖ, de milite. X. Hell. 6, p. 342, τοῦδε τοὺς μισθοφόρους ἐκφοβοῦντας, καὶ τοὺς μὲν τινας αὐτῶν ἀπόμισθος ἐπεπίνκει, τοῖς δ' ὅσοι καὶ δυοῖν ἡδη μῆνοῖν ὤφειλε τὸν μισθόν. vbi observa diuersa esse ἀπόμισθον ποιεῖν & ὀφείλειν μισθὸν, & plus esse ἀπόμισθον ποιεῖν. Harpocr. clarè explicat quid sit ἀπόμισθος, videlicet, ὁ μισθὸν ἔργου τινὸς δεδωκὼς ἐξάμηνος καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. Eidem ἀπόμισθοι sunt οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες. pro quo putarem scribendum ἄμισθοι, (nā inter ἀπόμισθοι & ἄμισθοι quæ simul ab eo ponuntur, videtur distinguere) nisi in Philipp. Demosthenis, vnde id vocabulum citat, ita scriptum reperirem, videlicet in prima, vbi ait, ὅταν δὲ ἡμῖν τοῦ σεαπηγὸς αἰτίαν ἀπόμισθον ξένων, τὴν χρὴ σεσδικᾶν; vbi schol. ἀπόμισθοι (inquit) οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὴν ὡμολογημένον μισθὸν, καὶ οἱ δεδειλίαν καὶ κακίαν μὴ αἰτιώμενοι μισθόν, οὕτω τοῦ δὲ, οἱ μὴ δεχόμενοι μισθόν. Citat idem Harpocr. ex orat. in Aristocr.

C. Ἔκμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui merces non datur, aut negatur: vt præcedens. ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων, Hesych. sicut Harpocr. præcedens quoque ἀπόμισθος exp.

C. Ἐμμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mercenarius, Mercede aliquid faciēs. Thuc. lib. 6, p. 205, σποπιοὺς ἐμμίσθους ἐκ τῶν μιλιόνων ἄγων. Frequēter opponitur præcedentibus duobus ἀπόμισθος & ἔκμισθος, ac significat eū qui mercedem accipit. Demosth. Pro cor. δεῦρο τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐστε σῶοι καὶ ἔμμισθοι· ἐπὶ δεξιὰ μᾶς αὐτοὺς πάλαι αὐ ἀπολώλασι. Itē, Qui emolumentum ac veluti suorum laborum & industriæ mercedē accipit. Plut. Pericle, p. 50, ὑπεία δὲ παρέσχε, πανδοκεῖ τῆς ἐργασίας φανείσης καὶ πολλὰ χρεῶν, αὐ πᾶσαι μὲ τέχνῳ ἐγείρουσα, πᾶσαι δὲ χεῖρα κινοῦσαι, χρέον ὅλῳ πιοῦσιν ἔμμισθον τῷ πόλει, faciunt vt tota propemodum ciuitas mercedē accipiat.

C. Ἐντελόμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui plenam mercedē accipit, Cui solidū stipendiū numeratur. ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων. vt X. dicit ἐντελῆ μισθὸν ἔχειν. Exemplū habes paulo antè in Ἄμισθος.

C. Ἐμμίσθιος, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. in v.l. exponitur Meritorius.

C. Μεγαλόμισθος, Qui magna mercede aliquid facit, Qui amplum stipendium meretur. Et μεγαλόμισθος ἑταίρα apud Luc. Scortum quod magna mercede conducitur. si tamen conduci scorta Latinè dici possunt.

C. Ὀλιγόμισθος, Qui mercede exigua conducitur, Cui parui stipendium numeratur. Plato Epist. 7, μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους ἐπιχείρησεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, veteranis militibus stipendia minuere tentauit. CONTRA Πολυμισθος, Qui multa mercede conducitur. seu Qui magna mercede operam suam alicui locat. Epigr.

C. Τιμόμισθος, ου, ὁ, Conductus mercede. Luc. Tim. ἐρᾷζομαι τοῦ γελοῖ, τιμόμισθος ὀβολῶν πεντήκοντα. id est, πέντε δραχμὰς ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων.

Μίσθος, ὴ, ὸν, Mercenarius. idem cū μίσθαρνος. Lucæ 15, πόσοι μισθοὶ περισσεύονται τῷ πατρὶ μου, pastor mercenarius. pro quo dicitur & μισθωτὸς πιμλῶ, Ioan. 10. sicut & Eustathio μισθωτὸς ac μισθὸς synonyma sunt. At μίσθια πανίσματα in Epigr. l. 1, pro tela quæ mercede texitur.

Μισθάριον, ὴ, τὸ, Mercedula, Vilis merces. Cic. Apud Græcos infimi homines mercedula adducti ministros in iudiciis se præbēt oratoribus. Epigr. l. 1, ὁ δ' αἴρει φορτία μισθαρίου, nec vili mercedula onera baiulat. Vbi dicitur μισθαρίου αἴρειν, vt suprà μισθοῦ λέγειν, id est ἕνεκα μισθοῦ, aut ὅτι μισθοῦ. Athen. lib. 13, ex comico quodam, de Glycerio quæ fullonū vestem poliendam dederat, πέμψασα δὲ σεσαπωνίδα τὸ μισθάριον ἔχουσαν, ἐκέλευσ' ἀποφέρειν τὸ ἱμάτιον. Alibi, τὸ μισθάριον γὰρ αὖ ἀπαιτῆς.

Μισθόω, ῶ, Mercede loco. vel Faciendū aut vtendū loco certa mercede. vtriusque significationis exemplum vnū habes apud B. p. 876, ex Demosth. Sic in isto eiusdem loco, εἰ γὰρ ἡ ναῦς ἐρρᾴγη, οὐκ ἂν εἰς ἑπτὰ δὴ πω ἐμπόρια ἐμισθοῦτο αὐτῷ, non in alia vtique emporia appellendam locassent. sic μισθῶσαι οἶκον apud Poll. Certa mercede locare inhabitandum. quod Herodotus dicit ἐκδιδόναι. Et μισθῶ πλείονος, maiore mercede loco apud Plut. in Apophth. Dicitur aliquis etiam μισθοῦν αὐτὸν, qui operam suam alicui mercede locat. Demosthenes Pro cor. ἀποστάντα τοῦ συμφέροντος τῇ πόλει, μισθώσαντα δ' αὐτὸν πῆς ἑναντίοις, τοὺς ὑπὲρ τοῦ χθρῶν καμοῦσι αὐτὸ τοῦ τῆς πατρίδος θεραπεύειν. In eadem oratione dicit, μισθώσας σαυτὸν κῆ πυτοῦ πολιτεύῃ. sæpe etiam ei exprobrat τὸν μισθαρνίαν, & ἔμμισθον appellat. Idem alibi, ἐκωτὸν ἐμισθωσεν εἰς Αἴγυπτον Γαβεία. Et alibi, ὅτι τοῦτο μισθώσαντες ἑαυτοί. At pro Faciendum certa mercede loco accipitur in his Herod. verbis, μισθώσαντες τὸν νεὼν τεσσαρακοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis construendum templum locauerunt. ‖ At Μισθοῦμαι, Mercede conduco. Demosthenes Pro cor. εἰ μὴ καὶ τοὺς θεραπαίνας καὶ τοὺς ἀλλοτρίους μισθοῦ θεραπεύοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τοὺς μισθωσαμένους. vbi nota correlatiua esse τοὺς μισθοῦ θεραπεύοντας τοῖς μισθωσαμένοις, eos qui mercede operam suam alicui locant, & eos qui mercede conducūt. Aristoph. Vesp. δοὺς δὺ ὀβολοὺς μισθώσομαι, duobus obolis datis conducam. Thuc. lib. 4, p. 138, μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ὑπηκοοῦντες, Mercede conducentes auxilia. vel Mercede accersentes, vt Cæsar loquitur. Demosth. pro cor. μισθοῦ τὸν καταπλοῦν πυθοῖ. Item cum genitiuo præmii seu mercedis. Æschin. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀφυγεῖν μισθούμενον, ὑβρεῖν τοῦ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγούμαι, stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis est petulantis. Et Aristot. Polit. 1, μισθωσάμενος ὀλίγου, qui conduxit parua mercede. Item de re inanimata apud Poll. ex Herodoto, μισθωσαμένοι εἶκον τοῦδε πνός. Qui loci pertinent ad eā verbi μισθώσασθαι signif. quia accipitur pro Vtendū loco pacta mercede: sicut & quum vsurpatur pro Conduco vectigalia: vt μισθώσασθαι τέλη apud Poll. quò pertinet & μισθοῦσθαι μισθώματα, redempturas facere. de quibus plura apud B. loco citato. Quū verò aliquis dicitur μισθώσασθαι ἐργασίαν τινά, est potius Factitandū cōducere mercede. Demosth. μισθοῦ τὴν ἐργασίαν τῶνδε τῶν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conducit. Item Faciendum conduco pacta mercede: ὠρίαμαι τὸ οἰκοδόμημα, i. Vt redemptor, cōduco faciendum, & ἐργολαβῶ. B. ibidem. Demosth. ἢ ὁπόσαν ὠρίαντο ἢ θεὸς μισθοῦντο ἐκ θερείσου, aut poma legenda redimerent aut messem demetendam conducerent. Item in pass. signif. ex Plat. De leg. μεμισθωμένοι, Mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, Merces qua aliquid vtendū locatur: aut qua aliquid vtendum cōducitur. Vel, Merces qua alicui ius opera conducitur, aut Merces qua aliquis operā suā locat. Isocr. Areop. ἐν ᾗ τοῖς ἀγωνιστὰς τῶν ἱερῶν, ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Apud Ath. l. 12, τοὺς αὐλητρίδας καὶ τοὺς ψαλτρίας καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, τὰ μισθώματα λαμβάνειν ἀπὸ τοῦ τρεῖς μέχρι μέσης ἡμέρας. Frequens est pro mercede quæ meretricibus datur, seu quæstu meritorio. Ælian. apud Suidā, ἡ δ' ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτὸν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, τὸ ἑαυτῷ τοῦδε χαλεῖν αἰσχρὰ ἀγνῶτι, καὶ ὡς πρῶνιον τὸ κάλλος ἀποδίδοται, meretriciū esse quæstum dixit, homini ignoto se indulgere. Comicus quidā apud Ath. l. 13, Τόν, τί εἶδες αὐτῆς πυῤῥὸν μοῦ τι κατεμαθών, Ἐπυθάνετο μίσθωμα τοῦδε τοῦ τρόπου τῆς νυκτός. Paulo post, Οὐχ ὑπομένουσαν τοῦ Γιαβάριον λαβεῖν Μίσθωμα, quum mereri amplius nō sustineret. hoc est, Quū factitare meretriciam artem per ætatem nō posset. de qua paulo antè, Οὐκ ἐπὶ θ' ἑταιρεῖν ὑποῤῥωούσης. vbi in eadē sign. vsurpauit ἑταιρεῖν & μίσθωμα λαβεῖν, vt Ath. paulo antè μισθαρνεῖν & ἑταιρεῖν. VNDE Μισθωμάτιον, Mercedula qua aliquid locatur aut cōducitur. idem quod μισθάριον paulo anté. Alciphr. p. 182, in fine, ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεναγμένοι τῶν ἀνόητων ἐραστῶν χάριτες. vbi B. interp. Capturæ.

Μίσθωσις, εως, ἡ, Locatio aut cōductio quæ fit pacta mercede. Pro cōductione & redēptura apud Isocr. in Areop. τοῖς μὴ γεωργίας ὅτι μετείαις μισθώσεσι τοῦδε διδόντες. dicitur enim μισθώσασθαι ἔργον τι pro Faciendum cōducere.

Μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mercede locatur aut cōducitur, Quem mercede locare aut conducere queas. Apud Athen. l. 8, ex Machone comico de Dorione quodā, κατὰ λίαν οὐδαμοῦ μισθώσιμον Δωρίωνος εὑρεῖν. Item, Talis qui mercede conduci debeat, apud eundē Ath. cum genit. sicut suprà ἐργωνείου μισθώσασθαι, & ὀλίγου μισθώσασθαι.

Μισθωτὸς, οῦ, ὁ, Mercede cōductus, Qui mercede aliquid fa-

tiendum redimit, Qui mercede operã ſuam locat, Mercenarius, vt μίσθιος ſuprà. Plato Polit. 2, de δημόκοινος quibuſdã qui corporis tantummodo viribus pollent, οἱ δὴ πολλοῦντες τῷ τῆς ἰσχύος χρείαν, τῷ πλῷ ζῶντω μισθὸν καλοῦντες, κέκλῆσται (ὡς ἐγῶμαι) μισθωτοί. Timocles comicus apud Athen. lib. 8. Μισθωτὸς ὀρθῶς πεῖλα τῶ δεδωκότος, mercede conductus. qualis ſenex ille apud Hom. cui μισθὸς ὄρκιος promittitur pro cultura horti. Apud eũdẽ Athẽ. l. 14. ἀλλ' μισθωτὸν δέ τις ἐῶ ὠδὴ ἀλλ' εἰς τὴν ἀγρεῖς φυτεύοντων. Et in Euãg. μισθωτὸς ποιμὴν. In quibus locis dicitur de μισθαρνία quæ ab Ariſtotele inter βαναυσικὰς τέχνας numeratur. Demoſth. verò in orat. Pro cor. dixit etiam, μισθωτὸν ἐγώ σε Φιλίππου ἀφέπορον, καὶ ναὶ Ἀλεξάνδρου καλῶ: de Æſchine cui in eadem orat. τῷ μισθαρνίᾳ exprobrat & quòd ſeipſum ἐμισθώσατο. ITEM Μισθωτικὸς in v. l. Mercenarius. Et μισθωτικὴ, Ars mercenaria. ET Μισθώσεις apud Poll. Quæ mercede operam ſuam locant, Quæ mercede conducuntur. ex Phrynicho, μισθώσεις γυναῖκες. vbi dubiũ eſt an de meretricibus intelligat, de quibus μισθοῦσθαι & μίσθωμα etiam paulo antè.

C. Ἀνεμίσθωτος, ου, ὁ, Qui eſt vice mercenarii, Qui pro alio vicẽ mercenarii exhibet, Qui pro alio mercede eſt cõductus. Apud Heſych. exponitur ὁ αὐτὸ ὑπηρετῶν. vbi pro αὐτῷ videtur potius reponendum ἄλλου.

C. ΑΠΟμισθόω, Mercede abloco. Quod nos (inquit B.) Locare opus dicimus, vel Locare fundum, hoc Græci μισθοῦν dicunt & ἀπομισθοῦν, id eſt Dare faciendum opus mercede conſtituta, vel Dare fruendum fundum penſione accipienda & ſtipulata. Demoſt. ὁ μὲν δύναρχος ἀπωμισθωσάμενος ἀνέλεῖν καὶ πάλαι ὡς αἱ δύνατο ὀλίγου, funerandos defũctos locato mercede quàm fieri poteſt minima. vbi cũ genit. cõſtruitur, vt & μισθοῦσθαι ſuprà. Thuc. l. 3, τῷ δὲ λῷ δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ὅσῃ δέκα ἔτη. vbi ſchol. exp. ὅσῃ μισθῷ δεδώκασι, mercede colendã locarũt. Sic accipiendum & apud Theophr. De cauſ. pl. l. 2, c. 15, Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπεμισθοῦντες. οὐ φροντίζοντες δὴ γὰρ ἐῶ, ἀλλὰ καὶ βύλονται κακουργεῖν ὑπὸ τῶ πλεύτου συγκεχόντα τῶς τὴν αὐτῶν κατάληψιν, agros aliis colendos, & fruẽdos ablocãtes pacta mercede, de cæteris quidem nõ curant, immò cupiunt vt malè tractentur & colãtur: de vltimo verò diligentiſſimè literis notant vt dominus agrũ recipere debeat. Gaza tamẽ ibi interpr. Mercede cõducẽtes.

Ἀπομίσθωμα, ατος, τὸ, Res mercede locata vel cõducta. Heſ. ἀπομισθώματα (inquit) οὐσίας δημοσίας οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον, ἔργον λαβόντες. vbi crediderim legendum ἐρρολαδοῦντες.

C. ΕΚμισθόω, Mercede eloco. vel ſimpliciter Eloco: vt Plin. dicit Elocare ſe curandum: Cic. Elocare fundũ: Colum. Elocare boues. Herm. ἐκμισθῶσαι τινὰ τὴν ἑαυτῶ γυναῖκα. vbi ἐκμισθῶσαι γυναῖκα dicit pro Proſtituere ad quæſtũ corpore faciendum: ſicut μισθώσασθαι dicitur is qui eam conducit.

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ. Locatio quæ fit pacta mercede.

C. ΠΡΟΣμισθόω, Mercede loco. Atque προσμισθοῦμαι Mercede cõduco. vel Mercede accerſo. quo loquendi genere Cæſar dicit, Factum eſſe vt ab Aruernis Germani mercede accerſerentur. Thuc. lib. 2, καὶ αὐτὸς ὅσῃ κουρεῖς πολὺς προσεμισθώσατο. vbi tamen reddi etiam poteſt. Inſuper conduxit, Præterea conduxit. ſubiungũtur enim ea verba his præcedentibus, πεῖξῃ Κορινθίους πολὺ ἀφίκοντα ναυσὶ καὶ πεντακοσίοις ἱππέῃς ὁπλίτας ἑαυτῶν καταχῶν. præter quas auxiliares ſeu ſocias copias poſtea ὅσῃ εὕροις quoſdam ἐμισθώσατο, vt ſuprà dicit μισθώσασθαι ὅσῃ πουεμῶν.

ΜΙΣΟΣ, εος, τὸ, Odium: quod Cic. ex Stoicis definit, Ira inueterata: Ariſtot. autẽ Polit. 5. c. 11, ὀργὴν eſſe dicit μόνον μίσους. Plur. in lib. qui περὶ φθόνου καὶ μίσους inſcribitur, inter alias differentias quas inter vtrũq; conſtituit ait, καὶ ὅσοι φύνεσι ἐμφέρονται τῷ μίσει τὸν φθόνον, τὸ δὲ ἐκ φύσεως ἀνθρώπειον φύσει τῷ μὴ δεχομένῳ. dici enim quædam animalia ſeſe mutuo odiſſe, nõ autẽ inuidere. Ibidem, ὀργὴν (inquit) τὸ μῖσος ἐκφαίνεσιας τῷ ὅπ πονηρὸς ἢ κακῶς ἢ πρὸς αὐτὸν ὅστιν ὁ μισούμενος. Ibidẽ dicit, πολέοντι πρὸς τὸν ἀγέκρυσιν, καὶ τὸ ἐλέφαντα πρὸς τὸν ὦ μῖσος ἰσχυρὸν γεγενῆσθαι τὸν φόβον. Et paulo poſt, καὶ μὴ ἄκρα τοι πονηρία σωστὸν πίνοιτο μῖσος. Luc. De calumn. ὑποτρέφειν δὲ χολὴν, ἢ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ καταλείπειν, ἔπειτα μὴ κεύθειν τὰ ἐν φρεσὶν. ἀλλ' ὃ λέγοντα. qui locus cõuenit cũ eo Cicerónis, in quo odiũ eſſe dicit iram inueteratam. nã & paulo antè præcedit, θυμὸν δὲ μεθύει τῷ ὀργῷ. Soph. Μῖσός τε χὠ παλαιὸν ἐνπεπηγέ μοι. Cic. dicit Inſitum penitus odiũ: & Iuuen. Immortale odium, quod ad παλαιὸν referri poteſt. Reddere itaque poſſis, Odium mihi vetus inſitum eſt. id eſt Inexpiabili eã odio proſequor. Iſocr. De pace, αἱ δὲ τῆς ἀνοίας τῆς πρὸς ἀλλήλους συμμάχων αὐτοῖς ὑπαρχούσης, εἰς τοσοῦτο μίσους καὶ πόνου ἐλθεῖν, ὡς τὴν, &c. Plato Politicus, ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου αὐ ἐνῇ. Ibidem μισεῖ ποτινος ἀνθρώπους καὶ ἀλλήλοις. paulo antè, φύσεις γὰρ που ἡ ἀδικία καὶ μίσος καὶ μάχας ἐν ἀνθρώποις παρέχει. Demoſth. Pro cor. ἐς ἐλθεῖν καὶ μίσος κ. ἀπιστίαν τῆς πόλεως ὑπὸ τούτων. Statius dicit, Inflãmare vrbes odiis. Et aliquis dicitur μῖσος ἔχειν, vt apud Cic. Magnũ odium habere in aliquem. Thuc. l. 5, ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίοις τῆς μὲν γνώμης δι' Ἀθηναίους οὐ ξυνῆθες μῖσος εἶχε, In poſterum Peloponneſios oderat, præter morem quidem, miniméque animo ad hoc odium inclinato, ſed propter Athenienſes. Dicitur etiam μῖσος ἔχειν, qui odio eſt ſeu odio habetur. Luc. μῖσος ἔχει πᾶσιν. Cic In odio eſt omnibus. Idem, In odio ſumus apud exteras nationes. Et μῖσος ἔχειν πρός τινος, apud Plat. l. 3 De leg. Odio eſſe alicui, Inuiſũ eſſe alicui. Sicut verò Cic. dicit, Id odio fecit tuo, ita Herod. lib. 7, τὰ δὲ ἔθνη ἀπεστήσατο ἐκ τῆς Μαζαρίου πρὸς τὸν Πάυσανίου. Thuc. verò dixit etiam μῖσος Παυσανίου, pro Odium erga Pauſaniam.

C. Ἀμισής, Qui odio non eſt, Qui odio non habetur, Non odioſus. Plut. ἀμισὴς γὰρ εἶναι τοῦ πῶς σωτῆρος. X. De re equ. ἀμισεστέρα γὰρ ἵππου ἐστὶν ἄνθρωπος, equus hæc minus odit.

C. Ἀμισία, ας, ἡ, Odium non diuturnum, vel Simultas nõ diuturna. Suidas. ἀμισία· ὀλίγον χρόνον.

C. Φιλεμίσης, ου, ὁ καὶ ἡ. Odiorum amans, Qui libenter odit. VNDE Φιλεμίσης, Mores eorũ qui odioũ ſunt amãtes. Μισέω, ῶ Fut. ήσω, Odi, Odio proſequor, Odio habeo. oppoſitũ τῷ ἀγαπᾶν, ſicut apud Cic. Od. ſſe & amare, Odiſſe & diligere, contraria ſunt. Plut. in lib. qui περὶ φθόνου καὶ μίσους inſcribitur, τὸ μισεῖν τὸ φθονεῖν ζωπυρεῖ, ὅπ τὴν ἀναιτίαν τῶν φιλεῖν ἔχει πρὸς αἴσθησιν. Luc. De calumn. ἡ γὰρ πρὸς καὶ ἐμίσει. Rurſũ Plut. in libro qui περὶ φιλοστοργίας inſcribitur, τὸ φιλοῦσῆς ὅπ πολλὰ ἐκλῆξῃ, δεῖται μισοῦσῆς ὅπ μόνον λαμβάνει. Luc. De calumn. πρὸς ἐκείνους ὅς χρῆσθαι ἀκόσμοις μισεῖ καὶ λάθρα πεῖρᾶν πάσας δίκας. Plut. De odio & inuidia, ὁ γὰρ δεδιὼς, καὶ μισεῖ τὸ κακόν. (quale Ennianũ illud apud Cic. Quẽ metuũt, oderunt: & comicũ illud, apud eundem, Oderint dum metuũt) Idem, μισεῖ ἀλλήλους. Dixit etiã κακὸς μισεῖν, & Cic. itidem, Malè odiſſe aliquẽ: pro Acerbè & penitus odiſſe, vt alibi loquitur. Et in prouerb. Odiſſe peius cane & angue, ſicut idem Plut. dicit μισεῖν καὶ δυσχραίνειν καὶ μισαπεχθεῖν χαλεπῶς. A Demoſth. copulãtur tria, μισεῖν, δεδιέναι, φθονεῖν, quũ in Philipp. 1, ait, μισεῖ τὸν ἐκεῖνον καὶ δέδιεν καὶ φθονεῖ. Itẽ μετὰ τῆς ἀναιδείας, odite ob impudentiã tuã. Et μισεῖται, Odio ſum, Odio habeor. Xen. Paed. 8, ὅσοι γὰρ ἐπιτρέπουσι ὡς φιλοῦσι καὶ ἀνοήτοι, οὐκ αὐ δύνασθαι μισεῖσθαι ὑπὸ τῶ γελοῖοι καὶ ἀγνοῶν. Plut. Apophth. βασιλικαὶ εἶναι τὸν ἔπαινον μᾶλλον μισεῖσθαι. Ibidem dicit, ὁ μισχρανόμενος ὑπὸ τῶ πολλῶν: ſicut ſuprà μισεῖν & δυσχραίνειν copulauit. Homerus autem μισεῖν cũ infinitiuo iungit. vt Il. 9, Μισεῖ γὰρ ἀιδὴς ἄλλα μὲν ἐν στήθεσι κεύθει κεῖνος, ὃς κέ μοι ἐναντία βάζῃσι. Paulo aliter verò accipi videtur Horatianum illud, Oderunt peccare boni. ‖ Μεσῶν obſcenũ quoque ſignif. habet. Euſt. p. 1650, τὸ μισεῖν κοινόν, ὅτι τὸ ἐμβαίνειν τῇ ἡ κωμικὴ σημαίνει ἐπὶ μέζω. ὡς ἔστι ἀσῶν. Λεπτεφανὴς γὰρ ὁ μισεῖν ὅτι κατωφῆ ἐπιβαίνει ῥῆσις ἀρχὴ τῆς πρὸς μέζεις. ἄλλοι δὲ μισεῖν τὸ ἀφανίζειν, πρὸς ἀμφιλόγῳ τῆς ὀξυνόμενῆς, τὸ κοινὸν καὶ ῥᾴδιον ἐκφέρεσθαι καὶ χρῆσθαι αὐτῆς εἶναι. Ἀριστοφάνης Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι. Ibidem affert hoc prouerbiũ, πρὸς σπουδὴν παρεῖα μισεῖν γοῦν. Sed ſcribendũ μισεῖται pro μισεῖται in loco illo Euſt. nã ab Ariſtoph. μισεῖται ponitur pro καταφέρεται. vt ex ſequentibus patebit. AT Μισεῶ apud Plut. De orac. Pyth. Ἡρακλεῖς ἡ οὐδὲν ἐν τῇ Φωκίδι.

Μισητός, ή, ὁ, Odioſus, Inuiſus, Qui odio habetur, Qui odio eſt. Et μισητὴ, Quæ odio habetur. ‖ Μισητὸς, Libidinoſus, Inſatiata libidine pruriens. Poll. l. 6, cap. 42, πρὸς τοῦ ἐπ' ἀφροδίσιοις μαινομένῳ loquens, & multa ſynonyma enumerãs, καὶ μισητὸν ὃ τοῦτον οἱ κωμικοὶ καλοῦσι, καὶ μισητὴν τὴν ἀσχήμονα. Heſ. autẽ μισητὸν eſſe dicit τὸν αἰσχρὸν ἢ ἀπλήστον τῆς ὀφῆς. Idem μισητὴν vocari ſcribit τὴν κατάφερῆ. In

quibus locis oxytonos ſcriptũ eſt apud vtrunque. Euſt. verò annotat eſſe qui accentum in penultimam retrahant, vt videre eſt paulo antè in Μισέω, vbi & exemplum ex eo adſcripſi. Similiter & ille qui conſcripſit σωκρατικὴ λέξεων διαφόρως πονουμένων ἐπὶ διάφορον σημασίαν, ponit μισήτη accentu in penultima. Item & Suidas μισήτη ſcribit. cui dictum videtur quaſi μισχήτη. Et Ammonius ex Tryphone μισήτη exponit αἰτίαν μίσους: at μισήτη, τὴν καταφερῆ ἐπὶ τὸν σωουσίαν. Cratinus apud Suidam, Μισῆτα δὲ γυναῖκες ὀλίσβιον χρήσονται. Sic enim re ponendum pro ὀλίσβων, vt apud eum habetur, & pro ὀλίσβοισι, vt apud Heſ. ſi quidem rectè apud eundem Suid. alibi ὄλισβος eſſe dicitur αἰδοῖον δερμάτινον. VNDE Μισητία, ας, ἡ, Inſatiata libido, vel Pruriens libido, ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, vt Ariſtophanis ſcholiaſtes exponit in Auibus, καὶ μὴ πόδιδῶ, μισητίαν ἀκαρεᾶ ἔχοντα καὶ ἔῶτα. (addit tamen, videri potius accipiendum ibi pro ἀπληστίαν. quemadmodum Heſychio μισητὴς eſt ὁ αἰκανὸς & ἄπληστος. & certè miluum cogitat qui immittere pecunias numeranti ſurripiat) Apud eundem in Pluto vetula de adoleſcentulo quodam ſuo amaſio dicit, Καὶ ζῶντα πίνων οὐχ ἕνεκεν μισητίας Αἰτεῖν με φάσκει, ἀλλὰ φιλίας ἕνεκα. vbi ſcholiaſt. exponit οὐχ ἕνεκα τῶ ὑπηρετεῖν μοι τὴν ἀσελγείαν: dicens μισητίαν ibi vocari τὸ εἰς τὰ σωουσίας ἀνεπίφορον. Pollux quoque paulo poſt locum citatum in μισητὲς, ſynonymos ponit λαγνείαν, ἀσέλγειαν, ἀκολασίαν, ἀνόρεξιαν, μαχλοσύνῃν, ἑταίρησιν, πορνείαν, μισητίαν. Apud eundem reperio ETIAM Μισήτερος, quod idem eſſe dicit cum θρῴωτερος, ἐρωτομανὴς, ſiue ἐρωτομανὴς, quibus ſignificatur ὁ ἐπ' ἀφροδίσιοις μαινόμενος, & is quem μισητὸν à comicis vocari ſcribit. ET Μισητίας in v. l. à μισητία, pro præcedenti μισήτερος, ſeu Salax, καταφερής. Apud Suidam autem, pro μισητίαν, τὸν εἰς τὰ σωουσίας ὀπίφορον, reponendum eſt τὸ, ex Ariſtoph. ſcholiaſte, cuius verba paulo antè adſcripſi. Cæterùm à μισητὸς ſignificante μίσους ὠζῶς, (vt Heſ. exp.) deriuari poteſt VERB. Μισηπίζω, Odi, Odio proſequor. vnde μισηπίζε apud Heſychiũ, μίσος, ὑβρίζε.

AT Μισήθν, ου, τὸ, Cauſa odii. v. l.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odio dignus, Dignus quem omnes oderint. Plutarch. De inuidia & odio, μεμνῶται δὲ πολλοὶ δικαίως, ὡς οὐ ἀξιομισήτους καλοῦσιν. Idẽ De puer. ed. οὐδὲν γὰρ ὡς τὰ ἀνέντοι καὶ τὴν ἡθῶν ὄντων ἀξιομίσητον. cui paulo pòſt opponit τὸ ἀμισές.

C. Εὐμίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem facilè oderunt, Cui facilè conciliatur odium, Facilè omnium odiis expoſitus. Herm.

C. Μισοβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor barbarorum.

C. Μισοβασιλεύς, έως, ὁ καὶ ἡ, Regis aut regum oſor. Plutar. Symp. ſept. ſap. διελθόντες μισοβασιλεῖς, infimulatus es eſſe regum oſor.

C. Μισογυνής, ου, ὁ, Oſor mulierum, vt Plautus loquitur: qui dicit etiam, Oſor vxoris. Athen. lib. 13. ex Hieronymo, εἰπόντος Σοφοκλεῖ τινος ὅτι μισογυνής ὄντων Εὐριπίδης, Ἐν γε τοῖς τραγῳδίαις ἔφη ὁ Σοφοκλῆς. VNDE Μισογυνία, ας, ἡ, Odium mulierum, vt Cic. interpr. lib. 4 Tuſc. quæſt. opponens ei τὴν φιλογυνίαν, mulieroſitatem. ET Μισογυναῖος Heſychio idem cum μισογυνής.

C. Μισόδημος, ου, ὁ. Oſor populi. Iſocr. Areop. μὴ τὰ βέλτιστα συμβουλεύων μισόδημος εἶ δίξω. Plut. Alcibiade Andocide, ἐδόκει δὲ μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικὸς. Et apud Suidam, μισόδημε καὶ μοναρχικὲ ἐρασά. Xenoph. Hell. 2, ὃν μὴ τῇ δημοκρατίᾳ πάντων μισοδημότατος ἐνομίζουσιν δὲ τῇ ὀλιγοκρατίᾳ πάντων μισοχρηστότατος γεγένηται. Dicitur etiam μισόδημος aliquis Qui populi ſuæ ciuitatis oſor eſt. vt apud Plutar. in Pericle, Κίμωνα δ' ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ὀξέως ἀπεδέχοντο.

C. Μισόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iure agere odit, Oſor litigiorũ, Oſor controuerſiarum iudicialium. cui opponitur φιλόδικος.

C. Μισόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei oſor, Deũ exoſus, vel deos. Lucian. Tim. μισάνθρωπον μὴν εἶ σε, τοσοῦτο ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς.

C. Μισόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Honeſti oſor. ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν, Heſych.

C. Μισολάμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor Lamachi: & per cõſequẽs, belli. (vt μισολάμαχος ἡμέρα apud Ariſtoph. ἡ μισοπόλεμος) nam Lamachus erat φιλοπόλεμος στρατηγός.

C. Μισολόγος, ου, ὁ, Qui diſputationes odit & ratiocinationes, rationéſq;: Oſor literarum, Politiorem literaturã exoſus, Indoctus. ἀμαθής. Plat. μισολόγος δὲ ὁ πιθανὸς γίνεται καὶ ἄμουσος. Idem pro eodem dicit, ὁ μισήσας λόγους. Item, καὶ ἡδὺ τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τε καὶ λοιδορεῖ τοὺς λόγους διαπελῶν, ἀλλὰ δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ὀπτεύμενης στερηθεῖν. VNDE Μισολογία, ας, ἡ, Odium bonarum literarum, aut Odium diſputationum & ratiocinationum. de qua multa apud Plat. in Phædone, p. 47 & 48. Plutarchus De Herod. ὀπηχιρῶν δὲ τοῖς νέοις διαλέγεσθαι καὶ συνεθίζειν, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐκωλύθη δι' ἀγροικίαν αὐτῶν καὶ μισολογίαν. ET Μισολογέω, ῶ, Bonas literas odi: & per conſequens, Imperitus ſum. ἀμαθαίνω, ἀνοηταίνω. Poll.

C. Μισόνοθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nothos odit, Spurios exoſus. Epigramm.

C. Μισόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Liberorum oſor, Liberos exoſus.

C. Μισόπολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Ciuitatis oſor.

C. Μισοπονέω, ῶ, Obi laborare. vel Labores odi. Non contẽdo, nec enitor, nec ſtudeo. Budæus pag. 865 ex Platone, αἰεὶ ἐν πᾶσι πόνοις μισοπονῆ. opponitur ei ibidem τὸ φιλοπονεῖν,

C. Μισοπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malorum oſor, Qui improbos averſatur. Demoſthenes in Mid. σώφρονες εἶ καὶ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ μισοπόνηροι. Philo De vita Moſis libro 2, ἡ πάρεδρος τῷ θεῷ μισοπόνηρος δίκη, prauitati infeſta. Idem lib. 3, πρὸς δίκαιον ὀργὴν ὑπὸ μισοπονήρου πάθους ἠκινήθη, ex improbitatis odio ad iuſtam iram exacuitur. Idem libro 1, ἀγάμενος αὐτῶ τὸ φιλόκαλον καὶ μισοπόνηρον ἦθος, mores eius admiratus honeſti ſtudio & improbi odio inflammatos. Et τὸ Μισοπόνηρον, Improbitatis odium. Idem De vita Moſis libro 1, διὰ ψυχῆς ἀληθείαν καὶ φρονήματος καὶ τὸ μισόπονηρον φύσει, infitum aduerſus improbitatem odium. Et libro 2, τὸ φιλαύθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισόπονηρον. VNDE Μισοπονηρία, ας, ἡ, Improbitatis odium. τὸ μισόπονηρον, vt præcedit. Plut. De diſcern. adul. & amico, ἠρῴδησι μισοπονηρίας δέξαν. Et paulo antè, τῷ Διονυσίου καὶ Φαλάρεῖδος ἀμότητα, μισοπονηρίαν καὶ δυσκοσμίαν πρὸς σωφρόνων. Vtitur & Philo De vita Moſis. ET Μισοπονηρέω, Oſor malorum ſum, Improbos odi, Improbitatem auerſor, Malos deteſtor. Exemplum ex Lyſia habes apud Budæum pag. 865. ET Συμμισοπονηρέω, Vnà improbitatem odi, Vnà indignor hoc facti iniquitatem. In 2 Maccab. capite 4, συμμισοπονηρούντων καὶ τῶν Ἑλλήνων.

C. Μισοπρακίστατος, ου, ὁ, Qui peſſimè odit habenam ſeu amentum clypei & per conſequens, Qui peſſimè odit bellum. nam præcipue in bello πρακῶν in clypeis vſus eſt. Ariſtoph. Pace, ἐθ' ὦ γυναικῶν μισοπρακιστατη.

C. Μισοπραγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Qui negotia odit, Qui multis ſeſe negotiis immiſcere odit, Qui auerſatur πολυπραγμοσύνῃν.

C. Μισοπώγων, ονος, ὁ, Oſor barbæ. quo nomine inſcripſit Iulian. apoſtata σπλιτδυπικὸν ſuum aduerſus Antiochenos. qui hodiéque extat. Meminit Theodoretus in fine lib. 3, Hiſt. Eccleſ.

C. Μισόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sapientiam & Sapientiæ ſtudium exoſus. ſeu Oſor philoſophiæ. opponitur τῷ φιλόσοφος apud Platonem.

C. Μισόπαις, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberorum oſor. μισόπαις. Æſch. in Cteſiph. ὁ δὲ μισοπαις καὶ πατὴρ πονηρὸς, οὐκ αὖ ποτε ἠθέλησε δημαγωγὸς χρηστός. VNDE Μισοπαιδία, Odium liberorum. Plutarchus De lib. educ. φαλαγγείας ὅμα καὶ μισοπαιδίας, odii in liberos.

C. Μισοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor tyrannorum. Plutarchus De Herod. καὶ τοι πόλιν ἐν τῇς πόπ χρόνοις οὔτε φιλόδημον οὔτως οὔτε μισοτύραννον ὅσῃ ὡς τὴν Λακεδαιμονίων ἠγωμῆν, quæ vſque adeo tyrannos oderit.

C. Μισοφίλιππος, Oſor Philippi. Æſchines in Cteſiph. μισαλέξανδρος γοῦν φάσκων εἶναι καὶ ποτε μισοφίλιππος,

C. Μισοφιλόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor hominum qui literarum ſũt ſtudioſi ſeu ſermocinationum. Apud Athen. lib. 13, δικαίως πάντας τοὺς φιλοσόφους μισῶν, μισοφιλολόγους ὄντας.

C. Μισόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor amicorum, Qui amicos auerſatur.

C. Μισόφρονος, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Oſor curarum. Syneſ. epiſt. 109, καὶ μισόφρονος ὤν, ὁ δυνήσομαι μόνῳ, αἰέζομαι δέ.

C. Μισόχρηστος, ου, ὁ, Bonorum osor. Exemplum habes in Μισόσοφος. A

C. Μισόχριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Osor Christi. Naz.

C. Μισαγαθία, ας, ἡ, Odium bonorum, seu rerum bonarum. cui opponitur μισοπονηρία.

C. Μισάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fratris seu fratum osor. Et τὸ μισάδελφον, idem CVM Μισαδελφία, id est, Fratris aut fratrum odium, Odium in fratres. Plut. in lib. qui περὶ φιλαδελφίας inscribitur, πῶς μισαδέλφῳ μισοπονηρίαν ὄνομα θέμενοι. In eodem libro, ὁρᾷ κατ' ἡμᾶς πολὺ φιλαδελφίαν οὕτω σπανίαν οὖσαν, ὡς πολὺ μισαδελφίαν ὀλίγῳ πρὸς παλαμᾶν. B

C. Μισάλληλοι, Qui se mutuò oderunt, Qui mutua exercẽt odia. οἱ μισοῦντες ἀλλήλους, vt Plut. suprà loquitur. VNDE Μισαλληλία, ας, ἡ, Odium mutuum.

C. Μισαλέξανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alexandri osor. Plutarch. De Fortitudine Alexandri, βασκανος ἡ τύχη καὶ φιλοδόξαρος καὶ μισαλέξανδρος. Aliud exemplum ex Æschine habes in Μισηφίλιππος.

C. Μισέλλην, ωος, ὁ καὶ ἡ. Græcorum osor. cui opponitur φιλέλλην. Plut. Alcib. πάλαι σοῦ ἀμοῦ ὢν καὶ μισέλλην ὑπὸ τῆς μάλιστα ὁ Τισσαφέρνης. C

C. ΔΙΑ μισέω, Perosus sum, Exosus sum, Penitus odi.

C. ΥΠΟ μισέω, Aliquatenus odi, Leuiter odi. B.

MI'TOΣ, ου, ὁ, Licium, Filum quod stamini implicatur. vel (vt Eustathi exponit) δι' ὃ τοὺς σημονας ὑφαίνουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. Iliad. ψ, Ἄγχι μάλ' ἀς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο Σπήθεός ὅστ' κακὸν, ὀντ' ἐν μάλα χερσὶ πονέσσῃ Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτου, vt habet meus codex manuscriptus: alii autem μίτον, vt & Eustathius, qui ibi annotat, μίτον vel idem esse cum πηνίον, eiusque διάφορον, vel ἀπὸ μέρους εἶδος τοῦ σήματος καὶ τῆς κρόκης. Apud Suidam, ἀκρίτης ὃν δὲ κέκληνε μίτης. Ibidem, ἀρχαιοῖς μίτοις πολυδινέα λάτριν Ἀτρέκτου, δολιχὰς οὐκ ἄτερ ἠλακάτας. vbi nota dici de filo quod è colo ducitur, & quod stamen ac σήματα interdum appellatur. Sic & in prouerbio, ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, id est, λεπτοῦ φοινίου, vt ipse Suidas exponit. Synes. epist. 4, τῆς σοῦ ὀνῆς τὸν τοῦδε πλέοντα ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, id est, λεπτοῦ φοινίου, vt ipse Suidas exponit. Synes. epist. 4, τῆς σοῦ ὀνῆς τὸν τοῦδε πλέοντα ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. vbi etiam respici videtur ad trium sororum licia, vt Stat. vocat. quæ Horatius, Atra fila trium sororum. Martialis, Fila supremæ horæ. Et Eustathius ἀρχαῖον μίτον dicit, quam Homerus ἀρχαῖον μέρμινθα: addens, σύρμα vocari ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν. Μίτος à Philostr. dicuntur etiam citharæ fides, quæ & χορδαὶ & νευραὶ & νῆραι. Sic Synesius hymno 8, Ὑπὸ δώμασιν ἁρμοσαῖν Ἐλεφαντόδετον μίτων λύρας Σᾷ σοῦ λιγυρᾷ ὄπα Ἐπὶ σοὶ μάκαρ, chori alligatarum fidium. ‖ Est & fluuii nomen, Eust. Et nomen iuitatis, Suidæ. (AT Μίτος Hesychio πάξις, στεῤῥὸς, πόνος.) F

C. Μιτοῤῥαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Filo sutus. In Epigr.

C. Λεπτομίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenui licio seu filo textus, Subtili filo factus. vt λεπτόμιτον φαῦρος apud Eurip.

C. Μονόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Simplici licio seu filo textus.

C. Πολύμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis liciis textus. Plinius libro 8, c. 48, Plurimis verò liciis texere, quæ πολύμιτα appellant, Alexandria instituit.

Μίτα, ᾶς. Licia tendo. vel Fidibus tensis cano. Epigr. l. 2, in cicadam, Σὺ μὲ τὸν ἀρύσας πανάχρυσε μεσόμιτος, Ἀκρὶ μ πωσαμένη φθέγγον ἐμὸν ἐρωτοπλάνον. G

MÍTPA, ας, ἡ, Cinctus, Cingulum. Ab Hom. vsurpatur pro cingulo militari, lato, quo ilia & venter tegebatur: qualis ferè apud Iuuenalem balteus, quũ ait, ilia subter Cæcum vulnus habes, sed lato balteus auro Protegit. Scholiastes Homeri μίτραν dici scribit πρὸ τοῦ πρόσθεν τῆς λαγόνος ἔλκημα ἐρεσῶν, χαλκῷ ἐξωθεν περιειλημμένον: seu χαλκῷ κεκοσμημένον, ἀντὶ τοῦ περὶ τὸν κενεῶνα χιτὼν πλείστος ἀσφαλείας. ac qui ἕλκημα laneum esse dicunt, ἀπὸ τοῦ μίτου, i. à filis, denominatum μίτραν volunt, quasi μιτρεώνα: alii autem, quòd sit περὶ τὰ ἴτρια ζώνη. Iliados λ, Λύσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπὸ νεῦρα Ζῶμά τε μίτρῃ πολὺ χαλκῆς κάμον ἄνδρες. de Menelao sagitta percusso: cui ipsa sagitta paulo antè διὰ ζωστῆρος ἐπήλατο, ἠδὲ διὰ θώρηκος, Μίτρης θ' ἣ ὑπὸ νεῦρα ἔεσμα χροὸς, ἄρκος ἀμύντορ. Iliad. ε, — ἐπέρεισε δὲ Φαινὶ Νείλου εἰς κενεῶνα ὅθι ζωννύσκετο μίτρῃ. A prosa quoque scriptoribus in hac significatione vsurpatum reperitur. vt apud Athenæum libro 12, de Siritis, ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπιχωριάσασι φορεῖν αὐτοὺς γυναῖκας, οἷς ἐζώννυτο μίτραις πολυτελέσι καὶ ὀκαλοῦντο δηλονότι ὑπὸ τοῦ πρόσθεν τοὺς οἰκοῦντας μεθυπτίους, ἐπὶ Ὅμηρος τοὺς ἀζωστοὺς ἀμεθυπτίους καλεῖ. Vbi obserua eũ μίτραν & ζῶμα siue ζώνην, pro iisdem accipere: videlicet pro cinctu seu cingulo quodam lato, aut etiam fascia. Et mulier pariens, aut vir cum virgine congrediens, μίτραν λύειν dicitur, vt Soluere cingulum apud Latinos, (Festus, Cingulo noua nupta præcingebatur, quod vir in lecto soluebat: factum ex lana ouis) & Soluere zonã. Apoll. Argon. 1, ὦ ὀλὴ μούνῳ Μίτρῃ τοῖον ἐλυσα καὶ ὑστερον. vnde ἀρτεμις λυσζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. Soluit etiam cingulum qui virginem ducit, vt de pomo Hippomanis apud Catullum, Quod zonam soluit diu ligatam. Et Odysseæ λ, Λύσε δὲ παρθενίην ζώνην. Sed de hoc loquendi genere vide plura in Λύω.

‖ Μίτρα dicitur etiam ὁ τῆς τοῦ κεφαλῆς ταινίας, siue φασκίας, vt Eust. annotat, citans ex Eurip. μίτραις αἰθαλόεσσαις ῥυθμίζεσθαι πλοκάμους. Et ex Herodoto μίτρας καπυλιχαῖος. Idem Eust. scribit quosdam dicere μίτρας esse στεφάνας, & propriè τοὺς ἀπὸ φασκίων ἢ ὑφασμάτων στεφάνους: ac fortassis tales στεφάνους esse χρυσοκολλήτους. quemadmodũ à Latinis quoque viris pariter & mulieribus mitra tribuitur. Iuuenalis, — picta lupa barbara mitra. Et Virg. Copa Syrissa caput Graia redimita mitella, sicut verò Iuuen. pictã mitrã dicit, ita Plinius lib. 35, cap. 9, Capita mulierum mitris versicoloribus operuit. Et Claudian. Teres mitra. Plut. Hellen. de sacerdote Herculis apud Coos, γυναικείαν ὀνδὲ δυμφὸς ἐδῶπα, καὶ τοῦ κεφαλῆς ἀνάσσοντος μίτρα κατάρχει τῆς θυσίας. Athen. libro 12, de Demetrio rege, μίτρα δὲ χρυσοπάστος, ἡ κοσμεῖ ἀλουργῆ ὄσσα ἔστηκεν. paulo antè verò de Alcibiade in patriam nauigante, ἐστεφάνωσε τοὺς Ἀτικοὺς πολίτας ἀλλοῖς μίτραις καὶ ταινίαις. Et libro 5, de statua Bacchi, ἐστεφανωμένος τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κισσίνου καὶ ταινίᾳ καὶ θύσσῳ καὶ πάμπαν καὶ μίτρᾳ. ‖ Μίτρα ab Hippocrate dicitur tegmen vel tanquã inuolucrum quoddam, aut epididymis: quæ est varicosus quidam tumor, summo didymo insidens, vt Gorræus annotat ex Lexico Galeni: in quo tamen μίτρα scribitur: sicut vicissim apud Hesych. μήτρα pro μίτρα signif. κιρσῶδες ἄλφιτον βαρβαρικόν.

C. Μιτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitram gestans, Mitratus, Mitra redimitus. Herodot. Polymn. de Cissis, αὐτὰ δὲ τοῦ πίλου μιτοφόροι εἰσί. Plut. Symp. 4, sub finem, de summo sacerdote Iudæorum, μιτοφόρους τε τοὺς ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ κεβείδα χρυσοπαστον ἐνημμένους, μεθ' ἃ δὲ πόδηρες ἐρῶν. BT Μιτοφόρος pro eodem. Athen. l. 14, ex Diog. tragici Semele, Καὶ τοὶ κλύω σὲ Λοιδὸς μιτοφόροις Κυβέλας γυναῖκας ὀλβίων Φρυγῶν, de sacerdotibus deæ Phrygiæ.

C. Μιτοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, Tunicam mitra cingens, Tunicam fascia seu cinctu qui μίτρα appellatur, cingens. exemplũ habes paulo antè in Μίτρα. VNDE Ἀμιτοχίτων, Cuius tunica cincta non est, ἀζωστος, vt Athen. supra in Μίτρα exponit. Eust. verò ἀμιτοχίτωνας esse dicit non ἀζώστους simpliciter (nec enim μίτρα ab Homero simpliciter pro zona vsurpatur: sed τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τῶν χιτώνων, id est τοὺς, ὥστε ἄζωστοι, ἀλλ' ἅμα τὸ ὑφάσμα συμπεριπλέκοντες καὶ τὸν μίτραν καὶ τὸ συμβολικῶς τοῦ πολέμου: quasi ita ἐσκευωρημένους τοὺς μιτοχίτωνας accipere pro καιρίοις, iacẽtes, quasi ita ἐσκευωρημένους τοὺς μιτοχίτωνας ἑταίρους Χέρσ' ὑπὸ Παθόκλοιο δαμεῖσαν. B

C. Αἰολομίτρης, ου, ὁ, Variegatã mitram habens, seu Versicolori pictáve mitra redimit? nam versicolorem mitram dicit Plin. paulo antè, & Iuuen. Pictam. Theocr. Εἰ ἐλάοις Πέρσαισι Φαρὶς θεὸς αἰολομίτρης.

C. Θηλύμιτρις Suidæ ὁ πόρνος. sed videtur significare potius cum qui mulierum more mitra redimitus est: vt sit cõuiuium in hominem effœminatum, sicut apud Virgil. Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ. & μιτοχίτωνες in Siritas delicatulos, ac fasciis quæ μίτραι dicuntur, præcinctos.

Μιτρόω, ῶ. F. ώσω, Mitra seu fascia circundo, Cingo. Nonn.

MNA'OMAI, ῶμαι, (Fut. ήσομαι, Pr. ημαι. aorist. 1, ἐμνήσθην. quæ tempora multo sunt vsitatiora quam præsens) Memoro, Commemoro, Mentionẽ facio. Hom. Iliad. 6, Εἰ μὴ ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς

αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, Nisi Musæ commemorarint quot ad Ilium venerunt. vel, Nisi Musæ memorarint. (vt dixit Virgilius, Musa mihi causas memora quo numine læso &c. regina deûm impulerit) Sed hac in significatione iungitur etiam genitiuo, idque vel solo, vel interiecta præpositione περὶ. Item accusatiuo, & eo quidem itidem solo, vel interiecta præpos. ἀμφὶ. quæ tamen constructio rarissima est, (nisi me fallit memoria) vt contrà constructio illa cum genitiuo solo est frequentissima, apud prosæ etiam scriptores. Dionys. Alex. suum De situ orbis poemation ita auspicatur, Ἀρχόμενος γαῖάν τε καὶ ἀθρέα πόντον ἀείδειν, Καὶ πολυμοιβὸν πάλιός τε, καὶ αὐδρῶν ἄκεπα φῦλα, Μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου. Herodotus, μνησαίαθαι περὶ πυθόος, filii mentionem facere. Cum accusatiuo autem, vt δῖα μεμνώμεθα ex Homero. Sic Apollon. initio libri 1 Argon. Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. id est, (vt exponit scholiastes) εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν ἀρχαιοτάτων ἔργα. Homerus in principio hymni qui Βάκχος vel Λικαὶ inscribitur, Ἀμφὶ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν Μνήσομαι, ὡς ἐφάνη πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δῖα λόχευσε. Sed hanc constructionem rarissimam esse puto, vti dixi. atque adeo ne hic quidem μνήσομαι ἀμφὶ Διώνυσον esse existimo pro μνήσομαι Διωνύσου: sed ita intelligo, μνήσομαι τούτου ἀμφὶ Διωνύσου. perinde ac si diceretur, ὀκ τοῦ περὶ Διονύσου (scribitur autem ibi per ω propter metrum) λεγομένων τοῦτό ἐστιν οὗ τοῦ πρὸ μνήσομαι. At constructio cum genitiuo frequentissima est omnium, vti dixi, & quidem solutæ etiam orationi. Thucyd. libro 3, πόνων μνησθήσομαι. Demost. ἐὰν μνησθῶ πόνων ὀνόματι. Plutarchus De virtute morali, Ἐρετριέων δὲ κομιδῇ μνησθεὶς ὀνόματι παρέργῳ, καὶ θαυμάσας πόσας μέγα κατόρθωμα. Sic πολλῶν μνησθεὶς ἐρεσσέων μνήσεται, Xenoph. Et μνησθῆναί τινος τοῦς πολλοὺς apud eundem. Sed & cum περὶ apud Thuc. necnon apud Platonem. D

Μνάομαι, ῶμαι, Memor sum, Recordor, Reminiscor. Hom. Iliad. π, Ὦς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δήοων, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοῦ φόβοιο. Apollon. Argon. 2, ἀ'πὲπ ὅπου μνώοντ' οὔτε πατοῦ. Et ἐμνώοντο ὕπνου. Apud Homerum & cum φύλαδε, Il. π, — οἱ δ' ἀλλοι φυγὰ δ' ἐμνώοντο ἕκαστος. pro ἐμνώοντο φυγῆς. propriè autẽ fonat ἐμνώοντο ἐς φυγὴν (quam constructionem miratur & ipse Eustath.) Item μνάεο apud eundem; Memento. Obseruandi sunt autem hi loci, quòd rarus alioqui sit vsus huius verbi in præsenti, aut præterito imperfecto, quum istam significationem habet. Sunt porro qui hæc deducant à THEMATE Μνώομαι, quum alioqui dici constet per epenthesin τοῦ ο, sicut alia pleraq;. At PRAET. Μέμνημαι, & aoristus ἐμνησάμην frequenti sunt in vsu. Iliad. ψ, Ὦς μὴν αἰεὶ μέμνησαι ὀνηέος. Et Iliadis ω, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. Et cum accusatiuo. Iliados ζ, Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι. Et cũ infinitiuo, vt μέμνωπ ἀλοξέμεναι: sicut Latinè, Memento hoc facere. In aoristo autẽ, vt ἐμνήσατο πόσιος, & δόρπου μνησώμεθα. Item μνησώμεθα χάρμης, & μνήσασθε βίης. quæ dicuntur pro Animari ad pugnam, seu Erigi animo ad pugnam. Quidã verò interpr. Strenuè pugnare. Sed de hoc genere loquendi & similibus alibi differui. At μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς, ex Hom. pro Curam gerere patris & matris. De qua signif. lege Eust. E F G

Μέμνημαι in soluta etiam oratione passim occurrit in significatione præsentis, sicut Lat. Memini. nec tantum cum genitiuo & accus. (sicut & in exemplis modò citatis ex Homero) sed & cum participio. vt μέμνημαι ἀκούσας ποτὲ σου, Xenoph. Sic μέμνημαι ἐλθὼν, Eurip. Interdum cum genitiuo seu accus. personã habente itidem participium. vt μέμνημαι καὶ τοῦ σου λέγοντος, Xen. Pæd. lib. 1. Et μέμνημαί σε λέγοντα, Demosth. At verò μέμνησο ὅπως τιμῶσιν αὐτὸν, quidam interpr. apud Aristophanem, Cura vt, Da operam vt. Sed & in aliis modis: vt μεμνήμεθα. vnde μεμνῆτο apud eundem in Pluto, ἵνα πύμον ἱμάτιον φοροῦν μεμνῆτό μου. Affert autem Etymol. & μεμνοῖτο ex Cratino, item μεμνῶτο ex Xenophonte, (sicut μεμνέωτο ex Homero) necnon μεμνάσθαι Doricè ex Pind. At in subiunct. ἐὰν μέμνῃ, ex Plut. Si memineris, & μεμνώμεθα ex Hom. ac Soph. Item μέμνη pro μέμνησαι. Il. ο, circa principium. Sed η habet subscriptum apud Eust. quoque. H

AT Μνάω, ῶ, pro μνᾶσθαι ποιῶ, seu potius μνησθῆναι, (nam μνᾶσθαι vix reperiri arbitror) Meminisse facio, seu recordari aut reminisci, In memoriam reuoco, In memoriam redigo. Vel, Cõmonefacio, Admoneo. Hom. Od. μ, — σὺ δ' ἄκουσον Ὡς τοι ἐγὼ ἐρέω, μνήσω δέ σε καὶ θεὸς αὐτός. Et Iliad. α, Τῶν νῦν μοι μνήσασα παρέζεο, καὶ λάβε γούνων. (Μνάομαι habet & aliam significationem, de qua dicam infrà.)

Μνῆμα, ατος, τὸ, Id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, Quod nos alicuius recordari facit. Adeo vt perinde sit ac si à Reminiscor dicat quis Reminiscimentũ (liceat enim mihi multa huiusmodi in tyronum gratiam fingere) Sed Latini vel Monimentum dicunt, vel Mnemosynum, à Græcis mutuati. Homerus Odyss. ο, Μνῆμ' Ἑλένης χερείων. Sic Iliad. ψ, Πᾶσι γὰρ ἔστι μνῆμ' ἔμμορε. vbi Eustathius exponit μνῆμα, addens, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, ὑπόμνησιν. ‖ At in prosa Sepulchrum. ad quam significationem restringi itidem Monumentum à Latinis, notissimum est. Xenoph. Pæd. 7, τὸ μνῆμα μέχρι τοῦ νῦν τοῦ ἀνοίχου κεχώσται λέγεται. Et μνήματα plur. Demostheni Pro cor. EINC Μνηματίτης, q. d. Sepulchralis. vt μνηματίτης λόγος, Oratio quæ habetur super sepulchro. Oratio funebris. vt ἀπὸ τοῦ τάφου dicitur ὁ ἐπιτάφιος, & ἀπὸ τοῦ τύμβου, itidem ἐπιτυμβιος, inquit Eustathius. C

Μνήμη, ης, ἡ, Memoria. Item Mentio. Thucydides libro 2, φόβος γὰρ μνήμης ἐκπλήσσει. Et ὡς μνήμης ἔχει apud eundem, Prout meminisset. Item φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodianum. Demosthenes autem Pro corona dixit, ἀλλ' οὐ πάντα ταῦτα παρ' ὑμῶν εἰς ἀκεμβῆ μνήμην. Synesius σοὶ δ' ἐκ διὰ μνήμης ἡμῶν αὐδρὸς ἐγκωμιοῦσι. Exponitur Memoria & in his loquendi generibus: ἐφ' ὅσον αὐθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, Xenoph. Pæd. libro 5. Et, καὶ τῆς ἐκείνου ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον κατὰ λιπεῖν, Isocr. Paneg. Item, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Memoriter exponere, vel A memoria exponere, vt Budæus ex Cicerone reddit. Quinetiam ὁ τῆς ὁσίας μνήμης à Synesio sic dicitur vt à quibusdam Christianis scriptoribus, Vir sanctæ memoriæ, vel Vir piæ memoriæ. At verò pro Mentio: vt μνήμην ποιήσομαι Herodoto, Mentionem faciam. Sic videtur reddendum potius in isto etiam loco Synesii, δ' ὀφείλουσι μνήμης τῶν σὴν ἄρετὴ σημειοφέρεται. vt ἄγειν διὰ μνήμης ὀφείλουσι fit Honorifica mentione prosequi. Quidam tamen interpr. Per honorificam memoriam celebrare. ‖ At μνῆμα, κοινὸν ἐστὶν καὶ Bud. ex Platone pro Monumenta, seu Præcepta in cupresso incisa. Item μνῆμα, ὀν μέτροις v. l. ex Aristotele pro Decantationes per carmina. D E F

Μνημεῖον, ET Μνημεῖον, idem quod μνῆμα in ea significatione quam ex Homero protuli. Potest autem reddi Monumentũ cum aliis in locis, tum in his Isocratis: in Bus. en. ἀλλ' ὠήθη δεῖν καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς αὐτῶν μνημεῖον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν. In or. ad Phil. Θρασύβουλον τῶν Βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. Vt autem illud μνῆμα accipitur etiam pro sepulchro (ad quam significationem restringitur & Monumentum, vti dixi) sic & μνημεῖον, teste Suida. Affertur & pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asseruantur, ex hoc Dionis loco in Antonio, εἰς τὸ μνημεῖον ἐσέδραμε. At μνημεῖον poetis est in vsu, exponit autem μνημεῖα Suidas μνημόσυνα.

Μνήμων, ονος, ὁ & ἡ, Memor, Qui recordatur [alicuius rei] Homerus Od. φ, Καὶ γὰρ μνήμων εἰμί. Item Memoria valens, (μνημονικὸς) vnde ei opponitur ὁ λήθαργος apud Aristophanem, id est Obliuiosus.

Μνημοσύφορος Eustathius apud Homerum exponit γραμματικὸς, addens, ἤτοι ἀπὸ σημαντῶν διὰ γραμμάτων. vel λογιστὴς, ὁ τῆς μελετῆς. Hinc autem apud Homeri posteros cõpositi nominis ἱερομνήμων originem sumpsisse existimo. Quod autem cum alibi tum in vulg. lexicis annotatur μνήμονας & ἱερομνήμονας pro iisdem poni, idque testari scholiastem Aristoph. id verò, vt alia infinita falso ibi annotatur, si bene perpendantur & intelligantur illius verba, dicentis ἱερομνήμονας vocari quasi ἱερεῖς γραμματεῖς. quòd μνήμονες dicti fuerint γραμματεῖς, vt

apparet ex isto Homeri loco, Φόρτου τε μνήμων καὶ ὀπίσσω πος ἦσιν ὁδαίων. Est autem hic versus ille ipse in quo nomini μνήμων significationem illam ab Eustathio tribui dixi. De ἱερομνήμονες dictum fuit in Ἱερός. DORICE Μνάμων pro μνήμων, Memor. vt in prouerbio, μετὼ μναμονα συμπόταν, de quo lege Erasmum in his prouerbialibus verbis Latinis, Odi memorem compotorem. vbi inter alia tradit μνάμονας secũdum quosdam dictos quos Latini modiperatores appellarint. Lege & Eust. COMP. Ἀεμνήμων, q.d. Semper memor, Qui nunquam obliuiscitur. Budæus. affert ex Aristotele, ἀέμνημονες καὶ ἄφυείς. Sed suspectus esse hic locus possit. ITEM Ἀμνήμων, Immemor. vel, Memoria non valens, Obliuiosus. vt ἀμαθεῖς δὲ ἅμα καὶ ἀμνήμονες, Plato in epist. (An notatur autem à Cælio Rhodigino ἀμνήμονας in Cnido dictos etiam sexaginta viros electos ex optimatibus, velut ὀλιγοκότους, ad quos de maximis rebus referrent. ac nomen hoc illos accepisse ὅτι τὸ ἀπεμνημόνευον, quia in iudicium non vocabantur: aut velut πολυμνήμονας. quæ transtulit ex Plutarchi Hellenicis quæst. quò te remitto) Vnde ADVERB. Ἀμνημόνως, Sine recordatione. Et ἀμνημόνως ἔχειν pro ἀμνημονεῖν, Immemorem esse, Oblitum esse. Exponitur ἀμνημόνως & Obliuiosè. Et VERBVM Ἀμνημονέω, ῶ, Immemor sum. Thuc. 3, οὓς οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν. Luc. in Timone, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὖ ἐσμεν ἀμνημονοῦντες. AT VERO Μνημόνια ζητήματα fuerunt dictæ quædam quæstiones conuiuales, à Theodecte quodam sophista nomine hoc donatæ, quòd ille valde in iis celebratus μνημονικὸς esset. Ita Pollux. ET Πολυμνήμων, Multarum rerum memor, vel Multum memoria valens.

INDE & Μνημονικός, Memoria valens. vt εἰ μνημονικὸς εἶ, Aristoph. qui ei opponit ὀπισθόμνημον. ET τὸ μνημονικὸν ἔχειν, Xenoph. Valere memoria, vt Budæus vertit: qui ETIAM Μνημονικῶς ἔχειν affert pro Memorẽ esse, Meminisse, sed tantùm ex Gaza. Sic autem & μνημονικὸς interdum simpliciter pro Memor. vnde μνημονικώτερος apud Synes. Magis memor. Et τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος ex Plutarcho De lib. educ. Pars recordatrix. Item Ad memoriam pertinens. vt μνημονικὸν ἀμάρτημα, Lapsus memoriæ, Erratũ memoriæ. B. ex Cic.

Et VERBVM Μνημονεύω, id est μνήμων εἶναι, Memor sum, Memoria teneo, Memini. Cum genitiuo, (ficut & μέμνημαι) apud Luc. Sic apud Athen. ἐν τῇ φωνῇ μνημονεύω. Plut. in Othone, μνημονεύειν τῆς ἀρετῆς. Et in Sympos. pag. 1176 meæ editionis, ἐν ᾧ τοῦτο δὲ καὶ τὸ Σωκράτους ἅμα μνημονεύειν. Ex Phalar. & cũ datiuo personæ, sequẽte genit. rei, μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, pro Memor sum tui beneficii. in vulg. lex. (Vide Ἀπομνημονεύω) Demosthenes autem accusatiuo iungit, non semel. Sic & Isocr. ἐὰν τὰ παρελθόντα μνημονεύῃς ἀνθρωποι καὶ θεοὶ τῆς μελλόντων βουλεύσῃ, Si in memoriam reuoces præterita, vel, Si recorderis præterita. Sed & μνημονεύω τίνι, apud Demosth. Item cum participio apud Plutarch. ἀπεγνωκὼς εἴφη μνημονεύειν. ‖ Μνημονεύω, Memoro, Memoriæ prodo. Cõmemoro, Mentionem facio. (qua in significatione Memini itidem ponitur à Latinis) Athen. libro 3, τῆς δὲ διαφορᾶς τῆς περὶ τὴν ἐκπύδα μνημονεύει Ἵππαρχος, ἐν βοῦσις. Plutarch. in Themist. οὐ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Idem Sympos. Problem. lib. 2, ἀπλῆστος ἔχοιτο τῶν διηγήσεων καὶ μνημονεύειν. Et μνημονεύομαι, Memoror. vnde μνημονευομένας dixit Isocr. in Pan. ἐξ ἀρχῆς τοῦ μέγεθος ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ παντάχοῦ καὶ λεγομένας καὶ μνημονευομένας. videlicet ἀξιολογίας. Bud apud eundem μνημονεύεσθαι vertit Celebrari, In ore haberi. VNDE Μνημόνευμα, Res quæ memoriæ mandatur, Res quæ memoria tenetur. q.d. Recordamentum, à Recordor. Luc. in lib. De saltat. καὶ τὸν Νεμέα δὲ, ἢ Ὑψίπυλα καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαῖα τὰ ὀρχηστῆ μνημονεύματα. q.d. Hæc sunt quibus eius memoria instructa esse debet. seu, Hæc sunt quæ eius memoria velut in numero habere debet. Dixerat enim paulo antè Lucianus, antequam videlicet ad catalogum horum μνημονευμάτων veniret, ἢ ὃ πᾶσα πρὸς ἔργῳ χορηγία, ἢ παλαιὰ ἱστορία δοῦν, ὡς φασίν, καὶ ἡ φόρμιγξ αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' ὀρθοεπείας ὀπίδειξις. quare non possum ei assentiri qui μνημονεύματα in loco illo interpr. Monumenta. Aristot. Rhet. libro 1, in enumeratione rerum honestarum, καὶ μνημονεύματα, καὶ τὸ μᾶλλον, μᾶλλον. καὶ ἃ μὴ ζῶντι ἔπεται, καὶ εἰς πρὶν ἀκολουθεῖ καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τὰ μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ λίαν. ἀμνημονεύτερα γάρ. in quem locum hæc scribit Petrus Victorius, Μνημονεύματα (nisi fallor) appellat elogia, & quæ memoriam alicuius ornant. Plutarchus in commentario quo disputat oportere senem in republ. versari, μνημόνευμα videtur appellasse rẽ quæ memoria repetitur: quod Cicero sæpe recordationem vocat, θεαμα δὲ καὶ μνημόνευμα, καὶ διήγημα τῶν ὄντων, & quæ sequuntur. Non me tamen fugit, legi in excusis quibusdam μνημονεύματα, quum tamen in reliquis & impressis formis & scriptis libris inuenerim μνημονεύματα. Quare tantum consensum eorum damnare, consilium non fuit. Qui ita emendarunt, videtur hoc verbum sic cepisse quasi valeat, Quæ feruntur, Quæ prædicantur. Vbi tamen res efficientes voluptatis hoc ipso in libro infrà indicat, μνημονεύματα vocat quæ memoria adhuc retinemus vetera facta dictaue quæ recordamur. τὰ μὲν οὖν μνημονεύματα ἡδεῖα ὄντα. Quod verò ad sententiam pertinet: Et ea (inquit) quæ memoriam alicuius colunt, & famam extingui non patiuntur, vel quæ ferenda & prædicãda fiunt honesta sunt, necnõ quæ magis huiusce modi, magis honesta. Sunt etiam scripti nonnulli, in quibus mutato ordine posteriorum verborum, καὶ μᾶλλον τὸ μᾶλλον legatur, quum alii, & in iis antiquissimus, receptam lectionem sequãtur. Hæc ille. Vt autem Μνημόνευμα fit à prima persona pass. præt. SIC Μνημονευτὸς à tertia, de quo lege quæ dicta fuerunt in proximè præcedente Μνημόνευμα. Et comp. Ἐπιμνημόνευτος, Qui facilè memoria tenetur. Vel Memoratu facilis. Vict. in loco Aristotelis quem modò protuli ἀμνημονεύτερα interpr. Quæ magis memorantur, magisque quàm alia sermone omnũ iam aq; celebrãtur. AT Μνημονευτικὸς, Qui valet memoria. vt exponitur à B. in isto Damasc. loco, τὸ δὲ μνημονευτικὸν, ὅτι μνήμης καὶ ἀναμνήσεως ἄπειρον ἐν τῷ ἐμοῦ. Sed (si exemplaria mendo hic carent) μνημονικὸν, fuerit quod potius dicitur μνημονικὸν, de quo habes paulo antè. I. em verb. COMP. Ἀπομνημονεύω, In memoriã reuoco. seu reduco Reminisci facio, Memoriam refrico alicuius rei. vt ἀπομνημονεύειν τῶν ἐκείνου, apud Æschin. Citatur pro eadem signif. & hic, ἀπαντᾶ γὰρ ἀπομνημονεύων. Ἀπομνημονεύω, Commemoro, Recenseo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύοντες πολλὰ Λυκούργου λόγοι. Athenæus libro 13 ἀπομνημονεύουσι τινὲς τῶν καλῶν γυναικῶν καὶ πολλοὶ. Ἀπομνημονεύω, neutra sign. Reminiscor, Memorio. Memini. (quæ significatio & simplici μνημονεύω data fuit) Diodorus Siculus lib. 4. pag. 148 meæ editionis, ἀπομνημονεύοντες τῆς κτῆσεως τῶν Ῥοδιακῶν. Eustath. ait, quum dicitur ἀπεμνημονεύω χάριτος, præposicionem esse superuacaneam. Citatur ex Plutarcho cum genitiuo itidem, ἀπομνημονεύοντες συμπάθειας. Ex Æschine quoque. sed cum infinitiuo, ἀπομνημονεύετε αὐτῶν ὑπιβαλεῖν. Budæus vult ἀπομνημονεύειν significare Reminiscor, seu Memini, in hoc quoque loco Luciani, vbi cum accusatiuo iungitur, in libello De sacrificiis, ἢ γὰρ ἀπομνημονεύει τῶν χρεῶν αὐτῆς ὁ Ζεὺς ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως θεὸς αὐτὸ, ἐν ἀξιώσει δώσειν καὶ ἐξῆς καὶ ἐφεξῆς ἐπάσαντες. Latinè tamen non dicitur Si reminiscatur illis beneficium: sed potius, Si beneficii illorum reminiscatur. (At quæ ita μνημονεύω σοι τῆς χάριτος apud Phalarim dixi reddi, Sum memor tui beneficii) Quinetiam nonnulli in huiusmodi loquẽdi generib⁹, ἀπομνημονεύω σοι χάριν, ἀπομνημονεύω σοι ἀναγραφαῖς, exponunt ἀπομνημονεύω, Habeo, seu Refero. Vide quæ annotaui de simili forma loquendi in verbo Ἀπομιμνήσκω.

Ἀπομνημονεύω, Obliuioni mando, ὤξω βάλλω τῆς μνήμης id est, E memoria eiicio. Quam significationem annotant quidam grammatici sed exemplum eius non afferũt. Accipietur ἀπὸ in hac significatione σεμνικῶς, vt in quibusdam aliis verbis.

VNDE Ἀπομνημόνευμα, ατος, τὸ, Commemoratio, Narratio. vel potius, Res quæ commemorantur, Historia, apud Plutarchum, vbi de Pompeio loquens, scribit, τῆς δὲ πρὸς τὴν ἀνάγκην ἀνωμαλίας καὶ λιπότητος καὶ ἀπομνημόνευμα λέγεται ποιοῦσι. Idem in principio Apophthegmatum, librum illum vocat ἀπομνημονεύματα, eodem videlicet modo quo Xenophon inscripsit ἀπομνημονεύματα quatuor libellos in quibus dicta factaq; Socratis memorabilia recenset. Laertius de ipso Xenphonte loquẽs, ᾧ τρόπῳ ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα, εἰς ἀνθρώπους ἤγαγον, ἀπομνημονεύματα ὀνομάσας. Cicero De natura deorum lib. 1, Xenophon facit in iis quæ à Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam Dei, &c. Vbi ea quæ à Socrate dicta retulit, vocat ἀπομνημονεύματα. Cæterùm & alii suos libros hoc nomine inscripserũt, vt Ptolemæus rex Ægypti. Athen. lib. 9, Πτολεμαῖος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς ἐν τῷ ἐνάτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Ab eodẽ l. 6 & 13, citatur Aristodemus ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων.

Ἀπομνημονεύματα vocantur à Plutarcho in Catone, ipsius Catonis sententiæ & dicteria. Sic Athen. libro 13, dicit, ἄλλον δὲ ἑταιρῶν ἀπομνημονεύματα ὁ Μάχων συνήγαγον. Sic libro 6, ἀναγράφει δὲ αὐτὸ ἀπομνημονεύματα Λυγκεὺς ὁ Σάμος.

ITEM Μνημόσυνον, (Latinè quoque Mnemosynum) Quod nobis memoriam rei alicuius renouat, Id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, Quod nos alicuius recordari facit. Qua in significatione & μνῆμα poni ab Homero docui suprà: addens, perinde esse ac si à Reminiscor fingere liceret Reminiscimentũ. Latinè etiam Mnemosynum, vti dixi: (sed quidam eius significationem apud illos restringere nimium videntur) item Monimentum, hac in signif. Thuc. libro 5, p. 169, καὶ ἀφανίσαντες εἴ τι μνημόσυνόν που ἔμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως θεραπεύσειν. Quem locum ita Valla reddidit, Et si quæ ædes in illius memoriam futuræ erant. Sed perperam, vt docui in mea editione Latina Thucydidis, quæ huic loco adscriptas habet has interpretationes vice illius, Et si quod aliud deductionis eius mnemosynũ vel monimentum superfuturum erat. Vel, Et quicquid supererat quod deductæ ab eo coloniæ memoriam renouare posset, seu memoriam conseruare. Tale est μνημόσυνα καταλιπέσθαι. At verò in isto Vesparum Aristoph. versũ, Καὶ μὴν ὡς αὖ λέξω σ' ἁπλῶς μνημόσυνα γράφομ' ἐγώ, schol. exponit τοῦ λεγομένου τὰ κεφάλαια, q.d. Sũmas eorum quæ dicta fuerint, memoriæ causa confectas. Vel, Ea quæ dicta fuerint, in capita redacta memoriæ causa. ‖ Sed apud Matthæum, Marcũ & Lucam μνημόσυνον exponitur etiã Memoria: videlicet Matthæi 26, & Mar. 14, λαλησθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, Commemorabitur quod hæc fecit, ad eius memoriam. Vbi non malè etiam fortasse, Ad conseruandam eius memoriam. Sed apud Lucam licet itidem reddatur nomine Memoria, videtur suam illam significationem retinere: nimirum Act. cap. 10, v. 4, αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. perinde enim est (opinor) ac si dictum fuisset, αἱ ἔβησαν χρησιμεύουσαι εἰς μνημόσυνον. AT VERO Μνημοσύνη accipitur à poetis pro μνήμη, estque ita vsus Homerus.

Μνῆσις autem (id est, Recordatio) quod à secunda persona formari manifestum est, (sicut præcedẽtia à prima, vel sicut μνήμων à prima, ex quo deinde cætera) nullius scriptoris autoritate confirmatur. quum alioqui ab αἰαμνάομαι seu αἰαμνάω eãdem formationem habens αἴαμνησις non fit infrequens. At μνῆσις poeticum est, & dici id quidem non pro μνῆσις, sed pro μνῆσις, deducendo videlicet non à secunda persona, sed à tertia, docebo paulo post.

At COMP. Μνησίκακος, siue ab illa secunda persona formatum existimandum sit, siue à futuro, siue ab aoristo, hic ponendum censui, vtpote aptiorem ei locum non inueniens. Est autem Μνησίκακος, q.d. Memor mali, id est, Qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, seu quo ei quis intulit. Sed Latinius, Iniuriæ illatæ memor, aut simpliciter Iniuriæ memor, seu iniuriarum, Qui accepæ iniuriæ obliuisci non potest. vel, Veteris iniuriæ memor. Aristot. Ethic. libro 4, c. 3, πρὸς τὸ μεγαλόψυχον loquens, id est de magnanimo, οὐδὲ μνησίκακος· οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεύειν, ἄλλως τε καὶ κακά, ἀλλὰ μᾶλλον παροράν. vbi à Budæo redditur Odii tenax, item Iniuriæ refricator. Interdum verò generalius pro Maleuolus. Vnde ADVERB. Μνησικάκως, Maleuolo animo & veterum iniuriarum memori. Vel, Eorum more qui ob veteres iniurias simultatem exercent. Et NOMEN Μνησικακία, Iniuriæ memoria, seu iniuriarum, aut Iniuriæ tenax memoria. Plutarchus De Herod. καὶ ταῦτα, μετὰ τριῶν ἡμέρας ὑπὲρ γῆς καὶ μνησικακίαν ἀναφέροντες ὑπὲρ Περγαμίδος. Et VERB. Μνησικακέω, Memor sum iniuriæ, Sum memor veteris iniuriæ, Non possum obliuisci iniuriæ, Maleuolo sum animo ob veterem iniuriam, & simultatem exerceo. Μνησικακῆσαι (inquit Petr. Vict.) est Firmas in memoria veteres iniurias tenere. Id autem verbum intellexit Cic. quum in 1 Philipp. inquit, Græcum etiam verbum vsurpaui quo tum in sedandis discordiis erat vsa ciuitas illa. Æschines enim de eadem re loquens contra Ctesiphõtem, inquit, ναὶ δὲ ὀκείνοι οὐδ' μεγάλων κακῶν συμβαίνων, ἔσωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φυλαξάμενοι, μὴ μνησικακῆσαι. Hæc ille. sed ego crediderim potius, verbum illud quod intellexit Cicero, esse ἀμνηστία, vt suprà docui. Herodianus libro 3, περὶ δὲ Λάμπειν μόνον, οἷς εἰκὸς, μνησικακήσας διεχρήσατο. Dicitur etiã μνησικακῶ σοι & μνησικακῶ τινός σε. Et cum genitiuo rei, aut accus. vel cum ὑπὲρ habente suum genitiuum. Thucydides libro 8, pagina 285, πῶς δ' ἄλλοις οὐ μνησικακοῦντες, δημοκρατούμενοι τολοιπὸν ξυνεπολίτευον. vbi οὐ μνησικακοῦντες exponitur vno verbo Ignoscentes. At μνησικακῶ τινός σε. vt apud Demosthenẽ Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; μνησικακήσειν νὴ Δία τοῖς βουλομένοις σώζεσθαι. quæ Budæus vertit, Scilicet censere debui vt iis ad animum reuocatis quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret qui tum saluti suæ subsidium ab ea postulabant. Exempla autem constructionis cum casu rei sunt hæc. Cum genitiuo, vt apud Lucianum, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀπειρυξέως, οὔτε μετέπεμπτος ἠξιώθην θεραπεύειν. id est, Ad patrem vltro veni, oblitus abdicationis, Bud. Cum accus. autem (& quidem adiuncto etiam datiuo personæ) apud Demosthenem Pro cor. οὐδὲ πότε Ἀθηναίων πολλὰ αἰ ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις οὐδὲ τῶν Δεκελεικὸν πόλεμον περαχθέντων. (nisi quis malit πολλὰ non iungi cum οὐδὲ περαχθέντων, sed aduerbialiter accipi: ac tum construetur genitiuo verbum μνησικακῆσαι) At cum præpos. ὑπὲρ, vt apud Gregorium ὁσοῦ μνησικακῶν ὑπὲρ πόνων Χριστιανοῖς. vbi vides & datiuum personæ. Sic autem cum genitiuo, simúlque datiuo personæ interdum iungitur. At Plato adhibuit datiuum huic verbo, sed qui est velut instrumentalis, vt loquuntur grammatici. dixit enim epist. 7, πρὶν αὐτοὶ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ὀκβολαῖς αἱθρώπων καὶ σφαγαῖς μνησικακοῦντες πεισθῶσι. Vide & Erasmum in his prouerbialibus verbis, Ne malorum memineris. At BICOMP. Ἀμνησικακία, Obliuio iniuriæ, seu iniuriarũ, vide in Ἀμνησία. ITEM Ἀπομνησικακία, κῶ, pro simplici μνησικακία, Iniuriæ, seu iniuriarum sum memor. Vide μνησικακέω. ‖ Sunt qui putent accipi etiam in contraria significatione, vt videlicet ἀπὸ sit σεμνικὴ particula, & idem valeat ἀπομνησικακέω quod ἀμνησικακέω.

Diuersæ formæ à superioribus est NOMEN Μνεία, id est Mentio. vt μνείαν ποιεῖσθαι, Mentionem facere. Lysias, οὐδεμίαν πώποτε μνείαν πεποιημένος φαίνεται. Iungitur alioqui sæpe genitiuo sine πρὸς. Interdum verò μνεία est Memoria. vt μνείαν ἔχειν sequente genitiuo, apud Aristoph. & Plat. vt Gallicè Auoir memoire de quelque chose. Sed & μηδεμίαν ποιεῖσθαι μνείαν Budæus affert ex Demosthene, pro Oblitos. Videmus autem in his exemplis μνείαν vtrunq; vsum habere nominis μνήμη: statuit tamen non paruum inter hæc discrimen Eustath. sicut & Ammonius.

AT Μνῆσις, (id est Memoria, μνήμη) licet videatur à μέμνησαι secunda persona formari, vt habeat τ ex pleonasmo, quibusdam tamen grammaticis placet esse potius à μίμνηται tertia formatum, & nõ literam τ, sed σ, per pleonasmum esse additam. nec enim simile esse τοῦ Λῆσις. Homerus Od. μ, — οὐδέ πς ἡμῶν Δόρπου μνῆσις εἶω, μάλα

πῶς χατέοισιν ἑλέσθαι. Soph. in Aiace, Ἀλλ' ἴσθι κἀμοῦ μνῆστιν, habe memoriam mei, ad verbum. Sic autem loquutus est & Nicander, suum Theriacῶν poema duobus hisce versibus claudens, Καί κεν Ὀμηρείοιο καὶ εἰσέτι Νικανδροιο Μνῆστιν ἔχοις, τὸν ἔθηψε Κλαρου νιφόεσσα πολίχνη.

Eiusdem classis, quod ad formationem attinet, est COMP. Ἀείμνηστος, ος, ὸν, ἡ, Cuius perpetuo durat memoria, Perpetuus, Sempiternus. vt apud Isocratem De pace, ἀείμνηστοι ἐχθροί, Sẽpiternæ inimicitiæ. Apud eundem in Panegyrico, ἀείμνηστος ὀργή.

B Ἀείμνηστος, ου, Semper memorabilis, Semper prædicandus, siue celebrandus. vt ἀείμνηστος πάφος, apud Sophoclem, Sepulchrum perpetuo celebrandum, vel sem per memorabile, Sepulchrum cuius æterna futura est memoria. Apud Xenophontem, κλέος ἀείμνηστον. apud Isocratem pro eodem, ἀείμνηστος δόξα.

Eiusdem formæ COMPOS. Ἄμνηστος, Cuius memoria non superest, Obliuioni traditus, Obliuione deletus. Pro quo DORICE Ἄμναστος. vnde ἀμιαστι apud Theocritum in Charitibus, Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρεῖ αἰῶνας ἐκεῖνοι, Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς &c.) VNDE Ἀμνησία, (q. d. Inreminiscentia) Obliuio. Actiua enim significatione accipitur, quum ἄμνηστος contrà passiua. vt ἀμνησία πάντων apud Herodianum. & ἀμνησία ἀμαρτημάτων apud Philonem. Sed frequentius à veteribus ponitur sine adiectione, pro obliuione iniuriarum, idem videlicet significans quod ἀμνησικακία. Plutarch. in Pol. præcep. ἀλλ' οἶον ὅτι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνησίας ὅλον τοῖς πεπράκασι. Quò pertinent hæc Valerii Maximi lib. 4, capite 1, de Thrasybulo ita loquẽtis, Insignem deinde restitutione libertatis victoriam clariorem aliquanto moderationis laude fecit. Plebis enim scitum interposuit, ne qua præteritarum rerũ mentio fieret. Hæc obliuio, quam Athenienses ἀμνησίαν vocant, concussum & labentem ciuitatis statum in pristinum habitum reuocauit. Hæc ille. sed ἀμνησία illo plebiscito decreta, exponitur etiam latius, Obliuio iniuriarum & offensionum quæ triginta tyrannis rempublicam occupantibus, vltrò citroque illatæ acceptæque fuerant. Vopiscus in Aureliano, Ἀμνησία etiam sub eo delictorum publicorum decreta est, de exemplo Atheniensium. Nisi malimus Amnestia ibi Latinè scribere. (Sed iungitur & hic cum genitiuo) Nec verò dubium est quin hoc vocabulum sit illud ipsum de quo intellexit Cicero, quum scripsit circa initium Philippicæ 1, In quo templo quãtum in me fuit, ieci fũdamenta pacis: Athenienſiumque renouaui vetus exemplum. Græcum etiam verbum vsurpaui, quo tum in sedandis discordiis vsi erat ciuitas illa. atque omnem memoriam discordiarum obliuione sempiterna delendam censui. Existimat tamen Petrus Victorius Ciceronem intellexisse quod Æschines dicit μὴ μνησικακῆσαι, (vt ex eius verbis docebo in Μνησικακῶ) sed cum ille Plutarchi locus quem modò protuli, tum alii ostendunt, ἀμνησίαν esse Græcum illud verbum. Quod tamen nimis audacter quidam ipsi etiam contextui inseruerunt. Cæterùm apud Herodianum ἀμνησίαν Polit. paritérque B. Interpretãtur Impunitatem hoc in loco, τοῖς δὲ φύγοντα γραπώτας πάντας ἤγαγε δεῖς ἀμνησίαν. Sed idem Herodianus alicubi hæc iungit ἀδειάν τε καὶ ἀμνησίαν. (vbi Polit. vertit Veniam & obliuionem omnium) Alicubi hæc, ἀμνησίαν αἴνιόν τε πάντων ἁμαρτημάτων: alicubi denique, ἀμνησίαν συγγνώμην τε τῶν ἁμαρτηθέντων. At Synesius ἀμνησίαν & ὄμμαχας copulauit, scribens, τῶν μὲν ἔτος ἤδη τέλειον ἐζήτει μετὰ τῶν ἀμνησίαν καὶ τὰς ὄμμαχας. Et VERB. Ἀμνηστέω, ῶ, Memoria non teneo, Obliuiscor, seu Oblitus sum, Obliuioni dedi. Item pass. Ἀμνηστοῦμαι, Memoria excido. B.

C. ΑΝ Αμνάομαι, pro quo potius DICITVR Ἀναμιμνήσκομαι Reminiscor, Recordor, Memoria repeto. Cum accusatiuo. Isocrates, τοὺς τῶν παλαιῶν ἀναμνησθεὶς, recordatus paternorum instituorum. Andocides, ἐπειδὴ ἀναμνησθῶν τὰ νῦν βεβηκότα ἀπῆλθον. Sed in præsenti dicitur potius Ἀναμιμνήσκομαι, vnde est particip. ἀναμιμνησκόμενος apud Demosth. Philipp. 1, ἔστι τοῦτο ἐνθυμητέον καὶ παρ' ἄλλων ἀκούοντας, καὶ τοῖς εἰδόσιν αὐτοῖς ἀναμιμνησκομένοις.

In epitaphio autem, καὶ τοῖς εἰδόσι χρῆσιμα ἀναμνησθῆναι, καὶ τοῖς ἀπείροις κάλλιστα ἀκοῦσαι. Citatur ex Platone ἀναμιμνήσκομαι in eadem significatione, cum τοῦ: ex Polit. 1, ἀναμιμνησκόμενοι τοῦ τε παφοδίσα καὶ τοῦ πίστις. Sed fortasse debet aliter accipi quàm quum accus. iungitur sine illa præpositione. Ἀναμιμνήσκεσθαι Cicero videtur exprimere voluisse duobus his verbis, Reminiscendo recognoscere. Vide meum Lexicon Cic. pag. 124, Græcolatini.

ACT. autem Ἀναμνάω, pro quo itidem dicitur potius, Ἀναμιμνήσκω, Reminisci facio, seu recordari, In memoriam reuoco, seu reduco, Commonefacio. Cum genitiuo vel accusatiuo rei: at cum personæ accusatiuo duntaxat, (qui etiam illi genitiuo seu accus. rei addi solet.) Cum genit. rei. (addito personæ accus.) Andocides, ἀναμιμνήσκων ὑμᾶς τῶν ἠδικημένων κακῶν. Sic ἀναμιμνήσκω σε τῆς συγγράμματος apud Lucianum. Cum rei accus. apud Thucydidem, ἀναμιμνήσκοντες πολὺ ξυμμαχίαν. Cũ solo accusat. personæ. Demosth, μὴ ἀναμνήσῃς με. Xenoph. Hell. 2, τοὺς μὲν διδάξας, τοὺς δὲ ἀναμνήσας ὑμῶν βούλομαι. Quæ duo verba itidem simul ponuntur a Luciano in Vit. phil. Τί με διδάσκεις; Διδάξαι μὲν οὐδέν, ἀναμνησθῆναι δέ. Nonnunquam & cum duplici accusatiuo, vno personæ, altero rei: vt ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ πύτω πεπραγμένα. Sic apud Platonem De rep. libro 6, καὶ ἀναμνήσας τοὺς ἑκάστοις ἐστὶ τὰ ὄντα. Sed & Homerus cum hac constructione vsus est, τοῦτό με ἀναμνήσας. ‖ Inuenitur etiam ἀναμιμνήσκειν τινὰ τοῦ τινος. Item ἀναμιμνήσκω σε ὅτι apud Thucydidem. Ex quo etiam affertur ἀναμιμνήσκομεν ὑμᾶς cũ genitiuo rei. pro In memoriam nobis reuocamus, vel, Memoria repetimus, Reminiscimur. Luc. autem dixit ἀναμιμνήσαι τινὰ, pro Tibi in memoriam reuocato, vel reducito. B. Vertit etiam, Excute memoriam tui. Apud Herodot. idem vertit etiam Commemorare.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ. Reminiscentia. Recordatio. Est μνήμης ἀπολωλυίας ὑπόμνησις ἀκμάσης, iuxta Damascenum. Aristot. Ethic. 3, καὶ ἔστιν ἡ ἀνάμνησις οἷον ἀπὸ τοῦ ὁμοίου τοῦ τοῦ ὁμοίου ἀνάμνησις γίνεται αὐτίκα τοῦ ὁμωνύμου. Athenæus libro 11, ἀνὴρ ὁ μὴ πάντα ἀνάμνησις ὤν. ‖ Apud Lucianum Commonefacio. i. Ipsa actio commonefaciendi alium, seu faciẽdi vt reminiscatur alicuius rei. Quare nego veram semper esse quam ponit Amm. inter hoc verbale & alterum ὑπόμνησις differentiam: quum scribit, ἀνάμνησις, ὅταν τις ἐλθὼν εἰς μνήμην τοῦ παρελθόντος ὑπόμνησις δέ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ. Ἀναμνηστικός, ός, όν, Qui reminiscentia valet: sicut μνημονικὸς, qui memoria valet. Bud. ex Themistio in principio lib. περὶ μνήμης. Exponitur etiam Facilè reminiscens. At in v. l. confunditur cum μνημονικὸς, quum interpr. Memoria excellens.

C. ΑΠΟ Μνάομαι, pro quo potius DICITVR Ἀπομνήσκομαι, quod etiam habent v. l. non illud. Sic autem & ἀπομνήσκομαι potius est in vsu quàm ἀπομνάομαι, & ὑπομνήσκομαι quàm ὑπομνάομαι. Sed minus tamen vsitatum hoc ἀπομνήσκομαι quàm illa: atque adeo nullum affertur eius exemplum: at ἀπομνήσασθαι, quod ab ἀπομνάομαι esse scimus, extat apud Heliodum in Theogon. cum genitiuo χάριν vbi Οἱ δὲ ἀπομνησθῆναι χάριν ἀνεγκεῖν, exponitur, Qui ei gratiam retulerũt beneficiorum. Itidem verò apud Thucyd. libro 1, πιστεύω δὲ ἀπομνήσασθαι χάριν πλείστην καὶ ὑπομνησθῆναι τοῦ ἀγαθοῦ. Quanuis autem non negem ita posse atque adeo debere reddi ἀπομνήσασθαι χάριν plerisque in locis, sonare tamẽ dico Memorem se ostendere beneficii, referendo gratiam. Pro qua interpr. facit expos. schol. Thuc. ἀποδοῦναι μνήσθεντα. Vide Ἀπομνημονεύω.

C. ΕΠΙ Μνάομαι, ῶμαι, Reminiscor, Recordor, Memini. Hinc ὑπομνήσασθαι ἀεθλου ex Apollon. Argon. 2. Sic ὑπομνησθῆναι apud schol. Homeri. Sed plura exẽpla proferuntur alterius significationis, videlicet pro Mentionẽ facio, Memoro, Cõmemoro. Quæ etiam futuro ὑπομνήσομαι, & futuro ὑπομνησθήσομαι tribuitur. Sic ὑπομνησθῆναι apud Chrysost. ὑπομνησθῆναί τινος τοῦ τοιούτου τῶν ἀγαθῶν. Item cum τοῦ, Xen. Præd. 1, οὐδ' ὁπόσα τοῦ τοιούτου ὑπεμνήσθη.

C. ΥΠΟ Μνάω,

C. Ὑπομνάω, ῶ, (pro quo Ὑπομιμνήσκω) idem quod ἀναμνάω, Reminisci facio, seu recordari, Memoriam renouo, seu refero. (At Reuoco in memoriã, seu redigo, magis conuenit constructioni huius verbi cum accusatiuo rei, vt paulo pòst docebo) Vel Commonefacio, Admoneo. Homerus Odyss. o, in principio, — Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὁππωσοῦν ἐθέλοντα νέεσθαι. vbi Eustathius ait tale esse quale τὸν δεῖνα ἀναμιμνήσκειν ποῦ δέ πνος. Affertur vero ex eodem poeta ὑπέμνησε, quod scholiastes exponit ὑπεμνησθῆναι ἐποίησε. Thucyd. ὑπομιμνήσκων τοὺς ὁρκίους. Plutar. ὑπομιμνήσκουσα χωρίων ἱερῶν. Herodianus libro 3, μύθων τε ἀρχαίων καὶ ἐπαμμάτων ὑπεμίμνησκε. Item cum accusatiuo rei: vt ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, apud Æschinem, In memoriam reuocare leges. Nam (vt dixi) ad seruandam Græcam constructionem, ὑπομνῆσαι aptius redditur In memoriam reuocare, seu redigere, aut reducere, in huiusmodi locis. (Sunt porro & qui reddant, Ante oculos ponere. sed vicinius est quod Cicero dixit, Memoriam sibi proponere. ac tum accusatiuus Græcus in Genitiuum Latinum mutandus esset) Interdum iungitur etiam duplici accusatiuo, rei videlicet & personæ. Thucyd. τοὺς δὲ Ἀθηναίους πάλιν αὖ καὶ τάδε ὑπομιμνήσκω. Sic Demosth. 146, τί χρὴ ἐν δὲ τοῦθ' ὑπέμνησα νῶϊν ὑμᾶς; Sic vtitur & Xenoph. Sed videndum est quibus in locis ὑπομιμνήσκω σε τῶν reddatur aptius Admoneo te huius rei, vel Commonefacio, quàm Reuoco tibi in memoriam. Cum participio etiam inuenitur: apud Isocr. autem præcedente etiam ὡς, ad Dm. καὶ σαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκῃς. ‖ Ὑπομνῆσαι, In iudicium vocare, Bud. ex Pand. & ex Authent. Alicubi verò redditur etiam Ante oculos pono.

Ὑπομνήσκομαι, Commonefio, In memoriam mihi reuocatur. Aut etiam, Reminiscor, Recordor. Alex. Aphrod. φύσις ὑπομιμνήσκουσα τὸ ἀίδιον. Ὑπόμνημα, ατος, τὸ, Quod rei alicuius recordari facit, Quod rei alicuius reminisci facit. & q. d. Reminiscimentum, (vt supra in aliis quibusdam synonymis dixi) Monumẽtum. Isocr. τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν. Et in malam partem, ἀδικίας ὑπόμνημα in epist. Philippi, apud Demosth. Apud Thucydidem autem l. 2, ὧν καὶ πολλάκις ἔξεστι ὑπομνήματα ἐν ἄλλων ἀτυχίαις, quidam interpret. etiam Recordationem. In vulg. l. ex Plat. epist. ὑπόμνημα χάριν τοῦτ' ἔγραψε, in memoriæ subsidium hæc scripsit.

Ὑπόμνημα, Quod quis sibi scribit, subsidio futurum memoriæ, Scriptum quo res aliqua in memoriam reuocatur. Denique tale scriptum quale id quod Latini propriè Commentarium vocant: id est, scriptum in quo capita tãtùm & summas rerum attingimus, vtporè memoriæ solùm gratia, non ad plenam rerum narrationem. Peculiariter ὑπόμνημα vocari scribit Bud. Quæ vnusquisque studiosorum ex autorum lectione sibi cõficit. Et paulo pòst, ὑπόμνήματα esse dicit quæ ex tempore & sine cura scripta sunt, eóque differre ἀπὸ τοῦ συντάγματος. Redditur certè ὑπόμνήματα plurali itidem nomine Cõmentarii. nã & de Cæsaris Commentariis ex Plut. affertur. Ac certè non semper videtur dici hoc nomẽ de iis quæ ex tempore & sine cura scripta sũt, (vt tamen vult Budæus) sed generaliter etiam vsurpari pro συγγράμματα. vt quum dicit Athenæus ἐξαναγκεῖ αὐτὸ πολλὰ τὰ ὑπομνήματα. Sed & de scholiis (quibus etiam tribuitur commentariorum appellatio) dictũ inuenitur ὑπομνήματα, idque apud recentiores præsertim. ‖ Ὑπομνήματα quæ Lat. Acta, (inquit Budæus) qui tamen affert hunc Appiani locum, vbi non sine adiectione ponitur, Ciuil. bell. libro 3, ὑπομνήματα τοῦ Καίσαρος βουλευμάτων καὶ πραγμάτων. Idem alibi scribit ὑπομνήματα in Pandectis vocari Acta, id est scripturam actuarii. HINC Ὑπομνηματογράφος, Commentariorum scriptor, Scriptor eorum operum quæ ὑπομνήματα vocantur. Iulian. imper. Porphyrio, πολυπόνου καὶ μεγάλης βιβλιοθήκης γεωργίου παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δ' ὑπομνηματογράφων. In vulgatis lexicis. Qui est à commentariis. Sed & magistratus quidam Alexandriæ hoc nomine vocatus fuit à Strabone. Et ADIECT. Ὑπομνηματικός: vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta ad memoriæ tantùm subsidiũ. ὑπομνηματικὰ (inquit Ammonius in prædicamenta Aristotelis) ἐκεῖνα καλοῦσιν ὅσα τοῖς οἰκείαις ἀπεσημειοῦντο ὑπόμνησιν. His apud eundem opponũtur τὰ συντακτικά, de quibus & Budæus pagina 179. Item VERBVM Ὑπομνηματίζω, pro Commentariis scriptis interpretor. VNDE Ὑπομνηματισμός, Interpretatio quæ fit commentariis scriptis. Sed ὑπομνηματισμοὶ pro commentariis etiam quales sunt Cæsariani. vt ex Polybio Budæus docet ibidem. Qui alibi annotat Dionysium Halicarnas. appellare ὑπομνηματισμοὺς ea quæ de antiquis rhetoribus scripsit. Apud Ciceronem autem legimus libro 3 epist. ad familiares, in fine epist. 1, Quamobrem peto à te vt scribas ad tuos, posse tua voluntate decretum illud Areopagitarum, quem ὑπομνηματισμὸν illi vocant, tolli. ET Ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ, Qui commentariis scriptis interpretatur, Interpres, Enarrator. Vulgo autem & Commentator. Bud. ex Eust. In v. l. exponitur etiam Commentariensis. Ab Hesych. ὁ ὑπόμνημα λέγων.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, Reuocatio in memoriam, Ipsa actio reuocandi in memoriam, seu suggerendi. (vnde & Suggestio à quibusdam redditur) Commonefactio, Admonitio. Apud Thucydidem cum verbo ποιεῖσθαι, sequente genit. redditur per ipsum verbum Commonefacere: apud Gal. autem In memoriam redigere. Sed & pro Mentionem facere, apud Thuc.

Ὑπομνηματιδιον, ου, ὁ, Commentarius, & q. d. Memoriale. Bub. ex Basilio, 554.

(Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, Recordor, Memini. Homerus Odyss. o, Τοῦ γὰρ τε ξείνος μιμνήσκεται. Idem Od. υ, Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο. Et Il. α, Τοῦ μιμνησόμεθα φρεσὶν ἠμετέρῃσι. Et Il. ω, Τοῦ μιμνησόμεθα φρεσὶν ἠμετέρῃσι βέβηκεν.

Μιμνήσκω autem, Facio μιμνήσκεσθαι. i. Facio recordari, In memoriam reuoco, Memoriam renouo, ex Od. ξ, — μηδέ με πύστον Μίμνησκε.

AT Compos. Ἀναμιμνήσκομαι & Ἀναμιμνήσκω, item Ἀπομνήσκομαι & Ὑπομνήσκομαι, vel potius Ὑπομνήσκω, vide cum Ἀναμνάομαι, & Ἀπομνάομαι, & Ὑπομνάω.

¶ Μνάομαι, ῶμαι, Ambio. vt dicitur Ambire puellam, inquit Budæus. (sunt alioqui quibus vox Ambire hac in significatione non satis placet, sed tamen in hoc verbo & in eius deriuatis ea vtendum erit) Qui etiam exponit Coniugium peto, seu connubium, aut nuptias. item Procus sum, Vxorem peto. Sic certè proci Penelopes, qui & μνηστῆρες, eam dicuntur μνᾶσθαι ab Homero variis in locis. ex quibus est hic versus Odisseæ α, & π, Τόσσι μνηστὴρ' ἐμὸν μνῶνται, σχέσιν δὲ οἶκον. Et Odyss. ζ, Nauficaæ dicitur, Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀείσεσθαί τε δόμον δὲ Πάντων Φαιήκων. Dicitur non solùm μνᾶσθαι γυναῖκα, sed & μνᾶσθαι γάμον. vt apud Luc. τοῦτον γοῦν, ἐπειδὴ πολλὰ γάμον μνᾶσθαι ἐτόλμησας, &c.

Μνᾶμαι generalius pro Affecto, vt μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herodianum. Cuius significationis exempla alia Budæus affert pag. 873. Apud eundem Herodianum libro 7, βύνοιαι ἑαυτὰ τοῦδε τῆς ἐφαπωδῆς μιῶμβος Poll. vertit Militum sibi animos concilians. vbi tamen malim interpretari, Conciliare sibi cupiens, seu conãs, vel Militum in se beneuolentiam affectans.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, Petitio mulieris in vxorem, Ipsa actio petendi mulierem in vxorem, seu ambiendi nuptias alicuius mulieris.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, vt ἄλοχος μνηστὴ, in plerisque Homeri locis, Ea quam quis in vxorem duxit, celebratis spõsalibus, postquam eius nuptias ambiuit. Exponitur etiam Vxor legitima. Vide Hesych. Dicitur autem & μνηστὴ sine adiectione. In Pand. Sponsa, inquit Bud. Item in gen. MASC. Μνηστὸς, Desponsatus, Nuptus, in v. lex. sed absque exemplo. AT Μνηστὴς ex Chrysost. affertur pro μνηστὴρ, de quo in proximè sequente tmematio.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui nuptias alicuius ambit, Qui aliquam in vxorẽ petit, vna voce Procus. vt passim apud Homerum in Odyss. μνηστῆρες vocantur proci Penelopes: quos

Horatius appellauit etiam sponsos Penelopes. (Affertur verò & pro Memor ex Nonno, εἰλαπίνης μνηστήρ. Hesychio quoque μνηστῆρες sunt & οἱ ὀπισθάλλοντες γάμαις πνά, & οἱ μεμνημένοι. quod μεμνημένοι ab altera verbi μνᾶσθαι signif. potius esse arbitror) HINC Μνηστροφονία, Procorum occisio, seu interfectio, Procorum cædes. qualis ab Homero describitur. Et nomen ADIECT. Μνηστήριος, Ad procum pertinens, vel A proco proficiscens. vt μνηστήρια δῶρα in Anth. epigr. Munera quæ mulieri dantur à procis.

Μνήστωρ vide post sequens Μνῆστρον.

Μνῆστρον, ν, τὸ, Nuptiarum arrhabo. Hesych. ITEM Μνήστωρ, Qui dedit nuptiarum arrha bonem, eidem Hesychio. ‖Sed & Peritus, Sciens. (ab altera videlicet verbi μνᾶσθαι signific. quia qui rem aliquam memoria tenet, is eius peritus est) Suidas enim μνηστρα exponit δόπτήμονα in quodam quem affert loco: Hesych. autem μνηστρα βασιλεῖ, φρονίμῳ. Sic enim interpũgendum esse existimo apud eum, non autem iungendum βασιλεῖ cum φρονίμῳ.

Μνήστρια, ET Προμνήστρια, (quod visitatius est) Pronuba, vide post Προμνᾶσθαι.

Μνηστεύω, idem quod μνᾶσθαι, ambio nuptias, &c. Homer. Od. σ, & alibi. Sic Eurip. ἐμνήστευσα παῖδα σόν, Filiæ tuæ nuptias ambiui, Filiæ tuæ connubiũ petii. vel Filiãtuam petii vxorẽ, seu in vxorẽ. (Dicitur autem & μνηστεύειν ea dem significat. quod Bud. exponit etiam Procum esse apud Plut. & μνηστεύμενον apud Laertium, Procorum. licet quidam velint μνηστεύειν propriè dici de eo qui alteri stipulatur, inquit Bud. Intellige autem Qui stipulatur nuptias. Et μνηστεύειν γάμον κόρης, pro μνηστεύειν κόρην, ambire nuptias puellæ, seu matrimonium. Affertur verò & pro Inire matrimonium, ex Platone De leg. libro 6. (Item μνηστεύεσθαι γάμον. Reprehendit tamen Lucianus eum qui dixit μνηστευόμενος αὐτῷ γάμον) sed μνηστεύειν γάμον exponitur etiam Conciliare nuptias, apud Apollonium Argon. 2, Τῷ καὶ ἀέξηθέν θεαὶ γαμον ἐμνήστευον. Sic & apud Euripidem μνηστεύειν γάμους, vbi Clytæmnestra de filiæ nuptiis loquitur. ‖At passiuè Μνηστεύεται dicitur ipsa mulier, Peti in vxorem, seu posci: aut etiam Desponderi, id est, Sponsione promitti. vt Matthæi cap. 1, v. 18, μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαριας τῷ Ἰωσήφ. Sic Lucas cap. 27 eãdem dixit μεμνηστευμένῃ. Itidem in Pandectis μεμνηστευμένη Sponsa. Quod autem Erasmus in illum Matthæi locum annotat de verbo μνηστεύειν, nimirum significare, Tradere sponsam proco, fide apud me caret, quippe qui nullo exemplo hunc istius verbi vsum confirmari posse existimem. Cæterùm huic Μεμνηστευμένῃ est CONTR. Ἀμνήστευτος, q.d. Quæ ambita non fuit, Cuius nuptiæ à nemine ambitæ fuerunt, Non petita in vxorem, Cui nullus procus contigit. Exponitur & nondum desponsa, seu desponsata: item Illocabilis. pro qua significatione affertur ex Græcis Bibl. interpr. Apud Euripidem certè ἀμνήστευτος γαμεῖ ei opponitur quam ab Homero μνηστὴ vocari dictum est suprà. Vtitur enim Euripides hac appellatione ἀεὶ παλαιᾶς. Phocyl. ἀμνήστευτα aduerbialiter vsurpauit PRO Ἀμνηστεύτως, in hoc versu, Μηδέ τις ἀμνήστευτα θίγοι κούρου μαχίμου, q.d. Indesponsé. aut, Non initis sponsalibus. vel, Non petito connubio. ITEM Ἀμνηστία, Cœlibatus. ἀγαμία. in vulg. lex.

Μνηστεύω & Μνηστεύομαι, metaphoricè pro Affecto, item Concilio, Comparo. Budæus pag. 873 ex Plutarcho & Synesio.

COMP. Προμνηστεύω, ET Ὑπομνηστεύω vide in Προμνᾶσθαι ET Ὑπομνᾶσθαι.

C. ΠΡΟμνάομαι, ᾶσθαι, Ambio nuptias pro alio, Nuptias cõcilio, Pronubæ officio fungor, & nuptiarum conglutinatricis. Interdum etiam, Pro alio stipulor, Concilio, metaphoricè, Bud. pag. 872 & 873 ex Platone & Plutarcho. (In vulgatis lexicis affertur & pro Hortor, seu Suadeo, ex Plutarcho) HINC Προμνηστική, Ars earum quæ pronubæ dicuntur, Ars conciliatrix, Ars cõciliandi seu copulandi. B. ITEM Προμνήστρια, quæ ET Προμνήστις, Xen. Nuptiarum conciliatrix, Pronuba. vide ibidem. Pro eodem autẽ & Μνήστρια Poll. habet.

HINC Προμνηστεύω, (vt videlicet à simplici Μνᾶσθαι fieri Μνηστεύω dictum est, præcedente videlicet μνηστὸς) & Προμνηστεύομαι, idem significans quod ipsum Προμνᾶσθαι. i. Concilio nuptias, & velut procuro. Item, ὃς ζώντων αὐτῷ προμνηστεύσαι πόθ' ἑρασθείσι, apud Alciphr. Qui ei hãc amicam conciliauit. Vide Bud. p. 873.

C. ΥΠΟμνάομαι, ᾶσθαι, apud Hom. exponitur, Clam ambio nuptias, seu affecto, sicut & breuium schol. autor explicat λεληθότως μνηστεύομαι. At Eust. ὑπτύλως καὶ ψιθύρως καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύομαι. Sed idem ille enarrator quem breuium schol. autorem voco, exponit etiam ὑποφθείρω) Apud Aristotelem tamen in ὑπομνηστεύομαι quod eadem forma dicitur, vacat præpositio.

ITEM Ὑπμνηστεύω & Ὑπμνηστεύομαι, (sicut Προμνηστεύω paulo antè ex Προμνᾶσθαι) Despondeo. Aristot. Polit. 5, ὑπομνηστεύσαι ὥσπερ γάρ τις θυγατέρα, ὡς εἰρημένον αὐτὸ τῶν ὑπομνηστευθέντων πάντων, ἠξιώσας τῆς ἀρχέντων ἄπορος, συμπαρέλαβε πάντας ἐκτὸς τῆς πολιτείας, ὡς ἐπιβουλεύοντας. vbi animaduerte vt ὑπομνηστεύσαι ὡς ἐν dicitur actiuè Qui despondit, sic ὑπομνηστευθεὶς passiuè Sponsus.

ΜΟΛΕΊΩ, Venio, vel Aduenio. Solon in Eleg. Μηδέ μοι ἄκλαυστος θανάτου μόλοι. quæ ita Cic. Mors mea ne careat lacrymis. Item, Eo, Vado. Sophocles apud Plutarchũ De aud. poem. Βιόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ζῶντα διέρχονται τέλη, Μολόντ' ἐς ἅιδου. Idem alibi, ποῖ μολὼν μολῶ; Quò profectus? Hesychius μολὼν exponit non solùm ἐρχόμενος, ἐλθὼν: sed etiam πορευόμενος, δρομαῖος, currere. Sunt qui malint facere THEMA Μολω. A Μολέω autem est PRAET. Μέμβλωκα pro Μεμόλωκα, vt tradit Eust. Od. ρ, Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴσθι, δὴ γὰρ μεμόλωκε μάλιστα Ἠμῶς. id est, μεμολωκε, παρῆλθε, aduenit. Item Μολεῖσθαι, pro μολεῖν. Æschyl. Prom. pag. 43, Οὔποτ' οὔποτ' ἀνόχλησιν ξένοις μολεῖσθαι λόγοις Ἐς ἀκοὰς ἐμάς, peruenturos ad aures meas.

C. Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, E propinquo veniens: sed capitur pro Propinquus, & vsurpatur vt plurimùm substantiuè cum præpositione ἐξ, dicendo ἐξ ἀγχίμολου pro E propinquo. vt Il. α, Τὸν δ' ἐξ ἀγχίμολον ἰδὼν ἐφθέγξατο κικυὸς Ἑρμείας. id est è propinquo.

Ἀγχίμολον etiam dicitur aduerbialiter, & quidem nõ raro apud Homerum, pro E propinquo, Propè: vel pro Confestim. quia quæ è propinquo veniunt, diu in via non morantur, sed statim adsunt. Hesychius exponit σύντομος & μετ' ὀλίγον. Est autem σύντομος, Propè: at μετ' ὀλίγον Paulo pòst, Nõ lógo pòst tempore. subauditur enim χρόνον post ὀλίγον. Homerus Odyss. δ, Ἀγχίμολον δὲ σφῶϊν ἐπεκλυπε φωνήσαντε. Iliad. δ, Ἀγχίμολον δὲ σφῶϊν θέας. id est, ἐκ τοῦ σύντομος. E propinquo: vel μετ' οὐ πολύ, Non multo pòst, vt legitur in breuibus scholiis.

C. Αὐτόμολος, Qui sua sponte it & à nullo incitatus, Sponte sua currens. in Epigr. πρόχειρον αὐτόμολος. Et in vulg. lex. αὐτόμολος ἑκὼν, sponte veniam. Αὐτόμολος autem miles dicitur qui sponte ad alteram partem transit, seu deficit, Transfuga, Defector, vt Sueton. appellat. φυγόμαχος, vt à Suida exponitur. Xenoph. Pæd. 6, pagina 94, ἐπιπτὲ δὲ καὶ δεύτερος ἐοικότα κατασκόπτοις, ὡς αὐτόμολος. Herodian. libro 5, καὶ πολὺ αὐτόμολα τὸ πλῆθος ἑκάστοτε, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, πρὸς τὸν τοῦ δ' ὠνάμενον τυγχάνοι, transfugarũ multitudo. Et libro 6, εἴ τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι ἢ χρήμασιν ἀναπεισθέντες ὑπολοιπόσοιεν αὐτὸ βουληθέντες, transfugæ, pecuniáue illecti. Et apud Athenæum libro 13, Εἰναι δ. κῶν αὐτόμολος ἄθρωπος ξένος Καὶ παρεπιδημήσας Ἀθηνῶσι πότε. quem paulo pòst στρατόπεδον vocat. Et de quo ibidem, ὁ Μαία Τὸν αὐτόμολον ἔσκωπτε. ῥιψαστὶν τ' ἔφη Αὐτὸν χιτωνέναι πρεσβόλης οὔσης πτέ. Et τεκμήριος αὐτόμολος apud Plutarch. in Themist. ‖Αὐτόμολοι sunt etiam ἔθνος quoddam Æthiopicum, vt testatur Steph. ex Herodoto locum proferens. VNDE Αὐτομόλως, More transfugæ, More eius qui sponte ad alteram partem transit. πρόδοτικῶς exponit Suidas & Hesychius, qui citat ex Soph. Phædra. Αὐτομολία, ας, ἡ. Transfugium, Defectio qua quis suapte sponte ad alteram partem transit. Thucydides lib. 7, p. 237 οἱ μὲν (videlicet ξένοι) ἐπ' αὐτομολίᾳ πρεσφάσει ἀπήρχον, οἱ δὲ ὡς ἐδ ὠάνιν, per occasionem ad hostem transeunt, vt Valla

interpr. Philo De vita Mos. libro 1, ὅσοι πρὸς αὐτομολίαν ἢ προδοσίαν ὑποψήφιοι ὄντες, πάντες ἀπολώλεσαν, qui pro profugis vel proditoribus suspecti, pœnas dederunt, Turn. interpr. Et in v. l. ἢ πρὸς τὴν βίον τοιοῦτον αὐτομολίαν, quod vltrò ad eã vitã accesserint. Quæ signif. primaria est, vt videlicet αὐτομολία sit Spontanea seu vltronea accessio. ‖In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur Stolones, seu Soboles è trunco pullulans, Pulluli è trunco prouenientes, αἱ παραφύσεις, quæ & παραβλαστήματα vocantur, & à Plat. ἀκαβλαστήματα. ET Μολθύειν, eiusmo di fruticationem inutilem deputare, τὸ πρὸς αὐτομολίας κόπτειν, vt Poll. exp. ex lege Attica scripta, τῇ πρὸς ἀλλοιωνῶν, citãs, μὴ ἀνθρακοῦν μηδὲ μολθύειν, μηδὲ φρεμνίζειν. ITEM Αὐτομολέω, Prodita & deserta mea parte, ad alterã mea sponte transeo, Transfugio. Aristoph. Equit. Λέγε δὴ μόλωμεν ξωνεχὲς ὡδὶ συλλαβών. Et mox, Μόλωμεν αὐτόμολωμεν, αὐτομολῶμεν. quum enim dixisset μόλωμεν, siue μολῶμεν, vt quosdam scribere annotat schol.) iubebatur addere αὐτὸ, & dicere αὐτομολῶμεν, transeamus ad hostes. Thuc. lib. 3, ὡς δὲ αὐτοῖς πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν αἱ πρεσβεῖαι αἱ ἥκουσαι, δύο μὲν ἀνδρὸς αὐτομόλησαν. Et lib. 7, p. 236, οἱ δὲ Θρᾷκες τὸν ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ πάλιν καθεστήκαμεν, αὐτομολοῦσι, ad hostes profugiunt. Herodian. lib. 5, πολλοὺς καὶ αὐτομολοῦντας φοιτᾶν πρὸς τὸν νέον Ἀντωνῖνον, transfugere. Et lib. 7, ἢ χρήματα πειθόντες, ἢ αὐτομολήσοντες. in quibus duobus locis posset addi vox Sponte. Item cum præpos. πρὸς, vt αὐτομολέω πρὸς τοὺς πολεμίους. Et apud Luc. ἠυτομόλησεν ὡς ἐμέ, ad me transfugit. Item ex Æschine, αὐτομολῶν τῇ πολιτείᾳ, à rep. discedo. (Et Ταυτομολέω, in v. l. eiusdem signif. cum αὐτομολέω, Transfugio.) Ab αὐτομολέω COMP. Ἐξαυτομολέω, A parte mea deficiens trãsfugio. Aristoph. Nub. Δέξασθε μου φυτιμάπον, ὡς ἐξαυτομολῶ Πρὸς ὑμᾶς. Ab αὐτόμολος autem est BICOMP. Παλιναυτόμολος, Qui ad eã partem à qua prius ad hostes transierat, redit, Qui ab hostibus, ad quos desciuerat, ad aduersam partem redit. Citatur ex Xen.

C. Ἐπρομόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quam altera tãtummodo pars venit. vt ἐπρομόλιος δίκη Suidæ, εἰς ἣν οἱ αἰτήσικοι οὐκ ἦλθον, in qua aduersarii non comparuerunt.

C. ΑΝΤΙμολέω, Obuio, vel Contra aliquem eo.

C. ΕΚμολέω, Exeo. vnde ἔκμολε, exibat. Iliados λ, Ἔκμολεν ἵππος Ἀρηΐ.

C. ΠΡΟμολέω, Prodeo, Progredior. Iliad. σ, Ἤφαιστε πρόμολ' ὧδε. Od. ο, — ἐς ἄστυ πρόμολον, se contulerunt, seu πρόελθον. AT Προμολή, in ædibus quidem dicitur vestibulum, quia per id proditur. vel Aditus. Apollon. Argon. 1, de agricola domum reuerso, Αὐτὰρ ὁ γ' ἐν προμολῇ πέρυμ κύψα γουνάτ' ἔκαμψεν. id est πρεστάδι, πρεσθύρῳ, inquit schol. qui πρόμολας dici etiã scribit τὰ ἐξώπυλα, vt apud eundẽ poetam paulo antè, Σπῆ δ' ἀρ' ὅθι πρόμολῆσι. Eodẽ lib. ὅθι πρόμολῆσι κιόντων exp. τῇ ἐξόδῳ, videlicet ὅπου τὸ εἰς πύμπρεσθεν μολεῖν ἐνέπεσθεν. Idem Apoll. lib. 4. πρόμολας vocat πυλὼν ἐκ τοῦ πρὸ αὔπτρων τόπους. In montibus autem πρόμολαι dicuntur αἱ πρῶται πρεφάσεις, vt idẽ scholiastes exponit. hoc est Eminentiæ, Cacumina in altum assurgentia. In Epigramm. Ὀρφέα Θρῆκ' ἵππ πρῶτα πρόμολῆσι Ὀλύμπου Τύμβος ἔχει. id est ἐξοχὰς, ἀκρωρείας, vt Suidas exp. Apud Callim. autẽ hymno in Dianam, Εὔσεες ὅθι πρόμολῆς ὄρεος τὸ Παρράσιοιο, schol. exp. τὸ διεξόδοις. vbi scribitur & πρόβολῆς.

C. ΠΡΟΣμολέω, Adeo, Accedo. Sophocles Aiace, σὲ πρόσμολεῖν καλῶ, vt accedas te voco. In eadem fabula cũ accusat. dixit, μόσον δὲ πρόσμολὼν σφαγήσεται, Κυδαζέτω τῆς πῶς ἐστιν Ἀργείοις ὁμοῦ, quũ peruenisset seu accessisset ad medium exercitum. vel Ingressus.

ΜΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Solus, Vnicus, Vnus. Plut. in Polit. praec. Βουλόμενος εἶ μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις. Demonax apud Lucianum ad quendam qui sibi μόνος & πρῶτος ἤθελε διαλεκτικῶν esse videbatur, εἰ μὴ πρῶτος, οὐ μόνος εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. Idem in Hermotimo, οὐδὲν κωλύει σε μόνον πλούσιον μόνον βασιλέα εἶναι. Idem in Tim. δυοῖν χίτων μόνος ἑαυτῷ χίτων καὶ ὅμορος. Xen. Pæd. 6, μόνος μόνῳ ἐλέγετο. Cum genit. construitur. Æschyl. apud Aristoph. Ranis, Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Sic Demosth. Philippic. 4, ἐν μόνῃ τῇ πασῶν πόλεων. Idem Demosth. μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, solus omnium hominum qui sunt. vel, Solus ex hominibus. nam Latini itidem dicunt Solus omnium, vel Solus ex omnibus. Ab hoc μόνος reperitur etiam SUPERL. Μονώτατος. Aristoph. Pluto, Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων ἄπιος Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, q.d. Solissimus omnium, hoc est Solus ex omnibus. ‖Redditur etiam Singularis (quod itidem pro Solus vel Vnicus interdum capitur) Simplex. ‖Item Desertus. Et Separatus, Seiunctus. Soph. Aiace, εἰνέας Τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος Ὑπ' ὀρφανιστῶν, Te orbatus, A te destitutus. seu σοῦ χωρὶς, vt scholiastes exponit. Latini etiam Sola loca, Solas rupes, Solas terras dicunt pro Desertas.

C. Καταμόνας, Solùm. Thuc. lib. 1, αὐτὴ κατὰ μόνας ἀπωσάμεθα τοὺς Κορινθίους, nos soli marte nostro propulsauimus Chorinthios. Marci 4, αὐτὸς ἐγένετο κατὰ μόνας, Solus erat. Plautus dicit, Soliti inuiti cubant: pro καταμόνας. Item Seorsim. Syn. ep. 135, ἐπέμψαμεν αὐτὸν μετ' ἄλλου μὴ τοὺς φρουροὺς, καταμόνας δὲ τὸν λαόν, Seorsim, vel, Vobis solis. Scribitur ETIAM Κατὰ μόνας.

Μόνον, Solùm, Solummodo: Tantùm, Tantummodo. A Cic. p. 40 mei Lex. Cic. redditur Tantummodo. Plato, οὐδὲν, ἰοῦ δ' ἐγὼ μόνον ἐλθέτω, nihil lanè, inquã: veniat modò. Item μόνον εἰ, Si modò. Greg. καὶ παθεῖν τι, ὡς κατάκειτος, δέχεσθαι μόνον εἰ σαίνοιτε μεθ' ἡμῶν, Si modò, vel Modò si. Isocr. μόνον εἰ μὴ ἔπραξαν, modò non fecerint. Item μόνον μή, Modò ne, id est, Si modò non. Greg. πρόχειρος ὄντι, μεγαλόδωρος· μόνον μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τῶν μικρὰ αἰτεῖν. Sic Cic. Modò ne summa turpitudo sequatur. Interdum omittitur εἰ. Synes. ἐμοὶ δὲ ἀποχρήσει καὶ παρ' ἑτέρων πωθάνεσθαι τὰ πρὸς ὑμῶν· μόνον ὁ θεὸς ἀγαθῶν εἴη νομίζοι, Sit modò. hoc est, Si modò sit. Quod verò Lat. dicunt, Nõ solùm, sed etiã, Nõ tãtùmodò, Verumetiã, id Græci οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ: itẽ, οὐ μόνον, ἀλλὰ ὡς καὶ. itẽ, μὴ μόνον, πρὸς δέ. Plato dixit etiã, μὴ μόνον, πλέον δὲ, non solùm, sed magis etiam. Et idẽ, μὴ μόνον, (&c.) πρὸς τῇ χώρᾳ δὲ ἄμα, non solùm, sed etiam. Interdum οὐ μόνον δὲ pendet ex præcedenti periodo. vt apud Greg. τὸν λόγον ὑποδεχόμενοι οὐ μόνον ᾖ, ἀλλὰ καὶ κεραπωτῆς. pro, Neque verò hoc solùm. Sic Cicerò, Primùm M. Metellum amicissimũ, deinde Hortensium consulem: non solùm, sed etiam Q. Metellum. id est, Neque solùm hunc. Aliud exemplũ ex eodem Greg. habes apud Bud. p. 1038. ‖At μόνον οὐ SIVE Μονονοῦ, aut Μόνον οὐκ SIVE Μονονοὐκ, Tantum non, Modò non. id est, Fere, Propemodum. ὀλίγου, ἐγγύς. Luc. ἀπαιτεῖ τὴν χάριν, καὶ μόνον οὐκ ἐνεδίζει. quod dicitur etiam ὅσον οὐ, & ὅσον οὔπω. Aristoph. Vespis, καταγελῶμεν μὴ οὖν Οὐκ ἐπαίνεις ὑπ' αἰδοῦς οὐ σὺ μονονοῦ πρεσκυνεῖς, quos tu propemodum venaris. Terent. Senẽ per epistolam pellexit, modò non montes auri pollicens. At Tantùm non in hac signif. apud Liuium & Sueton. frequens est. Synes. epist. 125, ἐγὼ μὴν σοῦ μονονοὐκ ἔπαχρς ὢν ἵππῳ, πολὺ δὴ πολλὰ ὑπερόρθιστα, vbi durius diceretur Latinè Tantùmmodo, vel Propemodum conscenso equo. ET Μόνον οὐχί, SIVE Μονονουχί, pro eodem. Lucian. Tim. μόνον οὐχὶ δικεφάνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας.

G Μόνως, Solummodo, Tãtummodo, Solùm, Tantùm. Xen. Pæd. 3, οὕτως αὖ ἔφη μόνως εἰρωνεύεσθαι, hoc solùm modò. Idem, οὕτως γὰρ μόνως ἐπιστῆσαι σωθεῖεν. Redditur etiam Vnicè.

Μονὰς, ἀδος, ἡ, Vnitas. Plutarch. ἡ μονὰς οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτῆς ὅρον, ἀλλ' ἀπαξ τὸν ἑν μόνον. διὸ κέκληται μονὰς. vbi uidetur à μένω derinare. Hanc μονάδα sequitur δυὰς, τριὰς, τετραὰς, πεντὰς, & sic deinceps. Idem Sympos. 4, τὰ ἑνικὰ διαίρεσιν εἰς τρεῖς λαμβάνει τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας διαιρεῖται πτσαύτας. In tessera quoque μονὰς dicitur vnum pũctum, quod etiam ἕνος & κύβος, teste Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò & ipse Deus esse μονὰς, quatenus vnicus est Deus. in eadem tamen & τριὰς statuitur, propter tres personas distinctas, non tamen diuisas. Synes. in Hymno 1, Ἑνοπήτων ἑνὰς ἀγνὴ, Μονάδ' ὧν

μονάς τι τοιοῦτον. Et Paulo pòst, Μονὰς ἄρρηπα χυθεῖσα Τελκόρυμβον ἔσχεν ὄγκον. Et hymno 4, Μονὰς εἶ, τριὰς ὤν. Μονὰς ἀδὴ μθρεῖ. Καὶ τριὰς εἶ δή.

Μοναδικὸς, οῦ, ὁ, Singularis, Vnicus. Et μοναδικὸς ἀεὶ μὸς, apud Aristot. & philosophos, ipsa μονὰς & vnitas. Itē Solitarius. vt μοναδικὸς βίος, Vita solitaria, Quū quis solitarius degit. Synes. ep. 66, ἐπὶ μεγάλων ὤν, εἰς μοναδικὸν βίον τέλεσι, Solitariam vitam professus est, seu Monasticæ vitæ se dedidit, Inter monachos profiteri cœpit. Eadem epist. τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπαρεκίνησις τῆς μοναδικῆς καὶ πόνον εἶναι ἐνστάσεως, solitariæ seu monasticæ vitæ instituto. Item μοναδικὴ φύσις, Natura solitaria. vel Sui iuris, suæ potestatis. VNDE Μοναδικῶς, In vnitate, vel More eorum quæ monade continentur. Plutarch. Symp. 4, probl. 14, de nouem musarum choro, ἐπὶ πάλιν αὖ μοναδικῶς ἑκάστην μιᾶς τοῦ τέτρακτος καὶ κεφαλὴν δυνάμεν. Vbi sunt qui Sigillatim interpretentur, seu Peculiariter. ‖ Interdum pro Solitarié. ET Μοναδὸν, Solummodo, Solum. quod tamen Nicandri scholiastes ita à μόνος deriuari scribit, vt εἰαδὸν ab εἶος: quem sequēdo ponendum fuisset pag. præcedente.

Μοναζῶν, Solitarius dego. Hist. Eccles. lib. 4, οἱ πλείοις δὲ ἦσαν μοναζόντες, ἐρημικῶς οἰκεῖν τὴν ἄσκησιν. VNDE Μοναστὴς, οῦ, ὁ, Qui solitarius degit, Homo solitarius. vt Cicero, Solitario homini atque in agro vitam agenti. Gregor. νομοθέτησαν μοναστὰς ἐγγραφοί τε καὶ ἄγραφοι. A QVO Μοναστικὸς, ὴ, ὸν, Ad homines solitarios pertinēs. Quum verò homo aliquis aut animal μοναστικὸν dicitur, reddendum est Solitarius, vel etiam Soliuagus. Plinius de elephantis, Gregatim semper ambulant, minimè ex omnibus soliuagi. ET Μοναστεία, ας, ἡ, Mulier solitaria. vt ἀσκήτρια, in Pandectis. id est Monacha. ITEM Μοναστήριον, ου, τὸ, Monasterium, Locus vbi homines solitarii degunt. quod & Claustrum à recentioribus appellatur, quòd eo claudantur qui solitariam vitam degūt. Philo de monachis Ægypti, ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ὅδιν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μυούμενοι τὰ τῆς εἰσιόντες σεμνοῦ μυστηρίου πλουτοῦσι. in quod nihil inferri solitum fuisse scribit, nedum nec essariatū rerum. Sunt qui solitudinem interpretentur. Sed id vocabulum multo latius apud Latinos patere constat. quum contrà μοναστήριον ad eorum qui monachi dicti sunt domicilium restringatur.

Μονάτωρ ἵππος ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & κέλης dicitur, Equus desultorius, Suetonio. Fuerit ergo ei μονάτωρ is qui Eustathio ὁ καὶ μόνος ἐλαυνόμενος. Hesychius verò aliter accipere videtur hoc vocabulum. nam quū dixisset, κέλης, ἵππος καὶ ἐδέδε πνίας, subiūgit, καὶ μονάτωρ. accipiens fortasse pro homine solitario, & qui ἄζυξ est. Nisi putet aliquis hoc μονάτωρ, expuncto καὶ ponendum esse post ἱππασὴς, vt κέλης sit ἵππος καὶ ἱππασὴς μονάτωρ.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, Vnicus. B. ex Xen. ‖ Accipitur etiam pro homine solitario, qui: & μοναστὴς dicitur: vt apud Christianos qui in loca sola seu solitudines, procul à reliquorum hominū consuetudine, secedebant, vt cultui diuino vacare melius possent. Dionys. Areop. in Eccles. hierarchia, οἱ μὲν ἱερεῖς, οἱ δὲ μοναχοὺς ὀνομάζοντες, ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ καθαρᾶς ὑπηρεσίας καὶ θεραπείας, καὶ τῆς ἀμείπτου καὶ ἑνιαίας ζωῆς, ὡς ἑνοποιοῦσης αὐτοὺς ἐν τῷ ἑνὶ διαμενεῖν ἱερᾶς συμπλέξεσιν, εἰς θεοειδῆ μονάδα καὶ φιλόθεον τελειότητα. Idem in eodem libro, aliquanto pòst, ἀπείκοντα τρόπῳ παντὶ τοῖς ἑνιαίοις μοναχοῖς, ὡς ἂν τὸ ἐν αὐτοῖς ὀφείλοντων ἑνοποιεῖσθαι. καὶ τῷ τοῦ ἱεροῦ μονάδα σωάγεσθαι. Latini quoque scriptores ecclesiastici monachos appellant. Quæ verò huius vocabuli afferuntur à gramm. & nonnullis aliis etymologiæ, ridiculæ sunt: quibusdam videlicet compositū esse dicentibus ex μόνος & ἀχή, quibusdā à μόνος & ἄχος. quū ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ fit illa terminatio. (VNDE Μοναχικὸς, οῦ, ὁ, Ad solitarios homines pertinens, Monasticus. seu Monachicus. Dionys. Areopagita in libro paulo ante citato, δηλοῖ τὴν μοναχικὴν τάξιν οὐκ εἰς τὸ σεσωφρονικὸν ἑτέρων, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἑστῶσαν ὑπὸ μοναδικῆ καὶ ἱερᾷ σάσει. Et paulo pòst, εἰ καὶ ἀληθῶς ὅδε ἡ μοναχικὴ ἀφίκοιτο καὶ ἑνιαίαν αἰσθοίμεθα.) ITEM Μονήρης, de quo dubitari iustius potest, compositúmne sit, vt δίηρης, τετήρης, δεκήρης, an verò tantummodo deriuatum. nam illa de nauibus tantùm dicuntur, hoc de hominibus etiam cæterisque animalibus, item & de vita alicuius. De homine solitario dictum reperitur apud Diog. Laert. ex Heraclide, καὶ αὐτὸς δὲ φησὶν μονήρη αὐτὸν γενέσθαι καὶ ἰδιόξενον. Athen. l. 7, de hepato pisce, ἐστὶ δὲ μονήρης, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Eodem lib. de salpa, καρχαρόδους καὶ μονήρης. Soliuagum interpretari possumus, vt Plin. de elephantis, Gregatim semper ambulant, minimè ex omnibus soliuagi. Cic. quoq; aues volare ait, partim soliuagas partim cōgregatas. Opponitur ei in hac signif. ἀγέλαιος. Dicitur etiam aliquis μονήρη vitam agere, qui solitarius degit. Item μονήρης δίαιτα pro eo quod Synes. μονήρη βίον vocat. Luc. in Tim. μονήρης δὲ ἡ δίαιτα, κατὰ τὸν ἕνα λύκειος, καὶ φίλος εἷς Τίμων. paulo antè sibi præscribit ὁμιλίαν τοῖς ἄπασι καὶ ἀγωνιᾶν. & pro piaculo dicit τὸ τοῖς σμικροῖς ἀπιστεῖν. De naue autem apud Poll. dicitur, l. 1 c. 9, ναῦς ἄνωρος, ἀπήρης, τετήρης, δεκήρης, μονήρης. Apud Suidam, πεζὰ μονήρη, ἐστὶ καὶ δίκροτα καὶ πεντήρεις. quo loco (inquit Bayfius) μονήρη dicit ea quæ pluribus quidem remis agerentur, sed vnico tantùm per transtra & sedilia remo, & non binis, aut ternis, aut etiā pluribus incitarentur. quæ fortassis κίλητες etiam dicta sunt, translatione sumpta ab equis celetibus. Nicander verò μονήρη ἀκτῖνα dixit Vnicum diem, seu Vnum solummodo diem, in Alexipharm. de pharico, ὃ δὲ μονήρης. Πρίδιος ἀκτῖν. ἔφαμ' κατὰ μέτρα ἀδ' ἐφ. id est ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, inquit schol. VNDE Μονηρίβιον in v. l. Vita solitaria. Monachismus. quod suspectum est, ac pro eo scribendum fortassis μονήρη βίον.

Μοναχῇ, Sola parte. Xen. εἰς ὅσον τὴν χώραν ἐλθεῖν ἠδύνατο μοναχῇ ἐν πρεσβείᾳ, ὅσον ἐπιτρέπει τοῖς Ἕλλησι, quà solummodo patebat iter. Nisi potius μοναχῇ scribendum est.

Μοναχῆν, Vna solum ex parte. vt παμπαχῆν Omni ex parte.

Μοναχοῦ, vt οἰκεῖν μοναχοῦ, Hoc solùm in loco, Hic solummodo. Vel, Huc solummodo. Plato in Sympos. μοναχοῦ οἰκοῦντα ξυμπαίειν κόλον. τῷ ἔρωτι χαρίσασθαι.

Μοναχῶς, Vno tantùm modo. Aristot. Polit. μοναχῶς δὲ ἢ ἀνάγκη πάντα ἅμα εἶναι δημοκρατικὰ καὶ ἀριστοκρατικά. in v. l. exponitur etiam simpliciter. Singulari ac simplici modo.

Μονὶς, siue Μονὶς, ιδος, ὁ, Solitarius, Soliuagus, Solitudines captans. idem cum μοναστὴς & μονήρης. Callim. hymno in Dianam, Αἱ δὲ κ' ἐγὼ πεζὴς μονὶς δάκος ἐπὶ πλατὺν Θήειν ἀγρόσε. vbi schol. exp. καὶ μονὰς νεμόμενον. In Epist. Saturni apud Luc. νῆσον ἡμῖν μόνον ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντας φασὶ καὶ τοὺς μονὶς τοὺς λύκους. cui loco similis est quē ex eodē in μονήρης adscripsi. Suidæ quoq; μονὶς est ὁ μονάλυκος, lupus solitarius, vel soliuagus. ‖ Peculiariter autē Μονὶς accipitur pro Porco agresti, qui solitarius pascitur. Suidæ. n. μονὶς est ἀγρὸς ὑς μεμονωμένος, & Hesych. ὑς ἄγριος ὁ μὴ τῆς ἄλλης συναγελαζόμενος. Sic accipitur in fabulis Æsopi: μονὶς ἄγριος ὅτι πρὸς ἐστὶ δενδρεῖτις ὀδόντας ἐθήγετο. Cyrillus in exposit. Hos. prophetæ (vt annotat Hesych.) μονὶς dicit significare ὄνον: (illum fortassis qui ὄναγρος dicitur, i. asinus sylvestris) quidam μόνον θηρίον καὶ καθ' μόνας νεμόμενον. Scribitur verò μονὶς oxytonos apud Hesych. Suid. & Eust. item apud Luc. & in fabulis Æsopi: μονὶς autē proparoxytonos apud Callim. & eius schol. ‖ Μονὶς Hesychio est & ὁ τῶν βράχιστον ὄρμος, monile, quod etiā τῶν δεκάδεραιον & μανιάκης. AT Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, vt μοναστὴς & μονήρης. Eust. p. 1872, ὅρα δὲ ἐν πόσοις καὶ πόνοις μονίων σὺν, οὐ δὲ ἐνόμιζον ὁ ὁμωνυμίας, κατὰ τὴν ὁμοιότητα, λεγόμενα ὅτι αὐθάδου ἑρμαζόντος. Hesychio autem μονίας est νηφών, Sobrius: quoniam οἱ μεθύοντες appellantur δεύτεροι.

Μοιόω, ῶ, Solū relinquo, Desero, Destituo. Frequentius vsurpatur in pass. Il. λ, Δεῦρο μὴ πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μενοινᾷς. Thuc. l. 2, ἠνιπάπαυσαν, μεμενηκότων εἰ κρατήσειαν, οὐκ ἂν ἐπὶ σφίσι τοὺς Ἕλληνας ὁμοίως τοσοῦτον ἐλθεῖν, si superent ab aliis solos relictos, seu disiūctos. schol. exp. διεζευγμένων τῶν Ἑλλήνων συμμαχίας. Idē l. 5, p. 184, Ἀργεῖοι ὡς μεμονωμένοις τοῖς Λακεδαιμονίοις παρεσκευάζοντο μάχεσθαι. i. ἐρήμοις συμμαχίαν, destitutis copiis auxiliaribus. Plut. De Herod. Λακεδαιμονίοις μὲν μονωθέντας ἠλευθέροις συμμάχων ἐρήμοις. Xē. De venat. loquēs de hinnulis ceruorū, quos cū matribus & ceruorū grege pasci ait, οὐκ ἂν ἀλωπεκίσειν, εἰ μὴ τοσοῦτον μίξας τις ἀνθρὼ δίδασκε δίδασκε αὐτὰς ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναί τινα αὐτῶν. Idem in eodem libro, de apris, τὸ δὲ νεογνὸν αὐτῶν ὅταν ἀφίσκεται, χαλεπῶς πάνυ πάσχει. οὔτε γὰρ μονοῦται ἕως ἂν μακρὰν ᾖ, nec enim ab eis destituūtur & sola relinquūtur. Plat. cum genitiuo dixit μονωθεῖσα φρονήσεως: quod Cic. interpr. Vacantes prudentia, p. 39, mei Lexici Cicer. Idem in Tim. dicit, μονωθεὶς ἀέρος, ab aere destitutus. Et Herodot. μονωθεὶς τῶν συμμάχων. Item in vulg. lex. μονωθεὶς ὑπὸ τοῦ, à patre semotus. ‖ Aliquando μονούμενον commodius redditur Quod solum est. Aristot. Ethic. 1, cap. 7, τὸ αὐτάρκες τὲ δὲ μόνον, ὁ μονούμενον, αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον καὶ μηδενὸς ἐνδεᾶ, quū per se solum est. Et l. 10, c. 23, πᾶν δὲ μεθ' ἑτέρου ἀγαθὸν αἱρετώτερον ἢ μονούμενον. vbi etiam interpretari possimus Solitarium. sicut Cicero dicit, Vt quoniam solitaria non potest virtus ad ea quæ summa sunt, peruenire, coniuncta & sociata cum altera peruenireat. Dicitur etiam aliquis μονοῦσθαι ἐκ. pro Liberari, & quasi solitarius fieri. In Axiocho, κεῖσε γὰρ ἀφίξῃ μονωθεὶς ἐκ τῆς δὲ τῆς εἱρκτῆς, Liberatus hoc carcere, hoc est, Solutus hoc vinculo quo anima corpori astricta est, & quo sublato illa solitaria & libera degit.

Μόνωσις, εως, ἡ, Actio illa qua quempiam solū relinquimus. In v. lex. redditur, Solitudo, Singularitas, Vnitas. Quod verò Plato in Tim. dixit, ἵνα οὖν τῷδε καὶ τῷ μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζῴῳ, Cicero vertit, Vt hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quod solus atque vnus esset.

Μονώτης, ου, ὁ, Solitarius. idem cum μοναστὴς, μονήρης & μονίας. Apud Demetr. Phal. Σωφρὼν αὐτῷ καὶ μονώτης εἰμὶ, φιλομυθότερος γέρων. Aristot. Ethic. 1, cap. 8, ὁ πάνυ γὰρ ἀδαμονικὸς ὁ τῷ ἰδέᾳ παναίσης, ἢ ὁμιλητὴς, ἢ μονώτης καὶ ἄπρακτος. Idem Ethic. 8, c. 5, μονώτης μὲν γὰρ εἶ, βούτεις ἥκιστα τοσοῦτον, συνοδεύοντ' ἢ μετ' ἀλλήλων οὐκ ἔστι. vbi obserua opponi inter se τὸν μονώτην & τοὺς μετ' ἄλλων συνοδεύοντας. Item μονώτης βίος dicitur vt μονήρης βίος, qualis esse dicitur vita cyclopis à Max. Tyrio. Aristot. Ethic. 1, c. 8, τὸ δ' αὐτάρκες λέγομεν, οὐκ ἀπὸ μόνου τοῦ ζῆν βίον μονώτου. ἀλλὰ καὶ γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γυναικὶ καὶ ὅλως τοῖς φίλοις καὶ πολίταις. AT Μονωτὶ, v. l. est Solitariè, Clám.

C. ΑΠΟμονόω, ῶ, Solum relinquo, Solum esse facio. pass. Ἀπομονοῦμαι, Solus relinquor. Item Excludor. Thucydides, εἰ ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως καὶ δυνωθοῦντες. id est (interpr. B.) Si excludantur à fœdere, Si soli extra fœdus relinquātur.

¶ Μοῦνος, ου, ὁ, poeticè pro μόνος, Solus, Vnus, Vnicus. Od. π, Εἰ δ' αὖ με πληθὺν δαμασσάτο μοῦνον ἐόντα, solus quum sim. Pro Vnus accipitur Iliados ω, — θύριν δ' ἔχε μοῦνος ὀπιθελής, id est εἷς, inquit Eustathius. Item, μοῦνος υἱὸς dicitur Vnus filius seu Vnicus. qui & μουνογενής. Odyss. ι, Καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ Μοῦνον τηλύγετον, πολλοῖσι δὴ κτεάτεσσι. Odyssea ω, Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔπεκτε, Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Μοῦνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, vnum me, vel vnicum. aut etiam Me solum.

Μουνωσὶς, Scorsum, Singulatim: vel Solùm. Odyssea τ, de Alcinoo, Ἀλκίνοε κλεῖνε, Λαοδάμαντα κέλευσον Μουνωσὶς ὀρχήσασθαι ἐπὶ σφίσιν οὔτις ἔριζε, ipsos solos. vbi Eustathius μόνοις, ἢ καθ' ἕνα ἰδίως, seorsim quenque. Item, μουνωσὶς μάχη apud Suidam ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. quod quidam interpr Certamen singulare. Et μουνωσὶς κτείνειν, occidere in eiusmodi congressu. Odyss. λ, Ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ αὐτὸς ἀπέκλασσας Μουνωσὶ, κτείνομένων καὶ ἐνὶ κεραπρηΰσμῖνι. id est, (inquit Eustathius) καὶ μόνας, ἐν μονομαχίᾳ. opponit verò ibi μουνωσὶς & ἐν ὑσμῖνι. quum enim μουνωσὶς pugnatur, vnus cum vno confligit: at in ὑσμῖνι plures cum pluribus simul. ITEM Μουνώας apud Hesych. κατὰ μόνας.

Μουνόω, Solum aut vnicum reddo, Ad vnicū redigo. Telemachus apud Homerum Odyss. π, Εἰδὲ γὰρ ἡμετέρῳ γενεῇ μουνώσατο Κρονίων Μοῦνος Λαέρτῃ Ἀρκείσιος υἱὸν ἔπεκτεν, & quæ sequuntur, paulo antè in Μοῦνος citata: ἐν

συμφορᾷ τῷ αὐτάδελφον πεπόθησε, vt Plutarch. annotat in l. περὶ φιλαδελφίας. vnicus enim filius erat Acrisio Laertes, vnicus Laerti Vlysses, vnicus Vlyssi Telemachus: & sic Iupiter ipsius γενέτης ἐμοῦνωσεν. Et in pass. μουνώσομαι, Solus relinquor. Od. ο, Ἦ σέ γε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἠδὲ βοῦσιν ἄνδρες δύο μῦθοι νηυσὶν λάβοιν.

ΜΟΡΦΗ,

ῆς, ἡ, Forma: generaliter de quauis re, vt apud Aristot. in præd. qualitatis, τὸ παρὰ δὲ ἦθος ποιότητος, σῆμά τε καὶ ἡ περὶ ἕκαστον μορφή. ea à philosophis dicitur dare esse rei. Plerunque de forma humana, seu specie & figura, quæ & species oris. Od. θ, Ἄλλος μὲν γὰρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλε αὖτε· Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι σέφει. Plutarch. Ad præf. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metaphor. μορφὴ ἐπῶν, de venusto & eleganti orationis genere. Hom. Od. λ, Σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ὀπὶ δὲ φρένες εὖ κάρ. id est κάλλος ἢ πιθανότης, vt Eustath. exponit, annotans pro ἔπι scribi etiam ἐν. Dicitur etiam in genere de forma seu aspectu. Plut. Pericle, αὐτῷ τινὰ μορφὴν ἐνεπόησε. Idem De iera numinis vindicta, αὐθρωπον δὲ μόλις αὖ τις φίλιος ἢ φίλος ὄντυχον ἐξ ἀλλοδόξου, μορφὴν γνωείσειεν. vbi etiam reddi potest, Ex facie agnoscat. At de forma totius corporis & cuiusuis rei, apud Aristot. De arte poetica, vbi de bonis εἰκονογραφίας loquitur, ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γεγράφοισι. Epicurus, αἱ δὲ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις. quod Cic. interpr. Voluptates quæ ex formis percipiuntur oculis. Plato Polit. 2, ἀλλ' ἄπειρα τὸ αὐτὸ εἴδος εἰς πολλὰς μορφάς. Plut. περὶ δεισιδαιμονίας ex Empedocle, Μορφὴν ἀλλάξαντα. Theophr. τῆς δὲ φιλίας ἢ μὲν ἄρρεν ὅλη, ἡ δὲ θήλεια. διαφέροισι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὅλῃ. id est, Plin. interpr. In tilia mas & fœmina differunt omni modo. Item μορφαὶ θεῶν, Deorum formæ, vt Cic. interpr. apud Xen. pag. 132 mei Lex. Cic.

C. Μορφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Formalis. Plut. Symp. de corporū εἰδώλοις quæ Epicurus imaginabatur, ἔχοντα μορφοειδεῖς τὸ πάθος ἐκ μεταλήψεως ὁμοιότητος.

C. Μορφοσκοπέω, ῶ, Formas specto. ET Διαμορφοσκοπέω, Formas specto inter aliquos, De forma aliquorum ex diligenti inspectione iudex fedeo. Athen. lib. 5, ὁ δὲ αὖτος διαμορφοσκοπεῖται καὶ κελεύει τὸν πόδα καὶ τὴν ὀρχηστίδα, ὥσπερ ἀθλητὴν νικητήσειν φιλήσας τὴν κεφαλήν. i. Inspicieādam præbet faciem, & cum eo de pulchritudine contēdit. vt Bud. interpr.

C. Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conspicuus forma, Clarissima seu nitida forma decorus, Luculenta forma præditus.

C. Ἀγριόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui agresti aspectu est, Ferinam faciem habens. Orpheus Argon. de Hecate tricipiti, καὶ δεξιὰ μὲν ἵππου αἰθοῦσης σωλάκων· μέσον δ' ἔφυ ἀγριόμορφος.

C. Αἰολόμορφος, ὴ, ὸ καὶ ἡ, Varias formas gerens. Orph. Arg. σὺν δ' αἰολόμορφος ἵκανε, Τεισικέφαλος ἰδεῖν, ὀλοὸν τέρας, ὑπὸ δεινὸν, Ταρταρίης Ἑκάτη. Triformem Hecatē dicit Seneca, Tergeminam Virg.

C. Ἄμορφος, Informis, Nulla adhuc forma præditus. Philo De mundo, ἀνωφελὲς δὲ ἄμορφα μορφοῦν, informia formare. Et ex Sophocle, ἀμορφόστομος pro ἀδιάτυπωτος: vt in formis caro apud Plin. Item Informis. i. Deformis. qua signif. frequens est apud Luc. testē B. Et ἄμορφοι καθίσεις, deformes & indecētes. Plut. in Consol. ad vxorem, κουφὰς πενθίμους, καὶ βαφὰς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ κεφίσεις ἀμόρφους, καὶ κατακλίσεις ὀδυνηρὰς. Sicut verò Horat. dicit Informes hyemes, ita fortassis ἀμόρφους λειμῶνας reddēre possimus Informia prata, hoc est Squalida & horrida, Inculta. nam & Colere formam dicimur. Possumus & Deformes reddere, vt Cic. dicit Deformis & horridus ager. Et Ouid. Tristia deformes pariunt absinthia campi. Comp. & superl. IRREG. Ἀμορφότερος ET Ἀμορφότατος, Deformior, Deformissimus. Comparatiui meminit schol. Hom. at superlatiui Eust. citans ex Herodoto ἀμορφότατος μὲν ἢν, annotānsque ita scriptum reperiri ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις. multos autem alios eiusmodi irregulares compar. & superlat. ex diuersis autoribus adscribit, vt ἀνιμρότερος, ὑπὸ δυμότατος, ὀφθεότατος. Sed magis miretur aliquis superlatiuum illum cum fœm. gen. copulari. Ab ἄμορφος autem DERIV. Ἀμορφία,

ας, ἡ, q.d. Informitas, Forma nulla. Item, Deformitas, Forma indecora. Theophylactus epist. 12, τῇ σῇ γὰρ ἀμορφίᾳ σεμνότερα διαχθήσεται τὰ ἡμέτερα. Plutar. in Consol. ad vxorem, οὐδὲ ἱμάτιον αἰσέλληφας πένθιμον, οὐδὲ σαυτῇ πανταχοῦ σήραγγας ἢ θεραπαινίσιν ἀμορφίαν καὶ αἰκίαν. Virg. dicit Deformis luctu.

C. Δίμορφος, Biformis. vt Ianus biformis, Ouid. Et Populus biformis, idem, de centauris qui διφυεῖς à Græcis poetis.

C. Δύσμορφος, Deformis, Infelici forma præditus. ἄχαρις. Item Deformis. i. Turpis, Indecens: vel Turpis aspectu. Plut. δεῖ πολυτελεῖς μὲν οὐσίας, βλέπειν εἴσω, μὴ τῷ ὀπτῷ, ὅπῃ δράττεσθαι τῇ ὄψει, aliquanto post subiungit, ὅπερ γὰρ δίκαιον, ὅπερ καλόν, ἀλλ' οὐδὲν ἢ δὺ τὸ θέαμα· Διέφορφα μὲν τι πάθος εἰσδεῖν ξένε: ex poeta aliquo. Hesychio δύσμορφος est non solùm ἄχαρις, ἄμορφος, sed etiam δύστυχης: sed id sine dubio ad proximè præcedens in eius codice δύσμορος referendum est. HINC Δυσμορφία, ας, ἡ, Deformitas, Forma turpis & indecora.

C. Ἔμμορφος, Forma indutus, Informatus. In v.l. ἔμμορφον ἄγαλμα, simulacrum corporeum.

C. Ἑτερόμορφος, Qui alterius & diuersæ formæ est. Alex. Aphrod.

C. Εὔμορφος, Decorus forma, Egregius forma, Præstans forma, Insignis forma, Formosus. ὁ πρόσωπος. de facie tantùm, ἀνεῖδος autem de toto corpore, vt Ammon. annotat. VNDE Εὐμορφία, Bona forma, vt Terent. loquitur, hoc est, Decora forma, Præstans forma, Honesta & liberalis forma, Egregia seu eximia forma, Pulchra forma. Phi'ost. ep. 38, καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν πρὸς φαρμακοπωλίδα ἀμορφίας, ὡς πανουργίας ἐγγύς, formã venustam pharmacis & fuco conciliatam. Luc. in Scytha, ὅτι μέγας ὁδεῖ καὶ καλὸς ἀρρένωπός τε καὶ πρὸς ἀμορφίαν.

C. Ἰδιόμορφος, Qui propriæ ac peculiaris cuiusdam formæ est, Peculiari quadam forma distinctus.

C. Καλλίμορφος, Pulchra forma decorus, Formosus. Eurip.

C. Λαμπροπρόσωπος, Cuius facies rutilo splendore coruscat, Corusco aspectu fulgens. Angeli epitheto, Naz.

C. Ποικιλόμορφος, Variis formis indutus. idem cum αἰολόμορφος suprà. apud Eurip. ποικιλμόρφων πατρόπων, variegatorum, seu variorum animalium formis pictorum, Picturatorum. nam ζῳαγραφοῖ tapetes & vestes etiam dicuntur. Belluata tapetia Plautus dicit: Picta tapeta Virg.

C. Πολύμορφος, Multiformis, vt Cicero dicit, Variæ & quasi multiformes: Columella, Multiformes species. Aristot. Histor. animalium lib. 8, cap. 28, πολυμορφότατα δὲ τὰ ἐν Λιβύῃ. καὶ λέγεται δέ τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν. Vnde Plinius lib. 8, cap. 16, Multiformes ibi animalium partus, variè fœminis cuiusque generis mares aut vi aut voluptate miscẽte. vnde etiam vulgare Græciæ dictum, semper aliquid noui Africam afferre.

C. Σύμμορφος, Conformis. Ad Philipp. 3, σύμμορφον τοῦ σώματος τῆς δόξης αὐτοῦ. Et cum genit. ad Rom. 8, συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

C. Τρίμορφος, Triformis. vt Seneca Triformem Hecaten dixit post Horat. quam Orpheus αἰολόμορφον.

Μορφόω, ῶ, Formo, Figuro. Ouidius dicit formatum è marmore signum. Et Cicero, Formare imaginem. Idem, In animo ea formata habemus quæ nunquam vidimus. Exemplum verbi Græci in actiua significatione habes in Ἄμορφος ex Philone. At μορφοῦσθαι pro τυποῦσθαι, aut κοιλάνας λίθον εἰς θεόμορφον, Pollux durum esse annotat. Passiuè vtitur Paulus ad Galat. cap. 4, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν. Et Gregorius, ὁ τοῦ αὐτοῦ τῆς μεμορφωμένος, qui eadem fide informatus est. Plutarchus De animi generatione, καὶ τῆς ἰδιότητος τὸ μεθοχῇ γενόμενον καὶ τὸ μορφωθὲν, & quicquid materiæ vendicatione & adumbratione eius quæ intelligentia percipitur, informatum est, Turn. interpret.

Μόρφωμα, ατος, τὸ, Formatura, (vt Lucretius, Seruat enim formaturam. seruátque figurã; Forma. μορφή. Hesych.

Μόρφωσις, εως, ἡ. Formatio Ipsa formãdi actio, seu Formæ impressio. Hesychio est σημαίνουσα, itidem & Suidæ. Pro forma & Imagine etiam accipitur. quemadmodũ etiam à Suida & Hesychio exponitur εἰκών.

C. ΔΙΑμορφόω, Informo, Deformo.

C. ΕΚμορφόω, Deformo, Formam exprimo & effingo.

C. ΜΕΤΑμορφόω, Transformo, Transfiguro. vt Virgil. Omnia transformat sese in miracula rerum. Ouidius, Iupiter aut in aues aut se transformat in aurum. Plinius, In lupum transfigurari. Idem, In plurimas similitudines transfigurari. Athen. lib. 8, πῶς Νέμεσιν ποιεῖ διαχωμῳδοῦντα ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθῦς μεταμορφούμενον. Philo De vita Mosis lib. 1, καὶ λέγεται ἅμα ἐνθουσιάσας μεταμορφούμενος εἰς προφήτου, in prophetam mutatus. videtur enim vatum numine afflatorum & facies & gestus mutari. vnde & insanam vatem dixit Virgil. HINC Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, Transfiguratio, Transformatio, In aliam formam mutatio. μεταχαρακτηρισμὸς καὶ μετάπτωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα, vt Ammonius exp. qui quomodo à μεταβολὴ, ἀλλοίωσις, & ἐπιρροίωσις distinguat, apud eum vide in Μεταβάλλειν. Extãt Ouidii libri XV Μεταμορφώσεων, in quorum initio vim Graeci vocabuli exprimit quum ait, In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora.

C. ΣΥΜμορφόω, Conformem facio, Eandem formam induco. Et συμμορφοῦμαι. Conformis fio. Ad Philipp. 3, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ.

Μορφίζω, Formam mentior, Concilio formam. v.l. Ammon. in εὔμορφος quum dixisset εὔμορφον εἶναι τὸν τῷ μορφῷ οὐ χρώμενον, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν πως σχῆμα πλάττειν, μορφίζειν λεγόμενον. AT Μορφάζω diuersæ signif. est. ponitur enim pro Nuo & Annuo. siquidẽ Hesychio μορφάζειν est νεύειν. Item Gestum adhibeo, vt apud Xenoph. exponitur in Symp. p. 510, ἔμαθον δ' ἀσφαλῶς ὠφελήθεν. ὡς τὸν αὐλὸν, εἴπερ καὶ ἄλλος τις, ἐπιστάμενος ἐνδείξασθαι αὐτὸν τῷ φθέγγεσθαι, ἀξιώσας τε καὶ εἰς μορφάζοις, ἐπιστῶν ἢ αὐλητὴς, καὶ οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα, præsertim si, vt solet tibicina, tu quoq; inter recitandum aliquem adhibeas gestum. VNDE Μορφασμὸς, ὁ. genus saltationis quod diuersorum animalium motus imitabatur. Camer. interpr. Conformatio. Poll. lib. 4, c. 14 de saltationis speciebus, ὁ δὲ μορφασμὸς, παντοδαπῶν ζῴων μίμησις ἦν. Solitos autem fuisse saltatores imitari quosuis genũ, cognoscere est ex iis quæ suprà in μιμητὴς & παντόμιμος dicta fuerunt. Ab Ath. lib. 14, inter ridiculas saltationes numeratur, καὶ γελοῖαι δὲ εἰσὶν ὀρχήσεις ἔτι καὶ μαχητισμοὶ, καὶ ὀπτανίστρια καὶ σόβας. ἐπὶ δὲ μορφασμὸς καὶ γλαυξ καὶ λέων, ἀλφίστων τε ὀρχήσεις καὶ χρεῶν ὀπτήσεις.

Μορφώσω, Formæ lenociniis exorno. Hesych. μαφωῖς exponit καλλωπίζει, κοσμεῖ.

Μορφώ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calypiram & pedicas habentis. AT Μορφώ, filius aut minister somni: ita dictus quòd dormiẽtibus indicat varias formas & rerum simulacra. Ouid. Metam. 11, Excitat artificem simulatorémque figuræ Morphea.

ΜΟΌΣΧΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, Vitulus, Vitula, Tenera boum soboles, vt ex Poll. discimus, qui l. 2, cap. 12, ait. καὶ τὰ ἔτι ὑπὸ τῶν μητέρων τὰ νέα μόσχοι τοῦ δὲ τοῦ ἔαρος, ἀρνῶν· ἢ τὸ αἰγῶν, ἔριφοι. Eurip. apud Athen. l. 14, vbi de mensis secundis sermo est, Μόσχων τέρειναι σφραγῖδες, χλοεία τε δάφνη. Lucan. 15, ὀξεῖς κάνης τὸν μόσχον τὸν σπυτὸν, θύσαι τε. Ad Hebr. 9, τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Rursum apud Eurip. in Hecuba dicit Polyxena, σκύμνον γάρ μ' ἔστ' οὐρεία τε μόσχοι δειλαία δειλαία εἰσπνεῖ χειρὸς ἀφαρπαγὴ σᾶς, vitulã montanã. de eadem Polyxena paulo antè, Ἤξει δ' Ὀδυσσεὺς ἔστιν οὐκ ἐν ἅδῃ, Πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. In iis præcedentibus locis μόσχος accipitur pro vitulo seu vitula primæ ætatis, vt Horat. dicit Tener vitulus, & Ouid. Lactentes vituli. Et Varro De re rust. l. 2, c. 5, de quatuor ætatis gradibus in bubulo genere, Prima vitulorũ, secunda iuuencorũ, tertia boum nouellorum, quarta vetulorum. Discernuntur in prima vitulus & vitula, in secunda iuuencus & iuuenca, in tertia & quarta taurus & vacca. Vbi quam vitulam dicit, Græcis est πόρτις & μόσχος: quam iuuencam, δάμαλις. Apud Iuuenal. autem pro adultiore & ad iuuencum accedente, — ferox vitulus templis maturus. ‖ Accipitur etiam pro boue nouella seu tertiæ ætatis, vt & Vitula à Virg. Ecl. 3, ego hanc vitulam (ne fortè recuses, Bis venit ad mulctram, binos alit vbere fœtus) Depono. id est vacca iuuẽca. Nicand. Ther. Ἡτε γὰρ ἀστόργοιο κατείρυσεν οὐρὴ τε

μόσχου Προπηρόνου, στέργει δὲ φοίσφαρα κεῦσα χάλακτι. ‖ Ab Orpheo autem mensis vocatur μόσχος μονόκερως tempore intermẽstrui, seu ea die quæ ἑνὴ καὶ νέα appellatur: quoniam altera eius pars ad præcedentem mẽsem φθίνοντα pertinet, altera ad sequentem ἱστάμενον siue ἀρχόμενον. id testatur Proclus apud Hesiodum in Diebus, circa finẽ, καὶ ὁ μὴν ἐν αὐτῇ [videlicet ἕνη καὶ νέα] παρ' Ὀρφεῖ φησὶ παρόδευτα μονόκερως μόσχος. ἁπλῶς μὴν καὶ ὁ μὴν, ὡς ἡμέτερος ἑρμᾶς, λέγεται βοῦς. ὡς δὲ φησί τινες ἔχων τότε τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν ἔκφασιν, μόσχος· καὶ διὰ τὸ μοναδικὸν, μονόκερως. Eust. verò ipsum quoque annum circa hanc diem μόσχον μονόκερων appellari posse existimat, quum huius loci mentionem faciens, ait, ἵνα καὶ ὁ ἐνιαυτὸς [id est ὁ ἐνιαυτὸς, annus] κατὰ τὴν ἑνὶ τῷ θεωρεῖ ὁ Πρόκλος, εἴτε μόσχος μονόκερως. Idẽ Eust. alibi ipsam etiam ἑνὶ καὶ νέαν appellat μόσχον, p. 1866, τὸ δὲ νεῦ ἀπήρξατο ἐν τῇ ἕνῃ, ἤτις ὁδὶ νουμηνία. ὅθεν καὶ μόσχος ἡ πιαύτη λέγεται ἀρχὴ τοῦ μηνὸς τῷ ἀπὸ τοῦ πανσελήνου.

Μόσχος in arbore quoque dicitur, nouellum & tenellum germen, seu Ramulus tenellus. nam Hesychio μόσχοι sunt οἱ νέοι βλαστοί, qui μόσχοισι similiter exponit τοῖς νεοφύτοις βλαστήμασιν, ἀπαλοῖς κλαδίσκοις, νέοις πόρδοις. & videntur metaphorice dici quòd ita ex arboribus pullulent vt vituli è bobus nascuntur. Nicand. in Ther. πᾶσιν ἀπὸ κλήματα σίδης, Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέοι πολυαυξέα μόσχοι. vbi schol. exp. κλάδοι. Sunt qui μόσχοις interpretẽtur Stolones. quid autem ii sint, indicat Varro lib. 1, c. 2, Nullus in eius fundo reperiri poterat stolo, quòd effodiebat circum arbores è radicibus, quæ nascerentur è solo, quos stolones appellabant. Plinius autem lib. 17, cap. 1, stolones in arboribus appellari scribit truncatis nemorum inutilem: alibi verò Pullulos ex radicibus prouenientes, Sobolem densam radicibus pullulantem. Hermol. Barb. μόσχοις interpr. Pampinos, Capreolos, Clauiculos, ex Galeno qui in Lexico Hippocratis ait, ὄσχος τὸ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου. Nonnulli vertunt Viuiradices. sunt autẽ Viuiradices (quæ ἔνριζα φυτὰ appellat Cõstant. Geopon. lib. 5) fœmina seu plantæ viuæ quæ è loco suo sublatæ aliò transferuntur: quod à Varrone lib. 1, cap. 49, secundum seminum genus vocatur: vt φραγματίς (quod tertium genus seminum ab eo nominatur) est quod ex arbore dẽptũ demittitur in humũ, seu quod ex arbore per surculos defertur in humum ac deplantatur: & specialiter in olea vocatur clauola siue talea. Sed si Græcos grammaticos sequamur, μόσχος nullo modo viuiradix erit, sed potius stolo aut surculus nondum aululsus: in vite autem palmes aut pampinus. nã hæc potius νέοι κλάδοι seu ἁπαλὰ βλαστήματα dici posse videtur quàm viuiradices. quòd hæ per se plãtæ sint, illa autem in arbore adhuc consistant. Idipsum autem patebit ex sequentibus. (Posse tamen interdum etiã reddi Plantaria, vel Viuiradices, cognoscere est ex iis locis qui in μοσχίδιον & μοσχοῦν proferentur) Homerus autem Μόσχος adiectiuè vsurpauit pro ἁπαλὸς, vt Suidas quoque exp. & μόσχους λύγους dixit Tenera vitilia seu vimina è vitice pullulantia, seu τοὺς ἁπαλοὺς ἀκρέμονας καὶ μᾶλλον φραγουάδας τοῦ λύγου, vt Eust. exp. Il. λ, de duobus Priami filiis, ὦ πατ' Ἀγχίσλεός Ἰδης ἐν κτήμασι δίδη μόσχοισι λύγοισι Ποιμαίνοντ', ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων. vbi Eust. μόσχοις λύγοις exp. τοῖς ἁπαλοῖς καὶ φυφεροῖς, ex Apione & Herodoto tradens translatum esse ἀπὸ τοῦ ἐπ ἁπαλῶν βοῶν, ὁ ἐστι μόσχων, ad τὰ φυφεὰ καὶ μυχόδη φυτά. Aristoph. scholiastæ substantiuè quoque μόσχος est ἡ ἁπαλὴ καὶ νέα λύγος, subiungenti tamen locum Homericum iam citatum: & Hesychio itidem μόσχος est νέος λύγος. sed duo substantiua sine intercedẽte adiectiuo aut particula, copulari nequeunt. itaq; rectius in meo manuscripto Homero μόσχοισι λύγοισι exponitur ἁπαλοῖς ἱμαντώδεσι φυτοῖς. quemadmodum & à schol. Nicandri accipitur. ‖ In v.l. Μόσχος exponitur etiam Pediculus siue Petiolus, Tenáxque Palladio, quo folia & fructus annexi dependent in suis plantis. pro quo scribendum μίσχος, quod in ea signif. agnoscitur ab Hesychio, licet perperam eius codex habeat μίαχος. sed reponendum esse μίσχος ordo etiam alphabeticus ostendit.

Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretiosissimum odoris genus quod ex vmbilici animalis cuiusdam Indici vomica erumpit, vt testatur Aetius in lib. περὶ ὀφρῶν δ' ωνιμῶν, vbi ait, In vmbilico cuiusdam animalis gignitur vno cornu præditi, maximi, capreæ similis. siquidem quum veneris stimulis agitur, ei vmbilicus intumescit, congesto inibi crassiore sanguine: quo tempore & pabulo & potu fera abstinet, in terrámque crebro voluitur, & vmbilicum exprimit sanguine refertum: qui post aliquod tempus cõcrescẽs, magnam odoris suauitatem ascisciit. Hæc ex Gorr. qui & diuersa eius genera esse ex eodẽ Aetio annotat, & quódnam inter ea primatum teneat, tum quis eius in medicina vsus & vis. Non multùm dissimilia sunt quæ referuntur ex libris Alberti magni De hist. anim. Μόσχω odore non dissimile aliud odoramentum quod Zibethũ vocant, & recentiores medici Græci, vt Actuarius, ζαπίπον: quo nomine vocatur & animal ipsum è quo id odoramentum colligitur, simile marti, cuius quoque martis stercus odoratum esse traditur. Sũt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hieronymo Muscus dicitur, (licet Hermol. Barb. id neget, & istum muscum eũdẽ esse scribat cum βρύῳ, id est musco arborum, vt quidam interpr. μόσχον autem veteribus, & ipsi etiam Galeno, ignotum fuisse) & inter prætiosa odoramenta numeratur, lib. 2 aduersus Iouinianum, Odoris autem suauitas & diuersa thymiamata, & amomum & cyphi & œnanthe, muscus & peregrini muris pellicula, quòd dissolutis & amatoribus conueniat, nemo nisi dissolutus negat. Et in epistola ad Principiã virginem, Illæ enim solent purpuriso & cerussa ora depingere, sericis nitere vestibus, splendere gemmis, aurum portare ceruicibus, aurib⁹ perforatis rubri maris prætiosissima grana suspendere, fragrare musco, mure.

Μόσχος nomen proprium cuiusdam grammatici Syracusani, qui secũdus post Theocritum bucolica carmina scripsit, vt docet Suidas. Item nomen cuiusdam citharœdi, de quo prouerbium apud Aristoph. Μόσχος ἄδων βοιώπιον. Suid. & schol. Aristoph.

C. Μοσχοκάρυον, ου, τὸ. Nux moschata. Dicitur & μεγοκαρύδιον, & nux μυρεψικὴ, hoc est vnguentaria, quòd dum recens est, tota succo pingui & oleoso madeat, sic vt in vnguentũ exteri possit. Gorr. Dicitur etiam κάρυον μυρεπτικὸν & κάρυον ἀρωματικόν.

C. Μοσχοποιέω, Vitulum facio. Act. Apost. c. 7, de populo Iudaico qui in deserto degebat, ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. loquitur autem de μόσχῳ quem conflatilem vitulum Moses postea contriuit: vt habetur Exodi 32. vbi pro ἐμοσχοποίησαν habetur, μόσχον αὐτοῖς ἐποίησαν.

C. Μοσχοσφραγιστὴς, οῦ, ὁ, Vitulorum seu vitularum signator. μοσχοσφραγισταὶ apud Porphyr. lib. 4, περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, ministri qui designabant victimas sigillo appresso. v.l.

C. Μοσχάλαιον, ου, τὸ, à Nicolao Alexandrino vocatur oleũ quod conficitur ex moscho odorato capreæ, vt vocat τὸν μόσχον Phocion grammaticus: Nicolai tamen codex habet μοσχάλαιον. v.l.

Μόσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitulinus. vt μόσχος κυνοδόχος apud Xen. in Cyneg. Lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus. Et μόσχος ἱμὰς, lorum seu flagrum è pelle vitulina. Apud Athen. lib. 13, in apophthegmate Callistii meretricis, quã μαστιγίας ἐμπεπώκασι. θρεῖς δὲ ὄντος, ἐπὶ γυμνὸς κατέκειτο, τις τύπτις τοῦ πληγῶν ἐδέδοτο, Πόθεν ὅτι, πάλαι; ἔφη· καὶ ὅς, Παιδὸς ὄντος μου, ζωμὸς κατεῤῥήγνυ. ἡ δὲ, Δηλαδὴ μόσχος. intelligit autem per ζωμὸν μόσχον, lorum seu flagellum è pelle vitulina, μόσχον ἱμάντα siue μάστιγα. Rursum Xen. in lib. De re equ. πρὸς μὲν φιλοῦν ὠμὸν αἱρομένης τῆς δεξιᾶς, στιγματίσον ἐν ᾗ τῷ θαλάμῳ ἡ μοχλίῳ ἡ χαλκείῳ. vbi subaudiri potest στίγμα τι, aut tale quid. Camer. interpr. Loreo aut areo integumẽto. AT Μόσχος, ου, ὁ, v.l. est Tenuiũ olerũ seu etiã plãtarũ infirio; ex Etymol. apud quẽ hæc legũtur nõ sine mẽdo, κυείως τὰ μόσχα ἢ τὰ λεπτὰ λαχάνων φυτεῖα ἢ φυτά. videtur enim potiⁿ scribẽdũ μοσχεία, à verbo μοσχεύω, & φυτεία à φυτεύω, ac pro ἡ priori, ἡ: pro τὰ autem, vel τι vel aliquid aliud. itémque PRO Μοσχεῖ quod exponit βέφεται, reponendum puto μοσχεύεται.

Μοσχὴ SIVE Μοσχῆ, (vt κυνὴ & κυνῆ) ῆς, ἡ, sub. δορὰ. Pellis vi

tulina, ἡ τοῦ μόσχου δορά. Anaxandrides apud Poll. Ἀρκῶν, λεοντῆν, παρδαλῆν, μοσχῆν κυνῆν.

Μοσχίας, ου, ὁ, q.d. Ad vitulum accedens. ita dicebatur Aries triennis, πρὶν ἐτῆς κριός, vt Eust. tradit ex vet. grammat. Atverò apud Poll. lib. 5, c. 15, οἱ μοσχίαι καλοῦμενοι τοῦ λαγῶ v. l. interpr. Lepusculi. μοσχίον quoque pro agno nouello idem accipit. adeo vt μοσχίαι & μοσχία ad plurium animalium catulos referantur quàm ad boum fœtus, hoc est vitulos.

Μοσχάριον, ου, τὸ, Paruus vitulus, Vitulus tenellus. Etymolog. & Hesych.

Μοσχίον, ου, τὸ, Vitulus nouellus. A Poll. accipitur etiã pro agnello recèns nato. siquidem ait lib. 7, καὶ αἱ τοῦ πρεσβάτων ἡλικίαι. τὸν μὲν ἀπὸ γενῆς, εἴπερ αὖ μοσχίον· τὸν δ' ἔπειον ἄρνα, εἴπερ αὖ ὀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶτα ἔπειος ἀρνόν· εἶτα λειπογάμοια. Suspicetur tamen fortassis aliquis propter articulum masculi. τὸν, legendum esse μοσχίαν: præsertim quum apud Eust. quoque μοσχίαι scribatur, apud quem eadem ouini generis ætates ita recensentur, Γῆρος ἐν Ἀτικαῖς λέξιν ἄρνα φησὶν, εἶτα ὀμνὸν, εἶτα ἄρνειον, εἶτα λειπογάμοια. ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ πρὶν ἔτης κριός. nisi potius subaudiendũ sit ἀρνίον, aut pro τὸν legendum τό. Pro vitulo nouello aut agnello accipitur in hoc loco Philippi comici apud Athen. lib. 8, Τὸ μοσχίον τὸ τοῦ Κυρίου τῆς αὐλῆς Δεπιπηδῶ. quæ verba sunt iuuenis cuiusdam qui καταμικρολογῶν ἅπαντα τὸν τρόπον τῶν ὀψωνιῶν, non πολυτελῶς sed καθαρῶς parari conuiuium iubebat, & coemi πυθίδα, σκιπίδα, ἐγχελίδα, ἀλεκτρυόνια, φάτνια, τρυδίκια: dimin. quoque forma dicẽs μοσχίον. Apud Hesych. μόσχια sunt κρέα μοσχείου. vbi quũ accentus in antepenultima positus sit, fortasse legendũ μόσχεια, vt dicitur βόεια. ‖ Μοσχίον accipitur etiam pro nouello germine aut stolone. Hesychio & Suidæ μόσχα sunt ἁπαλὰ φυτά, ac scribitur proparoxytonως apud vtrunque. Μόσχα ab eodem Hesychio exponitur κρεμμύου τὸ σπέρμα. In hac posteriori signif. capitur ETIAM Μοσχίδιον, videlicet pro nouello germine. nam à Suida μοσχίδια exp. τὰ νέα βλαστήματα: ab Hesychio autem μοσχθύματα. Aristoph. Acharn. Πρῶτα μὲν αἱ ἀμπελίδες ὄρχον ἐλάσαι μακρὸν, Εἶτα τοῦτο τὸν δὲ νέα μοσχίδια συκίδων, Καὶ τοῦτ' τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαίδας ἐν κύκλῳ, ficus nouellas: νέας συκᾶς, seu μοσχθύματα σύκων. vbi possis etiam interpretari Viuiradices, aut Clauolas seu Taleas. nam vtroque modo ficus seruntur.

Μοχθᾶος, In modum vituli lasciui exultans. μοχθαῖοι Hesychio σκιρτητικοί.

Μοχθῶν, In modum vituli, More vituli. Nicand. Alexiph. Ἠὼς γὰρ καὶ θηλῆς ἅτε δηθέρεφος ἐμπελάοιτο Ἀρτηχθὲς, ματοῦ ὃ τοῖον μοχθῶν ἀμέλγοι, id est μόσχου δίκλω, vt schol. exp. dicens ea voce significari τὸ ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν.

Μοσχθύω, Surculis ex arbore demptis sero, Ramis tenerrimis ex arbore auulsis planto, Plantaria seu viuiradices instituo. Theophr. de palma, παῖς γὰρ ῥαβδοῦς φασὶ μοσχθύειν τῶδε· Βαβυλῶνα παῖς ἀπαλωτάτας· καὶ ὅταν ἐμβιώσωσι, μετὰ φυτεύουσι. Vnde desumptum videtur quod apud Plin. legimus lib. 13, c. 4, itidem de palmarum satione, Et ab radice auulsæ vitalis est satus, & ramorum tenerrimis. In Assyria ipsa quoque arbor strata in solo humido tota radicatur, sed in frutices, non in arborem. Ergo plantaria instituunt, anniculásque transferunt. Est autem illic μοσχεύειν ab ea significatione nominis μοσχος qua ponitur pro plantario seu viuiradice, hoc est planta tradice, quæ quum radices alicubi egit, in alium locũ trãsfertur. Sic μοσχθύειν τὰ κλήματα, Bud. interpr. Viuiradices facere ex sarmentis, apud Theophr. lib. 3 De caus. pl. διὰ τοῦτο γὰρ ὅσα τῶν δένδρων ἔνιοι μοσχθοῦσιν, οἱ δὲ τοῦναντίον τὴν θάλειαν τῶν κλάδων, ὅπως μὴ ἐξαναλώσῃ τὴν ῥώμην εἰς τὴν βλάστησιν. Aliquandotamen μοσχθούσας sunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur: vt sunt in oleis taleæ, seu clauolæ, in vitibus malleoli: & distinguuntur ἀπὸ τῶν φυτευομένων, vt videbis paulo pòst in μόσχθυμα. Poll. μοσχθύειν dici posse annotat τὸ ἀναστρέφειν τὰ φυτά: Suid. verò exp. μετὰφυτεύειν. Hesych. autem μοσχθύσας est ῥιζώσας. At metaphoricè dixit Dionys Halicarn. lib. 7 μοσχθυομένη κατὰ τὴν δήμου τυραννίδα, καθ' ὅλης τῆς πόλεως μοσχθύεται: & Eunap. ἐπιμοσχθύειν πόλεμον pro ἐπιφυτεύειν, vt Suid. exp.

Μόσχθυμα, ατος, τὸ, Surculus qui ex arbore dẽptus seritur, Ramus tenellus qui ex arbore in humum defertur: vt talea siue clauola ex olea, malleolus ex vite. Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 17, τὰ μοσχθύματα δεῖν εἰς τὰς ἐπομβρείας μᾶλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα· τοῦτο δὲ δένδρων, ὅσα τὰς ῥίζας καὶ διεμφύας τοῦ φυτεύματος ἀφεῖσι· τὰ δὲ τοῦ μεμοσχθυμένου, ἰσχυρότερα, καὶ ἀνδρῶν αὐτὰ λαμβάνεται. vbi nota eum discrimen facere inter φυτεύματα (id est viuiradices, seu plantaria quæ iam radices alicubi egerunt & inde aliò transferuntur) & inter μεμοσχθυμένα, quæ ex arbore auulsa, in humum delata sunt. De iis dixit Plin. lib. 17, c. 10, Surculos abscissos serere. & paulo antè, Auulsique arboribus stolones vixere. quo in genere & perna sua auelluntur, partémque aliquam è matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Etinitio capitis, de satione arborum, Aut enim semine proueniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut auulsione, aut surculo, aut insito & consecto arboris trunco. Aliquando commodius reddes Plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fuerat. (vt Plin. loco citato, Natura & plantaria demonstrauit, multarũ radicibus pullulante sobole densa. Qui pulluli, vt ibidẽ vocat, è radice è qua prouenerunt, in humum delati, & deplantati, μοσχθύματα dicuntur) Theophr. Hist. plant. lib. 2, c. 3, de sationibus arborum, αὐξηθέντα ἐγκατορύττειν καλοῦσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μοσχθυμα μετὰφυτεύειν πλάγιον. Bud. μόσχθυμα exp. εἰς φυτείαν καταπρανῆ κλῆμα: & Malleolus, ex Gaza: (quemadmodum apud Philonem de vita M. l. 1, ὥσπερ ὑπὸ μαγείας ἅπαν, εἰς πάντα μεταβαλόμενοι τοῖς κλῆμασι καὶ μοσχθύμασι, Turn. vertit, Vuæ prægrandes per totos palmites & malleolos porrectæ) item Viuiradix, Propago. Philo De mundo, τὴν ἄμπελον τὸ σάρμαπος μεμῶν ὅσα ἐνιαυτῶν καὶ ἑκατὸν, δυνάμεις ἀπόσας ἀνθρῶν μοσχθύματα τῶν συμβεβίκα, generosas viuiradices ac propagines. Idẽ eodẽ l. πλεκτὰ τὸ πάντοις τῶν μοσχεύματα, propagines quæ dã & viuiradices vniuersi. Bud. Μοσχθύματα Hesychio sunt τὰ νεόφυτα, plantæ nouellæ: Suidæ ἁπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχανῶν. Et Aristoph. schol. μοσχθύματα σύκων dicit τὰς νέας συκᾶς, quas Aristoph. μοσχίδια συκίδων, pullulos ficuum.

C. Ποιοῦμοσχθυα, Plantaria facio, Plantaria transfero. Theophrast. Hist. pl. lib. 9, c. 7, ἀεὶ δὲ ὁπόσον δὲ μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ ἀπὸ ῥίζης καὶ τοῦτο ἀπόδοις, χαλεπῶς δὲ καὶ ἀπὸ σπέρματος, τοῦτο μοσχευόμενον ἐν ὀστράκοις. Vnde Plin. lib. 21, c. 10, Seritur autem semine melius quàm radice aut surculo: semine quoque non sine negotio plantaria transferuntur. Et in act. signif. & voce apud eundem alibi, διὰ ταῦτα τὰ αὐτὰ τοῦτο μοσχεύοντες φυτεύουσιν. ἰσχυρότερα γὰρ ἢ ἤδη βεβιωκότα. B. interpr. Viuiradicis causa faciendæ depono: alii, Viuiradices sero, vt Cato loquitur.

C. Ποιοῦμοσχθυα, metaphoricè pro Clanculum & latenter propago, Clanculum nouellos surculos sero, Clam veluti per plantaria propago. Eunapius apud Suidam, οὐκοῦν ὧδε μὴ τῆς ἐπεμόχθουν τὴν πόλεμον. vbi ipse exp. ὑπεφύτευον, ἐπεκρύπτον.

¶ Ὄζος, ου, ὁ, idem quod μόρος, i. Ramus nouellus. sed peculiariter significat vitis ramulũ tenellum: vel malleolũ, aut palmitem. vide μόρος. Athen. lib. 11, ex Aristodemi lib. 3 de Pindaro, τοῖς σκίροις φησὶν Ἀθήναζε ἀγῆνα ὀπτεῖσθαι τοῦ ἐφεῖσαν δρόμου πρέχειν δ' αὐτοῖς ἔχνη καὶ ἀμπέλου κλάδον καπήκαρπον τὸν καλοῦμεν ὄζον. Signif. ergo ὄζος, palmitem seu ramũ vitis fructu suo oneratũ, vt & ὄζη. Pro eodem scribitur ETIAM Ὄζος. vt apud Hesych. ὄζοι, τὰ νέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βοτρυσι. eáq; scriptura in antiquis etiã libris reperitur. sic & apud Suidam in ἀγρόφοιος legitur, Ὄζοι, κλῆμα βότρυας ἐξηρτημένους ἔχει. Apud Etymol. autem oxytonως scribitur ὀζό.

Ὄζη SIVE Ὄζη, ης, ἡ, idẽ cum ὄζος siue ὄζος. Apud Eust. per ο scribitur, qui exp. βοτρυφόρον κλῆμα. sic & apud Hesych. ὄζαι, κλήματα βοτρυόνχιμοντα. Itidémque apud Harpocr. & Suidam, ὄζη, κλῆμα βότρυος ἐξηρτημένου ἔχον, ex quo dependẽt racemi: quam & ὀρίγανον appellãt. Apud eundem Suidã scribitur etiam per ω. nam in ὠχφόρος, ait, ὤσκαι δὲ καὶ ὤζαι, τὰ μετὰ τῶν βοτρύων κλήματα. Scribitur autem ibi prius ὤσκαι per κ, posterius per χ. itidem apud Etymol. ὤζη, κλῆμα τῆς.

de aliis ramis. vt apud Nicãdr. Alexiph. v. 108, ἢ καρύης ἀποδάκρυον, ἢ ἀπὸ λύμνου, Ἠ πελέης, ὅτε πολλὸν ἀεὶ καλέεσκε ὄσχας Κόμμι. vbi schol. annotat, propriè ὄσχας vocari πυκνὰ ἀδούς τῆς ἀμπέλου: ibi autem à Nicandro καταχρηστικῶς vsurpari ὅτι τοῦ πελέας κλάδων, siue κλημάτων. In manuscripto exemplari ὤσχας ibi habetur per ω. ‖ Ὄζη ab Hippocr. accipi etiã pro scroto, vt ὄσχος & ὀσχία, testantur v. l.

C. Ὀσχοφόρος, SIVE Ὠσχοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitis palmitem racemis onustum gestans. Apud Harpocr. per ο scribitur, citantem ex Hyperide, & adscribentem hæc ex Philochoro, ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους ὀσχοφόρους κατὰ λόγον δύο, τὸν ἡμῶν καὶ πλούτῳ τοῦ εὐχάντων. Eorũdem mentio fit apud Suidam, apud quem vtraque habetur scriptura. Schol. Nicandri loco paulo antè citato, ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ὃν τῷ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἔστρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Hos autem ὠσχοφόρους muliebribus στολαῖς indui solitos testatur Etymolog. ET Ὀσχοφόρια, SIVE Ὠσχοφόρια, Festũ quo ramulos vitis racemis onustos gestabant: quũ παῖδες ἀνθρῶν ἐθέοντες καὶ πλέκοντο οἱ φέροντες παῖς ὠσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν, vt habetur apud Hesych. qui per ω scribit, sicut & Suidas: à quo exponitur Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἑορτή. Scribitur autem ὀσχοφορία proparoxytonως vt ἐμμελία: sed in v. l. ὀσχοφόρια, accentu in antepenult. posito & cum ο. Neutro plur. ὠσχοφόρια vtitur Plutarch. in Thes. p. 3, à tergo, vbi de eiresione loquitur, καὶ νῦν ἐν τοῖς ὠσχοφορίοις στεφανοῦται μόνον οὐ τὸν κήρυκα λέγουσιν, διὰ τὸ κηρύκειον. & paulo pòst, ἄγεται δὲ καὶ τὴν ὠσχοφορίων ἑορτήν. At ὠσχοφόριον Hesychio est πόπις Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Etymol. quoque ὠσχοφόριον esse dicit locũ quẽdã Athen. sed in eo esse fanũ Dianæ.

Apud eundem Etymolog. reperio ETIAM Οἰσχός, κλῆμα βότρυας φέρον ἐρρωμένον καὶ ἡβῶντας: ET Οἰσχοφορία, τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα τοῦ βότρυας: citátque ex Aristoph. Quum verò nec apud Hesych. nec Suid. nec Eust. nec alium vllum lexicographum scripturam istam reperiã, meritò suspectã habeo. Sed & ipsum οἰσχοφορία cum sua expositione mendosum est.

Ὀσχος ET Ὄσχον, idem cum ὄσχος & ὄζη, si quidẽ Hesychio credimus, qui quũ ὄσχα exposuisset φαλλαίνα, μόρον σύμπαν ἢ τὸ τῶν διδύμων αὐχένιον, addit, καὶ κλῆμα τῶν βοτρύων πλήρη. Ὄσχος, τὰ αὐτά. Frequentius verò ὄσχος siue ὄσχον pro scroto capitur, id est extima & communi testiculorum tunica, multis rugis & media sutura distincta, vt Gorr. tradit, vulgo bursam vocari annotans. Apud Pollucem oxytonως ὀσχός, à quo exponitur τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον: cuius pars ea quæ laxior est (hoc est τὸ χαλῶμενον, vt ipse nominat) Λακόπεδον dicitur: cui verò semper laxus est ipse testiculorum sacculus, ὁ ἀεὶ χαλαρῶ τῷ λακοπέδῳ χρώμενος, ab Athenienſibus VOCATVR Λακοσχέας, vt idem annotat. Eadẽ scriptura habetur apud Celsum lib. 7, c. 18; vbi ait, Communis deinde vtrique testi omnibûsque interioribus sinus est qui iam conspicitur à nobis, (ὀσχεὸν Græci, scrotum nostri vocant) isque ab ima parte mediis tunicis leniter innexus, à superiori tantùm circundatus est. Apud Suidam autem & Hesych. scribitur ὄσχεος proparoxytonως, sicut & in lex. meo vet. Reperitur ETIAM Ὀσχέα, ας, ἡ, in eadem signif. Aristot. De gener. anim. lib. 1, c. 12, ὅσπερ ὃν φανερῶς εἶσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπτον δέρματικὸν, καλοῦμενον ὀσχέαν. Eadem ὀσχέα ab eodem, lib. 1 Hist. anim. c. 13, vocatur ὀχέας. vnde & Eust. cum Etym. ὀσχεὸν pleonasmo literæ σ dictum scribunt quasi ὀχεὸν, videlicet ab ὀχεύω vt φωλεὸς à φωλεύω. AT Ὀσχεον Hippocrati est Flexuosa circa os vuluæ extuberantia. ὀσχέω, (inquit Galen. in lex. Hippocr.) τὴν τοῦ τόματος τῆς μήτρας ἑλικοειδῆ ἐπανάστασιν. ὄσχος γὰρ καὶ μόσχος, τὰ κλήματα καὶ ἕλικες. Quòd ὄσχον idem Hipp. appellat etiam ἀμφίδεον & λέπρα, vt idem Galen. annotat.

ΜΟΤΟΣ, οῦ, ὁ, Linamentum seu linteum carptũ, quod vulneribus inditur. cuius quinq; differentiæ ab autore τῆς εἰσαγωγῆς recensentur, σρεπτὸς, ξυστὸς, πλῆς, ἑλλυχνιωτὸς, τοιαπισκωτός, hoc est, tortile, rasile, concerptum, ex ellychnio factum, pudendóque simile. nominibus his partim à formis ac figuris quibus effinguntur, partim à materia ex qua constant, inditis. σρεπτὸν, id est tortile, à forma nomen habet: ξυστὸν & πλῆν, hoc est rasile concerptumque, ab ipsa linteolorum materia: hoc quidem, concerpta, illud verò, derasa. quare etiam aliquando simpliciter ξύσμα vel πίλμα ὀφθαλμῶν (hoc est rasura aut vulsura linteolorum) appellatur. ἑλλυχνιωτὸν verò dictum est, nõ quòd ad lychni seu funiculi lucernarum similitudinem contorqueretur, sed quòd ex ellychnio fieret. (quod ex Gal. apparet lib. 13 Meth. medendi, vbi ait, ἐξῶθεν δ' ὀρθεῖ μετὰ τῶν ἐξῆς εἴνου, καὶ μᾶλλον ὁ ἐκ τοῦ λίνου ἑλλυχνίου) τοιαπισκωτὸν autem, à pudendi humani similitudine. Verùm præter hæc quinque linamentorum nomina, alia etiã apud veteres leguntur, vt apud Celsum λιμνίσκος, quod ille in longitudinem implicitum linamentũ interpretatur, & aliquando linamentum inuolutum & oblongum: & apud Aetium σφαιρίσκος, quod linamentum significat ad cunei parui similitudinem intortum, vel quod cunei modo ea quæ cõiunguntur & adhærescũt separet. Hæc inter alia ex Gorræo. Heraclides apud Galen. lib. 3 κατὰ τόπους, dixit etiam μακρὸν μοτὸν, forsan quem Celsus λιμνίσκον. Galen. ad Glauc. καὶ δεῖ τοῦ πυοῦντος τοῖς κάλαμοις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτὸν πλατὺ βύειν τὸ σῶμα. Paul. Ægin. σφαιρίσκος ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρίσαι μὴ ἀπ' ἀλλήλων. sed perperã apud eũ pluribus in locis scribitur per ω in penultima. Dicitur ETIAM Μοτὸν. vt habetur in lex. meo vet. μοτὸν, τὸ εἰς αἰματήρωσιν ὀρθοῦς πεποιημένον. Apud Hesych. autem paroxytonως, μότα, τὰ κρεωφῶτα τῶν καινῶν τῶν βραυμάτων ράκη. itidémque apud schol. Homeri, μότα, τὰ ὀπτηθέντα τοῖς κοίλοις βραυμασιν ὀθόνια τοῦς αἱματήρα σιν τῆς ὀρθοῦς. Apud Eust. etiam μότον scribitur. Eiusdem cum μοτὸς & μοτὸν signif. EST Μοτὴ, ῆς, ἡ, vt tradunt v. l. citantia ex Q. Calabro, ἐφυσῶντο μοτῆσιν. penicillorum vulnerariorum.

C. Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. sed simpliciter, pro Inexplebilis, Inexpletus. nam ἄμοτον a schol. Homeri & Hesych. exponitur ἀπόκρυφον. volunt autem metaph. esse ἀπὸ τοῦ μοῦ quæ vulneribus induntur, vel ἀπὸ τοῦ μὴ πεπληρωμένων βραυμάτων. Suidæ ἀκόρεστον. Sic apud Apollon. quoque lib. 1 Argon. Τοῖσ' ἄμοτον λήξαντες ἐπ' εὐχετο κάλωα, schol. exp. ἀκορέστως, vt poeta dicat, eos inexpletos modulorum musicorum, etiã postquã cessauit Orpheus citharã pulsare, prorensã ceruice & arrectis auribus mansisse. Sic & Il. τ, Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τειδνεόπα, Eust. exp. ἀπόκρυφον καὶ πολύ: (vt Virg. Æn. 8, Hæret inexpletùm lacrymans) paulo pòst tamen, de eodẽ ἄμοτον loquens, dicit ibi significare πλῆρες, & ἀνενδεὲς & μετὸν: quasi ex metaph. τοῦ μοτοῦ τῶν βραυμάτων. Itidémque Il. ψ, Ἀνιπλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος exp. ἄμοτον, πλῆρες καὶ μὴ κενὸν καὶ μέτου δεόμενον. accipiens ἄμοτος pro Plenus, quique opus non habet vt veluti linamentis vulnerariis expleatur. Priori autem modo capi potest quod Il. σ legitur, ἔνεις ἄμοτον μεμαῶς, Inexpletũ, vel Vehementer. At Od. ζ, iumenta currum trahentia dicuntur ἄμοτοι ταὶ ὑπὸ ζυγῷ pro ἄπονοι, vt quidẽ Eust. exp.

C. Ἔμμοτον est medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra vlcera eiũsque sinus reconditur. Liquatur etiam aliquando in eam rem vt penitius subeat. Sic dicitur quòd τοῖς μοτοῖς adhibeatur. ipsa enim linamenta μοτοὶ & μοτὸ appellantur. Gorr. In illo autem ἔμμοτον subauditur φάρμακον. Galen. καὶ τοῦ ἐμμότου φαρμάκου τὰ δραπίσκοντα μὴ τοῦ πυρὸς, εἶτ' ἀνάκαπτόμενα θέτον. Apud Ægin. quoq; ἔμμοτα φαρμακα dicũtur, vt quũ ait, καὶ μετὰ τὴν ὀπίλιον τοῖς ὀδυκωτικοῖς ξυροῖς τε καὶ ἐμμότοις καὶ τοῖς ὑπουλωτικοῖς φαρμάκοις τὴν ὑπόθεσιν ἀπαιτεῖν πυκνῶς. Et ἔμμοτος ἀγρωστὶ, apud eundẽ, quod vide in Διαμοτόν. Citatur etiã ἔμμοτος ex Diosc. pro ἔμμοτον φάρμακον, his verbis, παρηγορεῖ δὲ τὰ τοῦ δακτυλίου λοιπὰ μόνον κατὰ τὴν ἔμμοτος λεῖος σὺν γάλακτι. ‖ Ab hoc genere medicamentorum (inquit Gorr.) ἐμμοῖοι dicuntur apud Hippocr. l. περὶ ἑλκῶν, qui vlcere cauo laborant, quòd curationẽ διὰ τοῦ μοτοῦ, hoc est per linamenta, desiderent, vt annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur Quibus μοτοὶ & penicilli inditi sũt. Hes. autẽ ἔμμοτος est βραυμάτων, νοσοῦντος.

Μοτάριον, ου, τὸ, dimin. forma pro μοτὸς siue μοτὸν. id est Linamentum conceptum quod vulneri inditur. Apud

Ægin. de palpebris insubulatis & inustis, μοπαείοις, καὶ κολλουείοις ἀπαλοῖς πλὴν ὑπούλωσιν ποιεῖσθαι πρεσήκει. Apud eundem alibi, εἰ δὲ ὁ ὁδοὺς ἐεβρωμένος εἴη, λεπτὰ μοπαείω πρόσθεν δεῖ τὸ βρᾶμα αὐτὸ ἐπισφιγγεῖν, ἵνα μὴ θραύηται ὑπὸ τοῦ ὀρχάνου σφιγγόμενος. vbi μοπάειον etiã reddi potest Linamentum quod inditur in modum penicilli vulnerarii.

Μοπόω, ῶ, Linamentum vulnerarium indo. τὸ πλμα ἐνιήμι τῷ ἕλκει, siue βάμμα π. Paul. Æg. ἔπειτα μοπώσαντες ξηροῖς, οἴνελαίῳ βραχὺν ἀπλωίον ὑπιβαλόντες ὑπιδήσομεν. Hesychio μοπῶσαι est πλήρ ῶσαι. Citatúrque ex Apsyrto μοπῶν τοῖς πλμασι. Item, Penicillo vulnerario inditocuro. vnde μοπώσ apud Hesych. & Suidam, ἱάσεται δι' ὀδονίων. B

C. ΔΙΑμοπόω, Illitum linamentum vulneri indo. vel poti9 Linamẽto indito vulnus diffũgo, & impedio ne coeat. vnde διαμοπῶν ἰδὲ fuerit quod Paul. Æg. dicit σφιδόσεις ἢ μόζεις πλείοσι χρεῖζειν ἀπ' ἀλλήλων. vel Indito linamento curo. Paul. Æg. καὶ τὰ βασιλικὰ λεγόμενα ῥοδίνῳ διαμοπώσαντες, ἀκολούθως ὑποθεραπεύσομεν. Idem, πλὴν ὃ παρουλίδα κατ' ἀρχὰς ἐκτεμόντες διαμοπώσομεν. Idem lib. 6, μετὰ δὲ τὴν χειρουργίαν ἐκκρίναντες τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοπώσαντες, ἀφεφόρως ὑπιδήσωμεν, καὶ ἄχρι τέτης εἰπεῖν ἀπὸ βρέχωμεν. μὴ λύσαντες, ἐμμόνως θεραπεύωμεν ἀχρὶ τῆς. vbi obserua διαμοπῶν non semper esse Indito linamento curare, & διὰ ὀδονίων ἰᾶσθαι, sed plerunque aut Linamenta vulneri indere, aut Linamentis inditis vulnus ne coeat prohibere. & plus esse ἐμμόνως θεραπεύειν ἀγαθὴ quàm διαμοπῶν. Sicut verò idem suprà cum dat. instrum. dicit μοπώσαντες ξηροῖς, ita etiam alibi, μετὰ δὲ πλὴν χειρουργίαν διαμοπώσαντες ξηροῖς πλτῶῖς καὶ ἀπλωίοις ὑπιδέντες, ὑπιδήσομεν. C

ΜΟΧΘΟΣ,

ου, ὁ, Labor, Molestia, vel Ærumna. D est enim Ærumna Festo, Labor onerosus: Ciceroni, Ægritudo laboriosa. Frequenter copulatur cũ πόνος aut κόπος. Paul. Ad Thess. 1, c. 2, μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, laborẽ nostrum ac ærumnã. Philo De vita M. lib. 1, οὐκ ἔστιν πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις. vbi Turn. vertit, Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. Synes. ep. 57, τὸ δὲ ὠφέλιμον καὶ μόχθῳ καὶ πόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὃ ἀπαιτᾷ τὸν χρόνον, καὶ πλὴν ψυχῶν ἐμβαπτίζει μεμίμησις θεαμάτων. Erasmus in locum Pauli iã citatum annotat, μόχθον esse laborem cum difficultate coniunctum, quasi dicas conatum aut molitionem: & ideò vererem interpretẽ vertisse Fatigationes. In Græcis autẽ vocibus πόνος & μόχθος iucundiorem esse affini catem soni. A Suida exponitur κόπος (quod tamen minus est) vbi ex Piside citat, Οὐκ εἶχε μόχθον εἰς τὸν Εὐφεσίου πόρον. Hesychio est πόνος & κακοπαθία. E B

C. Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laboris & ærumnarum expers. Vel, Qui corpus labore non exercuit. Xen. ὑπὸ ὀς πόσεσιν αὐτῶς ἡδίων ἢ πῆς ἀμόχθοις. VNDE Ἀμοχθεῖ, Citra laborem. χωρεῖς κόπου, Suidæ. ITEM Ἀμοχθὶ in eadem signif. ex Lascari. F

C. Βαρύμοχθος, Cum grauibus laboribus coniunctus, Laboriosus. Epigr.

C. Ἔμμοχθος, Cum laboribus coniunctus, Laborum & ærumnarum plenus. Vel, Qui in laboribus & ærumnis versatur, Ærumnosus. Eurip.

C. Ἐπίμοχθος, idem. v. l.

C. Εὔμοχθοι, Honesti labores, Labores qui in res honestas conferuntur. nam ἐὐμόχθων Hesych. exp. ἢ ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργοις. G

C. Κακόμοχθος, In vanum laborans. v. l.

C. Κλυπόμοχθος, Clarus laboribus. in Epigr.

C. Λιγύμοχθος, Stridula voce seu cantu laborans. Apud Aristoph. in Auibus, Ὄρνις γλυέσθαι βάλλεται λιγύμυθος ἀηδῶν, annotat schol. scribi etiam λιγύφθογγος & λιγύμοχθος: videlicet διὰ τὸ μόχθον siue θρῆνον τὸν ἡδυπάτας ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν πτῆδα γλυόμενον. vbi etiam reddere possis Stridula voce ærumnas & miserias suas efferens.

C. Πολύμοχθος, Cum multis laboribus & ærumnis coniunctus, Laboriosus, Ærumnosus. Chrisost. De sacerd. πολύμοχθος βίος. H

C. Φιλόμοχθος, Laborum amans.

Μοχθηρός, ὸ, ὁ, Laboriosus, ὀπόνος, Hesych. Verùm sunt qui dicant barytonos scribendum esse πόνηρος & μόχθηρος quũ ὀπὸ πόνων καὶ ὑποφυπεκῶν capitur. quos Eust. tamen reprehendit, ex Herodiano tradẽs eiusmodi παρώνυμα in ρὸς semper acui, vt καματηρὸς à κάματος, ὀλιθηρὸς ab ὄλιθος & alia similia. Item Ærumnosus, Calamitosus. vel κακοδαίμων, vt ab Hes. exponitur. Sic accipi potest hic Antiphõtis locus qui à Suida citatur, κάγὼ μὲν ὁ μοχθηρὸς, οὐ πνα ἐχέλω τὴν κνέαν, ζῶ πῖς ἐχθροῖς καταγελάω. nec enim vsurpatur ibi ὀπὸ κακοδαίμονος ἢ εἰς ἀγῶνα εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορήσῃ, ἀλλ' ὀπὸ πα θῆς δίκιω λαχόντος ὑπὸ ἀπόφασιν ἀφίκοντο πάντες, vt idem Suid. annotat. Aristoph. Pluto, τὸν πλοῦτον ὦ μόχθηρε σύ, ἔχω, ὁ ἀερumnose & miser. (At Laboriosus homo dicitur qui assiduus & patiens est in subeundis laboribus) Item ex Soph. affertur μοχθηρὸς ὄλεος pro Vita ærumnosa. ‖Homo etiam aliquis μοχθηρὸς dicitur pro Teter. Gell. libro 18, c. 4. Stolidos autem vocari nõ tam stultos & excordes, quam tetros & molestos & illepidos. quos Græci μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς dicerent. ‖Μοχθηρὸς (sicut & πονηρὸς) frequenter accipitur pro Malus, Improbus, κακὸς, vt Hesych. & Suid. quoque exponunt. Aristoph. Pluto, πῆς ὄφτις πε σύ μοχθηρὸς ὢν. Plut. Sympos. 7, πῆς γε μοχθηροὺς ὁσῳ μᾶλλον ὀπὸ λαυβάνοντας συμπλέκοντας, καταφρόνα πῆς, αἱρεῖν. Ab Aristot. dicitur aliquis esse etiam μοχθηρὸς τῷ πῆς, qui vitio aliquo laborat: Rhet. lib. 1, τῷ ὀπὸ ὁ μοχθηρὸς πρᾶξαι συνόντος, καὶ ἀδίκου: vt est ὁ αἰτιολόγος, τῷ χρήματα, & ὁ ἀκόλαστος, τῷ πῆς σώματος ἡδονάς. Et μοχθηρά ἔθη, mali mores seu Prauæ consuetudines. Lycurg. apud Suid. μοχθηρὰν δὲ ἔθη πῆν ἐθῶν καὶ ἡμῶν πῆν γλυόμενον ἀπαμωνεῖν ἀξιοῦσιν. Ité μοχθηρὸς χυμὸς apud Gal. lib. 1 ad Glauc. Succus malus & vitiosus. Res quoq; μοχθηρὰ γλυέσθαι dicuntur quum peius se habere incipiunt, vel Quũ in peius seu in deterius vergunt. Plut. De orac. Pyth. loquens de quodam tyranno cui exitiũ oraculo prædicebatur, ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος χρόνον εἶπα τῷ πρεσβύτατον παντὰ πασι μοχθηρὰν γλυόμενον ἐξέπεσε. Item vt dicũtur res malæ quæ in suo genere parui vel nullius prætii sunt aut viles, ita apud Aristotel. De arte poet. Δίφρον μοχθηρὸν κατασκευάσας μικρὰ τε βαπίζαν, pro Homericollo Δίφρον ἀτελεύτητον κατασκευάσας ὀλίγα τε πράπίζαν. Quibus addi potest δέρμα μοχθηρὸ βοὸς apud Suid. ex Aristoph. pro κακοδιφθέρῳ, λεπτοδύρσῳ. VNDE Ἡμιμόχθηρος, Semimalus. Plato lib. 1 De rep. ET Φιλομοχθηρὸς, Malorũ seu improborum amans. vel, Amans improbitatis. Citat Poll. ex Philonide. Eiusdem signif. est φιλοπόνηρος apud Dinarchum. Item ADVERB. Μοχθηρῶς, Malè. Et in compar. μοχθηροτέρως ἔχειν Peius se habere, Deteriusse habere. Plato lib. 1 De rep. τὰ γὰρ εἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχει. ET Μοχθηρία, ας, ἡ, Malitia, Improbitas. Demosth. De male gesta legat. κεκρῖσθαι καὶ ἀξιοῦν δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῆς ἢ δι' ἀγνοιαν ἢ διὰ μοχθηρίαν ἐναντία λεγόντων, dicendi facultate iis præualere qui in medium allatis pugnantia è diametro vel imprudẽtia ipsi lapsi vel ducti improbitate tuentur. Accipitur etiã pro vitio, vt & κακία, & modò virtuti in genere opponitur, modò certæ alicui virtutis speciei. Aristotel. Eth. 5, cap. 1, ὁμοίως ὃ καὶ κῆ πᾶς ἄλλας ἀρετὰς ἢ μοχθηρίας. Idem Eth. 9, cap. 4, δύο τῶν μοχθηριῶν διαπεπραγμένων, ἢ πιρατὴν ὑπεικῆ εἶ. Rursum lib. 5, cap. 2, τῷ μὴ πᾶλα πάντα ἀδικήματα γίνεται ἢ ἐπιτρεπτὰ ὅτι πνα μοχθηρίαν ἔχει. Ex eiusdem Rhet. 3 ἀκρατὴς μοχθηρία affertur pro Vitium naturæ quæ mala consuetudine deterior facta est ac finit se a vero abduci. Et κῆ μοχθηρίαν ζῆν ex codẽ pro Ex vitio viuere. Apud Aristophanẽ autem, Ὀνόματα τῷ πῆσι τὴν μοχθηρίαν, Suid. exp. ἀφυείαν ὑπὸ θυμίαν, vel ἄτιμον. vbi ad reddendam vim vocabuli, posses melius reddere, Improbam cupiditatem. Item apud Plut. Symp. 6, μὴ ῥύπτω μηδὲ μοχθηρίας ὀδωδὸς ἔκπωμα pro Malum odorem edens.

Μοχθήεις, εντος, ὁ, Laboriosus, Ærumnosus. ὀπόνος. Schol. Nicandri in fine Alexipharm.

Μοχθέω, Laboro. Thuc. l. 2, εἰ ῥαθυμία μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν, τῷ εἰκὸς γίγνεται ἡμῖν πῆς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ τῷ κάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθόσι μὴ ἀπολωτόρους τῷ ἀεὶ μοχθοῦντων φαίνεσθαι, si ignauia magis quàm laborũ exercitatione periclitari nobis placeret, ita sunt res nostræ constitutæ vt nobis ante tristium rerum euentum nequaquam laborandum sit, & postquam euenerint, non minus strenuis videri liceat quàm illis quos per-

petuus labor exercet. Et cum accus. pro Efficio seu Effectum do. Aristoph. Ὥστε οἱ θεὰ πνῆς μοχθήσουσι. A

Item ex Eurip. μοχθεῖν πόνον, Exantlare laborem. Interdum signif. potius Laboribus & ærumnis seu molestiis premor. Eurip. apud Athenæum libro 13, ad Cupidinem, ἢ μὴ δίδασκε πὶ καλά, Ἢ πῆς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιεργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθοις ἀτυχῶς σπωνεκπόνῃ. Quibus addi potest quod ex Xen. affertur, ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, Alia omnia incommoda patientur. Similiter & Hesych. μόχθῃ exp. κακοπάθῃ. B

Μόχθημα, ατος, τὸ, Labor, Ærumna. κόπος, κακοπάθεια. Æsch. in Prom. Et Sophocl. in OEd. Col. Ἄπαντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.

Μοχθίζω, Laboro, Afflictus sum. Iliad. β, Ἕλκεϊ μοχθίζοντα, id est κάμνοντα, πονοῦντα. Et μοχθίζοντες Hesychio κακοπαθοῦντες.

Μοχθισμὸς, οῦ, ὁ, Labor. v. l. AT Μοχθονικὴ, quod in iisdem v. l. exponitur Laborisè, sine autore & exemplo, suspectum est.

ΜΥΘΟΣ,

ου, ὁ, Verbum. Homerus Iliad. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔλφαι, πρηκτῆρά τε ἔργων, oratorem verborum, factorémq; rerum, vt Cic. interpr. Il. α, & Il. θ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; Od. ε, Οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφρέσθης ἀγορεύσαι. Alicubi commodius redditur Dictũ, Id quod dicitur aut dictum fuit: vbi retineri tamen interdum potest Verbũ. Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄμα μῦθος ἔλυ, πετέλεσε δὲ ἔργον. vt apud Virg. Vix ea fatus erat. Est etiam vbi potius plurali numero interpretari debemus, Verba, Dicta, Ea quæ dicuntur vel dicta fuerunt: vel etiam Oratio. Od. τ, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Od. ε, Ἀλλ' ἔχε τ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Od. α, Πάμπολλὰ δὲ μῦθον πεπτυῖαν ἔνεπε θυμῷ Il. θ, Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα δὲ κεκερδῶς ἀγόρευσεν. Il. ε, Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Od. ρ, Θυμοδακὴς δὲ μῦθος· ἐπορσύνει δέ με εἰπών. Aliquanto post, θυμαλγὲς μῦθον ἄκουσε. Od. λ, Ἐλθ' ἄγε δεῦρο ἄναξ, ἵν' ἔπος τε καὶ μῦθον ἀκούσῃς Ἡμέτερον, quæ dicere vobis volum9. Item τέλος μύθῳ ὀπιδεῖναι, Dictis vel orationi finem imponere, Dicendi finem facere. vt etiam κεφαλὴν ὀπιθέναι πῇ λόγῳ. Iliad. τ, Ἀθανάτοισι, οἷσι τοῦτο τέλος μύθῳ ὀπιθήσεις. At μῦθον τελεῖν, Efficere quæ dicta fuerunt, Effectum dare id quod dictum erat. Od. ο, Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀνασσάμενος τελέωμεν Μῦθον. Dicitur etiam κακὰ θεῖναι μύθοις, qui facundia pollet, seu qui dicendo ualet. Od. η, Καὶ μύθοισι κέκασται, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. In hoc autem loco Od. α, μῦθος δ' αὖ θρέψει μελήσει, μῦθος non accipitur simpliciter pro λόγος, sed pro λόγος δημηγορικὸς, id est Oratio, Verba quæ in publico fiunt. quo modo accipi potest & in quibusdam locis ex supra citatis. Denique μῦθος & μῦθοι sicut & λόγος ac λόγοι pro variis locis variè potest reddi: & quidem sæpe Colloquium. ‖In prosa autem aliam signif. habet. ponitur enim pro fabula. Eóque magis mirari debemus hunc Plat. locum in Timæo, ὥστε πρὸς τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδέχομθοι, πρέπει μηδὲν ἔπι πέρα ζητεῖν. quæ Cic. vertit, Vt si probabilia dicentur, nil vltra requiratis. Eo magis inquam & hunc locum & siquisunt huic similes, mirari interimque obseruare diligenter debemus. nam & ex lib. 6, De leg. eiusdem Platonis affertur itidem pro λόγος. Quod autem attinet ad hoc loquendi genus, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, vel οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἅπος, frequens in prosa esse fateor illud quidem, sed minimè mirum nobis debere videri dico, quòd ibi vsurpetur tanquã ex poeta sumptum. (Nec dubito quin ad hoc loquendi genus, tanquã prouerbiale, respexerit Horatius quum dixit, Sat. lib. 2, sat. 2, in principio, Nec meus hic sermo est.) Plato Symp. Οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαῖδρου τῷδε, ὃν μέλλω λέγειν. Φαῖδρος γὰρ ἑκάστοτε πρός με ἀγανακτῶν λέγει. Item Plutarch. Symp. 4, dixit, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἀλλ' οὗτος Φίλων ἑκάστοτε λέγει πρὸς ἡμᾶς ὅτι, &c. Et lib. 8, καὶ οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, εἶπεν. ἀλλ' Ἀιγύπτιοι τὸν τε Ἄπιν οὕτως λοχεύεσθαι φασιν. Vsus est & Lucianus aliquoties, atque alii. ‖Μῦθος, Fabula. id est Quæ passim dicuntur. Ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδιος, quæ vulgò de Æthalide dicuntur. Latini dicunt In fabula esse, Fabulam fieri vel Fabulam esse, cum de quo omnes passim loquuntur. Referri huc potest quod ex Naz. affertur, τὸ τῷ μύθῳ, pro Vt est in prouerbio, Vt ferunt; Vt habet omnium sermone tritum prouerbium. ‖Item Fabula, id est λόγος ψευδὴς, εἰκονίζων ἀλήθειαν, vt ab Aphthonio in Progymn. definitur: quitria eius genera facit, λογικὸν, de homine: ἠθικὸν. i. τὸ τῆς ἀλόγων ἤθους ἐπιμιμούμενον: & μικτὸν, quod ex vtrisque mistum est. Plut. in lib. Vtrum Athenienses bello aut sapiẽtia præcelluerint, ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδὴς, ἐοικὼς ἀληθινῷ. Plato Polit. lib. 2, pag. 26, ὥσπερ τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν. τῶν δέ που, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ψεῦδος· ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. Idem ibidem dicit μύθους πλάττειν, μύθοις ποιεῖν, μύθοις ψευδεῖς συνιθέναι. Est autem id scriptionis genus poetis vsitatius quàm oratoribus, vt tum Aphthon. testatur, tum Aristot. in libro περὶ ποιητικῆς. vbi etiam dicit μῦθον esse ἀρχὴν καὶ οἷον ψυχὴν τῆς τραγῳδίας. Ab oratore autem καινῶς λαμβανόμενος, οὐχ αἱς ἐστιν, inquit Demetr. Phal. Itidem Luc. De hist. scr. ait, καὶ μὴν καὶ μῦθος ἔ πς παρεμπεσῃ, λεκτέος μὲν, οὐ πιστωτέος. Plut. αἰνιγμῶδες δὲ μῦθος εἰς πλὴ παλιγγενεσίαν. Luc. ὀξυγνάθ' μυθων, vt Cic. dicit Explicatio fabularum. Et μύθων ἀλληγορίαι, cuiusmodi conscriptæ sunt à Charace & Palæphato, vt annotat Eust. Et Plut. De aud. poem. ait, μύθων, ὧς πάλαι μὴν ἐπονοίαις, ἀμῆν γορίαις δὲ νῦν λεγομένοις τῷ βαθυαιζόμενοι καὶ διαγραφοντες ἔνοι. Philostr. epist. 19, τὰ δῶρα μύθοις ἐπίνοιαν, de poetis loquens. Imò & integra poetarum scripta μῦθοι dicuntur, vt & Fabula apud Latinos. Et apud Athen. lib. 5, ὁ περὶ Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano: inscriptum in pauimento quodam. ‖Syrac usiserat etiã hortus quidam qui μῦθος appellabatur, διὰ τὸ μὴ αὐ ῥαδίως ἐξ ἀκοῆς πιστεύεσθαι τοιοῦτος εἶη, ἀλλὰ μυθικῶς πεπλάσθαι, vt Eustath. tradit. De quo Athen. lib. 11.

Μῦθος, Consilium. Il. α, Ἤρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὶ ὀπέλπτο μῦθοις Εἰδήσειν, rescituram omnia mea consilia.

Μῦθος, ὸ, ὁ, Seditio, Factio, στάσις. Sic exposuerunt veteres quidam grammat. apud Hom. Od. φ, Οὐδέ πν' ἐνὶ μῦθον ποιήσασθαι ὀπηχείω ἐδωκάσθε.

C. Μυθογράφος, ου, ὁ, Fabularum scriptor. Plut.

C. Μυθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fabularum narrator. Plato De leg. ᾠδὰς μυθολόγους, Cantilenas fabulosas, seu In quibus fabulæ narrãtur. VNDE Μυθολογία, ας, ἡ, Narratio fabularum. vel Fabulosa narratio. ET Μυθολογικὸς, ῆ, ὸ, Ad fabularum narrationẽ pertinens. Item, Qui valet cõminiscendis fabulis, vt Æsopus. B. ex Plat. ET Μυθολογέω, Fabulas narro, vel Fabulam narro. Isocr. Archid. ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐᾶ μυθολογεῖν. Item Fabulosè narro. Aristot. Hist. an. l. 9, de chlorione aue, ὃν ἔνιοι μυθολογοῦσι γλυέσθαι ὀπὸ πυρκαϊᾶς. Et cum accus. Isocr. πῆς ἀρχὰς καὶ τοὺς πολέμους τῆς ἡμετέρας ἐμυθολόγησε. Et Plato, ἅλλά τε ἃ δὴ μυθολογοῦσι. quod Cic. vertit, Vt ferunt fabulæ. Pass. μυθολογέομαι, Fabulosè narror. Plato De leg. l. 2, γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ πολλάκις. Et paulo post, ἃ πρῶτα ἀκούστεον, ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. Demosth. Epitaph. οὐ τοι μεμυθολόγηται, οὐδ' εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἐπαῖξαι τάξιν, poetarũ fabulis celebrata sunt, aut decantata. Μυθολογέομαι actiuè quoque capitur pro μυθολογέω. Theophr. ep. 34, μυθολογήσομαί σοι μῦθον οὐκ ἄσημον, fabulam tibi referam seu narrabo. quam ibi subiicit. VNDE Μυθολόγημα, ατος, τὸ, Narratio fabulosa, Res quæ fabulosè narratur. De cuiusmodi narrationum genere Plato in 2 De rep. AT Μυθολογεύω, Fabulor, Sed apud Homerum simpliciter pro Loquor, seu Dico, sicut olim Fabulor. Hom. Od. μ, circa finem, ἢ τοι τάδε μυθολογεύω; Et mox, ἐχθὸς δέ μοι ὀδὺν Λοῦς ἀειζήλας εἰρημένα μυθολογεύειν. Plaut. Quid fabulabor? quid negabo, aut fatebor? Idem, Vt apud te falsa fabuler. Et post Homerũ Phocyl. Μέτρα μὲ φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν, Fabulandi. nam & pro Loqui accipitur à Plauto.

C. Μυθοπλάστης ου, ὁ, Fabularũ fictor, Qui fabellas fingit. ET Μυθοπλαστέω, Fabellas fingo. vel Fabulosè fingo. Vnde μυθοπλαστούμενον, In fabulis fictum, Fabulis traditum.

C. Μυθοποιὸς, οῦ, ὁ, idem Plato. VNDE Μυθοποιία, ας, ἡ, Fabularum fictio. vel Figmentum fabulosum, vt μυθολογία dicitur pro μυθολόγημα. Plut. ἀλλ' ὅτι μὴν ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιίαν ὀδὶ, καὶ Πλάτων εἴρηκε. Qui Plato in lib. 2 De rep. dicit etiam μῦθον πιεῖν & μύθοις πιεῖν: ibidem μύθοις πλάττειν & μυθοις συνιθέναι ψευδεῖς: item λογοπιεῖν. ad cuius formam dici possit μυθοπιεῖν. Cuius tamen nullum affertur exemplum.

C.Μυθοπόκος, Verba pariens. Apud Nonnum, μυθοπόκος κεραδίη, Cor verborum fœcundum.

C.Μυθιστορία, ας, ἡ, Historia fabularis. vt Suet. in Tib. Maximè tamen curauit historiæ fabularis notitiam vsque ad ineptias atque derisum. Æl. Spart. in suis historiis citat aliquando μυθιστορίας. B.

C.Ἄμυθος, Fabularum expers, Minimè fabulosus. vel In quo nullæ sunt narrationes fabulosæ. Plutarch. De aud. poem. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀπαύλους ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψυδῆ ποίησιν.

C.Εἰκαμομυθία, ας, ἡ, Vaniloquentia, vt Liu. & Tacit. seu Verba vana. Hesychio est ματαιολογία, Suidæ φλυαρία. ET Εἰκαμομυθέω, Vana fabulor, seu loquor. vnde εἰκαμομυθεῖ Hesychio, ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ. itidem & Suidæ. apud quem εἰκαμορρημοσύνη synonymum est præcedenti εἰκαμοσύνα.

C.Ἐπιμύθιον, ου, τὸ, Affabulatio, vt quidam interpr. Fabulæ appendicula, vt Bud. Id quod fabulæ narratæ subiungitur ad mores hominum informandos. Sic verò ἐφύμνιον dicitur quod hymno succinitur. ET Ἐπιμυθύω siue Ἐπιμυθύομαι, Affabulor. v.l. AT Προμύθιον, Fabulæ præfatiuncula, Id quod fabulæ præmittitur, itidem ad mores informandos & vsum vitæ accommodatum. Aphthon. initio suorum Progymn. de fabula, πῶς δὲ παραίνεσιν δι' ἧς ὁ μῦθος πέφακται, προεπάγων μὲ, ὀνομάσας προμύθιον ὑπομύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών. In fabulis Æsopi ponuntur quidem ὑπομύθια, sed nō προμύθια. At προμύθιον crebra exempla occurrunt apud alios quoque scriptores, veluti quum post adhortationem ad virtutem aliquam, subiungunt fabellam qua auditoris animus magis excitetur, exēplo allato vel hominis alicuius vel animantis ratione carentis. Donat. in illud Terent. in Eun. Act. 2, scena 2, Dii immortales homini homo quid præstat, Morata (inquit) narratio à sententia incipi solet, quæ dicitur προμύθιον.

C.Ἐχέμυθος, Qui cohibere se nouit quominus loquatur, Taciturnus. Vox est composita ex Homericis illis, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Et, Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Synes. de insomn. πᾶσι πάντα χρὴ πόρεσι προφῆτις ἑτοιμος, ἀγαθὴ σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epist. 137, τὸ δὲ τῆς ὑπνοληψίας πρᾶγμα οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει πᾶσιν ὑπερχομένη δίκαιος, epistola nō est taciturna. VNDE Ἐχεμυθία. Taciturnitas, Silentiū. Plut. in lib. qui περὶ ἀδολεσχίας inscribitur, πρεσβεῖα ἔχοντα τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια. Synes. epist. 142, πλὴν ὅσον μιμητὴς εἶμι τῆς ἐχεμυθίας οὐζαίμιον, imitator taciturnitatis & silentii. Gell. l. 1, c. 9. de disciplina Pythagorica, Hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, ἀκουστικοί: ast vbi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque esse iam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere & quærere, & quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat.

C.Λιγύμυθος, Qui stridula aut canora voce fabulatur. Luscinia epitheton. vide λιγύμυθος.

C.Πολύμυθος, Qui multa fabulatur, Loquax. Hesych. φλύαρος, πολυλόγος.

C.Φιλόμυθος, Qui libenter fabulatur, Confabulationum vel Fabularum amans. Exemplum habes in μονάτης. Et τὸ φιλόμυθον, Confabulationum vel fabularum amor. Dionys. Longin. ἴδιόν ὅτιν ἐν γήρᾳ τὸ φιλόμυθον. ET Φιλομυθέω, Libenter fabulor, Confabulationum vel fabularum sum amans. Synes. epist. 105, τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δὲ ἔξω φιλομυθῶν, studiosè fabulans.

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Fabulosus. Isocr. τοὺς λόγων ζητεῖν τοὺς μυθωδεστάτους, sermones quærere fabulosissimos, seu Fabulis simillimos. Idē in Panath. γράφειν τοὺς λόγων ὡς πλεῖστα μυθώδεις οὐδὲ τοῖς πράγμασι καὶ ψευδολογίας μετοῖ. Plut. De solert. anim. ἐκ δὲ τούτου καὶ τὰ περὶ Κόρακα νῦν ἀπὸ μυθωδεστάτου ἐστὶν ἔχει. Et τὰ μυθώδεις, Fabulositas, vt Plin. loquitur. Plut. de aud. poem. ἐξαβαίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθώδες τῆς ποιητικῆς καὶ θεατρικόν. Idem De deo Socr. ἀλλ' ἔστιν ὅτι φαυλότερα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθώδες. vbi reddere etiam possis Fabulositas, vel Narratio fabulosa.

Μυθικός, ὀν, ὁ, Fabularis, vt Suet. dicit Fabularis historia, paulo antè in μυθιστορία. Athen. lib. 13, ὡς ἱστορεῖ Κλεάνθης ὁ τοῖς μυθικοῖς. Plut. Symp. 1. Νεανθὴς τὸν Κυζικηνὸν ἔφη λέγειν ὁ τοῖς κατὰ πόλιν μυθικοῖς. Quintil. lib. 5, c. 11, de exemplis quæ ex poeticis fabulis ducūtur, Αἶνον Græci vocāt & Αἰσωπο-ποίητον, & (vt dixi) λόγους μυθικοί: nostrorum quidam, nō sanè recepto in vsum nomine, apologationem.

Μυθάριον, ου, τὸ, Fabella. Plut. De aud. poem. τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ παῖ ποιητικαὶ ὑποθέσεις.

Μυθεύω, Fabulosè narro, Fabulosè fingo. Luc. μεμύθευται λόγος παλαιός. Ex eodē in v.l. ἐμυθεύθη ἐπ' ἐμοὶ, ob me fabulatum est. Eust. μυθεύειν ἐστὶ τὸ ψευδῶς λέγειν. VNDE Μύθευμα, ατος, ὁ, Narratio fabulosa, Fabula. idem quod μῦθος seu μυθολόγημα. Plut. De aud. poem. ἐν ποιητικῇ λέξει καὶ μυθεύμασι πολλοὶ ἐξαφεύγουσι πολλὰ δέ τε τὸν νέον ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα.

Μυθέομαι, Fabulor, Dico. idem quod μυθολογεύω. Hom. Odyss. μ, circa finem, τί τοι τάδε μυθολογεῦμαι; Ἤδη γὰρ τοι χθὲς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ Σοί τε καὶ ἱππόμῳ ἀλόχῳ. Il. λ, Ζεύ μοι πατὴρ ἐπέκτε πῖν τάδε μυθήσασθαι. Item ὀνείδεα μυθήσασθαι & μυθήσασθαι κερτομίας, probra & conuicia dicere. Il. υ, Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι. Eodem lib. aliquanto post, σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἤδη κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Aliquando signif. potius Effari, vel Narrare. Od. λ, Πάσας δ' οὐκ ἂν ἔγωγε μυθήσαιμι οὐδ' ὀνομήνω Ὅσσας ἡρῴων ἐδάμασσας εἶδον ἠδὲ θεάσαιμι. Odyss. ψ, πτ' ἄρ' αὖ μεμάλ' ὀτρηρότερα κελεύεις Εἴπ' ὄνειρ; αὐτὰρ ἐγὼ μυήσομαι, οὐδ' ὀλιγωρήσω. Interdū, Confabulor, Colloquor: qua signif. ipsum etiam Fabulor accipitur. Apollon. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεύοντες, inter se fabulabantur. ET Μυθέομαι, idē quod μυθέομαι. Il. σ, Πρὶν μὲν γὰρ Πελασγοὶ πολὺ μέρος ἀνθρωποι Πάντες μυθέσκοντο πολυχρύσου, Dictitabant, vel Prædicabant.

Μυθητής, οῦ, ὁ, Orator, Sufurro. v.l. Eust. pag. 1901, exponens Homericum illud, Μυθοῦ ὑπηοτίω, dicit veteres grammaticos μῦθον exposuisse ibi τὰ σπονδεῖα. ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος φησὶ Σάμῳ θέλων εἰπεῖν τὰ σπασταὶ Μυθητὰ δὲ ἐν ὑπνῳ (φησὶ) δίκαιον ἱερὸν ἄεν, id est τὰ σπασταὶ ὑπηρέται. exponit tamē etiā, ἐν μύθοις καὶ μόνοις ἔχοντες τὸ σημαινόμενον: vel ἀγορευταὶ βαθεῖαι, oratores perniciosi. ET Μυθητὴς, idem cum μυθητής. nam μυθητῆρες Hesychio sunt τὰ σπασταί. ET Μυθίτης, pro eodem. In lexico meo vet. quum annotatum esset μῦθος ab Homero semel tantummodo accipi pro τὰ σπασταῖς, citatusque locus quem suprà posui, additur, καὶ Ἀνακρέων, μεθ' ἃ πάλιν τὰ σπασταί. Apud Etymol. autē perperam scribitur μυθίας, vbi hæc verba habentur, καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς σπασταὶ ὑπὸ τῶν ἀλιέων λέγει.

C.Ἄμυθος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ineffabilis, Qui dicendo exprimi non potest, vt ἀλαλητὸς supra. Demosth. in Philipp. 1. ἀμύθητα χρήματα ἐξέλεξε. Idem in Mid. ἀφεῖκε μοι ἄμυθητα παθήματα διεπλεκε. Philo De vita M. l. 1, ὅπερ καὶ ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ ἐκμάθοι, infinitarum interitus pecudum.

C.ΑΠΟμυθέομαι, εῦμαι, Veto, Interdico, Prohibeo. Vel, Dehortor, Dissuadeo. Il. 1, Οὔτε καθ' ἡμετέρον γε νόον. μαλα γὰρ τοι ἔπεσσι Πόλλ' ἀπεμυθέομαι. ἀ πτερόεν, inquit Eust. & quod hic per verbum ἀπεμυθέοντο significat Homerus, ait Eustathius per ἀπεπεῖν significare hoc loco qui est Od. α, Πᾶσι μὲν ἀνθρώποισι ἀπεπέμυθε. Magno autē errore in lexicis antè hoc editus ἀπεμυθεῖτο exponitur Monere, Consulere, quum significet contrarium, videlicet Dissuadere Dehortari. Fortasse autem hinc natus est error, quòd Hesychius postquam ἀπεμυθέμην exposuit ἀπεπόρευσεν, subiungat verba Homeri, πολλ' ἀπεμυθέμην: addens, καὶ ὑπεμυθέμην, ὁ ὅτιν ἐπέλεγον καὶ συνεβούλευον.

C.ΕΠΙμυθέομαι, In super dico. vel Suadeo. vide in præced.

C.ΠΑΡΑμυθέομαι, Hortor, Adhortor, Autor sum, Suadeo. Il. 1, Καὶ δ' αὖ τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησάμην Οἴκαδ' ἀπιέναι, i. συμβουλεύσαμι, cōsuluerim. Il. 9, Αὐτὰρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησάμην Τῇ ἴσῳ ἠέν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἠλιβατοῦντος. B. interpr. Hortari in hoc quoque Plut. loco in Cicerone, πρεσβυτέρου καὶ παραμυθούμενος, de Cæsare & Pōpeio in principio belli ciuilis. Et apud Plat. in Euthyd. δεώμεθα καὶ παραμυθώμεθα, Exhortemur, Agamus cum eis precibus & exhortatione. Item Cōmonefacio, Verbis flecto. Aristoph. Vesp. Καὶ πρόσπα μὲ λόγοισι παραμυθούμενος, Verbis commonefaciens. ‖Apud Homeri autē posteros accipitur pro Consolor. Thuc. l. 2, in orat. funebri, τοῖς τῶνδε νῦν τοιαῦτα ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, nō deploro magis quā consolabor.

consolabor. Æsch. in Ctesiph. γυναῖκα μὲ ἀλλοτρίαν πενθεῖν δ' ὡσαύτως παραμυθεῖται. Et παραμυθεῖται πόλιν πνα, apud Thuc. & Xen. Consolari, videlicet in calamitate aut clade aliqua. Herod. lib. 3, παρεπεμυθήσατο αὐτὸν ἡ συναμφοτέρη τότε τῆς οἰκείου παράμασι τύχη. Idem cū dat. instrum. lib. 6, dicit, ἐφ' οἷς ἐλελύπεωτο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, consolabatur mœstitiā eorum pecuniis elargiēdis. Sed. ep. 44, καὶ παρεμυθησάμην δ' ἐς χέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ποιῶν, cōsolatus sum incommodum fortunæ. vt Cic. quoque dicit Consolari incommodum & Consolari dolorem. Plut. Alcib. παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, inuidiæ solatium quærentes. Παραμυθεῖσθαι apud Herm. est Artificio emollire quæ asperius dicta sunt, τὰ λεχθέντων λειοῦν τῷ βραχύτητι τῇ μεθόδῳ. nō signif. etiam Verbis Mulcere, Sedare. Plut, loquēs de lyristis & Amphione, τῷ Λακεδαιμονίων φάσιν πᾶσιν ἐπᾴδων καὶ παραμυθούμενος. Chrys. 18, παραμυθούμενος τὸ ἐπαχθὲς τοῦ λόγου, mulcens. vt Budæus interpretatur. (sed malim & hic Emolliens.) Idem Bud. παραμυθοῦμαι interpr. Medeor, Compenso, Sarcio, apud Basil. 75. 92, & alibi sæpe. Itidémq; B. apud Hermog. περὶ γλυκύτητος, Διὰ δὲ τῆς γοργότητος ἰδίων τὸ λίαν ὕπτιον ὁ ῥήτωρ παρεμυθήσατο, πτῶσιν τὰ πεφάσματα, reddit, Iis quæ celeritatis propria sunt, compensauit, pro quo alibi dicit προεδιορθοῦν & ὑπεδιορθοῦν. Idem in pass. quoque signif. vsus est, in tomo 2, περὶ ἀφελείας loquēs, vbi quū citasset locum quendam Demosth. addit, ἀπελές ὅτι παρεμεμύθητο δὲ τοῦ, &c. Sordidū & tāto iudicio indignū, excusabile redditum est & tolerabile ex eo quod addidit. B. p. 681. Idem B. ibidem interpr. Oblectare & ψυχαγωγεῖν, in hoc Hermog. loco de comœdia, τοῦ μὲν πικροῦ, σωφρονιζόντων, τοῦ δὲ γελοίων, παραμυθουμένων. Apud Plut. verò De animi gener. πιστοῦμαι τοῦ εἰκότος καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀμήχανες τὸ λόγου καὶ παρεδέξατο, Turn. vertit, Probabilibus rerum argumentis confirmans, & ex veræ rationis insolentia & admirabilitate deonerans.

Παραμυθητής, οῦ, ὁ, Consolator, Παρακλήτωρ, Hesychio. ET Παραμυθητικὸς, ὀν, ὁ, Qui consolari potest aut solet. Aristot. Eth. 9, c. 11, παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τοῦ λόγου, ἐὰν ᾖ ὅτι δέξιος. Et παραμυθητικὸς λόγος, Oratio consolatoria: quales Plutarchi ad vxorem & ad Apollonii in luctu. Cic. dicit Cōsolatorias literas. BICOMP. Ἀπαραμύθητος, Qui verbis flecti & persuaderi nequit. ἀπαράιτητος, ἀπαράπειστος. Plato in Epinomide de diis, ὑπομελούμενοι πάντων σμικρῶν καὶ μειζόνων, καὶ ἀρεῖον ἀπαραμύθητοι τοῦ τοῦ δίκαιά εἰσι πεφάσματα, & plerunque inexorabiles in iis quæ ad iustam animaduersionem attinēt. vel, Oratione peruerti nō possūt à iustitiæ præscripto. hoc est τοῖς λόγοις παραφέρεσθαι. B. ‖Item Incōsolabilis, Ouid. Solatium non admittens. Hermogeni autem ἀπαράμυθητον quid sit, vide in πρᾶγμα. VNDE Ἀπαραμυθήτως, Ita vt flecti verbis nequeat. Plato in 5 De leg. τοῦ δ' ἀκράτους καὶ ἀπαραμυθήτου πλημμελεῖ καὶ κακῶ, ἐφίεναι δεῖ τὸν ὀρθῶ, iram autem exercere oportet in eū qui à malo reuocari oratione non potest. B. ‖Item Insolabiliter, vt Horat. loquitur, apud Plat. De leg. ἀφεραπεύτως καὶ ἀνιάτως. Alterū BICOMP. Δυσπαραμύθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui verbis flecti vix potest, Qui hortamenta & suasiones vix admittit. Plato in Tim. θυμὸν δυσπαραμύθητον, Ægrè placabilā, Vix dicto audientē, Ægrè auscultantē. B. p. 680. Idem in Lex. interpr. Qui ægrè flectitur. Et apud Plut. δυσπαραμύθητος ἔρως, Irremediabilis, Inexpiabilis, eodem B. interpr. qui sic sæpe eum vti voce ista annotat. CONTRA Εὐπαραμύθητος, Qui facilè verbis flecti & placari potest. Plat. lib. 10 Legum de diis, εὐπαραμύθητοι εἰσὶ, θυσίαις τε καὶ ἡδυχαῖς παραγιγνόμενοι. Idem, εὐπαραμύθητοι δὲ εἰσὶ δώροις καὶ ἡδυχαῖς. quales sunt q apud Hom. Δωρητοὶ τε πέλοντο παρῃρήτοί τ' ἐπέεσσι.

Παραμυθία, Exhortatio & demulcentia. B. ex Plat. Phæd. 36, τῶν δὴ ἴστως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ὄντος ψυχῆς ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου. Idem in Euthyd. ἡ δὲ τοῦ λόγου πιθὼ [videlicet τέχνη, quā opponi τῇ τοῦ ἐπιδεῖν] δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν καὶ τοῦ ὄχλων κήλησις καὶ παραμυθία. Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς, p. 123, pro persuasione & demonstratione pōere videtur, hoc est ratiocinatione sermocinatione pōere videtur, hoc est ratiocinatione sermocinatione pōere videtur, hoc est ratiocinatione sermocinat

vueæ excidit,quódq; prolapsum est nigrum aut cæruleum apparet. in circuitu verò circá fundum eius partis quæ procidit, lábra erosæ ruptæue corneæ candida apparent,eóque magis si,quod prolapsum est indurueritt,& corneæ tunicæ labra callum contraxerint.Cæterùm prolabente vuea,pupilla omnino diuellitur,adeo vt vel nullo modo appareat,vel alio prorsus situ & figura.Et his quidem notis πρὸ μυῳκέφαλον ἀπὸ τῆς φλυκταίνης distinguitur. A

C. Μυοσόβης,ης,ὁ,(q.d. Muscarum abactorium) Id quo abiguntur muscæ.Latinè Muscarium.Poll. ET Μυοσόβης,Muscarum abactor.Et hodie vulgo dicuntur μυοσοῦσαι(inquit Erasmus)id est Muscarum abactores , qui friuolis officiis cuipiam obseruiunt. quod à Persarum deliciis natum indicat Athenæus lib. 11,qui in conuiuiis μυοσόβας adhibebant. quod nunc apud Italios plebeium est. ET Μυοσοβᾶν,Abigere muscas.quod quadrabit etiam in eos qui tenerè amant quempiam,vt minimo etiam illius incommodo offendantur , atque ita conueniet cum illo Homerico , ὡς ὅτε μήτηρ,&c.quæ habes suprà in Μῦια. B C

C. Ἀπόμυιος,ου,ὁ,ita cognominatus fuit Iupiter, quasi Abactor muscarum,vt Budæus interpretatur , Pausaniam citans:qui in Eliacis narrat Herculem,quum ipsi apud Olympiam rem diuinam facienti muscæ negotium facesserent,sacrificasse ἀπομύῳ δή,& ita muscas vltra Alpheum fuisse amandatas. Et subdit,λέγονται δὲ καὶ Ῥοδιοι καὶ Ἠλεῖοι θύειν τῷ ἀπομύῳ δὴ ἐξελαύνοντες τῆς Ἠλείας ὁ λυμπίας τὰς μυίας.Notanda est autem diligenter significatio particulæ ἀπὸ in hoc epitheto. D

At Κωόμυια seu Κωάμυια vide in Κύων.

MY'ΛH, ης,ἡ,Mola.vt quæ mola asinaria dicitur, seu trusatilis,aut frumentaria , oleariaue.

Hom.Od.ι,Αἱ μὲν ἀλέσσουσι μύλης ὀλίγ' μήλοπα καρπόν.Et Od.υ,Φήμιον δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ ἐρέσσεν ἀλέσσαι Πηνέλοπεν,ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἰσὶ πολυφόρβοι λαοῖν. Quibus subiungit, Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπιρρόωσι γυναῖκες, Ἄλφιτα τυθοῦσαι καὶ ἀλείαθα,μυελὸν ἀνδρῶν.Pro eo autem quod Latini dicunt Molã versare,legimus apud Pollucem nõ solùm φρέφειν ἢ μύλιν(quod magis ad verbũ respõdet)sed & περιάγειν, & περιφέρειν,& περιελαύνειν. ‖Μύλη interdũ peculiariter pro inferiore parte molæ,vt superior ὄνος.Vide Hesych. E

Μύλη.pro mola salsa affertur ex Aristophane in Vespis,ἀεὶ τοῦτο μύλιν ἀναθλῶ ὥσεα ῥιπεῖν σοι καὶ νεόκοπτον.

Μύλη,Mola.Est os latum & rotundum toti genu supra positũ.Ob figuræ similitudinem sic dictũ est.siquidẽ,vt mola pistrinensis,& rotundũ est & ab anteriore parte lateribusq; asperũ.A quibusdã & Patella & Rotula Latinè vocatur.Gorr.Hippocr.ὀπμυλίδα etiã vocauit,Hipponax μυλακρίδα. Dicitur autẽ & ὀπτηγανίς.

Μύλη,Mola , Caro informis & inutilis in muliebri vtero concepta. Ea interdum rudimentum cuiusdam formæ obtinet,sed inchoatum duntaxat.Cute vel mẽbranis obducitur,intus venis abundat compluribus, sine ossibus,sine intestinis,sine visceribus. Fit à semine imperfecto atque infœcundo,vt cui calor desit quantũ adesse expedit ad fœtus conformationem ,non tamen planè frigido humidóque. Siquidem ex eo nihil omnino efici potest.quo fit vt mulier sola citra viri cõgressum molam non gignat,quoniam eius semen frigidius atque humidius sit:sed semen viri præterea accedere oportet,naturali tamẽ frigidius, atque ob id infœcundum,nec eò vsque progredi valens vt hominis formam effigier.id enim vegeti caloris natiui spiritusque opus est.Sec non sic gallinæ.solæ nanq; sine coitu oua ὑπωιέμα,id est subuentanea , concipiunt , quæ planè muliebri molæ respondent. Hæc Gorr. In v.l. ex Aetio annotatur μύλιν esse tumorem vteri induratũ, aliquando ex præcedẽti inflammatione,aliquando ex vlcere loci cui caro accreuit.a morus autem difficultate & granitate,τῆς μύλης nomen accepisse. Subiungitur & ex Paulo Ægineta,lib. 3,καὶ ἡ μύλη σκιῤῥώδης ἐστὶν ὄγκος,ποτὲ μὲν κατὰ τὸ ὦμον τῆς μήτρας,ποτὲ δὲ καὶ καθ' ὅλον αὐτὴν περιτείνουσα,ἀφῆ λιθώδης. quod & grauiditatis suspitionem afferre ait. (Vide & infrà in Μυλόω quæ protuli ex Erotiano) ‖Ibidem μύλη annotatur ex Galeno pro quadam herba cui radix paruo bulbo similis,visque contrahendi vuluas. Ex Aetio autem μύλη pro syluestris lapathi radice, F G H

Μύλη,Molaris dẽs.Gal. τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πέπτις lib.5,τοὺς ἐξωμόλιν μύλιν.Item μύλιν ὀπίσω ἄξαι. Itidẽ in plur. μύλαι,Molares,apud eudẽ in lib. De oss. & lib. 9 De suo partiũ.Vocãtur ETIAM Μύλοι ab Aristotele De hist. anim.lib.12 & à Ruso.Iidem verò ET Μυλίται AC Μύλακροι appellantur. ITEM Μυλόδοντες,teste Eustathio. Ab hac autem nominis μύλη significatione est VERB. Μυλάω,ᾶς,quod exponitur Dentes concutio præ frigore. Item Frendeo dentibus,seu Strido dentibus. Hesiodus λυγρὴν μυλιῶντες.Dico autem ab hac nominis μύλη significatione,intelligens tamen in hoc verbo appellationem quorundam dentiũ omnibus generaliter tribui.

Μύλος idẽ quod μύλη,Mola,in prima videlicet huius nominis significatione.vt in hoc prouerbiali versu , Οὐδὲ θεῶν ἐλέεσι μύλοι,ἀλέεσι δὲ λεπτά.ad quem respiciens Plutarchus dixit in lib.De sera numinis vindicta , ἄσπερ οὐχ ὁρῶν τὴν χρῆσιν ἔνεστι τῆς ὀψὲ δὴ τυπτεῖν ἀλλὰ λεπτοῖς μύλοις τῶν θεῶν.Idem in lib.De non fœnerando,ἀπὸ τοῦ μύλου καὶ τῆς μάκρας. Vtitur & Strabo hoc nomine de Tholosano auro loquens.Habes & apud Matth.ac Lucã, vt dixi in Μυλικός.B.apud Athen.μύλοι vertit etiam Pistrina.‖Itẽ μύλοι pro dentibus molaribus, vide in Μύλη pro dente molari. ‖Affertur μύλες & pro γένυες ex Lycophrone. I K L

C.Μυλήκεροι,ων,τὰ,(q.d.Scopa molaria)Quidã verò intepr. & Scopa farinaria.Poll.lib.6,οὐδὲν γὰρ ὀπτοπολοῦσι τὴν ἄλω ἐκαλοῦν,οἷς τὸ ἐν τῇ ἀλφιτοποιίᾳ μυλήκερον.

C.Μυλήφαγος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt μυλήφαγον ἄλφιτον Homero,Farina quæ fracta & contusa est mola.B. μυλήφαγον Plut.in Quæst.Rom.vocari ab eo tradit metaphoricè quasi φυόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. M N

C.Μυλοειδής,ές,ὁ καὶ ἡ,Molæ formam habens,seu figurã, Rotundus.

C.Μυλόκλαστος,Mola fractus.Hesych.μυλήφαγον apud Hom. exponit μυλόκλαστον.

C.Μυλοκόπος,Molitor.v.l.

C.Μυλόξυξ idem quod μύλη suprà, Mola , id est caro informis & inutilis in muliebri vtero cõcepta. ὡσαύτως φορεῖται αὐτὸ ἀμβρυωδὲς φέρουσιν.Hesych. O

C.Ἐπιμύλιος,ου,ὁ & ἡ,vt ὀπιμύλιος ᾠδή,q.d. Molaria cantilena,pro Quæ ad molam canitur.Vide Poll.& Athen. ITEM Τὸ ὀπιμύλιον,Superior mola. ex Grec. Bibl. interpr.Deuter.24,οὐκ ἐνεχεσεῖς μυλον,οὐδὲ ὀπιμύλιον. AT Ἐπιμύλιος , pars in corpore quæ alio nomine ὀπτηριανὴ dicta etiam μύλη,vt docui paulo antẽ.

C.Ὑδρομύλιον,Aquarium molendinum.v.l.

Μυλίτης λίθος, SEV Μυλίας,Molaris lapis, Id lapidis genẽ ex quo fiunt molæ. Gal.Therap.lib.14 , ὀνομάζουσι δὲ τὴν μυλίτην λίθον ἐξ οὗ τὰς μυλας ἐστὶν ἀλοῦσι,καθασκευάζουσι. Idẽ Gal.apud Hipp.λίθοι μέλαινα exponit μυλίτην.Sed apud Herodian.autem l.3,Politianus pro μυλίτης λίθου habet Milesio lapide,legens videlicet non μιλήσιον λίθον(vt quidam annot.)sed Μιλησίου.neq; enim Milesius lapis dici potest μύλης λίθος. AT VERO Μυλίας apud Strab. pro eodem, καὶ πετρώδης καὶ μυλίου λίθου ἀπτόμενος. Affertur autem & μυλίῳ λίθῳ ex Procopio de Iustiniani ædif.τὸν πεποιῆσθαι πύργον αὐτῷ κοσμησαι μυλίῳ λίθῳ καὶ φύσει σκληρῷ.qui locus si mendose scriptus non est, erit ETIAM Μυλιος idem quod μυλίας,seu μυλίτης.Vide Μυλικὸς λίθος statim post. ‖Item μυλίται ὀδόντες,Molares dentes.qui & μύλαι. Vide suprà in Μύλη. P Q R

Μυλικὸς λίθος,Molaris lapis.Sed intellige non de illo genere lapidis quod ad cõficiendas molas est aptum, sed de mola ipsa,apud Marc.c.9. At verò Matth. & Luc. idem dictum commemorantes,habent μύλος ὀνικός,quod sonat Mola asinaria. Quibus verbis in illo Marci loco vetus interpres est vsus. AT VERO Μυλικὴ, medicamentum dentium dolores sedans, inditum in dentem, vel óblitum. Sic autem dictum est à dentibus molaribus.Ita Gorr.sed nullum exemplum afferens. Inuenitur tamen & apud Galenum,μυλικὴ αὐθωρὸν παύουσα.

Μύλαξ,ακος,ὁ,Molaris lapis,qui & μυλίας,necnon μυλίτης, vt suprà dictum est.Exponitur tamen simpliciter Lapis rotundus ab Eustathio in isto Homeri loco Il.μ, κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀύτευν βεβηότ' ὀφρα μυλάκεσσι,καὶ ἀστίδεσσι μάλοιεν.vbi ille,μύλακας,inquit,λίθοι μυλοειδεῖς, quod est

φροιγύλοι. fortasse autem & μυλίαι iidem apud veteres. Oppianus De ven.lib.3,Οὐδὲ βολαὶ βελέων τε θοαὶ μυλάκων τε θαμειαί.Hes.& Suid.Μύλακες EX P.μυλώδεις λίθοι: accipientes, opinor , μυλώδεις non pro μυλίταις seu μυλίαις,de quibus dictum modò fuit,sed potius pro μυλοειδεῖς,vt ad formam tantùm referatur,quæ videlicet rotunda est,sicut Eust.exp.φροιγύλοι. A B

Μυλόω,Induro. A cuius pass.Μυλοῦμαι est ἐμυλώθη apud Hippocr. quod Gal. & Erot. exp. ἐτυλώθη , ἐσκληρώθη. quia (addit Erotianus)μύλον medici vocant τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίῤῥον.

Μύλων,ωνος,ὁ, VEL Μυλών,ῶνος,ὁ, Locus in quo est mola, seu in quo versatur mola,Pistrinum.Herodot.τῶν μύλων ἔμηνισε τῆς ἀπαξίας.Thucydides lib.6,pag.205, καὶ σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων τοῦ μέρους ἰωάγκασμένους ἐμμίσθους.Aristoteles Rhet.lib.3,Κηφισόδοτος τοὺς πειρατὰς ἐκάλει μύλωνας τοιχίους. Locus erat in quo torquebantur serui,vt scribit Pollux:vt & ex variis Luciani præcipuè locis discimus,in quorum vno de vili mancipio loquẽs, dicit, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ ἀνάκπρον τοῦ σκοτοῦ. Sunt autem qui existiment ab eodem Polluce hanc ob causam censeri hoc nomen ἐκ δύφημον , vbi scribit, σιτοποιικὸς οἶκος,ἵνα μὴ μυλῶνα , ὡς οὐκ δύφημον , ὀνομάζω,δρ. C

Μυλωθρὸς,οῦ,ὁ,Qui pistrinum possidet,& in eo opus facit. ὁ μυλῶνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος,Suid.Exponitur & Molitor.Apud Athen. Bud.exponit etiam Pistor. pro qua interpretatione facere mihi videtur locus ex Thucydide citatus in μύλων , vbi dicit σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων. (Pollux autem habet,Μύλοθρος cum ο in secunda etiam syllaba,ITEM Μυλωρὸς,quæ exponit,ὁ τῆς ἐργασίας τοῦ σιτικοῦ.sed alibi μυλωθρὸς cum ω apud eundem, quam veram esse lectionem constat) Item μυλωθρὸς adiectiuè, quum dicitur,μυλωθρὸς ᾠδή,quæ & ὀπτιμύλιος suprà. Et FOEM. Μυλωθρίς, ET Μυλακρὶς,Molitrix, Pistrix. Sed hoc nomẽ μυλακρὶς significauit etiam πῶν ὀπτηριακὴ δοκὶς Hipponacti,teste Polluce,vulgò Patellam. Ab eodem tribuitur tum hoc μυλακρὶς,TVM Μυλωθρὶς (ita enim in vulg.edit. sed reponendum suspicor Μυλωθρὶς) etiam cuidam insecto,magnitudine cicadæ,colore exalbido, quod farina vescitur in moletrinis.Dioscor.σίλφιον appellat.(pro quo habemus πήφιον quod Pollucem,mendo sẽ) Ab Hesychio vocatur etiam σίλφη μαλακή,vt à Plinio Blatta mollis.Atque apud illum scribitur ETIAM Μυλαβεὶς,(ITEM hæc suspecta,Μυλακρίδαι, ET Βολακρίαι)apud Pollucem autem ET Μυλαγεὶς, cum γ. Cæterùm à μυλωθρὸς fit & adiectiuum NOM. Μυλωθρικὸς, Ad pistrinum pertinens seu molendinum,Moletrinarius,Molẽdinarius . μυλωθρικὴ σκοῦπα,Plutarch.in Symp. sept.sap. D E F

MYPI'OΣ, ου,ὁ,Infinitus,Innumerus,Immensus.

Hom.Od.ο,—ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὤνον Ἀλφοῖ.Idẽ Il. φ, — καὶ δ' δέμιν αὐτὴν Εἰλύσω φαμαθοῖσιν, ἁλὶς χέραδες τοιχθύας,Μυρίον.Apud Lucianũ.μυρίον πλῆθος,Infinita multitudo.Immensa multitudo.Budæus ait tam significare μυριάδα quàm magnam & velut innumeram multitudinem. Et μυρίῳ cum comparatiuo apud Plat.pro In infinitum,vt Budæus vertit in hoc eius loco,De rep.libro 7,σωνεθροίσθαι δὲ μυρίῳ βέλτιον ἢ φαῦλοι τοῖς ὀκεῖ καὶ γνώσεσθε ἐκεῖσε. Et De legibus libro 10,p. 327, μυρίῳ δὲ αἰάγκη φασὶ διαφέρειν. Vbi tamen puto μυρίῳ διαφέρειν aptius reddi Infinitis partibus differre, quàm In infinitum differre. Sed dicitur μυρίον & pro Summus, Extremus,Maximus,Ingens.Herodotus de labyrintho loquens,θῶυμα μυρίον.Plato in Apolog.ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί. Idem in Epist.dixit Σικελίαν πένθει τοῦ βασιλέως μυρίῳ. (Budæus autem apud Plutarch.ἐν μυρίῳ πένθει vertit In permagno luctu.Dixerat autem & Homerus μυρίον πένθος)Apud Lucianum legimus & ἀπειδὲ μυρίαν, vbi dixit, ἐπὶ τέρμαχα ὦ Ζεῦ κακῶν, καὶ μυρίας ἀπουδῆς δεόμθον. G H

‖Μυρίοι,Infiniti,Innumeri,Innumerabiles. Hom.Il.β, Μυρίοι,ἔασι τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. Et alibi μυρία ἔδνα,item μυρία κήδεα.cui simile est μυρία ἄλγεα , Iliad. α,initio,de Achillis ira,ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.(vbi tamen quidam exposuerunt etiam θρλιῶν' ἀξία, deriuantes à verbo μύρεσθαι,ac strenuè , meo quidem iudicio, nugantes.quum μυρία non solùm nominibus his,ἄγρεσ, κήδεα,aliisque huiusmodi iungat Homerus .sed: & aliis quibuslibet,& quidem illis etiam quæ res iucundæ nõ molestæ significationem habent. veluti quum dicit ὀνείατα μυρία,& μυρία ἐσθλά,atque alia) Alicubi addit aduerbium μάλα ,quod augendi vim habet.vt Od.ρ,Ἠματα δὲ δ' μῶες μάλα μυρίοι. Sic ὕες μάλα μυρίαι. In prosa itidem μυρίοι ,Infiniti , Innumeri. Itidémque μυρία,Infinita,Innumera . Demosthenes pro corona,μυρία τίνων ἔπρ' εἰπεῖν ἔχων τοῦτ' αὐτό,καταλείπω. vbi pro Innumera alia,dicere etiam possis Sexcẽta alia.Terentius in Phorm.Sexcentas perinde potius scribito iam mihi dicas. Vbi hæc scribit Donatus,Perspicere hinc licet consuetudinem vtriusque sermonis. nam Apollodorus μυρίας dixit pro multis. Et vt apud Græcos μύρια, ita apud nos Sexcenta dicere pro multis,vsitatum est. Cicero,Sexcenta possum decreta proferre.Hæc ille.Sed & Mille interdum dicunt Latini pro multis.Cæterùm μύρια non μυρία scriptum habent in illo Donati loco vulgaræ editiones:ac certè,vt planè conueniat sermo Græcus cum Latino,rationi consentaneum esse videtur vt quemadmodum Se xcenta,qui certus est numerus, ponitur pro incerto numero , (nam Sexcenta sonat Quamplurima,aut etiam Infinita,Innumera)sic & vocem Græcam à significatione numeri certi , id est decẽ millium , ad significationem numeri incerti trãsferri dicamus: tunc autem μύρια ac μύριοι scribendum fuerit. Solet tamen in locis illis vbi de magno numero dicitur eóq; incerto,scribi μυρία & μυρίοι.Ne autem respondeam hoc μυρίοι manasse à μύριοι , significante certum numerum, vetat singularis numerus μυρίος : quum μύριοι singularem itidem non habeat. Sed quid si dicat aliquis illum paroxytonum singularem μυρίος ab hoc ipso μύριοι proparoxytono sumptum esse? Ego certè ei non valde refragabor. Cæterum dicitur & μυρία ὀστα vacante ὀστα , cum ab aliis, tum à Luciano.At de πολλάκις μυρίοι dicam in proximè sequente tmematio. I K L M N O P Q R

Μύριοι & Μύριαι & Μύρια ,proparoxytonè, Decies mille,Decẽ millia.Μυρία μόνῳ,(inquit Eustath.) τὰ ἁπλῶς πολλὰ,μύρια δὲ τὰ ἐν δέκα χιλιάσι.idem verò & cæteri grãmatici testantur. (in plerisque tamẽ autorum locis à librariis non obseruatum)Herodot.ἐν μυρίοισι ἔπεσι,In decies mille annis,In decem millibus annorum.Et μύρια πάλαιτα apud eundem. Lucianus in Hermotimo,ἐπὶ αὐ μύριοι Ἀλέξανδροι τοσοβάλωσιν.Cum genitiuo,vt μύριοι Λακεδαιμονίων,sicut χίλιοι Λακεδαιμονίων. Et præcedente alio numero,πεντακισχίλια καὶ μύρια. Sic ὀξακισχίλιαι καὶ μύριαι ἵπποι.Item μύριαι ὅσαι μυρίαις πόλεις apud Platonem.(ita enim rectius quàm μυρίαι)Demosthen.autem Pro cor.dicit μυριάκις μυρίους.Eiusdẽ autẽ formæ videtur esse apud Platonem πολλάκις μύριοι.ita enim scribere malo :sicut & in illo Demosthenis loco non dubito quin μυρίους sit à nominatiuo proparoxytono μύριοι. Hoc tamen fateor ,præterquam quòd differentiã hanc quam accentus affert , librariorum incuria confudit, non paucos etiam locos esse quibus vtraque conuenire scriptura possit.ex quibus est ille Luciani locus quẽ paulo antè protuli.malo tamen proparoxytonè, vt etiam legitur in Aldina editione.nam huic certo numero & tamen hyperbolico,Decies mille Alexandri,(pro quo Latini dicerent potius Sexcenti Alexandri, vt patet ex iis quæ habes in fine proximè præcedentis tmematii)videtur energia maior inesse seu emphasis,quàm si diceretur Innumeri Alexãdri,seu Infiniti Alexandri; Cæterùm quanuis hac in signif.μύριοι legatur, (vti dixi)non singul. μύριος , significare tamen μύριον πλῆθος tam myriadem quàm magnam & velut innumeram multitudinem, scribit Bud. Eadem autem fuerit ratio huius nominis aliis huiusmodi adiectiuis iuncti. S T

C.Δισμύριοι, Bis decies mille, aut potius Vicies.mille.vel Viginti millia,vt δισμύριοι ὁπῖται,Plutarch.Viginti armatorum millia,aut Duæ armatorũ myriades.sed minus rectè.At per aduerbium Latinum,vt ἑκάτεροι δισμύριοι,Vtrique bis decies mille.vel Vtrique vicies mille,seu

milleni.(Et in singulari cum nomine ἵππος collectiuō, A
apud Lucianum, δισμυρία ἵππος, viginti millia equitū)
Eadem autem interpretationis forma seruanda est in
HIS, Τεισμύριοι, ET Τετρακισμύριοι, ET Πεντακισμύριοι.
&c. nam Τεισμύριοι sunt Tricies mille, seu milleni, aut
Triginta millia: Τετρακισμύριοι, Quadragies mille, aut
Quadraginta millia: Πεντακισμύριοι, Quinquagies mil
le, seu Quinquaginta millia. vt πεντακισμύριοι τῶν Ρωμαίων, Plut. Quinquaginta millia Romanorum. Eadem &
ni cæteris ratio.

Μυριοπλάσιοι, Infinitis partibus plures. Aristot. Ethic. lib. B
7, cap. 6, in fine, μυριοπλάσια γὰρ αὐ κακὰ ποιήσειν ἄνθρωπος
κακοῦθος, Mala infinitis partib⁹ plura intulerit homo
improbus quàm fera. Sunt & qui exponant Mille par
tibus plura, seu Millies plura. Vtitur eodem modo Xe
noph. ἴσῳ ὅπ μυριοπλάσια ἡμῶν ἐχῇ ἁπάσας ἡ πόλις. Item
in singul. μυριοπλάσιος, Infinitè multiplicatus. v. lex. sed
ab sque exemplo.

Μυριοστὸς, Decies millesimus. vt τὰ μυριοστὸν ἔτος χιλιαμυῶν, C
Plat. De leg. p. 43, Picta ante annum decies millesimū,
Ante annorum decem millia. Ita B. qui etiam affert ex
Aristot. εἰς μυριοστὸν ἔτος, exponens πρὸς μυρίων χρόνων. In
v. l. exponitur Ad annos denos millenos. Item, Anno
decies millesimo ab hoc tempore. Ibidem μυριοστὸς
dicitur accipi & pro Ex decem millib⁹ vnus. ITEM
Μυριοστή, q. d. Decies millesima, pro Decies millenarius
numerus, Numerus decem millium. Vide Budæum p.
1084. AT Μυριοστημόριον, Decies millena pars, v. l. ex
Aristide.

Μυριάκις, Decies millies, Gall. Dix mille fois. Aristoph. Nub. D
ἀκήκοας μυριάκις ἃ νῦν ἐγὼ βούλομαι. Demost. Pro cor. dicit e
tiam μυριάκις μυρίοις. ITEM Μυριοντάκις pro eodē.
nam Hesychius exponit illud per hoc, tanquam (vt opi
nor) suo tempore vsitatius.

Μυριάς, άδος, ἡ, Decies millenarius numerus, Decem mil
lium numerus, Decem millia. Sic δύο μυριάδες, Viginti
millia: τρεῖς μυριάδες, Triginta millia: πέντε μυριάδες, Quinquaginta mil
lia. itidémque in sequentibus numeris. Et δέκα μυριά E
δες, Centum millia. εἴκοσι μυριάδες, Ducenta millia. Et
μυριάδες ἑξήκοσαι, Vicies centena millia. &c.

M Y Σ, υὸς, ὁ, Mus. Aristoph. in Vesp. μῦς ὀρυΐας. In
nom. & accus. plurali dicitur nō solùm μῦες
& μύας (seu μῶες & μῶας) sed etiā μῦς. vt apud schol. Ari
stoph. in illum locum, μῦς ὀρυΐας. Plut. in lib. De inuidia
& odio, οἱ δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀπεκτίνυσαν. Sed
dicitur etiam μύες ac μύας. vt μύες οἱ καπικίδιοι, quod affer
tur ex Diosc. Eustath. habet μύες pro musculis. vbi scri
bit à μύω futuro verbi μύω deduci μύες & μυῶνες, οἱ κῦ F
σῶμα, item μῦς τὸ ζωύφιον. At in poematio De pugna
ran. & murium, μυῶν legitur priore alicubi producta, a
licubi correpta. ‖ Quos Aristot. appellat μῦας ὀρθοφαγοῦς,
Gaza interpr. Sorices. Ab eodem alicubi μῦς redditur
Mitulus è testa intectis. Et alicubi generaliter Mus ter
restris & aquatilis: alicubi verò vbi SCRIBITVR Ἐμὶς
VEL Ὠμὶς, interpr. peculiariter, Mus aquatilis, vel Te
studo lutaria.

Μῦς, Musculus. Est motus voluntarii instrumētum,
prima simplicique carne & fibris constans. Propria e
nim musculorum substātia his duobus, carne & fibris,
constituitur, vt scribit Gal. lib. art. med. Sunt autem fi
bræ positu simplices, & secundum longitudinē vtplu
rimum exporrectæ. Idem verò initio commentar. 1 in
lib. De fract. ait corpus proprium musculi esse fibras à
neruis & ligamenris prodeūtes, quas caro simplex cin
git. Ob id Hippocrates eodē lib. musculos carnem ap
pellauit. Quæ verò ad musculos vasa perueniunt, velut
riui quidam sunt, qui non eorum substantiam cōplēt,
sed eis alimentum subministrant, vt nutriantur & vi
uant. Tres igitur tantùm proprie musculi partes sunt
simplices, neruus, ligamentum (à quibus membrana
musculos ambiens oritur) & caro simplex, ambobus
in villos diuisis vndique circundata. Compositæ verò
& totius musculi maximæ partes sunt, caput, quod &
principium appellant, in quod neruus & ligamentum
inseri solent, venter carnosus magis & musculum præ
cipuè circunscribens, & finis ex quo tendo & ἀπονεύρωσις
oritur, atque in partes mouendas inseritur. Nec ta
men facile est tres istas partes in quibusdam muscu
lis discernere, vt sphinctere & intercostalibus. Est au
tem musculus instrumentum motus voluntarii, qui in
eo perficitur à neruo in eius caput inserto, & in varias
fibras diducto sparsoque per vniuersum musculi cor
pus. Et paulo pòst, Cæterùm dictus est musculus, vel
quòd excoriatum murem forma imitetur, vel quòd
pisci (quod mihi videtur probabilius) quem musculū
appellant, similis sit. Dicitur alio nomine à Latinis la
certus, à quo lacertosus musculosum significat. Hæc
Gorr.

C. Μυόστομον, Auricula muris. πόα ἐμφερὴς μυὸς ὠσὶ, vt He
sych. tradit. Eadem dicitur ET Μυοσωτίς, ίδος, ἡ, & diui
sa voce μυὸς ὦτα: alio nomine alsine. Dioscor. l. 2, c. 124,
μυὸς ὦτα, οἱ δὲ μυοσωτίδα καλοῦσι. Et sub finem capitis, τινὲς
δὲ καὶ πῶν ἑλξίνῳ μυοσωτίδα καλοῦσι. vbi Ruell. legit
ἀλσίνῳ. quæ lectio comprobatur ex lib. 4, c. 87, vbi ait,
ἐῴσιν, οἱ δὲ μυὸς ὦτα, ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μυὸς ὠσίοις. A
Plin. tamē prior lectio agnosci videtur & probari, qui
lib. 27, c. 2, ait, Alsine, quam myosoton appellant, nasci
tur in lucis: vnde & alsine dicta est. Incipit à media hye
me, aresc it æstate media: quū prorepit, musculorum au
res imitatur foliis. Sed aliam docebimus esse quæ iu
stius vocetur myototis. hæc eadem erat quæ helxine,
nisi minor minusque hirsuta esset. Videtur igitur po
nere discrimen inter μυόστομον & μυοσωτίδα, ac μυόστομον
vocare alsinen, μυοσωτίδα verò helxinen. Notandū por
ro apud Diosc. diuisa voce scribi μυὸς ὠτίδα: quam scri
pturam minus probo, ac rectius vna voce μυοσωτίδα di
ci existimo, vt apud Plin. etiam scribitur. nā ὠτὶς pro au
ricula vsurpatum nondum reperi. Apud Paul. Ægi. ha
betur etiam μυόστομα lib. 7, μυόστομα τίνυται ἀλσίνῳ. In Ἀλ
σίνῃ tamen non μυόστομα vocat sed μυὸς ὦτα, cum Diosc.
Apud Aet. l. 1, habetur ETIAM Μυῶτις, vbi interpr. ver
tit Auricula muris. scribens Myosotis

C. Μυοράλη, Mus araneus. Diosc. l. 2, c. 73. Dicitur ETIAM
Μυγαλῆ, ET Μυγαλεῆ. Diosc. lib. 7, cap. 9, τῆς ὑπὸ μυγαλῆς
δηχθείσι, a mure araneo morsis. Idem lib. 8, cap. 7, ἡ αὐ
τὴ δὲ καὶ μυγαλῆ καὶ ἀσπὶς ἀποκτείνει καὶ ὀδοντοφυεῖς τῆς ἰδίας
πληγῆς ἀπαφαίμακτον ἔχει. Nicandr. in Ther. Τυφλῶν
σμερδαλέων βοσκεῖς ὅπῃ λειχῆν ἀγρόσαι Μυγαλέῳ. Plin.
quoque venenatos esse araneos mures tradit, afferens
remedia quibus morsus eorum sanentur. Dicitur autē
μυγαλῆ, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, vt Amyntas
apud schol. Nicandri scribit, apud quem circūflectitur,
apud Dioscor. autem acuitur, sicut & apud Athen.
Apud Plut. autem reperitur etiam μυγαλῆ paroxyto
nos.

C. Μυοδόχος, ου, ὁ, Mures recipiens. ‖ At μυόδοχον Suidæ est
οὐδενὸς ἄξιον, citanti ex Menādro, ὁ μυόδοχος χόραν. In qua
signif. ab Hesychio scribitur μυόχοδος.

C. Μυοθρέπτον Hesychio ἕδρες λίθου ἄπελοῦς.

C. Μυόθηρ ὄφις, Serpens qui mures venatur. Vide Μύαγρος.
ET Μυοθήρας, itidem Murium venator. Eust. ὀρφίας, ὁ ὑπὸ
τῆς οἰκίας μυοθήρας ὄφις. Vtitur hoc eodem μυοθήρας
Arist. Hist. anim. lib. 9.

C. Μυοκόπρος, Muris stercus, Muscerda. μυόχοδον. v. l.

C. Μυοκτόνος, ὁ, ἡ, Mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aco
nitum. Plin. lib. 27, cap. 3. de aconito, quod cammoron
thelyphonō nominari annotarat. Nec defuere qui μυο
κτόνον appellare mallent, quoniam procul & è longin
quo odore mures necat. Nicander quoque in Ther. μυο
κτόνον vocari scribit ob eandem rationem, & πορδαλιαγχές.
Ab eodē Nicandro polion quoque dicitur μυοκτόνον
(idq; ἰδίως, quia vt schol. annotat, nemo alius præter eū
ita appellauit, nec mures etiam necat) in Alexiph. Κῶος
δὴ πολίοιο μυοκτόνου δρόσινος αὐθῆω.

H C. Μυοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. Et μυοφόνον di
citur itidem aconitum. vt ex Hes. discimus, apud quem
perperā scribitur μυόφωνον & ἀκόνιτον. Scribitur tamē μυ
όφωνον & apud Theophr. Hist. pl. l. 6, c. 2, ὃ δ' ὀξυθυρέκαυ
λα πυχαίᾳ, καθάπερ μάεραθρον, μυόφωνον. Vnde Plin. l. 21, c.
9, Inter hæc neruosi cauliculi qbusdā, vt marathro, hip
pomarathro, myophono. Gaza ibi Muricidam interpr.

C. Μυόχοδον, ου, τὸ, Muscerda, Stercus muris. ex μῦς & κόχοδα A
præt. med. verbi χέω. Vtitur hoc vocabulo Hippocrat.
lib. 1 περὶ γυναικείων. Et Diosc. lib. 2, c. 98, vbi περὶ ἀποπά
του agit, πρὸς πηδήματα ὑπαρίοις τὰ μόχοδα κοινίαν πρὸς ἐκ
κρισιν ἐρεθίζει. Plin. simum murinum appellat, vt l. 29,
c. 6, Præterea (vt Varro noster tradit) murinum simum,
quod item muscerdas appellat. Apud Theophr. autem
Hist. pl. l. 5, c. 5, ἐνίκτει γὰρ καὶ τοῖς δένδροις ὁ κόπρος καλού
μενος, ὅπερ καὶ κοιλάνῃ πρὸς γραφεῖς, ὥσπερ οἱ μυόχοδοι,
sunt qui corrigant μυοδόκοι. AT Μυόχοδος Hesychio
est ὁ μηδενὸς ἄξιος, pro quo habetur apud Suid. μυόδοχος.
Sed rectius videtur apud Hesych. scribi, vt μυόχοδος sit B
qui reiicitur instar simi murini.

C. Μύαγρος, ου, ὁ, Qui mures venatur seu captat. idem cum
μυοθήρας. Serpentū species. Nicand. Ther. Οὐ ἕλοπας, οἱ
ἕναί τε πολυσφαίρεάς τε μυόχροις Φράζονται). Vbi schol. μυάγρους
ὄφεις, (inquit) οὓς μυοθήρας, οἱ καλοῦσι καὶ ὀρφίας, vbi bis scri
bitur μυόθηρας quasi à μυόθηρ. ‖ Est & herbæ nomen.
Diosc. lib. 4, c. 117, μυάγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώ
δης, δίπηχυς. Vnde Plin. lib. 27, c. 12, Myagrus herba ferula
cea est, tripedanea. AT Μυαγρα, quæ Muscipula C
Varroni. Decipulum Apuleius voca, sed hoc vocabu
lum latius patet: illud autem significat peculiariter in
strumentum quo mures capiuntur.

C. Μύουρος, In acutum desinens. Cuius extremitas in acu
tum desinit, ἐστὶ δὲ ἀνεστὰ, aut velut cōpressa & coar
ctata. vt μύουρον σῶμα apud Strabonem. Et μύουρον σῶμα
apud Aristotelem, lib. 3 De part. anim. Os in acutū cō
pressum, seu in arctum se colligens, vt Gaza interp.

Μύουρος σῖχος vide post Μυουρος σφυγμός.

Μύουρος σφυγμὸς (qui ET Μυουρίζων, a verbo Μυουρίζω) D
Decurtatus aut mutilus, aut decrescens pulsus. est pul
sus systematicus decrescens. Esse quidem systemati
cum palā est. siquidem in pluribus pulsationibus ma
gnitudine imparibus inæqualis est. Decrescit autem
quod in eo secundus primo, tertius secundo, quartus
tertio, quintus quarto minor euadat, & sic deinceps
plurimi. Sic dictus est à figuris quæ in acutum desi
nunt, vt ait Galenus: vel quòd similitudinem referat
caudæ mu. is, vel πρὸς τὸ μειοῦσθαι δίκην οὐρᾶς. (vnde
ETIAM Μεύουρος per diphthongum à quibusdam scri E
bitur) Est autem pulsus μυούρου, hoc est decrescen
tis, duplex differentia. Nam vel non cessat decrescere
atque minui donec omnino aboleatur & desinat pror
sus moueri, (qui ἀκλείπων μύουρος appellatur) vel cessat
decrescere & minui: qui etiam duas habet differentias.
Alius enim, in qua desiit paruitate, hanc perpetuò ser
uat, alius verò rursus augescit. quem μύουρον παλινδρο
μοῦντα vocant. & redit ad aliquam magnitudinem,
eāmque vel priori parem, vel maiorem, vel etiam mi
norem. Ac nonnulli quidem qua antè proportione F
sunt imminuti, eadem rursus augentur, alii verò ma
ioribus vel minoribus accessionibus vtuntur. Pulsus
omnis μύουρος prouenit ab imbecillitate facultatis pul
sificæ, quæ tanta est vt ei oneri sint admori arteriæ di
giti. Verùm ea imbecillitas in eo qui μυουρος ἀκλείπων
dicitur, maxima est. neque enim se recipit & recolligit
postea in eo qui in qua desiit paruitate hāc seruat: mi
nor verò vbi magnitudinem recuperat. Cæterùm a
liæ etiā a prædictis pulsus differentiæ μύουροι à medicis O
appellātur. Vna est, quū in vnica pulsatione & diuersis
arteriæ partib⁹ talis inæqualitas apparet, vt parte supe
riori arteriæ magnus, interiori vero, iuxta ægr pollicē,
paruus pulsus sentiatur. & hic μύουρος in vno pulsu dici
tur. Altera verò est quū in vno pulsu diuersisque arte
riæ partibus inæqualitas sentitur, pulsu circa duos me
dici digitos medios magno, circa extremos verò mi
nore apparente. hic ab Archigene μύουρος ὀξυνευθυκῶς
siue πρὸς ἐνευθυκῶς dictus est, quo nomine voluit indicare
eam quæ in diastole est breuitatem cum vtrusque ex- H
tremi quadam cōuenientia. Neque enim omnino in
terciditur, sed veluti reflexis vtrinq; partibus in breue
contrahitur magnitudine: ἐστὶ δὲ μύουρος secundum v
trunque extremum. Hæc Gorr. apud quem scribitur
non μύουρος, sed μυοῦρος. verùm quin μύουρος scriptura
sit & vsitatior & rectior, minimè dubium esse potest.

Μύουρος σῖχος, Mutilus versus, seu curtus, Versus postre
mo pede claudicans, vtpote cui deest vnum tempus vt
plena sit quātitas. VNDE Μυουρία, Vitiū hoc claudi
cationis versus. De quo lege Eustathium pag. 900. Sed
affertur ab eo & scriptura, H AEC, Μειουρία. quæ sanè mi
hi multo magis probatur: sicut & μειοῦρος magis quam
μύουρος. vt videlicet μείουρος vocetur quasi cui imminu
ta & decurtata sit cauda. Extat verò cum apud alios tū
apud Athen. hæc scriptura, l. 14, vbi μειούροις esse dicit
πεὶ ὅπῃ τὸ ἐκβολῆς τῶν χωλότητα ἔχοντα. qualis est hic, Τρῶες
δ' ἐρρίζησαν, ὅπως ἴδον αὐτὸν ὀφιν. Sic autē pro σφυγμὸς μύ
ουρος scribitur ETIAM Μείουρος, vt dictum fuit suprà.
Aristot. autem vocauit & periodos μειούρους, Rhet. lib. 3,
quæ in extremo sunt velut mutilæ & imminutæ.
Quinetiā ἐν τῷ μειούρῳ τῆς οὐρᾶς dixit Apsyrrus in Geo
pon. quod exponitur, In mutilata parte caudæ.

ITEM Μυουρίζειν, In acutum desinere, In extremita
te cōpressum esse in angustum &c. vt dictū est in Μύου
ρος. (Itémq; μυουρίζων σφυγμὸς, qui & μύουρος, vide supra)
Vsus est hoc verbo Dionys. in poematio De situ
orbis, p. 66 editionis patris mei, Εἰδομένῃ πλαταίοιο μυου
ρίζοντ' πτήλῳ. vbi Eust. exponit κῦ μυὸς οὐρᾶν σενουμένῳ καὶ
λεπτυνομένῳ κῦ τὸν ἄκρον μόρον.

Μυωδής, εος, ὁ & ἡ, Ad murem pertinens. Plut. μυῶδες ap
pellauit Quod mures decet, sicut μυρμηκῶδες, Quod de
cet formicas, in lib. De cohibenda iracundia, p. 815 meæ
editionis, τὸ δ' ἐμεῖν καὶ δακεῖν, μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες.
‖ Μυωδὴς apud Gal. à μῦς significante musculum, est Mu
sculosus. Quod exponitur etiam Torosus, Lacertosus.
Item Μυῶδες πλάτυσμα, Musculosa extensio, seu Mus
culus latus. Et substantia tenuis & mēbranosa, faciē pro
pè totam & totum collum tegens atque mouens. Huic
originem dat membrana quædā neruosa toti nostræ
cuti subnata, hìc vt in fronte & capitis parte aliqua car
nosior effecta. Prodit autem ab auriū radice, occipite,
spinis omnibus ceruicis, spina omoplata, acromio, cla
ui & sterno: totusque tenuissimus in faciei partes propè
omnes fibris à tā diuersa origine variis inseritur, eāsq;
ob id in omnē propè partē mouet. Nullus ab hoc mu
sculo detinetur articulus, quoniā nec in articulum etiā
inseritur, verùm buccas & cutim quibus coalescit, solas
mouet. hic in iis qui spasmo corripiendi sunt, primus
omnium intenditur, & qui κυνικοὶ (hoc est canini) vocā
tur spasmi, huius præcipuè musculi affectio sunt. G.

Μυῶν, est itidem à μῦς significante musculū. habétq; for
mā πρὸς ἐκπικοῦ, vt ita vocetur pars qua præcipuè habet
musculos. Exponitur & νδυράδης τόπος. Item Pulpa bra
chiorū & coxarum, necnon Suia. In hoc certè Homeri
loco, Il. π, Ἔφθη ὀρεξάμενος τρεμῶν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ab Eustathio exponitur γαστρονη
μία. apud quem vide plura, pag. 1061.

Μύωπα apud Hippocr. (si qua v. l. fides) & ὄξκρα, Conniuē
tia. In arctum desinentia, τὰ εἰς στενὸν συμμείνα, εἰς στενὸν
τελευτῶντα. quæ ἔπακρα etiam vocat. Hoc (inquā) signi
ficat μύωπα apud Hippocr. siqua fides vulg. lexicis, quæ
hoc annotatum habent in Μύωψ, & quidem non no
minato huius expositionis autore. Sed vt in aliis infini
tis locis, ita hìc quoque illis fides deroganda est, vtpote
apertè mentiētibus, & errorem, qui paruus ac leuis est
apud Galenum, augentibus. nam quum apud eum vbi
ὄξυοπα exponit, legatur μύωπα, sed manifestū sit reponi
debere μύκρα (ita enim scribit, ὄξυοπα, εἰς στενὸν συμμένα.
ἃ δὴ καὶ μύωπα ὀνομάζουσιν) aliquis ex vulg. lexicorū con
farcinatoribus errorem augens, & vestigia veræ lectio
nis non malitia ille quidem, sed inscitia occultans, pro
μύωπα reposuit μύωπα, & quo iure qua iniuria in locum
illū intrusit in quo vocabuli μύωψ significationes ex
ponuntur, ac cæteris velut insigne aliquod corollariū,
hanc falsissimam adiecit. Quod autem hìc factū esse
vides, idem & in aliis propemodū infinitis locis factum
esse scito, licet vix in decimo quoq; à me hac de re ad
moneatis, vtpote cui aliis potius tempus impendendū
sit. Sed de his quanuis rarius cōmonefactus, mirari nō
debebis si pleræq; voces in hoc opere non extent quæ
in lexica illa ante hoc edita intrusæ & tanquam obtor
to collo pertractæ fuerunt.

Νδ. N Νι

NAI'Ω, Habito, Incolo. Est autem poetis duntaxat vsitatum ναίω, pro quo dicit οἰκῶ soluta oratio. Et quemadmodum Habito apud Latinos nō vnum constructionis habet genus, sic & ναίω apud Græcos. Dicunt enim ναίω πόλιν, vel ναίω κατ' πόλιν vel ναίω ἐν πόλει, seu πόλει. quarum cōstructionum exempla ex Homero & Hesiodo proferam. Il. β, Οἱ δ' ἄρα Βουπρασίόν τε καὶ Ἠλίδα δῖαν ἐναίον. Ibidem, Οἱ δ' Ἀσπληδόν τε νῆον, ἠδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Item cum accus. δώματα, vel οἰκία. Hesiod. in Erg. circa princ. Ἀλλ' ὑψιβρεμέτης, ὃς ναίεται δώματα ναιεῖ. Hom. Od. α, — ἐπὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων δώματα ναιεῖς. (vbi tamen superuacaneus videtur vel potius est accusat. vt docebo paulo pòst, quum agam de construct. huius verbi cum aduerbio) At cum accus. οἰκία, vt Il. ι, Σάμον δ' ἐνὶ οἰκία ναίων. vbi itidem otiosus videri possit accusatiuus: quum οἰκία ναίων ἐνὶ Σάμῳ nihil aliud sit quàm ναίων ἐνὶ Σάμῳ, seu ναίων Σάμου. Apud eundem cum præpos. κατ', Il. δ, οἱ ναίουσι κατ' πόλιν. Exemplum autem constructionis cum præpos. ἐν habente suum datiuum, apud Hesiodum in Ergois, Καὶ τὸ μὲν ναίουσιν ἀκηδίη δυσὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι. At cum datiuo absque præpos. Il. β, & alibi, αἰθέρι ναίων. Interdum etiam, & quidem sæpe, cum aduerbio, vt ἐγγύθι ναίειν apud Hesiodum, cui opponitur ἀπόρροθι ναίειν apud Homerum. Sed additur & genitiuus aduerbio ἐγγύθι apud Hesiodum in Erg. Τὸν δὲ μάλιστα κακεῖνος τις σίθεν ἐγγύθι ναίει. ‖ Item, Τῷ δὲ μάλιστα γαμεῖν ὅπῃ σίθεν ἐγγύθι ναίει. Apud Homerum autem cū ἀπόρροθι sine adiectione genitiui, sed cum accus. δώματα: quem tamen superuacaneū esse dicere possumus, quum nihil ad significationem addat. vt Od. ε, — οὐδ' ἐπὶ τοῖς ἀπόρροθι δώματα ναίει. Et Od. η, — ἐπὶ μάλα πολλὸν ἀπόρροθι δώματα ναίεις. Ab eodem dicitur πολὺ pro ἀπόρροθι, sed cum præpos. ἀπὸ habente suum genitiuum: Od. ο, — ἐπὶ οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ. Cæterùm sciendū est particip. ναίων aptè reddi nomine Incola: vt αἰθέρι ναίων apud Homerum Cæli incola. vbi & composito vocabulo vti potes, eóque poetico, videlicet Cælicola.

Ναίειν passiua etiam in significatione pro ναιέσθαι, Habitari; vide in proximè sequente tmematio; cum passiua voce Ναίομαι. Sic autem & ναιετάειν pro ναιετάεσθαι vsurpari, suo docebo loco.

Ναίομαι pass. voce & signif. Habitor, Incolor. vt Il. γ, Ἠ τῶν με προτέρων πολίων οὐ ναιομένων ἀξεις; vbi οὐ ναιομεναι πόλεις dicūtur vrbes quæ bene habitantur, i. quæ magnam incolarum frequentiam habent. Aut (vt alii volunt) quæ bene habitantur, i. commodè, propter opulentiam. Vnde & quidam interpr. Opulētæ seu Locupletes. Sic etiā οὐ ναίων ὄμφαλον πολυέστορι, Il. α, vbi ET Εὐναίομφον scribitur coniunctim. sed hæc scriptura minimè mihi probatur. Eust. in hunc locum Od. η, — καὶ ἀπόλεσα οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα, annotat ναιετάοντα poni de more pro οἰκούμενον: vsitatius autem esse οὐ ναιομένω πόλιν, idque laudem habere ciuitatis ὀτοιοῦ δήμου καὶ οὐ ἀμοιρος: sicut εὐκτήμονον πολυέστορα laudē habet πόλεως ὀτειχίσου. (Atque in hac passiua signif. vtitur idem poeta aliquoties verbis actiuæ vocis ναίειν & ναιετάειν. vt Il. β, νήσων αἳ ναίουσι πέριξ ἅλος. Vide Ναιετάω) At verò apud Nicandr. accus. ναιομένω exp. à scholiaste παντοδήλω, & ὀδυομένω, necnon προτεταμένω, in hoc eius loco in Alexiph. Ἠ ἐν γενέσιος καθαλμία βώλακα γαίης Ναιομένω.

Ναέτης, ου, ὁ, Habitator, Incola. pro quo potius DICITVR Ναστής. Videtur (inquit Eustath.) verbi Ναιετάειν thema φεύγοντας εἶναι esse non barytonum Ναιω, sed Ναιῶ, ex quo, sicut Αἰῶ. αἰέσω, αἰέτης & αἰετός, ita fit ναιέσω, ναέτης (qui & aliter dicitur ναστής) vnde verbū ναιετῶ. Hoc autem nomen ναέτης occasionem nobis præbet cogitandi, posse ναίω & ἀάω dici (ex quo videlicet fit illud ἀέτης) sicut κλαίω & κλάω, item καίω & καω. Quibus subiungit etiā, ideo fortasse in vsum non receptum fuisse ναάω pro οἰκῶ, quoniā cōmunis fuisset illi scriptura cum ναίω significante οἰκῶ seu (vt vulgò recentiores grāmatici loquuntur) ne coincideret cum ναάω significate ῥέω. Eius verba sunt, ἴσως δὲ ἀχρεῖοι ἐκείνοι ἐκείνοι πολὺ ναάω τὸ οἰκῶ, ἵνα κοινὸς τῷ ναάω τὸ ῥέω. Sed ne his quidem cōtentus, addit hæc quæ mihi parum probantur: Quinetiam dixerit aliquis originem ista habere a verbo thematico monosyllabo Νᾶ, ἰστῶ, quod est σταθεύω. quia etiam οἱ ναιόντες ποτε, sunt σταθεροὶ μένοι. itidemque τὴν ἐδωρίσω ἀθρόω σταθεῖσαν, οὕτω καὶ ἀπορρέπον. ἢ καὶ ἄλλως, καὶ ἐν μέρει, ἀόριστον δέ. Ex his autem multa ac varia deducta esse addit, videlicet ὀναός, quia in eo πολλοὶ συναστεύουσι: & ναῦς, seu νηῦς, quā πάντες ἐπιτιθέασι βαρεῖαν: item ναῦμα, & ἀμφίδις, atque alia. Hæc quoque Eust. in quibus illi non itidē assentior. potiusq; miror certa hic ab eo cum incertis misceri. nā ναῦμα esse a ναω, cōtrouersia caret: quod de reliquis itidem dici non potest. (Cæterùm pro ναέτης legitur ETIAM Ναέτης in Anthol. Epigr.) In vsu sunt autem & composita, Ἐνναέτης, seu Ἐνναέτης, Μετανάστης, Παρεναέτης. Extant verò & verba comp. Ἐνναίω, & Συνναίω. A quibus vt incipiam, VERB. Ἐνναίω sonat Inhabito. VNDE Ἐνναέτης, Inhabitator. sed eundem habent vsum quem simplicia ναίω & ναέτης, i. Habito & Habitator, seu Incola. Apoll. Arg. 1, ἔνθα ἄκος ἐνναέτησι. Et FOEM. Ἐνναέτης, Habitatrix. Idem lib. 1, ἐνναέτη φεύγοις. ITEM Ἐνναέτης ET Ἐνναέτειρα, Habitator, & Habitatrix. Epigr. lib. 1, Ἑλλάδος ἐνναέτειρα. Et lib. 3, Ἡ δ' ἐπιναιέτης ἐνναέτειρα γάτης. Alterum compos. VERB. Συνναίω sonat Cohabito, id est Simul habito. Apoll. Arg. 2, μὴ πέρι συνναίοιτο. Verùm ab hoc non συνναίτης aut συνναέτης, SED Συνναίος habemus apud Hesych. exponit enim συνοίκους, id est Cohabitator. pro quo dicitur potius Contubernalis. AT VERO Μετανάστης ET Παρεναέτης non habent itidem suum singula verbum, cuius quidem exemplum afferatur. Sonat autem Μετανάστης idem quod μετανάσσης (de quo paulo pòst dicetur) quanuis v.l. interpretentur simpliciter Incola in hoc loco Hesiodi in Theogonia, Παῖδας δ' ἡμᾶς πάντα ἐοικὲ μετανάστας ἔθ'. Esse autem hic ας breue Dorico more, ibidem annotatur. Alterum compos. Παρεναέτης sonat ad verbum, Circumhabitator, ideóque reddi potest nomine Accola.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, Habito, Incolor. de cuius formatione lege quæ paulo antè dicta fuerunt in Ναέτης. Ex Hom. Odyss. ο, ἢ ὀνὶ ναιετάασκε. Item Iliad. γ, Λακεδαίμονι ναιετάουσῃ, pro ἐν Λακεδαίμονι. ‖ Passiua etiam signif. ex Il. ζ, πολὺν Κιλίκων οὐ ναιετάουσαν. vbi scribitur etiam ναιετάωσαν, tanquā ex dialecto Dorica. itidémque alibi ναιετάωσας. De hac autem signif. dixi suprà in Ναίομαι. Habet & hoc sua COMP. Παραναιετάω ET Περιναιετάω. Affertur autem περιναιετάω ex Dionysii poemate De situ orbis, pro Circumhabito. aliis tamen exemplaribus scriptum habētibus περιναιετάω, quæ sequimur. Nam hoc verbum περιναιετάω, significat itidē Circumhabito, In circuitu habito, Accolo. Vtiúrque eo non semel Homerus. Participium περιναιετάοντες, Accolæ. Et passiua significatione apud eundem poetam Odyssea η, Οἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ, Quæ circumhabitantur, Quæ circunquaque habitantur. Affertur autem & verb. passiuum Περιναιετάεσθαι, ex eodem.

Illud autem THEMA Νάω, cuius antè facta fuit mentio, licet inusitatum, quædam tamen tempora vsitata habet. sed pro Habitare, in passiua voce potius, aut media. Inuenitur enim AORIST. Νάσθω, ITEM Νασάμιλω, (abiecto incremento pro ἐνάσθην & ἐνασάμιλω) Habitaui. Homer. Il. ξ, Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, Πλαγχθείς. Hesiodus, Νάσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος. Sed & infinit. νάστεσθαι apud Apollonium Arg. 2, νάστεσθαι ἔμελλον. At verò actiuus AORIST. Νάσα, (itidem pro ἔνασα) signif. potius Habitare feci, Sedes habitandas dedi. Hom. Od. η, Καί κεν οἱ Ἄργεϊ νάσα πόλιν καὶ δώματ' ἔδωκα. vbi Eustath. exponit κατῴκισα. Item νάσατο in vulg. lex. Pro Transtulit in alias sedes. Eustath. certè νάσασθαι quoque dici ὀπὴ μετοικίας tradit, vt videbis & in verbo Ἀπενασάμιλω.

COMP. Ἀπενάσθην, ET Ἀπενασάμιλω, Ad habitandum me contuli, Commigraui. vt ἀπενάσθην τηλόσε πατρίδος, ex Homero. Idem Odyss. ο, Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. Et Iliad. β, Ὅς ποτε Δουλίχιόν δ' ἀπενάσσατο. quibus in locis quidam interpr. ἀπενάσσατο, Commigrauit, vel Semotus habitauit. Itidémque in illo primo loco ἀπενάσθην τηλόσε πατρίδος, A patria procul semotus habitaui. Affertur autem ἀπενασάμιλω & in signific. actiua pro Migrare feci, sed istam signific. habet potius vox ACTIVA Ἀπένασα: vnde apud Homerum Iliad. π, — ἀπὸ οἱ περιναλλὲς κούρην Ἀχιλῆος ἀπενάσσασκον. vbi tamen Eustathius exponit ἀποφρέψασιν: sed addens, ὅθεν καὶ ὀπὴ μετοικίας τὸ νάσασθαι, καὶ ἀπενάσασθαι, καὶ ὁ μετανάστης.

ITEM Κατένασσα eadem significatione qua & simplex νάσσα supra, Habitare feci, Habitandum dedi, Sedes habitandas dedi. vel, Migrare feci, seu coegi. Exponitur & Collocaui. Cum præpos. ἐς, apud Hesiodū in Erg. Τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον κῆδε' ὀπάσσας Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πίειραν γαίης. Item cum datiuo, subaudita præpos. ἐν, in Theog. χρυσοῖσιν κατένασσε Νεμείης. Necnon cum præpos. ὑπὸ, ibidem, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονός. At medius AORISTVS Κατενασάμιλω pro Habitaui, ex Apollon. Argon. 2, — ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο.

ET NOMINA Ἐπνάστος AC Μετανάστος, Qui sedibus suis relictis aliò habitatum se contulit. Exponuntur etiam, Pulsus patria, Profugus, Exul. Item, Peregrinus, Inquilinus. & Græcè μέτοικος, ξένος, φυγάς. Sed rarum est ὀπνάστος, quod ex Apollonio Rhodio affertur. At μετανάστος, ex Nonno. Pro quo vsitatius EST Μεταστάσης. Hom. Iliad. 1, — ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεὶ πν' ἀπίμητον μετανάστην. In vsu est etiam FOEMIN. Μετανάστεια, Quæ commigrat, Profuga. In Epigramm. σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ, Quæ scopulis relictis aliò commigras. Ab hoc μετανάσης factū fuit & VERBVM Μεταναστεύω, Migro, Commigro, Sedibus meis relictis (seu patriis sedibus) aliò habitatū me confero. Synesius, δίφῶ σε μοι δοκῶ μόνην, ὑποδύεσθαι τῆς πατρίδος· κἂν λάβωμαι φολῆς, μεταναστεύσιν. Sed plura de Μεταστάσης & Μεταναστεύω habes suprà post verbum μετανίσταμι, vbi positum fuit sequendo aliam deriuationem, quam & Eustathio placuisse ostendunt quædam eius verba quæ ibi habentur. Hanc tamen ego præferendā illi censeo.

NAῦΣ, αὸς, ἡ, Navis. Sunt autem & alii genitiui videlicet νεῶς & νηός. ex quibus ναὸς linguæ communi, νεὼς Atticæ, νηὸς Ionicæ adscribitur. Quorum genitiuorum meminit Eustathius in hūc versum Odyss. μ, Ἠμὶν δ' αὖ καπέτοιο νεὼς κυανοπρῴροιο. vbi etiā testatur maiorem exemplarium partem & hîc & aliis in locis habere νεὸς per ο. Sic igitur fuerint quatuor genitiui, Ναῦς, & Νεὸς, & Νεὼς, & Νηός. de quibus dicam & infrá. Cæterùm quod ad nominatiuum attinet, annotant quidam apud Homerum vbique ESSE Νηῦς, & ab eo datiuum pluralem νηυσὶ, & tamen vti compositis Ναυσικάα, & Ναυσίθοος, necnon Ναυσίκλυτος, atque aliis. Quod autem illi de his aliisque huiusmodi compositis dicunt, idem & de datiuo ναῦφιν dici posse existimo, atque adeo maiori etiam cum ratione. magis enim mirum videri possit cur non νηῦφιν cum νηῒ idem dicat. Quod porro de nominatiuo νηῦς tradunt, eum vbique apud Homerum legi, non autem ναῦς, id si nequaquam affirmare ausim: sed aut nunquam, aut rarissimè eo vti, hoc verò & ipse pronuntiare non dubitarim. Illud addo, parum mihi placere quod dicunt gramm. ναῦς habere etiam genitiuum Ionicum νηός, quum & ipse nominatiuus νηῦς, à quo regulariter inclinatur νηός, passim inueniatur. Odyss. μ, Τόφρα δὲ καρπαλίμως ὀξὺ κάτω νηῦς ἀνέργνυ Νῆσον σειρωοῖιν. Odyss. η, γλαφυρὴ νηῦς. Od. υ, νηῦς ἑκατόζυγος. & alibi. Sic νηός, & νηί, & νῆα. In plurali νῆες, νηῶν, νηυσὶ, νῆας apud eundem variis in locis. Sed & νέας alicubi, vt νέας ἀμφιελίσσας, Od. ξ. Sic genit. sing. νεὸς de quo suprá.

In soluta autem oratione cum apud alios tum apud Thucydidem, in nominatiuo singulari ναῦς, in genitiuo νεώς, in datiuo νηί, in accusatiuo ναῦν. In plurali autem nominatiuo νῆες, in genitiuo νεῶν, in datiuo ναυσὶ, in accusatiuo ναῦς. Ita enim ille lib. 2, καὶ ναῦς τε νηὶ πρὸς ἐπόντας. Idem libro 8, ἀφικομένης τῆς νεώς. Datiuus autem νηί in loco quem modò protuli, ναῦς τε νηί &c. Accusatiuus ναῦς, libro 2, κατ' μίαν ναῦν στελλόμενοι. Exempla autem declinationis huius nominis in plurali, hæc sunt: in nominatiuo quidem νῆες, vt libro 7, αἱ πρὸς τὸ μαντεῖον νῆες ναυμαχοῦσαι. Eadem pagina ὅπως αὐτοῖς αἱ νῆες ἐντὸς ὁρμοῖεν. Et libro 2, καὶ αἱ νῆες ἐν ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι. Genitiuus autem νεῶν. vt lib. 8, καὶ ἅμα νεῶν αἱ ἀρίστα πλέουσαι. Datiuus ναυσὶ, vt ὅπτη γὰρ νεῖ τῇ ναυσὶ τῶν Χίων. Accusatiuus ναῦς, libro 2, ἀλλὰ ξυμπατάσσεσθαι πρὸς ἀλλήλας παῖ ναῦς. Et libro 8, καταλαμβάνει ναῦς ναῦς. Quinetiam alicubi in vna eadémque periodo νῆες quidem in nominatiuo, ναῦς autem in accusatiuo dicit. Ex Thucydide autem libētius quàm ex alio scriptore exempla protuli quòd cæteris antiquior sit, (Herodotum excipio) eúmque illi velut exemplar in huiusmodi præsertim rebus sibi proposuerint.

Ναῦς ab Eust. vno quidem in loco deducitur à verbo νῶ significante πορεύω (vt docui suprà in Ναω significāte Habito) in altero autē idem deducit à νέω, νήσω, quod est κολυμβῶ. in quo etymo melius mihi sentire videtur, & potius assentientem me sibi habet. Sed hoc addo, sequendo hanc etymologiā, prius esse νῆς quàm ναῦς. quū longè aptius à νέω, cuius futurum νήσω, deriuetur νῆς quam ναῦς. Hoc quoque sciendum est, scriptum esse νῶ apud Eustathium, pro quo repono νέω.

Composita quæ à nominatiuo Ναῦς
sunt formata.

C. Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, Naufragus. Xenophon Hellen. 1, οὐκ αἰδέλοιπο τοῖς ναυαγοῖς. Et paulo pòst, αἱρεῖσθαι τοὺς ναυαγοῦν. Gregorius, ναυαγοί τε πλήμονες. VNDE Ναυαγία, ET Ναυάγιον, Naufragium. Demosthenes Pro corona, εἶτα χειμῶνι χρησάμενον, καὶ πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ σωθεὶς ἔπιτον ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτῶν. Plutarchus De Herodoto, διηρημένος συμπεσοῦσαν ναυαγίαν τοῖς βασιλικοῖς ναυσί. Lucianus ναυαγία χρησάμενος, Naufragium passus, Qui naufragium fecerat. Synesius epist. 4, φέρειν δεῖ πρὸς ἐνταφίου τὸν ἐκ ναυαγίας νεκρὸν, cadauer mortuum ex naufragio. Lucianus in Herm. οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες, ex naufragio seruati: vel potius Ex iis quæ naufragio facto peribāt. seu peritura erāt. Et metaph. Luc. περὶ ὀρχήσεως, de Deucalione, καὶ πολὺ μεγάλην ὀπὴ πύπτω τοῦ βίου ναυαγίαν. Et apud Plutarchum in libro περὶ πολυπραγμοσύνης, ναυάγια οἴκων, ἐκπλώσεις ἠγεμόνων. Latini quoque metaph. vtuntur vocabulo Naufragium. nam Cicero dicit Naufragia & bonorum direptiones, Naufragium

fortunarum, Naufragia rei familiaris. ‖ Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento nauis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt sunt tabulæ ex naufragio, apud Ciceronem. Thucydides l.6, τὰ ναυάγια αἱ ἐλῃστριαι τῶν Συρακουσίων. Apud eundem pluribus in locis, τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπεμπον. Sic & apud Xenoph. Hellen. 1, ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Thuc. lib. 1, τοὺς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἐπεμπον, ad nauium submersarum & fractarum reliquias. Et lib. 4, νεκροὺς ἀπέδοσαν, καὶ ναυαγίων ἐκράτησαν. Apud Dionysium Long. τὸν ὅλον τῶν ναυαγίων ἐν ἡμέρᾳ ἅπαν, super tabula ex naufragio. Plutarch. ὅλον λεπτοῦ ναυαγίου ἐξεφερόμενος. Metaphoricè in hac quoque significatione capitur, vt apud Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι. itidémque apud Soph. Electra, de iis qui in curi. equestri conciderant, τοῦ δ' ὅπλα τε Ναυαγίων Κελεύθου ἱππικὸν πέδον. Chœrilus apud Athen. l. 11, Χέρσῳ ὁλῶν ἔχω κύκλος τρύφος ἀμφὶς ἑαυτῷ, Ἀνδρῶν δ' αὐτοῖσιν ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πηδῦμα Διωνύσιο θοὴς ὑδρεὸς ἐκέλευ' ἀϊάκτης, de poculis fractis, & hinc inde difiectis veluti naufragio. In eadem τοῦ ναυαγίου significatione Cicero videtur Latinum vocabulum accepisse, quum dixit, Naufragium reipublicæ colligere, ac salutem communem reficere. ET Ναυαγέω, Naufragiũ facio. Cic. pro quo alii & Naufragiũ patior. vt αἰμαρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturã conquirere, Naufragos seruare. B. Demosth. ναυαγήσαντα τὸ πλοῖον θραττόμενον ὑπὸ Πανσικάτου. ναυαγήσαντος δὲ τοῦ πλοίου ἀπολλέναι τὰ χρήματα. ‖ Interdum cum accusatiuo construitur in metaph. significatione, & tunc non incõmodè reddi potest Iacturam facio. vel, Naufragio amitto. Greg. ὃν ὀλίγῳ ναυαγήσας τῷ σπουδαίῳ. Idẽ, μὴ δὲ φορτοθῶ ἀφ' πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν, ἵνα μὴ αὐτοῖς ὑμῖν τοῖς βαπτιζομένοις ἀφ, καὶ τὸ χάρισμα ναυαγήσωμεν. vbi Bud. interpr. Ne baptismum obruamus peccatorum pondere.

C. Ναύαθος, In quo naues arserunt. ita dicitur fluuius quidam Italiæ, ab incensis in eo nauibus nomen sortitus. Etymol.

C. Ναύαρχος, ου, ὁ, Nauium præfectus. ὁ τῶν νεῶν ἄρχων, vt Hesych. exponit. Cicero quoque Nauarchũ dicit. Thucyd. lib. 8, ναύαρχος αὐτῆς ἐκ Λακεδαίμονος Ἀστυοχος ἐπὶ δεκάτον ὢν περ ἐγίγνετο ἤδη πᾶσα ἡ ναυαρχία. Aristot. Polit. 2, τὰ περὶ τοὺς ναυάρχους νόμῳ. Rursum Thucyd. lib. 4, pag. 125, ναύαρχος δὲ αὐτῶν ἐπέπλει, Nauium præfectus, seu Classis præfectus. cui subsunt πρωτοναύαρχοι & κυβερνῆται, vt in eadem pag. videre est. Demetrii autem adulatores Ptolemæũ per contemptum vocabant ναυαρχον, sicut Seleucum ἐλεφανταρχῶν, Lysimachum χαλκοφύλακα, Agathoclem νησαρχῶν. nec enim eos regio nomine dignabantur. VNDE Ναυαρχία, ας, ἡ, Præfectura nauium, seu classis. Exemplum ex Thucydide habes in præcedenti Ναύαρχος. Aristot. Polit. 7, cap. vltimo, ναυαρχίαι καὶ ἱππαρχίαι καὶ τοξιαρχίαι: & his specialiores, πεζαρχίαι καὶ λοχαγίαι καὶ φυλαρχίαι. ET Ναυαρχίς, ίδος, ἡ, Nauis qua classis præfectus vehitur. quam sunt qui prætoriam nauem interpretentur. Plutar. τὴν Θεμιστοκλέους ναυαρχίδα κυβερνήσει τοῖς πολεμοῦσι τῆς Ἑλλάδος. Idem in Alcibiade p. 67, ταχὺ δὲ σημεῖον ἦλθε παρὰ τῆς ναυαρχίδος φίλιον, ὥρμησε δὲ δεῖν ὅθεν τοὺς κεραυνοῦντας τῶν Πελοποννησίων. Prætoriam verò nauem (inquit Bayf.) Græci ναυαρχίδα vocant, nostri verò capitaneam. Diodor. lib. 20, καὶ τοῦτο τῶν μόνον ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος. Idem autor aliquando σκαπτίδα vocat: vt eodem lib. τοῦ σαγγίλας τοῖς ναυτικοῖς ἀκολουθεῖν τῇ σκαπτίδι νηί. ET Ναυαρχέω, Classium duces. v. lex. ET Ναυαρχῶ, Nauibus præsum, Nauarchum ago, Nauarchi munere fungor. X. Hell. 2, οὐ γὰρ ἱκανοὺς ἀνῆκε δὶς τὸν αὐτὸν ναυαρχεῖν. Cõstruitur cum dat. vt annotat Suid. Item cum gen. vt apud Isocr. τῶν πλείστων ὧν ἐναυάρχει Λακεδαιμονίων.

C. Ναυβάτης, ου, ὁ, Qui nauem conscendit, Qui naue vehitur, Vector. Sophocl. Aiace, ὦ φίλοι ναυβάται, μόνοι ὑμῶν φίλοι, Socii nauales, Amici qui nauem mecum cõscendistis, & vecti mecum fuistis. Apud Suidam, πεζοὶ δὲ αὐτῷ ναυβατῶν περιῴδομος. vbi ναυβάτης exp. non solùm ὁπλίτης, sed & ναύτης. Apud Hesychium scribitur ETIAM Ναυάτης, quod exponit νεώς ὁπλίτης. Citatúrque itidem in v. lex. ex Lycophr. τοὺς δὲ ναυάτας Κρόκαμπα τοξοφόρους. Item apud Pollucẽ, ὁπλίτης, πλωτήρ, ναυάτης: quod magis tragicum esse ait. Quæ scriptura mendo carere videtur: vt ita dicatur ναυάτης pro ναύτης, sicut Nauita pro Nauta.

C. Ναυηγός, οῦ, ὁ, Ionicè pro ναυαγός, Naufragus. vel potius Nauifragus, vt poetico poeticum reddas. In Epigr. ναυηγὸς ναῦς, & ναυηγὸν ἄνεμοι. vt Ouidius, Fretum naufragũ: & Stat. Saxum nauifragum. In iisdem Epigramm. ναυηγὸς αἴσας, naufragũ fatum, quum videlicet aliquis naufragio facto perit. ‖ In prosa autem ναυηγὸς est Nauiũ ductor, Classis præfectus, vt ex Suida patet, qui ait, ναυηγός, ὁ τῶν νεῶν ἄρχων. τοῦτο δὲ κοινῶς· ἢ δὲ ποιητὴς καὶ τὴν ναυαγίαν τὰ οἰκεῖα γράφει. VNDE Ναυηγία, ET Ναυήγιον, Naufragium. poeticè pro ναυαγία & ναυάγιον. Sicut verò Ναυάγιον accipitur pro fragmento aliquo quod ex naufragio colligitur, ita & ναυήγιον. ET Ναυηγέω, Naufragium facio, pro ναυαγέω. quod tamen & apud Polybium habetur. pag. 191, πολλάκις δέ φασι γόντες τὰ μέγιστα πελάγη καὶ τοὺς ὅλους ἐκπλοῦς χειμῶνας, ὅν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσι, in portu terramque radentes impingunt naufragiumque faciunt.

C. Ναύκληρος, Qui nauem possidet, Nauis dominus, Nauclerus, Plauto, Nauicularius, Nauiculator, Ciceroni. Plut. in Polit. præc. ἀπαιτεῖ μὲν ἐκλέγειν κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Athen. lib. 5, τοῦ δὲ κατὰ ναῦν ἀδικήματος δικαστήριον καθίστασαν, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωρεύς. vnde patet discrimen esse inter ναύκληρον & κυβερνήτην. est tamen hic ναύκληρος in naue non otiosus. Plut. Sympos. 4. ἀκέρδεστον εἶναι τὸν ναύκληρον καθεζόμενον. Aristot. Rh. 2, ὥσπερ ναύκληρον, ἀργεῖν, ὑπτιάζοντα. Comicus quidã apud Athen. lib. 13, de Phryne meretrice quam Charybdin vocat, τὸν τε ναύκληρον καθεῖσα καταπίνει αὐτὸ σκάφη. Ammonio ναύκληροι sunt non solùm οἰκεῖαι κτήσεις, sed etiam ita vocatos scribit τοὺς μισθωτὰς τῶν οἰκιῶν. vbi potius scribendum μισθωταί, locatores. Hesychio est ὁ οἰκοδόμος τῶν ἐπὶ τῶν ἔργων: vt sit ναύκληρος qui ita hospitibus domum suam quasi locat, vt nauicularius vectoribus. Hyperides verò ναύκληρον vsurpauit ὅτι τὸ μισθωθὲν ὅτι τὰ τοῦ οἰκίου ἐκλέγειν, siue οἰκίας aut οἰκοδομίας. vt annotat Harpocr. quem Hesych. ναυκλαρῶν, alii ναυκλεῖς appellant. Metaphoricè autem paterfamilias dicebatur ναύκληρος. Pollux libro 1, ὁ οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας, πατρῴους· τοῦτο δὲ τοῖς Δικαιοῦσι καὶ Λοιδοῦσι ἱστορεῖται οἰκοδομεῖν, ἔνιοι δὲ αὐτὸ καὶ ναύκληρον ἐκάλουν. Forsan tamen & hic ναύκληρος, idẽ qui paulo antè Ammonio & Hesych. Ναύκληροι Athenis dicebãtur etiã οἱ δημόται. Pollux l. 8. περὶ δημάρχων loquens, οὗτοι οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες, ἐκαλοῦντο τότε ναύκληροι, ὅπερ καὶ οἱ δῆμοι ναυκραρεῖς. nisi forte ibi scribendum ναύκαροι, aut ναυκλαροι, vel ναυκραροι. nam inter ναυκράρους & ναυκλήρους Ammonius distinguit, & Hesychius inter ναυκλάρους ac ναυκλήρους. Agnoscit tamen & Harpocr. ναύκληρος in hac significatione vsurpatum ab Hyperide. ‖ Item adiectiuè pro Nauticus. nam ναυκληρικὸν πάτωμα, Hesych. exp. τὸ ναυτικόν. VNDE Ναυκληρικός, ου, ὁ, Ad nauiculariũ seu nauclerum pertinens, Nauclerius: vt Plautus dicit Nauclerio ornatu. Alibi Naucleriacus dicit, Ventas huc ornatu naucleriaco. Athen. lib. 5 ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα, κλιῶν μὲν πεντεκαιδέκα, nauclerium conclaue. Et τὰ ναυκληρικά, apud Platonem lib. 8 De leg. Nauclerium vitæ genus. Itẽ ναυκληρικὸς dicitur pro ναύκληρος, vt σκαπανικὸς interdum pro σκαπανεύς. vel Qui nauclerium vitæ genus sequitur. Plutar. an seni capess. resp. Λαμπις ὁ ναυκληρικὸς γέρων πολίτης τῆς ἐκπεσόντος τὸν πόδον. aliquanto post dicit, Λαμπωνα ὁ ναυκληρικὸς: incertum an de eodem. ET Ναυκληρία, ας, ἡ, Naucleriacũ vitæ genus: quo videlicet aliquis nauem possidens vectoribusque eam locãs quæstum facit. Aristot. Polit. 1, περὶ ἐμπορίας loquẽs, quam præcipuam τῆς μὲν χρηματιστικῆς speciem constituit, ταύτης μέν ἐστιν, ναυκληρία, φορτηγία, τοκισμός. quorum summum genus ἡ χρηματιστική. A T Ναυκλήριον, Nauigium, q. d. Naucleriaca possessio. Demosth. in Aristocrat. p. 289, μέχρι τοῦ ναυκληρίου κεκτῆσθαι τῆς Ἑλλάδος, καὶ κατεσκευάκασι τὴν πόλιν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐμπόριον. Sic apud Plutar. in Apophth. Lacon. pag. 205, τὸν μακαρίζοντα Λάμπιν τὸν Αἰγινήτην διότι ἐδόκει πλουσιώτατος εἶναι, ναυκληρίας πολλὰς ἔχων, multa nauigia quæ vectoribus elocabat, seu quibus negotiabatur. quem ναυκληρικὸν paulo antè vocat. ET Ναυκληρέω, Nauclerus sum, Nauicularius sum. Construitur interdum cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, diciturque de eo qui nauclerus est, & possidet nauem, eiusque dominus est. Demosthenes, Εὐφαικλῆς μὲν τοῦ πατρὸς κυβερνᾶν τὴν ναῦν τοῦ Ἑλλήσπου ἐναυκλήρει. Sic & alibi. Plutarch. εἴδεν ἀμηχάνῳ φορτηγὸν αἰφνίδιον μέλλουσαν, ἧς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος αἰήρ. Hesychius ναυκληροῦμεν exponit ναυπλοῦμεθα. ET Ναυκληρούσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à nauclero elocatur, specialiter eo qui σαυμεῖχος appellatur. vnde ναυκληρούσιοι σῖτοι apud Hesychium, τὰ πανδοκεῖα, Tabernæ, Diuersoria: quæ & ἐμπορεῖα nonnullis, vt ἐμπορικὸς οἶκος, Stesichoro. potest tamen & nauis dici ναυκληρούσιμος σῖτος: quippe quæ & ipsa à nauclero locetur vectoribus.

AT VERO Ναύκλαροι, SIVE Ναύκραροι, SIVE Ναύκαροι, Athenis dicebantur olim οἱ κατ' δῆμους ἄρχοντες, quos Pollux ναυκλήρους quoque appellatos dicit. Hesychius, ναύκλαροι, δήμαρχοι ὑπηρέται, duodecim ex qualibet tribu, qui ἀφ' ἑκάστης χώρας τοὺς εἰσφορεῖς ἐξέλεγον, postmodum δήμαρχοι vocati. Facitque Hesych. discrimen inter ναυκλήρους & ναυκλάρους: itidémque Ammonius inter ναυκλήρους & ναυκράρους distinguit, ac ναυκράρους esse dicit τοὺς τὰ δημόσια εἰς τεσσαρακοσίους κτήματα. Aristoph. quoq; schol. δημάρχους appellatos fuisse scribit eos qui prius ναύκλαροι vocabantur, siue ii (ναύκλαροι videlicet) à Solone constituti, siue etiam ante Solonem: qui τοὺς ὑποτεταγμένους τῷ ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν, καὶ παρ' οἷς τὰ λιξιαρχικὰ γραμματεῖα τῶν σωμάτων τε τοῖς δημοις ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν, καὶ ἐνεχωρίαζον, καὶ πῶς πρωτῶν τῶν Γαναξιωτῶν ἐκόσμουν. Aristot. quoque in Rep. Athen. eosdem fuisse δημάρχους & ναυκλάρους, ac mutato tantùm nomine δημάρχους in ναυκράρων locũ à Clisthene constitutos fuisse autor est, ita de Clisthene loquẽs, κατέστησε καὶ δημάρχους πλὴν αὐτὸν ἔχοντας ὁπτμήκειαν τοῖς τέσσαρσι ναυκράροις, καὶ τοὺς δήμους αὐτὸ τοῦτο ναυκραρίων ἐπίσησεν. Sic enim verba eius emendo ex Harpocr. & Aristophanis scholiaste ac Poll. Pro ναυκράροις autem & ναυκραρίοις, vt apud Aristoph. schol. scribitur, apud Harpocrat. habetur ναυκράροις & ναυκραρίων. Cæterùm fuisse ναυκράρων nomen antiquum, & ante Clisthenis tempora, ex Herodoto quoque discimus, qui lib. 5, de Clisthene & Isagora loquens, ait, οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων οἵπερ ἔνεμον πότε τοὺς Ἀθήνας. cuius loci meminit & Harpocr. dicens ναυκράροις ibi prisco nomine ab eo vocari τοὺς ἄρχοντας. Ab his siue ναυκλάροις siue ναυκράροις, siue ναυκαροις, paragogica FORMA Ναυκλάριοι, SIVE Ναυκράριοι, SIVE Ναυκάριοι, Athenis dicebantur οἱ δῆμοι, vt tum ex Aristot. loco paulo antè citato cognoscitur, tum ex iis quæ in Ναύκληρος ex Polluce adscripsi. ET Ναυκαρία, ας, ἡ, à nomine ναύκαροι vocabatur duodecima pars tribus. Poll. l. 8, περὶ δημάρχων, post verba illa quæ in Ναύκληρος ex eo citaui, tum de hoc ναυκαρία, tum de ναύκαροι ait, ναυκαρία δὴ λῶ τέως φυλῆς δυοκαιδεκάτον μέρος· καὶ δυώδεκα ναυκάριοι ἦσαν, πέντε τῶν τέτταρα κατ' τὴν εἰσφορὰς τοὺς κατ' δῆμους διεχρόπτοντο οὗτοι, καὶ τὰ δὲ αὐτῶν αἰαλώματα. ναυκαρία δὲ ἑκάστη δύο ἱππεῖς παρεῖχε καὶ ναῦν μίαν. ἀφ' ἧς ἵππος ὠνόμαστο. A nom. ναύκραροι dicuntur ETIAM Ναυκραρία, οἱ ἵππεις ἐν οἷς ἐνέκειντο τὰ κτήματα, vt Ammon. tradit. Loca illa vbi reponebantur quæ à ναυκράροις per singulas ναυκραρίας exacta erant. A T Ναυκρατικά. vide in Ναυκρατικά.

C. Ναυκράτης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui classis præsidio tenet aliquẽ locum, aut etiam occupat, Qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Ex Herodoto, ναυκράτες τῆς θαλάσσης, classe mare occupantes. ‖ Ναυκράτης à quibusdam dicta fuit etiam ἡ ἐχενηΐς, teste Eustath. à retinendis & remorandis nauibus, seu eorum cursu. ‖ Ναυκράτης est etiam nomen proprium. ‖ At Ναύκρατις Ægypti oppidum est, vnde ostium quidam Naucraticum nominãt. cuius gentile nomen Ναυκρατίτης. apud Athenæum sæpe, οἱ ἐμοὶ Ναυκρατῖται. erat enim eius patria Naucratis. Et Apud Plin. lib. 5, cap. 9, Naucratites nomos, seu Præfectura Naucratitis. Pro Ναυκρατίτης dicitur etiã Ναυκρατώτης, forsan à Ναυκρατῶν aut Ναυκρατία, inquit Steph. Ab hoc Ναύκρατις Harpocr. existimat ESSE Ναυκρατικὰ quod apud Demosth. legitur in Timocr. μὴ ποτε βέλτιον φέρῃ ὅπῃ τοῖς Αἰγιναίοις ναυκρατικά, vt sit ὁπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου vel Ναυκρατικῶν ἐμπλεόντων. qui à Ναύκρατις olim erat emporium Ægypti. Si verò (inquit) Ναυκρατικὰ scribatur, fuerint τῶν ἀρχόντων, eo quòd ναύκραροι olim dicerentur οἱ ἄρχοντες, vt ex Herodoti lib. 5 manifestum est. ET Ναυκρατέω, Nauibus obtineo, Nauibus supero seu Superior sum. Pass. Ναυκρατέομαι, Nauibus seu nauali præsidio inferior sum, Classe vincor, seu superor. Xenophon Hellen. 6, κατ' θάλασσαν δὲ οὐδὲν εἰς ἦλθε αὐτοῖς, ὅτῳ τὸ ναυκρατεῖσθαι, eo quòd inferiores essent naualibus copiis, Bud. interprete. ITEM Ναυκράτωρ, Qui classe obtinet, Qui naualibus copiis tenet locum aliquem: vt idem fit cum ναυκρατής. Hesychio ναυκράτορες sunt οἱ τῶν νεωνήρου μέρους, forsan qui suprà ναύαρχοι.

C. Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui naues insidere possunt, hoc est Nauium stationi accommod°. vt λιμένες ναύλοχοι, i. ἐν οἷς ὅτι λοχῶσι, vt Homeri quoque verbis confirmatur quæ mox afferam. Addit Eustathius & alias duas etymologias: vnam à λέχος, videlicet ἐν οἷς ἀνάζον) νῆες: alteram ab ὀχεῖσθαι, pleonasmo literæ λ: vt λιμένες ναύλοχοι sint ἐν οἷς ὀχοῦνται αἱ νῆες, secundum illud Homericum, καὶ λιμένες νηῶν ὀχοί. Sed prius etymon simplicius est & ex Homero confirmatur, qui Odyss. η in fine ait, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ Ἀμφίδυ μοι, τὴ τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί. Odyss. κ, Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῦς κατηχεμένη σίωπῇ Ναύλοχον ἐς λιμένα. Et ναύλοχοι θεσπίζουσι apud Euripidem in Hecuba, id est τὰ ναύσταθμα. Et apud Sophoclem in Aiace, ναύλοχος λιπὼν ἕδρας, id est τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται καὶ λόχον, id est καὶ τάξιν, inquit schol. etymon simul exprimens. Idem Sophocles dixit etiam ναύλοχα λουτρά, lauacra maritima, seu nauium stationi finitima, θαλασσαλάσσια, vt scholiast. exponit in Trach. ὦ ναύλοχα καὶ πηγαῖα θερμὰ λουτρά. Intelligit autem ibi λουτρὰ τὰ Ἡρακλεια, de quibus & Athen. Item apud Pollucem ναύλοχοι λιμένες lib. 1, fortasse pro ναύλοχοι, quod apud Homerum habetur. Suidas ναύλοχος videtur etiam substantiuè capere pro statione nauium: scribẽs, ναύλοχος, εὔδιος, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ ἀναπαύσῃ). vbi fortasse scribendum εὔδιος, vt fit adiectiuum, & subaudiatur λιμών. NAM Ναύλοχον potius n. gen. dicitur pro ναύλοχος λιμών, seu ναύλοχος ἕδρα aut ναύλοχος θεσπιῳκός, Statio nauium, Locus quem naues insident, Nauale. Plutarchus De solert. anim. θεσφαιέστα δελφίνα θεσέσεσθεν ὡς τῶν ἐκκαλεῖσθαι καθηγούμενον εἰς τὰ ναύλοχα. Naulochum apud Plinium libro 4, capite 3, est etiam nomen oppidi cuiusdam Locrorum. Idem in fine libri 5, meminit Naulochi promontorii, & lib. 4. cap. 12, Naulochi insulæ, & capite 11, oppidi Tetranaulochi. A T Ναυλοχῶ, In statione maneo, vel Stationem nauium insideo. Apud Suidam, ὁ δὲ νῶς θεσσάτζει ὀν τοῖς ἀγκῶσι ναυλοχεῖν καὶ θάνοντας· ἐπιδὰν δὲ ἀέσωνται, ζῶ γνέν ἀὼν τὸν γόφεραν. Hesychius ναυλοχεῖ exponit ὀν τῇ νηῒ καταπέπαυται. Vbi videtur ναυλοχεῖν deducere à λόχος, quo significatur σώπημα quoddam militare. vt ναυλοχεῖν sit In naui per λόχους dispositum esse. Sed Pollux aliter videtur accipere hoc ναυλοχῶ, videlicet pro Classe insidias struo, Naue aliquem locum insidens, aduersarium obseruo. ait enim τὸ δὲ φυλάττειν πιαὶ, ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν. vbi etiam reddere posses, In statione nauium manens obseruo & insidior. Et id colligitur etiam ex loco quem é Suida citaui, qui paulo post ναυλοχῶ exponit τὸ πὰς ναῦς ὀνεδοβύω. Sic accipitur & apud Thuc. l. 7, p. 235, ἑκοσι ναῦς, αἷς εἴρητο θεῖ τε Λοκροὺς καὶ Ῥήγιον καὶ τὴν θεσσβολὴν τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν αὐτοῖ. vbi nota casum accus. quo cum construitur. Apud Hesych. habetur etiam ναυλοχῶντων, quasi à ναυλοχάω, quod exp. ὑποδεχομένων τοὺς ναῦς. dubium an pro Excipere ibi accipiat (eo modo quo hostem in insidiis aut etiam irruẽtem excipere aliquis dicitur) an verò pro Excipere, hoc est In stationem recipere. Suidas ναυλοχῶ exponit τοὺς ναῦς ἀναπαύω καθεστῶν.

C. Ναυμάχης, ου, ὁ, ET Ναυμάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, E naui dimicãs,

Nauale præliũ cõmittens. vt ναυμάχος ἀνὴρ, apud Suidã. A Sed ναυμάχης ex Chrysost. affertur pro Classe decertãs.

A T Ναύμαχος proparoxytonως, Quo dimicatur, ex nauib⁹, Nauali prælio apt⁹. Il.o, Μακροῖσι ξυσῖσι θοὰ σφ' ὄβριμα ναῦσιν ἔκιχε Ναύμαχα κολλήεντα κυ᾽ σῶμα εἰ μθία χαλκῷ. ὠκὺς ναυμαχίαι ὀβριμόθυμος. In eodẽ lib. aliquãto pòst, Νώμα δὲ ξυσὸν μέγα ναύμαχον ὀν παλάμησι, Κόλλητ᾽ ὀλής θροισ. Itidémque apud Herodotum ναύμαχα δόρατα quæ Homerus hic ναύμαχα ξυσὰ appellat, Hastæ ad nauale præ lium accommodæ, seu Spicula nautica, vt vulg. lex. interpr. B V N D E Ναυμαχία, ας, ἡ, Certamen seu prælium nauale, Pugna naualis. Naumachiam nũnulli etiã inter Lat. dixerũt, vt Plin. & Velleius. Et Suet. Naumachiam committere. Thucyd. lib. 1, μιᾷ τε νίκῃ ναυμαχίας κυ᾽ τὸ εἰκὸς ἀλίσκονται. Et libro 2, ἀνάγκη αὖ ἐπὶ πλῶ ναυμαχίαν πεζομαχίαν καθίστασθαι. Idem lib. 1, ναυμαχίαν πνὰ θεραχῖαν ἐποιήσαντο. Plutarch. De Herodoto, ναυμαχίαις αὐτὸς κεκρατωῦτας τὴ Ἑλλῆνας. Demosth. Philipp. 3, καὶ οὔτε ναυμαχίας οὔτε πεζῆς μάχης οὐδεμιᾶς ἠτήσατο. vbi opponit ναυμαχίαν & πεζῶ μάχῳ: sicut Pro corona, ναυμαχίας & πεζᾶς στρατείας. Aristot. De arte poetica, ὅτε ἡ ὀν Σαλαμῖνι ἐγένετο ναυμαχία. Rursum Thucydides dicit ναυμαχίαν ἀπωσάμενα τοῖς Κορινθίοις, pro κυ᾽ ναυμαχίαν, id est Prælio nauali. A T Ναυμάχιον dicitur Mulcta quam persoluit is qui prælio nauali non interfuit, Mulcta quæ exigitur ab eo qui à pugna nauali abfuit. τὸ ὄφλημα τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι, Suid. I T E M Ναυμαχέω, Prælio nauali confligo, Naumachiam committo, vt Sueton. loquitur. Xenoph. Hellen. 1, ὅτε ἀνάγκη ἐπὶ καὶ ναυμαχῖν καὶ πεζομαχῖν καὶ τειχομαχῖν. Thucyd. libro 3, καὶ δὲ ὑπειρῶσαι ὄντες ὀναυμαχήσαμθρ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ. Construitur etiam cum dat. personæ, vel cum præpos. πρὸς suum regente casum. Thucyd. lib. 1, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ὀναυμαχῆσαι καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα. Et lib. 2, πρὶν πᾶς αὐτὰ ἡμέρας τρὶ ὀν Σπράτῳ μάχης ναυμαχῆσαι πρὸς Φορμίωνα. Vsurpatur etiã simpliciter pro μάχομαι, i. Pugno. Aristoph. Vesp. κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὀσημέραι, cum tot malis depugnare. Ab hoc ναυμαχέω est desideratiuum V E R B. Ναυμαχησείω, Nauale certamen inire gestio, Nauali prælio con currere cupio. πρὸς ναυμαχίαν ἐπίμως ἔχω, ἐρῶ τοῦ ναυμαχῆσαι, ὅθ' θυμίαν ἔχω ναυμαχίας, vt Suidas exponit. Thuc. lib. 8, pag. 287, πρὸς ἠδυνατο τὸ αὐτοῖς ὀν τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας. Sũt & quædam bicomp. huius verbi ναυμαχέω. P R I M V M, Διαναυμαχέω, Nauali prælio decerno, Naua li prælio decerto. I ſocr. S E C V N D. Ἐνναυμαχέω, Pugna nauali dimico in. T E R T. Καταναυμαχέω, Naua- li prælio oppugno, Nauali certamine adorior aut inua do. Apud Suidam, πρὸς τὴν βασιλικὴν κατεναυμάχησε τόλον. Sed videtur nõ tam significare Naualibus copiis adorior & oppugno quã etiam expugno, Nauali præ lio supero. quod & ναυκρατέω. Lucian. De hist. scrib. ὥσπε καὶν καταναυμαχῶν, πότε οὐκ ὀκεῖνος ὁ καταδύων ὄβ' καὶ φθύρων, οὐκ ὀκεῖνος ὁ διώκων. qui enim nauali prælio inferiores sunt, aut καταδύνσιν, aut φθύρωσι. Q V A R T. Προναυμαχέω, Prior nauale prælium ineo. Nauale certamen auspicor. vel etiam Nauali certamine propugno, Herodot. πρὸς ναυμαχήσας Πελοποννήσου, pro Pelopõnéso nauali prælio dimicabis. In v. l. perperam scribitur πρὸς ναυμαχήσας. Q V I N T V M Συνναυμαχέω, Vnà nauali prælio decerto, Naualis belli seu certaminis socius sum.

C. Ναυπηγός, οῦ, ὁ, Qui naues compingit, Nauium fabricator, Naupagus seu Naupegus. (nam & his quidam ex Latinis vsi sunt, Chalcidius & Iul. Firmicus) Thuc. l. 1, Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγός. V N D E Ναυπηγησία, ας, ἡ, Nauium compactio seu fabricatio. Thucyd. lib. 4, pag. 156, ναυπηγίαν πεπόρευν παρεσκευάζετο, ad compingen das triremes se accingebat. Idem lib. 8, p. 265, πλῶ πρόσαξιν τῆς πόλεσιν ἐκπὸν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐπιοῦσῶ. Et paulo pòst, παρεσκευάζετο ἡ ναυπηγίαν, ξύλα ξυμπεσσάμενοι. E T Ναυπήγιον, ου, τὸ, Locus vbi naues compinguntur. Officina in qua naues fabricantur. Aristoph. ὀν ναυπηγίῳ. E T Ναυπηγικός, Ad nauium fabricationem seu fabros pertinens. At ναυπηγική, sc. τέχνη, Ars fabricandi naues. I T E M Ναυπηγέω, Naues fabricor. In passiua significatione apud Xenoph. Hellen. 1, ὅπως ἄλλας ναυπηγηθείσας. Plutarch. De fort. Rò manorum, ὁ καὶ ἡ πεντήρης ναυπηγεῖται μὲ ὑπὸ πλήθῶν καὶ ὕλας πολλῆς, σφύραις καὶ πρίσι ἀεκαστ, ἀδῆν καὶ γομφώσασι καὶ πρίσι καὶ πελέκεσι. Actiua quoque significatione ναυπηγεῖσθαι dicitur pro ναυπηγεῖν, & cum accusatiuo construitur. Æschines, πάφοις ὑξεργάζεσθαι, ἢ πεντήρεις ναυπηγεῖσθαι. Polybius, ναυπηγεῖσθαι σκάφη. Arrian. ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς. itidémq; Isocr. in Euagora, πεντήρεις ὀναυπηγήσατο, triremes fabricandas curauit, vt Bud. interpr. pag. 762. vbi & alia exempla affert.

V N D E Ναυπηγήσιμος, ου, ὁ ἢ, Naubus fabricandis apt⁹, Compingendis nauibus accommodus. vt ναυπηγήσιμος ὕλη apud Theophr. Hist. plant. libro 4, cap. 6, Materia fabricandis nauibus idonea, qua χρῶνται πρὸς τὰς πεντήρεις, vt ibidem loquitur. Ex Liuio interpretari possum⁹ Naualis materia: qui ait, Ære prætere a, ferroq; & linteis & sparto & nauali alia materia ad classem ædificandam. Thuc. l. 7, p. 156 & 240, ξύλα ναυπηγήσιμα. quo vtitur & Xenoph. Hellen. 5. Et ναυπηγήσιμος πόλις, in v. l. Commoda ad naues ædificandas. B I C O M P. Προσναυπηγέω, Insuper classem ædifico. In v. l. πρὸς ναυπηγεῖσθαι νέας simpliciter exponitur Naues exædificari.

C. Ναύποδα Hesychio μακροπόδα.

C. Ναυσταθμος, ου, ὁ, Nauium statio. pro quo Sophocles dicit ναυλόχους ἕδρας. Lucian. ὑπὸ τὸ ναυσταθμῶ καθίσας ἑαυτὸν, supra stationem nauium. Strabo libro 14, ὧν τὸν ἕτερον κλεῖσὸν πεντηκόν καὶ ναυσταθμῶν ναυσὶν εἴκοσι. vbi πεντηκόν vocat nauale ad triremes recipiendas: vnde intelligere potes ναύσταθμον esse maiorum nauium capacem, πεντηκόν autem longarum. Naustathmus est etiam portus cuiusdam nomen in Sicilia. Plin. lib. 3, cap. 8. Et in v. lex. Africæ promontorium & castrum. Ναύσταθμος dicitur etiam ὁ ναυπηκὸς στρατὸς, nauales copiæ, vt Suid. scribit, respicit autem ad locum quẽdam Aristoph. in quo pro ναυφράκτῳ quædam exemplaria habent ναυσταθμῷ. Reperitur E T I A M Ναυσταθμος, ου, ἡ, itidem pro Statio nauium. Thucydides, ναυσταθμοὶ δὲ μᾶλλον ἦσ αὐτῆς ἡ Μαλέα, Statio nauium erat eis Malea. Plut. ναύσταθμα πεζικά.

C. Ναυστολέω, ῶ, F. ήσω, Naui veho seu duco, Naui deduco, Exempla ex Eurip. & Alciphr. & Athen. habes apud B. pag. 871, & 872. Et metaphorice apud Athen. lib. 14, ex Euripide, Οἰκεῖόν σ' ἐστὶ, καὶ τὰ ναυστολούμενα ἔσω δόμων σύζυγα, quæ importantur. Item Classe peragro, Naui permeo. Sophocles apud Athenæum libro 11, ἵππῳ τὴ κώμασιν ναυστολῶ χθόνα. Accipitur etiã pro Nauigo, vt apud Ciceronem Tusc. 3, pro his Euripidis in Thes. Καὶ μὴ μακρὰ δὴ σῆμ' πόντου ἐναυστολοῦμ, Nec tam arumnoso nauigassem solo. Item, Naui peto, Classe contendo. & interdũ simpliciter pro Proficiscor. Lucian. Lexiph. ναυστολῶν εἰς τὸ βαλανεῖον. Item Rego & guberno veluti nauem. vulg. lex. ex Euripide, ναυστολῶ πλῶ πόλιν, gubernabis ciuitatem. Quibus ex Aristophane addunt ναυστολῶ πῶ πέρυγι, de remigio alarum.

V N D E Ναυστολία, ας, ἡ, Nauigatio, Profectio quæ naui fit. πλοῦ, Hesychio & Suidæ.

C. Ναυφθορία, ας, ἡ, Naufragium.

C. Ναυφράκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Nauibus septus, seu circunseptus, Nauibus armatus & munitus. vt ναυφράκτῳ στρατεύματα. apud Euripidem, Nauales copiæ, seu Nauticus exercit⁹. Sic Aristoph. Equitibus, Οἵπνες πεζῆς μάχαισιν ἔτι ναυφρεφάκτῳ στρατῷ Πανταχοῦ νικῶντες ἀεί. id est, πῷ συμπεφραγμένῳ καὶ σωτεπαγμένῳ ναυτικῷ. Ab eodem ναύφρακτος vsurpatur etiã pro ναύφρακτος στρατὸς, seu ναυτικὸς, vt scholiastes annotat, in Acharn. Πρὸς τοὺς θεῶν αὐθρῶπω ναύφρακτον βλέπεις. vbi addit, scribi etiam ναύσταθμον, quod & Suid. habet. Ναύφρακτος Hesych exp. ναύσταθμος, λιμένα. Composita à datiuo plur. Ναυσί.

C. Ναυσίθοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in nauibus seu ex nauibus viuit. Alciphr.

C. Ναυσικλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nauibus seu re nauali inclytus, Clarus rebus naualibus. Od. ζ, κούρη ναυσικλείτοιο Δύμαντος. E T Ναυσίκλυτος pro eodem. Od. ο, Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἀνδρες. id est κυ᾽ πᾶς ναῦς ἔνδοξοι.

C. Ναυσιπέδη, ης, ἡ, q.d. Nauium pedica, seu Quod nauibus pedicæ loco iniicitur. Funis aut catena qua nauis in littore religatur. Luc. Lexiph. ἔκπεσὼν πνὰς ἀμφιγόμοις καὶ ἐσχάδας σιδηρᾶς ὀφεῖς καὶ ναυσιπέδας, αἷς χαλῶ τὸ δρόμου τὸ ῥόθιον. vbi etiam de anchora intelligi potest.

C. Ναύσιπόδες dicuntur homines insulares, quia in mari nauibus ceu pedibus vtuntur. Eust. ναυσίποδες, οἱ νησῶται ὡδὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ δῆθ' θαλάσσης ὁδοιδόειν ὅσα καὶ ποσί.

C. Ναυσίπορος, ου, ὁ ἢ, ὁ, q.d. Nauibus peruius, Nauibus meabilis, Nauigabilis. vt ναυσίπορος πλοῦς, ὁ ὑπὸ νεῶν περαιούμενος. Herodianus lib. 6, οἱ ἥρωες μὲ ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον δῆθ' βάθος τε καὶ πλάτος, æstate nauigabiles. A T Ναυσίπορος, q.d. Nauigradus. (ea forma qua dicitur Pontigradus) Naui permeans. Exponitur & actiuè, naues seu nauem aliquò permeare faciens, seu traiicere. vt ναυσίπορος πλάσας apud Euripidem.

C. Μυριόναυς, infinitis nauibus instructus. in Epigr. μυριόναυν ἀρὴν, Martem seu bellum cui sunt infinitæ naues. Compos. à genit. Νεὸς, siue Νεώς.

C. Νεολκία, ας, ἡ, Nauis tractio. (In vulg. lex. exponitur Naua le, perperam. id enim νεόλκιον dicitur) E T Νεολκίω, Nauem traho, seu attraho, Nauem subduco. Apud Athenæum libro 8, Stratonicus rogatus à quodam πόνα ἢθ' πλοίων ἀσφαλέστατά δοι τὰ μακρὰ ἢ στρογγύλα, respõdit τὰ νενεολκηθθία, quæ in nauale seu portum subducta sũt. Pro his tamen νεολκία & νεολκίω scribitur etiam νεωλκία νεωλκέω, quæ scriptura magis placet. Affertur tamẽ νεολκέω, ex Polybio quoque. Sic scribitur & apud Alciphr. ep. 1, τὸ πρεσῶν νεολκηθὲν σκαφείδιον ἀπουδῆ κατεσύρεμθρ. I T E M Νεόλκιον, Nauale, Locus in quem naues subducuntur. per hoc Hesych. exp. νεών.

C. Νεουργὸς, ου, ὁ, Nauium fabricator. Idem cum ναυπηγός. sed φιλοπμότερον esse hoc vocabulum Poll. annotat. Aliàs Νεουργὸς significat Nuper factus, νεωστὶ εἰργασμθρος, à νέος.

C. Νεωλκὸς, ου, ὁ, Qui naues in stationem seu portum attrahit. vel potius Qui è portu nauẽ extrahit & super phalangibus statuit. Pollux, νεωλκοῦ δὲ σκεῦη, φάλαγγες, φαλαγγία, ὅλκοι. Helciarii à Martiale appellantur qui naues in portum attrahũt & è portu in aridam, puluinos supponentes, rursumque ab terra in mare moliuntur. qui Helciarii ab ἕλκειν dicuntur, perinde vt νεωλκοί.

V N D E Νεωλκία, ας, ἡ, Nauiũ tractio, seu attractio. duobus enim modis accipi potest, vel pro illa helciariorũ qua in portum & è portu in terram subducitur aut deducitur: vel pro ea tractione quæ fit cessante vento. Sũt qui interpr. Subductio, ex Cæs. lib. 5 De bello Gallico. Theophrastus, πλῶ δὲ ὅθ' πνοιῶσι, πεντήρεσι μὴ δρυΐνῳ, ἵνα αἴτεχῃ πρὸς τὴν νεωλκίαν. vbi de helciariorum attractione intelligitur. E T Νεωλκίω, Nauem traho, seu attraho, & subduco. Polybius lib. 1, pag. 8, πεισαμθροι δὲ ἢ ὀπόβασιν ὀν τῶν τὰ καὶ νεωλκήσαιτες, ἐπ δὲ πάφρω καὶ χάεσι κεκελαδόντες τὰ ναῦς, ἐγίνοντο πρὸς τὸ πολιορκεῖν αὐτῶν. Lucianus, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι μηδὲ δῆθ' ψῦξαι τὸ σκαφίδιον. Et in pass. apud eundem, νενεωλκημθρον ἀκάπον καταστάσας. itidémque apud Athen. & Diogenem Laert. νενεωλκημθρα πλοῖα, nauigia in terram subducta. Item apud Pollucem, νεωλκημθρα, sine augmento, ἡ οὐκ ἐπ πλέουσα, αὐτελκωσμθρα, δῆθ' ψυχομθρα, sc. ἀῶς. vbi cognoscitur νεωλκεῖσθαι dici naues quum per helciarios subiectis puluinis & phalangibus ex aqua in terram subducũtur ac exterguntur, ne à salsedine ligna putrefiant. A T Νεώλκιον, Nauale, Locus in quem subduciuntur naues. νεῶν, νεώσοικος. Pro quo apud Hesych. in Νεῶν, scribitur Νεόλκιον.

C. Νεωποιὸς, οῦ, ὁ, Qui naues fabricatur. idem cum ναυπηγὸς & νεουργός. vocabulum à recentioribus φιλοπμότερον vsurpatum, sicut & νεουργὸς, teste Poll.

C. Νεωρέω, Naues custodio. Eust. pag. 1562, λέγεται δὲ τὸ ὄθ' πίστον, (Ionicè ab ἱστία pro ἑστία) καὶ νεώριον ἢ νεῶν πρὸς ἐκπῶς, καὶ νεῶν οἴκοι. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ ἁλμαλοὶ νεῶνες ἢ νεῶν οἴκοι. Ἄλλος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Ἴωνες μὲ νεῶνας φασιν, Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους ἢ νεώρια. οἱ δ' αὖ τὴ ἢ νεωρεῖν φασι τὸ ναυφυλακεῖν. est igitur νεωρεῖν vox Attica. E T Νεώριον, ου, τὸ, Nauale, Locus in quo naues custodiuntur. Accipitur tam pro statione nauium quàm pro loco in quem subducuntur. Synonymum est νεώσοικος, νεώλκιον, νεών. vide præcedens verbum Νεωρέω. Xen. Hell. 6, Τυδῶ ὄ, ἔνθα τὰ νεώρια τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν, καὶ πρεσβεύειν τρεῖς ἡμέρας. Synes. Euoptio, καὶ ναῦς ὁλόκληρος ἐσμθρ ἔσλος ὀν νεωρίῳ μικρῷ. Item, ἐμπορεῖσθαι νεώρια, Incendere loca illa custodiendis nauibus ædificata. Aristoph. Acharn. de thryallide, Αὔτη γὰρ ἐμπορεῖσθαι αὖ τὸ νεώριον. i. τὸν τόπον τὸν πρὸς ἔχοντα τὰ πλοῖα ἡνίκα αὖ ἐλκυσθῶσι. Itidémq; apud Dem. Pro cor. ἐπαγγελλόμθρος Φιλίππῳ τὰ νεώρια ἐμπορεῖσθαι τὰ ὑμέτερα. Apud Æschinem in Ctesiph. reperio etiam νεωρίων ἀρχὴ, vbi ait, ἦρχον δὲ τῶν ἢθ' ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχῶν, καὶ σκευοθηκῶν ὠκοδόμουν. Sed eo in loco præcedens vox ἀποδεκτῶν me monet vt scribendum existimem νεωρῶν, à νεωρός. est E N I M Νεωρὸς Hesych. νεωροφύλαξ, Cui nauale custodiendum committitur. vt νεωροῖς ibi vocet quibus naualis ædificandi & nauium farciendarum cura incũbebat, sicut aliis ἡ τῆς σκευοθήκης οἰκοδόμησις, ar mamẽtarii publici ædificatio. Annotat Harpocr. videri νεώρια dici τὴν τόπον ἅπαντα εἰς ὃν αἱ ἑλκονται αἱ πεντήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτῆ καθέλκονται, idque ὑποσημαίνειν Lycurgum & Andocidem.

C. Νεώσοικος, ου, ὁ, Nauiũ domus, Nauale. Frequentius plur. num. dicitur νεώσοικοι, νεώρια, νεῶνες, & diuisim quoq; νεῶν οἶκοι, vt patet ex iis quæ in νεωρέω ex Eustathio & Æl. Dionysio adscripsi. Hesychio νεώσοικοι sunt τὰ νεώρια ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰς φέρεται: Suidæ, οἰκήματα πρὸς τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμθρα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτε μὴ θαλασσεύοιεν. Sunt igitur Domicilia in littoribus aut portibus, in eũ finem ædificata vt naues eò recipiantur & subducantur quum non nauigatur. Thucydides libro 7, οὔτε ναῦς ὀν τοῖς νεωσοίκοις ἄλλας ὁμοίας τοῖς δὲ ὑπελείπετο. Vtitur & Lucianus in Anach. Et Demosthenes Pro corona, ποῖαι πεντήρεις; ποῖα θέλκη, ποῖοι νεώσοικοι; τίς ὀθπσκευὴ τειχῶν; ποῖον ἱππικόν; Bayf. videtur νεωσοίκοις distinguere à νεωρείοις, & νεωσοίκοις vocare etiam singularum aut binarũ nauium capacia domicilia, vt quum dicit in magnificentissimo Venetorum nauali quod arsenale vocant, esse νεωσοίκοις circiter sexaginta, id est nauium tecta, in quibus triremes reliquæque naues longæ ædificantur à fabris naualibus, quibus ibi perpetuò stipendia de publico procedunt. Esse autem νεωσοίκοις capaces singulos triremis vnius, vniusque biremis, & fabrorum naualium qui eas commodè vel ὀκ δρυόχων ædificent vel conquassatas reficiant. Itaque exactius loquendo ὀν νεωρείῳ siue νεῶν, i. in nauali, erunt νεώσοικοι siue νεῶν οἶκοι, domicilia vnius alteriùs siue nauis, sicut οἶκοι in domo aliqua ampla dicuntur domicilia singulorum aut etiam plurium.

C. Λειπόνεως, Qui naues aut nauale certamen deserit. λειπτάκτης, vt Suidas exponit in Πεείνεως. qua significatione dicitur & λειπναύτης.

C. Πεείνεως, Superfluus vector, Vector qui in ministerio nauis non est. Thucydides lib. 1, πεείνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, verisimile non est vectores vnà multos nauigasse qui nõ essent in nauis ministerio: seu πεῖ πεείνοὺς τῇ νηῒ ὀθπθάτας, ὦ δούλους, vt scholiastes exponit & Suidas: vel πεῖ πεείνοὺς καὶ ὄλλω τῶν ὑπηρεσῶν, vt idẽ Suidas. Apud Philostratum in Heroic. πλῶ κυβερνήτου ἢ πεείνεω, redditur Præter gubernatores ac seruitia. Rectius tamẽ singulari numero, Præter gubernatorem & seruum. Est autem Atticum hoc πεείνεως, ac pro eo in cõmuni lingua D I C I T V R Πεείνεος. cuius hoc apud Suidam habetur exemplum, πολλοὶ δὲ φθειρομθρῶν ὀν τῇ ναυαγίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν, οἷς ἐς τὸ ναυπήκον ὁλίγαν δρομὸν κατέπαξεν. οἱ δὲ ναῦται, καὶ ὅσοι πεείνεοι, οὐκ ἀνέξομθροι δῆλοι ἦσαν. Apud Hesychium autem πεείνεως ὁδεύεται ἰσὸς dubium est qua significatione accipiatur, quum nec ipse quoque exponat.

C. Πρωτόνεως, Qui nunc primùm nauigat aut naui in aliquem locũ peruehitur. πρωτόνεω, inquit Suidas, οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἰς τινα τόπον καταπεπλευκότες. Apud eundem habetur E T I A M Ἀρχένεως. quod non exponit, ac dubium est an accipiatur pro πρωτόνεως, an verò pro ναύαρχος.

C. Μεσόνεοι apud Aristotelem in Mechan. pagina 4, Remiges qui in media naui sedent. Bud. Dicitur autem μεσόνεοι ea forma qua πεείνεοι. Verba Aristotelis sunt, δῆθ'

τὰ οἱ μεσόγειοι μάλιστα τῶν ναῦν κινοῦσι. Et paulo pòst, sub finem quæstionis, διὰ τοῦτο οἱ μεσόγειοι μάλιστα κινοῦσι. μέγιστον δὲ ὂν μέσῃ νῆί τὸ ἀπὸ τοῦ σκαλμοῦ τῆς κώπης τὸ ἐντὸς κινοῦσι.

C. Ἐπίνειον, ου, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον ἔνθα τὰ νεώρια τῆς πόλεως ἦν, vt Piræus Atheniensium, Nisæa Megarensium, Cyllene Eleorum. Sic apud Thucydidem libro 1, καὶ Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ὄπίνειον ἐνέφηναν. Nec ausim affirmare id Latinum nomen habere. Naualia enim sunt ea quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. lib. 1 Offic. Muri, naualia, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. ex Thucydidis schol. qui annotat etiam, ὄπίνειον vsurpari posse ὄπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου, & suo tempore à vulgo καπάβολον id appellatum fuisse. Idem schol. in hunc locum libro 2, pag. 76, ὁκ Παταῶνές Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ὄπίνειον, annotat, ὄπίνειον vocari τὸ ἐμπόριον, vel παρὰ τὸ ὀπηνήχεσθαι αὐτῇ τῇ θαλάσσῃ, vel παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ πολλὰ ἀδρὰ νήχεσθαι ἢ ὀκέλλειν. Suidæ ὄπίνειον est παραθαλάσσιον χωρίον ἢ πρεσσομηνίον, ὁ λεγόμενος καπάβολος, citanti hunc ex Polybio locum, οἱ Ῥωμαῖοι πολὺ ναῦς ἐνεώλκησαν· ἐν τῇ Ταρακῶνι σωαθροίσαντες, ὁκ πολὺ προσχωρόντων ἐλαπωμένοι ὄπίνειον ἐπίνησαν, ὅπὶ πολὺ πρεσσκαθίσαντες ὅπὶ δ' ἀβάσεως ἀβαφυλάξαι τοὺς συμμάχους. Cæterũ ὄπίνειον rectè expo ni emporium, vt Thucyd. schol. paulo antè annotauit, manifestum fit ex Strabone etiam, qui libro 6 ait, ὃν δὲ πολὺ παραπλησίως πόλιν πλησίον ἔχουσα ὄπίνειον καλούμενον ἐμπόριον. Et libro 5, de Puteolis, ἷν δὲ πρόσπορον μὲν ὄπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον, καὶ τὴν Ἀννίβα σεσαπαν σωφίκησαν Ῥωμαῖοι καὶ μετονόμασαν Ποπόλους, id est emporium Cumanorum, paulo pòst enim ait, ἡ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγένηται. Et referri huc potest quod Cic. l. 5 ep. ad Att. dicit, Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eodem lib. κατὰ δὲ ὄπινείῳ χρῶνται οἱ τὰ Πελιγνοὶ καὶ οἱ Μαρρουκῖνοι. ‖ Hesychio ὄπίνειον est μικρὸς λιμήν. Ionicè verò pro ὄπίνειον DICITVR Ἐπινήιον.

Composita à genit. Νηός.

C. Νηοπορέω, Nauibus permeo, Nauigo. Epigr.

C. Νηοσσός, SIVE Νηοσσός, ου, ὁ καὶ ἡ, Nauium seruator. Epitheton Dianæ & Apollinis. Ex Apoll.

C. Νήαιθος, ου, ὁ, Fluuius Crotoniensis: à nauibus incensis sic dictus. v. l. Suprà ναύαιθος ex Etym. Neæthus, Plin.

C. Ἀκρόνιον, ου, τὸ, Summa seu extrema nauis pars. τὸ δ' νεώς ἄκρον. Suid.

C. Ἐπινήιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui super naui est aut fit. Ex Epigr. ὀπινήιος χοροτυπίν, tripudiatio in naui.

C. Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, Naues retinens & remorans. vt ἐχενηΐς ἄγκυρα in Epigramm. quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicuntur ἔκπρες ἀμφίσταμοι & ἰκάδες, vt paulo antè in Ναυσιπέδη videre est. ‖ Est & pisciculi cuiusdam nomen. Aristot. Hist. animalium libro 2, cap. 14, ἔστι δὲ ἰχθυδιόν τι τῶν τῶν ἀνω ὁ καὶ λοδόν τινες ἐχενηΐδα, καὶ χρῶνται τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα. Vnde Plinius lib. 9, cap. 25, Est paruus admodum piscis, assuetus petris: echeneis appellatus. hoc carinis adhærente, naues tardius ire creduntur: inde nomine imposito. quam ob causam amatoriis quoque veneficiis infamis est, & iudiciorum ac litium mora. Idẽ c. 1, l. 32, Omnia hæc paritérque eodem impellentia, vnus ac paruus admodum pisciculus, echeneis appellatus, in se tenet. ruant venti licet & sæuiant procellæ, imperat furori, viréſque tantas compescit, & cogit stare nauigia: quod non vincula vlla, non ancoræ pòdere irreuocabili iactæ. Et paulo pòst, E nostris quidam Latinis remoram appellauere eum.

Deriuata à Ναῦς, circa compositionem.

Ναύτης, ου, ὁ, Nauta: pro quo poetæ, tragici præsertim, ναυάτης dicunt, vt Latini Nauita pro Nauta. Iliad. τ, — ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείῃ Αἰθομένοιο πυρός. Plutarch. Pol. præc. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Xenoph. Hellen. 1, ναύτας ὁπλίσας. Metaphoricè autem συμποσίου ναῦται dicuntur, sicut κωλίκων ἐρέται, de compotoribus. Dionys. Chalcûs apud Athenæum lib. 11, Κἂν τινες ἦσαν ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου Συμποσίου ναῦται καὶ κωλίκων ἐρέται. ‖ Item in Epigramm. ναύτης δρόμος adiectiuè de itinere nauali, seu cursu (vt ita dicam) nauali. ET Ναύτρειαι, mulieres nauticam exercentes Pollux libro 7, ναῦται, καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτρειαι, καὶ πάθ' ὅσα ἐκ νεῶν ὑπηρετικὰ εἴδη πεζῶν. Scribitur autem ναύτρειαι per ει in penult. sicut apud eundem alibi μαθώτρειαι. Sed videtur potius scribendum ναύτειαι, habent enim hæc duo ναύτης & ναύτειαι verbalium quorũdam formam.

C. Ναυπδίκαι Hesychio sunt οἱ ὅπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί· ἐφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι. propriè igitur sunt iudices nauticis litigiis cognoscẽdis deputati, seu ἐμπορικῶν δικῶν iudices: sed frequentius in posteriori significatione ναυπδίκαι dicũtur οἱ παρὰ ξενίας δίκας εἰσάγοντες, vt Pollux exponit, prioris nullam faciens mentionem. Et sic accipitur in hoc loco Carteri, quem Harpocr. ex l. 4, Psephismata citat, ἐὰν δὲ τις ἀξιώσῃ ξένον γεγονὸς φεύγειν, δίδωσιν τοῦ βουλομένου Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσὶ, λαχεῖν δὲ τὴν ἐνιαυτὸν καὶ νέα πρὸς τοὺς ναυπδίκας.

C. Ἀεὶναῦται, q. d. Sempernautæ. Magistratus quidam apud Milesios, inquit Hesychius. Plutarch. in Quæst. Græcanicis, ait apud Milesios ita vocatos fuisse quosdam ex potentioribus, qui conscensis nauibus consilia de maximis rebus agitabant procul à terra: deinde quum ratã habuissent aliquam sententiam, reuertebantur.

C. Ἀναυπα, Nautis carentia. vel Nauibus imperuia, ἠπειρωτικά, Hesychio: qui à Tarentinis pro παραχῆμα quoque accipi tradit.

C. Λεπναύτης, ου, ὁ, Qui nautas socios deserit. Apud Suidam, ἐδεσμαπποιήσαντο δὲ ὅτι τῶν Ἑλλάδα λεπναύτας γενόμενοι αἰαζήσασι, καὶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαι πάντων. ET Λεπναύτου, Nautarum sociorum desertio. Eodẽ nomine vocabatur & his quæ intẽdebatur iis qui nautas socios vel sociam classem deseruissent: nam perinde in eiusmodi desertores animaduertebatur vt in desertores militiæ, qui λειποτάκται vocabantur. Pollux, λειποναυτῆσ μὲν ὠκέλλετο τοῦ τῶν ναῶν ἐλλείπων, ὥσπερ ὁ τοῦ τάξιν, λειποτάξιον. (A T Ἀναυμάχιον dicebatur Desertio pugnæ naualis, hoc est, Quum quis ad nauale prælium non venerat vt debebat. & εἰαυμαχίας δίκη, lis quæ in eiusmodi deserto res instituebatur. Pollux, εἰαυμαχίου δὲ τοῦ τῶν ναῦν μὴ λιπὼν, μὴ μὴν ἐναυμαχήσας. qui pendere cogebatur τὴν μάχον)

Ναυπκός, οῦ, ὁ, Nauticus. Aristot. Polit. 5, ναυπκὸς ὄχλος, vt pubes nautica apud Silium. Et ναυπκὴ ἀστρολογία apud Plutarch. in Alcibiade. Item ναυπκὰ χρήματα, quæstus nauticus. Demosth. μέτεια δ' ἔχων, πύπτις πειρᾶται ναυπκοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia autem non grãdi quam habeo, quæstum facere cœpi fœnore nautico occupata. Bud. Et ναυτικὴ ἀπόβασις, in v. l. Descensus è naui. Et ἡ ναυπκὴ, sc. τέχνη, vel ἐμπειρία, rei nauticæ peritia. Item τὸ ναυπκὸν, Res nautica vel Copiæ nauales, Classis. Pro Res nautica accipitur in hoc loco Thucydidis libro 1, πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τοῦ κατὰ τὸν ναυπκοῦ ἐμπειρίας, ex re nautica seu nauali. Sed frequẽtius capitur pro copiis nauali bus seu classe. Thucyd. l. 2, οὐ παρεμένας τὸ ἀπὸ Κορίνθου ναυπκὸν, nõ expectata Corinthia classe. Eodem lib. τὸ ναυπκὸν, ἢ περ ἰσχύοιεν, παρασκευάσασθαι, classem parare, qua re plurimum pollent. Eodem libro, οὔπω ναυτικὸν ἐν τῷ πρόσθεν ὑπάρχον ἐν αὐτῇ οὐδέν. Et lib. 1 de Corcyra, μὴ πρότερον τῆς Κορινθίοις ναυπκὸν ἔχουσιν πόσον πέν. Eodẽ libro, ἀφ' ὧν τὸ ναυπκὸν τρέφεται. Et l. 8, pag. 272, ὅπὶ τὴν Μιλήτου τοῦ ναυπκοῦ ἐφορμεῖν. Et libro 3, κινοῦντες τὸ ὅπὶ Λέσβῳ ναυπκὸν, reuocata quæ ad Lesbum erat classe. Similiter apud Xenophontem Hell. 1, τὸ ναυπκὸν ὁ ἡγεμὼν ἀπὸ τοῦ συμμάχου. Et Aristot. Polit. 6, τέταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικὸν, ὁπλιτικὸν, ψιλὸν, ναυπκόν. (Plutarchus verò τὸ ναυπκὸν & τὸ στρατιωτικὸν in quodã loco dicit ipsos nautas & ipsos milites) Eadem significatione in plurali τὰ ναυπκά. Thucyd. l. 1, τὰ μὲν ναυτικὰ τῶν Ἑλλήνων πιεῦσται ἦσαν, huiusmodi erant Græcorum copiæ nauales, seu Græcorum classis. Ibidem, ναυπκὰ τε ἐπηρτύετο ἡ Ἑλλάς, classem parabat, vt suprà τὸ ναυπκὸν ἐξαρτᾶσθαι. Et libro 4, pag. 146, πείθει τὴν Πελοποννησίοις ὠφέλειαν ἐς τὰ ναυτικά. ‖ Ναυπκὸς dicitur etiam qui exercitatus est in re nautica, seu Peritus rei nauticæ. Thucydides libro 1, καὶ ἀνασκευασάμενοι, ἐς τὰς ναῦς ἐμβαίνει, ναυτικοὶ ἐγένοντο, rei nauali periti euaserũt. Eodem libro, aliquãto pòst, καὶ ἀνὴρ ναυτικοὶ γεγενημένοι, μέγα τοσφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δυνάμιν. Sic apud Athenæũ l. 7, de Glauco, ex Mnasea, ναυπκὸν ἦν αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν γενόμενον, πίνειν καὶ ἐσθίειν. Itẽ ναυτικὴς πολύπους apud Aristot. l. 9 Hist. anim. Polypi genus alio nomine ναυπίλος nuncupatũ, & πεμπίλος, vel quòd nauigãtes imitetur, vel quòd nauium cursum comitetur. VNDE Ναυπκῶς, More nautarum. Apud Suid. Zeno dicitur cum grandi pecunia in Græciã venisse, eâmq; δανείσας ναυπκῶς. qui & à Plut. dicitur nauticum fecisse quæstum antequam ad philosophiam se contulisset.

Ναυπίλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idẽ cũ ναυπκὸς, Nauticus, vel q. d. Nauigatorius. (Suidæ ναύτης) Euripid. apud Arist. in Ran. de Ægypto, siue Danao, Ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυπίλῳ πλάτῃ Ἄργος καταρχών. idem ἱαυσπόρους πλάτας alibi dicit. ‖ Ναυπίλος dicitur etiam polypi species quædam, vt Athen. tradit libro 7, ex Aristot. De hist. anim. quanuis idem Aristot. apud eundem dicat, nõ esse polypum, sed similem polypo καὶ πλεκτάνας. de quo tum alia multa ab ipso Athenæo referũtur, tum in eleganti Callimachi epigrammate hæc habentur verba, Ναυπίλον, ὅς πολάγεσιν ἐπέπλεον· εἰ μὴ ἀῆται, Τένας ὠκείων λᾶφος ἀπὸ ποσὶ τόνων· Εἰ δὲ γαλωάων, λιπαρὴ θεὸς οὖλος ἐρέσσων Ποσί. De hoc lege Plin. lib. 9, c. 29. Vide & quæ de nauplio pisce in sequenti cap. refert. ET Ναυπλία, ας, ἡ, Nauigatio. vocabulum tam poetis quàm prosæ scriptoribus vsitatũ. Hesiod. Erg. Ἐν δέ τε ναυπλίης δυσπεμέλου ἵμερος αἴρῃ. Herodot. ναυπλίῃσι μακρῇσι ὅπηθεσθαι, lõgis nauigationibus. Apud eundem ἱαυπλίῃσι χεῶνται Valla vertit Nauicularium exercent. Plut. Quæst. Rom. ναυπλίης φανείσης καὶ κομιδῆς καὶ θαλάσσης. vbi signif. potius Opportunũ nauigationi tempus. Et Luc. De luctu, μαθὼν ναυπλίας vocat naulum seu mercedem pro vectura seu traiectu. Item VERB. Ναυπλόμαι, Nauigo. cui fortassis aliquis inter hæc primum dare locum malit, & duo præcedentia in de derinare. Od. ξ, Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει· ἀυπλεόμαι. Od. ο, Ὡς αὖ θεσπεσίως ναυπλέεται εἵνεκα πάντων. Vtitur hoc verbo & Luc. De hist. scrib. circa finem, de turri in Pharo ædificata, è qua noctu suspendebatur lucerna, ὡς πυροεύοιτο ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυπλομένοις.

¶ Ναυπία, ας, ἡ, Nausea, propriè ea qua nauigantes in mari corripiuntur. Ναυπια (inquit Gorr.) nausea: est depraua tus motus facultatis expultricis, quo nititur per os excernere quæ ventriculo sunt molesta. Pertinet verò ad ventriculum, nec eum quidem totum, sed partem eius superiorem, quemadmodum & vomitio. Non est autẽ aliud nausea quàm inanis quidam conatus vomendi. Plura vide apud Gorr. Plut. de loquacitate, τῆς γαστρὸς βαρύτερος, τῆς ναυπίας ἀνδέστερος. Idem alibi, παχὺ πλησμονὴν καὶ ναυπίαν τὸ πρεῦμα παρέχει. Diosc. l. 3, de fœniculo, ὀνυρετοῖ τε ναυπίαν καὶ καῦσιν στομάχου παραμπίπτει. vnde Plin. lib. 20, cap. 23, itidem de fœniculo, Nauseam ex aqua tritum sedat. ‖ Quanuis verò nausea propriè ventriculi sit, attamẽ per metaphoram de venis etiam sanguinem fundentibus Hippocr. in lib. περὶ αἱμῶν, dixit ναυσιῶν & ναυπίαι, quum illæ veluti nauseabundæ sanguinem expuunt, & quodammodo vomunt. quod vitiũ idem paulo antè in venis ἐκχύμωσιν appellauerat, vt annotat Gal. comm. 2 εἰς τὸ περὶ αἱμῶν. Gorr. VNDE Ναυπιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Nauseosus. Plut. De virt. morali, ἔμπροσθεν καὶ ὀφθαλμοὶ ναυπιώδεις. Idem Sympos. 4, βαρεῖς τῇ κεφαλῇ τοῖς πίνουσι καὶ ναυπιώδεις. ET Ναυπιάω, ῶ, Nauseo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυπιῶ. Plut. Polit. præc. οἱ ναυπιῶντες ἀλμυρὰ δὲ ἀς διώκουσι. Metaph. quoque accipitur pro Respuo, quasi nauseans, Respuo quasi nauseabundus. Plut. Pol. præc. Et Demetr. Phal. οἵ τε ἀκούοντες ναυπιῶσι, δίκῃ τὰ ἀπίθανον. VNDE Ναυπίησις, εως, ἡ, Ipsa actio nauseandi vel Nausea.

Ναυσία, ας, ἡ, Nausea. Ionicè pro ναυπία. Ab hoc autem ναυσία non dubium est quin Lat. vox originem duxerit. VNDE Ναυσιᾶω, Nauseo. pro ναυπιάω. Et INDE Ναυσίασις, εως, ἡ, idẽ cum ναυπίησις. Ab Hesych. exp. βδελυγμός. AT Ναυπιῶντες dicuntur ab Hippocr. Effusiones sanguinis, quas etiam ἐκχυμώσεις appellat, translato vocabulo ab iis qui in nausea sanguinem vomunt. Gorr. ex Lex. Hippocr. Gal. COMP. Ἀναυσία, Nausea nulla, Nullum fastidium. τὸ μὴ ναυπιᾶν. Suid.

¶ Ναῦλον, ου, τὸ, Naulum, Merces quæ à vectore pro nauigatione persoluitur. Aristipp. apud Plut. in lib. An doceri possit virtus, οὐκοῦν παραπέλλυμι τὸ ναῦλον εἰ πάντα χρὴ εἰμι: ad quendam qui eũ vbique esse dicebat. Hesych. ναῦλα exp. ἐφόδια, Viatica. Idem lexicographus ναῦλον esse dicit τὸ ἐς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ ἐμβαλλόμενον νομισμάτον. nã solebat eis dari obolus, μισθὸς τοῦ πορθμεῖ. (vt supra habes in Μελιτοῦπα) quem portitori Charonti pro vectura persoluerent. Pro ναῦλον masc. g. dicitur ETIAM Ναῦλος, imò Callistratus apud Aristoph. schol. annotat Atticos non solere dicere τὸ ναῦλον. Aristoph. Ran. Ἐκβαίν', ἀπόδες τὸ ναῦλον. Aristoph. schol. post ea quæ ex Callistrato annotarat, addit, καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεώς ὀφείλεται. scribitur. n. ὑ, nescio an per errorẽ an de industria. Apud Suid. verò ita, ἀρχαικῶς ὁ ναῦλος, Καὶ ναῦλος ἡμῖν τὴν νεὼς ὀφείλεται. ‖ Ναῦλος dicitur etiam Quod persoluitur ei ad quẽ, diuertim[9], Quod mercedis loco datur ei qui domũ suam nos recepit. Poll. l. 1, καὶ τὸ ὑπὲρ τὴν καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὡς παρ' ἡμῖν· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις ξενάγιον. Similiter verò ναύκληρος dicitur ὁ σαλπιστὴς, siue ὁ στεγανόμος & δεσπότης τῆς οἰκίας. (‖ Ναῦλος, siue Ναῦλον, est etiam nomen instrumenti cuiusdam musici. Plut. Symp. 2, probl. 4, καὶ τὸ ναῦλον ἡρμόζετο λέγεται, καὶ κρέμαται αὐλήματα καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς προσηγορίας. Neutrius gen. hæc exẽpla esse possunt. Soph. Οὐ ναῦλα κρουπίσιν, οὐ λύρα φίλα. Apud Ioseph. in instrumento templi, ναῦλα καὶ κινύραι ἄξ ἠλέκτρου. attamen v. lex. hæc duo ponunt in NOM. Ναῦλα, ας, ἡ, vt ναῦλον & ναῦλα dicatur SICVT Νάβλον ET Νάβλα de eodem organo. Hesych. νάβλα, εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ, ἢ ψαλτήριον (diuersũ tamen à psalterio esse coniicitur, ex Cic. De arusp. resp. & ex Quint.) ἢ κιθάρα. itidémq; Suidæ νάβλα εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Et rursum apud Hesych. καὶ ναῦλον, τὸ αὐτὸ ὄργανον. Frequentiori in vsu EST Ναῦλας, SIVE Νάβλας, ου, ὁ. Poll. l. 4, καὶ ναύλας μνημονεύει Φιλήμων, Ἐδεῖ παρῆναι Παρμένων αὐλητεῖν ἢ Ναῦλαν πνεῖν. sic. n. in ipsius cod. reponẽdum ex Athen. l. 4, vbi per ῶ scribitur νάβλαν. Apud eũdem Athen. ibidem, κρῆθοι τὸ ὕδραυλικὸν τῶν ὀργάνων τοῦ καλουμένου νάβλα. vbi obseruagen. Doricũ. quo vtitur & Sopater, ὅτι τῶν Σικελῶν νάβλα Λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται πόνος. Ibidem, Νάβλας ὀν ἄρθροις γραμμάτων, ὑπὸ ἀμελοῦς Σικελοῦς ὀν τὸ θυρσῖσιν ἄψυχος παῖς Ἐμπνεῖν αὐλεῖν μόσθον. ‖ Apud Hesych. oxytonως scribitur νάβλας, ab eóque exponitur non solùm εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ ἀκήχε, sed etiam κιθαριστὴς: vt νάβλας dicatur etiam is qui nablam pulsat: QVI Νάβλιστὴς quoq; ab Euphorione appellatur, apud Athenæũ lib. 4, οἱ ναῦ κιθαλούμενοι νάβλιστοὶ καὶ παιδευεσταὶ καὶ σαμβυκιστὰ καὶ ψαλτῆρ οὐδενὶ χαίρουσι ὀρχάνῳ. Instrumentũ autem illud musicum ab Ouidio vocatur Nabliũ, forma dimin. l. 3 De arte am. Disce autem duplici genialia nablia palma Vertere: cõueniunt dulcibus illa modis.) A ναῦλον siue ναῦλος significãt naulũ est ADVERB. Ἀναυλεὶ, siue naulo. Et VERB. Ναυλόω, Naulo loco. Plut. Symp. 7, probl. 6, οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες, ὁ, τι φέρουσι, ἐμβάλλεσι παρέχουσι. Ita ναυλεῖν πλοῖον dicitur nauclerus quũ vectorẽ naui vehẽdũ suscipit persoluto naulo. VNDE Ἐκναυλόω, ῶ, Cũ naui portũ exeo. in v. l. sine autore & exẽplo. Pro ναῦλον autẽ siue ναῦλος scribitur ETIAM Ναῦλον ET Ναῦλος duplici λ, vt Aristoph. schol. annotat.

Ναῦθλον, ου, τὸ, Naulũ. idẽ q ναῦλον, teste Hesych. VNDE Ναυθλόω, ῶ, Naulo loco, vt ναυλόω. vel Naulo vehendũ suscipio. In v. l. ναυθλοῦσιν ex Eurip. afferitur pro Laturᵃ, Gestaturus. Hesych. ἱαυθλοῦσ exp. ναυπλοκεῖν & ναυθλωσάμενος, ναυπλοκήσας. Ab Aristoph. verò ναυθλώσασθαι dicitur vector qui persoluto naulo nauem cõscendit. In Pace, Πλοῦτος πρεσβύς πῶλος, οὐ ναυθλώσομαι, id est (inquit schol.) οὐ νηὸς ὅπτεσομαι: addens, κωμικῶς δ, τὸ ναῦς μισθῶσαι: innuénsque ναυθλώσασθαι accipi pro Naulo cõducere nauem vel vecturã. Hesych. ναυθλώσεσι exp. ἀποκομίσεσι. vt ναυσθλοῦν dicatur etiũ Naulo accepto aueho, & deinde generaliter pro Aueho, Deporto. COMP. Ἐκναυσθλόω, Naulo accepto exporto. Impropriè autem aliquis à fluctibus dicitur ἐκναυσθλοῦσθαι. vt apud Lycophr. Λίχλα δ' εἰς Τέρειναν ἐκναυσθλώσεται, Κλύδωνα χελύσσουσα. vbi schol. annot. ἐκναυσθλώσασθ εἶναι propriè τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι: eo autẽ in loco accipi pro ἐκριφῶσαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Sunt qui ibi exponant etiam ἐκπλεῦσαι.

Deriuata à genit. Νεώς.

Νεών, ῶνος, ὁ, Nauale. idem quod νεώριον. significatúrque

hoc vocabulo nõ tã ſtatio nauiũ quã locus & domicilii quo ſubducuntur:quemadmodũ & Hæſych. νεῶνας exp.νεῶν οἴκους,νεόλκια. Vide Νεωρέω. In v.l.exponitur etiam Nouale,quod & νειὸς dicitur.

Νεῖος,Naualis.ſiquidem v.l.νεῖα ſunt ligna fabricandis nauibus apta,ſeu Ligna naualia,vt Liu.dicit Naualis materia.At de νείοις vide Heſych.qui exp.πηχοῖς,dicitq; inter alia eo ſignificari fundum nauis.

Deriuata à genit.Νηός.

Νηΐιος,ᾱ,ὸν,Naualis.Et νηΐιον,ſ.ξύλον, Lignum nauale.vel,Naualis materia.Il.γ,— ὃς ῥά τε τέχνῃ. Νηΐιον ἐκπάμεναι.id eſt, ξύλον ποιεῖν καὶ κατασκευάζειν ὁλκεῖον. Heſiodus verò dixit Νηΐιά τε ξύλα. Et Apoll. νηΐια δοῦρα pro eodem , quæ Thucyd.& proſæ ſcriptores ναυπηγήσιμα. libro 2,Ὡς δ' ὅτε νηΐια δοῦρα θοοῖς ἀνήϊξα γράμφοις Ἀνέρες ὑλητουργοὶ ὁλκεῖ δίω ἐλάοντες Θείνωσιν σφύρησιν. Idẽ dicit,νηΐᾳ ἀφλάστῳ. Et νηΐᾳ ὁλκείῳ, libro 1,vbi ſchol. annotat ſignificari partẽ nauis quæ ſubter aquas trahitur. Item νηΐα τέχνη, ars nautica.Soph.Aiace,ἰδὼ γῦρος ναΐας ἀρωγὸν πέχνας.(vbi Doricè dixit ναΐας pro νηΐας, à NOM. Ναῖος.) At Νηΐιον Nicander pro remo vſurpauit,in Ther.Νηΐα θ' ἃς ἀπέρχονται ὑπὸ πλεκτὰ θηλ' μυόσιν.id eſt κῶπαι,inquit ſchol.

Νηΐιον eſt etiam mons Ithacæ, νηῶν δεκπκός. Od.α,Ἐν λιμένι ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι. VNDE Υ πνηΐιος , Neio ſubiectus,Sub Neio ſitus.Apud Hom.-ἐξ Ἰθάκης ὑπονηΐου.i.ὑπὸ Νηΐῳ ὄρει κειμένης. Inde ET Νηΐάδες νύμφαι, ab eodem,ſecundum Cratetem : alii autem exp.ταῖς διαπειθούσας πολὺ τὰ νάματα.Fortaſſis ET IAM Νηΐπδες νυμφαι inde appellantur ab Hom.Od.ν,Τρὶς νυμφάων αἱ νηΐπδες καλέονται. Ab eodem eſt gentile NOM. Νηΐος, Qui ex Neio eſt.

Νηΐτης,οῦ,ὁ, Naualis.v.l. Reperitur ET IAM Νηΐτης,ᾱ,ὁ, itidem pro Naualis,Nauticus. Thuc.νηΐτῃ στρατῷ ὁπλίτῃ, claſſe,ſeu claſſiario exercitu. dixit.n. νηΐτῳ στρατῷ quod ſuprà appellauit τὸ ναυτικόν. VNDE Νηΐτικός , Nauticus.vt νηΐτικὸς νόμος,nautica conſuetudo.v.l.

ΝΕΐΚΟΣ, εος,τὸ, Rixa,Iurgiũ,Altercatio.Contẽtio.Hom.Od.η,Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος. quale autem fuerit hoc νεῖκος,exponẽs, ſubiungit,Ὡς ποτε δὴ μετὰ τοῖσι θεὼ ἐν δαῖτι θαλείῃ Ἐκπαγλοις ἐπέεσιν.Et νεῖκος dicitur ἀμφί τινι ab eodẽ poeta,Iliad.ω, Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἔκτορος ἀμφὶ νέκυϊ καὶ Ἀχιλλῆϊ πολιοπόρθῳ. Quod autem hic νεῖκος ὄρωρεν, alibi νεῖκος ἐφῆπται.Et in actiua ſignif.νεῖκος ἐγείρειν , vt Latinè Contentionem excitare,ſeu rixari.cui opponitur apud eundem νεῖκος λύειν. Apud Heſiod.verò & νεῖκος καταπαύειν,pro eodem.(Qui poeta vtitur & de contentione litigantium , ſeu lite) Copulantur autem ab Hom. alicubi νεῖκεα & ἔριδες.Idẽ Il.ο,νεῖκος dicit γίνεσθαι ἔριδμα, — μὴ πῶς τοι νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔριδμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. Heſiod. autem νείκεα & ἔριδας coniunxit. Iungit Hom.νεῖκος & cũ genit.ἔριδες, itẽ cũ genit. πολέμοιο,vocans ita periphraſticè τὸ πόλεμον.i. Bellum. Sed & ſine adiectione pro bello vſurpat alicubi : vt Il.γ,Μέδων Ἀλεξάνδροιο τοῦ ἕνεκα νεῖκος ὄρωρε.

Νεῖκος aliquẽ & in proſa vſum habet (cui frequentius alioqui eſt φιλονεικία.) Vſi ſunt cum alii,tum Dem. pro rixa itidem,ſeu contentione. Xen. autem dixit νεῖκος,ἢ πόλεμος,ſcribens,πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος.

Νεῖκος duplicem habet apud Etymol.deriuationem: quarum vna prorſus mihi ridicula videtur , altera non item : & tamen in v.l.illa annotata fuit, at hæc nequaquam. Ridiculam eſſe dico hanc,πρὸς τὸ τῆς νέοις ἐοικέναι.quia τῆς νεαρᾶς ἡμέρας. At eam qua dicitur ab ἐκφ deriuari,præfixa negatiua ſeu priuatiua particula , non omnino vero abſimilem eſſe exiſtimo. quam & ipſe alibi ex ſola diuinatione protuli, antequã eam apud Etymol.legiſſem. Eius autem occaſionem mihi præbuerat Plut.in Symp.deriuans νίκη itidem ab hoc verbo,vt videlicet dicta ſit πρὸς τὸ μὴ εἴκειν,ſeu (vt legere malim) εἴκειν. Quum enim iſtam deriuationem ibi legiſſem, huic nomini νεῖκος multo aptior futura mihi viſa eſt.

C. Ἀμφίνεικος,ου,ὁ & ἡ, vel Ἀμφινεικὴς,ους,ὁ καὶ ἡ,De quo vtrinque eſt contentio,De quo certatur.Sophocl.ſchol. in hoc eius loco ex Trachiniis , τοῦ ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν exp.ἀμφινεικῆ, πρεσμάχητον.Heſych.autẽ ἀμφίνεικος dicẽs eſſe πρεσμάχητος, ſubiunxit, ἐναντίους ἔχων λόγους,i.habens contrarios ſermones.id eſt(vt opinor) de quo diſceptatus.citat autem eandem eiuſdem poetæ tragœdiam.

C. Φιλόνεικος,ου,ὁ & ἡ, Rixæ amans , ſeu rixarum, Contentionis amans. Latinè vno verbo Rixoſus , Contentioſus.Item Peruicax.Ab Ariſtotele copulatur etiam φιλόνεικος & δύσερις, ſicut νεῖκος & ἔρις copulari dictum fuit ſuprà. ‖Sed in bonam etiam partem pro Qui magno & velut pertinaci ſtudio contendit rem aliquam efficere.vt φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι οὐ πιστῶν τοῖς ἔργοις τοῦ ἑαυτοῦ.qui locᵒ in v.l. affertur abſque autoris nomine:ſed ibi φιλόνεικος exp.ſimpliciter Contendens.

(Φιλόνεικος in v.l. exponitur etiam Victoriæ amans, magno id quidem & craſſo errore,quo cõfunditur φιλόνεικος cum φιλόνικος.)

c.2. Ἀφιλόνεικος, Non rixoſus, Non contentioſus, A contentione alienus,vel Non pertinax. ET Ἀφιλονείκως, Non contentioſe, Sine vllo cõtentionis ſtudio. Philo, ἀφιλονείκως τὰς ἔριδας ὑφεῖσαι, ἢ ἀλλήλαις ἐπιζῆται. Vbi ἀφιλονείκως redditur Sine pertinaci cõtentionis ſtudio.

Φιλονείκας , Rixoſe, Contentioſe , vel Animo contentionis cupido. Aut etiam Cum æmulatione.Herodian.l.3, ἢ τὰ πρὸς τὰ θεάματα ἢ τὰ ἀκροάματα ἀπουδὴ φιλονείκως ἐκέστοτε ἐμαιμάχετο. Ex Xenoph. φιλονείκας ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους,mutua eſt inter eos æmulatio.

Φιλονεικία,ας,ἡ,Rixa, Contentio:ſicut & νεῖκος , à quo hoc per cõpoſitionẽ factum eſt. Exponitur & Peruicacia, item Æmulatio. quam ſignif. apud Demoſth.habere Bud.teſtatur.Xen.Pæd.7,φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβάλοι.atque vt νείκεα & ἔριδας ab Hom.copulari oſtẽdi ſuprà, ſic ab eodem illo ſcriptore ἔριδας & φιλονεικίας copulari videmus in hoc loco Pæd.8,ὅτῳ μὴ ἀρέσεις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλον. itidémq;ἔριν & φιλονεικίαν à Demoſthene Philipp.3,ſcribente,ἐκείνος ἐκλύσας πλὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν.

Φιλονεικέω,ῶ,Rixor,Contendo. Item Æmulor, Æmulus ſum.qua in ſignif.à Demoſth. accipi tradit Bud. (Poteſt autem ſic exponi & in hoc Plut.loco in Fabio,εἰδὲ καὶ πρὸς τὴν συναρχίαν φιλονεικεῖ σκοπεῖν ὅπως &c.Dicitur etiam φιλονεικεῖν πρός σε περί τινος,Contendo tecum hac de re:vt apud Herodianũ,quũ de Carthagine loquens, ſcribit,φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξανδρέων πόλιν περὶ τοῦ δευτερείου. id eſt,Contẽdens de primario nomine poſt Romã,vt Bud.vertit.vel (vt Politianus, eodem ſenſu) Cũ Alexandri vrbe de ſecundis palma contendit. Et alia conſtructione φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν, De virtute tecũ contendo,ſeu certo,ex Plat.De leg.in v.l.Vbi etiam φιλονεικῶ πρὸς τὴν χίραν,ex Thuc. pro Per contentionem deteriora capto. Interdum verò pro Contendo,i.Laboro efficere, Nitor. Budæus ſumi ait pro Contendo,Laboro,Nitor,à Baſilio in Hexaẽm.5. Subiungitq; ex Theodorito,Hiſt.eccleſ.l.1,καὶ τὸν θεσπεσιώτατον καὶ πρῶτον πάφων, λιθῆν πρὸς θεραπείαν φιλονεικοῦντες. Sed hoc addo,habere interdũ hoc verbum eã cõſtructionẽ quã habet Laboro apud Lat.vt apud Plat.φιλονεικεῖν πρὸς πόνους,Laborare ad id. nũ & ipſe Cic. ita loquitur. Tale eſt apud eũdẽ,De rep.l.1,φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ὑποκριτὴν.(quod exp.etiã Inſtare vt ego reſponderẽ) Quinetiam quemadmodũ dicitur Laboro vt hoc fiat: ſic φιλονεικῶ ὅπως ὧδε γένηται.Xẽ.φιλονεικήσω ὅπως πείθῃ σου. Quibus in locis vti poſſumus & verbo Contẽdo,aut etiam vtroq; ſimul : vt quũ dicit Cic.Omnibus.n.neruis mihi contẽdendum eſt, atque in hoc laborandum,vt &c.

c.2. Ἀντιφιλονεικέω,ῶ,Contrariã in partẽ cõtentioſe laboro & pertinaciter,Cõtrariũ cõtendo,Cõtrariũ efficere cõtẽdo. AT Προσφιλονεικῶ,q.d. Cõtẽdo ad,Laboro.Dicitur Lat.eadẽ compoſ.forma Adlaboro,ſeu Allaboro.

Νεικέω,ῶ, VEL Νεικείω, Rixor, Altercor. Sed frequẽtius pro Obiurgo,Increpo,Inceſſo cõuitiis,ſeu probris.Homerus Iliad. α, Ἡ δὲ καὶ αὖτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Νεικεῖ, Conuitiis me inceſſit, Mihi conuitiatur (nõ Mecum contendit,vt habet vulg. inteſpretatio ad verbũ) Hõ.Il.β,- Ἀγαμέμνονα νείκεε μυθῷ.Ibidẽ, Ὡς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν. Et Iliad.α,— ὄφρα μὴ αὖτε Νείκεσε πατήρ. Sed pleriſque in locis cum adiectione,in

quibus reddi poteſt ſimpliciter Inſector,vel Inceſſo.vt Iliad.β, Νείκεσιν βασιλῆας ὀνειδίοις ἐπέεσσι, inſectari reges verbis contumelioſis,vel Inceſſere.Idem Iliad.γ,Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσκεν ἰδὼν ἀχρεῖος ἐπέεσσι,Inſectat⁹ eſt probroſa oratione.aut etiam Obiurgauit,Increpauit.Heſiod.autem poſt νεικεῖν addidit χαλεπῶς καὶ θυμοβόρως ἐπέεσσι.

HINC Νεικετὴρ,ῆρος,ὁ, Obiurgator,Conuitiator, Obtrectator.Heſiodus Ergois , Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.

ΝΕΚΡΟΊΣ, οῦ,ὁ, Mortuus, Defunctus. Odyſſeæ λ, — ἐνθά τε νεκροὶ Ἀφραδέες ναίουσι, Mortui,ſeu Manes.Plutarch.ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο. Alibi dicit θήκαι καὶ μνήματα νεκρῶν. Lucian. ὅτι νεκρὰ δακρῦσαι. Rurſum Plutarc. in Coriolano,τῇ πατρίδι μὴ πρεσμίξαι δυνάμενος ὥσπερ νεκρὰν ὑπερβιάσαι τινὰ τεκοῦσαν. Idem in Sympoſ.lib.5,de fale,νεκρὸν σωμάτων τὰ νεκρὰ διαπρεπῶς ἄσηπτα. Et in compar.gradu iocoſe , in Epigramm.lib.2, — μηκέτι Μαρκε τὸ παιδίον,ἀλλ' ἐμὲ κόπτου Τὸν πολὺ τοῦ σοῦ νεκρότερον τεκνίου, multo magis mortuum nato tuo. Quibus adde ex Polybio,πολλοὺς νεκροὺς ἐποίησαν, magnã ſtragem ediderunt. Aliquando νεκρὸς dicitur porius mortui cadauer , ſeu corpus mortuum : itidémque νεκροί.quomodo & præcedẽtium locorum quidam accipi poſſunt.Odyſſ.μ,— ἐπὶ νεκρὸς τ' ἐκκεῖτο καὶ τοῦ χρὸς νεκροῦ. & alibi paſſim. Itidémque in proſa frequenter tã apud Thuc.quàm Xen.τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν . Xen. τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπαιτοῦντας.Idẽ, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο. Idẽ, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέλαβον.Thuc. ξυγκομίσαντες τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς.Xenophon, στρατοὺς νεκρῶν. Thucydides, νεκρῶν ἐκράτησαν. Idem , νεκροὺς ἐσκύλευσε. Idem ἐνέπρησε φίνου καὶ νεκρῶν. Plutar. λύσας τοὺς νεκροὺς. Interdum additur genit.vt apud Xen.Pæd.7, νεκρὸς τοῦ Ἀφραδάτου.Pauſanias in Atticis,κομίσαι τὸν νεκρὸν τῆς Ἀλκμήνης.Idẽ,ὅπου αὐθράκου νεκρὸν κρύψω. Quo vſi ſunt modo aliqui ex Lat.nomine Defunct⁹:vt Plinius, quũ dixit, Quam tãdem portionem eius defunctus obtineat Sed & neutro gen.apud Plut.in Amat.narr. τῆς θυγατέρων τὸ νεκρά. At ſuprà habes ex eodem νεκρὰ σώματα.

C.Νεκροβόρος,Mortuos deuorãs. Greg.de malo ſacerdote, Νεκροβόρος,δολόμητις,αἰπάδαλος.

C. Νεκροδέχων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mortuos recipiens. ita dicitur Orcus ab AEſchylo,quòd manes defunctorum excipiat. ET Νεκροδόκος, idem, vt νεκροδόκος κλιντήρ,clinectus mortuum efferendum recipiens.

C.Νεκροκορίνθιοι, Corinthiorum defuncti. Sic in hiſtoria vocabantur vaſa fictilia quæ Corintho enerſa Romam impleuere , φ ex reclusis ſepulcris eam excerpſiſſent prædam.Cæl.Rhod.l.11,c.60.

C.Νεκροκόσμος,Qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat.Plut.

C.Νεκρομαντῖον, ου, τὸ, Vaticinium euocatis mortuis,Reſponſum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt. Et locus vbi reddunt.Heſych. Vtitur eo & Cicero Tuſc.1, Inde Homeri tota νεκύια,inde ea quæ meus amicus Appi⁹ νεκρομαντῖα faciebat:inde in vicinia noſtra Aruerni lacus,vnde animæ excitãtur obſcura vmbra , aperto oſtio alti Acherontis, falſo ſanguine imagines mortuorum. ET Νεκρομαντεία, Vaticinatio eiuſmodi.idem Heſych.

C.Νεκροπράτας,ᾱ,ὁ, Defuncti ſeu defunctorum venditor, Qui defuncti cadauer vẽdit. Sic à Lycophr.vocatur Achilles qui Hectorem mortuum magno auri pondere Troianis vendiderit:à πρίαμαι.

C.Νεκροπομπός,οῦ,ὁ,Dux manium:vel potius, Qui demortuorum animas Plutoni tranſmittit.Epitheton Mercurii.qui manibus ad inferos ducẽdis præeſt. Luc.δεῖ με καὶ πρὸς τοῦ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν καὶ νεκροπομπεῖν,animas defunctorum tranſmittere.idem Mercurius & ψυχοπομπὸς dicitur , qui Od.ω, Ψυχὰς μνηστήρων κατάγε , virgula ſua euocatas,& ſequi ſe iuſſas.

C.Νεκροστόλος,ᾱ,ὁ,Elator funerum,Pollinctor. Libitinari⁹. Bud.ex Œcum. ET Νεκροστολέω , Mortuos Plutoni mando.

C.Νεκροσυλία,ας,ἡ,Mortuorum expoliatio.

C.Νεκροφόρος,ᾱ,ὁ,Qui defunctos effert & humat.Poll.

C.Νεκροψυχέω,Mortuos duco. Luc.de Mercurio , σὲ δεῖσα πλὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν,μὴ νεκροψυχοῦντα χρόνου πολλοῦ.Idem dicitur ψυχαγωγεῖν & ψυχὰς καταγεῖν & νεκροπομπός.quod vide.

C.Ὁμόνεκρος,Paris corruptionis cum mortuis.v.l.

Νεκρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Mortuo ſimilis,Cadaueroſus.

Νεκρικός,οῦ,ὁ,Mortualis.vel idem cum præcedenti. Luc. De ſalt.σκελετῶδες τῶν καὶ νεκρικόν. Et νεκρικὰ φυτά,Euſtath.τὰ τῶν νεκρῶν φορεσίκοντα μνήματα. Item τὰ νεκρικά, Res mortuorum.

Νεκρόω,ῶ,Morte macto,Eneco,Mortifico,vt theologi loquuntur. Ad Coloſſ. 3, νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ὄντα τῆς γῆς.Et νεκρόομαι,Enecor.Philo De mundo, ἀκίνητον ἐκάθευδον ὑφ' ἡσυχίας νεκροῦσθαι,quiete enecatur:de aqua. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur Viribus effœtus & quaſi emortu⁹.ad Rom.4,ὁ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον.Et Hebr.11,de eodem,ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου,eóque iam emortuo . VNDE Νέκρωσις,Mortificatio,vt theologi loquuntur 2.epiſt.ad Cor. 4,πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες,Mortificationem Domini Ieſu, vel quaſi deſtinationem ad cædem.Vbi ſignificatur conditio illa quotidianis mortibus obnoxia, qualis etiam fuit Chriſti ad tẽpus, [redacted] .(Ambroſius vertit Mortẽ:ſed tolerabilius fuiſſet Cædem.Ad Rom. 4,poſt locũ in νεκρόομαι iam citatũ,καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς ὑστέρας Σάρρας,vuluã emortuã,& cuius vitalis ad concipiendũ calor extinctus erat . Et apud Gal.νέκρωσις γίνεσθαι dicitur vbi membrum aliquod emoritur.Et in quodam ſenario apud Suid.Νεκροὺς ὁρῶν,νέκρωσιν ὀξεῖς πόθεν γμῷ,mortuos videns emorietur & langueſcet ardor peragendi φ inſtitueras.Quod ſtelligitur de viſione quæ fit ſomnis. Vide Eraſmum in Adag.

¶ Νεκαΐς,άδος,ἡ,Demortuorum cadauerum aceruus,(νεκρῶν σωρός,vt Xen.loquitur)Il.ε,-δηρὸν Ἀχαιοὶ τῶν πάματ' ἔπαχον ὀμ αἰνῆσι νεκάδεσσι . Luc. ὁκ νεκάδων ἐξιώσεται,extulit è mortuis. Annotat Heſych.quum νεκάδες propriè ſignif.τοὺς τῶν νεκρῶν τάξεις,reprehendi Callim.qui ſimpliciter pro τάξις vſurparit.Locum eius poetæ apud ipſum vide.

Νέκυς,υος,ὁ,Mortuus.idẽ cũ νεκρός.Et νέκυες,defuncti , ſeu defunctorũ manes.Od.κ,γρωνῶ τοι νεκύων ἀμφιλωβὰ κάρηνα.& alibi ſæpe.Od.λ,νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.Interdũ νέκυς & νέκυες de defunctorum cadaueribus,vt & νεκρὸς ac νεκροί.Il.σ,ἀμμιόλυβδοι νέκυες πέρι πυνθάνεσθε.Et νέκυας φορέειν,Od.χ,quod ſuprà νεκροὺς ἀπάγειν & ἀναιρεῖσθαι. Additur & genit.vt in Νεκρός. Apoll. Ἀβαιπάδδοι νέκυας κτερέιζεν ὅμιλος.Epigr.τοῦς δὲ νέκυς,tuũ cadauer.Herodot. τῷ φωρὸς τὸν νέκυα.Vtitur & Herodian.pro cadauere.

C.Νεκυηγός,οῦ,ὁ,Mortuorum ſeu maniũ ductor,Qui mortuos traducit.Charontis epitheton in Epigramm.vt & νεκυοστόλος.

C.Νεκυομαντία, Vaticinatio quæ fit euocatis mortuis.Heſych. ET Νεκυομαντῖον,Oraculum eiuſmodi.Euſt. ex Herodoto, Ἀχέρων ποταμὸς ὀνομαζόμενος ἔνθα καὶ νεκυομαντῖον,oraculum vbi manes euocari reſponſa ſciſcitãtibus de futuris dant.pro quo Herodot. l. 5 Ionicè DICIT Νεκυομαντῖον. AT Νεκυόμαντις,Qui mortuos euocans & ſciſcitãs futura vaticinatur.ἐρωτῶν τὸν νεκρόν, Suid.

C.Νεκυοσώστος , Mortuos ſeruans vel liberans. vt νεκυοσώστος Χειρὸς apud Nonnũ.Et νεκυοσώστος ὥρη,de die reſuſcitationis mortuorum.

C.Νεκυοστόλος,Qui mortuos tranſmittit.Charõtis epithetõ apud Luc.Et in Epigr.νεκυοστόλος πορθμεύς,portitor mortuorum.

Νεκύια,Funeralia.Feſtum in Bithynia , quo ἄνωχεύμενοι πείς ὀκάλαν παὶ τὸν ὅπῃ ξένης ἀποθανόντων ψυχάς.Euſt.

Νεκύια,ας,ἡ,Tractatus de manibus,θεραπεία λέγουσα τὰ τῶν νέκυας,vt Euſt.exp.dicens ſcribi ET Νεκύα,ſine ι. Sic inſcribitur vlt.lib.Od.in quo Mercurius procorũ cæſorũ animas ad Orcũ deducit.Plut.Symp.9,παυσαμένων τὸν Ὁμηρικῶν ὕσας καταγόμενον.Syn.ἐν δυοῖν νεκύαιν,in duorũ mortuorũ catologo. ‖Herodian.vſurpauit pro euocatione mortuorũ,qua futura ex eis euocatis ſciſcitãtes reſcimus.libro 4,μάγων τινὲς ἀείσεις ζητήσαντα,νεκύα τε χρῆσμόν,μαθεῖν πόθεν τὸν πόλεις τὸν βίον, euocatis manibus de vitæ fine ſciſcitatum.

NEMEΣΑΩ, ᾶς, ᾶτ Νεμεσάομαι, ᾶσμαι, Indignor, seu iusta de causa, Meritò succenseo. nã Eustath. vult accipi non simpliciter pro μέμφομαι, sed pro μέμφομαι δικαίως. (quam significationem & verbo νεμεσίζομαι tribuit, vt infrà docebo) Hom. Odyss. ζ, — ἠ, σ' ἄλλη νεμεσῶ ἤ τις πιαῦτά γε ῥέζοι. Sic Iliad. ψ, Καὶ σ' ἄλλω νεμεσᾶ τοῦ τοῖς πιαῦτά γε ῥέζοι. Et Odyssea φ, — ἀπαυτὰ λίαν δή οἱ οἴῳ Ἐλθρὰ ἔσται, πᾶσι δὲ νεμέσσα μνηστῆρεσι. Dicitur etiam νεμεσῶ σοι τοῦ τοῦ ποιοῦ π. vt Iliad. σ, Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι πειθοῖ λαῶν Ὀτρηρὸν μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιούς. vbi commodè resolui posse existimo participiũ ὀτρυνόντι in εἰς τὸ ὀτρύνειν: vt perinde sit ac si dictũ esset, ἠ τε νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι εἰς τὸ ὀτρύνειν, vel ὁτι ὀτρύνει. (quo in loco obseruaui etiam, manifestum esse νεμεσῶ simpliciũ accipi pro μέμφομαι, non pro μεμφομαι δικαίως) In passiua autem voce, vt Iliad. ρ, Μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται. Et Od. α, — νεμεσήσεται οὐ κεν αὐτῷ Αἴχεα πολλὰ ὁρόων, ὅστις τοιοῦτός γε μετέλθοι. Alicubi verò adiungit τοῖς κινεῖ, vel ὀι ὑμῖν. Dicitur præterea νεμεσῶ τινι, seu νεμεσῶμαι. vt Od. ψ, Αὐτὰρ μὴ νῶῖ μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα, Οὔνεκά σ' ἐν πυρετῷ τόν ἐπεὶ ἴδον, ὡδὶ ἀχάσσα. Et Od. ξ, Διός σ' ὠπίζετο μᾶλλον Ξείνιον, ὅστε μάλιστα νεμεσᾶται κακὰ ἔρδοντι. vbi Eustath. ait κακὰ ἔρδοντι esse pro ὅτι κακοῖς ἐρδοῖς, seu εἰς τὰ κακὰ ἔρδοντι. & hoc quidem modo esse defectum præpositionis, illo autem, esse antiptosin. Hesiod. Ἔργ. τοῖ καὶ τὰ νεμεσᾶ. Interdum etiam cum infinitiuo: vt Od. α, — νεμεσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ Ξείνοις δυσθαλέοισι συῤῥηγὸς ἐφεστάοντι. vbi Bud. ait νεμεσᾶσθαι esse Indignũ censere. Sed mihi non minus placuerit Reprehensione dignum censere. (Iungunt verò itidem Latini suum Indignor infinitiuo, sed raró) Vsus est eadem construct. & aliis in locis, quorum è numero est hic, Od. σ, νεμεσσῶμαι γε μάλ' οὐδὲν Κλαίειν ὃς κεφάλῃσι Φρονεῖν καὶ πότμον ὀλίσσαι. ‖ Aliquando autem νεμεσᾶ apud eundem poetam Indignationem seu reprehensionem formido, νέμεσσα ὀλαβοῦμαι. aut etiam simplicius Formido, Timeo. Vide Eust.

Νεμεσῶ in prosa etiam legitur: & quidem interdum pro Succenseo, interdũ pro Inuideo, aut Inuidens succenseo. Sed quantum meminisse possum, de Deo dicitur frequentius quàm de hominibus. Plato in Minoe, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ᾖ τῶν ἑαυτῷ ὁμοίων, ἢ ἐπιτρίβῃ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα. (vbi exponitur Succenset deus, item Offenditur deus) Plut. Ad præf. ind. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις θρόνοις καὶ κεραυνοῖς καὶ ἀκτινοβολίαις. Luc. de Deo itidẽ, & quidem cum genitiuo rei, addito ad dativũ personæ, pag. 214, ἐπὶ τῷ μεζόνων σφᾶς ἠξιῶν ἢ ὅσα κατὰ νοῦς δαίμων ἐνεμέσησε. Sed idem eadem cum cõstructione vsus est & de hominibus, cum alibi, tum in isto loco, p. 134, καὶ τοῦς χαίροντας, μὴ νεμεσήσῃς τέ μοι τῆς εἰκόνος, εἰδασιλικῷ, αἰδοῖ ἐμαυτὸν εἴκασα. Animaduertendum est autẽ his in locis, τὸ νεμεσᾶν esse eorum qui indignantur illi qui modũ aliqua in re nõ tenet, nec suo se modulo metitur, aut etiam qui inuident ei aliquid quod ille sibi arrogat. In illo certè priore Luciani loco apertè accipitur pro Inuidere. cui⁹ significationis meminit & Arist. sed ita vt distinguat à φθονεῖν. Scribit enim Rhet. l. 2. εἰ γὰρ δοκεῖ τὸν νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ αἰτίῳ ἀναξίως ἀναφαίνειν, τοῦτον μὲν δῆλον ὅτι οὐκ οἴδν τε ὅτι πᾶσιν ἀναξίοις νεμεσᾶν, ἀλλ' ὅτι ὁ πλούτῳ καὶ δυνάμει. i. Si enim νεμεσᾶν est dolore affici ob fortunam prosperã eius qui ea indignus esse videtur, primùm quidem &c. Ibidem, αἰτιᾶται δὲ ὦ ἐλεεῖν, μάλιστα μὲν καὶ οὐδὲν νεμεσᾶν. Et paulo pòst, δεῖ γὰρ καὶ ὅτι μὲν τοῖς αἰτίοις ἀξίως τοῦ πράττειν καὶ κακῶς, σωφρόνως καὶ ἐλεεῖν τοῖς δὲ οὐ, νεμεσᾶν. ἀδίκων γὰρ τὸ τοῦ πλείω αἰτίαν γιγνόμενον. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν, quæ postrema verba Aristotelis faciunt pro illo vsu huius verbi quem frequentiorem esse dixit in soluta oratione. Cæterùm discrimẽ esse inter νεμεσᾶν & φθονεῖν testatur & Cic. in ep. ad Att. l. 5, Vt libet. sed planè gaudeo. quoniã τὸ νεμεσᾶν inter est τοῦ φθονεῖν.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, ἡ, vt νεμεσήμων μῦθος apud Nonnum, Indignabunda oratio. Exponitur tamen in v. l. Expostulans, item Mordax. Et νεμεσήμων φωνή, vox obiurgatrix. Et νεμεσήμων θυμός, querulus animus. Et ἀλιθοποιὴν νεμεσήμων, peccatum imputandum & vindicandum. ex eodẽ Nonno.

Νεμεσητός, οῦ, ὁ, Indignatione prosequendus, Ob quem seu de quo indignari debemus. Vel, Reprehendendus, Reprehensione dignus. Item νεμεσητὸν neutro gen. Res indigna: & οὐ νεμεσητὸν exponitur Non indignum putandum est. Sed in isto loco Homeri, — φρὶν σ' οὔπω νεμεσητὸν κεχολῶσθαι Budæus vertit, Non fuit reprehendẽdum. Vertit etiam Reprehensione dignus, subiungens ex Plutarcho, ὀνειδῶν τὰ παθεῖν νεμεσητὸν ὑπὸ φιλοπιμίας ἔλαβε. ‖ Ab eodem τοῦθ' ἅμα νεμεσητὸν vocari tradit Rem à Nemesi & Fortuna inuidente immissam.

Νεμεσητὸς significatione etiam actiua pro νεμεσητής, apud homerum. Vide Eustathium.

Νεμεσηπικός, ή, ὁν, Ad indignationem propensus, Qui facile indignatur & leui de causa. Sed apud Aristot. cum alibi, tum Ethic. l. b. 2, intelligitur de eo qui est propensus ad indignationem cum quadam inuidentia, seu inuidia, aut cum quodam inuidentiæ genere: videlicet quũ inuidemus res secundas iis qui indigni sunt illis. ὁ μὲν γὰρ νεμεσητικός, (inquit) λυπεῖται ὅτι τοῖς αἰτίοις οὐ τοῦ πράττειν φθονεῖ, ὃς ἂν ὦν τύχῃ, ὅτι τοῦ λυπεῖται. Vide Suidam. ‖ Apud eundem νεμεσηπικὸν exponitur μεμφόν, sed repono νεμεσητόν.

¶ Νεμεσίζω, & frequentius Νεμεσίζομαι, idem quod νεμεσῶ (de quo dictum paulo antè fuit) Indignor, &c. Eust. postquam dixit νεμεσῶ & νεμεσίζομαι vt plurimum accipi pro δικαίως μέμφομαι, affert hũc versum Homeri, Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα item hunc, νεμεσίσαιτο κεν αὐτὴρ Αἴχεα πολλὰ ὁρόων. Sed in isto versu Od. α, — ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας, sumi ait δεδιέναι καὶ δι' ὑπεροχὴν ἔχειν. Latini Deum vereri dicunt, item Reuereri. Cæterum in illo Homeri loco vbi νεμεσίσαιτο legit Eustathius, scribitur νεμεσησαιτο ἀπὸ τοῦ νέμεσσᾶμαι. quam lectionem & ipse suprà sequutus sum. Ac certè ipsum quoque Eustathium ita scriptum reliquisse crediderim. vtut sit, scribendum saltem fuerit νεμεσησαιτο geminato σ.

Ab act. voce est νεμεσῶ apud Suid. q. exp. αἰμάσσομαι.

Νέμεσις, εως, ἡ, Indignatio, aut etiam Indignatio cũ quadam inuidentia, seu inuidia, aut Inuidia quædam indignabunda. Nec enim aliud interpretationis genus aptius excogitare potui. Hom. Il. γ, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ Ἀκαιμίδας Ἀχαιοὺς Τοιῆδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Quo in loco οὐ νέμεσις non videtur simpliciter significare indignationem, sed dici de iis qui ita indignantur & succensent, vt simul inuideant cuipiam aliquid, tanquam maius quàm vt eo sit dignus. vt perinde sit ac si dicerent hi senes, Non est quod quisquam indignetur & ægrè ferat Græcos ob talem mulierem diuturnis conflictari malis, illique tantum honoris inuideat, tanquam indignæ. Nec tamen quum hæc dico, ignoro Fabium de Homericis istis loquentem, ita scripsisse, Non putãt indignum Troiani principes Graios Troianósque propter Helenæ speciem tot mala tantóque temporis spatio sustinere. Sed hæc minimè repugnant illi meæ interpretationi: sicut necisse Propertii versus (in quo planè ad illum Homeri locum allusisse eum existimo) Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles. Nam qui dicit, Non est quòd quisquam indignetur & ægrè ferat &c. is certè dicit non indignum esse id fieri. Fateor alioqui νέμεσις apud hũc poetam sæpius habere solam indignationis significationem, seu reprehẽsionis, aut iustæ reprehẽsionis. id est, δικαίας μέμψεως: vt exponit Eustath. cum alibi, tùm in isto loco Iliad. ζ, Οὔτι ἐγὼ Τρώων πόσιν χρεῶ οὐδὲ νεμέσσω Ἕμμεν' ἐν θαλάμῳ. Idem verò in istum eiusdem poetæ locum Iliad. ν, — Ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος Αἰδῶ καὶ νέμεσιν, annotat αἰδῶ esse in nobis ipsis, at νέμεσιν esse ab aliis πρὸς οὓς ἡ αἰδὼ ἔχομεν. Vide plura apud eũ de signif. quam nomen hoc apud Homerum habet. Idem à futuro νεμεσήσω fieri ipsum tradit, abiecto ω. Dicitur AVTEM Νέμεσις metri causa pro Νέμεσις, SICVT Νεμεσάω, ET Νεμεσίζομαι pro νεμεσάω & νεμεσίζομαι.

Νέμεσις in soluta oratione, Indignatio quæ concipitur ob res prosperas alicuius, seu felicitatem qua indignus est. ac plerunq; diis tribuitur. Plut. in Antonio, de eo loquens, πρὸς τοῦτα ταῖς χεῖρας ἀνατείνας, ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς, εἴπερ ἄρα νέμεσις ταῖς τοιάδε ἀτυχίαις ἀυτῷ μέτεισιν, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τοῦ δ' ἄλλου γραπτοῦ σωτηρίαν διδόναι καὶ νίκην. Idẽ

verò alibi pro νέμεσις ταῖς τοιάδε ἀτυχίαις μεταποδοῦσα, dixit ἢ τῆς ἀτυχημάτων νέμεσις: ita scribens, πλὴν τῆς ἀτυχημάτων νέμεσιν εἰς τὸν οἶκον ἀπαθεστερὰν τῆς τύχης. vbi Bud. interpretatur Inuidiam fatalem. Aristoteles certè consentaneè iis quæ de verbo νεμεσῶ tradit, (de quibus suprà) νέμεσιν esse dicit λύπην ὅτι τοῦ φαινομένου αἰτίου ἀξίως ἀναφαίνειν, Rhet. libro 2. (Sic autem & Plutarch. in lib. De virtute morali, ἠ νέμεσις ὅτι τοῦ παρ' ἀξίαν ἀτυχοῦντας. scio tamen hæc verba ὅτι τοῦ &c. ab aliis iungi cum sequentibus) Idem Aristot. Ethic. libro 2, cap. 7, νέμεσιν mediũ inter φθόνον & ἐπιχαιρεκακίαν tenere locum dicit. vbi vi de plura. Cæterùm non solùm est νέμεσις aduersus felicitatem eorum qui indigni ea sunt aut esse videntur, sed & aduersus eos qui aliquòd scelus commiserunt. vnde Budæus vertit Indignatio ob sceleratum facinus vel insolens, in hoc Synesii loco, ἐοῦ τὰ κῦ πὸν ἑτέρου Διοσκουρέδιω, ὁπ μυρίας ἐφεράθη, καὶ οὐχ ὡς αὐ κινῆσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. Denique νέμεσις redditur etiam Vltio diuina, quæ videlicet consequitur illã eorum indignationem, ἐστὶ τοῦ ἔργου τὸ τέλος. item hunc, νέμεσις αὐτὸν κεν αὐτὴρ Αἴχεα πολλὰ ὁρόων. Sed in isto versu Od. α, — ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας, sumi ait δεδιέναι καὶ δι' ὑπεροχὴν ἔχειν. Latini Deum vereri dicunt, item Reuereri. Cæterum in illo Homeri loco vbi νεμεσήσαιτο legit Eustathius, scribitur νεμεσησαιτο ἀπὸ τοῦ νέμεσσᾶμαι. quam lectionem & ipse suprà sequutus sum. Ac certè ipsum quoque Eustathium ita scriptum reliquisse crediderim. vtut sit, scribendum saltem fuerit νεμεσησαιτο geminato σ.

HINC Νεμέσσα, τά, Festum quoddam deæ quæ dicitur Nemesis, quo parentabantur defunctis. Vide Harpocr. ex quo sumpsit Suidas, sed apud Harpocr. est Νεμέσσα, apud Suid. EST Νεμεσία, quam scripturam, vt mẽdosam, reiiciendam censeo.

NEΜΩ, ῶς, ἔνεμα) Tribuo, Distribuo. Homerus Il. ζ, αὐτὰρ ἔπειτα Κύπριδος Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαι ὀρίστις. Et Odyss. κ, — νέμε δὲ χρύσεα κύπελλα. Sed & νέμειν μοίρας idẽ dixit. Alicubi etiam Dare exponitur apud eundem. Sophocl. τοῖς φίλοις τιμὰς νεῖμαι, Tribuere, Deferre honorẽ. vbi exponitur & ἀποδοῦναι. Apud eundem νέμειν αἵρεσιν, optionem dare. Bud. postquam νέμω exposuit Tribuo, Distribuo, affert ex Aristot. Eth. lib. 5. κάκοῦ καὶ μέλι καὶ οἶνον καὶ καῦσιν καὶ τιμὴν εἰδέναι ῥᾴδιον, ἀλλὰ πῶς δεῖ νεῖμαι πρὸς ὀργὴν, καὶ τίνι, καὶ πότε, ποσοῦτον ἔργον ὀρθὸν ἐστὶν ἢ οὔ. Et paff. ex eodem loco eiusdem, ἀλλ' οὐ τοῦτ' ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλ' ἢ κῦ συμβεβηκός· ἀλλά πως πρεπτέον καὶ πῶς νεμόμενα, δίκαια. vbi tamen δίκαια νεμόμενα vertit Iura reddita. Subiũgit autem, Νέμω, Tribuo. id est, Sum studiosus alicuius rei, Honorem habeo, & Magni pendo. Sed exemplum affert quod hanc expositionem nullo videtur modo admittere: ex Aristot. Problem. sect. 18, ὁ ἐν τοῖς εἰπεῖν ἕκαστος κρατεῖν, τοῦτο τοῦ πρεῖττον ὁ δ' αἰεῖπα, ὅτι τοῦτ' ἐπίζετο, νέμων τὸ πλεῖστον ἡδέως ἄπτῳ. Nam hic νέμων apè verteris Tribuens, vel Impendens: hoc modo, Tribuens ei optimam diei partem, vel Impendens ei. At quomodo illud alterum expositionis genus, Sum studiosus, Honorem habeo, &c. accommodare huic loco possis? Ego igitur contra existimo in hoc loco aptius retineri verbum Tribuo: at in quibusdam aliis posse nõ interpretari vel Tribuo, vel Locum do, seu Locum relinquo. vt apud Thucydidem libro 3, ὑμεῖς δ' γόν τε ἀμείνω τάδε εἶδ, καὶ μήτε οἴκτῳ πλέον νέμαντες, μήτ' ὀπεικείᾳ, οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐῶ τρεσαγεῖσθαι. Herodian. libro 3, ὁ δὲ Σεβῆρος ὡς ἔνι μάλιστα σῶ τῶ σεκτῆ ἠπίγετο, μηδὲν ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀπαθείᾳ νέμων, Nullum desidiæ dans locum, seu Nullum desidiæ locum relinquens. aut, nihil loci. Sed & quod dixit Terentius, Nihil loci est segnitiæ neque socordiæ, reddi posse existimo οὐδὲν ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀναισθησίᾳ δεῖ νέμειν. ‖ At Νέμομαι, Tribuor, Distribuor, Diuidor. Interdum verò & Diuido, Partior. (quà tamen in significatione aoristum medium νείμασθαι vsitatiorem esse puto) Plutarch. Sympos. septẽ sapientum, ἀλλὰ καὶ τοῖς σοφοῖς (εἴπεν) ὑμᾶς ὁρᾶν οὐ δίκαιος μέθοις παῖς κτήσεις νενεμημένας πρὸς ἀλλήλους ἔχοντας. Et apud Herodianum misera mater dicit, καὶ πῶς ἡ ἀθλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νεμηθείλω, ἢ τιμηθείλω; At significatione actiua, ex Libanio, Ἀπολλόδωρος οὖν νέμεται τοῦς τὸν ἀδελφὸν πλὴν πατρῴαν οὐσίαν. Affertur verò & νέμασθαι τὰ πατρῷα sine autoris nomine, pro Partiri patris hæreditatem. Atque ita Herodianus libro 4, ἔδοξεν αὐτῆς νέμασθαι πλὴν ὀρχῆ. ‖ Νέμω interdum aptius redditur Attribuo: & νέμομαι, Attribuor. ‖ Νέμω σοι χάριν redditur apud Sophoclem, Confero in te beneficium: itemque νέμειν αἰτίαν τινὶ in malam partem, Culpam conferre in aliquem. Apud Eurip. autem, σοὶ νέμω πόμον μέρος, tibi meas transferibo partes.

Νέμω, & frequentius Νέμομαι, Possideo. (aut etiam Habeo) sed propriè Possideo quod aliquis mecũ partitus est, seu quod mihi obtigit partitione facta: si respiciamus ad νέμειν seu νέμεσθαι, quod Partiri significat. vt ex hoc velut sequatur illud. Sophocl. ὡς τὰ σὰ κεφὰ θανόντος καὶ δόμοις νέμοιμι σοῖς. vbi exponitur ἔχοιμι. Thucydides lib. 1, διενεχθέντες τοῦ τῆ αὐτῶν τῆ αὐτῶν Θρᾴκῃ ἐμπορίων καὶ τῶ μετάλλου ἀ ἐνέμοντο. In aliis autem plerisque locis non solùm Possidere reddi potest, sed & Incolere. quũ dicit, τοῖ αὐτῶ νεμόμενοι ἕκαστοι, Sua possidẽtes, vel Sua incolẽtes. Idẽ l. 1, ὑμεῖς μὲν δὴ ἀπὸ τῆς οἰκουμένων τῶ πόλεων ἢ ὅτι τῶ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπιδείξεσθε &c. vbi manifestè ponitur pro Incolere, seu Habitare. Vtitur autẽ hac in significatione & Homerus: vt quum dicit Iliados β, Οἱ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Plutarch. autẽ & actiuæ voci significationem hanc dedit, scribens in Æmilio, μιαν ἑστίαν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. In hoc autem Thuc. loco vbi habetur vox actiua, l. b. 5. pag. 179, μηδ' ἑτέρους οἰκεῖν τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινῇ νέμειν, Schol. κοινῇ νέμειν exponit κοινῶ νομῷ ἔχειν ἐν ἀυτῷ. (Et νέμομαι passiua significatione apud eundem lib. 1, in præf. καὶ μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ ἐνέμετο, credidẽrim ἐνέμετο eam significationem colendi habere quam habet cum accus. Morem seu Mores: atq; ita debere hunc locum reddi, In multis Græciæ locis mores antiqui coluntur. ‖ Vt autem inest huic Νέμω altera etiam significatio verbi Colo, sic altera etiam verbi Habeo, vel potius vna ex reliquis verbi Habeo significationibus. nam dicitur à Soph. νέμω σε θεὸν, Habeo te deum; vel loco dei. Sic νέμω σε δεσπότην, pro Heræ loco te habeo. Delectari autem Sophoclem frequenti vsu verbi νέμω, eóque vario, docui in meis in illum annotationibus, pag. 5.

Νέμω, Pasco. vt dicitur Pascere pecus. Bud. 731 ex Luciano. Item Νέμομαι, Depascor, vt pecus depascitur. Dioscor. de elaphobosco, ὥστε φασὶ τὸ πόαν τοῖς ἐλάφοις νεμηθείσας αἰπέρχειν τοῖς τῶ ἑρπετῶν δήμασιν. Pro quibus Plinius, Fama est hoc pabulo ceruos resistere serpẽtibus. Et de dictamno apud eundem Dioscor. item Aristot. & Theophrastũ, νεμηθείσας τὸ πόαν ἐκβάλλειν τὰ τοξόβλητα. De qua Plin. Quã quum gustauissent, sagittas excidere dicũt è corpore. ‖ Νέμεται dicitur & vlcus serpens, inquit B. Sed addo, inueniri dictũ & de igni, sicut apud Latinos ignis quoque depasci dicitur: Il. β, - ὡσεί τε πυὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Hic tamen quum passiuè accipiatur νέμοιτο, alio vtendum est verbo, videlicet Absumi, aut alio huiusmodi: vel mutata cõstructionis forma dicẽ-

dū, Tanquam si ignis totam regionem depasceretur.

Νεμω, Administro, Gero. & οἱ σύγκλητον ἐγκλῶ νέμοντες, pro senatu, apud Herodianum.

Νομός, οῦ, ὁ, idem quod νομή, Pascuum, Pascua. Homer. Il. β, Τοὶ δ' ὡς αἰγόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἀνδρες Ῥεῖα διῃκνέωσιν, ἐπί κε νομῷ μιγέωσιν, quum mixti fuerint in pascuis. Sed existimo reddi etiam posse In pastu: idque ex Virgilio. nam quum dixisset Homerus Iliad. ζ, circa finem, de equo, Ἥμφα ἑ γουῦα φέρει μετά τ' ἴθεα καὶ νομὸν ἵππων, is comparationem illam inde sumens, sic versum eum exprimit, Aut ille in pastus armentáque tendit equarum. (copulauit autem duo illa Græca vocabula & Aristot. De mundo, scribens, εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς ἵππων, ad illum ipsum Homeri locum respiciens fortasse) Et νομὸν ἔχειν apud Aristoph. Pastum habere. Interdū verò redditur Pabulum, Præda. vt apud Hes. in Erg. Οὐ γὰρ εἰν ἡέλιος δείνου νομὸν ἐρμηνεύει.

Νομός, Stabulatio, Sedes quas aliquis incolit: inquit Bud. afferens ex Herodoto, καὶ αἵθρωπεν νεμεῶν ἐν θαλάσσῃ ἔξοικοι, καὶ ἰχθύες τὸν πρότερον αἴθρωπον.

Νομός, Copia, πλῆθος, vt exponitur apud Homerum Il. υ, — ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. Existimat tamen Budæus posse etiam accipi pro Distributio, seu potius Retributio. quia sequitur Ὁππόσον κ' ἐπνεύσῃ ἔπος, τόσον κ' ἐπακούσῃς. Idem in isto Hesiodi loco, in Ergois, Ἀργεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός, exponit, Verbis tantùm pasceris.

Νομός, Præfectura, vt Plin. interpretatur, quū libro 5. cap 9, de Ægypto loquens, scribit, Diuiditur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant, Ombitē, Phatniten, Apollopoliten. &c. Aristot. Œconom. 2, ἀμφοτέρου πρὸς αὐτὸ τὸν νομὸν οὐδὲν θεὸς ὁ κρονίδης εἴλεος. Philo, εἰ μὴ ἀπὸ τῶν νομῶν χώρων καὶ τῶν καθ' Αἴγυπτον νομῶν. Herodotus in Persia etiam constituit νομὸς, in Thalia. Eustathius Libycorum etiam νομῶν meminit, quem vide. HINC Νομάρχης, Præfecturæ imperium obtinens. Rector præfecturæ. Aristot. Œconom. libro 2 Εὐαίων Σίρος, Αἰγύπτου σατραπεύων, ἀφικόμενος μελλόντων τῶν νομαρχῶν αὐτὸ αἰδοῖος, καλέσας αὐτοὺς εἰς τὰ βασίλεια, ἐκρέμα ἅπαντας. ET Νομαρχία, Dignitas eius qui præfecturæ imperium obtinet: aut ipsa præfectura.

Νομεύς, έως, ὁ, Pastor. Odyssea ο, Λίβεται ἐν μέσσῃσι, νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. Et Odyss. π, Οὐ μὲν γὰρ πάτμῳ ἐοικότα οὐδὲ νομῆας. Et αἰδρες νομῆες pro eodem cum alibi, tum Iliad. ρ. In prosa quoque vsitatissimum est νομεὺς pro pastore. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς λέγει Θεμιστοκλέα ἐν τῇ νομεῦσι ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Apud eundem in io libri primi eiusdem operis, habes nominatiuum pluralem νομεῖς, & accusatiuum pluralem νομέας, necnon datiuum νομεῦσι. Aristot. Politicōn 6, ὅπου νομεῖς εἰσι καὶ ζῶσιν ἀπὸ βοσκημάτων. ‖ Et metaphoricè de episcopo, in Historia Ecclesiastica, sicut & ποιμήν.

(Νομεὺς à prima significatione verbi Νέμω, Tributor, seu Dator, Largitor. Synes. in epist. μόνον ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἶναι νομεύς. Ibidem, οὐ χρῆμαι τὸν ἡγούμενον νομέα τοῦ βίου, ἡγεῖσθαι καὶ τοῦ κεκτῆσθαι τοῦ πάντα. ‖ Item Distributor. vt à Budæo exponitur in hoc Platonis loco in Minoe, pag. 191, τίς δὲ κρυμάτων ὅτι τὰ μέγιστα ἀγαθὸς νομεύς; ‖ Νομεὺς ab alia rursum verbi Νέμω significatione. pro Possessor, in Pandect. ‖ At verò νομεῖς seu νομέες, pro nauium costis apud Herodotum. nam Hesychius exponit εἰκοίλια, quod ita Plinius apud Theophrastum interpretatus est. Affertur autem pro hac significatione ex Herodoto, νομέας ἵππος πεμόμενοι. Hesychius exponit etiam ξύλα θεμερῆ. Sed quomodo à νέμω possint esse hæ significationes, viderint grammatici.

HINC Νομεύω, Pasco. vt dicitur Pascere oues. Homerus Odyss. ι, — καλὴ τεῖχα μῆλα νομεύων. Ibidem, — ἀλλ' ἐνὸ μεθυε νομεῦν κάπα πίονα μῆλα. Exponitur & Pascor, Pabulor.

Νομαῖος, α, ὁ, Degens in pascuis, Qui pascitur cum reliquo armento. νομαία βοῦς & νομαὶ ab Eustathio pro eodem ponuntur: (de quo νομαὶ mox dicitur) Et χίμαρος νομαία in Epigr. ἡ ἐκ τῆς νομῆς, inquit Suidas. Aut veniēs ab armento, seu Ducta ab armento. vt dicit Ouidius, Ductus ab armento taurus detrectat aratrum.

Νομαῖος, άδος, ὁ, q.d. Pascualis, deriuando à nomine Pascua: (quum alioqui legamus apud Festum, Pascales oues, quæ passim pascuntur) In pascuis degens cum reliquo armento. pro quo dicitur vna voce Armētarius. vt βοῦς νομαίς Ruell. vertit apud Dioscoridem. Marcellus autem In pascuis & armento agens. Exponitur & Gregalis. vt νομάδες ἀθέριστα.

Νομάδες, Nomades, Scythiæ populi. Plinius libro 5, cap. 3, Numidæ verò νομάδες [à Græcis appellati] a permutandis pabulis: mapalia sua, hoc est domus, circumferentes. Itidem Solinus de his, Gens quæ plaustris inuecta pabula passim sequitur. Item νομάδες Αἰθίοπες apud Herodotum, necnon quidam Σαγάρτοι quos esse dicit ἔθνος Περσικὸν τῇ φωνῇ.

C. Νομαδόσυνοι, Qui à pascuis veniunt ordine incedentes. ἀπὸ τῆς νομῆς καὶ τοῖχον ἐπόδοι. Hesychius. Atque ita fuerit tāquam à νομαὶ potius quàm à νομάς

HINC Νομαδικὸς, vt νομαδικὰ ζῶα apud Aristot. Animalia quæ necesse habent pabulari. B. ex Gaza. In v. l. νομαδικὸς exponitur etiam Pascuis viuens. At νομαδικὸς βίος apud Synesium, Pastoritia vita.

ITEM Νομαδίτης, vt νομαδίτης βίος, qui videtur idem esse cum νομαδικὸς βίος, quod habuisti modo ex Synesio. Suidas tamen exponit ἐπιδόσεις βίος, nullum exēplum afferens.

ET Νομαδεύς, seu Νομαδεῖς, Pascuū. vt νομάδεια δόσις in Pand. seu νομαδεῖς, Pascuæ syluæ Bud.

C. ΑΜΦινέμομαι, (Circūpascor, vel Circūquaque pascor) ‖ Interdum Circumhabito, Accolo. vel Habito, Incolo. Il. β, — Γαμφίλον ἀμφενέμοντο. vbi schol. exponit ὤκουν.

C. ΑΝΑνέμω, Recēseo. Item ἀναγιγνώσκω. Suid. ἀνανέμειν ab Epicharmo ponitur pro ἀναγιγνώσκειν, ab Herodoto autē ἀνανέμειν pro καταλέγειν, id est Recensere. At in v. l. affertur ex Herodoto, ἀνανεμεῖν τῆς μνήμης τὰς μυρίας. quæ lectio suspecta est. Quod autem ad significationem attinet τὸ ἀναγιγνώσκειν, sciendum est Hesychium hanc significationem dare etiam VERBO Νέμειν: item Ἐπινέμειν esse ἐπαναγιγνώσκειν. nam ὑπονεμάτω exponit ἐπαναγνόπω.

C. ΑΠΟνέμω, Tribuo, Attribuo, Do, Exhibeo, Impertior. Alicubi verò redditur & Assigno. Herodianus De Pertinace, ἐκέρασε τὸ κατ' αὐτὸν ἀπονέμων. Sic Aristoteles Eth. 8, ὅπου γοῦν ἐν τοῖς ἀπονέμουσι τὰ δεῖ τοῖς ἠγωνισμένοις, γοῦν δ' εἶναι τὰ δεῖ τοῖς πένησι. i. Quum tribuunt, vel Quum reddunt. Frequens est τινὶ ἀπονέμειν τινὶ, Honorem alicui tribuere, Honorem alicui habere, Honore aliquē prosequi, Honore aliquem afficere. Vtitur autem illo genere loquendi Lucianus in Caucaso, ὑμῖν ἡμᾶς ἀπονέμειν. & ante illum vsi erant cum alii, tum Isocrates in Panegyrico, πολλοὶ οὐδέμιαν τιμὴν ἀπένειμαν. Dicitur & συγγνώμην ἀπονέμειν à Luciano, Veniam dare. Pro quo dicitur & Veniam tribuere.

Ἀπονέμομαι, Pass. Tribuor, Attribuor. &c. Philo De mundo, γῆ δὲ μεσαίτατος ἀπονεμηθεῖσα, Terræ medius locus attributus est, vel assignatus est. Citatur & ex Platone De leg. ἀπονεμηθεὶς ὅτι θάτερα. Gaza autem vsus est verbo ἀπονέμεται impersonaliter, quum vertens Ciceronis librum De senectute, hæc verba eius, Nusquam enim tantum tribuitur ætati, ita reddit, οὐδαμοῦ γὰρ τοσοῦτον ἀπονέμεται ἡλικία.

Ἀπόνομή, ῆς, ἡ, Retributio. A Suida autem exponitur ἀπόμοιρα. ‖ Descriptæ officiorum ministrorúmque vices (quas vulgò vocationes appellāt) Dionysius Areopagita, λήξεις & ἀπονεμήσεις vocat, Bud. teste: à nominatiuo SING. Ἀπονέμησις.

C. ΔΙανέμω, Distribuo, Diuido, Partior. Plato epist. 7, πῆς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. Herod. διανείμας τε αὐτῆς πάμπλεισι χρήματα. Et pass. Διανέμομαι, Distribuor, Diuidor. vt apud eundem Herodianum libro 5, εὐδίδου δὲ καὶ χρήματα λανθάνοντα διανεμόμενος τῆς φρουρᾶς κρύβδην.

Διανέμεσθαι, pro Diuulgari. vt vet. interpr. reddidit apud Lucam Act. apost. c. 4, v. 17, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν. Sed quidam interpr. Ne id amplius serpat in populum. Habet autem & νέμεσθαι, serpendi significationem, diuerso tamen vsu.

Διανέμησις, Distributio, Diuisio. Itē Dissipatio. Aristot. De mundo. ET Διανεμητικὸς, q.d. Distributiuus.

Διανομή, Distributio, Diuisio. Item Portio quæ in distributione obuenit vnicuique. Philo, καθάπερ ἐν ὑπαρχίαις μεμετρημέναις πρὸς τὰς ὑπεξαιρούσας ἑκάστοις διανομάς.

Διανομός, εως, ὁ, Distributor, Dispensator.

C. ΕΠΙνέμω, Distribuo, Partior. vnde ὑπονεμητέον, Distribuere oportet. ex Plat. De leg. In v. l. ex Homero ἐπένειμε τραπέζῃ pro Partitus apposuit mensæ. ‖ Ἐπινέμω, Pasco in alieno. vide Ἐπινομία. ‖ Ἐπινέμω, Depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes. quod & ὑπνείρω, Attondeo, inquit Bud. ‖ Ἐπινέμομαι, vel potius Ἐπινέμομαι, Depascor, Absumo, Depopulor. Sæpe de igni dicitur, vt & Depasci à Latinis. Herodian. lib. 7, ὅμαρεστα γὰρ τὸ πῦρ ὑπνέμετο τάς τε πόλεις αὐτῶν &c. Idem lib. 1, καταφλέξαν δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεὼν καὶ πάντα τὸν περιβόλον, ἐπένεμήθη καὶ τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως καὶ κάλλιστα ἔργα. Plut. De defor. orac. καὶ γὰρ πῦ Σπωϊκὸν ἐκπύρωσιν ἀσωρὰ τὰ Ἡρακλείου καὶ τὰ Ὀρφέως ὑπνεμήθη ἔτη. A Thucydide autem dicitur νόσος ὑπνέμεσθαι lib. 2, ἐπιείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, Morbus depopulatus est Athenas, (pestis videlicet) Vbi crediderim posse etiam reddi Grassatus est in Athenas. ‖ Ἐπινέμω pro ἐπαναγιγνώσκω, vide in Ἀνανέμω.

Ἐπινέμησις, Distributio, Diuisio.

Ἐπινομία, ας, ἡ, Ius pascendi in alieno, vel Ius pascēdi inter se. inquit Bud. (itidémque ὑπνέμειν pro Pascere in alieno, ex Plat. affertur De leg. lib. 8, ἢ ἐάν τις βοσκήματα ὑπνέμῃ, τὰς ἐλάδας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινοῦσι τῶν καὶ τιμῶν τοῦ) ex Xenoph. Pæd. 3, ὑπὸ γαμίας δὲ εἴ καὶ ἐπιτρέψας, καὶ ὑπονομίας, ἢ συμμαχίαν δὲ κοινῶν. Sic autem ἐπιτρεψάσαν ait B. esse Ius arandi inter se, vt ὑπονομίαν, ius pascendi inter se. Exponit verò & Commercium pascuarium.

C. ΚΑΤΑνέμω, Distribuo, Partior. Etiam in voce media, apud Thuc. lib. 2, ἀλλ' ὕστερον δὴ τὰ τε μακρὰ τείχη ὤκησαν κατανενεμήθησαν, Inter se partiti. ‖ Κατανέμω pro καταπάτω, καταλεαίνω, καταλέγω, B. in suo Lexico, & Comm. pag. 229 ex Isocrate.

Κατανέμομαι, Habito, Incolo. Item Possideo, Fruor. Bud. ibidem ex Isocrate.

C. ΠΡΟΣνέμω, Attribuo, aut etiam Tribuo. Aristotel. De mundo, καὶ τὰ νῆσοι προσνέμεται πρὸς γεῖτονα ἀεὶ μοίραις. Athen. τῇ αἰδοῖα τὰ πολλὰ προσνέμοντες. Et Προσνέμομαι, Attribuor, Tribuor. Interdū verò redditur Adscribor. Allegor. vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, ex Plut. in Publicola, In tribum adscriptus. Et προσνενεμῆσθε ὡς τόπους, In horum numerum adiecripti estis. Bud. in hoc Plinii loco, (de citeriore Hispania) Accedunt insulæ, quarum mentione sepositа, præter ciuitates contributas aliis, prouincia ipsa CCXCIII continet oppida, exponit Cōtributas, προσεπιβεβαιωμένας, προσημωμένας, ἢτε προσνενεμημένας. additque Attributum quoque ea signif. dici.

Προσνέμω ἐμαυτόν, Dedo me, Do me, id est Permitto me, Committo, inquit Bud. afferens ex Polybio, οἱ κατ' ἐκλογὴν ὁρισίνδην κεκεμφότες ἐμέλλον ἀεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτούς. Exponit etiam Adiungo me alicui, vel Adiūgo me in partes: apud Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίνᾳ. Itidem ex Plut. in Pericle habent v. l. φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέτεινε καὶ ἑαυτόν, pro Se ad populum contulit Pericles, Factus est Pericles popularis.

ΝΟΌΜΟΣ, ου, ὁ, Lex. Νόμος dictus est ἀπὸ τοῦ νέμειν, id est à tribuendo: quod videlicet vnicuique suū tribuat. quæ deriuatio præterquam quòd pulchrè procedit, rationi etiam est consentanea. Sed & testibus confirmari potest, cum aliis, tum Platone, & Plutarcho: cuius hæc sūt verba, Sympos. lib. 2, οἱ νόμοι τῆς ἴσα νεμούσης εἰς τὸ κοινὸν ὁρισθῆς ἐπώνυμοι γεγόνασι. Sic porro νόμον definit Aristoteles (vt etiam refert Athenæus) νόμος ὅστις λόγος ὠφελιμόφρος καθ' ὁμολογίαν κοινῶν πόλεως, μιμούμενος πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Apud eūdē est νόμος ἄγραφος, & νόμος γεγραμμένος. (Schol. autem Thuc. dicit νόμους ἀγράφους esse τὰ ἤθη. at ipse Aristot. Polit. 7, νόμους distinguens ἀπὸ τῶν ἠθῶν, dicit, τὰ μὲν νόμοις κατεσκευασμένα, τὰ δὲ ἔθεσι) Idem appellat νόμον ἴδιον, & νόμον κοινόν, scribens Rhet. lib. 1, νόμος δ' ὅστιν ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός. λέγω δὲ ἴδιον μὲν καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται· κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα τοῖς πᾶσιν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ.

Dicitur autem νόμος aliquid κελεύειν, id est iubere: & cōtrà ἀπαγορεύειν, vetare. Cicero tamen hæc aliter etiam interpretatur (eodem alioqui sensu.) nam apud Æschinē, κελεύοντος τοῦ νόμου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ στεφανοῦν, vertit, Quū lex esset eos in cōcione donari debere [corona.] Ac vicissim, νόμου ἀπαγορεύοντος, μηδένα, Quum lex esset ne quis. Et νόμοι κελεύοντες, seu νόμοι κείμενοι, Leges latæ vel Leges positæ. (si quidem Horatium sequi volumus, dicentem, Leges ponere. Cato autem dixit, Maiores nostri ita in legibus posuerunt, furem duplici condemnari) Est tamen Positæ leges, magis ad verbum, οἱ πεθέντες νόμοι. sicut Ponere leges, πιθεῖναι νόμους seu πιθέσθαι. Aristot. Pol 2, ἐπεὶ δὲ νόμον τοῦτο τοῦ εὐεισκόντων τῇ πόλει συμφέρον. Æschines in Ctesiph. εἰ δὴ ὡρῶν τοῦ παρθμίας τοῦ εἰς Σαλαμῖνα παρθμεύοντας νόμον ἐτέθη ὑμῖν. (Hinc autem est COMP. Νομοθέτης, q.d. Legis positor, seu legum. pro quo tamen dicitur Latinè Legislator. A quo νομοθέτης est verbum Νομοθετῶ. in quo licet includatur accus. νόμον, seu plur. νόμους, dicitur tamen interdum & νόμον νομοθετεῖν, seu νόμους. vt docebo quum ad illud verbū peruenero. Tunc autem νομοθετεῖν est pro simplici πιθέναι seu πιθεσθαι) Dicitur præterea νόμον γράφειν, item νόμον εἰσφέρειν. Legimus etiam νόμους εἶπεν apud Platonem in Timæo, νόμους τε τοῦ εἰμαρμένου εἶπεν αὐτοῖς. quod Cic. vertit, Cōmonstrauitque leges fatales ac necessarias. Legitur tamen & apud Latinos Legem dicere alicui, sed nō temere Cicero hic ab eo loquendi genere abstinuit. At εἰσηγεῖσθαι νόμον dicitur potius qui suasor est ferendi legem. Item νόμος ὅτι sequente infinitiuo, sicut Latinè Lex est, sequente itidem infinitiuo, aut particula Vt. quorum loquendi generum exempla paulo antè habuisti ex Cicerone. Aristot. Polit. 2, ὁ Λοκροῖς νόμος ὅτι μὴ πωλεῖν. Et 5, νόμου γὰρ ὄντος, ἐξῆν πίνειν ἑτέρῳ ἑστιγκῖν. Dicunt etiā χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις (quo Vtitur Aristot. Rhet. 2) vt Latinè Vti Solonis legibus. At verò λύειν νόμον est Abrogare Legem, seu Antiquare legem. Xenophon verò dixit etiam διαφθεῖν νόμους, Pæd. 8, pag. 135, ὡς τις ὅστις ἐφθείρατο ἡ χώρα Περσίδι, ἢ Περσῶν νόμους διαφθεῖραι πειρᾶται, βοηθήσειν πάντι δέοντι. Cum præpositionibus autem dicitur ἐκ τοῦ νόμου seu ἐκ τοῦ νόμων, itidémque κατὰ τὸν νόμον seu κατὰ τοὺς νόμους, pro Ex legis seu legum præscripto, Vt lex iubet, seu Vt leges iubent. Alicubi verò commodè redditur & aduerbio Legitimé. Xen. Hell. 2, τοῦ δίδοσθαι ὑμῖν, ἔφη, Θηβαίοις τυπῖν καταπεκφυγόν κατὰ τὸν νόμον. Plut. Sympos. 7, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι ἦξε κατὰ τὸν νόμον. Vsurpatur verò interdum & Lucius νόμῳ eadem in signif. His autem opponitur παρὰ τὸν νόμον, Contra legem, Contra præscriptum legis, Contra quàm lex iubet. Aut, Non legitimé. Plutarchus in Apophth. ἔφη μήτ' αὐτὸν ἀρχεῖν πιστῷ ἀγαθὸν, ἀδόντα παρὰ μέλος, μήτ' αὐτὸν ἄρχοντα χρηστὸν, δικαίζοντα παρὰ τὸν νόμον. ‖ De Νομος in sacris literis vide in Νομοδιδάσκαλος. Annotatur verò & pro ordinatione, apud Paulum.

Νόμος, Consuetudo, Mos. (Ac certè vocem hanc Latinam ex Græca illa factam suspicor, abscissa priore syllaba. qualem apocopen & in aliis quibusdam vocibus Latinis è Græco sermone oriundis, animaduertisse mihi videor) Vel Ritus. Oppian. De ven. lib. 3, Οὐ γὰρ τοι θήρεσι νόμος, Non est consuetudo feris, Non solent feræ. Xen. νόμος γὰρ ὅστι φιλεῖν. Herodian. lib. 4, τὸ μὲν σῶμα πολυτίμαντος πολυτελεῖ κηδείᾳ καταθάπτουσιν, ἀνθρώπων νόμῳ. vbi Polit. vertit Ritu. Idem lib. 5, ἀνίζουσιν οἱ μὲν γυναῖκας πόδιρεις καὶ χειρὶ δωπὶ νόμῳ Φοινίκων. Idem verò dixit κωκύσασθαι αὐτοῖς πολεμίῳ νόμῳ. vbi idem Polit. vertit More hostium. (Apud Philonem tamen πολέμου νόμῳ λαβὼν αἰχμαλώτοις aptius redditur Iure belli. At de ὀν χειρῶν νόμῳ, quod huc pertinere videri possit, dicēdum erit in Χείρ) His addendum est νόμου χάριν quo vtitur Lucilius pro Consuetudinis causa. ‖ Νόμοι Sophocli in Aiace, Mores: αὐτὸν ἐν νόμοις τοῦδε πολεδαμεῖν. nisi quis malit reddere Institutum vitæ.

Νόμος, Cantilena, Carmen. aut potius Carminis certa quædam modulatio, Modi musici: ἡ δὲ νόμος apud Aristophanem. Et Τερπανδρεῖος νόμος, item Μαρσύας νόμος, & Ὀλύμπου νόμος, de quibus lege Pollucem libro 4, in ti

tulo ἀεὶ ἁρμονιῶν αὐλητικῶν, μελῶν, καὶ νόμων Οὐλύμπου, ἢ λοιπῶν. Plut. Sympos. lib. 7, ἵππεις δὲ μεγυμφίαις ἐπαυλεῖται νόμος ὃν ἱππάδορον ὀνομάζουσιν. Idem in suo de musica opusculo, putat nomini νόμος datam fuisse hanc significationem ob certam modulationis legem cui carmina adstricta esse solebant. Eius verba hæc sunt, οὐ γὰρ ἔξω τοῦ παλαιὸν οὕτω ποιεῖσθαι τὰς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμοὺς. ἐν γὰρ τοῖς νομοις ἑκάστῳ διετήρουν τὴν οἰκείαν τάξιν. διὸ καὶ ζωτίνῳ τὴν ἐπωνυμίαν εἶχον. Nec his contentus, subiungit, fuisse ideo νόμοις appellatos, ἐπεὶ δὴ οὐκ ἔξω τοῦ σχεδίου καθ' ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς τάσεως. τὰ γὰρ ἄσματα τοῖς θεοῖς &c. At verò Aristoteles Probl. segm. 19, quæst. 28, quærēs cur νόμοι vocentur οἷς ἄδεται, id inde esse dicit q̃ antequam literas scirent, cātarent leges, ne eas obliuioni traderent: eumque morem apud Agathyrsos mansisse. quibus subiungit, καὶ τοὺς ὑστέρων οὐκ ἐῶσιν τὰς τῶν πρεσβυτέρων παραδόσεις τὸ αὐτὸ ἀκάλεπτον ὅ τοῦ τὰς τροφὰς. vbi obserua νόμους ab eo exponi ᾠδάς. Cæterùm ad confirmationem eorū quæ dicit Aristoteles de antiquo isto more, facit quod legitur apud Athen. lib. 14, ἤδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον. (vbi quidam ineptissimè νόμοι interpr. Cantilenæ) Ego tamen Plutarchi potius sententiam de huius appellationis origine sequor, ac sequendam puto. Habes autem & aliam huius appellationis originem apud Suidam in νόμοι κιθαρῳδικοί, ex eodem Aristotele. Sed hoc sciendum est, νόμον alicubi exponi Cantilenam seu carmē, alicubi verò accipi pro certis carminis modulis, & pro certa modulatione quæ versatur in vocis flexione, intentionéque & remissione. A Suida certè exponitur ὁ κιθαρῳδικὸς τόπος τῆς μελῳδίας ἁρμονίαν ἔχων πακτικὴν, καὶ ῥυθμὸν ὠρισμένον. Plura vide ibidem. Dixerat autem aliquanto antè, νόμοις vocari μέτροις τόποις καθ' οὓς πνας ἄδουσιν. Habes aliquoties hāc vocem apud Aristot. in lib. De poetica.

Νόμοι sunt etiam peculiariter οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι, si quidē scholiastæ Aristophanis credimus in hunc versum qui est initio Equitū, Ξυναυλίαν κλαπτωνῆς, Οὐλύμπου νόμον. Sed huius expositionis aliud testimonium desidero, vel potius huius significationis aliquod exemplū.

C. Νομογράφος, q.d. Legis scriptor, seu legum. pro Legislator. sic & νόμον seu νόμοις γράφειν extra compositionem dicitur. Vide Suidam in Νομογράφοι. ¶At νομογράφος pro eo qui certos modos certámque modulationem præscribit, affertur ex hoc Platonis loco in Phædro, ἀκουῶ αὖ τὸν μὴ ἔχοντα πρωτέρας ὧν σωέθηκεν ἢ ἔγραψεν, αὖ ὡ κάπο γρέφων ἐν χρόνῳ τοῦς δήμλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν, ἐν δίκῃ ποιητὴ ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομογράφον τοῦ στρεῖς; Fuerit autem hoc compositum quū id significat, ab ea nominis νόμος significatione de qua postremo loco dixi.

C. Νομοδιδάσκαλος, Legis doctor. Vocabulum est in testamenti noui scriptis vsitatum, ab ea videlicet significatione NOMINIS Νόμος qua ponitur pro Lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis & aliorū prophetarum scriptis. (qua etiam in signif. vtitur Paulus ad Rom. cap. 3, vers. 19) Luc. c. 5, ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι. ITEM Νομοδιδάκτης pro eodem. In v.l. Legem docens.

C. Νομοθέτης, ου, ὁ, Legislator, Legumlator. Sonat tamē propriè q.d. Legis positor seu legum. (Sicut autem dicunt Græci νόμον τιθέναι seu τίθεσθαι, ita quosdam ex Latinis dixisse Legem ponere, docui in Νόμος. Nec tamen licuerit itidem dicere Legis positor) Inuenitur etiam legis sanctor, & Legis constitutor. Aristot. Polit. 2, λέγεται δὲ ὡς δεῖ τὸν νομοθέτην τοῦς δύο ἕλεσθαι τιθέναι τὰς νόμους. Ibidem, ἐξῆνε δὲ καὶ Φιλόλαος ὁ Κορίνθιος νομοθέτης, Θηβαίοις. Plut. περὶ πολυφ. Εἶ δὲ καὶ ὁ τῶν Θουρίων νομοθέτης.

Νομοθετικὸς, Pertinens ad legislatorem. Et νομοθετική, sub. τέχνη, Ars ferendarum legum, seu scientia. ¶Νομοθετικὸς est etiam Legum ferendarum peritus, Bud. ex Aristot. Ethic. 10, μάλιστα δ' αὐτῶν τὸ δυνάσθαι δοξειεν αὐ ὁν τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γνώμων. & rursus ibidem.

Νομοθετέω, ῶ, Legem fero, vel leges, Legem sancio, aut leges, Leges impono. Interdum quidem νομοθετεῖν sine vlla adiectione, interdū verò νομοθετεῖν τινι, vel κατά τινος. nonnunquam & νομοθετεῖν νόμον, ac tum pro simplici τιθέναι accipitur (vt docui in Νόμος) sed & νομοθετῶ τῶ τι.

Quarum constructionum hæc sunt exempla. Aristot. Ethic. 10, διόπερ οἴονται τινες τοὺς νομοθετοῦντας δεῖν μὴ τοῦς ἀγκαλεῖν, ὅτι τὸ ἀρετῶν. Plut. ad præf. indoctum, φησὶ καλεῖν τοὺς Κυρίωσιν νομοθετεῖν οὕτως ἀτυχεῖν. Isocr. νομοθετεῖν τοῖς μοναρχίαις. Aristot. Pol. 3, καὶ γὰρ ἐλεῖος αὐ ἐστὶ νομοθετεῖν τις περὶ ὤφρος καθ' αὑτοῦ. (vbi quid interpret. & Legi eos subicere) At νομοθετεῖν νόμον, seu νόμοις, apud Demosth. & Æschinem. Alicubi verò dicitur etiam νόμος νομοθετεῖν. quod tunc est simpliciter Iubere, Sancire. (Sic autem & quum alii accusatiuo quàm νόμον, iungitur: vt mox docebo) Interdum & cum infinitiuo. vt apud Isocratem in encom. Busir. ὅσπερ καὶ τοὺς ἄλλους τοῦ παρ' ἡμῖν καὶ φρονεῖν ἀμφοῖν ἐστὶν ἀ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν ἐνομοθέτησε.

Νομοθετῶ τοῦτο, Lege iubeo hoc, Lege hoc sancio. Interdū verò generali pro Iubeo, intelligēdo tamē Iubeo legislatoris more. Vnde & Sancio redditur cōmodè alicubi. Nonnunquā aptius est Præscribo. Greg. ἐκ παρῆνε γλυκᾶτα, παρθένιον νομοθετῶ. Alex. Aphr. ἢ τυχὴς τὴν σημεῖα νόμῳ ἴδιον ἐσαγωγοῖ τι καὶ νομοθετῶν. Theophyl. ἢ τοιαῦτα σοι ἢ φθέγγον) ὅστε νομοθετοῦσιν οἱ ἐρῶντες. Idem, ὅρκοις νομοθετεῖ τὴν λύπῃ. Quinetiam affertur ex Gregorio, νομοθετῶ τὸ αὐτεξούσιον pro Lege refrenat liberum arbitrium.

Passi. Νομοθετοῦσθαι, Lege sancitum esse, Lege cautum esse. Dicitur autem νομοθετοῦσθαι vel νενομοθετῆσθαι, aut sine τι, sequente infinitiuo. Athen. lib. 9, νομοθετοῦσθαι δὲ τὸν ἀσαντὶν ἀπέχεσθαι αὐτοῖς ἐν τῷ ἱερῷ. Aristot. Polit. 6, ὧν δὲ νενομοθετημένον μὴ δὲ πολεῖν ἐξεῖναι. pro quo dicere poterat breuius, νόμοις ἰῶ. Et νενομοθετῆσθαι οὕτω σφ in v.l. Ita legibus comparatum est. Item ex epist. ad Hebr. cap. 8, ἥτις [διαθήκη] ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται, quod [testamentum] præstantibus promissis sancitum est. Item νομοθετῶσθαι pro Legi subiici & pro Legem accipere, ex Plat. De leg. Sic autem epist. ad Hebr. cap. 7, λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῆς [τῆς ἱερωσύνης] νενομοθέτηται, redditur a vet. interpr. Populus sub ipso Legem accepit.

Νομοθέτημα, Quod legislator iussit, seu sanxit, Sanctio legis, Edictum. Plutarch. Lycurgo, τὰ μὴ σοῦ ἐιαῦτα νομοθέτημα τοῦ πρόγρεας οὐνόμασεν.

Νομοθέτησις, Legislatio, Sanctio. Exponitur etiam Ius ferēdarum legum. Plato addidit & genitiuum νόμων, sicut videlicet dicitur νομοθετῶ νόμους. ITEM Νομοθεσία pro eodem, aliam tamen formationem habens, videlicet à θεσις. Aristot. Rhet. 1. οὐκ ἐλάττων δὲ τοῦ νομοθεσίας ἐπαίνῳ. De legumlatione, seu De ferendis legibus. Et plur. νομοθεσίαι apud eundem.

c. 2. Συνεισφέρω, Vnà leges fero, Socius sum in ferendis legibus. Bud. ex quodam psephismate apud Demosth. in or. κῆ Τιμοκ. Συνεισφέρω δὲ καὶ τοῦ βουλεύ.

C. Νομοτέλης, Legis peritus. Ab Hesychio & Suida νομοτέλεις exponitur νομοθέτης. Puto autem hic νόμος accipi vt in νομοδιδάσκαλος, quod vide.

C. Νομομαθής, Legis peritus. Chrysost. Παῦλος ὁ μέγας καὶ ὀνομαστὸς, ὁ νομομαθής. Et sic sæpe Paulum appellat quia legem didicerat sub Gamaliele. B. Sic autem accipitur νόμος in hoc composito vt in Νομοδιδάσκαλος.

C. Νομοπτής, οῦ, ὁ, q.d. Legis factor, seu legum. pro Legislator. Sic autem & νόμων δημιουργός legitur. Nullum tamē in v.l. affertur huius νομοπτοῦ exemplum. Sed ipse Hesychius νομοθετῶ exponit itidem νομοποιῶ, à VERBO Νομοποιέω, ῶ.

C. Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, q.d. Legis custos, vel legum. Sed inuenitur potius plurali numero νομοφύλακες, & exponitur Legum custodes, vel præsides. Cicero De leg. lib. 3, Legum custodiam nullam habemus. itaque hæ leges sunt quas apparitores nostri volunt à librariis perimus: publicis literis consignatam memoriam publicam nullā habemus. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur. nec in solùm literas (nam id quidem & apud maiores nostros erat) sed etiam facta hominum obseruabant, ad legésque reuocabant. Hæc detur cura censoribus, &c. De officio eorum qui νομοφύλακες vocabantur, legimus & apud Columellam libro 1, capite 3, vbi scribit, Quod etiam in bene moratis ciuitatibus semper est obseruatum: quarū primoribus atque optimatibus non satis visum est bonas leges habere, nisi custodes earum diligentissimos ciues creassent, quos Græci νομοφύλακας appellant. Horum erat officium, eos qui legibus parerent, laudibus prosequi, nec minus honoribus: eos autem qui non parerent, pœna mulctare. quod nunc scilicet faciunt magistratus, assidua iurisdictione vim legum custodientes. De iis Bud. quoque hæc scribit in Annot. prioribus in Pand. Aristoteles autem Polit. lib. 4 autor est (inquit) in quibusdā rebuspublicis τοξότας & νομοφύλακας institutos fuisse qui eas rogationes quæ ad populum ferendæ essent præiudicio quodam discepterēt examinarēntque: nequando fortè populus contrarium quippiam legibus, aut quod è republ. non esset, scisceré iuberéque posset. Hi autem νομοφύλακες Athenis (vt apud Suidam legimus) fasciolis albis pro redimiculis vti solebant in spectaculis, è regione sedentes nouem magistratuum qui reip. gubernacula tenebant: cogentes magistratus omnia rectè atque ordine & ex præscripto legum agere. In concionibus verò cum πρεσβύτεις considere soliti, interceffuri siquis rogationem promulgationémve quampiam ferret aut cōtra instituta patria, aut quæ è republ. è dignitaréve eius futura non videretur. Vide Pollucem, Harpocr. & Suidā. Aristot. Polit. lib. 3, ad νομοφύλακας addit καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς νόμοις. Hi à Demosth. κῆ Τιμοκ. vocātur οἱ ἑνδεκα, vt & enarrator admonet. Meminit & Pollux lib. 8, vbi agit ἀεὶ τοῦ ἑνδεκα. Plato in epist. vult νομοφύλακας esse triginta quinque, scribens, πολεμοῦ δὲ ἢ εἰρήνης αἱρεῖσθαι νομοφύλακας ποιησαῖ ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Cæterùm νομοφύλακας non intelligo cur quidam Legum præfides interpretari maluerint quàm Legum custodes, ad verbum, (Bud. autem hæc duo iunxit) quum ex Ciceronis & Columellæ locis hanc ad verbum interpretationem illis nō displicuisse cognoscamus.

Νομοφυλακία, Legum custodia, Officium seu munus eorum qui νομοφύλακες vocabantur. Aristot. Polit. lib. 6. Bud. latius interpretatur in suis annot. in Pand. quum ita scribit, Quòd si aliquando vnus & alter in hanc causam incubuerint eorum ad quos Galliæ νομοφυλακία delata est, id est legum morumque regimen & tutela, & qui &c.

Νομοφυλάκιον, ου, τὸ, VEL Νομοφυλακεῖον, (& quidē rectius) Locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Et νομοφυλακεῖα θύρα, ianua qua rei educebantur ad supplicium, inquit Suidas. Vide plura apud Pollucem lib. 8, vbi νομοφυλακίου scribitur: ET Νομοφύκις quod apertè mendosum est pro νομοφύλακες, annotatum tamen in v.l. tanquam mēdi non suspectum.

C. Ἄνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Exlex, vel Lege carens, Legem non seruans) Accipitur pro Iniquus, Iniustus, Flagitiosus, Sceleratus. Gellius ἀνόμου ἀφρεσύνης vertit Exlegis dementiæ. Dicitur autem ἄνομος tam de persona quàm de re, sicut & παρανόμος.

Ἀνόμως, Adverb. Iniquè, iniustè, Flagitiosé. Isocr. in Panegyr. παρακαλοῦσα γὰρ τοὺς ἕλληνας ἀνόμως ζῶντας.

Ἀνομία, ας, ἡ, Vita exlex. Item Iniquitas, Iniustitia. Plutarchus in Erot. ἢν γὰρ εἰς ἀνομίαν τὰ πράγματα δι' τῆς αὐτονομίας βαδίζειν. Vbi ἀνομίαν exlegem quandam & velut effrænem licētiam significare puto. Crediderim autem plutarchum hic respexisse ad istum Isocratis locū. in Archidamo, αὐτὰ δὲ τῆς αὐτονομίας, εἰς πολλὰς ἢ δεινὰς ἀνομίας ἐμπεπλώκασιν. vbi obseruandus est pluralis numeri vsus alioquì rarus. Xenophon ἀνομίαν & δικαιοσύνῃ inter se opponit, ἀνθρώπους σωτῶν ἀνομία μᾶλλον ἢ δικαιοσύνη χαιρῶσις. (Dicitur παρανομία pro eodem) At plurale ἀνομίαι in sacris literis, pro iis quæ iniquè fiunt, id est peccatis.

Ἀνομέω, μῶ, F. ήσω. Iniquè ago, Iniustè ago, Contra legem ago, Pecco in legem. Interdum sine adiectione, sicut & παρανομῶ: interdum cum præpositione εἰς ponitur: vt ἀνομέω εἰς ἰρὸν, apud Herodotum. Suidas ἀνομέτω exponit παρανομέτω.

Ἀνόμημα, ατος, τὸ, Iniquum factum, seu iniustum, Flagitium. Differunt ἀνόμημα & ἀνομία, vt ἀδίκημα & ἀδικία. Quò pertinentia quædam dicam in Παρανομία.

Ἀνομίζω idem valere quod ἀνομῶ, in v.l. annotatum est. sed exemplum desideratur.

C. Ἀνομία, ας, ἡ, Legis aduersus legem repugnantia, Legum inter se contrarietas. Sed Latinius, Leges contrariæ, vt est apud Quintilianum. Apud Hermogenem ἀνομία, Lex legi opposita ab accusatore & patrono. hoc est Legum conflictus. Bud.

C. Αὐτόνομος, ου, ὁ & ἡ, Qui suis legibus viuit, Qui suo iure vtitur, Qui est sui iuris, Qui nullius imperio subest. Liber. Crediderim autem, exprimendo vim huius vocis αὐτόνομος, sonare Qui sibi ipsi lex est, Qui sibi ipse legem dicit, non autem ab alio accipit. Sæpe vsurpatur de populis seu ciuitatibus. Thucyd. lib. 2, καὶ ἔπου ὅπῃ σφῶν αὐτοῦ αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Ibidem Thraces quidā vocantur αὐτόνομοι Quinetiam copulantur ab eo αὐτόνομοι & ἐλεύθεροι. sic autem copulauit Plutarchus, sed inuertens ordinem, quum dixit in lib. De Socr. dæm. ἄνδρα δημοτικὸν ἐλεύθερας καὶ αὐτονόμου πόλεως. Dicitur autem & de aliis rebus vt αὐτόνομος οἴκησις apud eundem, sicut & αὐτόνομοι οἰκεῖν. Itidémque vt dicuntur aliqui αὐτόνομοι πολιτεύειν, ita etiam αὐτόνομος πολιτεία à Plut. in Romulo. ¶Vocantur autem & metaph. αὐτόνομοι ἀγέλαι βοῶν in Epigr. Nisi potius, Quæ per se pascūtur.

Αὐτονομούμαι, Suis vtendo legibus, Vtendo suo iure, Liberé.

Αὐτονομία, ας, ἡ, Potestas vtendi suis legibus, vel vtendi suo iure, seu Potestas vtendi suo arbitrio. Libertas. Isocr. Euag. οἱ δὲ Ἕλληνες αἱρεῖ δ' ουλείας αὐτονομίαν ἔχον. Ex Greg. αὐτονομία τῆς πλάνης affertur pro Libertas errandi.

Αὐτονομούμαι, οῦμαι, Meis legibus viuo, Iure meo vtor. Vtitur Thucyd. lib. 1. Demosth. autem Philipp. 1 copulauit αὐτονομεῖν ὕδωρ & ἐλεύθερα.

C. Ἔκνομος, ου, ὁ & ἡ, Exlex. Quod verbum non significatione tantùm sed & typo seu forma Græco illi respondet. est enim Exlex conflatum à duabus vocibus, videlicet nomine Lex & præpositione Ex, vt ἔκνομος è nomine νόμος (quod est lex) & præpositione ἐκ, quæ signif. Ex. At in v.l. exponitur Illegitimus. Sed inuenitur & pro Scelestus, Nefandus. Orpheus Argon. versu 59, — ἢ οἱ ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήσω. Philo De vita M. lib. 3, θεαν ἔκνομον ἰδόντες, spectaculum nefandum.

AT VERO Ἐκνομίας apud Aristoph. aliquot locis, (tanquam à nomine Ἔκνομος) pro Præter modum, Enormiter. vt Bud. exponit in hoc illius loco qui est in Pluto, καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠρώτεσ. vbi schol. exponit ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. & ὑπερβαλλόντως, item μεγάλως. Redditur etiam Vehementer. Magnopere. Vsus autem est & superlatiuo paulo pòst, Λεῷς ἐρῶντ' ἀνθρώποι ἐκνομώτατα. Cæterùm quū schol. dixit ἐκνομίως esse propriè ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, videtur à verbo νομίζομαι voluisse deducere: ac fortasse intellexit esse ἐκνομίως dictum quasi ἐκνενομισμένως. Quanuis autem hæc deductio alicui magis probari possit (nec mihi etiam displicea.) quàm ab ἐκνόμιος pro ἔκνομος, aut ab ἐκνόμως, inferendo ιῶτα: non putaui tamen alieno loco positum hic iri, modò lectorem admonerem istorum.

C. Ἔννομος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Inlex. pro Qui est intra legem: eadem forma qua Exlex, Qui est extra legem, Lege carens) Legitimus, νόμιμος. Quidam interpr. etiam Intra certam legem & præscriptum coercitus. Apud Thuc. pro Legitimus, Iustus & legibus consentaneus, aut etiam æquitati. Redditur ἔνιομος Legitimus apud Lucā quoque act. cap. 19, circa finem, ἐν τῇ ἐν ὁμῷ ἐκκλησίᾳ. Lucianus autem de verbis tanquam de numis loquēs, dixit in l. De hist. scribenda, ὡς τὰ μὴ παρακακομμένα, ἀνεῖς ἀπορρίπτειν, παρδέχεται δὲ τὰ δίκαια καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Opponitur τῷ παρανόμῳ, vt ibi videbis.

Ἔνιομος redditur Sublex ab Ambrosio in hoc Pauli loco, ad Cor. cap. 9, v. 21, τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, (μὴ ὢν ἄνομος Θεοῦ, ἀλλ' ἔννομος Χριστοῦ) ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Sic autem vertit ambrosius vt paronomasiam seruaret, dicens Elex & Sublex, vt Paulus ἄνομος & ἔννομος. Alioqui reddit ur etiā Obnoxius Legi, item Qui est in Lege, à vet. interprete: vt ἄνομος, Qui est sine Lege. Dixerat autem & ipse Paulus in fine versus præcedentis, τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω.

C. Εὔνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bonis legibus vtitur. Bud. ex Platone. Idem B. Εὔνομοι populos Graeci ait qui recta legum institutorúmque ratione vtuntur.

Εὐνομία, Bonarum legum constitutio, seu Bonæ leges. vel Bona legum constitutio, seu recta. Aut, Status rerum sub bonis legibus. Aristot. Polit. 4, οὐκ ἐστὶ δὴ εὐνομία, τὸ εὖ κεῖσθαι τοῖς νόμοις, μὴ πείθεσθαι δέ. quibus subiũgit, διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν. A Bud. exponitur εὐνομία Recta iuris legũmque constitutio. Idẽ alibi, loquens de illo Aristot. loco quẽ modò protulit, Etenim, si Aristoteli credimus (inquit) duplex est εὐνομία, vna quidem, recta iuris constitutio, altera verò, rectè constituto iuri obtemperatio. In v.l. εὐνομία ποιεῖ, Rectè instituo legibus ciuitatem, vel Bonis legibus instituo. CONTR. Δυςνομία, Malarum legum institutio.

Εὐνομία interdum Æquitas. qua in signif. opponitur τῇ ὕβρει apud Plutarchum in quodam quem affert loco. Item pro ἀσέβεια apud Sophoclem, ἀνομία σέβων μεγίστα.

Εὐνομέομαι, οῦμαι, Bonis legibus vtor, Rectè instituta politia regor, seu bonas leges habente. vt ἀνομουμένῃ πόλει. Bud. εὐνομεῖσθαι exponit Legibus bonis regi & fundatam esse: afferens ex Aristotele, Polit. 4, δοκεῖ δ' εἶναι δηλοῦν τὸ μὴ ἀνομεῖσθαι ἀλλὰ ἀριστοκρατουμένῳ πολιτεύεσθαι καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὸν μὴ ἀνομουμένῳ.

C. Ἰσόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æquabilitate legum vtens, seu iuris, Æquabili iure vtens. vt ἰσόνομος πολιτεία Plut. in Symp. sept. sap. Æquabili iure vtens, vel In qua æquabili iure viuitur. aut, In qua æquabilitas iuris exercetur. Sed exponitur etiam Quæ ex æquo omnibus magistratus defert.

Ἰσονομία, Æquabilitas legum, seu iuris. Vel, Ius par omnibus quod tribuunt leges. Herodotus in Thalia, πλῆθος δὲ ἄρχον, τοῦτο μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει ἰσονομίην. (vbi ἰσονομίην Ionicè pro ἰσονομίαν) Itidémq; Thuc. πλῆθος tribuens ἰσονομίαν (sed magis implicitè loquens) οἱ γὰρ ὄντες πόλεσι τοιαῦτοι μετὰ ὀνόματος ἑκάτεροι ἀνεκεῖτο, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς καὶ ἀριστοκρατίας τοῖς πρήμασι, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἄθλα δ' ἐποιοῦντο. vbi obserua, sicut κάλλιστον ὄνομα esse dicit ille qui loquitur apud Herodotum, ita vocari ὄνομα ἀνωφερές, à Thucyd. Quibus locis (si vis verbi exprimenda sit) optimè centenire puto meam illam interpretationem, Ius par omnibus (vel Idem ius, seu Idem iuris omnibus) quod tribuunt leges, seu concedunt. Alioqui fateor non malè reddi etiam Æquabilitas legum, in v.l. Pro quo tamen longè malo (licet minus ad verbũ) Æquabilitas iuris, aut Æquabilitas communis iuris. nam vtroque Cicero vtitur. vt De off. lib. 1, In liberis verò populis & in iuris æquabilitate exercenda. Et De or. lib. 2, Sed etiam superioribus inuidetur sæpe vehementer, & eo magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem cõmunis iuris, præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. Habes autem exemplum istius significi. nominis ἰσονομία, infrà etiam in Παρανομία, ex Isocrate.

Ἱππονομία metaphoricè etiam ponitur: (si quidẽ eandem deriuationem sequi oporteat: qua de re dicam paulo pòst) éstque ita vsus Epicurus apud Ciceronem, De nat. deorũ lib. 1, Summa verò vis infinitatis & magna ac diligẽti cogitatione dignissima est. In qua intelligi necesse est eam esse naturam vt omnia omnibus, paria paribus respondeant. Hãc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem. Ibidem, Cõfugis ad æquabilitatem (sic enim ἱππονομίαν, si placet, appellemus) & ais, quoniam sit natura mortalis, immortalem etiam esse oportere. Plutarchus quoque in lib. De def. orac. ἰσονομίαν naturæ tribuit (ab eodem Epicuro hanc vocem mutuatus, vt opinor) εἴτ' οὖν ἡ φύσις ἀπαιτῇ τὴν ἰσονομίαν ἐν πᾶσι, καὶ κόσμοις εἰκός ἐστι μήτε πλείους γεγενέναι μήτ' ἐλάττους τῶν τοιαδεικμάτων, ὅπως &c. Cæterùm in posteriore illo Ciceronis loco pro Æquabilitatem quædam exempl. æqualitatem habent: sed vt in illo priore Æquabilem tributionem legimus, nõ Æqualem, ita hîc non dubium est quin potius Æquabilitatem legere debeamus. Quod autem ad tertiam lectionem attinet, videlicet Æquilibritatem, quã Petrus Crinitus sequitur De honesta disc. lib. 4, capite 9, ea mihi nullo modo placere potest. Quidni enim Cicero quam vno in loco vocauit Æquabilem tributionem, in altero Æquabilitatem, potius quàm Æquilibritatẽ, appellet? Sed & hoc addo, quod ad deriuationẽ huius vocis ἰσονομία attinet, posse etiam videri Epicurum, quũ hac voce pro æquabili tributione vsus est, non à νόμος deduxisse sed à νομή: vt perinde sit ac si dixisset ἰσονομήν. ac certè magis mihi placet hæc deductio, quam sequendo, non dicemus ἰσονομίαν his in locis metaphoricè sumi.

Ἰσονομικός, ός, Æquabilitate iuris vtẽs, seu gaudens. B. à Platone accipi ait pro Æquabilitate ciuili gaudẽs. Nõ malè redditum iri puto & ita, Ad exercendam iuris æquabilitatem seu ciuilem æquabilitatem propensus. Puto autem posse sonare & Aptus ad exerc. &c. ET Ἰσονομικῶς, A Equabiliter, aut Ad æquilibrium. vt quidẽ vtitur Crinitus in illo cuius paulo antè memini loco.

Ἰσονομέομαι, οῦμαι, In legum seu iuris æquabilitate viuo, Pari iure cum cæteris viuo. Bud. ex Thuc. Eadem forma dicitur qua αὐτονομοῦμαι & ἀτελοῦμαι.

C. Παράνομος, ου, ὁ & ἡ, Contra leges faciens vel factus, vt B. interpr. qui etiam tradit παράνομον vocari à Demosthene pag. 100, quod contra interdictum legis factum est. Possumus autem παρὰ hic reddere etiam Præter. Sed exemplum huius vocis παράνομος de persona dictæ nullum ab illo affertur: at de re dictum sæpe reperitur. Plut. in Alcibiade, καὶ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὡς παρανομεῖς καὶ παράνομος. Vbi παράνομα vocantur quæ cõtra leges, seu contra ius & æquum fiunt. Idem Ad Col. τῆς μανικῆς καὶ ἄπτοις καὶ παράνομος φάσματα. Item παράνομος πολιτεία. & παράνομοι ψηφίσματα, & παράνομοι νόμοι, v.l. Et in plurali: παράνομα χρήματα. item παράνομων πραξεῖς: vnde παράνομα πράγματα: quæ passim apud oratores obuia sunt. Exponitur autem παράνομα γράφω, Rogationem ad populum fero legibus cõtrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgantem. vt Bud. interpr. in hoc Demosth. loco, εἰ δὲ γραφὴν παράνομα, παρανόμων γραφόμενον. Addit verò, παράνομα γράφειν esse κατηγορεῖν τὸ παράνομα πράττειν. Vtens autem Dem. hoc genere loquendi παρανόμων γράφεσθαι (& quidem cum accusatiuo rei) velut opposuit τὸν παρανομοῦντα τῷ ἐνόμῳ. ita enim in or. Pro cor. τὸ λαβεῖν ἢν τὰ δίδοῦσθαι ὁμολογῶν ἐνεκωμιάζει, τὸν δ' ἐν τούτῳ ἀποδοῦναι παρανόμων γράφῃς. Et παρανόμων γραφὴν ἀποδοῦναι apud eundẽ ibidẽ, vbi scribit, Αἰσχίνης ἀπιστίᾳ τοῦ ἐν τῷ ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατ' Κτησιφῶντος. quæ Bud. sic reddit, Diem dixit Ctesiphonti, vel reum postulauit quòd legem perperam tulisse diceret. Vel, Ob rogationem aduersus legum interdicta promulgatam. Et hæc eiusdem oratoris, καὶ γραφεὶς τὴν ἀρχὴν τοῦτον παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθεν, & ἀπέφευγεν, vertit, Et postulatus, causam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, & tandem absolutus sum. Denique & hæc Aristotelis Pol. lib. 1, τοῦτο δὴ τὸ δίκαιον πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς νομοις, ὡς ῥήτορα γράφοντα παρανόμων, reddit, Hoc ius quidam legislatorum iniquæ rogationis, quasi oratorẽ & rogatorem, accusant. Hæc Bud. in diuersis suorum Comment. locis. At Cicero pro his Demosthenis verbis (quorum initium habes paulo ante) Αἰσχίνης ἀπιστίᾳ τοῦ τὴν ἀρχὴν παρανόμων γραφὴν κατ' Κτησιφῶντος, ὃν ἔγραψε παρανόμων ψήφισμα, ὡς δεῖ ἐπιδείξειν στεφανοῦντα Δημοσθένη &c. habet, Ctesiphontem in iudicium adduxit AEschines quòd contra leges scripsisset vt & rationibus non relatis corona donaretur, &c. Sciendum est porro τὸν παρανόμων interdum vocari crimen ipsum τοῦ παρανόμων, vt in hoc loco Æschinis in Ctesip. ἐπειδὰν δὲ τὴν παρανόμων ψηφιζόμενον λύσῃ τὸ παρανόμων, ἢν τὸ πεῖσθαι ὕδωρ ἐστὶν τὴν πόσις. Quæ Bud. vertit, Si eum iudices non absoluerint, sed reum esse παρανόμων suffragiis sui declarauerint.

Παρανόμων κρίσιν ποιεῖν, Litem suam facere. ἀπαιτηλῶς ψηφίζεσθαι. Bud. ex Pand.

Παρανόμως, Contra leges, Præter ius & æquum. Exponitur etiam παρὰ τὸ καθεστὼς ἔθος apud Thucydidem à scholiaste.

Παρανομία, ας, ἡ, Insolentia legibus repugnans, Modus qui exceditur aliqua in re contra leges, contráque fas & æquum. Quibus interpretationibus vtor vt aliqua in illis vestigia originis huius compositi supersint. Alioqui vel Insolentia simpliciter, reddere alicubi non dubitarim. Scio autem solere verti, Nequitia, Improbitas, Iniquitas. Sed videntur hæc minus significantia esse, quum παρανομία respondeat ei quod dicimus Meschanceté. Rursum verò non satis aptè vbique vertitur Scelus, aut Flagitium: quum non de vno quopiam scelere dicatur sed de pluribus, sitque velut habitus quidam (vt ita loquar) committendi scelera. (perinde videlicet ac si dixeris Scelerositas aut Flagitiositas) vt quum dicit Isocr. in Areopagitico, ὥστ' ἠγεῖτο τὴν μὲν ἀκολασίαν, δημοκρατίαν· τὴν δὲ παρανομίαν, ἐλευθερίαν· τὴν δὲ παῤῥησίαν, ἰσονομίαν. Alicubi tamen & pro Scelus seu Flagitium, quod potius dicitur παράνομμα (sicut Gallicum illud vocabulum significationem vtranque habet) vt quum dicit Isocr. in Busir. encomio, de ipso Busiride loquens, ἀλλὰ καὶ τηλικαύτην ἄπτῃ τὸ μέγεθος παρανομίαν τοσοῦτος ἧς ὑπ' ἐδ' ὅπως αὖτις δεινοτέραν εὑρεῖν δυνηθεῖν. A Thucydide autem ponitur pro insolentia quis à moribus & institutis discedit: dicitque etiã παρανομίαν ἐς τοῦτο, item κατ' τοῦτο. id est cum his præpos. habentibus accusatiuum rei.

Παρανομία, Lex malè & non ritè lata. Bud. ex schol. Demosthenis.

Παρανομέω, ῶ [Aliquid] contra leges facio, seu Contra ius & æquum [aliquid] perpetro. Aristot. ὁ μὲν οὖν τοῖς εὖ κεκραμένοις πολιτείαις ὡς τὸ ἄλλο τὸ δεῖ τηρεῖν ὅπως μηδὲν παρανομῶσι. vbi significat simpliciter Contra leges facere. (Lucas autem sine casu vsus est Act. cap. 23, v. 3, καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τυπτεσθαι; vbi παρανομῶν est Legem transgrediens, seu violans. Possit autem cuipiam videri aptius παρὰ νόμον, quũ præcedat κατὰ νόμον, sed memini in collatione vet. exemplarium, lectionem hanc omnium testimonio fuisse comprobatam: ac certè plus vehementiæ habet παρανομῶν quàm παρὰ νόμον, meo quidem iudicio) Dicitur autem non solùm παρανομῶ τοῦτο, sed etiam παρανομῶ εἰς τινὰ, vel παρανομῶ τοῦτο εἰς τινά. vt dicitur Pecco aliquid in quempiam, aut etiam cum εἰς habẽte accus. rei. Thucyd. lib. 3, ἢ τῷ κοινῇ τὰ παρανομῶσιν. Antipho, πολύπους γάρ ἐστι δικαίῳ τοῖς εἰς τὴν πατρίδα τὰ παρανομοῦντας, ἰδίοις ἐχθροῖς εἶναι νομίζειν. Idem, ἁπάντων τούτων ἀπαραιτήτους δικάσας, μὴ παρέχοντας συγγνώμην τῆς τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα παρανομοῦσιν. Thucyd. dixit etiam τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦντα, lib. 2, pag. 60, pro Non peccamus in publica. id est in rempub. Pro quibus habet vulgata interpretatio, Non præuaricamur in iis quæ ad remp. spectãt. Isocrates autem παρανομεῖν dixit & pro Peierare, Perfidè agere, vt tradit Budæus. ‖ Pass. autem παρανομεῖται, Contra leges & iura malis affici, Iniquè & contra ius violari, vel suo iure priuari. vt exponit Bud. afferẽs, ex Demosth. in Midiam, δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι. Ex eodem, εἶτ' ἐὰν ἠδικῆσθαι καὶ παρανενομῆσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια δέομαι.

Παρανομῶ, Legẽ legibus contrariam fero. Bud. ex hoc Demosth. περὶ Λεπτ. loco, νῦν δὲ μαρτυρίαν καθ' ἑαυτοῦ κατὰ πλείστων ὑπ' παρανομεῖ, θυτοῦν τὸν νόμον ἑνὸς ἐνομοθέτει.

HINC Παρανόμημα, ατος, τὸ, Quod contra leges seu contra ius factum est. Peccatum, Delictum. Scelus, Flagitium. Thucyd. lib. 7, τότε δὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι, νομίσαντες τὸ παράνομμα ὑπὸ καὶ σφίσι πρότερον ἡμάρτητο, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ πρεσβεύειν. Habere autem nomen παρανομία aliquando eandem signif. quam habet παράνομμα, aliquando generaliorem, docui paulo antè.

Νομικός, ός, ὁ, Legalis, Ad legem pertinens, seu ad leges. vt νομικὴ τάσις apud Hermog. Sic dicitur νομικὸν ζήτημα, & μάχαι νομικαὶ à Paulo ad Titum cap. 3. ‖ Apud Aristot. δίκαιον νόμιμον reddi Ius legitimum testatur Bud. quod alibi eum vocare νόμιμον. Idẽ certè pro νομικὸν dicit τὸ κατὰ νόμον, videlicet Ethic. 8, vbi scribit, καθάπερ τὸ δίκαιόν ἐστι δ. τῶν, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον. ‖ Νομικός. Legis peritus seu legum, Iurisconsultus. Plutarch. in Quæst. Rom. οὓς πρὸς οἱ νομικοὶ Γάϊον Σνίον καὶ Λύκιον Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίωνα καὶ Θέωνα προσλαμβάνουσιν. (Habetur & apud Euangelistas aliquoties de peritis legis Mosaicæ) Plato superlatiuo etiam gradu vsus est, à quo νομικώτατος appellatur Qui maximè legem nouit, vt B. reddit. Ad eodem νομικὸς exponitur & Leguleius.

Νομική, sub. τέχνη, aut ἐπιστήμη, Leguni ars, Legum scientia, Iurisprudentia.

ET Νομικῶς, Legaliter. Seu, Ex legum præscripto. Vel, Vt consentaneum est legisprudẽtiæ. Vtitur Plut. περὶ δυςωπίας.

Νόμιμος, ε, ὁ & ἡ, Legitimus. Item Æquus, Iustus. Bud. Opponitur à Xen. τὸ νόμιμον τῷ ἀνόμῳ, Pæd. lib. 1. νόμιμα κηδεύματα, Plut. περὶ φιλ. Sic νόμιμοι γάμοι, quidam apud Athenæum. Et νόμιμος ἐκκλησία apud Athenienses, quæ stato tempore recurrebat. Νόμιμος ἐκκλησία (inquit B.) Legitima concio, fixa & stata, quæ ter in mense habebatur: at σύγκλητος, conuocata & indicta, quæ repentè noua quadam de causa fiebat. Et εἰσαγωγεῖς νόμιμος, ex Aristot. De mũdo. Et νομίμη κλοιός, in Epigr. Item νόμιμόν ἐστι, Legitimum est, Legibus & æquitati consentaneum. vel, Legum æquitati consentaneum. Xen. τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ σοφωτέρου νομιμόν ἐστι δουλεύειν. Et τὰ νόμιμα πιεῖν, apud eundem, Facere quæ sunt præscriptis legum consentanea. Item δικηνεμμωτέρα ex Thuc. Iudicium æquius. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur νόμιμος πόλις pro Legum obseruans ciuitas.

Νόμιμον, ου, τὸ, Lex, Institutum. Et in plur. τὰ νόμιμα, Leges, Instituta, Iura. vt νόμιμα τὰ Χαρικλείου apud Thuc. Et τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα, & τὰ καθεστῶτα νόμιμα, item τὰ ἀκίνητα νόμιμα. Ex Plat. τὰ τυραννικὰ νόμιμα, tyrannicæ leges. Apud Demosth. ἄγραφα νόμιμα quidam interpr. ἔθη, id est Mores, Consuetudines. Plato lib. 7 De leg. (inquit Bud.) ἄγραφα νόμιμα appellari a quibusdam ait ius non scriptum, οὓς πατρίους νόμους ἐπονομάζουσι, quas patrias leges cognomento vocitant. τὰ θεῶν τοῖς πολεμίοις νόμιμα, ex Xenoph. Iura aduersus hostes seruanda. Apud eundem νόμιμον in singul. Pæd. lib. 8, pag. 141, de Persis, νόμιμον γὰρ δὴ τοῦ αὐτοῖς, μήτε πίνειν, μήτε ἀπομεθύειν. vbi Philelph. vertit Lex erat. At paulo pòst, ᾧ μὴ θέμις ἦν μὴ τοῦ αὐτοῖς μονοσπόνν νόμιμον, vertit, Legitimum erat. ita enim legitur in iis quæ meam præcedũt editionibus) At ego puto νόμιμον potius vocari vtrobique non ipsum νόμον, sed quod νόμος ἐπέλυσεν, Quod lege cautũ est. Nisi quis malit, Quod patriis moribus est receptũ, seu institutis. Pro quo tamẽ dicitur potius νενομισμένον.

ET Νομίμως, Legitimè, Vt legibus consentaneum est, seu æquitati legum.

COMP. Ἀνόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illegitimus, Non legitimus. Plato, οὐκοῦν καὶ οἱ νόμιμοι, νόμῳ νόμιμοι· οἱ δὲ ἀνόμιμοι, ἀνομίᾳ ἀνόμιμοι. Sicut à νόμος fit ἄνομος, sic à νόμιμος fit ἀνόμιμος, præfixo α priuante.

Νομίζω, Lege sancio, vel Moribꝰ instituo. Bud. ex Platone in Minoe, πολλὴ γὰρ ἀμουσία τὴν ἀπαιδευσίαν, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι. quæ ita vertit, Latus est enim cãpus demonstrationis quòd neque nos eadem semper de iisdem nobisque constanter, neque cæteri mortales eadem inter se instituunt & sanciunt. Et apud Herodianum, ὡς νομίζουσι Ῥωμαῖοι, vertit Vt Romanis mos est. (Quam interpretationem habet & Politianus) Idem Bud. hæc Pausaniæ, θεὸν δὲ Ἀμφιάραον πρῶτοι Ὠρωπίοις κατέστησαν νομίζειν, vertit, Amphiaraũ colere primi Oropii instituerunt, Vel, Oropiorum est institutũ & exemplum. Vsi sunt hoc verbo in ista signif. antiquiores etiam scriptores, Herodotus & Thucydides. vt quum scribit Herodotus, γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, in more habentes. Vel Soliti. Thucyd. lib. 1, οὔτε πόλεσι χρῆται, οὔτ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. Lucianus autem dixit etiam, καὶ νόμιμος νομίζω τοῖς ἐμοῖς. vbi exponi potest Vsurpo, sicut & alibi. Apud Aristoph. autem Nub. νομίσαι δέ σε τοῦτο χρὴ μωσηνέα, Vsurpare, vel In vsum recipere. Non minus vsitata, vel potius vsitatior passiua vox. dicitur enim aliquid νομίζεσθαι pro Moris esse, In more positum esse, Solenne esse. Herodot. τοῦτο μὴ φορὴ νενόμισται. Plut. νενόμισται δέ πως ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία. Aristoph. Nub. σωφρονοῦν νενόμικε. Sæpe autem cum infinitiuo. Aristophanes Nub. γυμνὸς εἰσέναι νομίζεται. Synes. οὐ δοῖμαι, νομίζεται νυμφοδυσείας βαδίζειν ἐπ' ἐκφορά. Interdũ verò ὡς νομίζεται, subaudito infinitiuo. Aristoph. Pluto, ἄγλιν τὸν πλου-

πον, ὡς νομίζεται. In participio quoque τὸ νομιζόμενον dicitur Quod in more est positum, Quod vsu est receptũ. Interdum verò Quod lege sancitum est. Bud. ex Plat. in Minoe, vbi tamen legitur non singul. sed plur. νομιζόμενα. Et νομιζόμεναι λύσεις, Bud. ex Aristotele Decentes & legitimæ ritualésque expiationes. Sic autem apud Aristoph. Pluto, τὼ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις, redditur Decentem & legitimam ac ritualem portionem. Item αἱ νενομισμέναι ἱερουργίαι, legitima iustáque sacrificia. Atque vt Iusta Latinis aliquando sine adiectione (veluti quum dicitur Iusta mortuis facere) sic τὰ νομιζόμενα. Vide Bud. pag. 97. Cæterùm vt νομιζόμενον vides alicubi exponi Legitimum, ita & νομίζεται redditur interdum Legitimum est. quam sign. & Budæus annotat, sed exẽplum non addens. at v.l. afferunt pro hac signif. ex Luciano De luctu, ἐξεπάσαντες ὁ πῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, sed Aliter etiam posse ibi exponi videtur.

Νομίζω, Existimo, Puto, Sentio. Demosth. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen. ἀνέρχονται καὶ ματαίας ἐνόμιζεν εἶναι. Idẽ, νομίζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος εἶναι. Tale est autem apud Isocratem ad Philippum, σαφῶς εἰδέναι νομίζω. Interdũ cum accusatiuo, subaudiendo infinitiuum, vt in hoc Antiphanis versu, τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νομίζε σοὶ ὑπαρχόντα μόνον. Sed & cũ accus. simpliciter, ex Xenoph. affertur. Itidem pass. Νομίζεσθαι, Existimari, Putari. Interdum verò & pro Existimatum esse, hoc est Existimatione & clara opinione præditum. Vide Bud. p. 97 ex Platone.

Νόμισμα, ατος, τὸ, Mos receptus; quasi dicas τὸ νενομισμένον ἔθος. Sed & ἔθος sine adiectione illud ipsũ sonat, itidemq; Mos. Accipi autem pro ἔθος tradit schol. Aristoph. exẽplum tamen nullum afferens. Sed est etiam Quod lege sancitum est. vt νόμισμα βασίλειον. quod in v.l. affertur ex libro 2 Esdræ, pro Edictum regis.

Νόμισμα accipitur potius pro eo quod & Latini Numisma vocarunt, appellantes tamen frequentius Nũmũ. Redditur & Moneta. Aristot. Polit. lib. 1, ὀξ αἰσχίστης ἡ τῶν νομίσματος ἐπιβόλη χρῆσις. Idem Ethic. 4. c. 1, χρήματα δὲ λέγω ὧν πάντα ὅσων ἡ ἀξία νομισμα μετρεῖται. Vt autẽ hic dicit μετρεῖται, ita & μέτρον alibi, de eodem loquẽs. Idem, καὶ μᾶλλον ἢ πῆς τὸ νόμισμα κεδδηλθυσιον. Et κόπτειν νόμισμα, item παρακόπτειν apud Plutarchum. Et in plurali νομίσματα. Herodit. l. 2, νομίσματά τε αὐτῷ κοπῆναι ἐπέτρεψε. Idem lib. 1. καὶ νομίσματα ἐκόμισαν ὀκτὼ πωμφία πλὴν ὀκείνου εἰκόνα. Et νομίσματα ξενικά, Plut. De def. orac. Cur autem hanc appellationem nummus habeat, docet Aristoteles Ethic. lib. 5, c. 5, ita scribẽs, ὅθεν δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, καὶ δι' ὃ τοῦνομα ἔχει νόμισμα, ὅτι οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ ἐστί, καὶ ἐφ' ἡμῖν μεταβάλλειν καὶ ποιῆσαι ἄχρηστον. Quod autem in huius nominis deriuatione facit Aristoteles, idem & in aliis facere consueuit: vt videlicet non proximam deriuationem & immediatam (vt ita loquar) sed remotiorẽ afferat. est enim νόμισμα à νόμος quidem, sed non immediatè. nam à νόμος fit νομίζω, cuius pass. νομίζομαι. ab huius autem præteriti prima persona νενόμισμαι formatur νόμισμα. ‖ Νόμισμα metaph. Luc. Lexiph. καὶ τὸ καθεστὼς νόμισμα τῆς φωνῆς παρεκόψοι.

HINC Νομισματοπώλης, q.d. Numismatis seu numismatum venditor, aut monetæ. ET Νομισματοπωλική, q. d. Ars vendendi numisma. Poll. ex Platone, de trapezita loquens.

Νομιστεύω, Legitimè administro. Sumpta est autem hæc interpretatio ex Suida, qui νομιστευομένων exponit νομίμως διοικουμένων. addens & duo exempla, quæ ibi vide. Certè posteriori isti, χαλκοῦ ἢ ἀργυρίου νομιστευομένου τάλαντα πεντακισχίλια, non videtur vllo pacto conuenire. sed potius νομιστευόμενον esse quod Lucianus diceret νομιζομένων, si quidem vti vellet hac voce ita vt est vsus quum dixit, οὐ μεγέθει ὀξεπάσαντες ὁ πῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ δι' ἀναχωρεῖ τοῦδε τοῖς κάπω, καὶ εἰ δ' ὠάσαι παρ' ὀκείνοις Ἀθηναῖος ἢ Μακεδονικὸς ἢ Αἰγυπτιακὸς ὀβολός. Sed nec in priore exemplo puto νομιστευομένων satis aptè exponi δηφαιρεῖν νομιστευομένων. Extat verò apud eundem Suidam & COMP. Κατανομιστεύω, sed accipiens & ipsum ὑπὸ τῶν νομίσματος significationem, nam καταναμιστεύσας exponit τὸ νόμισμα ἐργασάμενος, subiungẽs hoc exemplum, ὁ δὲ κατανάλωσεν ἤδη χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον καταναμιστεύσας, Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ἔπεμψε, Quum in nummos cõflasset, vel Quum conflasset ad nummos cudendos.

Diuersæ à præced. formæ est NOMEN Νόμαον, id est Lex, aut Mos. Præsertim verò plural. Νόμαια, Mores, Ritus, Instituta. Vtitur autem frequenter hoc nomine Herodotus. vt quum dicit, ξεινικὰ δὲ νόμαια Πέρσαι τεσσέρεται. Idem in Thalia, νόμαιά τε κινεῖ πάντα.

AT Νομαῖος suprà est à Νομή.

NEO'Σ, ου, ὁ, Nouus: oppositum τῷ παλαιός. Il. ζ, Ἕξ ποτε τις ἐρέει σοί σ' αὖ νέον ἔστε ἄλοχε, nouus dolor. vt Horat. dicit Spes nouas donare. Philo De mũdo, ἔστι δ' ὅτε νέον τὸ λεγόμενον θῦ ἡ μέτρον ῥῆμα, ἀπὸ παλαιῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν. Plut. in Quæst. Rom. τοῦ δὲ τεσσέρα (videlicet σταλίδα), ἀπὸ νένας, τὸ δικαιοπίτω θῦ ὀνόματος νοῦ μίμησιν οὖσαν. καὶ δὲ αὖ τὸ νέον καὶ καινὸν, ὡς τοῦ ἡμεῖς, τεσσεσαρόθυεσι: innuẽs Nonas à nouus deriuari. Xen. Pæd. 1, ὁ τῆς μετοίκοις τὰ νέα καὶ αἰθηρεῖ ὀδιαμεῖ. Thuc. lib. 5, pag. 182, ἐδόκει τὸ νέον ἐπαθεῖν. Et νεος καρπὸς, nouus fructus: vide in ἐνιαύσιος. Et νεοὶ ἔτοι apud Herod. Ineũte anno nouo. Atque νέος μαθητὴς apud Aristot. Eth. 1. cap. 3, reddas potius Nouitius. Cõparat. quoque gradus frequenti in vsu est, qui pro ipso positiuo sæpius ponitur. Luc. De salt. οὐ νεωτέρων τὸ τῆς ὀρχήσεως ὄθνεῖον τὸ τῶν ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ τεσσέρων ἀρξάμενον. Thuc. lib. 1, ἐξίοσαι νεωτέρους τὸ τοιῶνες αὐτῶν, noui quidpiam in eum statuere. Eodem lib. longè pòst, μηδὲν νεωτεροποιεῖν τῶν τῆ ἀρχῆ. (vt apud Phil. De vita M. lib. 1, μή τι καὶ νεωτεροποιεῖν ἐπιχειρῆσαι βιαδῶ, ne quid in te nouum admittere cogar) Idẽ lib. 6, ὅθι ξυμμαστὰ ἅμα νεωτεροποιήματα καὶ ὄχλου καταλύσεως γενήσεσθαι. Sic Isoc. Areop. νεωτεροποιεῖν πρεσβυτέρα ὀθνεῖμεν. itidemque Xen. Hell. 5, νεωτεροποιοὺς ὀθνεῖμεν ὧν τῶν πρεσβυτέρων. Qua signif. Cic. in Catil. dixit Rebus studere nouis. Item Demosth. Ad Phil. ep. πωῦ τοῦ ὠφελεῖ καὶ τὸν ἀγορᾶ ὀπὶ λεγεται νεωτέρον. Et Philip. p. 4, ἵν' τοῦ πεσαγγελθῆ τὸ νεώτερον. Aliquando commodius reddicur Nouellus. Il. φ. ὀξεῖ χαλκῷ Τάμε νεοὺς ὀρεκας. Od. ζ, Φοῖνικες νέον ἔρνος ἀπεσχόμενον, Nouellã palmã. vel Teneram, vt Cic. interpr. p. 1. 44 mei Lex. Cic. Hesiod. νέοι ἀνθρ. Theophr. ὀν τῶν Λυκείῳ ἡ πλατανὸς ἐπὶ ἀκρῶν τῶν βῆς καὶ τεράκοντα πήχεις ὑψηλὰς ἀνῆκεν. Vnde Plinius, Theophrastus scribit Athenis in Lyceo, quum etiam nunc platanus nouella esset, redices trium & triginta cubitorum egisse. Idem Theophr. τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν & οὐκ ἐπιτεσσέρα, definiens, ὅσα μὴ ὀκ θῦ νέων ἀλλ' ὀκ θῦ ἐτῶν φέρει ὠῦ καρπὸς, non è nouellis seu nouis germinibus, sed anniculis Huc pertinet quòd Virg. dicit, Fronde noua viret. Interdũ & Iuuenes in hoc genere loquẽdi redditur. vt paulo pòst dicetur. Ex Aristot. lib. 6 Hist. anim. affertur etiam τὸ νέον pro Nouale: quod & νεὸς & νεός. Similiter & Hes. νέα exp. νεώματα. Apud Theophr. verò reperitur etiam ὁ νέος, itidẽ pro Nouali: vbi subaudiri potest ἀγρὸς, vt in Νεὸς dicetur. Est vbi Νέος signifs. Recens. vt Il. ο, Χήρωσις δὲ γυναῖκα μυχῷ τοῦ θαλάμοιο νέοιο, recẽtis thalami. Demosthen. Pro cor. ὁπ ἡ νέα καὶ γνώμη πᾶσι τὰ τεσσόμενα. Et in comp. gr. apud Thuc. lib. 8. p. 262, οὐδένος γενομένου ἀπ' αὐτοῦ νεωτέρου, videlicet φόνου. Eadem recentem Virgil. dicit.

Νέος, Iuuenis, Iuuenculus: vel Adolescẽs, vt Cic. interpr. pag. 6 mei Lex. Cicer. Aristot. Eth. 1, c. 3, διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τῷ ἡλικίᾳ ἢ τῷ ἤθει καφός. Plut. Polit. Præc. νέος ὢν τοῖς πρεσβύτερος χρῶ τοῖς λόγοις λέγων τὴν ἡλικίαν. iuuenis quum sis. Rursus Aristot. Rhet. 3, δεῖ σκοπεῖν ἀπὸ τῶν γήρους, οὗπερ γέρων ἡ τρέπει. Idem Rhet. 3, εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀόργητοι· οἱ δὲ τρεσβύτεροι, δειλοί. Et paulo antè, τῶν νέων καὶ τῶν τεσσβυτέρων τὰ ἤθη διαῦτα. (Et de minori adhuc ætate apud X. ὁ ἄγαν νέος, valde adolescẽs. & Demosth. κρυβῆν νέων. Plato νέων ὄντων θῦ παίδων, in tenera ætate. Idẽ dicit ὀκ νέων παίδων, A puero, seu A teneris annis, A tenera ætate. Et Plato, τὸ νέον ἄπαν, ipsi etiam infantes, Cic. interpr. pag. 127, mei lex. Cicer.) Sic Homerus quoque vsus est. Il. β, Πάντες ὁμηγερέες ἡ μὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Et Od. η, πολλοὶ δ' ἀρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, iuuenes & senes: quæ duo sæpe ab eodem poeta opponuntur, sicut & ab Isocr. in Paneg. τὸ γὰρ οὕτως ἡ νέος ἡ παλαιὸς ῥᾴθυμος δεῖν ὅστις οὐ μεταχεῖν βουλήσεται τοῦτης τῆς γραπαῖς. Frequens etiã νέος αἰπὴς, & νέα γυνή. Od. γ, Αἰδοῦς δ' αὖ νέον αὖδ' ἐρέω κράτερον ἐλεερείαν. Il. ζ, Ἠέ γυναῖκα νέῳ, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, vxorẽ iuuẽcula. X. in Rep. Lace. εἴ γε συμβαίη γεραιῷ νέῳ ἔχειν. Plut. Lyc. αὐδρὶ πρεσβυτέρῳ νέας γυναικὸς. Aristoph. Ran. χρεῶν ἐγὼ μὲν αὖτὸς ὢν νέος. Aristot. Polit. 7, ὁ τῶν νέων σπουδασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιίαν. Ibidem, τὸ νέους συζευγνύειν καὶ νέας. Ibidẽ, ὀν τῆς τέκνοις αἱ νέαι πενοδίσι μᾶλλον. Et in comp. Νεώτερος, Iunior. Il. ο, Οὔ πῆς σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν. Il. ψ, πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι Σεῖο. Il. ω, Πεῖρε γὰρ ἐμεῖο γεραιὸ νεώτερος· οὐδέ με πίστις. Od. σ, πῶς νῦ' αὖ σὺ νεώτερος αὐδρὶ μάχοιο; Sic & in prosa. Plato, ἀρχεσθαι γὰρ εἰκότερον ὑπὸ τοῦ νεωτέρου, minori parere maiorem, Cic. interpr. Arist. Polit. 7, γαμίσκεσθαι τοῖς νεωτέροις. Ibidem, τὸ γὰρ θῦ πρεσβυτέρων ἐκ μνᾶ, καθάπερ καὶ τὸ θῦ νεωτέρων, ἀπελῶ. Synes. ἀποχωρεῖν τῶ τεσκατέρξαντα τῶ νεωτέρῳ θεῷ, cedere in pugna iuniori deo (Similiter & Cic. p. 34 mei Lex. Cic. νεοις θεῶν vertit Iunioribus diis) Et apud Athen. aliquoties, Κεφαῖος ὁ νεώτερος. Item, Μαρσύας ὁ νεώτερος. Ab Homero additur gen. γενεῆς: vt Latini Minor natu. vel sine adiectione Minor, quod dicũt Græci ὁ νεώτερος. Il. φ, Ἀρχε, σὺ γὰρ θῦ ἦσθα νεώτερος. itidémq; in superl. apud eundem Il. κ, θρῦλε δὲ νεώτατος ἔσκε καὶ ἄπειρος. Il. ξ, θρῦλε δὲ νεώτατος ἔσκε γενεῆς. Et apud Xen. νεώτεροι τεσσάρακοντα ἔτη, iuniores annis triginta. Plautæ quoq; νέαι quum dicuntur, reddere possumus Iuuenes, sicut in hoc Theophr. loco, τὸ δὲ κισσοῦ κλάδος, νέου ὠῦ ὄντος, ἐγγωνιώσεται τρεσβυτέρου δὲ, τοῦ φρέσεται. Plin. vertit, Huic [populo nigræ] folia in iuuenta circinatæ rotunditatis sunt, vetustiora in angulos exeunt: econtrario hederæ angulosa rotundantur. Ab hoc posteriori νέος COMP. Νεοειδὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Qui iuuenis videtur quum vetulus sit: cui synonymum est σκληρὸς, oppositum τεσφερής. Vide Poll.

AT VERO Νέα absolutè aliquando ponitur sine substantiue, quod tamen pro loco subaudiendum venit. vt in ἕνι καὶ νέα subaudiri potest, μιᾷ ἡμέρᾳ, vetus & noua mensis dies, id est ultima: quoniam eius pars altera ad priorem mensem, altera ad sequentem pertinebat olim, vt suprà in μιᾷ ex Plut. annotau. Et apud Plat. τῇ νέᾳ μιᾷ, sub. ἡμέρᾳ, primo mensis die, id est τῇ νουμηνίᾳ. Item in v.l. ὥσπερ ὀν νέος, Denuo. Item νέα, Nouale, Noualis ager, qui alternis annis seritur: (quod & plur. num. νέα dici videtur, quũ Hesych. νέα exponat νεώματα. i. Noualia) Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 25. οὐδὲ τὰ χερσοῦ συμβάλλειν εἰς τὰς νέας. Et paulo pòst, ἀρα δίω ἢ οἴονται τὴν χόνα τοῖς χρῆσθαι νᾶς νέαις, καὶ οὐχὶ τὴν πάχιν εἶναι. sub audiri autẽ hic potest ἀρουρα. Interdum subauditur ἡλικία. vt apud Synes. epist. 68, ἀφεῖτω ὀν νέας ἀσκεῖ, Ab ineunte ætate, A puero. ‖ Νέα alias est etiam nomen proprium loci cuiusdam in Lemno, vt Hesych. testatur, & cuiusdam arcis in Mysia, vt Suid. Item νεαι, insula quædam prope Lemnum Suidæ: quæ eadem cum Νέα Hesychii esse videtur. Plinius Neæ insulæ, & Neæ oppidi meminit.

Compar. grad. EST Νεώτερος, Nouior, Recentior, Iunior. Quorum exempla habes in vtroque vocabuli νέος tmemate. Sed addenda hæc illis: νεώτερα φρόνεσεν τρεσάγματα ex Herodoto. Res nouas moliri. Et νεώτερα βουλεύειν τοῦ εἶναι, aliquid noui machinari. itidémque in Phal. ep. νεώτερα φρονεῖν. (At in v.l. Νεώτερον, τὸ, Nouitas. item Insolentia. item Iuuentus) Ab illo autem gen. loquendi, νεώτερα τρεάωσαν τρεσάγματα, EST Νεωτεροποιὸς, ὄ, ὁ, Qui res nouas molitur, Qui rebus nouis studet, Nouarum rerum studiosus. Thuc. lib. 1, οἱ μὲν γε, νεωτεροποιοί, καὶ ὀθνοῦσιν ὀξῶς καὶ ὀθνοῦσιν ἔργῳ ὁ ἀν γνῶσι. id est οἱ νεωτέρων τρεσαγμάτων ἐφιέμενοι, vt schol. exp. VNDE Νεωτεροποιία, ας, ἡ, Studium rerum nouarum. Thuc. lib. 1, δείσαντες θῦ Ἀθηναίων τὸ θρασυνόν καὶ τὴν νεωτεροποιίαν, rerum nouandarum studium. Philo De vita M. lib. 3. αἱ τεσσοδόκηται νεωτεροποιίαι καινοῖς νόμοις εἰς αὐκοσπλὴν ἀμφοτέρῳ ὀθηγήσουσι. vbi Turn. interpr. Rerum necopinata insolẽtia. ET Νεωτεροποιέω, Res nouas molior, (seu Innouo, vt apud Galen. accipitur. Citatur verò & pro Cõmoueo ex Aphor. Hippocr. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κεκεμένα) idẽ QVOD Νεωτερίζω, & καινοτομέω. quorum duorum postremorũ exempla habes apud Bud. pagina 846. Thucydid. lib. 1, μὴ ἀρῶν τέρι νεωτερίζῃ, id est νεώτερα ποιεῖν. Eodem libro, τοῖς τῆς σφετέρας συμμάχοις νεωτερίζοντες, aduersus socios suos rebus nouis studentes. Xen. Hell. 2, ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν, καὶ μὴ νεωτερίσωσι. Demosth. ad epist. Phil. αὐ ὀκείνος τι νεωτερίζῃ, siquid rerum nouarum moliatur, seu κινῇ τι τῶν καθεστώτων. Herod. l. 1, δεδοικὼς τὸ δῆμου κίνησιν, μή τι καὶ τοῦδε αὐτὸ νεωτερίσῃ, ne quid fortasse populus contra se quoque noui moliretur. Philo De vita M. lib. 3, ἵνα τὸ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν. ne sua priuatim sententia reb. nouis studere videretur. Sicut verò Thuc. dicit νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς πνα, sic etiam lib. 2 idem, εἰς ὀδέν' ἂν οὐδὲν ὀνεωτέρειν, nihil in quẽquam admittebant. Interdum vsurpatur pro Innouo, Immuto. vt apud Thuc. l. 2, ὤμοσαν μηδὲν νεωτερίζειν τοῦ τὴν ξυμμαχίαν, innouare, seu mutare. Idem lib. 1, αὐδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν, Innouare remp. vel Res nouas in rep. moliri. (sicut apud Luc. νεωτερίσαι τὰ τοῦ βίου αὐθρώπις; & τὰ τοῦ τῶν αὐθρώπων καινοῦργήσαι, Res nouas inter homines moliri, vel Innouare & immutare res humanas) Et lib. 3, βεβαιόσαι αὐτῶν ἦσαι μηδὲν νεωτερεῖν. Rursum lib. 1, μή τι ὦσι τῶν θῦ ἐν Ἰθάμῃ πιεθεντες νεωτερίσωσιν. Anni quoque tempus mutatum hominẽ εἰς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur, quũ mutatione illa nouos morbos inuehit. Thuc. lib. 7, p. 263, καὶ αἱ νύκτες ὀθηγεῖν ὁ θῦρα τοῦναντίον μεταπεσεῖν καὶ ψυχραί, τῇ μεταβολῇ εἰς ἀσθένειαν ἀνεωτέρεζον. Cuius imitatione Philo De vita M. lib. 1 dixit, νεωτερίσαντες ὡς ὕπω τεσέρον τὸ ἀέρος. vbi Turn. vertit, Aere suo more insolescente vt nunquam antea. ‖ Νεωτερίζειν dicitur etiã sequi vel loqui τὰ θῦ νέου: vt Plutus Aristophanis νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, id est τὰ τῆς νέας κωμῳδίας ἔχει. Bud. Aliquando Iuniorum mores imitor. vt νεωτερεῖσον apud Hesychium αὐάσηθι τρεσβυτέρῳ. id enim bene morati faciebant iuuenes. VNDE Νεωτερισμὸς ET Νεωτερισὴς, οῦ, ὁ. Est autem νεωτερισμὸς Rerum nouarum studiũ, vel Innouatio. Exemplum ex Plutarcho in Galba, habes apud Budæum pagina 846. Exponitur etiam Insolentia. Philo De vita M. lib. 2, ἀ νεωτερισμὰ ψύχης κατασκήψει, quæ fortunæ insolentia inuexerit. Idem eodem lib. aliquanto pòst, οἱ (videlicet κίνδυνοι) κατὰ τὴν θῦ τοιχέων νεωτερισμὸν πῆς παντὰ χοῦ πῶσιν ἐπτεκχόθισαν, ex elementorum insolentia, vt Turn. interpretatur.

Νεωτερισὴς autem idem est cum νεωτεροποιὸς, Rerum noua rum studiosus, Rerum nouarum cupidus, Qui res nouas molitur. Plutarch. in Phocione, pag. 246, νεωτερισταὶ καὶ πολυπράγμονες. Ab eodem κώπρος DERIV. Νεωτερικὸς, Iuuenilis. item Stultus: quòd iuuenilis ætas stultis affectibus sæpe ducatur. v.l. ET Νεωτέρως, Nouè. vt νεωτέρως λέγειν apud Plat. l. b. 10 De legib. Noua quadam ratione dicere. v.l. Accipitur etiam pro Recentiorum more.

SVPERL. Νεώτατος, præter signif. in Νέος positas habet etiam quandam peculiarem, vt videlicet ponatur pro Vltimus. Sic Hes. νεωτάτη exp. ἐσχάτη, & τῇ ὀθηγουμένῃ, τῇ ἐχομένῃ. Latini quoque Nouissimus vsurpant pro Vltimus. Cic. Qui ne in nouissimis quidem histrionibus erat, ad primos peruenit. Cæsar, Nouissimus venit.

Νέον, aduerb. Nuper, Recens. Od. τ, Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο δυσκαπόρος ἥς. id est νεογνὸν sive νεοθῆλ. Nuper natũ. Od. υ, Τίς δ' ὅδε ξένος νέον εἰλήλουθε σοὶ δόμονδε; Od. θ, Ἦ δὲ νέον τοῦδε πατὴρ ἐλεῦθεῖος Κρονίωνος Εὐχόμενος κατ' ὄρ' ἔλεπε, Recens, vel Modò. Il. ω, νέον δ' ἀπέληγε ἐδωδῆς Ἕδωρ καὶ πίνων, ἔπτε παρέκειτο τράπεζα. In quit.º de breviori præteriti temporis spatio dicitur, sicut & ἄρτι: ac cũ præsenti cohæret, significans Paulo antè, vel Nunc primùm. Sic & apud Apell. Arg. l. 2, Ῥέζε, τὰ ἐφαρίφιν νεον ἤματος αὐτὸ μόλοιο, quum primùm dies illuxisset, seu ὑπὸ τῶν τοῦ τεσσαν αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβάνουσης. Ar. Hesiod. Erg. dicit, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, φ Latini Vere nouo seu Incunte vere.

Νέως, Nuper: pro quo dicitur POTIVS Νεωστὶ, more Attico, vt Suid. testatur, sicut μεγαλωστὶ pro μεγάλως. Reditur verò nõ tam Nuper, Recens, quam A paucis diebus, Non ita diu, Paulo antè. Xen. Pæd. 3, οἷς νεωστὶ συμμάχοις ἔχομεν. Aristot. Rhet. 2, διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι τὰ ἤθη. Eodem libro aliquanto antè, μᾶλλον λυποῦσι οἱ νεωστὶ πλουτοῦντες τῶν πάλαι. vbi νεωστὶ

& πάλαι sibi opponuntur sicut νέος & παλαιός. A

Νεόω, Nouo, Innouo. vel Renouo. Aristoph. Nub. λοῦ νεῦν βούλη θ' ἐν ὥρᾳ τοῖς ἀγροῖς, agros renouare aratro, vt Ouid. loquitur. qui dicit etiam Renouatus ager pro Nouale, & νεοῦν pro Nouale facere. Greg. ἀνεώσαμεν ἑαυτῖς θεῖα νεώματα. Eiusdem signif. est νεάω.

Νέωμα, ατος, τό, Nouale, Veruactum, Ager nouatus seu renouatus. Greg. de Theolog. ἀνεώσαμεν ἑαυτῖς θεῖα νεώματα, ὥστε μὴ ἀνιέναι ἐπ' ἀκαΐδας. Idem dicitur νέατος, siue νεατή, νεὸς, siue νεός. Rursum Greg. νεώσαντες ἑαυτῖς νεώματα, καὶ ἀνιέροντες εἰς δικαιοσύλω. B

Νέωσις, εως, ἡ, Nouatio, seu Renouatio. Gaza νεώσεις & γωρείας dixit quod Cic. De senect. Repastinationes.

Νέωτος, ου, ὁ, Nouatio seu renouatio agrorum: at νεωτὸς, Tempus renouãdi agros. nam annotat B. νέωτος dici vt ἀρότος, ζύγητος, ἄμητος: νεωτὸς autem vt ἄμητὸς, ζυγητὸς, περαμητός: quorum illa actionem, hæc tempus actionis istius denotãt. In Commentar. autem scribit Νέατος & Νεατὸς, à νεάω.

C. Ἀνανεόω, Renouo. Et Ἀνανεόομαι pro eodẽ, vt apud Isocr. in Paneg. πάς τε παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. ‖ Item Restauro, vt apud Herod. θεσπεσὲν οὖν αὖτις Πέρσαις αἰὰ νεώσασθαι πᾶσαν ὁλόκληρον ἰὼ θεστερον ἔχον ἀρχαῖ. i. Cyri imperium instaurare ac restituere. Et ἀνανεώσασθαι τὴν μάχλω apud Herodian. sub finem lib. 4. ‖ Ἀναιδεῖμαι τὴν μνήμην τόδε, pro ἀνάμπαιζομαι & εἰς μνήμην λαμβάνω, In memoriam reduco & reuoco. ad verbum, Memoriam renouo, vt loquitur Quintilianus. Luc. ἡρωϊκὰ μύθοις ἀνανεούμενος, id est, B. interpr. In memoriam reducens & reuocans noua lectione. C

Ἀνανέωσις, εως, ἡ, Renouatio. Itẽ Restauratio, apud Athen. c. 2.

Ἐπανανεόω, Renouo, Redintegro. Plato lib. 2 De rep. οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, redintegrabo. c. 2.

Προσανανεόω, Insuper renouo. Insuper memoriam renouo. Et Προσανανεώσασθαι apud Suidã, ὁ δὲ Μάρκος θεσσαρανεωσάμενος τὴν τῆς πίχυος θεπινότητα, ἐπιβαλλεπ καταπιείζειν τῆς ἐλπίδος, id est αὐαμνησθεὶς, εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν, vt ipse exp. in Ἀνανεόω.

Νεάω, ῶ, Nouo, Renouo, idem cum νεόω, plerunque de agro dicitur. Hesiod. Erg. ἤρεσε δ' νεωμόνι οὖσ' ἀπαπάσει. Et in act. voce & signif. apud Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 25, de cura noualium, ἡ δὲ καπεργασία ἐν ταῖς νεᾶν κατ' ἀμφοπέρας τὰς ὥρας ὑ ἤρος καὶ χειμῶνος. Et paulo pòst, καὶ ὅταν μετὰ τὴν θεφόπις ἀρόπις νεάσωσι, πάλιν τὴ ἤρος μεταβάλλουσιν, ὅπως πλὴν αἰαφυωμένων πᾶν ὁλοτέσωσι νέπα ἤρει ἄρῦσι. Quid autem sit νεᾶν, vide in νεατης. E

Νέασις, εως, ἡ, Nouatio, Renouatio: vt Renouatio agri. Sic scribendum quidã existimant apud Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 15, οὐδὲ τὰ χέδροπὰ συμβάλλειν εἰς τὰς νέας, ἐαὶ μὴπε σφόδρα θεφῖον, ὅπως μὴ κωλύσωσι τὴ θεενῖω νέασιν. Sed habent ibi vulg. edit. νέωσιν, à NOM. Νέασις. quod si mẽdosum non est, erit à verbo νεάνω, quod idem significabit cum νεάω & νεόω. quia verò bis ibi vtitur verbo νεᾶν, emendario ista rationi magis consentanea videtur. F

‖ In Pand. Græcis accipitur etiam pro nouali seu agro renouato, vt in sequenti νεατὸς videbis.

Νεατὸς, Nouatus, seu Renouat⁹, Noualis. vt νεατὴ γῆ, tellus renouata. Noualis (inquit Paul. iureconf. in cap. 30 tit. De verb. signif.) est terra prosciffa, quæ anno cessat, quã Græci νεᾶ vocant. Pandectæ Græcæ appellãt νέασιν. nã ita habent, νεατὴ γῆ ἐστιν ἡ θεστμηθεῖσα ἢ ὅπε ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἰὼ οἱ Ἕλληνοὶ νέασιν καλέσι. G ‖ Νεατὸς, Nouatio, Ipsa actio renouandi agrum. Xen. καὶ γὰ νεατὸς καὶ σπόρος ὑ φυτεία ὑ νομὴ, ὑπαίθρια τοῦπα πάντα ἔρα ἐστί. solet tamen potius quum oxytonos scribitur νεατὸς, significare tempus renouandi agrum: quum autem proparoxytonos DICITVR Νέατος, accipi pro ipso nouali (vt B. annotat) vel etiã pro ipsa renouatione telluris. sicut ἀρότὸς tempus arationis, ἄρότος autem ipsam arationem denotat: quibus similia sunt ἀμητὸς & ἄμητος, τρυγητὸς & τρύγητος, & alia quædã. H ‖ Aliàs νέατος capitur etiã pro Nouissimus, id est Vltim⁹. Soph. Aiace, τίς ἄρα νέατος ἐς πόπε λήξει πολυπλάνητων ἐτέων ἀελθὼς, πὰ ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσόντων μόχθων ἄπαν ἐπάγων; id est ἔσχατος. Itidẽ Il. 1, Πᾶσαι σ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος, quidam exposuerunt ἔσχαται, ὡν ὁ μοροῦσαι τὴ Πύλῳ: (nõnulli verò, καποιοῦσται ἄγχι τῆς κᾳ' Πύλον παλάσης, qui syncopen esse volunt, & factum ex præt. pass. νεν ἀέατα, id est οἰκοῦσται, teste Eust.) Item apud musicos νέατοι φθόγγοι, sonitus quos vltima seu ima chorda reddit, quæ νεάτη dicitur ad differentiam τῆς ὑπάτης & μέσης. Ex quo νεάτη per contractionem FIT Νήτη, ης, ἡ, itidem de nouissima seu vltima imãue chorda. quod & Soph. schol. annotauit, his verbis, καὶ νεάτη, ἡ ἐράτη· ἀφ' οὗ νήτη κᾳ' κράσιν, ἡ πελθυπάτα χορδὴ τῆς μουσικῆς. Vtroque horum vocabulorum, videlicet & νεάτη & νήτη, vtitur Plutarchus in lib. De musica, vbi ait, πλὴν μᾳ' νεάτῃ τῆς μέσης τᾳ' πείτῳ μέρη τᾳ' αὐτῆς ὑπᾳ'ἐχουσι, πλὴν δὲ ὑπάτῃ ὑπὸ τῆς θᾳ' μέσης ὑπᾳ'ἐχομένῃ ὁμοίως. Et paulo antè dicit τὴν νεάτην φθόγγον θεὸς τὴν ὑπατὴν ἐκ διπλασιολόγου ἁρμοσμένον, πλὴν δᾳ' πασῶν συμφωνίαν ὑποπλεῖν. Ibidem dicit, ἀφέσημα ἀπὸ ὑπάτης μέσων ὅπὶ νήτῃ διεζευγμένων. Ibidem dicit νήτῃ σωμμιέτε. Quæ verò tum ab eodem ibidem, tum ab Aristot. lib. 19 Probl. VOCATVR Παρανήτη, videtur esse penultima, seu imæ id est τῇ νήτῃ proxima: Latini quoque paraneten dicunt, vt & neten: nec tã pro chordis quàm sonis quos pulsatæ reddunt. Vitruu. libro 5, c. 4, enumerans sonos stantes, Prosiambanomenos, hypate hypaton, hypate mesæon, mese, nete synẽmenon, paramese, nete diezeugmenon, nete hyperbolæon. Ibidem vocabula mobilium sonorũ recẽsens, Parhypate hypaton, lichanos hypaton. parhypate mesæon, lichanos meson, trite synemmenon. paranete synẽmenon, trite diezeugmẽon, paranete diezeugmenon, trite hyperbolæon, paranete hyperbolæon. Cæterum sicut νήτη pro νεάτη, ita DICITVR Νῆτις etiam pro νέατος, teste Hesychio, qui νῆτις exponit non solùm ἔσχατος, sed etiam πολὺς, σπουδαῖος. pro quo postremò scribendum νητός. C

Γῆ Νεάω, Subtus terram renouo. vel Aliquantum renouo, Aliquatenus renouo. Theophr. ὁ δὲ τῆς ἡμιβρόχοις ἐαὶ ὑπονεάσῃ, φαίνεται ἔασα πεῖλολον.

Νέος, ου, ἡ, Noualis seu Nouale, Ager proscissus & nouæ relictus sementi. solet is alternis tantùm annis cõseri, & ante sementem iactam aratro proscindi. idem cum νέα, νεὸς, νεατὴ, & νέαμα. Xen. τὸ γὰ δεῖσθαι, ὅπ πᾶ ἀπόρων ἡὶν δεῖ ὑφαλεῖσθαι. Idem, εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ γῆ ἔσεσθαι, ὅλης τὴ καθαρὰν εἶ δεῖ καὶ ὀπίω θεὸς τὴν ἥλιον. Apud Theophr. aliquoties reperitur νέος, paroxytonos, idque cum articulo masculino: vbi subaudiri potest ἀχθὸς, aut tale quid. De caus. pl. l. 4, c. 9, ἔαχ δὲ ὀκαποῖζεται πεῖδάφηκα τάφῳ ὁ ἐρέσσῃς. διὸ καὶ μόνος σὺ πεῖν νέον. Et lib. 5, c. 19, τμὴ πκωπέρα δοκεῖ ἡ πάχνη τῆς γόνος εἶ). διὸ καὶ πεῖ νέος εἴωτᾳ πνεῖ βελπίου ἔωτῳ ποιεῖν. supra verò in Νέα dicitur ἡ πάχνη οὐκ ἀγαθὴ εἶ) πᾶς χείμεναῖς νέας.

Νέωπα, cum præpos. εἰς, vt εἰς νέωπα, In annum nouũ, id est venturum. pro quo Virg. dicit In annum venientẽ: Liuius, Anno insequenti. Theophr. Hist. pl. lib. 7, c. 12, ἴδιον τὸ τοῦ βολβοῦ λέγεται, τὴ μὴ ἀπὸ πάντων βλαστάνειν ἁμᾳ' σπερμάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτὸ πεῖς, πᾳ' δὲ ἐς νέωπα. vbi observa, opponi sibi αὐτὸ πεῖς id est Eodẽ anno, & ἐς νέωπα, id est Anno sequenti. Sic lib. 9, τὰ δὲ νεῶν, τὰ σ' εἰς νέωπα, alia hoc anno, alia insequenti. Et Hist. pl. lib. 3, capite 11, ἡ βλαστῶν ἐν οἷς ἄρχεται γονθύειν τὴν εἰς νέωπα καρπόν. Et alibi εἰς νέωπα κάχεις, hordeum anno insequenti proueniturũ. Aristot. Œcon. ἐς νέωπα ἀποδώσειν. Apud Suidam, οὐδὲ τὰ καθ' ἑαυτὴν διεπῆσι ὡς πολεμήσων εἰς νέωπα. Item, ἀνάζευξις παρηγγέλλετο ὡς ἐς νέωπα παρεσεσῶν αὖθις ἐν τῇς ὅπλοις, anno insequenti, seu εἰς πύπιόν, vt ipse Suid. & Hesych. exp.

Νεοχμὸς, οῦ, ὁ, Nouus. Aristoph. πέρας νεοχμὸν, portentum nouum & inuisum. Et apud Luc. in Lexiph. χάμμα ἀθὴ πηνόν τι ἡ ἐμῶν νεοχμὸν, nouum vel recens, aut ἀρτιγεφὲς, vt ibidem appellat. νεοχμόν τι τοιοῦμαι, Aliquid nouarum rerum molior, Aliquid innouo. vt suprà νέωπα θεράπευν θεράματα, in malam partem. Euripid. ἀνὰ μέσως dicit, εἰς τι θεᾶμα νεοχμὸν ἐσκεψάσμεθα, ad rem nouam parati sumus. ‖ Item Recens. Soph. Antig. Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς νεαρᾶσι θεῶν ὅπὶ σωτηρίαις χωρεῖ. id est νεωστὶ καταστὰς εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα, seu ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τᾳ' χώρας ἠδυόμενος. Qui nuper ad regni administrationem venit, Nouus rex. Sicut verò Ouid. equos recentes dicit eos qui nondum delassati

sunt, sed integris adhuc viribus, ita νεοχμὸν Hesychius exponit non solùm νέον, νεωστὶ ἐρρασμένον, θεσφατον, sed etiam ἄπονον, ἄκοπον. & Suidæ itidem νέος est νέαν καὶ ἀκαταπόνητον δυνάμιν ἔχων. ‖ Item ὁ νεοχμὸς (vt quidem tradunt v. l.) substant. Nouitas, Innouatio. pro quo dicetur potius τὸ νεοχμὸν substantiuè. Reperitur ETIAM Νεωχμὸς per ω in penultima: vt apud Eror. in Lex. Hippocr. νεωχμοὶ, νεάζοντες, ὡς καὶ Ἀλκμαίων ἐν ᾱ μελῶ. Et apud Hes. νεωχμοπάτῃ (ita. n. repono pro νεωχμάτῃ) νεωτέρῃ. A

Νεοχμὸς SVNT Νεοχμῶς, Nouè, Recẽter. Phryn. in Epist. ET Νεοχμία, ας, ἡ, Nouatio, Rerum nouarũ molitio. pro quo Ionicè dicitur νεοχμίη, Hesychio κίνησις θεσφατος. ET Νεοχμέω SIVE Νεοχμόω, Innouo, Res nouas molior, Nouis rebus studeo. Prioris verbi νεοχμέω hoc apud Suidam exemplum habetur, μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν θᾳ' διέπει. ἔωτας θαυμαζόντων, πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τῇς πολιτικοῖς. Sed frequentiori in vsu est νεοχμόω. Aristoteles, De mundo, εἷς δὲ ὢν ὁ θεὸς, πολυωνυμός ὅστι. καπονομαζόμενος τῇς πᾶσι τῶν· ἔσθ' αὐτὸς νεοχμοῖ, quæ noua ipse edit & designat. Bibi verò it, Ab iisvtique suis omnibus effectibus denominatus quorum specimen ipse edere solet: qualia sunt, Ζεὺς ἀστεραπῆς, βροντᾶς, ἀνέμος, νεφέλης, ὑέτιος, ὑδροφόρος, & huiusmodi alia. Sed in malam plerunque partem capitur pro νεωπερίσω, siue νεωπεροποιήσω, Res nouas molior: seu νεα σπουδὴν ἡ, vt exponit is qui de dialectis scripsit, annotans Ionicum esse verbum: ac certè apud Herodotum non infrequens est. Similiter & Suidas νεοχμῶσαι exp. νεωτερίσαι, καμόν τι ἐργάσαδζ, hoc addens exemplum, ἀγόλοις τῇ αὐτῆς ὄντας ἀξιόπιστοι πόλεμον, μηδὲν νεοχμῶσαι. Item, ὁ δὲ φυλάσσειν θᾳ' καθεζόντων οὐ δὲν ἠξίου, παντὶ δὲ τε χμοῦδὲ ἀεὶ ἤθελε, id est καινοποιεῖν, νεώτερα ἐρχάζεσθζ, Innouare, Nouas aliquas res moliri. Vtitur hoc verbo & Theodorit. in 2 Eccles. histor. πολλὰ δὲ πιαῦτα πολλαχᾳ' γῆς ὀνεόχμωσαι, κρατῶν τι πιρὸ ἀρχοι τὴν ἀσέβειαν. Et in pas. apud Hesych. νεοχμούμενοι, μεταπκοσμούμενοι, νεωτεριζόμενοι. VNDE Νεόχμωσις, Nouatio Rei nouæ designatio. Aristot. De mundo, πύπυῳ αἱ θᾳ' δεξιοὶ νεοχμώσεις ἀπὸ πλοῦτου. vbi exponitur, Ex hoc miracula rerum existunt. Item, Molitio rerum nouarum, Studium rerum nouãdarum. sicut & Hesychius νεοχμωσιν exponit νεοκίνησιν, μετακίνησιν. Item aliud VERB. Νεοχμίζω, idem cum νεοχμῶ. vnde apud Hesych. νεοχμίζομεν, καινουργουμένου.

Νεαρὸς, οῦ, ὁ, Nouus, Recens. idem cũ νεοχμός. Plut. Symp. 2, θᾳ' τῆς ὀπωρας loquens, τὰ κεκοῦφα τὰ πᾶμα νεαρᾶς ἕξεις ἀεὶ θᾳ' πεθυαζουσαι. Nouos appetitus afferentem. Fortasse autem reddi etiam possit, Renouantem appetitum. Et γὰρ νεαρὸν apud Dioscor. l. 2, quod paulo pòst θεσφατον vocat, id est recens. Ab eodem νεαρὸν opponitur falso, vt paulo pòst in νεαλὲς videbis. Soph. Antig. Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς νεαρᾶσι θεῶν ὅπὶ σωτηρίαις χωρεῖ, id est τῇ θεσφάτῳ θᾳ' θεῶν αὐτῷ δεδοῦσῃ ὅπὶ σωτηρία. Et in Epigr. νεαρὰν ἀοιδὴν. Plut. Symp. sept sap. εἰ νεῶν ὅπὶ θεσφάτις οὕτω καὶ νεαροῖς [θεσίγμασι] λόγοι ἡδεῖς σωπεῖν τὴς ἔχειν πίστιν, in re recenti adeo & noua. Et νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens. cui Eust. inesse aliquid dicit ex verbo ἀρδω, vt νεαρὸν ibi sit Recens haustum. Et Ammon. inter νεαλὲς & νεαρὸν distinguens, ait itidẽ νεαρὸν esse τὸ νεοσπὶ κομισθὲν ὕδωρ: quoniam ἔχειται τῇ λέξει τὸ ἀρδεῖν. sicut in θεσφατον κρέας, τὸ φάσαι id est φονεῦσαι. Dicitur etiam Νεαρὸς Recẽs, vt νεοχμὸς paulo antè, qui integris adhuc viribus est, necdum lassatus. vt apud Naz νεαροὶ καὶ θεόθυμοι. Sic apud Herodian. lib. 3, τὴ Λαίῃ ὅπὶ φανέντες σὺν νεαρᾷ πᾷ σρατῷ. ‖ Νεαρὸς, Iuuenis, Iuuenilis. vt νέος. Il. 5, ἠὲ πεῖδες νεαρὰ τέκεσί τε γυναῖκας. vbi de minore ætate dicitur: nec male reddideris Teneri, (sicut Cic. νεος interpretatur) aut etiam Recentes, sicut Horatio recentes homines dicuntur recens nati, & Columellæ Pullus asininus à partu recens. Ididemque Xen. Cyneg. de ceruorum hiunulis, τὰ γὰ σώματα αὐτῶν δῆλα πῶ ἔπι νεαρὰ εἶναι, τὰ πόνῳ σὺ δυνάσται αὐτῆχθαι. Et Diocles apud Ath. lib. 7 ait θᾳ' νεαρῶν ἰχθύων ξηροτέρας εἶ) τὰ ὀψᾶς. Item Puerilis, in virtuperio. vt πεῖδων νεαρώτεροι, pueris pueriliores, id est stolidiores. Apud Suidam, πεῖδων νεαρωτεροι οἱ λέγοντες μὴ ἐφορᾶν τὰ τῆδε τὰ θεῖον. Et apud Aristot. Eth. 1, cap. 3, δᾳ' φέρει σ' οὐδὲν νέος πεῶ ἡλικίαν, ἢ τὸ ἦθος νεαρός. A

VNDE Νεαρῶς Iuuenilitèr. More iuuenum. Exponitur Inuenilitèr in hoc loco Luc. De hist. scrib. καὶ πῶσι πόλεσι μεῖζον ἐπεδωκε. μὴ σ' ἐς κόρεν. μὴ σ' ἀπειροκαλίας μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυεῖδω. Et in laude apud Hocr. in Panath. de adolescentibus, ἐμὲ μᾳ' ἐπῄνεσαν ὡς διεξεῖμᾳ' ον τὴ νεαρώτερον ἢ τῷ σεσέκησαι, ἢ γε νοῦν τὴ κρείττω, iuuenili magis robore atque ingenio quam expectassent.

Νεαλὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, idem plerunque cũ νεαρός. Ammonius tamẽ discrimẽ inter hæc duo statuit, ac νεαλὲς esse vult τὸ νεωστὶ ἁλωκὸς, quod nuper captum est, vt piscis. vel τὸ νεαστὶ ἀλὶ πεπασμένον, nuper sale conspersum Idẽ & apud Eust. habetur. exempla tamen ostendunt nihil plerunq; aut certe parum inter hæc esse discriminis. sicut enim Greg. supra copulauit νεαρὰ & θεόθυμα, sic & Plut. Symp. 4, de acribus & salsis, γίνεται γὰ φίλτερα ἔωτα τῇ ὀρέξει θεὸς τὰ δίμα ὄψα, ἢ δελεαζόμενα ἀξὶ πιόνων ἐπ' ὀνεῖνα θεόσσι νεαλὴς καὶ θεόθυμος, recentis eo modo quo Ouid. recentes equos dixit viribus adhuc integris nec lassitos cursu. in idemque νεαλὴς σεαπῶς, miles recens & integer, qui necdum pedugnarit. Integer atque intactus, Liuio. Appian. ἢ τῆς πενεμίδος ἑτέρας νεαλεῖς ὅπὶ πέμωειν. Polyb. τὰ πολεμίοις ἀκέραιος ὄντας καὶ νεαλεῖς. Sic Plut. in Antonio, τέλος δὲ ἐντυχόντες πλοῖσι τῷ πολεμίων ὥσθ' ἀκπτωμένοις ἢ νεαλέσι, θεόβολοι πανταχόθεν, Recentibus, Integris, Nõdũ fessis. Est tamen vbi opponitur ὠπεθεχθὲν, vt apud Demosth. teste B. Similiter & apud Luc. de mortuis, πεῖ μᾳ' ν, παλαιοῖς καὶ ἀνωπεῶπαις ἢ (ὡς φησὶ Ὅμηρος) ἀμφιλυσεῖ, πεῖ δὲ, νεαλὲς καὶ σωιγκόπα, ἢ μάλισα πεῖ Αἰγυπτίων αὐτοῖς, ἀφ' τὸ πολυαρκὲς τῆς θεχείας, nuper solsos, vt B. interpr. Veruntamen non tam opponitur τᾳ' πεχθὲν μένῳ quàm τᾳ' παλαιός: atque adeo νεαρὸς in simili loquendi genere eodem modo vsurpatur. Dioscor. lib. 2, de caseo, ὁ δὲ νεᾷος, ἀθόθεσπερος ὁ δὲ ἀθόθεσπερος, καὶ λίας σαλπικός. & initio capitis, τυρὸς νεαρὸς δίχα ἁλῶν ἐσθιόμενος, ἐθφιμος. vbi annota νεαρὸν quoque opponi τᾳ' ἁλιπάσῳ. Plin. lib. 28, c. 9, itidem de caseis, Stomacho vtiles qui non sunt salsi, id est recentes: veteres aluuũ sistunt. Et νεαλεῖ πάτῳ apud Nic. Recenti, νεαρῷ. Item νεαλὴς μύχος apud eũdem Nic. Nouella vitula, in μύχος. schol. exp. νεαρά. Possunt igitur νεαρὸς & νεαλὴς esse tam παρωνυμικὰ duntaxat esse quàm composita.

Deriuata à posteriori Νέος.

Νεότης, ητος, ἡ, Iuuentus, i. Ætas iuuenilis, seu Adolescẽtia: sicut νέος Cicero vertit Adolescens. Aristot. Rhet. 2, ἡ ἡλικία δὲ εἶσι, νεότης καὶ ἀκμὴ καὶ γήρας. Thuc. l. 6, pag. 204, νομίσαντε νεότητα μᾳ' καὶ γῆρας ἀνθ' ἀλλήλων μηδὲν διαφέρ. Sic Plutarch. in libro, An seni cap. ff. respubl. πεῖ ἡτα ῥωκὸν γὰ ἡ νεότης, ἡ γεωνιῶν δὲ τὸ γῆρας. Athen. l. 4, ἐν τῇ νεότητι τὰ τῷ γήρως ἐφόδια θεσκαταλίσκοιτες. quibus in locis νεότης & γῆρας sibi opponũtur, sicut supra γέραοι & νέοι. Similiter & à Xenophonte Pæd. 8 opponitur νεότης τᾳ' γήρας, cuius verba habes p. 133 meo lex. Cicer. vbi à Cicerone νεότης redditur Adolescentia, γῆρας Senectus. Item apud Plat. in Apolog. Socr. ἀ. χαλᾷ ἢ χεσφῶ ἔωτῳ ὑβρεῖ πεῖ καὶ ἀκολασία καὶ νεότητι χεᾶσθζ: in malã partem. Sæpe νεότης dicuntur ipsi iuuenes seu adolescentes, vel Iuuenum multitudo, νέων πλῆθος, vt Thuc. schol. exponit. Sic apud Plaut. Nemo iuuentute ex omni Attica. & apud Ciceronem, Iuuentutem laboribus erudiunt. (quomodo & Pubes capitur. vt Agrestis pubes. apud Virg. Omnis Italiæ pubes, Cic. Pubes Albana, Liu.) Apud X. l. 2, de Athenienfibus, ἀκμάζον τὰ τὴ νεότητι πολλῇ. Et paulo antè, νεότης πολλὴ οὖσα ἐν τῇ Πελοπεννήσῳ. Philo De vita M. l. 1, πεῖ ὀν θᾳ' τὸ ἔωτον νεότητα αὐξήσασι, excita ex vrbibus iuuentute. Et Pericles apud Aristot. Rhet. l. 2 ait, ἢ νεότητα πεῖ ὅπολεμῶν ἐν τῇ πόλεμῳ, οὕτως φησὶ δεῖν ἐν τῇς πόλεως ὡς πρὸ τῆς γῆρας ἐν τῇ ἀνωτὸ ὀλέκῃ. Sic & Gallice dicitur Le jeunesse (id est iuuentus) pro iuuenibus. E

Νεοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ Iuuenilis. Phocyl. νεοτήσιος ὥρᾳ, Iuuenilis forma, seu pulchritudo. H

Νεολαία, ας, ἡ, idem quod νεότης in posteriori signif. id est Iuuenũ multitudo, Iuuentus, Pubes. τὰ θᾳ' νεολαίας πλῆθος, vt Poll. exp. Herodian. lib. 4, τὰ σπε πεῖ νεολαία ἀνῆς πεδίον κελεύει σωνελθεῖν, vniuersam iuuentutem. Idem l. 3, πολὺ τὰ πλῆθος καὶ ὀρεδὸν πᾶσα ἡ νεολαία θᾳ' Ἀντιοχίαν. Itidẽ

démque de virginum iuuēcularum multitudine apud Theocr. in Helenes Epithalam. Τέρακις ἐξήκοντα κόραι, σὺν λις νεολαίᾳ. Item νεολαία γυναικῶν apud Eurip. A

Νεότης, ἡ, Iuuentus, Iuuenilis ætas. Hom. Il. ψ, οὔ π παρήορος ἠδ' ἀέσφορον Ἥσθα παρὸς· νεῶ αὖ τε νόον νίκησε νεότης. vbi de stultitia iuuenili dicitur, sicut νεότης paulo antè in loco ex Isocr. citato. Eustathius hoc νεότης videtur accipere adiectiuè, deriuans à νεοῖος vt ἀλλοίη ab ἀλλοῖος: exponénsque νικᾶσθαι, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις, siue νεωτερικὸς τρόπος, ἡ νεάζουσα φρύη.

Νεάζω, F. άσω, Iuuenesco. Poll. καὶ ἐς μεγαλείων ἡλικίαν ἐξεφλάσθαι, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι, Iuuenilem ætatem agere, seu Adolescere. Epigrammatū libro 2, in anum, ὡς πᾶσιν Ἐλπίζεις Πελίας ἐνδοιδυὴ νεάσει. Philo De vita M. lib. 3, μὴ γηρᾶν εὐκτὸν μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγηρανίζει, καὶ νοῦν καὶ νεάζει. quanto magis inuetera scit, renouatur ac iuuenescit. Gregor. ὡς τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δὲ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσι. Item τὸ νεάζον apud Soph. pro ἡ νέα ἡλικία, vt docet schol. Item, Iuuentutem transigo seu consumo. Herodian. libro 3, καὶ νεάζοιεν ἐν στρατοπεδείᾳ καὶ σώφρονι. vbi Politianus vertit, Si militari vitæ ac sobriæ iuuenes insenescerent. Item, Iuuenis sum, robustus & vegetus. Hesychius νεάζων exponit μεγαλευόμενος: & νεάζουσα, ἀφικνούμεθα, ἢ νεαρὰ ἥκομεν. Item Iuueniliter ago vel sapio. vt νεάζουσα φρύη, Eustath. B C

COMP. Ἀνανεάζω, ET Ἐννεάζω, ET Συννεάζω, ET Ὑπονεάζω. Est autem Ἀνανεάζω, Reiuuenesco, Iterum iuuenis fio. idem cū ἀνηβῶ. Suidæ etiam ἀνηβῶν est ὁ ἀνανεάζων. Accipitur etiam trāsitiuè pro Reiuuenescere facio, seu Renouo, Instauro, ἀνατάλλειν πολῶ. Aristoph. Pluto, Νῦν σὺν ἐρρωνέστ', ἐπειδὴ Τὴν γραῦν ἐλκὼ ἐλκὼ τὴν ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς, πάλιν Ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεί. vbi exponitur etiam Iuuenilem animum ostendere seu παρέχειν αὐξῆσιν τὸ λῆμα. Apud Areop. sæpe vsurpari pro Renouare, testatur B. SECVND. comp. est Ἐννεάζω. q. d. Iuueniliter excresco. Luc. αὐξόμενον πυρὸς κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα. vbi B. interpr. Instaurabilem, Renouabilem. TERT. Ἐνεάζω, Iuuenesco in, Iuuentutem ago seu transigo in, Adolescentiam tero in. Hippocr. Aphor. sect. 3 par. 54, μειράκια δὲ πάσματα ἐνεάσαι μᾶλλον, ἐλευθέρων καὶ οὐκ ἀξιόλογα γενέσθαι δέ, διαφθεῖρον, ἢ χείρων τῶν ἐλασσόνων. Vnde Cels. lib. 2, c. 1, Nam lōga statura vt in iuuenta decora est, sic matura senectute conficitur. QVART. Συνεάζω, Vnà iuuenesco seu adolesco, Vnà cum aliquo iuuentutem seu adolescentiā transigo. Alciphr. ἢ συνεάσαιμι δὴ μόνοις ἢ συγγενέσθαι αὐτῷ, ἢ ὑπὸ τοῖς θεοῖς συνῳκίσθαι αὐτῷ. QVINT. Ὑπονεάζω, q. d. Sub iuuenesco, Subnouor, Gaza. ita v. l. Fortassis tamen intellexerunt illa locum supra in ὑπονεάζω citatum. D E

Νεᾶξ, Iuuenis, Adolescens: seu Qui iuuenilem ætatem agit. Poll. lib. 2, νεανίσκος, νεανίας. ὁ δὲ νεᾶξ, εἰ δὲ πρεσβύτερος ὢν ὁδῶν, ἀλλὰ κωμικώτερον αὐ εἶν. F

Νεαῦ, αῦος, ὁ, idem. quod Eust. ita à νέος deriuari scribit vt μέγιστος à μέγιστος. cuius tamen nullum affert exemplum. Meminit huius νεαῦ Suidas quoque, itidémque ex νέος deriuari annotat, sicut Ἀλκμαὼν ex ἀλκιμος, facta syncope. Deducuntur inde νεᾶνις, νεανίας & νεανισκος.

Est AVTEM Νεᾶνις, Iuuēcula, Adolescentula, Puella iuuenilis ætatis. Eurip. Medea, πόσις δὲ σὸς Ὀργᾶς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεᾶνιδος: de filia Creōtis noua nupta Iasonis. ET Νεανίας, Adolescens, Iuuenis. vt νέος suprà. Herod. lib. 3, de Antonino, ἐμβριθὴς καὶ θρασὺς νεανίας, ferocem audacémq, iuuenē. Pytag. νεανίαν vocat quē alii ἄνδρα, vt videbis infrà in Νεάνιας. ‖ Νεανίας etiam pro audaci & pro strenui spiritus homine acriq, dicunt. Demosth. Pro cor. ἐν ἅπασι γὰρ οὐ τοῦ νεανίας, καὶ πανίκα λαμπρὸς; B. p. 934. Sic apud Xen. Pæd. 7, νεανίας ἀνήρ. Et quoniam iuuenes feroces & proterui vt plurimum sunt, hinc fit vt interdum vsurpetur pro Ferox & proteruus. Iuuenili proteruia & ferocia præditus. Aristoph. Vesp. Ἢ μὰ τὸν Δία σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας. ‖ Accipitur etiam adiectiuè pro νεανικός, i. Iuuenilis. vt Eurip. νεανίας λόγους dixit Sermones iuueniles & audaces, θαλμηρούς. VNDE Νεανικός, ός, όν, Iuuenilis. vt νεανικὸν φρόνημα, iuuenilis & strenuus animus. Demosth. Olynth. 3, ἔστι δ' οὐδέποτ' οἶμαι μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ καὶ φαῦλα πεφρονηκότας. Apud Athenæum l. ib. 10, ex comico quodam, σφᾶ π καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. Metaphoricè enim vt plurimū capitur pro Strenuus, Animosus, Virilis: vel etiā Audax. nā talis iuuenilis esse animus consueuit. Herodian. lib. 6, ὁπ μηδὲν ἀνδρεῖον μηδὲ νεανικὸν παρεχοιτο εἰς Γερμανοὺς ἐλθών, nullum adhuc forte virile ve facinus. Synesius epistol. 47, ἀλλ' οἶδα ὅτι νεανικώτερος ἐκείνου παῖδες. Aristophan. Vesp. Ἐγὼ δὲ τοίνυν πάνυ νεανικώτατον, fortissimum facinus. Et apud Plut. De lib. educ. ἤδη δέ τινες καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπαντα κακῶν, audaciora attingunt mala. Item ex Plat. νεανικὴ φύσις, acre & elatum ingenium. Addi his potest quod Aristot. in Physiogn. de leone dicit, ὅτι ἐστὶ νεανικὸν καὶ θυμοειδὲς μία apud Aristot. Eth. 7, c. 4, sicut ibidem λύπη ἰσχυρὰ. Et νεανικὴ κίνησις. & apud Theophr. νεανικὴ φορά. Rursum ex Aristot. νεανικὴ ῥοιζηδὸν & ex eiusdem Hist. an. νεανικὸς πόρος, validus meatus & ex Eurip. νεανικὸς φόβος, vehemens metus. In quorum locorum quibusdam redditur etiā Magnus, Permagnus: sicut & apud Synes. ep. 125. καὶ τοῦτο ἀγγελῶν νεανικὴ πῆξαι τοῦτο τοῦ ἐμοῦ δυνάμεις, magna manus. Vbi etiam reddere potes Valida. Item νεανικὰ κρέα de portione carnis magna & quæ vel iuuenem exatiet. ita schol. accipit apud Aristoph. in Pluto, Δοῖς καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικά. quidam tamen ibi accipiunt pro carne robusti & validi animalis. Pro Magnus accipi potest & in hoc loco Alexidis apud Aten. l. 4, ὑποπτεῖς εἰς λοπάδα νεανικὴν, in magnam & quasi strenuam patellam. Et in comp. gradu νεανικώτερος, Aliquid iuuenilis lenitatis seu remeritatis habentia. Luc. in Sympos. νεανικώτερος ἡμᾶς ἀξιοῖς ἐκφέρειν τοῦτο τοῖς τῆς πλοῦς. B C D E

VNDE Νεανικᾶς, Iuuenilitèr. Item Validè, Strenuè. qua signif. apud Ouidium legitur, lecit ab obliquo nitidum iuuenilitèr aurum. Aristoph. Vesp. ἢν αὐτὸ, πυθέσθω νεανικᾶς, strenuè. Et paulo antè, Κἀπέπεσόν με νεανικᾶς, fortiter, ἰσχυρᾶς, γενναίως. Plutar. verò Symp. 4, dicit ἡμᾶς εἶναι νεανικᾶς pro Opiparè seu lautè. Ab eodem νεανίας est VERB. Νεανιεύομαι, Iuuenesco, Iuueniles annos ingredior. idem quod νεάζω. sic enim Poll. lib. 2, βοᾶν καὶ νεάζειν καὶ εἰς μεγαλείων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν σφριγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ νεανιεύεσθαι ἔφη. ‖ Aristoph. autem νεανιεύομαι vsurpauit pro θαλμῶ, vt idem Poll. ibidem annotat. Sed significat potius iuuenili quadam animi ferocia audeo, Iuuenili animi robore fuso. ipso. iuuenile facinus edo, νεύω πολύ, vt Hes. & Suid. exp. interdū in bonam partem. Philo De vita M. l. 1. ἀμὴ κόσμον νεανιεύεται, μηδὲν ὀκνοῦσα τῶν πρεκτέων, Iuuenilem virtutem præstāt. Idem eodem lib. dicit νεανιεύεσθαι νεανικῶς, iuuenilis audaciæ facinus edere. Eodem lib. καὶ τῆς ὑπὸ τοῖς δωμάσιν ὀξὺν ὄπ πλέον ἐνεανιεύετο, quædā supra vires interdum audebat. Plut. Symp. sept. sap. θαῦμα νεανιεύεται, iuuenili quadā audacia eiusmodi facinora edūt: de delphinibus qui Arionem vexerāt. Quib⁹ addi potest quod B. p. 934 ex Demosth. orat. in Mid. affert, οὐδὲ ἐνεανιεύσατο θοιδὴν ἀδίν, pro Nec strenua liberalitate in remp. vsus est. i. nō se obtulit χορηγήσοντα, vt ego feci. Interdum in malā partem pro Iuuenili ferocia & temeritate aut petulantia audeo, vel ago: vel Temere & confidenter aliquid audeo. Dem. δυοῖν τούτοιν ὡς πρὸ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευμένοις ἐπέθηκε, hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit. vbi passiuè capitur. Aliud exemplum ex Greg. habes apud B. p. 934, οἱ δ' οὐκ ἀκούων εἰς οὖπι νεανιεύοντα, petulanter agunt. Item, Iuuenili quadam ferocia iacto, Iuuenili quadam iactantia dico, Gloriabūdus dico. Exēpla ex Demosth. habes apud B. loco citato. Et in pass. apud Plut. μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιεύθεισι, valere iubens ea quæ præclarè & strenuè in senatu dixerat. B. ibidem. Horat. dicit Iuuenari versibus pro Iuueniliter exultare, exprimere volēs (vt existimo) Græcum verbum νεανιεύεσθαι, quod simili constructione vsurpatur à Greg. Vide νεάζειν. Apud Hesych. actiua etiam terminatio est Νεανιεύων, pro μεγαλευόμενος. F G H

VNDE Νεανίευμα, ατος, τὸ, Iuuenilis audaciæ facinus, Egregium strenuūmque factum, Iuuenile & audax facinus. Vel etiam Iuuenilis iactantia. dicitur enim aliquis tam dictis quam factis νεανιεύεσθαι. A

ITEM Νεανιεύομαι, eiusdem signif. cum νεανιεύομαι, vt Poll. paulo antè in Νεανιεύομαι docet, citās autorem Xen. apud quē tamen quū νεανιεύομαι in ea signif. reperiam, hoc νεανιεύομαι suspectum habeo. quod alioqui à νεαῦ vel à νεανίας deriuari potest. AT Νεανεύω quod Erasmus habet in suis Chiliadibus (vt mox in νεανίζειν videbis) sine autore tamen & exemplo, commodius à νεαῦ deducetur. significabit autem hoc νεανεύομαι (sic enim malo quàm νεανεύω cum Erasmo) idem cum νεανιεύομαι, Iuuenis sum, vel fio: Iuuenili quadam audacia dico aut facio. ITEM Νεανείας, ας, ἡ, Iuuenilis audaciæ facinus. idē cū νεανίευμα. Philo De vita M. lib. 1, ὀνειρεύσαι τὸ νεανείαν ἀνδρὶ καὶ λαῷ καὶ καθαῷ τρεσοήκουσαι, iuuenilis audaciæ memorabile facinus viróq; dignū forti edidit. Cæterùm quanuis hoc nomen νεανεία à Νεανεύομαι formatum videri possit, suspectum tamen mihi est hoc verbum, existimanti potius dici νεανεία pro νεανιεία. B C

Eiusdem cū præcedentibus & significationis & originis EST Νεανίζω. Iuuenari (inquit Erasm. in Chiliad.) dixit Horatius tum noue, tū prouerbialiter, in arte poetica. Græci item νεάζειν, νεανίζειν, νεοεύειν, cōsimili modo vsurpant pro eo quod est, Iuuenū more, iactantius, inconsideratius, inconsultius agere, aut siquid aliud ei ætati peculiare videtur. Quod quo logius traducatur, hoc fuerit venustius: vt siquis orationem floridam phaleratámque dicat νεανίζειν. Verba Horatii sūt, Syluis deducti caueant, me iudice, Fauni Ne, velut innati triuiis, aut penè forenses, Aut nimium teneris iuuenentur versibus vnquam, Aut immunda crepent ignominiosaq; dicta. In v. l. ponitur ETIAM Νεανουμαι, Iuuenesco, Pubesco. D

Dimin. nominis Νεαὶ EST Νεανίσκος, ου, ὁ, Iuuenis, Adolescens. idem cum νέος & νεᾶνις. Aristot. Polit. 5, δύο νεανίσκοιν σπασάντοιν. A Plut. opponūtur νεανίσκοι & πρεσβύτεροι, sicut suprà νέοι & πρεσβύτεροι. A Poll. νεανίσκος collocatur in quarta ætatum hebdomade, quæ videlicet à 21 anno ætatis incipiens, 28 terminatur. Vide & Νεώνης. VNDE Νεανιεύω, Iuuenesco, Pubesco: vel Iuuenilis ætatē ago. Eupolis apud Suid. Γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλὼ πεκαρδοῦν. Αὐτὴ νεανιεύοντος ἐπεθυμοῦσε μοι. Hoc tamē νεανιεύειν idem Suid. annotat ἰδίως ab eo poeta ἐρημαπῶς: quippe pro quo frequentius dicatur νεανιεύειν τῷ ἀγῶνι τῷ ab eodē, tū ab Amphide & Posidippo. Vtitur eo & X. Pæd. 1, p. 4, οἱ δ' αὖ πταίοντῶσι τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις, ὄξεσιν αὐτοῖς ὀνόμασι τοῖς ἐφήβοις νεανιεύεσθαι, iuuenile ætatem transigere seu adolescere inter ephebos. Videtur etiam accipi in posteriore signif. verbi νεανιεύομαι: VNDE Νεανίευμα, ατος, τὸ, in v. l. exponitur Superbia, Incontinentia. quale quid & νεανίευμα significat. E F

Porrò pro Νεᾶνις & Νεανίας & Νεανίσκος Ionicè DICITVR Νεῆνις, ET Νεώνης ET Νεωνίσκος. Hom. Od. η, Παρθενικῇ εἰκῦῖα νεώνῃ. Il. σ, Χουσαῖ, ζωῇσι νεώνῃσιν εἰοικυῖαι, iuuenculis seu puellis iuuenilis ætatis. Idem Homerus vtitur etiam τῷ νεώνης, idque cum ἀνὴρ coniungit: pro Iuuenis. Od. κ, νεώνῃ αἰδοῖ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπαὶ ἰωνῇ, τὸ τῷ χαλεπώτατ' ἥβης. Od. ξ, τοὶ δὲ παρ' αὐτῇς Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι. Cæterùm Pythagoras νεανίαν vocat quem alii ἄνδρα id est virum, seu qui virilis & constantis ætatis est: iuuenem autem seu adolescentem, νεώνισκον vocat, forma diminut. vt docet Diog. Laert. in Pythag. p. 408, his verbis, διαιρεῖται δὲ τὸν τῶν ἀνθρώπου βίον οὕτως· παῖς, ἐτῶν ἕπτα· νεώνισκος, ἐτῶν ἑπτὰ· νεώνης, ἐτῶν ἑκατὸν· γέρων, ἐτῶν ἑκατόν. αἱ δὲ ἡλικίαι πρὸς τὰς ὥρας ὧδε σύμμετροι· παῖς, ἔαρ· νεώνισκος, θέρος· νεώνης, φθινόπωρον· γέρων, χειμών. ἔστι δὲ ἀκμὴ ὁ μὲν νεώνισκος, μειράκιον· ὁ δὲ νεώνης, ἀνήρ. φ tamen discrimē ab aliis non obseruatur. Hippocr. Aphor. sect. 3, art. 29, τῶν δὲ νεώνισκοισι ἅμα τῆς πτύσιες, φλέγματα, πυρετοὶ ὀξέες, ὀφθαλμίαι. Vnde Cels. lib. 2, c. 1, Adolescētia morbis acutis, item comitialibus tabique maximè obiecta est: ferēque iuuenes sunt qui sānguinem exputunt. vbi quos νεώνισκους vocauit, ibidem ἡβάσκοντας appellat: vno gradu τὰ παιδία præcedentes, at duobus gradibus τοὺς πρεσβύτας sequentes. G H

VNDE Νεῖος, ός, ὄν, Nouus, Nouellus, Recens: (Ionicè pro νέος) vt testatur Gal. in Lex. Hippocr. qui νεῖον expon. τὸ νέον.

VNDE Νειόπατος, superl. gradu, Nouissimus, Infimus, Imus. sicut Hesych. νειοπατον exp. κατώτατον. Ex quo per syncopen FIT Νείατος, SICVT Νέατος ex νεώτατος, de quibus duobus suprà. Vtitur hoc νείατος in ea signif. Hom. Il. θ, εὐθὺ δὲ κε τὰ νείατα πείσεαθ' ἵππαι Γαίης καὶ πόντοιο. Il. ζ, de peplo, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων. Il. ε, ἐπέρεισε δὲ πάλαι Ἀθήνῃ Νείατον ἐς κενεὼν ἀσπίδι ζωννύσκετο μίτρῃ. itidémque Nicander νείατα dixit τὰ ἔσχατα. Sicut verò νείατος pro νειόπατος per syncopen dicitur, ITA Νειόθεν ET Νειόθι Eust. dici annotat pro νειατόθεν & νειατόθι: addens tamen, εἰ μὴ πάσχα τοῦ ὑπάρχῃ αὐτῷ τὸ νέον, ὅξοῦ παρῆκται τὸ νείατον ὁμοίως τῷ πείατον. Est autem Νειόθεν, Ex imo. vel Ex imo fundo, aut loco. Il. κ, Ὡς τε κὶν ἐν νηΐῃσιν ἀνέσσι ἀκῆς. Ἀγαμεμνὼν Νειόθεν ἐκ κεφαλῆς. Et Apoll. lib. 1, χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο πυλᾶς Νειόθεν ἀμφοτέρωσε θοῦς ἔλαβε χερσὶν Ἡνορέη πισσωσ. vbi ante δαπέδοιο subaudiendum ἐκ, vt in loco Homerico: vt sit Ex imo solo, seu imo soli fundo. Vtitur eo & Luc. in Peregr. τὸ δὲ πρόσθεν δῆλα πολὺ ἐγέλα, ἢ δῆλος ἐὼν νειόθεν αὐτὸ δρῶν, id est, Nō è summis labris, sed ex imo pectore. B. Videtur autē allusisse ad Homericum illud, Νειόθεν ἐκ κεφαλῆς, quod iam citaui. AT Νῇόθι, In imo, seu In imo fundo, aut In ima parte. Il. φ, — πάπυ μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κακαλυμμένα. Hesiod. Theog. de dolo Promethei, δόλον δ' ἄρα νῇόθι θυμῷ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ἐχόλω τε δέ μιν φίλον ἦτορ. Et apud Apoll. νειόθι γαίης, & νειόθι πίστης. vbi simpliciter etiam reddi potest Sub. A B C D

Νεῖον, Nuper. Ionicè pro νέον. Apollon. Argon. 1. Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Αὐκήτιον Ἄρρος ἀμείψας. id est νεωστί, vt scholiast. quoque exponit.

Νεαρός, ᾶ, όν, idem cum νείατος, vt habetur in v. l. Potest tamen accipi & pro νεαρός. AT Νείαρα SIVE Νέαρα (quorum vtrunque habetur in lex. meo vet.) τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κοιλίας, vt ibidē exponitur. Poll. lib. 2, καλεῖται κῶλον καὶ κάτω κοιλία, ὡς νεαρῶν. Ὅμηρος καλεῖ. itidémque Bacchi apud Erot. νέαραν exp. τὸ κῶλον, quod quidā vocāt ἡ κάτω κοιλίαν, Erotianus autē γαστέρα, sed maior pars in eo cōsentit, νέαραν esse imū ventrem, qui & λαγῶν, à λάγω, vt Etym. tradit. Quānuis verò hi lexicographi νέαραν simpliciter exp. Imum ventrem, apud Homerū tamen & alios poetas solet adiunctū habere γαστήρ, vt Il. ε, Νεαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ βέλος ἐλάσσατο χαλκοῦ. Et aliquanto pòst, Νεαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πέσε δολιχόσκιον ἔγχος. itidémque Il. π, Τὸν βάλε νέαιραν κατ' γαστέρα. Duplex verò etymon traditur à grām. cuius & Eust. meminit, quū ait, νέαιρα γαστὴρ, ἢ μόνον δι' ἧς τὰ σπλάνεον), ὁ ὅτι πρεσβύτερα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐρᾶ πόθεν καὶ ἡ γυναικεία ὑστέρα μετωνομάσθη. Alibi verò annotat, sicut Νέαιρα nomen proprium est à νέα, i. νεαρά, sic & νέαιραν γαστέρα posse ἀστείως indidem deriuari, ὅθεν τὸ ἐν δελεγῶς νεαζειν αὐτῷ εἰς ὀρεξιν. E F

¶ Νειός, ᾶ, ἡ, Nouale, seu Noualis ager, Ager renouatus. idē cum νέα & νεός (vnde etiam fit, Ionicè inferto ι) & νεατή, quod vide. Od. ε, Ἰασίωνι μίγη φιλότητι καὶ ἐν νειῷ τρίπολῳ, de Cerere frugū & agrorū præside. De qua & Hesiod. in Theog. Ἰασίωνι μίγη φιλότητι καὶ ἐν νειῷ τρίπολῳ. Eustathio est ἡ ἀρὴ αὐαινομένη γῆ, ager nouatus Ciceroni: Hesychio ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη, i. ἡ ῥιζωμένη γῆ. Vtitur hoc vocabulo & Theophr. De caus. pl. l. 4, c. 9, de leguminibus, ἀπόντος θέρους ἐν νειῷ καὶ μὴ καρπίζεσθαι ἢ γλῶ, ἀλλὰ νεῶν πιεῖν. Ex eiusdem lib. 8 De historia pl. μὴ πιεῖν νεὼ καρπόν, Noualibus ineptū esse, v. l. ex Gaza. Ab Hesiodo dicitur ἀλεξιάρη. in Erg. Νειὸν δὲ σπείρειν ἐπὶ κουφίζουσαι ἄρουραν. Νειὸς ἀλεξιάρη, παῦδ ὢν ἀκηκήπειρα. paulo antè dicit νεόρρηρα ἄρουρα. G

C. Νειοπιεῖν, Nouale facio, Terrā seu agrum renouo. quod Theophr. diuisa voce νειὸν πιεῖν dicit. Xen. Œcon. ἢ τε μὴ φυτεύοντες τὴν χώραν, ἢ τε νειοπιοῦντες, ἢ τε καρπὸν ποιοῦντες κομίζοντες.

C. Νειοπρεμεῖς, in Epigr. q. d. Noualicida hoc est qui nouale aratro scindit, seu proscindit, aut findit. Sic enim & Latini poetæ.

NEOSSOS, ός, ὁ, Pullus, Recēs à partu auicula. sic enim exprimi potest etymō, à νέος. Il. ι, Ὡς δ' ὄρνις ἀπῆσι νεοσσοῖσι πορεφέρησι Μάσσας, ἐπί κε λάβῃσι. Iliad. β, Ἔνθα δ' ἔσαν

ἐρυθρὸν νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. vbi Cic. vertit Pulli, p. 65 mei lex. Cic. sicut & suprà in quodam loco in Ἐκκολάπτω citato, pro eo quod Varro dicit Pullus, in Geopon. habetur νεόσσια. Ad priorem Homeri locum alludens Plut. De aud. dicit, ὥσπερ οἱ πτῶες νεοσσοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ ἀλλότριον κεχηνότες τόμα. Idem in Probl. Rom. de auibus autumnalibus, οἱ μὲν, ἀδενεῖς καὶ νοσώδεις, οἱ δὲ, νεοσσοὶ καὶ ἄπλεῖς. Athen. lib. 14, νομάδα παχέταν ἔφη καὶ νεοσσοὺς τοὺς ἤδη κοκκυζόντας. Sunt qui compositum hoc vocabulum dicant ἀπὸ τοῦ νεοσσεῖν ἔστεται, id est ἐλεπτύνεσθαι, id est κινεῖσθαι. ‖ Affertur & νεοσσὸς ex Xen. pro apicula, sicut Josephus apibus itidem νεοσσιὰς tribuit. quam apum fœturam, quum formata est, Plin. vocari tradit nymphas. Pullos & hic interpretari poterimus, sicut idem à Colum. pullities tribuitur, lib. 9, cap. 11. Quum primo vere in eo vere nata est pullities, nouus rex eligitur.

C. Νεοσσοτροφία Diosc. oridi, Nidulatio, Cunabula Plinio. Cic. De orat. Volucres videmus procreationis suæ atque vtilitatis causa effingere & construere nidos. Hæc Bud. Videtur tamen potius hoc vocabulo significari Pullorum procreatio.

C. Νεοσσοτρόφιον, τὸ, Locus vbi pulli aluntur: Auiarium. Vtitur eo vocabulo Col. lib 8, c. 15, Neossotrophii cura similis, sed maior impensa est. nam clausæ pascuntur anates, querquedulæ, boscides, phalerides, similesque volucres quæ stagna & paludes rimantur. Et sub finem capitis, Antiquissimum est, quum quis νεοσσοτροφεῖον cõstruere volet, vt prædictarum auium circa paludes, in quibus plerunque fœtũt, oua colligat, & ohorralibus gallinis subiniciat. sic enim exclusi educatiq; pulli deponũt ingenia sylueſtria, clausique vtuariis haud dubitanter progenerant.

Νεοσσία, ας, ἡ, Nidus, Pullorum cubile. Suidas τὴν καλιὰν τῶν ὀρνίθων. Scribitur ἐν τῷ Νεοσσιὰ, oxytona s, quod & de apũ alueari dicitur, quas Xen. quoque νεοσσιὰ appellauit, vt habetur in v. l. Ioseph. in Maccab. μέλισσαι τοῦ τὸ κηροῦ νίας ἀπομιμοῦνται τοὺς τοῦ σώματος, καὶ καθάπερ σιδήρα, τοῦ κηροῦ πλήρωσιν τοῖς τέκνοις αὐτῶν, καὶ ἐπαμύνουσι τὴν νεοσσιὰν αὐτῶν, καὶ ἐπαμύνουσι ἕως θανάτου. vbi νεοσσιὰν vocauit alueare in quo tenera suam sobolẽ fouẽt veluti volucres ſos pullos in nidis. fũt tamẽ qui νεοσσιὰν hic acceperũt pro ipsa apũ pullitie.

Νεοσσὸς, οῦ, ὁ, Atticè pro νεοττὸς. Lucian. καθάπερ οἱ νεοσσοὶ τῆς ἀπελῆς ὑποκρούουσιν. Aristoph. Auibus, Ἄρεως νεοσσὸς, Martis pullus: de gallinaceo, aue Martia: quibus subiungit Pistherarus ὦ νεοσσὲ δίαστα. Annotat ibi scholiastes, gallinaceos quosdã vocari νεοσσοὺς, sicut quosdam Μηδικοὺς: nisi fortè pulchri pueri nomen sit ad quod alludat. Per iocũ fœmina etiam aliqua aut masculus νεοσσὸς dicitur quum teneræ seu virẽtis adhuc ætatis est, sicut μόσχος & πῶλος ab Euripide. Epicrates apud Athen. lib. 13, de Laide, quã aquilæ comparat, Αὕτη γὰρ ὁ πόθ' οὗτος νεοσσὸς καὶ νέα, Ὑπὸ τῶν πτερῶν τῶν ἀετῶν ἐκπεφευγυῖα. ‖

C. Νεοσσοτροφέω, Pullos alo. Et metaph. dicitur aliquis νεοσσοτροφεῖν pro A pueritia educari veluti pullus: vel Veluti pullus ali & nutriri. Aristoph. Nub. μνησικακῶσιν τοῖς ἡλικίαν ἐξ ἧς ὠνεοσσοτροφοῦμεν.

Νεόττιον, τὸ, Pullulus. hoc est Pullus tenellus & recens. Aristot. lib. 9 Hist. anim. Exemplum cum Lat. interpr. habes in Ἐκκολάπτω.

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, Pullastra, Gallina iuuẽca. Aristot. τῶν ἀλεκτορίδων αἱ νεοττίδες πλείω πτίττουσι ἢ αἱ πρεσβύτεραι· ἐλάττω δὲ τῷ μεγέθει τῶν ἐκ τῶν νεωτέρων. Vnde Plinius. Ex gallinis iuuencæ plura pariunt quàm veteres, sed minora. Pullastram verò Varro dicit l. 3, c. 9, Ea quæ subiicias, potius e pullastris quàm è vetulis. Rursum Aristot. Hist. an. l. 6, νεοττίδες ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν, pullastræ & anseres iuuenci.

Νεοττία, siue Νοσσία, ας, ἡ, Nidus, Pullorum cubile seu cunabula, idem cum νεοσσία siue νεοσσιά. Xen. Hell. 7, πρὸς τὸ τρίτον μέρος ἔλαβεν αὐτὸν τὸν πόλιν ὥσπερ νεοττὶν καὶ πανταχόθεν ἔρημον τῶν ἀμυνόντων. Plut. Probl. Rom. οὐδὲ γὰρ νεοττία γυπὸς ἐπιτυχεῖν ῥᾴδιον ὅτι. Animaduerte autem oxytonos scribi apud Xen. paroxytonos apud Plut. sicut & in loco Aristot. habes in Ἐκκολάπτω.

Νεοττεύω, Nidulor, Nidifico, Cunabula facio. Athen. lib. 2, ex Alexãdro Myndio, de turdo, τοῦτο δὲ συναγελαστικοῦ ἔθους, καὶ νεοττεύειν, ὡς καὶ τὰς χελιδόνας. Aristot. Historiæ an. lib. 7, c. 11, de cuculo, ἐν οἰκίᾳ νεοττεύει καὶ ἐν πέτραις. Ibidem legitur, ὅτι τὴν τῆς νεοττεύει.

Νεοττεύσις, εως, ἡ, Nidificatio, Nidulatio. Aristot. Hist. an. l. 7, c. 1, ὥσπερ, μᾶλλον τοῦ ὑποδήματος πεποιήκασι τὰς νεοττεύσεις. vbi νεοττεύσεις ποιεῖν dicit quod ibidẽ νεοσσεύειν, seu construere cunabula.

Νεοσσεία, ας, ἡ, idem. vel Nidus, Cunabula. Aristot. loco citato, πλὴν τὴν δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν νεοσσείαις, τὰ δὲ μὴ πάντα, οὐκ ἐν νεοσσείαις (οὐ γὰρ ἐπιτυγχάνει) ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἐπιλυγαζόμενα ὑλῶν. Et paulo post, de eq ope, ὃ ποιεῖται νεοσσεία τὸ καθ' ἑαυτὸν νεοσσεύοντα. vbi νεοσσεία ποιεῖν dicit quod ibidem νεοσσεύειν. Luc. de alcyone, ὅτι γὰρ αἱ πόνοι νεοσσεία καὶ τὰς ἀλκυονίδας ὥστε σαγηνεύθρας ποιεῖσθαι ὁ κόσμος ἀγγ. Vbi potiũ accipitur pro νεοσσεύσει, id est Nidulatio aãeo vt & actionem nidi construendi significet hæc vox, & ipsũ opus effectũ. id est Nidum.

C. ΑΠΟνεοσσεύω, pro simpli νεοττεύω, Nidifico. ‖ Exponitur alicubi & Nidificationem relinquo. Quinetiã hic locus Aristot. lib. De Animal. 6, ὅπερ τὴν τοῦ ἔαρος πτῆσιν πάλιν ἐν τῷ ἑξακοσίῳ ἡμέρας, sic explicatur, Columba citra dies triginta prole expedi a superiore, parit. Cum qua interpretatione cõuenit illa Gazæ, simplex νεοσσεύω exponentis Fœtificio.

C. ΕΝνεοσσεύω, Nidifico in. Item In nido nutrio. Plato lib. 12 De leg. pag. 354. Sic in 1 Alcib. in fine, ὥσπερ σοι ἐνεοσσεύσας ἔρωτα ὑπὸ πτεροῖς. B.

ΝΕΥΩ, à quo vetus verbum Latinum Nuo. cuius cõposita in vsu mãserunt, cum alia, tum Innuo & Annuo, pro Nutu vtor, Nutũ do. vt quidã exp. Apud Ciceronem Annuere aliquem pro Nutu significare. Item, Significare aliquid & annuere. Hom. Od. π. Νεύσε μὲν ὀφρύσι κυανέῃσι. Sæpius autẽ vtitur composito ἐπινεύω, vt infrà docebo. Itidem verò solutæ orationis scriptores cõpositis vtuntur potius. Thucydides certè lib. 1, per periphrasin dixit νεῦμα ποιεῖσθαι ἐνεργεσίας, pro ἀφελείας νεύσαντες, vt schol. exponit. ‖ Νεύω pro Annuo. id est Promitto. Apoll. 2, — νεῦσε δὲ οἱ αὐτῷ Διὸς ἄμβροτα. At Epigr. lib. 1, ἔνευσε cũ infinitiuo quidem, sed pro Monuit nutu. vbi tamẽ exponitur itidem Annuit, & Submonuit. Sic Plautus, Venturum annuo. Virgil. autem cum accus. — cæli quibus annuis arcem.

Νεύω, Nuto, Vergo, Propendeo, Inclino. Theophr. De hist. pl. lib. 5 ὁ δὲ πεῦκος αὐτὸς ἐν πόδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo de brutis animalibus dicit νεύουσι τοῖς ζῴοις, id est, prona spectãt terrã. vt loquutus est Naso. & cõtrà πρὸς ὄψεις hominis Deum ἀνορθῶσαι. ἵνα μὴ οὐρανὸν καταθεῶνται. Ita enim ille, ἵν' μὴ γὰρ ἄλλοις τοῖς ὄψεις τοῖς ἀνθρώποις κατὰ κορυφὰς διὸ νεύουσι πρὸς γῆν· ἀλλ' ὥστε ὀρθὰ ἀναβλέπειν αὐτοὺς ἀναστῆσαι, ἵνα μὴ οὐρανὸν καταθεῶνται. qua Bud. ita vertit, Siquidẽ quum aliorum animalium facies ita encumegisset, deorsum vt vergentes in humum procumberent, versa ille vice humanam faciem rectam voluit esse, vt cælũ suspicerẽt. Quomodo autem hoc memorabile dictũ ex Nasonis quoque ore prodierit, docere non pigebit. ita igitur ille circa principium suæ Metamorph. canit, Pronàque quum spectent animalia cætera terras, Os homini sublime dedit, cælumque videre Iussit, & erectos ad sydera tollere vultus. (Quum autem in illo Platonis loco πρὸς ὄρθρον nihil aliud sit quàm πρὸς γῆν, seu πρὸς τὴν γῆν, sciendum est tamen νεύειν πρὸς ἢ γῆν, seu εἰς ἢ γῆν, sæpe dici potius de illis qui præ pudore aut mœstitia defixos in terrã oculos habent, seu terrã intuẽtur, vt vertit Politianus in isto Herodiani loco, l. 4, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωπῶς πρὸς πόδας εἰς γῆν ἔνευσαν. Necnõ in isto qui legitur lib. 1, οἱ μὲν ἄλλοι σιωπῇ καὶ σκυθρωπῶς εἰς ἢ ψυχὴν, καὶ σκυθρωπῶς πρὸς τὴν γῆν εἰς γῆν ἔνευσαν) A poetis autem pro εἰς τὴν γῆν dicitur etiã ὅτι χθονὶ cum hoc verbo. Apoll. Arg. 2, καὶ δὲ κάτω νεύσαντες ὅτι χθονί. Hesiod. autẽ vsus est aduerbio ἔραζε illud ipsum significante, quum dixit τοὶ χρὴ νεύοντι ἔραζε. Cæterùm eadem constructione dixit Aratus, — νεύοντι δ' πάμπαν ἔοικεν Ἄρκτῳ εἰς Ἑλίκης εὐρυκύκλου. vbi itidem illã propendendi significationem habet quam suprà in νεύειν εἰς τὴν γῆν. vnde Cic. ita reddidit, Obrutũ in cauda maioris figere dicas. Cũ illo autem aduerbio κάτω frequens est & in prosa: vtuntúrq; ita cũ alii, tũ Lucian⁹. vt quã dicit in Herm.

καὶ ὥστε δεδαμασμένος ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀνδρείᾳ καὶ κατάπτωσιν καὶ ἀχρυπνίαις καὶ νενευκότα. Dicitur verò & νεύειν ὅτι τὸ κάτω ab Alexandro Aphr. in Problem. Denique inuenitur & cum dativo in Anth. Epigr. Cæterùm quanuis νεύω in ista vergendi seu propendendi significatione frequens sit, atque adeo multo frequẽtius quàm in ea cui primum locum dedi, non putaui tamẽ dubitandum quin prius significarit Nuo, (vt antiquo vtar verbo) quàm Vergo, &c. Argumento autem mihi fuerunt cum alia, tum vox Latina Nuto: quam quum à verbo Nuo esse constet, accepta forma frequentatiua, sumi itidem pro Vergo, seu Deorsum vergo, & Propẽdeo, non ignoratur. ‖ Νεύειν cum accusatiuo etiam pro Inclino, Demitto. cuius vsus exempla hæc B. affert ex Aristotele in lib. qui περὶ ἀσπόνδων inscribitur, ἢ γὰρ νεύουσι τὰς κεφαλὰς, ὅν τῷ τῶν ἢ καρδίᾳ τὸ ξυνέχῃ. Item ex alio quem non nominat, τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύων, Oculos demittens, Aciem præ pudore deflectens.

Νεύειν, Vertere se. vt interpr. Cam. in hoc versu Theocriti in Thal. Εἰ δ' ἄλλος νεύσας, καὶ μὴ χόλα πάντ' ὀνύχωσι Δαμοιτίδος κνασαίω, si aliò te verteris. Idem interpr. Tendere in hoc Polybii loco, l. 15, τὴν τύχην πάντα νεύειν καὶ διαζητεῖν πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, tendere ad vnum finem.

Νεύειν pro Pertinere, Spectare, Bud affert ex hoc Aristotelis loco, in lib. De mundo. τὰ τε πρὸς τὰς μείζους εἰς τὸ πόλος νεύοντα, quæ de Parcis dicuntur, huc pertinent, huc spectant. Affertur verò & pro Spectare in alio genere loquendi, cui non possit itidem adhiberi verbum Pertinere: ex Alex. Aphr. ἐκεῖσε νεύει καὶ ἐς ἐναμιλλῶς ὄντι, eò spectat & conuersus est.

At Νεύειν pro Natare, vide post Νέω)

Νεῦμα, Nutus. vt νεῦμα ποιεῖσθαι apud Thuc. Nutu vti, Nutu significare. de quo loco dixi suprà in Νέω.

C. ΑΝΑνεύω, Renuo, Abnuo, Nutu significo vel innuo nõ esse faciendum aliquid. Aut breuius, Nutu veto. vt Odyss. 1, Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐέων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦσ' ἐκάεσσῳ Κλαίειν. (vbi falso redditur Innuebam lugere, pro Innuebã ne lugeret) Sic Il. 20, v. 205, Λαοῖσιν δ' ἀνένευε κάρηατι Δῖος Ἀχιλλεύς. Vt autem expono hic Nutu veto: sic Eustath. κωλύω ἀνανεύων in isto versu 129 Odysseæ φ, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔρξεν ἐεδνόν ἄκοιτιν. ‖ Item Nutu recuso, seu denego, aut Nutu ostendo me recusare, seu denegare. Hom. Il. ω, Τῷ δ' ἄρα τοι μὴ τοῦδε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε. Item ἀνανεύειν πρὸς τινὰ ἀγνοῶ in v. l. ex Batrachom. pro Abnuere votis, qui vsus verbi Abnuo, haud scio quo possit teste confirmari. Itidem verò in soluta oratione cum accus. pro Renuo, Abnuo, Interdum verò & cum infinit. pro Nego. (qua in significatione Nonnus addidit & particulam μὴ, quum dixit, οὐδὲν ἐγὼ ἀνένευον) Apud Xenoph. quoque ἀνανεύειν & ἀποφεύγειν pro eodẽ habentur. Plato ὑπανεύειν & ἀνανεύειν inter se opposuit: item καταινεύσαιμι & ἀνανεύσαιμι, quæ passi. futura sunt etiam observanda.

Ἀνανεύω, Sursũ reflecto caput, vel oculos, (vt νεύω cõtrà sumitur pro Deorsum flecto) Resupino me. Lucian. ἀπηχθῶς τοῦ ἔρωτος τοῖς νεανίσκοις τοῖς ὁμοίοις, ὥρᾳ μὲν ὑπανεύοντας, ὥρᾳ δὲ ἀνανεύοντας ἐμπαλιν. vbi tamen Budæus existimat verti posse Annuens, (seu Innuens) & tenuens. Idem à Dionysio Areop. poni ait ἀνανεύειν pro Sursum erigi, Cælestia suspicere. Ex Diosc. affertur ἀνανευκυῖας ὀδόντας, pro Sursum spectantes.

C. ΑΠΟνεύω, Abnuo, Respuo, Auersor quasi respuendo. Sed apud Bas. cum genit. scribentem, ἔχει δὲ ὀξυσίαν καὶ ἀπονεύσαι τοῦ καλοῦ. vbi Bud. exp. etiam Abscedere. ‖ Citatur præterea ἀπονεύω pro Nuto, Ad ruinam inclino, ex Anth. Epigr.

Ἀπονεύω, Vergo, Inclino. Philo De mundo (Budæo teste) dixit ἀπονεῦον πρὸς αἰθέρα pro Contueri atheranta scribens. εἴδωλον ἀναρχὲς ἀειδὲς ὄμμασι τὰ τῶν σώματος ὄμματα ποιεῖ δυνάμενα πρὸς αἰθέρα ἀπονεύειν. Citatur item ex Plutar. in Galba, ἀπονευόντες φορεῖν pro Lectica se inclinante.

Ἀπονεύω, Declino, Deflecto, vt Camer. reddit apud Platonẽ in Theæteto, πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπονεύσαι ὤφ. Est etiam (secundum Budæum) Inclino & transeo in partes. Polyb. 3, πολλῶν ἡμιμόριον πάντας τοὺς περὶ Ἰταλάς ἀπονεύσαι πρὸς τοὺς Καρχηδονίους ἀπονεύειν. Similem autẽ habes significationem in hoc quem Suidas citat locũ, σωιεβαίνετο τοῖς Αἰνίοις πάλαι μὴ σπασάζειν, πρὸς δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐρδίκης, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν. In Αἰνίοις tamẽ, vbi idẽ locus ab eo citatur, habet τὰ παιδόφιν. Ex eiusdẽ lib. 16 affert Bayfius, ἀφεῖμεν τὸ διάκειν, ἀπένευσαν ὅτι τοῦ πόντου ἀφαιρεῖν. vbi ἀπένευσαν vertit Conuersi sunt.

ΕΚνεύω, Nutu significo, Nutu iubeo. Euripides Iphigenia Taurica, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, nutu iussit abstinere procul. vt Cam. vertit (sic autem & ἐπανεύω accipi docui paulo post) Exponit autem & Negare, Nutare. afferens ex eodem poeta in Phœnissis, Αἰνῶ δὲ οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύω πάλιν, pro Sententiam hic vir nõ magis mutat suã. Vertit & Declino, de qua significatione dicam paulo post.

Ἐκνεύω, Propendeo, Emineo, Proiectus sum, in Hippiatria vbi πρὸς τὸ χαλάσματος τοῦ ὤμου agitur, ὅταν αὐτὸν παρηλλαγμένον ἐκνεύῃ τὸ ἄρθρον ἐπαδίζοντος. Bud.

Ἐκνεύω, Euito, Declino. sed hæc significatio haud video quomodo conuenire possit huic verbo, si deducatur à νεύω significante Innuo: at deducendo à Νεύω significante Nato, non adeo aliena esse videtur hæc significatio compositi ἐκνεύω. vt videlicet quũ ἐκνεύω significet Enato, sic ἐκνεύω propriè Enatãdo euito, seu effugio: deinde verò accipitur generalius pro Euito.

C. ΕΠΙνεύω, Innuo, Nutu significo faciẽdum esse aliquid. Nutu iubeo: vt contrà ἀνανεύω pro Nutu veto interdũ accipi dictum est. Homerus Iliad. 1, Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ. Φοῖνικι τορέσας πυκινὸν λέχος. Sed & sine infinitiuo apud eũdẽ pro simplici νεύω, (seu νεύματι χρῶμαι, vt loquitur Thucydides, quod est ad verbum, Vtor nutu) Odyss. π, Ἦ ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. ‖ Sæpe verò isdem vtitur verbis pro Annuit. vt Il. ad. α, Ἦ, καὶ κυανέῃσι ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. qui versus habetur & alibi. Sic & apud Platonem ὑπανεύειν pro Annuere, Assentiri. oppositum τοῦ ἀνανεύειν. vbi scribit, πάνυ ἄγαμαι ὦ Θεαίτητε, ὅτι οὐκ ὀκνεῖς μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἐπικρίνῃ πάνυ καλῶς. Et cũ accusatiuo apud Demosthenem pagina 138, μὴ δῆτ' ὦ πάντες θεοὶ, μηδεὶς ὑμῶν ὑπανεύσειεν. Philo iunxit datiuo rei, dicens, ὁ δὲ ὑπανεύει τοῖς ἀρχῇ, votis annuit.

Ἐπινεύω (sicut & νεύω) Vergo, seu Deorsum vergo, Propẽdeo. &c. Lucian⁹ in Caucaso, ἀνεστάθαι τὸ αἰ πέδαι, παν τὰ χεῖρε ἠρέμα ἐπινεῦσαι ὦδαι. vbi exponitur Sẽsim depressæ, item Declines, seu Cliuosæ. quibus & B. vtitur.

c. 2. Συνεπινεύω, pro Annuo. Assentior. ex Plutarcho in Apophth. συνεπινεύει τῇ ὀργῇ.

C. ΚΑΤΑνεύω. Annuo, Nutu aliquid confirmo. Homerus Iliad. α, Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα τοι πείθῃς. Et paulo post cum accusatiuo, ὁ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. id est Nutu pollicitus fuero. Alibi autem & cum infinitiuo. vt Il. β, — ἀλλ' ἴμεν ὦμοι ὅτι ἔρξε καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπροταιτ' ἀπίμεν ἀπονέεσθαι. Lucas vsus est pro Innuo, Nutu aliquid significo, Euangelii sui c. 5. pro quo Homer. dixit ὑπανεύω, vt antea docui. Vide & Ἀπνεύω.

Κατάνευσις, Actio ipsa annuendi. quo vtitur Eustathius de illo Homeri loquens versu quem ex Il. α. protuli.

C. ΠΡΟνεύω, Promineo, Propẽdeo (quam significationẽ & compositio ἐκνεύω dat Budæus) vnde προνευνικῶς exponitur etiam προνεύλης & προνεύλημμος. In hoc autem Xenophontis loco in Œconomico, ὅλῳ τί δὲ ἄλλο ἄλυπίαν ἀλλήλοις οἱ ἐμπόροιτες, ἢ διότι ἐν τοῖς μὴ κάθηται, ἐν τοῖς ξύλοις δὲ προνεύουσιν, ἐν τοῖς δὲ ἀναπαύονται; Budæus προνεύειν vertit Incumbere. ita enim interpretatur hæc verba, Vicissim & rectè atque ordine incumbunt in remos & rursus resupinantur. Sed hoc sciendum est, legi προνεύουσιν apud Xenophontem, non προνεύουσιν, in vulgatis editionibus, & quidem in mea etiam. sed vt in annotationibus quas calci eius subiunxi, admonui, sic admoneo & nunc, me Budæum sequi, legentem προνεύω. Libet verò & quæ Camer. de hoc ipso loco scribit, addere, In Œconomico autem (inquit) προνεύειν est nauticum verbum, ἐν τοῖς μὲν προνεύουσιν, ἐν τοῖς δὲ ἀναπαύονται. Nisi fortè verum est προνεύουσι (vt esse suspicor) id est Proclinantur & reclinantur. Atque eadem verba reponenda esse puto in primo Polybii, vbi hæc le-

guntur mendose, etiam in manuscripto (vt verum fa- A
tear) libro: καὶ ἴσατε ὅτι τοῦ εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ πεὶ ἄνδρας τοῦ αὐτοῦ ἔχοντας τάξιν τοῖς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πλοίου καθέδραις, μέσον ἐν αὐτοῖς ἐστάτε τὸν κελευστήν, ἅμα πάντας ἀνάπτειν ἐφ' αὐτοῖς ἄγοντας τοὺς χεῖρας, καὶ πάλιν τρενομεῖν ἔξω θοῶντας τοὺς τόνους, σωνέντιζον. &c. vbi legendum esse existimo ἀναπτίειν, non ἀνάπτειν: & τρενοῦν, non τρενομεῖν. Est autem elegans descriptio remigationis: quam nos ita reddidimus Latinè, Ad remegia collocatis quibusdam in littore, eo ordine quo in nauigiis considere solēt, statuerant in medio celeustem, & reclinari simul o- B
mnes adducētes manus ad sese, ac rursum proclinari, illos extēdētes, affuefaciebāt. &c. Hæc ille. ex quo totum locum adscribere libuit, non solùm propter ea quæ de verbo Προτείνω dicuntur, sed & ob VERBVM Ἀναπίπτω. minimè enim dubium est quin vtraque emendatio vera sit. Poterit autem (meo quidem iudicio) alteram confirmare & hic Plutarchi locus in Sympos. lib. 5, ὥστε ἡμῶν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ὅτι τοῦ τρενοῦν, ἀπολέποντας τοὺς τοῦ πράττειν. Addo autem & hoc, videri mihi Latinū Pronus, esse ab hoc verbo Προτείνειν. C

C. ΠΡΟΣΙΝΕΥΩ, Innuo. At in v.l. Annuo, sed nullum affertur huius exemplum. Ex Xen. autem affertur τρενοῦσι de remigibus, vbi reponendum esse τρενοῦσι do cui in Προτείνω.

C. ΣΥΝΝΕΥΩ, In me vergo, Contrahor. vt Bud. vertit apud Alex. Aphrod. cuius locos apud eum vide, pagina 519. Idem in Lexico suo scribit, à Plutarcho dici de re quæ in altitudinem aut in longitudinē paulatim gracilescit & contrahitur, εἰς κορυφὴν συννεῦσαι τοῦς ἄκρα πλευρᾶς στενοτέραν τῶ βάσεως. In v.l. perperam habetur συνεῦναι D
vnico ν scriptum, (manauit autem hic error ex primo omnium lexico in quo est quidem σωνεῦν vnico ν, sed ita vt decidisse alterum manifestissimum sit artis typographicæ peritis, vtpote spatio in quo positum id fuerat, manente vacuo) exponitur autem & ibi Vergere, item Deorsum aspicere, ex Basilio, εἰς γῆν συννεῦν κόρας ὄμμα. & ex Luciano, ὠθοῦσιν ἀλλήλοις συννεῦν κόρας. Ibidē simpliciter pro Respicere: ex Epigr. συννεῦσαι ὀπὶ ξίφος. & ex Plutarcho in Numa, συνεῦσαι εἰς ἑν ὃν τῆς τοῦ φερεφερείας κάνθον. Sed & cum accusatiuo pro Demittere, Deorsum vertere, ex Luciano, τοὺς ὀφρῦς κάτω συννεῦσαι. Et E
ex Alexand. Aphrodiseo, οἱ αἰδοῦμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς συννεῦσασι. Cæterum in his omnibus locis ibi seruatur idem ille scripturæ error, videlicet habentis vnicū ν. scribi enim debet duplici, præterquam in illo ex Epigramm. loco. ibi enim propter versum, ablatum esse alterum credibile est, si tamen cætera verba ibi ita habentur. nam quoto Epigr. lib. id legatur, adscriptū non est.

Συνεῦν, Descendo. ibidem ex Alexandro Aphrod. F
κατ' ὀλίγον συνεῦσι καὶ βάθος, paulatim in anteriorē partem descendit.

Συνεῦν, Consentio, Conspiro. B. ex Areop. Itidem verò pro Consentio affertur in v.l. ex Plut.

Συνεῦσις, εως, ἡ, itidem in vergēti significatione: vt apud Alex. Aphrod. Problem. l. 2, τρὸς μεγαν κανθὸν ὅτι συνεῦσις τῆς κόρης, exponitur, Ad angulum magnum oculi vergit pupilla. ‖Item Consensus, Conspiratio. Bud. ex Areopag. vt συνεῦν pro Consentio, Cōspiro, ex eo protuli paulo antè. G

¶ Νεύταζω, Nuto. Il. υ, Αἰνείας δ' ὄρεξεν ἀπειλήσας ἐνεβήκε. Νεύταζων κόρυσι βεβαρῆ. Od. ψ. ζ, Νεύταζων κεφαλῇ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσε θυμός. vt apud Plautum, Capite nutat. non placet quod reperit. Vbi de concussione seu quassatione capitis dicitur. ‖Exponitur etiam in v.l. Nutu admoneo. vt & verbum Latinum apud Plautum, Nutat ne loquar. Item, Me isti non nutasse credis? Quò referri potest quod Poll. ex Hom. citat, ὀφρύσι νευτάζειν, i. ὀφρυάζειν, siue νεύειν, de oculorū nutu: de quo dicitur & Nictare: vt apud Plautū, Neque illa vlli homini nutet, nictet, annuat. H

Νεῦρον, ου, τὸ, Neruus. Est pars simplex, spermatica, exsāguis, sensu tantùm aut etiam motu prædita. Vt enim arteria & vena, sic neruus inter prima & simplicissima humani corporis elementa censetur libro 1, De elementis, & inter partes similares numeratur. Hæc inter alia Gorr. Quibus addit, Cæterùm non omittendum est quod scribitur à Galeno initio libri 15 De vsu partium, differente de pudendi substantia, νεῦρον tribus modis dici, vno quidem propriè, genus illud totum quod à cerebro & spinali medulla est: altero, id quod à musculis oritur, & τένων, (hoc est Tendo) ab Hippocrate dicitur: tertio autē, quòd Hippocrates σωδέσμων, (id est ligamentum) medici verò post eum νεῦρον σωδετικὸν, id est, neruum colligantem, nuncupārunt. Quod autē ad etymon huius nominis attinet, addit idem, Dictum est Græcis νεῦρον à verbo νεύειν, quod Nutare & Flectere significat, vt scribit Gal. initio libri De motu musculorum. Hæc ille. At verba Galeni sunt hæc, νεῦρον δὲ καὶ τένος ἐξεσκαφάλουν ἀναπαίου συνεπαλλήλων, οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου δυεῖν ὀνόματιν ἐν ὀνόματιν, ὁ τὸ νεύειν καὶ τείνειν πέφυκεν. Plutarch. Sympos. 4, inter incommoda quæ vinolentis accidunt, εἰ πασι τοῦ τοῦ τοῖς ἄκροις νεύρων καὶ ἀποτόρκωσις. Athen. libro 1, de aqua marina, μάλιστα τοῖς νεύροις ὅτι τρεστρόφος. Lucian. νεῦρα ἔντεινα ἢ ὅμοι καρτερά. Item apud Ruffum Ephes. νεῦρα τρακτικὰ, αἰσθητικὰ, τρεπτικὰ, σωδετικά. Et νεῦρα ἔχειν dicitur qui neruorum robore pollet, seu Qui robustus est & viribus pollet. Accipitur etiam metaphoricè pro Robur, Vires. vt Demosthenes νεῦρα πολέμου vocauit τὰ χρήματα, sicut Cicero, Vectigalia neruos reip. & itidem, Neruos belli, pecuniā infinitam. Sic Æschin. contra Ctesiphontem, ὑποπτεύω τοῦ τὰ νεῦρα τοῦ τρεγμάτων. Et Plato apud Plutarchum De virt. mor. νεῦρα τῆς ψυχῆς appellauit τὴν θυμοειδῆ ὀξὺν τὸν ἀφόβον τὸν πικρίας, καὶ τρεστικὸν χαλινῶν. cuius rei meminit idem Plut. in libro τοῦ ἀδεοῦς. ‖Νεῦρα dicūtur etiam nerui extracti & qui chordarū vsum præstāt. Hesiod. Erg. δέρματα συῶν ἀπτῶν νεῦρα τε βοῶν, neruo bouino consuere. itidemque Homer. Iliad. α, de Pandaro arcū tendēte, Ἕλκει δ' ὀμφὸ δ' ἰθυτίδας πρὸς ἑαῦν καὶ νεῦρα βόειον. Νεῦρον μὲν μαλῶ πελάσας, πεῦκα δὲ σάκρον. vbi νεῦρα & νεῦρον pro eodē vsurpauit. (sic Ouid. dicit Equino neruo intētus arcus) At paulo pòst de Menelao vulnerato, ὃς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὀστέον ἐκπὸς ἐόντας, esse νεῦρον dicitur ὁ ὡ δεδεῦ τὸ σάνεμον τὸ βέλος τρὸς τὸν κάλαμον. ‖A Lat. Nerui dicuntur fides etiam seu chordæ in instrumentis musicis, quæ tensæ sonum edunt. vt apud Quintilianum, Lyra intenta neruis. Vtuntur verò & Ouidius ac Propert. atque adeo Cicero. At Zeno vocat νεῦρα λόγου καὶ ἀεῦμοῦ μεταφέρεται καὶ τάξεως. nā apud Plut. De virt. mor. cum suis discipulis in theatrum ingrediens quodam citharœdo citharam pulsante, ait, Ἴα μὴν ὅπως κατεμάθωμεν εἴτε ἔντερα καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὀστᾶ, λόγου καὶ ἀριθμοῦ μεταφέρεται καὶ τάξεως, ἐμμελείας καὶ φωνῶν ἀρίστα. ‖Ab Aristoph. in Auibus, penis quoque νεῦρον vocatur: sicut & Neruus à Iuuenale de eodem vsurpatur. ‖Hippocratus autem νεῦρον ἔνταμον vocat πὶ φλέβα, teste Erotiano. Pertinet huc quod apud Ruff. Ephes. legimus, τοὺς δὲ ἀρτηρίας τὸ ἀρχαιότατον φλέβας ὠνόμαζον. ἔλεγον δὲ καὶ ἀόρτας καὶ πνεῦμα τικὰ ἀγγεῖα καὶ σήραγγας καὶ κενεύματα καὶ νεῦρα.

C. Νευροβάτης, ου, ὁ, Qui neruis seu funibus neruis inambulat. Iul. Firm. Funambuli, neurobatæ. AT Νευρόβατος in v.l. Neruis se mouens.

C. Νευροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Neruo similis. Neuroides herbæ nomen. Plin. lib. 20, cap. 8, Beta syluestris, quam limonion vocant, alii neuroides. Diosc. l. 4, c. 16, λεμόνιον, οἱ δὲ νευροειδές.

C. Νευρόκαυλος, ου, ὁ ἡ, Cui neruosus cauliculus est. ET Εκνευρόκαυλος, pro eodē. Exemplum cū Plinii interpretatione habes in Μυοφόνος.

C. Νευροκοπέω, ῶ, Fut. ήσω, Neruos incido. Construitur cum accusatiuo personæ, Iosuæ capite 7, πεῖ ἵπ πτις αὐτῆς ὀνευροκόπησαν. Et metaph. apud Hermog. νευροκοπῶ σμου τὴν ψυχῆς, Animi mei neruos incidunt. hoc est Animum meum eneruant. Sic Cic. Incidere neruos virtutis, Incidere neruos pop. Romani.

C. Νευρολάλος, Per neruos loquens: de modulatis neruis, vt Ouid appellat. In Epigr. νευρολάλος χορδή.

C. Νευρομήτρα, ας, ἡ, Neruorū matrix, seu mater. νευρομῆτρα & ψόα, siue ψοῦα dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione siti, qui & ἀλόπηξ. Athen.

l. 9, ex Clearcho, ὀρνεῖς μυῶπαι καθ' ἑκάτερον μέρος, οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νευρομήτρας καλοῦσι. Poll. lib. 2, οἱ δὲ ἔνδοθεν τοῦ ὀσφυϊκοῦ μυῶς καλοῦσι ψόας καὶ νευρομήτρας καὶ ἀλώπεκας· ὁ δὲ Κλεάρχος πεῖ τῶν ἔξωθεν τοῦ τῆς ῥάχεως μυῶν ὄνομαζῆ. Esse autem musculos velut matres neruorum, suprà quoq; videre est in Mū. Apud Hesych. verò ex his duobus Poll. & Athenæi locis pro ψοῦν reponendum videtur ψοῶν. apud illū. n. ita legitur, νευρομήτρα, μέρος τῶν σώματος· οἱ δὲ ψοῦν. Sed Camerario scribendum VIDETVR Νευρομήτρα, quoniam ibi renes insunt, & his pulpis teguntur, quam scripturam alibi non reperi. Iidem musculi à Rufo Ephes. VOCANTVR Νευρομήτρες. sic enim ait, οἱ δὲ μῦς οἱ ἔνδοθεν τῆς ὀσφύος, ψόας, οἵτινες καὶ μόνοι τῆς ἄλλης ῥάχεως τῆς ὀσφυϊκῆς ἐξεπεφύκασιν ἄλλοι δὲ νευρομήτρας καλοῦσιν, ἄλλοι δὲ ἀλώπεκας. Et mox, Κλείταρχος δὲ πεῖ τῶν τῆς ῥάχεως μυῶν, ψόας, καὶ νευρομήτρας φησὶ καλεῖσθαι, οὐκ ὀρθῶς. B

C. Νευρορράφος, ου, ὁ, Qui neruis consuit, vt apud Hesiodū, Δέρματα συρράπτειν νευρῳ ζοῦς. vnde discimus neruos bouinos antiquis vsum præstitisse funiculorum seu chordarum. Νευρορράφοι à Platone in 4 De rep. inter artifices viliores numerantur: vt apud Themistium in Sophista, οἱ νευρορράφοι καὶ βαλανεῖς καὶ σκυτοτόμοι. ET Νευρορραφεῖν, αι, Neruis consuo. Plato in Euthyd. ἢ οὐ νευρορραφεῖν δυνατὸν ὄν; vbi respondet alter, καὶ μὰ Δία κατ' τύχη. Xenoph. Pædia 8. ἔστι δ' ἔνθα ὑποδήμα ὁ ὑφ' νευρορραφῶν μόνον τρέφεται, ὁ δὲ ἀλ ῶν de sutore calceario. Scribitur tamē ibi vnico ρ, sicut & apud Pollucem, à quo hic ipse Xenophontis locus citatur. Sicut ET Νευρορραφικὸς apud eundē, Ad eiusmodi sutorem pertinens. ET Νευρόρραφος, Neruis consutus, in v.l. Sed frequentior est altera scriptura. C D

C. Νευροσπαδής, ές, ὁ ἡ, Neruo tractus. Apud Soph. in Philoct. νευροσπαδὴς ἀτραπός, sagitta neruo intento emissa, ὄμοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἀτραπός.

C. Νευροσπαστός, ου, ὁ, Neruis tractus, Qui neruorum tractu moueri, sed alienorum, vt apud Horatium Satyra 7, l. 2, Tu mihi qui imperitas, aliis seruis miser, atque Duceris vt neruis alienis mobile lignum. quo loco respexit ad ea quæ νευροσπαστα ἀγάλματα à Græcis appellātur, Erāt autem ea, parua quædam animaliū simulacra, quorum vel singula vel vniuersa membra certis neruis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venustate & conuenientia, sua sponte mouebantur: quæ ETIAM Αὐτόματα ET Αὐτοκίνητα dicūtur à Græcis, quod sua sponte moueantur. Qui eiusmodi simulacra vulgo ostentabant, DICEBANTVR Νευροσπάστοι, vt intelligere licet ex Aristotele De mundo, vbi ait, καὶ οἱ νευροσπάστοι μίαν μήχανὴν ὅπου πασά ὦμοι, πτοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖ θαι καὶ χεῖρα τὸ ζωῦ, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμοῦν, ἔστι δ' ὅτε πάντα τὰ μόρια, μετά τινος ἀνυσμίας. Vnde Apuleius De mundo, Etiam illi qui in ligneolis hominum figuris gestus mouent, quando filum membri quod agitare solent, traxerint, torquebitur ceruix, nutabit caput, oculi vibrabunt, manus ad ministerium præstò erunt, nec inuenustè totus videbitur viuere. De huiusmodi simulacris Herodotus in Euterpe, αὐτὰ δὲ φανῶ, ἅμα σφι ὀρθὰ ἐξέρυμνα ἐστὸν τὸ πτῶσα ἀγάλματα νευροσπαστα, τὰ τρεφερέουσι κῶμας ὠμῶσι, pro phallis autem alia sunt eis inuēta cubitalia simulacra neruis tractis sua sponte mobilia quæ circumferunt per vicos mulieres. De his & Luc. in libro De dea Syria, φαλλοὺς ἐν ὤμοις τοῦ Διονύσου ἐγείρουσιν, ὅτι τοῦ καὶ τοιοῦδε τρφερέουσι, αὐδ ἐας μικροὺς ὀν ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας· καλέεται δὲ τάδε νευροσπαστα. Vide & Budæum pag. 890, vbi νευροσπαστὰς esse dicit circulatorum & præstigiatorum genus qui imaguncularum motus & lusiunculas fidiculis moliuntur, ita vt saltare osculari inuicem sigilla ipsa & amplecti se videantur. Fiebant etiam aliæ icunculæ hydraulica ratione, quæ coacto spiritu pressionibus aquarum voces edebant. merulas vocat Vitruuius. item engibata ab eo dicta, quæ motum incessumque ementiebantur. ‖Νευροσπαστος. est & fruticis nomen. Plinius libro 24, cap. 14, Cynosbaton, alii Cynospaston, alii Neurospaston vocant: folium habet vestigio hominis simile. fert & vuam nigram, in cuius acino neruum habet: vnde neurospastos dicitur. HINC Νευροσπαστεῖσθαι, Neruis ac fidiculis trahi ac moueri. AT Νευροσπαστικὸν, Pars animæ ἀλογιστικὴ. cuius ἡγεμονικὴ ὅτι τὸ θυμικὸν καὶ ὀρεκτικόν. Alex. 143 B. E

C. Νευροσπαστέομαι, Neruis fidiculisque trahor, seu attrahor Athen. lib. 9, docēs quomodo αἰ ὠνοῖς capiātur, ὁν γραῦ τῇ θήρᾳ ὁ ὄπτικὸ εὐθεῖαν ὀρχεῖται καὶ τρεσσῶπον αὐτῆς, καὶ τὰ ζῶα ἐλκόμενα εἰς τὸν ὀρχοῦ ὑνοῦ, νευροσπαστεῖται, fidiculis extentis trahuntur seu implicantur: loquitur verò ibi τρεὶ νευροτεινῶν παγίδων, vt in Epigr. vocari hos laqueos mox dicetur. Sed perperam legitur in vulg. editionib. Athenæi νευροσπαστεῖται. B

C. Νευροσατης, ου, ὁ, Qui neruis intentis aliquid erigit. Ponitur à Polluce lib. 7, tit. τρεὶ ποιητικῶν τεχνῶν, non tamē exponitur.

C. Νευροτεινής, ές, ὁ καὶ ἡ, Neruis intentus seu contentus. vt νευροτενεῖς παγίδας in Epigr. Laqueos neruis extentatos.

C. Νευροῤῥωπής, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vulneratos seu saucios neruos habet.

C. Ἄνευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neruos nullos habens, Eneruis, Inualidus. C

Νευρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Neruosus. vt νευρώδεις ῥίζαι, radices neruosæ, vt Plinius interpretatur paulo pòst in Νευραί. Et αἰδοῖον νευρώδες dicitur paulo infrà in Νευραί. Νευρῶδες (inquit Gorræus) Neruosum: est corpus spermaticū & exangue, ad nerui naturam similitudinémve accedens. Tria eius genera Galen. esse dicit initio libri 15 De vsu partium, & comm. 1, in l. 6 τοῦ ὀπτικῶν. vnum, eorū qui propriè nerui appellantur, & prodeunt ex cerebro aut spinali medulla. secundum, eorum qui à musculis oriuntur, & τένοντες ab Hippocrate appellantur, ab aliis autem ἀπονευρώσεις: siquidem neruosæ partes musculorum tendines vocantur. tertium verò eorum quæ σωδέσμοις Hippocrates vocauit, recentiores autem medici νευρὰ σωδετικὰ, id est neruos colligantes. At verò præter hæc genera, sedes etiam, vterus, vesica, & pudēdum neruosa dicuntur, quum tamen nullo trium generum componantur, sed quòd neruosorum corporum similitudinem gerant: siquidem latissimè distenduntur, cōtráque in breuissimum spatium contrahuntur: quod nulli membro aut pingui accidit. Itaque partes illas neruosas ex quadam similitudine dicimus, vt & reliqua omnia alba & exangui materia prædita, quoniam plurimum extendi rursumque in se ipsa retrahi & subsidere videtur, vt eo comment. Galen. annotauit. Galen. apud Athenæum libro 1, de vino Falerno quod vigesimum excessit annum, κεφαλαλγικὸς καὶ τὸ νευρώδεις καθάπτεται. D E

Νευρώεις, εντος, ὁ, Neruosus. Item Validus. Vnde apud Hesychium νευρῶεν, σκληρὸν ὦμον, ἐνισχύον. Dicitur autem νευρώεις vt κινώεις, κνπτώεις ὠπάεις. F

Νευρικὸς, ου, ὁ, Neruorum vitio laborans. Budæus ex Dioscoride. Vtitur hac voce & vitruuius libro 8, capite 3, de aquis calidis, Per potiones quum in corpus ineunt, & per venas permanendo neruos attingunt & artus, eos durant inflando. Igitur nerui inflatione turgentes, ex longitudine contrahuntur, & ita aut neuricos aut podagricos efficiunt homines.

Νευρινος, Neruous. vt νευρίνη χορδή, Chorda neruea, Fidicula.

Νευρίον, Fidicula, Chordula. Ex Epigr.

Νευρία, ας, ἡ, Funis è neruis tortus. Bud. ex lib. Iudicum.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, idem cum νεῦρον, vt quidem in vulgatis lexicis habetur. ‖Νευρὶς est etiam nomen herbæ vel potius fruticis surculosi. Plinius libro 21, capite 31, de strychni specie tertia, Hoc est venenum quod innocētissimi autores simpliciter dorycnion appellauere, ab eo quòd cuspides in prælis tingerentur illo passim nascente. Qui parcius spectauerant, manicon cognomina uere: qui nequiter occultabant, erythron aut neurida: vt nonnulli perissoi, ne cauēdi quidem cura curiosius dicendum. AT Νευρὶς est & ipsa quidem, herba, sed diuersi generis. Plinius libro 25, cap. 10, Auxiliatur eis phrynion in vino pota. aliqui neurada appellant, alii poterion: floribus paruis, radicibus multis, neruosis, bene olentibus. Idem libro 27, capite 12, Pote- G H

rion(alii vocant phrynion,vel neurada) largè fruticat. A Et mox,Radices habet duas aut tres, binûm cubitorũ in altitudine,neruosas,candidas,firmas. Dioscorides l. 3, capite 17,πτηνεῖον. Ἰώνες δὲ νευρόδα καλοῦσι· θαμινὸς ὀδὼ μιγας. Et mox,ῥίζαι δὲ ὑπεισι πίχεων δύο ἢ τριῶν, ἰσχυραὶ, νευρώδεις.quibus verbis nominis rationem reddere videtur. RVRSVM Νδυρὶς est regio quædam Sarmatarum. cuius incolæ DICVNTVR Νδυροὶ ET Νευῖται, vt Suidas tradit,apud quem hoc hemistichium habetur,Νδυροί θ' Ἱππόποδές τε.Idem & apud Stephanum. Neurorũ B Scythiæ populorum meminit & Plin.l.4,c.12. Eidem verò Plinio Neuris insula est,l.6,in fine,In propontide ante Cyzicum Elaphonnesus:vnde Cyzicenũ marmor. eadem Neuris & Proconnesus dicta.

Νδυρίτης,ου,ὁ, SIVE Νδυρίτης,ιδος,ἡ,Neurites:lapidis nomẽ apud Orpheum περὶ λίθων, circa finem, — βακχικὰ νδυρίτεω δώδεκα λίθου. Et mox, — ὀδωκήρατος ἐστεται Νδυρίτης.

Νδυρόω,ῶ,Neruos adhibeo alicui,Neruos affero.i.Confirmo,Roboro.Damas.89 & 90, teste B. Sic Philo De vita M.l.1,νδυρωθέντες ὠμῇ τῇ παρηίδι σκέπτοις, his illi vocibus confirmati. C

C.ΑΠΟνδυρόω,Eneruo,Neruos incido seu frãgo.(vt Quintilianus,Neruos omnes & menus & corporis frangit) Vnde in particip.pass.apud Suidam,ἀπενδυρωμένος,quod exponit τὰ νδῦρα κατὰ ὁμῆρος.est igitur ἀπενδυρόω idem cũ νδυροκοπέω,quod vide. VNDE Απενδύρωσις,Neruorum abscissio,vel incisio:sequendo significationẽ verbi ἀπενδυρόω. Apud Galenum verò in longè diuersa significatione accipitur. siquidem Budæus pro coitione multorum neruorum ab eo vsurpari annotat,vt de peritonæo, ἀπενθύρωσις μυῶν εἴκοσιν. Ἀπενδύρωσις(inquit Gorræus)est neruosum quid,tenue & latum,ex musculo exoriens.neruus quidem non est, sed corpus inter ligamentum atque neruum natura medium,latum semper, & aliquando tam tenue vt membrana videri posset,nisi fibris quibusdam intercurrentibus ab ea distingueretur.E musculo ducit originem, vel potius(vt quibusdã anatomes peritis visum est)ex E tremitas est musculi, (in eam enim musculus desinit) alibi magis neruosa. Has enim duas differentias faciũt τῆς ἀπενδυρώσεως,hanc ἀδεκωδίν,illam νευρωτὴν ἀπενδύρωσιν appellantes.Dici eo etiam nomine ab Hippocr.τὸ πιεστὸν,hoc est tendinem,scribit Gal. Comm.2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.Hæc ille.

C.EKνδυρίζω,Eneruo.Demosth.Olynth.3,οἱ μὲν οὖν ὀλίγοι ἐκνευδυριζόμενοι τὰ πεπιστευμένα χρήματα,συμμαχοῖς.Animos eneruare dicit Ouidius,Vires eneruare Horat.Et Eneruatus itidem dicitur qui viribus omnibus fractus est. F Cic.simili metaph.dicit Legionum nostrarum neruos his consiliis incidemus.

C.ΠΑΡΑνδυρίζω,Neruos resoluo,Eneruo.v.1. ¶Aristot.autem l.7 Hist.animalium initio,παρεκνευδυρισμένας χορδὰς vocat malè intentas,seu quæ malè intenduntur & inter contendendũ laxantur,ac falsum sonum edũt: de voce eorum qui hirquire dicuntur in adolescentia, οὔτε τὴν ὀξεῖαν οὖσαν,οὔτε πω βαρεῖαν,οὔτε πᾶσαν ὁμαλὴν,ἀλλ' οἱαίαν φαινομένην τῆς παρεκνευδυρισμένης καὶ βαρυτέρας.ὃ καλοῦσι βαγίζειν. G Gaza vertit Incontentis,imitatus Cic.qui ait, In fidibus pluribus,si nulla earum ita contenta numeris sit vt concentum seruare possit,omnes æquè incontentæ sunt.

¶Νδυρά,ᾶς,ἡ,Neruus:peculiariter ille quo arcus intenditur.Il.δ',Λ.γξεῖος,νδυρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν,ἐκ δὲ οἰστὸς. sicut apud Virgilium, — neruo stridente sagitta Hyrtacidæ iuuenis volucres diuerberat auras.Iliad.θ,— φαρέτρης ὀξὺ λελεπτικοῦ· εἶστο,Θῆκε δ' ὀπὴ νδυρῆ.pro quo Il.ο,ὀπὴ νδυρὴ κατεκόσμει πικρὸν οἰστόν.Sic Virg. Æneid.10, —neruóq; H aptare sagittas.Odyss.φ,-ἐώλπει Νδυρὴν ἐκπαύσειν,nerũ intensurum se.vt Ouidius dicit Equino neruo intentus arcus.Iliad.λ,-ὀντ' ἔξυγ' αὐτὴρ Γὰρ ἀπὸ νδυρῆς.Vbi ἀπὸ νδυρῆς dicit quod alibi ἀπὸ νδυρῆφι. vt Iliad.φ. Η' ὄγε δινεύ βαλὼ ἢ ἀπὸ νδυρῆφιν οἰστῶ.Il θ,Γδύκρυς δ' ἀμφὶ οἰστὸν ἀπὸ νδυρῆφιν ἴαλλεν.Il.ο,- ἀπὸ νδυρῆφι δ' οἰστοὶ Θοῦσι.vt apud Virgilium,erumpunt neruo pulsante sagittæ. Eodem l.θ,τὸ μοι βιὸν ἔκβαλε χερσὶ, Νδυρῶν δ' ὀξὺ ῥηξε νεύροφον.Sic accipitur etiam in prosa.Aristot.περὶ ἀϊδίου ἔχει ὁ κόσμος νδυρώδες οὕτως ὥστε καὶ νδυρῶν ἐκ πόνου ποιεῖσθαι τὴν τῆξιν.Vn de Plinius,Camelino genicali arcus intendere orientis populis fidissimum. In hac significatione vsurpari νδυρον quoque,suprà dictum fuit.Luc.in Nigrino,κωμῳδοῦσι πάντες οὐ τοσοῦτον,ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῷ,τὸ δὲ ἐκ τῶν νδυρῶν ὀπτῶντες,ὡσπερ τὸ δέρμα ἀφῶσι. ¶Sicut verò prædictum νδυρον de musicorum quoque instrumentorum neruis dicitur,ita & hoc νδυρα:vt apud Alexandrum Aphrod.libro 2 Problem.ὅτι κατάρας ἢ μὴ πάχος νδυρὰ ὀξὺ φθέγγεται ἀποπλεῖ.

ΝΕΦΟΣ,εος,τὸ,Nubes, Nebula.Arist.De mundo, νέφος δὲ ὅτι παχὺς ἀτμωδὴς συνεστραμμένον, γόνιμον ὕδατος. Vnde Apuleius De mundo,Aer actus in nubem,nubilum densat,& ea crassitudo aquarum fœtu grauidatur. Et paulo antè, γίνονται δὲ ἀπὸ μὴ θαυμαστῆς (videlicet τροπεᾶς καὶ ἀτμωδοῦς αἰαξυμάσας) ὀμίχλαι καὶ δρόσοι καὶ πάχνα ἰσταμένη, νέφη τε καὶ ὄμβροι καὶ χιόνες καὶ χάλαζαι.Vnde idem Apuleius ibidem, Et ex hac quidem nebulæ,rores,pruinæ,nubila,imbres, nix atque grãdo generatur.Il.α.— αἴθριος ζαής νέφεα σκίδνησι τε δίνησας. Vmbrosas itidem nubes Valer.Flaccus dicit. Et Hesiod. Erg.Πυκνὰ Θρηϊκὴς βορέου νέφεα κλονέουσης.Iliad.ε,εἴτε νέφεα σκιόεντα Κρόνος ἐν λιγυροῖσι δέδεσκε δίαν ἀέντος.Od.ε, & Od.ι, σοὶ δὲ νέφεσι κάλυψε Γαῖαν οὐδὲ καὶ πόντον.Iliad.ο,ξ,— ὦ ἔστι τοι ἐμὸν νέφος ἀμφικαλύψαι.Iliad.σ, ἀλλ' ἄγε δὴ σε κάλυψον νέφος ἐστεφὲ δῖα θεάων.Sic apud Virgilium Æn.1,de Æneæ & Achiate,nube caua amicti.Il.ο, Τῶν δ' ἀπὸ φῶτα μιῶν νέφος ἀμφὶς ἐκάλυψε.contra apud Ouidium Obuecere nubẽ oculis. Et νέφος ὄμματα δῖον ἀπουρήσας apud Aristoph. in Nubibus,Discutientes aquosas nubes,vt Ouidius loquitur.Ar apud Aratũ,κεφαλὴν ἐπὶ νέφεσι πέπτωκεν,Cicero vertit,Obscura caligine tectum. ¶Item metaphoricè Iliad.ρ,— πολέμοιο νέφος πεδὸν πάντα καλύπτει ἔκπαγλον.Sic Stat.dicit Pulueream bellorum nubem,& Armorum nubem:& ante eum Virgil. Belli nubes. Il.α, -θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.Sicut Statius,- mortis opaca Nube grauis vultus.Item νέφος τρομερὸν.Eurip. Hippol. de Phædra animo valde turbata,— συγκὰ δ' ὀφρύων νέφος αἰέρπει.Sic Cicero,Frontis tuæ nubeculam permitesceré.Et Horat.ad Loll.Demte supercilio nubẽ. Claud.De raptu Proserpinæ,— sublime caput mœstissima nubes Asperat, & diræ riget inclementia formæ. vnde συνεστῶς. ¶Dicitur etiam νέφος πολὺ de ingenti & conferta multitudine.Iliad.σ,Τοὶ δὲ πεσόντες,ἅμα δὲ νέφος ἔστιβε πολλὸν.Et Il.ψ,Πολλὸν ὑφ' ἵππων,μετὰ δ' νέφος ἔστιπε πολλὸν.M.eccl.Sic Liuius,Peditum equitumq; nubes iactat & consternit maria suis classibus. Virgil. Nimbum peditum dicit & nubem cygnorum. Et sine genitiuo ,apud Eurip.Phœniss.ἰὼ [ἰὼ ἰὼ videlicet] ὀδὸν ἔχει νέφος Τροίας,tanta hostium nubes. Eadem metophora ad Hebr.11.ὅθεν καὶ ἐγεννήθησαν ἀφ' ἑνὸς νέφος μαρτύρων. ¶Νέφη dicuntur etiam λίνα θηρατικὰ, si Hesychio credimus.Sic accipiunt quidam locum illũ Od.χ,de aulæis,Ταὶ μὲν τ' ἐν πόδεσσι τέτατο νέφη ἠλεγεῖα.& grammatici veteres,teste Eustathio, ibi δικτύα ἐθέλω intellexerunt, sicut & νεφέλας apud Aristophanem vt mox dicetur.ipse tamen Eust.annotat,posse etiam accipi τὸν νεφῶν τόπον. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet,sunt qui compositum esse dicãt ex νε particula priuatiua,& φάος:alii à νείφειν significante βρέχειν. si tamen compositum esse dicendum est.prius etymon rationi & vero magis consentaneum est,ac comprobatum etiam à Plut.De primo frig.vbi ait,καὶ νέφος ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς αὐτὸ,ἀποφαίνει φῶς κωλύειν, id est,Νέφος,glomeratus & densatus aer,tanquam lucis negatione dicitur.

C.Αἰγνεφὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Nubibus propinquus,Qui altitudine suas nubes attingit,Excelsus.In Epigramm. — αἰγνεφὴς σκόπελος.

C.Επινεφὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Nubibus rectus seu obductus,Obnubilus,seu Nubilus. Vide Νεφώδης. ET Επιεζέω,Nubibus tego seu obduco, Obnubilo. ET Επίνεφις, (quod tamen est tanquam ab Επιέζω,barytono)Actio illa tegendi seu obducendi nubibus : quasi obnubilationem dicas. Horum trium exempla habemus apud

Aristotelem Problem. 38, sect.26, ὅμοιόν τι οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες ἐ ποιοῦσιν ὁπόταν ἐπιγένωνται σωνέφειαν,μεγάλοι δὲ ὀμβρόμενοι ὁπτνεφῆ ποιοῦσιν.Et mox,διὸ δοκοῦσι μᾶλλον ὁπτνεφῆ.Ibidem pro ὁπτνεφὴ dicit νέφη ποιεῖν. A

C.Σωνεφὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Collectas nubes habẽs, seu coactas & congregatas. Herodianus libro 1, ὡς ἀεὶ κρυεροὶ ἀεὶ καὶ σωνεφὴς,quæ perpetuis rigoribꝰ nubibúsq; obtinetur, Polit. interpr. Homo autem σωνεφὴς dicitur cuius frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus, Cuius frontem mœstissima nubes asperat. qua metaph. νέφος quoque vsurpari dictum est. Euripid.Phœniss. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λθόντα πόνδε σωνεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα. At Deuteron.33, καὶ ὁ οὐρανὸς ἄμπαν σωνεφὴς δρόσῳ,exponitur,Cælum caligãs rore.sicut Ciceroni νέφος est Caligo. VNDE Σωνέφεια, ας,ἡ,Nubium congregatio seu collectio in vnum. Paulo antè post ὁπτνέφεις,vehemẽtes noti dicuntur facere ὁπτνέφειαν, cogere seu colligere nubes : quarum collectionem vt plurimũ sequitur pluuia.vt apud Virgil.Georg.1,Et fœdam glomerant tempestatem imbribus atris Collectæ ex alto C nubes. ET Σωνεφέω,Nubes cogo,seu colligo. σωνέφειαν ποιῶ, vt Aristotelẽ loqui dictum est. Citatur ex Aristophane.Sic Genes.cap.9,καὶ ἔσται ὅταν τῷ σωνεφῶν με νεφέλας ὁπὶ τῶν γῆς,Quum super terram nubes congregauero,Quum coactis nubibus cælum obduxero. Accipiturque actiuè vt præcedens ὁπτνεφέω. Capitur etiam neutraliter, pro Coactis nubibus obscuror,Obnubilor:seu Nubilo,vt Varro dicit,Nubilat aer.vel Nubilor,quo idẽ Varro vtitur. Aristot. Rhet.2,εἰ σωνεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι,si nubes cogantur,verisimile est consequuturam pluuiam. Item Obfuscor , Obtenebror, Caligine obducor:sicut & Obnubilari de aliis rebꝰ quàm de cælo dicitur.Plutarchus Sympos.2, Problem.7,ὅτις ὁπὸ τοῦ λύχνου φανερῶς μύκησι συγχεῖται καὶ σωνεφεῖν τὸ πρόσωπον. D Reperitur ETIAM Σωνεφόω, Coactis nubibꝰ obscuro,in metaphorica significatione,(vt σωνεφὴς, paulo antè,de eo cuius frons seu supercilia veluti coactis nubibus caligant : vt cõtra serenus vultus homini minimè perturbato nec mœsto tribuitur) apud Euripidem in Electra, — σωνεφοῦν ὄμματα. De eiusmodi B nube vultus in Νέφος quoque dictum est , & in Νεφέλη dicetur.

C.Εκνεφίας,ου,ὁ,vt ὀκνεφίας αὔημος, Nube rupta exoriens vẽtus.De quo ventorum genere Aristot.in libro De mũdo,οἱ δ' ῥήξιν νέφους ῥηγνύοντες αὔημοι, καὶ ἀναλύσιν τῶν πάχους ὡς ἑαυτοῖς ποιούμενοι,ἐκνεφίας καλοῦσι).id est,Budæo interprete,Qui in fractura nubis resoluendáque eius crassitudine collidũtur inter se, quasi quidam nubigenæ, ἐκνεφίαι dicuntur. Plinius libro 2,cap.48, de repentinis flatibus,Maiori verò illati pondere incursúque , si latè siccam ruperint nubem, procellam gignunt quæ vocatur à Græcis ὀκνεφίας : sin vero depresso sinu arctius rotati effregerint,sine igne,hoc est sine fulmine, vorticẽ faciunt qui τύφων vocatur,id est vibratus ἐκνεφίας. F Alex.apud Athen.libro 8, Επὰ γὰρ ὀκνεφίας καταιγίσας τύχῃ Ἐς τὴν ἀγορὰν, πεῦρον ποιάδιον ἔκτεν. Hesychio ἐκνεφίας est etiam ὄμβρος siue βροχὴ ἐκνεφελῶν. Sic & ὀκνεφίας ὀμβρος apud Hippocr.est Imber cũ sole factus, ὁ μετὰ ἡλίου γινόμενος, vt Galẽ.in Lex.Hipp.docet.Et ἐκνεφίας πυρετὸς,febris humida,simulque inflammatoria, G sicut & ἥλιος ὀκνεφίας dicitur. (qui infrà ὀκνέφελος) ait enim Galenus ibidem, ὀκνεφίας πυρετὸς,ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης,ὡς ἥλιος καὶ ὁ ἥλιος ὀκνεφίας.

Νεφώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Nubilus, Nubibus obductus. Idem cum ὁπτνεφὴς & ὁπτνέφελος. Aristoteles, ὅμοιόν τι ὀνόπος ὅταν μὴ ἐλάττων ᾖ,αἴθριός ἐστι·ὅταν δὲ μέγας,νεφώδης.Vide Ἐπινεφὴς.

Νεφόω,Nubes cogo,Nubibus coactis obscuro,Obnubilo. Et pass.νεφούμενος,Nubibus obductus. Basil.in Hexaëm. H Et Chrysost. ad Ephes.4,ὅταν ὁ ἥλιος τὸν νεφωδῆν τοῦ ἀέρος καὶ πυκνωθὲν μὴ ἀφίεσι δῆγσκεδάσαι. VNDE Νέφωσις, Nubium coactio, Nubila seu nubes coactæ.Philo De vita Mosis libro 1, ταῖς θεομηνίαις τροπαῖς πλημμύρων ὁ πόντος ἐπεσαναλίσκει τὰς νεφώσεις,nubila absumit.Eodem lib.ali quanto antè,νεφώσιν μεταβάλλει εἰς ἀέρα,nubilum in sudum conuertit.

¶Νεφέλη,ης,ἡ,Nubes.Homerus Iliad.ε,Ἀλλ' ἔμβρον νεφέλησιν ἐοικότες,ἃς τε Κρονίων πνοιῇ μνίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν Ἀτρέμας.Il.β,— οὐρός τε νότος τε Σῶρός τ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Aristoph. in comœdia illa quam Νεφέλας inscripsit,Νεφέλας vocat παρθένους ὀμβροφόρους.de quibus ibidem,πολὺ γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη πθέασα;Ibidẽ, λαμπρές τ' αἰθήρ σεμναί τε θεαὶ νεφέλαι βροντησικέραυνοι. Ibidem Socrates,quum dixisset eas βροντῶν κυλινδομένας, subiungit, ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι, Κἄπα κρημνάμβυαι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥηγνῦνται καὶ παταγοῦσι. quod mox repetit. Apud Homerum dicitur etiam aliquis νεφέλῃ καὶ λυπεῖσθαι,sicut & νέφεϊ,paulo antè. Odyss.θ,Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένος.At Il.ο,Εἰμόρος ὤμοιϊν νεφέλιος. Il. υ, Ἀμφὶ δὲ οἱ ἄρ' ἄρηκτον νεφέλιον ὤμοισιν ἔεστο. Iliad.ρ,— πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτόν.Iliad.υ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφεκάλυψε Κυανέῃ.Philostr.epist.56,οὐ πρέπει δὲ οὐδὲ ἡλίῳ τὸ πρόσωπον νεφέλιον προβάλλεσθαι. Plutarchus. ὁ Ἰξίων δώσκων πλὴν Ἥραν ὤιετο εἰς πλὴν νεφέλιον. quam Iunonem,Seruius quoque Ixioni nubem in suam formã conuersam obtulisse scribit. Sunt etiam qui νεφέλιον interpretentur nebulam : licet hæc magis propriè esse ὁμίχλη existimetur. Virgilius certè imitans ista Homeri νέφεϊ καλυπτεῖσθαι & νεφέλιον ἐστάσθαι, vtroque vocabulo est vsus. quippe qui non tantùm dixit Æneidos 1, — nube caua spectantur amicti, sed etiam, — obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. Itémque Ouidius-nebula velatus. ¶Νεφέλη,vt νέφος suprà tribuitur etiam fronti seu supercilio cõtracto & mœsto.Iliad.σ,τὸν δ' ἄχος νεφέλη κάλυψε μέλαινα,id est ἡ ἐκ λύπης συνοχὴ καὶ πύκνωσις, vt Eustathius exponit. Latinum quoque vocabulum simili metaphora vsurpari,in Νέφος dictum est.Similiter & apud Sophoclem in Antig. de Ismena plorante, νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπὲρ ἀμαυρὸν ῥέθος αἰσχύνει, πέργουσ' δὐδὲ παρειάν.id est,ἡ συνοχὴ τῆς ἄνω τῶν ὀφρύων.vbi & in dati uo legitur νεφέλῃ,vt schol.annotat. est autem metapho ra à nubibus, quibus obductum cælum συνοχὴ καὶ ὁμιχλώδη πλὴν ἡμέραν ποιεῖ.

Νεφέλη, Nubes, Nubecula:apud Hippocratem id dicitur quod in vrinis pendet eodem modo quo nubes in aere.Galenus ἐναιώρημα appellat comm. 2 εἰς τὸ προγνωστικὸν,scribens νεφέλιον & ἐναιώρημα idem esse , aut νεφέλιον speciem esse τοῦ ἐναιωρήματος. legitur enim apud Hippocratem ἐναιώρημα duplex ,χρυσοειδὲς & νεφελοειδὲς siue ὁπτνέφελον:quorũ illud,crassius,candidius,compactius & rotundius est : hoc verò,minus candidum , rarius,magísque diffusum. Vt enim aer nubilosus dicitur non qui atris nubibus condensatus est & caliginosus , sed qui serenus purúsque nubes aliquot per eum sparsas habet,sic οὖρον νεφελοειδὲς siue ἐναιώρημα ὁπτνέφελον appellare Hippocr. videtur quod nec colore est album,nec etiam planè nigrum,sed horum medium, vt docet Galenus comm.1 εἰς τὰς γ' τῶν ὁπτημῶν.Cæterùm id omne crudum esse & à flatuoso spiritu in altum efferri,Galenus docuit.Gorr.

Νεφέλη tropicè de morte dictum affertur ex Sophocle Trach.Sic suprà Homerus θανάτου νέφος vsurpat. ¶Νεφέλαι dicuntur etiam laquei quibus aues tanquam illa Homerica νεφέλη ἀμφικαλύπτουσι:sicut & νέφη suprà à vetustis grammaticis accipi annotatum fuit.pro quo vsu Eustathius ex Aristophane citat , μὰ νεφέλας , μὰ παγίδας.qui locus ita habetur in Anil.Μὰ γῆν,μὰ παγίδας,μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα. Sic accipitur & apud Athenæum libro 1,οὐδὲ τὴν αἴεραι οἱ ἥρωες ὅσοις ὅρνισι ἔνον ἐλθόντερον,παγίδας καὶ νεφέλας ὁπὶ τοῖς μίχλαις καὶ πλεάσιν ἱστάντες.Et Ethnic.num.in Epigr. λεπόμενον νεφέλιον. ¶Νεφέλη est etiam nomen proprium matris Helles & Phrixi, teste Eustathio.

C.Νεφεληγερέτης,ου,ὁ,Nubes exercitans seu cogens. Apud Hom. frequens est vocatiuus νεφεληγερέτα pro nomin. νεφεληγερέτης:& Iouis epitheton,ut cũ alibi , tũ Iliad.α, πλὴν σ' οὔ τι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. de quo Odyss.ε, Οἴοισιν νεφέεσσι προσέφη οὐρανὸν ἀρμὸν Ζεύς. paulo antè tamen de Neptuno quoque dicit,σμῶδιγξν νεφέλας,ἐπάραξε δὲ πόντον.vt mox,σμῶ δὲ νεφέεσσι κάλυψεν Γαῖαν ὀρόσ καὶ

πόνων. adeo vt & ipse νεφελιγερέτης dici posse videatur. verũtamẽ poeta Ioui peculiariter id epitheton tribuit. Empedocles verò apud Plutarchum Sympos. 5, probl. 8, ἀέρα vocat νεφελιγερέτιν.

C. Νεφελογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nube genitus, Nubigena: quod epithetõ est Centaurorũ, itẽ Phrixi & Helles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. vtriusque νεφέλης mentio facta est in Νεφέλη.

C. Νεφελοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nubis speciem habens, Nubilus, Νεφελοειδὲς οὖρον vide in Νεφέλη.

C. Νεφελοκοκκυγία, Vrbs auium apud Aristoph. in Auib. c πόλιν παῖς νεφέλας καὶ τὸν κόκκυγα.

C. Ἐκνέφελος, E nube prorumpens. Theophr. Hist. pl. lib. 8, c. 10, ἐξαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος. i. Nocet & sol creber è nube, vt interpr. Plin. l. 18, c. 17.

C. Ἐπινέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nubibus tectus seu obductus, Obnubilus. idem cum ὀπινεφής. Aristot. Problem. διὰ τὴν αἰτίας μᾶλλον ψύχος γίνεται ἢ ὀπινεφέλων ὄντων. Idem, διὰ τὴν ὀπινέφελα ἀλεεινότερα ἢ αὐθρίων. vbi ὀπινέφελα & αὔθρια opponit, sicut alibi ὀπινέφελον ἄνεμον & αὔθριον. Sicut q c ὀπινέφελον interpr. Nubilosum, Per quod nubes aliquot sparsæ sunt. Et ὀπινέφελον ἐναιώρημα in vrina, mediũ inter album & planè nigrum, vt Gorr. tradit ex Gal. Vide Νεφέλη.

C. Περινέφελος, Nibubus circundatus, Nubilus.

C. Ὑπονέφελος, Subnubilus. v. l.

Νεφέλιον, ου, τὸ, Nubecula. Est in nigro oculi exulceratio superficiaria ab humoris distillatione facta: caligine (ἀχλὺν dicunt) profundior, minor & candidior. Gorr. In Def. med. νεφέλιον esse dicitur ἀχλὺς ἢ ἕλκωσις ἐπὶ πλαι D ος ὀπὸ τοῦ μέλανος. Paul. Ægin. (inquiũt v. l.) albugines & cicatrices ita distinguit, vt has in superficie consistere dicat, & non solùm νῆλας, sed & νεφέλια, appellari: illas verò, λευκώματα dictas, altius progressas cicatrices esse. ‖ Νεφέλια dicuntur etiam τὰ ὀπισθιόωρα τοῖς ὄνυξι, quæ in vnguium superficie nubecularum speciem repræsentãt: in quarum radice ἀσπόλη vocatur τὸ λευκὸν, alba illa quasi lunula. ‖ In vrinis νεφέλιον etiam dicitur quod νεφέλη suprà. Alexander Aphrodis. Problem. 20, libri 2, περὶ τὴν νεφέλιον κατὰ μέσον τὴν οὖρον E ἰσάμβων.

ΝΕΊΩ, Fut. νήσω, No, Nato. Apud Eustathium, πεπασμένος κῆπον σῶμα ἵζε νέων. Thucyd. l. 7, pag. 242, ὅπ ὀλίγοις νῆν. Luc. in Hermot. οὐκοῦν περὶ διεκδῶσαι. σὺ θεῶν γὰρ οἶδα νῆν. Arrian. τὸ νῆν δὲ κινοῦντα πεῖ. Plato De rep. ὅμως γε νῆ οὐδὲν ἧττον. Vtitur hoc verbo Homerus quoq; Il. φ, initio, de Troianis ab Achille in Scamãdrum cõpulsis, Ἔνθα νῆν ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. id est ἐνήχοντο, nabant seu natabant. est autem duplicatum ν metri F gratia. Cæterùm hoc νέω formare futurum in νήσω, testatur Eustathius, & confirmat deriuatum verbum νήχομαι. Et νεοῦμαι apud Gal. in lex. Hippocr. τὸ νηχόμενον.

C. Ἐγνέω, Innato, Adnato. Item Commeo. v. l.

C. Ἐπινέω, Supernato, In summo seu superficie aquæ nato. Theophr. Hist. plantarum libro 5, ὑπὸ δὲ τὴν οὐδὲν ἀπὸ πλοῦ αὐτὰ τὰ φύλλα ὡς τὸ ὀπινέοντα. id est ὀπιπλοΐζοντα, superficiei innatantia. Et lib. 4, ξηραινόμενον δὲ ἀπαφέρεται καὶ ὀπινεῖ. Pro Adnato etiam affertur ex Aristot.

C. Παρανέω, Ad latus nato, Iuxta nato. vel Præternato, G Præterfluo.

C. Περινέω, Circumnato, vel Circumluo. nam Galẽ. apud Hippocr. περινῆ exp. περινήχεται, περικλύζει. VNDE Περίνημα, quod idem Gal. exp. περίκλυσμα, Circumluuio, vt Gell. loquitur.

C. Ὑπνέω, Subtus nato, Subter aquas nato, Aquas subeo. Vnde apud Hipp. ὑπονήσαι ὕφη, quod Gal. in Lex Hipp. exp. ὑποκολυμβήσουσα, ὑπαελθοῦσα.

¶ Νθύω, Fut. θύσω, Nato, No, idem cũ νέω, à quo & originẽ traxit. Vnde aorist. 1, νθύσαι, Natare. Et gerund. νθυστέον, H Natãdum. Plato lib. 5 De republ. οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νθυστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ὁκ τοῦ λόγου. cui loco similis est quẽ ex Luc. in Νέω citaui. Possent tamen hæc alicui videri deriuanda à νέω, cuius futurum esset νθύσω, sicut πλθύσω, futur. verbi πλέω. ‖ Hesychius νθύει exponit etiam φθύει: quod erit pro ὀκνθύει. Et in pass. apud eundẽ, νθυσόμεθα, νηξόμεθα.

A Νθυσις, εως, ἡ, Natatio. Hesych. πλθυσις. ‖ At Νθυσις ab altero Νθύω, Nutus, id est Deuergentia. vt Cicero dicit, In terrã feruntur omnia nutu suo pondera. Et alibi, Suopte nutu & suopte põdere in terrã feruntur. Plut. ῥοπὴς ἐν τῷ ἠρεμεῖν καὶ νθυσιας ἠρωτᾶτο. Alex. Aphr. l. 1 Probl. πρὸς γῆν πῶν νθυσιν ἔχει, in terrã suo pondere & nutu ferri. Itẽ apud Naz. πρὸς Θεὸν νθυσις, inclinatione ad Deum.

Νθυστικὸς, οῦ, ὁ, Natatilis, Qui nare potest: cui opponitur πρηστικός. ‖ Item Deorsum vergere aptus & grauis, Libramẽtum habens. Philo, τὸ μὴ πρῶτες σωέλκον γῆν, ὑπὸ τοῦ νθεῖ αὐτῶν νθυστικοῦ βεβεῖν ἀναβαίζει), à terreno degrauante deorsum vergere cogitur. Bud.

Νθυστος, οῦ, ὁ, Natatilis, Natans. vt νοτ. καὶ ἐλᾶα. quæ infrà τὴν κρίδες. Luc. in Lex. ἐλάαις χαμαιπετῆς φυκάσιν ἢ αὐτὰ ὑπὸ σπεραίσι βριτηδὶς ἀπὸ καὶ ἄλμαι ἐλάαις νθυστάς.

Νθυστὴρ, ῆρος, ὁ, Natator. καὶ μάστης, Hesych. Sed ibi perperã νθυτὴρ.

C. Ἐκνθύω, Enato. Thucyd. libro 2, ὅπι μὴ ἐξένθυσαι αὐτοῦ, qui non enatauerant. Lucianus, ἀλλ' ἤδη διεπέρασε καὶ ἐξένθυσεν εἰς τὸν γῶν, enatauit. Metaphoricè quoque capitur pro Expedire se è re aliqua difficili, & quasi Enatando eluctari ac effugere fluctus. Eurip. Hippolyto cor. εἰς ἢ τὸν πόλιν Πεσοῦσ' ὅσον σύ, πῶς ἀνέκνθυσας δοκεῖς; Sic Cic. Reliqui se habere videntur angustius, enatãt tamen. Hinc autem apparet quam fallatur Eras. deducens ἐξένθυσεν à Ξένθυς, Iohãnis cap. 5. Cæterùm ἐκνθύω ab altero νθύω deductum exponeretur Capite nutante eui. o, Capite declinato effugio.

ΝΗΊΧΩ Fut. νήξω, Nato. idem cum νέω, vnde & deriuatũ est. Odyss. η, Ἀλλ' ἀναχασάμενος ἤκεν πάλιν, ἵως ἐπῆλθον Εἰς πεμόν, ἔτρωτον νατὰ ἀμφὶ νῆξε πάσας, Νηχόμενος μαλαῖς. Hesiod. Ἀσπίδι εἰ δ' ἐν γῆ πεμ ι Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. Sed frequentiori in vsu est vox passiua: significatione tamen actiua. Od. ξ, — χεῖρ' ὑπὸ πεσε ἀμφοτέρω Νηχόμενος. Od. ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἐν ἀσπάσας γῆν νήξεται φαίνει. In prosa quoque vsitatum Plut. De Socr. dæmonio. τὸν ἐκχυθέντα ἐν θαλάττῃ. Idem, κῦμα ἀνεμον καὶ ὀκεανὸν νήχεσθαι, secundo flumine natare. Athen. libro 7, ex Alcæo, μετὰ ῥοον νήχεσθαι. Item νηχόμενα dicuntur natatilia. i. pisces. In Epigr. lib. 2, τὴν δὲ θεὸς ἐξίς ἀγκίσρεσι, σὺ δὲ πεῖπα τὰ νηχόμενα. greges piscium natantium.

Νῆξις, εως, ἡ, Natatio, seu Natatus. Plut. Symp. septem sapientum, χαίρει δὲ καὶ νῆξιν παιδίων καὶ κολυμβοῦς ἀμαλᾶπι. Vsus est hoc verbali & Hom. quippe qui dicit, Νῆξεν πρηπόδρος, natatu gaudens. COMP. Νηξίπους, Natatu quasi pedibus incedens. Dicuntur νηξίποδες pisces, qui & νεπόδες.

Νικτής, οῦ, ὁ, Natator. Ex Epigr. ET Νικτικὸς, οῦ, ὁ, Natatilis, vt quidam exponunt. id est Quinare potest. Basil. παῦ νικτικὴν κὰν ὀπιφανείας τὸ ὕδατος ὀπινηχεῖται. ET Νικτὴς, Natans, Natatilis. Plutar. De solert. animalium, οὐδὲν γὰρ ἄπτος ἀνχέιρο πν αὐτὸ ὠνικτὴν, ex genere eorum quæ natant, id est piscium. Greg. σκεῦαι μεν καὶ νικτὴν φύσιν ἢ ὕδατων διοικοῦσι. ITEM Νικτεὶς, ίδος, ἡ, Natatrix. vt νικτειδὲς ἐλᾶαι, olitoræ conditaneæ: ita dictæ quòd τὴν ἅλμη (id est muriæ qua condiuntur) innatant: quæ & κολυμβάδες Athenæo & Dioscoridi, & Plinio itidẽ colymbades: alio nomine ἀλμάδες. Sed apud Poll. perperam SCRIBITVR Νικτείδες in quibusdam exempl. In Lexiph. Luciani vocantur νθυσαί.

C. Σφαλεροίνικτος, Natatoribus periculosus, In quo natare periculosum est.

C. Νηχοπάλαντοι, Loca & vrbes circa mare, vt in v. l. exponitur. Aliter autem accipitur apud Plut. in lib. Vtrum Athenienses bello an sapientia clariores fuerint, circa finem, ὅλαι μὲ πόλεις αὐτῶν εἰσι καὶ νῆσοι καὶ νηχοπάλαντοι, καὶ δήμων ἀποικισμοὶ μυρίαν δρῶσι.

C. Ἀνάνηχομαι, Supernato, Enato, Emergo, apud Philonẽ. Oppianus Hal. 1, Ἀλλ' ἐξ ἢ οὔτ' αὐτῷ ποταμῶν ἀπολείπει ἔξω Ἐκ δ' ἀλὸς εἰς ἀνχοαὶ ἀναινήχεται. id est Natãdo ascẽdit. uel Subnatat. si Subnatare pro Sursum natare dici posset, ea forma qua Subuolare. Hesychius ἀναινήξαι exponit ἀνακολυμβῆσαι. Idem participium actiuæ vocis ἀναινήξας exponit διαπλεύσας. ‖ Apud Pausaniã autẽ pro Emergo, metaph. i. Recreor è calamitate, vt ait B.

C. ΑΠΟνήχομαι

C. ΑΠΟνήχομαι, Nato. vt ἀπονήχονται ὀπὸ τοῦτων. Item, A Enato, Adnato, Natando peruenio. vt ἀπονήχεται πρὸς τοῦ γῆν. Et apud Plut. in Publ. ὁρμῶν ἔχον ἀπονήξαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, exponitur, Natando superare magnos fluctus.

C. ΔΙΑνήχομαι, Natando pertranseo. vel Natando transmitto, Transno, vt Cic. dicit Gangem transnare.

C. ΕΚνήχομαι, Enato. Aristot. De mundo, εἰς ἢ ἑαυτῷ δίαιταν ἐκνήξεται, εἰ ὁ enatabit vbi commodum ei est viuere.

C. ΕΠΙνήχομαι, Innato seu In superficie nato, vt ὀπινέω. Homer. in Batrachom. μέσῳ δ' ἐπνήχετο πόντῳ. Diosc. l. 1 B c. 100, ὀπινήχεται τοῖς κρίσαις, fontibus innatat, de bitumine Agrigentino. Alex. Apinr. l. 1 Probl. τοῖς ὑγροῖς ὀπινήχεται, in humore fluitat, seu ὀπιπλεῖ, ὀπιπολαζει. Herodian. εἰ ὕδωρ ἢ ῥοῦμα ὀπινήχοιτο ἐπὶ πεδίοις, nõ esse profunda, sed illabi tantùm summis campis. Alibi, ἄστρ ὁ ὑπὸ κοῖλα δ' ἰκλω νεῶν, ὀπινήχοιτο μὴ ἔμελλεν ὡς ἄστρ σκάφη, μὴ παρενεχθῆναι δέ. Item

C. ΠΑΡΑνήχομαι, Nato iuxta, seu ad latus: aut etiam Præternato, Natando præteruehor. Ex Plut. Them. παρανήχομαι τὴν πεῖ ει, natando triremem assequor.

C. ΠΕΡΙνήχομαι, Circũnato. idem cum περινέω, quod vide.

C. ΠΡΟΣνήχομαι, Adnato.

C. ΥΠΕΡνήχομαι, Supernato.

ΝΗΣΣΑ, SIVE Νῆσα, ης, ἡ, Anas. ἀπὸ τοῦ νεῖν, sicut Varro Latinum Anas à nando dictum scribit. contrà tamen Athen. l. 9, τῆς νηττῆς καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν. Idem l. 4, ὄρνεις τε καὶ νῆσσαι, πρὸς ὅπ ἢ φάττα καὶ χῆλι. ‖ Νῆσσα est etiam nomen proprium, vt Suidas tradit. VNDE Νηττοφόνος, Anates occidens. νηττοφόνος D ἀετὸς, aquila anataria. Aristot. Hist. an. l. 9, c. 32, ἕτερον δὲ γένος ἀετοῦ ὃν ὀπτὸς κοκλεῖται, ὀπτὸς καλεῖται δὲ νηττοφόνος καὶ μορφνὸς οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Vnde Plin. lib. 10, c. 3, Morphnos, quam Hom. & per non vocat, aliqui & plã & anatariam. DIMIN. Νηττάριον, ET Νηττίον, ου, τὸ, Anaticũ & anatariam. DIMIN. Νηττάριον, ET Νηττίον, ου, τὸ, Anaticula, vt Plaut & Cicer. vocant. Nicostr. apud Athen. lib. 2, Καὶ νηττίδ' ὁ πόσα σὺ ἕωλεν καὶ κίχλα.

ΝΗΣΟΣ, ου, ἡ, Insula: à νῆ. l. κολυμβᾶ dicta, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare: (Plin. Quædam insulæ semper fluitant.) Aristot. De mundo, E ἐνίαι μὴν καὶ ἐν ὕδασι ὁ πολὺς λόγος εἶς τε νῆσοις καὶ ἠπείροις δι' ὅλου ἐστὶν ὁ πλοῦς καὶ ἡ συμπάσα, μία ἠπεῖρος ὄντων δ' ἀπ' ἀλλήλων, ἀγροῖ ὁ πόρος καὶ ἡ συμπάσα, μία ἠπεῖρος ὄντων δ' ἀπ' ἀλλήλων, ἀγροῖ ὁ πόρος καὶ ἡ συμπάσα, μία ἠπεῖρος ὄντων δ' ἀπ' ἀλλήλων πῶς καὶ κλυδωνῆς θαλάσσης ἀπερρόωσιν. Vnde Apuleius De mundo. Plerique terrarum orbem ita diuiserunt, partẽ eius insulas esse, partẽ verò, cõtinentẽ vocari: nescii hanc terrenam immensitatem Atlãtici maris ambitu coerceri, insulãque hanc vnam esse cum insulis suis omnibus. Et paulo pòst, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις πὸ περικλυζόμεθα πελάγεσι. Od. η, de Pharo, Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Eodem l. de Asteride insula, Ἔστι δέ τις νῆσος μέσῃ ἐν πίρκεσσα. Hes. Erg. Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Plin. insulas fortunatas vocat. Xen. F Hell. 5, ἡ νῆσος ἀλλ' ἤπειρον καρπόμενος. Thuc. l. 2, sub finẽ μέγας ὢν ἡ πόλις ὡς σχίζεται, ἢ εἰσὶ τῆ νήσων αἱ ἠπείρων). vt apud Plin. Abstulit insulas mari, iunxitque terris. Plut. De orac. ὁκ ἐνεχθεῖσι νῆσον ἀπὸ δῶν, vt apud Plin. Insulæ sponte enatæ, quæ repentè in aliquo mari emergũt, vt ea quæ Automate vocatur.

Νῆσος, ET Περίνησον, Vestis purpurea in orbẽ fimbrata: Vestis quã vndiqui purpura ambit, veluti mare G insulã. cuiusmodi quid est & Ἕωκλον, & Prætexta apud Latinos, inde dicta q ei purpura circumtexeretur. Poll. l. 7, τὰ δὲ περίνησα, ὥστε κρεσσόν ὀδὶ περίθημα, ἔχον τὸ νῆμα τῶν ὑφασμάτων περίεργον νῆσον ἔχοντα τὸ χρῶμα πρὸς τὸ χρῶμα πρὸς. quam (inquit) Anaxilas νῆσον appellasse videtur: nisi forte aliud ὑφάσματος genus intellexit, vbi ait, Καὶ πῶς χιτῶνα περὶ τὰ λασ ἢ νῆσον ἀμφιέννυται; Apud Hesych. vno σ scribitur, sed accentu in penult. περίνησον, ἱμάτιον ἔχον πορφύρεον κύκλῳ. ET Περίνησα apud eundẽ, de eodẽ vestiũ genere, περίβολα οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρεα περιφέκτα. At περίβολα dicuntur quæ candida ambit fimbria.

Νησίον, ου, τὸ, Parua insula, vel simpliciter Insula. vnde deriuari possunt νησάρχης & νησιώτης. (Suid. habet νησιον· καὶ νησιώτης, ὁ ἀπὸ νήσου. EST AVTEM Νησάρχης SIVE Νησιάρχης, ου, ὁ, Insulæ præfectus, Qui insulæ alicui vel insulis præest. Plut. Pol. præc. de adulatoribus Demetrii, τὸν δὲ Σέλευκον, ἡγεμονάρχην τεσσαρόβυον τῆ Ἀσίας χοῖ, γαζοφύλακα τῆ δὲ Πτολεμαῖον, ναύαρχον, τῆ δὲ, Ἀγαθοκλέα νησιάρχον. Antiph. apud Athen. l. 8, Τί δ' ἐν θέλεις τῆδ' νησιάρχου δῶ; νησιάρχος autem ex Dione citatur. AT Νησιώτης, ου, ὁ, Insularius, Ex insula oriũdus, seu Insulæ incola. Thuc. l. 5, p. 194, δῆλον τε ἢ νησιῶται ναυπηγεσάμενοι, καὶ ἀφεστέρσι ἑπέρων ὄντες. Plut. De sol. anim. ἡμῖν τοῖς ἐνάλοις ἢ νησιῶς. Eodẽ l. πολὺ νησιώτας καὶ θαλασσίους. Fœm. gen. EST Νησιῶτις, Insularia. Plut. De exilio. ἐκ δὲ ἐν παρεῖχον ἡδὲ ἀκόμενα τῆ νησιῶτιν ἡσυχίαν. Ab eodẽ νησιῶτις est ET Νησιωτικός, itidẽ Insularius, seu Insularis. Athen. l. 12, πανπόλαπαὶ ἐλάαις ἢ πυρὸν νησιωτικόν. Idẽ l. 9, καθ' ὃν χρόνον ὀθμαπικεκεπθύπτες οἱ Δίνωαοι αἴφηνον εἰς ἄσυ τὰς νησιωτικὰς δίκας. Plin. Insularẽ mo bũ in vrbẽ inuexit. Et νησιωτικὸς δόμος ex Eurip.

Νησίς, ίδος, ἡ, Parua insula. idẽ cũ νησίον. Plut. Alex. p. 228, ἀπὸ τῆς νησίδος ἀρὰς τεσσαρεσκαίδεκα τῆ αὐτῆς ἄλλας. Pauf. Att. ἀπόβασιν ἢ ἀπ' αὐτῆς νησίδες. VNDE Νησίδιον ET Νησύδριον, Parua insula: diminut. ex dim. Thuc. l. 8, p. 267, τῆ δὲ λοιπῆς τεσσαρεσκαίδεκα ὁρμῶν). Hocr. ad Phil. ὀν μικροῖς πο. γκίοις καὶ νησυδρίοις τὰς ἀρχὰς κατ. ρόγτας.

ΝΕΊΩ, Eo, Redeo. idẽ quod νοστῶ, teste Eust. Itidémq; Suid. νέω (inquit) τὸ κολυμβῶ καὶ τὸ πορεύομαι. Actiuæ sign. nulla reperi exẽpla, sed PASS. Νέομαι apud poet. nõ infrequẽs est. Il. ε, Οἴκαδε δὲ πρὸς σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Il. φ, Ἡσύχιον δ' ἀμφὶ πολέμου ἐκπαυε νεεσθαι. Od. ο, βούλομαι ἤδη Νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, redire ad nostra. Od. ξ, ὀκ αὔτως μυθήσομαι οὐδ' ἀτελεύτητον· ὀμνύω δὲ σοὶ ὅρκον ὡς νέῃ) Ὀδυσσεῦ. Od. υ, Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπέσσυν) μεχάρειο, Ἀλλὰ μάλ' ἤεν νέοντο, Il. ξ. ὀκ αὖ ἔγωγε τῶν τοῦ δῶμα νεοίμεν. In quibus posterioribus locis tuetur significationẽ habere obseruãdũ est, sicut εἶμι. Gall. in Lex. Hipp. νεόμενον exp. & νηχόμενον & πορευόμενον, ἀπὸ τοῦ νέεσθαι, ambo l. 1, τῆ γαστρὶ κεῖται: sed vnũ ὀπὸ τοῦ χωρίς, alterũ, ὀπὸ τοῦ ἐμβύω. Facta cõtractione pro eodẽ DICITVR Νεῦμαι, quod Hesych. exp. etiã ἥκω & ἐπανήκω.

C. ΚΑΤΑνέομαι, SIVE Κατανεῦμαι, Venio de, Descẽdo, ex Nõno, καταπεύθεν κόλπον, de finibus descẽdẽs.

C. ΠΑΡΑνέομαι, Prætereo, Præteruehor. Apol. Arg. 2, πολέας παραπεύθε κολωνοὺς. vbi expon. παραπλέεπ, præternauigate. adeo vt ad præcedens etiã Νέω hoc referri possit.

C. Παρεκνέομαι, Præteruehor, Prætereo, Trãsmitto. Apoll. lib. 2 Arg. παρεξεῖεόντ' Ἐρυθροὺς.

Νεισσομαι SIVE Νίσσομαι, idẽ quod Νέομαι. ac inde deriuatũ, vt Eust. præter alios tradit, annotãs νείσσομαι per ε antiquiorẽ esse scripturã. Accipitur etiã pro Eo, Vado, Proficiscor, vt & νέομαι. Il. ε, Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε σῆμα. Apoll. Arg. 2, βέμε δ' ἀφεανίσσυθρίσιο. In fut. scribitur vno σ, teste Eust. vt ἢ. φ, οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσσομαι οὐδ' ἀίδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχῃσι, nõ amplius redibo. Annotatur tamen in v. l. promiscuè vno σ reperiri etiã in aliis temporibus. Scripturã verò cuius Eust. loco citato meminit, sequitur & meus Homerus manuscriptus.

C. ΚΑΤΑνεσσομαι SIVE Κατανίσσομαι, Venio de, Discendo. Apoll. l. 2 Arg. ἐξ ὀρέων κατανίσσετο.

C. ΜΕΤΑνεσσομαι SIVE Μετανίσσομαι, Mutato loco vado, Transeo. Od. ι, Ἤμος δ' ἠέλιος μετανίσσετο βουλυτόνδε. i. μετῆλθε, ἐπερθυῆ.

ΝΕΊΩ, Neo, Filũ è colo duco seu torqueo. idẽ quod κλῶθω & νήθω, quod hinc deriuatur. Atticum autem esse testatur Poll. l. 7, οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν, νεῖν λέγουσι. Hes. Erg. νεῖ νῆμα τ' ἀερσιπόδης ἀράχνης. Item νήσαντο pro ἔνησαν, quod vide in Καθκλῶθες. Poll. quanuis agnoscat νεῖν, tamen in 3 plur. præs. indic. habet νῶσι, non νοῦσι, vt videre est in Ἐπινήθω.

Νῆμα, ατος, τὸ, Quod nendo è colo deductũ est, Filum, Stamen. Exemplũ habes in præc. Νέω. Epigr. l. 2, νῆμα τῆς ἀράχνης, stamini araneæ. Philo De vita M. l. 3, πέπλα γὰρ εἰς λεπτὰς πείρας κατεμηδέπα, πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. Et σπειρὰ νήματα apud Chrys. Stamina seu telæ sericæ. Sic & apud Hom. Od. β, μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄλῃται, aiunt poni pro σήμονες, ὑφάσματα. ‖ Exponitur etiã Latex, νᾶμα: & ab Hesychio ὕδωρ. VNDE Νηματόδης, Aptus duci instar fili, Ad nendum aptus.

Νῆσις, εως, ἡ, Ipsa nẽdi actio, & fili deductio. Plato, οὗδις ὀπὸ ἢ ἄτοπον ἄχθη νῆσιν. Ab Hes. exponitur nõ solùm κλῶσις, sed etiã σώρευσις, Accumulatio: quod posteri ad sequẽs

Νέω pertinet. ‖Affertur etiam ex Hippocr. ὦδε τὸ πῶν, de morbo quodam, ἐπὶ ὠ πολλὰς ἡμέρας ἡ νῆσος ἔχει, ἰατέον. vbi videndum an non scribi debeat νῆσις.

Νηπὸς, οῦ, ὁ, E colo ductus, Instar fili ductus seu tortus, aut textus.

Νήθω, F. νήσω, Neo, idem cum νέω, ex eóque deriuatũ. Epigr. l. 2, Ἡ δὲ ἄρα χὴ νήθουσ' αὐτὸν ἀπικρέμασεν. Et voce pass. fign. Act. νήσαι τι. quod vide in Καταλλῶδες.

Νηστικὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad eos qui nent, vel Nendi peritũ. ET Νηστικὴ, ῆς, ἡ, Ars nendi, seu Nendi peritia. Plato Pol. ἢ μὴν ξυνθετικὴ καὶ νηστικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη τῶν πόνων τῶν ἐθῶν τε, μία τις οὖσ' τέχνη τῷ ὑπὸ πάντων λεγομένῳ ἢ πολεμουργικῇ.

C. ΕΠΙΝέω, SIVE Ἐπινήθω, idem cum ὀπικλώθω, Fatalibus filis attribuo: vel Fatalia fila nens tribuo seu destino. Il. ω, — πρὶν μοῖρα κραταιὴ Γενομένου ἐπινησαι λίνῳ, ὅπ μιν τέκον αὐτή. Et apud Tibull. Nentes fatalia stamina parcæ. Aliud exemplum ex eodem Homero habes in Καταλλῶδες. Ælian. ὅπερ ἔμεμε τῇ ὀπιθεῖσαι εἰ καὶ πολυπάραι ὁδὸν ἀπέναι. Luc. ὀπιεννηφία εἰς ἅπαντας τὰ θνητοῖς. id est, ὀπικλωσφία, fata. quod participium est verbi ὀπινήθω. Ad Ἐπινέω verò referendum est VERBALE Ἐπίνηθος, ου, τὸ, Id supra quod fila è colo deducta glomerantur, id est Fusus seu Fusum. Poll. lib. 7, ἐφ' οὗ δὲ νήθεται ἡ κόσμος, (οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τὸ νήθειν νεῖν λέγουσιν) ὀπὶ νῆσον καλοῦσι, καὶ ὄνος. Et libro 10, καὶ ὄνος, ἐφ' οὗ κόσμος, καὶ ὀπὶ νῆσον, ἀτρακτον, καὶ σφόνδυλον. Hesychio ὀπὶ νῆσον est ἐφ' ᾧ τὸν κροκὸν τρίβουσι.

Νέω, Glomero, Aceruo, Cumulo. Metaphora esse videtur ab iis sumpta qui fila colo deducta super fuso glomerant. vnde apud Suid. νῆσω, σωρεύσω καὶ νήστισι σωρεύσουσι. Eustath. p. 1448, νηὸς δὲ χρῶτος, ὁ σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, ὥσθ' τὸ νῶ, νήσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπινήσιον. (Cæterùm reperiuntur tempora non tantùm ab hoc νέω, sed etiã ab alio VERBO Νήω, quod eiusdem significationis est, nimirum, In cumulos aggero, Cumulo) Plut. Cæs. de cadauere Cæsaris, ἐπὶ τὸν ἐρασθενίον τὰ βάθρα καὶ τὰ τραπέζας ἀναστῶντες καὶ συγκομίζοντες εἰς ἕωθ', παμμεγεθῆ πυρὰν ἔνησαν, ingentem rogum congesserunt, seu struxerunt. Xenoph. θύροις δὲ θησαυροὶ ἐν ταῖς οἰκίαις ὁρᾶν νενημένοι. At νενησμένοι cũ σ legitur apud Aristoph. in Nub. ἀμφορεῖς νενησμένοι, i. σεσωρευμένοι. VNDE Νῆσις, de quo in præcedenti Νέω dictum fuit. ITEM Νῆσις, Accumulatus, Aceruatus, In cumulum seu aceruum cõgestus. Od. β, θάλαμον κατεθήσατο πᾶσ' Ἐυανθὸς, ὀθνείοις χρυσῷ καὶ χαλκῷ ἔκειτο. i. σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, vt Eust. exp. seu σεσωρευμένος, πολύς, vt Hesych. in cuius tamẽ cod. νῆσις scribitur, & confunditur cum νῆσις pro νέαις.

C. ΕΠΙνέω, SIVE Ἐπινήω, In cumulos seu aceruos aggero, Accumulo. A pud Suid. φρύγανα ὡς τὸ πεῖραν καὶ πάντα δαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι, ἐπὶ νῆσαι τὸ κόσμον, πῦρ ἐπέβαλον. Herodot. ὀπινήσαι ἁμάξας φρυγάνων, aggerũt plaustra sarmentorum.

C. ΠΑΡΑνέω, SIVE Παρανήω, Iuxta aggero & aceruo, Ad latus accumulo. vnde παρένησαν, quod simpliciter exponitur; Coaceruarunt, Congesserunt, Aceruum fecerũt. BI COMP. Ἐπιπαρανέω, SIVE Ἐπιπαρανήω, Insuper accumulo. Thucyd. libro 2, pag. 73, τὰ χῶ δὲ πλοῖα ξυνωμόσαν (videlicet fasciculorum congestorum) ἐξ πολυχειρίαν, ὅπῃ παρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύνατο ἐπὶ τὸ μέτωπον πλεῖστο. ὅπῃ ἐν ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξυνέθεσαν καὶ πολὺ φλογὶ πλῶλω. vbi schol. exp. σωρεῦσαν, Congesserunt.

C. ΠΕΡΙνέω, SIVE Περινήω, Circumcirca accumulo, Circumcirca aceruos aggero, In orbem aggero. Apud Suidam, οἱ δὲ βάρβαροι πολὺ ὠθεῖν ἤπειρος πῦρ, σωρεύσαν ἀπαντᾶς. id est ὠθεισωρεύσαντες, vt ipse exponit. Plutar. De virt. mul. pag. 436 meæ edit. τὰ δὲ γυναῖκας ἅμα ἑῆς τέκνοις εἰς ἕνα πυρὸν σωμαγρόνταις ἐξ ἀπάσης τῆς Φωκίδος, ὅλῳ τε περιθεῖσαι ξύλων, καὶ φυλακὰς καταλιπεῖν, ὠθεῖσαμα ὄντας, ἂν ἀφῶνται νικωμένοις αὐτοῖς, τὰ χρὸς πλῶλω ἀναψαι. Item cũ datiuo instrumenti, apud Herodot. περινέειν ὕλῃ τὸ ἄλσος, lucũ materia circundare. Et apud Aristot. l. 9 Hist. anim. περινέουσι, lustrantes circumuallant. Gaza interpr.

C. ΣΥΝνέω, SIVE Συνήνω, In vnum aceruum seu cumulum congero, Coaceruo. Eust. pag. 689, ex Herodoto, συνενέαται φρυγάνων φάκελοι, in aceruũ cõgesti sunt. Est autem ibi præt. perf. Ionicũ pro συνέγλωται, sicut ἐρέα ται pro ἔρλω). In vl. perperam συνενέατα, scribitur vno v, & exponitur Aggeruntur.

Νηέω SIVE Νλοιέω, idem cum præcedenti νέω siue νήω, ac inde deriuatum. Iliados ω, Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες εὐξέστου ἐπ' ἀπωλίνης Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄπεινα. id est, συνήγον, ἐσωρεύοον. Itẽ πῦρ νήσαν, ignẽ struere, cõgestis lignis, vt Plut. suprà dicit πυρὰν νῆσαι. Od. ε, Πόρτ' δὴ νήσαιμι, ἐξ ξύλα δ' ἀνὰ κάιμι, i. ὁκ ἀπὸ ἠθέων σωρεύσαιμι, ἐξ οὕτως αἴαμα πρὸς ἐξ ξύλων πυκνῶσαι, vt Eust. exp. annotãs quosdam scribere ἀνῆσαι: quod tamen versus mensura non fert. Item voce media significatiua, νήσασθαι, pro νήσαιμι, idq; cum genit. rei. Il. ι, Νῆα ἁλὸς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νήσασθαι Εἰσελθόν, videlicet Troia expugnata, i. σωρὸν σάτου, seu Aceruis auri arisque congestis impleat. Verbi autẽ νήσω hoc exemplum extat. Il. ψ, in funere Patroclo, Κάτθετο, σῆμα δὲ οἱ ὀλίγον νήσειν ὑπέρθεν. id est ἐσώρευον, in aceruum congerebant. In Odyss. ὀπὶ ἄρτων, quoque νήσειν dici Eustathius annotat.

C. ΕΠΙνέω, Cumulatim aggero, Accumulo. Il. ι, οἱ δὲ σίτῳ Νεκροὶ κεκασμένοι ἐπίνησεν, ἀχρυόωσι κηρί. i. ἐπισωρεύουσιν εἰς πῦρ καίειν. Et alibi, ἐπίνησεν ὀστέα καὶ θεῖον, quod Eust. citat.

C. ΠΑΡΑνέω, Iuxta cumulo seu accruatim aggero. Od. κ, Σίτῳ δὲ δῶμα παρένησεν ὀστέα καὶ θεῖον (vbi exprimit τὴν πλησμονὴν τῶν σίτων) aceruatim apponebant. Sic Od. τ, Σίτῳ τ' ἔστι μέγας παρένησεν ὀστέα καὶ θεῖον, pro παρέθηκε σωρηδόν, Eust.

NΗΦΩ, Sobrius sum. Epigr. l. 2, Εἰ πᾶσι μεθύειν Ἀκίβας νήφων ἤθελε νήφειν, Sobrius & Siccus esse. Plut. Ad præf. indoct. μόνος ἐκεῖνος ἐκεῖ τὰ ὀπτὰ καὶ τὰ πίνειν, ὥσπερ λέγεται καὶ ἄχρι τοῦ ὅπως ἐξῆν τοῖς ἄλλοις μεθύειν καὶ κοιμᾶσθαι, νήφων καὶ ἀκοίμητος. Et apud Demosth. in Mid. ἐπ' ἐκείνου νήφοντες ἔωθεν, ὕβριν καὶ οὐκ οἶνον πῶς τοιοῦτος. Est verò vbi νήφειν dicitur de eo qui est vigilans, & prouidus, ac se cautè gerit. (Lubenter autem vtor nomine Vigilans, quòd Cic. id cum Sobrius iunxerit, & Plut. iudem νήφων cum ἀγρυπνῶν) Epicharm. apud Lucianũ & alios, νήφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. Plut. Polit. præc. ἀχρυπνῶν καὶ νήφων καὶ πεφροντικώς. Idem in Symp. 4, ἐπὶ τοῖς νήφων καὶ ὠθεῖσθαι ἑαυτὸ τὸ λόγον δεῖν, sobrius & sibi attentus. Idem De fort. Alex. l. 1, ὥσπερ καὶ τὴν νύκτα τὸν λογισμὸν ἀπὸ τοῦ ἀφρονεῖν νήφειν. Herodian. l. 2, αὐτὸς ὠθεῖσθαι τε καὶ νήφειν, pro uidus ac sobrius. Et l. 3, ὑπὸ γὴν καὶ νήφειν αἰδοῖ ἐφεστῶς ἀνθρώπων. Sic Homo sobrius, Cor sobrium, Mens sobria.

NΗ'ΨΙΣ, εως, ἡ, Sobrietas.

Νηφαλιστὴς, οῦ, ὁ, Qui sobrius esse solet. ὁ νήφειν ἐθέλων. Plutar. Symp. 7, ὁ ἀσυμφώνοις καὶ ἀσυναρμόστοις ἐπάγων, ἢ νηφαλιστὴς πολυποτικὸς, καὶ λιπαρὴ τὰ δὲ δίαιτον καὶ ἀκόλαστος καὶ πολυτελὴς, ἢ νέῳ πολὺν πεπκῷ ἢ φιλοπόμονι ἀρεσθῦτας σκωθρωπῷ. In v. l. exponitur etiam Sobrietatem faciens.

C. ΑΝΑνήφω, Ad sobrietatem redeo, Ad sobrietatem me reuoco. accipiendo sobr. etatẽ pro contrario vinolẽtiæ, vt sobrius vinolento opponitur à Cic. Interdũ additur ἐκ μέθης. Luc. νωὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ, Tãquã ex vinolentia seu ebrietate me recolligens. ‖Item ἀνανήφω, Ad sobrietatem redeo. accipiẽdo sobrietatem pro sanitate mentis. si modo sobrietatem ita liceat vsurpare vt sobrius. Exponitur etiam Resipisco. Item, Ad me redeo. At ego malim, Ad bonã mentẽ redeo, vel ad sanam mentem. Cæterùm hisce modis redditur quum absolutè ponitur. at D. Paulus dixit ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, pro Resipiscẽdo se abstrahant à laqueo diaboli. ita enim satis commodè locum illum reddere mihi videor, quum Resipiscere à laqueo diaboli nimis durum sit. Quidam & sic, (non malè expressio, sensu) Elapsi ex diaboli laqueo, mentis sanitatem recipiant.

Ἀνανήφω citatur etiã pro Resipiscere facio, ex Luc.

C. ΕΚνήφω, Sobrius fio ex, Edormiens crapulam resipisco. 1 Reg. 25, ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Et meraph. apud Paulũ ad Cor. ep. 1, c. 15, ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, euigilate iustè: de mẽtis sobrietate, ad quã vult illos redire qui

stultis speculationibus fuerant quodammodo inebriati. Propriè autem ἐκνήφειν de ebriis dicitur qui à somno demum sunt sobrii. VNDE Ἔκνηψις, Quum quis eo modo ad sobrietatem redit. At ex cap. 3 Thren. Ieremiæ τὸ μὴ ἔτι ἔκνηψιν, affertur pro Quia nõ esset requies.

C. ΕΠΙνήφω, Sobrius sum.

Νηφάλιος, α, ὁ, Sobrius: interdum etiam Vigilans, Prudẽs, Attentus. sicut & Sobrius apud Latinos, & Νήφων paulo anté. Chrysost. De sacerd. νηφάλιον ἔτι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διεγρηγορότα. Plutarch. De garrulitate, οὕτω πεφυκὼς καὶ μωσηλῶδες ἡ σιγὴ καὶ νηφάλιον. Idem in Symp. sept. sapientum, αἱ μοῦσαι, καθάπερ κρατῆρα νηφάλιον, ἐν μέσῳ τεθέᾳσαι τὸν λόγον, craterem sobrium. Propert. autem sobria pocula de dilutis dicit, — at ipse bibebã Sobria suppotita pocula victor aqua. Et νηφάλιος θυσία, siue νηφάλια ἱερεῖα, id est ἄοινα, quibus vinum non adhibebatur, sed litabatur aqua melle diluta, seu μελικρήτῳ, id est aqua mulsa: Porphyrio ὑδρόποσιν: quibus opponuntur τὰ οἰνοποσία. hæc Athenis fiebãt Mnemosynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, Veneri & Vraniæ. Prouerbialiter autem dicitur de conuiuio abstemio, aut vehementer frugali sobrióque, vt Erasm. ex Suida tradit. Plut. Præc. sanit. ἀστῷ τῷ Διονύσῳ πολλάκις νηφάλια θύουσι, ἐθιζόμενοι καλῶς μὴ ζητεῖν ἀεὶ τὸν ἄκρατον. Aliud exemplum ex eodẽ vide in Μελίσσοπος. Item νηφάλια ξύλα, q. d. ligna sobria. id est quæ cremabantur in sacrificiis νηφαλίοις, siue ἀοίνοις: vt thymus. νηφάλια ξύλα (inquit Suid.) τὰ μυρσίνα, μύρτα συκῆνα, μύρτα μύρσινα. ἐκεῖνα γὰρ οἰνοποσία λέγεται ὡς κομόψυχα ὅτι μὴ ὕδωρ ἀλλὰ οἶνος ἀπενδέετο. Pro μυρσίνα Hesych. habet συκάμινα: sed perperam apud eum scribitur οἰνίσσοι pro οἰνοποσία. VNDE Νηφαλίως, Sobrie, vt νηφαλίως ἔχειν, apud Poll. quod vide in Νηφαλβύω. ET Νηφαλιότης, ητος, ἡ, Sobrietas. ET Νηφαλβύω, Sobria sacra celebro. Poll. l. 6, Νήφειν, Νηφαλίως ἔχειν, Νηφαντικεῖν. τὸ δὲ νηφαλβύειν, τὸ νηφάλια θύειν ἔλεγον, ὅπερ δεῖ τὰ χρῆσθαι θυσίαις ἀοίνοις, οἷν παῖ ἐκαστῆς θυσίας οἰνοσπόνδοις ὠνόμαζον. ET Νηφαλίζω, idẽ. vel Sobriis sacris expio. A cuius pass. est νηφαλισμένον, apud Hesych. ὕδατι οὐκ οἴνῳ ἠγνισμένον. sed reponendum videtur νενηφαλισμένον. AT Νηφαλισμὸς Suidæ ἡ σωφροσύνη.

Νηφαίνω idem cum νήφω, vel potius Sobrium esse facio. quod nomen vsitatum non esse tradit Eustath. sed ab eo DERIVARI Νηφαντὸς, vt ὀσφραντὸς ab ὀσφραίνω: & ex Athen. citat, νηφαντὸν καὶ ἄοινον. vbi νηφαντὸν dici videtur eo sensu quo νηφάλιον. Apud eundem Athen. reperio ETIAM Νηφαντικὸς, & quidem cum ἄοινος itidem coniũctum. (sed nescio an sit illud de quo Eust. loquitur) l. 10, πλοῦτε τῆς φρονήσεως νηφαντικῶ καὶ ἄοινον, αὐστηρὸν πινος ἢ ὑγιεινὸν ὕδατος. vbi νεφαντικὸς actiuè potius capitur pro Nõ inebrians, sed sobrium manere faciens. Poll. tamẽ paulo antè in Νηφαλβύω dicit νηφαντικὸν ἔτι), vt νηφαλίως ἔχειν, & νήφειν, pro Sobrium esse, aut Sobrietatis studiosum esse.

NΙΚΑ'Ω, Fut. νήσω, Pr. νικα, Vinco, Supero, Victor sum, Victoria potior. Hom. Il. γ, Τοῦ δὲ κε νικήσαντ' γαμεῖ καὶ κτήματ' ἔποιτο. Ibidem, Ὁπότερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε φέρῃτον. Et cum duobus casibus, accus. & datiuo: Il. ψ, — ὁ γὰρ αὖτε νέοις πεσὶ πάντας ἐνίκα. Sed iungitur & accusatiuo personæ. pro cuius constructionis exemplo affertur ex eodem poeta, πάντα δὴ ἐνίκα, pro ὃν πάντ' ἀγωνίσαιτο. Sic Epigr. l. 2, Ἆθλα καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα Ἄλμα, πεδωκείλω, δίσκον, ἄκοντα, πάλαν. Itidẽ verò construitur & in oratione soluta. Thucyd. libro 1, ὀλύμπια νενικηκότα. quo dicere modo possis, Qui vicit Olympia. (At Pausanias dicit etiam νικᾶν τὴν ὀλυμπιάδα. vt Eliacũ lib. 2. ἐνίκα μὲν δὴ τὴν ἐκ τῶν ὀλυμπιάδα ἡ εἷς ὢν ὁ Κλεοδάμας, sed & cum altero accusatiuo in Phoc. ταύτῃ τὴν ὀλυμπιάδα Πολυκλῆς ἐνίκα τὰ δίαυλον Κυρηναῖος) Idem l. 2, ὠθεῖ τὴν παυμαχίας ἐν ἐνίκησαν. Sic Xenoph. νικᾶν τινὰ ἀγῶνας. Et νικᾶν μάχῃ, seu μάχας. Isocr. in Panath. ἀλλὰ δεῖ τὸ μάχας ποιησάμενοι πλείστας τῶν ἀνθρώπων κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, μηδὲ μίαν ἡττηθῆναι πύτων, ἡγουμένῳ βασιλέως, ἀλλὰ νενικηκέναι πάσας. (vbi obserua obiter & ἡττηθῆναι cũ eodem accusatiuo) Dicitur eadem constructione, νικᾶν τὴν ὠθεῖσθαν. vt apud Athenæum de Herodoto Megarensi, ἐνίκησε δὲ τὴν ὠθεῖσθαν δεκάκις, quinque certamina Græciæ obiuit & vicit. (quod loquendi genus afferam mox & ex Plutarcho) Sed & cum duplici accusatiuo, rei videlicet & personæ, apud Dinarchum aduersus Demosthenem, Τιμοθέῳ τὴν ὀ Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντα τοὺς Λακεδαιμονίους. Sic etiam νικᾶν μάχῃ, & νικᾶν νίκῃ apud Plutarchum, adiecto personæ accusatiuo. Dicitur alioqui & νικᾶν μάχῃ τινα, item νικᾶν νίκῃ. vtiúrque illo dicendi genere & Thucydides: hoc autẽ Plato, (non addito tamen accusatiuo personæ) ὥσπερ τὸ τὸν ἐνίκησε λεγόμενα, καὶ μάλα ἀπίθανα τε καὶ αἰσχρὰ νίκῃ τοῖς τῶν νίκης αἰτίοις. (de vsu autem quem habet hic verbum νικᾶν, dicam paulo pòst) Nonnunquam verò νικᾶν datiuo iungitur velut instrumentali, vt quum dicitur aliquis νικᾶν ἵππῳ, vel ξυωρίδι, ἢ ξυωρίδι, ἢ βοῦς νενίκηκεν Ὀλυμπάσι. Cũ huiusmodi autem datiuo, accusatiuum etiam habet apud Plut. in Pol. præc. οὐ μόνον ὠθεῖσθαν νενικηκὼς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, οὐ παλαίσας μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμῇ καὶ δολιχῷ.

Et passiuum Νικῶμαι, Vincor. Item Succumbo, Cedo. Iliad. ψ, Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Et cum datiuo, νικηθεὶς μάχῃ, Thucyd. libro 2. Et νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ ex Alex. Aphrodis. Superari à voluptate, Succũbere voluptati & cedere. Dicitur etiam νικᾶσθαι τῷ τῶν, pro κρατεῖσθαι τῷ τῶν, seu εἰς τὸ τῶν. & νικᾶσθαι σου τῶν. Item νικᾶσθαί σε ἐν τῷ τῶν ἐν τῷ τῶν νικηθῆς ἐμοί; Et ex Soph. Aiace, Φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται φίλοι, pro Superantur ab amicis, id est Superari se sinunt, & illis cedunt. (Sed aliam etiam lectionem aliumque simul sensum ostendent tibi meæ in hunc poetam annotationes) Ex alio autem loco eiusdem, κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος. Quinetiam cum genitiuo rei, ex Eurip. ἐνικώμεν κεκραγμοῦ pro Vincebar clamore. Apud Thucydidem legimus cum præpositione ὑπὸ, lib. 2, ὑπὸ τῶν πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι, Quum magnitudine mali vincerentur, Quum magnitudini mali succumberent. Ibidem, ὑπὸ τῶν κακοῦ νικώμενοι. (At Paulus alio sensu dixit in fine cap. 12 epistolæ ad Rom. μὴ νικῶ ὑπὸ τῶν κακοῦ)

Νικᾶν interdum est Vincere iudicio. quem vsum Budæus affert. pag. 96 ex Demosthene. Vbi etiam οἱ νικῶντες γνώμας ὠθεῖ τοῦτον ex Platone in Gorgia. Quibus addo, sicut aliquis dicitur νικᾶν γνώμῃ, (quo vtitur & Aristophanes) pro Vincere, i. Obtinere: sic etiã hoc verbũ illi tribui. dicitur. n. & ipsa γνώμη νικᾶν, & quidem à Thuc. quoque. vt l. 2, ἐν δὲ Περικλέους γνώμη ὠθέστερον νενικηκυῖα. Tale apud Dem. Phil. 1, νικῶν δὴ ὅ, τι πᾶσιν ὑμῖν μέλλ σωτηρίσειν. Et quod habes suprà ex Plat. ὥσπερ τὸν ἐνίκησε λεγόμενα. Existimo autem huius loquendi generis occasionẽ præbuisse Hom. quã dixit Od. κ. βυθὴ δὲ κακὸν νίκησεν ἑταίρων. Sic apud Liuiũ sæpe Hæc vicit sententia. (vnde ἡ νικῶσα γνώμη nõ dubitarim reddere Victrix sententia) Legitur apud eundem poetam nõ semel, ἐπὶ τὰ χρείονα νικᾶν. Apud Th. verò ἐνίκησε sine nominatiuo etiã, sed cum infinit. quod imitatus Plut. dixit in Pompeio, ὡς δὴ οὖν ἐνίκα φθύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον. vbi vertit Bayf. Vt igitur decretũ est, fugiendũ esse in Ægyptũ. Sed non satis vim huius verbi exprimit interpr. ista. exprimetur autẽ reddendo, At vbi vicit hæc sententia. Hoc sensu Gallicè dicitur, Γαγγανὲ ce point, & On à gangné ce point. quum verbũ illud Gangner sit νικᾶν in quibusdã etiam aliis loquendi generibus. ‖Dicitur præterea aliquis ἀλλὰ νικᾶν aliqua in re, pro Præstãtior esse, Antecellere (qua in signif. frequẽtissima sunt apud Lat. itẽ verba Vinco & Supero) quò pertinẽt νικᾶν μόθοις, & νικᾶν κάλλει apud Hom.

Νίκημα, ατος, τὸ, Victoria. (sed dicitur νίκημα à νικάω ea forma qua dixeris Superamentum à Supero) Plut. in Lyc. τρεφαλμοὶ δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκον, ὅστε ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. Idem De Herod. ἀμφοτέροις ὑπὲ δίκον τῶν νίκημα φησίν. Cebes Theb. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. Multo frequentius est νίκη.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, Victor. Apud Pollucem lib. 3, cap. vltimo est τριμηνιαῖον inscriptum ὠθεῖ νικητοῦ, quod ita inchoat, ὁ δὲ νικήσας τὰ ἆθλα αἰεὶ λεπτὸν τὸν στέφανον, αἰεὶ λεπτὸν τῶν ῥαβδὸν τοῦ φοίνικος, &c. Non est alioqui in frequenti vsu hoc verbale, (sed dicitur potius pro eo νικηφόρος) ac dubitari etiam possit an ibi ab ipso Polluce scriptum fuerit. nam aut omnes aut plerosque titulos non esse eius,

persuasum habeo. ET Νικατὴρ Doricè, pro eodem. A
Ab Hesychio autem νικατῆρες exponitur οἱ ἀκμαιόπαιδες ἐν ταῖς πάξεσι. Suidas habet etiam proprium NOMEN Νικάπας, quod esse Doricum ait: ac in eo mutari accentum, sicut & in Φιλίππας, ad differentiam adiectiuorum νικητὴς & φιλητής. ITEM Νικάπορες, Victores. in v.l.

Νικητήριον, ου, τὸ, Victoriæ præmium, Palma. quo vtũtur & Lat. vt Iuuen. Et ceromatico fert niceteria collo. X. Paediæ 8, τὸν μὲν οὖν ἔοικεν ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ νικητήριον. Idem Hellen. 6, μέγα δὴ νικητήριον ἦν, τὸ πορφύρας καὶ ὕδωρ λαβεῖν, B
καὶ, &c. Apud eundem itidémque apud Plutarchum νικητήριον proponitur στέφανος. Idem Xenoph. Paediæ 1, νικητήριον δὲ νικητήρια καὶ ὅλαις τῇ πάξει καὶ ὅλοις τοῖς λόγοις. Item νικητήρια φέρειν apud Platonem, sicut dicitur ἆθλον φέρειν. Dion de Cleopatra loquens, ἐπιθυμεῖ ζῶσάν τε συλλαβεῖν καὶ εἰς τὸ νικητήριον ἀναγαγεῖν. id est, Ducere illam in triumphum inter cætera præmia victoria. Gaza νικητήρια πομπεύειν ἀπὸ τῆς Σαβίνων dixit, quod Cicero Triũphare de Sabinis. At νικητήρια ἑστιᾶν apud Plutarchum in Phocione, Conuiuium ob victoriam dare. Bud. C
Dicitur ETIAM Νικητήριος adiectiuè. vnde νικητήρια ἆθλα, apud Platonem De legibus. Et νικητήρια φιλήματα, Xenoph & Athen. ITEM Νικήτορον pro eodem, apud Hesych. ET Νίκαθρον cum θ. sed MALO Νίκατρον, cum τ.

Νικητικὸς, ή, ὸν, Vincendi peritus, seu consequendæ victoriæ. Vel, Cui sæpe contingit vincere. Quidam interpretantur, Victoriosus, qua voce vsum esse Catonem testatur Gellius. In vulg. lex. legitur & νικηφόρον, pro Artificium consequendi victorias. Sed non dubium est D
quin reponi debeat νικητικὴ τέχνη: atque adeo ita repono, & dico νικητικὴν non accipi substantiuè pro artificio consequendi victorias, sed potius adiectiuè pro eo cui maximum artificium & maximæ vires insunt ad consequendam victoriam. seu breuius, Quod maximè pollet arte vincendi.

C. Ἀνίκητος, ου, ὁ ἡ, Inuictus, Insuperabilis, Hesiod. ὑμὸς ἀνίκητος. Plutarch. in Alexand. ἀνίκητος εἶ ὦ παῖ. Idem in lib. 2 De Alexãdri fortuna, ὁ μὲν Φίλιππος, γίγνεται ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἀπελλοῆς, ἀμίμητος. Plato De rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. E
Et ἀνίκητον κακόν, malum ineluctabile. Itẽ τὸ ἀνίκητον, substantiuè, Inuicta virtus.

C. ΑΠΟνικάω, ῶ, Vinco, Supero. sicut & simplex νικῶ. In v.l. Exupero. sed nec ibi exemplum affertur.

C. ΕΚνικάω, ῶ, Vinco, Supero, pro simplici νικῶ. Plutarch. De puerorum educ. τὰ γὰρ ἐν τῇ μάχῃ ἐν ταῖς μαχαις ἀγαθὰ τῆς ἐκνικῶσιν ἅπαντα φέρεται. (de quo loco dicam & in Ἐκνίκημα.) Synesius, οὐκ ἐξενίκησα τὸ δίκαιον τῷ πρὸς τὸν ἅπαντα βέστατον Παῶλον ἀπουδαίῳ. Item pro Euinco, quo vtuntur F
iurisconsulti. vnde ἐκνίκησις in Pand. Euictio. Dicitur verò frequentius ἐκνικᾶσθαι de re quæ in vsum & morẽ recepta est, & quam cõsuetudo velut euicit & obtinuit: vel breuius, de re quæ obtinuit, seu inualuit. Thucydides lib. 1, καθ' ἑκάστους μὲν οὖν ἔτι τὴν ὁμιλίαν μᾶλλον καλεῖσθαι ἐλλιμένας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἤδη καὶ ἁπάσας ἐκνικῆσαι, vbi scholiastes exponit ὅλας κεκρατῆσαι, faciens nominatiuum τὸ καλεῖσθαι Ἐλλιμένας. Sic Bud. ἐκνικᾶν reddit Obtinere, Inualescere, afferẽs ex Pausania in Messen. Μεσσήνιοι δὲ, ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, καθ' ἣν καὶ τὴν ὅπλα Ἰλίου, κλεινὴν Τροίαν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὰν, ἐξεβίασε. Et in Laconicis, τὸ δὲ οἰκεῖον τὸ ὅπλα τὴν ὕστερον Δωριεῖσι, Μεσσήνιοις ὄντας, ὀνομαζόμενα καὶ πόλεις ἐξενίκησαν εἴλωτας. In hoc autem Thucydidis loco, libro 1, καὶ τὰ πολλὰ ἀπὸ χρόνου αὐτῆς ἀπίστως ὅπῃ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, dicuntur ὅπῃ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα quæ in fabulositatem eualuerunt (similem enim vsum huic verbo tribuit Tacitus) id est, de quibus tanquam fabulosis inualuit opinio, seu obtinuit.

Ἐκνίκημα, Quod quis vincendo obtinuit. A B. redditur H
Id quod bello & pugna comparatur, in hoc Greg. loco, ἐμὸς ὁ πόλεμος, ἔστω σὸν τὸ ἐκνίκημα. Posset autem & ἐκνικᾶν fortasse itidem accipi pro Cõparare pugna, seu bello, in eo Plut. loco quem paulo ante protuli. A T Ἐκνίκησις, Euictio in Pand. vt testatur idem.

C. ΥΠΕΡνικάω, ῶ, Longè supero, vt quidam interpr. At in vulgatis lexicis redditur Prænaleo. Hesychius ὑπερνικᾷ exponit αἰπιμάχεται. Affert & pass. Budæus ex Gregorio, ψαλμῳδίαις θρήνοις ὑπερνικώμεθα.

AT VERO Νίκη, quod est Victoria, dubitari potest an sit à verbo Νικῶ, an contrà: sicut & de aliis dubitatur. sed vt βοὴ post βοᾶν posueram, sic & νίκη post νικᾶν interim posui. Homerus Iliados η, — καταρνήσατο νίκην. Iliad. η & ο, — ἔλπετο νίκην. Et ἀφαίρετο νίκην, Iliad. π. Aliquotiès verò dicit μάχης ἐπεκλέσσε νίκην. Xenophon Paediæ 4, πολλοὶ δὲ νίκης τυχόντες, ἐπῄεσαν ἐφιεμένοι, καὶ πλεῖστοι ἐπόθουν λαβεῖν. Plutarchus νίκη vult dici ὥσπερ τὸ μὴ ἥκειν (vt docui in νῆκες) at Eustathius ὥσπερ τὸ εἶναι ἔκειν. apud quem, sicut & apud Pausaniam, vide de Νίκη Ἀθηνᾶ, quæ & Νίκη sine adiectione. Reperiri autem ET Νίκος, εος, τὸ, pro Victoria, testatur idem Eustathius.

C. Νικηφόρος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Qui victoriam tulit) Victor. Plato in Phil. Sic ἀθλητὴς νικηφόρος, Plutarcho. Et cum genitiuo apud Xenophontem, εἰκότως καὶ πύπου τῆς ἀρετῆς νικηφόρος ἦν. sic & alibi cum genitiuo παγκρατίου. ¶Item Triũphans, vt Polit. & Budæus exponunt in hoc loco Herodiani, libro 3, νικηφόρος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δήμου μετὰ μεγάλης ἀφθονίας τῆς θρησκείας ὑπεδέχθη.

C. Ἀξιονίκης vide in Ἄξιος.

C. Καλλίνικος, ου, ὁ & ἡ, Egregius victor, Qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. vnde & Hercules ita dictus est. Plutarchus in Coriol. καθάπερ Ἕλληνες ἐπῄνουν τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν καλλίνικον. Ex Euripide afferitur & cum genitiuo, καλλίνικος γίγνομαι τῆς ἐμῆς ἀρετῆς. vbi potest esse simpliciter Victor. Sed & καλλίνικος στέφανος, ex eodem. Item τὸ καλλίνικον φέρεσθαι ex eodem pro Victoriam ferre, vel potius egregiam victoriam, seu insignem, aut præclaram.

C. Φερόνικος, ου, ὁ & ἡ, Victor. νικηφόρος.

C. Ἐπινίκιος, ου, ὁ & ἡ, Ad victoriam pertinens, Victorialis. ὀπινίκιος ἀγών Budæus ex Athenæo, Ludi ob Victoriã. Sic ὀπινίκιος ὕμνος. item ὀπινίκιοι θεοὶ & πομπαὶ apud Herodianum. Et ὀπινίκιοι λόγοι, Nazian. Et ὀπινίκιοι ἑορταὶ, Plutar. Gaza dixit & ὀπινίκιοις πομπαῖς pro triumphis.

Interdũ verò ὀπινίκια, Carmina de parta victoria. vt Camaturũ epinicia, apud Tranq. At τὰ ὀπινίκια ἑστιᾶν apud Demosth. Epulum dare ob partã victoriã. sicut τὰ ὀπινίκια θύειν apud eundem, Sacra facere ob partam victoriã. Vocãtur ὀπινίκια munera etiã quæ dantur militi qui se strenuè gessit, sicut νικητήρια, & ἀριστεῖα. Poll. Sic νίκαθρον exponit Hesychius ἔπαθλον, ὀπινίκιον.

ΝΙΠΤΩ, F. ψω, Lauo. Od. τ, — ἐπινίψειν καὶ νίψαι, pro νίψω ποτὶ πόδας. 1 Tim. 5, πόδας ἔνιψεν. Frequentiori in vsu est vox media νίπτομαι pro actiuo νίπτω, Lauo. Od. ι, Νίψαμεν χεῖρας πολιῆς ἁλὸς νύχα τ' Ἀθήνῃ. Od. ο, ὑπὸ δ' ἀργυρέοις λέβησι Ν. ψαμένω. Sic apud Athenæum l. 4, νιψάμενοι τὰς χεῖρας ἐστεφανούμεθα. Ita & λουσάμενος dicitur. Sed hoc λούεσθαι peculiariter de manuum lotione: idque ante cibum, vt videbis in Ἀπένιπτον. ¶At quod ex Nicandro affertur, δηλοῖ γὰρ πυρὸς λιπόν' ἔνιπτον, pro ἐλοιδορούμενον, διαβαλόμενον, ad ἐνίπτω pertinet, de quo suprà.

Νίμμα, ατος, τὸ, Aqua qua manus abluta sunt. νίμματα Hesychio sunt λουτρά, πλύματα.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Malluuium, Vas lauandis manibus: sicut Pelluuium, seu Pelnis, aut Pollubrum, in quo pedes abluuntur. Ioan. 13, βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα. A T Νίπτρον, ου, τὸ, Aqua lauandis manibus aut etiam pedibus. Poll. l. 10, ποδονιπτὴρ, ὁ λέβης. τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, νίπτρον, πλυντήριον, ἢ ποδόνιπτρον. Idem lib. 7, τὸ τῶν ποδῶν νίπτρον, νίπτρα μὲν Αἰσχύλος, Ἀριστοφάνης δ' ἀπόνιπτρον. Athen. l. 9, ἔνιπτον δ' παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κοὐ χειρῶν, ἀμίγμασιν ἡδυμέλιτος χιμαιραλπὶς ὕδωρ ἐπεγχέοντες. A T Μετανίπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur: quod ET Μετανιπτῆς κύλιξ, ET Ἐπινιπτῆς. Pollux. l. 6, πότης μεθεόρτιος, καὶ κύλιξ μετανιπτῆς, ἢ ὀπιπᾶσιν. ἔνιοι δ' ἄν τὰ αὐτὰ καὶ ὀπινιπτῆρα. Et l. eodem, ἡ δὲ μετανιπτῆς, κύλιξ ὅθεν ἐνίπτετο μετὰ τὴν ἀπανίλαδε ἐλάμβανον. (observa autem in hoc posteriore loco distingui inter μετανιπτῆς & κύλιξ) Athen. l. 11, μετανίπτρον, ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὴν ἀπονίψωνται, μεταδιδόμενον κύλιξ. Hesychio ὑπόνιπτος: aliis autem ἡ μετὰ τὸ νίψασθαι πόσις. Exempla ex diuersis poetis habes apud Athen. l. 11, loco citato, vbi & μετανιπτῆς τῆς ὑγιείας.

C. Ἄνιπτος, ου, ὁ ἡ, Illotus, Qui manẽ nõ lauit. Hesiod. Erg.

Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον Χέρσιν ἀνίπτοισι. Idẽ, κακόπηρ δὲ χεῖρας A
ἄνιπτος. Item ἀνίπτοις ποσὶ, illotis pedibus. VNDE Ἀνίπτοπους, Qui illotis pedibus est. Il. π, — ὑποφῆτα ἀνίπτοπόδες, χαμαιδυναιές, ἀερίοικοι.

C. ΑΠΟνίπτω, Abluo. vox passi. vsitatior. sicut & νίπτομαι. Plato Symp. ἐλθόντα εἰς Λυκεῖον, ἀπονιψάμενον, ὥσπερ ἄλλοτε, πάνυ δηλῶν ἡμᾶς ἐργάζεται. Plerunque de manuũ ablutione post cibum, sicut νίψασθαι ante, teste Poll. l. 6, νίψασθαι μὲν, τὸ πρὸ τῆς τροφῆς· ἀπονίψασθαι δὲ, τὸ μετὰ τὴν τροφήν. Sic Athen. l. 9, ὥσπερ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δεῖπνος, B
λέγεται τὴν χάριν· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἀπονίψασθαι. Idẽ l. 4, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπονίψασθαι ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀπομασσόμενοι τοῖς ψωμοῖς. VNDE Ἀπνίμμα ET Ἀπνίπτον
Aqua qua manus lotæ sũt, seu quæ decidit post ablutionẽ manuũ. Eust. τοῦδε μετὰ τὴν καθαρσιν κατὰ πεσὼν ὑγρὸν, ἀπνίπτον ὀκαλεῖτο, ἤγουν χειραῖν τε πεδῶν ἀπνίμμα. Athen. l. 9, circa finẽ, ὀκαλοῦν δ' ἀπνίπτον τὸ ἀπνίμμα τῆς χειρὸς καὶ τῶν ποδῶν. Peculiariter autẽ dicitur ἀπνίμμα apud Atticos (inquit) ὅτι τὴν εἰς πιμὼ τῆς νεκροῦς μυρόμενον. Putatur ἀπνίπτων accipi etiã pro Malluuium, vt χειρόνιπτον. C
ET Ἀπανίπτους, Qui se nõ abluit. vel Qui ablui nequit.

C. ΕΚνίπτω, Eluo, propriè sordes manuum aut pedum. itẽ pro Expio & Abstergo, vt & Eluo. Plato ep. 8, ὥσπερ γὰρ ἀνίατα, τὴν οὐκ αὖ πυτέπης αὐτὰ ἐκνίψῃς. Et voce media apud Demosth. οὐδὲ πω' ἐκνίψω σὺ πάλαι πεφαρμαγμένα, elues aut dilues. VNDE Ἐκνιψις, Elutio: Hesychio ἀπόμαξις, κάθαρσις. ET Δυσέκνιπτος, Qui difficulter eluí potest: idem cũ δυσοπτοιὲς & δις ἀπόπλυτος. Plato l. 2 De rep. dixit de iis quæ memoriæ infixa acrius hærent & ægrè eluũtur. lo D
cum habes in Ἀμεταστατος.

C. ΚΑΤΑνίπτω, Abluo. vt exponitur apud Luc. in Lex. ἀνιχνεύω γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῶν καὶ καταείψων ἀπὸ γλωττῆς ἅπαντας, lingua abluturus. VNDE Καταίπτης, Athenis in ministerio Palladis, ὁ ἐν κάπῃ τῷ πέπλῳ τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαρὸν ἀφαιρῶν ἀπὸ πλώων. vel ἐπώνυμόν τινος, inquit Etymol.

C. ΥΠΟνίπτω, Subtus lauo: vel Aliquantũ lauo. Athen. l. 13, ὑπονίψαντες πόδας αὐτῷ.

¶Νίζω, pro νίπτω, lingua Tarentinorum, vt docet Eust. ex Æolico νίσσω. Il. η, — ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα. sed hic per tmesin dictum est, pro ἀπονίζοντες, abluentes. NAM Ἀπονίζω signif. Abluo, Abstergo. Plut. ἄχει καὶ τοὺς πόδας ἀπονίζειν. Plato Symp. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν πυθόν, iussit ministrum dare mihi aquam. B. VNDE Ἐπαπονίζω, Abluo in. cuius pass. affertur ex Herodoto.
A T Καταπονίζω, Diffundo, Transfundo, v.l. ET Μεταπονίζω, Refundo in aliud vas. v.l.

ΝΙΦΩ, Ningo. Il. μ, Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρεσι μηκέτι θαλλοὶ Νίφει ἀθῶν. Sic X. Cyn. ὅταν νίφῃ ὁ θεός. Metagenes apud Athen. l. 6, νιφέτω μὲν ἀφρίσιν, βαλαζέτω δὲ ἀρπισιν, νυέτω δ' ἔτι. At νίφομαι, Niue conspergor. X. Hell. 2, οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον ἐς τὸ ἄστυ. Plut. Symp. 3, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πιδυμαποῦσι καὶ νιφόμενοι τόποι, obtecti niuibus, seu niuosi, ninguidi. ¶Νίφω, Madefacio, Irrigo. βρέχω. Pro quo scribitur ET Νείφω, sicut ἔλλω & ἴλλω, & alia διφορέ. ὄμβρα. Suid. tamẽ in hac signif. per diphthõgũ scribi debere annotat. Philo De vita M. l. 3, τὴν δὲ χώρας ὀχυέτης, καὶ τὴν ἄφορον αἰ δίμα νιφομένης, quam terra illa non irrigetur imbribus.

C. ΕΠΙνίφω, Ningo super, Niue obruo. Xen. ὅταν δὲ ὀπνίφῃ καὶ ἡ θερεῖον, τὸ ἴχνη θέω πολιὰ χρόνον δῆλα. Theoph. l. 5 G
De causis pl. ῥοαὶ δὲ γίνεται ὅταν ὀπνιφθῇ καὶ πλὴν ἀπαγθῶσιν, quũ niue opprimitur defloresceẽs. ¶Itẽ. In superficie irrigo. Philo De vita M. l. 1, de Nilo, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὴν ὀπιβάσεσι πλημμυροῦν, ὅπαν ἀρδεύῃ τὰ ἐδάφη, τὸ ἕτερον ἢ ὅτι τὸ ὀπιβάσεσι ὀπνίφων, vbi Turn. vertit, Imber ex imo profuso.

C. ΚΑΤΑνίφω, Ningo deorsum. Aristoph. Nub. κἀκ νεφῶν κατανιφοῦν, etiãsi nix crassa decidat. Ex codẽ, κατέψυξ χόνι. quod dubium est an in posteriori signif. τὸ νίφειν capiatur. Et καταιφόμενα ὄρη, montes niuibus obtecti, seu niuosi, vt νιφόμενοι suprà: aut Qui à niuibus molestantur, Niuales, Plinio.

C. ΥΠΟνίφω, Aliquantum seu leuiter ningo. Thuc. l. 3, ἡνίκα πιοὺ τῷ ἀνέμῳ ὑπονιφομένῳ, hoc vento leuiter niuosa.

Νιφὰς, ά, ἄδος, ἡ, Nix aeriarum seu consertim & cum vehementi impetu decidens, Imber niualis. Il. τ, ὡς δ' ὅτε χαρφεὶ νιφάδες Διὸς ἐκπετόωσαι. Il. μ, νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔρα ζ. Il. γ, ὅσσα τε μεγάλῳ ὀκ ἠέρος ἐξ. Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι, videlicet δίχα τὸ πάχος τῶν νιφάδων, δίχα τὸ πυκνὸν, δίχα τὸ τῆς σταφυλείας δίχα λόκνον, καὶ μὴν καὶ δίχα τὸ φείκης γόμον, vt annotat Eust. Et in Epigr. χόνεα νιφάδες, niuales imbres, ἀπάρρόιαι χόνος. Hom. verò dixit etiã νιφάδες χόνος, Il. μ, ὥστε νιφάδες χόνος πίπτουσι θαμειαί. Et metaph. apud Chrys. De sacerd. τὰ βελῶν παῖ νιφάδας, sagittas confertim instar niuis decidentes. Pro νιφάδα autem Hesiod. per apocopen DIXIT Νίφα, teste Suida, ἀλδυόμενοι νίφα λδυκλῶ, niuem seu niualem imbrem. Νιφὰς dicitur etiam τὸ μικρόζωπον, quod & ψακὰς, vt schol. Aristoph. tradit in illũ locũ Pacis, Ἔνδον δ' ἀρχαῖον μηδὲ ψακὰς λῷ πάνυ πάμπαν. In v.l. dicitur esse minuti numismatis genus, ex his verbis non bene intellectis. ¶Νιφὰς, Gutta. nã νιφάδες Suidæ sunt σταγόνες. Hesychio autem νιφάδες sunt non solùm σταγόνες, ψακάδες, sed & ἕλκη, τραύματα. Apud eũdẽ reperio ETIAM Νίφα. χόνα, κρυόλω, à NOM. Νίψ. A T Νιφάτης, Mons Armeniæ, vt Suidas scribit, afferens hunc versum, Τῶν τρυμνώρειαν εὐσκόπελόν τε Νιφάτην. Memin t & Plut. Alex. p. 223. Plinio quoque Niphates mons non incognitus.

Νιφαὴς, ου, ὁ, idem cũ νιφαὰς. Aristot. De mundo, loquens de generatione, τῆς χόνος. i. niuis, σφοδρὰ δὲ αὐτῇ [videlicet ἡ συμπηξις τῶν ὀνόματος τῆς νέφεσι· ὑγρὸν] καὶ ἀθρόα καταφερομένη, νιφετὴς ὠνόμασται. Vnde Apuleius De mundo, Hæc vi ctis nubibus crebrior ad terram venit. eam tempestatem nos nigorem vocamus. Od. η, Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἐν χειμῶν πολιὴ, οὔτε ποτ' ὄμβρος. i. τῆς χόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, vt Hesych. exp. ἡ κατὰ λεπτὸς καταφερομένη χιών. Suid. VNDE Νιφεπόβλητος, εος, ὁ καὶ ἡ, Niuosus, Niuibus tectus. v. l. ex Epigr. Sed scribendum potius foret νιφεπόβλητος, aut νιφεπόβλης, ῆτος.

Composita & deriuata quasi à Νίφος, seu Νίψ, νιφός.

C. Νιφόβλης, ῆτος, ὁ, In quem niues iactatæ decidunt, Niuibus obrutus. vt νιφόβλητος ἄκτις in Epigr. ET Νιφόβολος ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt νιφόβολον πεδίον apud Plut in Sert. Et apud Aristoph. in A uib. νιφόβολα πεδία πολυάστρα. vbi tamen paroxytonως νιφόβολα scribitur etiã apud sch. bis térq: licet ita dicta scribat ὥσπερ τὸ βδηλεὰς ὑπὸ νιφετῶν.

C. Νιφόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Niuis casu resonans. vel idẽ cũ præcedente. Apud Athen. l. 10, de Pane, σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύπις ὁ ὑγχείμαρον νέον θ' ὁδόν. quod mox repetitur.

C. Νιφοτιβὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, Niue calcatus. vel in quo niues calcãtur, Niuosus. Soph. Aiace, νιφοτιβεῖς Χειμῶνες ἐν χωροῦσιν ἀκάρπῳ θέρει.

C. Νιφάρης, ου, ὁ καὶ ἡ, Niue candens. Albẽs ex niue qua obrutus est. νιφάδι λευκὸς κασίφρος, Hesychio. In v. l. exponitur Candidus instar niuis.

C. Ἀγάνιφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde niuosus, seu niualis. Il. α, Εἰμ' αὖ τὴν ὤρεσ' Ὄλυμπον ἀγάνιφον. vbi breuiũ schol. autor exp. τὸ ἄγαν νιφόμενον, valde niuosum, seu niuibꝰ obrutũ: sed addit, πλὴν ὑπὸ τῆς νίφεσιν μέρη, ea parte quæ infra nubes sita. nam eius τὰ ἄκρα, vbi deorum sedes est, ὡς ὑπὸ φερῆ καὶ ὑπόνεφῆ, οὐ νίφεται οὔτε καταμβεῖται, sicut idẽ Hom. in Od. testatur, Οὐλυμπόν θ' ἕν φασι θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι· ὅτ' ἀνέμοισι πνιάσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ Δεύεται, οὔτε χιὼν ὀπιπίλναται, ἀλλὰ ποτ' αἴθρη Πέπταται ἀνέφελος, λεύκη ἐν ὀπιπέλαται, ἀλλὰ ποτ' αἴθρη. Fortasse etiam reddi posset Supramodũ niueũ, videlicet ob serenitatem: sed rectè exponi Niuosus, ex sequenti Νιφόεις patebit.

Νιφόεις, εντος, ὁ, Niuosus, Niualis, Ninguidus. Il. ν, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Od. τ, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα. Hesiod. Theog. ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἀθανάτοις, οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. ex quibus duobus locis patet quomodo accipiendum sit ἀγάνιφος Ὄλυμπος: de quo & Aristoph. Nub. ἐπ' Ὀλύμπου κορυφᾶς ἱερᾶς χιονοβλήτους. Ibidẽ Aristoph. dicit σκόπελον νιφόεντα. Itẽ, Niueus. nã νιφόεσσα Ἑλένη apud Ionẽ comicũ, vt Niueus Adonis apud Propert. ob candorem corporis niueum. Nic. Alex. ὀπῶ νιφόεντι κεράσας. est enim lac ficulnum niueum colore. Idem in Ther. Σοὶ καὶ ποτε νιφόεν σκύλλης κάρα, id est, λευκὸν, οἷς ὅστι ὁ νιφετὸς. ut schol. exp. addens tamen, vel ὑγρὸν, vel ψυχρὸν, sicut & eodem lib. alibi νιφόεντα κεφάλαια hæmorrhoi serpẽtis exp. ψυχρά, quia omnes serpentes sunt ψυχροί.

ΝΟΌΣ, (pro quo in soluta oratione DICITVR Νοῦς, per contractionem) Mens, vel Animus. Redditur verò & aliis nominibus Latinis, prout huic vel illi loquendi generi adhibetur, vt ex sequentibus patebit. Genit. νοός & νοῦ, Dat. νοΐ, & aliquando νοῖ, Accus. νοῦν. Hom. Odyss. ω, Εἰπέ μοι εἰρομένῳ τὸ νυ τοι νοος ἐνδον ἀκούῃ, quid tibi mens intùs regat, vel animus. Idem Od. σ, — νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. Et νοος ἀναισιμος, item ἀπλωνὴς & πολυκερδὴς apud eundem. Item ἀπάρδηπος, Il. γ, Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσιν ἀπάρδηπος νόος ἔσται. Alicubi autem Sententia. B vt Iliados β, Οὐ γὰρ πω τέφρα εἶδ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο, tibi non est comperta sententia Agamemnonis. Quam significationem Mens itidem habet interdum. Est etiã vbi νοῖς redditur Cogitatio, apud eundem poetam. Sic & à Græcis exponitur ἔννοια seu νόημα, qui addunt, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ἐξ οὗ τὸ νόημα, poni αἰτῆ τῶν νοημάτων. At verò in isto eiusdem poetæ loco, Il. α, Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς πρὶν ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλῆϊ Κλέπτε νόῳ, quidam νόῳ interpr. Solertia & Astutia. Horat. non dubitauit νοος Mores interpretari initio Od. quum hunc versum qui habetur initio Il. C lius, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω reddidit, Qui mores hominum multorum vidit & vrbes. Aliam autem huius nominis eo in loco expositionẽ vide apud Eustathium. Inuenitur porro νοῖς & apud Homerum. vt Od. κ, v. 240, -αὐτὰρ νοῖς ἐν ἔμπεδος οἷος ἐπαρος περ. Originẽ porro habere νοῖς, vel potius νόος (ex quo νοῖς) à verbo νέομαι, quod est πορεύομαι, tradiderunt quidam grammatici.

Νοῖς in prosa dicitur, non autem νόος, atq; ibi quoque D redditur vt plurimum quidem & propriè, Mens: sed interdũ etiã nomine Cogitatio, item Sententia: atque aliis, vt exẽpla declarabunt. Esse autem propriè νοῖς quod Lat. dicitur Mens, testatur Plut. quum scribit Carmentã appellatam quasi νοῦ ἑστερημένῳ. intelligens nimirũ Carmentã sonare Carentẽ mente. In meo Lex. Cic. videbis νοῦν à Cicer. reddi Mens, alibi Animus, alicubi Intelligẽtia: & νοῦν ἔχον, Intelligens, oppositum nomini ἀνόητον, quod exp. Nõ intelligens. Vulgò autem redditur etiam Intellectus, cum apud alios philosophos, tum apud Ari E stot. (Poni autem ab eo διάνοιαν & νοῦν pro eodẽ. i. pro intellectu, testatur B. p. 118) A quo Aristotele νοῦς dicitur etiã ἀρχὴ τῆς ὀρέξεως, Pol. l. 1, vbi scribit, ἡ μὲν γὰρ ψυχὴ τοῦ σώματος ἀρχὴ δεσποτικῶς ἀρχομένου, ὁ δὲ νοῦς τῆς ὀρέξεως πολιτικῶς καὶ βασιλικῶς. Quid autem sit νοῦς, apud eundem habes De anima l. 1, p. 116, ex Anaxagora. Habet autẽ & B. de hoc nomine philosophica multa p. 116, & 117, & 118. Sed à philosophis ad cæteros scriptores veniendũ, apud quos redditur Mens, Cogitatio, item Sententia: interdũ Voluntas, Consilium. Aristoph. νοῦν & φρένας copulauit, F itidémq; Demosth. Pro cor. quũ dixit, μάλιστα μὲν ἐν πόνοις θελήσω πνεῦν νοῦν καὶ φρένας ἐνδελεχῶς.

Iũgitur autẽ hoc nomen cũ aliis verbis, tum verbo ἔχω, idque variis modis. Dicitur enim ἐν νῷ ἔχω sequente infinit. pro διανοοῦμαι. (adeo vt Thuc. vtroque in eadẽ signif. vsus sit) vt apud Plat. De rep. l. 1, Ὧν τε εἶπον Θρασυμαχος ἐν νῷ ἔχων ἀπέναι, In animo habebat discedere, In animo illi erat, vel Cogitabat. Et in Euthydemo, πόνδε μοι εἴπε πρὸς, εἰ ἐν νῷ ἔχετον ὅπῃ δέκοντα ἔτη τὸν πλοῦτον πορίσαι. Sic autem & plerisque aliis loquitur locis. Ita & Plut. G ἐν νῷ σ' ἔχων ὅπῃ δεῖται πόνος. (Sed apud eundẽ Plat. & sine infin. vt in Symp. ἆρ' (φάναι τὸν Σωκράτη) ἐν νῷ ἔχεις ὅπῃ τὰ γελοῖα πρὸς με ἐπαινέσῃς; ἢ τί ποιήσεις; vbi tamen dixerim videri posse subaudiendum infinit. ποιεῖν, aut aliũ huiusmodi. (Affertur etiam ἐν νῷ μοι γίγνεται, sequẽte infinit. ex Plat. Pro In mentem mihi venit, ex Epist. 7) At iunctum accus. νοῦν verbum ἔχει, varia loquendi genera efficit. Dicitur enim τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν. i. ad verbum, Hanc mentem habeo, pro quo dicitur potius Hac sum H mente, vel In ea sum sententia, aut Hæc est mea sententia. (Interdum dicitur τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν πρὸς πύπων, Hæc est mea de istis sententia, Ita de his sentio) Et νοῦν ἔχω τὸν αὐτὸν, ex Aristoph. Eadem sum mente, Sum eodem animo, vel Sum eiusdem animi. Ex eodem, τίνα νοῦν ἔχεις; Quid animi habens? vel Qua mente? aut Quo consilio? (Sed de re aliqua dicitur, τίνα νοῦν ἔχει, alia etiam significatione, vt docebo infrà) Sæpe verò dicitur νοῦν ἔχω πρὸς πύπῳ, vel πρὸς τοῦτο, pro Habeo mentem ad hoc, pro quo dicitur Habeo mentem intentam huic rei, vel Adhibeo mentem huic rei, seu adiicio, aut Animũ ad hanc rem attendo, seu aduerto. Xenophon, τὸν νοῦν εἶχε πρὸς πύπις. Synes. πρὸς τινι μηχανῇ νοῦν ἔχοντα. Idem, πρὸς ταῖς συμφοραῖς τὸν νοῦν ἔχειν. At Thucydides cum accusatiuo potius νοῦν ἔχειν πρὸς τι. atque ita loquitur cum alibi, tum lib. 7 & 8, pag. 239 & 266. (Huc autem pertinet πρόσεχειν τὸν νοῦν, de quo vide in Προσέχω) Vltimum est νοῦν ἔχω sine adiectione pro Mente sum præditus, Sum mentis compos. Interdum verò Prudens sum, Sũ cordatus. Demosthenes Pro corona, εὖτ' εἴ τις πείραι πρὸς πλακίζειν, νοῦν ἔχειν ἡγούμαι. Plutarchus De cohib. irac. loquens de philosophis, οὓς φασι νοῦν οὐκ ἔχειν οἱ νοῦν ἔχοντες, Qui prudentes sunt, Qui aliqua prudentia præditi sunt. vel Qui sapiunt. Apud eundem in Apophth. οὐκ ἀμφοτεροι, ἀλλ' νοῦν ἔχοντα μόνον, Tandem sapere cœpimus. (Dicitur autem & per compositionem νουνεχόντως ac νουνεχῆ, de quibus suo loco, videlicet inter composita) Sed additur etiam νοῦν ἔχει sequente infinitiuo. pro Prudentis est hominis, Prudentiæ est. vt apud Synesium, νοῦν ἔχει πολὺ οἰκειοτέρας ἔχειν, magnæ est prudentiæ agere negotia sua. At νοῦν ἔχων pro Intelligens vide supra.

Βάλλομαι πρὸς εἰς νοῦν, vide in Βάλλω, & Ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν in Ἐμβάλλω. sed hoc addo, quod ad istud posterius attinet, quum dicit Demosthenes Pro cor. ἀστῆς τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ὅπῃ μόνον, καὶ πρὸς εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι, simile esse et quod Gallicè ad verbum dicimus, *Mettre en son esprit*, siue *Mettre en sa fantasie*.

Εἰς νοῦν ἀναλαμβάνειν, eadem forma qua mei Galli dicunt *Cela m'est monté en l'entendement*, vel *en l'esprit*, aut *en la fantasie*, vel *Cela m'est monté au cerueau*. his enim omnibus vti solemus. Syn. ep. 44. καὶ μὴ πάνυ ἀπῇ ὅτι νοῦν ἀναλαβεῖν τὸ καλλιστον τῷ τι ἀνεκτῶν τὸ θεῖναι πρὸς ἐμαυτὸν αὐτῷ ἐφίεσθαι. At Latini dicerent, Ne vnquã illis hoc in mentem veniat. vel, Ne hoc in animum inducant. Huc pertinet (hoc enim obiter annotabo de VERBO ἀναλαμβάνειν, vt pote suprà omissum) ὅτι καρδίαν ἀναβαίνειν apud Paulum 1 ad Cor. c. 2. Eodemq; referendum quod legimus apud Lucam c. 24, διελογίζετο ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; est enim pro εἰς τὰς καρδίας. Sic autem Gallicè dixeris, *Pourquoy telles pensees nous montent elles au cueur?* (sicut & cũ alio verbo, *Pourquoy nous entrent-elles au cueur?*) At in illo Pauli ὅτι καρδίαν ἀναβαίνει. Hebraico loquendi genere, & aliquantum diuerso sensu dicitur. nã ibi ὅτι καρδίαν ἀνέβη οὐκ ἀνέβη, sonat Nulli vnquam homini in mentem venit cogitare de talibus qualia sunt ea quæ &c. Vel, Nulla vnquam fabrica hominis vltius animum cogitatio de rebus huiusmodi quales sunt &c. Perinde autẽ esse puto ac si diceret, Ne mente quidem vnquam potuit quisquam comprehendere, aut concipere. Vel, Cogitatione comprehendere, aut complecti, vel consequi. Sciendum est porrò, hæc verba esse Pauli, non Esaiæ, sicut ea quæ ibi proximè præcedunt.

Κατὰ νοῦν sonat q. d. Secundum mentem, pro Ex animi sententia, quod etiam breuius Ex sententia. Thucyd. libro 4, pagina 160, εἰ πύθοιτο κατὰ νοῦν τὰ πεπραγμένα, id est, Si ex animi sententia res prosperè cedãt, vt Bud. vertit. Sic dicitur πράττειν κατὰ νοῦν qui rem gessit ex animi sententia. vnde & πεπραγμένα κατὰ νοῦν apud Plutarchum in libro De propria laude non odiosa, αἷς οὐδὲν ὀλιγωρῶν κατὰ νοῦν πεπραγμένων διεγνώκεις. Idem verò cum verbo εἶναι aut γίνεσθαι. Dicitur autem aliquid εἶναι κατὰ νοῦν seu γίνεσθαι, quod nobis est ex animi sententia, seu quod nobis placet, vel probatur. Plato De rep. lib. 2, ἐμοὶ δ' ὅπῃ κατὰ νοῦν ἀποδείξις γέγονε πρὸς ἑκατέρου. Idem in Timæo, ἐπὶ δὲ κατὰ νοῦν πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγεγένητο, μετὰ τοῦτο παῦν τὸ σῶμα περιέον ἐν τῷ αὐτῷ τε καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐπιπλέον. Id est, Quum autem animi totã coagmentationem ex sententia confecisset is qui coagmentabat, tunc quicquid corporeum erat, intra eum cõdebat. Vel (quod tamen minus vsitatũ esse puto) Quum animi coagmentatio illi fuisset ex sententia. Nisi quis malit, Quum illius animo satisfecisset, vel desiderio. Aut simpliciter, Quum illi placuisset. Cicero tamen hæc verba ita vertit, Animum igitur quum ille procreator mundi Deus

ex sua mente & diuinitate genuisset, tũ denique omne A. quod erat concretum &c. Vbi nisi dicamus aliã Iectionem sequũtum esse Ciceronem, non video qui hæc eius interpretatio defendi possit. Aliter autem accipi κατὰ νοῦν vel potius κατὰ νόον ab Homero, docebo in proximè sequente tmemate.

Νοῦς, Sententia Consilium, (vt antea dictum est) quam signif. habet νοος interdum & apud Homerum. vt Il. 1, Οὐ γὰρ πω νόοι ἄλλοι ἀμείνονα τῶδε νοήσει Οἷοι ἐγὼ νοέω ἠμὲν πόλιν, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς. Et duobus interiectis versibus, Οὐτὶ κατ' ἠμέτερόν γε νόον. Ab eodem νόος interdum iungitur cum μῆτις, item cum βουλὴ. Et νόῳ apud eundem exponitur φρονίμως, prudẽter. vide Eustath. apud Platonẽ B vicissim οὐδενὶ ξυνῷ pro Imprudenter, Inconsultè. Sic suprà νοῦν ἔχειν pro Prudentem esse.

Νοῦς interdum Sensus. Aristoph. νοῦν δ' ἔχει τινά; Quis est horum verborum sensus? Quid hæc verba sibi volunt? Luc. ad dicentem, Prometh. &c. ἐγὼ ὅσῃ δοῦ ὁ νοῦς ἐμοῦ λελεξάμην. Synes. epistol. 103, ἀλλὰ σὺ κακῶς ἐξεδιξω τὸν νοῦν τῆς ὑπιστολῆς. ‖ Apud eundem exponitur Ratio, seu Causa: veluti vbi dicit, ἐπὶ δ' οὖν σωτηρίᾳ μόνῳ τὸν νοῦν τῆς ἀπολήψεως τοῦ πηδαλίου. C

In prosa (vti dixi) non solùm datiuus νῷ, sed interdum & νοῖ. vt quum scribit Gregorius, καὶ οὐκ ἔχομεν γυμνῷ τῷ νοῖ γυμνεῖς τοῖς πρεσβύσι ἐντυγχανειν. Item, πῶς, ὁ νοῦς ἐν σοὶ φέρει, καὶ ῥηνᾶ λόγον ἐν ἄλλῳ νοῖ.

Pluralis quoque nominatiuus νόες, & accusatiuus νόας, inuenitur apud theologos, Dionys. Areop. & Greg. item Synesium in Hymnis, ac Damascenum, atque alios, qui etiã νοερὰς φύσεις eadem significatione dicunt. D Damascenus de angelis loquens, νόες δὲ ὄντες, ἐν νοητοῖς τόποις εἰσί.

Quæ sequuntur composita, in οος apud poetas, in οις apud scriptores solutæ orationis terminantur.

C. Νοοβλαβὴς, έος, ό & ἡ, Mente læsus, Cui læsa est mens, Læsam mentem habens. Id est, Qui non est sanæ mentis, seu sana mente, Mẽte captus. Eadem forma dicitur quæ φρενοβλαβὴς, sed non perinde est vsitatum.

C. Νοοσφαλὴς, έος, ό & ἡ, vt νοοσφαλὲς ἧμα in v. l. Mente captus oculus. Oculus insaniam præ se ferens. E

C. Νοεωνοχόντως ET Νοεωχὴς, ITEM Νουθετῶ &c. vide post cætera composita.

C. Ἀξύνοος, όου, ό & ἡ, Solers, Ingeniosus, Perspicax, Sagax. Qui citò quid percipit. Ad verbum, Qui in propinquo mentẽ habet, vel in proximo. q. d. Qui ingenium habet in promptu. B. autem in Lexico suo exponit. Qui est prælẽtissimi consilii. Cõponitur ex ἄξ & νοῦς. & contrarium habet (quod ad significationem) βραδύνους, q. ὀd videlicet idem valeat πρόχειρος quod ἀξύνετος. propriè enim πρόχειρος opponetur τῷ βραδύνοῖς. Hom. Od. ν, Οὔνεκ' ἔπειτα, τ' ἐοῖ καὶ ἀξύνετος καὶ ἔνφρων. Xen. Præd. 1, ὅσα αὐτὸς ἐπ' ἄλλων ὁρῶ πάντα, δῆλα τὰ ἀξύνετα ἦν, τοῦτο ἀπεκρίνετο. Comparatiuum habet, ἀξυνέστερος, solertior: siuperlatiuũ ἀξυνέστατος, solertissimus. F

Ἀξύνοον, genere neutro. f. substantiuè positum pro ἀξύνοια, solertia. in loco quem Suidas citat.

Ἀξυνόως, Aduerb. Solerter, Sagaciter, Ingeniosè. Aristot. de prudẽtia, τὸ σωιδεῖν πῇ καιρεῖ, τὸ ἀξυνόως χρήσασθαι τῷ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Formatur ab ἀξύνοος integro, non ab ἀξυνοῖς contracto. Budæus ἀξυνῶς dixit, haud scio quo exemplo. G

Ἀξύνοια, ας, ἡ, Solertia, Sagacitas. Ingenii acumen siue acrimonia. Alcidamas De sophistis. ἀνάγκη τῆς ψυχῆς ἀξυνοίᾳ χρῶμενον, ὑγιῶς καὶ φιλανθρώπως μεταχειρίζεσθαι πρὸς λόγους. Definitur ἀξύνοια apud Laertium, Facultas naturalis inueniendi siue excogitandi quid deceat fieri. ab Aristotele autem in fine Post. Anal. 1, ἀστοχία τις ἐν ἀσκέπῳ χρόνῳ τοῦ μέσου.

C. Ἄνοος, VNDE Ἄνους per contractionem, Amens, Demẽs, Stultus, Mente carens. νοῦς est Mens, hinc ἄνους Amens, litera α vt in Græca sic & in Latina voce vim priuandi habẽte. Ac certè videri possim Latini in illo suo Amẽs imitati esse formam Græcæ huius vocis. Hom. Il. φ, Νηπύτι, ὡς ἄνοον κεν ἀδίλω ἔχες. In soluta etiam oratione ἄνους, quod Hesych. exponit ἀσυνέτος. Plato ep. 8, χωλαικῶν καὶ παίδων ὢν λόγος ἄνοις.

Ἄνοια, ας, ἡ, Amentia, Dementia, Stultitia. Isocr. in Panathen. καὶ τίς οὐκ ἂν κατεγνοίη μου πολλὴν ἄνοιαν; Idem ad Phil. πολλῆς νοῦ ἀνοίας ἂν εἴη μεστός. Idem rursus in Panath. post ἄνοια subiungit μανία ad auxesin, εἰς τοσοῦτον ἦλθον ἐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίαν. Sic Plato Pol. 2, ἀλλὰ δι' οἰκείων ἀνοιαν ἢ μανίαν ψυδίσοιτο. Idem ibidem ordine inuerso dixit μανίαν ἢ τινα ἄνοιαν. Est autem μανία Insania, Furor.

C. Ἀπόνοια vide post Ἀπονοοῦμαι.

C. Ἀγάνοος, ους, ὁ, Optima mente præditus.

C. Βραδύνοος, SEV Βραδυνοῦς, Qui tarda est mente, seu tardo ingenio. cui opponitur ἀξύνετος, vt paulo antè dictũ est. HINC Βραδύνοια, Tarditas mentis, seu ingenii. opponitur τῇ ἀξυνοίᾳ à Laertio, pag. 353. B

C. Βαρύνοος, Grauem mentem habens, id est prudentem: (vt vicissim leui mente esse dicitur qui est imprudẽs) In v. l. ex Epigr. βαρύνοος Apollo, Grauem mentem faciens & prudentem.

C. Διάνοια, Mentis agitatio, Cogitatio, inquit Bud. Multis cer. è in locis commodè reddi potest nomine Cogitatio. Thucyd. lib. 1, καὶ κατὰ τὴν τοῦ δρόνοιαν οὐκ ἠδυνάσθη. Idem l. 6, τὸ γὰρ ἐθελοντὸν οὐχ ὡς ἀρχὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας πρεσβεύειν δοκεῖ. Et τοῦ φαύλου διανοίας, Isocr ad Demonicum in tio. Item διάνοιαν θεωρεῖν, apud eundem. Et διάνοιαν ἔχω, vel οὐ διάνοιαν εἰμὶ apud Thucydidẽ sequente infinitiuo. pro διανοοῦμαι, Cogito. Sed interdum reddit Mens, vel Animus. vt διάνοιαν ἔχω πρὸς τὸ καλὸν τῆς προσέξεως, in vulgatis lexicis, Mentem habeo intentam honestis studiis. Et in hoc loco Philonis De mundo, ἐξαίρετον γένος ἔλαχον ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν. Quinetiam quũ dicit Aristoteles Ethic. lib. 10, cap. 3, οὐδεὶς τ' ἂν ἕλοιτο ζῆν παιδίου διάνοιαν ἔχων διὰ βίου, reddere possis παιδίου διάνοιαν, puerilem mentem. (Quidam verò cogitationem & mentem hic copularunt) Quod autem dicit Aristot. πρὸς τοῦ ὁρισμοῦ ὑπισχνεῖσθαι πολὺ διάνοιαν, Bud. vertit Incũbẽs animo ad definitiones explicandas, vel tractandas. Cæterùm quid sit διάνοια apud philosophos. quum de animæ facultatibus differunt, & quem διανοίας vsum esse velint, multis docet idem B. p. 117 & 118.

Διάνοια Sententia, Sensus. vt διανοίας σχήματα apud Demetr. Phal. & alios (quæ alio nomine ἐννοίας σχήματα; Fabius lib. 9, cap. 1, Inter plurimos enim quod sciam consensum est, duas eius esse partes, διανοίας, id est mentis, vel sensus, vel sententiarum (nam iis omnibus modis dictum est) & λέξεως, id est verborum, vel dictionis, vel eloquutionis, vel sermonis, vel orationis. Plut. in Sym. sep. sap. διάνοιαν δὲ τίναι πῶς ἔχει τὰ γραμμάτα, Hæc erat sententia, Hic sensus. Basil. ὀλίγα γὰρ ὧν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παρεσκεύασε. Synes. οἱ καὶ λέξεσι σύνιον μεμηνυκότες, τὴν διάνοιαν ἤπου αὐτῆς παρ' ἡμῶν αἰσκαν υπεδεῖσθαι.

C. Διχόνοια, ας, ἡ, q. d. Duplicitas mentis. id est, Duplex seu bifaria sententia mentis. quum videlicet mẽs vnius aliud iudicat quàm mens alterius. vnde exponitur vno verbo Dissensio & Diffidium. ab Hesychio ἑτερογαμοσύνη & δίχασμα. (sed perperam apud eum scriptum est διχοῖα.) ET Διχοῦν, Dissentio, Dissideo. διαστάζω, Hesychius.

C. Δύσνους, ET Δύσνους, q. d. Qui mala mente est aduersus aliquem, id est infensa. Vno verbo, Maleuolus, Infensus, Inimicus. Thucyd. lib. 2, τῇ δὲ πόλει δύσνους. Sic quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ὁ τοῦ δεύνου, βασιλεῖ καὶ Ρωμαίοις. vbi exponit ἐχθρός. HINC Δύσνοια, Maleuolentia. Ab Hesychio exp. κακοβουλία.

C. Ἔκνους, ET Ἔννους, Demens, Amens. idem quod ἄνους. sed hoc fit ex α priuatiuo, illud ex præpos. ἐκ (sicut Amens ex A priuante, at Demens, ex præpositione De priuandi vim itidem habente, sicut habet Ex in Excors) Suid. ἔκνοον exponit ἄξυνον τοῖς πολλοῖς, item παρὰ νοῦν ἠλλοιωμένον. At Hesych. habet, ἔκνοον, ἔκνοιαν, ἀνόητος. In v. l. ἔκνους ὑπὸ φύσης, animo seductus ab affectione.

C. Ἔννους, ET Ἔννους, Mentis compos, Mente præditus. eadẽ forma qua dicitur ἔμφρων. Plut. πρὶν ἢ ἔννους γενόμενος, Tũc mentis compos factus, seu animi, Tunc ad mentem & ad se reuersus. vt vertit Bud. (A Cicerone redditur Intelligens in hoc Timæi Platonici loco, ζῷον ἔμψυχον ἔννοιόν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὸ θεοῦ γενέσει θεόν τε διάνοιαν. quum paulo

1067 N O O Σ N O O Σ 1068

antè dixisset νοῦν ἔχον) Interdum verò Prudens, σωφρόνος. A vel Cautus & Circunspectus. Bud.pag.723 ex Synesio. Sic autem νοῦν ἔχων interdum simpliciter Mentis compos, interdum Prudens significare, admonui suprà. sed fortasse ἔννους ψυχόμβρος dici etiam potest Qui mentem ad rem aliquam adiecit, seu aduertit, aut ad cogitationem aliquam. Vel, Cui aliquid in mentem venit. quã significationem sequuntur ἔννοια & ἐννοῶ

Ἔννοια, ας, ἡ, Mentis adiectio ad rem aliquam, Cogitatio. (sequendo eã nominis ἔννους significationẽ de qua modo dixi) Actio ipsa concipiendi aliquid mente, aut etiã Cõceptus mentis. Xenoph. initio suæ Pædiæ, Ἔννοια πόθ' ἡμῖν ἐγίγνετο ὅσαι δημοκράται κατελυθήσαν ὑπὸ τῶν &c. pro quo dicere possumus (vt opinor) Mẽtem aliquando ad hanc cogitationem appuli, seu adieci, Aut Animum appuli, seu adieci. Vel, Subiit aliquando animum hæc cogitatio. quæ significantiora sunt quàm si vno verbo dicas Cogitaui. quanuis ipsemet paulo pòst verbo ἐννοεῖν vtatur, eundem sermonem prosequens. Cæterùm vt Latinè dicitur Cogitatio subire animũ, sic Græcè aliquando ἔννοια εἰσέρχεσθαι: item ἐπεισέρχεσθαι: vnde apud Plutarch. De Socr. dæmonio, ἔννοια πολλοῖς ἐπῄσθη. Sed & mutata structura orationis dicitur aliquis ἔρχεσθαι εἰς ἔννοιαν alicuius rei. Demosth. dixit etiam ἔννοιαν λαμβάνειν, in or. ad epist. Philippi, ὦν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι χρὴ λαβόντας ἔννοιαν, καὶ λογισαμένους. (Sed & in alia significatione accipi hoc nomen cum verbo λαβεῖν, docebo paulo pòst) Quum autem dicit Isocrates deos Διαυτὸν ἔννοιαν ἐμποιεῖν videtur significare deos hoc menti inde re, vt loquitur Maro.

Ἔννοια redditur à Cicerone Notio, Intelligentia. Et ἔννοιαι, Notiones, Notitiæ, seu Notitiæ rerum, vt videbis in meo Cic. Lexico. Ex quo & hæc in Topicis, Notionem appello quod Græci tum ἔννοιαν, tum προλήψιν dicunt. Ea est insita & antè percepta cuiusquæ formæ cognitio, enodationis indigens. Fortasse autem aliquo horum vocabulorum reddi potest in isto Plutarchi περὶ δεισιδαιμονίας loco, πανδέχεται μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, μήτε φαντασίαν, μήτε ἱστορίαν. In v. l. ex eodem in Camillo affertur pro prænotione, vbi dicit τῇ περὶ τὸ μέλλον τῆς ἐννοίᾳ. At ex Hermogene ἔννοιαι κοιναὶ pro Cõmunes animi notiones & cõceptiones.

Ἔννοια, Sententia, vt quum dicit Hermog. λόξεως σχήματα καὶ ἐννοίας. Idem ἔννοιαν & νόημα vno eodemque loco eadem significatione dixit, scribens, ἡ πίνων χρεμέτης θεωρεῖται μόνον καὶ ἐν λόξῃ καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τῇ λοιπῇ. πλὴν ἐννοίας. εἰ μὴ τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν νοημάτων χρεμετὰ λέγει.

Ἔννοια, Cõiectura. vt ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τοῦ ὅλου, Polyb. lib. 1, Coniecturam capere totius de parte Cam. B

At verbum Ἐννοέω vide post Νοέω.

C. Εὔνοος, ET Εὔνους, Qui est bene affecta mente erga aliquẽ, Beneuolus (vt δύσνους, Maleuolus) Qui bene cupit alicui. Thucyd. l. 2, εὔνους ἀκροατής. Aristoph. Vespis, λόξ' ἀνὴρ εὔνους δ' φεράστης. A Xenoph. Præd. 8, εὔνους & δ' ὑμῶν ἐστι opponuntur. Et genitiuus singularis εὔνου apud Herodianum. Cæterùm quomodo differat εὔνους ab eo qui dicitur φίλος, docet Aristot. lib. 8 Ethic. cap. 2, scribens, τὸ δ' φίλῳ φασὶ δεῖν εὐνοεῖσθαι τὰγαθὰ ἕνεκα ἐκείνου ἕνεκα. τοὺς δὲ εὐνοουμένους οὐτω τἀγαθὰ, εὔνους λέγουσιν αὐ μὴ τὰ αὐτὰ καὶ παρ' ἐκείνου γίγνηται. quibus subiungit ad nomen εὔνοια hinc formatum pertinentia, εὔνοιαν δὲ ἐν ἀπέπειν θέσι, φιλίαν εἶναι. & rationem affert, πολλοὶ γὰρ εἰσὶν εὔνοι οἷς οὐχ ἑωρακάσιν, ὑπολαμβάνουσι δὲ ὄφελεῖν εἶναι ἢ χρήσιμοι (vide & lib. 9, c. 5) Dicuntur alioqui ipsi φίλοι esse εὔνοι ei cui sũt φίλοι. vt apud Xenoph. ἀπομν. lib. 1, ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν, ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶ, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσοιτο). Affertur autem ex eiusdem Xen. Apologia pro Socrate, τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον. vbi malim τοῖς ἐμοὶ εὔνοις. H dicitur enim εὔνους ὅδε ἐμοὶ, non εὔνους ὅδε ἐμός, quod sciam. Interdum τὸ εὔνοον substantiuè, pro εὔνοια, Beneuolentia. Et comperat. gradus, εὐνούστερος, Beneuolentior.

Εὔνοια pro ἀνόητος καὶ ἀφρὼν, v. l. ex Hermogene.

Εὔνοια, ας, ἡ, Beneuolentia. Thuc. 2, ἡ δὲ εὔνοια πολὺ ἐποίει τοῦ σύμπαντος μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους. Demosth. εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν δῆμον. pro quibus Cicero, Beneuolentiæ quam haberet erga populum. Itidem cum εἰς apud Xenoph. Præd. 1, πιστεύω τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Sæpe autem cum πρὸς, significante eum à quo beneuolentia proficiscitur. vt in hoc loco qui ex Demosth. affertur, πῶς πρὸς τοῦ θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, pro, Deorum beneuolentiam & gratiam inire: sed malim, Habere deos sibi beneuolos. Luc. in Scytha, ἡ δὲ πρὸς τὸ δίκαιον εὔνοια πάνυ ἐρασικὴ θεῶν αὐτοῖς. vbi obserua εὔνοια πρός τινος θεός τινα. Item τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, quæ Cam. affert pro Conseruare beneuolentiam erga nos. Et cum datiuo εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ad verbum Tua beneuolentia, pro Ob eam qua te prosequor beneuolentiam. Gallicè propè ad verbum, Pour l'amour de vous. Plato in Gorgia, καί μοι μὴ δεῖν ἀχθεσθῇς. εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ. id est, (inquit B.) Vide ne mihi succenseas. quod enim dicturus sum, tua dicam beneuolentia. Hoc est, pro ea amicitia qua in te afficior. Cic. ita dixit, Pro amicitia tua: significans Pro amore quo te prosequor. vide pag. 31. Nos certè in illo genere loquendi Pour l'amour de vous, vtimur quidem itidem præpositione, sed nomine illo amour exprimimus potius Græcum εὔνοια quàm Latinum Amicitia. Vt autem dicitur εὐνοία οἰκ, itidem εὔνοια σου dici possit: sicut ab eodem Platone ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια, pro εἰς τὴν πατρίδα, Beneuolentia in patriam, Amor in patriã. Accusatiuus autẽ εὔνοιαν ũgitur nõ solùm verbo illi ἔχειν, de quo dictum modo fuit, sed & τὰ παρέχεσθαι, item τὰ ἐπιέμενον, apud Lucianum. Philostr. dixit etiam σωφρόνων εὔνοιαν, in epist. τὸ σωφρόνων εὐνοίᾳ καὶ τοῖς ἡσυχάζουσι. D

Εὐνόως, ET Εὐνῶς, Beneuolè, Amabiliter. Ab Hesychio exponitur φιλόστοργος, apud quem scriptum est εὐνοῦς cum accentu in vltima. De εὔνους autem dicam in Εὐνοϊκὸς. Inuenitur autem & superl. GRAD. Εὐνοῦστατος apud Suidam, expositum tamen positiuo φιλίας.

Εὐνοέω, ῶ, Beneuolentia prosequor, Beneuolus sum. vide post Νοέω.

Εὐνοϊκὸς, ός, ὸν, Ad beneuolentiam pertinens. Beneuolentiæ indicium habens. Item Beneuolus, sicut εὔνους. Luc. in Timone, τὸν δὲ Τίμωνος τὸν πάνυ τῶν αἰσχρῶν, ἀμελῆς καὶ οὐ εὐνοϊκῶς πρὸς ἐμὲ ἔκειτο αὐ δοκῶν. vbi verba sunt Πλούτου. HINC Εὐνοϊκῶς, Beneuolè. Xenoph. εὐνοϊκῶς ἔχει. Demosth. in Midiam, εὐνοϊκῶς ἀκούσαί μου λέγοντος. Et Pro cor. τὰ τῶν λόγοντος ὑστερον δίκαια εὐνοϊκῶς πρὸς δέξεται. Et cum verbo ἔχω, pro εὔνους εἰμί. Isocrat. in Bus. τοῖς εὐνοϊκῶς πρὸς ἡμᾶς ἔχουσι. Sed & cum datiuo εὐνοϊκῶς ἔχω σοι. scribit enim Phrynichus, Ne dixeris εὐνοῖς ἔχω σοι, sed εὐνοϊκῶς. vnde etiam apparet fuisse aliquem vsum huius aduerbii εὔνους. Non solùm autem cum verbo ἔχω, sed & cum alio quolibet id improbari existimo. Inuenitur etiam gradus COMP. Εὐνοϊκώτερος, ον apud Demosth. εὐνοϊκώτερος ἔχειν. Item SVPERL. Εὐνοϊκώτατος apud Xenoph. Præd. 8, καὶ πολῖται εὐνοϊκώτατα.

C. Εὔνοια, vide post Εὔνοος.

C. Μεγαλόνους, ET Μεγαλόνους, q. d. Magna mente præditus. A Budæo exponitur Mentis præstantia præditus, & animo magnifico. quem & μεγαλοφυῆ dici ait. Et μεγαλόνου substantiuè, Mentis præstantia, Magnitudo animi. VNDE Μεγαλόνοια, Mentis præstantia, Magnitudo animi, Celsitudo animi. Schol. Aristophan. de Pericle loquens, ἐπὶ δὲ κατακεκινοῦντος ὡς πλεῖστα ἀναλώσας, ἡνιάτο ποδ' αἰκλωθῆ. ὑπὸ μεγαλονοίας ἐλεγχθεὶς, εἰς τὸ δέον αἰκλῆσαι. B. exp. etiam Magnificus animus & ingens, apud Basilium in epist. ad Hermogenem, vbi & μεγαλοφυΐαν ab eo vocari tradit. Exponit etiam Magni spiritus in isto Luciani loco, σοῦ ὦ Πλάτων ἢ τε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστόν. Alibi verò de eodem Platone loquens ei tribuit μεγαλοφροσύνην, vbi scribit, ὀκτετίκασι τὰ πάθη τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλατωνικῆς μεγαλοφροσύνης. Μεγαλόνοια non solùm est σώφρων, teste Hesychio, sed & ὑπερηφανία, id est Superbia.

C. Μετάνοια vide post Μετανοῶ.

C. Ὁμόνους, ET Ὁμόνους, q. d. Parem seu similem mentem habens. Quæ serè dicitur forma Vnanimis. Respondet tamen ὁμόνοιος potius nomini Concors.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, Concordia. Isocr. Areop. εἰς ταὐτὸν ἡμᾶς ὁμόνοιαν καθίστη. Et πᾶσιν αὐτοῖς ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν, X. Pæd. 5. A Item deæ nomen apud Apollonium Arg. 2.

Ὁμονοέω, ῶ, Concors sum, Concorditer viuo, Consentio. Aristot. Ethic. 9, ἀλλὰ τοὺς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν ὅταν περὶ τὰ συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι, καὶ τὰ αὐτὰ βουλεύωσι, καὶ τοῦ κοινῇ δόξαντα. Dixerat autem antea, οὐδὲ τοὺς τὰ αὐτὰ γιγνώσκοντας ὁμονοεῖν φασιν· ὅθ' τοὺς τὰ αὐτὰ ὑπολαμβάνουσι. καὶ τοῦ φιλικὸν τὸ τοῦτων ὁμονοεῖν. Apud Isocratẽ, ὁμονοεῖν & τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν, pro eodem. Et Xen. ὁμονοοῦμεν ταῦτα πρὸ ἀνθρώπων. Præd. 4. HINC Ὁμονοητικὸς, Ad concordiam efficiendam aptus, seu Ad concordiam pertinẽs. B Item, Ad concordiam propensus. Vtitur Aristoteles Politicorum libro 2. A Platone ei opponitur σπασιστικός.

C. Παράνοια vide post Παρανοῶ.

C. Ὀρθόνοος, ου, ὸ & ἡ, Qui est recta mente, Qui recta seu probã cogitat.

C. Παράνοια vide post Παρανοῶ.

C. Πεφίνοια, vide post Πεφρονῶ.

C. Πολυνόος, ET Πολυνοῦς, Cui multum est mentis, id est C prudentiæ, seu sagacitatis. ut quum ab Eustathio hæc coniunguntur, πολύθυλος, πολύμητις, πολυνοῦς, πολύθυμος. Item λόγος πολυνοῦς, oratio sententiosa: vide in Πολυνοία quod proximè sequitur.

Πολυνοία, ας, ἡ, Multum mentis, seu prudentiæ, Mens cui multum prudentiæ inest, seu sagacitatis. Apud Platonem πολυνοία dicitur de oratione sententiosa, De leg. lib. 4, Λακεδαιμόνια δὲ καὶ Κρήτη, ἡ μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ πολυνοίαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσι. Ex quo loco intelligimus (inquit Bud.) Athenienses olim orationẽ D πολυλόγον fuisse, Lacedæmoniorum, βραχυλόγον, Cretẽ sium πολυνοῦν, hoc est sententiosam.

C. Ταχύνους, ET Ταχυνοῦς, Qui celeri est mente. cui opponitur βραδύνους. ET Ταχυνοία, celeritas mentis. cui opponitur βραδυνοία. Sed pro ταχύνους & ταχυνοῦς dicitur potius ἀξύνους & ἀξυνοῦς.

C. Ὑψίνους, ET Ὑψηνοῦς, Elatam mentem habens, Superbus. apud Nonnum. Audiatur & τὸ ὑψηνοῦν substantiuè pro ea quam Cicero animi celsitatem & magnitudinem appellat. E

Cõposita autẽ quæ νοῦς & νοῦν non seruarunt, sed νόος duntaxat, (quibus ideo locum seorsim dãdum censui) sunt ea quæ habent verbum ἔχω, item quæ verbum θεῖναι, (quod in compositione tantùm vsurpatur pro τίθημι) item verbũ βυνῶ. de quibus compositis nũc agam.

C. Νουνεχόντως, (q. d. Habendo mentem) More eorum qui mente præditi sunt. Sæpè ponitur pro Prudenter, Cordatè, Consideratè. Isocr. in Panath. οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ νουνεχόντως. Idem in Areop. οὐδὲ γὰρ τὰ πρὸς τὰς θωρείας, ὧν ἕνεκα τὴν ἦλθον, ἀστεῖος οὐδὲ νουνεχόντως, ἀλλὰ νωθρῶς ἐπίστευν. Afferitur verò à quibusdam grammaticis partic. COMP. Νουνεχέστερος idem significans quod νοῦν ἔχοντες, id est Prudentes, (vt suprà dictum fuit) item verbũ Νοῦν ἔχω, in v. l. sed horum exemplum desidero. Quinetiam quod eadem in Νοῦς ex Bud. annotãt, νουνεχῆν dici posse vnico accentu, nusquam apud eum reperio.

Νουνεχής, ές, ὸ & ἡ, Prudens, Qui sapit, Cordatus. A quo superl. νουνεχέστατος, quod à Polybio poni etiam pro Moderatissimus testatur Bud. HINC Νουνεχῶς, Prudenter, Cordatè. Polyb. νουνεχῶς ἐδόκουν πρεσβεύειν πρὸς τοὺς τότε καιροὺς. Idem alicubi copulat νουνεχῶς cum πρεπωδῶς. G

C. Νουθετέω, ῶ, (q. d. Menti indo, seu impono) pro Moneo, Admoneo, Commoneo, seu Commonefacio. vt in his Menandri senariis, pulchram gnomen habentibus, Ἅπαντες ἐσμὲν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐγιαίνομεν. quos ita versibus Latinis reddidi, Alios monere, siquid errent, nonimus, Errata at ipsi nostra nõ cognoscimus. Non solùm autem dicitur νουθετῶ σε, sed & νουθετῶ σε τί τινι, cum duobus accus. vno personæ, altero rei. Sophocles, πιαῦτ' ἀπόλεσον αὔδην· ἀνοθέτης, Hæc eum monebat. Vel, His eum monebat. Vel, His monitis eũ monebat. (vt alicubi Ouidiũ loqui memini) Sic Aristoph. Vespis, Εἴθ' ὠφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυνδρομὴς Εἶναί τις, ὅστις δὴ πιαῦτ' ἀνουθέτει. Et Luc. πιθανῶς ἤνεσε ταῦτα σε νουθετήσαν. Potest autem fortasse alicubi νουθετῶ σε ταῦτα reddi etiam

1069 N O O Σ N O O Σ 1070

Admoneo te de his. Νουθετῶ Bud. vertit etiam Reprehẽdo, Castigo, Increpo, in isto Platonis loco in Phædro (vbi tamẽ habetur passiua vox, nõ actiua) ἐξισάμβρος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων πανουργασμῶν καὶ πρὸς ὦ θεῖον γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς τῶν κακῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς. Quanuis autẽ ita interpretandum censuerit Budæus, propriè tamen minus esse νουθετεῖν quam ὀπιμᾶν, id est Increpare, ostendunt cum alii loci, tum hic Synesii, νουθετήσας οὐκ ἔπισα, ὀπιμήσας ἠρέμισα. Idem verò apparet & ex isto Athenæi loco, καλάζειν δὲ ἐν δίκῃ δούλους δεῖ, καὶ μὴ νουθετοῦντας ὡς ἐλευθέροις, θρυπτέεσθαι πτεῖν. Sed Plato addidit huic verbo & datiuum πληγαῖς. cui simile est apud Aristoph. in eadem illa comœdia, νουθετῶν κονδύλοις. Est autem illud νουθετῶν πληγαῖς ad verbum Cõmonefacere verberibus. Id est, Verberibus vti loco verborum ad commonefaciendum.

Νουθετῶμαι, Moneor, Admoneor, Cõmonefio. Isocr. in Busiridem, ὅτι τῶν πλείστων ἡμῖν νουθετουμένων ἔμφυτοι ὄντες μὴ πρὸς τὴν ὠφελείαν ἀποβλέπειν. Vide & in Νουθετῶ exemplum ex Platonis Phædro.

Νουθέτημα, ατος, τὸ, Monitum (cuius tamen pluralis vsitatior est Monita, ac præsertim datiuus Mõitis) Monitus, Monitio, Admonitio. Plutarchus ex quodam poeta, Ἄγαν δὲ μωραίνουσι νουθετήματα, subaudi, sunt φάρμακον.

Νουθέτησις, idem. sed νουθέτημα propriè est potius id ipsum quod monentes dicimus, seu monendi causa: at νουθέτησις, actio ipsa monendi. Vtitur autem Aristot. in Ethicis. Dicitur ETIAM Νουθεσία. Plutarch. De virtute morali, καὶ δὲ ἡ νουθεσία καὶ ὁ ψόγος ἐμπιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην. ITEM Νουθετία apud Platonem si Polluci credimus.

Νουθετικὸς, ός, ὸν, Monitorius, Admõitorius, Pertinens ad admonitionem. vt νουθετικοὶ λόγοι Platoni De leg. Verba monitoria, Verba quibus aliquem monemus. Vtitur & Xenoph. scribens, ὅταν δὲ τοῦ νουθετικοῦ λόγου ὀπτλάσητέ τε, ὀπτλέλησθε καὶ ὦ ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ὀπθυμεῖ.

Νουθετίζω, idem quod νουθετῶ, Moneo. VNDE Νουθετικός, idem quod νουθεσία, Monitio. quo verbali vsus est Menander, vt discimus ex Polluce, qui alioqui hanc vocem improbat. Nam vbi de νουθετήσαι ac synonymis vel potius eodem pertinentibus verbis egit, subiungit, τὰ δὲ πρόσταγματα, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθετία. quibus addit, φαῦλος δὲ ὁ Μενάνδρου νουθετισμός.

A Νεβυσικὸς ET Νουβυσικῶς apud Aristophanem comicum leguntur, ab eo (vt opinor) ficta iocularitẽr. Exponit autem νουβυσικὸν scholiastes νοῦ πεπληρωμένον (id est Mente refertum) in hoc ἐκκλησιαζουσῶν loco, Γαμεῖκα δ' ἢ τὸ πρόσωπ' ἔφη νουβυσικὸν Καὶ χρῆμα τοιοῦτον. At Νουβυσικῶς legitur apud eundem in Vespis, vbi quidam cõpellans χελώνας, id est testudines, dicit, Γὼ χελῶναι μακάριαι τὸ δέρματος, Καὶ τοῖσμα κάριαι πυπὶ τῶ πλουσίας ἐμαῖς, Ὡς οὐ κατηρέλαθε καὶ νουβυσικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τοῖς πλουσίαις σέλγειν. vbi scholiastes νουβυσικῶς exponit νοῦ πεπληρωμένως, item σωφρόνως, id est Prudẽter. dicens esse deriuatum à nomine νοῦς & verbo βύσαι, quod significat πληρῶσαι. affertque in exemplum, hemistichium istud, Νήματος ἀσκηπτὸν βεβυσμένον. Est autem id hemistichium ex Homero sumptum Odysseæ δ, vbi Eustathius βεβυσμένος exponit ὁ γέμων καὶ μετὰ ὠδῖνας τινὸς μεστός, à VERBO Βύω. vnde Comicus (intelligit autem Aristophanẽ) dicit τὸ σὸν βεβυσμένα κέρασι τοῦ ῥητόρων. Addit enarrator huius poetæ, Aristophanis inquam, præterea inueniri & in comœdia quæ ἐκκλησιαζουσαι inscribitur, intelligens (vt opinor) de loco illo quem modò protuli. Apud Suidam perperam scriptum est νεβισικὸν & νεβισικῶς, vtrunque cum ι in secunda syllaba. Existimo autem (vti dixi) esse fictum à poeta ludente, ideóque ei qui seriò loqui vult, minimè eo vti suaserim. B

Νοερὸς, ός, ὸν, (q. d. Mentalis) Intellectualis. ut νοεραὶ φύσεις & νοεραὶ δυνάμεις apud Dionys. Areopagitam & Nazianzenum Naturæ intellectuales, quæ videlicet intelligentiæ abstractæ: vt angeli. Hæc Bud. qui etiam docet νοερὰ & αἰσθητὰ ab Areopagita opponi. Ab Hesych. annotatur distinctio inter νοερὸν & νοητὸν, sed mendosus est eius locus. Vide Νοητός. ET Νοερῶς. q. d. Intelle-

A ctualiter.Bud.ex Gennadio,ὁ θεὸς ζῇ νοερῶς,καὶ ἔστι τοῖς ἀ- πελθύτοις.

Νοέω,ῶ,Mente agito,In Animo verso,Cogito.Hom.Il.α, v.542 & 543,— οὐδέ π πώ μοι Πρόφρων πέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσεις.quæ verba sunt Iunonis ad Iouem. Is autem paulo post respondens dicit, Οὐ δ' αὖ ἐγὼν ἀπαύδητε θεὰν ἐθέλοιμι νοῆσαι.sub.μῦθον.Et νόον νοεῖν apud eundem.vt Il.ι, Οὐ γάρ τις νόον ἐμὸς ἀμείνονα τόδε νοήσει Οἶον ἐγὼ νοέω.Et νοεῖν φρεσὶ apud eundem.item νοοῦ καὶ φρεσσόμαι. Redditur autem In animum inducò à Budæo in hoc eiusdem B poetæ versu Il.θ, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, τι νοήσω.nam exponit,Semper enim mihi solet obsistere & refragari vbi quid in animum induxi. Alicubi redditur etiam In animo habeo. Item Animaduerto:quo verbo possumus interpretari in isto loco Odyss.ν,vbi iungitur participio,— ἐπὶ νοέω κακὸν ὑμῖν Ἐρχόμενον. Alibi commodius,Intelligo,vt apud Hesiodum Ergois,Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος ὅτε δὴ κακὸν εἶχ' ἐνόησε.Sic autem interpretatur & Cicero apud Epicurum.nam hæc eius verba,οὐ γὰρ ἔχω γε διώκειν νοῆσαι τἀγαθόν, ἀφαιρῶν μὲν τὰς ἡδὺ χυλῶν ἡδονάς, C &c (quæ habes pag.52 mei Cic. Lexici) ita reddit, Nec enim habeo quod intelligam bonum illud,detrahens eas voluptates quæ sapore percipiuntur. Idem apud Platonem τοῦ γὰρ τῷ νοουμένῳ καλλίσῳ vertit Quod enim pulcherrimum in rerum natura intelligi potest.A Budæo redditur Mente concipio,in hoc Gregorii loco οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι,καὶ τῆς πεσοῦσι τῶν λάσιμον.Possit autem exponi itidem Mente concipere,aut certè Intelligere & in isto Herodiani loco,τὸ δὲ νοῆσαι τὸ κεῖνόν μου ὀμνῶν ὀδοὺς ἐῶ.At verò quum dicit νοῆσαί τι ὀξύ,καὶ τὸ νοηθὲν ὀλίγον D λέσαι τοῦ χρὸς,est νοῆσαι potius Excogitare.

Νοῶ aliquam cogitandi significationem habet, & quum dicitur ἐθελά σοι νοῶ, vt sit ad verbum Bona tibi cogito.pro quo dicitur potius Latinè,Bene tibi consultum cupio.Hesiod. Erg.Σοὶ δ' ἐγὼ ἐθελὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση.Vt vicissim dicitur κακὸν νοεῖν τινι,quo vtitur Xenophõ.& illuc quidem pertinet verbum ἀνοεῖν, huc autem verbum δυσνοεῖν.

E Νοῶ,Prudens sum,Sapio(sicut & νοῶ ἔχω hãc significationem interdũ habere docui suprà)Hom.Il.α,Μητρὶ δ' ἐγὼ τοῦτο φράζομαι,καὶ αὐτῇ τῷ νοέοντι Πατρὶ φίλῳ ὄφρα φέρῃσιν Διί, id est,At matri suadeo,quanuis sapiat & ipsa, vt patri charo Ioui gratificetur.(nisi quis accusatiuum hic subaudiat cum νοεούσῃ,videlicet πόδε,aut quempiam huiusmodi)Sic Phocyl.Οὐ δὴ νοεῖν οἱ μηδέπτ' ἔθελ' ἀμαθόντες.Hinc etiam νοήμων pro eo qui sapit, seu prudens est.

F Νοῶ,Video,Cerno.Hom.Il.ζ,Τὸν δ' ὡς οὖν ὀνόπαν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς Ἐν πρεμάχοισι φανέντα.quũ pro eodem dixisset paulo antè ὀφθαλμοῖσιν ἰδών.Sic Il.ζ,Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν δρηΐφιλος Μενέλαος.(quibus tamen in locis reddi tur etiam Animaduertere) Alicubi addit & datiuum ὀφθαλμοῖσιν,sicut & νοῆσαι cum ἰδεῖν nonnullis in locis copulat.

Dicũt etiam verba seu orationem alicuius τὸ πᾶν νοεῖν, pro τὸ πᾶν τὸν νοῦν ἔχειν(quã signif.nominis νοῦς exposui suprà)id est Hunc sensum habere,Hanc esse eius sententiam,Hoc significare,Hoc sibi velle. G Νόον δὲ λόγου(inquit Eustathius)φασὶν,καθὸ καὶ νοεῖν αὐτὸν λέγουσιν. ὡς τὸ, Πυθοῖμ' ἂν αὖ τὸν χρησμὸν ἡμῖν ὅ, τι νοεῖ.id est,τὸ παρὰ τῷ ἔννοιαν κρύπτει.Quod exemplum vnde afferat,non addit. affert autem ex Aristophane in Pluto,non ita procul ab initio.vbi schol.similẽ verbi huius vsũ ex Platone affert.

Νόημα,ατος,τὸ,Quod mens agitat,seu agitauit, aut cogitat,seu cogitauit,Cogitatum,Cogitatio. Item Consilium. Hom.Od.η,Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡστὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.Et Odyss.ε,Τίπτε δέ τοι φίλε τέκνον ἐνὶ φρεσὶ τῶδε νόημα Ἔπλετ; H quod hemistichium in aliis etiam extat huius poematis locis:sicut & hoc in aliquot, τοιοῦτον οἱ σκήπτοι νόημα. Et Il,ρ, Ἠ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. Sæpe etiam in plurali νόήματα.vt Il.σ, Ἀλλ' οὐ Ζεὺς αὖδ ρεστι νόήματα πάντα πελεται.vbi πελεται νόήματα est quod alibi dicit νόήματα ἐκτελεῖν,à Latinis autem dicitur Cogitata perficere.Legimus verò & νόήματα κερδαλέοισι apud eundem.vbi exponere possumus Consiliis,vel potius Consilio,vt sit pluralis pro singulari.Dicitur σύνημα & quod Latinè Inuentum substantiuè.nã ἐφεύρημα Suid. exponit.Est certè vbi νόημα redditur etiam Ingeniũ. sed & pro Mens positum censetur cum alibi,tum in isto Hesiodi loco,in Ergois,X, νοέω ὅτι φυλὼ ἐναλίγκιον, ὅτε νόημα.

Νόημα in soluta oratione à Budæo redditur Sensum animi,seu Sensum,sine adiectione. Item Notio. vt τὰ πρῶτα νόήματα Themist.93,Primæ notiones. Affert autem & ex Ammonio ista, αἱ ψυχαὶ αἱ ἡμέτεραι γυμνοῦσαι τῶν σωμάτων,ἠδύνατο δι' αὐτῶν τῶν νοημάτων σημαίνειν διὰ λαμπρὰ τὰ πράγματα· ἐπειδὴ δὲ σάρκασι σωμδέδεται, καὶ δίκλω νέφοις ἔθεικε λύπησιν αὐτῶν τὸ νοερὸν,ἐδεήθησαν τῶν ὀνομάτων· ὧ. σημαίνουσιν ἀλλήλαις τὰ πράγματα.Sed in hoc Ammonii loco νόήματα Sẽsa potius quàm Notiones interpretari debemus. Hac voce νόημα omnem intellectum posse intelligi testatur Fabius,vt mox docebo. Est certè νόήματα frequens apud rhetores pro sententiis,& iis etiam quæ alio nomine appellant ἐνθυμήματα. Dionys.Halicarn.de Isocr.πρῶτον μὲν τὸ καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν τὰ νόήματα περιέχει.Idem de Lysia loquens, τίς οὐ θαυμάζει τὴν ἀρετὴν ἡ συνέφρασε τὰ νόήματα καὶ σροζυλίας ἐκφέρουσα εἰρεία πάνυ καὶ αἰαλγαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις. Idẽ eadem de hoc ipso tradens,ἐν δὲ τῷ συνέφερεν τὰ νόήματα, καὶ σροζυλίας ἐκφέρειν,ἃς ἐκεῖνος ἀγῶνας ὅλῃ πηδ'εἶναι Λυσίαν ἀποδέχεται.(Quos locos eo etiam lubentius protuli,quòd faciãt ad expositionem huius loci Iuuenalis, Sat.6,Non habeat matrona,tibi quæ iuncta recumbit Dicendi genus, aut curtum sermone rotato Torqueat enthymema.Nec enim dubito quin Iuuẽalis ita loquutus sit ad Græcum illud loquendi genus respiciens, & Torquere enthymema sermone rotato,sit συνέφερεν καὶ σροζυλίας ἐκφέρειν)Sic porro νόήματα vsurpauit & Plutarchus in vita Homeri. Fabius autem lib.8,capite 5, postquam scripsit, ἐνθύμημα esse omne quod mente concipimus,(quod certè & voci νόημα conuenire potest,si eius deriuationem consideremus) propriè tamẽ dici eam sententiam quæ fit ex contrariis, propterea quòd eminere videtur inter cæteras,&c.non multis interiectis subiũgit,Est & quod appellatur à nobis(quidã autem codices habent,à nouis)νόημα, qua voce omnis intellectus accipi potest : sed hoc nomine donarunt ea quæ non dicunt, verùm intelligi volunt. vt in eum quem sapius à ludo redemerat soror, agentem cum ea rationis quòd ei pollicem dormienti recidisset, Eras dignus vt haberes integram manum. sic enim auditur, vt depugnares. ‖ Apud Aristoph.in Vespis τὰ νόήματα scholiastes exponit τὰ ὀπτικὰ τῶν δεσμῶν.

A T Νόήμων,ονος,ὁ & ἡ,poetis tantùm vsitatum pro Mentis compos,seu Prudens : S I C V T Ἀνόήμων, Non compos mentis,Minimè prudens,Insipiens,Stultus,ἀνόητος.Hom.Il.ψ,—καὶ Ἀντιλόχοιο νόήμονι δῶκεν ἑταίρῳ Ἵππον ἄγων.Idem Odyss.μ,— οὐκ ἄρα πάντα νόήμονες οὐδὲ δίκαιοι Ἠσαν Φαίηκες ἠνίπαπε.At verò ἀνόήμων habemus apud eundem Odyss.θ, Ἀλλ' ἐπὶ οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσεαι οὐδ' ἀνόήμων.

Νόησις,εως,ἡ,Cogitatio,seu Actio ipsa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Cicero vertit Intelligentia in hoc Platonis loco in Timæo,τὸ ὂν δὴ νόησις,μετὰ λόγου περιληπτὸν,quorum alterum intelligentia cum ratione cõprehenditur.Plutarch.De prud. animalium, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ σπέρματα νόησις,ἃς ἐνάποκρυφθεῖσα μὴ νοήσεις καλοῦσι,κινουμένας δὲ,διανοήσεις.Idẽ ad Colotẽ.διδασκαλίας,πρὸς λήψεις,νοήσεις,ὁρμαὶ,συγκαταθέσεις, πρακτικὰ ἐν λόγοις.Sunt porro qui Pollucẽ reprehendãt quòd νόησιν dixerit esse σκληρόφωνον, quasi Platonẽ ipsum voce hac vti ignorauerit:sed ipsimet ignorant qua in significatione Pollux σκληρόφωνον appellarit hoc vocabulum.nã de hac non intellexisse,apparet tum ex eo quòd ibi agitur de εἴνοιας,ὑποτάλψις,ὑποτόνοια,& similibus tum etiam ex eo quòd non solùm dicit esse σκληρόφωνον,sed addit καὶ ἀμφίβολον,respiciens nimirum ad alterum hoc significatum quod apud Platonem ac Plutarchum habere ostendi. Vt autem ἀνόήμων nomini νόήμων sic nomini νόησις opponitur N O M E N Ἀνοησία.nam ἀνοησία sonat q.d.Inintelligentia,seu Intelligẽtiæ carentia:(si ita loqui fas est) sed latius accipitur pro Insipientia,

A Stultitia. est autem rarus huius vocis ἀνοησία vsus, quũ alioqui sit frequẽtissim⁹ nominis ἀνόητος pro insipiẽte.

Νοητὸς,ὄν,ὁ,(q.d.Intelligibilis, vel potius Mente perceptibilis)Qui intelligentia comprehenditur,seu,Sub intelligentiam cadens: loquendo etiam Ciceronianè. nam in Plat. Timæo τῷ νοητῷ ἀεὶ π ὄντων Cic. vertit Sempiternarum rerum & sub intelligentiam cadentium. In alio autem eius loco νοητὰ ζῶα reddit, Animantes eos qui ratione intelliguntur. vt videbis pag.16 & 24 mei Cic.Lexici.Plut.in Erotico,pag.1362 meæ editionis, circa principium,ὡς δὲ γεωμέτρας πειρῶν εἰπεῖν δ'ωμμάσιν ἐφ' ἑαυτῷ τὰ νοητὰ μιμεῖσθαι τῆς ἀστραπτοῦ καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας ἔδη, πλάττοντες ἀστρα καὶ ὁρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κυβῶν καὶ δωδεκαέδρων περιτιθέντες.vbi ἀστρα & ὁρατὰ opponuntur τοῖς νοητοῖς.Sic autem & generaliter αἰσθητὰ apud philosophos opponi videmus τοῖς νοητοῖς: & nominatim apud ipsum Plutarchum,cum alibi,tum in Plat. quæst.Idem De primo frigido, ἀλλ' ὅσα τοῖς νοητοῖς ἀφερόντες ἀρχὰς τὰ αἰσθητά.id est(vt Turn.vertit)Sed quam res sub sensum subiectas ad principia quæ intelligentia C comprehenderentur,referrent.Sympos. lib.8,τὸ τὰ αἰσθητὰ ποιεῖν ὑπαρχότερα τῶν νοητῶν. Sic autem νοερὰ quoque opponi τοῖς αἰσθητοῖς ab Areopagita,ex Budæo annotaui supra.quum tamen alioqui νοερὰ distinguantur ἀπὸ τῶν νοητῶν, significétque νοερὸν actionem potius, sicut νοητὸν passionẽ.quàm distinctionem apertè declarat Synesi⁹, scribens epistola 154,τῷ δὲ κῷ νοῶ ὀπτικοῖς,μόνοι δέχον D τοῦ ἐκλαμψεις οἷς ὑγιαίνοιτο τὸ νοερὸν ὄμμα φῶς αὐάπῃ συλλεγεὶς ὁ Θεὸς,ὁς τοῖς τε νοεροῖς, τῷ νοεῖν,καὶ τοῖς νοητοῖς αὖπως τῷ νοεῖσθαι.

(H I N C Νοητῶς,(q.d.Intelligibiliter)Ita vt intelligẽtia comprehendatur,Vel,Ita vt mente percipiatur,seu percipi possit)

C O M P. Ἀνόητος, E T Εὐνόητος, E T Δυσνόητος. P R I M V M Ἀνόητος accipiẽdo quidem passiuè(sicut νοητὸς accipi videmus)q.d.Inintelligibilis.id est Qui intelligi non potest,seu intelligentia comprehendi: sed huius significationis exempla non afferuntur: at verò significationis actiuæ,pro eo videlicet Qui non intelligit,habemus apud E Platonem in Timæo, vbi νοητὸν opponit τοῦ νοῦν ἔχοντος, ita scribens,λεγομένων οὖν,θυμοῦμαι,ὃν τῷ κῷ φύσει θεατῷ,οὐδὲν ἀνόητον τὸ νοῦν ἔχοντος,ὅλον ὅλῳ κάλλιον ἔσεσθαι πρὸς ἔρωτα.quæ ita Cicero,Quum rationem igitur habuisset, repetebat nihil esse eorum quæ natura cernerentur, non intelligens,intelligente,in toto genere, præstantius.vbi etiam sequitur νοῦν, quod idem vertit Intelligentiam. At verò in quopiam Luciani loco memini me obseruare nomen hoc ἀνόητος itidem quidem de non intelligente,sed ita accipiendo verbum intellige- F re vt quum dicitur Intelligere aliquam linguam ,aut aliquem sermonem.iungit enim ille cum genitiuo φωνῆς. ‖ At verò frequentissimo & passim obuio vsu ponitur ἀνόητος pro eo qui nihil intelligit eorum quæ mente prædici viri intelligunt , & redditur Insipiens , Stultus,Demens,&c.Plato in Philebo,καὶ τούτων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς αὖ π, ὁμοίας ἀλλήλαις εἴη λεγόμενα ἀνόητος φαίνοιτο ἐν δίκαιος;(ibitiẽ autem & ἀνοητάνειν dicit, vt docebo in eo verbo)Plut.De prud.animaliũ,ἰχθῦς δ,πεὶ ἅμα θῆς καὶ ἀνόητος,λοιδορουῦντες ἢ σκώπτοντες,ὀνομάζομεν.Idẽ G in l.De exilio,οἱ ἀνόητοι φυγάδες.Xen.dixit etiam ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι. Vsurpatur & de rebus,vt ἀνόητοι δόξαι καὶ ἐλπίδες,quæ in Ἀνοητάνω ex Platone afferam. ‖ Sed præter hanc significationem cuius passim occurrunt exẽpla,habet & aliam.si Suidæ credimus,vel potius enarratori Aristophanis.(vnde mutuatũ esse Suidã,sicut & alia plurima,existimo)scribũt enim τὰ ἀνόητα dicta fuisse τὰ ἀφροδισιακά.item veneream, in isto Aristoph. loco in Nubibus,Οἴνῳ τ' ἀπέχῃ,καὶ γυμνασίων,καὶ τ' ἄλλων ἀνόη H τον.Et ἀνοητάνειν itidem dictum fuisse πρὸς τὰ ἀφροδισιάζειν. Videor autem mihi & apud Plutarchum τὰ ἀνόητα in hac significatione legisse. Huc certè pertinet quod in Gallico sermone aliquando audimus, *Vne femme qui n'a iamais fait folie de son corps.* A D V E R B. Ἀνοήτως, q.d.Inintelligibiliter,Ita vt intelligi non possit.Sed potius pro Stultè,Insipienter.Luc.De hist.scrib. τὰ δὲ ἀκριβῶς ἢ ἀνοήτως γεγραμμένα.Et ἀνοήτως διακεῖσθαι apud Isocra tem. I T E M Ἀνοησία Atticè,quòd lingua communi ἀνοησία,Insipientia, Stultitia.quod Bud. ex quodam grammatico annotat cuius nomen non profert . Et V E R B. Ἀνοητάνω,Insipiens sum,seu stultus,Stultè ago, Stultè me gero Vtitur Plato in quadam epist.item in Philebo,circa principium,scribens,ἡδέσθαι μὲν φαμὲν τὸν ἀκολασταίνοντα ἀνθρωπον,ἡδέσθαι δὲ τὴν σωφροσύνῃ,ἀσπερ τοῦ σωφρονεῖν ἡδέσθαι οἶμαι καὶ τὸν ἀνοητάνοντα καὶ ἀνοήτων δεῖσθαι καὶ ἐλπίδων μεστὸν,ἡδέσθαι οἶμαι καὶ τὸν φρονοῦντα,ἀσπερ τῷ φρονεῖν.καὶ πυνθάνεσθαι ἑκατέρας πῶς ἂν τις ὁμοίας ἀλλήλαις εἴη λεχθεὶς οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ὀνδίκαιος; Totum autem locũ ideo protuli quòd prima fronte videri possit facere pro illa expositione verbi ἀνοητάνω quã modò ex Suida & scholiaste Aristophanis protuli:ac certè Budæus quum eum nõ satis attentè consideraffet,dixit & ipse ἀνοητάνειν & ἀκολασταίνειν hic coniungi:quum alioqui verbo ἀνοητάνειν verbũ φρονεῖν,illi autem ἀκολασταίνειν manifestum sit opponi σωφρονεῖν.At verò de ἀνοητάνειν pro ἀφροδισιάζειν vide quæ in Ἀνόητος modò ex duobus illis attuli. I T E M Ἀνοητθύω pro eodem.sed nullum ex aliquo vet.scriptore exemplum huius affertur.

S E C V N D.comp.Δυνόητος,ὄν,ὁ & ἡ, Difficilis intellectu,Qui vix intelligi potest, Cuius sensum non facilè quis assequatur.Vsus est Petrus 2 epist.cap 3,loquens de Paulo,λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων,ἐν οἷς ἐστὶ δυνόητά τινα , ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν. A D V E R B.Δυνόητως, Ita vt vix intelligi possit.

T E R T.Εὐνόητος,oppositum præcedenti,Facilis intellectu,Qui facilè intelligi potest. A D V E R B.Εὐνόητως, Ita vt quis facile intelligat.

Νοητικὸς,ὄν,ὁ,Intelligendi facultate seu vi præditus.Ex Aristot.De gen.anim.lib.2,νοητικὴ ψυχὴ,q.d. Intellectualis anima.Et τὸ νοητικὸν,Vis intelligendi,seu facultas.

De verbis compositis à verbo Νοῶ.

Ex compositis à verbo νοῶ quædam loco verbalis habẽt nomen in οια,vt Ἀποιοῦμαι habet Ἀπόνοια, Προνοῶ seu Προνοοῦμαι(quod est multo frequentius)Πρόνοια: & Παρανοῶ,itidem Παράνοια,& Περινοῶ Περίνοια.neque enim exemplum affertur horum verbaliter(vt ita dicã) formatorum,Ἀπονόησις,Προνόησις,Παρανόησις,Περινόησις.Sicut nec Μετανόησις à Μετανοέω. Partim autem hac de causa nomina illa Ἀπόνοια,Παράνοια,&c.in hunc locum seruaui, partim etiam quòd non habeant præcedens nomẽ in οος seu οις,vt his Ἔννοια,Εὔνοια,Δυσνοια &c.(quorum significationem sequuntur & verba Ἐννοῶ, Εὐνοῶ, Δυσνοῶ)præeunt Ἔννοις,Εὔνοις,Δυσνοις. sed & alii quæ nullum suæ formæ verbum habent, præit tamen nomen in οος,seu ους:vt istis Μεγαλόνοια & Πολυνοια.Partim denique vt quæ inter nomina illa & verba est analogia ad significationem attinet,sub vno aspectu lectori ponerem. Alioqui certè hæc quoque nomina in superiorem ordinem retulissem.licet & ipse Bud. Ἀπόνοια subiungat verbo Ἀπονοεῖσθαι,itidémque περίνοια verbo περινοεῖσθαι.

C. Ἀπονόημαι,ούμαι,q.d.Mentem & intellectum ac rationem abiicio,Nihil pensi habeo , nullámque mei rationem, perinde ac si mentem amiserim, ac vecors factus sim.Vel,Vecordẽ quandã fiduciam cõcipio . His enim modis exprimendam puto vim huius verbi, quæ certè maior est quàm vt eam vnico verbo assequi possimus. Plut.in Sol.δεῖ πύπτις δὲ πολλῶν νυθεπύπτων αὐτὴν ὡς ἀπόθετον νόμῳ· οἱ τοῦ τὸ πυράννου,καὶ πιθανομένων τινὶ πιστεύων,οὕτως ἀπονοεῖ,τοῦ γήρας,εἶπεν. Vbi tamẽ interpretes aliis verbis vtuntur quæ non ita vim vocis huius exprimunt,vt ea quibus modò sum vsus.Vnus enim sic vertit,Quærentibus quæ re fretus ita pro salute desidiosus esset.Alter, Quærentibus quæ re fretus ita cõfidẽter nullũ periculũ horreret.Gallicè certè ita reddẽrẽ,*Il se monstre ainsi desesperé.* vel,*Il fait les actes d'un homme desesperé.* (licet non ignorem Gallicum interpretem ita reddidisse,*En quoy il se confioit pour parler ainsi audacieusement*) sed ita vti nomine Desperatus,haud scio an Latinitas nobis concessura sit. Obseruandum autem est hîc ἀπονοεῖται in præsenti: quum alioqui præteritum potius seu aoristus in vsu sit.Xenoph. Hell. 6, εἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ Λακεδαιμονίους ἀνῆκε ἀναλαβόντας ὀκνῆσθαι τὴν ζῆν, ἀπονενοήκασι

δίγμα χεῖσθαι. Plutarchus, φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν οἱ πελακόποι ἀπονοηθῶσι καὶ τῶν συγκλητικῶν. Et participium ἀπονενοημένος à Budæo redditur Qui est cæcæ ac desperatæ mētis. Sed videtur mihi verti etiam posse, Vecordi quadam confidentia fretus. vel, Qui ex desperatione vecors & amens factus est. Rursus Xenophon Hellen. 7, ὅ, τι ἔστι δὴ λέγων ὡς πᾶς ἀπονενοημένος οὐδεὶς αὐτὸ ἀποστήσῃ. Lucianus, ὁλμᾷ πλημμελῶν γλυκαίνων, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου.

Ἀπονενόημαι, Vecors & amens factus sum, vel Vecors sum & amens, quasi mente omni abiecta, Vecordiā seu amentiam in factis dictisve meis ostendo. Lucianus de eo loquens qui amore Veneris Cnidiæ captus est, ὥρας αἱ σροφαὶ τῆς αὐτοῦ πόθων ὅλῃ πᾶσις ἀπενόηθησαν. id est (inquit Budæus) In dementiam ceciderunt, In temerariā & cæcam mentem euaserunt. Participium ἀπονενοημένος verti potest (si Budæo credimus) Vecors & amens, & deploratus profligatusque. Demosthenes, τοὺς αὐθαδεστάτους κακίοις ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένους πυνθάνομαι γίγνεσθαι αὐτῶν, Isocr. De pace, πλὴν εἰ μή τις παντάπασιν ἀπονενοημένος ἐστὶ, καὶ μηδὲ ἱεροῖς, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτ' ἄλλου μηδενὸς φροντίζει.

Ἀπονοεῖσθαι & pro Insolescere Budæus ex Chrysostomo affert. Ego non lubenter Insolescere interpretarer simpliciter, sed Vecorditer insolescere, seu vesanè, vel, Vecordi quadam & vesana insolentia efferri.

Ἀπονενοῆσθαι citatur ex Maccab. libro 2, capite 13, pro Rebellasse seu Desciuisse. vbi scribitur, γνοὺς ἀπονενοῆσθαι τὸν Φίλιππον ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸν ἀποπλεονεμηθέντα ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Quanquam non video quomodo etymologiæ huius verbi consona possit esse hæc significatio. nisi eò respiciendo quòd qui rebellat seu desciscit à suo domino, is mentē mutat: & ita ἀπονενοῆσθαι esset quasi à priori mēte discedentē rebellasse. Sed viderit ipse autor huius libri quo exemplo sic vsus sit hoc verbo, si modò ita scriptum reliquit pro hac significatione.

Ἀπονενοημένως, (aduerbium) Amēter, Vesanè, Vecorditer, Nulla sui ratione habita, vt faciunt vesani & desperati. Lucian. οὕτω φιλοκαλοῦντες καὶ ἀπονενοημένως πρὸς πᾶσιν. Isocr. in Archidamo, ἀπονενοημένως δὲ πρὸς τὴν ὑγίειαν διακεῖσθαι φασιν, Nullam salutis suæ rationem habentes, tanquam vecordes.

Ἀπόνοια, ας, ἡ (quod alioqui est formatum à νοῦς potiùs quàm à Νοέω, sicut ἄνοια, δύνοια, ἔννοια, πρόνοια, & alia. cur autem hic sit à me positum, itidémque reliqua huiusmodi, docui in præfatiuncula cōpositis à Νοῦς præfixa) Amentia, Vesania, Vecordia, Cæcitas mētis. Chrysostomus in epistolam ad Romanos, ἀπόνοια ἀκπίπτουσα νοῦ· διὸ καὶ ἀπόνοια λέγεται. Demosth. Pro corona, οὔτ' ἀπόνοια Σωσικλέους, οὔτε συκοφαντία Φιλοκράτους. Plutarch. in Alcibiade, ὀλιγωρία δόξης, ὧν αἰσχρωτάτων καὶ ἀπόνοιαι γένοιτο, ἀπολμίαν ἔνιοι καὶ αὐθάδειαν καλοῦσι. Idem in libro De virtutibus mulierum, Phocensium decretum referens, de cremandis vxoribus & pueris, si Thessali victores fuissent, τὸ μὲν οὖν ψήφισμα Φωκέων ἀπόνοιαν οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν. Budæus ἀπόνοιαν Galilæorum appellare ait Iulianū flagitiosam vitam & vecordiam. Citatur ex Plutarcho datiuus pluralis ἀπονοίαις in Numa, ἀπονοίαις καὶ φορυβοῖς ἐπιπίπτειν.

Ἀπόνοια, Vesana quædam confidentia, Desperatio quædam vesana, Thucydides lib. 1, καὶ μὴ εἰς ἀπόνοιαν καταστῆναι πᾶσι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐπιστήσαντας ἔχειν. Sic apud eundem, εἰς ἀπόνοιαν καθεστήκασι.

Ἀπόνοια, Vesana quædam insolentia, & animi elatio. Lucianus de cœnipetis loquens & salutatoribus, οἱ δὲ λαμπρυνθέντες εἰς ἀπόνοιαν τοῖς πλουσίοις ἄγροικοι. Chrysostom. εἰς ἀπόνοιαν ἄρονται πολλοὶ, καὶ εἰς ὑπόγειον τῆς ἑαυτῶν καταπίπτουσι σωτηρίας. Sic autem exponitur & in hoc eiusdē loco, ὑπὸ ἀπονοίας πνὸς φυσηθέντες. sed ego malim ὑπὸ ἀπονοίας vertere Præ vesania.

C. ΔΙΑνοέομαι, οῦμαι, Mēte agito, Cogito, Inanimo habeo, Statuo. Thuc. lib. 6, διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ πρότερον στρατιάν ὅτι τοὺς Ἀθηναίους, μέλλοντες δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν ὁρμᾶν. Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχῃ συμβάλειν, In animo habebāt prælium cōserere, vel Cogitabant prælium conserere, seu de conserendo prælio. Cicero quoque διενοήθη vertit Cogitauit apud Platonem, sequente infinitiuo, vt videbis pag. 28 mei Cic. lexici. Bud. exp. non solùm Statuere, sed & In animū inducere, in hoc Xen. loco, ὦ Γλαύκων, ἔφη, διανενόησαι πρὸς τὰ βουλεύειν ἡμῖν τῆς πόλεως, (Inuenitur autem & cum futuro infinitiui apud Thucydidem locis aliquot, sed hi suspecti mihi sunt) Dicitur autem & sine infinitiuo διανοοῦμαι πῶς, vel διανοοῦμαι πῶς πρὸς πόνον. aut etiam cum sola præpos. πρὸς habente suum genitiuum, διανοοῦμαι πρὸς πόνου. Affertur verò & διανοοῦμαι πρὸς πῶς ex Plat. pro Id cogitare, Mentem & animum ad id intendere. Sed suspecta est hac constructio: at certæ passimque vsitatæ illæ, in quibus exponitur à Budæo, Animo versare, Commentari, Intelligere, item Existimare, Iudicare. vt videbis p. 117, & 118. Sed redditur & verbo Sentire, itémque verbo Statuere ab eodem, in isto Isocratis loco De pace, πρὸς ὧν αὐ δὲ βουλεύονται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμφέρον, ἀλλ' ὡς δίκῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι αὐτοῖς ἡγοῦνται, οὕτω διανοεῖσθαι πρὸς αὐτῶν, sed ita de iis sentire & statuere, vt, &c. Sic redditur & apud Aristot. De mundo, ταῦτα χρὴ καὶ πρὸς θεοῦ διανοεῖσθαι. Et apud Plut. διανοεῖσθαι πρὸς τῆς γῆς. Cum aduerbio autem non vno modo iungitur. nec enim dicitur solùm οὕτω διανοοῦμαι πρὸς vel πρὸς πόνου, & καλῶς διανοοῦμαι, vel κακῶς. vt Isocr. dixit, κακῶς διανοηθεὶς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ. & Lucianus, διανοηθεὶς κακῶς πρὸς τὴν ἑαυτῆς, (de quibus locis dicā infrà) sed etiam οὕτω διανοοῦμαι, sequente ὡς, & quidem cum participio. Cuius cōstructionis habes exēplū in illo Is. loco quem modo protuli, ἀλλ' ὡς δίκῃ μὲν χρωμένους, ὅ, τι αὐτοῖς ἡγοῦνται, οὕτω διανοεῖσθαι πρὸς αὐτῶν. item in isto Platonis, Pol. lib. 1, ὡς ἐγὼ μὴ ἀκούσας ὧν, οὕτω διανοοῦμαι. Idē verò sine οὕτω, sed præpositione πρὸς adiuncta particulæ ὡς, dixit, ὡς πρὸς καλὸν ἄρα πρὸς ὅ, τι σὺ τοῦτο διανοεῖσθαι. Quibus in locis οὕτω διανοεῖσθαι reddi etiam potest Ita sentire. At verò in isto Xenophontis, verbum διανοεῖσθαι aduerbio χαίροι iungentis, καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν πάντα, καὶ διανοεῖσθαι χαίροι, Bud. vertit Animaduetere, Apprehendere animo & percipere. Sed in duobus illis quos modò attulI Isocratis & Luciani locis, διανοεῖσθαι longè secus interpretandum censeo. nam διανοεῖσθαι κακῶς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ vel πρὸς τὴν ἑαυτῆς, significare puto Malum de rebus suis cōsilium inire, Male de rebus suis consulere, vel potius per datiuum, Malè rebus suis consulere. ac Lucianum in hoc loquendi genere Isocratem imitari voluisse mihi fit verisimile.

Διανοήμαι οὕτω πρὸς αὐτὸν, pro Eo sum animo ergà illum, vel Ita sum animatus, Ita sum affectus. Quæ significatio videri noua possit, nec tamen aliam admittere videtur hic Platonis locus, vtpote qui διανοεῖσθαι & διαπονεῖσθαι pro vno eodemque vsurpare videtur: ita scribens ita, Polit. lib. 1, καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἵους ἀληθῶς ἄρχειν, ἄλλως πως καὶ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ οἱ νῦν· εἰ δὲ τις πρὸς τοιούτους διαπονεῖν, ἀδύνατον ἐν τῇ πολιτικῇ τὸν ἄνδρα ἐνεῖναι. Vt autem nou videri possit hic verbi διανοεῖσθαι vsus, sic & ille quem supra dixi ex eodem Platone afferri, iungente hoc verbum cum eadem quidem præpositione, sed habente accusatiuum rei, non personæ.

Διανόημα, ατος, τὸ, Quod mens agitat, seu agitauit, Cogitatum, Cogitatio. Item Commentatio, Sententia, ex Hermog. Vide Bud. pag. 117.

Διανόησις, εως, ἡ, Cogitatio, intelligendo pro ipsa cogitādi actione. si quidem quam habet verbalis formā respicimus. Plut. tamen διάνοιαν pro διανοίας dixisse mihi videtur in libro qui inscribitur πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, &c. τούτων γὰρ οὐδὲν ὅ, τι μὴ λογικὸν ἔχει, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει τὰ σπουδαῖα τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνοις καὶ τὰ ἀρετὰς καὶ νόησις, ἃς ἐνεποίησε μόνῃ μόνῃ ἐννοίας καὶ λόγους, καὶ συνθήκας δὲ, διανοήσεις.

Διανοητικὸς, ὴ, ὸν, Ad cogitationem pertinens, seu In cogitatione & commentatione positus. vt Aristoteles Eth. l. 2 initio, duplicem ἀρετὴν esse dicit, vnam διανοητικὴν, alteram ἠθικήν. sic & libri primi capite vltimo. Item cogitatione & commentatione valens. vnde à Budæo redditur etiam Commentator, & Ingeniosus. At τὸ διανοητικὸν, Vis animi commentatrix. Idem quod τὸ διανοητικόν, Damasceno Bud.

Διάνοια vide suprà inter nomina deriuata à Νοῦς. at verbale à Διανοοῦμαι est Διανόησις quod habes paulo antè,

c. 2. Ἀδιανόητος, ὴ, ὸν καὶ ἡ, q. d. Cogitatione incōprehēsibilis, Quem cogitatione comprehendere nemo potest, seu complecti, aut consequi. Fabius autem lib. 8, cap. 2, de quibusdam dictis loquens, Pessima verò sunt (inquit) ἀδιανόητα, hoc est, quæ verbis aperta, occultos sensus habent. vt, Conductus est cæcus secus viam stare: &, Qui suos artus morsu laceraſſet, fingitur in scholis supra se cubasse.

c. 2. Προδιανοέομαι, οῦμαι, (q. d. Præcogito) Antè cogito. ET Προς διανοοῦμαι, Insuper cogito, vel intelligo, &c. sequendo significationes verbi διανοοῦμαι.

C. Διχονοέω, ῶ, Dissentio, Dissideo. vide suprà post nomen Διχόνοια.

C. Δυςνοέω, ῶ, Maleuolentia prosequor, Maleuolus sum. Vt εὔνοις, εὔνοια, & ἀνοέω, sic δύςνοις, δύςνοια, & δυςνοῶ, sed multo minus vsitatum hoc verbum quàm illud.

C. ΕΙΣνοέω, ῶ, vnde aorist. εἰσενόησα, quo vtūtur poetæ interdum pro Animaduerti, aut etiam Vidi. vt & simplex ἐνόησα hanc signif. interdum apud eos habere dictum fuit.

C. ΕΝνοέω, ῶ, & interdum Ἐννοοῦμαι, Mente cōcipio, Cogito, Mecum reputo. Xenoph. Pæd. lib. 2, pag. 29, ἐννοῶ ὅτι ἐξελιπλύθασι μὲν σοῦ τὴν ἡμῖν οἱ μὲν ἀγαθοὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι· ὧν δὲ τὴν γνώμην ἀγαθὴν, ἐξιόντι τοῦτο καὶ &c. Idem voce passiua vsus est eiusdem operis libro 5, ἀμαθὴς ἴσως ἐκείνῳ ἐνοοῦτο, ὡς εἰ οἱ μὲν θεοὶ ἡμᾶς ἀφιστάμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσοντο, &c. id est ἐνθυμεῖσθαι, inquit Budæus. A Platone idem vsurpari scribit non solùm pro Animo voluto, & In mente mihi venit: sed & pro Recordor: itidémque à Plutarcho. quorum locos apud eum vide pag. 713. Existimo autem et quem affert ex Platone, adiungi hunc posse ex eodem, in Minoe, ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι ὑπομνήσω.

IONICE dictum Ἐννοῆσαι Bud. affert ibidem ex Herodoto, habens itidem significationem τοῦ ἐνθυμεῖσθαι: ET Διενοῆσαι, quod esse ait pro διενοήθη.

Ἐννόημα, ατος, τὸ, Mentis cōceptus, Cogitatum, Commentatio. Aristotelē pro cōceptu mentis vti testatur Bud.

c. 2. Ἀνεπίνοητος, signif. actiua (quod obseruandum est) Qui non intellexit, Qui non animaduertit, vel Qui non recordatur. Ita Bud. exponit, afferēs ex Polybio Hist. lib. 2, ἵνα μὴ τελεῶς οἱ μὲν ἡμᾶς, ἀνεπίνοητοι τοῦ ὅλου πράγματος ὑπαρχόντες, ἐκπλαγῶσι πρὸς αἰφνιδίους καὶ παράλογους τοῦ πολέμου ἐφόδους. Vbi fortasse possit etiā exponi simplicius Ignari, sicut & in quibusdā aliis locis apud Suidā, quē vide.

At Ἔννοια vide suprà post Ἔννοιος.

C. ΕΠινοέω, ῶ, Excogito, Comminiscor. Thuc. lib. 1, οἱ μὲν γε, νεωτεροποιοί, ἢ ὅπερ οἶσθα ἢ ὅπερ τελέσαι ἔγωγε ἢ αὐτὸς γνῶσιν. vnde etiam dicitur aliquid ὀπινοεῖσθαι pro Excogitari. vt apud Synesium, εἰδὼ κακῶν ὀπινοηθέντων ἔστι πολλῶν. Interdum verò Mente agito, Cogito. vt apud eundem Thuc. lib. 2, ὀλίγον τε ἐπιστάμενον οὐδέν. quo genere loquendi vtitur & alibi. Luc. autem in hoc loquendi genere vsus est nomine μακρὸν pro ὀλίγον, dicens in Nigrino, καὶ ὅλως ἀκοῦσαι οὐκέτι οὐδὲν ὀπινοῶ. At in v. l. affertur ex Plut. Pericle, οὐκ ὀπινοῦσι τὸν τέχνῃ τὸν τοῦ συμβόλων ἀληθεύοντες pro Non animaduertunt. Ex Herodoto autē in vtraque voce cum infinitiuo, pro In animum induco, Destino. Præterea ex Phalaride, ὀπινοῦμαί σοι pro Animum tibi intendo.

Ἐπίνημα, Quod quis excogitauit, seu commentus est, Commentum. VNDE Ἐπινοηματικός, de quo dicam in Ἐπινοητικός, quod proximè sequitur.

Ἐπινοητικός, Qui prompto est ad excogitandum ingenio, Præditus facultate excogitandi seu comminiscendi quod in rem sit.

Ὑθρμος αὐτῆς (inquit Bud.) dicitur εὐθυμηπικός, ὀπινοηπικός, πορισπικός, Qui est acris commentationis ad excogitādum præsidium, aut subsidium. Sed idem alibi habet etiam ὀπινοηματικός: scribēs, Ἐπιχαρηματικός, Homo ingenii ver satilis ad excogitandum quod opus est, δυκίνητος, πολύτροπος, πολυίδιος, πολύμηπις, vt inquit Eustath. qui etiam ὀπινοηματικός & ὀπινοητικός dici potest. Hæc ille: sed ego nullū huius ὀπινοηματικός exemplū reperio. Dicitur ὀπινοητικὸς, orator etiam qui inuctione valet.

Ἐπίνοια, ας, ἡ, idem quod ὀπίνημα, (sed ὀπίνοια tamen nō est itidem verbale, vt docui in [redacted] positis præfixa) Quod quis excogitauit, Commēntum. vel Solertia qua quis aliquid excogitat & comminiscitur. Aristoph. Vespis, ἀλλ' ἐκ τοῦπνιλέως πνά σοι ζητεῖν καινὴν ὀπίνοιαν. Greg. Τοῦτης τῆς ὀπίνοιας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὴς ἐκνόμιμον παρέρχεται· ἢ οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐκπεσεῖ ἀνεπιπλῆς δεῖ, Vereor ne hac eius solertia & hoc commēto sedādæ discordiæ, mihi episcopatus delatus sit. Bud.

Ἐπίνοια, Cogitatio. Thucyd. 3, ὅπως μὴ σφῶν εἰς ὀπίνοιαν πύτης ἴασι, Vt in cogitationem huius rei non veniant, Vt de hac re ne cogitent quidem. At Polybius magis nouè dixit ὀπίνοιαν πιεῖν, lib. 1, οὐδ' ὀπίνοιαν πιεῖν σοι μόνοι τῆς θαλάσσης, quem antea re cogitabant quidem de mari. Synesius quoque ὀπίνοια dixit pro cogitatione, scribens epist. 57, ἡ χαρὶς ὀπίνοιαν αἰθρώπου χαρῆσαι πίνα γίγνοιτ' αὐ τὸ Χριστοῦ τοῦ ὀπὸ κολασίας.

c. 2. Ἀνεπιπνόπης, ου, ὁ & ἡ, Qui excogitari nō potest: seu Qui cogitatione comprehendi non potest, vel mente concipi, οὐ ὀπίνοια αἰθρώπου χαρῆσαι ου δύναται, vt loquitur Synesius in loco quem modò protuli.

c. 2. Ἀνεπιπνοῶ, Contrà excogito, vel vicissim, Contra cōminiscor, vel, Vicissim comminiscor quod opponam commento alterius.

C. ΕΥνοέω, ῶ, Beneuolus sum. Beneuolētia prosequor. Xen. Pæd. 8, ἡ ῥᾴδιον ὅτι φιλεῖν τοὺς μισοῦντας, ἢ μὴ ἀνοεῖν τοὺς κακόνους. Ibidē copulauit φιλοῦσι & ἀνοοῦσι. Et passi. Εὐνοοῦμαι, (quo vsus & Menander) vt ἀνοοῦμαι ὑπὸ σου, Beneuolētiā abs te habeo. uel potius, Habeo te beneuolū.

c. 2. Ἀντευνοέω, Vicissim beneuolus sum, Vicissim beneuolentia prosequor. Xen. Pæd. 8, οὓς γνοῖεν ἀνοϊκῶς ἔχοντας, πότερον ἀντευνοοῦντας.

C. ΚΑΤΑνοέω, ῶ, Animaduerto, Intelligo, Perspicio. nam hæc Platonis, ἔτι σὺ ὅμως οὐδέν πῶς κατανοῆσαι δυνατὸν, Cicero ita vertit, Attamen illud perspici & intelligi potest. Ex Thuc. affertur cum participio, κατανοῶ ὄντας, pro Intelligo esse. Pro Intelligo, necnon pro Considero poni ab Aristotele scribit B. Affertur autem καταννοῶ & cum πρὸς ex Xenoph. κατανοῶ πρὸς πύτων.

Κατανόημα, ατος, τὸ, Quod ab aliquo animaduersum est, seu perspectum. Vel, (vt scribit Bud.) Quod est deprehensum & intelligētia cognitum. Vel, Commentum, Remedium excogitatum. cui interpretationi subiungit ex Aristotele in Polit. de Thalete qui conduxit olearia prela, τῶν γὰρ ὄντα καταννόημα τὴν μεγίστην.

Κατανόησις, εως, ἡ, Animaduersio, Deprehensio. Item Cognitio. vt ἡ δ' ἀληθὴς κατανόησις, quod affertur ex Gregorio. At ex Plutarcho, κατανόησιν ἴσως δ' πολλῶν παρέχει, pro Multa ingenii sui documenta præbet. Ad verbum, Multā sui cognitionem. Id est, Multos modos cognoscendi sui: & perspiciendi.

c. 2. Ἀκατανόητος, ου, ὁ & ἡ, Qui animaduerti non potest, seu perspici, aut intelligi. ET Δυςκατανόητος, Qui nō facilè animaduerti potest, seu intelligi. Vel, Qui vix potest animaduerti &c. ITEM Εὐκατανόητος, huic cōrrarū.

C. ΜΕΤΑνοέω, ῶ, Post intelligo, Post sapio. Id est, Postquam res est facta, tum demum intelligens & mecum reputans qualis ea sit, meam de ea sententiam muto. Sed breuius reddi potest, Sententiam muto, seu Mentem muto. (nam & Latini Mentem interdum pro sententia dicunt) Xenoph. in suæ παιδείας præfatione, ὁκ πύτου δὴ ἰδιωτικῶς ζόμενα μετανοεῖν, μὴ οὖν τὰ δ' ἀνάπαυν, οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ἡ τὸ ἀνθρώπων δρόμον, ἵν' πς ὀπίσω μόρφος τῶν τρεφεῖν. Hic tamen nō tam est Mutare sententiam, quàm Sententia mutata cogitare. (dixerat autem in initio illius periodi ἐπειδὴ δὲ ἐνενόησα, ὡς ὁ Κῦρος &c.) Interdū verò Μετανοεῖν, Me pœnitet. Lucianus De salt. ἢ αὐτὸν μὲν τοῦ φασὶ τὰ ἀνήφαντα οὔπω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐπίνοιεν, ὥστε καὶ νοῆσαι ὑπὸ λύπης. Synesius, οὐ μετανόουν ἐφ' οἷς δὴ πεποίηκεν ἀνδρα. [redacted]

Redditur etiā Ad sanam mentē redeo. (vide in Μετάνοια cum alia, tum ea quæ ex Lactantio afferam) Matth. c. 3, initio, de Ioane Baptista, κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, καὶ λέγων, Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. vbi vet. interpres reddit Pœnitentiam agite: Erasmus, Pœnitentiam agite vitæ prioris. [redacted]

[redacted] Sic & apud Marcum. At verò Act. cap.8, præpositioni ἀπὸ iungitur, μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας. In Apoc. c.2. cum ἐκ. Inuenitur autem & μετανοησάντων ὅτι τῆ ἀκαθαρσία apud Paulum, 2 ad Cor. cap.12. quæ constructio durior est.

Μετανοῶ oppositum τῷ φρονῶ, vide in Προνοῶ.

Μετάνοια, ας, ἡ, Mutata mens, seu sententia, Alia mens quàm antea. (Quò pertinet quod apud Rutilium Lupum legitur, μετάνοιαν esse schema, quum ipse se qui loquitur reprehendit, & id quod prius dixit, sententia posteriori commutat) Sed vt plurimum redditur, [redacted] Pœnitentia. Lactant. lib.6, cap.24, Is enim quem facti sui pœniter, errorē suum pristinū intelligit. ideóque Græci melius & significantius μετάνοιαν dicunt, quam nos Latinè possumus Resipiscēciam dicere. resipiscit enim ac mentem suam quasi ab insania recipit quem errati piget, castigátque seipsum dementiæ, & confirmat animum suum ad rectius viuēdum: tum illud ipsum maximè cauet, ne rursus in laqueos inducatur. (Vnde apparet & μετανοεῖν aptè reddi Resipiscere) quanuis autem in multis Test. noui locis aptè reddatur Resipiscentia, est tamē & vbi ponatur pro Pœnitētia, quæ alioqui dicitur potius μεταμέλεια. Sic certè & apud profanos scriptores vtrāque signif. habet. Plut. De discern. adul. ὅταν οἱ ἁμαρτάνοντες καὶ πληρμελοῦσιν, ὁ μὲν ἐλέγχων καὶ φόβον ἐνδιδοὺς ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς ὁ κακὸς καὶ κατήγορος. Idem in Pericle, μετάνοια δεινὴ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ τῷ Κίμωνος. Idem plurali vtens dixit Sympos. lib.7. σαφρονισμοῖς ποιεῖ μετανοίας τῶν νέων. Pausan. Atticis, ἐς ποσὸν μετανοίας ἐλθεῖν.

Ο. Ὁμονοέω, vide cum Ὁμόνοιαι & Ὁμόνοια.

Ο. ΠΑΡΑνοέω, ῶ, q.d. Extra mentē sum. Sæpe redditur Deliro. Aristoph. Nub. ἐμοὶ δοκοῦσι παραφρονεῖν. Ex Eurip autem pro Perperam intelligo. ΙΤΕΜ Παραφοία, Dementia, Delirium. Aristoph. Nub. & Plat. De leg.

Ο. ΠΕΡΙνοέω, ῶ Mente complector, Animo concipio. Bud. ex Plut. Item pro Comminiscor & Excogito. Item pro περιπτῶς νοῶ, vide exempla apud Bud. pag.422.

ΣΤΟ Περίνοια. Mentis conceptus, seu comprehensio. Et Solertia, Vafrum commentum. Item Intelligentia singularis. Vide ibidem.

Ο. ΠΡΟνοέω, ῶ, vel potiùs voce passiua Προνοοῦμαι, ὦμαι, Ante percipio mente, animo prouideo, Futurum prouideo, seu euenturum. πρότερον νοῶ, vt in hoc Plat. loco in Gorgia, vbi φρονεῖν & μετανοεῖν inter se opponuntur, ἅτοπα γὰρ φρονήσεσι νῦν, ὦ ἄνθρωπε, μετανοήσεσι δέ, αἰσχρά. Sic autem dixit Thucydides ante Platonem, καὶ φρονήσας βεβαίως τὰ ἐξ αὐτῆς ἐπιτηδεύματα. (Alibi autem vtitur potius pro Cōsiderare) Sed ponitur sæpius pro Prouideo, id est Prospicio, Prouidentiam ago, Curam gero, Consulo commodis alicuius. Lucianus, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἐπιμελουμένου, καὶ τῶν γερόντων φρονοῦντος. (Vsus est & Philo De mundo, item Paulus ap.) Nullū verò ex antiquioribus testimonium affert Bud. inuenitur tamen non semel apud Xenophontem: vt Pæd.8, εἰπὲ γὰρ τί παῖς φρονῶν τῶν τοιούτων. Ibidē, ἑαυτῷ τοι κινδυνεύει ὁ φρονῶν ἀδελφός. Sed in hac signif. multo est frequentior passiua vox φρονοῦμαι. Thuc. lib.6, pag.200, ὃς αὖ καὶ τὸν πόλεμόν τε καὶ τῆς οὐσίας φρονοῦμαι. (Idem vtitur & sine casu pro Consulere) Sic φρονοῦμαί σου, Consulo commodis tuis Bud. pag. 722 ex Xenoph. vbi tamē & accus. rei habet, ἅτοπα ἃς φίλου ὄντος σου φρονούμην. At verò apud Paulum Ad Rom.12 & 2 ad Cor.8, φρονεῖσθαι καλά. vbi potius reddi videtur Procurare quàm Prouidere. Neq; enim Prouidere res honestas, seu quæ honesta sunt, dici æquè commodè potest ac dicitur Prouidere frumētum, seu pabulum. ¶Προνοεῖσθαι sunt qui posse etiam verti existimēt Præcauere: ex hoc Dioscor. loco, φρονοῦσι δὲ καὶ τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πρὸς τὸν πολέμιον κίνδυνον, οὐχ ἧττον τῶν ἄλλων φαρμάκων. vt sit, Præcauēdum etiam ab iis quæ &c. At Ruell. ita, Prouidendum etiam iis. Ego malim Cautione vtendum. Quæ interpretatio eo etiam magis mihi placet, quòd videam Ciceronem cautionem & prouisionem copulare.

Προνοοῦμαι, Prudens & sciens facio. Vel, Proposito [redacted]

& de industria facio, Consultò aggredior, vt Budæus pagina 722, apud Lysiā exponit. Dicitur & ἐκ φρονίας ποιῶ.

Προνοητής, οῦ, ὁ, Prouisor. (quo nomine vsus est Horatius, Vtilium tardus prouisor) Gregor. φῶς φιλοσοφ. p.69. φρονητὴς ὁ θεὸς τοῦ κόσμου οὗ καὶ ποιητὴς ὄντι.

Προνοητικός, οῦ, ὁ, Prouidēdi solertiam habens, vel Ad prouidendum propensus. In v.l. φρονητικὴν δ' ὡάμις, q.d. Prouisoria facultas. τὸ φρονητικόν, pro eodem. At φρονητικὸς λόγος ex Thucydide, Prouida ratio. sic Προνοητικῶς, Prouidē. vel Prospicienter, ex Gellio.

Πρόνοια, ας, ἡ, Actio ipsa antè percipiendi aliquid mente, & prouidendi. vnde redditur etiam Prouisio, ex Cicerone (qui interdum copulat hoc nomen & cum Cautio) Thuc. lib.6, pag.202, γνοντες ὅτι ὀλιγωρίᾳ μὲν ἐλάσσω καταρτῶντο, πρόνοια δὲ πλείω. Idem alibi, βουλήσει ἀσαφεῖ & φρονίᾳ ἀσφαλεῖ inter se opponit. Sed multò frequentius redditur Prouidentia, quo nomine Cicero quoque illud interpretatus est. Dicitur autem sæpe vel θεία φρόνοια (vt idem Cicero sæpe dicit diuinam prouidentiā) vel φρονία sine adiectione. Herodian. lib.3, ὡς φρονίᾳ θείᾳ ὁδηγούσῃ. Idem lib 4, οὐτω δὲ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ φρονίᾳ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐπιβεβλῆσθαι τῷ Πρόκοπίῳ ῥεύματι. Et θεῶν φρόνοια apud Plut. apud quem & φρονία sine adiectione, sicut & apud alios. At φρονία ἀνθρωπίνη, Xenoph. quod existimo aptissima periphrasi reddi posse, Quantum mens hominis prouidere potest.

Πρόνοια cum genitiuo, item Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, Πρόνοιαν ἔχειν, Πρόνοιαν τιθέναι. Herodian. 2, οὐχ ὅτι φρονίᾳ τῆς ἐκείνου σωτηρίας, non tam vt saluti suæ prouideret. (Ita enim reddere malo magis ad verbum, quum præsertim & Cicero ita sit loquutus: quàm cum Politiano, Non de salute sua magno; ere solicitum) Πρόνοιαν ποιεῖσθαι redditur nō solùm Prouidere, sed & Rationem habere: vt videbis apud Bud. p.722. At φρονίαν ἔχειν τινὸς dixit Thucyd. Prouidētiam habere, ad verbum, pro eo quod est Prouidere. Affertur verò & ex Isocrate, ὁ δαίμων ἔχει αὐτῷ φρονίαν, pro Deus ei prouidit, Deus ei prospexit, seu consuluit. Πρόνοιαν τιθέναι, Sophocl. Sed dicitur etiā passiuè φρονία τινός, Cura qua rei alicui prouidetur, seu quæ de re aliqua geritur. vt Herodian. lib.1, καὶ δίχα πάσας εἰς κίνδυνον ἀφικνεῖσθαι τῷ Ἴσῳ τῷ φρονίᾳ. Itidem φρονία τῶν χρημάτων apud Chrysost.

Ex φρονίας τινὸς ποιεῖν dicitur qui prudens & sciens aliquid facit. Qui facit de industria, seu Dedita opera, aut Cōsultò. & quod vulgò in Gallia dicimus De gueri pens. Plato De leg. lib 9 p.315 ἐκ φρονίας κτείνων. Hinc βάυμα ἐκ φρονίας, vt apud eundem pag.317, βάυμαπα ἑκούσιόν τε καὶ ἐκ φρονίας ἠργασμένον. Sic in cuiusdam orationis Lysiæ titulo, περὶ τῆς αὐμαπος ἐκ φρονίας. (vtitur autē & datiuo φρονίᾳ ipse in oratione pro eodem) Vide & Budæum pag.668, & 722.

Πρόνοια dicta cognomēto Ἀθηνᾶ (id est Minerua) apud Delphos, vt testatur Æschines in Ctesiph. idque vel quia φρονοῦσα ὅπως πεσεῖ ἡ Λητώ, vel διὰ τὸ φρονεῖν τὰ καθ' ἑαυτόν. vtrāque autem etymologiam refert Harpocr. sed in hac posteriore (cui tamen ille priorem dat locum) confundi puto Πρόνοια cum ΝΟΜ. Προναία, quod habet Hesych. vel potius à quo Hesychius habet genitiuum Προναίας. De Πρόνοια Ἀθηνᾶ lege & Eustathium.

ΑΤΣωφρονέω ΕΤΥπνοέω vide in Indice.

¶ Ἀγνοέω, ῶ, q.d. Non intelligo, vel Non perspicio, aut etiam Non cognosco. pro οὐ γνῶ. pleonasmo τοῦ γ, litera α significante priuationem. Sed aptius vno verbo redditur Ignoro, ac tum præsertim cum accusatiuo rei iūgitur. Demosth. Pro corona, τὸ δ' ἄπορον οὐκ ἀγνοῶ, Rationem non ignoras, vel Nō incognitam habes. Isocr. Ad Dem. πολλοὶ τῶν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, τοῖς δὲ τῶν δόξαν ἀπβλέπουσι, Veritatem ignorant, Veritatem non cognoscunt, seu non norunt. Ex eodem in or. De pace affertur cum περί, vbi scribit, περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ θάλασσαν ἀγνοοῦσι, καὶ μάχονται πρὸς ἀλλήλους. At cum accus. personæ apud Homerum pro Nō agnosco, Od. ω, vbi ὅπη γνοίην & ἀγνοίην inter se opponit, Αἴκ' ἐμ' ὅπη γνοίη καὶ φεύσεται ὀφθαλμοῖσιν, Νέ κεν ἀγνοίην πολιὸν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. Apud eundem tamen capitur & pro Non

cognosco, Non noui. (Animaduertendum est autem interiici τοῦ ab Homero, sicut & à cæteris poetis, metri causa) Dicimur etiam ἀγνοεῖν τινα cuius ingeniū perspectum non habemus, seu cuius mores sunt nobis incogniti, aut etiā vitæ conditio. Xenophō autem videtur dixisse ἀγνοῶν ἔμαυτὸν eo sensu quo Cicero Ignoratio sui. Ita enim ille Pæd.7, vbi Cræsum inducit his verbis vtētem apud Cyrum, pag.108, ἀγνοῶν δρᾶ ἐμαυτὸν, ὅτι σοι αὐτοπολεμεῖν ἱκανὸς ὤμην εἶναι. πρῶτον μὲν &c. Cicero autem sic Pro Cluentio, Quod erat odium, dii immortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quàm grauis atque intolerabilis arrogantia. Ideo autem hosce locos inter se confero quòd in vtroque ignoratio dicatur de eo qui seipsum non satis cognitum habens, aut suas vires, seu conditionem suam, inde ad superbiam & arrogantiam prolabitur. Nam ad Ciceronis quidem locum quod attinet, ignorationem sui eo sensu ibi dici dubitari non potest, quum proximè præcedat Quæ superbia, & proximè sequatur, Quàm grauis arrogantia. In Xenophonteo autē illo, præcedentia hæc verba id ostendunt, ὑπὸ τοιούτων δὴ λόγων ἀναφυσώμενος, &c. Sic certè Galli quoque vtuntur verbo Mesconnoistre, quod ad verbum sonat ἀγνοεῖν, id est Non agnoscere. adeo vt ἀγνοῶν ἐμαυτὸν ibi reddi possit itidem Me mesconnoissant. Vbi animaduertendum est etiam opponi ἀγνοῶ ἐμαυτὸν, & γινώσκω ἐμαυτὸν. quod γινώσκω sumptū est ex illo celebri dicto Delphici tēpli foribus inscripto, γνῶθι σεαυτόν.

Ἀγνοεῖν τῷ ἁμαρτάνειν dicitur qui peccatum cōdonat, inquit Bud. non afferens vllum huius loquendi generis testimonium. Sed non dubito quin hoc verbo in ista signif. aliquis ex veteribus etiam scriptoribus vsus sit, atque adeo id imitati Latini dixerint eadem forma Ignoscere peccatum. Planè enim existimo dici ignoscere peccatum, quasi Non agnoscere peccatum.

Ἀγνῶν interdum redditur Per ignorantiam, seu Per imprudentiam. vt quum dicitur ἀγνῶν ἔπραξα. vel πράττω. Interdum verò & vice versa verbum ἀγνοῶ in participium mutatur: veluti si dicam, πράττω ἀγνοῶν. quo dictum est modo, ἀγνοοῦντες λαμβάνουσιν, pro Per imprudētiam, vel imprudentes accipiunt. Quod elegantēr etiam per nomen ἄγνοια exprimitur: vt δι' ἄγνοιαν λαμβάνουσι. Nonnūquā tamē ἀγνοοῦντα ποιεῖν & δι' ἄγνοιαν ποιεῖν distinguuntur: vt docet Aristot. Ethic.3 & 5. Inueniuntur autem opposita ἀγνοῶν & εἰδώς: vt apud Aristotelem Rhet.1, ἢ καὶ ἀγνοοῦντος, ἢ ἄκοντος· ἢ ἑκόντος καὶ εἰδότος. Cæterùm de differentia verborum ἀγνοεῖν & ἀμφιγνοεῖν, vide in Ἀμφιγνοῶ.

Ἀγνοέομαι, οῦμαι, Ignoror. Æsch. contra Ctesiphontē, ἠγνοημένος ὅς τις καὶ πῶς ποτε ὑπὸ βεβιωκώς. quo in loco de persona dicitur. At de re apud Demosth. Pro corona, τὸν ἑκάστου κομρὸν οὐ παρεθέντα, οὐδ' ἀγνοηθέντα. Apud Isocratem ἀγνοούμενον opponitur τῷ φανερῷ, in Archidamo, καὶ τοῦ μὲν ὄντος φανέρου, τοῦ δὲ ἀγνοουμένου.

Dici autem ἀγνοῶ tanquam à νοῶ, per pleonasmum literæ γ, docui paulo antè, sequēs vulgò receptā sententiam. sed hoc sciendum est, Eustathium tradere Æolicum esse γνοῶ pro νοῶ, vnde fit hoc ἀγνοῶ. Sed quid de ἄγνοια ille respondebit?

Ἄγνοημα, ατος, τὸ, Ignoratio. Gregorius, ἄγνοημα ἠγνόησε τὸ οἰκείας ἀσεβείας ἀνάξιον. Sic in loco incerti autoris apud Suidam, ἄγνοημα τοσοῦτον ἠγνοηκότας, ὅσον &c. Sic autem dicitur ἀγνοεῖν ἀγνόημα, vt νοσεῖν νόσον, & Latinè Dolere dolorem. ¶Aliquando significat peccatum per ignorantiam siue per imprudentiam commissum. & ita nō semel vsurpatur à Dionysio Areopagita.

Ἄγνοια, ας, ἡ, Ignoratio, cum genitiuo. vt apud Demosth. Pro corona, ἀγνοίᾳ τοῦ συνιστάμενου καὶ φυομένου κακοῦ. Sic Dion historicus, ἀγνοίᾳ τῆς χωρίων, ob ignorationem locorum. Sic δι' ἄγνοιαν, ob ignorationem, Plut. De musica, non semel. Item Ignorantia, siue Imprudentia, sine casu fa pissime. vt Contra Midiam, Ὁ τὸν θεσμοθέτην παπάξας βῆς ἔχῃ πρόφασις, μέθυε, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Sic δι' ἄγνοιαν apud eundem pro Per imprudentiam: oppositum habens ἐξεπίτηδες: contra Philipp.3, ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ἔπεσε τῆς πόλεν. id est, aut dedita opera, aut per imprudentiam, siue imprudentes. Pro δι' ἄγνοιαν dicitur etiam ἀγνοίᾳ. Xen. Pæd. 3, ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἀνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι.

Ἄγνοια (inquit Suidas) est habitus quidam prauus & ex falsitate. quòd siquis ἄγνοιαν appellat scientiæ priuationem, errat. Hæc ille. videtur tamen apud Athenæū hoc modo vsurpari lib.6, vbi dicitur, ὧν ἴσως εὕσπλ πλὴ ἄγνοιαν οὐδὴ Ἀσκληπιάδας τῶν γε νομίζω δεδόσθαι. Præterea Hesychius ἄγνοιαν non solùm ἀγνωσίαν exponit, sed & ἁμαρτίαν. Cæterùm quāuis ἄγνοιαν propter significationem subiunxerim verbo ἀγνοῶ, verbale tamen non est (sicut & de aliis plerisque suprà admonui) sed vt ἀγνοέω fit à νοέω, præfixo α priuatiuo, & inserto γ, νοέω autem fit à νοῦς: sic ἄγνοια factum fuisse manifestum est ad exemplum eorum quæ à νοῦς deriuātur, veluti ἄνοια, ἀπόνοια. Vide quæ nostrum paulo antè de Ἀγνοῶ ex Eust.

¶ ΑΜΦΙγνοέω, ῶ, Aliqua ex parte cognosco, sed non omnino. ita vt dubitē an sit quod esse puto. (nā ἀμφὶ in isto composito sonare puto tale quid quale apud Latinos Circiter) Huius autem expositionis occasionem mihi præbet & Hæsychius, ἀμφιγνοεῖν εἶναι δικῶς τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Redditur aliqui vnico verbo, videlicet Dubito, seu Ambigo: & quidem siue accusatiuo iunctum, siue præpositioni περὶ habenti suū genitiuum. Plut. in Pelopida, 92, περὶ Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον, dubitantibus de loco, vt vertit Bud. vbi tamen putem reddi etiā posse Non satis cognoscentibus. At iuncto præpositioni περὶ huic verbo non itidem conuenire hæc mea interpretatio possit: sed reddendum potius Dubito, vel Ambigo. Isocr. ad Nicoclem, ἵνα περὶ ὧν αὐ ἀμφιγνοῆς, ἔχῃς τοὺς σωφρονιμάζοντας. Plato autem dixit ἀμφιγνοεῖν ὅτῳ τινος, in Gorgia, ἀμφιγνοῶ μὲν τῷ Πώλε ἐφ' οἷς λέγεις. Sine præpos. & sine casu in hoc Agathiæ loco, apud Suidam, καὶ ὅπου δὴ ἕνεκα τῶν δράσειν ἀμφιγνοοῦντων. Cui loco subiungit, esse igitur ἀμφιγνοεῖν, vel ἀγνοεῖν, vel ἀνδοιάζειν: sed nequaquam illi assentior ἀμφιγνοεῖν confundenti cum ἀγνοεῖν. quum ex iis quæ modò dicta fuerunt, non parum esse inter hæc discriminis manifestum sit. quod tamen Ammonius non satis aptè enucleare videtur, quum ἀμφαγνοεῖν exponit ἓν πρᾶγμα δοκιμάζειν. Vbi obserua etiā ἀμφαγνοεῖν à ΤΗΕΜ. Ἀμφαγνοῶ, quod & alibi inuenitur pro ἀμφιγνοῶ. Animaduertendum est autem, ἀμφαγνοῶ eādem significationem habere cum ἀμφιγνοῶ, licet hoc ex ἀμφὶ & γνοῶ, (pro νοῶ) illud ex ἀμφὶ & ἀγνοῶ compositum sit. Hoc autem ideo fit quia qui ex parte aliquid cognoscit, ex consequenti ignoret etiam ex parte: & qui dicitur ignorare seu incognitū habere aliquid ex parte, is itidem ex consequenti, ex parte cognoscere intelligatur. Potest tamen & suspectum esse hoc ἀμφαγνοῶ.

ΝΟΌΣΟΣ, ου, ἡ, Morbus. Galen. Meth. med. lib.2, cap. 3, πλὴν ἐναντίαν ὑγείᾳ δύναται, ὑφ' οὗ ἐνέργειαν λέγομεν βλάπτεσθαι, νόσημα (siue νόσον, vt in lib. De sympt. diff.) μόνον πεσσαρρθόμενον, εἴτε πολυχρόνιος εἴτ' ὀλιγοχρόνιος, εἴτ' ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ γίγνηται. Demosth. Epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχάς. Xen. Pæd.8, νόσων φάσκων ἐμπεπλωκέναι τοῖς κτηνέσιν. Simili loquendi genere, sed metaphorico, dixit Theodor. Histor. Eccles. lib.5, πλὴν Μαρκίωνος νόσον κόμαις ποιῆ ὑπεσκῆψαι μαθών, Marcionis pestem incubuisse & graffari: de hæresi loquens. Thucyd. lib.7, ὁρῶν δὴ ὡς ἐξάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. Herodian. lib.3, ὑπὸ τῆς ἀρθίπδος νόσου κάμνων. Synes. epist.37, νόσῳ χαλεπῇ πεσεπάλαισεν, graui morbo conflictatus est. Aristoph. Nub. Νόσος μ' ἔπεψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν. Plut. De sera num. vind. ἀψαμψὴν νόσος καὶ καταμιμηθεῖσα τοῦ σώματος. Idem eodem libro, νόσου ἄλλος ἄλλον οὐ παύει θεραπευόμενος. Xenoph. Hellen. 5, νόσων θεραπείαις. Idē, νόσου ἐξαλυθείσης, soluto morbo. Xen. Pæd.5, νόσου ἀπαλλαφθῶσι. Isocr. ἠδένησε τοῦτον πλὴν νόσον ὑπὸ τῆς ἀπέθανε. Herodian. νόσῳ φθαρεὶς; morbo absumptus. Ita enim malo quàm cum Politiano, Morbo interceptus. Et ἱεραὶ νόσοι apud Plut. Sacri morbi. Peculiariter autem ἱερὰ νόσος dicitur epilepsia, de qua in Ἱερά. ¶Metaph. accipitur pro Vitium. Eurip. Oreste, Ἀνάλωσον ἔρα γλῶσσαν αἰχμὴν νόσον. Luc. Lexiph. ξένῃ πεῖ πλὴν φωνὴν νόσῳ ξύ-

νόντα. Eurip. apud Suidam, νόσον ἔχειν pro φαῦλον ἦθος ἔχειν. Et apud Herodianum lib. 4, εἰς ἀνανδρίαν καὶ θηλείαν νόσον διέβαλλεν, de animo effœminato. Quum de malo grauiori dicitur, reddi potest Pestis. vt paulo antè in loco Theodoreti, vbi hæresin vocat νόσον. Plato in Sophista νόσον & φθορὰν idem esse dicit, vt & in νοσέω infrà reperetur.

C. Νοσογνωμονικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Peritia cognoscẽdorum morborum, Cognitio morborum. A Platone apud Diog. Laert. statuuntur τῆς ἰατικῆς εἴδη πέντε, ἡ μὲν φαρμακευτικὴ, ἡ δὲ χειρουργικὴ, ἡ δὲ διαιτητικὴ, ἡ δὲ νοσογνωμονικὴ, ἡ δὲ βοηθητικὴ: quam νοσογνωμονικὴν dicit ἰᾶσθαι τοὺς ἀῤῥώστους ἀξιοῦντες γνῶναι τὸ ἀῤῥώστημα. pag. 167, & 168. B

C. Νοσοκόμος, ου, ὁ, Qui ægrotos curat. vel Ægrotis curandis præfectus. vt valetudinarii medici iurisconsultis.

ET Νοσοκομέω, Ægrotos curo, vel Ægrotis curandis præsum, vt valetudinarii medici, & ministri etiam qui ægris adsunt & subseruiunt. Diog. Laert. in Bione, pag. 207, de ipso Bione qui in morbum inciderat, ἀπορία δὲ καὶ τῶν νοσοκομούντων δεινῶς διεπέπει, ἕως Ἀντίγονος αὐτῷ δύο θεράποντας ἀπέστειλε. Et Νοσοκομοῦμαι, Ægrotus curor ab eo seu aliis qui ægrotantium curam gerunt, aut etiam ab alio quolibet. ac Synes. epist. 67, καὶ νοσοκομούμενον ἐπὶ τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκδιασάμενος, γέγονα κατὰ Παλαίστικαν. Ex quo intelligitur infirmum adhuc. C

ITEM Νοσοκομία, ας, ἡ, Ægrotorum curatio: de iis qui ægris subseruiunt. seu Infirmæ valetudinis cura. Greg. ἰατικὴν μὲν ἡ τῶν σώματος ἀῤῥωστία καὶ νοσοκομία αἰσαῖς καὶ αὐτῷ πεποίηκεν.

ET Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, Locus in quo ægroti curantur, Valetudinarium. vt Columella, Si alter languidior est, in valetudinarium confestim deducat. Vtitur hoc vocabulo Hieron. in Epist. D

C. Νοσοποιὸς, οῦ, ὁ, Morbum afferens, Morbum incutiens, vt Plaut. & Lucr. loquuntur. Ad verbum, Morbum seu morbos faciens, vt Clef. dicit, Interest enim, fatigatio morbum, an sitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit, vt νοσοποιὸς αἰτία apud Alex. Aphrod. Causa morbi, seu quæ morbum fecit. Et νοσοποιὸς χυμὸς, succus qui morbum fecit. vel Morbidus, vt Lucr. dicit, —fit morbidus aër. ET Νοσοποιέω, Morbum seu morbos facio, Morbos affero seu incutio, In morbum coniicio, seu iniicio. Ceb. Theb. ἐκβάλλειν πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, quæ morbum aliquem facere possint, Omnia morbida seu Omnes morbi causas. Νόσον ποιεῖν diuisa voce in ea significat. dicit Plato lib. 4 Polit. cui opponit ὑγίειαν ποιεῖν. E

C. Νοσοτροφία, ας, ἡ, Morbi nutritio: quum quis morbum, curando corpore, producit. aut Longus morbus. Plato lib. 3 De rep. Idem lib. 6, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία, ἀπίρρουσα αὐτὸν τοῦ πολιτικῶν κατέχει. Bud. F

C. Ἄνοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nullo tentatur morbo, Qui morbidus seu morbosus non est, Immunis à morbis. seu (vt Cic. interpr. pag. 19 mei Lex. Cic.) Qui omni morbo caret. Athen. lib. 12, ἰῶ δὲ ἰσχνότατος ἄνοσος ἀξιοπαλέσας, de Panareto quodam. Philo De mundo ex Plat. τὸν κόσμον ἄνοσον εἶναι καὶ μὴ φθαρησόμενον, ægrotationis expertem, vt Bud. interpret. Videtur autem Philo intellexisse locum illum qui habetur pag. 18 mei lex. Cicer. ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ Cic. ita interpr. Nequis morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. lib. 2, τὸ μὲν γὰρ ἔπος (ὡς ὡμολογεῖτο) ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκείνου ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐπυξάνεν ὄν, Minimè morbidus (vt Lucretio Morbidus aër) seu Salubris. In quo posteriori loco ἄνοσος opponitur τῷ νοσοποιῷ. In v. l. ἄνοσος κακῶν, A malis alienus. G

C. Βαρώνοσος, Graui morbo implicitus: vel Graues morbos incutiens.

C. Ἐπίνοσος, Morbis obnoxius. oppositum τῷ ἄνοσος. vt ὅλον νοσον σῶμα, quod etiam νοσηματικὸν & νοσηματῶδες, morbidum seu morbosum. Aristot. Ethic. 3, cap. 4, ὡς γὰρ καὶ ὅλῳ τῷ σώματι, τοῖς μὲν οὐ δυσκινήτοις ὑγιεινά ἐστι, τὰ κατ' ἀλήθειαν ποιοῦντα οἷα· πῖς δ' ὀλίγον νόσος, ἔπεσα. vbi opponuntur τὰ οὐ δυσκίνητα σώματα· & τὰ ὀλίγον νοσα. VNDE Ἐπίνοσος, More eorum qui morbis tentantur. Poll. H

C. Μακρονοσία, ας, ἡ, Morbus longus seu diuturnus. A

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Morbosus, Morbidus: cui opponitur ὑγιεινός Ab Aristot. Dicitur verò tam de persona aliqua quàm de re. Plut. Apophth. Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις καὶ αἰσχρὰ πάσχοντας. Idem De sera num. vind. ἐὰν ὁ φαῦλος γένηται χρηστὸς ὥσπερ ἀνεκπλῆκτος ὁ νοσώδους. Idem in Lyc. λέγεται δὲ ἐξίστασθαι τὰ ὀξυπλήκτικα καὶ νοσώδη πρὸς τὴν ἄκραιν ἀποσφαλίζοντα· τὰ δὲ ὑγιεινὰ, μᾶλλον ἐρωμένα, καὶ κρατύνει τὴν ἕξιν. Idem De orac. Pyth. νοσώδη χλωρότητα καὶ φθορὰν ἀκαλλῆ. Idem τὸ νοσῶδες quasi dicas Morbositas. de iis qui sunt νοσώδεις, id est Morbosi. Plut. Symp. 4, καταγορεῖ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ὀλίγιστον καὶ νοσῶδες, quam sint exposita & obnoxia morbis. Locus etiam aliquis νοσώδης dicitur pro νοσοποιός, Morbidus, vt Morbidus aër Lucretio. Isocr. τὸ χωρίον ἐπιφθονέστερον νοσῶδες ᾖ. Sic Plut. τὰ νοσώδη χωρία φυλάττεσθαι. Idem περὶ πολυπραγμ. de Empedocle loquens, διαστρέφεσθαι βαρυνόμενος καὶ νοσώδη κατὰ τὴν πεδίον τὸν τόπον ἐμπίπτουσαν. Ibidem dicit δυσχίμερον οἰκίαν, ἢ νοσώδη. VNDE Νοσωδῶς, More eorum qui morbosi seu morbidi sunt & valetudini obnoxii. Quod aduerb. Polluci videtur esse δυσκίνητον, vt in Νοσερῶς dicetur.

Νοσέω, ῶ, Ægroto, seu Ægrotus sum, (vt Cicero interpr. pag. 61 mei lex. Cic.) Æger sum, Malè valeo. Plut. πολλοὶ ἰατρῶν βούλονται μὴ μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Idem, φάρμακα προσπάλλουσι τοῖς νοσοῦσιν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μὴ νοσῆσαι. Idem, ὀκνοῦσι μὴ νοσῆσαι. Idem, ὀκνοῦσι μὴ νοσῆσαι· ὅτι νοσοῦσιν ἀθανάτοι ὄντες. (sic Herodian. libro 5, νοσῶν χαλεπώτατα) Idem in Sympos. 8, ἐκ πόνων νοσοῦσιν εἰς ἡδονὴν. Luc. ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας ἀπέθανε. Idē De saltat. νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. vbi etiam reddi posset In morbum incidere. Rursum Plut. Pericle, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ νοσήσας. Idem, νοσοῦντα καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. sicut Aristot. libro 3 De part. νοσοῦσι τοῖς νεφροῖς, renum morbo seu vitio laboro. Et in particip. οἱ νοσοῦντες, Ægri. Plutarch. ex poeta quodam, Διαφέρουσι οἱ νοσοῦντες. Athen. libro 2, παρηγορεῖσθαι πρὸς νοσοῦντας. Accipitur etiam metaphor. Dicitur enim & mens νοσεῖν. Hippocr. ὁκόσοι πονέονται περὶ τοῦ σώματος, τὰ πολλὰ τοῦ πόνου οὐκ ἀθάνατοι, ἀποθνήσκουσι ἢ γὰρ μὴ νοσέει. id est, Celso interprete, Quibus causa doloris, neque sensus eius est, his mens labat. Aliàs de leuiore quoque animi ægritudine dicitur, vt apud Isocr. De pace, νοσοῦντας ψυχὰς οὐδὲν φάρμακα πλὴν νόστος. Diphilus apud Athen. libro 6, νῦν δὲ καὶ κακοξία τὴν ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους· αἱ κρίσεις δ' ἡμῶν νοσοῦσι. Sed & is qui hæresin aliquam imbibit, νοσεῖν dicitur. Chrysostom. in 1 ad Corinth. 15, ἄξιον δὲ ἀκοῦσαι τοῦ θαυμαστοῦ λόγου τοῦτο τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες. Idem pagina 239, ὥσπερ μανέντες καὶ τὰ τοῦ πιαῦτα νοσούντων, qui errore isto laborant, vel etiam sequuntur. Aliquando νοσεῖν accipitur pro Insano studio flagrare, teste Bud. qui ex Plat. Phædro affert, ἀπαντήσας δὲ τοῦ νοσοῦντος περὶ λόγων ἀκοῆς, ἥδιστον ἔξει συγκορυβαντιῶντα. Sic Plut. De laude propr. τῆς περὶ δόξαν νοσοῦσι. Νοσεῖν dicitur etiam ὅτι τοῦ φορυβεῖσθαι καὶ θεραπεύεσθαι, vt Poll. testatur: apud Demosthenem pro Intestinis discordiis laborare, & malis consiliariis vti, magistratibusque corruptis: de ciuitatibus, pagina 99, αἱ δὲ πόλεις ὀνόσουσιν, τοῦ μὲν ὀνόματος τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διαφθειρομένων ὅτι χρήματα. Hæc Bud. Sic apud eundem Demosth. Phil. 3, πανθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς ὡς νοσοῦσι καὶ ταραττόμενοι ἐν αὐτοῖς. Aliquanto post, ἐπιδεῖν τοῦτο κρατοῦν πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ παρεσκευασμένους πρὸς πόσιν. Plato quoque in Sophista, p. 136, νόσον & νοῦσον idem esse dicit. atque Hesych. quoque νοσοῦν exp. ταραττόμενον. (qui tamẽ infinitiuus est à VERBO Νοσόω) His addenda sunt & hæc de perturbato & malo vrbiũ aut regionũ statu. Thuc. lib. 2, ἀκμαζούσης ἐπὶ τῆς πόλεως καὶ ὥσπερ νενοσηκυίας, necdum labefactata. Demosthenes Philipp. 3, ὑφ' ὧν ἀπώλετο καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς. vbi nota eum præponere quod maius & grauius est, postponere quod leuius & ordine prius. Apum quoque aluearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit: vt ex Plinio cognoscitur qui hunc Aristotelis locum, ἢν δὲ νοσήσωσιν τινος σμήνους ἢ λιμόν τινες ἢ ἀλλόφυλον, καὶ μαχόμενοι νικῶσαι ἐξέφερον τὰ μέλι, ita interpretatus est, Quod

si defecerit alicuius aluei cibus, impetum in proximas faciunt rapinæ proposito. A

Νόσημα, ατος, τὸ, Morbus. idem cum νόσος, vt ex Galeni verbis in νόσος citatis manifestum est. In definit. Stoicis, ἀῤῥώστημα, ὅτι νόσημα μετὰ ἀσθενείας, id est (interprete Cicerone) Ægrotatio, morbus cum imbecillitate. Plutarch. τοῦ τὸ σῶμα νοσημάτων. Sic Isocrat. De pace, τοῦ περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. Rursum Plutarchus Sympos. 8, καινὰ καὶ ἀσυνήθη νοσήματα φέροντα, morbos nouos & insolentes afferunt. Luc. De hist. scrib. Ἀσθενείας ἐμπεσεῖν τι νόσημα. Isocr. Panath. ὀλιγωρούμενόν μοι νοσήματος. Xenoph. Pæd. 5, ὡς μὴ ἀθεραπεύτους ἀόνους γενόμενοι νοσήματα περιπίπτωμεν, in morbum aliquem incidamus. Xenoph. De re equestri, ἀρχόμενα πάντα ἀνιαρότερα ἢ ἐπειδὰν ὀνοκιῤῥωθῇ τι καὶ ἀθεραπευθῇ τὰ νοσήματα. Plut. σκαμμωνίῳ λύσαι τὸ νόσημα τοῦ κάμνοντος. Idem de curiositate, πολλοὶ ἀποθανεῖν αἱρετώτερον ἢ δεῖξαί τι τῶν ἀπορρήτων νοσημάτων ἰατῆς. Plin. Ægrotationem vertit, pro his Theophrasti, καὶ τὰ μὲν νοσήματα ἀχθὸν ἄτοπα, καὶ ὀνόματος, dicens, Et ægrotatio quidem ferè in iis est: de arborum & seminum morbis. Metaph. quoque capitur vt νόσος & νοσέω. Plutarchus Pericle, ἔοικε δ' ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ πρὸς τὴν φθόνον νόσημα τὸ φιλαρχεῖν. Idem in Lycurgo, τὰ πύτων ἐπὶ πλεῖστον ἐπρεσβύτερα καὶ μείζω νοσήματα πολιτείας, πλοῦτον καὶ πενίαν, ἀξελαύνων. Et de amore frat. φθόνος ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, ἀίδιοι νοσήματα καὶ κήρας. Idem De orac. Pyth. πάντες οὐκ εἰσὶν, οὐδὲ πυρετνίδες, οὐδὲ ἄλλα νοσήματα καὶ κακὰ τῆς Ἑλλάδος. Thucyd. verò lib. 2 dixit etiam ἀῤῥωστίας τὸ νόσημα. Et Plato epistola 8, εἰς τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἐμπίπτειν, in maiorum vitia incurrere. Item in placitis Stoicorum, νόσημα, οἵησις σφόδρα δοκοῦσα ἀίρεσιν. quod Cic. ita interpr. Animi ægrotatio, opinatio vehemens de re non expetenda tanquam valde expetenda sit, inhærens & penitus insita. VNDE Νοσηματικὸς, οῦ, ὁ, ET Νοσηματῶδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Morbosus, Morbidus. idem cum νοσῶδης. quod vide. Plut. De virtut. mul. τοῦ σώματος νοσηματικὴ, corpore valetudini obnoxio, seu morboso, vt Varro dicit morbosum pecus, & morbosum seruum Cato: morbidas apes Varro: morbidum corpus, Plinius. Νοσηματῶδη dicuntur etiam accidentia quæ ex ægrotatione manant, seu Quæ causam habent & originem à morbo. Exempla duo ex Aristot. habes apud Bud. pag. 132. Sic idem Aristot. Ethic. 7, cap. 5, οἱ δὲ διὰ νόσους, [θηλεώδεις γίνονται] οἷον τοὺς ὀλιγοφρενικοὺς, ἢ μανίας νοσηματῶδεις. A νοσηματῶδης est ADVERB. Νοσηματωδῶς, More eorum qui valetudini obnoxii sunt, More eorum qui sunt corpore morboso seu morbido. vt νοσηματωδῶς ἔχειν apud Aristot. Ethic. 7, quod Poll. dicit ὀλιγόνοσος ἔχειν. A νόσημα autem est & DIMIN. Νοσημάτιον, ου, τὸ, Morbus leuior. Aristot. lib. 3 Rhet. de ὑποκορισμῷ loquens ὃς ἐλαττον ποιεῖ τὸ κακὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν, ex Aristophanis Babyloniis, αὐτὸ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον, καὶ νοσημάτιον. A

C. Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄνοσος. v. l.

C. Ἀνανοσία, Rursus ægroto, Denuo ægroto, In morbum recido.

Νοσηλεύω, F. εύσω, Ægrum curo & ei subseruio, officia necessaria præstans: νοσοῦσιν ὑπηρετῶ, vt Hesych. exponit. idem cum νοσοκομέω. sic accipitur & θεραπεύω, vt suprà docui Tomi 1, col. 1540, litera H. Isocr. Æginet. ὀνοσήλευον αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. Et paulo antè, ἐπειδὴ ἠδένησε τοῦτο τὸ νόσον ἐξ ἧς ἀπέθανεν, οὕτως αὐτὸν ἐθεράπευσα ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποτ' ἔπραν. quam aliquento post dicit se λεπτοψυχοῦσα ὑποκομίσαι ὅτι τὸ πλοῖον, μετὰ τοῦ θεραπεύοντος τὸν ἑαυτοῦ, φέροντα ὅτι τοῦ ὤμων. Sic & apud Theodor. lib. 5 Histor. Eccles. de vxore Theodosii, τοῖς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ὀνοσήλευεν, αὐτὴ τὴν χύτρας ἀπομύσσουσα καὶ ζωμοῦ χευσαμένη καὶ τρυβλίον προσφέρουσα. Pass. νοσηλεύομαι, Æger curor ab eo qui ægrotantibus subseruire & necessaria officia præstare solet: vt νοσοκομοῦμαι. Itē pro Ægroto. Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ πολλὰς ἡμέρας ὀνοσηλεύσατο. frequens apud eum scriptorem, teste Budæo. Νοσηλεύω idem Budæus ex Celso interpr. Infirmo, & Valetudinarium reddo: citans eius signif. vsum ex Chrysost. comment. in epistolam ad Hebr. pagina 194. VNDE Ἐκνοσηλεύω, Ægrum curo. idem cum νοσηλεύω: vel potius Ægrum diligenti cura & obsequiis officiisq; necessariis è morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theod. Histor. Eccles. lib. 5, ἵν' ὥς τάχιστα ὀνοσηλεύσαιμι τὸν μικρὸν ὑπὸ μελαγχολίας τὸ σῶμα τοῦ ὀνοσηλεύσαντος, πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῆς ἀσθενείας ὑγίειαν ἐπαναγαγεῖν. Hesychio ὀνοσηλεῦσαι est ἀπαῤῥῶσαι. Ab νοσηλεύομαι autem est VERBALE Νοσηλεία, ας, ἡ, Ægrotatio in qua necessaria ægro officia præstantur: ATN σήλεια, ῶς, ipsa illa officia aut remedia quæ in eiusmodi curatione ægro adhibentur. Suidas, νοσηλεία, ἀσθένεια· νοσηλεία δὲ, φάρμακα, τὰ θεραπευτικά. Est autem νοσηλεία à νοσηλεύομαι significãte νοσῶ οὐκ ἐπαχθῶς, vt idem Suidas exponit. Veruntamen actiuè etiam accipitur pro Curatio ægroti qua debita ei officia præstantur, sicut θεραπεία. Et est ab actiuo νοσηλεύω, quod idem Suid. exponit, νοσοῦντα θεραπεύω, vt apud Plut. in Lycurgo, pagina 14, μακρῶν μὲν ὑπνων, θερμῶν δὲ λουτρῶν, πολλῆς δὲ ἡσυχίας καὶ τοῦ περὶ νοσηλείας καθηκουσῶς δεόμενον. Pro ægrotatione capi potest in hoc eiusdem Plut. loco in lib. An seni capess. resp. ὀκνοῦσι μακρᾶς οἰκουρείας, ὡς τοῦ νοσηλείας, ἀξιοῦσθαι μόνον καὶ κινούμενον γέροντος ὅτι ῥαστωνίαν ἢ θεραπείαν. ex longo morbo seu diuturno. Sic & apud Soph. in Philoct. initio, ἀλλ' πεται Ῥάκη βαρείας τῆς νοσηλείας πέα, id est νόσου βαρείας πεπληρωμένα, siue νοσοκομίας, vel τῆς ὀνόσου ἀκαθαρσίας. tot enim modis schol. exp. B

Νοσηρὸς, οῦ, ὁ, Morbidus, Morbosus. idem cum νοσῶδης, νοσηματῶδης, νοσηματικὸς & ὀλίγονοσος. ac sicut suprà νοσῶδη χωρία habuimus ex Isocr. & Plut. sic apud Xenoph. Pæd. 1, πρὸς τὴν τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν. Poll. lib. 3, νοσηρότερον. ὅθεν καὶ νοσηρὸν χωρίον καὶ νοσῶδες. τὸ δὲ νοσταλεῦν, ἐφάπτως κωμικόν. Est autem hoc νοσηρὸς à νοσέω, futuro verbi νοσέω, AT Νοσερὸς, ab ipso νοσέω, teste Eustathio. quod νοσερὸς eiusdem cum νοσηρὸς significationis est. Plut. Lyc. pag. 18, ὡς ἡθῶν οὐκ αἰσθανόμενοι πονηρῶν ἢ σωμάτων νοσερῶν ἔξωθεν ἐπισύντων. suprà νοσῶδη & νοσηματικὰ σώματα, quæ Plinius morbida, Cato & Varro Morbosa. C

VNDE Νοσερῶς, More eorum qui valetudini obnoxii sunt & morbidi. Poll. lib. 3, κακοπαθῶς, ἀῤῥώστως, νοσερῶς, ὀλιγόνοσος· τὸ δὲ νοσωδῶς, οὐκ ἀνήκοον. Aristot. Polit. lib. 6, τὰ νοσερῶς ἔχοντα τοῦ σωμάτων καὶ τοῦ τοῦ πλοίων ὀκνελευθέρα. D

AT Νόσιμος quod in v. l. exponitur Ægrotus, mihi equidem suspectum est.

Νοσταλεῦρος, οῦ, ὁ, idem cum νοσηρὸς & νοσερὸς, Morbidus, Morbosus. quod licet Pollux ἐφάπτως comicum esse dicat, reperitur tamen apud Aristot. Polit. 3, cap. 4, de auaris qui magistratus habent quæstui, βούλονται σωσεχῶς ἄρχειν· οἷον εἰ σωσέβαινεν ὑγιαίνειν ἀεὶ τοῖς ἄρχουσι, νοσταλεῦρος οὖσι, valetudinariis seu valetudini obnoxiis. E

Νοσάζω, Ægrotum reddo, Ægrotum facio: cui oppositum ὑγιαζω. vt apud Galenum αἴτιον νοσάζον, causa morbi, quod & νοσῶδες & νοσοποιὸν dicitur: oppositum habens τὸ ὑγιάζον, vt Bud. tradit. Themist. in 5 Phys. ἐναντίον γὰρ δοκεῖ τὸ ὑγιάζεσθαι τοῦ νοσάζεσθαι. Idem Bud. habet ET Νοσίζω, Ægrotum facio. ex Gazæ interpr. cui itidem opponi dicit τὸ ὑγιάζω. F

Νοῦσος, ου, ἡ, Morbus: Ionicè pro νόσος. Od. λ, δολιχὴν νοῦσον, Longus morbus seu diuturnus, Aretæo χρόνιον πάθος. Hesiod. Asp. Νούσων τ' ἀῤῥαλέων ἄτ' αἰῤῥάσι χῆρας ἔδωκαν. Od. ε, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, κρατερ' ἄλγεα πάσχων, Δηρὸν πηκόμενος. Il. ν, Νούσῳ ἐπ' ἀῤῥαλέῃ φθίσθαι. φ suprà νόσῳ θείρεσθαι. Od. ο, Πείνη δ' οὔ ποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος ὅτ' συγκρὴ πέλεται, δειλοῖσι βροτοῖσι. Od. λ, Οὔτέ τις οὖν μοι νῦσος ἐπιλυθεν, ἥτε μάλιστα Τυκεδόνι συγκρῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν. Et Il. α, de peste (vt & apud Thuc. suprà νόσος) Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Od. ι, Νοῦσόν γ' οὔπως δῶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, morbum à Ioue immissum: seu νόσον λοιμικήν. Frequens apud Hippocr. & Herodot. G

C. Νουσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Morbos afferens: νοσήματα φέρων, vt Plut. loquitur. Extat in Epigr. H

C. Νουσαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Morbo grauatus, Æger. Oppian.

C. Ἄνοσος, Omni morbo carens, pro ἄνοσος. Odyss. ξ, ἀσκεθὲς καὶ ἄνοστι.

C. Βαρώνοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graui morbo laborans.

C. Νουσαλέος, ου, ὁ, Morbidus, Morbosus, Valetudinarius.

Aut ſimpliciter Ægrotus. Nonn.

NOΣTE'Ω, ῶ, F. ήσω, Redeo. Il. σ, οὐδέ με νοήσαντα Δέξε) ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐδ. Il. ρ, καὶ αὐτὸ Χάρμα φίλοις ἑταίροισι ζωόμεθα νοήσαντες. Od. υ, πόδε κέρδιον ἦεν Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑποπτέρου ἵκετο δῶμα. Νῦν δ' ἤδη πόδε δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιός ἐστιν. Et paulo antè, ἐώλαπει Νοήσαι Οὐ δυνήσῃ πολύφρονα ὄνδε δόμονδε. Plutarch. Hellen. Μήποτε νοήσαιτο φίλων ἐς ἅπαν εἶδος χάριν. quē verſum ſcribit Ζεὺς ἀπίχρωτας εἰς Καστοπαίαν τ' Βοῶν, ὃς Αἴνου παῖς παρθένος ὡς πεμπούσας ſolitas fuiſſe ἐπάδειν ἄχει θρόων. ‖ Aliquādo capitur pro Eo, Proficiſcor, ſicut & νέομαι & νείσομαι, vnde ipſum deriuarūt quidā. Odyſſ. ο, οὐθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοήσαντα, Illuc profectū, Quum eò veniſſem. ‖ Interdū & Aduenio. Plato Epiſt. 7, νοστεῖν de mortuis dixit huc & illuc euntibus ac redeuntibus ſeu errantibus, ὑπὸ γῆς νοήσαι πορείαν ἄπιμόν τε καὶ ἀθλίαν παντοῖαν. vbi exponitur, Sub terra paſſim turpiter miſeréq; omnino circūferri.

Ἀνόστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnde rediri nequit, Vnde aliquis redux eſſe ſeu fieri nequit. Epigr. lib. 3, Ἐς τὸν αὐτὸν πάλιν χῶρον ἔσῃς ἀνέρων, irremeabilem, Virg.

Νόστος, ου, ὁ, Reditus. quod quidam grammatici exiſtimāt eſſe verbale à νέομαι ſiue νείσομαι, id eſt Redeo. vnde alii ipſum verbum deduxerunt, vt dictū eſt. Odyſſ. α, Ἀχαιῶν νόσον ἄειδε, reditum Græcorum ex bello Troiano. Od. σ, οὐδὲ νέεσθαι Οἴκαδ' ὅπῃ οἱ νόστος, nec redire domum quò redire animus ei eſt. Od. γ, Νόστου μιμνήσκεσθαι, reditus meminiſſe. pro quo Il. ι dicit νόστ μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι de reditu cogitare. Od. λ, νόστοιο μέδεσθαι. Od. α, νόστου κεχρῆ μόρος. pro quo Od. λ, μάλα πᾶν νόστοιο χαπίζων. Od. ο, οὔτι σ' ἔγωγε πολὺ χρόνον ἐνθάδ' ἐρύζω Τέρμιον νόστοιο. Od. ψ, Νόστον ἑταίροισιν διζήσομαι ἠδ' ἐμὲ αὐτόν. Od. ι, Μήποτε τις λωποὶ φαγὼν, νόστοιο λαθηται, reditus obliuiſcatur. Od. ψ, de Vlyſſe, Ὤλεσε τὴν δ' νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλεσε δ' αὐτῆς, reditum in Græciam. Od. ξ, ἢ δ' τόγε κῆρ νόστον ἔδησεν. Od. μ, Κύμασιν ἐμφορέοντ' θεὸς δ' ὑποπάντυπο νόστον, adimebat eis reditum: de ſociis Vlyſſis è naui in pelagus delapſis. Cōtrà, Od. ζ, Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήπορι μηπόδωσα. Il. β, Ἀχαιοῖσιν ὑφέμορα νόστος ἐπύρθη. Et νόστον ἀποίσεται apud Eurip. Reditum auferet, hoc eſt, Reditum nanciſcetur, Redibit. Interdum additur epitheticōs φίλος aut γλυκερός: vnde factum eſt vt νόστιμος aliquando pro γλυκὺς ſiue ἡδὺς accipiatur. Od. χ, Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γένοιτο. Il. π, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, reditum adimant. vt paulo antè, ἀποπάντυπο νόστον. Et Od. λ, Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, Τὸν δέ τοι ἐξαλέεσθαι ὀίομαι θεός. Extant & libri tum poetarum, tum proſæ ſcriptorum περὶ νόστων, vt teſtatur Suid. Sic apud Athen. lib. 11, Ἀντικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν ὀκτὼ καὶ δεκάτῳ Νόστων. Et apud Heſych. Νόστοις, βίβλοις οὕτω καλουμένοις.

Νόσος accipitur alicubi pro Dulcedo, Suauitas. Euſt. p. 1383, οἱ δὲ μὲν Ὅμηρον καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, ὅθεν τὸ ἡδὺ τῶν Ὁμηρικῶν νόστου. Præterea Heſychio νόσος eſt non ſolùm ἡ εἰς τὸν οἶκον ἀνακομιδὴ ſiue ἐπάνοδος, ſed etiam ἡ ἀνάδοσις τῆς γλύκυτος. Et apud Suidā, νόσος παρὰ τῇ συνηθείᾳ γλυκασμὸς, ὅθεν τὴν ἐδεσμάτων, ὡς ἀπὸ τῆς οἴκαδε ἀναστροφῆς καὶ ἀνακομιδῆς, παρὰ τὸ τῆς παρίδος γλυκύ. Idem tamen huic poſteriori νόσος primum locū etiam tribuit. ait enim, νόσος, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ: ſed minus rectè.

Νόσος habet & aliam ſignif. Athen. lib. 14, ex Tryphone, ἰμᾶτος, ἢ ὀθόνιον καλουμένη, (videlicet ὡς ἡ λῶ πα ἐπὶ τοῖς ἀλέσεσι ἡδὺ ἔστως ἀπὸ ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δὲ ὅτι παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόσος, καὶ τὰ ὀθόνια παρὰ ἀλέσιν. quem locum quum citaſſet Euſt. p. 1885, ſubiungit, λέγει δὲ νίσον ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ Ὀμηρικὸν καὶ σωνῆθη, ἀλλὰ πνα δαίμονα ὀθόνιον, ἔφορον παρὰ ἀλεσιν, ὃς καὶ Εὔνοσος ἐλέγετο. ἢ παρώνυμον τὸ νόσιμον. Idem Euſt. p. 1383, καὶ νόσον δὲ τὴν ἡδύτητα, (ſubaudi appellant poſteri Homeri) ὅθεν τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόσου. ὅθεν καὶ Εὔνοσος, φαῦλόν φασιν ἀγαλμάτων παρὰ τοῖς μύλωσιν ἢ (ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται) Εὔνοσος, θεὸς δημύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. Eſt igitur ſiue Νόσος SIVE Εὔνοσος deus deáve, vel dei ſimulacrum quod molendinis appoſitū, farinæ menſuram inſpicere ac velut ei præeſſe credebatur. Idē & Heſychius teſtatur, apud quem ita habetur, Εὔνοσος, ἀγάλματον ἀπελὲς ἐν τοῖς μύλωσιν ὃ δικεῖ ἐφορᾶν τὸ ὀθόνιον τῶν ἀλεύρων, ὅπερ λέγεται νόσος.

C. Ἄνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reditus expers. Eurip. Iphig. Taur. Ἄνοστος εἶμι. ‖ Item Dulcedinis ſeu ſuauitatis expers, Inſuauis: à poſteriori νόσος. Theophr. De c. pl. lib. 4. de leguminibus loquens, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρα καὶ ἀχυλότερα, καὶ νοσιμώτερα καὶ ἡδυσοτέρα, καὶ ὡς τὶς τῶν σίτων βελτίω καὶ ἥρω, τὰ μὴν τῶν τοιοῦτο διαφέρει. vbi Gaza etiam vertit, Quædam ſuauiora, quædam inſuauiora.

B Νόστιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Rediturus, vel Qui redire poteſt. Exemplum habes paulo antè in νοστέω: vbi νοήσαι & οὐκέτι νόστιμον τοῖ ſibi opponuntur. Sic Od. δ, ad Penelopen, ἐπὶ νόστιμός ἐστι Σὸς παῖς, adhuc filius tibi ſupereſt qui redire poſſit. de Telemacho qui peregrè iuerat de patre reſciturus ex commilitonibus an adhuc viueret & reditum pararet. Sunt qui interpretētur Redux: quod tamen potius de eo dicitur qui reductus eſt ſeu rediit. Cic. Reducem me eſſe voluiſtis: de exilio ſuo loquens. Terēt. Reducem me in patriam facis. Virg. — tibi reduces ſocios claſſemque relatā Nuntio. Dicitur & νόστιμον ἦμαρ, τὸ φοίκαδε ὑποστροφῆς, dies reditus, hoc eſt Dies quo aliquis domum ſuam reuertitur. ſeu (vt Heſych. exp.) τὸ ὑποπτεμον καὶ αἰακομιστικόν. Od. θ, Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Od. α, τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ. pro quo dicit Od. ψ, Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλεσε δ' αὐτῆς. Et Od. α, Οὐδ' Ὀδυσεὺς εἷς ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. Od. α, αὐτὰρ ὁ πῖσυρ ἀφέλετο νόστιμον ἦμαρ. pro quo Od. μ dicit, θεὸς δ' ἀποάντυπο νόστον. Et Il. π, ἀπὸ νόστον ἕλωνται: accipiēs nimirum νόστον & νόστιμον ἦμαρ pro eodem. Item lib. 3 Epigr. νόστιμος ἄπτολις. Eurip. verò dixit etiam νόστιμον δόμον, de domo in quam quis redit. in Alceſtide, Ἀλλ' ἄπτοιμι, νόστιμον δ' ἐλθοῖς δόμον, faxit Deus vt proſpera vtaris fortuna domūmq; redeas.

Νόστιμος ex poſteriori ſignif. πόνος accipitur etiam pro Suauis, Dulcis, vt & Suidas teſtatur, quum ait, ὃν δὲ πόνον καὶ σωνῆθειαν, νόστον (quod videlicet pro Dulcedo vſurpatur) καὶ νόστιμον, τὸ ἡδύ. Euſtathius pagina 214, de Homerico νόστος loquēs ſignificāte Reditus, ἀφ' ἡδὺ τῆ πάντα νόστου, καὶ νόστιμον ἐδέσμα λέγεται τὸ ἡδύ. Idem pag. 1383, Ὅμηρος μὲν ἦμαρ νόστιμον, τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς λέγει· οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, καὶ βεῦμα φασὶ νόστιμον, καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα. Occaſionem igitur Homeri poſteri huius vocis ita vſurpandæ ex ipſo Homero ſumpſerunt, qui νόστ modò γλυκερὸν vocat, modò μελιηδέα, vt ſuprà quoque dixi. Sic νόσιμα ἐπέρματα apud Theophraſt. quæ alibi γλυκέα, quibus opponit τὰ αὔεσα, vt videre eſt in loco quem ſuprà citaui ex libro 4 De cauſis plātarum, capite 14, Ibidem, νοσιμώτερα ἐκ τῆς αὐτῆς ὡδῆ πολὺ τὸ ἀέρος κρᾶσιν. οὐ γὰρ πάντως ὅταν πλεῖστος καὶ ἀφίστατο γένηται, καὶ νοσιμώτατος. Ibidem, δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλωψ ὡς τὸ νοσιμώτερον ποιεῖν καὶ τὸ ἐγγύτερα θερίζειν, ad ſeminis ſuauitatē, vt Gaza interpr. (In quibus tamen locis νοσιμώτερος & νοσιμώτατος per o ſcribuntur in antepenultima) Sic & apud Plut. accipitur Sympoſ. 5, probl. 9, vbi quæritur quare ficus, quū ſit ἀριμωτάτη arbor, ferat γλυκύτατον fructū. ὡς ὅθεν γὰρ τὸ ἦπαρ, εἰς ἕνα τόπον τὰ χυλώδεις ἀποκρίνεται. αὐτὸ γίνεται γλυκύτατον, ὑπὸ τῆ συκῆν εἰς τὸ σῦκον ἀπαν τὸ λιπαρὸν καὶ νόσιμον ἀφιέναι, αὐτὸ ἄμεστον τῆ γλυκύτητος. vnde patet & ipſum accipere νόσιμον pro γλυκύ. Dicitur etiā νόσιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & ſucc⁹ eſt, ſeu melior pars & veluti flos: cui plerunque opponuntur ſordes & excremēta. Lucianus de luctu, ὅθεν τὴν καθαρμοῦ τὸ μὴν νοσιμώτατον τοῦ παρεκβυασμένου καὶ πόνος παραλαβὼν αὖθις εἰς τὴν οὐρανὸν οἴχεται· τὸ δὲ καταπεπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον. Vbi tamen Eraſmus vertit, Id quod ex apparatu potiſſimum ad nos redire debuerat. Dioſc. libro 1. ὅταν δὲ μαλακὸς γένηται, δεῖ παρατέως τὸ ὕδωρ ἐκχεῖν χωρὶς τὸ κινεῖν, ἵνα μὴ συνεκκλύζηται τὸ νόσιμον. vbi Marcell. vertit, Ne ſimul quod quæritur vtile, effluat. Rurſum Dioſcorides libro 3, capite 97, de purgatione galbani, οὕτω γὰρ τὸ νόσιμον ὑποτακήσεται ὡς δι' ἡθμοῦ· τὰ δὲ ξυλῶδες ὂν τοῦ ὀρνίθου μένει. vbi Marcell. iterum vertit, Quod vtile eſt. Et libro 5, capite 85, de lotura pompholygis, οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες καὶ νόσιμον αὐτῆς ἀπορρύσεται, τὸ δὲ σκύβαλον παν ὀνπαῦ ὀρνίου μένει. vbi iterum Marcellus vertit, Quod in ea limoſum eſt & vtile: non ſequēs eos qui interpretati ſunt Pars dulcior, Pars ſapida. ac reuera ea interpretatio magis conſentanea loco illi videtur. ‖ Νόστιμος ab Heſychio exponitur ὠφέλιμος.

C. Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non rediturus eſt, Cuius res eo loco ſunt vt redire nequeat. ὁ νόστιμος, vt Homerus ſuprà loquitur. Odyſſeæ α, Ὃς (videlicet Deus) κεῖνον δ' ἱστάνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκε. quod ipſe aliis verbis diceret, Ὃς κείνῳ δ' ἐς τέλος ἀφέλετο νόστιμον ἦμαρ, vel ἀπὸ εἵλετο νόσον, aut ἀποάντυπο νόσον. ſic enim ſuprà loquitur, vt prædixi.

B C. Παλινόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterum rediturus. vel Reuerſurus, Qui reuerſurus eſt, ſeu reuerti poteſt. Idem cū νόστιμος. nam πάλιν abundat.

C. Ἀπόνοστέω, Redeo, ſeu reuertor alicūde. Il. α, Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀίω Ἀψ ἀπονοστήσειν. Vtitur & Arrianus hoc verbo, atq; adeo eiᵒ VERBALI Ἀπονόστησις, pro reditu.

C. Παλινοστέω, Redeo, Reuertor. Idem cum νοστέω, adeo vt πάλιν ſuperuacuum ſit in hoc compoſito, niſi eſſe dicatur à νοστέω ſignificante ſimpliciter Eo, ſeu Venio. vt ſit quaſi Rurſum eo, Reuenio. quo vtitur Cic. poſt Plaut. Sed & Redeo dicitur quaſi Reeo. apud Suid. παλινοστήσας, ἐπανεληθών. VNDE Παλίνοστος, Qui redit ſeu reuertitur, Recurrens, Reciprocus. vt παλίνοστος πορεία apud Nōnū, Reciproca via ſeu iterata. Et παλίνοστος θυμὸς ἐιδεμ, Partus iteratus. Apud eūdē παλινόστοισι κωπέλοις, reciprocātibus poculis. De Παλινόστιμος autem paulo antè dictum eſt.

C. ΠΕΡΙνοστέω, Circumeo & oberro. Annotat Ariſtophanis D ſcholiaſtes proprié hoc verbo ſignificari τὴν ἀπὸ ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἄφιξιν καταχρηστικῶς autem, τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μετὰ βάσιν καὶ πορείαν. proprié igitur περινοστεῖν de iis dicetur qui vt domum redeant, omnia loca peerrant, & qua ſibi via domū redeundū ſit, explorāt. ſed frequētius accipitur pro Vagabundus circumeo & obambulo. Plutarch. de Chryſippo & eius aſſeclis, οἷονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbē terrarum circumire, & omnia perluſtrare. Demoſth. De malè geſta legatione, κἂν πλείστον λαθὼν ὅτι πολὺ κεφαλὴν περινοστῇς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, Oberres, Obambules, Expatieris per vrbem. Syneſ. Theophilo, de vagis ſacerdotib⁹, qui ſtipendia ſua ſequebantur, ſacerdotia commutantes, καρποῦνται δὲ παῖς πλαῖς, ὀκεῖ περινοστοῦντες ὅπου κερδαλεώτερον. Idem cū accuſatiuo iūxit, περινοστεῖ πολὺ Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Idem epiſt. 67, περινοστοῦσί τινες βακαυτίδοι παρ' ἡμῖν, oberrant & vagantur quidam homines vacantes. Ii etiam περινοστεῖν dicuntur qui aliquid in orbē luſtrant & inſpiciunt. Plutarch. Symp. ſept. ſapientum, τὰ πεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, luſtras & circumſpicis. Herodian. l. 8, de Aquileienſibus obſeſſis, ἐνυβρίζειν παῖ Μαξιμίνῳ περινοστοῦσι, obeunti mœnia Maximino.

C. ΥΠΟνοστέω, Retrorſum abeo, vel Clam me recipio. vnde ὑπονοστήσας Heſychio ἐπανεληθών, ὑποστρέψας. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ ſubſidunt, ſeu ſidunt. Thuc. libro 3, p. 113, καὶ κυμα πολὺ θεῖσα, (videlicet ἡ θάλασσα) ἐπὶ πλεῖστον τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε. vbi poſterius τὸ nominatiuus eſt, non accuſatiuus, vt præcedens, ac dicitur ibi pars quædam illius ſoli ὑποκαθεσθεῖσα καὶ παπεινοτέρα γένεσθαι, vt ſchol. annotat. Sic apud Phil. De mūdo, τὰ μὲν χιμάρροις ἀπερράχθαι, τὰ δὲ ὑπονοστήσαντα κεκαλάσθαι, alia ſuopte nutu ſubſidentia peſſum iuiſſe, B. interpr. de montibus excelſis. Et Ariſtot. Meteor. 3, de motu terræ, ἐὰν δὲ τούτῳ συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσιν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Suidæ ὑπονοστήσαι eſt ὑποκαταβῆναι. Pro Retro abeo accipitur apud eundē Ariſtot. in hoc loco, τὴν ἥλιον ἀγχυλοῦσθαι καὶ ἀμαυρὸν αὐαίνεσθαι εἰς ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ πνεύματος εἰς τὰ γένη. ceſſim eunte. Pro quo ibidē dicit, μεταῤῥοίας εἶσιν γινομένης πνεύματος. Ac H cipitur pro Retro abeo & vertor, in alio quoq; loquēdi genere. Plut. Pol. præc. p. 159, καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ τὴν ὀπτηλείας, εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ καὶ γέλωτα, in riſum abit, ſeu cōuertitur. VNDE Ὑπονόστησις, εως, ἡ, qua quid retrorſum abit, & ſe clanculū recipit aut ſubſidit. Plut. in Anton. p. 292, de Serbonide palude loquēs, ἡ δ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὑπονόστησις εἰς δοκεῖ καὶ διάθησις. i. inquit. Budæus, Maris rubri ſubterraneus meatus vel reciprocatio latens.

NO'ΣΦI, SIVE Νόσφιν, Seorſum, ſeu Seorſum ab. Il. β, Ἦν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι καθῆσθαι. Il. λ, Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔειν πεπνυμένα θυμῷ, Seorſum ab aliis ibat, hoc eſt Secedebat. Aut etiam Procul ab aliis ſecedebat. Sic apud Heſychium νόσφιν ἐκεῖ, pro χωρὶς ὑπάρχων. Il. ω, Δμῳαὶ δ' ὀκναλέστας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, Νόσφιν ἀπεσάσας, ὡς μὴ Πείσαιτο ἴδοι υἷόν, seorſum. Il. ο, νόσφιν ἀπ' ἄλλων, ſeorſum ab aliis. Il. α, Αἰνότατε φίλον ἐστὶν ἐμοὶ ὑπὸ νόσφιν ἐόντα Κρυπτάδιον φρονέοντα δικαζέμεν, ſeorſum à me. Odyſſ. κ, Ἀμφὶ ἐμ' οὐρόμενοι ὅτε περ σύ γε νόσφι γένοιο, te abſente. Iungitur & cum genitiuo pro Sine. Il. ξ. de ſubulco ædificante ſtabulum ſuo gregi, Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος. At ex Nonno, νόσφι δόμου, extra domum. Heſychius νόσφι exponit non ſolùm χωρὶς, κάθω, δίχα, ὀκτός: ſed etiam λάθρα, μακρά.

Νοσφίζομαι, Sum ſeorſum, pro νόσφιν εἰμί. Odyſſ. ψ, Τίφθ' οὕτω πόθεν νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν Ἕζεσθαι, μύθοισιν ἀνέρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς; quid ita à patre te ſegregas? ſeu (vt Euſtathius exponit) νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ. Sic & Odyſſ. λ, Μή μ' ἄκλαυτον, ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν, Νοσφιθείς, idem exponit, νόσφι γενόμενος, χωρισθείς, ὑποχωρήσας. Idem Auerſor. Sic Iliad. α, Ἀτὰρ οὐδ' ἄρ τοι φαίδιμε, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον, i. Magis auerſaremur, Magis ab eo credēdo abhorreremus, ſeu μᾶλλον χωρίζοιμεθα τῆς πίστεως πόδ' ὀνείρου, vt in meo Hom. manuſcripto exponitur. Sic poſſet & in præcedenti loco capi. ‖ Item Deſtituo, Deſero, & quaſi ſeorſum relinquo. Odyſſ. τ, Τῷ κεν ἄμ' ἑσπόμεθα νοσφισαμένη τόδε δῶμα. Sic Helena Odyſſ. δ, Παῖδά τ' ἐμὸν νοσφισαμένη, τάλαμόν τε πόσιν τε. Odyſſ. τ, ὅτε περὶ πόντον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα Νοσφισάμεθ', ὅθι νῆες ἐμαν δολιχοπρύμνοιο, reliqui. Quibus addi poteſt ex Sophocle Œdip. tyr. εἰ νοσφίζομαί σε. vbi ſcholiaſtes, οὐ συγχίνομαί σοι, te deſtituo: & εἴ σε ἀκηρέπομαι, vel ἀποκρύπομαι. exponit etiam, εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον νενόμικα. AT Νοσφίζω Homero ignotum eſt: νοσφίζεσθαι autem ab eo vſurpari non tam pro νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι καὶ ἀφίστασθαι, quàm etiā actiuè pro χωρίζειν ac νόσφι καὶ πόρρω ποιεῖν, annotat Euſtath. In qua poſteriori ſignificatione accipi poteſt apud Dionyſium De ſitu orbis, vbi de Achæis ad Troiam obſidendam proficiſcentibus ait, Τοὺς πετ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος Ἠνοιὰ νοσφίσαντο νότοιό τε καὶ βορέαο. Vbi idē Euſtathius exponit, νόσφι καὶ χωρὶς καὶ μακρὰν ἀπήγαγον καὶ ἀφωρίσαντο, ſepararunt ſeu ſeiunxerunt. Citatur pro actiua voce ex Apoll. Arg. libro 2, ἀνόσφισαί μ' Ἡρακλῆος, ab Hercule me ſeparārūt: item ſine expoſitione, ex Euripide, νοσφίσας με ἄπο δόμων. vbi videtur accipi pro Deferens, vt παῖδα ἐμὴν νοσφισαμένη paulo antè: id tamē incertum eſt, quia integer locus non adſcribitur.

Νοσφίζω & Νοσφίζομαι à poſteris Homeri vſurpatur, & in diuerſa ſignificatione videlicet pro Priuo, Aliquid alicui clam ſubtractum in commodum meum verto, ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι, vt Euſtathius exponit. Sophocles Philoct. οὐθ' ἑρξας πω οὔτε νοσφίσας, ἀλλ' ἵστος ὢν ἵστοις ἀνὴρ, id eſt ἀποστερήσας, inquit ſcholiaſtes. Νοσφίζεσθαι quoq; eo modo dicitur. vnde apud Heſych. νοσφιζόμενος, στερῶν, κλέπτων: & apud Suidam, νοσφιζόμενον, ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον. Xen. Pæd. 4, ἐὰν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν κοινῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς συγκατοικήσοσι, νοσφίσασθαι ὁπόσα ἂν βουλώμεθα, Clam ſubducta in cōmodum noſtrum conuertere, ſeu Surripere aut ſuffurari. Sic Act. poſt. capite 5, de Anania, καὶ νοσφίσαντο ἀπὸ τῆς τιμῆς, interuertit aliquid ex pretio. Et in Epiſtola ad Titum capite 2, μὴ νοσφιζόμενοι ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθήν, nihil interuertentes, ſed omnem bonā fidem oſtendētes. Itidémq; νοσφίζεσθαι χρήματα apud Plutarchum aliquot locis pro Interuertere accipi teſtatur Budæus. Et in fabulis Æſopi, οὐ χρυσὸν ἀνοσφιμάμην, nō interuerti ſeu ſurripui. Marc. 2. capite 4, νοσφισάμενος χρυσώματα, aurea vaſa furatus. Pro Aufero accipi poteſt apud Apollonium Arg. l. 4, ὅθεν ἢ δ' ἔν ὄφρα ἑ μὴ τις Ἀνδρῶν νῦν δὲ θεῶν νοσφίσεται αὐτοβολήσας. nam ſchol. exp. ἀφαιρήσεται. Paſſiuè etiam vſurpari à Chryſoſtomo in 1 ad Corinthios pagina 31, annotat Bud. Ab Æſchylo quoque

νοσφίζεσθαι passiuè capitur pro Vita priuari, vel Dolosè necari. in Choeph. Μέμνησο λουτρῶν οἷς ὀνοσφίσθης πάπαι, memento balnei quo periisti. vbi & scholiast. exponit οἷς ἀπέθανες.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, Clãdestina surreptio, Fraudatio. v. lex sine exemplo.

Νοσφιδὸν à νοσφίζομαι Eustathius deriuari scribit vt δῃμοκριδὸν à δῃμοκρίνομαι. non tamen exponit. sed videtur accipi pro Clanculum & furtim surripiendo, aut etiã Furtim, Clãm. ΝΑΜ Νοσφίδιον Hesych. exp. κλοπιμαῖον, λαθραῖον, Furtiuum, Clandestinum.

C. ΑΠΟνοσφίζω, Separo, Seiũgo. ἀποχωρίζω. Dionys. De situ orbis.

C. ΔΙΑνοσφίζω, Disiũgo, Dirimo, Diuido. Dion. De situ or. Ἄλλοι δ' ἠπείροισι δῃοχθόνα νοσφίζουσι. i. διαιροῦσι, inquit Eustathius. Est autem ibi tmesis. Aristoteles verò De mundo ait, πῶς οἰκουμένῃ ὁ πολὺς λόγος εἰς τε νήσους καὶ ἠπείροις διῆλεν.

C. ΕΚνοσφίζω, Separo ex, Alieno, Reiicio. v. l.

c. 2. Ἀποσεσνοσφ. ζω, Separo à. Eurip. ἀποσεσνοσφίσας μηδὲς, à mare separans.

NOTΙΣ,

ἰδος, ἡ, Humor, Humiditas. Alexis apud Athenæum lib. 9, de olla siue testa igni excalfacta, δῃοπυρος δ' οὐδ' ἐπ, Ἑλξει δι' αὐτὴ νοτίδα. Et mox, λήψεται δι' ὀξόδους Σομφὰς δ' ὧν πῶς ὑγρασίαν ἐκ δέξεται: appellans ὑγρασίαν quã antea νοτίδα, sicut Plut. infrà νοτερὸν & ὑγρὸν pro iisdem accipit. Eurip. apud eundem Athen. lib. 13, Ἐρᾶ μὴ ὀμβρου γᾶ ὅτι ξηρὸν πέδον, Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεὲς ἔχει, humido indiget, id est humida pluuia In Geopon. σεσεσπονέω δ' ὁ πότης ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἐχούσης νοτίδα, pro his Varronis, Ad quæ [granaria] nulla aura humida ex propinquis locis aspiret. Galen⁹ loquens de febribus, ἐφ' οἷς αὐτίκα νοτίδες ἀπὸ παντὸς δ' σώματος ἢ ἱδρῶτες, humore madet vniuersum corpus & sudat. Vide & Νότος.

Νότος, ου, ὁ, Humidus, Humectus, Vuidus. idem cum sequente Νοτερός. Iliad. λ, — χ' ὁ νότος ῥέει ἱδρὼς Ὤμων καὶ κεφαλῆς. quod hemistichiũ habetur & Il. ψ. Odysseæ θ, Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ πῶς δ' ὤρμαιν, in humido mari, quod alibi ὑγρὰ κέλευθα appellat. loquitur autẽ ibi de nauigãtione. ΑΤ Νότον dicitur à quibusdãm σίκυος ἄγριος, siue cucumis anguinus, vt habetur apud Dioscoridem. Gorr.

Νοτία, ας, ἡ, Humor, Humiditas, ὑγρασία. Suid. Vnde νοτίην ex Homero pro δρόσοις. De quo vide & infrà in Νότος. Suidæ νοτία est etiam ἡ θάλασσα, Mare: quod ὑγρὰ κέλευθα Homer⁹ alicubi appellat. Sed videtur hoc θάλασσα stricti⁹ accipere ac intelligere de νοτίῃ θαλάσσῃ, vt Herodotus infrà appellat, id est de mari australi. ΥΝΔΕ Νοτάω, Humectus seu humidus sum, Humeo. Aristot. Problem. ξηραινόμενος δ' ὅλως, κινοῦται, νοτῶν δέ, ἐκφύεται. ΕΤ Νοτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Humectus, Vuidus. Alexand. Aprod. Νοτώδης πυρετὸς, Humida febris. differentia febris apud Hippocratẽ lib. 6 Epidemion, sumpta à subiecto in quo calor febrilis accenditur. Id autem est humor. cuius quoniam variæ habẽtur in corpore differentiæ, ideo earum alias ἐξερύθροις, alias ἐξώχροις, alias πλιοῖς appellauit. Has febres practici humorales vocant. Gorr.

Νοτίζω, Humecto, Madefacio. Vnde νοτιζεῖν, Humectetur.

νενοτισμένος, Humectatus. & apud Aristot. νενοτισμένη, de terra humectata seu humecta. Apollon. lib. 1, de lignis recens cæsis & in mare cõiectis, Ὄφρα νοτιζόμενα κρατεροῖς αἰειρόειατο χόμοις. Dioscor. lib. 2, cap. 87, κατάχρε εἰς ξυΐαν νενοτισμένῳ ἀσόγγῳ, madefactam spongia. & cap. sequẽti, εἰς νενοτισμένῳ ξυΐαν ἀπιθήσον. Aliquando νοτίζομαι neutraliter potius redditur Humore madeo. vt apud Galenum, νοτιζόμενος ὁ κάμνων, videlicet sudando.

‖ Νοτίζω neutraliter etiam capitur pro Humeo, seu Humore madeo. affert enim B. ex Plut. νοτίζουσαι ῥανίδες pro Rorantes, vel Præhumidæ.

C. Ἀνότιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humectatus seu madefactus non est, Non humectus, seu humidus, id est Siccus. Dioscor. in præf. lib. 1, de radicibus ad vsum medicum collectis, τὰ καθαρὰ αὐτῶν ξηραίνειν ἐν τόποις ἀνοτίστοις. vbi Ruell. vertit, Locis asperginem non redolentibus. Humecta loca dicit Varro & Cato.

C. ΕΠΙνοτίζω, In superficie humecto. In v. l. exponitur Irroro, Inspergo. vel Aspergo. Dioscl. l. 2, c. 105, de orbicularis cera, ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον σωεχῶς ὀθονοτίζων αὐτὰ νυκτὸς δὲ ὑπὸ πῶ σελήνῃ πίθει, aspergens.

C. ΠΡΟνοτίζω, Prius humecto, Antè madefacio. Dioscor. lib. 2, cap. 105, paulo ante locum citatum, κατὰ χυβιδίου ἢ πυθμένα σεσεινοτισμένον ὕδατι ψυχρῷ, aqua frigida antè madefactum.

C. ΥΠΟνοτίζω, Subtus vel aliquantum humecto, Humorem seu humiditatem suggero, Humecto. Gregorius De homine, ὅσυπτον ὅσον καθ' ἕνα χρόνον τοῦ ὑγροῦ περιφορουμένου, ἡ μὲν ὑπονοτίζουσα δυνάμις, μία τις κατὰ πῶ φύσιν.

¶ Νοτέω, Humeo, Madeo: seu Humid⁹ madidusve sum. Nicand. Ther. de symptomatis quæ consequi solent eum qui à vipera ictus est, ὁ δ' νοτέων σεῖ γυῖα ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς σεσεχνύεται ἰόεσσας. vbi ab eo νοτέων ἱδρὼς dicitur qui ab Homero νότος, Humidus. schol. exp. ὑγραινόμενος σεὶ τοῖς μέλεσι.

Νοτερὸς, Humectus. B. ex Gazæ interpr. Quod ita à νοτέω deriuatur vt νοσερὸς à νοσέω.

Νοτερὸς, οῦ, ὁ, Humidus. à νοτέω, vt νοσερὸς à νοσέω. Thuc. lib. 3, pag. 89, ὁπόσα χειμῶν ἔτι νοτερὸς, id est ὑγρὸς καὶ ὑετῶν ἔχων, inquit schol. Et Plut. Symp. 6, μόνον δ' ὑπὸ τῶ πυρὸς τὸ νοτερὸν (videlicet τῶ ξύλου τῶ καταφλεγόμενου) ἀναλοῦται, τοῦτο δὲ σηρὶ φῶς ἀφ' ἑαυτοῦ. pro quo paulo antè, πρέφεται μὴν δ' ἐνέοι πῶς ὑγρῶ. idem ergo signif. νοτερὸς & ὑγρός.

ΝΟΤΟΣ, ου, ὁ, Notus, Auster. Gellius lib. 2, cap. 22, Meridies autem, quoniam certo atque fixo limite est, vnũ meridionalem ventum habet. is Latinè Auster, Græcè νότος nominatur, quoniam est nebulosus atque humectus. νοτὶς enim Græcè humor nominatur. Plini⁹ lib. 2, cap. 47, A meridie Auster, & ab occasu brumali Afric⁹: νότος & λίβα nominant. Aristot. De mundo, οἱ μὲν ἀνὰ πᾶς σωεχῶς, εὖροι καλοῦσι· βορέαι δ', οἱ ἀπὸ ἀρκτῶ ζέφυροι δὲ, οἱ ἀπὸ δύσεως· νότοι δὲ, οἱ ἀπὸ μεσημβρίας. Rursũ Gellius loco citato, Ex his octo ventis, alii quatuor detrahunt ventos, atque id facere se dicunt Homero autore, qui solos quatuor ventos nouerit, Eurum, Austrum, Aquilonem, Fauonium. Versus Homeri sunt, Σεῦε δ' εὖρός τ' ἐπιόψ, ζέφυρός τε νότος τε δυσαής, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Sic Odyss. ε, Ἄλλοτε μὲν νότος βορέῃ σεσεβάλεσκε φέρεσθαι, Ἄλλοτε δ' αὖτ' εὖρος ζεφύρῳ ἐξάσκε διώκειν. Plutarc. Alexandro, εἰ τρεῖς ἀνέμοις ὀθόνας νότος. Athen. libro 1, ὅταν ὑπὸ τῶ τρυγόνος νότοι πνεύσωσι. Rursum Plinius loco citato de quatuor ventis quos quidam euro, austro, aquiloni & fauonio interiecernunt, Item inter liba & noton compositum ex vtroque medium, inter meridiem & hybernum occidentem, libonoton. Nec finis: alii quippe mesen nomine etiamnũ addidere inter boream & cæciam: & inter eurum & notum, euronotum. Et Aristot. de mundo, τῶν νότων ὁ μὲν ὑπὸ τῶ ἀφανοῦς πόλου φερόμενος αὐτίπαλος τῶ ἀπηλιώτου, καλεῖται νότος. Ἀνόνοτος δέ, ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου· τὸν δὲ ὅλον πάντα, μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι.

‖ Aliquando νότος dicitur ipsa australis pars cæli aut regionis vrbisve, seu austrum versus sita, vt apud Thuc. libro 3, pag. 85, σεσεορμισάμενοι τὸ σεὸς νότον τῆς πόλεως, ad australe latus, vt Claudianus loquitur. Cæterùm sunt qui νότον esse dictum putent quasi νόσον, alii à νοῦ significante βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Sed rectius cum Gell. eũ ita dictum esse sentiemus διὰ τὸ νοτερόν. est enim is vẽtus ferè semper calidus, nunquam valde frigidus, & magna ex parte humidus, pluuiásque continentes ac leues inducens, vt & Hippocrates testatur, & Naso quum ait, — dies australibus humida nimbis. Itidémque ab eodã Nasone Notus Aquaticus, Pluuius: à Virgilio Humidus, à Seneca Madens, à Claudiano Madidus, ab Horatio Vdus dicitur. Sed dubitarit aliquis sitne huic νότος primus dandus locus, & superiora omnia ab eo deriuanda, præsertim quum

Plautus dicat Austrati ad ignem sedent pro νενοτισμένοι, madefacti pluuia, aut pluuio austro. Interdum tamen & siccus notus est QVEM Λαμπόνοτον vulgus, Latini caurum appellãt: & Homerus eam ob causam ἀργεστὸν νότον vocauit, quasi purum & candidum austrum, quòd imbribus careat. Id quod etiam indicauit Hippocrates l. 1 περὶ διαιτῶν, describens statum qui totus austrinus & squalidus fuit. Quum verò alter notus sit lenior & calidior, hic λαμπόνοτος vehementior ac frigidior est, nec latet dum spirat, vt inter alia Gorræus tradit ex Galeno. De hoc noto Horatius lib. 1 Carm. Ode 7, Albus vt obscuro deterget nubila cælo Sæpe notus, neque parturit imbres Perpetuos. ‖ Νότον Suidas exp. etiam καύσωνα. fortassis διὰ τὸ θερμὸν τῶ αὔεμου. nam & à Claudiano itidem Calidus notus vocatur, & ab Ouidio Æstib⁹ spirans.

Νοτόθεν, à latere australi. ἀπὸ νότου. Suid.

Νότος, ου, ὁ, Australis, Austrinus. Hippocrates Aphor. λῶν μὲν ὁ χειμὼν αὐχμηρὸς καὶ βόρειος ἐγένετο, τὰ δὲ ἔαρ ἐπόμενον ὑγρὸν. id est, Celso interpr. Si hyems sicca septentrionales ventos habeat, ver autem austros & pluuias exhibet. Aristot. Polit. 7, καὶ σεῖ τῶν πνευμάτων οἱ φυσικοὶ τὰ βόρεια τῶν νοτίων ἐπαινοῦσι μᾶλλον. Idem de anguillis, βορείων μὴν ὄντων, πλείους (videlicet ζῶσιν ἡμέρας) νοτίων δὲ, ἐλάττους. quæ ita Plinius, Aquilone spirante, pluribus: austro, paucioribus. Aratus, Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτίοιο σεσεῖ ἀστέρες εἰσιν. vbi Cicero vertit, Aries flamẽ ad austri Inclinatior. Et apud Herodotum, νοτίη θάλασσα, mare australe, seu Notium. Plinius libro 3, cap. 5, de mari Ligustico, Ab eo ad Siciliam insulam, Thuscum, quod ex Græcis alii Notium, alii Tyrrhenum, è nostris plurimi inferum vocant. Et apud Suidam, νότιον κλίμα, id est τὸ σεὸς νότον κείμενον. Sic apud Ciceronem, Cingulus australis, Regio australis: Claudian. Australe latus: Seneca Polus australis. Iidem Latini dicunt Australis annus, Austrinus dies, Austrinum cælũ, Australes nimbi, Austrini calores, Australes morbi. In plurali τὰ νότια, sub. μέρη, australe cæli latus. Philo De vita Mos. libro 1, καὶ μάλιστα ἐν Αἰγύπτῳ κειμένῳ κ' τὰ νότια. ad australem plagam pertinente. Quum verò absolutè DICITVR Νοτία, subaudiendum venit πνοή. Sic intelligit Eustath. hunc locum Homeri, Iliadis θ, de papauere, Καρπῶ βεβριθυῖα νοτίῃσι τε εἰαρινῆσι. id est, inquit, νοτίαις πνοαῖς, vel ὑγρότησι τῶς ἐκ νότου: & sic accipi etiã βορεῖοι, ζεφύρεοι. Sed rectius sentire videntur qui νοτίην exponunt δρόσοις, siue ψεκάσι: à nom. νοτία, id est humor, humiditas.

(ΑΤ Νότον, Ioniæ ciuitas est, vt testatur Stephanus, dicens eius gentile ΕΣΣΕ Νοτιάς. Suidas esse dicit χωρίον σεσεκειμένον τῆς Κολοφωνίων πόλεως. quocũ facit Thucyd. l. 3, p. 93, ἐς νότον τὸ Κολοφωνίων. Meminit & X. Hell. 1, p. 259. Plinio quoque Notium oppidum non incognitũ. Gentili vtitur Aristot. Pol. 5, Κολοφώνιοι ὁ Νοτιῆς)

Νοτίζω, Australes tẽpestates imitor. vt νοτίζον θέρος, æstas australis, id est, in qua crebræ sunt tẽpestates australes seu australes nimbi. ‖ In v. lex. exponitur etiam Australe facio.

ΝΥΜΦΗ,

SIVE Νύμφα, ης, ἡ, Sponsa, Noua nupta, seu Nupta. (Festus, Nuptam à Græco dictam. illi enim nuptam appellant νύμφιον. Vide & Νυμφεία) Callimachus Hymno in Delum, Νύμφα Διὸς βαρύθυμε: de Iunone. Euripides Oreste, Νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων. Aristoph. Pluto, μύροισι μυείσαι τακτῆς ὀπίσω νύμφιον ἀγάγεσθον. Xenoph. Symp. αἱ μὲν τοι γυναῖκες, καὶ ἢν ὦσιν νύμφαι τέκνων οὖσαι, μύρου μὲν τι καὶ σεσεσδέονται. Idem Xenoph. Hellen. 4, ποίαν πόσοι νύμφιον τοσοῦτοι ἵππεῖς καὶ πεζοὶ σεσεῖν ὁπλῖται σεσεῦπεμψαν, Plutarch. in Quæst. rerum Græcarum, διὰ κηρύκων ἔτος ἓν τὸ μετέρχεσθαι τὰς νύμφας. Et in Quæst. Rom. de Bœotis loquens, καίσι σεὸ τῆς ξύσεως τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης ἐμφαίνοντες, δεῖν τῶ νύμφιον ἐμβαίνειν, ὡς ἀνηρημένου τὸ ἄπαξοντος. Idem in Præcept. cõnub. ἐν Βοιωτίᾳ τῶ νύμφιον κατακαλύψαντες, ἀσφαραγωγίᾳ σεφανοῦσι. Ibidem, paulo antè, ὁ Σόλων ἐκέλευε τῶ νύμφιον τῶ νυμφίου συγκατακλίνεσθαι μήλου κυδωνίου κατεσφαγμένου: quod in Quæst. Rom. dicit μήλου κυδωνίου ἀπαρχόμενοι εἰς τῶ θάλαμον βαδίζειν. In iisdẽ, τῶ νύμφιον εἰς ἄγοντες. Et in Lycurgo, σεὸς τῶ νύμφιον φοιτᾶν. ‖ Quã verò νύμφη respectu τῶ πενθεραῦ dicitur, Nurum significat, vt Lucæ c. 12, μενεῖ θυγατηρὶ καὶ θυγάτηρ θυῖ μητρί· πενθερὰ θυῖ τῶ νύμφιον αὐτῆς, καὶ νύμφη θυῖ τῶ πενθερὰν αὐτῆς. Et Matth. 10, iisdem verbis. Et ex lib. 1 Reg. capite 4, ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινέες, nurus eius vxor Phinees. ‖ Apud Homerum autem Νύμφα φίλη Eustathius annotat esse λέξιν συνθετικὴν. Iliad. γ, Iris ad Helenam, Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, videlicet Troianorum & Græcorum pugnantium. Et Odyss. η, Euryclea ad Penelopen, Νύμφα φίλη. in quorũ locorum posteriori redditur Domina, in priore Nympha: fortassis non malè. nam & apud Theocr. Idyll. 3, pastor suam Amaryllidem vocat νύμφαν, vtpote σεσεκαλῆ καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν, vt annotat scholiast. (quibus adde quod in vulg. lexicis habetur, ab Apollonio νύμφας vocari iuuenculas seu puellas. Nisi in vtroque Homeri loco malis exponere Nupta, vt dicatur de ea quæ ante aliquot etiã annos nupsit, sicut infrà apud eũdem Hom. exponitur Νυμφίος, quod vide.) ‖ Sunt autẽ Νύμφαι, vt idẽ schol. ibidẽ annotat, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια (nõ tãtùm verò in mõtibus, fluuiis & lucis, sed & in pratis, & circa fontes ac fluenta eiusmodi spectra cernebantur: vnde & eis præesse ea numina credebantur) quæ pastores præsertim colere solebãt. Odyss. ρ, Βωμὸς νυμφάων. Odyss. ν, πέτραι Ἤρδεσσαι νύμφησι τελήεσσας ἐκατόμβας. Iliad. υ, — νυμφάων τάς τ' ἄλσεα καὶ ἀνέμοντα, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Odyss. ν, αὔτ ρον Ἤρῶν νυμφάων τοὶ ναϊάδες καλέονται. Od. ρ, Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός. Hesiodus Theog. Νυμφέων αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα: quæ alio nomine ὀρεσιάδες: Virgilio Nymphæ agrestes: Lucretio Syluestres. In eodem libro νύμφας μελίας memorat. Erant & αἱ μὲν δρυάδες & λειμωνιάδες: quarum illas Homerus ἄλσεα νέμεσθαι, has πίσεα ποιήεντα paulo antè dicit. Credebantur esse nutrices Bacchi, vt testatur & Theophrastus apud Budæum pag. 872, quoniam vites aquis (quibus istæ deæ præsunt) vberiores fiunt. Paulo aliter Athenæus lib. 11, vbi allegoricè explicat, dicẽs Δημήτριος καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον, ὅτι μεχθὲν τὸ γλεῦκος τῶ ὕδατι, τότε σεῶτον ἐπόθη πικρὸν μόνον· διόσεῦ ὀνομασθῆναι τοὺς πηγὰς νύμφας ὑπὸ τῶν Διονύσου, ὅτι τὸν οἶνον αὐξάνει τὸ ὕδωρ κιρνάμενον. Sic & in Epigr. libro 2, itidem de Baccho, Χαίρει κιρνάμενος τεσσὶ νύμφαις πέντε σεος αὐτὸς, tribus nymphis, hoc est tribus aquæ partibus. Hinc factum vt quidam νύμφῳ interpretentur lympham. Vide Νυμφόλημπτος. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μούσας, vt testatur scholiast. Theocriti, sic accipi posse dicens apud ipsum Idyllio 7, πολλὰ μὴν ἄλσεα Νύμφαι κοῦραι δίδαξαν ἀν' ὠρέα βουκολέοντα Καλά. Sic & apud Virgil. Ecl. 7, Nymphæ, noster amor, Libethrides, Seruius annotat poetã inuocare nymphas φ, secũdum Varronem, ipsæ iuni nymphæ quæ & musæ. quippe ab eis petit vt sibi carmen quale suo Codro concedãt, qui proxima Phœbi versibus facit. Fontes quoque ipsos quibus ea numina præerant, νύμφας dictos fuisse, liquet ex verbis Athenæi paulo antè citatis: & ex Varrone, apud quem nympha Iuturna, fontis nomen, inde dicti quia iuuaret. quamobrem multi ægroti ex eo aquam petebant, ‖ Νύμφη Hæsychio est etiam ἡ τῶ Διὸς μήτηρ: & ἡ ἐν τοῖς ἄσροις ἀξιὴ Ἀμαλθείη, quæ & μοῦσα.

Νύμφαι vocãtur etiam formicæ alatæ, οἱ σεροσὶ μύρμηκες, Hesych. quas Eustathius νυμφαίους μύρμηκας appellat. Itidem νύμφαι dicuntur οἱ σκώληκες οἱ σεροφυῦντες, οἱ ἐν τοῖς θῦμελιαστῶν κυσταρίοις, teste eodem Hesychio. Eustath. verò νυμφαῖοι σκώληκες, οἱ ἐν κήποις. At Aristoteles De hist. anim. lib. 5, capite 19, paulo aliter, οἱ θῦμελιτῶν καὶ ἀνθρίνων καὶ σφηκῶν, (videlicet σκώληκες) ὅταν μὲν νέοι σκώληκες ὦσι, βέφυκεν μὴν, καὶ κόσσον ἔχοντες φαίνονται· ὅταν δ' ἐκ τῶ σκωλήκων εἰς τὸν διαπυπωσιν ἔλθωσι, καὶ λοῦσται μὴ ὀσῶν νύμφαι πότε. Plinius libro 11, cap. 16, quum apum regem dixisset nasci, non vermiculum, sed statim pennigerum, addit, Cætera turba quã formã capere cœpit, nymphæ vocantur, vt fuci, sirenes, aut cephenes. Poll. σεὶ κυσταρίων loquens & de apum cellulis, οἱ δὲ ἐν αὐτῆς σκώληκες, ἢ σχα δῶνες, ἡ νύμφαι, ἐπιδάκτῳ φυῶσι. Dicuntur ergo νύμφαι in apum, crabronum & fucorum sobole,

vermiculi.illi qui iam apum, crabronum & fucorum formam assumpserunt:vel (vt Suidas habet) πώλησις οἱ ὀν ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυψάρο.ις, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἀρξάωται. Addit tamen, quoldam simpliciter accipere τοὺς πτεροφυεῖς σκωλήκας, vermiculos alatos.

Νύμφαι dicuntur etiam τῶν ῥόδων αἱ μεμυκυῖαι κάλυκες, Calyces rosarum paululũ se aperientes. Hesych. & Suid. Sed & πάντων τῶν καρπῶν αἱ ὀκφύσεις appellantur νύμφαι, si Suidæ credimus.

Νύμφη, Nympha. est epiphysis cutacea lata, intra pudendum muliebre, supra alarum commissuram, ad vrinarum meatum sita. Gemina autem est, vtrinque scilicet vna: data à natura tum ornamenti causa, (nã quod peni virili præputium est, id νύμφη vtero est) tum etiã vt vterum à puluere, frigore & aliis externis iniuriis tueatur (vt vua pharyngi propugnaculũ est.) quæ quũ naturæ modum excedit, & deformitatem pudorémq; pudendo inducit, extra vterum propẽdens, ferro resecatur, vt ex Aetio Gorræus tradit. Rufus Eph. de pudẽdo muliebri, χίσμα ᾧ, ἡ ὅμοιον τῷ αἰδοίῳ τὸ ᾧ μυῶδες ἐν μέσῳ σαρκίον, νύμφη καὶ μύρτον. οἱ δὲ ὑποδερμίδα, οἱ ᾧ πλεῖστοι εἴδει ὀνομάζουσι. Idem habet Pollux. nisi quòd post μέσῳ addit σκᾶρον, & pro ὑποδερμὶς habet ὑπόδεις: quod suspectum est. Oribasius ita appellari scribit quia collo vesicæ subsultet ea caruncula. Suidas Samiorum id vocabulum esse tradit. ¶ In labiis verò νύμφη dicitur τὸ ὀπὶ τοῦ κάτω χείλεος κοῖλον, vt Rufus habet. Ita & Pollux l.2, ἡ ἐν τοῦ ἄνω χείλεος κοιλότης, φιλοῦσα δὲ ἡ ἐν τοῦ κάτω, τύπος, ἡ νύμφη. quod clarius Hesych. explicat, quum esse dicit τὸ μεταξὺ τοῦ ῥωθέος καὶ τοῦ κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον.

Νύμφη dicitur etiam summa seu extrema pars vomeris. Pollux libro 1, περὶ ᾠδῶν σιδήρειον, ὕννις · ἧς τὸ ἄκρον, νύμφη. Itidẽ & Procl. in l. posteriorẽ Ἔργων Hesiodi, ἔλυμα ὅθι τὸ ἐμβληδὲν εἰς τὸ ἦ ὕννις κατέχον ξύλον καὶ τὸ ἄκρον, ὃ καλοῦσι νύμφιον.

Cæterùm Νύμφη, quo significatur ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα, siue ἡ νεόγαμος κόρη, Eust. deriuat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam τὰ πρῶτα θαλαμευομένη, νέον φαίνεται ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ. quasi νεόφη, & Æolicè νύμφη. Similiter & τοὺς νύμφας dictas scribit ἀφὸ τοῦ ἀεὶ νέα φαίνεσθαι. affert verò & alias allegoricas etymologias, quas apud eum tibi videndas relinquo. Vide & B.p.872.

C. Νυμφηγενὴς, Hesychio ἡ νεωστὶ γεγαμηθεῖσα.

C. Νυμφοκόμος, ου, ἡ, Quæ sponsam adornat, Pronuba. ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην, νυμφεύτρια. Hesych. ET Νυμφοκομέω, Nouam nuptam adorno, τὴν νύμφην κοσμῶ, vt apud Eurip. exp. schol.

C. Νυμφόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nympharũ spiritu correptus, Lymphatus. Varro De lingua Latina lib.3, Apud Pacuuium, Flexamina tanquam lymphata: dicitur à lympha Nympha, vt apud Græcos Thetis. In Græcia commota mente quos νυμφολήπτους appellant, ab eo lymphatos dixerunt nostri. (Vbi quidam codices habent λυμφολήπτους) Festus, Lymphæ dictæ sunt à nymphis. vulgò autem memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam e fonte (id est effigiem nymphæ) viderint, furendi non fecisse finem: quos Græci νυμφολήπτους vocant, Lat. lymphatos appellant. Hesychio quoque νυμφόληπτοι sunt οἱ καταχόωμενοι νύμφαις. sunt autem iis (inquit) μανίαις καὶ ὀπθειασμοῖς. Sic Plato in Phæd. τοῦ ὅτι τὸ θεῖος εἴκειν ὁπόσος ἔστ' ὡς τε ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος περὶ ὅτου τῶν λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς. τὰ γὰρ δὴ οὐκέτι πόρρω δι' ἐνθουσιάζων φθέγγομαι. Alii autem Lymphatos dici existimant eos qui metu & horrore quodam aquæ afficiũtur, adeo vt se sæpe in eam præcipitent: quos Græci ὑδροφόβους appellant. VNDE Νυμφολημψία, ας, ἡ, Lymphatio. vt Plinio dicit, Aduersus lymphationes nocturnas. Est autem furor iste quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit. Ipsum autẽ lymphari Græcè DICITVR Νυμφιᾶν, id est Furore corripi ob visam nymphæ effigiem, seu speciem è fonte: vel Corripi velut lymphato furore, vt Senecaloquitur. Verbo Latino vtitur Plinius lib.24, cap.17, de thalassægle herba, Hac pota lymphari homines, obuersantibus miraculis. Græco vsus est Aristot. de equab. lymphatis, i. in furorẽ quasi lymphatũ seu lymphaticum actis. Hist. an. lib.8 cap.14, τὸ, πεμφιῶν καλούμενον, ὃν ὦ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅταν αὐλητὴς. vbi post αὐλητὴς subaudui puto τὸ ἐν ποτέρῳ λεχθὲν νόμῳ. de quo suo loco. Sed ibi perperã vulg. edit. habent νυμφίαν. Nonnulli autem λυμφιᾶν reponunt, vt annotatur in v.l. quod non probo.

C. Νυμφοπείος, ᾱ, ὁν, Quæ circa sponsam ornandam occupatur. ἡ περὶ τὴν νύμφην ποικίλη, Hesych. Apud Athen. l.8 est nomen fabulæ Sophronis.

C. Νυμφοστόλος, ᾱ, ὁ & ἡ, Qui sponso spõsam adducit, seu cõciliat. nã ab Hesych. & Suida exponitur, νυμφαγωγὸς, qui & νυμφεστής, (at πάροχος, & παράνυμφος, Qui eodem vehiculo cũ sponso sponsam accersente sedet) Sed ita vocatur etiam Auspex nuptiarum, instructórque & exornator. Greg. ἐγὼ πύτυ (videlicet τὸ γάμου) συμφωνεῖς, ἐγὼ νυμφοστόλος, ego auspex & autor coniugii: vt apud Lucanum, Iunguntur taciti cõtentique auspice Bruto. Et in vita Lucæ Euangelistæ νυμφοστόλος dicitur angelus Gabriel, qui etiam in somnis Iosephum monuit ne metueret παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν μνηστευθεῖσαν αὐτῷ. Quũ verò fœm. gen. dicitur, accipitur pro νυμφοκόμος. ET Νυμφοστολέω, ῶ, Nuptam deduco, seu Sponsam deduco ad sponsum, vel Orno sponsam. vt Suidas νυμφοστολῶ exponit νύμφην κοσμῶ. Vnde νυμφοστολήσασα noua nupta dicitur quæ ornata est & ad sponsam ducẽda. Strabo libro 6, pag.114, de Dionysio tyranno Locros improbè vexante, ἐκπεσὼν ἐκ τῆς Συρακουσίων, ἀνομάσθη παντῶν διεχρήσατο γε πρεσβεύσαμεν μὴν παρεσκευὴν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς νυμφοστολήσεσας. id est (inquit Budæus) Ornatas, in thalamum clàm irrumpens, nuptas stuprabat quasi maritus esset.

C. Νυμφαγωγὸς, ἐος, ὁ & ἡ, Nymphis natus, Nymphis satus. Apud Athen. l.14. ἐκ χρῶν βαλεῖν νυμφαγωγὲ χειροκτύπῳ φνεῖ Μαρσύα κλεες.

C. Νυμφαγωγὲς, οῦ, ὁ, Qui sponsam sponso adducit ex ædibus paternis. Lucianus in Herod. πάροχος ᾧ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστῶν συμπάρεστ δ ἅδα κομιφλὼ ἔχων. Et paulo pòst, ὑπὸ νυμφαγωγῷ βασιλῆ. Plutarch. De fortitudine Alex. lib.1, μιᾶς νυμφίος, πασῶν δὲ νυμφαγωγὸς ἅμα καὶ πατὴρ καὶ ἁρμοστὴς καὶ ζυγὸς σωφρόνων. Et vnius ipse sponsus, omnium verò auspex idem & conciliator, hoc cum illis coniugio vinciebat. Bud. Νυμφεστὲς (inquit idem pag.872) vtroque genere dicitur: eodémque vocabulo nuptiarum instructor exornatórque & exornatrix significatur. Sic etiam ὁ καὶ ἡ νυμφαγωγὸς legitur. quo vocabulo ὁ μεταχειρίζων καὶ μετιὼν ἢ νυμφίον intelligitur: atque etiam ἡ μεσιτεία, hoc est, matrimonii contrahendi amici, interpretes & conglutinatores. Sed propriè dicitur νυμφαγωγὸς qui sponsam ex ædibus paternis spouso iam secundas contrahenti nuptias adducebat. nec enim licebat τῷ πρότερον γεγαμηκότι μετελθεῖν τὴν νύμφην. si verò tunc primùm ἐγάμει, cum amico quodam ipse spõsus spõsam μετήρχετο, qui amicus παράνυμφος & πάροχος dicebatur, diuersus à νυμφαγωγὸς, vt & Hesychius annotauit. Sic & Eustath. pag, 652, ex veteribus, νυμφαγωγὸς, ὁ ἢ νύμφην ἄγων ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας ὡς νυμφίῳ, καὶ μάλιστα ὁ τὴν κθ' δεύτερον γάμον, καθ' ὃν οὐ θέμις τὴν νυμφίον μετέναι, ἀλλ' ἀποστέλλεσθαι φίλον ὃς οὔπω τρεσβυγαμάζεται. Itidem verò & Pollux libro 3, ὁ δὲ ἄγων τὴν νύμφην ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας, ὁπότε μὴ ὁ νυμφίος μετήει· οὐ νενόμισται δὲ μετέναι τοῖς δευτερογαμοῦσας. ET Νυμφαγωγέω, Sponsam deduco, Sponsam ex paternis ædibus ad sponsum duco. Et νυμφαγωγεῖσθαι dicitur noua nupta, quam ὁ νυμφαγωγὸς à sponso missus ad sponsam deducit, & spõsus ad quem deducitur. Phalar. Teucro, φίλπατα δὲ τὰ χρεία τῆς νυμφαγωγηθεῖσιν ἔνθα αὐτὰ τρεῖς τὰ δισμὰ ὀπθῶν παρθενίας, nuptis, seu nuper nuptis. Plur. verò in Solone, pag.28, dixit γάμοις νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, pro Connubia coagmentans præter ætatem, id est vetulam dans iuueni, seu Nuptias præter naturæ præscripta coagmẽtans, connubiáque conglutinans, & mulierem anum dans nuptum viro iuueni. Ita Budæus, partim in Lexico, partim in Comm. pag. 873, vbi integrum locum habes.

C. Ἄνυμφος, ου, ὁ, Qui sponsam non habet, Expers connubii. Sunt qui interpretentur Innubus: quod haud scio an masculino gen. vsurpetur. Suidæ, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Itidem & Pollux, ἀνύμφους δὲ τοὺς ἀγάμους λέγουσι. Item ἡ ἄνυμφος, Illocabilis, Quæ nuptũ dari nequit. Quæ nuptui collocari non potest, ἡ μὴ δυναμένη νυμφεύεσθαι, Hesych. Idẽ ἄνυμφον exponit πλὴν κακόνυμφον, Infelicẽ nuptam, Infaustam sponsam, Quæ malis auspiciis nupsit. Eurip. verò ἄνυμφον νυμφίῳ dixit eam quæ nuptui danda erat & iam desponsa, sed connubio frustrata postea fuit. In Hecuba de Polyxena, Νύμφιον τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. vbi scholiastes annotat, νυμφίον dici ὡς μνηστευθεῖσαν τῷ Ἀχιλλεῖ· ἄνυμφον αὐτὸ, ὡς τῆς μνηστείας μὴ πεπληρωθείσης. significat igitur ibi infelicem sponsam, nam sponsa prius est quam nupta. At Sophocles ἄνυμφα γάμων ἀμιλλήματα de sceleratis & contra fas contractis nuptiis dixit: in Electra de Erinnye, ἄλεκτρ', ἄνυμφα δ' ἐπέβα μιαφόνων γάμων ἀμιλλήματ'. vbi scholiastes exponit δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, pro, μὴ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα δι' ἃ μοιχείας: de scelestis Ægisthi & Clytæmnestræ nuptiis.

C. Ἀπόνυμφος, SIVE Ἀποτύμφης, ου, ὁ, Qui à contrahendis spõsalibus abhorret. i. à ducenda vxore. Poll. lib.3, ἀπόνυμφον ᾧ ἀπόνυμφον, ἢ φιλόπαιδα καὶ γυναικεία ὁμιλία δι' γεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνην ἐρεῖς.

C. Δύνυμφος, ου, ὁ, Qui inauspicatas contraxit nuptias. Ex Eurip. Infelix sponsus. Et in fœminino genere, Infelix sponsa.

C. Κακόνυμφος, ου, ἡ, Infelix nupta, hoc est, Quæ infeliciter nupsit. Vtitur eo Hesych. in Ἄνυμφος, in quo nomine & alia sign. vsurpatur à schol. Soph.

C. Μελλονύμφη, ης, ἡ, Quæ nuptura est, Quæ nuptui collocãda est. ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι. Poll. infrà in Μελλονυμφίος.

C. Νεόνυμφος γυνὴ, Noua nupta. ἡ νέα νύμφη. vt Fest°, Nouã nuptam, νέαν νύμφην.

C. Παράνυμφος, ου, ἡ, Pronuba. νυμφεύτρια Hesychio. At ὁ παράνυμφος minus rectè is dicitur qui παράνυμφός.

Νυμφικὸς, ᾱ, ὁν, Spõsalis. Luc. in Herodoto, ἐπὶ λαμὸς ὅστ' ἐπὶ καλλῆς, καὶ κλίνη νυμφικὴ καὶ ἡ Ρεβέκκα κάθηται, παγκάλου χρῆμα πάθους. Et apud Pollucẽ libro 3, δᾷδες γαμικαί, cerei quibus præluceabatur nuptis. Item ibidem, στέφανος νυμφικὸς, σολὴ νυμφικὴ (vt apud Plut. in Erot. ἱμάτιον νυμφικὸν ἐπέβαλον αὐτῇ, cuidã adolescenti) & λουτρὰ νυμφικὰ ibidem, quæ Athenis ex Callirrhoe fonte, postmodum ἐκ τῆς ὀινεακοτοῦς afferri solebant. Suidas hæc esse dicit τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρείττης λαμβανόμενα. Et νυμφικὰ μέδοα apud Platonem De leg. Apud eundem libro 7 De legibus, τὰ νυμφικά. vt ἔλθωμεν δ' ὅπῃ τὰ νυμφικά. vbi exponitur Res sponsales. VNDE Νυμφικῶς, vt apud Naz. De baptism. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus.

Νύμφιος, accentu in prima, idem cum νυμφικὸς, vt habetur in lex. meo veteri. Et apud Euripidẽ, νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. In Iphig. Aulid. Ἀχὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις, nubentibus seu quæ nuptui dãtur. Etymologistæ autem νύμφιος est ὁ νυμφικὸς τόπος. Et in v.lex. νύμφια, τὰ, Sponsalia.

Νυμφίς, ίδος, ἡ, Spõsalis. In plur. νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ induũtur. ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά. Hesych. At Νύμφις, ιος, ὁ, nomen proprium apud Suidam & Athen. A νυμφὶς EST Νυμφίδ ος, Spõsalis. vt νυμφίδιος θάλαμος in Epigramm. Sponsalis thalamus. Νυμφίδιος Σαβῖνος, nomen proprium apud Plut. in Galba.

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ Conclaue seu thalamus sponsi & sponsæ. Vtitur Eust. paulo pòst in Νυμφίος. Item Matth. 9, & Lucæ 5, οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν. filii thalami, s. sponsalis. Chrysost. αἱ τοῦ νυμφῶνος ἐξελήθησαν.

Νυμφεύω, Fut. εύσω, Nuptum seu nuptui do, Nuptum seu nuptui colloco. Plutarch. Numa, νυμφεύει πατρίσεας ἐν ὀρχήσας παρθένους. Eurip. Iphig. Aulid. Ἀχὴ μὲν νυμφεύσα παῖδα, Achilli nuptum dans. vt in eadem fabula, Μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐν δώσειν ἐμοὶ. adeo vt idem sit νυμφεύειν & ἐκδιδόναι. In eadem fabula, ἄμ' ἔπετο Θυγατεῖ νυμφευούσα. At paulo pòst, Ἅδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα. vbi videtur etiam accipi posse pro In vxorẽ accipiet seu Dũcet. sicut ex eodem affertur αὐόπα ἀνύμφευσας pro Stultas contraxisti nuptias, Inauspicatò vxorem duxisti. Ex eodem, κύκνῳ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς Λήδαν ἐνύμφευσε. vbi possit accipi pro ἐκόρευσε. Et apud Athenæum libro 13, ex Eubulo, Οἷος λέγει γὰρ σκόπα νυμφεύει λάθρα, de mœchis qui furtim in alienos thalamos irrepunt. Pass. Νυμφεύομαι, Nuptui collocor. Euripides, νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta. v.l. Item, Nuptui mihi datur, Accipio in vxorem. Areth. Apocal. 21, πλὴν ἐκλησίαν τῷ εἰκείῳ ἄμαπ ἐνυμφεύσατο, spõsam accepit, vt Budæus interpretatur qui & νυμφευσάμενος πλὴν γυναῖκα exp. Qui desponsus est.

Νύμφευμα, Connubium, γάμος. Soph. schol. in Νυμφεῖα.

Νυμφεύσις, εως, ἡ, Elocatio, qua puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum παράνυμφος, Qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum spõsi. Poll. libro 3, ὁ δὲ καλούμενος παρὰ νυμφίοις, νυμφευτὴς ὀνομάζεται καὶ πάροχος. A T Νυμφευτὴρ ab Oppiano accipitur pro Sponsus seu Maritus. libro 3, De venat. πῆς αὖ πάδε πιστώσαιτο θῆρες ὅτι δ' μνηδεῖεν ὑπ' ἠέρι νυμφευτῆρι, sub vento sponso. de equabus quæ congressu boreæ impletæ fuerant, quarum & Homerus Iliad. ψ meminit.

Νυμφευτεία, ας, ἡ, Pronuba, seu, ἡ συμπαραμένουσα τοῦ νεόγαμου τῇ νύμφῃ παράνυμφος, quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur. Suid. & Hesych. Vel, Ea quæ adornat nuptias. ait enim Pollux libro 3, ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, νυμφεύτρια· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμευτρία. Plutarchus Lycurgo, pagina 15, ἀ tergo, ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς, οὐ μικρᾶς οὖσ' ἀφορίας τοῖς γάμοις, ἀλλὰ καὶ ἀκμαζούσας καὶ πτηρίους. πλὴν δὲ ἁρπαζομένας ἡ νυμφεύτρια καλουμένη παραλαβοῦσα, πλὴν οὐκ κεφαλὴν ἀν χῷ πελέκεσιν, ἡμιπαῖς δὲ αὐδρείῳ καὶ ὑποδήμασι ἐνσκευασάσα, κατέκλινεν ὅπῃ σκοτεινὸς μόνῳ αὐτῷ φωτός. ¶ Νυμφεύτρια Suidæ est etiam ἡ νεόγαμος, & quædam alia.

C. Ἀνύμφευτος, ου, ἡ, Innuba, Innupta. Argent. libro 2 Epigramm. Αὖ ὄφελες καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτος τε παρεῖναι, Ἄφθορος ὡς κούρη πρὶν πόσιν ἐρχομένη.

C. Διανύμφευτος χθών, Terra grauis nuptiis. vulg. lex.

Νυμφεῖα, τὰ, Nuptiæ. Festus, Nuptias dictas esse ait Santra ab eo quòd νυμφεῖα dixerunt Græci antiqui γάμον. inde nouam nuptã, νέαν νύμφην. Deianira apud Sophoclẽ in Trach. Ἥτις πάρος μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Νάουσ' ἐνῴκει Γλαῦρῶνι, νυμφεῶν ἕκνον Ἄλγιστον ἔχουσ', id est νυμφευμάτων φόβον, inquit schol. Idem Sophocles in Antig. Ἀλλ' κτενεῖς νυμφεῖα τὰ σαυτοῦ τέκνου dixit pro νύμφην, sponsam filii tui. A T Νυμφεῖον, ου, τὸ, Thalamus sponsi & sponsæ, Thalamus in quem nupta deducitur. Eustathius pagina 652, νυμφεῖον τρεῖς κατὰ τὸν λόγῳ ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ νυμφίοι. In v.l. autem HABETVR Νυμφίον per ι, in penultima, quod exponitur Thalamus.

¶ Νυμφίος, ου, ὁ, paroxytonως, Sponsus. Alexis apud Athenæum libro 14. Τὴς νυμφίοις τὴν νύν ἐγὼ μετὰ σοῦ λέγεις. Xenophon Pæd. 5, νεανίεν αὐτὴ μέρου ὀκομισάμεν. Plutarchus Alcib. τῆς θυγατρὸς Ἱππαρέτης ἐπιστάτου νυμφίου. Herodian° lib. 4, δεξιοῦ ἄρος νυμφίον μὲ τῆς θυγατρὸς, γαμβρὸν δὲ αὐτοῦ, sponsum filiæ & generum suum. Ab Homero autem νυμφίος dicitur etiam qui ante annum vnum aut plures vxorẽ duxit. Vnde apud Hesychium, νυμφίον καὶ νύμφην πάντα τὸν γήμαντα καὶ πρὸ ὀλίγου γεγαμηκότα, κἂν πολυχρόνιος ᾖ. Sic accipit Hesych. hunc locũ Hom. Il. ψ, Εἷς δὲ πατὴρ οὔπω δὸς ὀδυρεται ἐσθλὰ κείων Νυμφίου. vbi tamen in meo Homero manuscripto exponitur νεονύμφου. Sed manifestior est hic locus Odyss. η, Τὸν ῥὰ θ' ἄκουρον ἐοῖπα βαλ' ἀμφιπόρῳ Ἀπόλλων Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴαν παῖδα λιπόντα. vbi νυμφίον ἀντὶ τοῦ ὀπθιόνπα μετὰ τὸν γάμον, qui nuptiis non diu superuixit, non tamen τὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ νυμφῶνι θανόντα: siquidem filiam ex se natam reliquit.

C. Μελλονυμφίος, ου, ὁ, Qui breui sponsus futurus est, Cui breui nuptũ dabitur aliqua. Pollux libro 3, ὁ δὲ μέλλων γαμεῖν, καὶ μεν ὀνομάζοις ὑπ' ὀνίων ἐκλήθη, ὡς ὑπὸ Φρυνίχου τὸ κωμικοῦ, ὡς ὢν ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη. pro quo μελλονύμφη rectius à Sophocle dici ait ἡ μελλογάμος.

C. Παρανυμφίος, ου, ὁ, Qui sponso assidens & sponsæ, eos domum sponsi deducit, vel potius, Qui sponsum in ducẽdæ domum sponsi comitatur. qui & πάροχος, diuersus à superioribus duob° νυμφοστόλος & νυμφαγωγὸς, (vt ex Hesychio Eust. & Polluce etiam docui) idem cum νυμφό-

τῆς, teste Polluce. Eust. pag. 652, ὁ νυμφίος ἐκ καθ' ἕτερον A
τῶν λέγεται. ὀρθότερον γὰρ ὅτι νυμφίος καὶ λαθὼν τὴν συνα-
πάντων τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφιν, ἢ τὸν ἢ ἑφ' ἁμάξης, ὡς παρ'
Ἀθηναίοις ὑφ' ὧν πάροχος καλεῖται ὅλῳ τὸ μέρος αὐτῆς συνανα-
βαίνει, καὶ ὁ χουνάδων τῷ νυμφίῳ παροχεῖται. Vnde in elligi-
tur eum reiicere νυμφίος masculino genere vsurpatum, licet eo vtatur Hesychius, quum ait, καλεῖται πάρο-
χος τῶν φίλων τὸ ὀχούμενον τῷ νυμφίῳ καὶ τῷ νυμ-
φίῳ ὀχούμενος, οὐ νυμφίος. Sed rectius alibi νυμφίου φορον
exponit νυμφοῦ πεῖραν. Cæterùm notandum apud Eust.
paroxytonωs scribi νυμφίος, apud Poll. autem pro- B
paroxytonωs, apud quem itidem μελανόμφιος.

Deriuata à Νύμφη, id est Nympha.

Νυμφαῖος, ου, ὁ, Qui nymphārū est, Ad nymphas pertinēs,
est enim (vt & Steph. annotauit) νυμφαῖος κτητικὸν ἀπὸ τῆς
νυμφῶν. vt νυμφαίοις κῆπι apud Demetrium Phal.
¶ Antiquis autē νυμφῶοι μύρμηκες dicti fuerunt οἱ πέρυ-
σι, καὶ οἱ ἐν κοίτοις ἢ σκώληκες, vt Eustathius annotat. vide
suprà secundum de vocabulo νύμφη tmemation. AT
Νυμφαία, herbæ nomen. Plinius libro 25, cap. 7, Nym- C
phæa nata traditur nympha zelotypia erga Herculem
mortua. Quare Heraclion vocant aliqui, alii rhopalon,
à radice clauæ simili. iseóque eos qui biberint eā, duo
decim diebus coitu genituráque priuari. Nascitur in a-
quosis, foliis magnis, in summa aqua, & aliis ex radice
prodeuntibus: flore lilio simili. Cætera vide ibidem, v-
bi & aliam eius speciem prodit. Vide & Theoph. Hist.
plant. lib. 9, cap. 13, & Dioscor. lib. 3, cap. 148. & sequ. vbi ha
ber inter alia, δοκεῖ δὲ ὀνομασθῆναι νυμφαία, διὰ τὸ ἔνυδρον φι-
λεῖν τόπον. vnde & vulgò rosa aqua ica, seu lilium aqua- D
ticum appellatur. ¶ Est & Nymphæa pteris herbæ
nomen. Plinius l. 27, cap. 9, de duobus generibus filicis,
Alterū genus Græci thelypteris vocāt alii nymphæan
pteris. Et Dioscor. 4, c. 187, θηλυπτέρεις οἱ δὲ νυμφαίαν πτέριν
ὀνομάζουσι. ITEM Νυμφαῖα in agro Apollonia tarum
dicta πέτρα quædam πῦρ αἰνὰ ἱδεῖσα, ὑφ' ἣ κρίναι ῥέουσι
χλιαρὸν ἀσφάλτου, Strab. libro 7. Apud eundem Νυμ-
φαῖον vrbis nomē est. Plin. quoq; meminit Nymphæi
oppidi Nymphæi mōtis & promōtorii, Nymphæi flu-
uii, & Nymphææ insulæ. Stephanus autē & Harpocr.
Νύμφαιον scribunt, quum de vrbe dicitur: eoius gentile
EST Νυμφαιάτης. RVRSVM Νυμφαῖον Suidæ est νυμφαῖόν, Fanum seu delubrum nympharum.

Νυμφαῖος, ία, ον, Quæ nymphārum est. Paus. Att. 32, πάντων
πολλὴν καὶ καλῶν νυμφαίων. ¶ Νυμφαῖος et ciuitatis no
men, vt ex eodem Pausanie et Stephocl. cuius gentile
EST Νυμφαιάτης. vt Νυμφασία πόλις.

Νυμφαῖον, τὸ. Suidæ, in quo sunt Nymphæ.

Νυμφαίων, Nympharum sacrum aut templum. v. l.

ΝΥΞ, κτός, ἡ, Nox. Odyss. λ, — εἴζωσαι ἠὲ μάλα Φαίνοισι νύ-
κτες τε καὶ ἤματα δακρυόεντα, dies noctesque. Il.
ω, Νύκτα δι' ἀμβροσίῳ, ὅτε οὐδείσῃ βροτοὶ ἄλλοι. pro quo Il. κ
dicit, Νύκτα δι' ὀρφναίῳ. Et Od. ο. Νύκτα δ' ἀνεφερὼ. Il. β,
Εἰ δὴ ἔπειτ' Ὠκεανοῦ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Ἐλθοντ' ἠὲ νύκτα μέλαι-
αν ὅθι ζείδωρον ἄρουραν. Il. ξ. Νὺξ δ' ἀφέπαλτο κακὴ σκοτο-
μήνιος. pro quo dicit Il. θ, ἐπέλυτο νὺξ ἐρεβεννή. Odyssea λ,
— ἐρεμνὴ νὺξ ἐπέκειτο appellat. Quod Latini dicunt No-
cte, seu Noctu, Per noctem, id Græci variis modis. He- G
siod. Erg. Νύκτα δὲ τ' ἠμάτιόν τε ἐφ' ἡμέρῃ ἠδὲ τε νύκτα Αὐτόμα-
τοι φοιτῶσι. Aratus, καθαρῇ δὲ τε νύκτα. nocte serena. Cic.
interprete. Xenoph. Sympos. ὅταν τρέχῃς τὴν νύκτα φανῇ.
Et tine ἐν apud Homerum Odyss. ο, Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλέεν.
Alexis apud Athenæum lib. 15, ἀθλητὴν τῆς νυκτός. Et
apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 8. ἐν νυκτὸς, itidē pro Noctu.
(sicut apud Horatium, Vt iugulent homines surgunt de nocte latrones.) vbi tamē scribitur etiam ἐν νυκτί. Sed
lubenter retineo ἐν νυκτὸς, vt apud Theog. de muliere
quā κάτω cōparat, Πολλάκις δ' ἐν νυκτὶ ἄλλον ἔχει λεχέων. H
Dicūt præterea ἐξ νυκτὸς, necnō κατὰ νύκτα. aut simpliciter νύκτα. Plato Pol. 1, ἄλλο σκοπῶν αὐτοὺς δεῖ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Pausan. Att. κατὰ πᾶσαν νύκτα ἵππων χρεμετιζόντων, per totam noctem. (Homerus autem κατὰ νύκτα dixit pro Noctu seu νύκτωρ. Il. ξ, Οὐδ' ἄρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα, ne noctu quidem). Et sine κατὰ apud Alex. Aphrodis. problem. 69, libro 1, νύκτα ὁρᾶν, pro νύκτωρ, no-

ctu. Dicitur alioqui potius cum ὅλῃ, & quidem pro Per totam noctem. Xenoph. Pædiæ 2, πολλάκις ὅλῃ τῇ νύ-
κτα ἄϋπνος ἐφρόντιζον. Apud Athen. libro 2; Ἐπιτρέψειν δ'
ὅλῃ τῇ νυκτί. Vsurpatur & ¶ luralis accus. Homer. Il. ι,
— πολλὰ μὲν ἄϋπνος νύκτας ἴαυον. (quod Virgil. Insomnem ducere noctem) Plutarch. De laude propria, τὰς νύκτας
ἀγρυπνῶ. Sicut verò dicitur De die in diē, De nocte in
noctem, ita apud Athenæum libro 11, in quodam e-
pigramm. Ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα καὶ ἐν νυκτὶ Παυσιστρατὸς Εἰς ἡ-
ρῶ πίνει. Et in Axiocho. Βλωσσοὺς πεινῶντες ἐν νυκτὸς εἰς
νύκτα, à nocte in noctem, seu à tempore antelucano vs-
que in crepusculum vespertinum. Lucian. in Hermot.
ἐς μέσας νύκτας ἀπὸ τῆς δείπνου τῆς σωφιστικῆς. Thucyd. lib. 8,
pag. 295, πρὸ ἡμέρας μέσας νυκτὸς, ante mediam noctem.
Xenoph. μέσην νυκτὸς, media nocte, & pro eodem, ἐν μέ-
σῳ νυκτὸς. Plut. πρὸς μέσας νύκτας. At νυκτὸς ἀκμαζούσης, no
cte intempesta. pro quo & νυκτὸς ἀωρίας, & ἀωρία simpliciter. Et νυκτὸς ἤδη πολλῆς προιούσης, multa tam nocte.
At νυκτὸς ἄκρας vide in Ἀκόνυχον. ¶ Νὺξ aliquando pro
mortis tenebris capitur. Il. ε, ἀμφὶ δ' ἄρα κλειαὶ νὺξ σκάλυψε. Il. χ, Τὼ δ' κατ' ὀφθαλμῶν ἐπεκείσετον νὺξ σκάλυψε. Sic Virgil. in æternā claudūtur lumina noctem. Catull. Dormenda nox est vna perpetua.

C. Νυκτηγραφέω Noctu scribo, Lucubro. ET Νυκτηγρα-
φία, ας, ἡ. Scriptio nocturna, Lucubratio. Plutarch. Pol.
præcept. de Demosthene, πρὸς τὸν ἀπιστοῦντα ἔφασκε κλέπτειν,
χλανίδιον δ' αὐτὸ τὰς νυκτηγραφίας, Οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχνον κα-
ίων. Item Sympos. 2, αἱ σκωπῆται τὸ φιλόσοφος παρὰ
τὰς εἰς αὐτὸν ἀπόδοσιν ἢ νυκτηγραφίαι. Idem De Dem. ὀχυρότη-
τα καὶ νυκτηγραφίαν.

C. Νυκτηρίδης, εος, ὁ, ἡ. Noctis speciem habēs. νυκτηρίδες, E-
rot. apud Hippocr. exp. μέλαι, nigrum.

C. Νυκτηρόται, Qui noctu venantur, Venatores nocturni.
Xenoph. Apomn. libro 4, de horis nocturnis & signis
loquens, καὶ ὧν τὰ δὲ ἀστρα ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ τῆς νυκτὸς πρὸς
τὴν κυνοσουρίδα καὶ ἄλλον πολλὰ εἰς ὅσον μεσῆ ὁρᾶται εἰδέναι.

C. Νυκτικλέπτης, ου, ὁ, Fur noctu nus, Qui noctu furatur. E-
pigr. l. 12, Ὁ νυκτικλέπτης Ἀδῶν.

C. Νυκτομαχία, Noctu pugno Nocturnum prælium com
mitto, Appian. ὁ δὲ Λεύκιος κρείττοσι ἐνυκτομάχησεν
ἀπὸ τῆς φόρμης σωλῆνι, ἐς ἕω. Et cum accus. v. l. ex
Plut. (si mēdo caret loc°) νυκτομαχοῦσι τοῖς Κελτοῖς, noctu
aduersus Gallos pugnauit. ITEM Νυκτομαχία, E
ας, ἡ, (quod tamē est potius tāquā à νυκτομαχος) Pugna
nocturna, Pugna quæ noctu conseritur. Plutarch. Sym
pos. 8, τῶν μὲν αἱ νυκτομαχίαι καὶ αἱ νυκτοπορίαι τῶν μεγάλων
φραπτῶν ἐλεγχοῦσιν, οὐδὲν ἧττον ἢ τὸ φεύγειν τὸ δαπανᾶν φω-
νάς. Citatur ex Thucyd. quoque & Philostr. Heroic. Sic
& Paus. Att. νυκτομαχία Μαλεατικὴ νυκτομαχία.

C. Νυκτοπορέω, Noctu proficiscor, Noctu iter facio. Xeno
phon Pæd 5, ἐνυκτοπόρει καὶ κατὰ μεσημβρίαν σωθεῖσαι ἐπλήσα-
το. Vtitur & Strabo pag 130. In vulg. lex. habetur
ETIAM Νυκτοπορεῖν, Noctu eo: sed sine autore & sine
exemplo. ITEM Νυκτοπορία, Iter nocturnum,
Profectio nocturna. Plutarch. Apophth. de Alexandro,
ἔτι κρείττονας αὐτὸς ἔχειν ὑφ' ἡμῶν φοβῶν, πρὸς μὲν ἀρίστου, νυκτοπο-
ρίαν πρὸς δὲ δεῖπνον, πλὴν ὀλίγοις τισί. quod apophthegma
habetur & in vita Alexandri, & in lib. qui inscribitur ὑγιεινὰ παραγγέλματα. Aliud exēplū ex eodem vide pau
lo ante in Νυκτομαχία.

C. Νυκτοφυλακέω, Noctu custodio, seu Nocturnas excu
bias agēs custodio, Nocturnis excubiis custodio & as-
seruo. Xen. Pæd. 4, τὰ μὲν ἔξω ὑμῶν ἡμεῖς νυκτοφυλακήσομεν.
VNDE Νυκτοφυλακήσις, εως, ἡ, Custoditio seu custodia
nocturna. Et νυκτοφυλακήσεις, excubiæ.

C. Νυκτοδρόμος, ου, ὁ, ἡ, Noctu currens, Viator nocturnus.
Orpheus in hymno lunæ, Ταυρόκερα μείλιν, νυκτοδρόμε, πῶλε
ροφεῖτα, Ἐνυχα.

C. Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, Coruus nocturnus. Epigr. lib. 2. Νυ-
κτικόραξ ἄδει θανατηφόρον. vbi sunt qui interpr. Bubo. sed
Bubo est potius βύας. Aristot. Hist. anim. l. 8 c 3. ὁ δὲ νυ-
κτερινὸς ἐν τοῖς ἀναμφιβόλοις εἶναι, ὃ νυκτικόραξ, γλαὺξ, βύας.
Vbi Gaza vertit Cicuma.

C. Νυκτιλόχος, ου, ὁ, Qui noctu insidias struit, Latro seu
grassator nocturnus. Apud Aristoph. ponitur & pro ὁ
νυκτὶ πλανώμενος, si Suidæ credimus. Idem verò νυκτιλόχοι
exposuerat

exposuerat λῃσταί, sicut & Hesych. νυκτιλόχους, τοὺς νυκτὶ ἐ- A
νεδρεύοντας, ἢ λῃστάς.

C. Νυκτιπλαθραιοφάγος, Qui noctu clàm vorat, Qui nocturnis tenebris occultus vorat. Apud Athen. lib. 4, in epigrammate quodam in philosophos, Νυκτιπλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται, πλάγιοι, Μεσημβριεξαπάται. At νυκτιπάται suspectum est.

C. Νυκτιπλαμπὴς, ές, ὁ, ἡ, Noctu lucens. Epitheton lunæ, in quibusdam versibus qui reperiuntur apud Dionys. Halic. Quod exprimere voluisse videtur Horat. in carmine sæculari, vbi canit, Ritè Latonæ puerum canentes, Ritè crescentem face noctilucam. B

C. Νυκτιμαντὴς, ός, ὁ, ἡ, Vates nocturnus. Hesych. μάντεις εἴδης.

C. Νυκτιμβρίνης, ὁ, ἡ, Noctua. v. l. Item nomen proprium puellæ in noctuam conuersæ. Ouid. Metam. 2, — diro fa cta volueris Crimine Nyctimene. Et mox, Non audita tibi est patrium temeraſſe cubile Nyctimenen: auis illa quidem, sed conscia culpæ Conspectum lucémque fugit, tenebrisque pudorem Cælat, & à cunctis exp. llitur æthere toto. Dicitur autem νυκτιμβρὶς quasi Noctē C manens.

C. Νυκτίνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui noctu pascitur, Qui noctu pascua sectatur. Plut. Symp. 1, τὰ νυκτίνομα θηρία. Apud eundem scribitur etiam νυκτιόμος paroxytonωs in eadem significatione. vt in Quæst. Rom. αἰεὶ καὶ ἱέρακας, καὶ τὰ νυκτιόμα.

C. Νυκτιπλανὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Noctiuagus, Qui noctu vagatur. Oppian. l. 3 De venat. loquēs de hyæna, Τὼ δ' νυκτιπόρον καὶ νυκτιπλανῆ πελέουσαι, Οὐδὲ κατ' οἶδε νύκτα φαος, σκότος αὖ δ' μετ' ἠώ. Virg. dicit, Currus noctiuagus Phœbes. D

C. Νυκτιπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. vnde νυκτιπόλιος apud Hesych. νυκτὸς ἀναστρεφομένος καὶ θεῖος.

C. Νυκτιπόρος, Qui noctu iter facit, Qui noctu circumit. Vide Νυκτιπλανής.

C. Νυκτιφαὴς, Noctu apparens. vel Noctu lucens. vt Noctiluca apud Horat. de luna, paulo antè in Νυκτιπλαμπής.

C. Νυκτιφοίτης, ου, ὁ, Aquila nocturna. Hesychio est ὄρνις ἱερὸς Ἥφαιστος, ὁ καὶ ἐρωδιός.

C. Νυκτιπλωψ, ωπος, ὁ, Cuius oculi noctu cæcutiunt, Luscio fus, Qui interdiu videt, sole occidente obscurius, no- E
ctu omnino nihil. vel Qui noctu melius videt, interdiu minus, &, si luna luceat, nihil cernit. A Gal. in Lex. Hippocr. exponitur ὁ τῆς νυκτὸς ἀλαός. Hippocr. libro 2 Prædict. οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οἷς δὴ νυκτιπλωπας καλέουσιν. Autor Isagoges, νυκτιπλωπας δὲ λέγουσιν ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπωσιν ἀμαυρότερον, δυσμορφοῦ δὲ ἡλίου λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἐπιμᾶλλον ἢ ὑποναντίως, ἡμέρας μὲν ὀλίγας ἐπόψεως δὲ ἡ νυκτὸς μηδὲ ὅλως. μωωπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σωφίγγος βλέπον-
τας, τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorū, quippe plus ve F
sperí vident quam meridie. Similiter Ælius Stilo (inquit Hermol.) Luscitiosos esse dixit qui plus vident ve sperí quàm meridie. At Varro Disciplinarum libro 8, Vesperi non vident quos appellant Luscios os. Nonius, Luscios ad lucernā non vident: & μώωπες minus videntes vocātur à Græcis. Plautus, Verbero ædepol tu quidē cæcus, non luscios us. Plin. Græcum vocabulū retinet. pro his enim Dioscoridis l. 2, cap. 47, ἢ δὲ ὑπαπος τῆς αἰγὸς ὑπὸ ωδῶν ὁ ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἐν ἡλιοφῶς νυκτιπλωπῶν ἀφιᾶσι, ipse ita habet, l. 8, cap. 50, de capris, Tradūt & no G ctu nō minus cernere quàm interdiu, ideo si caprinum iecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos νυκτιπλωπας vocant. Vnde pater eum νυκτιπλωπας accipere qui interdiu quidē videt, sed noctu vesperive nihil, quos Varro Luscios os, Nonius Luscitiosos appellauit. id quod manifestius fit ex eodem Plinio: quippe qui li bro 28, c. 11, dicat, Et quoniā noctu æquè quoq; cernāt, sanguine hircino sanari luscios os putant, νυκτιπλωπας à Græcis dictos: capræ verò iocinere in vino austero de- H
cocto. Vtitur hoc vocabulo etiā l. 32, cap. 7. similiter & Marcell. Empiricus. Actuar. quosdā & νυκτιπλωπας ἐαρινοὺς vocat, nuscitiosos vernos, vt interpr. reddidit lib. 2 ἐαρ. παθ. c. 7, νυκτιπλωπας δὲ ἐαρινοὺς φασὶν οἱ τοῦ ἥλιου μὴ ὄντος ἢ φωτὸς βλέπουσι, δυσοῦντος δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δὲ ἡδὴ καταλαβούσης, μηδὲν ὁρῶσι. pro quo ἐαρινοὺς fortassis a-

licui videatur legendū ἑσπερινοὺς. ¶ Ipse etiā morbus Νυ-
κτιπλωψ dicitur, ITEM Νυκτιλωπία. ET Νυκτιλωπάσις: Popilio Aurelio Nocturna cæcitudo, & Nuscitio. Paul. Æg. l. 3, c. 22, νυκτιπλωπα λέγουσιν ὅταν συμβῇ τῷ μὴ ἡμέρας βλέπειν, δυσμορφοῦ δὲ ἡλίου ἀμαυρότερον ὁρᾷν, νυκτὸς δὲ λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἢ ὑποναντίως, ἡμέρας μὲν ὀλίγας ἐπόψεως δὲ ἡ νυκτὸς μηδὲ ὅλως. μωωπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σωφίγγος βλέπον-
τας, τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorū, quippe plus ve sperí vident quam meridie. Similiter Ælius Stillo (inquit Hermol.) Luscitiosos esse dixit qui plus vident ve sperí quàm meridie. At Varro Disciplinarum libro 8, Vesperi non vident quos appellant Luscios os. Nonius, Luscios ad lucernā non vident: & μώωπες minus videntes vocātur à Græcis. Plautus, Verbero ædepol tu quidē cæcus, non luscios us. Plin. Græcum vocabulū retinet. pro his enim Dioscoridis l. 2, cap. 47, ἢ δὲ ὑπαπος τῆς αἰγὸς ὑπὸ ωδῶν ὁ ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἐν ἡλιοφῶς νυκτιπλωπῶν ἀφιᾶσι, ipse ita habet, l. 8, cap. 50, de capris, Tradūt & no ctu nō minus cernere quàm interdiu, ideo si caprinum iecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos νυκτιπλωπας vocant. Vnde pater eum νυκτιπλωπας accipere qui interdiu quidē videt, sed noctu vesperive nihil, quos Varro Luscios os, Nonius Luscitiosos appellauit. id quod manifestius fit ex eodem Plinio: quippe qui li bro 28, c. 11, dicat, Et quoniā noctu æquè quoq; cernāt, sanguine hircino sanari luscios os putant, νυκτιπλωπας à Græcis dictos: capræ verò iocinere in vino austero de- H
cocto. Vtitur hoc vocabulo etiā l. 32, cap. 7. similiter & Marcell. Empiricus. Actuar. quosdā & νυκτιπλωπας ἐαρινοὺς vocat, nuscitiosos vernos, vt interpr. reddidit lib. 2 ἐαρ. παθ. c. 7, νυκτιπλωπας δὲ ἐαρινοὺς φασὶν οἱ τοῦ ἥλιου μὴ ὄντος ἢ φωτὸς βλέπουσι, δυσοῦντος δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δὲ ἡδὴ καταλαβούσης, μηδὲν ὁρῶσι. pro quo ἐαρινοὺς fortassis a-

C. Νυκτιπλόκος, τοὺς νυκτὶ ἐ- A
νεδρεύοντας, ἢ λῃστάς.

C. Νυκτιπλαθραιοφάγος, Qui noctu clàm vorat, Qui nocturnis tenebris occultus vorat. Apud Athen. lib. 4, in epigrammate quodam in philosophos, Νυκτιπλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται, πλάγιοι, Μεσημβριεξαπάται. At νυκτιπάται suspectum est.

C. Νυκτιπλαμπὴς, ές, ὁ, ἡ, Noctu lucens. Epitheton lunæ, in quibusdam versibus qui reperiuntur apud Dionys. Halic. Quod exprimere voluisse videtur Horat. in carmine sæculari, vbi canit, Ritè Latonæ puerum canentes, Ritè crescentem face noctilucam. B

C. Νυκτιμαντὴς, ός, ὁ, ἡ, Vates nocturnus. Hesych. μάντεις εἴδης.

C. Νυκτιμβρίνης, ὁ, ἡ, Noctua. v. l. Item nomen proprium puellæ in noctuam conuersæ. Ouid. Metam. 2, — diro fa cta volueris Crimine Nyctimene. Et mox, Non audita tibi est patrium temeraſſe cubile Nyctimenen: auis illa quidem, sed conscia culpæ Conspectum lucémque fugit, tenebrisque pudorem Cælat, & à cunctis exp. llitur æthere toto. Dicitur autem νυκτιμβρὶς quasi Noctē C manens.

C. Νυκτίνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui noctu pascitur, Qui noctu pascua sectatur. Plut. Symp. 1, τὰ νυκτίνομα θηρία. Apud eundem scribitur etiam νυκτιόμος paroxytonωs in eadem significatione. vt in Quæst. Rom. αἰεὶ καὶ ἱέρακας, καὶ τὰ νυκτιόμα.

C. Νυκτιπλανὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Noctiuagus, Qui noctu vagatur. Oppian. l. 3 De venat. loquēs de hyæna, Τὼ δ' νυκτιπόρον καὶ νυκτιπλανῆ πελέουσαι, Οὐδὲ κατ' οἶδε νύκτα φαος, σκότος αὖ δ' μετ' ἠώ. Virg. dicit, Currus noctiuagus Phœbes. D

C. Νυκτιπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. vnde νυκτιπόλιος apud Hesych. νυκτὸς ἀναστρεφομένος καὶ θεῖος.

C. Νυκτιπόρος, Qui noctu iter facit, Qui noctu circumit. Vide Νυκτιπλανής.

C. Νυκτιφαὴς, Noctu apparens. vel Noctu lucens. vt Noctiluca apud Horat. de luna, paulo antè in Νυκτιπλαμπής.

C. Νυκτιφοίτης, ου, ὁ, Aquila nocturna. Hesychio est ὄρνις ἱερὸς Ἥφαιστος, ὁ καὶ ἐρωδιός.

C. Νυκτιπλωψ, ωπος, ὁ, Cuius oculi noctu cæcutiunt, Luscio fus, Qui interdiu videt, sole occidente obscurius, no- E
ctu omnino nihil. vel Qui noctu melius videt, interdiu minus, &, si luna luceat, nihil cernit. A Gal. in Lex. Hippocr. exponitur ὁ τῆς νυκτὸς ἀλαός. Hippocr. libro 2 Prædict. οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οἷς δὴ νυκτιπλωπας καλέουσιν. Autor Isagoges, νυκτιπλωπας δὲ λέγουσιν ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπωσιν ἀμαυρότερον, δυσμορφοῦ δὲ ἡλίου λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἢ ὑποναντίως, ἡμέρας μὲν ὀλίγας ἐπόψεως δὲ ἡ νυκτὸς μηδὲ ὅλως. μωωπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σωφίγγος βλέπον-
τας, τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorū, quippe plus ve F
sperí vident quam meridie. Similiter Ælius Stillo (inquit Hermol.) Luscitiosos esse dixit qui plus vident ve sperí quàm meridie. At Varro Disciplinarum libro 8, Vesperi non vident quos appellant Luscios os. Nonius, Luscios ad lucernā non vident: & μώωπες minus videntes vocātur à Græcis. Plautus, Verbero ædepol tu quidē cæcus, non luscios us. Plin. Græcum vocabulū retinet. pro his enim Dioscoridis l. 2, cap. 47, ἢ δὲ ὑπαπος τῆς αἰγὸς ὑπὸ ωδῶν ὁ ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἐν ἡλιοφῶς νυκτιπλωπῶν ἀφιᾶσι, ipse ita habet, l. 8, cap. 50, de capris, Tradūt & no G ctu nō minus cernere quàm interdiu, ideo si caprinum iecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos νυκτιπλωπας vocant. Vnde pater eum νυκτιπλωπας accipere qui interdiu quidē videt, sed noctu vesperive nihil, quos Varro Luscios os, Nonius Luscitiosos appellauit. id quod manifestius fit ex eodem Plinio: quippe qui li bro 28, c. 11, dicat, Et quoniā noctu æquè quoq; cernāt, sanguine hircino sanari luscios os putant, νυκτιπλωπας à Græcis dictos: capræ verò iocinere in vino austero de- H
cocto. Vtitur hoc vocabulo etiā l. 32, cap. 7. similiter & Marcell. Empiricus. Actuar. quosdā & νυκτιπλωπας ἐαρινοὺς vocat, nuscitiosos vernos, vt interpr. reddidit lib. 2 ἐαρ. παθ. c. 7, νυκτιπλωπας δὲ ἐαρινοὺς φασὶν οἱ τοῦ ἥλιου μὴ ὄντος ἢ φωτὸς βλέπουσι, δυσοῦντος δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δὲ ἡδὴ καταλαβούσης, μηδὲν ὁρῶσι. pro quo ἐαρινοὺς fortassis a-

C. Νυκτιπόρος, ου, ὁ, ἡ, Noctu currens, Viator nocturnus. Orpheus in hymno lunæ, Ταυρόκερα μείλιν, νυκτοδρόμε, πῶλε ροφεῖτα, Ἐνυχα.

C. Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, Coruus nocturnus. Epigr. lib. 2. Νυκτικόραξ ἄδει θανατηφόρον. vbi sunt qui interpr. Bubo. sed Bubo est potius βύας. Aristot. Hist. anim. l. 8 c 3. ὁ δὲ νυκτερινὸς ἐν τοῖς ἀναμφιβόλοις εἶναι, ὃ νυκτικόραξ, γλαὺξ, βύας. Vbi Gaza vertit Cicuma.

C. Νυκτιλόχος, ου, ὁ, Qui noctu insidias struit, Latro seu grassator nocturnus. Apud Aristoph. ponitur & pro ὁ νυκτὶ πλανώμενος, si Suidæ credimus. Idem verò νυκτιλόχοι
exposuerat

C. Νυκτιπλόκος, τοὺς νυκτὶ ἐ- A
νεδρεύοντας, ἢ λῃστάς.

C. Νυκτιπλαθραιοφάγος, Qui noctu clàm vorat, Qui nocturnis tenebris occultus vorat. Apud Athen. lib. 4, in epigrammate quodam in philosophos, Νυκτιπλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται, πλάγιοι, Μεσημβριεξαπάται. At νυκτιπάται suspectum est.

C. Νυκτιπλαμπὴς, ές, ὁ, ἡ, Noctu lucens. Epitheton lunæ, in quibusdam versibus qui reperiuntur apud Dionys. Halic. Quod exprimere voluisse videtur Horat. in carmine sæculari, vbi canit, Ritè Latonæ puerum canentes, Ritè crescentem face noctilucam. B

C. Νυκτιμαντὴς, ός, ὁ, ἡ, Vates nocturnus. Hesych. μάντεις εἴδης.

C. Νυκτιμβρίνης, ὁ, ἡ, Noctua. v. l. Item nomen proprium puellæ in noctuam conuersæ. Ouid. Metam. 2, — diro fa cta volueris Crimine Nyctimene. Et mox, Non audita tibi est patrium temeraſſe cubile Nyctimenen: auis illa quidem, sed conscia culpæ Conspectum lucémque fugit, tenebrisque pudorem Cælat, & à cunctis exp. llitur æthere toto. Dicitur autem νυκτιμβρὶς quasi Noctē C manens.

C. Νυκτίνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui noctu pascitur, Qui noctu pascua sectatur. Plut. Symp. 1, τὰ νυκτίνομα θηρία. Apud eundem scribitur etiam νυκτιόμος paroxytonωs in eadem significatione. vt in Quæst. Rom. αἰεὶ καὶ ἱέρακας, καὶ τὰ νυκτιόμα.

C. Νυκτιπλανὴς, ός, ὁ καὶ ἡ, Noctiuagus, Qui noctu vagatur. Oppian. l. 3 De venat. loquēs de hyæna, Τὼ δ' νυκτιπόρον καὶ νυκτιπλανῆ πελέουσαι, Οὐδὲ κατ' οἶδε νύκτα φαος, σκότος αὖ δ' μετ' ἠώ. Virg. dicit, Currus noctiuagus Phœbes. D

C. Νυκτιπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. vnde νυκτιπόλιος apud Hesych. νυκτὸς ἀναστρεφομένος καὶ θεῖος.

C. Νυκτιπόρος, Qui noctu iter facit, Qui noctu circumit. Vide Νυκτιπλανής.

C. Νυκτιφαὴς, Noctu apparens. vel Noctu lucens. vt Noctiluca apud Horat. de luna, paulo antè in Νυκτιπλαμπής.

C. Νυκτιφοίτης, ου, ὁ, Aquila nocturna. Hesychio est ὄρνις ἱερὸς Ἥφαιστος, ὁ καὶ ἐρωδιός.

C. Νυκτιπλωψ, ωπος, ὁ, Cuius oculi noctu cæcutiunt, Luscio fus, Qui interdiu videt, sole occidente obscurius, no- E
ctu omnino nihil. vel Qui noctu melius videt, interdiu minus, &, si luna luceat, nihil cernit. A Gal. in Lex. Hippocr. exponitur ὁ τῆς νυκτὸς ἀλαός. Hippocr. libro 2 Prædict. οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οἷς δὴ νυκτιπλωπας καλέουσιν. Autor Isagoges, νυκτιπλωπας δὲ λέγουσιν ὅταν ἡμέρας μὲν βλέπωσιν ἀμαυρότερον, δυσμορφοῦ δὲ ἡλίου λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἢ ὑποναντίως, ἡμέρας μὲν ὀλίγας ἐπόψεως δὲ ἡ νυκτὸς μηδὲ ὅλως. μωωπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σωφίγγος βλέπον-
τας, τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorū, quippe plus ve F
sperí vident quam meridie. Similiter Ælius Stillo (inquit Hermol.) Luscitiosos esse dixit qui plus vident ve sperí quàm meridie. At Varro Disciplinarum libro 8, Vesperi non vident quos appellant Luscios os. Nonius, Luscios ad lucernā non vident: & μώωπες minus videntes vocātur à Græcis. Plautus, Verbero ædepol tu quidē cæcus, non luscios us. Plin. Græcum vocabulū retinet. pro his enim Dioscoridis l. 2, cap. 47, ἢ δὲ ὑπαπος τῆς αἰγὸς ὑπὸ ωδῶν ὁ ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἐν ἡλιοφῶς νυκτιπλωπῶν ἀφιᾶσι, ipse ita habet, l. 8, cap. 50, de capris, Tradūt & no G ctu nō minus cernere quàm interdiu, ideo si caprinum iecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos νυκτιπλωπας vocant. Vnde pater eum νυκτιπλωπας accipere qui interdiu quidē videt, sed noctu vesperive nihil, quos Varro Luscios os, Nonius Luscitiosos appellauit. id quod manifestius fit ex eodem Plinio: quippe qui li bro 28, c. 11, dicat, Et quoniā noctu æquè quoq; cernāt, sanguine hircino sanari luscios os putant, νυκτιπλωπας à Græcis dictos: capræ verò iocinere in vino austero de- H
cocto. Vtitur hoc vocabulo etiā l. 32, cap. 7. similiter & Marcell. Empiricus. Actuar. quosdā & νυκτιπλωπας ἐαρινοὺς vocat, nuscitiosos vernos, vt interpr. reddidit lib. 2 ἐαρ. παθ. c. 7, νυκτιπλωπας δὲ ἐαρινοὺς φασὶν οἱ τοῦ ἥλιου μὴ ὄντος ἢ φωτὸς βλέπουσι, δυσοῦντος δὲ ἀμβλυώττουσι· νυκτὸς δὲ ἡδὴ καταλαβούσης, μηδὲν ὁρῶσι. pro quo ἐαρινοὺς fortassis a-

νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, noctem ac diem in profundo egi. Alex. Aphrod. l. 2 Probl. τὸ νυχθήμερον μιμεῖται τῷ ποσαρον ὡρῶν τινὶ κρᾶσιν. Procl. in Timæo Platonis, ἢ ἐν τῷ κέντρῳ θέσις τῆς γῆς ἀτάλογον ποιεῖ τινὶ τῶν νυχθημέρων ἀλλαγλεῖ.

C. Ἀκρόνυξ, Prima nox, Primæ noctis tempus. τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, Suidæ. idem cum ἀκρονυχία, de quo infrà.

C. Μεσονύκτιον, ου, τὸ, Media nox. ἡ μέση νύξ, vt suprà habuimus. Poeticam esse hanc vocem & oratoribus inusitatã annotat Phryn. DICITVR ET Μεσονύκτιος adiect. vt μεσονυκτίοις πεθ ὠιαις, Anacreon mitio cuiusdam odarii. Sic μεσονυκτιον ἐκλειψεων, de rectium qui noctis medio incipiunt. Et μεσονυκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte surgens: Aristot. in Probl. p. 90, καὶ ἀκρονυχον μὲν πνεῦμα γενέσθαι τῶν μεσονυκτίων ἐκλειψεων, μεσονυκτιον δὲ τῶν ἑωῶν.

C. Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. Nocturna. ‖ Celsus l. 5, c. 8. Pessima pustula est quæ ὀπινυκτὶς vocatur. ea colore vel subliuida vel subnigra vel alba esse consueuit. circa hanc autem vehemens inflammatio est, & quum adaperta est, reperitur intus exulceratio muscosa. color est humori suo similis. Dolor ex ea supra magnitudinẽ eius est. neque enim faba maior est. Atque hæc quoque oritur in eminentibus partibus, & ferè noctu. vnde nomẽ quoque à Græcis ei ὀπινυκτὶς impositum est. Sic & Gal. At Paul. Ægin. & Aët. eam non magnopere per diem excruciare, sed noctu grauissimum ciere dolorem scribunt, atque inde nomen habere. Vera autem est vtraq; ratio. nam qua hora orta est, eadem exacerbari verisimile est. In reliquis cum Celso consentiunt, scribentes ὀπινυκτίδας vlcuscula esse sponte erumpentia, phlyctænis similia, subrubra, ex quibus ruptis, sanies cruenta effluit. Nec obest quòd ille pustulas, hi vlcuscula dixerint. sunt enim & ipsa pustulæ vlcuscula: nec similiter quòd Celsus varii coloris, hi subrubra dixerint: quoniã sub istis & subliuida & subnigra cõprehendunt. Hæc inter alia ex Gorr. apud quem de earum colore reperies plura. Poll. cũ hoc ὀπινυκτὶς subaudire videtur φλυκταινα, scribẽs, ὀπινυκτὶς, φλυκταινα ἀποπλιδ νος, ἀτυχοῦς, ἐκαμμος, ἀφ' κνήμης ἐγ τίδας ἐν νυκτ ῥῆγμ ἀρ. Diosc. l. 1, de porro, πὶ φύμα καὶ ὡς ἐπ ἀσθ ὶ τα ἐγ ὀπινυκτίδας ἰᾶται. Vnde Plin. lib. 20, c. 6. Illitis foliis sanantur & ambusta & epinyctides. ita vocatur vlcus quæ & syce, in angulo oculi perpetuo humore manãs. Quãã eodem nomine appellãt pustulas liuentes, ac noctibus inquietantes. In eo autẽ Plinii loco, pro Vlcus quæ & syce, in ang. quædam exemplaria habent, Vlcus aciem hebetantes & in ang. &c. ‖ Ἐπινυκτὶς dicitur etiam nocturna hominis rei custodia, seu φυλακὴ δι' ὀκοῦ ἢ ἀδικεῖν, vt Hesych. exp. apud quẽ perperam scribitur ὀπινυκτὶς. ‖ Ἐπινυκτὶς est etiam, (vt annotat B.) commentarium nocturnum, vt ἐφημερὶς diurnum: quod & diarium. Vtitur Syn.

Νυκτάλος, Noctem amans. ὁ νύκτα φιλῶν. apud Suidam de Diog. cynico, οὐδὲ ἡδὺ ἦν τις νυκταλὸς καὶ ὑπνηλός. Verba sunt Diog. Laertii, p. 296.

Νύκτες, ου, ὁ, Nocturnus. Epigr.

Νύκτερος, ου καὶ ἡ, Nocturnus, Noctiuagus. Æschyl. Prom. ἃς οὔθ' ἥλιος θερὸς δέρκεται Ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτὲ, quæ & νυκτίπορος & νυκτλαμπὴς dicitur. HINC Νυκτερινὸς, ή, όν, pro eodem. vt φυλακὴ νυκτερινὴ apud Pollucẽ, Custodia nocturna, Excubiæ. Arrianus, ὡς ἐπὶ θεῖκεν εἰς Ἀτήνας ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ, postquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum peruenit. Sic Herodian. τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐν τῷ θεάτρῳ εἶναι κελεύσας, cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrentes cesserant. Xen. Hell. 7, ἡνίκα αἱ νυκτερινὰι φυλακαὶ ἤδη ἔληγον. Aristot. Polit. 5, μὴ καθ' ἡσυχίαν, ὥσπερ νυκτερινὴ φυλακὴ, τὴν τῆς πολιτείας τήρησιν. Plut. Sympos. 7, νυκτερινὸς σύλλογος τῶν ἀρίστων ἐν πολιτικοῖς πάντων αὐδρῶν. (vt apud Tac. Cœtus nocturni) Et νυκτερινὰ φάσματα, Spectra nocturna, Terricula & visa nocturna (Nonius Lemures, larvæ nocturnæ & terrificationes imaginũ & bestiarũ) Horat. dicit Lemures nocturni, Virg. Manes nocturni. Ath. l. 4, τῶν ἐν τοῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων, terriculamentorũ nocturnorum. Cic. dicit Metus nocturnus. Rursũ X. Hell. 5, ἐπὶ ἡσθεὶς τὰ νυκτερινὸν κήρυγμα. Et Hell. 4,

τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὴν νυκτερινὸν δίαδεξάμενος. Item νυκτερινὸν ὡρολόγιον, horologium nocturnum, vt Cic. dicit Horæ nocturnæ, Ouid. Vmbræ nocturnæ. Athen. l. 4, νυκτερινὸν πιπαιζεῖν ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγαλοπρεπῆ. Et νυκτερινὸς, de lupo noctiuago. Opp. Cyn. l. 3, Τὸν μὲν, (videlicet λύκον) νυκτερινὸν δίβρ χαρὸς ἀφικτον ἐρεμνὸν Ἀνθρώπων ἐείφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα. Ibidẽ hyænam appellat νυκτιπλανῆ & νυκτίπορον. Et νυκτερινοὶ κύνες Suidæ & Hesychio οἱ λύκοι, lupi. Sunt tamẽ qui esse velint εἶδος ὑποδήματος γυναικείου, vt idẽ Hesych. annot. At νυκτερινὸς οἶνος, vinum crassius ac prorinde nõ pellucidum, vt v. l. interpr. apud Plut. (licet eadem νυκτερινὸς interpr. Obscurus noctis instar) In Symp. l. 6, probl. 7, vbi quæritur quem colorẽ mrellexerit Hom. quum dicit ἀίνοπα οἶνον, ad quendã qui nolebat διηθεῖσθαι τὸν οἶνον, Σὺ δ' ἀξιοῖς τὸν νυκτερινὸν ἀκλαμπῆ καὶ ἀνίδρυτον ἐκφορεῖσθαι, καὶ ψόγος ἐν καθ ρ σι, & paulo pòst, ὥσπερ καλὸν οὐ τὸν ζοφερὸν, ἀλλὰ τὸν διαυγῆ καὶ λαμπρόν. Synonyma igitur facit ibi νυκτερινὸν & ζοφερὸν opponens eis διαυγὲς & λαμπρὸν, id est pellucidum & clarum.

ET N κτερεύω, Noctu aliquid facio. Poll. l. 1, τὸ μὴν νυκτὸς πράττειν, νυκτερεύειν. Item Noctem duco seu trãsigo, seu Pernocto. vt Cic. de venatoribus, Pernoctãt in nue. X. Præd. 4, εἰ νῦν ἐν θήρᾳ ἐσμεν καὶ δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιβασθῆναι τὸν ἄπαυδον. Attici autem νυκτερεύειν vsurpãt pro ἀγρυπνεῖν, i. somnem ducere noctem, Vigilare. Hesych. VNDE Νυκτερεύτης, ου, ὁ, Qui noctu aliquid agit. Apud Plat. in fine l. 7 De leg. accipitur pro eo qui noctu in agris venatur, aut in flumine, teste Bud. ET Νυκτερεύσιος, ου, ὁ, Aptus ad aliquid noctu agendum, νυκτερεύσιοι κυνὲς apud Xen. Canes nocturnæ venationis aptæ. B. ET Νυκτερία, Actio nocturna. Apud Plat. pro venatione nocturna. B. COMP. Ἀπονυκτερεύω, Pernocto foris, Abnocto. idem cũ ἀπεκείπω. Plut. Apophth. ἀλεκτρυὼν ἀπὸ τοῦ νόμου ἀπονυκτερεῖν. Item cũ gen. apud eundẽ in Fab. ἀπονυκτερεῖν τῆς σραπτίδος Μακεδόνας, abnoctans à castris. Secundũ comp. EST Διανυκτερεύω, Per totam noctem aliquid ago, διὸ λαν νυκτὸς τὴν σραπτίδα, vt Poll. exp. Item Noctem perago seu trãsigo, Pernocto. Herodian. l. 1, ἐγκαταστὰς ἐν τῷ ἱερῷ τῆς σραπτίδος, quã in templo castrorum pernoctasset. Et l. 8, ἐγκαινυκτερεύσαντες ἐν τῇ πόλει ἐν ἀδείαις καὶ κοσμίοις πάσιν εἶναι, quã noctem exegissent. Ex Phal. τὸν γὰρ ἐνυκτερεύσας, in fodo cruciatu pernoctorũ. Eiusdem signif. est ἐξανυκτερεύω, imò apud Plat. qui in l. De primo frig. dicit, ὀλίγον ἐξανυκτερεύσαντες, in summa pernoctãt aqua. TERT. Ἐνυκτερεύω, Pernocto in, Noctem duco seu trãsigo in. Dio. c. l. 12, c. 91. ζῆσας οὖν ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τὴν καὶ ἐλάσθη, εἴτε αὐλοῦσας ἢ ἐνυκτερεύσας ἀεὶ, pernoctare finẽs. QVART. Παρανυκτερεύω, Pernocto apud, Circum excubo. Plut. in Gracch. ἔκειν ὅπῃ πολὺ οἰκεῖα καὶ παρενυκτέρευον ὅπῃ ἐξ θυρῶν, Excubias agebant, Excubabant. Bud.

ITEM Νυκτερὶς, Vespertilio. animal ex gen. τῶν νυκτερίδων, & χαμαιφυγὰς, lucifugum. nec enim nisi noctu videt. De quo Aristot. & Plin. lib. 10, c. 61. Od. ω, νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσιόφωνοι Τελχῖνες πετόεντα. Autor Philomelæ, Strix nocturna sonans & vespertilio stridunt. Od. μ, Τῷ δὲ σφιν ἐγὼ μάλα ὡς νυκτερίς. Plut. De sera num. vind. καθάπερ μελίσσας ἢ νυκτερίδας ἀπεχῶς ἐξοδίας καὶ πορείας ὑπὸ μνήμης καὶ ὀργῆς ὧν ἐπάθομεν. ‖ Item piscis genus, cui inde nomen quòd interdiu quietem agat, noctu grassans satiãdi ventris studio, vt Ἁλιθυπάν lib. 2 docet Oppian. quam ob causam ἡμερόκοιτον quoq; nomen inuenit. ‖ Νυκτερὶς dicebatur etiam Chærephon ἑταῖρος Σωκράτους, vt annotat schol. Aristoph. & Suid. AT Νυκτερίδιος quod à νυκτερὶς deriuatum videtur, aliam tamen signific. habet. nam à Bud. exponitur Nocturnus in hoc quem ex Theophrasto citat loco, ὥσπερ καὶ ὅπῃ ποῦ Διὸς ὑδάτων τὰ νυκτερίδια. Βελτίω καὶ βόρεια.

Νύκτωρ, Noctu. Hesiodus Erg. οὐδὲ τότ' ἦμαρ Παύσονται καμάτου καὶ φθίνυθοι, οὐδὲ τότ' νύκτωρ Φθειρόμενοι. Plutar. Symp. lib. 6, οἱ νυκτωρ δίψῶντες καὶ δεδηκτεδαρθῶσι, πάνυ πολὺ δίψῶν μὴ πάντες. Idem ad Colot. τὸν ἥλιον ἀμβλυωποῦντων καὶ νυκτωρ βλεπόντων. (vbi fortasse reponendum θεὸς τὸν ἥλιον) Et ὁ νύκτωρ in Epigrammatis, Nocturnus.

¶ Νύχος, Nox. item Tenebræ. nam ab Hesych. exponitur non solùm νύξ, sed etiam σκότος. Sed notandum apud eum scribi oxytonως νυχὸς, apud Suid. verò νύχος. quam scripturam sequutus sum. VNDE Νύχα, Noctu. νύκτωρ, νυκτὶ, Hesych. ET Νύχιος, Nocturnus. idem cum νύκτερος siue νυκτερινός. Hesiodus Erg. de virgine, — νυχὶ κατὰ λέξεται ἔνδοθεν οἴκου. Soph. Philoct. ἀνὴρ δ' ἀόμματος οὐδ' ἔχων ὁρῶ χλιῶ, ὀκπόταν νύχιος. Item νύχια θυεα, sacra nocturna, vt Virg. vocat. Apoll. lib. 2 Arg.

C. Νυχιβόρος, Noctu vorans, suprà νυκτιπλαθραιοφάγος. Nicãder Ther. Βλιχρὸν γὰρ μυὸς οἷα νυχιβόρου ἐν χροῖ νύμα ἔδεται, i. τὸ ἐν νυκτὶ ἐσθιόντος ὁ ἀν θῦρη. Sed annotat scribi etiã μυχιβόρου, i. τοῦ ἐν μυχοῖς ἐσθιόντος. Qui in cauernis seu latibulis comedit, à NOM. Μυχιβόρος.

C. Ἀκρόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vespertinus, Qui est aut fit primæ noctis tempore. Nicand. Ther. τὰ τε λύχοις Ἀκρόνυχος δειπνοῦς ἀπὸ λασε παφάσουσαν. vbi schol. exponit ἑσπερινός. Et ἀκρόνυχον πνεῦμα suprà in Μεσονύκτιος, Ventus qui sub primam noctem spirare incipit. Et ἀκρόνυχοι stellæ appellantur quæ cum prima nocte oriũtur, quæ ETIAM Ἀκρόνυκτοι vocantur. AT Ἀκρόνυχον, SIVE Ἀκρονυχία, Prima nox, Primæ noctis tempus, Tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit. A Suida ἀκρόνυξ & ἀκρονυχία exponitur τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. Sunt qui ἀκρονυχίαν intelligãt intempestam noctẽ (quæ & Cõcubium & Cõticinium & Silentium noctis. Virg. — intempesta silet nox) Sed nimis generalem hæc vox intempesta signif. habet. quippe qua significetur silentium illud noctis quod & ante & post mediam noctem est. Diuersa autem esse ἀκρονύκτιον & μεσονύκτιον, apparet ex loco illo Aristotelis suprà in Μεσονύκτιος citato. Sed & Gaza apud Aristot. Probl. 26, ἀκρόνυχον vertit Initium noctis. Soph. Aiace, ἄκραν νύκτα dixit de silentio intempestæ noctis ante τὸ μεσονύκτιον, — ἄκρας νυκτὸς, ἡνίκ' ἔσπερος Λαμπῆρες οὐκέτ' ἦσαν, summa nocte, quum vespertina lumina non amplius ardebant.

C. Αὐτονυχὶ, SIVE Αὐτονυχὶ, Ea ipsa nocte, αὐτῇ τῇ νυκτὶ, Hesychio & Suidæ. Arat. Ἀμφότερον δ' ὠσοντα καὶ ἐξ ἑτέρης αὐτόνυκτα Πολλάκις αὐτονυχὶ, θηθύμεθα. quæ Cicero ita vertit, Quem nocte extinctum atque exortum vidimus vnã. Apud Hesychium in fine scribitur per ει, apud Suidam per ι.

C. Εἰνάνυχες, Per nouem noctes, ὅπῃ ἐνέα νύκτας, Hesychio. Iliados 1, Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ θεὶ νύκτας ἴαυον. Est autem poeticum hoc εἰνάνυχες PRO Ἐννεάνυχες, vt Eust. annotat.

C. Ἔννυχος, SIVE Ἐννύχιος, Nocturnus. idem cum νύχιος, νύκτερος, νυκτερινός. Apollon. Argon. lib. 2, — ἐννυχίοισιν ὀρέκτοις, νυκτερινός. Dicitur etiam aliquis agere aut aliquid pati ἐννυχιος, pro Noctu. Iliad. φ, Ἦχι λαβὼν ἐν πυθῷ ἄλωῆς οὐκ ἐθέλοντα Ἐννύχιος θερμοῖν. Hesiod. Theogonia, κεκαλυμμένα, ἠέρι πολλῷ Ἐννύχια εἴσχον. Od. γ, — ἐς δὲ Γεραιστὸν Ἐννύχια καπάρυπτο. Aratus, Μείων ἡμάπιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη, id est, Cicer. interprete, — breuior clara cæli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet vmbras. AT Ἔννυχον, SIVE Ἐννύχιον, Nocte seu Noctu, ἐν νυκτί. Marci 1, καὶ θεοῖ ἔννυχον λίαν ἀνάστας, ὀλῆλθε, Mane valde multa nocte, seu Summo mane, quã valde multa adhuc nox esset, Quum valde multum tẽporis adhuc quasi intra noctem lateret. (Vbi quædam vet. exempl. habent ἔννυχα) A quo aduerbio in v. lex. est ἐννυχότερον, Magis de nocte. Posterioris ἐνύχιον hoc exemplum extat apud Athen. l. 12, in epigr. quodã, Οἷος δ' ἐνύχιον φαυπίζετο πολλάκι φοιτῶν Παῤῥασίῳ δ' ὕπνου, πῶς ὅδ' ὀδὴν ὁρᾶν.

C. Παννύχος, SIVE Πανύχιος, Pernox, Per totam noctem durãs. Il. 1, Ἐλθεο Τυδέος υἱὲ, πὶ πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Et πανδυρὰς. Il. 1, Ἐλθεο Τυδέος υἱὲ, πὶ πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς. Et πανύχιος λυχνος apud Polluucem Pernox lumen, vt dicitur Pernox luna, quæ per totam noctem lucet. Et in vulg. lex. πανύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον, per totam noctem ardet. Dicitur etiam aliquis facere quid πάνυχος siue πανύχιος, pro Per totam noctem. Od. ξ, — ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος. Il. ρ, Πάννυχοι ἐρεθόμενοι. Il. β, Εὕδον πανύχιοι, dormiebãt perpetem noctem. Hesiod. Aspide, Πανύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ

παρακοίτῃ. Sicut verò paulo antè dictum est ἔννυχον siue ἔννυχα, & ἐνύχιον aduerbialiter accipi pro Per noctem, Noctu, sic ET IAM Πάννυχον SIVE Πάννυχα, ET Πανύχιον, Per totã noctem. Il. β, Οὐ χρὴ πανύχιον εὕδειν βουλη φόρον ἀνδρα, per totam noctem. (vbi potest etiam esse accus. masculini generis) Soph. Aiace, πῶς μοι πάννυχα ἢ φαίθοντ' ἀνεσείαζες, ita noctem totam ac diem ingemiscebas, κᾷ πᾶσαν πλὴν νύκτα καὶ ἡμέραν. INDE Πανυχὶς, ίδος, ἡ, s. ἑορτὴ, Festum pernox, seu Festum quod per totam noctem celebratur. ἑορτὴ νυκτερινὴ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, vt Hesych. exponit. Latini Peruigilium appellant, Liuius, Tacitus, Sueton. Gellius. Plato Pol. libro 1, πανυχίδα πυήσουσιν, ἵν' ἄξιον θεάσασθαι. Plut. συμποσίας μετ' ἀλλήλων ἔχοντες ἐχρῶντο κώμοις καὶ πανυχίσιν. Idem De curiositate, βακχεῖα καὶ χορεῖς καὶ πανυχίδας ὀξεπαίζων καὶ συκοφαντῶν. vbi sicut βακχεῖα & πανυχίδας coniunxit, ita Tacitus, Apud Vitellii omnia indisposita, temulenta, peruigiliis ac bacchanalibus quàm disciplinæ & castris prõptiora. Athen. lib. 5, ἔφθεσε δὲ καὶ πεμμάτα πινα ἐν ταῖς πανυχίσιν, ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διηρεύνωσι χορεύοντες. Idem l. 13, ex Critia, Πανυχίδας θ' ἱ ραὶ θήλειες χοροὶ ἀμφιέπουσιν. Rursum Plutar. in Symp. septem sap. τῇ πολυθαίᾳ πανυχίδος οὔσης καὶ χορείας πνοῦς καὶ παιδιᾶς ἀεὶς ἐν ἀίγιαλὸν, quã peruigilium esset. Herodian. l. 3, πανυχίδας ὀπτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον, peruigilia ad formam Cereris initiorum, Polit. interpr. ET Πανυχίζω, Pernocto, seu Totam noctem trãsigo, Totam noctem duco, Aristoph. Nub. οὐ γὰρ ἐν ὑβρεσιν, οὐδ' ἡδὺ ἐν τῇ σρώμασι πλὴν νύκτα πανυχίζειν. Item Peruigilium celebro. Herodian. libro 4, ὁ δῆμος ὑπέχαιρε πανυχίζων τε καὶ ἑορτάζων, læti supramodum noctibus ac diebus toris festum celebrabant. Polit. interpr. Idem l. 5, ἀλωχούμενον τὸν δῆμον καὶ πανυχίζοντα ἀφοσίνειν ὤετο, epulis ac peruigiliis populum à se oblectari arbitrabatur. Et cum accusat. apud eundem lib. 1, πίαν μέλλομεν πανυχίζειν ἑορτήν. vbi Polit. vertit, Cuiusmodi simus hac nocte festum celebraturi. VNDE Πανυχισμὸς, οῦ, ὁ, Peruigilatio, vt Cicero dicit, Nouos deos. & in his colendis nocturnas peruigilationes. ET Πανυχιστὴς, οῦ, ὁ, Qui per totam noctem aliquid facit. vel Qui totas noctes peruigilat. aut, Qui in excubiis peruigilat. vt Liuius dicit Peruigilando in armis. BICOMP. Διαπανυχίζω, Totam noctem trãsigo, Pernocto. idem cum πανυχίζω. Plutar. Amat. narr. καθ' ἑαυτὰς ἐν αἰδρῶνι μεγάλῳ διεπανύχιζον, in magno quodam androne pernoctabant, Polit.

Νυχεύω, Noctu aliquid facio. vel Noctem transigo, Pernocto. Hesychio νυχεύει non solùm est νυκτερεύει, sed etiam κρύπτει. VNDE Νυχεία, ας, ἡ, Pernoctatio, vel Peruigilatio. Hesychio δίανυκτέρευσις. apud quem perperam νυχία. Dicitur autẽ νυχεία, vt suprà νυκτερεία. COMP. Ἐννυχεύω, Pernocto in, Noctem transigo in, idem cum ἐνυκτερεύω. Philostr. in Heroic. ἐνυχεύειν τῇ γῇ. Sic Plutar. De def. orac. ἐννυχεύσας ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἔθος ἐστὶ, τῷ σκῷ, quum in delubro incubuisset, vt consuetudo est, Turn. interpr.

NY'ΣΣΩ, SIVE Νύσσω, Pungo, Fodico, Punctim cædo, seu vulnero. Il. λ, Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν, hasta videlicet. vbi Hesych. exponit ἐν χειρὸς ἔτρωσεν. Et aliquanto antè ἐμεπόπονον ὀξεῖ δουρὶ Νύξε'. Sic Il. μ, Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας Νύξ'. Il. ο, ὁμαδὸν δ' αὖθ' ἕπετο Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Et in paff. Il. ξ, — λάκε δὲ σφι θεὶ χρὶ χαλκὸς Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Epigr. lib. 2, Νισσόμενός τε τὸ πλθ.ρὸν ἄπ ξίφεσιν ἀμυχθὲν, cui latus assiduè fodicabatur & lacinabatur. Aristoph. Pluto, Νύσσουσι γὰρ ἐν φλῶσι τὴν πυὴ πυήμα. At metaph. in Nub. idem dixit γομφιδίῳ γόμφῳ νύξασα, confodiens & refellens. Et Galenus libro 1 ad Glauconem dicit πρίγος in febri tertiana esse οἷον νυσσομένου πυρὸς, quasi pungeretur seu stimularetur. In præcedentibus locis accipitur pro κεντῶ seu πατρώσκειν, sicut apud Homerum Eustathius expon. Interdum verò commodius redditur Pello, seu Impello, Pulso. vt aliquis dicitur νύσσειν quempiã ἀγκῶνι, quã eũ cubito leuiter impellit admonendi gratia. Od. ξ, Καὶ πὰρ ἔχων Ὀδυσῆα θεσπεσίου ἐξεγείρεν, Ἀγκῶνι νύξας. Sic &

Bud. in hoc loco Plur. pag. 69, νύξας Ἰωνα τὸ Χῖον, Ὁρᾶς (φησὶν) ὅτι ἡ ἄκανθα ὀξεῖα, interpr. Cubito digitóve admonens. Equi etiam inter currendum dicuntur vngulis suis solum νύσσειν, pulsare, seu percutere, (At Quatere, fortasse significantius est apud Virg. in hoc versu qui est Æn. 8, Quadrupedante putrē sonitu quatit vngula campū) Hesiod. Aspide, χθόνα ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι Νύσσοντες χηλῇσι. pass. particip. Νυχεὶς, Percussus, Ictus, Punctus. Hesychio νύσσει est non solùm παίει, sed etiam ῥήσσει. Apud eundē reperio ETIAM Νύσσει, quod exp. ὀκνηρὸς παπάζει, manu ictum inferre, seu incutere: quod cæsim fit, nō pūctim. quod si mendosum non est, (quum suo, hoc est alphabetico ordine positum sit) erit à VERBO Νύω, à quo deriuari potest ET Νύσσω AC Νυείζω, idem cum præcedent. significans. nam Suid. νύσσω exp. νύττω. Apud Hesych. autem perisponenos, νυσσάν, νυστάν, ξύων. itidémq; Νυρεῖ apud eundem νύσσει. Et Νυείζει, νύσσει, ξύει, quod & Suid. habet.

Νύγμα, ατος, τὸ, Punctus, seu Punctum. (vt Plin. de crabronibus, Ter nouenis pūctis interfici hominem. Idē, Mustelæ oculis punctu erutis) Scrib. Larg. cap. 76, de emplastro viridi Glyconis, Punctus neruorum, musculorū, qui periculosissimi sunt, quos νύγματα Græci dicunt, sine incisione aut diuisione sanat. Νύγμα (inquit Gorr.) Punctio, est solutio continuitatis in carne, incidēte aliquo acuto & tēui facta. Vocatur ET Νύσσις. Hæc ille. Dicitur & de morsu muris, seu morsu quem mus intulit. Nic. Ther. de draconis morsu seu ictu, Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα μυχιβόρου ἐν χροΐ νύγμα Εἴρεπε, αἷμα χθόνιος ὑπὸ κρατῆρος ἐρᾴνοῦ. Et al quanto antè, μυδόεν πεκμήεσσα νύγμα, Σηπεδόνα φλιδόεσσα. (vbi schol. annotat scribi etiam δῆγμα) VNDE Νυγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Pungens, & fodicans seu lancinans. vt νυγματώδης ὀδυνη, dolor punctorius, seu pungenti similis, qui circa membranas potissimùm consistit, & ad eas propriè pertinet, ipsius affectus veluti radice eo loco fixa vbi membrana pungitur, dolore verò circa locum punctum ad magnum spatium circumlatim se fundente. Hic in pleuritide manifestus est, & in hepate etiam & renibus, si eorum tunicæ inflammationes patiantur. Gorr.

Νυγμή, ῆς, ἡ, Punctus. vel Stimulus. nam ab Hesychio exponitur κέντρον.

Νιγμὸς, οῦ, ὁ, Punctio, Punctura, Stimulus. v. l.

C. ΚΑΤΑνύσσω, Pungendo penetro, Cōpungo, (vt Colum. Ne aculeis vrticæ compungantur. Plin. Acu compunctus) Accipitur metaph. vt Act. Ap. cap. 2, ἀκουσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. Eo signif. Terētius dicit, Si id te mordet. Cic. Siqua sunt in tuis literis quæ me mordeant. Plaut. Cor pungit meum. Cic. Scrupulum qui dies noctésque stimulat ac pungit. Suet. Vrebant anxiam mentem varia vndique conuitia. Eadem metaphora κνίζειν & κνᾶν dicitur pro Stimulos cordi subdere, Stimulis pectus alicui fodere. ‖ Hesych. καταγίγμαι exponit non solùm λελύπημαι, sed etiam ἡσύχασα: itidémque κατανύγητε, λυπηθῆτε, & ἡσυχάσατε. Suidas autem κατανυγείς, λυπηθείς: item μετανοοῦς. Idem καταγεγῆ exp. σε πνίγω, in hoc loco Dauidis, ὁπως αὖ ἀλλήσσοι ἡ δέξαμου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῇ. Isidorus autem, (vt idem annotat) καταπλαγῇ, μετανοῇ. Vide & sequens Κατάνυξις. VNDE Κατάνυξις, Compunctio, (vt Plin. Laterum compūctiones tollit) Metaph. plerunque, (vt & ipsum κατανύσσει) ac significat dolorem quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paulum autem ad Rom. cap. 11, ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, vetus interpr. itidem reddidit Cōpūctio. Alii autem ex collatione cum Hebraicis verbis, malunt vertere Soporem, aut etiam Stuporem, seu Altissimum veternum, & qui omnem sensum adimat. (Hesychio certè κατάνυξις est nō tātùm λύπη, sed etiam ἡσυχία.) Chrysost. autē κατάνυξιν ibi significare scribit τὸν βαρὺν ὕπνον τῆς ψυχῆς, ἢ αἰσίως ἔχουσι καὶ ἀμεταστάτως. quoniā Dauid alicubi dicit, ὅπως αὖ ἀλλήσσοι ἡ δέξαμου, καὶ μὴ κατανυγῇ. i. inquit, ἵνα μὴ μετανοῇ, ἵνα μὴ μεταβληθῇ. quib' subiūgit, ὡς τοῦ μὲν ὀλιγοδείας κατανεύσαντος ἐκ αὐτόκλωστος μετοχαῖς, ἵνα τοῦ ἐν πονηρίᾳ καταγυγεῖς, πάλιν ἐκ αὐραδίως μεταβάλοιτο. καταγυγῆναι δὲ ἐστὶν ἑτερόνοιαν ἢ ἐμπαγῆναί τε καὶ ἀναισθητῶς τὸ εἶναι αὐτὸν τῆς γνώμης καὶ διεμπαίστον δηλοῖ, πρὸς τὸ μὴ καταυξεῖν εἶναι. C. ΠΑΡΑνύσσω, Extimulo, Peruello, Astringo. v. l.

C. ΥΠΟνύσσω, Subtus pungo, Stimulos Subdo. Hesych. ὑπονύσσεται exponit καταπαίεται.

—ΝΥΣΤΑΖΩ, F. ξω, Dormito: propriè Dormito capite nutans. ὀδηνάω κάτω δίκῃ τῆς ὀδηγοῦμαι ἐκ τοῦ ὕπνου καταφορέων. nā à νυστάζω deriuatum tradunt grammatici, exempto υ. Plato Apolog. αχθομαι ὡς τῶν οἱ νυστάζοντες ἐγκρούωσι. Metaphoricè plerunque capitur, sicut & ὑπναλέος, & Dormitare apud Latinos, pro Negligentem esse, nec attendere. Plato l. 3 De rep. μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντες δικαστοῦ, iudice dormitante. Idem in 5 De l. g. scientiam numerorum celebrans, τὸ δὲ μέγιστον, ὑπὸ τοῦ νυστάζοντος καὶ ἄμα τῇ φύσει ἐγείρει, dormitantem seu somniculosum. Aristoteles Rhet. l. 3, τῶν δὲ ὀδῶν, ἃς τῶν ἔφη Πρόδικος, ὅτι νυστάζοντες οἱ ἀκροαταὶ, παρεμβάλλει τῆς πεντηκοντάδος ἑξάκις αὐτοῖς. Vnde Quintil. l. 4, c. 1, Est interim proœmii vis etiam non in exordio. nam iudices & in narratione nonnunquam & in argumentis vt attendant & vt faueant rogamus. quo Prodicus velut dormitantes eos excitari putabat. Plut. De curiositate, οὐδὲ νυστάζει, οὐδὲ ἀγρεύεται, ἀλλὰ τὸ δίκτυον ἀνῆκε τὸ ὀξὺ βάλλει. Idem Sympos. 5, χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς θεάμασι αἰεὶ δρᾶν. Idem ὑπνοῦν ἀζειν dicit quod Cic. in quodam suarum epist. loco, De mostrenem sibi videri dormitare. Et Horat. — quandoque bonus dormitat Homerus. Sunt qui νυστάζειν exponant Conniuere, vt in καταυστάζω dicetur, & in νυσταλέος.

Νυσταλμὸς, οῦ, ὁ, Dormitatio. ἡ ὀδηγοῦμαι ἐκ τοῦ ὕπνου καταφορά.

Νυσταστὴς, οῦ, ὁ, Dormitator, Capite nutāte dormitans. vel Dormitare faciens, Caput inter dormiendum quassans & degrauans. Aristoph. Vesp. initio, Κἀμοὶ γὰρ ἄνθρωπος ἐπιστρατεύσας τοῦ Μῆδος τοῦ ὀδὴ τὰ ἐλέφαντα νυσταστὴς ὕπνος. VNDE Νυσταστικὸς, More eorū qui nutante capite dormitant: vel More eorū quorū oculi somno conniuent. Galen. in lex. Hippocr. Γρανιάζει, τὸ ὀδημωνται τοῦ δεδιέναι πυκνὸ φθαλμοῖς. καὶ τὸ γλυκὺ ὡς, ἀνάλογον, ὡς ἐν καὶ νυσταστικῶς ἔλεγον.

Νυσταλέος, ου, ὁ, Dormitator. vt Homo dormitator apud Plaut. Hesychio ὑπνηλός, i. Somnolentus. At COMP. Νυσταλοφόρον, ου, τὸ, Senex dormitator, Silicernium somnolentum. Ponitur ab Etymol. & in lex. meo vet. sed non exponitur. ET Νυκτάλοπάω, Capite nutante dormito ac oculis conniueo. Hesychio νυκτάλοπᾶν est νυστάζειν dormitare.

C. ΑΠΟνυστάω, Obdormisco, Dormito. Plut. in Cicerone, γράψας εἰ ὀδηστῇ ἐπιστολῇ τὸν λόγον ἀπονυστάζειν τοῦ Δημοσθένους. Notandū est autem ita dici hìc Demosthenem in aliquibus suauū orationū locis ἀπονυστάζειν, quemadmodum Horat. dixit, Indignor quandoque bonus dormitat Homerus. Et quemadmodū oleitanter dicunt Latini interdū pro Negligenter, sic & ἀπονυστάζειν quādam ἀμέλειαν denotat, vt negligentiam. Eust. in hūc versum Il. η. Ἐθέλουσι δὲ ἐκ βοεῖ πάντες Ἀχαιμένοι ἀδόν, Οὐδὲ κατεσθίουσιν, est (inquit) ἐρεῖν idem quod ἀπονυστάζειν. Et paulo pòst, τὸ δὲ βρεῖν τοῦ πάντα τὴν ἀμέλειαν ἀπόφασιν τοῦ βασιλέως, τὸ ἀπόνοιαν, τοῦ δειλίαν. Idem Eust. alibi, ad hunc locum respiciens, scribit, ἐν ἰλιάδι μὴ πόρρω ἔλεγεν ὅτι ἀμελείᾳ ἐθνικῇ, ὡς ἐπὶ ἐπὶ ἀπονυστάζειν.

C. ΕΠΙνυστάζω, Capite decliui dormito. vel, Insuper dormio.

C. ΚΑΤΑνυστάζω, idem. Alexis apud Athen. l. 1, Ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νῦν κεκαπαλᾷς. Καταυστάσουν πάσῃ γῇ, Dormias, aut Obdormiscas: vel Aliquantum dormias. Poll. καταυστάζειν videtur accipere pro Conniuere seu Nictare. ait enim lib. 2, καὶ σωφρονεῖν δὲ βλέφαρον, τὸ καταυστάζαι. paulo antè dicit συγκλεῖσαι, σκαρδαμῦξαι. vt apud Ouid. Oculi somno cōniuentes. Accipitur & metaphoricè, vt νυστάζειν quoq; & Dormitare paulo anté. Poll. l. 3, c. 25, quod τοῦ φιλοπόνου καὶ ὀκνηροῦ inscribitur, ὑπνιάζειν, νυστάζειν, καταστάζειν. Et paulo antè, ὀκνωδὴς, καταυστάζων, ἀπὸ καθεύδων, ὕπνος, νωθρός. Sic Cic. In mēdis vitæ laboribus obdormiscere, & ita conniuentem somno consopiri sempiterno.

ΝΩΤΟΣ, ου, ὁ, Dorsum, seu Tergum. tam in cæteris animalibus quàm homine. Aristoteles libro 1, De hist. anim. eius partes facit scapulas, spinā & lumbos. itaque eo autore νῶτος dicitur pars tota posterior ab occipite ad extremū coccygem 34 vertebris cōpacta. Probo quoq; Dorsum significat posteriorem corporis partem, eo quòd deuexa sit deorsum, inquit Festus. Vnde & ea pars à medicis carinæ nauis comparatur. Ita quinque eius partes erunt, collū, thorax, lumbi, os sacrum, & coccyx. Alii arctius accipiunt, dicentes esse partem ceruici subiectam, & duodecim vtplurimū comprehensam vertebris. Vide plura apud Gorr. Od. ρ, — βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. X De re equ. πῶς ὀδὴ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτου. Plutar. ὀδὴ τὸ νῶτον φέρων. quo loquendi genere vtitur & Herodian. & antecos Thuc. Athen. lib. 13, ἀνάμαλον τὸν νῶτον εἶχε πεπτωλός. Thuc. l. 3, ὀδηγούμενοι αὐτοῖς κατὰ νῶτον, ὡς ἐς πόλεμόν τε καὶ ἔφεσιν, à tergo. Num. plur. genus mutat. quippe Νῶτα dicitur, vt ζυγὰ à ζυγὸς, & καθμὰ à καθμός. Il. β, — δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Σμερδαλέος. Soph. Trach. Ὦ νῶτα καὶ στέρν' ὠφέλιμ' βρεφοτόκοις. pro quibus Accius, O pectora, ó terga, ó lacertorum thori. Athen. l. 6, de mulierculis quibusdā quæ κλιμακίδες dicebantur, ὀδὴ τοῖς νώτοις αὐτῶν τὸν αἰάβασιν γίγνεσθαι. vide in Κλιμακίς. Apollon. νῶτα βοός, terga bouis. Athen. 10, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσι. Item, τὰ νῶτα ὀπισθόφειν apud Luc. Vertere terga. i. Fugere. Sic Herodian. l. 7, θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας. Et Plut. Fab. γυμνὰ παρέχοντα τοῖς ἐνεδρεύουσι τὰ νῶτα. Lat. quoq; dicūt Dare terga, & Dare terga cædenda hostibus. Hom. νῶτα dixit etiam τὰ νοσφίσα μέρη, portionē ex tergore suis, quæ alicui in mensa apponitur. Od. ξ, Νώτισον δ' Ὀδυσῆα δίωνεῖ ἔσται γέραιρε. Idem mari νῶτα tribuit. Il. β, ἐπ' Ἀφρικὴ νῶτα θαλάσσης. Sic Virg. Æn. 1, Dorsum immane mari summo. In quo loquendi genere ὀδὴ φανεῖσαν signif. (vel etiam πλάγη, vt vult Hesych) Eodem sensu πεδιάδος νῶτα dici annotat Eust. à metaph. animalium quæ supina iacent. vnde & ὑπτία θάλασσα, & λειμὼν ὕπτιος, & πεδίον ὕπτιον. Apud Lat. quoque Claud. dixit, Recurua dorsa campi. & Horat. Nemoris prærupti dorsum. Plin. verò Iunior, Editissimo dorso duos dirimit, pro Promontorio. Ex Plut. affertur pro tumulo. Philostr. autem ep. 51 dixit etiam, ὦ αὐτῆς ὁ ἔρως τὰ οὐρανοῦ νῶτα ὁρᾶν. ‖ Οἰνῶνι τῷ ἔρχῃ, modioli rotarū, ex l. 3 Reg. c. 7. At ex l. 1 Reg. c. 4, ὁ νῶτος ἀπὸ σωτηρίου, pro Ceruices eius fractæ sunt.

C. Νωτόγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius dorsum notis aliquibus inscriptum est. vt νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. εἰ ἔχοντες γράμματά τινας τοῦ τὰ νῶτα. Athen. l. 7, ex Aristot. De hist. an. νωτόγραπτα λέγεται βοῦς, πολύγραπτα δὲ κελιαί.

C. Νωτοπλὴξ, Cuius dorsum verberibus concisum est, vel Ictus cōcidi solet. Verbero, Mastigia. Pherec. apud Suidā, Καὶ νωτοπλῆγα μὴ τοῦ χρόνου δέρκευεν. i. τὸν εἰς τὰ νῶτα τὰς πληγὰς λαμβάνοντα, μαστιγίαν. Citat Poll. & ex Aristoph.

C. Νωτοφόρος, ου, ὁ, Qui dorso onus aliquod susceptū portat, qui dorso aliquid baiulat. Dossuarius, (vt Varro. A fellis dossuariis cōportant ad mare oleū) ὁ ὀδὴ νῶτου φέρων, seu βαστάζων. X. Pæd. 6, ἔχειν ὃ χρὴ καὶ ἄμυν καὶ σωτηρίαν τῷ ἅμαξαν ἔκαστον, καὶ τὸ νωτοφόρον δὲ ἀξίνην καὶ δρέπανον. Et νωτοφόρος ἡμίονος. Poll. ex eodem.

C. Νωταγωγὸς, Dorso vehens, Dossuarius, vt νωτοφόρος. In Hippiatr. εἰωθε τοῖς ὑποζυγίοις πυρώματα γίγνεσθαι, καὶ μάλιστα τοῖς νωταγωγοῖς.

C. Νωτάρης, Qui dorso aliquid tollit, Qui dorso onus subit. ὁ ὀδὴ νῶτου αἴρων καὶ βαστάζων, Suid.

C. Ἀνπνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositum tergum habens. Apud Ælian. ἀνπνωτοι, Auersi inter se, Tergis obuersis, vt ait B.

C. Ἐπινώτος, Qui super dorsum situs est. Poll. l. 2, παῖ δ' ὠμοπλάτας εἰσὶ τοῖ καὶ ὀδὴ νωτοῖς τοῦ πλάτας ὀκάλεσαν. AT Ἐπινωτίδια ET Νωτιδανὸν vocarūt genus quoddā τοῦ γαλεῶν, piscium, ab eminēte dorso. Athen. l. 7, ex Aristot. ἐν πέμπτῳ ζώων καὶ κινήσεων φησὶ τὰ γαλεοῦ τοῦ καὶ νωτιδανόν. Ἐπάγνεται δ' ἐν ὀλαρτυπῷ, ὀδὴ νωτιδία καλεῖ. AT Ἐπινωτίδιον, Mantica quæ tergo imponitur. vel Saccus aut pera hyberna, χίμαιρον, ex Epigr.

C. Εὐρώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latum dorsum habens. vel Amplos & vastos humeros habens. Soph. οὐ γὰρ οἱ Οὐδ' ὤμοιοι φῶτες ἀσφαλέστατοι.

C. Πλατώωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, Ex Geop. ἐκλεκτέον πλατωώτους, pro his Colum. Parādi sunt boues dorso recto planóque. Ex eodem lib. ἐκλεκτέον ὀστέρνους, πλατωώτους, pro his eiusdem Colum. Parandi sunt boues pectore magno, armis vastis.

C. Ποικιλόνωτος, Varium dorsum seu tergum habēs. Eurip. ποικιλόνωτος δράκων. Homero δράκων ὀδὴ νῶτα δαφοινός.

C. Καταυνωτάω, ου, ὁ, Qui à tergo est. Poll. l. 1, τοῦ δὲ ἰωνῶν αἱ μὲν καταυνωτάοι καλοῦνται, αἱ δὲ ὀδὸ ῥυμῶν, quæ per dorsum equorum iugalium transeunt. ‖ In v. l. exponitur etiam Dossuarius, νωτοφόρος.

Νωτάριος, ου, ὁ, Ad dorsum pertinens. vt νωτάρια ἄκανθα apud Aristot. Spina dorsi. Et νωτάρια βρίξ apud Suid. ἡ τοῦ μεταφρένου. Apud Eust. νωτάρια φλέψ, quæ & κοίλη dicitur, ἐκδεξιῶν τῆς ῥάχεως ὀπὸ τὸ ἥπατος ἀνιοῦσα καὶ τὸ διάφραγμα χωρεῖσθαι ὀδὴ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὀδὴ τὸν τράχηλον. de qua Hom. Il. ν, — ἀπὸ δὲ φλὲψ πᾶσαν ἔκρεσεν Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θεοῦσα διαμπερὲς αὐχένα ἱκάνει. Et νωτάριος μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ in dorso. pro quo & νωτάριος absolutè dicitur, vt supra in Ἐγκέφαλος docui. Alex. Aphr. l. 2 Probl. 71, τὰ αὐτὰ ὕδωρ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νωτάριου μυελοῦ πέμπεται τοῖς μυείοις. V bi tamen vulg. edit. habent νῶτα, à NOM. Νώτος. sed νωτάρια reponendum ex vetere libro.

Νωτεῖς, (sicut ναῦται) Dossuarii. νωτοφόροι. Hesych. νωτεῖς, οἱ ἀχθοφόροι ἡμιονοι ἢ ἔλκοντες ζυγοι. Poll. lib. 2, καὶ νωτεῖς δὲ πύπις (videlicet ὄνοις, vel ἡμιόνοις νωτοφόροις) ἐκάλουν, ὡς καὶ τοὺς ὑπὸ ζυγῷ, ζευγίτας.

Νωτίζω, Terga do, seu verto. vel A tergo relinquo. Poll. l. 2, de iis quæ à νῶτος derivantur, καὶ νῶτα δοῦναι, καὶ νωτίσαι, τοῦδε τοῖς πτωτοῖς, τὸ κατὰ νῶτον ἀπολιπεῖν. Suidæ νωτίζω est τὰ νῶτα μεταστρέφω. Apud Sophocl. autem in Œd. tyr. πέμψον ἀλκὰν, πάλαιον θράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπυρον, schol. exp. ἀπελάσαι, à metaphora τοῦ τὰ νῶτα διδόντων ἐν ταῖς φυγαῖς. sensum eius loci esse dicēs, πέμψον ἀλκὴν ὡς τε παλαιόμενον αὐτὸν τρέπειν τὰ νῶτα τῇ πόλει δόντα. Sed & Hesych. νωτίζειν exp. διώκειν, τρέπειν, facere vt aduersarius terga fugæ det. Eidem νωτίσαι, est τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν καὶ παραμείλαδαι φυγόντα. Eidem νωτίσαδαι dicitur ὁ μὴ ὑπὸ ζυγὸ ἀλλὰ τὰ νώτα ἀχθοφόρων αὐθρωπος, ἵππος, ὄνος. i. Dorso susceptum ferre. ‖ Ex Eurip. Phœn. affertur pro σκεπάζειν, tegere seu operire.

C. ΚΑΤΑνωτίζομαι, Dorso sublatū baiulo, Dorso fero seu porto, vt νωτίζομαι. Luc. Lex. εἶτα σωτηρίζεντες καὶ ἀλλήλοις καταυνωτισμένοι.

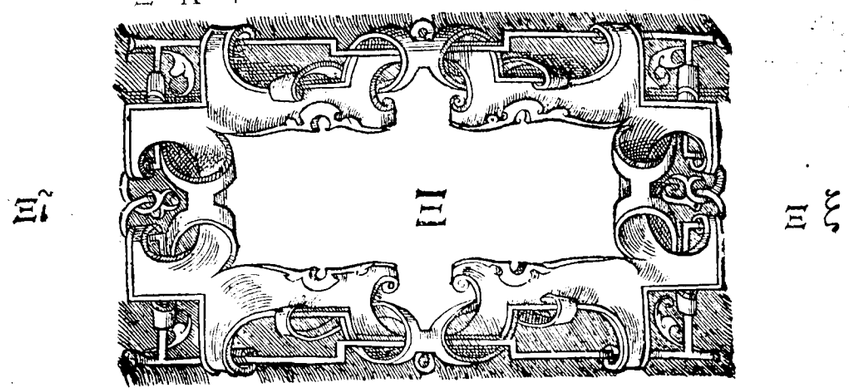

DE VOCABVLIS A LITERA Ξ INCIPIENTIBVS, ITIDEMQVE à Σ, quærendis non in illa sed in hac litera.

SICVT Ξωὶ dicunt Attici, quod Σωὶ cæteri qui lingua communi vtuntur, (vt Thuc.lib.1,p.28 meæ edit. ἢν πῃ ξωὶ ἐπαίνῳ ἐπιτρεψοιτων ἡμᾶς ὅτι τὰ δεινά. Et paulo pòst, καὶ ξωὶ χαλεπῶς στωρότερον. Item pag.29, ἀλλὰ ξωὶ θεοῖς θεοῖσιν ὅτι τις ἀδικοῦντας. Itidémque apud Soph. Ξωὶ τίς δὲ πέζοις ξωὶ τ' ἐμοὶ Πέρσας φανῆς. Item, — ξωὶ θεῷ σ' ἐίκοσται) ita vocabula ex hac præpositione composita, quæ in lingua cõmuni à litera σ incipiunt, ea in Attica incipere à ξ, tum grammatici docent, tũ Attici scriptores confirmant, & quidem antiquiores præsertim, Sophocles, Euripides, Aristophanes: & ex orationis solutæ scriptoribus, Thucydides, apud quem magis etiam constanter seruatã scripturã illã obseruasse mihi videor quàm apud quenquã aliũ, excepto Aristophane. Hoc autem quũ ita sit, memineris lector, vbi apud illos inuenies Ξωάζω, aut Ξωαγωνίζομαι, & Ξωαθροίζω, & Ξωαδ'ω, & Ξυμμαχος, quærere in Σωάγω, in Σωαγωνίζομαι, in Σωαθροίζω, in Σωαδ'ω, in Σύμμαχος: idémque in cæteris omnibus facere. Cæterùm quanuis apud Thuc. cõstãtius hanc scripturã per ξ obseruatã mihi videri dixerim quàm apud vllũ aliũ, fateor tamẽ apud illũ quoq; interdũ & alterã haberi: ideóque Aristophanem excepi. sed tamẽ ne apud hũc quidem desunt aliqua scripturæ alterius exempla: ex quibus est συγκαπκλινόμην, non procul ab initio Nubium, in hoc versu, Τωὶ τὴν ὅτ' ἐγὰ μὴν συγκαπκλινόμιν ἐγῶ. Apud Soph. autẽ passim confundũtur hæ scripturæ. nam, verbi gratia, in Philoctete p.419, habes Ξυμμαχήσων nõ Συμμαχήσων, & Ξωώμοσας, non Σωώμοσας, & tamen pagina quæ hanc proximè præcedit, legitur Συγγνώμην, non Ξυγγνώμην, & Σύμβουλον nõ Ξύμβουλον, vt alia infinita harum scripturarũ exempla omittam. Existimo autem hunc alterius scripturæ vsum, eius videlicet quæ σ habet, incuriæ librariorum imputandum esse. sicut & in iis scriptoribus qui Ionica, in iis item qui Dorica dialecto vtuntur, magna in scriptura cernitur incõstantia, quam eorum itidem negligentiæ accepta ferri debere censeo.

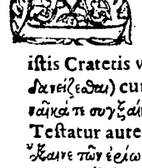

AI'N Ω. Fut. ανῶ, Pr. αγκα, Carmino, Carpo, ea quidem certè significatione qua dicitur Carpere lanam, sicut & Carminare lanam. Lucianus, ἔεια ξαίνειν, ὡς ἀνεργὰ εἴη τῶν γυναιξί. (vbi etiam docet quis sit πῶ ξαίνειν vsus) At in istis Cratetis versibus (apud Plutarchum περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι) cum genitiuo Attico, Τῶν ἐείων ξαίνοντα, γυναικά τι συγξαίνουσαν, Τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δειότητι. Testatur autem Pollux Aristophanem dixisse itidem ἔξαινε τῶν ἐείων. Legitur verò ξαίνειν & sine adiectione, pro ξαίνειν ἔεια: vt in his tragici cuiusdam versibus, vbi obiurgatur ab Vlysse Achilles apud Scyrum inter puellas sedens, & ξαίνων vnà cum illis, Σὺ δ' ὦ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γόοις ξαίνεις, δρίσσου πέζης Ἑλλήνων ζυγώς; Et tamen apud Aristotelem Polit. libro 5, cap. 10, vbi de Sardanapalo dicit, ξαίνοντα μετὰ γυναικῶν, quidam interpr. Nentem inter mulieres: quidam Inter mulieres pensa diuidentem. At ego non video cur ab illa significatione quam huic verbo dedi, & quam primam ac propriam esse constat, discedendum sit in hoc Aristotelis loco. Certè vt in illo Plutarchi loco quem modò protuli dicitur Achilles ξαίνειν ἔεια sedens inter puellas, sic dicit apud Plautum quidam,

Inter ancillas sedere iubeas, lanam carpere. Et pass. ξαίνομαι, Carminor, Carpor. Strabo, ἐν δὲ τῇ Καρύσῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, quæ carminatur & texitur. At vulg. lex. tradunt hoc ipsum ξαίνω accipi etiam pro Texo, sicut & pro Neo, sed exemplum nullum harum significationum proferunt. Hesychius tamen & Suidas ξαίνει exponunt etiam νήθει. ‖Ξήνασα Euripides dixit metaphoricè initio Orestis, pro περιξεσήνασα καὶ περιδρασχολήσα, vel pro ἐπιμελήσασα, καθαρισθεῖσα, vt inquit schol. Sic autem ibi Euripides, Ὦ τέκνον τὰ ξήνασ' ἐπικλωσεν θεά. Vide ὀπικλωθω.

Ξαίνω, Cædo. (ea signif. qua dicitur Cædere flagris. Inest autẽ quædã & hic carpendi signif. nam velut carpitur flagris corpus eius qui cædirur. Vnde & Discerpo alicubi redditur, item Lacero) Plut. in Publ. ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα. Et ξαίνεσθαι μάστιξι, Naz. Apud quem legitur etiam sine adiectione datiui, in Macc. encomio, οὐ μέλη διαπτύωμα, οὐδὲ ῥάκεσι ξαινόμεθα. (vbi quidã interpr. Non artus distracti, non carnes laniatæ) Sed dicitur & ξαίνειν πληγαῖς pro Infligere, Incutere plagas. vt B. reddit in hoc loco Demosth. De malè obita leg. εἰπόντος τι καὶ δακρυσάντος ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτῶνα ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τὴν νῶτον πολλάς. ‖At ξαίνειν εἰς πῦρ, quod prouerbialiter dicitur de iis qui inanem operam sumunt, Erasmus reddit Ignem diuerberare, alibi autẽ Ictum impingere in ignem, quã interpretationem magis probo, (licet quod ad sensum, parum aut nihil inter vtranque sit discriminis) quum non dicatur ξαίνειν πῦρ, sed ξαίνειν εἰς πῦρ, tum à Platone tum à Luciano, hoc prouerbiali dicto vtentibus. Possimus verò fortasse, & illam Budæi interpretationẽ paulo antè relatam imitantes, reddere Infligere seu incutere plagas. perinde videlicet ac si diceretur ξαίνειν πληγὰς εἰς πῦρ. hunc enim accusatiuum aut alium huiusmodi subaudiri mihi fit verisimile.

Ξάσμα, ατος, τὸ, Quod carminatum est. In v.l. ex Sophocle pro Carminatio: at Pollux Sophoclem quidem eo vti docet, sed qua significatione non addit.

Ξαύτης, ου, ὁ, Carminator. Plato, ἢ τῷ ξαυτικῷ πολμήσομεν ὑφαυτικῷ, καὶ τὸν ξαύτῃ ἀς ὄντα ὑφαύτῃ καλεῖν. Apud Pollucem autem, legitur nomen PLVR. Ξαυτεῖς post ξαυτικὴ. pro quo reponendum videri possit ξαύτης, aut ξαύτης, ex isto Platonis loco. nisi fortè & nomin. singul. Ξαυτοῖς in vsu fuit.

Ξαυτικός, ου, ὁ, Ad carminationem pertinens. & q.d. Carminatorius. At ξαυτικὴ pro ξαυτικὴ τέχνη (in loco Platonis quem protuli in Ξάυτης) Carminandi ars: vt ὑφαυτικὴ, Texendi ars.

Ξαύτιον, ου, τὸ, Instrumentum ad carminandum. Ab Hesychio & Suida exponitur κτένιον, id est Pecten. Itidem verò existimatur legendum apud Pollucem ξαύτιον, nõ ξένιον, vbi dicit appellari à quibusdam κτένιον: scribens l.5, c.16, τὸ δὲ ξένιον, ὡ μὴν καὶ αὐτὸ χρυσοῦν, κεφαλὴ κοσμοῦν. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὸ κτένιον εἶ νομίζουσι. Vide & Hesychium ac Suidam.

Ξαύτιον, Mensa coquinaria, supra quam carnes concidunt. quæ alio NOMINE Ἐπίξυλον, siue Ἐπίξυλος. deducto fortasse ab ὀπιξαίνω, sicut ὀπίκοπον siue ὀπίκοπος ab Ἐπικόπτω. Vide Ἐπικόπανον. Vide & Suid. & Hesych. apud quem pro ὀπιξεινον repone ὀπίξυλον, & κρεωκόπτον pro κρόκοπτον. Aristophanes Acharn. ὑπὸ ὀπιξυλῷ θυλίσω τῷ κεφαλῷ ἔχων λέχνν.

C. ΑΝΑξαίνω, q.d. Recarmino. id est Rursum carmino. ‖Item Iterum discerpo seu lacero, Redulcero. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ οὖρον δ' ἐμοῦ ἀναξαίνει τῷ ὀπύλῳ σου, Cicatricem redulcerat. vel Cicatricem rescindit. vt quidam dixit Rescissum vulnus.

C. ΔΙΑξαίνω, pro simplici ξαίνω, Carmino, Carpo. A cuius passiuo Διαξαίνομαι est particip. δεῖγ ξανθὴν ἔεια apud Dioscor. Carminata lana.

C. ΕΠΙξαίνω, Exulcero. vt Bud. exponit in isto Basilii loco, pag. 272, μὴ ὀπιξαίνῃς βαύματα τῷ κεκακωμένῳ μάστιξι.

C. ΚΑΤΑξαίνω, & ipsum pro ξαίνω, Carmino. nam Pollux postquam scripsit Aristophanem dixisse ἔξαινε τῷ ἐείων, addit, καταξῆναι dixisse Platonem comicum.

Sed frequentius metaph. pro Cædo, ea signif. qua dicitur Cædere flagris. item Discerpo, Cõcerpo, Lacero, Lanio. Aristoph. in Acharn. Εἰπέ μοι τί φεύδεσθαι τῷ λίθων ὦ δημότα; Μὴ οὐ καταξαίνειν τὴν ἄνδρ' ἐκ τέπον ἐς φοινικίδας; Vbi scholiastes καταξαίνειν exponit αἱμάσσειν αὐτὸν λίθοις, addens, ὡς τὸν φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα. quibus explicatur illud ἐς φοινικίδα. Subiungit & hæc, verbum καταξαίνειν dictum esse tanquam de lanis, ideóque additum ἐς φοινικίδα, vt de vestimento. Sophocles certè hoc verbo eadem in re vsus est, & quidem in voce passiua, quum dixit πέτρις καταξαίνεις pro Lapidatus. Alioqui καταξαίνω potius dicitur in ea verbi Cædo signif. cuius modò memini, sicut ξαίνω. Chrysost. καὶ καταξάνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἄπαν. Interdum additur πληγαῖς, aut alius datiui: vt πληγαῖς καταξαινόμενοι, quod exponitur vno verbo μαστιζόμενοι à Suida in hoc quem affert loco, non nominato autore, πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρούμενοι. Ego tamen Suidæ in hac expositione non assentior, quòd πληγαῖς καταξαινόμενοι multo significantius esse existimem.

Καταξαίνω, Attero, καταπτρίβω. nam Suidas καταξαίνων exponit καταπτρίβων, hoc in loco, καὶ ὃν πύπις τὰ ἄπαντα αὐτῷ καταξαίνων βίον. Sic autem & passiuum καταξαίνεσθαι existimo accipi posse pro καταπτρίβεσθαι apud Euripidem, vbi dicit καταξαίνεσθω πόνοις. Nec malè Latinè, Attritus sum laboribus.

¶ Ξανάω, ῶ, Carminandæ lanæ. seu carpendæ labore fatigor, seu delassor, aut lassesco. Exponitur etiam generalius, Lanificio lassor, seu Manus lassor. nam Pollux ξανᾶν esse ait τὸ καμεῖν ὑπὸ τῆς ἐιουργίας τῶν χειρῶν. itidémque Suidas, ξανᾶν esse πονεῖν πρὸς καρπὸν τὰς γυναῖκας πρὸς τῷ χαρῷ δεῖσθαι τῷ ἐείων ἐργασίαν. Idem (ticut & Hesychius) exponit simpliciter κοπιᾶν, id est Fatigari, Lassescere, Fatiscere. & affert ex Soph. de Hectore decertaturo aduersus Græcos, Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ περιγυμνάσαι χέρα.

Ξάνησις, Defatigatio seu lassitudo ex carminatione lanæ. Significare autem & Lanificium quidam ex Polluce annotant, quod tamen ex eius verbis colligi nullo modo potest.

E ΞΑΝΘΟΊΣ, οῦ, ὁ, Flauus. Exponitur & Luteus. item Rufus. Dicitur autem aliquis esse ξανθὸς, vel eius κόμη esse ξανθή. vt ξανθὸς Μενέλαος apud Homerum, & ξανθὴ κόμη quæ Achilli tribuitur Il. α, v. 197, Σπῆ δ' ὄπιθεν, ξανθὴς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα. quod epithetum interpretantes quidam Latini poetæ vocarunt Achillem flauum. Sic autem quæ ab Homero appellatur ξανθὴ Δημήτηρ à Virgilio & Tibullo Flaua Ceres nuncupatur. Sed & quæ à medicis Græcis ξανθὴ χολὴ, à Latinis Flaua bilis nominatur. Luc. in dialogo Diog. & Pollucis, ὅπ παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλαινα ὄμματα, ἢ ἐρυθήμα ὅτι τὸ πρόσωπον ἐπὶ ὀξύν. Sic ξανθαὶ κόμαι apud Herodianum. (Dicitur autem & composita voce ξανθοκόμας à poetis ὁ ξανθὴν κόμην seu κόμας ξανθὰς ἔχων) cui composito synonymum est, ξανθοθρίξ. Item puer ξανθὸς dicitur, & puella ξανθὴ apud Philostratum. Cæterùm quòd ξανθὴ κόμη ad pulchritudinem multum facere existimata sit, ideo fuerunt quibus ξανθὸς Μενέλαος libuerit exponere καλός: itidémque ξανθὴ κόμη Πηλείωνος, καλή. sed tamen, vti dixi, quidam Latini poetæ (tanquam interpretantes ad verbum vocem Homericam) flauum Achillem vocarunt: ad Menelaum autem quod attinet, sicut eum Homerus ξανθὸν, ita Theocritus ξανθόπειχα vocauit, initio idyllii 18, in primo versu, Ἔν πκ' ἄρα Σπάρτα ξανθόπειχα πὰρ Μενελάῳ. Cæterùm de hoc colore ita Plato in Timæo, λαμπρόν τε ἐρυθρῷ λευκῷ τε μεγνύμενον, ξανθὸν χρῶμα. De etymo autem lege Eustathium.

Ξανθὸς non tantùm nomine Flauus posse reddi, sed & alias interpretationes alicubi admittere, ex sequentibus Plinii locis apparebit, verba scriptorũ Græcorum interpr. quũ igitur Aristot. de quodã aquilarũ genere ita scripsisset, ἔτι δὲ γένος ὅτιν ἀετῶν, οἱ καλούμενοι γνήσιοι φασὶ δὲ τούτους μόνους γνησίους εἶ). ἔστι δὲ ἐπὶ χρῶμα ξανθὸς. pro his Plinius ita, Hoc genus γνήσιον vocatur, velut verum solúmque incorruptæ originis, colore subrutilo: Idem dixit merulam ex nigra rufescere, quum Aristoteles scripsisset, ἀντὶ μέλανος ξανθός. At hæc Theo-

phrasti de fraxino, πω δὲ, πανοπέραν καὶ συκληροπέραν, ἢ ξανθοπέραν, vertit, Fraxinum alteram fecere breuem, duriorem, fusciorémque.

Ξανθός, retracto in priorem accentu, apud Homerũ nomen equi a colore: vt Il.π, Τ ὁ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, Ξανθὸν καὶ Βαλιόν. Itidẽ verò & alibi hos duos coniungit. ‖ Ξανθος, nomen fluuii Troiani, quòd flauos reddat qui eo se abluunt: apud eundẽ poetam. Alio nomine Scamander. ‖ Ξανθος est & nomen vrbis Lyciæ, item vrbis Lesbi, sed illa vrbs Lyciæ à fluuio Xanto ita vocata creditur. Alii tamen contra fluuium illum Xantum ab ea vrbe ortum ita & nomen accepisse existimarunt, quæ ita nuncupata sit à Xantho conditore, Ægyptio, vel Cretensi. Vide Stephanum, necnon Eustathium.

Ξανθὴ est etiam nomen compositi medicamenti acris & exedentis, apud Paulum Ægin.

C. Ξανθόγαιος, ω, ὁ & ἡ, Flauam terram habens, seu fuluam, vt alii interpr.

C. Ξανθόθριξ, ιχος, ὁ & ἡ, Qui est flauo crine, Flauos capillos habens, Qui est flaua cæsarie. epithetum Menelai apud Theocritum in versu quem protuli in Ξανθός.

C. Ξανθοκάρηνος, ον, ὁ & ἡ, Cui flauum est caput, id est cui flaui sunt capitis pili. Inuenitur alicubi dictũ de Baccho.

C. Ξανθοκόμης, Flauam comam habens, seu cæsarieri: sicut & duo præcedentia. Oppian. De ven. lib. 3, Ξανθοκομαι πλέθειοι, καὶ οὐ πόσον ἀγκίνεπτες. Non dubitem autem Flauicomus reddere vno verbo, sicut dicitur Auricomus: licet hoc cum substantiuo, illud cum adiectiuo componi fatear.

D

C. Ἐπίξανθος, ον, ὁ, Aliquantum flauus, Subflauus. Eadem videlicet forma qua dicitur ὑπόλευκος pro Aliquantum albus, Albicans. nam ὑπὸ ibi vim intendendi habere quidam falso crediderunt, vt suo loco docui, idque ex Plinio.

C. Ὑπόξανθος, Subflauus, Aliquantum flauus, sicut & ὑπόξανθος. Exponitur & Flauescens.

Ξανθίζω, Flauum reddo. Sed apud Aristoph. in Acharn. Οἷαπερ ζωπυρὰ καὶ καλῶς ξανθίζεται, exponitur πυρρὰ τὴν ὀπτησιν πιεῖται (plura Suid.). id. Ita torrere vt reddantur rutila, seu fulua. Quidã & Rufa interpr. Et pasi. Ξανθίζομαι Flauus reddor. vt apud Athen. lib. 12, πολὺ πεῖρα τὸ ὑπὸ τῆς κεφαλῆς ξανθιζόμενος. HINC Ξανθισμὸς. Ipsa actio reddẽdi flauum. vt in hoc Menandri loco, ἔνιας γὰρ ἀρχὴς κἀπὶ τοῖς ὀρχηστῶν ἔφυ. Φιλεῖ κάππαιγε καὶ κομᾶς ξανθισμάτα. vbi tamen ego liberius ξανθισμάτα reddidi Pistam comam: ita interpretans hosce duos versus (in libello quem edidi Sententiarum quæ ex Græcis comicis collectæ sunt) Piger amor est, & in pigris innascitur. Speculoque gauder & picta coma. Sed affertur ex Epigr. ξανθισμα & pro flauo colore, quem quidam putarunt posse vocari flauorem.

E

F

Ξανθίζω, Flaueo, Flauus fum. vt ξανθίζεται ἡλίῳ v. l. ex Græcis Bibl interpr. Flauens crinis, Flauus crinis.

Ξανθίας, ου, ὁ, Serui nomen à flauis capillis. Dicti sunt autem & πύρριαι iidem qui ξανθίαι, teste Eustathio.

Ξανθίον, ου, τὸ, Lappa. Planta est pinguibus locis nascens, & vbi lacus exaruerunt, caule cubitali, angulosio, pingui, alas plures fundente, folio arti plicis incisuras habẽte, odore nasturtii, semine rotundo seu grãdiore oliua, spinoso: platani pilula, vestium, quam tangitur, tenaci: φιλάνθρωπος ob id à quibusdam dicta. Nomen habet quòd rufet capillum. Ab herbariis lappa minor & lappa inuersa nominatur. Gorr.

G

Ξανθικὸς, Aprilis mensis apud Macedones. VNDE Ξανθικά, τά, Festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Vide Suidam & Hesychium. Sed apud hunc ita legendum puto Ξανθικά, ἑορτὴ Μακεδόνων, ἢ Ξανθικὸς μὴν ἀγουδών. ἔστι δὲ καθάρσιον τῆς στρατιᾶς μῦθος.

H

ΞΕΊΝΟΣ, ου, ὁ, ET Ξεῖνος apud poetas, Peregrinus. Hospes. Od. ρ, Ξεῖνός τις δυσπλωίης ἀλητεύων ἵκετο δῶμα. Et paulo antè, Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν. Od. η, non contentus dixisse ξείνους ἀθρόους, addit (mutãs numerũ) ὅς κ' ἀλόθεν ἔλθοι. Hesiodus ξείνοις & ἐνδήμοις inter se opponit: in soluta autem oratione opponũtur ξένοι ἀστοῖς, siue πολίταις (vt apud Ciceronem peregrini ciuibus) Thuc. lib. 6 ὧν μὴ ἀστοῖς φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους ἢ αὐτὴ ἰσχὺς φαίνεται. Sic Plut. in Alcib. fœm. gen. ἑταίραις ξέναις καὶ ἀστραις σπουδάζειν. Oppositum verò nomini πολίτου, vt apud Herodianum, οὐ πολίτης μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Aristid. in Panath. de hisce duabus appellationibus ita, καὶ δυοῖν ὀνόμασι ξένοι τε καὶ κύριοι τῆς χώρας ἀξιοῦνται, εἰκότως. εἰ τε γὰρ ξένοι δεῖ τοὺς ἄλλους πολίτας γνήσιοι, οἵ τε ἐκ χώρας τὴν τοιαύτην ἀφικόμενοι, εἰ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν τῷ καθαροὶ εἶναι πεξαρχῆς. Quæ Bud. ita vertit, Et quum duo sint vocabula huic regioni, alterum ab alterò nobis meritò confirmatur. Nanque ξένοι (peregrini) qui dicuntur, hac vtique appellatione cõtinentur propter eos qui πολῖται (ciues) germani sunt: qui vtique ipsi eam appellationem eò ratã illis faciunt quòd ipsi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communione fuerunt. Sic cum apud alios vetustiores, tum apud Aristotelem ξένοι sæpe opponuntur πολίταις. At Lucianus nomin ξένοι iuncto cum ἐπίλυδες opposuit αὐθόχθονι in Hermog. scribens, ὡς ἔγωγε πάντες μὲν ἐπίλυδες καὶ ξένοι εἰσὶ, αὐθόχθονες δὲ οὐδείς. Ab Herodiano opponuntur etiam ξένοι & ἀλλοφυλεῖς, à Synesio ξένοι & γηγενεῖς. Quemadmodum autem in illo Luciani loco ξένοι cum ἐπίλυδες copulatur, sic alicubi cum μέτοικοι copulatum occurrit. Vt apud Isocr. De pace, μεγίστου δὲ ἡγοῦμαι τὴν τῶν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων, ὧν νῦν ἔρημος κατέστη. (vbi obserua & ἐμπόρων, quod in illo etiam Herodiani loco iunctum cum ξένων modò vidisti) Sic Thucyd. lib. 4. pag. 150. ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἀνασώσας Ἀθήναζε τοὺς ἐν Μιλήτῳ, καὶ τοὺς μετοίκους, καὶ ξένων ὅσοι παρῆσαν. Plutarch. in lib. De exilio, καὶ τὴν Διὰ τὴν ξένον καὶ τὸν μέτοικον [illegible] Quanuis autem alicubi ξένος non solum postponatur, (vt in illo Thucydidis loco) sed præponatur etiam, latius tamen patere constat. Cicero certe videtur & ipse Peregrinum & Advenam copulasse tanquã ξένος & ἐπήλυδα, item Peregrinum & Incolam tanquam ξένον & μέτοικον, quum scripsit De off. l. 1, Peregrini atque incolæ officium est nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, minimèque esse in alia re curiosum. (FOEMIN. Ξένη, Peregrina vel in illo Plutarchi loco, ex quo protuli ἑταίρας ξέναις καὶ ἀστραις. Et in hoc etiam in Præc. connub. καὶ τὰς τῶν ἀστῶν ξένας [illegible]) ‖ Ξένων appellatione aliquando apud vet. scriptores intelliguntur Externi milites mercenarii, vel simpliciter Externi milites, quum fatis intelligatur, velut ex consequente. Mercenarii Nisi quis malit Mercenarii milites. (quod aliquo nomini Græco non iam ad verbum respondet) sicut expeditur simpliciter voce μισθοφόροι ab Harpocratione, qui postquam tradidit ξένοι τὸ ὅμοιον vocari καὶ μισθοφόροι, addit, ξένοι δὲ, οἱ μισθοφόροι. Sic etiam schol. Thucyd. vbi ξένας ἰδὲ apud eum exponit οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Æsch. in Cresiph. πολλοὺς ξένους ἐν μισθῷ [illegible]. Demosth. Pro cor. ἢ γὰρ αὐτὸς ἐστρατεύετο καὶ ξένους ἐφίστη ἐκείνοις δεῖν. Idem Olynth. 2. οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες ξένοι καὶ πελτασταί. Qui loci suspectum mihi reddunt hunc eiusdem in oratione ad Philippi epistolam, οἱ τῶν Ἀσιανῶν στρατηγοὶ καθεστῶτες, ἐπὶ ἔχοντες μὲν ξένους μισθοφόρους εἰς πεμπάντας ὀκτακισχιλίους ὁπόσους ἐκεῖνος Ἡδῶν Πέρσης ἔφη. faciunt, inquam, loci illi vt suspicer hic vocem μισθοφόροι esse supposititiciã. & ex scholio margini annotato in contextum irreptisse. quod cum aliorum autorum scriptis tum etiam Demosthenis alibi accidisse constat. Cæterùm ξένοις vocari etiam τοὺς μισθωτοὺς ab Homero in isto versu Od. ξ, Βόσκεσι δ' ξεῖνοι τε καὶ αὐτῶν βώτορες ὀλβοι testatur Eustathius. Lacedæmonii autem ξένους appellabant quos alii barbaros, vt testatur Herodotus. ‖ Ξένοι vt reddi potest Externi in locis proximè citatis, sic etiam quum dicitur ξένοι πόλεμοι, quibus opponuntur ἐμφύλιοι. vt in isto Herodiani loco, in præfatione suæ historiæ, οὔτε πολέμων ἐμφυλίων τε καὶ ξένων πύρας τοσοῦτος. Idem lib. 3 opposuit ξένον θορυβῶν τοῖς ἐμφυλίοις, scribens, οὔτε δὲ ἐμφύλια κατ' ἐλθεῖν, οὔτε ξένα καὶ βαρβάρων τοσοῦτόν τι πρὸς αὐτὸν ἤλθε θόρυβον. At quum dicitur ἡ ξένη subaudito nomine γῆ vel χώρα, Extera potius quàm Externa reddiderim. vt Extera nationes non semel apud Cicer. (Dixit tamen & Externæ gentes Naso)

Plut. De Socr. Dæm. καὶ γὰρ ὁ Σιμμίας πολὺ χρόνον ὅτι τῆς ξένης γεγονώς. Idem De def. orac. θεωρεῖτον γὰρ ἀπὸ ξένης παραγενομένων, Quum quidam è natione extera ad consulendum oraculu venissent. Vel ita, Quum exteri quidam venissent &c. ‖ Ξένον dicitur etiam esse aliquid pro Inusitatum, Inauditum. Nisi & Peregrinum quis eadem metaphora dici posse existimet. Luc. de Cræso & Solone loquens, οὐ φέρει ὁ Λυδὸς πολὺ παρρησίαν καὶ πολὺ ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πλὴν ἀνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων. Sic in epistola Petri, cap. 4, v. 12, ἀγαπητοί μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος. vbi ver. interpres ξένον reddidit Nouum. Sed idem in epist. ad Hebr. c. 13, διδαχαῖς ξέναις vertit Doctrinis peregrinis: vbi scribitur, διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε. Gallicè ξένον πρᾶγμα dicimus Vne chose estrange, vocãtes alioqui hominem ξένον, id est peregrinũ, potius Estrangier quam Estrange.

A

B

Ξένος, Peregrinus hospitio exceptus, Hospes. Hesiodus Erg. Οὐδὲ ξεῖνος ξεινόδοκον ἢ ἑταῖρος ἑταίρῳ, Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται ὡς πάρος περ. Ad quem locũ respiciens Naso, & in duplici significatione nominis Hospes ludens (qualis & nominis ξένος) dixit, — nõ hospes ab hospite tutus. Hom. Od. ο, Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα ὀπάζειν. Idem in prosa, Plut. Sympos. σκωπτῆς μὴν ὢν Περιάνδρῳ δῆλα τὸν πόνον, ξένος δὲ Θάλεω. Idem, καὶ τὸν ἐπαίνον ἡμῶν, Σόλωνος δὲ ξένον Ἐπιμενίδην. Herodianus l. 1, φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κοίνον γηγενέσθαι ξένον. Sed ab Homero passim ξένος alicui vel alicuius esse dicitur generalius is peregrinus quocum nobis intercedit quædã velut hospitalis amicitia. Od. θ, Ξεῖνος γὰρ μοι δοκεῖ ὅστις ἂν φιλέοντα μάχοιτο; Et Iliad. ζ, Ἦ ῥα νύ μοι ξεῖνος πατρῴος ἐσσὶ παλαιός. Et Od. ρ, Φησὶ δ' Ὀδυσῆος ξεῖνος πατρῴος ἐσσὶ παλαιός. At Od. ο, pro πατρῴος ξεῖνοι dicit ξεῖνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, scribens, -ξεῖνοι ἢ δόμεν ἐρεῦ ἀλόχῳ θ' ἕτι. Ἐκ πατέρων φιλότητος. Quinetiam alicubi ξεῖνος copulat cum ἕταρος. In soluta quoque oratione sæpe obuia est hæc nominis ξένος significatio. Thuc. lib. 2, ὅπερ Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένος ἦν, οὐ μὴν τοι ὅτι κακῶς γε τῆς πόλεως ἤκουεν. Xen. Hell. 5, ξένος τοῦ Πέρσου ἐπ' οὐδενὶ ἀρεθῶ τῆς Ἑλλάδος γεγενῆσθαι. Idem Hell. 4, ξένοι σε, ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε ποιοῦμαι. ἐγὼ δέ γε δέχομαι. Sic autem ante illum erat loquutus Herodotus, ξεῖνόν τε σε ποιεῦμαι ἐμόν. (vbi tamen Bud. vertit simpliciter Hospitẽ) Interdum iunguntur φίλοι & ξένοι. vt apud Demosthen. Pro cor. αὐτὴ γὰρ φίλων καὶ ξένων, &c. Paulo pòst, εἰ μὴ καὶ τοὺς θεοὺς ἢ τοὺς ἄλλους τινὰ μισθοῦ τοιοῦτον, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τοὺς μισθωσαμένους. Et tamen idem orator alibi non copulatiua sed disiũctiua particula vtens, dixit ξένος ἢ φίλος: & quidem in eadem oratione, ita scribens, ἐκ ποίας ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνην τὸν Γλαυκοθέας τῆς τυμπανιστρίας ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ὢν Φίλιππος; vbi observa etiam postponi φίλος contra quàm in præcedentibus eius locis. Dicam autem & in nomine Ξενία de significatione quam in locis istis habet ξένος.

C

D

Ξένος, Qui peregrinum hospitio excipit, Hospes. (nã Hospes quoque vtranque significationem habere apparet ex verbis Nasonis quæ protuli in principio præcedentis thematis) Eustath. pag. 1399, ὅτι δὲ καὶ ὁ τῶν ἀλλοτρίων ξενίαν ἢ πάροικοι αὐτῶν, ξένοι ἀλλήλοις ἐλέγοντο, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί. Idem pagina 1413, ξένος δὲ, φασὶν, οὐ μόνον ὁ καταχώριος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτόν. Vbi observa Eustathium dicere φασὶ, tanquam exemplum huius posterioris significationis in promptu non habentem. Rara certè, vel potius rarissima (nisi me memoria fallit) sunt exempla, ac præsertim præ alterius significationis exẽplis. Suidas vbi dixit ξένος accipi pro ξενοδόχος, solo Pauli Apostoli loco id confirmat, qui in fine epist. ad Rom. legitur: ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ὁλοκλήρου ἐκκλησίας. (sed hic locus mendosè apud eum legitur) Apertè verò hanc signif. habet & apud Diodorum Siculum de Hephæstione ita scribentem, τὸν μὲν οὖν πρῶτον ὀλίγον κήσας τῷ ξένῳ παρ' ᾧ τὴν ὑπὸ τῶν Θηβαίων ἐπιποίητο κατασκευὴν, τὸν ἐπιβάλετο κόσμον ἀναγραφῆναι τῆς πόλεως. quæ Bud. ita vertit, Principio igitur Hephæstio benevolentiæ affectu propensus erga hospitem suum, apud quem diuersatus commodè atque ex animi sui sententia fuerat, instituit regem ipsum ciuitatis suæ pronuntiare.

E

F

G

H

C. Ξενοδόχος, VEL Ξενοδόκος, at POET. Ξενοδόκος, (q. d. Hospitum receptor, seu susceptor) Hospes. Plut. Alex. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπαντᾷ πρὸς ξενοδόχον τὸν Καρδιανόν. Hom. Od. θ, — ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες, Ξενοδόκος καὶ ξεῖνος. Sic & in loco Heliodi quem protuli in Ξένος. Sed ξενοδόχος redditur etiam Caupo.

Ξενοδοχία, Hospitum exceptio, seu susceptio. Xen. in Œcon. ὅσοις δὴ εἰς ἑορτὰς ἢ ξενοδοχίας χρώμεθα. Athen. 14, ταῖς ἱππεφορίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις.

B

Ξενοδοχεῖον, ου, τὸ, VEL Ξενοδοκεῖον, Locus in quem hospites recipiuntur. Quidam interpr. Hospitium. Potest autẽ vt ξενοδόχος alicubi Caupo, sic ξενοδοχεῖον reddi Cauponа. Ξενοδοχεῖον (inquit Suidas) τὸ παρὰ ξένοις ὑποδεχόμενον.

Ξενοδοχέω, ῶ, Hospites excipio, Hospitio excipio. Idem quod ξενίζω, quo veteres scriptores vsi sunt.

C. Ξενοκτόνος, ου, ὁ & ἡ, Hospitum occisor seu interfector. Æsch. in Ctes. ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, καὶ πληθεὶς ξενοκτόνος.

Ξενοκτονία, Hospitum occisio. Plu. De Herod. Βουσιρὶν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

C

Ξενοκτονέω, ῶ, Hospites occido. Eadem forma qua dicuntur cum alia, tum ἀνθρωποκτονῶ.

C. Ξενολόγος, ου, ὁ, Externorum militum collector, Qui cogit externos milites. ὁ ξένους σραπιώτας συλλέγων, Hesych. Suidas. Eadem forma qua dicuntur σραπιόλογος & χρυσολόγος, atque alia. Vocari autem ξένοις sine adiectione, milites externos, docui suprà.

Ξενολογία, Externorũ militum collectio. Aristot. OEcon. 2, ἀπορεῖν εἰ ὅτι ξενολογίαν, ad milites cogendos mittere.

D

AT Ξενολογίον attertur pro ξενικὸν, vt sit Externorũ militum collectorum manus, seu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, Externos milites colligo, seu cogo. Isocr. Ad Philippum, ἐν ἐκείνοις δὲ τοῖς χρόνοις οὐκ ἦν ξενικὸν οὐδὲν, ὥσπερ ἀναγκαζόμενοι ξενολογεῖν ἐκ τῆς πόλεως, &c.

C. Ξενομανέω, Peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modũ delector. Plut. De amore diuitiarum, γυναικὸς ὀφείλων παρελεῖν τὸν κόσμον, ἵνα παύσηται τρυφῶσα καὶ ξενομανοῦσα. ITEM Ξενομανία, Peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel Nimium & inconsultum externorum studium, vt interpr. Bud. Non est autem ξενομανία verbale à ξενομανῶ, licet huic illud subiungam: sed ea forma dicitur qua δεξομανία.

E

C. Ξενοπαθέω, ῶ, Re aliqua tanquam peregrina & noua cõturbor. Plut. in Philopœmene, οἷς πρὸ οἱ πῶλοι περὶ σωνῆθεις ὑπεθάραττον ποθοῦντες, ἐὰν ἄλλον φέρωσι, πίρονται, καὶ ξενοπαθοῦσι, propter insolitam rem conturbantur, vt reddit Bud. Affert autem & pro Quasi peregrinus conturbor, Deprehensus sum & territus. In v. lex. ξενοπαθοῦντες esse dicuntur qui tacent & stupidi fiunt ad ingressum externorum. Ibidem, ξενοπαθοῦν redditur Hospites nobis esse videmur. Plutarchus cum δικαναχτεῖν copulauit in libello De exilio, item cum ἀδικωνεῖν in alio eiusdem libelli loco. Existimo autem esse aut id aut ei simile quod dicimus s'effaroucher. præsertim quum de equis quoque nostrate hoc verbum dicatur (& quidem propriè) sicut in illo primo Plutarchi loco dicuntur πῶλοι πίρεσθαι καὶ ξενοπαθεῖν.

F

C. Ξενοστάσις, (q. d. Hospitum statio) Locus in quem recipiuntur hospites, seu peregrini. Sophocl. Inacho, παιδίκος ξενίστασις.

C. Ξενοτρόφος, ου, ὁ, Externos milites alẽs. (nam in hoc composito & sequentibus quæ ad hoc pertinent, ξένοι peculiarem illam significationem habet) Exponitur tamen in v. l. generaliter Hospitum nutritor.

Ξενοτροφία, Ipsa actio alendi milites externos, & stipendia illis præbendi. Vsus est Hyperides.

Ξενοτροφέω, ῶ, Externos milites alo. Vel, Externos milites mercede conduco, seu stipendiarios habeo. nam & his modis Bud. interpretatur istud verbũ apud Isocratem. Thucydides lib. 7 dixit etiam χρήμασι ξενοτροφοῦντας.

G

C. Ξενοφόνος, idem quod ξενοκτόνος, Hospitum vel hospitis occisor. Plato, ξενοφόνων αὐθρῶν μισοῦντες πάλαι.

H

Et VERB. Ξενοφονέω, ῶ, Eurip. Occido hospites.

C. Ξενόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Peregrina voce vtens. ET Ξενο-

φωνία, Peregrina vox, vel Peregrinum loquēdi genus, & inusitatum. Quidam interpr. Peregrinitas, ex Cicerone. Improbat autem Pollux nomen illud ξενοφωνος, at non hoc ξενοφωνία. Sic verò legendum existimo apud eum, καὶ ξενοφωνίαν, οὐ τὸν ξενόφωνον. A

C. Ἄξενος, VEL Ἀξένος, Inhospitalis, Qui animo est alieno ab excipiendis hospitis peregrinis. Hesiod. Erg. Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Hoc nomine vocatus fuit quōdam Pontus, qui postea Euxinus dictus per ἀφημισμόν. Pōtus Euxinus (inquit Plinius) antea ab inhospitali feritate Axenus appellatus est. Lege de hac appellatione & Eustathii comment. in Dionysium qui περιηγητὴς vocatur, pag. 30 editionis patris mei. B

Ἄξενος habet & passiuam signif. si vera est hæc expositio Hesychii, ἄξενοι, οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενιοῦσα. Fuerit enim ἄξενος is quoque cui nō est ξένος à quo excipiatur.

C. Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhospitalis, Inhospitus. pro ἄξενος. sic autem vsurpatam ἀπὸ præpositionem pro α priuatiuo in multis aliis vocabulis annotauimus. Est autem poetarum nomen hoc ἀπόξενος. Eustathius de ponto Euxino loquens, ἄξενος δὲ ἐλέγετο. Τῶν ὃ εἰπεῖν ἀπόξενος, κατ' τὸν Σοφοκλῆν. At verò apud Sophoclem in Œdipo tyranno, pag. 159 meæ editionis habes ἀπόξενον, non ἀπόξενον, vbi schol. exp. διεχείμερον. C

Ἀποξενόω, νῶ, nō sequendo modò dictam significationem nominis ἀπόξενος, (secundū quam significaret Inhospitalem reddo) capitur pro Peregrè abigo, seu expello. id est Expulsum abire peregrè cogo. vel Peregrinari seu migrare facio. ξένος est Peregrinus, seu Externus: vnde ἀποξενοῦν de verbo ad verbum (si fas sit talem vocem fingere) sonat Abexternare. nihilque aliud significat quàm significaret simplex ξενῶ, si in vsu esset. D

¶ Apud Plutarchum significat Ciuitate priuare in Philopœmene, χαλεπῶς δ' οὖν οἱ Μεγαλοπολῖται φέροντες ὅτι τοῦτο, καὶ τεθεδόσθαι νομίζοντες, ἐπεχείρησαν ἀποξενοῦν αὐτόν. Interdum verò adiūgitur genitiuus πατρίδος, aut alius huiusmodi. Idem Plutarchus in Alexandro, δίχα μὲν χρονοτριβὴν ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος ἑαυτόν.

Ἀποξενῶ, Abalieno, Alieno, Abdico, vt inquit Bud. qui & citat locum hunc Luciani, ἀχρεῖα δὲ πολὺ καὶ ἀπιροκαλία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπεξενοῦν καὶ τῆς καλλίστης ἀποξενοῦν. Nostrates peregrinum seu externum appellantes estrangierum, inde ducto verbo Estrangiare haud absimili modo vtuntur. Athen. lib. 2, καὶ γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ πιπτοῦ τὰ ἐπὶ ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι. i. A poeta hos versus alienos esse dicāt, vel putent. vel A poetæ scriptis hos versus procul ablegēt, seu amandent. E

Passiua vox est Ἀποξενόομαι, ῶμαι, Migrare in externā regionē cogor, Amādor seu ablegor peregrè. Vel neutra significatione In externā regionem migro, In extera regione dego, Peregrè dego, vel extra patriā. vno verbo Peregrinor. Plato De leg. lib. 9, ἐπὶ δὲ πολὺ χρόνοις μὴ ἐθέλῃ πληρωῦν ἀποξενούμενος πεῖν ἐρημῶν. Sæpius adiūgitur genitiuus aliquis, vt apud Euripidem, πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένος, Peregrè agens procul à patrio solo. vel Procul à patrio solo in peregrinam regionem ablegatus. Sic apud Plutarchum ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Gregor. μὴ ἀποξενωθῆς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Aliquando autem præfigitur huic genitiuo vel ἐκ, vel ἔξω. Lucianus, τῶν τοιούτων ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν ἀποξενωθέντων. Aristot. Polit. lib. 2, ἔξω γὰρ τῆς οἰκίας διὰ τὰς γραπτείας ἀπεξενοῦντο πολὺ χρόνον. Interdum iungitur præpositioni aut aduerbio motum ad locum significanti. vt apud Platonem, ἀποξενοῦσθαι ἑτέρωσε, In alienam patriam vel in aliam regionem migrare. F G

Ἀποξενοῦμαι, Reus agor peregrinitatis. ξενίας ἁλίσκομαι, Pollux.

Ἀποξενοῦμαι, Externum seū peregrinū me esse simulo. Reg. 3, cap. 14, καὶ ἐλθὼν ἐν τῷ εἰσέρχεσθαι αὐτῷ, καὶ αὐτὸν ἀπεξενοῦτο. Budæus exponit Dissimulabat seipsam. H

Ἀποξένωσις, ωσεως, ἡ, Peregrinatio, Migratio in externam regionem. vel Commoratio in extera seu peregrina regione, Cōmoratio extra patriam, & natale solum. Plutarchus, ὡς μὴ καταμέμφωμαι τὴν ἀποξένωσιν. Est ἀποξένωσις (inquit Budæus) peregrè agentis & cui peregrinari contigit.

C. Ἀπόξενος, ου, ὁ, (q. d. ἀπὸ καὶ ξένος) Cuius maiores erāt ciues, quum ipse sit peregrinus. Eustath. pag. 405 ex Ælio Dionysio, ἀπόξενοι δὲ, οἱ ἐκ προγόνων οἰκήσαντες, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. Et addit, Qualis Agamemnō in Lydia. Affert & alias expos. ex Pausania, & aliis, quas vide ibidem: item pag. 485. Vide & Pollucem.

C. Δορύξενος, (q. d. Hasta partus hospes.) Qui in bello hospitalem quandam amicitiam contraxit cum aliquo, vt Glaucus cum Diomede, apud Homerum. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captiuis. Sophocl. in Electra, pag. 81 meæ edit. — ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτῆς τυγχάνει δορύξενος. Habes autem pag. 291 ἡ δορύξενος ἑστία. Vide etiam Pollucem, item Hesychium, Suidam, Eustathiū. Sed & in δόρυ plura de hoc nomine inuenies.

C. Ἐθελόξενος vide in Ἐθελοπρόξενος post Πρόξενος.

C. Εὔξενος, VEL potius Εὔξεινος, Hospitalis, Amicitiæ hospitalis cultor, Qui erga peregrinos hospitaliter se gerit. Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto qui antea ab inhospitali feritate axenus appellatus fuerat, vt testatur Plinius. Sed & Naso meritò dictum fuisse Axenum docet his versibus in quibus & vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipsum etymū. ita enim ille 4 Trist. eleg. 4,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti.
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.
Nam neque iactantur moderatis æquora ventis,
Nec placidos portus hospita nauis habet.
Sunt circa gentes quæ prædā sanguine quærunt,
Nec minus infida terra timetur aqua. Idem 3 Trist. elegiam 13 ita claudit, Dum me terrarum pars penè nouissima Pōti Euxinus falso nomine dictus habet. Rursum alibi, Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat & mare Euxinum, item Euxinum littus, item Euxini ponti deformia littora, & alibi sæua littora, Dum miser Euxini littora sæua peto. vbi etiam obserua Euxinum sine adiectione dici. Εὔξεινον non dubium est quin Hospitalem interpretandum censuerit Ammianus sicut ἄξενον seu ἄξινον Inhospitalem est interpretatus, ita scribens lib. 2, Heniochi, Sindi & Achæi, intendēte sæuitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali: & à cōtrario per cauillationem pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἀξένου in εὔξεινον per ἀφημισμὸν, dicerent potius grammatici: atque ita Eustathium ipsum loqui docui in ἄξενος. D E

Εὔξεινος SEV Εὔξεινος Iupiter, apud Apoll. Arg. 2, qui magis vsitato cognomine ξένιος, Hospitalis Iupiter, Qui præest hospitibus & illis fauet, Qui iura dat hospitibus, vt loquitur Virgilius. Hinc ADVERB. Εὐξείνως, Hospitaliter. Item generalius, pro Amicè, Beneuolè. nam pro φιλοφρόνως ex Apollonio affertur. F

C. Κακόξενος, VEL Κακόξεινος, Qui malè se gerit erga hospites, seu peregrinos Qui maleuolus est hospitibus.

C. Πολύξενος, VEL Πολύξεινος, Qui multos hospites habet, Qui multos excipit hospitio. Hesiod. Erg. Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Vbi quidam exponunt πολύφιλος, multos habens amicos. Ex eodem affertur διὰς πολύξενος pro conuiuio ad quod vocati sunt multi amici, seu in quod multi amici symbolas contulerunt. Legitur & πολύξενος οἶκος apud Euripidem. AT Πολυξένη, Polyxena, filia Priami & Hecubæ. G

C. Ἰδιόξενος, Cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo, & non cum tota ciuitate cōmunis. ἰδιόξενοι (inquit Eustath.) οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες, Inter quos est hospitii necessitudo. Luc. initio orat. quæ inscribitur Phalaris secūdus, Οὔτε Ἀκραγαντῖνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτῷ Φαλάριδος. vbi animaduerte quemadmodum omnium vrbis ciuium dicitur aliquis πρόξενος, ita vnius ἰδιόξενος appellari. Vide & Poll. Hesych. Suidam, Amm. HINC Ἰδιοξενία. Amicitia illa hospitalis, seu Ius illud hospitii, vel necessitudo illa.

C. Πρόξενος, Qui peregrinos hospitio excipit, non suo peculiariter sed totius ciuitatis nomine. Vnde à quibusdam (è quorum numero est Bud.) redditur Publicus hospes. Ælius Dionysius apud Eustathium, πρόξενοι

ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις καταίρουσι, καὶ αὐτοὶ πρεσβεύουσι πρὸς τὸ δημόσιον. Sed ipse Eustathius in alio loco dicit πρόξενος significare ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ὢν τῇ σφετέρᾳ πρεσβείᾳ ξένων. qualis Antenor apud Troianos, & quales οἱ βασιλικοὶ διοικηταί. Vide de hoc nomine Pollucem etiā, item Suidam, & Ammonium. Dicitur autem interdū quidem πρόξενος τῆς πόλεως, vel cum alio huiusmodi genitiuo, interdum verò, πρόξενος sine adiectione. Thucyd. lib. 8, καὶ Θουκυδίδου τοῦ Θαρσαλίου τοῦ πρόξενου τῆς πόλεως παρόντος. Plat. De leg. ἐπειδὰν ἀκούσωσιν ὅτι πόσοι εἰσὶ πόλεως πρόξενοι. Aristot. Pol. 5, ἤρξε τῆς στάσεως, καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε, πρόξενος ὢν τῆς πόλεως. Æschines, πρόξενος ὢν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. Sed & πρόξενος Ἀθηναίων, vel Λακεδαιμονίων, vel Θηβαίων &c. Thuc. lib. 3, circa principium, πρόξενοι Ἀθηναίων. Plutar. in Alcib. πρόξενος ὢν ὁ Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων. Sic Luc. initio Phalar. 2, οὔτε Ἀκραγαντῖνων πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος. de quo loco dixi & in Ἰδιόξενος. (Affertur autem ex Æschine & cum datiuo, πρόξενος ὢν Θηβαίοις) Sine adiectione verò, vt apud eūdem Thucydidem lib. 2, οἱ Ἀθηναῖοι πρότερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐπιστήσαντο. Dicuntur autem & vrbes πρόξενοι esse inter se, quæ sibi vicissim illud hospitalitatis officium præstant. Cæterùm sciendum est πρόξενος à schol. Thucyd. exponi etiā simpliciter φίλος in aliquot eius locis. A B C D

Πρόξενος, metaph. Qui aliquid procurat seu procurauit cuipiam, & quidem aliquid vel boni, vel etiam mali. Eustathius postquam priorem illam nominis πρόξενος significationem tradidit quam suprà ex eo attuli, subiungit, hinc per metaphoram vocari qui est καλοῦ τινος ἢ κακοῦ αἴτιος. vt ἀπωλείας πρόξενος, aut φθορᾶς, aut etiam σωτηρίας, vel ὑγείας. Sic autem appellatur (inquit) tanquam παρ' ἑαυτῷ ξενίσας τὴν πρᾶξιν, ἢ τὰ ἐπιτήδεια ἐξεπόρισε φιλόξενος. i. est, quasi qui rem illam hospitio exceperit, ac deinde ad alios transmiserit. Dico igitur πρόξενον alicui esse rei alicuius, dici eum qui ei illam procurauit, seu qui eiusdem autor est illius. Sed verbi Procuro vsum sunt qui nō probent. At Bud. πρόξενον interpr. Conciliatrium, in hoc Gregorii loco, μυρίοις ὑμνοῖ τε καὶ θεῖον καὶ τῆς αἰωνίας πρόξενον. Eundémque vsum habere ait in isto loco, τὰ διέπειν τὴν ἐπιστίαν, νῦν πρόξενα γίνεται. E

Προξενία, ας, ἡ, Hospitalis illa amicitia, vel Hospitii necessitudo (inquit B.) & priuata & publica. Demosth. πρὸς Λεπτ. προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἀπόντων. Apud Xen. Hell. 6, Callias quandam suam ad Lacedæmonios orationem ita orditur, Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐφ' μόνος ἀλλὰ καὶ πατὴρ παρ' πατρὸς παρεδέξατο παρεδίδου τοῦ γένους. Et in plurali apud Æschinem in Ctesiph. προξενίας πενὲς εὑρημένοι ἐν τοῖς ἔξω πόλεσι, διεφέροντο ἀναγορεύεσθαι ὑπ &c. Sed quod dicit Bud. priuatam etiam necessitudinem hospitii ita vocari, aliorum locorum testimonio indigere videtur. F

Προξενέω, ῶ, Sum πρόξενος, id est hospes publicus, Hospitio excipio nomine ciuitatis. Demosth. Pro cor. καὶ τοῦ Φιλιστίδου τότε πρέσβεις τοῦδε σοι κατέλευον Αἰσχίνης, καὶ σὺ πρόξενος αὐτῶν. Xen. Hell. 6, Τοῦτο, ἔφη, ἐγὼ πρόξενος μόνος, τοσαῦτα βουλόμενος, ὅτι τὴν πάσης φιλίαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ὅτι τὸ πρόξενος εἶναι ὑμῶν, quoniam hospitii necessitudo mihi vobiscum intercedit. O

Προξενῶ τινί τινα metaph. (sicut & de πρόξενος dictū est) Huius rei sum tibi autor. Hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. Τοῦτο σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦσα. In v. l. ex Plutar. Solone, προξενοῦσα φιλίας βασιλέων, ad regum comparandas amicitias valens. Προξενεῖν (inquit Bud.) σωτήρια significat, & μισητόν: & datiuo iūgitur, vt προξενῶ σοι τινα, hoc est Stipulor tibi, vel Cōcilio tibi, & comparare contendo. Plutar. οἱ τοῦτο Καίσαρι τῷ πρώτῳ προξενοῦντες. Greg. τί τοῦτο σοι προξενεῖν παῖς μονάς; mansiones cælestes tibi cōcilians & comparans. Dionys. De cælesti hier. τῆς σῆς δὴ αὖ εἴη νοερᾶς καὶ διακριτικῆς ὀπτικῆς, ἢ παρ' ἑαυτῇ τοῦ ὄντως ἀληθοῦς συγγένεσιν ὀξέως ῥεῖν, ἢ παρ' ἑτέρῳ μαθεῖν, τοῦ δι' ἀλαδὴ διδόντος τὸ ῥῆμα, καὶ προξενοῦντος αἰτήσειν. Quibus exēplis subiūgit hoc ex Demosth. ἐμὲ μεσομίλω ἀυτῷ, λέγων εἶναι ἄνθρωπον προξενεῖν μοι. vbi προξενεῖν accipi ait pro Cōciliare, & σωιστάναι, ac notum facere. Sed fortassis addere possimus Commendare. In illo autem Plutarchi loco, οἱ τῷ τῶν Καίσαρι τῶν τιμῶν προξενοῦντες quidam interpretantur Qui istum honorem Cæsari procurabant. verùm sunt quibus non satis placeat hic verbi Procuro vsus, sicut antè admonui. Vt autem πρόξενος dicitur aliquis rei nō solùm bonæ, sed & malæ, sic etiā προξενεῖν aliquid mali dicitur, vt apud Naz. προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει. B

Πρόξενος, Sum interpres & conciliator versurarum aliorúmque cōtractuum, de quibus tractatus est breuis in Pandectis sub titulo de proxenetis. Demosth. τῶν τιμωμένων τῶν σιωπῶν ἐκκαίδεκα μνῶν ἀφῃρέσατο Παμφιλίδ' ἡμῶν αὐτῆς ἐστὶ προξενήσειν. i. Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine, quas Pambolades mihi suppeditauit, isto interprete versuræ faciendæ. Idem, ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, Sum proxeneta omnium negotiatorū Heracleensium. Hæc Bud. qui etiam priorem locum huic significationi verbi προξενῶ tribuit. Quam re ab illo dissentio, quū videam πρόξενος, a quo fit hoc verbū, generaliter accipi. C

Προξενητής, οῦ, ὁ, Proxeneta Paratius, Qui est velut cōciliator, interpres & internuntius ad paciscendum seu stipulandum. A Bud. exponitur Conciliator & interuentor, quasique conglutinator hominum inter se stipulantium & spondentium, aut quenuis contractum conuentumque ineuntium. Apud Senecam Proxenetæ non semel pro iis qui nominibus faciendis interuenire solent. Vlpianus, Si proxeneta interuenerit faciēdi nominis. Bud. in isto Demosth. loco, ἐγὼ δὲ προξενῶν τυγχάνω τῶν Ἡρακλεωτῶν, vertit Sum proxeneta omniū negotiatorum Heracleensium. (FOEM. Προξενήτεια, Conciliatrix, &c. Exponitur & μεσίτρια) HINC Προξενητικόν, Merces quæ proxenetis soluitur. D

C. 2. Ἐθελοπρόξενος, Qui est publicus hospes, idque vltrò. Id est, Qui vltrò suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos, nomine ciuitatis: quū alioqui is qui πρόξενοι dicuntur, demandari soleret à ciuitate. Thuc. lib. 3, pag. 107, ὁ δὲ Πενίας ἐθελοπρόξενος τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου τοῦ ἐκείνου. vbi schol. exponit ἀφ' ἑαυτοῦ ἠρμόσθη [subaudito πρόξενος] καὶ μὴ κελευσθεὶς ὑπὸ τῆς πόλεως. Et subiungit, οἱ γὰρ πρόξενοι κελευσθέντες ὑπὸ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο. quæ verba Suidas quoque habet. Ab Hesychio exponitur ἑκὼν πρόξενος. Sed nequaquam assentior iis qui Latinè interpretantur simpliciter Voluntarius hospes, quum ex præcedentibus pateat πρόξενος non posse reddi simpliciter Hospes. E

AT VERO Ἐθελόξενος apud Poll. legitur, sed mendosè (vt opinor) pro ἐθελοπρόξενος, præsertim quum ex Thucydide afferat, apud quem haberi ἐθελοπρόξενος do cui modò. A diuuat autem cōiecturam meam & quod sequitur apud eundem, πεῖσαι δὲ τοῦτο καὶ ἐθελοπρόξενος. nec enim dubito quin vtrobique eandem vocem ille scripserit. At quidam hunc errorem non animaduertentes, interpretantur ἐθελόξενος, Qui voluntariè peregrinatur, vt qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras inuisebant. Et (quod ineptissimū est) a Thucydide ita vsurpari tradunt. F

Composita alia in quibus nomen ξένος non manet integrū, præpositum alioqui (sicut & in compositis primæ classis) non postpositum.

C. Ξεναγός, ET Ξεναγωγός, Ductor hospitum, id est Qui hospitibus seu peregrinis dux viæ est, ad visenda singula vrbium loca. A Budæo ξεναγοῖ esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solēt: quos Budæus perductores appellat. HINC Ξεναγέω, ῶ, ET Ξεναγωγέω, ῶ, Duco hospitem ad ea quæ visenda sunt. Charon ad Mercurium, apud Lucianū, αἰπὺς σάλπιγξ οὐδὲ παρ' ἀδέου, ἐς τὸ φῶς ἀνεκήλυθα. καὶ μοι δικῶς τὸ δίον ἐπιτυγκίαι σοι. ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅπου με ξυμπεριοῦσιν; καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. vbi Budæus exponit, Deduces me locorum ignarum, quippe peregrinum. Menippus dicit Mercurio apud eundem Lucianum, πόθ' οἱ καλοὶ ἢ καλαίεινν ὦ Ἑρμῆ, ξεναγήσόν με νέκλιω δύτα. vbi Budæus vertit simpliciter, Deducito. Vide & Comm. G H

pag.423. Ξεναγεῖν Hesychius & Suidas volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Itidémque Budæus affert pass. ξεναγεῖσθαι pro Hospitio suscipi, ex hoc Gregorii loco, ἐπιδὰν οὖν τις ὅπως ἢ τῶν ἑωῶν, πρόσθεν μὲν ξεναγεῖται παρὰ πολλῶν τῶν προσειληφότων, ἢ φίλων, ἢ συγγενῶν. Idem hunc locum Platonis in Phædro, ὥσπερ ἐπέστειλε σοι ξεναγεῖν παῖς, vertit, Optimè officio hospitis suscipiendi functus es. Sed in hoc eiusdem loco, & quidem qui sumptus est ex eodē dialogo, ξεναγουμένῳ vertit simpliciter Peregrino: ξεναγουμένῳ γὰρ τινι καὶ οὐκ ὅπως ἐμοὶ ἔοικας. ‖ Ξεναγῶ, Peregrinos instituo moribus patriis. Theodor. Hist. ecclesi. l. 1, ξεναγεῖν ὁ κύριος τὸν αὐτὸν χρόνον Ἰουδαῖος πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξεναγόμενος, educit Christianismon, id est (vt ibidem) ad Christianismon ἐξεναγόμενος Bud.

ATT Ξεναγεῖν ex Areop. affert pro Hospitem suscipere, vel Hospitio suscipere. ἐν ὡς ξένον ἐξεδέξασθαι.

Ξεναγός (ab ea nominis ξένος significatione qua dicitur de externis militibus) Ductor seu dux externorū militum, Qui præest seu imperat externis militibus. Thuc. lib. 2, Λακεδαιμόνιοι δὲ οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες ἐπάγκαζον ἐς τὸ ἔργον. vbi schol. exponit οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Obserua autem genitiuum ἑκάστης πόλεως ita poni quasi præcederet τῶν ξένων, ita nimirum dicendo, οἱ τῶν ἑκάστης πόλεως ξένων ἡγεμόνες. adeo vt rectè hic locus ita redditus sit, Lacedæmoniis qui peregrinis singularum ciuitatum militibus duces erant. Vtitur & Xen. hoc nomine, scribens, διέπεμπε δὲ καὶ ξεναγοὺς ὅθεν παῖς πόλεις. Item, καὶ ἔπεμπον μὲν αὐτῇ οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ κοινῇ ἑκάστην ξεναγόν. Exponit autem B. & generalius nomine Dux.

ETINC Ξεναγία, Munus eius qui est dux militum externorum. sed ita vocatur etiā certus militum numerus, de quo lege Ælianum, item tractatum de vocabulis militaribus.

C. Ξεναπάτη, ης, ἡ, VEL Ξεναπορία, Deceptio hospitis, seu hospitum. Affert Bud. hoc ξεναπατία ex Platonis epist. 7, scribens dici eadem forma qua δουλαπατία: at ξεναπάτη ex Eurip. affertur à Polluce.

C. Ξενηλατέω, ῶ, Peregrinos expello, seu peregrinum, Hospites expello. Aut, Expello tanquam peregrinum, Abigo ceu solent abigi peregrini. A Budæo exponitur Externos eiicio, Vt alienos abigo: alte ente ex Plutar. Sympos. 8, πῶς δὲ ἀκριβῶς τοῖς αὐτοῖς τραγῳδίας ἐπιχειροῦσαν οὐκ ἀπίστουσιν, οὐδὲ ξενηλατοῦσιν. Pass. ex Aristoph. ὡς περὶ Λακεδαιμονι ξενηλατοῦσθαι.

Ξενηλασία, ας, ἡ, Peregrinorum expulsio, seu eiectio. Thuc. lib. 2, πρὸ τε δὲ τοῦ πολέμου ἐποιοῦντο παρέχοντες, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτῳ ξενηλασίας ἀπείρητο μήτε τινὶ μαθήματος μήτε θεάματος. Plato De legibus lib. 12, ὀνόματι τε χαλεπὸς τοῖς λεγομένοις ξενηλασίαις χρωμένοις, καὶ ὅθεν τε αὐθάδεσι καὶ χαλεπός. Aristot. Polit. lib. 2, ξενηλασίας πεπείρακε. Sed additur sæpe genitiuus. vt apud eundem Thucyd. l. 2, ἐν τῷ καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὴ ποιῶσι μήτε ἡμῶν μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμάχων. Sed & rei alicuius ξενηλασία fieri dicebatur. vt ξενηλασίαν τινὸς ἐπιθεῖν, Plut. Lycurgo. Itidémque ξενηλασίαν παρὰ θυμάτων ἐποιοῦντο apud eundem. Et in Apophthegmatis, πρὸς δὲ τοὺς καὶ ἀπόντων τῶν θεωρῶν ξενηλασίαν ἐποιήσατο. ὅθ' οὔτε ἔμπορος, οὔτε σοφιστής, οὔτε μάντις ἢ ἀγύρτης, οὔτε τῶν καθαρσίων ὀνομάτων δημιουργὸς εἰσήει εἰς τὴν Σπάρτην. Idem in libello quem inscripsit De cupiditate diuitiarum, ἀλλὰ χρυσοῦ μὲν καὶ θορυβῶν καὶ μυστικῶν καὶ μαγείρων καὶ τῶν καὶ σωφρόνης ἡμῶν ἀφῆς ξενηλασίας τὴν ἀρχὴν ἔστιν. Quibus in locis ξενηλασία dicitur de rebus quæ nō secus expelluntur & reiciūtur ac peregrini expelli submouerique solent.

Ξενοσύνη, VEL potius Ξενοσυνή, (quum poeticum sit vocabulum) Hospitalis amicitia, Hospitii necessitudo, vel Hospitii ius. Hom. Od. φ, Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ἔξοχος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχῷ ξενοσύνης πρόσκηδέος. In prosa dicitur ξενία.

Ξένως, Peregrinè, Peregrinorum more. quod tamen dicitur potius ξενικῶς. ‖ At verò apud Platonem circa principium Apologiæ Socratis, ἀληθῶς οὖν ὦ ἄνδρες ἐγὼ τῆς ἐνθάδε λέξεως, quum dixisset, νεῦν ἐγὼ πρόσθεν ὅτι δικαιότερον ἀναβέβηκα, ἢ νῦν γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. Et quia dixerat ξένως ἔχω, subiūgit, ὥς περ οὖν ἂν εἰ τῷ ὄντι ξένος ἐτύγχανον ὤν, ξυνεγιγνώσκετε δή που αὖ μοι &c. vbi reddi posse existimo Peregrinus sum in hoc sermonis genere, vel in hac sermonis forma: vel, Peregrinus fuerim in vtendo verbis hic vsitatis: (sicut Cicero dixit, Neque peregrinum ac hospitem in agendo esse debere) sed malim, inuersa orationis structura reddere, Peregrina mihi vest. a ista sermonis forma. Quæ quum dico, nō sum immemor loci cuiusdam Ciceronis in quo dixit aures peregrinari, sed huic minimè illud genus loqui endi conuenire puto.

Ξενόω, ῶ, Hospitio excipio, vel suscipio. Sed vsitatior est passiua vox Ξενοῦμαι, Hospitio excipior. vel Hospitor, Diuersor. Xen. ἀνάβ. 7, ὑπόθεσθαι δὲ ξενοῦσθαι. Ξενοφῶν παρ' Ἑλλαδὶ τῇ Γοργίλου μισθοῖ. ‖ Ξενοῦμαι, Hospitio iungor aut coniungor, siue hospitii necessitudine. Xenoph. καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται Β. παρὰ τὴν Ἀμφ. Εὐμενίδης χρήματα δωσόμενος τὰ στρατευμάτα, καὶ ξενοῦται τῷ Ξενοφῶντι. ET Ξενοῦσθαι apud Herodotum pro eodem, (sicut dicitur ξένος pro ξένος, & alia) in Eratone, πόλεις γὰρ αὖται μάλιστα δὴ τῶν νῦν ἐόντων ἐξενώθησαν. id est (Bud. interprete) Duæ enim illæ ciuitates, omniū quas nouimus maximè inter se hospitio coniunctæ fuerunt. Vide Ἐπιξενοῦμαι quod proximè sequitur.

COMP. ΕΠΙξενοῦμαι, Hospitio excipior, vel suscipior, Hospitor. sicut & ξενοῦμαι. (sed minus vsitatum hoc quàm illud) Demosth. ἐφ' ᾧ τε Πασιωνος τοῦ, καὶ ὁπόσον ἐπιξενοῦσθαι πόλιν. Plut. in Numa, Σφικλεῖ τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενοῦσθαι τὸν χρόνον. Aristot. Pol. 7, τὸ γὰρ ὅθεν ξενοῦσθαι τινας ἐν ἄλλοις τοῖς ἐξαμαίνουσι τοῖς τοῦ ἀσύμφορον εἶναι φασὶ τοῖς τῶν ἀνθρώπων, i. Hospitaliter excipi, Hospitio coniungi, inquit Bud. vbi tamen fortasse potest accipi simplicius, vt mox docebo. ‖ Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregrè agere. Hocr. in epist. quam Iasonis liberis scripsit, μαλιστα μὲν τὸν μὴ διωκόντα πολεμεῖσθαι, καὶ τὸν μὴ ἀφεῖναι ὅθεν ἐπιξενοῦσθαι ἀπόστολοι τοῖς. Pollux quoque tradit ξενοῦσθαι vel ὅθεν ξενοῦσθαι esse τὸ ἐπὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν. qua ego in significatione dixerim potius accipiendum illud ὅθεν ξενοῦσθαι in loco Aristotelis modò citato. At verò in hoc Synesii loco epist. 4 σὺ δὲ ἐκεῖνο λογίζῃ τῷ φιλοφρονεῖν τῶν εὐχαριστοῦντων ὅθεν ἐπιξενοῦσθαι ἐνδείκνυσθαι. i. Tu igitur virtuti tribues, (vel accepta feres) comitatem incolarum quam erga mulieres peregrè aduenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregrè aduenerunt. Ita enim hic reddendū censeo hoc participium. Nisi quis vno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet: vt ὅθεν ἐπιξενοῦσθαι nihil aliud sit quam ξένας. sed mihi nequaquam hæc interpretatio æquè placuerit, (licet eundem alioqui sensum efficiens) q. ὅθεν ξενοῦσθαι quandam motus ad locum significationem includere videatur.

ET NOM. Ξενῶν, ῶνος, ὁ. Hospitium, Diuersorium: καταγώγιον, seu καταγώγιον apud Platonem, vt testatur Pollucem & sequens locum hunc. sedi isti nomini. Postquam enim dixit τὸ ἐνθάδε, ξένον δὲ τὰ ἐς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, Ξενοῦσθαι καὶ Ἐπιξενοῦσθαι λέγουσι, subiungit, ὅθεν καὶ τὸ καταγώγιον, Ξενῶνα. Paulo post autem, καὶ τὸ καταγώγιον, Ξενῶνα Πλάτων.

Ξένιος, ου, ὁ, VEL Ξείνιος, Hospitalis, Ad hospitem seu peregrinum pertinens, aut ad hospites. Fœm. ξενία, pro quo ξείνη Ionicè apud Homerum, vt ξείνη τράπεζα Hospitalis mensa, Mensa qua excipiuntur hospites: Od. ξ, Ἰόν τοι Ζεὺς τε θεοὶ τε, ξείνη τε τράπεζα. qui versus legitur & Od. ο, atque υ.

Ξένιος Zeus apud eundem, itidémque apud eius posteros Hospitalis Iupiter, Iupiter hospitum custos, In cuius tutela sunt hospites, vel Qui hospitibus præest. Possumus enim hisce omnibus modis circumloqui significationem illius epitheti. Quinetiam (ex Virgilio) Qui iura dat hospitibus. Cicero hospitalem vocauit De fin. lib. 3. Hom. Od. ξ, Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας. Idem Od. ι, Ζεὺς δ' ὅτε πημήσῃ ἱκετάων τε ξείνων τε, Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Et alibi dicit μάλιν Διὸς ξείνου.

Ξένιον VEL Ξείνιον substantiuè, Hospitale munus seu donum. AVT Ξενικὸν poeticè, Quod datur hospiti. Sæpe

Sæpe autem & in plurali Ξένια, item Ξενία. Hom. Od. θ, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξείνιον, ὡς ὄφελές. Idem Odyss. ι— ἡμεῖς δ' αὖτε μεγάθυμοι τὰ σά γουνοῦμεν Ἰκόμεθ', εἴ τ' ἀπόροις ξείνιον, εἴ τε καὶ ἄλλος Δώρῃς δωτίνας, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν. Ad quæ respondet Cyclops aliquātò pòst, Οὔτοι ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, Τοῖς δ' ἄλλοις τεύξαιμι. τόδε τοι ξείνιον ἔσται. Quo ex responso natum est prouerbium, ἡ τοῦ Κύκλωπος δωρεά, id est Cyclopis donum. Animaduerte autē, in hoc prouerbio ξείνιον exponi nomine δωρεά, alioqui generaliori. Eo autem vsus est Lucianus, & quū illum ipsum Homeri locum affert, in καταπλῳ scribēs, Οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ὀκείνη ἀνέφαινε δωρεά, τὸ ὑπισχνεῖσθαι ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὖτιν ἔδομαι. At Plutarchus dixit Κυκλώπειον γέρας. Quod autē ibi Homerus dicit ξείνιον, id in prosa diceretur ξένιον. quo vtitur Demetrius Phalereus, de eodē loquens Homeri loco. τὸ δὲ (inquit) Οὔτοι ἐγὼ πύματον ἔδομαι, τοῖς δ' λοιποῖς τεύξοιμι, τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον. (vbi etiam facetè hoc Cyclopis dictū appellat ἀστεῖσμον) Synes. ep. 4, καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, πᾶς ἐπ' αὐδρὶ, καὶ αὐτὸ ὅτι πάνδι, φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἡγεμονικὸν ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. Frequens est & pluralis num. vti dixi, ξένια seu ξένια, vel ξενία. Hom. Il. σ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ τοιόνδε ξεινήϊα καλά. Idem Od. η, Ἦ μὲν δὴ νῦν ξεινήϊα πολλὰ φορεῦντε Ἄλλων ἀνθρώπων &c. Alicubi verò & ξεινήϊα δῶρα dicit idem poeta: vt Odyss. ω, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἑοῦσι. In soluta autem oratione pluralis ξένια. Xenoph. Hell. 7, καὶ μὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄλλως τε ἐπέμων αὐτῇ καὶ βοῦν ξένια ἔπεμψαν. Sed alioqui fuisse alia quibus nomen ξενίων tributū sit, & quidem à pictoribus, docet Vitruuius l. 6, cap. 9, qui postquam scripsit, Præterea dextra ac sinistra domunculæ constituuntur habentes proprias ianuas, triclinia, & cubicula commoda, vti hospites aduenientes non in peristylia sed in ea hospitalia recipiantur: subiungit, Nā quum fuerūt Græci delicatiores & ab fortuna opulentiores, hospitibus aduenientibus instruebant triclinia, cubicula, cum penu cellas. primóque die ad cœnam inuitabant, postero mittebāt pullos, oua, olera, poma, reliquásque res agrestes. ideo pictores ea quæ mittebantur hospitibus, picturis imitantes, ξένια appellauerunt. Ita patres familiarum in hospitio non videbantur esse peregrè, habentes secretam in his hospitalibus libertatem. Hæc ille. Demosthenes autem in or. περὶ παραπρεσβείας appellauit ξένια quæ Latini Lautia dixerunt, videlicet dona legatis exteræ gentis dono missa, quam Latinam vocem & Plutarchus exponens, nō dicit simpliciter ξένια, sed τὰ πεμπόμενα τοῖς πρέσβεσι ξένια. ‖ Ξενίων τυχών apud Herodotū Hospitio exceptus, vt B. vertit. Affertur autem ex eodem, ὅθι ξένια καλεῖν pro Ad hospitiū inuitare, seu Hospitio inuitare. Itidem verò & cæteri scriptores dicunt ὅθι ξένια καλεῖν: (sed in quibusdam locis legitur & ὅθι ξενία, vt docebo in Ξενία) At ἐπὶ ξένια δέχεσθαι Budæus ait videri positum pro Lautia præbere, apud Xenophontem in Hellen. ‖ Idem apud Plutarchum ὁ ὅθι τοῦ ξενίου exponit Qui est ab hospitiis, item Qui est super hospitia comitatus. qui marescallus hospitiorum vulgò appellatur, inquit.

Ξένιον est etiam Lenticulæ species, sed rarior, quū tamen vari lenticulæq; cæteræ vulgò notæ sint. Est autem rubicundior & inæqualior, vt scribit Celsus lib. 6, cap. 5. Fortasse verò ex eo quòd non sit frequens nec ita nota vt cæteræ, nomen hoc accepit: quasi præ cæteris quodammodo sit peregrina. Quod tamen ego ex sola coniectura habeo.

Ξενία, ας, ἡ, Peregrinitas. vt οἱ ξενίας διωκόμενοι seu φεύγοντες, Peregrinitatis rei. i. Qui ob id rei sunt quòd se pro ciuibus gesserint, iuráque ciuilia vsurparint, quum essent peregrini, vt inquit Bud. (Tale est ξενίας ἁλίσκεσθαι apud Lucianum) Polluci ξενίας γραφὴ est κατὰ τῶν παρεγγεγραμμένων. & δωροξενίας quoque, αἱ δεδωροδοκημένοι τοῖς δικάζοντας.

Ξενία, ET Ξενίη Ionicè, Hospitii necessitudo, Hospitalis amicitia. vel Hospitii ius. Sed & vna voce Hospitiū reddere non dubitarim, idque ex Cicerone, vt paulo pòst docebo. Thucyd. lib. 8, p. 266 meæ editionis, ξυνέπρασσε γὰρ αὐτῷ καὶ Ἀλκιβιάδης, Ἐνδίκῳ ἐφορεύοντι πατρικὸς ὢν τὰ μάλιστα ξένος ὤν. ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔχει. Plut. in Polit. præcept. ἐπεὶ γὰρ ἑλὼν Πραίνεστον ὁ Σύλλας ἔμελλε πᾶσι ἄλλοις ἀπαντᾶν ἀποσφάττειν, ἐνία δὲ ὀκείνων ἠφίει δεδεμένα τὴν ξενίαν. Herodotus, ξενίλῳ τῷ βασιλέϊ σεσωθήκατε. Et ξενίλιον διαλύεσθαι apud eundem, quod exponitur, Ius hospitii dissoluere. Interdum verò copulatur ξενία cū nomine φιλία. vt apud Demosth. Pro cor. παρεσκευασμένοι φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναι σοι πρὸς αὐτόν. Sic autem & in alio eiusdem orationis loco. Possumus autem (vt opinor) ξενία μοι ὅθεν πρὸς αὐτὸν reddere ex Cicerone Hospitium mihi cum eo est. Vel Hospitium mihi cum eo intercedit. Vel, Iunctus sum illi hospitio. (quod & κοινωνῶ ξενίας αὐτῷ dixit Plutarchus) Quinetiā vt ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας dixit Isocrates, sic Renouare vetus hospitium, Ciceronem dixisse videmus pro Deiotaro. Idem nomen Amicitia cum nomine Hospitium copulat, vt φιλία cum ξενία copulari docui paulo antè. Sciendum est porrò sæpe dici de eo cui est hæc ξενία πρός τινα. vnde sicut φιλία & ξενία, sic φίλος & ξένος aliquis esse dicitur. sic tamen vt ξένον esse plus sit quàm esse φίλον, & quicunque est ξένος, idem sit etiam φίλος, at non contrà. vnde quum dicit Demosth. φίλοις καὶ ξένοις particula καὶ valet idem quod Atque adeo. perinde acsi diceret Non solùm φίλοις, sed ξένοις etiam. Sic vicissim de eo cui negat vllam prorsus amicitiam aut necessitudinem intercessisse cum alio, dicit, Quomodo illi erat ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος; q. d. Quomodo ξένος, aut saltem φίλος, aut etiam (quod his minus est) γνώριμος? Idem verò de φιλία καὶ ξενία, & ξενία ἢ φιλία sentiendum est. Sed hoc addo, sicut ξένος generalius interdum poni videtur pro amico; sic & ξενία alicubi generalius pro amicitia positum videri. atque ita exponit Bud. ξενίλιον apud Herodotū. In illo tamen Thucydidis loco quem paulo antè protuli, non lubenter assentior eius scholiastæ ξενίαν exponenti simpliciter φιλίαν, id est amicitiam.

Sicut autem ὅθι ξένια καλεῖν dici docui pro Hospitio inuitare seu ad hospitium, sic & ὅθι ξενία καλεῖν alicubi legitur in eadem significatione. sed ego locos hosce suspectos habeo, & vel ὅθι ξένια, (à nominatiuo singulari ξένιον) vel ὅθι ξενίαν reponēdum censeo. quod apud Philonem legitur, alioqui tamen rarum.

Ξενικὸς SIVE Ξεινικὸς, οῦ, ὁ, Peregrinus, Exterus, seu Qui peregrinorū & exterorum est. vt ξενικῇ τῇ φωνῇ χρήσασθαι apud Isæū, Peregrino sermone vti, seu Barbarè loqui. Item ξενικὸς ὄχλος & ξεινικὸν ὀπισυεικόν, de peregrino milite qui ad auxiliū ferendū è terra peregrina accersitur mercede, qui suprà ξένοι. Thucyd. l. 3, βουλόμενος φιλῶσαι τοὺς Ἀμπρακιώτας τὸν μὲν μισθοφόρον ὄχλον τὸν ξεινικὸν, multitudinem peregrinorū militū. Et lib. 8, p. 271, καὶ Τισσαφέρνους τὸν ξεινικὸν ὀπισυεικόν. vbi ξεινικὸν dicit pro ξενικῶν μισθοφόρων σύστημα, aut tale quid. Et ξεινικοὶ μισθοφόροι apud Suid. Apud eundem ἄγαλμα ξεινικὸν καὶ ἱερουργία οὐκ ἐπιχώριος. Apud Plut. Symp. 4, ἀφαιροῦσι τὰς θεραπείας ὅσων ἡ μωρία ξεινικά, vnguēta peregrina. Item ex Plat. De leg. ξεινικὰ ἁμαρτήματα, in peregrinos cōmissa peccata. Ex eodem, ξεινικὰ ὁμιλήματα, officia in peregrinos. At ξεινικοὶ λόγοι dicuntur vel οἱ ἀλλότριοι καὶ μηδὲν πρὸς σήκοντες; vel οἱ ὑπὸ τῶν ξένων παρεσβεύων λεγόμενοι, vt exponitur apud Aristoph. in Acharn. παύσας ἡμᾶς ξεινικοῖς λόγοις μὴ λίαν ὀξαπατᾶσθαι. Rursum apud Suid. est ξεινικὸν ἐμπόριον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται· ὡς περ ἀγυιὰν, ὅπου οἱ ἀστοὶ, mercatus emporiúmque peregrinorum. Et ξεινικὸν ἐν Κορίνθῳ apud eundem & Harpocrationem, cuius mentio fit in 1 Philipp. Demosth. Apud Aristot. Polit. 7, ξεινικὸς βίος, vita à reip. negotiis aliena, qualis esse solet hominis peregrini, ὁ ξεινικὸς βίος καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἀπολελυμένος: cui opponit τὸν δὲ τῶν συμπολιτεύεσθαι καὶ κοινωνεῖν πόλεως. Est & quoddā venenum ξεινικὸν, cuius meminit Aristot. De auditu mirabilibus. Ξεινικὸν aduerbialiter PRO Ξεινικῶς. More peregrinorum. Apud Athen. libro 10, δίκαιον τοὺς ξένους Πίνειν ξεινικὸν, τοὺς δ' ἐλθεῖς ὅθεν χώριοι. (Sed videtur subaudiri posse accus. ἔθος τὸν) Plato Crat. τοῦ ἀ ξεινικῶς αὐτῇ τῷ ἢ χρησάμενος.

Ξεινικὸς interdum redditur potius Hospitalis. vt apud Aristot. Ethic. 8, cap. 12, ξεινικὴ φιλία, amicitia hospitalis, quæ videlicet hospiti cum hospite intercedit. Et ξεινικὴ

τράπεζα, Hospitalis mensa, (vt Cic. dicit Hospitalis ædes, & Liu. Hospitale cubiculum) Mensa qua hospites peregrè aduenientes recipiuntur: ξενὶν τραπέζη Homero. Athen. lib. 4, κᾷ ὃ τὸν συνάπτειν εἶκον τραπέζῃ μὲν κεῖνται δύο τραπέζαι ξενικαὶ καὶ λοιβαῖαι. Æsch. in Ctesiph. ἐφ' ἅπαντα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας τοῦτο πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Et ex Plat. ξενικὴν συμβουλεύω συμβουλεύειν, cōsilium vt hospitalitas postulat dare.

A

Ξενῶν, ῶνος, ὁ, Locus hospitibus peregrè aduenientibus destinatus, Locus ad quem diuertunt hospites. Hospitiū. Hesychio est καπάλυμα, qui etiā annotat ξενῶνας à Phrygibus vocari τοὺς ἀνδρῶνας. Athen. lib. 5, τοῦ δὲ ἡρωϊκῶν οἴκων τοὺς μείζονας Ὅμηρος μέγαρα καλεῖ καὶ δώματα καὶ κλισίας, οἱ δὲ νῦν ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας τοὺς τοιούτους. Significat ξενῶν præterea κοσκινεῖον, vt & Suidas testatur his verbis, ξενῶνος, δόμου ὑποδεχομένου τοὺς ξένους καὶ ἀρρώστους. At Ξένων est nomen proprium.

B

Ξενύλλιον, ου, τὸ, forma dimin. Hospes qui peregrè aduenit, seu Peregrinus. Sed sonat quasi dicas, Peregrinellus. Plut. Apophth. καταφθερεῖ σε ὦ πάτερ τὸ ξενύλλιον, ἐὰν μὴ πάχον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς. vbi videtur per cōtēptū dici.

C

Ξενδύω, Peregrinus & ignarus sum. v. l.

Ξενίζω, SIVE Ξενίζω, Hospitio excipio Peregrè aduenientem hospitio recipio. ξένιας χάριν πινὰ ὑποδέχομαι, vt Suid. exp. Od. η, Ξένιον οὐ μεγάροισι ξενίωμεν. Il. γ, Τοὶ δὲ ἐγὼ ξείνιστα καὶ οὐ μεγάροισι σίτισα. Od. α, Πόσσι δὴ ἔπος ὅστις ὅτι ξείνιστας ἐκείνον. Od. τ, Τὸν οὐ ἐγὼ τοῖς δώματ' ἄγων οὐ ξείνιστα. Aristoph. Ran. ἵνα ξείνισα σφὼ σφῶν γ' ἀπελθεῖν. Dixerat verò paulo antè, χαρεῖν ποίων ὦ Διόνυσε ἔστα. Interdum cum datiuo cōstruitur. vt apud Xen. Pæd. 5, ἐξένισεν ἡμᾶς ἅπαντας πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γωβρύας, Multis beneficiis nos hospites affecit, vel Multis bonis nos quasi excepit. Themistius ad Nicomed. ξενίζων δὲ χειροῦπος οὐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, xeniis excipere simplicibus & vsitatis. In Hippiatr. οὐ χρὴ δὲ τὰς κοινὰς ποικιλίας τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν. ἀμφιβλίσκει γὰρ ὅλῳ ποιοῦσις ξενισμοῖς, excipere variis nouisque pascuis & aquis. (Potes tamen & in alia signif. hic verbum ξενίζειν accipere, ea videlicet cui postremum locum dabo) Pass. Ξενίζομαι, Hospitio excipior, Hospitalibus muneribus afficior, τὰ ξένια δίχομαι καὶ λαμβάνω. Xen. Hell. 3, αἰσχρὸν ἐμὲ πεῦσόμενα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. Idem, ὅτι μὴ δὴ ξενιζόμενοι οἱ στρατιῶται ἐκοιμήθησαν. paulo antè verò dixerat, Κύρῳ μὲν καὶ τῇ στρατιᾷ πάσῃ ξένια ἔπεμπον. B. 1095. Aliàs ξενίζομαι neutraliter quoque redditur Hospitor, Diuersor. Act. c. 10, ξενίζεται παρὰ Σίμωνι, Diuersatur apud Simonem, seu Hospitatur, vt Plin. & Seneca loquūtur.

D

E

Ξενίζω neutraliter etiam vsurpatur pro τὰ ξένα φοτοῦ καὶ φιλέγομαι, seu ξένη χρῶμαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ὀνόμασι. Luc. in persona Pythagoræ, ὅσῳ δ' αὖ ξενίζοιμι, κατόπτερος ὤμμι αὐτῆς ἔσεσθαι, i. quo magis noua & peregrina instituerem ac inaudita. cui ξενίζειν opponit τὰ συνήθη καὶ ἀστὰ τοῖς πολλοῖς νομίζειν. Basil. Meletio, ἡδέως ὅτι ξενίσει τὴν ἀκολουθοῦσαν τὸν ναῦν ὀνόματι ἔκλημα τοῦ Ἀπολλωνίου. Sciebam rem tibi inauditam futuram, Nouerā quòd huiusmodi criminatio in stuporem te adduceret propter rei nouitatem. Chrysost. 1 ad Cor. 2, κἀγὼ μὲν τὰ καὶ ξενίζειν, rem nouā moliri & à consuetudine alienā. Hæc & alia B. p. 1095, vbi ξενίζειν dicit opponi τοῖς ἐθίζειν. Luciani loco similis est hic eiusdem autoris, ἐκείνοις αὐτὸ τοῦτο ξενίζων, καὶ τοῖς κεφαλοῖς τῶν ἀστῶν ἐπιστρέφων ἐπὶ τὰ ἄνω. Apud eundem De hist. scrib. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅτι μὴ βεβιασμένη τοῖς μὲν καλεῖ καὶ τοῦ μεγέθους τῶν λεχθέντων σωφρονοῦσα, καὶ οὐδὲν μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δέ, μηδὲ ὑπὸ τὸν κόμπον ὀνομαζόμενα. Sic suprà ξενικὴ φωνὴ χρῆσθαι, (vt Quintil. dicit Sonus peregrinus) pro Vti nouo & inusitato loquendi genere. Idē Lucianus cū datiuo dixit θαυμάσιον ποιεῖ ὅτι τοσαῦτα τραγικὸν καὶ τῇ πλήμῃ ξενίζοντα, nouæ & inauditæ audaciæ. Similiter Hes. ξενίζειν exp. nō solùm ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ, ἢ ἤθεσι ξένοις, sed etiam ξενίζειν, ἀπαφεῖν. Verùm Suid. annotat ξενίζειν quibusdā esse ξένῃ διαλέκτῳ χρῆσθαι, aliis ἐν τῇ ξένῃ διαμένειν, (vt ξενιτεύειν) apud exteros degere & peregrinari. Sic B. ex Alex. Aphrod. ξενίζεσθαι interpr. In alieno & insolito versari: cui opponi dicit ἐθίζεσθαι p. 11.

F

Rursum ξενίζω actiuè capitur pro Peregrina quasi nouitate turbo, Rei nouitate quasi peregrina obstupefacio. (quo modo accipi potest locus Basilii paulo antè ex B. Cōm. citatus. Et quod in lexico suo habet, ὁ δεῖνα τοῖς λόγοις ξενίζει ἡμᾶς, pro ξένα πρὸς τοὺς ἡμᾶς φθέγεται, Aliena & peregrina obiicit nobis seu apponit) Vel, Rei nouitate, atq; insolentia deterreo & alieno. Sic Geopon. lib. 1, cap. 46, ξενίζει γὰρ καὶ τὰ ἐκ χέρας ἡ τοῦ τὰ χέρα μεταβολὴ πρὸς μεθόδια μέτοις. Et in pass. Geop. l. 9, c. 5, ἵνα μὴ ξενίζηται τὸ μέλλον ἐν αὐτῷ καταπίεσθαι φυτοῦ, ne ob nouitatē abalienetur atque solum auertatur. Et apud Alex. Aphr. τῇ ἀμέτρῳ μεταβολῇ ξενίζεται ἡ φύσις. Idem, ξενιζόμεθα ἐμοῖς ὁρᾶν, rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus. Idem, τὰ βρέφη γίνεται παραυτίκα κλαίειν, διότι τοῦ ἀόθητον καὶ τοῦ φύσει ξενιζομένου ἔχει, peregrinā & lucis insolentē. B. Sic apud Polyb. l. 1, ξενιζόμενοι τοῖς τῆς τόλμης κατασκευάσεσι. Et lib. 5, ξενιστὶς καὶ διαπρέπουσα ὅτι πολὺ χρόνον δεῦρο τὸ παρεδείξον. quæ duo exempla affert B. p. 1096, vbi ξενίζεσθαι interpr. Stupere, & rem vt insolitā inaudītámq; admirari & peregrinam: annotās, lingua vernacula Peregrinum vocari inusitatum nec opinatum. Sed ξενίζεσθαι in eiusmodi locis potius passiuè reddendum In admirationem & stuporem adduci ob rei nouitatem, vt & 1 Petri 4, ἀγαπητοὶ μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, ne commoueamini & obstupescatis perinde vt re noua & insolita iis, qui peregrè in aliquem locum venerunt.

C

G

Ξενισμὸς, οῦ, ὁ, Hospitalitas. vel potius Hospitum susceptio. Plut. Symp. sept. sap. σωμαινοῦσα γὰρ αὐτῇ [videlicet τῇ οἴκου δόμαλίσει] πρὸ ἐπιτυχεῖ ἔσται, κρατῆρες, ὑποδοχαί, ξενισμοί, φιλανθρωπίαι καὶ τοῦ τὰ κοινὰ πάντα κοινωνεῖν. vbi nota eū discrimen facere inter ὑποδοχὰς quæ cōiuarum sunt, & inter ξενισμοὺς qui sunt hospitū peregrè aduenientiū. Sic Luc. De saltat. τὸν Παρίδος ξενισμὸν καὶ τὸν Ἑλένης δεῖπνον. Rursum Plut. in Demetr. χαίρει γὰρ δέχεσθαι Δημητρικοὺς ἀεὶ καὶ παρεσκευάζεται, τοῖς Δημητρίοις καὶ Διονυσιακοῖς ξενισμοῖς, Vt xeniis deorum exciperetur, Vt deorū lautis ipti decernerentur. Sic B. p. 1096. [Ξενισμὸς à postrema τοῦ ξενίζειν significatione, Mutatio seu Perturbatio quæ fit peregrina & insolita rei nouitate In Hippiatr. οὐ χρὴ δὲ τὰς κοινὰς ποικιλίας τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν. ἀμφιβλίσκει γὰρ ὅλῳ τοῖς ποιοῦσις ξενισμοῖς, i. Pabuli nouitate & aquæ potu insuetæ afficiuntur, & abortus pariunt. B. Sic Dioscor. lib. 1, c. 18, de allio, καὶ τοῖς τοῦ ξενισμοῦ τῶν ὑδάτων δρμῶσι. Vnde Plin. lib. 20, c. 6, Allio magna vis, magnæ vtilitates contra aquarum & locorum mutationes.

Ξενισις, εως, ἡ, idem quòd ξενισμὸς in prima signific. Thuc. lib. 6, pag. 213, καὶ ἰδίᾳ ξενίσεις ποιούμενοι τῶν πεπεμπῶν. vbi schol. exp. φιλοφρονήσεις.

C. Υπξενίζω, Aliquatenus peregrino sermone vtor, Peregrina commemoro.

Ξενιτεύω, Peregrè dego, Peregrinor, In peregrino solo hospitor. B. interpr. Extra patriā dego, Vagabundā vitam ago: hæc proferēs exempla. Luc. μὴ τοῦ παιδὸς οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Strabo l. 14, οὐδὲ αὐτοῖς ἔστι μένειν αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλειοῦσι ἐκδημοῦντες, καὶ πλειοῦσι τὸ ξενιτεύειν ἡδέως, κατέχονται δὲ ὀλίγοι, & viri facti, libenter peregrè viuunt, pauci autem domi manent. Sic Philo De mundo, πρὸς τοὺς ἀναπείσας τοῦτο μετανοῆσαι, ὡς ἔστιν τινὰ ξενιτεύειν δοκῶν, ita vt quodammodo peregrè esse more hospitum diuersarique videantur. Et De vita Mos. lib. 3, οὐ γὰρ ξενιτεύοντες οἱ ἔτεροι ἢ οἰκοῦντες ἀδικοῦσι, nō enim peregrini qui aliis in locis habitāt, improbè faciunt. Dicitur etiā pass. Ξενιτεύομαι pro eodem: vel In alieno solo mercede milito. Isocr. ad Philipp. ἔστι τοῦ τὰ δ' ἀνάμεις ἐχόντων τὰ μὴ τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδα μαθοῦσα. Similiter Suid. ξενιτευμένοις exp. μαθοφορουῦσι in hoc loco Antiphanis, ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην.

Ξενιτεία, ας, ἡ, Peregrinatio, Absentia à patria. Chion in epist. ἀνακομίζεσθαι παρεκάλεις. ἵκανὸν γὰρ ἦν πρὸς ἡμᾶς ἀποδημίαν, πέντε ἐτῶν χρόνον· ἔκπυ δὲ τοῦ ἐμοῦ ξενιτείαν ἀρχεῖν. Pro hospitio affertur ex cap. 18, libri Sapient.

H

Ξ E Ω,

F. έσω, Rado, Polio, Scalpo. (quæ de lapidibus magis proprié dici putantur. Cic. E saxo scalptus aut è robore dolatus. Horat. Infabrè scalptū, aut fusum durius.) Accipitur etiā pro Dolo, quū videlicet de

lignis dicitur. Od. ρ, Κλινάμβρος σαθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτὲ τέκτων Ξέσσεν ὄβριμα ὤμοις, καὶ ὄβριμα τοῖσι μέλεσι ἔρυκε. Sic Od. ε, de lignis cæsis, πελέκεσσιν δ' ἄρα χαλκῷ Ξέσσε τ' ὄβριμα ὤμοις, καὶ ὄβριμα σαθμὸν ἔρυκε. ‖ Hesychio ξέσαι est τεμεῖν, κόψαι, τυπῆσαι, τεκτήνασθαι, κατασκευάσαι, ἐργάσασθαι. ‖ At ξεσμένον ἔγκλημα dicitur ἡ διαγεγραμμένη δίκη, ἡ αἰτηρημένη δίωξις. hoc est, interlitis & inducta. itidémq; καπεξυσμένον & ἀπαλειμμένον ἔγκλημα, obliterata intentio, vel Iudicium obliteratū & circunductum. B. p. 161. Sic apud Hes. διάγραπτος δίκη, ἢ τις καὶ ὀξεσμένη ἐλέγετο: à passiua voce verbi διαγράφειν quod idē exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυροῦν, ἀποδοκιμάζειν. ‖ Ξεσμῶν ἔρεον B. ex Gaza interpr. Dilaniata lana. Fuerit igitur hic ξέειν idem quod suprà ξαίνειν, carpere seu carminare. ‖ Ξέεσθαι Hesychio est etiam ἀναιρεῖσθαι.

Ξέσμα, ατος, τὸ, Ramentum. cuius signif. exemplum vide infrà in ξύσμα. vel Idipsum quod è saxo scalptum aut è ligno dolatum est. Hesychio ξόανον. A T Ξεσμὸς in v. l. exponitur Instrumentum ad radendum: item Radula ex Columella.

B

C

Ξέσις, εως, ἡ, Rasura, Scalptura, Ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi & dolandi. Theophr. ἀπτελεκητότερα δὲ καὶ ἀπορώτερα καὶ ἀξοώτερα τὰ χλωρὰ τοῦ τοῦ ξέσεσι τὰ μᾶλλον τὸ πρόθυτέρου· καὶ ἡ πελέκησις διαφθείρει μαλακωτέρων ῥάων· καὶ ἡ ξέσις ὁμοίως, καὶ ἐπὶ λειοτέρα.

Ξεστὸς, οῦ, ὁ, Rasus, Scalptus, Dolatus. vel Radendo, scalpendo, dolando expolitus & complanatus, ὁμαλισμένος, καὶ ὡς ἐξεσμένος: seu γλυπτὸς, λεῖος, πυκτὸς, vt ab Hesychio exponitur. Dicitur tum de lapidibus tum de lignis. Il. σ, οἱ δ' γέροντες Εἵατ' ὄβριν ξεστοῖσι λίθοις, ἐν ῥῷ ἐν κύκλῳ. i. (inquit Eust.) χειροκμήτοις καὶ μὴ ἐκκεκαθαρμένοις, vel ἀξέστοις. Sic Od. σ, κάθιζον ὄβριν ξεστοῖσι λίθοισι Πλακόν. Et Od. κ, Εὗρον δ' ἐν δόμοισι πεπυκμένα δώματα Κίρκης Ξεστοῖσι λάεσσι. Il. υ, Ξεστῆς αἰθούσης ἐφίλαυον. i. ἐκ λίθων ἐξεσμένων πεποιημένας. De lignea etiam materia dicitur: ac tūc redditur potius Dolatus seu Dolando politus & fabrefactus. Od. θ, Ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, de equo illo durio siue ligneo. Il. ω, ξεστὸ δ' ἐπέθεσε δίφρῳ. Od. ο, ξεστὴν ἐπαίνυτο βάπτραν. Od. μ, Οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ Ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτησι. Hesiod. A Isp. Μέσσοι δ' ξεστὸ τεθμήκεες. Sed & corneæ materiæ hoc epitheton tribuitur, Od. τ, Οἱ δ' διὰ ξεστῶν κεραῶν ἔλθωσι θύραζε, id est, per ianuas seu fores ex cornu rasura polito fabricatas. Præterea apud Poll. δρόμοι ξεστοὶ, ὧν οἷς αἱ ἀσκήσεις. Vide infrà in Ξυστός. V N D E Ξεσουργία, ας, ἡ, Ars poliendi lapides & ligna, Ars politurræ, vt Plin. loquitur. A T Ξέσμον in v. l. exponitur Rasura.

D

E

C. Ἄξεστος, Qui radendo scalpendóque politus non est. vt ἄξεστος λίθος in Epigr.

C. Εὔξεστος, ον, ὁ καὶ ἡ, Bene rasus, Radendo scalpendóve eleganter politus. vel Dolādo probè politus, Politus. tam de lignea quàm saxea materia. Od. ο, εὔξεστοι βάπτραι. Il. ω, κατέθηκαν εὔξεστῳ ὄβριμῷ. Et mox, φέροντες εὔξεστον ἐπ' ἀπήνης. Et mox, ἀπήμαλεν εὔξεστῳ ὄβριμῷ φάτνῃ. Od. ν, εὔξεστῃ ἐνὶ χηλῷ Κεῖται, id est καλῶς ἠξεσμένῃ, καλῶς εἰργασμένῃ, vt schol. exp. Od. ξ, ἄκοντες εὔξεστοι.

F

Quæ videri possunt deriuata à præt. med. ἔξεσα.

C. Ἀντίξεστος, ον, ὁ καὶ ἡ, & per crasin ἀντίξυστος, Oppositus, Aduersus, Contrarius. Aristot. Ethic. 8, καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξυστον ξυμφέρον ἔφη. Esse autem putatur ἀντίξυστος propriè Ita politus vt alteri commissus ei ex opposito respondear. Apoll. Argon. 2, — δοῦρα θοοῖς ἀντίξεστα γόμφοις. id est (inquit scholiastes) ἀντίξεστα ἀλλήλοις, ὥσπερ λίθινα συμβάλλοντ' ἀνάπτα, συναρμόζειν ἀλλήλοις. vel (vt idē ait) τὰ ἀνεπείρθρα τοῖς σφηνίσκοις· εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων πέλασι τοῖς σφῶσι πρὸς ἀσφάλειαν. Apud Herodotum ἀντίξυστος γνώμη exponitur Aduersans seu Repugnans. vbi scribit, οὐ μυείης γνώμης μίνν οὐκ ἔχω ἀντίξυστον, μηδὲ ἀν ποιήσαι βασιλῆα πόλιδε. Alii tamen aliter etiā exponunt. ἀντίξυστος (inquit Bud.) Aduersus, Nō secundus. vt ἀντίξυστος καιρὸς & ἀντίξυστον πρόσημα. Synesius, ἀλλὰ γὰρ δυσπραγία πρόσημα δεινὸν, ὅταν ἥκῃ τοῖς χρόνοις ἀντίξυστος.

G

H

Ἀντίξυστον pro ἐρμόζον etiam ponitur, secundum aliam etymologiam, quasi ἀνάσυρμον, posito ξ pro σ, more Attico. Vide Etymologistēn.

Ἀντιξοεῖν, Contrarium esse, ἐναντοῦσθαι, ἀντίκεσθαι.

C. Ἄξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui radendo scalpendóve politus non est, Impolitus. Ἄξοον Hesychius & Suidas exponunt ἄτμητον.

C. Εὔξοος, ον, ὁ καὶ ἡ, Bene rasus seu scalptus, Radendo scalpēdóque bene politus aut cōplanatus. Idem cum εὔξεστος. Il. λ, τραπέζαι Καλαὶ, κυανόπτεροι, εὔξοοι. Il. 6, εὔξοον δῶμα πατέων. Itē, Qui rasura & scalptura facilè poliri potest, Politu facilis. vnde ἀξοάπορος, Qui politurræ facilioris est, vel Qui facilius dolari & cōplanari potest. Exemplum ex Theophr. habes suprà in Ξεσις. vbi Gaza vertit, Sculpturæ facilior. vt Plin. lib. 16, cap. 40, itidem de materia, Habet in sculpturis facilitatem.

B

Ξοὸς Hesychio ξυσμὸς, Rasura: & ὄλκος.

Ξοὶς, ίδος, ἡ, Instrumentum ad scalpendum seu radendum, Scalprum. Hesychio μεταλλικὸν σκεῦος καὶ λιθουργικόν.

Ξόανον, ου, τὸ, Id quod rasura seu scalptura politum est, Id quod è saxo sculptum aut è ligno dolatum est. vnde apud Hesychiū, ξοάνων, τῶν ξύρα ἢ ἐξεσμένων. Sed frequentius ξόανα dicūtur ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια, ac propriè τὰ ἐκ ξύλων ἐξεσμένα ἢ λίθων, vt idem Hesych. tradit, id est Simulacra è saxo sculpta aut ligno fabricata. Seruius in illud Æneid. 4, — delubra adeunt, Simulacrum, ligneū delubrum dicimus, è libro hoc est raso ligno factum, quod Græcè ξόανον dicitur. Idem in illud Æneid. 6, — agitárque numina Troiæ, Aut mecum vexara: aut certè ξόανα dicit, id est simulacra breuia, quæ portabātur in lecticis, & ab ipsis mota infundebant vaticinationem. Poll. lib. 1, αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν, ἀγάλματα, ξόανα, εἴδωλα θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμήματα τυπώματα. reiicit autem εἰδωλοποιὸς & βρέτας. Ammonius verò discrimen facit inter ξόανον, βρέτας & ἄγαλμα. nam ξόανον esse dicit τὸ ἐξεσμένον λίθινον ἢ ἐλεφάντινον· βρέτας autem, τῷ βροτοειδοῖον, siue ἀκεῖον illud fit, siue ex simili materia cōfectum: ἄγαλμα autem, τὸ πάντων, aut ex alio aliquo lapide. Non incōmodè reddes Sculptum seu scalptum simulacrum, Sculptile signum. Philo De vita M. lib. 3, ξοάνων δὲ καὶ ἀγαλμάτων ἢ ποιητῶν ἀφιδρυμάτων ἢ οἰκουμένη μεστὴ γέγονε. Pauf. Att. ὀνομάζουσι, καὶ τὸ ξόανον ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι κομίζουσι τὸ ἀρχαῖον. Aliquanto pòst, ξόανον αὐτόθι ἀποκεκριμένον. Idē Pauf. μόνοις τοῖς Ἀθηναίοις τῆς Εἰλειθυίας κεκάλυπται τὰ ξόανα. Idem, τὸ δὲ ἄγαλμα τὸ κ, ξόανόν ἐστι, πρόσωπον τε καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδες εἰσὶ λεῖοι καὶ λίθου, signum autem hoc, siue simulacrum, scalptum est seu sculptile. Idem p. 198 pro statua hominis vsurpauit. V N D E Ξοανογλύφος, ου, ὁ, Qui simulacra sculptilia scalpit. E T Ξοανοποιία, ας, ἡ, Simulacrorum sculptilium confectio. Vtitur Strabo de diis loquens ἀνθρωποειδέσι. E T Ἀξόανος, Sculptili simulacro carens. Lucianus, τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν.

C. Ἀπο-ξέω, Abrado, Rado. Apud Homerum pro facilè abscindo, quasi abradens. Hom. Il. ε, — ἀπὸ δὲ ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. vbi Eustathius, ἀπέξεσεν, inquit, pro ῥᾷστα ἀπέκοψεν. Facilius enim est ξέειν quàm κόπτειν. hoc autem dicitur & ἀποξέειν. ‖ Item Expolio, Polio, propriè abradendo. Sed capitur & generaliter pro Polio. Gregorius, ὅπερ μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀπεξέοντες.

Ἀπεξέομαι, Pass. Abrador, Rador. ‖ Item Expolior per abrasionem. Hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, Mores expoliti, (inquit Budæus) Limati, Exacti, & in quibus nihil reprehensionis esset: apud Gregorium, de Basilio loquentem, ἀλλ', οἶμαι, τὸ ἦθος ἡσυχίας καὶ βεβιασμένος ἀπεξεσμένον, πύφον ὠνόμασαν. Suidas ἀπεξεσμένον exp. ἀκριβωμένον. ‖ In vulg. lex. citatur ex eodem Gregorio, in oratione De baptismo, ἀπεξέσθαι τῆς κακῆς οὐλῆς, pro Mala cicatrix tibi abducta est. Quam interpretationem non temere admiserim.

C. Ἐπιξέω, In superficie rado, seu scalpo. Affertur ex Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, pro Vos noruit, Vobis inscripsit.

C. 2. Ἀνεπίξυστος, Radendo, seu scalpendo aut dolando non perfectus, Dolando & complanando non perpolitus. Hesiod. Erg. Μηδὲ δόμον ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν. vbi exponitur ἀτελῆ καὶ ἀκόσμητον.

C. ΚΑΤΑ Ξέω, Derado. vel Deradendo & scalpendo polio. Plut. De primo frig. ὅταν δὲ ῥοιοῦται καὶ καταξεσθῇ [videlicet τὰ κέρατα] γίνεται διαφανῆ, secta vel rasa cornua pel-

lucida redduntur.

C. ΠΑΡΑξέω, Adrado. v. l. ex Epigr.

C. ΥΠΟξέω, Subtus rado seu scalpo. vel Leuiter scalpendo & radendo polio. At in v. l. exponitur Perfectè sculpo.

Ξύω, F. ξύσω, idem quod ξέω, (ac inde deriuatum, vt χύω ex χέω, & φορύω ex φορέω) Rado, Scalpo, seu Radendo & scalpendo polio. Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 2, quū dixisset abietem esse πολύλοπον veluti cæpe, διὸ καὶ πάσκόπας ξύοντες, ἀφαιρεῖν πειρῶνται καθ' ἕνα καὶ ὁμαλῶς. vbi Gaza vertit, Qui remos dolāt. Et ξύομαι, Rador. Ex Theophrast. lib. 9 De hist. pl. ξυόμενος ἐς ἔλαιον, in oleo rasus, Gaza interpr. Itē Act. Rado seu Radēdo polio. X. Pæd. 6, p. 96, ὅς περ δὲ πεπαίδευ) καὶ παλαῖ ξυσαι ἀγαθὸν καὶ ξυήλης μὴ ὀπλαθεῖν ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίψαι φέρεσθαι, qui vibratile telum radere didicit, bene facit si radulam secum ferre non obliuiscatur. ‖ Item Scalpo, Scabo. Ex Aristide, τὸν ξύοντα ἀνιᾷ ὄνος. vt Varro dicit Mutuum muli scabūt. Et ξύομαι, Scalpo seu scabo me. Luc. Lexiph. ἐγὼ μὴν ὑποδυσάμενος ἐξυόμην πλὴν κεφαλῆς ὀδὸν τῇ ξύσρᾳ, καὶ γὰρ οὐ κνησμὸν ἀλλὰ σκαφίον ὠκεκαέμην. Aristot. De hist. anim. αἰγίθῳ δὲ καὶ ὄνῳ πέλεμος, διὰ τὸ παρέοντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς πᾶς ἀκάνθας τὰ ἕλκη. pro quibus Plinius, Ægithus auis minima dissidet cū asino. spineris enim se scabēdi causa atterēs, nidos eius dissipat. Sic accipi potest in hoc eiusdē Aristot. loco, probl. 1, sect. 29, ἔτι δὲ ἀνάγκη ὥστε θαυμάσαι, γίνεταί τις ἡδονὴ ὅτι παῖς οὖσιν, ὅταν εἴρῃς ὄνος τὸ ἡδῶν, ξύωνται τὰ αἰδοῖα διὰ ἀκολασίαν. vbi Gaza ξύεσθαι vertit Prurire, quod & κνᾶσθαι ac κνήσθαι dicitur: (sic verò infrà ξυσμὸς exp. κνησμός) Bud. ex Hesych. δέεσθαι. i. ἀποδέρειν τὰ αἰδοῖα διὰ κνησμόν. In quibusdā tamen locis non tam cōmodè reddi potest Scabo, quàm Scalpo, Depecto, Stringo, seu Destringo. Sicut verò paulo antè dixi κνᾶν & ξύειν idem esse, ita & Herodian. apud Eust. ξύειν & κνᾶν. i. κνήθειν, idem esse docet, his exēplis, ξύομαι δὲ οὐδὲν ἰσχύων. i. κνῶμαι. Et ex Sophrone, βαιὰ δὲ ξύσομαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν. i. κνήσομαι. & ex Democrito, ξυόμενοι ἀνθρωποι ἡδονται), καὶ σφι γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι. quib⁹ addit Eust. καὶ ξύσλον δέ φησιν ἀποφαίνεται τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν τῷ γήρᾳ κνησμοῦ. Locum Sophronis habes paulo post. Hesych. ξύει exp. τείζει. Et ξυσαι eidem est χρέξαι, ὀπτρέψαι. Idem ξύει ab Homero accipi ait pro γράφει: ac inde ξύσματα dici τὰ γράμματα. Sed propriè fuerit Insculpere literas. ‖ In hoc autem loco Homeri Iliad. ξ, Ἀμφὶ δὲ δῶ ἀμβρόσιον ἔανον ἕσατ' ἐν δὲ Ἀθήνην Ἔξυσ' ἐσκίασασα, πίθει δὲ οἱ δῖα δάιδαλα πολλά, Eust. annotat veteres exp. ἐκέρκισε: quoniā ξύειν τὸν κρόκον τοῖς τῆς κερκίδος, sed exponi etiam posse vel ἐλέανεν, à metaphora lignorum quæ complanando & poliendo læuigātur: vel γραμμὰ τὰ τύφηνα. At in meo manuscripto Homero exponitur εἰς λεπτὸν εἰργάσατο μετ' ὀδημελείας κατασκευάσασα.

Ξύσμα, ατος, τὸ, Ramentum, Quod radendo detractum est. vt ξύσματα ἢ πίλματα τοῦ δόγματος, quod Plin. dicit Derasa linteorum lanugo. Sic Erot. in Lex. Hippocr. ἀχνὴ ὀφθαλμοῖς, τὸ παρ' ἡμῶν λεγόμενον ξύσμα. ὃ δὴ οὖν γίνεται μοῦς ὁ καλούμενος ξυσός. Et Gorr. ξύσματα, Linamenta linteolis derasis cocinnata, quæ propriè μοῦς ξυσὸς chirurgi appellant. Ab horum similitudine Aristot. in 1 De anima ἄτομοι Democriti ξύσματα vocasse videtur, quisquilias instar lanuginis quæ lineis deradi solet, ὅσ' ἐν τῷ ἀέρι τὰ καλούμενα ξύσματα, ἀφάνη) ἐν ταῖς τῶν ἡλίου ἀκτῖσιν. Et rursus paulo post. Itémq; in Probl. sect. 14, sub finem, διὰ τὸ κινεῖσθαι τὰ ἐν τῷ ἀέρι. καλεῖται δὲ ξύσματα. φανερὰ δ' ἐστὶ ἐν ταῖς ἀκτῖσι ταῖς διὰ τῶν θυρίδων. Ὧν τὰ δὲ κινεῖται κἀν ἡσυχίᾳ.

‖ Ξύσματα, strigmenta propriè dicebantur antiquis ea quæ oleo illitis corporibus, post sudorem vnà cū sudore reliquísque humani corporis sordibus destringebātur. Est autem Destringere lacinia, strigilive, aut tota manu quæ corpori hærent, abradere & exterere. Ea ex oleo, sudore & sordibus humani corporis cōcreta & in balneorū pauimētis relicta, in multos vsus seruabātur. Gorr. Hæc strigmēta Diosc. vocat ῥύπον βαλανείων, ῥύπον ἐκ τῆς παλαίστρας, ῥύπον γυμνασίων, i. alii verò πόνον. Dicitur etiā ξύσμα quod destringitur fructibus & qui pomorū appellatione cōtinētur. Diosc. l. 2, c. 162, de cucurbita, ὁ χυλὸς τοῦ ξυσμοῦ θηλέων πρὸς ὠμαλγίαν καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ ῥοδίνου ἐγχριόμενος ὠφελεῖ, καὶ πρὸς καυσουμένην ὀπτ-

φαν φαῦ ἐγχειόμενος. vnde Plin. l. 20, c. 3, Succ⁹ ex strigmentis illitus cum rosaceo & aceto, febrium ardores refrigerat. Diosc. ibidē, τὰ δὲ ξύσματα παιδίοις σεσῶσιν ὠφελίμως ἐπὶ τοῦ βρέγματος καταπλάσματα, καὶ πρὸς ὀφθαλμοῦ φλεγμονὰς καὶ πεδαγρικὰς ὁμοίως. Vnde Plin. ibidem, Necnon ramentis corticis recētes podagras refrigerat, & ardores capitis, infantiū maximè: & ignes sacros destrigmentis, vel his impositis, vel feminibus. Possumus igitur imitatione Plinii, in eo loquendi genere ξύσματα reddere, Ramēta, Destrigmenta, Strigmēta. In posteriori Diosc. loco vulg. edit. habent ξέσμα, vet. libri ξύσμα. Rursum ξύσματα in excrementis quoq; dicūtur. Diosc. lib. 4, c. 178, de pilulis colocynthidis, ἀγουσι φλέγμα καὶ χολὴν καὶ ξύσματα. Et mox, καθαίρει πάχος καὶ ξύσματα. vbi Ruel. vertit Strigmenta. Sic & Marcellus, annotans ibi significari carnis adipisque minuta ramenta, quæ in excrementis vi purgationis pelluntur, & quasi stringendo derasa detritáque trahuntur. quod enim ex rasura alicui rei ramentum exteritur, id Græcis ξύσμα, Latinis verò, præsertim que Celso, strigmentum esse. ‖ Ex Epigr. ξυσμάτων affertur pro Rasurarum & liturarū quæ fiunt dum scripta corriguntur. Hesych. verò ipsa etiam γράμματα & characteres ceræ aut libro quasi insculptos ξύσματα vocari scribit, vt in ξύω annotaui. ‖ Eidem Hesych. ξύσμα est κνησμὸς, λέπρα. VNDE Ξυσματώδης, εος, ὁ, ἡ. Strigmentis seu destrigmētis & ramentis similis. Et ξυσματώδη, Qui strigmentis similia sunt. Hippocr. κοιλίαι ξυσματωδεῖα ἐξαχωρεῦσα. pro quib⁹ Celsus, Aluus quæ strigmentum repræsentat.

Ξυσμός, οῦ, ὁ, Pruritus. κνησμός, vt Erot. apud Hippocr. exp. Ex quo Hippocrate Galenus affert ETIAM Ξύμη, itidem pro κνησμός, pruritus. Apud Eust. ETIAM Ξυσμὴ, quod à ξέω quidem deriuari scribit, sed non exp. Videtur verò & ipsum aut rasuram scalpturámve aut pruritum significare.

Ξυσις, Rasura, vel Pruritus commotio. VNDE Ξύσλος. Sophron in Mimis, Τ. μαὶ ξυσλος, τὸ γὰρ σύφαρ ἀνὴρ ἀνδρός. vbi Erasm. annotat ξυσλοι appellari aridū & pruriginosum senem, παρὰ τὸ ξυειν: at σύφαρ, quasi iam non hominem ipsum, sed pellem duntaxat exuccam & inanē. Vide & ξύω.

Ξυστὴς, Rasor, Scalptor. Hermogenes rhetor cognomento ξυστὴρ dictus fuit, vt annotat Suidas. ‖ Ξυστὴρ, scalprum chirurgicum radendo idoneum, quo se ad rimas vsum Galen. prodidit: sed quæ fuerit eius figura nō explicat. Dicitur & ξύστρα, hoc est strigilis. Gorr. Ξυστὴρ ET Ξυστήριον (inquiunt v. l.) Scalper, Scalprum, Scalpellus, Scalper excitorius, Celso: vt scalpro medicinali dentes exesos excindere iubet Scrib. Largus. Paul. Ægin. καὶ πᾶς τοῦ κατοῦ ἀκ τῆς ὀδ. ὅσ λεπίδας τῷ κυαθίσκῳ τῆς σμίλης ἢ ξυστηρίῳ ἢ τῷ ῥιπαρίῳ καθαίρουσιν. Suprà in κολαστὴς habes ξυστὴρ vsurpatum pro scalpro lapicidarū quo lapides scalpunt ac complanant. ‖ Ξυστὴρ dicitur etiam collyrium τραχωματικὸν, cuius variæ habentur compositiones. Vnam recenset Paulus, Aetius duas. Dicitur ἀπὸ τοῦ ξύειν, φ palpebræ asperitates abradat. Gorr. ‖ Ξυστὴρ est etiā auris pars. Camer. ex Isagoge quæ Galeno adscribitur, Quæ panduntur, πτερυγώματα, quasi pinnæ, appellātur: quæ verò reflectuntur & cum extremo ambitu intorquentur, κυρτωτὰ, id est gibbosæ partes. intra quas veluti dimidiatus orbis extat quem ξυστὴρα dixere: & interius cauum, κοῖλον. in medio foramen teres, πρὸς ἀκουστικὸς est, id est meatus vocis.

Ξύστρα, ας, ἡ, Strigil: instrumentū quo se in balneis destringebāt, aut in palæstra & gymnasiis. Poll. l. 3, sub finem, de gymnastis & quæ ad eos pertinent, λήκυθον ἀν' ἐπὶς ἢ στλεγγίδα. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πλεγγὶς καὶ ξύστρα καὶ ἀποξύς. Suprà in ξύσμαι habes ex Luc. ὀδοντὶ ξύστρα, strigil dentata, qua caput sibi scalpebat & destringebat. Artemid. lib. 1, c. 66, ἰδίως δὲ αἱ ξύστραι καὶ βλάβης εἰσὶ σημαντικαὶ, διὰ τὸ ἀποξύειν τὸν ἱδρῶτα καὶ μὴ τοῦς πόνους τι πάσχειν. Et paulo antè, στλεγγίδες καὶ ξύστραι καὶ καθαρμαγίαι θεράποντα σημαίνουσι. De his Martial. lib. 14, Pergamus has misit curuo destringere ferro. Apud Hesych. autē mēdose ita LEGITVR, Ξύστρα, ψυκτεὶς, ψυκτεία: pro quibus ita reponendum, ξύστρα, ψηκτεὶς, ψηκτεία. A ξύστρα autem COMP. Ξυστρο-

λήκυθος, ου, ὁ, Qui strigilem & lecythum in balneum aut gymnasium fert: qui & στλεγγιδολήκυθος.

Ξυσρὶς, ίδος, ἡ, idem cum ξύστρα. Hesych. στελγὶς, ξυσρίς. Eadē signif. dicitur ETIAM Ξυσὶς, ίδος, ἡ. Poll. lib. 10, cap. 16, quod τοῦτ' ἐν τῷ γυμνασίῳ σκεῦος inscribitur, καὶ λήκυθον καὶ στλεγγίδες· καὶ ξυσίδας δ' αὐτὰ ἄν τις εἴποι. nā apud Epicharmum reperiri hoc vocabulum dicit, & apud Diphilum, ex quo hunc locum citat, ξυσίδ' ἔχων, ἐγὼ δὲ λήκυθον. vbi ξυσὶς & λήκυθος copulantur vt apud Plaut. Rubiginosam strigilem, ampullámq; rubidā. Sed sunt quib⁹ in eo Poll. loco reponendū videatur ξυσρὶς, quod apud Hes. legitur. Nam ξυσὶς plerunque significat vestem crocei coloris quam aurigæ in pompis gestare solebant: fortassis ea quā βαφαρίδα appellat Dion. τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον (inquit Suid.) ὃ οἱ ἡνίοχοι μετεῖχον τῶν νεῶν φοροῦσι πομπεύοντες. Idem habent & scholia in Aristoph. Nub. sed annotatur paroxytonos scribi ξυσὶς: & exponitur etiam πορφυρὶς, quoniam vsque ad id tempus οἱ εἰσελαύνοντες ἀβλαπτοὶ τοιούτῳ κοσμηθέντες ἅμματι καὶ ὁρμᾶτο ὀπτεῖν ἑαυτὸς, διὰ μέσης ἐπομπεύον τῆς πόλεως. Verba Aristoph. sunt, Ὅταν σὺ, μέσας ὢν, ὁρμᾶ ἐλαύνῃς ὥσπερ πόλιν, ὥσπερ Μεγακλέης ξυσὶν ἐν ἔχων. Quosdam verò ibi intellexisse ἀκόντων, annotat Suid. Vtebantur ξυσίσι veste reges etiā, vt Aristoph. schol. & Suid. tradunt. trabeā nonnulli interpretantur, quæ regibus apud Latinos tribuitur. Vtebātur & comici ac tragici, vt testatur Hes. quoque, qui ξυσίδας exp. χλαινίδας κωμικὰς: & ξυσὶς, τραγικὸν ἔνδυμα. Suidas quoq; annotat esse ἰδίως τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα, & vsos ea etiā fuisse τοὺς βαρβαρικοὺς βασιλεῖς: item, βαρβαρικὸν ἔνδυμα ἐσκυλοποιημένον καὶ ἔχον ὀπτοπρόσωπα. Exemplum habes suprà in Σπαπὴς, vbi Callippidi tragœdo tribuitur. Rursum Hesychio est χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος: & ξυσίδες, ποδήρη ἐνδύματα. Sic accipi potest apud Theocr. Idyll. 2, βύσσιο καλὸν σύοισα χιτῶνα Κύπριδι τεὶ καὶ φᾶν τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρέτας. nam schol. quoque ibi esse dicit γυναικεῖον πᾶν ἔνδυμα λεπτὸν πεποικιλμένον. Fuisse autem delicatū & molle vestimēti genus, ex Plut. apparet, qui De orac. Pyth. ait, ὀξωνιδόσα τὸ πάθος τὸν ἡ χρεία, κρωβύλος τε χρυσῆς ἀφῆρε καὶ ξυσίδας μαλακὰς ἀπεφίαζε. Apud Athen. l. 12, τοῦ δ' ἐξαλλαγῆς παρείς σολὴς, de Dionysio Siciliæ tyranno, ξυσίδα καὶ χρυσοῦν στέφανον ὀπτὴ περὶ μετελάμβανε βαρβαρικόν. Theopomp. apud Dionys. Longin. de iis quæ ad regem Persarum mittebantur, πολλὰ δὲ καὶ ξυσίδες καὶ κλίναι πολυτελεῖς. Hesych. & Suid. ξυσίδα exp. etiam λεπτὴν ὕφασμα: item τὸ λεπτὸν, παρὰ τὸ ξύειν. ‖ Ξυσὶς Stephano & Plinio vrbs Cariæ: cuius gentile Ξυσιανός.

Ξύσρον, ου, τὸ, idem cū λίσρῳ, id est Plana ferrea, ad euerrendum & complanandum. Diod. in Histor. Alex. πυρὸν δὲ ἑκάστου παρ' ἑκάτερον τοῦ σειροφόρου ἵππου ὀξέκειτο τοῦ σκιλωμάτος τοῦ ζυγῷ ξύσρα τοῦ ἁρμάτος τετάρτου μέρους. Bud. Eidem est Strigil. Hinc deriuari posse videtur VERB. Ἀποξυσρόω, quod idē B. interpr. Hebetō: vt sit propriè Hebeto aciem auferēdo, ne radere possit. Citat autē ex Polyb. p. 29, αἱ δὲ μάχαιραι τοῦ Γαλατῶν τοῖς κατ' ἀνδρὸς μίαν ἔχουσι τοῦ τρόπου καταφορὰν καιρίαν· ἀπὸ δὲ τούτου ἀπόξυσρουσι, καμπύλαι καὶ μάκος καὶ πλάτος ὅλαι τοιοῦτοι, ὡς τὰ κάν μὴ δῶ τις ἀπασρόφιον τοῖς χρωμένοις, ἐρείσαντες τοῦς τῷ γόνῳ ἀπευθῦναι τὸ πεδί, βαχέως ἄστρα κοπτεῖ τὴ δεύτερον αὐτῶν πλευρόν. qui locus à Suida quoque citatur, qui ἀποξυσρουῦται exp. ibi ὀπτὴ καμπύλον), ὀπτεσρέφονται, & Camer. cū eo, ἀποξυσρωῦ καμπύλωμα, Incuruātur & deflectūtur.

Ξυστὸς, οῦ, ὁ, Rasus, Scalptus. ὁ ἐξυσμένος Suidæ. Item Derasus. vt μοῦς ξυστὸς, linamentū rasile, quod vulneribus indītur. Vide suprà μοῦς, & ξύσμα paulo antè. Item ξυστὸν δόρυ, Hastile rasum & ferro præfixum. ipsum tamen ξυστὸν absolutè potius dicitur quàm δόρυ ξυστόν. Suidas & Hesych. exp. ἀκόντιον: Suidas præterea δόρυ λεῖον, vel etiam δόρυ πίλεον, & Hesych. δόρυ καὶ πεκευασμένον. Eust. annotat ξυστὰ dici δόρατα ἀπὸ τοῦ ἀεὶ αὐτὰ ξυειν τοῦ πόνου. postquam enim cæsa sunt hastilia, primùm ἀίρεσθαι, vnde & δόρατα vocari: deinde ξύεσθαι δι' ὀρθότητα καὶ ἐλαφρότητα. dicūtur igitur ξυστὰ hastilia radendo posita & ferro præfixa. Sūt qui interpr. Spicula. Hom. Il. ο, οἱ μὲν ἄρ' ἵππων Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ὀπτεῦντο Μακρόισι ξυστοῖσι. Il. λ, νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον στέρνον. Aliud exemplū ex codē poeta habes in Νώμαχος. X. Pæd. 4, πολὺ γὰρ κάλλιον τὰ ξυστὰ ἔχον-

πας ἀεὶ ὀπὴ τῶν ἵππων ὀχεῖσθαι. Plut. Alex. p. 224, τὸ ξυστὸν ἐπὶ πολὺ ἀρίστευεν μεταβαλών, τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεκάλει τοὺς θεούς. Idem p. 220, τὸ ξυστὸν διελάσας μέσον. Idem De deo Socr. ἄμα δὲ τῷ λόγῳ ξυστὸν ἱππικὸν ἔχων ἐδίωκε τῶν πλουσίων. Sic apud Arrian. τὰ σημεῖα τῆς ὀπτλίσεως σφαιρᾶς. ἀεὶ τοὶ εἰκόνες βασιλικοὶ στέμματα πάντα χρυσᾶ ἀνάπτυμφα ὀπτὶ ξυστῷ πηγυρωμένῳ, quem locum Suidas citans in sequenti signif. accipere videtur. (VNDE Ξυστοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusmodi hasta seu spiculo iaculatur. in Epigr. Ξυστοβόλος Βάκχος. ET Ξυστοφόρος, ου, ὁ, Qui eiusmodi hastam gerit. vel Spiculator. Xen. Pæd. 7, τοῖς ξυστοφόροις τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. Et Pæd. 8, ὅτι δὲ πύπις δισχίλιοι ξυστοφόροι)

Ξυστὸς sine Ξυστὸν dicitur etiā locus in quo athletæ exercentur, vt Hesych. annotat & Suid. Sic Vitruv. libro 5, c. 11, Hæc autem porticus ξυστὸς apud Græcos vocitatur, quòd athletæ per hyberna tempora in tectis stadiis exercentur. Faciunda autem xysta sic videntur, vt sint inter duas porticus sylvæ aut platanones, & in his perficiantur inter arbores deambulationes, ibique ex opere signino stationes. proximè autē xystum & duplicē portū cēsignentur hypæthræ ambulationes, quas Græci παραδρομίδας, nostri xysta appellant: in quas per hyemem ex xysto sereno cælo athletæ prodeūtes exercētur. Idem lib. 6, c. 9, de ædificiorū apud Græcos dispositione, & nominibus quæ ab Italicis moribus & vsibus discrepant, Ξυστὸς enim Græca appellatione est porticus ampla latitudine, in qua athletæ per hyberna tēpora exercentur. nostri autem hypæthras ambulationes, xysta appellant, quas Græci παραδρομίδας dicunt. Xen. Œcon. ἐν τῷ ξυστῷ παρεπατοῦμεν. Sic Cic. Quum ambularem in xysto, & essem otiosus domi. Idem, Quum pauca in xysto loquuti essemus, tum eodē in spatio cōsedimus. Hos ξυστοὺς Pollux vocat ξυστὰς δρόμους, item ξυστὸς δρόμους, ὧν εἷς αἱ ἀπαίσιος. citat autem ex Aristea, Ἡ. μὲν παλαίστρα καὶ δρόμος ξυστὸς πέλας. VNDE Ξυστικὸς, οῦ, ὁ, Qui in xysto se exercet. Suet. in Aug. Nec tamen eo minus xysticorum concertationes aut gladiatorum pugnas seuerissimè semper exegit. ‖ Alias ξυστικὸς significat etiam Radendi & destringendi vim habens, seu Adstringendi, vt v. l. interpr. in hoc loco Athen. l. 3, de pomis, παῖ δὲ δ' ωμάμεις ἔχει τῶν ὑγρῶν τὸ μὲν ὀξέα καὶ μέπω πέπανα σρυφνότερα καὶ ποσῶς ὀξύτερα, χυμὸν τι αἰαδίδοσιν εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον ξυστικόν. quæ interpretatio nō incōmodē videtur, quū Dioscorides, quoq; l. 1, c. 60, dicat, ὁ καρπὸς (videlicet τῆς μηλέας) ἔστι μὲν ξυστικὸς καὶ ἀστρικὸς πάντῃ ὢν, οὐχ ὁμοίως. Itaque apud Athen. μέπω πέπανα & ξυστικὸς exponi ex Diosc. possunt ἐπιτικὸς & συστικός. significat autem συστικὸς, Adstringendi vim habens.

Ξυστὸν Etymologista est etiam γυναικῶν: at secundū alios, βαρβαρικὸν ἔνδυμα. quo signif. paulo antè ξυσὶς.

C. ΑΝΑξέω, Abrado. Item Abstergo. Antipho, τὰ τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξῆσαι, καὶ τὰ ἐν τοῖς πλοίοις ἀπαστρίσαι. hoc est, Indicia cædis (videlicet sanguinem) abstergere. Ἀναξύσμα, pass. Abrador. Item Expolior. vnde ἀναξυσθεὶς λίθος, Lapis expolitus. nam radi & limari solēt quæ poluntur. vnde liber rasus, lima, Ouidio.

C. ΑΝΤΙξύω, Vicissim scalpo, seu destringo, Mutuum scabo. vt in prouerbio, ἀντιξυστὰ τὰ ξύοντα (at Eust. p. 863. ξύειν τὸν αὐτιξύοντα) Suid. ex Sophr. αὐ τις τὸν ξύοντα αὐτιξύει. Simile est quod Bud. habet, ὀπτ' ἀγκὼς τὸν ξύοντα αὐτιξύει. Simile itidem quod supra in ξύω citaui.

C. ΑΠΟξύω, Abrado, Derado. Alciphron in epistola halieutica, δι' ἡμέρας μὲν ὑπὸ τῆς αἰόλης φλεγομένοις, νυκτὸς δὲ ὑπὸ λαμπόνων τὸν βυθὸν ἀπεξύετο. Exponitur etiā Destringo. Item Abstergo. Item Lævigo. Ἀπεξύω (inquit Budæus) Extenuo, Derado, Acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀπεξύσας τὴ μοχλὸν καὶ πυρώσας γε τοῦτο, καπνόφλασέ με καθυδέντα. Ita Bud. Sed videndū est an ἀπεξύω possit etiam pro ἀπεξαίω accipi, id est Acuo, Exacuo. Certè alteri compositio ἀναξύω non memini datam hanc significationem. Ἀπεξύω generaliter pro Detraho. quum propriè sonet Detraho quasi abradendo. Homerus Il. ι, Ἕρμα ἀπεξύσας, θήσειν νέον ἠλίβατα. Propriè est, Abrasa senectute: si licet de senectute loqui tanquam de pilis. Suidas vocem passiuam ἀπεξύοιτο exponit ἀποπθείροιτο.

Ἀπέξυσμα, Quod abrasum est, Ramentum. Ἀπεξύσματα iii

v.l. esse dicuntur Minuta quædam frustula inhærentia intestinis quæ nonnulli strigmenta vocant.

C.ΔΙΑξύω, Radendo induco, (vt scriptura in cerea tabella) Deleo, Oblitero. In ea signif. vsurpatur ab Hesych. suprà in ξέω, vbi de ξεσμῷ δίκη.

C.ΕΠΙξύω, In superficie rado. Arat. ὁ δὲ ζώνῃ πόπε Κηφεὺς Γαῖαν ὅπῃ ξύει, terram radit & contingit. Cic. – extremas contingit corpore terras. Et ὅπῃ ξύειν πυρὸν ἄμητον apud Athen. lib. 1, vt suprà apud Homerum ὅπικνᾶν.

C.ΚΑΤΑξύω, Derado, Abrado. vel Radens oblitero, Litura induco. qua signif. καταξυσμῷον ἔγκλημα suprà in Ξέω. Item Incido & scarifico, καθαιμάσσω, καθαράζω, καθαιματτῶ. Luc. οἱ δὲ μαστιγοῦσι, οἱ δὲ χειροτονοῦσι, καὶ σιδήρῳ τοὺς ὅπη φανείας αὐτῶν καταξύοντες, gladiis carnem summam inscribentes. Bud.

Καταξυσμός, οῦ, ὁ, Scalptura. v.l.

C.ΠΑΡΑξύω, Adrado. v.l.

Παραξυσμα, ατος, τὸ, Quod in scalptura superuacaneum quasi appendix additur. Demetr. Phaler. τοῖς δὲ τῶν ἐξαπλῶν παραπικοῖς σπουδάσμασι χρηστέον οὐχ ὡς τῶν τῆς θήκης κενᾶς καὶ ὀδὸ τῶν τῆς σπύρματα καὶ τῶν ἐξύσματα.

C.ΠΕΡΙξύω, Circumrado, Circumscarifico. vt Plin. loquitur. περιξύσας Galen. apud Hippocr. exp. ἐν κύκλῳ τῶν ἐλαμμύξας. Et περιξύομαι, Circumrador, Circũscarificor. Vel, Circumcirca me rado. Circũcirca me scalpo seu scabo.

C.ΥΠΟξύω, Subtus rado. vel Leuiter rado aut scalpo.

Ξυόεις, Radendo seu scalpendo politus. idem cum ξεστὸς & ξυστός. vnde fœm. gen. ξυόεσσα apud Hesych. quod exp. δὶς ἐξεσμῷ.

Ξυήλη, ης, ἡ, Radula, Instrumentum quo aliquid raditur. Exemplum ex Xen. habes suprà in ξυω. (Vulgo DICEBATVR Ξυάλη, vt ex Suida & Hesych. patet: Atticè autem κνῆστις, de quo suo loco. At verò illud ξυήλη Doricum esse annotatur) Est etiã ξιφίδιόν τι quod δρέπανον nonnulli vocãt, vt Hesych. tradit. Vnde colligimus parum inter se differre ξυήλην & κοπίδα. nam κοπίδας Curtius vocari ait gladios leuiter curuatos falcibus similes. Suid. ex Xen. Anab. εἶχον δὲ καὶ κραδίαν καὶ τοῖον ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλιον Λακωνικήν. quæ & apud Eust. leguntur pag. 872. Idem Suid. ex lib. 4 Anabas. Δρακόντιος ἐφυγόν ὑπὸ Σπαρτῆς παῖς ἔτι ὤν, ὑποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα. Pro ξυήλῃ apud Pollucem HABETVR Ξυίνῃ, lib. 1, De nominibus armorum, δρεπάνιον, δρεπανόειδες, πέλεκυς ἀμφίστομος, ἑτερόστομος. πάχα δ' ἀν τοῖς τῆς Θρᾴττης ἢ τῆς ξυίνου τῆς Λακωνικῆς.

Ξυηρός, οῦς, ὁ, Læuigatus. v.l.

Ξυρός, οῦ, ὁ, Acutus, Ad radendum & scalpendũ aptus. Hesych. ξυρὸν exp. πρᾶον, ἥμερον: item ἰσχνόν. (CONTRA Ἄξυρος SIVE Ἀξυρής, Retusus, Hebes, Qui acutus non est. ὀξυρὲς eidem Hesych. ἄξυροι, ἄτμοι, ἀμβλύ)

‖Ξυρὸς substantiuè frequentius vsurpatur pro cultro rasorio seu tonsorio, id est nouacula. Apud Athen. lib. 13, ἐν Βυζαντίῳ δὲ ζημίας ὑπῆκεν ὥστε τὸν ἔχοντα κουρεῖ ξυρόν, οὐδὲν ἧττον πάντες χρῶνται αὐτῷ. Aristoph. Thesm. Χρῆσόν μ' ἡμῖν ξυρόν. cui respondetur, αὐτὸς λάμβανε ἐκ τῆς ξυροδόχης. Et prouerbialiter apud Suidam ξυρὸς εἰς ἀκόνην, in eos qui consequũtur quæcunque volunt: cui similis paræmia, ὄνος εἰς ἄχυρα. Item in alio prouerbio ὅπῃ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, in nouaculæ acie sita res est, pro In summo discrimine est: sumpta metaph. à circulatoribus qui in cuspide gladiorum ingrediuntur, aut ab iis qui ferrũ manu contrectant, vt ex schol. Theocr. annotat Erasmus, apud quem plura reperies. Il. κ, Νῶϊ δὲ θὴ πάντων ὅπῃ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠδὲ βίβωνται. Theocr. in Dioscor. de Menelao ac Paride singulari certamine de Helena decernentibus, Ἀλλ' ὁ μὲν ὤπων σωτῆρας ὅπῃ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. In Epigr. quodam veteri quod habetur in Anthol. epigr. Ἀκμῆς ἐστήκασιν ὅπῃ ξυροῦ Ἑλλάδι πᾶσαι. Sic apud Soph. in Antig. Φρονεῖ βεβλὸς αὐτῷ ὅπῃ ξυροῦ πέλει. verba Tiresiæ Creontem monentis vt sapiat in tanto constitutus periculo. Triclin. apud Soph. annotat, pro hoc prouerbio, ἐν ξυροῦ ἵσταται τὸ πρᾶγμα, dici etiam ξυρεῖ ἐν χρῷ. Synes. dixit ἐν χρῷ τῷ κινδυνεύοντι γίνεσθαι, id est proximum esse periculo. Aliquando cum ὅπῃ ξυροῦ infinitiuus copulatur. Greg. in Epitaph. patr. ὅπῃ ξυροῦ δὲ ἡ πόλις ἢ μικκὰ τῆς μετὰ τοῦ ἡμέρας ὀκείνης, ἢ τῶν ἐστῶθλῶσαι. Sic apud Theodorit. in principio lib. 4 Hist. Eccles. ὅπῃ ξυροῦ δὲ ἀκμῆς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα, νῦν δὲ ἐλθόντος ἡ δι' ὑλίου, in summo discrimine res nobis sitæ sũt. B. Pro ὅπῃ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Theocr. dicit θρὶξ αὐτὰ μίσον. Solebant etiã ξυροῖς vti ad amputandas ceruices. Plut. Artox. p. 309, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταχαλῶν, ἀπέτεμε τοῦ ξυροῦ τὸν τράχηλον. Ibidem, de carnifice, ἧκε μὲ ξυρὸν ἔχων ὡς τοὺς κεφαλὰς ἀποτέμνοντος τοῦ κελαζομένων. Cæterùm masculino gen. dici ξυρὸς patet ex prouerbio suprà citato ξυρὸς εἰς ἀκόνιον, quod apud Suidam habetur, & apud Eust. qui & ipse vtitur nominatiuo ὁ ξυρός. Sic Epigr. lib. 2, Καὶ πάχα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ἰαφίδες. Apud Poll. tamen reperio etiam neutro gen. τὸ ξυρόν: libro 2, vbi ait, τοὺς δὲ κουρέας, καὶ κορσαστὴς ἐκάλουν· ὧν τὰ ἐξαλεῖα, κτένες, ξυρόν.

C.Ξυροδόχη, ET Ξυροθήκη, ης, ἡ, Capsula in qua reponuntur nouaculæ. Poll. lib. 2, de nouacula loquens, ἡ δὲ θήκη, ξυροδόχη καὶ ξυροδόχη παρὰ Ἀριστοφάνει καλεῖται. verba Aristoph. habes paulo antè in ξυρόν.

Ξύρομαι, Rador, vel Me rado, aut Radẽdũ mihi curo. Propriè autem ea signif. radendi dicitur qua accipitur pro Nouacula radere: & plus est quàm tondere. vt apud Sueton. Barbam posuisse, & vxorum capita rasisse. Radere genas, apud Cic. Rasitare barbam apud Gellium. Plut. De fort. Alex. lib. 2, de Nicomede rege, τὴν κεφαλὴν ξυράμενος καὶ πολὺ ὅπῃ θέμενος, ἀπελύθη ἐν τῷ Ῥωμαίων ἀπογράφεσθαι. Athen. lib. 13, ἐν Ῥόδῳ δὲ νόμου ὄντος μὴ ξύρεσθαι, οὐδὲ ὁ ὅπλοψιμος εὐθὺς ὤν, δεῖ τὸ πᾶν ξύρεσθαι. Ibidem, τὸ ξύρεσθαι τὸ πάγκαν, κατ' Ἀλέξαι δρον θεῖκπαι, rasitare barbã, id est rasitandam sibi curare. In hoc autem loco quem B. ex Plut. affert, ξύρεσθαι de ipso tonsore dictum videtur actiuè pro Radere seu Tondere, καὶ ὡς ξύεσθαι μέλλων κατέθετο τὰ ὅπλα.

Ξυρεών SIVE Ξυρεῶν. Rado, seu Nouacula rado, Ad cutem tondeo, (vt Cels. dicit Caput ad cutem tondendũ diẽque quotidie ieiunis perfricãdum) ἐν χρῷ κείρω. Plutar. Apophth. ξυρᾶν τὰ ὅπλα τοῦ Μακεδόνος. Et ξυρεῖν ἐν χρῷ prouerbialiter pro Periculum est, Metuendũ est: quasi nouacula ad ipsum viuum perferret: παροιμία ὅπῃ τοῦ εἰς βάθος ἀπεῤῥωγὼς λεγομένη καὶ ὅπῃ τοῦ ὑπὸ κινδυνῶν τοῦ χρῶμα: quo sensu suprà ὅπῃ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, quod sicut aliquãdo infinitiuum sibi copulatum habet, ita & hoc, vt apud Soph. Aiace, Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τῶν μὴ χαίρειν πάρα. Radit enim ad viuũ hoc quo minus quis gaudeat. pro Summum periculum est, seu Summopere metuendum vt non gauisurus sit aliquis ob ea quæ hic nuntiat. Itẽ alio prouerbio ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, pro Rem difficillimam aggredi. Plato l. 1 De rep. εἰκὸς γὰρ αὖ με οὕτω μανῆναι ὡς τὸν ξυρεῖν ὅπῃ χρὴ λέοντα ἢ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; vt leonẽ radere coner & dolis capere Thrasymachum in sermone à falsè dictum à Socrate. ET Ξυρεόμαι, siue Ξυρεοῦμαι, Rador nouacula seu Radendum curo. idem cum ξύρομαι. 1 Cor. 11, εἰ δὲ αἰσχρὸν τῇ γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κελεύετε κατακαλυπτέσθω. Act. Apost. c. 21, ἅμα ξυρεόμενοι τὴν κεφαλήν. Athen. l. 11, de barbaris occidentalibus, πτῆσιν τοῦ καὶ ξυρεοῦσθαι τὰ σώματα. Idem l. 13, ex Alexide, τὴν κοπτοῦσαν τὴν ἢ ξυρεόμενον ὁρᾶς. Et paulo antè, ξυρεομένους τὰ σώματα θεωρεῖτε τοὺς ἐρωμένους. Idem l. 6, ξυρεομένοι καὶ λεαινόμενοι διετέλουν, ἄνδρες ὄντες. Luc. De nautis naufragis. ὀξυρημένοι τὰς κεφαλάς. Artemid. Oniroc. lib. 1, ἀναγκαῖόν τοῖς μὴ χαρᾶ ἢ ὀκ μεγάλης σωθῆναι νόσου ξυρεῶνται οἱ ἄνθρωποι.

Ξύρησις, εως, ἡ, Rasura quæ fit nouacula, Tõsura ad cutem. Alex. Aphrod. l. 2 Probl. ξύρησις ὠφέλιμος ἐπ' ὀφθαλμίας, in lippitudine caput tondere ad cutem iuuat.

Ξυρήσιμος, η, ὁ καὶ ἡ, ET Ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui radi potest & ad cutem tonderi. vel Cui opus est vt radatur seu ad cutem tondeatur. Eust. p. 939, ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουρεῶν, ex Ælio Dionysio. vbi etiam annotat βαρυνόμενα hanc vocem vt νικήκης, δυσήκης. Euripid. Alcest. Πένθος γυναικὸς τῆσδε τοιοῦδε λέγω, Κουρᾶ ξυρήκει καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ, tonsura ad cutem & pulla veste. Solebant enim in luctu radi, vt & apud Sueton. in Calig. Regulos quosdam barbam posuisse, & vxorum capita rasisse, ad indicium maximi luctus.

C.Ἡμιξύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semirasus. Bud. ex Diog. Laert.

C.ΑΠΟξυράω, SIVE Ἀποξυρέω, Nouacula abrado. vt ἀποξυρᾶν τὴν κεφαλήν, Nouacula abradere capitis pilos, Nouacula radere caput, seu Ad cutem tõuere caput. Pass. Ἀποξυρόομαι, siue Ἀποξυρέομαι VEL Ἀποξύρομαι, Nouacula rador, Nouacula mihi abraduntur pili, Ad cutẽ tõdeor. Synes. ἀποξυρημένος τὴν κεφαλήν. Et apud Xiphilinum in apophthegm. Tiberii Cæsaris, κείρεσθαί μου τὸ πρόσωπον, ἀλλ' οὐκ ἀποξυρεῖσθαι βούλομαι, Tonderi pecus meum, non ad cutẽ tonderi & radi volo. quod ita Suet. in Tib. Præsidibus onerandas tributo prouincias suadentibus rescripsit, boni pastoris esse tõdere pecus non deglubere. Sed non idem significãt ἀποξυρᾶν & Deglubere. nam deglubere propriè pellem vel corticem dicimur: ἀποξυρᾶν autem quum nouacula pilos abradimus, & aliquem ad cutem condemus.

Ἀπόξυρος, Abrasus, Ad cutem rasus. ἀπόξυροι πέτραι. Scopuli exesi, ex Luc. metaph. vt in Epigr. Ψύχει καὶ πέτρινος ὁ πολὺς χρόνος, radit saxa.

C.ΠΕΡΙξυράω, SIVE Περιξυρέω, In orbem nouacula rado, Circumcirca ad cutem tondeo.

C.ΥΠΟξυρέω, Subtus rado, vel Leuiter nouacula rado.

Ὑπόξυρος, Subrasus. v. lex. At Galen. in Lexico Hippocr. ὑπόξυροις exponit ταπεινοτέρας, τεσσεραλμίας. annotans ἐν τῷ μείζονι τεσσαρπικῷ dici ὅπῃ τοῦ γαστέρος. Eidẽ ibidem ὑπόξυρος est ὁ γεῦπος τὴν ῥῖνα, ἢ ἐλάττονα τὴν περὶ τὴν πόδ' ὕψωμα. Sed & diuersa scriptura, eodem sensu, ὑπόξηρα ibi exponit ὑποκοῖλα, ταπεινότερα, subcaua, humiliora: a NOM. Ὑπόξηρος, quam scripturam puto esse veriorem. nã alibi apud eum reperio, στέφανος ξηρός, τεσσεραλμῶν, vt ὑπόξηρος sit qui attrahitur, seu contrahitur, eo quòd subarduus sit. Quæ autem ita attrahuntur, eadem & deprimi ac humiliora fieri soleant. Apud Erotianum reperio ὑπόξηρα, τὰ ὀνόματα εἰς μείουρον ἡγμένα. Sic & Gorræus ex Galeno comment. 3 εἰς τὸ κατ' ἰατρεῖον, annotat ὑπόξηρα μόρια appellari ab Hippocrate partes corporis quæ in extremitate tenuantur, cuiusmodi brachium est iuxta primam palmæ partem, & crus iuxta pedem.

Ξυρίας, ου, ὁ, Ad cutem tonsus, Rasus. v.l. Apud Poll est persona tragica, ὁ δὲ ξυρίας (inquit) τρεσβύτατος, τοῦ γέροντος, λθυκότατος τὸν κόμην· τοῦ κείμενα τοῦ ὄγκου αὐτοῦ χῆς. AT Ξύριον, ου, τὸ, Nouacula. v.l.

ΞΥΛΟΝ, ου, τὸ, Lignum. Il. θ, – ὅπῃ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο. Odyss. τ, – ἐπ' αὐτῷ Νήσαν ξύλα πολλά. Odyss. ο, Πῦρ τ' δὺ νήσαν, δόμα τε ξύλα αὖα κέασσαν. Od. υ, Εἰ καὶ ὅπῃ τοῦ ὡς κέασσαν ξύλα. Odyss. ο, τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν Αὖα πέλας. Thucyd. & Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plutarch. Symp. 5, de picea & pinu, ξύλων παρέχει τὰ πλοιώτατα. item ξύλα καύσιμα & ἐρέψιμα. Pausan. Attic. ξύλα ἡμίεργα. Plutarch. Sympos. ἄκαπτα ξύλα, ligna quæ quum cremantur, non fumant. Athen. libro 7, ὀσπόπτρα τοῦ ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελιδίον κοπτόμενα. Plut. Symp. 3, τῶν ξύλων τὰ πυρούμενα τῆς πανσελήνου ὑπὸ ἁλλοίου οἱ ἐκνεφοῦς ἀπαλὰ καὶ μυδῶντα τὰ χρώς δι' ὑγρότητα. Idem De discern. amici & adul. οἱ θρίπες ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἀπαλοῖς καὶ γυμνοῖς ξύλοις. Xenoph. Hellen. 5, ἔνθεν καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἄγονται. In quorũ locorũ aliquibus ξύλα reddere possumus non solùm Ligna, sed etiã Materies. Sic pro his Theophrasti, de larice & abiete, ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς θηλείας μαλακώτερα, Plinius, Lignum fœminæ mollius est. Et pro his eiusdem Theophrasti, τῶν ξύλων τὰ μὲν ἄγρια, idem Plinius, Finduntur materiæ aliquæ sponte. Quod verò Athen. dicit Sparranos ὅπῃ ξύλων καθεύδοιεν, Cicero, In robore accumbere. ‖Aliquando ξύλα dicuntur quæ ex lignea materia sunt, & tunc periphrasi vtendum est, aut alio vocabulo. Aristophanes Nubibus, de gallinaceo, ὅπῃ ξύλου καθεύδει, super palo ligneo. vt Varro dicit in parietibus debere esse palos vbi aues assidere possint. Dioscor. l. 3, cap. 9, συγκρέουσι κατωῶτες ξύλῳ, lignea rude, seu simpliciter Rudicula: Lucian. in Demon. ξύλοις σωπείσαι, fustibus comminuere caput alicui. Sic Matthæi cap. 26, μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων. Pro baculo accipitur in loco quodam Luc. infrà in Ξυλοφόρος. Plut. Lyc. de Hercule, δέρμα τῶν ξύλον ἔχων, pellẽ & clauã. ‖ Vt in prouerb. ἐξ αἰγίου ξύλου καὶ ἀπόγλαθα, exponere possumus vel Lignũ, seu Arborem, aut Palũ, de quo prouerbio vide

Eras. Quò pertinet quod Act. apost. cap. 10 legimus, ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ὅπῃ ξύλου. Et Galat. 3, ὁ κρεμάμενος ὅπῃ ξύλου, id est, palo seu cruce cui fontes affigũtur. qui σταυρὸς quoque nominatur. Herodotus, ἐν ξύλῳ ἔδησαν, soleis ligneis illigarunt, vt in vulgatis lexicis exponitur. (Sic apud Ciceronem libro 1 ad Heren. de quodam qui matrem necasse iudicatus fuerat, Ei damnato statim folliculo lupino os obliquatum est, & solea ligneæ pedibus inductæ sunt, & in carcerem ductus est) quo nomine intelliguntur κάλοι, siue πεδοσφαῖαι & πεδοκάκαι, vt schol. Aristoph. annotat in Equit. Ἐν τοῖς ξύλοις δήσω σε νὴ τὸν οὐρανόν. Et aliquanto antè, Οἷόν σε δήσω ξύλῳ. Plutarchus De deo Socr. πόδας ἐν τοῖς ξύλοις δεδεμένοι. Vbi potes reddere Ligneis pedicis, seu compedibus: vt apud Demosthenem, δεσμοῖς εἰς δέκα ἐν τοῖς ξύλοις. Et in Act. apost. 16, τοὺς πόδας αὐτῶν ἀσφαλίσασθε εἰς τὸ ξύλον. At in hoc Aristophanis loco, ἔπειτα φιμώσαντες πύκνα τοῖς ξύλοις τὸν αὐχένα, reddes Ligneo collari, seu Lignea collaria. Sic enim Lucilius & Plautus. Apud Basilium pro tormenti quoque genere ponitur, ὅπῃ τῶν ἐπὶ τοῦ ξύλου κατεπτάνεσαν, ὅπῃ τοῦ ξύλου κρεμάσαντες. Ξύλον pro subsellio quoque seu scamno accipitur, vt apud Pollucem de theatro, τοῦτον δὲ ξύλον ἡ τεσσαρία, primum scamnum seu subsellium: pro quo ibidem βάθρον dicit & ἑδώλιον. Hippocrates suum quoque organum ad restituenda omnia luxata idoneũ ξύλον appellauit: recentiores βάθρον vocauerunt. Rursum Pollux annotat γραμμαῖον quoque à Demosthene vocari ξύλον. ‖ Ξύλον significat etiam lignum trium cubitorum mensuræ, vt Hermol. barb. refert ex Didymo Alexandrino De marmoribus. Cæterùm ξύλον deriuari à ξυῶ cum Etymolog. tradit Eustathius: quoniam eo nulla materies τοῦ ξυσιν ὅπῃ πυκνοτέρα.

Ξύλον est & fruticis nomen. Plinius lib. 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, & ideo lina inde facta xylina. Parus est, similémque barbaræ nucis refert fructum, cuius ex interiore bombyce lanugo netur, nec vlla sunt eis candore mollitiáve præferenda. Vide & Poll libro 7 cap. 12.

C.Ξυλοβάλσαμον, Lignũ balsam, seu quod è balsamo cæditur, vt sarmenta & surculi. Vel ipse etiã frutex integer. Plinius l. 12, cap. 15, de balsamo. Et sarmenta quoq; in mercede sunt. DECC amputatio ipsa surculusq; venit intra quintum demum annum. xylobalsamum vocatur, & coquitur in unguentis. Dioscorides lib. 1, cap. 18, itidem de balsamo, τὸ δὲ ξύλον, ὃ καλεῖται ξυλοβάλσαμον, δόκιμόν ὅτι τὸ σφαστὸν καὶ λεπτόκαρφον.

C.Ξυλοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Ligni formam habens, Lignosus.

C.Ξυλοθήκη, ης, ἡ, Locus vbi ligna reponuntur, Repositorium ligno rum. Athenæus lib. 5 de naui Hieronis, ἐφ' ᾧ κατεσκεύασμαι ἵππῳ ξυλοθήκῃ καὶ κρίσσαις καὶ ὀπισθεία καὶ μυρσίνοις καὶ πλείοις ἕτεραι δρακοντίαι.

C.Ξυλοκινναμωμον, Lignum cinnamomi, vt ξυλοβάλσαμον lignum balsami. Plinius libro 12, capite 19, de cinnamomo, Ipsum verò lignum in fastidio est propter origani acrimoniam. xylocinnamomum vocatur. Vide & Dioscor. lib. 1 cap. 14.

C.Ξυλοκέρατα, Sili quæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis quæ veteres κέρατα vocarunt. Sunt qui peculiariter arboris ceratoniæ siliquas hoc nomine nuncupari tradant quæ vulgo corrupta voce xylocaracta dicunt. Gorr. Ξυλοκέρατα ET Ξυλόκοκκα (inquiunt vulg. lex.) vocat Nicol. Myrepsus in erna fil quarum grana, à lignoso cortice dll. semina vestiente. κεράτα Dioscoridis quæ Nicandri scholiastes ἰδιωτικῶς appellari κόκκια annotauit.

C.Ξυλοκόλλα, ης, ἡ καὶ ὁ, Glutẽ quo ligna sociantur. Vide Κόλλα.

C.Ξυλοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ligna cædit; Ad ligna cædenda aptus vt πέλεκυς ξυλοκόπος. quod Pollux ex Xenophonte citat: sed perperam in eius codice inter πέλεκυς & ξυλοκόπος distinguitur. quod non viderunt qui in vulg. lex. ξυλοκόπος exposuerunt Dolabra, Ascia. Xenophon Pæd. 6, pag. 96, πέλεκυν ἔχοντα ξυλοκόπον. vbi scribitur etiam ξυλοπόλον, à NOMIN. Ξυλοπόμος, Ligna secans seu Lignis secandis aptus. Sunt & ξυλοκόποι quædam aues quæ rostro arbores tundũt, vel (vt in v. lex. exponitur)

quæ ligna rostro cædunt, atque defringunt ramuscu- A
los & cremia. Gaza interpr. Lignipetæ. Aristot. Histor.
anim. lib. 8, cap. 3, de colio aue, ἔστι δὲ ξυλοκόπος σφόδρα, καὶ
νέμεται ὅθεν τοῦ ξύλων τὰ πολλά. & paulo pòst, de κιττοδόλῳ
aue, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ξυλοκόπον. paulo antè δρυοκολάπτας quo-
que dicit νέμεσθαι ἐκεῖς τὰ ξύλα ἐκεῖς πτερωθέντες. Alicubi
poni etiam posset pro Qui fuste cædit, SICVT Ξυλο-
κοπέω significat Fuste cædo. Polyb. pag. 187, κὰν κατα-
δικασθῇ, ξυλοκοπεῖται. ET Ξυλοκοπία, ας, ἡ, Ipsa actio cæ
dendi fustibus. Vtitur Polyb. ibidem. vbi pro ξυλοκο-
πεῖν dicit etiam ξύλοις τύπτειν. Ictus fuste illatos Latini B
fustuarium appellant. Cic. Fustuariũ meruerunt legio-
nes quæ consulem reliquerunt. Liu. Fustuarium mere-
tur qui signa relinquit.

C. Ξυλοκώμων, ωνος, ἡ, scommate dicitur ὅτι γυναικῶν αἷς οὔτε
κάλλος ἐπαινεῖται, οὔτε σύμμετρον μεγεθος. Eust. p. 584.

C. Ξυλολυχνοδόχος, ου, ὁ, Candelabrum ligneum. Athen. l. 15,
sub finem, ξυλολυχνούχου δὲ μέμνηται Ἀλεξις· καὶ πάχα πυ-
τῷ ὅμοιός ἐστιν ὁ παρὰ Θεοπόμπῳ ὁ ἐλισκολυχνος. Sic & Eust.
pag. 1571. C

C. Ξυλομανέω, ῶ, Insanio gignendis sarmentis. apud Theo
phrast. ξυλομανεῖν pro Sylueſcere capitur, dicituríque de
vitibus & arboribus, quando propter ramorum foliorú-
que copiam luxuriant.

C. Ξυλομάχαιρα, ας, ἡ, Ensis ligneus. vt ξυλομάχαιρα ἐλέ-
φαντίνη τοῦ, apud Pollucem, Ensis ligneus eburneo ca-
pulo. Vide Ξιφομάχαιρα.

C. Ξυλομιγής, ές, ὁ καὶ ἡ, Ligno permistus, Qui permistum
lignum habet. Strabo lib. 12.

C. Ξυλόποις, Qui ligneum pedem habet. vt apud Herod. D
in Call. Hegesistratus, ὁ ἔχων ξύλινον πόδα.

C. Ξυλοφάγος, ου, ὁ, Qui ligna exedit, vt vermiculi qui βρίπες
vocantur: quos generare ligna quædam apparet ex
loco Plutarchi in Ξύλον citato. Hieronymo cõtra Io-
uinianum, ξυλοφάγος est vermiculus Parygiæ & Ponto
in deliciis, albus, obèsus, nigello capite, nascẽs in carie
lignorum. Quem existimo esse cossum Plinio lib. 17,
cap. 24. Idem Plin. tineam quoque scribit materiam ro
dere, quam termitem vocat Vitruuius.

C. Ξυλοφθόρος, ου, ὁ, Qui ligna corrumpit, vt vermes exe- F
dendo, quasi Ligniperdus dicas. Aristot. Hist. an. lib. 5,
cap. 31, ἔστι δὲ τὸ σκωληκιον ὁ καλοῦσι ξυλοφθορον.

C. Ξυλοφόρος, ου, ὁ. Qui ligna fert, Qui ligna portat, Calo.
Athen. lib. 4, ex Dosiade, ἑκάστῳ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο
θεράποντες ξυλοφόροι καλοῦσι δ' αὐτοὺς καλοφόρους. Hesych.
est etiam ζῶόν τι, quod esse dicitur σκωλήκιον, pro quo
haud scio an potius scribendũ sit ξυλοφαγος. Item, Qui
fustem seu baculum manu gestat. VNDE Ξυλοφορέω,
ῶ, Ligna fero seu porto. Item, Fustem gesto. ξυλοφο-
ροῦντες, baculum ferentes, vt Diogenes & eius sectato-
res. Bud. ex Luciano, qui in Peregrino de Cynico ait, καὶ F
πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ εἶχε. vbi ξύλον dicit
quod alibi βακτηρίαν, id est baculum. ITEM Ξυλοφο-
ρίος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ξυλοφόρος ἑορτὴ apud Iosephum de fe-
sto quodam Iudæorum. i. de festo σκηνῶν, quo ra-
mos virentes gestabant. Leuit. 23. AT Ξυλοφορία, Li-
gnorum portatio. Poll. ex Lysia.

C. Ξυλοχάρτια, Chartæ ligneæ, Libri, Codices. Eust. de li-
bris qui ἀπὸ βύβλων Αἰγυπτίων & παπύρων fiunt, ὑποτίθεται
τὸ πῖς γραφοῦσι χαρτάρια, ὁπτία ἴσως καὶ τὰ ὕστερον ἰδιωτικῶς G
λεγόμενα ξυλοχάρτα.

C. Ξυλαλόη, ης, ἡ, Lignum aloes, quod proprio nomine ἀγάλλοχον
appellatur. Gorr.

C. Ξυλοβόρος, ου, ὁ, Qui lignum vorat seu exedit, vt vermes.
Hesychio ξυλοφαγος.

C. Ξυληγός, οῦ, ὁ, Qui ligna vehit, Lignator. vel etiam Qui
ligna baiulat. Et ξυληγοὶ naues apud Vlpianum, Na-
ues lignariæ, quæ ligna conuehunt. VNDE Ξυληγέω,
Ligna vehо vel porto, Ligna conueho vel baiulo. Poll.
lib. 7, ὑλοφόροι, καὶ ὑλοφορεῖν· πλινθοφόροι, πλινθοφορεῖν· πιλο-
φόροι, πιλοφορεῖν· ξυληγοὶ δ' ὧν καὶ τὸ ξυληγεῖν εἶπε Δημο-
σθένης. In v. l. annotatur ξυληγεῖν significare nonnunquã
qua libet onera portare.

C. Ξυλουργός, οῦ, ὁ Faber lignarius, Materiarius Plauto. qui
& ὑλουργός, siue ὑλικουργός. VNDE Ξυλουργικός, ῆ, ὁ, Ad
fabrum lignarium pertinens. Et ξυλουργικά, Opera li-

gnaria, seu Opera à lignario confecta. Eurip. apud Plut.
in Politic. præcept. Τέκτων γὰρ ἂν ἐπραξάτης ἢ ξυλουργικά.
Vbi tamen & priorem significationem habere potest.
ET Ξυλουργέω, Exerceo artem fabri lignarii, Materia-
riam factito.

C. Ξυλοχής, ης, ές, Ligna habens, Lignis seu arboribus consi-
ta. Apud Homerũ absolutè vsurpatur pro loco arbori-
bus fruticibúsque seu arbustis condenso, πόπος συνδένδρος, δουμός, τόπος ὑλώδης, siue ξυλώδης, Hesychio. Eust.
exponit ὑλωδης τόπος καὶ δασὺς καὶ ξύλα ἔχων, ac subaudi
ri posse dicit ὕλη: exponit etiã πυκνόκομα ξύλων. sic suprà
λόχμη. Hom. Il. λ, de apro, ὁ δέ τ' ἐσσυμένως ἐκ ξυλοχείου
Θήρων λευκὸν ὀδόντα. Od. τ, ἐν δ' αἷμος ἐκ ξυλοχείου, videlicet
prodibat: itidem de apro, de quo paulo antè dixerat,
ἔνθα σ' ἀρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μεγας σῦς. vnde patet
eum λόχμιον & ξυλοχον pro eodem vsurpare. Il. ε, Πόρπος
δὲ ἐοὸς ξυλοχον κατεβήσετο φωριάων. Od. ο & Odyss. ρ, ὀν ξυλό-
χῳ ἐλαφος κρατερὸς λέοντος Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας. V-
bi λέοντος ξυλοχον dicit Latibulum seu Lustrum leonis,
κοίτιον, ἐρεθιὼ κατέδεται. Apud Hesych. habetur ETIAM
Ξυλαχος itidem pro συνδένδρος τόπος, idq; suo loco, hoc
est ordine alphabetico.

C. Ἄξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lignosus, Lignis carens, Lignorũ
expers. Strabo libro 12, & Herodotus pag. 60. Item in
Epigramm. περικαίω ἄξυλον ἐκ ταχυς, sine lignis. Itẽ
Lignis plenus, Ex quo nemo ligna petiit. Iliad. λ, ἐς δ' ὅπ πρ ἀΐδηλον ἐν ἄξυλα ἐμπεσον ὕλης, Παντη τ' εἰλυφοῦν ἄνε-
μος φέρεν· εἰ δὲ τε θεμεν Πρόρριζοι πεσόεσι. id est δασία καὶ
πολυξύλωτος, κατ' ὀλίγον: vel, vt Porphyrius exponit,
ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλοῦται, in quam nemo lignarum iuit.
quam alibi ξύλινον appellat, ἐξ ἧς τὸν ἐν αὐτῇ πυκνὸν τοῦ ξύλι-
νον σωέχειν. vt videlicet fit ἀξυλοῦται, ex quo intelli-
gatur ἡ πολύξυλος. Hesych. ἄξυλον exp. etiam ὅθεν οὐδεὶς
ξυλοφοεῖ, vnde nemo ligna petit seu aufert: vel ἱερὸν τό-
πον. vt sunt luci diis sacri, e quibus arbores succidere
nefas est. AT Ἀξυλία, ας, ἡ, Lignorum inopia. ἡ ἔνδεια
τοῦ ξύλων, Suidæ.

C. Ἀπέξυλος, Ex ipso ligno adhuc rudi confectus. Sed ex-
ponitur etiam Qui est è vernaculo ligno, vt in vulga-
tis lexicis. Anth. Epigramm. αὐπέξυλος Πάν, è rudi ligno
confectus. Vel simpliciter Ligneus. Strabo lib. 11, εὐσκό-
πῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐπέξυλον ἀφίστω.

C. Βαθύξυλος, Profundus lignis, Opacus. βαθύξυλος δρυ-
μός Aristot. Sylua opaca.

C. Μονόξυλος, Ex vnico ligno confectus. Plato libro 11 De
leg. ἐκ μονοξύλου τινὶ αἰεὶ ἐξειργάσθαι, ἀνατιθέντα, ligneum
autẽ quodq; voluerit, vno è ligno dedicato, Cic. Et μο-
νόξυλα πλοῖα apud Arrian. Nauigia singula ex singulis
arboribus seu trabibus cauata. Qua voce vtũtur & Lat.
Plin l. 6, c. 13, Regio autẽ ex qua piper monoxylis in-
tribus Beca en conuehunt, vocatur Cottora. Quos de-
notat Liuius, quum ait, Nouisque alias primùm Galli
inchoantes cauabant ex singulis arboribus.

C. Ὑπόξυλος, Subtus ligneus, vel Intus ligneꝰ & nihili, Qui
intus quidem ligneus est, foris autem alia materia in-
ductus aut fucatus. vnde etiam exponitur ὁ μὴ γνήσιος.
Xenoph. Œcon.

C. Εὐξυλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui est probæ materiæ. v. l.

Ξυλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Lignosus. Theophr. lib. 1 De caus. pl.
τὰ ἔνδον καὶ ξυλώδη, Sicca & lignosa. Plutarchus De pri-
mo frig. εὐθὺς ἐγγίνεται τὸν πάγον σκληρὸν καὶ ξυλώδεις αἱ
χλαμύδες, ita ex gelu pallia obduruerunt & tanquam
in lignum obriguerunt. Item Surculosus, Surcula-
ceus. Theophr. ῥίζαν δὲ ἔχει τὰ δένδρα πάντα ξυλώδη καὶ
μίαν. Pro quibus Plinius, Legumina omnia singulas
habent radices, eásque surculosas. Idem Theophr. καὶ
τοῖς χείμασιν ὁμοίως τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ λευκότερα, τὰ δὲ
ξυλώδη. Pro quibus idem Plinius, Semina differunt &
colore nigro candidóque, item duritie surculacea. Idẽ
Plin. dicit Arbor radice lignosa. H

Ξύλινος, Ligneus. Xenophon Hell. 1, ὅπλα ξύλινα. Athen.
lib. 11, ξύλινον ποτήριον. Plutarch. De frat. am. πόδας ξύλινον
ἐνεστεπήσατο, de Hegesistrato lignipede, cuius & Hero
dotus meminit. Herodianus libro 4, ξυλίνοις ἐς πόνον καὶ
ἐδέσματα χειρώθρυα σκεύεσι. Luc. in Demon. αὐ ξύλινον τὸν
αὐχένα ἔχεις. Et σκορπίος ξύλινος apud Plutar. Symp.

2, probl. 1. Et Apocal. 9, ἵππα λίθινα καὶ ξύλινα. Item apud A
Plutarch. De non faener. ξύλινον τεῖχος. Et ξυλίνη κύων,
apud Plut. in Probl. Hellen. & apud Athen. l. 2, pro Sen-
tis canina, Rubus caninus, κυνόσβατος. Item ξύλινον
πῦρ, ignis qui è ligno fit. Et ξύλινοι καρποὶ, fructus qui è
ligno nascuntur, seu τὰ ἀκρόδρυα. Athen. lib. 3, πάντων τῶν
καλουμένων ξυλίνων καρπῶν ὠφελιμώτερά ἐστι τοῖς ἀνθρώ-
ποις τὰ σῦκα. Hesychius ξύλινον καρπὸν exp. τῶν δένδρων,
fructum arborum. At ξύλινα λίνα vide in ξύλον quod
gossipium significat.

Ξυλινεὸς, οῦ, ὁ, Ligneus, E materia, E ligno fabricatus. B

Ξυλίπης, υ, ὁ, Piscis quidam, Hesychio: fortassis à lignea du
ritie, vt salpa.

Ξυλόω, ῶ, In lignum verto, seu muto. Pass. Ξυλοῦσθαι, In
lignum abire, In lignũ mutari, Lignum seu lignosum
fieri. Theophr. De hist. plant. ξύλον μὲν γίνεται ἐξ ἑνὸς καὶ ὑ-
γροῦ. καὶ ἕνια σάρκος. ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα· ὅθεν καὶ τοῖς φοίνιξι
καὶ ῥαφανίδι, καὶ εἴπ ἄλλο ἐκ ξυλοῦσθαι. vbi ξύλον γίνεσθαι, ξυ-
λοῦσθαι, & ἐκ ξυλοῦσθαι pro eodem vsurpauit. ‖ At lib. 2
Paralip. cap. 2, οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, pro Domum C
texit tabulis cedrinis. Bud. eo in loco ξυλοῦν interpret.
Contignare. Posset etiam reddi Materiationem collo-
care, Materiaturã imponere. quid autem materiatura
sit, vide in Ξύλασις. Et pass. ξυλοῦσθαι, Materiatura mi-
hi imponitur. Hieremiæ 2, ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ ἐφορῶμεν,
cœnacula cedro contignata, vel Cedrinis tignis tecta,
Quibus cedrina materiatura imposita erat, aut cedrina
contignatio & trabes. Cic. dicit Ædes malè materia-
tas, πάνυ κακῶς ἐξυλωμένας, seu quarum ξύλωσις vetustate
labefactata est. D

Ξύλωσις, εως, ἡ, Materiatio, seu Materiatura. sic enim Vi-
truuius appellat Ligna quæ in ædificiis lapideis adhi
bentur, vt sunt trabes, tigna, & huiusmodi. Alii interpr.
Cõtignatio, non malè. sicut enim Pollux annotat Thu
cydidem ξύλωσιν dixisse τὰ ἐρέψιμα ξύλα, ita Plinius ὀρο-
φιὼ vertit Contignatio. inter ὀροφιὼ autem & ἐρέψιμα
ξύλα parum interest. Thuc. lib. 2, καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν κα-
ταστρωσάντες τὴν ξύλωσιν. (Idem l. 4, dicit διελόντες τὴν ὀρο-
φιὼ) vbi schol. exp. τὴν ἀπὸ ξύλων κατασκευὴν, dicens es-
se Thucydidis ἰδίαν λέξιν. Sic ξυλεία infrà. E

C. Ἐκξυλόω, Ex alia materia in lignum verto, Ex tenero &
molli lignosum reddo. Pass. ἐκξυλοῦμαι, Lignum fio,
In lignum mutor, ex alia videlicet materia. Exemplũ
habes in Ξυλόω.

Ξυλεύομαι, Lignor, Materior, (Liuius, Procul à castris li-
gnatum pabulatúmque profectos. Idem, Respondenti
bus lignatum se ire. Plaut. Lignatum mittimur. Cæs.
Materiari & frumentari) Ligna peto seu conueho, Li-
gna colligo. idem cum sequenti Ξυλίζομαι, vt testatur
Hesych. VNDE Ξυλεύς, έως, ὁ, Lignator, Lignarius, F
Qui lignatum it, seu ligna colligit. Hesychio ὁ ξύλα πα-
ρέχων δουλος. qui suprà ξυλοφόρος. id est Calo, Qui ligna
conuehit, aut domum deportat. Pro lignatore citat
Bud. ex Pausania, pag. 127. ET Ξυλεία, ας, ἡ, Lignatio,
(Cæs. Qui lignationis causa in syluas discessissent. At
Columella lignationem dixit ipsum locum in quem
lignatum itur, Sit lignatio pabulúmque vicinum) Li-
gnorum collectio. Suidæ est ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησί-
μων συλλογή, materiæ naualis collectio. ‖ Ξυλεία di-
cuntur etiam ipsa ligna, vel Ligna quæ collecta sunt ab G
iis qui lignatum iuerunt, aut à ξυληγοῖς. Plut. ad Colot.
τὸ πτωκὸς αὐτὸ, φησὶν, καὶ τὴν γαγγρένα ὀλίγον ὀνομάζουσιν ὡς περ
οἱ ξυλεῖαν τὰ ξύλα, καὶ συμφωνίαν καλοῦσιν ἐκφορικῶς τὰ
σύμφωνοῦντα. (Scribitur tamen ibi ξυλίαν per ι, à
NOM. Ξυλία) Hoc significatu vsurpatur ab Herodiano
libro 7, ῥᾶστα δὲ δῆλον πυκνότητα τῶν σωοικιῶν ξυλείας τε πλῆθος
ἐπάλληλον μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη. vbi ξυ-
λεία à Polit. redditur Lignea materia. Idem Herodia-
nus lib. 7, τῇ τε ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων ἐς τὰ μηχαναὶ κα-
τασκευάζοντο, materiáque omni ad machinas vtebãtur. In H
quibus locis ξυλείαν vocat quam Thucydides ξύλωσιν
suprà. COMP. Ἀξύλοτος, vt ἀξύλοτος ὕλη, In quam ne-
mo lignatum iuit, E qua nemo ligna collegit aut colli-
git. Habes in Ἄξυλον.

Ξυλίζομαι, idẽ quod ξυλεύομαι, vt & Hesych. testatur, qui
ξυλίζομενον exponit ξύλα συλλέγοντα. Philo De vita M.

lib. 3, ὕλη ἢ ξύλα πυρὸς, ὡς τε τὸν ξυλιζόμενον ἀδελφὸν καὶ ξυγγε-
νὲς ἁμάρτημα τῷ καίοντι φρᾷ, ita vt qui lignatur, crimen
affine & cognatũ accendenti perpetrare videatur. Plu-
tarchus Artox. p. 308, ὁκ τὰ παραδείσου ξυλίζεσθαι, τὰ δένδρα
κόπτοντας, μήτε πύκνης, μήτε κυπαρίττου φεισόμενοι. Sic φρυ-
γανίζομαι. At metaph. apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενοι
κομμάτια, veluti assulas legentes. B. VNDE Ξυλισμός,
Lignatio, vt ξυλεία: seu ἡ τῶν ξύλων συλλογή, Bud. ET A-
ξυλιστος, Vnde nemo ligna petiit, Quò nemo lignatum
iuit, ἐξ οὗ οὐδεὶς πω ἐξυλοῦσται. vt idem sit cum ἄξυλος &
ἀξύλοτος. Hesychius ἀξύλιστον exponit ἄκοπον. AT Ἀπο-
ξυλίζω, Lignum detraho, Detraho quod est ligneum,
Ligno spolio. Apud Aristotelem Probl. sect. 3. ἀποξυλί-
ζοντες κραμβίω exponitur Brassicam caule purgantes.

Ξυλάριον ET Ξυλήφιον, ου, τὸ, Paruum lignum. Dioscorides
lib. 1, cap. 90, de lentisco, τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ καὶ αὐτὰ καλα
μίδων παρεμπεσόντα τοῖς ὀδόσι, σμήχει τὸ πύπιον. vbi Ruell.
vertit Virentes surculi Bud. interpret. Assula, Tabella,
Tessella, in hoc loco Polybius, ὁ δὲ δίδωσι τοῦτοις πᾶσι ξυ-
λήφια καὶ φυλακίῳ βραχὰ πελέως ἔχοντα χαρακτῆρα. vbi
ξυλήφιον & πλατεῖον pro eodem poni annotat, i. pro σώ-
θημα. Lascaris vertit Taleola. Scribitur ETIAM Ξυ-
λύφιον per υ apud Suidam: idque in manuscripto exem-
plari, vt de Diocle Atheniensi, ὥσπερ εὗρε τὸν ἐν τοῖς ὀ-
ξυβάφοις ἁρμονίαν ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουον ἐν ξυλυ
φίῳ. Sed & ξυλήφιον per ει in antepenultima in manu-
scriptis itidem reperitur, vt in quodã meo vet. lex: ξυλη
φιον, ὑποκοριστικῶς· δοκιμώτερον δὲ τὸ ξυλήειον καὶ ξυλάριον.
quæ & apud Etymol. leguntur. Sed tamen HVIVS
Ξυλήειον nulla apud alium grammaticũ aut lexicogra-
phum mentio fit, quod quidem sciam.

ΞΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Aridus, Siccus: cui opponitur ὑγρός,

νότιος, & χλωρός. Athenæus l. 2, λυπεῖ δ'
ἧπον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀξηρόχων.
Plutarchus Alexandro, οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τῆς οἰ-
κουμένης. Sic Naz. De baptism. πορεύεται δ' αὐτῶν τὸ πῶν
καὶ ξηρῶν θείας ὀπῆρρῆς, (vbi nota genit.) pro Nõ irrigatos
diuino imbre. Et ξηραὶ θῆραι apud Athenæum lib.
2 & 11, Cibi sicci. (At diuersa signif. Cic. In rusticis mo-
ribus, in victu arido, in hac horrida inculta que vita. v-
bi metaphora est) Item μέτρα ξηρά apud Platonem De
leg. Mensuræ aridorum, vt frumenti & quæ eiusmodi
sunt. Et ξηρὸς ἰσχὺς apud Eust. pag. 764, ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ
ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων ἱδρώσας. Item ξηρὸς θόλος,
Laconicum siccum. Alex. Aphr. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, præsertim si in Laconico
sicco non distabuerint immodica sudatione. Ita Bud.
Et apud medicos ξηρὸς πυρετὸς, febris sicca: in qua sitis
vehemens per initia, lingua arida, cutis dura in modũ
corii, & squalor plurimus in toto corpore. cui opposi-
ta est humida febris. Præterea ξηρὸς λίθος in structura di F
citur saxum compactum sine calce aut luto, vt in ma-
ceria. ὁ αὖθις πηλοδετῶν ἄνθρωπος, vt Suidas exponit, hunc lo-
cum afferens, ἵνα δὲ λίθῳ ξηρῷ διεσκευασμένῳ τὸ φρούριον,
ἐκ μεγάλων λίθων σωρευομένῳ. Dicitur & homo aliquis
aut membrum eius aliquod ξηρὸν quum naturalis fa-
cultas eius exaruit. Et τὸ ξηρὸν, Locus siccus, seu Loca
sicca. Athenæus lib. 7, ὥσθ' ὅτ' ἐν τοῖς ξηροῖς διαπεπεφύκοντων ζῴ-
ων. At Thucyd. libro 8, pag. 296, ἐξέωσάν τε ἐς τὸ ξηρὸν τοὺς
ναῦς τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐς τὸν χῶν ἐπηξέβησαν. Et libro 1,
τοῖς τε ναῦς ὅπῃ τὸ ξηρὸν ἐπίοιεν, in sic co statuit. vt Virgil.
— quúmque marinæ In sicco ludunt fulicæ. Et Plin.
Nõ reuersum in maria, atque in sicco expirasse. ‖ Me-
taphoricè quoque vsurpatur. Aristophanes Vesp. ἐγὼ
γὰρ τῆς ἀπορίας τὴν φρέσιν εἶμ' ἐπὶ τὸν ξηρὸν τόπον καὶ βιοτῆς.
Cicero quoque Aridum victum & vitam aridam dicit,
vt paulo antè annotaui. (Idem hominem siccum op-
ponit vinolento) cui ξηρᾷ βιοτῇ mox opponit τὸ τρυφερὸν
καὶ μαλακόν. Demetr. Phaler. σὺν ἡ μικρότης [videlicet
τῶν λόγων φρέπουσα τοῖς λόγοις,] ἐπίπεισι γίνοιτ' ἂν ἡ λιχομένη
ξηρὰ σώθεσις: qualem esse dicit in hoc loco Hippocra-
tis, ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ, ὁ καιρὸς ὀξύς. Idem, πα ἐκκεῖται δὲ
τοῦ ἰχῶρος ἀμαρτημάτων χαρακτὴρ, ὁ ξηρὸς καὶ λοῦμενος. Idem ibidẽ, ὥσθ' ὅτ' τὸν λέξιν γίνεται τὸ ξηρὸν, ὅταν φρέαρ
μέγα σμικροῖς ὀνόμασιν ἀπαγγέλλῃ. Sic Cicero De orat.
Genus sermonis affert non liquidum, non fusum, ac

profluens, sed exile, aridum, concisum ac minutum. Sic Quintil. Narratio arida & ieiuna. Idem dicit Magister aridus. Rursum Cic. Neque enim flumine conturbor inanium verborum, nec subtilitate sententiarum, si orationis est siccitas.

Fœmin. gen. DICITVR Ξηρὰ pro terra, more Hebræorum. (vt vicissim Homer. ὑγρὴ dicit mare: Il. ξ, οἱ μὲν ὀίονται ὅτι περιφερὴς τε καὶ ὑγρὴ. Matth. 22, περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν) Sic ad Hebræos cap. 11, πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡς διὰ ξηρᾶς. Paulo ante habuimus ἐν ξηρῷ, in sicco, itidem pro Super terram. est enim terra sua natura sicca.

C. Ξηροβιωτικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco viuit, Terrestris. Ex Platone.

C. Ξηροβατικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco graditur. Athen. lib. 3, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα θαυμάσιος Πλάτων ἐν τῇ Πολιτικῷ εἰπὼν ξηροβατικά τινα ζῶα καὶ ὑδροβατικά, ἀλλὰ ξηροβοτικόν τε καὶ ὑγροβοτικὸν καὶ ξηρονομικὸν, ὅτι ζώων χερσαίων καὶ ὀνύχων καὶ ὀναπείων ὅπλεγε. dicit autem eum vsum ibi esse καὶ νῆ ὀιομαπιτία.

C. Ξηροκαζηλία, ας, ἡ, Arida & ieiuna affectatio. Demetr. Phaler. ἡ σώθεσις ἢ συναλεῖται κλέπτει ὥν πως τὴν ἄδειαν τὸ πρᾶγμα τῆς, ποιεῖ δὲ τὴν νῦν ὄνομα ἔχουσαν ξηροκαζηλίαν· συγκειμένην ἐκ δυοῖν κακῶν, ἐκ μὲν τῆς κακοζηλίας, διὰ τὸ πρᾶγμα, ἐκ δὲ τοῦ ξηροῦ, διὰ τὴν σώθεσιν.

C. Ξηρόκαρπος, Aridum seu siccum fructum pariens.

C. Ξηροκέφαλος, Qui capite est sicciore. Alex. Aphr. cui opponitur ab eodem ὑγροκέφαλος.

C. Ξηροκόλλα, Gluten siccum, Aurificum gluten, & ferrumi natura. Hesychio σώθεσίς τις τῶν διὰ τῆς χρυσουργοῖς.

C. Ξηροκολλούμενον, Collyrium ex aridis medicamentis præsertim metallicis, constans. exceptis vnguisque vel succo vel melle vel humore aliquo. Quanuis enim liquore aliquo colligantur, non desinunt arida collyria esse propterea quòd ipsorum denominatio non est ab eo quod ea colligit atq; coadunat, sed ab ipsa materia qua maxima ex parte constant. Siquidem ab eo quod magis in ipsorum compositione pollet, vel ξηροκολλούμενον vel ὑγροκολλούμενον appellatur. Gorr. Varias eorum compositiones habes apud Aet. libro 7. Græco vocabulo vtitur Marcell. empir. quoque, vt quum dicit, Xerocollyrium ad lippitudinis initia.

C. Ξηρόμυρον, Vnguentum siccum: est compositio odorifera, siccis aromatibus constans, Ad varios vsus antiquis apparabatur: ad suffitus odoris gratia, ad amuleta, præsertim pestilentiæ, ad exsiccationem fluxionis alicuius, aduersus hircosum odorem axillarum & reliqui corporis. itaque pro vario vsu diuerso modo efformabatur. Aetius lib. 6, describens pulueres inspersiles caput densantes, describit ξηρόμυρον, siccis omnibus contritis, & in tenuem pulueremredactis, quē capiti prius oblito vino austero, inspergendum consulit. Ha cinter alia Gorr. cui dubium non videtur quin massam in vnam componi possint in mali modum, quod pomum odoriferum vocari queat, quale hodie a plerisque gestatur, tum ad venustatem, tum ad arcendum pestilentiæ periculum.

C. Ξηρονομικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco pasci solet. Vide Ξηροβατικός.

C. Ξηροπιεῖν, Siccum reddo, Sicco.

C. Ξηροπυεία, ας, ἡ, Balneum siccum: in quo quis tantùm desudat, non etiā abluitur aqua. vel. Sudatio quæ fit ἐν ξηρῷ τόπῳ. Vtitur hoc vocabulo schol. Nic. in Alexiph. vbi dicit ἐν πίθῳ δὲ θύρῃ ξηροπυείαν λαμβάνῃ, ὡς περ εἰώθασι πικοί: pro his Nicandri, Ἡ δὲ πίθου φλογιῇ θαλπέσκετο αἰὲν ἀναλβῆ Ἀνέρα θερμάσσῃ· χαμαὶ δ' ἀπὸ νίψαι ἱδρῶ.

C. Ξηροπυείτης ἄρτος, Panis cibarius, Panis cui nihil furfuris ademptum est. Athen. lib. 3, Ἀμείας ἢ καὶ ξηροπυείτην τὸν αὐπύρον ἄρτον.

C. Ξηροτειβία, Frictio sicca, Quum aliquis deterso post sudorem corpore fricatur. Aristot. Problem. sect. 37, διὰ τὴν αἰ ξηροτριβίαι στερεαὶ τὴν ὀρκα παρασκευάζουσιν. quibus verbis subiicit, διὰ τὴν τρίψιν τῆς θερμασίας ὀπηγνυμένης, τὸ ὑγρὸν καταναλίσκει· ὥστε ἢ τοῦτο ἡ ἀρὴ πεζομένη πυκνοῦται.

C. Ξηροτροφικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco alitur, seu viuit. Vide Ξηροβατικός.

C. Ξηρόσαρκος, Siccam carnem habens, Cuius caro sicca est. Athen. lib. 7, τοὺς δὲ πείνλας ἥδιον τῶν πυκνῶν ξηροσάρκους.

C. Ξηροφαγῶ, Arida epulor: vel Comedo quæ siccandi vim habent, Cibis siccioribus vtor. Diosc. l. 2. In Epigr. lib. 2, Μικλήθεις Αὖλος ξηροφαγεῖ καθίσας, sicco pane contentus accumbit.

C. Ξηρασμός, οῦ, ὁ, Eruptio sicca, vt exponunt quidam apud Dioscoridem l. 2, cap. 101, de melle, τὸ ἢ χειμερινόν, παχύπορον ὂν, χεῖρον, καὶ ξηρασμοὺς ποιεῖ. vbi tamen annotatur, in vet. libris scripturam esse ita deprauatam, vt non facile sit eam restituere: sed ex Plinio conici posse, hanc fuisse veterem scripturam, καὶ ἐρεύκτον ὄζον: cuius tamen verba vnde id colligunt, non proferuntur. puto intellexisse ex lib. 11, cap. 15. Ruellius vertit, Hybernum verò, vtpote quod crassius constet, deterrimū reputatur, & ceraginis halitum expirat. videntur ergo legisse ἀξατμισμοὺς. Vtut legendum sit, hæc vox ξηρασμὸς mihi planè suspecta est.

C. Καπαξηρος, συ, ὁ καὶ ἡ, Siccus, Aridus, Peraridus. Plutar. De educ. puerorum, οὐπω δὲ τῶν σωμάτων πόνοις μὴ καταξηρούς γεγυμνάζεις, ὥστε τὴν τῶν σώματος πόνον ὡς μὴ καταξηρούς γεγυμνάζεις, ὥστε τὴν τῆς παιδείας ὑπομέλειαν ἀπαγορεύειν.

C. Ὑπέρξηρος, Supramodū siccus, vel aridus, Aridissimus. Diosc. l. 2, de propoli, μαλακὴν τε ἐν τῇ ὑπόξηρον καὶ μαστιχὴς ὕπνῳ ἐφελκομένην, in summa ariditate mollem.

Ξηρότης, ητος, ἡ, Siccitas, Ariditas. Plutarch. Symp. libro 6, τοὺς μὲν γὰρ τοῖς ξηρότητας ἀρδείαις ποτιζόμενα καὶ ψυχόμενα μετείωσε τὴν φλεγμονήν.

Ξήριον φάρμακον, Medicamentum aridum quod in pulueris modum inspergitur, iideoque & καπάσμα alio nomine appellatur. Cōstare potest diuersa materia ad vsum diuersum. nā aliud cuti, aliud vlceribus inspergitur. Quam autem vim habeant quæ cuti insperguntur, & quam ea quæ vlceribus, vide apud Gorræum. Paul. Ægin. l. 7, cap. 13, τὰ δὲ ξήρια φάρμακα (ἃ δὴ καὶ καπάσματα καλεῖται) τὰ μὲν ἕλκεσι δρᾶν εἰσι, τὰ δὲ τοῖς δέρμασι προσφέρεται. Vbi additum hat et substantium φάρμακον. ab aliis absolutè ξήρια dicitur, siue ξηρὸν. nam vetraq; scriptura reperitur. vt apud Aetium l. 6, cap. 92. ξήρια τοῖς πολύποδας καὶ ὀζαίνας. alibi ξηρὸν φάρμακον dicit. In v. l. annotatur ξήρια ab Actuario vocari omnia medicamenta arida & sicca, quæ hodie facientes medicinam pulueres nominant. ET Ξηρόφιον, idem quod ξηρίον, teste Gorr. Apud Aet. lib. 10, cap. 13, Medicamentum resiccans thymos, ξηρόφιον appellatum.

Ξηραίνω, Sicco, Arefacio. Il. φ, — ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεφελὰς ἀλαλύκοι πᾶσ' αὐ ξηραίνῃ. Et passi. Ξηραίνομαι, Siccor, Desiccor, Aresco, Inaresco. paulo ante locum citatum, Πᾶν δ' ἐξηράνθη πέδιον, ὀρεσ δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. Theophr. τὰ μὲν κοῦφα, τὰ δ' αὐθυῶ, τὰ δὲ σπέρματος μὲν μικρὰν ἰκμάδα καὶ μέτριον ἔχει. ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον ἀμαυροῦται καὶ ουκέτι κατεπὶ, id est, interpr. Plinio, Aliud floret in eo genere, aliud concipit, aliud parturit: aculei arescente folio desinunt pungere. Apollonius, οὐδὲ θαλασσὶ ξηραίνεται δακρύοις. quod Quintilianus dicit, Nihil facilius inarescere quàm lacrymas. Aluus quoque ξηραίνεσθαι dicitur quū adstringitur. Hippocr. ὁκόσοισι δὲ ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, πυρέσσουσι ὅσοι γεγαίασκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισι ἐοῦσι αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, πυρέσσουσι μᾶλλον γεγυμνωμένοισι ὑγραίνονται. Quæ Celsita interpretatus est, Quibus iuuenibus fluxit aluus, plerunque in senectute cōtrahitur: in quibus in adolescētia fuit adstricta, sæpe in senectute soluitur.

Ξηρασία, ας, ἡ, ET Ξηρασία, ας, ἡ, Siccitas, Ariditas, Aridi tudo. (nisi potius velis Ipsa siccādi & arefaciendi actio, vt aliquid interfit inter ξηρασία & ξηρότης) Athen. lib. 1, τὰ δ' αἰπίνοιθ' οἱ νεῦ δίδαν τινὰ ἢ ξηρασίαν ἔχοντα. Aliud exemplum ex Aristot. habes apud Bud. 194. Dicitur autem ξήρασις & ξηρασία, vt θέρμασις & θερμασία.

‖ Ξηρασία, Vitium capillorū, (vt scribit De fin. med. autor) quū ii similes lanugini apparent: perinde acsi pulueres conspersi essent. Species alopeciæ censeri potest, quæ ita dicta sit propter alimenti pilorum defectum, & ariditatem cutis.

Ξηραντικός, οῦ, ὁ, Siccandi vi præditus, Desiccandi vim habens, Siccans, Siccificus, vt Macrobius loquitur. Plutar. Sympos. 1, τὰ γὰρ τῇ γεύσει πικρὰ, τῇ δυνάμει ξηραντικά. Sic

Athenæus lib. 2, ἡ τῆς πικρότητος δύναμις ξηραντικὴ καὶ δάπανος ὑγρῶν οὖσα. Idem lib. 1, ὁ δὲ κιρρὸς πέπειρος ξηραντικώτερος ὤν.

C. Δυσξήραντος, Qui difficulter inarescit, Difficilis siccatu.

C. ΑΝΑξηραίνω, Resicco, Iterum sicco. vel pro simplici ξηραίνω, Sicco, Exsicco. Sic VERBALE Ἀναξήραντος, Resiccatio, vel Siccatio.

C. ΑΠΟξηραίνω, Desicco, Exsicco. Item, Arefacio. Pass. Ἀποξηραίνομαι, Siccor, Desiccor, Arefio, Inaresco. Dioscorides lib. 2, de telephio, αἴρει δὲ καὶ ἀλφοὺς ὀπῶ χελιδόνιον σὺν ὄξει ἐν ἡλίῳ· δεῖ μὴ πιεῖν, μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι, αὐτὰ ἀποψῶν. vnde Plin. lib. 27, c. 13, Illinitur lentigini, & quum inaruit, teritur. Participium passiuum ἀπεξηρασμένος vel ἀπεξηραμμένος, Siccatus, Desiccatus, Qui inaruit.

C. ΕΠΙξηραίνω, In superficie sicco. vel Exsicco, Desicco. VNDE Ἐπιξηραντικός, οῦ, ὁ, Desiccandi seu exsiccandi vim habens.

C. ΚΑΤΑξηραίνω, Desicco, Exsicco. Theophr. De caus. plāt. l. 6, c. 23, ἐνιαὶ γὰρ ἢ δῶ δῶν ἄραν καταξηραινόμενα, χίραις ἴσῃ τοῖς ὀσμαῖς. Ibidem dicit, διατηρεῖ τὴν ἀνοσμίαν ἀποξηραινόμενα. Et paulo pòst, πῖαι ξηραινομένων ἀνοσμότεραι.

C. ΠΕΡΙξηραίνω, In orbem desicco, Circumcir. a exsicco.

Ξηρᾶσθαι legitur apud Theophr. De caus. pl. l. 2, c. 13, συμμένει γὰρ μᾶλλον, εἰ μὴ ἀρὰ τοῦ ξηρᾶσθαι διαχάσκει. vbi Gaza vertit, His enim magis se comprimunt: nisi fortè, quòd his siccetur, dehiscere arbitrandum sit. Ex quibus verbis patet ipsum quoque hoc ξηρᾶσθαι agnouisse à VERBO Ξηράομαι. malim tamen legere ὀξηρᾶσθαι, vt sit à ξηραίνομαι.

¶ Ξηρὸς, οῦ, ὁ, Siccus, Aridus: idem cum ξηρός, ex eóque factum per συστολὴν, vt nonnullis placet. Alii contrà huic ξηρὸς primum locum tribuunt, deriuantes à ξέω, (quoniam ἀφυῶς ἔχει τοῦς ξέειν λεῖαν τὰ ξηρά) & ex hoc ξηρὸς postea, verso ε in η, factum dicunt ξηρος. Od. ε, Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα πεπὶ ξηρὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον.

ΞΙΦΟΣ, εος, τὸ, Ensis, Gladius. Il. α, Ἕλκεσι δ' ὀκ κολεῷο μέλας ξίφος ὀξύ. Od. κ, ξίφος ἐξὺ ἐρυσσάμενος τοῦ δὲ μηροῦ. Sic apud Arist. Ran. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐστάπτε, μαίνεσθ' δοκῶν. Distringere ensē, Ducere, Educere vagina, Eripere vagina, Exuere vagina, dicūt Latini. Od. λ, - ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην. Il. π, — πλήξας ξίφεϊ αὐχένα καπήνη. Od. γ, Θῆκε δὲ μιν ξίφεσι πανάκεσι. Il. π, & Il. υ, Παῖε δ' ὑπὸ θερμάδα ξίφος ἄμφι. Odyss. λ, — αὐαχαστάμενος ξίφος ὀξὺ κολεῷ ἐνὶ κάππεξα, Cōdere in vagina ensē, Recludere, Referre vaginæ, Latini poetæ dicūt. Vsus huius vocabuli in prosa quoque non minus creber. Athen. l. 4, θώματα πυρρὸν χωλαῖνες εἰς ξίφη κυβιστῶσι. Sic apud X. in Symp. κύκλος εἰσπέχθη τοῦ μέστος ξιφῶν ὀρθῶν εἰς ἀρχησεῖς ἐκυβίστα τε καὶ ὀξυβίστα. Et ibidem, παλμηρῶς εἰς τὰ ξίφη ἔπεσαν. Herodian. lib. 3, ξίφος παρηρτημένοι γυμνοῦ σώματος. Plut. De deo Socr. ξίφος ἔχων, καὶ θώρακα σιδηροῦν ὑπενδεδυμένος. Aliquanto pòst, τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ὀπεβέλκεν. Ibidē, τὸ ξίφος αἱέλκων, ensem vagina educens. vt apud Senecam, - aptat impiam capulo manum, Ensémque ducit. Idem Plut. in Crasso, γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ἀθρόοις, nudatis ensibus impressione facta. Item τρίσημον ξίφος, ensis mucronatus & acutus: cui opponitur ἀτρίσημος, obtusus. Differre autem ξίφος à μάχαιρα, patet ex loco Xenoph. suprà in Μάχαιρα citato. ex eo enim colligimus ξίφος rectius exponi Ensis: μάχαιρα verò Gladius, vel Gladi breuior: vt est sica; gladius falcatus, κοπίς: & illud minus esse latū, & ad ictus punctim inferendos magis idoneum: hæc latiora ad plagā cæsim inferendā. Plut. tamen εὐχειρίδιον & ξίφος vocauit pugionem quo Casca Cæsarem percussit. Itidémque Herodian ξίφος ὑποκόλπιον appellat ficam. ‖ Ξίφος dicitur etiam mucronatum xiphiæ piscis rostrum. Athen. lib. 7, de xiphia pisce, τῶν Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν πρὸ ῥύγχους τὸ μὲν ὑποκάτω, μικρὸν τὸ δὲ ἀνωτέρω ὀξῶδες, μέγα, ἔστιν τοῦ ὅλου αὐτοῦ μεγέθει. τῶν δὲ καλεῖται ξίφος. In v. l. autem ξίφος, gladiolus, dicitur esse pars quædā solida in loligine, apud Aristot. l. 4 De part. an. & 2. ‖ Ξίφος dicitur etiam herba quædā. Theoph. Hist. pl. l. 7, c. 12, τὸ δὲ φάσγανον, ὑπὸ πινῶν δὲ καλούμενον ξίφος, ξιφοειδὲς· ὅθεν ἔχει καὶ τοὔνομα. paulo pòst Ξιφίον appellat, vt & Diosc. & Plinius, A Gaza redditur Pugio. Sed gladiolum potius cum Plinio interpretabimur, si Græcam vocem cum eo retinere nolimus.

C. Ξιφοδρέπανον, ου, τὸ, Ensis seu gladius falcatus. ἡ λεγομένη δρέπη, ὅπλον. Hesych.

C. Ξιφοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Ensis formam gerens, Ensem sua forma repræsentans, Gladii præbens speciem, vt herba quæ ξίφος dicitur. Exemplum ex Theophrasto habes in Ξίφος. At ξιφοειδὴς ὀπῶψις dicitur cartilago triangula parti infimæ sterni adnata, gladii effigie. In hanc enim sternon exacuitur & definit. non est autem semper simplex & acuminata hæc cartilago, sed non rarò in fine lata; sæpe bifida: vnde & vulgò furcella dicitur. Sæpe tota est latissima & planè ossea, (vnde Galeno os aliquando dicitur, quòd ætatis aut temperamēti ficcioris occasione in os degenerat) præsertim parte anteriore. nam posteriore diutius cartilaginosa est, & intima semper. Quidam mucronatam cartilaginem vocant, vulgò malum granatum. Sunt verò qui non eam cartilaginem, sed totum ipsum sternon cum ea ξιφοειδὲς nuncupent, vt ait Galenus. nā sternon manubrio, cartilago verò gladio plerunque similis videtur.

C. Ξιφοθήκη, ης, ἡ, Theca in qua ensis conditur, Vagina ensis. Hesychio βελοθήκη, id est pharetra.

C. Ξιφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ense interficit. vt Sophocles in Aiace χεῖρας ξιφοκτόνους dixit τὰς διὰ ξίφους φόνον εἰργασμένας. At ξιφόκτονος, proparoxytonōs, Qui ense perempt est, Gladio necatus. VNDE Ξιφοκτονέω, Gladio perimo, Ense necem infero. Suidæ ξιφεσιν ἀναιρῶ.

C. Ξιφομάχαιρα, ας, ἡ, Ensis, Magnus gladius. ἡ μεγάλη μάχαιρα, Hesychio. Sic Pollux libro 7, εἴρηται δὲ καὶ ξιφομάχαιρα, ἡ μεγάλη μάχαιρα, ὑπὸ Θεοπόμπου καπηλίσιν, Ἐλεφαντικόπους ξυλομάχαιρας καὶ δόρυ. ἔνιοι δὲ οὕτως ἐρεῖται τὰ δόρατα φασί. Sic apud Pollucem habetur, videlicet ξιφομάχαιρα, & postea in loco Theopompi quem citat, ξυλομάχαιρα. quæ scriptura an reiiciēda sit, nescias, quoniam subiungit, sic vocata fuisse τὰ δόρατα, nimirum ξυλομάχαιρας id est ligneos enses.

C. Ξιφηφόρος, ου, ὁ & ἡ, Ensifer, (Ouid. Ensifer Orion) Qui ensem gestat, Ense armatus. Herodianus lib. 7, γραπώματα θεῖσι πάντες αὐτῆς ξιφηφόροις. Antiphanes apud Athenæū libro 14. ἢ τε σιώνομος Τῆς κεφαλῆς τοῦ σῶμ' ἔχουσι σκῆπας Ξιφηφόροισι χρυσὴν ἠλεκτροφόρῃ, de loligine, cui ab Aristotele quoque ξίφος tribui suprà annotatum fuit. Sunt & comētæ quidam ξιφηφόροι, Plinio ξιφίαι. Theon apud Arat. πεῖ μὲν αἴω τῶν ἀστέρων ἔχοντας τὴν κόμην, κομήτας ἑκάλεσαν· τοὺς δὲ κάτω, πωγωνίας· ξιφηφόρους δέ, τοὺς κάτωθεν. Potest autem ξιφηφόρος de mulliere etiam dici. VNDE Ξιφηφορέω, Ensem gesto, Ense armatus sum. Herodianus libro 7, πάντες γὰρ διὰ τὴν οὖσαν σπάσιν τε καὶ θεραχὴν, οἱ μὲν φανερῶς, οἱ δὲ κρύβδην ὀξιφηφόρουν, ἀμυντήρια δῆθεν φέροντες ἑαυτῶν. vbi κρύβδην ξιφηφορεῖν, de sicis intelligendum quæ ὑποκόλπια ξίφη appellantur ab eodem. ET Ξιφηφορία, ας, ἡ, Gladii seu ensis gestatio. τὸ φέρειν τὰ ξίφη, Suid.

C. Ξιφήρης, ου, ὁ, Qui gladio manum aptat, vt is qui vagina ensem educturus est. ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, τῇ δὲ κάκεῖσε θεῖφέρων καὶ θεάζων, vt scholiastes Euripidis exponit: seu ὁ ξίφος ἔχων, ξιφηφόρος, vt Suidas & Hesychius. Budæo ξιφήρης est ὁ θεῖκωπον ἔχων τὸ ξίφος, Manu tenens pugionem, & stringendi occasionem expectās. apud quem pag. 796 & 797 duo habes exempla ex Herodiano. Sic idem Herodianus libro 7, ξιφήρεις ἐνέκυπτα. vbi Polit. vertit, Instabant nudos manu gladios tenentes. Euripides dicit etiam ξιφήρη χεῖρα, Manum capulo admoram, Manum ensis capulo aptatam, vt Seneca suprà in ξίφος loquitur. In Phœniss. Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος Κυκλῶν θεώσσων ἦλθον.

C. Ξιφουλκία, ας, ἡ, Gladii seu ensis è vagina eductio, Ensis euaginatio. Plutarchus in Camillo, θεὸς ὥσπερ ὁρμήσας ὁ Βρέννος, ἅμα μὲν ἀψίμαχίας, καὶ παρῆλθον μέχρι ξιφουλκίας ἑκάτεροι καὶ διωθισμῶν, Gladios stringere vtrique cœperunt, Nudo ferro concurrere inceperunt, Ad enses euaginandos ventum est: vt fieri solet post tela vel pila emissa. Vtitur eodem vocabulo idem Plutarchus in Aristide. In vulg. lex. habetur ET IAM Ξιφουλκός, οῦ, ὁ, Qui strinxit gladium, Qui ensem vagina eduxit.

C. Ξιφουργὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, Ensium fabricator, Qui vel quæ en A ses fabricatur.

C. Παραξιφὶς, ίδος, ἡ, Gladiolus, Pugio: quasi Ensi adiunctus. vt παραζώνιον seu παραζωνίδιον, Gladiolus quo aliquis accingitur. ab Hesychio exponitur μάχαιρα. Hieron. in cap. 5 Micheæ, Rursum in eo vbi ego & Aquila transtulimus, In lanceis eius, vt subaudiatur, Terræ Nemroth: Symmachus vertit, ἐντὸς πυλῶν αὐτῆς, id est, Intra portas eius: Theodotio, In portis eorum: quinta editio, ἐν παραξιφίσιν αὐτῶν, quod nos possumus dicere, In sicis eorum. Septuaginta interpretes habent ἐν ῥομφαίαις αὐτῶν. Sed perperam apud Hieron. scribitur παραξίφεσιν.

Ξιφίδιον, ου, ὁ, Ensiculus, (ex Plauto) Gladiolus, Pugio. Herodian. 7, ἕκαστος δὲ ἐπεφέρετο οἰκοδεν ἢ ξιφίδιον ἢ πέλεκυν, δοράτια τε ἐκ κυνηγεσίων. Xen. Hell. 2, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντες παραγωγέσθαι, pugiones, vel sicas. quæ Herodianus ὑποκόλπια ξίφη appellat. Vtitur & Thuc. l. 3, ψιλοὶ δώδεκα ξυὼ ξιφιδίῳ καὶ θώραξι ἀνέβαινον, breuioribus gladiis seu sicis succincti. Apud Diod. Sicul. l. 12, pag. 199, scribitur ET IAM Ξιφείδιον, per ει, in antepenultima, idque bis.

Ξιφίον, ου, τὸ, Gladiolus, Xiphion: nomen herbæ quæ & ξίφος suprà à Theophrasto nominatur. Dioscorides lib. 4, capite 20, Ξιφίον· οἱ δὲ φάσγανον, οἱ δὲ μαχαίριον καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν φύλλοις σχῆμα ποιεῖν ὁ δὲ ἱερὸς, ἐλαφρὸν μὲν πι καὶ γενῶπρον καὶ ὀπτῷ ὡς μαχαίριον. Plinius lib. 25, c. 11, Lonchitis non (vt plerique existimarunt) eadem est quæ xiphion aut phasganion, quanquam cuspidi similis semine, Et mox, E diuerso xiphion & phasganion in humidis, quū primùm exit, gladii præbet speciem. Idem Plin. alibi gladiolum appellat.

Ξιφίας, ου, ὁ, vt ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus, quem Theon suprà ξιφηφόρον appellat. Plin. lib. 2, cap. 15, Easdē [videlicet stellas crinitas] breuiores & in mucronem fastigiatas, xiphias vocauere, quæ sunt omnium pallidissimæ, & quodam gladii nitore, ac sine vllis radiis. ‖ Ξιφίας dicitur etiā piscis quidā. Plin. l. 32, sub finē, Tomus thurianus. quem alii xiphian vocant. Eodem lib. cap. 2, ex Trebio Nigro, Xiphiam (id est gladiū) rostro mucronato esse: ab hoc naues perfossas mergi in oceano. Denominatus autem is piscis est à mucronato isto rostro quod ξίφος appellatur, vt suprà in Ξίφος dictum fuit. Archestr. apud Athen. lib. 7, Ἀλλὰ λαβὲ ξιφίου πέμαχος Βυζάντιον ἑλδῶν. Hos ξιφίας à Strabone vocari etiam χαλεώτας testatur Eust. Pro Ξιφίας dicitur ET Ξιφιὸς, teste Hesychio.

Ξιφίζω, Manu in altum sublata salto. nam ξιφίζειν Hesych. exp. ἀναπτύειν πρὸς χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. Suidæ autem & Eust. ξιφίζειν est χειροπονεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα. B

Ξιφισμὸς, οῦ, ὁ, ET Ξίφισμα, ατος, τὸ, Saltatio eiusmodi. Hesychio ξιφισμὸς est σχῆμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως: qui ξιφισμῷ exponit simpliciter ὀρχησμῷ. Eustath. p. 1167, ex Pausania, ὀρχήσεως εἶδός καὶ ὁ ξιφισμὸς, σχῆμα ἐμμελείας. ὅθεν ἀποξιφίσασθαι, τὸ ἐξορχήσασθαι, ὡς περὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσία τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὁ ὅστις μανθάνοντα. Sed & Suidæ ξιφισμὸς est σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης. Ab Athen. quoque l. 14 idem ξιφισμὸς inter σχήματα ὀρχήσεως numeratur. C

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, Hesychio φορᾶς πελαμῶν, Balteus, Cingulum ex quo ensis suspenditur. AT Ξιφιστὴ, ύος, ἡ, Dimicatio seu pugna quæ ensibus fit. μαχαιρομαχία, μάχη ἐκ χειρῶν, Hesych.

Ξιφιστὴς, ῆρος, ὁ, idem cum ξιφιστής. Plut. in Pomp. p. 210, de Mithridatis balteo, τὴν μὲν ξιφιστῆρα πεποικιλμένον ἀπὸ πηχακοσίων ταλάντων. In v. l. ξιφιστὴρ exponitur Vagina.

D C. Ἀποξιφίζω, Desino ξιφίζειν, vt Eust. exp. paulo antè in Ξιφίζω. Hesychio autem idem est quod Ξιφίζειν. ait enim, ἀποξιφίζειν, ὀρχεῖσθαι πιαν ὄρχησιν. nam ξιφισμὸν esse dicit σχῆμα τῆς ἐμμελείας, πρακτικῆς ὀρχήσεως. Apud eundem reperio etiam ἀποξίσας pro ἀποδεδοκίμασα.

C. ΔΙΑξιφίζω, Digladior, Gladio seu gladiis decerto. Arist. Equit. Μήδοισι διεξιφίσω τοῦτ' τῆς χώρας ὁ Παφλαγών, cum Medis digladiatus es. schol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

Ο μικρὸν

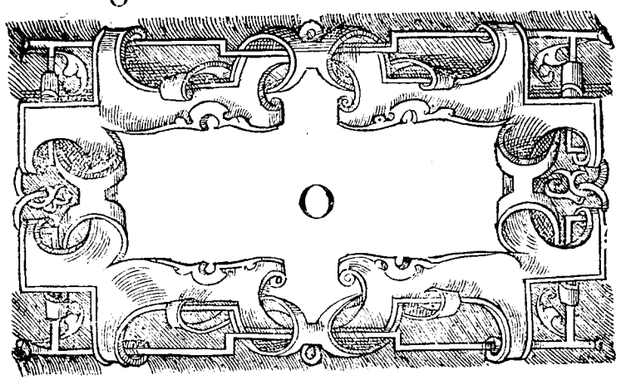

O CVM sola aspirationis nota, est ἄρθρον A παρατακτικόν. i. articulus præpositiuus, Gallic. Le. Vt ὁ δεσπότης, Le maistre. In fœm. ἡ, vt ἡ δεσπότης, seu ἡ δέσποινα, La maistresse. At neutro genere τό. vt τὸ ξύλον, Le bois. Vtor autem vernaculæ linguæ exēplis ad exponendum Græcū articulū, q̃ nullum Latina habeat. Quod autem scripserunt quidā, Latinos vtcunq; articuli vim exprimere pronomine Ille, de certo quodā & insigni, id non vbique verum comperietur. Neque enim sicui dixerim ἦλθεν ὁ ποιητής, vt Gallicè Le poete est ue- B nu, intelligens de quodā poeta qui notus sit vtriq; nostrūm, aut etiā cuius facta fuerit à nobis antea mentio, seu de quo fuerit aliquis inter nos sermo: tunc habere locum poterit pronomen Latinum Ille, tanquam de certo quodam & insigni dictum. at si dixerim τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητής, id est, Le poete a dict cela, intelligens de Homero, tunc aliquem locum pronomen Ille habebit, vtpote quum non de certo quodam duntaxat, sed & de insigni ac eximio loquar. Quanquam ne hic quidem vi- C detur posse adhiberi pronomen ille sine adiectione, ita loquendo videlicet, Vt dixit Ille poeta, (alium enim id sensum haberet. veluti quum dicimus, Vt conqueritur senex ille apud Terentium) sed addendum et Eximius, vel Magnus, aut Summus, vel Præstāt ssimus, aut Præstantissimus omnium: ita loquendo, Vt dixit eximius ille poeta, vel magnus ille &c. Huc autem pertinent ista quæ partim ex Bud. partim ex Erasmo annotata reperi, Quum Aristoteles in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum vnicum illud ac summum bonum intelligi vult, addito articulo dicit τὸ ἀγαθόν. Sic D καλὸν à philosophis de quouis pulchro dicitur, at τὸ καλὸν appellatur eximium illud ac verè pulchrum, quod à virtute proficiscitur. Sic in loco quem Iohannes cap. 10 ex Dauide affert, ἐγὼ εἶπα, Θεοί ἐστε, de amicis Dei. at quoties verus ille ac solus Deus significatur, semper addito articulo dicitur ὁ Θεός. Itidémque Christus se appellat τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ: ac planè tantum habet momēti hoc loco prætermissus aut additus articulus, vt Chrysost. & Cyrillus hoc potissimùm argumento reniciant hæresin quorundam qui negabant Christum illud esse E Verbum quod ab initio fuerat in Patre. Hactenus ex illis. Sciendum est porro, non solùm cum nominibus appellatiuis, sed & cum propriis interdum Græcos articulo suo vti. veluti, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, sicut dixit præstantissimus ille Homerus, vel sapiētissimus ille. quem vsum frequentius etiam habet Ille apud Latinos, cum nomine proprio, inquam. vt quum dicit Cicero M. Catonem illum sapientem, clarissimum virum. Inuenitur tamen & sine adiectione. vt, — sic Iuppiter ille monebat, apud Virgilium. (nam esse hic Ille emphaticum F quidam gramm. censuerunt: at Seruius dicit Ille qui per harpyam vaticinatus est) Legitur verò apud eūdem, Sic pater ille Deūm faciat, sic altus Apollo. Quin etiam in isto libri 12 Æneid. loco, in principio, — Pœnorum qualis in aruis Saucius ille graui venantum vulnere pectus Tum demum mouet arma leo, ponitur Ille κατ' ἐξοχὴν, (si Seruio credimus) intelligiturq; princeps ferarum. Sed non dubium est quin & aliū vsum habere hic pronomen Ille, dicere aliquis possit. Ac profectò non video quid obstet quominus ὁ, vbi ἐξοχὴν denotat, itidem pronomine Ipse reddatur, quum vsitatior etiam sit ei hæc significatio. Vnde & in illo quē modò protuli loco, sic Iuppiter ille monebat, quædam exempl. pro Ille habēt Ipse. Libet autem & hoc de articulo nostro addere, eum quoque aliquando ἐξοχὴν indicare. sicut enim Græci, quum de rege Persarū loquebantur, dicebant ὁ βασιλεύς, ita Galli si quem regē significare vellent cæteris omnibus potentiorem, dicerent Le roy. licet alioqui hodie Galli quidem inter se colloquentes, regem suum nominent Le roy, articulo non tam ἐξοχὴν indicante, quàm esse sermonem de certo ac noto atque adeo suo significante. Quem autem voco articulum ἐξοχὴν indicantem, sunt qui appellent articulum ἀντωνυμαστικῶς positum, idque eodem sensu. Sic certè & Hebræi suo ה vtuntur.

Sed quod ad alterum articuli vsum attinet, qui multo est vsitatior, vt videlicet quum dico ἦλθεν ὁ ποιητὴς de certo & noto poeta loquens, ei certè exprimendo si adhibeatur pronomen Ille, tunc ἔλλειψις futura esse videtur. Nam si (verbi gratia) ἦλθεν ὁ ποιητὴς, reddam. Venit ille poeta, (id est ἦλθε ποιητὴς ἐκεῖνος, vel ἦλθεν ἐκεῖνος ὁ ποιητὴς) putabimus relinqui aliquid subaudiendum. Fateor tamen esse vbi hoc pronomine vti cogamur ad Græcum articulum interpretandum, vel potius ad vim eius exprimendam. Sed alicubi quædam aptè adduntur, vt si dicam, Venit noster ille poeta. Vel, Venit tuus ille poeta. (Est autem vbi ὁ dicitur vim habere διακριτικὴν. i. poni ad distinguendum vnum ab altero, cui etiā exponendæ sunt qui adhibeant pronomen Ille) Bessario apud B. C. p. 1104, Tum etiam ad rem cognitā iam ei apud quem loquor, tendit vsus articuli. vt si discipuli inter se de suo doctore loquantur, cum articulo nominent necesse est ὁ διδάσκαλος. res enim alteri cognita ab altero nominatur. Alia autem de articulo vide eadem pag. necnon proximè seq. Quibus & hoc addere potes, alicubi ὁ reddi particula Videlicet. vt in hoc Matthæi loco, c. 19, v. 17, εἰς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεὸς, Vnus est bonus, videlicet Deus. Vbi tamen possit etiā iungi εἷς cū ὁ Θεὸς, ac verti simplicius, Nisi solus Deus. E Multis autem locis adhibetur articulus, vbi nullum ex præcedentibus vsum habet, sed vacat, vel potius ad ornatum ponitur. qua de re lege Bud. p. 1106. Idem verò pag. præcedente exempla profert articuli nominibus interrogatiuis iuncti. quibus addi potest ex Hom. Il. σ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; ‖ Sciendum est porro iungi nominatiuo, sequente etiā imperatiuo. vt apud Aristoph. οἱ Θρᾶκες ἴτε δεῦρο. pro ὑμεῖς οἱ Θρᾶκες. Sic ὁ παῖς φέρε, pro σὺ ὦ παῖ. Qui locus apertè ostendit, in altero illo esse Θρᾶκες nomin. itidē, nō vocatiuū. Sūt & alia de articuli vsu dicenda, non solum præter illa quæ iam dicta sūt, sed & præter illa quæ mox dicētur: reliqua autem in aliud tempus seruare me cogūt temporis angustiæ, & in aliud opus, vbi & de cæteris linguæ Græcæ particulis fusè latéq; dicere cōstitui: & quidē de multis admonēs ad earū vsum pertinētibus, à nemine antea annotatis.

O interdum idem valet quod ὁ παῖς, seu ὁ υἱὸς, Filius. vt Κῦρος ὁ Καμβύσου, & Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου. vt

apud Thucydidem βασιλεῖ Δαρείῳ τοῦ Ἀρταξέρξου. Apud eundem Κλέαρχος ὁ Ῥαψῴδιος. itidem verò quum additur matris nomen. Sed interdum non additur articulus: vt Thuc. lib. 8, Σεσμοτροφίδης Διοπείθους. Inueniuntur autem & aliqui loci in quibus aliud quàm ὁ, ὁς subaudiendum esse videatur, ex quibus est vnus apud Herodotũ, si bene memini. A

O præfixus aduerbio dat illi nominis adiectiui significationem, vt ὁ πάλαι pro ὁ παλαιός, Priscus, Antiquus. Sic τοῦ πάλαι, Prisci, &c. Itidem ὁ πλησίον pro ὁ πλησίος (pro quo & ὁ πέλας) Propinquus. Quibus in locis subaudiri puto ὤν, aut etiam γειτονεύς seu γείτων, ὁ, ἡ, ὄν, veluti quum iungitur articulus aduerbio illi πανταχοῦ, aut alii huiusmodi. Tale est ὁ ἄνω pro Superius, & vicissim ὁ κάτω pro Inferius. Sed & cum alius generis aduerbiis, vt ὁ πανυ, pro Insignis. Cui similè est ὁ ἄγαν. B

O cum participio resolutur in articulum postpositiuum cum præsenti aut præterito imperfecto. vt ὁ λεγόμενος pro ὃς λέγεται, vel ὃς ἐλέγετο, Qui dicitur, vel Qui dicebatur. Plato in epist. ad Dionis propinquos, ὁ λεγόμενος βίος οὐδ' ἄμμορον. quæ Cicero vertit, Vita illa beata quæ ferebatur. C

O cum particulis μὲν & δὲ alium vsum habet: dicitur enim ὁμὲν, & ὁδὲ pro Hic quidem, Ille verò. Vel, Vnus quidem, Alter verò. aut etiam omissis particulis Quidem & Verò. Refertur autem ὁμὲν ad propinquius ὁδὲ ad remotius, qui tamen ordo interdum immutatur, vt ostendit Budæus pag. 1039 ex Aristotele. Sic autem & apud Plutarchum alicubi. Quinetiam ex Homero affertur ὁ μὲν pro Ille, at ὁδὲ pro Hic. (Sed de ὁ δὲ dicam & in Ὅδε.) Sciendum est autem alicubi articulum pluralem cum μὲν & cum δὲ reddi Partim. qua interpretatione vsus est Plinius, quum hæc Theophrasti, ἐὰν αἱ ἀκτῖνες αἱ μὲν πρὸς βορᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον ἐκτείνωσι, ὅπου μέσου ὄντος κατ' ὄρθιον κοινὸν ὕδατος καὶ ἀνέμου σημεῖον ὄξει, ita vertit, Si in exortu spargentur radii, partim ad austrum, partim ad aquilonem, pura circa eum serenitas fit licet, pluuiam tamen ventósque significabunt. Est verò & vbi αἱ μὲν, αἱ δὲ, redditur Alii quidem, alii verò. At de τὰ μὲν, τὰ δὲ, & τὰ μὲν, τὰ δὲ, vide Budæum pagina 1061. D E

O αὐτὸς. Idem: de quo dixi in Αὐτός, sed illis addo hîc, mihi videri Latinos, quum dixerũt Hic ipse pro Idem, ad hoc Græcum ὁ αὐτὸς respexisse. quemadmodum enim soluta oratio non vtatur hoc nominatiuo ὁ pro ἐκεῖνος, vsurpare accusatiuum eius τὸν pro τοῦτον nullibi, & plurali dativum τοῖς pro τούτοις, exemplis doceo. Quòd si etiam seorsim positus articulus nullum huiusmodi vsum haberet, mirum non esset eum illi dari vbi alia vocabulo iungitur: sicut videmus cum μὲν & cum δὲ nouam significationem accipere. Vsi sunt autem duabus illis vocibus Lat. pro Idem, cum alii, tum Nasc. F

GENITV. Τοῦ, (tanquam à nomin. Τὸς, de quo dicam in Τοῦ poetico articulo præpos. nomin. sing. pro οὗ) Gall. Du. vt τοῦ δεσπότου, Du maistre. ‖ Est autem obseruandũ in hoc genitiui casus articulo, interdum ita genit. nũgi vt sit ἔλκεψις, quemadmodũ & in nomin. se i quæ falla: lectorem facilius quàm in aliis casibus. Verbi gratia, Εὐσέβιον τοῦ Παμφίλου nonnulli exposuerunt Eusebii Pamphili, perinde ac si diceretur in nomin. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου: quũ contrà dicatur Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, subaudito nomine υἱὸς (de qua subauditione dictũ antea fuit) itidémque Εὐσέβιον τοῦ Παμφίλου, iungendo τοῦ cum subaudito gen. υἱοῦ. Ideo autem hoc exemplum affero & aliud mihi in præsentia non succurrat: quum si in alioqui fuisse qui contra Suidam Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, non Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου vocatum crediderint. Vtut sit, exẽplum à me prolatum fuerit huius genitiui articuli de vsu quem non animaduersum multis imposuisse scio. ‖ Nec verò illud solùm ἑλκέψεως genus inuenitur in vsu huius genitiui, (quæ & cæteris casibus communis est: quum itidem dicatur τοῦ Παμφίλου, & τὸ Παμφίλου) sed & alia: per quam videlicet relinquitur subaud. articulus ἕνεκα. vt apud Greg. τοῦ μὴ δοκεῖν pro ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν. itidémque τοῦ ἀπολέσαι pro ἕνεκα τοῦ ἀπολέσαι, Matth. cap. 2, Μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό. G

At IONICE Τοῖο (pro τοῦ) quo vtuntur poetæ: & quidẽ tam pro τοῦ articulo quàm pro τοῦ significãte πού, seu αὐτοῦ. Apud Hom. certè τοῖο γέροντος vtroque modo exp. videlicet & τοῦ γέροντος, & πούου τοῦ γέροντος. Ex quo affertur etiam ὀκ τοῖο pro οὗ ἐκείνου, subaudito subst. χρόνου. Ex Hesiodo autem, κλυτὰ τύχεα τοῖο, pro αὐτοῦ. H

Τοῦ apud poetas interdum pro τίνος, seu αὐτοῦ, vel ἐκείνου, Huius, vel Ipsius, vel Illius, sequẽdo vsum quem idem dant nominatiuo ὁ (vel potius ὁ adiecto accentu.) Hom. Od. ξ, — ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κῆρ ἔδησαν. Aratus in initio sui poematis, Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. ‖ Τοῦ est etiã οὗ, Cuius. vt τοῦ paulo post habes pro ᾧ, Cui, ex Homero & Herodoto. I

Τοῦ pro τίνος, Cuius, ET Τοῦ sine accentu pro τινός, Alicuius, & quidem tam in fœm. genere quàm in masculino. Aristoph. in Plato ἔστιν τοῦ σίτου; quo egeo? Idem εἴ του δεῖται, siquo egeo, vel Si qua re egeo. Soph. τοῦ τοῦ αἰθρόου μαζοῦ. Apud eũdem in fœminino, οὔτε τοῦ κλύων σα λύπης, neque vllam tubam audiens. Alia autem exempla huius fœminino genere positi ab eodem exhibebunt meæ in illam annotationes. At DORICE Τοῦ pro τινος, ET Τοῦ sine accentu pro τινός. Exemplum illius est Od. ο, — τοῦ δώματ' ἴκωμαι; Et in Epigr. οὐχὶ τοῦ, quousque? Ac exemplum huius, vt Od. ξ, Τῷ οὔτ' ἐόντος δόσκεσαι, οὔτε τοῦ ἄκου. ‖ Sed τοῦ est etiam pro τοῦ, quod significat τοῦ, Tui. J

DATIVVS Τῷ, vt τῷ δεσπότῃ, Au maistre. Et ἑλκεψικῶς ex Demosth. τῷ τῶν ἔργων πόθεν ἐστίν, subaudiendo πράττει, aut alium huiusmodi datiuum. Sæpe & cum aduerbio, vt ἐν τῷ αὐτίκα. item ἐν τῷ τότε. quibus in locis subaudiri potest χρόνῳ. K

Τῷ poeticè pro οὕτω, &c. vt suprà τῷ pro πούτου &c. ‖ Sed interdum pro οὕτω τῷ τρόπῳ, id est Hoc modo, Ita, Sic. vt τῷ καὶ apud Hom. pro οὕτως αἰ, & τῷ κε τοι pro οὕτως ἄν σοι. ‖ Ex Hesiodo autem affertur τῷ μὲν & τῷ δὲ pro Hoc in loco Illo in loco, seu Hic quidem, & Illic autem: in Theogonia, Τῷ δ' ἑκάτερα κεφαλὴ γίγαντος ἔπειτα δὲ τῷ Ἐνοσίχθονος ἐγγὺς ἔβαν, καὶ δούρατα χερσὶν ἔβαιον. Τῷ δ' αὖ τοῖα &c. ‖ Item pro ὅτι. vt Od. κ. Τῷ καὶ πθεσπίσασ' ἐπὶ πρὸ Πειστεῖο. α. Sic Herodotus in Melpomene, τοῦ χρόνου τοῦ ὀνόμα Ἄτλας. L

Τῷ pro τίνι Cui & τῷ sine accentu pro alicui, (sicut τῷ pro τίνος & τῷ pro τινός) Xen. τῷ γὰρ ἐμοὶ ἔφη φίλῳ τῷ τοιούτῳ ἀνθρώπῳ ἐπιτρέψαι τὴν τοιαύτην ἐπιστολήν; Aristoph. τῷ πῶς τοῦτο; Demosth. τῷ τῶν ἔργων, id est, Qua re hoc pactum? vel, Quomodo id cõstat. B. Sic Luc. τῷ τῶν τρόπῳ μαθεῖν ἐχρῆν. Obseruandũ est autem quod ad tria illa exempla attinet, adhiberi τῷ in tribus similibus loquendi generibus, id est eodem pertinentem significationem habentibus. A quibus remota non sunt hæc duo, φέρε πῶς τῷ χρόνῳ δίκη; (quod est Aristophanis) & τῷ τρόπῳ τῶν ἔργων τῶν; quod est Luciani. Et τῷ τρόπῳ Quo pacto, apud eundem, τῷ τρόπῳ δέ τε αὐτὴν καὶ μετὰ ταῦτα; Sed & τῷ sine adiectione Bud. alicubi exponit itidẽ Quo pacto? Quomodo? vt in loco Demosthenis paulo antè citato: & in illo Aristophanis, τῷ τῶν κρίνεις; Quo pacto hoc connen? ‖ At Τῷ sine accentu pro τίνι, vt Xen. ἐν χρόνῳ τῷ, in aliquo loco. Andocides, ἐν ἑτέρῳ τῷ πεφευγότι. Sed apud poetas legitur ETIAM Τῷ pro τινί, eique vsus illius & apud Hom.) sicut τῷ pro τινῶν. Sed vt τῷ inuenitur & pro τίνων interrogatiuo, sic & τῷ pro τινί quoque positum fuisse existimandum est. M

Τῷ aduerbialiter pro Quia, Quoniam, ἀντὶ τοῦ sequente infinitiuo. Theophr. δ' ἐκπλήττεσθαι καὶ τοῦ τῷ τοῦτο. Idẽ, τῷ γὰρ ὁ ἥλιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐστί. ‖ Interdum & pro Igitur, Quare. qua in significatione & τῷ τοι à Themistio ponitur. Sed & apud Homerum τῷ nõ solùm exponitur οὕτως, (cuius significationis suprà admonui) sed etiam ἐφ' ᾧ, & ἕνεκα τοῦ, item διό. vt Iliad. β, Τῷ μὴ πρὶν ἐπιτρέψω ἐλθόντε νέεσθαι. N

ACCVS. Τὸν, Gallicè Le, ut τὸν δεσπότην, Le maistre. Sed vt τῷ pro πούτου, seu αὐτοῦ, ac τοῦ pro πούτου seu αὐτοῦ, vsurpant poetæ, sic τὸν pro τῶν non apud eos duntaxat legimus, sed & apud Xenophontem libro 4, pagina 55 meæ editionis, καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται, Ἐνοσίχθονα &c. quem locum quũ excuderem, diligẽter exemplaria cõ- O

sului, sed ea in plurimis aliis à sedissentiẽtia locis in hoc omnia consentire obseruaui. Imitatus autem Greg. dixit, καὶ τὸν εἰπεῖν, πῶς καὶ ἵνα. Legitur certè & τὸν καὶ τὸν apud Lysiam, pro Hunc & illum, in or. quæ ὑπὲρ τοῦ Ἀλεξιφ. χρημάτων inscribitur, καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. quod diceretur etiam τόνδε καὶ τόνδε. Inuenitur autem & τὸ καὶ τό, itidem pro τόδε καὶ τόδε. Iam verò vt τὸν pro τῶν, sic etiam τοῖς pro τούτοις in prosa quoque inueniri docebo suo loco. A

ACC PLVR. NOM. Οἱ, Les, vt οἱ δεσπόται, Les maistres. Sciendum est autem, quibusdam loquendi generibus adhiberi frequentius quàm singularem, nonnullis verò solum etiã. Cuiusmodi sunt οἱ ἐν πόλει, Proceres seu Principes: & οἱ ἐκ τοῦ αἵματος, vel οἱ ἐν αἵματι, consanguinei. & οἱ περὶ αὐτόν, Familiares eius, aut Amici eius. Quod tamẽ & de ministris intelligi potest. Aliorum autem huiusmodi loquendi generum singula in singulis præpositionibus vide, aut in nominibus quæ iis adhibentur. B

Sed POETAE Τοὶ dicunt & pro hoc præpositiuo articulo οἱ, tanquam à nominatiuo singulari Τὸς, cuius tamen nullus est vsus. Hom. Iliad. ω, Σεῖο δέ κεν ζωοὶ καὶ πεῖς πόσα δεῖτε ἄνωγα Πᾶσιν τὶ μετόπισθε λελειμμένοι. vbi Eustathius scribit Τοὶ Doricè factum esse pro οἱ, præpositiuo plurali articulo. vt sit οἱ ἐν ζῶντες. Addit tamen, εἰ μὴ ἄρα ἐγκλιτικῶς γράφουσι τοῖδεῖς τοι. ‖ Est tamen (quantũ meminisse possum) frequentius in aliis duabus significationibus, videlicet pro οἵ postpositiuo articulo: vel pro οὗτοι, seu αὐτοί, aut ἐκεῖνοι. Hom. Od. α, Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. Et Od. ξ, — θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Quibus in locis significat ἕ, seu οὗτοι, Qui. At Il. α, — τοὶ δ' ὦκα ἐπὶ κλειτὸν ἐκατόμβην Ἐξείης ἕστασαν. pro αὐτοὶ, seu ἐκεῖνοι, Ipsi, vel Illi. Sic Hesiodus Erg. pro αὐτοί, vel οὗτοι, Τοὶ μὲν, δ' αἰμονέες εἰσι. Et paulo post, Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται. Nec multo post, Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμεῖσι. Sed quod ad ILLVD Τὸς attinet, sciendum est, quanuis in vsum receptum non sit, ab eo tamen nõ solùm obliquos casus formari, Τοῦ, Τῷ, Τὸν, & in plurali Τοὶ, Τῶν, Τοῖς, Τοὺς: sed deriuari etiã Θάτερος. est enim (vt tradit ex veterum grammaticorũ autoritate Eustathius) quasi Τὸ ἕτερος, abiecto videlicet ς ex Τὸς, quod idem appellat Doricum articulũ, quum alio in loco nõ hunc singularem, sed pluralẽ Τοὶ Doribus adscribat, atque cum hîc tum alibi singularem illũ in vsu esse neget. C D E

GENITIVVS Τῶν, Gallicè Des. vt τῶν δεσποτῶν, Des maistres. ‖ Apud poetas autem & pro Quorum item pro πούτων, seu αὐτῶν. Pro quo ab illis ETIAM Τέων Ionicè, ITEM Τάων (in fœmin.) Doricè. Et τέων quidẽ legitur apud Nicandrum in Alexiphar. initio, τέων αἰδέομεθα βλάστας, pro τῶν significante ὧν, id est quorum. (de quo loco dicam & infrà) At τάων apud Homerum Iliados υ, Ταὼ καὶ Βορέης ἠερόεντα βοωτοῦ ἀνάων. Sed accipitur τέων & pro πίνων. atque adeo hunc verum esse eius vsum existimans schol. Nicãdri, eũ reprehendit tanquam eo abutentem pro ὧν. In quo tamen illius reprehensio digna reprehensione mihi videtur. quum enim τέων sit pro τῶν, hoc autem accipiatur passim pro ὧν, quidni & τέων hanc significationem habebit? Locus autem quem ex Homero adfert, vbi τέων ponitur pro πίνων, est hic, — τέων δ' οὔ τι ἔοικε πεκηνῶν. Sed τέων ab illo poni & pro πινῶν, sicut τῷ pro τινί, autor est Eustathius, annotans hæc esse facta per pleonasmum literæ. F G

DATIVVS Τοῖς, Gallicè Aux. vt τοῖς δεσπόταις, Aux maistres. ‖ Accipitur autem & pro οἷς, item pro πούτοις, seu αὐτοῖς, à poetis. qui & in aliis casibus & in altero etiam numero hanc isti articulo significationem tribuũt, vt antea dictum est. Sed & solutæ orationis scriptores τοῖς interdum ponunt pro πούτοις, sicut τὸν pro τοῦτον. Dixit enim Thucydides ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις. itidémque Plato in Euthydemo, ἐν δὲ τοῖς, pro ἐν δὲ τούτοις: ita scribens, πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τὸ μεγαλοπρεπέστατον. H

Τοῖσι pro τοῖς articulo, passim apud poetas, itidémque apud Herodotum & Hippocratem, cæterósque Ionica dialecto vtentes. Sed vtuntur poetæ & in aliis duabus significationibus, videlicet pro οἷς & πούτοις, seu αὐτοῖς. videlicet sequendo significationem cæterorum casuum. Certè pro οἷς & apud Herodotum legitur, sicut τῇσι pro ᾗ, & τοῖς pro οἷς. I

ACCVSATIVVS Τοὺς, Les. vt τοὺς δεσπότας, Les maistres. ‖ Item in cæteris significationibus. id est quæ sequuntur analogiam significationis cæterorum casuum: videlicet pro οὕς, quos: & pro πούτους seu αὐτοὺς, hos, seu ipsos. Homer. Odyss. ξ, — τοὺς γὰρ μυθήσεσθαι ἔδοντες, pro τούτους. Apud Herodotum quoque pro οὕς. vt in Melpomene, ἀνέωσι μὲν τὴν παρθένον τοῖς τῶν ναυηγοῦσι, καὶ τοῖς ἀν' ἑκάστου Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, ἔνθεν τοῖσδε. (ita enim legendum ibi est, non ἐπαναθέντας) Obserua autem Τοὺς pro οὕς, quum alioqui proximè præcedat τοὺς primam suam significationem habens. id est pro articulo præpositiuo positum. J

FOEM. GEN. ARTICVLVS.

Fœm. generis artic. significationes articuli masc. sequitur. Sed sciendum est DATIVVM Τῇ præterquam quòd articuli præpositiui fungitur officio, & pro ᾗ, itẽ τῶτῃ seu αὐτῇ. ponitur: accipere etiam significationem aduerbii in loco, & per locum: necnon aduerbii ad locum. ponitur enim pro Hic, & pro Hac, item pro Huc. aut etiam pro Illic, & Illac, & Illuc. At sequente μὲν & δὲ pro Hic & Illic. Vel, Vna quidem parte (vel Ab vna quidem parte) altera autem. vt apud Aristot. De mundo, συνεχές δὲ ἀπὸ τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον. Sed τῇ μὲν, τῇ δὲ capitur etiam pro Partim quidem, Partim verò, vel Cum & Tum. In ea autẽ signif. poni Quæ & qua à Cic. pro Plancio, Bud tradit. Apud Hesiodum τῇ καὶ τῇ & pro Hac illac: Δεξάμενος τῇ καὶ τῇ ἐθωμεον. Apud eundem pro Illuc, siue Eo: τῇσ' ἢ τῇσ' αὖ ἄγω. Sic τῇ ἴμεν apud Hom. ex quo affertur & pro ἐκεῖσε, & pro ἐκεῖσε. K L

At de genitiuo plur. fœmin. τάων dictum fuit suprà in Τῶν. M

NEVTR. GEN. ARTICVLVS.

Neutrius generis articulus significationes articuli masc. & fœmnini generis sequitur. NAM Τὸ præterquam quòd nominibus præfigi neutris solet, sicut ὁ masculinis, & ἡ fœmininis: capitur etiam pro ὅ, id est Quod: item pro τοῦτο, seu αὐτό, aut ἐκεῖνο, id est Hoc, vel Ipsum, aut Illud. (Itidémque PLVR. Τὰ, easdem signif. accipit. Hom. Iliad. ξ, τὰ ῥα πολλὰ θεῶν ἔχματα νῶν Παρ' ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῷ ἐν ἀείρας Σάπφος βεβλήκει. animaduerte autem in primo quidem versu τὰ significare ἅ, at in secundo, τῷ esse τούτῳ, seu ἐκείνῳ. Sed interdum & in vno eodémque versu vtrãque significationem habet: vt Odyss. ξ, Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε τά περ θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκε. Iliad. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν πολέων ἐξεφέρεσκε, τὰ δ' ἔδεσαν. vbi τὰ priore loco est Quæ, posteriore autem Ea: quum contra in præcedente versu exponatur) Sed alium quoque vsum habet τὸ, vel potius alios vsus. Ac primùm quidem dicitur τὸ ὅ τι, eodem modo quo Gallicè Cela & cela. vt apud Demosth. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐπίστευον ἀνθρώπους οὐκοῦν, οὐκ ἂν ἀπέθανε, Si c'est homme eust faict cela & cela, il ne fust pas mort. vel, S'il eust faict telle chose & telle. Latinè dixeris, Hoc & illud. In quo vsu ad vnam ex præcedentibus significationem referri potest. ‖ Τὸ infinitiuo etiam iũgitur, sicut & articulus Gallicus Le, quæ articuli cum infinitiuo copulatio vim nominis habet. vt Τὸ πιεῖν, Τὸ φαγεῖν, Le boire, Le manger. At Latini infinit. iungunt interdum, nõ cum articulo, (quũ eo destituantur) sed cum pronomine: quale est hoc Persii, Velle suum cuique est. Item, Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter. Item, Quando ad canitiem & nostrum istud viuere triste Aspexi. ‖ Τὸ apud grammaticos πτωτικῶς positum, vel (vt quidam loquũtur) materialiter, vt quum dicimus τὸ ἀρετὴ opponitur τοῦ κακίᾳ, pro Vocabulum hoc ἀρετή. Sic τὸ πόλιν verbum istud πόλιν. Item, τὸ χρῶμαι οἷς ἔχω, Ἀττικόν ἐστιν, oratio hæc, χρῶμαι οἷς ἔχω est Attica, siue constructio hæc. N O

‖ Τὸ interdum pro Quapropter, Quamobrem. διό. vt Hom. Il. γ, Ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἔχθουσι τὸ κλαίουσα πίπτει. Idẽ, τό μοι οὔ πω μετὰ φρεσὶ θῶπα μέμηλε.

(At de Ὅ significante Ipse, aut etiam Qui, dicam post Ὅς, quum ab hoc fit, non autem ex articulo præpositiuo fiat, assumpto accentu)

Ὄ Γε, VEL Ὄγε, (vt quidam malunt) interdum simpliciter pro ὁ, vt apud Plat. De leg. lib. 4, ἀκάθαρτος γὰρ τῷ ψυχῷ ὄγε κακὸς, καθαρὸς δ' ὁ γ' ἐναντίος. Idem, μετὰ δὲ τοὺς ὁ δὲ καὶ πᾶς δαίμων ὃν ἐμφρονεστέρως ἀζοιτ' ἄν. Idē in Politico, οὐδὲν διαφέροντα τῶν ἄλλων· οὐδ' εἰ πωῦ ποτε ἤδη διεπλοῦ ὀστοῦν, ἀλλὰ πάγκαλ' νόμοις ἀρχεῖν καὶ ἀδικομεῖν, ἔστ καὶ τοῦτο τῶν καὶ πᾶς ἄλλαις. Quibus in locis ὁ γε & πάγκαλ simpliciter poni pro ὁ & πάνυ putat Budæus, & quidē diuisim scribens. Addit tamen & hunc Chrysostomi locum, in quo ὄγε esse itidem simpliciter ὁ existimat: quum alioqui mihi particula γε ibi non omnino vacare videatur. Ita enim ille in 1 ad Corinth. epist. cap. 15, aduersus Manichæos disputans, εἰ δὲ ἀναμάρτητος ὢν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, οὐ τὸν τῆς ἁμαρτίας θανατον (πῶς γὰρ ὄγε ἁμαρτητος;) ἀλλὰ τὸν τῆς ἁμαρτίας.

Ὄγε, Hic. (qua forma sæpe dicitur & ὅδε in hac eadem significatione) Sic ἥγε, Hæc, τόγε, Hoc. Nec verò ὄγε ex ni dantaxat potest Hic, sed & Is, seu Ille. Hom. Il. α, Ἠ τοι ὅγ' ὡς ἐπέων, κατ' ἄρ' ἔζετο. Et paulo pòst, Οὐτ' ἄρ' ὅγ' Ἀχιλῆς ὑπεμέμφετο, οὔτ' ἔκαμοῦς. Interdum & proximè subiungitur antecedenti. vt ibidem, Ὅς κ' ἐπιτοῖ, τ' πάσαν ἐκάσκω φοῖβος Ἀπόλλων· Εἴτ' ἄρ' ὅγ' Ἀχιλῆς ὑπεμέμφετο. Ibidē, Τοὺς ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἀκηέδος, κατ' ἐπ δῶτε· Ὅ δ' ὄγε πάρ λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀέξει. In eodem lib. Αἰνότατε γὰρ τόγε πάντες, ὁ μοι γεγάασ' ἐχθρὸς ἀλλη.

Ὁ Δ Ε, Hic. Et in fœm. ἥδε, Hæc: in neutro τόδε, Hoc. (Pro quibus dicitur etiā, & quidē sæpe, ὅδε, & αὐτὸ & τοῦτο) Homer. Il. ω, ἀφικοῖς μ' ὁδ' ὅδε. Dem. Pro cor. τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, ἐχ ὡς ὁδὲ Φωκίων ἀπόλεσε καθ' ἑαυτόν. Aristides, ἐν ζεύγνυσι, ὃν τῆδε τῇ γῇ τοῦτο ἀνθρωπαν ὁ τῆς δὲ τῆς θεοῦ πάρεδρος δρῶμα τέλειον. Idem, ἐν τῇ δὲ τῇ πόλει. At Luc. dicit etiā ὅδε τὸ δὲ ῥᾶστα ὅσα· ἢ μιαθοφορεῖν τὸ πολίτας, pro ὅδε τὸν δὲ τὸ μιαθοφορεῖν. Interdū cū μὲ & δὲ. vt Aristot. De gener. an. l. 2, ὁ δὲ πατὴρ ὁ τόδε μὲ, τοῦ κ ἡ σὰ τόδε δὲ τόδε. At in plur. ὅδε τόδε μὲ, & ἐπ' ἐκείνα ὁ, pro ὅδε τόδε μὲ, ὅδε τόδε δὲ. Bud. ‖ Apud Hom. legitur ὅδε, sequentibus etiā alius duobus pronominibus, αὐτὸς ἐγὼ. Od. φ, Ἐνθεν μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ. quæ Eustath. poni ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦ ait τοῦ ἐνδείξει σαφοῦς αἰσχυνόμενος. Apud Sophoclem autem ὅδε sine adiectione vsurpatur & de prima persona, pro ἐγώ. vt in Aiace, p. 27 meæ edit. Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεῖδ' ἀ φωνῶ παντ' πυρῷ φρένα. Ἐπεφεξαν, ἀλλ' ὁδὸς τοῦ ἀπαντοῦς κρατῶ. Sic p. 49, Εὐθύνατον τὸ δ' ἀὶ δοξῶ ἐμῷ πάντ' ἀνῶ. Sed & p. 9, Ἐχθρὸς γὰρ τοῦ δὲ πατὴρ κἀμοῦ τοῦ ἐπ. (vbi tamen & aliter accipi potest) Sic autem & Latinos vti suo pronomine Hic, alibi docui. Extra compositionem autem ὁ δὲ, præcedente ὁ μὲν, pro Hic quidem, Ille verò. vt antea dictum fuit in Ὁ. Sed & præcedente μὲ sine ὁ subiungitur ὁ δὲ, pro ὅδε δὲ, seu ὅστις δὲ, Hic verò, vel Hic autem, seu Ipse autem. Pausan. ἀφικνοῦνται δὲ τοῦ ἀγῶνα, ὡς ἐκεῖ τὰ γράμματα ἀπόδοτο, ὧν μὲ ἐρῶ τὰ βιβλία, ἀπεγίνωσκεν ἀδίν, ὁ δὲ ἤξειν τῶν ξυμμαχίαν ἔλεγε. Inuenitur tamen ὁ δὲ positum etiam simpliciter pro ὅδε, Hic, vel potius Ipse, seu Ille. Basil. in oratione πρὸς τοὺς πλουσίους scripta, δίον γὰρ ἀφαιρεῖσθαι καὶ χάριν ἔχειν ὅστοῦν, ὅπερ ἀδικοῦσι· οἱ δὲ ἀφαιροῦσιν ὅπ ἑνὸς τοῦ τῶν ὑπηρετῶν ἀπόλιμπάνοντ).

Τόδε apud Homerum pro Huc, cum verbo ἱκάνειν, (vbi subaudiri putatur substant.) Ex Epigramm. affertur & pro Hic. At in prosa dicitur μέχρι τόδε, id est, Huc vsque, pro Ad hoc vsque tempus, Ad hæc vsque tempora. ‖ Affertur τόδε & pro Ideo, Propterea.

Ὁδεῖς, & Τόδε τι, vide apud B. p. 965. sed & in Τὶς, de iis dicendum erit.

Τῇδε, (datiuus aduerbialiter positus, aut etiam aduerbiū) Hoc modo, Hac ratione, Hac via. vel Sic, Ita. Plato De rep. l. 3, ἵπως οὖν τῇδε μᾶλλον ἔσῃ. Idem l. 1, eiusdem operis, ὅπ θυμῶ τῶ δὲ πῃ σκέψασθαι.

Τῇδε, Hic, Hoc in loco. Affertur verò & pro Istic, ex Platone, πάντες οἱ τῇδε λέγουσιν. Item, ἡμεῖς δὲ πολλὰ ἀκούοντες τοῦ τῇδε. Quinetiā cum ἀπὸ ex eodem, ὅστε νῦν γίγνοντο τῶ δὲ αὐτῶ τοῦ Σικελίαν. Sic ex Herodoto, αὐτοῦ τῇδε τοῦ μένων, (sed in isto loco, pro Hic, non pro Istic) Quinetiam pro Illic, vbi videlicet geminatur. ex Greg. Naz. νῦν ὧδ' τῇδε, νῦν δὲ τῇδε ἐνεργεῖν. Exponitur enim Nunc hîc nunc illic agere. Fort. esse tamen si locus adeatur, comperietur et aptior esse hæc expositio, Nūc hoc, nunc illo modo agere. ‖ Item pro Huc. vt apud Alex. Aphr. τῇδε κάκεῖσε διαφέρειν, huc & illuc circumagere.

Ὧδε, aduerb. Hoc modo, Hunc in modum. Sic, Ita. Homerus Iliados α, ἑξείδαμεν ὧδε, ita contenditis. Idem Il. η, Ὧδε δὲ τις εἴπεσκεν. quod hemistichium & alibi habetur. Alicubi verò, sequente ὡς, vt Latinè ita sequente Vt. Il. ο, Ὧδε γὰρ ἔστ' Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω. alicubi autem contrà ὡς præcedit, sequitur ὧδε. vt Il. ω, Ἀφιεὶς μὲ ὀδ' ὀδύρεσθαι, χόρον δὲ πιὼ σύ πρὸ ὧδε, pro οὕτως ὡς σύ, inquit Eustath. qui in alio eiusdem poetæ loco ὡς τύ πρὸ ὧδε, scribit non itidem σαφῶς, ἔχειν. In soluta quoque oratione vsus est huius aduerbii. veluti quum dicitur ὧδε εἰπεῖν, Vt ita loquar, Vt ita dicam. Interdum & cum particula πως. vt apud Xenophontem, ὧδε πως εἶπε. In hac sententiam loquutus est. Vel potius, In hanc ferè sententiam loquutus est. Idem, ἡδέως μὲν αὐτῷ ὧδε πως, Hoc ferme modo. Vide ὡδί πως in Ὡδί. ‖ Ὧδε sicut οὕτως, pro Ira significante Adeo.

Ὧδε pro Hic etiam positum inuenitur. quæ significatio in Testamenti noui scriptis infrequens non est. Sed accipitur & pro Huc. vt Act. cap. 9, ἦλθε ἐλήλυθε. Sic quum dicitur ὧδε καλεῖν, Huc & illuc. Quinetiam ex Aristoph. affertur ὧδε δεῦρο, tanquam his duobus ἐκ πεφυκότοι politis. At verò apud Hom. esquam esse loci aduerbium negat Eust. negat item Etymologistes: addens vbique ab eo accipi pro οὕτως. Cuitamen repugnat quod paulo ante dixerat, nimirum inuenirī pro νῦν (id est Nunc) in isto eius loco, Εἰ κέ π σ' ἀφαίρεῃσι κιχείω ὡς νῦ πε ὧδε.

¶ Ὧδι Attica terminatione, idem quod ὧδε, ET Ἥδι idem quod ἥδε, ET Τοῦδι pro τόδε. Aristot. Metaph. l. 1, τὰ μὴ γὰρ ἔχειν ἀπορίαν ὅτι τοῦ Κόμα καρμανῖν τοῦδι τὸν νοῦν πρέπου κλαίειν, πλῆς εὐπιθείας ὅτι. Idem l. 2, ἐὰν μὴ λαμβάνῃ τις τῆς δὶ τῆς συνάβης, ἢ τῆς δὶ τῆς φωνῆς. Idem, ὡς πρὸς δέ, πρὸ δὶ, πρὸ τοῦδι. Sic τοῦδι pro τόδε. Aristoph. sæpe. Et in nominatiuo fœminino apud Themist. 75, ἥδι pro ἥδε.

Τνδι itidem inuenitur pro τῇδε, de quo dictū modò fuit post Ὁδί.

Ὡδί itidem pro ὧδε, Ita, Sic. Aristot. Eth. 5, ἀλλὰ τὰ ὡδὶ ἔχοντα ζῶσα ποιεῖν. Et ὡδί πως apud Greg. (vt supra ὡδί πως) ὡδί πως τὰ λεγόμενα. vbi tamen Bud. exponit simpliciter Hoc modo, non Hoc fermè modo, vt supra exposuit ὧδε πως apud Xenophontem.

Ὄ Γ Κ Ο Σ, ου, Tumor. Significatur enim hoc vocabulo ὄρος σαρκικόν, vt Eust. ex veter. gramm. annotat. itidémq; ab Hesych. ἐπίρρωσις. exponitur ὄγκος τῆς σαρκὸς, tumor bullæ. Bud. Sæpe reddi commodè potest nomine Moles. vt apud Syn. ep. 105, πῶς δὴ οὐκ ἐν ἀνωφελεῖς ψυχῆς ἐν κρατῆσαι ἐκλύσαι ὅσον τὸν ὄγκον φοβεῖσθαι, tantā molem curarū. Pro mole & massa accipi potest & in hoc loco Luc. τὸ σπουδάζειν τὰ πρὸ ἡμῶν τὸ αἴτιον ὀλίγα ὄμα πολὺ ἢ κηρὸν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐκεῖς ὄγκου μεταφορικὰ ἐστὶ τοῦ πολλὰς ἰδεῖν φύσεις. (vbi etiam redditur Corpus. Bud. quomodo & apud Plat. accipi annotat) Pro mole accipitur & in hoc loco Aristot. l. 10 Eth. c. 7, de mēte, εἰ γὰρ τὸ ὄγκον μικρὸν ὄν, διαφέρει ἐν τῇ πρὸς τὴν πολὺ μᾶλλον ἰσχὺν ἔχει παίειν, etsi mole parua est. Itidémq; ὄγκος σάρκος. apud Athen. l. 12, εἰ δὲ τοῦτο ἀναι δρόπερον ἔχει ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σάρκος τοῦ πτῆς ἐπαίνεσε. Crassa mole leo, dicit Claud. & Virg. Vasta se mole mouens, de cyclope. ‖ Item Eminentia, seu Prominentia. Sic ὄγκοι apud Hom. in sagittis dicuntur αἱ ἐξοχαὶ καὶ γραῖαι τῶν ὀϊστῶν πτερῶνες ὀξικῶν βελῶν, vt Hesych. exp. Itidem & Poll. l. 7, βέλος σὴ αἱ ὀκίδες, ὄγκοι καὶ πτέρυγες καλοῦνται. Il. σ, de iaculo quod ex Menelai corpore extrahebatur, Τοῦδ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἀγχοῦ ἐξέες ὄγκοι (vbi & in meo manuscripto Homero exponitur αἱ ἐξοχαὶ τοῦ βέλους.) Et aliquanto antè. Ἐς δ' εἶδεν ἰδρόν τε καὶ ὄγκους ἀκτῆς εἴνας. (Nonnulli ibi ὄγκοι interpretantur Vnci, Vncini. vt idem fit quod ὄγκινοι) Sic Budæus apud Athenæum libro 5, de naui Hieronis, ἄπλαν τίς τε ἐξεστέρεον τὴν ὠῶν ἀκτὴς ἐξαπήχεις, οἱ τοῖς ὄγκοις ὑπεκλήφεσαν τοῖς αἰωτάπα

καὶ τὸ πρίγλυφον, interpretatur, Atlantes nouenūmpedū altitudinis certis interstitiis firmatos, vt scalpturas prominentes summæ contignationis mutulorū vice fulcirent. Et paulo pòst, πύργοι τε ἥσαν ἐν αὐτῇ ὀκτὼ σύμμετροι τὸ μέγεθος τοῖς τῆς νεώς ὄγκοις. Polluci in homine ὄγκος dicitur τὸ ὑπὲρ τὸ πρόσωπον αἰέχον εἰς ὕψος, λοιδορεῖσθαι τῷ σχήματι. Item, Amplitudo, seu μέγεθος, vt Hesych. exponit. In Geopon. τοῖς ὄγκοις μεγάλαι καὶ ἀδιαθέτοις, pro his Varronis, Gallinæ specie quàm amplissimæ, nec paribus vngulis. Aristot. De mundo, loquens de grandine, ἀδικεῖ δὲ τὰ μεγεθη τῶν ἀπορρηγνυμένων θραυσμάτων, οὔτε ὄγκοι μείζοις, αἱ τε καταφοραὶ γίνονται βιαιότεραι. Quæ Bud. sic vertit, Interea pro fragmentorum magnitudine quæ abrumpuntur, tum corpuscula maiora grandinis, tum delapsus violentiores fiunt. ‖ Item, Grauitas, Pondus, βάρος σαρκικῶν, Eustathio. βάρος ἀ Suida quoque exp. in hoc loco Sophocl. in Electra, Μικρὸς πρεσβύτερος ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, de Orestis mortui cineribus. Sic accipi videtur & apud Plut. in Phoc. p. 243, ὡς γὰρ ἡ ἰσομισθίας ἀξία πλείστου ἐν ὀγκῳ βραχυτάτῳ δυναμένη ἔχει, οὕτω λόγου δ' εἰνοτης ἐδίκει πολλὰ σημαίνειν ἀπ' ὀλίγων. Quo genere loquendi vtitur idem & in l. De orac. Pyth. Θαυμάζειν οὐχ ἥκιστα δεῖ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὴν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ πεφυκυῖαν ὄγκῳ. Et in Lycurgo, p. 14, de numismate ferreo, καὶ πύτῳ δὲ ἀπὸ πολλοῦ παθμοῦ καὶ ὄγκῳ δυνάμει ὀλίγῳ δοκεῖν. Possit tamen in his locis ὄγκος accipi etiam pro ipsa mole.

Ὄγκος metaphoricè quoque vsurpatur: itidem pro Tumor, hoc est Fastus, seu Animus elatus & inflatus. vnde ab Hesych. exponitur ὑπερηφανία, φύσημα. Plut. De audiendo, δεῖ δὴ νέων μᾶλλον ἀκοῦσαι ματαιοῦ τὸ οἴημα καὶ τὸ τύφος, ἢ τῶν ἀσκῶν τὸ ἀέρα, πολὺ εὐχέρειαν τοῦ ὀλοῦρος χρῆσιμον· εἰ δὲ μὴ, γέμοντες ὄγκου καὶ φυσήματος, οὐ πρεσβεύουσι δέχεται. Idē in Coriolano, pag. 70, μετὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι. Idem in Pericle, pag. 49, μάλιστα πρὸς τὸς ὄγκον αὐτῷ καὶ φρόνημα δημαγωγίας ἐμβεβλέστερον, ὅλως τε μετεωρίσας καὶ σωφρόνας τὸ ἀξίωμα τῶ ἤθους. Et βασιλικὸς ὄγκος, tumor & fastus regius. Apud Suidam de Cratero Macedone, μέγιστος τὸ ὀφθῆναι καὶ οὐ πρῶτος ὄγκου βασιλικοῦ. Philo De vita Mos. lib. 1, ὧν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀδόξων οὐδὲν ὅπ πραγωδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον. vbi Turn. vertit, Nihil ad fastū & speciem ambitiosè exquirens. Alicubi in bonam partem interpretari possumus Grauitas, Amplitudo, Maiestas: vt & præcedentium locorum quidam accipiendi videntur. Item ὄγκος φρονήματος, pro animo elato & inflato seu tumido. Apud Suidam, de Mauricio rege, συνεκέρασεν ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἀναπτῶς ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος καὶ πραότητος. Et δίξης ὄγκος pro Magna & ampla gloria. Apud Athen. lib. 1, φέρει δὲ τοῖς μὴ χρωμένοις οὐ δίξης τιν' ὄγκον. (At Plato De leg. ὄγκον μέγαν ἔχθρας ἐνάπτειν, pro Magnas parere inimicitias) ‖ Oratio quoque ὄγκον interdum habet. Dionys. Halicarn. ὁ δὲ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ὑπτιοῦ ὑψοῦς ἅπαν αἰνιττόμενον. id est, (B. interpr.) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur, id omne sine morum expressione affectuūmque dicitur. Sic apud Aristot. Rhet. 3, εἰς ὄγκον δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τάδε. Plut. De Demosth. τὸν βαλλόμενος ὄγκῳ καὶ μεγαλοφωνίᾳ τοῖς ὑπδεικτικοῖς, gravitate orationis.

C. Ὀγκολογία, Cum fastu dico, Tumido sermone iacto. ὀγκολογῆσαι Hesychio μεγῦσαι. Apud eundem ΛΕΓΙΤΥΡ Ὀγκοπελεφίαν, πάλεθον οὖσαν. cui expositioni vocabulum aliquod deesse videtur à librario omissum.

C. Εὔογκος, ος, ὁ καὶ ἡ, Amplæ molis vel compactæ. Vel etiā Iustæ molis. Aristot. Meteor. 4, πιεσθὲν δὲ ἀποτελεῖ τὸ θερμὸν, ἀδιεκίστερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον. vbi B. interpr. Firmius, Magis compactum. At in v. l. habentur & hæc, εὔογκος τὸ πνεῦμα, se coaceruans. εὔογκος καὶ μικρὸς, contractus & paruus, Theophr. lib. 9, Hist. pl. Significat tamen potius εὔογκος Nō nimius mole. A Suida exponitur εὐβάστακτος, Portatu facilis, Minimè grauis. Cibi quoque εὔογκοι dicuntur qui vel non nimium inflant corpus, aut suo pōdere non grauant. Athen. lib. 7, τὰ πτερᾶα εὔογκά ἐστι καὶ θρέμμα, καὶ πέπεται παχέως. Paulo pòst subiungit, πνευμῶν τε οὐκ ἔστ' ἀφεποιητικά.

C. Υπόγκος, Supramodum tumidus & turgidus, Nimia mole turgens. Plut. De educ. lib. ἡ μὴ γὰρ [videlicet λέξις] ὑπόγκος, ἀπολίτευτος ἐστιν· ἡ δὲ ἰγνὴ, λίαν αὐτέπλικτος. Plato in epist. πᾶς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπόγκους, ingentes & nimias opes. Et apud Arrian. ὑπόγκον καὶ δυσφίκτον, Elatū supra modum, Immensum, Excellentem. Bud. Item Grauis & magnificus, ex Basil. In v. l. exponitur etiam Superbus, Valde fastuosus, ἀλαζών, σοβαρός. Hesych. autē ὑπόγκον exp. μεγαλοφυῆ λόγον, ὑπέρμετρον.

C. Προσγκής, In molem amplam distentus. v. l.

C. Ἐπίγκια, Sarcinæ & onera nauis, αἱ τὸ πλοῖον ἐπιβεβήκασι. Hesych.

B Ὀγκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tumidus, Inflatus, Magna mole assurgens. Xenoph. De re equestri, καὶ πολὺ ἐξ δὲ ἡ βασιστέρα καὶ πολὺ γαστέρα ὀγκωδεστέρα. Athen. lib. 1, ὡς δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις παθητική τε καὶ πολύκοπος. vbi exponi etiam posset Grauis.

Ὀγκηρὸς, οῦ, ὁ, Tumidus Magnæ molis. Aristot. Ethic. 4, cap. 7, οὐ γὰρ κέρδος ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ὀγκηρόν. vbi ὀγκηρὸν redditur Elatio animi iactatióque. Sed quædam exemplaria habent ὀχληρόν. A B. exponitur Fastuosus in hoc loco X. Hell. 3, ὡς τοῦ δόγματος ποιεῖν Λύσανδρος, τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον ἀφίγετο.

Ὀγκόω, Tumidum reddo, Tumefacio, Amplifico. Et ὀγκοῦ, in v. l. Tumefacit, Mensuram auget. Metaph. plerunque capitur itidem pro Tumidum reddo, Effero, Inflo. Aristoph. Vespis, Ἀρτεῖς δὲ μέγας ἢ τυμπανθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, Οὐκ ἐκπτελέσαι φησὶν ἐπαρθεῖς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, neque animum sustulisse, seu spiritus tumidos sumpsisse. Et Ὀγκόομαι, Tumidus reddor, Tumesco, Molem capio magnā. Et metaph. Efferor, Inflor. Aristoph. Ran. Εἰ δὲ ἐῶν ὀγκωσόμεθα καὶ ποσεμνυνούμεθα. vbi schol. exp. ὑπερφρονήσομεθα, ἀλαζονεύσομεθα, μεγαλαυχήσομεθα. Et ὠγκωμένος ὅτι ἠθῶν ἐν apud Xen. Inflatus ob genus.

Ὀγκωσις, εως, ἡ, Inflatio, Tumor, vel Amplificatio.

Ὀγκωτὸς, ὁ, Tumefactus, Elatus, Magna mole assurgens. In Epigramm. ὀγκωτὸ τάφου, in tumulum congesti sepulchri.

C. Διογκόω, Tumefacio, Inflo. vel, Magna mole distendo, Maius & grandius facio, Extollo. Apud Hermog. dictio aliqua διόγκωσιν τὸ σῶμα dicitur quæ ore grandiore & apertiore pronuntiatur. λέξις δὲ σεμνὴ, πᾶσα μὴν ἡ πλατεῖα καὶ διόγκουσα κατ' πῶς τοῦ φορεῖν τὸ σῶμα, ὥστε σωφαίνειν. Et rursus, μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦτα τοῦτο τὸ ὦ, τὸ ἀ διαίρει τε καὶ διόγκωσι τὸ σῶμα. Aliud exemplum ex eodem habes apud Bud. p. 95.

C. Ἐξόγκοω, Tumidum reddo, In magnam molem eucho. Ex Eurip. ἐξόγκωσεται, Crescet, Magna mole assurget. At ex Herodoto, ἐξώγκωται μοι ἡ νηδύς, Onusta facta est mihi aluus. vel etiam Turgida facta est, Intumuit, Inflata est. Metaphoricè quoque ἐξόγκοδαι, Inflari, Turgescere, vel Euehi: vt apud Bas. καὶ πύναι πόν ἐκ παπεινότητος εἰς ὕψος αἴσον ἐξόγκούμθροι.

Ὀγκύλλομαι, Efferor, Turgeo, & magnam molem præ me fero. Hesychio ὀγκύλλεσθαι est ἐπαίρεσθαι & ὄγκον ἐπιδεδεῖλῆσθαι. Apud Aristoph. in Pace, Γάστενε δὴ πᾶς καὶ κάπαγε τοῖ ὠ κάλως. Qui quum postea non traherent, sed se trahere simularent tumidum quasi nixum præ se ferentes, Trygæus dicit, εὐγ' εὐ ξυλκύσεσθ' εἰ' ὀγκύλλεσθε; id est (inquit scholiastes) οἷα ἐπιδεδεῖσθε μὴ τοῦ χαίνειν ἐπεστεῖ ὑμῶν ἐλκειν, οὐχ ἕλκετε δέ. vel, τὸν ὄγκον ἐπιδεῖσθε μέσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε. In dictis quoque & factis ὀγκύλλεσθαι dicitur qui effertur, & sese iactitat. Athen. lib. 9, Κόροιδος ὁ Ἠλεῖος μάγαρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ὠγκύλλετο ὅπ τῇ τέχνῃ ὡς ὁ ἐπιδεῖ τοῦ Στεράντωνι μάγαρος, non vsque adeo se efferebat. vel etiam superbiebat, Ceruice elata erat. vt Hesych. ὀγκύλλεσθαι exp. etiam ὑψαυχενεῖν, & Suid. σεμνυνεῖσθαι, Eust. καυχᾶσθαι. ‖ Ὀγκύλωσθαι (inquit Erot. in Lex. Hipp. Ἀτθικῶς λέγει) τὸ ἐπηρμένα καὶ μέγα φρονεῖν· ὁ δὲ Ἱπποκράτης οἱ κυλλοῦσθαι λέγει κοιλίαν, τὴν παχύνω εἰς ὄγκον αἰρομένην, quæ subito intumuit. vt idem fit cum ἐξόγκοδαι, attolli in tumorem: sicut Herodot. dicit ἐξώγκωται μοι ἡ νηδύς. Sed notandum, apud Erotianum scribi ὀγκωλωμένον, vno λ, & per ω in penultima: quam scripturam memini me videre & in alio lib. manuscripto. HINC Ὀγκύλος, Tumidus, Inflatus, Superbus. ὀγκύλον Hesych. exp. σεμνόν, γαῦρον.

¶ Ὀγκη, ης, ἡ, Hesychio, γωνία, μέγεθος, Angulus seu Vncus

Magnitudo, Amplitudo. A

Ὀγκία, Acerui, Tumuli. Hesychio θηκῶδες, χώματα. itē σδηροθήκη. quo à potius ὄγκιον, vt mox dicetur.

Ὄγκιον, SIVE Ὀγκίον, AVT Ὀγκάριον, Vas in quo aliqua reponuntur. ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθενται τά τινα, (inquit Etymol.) ὡς δὲ τὸ ὀγκοῦται πληρούμενον: vel, ὅπου ἀποτίθενται τὰ σδηρᾶ ἢ ξύλινα. nam ὄγκοις appellant τὰς ἀκίδας καὶ τὸ ἀγκάθια τῶν βελῶν. Similiter & Hesychio ὀγκίον est ἀγγεῖον ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες. Et Eust. ὄγκιον, ἢ θήκη τῶν ἀκίδων, ὡς δὲ τὸ ὀγκῶδες τῶν. Idem ex Lex. rhet. ὄγκοι, οἱ νῆες καὶ ὄγκαιον, ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ τοιαῦτα ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκοι. Hesychio B ὀγκίον est etiam πλεγμα κυφὸς εἰς ὃ ἀπέκειντο οἱ πελέκεις. Similiter & Pollux. l. 10. τὸ δὲ ὄγκιον, κύφος πλεκτὸν εἰς ἀποθέσιν σιδήρου ἢ ἄνθρακα πολλὰ ὡς δ' οἱ Ὅμηρος, τῶν Ὀδυσσέως πελέκεων. Locus Homeri est Od. φ. Τῇ δ' ἄρ' ἀμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός.

Ὀγκινος, ου, ὁ, Vncus, Vncinus, Hamus. Apud scholiastē Aristoph. ὀξεῖς ὀγκίνοι καμάκων, ἢ ὁ ὀγκινος ποιήσας. In sagittæ quoque cuspide sunt ὀγκίνοι, hami seu vnci. Pollux lib. 1, τῶν βέλους τὸ μὲν ἐπέρωμον, ἔπειτα αὖ κεφαλὴ δέλους· ὁ δὲ σίδηρος, ἀκίς. καὶ τῆς ἀκίδος ὀγκίνοι ὠνομάζοντο ὡς καλαμωγλωχῖνες δή, αἱ ὡς τῇ ἀκῇ τὸ βέλος. Sic apud Quid. Sagittæ hamatæ, Arundo hamata. C

Ὀγκίς, in v.l. exponitur ὄγκος.

Ο Δ Ο Ι Σ,

οῦ, ἡ, Via, Iter. Od. ζ, ἐγὼ δ' ἐπὶ ὁδὸν ἤκουον θύσω, dux viæ ero, vel etiam itineris. Odyss. ε, — ἐγὼ δείξω ὁδόν, ἣ δὲ ἕκαστα Σημαίνοι. Odyss. ο, Ὀξὺ γὰρ τε πέτησιν ὁδοὶ καὶ μεστὰ κελεύθου. Iliad. ζ, — ὁδῷ ὅθι οἰκία ναίω. Iliad. π, — ὁδῷ ὅθι οἶκος ἔχοιτο. Hesiodus. Erg. Μηδ' ἐν ὁδῷ μικτὴν ἐκ τῆς ὁδὸν ὀρθοβαδεῖν οὐρῆας. Demosth. κ' καταρρέον ὕδωρ τῇ μὲν εἰς τὴν ὁδόν, τῇ δὲ εἰς τὰ χωρία συμβαίνει φέρεσθαι, aqua defluens, partim in viam publicam, partim in fundos deferri solet. Idem, ἢ μὲν αὐ ἀποδοῦναι, φέρεται κατὰ τὴν ὁδόν, in viam publicam. Xenoph. Pæd. 8, σχεδὸν οἰκήσεται ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. Idem Xenoph. σταθμὰ τὰ πρὸς ἀλλήλας ὁδοὶ, ἢ ὅσον ἀπὸ τῆς πόλεως. Et in proverb. ὁδὸς τρηχεῖα, via salebrosa. itidémque δεῖσθαι καὶ πετρώδης ὁδός, quā ἀποκρόμνον vocat Thuc. Et apud Demetrium Phaler. τρηχεῖα ὁδός, & αὐχμηρὸς ὁδός. (At metaph. Xen. Pædiæ 1, ἀπλουστέρα καὶ ἀδυσπεστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός.) Demetr. Phaler. αἱ πολλὰ σημεῖα ἔχουσαι ὁδοὶ καὶ πολλὰς ἀπορίας. Et apud Herodianum, λεωφόροι ὁδοί, viæ publicæ, seu regiæ: quæ absolutè quoque λεωφόροι. Et βασιλικαὶ ὁδοί, eædem quæ λεωφόροι, regiæ. Plutarch. De metr. 290. à tergo. Sic Gregor. δεῖται τῆς λείας ὁδοῦ φέρειν καὶ ἄγειν ὥσπερ καὶ βασιλικῆς ὄντος. Et ἱερὰ ὁδὸς apud Pausan. Attic. pag. 26, via sacra quæ Eleusinem ferebat. (At νεὼ βεκχεία ὁδός, cui opponitur μακρὰ, apud Latinos, Via breuis & longa, vel etiam Iter breue aut longum.) Item apud Athenæum, libro 12, τῶν εἰς τοὺς ὀχετοὺς φερουσῶν ὁδῶν. Itidémque apud Philonem lib. 3 De vita Mosis, ὡς πολὺ ὡς δὲ δαιμονίαν ἄγουσαι αἱ ἀτιμίαι ὁδόν. Thucyd. lib. 4, ἐχώρουν ἀφόβοι ἐπὶ εἰς Θῆβας φέρουσαι ὁδόν. Sic apud Virgil. — quò via ducit in vrbem Idem, — via Tartarei quæ fert Acherontis ad vndas qua loquendi forma vtitur & Liuius, vt Budæus quoque annotauit pag. 372. Græca etiam exempla ex Xenophonte & Pausania proferens Xenoph. Pædiæ 5, τῆς ὡς ἐμὲ ὁδοῦ. Idem Hellen. 7 ἀποκλείοντες αὐτὸν τῆς ἐπ' οἴκου ὁδοῦ. vbi subauditur ἄγουσι, seu φερούσης, vt in præcedentibus. Legitur præterea πολὺ ὁδὸν τρίβειν apud Thucydidem, quod Philo paulo antè αἰατρίβειν dicit, pro Findere, seu facere viam quà iri queat. Sic idem Thucyd. ὁδοὺς ἀθείας ἔτεμε, vias rectas fecit. X. Anab. 4, dicit ποιεῖν τὰ ὁδοὺς, quod Latini ad verbum Facere viam, & Græci compos. ὁδοποιεῖν. Sic Hippocr. τὸ πνεῦμα ὁδοὺς ποιέεται, καὶ χωρεῖ ἔξω. Spiritus sibi viam facit, atque erumpit. (At metaphoricè apud Demetrium, ὁδὸν τῆς μείζοσι πονηροῖς αὐτῶν ὑποιοῦσιν. Sic apud Virgilium, Aperire viam. Et apud Plut. De fort. Alexandri, libro 2, τοῦ σὺ καὶ πόθεν τοῖς Ἀλεξάνδρῳ παρέξεις ὁδὸν ἔδωκας; Sic Cicero dicit, Dare viam alicui per fundum suum. Et, Nullas dans vias nobis ad significationem scientiam. cui cōtrarium ἀποκλείειν πολὺ τῆς ὁδοῦ, quod ex Xen. attuli.) Item, ἐκνεύειν τῆς ὁδοῦ, deflectere seu declinare à via. apud Plutar. De deo Socr. Et ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, decedere de via. Apud Athenæum lib. 13, εἰ μὴ θᾶττον ἐκστήσῃ ποτὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ. Sic Xenoph. Sympos. ἐπαύσαντο δὲ μὴ ἤδη καὶ θᾶττον, καὶ ὁδῶν ἐξίσαντο. Idem Pæd. 8, πολίτας καὶ ὁδῶν καὶ θᾶττον καὶ λόγον ἐποιήσαν. Idem τὰς ὀρεινὰς ὁδοὺς ἀγωνίσασθαι. Per vias montosas, seu (vt alii) Montosis iniquis ducere exercitum. Item apud Thucydidem lib. 1, ἐξαμαρτὼν τῆς ὁδοῦ. Et lib. 3, τῶν ὁδῶν ἀμαρτόντες καὶ εἰς πόλιν ὅλην ἐσφερόμενοι. Virg. & Terent. quoque dicunt Errare via. Contrà apud Luc. τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν, pro Inuenire viam. Xenoph. Apomn. 2, εἰς τὴν ὡς ἐμὲ ὁδὸν τρέπειν. Idem, πρεπόντα ὁδὸν ὅτι τὸν βίον, quod Cic. vertit, Viendi viam ingredi. qui apud Plat. ὁδοὺς πορεύεσθαι itidem interpr. Viam ingredi. Plut. Polit. præc. μίαν ὁδὸν πορεύεσθαι τὴν ὅτι ἄριστα, quod Thuc. paulo ante χωρεῖν ὁδόν. Idem Symp. 8, κελεύω σε καὶ πάνυ σε ὁδὸν βαδίζειν. Et apud Thuc. lib. 3, μετὰ δὲ Ἀθηναῖοι ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐγκρίνασι. Philo De vita Mosis lib. 1, πεδὰ ἡμερῶν ὀλίγων τῆς χώρας ὡς ἐπεθεώρουν. vt Cic. Quum progressus esset multorum dierum viam. Et Cæs. Triduī viam a suis finibus processisse. Plato Polit. 1, ὁδὸν ὡς ἐπελευθέρων τῶν καὶ ἡμᾶς ἴσης δίκης πορεύεσθαι. Apud eundem ὥσπερ τὰ ἀπὸ ὁδὸν ὡς ἐπελευθέρων, Cic. vertit Tanquam longam aliquam viam conficeris. Xen. Pæd. 5. ὁδὸν μακρὰν ἤκων. Sicut verò Latini dicunt non solum Ire viam, Insistere viam, sed etiam Ire via, Insistere viæ, ita Græci non solùm βαδίζειν ὁδὸν sed etiam βαδίζειν ὁδῷ, nec non ἐν ὁδῷ. sicut ἐν τῇ ὁδῷ πορεύεσθαι apud Thucydidem. Luc. οὐς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων χαλεπὸν ἄγοις. Idem, οὐ πάνυ φιλοσοφῶ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐν τύχῃ. (At Thuc. lib. 2, ὅπως μὴ δεῖ τὴν ὁδὸν φανερὰ ὢν ἰόντας, ne per vias proderentur) Plut. De orac. δεῖται τὴν ὁδὸν ἢ βαδίζει τὴν πορευόμενος, qua via ire seu cui viæ insistit. Aliquando verò ὁδῷ βαδίζειν est Recta via progredi. cuius signif. exempla habes apud Bud. p. 336. Sic apud Theodor. l. 2 De prouid. ὁδῷ ἰέναι βαδίζοντες ἐξεπαιδεύθησαν τῶν ἄλλων φυσῶν. Idem l. 1, ὅσοι ἐν ὁδῷ βαδίζουσι, interrupto cursu progrediatur. Plut. Lyc. ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐν ἔργῳ γίνεται, cursum suum agit. Itidemque ὁδῷ πορεύεσθαι, Progredi, Proficere. Promouere. Aristid. ὁδῷ πορεύεσθαι αὐξόμενος φιλεπιμαθίᾳ. At: ὁδῷ πορεύεσθαι. Bud. ex Chrysost. ad Cor. 46, affert pro sentum progrediens. Item πορεύεσθαι, progredi. Il. 7. Οἱ δ' ἐπὶ σφῶν μενεαίνοντες πορεύεσθαι. Et apud Luc. in Herm. ἀπιέναι οἱ πορεύεσθαι καὶ ἐν ὁδοῦ ἐστι ἡμῖν, τὰ μαθήματα, & cuius beneficio in bonis disciplinis progrediaris. vel etiam, Quod vtile & commodum esse possit. (Apud Synes. autem epist. 125 ἐπὶ δὲ πορεύεσθαι ὁδῷ γενόμενοι, redditur, Vbi parati ad viā fuerimus) Προσόδοις ἔσται, Opportunum & commodum erit. Budæus pagina 715, ex Aristotele libro 1 De gen. anim. πορεύεσθαι δὲ οὐπω ἔσται. Alibi verò πορεύεσθαι dicitur pro eo quod in promptu est, obuium occurrens. Et ex eodem, lib. 4 Hist. anim. συμβαίνει πορεύεσθαι πρὸς ἡδονὴν, ad procliuitatem coitus confert. Ὀδὸν πάρειμι, Obiter. Themist. in 3 Phys. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὁδὸν, φασὶ, πάρειμι ἐρωτῶν. Cic. ad Att. Nam ὁδὸν πάρειμι volo te hoc scire. id est, vt interim à proposito digrediar. Bud. pagina 843. ‖ Ὁδὸς, Via & ratio, seu μέθοδος. Budæus pagina 336, ex Aristotele. Sic Demosthenes Olynth. 3, τὴν τοῦ βέλτιστα λέγειν ὁδὸν πορεύεσθαι ἀσφαλῶς. Isocrates ad Demon. ἐστὶ τοῦ βίου τούτου τὴν ὁδὸν ἐπιρρυθμίσαι, qui hanc vitæ viam instituunt. Xenophon Pæd. 1, πῶς δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦ πρόσθεν ἱκανὸς ἔσομαι; Plut. Lyc. ἑτέρα πορεύεσθαι ὁδῷ, καὶ καταπολιτεύεσθαι τὴν ὀνομαστὶ πολιτείαν. Aristophanes Nub. Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φοιτῶν ὁδὸν, Μίαν εὕρον ἀπρεπῆ θαυμονίως ὑπόφυα. Apud Latinos quoque Inuenire viam eodem modo dicitur: itidémque apud Thucydidem ὁδὸν πλέκειν πολλαχῇ ὁ πόρισμοί. Et δίειν ὁδὸν, in vulg. lexicis Rationem contentiosam & pugnacem. Huc pertinere videtur καθ' ὁδὸν pro Recte. Plato libro 4 De rep. καθ' ὁδὸν πλέκειν, καὶ πιθανὴν χεῖν οὖσας. ‖ Ὁδοὶ Θεοῦ dicuntur Via & ratio qua dei prouidentia omnia regit & gubernat. Ad Romanos capite 11, ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί σου, viæ tuæ. Apocalypsi. capite 15, δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου. Aliàs ὁδὸς Θεοῦ dicitur Via qua ad eum itur. Matth. 3, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Ioann. 1, εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Matth. H

22, τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις. Hebræorum more ὁδὸς A dicitur etiam Vitæ institutum: item Secta, αἵρεσις. Act. Apost. 19, κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Christianismum: vel etiam, Viam Domini, Viam salutis. Act. 9, de Paulo, ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, Siquos inuenisset huius sectæ, Si quos inueniret qui eam vitæ fideique viam sequerentur.

Ὁδός, Auxilium viæ, vt Virg. loquitur: quod latius extendi potest quàm Viaticum. Il. 1, Εἰ δέ τι αὐτῷ θυμὸς ἐπιστύσῃ ὥς τε νέεσθαι, Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδὸς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. nā ibi schol. exp. πάρεστί σοι τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἡτοιμασμένα. Mallet tamen fortassis aliquis, Via patet, Ire licet.

Ὁδός, Insidiæ quæ iuxta viam struuntur. Il. α, Ἐν ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ αἱρήσοιν ἔφι μάχεσθαι. (quod alibi dicit, Ὅτε λόχον ἠέναι στῆν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν. Τέτληκας θυμῷ.) Vbi annotat Eust. veteres ὁδὸν ἐλθεῖν exponere εἰς λόχον ἀπελθεῖν, afferentes similē vocabuli ὁδὸς vsum ex orat. Dem. in Aristocr. ἐν ὁδῷ ᾧ καθελῶν. i. ἐν λόχῳ. Sed Eust. & aliter accipi posse tradit, vt videlicet ὁδὸς ibi πλατυκώτερον dicatur πρὸς δόλον ἀνθρωπόπου πρόσταξεως: vt sunt τὸ ὅτι λεία ἀπελθεῖν που, & τὸ ὅτι καθαιρεῖν λαοῦ, ἢ τεῖχος ἀναμετρῆσαι. posse etiam dici de legatione. Alibi tamen idem rursus annotat, illud hemistichium, Οὐδὲ λόχον ἠέναι, esse παρεφθαρμένον siue ἐμπαιθυμικὸν huius, ὁδὸν ἐλθέμεναι. Sic in v.l. ἐνεδρεύθεις καθ' ὁδὸν, pro ὁ λοχώμενος, Qui in insidiis subsidet, Qui in subsessis delitescit, seu Insidiator viæ, Subsessor, vt Cic. & Seru. loquuntur: qui & ὁδοιδόκος & ὁδοῦρος. Qui tamē locus (sicut & is qui ex Demosth. affertur) in propria etiam signif. accipi potest.

Ὁδός alicubi reddi potest etiā Iter (vt dictū est) item Profectio. Od. α, Αἴθοπά θ' ἡ ἔνεα, ἢ δ' ἐλιχθὼ ὁδὸν ἀρχέτην τε λῶγο ac difficili itinere in Ægyptum ire. Od. κ, Ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἱκέσθαι Εἰς ἀΐδαο, aliud prius iter faciendū est. Od. α, Ἀλλά γε νῦν ὅτι μείνον, ἐπιγράψω σε περ ὁδοῖο. Od. η, Ἔμεινε καὶ ἐστιν ὅμως περ ὁδοῖο. Od. α, Μή μ' ἔπι τοῦ κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Dem. Pro cor. τοῦν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μακρᾶς γενομένης. X. Pæd. 3, δίχ' ἡμέρας ἀπέχειν ὁδόν. Plut. Alex. εἰ ὁδὸν βαδίζοι μὴ λίαν ἐπίζουσαν. Herod. l. 3, οὐτὸς ὁ τῆς ὁδοῦ ἔκητο, μηδὲ μίαν ἀπολείπων ἀπαύλης διδοῖς, iter faciebat sine intermissione. E Eodē lib. τῆς ὅτι τὸν Ἀλβῖνον ὁδοῦ ἔκητο, intēdebat iter aduersus Albinum susceptum. Lys. ῥαστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας, facilem modum inueni longioris itineris conficiendi. Synes. epist. 54, οἰήσομαι πεῦσθαι τῆς ὅτι τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, hoc boni consequar ex profectione mea. Plutar. De deo Socr. ἐπαρωμένη κακαῖς ὁδοῖς, κακῆς δ' ἐπανόδοις. Et ἐν ὁδῷ εἶ, quod Cic. quoque dicit Esse in itinere. Thuc. ὁρῶντες ἤδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας. Sic accipi possūt & primi tmematis loci quidam. Vsurpatur enim Via interdum pro Iter: & rursum Iter nonnunquam pro Via.

Ὁδὸς Eust. deriuat ab ἔω signif. πορεύομαι. F

C. Ὁδοποιός, οῦ, ὁ, Qui viam facit, hoc est Qui viam seu vias munit & sternit, Cuius munus est facere vel etiam reficere vias aut publicas aut militares. Æsch. cōtra Ctesiph. ἦσαν δὴ καὶ ὁδοποιοὶ, οἱ ὁδὸν τὴν ὅλην διοικοῦσιν ἐν τῇ πόλει. Et in exercitu ὁδοποιοὶ, qui vias muniunt. Xen. Pæd. 6, p. 96, ὑμεῖς οἱ τῶν ὁδοποιῶν ἄρχοντες, vos qui præestis iis qui viā muniunt exercitui. Bud. p. 795, Magistratum illū Athen. quem Æsch paulo antè ὁδοποιὸν vocat, (sicut & Demosth.) Latinè dici posse Viatorem scribit. VNDE Ὁδοποιία, ας, ἡ, Viarum munitio, Ipsa actio vel munus faciendi seu muniendi viā vel vias. Apud Xen. Pæd. 6, p. 96, in oratione ad milites, Τούτῳ οἱ ἔχεται τοῦτο πρὸς ἅμαξῶν κατ' ἴλας πορεύεσθαι, ὅπως ἢν τι δέῃ ὁδοποιίας, ὡς ἐνεργοῖμεν, si vias facere & munire opus sit. ET Ὁδοποιέω, ῶ, Viā facio, Viam munio, Transitū præstruo. ὁδοὺς ποιοῦμαι. vt suprà habuimus. Luc. Demon. ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύπορα. vbi nota accus. Est enim ibi ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, Viam faciens per inuia, seu Viā patefaciens. Demosth. τὸ ὑδωρ τὰ τῶν χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὠδοποίει, corrumpebat fundū & reddebat peruium magis. Herodian. l. 3, τὸν δὲ πόνον ὁ χείμαρρος αὐοῖξας ὠδοποίησεν. Et cum datiuo personæ apud Greg. σφηκίαι πορεύεσθαι, ὁδοποιοῦσαι τῷ Ἰσραήλ, quasi viam præeuntes, & transitum aperientes. Aristot. Metaph. 1, πορεύοντες δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς, ἢ συνηνάγκασε ζητεῖν, res ipsa eos produxit & progredi coegit. Sic idem Rhet. l. 3, ὅπερ ὡς περ ὁδοποιεῖ τὴν ὑποκρίνεσθαι. Latini quoque dicunt in metaph. signific. Facere viam alicui, Patefacere viam alicui ad aliquam rem, Sternere viam. vel Aditum patefacere. Interdum datiuo personæ additur accusat. rei. Damasc. de Christo orante loquens, πρεσβεύω, ἡμῖν ὁδ. ποιῶν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. Sic Greg. De homine, δι' ὑπηλοπέρας δ' ὠμότητος ὁδοποιεῖ τοῖς ἀνθρώποις τὴν πρὸς τὴν ἀναστάσεως πίστιν, viam ad fidem resurrectionis munit, Aditum ad fidem patefacit. Bud. Pass. Ὁδοποιοῦμαι, Via mihi fit seu patefit, Via mihi aperitur seu sternitur. Bud. interpr. Progredior, Promoueo, Proficio: ex Greg. afferens, ἢ κακίας εἰκοπιῶμεν δ' ὑπαθεία τῆς πονηρᾶς, ἢ ἀρετῆς ὁδοποιοῦμεν ὑπαθεία τῆς βελτίονος. vbi ὁδοποιεῖσθαι opposuit τῷ ἐγκόπτεσθαι, i. Interpellari, Interrumpi quo minus ad exitū peruenire, & cūrsum intercidi, τὴν ὁδὸν ὑποτμηθῆναι. Bud. ‖ Ὁδοποιεῖν, Redigere ad methodum. nam ὁδὸς interdum methodū seu rationem & velut artificium signif. Sic exponitur hic locus Aristot. lib. 1 Rhet. ἐπὶ δὲ ἀμφοτέρως ὀνόμασται, δῆλον ὅτι ἐπὶ ἂν αὐτὰ καὶ ὁδοποιεῖν. INDE Ὁδοποίησις, εως, ἡ, Viarum munitio, seu Viarum stratura, vt Sueton. loquitur in vita Claudii. Vel Munus vias sternēdi, quæ & ὁδοστρωσία, & ὁδοποιία. Metaphoricè accipitur pro patefactione aditus, vt ita dicam. Arist. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν πρεσβύμον ὅσον ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιεῖ πρόλογος, ὃν αὐλητοῦ πρεσβύλιον. πάντα γὰρ ἀρχὴ τοῦτ' ἐστι καὶ οἷον ὁδοποίησις τῷ ἐπιδείξει. Cic. etiam libro 2 De orat. dicit principium siue proœmium habere debere aditum ad causam & communitionem. ET Ὁδοποιητικός, ὁ, ὁ, Qui viam facere & aditum patefacere ad aliquid potest. vt Aristotel. in Eth. dixit ἕξις ὁδοποιητικὴ μετὰ λόγου, habitum animi ratione viam facientem seu munientem.

C. 2. Προοδοποιέω, Viā præstruo, Viam patefacio. aut Viam præbeo. Aristot. πρεσβοποιεῖν γὰρ τῷ φόβῳ, viam metui patefecit. Idem in 7 Polit. πάντα γὰρ δεῖ τὰ τοιαῦτα προοδοποιεῖν πρὸς τὰ ὕστερον διαπορεῖσθαι, Hæc iam antegredi oportet in infantia, vt iis assuefacti pueri paratiores sint & opportuniores ad maioris ætatis instituta. προοδοποιεῖν enim signif. etiam Præparare & quasi imbuere, vt apud eūdem in sect. 2 Probl. τὴν μὲν οὖν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὴν πολὺ προοδοποιεῖ καὶ προεπεβύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰσχύειν. Hæc inter alia Bud. pag. 715, vbi προοδοποιῶ σοι τοῦτο interpret. Sum tibi autor, & exemplū præbeo. Quò pertinet hic Plut. in Sol. πολλὰ προεσυπηρέτησαν καὶ προοδοποίησαν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας, multorum ei adiutor fuit ad cōdendarum legū rationem. Primo Aristot. loco similis est hic Plut. Symp. 4, προεφύετο γὰρ ὀργῶν τὴν σάρκα τῆς ὄψεως προοδοποιοῦσης, viam patefaciente seu muniente. pro Præparo accipitur apud Plutarch. quoq; in Lyc. προοδοποιεῖ τῷ Λυκούργῳ τὴν παίδευσιν αὐτῶν, eos Lycurgi institutis præparat. Est etiam προοδοποιῶ (inquit B. ibidem) idem quod προοδοποιοῦμαι. Aristot. in 2 Rhet. ὥστε προοδοποίησε τὸ γῆρας τὴν δειλίαν, propensa est senectus ad timiditatem. Προοδοποιοῦμαι, Procliuis sum, Præparatus sum. Aristot. in 2 De part. προοδοποιεῖται οὖν τῷ πάθει τὰ τοιαῦτα ἔχοντα ὑπὸ τῇ καρδίᾳ κρᾶσιν, suapte natura proniora sunt & magis obuia. Idem, τὰ δ' ὀλίγαιμα ἤδη προοδεποιεῖται πρὸς τὴν φθορὰν, opportuniora sunt ad interitum. Hæc Bud. loco citato: vbi & aliud ex eodem Arist. exemplum profert. Pro Pronus & propensus sum accipitur apud eundem Aristot. προοδοποιεῖται πρὸς τὴν περαπτικίαν, propensus est ad monstrosam partionem. Et Probl. sect. 6, προοδεποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ καταψύχεσθαι, ad refrigerandum sua natura habilis redditur. Ex eiusdem lib. 3 De part. anim προοδεποιεῖται πρὸς τὸ ἄνω, Vergit ad situm superiorum, Gaza interpr. Προοδοποιημένος, Præparatus, In quo vel ad quem via iam quasi facta seu patefacta est. Aristot. lib. 2, χολάσαντες δὲ αὐτοὺς μὴ παρεῖχον τῷ νομοθέτῃ προοδοποιημένους δεῖν τὴν γραπτικὴν βίον. H

C. Ὁδοσκοπέω, Vias obseruo. Vide in ὁδοιδοκέω.

C. Ὁδοστάτης, ου, ὁ, Stationarius, Viarum custos. B.

C. Ὁδοστρωσία, ας, ἡ, Viarum stratura. vel Munus sternendæ viæ. Iustinianus, ὁδοστρωσίας ἢ γεφυρῶν οἰκοδομῆς.

C. Ὁδοφύλαξ, Viæ custos. Vel, Qui viatores in via obseruat. Vide in Οὔδουρος. A

C. Ὁδοιδόκος, ου, ὁ, Qui vias insidet & viatores intercipit, Qui in via excipit viatores, Viarum obsessor. seu Insidiator viæ, vt Cic. loquitur. Hesychio ἔνοδος λῃστὴς, ἐνεδρευτής: item κλώψ, πανοῦργος. Suid. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πανοῦργος, κλώψ. Eadem vox & apud Festum reperitur, qui exponit Latro atque obsessor viarum. Athen. l. 5, ξαπίνης λε ὃ ᾧ ὅτι τὼ χώρεον ὥσπερ ὁδοιδόκοις τοῖς ὑποχωρώσιν, οἵτινες αὐτοὶ αἴτιοι ἦσαν ὡς αὐτὸν, καὶ ἀκρίτοις ἀπώλυνε τοὺς βασανίσας καὶ σφεδλώσας. Eust. annotat euphoniæ gratia ι inseri, sicut & in ὁλοοίδοχος. VNDE Ὁδοιδοκέω, In via viatores excipio, Vias infideo. Eust. ὁδοιδοκεῖν exp. ὁδοποιεῖν, sicut Hesychius & Suidas, παρὰ ὁδοὺς ὀδοπτρεῖν, Vias obseruare. B

C. Ὁδοιπλανέω, Errabundus iter facio, Erro, seu Pererro. Aristoph. ἐπηυχόμεθα δὲ τὸ Καῦστρίον πεδίον ὁδοιπλανοῦντες.

C. Ὁδοιποιέω, Viam facio seu munio. v. l. Suprà ὁδοποιέω.

C. Ὁδοιπόρος, ου, ὁ, Qui per viam iter habet, Viator. Plutar. Symp. 3, ὥσπερ ὁδοιπόρου δι' ἀσθενειαν πολλακις ἀποκαθιζοντος, εἶτα πάλιν ἐρρωμένου. Idē, εἰ λθῶ τοὺς σπαρτοὺς ὁδοιπόροι. Homerus autem vsurpauit pro Comes, συνόδος, vt exponitur Il. ω, Ὅς μοι τῶν σὺ ἔκων ὁδοιπόρον αὐτὸν ὁλήσῃ. C

VNDE Ὁδοιπορέω, ῶ, Iter facio. Philo De vita M. lib. 1, ὁρᾶτε σὺ ἀπὸ θαλάσσης μέχρι μόνου τινὸς ὁδοιπορεῖν, aliquādiu iter fecerunt. Herodian. l. 8, ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως. Et l. 3, ὑπὸ νυφετῶν καὶ χιόνος ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὁδοιπορεῖ. ET Ὁδοιπορία, ας, ἡ, Profectio, seu Iter, vt Cic. ἰδοιπορίας apud Xen. interpret. Itinera, p. 47. mei Cic. Lexici. Xen. Œcon. ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις, In itineribus conficiendis. Herodian. lib. 2, τῆς ὁδοιπορίας πολὺ θαυμαστὴ, quibus locis itinere illo remoratus sit. Idem l. 3, ὁδοιπορίας μακρᾶς καὶ πάχους, habita ratione itinerum longitudinis & celeritatis. Et lib. 4, πολὺ σωνδεῖ πάχει τῆς ὁδοιπορίας χρηστάμενος. Eodem lib. τῆς ὁδοιπορίας εἵνεκα (pro quo aliquando dicit τῆς ὁδοῦ ἕνεκα, Intendebat susceptum iter) Eodem lib. διὰ τὸ δὲ μὴ χειμῶνα ὁρᾶν τὸν ὁδοιπορίαν ποιούμενος, iter faciens. Sic l. 7, βραδυπορεῖν τὸν ὁδοιπορίαν ἐπιθέτο, tardius iter faciebat. Cōtrà l. 3, αὐτὸς δὲ πολλῷ τὸν ὁδοιπορίαν πάχει, confecto magna celeritate itinere. ET Ὁδοιπορικός, ὸν, Qui viatoris est, Ad viā pertinēs, seu Viatorius. vt Plinius dicit Viatoria vasa & Viatoria cubilia. Herod. lib. 5, ἐνθῆκα ὁδοιπορικὴν κλίνην. vbi Polit. vertit Vestem itinerariū. Item ὁδοιπορικὸν, Itinerariū, vt Suet. vocat. i. Libellus iter aliquod describens. ET Ὁδοιπόριον dicitur Merces seu donū quod comiti aut duci itineris, & cuicūque qui deduxit datur. Od. ε, Ἤδη δὲ καὶ ὑμῖν ὁδοιπόριον ἐστὶ δεῖμαι. Δοῦπ' ἀγαθὸν κρεῶν τε καὶ εἴνου ἡδυπότοιο. id est, inquit Eust. μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν τοῦ τῆς ὁδοῦ: annotans ibidem, καὶ παῖ δόρεν τὸ τοῦ σωοδεύσας rectè dici posse ὁδοιπόριον. BIC OMP. Διοδοιπορέω, Iter facio per, Permeo. ET Ἐξοδοιπορέω, Iter facio seu proficiscor ex aliquo loco, Exeo. ET Προοδοιπόρος, Qui in itinere præit. Hesych. in ὁδόδρος. ET Συνοδοιπορος, Comes. pro quo Hom. dicit ὁδοιπόρος. Vtitur Hesych. quum συνοδος exp. συνοδοιπόρος. D

C. Ὁδηγὸς, οῦ, ὁ, Dux viæ, seu itineris. Plut. Alex. ἡγεμόνων εἰσπορευόντων τῆς ὁδηγοῦς, συγχωρούντων. Liuius ducem simpliciter dicit, subaudita tamē voce Viæ, vt suprà videre potes in Ἀναστρωφέω. VNDE Ὁδηγέω, Dux itineris sum, Duco. τὸν ὁδὸν ἄγω, vt suprà habuimus. Phocyl. πυφλὸν ὁδήγει. Act. Apost. cap. 8, ὁδηγήσει με, mihi dux viæ fuerit. Naz. φῶς τὸ ὁδηγῆσαν τὸν Ἰσραήλ. ET Ὁδηγία, ας, ἡ, Deductio. Suidæ ἡ πομπή. E

c. 2. Καθοδηγὸς, οῦ, ὁ, Dux viæ, Qui aliquem deducit. idem cum ὁδηγός. VNDE Καθοδηγέω, Dux viæ sum, Deduco. ET Καθοδηγία, ας, ἡ, Deductio. vt ὁδηγία.

c. 2. Μεθοδηγέω, Aliter duco & monstro viam. In Epigr. F

C. Οὔδουρος, ὁ, SIVE Ὁδούρης, Qui vias custodit: sed plerunque in malam partem capitur pro latrone & obsessore viarum, vt ὁδοιδόκος. Eust. pag. 1445, ὁδουροι, οἱ τοῖς παλαιοῖς οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. vbi proparoxytonōs scribitur: paroxytonōs autem apud Hesych. ὁδόδρος, ἐνεδρευτὴς κατ' ὁδὸν, (viæ insidiator, Cicer.) ὁδοῦ καταρχὴν, πεζοδοιπόρος, κακοῦργος. quod ὁδόδρος Pind. schol. annotat in frequentiori vsu esse quàm ὁδούρης, quod ab Hesychio exp. ὁ τῆς ὁδοῦ ἀρχὴν ἢ καταρχὴν, Qui iter auspicatur, Qui in itinere præit. Idem ὁδούρεις exp. οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας, Latrones & viarum obsessores. G

C. Ἄμφοδος, ου, ἡ, Biuium, vel Circuitus, vt Camer. ex Xen. Anab. ἄμφοδος χαλεπή. AT Ἄμφοδον, ὸ, τὸ, Via vrbis, id est Vicus, Platea. ἄμφοδον apud Suid. ῥύμαι, ὁδοί. itidémque Hesychio ἄμφοδα, αἱ ῥύμαι, αὐλαί, ὁδοί. VNDE Περιάμφοδος, Qui circum plateā est, Qui plateam circumit. vel In circuitu situs. περιάμφοδοι οἰκίαι, Budæo in Annot. post. Ædes principum à priuatorum domibus distinctæ, quas Latini insulas vocant. ET Ἀμφόδιον, ου, τὸ, apud Luc. Parvus vicus seu Parua platea, Angiportus. H

C. Ἀνόδος, ὸ, ἡ, Via quæ sursum fert, Ascensus. Herod. lib. 3, φεύγοντες πᾶσαι τὴν εἰς Καπιτώλιον ἀνόδον, viā qua ascenditur ad Capitolium. Ἄνοδος pro Ascensus seu ἀνάβασις, affert Bud. ex lib. 2 Anab. circa principium. A Suida exponitur αἰέλεσις, qua voce significatur Reditus. quo sensu potius DICITVR Ἐπάνοδος. Herodian. lib. 8, τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συνέρρεπε, Romam reuerti constituit. Et lib. 7, οὐχ ὑπὸ ἀσχολίας αὐτῷ ἐπανόδου, reditu intercluso. Plut. De deo Socr. ἐπαρεῖ ὠὴ καὶ ἀνόδου, καὶ ἡ ἐπανόδος. ‖ Est etiā ῥῆμα λέξεως apud rhetores. Iul. Rufiniano ἐπάνοδος est quū duabus breuibus pluribusve propositis, ad singularem enarrationē recurritur. vt — diuellimur inde, Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus æuo iam grauior. Latine dicitur Reuersio vel Regressio. ‖ Item Iteratio. Repetitio breuis capitum & summæ eorum quæ dicta sunt, seu Peroratio. Exemplum ex Platonis Phædro habes apud Bud. pag. 109, vbi ab ipso Platone dicitur πάλιν λόγοι & τὰ ὧν κεφαλαίῳ ἕκαστα ὑπομνῆσαι ὅτι πολὺ τῆς τῶν ἀκούοντας θεὶ τῶν εἰρημένων. Ab eodem ἄνοδος EST Δυσάνοδος, ὸ, ἡ, Ascensu difficilis, Ad quem ægrè conditur, Arduus, vel simpliciter Accessu difficilis. nam δυσάνοδος πόρος in v. lex. Locus ad quem non sit tutum accedere. I

Ἀνόδος, ὸ, ὁ καὶ ἡ, Inuius, Per quem via non pater, Per quē iter fieri nequit. ἀδιέξοδος. Xen. τὸν μὲν γὰρ ἄνοδον, τὸν δὲ ὁδὸν εὑρήσομεν πολλοί. Eurip. ἀνόδος ἐνόδος, via seu transitus inuius. In v. l. ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς ἄνοδος, arx Iouis in edito sita: non nominato autore. VNDE Ἀνοδία, ας, ἡ, Via inuia, seu Iter imperuium: quorum illo Virg. hoc Tacit. vtitur. Philo De vita M. lib. 1, δι' ἐρημίας καὶ μακρὰς ἀοδίας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ἀδιέξοδος. vbi Turn. vertit, Asperos iuxta calles logos & impeditos. Eodem lib. θασσόμενος ἀοδίαις χωμάσι. Paulo post dicit, δι' ἐρημίας καὶ ἀσελῆ τῷ ἔργῳ βαδίζοντα. & δι' ἀοδίας καὶ ἐρημίας. Plutar. δι' ἐρημίας ἀοδίας καὶ πλανίας. Interdū ἀοδία aduerbialiter capitur, vt & Suid. annotat, hunc locum citans, οἱ δὲ πλείστοι ἀοδίᾳ κ' ἀτ' ἀπὸ ἐνιοῦ ἐπεστείνοντο, Per loca inuia seu auia. Sic apud Cebetē, ἀνακαμπτέον καὶ πλανᾶσθαι ἀοδίᾳ. Et Plut. De loquac. φυγὼν ἱππῶν μετὰ τοῦ ἢ πάρων ἀοδίας καὶ πλάνας πλοῦ δρόμου, per loca inuia. J

C. Ἀφοδος, ὸ, ἡ, Discessus, Digressus. ἀφοδος, est ἀποχώρησις, vt contrà ἔφοδος est ἐπέλευσις: autores Suidas & Etymologistes. sed hic ἀναχώρησις habet pro ἀποχώρησις. Accipitur autem ἀφοδος in hac significatione cum apud alios tum apud Athenæum. Sic & apud Xenophontem Hellen. 6, ἡμᾶς ἐκεῖ κατέκειν ἀφεῖς ἡμέρας, ὅπως μὴ δοκοῖεν φοβεῖν ὑμᾶς ἀπιόντες τὴν ἄφοδον. ‖ Apud eundem est ἀναχώρησις, id est Reditus. πεζεπιπεῖς, vbi de equis contumacibus loquens, scribit, καὶ πρὸς τὰς οἰκάδε ἀφόδους φεύγουσιν ἐκ τῶν ἱππασιῶν. Idem in Laced. politia, πεζοπορεῖν τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὰ οἰκάδε ἀφόδω. Sic & apud Herodotum ἄπεδος (Ionicè pro ἄφοδος) in Melpomene, κ. τὸν τε κατ' νόον πρηξοῦσι ὑβρίσαντες Σκύθαι, ἔτι καὶ ἄπεδος ἡμῖν τῶν τε καὶ μὴ σπεύσας ὑβρίσαι δυνάμεθα, ἢ γὰρ ἄπεδος ἡμῖν ἀσταλής. ‖ Ἀφοδος est etiam pars fabulæ. Vict. in libr. Aristot. De arte poet. Quum chorus è theatro non rediturus discedit, discessus ipsius (vt testatur Poll.) ἄφοδος non ἔξοδος appellatur. K

Ἄφοδος peculiari significatione, & quidem non minus vsitata, Recessus seu digressus aut secessio ad exonerandum aluum. ἀποχώρησις ὅτι τὸ ἀφοδεῦσαι, inquit Hesychius. Sed accipitur etiam pro latrina, id est loco ad exonerandam aluum apto. qua in significatione vtitur

Lucianus. & ita debet intelligi in hoc quoq; Antiphanis loco apud Athenæum, lib. 10, Ὅς πῆς δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρωπον φρονεῖ, Μικρῷ πεπιθὼς ἀθλίῳ νομίσματι, Εἰς ἄφοδον ἐλθὼν, πᾶσιν αὐτὸν ὀφεται Ὅμοιον. Latrinam quidam interpretantur in eo sensu. ‖ Capitur etiam (& quidem frequentissimè) pro ipsis excrementis, seu stercore. Nec solùm stercus humanū significat, sed & quoduis aliud, cum apud alios tum apud Dioscoridem passim. vt lib. 2, ἢ πεζεδάπων ἄφοδος, Stercus ouillum. Alibi, ἄφοδος πυρὰ ὀρνίθων. Alibi, πεζεῶν ἄφοδος ξηρά. Cæterùm notandum est, in ἄφοδος hanc postremam significationem habente, aliter Eustathium & Etymologistē accipere præpositionem ἀπὸ quàm quum alias significationes habet. ἄφοδος (inquit Etymologistes) ὁ ἀπόπατος, οἱονεὶ ὄζω τῆς ὁδοῦ γινόμενος. πάντες γὰρ ἡ ὁδός. Eustathius autem, Quoniam (inquit) idem valent πάτος & ὁδὸς, vt ab ὁδὸς fit ἄφοδον, sic ἀπὸ πατεῖν à πάτος, quod fieri dus dixit ἐκ τῆς ὁδοῦ. His attentitur & Nicandri scholiastes, exponēs vocē ἀφόρβῃ, de qua in proximè sequente annotatione dicetur. A

Ἀφόδιον, ὸ, τὸ, Excrementum, Stercus. Existimo autem ἀφόδιον pro ἄφοδος forma diminut. dici. Nicander DIXIT Ἀφόρβῃ, inserto ρ, in Theriacis, Τῆς δ' ἐγκαταπάτα βαλὼν καὶ ἀφόρβῃ γαστρός. i. σύβαλα, inquit scholiastes. Et in Alexipharmacis, — τὰ δ' ἥλιτε γαστρὸς ἀφόρβῃ κεπώσειας. Vbi idem schol. exponit τὰ ἀφοδεύματα: ad dens, οἱονεὶ τὰ ἄπωθεν τῆς ὁδοῦ. ὡς πρὸ ἀποπατήματα τὰ ἄπωθεν τοῦ κόπου, ἤτοι τῆς ὁδοῦ. At Etymologistes & Suid. habent, ἀφόδιον, i. ἀκαθαρσίαν, dici ab ἀφορίζω. Etymologistes tamen addit postremò, ἢ ἀφορβῇ καὶ ἀφοδῇ. Vbi retracto in antepenultimā accentu legendum puto ἀφόβῃ & ἀφόβῃ. vt sentiat, secundum aliorum opinionem, ἀφορβῇ pro ἀφόβῃ vsurpari. D

Ἀφοδεύω. F. ἀφόδευσα, (ab ἄφοδος deductum significante Excrementum seu Stercus) Excerno, Caco, Aluum exonero. (VNDE Ἀφόδευμα, ατος, τὸ, Excrementū, Stercus. ITEM Ἀφοδευτήριον, ὸ, τὸ, q. d. Stercorarium. Latinis est Latrina) At nonnulli ἀφοδεύω exponunt secedo ad exonerandam aluum, vel ad deficiendum, vel ad defidendum: (quibus modis loquitur Celsus) sequentes fortasse expositionem illā nominis ἄφοδος quæ est apud Hesychium. ἀποχώρησις ὅτι τὸ ἀφοδεῦσαι. Sed viderint quæ exempla proferre possint huius significationis ve bi ἀφοδεύω, quū alioqui nō negem hoc sonare, respiciendo deriuationem. ‖ Sunt etiā qui ἀφοδεύω velint in erdū generaliter pro ἀποχωρῶ vel ἀναχωρῶ sumi, vt ἄφοδος prima significatione pro ἀποχώρησις accipi diximus. E

C. Δίοδος, ὸ, ἡ, Via quæ per aliquem locū fert, Trāsitus. Æschin. cōtra Ctesiph. αἰτήσοντας Θηβαίους δίοδον ὅτι Φίλιππον, peticuros vt transitus sibi detur. Sic Aristoph. ὦ τέκνα βουλώμεθα Πυθῶδε, Βοιωτικὴ δίοδον αἰτούμεθα, Petimus commeatum, seu Vt transire licet. Thuc. l. 1, ἀπιόντες οἱ πλεῖστοι ἐν τούτῳ καὶ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Herodian. l. 3, ἐμπόδια τοῦ μὴ ἔχοντες τοῖς τῶν ὁδοῦ τῶν ἑλῶν, impedimentū esse transgrediendis paludibus. Idem l. 8, πρὸς ἀλλὰ τὰ δόλιος εἰς κωλύειν τὴν εὐοδίαν τῆς ὁδοῦ. Philo De vita M. lib. 1, dicit διέξοδος. In posteriore autem Herodiani loco dicitur potius de ipsa via qua per aliquem locum itur. Apud Aristoph. in Ἐκκλησιαζ. ὁδοῖς, quidā exponunt simpliciter Vias, κ' τὰς δίλοιδος τοῦ πόνου. VNDE Εὐδίοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Transitu facilis, Facile peruius, Permeabilis. F

C. Δυσόδος, ὸ, ὁ ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile est vel etiam Inuius, Auius. pro ἄνοδος. Thuc. lib. 1, δυσόδοις πρὸς τὴν Γερήνιαν, ἢ ἐφυλάσσετο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων. Vbi schol. exp. δυσοδοῦσι. ‖ Item Via difficilis, substantiuè. nū δυσόδος Hesych. exp. σκολιὴ ὁδὸν, κακὴν ὁδὸν. similiter & apud Suidā reperio, δυσόδος καὶ δυσόδης, ὁδὸς βαρεῖα, δυσχερῆ δίβεσιν ἔχουσα. sed alibi, δυσόδος, βαρεῖα, δυσχερῆ δίβεσιν ἔχουσα. ita vt illud δυσόδης suspectū fit, atque adeo fortasse ipsum etiam δυσόδος substantiuè pro Via difficilis. NAM Δυσοδία potius dicitur quod ab eodem Suida exponitur κακὴ ὁδός. vel etiam Via inuia, Iter imperuium, vt idem significet cum ἀνοδία. Philo De vita M. lib. 1, ἄνυδρος δὲ ἦν ἄβατος ἐρημία καὶ δυσοδία. vbi Turn. vertit, Inaccessa & inuia solitudo. G

C. Εἰνόδιος, ὸ, ὁ, In via positus seu situs. vel In via habitās. Il. π, Αὐτίκα δ' ὃ σφῆκ' ἐστὶν ἐοικότες ὀξέ χοντο Εἰνόδιοις. i. οἷον οἱ φωλεοὶ ὅθεν ὁδῶ πεποίωται, & quos irritari dicit à pueris qui ὁδῷ ὅθεν οἰκεῖ ἔχουσι. vt εἰνόδιος idem fit cū ὁδῷ ὅθεν οἰκία ἔχει, seu ὁδῷ ὅθεν οἰκία κεῖται, vt alibi loquitur. Est etiam epitheton Dianæ seu Hecates in Epigramm. quoniam in triuiis coli solebat. Forsan etiam Compitalis reddi posset, vt Sueton. dicit Lares compitales, qui compitis præsunt & quibus in compitis etiam sacra fiunt. In prosa DICITVR Εἰνόδιος. vt εἰνόδιος λίνα vel δίκτυα, retia quæ in via tenduntur. quæ frequentius absolutè εἰνόδια vocantur. Poll. libro 5, δίκτυα μὲν καλεῖ, τὰ ἐν τῇ ὁμαλοῖς καὶ ἱππήλοις ἱστάμενα· εἰνόδια δέ, τὰ ἐν τῇ ὁδοῖς. loquitur autem de Xenoph. apud quem in Cyneg. hæc leguntur, τὰ δὲ δίκτυα πεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμοὶ πλέτω δὲ τὰ εἰνόδια εἰς τὰς ὁδοῖς. Vbi suspectum est ἀπέδοις si verum est quod Poll. scribit. ‖ Εἰνόδια dicuntur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via se offerunt. vt οἰωνίσμα εἰνόδιον, Diuinatio de eo quod in itinere obseruatur, Auspicium. Camer. A

C. Εἴσοδος, ὸ, ἡ, Ingressus, Introitus. vel Via qua introitur, Via quæ in locum aliquem fert. Od. κ, ἀρχὴ δὲ τ' εἴσοδος ὅδε. Plut. Alex. μὰ χρῶν μὴ ἵππος ἀ ἀγκῶν ἰω, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας τοῖς εἰσόδοις. Ædium quoque vestibula & aditus & ianuæ per quas intratur, ab Aristoph. εἴσοδοι dicūtur. ‖ A B. exponitur etiam Honorarium quod pro introitu datur. Vide εἰσέδιον. ‖ Εἴσοδος, Reditus, Tributum seu vectigal quod penditur. ἡ εἰσφορὰ, vt Suid. exp. Qua signif. citatur ex Polyb. De rep. Rom. & ex can. 15 Concilii Ancyrani. VT DE Εἰσόδιος, ου, ὁ. vt εἰσόδιος λόγος apud Suid. ὁ εἰσιτήριος, Quæ in introitu alicuius habetur oratio. & εἰσόδιοι ἄνθρακες apud Greg. Flos qui spargitur ingredienti B. AT Εἰσόδιον, ὸ, τὸ, Reditus, idem cū εἴσοδος in posteriori signif. Ab Hesych. εἰσόδιον exp. τὸ εἰσόδιον, ἀνελώματα. ‖ Honorarium (inquit Bud. De asse) appello quod Græci εἰσόδιον & εἴσοδον, id est Xenium aduentitium quod datur ingredienti quanque vrbem magistratui, vt hodie principibus nostris quū primùm vrbes pompaticè ingrediuntur. VNDE Εἰσοδέομαι, Redeo, Inferor. vt pecunia seu prouentus redire & inferri dicuntur. lib. 4 Reg. cap. 12, εἰσοδέομαι ὁ ἀργύριον, pecunia quæ infertur à transeuntibus. itidémque lib. 2 Paralipomenon cap. 15, εἰσοδέομαι ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου, pecunia illata in domum Domini. B

c. 2. Ἐπίσοδος, ου, ἡ, Ingressio, Aggressio. v. l. Ingressio qua quis obiter irrepit. VNDE Ἐπισόδιος, ου, ὁ & ἡ, Superinductus, Qui superuenit, Aduentitius: vt quæ adhibētur non necessitatis sed exornationis gratia. In Epigramm. γυψὸν Χείσματα καὶ φύκος εἴδος ἐπισόδιον, fucis aduentitius. Et ἐπισόδιος ὀφθαλμὴ ὠδὴ apud schol. Aristoph. Quæ in drama e adhibetur κ' τὸ ἐπεισόδιον πνεῦ καὶ αὔξησιν τὸ δράματος. Sed & quæuis aduentitia dicuntur ἐπισόδια. Plut. De virt. mor. συμφυτὸν ἔχει τὸ πάθος ἀρμόδιον ἐπισόδιον. Idem De deo Socr. ἐπισόδιος καὶ πεπαῖς, ὅθεν θυσίας. ET Ἐπισόδιον, ὸ, τὸ, pars fabulæ quasi aduentitia. Aristot. De arte poet. ἐπισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ ὅλων μελῶν. Vbi annotat Petr. Victor. eum ἐπισόδιον vocare quidquid inclusum est in medio duarum chori cantilenarum. Poll. autem ἐπισόδιον in tragœdia nominari ait πρᾶγμα πράγματα συναπτόμενον, Quum alicui rei, quæ sua propriaque fit eius facti, adiungitur alia atque applicatur, quæ superuenerit, ac sine qua factum illud prius manebat. Id verò à poetis fit exornandæ & producendæ fabulæ causa. nam argumentum fabulæ factúmque illud simplex quod refertur, pusillum est, paucisque commemoratur. Hæc inter alia ex Victorio, apud quem plura tibi videnda reliqui. Non tam verò tragœdiæ & comœdiæ quàm epopœiæ hæc conueniunt, vt testatur ipse etiam Aristoteles: qui talem esse dicit apud Homerum nauium catalogum. Suidas ἐπισόδιον esse ait τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ πρόσθεσιν πνεῦ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος, ex Eunapio hunc locum proferens, καὶ τοῦτο ὥσπερ δράμα μεγαλῶν καὶ τραγῳδῶν, τὸ κ' Μουσαῖον ἐπισόδιον οὐκ ἔλαθον ὁ δ' ἄμμον ἐπιτεγα. Ponitur ἐπισόδιον (inquit Bud.) pag. 103) pro omni aduentitio acroamate iucundóque. C D E F G H I

Plut. apud Hom. ἐστὶ δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐπεισόδιά τινα γελοῖα ἐμπεποιωμένα, ὡς Ἡφαίστου χωλοῦν καὶ οἰνοχοοῦν. Similis est Thersitæ descriptio in secundo Iliadis, clamosique cõtentio & conuitium Agamemnoni ab eo factum, & postremò ab Vlysse eius vapulatio. Greg. ἠγόητο γὰρ αὐτῶν οὐ φαῦλον τοῖς ἀκοαῖς ἐπεισόδιον, acroama extrinsecus & obiter assumptum & inductum. est enim ἐπεισόδιον Suidæ παῦ τὸ ὅλῃ φερόμενον τοῦ δράματος γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, & in vniuersum παῦ τὸ ἐξαγώνιον παρεμβαλλόμενον. Athen. lib. 10, κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλὼν τὸν λόγον, Vt in alio libro quasi in alio actu, aliud genus differendi afferam, vel aliud argumentum sermonis deprehendi statum, introductis aliis rebus, quasi nouis ferculis aliunde accersitis. Sic Plut. Symp. 2, in conuiuio ἐπεισόδια sunt τὰ γινόμενα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναναμιγνύμενα, οἷον ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελοιοποιοί τινες. Et in Epigr. γέλωτες, νύμφαι, φοῖβοι, σατυροί, διτυστὶ δαψιλὲς οἰνοποιὸς χαρὸς ἐπεισόδιον. Parcius autem ἐπεισόδια in fabulis docendis facienda sunt. quare Aristot. ἐπεισοδιώδεις appellat in quibus ἐπεισόδια frequentia sunt, quia tenorem fabulæ interpellant. ad hoc enim inuenta sunt vt actores scenici lassescẽtes reficiantur. alioqui præstaret inoffenso tenore fabulam peragere. ‖ Ἐπεισόδια vulg. lexicis sunt etiam Carmina quæ canuntur in imperatorem primùm vrbem ingredientem. VNDE Ἐπεισοδιώδης, vt ἐπεισοδιώδης μῦθος, fabula in qua crebra sunt ἐπεισόδια, quales Aristot. docet à malis poetis propter seipsos fieri, à bonis, propter histriones. Idem De arte poet. τῶν δὲ ἄλλων μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰσὶ χείρισαι. λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μεταλλήλα οὔτ' εἰκὸς οὔτ' ἀνάγκη εἶναι. i. cuius ἐπεισόδια nec verisimilem nec necessariam consequutionem habent, & vnam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud. pag. 104, vbi ἐπεισοδιώδης interpret. Aduentitius & extra argumentum assumptus, Inductus, Accersitus, Nõ inhærens, Non connexus. Aristot. Metaphys. 11, ἐπεισοδιώδη δὲ τὸ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσι. vbi (inquit Bud.) ἐπεισοδιώδη appellat non consertam nec compactam nec aptam ex sese & compactilem vniuersi substantiam, vt aduentitiæ personæ & acroamata, vel spectacula aduentitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipsis non cõserta, sed accersita. ET Ἐπεισοδιόω, Tanquam ἐπεισόδιον interiicio atque infero. Aristot. ἐπεισοδιοῦσι καὶ παρενείρειν. Idem in 3 Rhet. εἰ δὲ τοῖς ὑποδεικνυοῖς δεῖ τινα λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις. Hæc & alia fusius apud Budæũ, pag. 103 & 104.

C. 3. Ἀνεπεισοδίστος, ου, ὁ, ἡ, Mutuus seu alternus ingressus. Plut. De placit. philos. ἀνεπεισόδιστον παρέχει, aditum vicissim præbet.

C. Ἔξοδος, ου, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, Via qua alicunde exitur. Thuc. l. 1, διημαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐστρατευμένοι τινὲς χωρίον ἰδιάτιμον, ᾧ ἐπυγχάνει ὄρυγμα μέγα ἀδιέξοδον, καὶ οὐκ ἔχον ἔξοδος. Herodian. lib. 7, φυγὼν μὴ δυνηθεὶς ὁμῶς τὸ τῆς ἐξόδου τοῦ πυρὸς ἀποκατεκλήσθη, ianuis quibus exitur igne occupatis. Philo De vita M. lib. 1, οὐδενὶ παρεχώρουν τὴν ἐπ' ἔξοδον φέρουσαν, nulli concesserunt viam ad effugium ferentem. ‖ Ἔξοδος, Exitus, Ipsa excundi actiõ, Egressio, vt apud Soph. Aiace, ἄμφικυς λαβὼν Ἑρμῆς τ' ἄγγελος ἔξοδους ἕρπειν κατ' αὖ, quærebat exitus egredi friuolos. ἔξοδον ἐκ χώρας ποιεῖσθαι, E regione exeo seu emigro. Item liber Mosis quo Hebræorum egressio ex Ægypto narratur. Et mulierum ἔξοδος dicitur quum in publicum prodeunt è suo gynæceo cum aliquo comitatu. Demosth. in Olympiad. ἔχουσαι καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξῆς δεῖ λαμπρῶς, splendide prodeuntem in publicum. Plato De leg. τῶν ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ πομπῶν ἄμοιρος, expers pomparum quibus mulieres in publicum emittuntur.

Quum verò de exercitu dicitur, redditur Expeditio, Herodian. lib. 2, ἡ τῶν Νηρὸς ἔξοδος, aduersus Nigrum eruptio. Thuc. lib. 1, ὅστερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, qui dux erat huius expeditionis. Aliquanto antè, ἀπὸ τῆς ἐπιστείας ὅτι ἔξοδον ἔκδημον, ad longinquam expeditionem. Herod. lib. 3, ἐπαγγέλλει τοῦ εἰς Βρεττανίαν ἔξοδον, expeditionẽ in Britanniam edicit. quo loquendi genere crebrò vtitur. Et lib. 6, ὅμως δ' ἔχε τοῦ ἔξοδον, tamen ad expeditionem se comparat. Sic lib. 9, μετὰ πολλοῦ χρόνου διαπεράσας εἰς τὴν ἔξοδον. Itidemque ex Xen. τοῦ ἔξοδον ποιεῖσθαι ad bellum egredi. Sic & ex Herodoti Polymn. Camissari, τοῦ ὅπῃ θαυμαστῷ ἔξοδον ποιεύμενοι, suscipientes expeditionem lethalem. Interdum etiam Excursio, Eruptio, itidem de militibus. Xen. Hell. 1, ἐξῆλθον δὲ πολλοὶ χειμῶνος καὶ ἄλλας ἐξόδους, etiam alias quasdam illa hyeme excursiones fecerunt. Thuc. lib. 5, καὶ ἔξοδον ἀφ' ἑκατέρου ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, ὅτι τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, eruptionem. Et lib. 2, ἃς αὐτῶν ἡ γῆ ἐφίετο διὰ τοῦ ἔξοδον μάλιστα, suadebant eruptionem. ‖ Interdum Protectio ex aliquo loco, Iter ex aliquo loco. Herodian. libro 2, τοῦ τῶν Ῥωμαίων ἔξοδον ἐπιχειρεῖν, iterque ad vrbem edicit. ‖ Ἔξοδος in fabula quoque dicitur. Aristot. De arte poet. ἔξοδος δὲ μέρος ὅλον τραγῳδίας, μετὰ ἣν οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος: pars tragœdiæ post quam non est chori cantus. Post vltimam enim cantilenam chori, (inquit Victorius) fabula iam ad exitũ finémq; properat. inde enim videtur potius vocata, quàm quòd statim chorus abeat: quanuis quod contrarium huius est, à chori aduentu paro.os appellata sit. nam in nonnullis tragœdiis inducitur chorus tãquam persona aliqua quidpiam illic loquit, & in quibusdam etiam diutius in duas partes secum de aliqua re quærit, nec tamen vnquam post terminum illum canit. Præterea quũ chorus è theatro non rediturus discedit, discessus ipsius (vt testatur Poll.) ἀναχώρησις, non ἔξοδος, appellatur. ‖ Ἔξοδος dicitur etiam cantilena quæ in exitu seu egressu alicuius cãtatur. Aristoph. Vesp. τῶν δικαστῶν ἔξοδον κύκλῳ ἀδόντων. ‖ Ἔξοδος dicitur etiam de exortu solis, nam Suidas in hoc loco Dauidis, εὐφῆμ ἐξ ἐξόδου οὐρανοῦ δυομένων, exponit ἀνατολῶν. ‖ Ἔξοδος, Exitus, id est Finis. Thuc. l. 3, pag. 169, ξυνέβη καὶ ἄλλοις πολλοῖς Ἀργείοις αὐτοῖς τοῦ πεπονθότος τῆς ἔξοδου τοῦ ἔρωτος, ἐπ' ὀλίγον ἀνῆκε, vt Schol. ait; Camer. in interpr. Prope est vt finiatur. Ἔξοδος, Exitus, Finis vitæ Mors. Greg. in sacrum baptisma, ἵνα οἱ δάκρυα τῶν σῶν τῆς ἐξόδου μνήματα. VNDE Ἐξοδιος, ου, ὁ, ἡ, vt ἐξοδιάσιος, modi qui in exitum alicuius canuntur vt ἔξοδος paulo antè. Apud Suidam, ἐξοδιόμοιοι, αὐλοὶ δι' ὧν ἔθρηνουν τὸν χορὸν καὶ τὸν αὐλητὴν: modi tibicini theatrici exeunte choro, quo modo hunc Cratini locum accipit dicit, Τοὺς ἐξοδίους τοῦ θανόντος αὐλοῦ πάλιν ἄμοιμε. Hesychio autem ἐξόδιοι νόμοι sunt οἱ ὑπὸ πάντων ἐξαδόμενοι, quibus vetbis videtur significare modulos musicos qui in exitu seu fine fabulæ concinuntur. At ἐξόδια ἔπη dicuntur vltima morientis verba. Verba quæ aliquis sub vitæ finem & exitum pronuntiat, Verba excedentis è vita. Greg. post locum paulo antè in ἔξοδος citatum, μικὰ καὶ πᾶσιν τοῦ ἐνδημίου μαθητευτῆς, καὶ ζηπαῦσις ἐξόδια ῥήματα. sic & in Epitaph. sororis, vbi hæc ἐξόδια ῥήματα ponit, ἐν εἰδυῖα ὅτι τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω. AT Ἐξόδιον, ου, τὸ, dicitur carmen quod in exitu fabulæ canitur, Hesychio paulo antè ἐξόδιοι νόμοι. Poll. libro 4, καὶ μέλος δὲ τὸ ἐξόδιον, ὁ ἐξάνης ᾠδή. Vbi etiam adiectiuè accipi potest. ‖ Alias ἐξόδιον substantiuè capitur pro exitu & fine, sicut & ἔξοδος paulo antè. Similiter & Festus Exodium interpretatur Exitum, itidemque Nonio Exodium est Finis, ἡ Graeco tractum, quasi ἔξω τῆς ὁδοῦ, id est extra viam. Varro. Quum in vinculis publicis esset, & bibisset iam κωμῳδὸν in exodium vitæ. Idem, Vitæ cursum vt cognoscere possem, & quæ seruitutis & libertatis, ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod cœperas modò in via narrare vt ad exodium ducas. Hæc ille, ex quibus cognoscimus Latinos quoque vsos esse hac voce: vt & Apuleius, Nullum ego eius rei exodium inueniebam. Sed metaphoram à fabularum exodiis sumptam esse discimus ex hoc loco Plut. in Philopœm. 94, & in Alex. circa finem, ἀλλὰ ταῦτα μὲν πάντες ὡς ἐν τῷ δεῖ γε φέρειν ὡς, περὶ δράματος μεγάλου σφαγὴν ἔξοδον καὶ τὸν πάντες πάσαντες. Itidemque in Crasso, εἰς ποιοῦσι φασὶν ἔξοδον τοῦ Κρασσοῦ στρατηγίαν πλεῖστον. Eadem metap. catastrophe dicitur. Et de vitæ exodio (vt Varro paulo antè loquitur) apud Greg. ἀνθρωπικὸν ἐδρῶτα ἀδαμάντες, ἵνα παρεσῶσι τὸ ἔξοδιον; Porrò fabularum ἐξόδια in risum desinere solita fuisse (præsertim Atellanarum) tum ex Iuuen. & Suet. tum ex Liuio quoque discimus, qui lib. 7 ab vrbe cõd. ait, Postquam lege hac fabularum, ab risu ac soluto ioco res auocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, iuuentus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus iactitare cœpit: quæ inde exodia postea appellata, consertáque fabellis potissimùm Atellanis sunt. In quo Liuii loco itidem μέλη seu carmina subaudiri potest. ‖ In veteri autem Testamento ἐξόδιον erat festum quoddã, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου. nam Deuter. 16 quum Dominus præcepisset vt in festo paschatis comederent panes azymos, & addidisset, ἵνα μνησθῇς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου: aliquãto post subiũgit, ἑξὶ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἐξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. Attamen Leuit. 23, octauo die post festũ σκηνοπηγίας, itidem præcipitur vt festum hoc agitent, ὡς σάξεται ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ. ἐξόδιόν ἐστι, nisi quis & tunc Ægyptiacæ ἐξόδου memoriam eo festo eis renouatam fuisse credat. Vulgata interpretatio pro hoc ἐξόδιον alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio. vt hoc nomine etiam intelligi possit Congregatio qua domo sua exeuntes in certum locum coibant.

ITEM Ἐξοδία, ας, ἡ, idem quod ἔξοδος, Exitus, Egressio. cuius exemplum proximè habes in ἐξόδιον, ex Deuter. cap. 16. Sic & 2 Reg. 11. ‖ Ἐξοδία Hesychio est etiam ὑπηρεσία: Suidas ἔξοδος, id est Expeditio, vel Eruptio. In quem sensum ex Polyb. citat Suid. τὸ ὠφελοῦν ἐν τῷ πολέμῳ ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντας ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆρε τὴν ὁδὸν ἔμεναι. Sic accipitur & hic apud eundem Suid. locus, πάνδημον ἔξιουσαν ποιησαμένοι καθήκαν ἐνέδραν. Thuc. suprà dicit, ἔξοδον ποιησαμένοι ἐπεστράτευον.

Ab ἔξοδος est ETIAM Ἐξοδικός, ου, ὁ, Ad exodum pertinens. vt ἐξοδικὰ μέλη quæ paulo antè ἐξόδια. Aristoph. Schol. τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικά, ἅπερ ὅτι ἐξόδιον τῶν δραμάτων ἔλεγον. vbi tamen SCRIBITVR Ἐξωδικά, sicut paulo antè κωμῳδικά, μεσῳδικά, ἐπῳδικά. sed propter ἔξοδος, vnde & ipse deriuat, dubium non est quin scribendum sit ἐξοδικά. cæterorum autem alia ratio est. Veruntamen apud Hesych. reperio ETIAM Ἐξώδια, ἔξοδος, ἐξόδια: eáque suis locis, hoc est ordine alphabetico.

AT Ἐξοδιάζω exponitur Expendo, Impendo. libro 4 Reg. cap. 12, ἐξωδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τοῦ ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις. Et mox, εἰς πᾶσα ὅσα ἐξωδιάσθη ὅτι τὸν οἶκον. τοῦ κρατῶσαι αὐτόν. paulo antè vero ἐστοιβάζόμενοι ἐν οἴκῳ Κυρίου ἀργύριον, pecunia in domum Domini illata ad structuram templi, quæ postea fabris ἐξωδιάζετο ad comparandam materiam & alia ædificio necessaria. VNDE Ἐξοδιασις quod Bud. affert ex Eccles. Hist. 22, in fine, sed non interpr.

C. 2. Ἀνέξοδος, Vnde exiri non potest, Vias nullas habẽs per quas exiri queat. ‖ At ἀνέξοδος ἡμέρα dicitur dies qua non exitur, vel expeditio suscipitur: dies atra & religiosa, vt Bud. interpr. Probl. Rom. τοῦ μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδοῦς ἀνέξοδον καὶ ἀνεπιδημητὸν πόνεται. ‖ Ἀνέξοδος dicitur etiam is cui exitus nõ datur, Cui exire non permittitur. Plut. De def. orac. οὐ γὰρ ἀς ὁμιλοῦσι τῇ μοναῖ δεῖ ποιεῖν ἀνέξοδοι, οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαι τινὰ τῇ οἰκίᾳ. Aristot. quoque Hist. anim. lib. 9, c. 40, τοῦ βοσκεῖς τοῦ μελισσῶν: scribit οὐχ ὁ ἐξέρχεται ἔξω ἄλλως ἢ μετ' ἀφέσεως. itidémque Plinius, non procedere foras nisi migraturo agmine, l. 11, cap. 17. CONTRA Εὐέξοδος, Vnde exire facile est.

C. 2. Διέξοδος, ου, ἡ, Via qua ex aliquo loco per alium transitur, Exitus: vel Transitus, idem cum διόδος. Philo De vita M. l. 1, νομίσας συγκεκλεῖσθαι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας, velut indagine inclusis nullũ patere exitum. Thuc. l. 3, πολὺ δὲ πλείους τοῦ ὄντος ἀμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένας, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν. cui similem locũ ex eodem Thuc. habes in ἔξοδος. Herod. l. 8, πολὺ διέξοδος ἐγένετο. Greg. Δικαίαν πρὸ τῆς διεξόδου τὸ πνεύματος μαμμωνᾶν ἡ φύσις, commoditatem commeandi spiritui moliens natura, Turn. interpr. In hoc autem loco Philonis De vita M. lib. 3, χεῖρ' ἡ ἔγγυς σύμβολον, διέξοδον δὲ τῆς τοῦ βίου, πολὺ, idem Turneb. interpr. Omnis in vita ingressionis pes nota est. Vbi διέξοδος accipi etiam potest pro percursione & transactione vitæ, seu pro curriculo vitæ. Nam διέξοδος interdum significat actionem percurrendi: & metaph. explicationem qua rem aliquam percurrimus, παρὰ λόγῳ διεξιέναι, sive διεξιέναι. Bud. p. 332, in interpr. Explicatio atque enarratio fusa, ex Galeno hoc exemplum subiungens, ἐν τῇ διεξόδῳ ᾧ ἔφαμεν τῷ λόγῳ, in explicatione. Itidémque Turn. hunc locum Philonis l. 1 De vita M. καὶ μουσικὴν τοῦ σύμπασαν ἀξιῶν χρήσεως ὀρχήσεων καὶ λόγων ἅπασαν τὰς τέχνας καὶ διεξόδους παρεκτείνας Αἰγυπτίων οἱ λογιώτατοι παρεδοσαν, vertit, Instrumentorum vsu & præceptione artium explicationéque locorum. Aristoteles autem De mundo διέξοδος τῶν πλανητῶν appellat cursus lunæ & aliarum errantiũ stellarum, quasi permeationes. B. ibidem. Quæ signific. τοῦ διέξοδος propria, non metaphorica est. sicut & in hoc loco Sophocl. apud Plut. Ἀνήνυτον γὰρ τοι κατέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν πόνος παρῇ. vbi Camer. interpr. Aues ventorum tum demũ vias sentire quum instat partus. Et διέξοδοι ὑδάτων, riuuli aquarum, οἱ ὀχετοί. metaph. apud Dauidẽ διέξοδοι ὑδάτων κατέβησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, pro κρουνοὶ δὲ ἐφέρετο τὰ δάκρυα. In v. l. autem habentur & hæc, Δι ξοδεις βυλῆ μάτων ἔχει,, scis quò tendant eorum consilia. Et ex Plat. διέξοδοι πολιτικαί, Acierum ordinationes, Aciei lustrationes & recensiones. Ex eodẽ, διέξιδων ἀπέωθω, castra mouere. VNDE Διεξοδικός, ου, ὁ, vt διεξεδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & explicatur fusè. Duo exempla habes apud Bud. pag. 332, alterum ex Alex. alterum ex Athen. Itidémque apud Plut. in Fab. διεξοδικὰς γράμματα ἱστορίας. Camerario διεξοδικοὶ λόγοι, copiosa oratio, qualis est oratoria: non concisa neque breuis, qualis dialectica. ‖ Aliàs Διεξοδικὸς accipitur etiam pro Peruius, Per quem transiri potest, Spatiosus. Et apud Aristot. De part. anim. τὰ διεξοδικὰ dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & eiiciuntur. tunc autem pass. signif. habet. A priori διεξοδικὸς est ADVERB. Διεξοδικῶς, Pertranseundo, Percurrendo. vt διεξοδικῶς τὴν λόγους πεῖν, Fusè, Copiosè. Bud. pag 332 ex Alex. Aphrod. Ibidem διεξοδικῶς interpr. Vage, Plenè, Fusè, ex Dionys. Areopag. hunc locum proferens, διεξοδικῶς, μᾶλλον καὶ κύκλῳ τοῦ τῶν ἀληθείαν τοῦ πρὸς ὄμφαν non cõpendio se sed expatiantes, & quod dicitur Longè latéque. Vide alia exempla ibidem. A διέξοδος sunt etiã HAEC, Ἀδιέξοδος ET Δυςδιέξοδος. Est autem Ἀδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem transiri nequit. vel Vnde exire non est. Imperuius, Inuius. Aut etiam Qui transire exireve nequit, Viam non inueniens. Epigr. AT Δυςδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ Per quem difficulter transiri potest, Ægrè peruius. vel Vnde exire difficile est. vt δυςδιέξοδος λαβύρινθος apud Gregor. Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate sinuosus, Labyrinthus ex quo ægrè exiri potest.

C. Εὔοδος, ου, ὁ ἡ, Per quem iter haberi facilè potest, Peruius. cui opponitur ἄοδος à Xen. vt suo loco dictũ est. ‖ Item Expeditum iter habens. Athen. lib. 3, ἔσφιλ τὴ δόωσι ὑγρὰν τε καὶ δυσπάτον ἅπαν ὄρειον, καὶ τοῦς πῆς οὐρήσεις δεῖν εὔοδα, nec facilem vrinæ transitum præbẽt. ‖ Itẽ, Prosperi in itinere successus. vel generalius & metaphoricè Qui prospero successu vtitur. Εὔοδος Hesychio est ἀγαθή. ‖ Εὔοδος nomen propriũ rhetoris apud Suid. VNDE Εὐόδως, Facili via, Expeditè, Itinere prospero. At ex Naz. ἀδόδως πορεύεται, Quæ rectè ingrediuntur. Item Prospero successu, Prosperé. ET Εὐοδία, ας, ἡ, Facilis via. Suidæ καλὴ ὁδός, Pulchra via. vel Iter prosperum, quo signifi. Bud. affert ex Esdræ cap. 8, ζητῆσαι εὐοδίαν ὑμῖν καὶ τοῖς σωτῆσι. Et sic sæpe vsurpari scribit. Similiter & apud Aristoph. Ran. εὐοδίαν ὀγαθὴν ἀπόιπ ποιητὴ Κ' ἐς φαος ὀρνυμένῳ δίπε δ' ἀμοιος οἱ κ' γῶαν. id est εὐκολίαν τοῦ τὴν ὁδόν. Metaphoricè accipitur etiã pro prospero rerum successu. sicut & ab Hesychio exponitur εὐπραξία. ‖ Εὐοδία apud Suid. est etiam nomen proprium sicut & Εὐοδίας. Habes autem accus. Εὐοδίαν epist. ad Phil. pp. 4. ET Εὐοδέω, ῶ, F. ήσω, Prospero itinere vtor. vel Facili via feror, Expeditè progredior. Demosth. τοῦς Καλλικλέα, de aqua, ἢ μὴν αὐ εὐοδῆ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ἢν δ' αὖ ἀνεσῇ τι, πλωιζ αὖτα πολὺ'

εἰς χωρία ὑφαιρεῖν αἰαγκαῖον. vbi nota opponi sibi mutuo τὸ ὁδοιοῦ & ᾧ ἐνίσταται τι. Sed sciendum, in antiquis libris reperiri & aliam scripturam, videlicet, εἰ μὴ αὖ ὁδοῦ ὁδῶθῃ. Aristot.lib.1 De gener.anim. ῥεῖ ὅ που αὖ ὁδοῦσιν τοῦ σώματος, Qua viam sibi patefecerit. vel potius Quæ viã patefactam nactum sit. Radices etiam ὁδεῖν dicuntur quæ sine impedimento in ima terræ viscera descendũt, seu quæ facilem descendendi viã nanciscuntur. Theophr.Hist.pl.lib.1,cap.9, αἱ μὲν ὁδεῖαι καὶ ὀμαλεῖς, αἱ δὲ σκολιαὶ καὶ παεγκλάδουσι. (τῶν γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει ἅμα τοῖς πόαις, τῶν μὲν ὁδεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐστιν) ὡς πρὸς τὴν δάφνης καὶ ἐλαίας. Vnde Plin.libro 16,cap.31, Aliis recto meatu radices descendunt, vt lauro oleæ: aliis flexuoso, vt fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius ὀδεῖαι. itidémque idem Theophrast. lib.5 De caus. ὁδοῦσαι δὲ καὶ ἔχουσι θορῶ, αὔξησαι μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος. Eodẽ lib. dicit ὀδυπορούσης τῆς θορῆς. Ipsæ etiam plantæ ὁδοῦν dici possunt quã prospero successu crescunt. Pass. etiam voce ex Aristot. affertur, ὁδεῖται τοῦ σπέρματος, semen dirigitur & iuuatur. pro quo potius scribendum videtur ὁδεύεται: quum ὁδοῦν neutrum sit: ΑΤ Εὐοδέω actiuum est, Prosperum iter seu facilem viam præbeo, Prosperum successum do, Promoueo: vel etiam Dirigo. sicut Hesych. ὁδοῦσει exponit κατευθυνεῖ. 3 Reg.22, ἀνάβαινε καὶ ὁδοῦσει σε ὁ Κύριος, Ascende & prosperum iter dabit tibi Dominus. Theophrast. De caus.pl.l.5,cap.6. ἡ θρὴ κωλυόμενον καὶ ἀποστεγνωθὲν τοῦ πέρξ, φέρεται πρὸς τὸ ἐγκοιλότερον καὶ ὁδοῦσι. ὅθ' γὰρ ὀχετία τις ὁδῶ, ea fertur qua meatum inuenit, vel potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo antè dicit, ἡ δὲ αὔξησις εἰς μῆκος, καὶ ἅμα τὸ εὐρὲν θορὸν ὁδοῦσι, καὶ ἅμα τὸ μηδὲν αὐτοῦ. Greg. Naz. ἐπιδιὰ ὁδοῦσιν τὸν λόγον ὁ λόγος, quum Verbum Dei successum orationi nostræ dederit. Idem, ὅπως ὁδοῦσιν τοῖς κακίαις, vt successum dẽt malitiæ. B.Et Sap.11, ὁδοῦσιν τὰ ἔργα αὐτῶν, direxit opera eius, seu Felicem successum largitus est, Promouit felicem successum dando. ‖ Neutrali quoque signif. B.in suo lex.habet, ἐὰν ὁδοῦσιν ᾖ, si bene cesserit, Gaza interpret. Idémque ex Aristot.affert, πολὺ γὰρ καὶ ἀχρεῖον τὸ εἴδωλον τοῦ σώματος συμμίγνυ), ὡς τὰ ἐνίοις γίνεσθαι ἀφόδευμα, ὅταν αὐτῶν μὴ ὁδοῦσιν ἡ ἀποκαθαίρεσις. Vbi tamen ei scribendum videtur ὁδοῦσιν. Pass. Εὐοδοῦμαι, Prosperum iter mihi datur, Prosperam viam nanciscor, Prosperum iter à Deo obtineo. idem cum ὁδεύω. In Epist. ad Rom.cap.1, πάντοτε ὅτι ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, siquo modo tandem aliquando prosperum iter detur ex voluntate Dei. Metaph. capitur pro Feliciter mihi ceddunt res, Felices successus mihi dantur. Herodot. δυὰ δωδὼν ὦ Κλεομένεα τὸ ἐς τὸ Δημάρητον ἔπεμψα, Cleomeni in Demaratum bene cessit. Et εὖ ὁδοῦσι (inquit Bud.) Cui omnia prosperè cedunt, Qui tenorem institutum afferuat. Greg. De homine pag.32. Basil. ὅταν ἴδῃ τὸ κακὸν ὁδοεύοντα, καὶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν κεκρυμμένην. Rursũ Greg. De homine, p.124, δεῖ τὸ μὴ εὐοδεῖν τῶν ἐν δεῖ φύσει ὅτι τῆς πρὸς φύσιν ἐξεκείνθαν τῶν μωλίζας, i. Mẽtem non constare, Non sanam esse. At 1 Cor.16, ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, Quod pro Dei benignitate licuerit, vel, vt Erasm. vertit, Quicquid commodum fuerit. Quorum verborum sensus est, Vt quisque conferat pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit. Quædam exempl. habent εὐοδωθῇ. Hesych. εὐοδωθῇ in exp. ἐπιμόσθη pro quo potius ἠπιμόσθη.

C. Εὐρυόδεικος, ου, ὁ & ἡ, Per quem latè patens εὐρύχωρος, vel μεγαλόμφοδος, vt à veteribus exponi testatur Eust. (Est ΑΥΤΕΜ Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens) Od.γ, ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Eust. annotat ει in hoc composito esse ex ὁδεύω. itaque fuerit Quæ latè circumit seu cingit omnia quæ in ea comprehenduntur. ‖ A Suida substantiuè exponitur ἡ πλατεῖα ὁδός, Via lata.

C. Ἔφοδος, ου, ἡ, Via qua aliquò acceditur, Aditus. Thuc.l.7, pag.250, οὖσης δὲ ἐνεῦς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἅπαντες τὲ βδομήκοντα ἀποπλέουσι, καὶ τῶν ἀπὸ νῶν οὐ πολλοί. Hippocr. autem ἔφοδεις vocat quæ aperta sunt vt meatus, l.6 Epid. τὰς ἐφόδους αἰανοιγόντων τῶν ῥινῶν, meatus aperiri, vt sunt

nariũ. Camer. Metaph. autem pro Via & ratio. Diosc. l.6,c.1, ἡ μὴν πρὸς τὴν εὐχερῶς ἀλίσκεσθαι πλεονάζουσα, ἔφοδος αὕτη, ne facilè decipiamur & in errorem impellamur hæc ratio est. Quibus subiũgi potest ἔφοδος quod Greg. pro ὀπτικίσημα vsurpauit, vt Budæo videtur: πάντα τὸν ὑπὸ λόγῳ τὸν θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πίστεσι, ἐφόδοις, si argumentis speras Deum comprehendere te posse? Aliud ex Philop. exemplum habes apud eundem Bud. pag.759. Hermog. autem μελετηματικὰς ἐφόδους vocat (vt eius schol. putare se scribit) τὰς ἐρασίας καὶ τὰ ὀνόματα. & alia similia: l.4 De inuent. cap.vl. χρησιμεύουσι δὲ τοῖς ὀπτικίσημασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετηματικῶς. At l.6, ad Herenn. Exordiorum duo sunt genera: Principium, quod Græcè προοίμιον appellatur: & Insinuatio quæ ἔφοδος nominatur. Insinuatio autem est oratio quadã dissimulatione & circuitione obscurè subiens auditoris animum. ‖ Ἔφοδος est etiam Accessus, Aduentus: plerunq; infestus & hostilis, sicut & a schol. Thuc. exponitur ὁδοιπορία πολεμική. Bud. pag.758, interpret. impetum aggressorium & incursum infestum, exempla eius signif. ex Polyb. proferens: quæ ibi vide. Sic Thuc.lib.1, ἰδὼν τὴν θαλασσίαν στρατιὰν τῶν Κελτῶν λαμπρὰν ἐφόδῳ εὐπρεπεστέραν τῆς κατὰ γῆν ὁδοῦ, commodius & facilius esse regi mari quam terra aduentare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem facilorem esse quàm terrestris. (sicut lib.2, ὁμοίως τε καὶ τὴν ἐφόδου ἐπιθέμενοι, vtraque de causa expeditionẽ suscipiebat) Et l.3, τὸ ξυμφορὰ πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἀσφαλὲς ἀναστρεφόμενοι, aduersus aliam incursionem. Eodem l.4 ἐκ τοιαύτης τῆς εἰκόνος, ὅπως μὴ ἔφοδος, ne fieret impetus. Et l.4, p.162, ἡ πρὸς τὴν ἔφοδον δεξάμενοι, primum impetum excipientibus, seu primum incursum sustinentibus. Sic Herod.l.8, εὐχόμενοι τὴν ἔφοδον αὐτῶν. Et l.7, ἀπὸ τῆς μάχης καὶ τῆς ἐφόδου τῆς πρὸς τὴν, vt inde eruptionẽ in hostẽ facerent. Luc. De calum. ἐκ πολλοῦ δὲ μνήσθεις αὐτὴν ἀπαντᾶν, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθόμενον. Rursum Herodian.l.1, δι' ὁδοιπορίας καὶ ἐφόδου τὸ χρεωδὲς πρὸς τὸν βίον πορίζοντες. vbi Polit. vertit, Incursibus populationibusque victum parant. Et ἐξ ἐφόδου, primo impetu ac ex itinere: ἐκ παρόδου, vero, acie instructa. Exempla apud Bud. habes p.758, vbi inter alia ex Polyb. affert, Ἑλληνικὸν, ὃν, ἐξ ἐφόδου πυκνούμενος πρὸς τὸν ἀκροβολισμὸν, quum statim adueniens oppugnare adortus esset. (Sic idem Pol.l.5, συνιστάμενος πρὸς τὸν πολεμίους καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, Statim. Rectà, vt Cam. Idem, πρὸς ἐξ ἐφόδου τὴν ἐπιβολὴν, capiebat oppida prima aggressione. Arrian. ἐξ ἐφόδου προσβάλλειν) Affert & ex Plut. in Alex. πρὸς τὴν αὐτὴν ἔφοδον δεῖ τὸ σημεῖον, Ineundæ pugnæ signum, seu Impetus in hostem dandi. Et ibidem ex Arr. ἅμα τῇ ἐφόδῳ ἐπιβαλὼν, vna cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de accessu seu aduentu hostis magno adhuc intervallo distantis, apud Herodianum l.2, πανδοκεύσας τὸ πρὸς τὴν ἔφοδον στρατοῦ, tantum aduentare exercitũ. Cui non dissimilis quidam ex Thuc. paulo antè citatus locus. Alias etiam simpliciter pro accessu seu itione ad aliquem locum accipitur, vt apud Thuc lib.1, ἐξ ἀφεκάστου τὸ οἰκεῖοις καὶ οὐκ ἀσφαλὲς πρὸς ἀλλήλους ἐφόδου, nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic lib.5, ἡσυχία δὲ καὶ ἐφόδος πρὸς ἀλλήλους, erat quies & cõmeatus ipsis inter se. (Quibus subiungi potest quod apud Aristot. lib.1 Topic. legimus, ἐπαγωγὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, de singulis ad genus progressio. Camer.) At paulo alio sensu ἔφοδος vsurpatur ab eodem Thuc.l.3, εὐπρεπείᾳ τοῦ λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἢ κοινῷ ὀνόματι ἐφάνη καλλιστεύουσα, honesta quadam ratione, & animi magis conatu seu solertia. Schol. ibi exp. μεθόδῳ. Habet tamen idem & aliam paraphrasin, videlicet, γραμμοὶ λόγῳ εὐπρεπεῖ, ἵνα ἔχωσι τὴν ἡμᾶς ὡς πρὸς δόλον καὶ ἔφοδον τῆς πρὸς μὴ καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, id est συνεγρεῖ. ‖ Ἔφοδος (inquit Bud. pag.759) sic etiam dicitur vt διέξοδος. quia ὁδοιπορία, Narrare, Recitare, Differere, Percensere significat. Polyb. lib.4, πρὸς ὧν ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς καὶ παραγκωνῆς Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι πειρασθέντα πεποιήμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἐξηγήσεως. hoc est, expositionis cursum & progressum. Et in 5 itidem, ἀπὸ πύπων τῶν καιρῶν πεποιήμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Quæ exempla apud Bud. permixta sunt

sunt exemplis præcedentis signif. ‖ Ἔφοδος Budæo est etiam Apparatus & instrumentum. Hesychio autem ἔφοδος non solùm ἄφιξις, παρουσία, item ὁρμὴ, ὄπδρομὴ, sed etiam βλάβη.

Ἔφοδος, ου, ὁ ἢ ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri potest. Thuc.l.6.p.219, ἐρυμάτων, ἢ ἐφοδώτατον τῶν τῆς πολεμίοις, λίθοις λοχάδην καὶ ξύλοις διαφράξαν ὀρθῶσαι. vbi schol. exp. προσβλῶσαι δυνατόν. ‖ Ἔφοδοι (inquit B.p.758) dicũtur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Latini vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωνῇ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύσημα. B

VNDE Εὐέφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis.

C. Εφόδιον, ου, τὸ, Quod ad iter cõficiendum aliquis accipit, Sumptus seu auxilium viæ, (Virg. Auxiliúmq; viæ veteres tellure recludit Thesauros) Commeatus, Viaticũ. Thuc.lib.2, ἐν ἀγχιμόλῳ πρόπαν ἔχοντες ἐφόδιον. vbi etiã adiectiuè capi potest, sicut & apud Syn.ep.18, ἐδεήθησαν ἐμοῖς ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. Substãtiuè autẽ apud X. Hell.1, ἐφόδιον δυοῖν μνοῖν. Et Demosth. Olynth. 3, δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις. Plut. Apophth. ἐφόδιον τὴν στρατιᾶς. Herod.lib.2, νομαί τε ἐοῦσαι καὶ ἐφόδια. Vide & sequẽs ἐφοδιάζω. Metaph. autem ἐφόδιον dicitur omne illud cuius auxilio ad aliquid peruenimus, seu Adminiculũ. Plut. De educ. lib. ἐνεόστιπτ ἀπαξίαν καὶ πλὴν σωφροσυνῶν ἐφόδιον εἰς τὸν γῆρας ἀποπέμπεται. Idẽ in Symp. sept. sap. μὴν μόνον τὸν ζῆν ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποθνήσκειν ἐφόδιον ἔστιν, viaticum non solùm vitæ sed etiam mortis. Sic in Alex. ἀμ' Ἰλιάδα τὴν πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herod.l.2, εἰς αἰδοῖαν ὑπαρχὰ γεννᾶται ἐφόδια. Et l.7, ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Syn.ep.57, μάλιστον εἰς τὸ καταφρονεῖν ἐφόδιον. D Apud Suid. ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Apud eũdem, ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. vt apud Plut. in Epist. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoq; metaphoricè Viaticum dicũt, vt Horat. collecta viatica multis ærumnis. Vide & ἐφοδιάζω, & Συγκολουμβάω. B.p.759, interpr. etiã Occasionẽ atq; procliuitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρὸς τι, ἐφόδιον ex Libanio excẽplũ proferẽs. Ibidẽ ex Demosth. λαβὼν τὸ τῆς συγγραφῆς τοῦτο κελεύειν, ansam & occasionem causamque arripiẽs ex syngraphæ verbis.

INDE Εφοδιάζω, Ad viã instruo & viatico dono, B. ibidẽ, afferens ex Herodoto exemplũ. Pass. ὁδοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor, hoc est Viaticũ sumo vel accipio. Basil. ἐκ τῆς ἀλλοτρείων ἐφοδιάζεσθαι. Xen. Hell.1, ἐκ Χίου πεντήκοντα δραχμὰς ἐκάστῳ τῆς ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, pro viatico exigens. Ita Bud. loco citato, subiungens hunc locũ Plauti, Æstiuè admodũ viaticati sumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. ‖ Εφοδιάζω metaph. quoq; capitur pro Instruo quasi viatico. Gell.l.17,c.2, postquã ex Q. Claudii annalibus attulit hũc locũ, Simul forma, factis, eloquẽtia, dignitate, acrimonia, cõfidentia pariter præcellebat: vt facilè intelligeretur magnũ viaticũ, subiũgit, Magnũ viaticũ, pro magna facultate & paratu magno, nouè positũ est. videtúrq; Græcos sequutus qui ἐφόδιον sumptum viæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφωδίασον pro eo dicunt quod est Institue & instrue. Et apud B.p.759 in quodam loco Basil. pater nimias opes liberis relinquẽs dicitur eos ἐφοδιάζειν pro Censũ & facultatibus immodicis quasi viatico vitæ munire. Plut. de fort. Alex. σωφροσυνῆς, ἀνδραγαθίας, εἰς αὐτὴν ἐφωδιάζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, instruebat ad hanc expeditionem obeundam. Sic idem in Coriol. εἰς κοινὸν ὄλεθρον τῶν ἀπίθειαν αὐτῶν ἐφοδιάζειν. G

C. Ἡμιόδιος, Qui dimidia ex parte præest itineribus, vt exponitur apud Aristot. Œcon.2, Ἀνηρῆνης Ῥόδιος ἡμιόδιος γλυμμένος Ἀλεξάνδρου πρὸς Βαβυλῶνα.

C. Κάθοδος, ου, ἡ, Descẽsus, seu Migratio ex aliquo loco, qua signif. accipitur à Plut. in vitis decem oratorum. ‖ Itẽ Reditus: plerũque exulum. Thuc.lib.8, ψηφισαμένων αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν, facto decreto de reditu Alcibiadis & impunitate. Xen. Hell.1, παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ πεντήρεις, ad reditũ in patriam comparabat milites & naues, de Hermocrate. Camer. Rursum Thuc.l.3, ἐπρεσβεύοντο πρὸς κάθοδον, de restitutione. Plut. Cicer. πρὸς τὴν αὐτῶν κάθοδον, conficiens reditum ab exilio. Ionicè autem pro κάθοδος

DICITVR Κάπδος, sicut ΕΤ Ἄπδος pro ἄφοδος apud Herodotum.

C. Μέθοδος, ου, ἡ, Via, Cõpẽdium: seu Ratio. Celsus in præf. l.1, Horũ obseruationẽ, medicinã esse, quã ita definiunt vt quasi viã quandã (quã μέθοδον Græci nominãt) eorũmq; quæ in morbis cõmunia sunt, contemplatricem esse contendant. Pro breuitate & cõtractione viæ (inquit B. in Pand.) μέθοδον & Græci dicũt, & Latini Compendium. Plato lib. 1 De leg. πειρώμενος αὖ δύνωμαι τὴν πρὸς ἀπάντων τῶν τοιούτων ὀρθὴν μέθοδον ὑμῖν δηλῶν, veram rationem & viam. Et apud Galen. ad Glauc. φαρμάκων μέθοδος σωθήσεως, medicamentorum componẽdorum ratio. Et μέθοδος θεραπευτικὴ apud eundem, Ratio & via artis medicæ. Et μέθοδος ἡ καθόλου, ratio quæ in vniuersum docet, ex Gazæ interpr. Budæo μέθοδος est etiã ratio cõmentandi & deprehendendi aliquid, in hoc loco Plat. l.4 De rep. ἀκριβῶς μὲν ἔτι ἐκ τοιούτων μεθόδων οἴαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, τὸ μὴ πάνυ λάβωμεν, ἀλλὰ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ ὅθεν τοῦτο ἄρουσα. quibus posteriorib⁹ verbis quid μέθοδος sit explicat. Idem in Phædro de rhetorica, ὅστις δὲ αὐτοῦ τέχνη οὐχ ἡ Λυσίας καὶ Θρασύμαχος πορεύεται, δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος. Ab eodem B. exponitur Via & ratio qua aliquid inuestigamus: citante hunc ex Plat. Sophista locũ, μήπτε ἐκφύγῃ τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετέναι καθ' ἕκαστα καὶ ὅλη πάσα μέθοδον. Videtur autem metaph. esse sumpta ab iis qui persequẽdo inuestigãt: à μέθοδος significãte Persequutio (vt μεθοδεύειν, persequi) quasi Via seu iter post aliquẽ. Ab eodẽ exponitur ratio & via docẽdi ac discẽdi, apud Aristot. in principio libri De part. anim. περὶ πᾶσαν θεωρίαν καὶ μέθοδον. Quib⁹ subiungit ex Cic. Bruto de Hermagoræ præceptis, Habent enim quasdam in discendo non patientes errare vias. Μέθοδος dicitur etiam artificiosa & compendiosa ratio tractãdi de re aliqua. Cuius tres statuũtur species, συνθετικὴ, ἀναλυτικὴ & διαιρετικὴ siue ὁριστικὴ. de quibus Galen. in initio artis paruæ. Sed & tractatus aliquis ac liber μέθοδος dici putatur. Aristot. Polit. 6, καθάπερ εἴρηται πρότερον ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ περὶ τούτων, in præcedenti libro. Sic in 5 De gen. anim. πάντων δὲ ὑπαρχόντων συμβαίνει τοῦτον ἕκαστον, δηλοῦσα ἡ μέθοδος τῆς νῦν ὅδε. Budæus. Sic Politic. 4, ἐν τῇ πρότερῃ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτειῶν. Pro Ars quoque accipitur. vt apud Plutarchũ, ἀπόμνημα τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Mathematicus & supputator, Abaci peritus. Bud. Similiter & Camer. apud Aristot. l. 1 Topic. de dialectica, ἐξετασταὶ οὖσα πρὸς τὰ ἁπάντων τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει, vestigatrix quã sit, ad omniũ artium initia ac causas deducit. ‖ Μέθοδος pro Fictio, Ludificatio, Illusio, affertur ex can. Concilii Ancyrani.

VNDE Ἀμέθοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Via & compendio carens: sequendo signif. vocabuli μέθοδος. CONTRA Ἐμμέθοδος, In quo methodus est, Compẽdiosus, Artificiosus. Philo De mũdo, λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum. VNDE Ἐμμεθόδως, Via & ratione compendiaria, Artificiosè. seu μεθοδικῶς. Alex. in Top. pagina 142.

A Μέθοδος deriuatum est ΕΤ IAM Μεθοδικὸς, ῆ, ὁ, idẽ cum ἐμμέθοδος. Item Qui artificiosam viam & compendium sequitur. Et μεθοδικὴ, apud Quintil. Ratio loquendi, lib.1, c.15, Et finitæ quidẽ sunt partes duæ quas hæc professio pollicetur: id est, ratio loquẽdi, & enarratio autorum: quarum illam μεθοδικὴν, hanc ἱστορικὴν vocant. Aristot. autẽ libros De disserẽdi ratione μεθοδικὰ inscripserat, de quib⁹ Simplicius, Laert. & verò ipse etiã Rhet. 1. Apud Galen. quoque μεθοδικὴ ratio quædã inuestigandi & cognoscendi, in lib. περὶ ὅρων, vbi ait, μεθοδικὴ, δεῖ λόγος ἀποφαινομένῳ ὁρμώμενος καὶ ἀδήλου κατάληψιν ποιούμενος. quale est, εἰ ἰδρῶτες εἰσὶ, πόροι εἰσί. Apud eũdẽ μεθοδικὴ αἵρεσις, quã omnia medicinæ dogmata corrupisse scribit. Et μεθοδικοὶ, medici methodicæ sectæ addicti, quam illi definiebant esse cognitionẽ apparentiũ communitatũ ad sanitatis finem spectãtium. Qui (vt Celsus tradit in præfat. lib.1) contẽdunt nullius causæ notitiã quidquã ad curationes pertinere, satisque esse quædam communia morborũ intueri. siquidẽ horũ tria esse genera: vnum, adstrictum: alterum, fluẽs: tertiũ, mixtum. Vide plura ibidem, & apud Gorr. VNDE Μεθοδι-

κῶς, Artificiosa ratione & via. καθ' μέθοδον, vt apud Polyb. exp. Suidas, proferens exempla. ET Μεθοδίτης, artifex. nam Hesych. μεθοδίτας exp. τεχνίτας, vel etiam Doli fabricator.

A Μέθοδος descēdit & VERB. Μεθοδεύω, Methodo & via prosequor ac tracto. Laert. in Archyta, ὅστις τοῦς τὰ μηχανικὰ μηχανικῶς θεωρεῖν πάμψυχος ἀρχαῖς ἐμεθόδευσε. Et μεθοδεύειν τὸν λόγον, artificiosè tractare, Chrysost. 1 ad Cor. 15. Philo, δίχα γὰρ τοῦ μεθοδεύοντος οὐκ εἶναι καθ' αὑτὸν ἰδεῖν ὑπολαμβάνω, sublato artifice tolli ac perire artem quæ per se non subsistit. Hæc B. qui μεθοδεύειν interpr. etiam B Indagare, Inuestigare, apud Themist. 11, in Poster. anal. Et in pass. μεθοδεύομαι, Galen. Therap. 14, κολοβωμάτα ὀνομαζόμενα τὰ κατ' χεῖρας ἢ περύγιον ἢ εἰς ἐλλείπιτα μεθοδεύεται τρόπῳ τινὶ, Certa quadam methodo curātur, Arte tractātur: vt Hermog. τοῦ ἰδιῶν, tomo 2, p. 206, ἀλλὰ μεθοδεύθη ἄλλο τι ὄν, ὡς, τὶς εἰς τὸν ἀγῶνα, artificiosè aliud agitatū est vel actum, vt huc peruenireturB. ‖ Μεθοδεύειν, Persequor. in Pād. ἀγωνῆ μεθοδεύοντα τὸ πίμημα, persequtoria pretii. Alibi τὰ πέρα θεῶν ὀν ἢ θεοῖς ἐπαινήλθε, νομίμων, μεθοδεύεις, iure cōueuis. Cod. Hæc B. Hesychio est C μεπερχαῖς & διέρχαῖς, & μεθοδεύσαι τῶν διελθεῖν. ‖ Μεθοδεύειν Camerario est etiam Machinari & architectari. sicut & Suid. μεθοδεύει, τεχνᾶται, ἀπατᾶ. Vide in μεθοδεία, quod sequitur. VNDE Μεθοδεία, ας, ἡ, (inquit idem Camer.) Occulta & fraudulēta circumuentio. Paul. Ephes. 6, θεῖς τὸ δυνᾶσθαι ὑμᾶς σταθῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. vbi veteres interpr. ὑπόνοιας, ἐνέδρας, δόλους, mala consilia, insidias, fraudes. Hæc ille. B. quoq; interpr. nō solùm Insidiæ, (vt apud Greg. δεῖ δὲ ὑμᾶς ἀφεῖναι τὰς ἐνέδρας τῆς πίστεως, σῶσαι θεὸς τὰς μεθοδείας τοῦ πονηροῦ) sed etiā Fraus, D apud Basil. Et alibi, ὁ τοιαῦτα δὲ ἡ μεθοδεία τοῦ διαβόλου. Chrysost. exponēs locum Pauli antè citatum τὰ τῆς μεθοδείας, μεθοδεύειν δὲ τὰ πάντα τοῦτο ἀμφοτέρων ἐλέγετο ὅτε καὶ ὅτε τεχνῶν γίνεται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν παλαίσμασιν ὅτε τοῦ θεραπεύοντος ἡμᾶς. Exempla eius diabolī μεθοδείας ibidem profert. ‖ Hesych. μεθοδείας exp. non solùm τέχνας sed etiam ἐφόδια, Viatica, Viæ sumptus & auxilia. Similiter apud Suidam, μεθοδείας τέχνας ἢ λόγους, ἢ μεθόδιον. Est AVTEM Μεθόδιον, Viaticum, vt Hesych. E testatur, his verbis, μεθόδιον, ὁ πᾶσι ἐφόδιον.

C. Μιξοδός, ου, ἡ, ET Μιξοδία, SIVE Μιχοδία, ας, ἡ Mixtiovia rū, Vbi tres pluréſve viæ miſcentur. Apud Hes. μιξοδίν, πείοδος. Et, μίξοδος, ὁδὸς ἢ εἰς ἑτέραν συμβάλλεται. Et μισοχοδίν, ὅπου αἱ ὁδοὶ μίγνυνται). Sed ſcribitur apud eū μισοχοδίν per ει in penultima. quā ſcripturā heroicū metrum nō fert. Ab Homero autē & Apoll. l. 4 Arg. μιξοδίν vocatur locus inter ſcyllā & charybdin vbi αἰπηρὰ ἀλλήλων εἰσί.

C. Παλινοδία, ας, ἡ, Iter reciprocū. ὅταν πάλιν ὁδὸς παλινῳδία verò ὀναπάλιν ὁδῆ. Suid. AT Παλινοδία v. l. interpr. Erratio, Error, Iter deuium, ex Hes. cuius tamē verba corrupta E ſunt, ac potius accipere videtur adiectiuè pro Quæ a recta via aberrauit, ἡ πεπλανημένη τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ & ἄδικος. vt videlicet illud πλωοδία Ionicè dicatur pro Πλανοδία, à NOMIN. Πλανόδιος, Via errans Homer. hymno in Merc. Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπεπέμπετο βοῦς ἐρεμνοὺς, Πλανοδίας δ' ἤλαυνε δόλῳ φαιδρὰ κατὰ χῶρον, Ἰχνη ἀποκρύψας.

C. Πάροδος, ου, ἡ, Via ad aliquem locum ducēs, Aditus. Xen. Anab. 4, μία αὕτη δὴ πάροδος ἣν ὁρᾶς. ὅταν δέ τις ταύτῃ ἐπιεξῆ παρελέναι, κινδυνεύσει λίθοις. hoc est εἴσοδος, vt ibidē loquitur. Idē Pæd. 6, ἀπαπτᾶσθαι τοῦτο τῆς πάροδου, aperto seu patefacto hoc aditu. Demosth. Philipp. 3, κύριος δὲ πολλῶν καὶ δεῖν ὅτι τοῖς Ἕλλησι παρεῶν δεῖ. Plut. De Herodot. ἐπεὶ δὲ τὰ παρόδων κρατήσας ὁ βάρβαρος ἐν τοῖς ὄροις ἦν. Aliquanto pòst, ἐνῆν Πυλῶν τὸ πολέμου γεγενόμενος, καὶ Ξέρξης τὰ παρόδων κρατοῦντος. Vbi πάροδοι vocāt angustias ad aliquem locū ferentes. In naui autē πάροδος dicitur ἡ πρὸς τοῖς θρανίτας ὁδὸς, quæ & θραῦστος, vt Poll. annotauit. Vbi itidem aditū reddere possumus, vt Bayf. in hoc loco Athen. lib. 5 de naui Philopatoris, μῆκος ἔχουσ' ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα πηχῶν ἀπὸ παρόδου ὅτε πάροδον, ab aditu in aditū. Rursum apud Poll. in theatro duplex πάροδος, dextra H & ſiniſtra: quæ (inquit Cam.) erit εἴσοδος. ‖ Aliquando Aditus, ipſa videlicet actio adeūdi, ſeu Ingreſſus. Introitus. εἴσοδος vt Suid. exp. in his à ſe citatis locis, ὁ δὲ ἐνεπράσσετο ἀφίκετο, οὐ μὴν παραυτίκα γε πάροδον ἔτυχε. Et ex Priſco, οἱ δὲ πεμφθέντες πάροδον ἐς τὴν πόλιν οὐκ ἔτυχον, ὑστερήσαντες. vbi exponit etiā ἀφίξεως. Et metaph. apud Plut. De def. or. τοῖς τῶν λόγοις ἀρχὴν τινα καὶ πάροδον ἐν δεδώκασι, principiū & ingreſſum præbuiſti. Et Chryſoſt. δεῖ καὶ πάροδον ὅτε τὴν δόξαν. Dicitur etiā πάροδος quū quis in theatrum prodit oſtentandi ingenii cauſa, Quum quis in medium procedit verba facturus. In Epigr. lib. 2, Καὶ ζῆν καὶ πλουτεῖν καὶ μετὰ πᾶν πάροδον, poſt declamationē, μετὰ πᾶν ὅτε δεῖξιν. Videtur autem ſumpta metaphora ab hiſtrionica πάροδῳ, quum fabulā acturi in theatrū ingrediuntur, & ſe oſtentant populo. Plut. Polit. Præc. λαμπρὰ καὶ ποιεῖ τὴν πάροδον ὥσπερ δράματος ἢ πολιτείας. Eſt eodē ſignif. & ἐξοδικὴ πάροδος. Ariſt. De arte poet. ἐξοδικὸν δὲ πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ, prima dictio totius chori. Vnde cōcludit Victorius, quū vna aut altera perſona ex integro choro cum hiſtrione aliquo ſermonē inſtituit, non protinus πάροδον vocari, ſed quum totus chorus in ſcenā aduenīēs canit. Quod tamē quū fit, nō videtur commodè aptéque primus cātus totius chori (quod ad vim nominis facit) πάροδος appellari, neceſſe enim eſt prius venerit in ſcenā chorus, ſi prius ſermonem cū aliquo hiſtrione inſtituit, aut ſecū de aliqua re ſubtiliter diſputauit. Sic Plut. in Polit. præc. πάροδον vocat in Oedipo Col. Sophoclis cātū illū qui cōtinet laudes Athenarū, cuiuſq; initiū eſt, Ἐλίκωπε ξένε τᾶσδε χώρας. illic enim primū chorus canere incepit, quū tamē antea multa cū calamitoſo illo ſene loquutus fuiſſet. Quum verò cōtingit aliquādo vt chorus è ſcena exeat, vel alicuius adminiſtrādæ cauſa quæ ſeruiat fabulæ, redit poſtea ipſi in ſcenā. VOCATVR Εἰσπάροδος, ſecūda & repetita parodos. Poll. l. 4. ἢ μὲν εἴσοδος τὸ χορῶ, πάροδος καλεῖται τὸν χορὸν ἐξόδοις ὡς πάλιν εἰσιόντων, μεταβαίνοντος ἢ μετ' αὖθις εἰσόδοις, ὅτε πάροδος. Budæo itidem πάροδος eſt Progreſſus in mediū qui & addit, à Chryſo. in 1 ad Corin. τὸν ποιεῖ pro πρόοδος, de reb. in naturā rerū productis. Πάροδος exponitur etiā Ingreſſio apud Syneſ. De inſomn. μία μὲν πᾶσιν κοινὴ τὴν κοινὴν ῥίζαν, πολλαὶ δὲ τὴν πάροδον, ex progreſſione. ‖ Πάροδος, Trāſitus. πάροδοι θεῶν, transeūdi copiā facere. Ariſtot. autē l. 3. De gener. anim. τοῖς ἐκ παρόδου γινόμενοι dixit Qui fortuitò & quaſi tranſeuntes ſeu per tranſennā contemplantur. Id quod eſt etiā ὁδοῦ παρέρχεσθαι ſeu παρέρχεσθαι. Aliqui in Latina lingua Obiter dixerunt. Hæc Camer. Pro tranſituā Thuc. quoque vſurpatur. vt l. 3, ὡς τὴν πάροδον μὴ ποιῆται θεῶν πυθόμενον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διήεσαν, ita vt tranſitus nō eſſet prope turrim. Et lib. 1, καθεζόμενοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὅτε τὴν πάροδον ἐν τοῖς βωμοῖς, ἐν τῇ πάροδῳ διεχρήσαντο, in ipſo trāſitu obtruncarūt. Dicitur autē πάροδος Trāſitus qui prætereūdo fit. In v. l. habetur etiā ἐν πάροδῳ pro Obiter: quod Plin. dicit in tranſcurſu. Eodémq; ſignif. ex Græco Rhaſis interprete De peſte. κατὰ πάροδον καὶ ἐν τῷ θεραπεύειν, In trāſitu, Obiter. Heſych. παρόδους exp. διαβάσεις.

(Πάροδος, ου, ἡ καὶ ἡ, Qui iuxta viam ſitus eſt Demoſth. πρὸς Καλλίστρατον, p. 199, εἴ τις ὑμῶν ἐώρακε τὴν κοινὴν πάροδον χρεμετίζουσαν. ‖ Πάροδος, ου, ὁ, pro tranſeunte & viatore. Ezech. παντὶ παρόδῳ. Bud.)

VNDE Παροδικὸς, ὴ, ὸν, vt παροδικὸν μέλος, Carmē quod chorus in parodo canebat, Carmē quod tot chorus in theatrum veniens canebat. Vide θεσπίδα μέλη. In argumento Perſarū Æſchyli, τὸ χορῶν τὰ μὲν ὅτε παροδικὰ, ὡς ἔπος λέγειν δὴ τὸ αἰτίαν πάρεστι, ὡς τὸ, Τύχαιον εἶδμα λεπτόν. τὰ δὲ, σύσιμα, ὡς ὅπεῖσα) καὶ ἀρχεται τὴν συμφορᾶς τὸ δράματος. τὰ δὲ, κομμικὰ, ὅπου λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται). ET Παροδίτης, ου, ὁ, Qui per viam tranſit, Viator. Epigr. lib. 3, ὦ παροδίτα. Et fœm. GEN. Παροδῖτις ἀηδών, Luſcinia quæ ſecus viam eſt aut in via, lib. 1 Epigr. AT Παρόδιος in primis lexicis Græcolat. exponitur Qui viam reſpicit. quo ſignif. & πάροδος paulo antè. B. ex Baſil. p. 231, affert παροιμία, παρόδιος λόγος, ſed ſine interpretatione.

C. Περίοδος, ου, ἡ, Via circum aliquid ducens, ſeu Ambitus, Circuitus, vt Cic. interpr. p. 27, & 34 mei Lex. Cic. (item Cōuerſio, p. 20. & 33) Ariſtoph. Nub. Αὕτη δέ στι γῆς περίοδος πάσης, ambitus ſeu circuitus totius terræ. Itē Circuitus, id eſt ipſa Circumeundi actio. Ariſtot. Rhet. 3, τοὺς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι, circumire & luſtrare orbē terrarū. Similiter & Heſychio περίοδος eſt ἡ τῆς γῆς περιήγησις. Sic accipi videtur quod ex Ariſtide affertur, ἡ τῶν κηρύκων περίοδος. Et ex Plut. Solone,

ἡ τρίποδος περίοδος, tripodis circunlatio: qua videlicet in A orbē huc illuc deportatur. Syneſ. περίοδος dixit etiam Ambitus, hoc eſt Prehēſationes, quum quis circumiēs prehenſat populum, & fauores colligit: epiſt. 57, δίχα τῶν ἀνθρωπίνων περιόδων τε καὶ ἀσπασμῶν, abſque humanis prehenſationibus & ſtudiis. At περίοδον νικᾶν, omnia certamina obire, & victorē euadere, vt ſuprà in Νικάω dictum fuit, vbi duo habes exempla, alterū ex Athen. alterum ex Plutarcho. Dicitur & περίοδος hoſtiū quum circumueniūntur, hoc eſt quū ab aduerſa parte circundantur. Thuc. lib. 4, p. 133, περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύει οὐκ εἶχον. Plut. De Herod. ἐπεὶ ἐπυθοντο νύκτωρ τὴν περίοδον τῶν πολεμίων, ſe ab hoſtibus eſſe cinctos. quā paulo pòſt κύκλωσιν appellat. Capitur & pro curſu in orbē facto, ſeu circulari. Plut. De ſoler. anim. τὸν κύκλον τοῦτον καὶ τὴν περίοδον τῶν κατ' ἀλλήλων διώξεσι καὶ φυγαῖς. Et apud Plut. De def. orac. πᾶς κατ' ἀέρα ὀρθαμειψῶν καὶ περίοδος, cælestibus viciſſitudinibus & conuerſionibus, quæ & κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. Sic apud Cic. Circuitus ſolis, & Plin. Circuitus mundi. Ita dicūtur & tēporū περίοδοι. Ariſtot. in 4 De gener. anim. in fine, λέγω δὲ περίοδον, ἡμέρας καὶ νύκτα καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, & τοῖς χρόνοις μεταβολὴν τύπος. Quibus ſubiūgit, εἰσὶ δὲ καὶ περίοδοι σελήνης, vt Cic. dicit Circuitus ſolis, & Greg. κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος) Plut. De def. oracul. ὁ δὲ Ἡσίοδος οἴεται καὶ περίοδοις πολὺ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτὰς, certis temporū curriculis dæmonas interire. Philo De vita M. l. 2, ὡς κατὰ τὸν περίοδοις τοῖς μὴ κατακυσμοῖς φθειρόμενα, voluentibus annis. Et Philo De mun. μακρᾶς ἐνιαυτῶν περίοδοις, longis annorū circuitibus. itidémq; eodē lib. μακρᾶς ἐτῶν περίοδοις. D Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι interpr. Annorum conuerſiones, p. 39 mei Lex. Cicer. Et Herodian. l. 1, ὃς ἐκ περίοδων χρόνου ἡ ἕξις καλεῖται. Sic idē alibi, ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περίοδου ἐπιχαρισάμενος, vt cui nocturnæ excubiæ in orbē recurrentes ceſſiſſent. Liuius de faſcibus dicit, Quū in orbem ſuam quiſque vicem per omnes irent. Eſt & in morbis περίοδος, circuitus, id eſt morbi ab iiſdem in eadem per circulum eodémq; ordine reuerſio, vt Galen. in lib. De morb. tēpera. definit. Sic enim ſingulis acceſſionibus recurrit morbus vt redintegrari innouarique videatur. Plura apud Gorr. vide, qui ab Hipp. dicit περίοδον diuidi in duas partes, παροξυσμὸν καὶ ἄνεσιν, hoc eſt acceſſionem & remiſsionē. Demoſth. Philipp. ὡς τὴν περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετῶν ἢ πνεῦμα ἄλλο κακοῦ καὶ τοῦ παντὸς πόρρω δὸ κοῦφον τοῦ ἀφεστάναι περιέρχεται. Sic apud Celſ. Longior circuitu quædā febres redeunt. Et, Quarū certus circuitus eſt & finis integer: de tertiana & quartana. Et Plin. Quadrini circuitus febris. Habet oratio quoq; ſuas περίοδοις, ambitus, circuitus, vt & Latini vocant. Cicero appellat comprehenſionē & ambitū verborū: Quintil. ambitum, circunductū, continuationē, cōcluſionem, vt plenius ex ipſorum met verbis in Κῶλον & Κόμμα citatis cognoſces. Cic. in Oratore ad Brutū, In quo quæſitum eſt in totóne circuitu illo orationis, quem Græci περίοδον, nos tū ambitū, tum circuitū, tū cōprehēſionē aut continuationem, aut circunſcriptionem dicimus. Demetr. Phaler. ἡ μὲν περίοδος, σύνθεσις τις ὅτι περιειλημένη, ἀφ' ἧς καὶ ὠνόμασται. ſic Quintil. Circumductum vocat. Idē, ἔστι γὰρ περίοδος σύνθημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων ἀνακεκραμένον, τοῖς τὴ φοραῖς ὑπόκειμένην ἀπηρτισμένον. Affert ibidē & hāc Ariſtot. definitionē, quæ habetur lib. 3 Rhet. περίοδος ὅτι λέξις, ἀρχὴν ἔχουσα καὶ πέρας. dicit autē, metaphora ſumpta à curſorū circulari curſu περίοδον appellatum eſſe hunc ambitum, ſubiungēs, ὅθεν καὶ περίοδος ὠνομάσθη, ἀπεικασθεῖσα τῇ ὁδοῖς ταῖς κυκλοειδέσι καὶ περιόδοις μάλιστα. Et aliquanto pòſt, γένοιτο δὲ καὶ τὰ κῶλα τινὰ καὶ μονόκωλα, ἃ καλοῦσιν ἁπλᾶ περίοδον. Et aliquanto pòſt tria periodorū genera facit, ἱστορικὸν, διαλογικὸν & ῥητορικόν. Et apud Ariſtot. περίοδοι μακραί. quib. opponūtur μείκροι, de quib. Cic. in lib. De claris orat. Quæ mēbra ſi in extremo breuiora ſunt, infringitur ille quaſi verborū ambitus. ſic enim has orationis cōuerſiones Græci nominant, ſcilicet περίοδον. Luc. De hiſt. ſcri. κάρδρον καὶ συνεχῆ τῆς περίοδοις. ‖ Dicitur & περίοδος quū in orbē verba fiunt X. Symp. αὖτη μὲν δὴ ἡ περίοδος τῶν λόγων ἀπεπλέετο, quiſque viciſsim verba fecit. B. At Camer. Hæc cōpre- H hēſio ſeu hic curſus orationis iſto fine cōſtitit. Περίοδος καθεστηκυῖα apud Plat. De rep. p. 40, eidē B. eſſe videtur Spatium vitæ fatale. Sic & Camer. περίοδος interpr. Fatalia tēpora conuerſionū apud eundē Plat. l. 8 Polit. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γένει περίοδος ἡ ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, diuinæ ſoboli fatale tempus conuertitur. ‖ Heſychio περίοδος eſt etiam ὁδὸς quædam & μέθοδος τὸ πρὸς μετάλλων.

VNDE Περιοδικὸς, ὴ, ὸν, vt περιοδικὴ ἱστορία, quā quis, orbem terrarū peragrans collegit, quaſi Peragratoria, inquit B. citās ex lib. 4 Ptolem. Τούτης δὲ μεθόδου τὸ θεωρητικόν ἐστιν ἱστορία περιοδική. Et περιοδικαὶ νόσοι apud medicos, Quæ certo circuitu redeunt, Quarum certus eſt circuitus (vt Celſū loqui, paulo antè dictū fuit) quales febres ſūt quæ certis diebus recurrūt, vt tertianæ, quartanæ: ſunt enim & πλάνητες, vagæ. περιοδικὰ νοσήματα (inquit Suid.) καλεῖται οἱ ἰαθεῖσι τὰ τεταρταῖα, ἀπέμφασα καὶ αὖθις ὑπογινόμενα ἢ τὰ τρίταια, τεταρταῖα, καὶ τὰ ὅμοια. Et apud Dioſc. περιοδικοὶ πυρετοὶ, febres quarum certus eſt circuitus. & περιοδικὰ ῥίγη, horrores certo circuitu redeūtes. Dicitur & περιοδικὸς λόγος apud rhetores Oratio longis verborū ambitibus circūducta. HINC Περιοδικῶς λέγειν apud Hermog. Longis verborum ambitibus orationē circunducere, Longis verborū ambitibus in dicēdo vti.

A Περίοδος eſt etiam VERB. Περιοδεύω, Certo circuitu redeo. vt περιοδεύοντες πυρετοὶ apud Galen. lib. 9 Therap. Qui certo ambitu repetunt, vt Bud. interpr.

C. Πρόοδος, ου, ἡ, Prodeundi ſeu exeundi actio, frequens apud Areop. teſte B. Sic apud Chryſoſt. De ſacerd. οὐ δεῖ παρθένον προόδους ποιεῖσθαι καὶ πολλὰς. nō oportet virginem multum prodire & quum opus non eſt. ‖ Itē Proceſſus, Progreſſus: quo videlicet vlterius pergitur. Xen. Hell. 4, δυοῖν ἡμέραιν ὅτε τὴν πρόοδον de progreſsione, Camer. Metaphoricè etiā capitur vt Proceſſus & Progreſſus apud Latinos, pro Incrementū Luc. Τοιοῦτος τὴν γνώμην, ἀπελθὼν τὴν πρόοδον, viles erūt tui progreſſus, hoc eſt incremēta tua. Greg. De ſpiritu S. ἵνα τοῖς ἐν δόξῃ εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς τὴν πτῶσεις φωτὸς ἀναλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις. Et apud Areop. ſæpe pro progreſſu temporis, quem & συνέλιξιν vocat. B.

Πρόοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui viam præit. Xen. Hipparch. λῷον δ' ὅτι κινδύνων ἐλαυνήσεται που, φρονίμου ἱππάρχου τὸν τῶν προόδων ἄλλοις προόδοις διεροῦνοι μόνοις προκινεῖσθαι. Dion.

C. Πρόσοδος, ου, ἡ, Aduentus, Acceſſus. idem cum ἔφοδος. 2 Suida exponitur εἴσοδος & παρουσία. qua ſignif. vſurpatū dicit tum à Thucyd. tum ab aliis: ſubiungens & hunc locum, ὁ δὲ καθ' ὅδε ἐκ τῆς προσόδου μόνης τοῦτο κατέπληξε, id eſt παρουσίας, ſolo ſuo aduentu & præſentia. Et πρόσοδον δοῦναι, Acceſsū ſeu aditū præbere, Admittere. Plut. Symp. 7 ſap. δοκεῖ μοι τοῖς μὲν μετέροις λόγοις ὅμῃ ὁπηχοείοις καὶ σωφθεῖς βραχὺ χρόνον ὁπηχεῖν, πρόσοδον δ' ὡς ἐν ὀκκλησίᾳ δοῦναι τοῖς Αἰγυπτίοις ἐκείνοις καὶ βασιλικοῖς. Sicut verò ἔφοδος interdum dicitur de infeſto & hoſtili impetu ſeu impreſsione, ita & πρόσοδος. Camer. ex Herod. Polymn. ἐς ἀγορῆς κου μάλιστα πληθώρῃ πρόσοδον ἐποιέετο, quo tempore forū plenū eſſe ſolet, eo impreſsionem fecit. Alibi ex eodem, πρόσοδον ἐποιέετο, hoſtes adoriri cœpit. ‖ Πρόσοδοι dicuntur etiam ſupplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Ariſtoph. Nub. καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερὰ πατρῴ, δυσίφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε. vbi ſchol. exp. θρησκεῖαι καὶ τοῖς βωμοῖς, πρόσοδοι τοῖς θεοῖς καὶ προσελεύσεις. B. p. 115, πρόσοδοι (inquit) vocantur à Græcis quas Latini Supplicationes dicunt, & ad altaria puluinariáq; obſecrationes. Plato l. 7 Leg. πᾶσι θεοῖς πρόσοδος τε καὶ πομπὰς πιθανῶς. Aliud ex Demoſth. exemplum habes itidem. Πρόσοδον Chriſtiani etiam autores appellauerūt religioſum aditum ad ſacroſanctum epulum, quam populus ad euchariſtiæ ſacrū conuenit. tunc enim ſupplicantes προσέρχεσθαι & προσιέναι dicūtur. Exemplum ex Chryſoſt. habes apud B. loco citato vbi pro πρόσοδος dicit etiam προσιέναι & προσέρχεσθαι. ‖ Heſychio πρόσοδος eſt ἔντευξις, Congreſſus & colloquium cum aliquo. Cui ſignif. πρόσοδος ſubiungi poteſt quod pro concione ponitur: quum videlicet aliquis ad populū accedit verba facturus B. interpr. Conuentum & conciliū, quaſi συόδειν & πανήγυριν: & aduocatam concionem. Sed legitur etiam non tam de con-

uocatione seu aduocatione cōcionis, quàm etiã de ver A
bis ipsis quæ ad populum facit. Isocr. Areop. ὑφ' ἧς ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ πλὴν τοῦτο σοι ἀπογραψάμενος, cōcionem me habiturum proscriptione professus sum. hoc est, programmate edito. Et in fine orationis, πλὴν τοῦτο σοι ἐποιησάμην, καὶ τοῖς λόγοις εἴρηκα τοῦτο. Et apud Paus. ἐφ' ὅτῳ ποιεῖται πλὴν τοῦτο, pro σωτήριον, cōuentum. Habes hæc prolixius apud B. p. 115. ‖ Πρόσοδος dicitur etiam quod ad aliquem redit ex possessionibus elocatis, aut pecuniis mutuo datis, Id quod sumæ capitali accedit: Reditus, Prouectus. quod & aliis vocabulis, B
λῆμμα, πόρος: item φορὰ & ὀφόριον. Herodian. lib. 7, ἀποβαλόντα θαυμαστὰ καὶ αμφιλαφῆ κτήματα, ἐν τε τοῖς πλοιοφορίοις καὶ ἐν ποικίλῃ πολυτελείᾳ πᾶσι, prouentu vberrimis. Æsch. cōtra Ctesiph. ὑπεσχέσαν κατὰ τὸ θαλάσσιον τοῖς δημοσίᾳ τοῖς, καὶ πλουτίσειν τὴν Δημοσθένει τὸ δωροδοκήματος δραχμῶν τὸν μισθὸς τῆς μάχης, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπόδοσαν, pignori supposuerunt publicas obuentiones. Idē & ὀπῆκαρπία dicitur. Aliquāto pòst, τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον οὐκ ὂν ἢν ἰδίων προσόδων πείζεται. Nec eiusmodi tãtùm reditus προσόδοι dicuntur, sed etiam quæ ad aliquem C
ex officii publici administratione redeũt: item quæ ad vrbẽ aliquã aut principem ex administratione alterius vrbis, aut regionis: qualia sũt, tributa, vectigalia, cēsus. Demosth. De malè obita legat. dicit legatis illis, παρ' ἧς συμμάχων συμφορὰς προσόδους γεγενῆσθαι, lucrosas fuisse. Polyb. l. 5, σωμαχθείσης προσόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, coactis reditibus & copiis satis magnis. Strabo lib. 17, τὴν Αἰγυπτίων παρὰ προσόδους. Xen. Pæd. 8, προσόδων ἀποδεκτῆρες, καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Aristot. Rhet. 1, παρὰ προσόδους τῆς πόλεως. Thuc. lib. 1, εἰ μὴ παρὰ προσόδους ἀφαιροῖμεν ἀφ' ὧν τὸν ναυ- D
τικὸν ἔφυσα. Apud eundē frequentissimum προσόδοι χρημάτων. lib. 2, μεγίστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ δόξῃ δυναμένη. Et aliquanto an. ἐλεγον πλείστον αὐτῆς ἀπὸ τούτων εἶναι τὴν χρήματα τὴν πρόσοδον. Et lib. 3, ἐστὶ δὲ τὰ χρήματα ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας καὶ προσόδος, prouentus ex sociorũ fortunis. V N D E Προσέρχομαι, Reditus percipio, Emolumenta ad me redeunt. Strabo lib. 17. ὥστε πρὸς τὸν ἐνιαυτὸν προσέρχεται λαμπρὰς ἀπὸ τῆς ἐλαίας, largè reditus percipiũt. B. p. 124 & 125. Et ex Vlp. Demosthenis enarratore. προσερχόμενα χρήματα, Pecuniæ quæ ex vectigalibus proueniunt. At metaph. apud Philonem De mundo, ἵνα μὴ πατὴρ καὶ μήτηρ προσέρχεσθαι δοκῶσι τὰ ὑπὸ ὠκυμόροις τέκνοις ἀπαγορευόμενα πένθη, ne pater & mater ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere videantur.

A primo προσόδος quod pro accessu seu aditu capitur, comp. S V N T Δυσπρόσοδος E T Εὐπρόσοδος. Est autē δυσπρόσοδος, A ditu difficilis, Ad quem ægrè acceditur, Ad quē vix aditus patet. vt δυσπρόσοδος οἰκία πολλοῖς apud Plut. in Public. Domus difficilis accessu. Sic Thuc. E
lib. 5, p. 186, χωρίον ἔρημον καὶ δυσπρόσοδον, id est δυσέμβατον. Quũ verò homo aliquis δυσπρόσοδος dicitur, significat morosum & δύσκολον, seu δυσεντυκτον, quē accedere & affari vix audeas, quòd omnes fastidiat: qualis apud Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis vlli. C O N T R A Εὐπρόσοδος, A cessu facilis, Ad quem facilis patet aditus. Xen. Pæd. 6, ὁκοῖοι εἰσὶ τὸ φρόνημα ἔνθα ὤεπ ὑγιεινότατον τὸν ἔτι καὶ εὐπρόσοδώτατον. Idē Hell. 6, φρουρὰς δὲ καθιστάμενοι ὀνόμαζον ὅτι τῆς εὐπροσοδωτάτης. Homo etiã aliquis εὐπρόσοδος dicitur ad quem aditus pater, & quocũ G
colloqui possis, si opus sit. qui affabilis appellatur à Terentio. itidémque à Cic. In omni sermone omnibus affabilē & iucundum se esse veller. Plut. Public. εὐπρόσοδος τοῖς δεομένοις, Ad eũ facilis erat aditus eo indigẽtibus, Omnibus qui ipsius consilio & opera indigerẽt, fores eius petebant. A secundo autem πρόσοδος, quo significatur supplicatio, E S T Προσόδιος. vt προσόδια μέλη, carmina quæ canũtur quũ diis supplicatur, & ad eorum altaria ac puluinaria preces fiunt, Quæ in solennibus supplicationibus & pompis deorũ canebantur. Athen. lib. 6, de Athenienſibus Demetrio adulãtibus, εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ἄδοντες. Ibidem, H
προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰυγμοὶ μετ' ὀρχήσεως. vbi per o scribi debet, licet aliquãdo πρόσωδιον legatur. Sic dicitur vt ἐξόδιον, & vt ἐξοδικὸν μέλος & παροδικὸν. ἐξοδικὸν autē ἐν τῇ ἐξόδῳ τῶν χορῶν· παροδικὸν verò ἐν τῇ παρόδῳ canebatur. id

est, quùm in medium prodibat. Dicitur etiam παρωδικόν. Hæc B. p. 115. Apud Triclin. legitur E T I A M Προσοδιακόν, pro προσοδικόν, idque non semel, vt p. 435 meæ edit. vbi de metris agit quibus Soph. in Aiace vsus est, καλεῖται δὲ οὕτως τὸ προσοδιακὸν μέτρον, ὅτι ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐν αἷς προσόδοι ἐγίνοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο. Altero autem προσόδια vtitur ipse Aristoph. in Auibus, προσόδια μεγάλα σεμνὰ προσπέναι τοῖς θεοῖσι. vbi annotat schol. ita ἀπὸ τῆς προσόδου vocari solitas fuisse παρὰ προσαγορεύειν τοῖς θεοῖς θυσίας: & προσόδια præterea à lyricis appellati εἰς ποιητῶν τῆς θεῶν πτήματα.

C. Συνόδος, ου, ἡ, Coitus, Congressus, Cōuentus. quæ diuersis signif. dicuntur. vt συνόδος solis & lunæ, coitus Latinis. Plut. Solone, τὸ δὲ συνόδου μόριον, pars quæ solis & lunæ coitũ antecedit, eius videlicet diei quæ ἑνὴ καὶ νέα ab Atticis dicebatur. Et idem Plut. in Romulo, συνόδος ὀκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον, luna in coitu & congressu cum sole deficiens. quod & συνοδικόν. Et ξυνόδοι μῆνες apud Camer. ex Arist. lib. 1 De gen. anim. Interlunia. Item apud Synes. μέλλουσης εἰς τοῦτο τὸ συνοδεύειν τῆς συνόδου τῆς ἀστέρων. Maris quoque & fœminæ συνόδος dicitur quod Coitus etiam Latinis. Luc. ἡ πρὸς γυναῖκας συνόδος. Dicuntur etiam συνόδοι, cœtus & congressus celebres, vt sunt vel sacrificiorum vel conuiuiorũ. Demosth. contra Mid. ἀποκτείνοντα Βοιωτὸν ἐν δείπνῳ καὶ συνόδῳ, inter epulas in conuentuque publico. Thuc. lib. 3, ὅσα τῶν ἔπη Ὁμήρου ἐπεκινήθησαν, ὅτι τῷ καὶ ἀρχαῖα μεγάλη ξυνόδος καὶ ἔστι τὴν Δήλῳ, conuentus & celebritas. Aristot. Eth. 8, c. 9, αἱ δὲ ἀρχαῖαι συνόδοι φαίνονται γίνεσθαι κατὰ τὰς τῶν κωμῳδιῶν. Et apud Diog. Laert. in Epicuri testamento, καὶ εἰς τὸν γενεθλίων συνόδοις κατὰ μῆνα τοῖς ἐκεῖσε τῶν συμφιλοσόφων τῶν ἡμῖν εἰς τὸν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου καταπαίειν. Quæ Cic. ita reddidit, Itemque omnibus mensibus vicesimo die lunæ dent ad eorum epulas qui vnà secũ philosophatisunt, vt & sui Metrodori memoria colatur. Vocatur præterea συνόδος cœtus & conciliabulũ deliberandi aut decernendi causa institutum. Thuc. lib. 1, ἐλθόντων τῶν ἀστέων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας καὶ ξυνόδου γενομένης, quũ conciliũ haberetur. Eodē lib. ξυνόδου τε τοῦ ἱεροῦ ἐγένετο. Et mox, ξυμμαχοι ἀπὸ κοινοῦ ξυνόδου βουλευόντες, in cōmunibus conuentibus deliberates. Et apud Camer. ex eodem, ὁ τῶν ξυνόδων, per congressus seu conuentus. Et ex lib. 8, δοξαν αὐτῆς ἀπὸ ξυνόδου ὡς τὸ ναυμαχεῖν, quum placuisset, habito conuentu, nauali prælio decernere. Aliquando verò ἀπὸ ξυνόδου redditur Concorditer, Vno totius cōciliabuli consensu, ἀπὸ ὁμονοίας. Nonnunquam accipitur pro Coniunctio qua animi aliquorum coeũt & sociantur. Ex Naz. συνόδῳ τούτων, horũ coniunctione. Sic accipiendum videtur & apud Isocr. ad Nicocl. ἑταιρείας μὴ ποιεῖσθε μηδὲ συνόδους ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης. ‖ Σύνοδος dicitur etiã de cōgressu hostili seu conflictu. Camer. ex lib. 5 Thuc. καὶ μετὰ ταῦτα ἡ σύνοδος αὐτῶν, posthæc prælii committebatur. Herod. lib. 3, συνέβη δὲ καὶ τῆς ἀραπίδων τοῦ Σιβηρίου καὶ Νίγρου μὴ πλὴν συνόδου μόνον κατ' ὀκείνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ πλὴν πυγμὴν ὁμοίαν τῆς ψυχῆς, congressum in eo loco.

Συνόδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Comes itineris, Qui cũ aliquo iter facit. συνοδοιπόρος Hesychio. Per hoc exponitur itidem ὁδοιπόρος apud Homerum. V N D E Συνοδία, ας, ἡ, Cōiunctio in via vel iter commune, vt Camer. interpr. Suidæ τὸ μετά τινος συμπορεύεσθαι, Comitatus. In iambo gnomico, Ἀνδρὸς πονηροῦ φθόνος συνοδία ἀεί. vbi etiã reddi potest Congressum, Commercium, Colloquium. E T Συνοδίτης, ου, ὁ, Comes. idem cum συνόδος, in Epigr. At lib. 6 Cod. De episc. συνοδῖται dicuntur monachi. v. l.

A Σύνοδος, cui primũ locum dedi, est E T I A M Συνόδιον, ου, τὸ, Coitus lunæ cũ sole, Interlunium, i. tẽpus illud quo luna nec interdiu nec 1. octu apparet. tũc enim cũ sole coire fingitur. Plin. lib. 16, c. 39, Inter omnes cōuenit, vtilissimè in coitu lunæ: quem diem alii interlunium, alii silentis lunæ appellant. Varro intermestruum appellat. quo tẽpore illunes noctes sũt. Virgilio Silẽtia lunæ: Apuleio Noctis illuminũ tẽpus, & illuna caligo. Sed & ipsa luna D I C I T V R Συνοδική, quũ in cōgressu seu coitu est, seu quãdo in eadẽ cæli parte & eodẽ signo soli subijcitur. Iulio Materno synodica itidem dicitur.

C. Τρίοδος, ου, ἡ, Triuium. Theophyl. epist. 16, τριοδοσκοπῶν παρὰ τρίοδος. Epig. lib. 2, ὃν τρίοδον ξύλον, ex triuio, id est baculum qui primus occurrebat, In quem primum incidebat. Sic apud Luc. De hist. scrib. οἷα ἐν τρίοδον, quasi ex triuio, seu è quibusuis compitis. Et apud Hesych. ac Suid. ἐν τριόδῳ τῷ λογισμῷ, prouerbialiter ὅθεν τὰ ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πράγματων, Dubium & ancipitem esse. nam in triuia qui incidit, dubitat & hæsitat quæ potissimùm ex tribus illis via tenenda sit. Vide Erasm. chil. In triuio sum. E T Τριοδίτης, ου, ὁ, Qui in triuio est, In triuio constitutus. F O E M. Τριοδῖτις, de Hecate, seu B
Diana. In Theocr. schol. legimus Hecatem Iouis & Phereæ filiam fuisse, quam in triuiis à matre abiectam pastores suscepisse & nutrisse, atque ideo in triuiis cultam & nuncupatam fuisse. At Varro, Diana ab eo Triuia dicta est, quòd in triuio ponitur ferè in oppidis Græcis: vel quòd luna dicitur esse, quæ in cælo tribus viis mouetur, in altitudinem & latitudinem & longitudinem. Phurnut. ἐνταῦθεν δὴ καὶ τριοδῖτις ἐπικληθῆ, καὶ ἡ τριόδων ἐπάνοδος, ὅθεν τὰς τρεῖς μεταβάλλει ὁδεύουσαν ὅθεν ἡ ἀρχόμενον. Virg. Triuiam Proserpinam dicit, C
Catullus lunam. Charicles apud Athen. lib. 7, δέσποινα Ἑκάτη, τριοδῖτις, τρίμορφε, τριοφθαλμε.

Ὁδῖος, ου, ὁ, Faustus, Auspicatus ad iter. vt ὅδιος οἰωνὸς apud Hesychium, αἴσιος. Est & Mercurii epitheton, vt idem testatur & Stephanus, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, à viis & semitis, quòd in viis statueretur ad semitas monstrãdas. V N D E Ἐνόδιος etiam nuncupatus, iisdem & Phurnuto testibus. Apud Phurnutum tamen in Aldino etiam codice nõ ἐνόδιος S E D Ἐνόδιος legimus: quod mendosum esse puto alioqui significaret Bonã viam parans, Prosperum D
iter præbens. Phurnutus, ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται. Apud Hes. ἐνόδιος, Ἑρμῆς Παφῷ. Erat verò & Diana sine Hecate ἐνοδία. Phurnut. ἐνοδία δέ ἐστιν οὐδὲ ἄλλο ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἀγυιεύς, non aliam ob causam ἐνοδία dicitur quàm Apollo & Iupiter ἀγυιεύς, qui compitis præest. Festus viarũ deam appellat. Et ὁδία quoque apud Hesych. ἡ Κόρη θεός, Proserpina. Esse autem putatur Proserpina eadem quæ Hecate & Diana iam ἐνοδία dicta. A T Ὁδῖος nomen proprium apud Eust.

Ὁδίτης, ου, ὁ, Viator. idem cum ὁδοιπόρος. Apud Homerum E
sæpè, ἀνθρωπος ὁδίτης. Et Od. η, μοῦνος ἐὼν ὁδίτης. Od. ρ, βωμὸς Νυμφάων ὅθι πάντες ὁδηπορέεσκον ὁδῖται. Nicãd. Ther. ὁτ' ἀνωμβρίσιον ὁδίτας Ἅιδα προσμάξηται. vbi annotat schol. scribi etiam ὁδάρους. i. ὁδοιπόρους. Tunc A V T E M Ὁδεῦρος longè alia signif. acciperetur quàm suprà. nam ὅδευροι siue ὁδάροι aut ὁδεῦροι plerunque dicuntur Subsessores viarum, vt dictum fuit. quo sensu accipitur in hoc loco qui ex Eurip. Archelao adducitur, ἔπεισε ὁδεύροις λυμεῶνας, sustulit viarum pestiferos subsessores. Ab Hesychio exponitur quidem etiã προσοδοιπόρος & ὁδοῦ καταρχων, quo significatur Præmus, Qui in via præit: sed non ὁδοιπόρος. Apud eundem Hesych. reperio E
T I A M Ὁδαῖος, quod exp. ὁδηγός, Dux viæ.

Ὁδεύω, F. εύσω, Iter facio, Proficiscor, &c. Apud Musæum, Ὀρφαῖος ὁδὸς ὁδεύων ἀπ' ὀρφναίου Ἑλλάνων Ἕλκος ὁλιδαίνει καὶ ὅτι φρένας αὐδρὸς ὁδεύει. Magis propriè Herodian. lib. 7, ὁρμήσαντα ὅπερ ἐδεύετο ἄγεσθαι νύκτωρ καὶ μὴ ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀπάντων εἰς Παίονας, vehiculo impositos diu noctuque iter facere ab oriente in Pannoniam. Basil. χρῆσιν παρ' Αἰγυπτίων σκύβη χρεστὰ καὶ ἀρτυσὰ μετὰ τούτων ὁδεύσον ἐν τῷ ἀλλοτρίῳ ἐφοδιάσθητι. Non autem γῆν ὁδεύειν dixit pro Iter facere per terram. At Naz. ὁδεύτεον παῖς ὁδοῖς. Camer. annotat ὁδεύειν improbari, vt veteribus doctis inusitatum. ‖ Hesichius ὁδεύει exponit περιπατεῖ, ἀπέρχεται.

Ὁδευτής, οῦ, ὁ, Qui iter facit, Viator. ὁδίτης.

Ὁδεία, ας, ἡ, Profectio, Iter.

c. 2. Ἀναμφοδεύω. Bud. tradit ἀναμφοδεύειν de duobus dicuntur obuiam sibi euntes aberrant.

C. Διοδεύω, Iter facio per, Permeo. vt διοδεύω πλὴν Ἰταλίαν, H
iter facio per Italiam. Et, ὥστε πλεῖν μὴν διοδεύσας, tãtam viam permensus. Synes. epist. 67, διοδεύσας πλὴν ὕπαιθρον ὡς αὐτόπτης, peragrans suspectam regionem. V N D E Διοδεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem iter haberi potest, Peruius, Permeabilis. C O N T R A Ἀδιόδευτος, Imperuius.

C. Ἐξοδεύω, Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo. Polyb. l. 5, ὁ τῆς Ἀχαΐας ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, profectus Molycriam, vel Copiis adductis Molycriam, Camer. Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere è vita. Sic can. 13 concilii Nicæni. Eodémque modo ἔξοδος & ἐξόδιον de excessu ex hac vita. V N D E Ἐξοδεία, ας, ἡ, Exitus. suprà ἔξοδία etiam habuimus.

c. 2. Διεξοδεύω, Exeo per, seu Permeo. vt διέξοδος non nunquam idem signif. cum δίοδος.

C. Ἐφοδεύω, Obeo, Percurro, Lustro. Xen. Pæd. 8, ἐφοδεύει δὲ αὐτὴν κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ φράσιμα ἔχων, satrapias ditionis Persicæ obit. hunc postea ἔφοδον vocat, quasi inspectorem rerum & lustratorem. Plut. ἐφοδεύων πλὴν φαλαγγα καὶ καθιστὰς πλὴν τάξιν. Hæc & alia Bud. p. 758. Habes & aliud exemplum ex eodem Plut. in Νήφω. Sic Polyb. ἐπειδὴν δορυφόρους παρὰ φυλακὰς, πορθοῦν τοὺς τὴν χιλίαρχον, καὶ χρὰ φιλὴν λαμβάνοντα, πύσιν καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. Salust. dicit Circumire vigilias. Bud. interpr. etiam Recognoscere vigilias. Et Naz. ἐφοδεύει πάντα, omnia obit & lustrat. Pass. ἐφοδεύομαι idem cum ἐφοδεύω. X. Hell. 2, δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο κατὰ τὰ τείχη, circuibant seu obibãt vt faciunt qui noctu vigilias obeunt. B. Idem exposuerat etiam, Stabant in armis & instructi accinctique. ‖ Suidas ἐφοδεύσαντα exponit quidem καταπασκοπήσαντα: ἐφοδεύεται autem, διοδεύεται. ‖ B. Ἐφοδεύω pro Instruo affert ex Plut. 74. Fuerit igitur ἐφοδεύω idē etiam cum ἐφοδιάζω. H I N C Ἐφοδεία, ας, ἡ, Lustratio quæ obeundo fit. seu, Munus obeundi vigilias & excubias inspiciendi. Polyb. de statiuis Romanis loquẽs, ἡ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνάπτεται, vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur. Bud.

C. Παροδεύω, Prætereo, Prætergredior, Iter habeo præter. In v. l. exponitur etiam Transeo, & παροδεύσας πλὴν πόλιν, per vrbẽ ambulãs. Pro Prætereo accipitur in lib. Sapientiæ, cap. 5, ὡς μνεία καταλύσαντος μονοημέρους παρῴδευσε, tanquam memoria hospitis diurni præteriit.

C. Περιοδεύω, Circumeo, In orbem obeo. Plut. Camillo, περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον, circumeuntes Palatium. Et ὁδοὶ περιοδευόμενοι, Viæ quæ circumeũtur, Viæ quæ in orbẽ obeuntur. Exemplũ habes in Περίοδος. Bud. περιοδεύω interpr. etiam Mente perlustro & peragro, ex Plut. afferens, περιωδευκὼς ὁ ὀπτικὴ τὸν περὶ οὐρανίων λόγον, comprehenso paucis cælestium tractatu, vel potius Circũscripto, vt postea dicit. ‖ Περιοδεύω, Longis verborum ambitibus vtor, hoc est Longis periodis. Demetr. Phaler. χαλεπὸν γὰρ περιοδεύειν ὡς τὰ ὀπτικὰ ἀλλὰ δίκλινα γράφοντα. Bud. autem ex Hermog. affert περιοδεύειν τὸν λόγον, pro Vti periodis. ‖ Περιοδεύω, Circumuenio, Circunscribo, id est Fallo. Ioseph. De antiqu. περιώδευσέ με Ἀντίπατος, me circumuenit. vel etiam ἐκύκλωσε. ‖ Περιοδεύω pro Raticinor affertur ex Epicteto. ‖ Περιοδεύω transitiua etiam signif. B. ex Hippiatr. affert, τοῖς δὲ λεπτοῖς δίχα τῆς σφαιμαίξεως περιόδευε, Circumage, id est Exerce. V N D E Περιοδευμῴδης, Circuitu & circunductione, Per ambages. Plut. πολυμεραῦς καὶ περιοδευμένος ἐξεμόρφωσε, multis modis & longo ductu. E T Περιοδευτής, οῦ, ὁ, Circuitor, (vt Vlpian. loquitur) Circulator, ἀγύρτης. E T Περιοδευτικὸς, Circumire solens, Circumiens, Circularis. Diosc. in Præfat. lib. 7, τὸν μὴ περὶ τὴν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων λόγον περιθέμενα διελθεῖν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ περιοδευτικοῦ τόπου, Vt tota curationis remediorũmque ratio ad vmbilicum perducatur, Ruellio interpr. Vbi quidam pro τόπου legũt θέματος, & interpr. Circularis ratio. E T Περιοδεία, ας, ἡ, S I V E Περιόδευσις, εως, ἡ, Circuitus, Circuitio. Suid.

C. Συνοδεύω, Itineris socius sum, Vnà iter facio. seu Comes sum, Comitor. In v. l. exponitur etiam Concurro. ‖ Luna etiam συνοδεύειν dicitur quando cum sole coit, seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati, συνοδεύουσα γὰρ, πλησίον τοῦ ἡλίου πρὸς πλὴν ἐπόψεσι φαίνεται.

Ὁδόω, Duco, Præeo. ex Æschylo. vt idem sit cum ὁδηγέω. Et Ὁδοῦμαι, Ducor viam, Præitur mihi, Via mihi ostẽditur. quo modo ab Herodoto vsurpatur. Hesychius autem ὁδοῦται exp. καθ' ὁδὸν πορεύεται.

Ὁδάω, S I V E Ὁδέω, Viatico instruo, ἐφοδιάζω. v. l. Τὸν ἐ-

δηθέντα (inquit Camer.) interpretantur Venundatum: in Cyclope Eurip. ὡς ὀδηθείης μακραί. Et accipi hoc potest, Vt in longinquas regiones abductus venires. nam postea significat verbum planè venditionem, εἴτ' τις θέλει Βορεᾶν ὀδήσαι ναυτίλοις κεχρημένοις, — seu quis fortè vult Venundare indigentibus nautis cibos. Et mox, Ὀδήσον ἡμῖν ὅ τον ᾧ παρεύζομεν. copiam sibi fieri cupit frumēti cuius penuria laborarent. Hæc Camer. Vtrunque verbum agnoscit Hesych. quippe apud quem reperitur, ὀδεῖν, πωλεῖν. & ὄδησον, πώλησον. & ὀδήσαι, ἀποδόσθαι. Sed idem ὀδήσαι exponit etiam πρίασθαι, ὠνήσασθαι. & ὀδηθείης, ληφθείης, πραχθείης, adeo vt secundum eum ὀδήσαι significet & Vendere & Emere. Videtur tamen idē Hesych. ὀδήσαι accipere etiam pro ὀδεῦσαι, Iter facere, Proficisci, Ire: quippe qui ἐξοδήσαι exponat ἐξοδεῦσαι: à VERBO Ἐξοδάω SIVE Ἐξοδέω, vt id significet Exeo, Excedo, Proficiscor ex, sicut ἐξοδεύω. Alias ἐξοδᾶν sequitur significationē præcedentis ὀδᾶν, Vēdere. Eurip. Cycl. μὴ πάρ' ἐξοδᾶν γ' ἐγὼ Ξένοισι χρήματα. quibus verbis negat hospitibus. Cæterùm pro Ὀδήσαι dicitur ET IAM Οἰδήσαι, quod Hesych. exp. ἀποδόσθαι, πρίασθαι, similiter vt ὀδήσαι: sed tenui spiritu apud eum notatur, perinde vt ὀδὸς pro ὁδός, itidem tenuatur.

Ab eodem siue Ὀδάω siue Ὀδέω EST Ὀδᾶος SIVE Ὀδέος, Vendibilis, vel Emptitius, Qui emi potest. Item Ad iter conficiendum idoneus. idem cum ἐφόδιος adiectiuè posito. Vtraque expositio apud Hesych. habetur, ὀδᾶον, (inquit) πρᾴσιμον, καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Et, ὀδάιον, ὠνίον. ὀδήσαι γὰρ τὸ ὠνήσασθαι. Et aliquantò pòst, videlicet ordine alphabetico, ὀδέον, πρᾶσιμον, ἢ καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Suspectū tamen haberi potest hoc posterius ὀδέον per ε. Apud Suidam ὀδᾶον tantùm inuenio, quod exp. ἐφόδιον, Viaticum, Sumptus viæ, aut etiā Auxilium viæ, vt Virg. loquitur. Rursum apud Hes. reperio ὀδᾶος, πρᾴσιμος, ὠνήτης: item, ὀλίγος, ἀπεστής, πονηρός: item φορτηγός: ET Ὀδᾶ, φορτία. de quo & alia apud eum vide. Hoc tamen postremū ὀδᾶος in eius codice suo loco nō est.

Quòd si verò IN Ὀδὸς tenuetur prima syllaba, significat βαθμόν, inquit Suidas. Idem ὀδὸς exponit οὐδός, in hoc loco Soph. Ἐπεὶ δ' ἀρῖκτο πλὼ καταῤῥάκτου ὀδόν, id est φλιάν, inquit: de ædibus Plutonis. Similiter Eustath. pag. 156, ὅτι δὲ οὐδὸς ὡδᾷ τὸ ὁδεύεσθαι γίνεται, δηλοῦσι καὶ ὡδᾷ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι τῷ ὅτι Κολωνῷ πολλάκις ἀπηχήφων, ὁδὸν δίχα τοῦ γεγαφότα τὸν ὀδόν, Ἐπὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταῤῥάκτου ὁδὸν Χαλκοῖς βαθρωτὸν ἠθεῖ ἐρριζωμένον. Qui locus habetur p. 322 meæ editionis, vbi & schol. exponit οὐδόν: annotá. que, quem initio χαλκόπους ὁδὸν Sophocles vocauit, cum nunc ex scena & theatro submouere, & καταῤῥάκτου propterea nominare, quòd illa descensus esse ad inferos crederetur. Veruntamen idem scholiastes pagina 272, vbi habetur, ὅν δ' ὀπισθεῖσεις πόδον, Χθονὸς καλεῖται θεῖε χαλκόπους ὀδός, nō amplius exponit οὐδός, sed in propria significatione accipit, & ex Apollodoro tradit δ' αὐτῆς καταβαστάζει εἰς ἅδου. vocari autem χαλκόπους, quoniam ærifodinæ ibi erant. Contrà verò hanc expositionē, videlicet οὐδός, videntur cōfirmare verba quæ ex oraculo affert, Βοιωτοὶ δ' ἵππιοι πεισίχροοι Κολωνοῦ, Ἔνθα λίθος πεκάφεγνος ἔχει καὶ χάλκεος ὀδός. Itaque ὀδός per systolen dictum est PRO Οὐδός, οῦ, ὁ, Limen, Lignum seu saxum in ima ianuæ parte qua in ædes intratur. Eust. loco citato, βιλὸς ἢ σωπήτως, ὁ τῆς οἰκίας βαθμός, ὡδᾷ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς ὡδᾷ τὸ ὁδεύεσθαι. Od. η, Ἐς μυχὸν ἷξε οὐδοῦ, à limine vsque in domus penetralia. Et alibi, ὀνοῖ θεσφύροις Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. Il. θ, Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Auratum limen dicit Seneca, Ferreum Lucanus. Marmoreum Horatius. Similiter Od. η, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδοῦ. Odyssea π, Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν καὶ ὑπὲρ οὐδὸν λάινον οὐδόν, transibat limen marmoreum. vt Ouid. dicit Transire limen cautius. Odyss. ν, Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο. Od. λ, Τὸν δ' κατ' ἀδεῦ βάντε θεσπεσίῳ Πηνελόπεια, accedentem ad limen, Appropinquantem ædibus. Insistere limen dicit Virgil. Exire limē. Terentius. Est & in prosa huius vocabuli vsus. vt apud Plut. in Problem. Rom. πλὼ γαμουμένῃ οὐκ ἐῶσι αὐτῇ ὑπερβαίνειν τὸν οὐδὸν τοῦ οἰκίας, ἀλλ' ὑπαίθροισιν οἱ θεσπίμποντες. Metaphoricè quoque γήρας ὀδὸς dicitur, vt Lucr. Limen lethi. ibi enim limen accipitur pro aditu seu introitu, vt & apud Plin. Limen interni maris, apud Virg. Limina portarum: apud Cic. Limen cubiculi. & Ostium liménque carceris. quibus in locis Limen est quod ἔισοδον Græci dicunt. Il. χ, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ὅθι γήρας οὐδὸν ἵκοιτο. Od. ο, οὐδ' ἵκετο γήρας ὀδόν. Eodem libro, ἰὼν ὅθι γήρας ὀδοῦ. Sic apud Phocyl. μέχρι γήρας ὀδοῦ, vsque ad senectutis limen, vel Vsque ad exeunt. ē senectutem: si ita dici potest vt Ab ineunte ætate. Vtuntur & prosæ scriptores hac metaph. imitatione poetarū. vt Plato lib. 1 De rep. ὀλίγου δεῖν εἰ τῆς ἡλικίας ὁ δὴ ὅθι γήρας οὐδοῦ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταί. Antiphon. Τοὺς θεσμοθέτας καὶ τὸ γραμματεῖον τοῦ τῆς νόμων ἀφικομένους ἰδεῖν λῷον κατ' ὅλην τὴν πόλιν ὅθι γήρως ὀδοῦ διαφθειρομένους. Luc. πρὶν ἢ τὸν ὀδὸν γήρως. Vide apud Erasm. Limen senectæ. Sed notandum est in hisce locis vbi γήρας οὐδὸς dicitur, non semper significari πλὼ ἔισοδον, quum aliquis videlicet τὸ γήρας quodammodo ὑπεισέρχεται, vt οἱ ὠκυγήρωντες: sed plerunque capi pro ἔξοδος, vt is qui dicitur esse ὅθι γήρας οὐδοῦ intelligatur ὑπὲρ γήρως καὶ ἤδη κατὰ τὸ γήρας ὑπεξιών, καὶ πρὸς τὸν θανατῶν. nam οὐδὸς subseruit non tam intrantibus quam exeuntibus etiam, vt Eust. annotat. ‖ Οὐδὸς accipitur etiam pro ὁδός, Via. Odyss. ρ, Δὶς δέ μοι εἴπεν ἐπὶ πρὸ πρὸς πετμήν ἀμφὶ θύρῃ, Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ φάτ' ἀρ' σταλέ' ἔμμεναι οὐδόν, lubricam esse viam. vbi Eustathius annotat οὐδὸς Æolicè dictum pro ὁδός, inserto υ, ac semel apud Homerū in ea significatione reperiri: atque hoc οὐδὸς dedisse occasionem deriuandi οὐδᾶς, (quo limen significatur) ab ὁδός, quippe quod sit ὁδὸς ἐς οἶκον. Similiter & Hesychio οὐδὸς est non solùm βαθμὸς ὁ τοῦ θύρας, sed & etiam ὁδός. ‖ At Suidas οὐδὸς exp. non tātùm φλιὰ, βαθμὸς siue βαθμὸς, τὸ κάτω τῆς θύρας, sed etiam ἔδαφος, Solum, Pauimentum. quod & οὖδας siue οὐδᾶς dicitur. Apud eundem pro οὐδὸς εἰς λαυτίλω (quod exp. σεὶ ὁδὸς) reponendum ὁδὸς, vt disces ex loco Homeri in Λαυρᾷ citato.

SED ET Οὖδος, εος, τὸ, ET Οὖδας (quib' significatur Solū, Pauimentū. seu Humus, Terra) ab ὁδὸς eodem modo quo præcedens, deriuata esse dici possunt. quoniam videlicet in solo inambulamus & incedimus. nisi malis dicere hæc duo οὖδος & οὖδας vna cum ὁδὸς ab εὶω originem traxisse, à quo Eust. quoque ὁδὸς deriuat. Cæterum οὖδος esse nominatiuum inusitatū annotat Eust. & ab eo esse datiuū οὖδει: sicut vicissim ὕδας in solo nomin. & accus. vsitatū est, in reliquis cas. ἄκλιτον. Il. η, & Il. μ, ὁ δ' ὑπὸ οὖδει ἐείδη Il. τ, ἐπ' οὖδει Πίλιος). Apollon. lib. 2 Argon. οὖδει πεσε, in terram cecidit. hoc est τῇ γῇ, τῷ ἐδάφει. Rursum apud Homer. Il. ρ, Οὖδει δὲ σκήπτρα καὶ ῥήματα. Il. τ, ὁδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Eodem lib. οὖδας ἱκανεν, Humum seu In terram. Od. ν, Αἶμαπ' ἐπιφάλω πεπαλαγμένω ἄσπετον οὖδας. In v. l. habetur ET IAM Οὐδή, ῆς, ἡ, itidem pro Pauimentum, Solum, Terra: sed sine autore & exemplo. In iisdem reperio ET Οὐδίζω, Humi allido, Affligo ad terram, vt Plaut. loquitur. sed & hoc sine autore ac exemplo. NAM Προσουδίζω, potius dicitur. Plut. in Galba, προσουδίσας τὴν Γάλβα εἰκόνα, Galbæ statuam humi prosternente, vel simpliciter Deiiciente. Itidémque apud Suidam, ὁ δὲ ὁρᾶς μετέωρον προσουδίζει τὴν καὶ ὑποκτείνει. Item, ὃν τὸ ἵππου ῥίμας προσουδίζει χαμαί. id est, τῷ ἐδάφει προσκρούει, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίπτει.

Ab eodem οὖδας deriuatum EST Οὐδᾶιος, ια, ον, ὁ, Humilis, Terrestris. ὁπόγαιος, Qui super terram est. vt πόδας ὑδᾶιος apud Nonn. Terrestris fons, E terra scaturiēs. At ὑδᾶιος Κρονίδης apud Dionys. ὁ χθόνιος siue καταχθόνιος, pro Plutone: vt ὑδᾶιος ibi idē significet cum COMP. Υποδᾶιος, Subterraneus. ‖ Est nomen proprium filii Cadmi apud schol. Apollonii. ‖ Οὐδᾶιος in v. l. expon. etiam Liminaris, in qua signif. fuerit à nomine οὐδὸς quod est Limen. Sed nullum significationis illius affertur exemplum.

Ὀ Δ Υ' Ν Η, ης, ἡ, Dolor. Homer. Il. λ, ὀδύνη δὲ δέδε χροὸς ἦλθ' ὀξεῖαν. Il. ε, Ἄλγεα χείρ, ὀδύνας δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. graues dolores. Il. η, ὅθι δὴ Φαρμαχὸ ἄκεα πάσσοντο μελαγναίων ὀδυνάων, de vulnere Menelai loquēs. Sic Il. ο, ἑλκωὶ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαγναίων ὀδυνάων. Rursum Il. δ, de sagitta Menelai cor pori infixa, μελαγνέων ἔρμ' ὀδυνάων, fundamētū seu fulcrum sæuorum dolorum, id est causam. Il. π, ἀμφὶ δέ μοι χὶν Ὀξείης ὀδύνησιν ἐλάκατο. Et mox ad Apollinem, πόδε καρτερὸν ἕλκος ἀνώγει, Κοίμισον δ' ὀδύνας, quem exaudiēs Apollo, Αὐτίκα παῦσε ὀδύνας. Sopire & sedare dolorem Latini quoque dicunt: item Inhibere, Leuare. Il. λ, bis, Ὣς ὀξὺ ὀδυνᾶι δ' ὦδυν μόρος ἀμφεκάλυψε, vulnerati videlicet. Il. ε, de Venere à Diomede vulnerata, ἀχθομένῳ ὀδύνησι. Il. μ, de aquila à dracone icta, Ἀλγήσας ὀδύνῃσι. Od. ι, de cyclope cui oculum effoderat Vtis, — τετάκοντο καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Il. ε, Κῦρ' ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος: de quodā quē aduersarius sagitta βαλὼν ὀδύνῃσι ἔδωκεν, dolorē intulerat, seu fecerat. (contrà Cicero dicit Dare alicui dolorem, pro ὀδυνᾶν) Eodem genere loquendi, Odyss. ρ, Οὔτε κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Vtuntur & prosæ scriptores. vt Xenoph. Hellen. 5, ἡδυπαθοῦντες ἢ τὰ κνήματα ὑπόδεσιν καὶ ὀδυνῶν ἀφῆκεν. Plato Sympos. de quodam à vipera morso, παθόντα τὸ λεχθὲν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Plutar. Coriolano, φοφᾶν τὸν παντοδαπὰς ὑπὸ ὀδύνης φρεάδομον, præ dolore. Et apud Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 12, γαστρὸς ὀδύνη, dolor ventris, vt Cicero dicit, Dolor articulorum: & Horat. Dolor lateris. Gaza vertit Tormina ventris. Et in præcedentibus quidem locis ὀδυνῶν de corporis dolore dicitur: legitur verò & de animi dolore dictū, id est mœrore. Od. β, Νῦν δέ μοι ἀπρήκτοις ὀδύνας ἐπέβαλε μυθῷ, Inijcitis seu affertis dolorē. aut Afferentis mœrore. Od. τ, Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ὀνοπάζῃς ὀδύνῃσι. Μνησαμένῳ. Odyss. σ, οὐ νῦν πολλῶν Πυλέων ἀμ' ἔρεξεν καὶ φρένας καὶ θυμόν. Odyss. α, Οἴχετ' ἄϊστος ἀτυζομένοι σὺ ὀδύνας τε γόους τε κάλυψεν. Cicero quoque copulat hæc duo. Meo dolore luctúque Sic Xenoph. Symp. ἀλλ' ἢ ὀδύνη τε ἔλυσε (At Plinius dicit, Pedum dolore correptus est) Sed corporis propriè est ὀδύνη, i. sensus tristitia in corpore motionis, vt Gorræus definit. vel secundum Ciceronem, Motus asper in corpore, à sensibus alienus. Vbi Gorr. annotat magis propriè dici potuisse Sensus motionis quàm Motus: defendi tamē Ciceronem posse, quum & Hippocrates aliquando dolorem sumat pro dispositione ipsa quæ dolorem facit. Idē Gorr. pluribus ostendit dolorē omnibus sensibus accidere, & partibus sentiendi facultate præditis: causas quoque à quibus excitatur afferens. Ab eodem hæ species ponuntur, ὀδύνη βαρεῖα, dolor grauis, qui veluti cuiusdam ponderis loco incumbentis sensum inuehit: ἐμπεπαρμένη, infixus, in quo ceu palus videtur infixus: ἡ μετὰ δηξεως, mordax: λαπαρή, laxus, siue mollis, qui sine phlegmone & tensione est: κοψιμαπόδης, punctorius: ὀξεῖα, acutus & pungens, quū ceu acu aut terebro perforante, aut palo impacto, pars diuelli videtur: ὀσφῶνος, osium dolor: σφυγμώδης, siue σφυγμαπόδης, pulsatorius, vt in arteriis & inflammationibus: θλιβόδης, tēsitus. de quibus omnibus fusius ipse differit. Vide & Paulum Ægin. lib. 2, cap. 4. ‖ Cic. interp. Ærumna, in Stoicis defin. ἄλγος. λύπη βαρυνόμενα ὀδύνη, λύπη ὅθι πόνος, Angor, est ægritudo premens: Ærumna, ægritudo laboriosa.

C. Ὀδυνήσαπος, ου, ὁ, ἡ, Dolores pellens, Dolores abolens, & discutiens, Dolorem domans, & quasi perimens. ὀδυνῶν παυστικός, vt Eust. exp. apud Hom. Iliad. ε, Τῷ δὲ ὅθι Παιὼν ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων. Et Iliad. λ, — ὅθι δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν Χερσὶ δίμπτει ψας ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας Ἐσκε' ὀδύνας.

C. Ἀνωδύνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Doloris expers, Dolorem nullum sentiens. Sic Galenus ἀνώδυνον vocat τὸν μὴ ὀδυνώμενον κάμνοντα. ‖ At ἀνώδυνον φάρμακον dicitur medicamētum mediocriter calidum, dolorem deliniens. Propriè autem ἀνώδυνον dicitur quod ita temperatum est calore, vt calori nostro natiuo quamsimillimus sit, vel saltem intra primum ordinem excalfaciat. Tale nanque esse oportet vt demulceat deliniátque quodammodo exasperatas corporis nostri partes, dulcique sensu, quē mouet, earum veluti tristitiam molestumque sensum aboleat. itaque proximè ad naturam τῶν ζωύκων accedit. Sed & tenuium partium esse conuenit, nihilque habere adstrictionis. Aliud ab eo est τῶν ἀνωδύνων genus quod reuera eiusmodi non est, sed dicitur tantùm, cōtrario temperamento præditum: vt quod refrigerando & obstupefaciendo doloris sensum tollat. Dicitur etiam id ἀνώδυνον (sed impropriè) quod affectum sanat, medetúrque morbo à quo dolor excitatus est. eo nanque sublato, protinus dolorem quoque sedari necesse est. Hæc inter alia Gorræus. Sic Galen. χρήσαιο καρωτικοῖς φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἀνώδυνα. Alibi quoque ἀνώδυνα vocat τὰ ναρκωτικὰ τῶν αἰσθήσεων, τὰ παύοντα ὀδύνας. Idē ad Glauconem, καλεῖται μὴν οὖν ἀνώδυνα φάρμακα τὰ θλιβόντα, τὰ παύοντα τὰς ὀδύνας. Itē, ὑπνοποιὸν τῶν τὴν δεῖ καὶ ἀνώδυνον. Sic ἀνώδυνα κελλύεια apud Dioscoridem libro 4, capite 69. ibidem, ἔστι δὲ βέλτιον τὸ ὀπὸ τὸ χύλισμα καὶ ἀνωδυνώτερον. Et mox, τὰ δὲ θεσσαλικὰ φύλλα καταπλασσόμενα ἀνώδυνώτατα πρὸς πάντα πόνον. ad omnes dolores mitigandos efficacissima. Cælius Aurelianus Chronicōn libro 2, capite 4, Ea medicamēta quæ Græci vocant ἀνώδυνα, nos Indoloria dicere poterimus. Alibi autem ἀνώδυνοι κάμνοντες, vt antè dixi. VNDE Ἀναδώνιος, Sine dolore. Plutarchus ἀνωδώνιος καὶ ἀπόνως πεῖθθαι τὸν Κικέρωνα λέγουσι. vbi fortasse aliquis malit ἀνωδύνως. ET Ἀνωδωνία, ας, ἡ, Doloris carentia, Dolor nullus, Quum quis nullū doloris sensum percipit. In v. l. autem perperam SCRIBITVR Ἀϊσδυνος.

C. Ἐπώδυνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Dolorē afferens, Dolore afficiens: Dolorem faciens seu efficiens, Dolorem excitans. Budæus annotat à Plutarcho opponi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo significat, Eum qui dolorem non sentit, & Eum qui dolorem leuat. Pro Crucians affert ex Galeno.

C. Ἐλεώδυνος ab Hesychio EXPONITVR Μεγαλώδυνος. Dubium autem est accipiátne pro eo qui magno dolore cruciatur, an eo qui magnos dolores facit.

C. Καπώδυνος, Qui dolore afficitur, Quem cruciat dolor, Cuius animo infixus hæret dolor. lib. 1 Reg. ἀνὴρ καπώδυνος ψυχῇ, animo dolens, seu ab animo, vt Plaut. loquitur. & Iudic. 18, καπώδυνοι ψυχῷ αὐτῶν.

C. Νώδυνος, Dolore vacans, Nullum dolorem sentiens. idem cum ἀνώδυνος in prima significatione. oppositum præcedenti καπώδυνος. ‖ Item Dolorem leuans, Dolorem domans seu sedans. vt & ἀνώδυνος. Sophocles Philoct. Ἡ φίλον εἴ πι νώδυνον κάπιδέ που. vbi scholiastes exponit παυστώδυνον. Homerus dicit ὀδυνήφατον ῥίζαν.

VNDE Νωδυνία, ας, ἡ, idem cum ἀνωδυνία, Nullius doloris sensus, ἀπονία, seu ἡ τῶν ἀλγεινῶν ὑπεξαίρεσις, vt Epicurus in Ἀηδονίᾳ loquitur. Vno verbo reddere possumus Indolentia: vt Cicero Qui rem expectandam vel voluptate vel indolentia metiuntur. Pro quo Indolentia alicubi dicit Nihil dolere, alicubi Vacuitas doloris. Theocritus, καδ δ' ἀρὰ πάντων Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν, Indolentia perfudit membra cuncta, id est Omnium membrorum dolores leuauit. seu Omnia membra dolore leuauit. Ouid. dicit requie lenire dolorem.

C. Παυστώδυνος, Qui dolorem sedat. ὁ παύων τὰς ὀδύνας, vt Homerus loquitur. Habes paulo antè in Νώδυνος.

C. Περιώδυνος, Qui circumcirca dolet. Cuius totum corpus dolor cruciat. vel Qui vehementer dolet. περιώδυνος (inquit Bud.) vt περιαλγής, & περιαδινής. Demosthenes pro eo qui toto corpore vexatur & dolet, vt contusus verberibus. At τὸ περιώδυνον substantiuē. Dolor qui aliquem vehementer cruciat. Ex Platone De leg. περιωδυνίᾳ ἀφύκτῳ πρὸς πτωῖ, qui in dolorem ineuitabilem incidit. A Περιώδυνος EST Περιωδυνία, ας, ἡ, Circunfusus dolor. seu Grauis & vehemens dolor. vel simpliciter Dolor. Plato libro 5, De leg. ὅλῳ πρὸς χάρειαν ὑποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, ἀγνοοῦντ' πτεῖν. Aliud ex eodem exemplum adducam infrà in Ὀδυνάομαι. Dioscorides lib. 2, capite 54, de ouo, ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμίας. Vnde Plinius libro 29, cap. 3, Lutea ouorum dolores oculorum mitigant. Eodem libro capite 121 de herba sesami, καθεψήσας ἐν οἴνῳ φλεγμονὰς ὀφθαλμῶν καὶ περιωδυνίας ῥύεται. de qua Plin. lib. 22, c. 25, Oculis imponitur decocta in vino. Et lib. 3, c. 25, πρὸς τὸ πηγάνῳ loquens, πρὸς ὀφθαλμοῖς περιωδυνίας σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθέν περαύνει. Marcellus alicubi vertit Grauis dolor, alicubi Grauissimus dolor. nam reuera

περὶ significationē intendit. Idem Dioscorides in præfat. libri 7, περιωδυνιῶν καὶ ἀλγηδόνων καὶ πλείστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, cruciatibus, vt Ruell. interpr. Vbi tamen perperam SCRIBITVR Περιοδυνῶν pro περιωδυνιῶν. A

C. Πολυώδυνος, Quem multi dolores exercent & premūt, Ærumnosus. vel etiam, Multos dolores inferens, Multorum dolorum autor & causa.

Ὀδυνηρός, οῦ, ὸ, Dolorem afferens, Dolore afficiens seu crucians, Dolorem faciens seu efficiens. λυπηρός, ὀδύνη πονος, vt Hesychius exponit. Aristot. Rhet. libro 2, ὅσα τε ὀδὺ λυπηρῶν καὶ ὀδυνηρῶν φθαρτικά, πάντα ἐλεεινά. Et mox, ἔστι δ' ὀδυνηρὰ μὲν καὶ φθαρτικά, θανατοι καὶ αἰκίαι καὶ πολλάπων κακώσεις καὶ γήρας καὶ νόσοι καὶ δουλείας ἐνδεια. Et ὀδυνηρὸς βίος, apud Aristoph. Vita acerba, seu Ærumnosa. Apud Nazianz. In sacrū paschā, γλυκεῖς οἱ ἥλοι, καὶ εἰ λίαν ὀδυνηροί, dulces claui, e. si nimis graui dolore crucient. B

VNDE Ὀδυνηρῶς, Dolenter, Molestè, Ioseph.

Ὀδυνάω, ῶ, Dolore afficio, Dolorem affero, Dolorem facio. λυπέω. Galenus, ὥσπερ τὰ γε σωματικὰ σφόδρα, καὶ ὅλῳ τῷ σώματι ὀδυνᾶντα, πλεῖστον ἀδικεῖ τοῖς αἰσθήμασι ἢ ὠφελεῖ. C

Pass. Ὀδυνάομαι, Dolore crucior, Dolore premor, Doleo. Plato libro 9 Polit. οὐκοῦν καὶ ἢν περὶ ὀδυνία τινὶ ἐχομένων ἀκούῃς λεγόντων ὡς οὐδὲν ἥδιστον τῶν παυσαμένων ὀδυνᾶσθαι; Et ex Aristoph. ἃ ὠδύνησθε, Quæ mihi dolorem attulerunt. AT Ὀδυάω & ὀδυάομαι, quod in v. lex. idem esse dicitur cum ὀδυνᾶω & ὀδυνᾶσθαι, Dolore afficio & Doleo: mihi suspectum est, ac scribendum puto ὠδύνω.

C. ΚΑΤΑὀδυνάω, Dolore cōficio. Vnde καταδυνάομαι, Dolore conficior & crucior. D

C. ΠΕΡΙὀδυνάω, ῶ, Dolore omni ex parte crucio, Vehemētem seu grauem dolorem facio. Diosc. lib. 3, c. 26, de absinthio, ἀφεψόμενόν τε σὺν γλυκεῖ, κατάπασμα ὀφθαλμῶν περιοδυνιῶντων ὄτι. Et Περιοδυνάομαι, Dolore omni ex parte premor, Grauiter doleo, vel etiam simpliciter Doleo. Diosc. in præf. l. 7, ἢν καὶ θαρρεῖν ἐλπιόντων, μήπω δὲ περιοδυνιόντων ἢ δυσουρούντων, sed nondum excruciātur & vrinæ difficultate laborant. Scribitur alicubi ET Περιοδυνάω.

Ω ΔΙΝ, SIVE Ὠδίς, ῖνος, ἡ, Dolor parturientis. Homer. Il. λ, — πικραὶ ὠδῖνες, quod vide infra in Ω δίνω. Plutar. Alexandro, τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Idē in Lycurgo, μετὰ γάμου τοῖς πεκυοφορηκόσι, καὶ τὰς ὠδῖνας ἀφθόνως ἐποίουν θεοί· τὰ γὰρ εἴνας, καὶ φύλακας. Idem Symp. 3, μαλθακωτέρας παρέχουσι τὰς ὠδῖνας. (Aliud exemplum ex eodem habes in Ἀσχέα) Sic Plato Theæt. διδόασι γὰρ αἱ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσι, δύναται τε ἐγείρειν τε καὶ ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας ὧν αὐ βούλωνται ποιεῖν, lenire partus dolores. Sic Callimach. Τειρομένῳ ὠδῖσι. Metaphoricè autem Plato in quadam epist. dicit, πεῖόν τε τοῦτ' ὄθι τὸ ἐρώτημα ὃ πάντων αἴτιόν ὄτι, μᾶλλον δὲ ἡ τοῦ τόκου ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη. quas autem ὠδῖνας intelligat, vide suprà in Μαιωτικός. Sed & ab aliis pro ὀδύνη vsurpatur, id est Dolor. vel potius Dolor qualis parturiētium est. i. vehemētissimus. vt Act. Apost. cap. 2, τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, dolores mortis. Deuter. 2, τεταραχθήσονται καὶ ὠδῖνας ἕξουσιν ὡς τὸ πρόσωπον σου, terrebuntur, & conspectu tuo ita indolescent vt fœmina parturiens. Cæterùm ὠδὶν ab ὀδύνη deriuari testatur Eust. B

C. Ὠδινολύων, Partus dolores soluens seu leuans. Plinius lib. 32, cap. 2, de echeneide pisce, E Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alliga o eo prodiderunt: alii sale asseruatum adalligatúmque grauidis partus soluere: ob id alio nomine odinolyontem appellari. In v. l. perperā SCRIBITVR Ὀδιωολύων. C

C. Ἀνώδινος, ου, ἡ, Quæ partus dolores non sentit, Quæ sine dolore parit. Et generaliter Doloris expers, Dolorem non sentiens. ‖ Res autem aliqua ἀνώδινος dicitur Quæ nullo cum dolore coniuncta est, Nullū dolorem faciens, seu afferens. Soph. Aiace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδινον κακόν. quod Euripides dicit, Νέα γὰρ φρονεῖν οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Sed melior ea scriptura est quæ ἀνώδυνον habet. ‖ Ex Dioscoride lib. 1, ἀνώδυνοι τροχίσκοι, pastilli qui sensum doloris auferūt. Pro quo malim ἀνόδυνοι. quæ autē ἀνώδυνα nominantur φαρμακα, suprà dictum fuit. D

VNDE Ἀνωδυνία, ας, ἡ, Doloris vacuitas, Nullus dolor. Ex Diosc. l. 4, ἀνωδυνίαν ποιεῖ, Finit dolorem, Leuamentum doloris affert. sed malim ἀνόδυνιαν. E

Ὠδινηρός, Summo cum dolore in parturiendo. Aristot. ὠδινηρῶς πίπτει, parit summo cum dolore.

Ὠδίνω, A partu doleo, Partus doloribus crucior, Parturio. ὀδὶν πικρὰ κλαῖω. Iliad. λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ἐξιφιάσκῃ, Εἰλειθυίας πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαν· Ὡς ὀξὺ ἐδάκετο θυμὸς ἀρηϊφίλου Ἡρακλῆος. Et metaphoricè apud Plutarch. De deo Socratis, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἐπίλοιπον ὠδίνειν ὡς πρὸς κύουσαν. Accipitur etiam pro vehementi dolore crucior, instar parturientis. ἀλγεινῶς λυπούμαι. Odyss. ι, de Cyclope cui oculum eruerat Vlysses, — στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι. vbi nota etiam datiuum ὀδύνῃσι. Philo De vita M. l. 1, ὠδίνει ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus angebatur. Itidem Soph. in Aiace, Καὶ μὴν σύ, εἰ σοφὴ ἦς, οἴκτιρε μ' ὠδίνει σφοδρά, id est ὀδυνᾶσθαι, ἀλγεῖν: metaphora sumpta à mulieribus parturientibus. χαλεπὸν τὸν τῆς γυναικείας πόνων τὴν ὠδίν. Itidem & Eurip. in Hippol. τὸ δ' ἐκ θεῶν διόσδοτον μέγα ὠδίνει φυγεῖν, χαλεπὸν βάρος. Et Greg. ἢν κατ' αὐτὸν ὠδίνουσαν τε καὶ τεκοῦσαν ὁρῶν. Sed & res aliquas ὠδίνειν dicuntur quū Malē habent seu laborant. Gregor. Innuect. 2 in Iulianū apostatam, εἰ μὴ τοῖς ἀσεβεστέροις τῶν ἐγκωμίων, ἐπὶ τῇ Ῥωμαϊκῇ ὠδίνουσαν καὶ κακῶς διῳκημένῳ. vbi Eud. interpr. Nondum pacatis rebus domi bellum Persicū suscepisse. ‖ Interdum casum adiunctum habet, & significat Parturio, Pario: ex consequenti. vel etiam Cū dolore enitor. Eurip. Iphig. Aulide, — εἰ τὴν ὠδίνουσ' ἐμὰ Νῶν δεύτερον ὠδῖν' τίκτουσ' κακόσεται. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. 4, τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Itidem apud Plat. Theæt. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἢ μὴ κενὸς ἀλλ' ὄντως ὤν. Chrysost. ὅτι τῆς ἀνθρωπίνης ἡμᾶς ὠδίνων, peperit. Idem ἀδῖνας, ὠδῖνας πολλὰς ὠδίνων ὀδυνῶν, ἀπίστοις. Apud Suidā, ὠδίνω τὴν καθ' ἡμᾶς λοιδορίαν, ἀβρωτῶν ὀξέων. Greg. De Iuliano apostata, ἐν ὠδῖνι πορφυρᾷ ἐν ἑαυτῷ βασιλεύειν τῆς ἀσεβείας, αἰσχρῶς αἰσχρὰς ἐπειδὴ καιρὸν ἐκαλεῖ. Rursum apud Suidam, εἰ πολίτας ὠδίνων κατ' αὐτοῦ φθόνον ἠγωνίζετο. (S) nesius autem eum infinitiuo iūxit pro Gestio, Glisco, vt Bud. interpr. ἐνόντας οἱ πάντα τὸν ψυχῇ λόγοις καταχαίρειν μὴ ὠδίνω δ' ὀδηγεῖν, ἀ μὴ ὠδίνω πιεῖν. vt metaphora sit à parturientibus quæ magno desiderio enitendi fœtus tenentur, & dolore quo premūtur se eximendi. Passiuum Ὠδίνομαι, Parturior, Pario: Greg. ὀξὺ ὦν πολλὰ καὶ δεινὰ, τὰ ἀδιαπόνητα ἤδη, τὰ δὲ ὠδίνεται, parturiebantur fact. onus & disidia. Bud.

Ὀ ΔΥΡΟΜΑΙ, Lamentor, Ploro, Gemo. Il. ε, — ὀδύρετο δακρυόεντα λείβων. Od. ξ, Καὶ οἱ ὀδυρόμενος βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει Od. κ, Κλαῖε δ' ὀδυρόμενος· πόθεν δὲ σοι ἄχεος θυμός. Odyss. λ, & Od. π, ἔπ μᾶλλον ὀδυρόμενος γεναχίζω. Iliad. ι, Il. ω, & Odyss. β, — ὀδυρόμενος καὶ ἀκχύων. Odyssea κ, — οἱ με φθιήσουσι φίλοι κηρ' Ἀμφ' ἐμὲ δ' ὀδυρόμενοι, de sociis Vlyssis, qui redirum cum lacrymis vrgebant. Sed & de ipso Vlysse Odyss. η, Ἔνθαδ' ὀδυρόμενος δηρὸν λύμεν ἔνεκα πομπῆς. Odyss. δ, Εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην ὀρόωτο Παύσειε κλαυθμοῦ χροιὸ π δακρυόεντος. Et cum infinitiuo apud eūdem Homerū Iliad. β, Ἀχαιοὶ δ' ὀδύρονται νέεσθαι, conplorātione desiderant domū redire. quo loco explicari potest hic Odyss. ε, καὶ τ' ἔβη δὲ γλυκὺ κλαίων· Νόστον ὀδυρόμενος, reditum cum lacrymis desiderantis seu petentis. Aliàs ὀδύρομαι cum accusatiuo significat Deploro, Defleo: seu itidem Lamentor, vt Plautus, Matrem lamentari mortuam. Iliad. ω, Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο θεὸ πολάων. Iliad. β, Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Od. α, Οἶδ' ἐπὶ κεῖνον ὀδυρόμενον γεναχίζω Οἶον. Sic & Demosth. Pro corona, ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος γοῦν πάθη, καὶ δίκ' ἐνίων ὡς οἰκτρά. Isocr. Panegyrico, εἰ δυστυχίαν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἔπεμψεν ἐν τοῖς καιροῖς ὀδυρούμεθα. At Dionys. Halicarn. addidit & genit. rei accusatiuo personæ, lib. 8, αὐτὰρ τῆς τύχης ὠδύροντο, Deplorant ob infelicem sortem, Deplorabant viri fortunam. Homerus verò ὀδύρομαί τινος dicit pro Ploro & lamētor alicuius causa. nā subauditur ἕνεκα. i. Ploro, dolens alicuius vicem, Gemo, deplorans &c. Od. ξ, B C D E F G

ἄνακτος ὀδυρόμενος ἠδ' ἀχεύων Ἥμαι. Od. η, Τῷ δὴ ἐγὼ ἐθέλω μᾶλλον ὀδύρομαι ἢ περ ἐκείνου. Od. φ, Οὔπ ἔμοιγε τοσοῦτον ὀδύρομαι, Αt Od. ξ huic genitiuo addidit & infinit. Οὐδέ τι θεῶν ἐπὶ πᾶσιν ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, horū videndorum causa ploro. Idem Homerus dicit etiam ὀδύρεσθαι κατὰ θυμόν, vt Odyss. θ, κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδον θυμῷ. Il. ω, ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν: de iis qui lacrymas quidē non fundunt, intimo tamen pectore ingemiscunt. Fut. est ὀδυροῦμαι, quo Demosthenes vtitur contra Mid. τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων. mox dicit, τὰ παιδία τοσαῦτα κλαίουσι καὶ δακρύουσιν. ‖ Ὀδύρομαι iunctū datiuo sunt qui exp. Plorans & lamentans expono, Cum lacrymis & lamentis narro. Odyss. η, Εἰ δή που πνὰ κῆπος ἐνὶ φρεσὶ μῦθον ὑφήνας Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται.

Ὀδυρμα, ατος, τὸ, Lamentum. Sophocles Trach. πανδάκρυτ' ὀδύρματα. Vtitur & Euripides.

Ὀδυρμός, οῦ, ὁ, Lamentatio, Ploratus, Fletus. κλαυθμὸς Hesychio.

Ὀδυρτικός, ὴ, ὸν, Qui frequenter lamentari & plorare solet, Procliuis ad lamenta & lacrymas, seu Querulus. Aristoteles Rhet. libro 2, loquens de senibus ad misericordiam propensis, quoniam omnia ἐπὶ τῷ αὐτοῖς παθεῖν existimant, ὅθεν ὀδυρτικοί εἰσι, καὶ οὐκ ἀυτρέπτοι, οὐδὲ φιλόγελοι. Et τὸ ὀδυρτικὸν, procliuitas ad lamenta & lacrymas. Aristoteles ibidem, ἐναντίον δὲ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι. ‖ Item Flebilis, Lacrymosus, Lamentabilis. (vt Cicero dicit Lamentabilis gemitus, &, Lamētabili voce deplorare) Plutarchus Eror. ἀπορούμενοι δὲ πολλάκις ἀναφέρεται τὰ πλιμῶδες καὶ ὀδυρτικόν. VND E Ὀδυρτικῶς, More eorum qui ad lamenta & lacrymas procliues sunt: vel Querulè. Demetr. Phaler. ἐμπαθῶς οὐ εἰκικῶς ἔτι καὶ ὀδυρτικῶς. Et in compar. apud Arist. Poli. 8, ὥστε μὴ ὀνομάζειν [ἁρμονίας οἱ ἀνωνυμίας διαπεπεμένοι] ὀδυρτικωτέρους, καὶ σωφρονιστικωτέρους μᾶλλον, οἷον ὥστε τὴν μιξολυδιστὶ καὶ ὑπολυδιστὶ καὶ ὑπόδωρον· ὥστε δὲ τὰ μαλακωτέρους τὸν τρόπον ἀξιοῦν, οἷον ὥστε τὰς ἀνειμένας.

C. Πανόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino flebilis, Planè lamentabilis, vt πανδάκρυτος. Maccab. libro 3, πανόδυρτος βοή, vox prorsus lamentabilis. vt Cicero dicit Lamentabili voce deplorare. Apud eundem, Flebiles voces refert. Idē Flebiles gemitus dicit. Pro Omnino lugendus affertur ex Epigramm. At Sophocli πανόδυρτος ἀηδών, luscinia omnino flebili voce canens, Luscinia omnino lamentabili gemitu cantans. E

C. ΑΝοδυρομαι, Sublata voce lamentor, Vehementer lamentor & ingemisco. nam præpos. significationem simplicis intendit. Apud Suidam, ὁ δὲ ἀνωδύρετο ἢ συμφορεῖ ὀλιδακρύων τῷ πάθει. vbi Suidas simplicitēr exponit ἐθρήνει, ἔκλαιε.

C. ΑΠοδυρομαι, Lamentor, Lamenta effundo, Grauiter conqueror. significantius est enim quàm simplex ὀδύρομαι. vnde quidam verunt Delamentor. (vt Ouidius, natam delamentatur adeptam) Ponitur aliquando sine casu, aliquando cum accusatiuo: vt & simplex ὀδύρομαι. Lucian. Ὥσπερ γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, Deflebas, seu Lamentans referebas mihi, Mihi cum lacrymis exponebas. F

C. ΕΠΙοδύρομαι, Fleo super. seu Defleo, Deploro, Delamentor.

C. ΚΑΤΑὀδύρομαι, Defleo, Deploro, Delamētor. Et in pass. κατωδυρθείς, Defletus. v. l. G

Ὄ ΖΟΣ, ου, ὁ, Nodus arboris, & ipse etiam ramus inde exoriens, vt nonnullis placet. Pro eiusmodi nodo accipi potest apud Theophrast. Hist. plant. libro 5, capite 3, vbi tradit quid ἀπίεσα sit: cum quibus confer quæ Plinius habet libro 16, capite 39, itidem in definitione spiræ, vbi & ipse vocabulo Nodus vtitur. Loquuntur autem de materia quæ operi se ligirur. (in qua & οὐλότης & πεῖσις quædam) Sed & tunc ὄζον reddi posse ramum, patebit ex iis quæ in ἄοζος ac ὀζώδης proferā. Verùm plerūque Ὄζοι dicuntur siue rami, siue brachia, (vtroque vocabulo Plin. appellat) in quæ truncus arboris diuiditur: ex quibus qui pullulant ramusculi, κλάδοι vocātur. Theophr. Hist. plant. libro 1, capite 2, de partibus arborum & cæterarū plantarum loquens, ἀκρέμονας δὲ λέγω τοὺς ἀπὸ τούτου (videlicet καυλοῦ & στελέχους) ῥιζοειδεῖς, οἷς ἔνεισι καλοῦσιν ὄζους κλάδον δὲ, τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τούτων. (Similiter & apud Hesychium ὄζος ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχους ῥιζοειδοῦς ἀκρέμων) Aristoteles ἔστι δὲ ἀρχήπτε ὁ ὄζος τοῦ κλάδου, ἅμα δὲ καὶ μόριον. Est verò & quædam ἢν ὄζων differentia, quam Theophrastus Hist. plant. libro 1, capite 13, his verbis tradit, εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν φυταλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι. λέγω δὲ φυταλοὺς, οἱ ἂν μηδὲς βλαστος. οὔπει δὲ καὶ φύσει καὶ πεπωπι γίνονται. Vnde Plinius lib. 16, cap. 30, Ramorum aliqui cæci, qui non germinant: quod natura fit, si non eualuere: aut pœna, quod deputatos cicatrix hel. erauit. Theophr. ibidem, γίνονται δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς παχέσι τῶν ἀκρεμόνων, ἐνίοις δὲ καὶ ἐν τοῖς στελέχεσιν. ὅλως δὲ ἐν τοῖς στελέχεσι καὶ τοῖς κλάδοις κατὰ ὃ ἂν ὀθνείαν ἢ ὀθνείαν πληγὴ ὄζος γίνεται. Vbi obserua quod dicit, nō solùm ἐν στελέχεσι, sed & ἐν ἀκρεμόσι & κλάδοις ὄζους fieri: vbi videlicet ῥιζοῦνται, & quasi in furcas finduntur. (quo genere loquendi vti Plinium videbis in Δίοζος) Et paulo antè, τῆς μὲν ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι. vt Plinius loco citato, Abieti quidem subtecta diuisura, ramique in cælum tendentes, non latera proni. Et paulo antè, εἰσὶ δ' ἃ μὲν ἄπακτα καὶ ὡς ἔτυχεν οἱ ὄζοι· ἢν δὲ τὰ πρὸς ἥλιον, καὶ τὰ δεξιὰ μᾶλλον καὶ τὰ πλησίον. Pro quibus Plinius ibidem, Quibusdam ramorum ordo, sicut piceæ, abieti: aliis inconditus, vt robori malo pyro. Ibidem Theophr. dicit in calamo τὸ γόνυ esse κεφαλὴν ὄζου. Et aliquanto post, ὡς δὲ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ καὶ ἐν καλάμῳ γόνυ. Vnde Plinius loco citato, Quæ diuiduis in ramo natura est, hæc vti in oculo, arundini in geniculo. Homerus videtur vti hoc vocabulo non tantùm quùm maiores illos ramos & brachia significare vult, sed etiam quùm minores: vnde & per κλάδος apud eū exponitur. Iliad. π, de fago, fraxino & cæorno, — τοὶ ἄλληλας ἔβαλον τανυηκεα ὄζους. Odyss. μ, Ἔζετο δ' ἐκείς εἴχον, ἀπιπρωτι δὲ ἔπαν ὄζοι, Μακροί τε μεγάλοι τε Il. η, de populo nigra, ἀπάρ τοι ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. Il. κ, Συμμαρ ψας δόγκας μυρίκης τε ἐρίθηλέας ὄζους. Iliad. η, Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ. Il. α, — οὔπω φύλλα καὶ ὄζους φύσει. ‖ Ab eodem Homero metaph. ὄζος ἥρως dicitur ὁ πολεμικὸς ἄνθρωπος, Homo bellicosus, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. Iliad. β, Τῶν η' αὖτ' ἠγήσασθ' Ἐλεφήνωρ ὄζος Ἄρηος. Sic alibi etiam. ‖ Ὄζος pro claua affertur ex lib. 2 Epigr.

C. Ἄνοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ramosus non est, In nullos dispersus ramos. vel Enodis, Non nodosus. vt ἄοζα δένδρα apud Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 3, quibus opponit τὰ ὀζώδη, quæ autem intelligat per ἄοζα, ipse declarat his verbis, ἄοζα δὲ λέγω, οὐχ ὡς τὸ μὴ ἔχοντα ὄλως, (οὐδὲν γὰρ ἴσως τοιοῦτο δένδρον) ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἄλλων ὄζων, σχοῖνος, πάπυρος. Et paulo post, ἔτι δὲ καὶ τὰ φυτείαν τὰ μὲν πολλὰ, ἄοζα καὶ ὀρθά. τὰ δὲ μανὰ, ὀζωδέστερα καὶ σκολιώτερα. Et mox, εἰ τὸ βλαστικὸν πάντα παντελῶς ἄοζον ἢ ὀλίγοζον· ἢ πῶς, λωτός. Vnde Plinius libro 16, cap. 30, In quibusdam omnino nullus ramus, vt in suo genere buxo, loto transmarinæ. Alia exempla videre poteris in Ὀζώδης.

Ἄοζος, idē cum ἄοζος. Theophr. lib. 3 Hist. plāt. cap. 8, de abiete, ἔχει δὲ στέλεχος μέχρι πολὺ κεῖον καὶ ἄοζον. Plin. loco citato de pinu dicit, In cacumine ramosa. Idem eodem libro cap. 39, Abietis quæ pars à terra fuit, enodis est: superior pars, nodosa, duriōrque. Et lib. 5, cap. 3, ὁμοιόπαπτα ἢ τῶν ξύλων τὰ ἄοζα καὶ λεῖα, quæ romosa non sunt, vel enodia. Et paulo post, de spira loquens, quam nec ὄζον, nec οὐλότητα esse dicit, χαλεπώτερον ἢ ὡς πολὺ καὶ δυσεργότερον τοῦ ἀόζου. ‖ Ἄοζοι à Suida exponitur etiam πολυοζοι, Ramosi, Nodosi. H

Eidem Suidæ ἄοζοι sunt οἱ πολλὰ ξύλα κεκτῆνται, videlicet μάγροι. Pro quo ἄοζοι apud Hesych. mutata vna litera & accentu REPERIO Ἀόξοι, quod itidem ab eo exponitur μάγειροι, ὑπηρέται, θεραπεύοντες, ἀκολουθεῖν qua significatione ex Callimacho citat. A quo siue Ἄοζος, siue Ἄοξος est VERBVM Ἀοζέω, SIVE Ἀοξέω, Ministro. Apud Suidam, ἀοζήσω, διακονήσω, ὑπηρετήσω, ὑπουργήσω. Apud Hesychium verò, Ἀοξήσω, διακονήσω, ὑπουργήσω: ex Æschyli Eleusiniis. Apud eundem, Ἀοξέον, ἐθεράπευον. Quarum scripturarum veriorem eam esse puto quæ apud Suidam extat, præsertim quum

eam & in duobus manuscriptis lexicis quæ habeo, reperiam: in quorum altero sic, ἄοζοι, πολύοζοι. πολλὰ ξύλα κρίνοντες. λέγα δὲ τοὺς μαχίρους ὄζους τὸ ὁ κλάδος: in altero verò ita, ἀοζήσω, ὀζήσω, ἀστοῦ γνῶσι καὶ ἄοζος, ὁ ὑπηρέτης. Eadem & apud Etymologistem habentur, sed inuersa. Apud Hesych. reperio E T I A M Ὀζεία, quod exp. θερμεία: à verbo ὀζεύω. quod an ab ὄζος aliam signif. habente deriuetur, incertum est. A

C. Δίοζος, Qui in duos ramos spargitur. Theophr. Histor. plant. lib. 1, cap. 13, ἔστι δὲ τὰ μὲν δίχα, τὰ δὲ τρίοζα, τὰ δὲ πλείους ἔχοντα· ἔνια δὲ πυκνόζα ὄντα. Vnde Plin. lib. 16, c. 30, Quædã bifurcæ atque etiam in quinas partes diffusæ. Quæ Plinii interpretatio mouere aliquem possit, vt apud eundem Theophrastum Hist. plant. lib. 5, cap. 1, vbi L E G I T V R Δίζοος, E T Τετραζοος, E T Μονόζοος, suspicetur S C R I B E N D V M Δίζος, E T Τετράζος, E T Μόνοζος. Quod ex ipsius etiam Theophrasti definitione colligi posse videtur. nam τετράζοα vocari tradit ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ὀπτερυγίας δύο κτενόδιες εἰσί. Ab Hesychio autem κτενόδες esse dicuntur τετόδοντες. qua voce & furcæ significantur. Pliniusque item, quæ à Theophrasto appellantur δίζοα interpretatur Venarum cursus bifidos habentia. ita vt ὄζοι ab exteriore trũci parte dicantur furcæ in quas diuiditur & finditur, ab interiore verò, furcæ quas venarum cursus facit. nã venas in furcas quasi diuidi notum est. Verba Theophr. subiungã, retinẽs tamẽ scripturam quam in vulg. editionibus reperi. Is de picea & abiete loquens & his quæ ambabus communia sunt ait, ἔτι γὰρ ἡ μὲν τετράζοος, ἡ δὲ δίζοος. καλοῦσι δὲ τετραζοοῦς μὲν, ὅσαις ἐφ' ἑκάτερα τῆς ὀπτερυγίας δύο κτενόδιες εἰσὶν, ὃ κυρίως ἔχουσαι τὴν τύπον. τὰς δὲ δίαιμ τὰς ἐλάτας καὶ πύκνας τετραζόοις καλοῦσι· εἰσὶ δὲ καὶ τοιοῦτοι τὰς ἐρρασίας αὐτῶν κάλλιστα αἱ δίζοοι ὄντες κτενόδια οὐ ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάτερα τῆς ὀπτερυγίας, ὅσα τε δὲ ἐκ τῆς πεύκης. μονόζοοις δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτενόδια. Hæc Theophr. ibi, interiectis tamen nonnullis quæ omisi. Vnde Plinius lib. 16, cap. 39, Communia his [videlicet abietibus] pinóque, vt quadripartitos venarum cursus bifidósque habeant, vel omnino simplices. Optima quadripartitis materies & mollior quàm cæteræ. De fluuiata verò abiete quæ dicit, conferendum iis quæ Vitruuius habet lib. 2, cap. 9, vbi eam excisam quadrifluuiis disparari dicit. Sed notandum hoc est, Aldinam Theophrasti editionem in tertia periodo verborum à me citatorũ, quæ videlicet sic incipit, τὰς δὲ δίαιμ' αἱ ἐλάτας, pro τετραζόοις habere τετραξόοις. sicut & in eodem capite aliquanto post, ἀλλ' ἔστι τετραξόοα μὲν ὀλίγα, μονόζοα δὲ πλείω τοῦ δεύτερον. Quæ scriptura al am mihi suspicionem mouet vt videlicet credam hanc scripturam veriorem esse, & deriuari hæc à ξέσαι, quod Hesychius exponit τὰ ἄκρα, ἄψαι quemadmodum in Ξέω annotatum fuit. à ξέσαι inquam, eo modo quo αἰπήξοος & ξοῖς, quæ à præterito medio ξέα formata sunt. Atque I T A Δίξοος fuerit Bifurcus, Bifidus: E T Τετράξοος, Quaternas furcas seu fissuras habens: A T Μονόξοος, vnicam & simplicem. E T Ἀντίξοος, In contrariam partem fissus seu scissus: generaliter autem Contrarius, Aduersus. Qui verò his certiora reperiet, ea sequi poterit. Nonnulli superiora illa composita esse crediderunt ex ζοὴ Ionicè posito pro ζωή: vt nomine ζοὴ significetur venarum in arboribus cursus: quia hæ fibræ & venæ sunt causæ adiuuantes vitæ in plantis. In arboribus (inquiunt) τῆς ζωῆς συναίτια sunt ἶνες καὶ φλέβες, fibræ & venæ, quarum discursus κτενόδες dicũtur, Plinio pectines. Horum ex contextu simplici aut duplici aut quadruplici, δένδρα μονόζοα & δίζοα vel τετράζοα appellantur. quo fit vt pectinum varietate, varia fit πλέκησις, multisque modis materia securi disparetur. Ita autem hæc à ζωὴ deriuata existimant, vt φυσίζοος. volunt enim grammatici ζωὴ esse à ζέω, & inde postea factum ζωή. B C D E

C. Ὀλιγόζος, Paucos ramos habens, In paucos ramos diuisus. Vel, Paucos nodos habens. Exemplum quære in Ἄνοζος paulo anté. F

C. Πεντόζος, S I V E Πέντοζος, Qui in quinos ramos dispergitur, In quinq; partes diffusus, vt Plinius interpr. in Δίοζος. Ab Hesiodo autem πέντοζος dicitur ἡ χεὶρ, manus, quoniam in quinque digitos diuisa seu fissa est, ceu arbor cuius truncus in quinque ramos & veluti brachia dispergitur. In fine Ergwn, Μηδ' ὀπὸ πεντόζοιο θεῶν ὀπὶ δαπτὸν ἀλείν. Αὖον ὀπὸ χλωροῦ πάμμενον αἴθωνι σιδήρῳ, vbi vetat vngues manus præcidere in solẽni deorum festo: αὖον appellãs vngues siccos. χλωρὸν autem, carnẽ sub vnguibus: πέντοζον verò manum πᾶν πέντε δακτύλοις ἔχουσαν οἱ ὄζοις ἐοίκασι. Sic Moscopulus, Proclus & Tzetzes. A B

C. Πολύοζος, In plures dispersus ramos, Qui in multos ramos spargitur, In plures partes diffusus. Quibus loquẽdi generibus vtitur Plinius lib. 16, cap. 30, & 31. Theophrast. Hist. pl. lib. 1, c. 13, οἱ κλάδοι φαίνονται πολυοζόμενοι. V N D E Πολυοζία, ας, ἡ, In plures ramos dispersum esse, In multas partes esse diffusum, vel etiam, Multos habere nodos. Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 3, πλὴν πολυοζίας ἐνδείκνυσι δὲ τὴν φύσιν. B

C. Τρίοζος, In tres ramos diuisus seu fissus, Tres ramos habens, vel etiã nodos, Trinodis. Exemplum ex Theophr. attuli paulo antè in Δίοζος.

Ὀζωδής, ής, ός καὶ ἡ, Ramosus. vel etiam Nodosus. cui opponitur ἀνόζος, vt suo loco videre est. Theophr. Hist. pl. l. 1, cap. 13, καὶ τὰ ἄρρενα δὲ τῆς θηλείας ὀζωδέστερα. (vt Plin. de tilia. Materies maris dura, ruiniósque, ac nodosa) Et paulo antè, τὰ μὲν γὰρ ἀνόζοτερα. τὰ δ' ὀζωδέστερα τῶν ἀνωμάλων. Et paulo antè, ἔστι γὰρ τὰ μὲν, ὀζώδη. Τὰ δὲ ἄνοζα, καὶ φύσει καὶ πάντῃ χρῆται μᾶλλον καὶ ἥδιον. Et mox, ὀζῶδες δ', ἐλαία, πεύκη, κέδρος. Plinius lib. 16. cap 30. Quædam indiuidua, ramosa, vt piceæ. In hisce exemplis de arboribus siue truncis stipitibúsve dicitur. Legitur & de lignis ex arbore cæsis, & quæ dolantur. apud eundem Theophr. Hist. plant. lib. 5 cap. 3, καὶ πάμπαν ἄξυλα ἔστιν ἐλθόντα τὸν ξύλον, διαφθείρουσι δὲ, ὀζῶδες ἐστίν. vbi observa ὄζος dici de ramis siue nodis in ipsa materia latentibus. Quibus subiungit. διὸ καὶ σκοπεῖν τὴν χρῆσιν. τὰς μὲν τρεῖς ἐὰν ἄνοζα ἔχωσιν ὄζους. ὀζώδη καὶ τὰ ὄνοτα. Paulo antè, χρήσιμα δὲ [τὴν ὕλης εἶναι φασι] πλὴν τῆς Παρασιανῆς καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς. καὶ γὰρ ὀζώδεις καὶ τραχεῖαι, καὶ ταχὺ σήπονται. Vnde Plin. lib. 16, cap 39 Pessimæ materiæ Parnasia & Euboica, quoniam ramosæ ibi & contortæ, putrescentéque facilé. Vnde patet ὄζον imitatione Plinii ramum reddi posse non solùm quum de arbore & trunco sermo est, sed etiam quum de materia ad ædificandum cæsa. C D E

Apud eundem Theophrastum reperitur E T I A M Ὀζόδους, quod exponitur itidem Ramosus, Nodosus, Nodatus, perinde vt præcedens Ὀζώδης. De causis plant. lib. 3, cap. 6, πάντα γὰρ λέγομεν, ὡς ἐν ὑγρῷ καὶ ἀπηρωμένῳ τῆς τραχύτητος καὶ ὀζωδοῦς, ἄλλως τε τυφλοῖς ὄζοις ὡς ἐν πετρώδεσι. vbi fortasis alicui legendum videatur ὀζωμένον, vt sit participium præt. perfect. à verbo ὀζοῦσθαι id est In materiam ramosam & nodosam conuerti, vt ξυλοῦσθαι à ξύλον, & λιθοῦσθαι à λίθος. F

Ὀ Ζ Ω, Oleo. Cuius verbi futurum est ὀζήσω, siue ὀζέσω, teste Eustathio, qui ὀζήσω ex Aristoph. Vesp. affert. (At futuri ὀζέσω exemplum habes in Ἐπόζω & Προσόζω.) Præt. ὤζηκα. præt. med. ὦδα. E T Ὄδωδα, Atticè, vt ὄλωλα: quod tamen præter. med. sæpius pro præsenti capitur. Est autem mediæ significationis hoc verbum. (sicut & Oleo apud Latinos: at pro loco additur Bene oleo, Malè oleo, quod & Fœteo) Hom Od. 6, — πολλοὶ δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' ἀκεάτοιο θύου τ' ἀπὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων, Fragrabat, seu Suauiter & bene olebat. nam inter odores vrebantur hæ plantæ in deliciis Circes, vt Plinius in Θύον suprà loquitur. Cratinus apud Athenæum lib 14, ὡς γλυκὺ Ὀζει· κάπνος τ' ἀγρεκτ' ἀωλίστερος. Cicero dicit Bene olere: Plinius Iucundè olere. Rursum Cic. Malè olere. Et Horat. Deterius olet herba Libycis lapillis. Theophr. De caus. plant. loquens περὶ τῶν ἴων, id est de violis, τὰ μὲν χλωρὰ πόρρωθεν ὄζει. vt Plinius lib. 21, cap. 7, Rosa recens à longinquo olet. Aliquando cum genitiuo construitur: Latinum verò Oleo cum ablatiuo & accusatiuo. vt apud Propert, Cur nardo flammæ non oluere meæ? Plaut. Stabulum olent. Plin. Temetum olere. Martial. — olent tua basia myrrham. Horat. Hircum olere, & Pastillos olere. Aristoph. Nubibus, Ὀζῶν τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐλαίων θυμοσίας, Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλικῴδους, ῥυμοτυμβίδος. Hermipp. apud Athenæum l. 1, de vino quodã quod σταφυλίτης appellat, Ὀζεῖ ἴων, ὀζεῖ δὲ ῥόδων, ὀζεῖ δ' ὑακίνθου. Apud eundem Athen. lib. 3, ὄζειν καπνοῦ. Et apud Plutarchum in Apophth. θυμιάματος ὄζειν, olere seu redolere subligaculum. Et apud Aristophanem, ὄζων κἀκ' ἀπὸ μαγαλῶν πάθος Τραγασαίου. Apud eundem, βύρσης κάκιστον ὄζων, corii terrimum odorem edens. Idem Aristoph. dixit etiam ὄζω μύρου τὴν κεφαλῆς, caput meum redoleo vnguentum. Præterea ὄζειν νηστείας, ieiunium redolere: de fœtore quodam animæ, qui non vitio aliquo oris prouenit, sed in omnibus ferè est qui nihil gustarunt. Aristot. Probl. διὰ τί τὰ στόματα μηδὲν εἰδηλόκοτων ἀλλὰ νηστευσάντων ὄζει μᾶλλον, (ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν) φαῦλον ὄν, οὐκέτι; vt illa Lucilliana apud Gellium & Nonium, — suauium dat ieiuna anima. Et φόνου ὄζειν, Grauiter olere cadaueris modo, seu Grauem fœtorem edere, & veluti cadaueri osum, si ita loqui licet. Theophr. Histor. plantarum lib. 3, cap. vltimo, de euonymo arbore, ὄζει δ' ἐπὶ μὲν ὡς πᾶν φόνῳ. de qua Plinius lib. 13, cap. 22, Statim pestem denuntians. Sed rectius ex eodẽ Theophrasto exponere possumus, ἔχει δ' οὖν ὀσμὴν δεινὴν καὶ φονώδη. sic enim loquitur Hist. plant. lib. 6, c. 4, de arractylide, αἰτιατῶδη πυρεῖ τὴ χυλόν. διὸ καὶ φόνοι ἔνιοι καλοῦσι τὸν ἄκανθαν ὃν τινὲς ἔχειν μ' ἔφη, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου, suauiter esse odorem corporis mei. Præt. medii Attici ὀδωδα exempla aliquot habuisti in præcedentibus: sed & alterius vsus aliquis est, apud poetas tamen. Anaxilas apud Athen. lib. 2. Τὰ δὲ σφῦρ' ὦδεν μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων, magis olebant. Ex Epigr. verò affertur etiam ὤδοδα. Cæterùm ὄζειν alicubi & Spirare reddi potest. vt dicitur Iucundum spirat odorem. αἰκαδῶσι, πνέει, vt Graeci quoque grammatici exponunt. Doricè pro Ὀζῶ D I C I T V R Ὀσδω. Theocrit. Idyll. 1, ὡς καλὸν ὄσδει, quàm bene olet. A B C D E

C. Ἀπόζω, Redoleo. vel Oleo, vt idem fit cum simplici ὄζω. ac sicut ὄζω cum genit. cõstrui dictum est, ita & ἀπόζω. Luc. κατάδρας ἀπόζων. Sic ἀπόζειν βοτρύων, & ἀπόζειν πίτυος apud Dioscoridem, Redolere pinum, Odorem pinus referre. Quidam vertunt etiam Resipere pinum. At Herodot. alia forma dixit ἀπόζει τῆς χώρης κατάπνοον ὡς ἡδύ. Suid. Ἀπόζων exp. ἀπαντέων. F G H

C. Ἐπόζω, Oleo, vel Suboleo. Exod. 7, οἱ ἰχθύες οἱ τοῦ ποταμοῦ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπόζεσεν ὁ ποταμός. vbi tamen redditur Computruit. Sed ὄζειν consequens est τῆς σαπότητος. Fortasis tamen hoc ἐπόζειν suspectum alicui esse possit, quã paulo antè legatur in Complut. editione, οἱ ἰχθύες οἱ τοῦ ποταμοῦ τελευτήσουσι, καὶ ἀποζέσει ὁ ποταμός. vt hinc ὑπόζεσεν legendum videri possit ibi potius quàm ἐπόζεσεν, à V E R B O Ὑπόζω, Suboleo. sicut Plautus dicit, Corrũpitur cœnarhem subolet. Sed verbo ὑποζόω vtitur & Galenus in Ἐπόδης infrà.

C. ΠΡΟΣόζω, Oleo. seu Odorem perfero ad. Nazianzenus ὦ τῆς κακίας προσόζεσαι οἱ μώλωπες. Et apud Suidã προσόζεσαι & προσοσφύδεσαι pro eodem.

C. ΣΥΝόζω, Vnà redoleo.

Ὀσμή, ῆς, ἡ, Odor. vocabulum medium, vt & verbum ὄζω. alii enim odores beneolentes, alii graueolentes dicuntur: illos εὐώδεις Græci, hos δυσώδεις nominant. ac beneolentes quidem suaues sunt ac grati, graueolentes autem insuaues ingratique. Cæterùm hoc vocabulo ὀσμὴ vtũtur potius prosæ scriptores: poetæ autem ὀδμὴ dicunt. Thucydides lib. 7, pagina 263, ὀσμαὶ ἦσαν οὐκ αἰσθητοί. Xenophon Sympos. πολὺ πλείστην ἡσμὰς προσέφερον. Plutarchus Sympos. 1, αἱ δὲ τῶν αὐξῶν ὀσμαὶ πορρωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν αὐτὸ δὲ εἰς χεῖρας ἄγαν προσάγαν, οὐχ οὕτω καθαρὸν οὔτε ἄκρατον ὀδωδασι. Idem, οἱ γὰρ ὀδμὴ πολὺ ὀσμὰς ἀλλ' διεφθερότων σωμάτων φέρουσι. Athen. l. 2, πολὺ ὀσμὴν ἔχει κρείττω. At ὀσμὴν ἔχει in malam partem pro Grauiter olet, Fœtet. Est tamen & apud poetas huius vocabuli vsus. nam Hermippus apud Athenæum lib. 1, dicit, Ὀσμὴ θεατίσια. Eubulus apud eundem libro 3, ὀσμὴ δὲ τοῦ μυκτῆρος ἐπεισῆλθεν ἄοσμος. ‖ Ab Hesychio exponitur etiam ὄσφρησις, Odoratus.

C. Ἄνοσμος, S I V E Ἄοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odoris omnis expers, Odorem nullum habens, Nihil olens, vt Cicero loquitur: seu Inodorus, vt Persius. Theophrast. De caus. plant. libro 6, capite 16, τὰ ἡμῶν κακῶδες καὶ ἄοσμον, ἐκείνοις εὔοσμον γίνεται. Bud. interpr. Quod nihil redolet. Lucretius dicit Oliui inolentis, pro Inodori. V N D E Ἀοσμία, ας, ἡ, Odoris carentia, Odor nullus. vel Malus odor, Fœtor. Theophrast. τὰ ὀν τῇ γῇ τῇ αὐτῇ γινόμενα πολεῖ πολλὰ τοῦ ἀλλαχοῦ ἄοσμίας καὶ εὐοσμίας.

C. Βαρύοσμος, Grauiter olens. Dioscorides libro 3, cap. 124, βαρύοσμον πόλιον μετὰ ποσῆς εὐωδίας, Polium grauiter, cũ suauitate tamen aliqua, olet. Alii, Grauiter cum suauitate aliqua odoratum.

C. Δύσοσμος, Malum odorem spirans, Malè olens, Olidus, Fœtidus. V N D E Δυσοσμία, ας, ἡ, Malus odor, Fœtor. Schol. Aristoph. de Tragasæo, ὅτι δυσοσμία διεφάλλετο διὰ τὸν τράγον δυσωδίαν.

C. Εὔοσμος, Bonum odorem spirans, Bene olens, Fragrãs, Odoratus. nam Plinius Odoratos flores dicit pro Bene olentes. Exemplum habes in Ἄοσμος præcedente. V N D E Εὐοσμία, ας, ἡ, Bonus odor, Fragrantia. Exemplum habes in Ἀοσμία. E T Εὐοσμέω, ῶ, Bene oleo, Odorus seu Odoratus sum, Fragro. Theophrast. διὰ πόνου ῥωμῆς τῆς ὀσμῆς προσιεῖν εὐοσμεῖν τὰ μάλιστα πεπιμμένα.

C. Ἡδύοσμος, Iucundè olens, vt Plinius loquitur. Suaues expirans odores, vt Catullus. ‖ Ἡδύοσμος siue ἡδύοσμον dicitur etiam mentha, ab odoris suauitate. Dioscorides libro 3, capite 41, ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθιον, γνώριμον βοτανίον. vbi τῶν ἡμέρων ἡδύοσμον loquitur. Est verò & ἄγριον, ἡδύοσμον Latinis menthastrum. Dioscorides ibidem, τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δασύτερον τοῖς φύλλοις, καὶ πάντῃ μείζων σουμβρίου, ὀν ὀσμὴ δὲ βρομωδέστερον. Plinius libro 19, capite 8, Menthæ nomen suauitas odoris apud Græcos mutauit vnde veteres nostri nomen declinauerunt. Grato mentha mensas odore percurrit in rusticis dapibus. Theophr. alicubi ἡδύοσμον dicit, vt libro 7, Hist. plant. capite 7: alicubi μίνθιον. vt De caus. plant. libro 6, capite 22. Galenus lib. 6 Simpl. ἡδύοσμον, ἔνιοι δὲ μίνθιον προσαγορεύουσιν. ἔστι γὰρ ἑτέρα τις οὐκ εὐώδη μίνθη, (quibus verbis annotant vulg. lex. mẽthastrum significari, ἡδύοσμον ἄγριον, Dioscoridi) ἣν καὶ καλαμίνθιον καλοῦσι. Diuersa tamen calamintha & menthastrum.

Colum. dicit etiam Mēthastrum sylueſtre. ‖Ἡδύοσμος Hesychio est ὁ ἀρώματίτης κάλαμος, calamus aromaticus: & ipse ab odoris suauitate dictus. Cæterùm ab adiectiuo nomine Ἡδύοσμος E S T Ἡδυοσμία, Odoris suauitas, (vt Plin. paulò antè) Odor iucundus.

C. Κακόοσμος, Malũ odorem spirans. qua dictione Hesych. exp. δυῴδης. Sed malim κάκοσμος, à Q V O Κακοσμία, Malus odor, Fœtor. Poll. l. 2.

C. Πολύοσμος, Multos odores expirans, Multis odoribus fragrans. V N D E Πολυοσμία, Multus odor, Odoris copia seu multitudo.

Ὀσμηρός, ά, ό. S I V E Ὀσμήρης, ες, ὁ καὶ ἡ, Olidus (vt Mart. Olidæ vestes murice) Fragrans, Odorus. Eust. pag. 1504, ex Nicād. σπουδαῖος ὀσμηρός: ab ὀσμὴ deriuans. Idē Nic. vtitur & altero deriuato ὀσμήνης, in Alexipharm. versu 237, dicens, ὀσμήρεα γλήχων, id est ὀδῦ μὲν ἔχουσαν ἀνῶδη, inquit schol.

Ὀσμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Odoratus, Odorus. idem cum præcedenti. Theophr. ἡ κασία σκωληκοῦται τὰ δρίμεα καὶ ὀσμώδη. quod Plin. de vermiculatione loquens, Minus hoc sentiunt arbores quæ amaræ sunt & odoratæ.

Ὀσμάομαι, Odoror, Olfacio. Vnde ἐσμησάμενοι in Epigr. Qui odorati sunt seu senserunt. Vtitur hoc verbo & Hesych. ὀσφαίνεται exponens ὀσμᾶται. Poll. l. 2, ὀσφραίνεται, ὀσφρᾶσθαι, ὀσφρωμένος, ὀσμωμένος.

Ὀσμύλη, S I V E Ὀσμυλος, Ozæna: polypi genus, à capitis odore graui dictum. Athen. lib. 7. ἐπὶ δὲ τοῖς πολυπόδων, ἑλεδώνη, πολυποδίου, βολβοπτίου, ὀσμυλος, ὡς ἱστορεῖ τελης ἱστορεῖ καὶ Στούππος. ὧν ἡ πρώτη τῶν ἐδεσμάτων ἀφεστηκυῖα μαλάκια φησὶ τὴν πολύπεδας, ὀσμύλιον, ἐλεδόνιον, σηπίαν, πυξίδα. Teste igitur Athenæo, vtroque genere vtitur Aristoteles, ὄσμυλος & ὀσμύλη. V N D E Ὀσμυλίον, forma diminut. Parua ozæna: quasi ozænulam dicas. Hesych. ὀσμύλια, ἃ πολυπόδων αἱ ὀζαιναὶ λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδια πικά, ἀλλ' ἄπελῆ. (Apud eundem reperio E T I A M Ὀσμύναι, βολέτιναι θαλάσσιαι) Apud Pollucem verò Ὀσμυλία nominatiui singularis esse videtur: lib. 2. ὀσμυλία, ἰχθύων πῆλος, ὑπὸ πολλῶν ὀζαινα καλουμένη. πολύπεδες δέ ὅτιν εἶδος, ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πτερυγίων, αὐλὸν δυῴδες πνεῦμα ἀφιέμενον. Apud eundem ibidem forma D I M I N. Ὀσμυλίδιον ex Aristophane, τραπεζοφόρον εἰς τὴν ἕψας λαβεῖν ὀσμυλίδιον καὶ μαινίδα καὶ σηπιάδα.

A T Ὀσμαὶ herba quædam dicitur quæ & ononis, siue anonis. Dioscor. lib. 3, cap. 14. τῶν ὀνωνίδων οἱ μὲν ἀκμάδα, οἱ δὲ φλοιῶνα, οἱ δὲ ἀῤῥωνίν καλοῦσι. Dicta autē ab odoris suauitate: siquidem idem Diosc. lib. 3 cap. 21. anonidis folia esse dicit ἄνωδη, οὐκ ἀνδὲς ἔχοντα. sicut Plinius lib. 27, cap. 4, Odore iucundo. Ὀσμὰς Pollux lib. 2 citat ex Antiphonte, sed non addit quæ sint, indicatione.

In vulg. lex. habetur E T I A M Ὀσμος, Odor. idem cum ὀσμή.

Composita & alia deriuata à præt. med.

ὠδὰς siue ὀδωδά.

C. Ἀώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Inodorus. Inolens, Nihil olens. idem cum ἄοσμος. Plut. De animi procreatione, εἰκαζέσθω δὲ ἀώδεσιν ἐλαίοις ἀπὸ τοῦς βαφὰς οἱ μυρεψοὶ λαμβάνουσι, Oleo inolenti comparari, quod vt imbuatur, ab vnguentariis sumitur. Sic Turn. imitatione Lucretii, qui Oliui inolentis dixit, vt in Ἄοσμος annotaui.

C. Δυῴδης, Malè olens, Malum spirans odorem, Fœtidus. idem cum δύοσμος. vt δυῴδες ἢ καπνωδέστερον ἐκνηφόντες, graueolentem & acrem spiritum ructantes Plutar. Hellen. ἐπεῖσα σωφρόνας ἀπόλλοις ἠθοῦσαι δυῴδεις. Et Thucyd. libro 2, πνεῦμα ἄπνοον καὶ δυῴδες κτέα, halitum tetrum & graueolentem emittebat, Halitum tetrum & fœtidum expirabat. V N D E Δυῴδια, ας, ἡ, Malus odor, Odoris grauitas seu insuauitas, Fœtor. Metaph. apud Plutarch. De virt. mor. δυῴδειαν τοῦ λόγου παρέχουσι καὶ δυσκολίαν.

c. 3. Ὑποδυῴδης, Qui subolet, Aliquatenus olidus, Qui aliqua ex parte malè olet. Diosc. l. 4.

C. Ἐπώδης, Olidus, Malè olens, Fœtidus. Gal. in lex. Hipp. ἐπῶδες, δυῴδες, τὸ οἶ ἐπόζον.

C. Εὐώδης, Bene olens, Bonum odorem spirans, Odorus, Odoratus, Fragrans. Iliad. ν, — ὀνθαλάμῳ εὐώδεϊ κοιμήσασθαι. vt apud Catullum in Argon. — suaues expirans castus odores Lectulus. Od. ε, εὐώδης κυπάρισσος. Plut. ad Col. τὸ μύρον καὶ τὸ βύσσινον μᾶλλον εὐώδες ἢ δυῴδες. Et Sympos. 4, τὸ καθαρὸν καὶ τὸ εὔοσμον καὶ τὸ εὐῴδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. V N D E Εὐωδία, Bonus odor, Fragrantia. εὔοσμία. Herodianus lib. 1, εὐωδία τῆς τῶν ἀκροῶν ἀποφορᾶς καὶ τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς. Et lib. 4, πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, boni odoris excitandi causa. Eodem libro, ἀρωμάτων καὶ παντοδαπῶν καὶ σκευασμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν περέχον τοῖς εἰσέδοις, aditus cunctos optimis replebant odoribus. Plutar. De defectu orac. φθεγγομένου δ', ὅπου τόπον εὐωδία κατέχει, τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ ἀποπνέοντος, cóq; loquente, mirifica odoris suauitas ex ore toto loco spargebatur. A T Εὐωδίζω, in vulg. lex. exponitur, Odoratum reddo, Sum boni odoris: & εὖ δυῴζεσθαι, bene odorari: sed sine autore & exemplo. Aliud autem significat εὐωδίζω.

C. Κακῴδης, Malè olens, Malum odorem expirans, Fœtidus. idem cum δυῴδης. Theophr. l. 6 Hist. plantarum, κακῴδης καρπός. Idem, κακωδέστερον ἔλαιον, oleum deterius olens. Et Aristo. eles, κακωδέστερα ὀσμή, odor fœdior, vt Celsus, Fœdi odoris sanies. Virgilius dicit Teter odor.

C. Πουῴδης, Olidus, Fœtidus. Malè olēs: Sin πουῴδης scribatur, subscripto ι, significat Tumidus, Inflatus, vt Galen. in Lex. Hippocratis his verbis testatur, πουῴδεστερον δυῴδεστερον, ἀλλὰ τὸ ι τὸ ὑπὸ μετὰ τὸ πουῴδεστερον, τοῦτο τὸ εἶδος γραφέν, τὸ οἰδαμῶς ἐμπεδίζουσα. δηλοῖ quo modo lib. 2. Περὶ ἑπτάμηνον accipi scribit.

Ὀδῶδη, Odor. ὀσμή, Hesychio. Apud eūdē reperio E T I A M Ὀδῶδις, quod exp. ὀζῶν, Olens. quod mēdosum puto, & scribēdū. ὀδωδώς: nut. ὀδῶν, ὀζῶν. vt sit particip. à præt. med. Attico. Sic enim apud Suid. ὀδωδώς, ὀζῶν, ὀδωδότα.

Alius formæ E S T Ὀδμή, ῆς, ἡ, Odor. idem cum ὀσμή. sed poeticū magis & Ionicum, vt nōnulli veteres grammatici annotarunt. sicut & dici ὀδμὴ quasi ὀζμή. (quoniam tamē de illis duobus ὀσμὴ & ὀδμὴ vix quicquam satis certi affertur, siquis ex altero factū cōtendat, non valde repugnabo) Licet verò fœmininum sit, apud cæteros scriptores, ab Homero tamen cū masculino epitheto copulatur. vt Odyssea ο, Πικρὴ δὲ μοι ἔσται ἀλὸς πλεῖν θοὸν ἐπὶ οἶνον. Eodem libro aliquāto post, — πάντα δ' ἀνώδη φαίνεται ἀλλ' βρέφος ἀν ὀλοόφρων ὀδμῇ. Et mox, Ἀλλ' ἔστω τοῦτο μὲν ἑκάστῳ θέμα ἐρέουσα ἡδὺ μάλα πάντα. ὁ δ' ὤκιστος ὀδμὴ οἶνον. Hermippus apud Athenæum l. 1, de vino Thasio, πολὺ δὴ πάντων ὀδμῇ φέρει ὀδμὴν. Xenophanes apud eundem l. 12, ἀπὸ δὲ μὴ χείματα δεῦρο μένοι. Vtuntur hoc vocabulo prosæ quoq; scriptores. Plut. connub. præc. τὸν ἄλλοτριον ὀδμὴν μύρου ἐκπαγλεύεσθαι καὶ μαίνεσθαι λέγοντα. Athen. libro 12, de rege Persarum, θεραπευτὰς τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὀδμῶν, qui corpus ipsius colunt, & odoraris vnguentis perungūt. Idem libro 14, de styrace in orchestris suffito, tempore Bacchanalium, φύγετον πιεῖν ὀδμὴν τοῦ αἰθέρος οὐδέν. Sed & Lucianus vtitur in Demon. μὴ ὀδμὴν θαψῶν, Quum cadauer meum olebit, sepelēdo. Ad verbum, Odor me sepelierit, pro Fœtor cadaueris mei adiget præteruentes ad me humandum.

C. Ἄνοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem cum ἄοσμος & ἀώδης, Odore carens, Inodorus. E T Ἄοδμος pro eodem. vt suprà ἄοσμος, & ἄοσμος. Theophrastus, εἰ δὲ τὸν λίβανον μὴ ἄοδμον, λεπτότερον καὶ ἀοδμότερον. Pro quibus Plin. l. 12, cap. 14, Creditur & nouellæ arboris candidius, sed veteris odoratius.

C. Βαρυόδμος, Graueolens. Alex. Aphr. Suprà βαρύοσμος.

C. Δυῴδμος Malè olens, Fœtidus. idem cum δύοσμος.

C. Εὔοδμος, Bene olens, Bonum odorem spirans, Fragrās, εὐώδης, vt Hesych. exponit. Idem εὐόδμων exponit etiā ἡδέων. Dionys. De situ orb. εὔοδμος κάλαμος, calamus odoratus, Plinio. V N D E Εὐοδμία, Bonus odor, seu Bonitas odoris, Fragrantia. Poll. l. 2.

Ὀδμώεις, Odoratus, Odorus, Fragrans. Hesychio πολύοσμος, δύοσμος.

Ὀδμήεις, εντος, ὁ, Olidus. ὀζώδης. Nic. Alex. Ἀμφὶ δὲ ὀδμήεις καματῷ τεθελείσεται ἱδρώς.

Ὀδμώδης, Odorus, Odoratus, Fragrans. Theophrast. τὰ δὲ ἔγχυλα καὶ ὀδμώδη καὶ παχύτερα δέχεται.

habet verò & præsens ὄζω quædā sua composita ac deriuata. compositum enim inde E S T Ὀζοθήκη, ης, ἡ, Oletum, Cloaca vbi olidū vētris onus deponitur. Ex Cyrillo, τὴν ὀζοθήκην τὴν κοιλίας. E T Ὀζόσμος, Cui os fœtet, In Epigr. I T E M Βαρύζος, quod v. l. interpr. Graue olens, Olens virus: sine autore tamen & exemplo. A præsenti est E T I A M Ὀζώδης, Olidus, Fœtidus. idē cū ὀσμώδης & ὀδμώδης. quæ sicut mediæ significationis sūt, ita & hoc ὀζώδης. Theophr. τὸ τῆς ἄρκτου ξύλον ὀζωδέστερον. Pro quo Plin. de tilia, Materia maris odoratior. Ab eodem præsenti est P R A E T E R E A Ὀζη, V N D E Ὀζαινα. Est autem ὄζη, Fœtor. Celsus l. 3, c. 11, Fœtorem quē dam oris, quem ὄζαν Græci vocant, minuit. ‖ Suidæ verò ὄζαι sunt τὰ δέρματα τῶν ὀνάγρων coria onagrorum: fortasis à fœtore vocata, vt Aristoph. dicit βύρσης κακοῦ ὄζων. A T Ὀζαινα, Narium vlcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Ex vlcerum genere esse Gal. l. 5 τῶν κατὰ πόρους ostendit: eóque inter alia à polypo differt qui in tumorū tantùm genere est. Putrilago verò graueolentiam & fœtorem inducit: vnde morbo nomen veteres indidere. Hæc inter alia Gorr. Celsus l. 6, c. 8, Sin autem ea vlcera circa nares sunt, pluréſque crustas & odorem fœdum habent, (quod genus Græci ὄζαιναν appellant) sciri quidem debet vix ei malo posse succurri. Scribon. Larg. cap 9, Ad grauē odorem narium: ὄζαιναν Græci hoc vitium vocant. Polluci est ἕλκωσις ἐν τῷ βάθει τῶν μυκτήρων, μέχρι τῶν καλουμένων ἠθμοειδῶν ὀστῶν, πυρῶδες καὶ δυῴδες ὑγρὸν ἀφιεῖσα, ἢ ἄοσμον ἐμπεδίζουσα. Sunt qui Ouid. l. 1 De pōto, eleg. 1, de hoc vitio intellexisse dicāt, vbi ait, Estur vt occulta vitiata putredine naris. Sed ii Naris reponunt pro Nauis, vt vulg. edit. habent. Plin. hoc vocabulo vtitur vt Latino. l. 24, c. 13, Sanat terra oris vlcera & ozænas. ‖Ὀζαινα est etiā p. scis. Plin. lib. 9, c. 30, Polyporum generis est ozæna, dicta à graui capitis odore, ob hoc maximè muræni eam consectantibus. Suprà dicitur ὀσμωλη & ὀσμυλία, vt ex Poll. docui. V N D E Ὀζαινίης, Ozænas redolens. vel etiam Graueolens. vt ὄζαινα generalius pro fœtore accipiatur. Plin. l. 12, c. 12, de nardo, Alterum genus eius apud Gangē nascens, damnatur in totū ozænitidis nomine, virus redolens. E T Ὀζανικός, ή, ό, Ozænicus. Diosc. l. 4, c. 140, de bromo, ᾧ ποιεῖ ὀδὴ τὸ ὀζανικῶν, εἰ βρέχων ὑφίλῃ πρὸς πθῆς ὠμυκτῆρι, facit ad ozænas. Ruell. verò vertit, Linteū eo humore imbutum, & naribus inditum, contra graueolentiam vlcerum efficax est. Sed fortasis malit aliquis scribere ὀζαινικά, vt φαγεδαινικά.

Ab ὄζω dicta est E T I A M Ὀζολις, polypi species, vt & ὄζαινα paulò ante. Sed Gaza discrimen facit inter hæc duo. siquidem ὄζαινα interpr. Bolitæna, ὄζολις autē Ozole. S E D E T Ὀζόλαι ab ὄζω dicti sunt. Sic verò cognominantur Locrorum quidā, vt nōnullis placet, διὰ τὸ Νέσσον, vt aliis, διὰ τὸν Πυθῶνα δράκοντα, ὀκνεσαθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ σαπέντας ἐν τῇ αὐτῶν χώρᾳ: vt aliis, quoniā κοιλίᾳ καὶ τραχήλῳ οἱ ἄνθρωποι φορροῶντες, καὶ τὰ πλεῖστα σωθέντες αἱ πλοίοις, ἐγένοντο δυῴδεις. Alii contrà dicunt, πολυάνθρωπον πλὴν χώρεσιν οὖσαν ὑπὸ δυῴδίας τοῦ ὄμματος λαβεῖν. Sic Plut. in Hell problem. Seruius non Ozolas, vt Plin. sed Ozolos appellat, etiā ipse nominis rationem reddens, Ozoli (inquit) a putore e paludis vicinæ. Regio autē eorum D I C I T V R Ὀζολίς, teste Steph.

Οἴγω, S I V E Οἰγύω, Aperio. Hesiod. Dieb. Τετράδι δ' οἴγε πίθοιο, aperi seu resera dolium. Vtrunque thema agnoscit Hesych. in cuius lex. habetur, οἰγύει ἀνοίγει. (quod & apud Suid.) & οἰγόμενος, ἀνοιγόμενος. Pass. Οἴγυμαι Hom. vtitur Il. θ, Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ὀκ δ' ἔστυτο λαός. Idē in Od. vtitur aor. 1, ὤϊξε, de dolio, vt Hesiodus paulo antè οἶγε. Et alibi, Ὤϊξεν δὲ πύλας θαλάμου. A quo aor. est pass. ὠίχθην, apertus sum. Præt. M E D. Ἔωγα, aperui. ‖Ὤϊξα Erot. apud Hippocr. exp. non solùm αὐτόξα, sed etiam ἔπιμον.

C. Ἀνοίγω, S I V E Ἀνοιγύω, Aperio, Resero. idem cū simplici οἴγω. vt ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, Aperire fores, Aperire portas. X. Pæd. 7, ὀκνήσοιμι πύλας ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Chrysost. τὰς θύρας ἀνέῳξε. Dicitur enim ἀνέῳξα pro ἀνῴξα.

Ἀνοίγειν quasi In apertum mare prodire. (nam Aperire Lat. nauticū quidē est verbū interdū, sed paulo alium vsum habens) Xen. Hell. 1, τῷ δ' ἐφαρμοσάντων, ὡς ἔκαστοι ἀνῴγοιεν, πάς τις αἰκίας ἀποκόψοντες καὶ ἐγκρόμβωσι ἐκρέμασαν. Idem eodē lib. μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι τὸν Νικίου καθελκύσαντες τὰς λοιπὰς ναῦς, ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ἠνοίγετο. (Vtitur & initio eiusdem libri) At Budæus (à quo prorsus dissentio) vertit cuique promptum fuit.

Ἀνοίγομαι, Aperior, Referor. Epigr. l. 1, Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένου ῥόδεια, Quū aperitur & expanditur, Quū è calice rosa exeritur. Phrynich. ait ab Atticis dici ἀνέῳκται ἡ θύρα. pro Aperta est ianua: nō ἀνέῳχται ἡ θύρα. Aristot. De mundo, τόμα ἀνέῳκται. Luc. οὐκ ἀνέῳγμένοι τοῖς ὀφθαλμοῖς εἴδες: Sic ἀνεῳγμένη οἰκία, domus aperta. Matth. 7, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, Pulsate & aperietur vobis. Pulsate, videlicet πλὴν θύραν, id est ianuam. Inuenitur ἀνοιχθεὶς expositum & Dehiscens. nā quæ dehiscunt aperiuntur. Dicitur interdum à poetis ἀνῳχθεὶς pro ἀνῴχθεὶς, i quod erat subscriptum ipsi ω, adscripto lateri. Inuenitur autem & ἀνεῴχθεὶς.

Ἀνέῳξα, Præt. med. Atticū pro ἀῴξα, sæpe vsurpatur, idē valēs quod ἀνέῳγμαι, licet Phryn. tradat Atticè ἀνέῳκται ἡ θύρα, nō ἀνέῳχε, dici. Inuenitur ἀνεῳχότα ὀφθαλμοῖς, & ἀνεῳχότα τοῖς ὄμμασι, pro ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, quod ex Luc. modò attuli. Apud Plut. ἀνεῳχὸς πίθος, Apertum dolium. Gaza apud Cic. Existit vertit ἀνέῳχθαι. nam hæc Cic. in Catone maiore verba, Tanquam ex articulis sarmenti existit ea quæ gemma dicitur, interpretatur, ἀνέῳχθαι ὁ καλούμενος ὀφθαλμός. Inuenitur & ἀνεῴγοντα apud Thuc. l. 4, p. 157, αἱ πύλαι ἀνεῴγοντο.

Duplici etiam augmento D I C I T V R Ἠνοίγη, Apertus est: Act. 8, ἠνοίγη τὸ στόμα αὐτοῦ, Apertū est os eius, seu Aperuit os suū. Sic suprà ἠνοιξε: pro quo dicitur etiā ἠνέῳξε. vnde pass. ἠνεῴχθη, Aperti sunt. Et ἠνεῳγμένος, Apertus. quod legitur apud Ioannem, & apud Alex. Aphr. Necnon ἠνεῳγός, præt. med. Apertus, Patulus.

Ἀνοίγμα, ατος, τὸ, Aperimētū, Apertio, pro αὔοιξις, Ostium. 1 Reg. c. 14, εἰσερχομένης αὐτῆς ἐν τῷ ἀνοίγματι. Alicubi exponitur e iam Foramen.

Ἀνοίξις, εως, ἡ, Apertio. Referatio. Basil. δώσει λόγον ἡμῖν ἐν αὐοίξει τὸ στόματος ἡμῶν.

Ἀνοικτός, ού, ὁ, accentu in vlt. Apertus, vel potius Apertilis, Adapertilis. quo vtitur Ouid. Hinc E T Εὐάνοικτος, Apertu facilis, Qui facilè aperitur & panditur, Qui facilè reseratur.

C. Διοίγω, Aperio, Pando, Resero. idem cum præced. Tecmessa apud Soph. Aiace, Ἰδοὺ διοίγω, ad chorum qui dixerat, ἀλλ' ἀνοίγετε Τάχ' αὖ πν' ἀιδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι: pandi sibi portas iubens vt ingrederetur. Pro eodem dicitur E T I A M Διοίγνυμι, S I V E Διοιγνύω, vt οἴγω & οἰγνύω.

Διοίξις, εως, ἡ, Apertio, Patefactio. vt αὔοιξις.

C. Π Α Ῥοίγω, Parum aperio. scholiast. Aristophanis. Gallicè dicimus Entrouurir.

C. Π Ρ Ο Σοίγω, Adaperio. vnde προσώῳξα, adaperui.

C. Ὑποίγυμι, Clam aperio.

Οἰ Δ Ε' Ω S I V E Οἰδάω, Tumeo, Inflatus sum. Sic accipitur Od. ε, Οἰδάνετο δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κύμασι πολλὴ Ἄνεμα τε ῥῆξας τ. nā Eust. ibi exp. ἐξώγκωτο. Sed annotat, in antiquis libris reperiri etiam positum pro ὀζεῖν, à verbo ὀζέω, mutato videlicet ζ in δ. Plutar. De virt. morali, οἰδοῦντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὰ πρόσκαιρα καὶ πρόσκαιρες καὶ πρόσλυπον τῆς ψυχῆς. Vbi οἰδοῦντι est à verbo οἰδάω. Fortasse tamen aliquis malit scribere οἰδοῦσι. ‖Metaphoricè verò negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur vt apud Cicer. ad Att. Tument negotia, sūpta autē metap. à tumoribus corporis humani, sicut alia metaph. res exulceratæ dicūtur. Οἰδοῦντα πράγματα, (inquit B. in suo lex.) vt φλεγμαίνοντα. Sic legendum apud Herodotum pag. 48. Verba Herodoti sunt, ἀμφὶ τὸν Ὀτάλλω πάλαι κελεύοντες ὑποβαλέσθαι, μηδὲ οἰδέοντων τῶν πρηγμάτων δόπτεσθαι, tumentibus rebus, id est in bellum & tumultus vergentibus. Virgilius dicit Operta tumescere. Vulgatæ editiones ibi habent οἰδέοντων: sed Budæi emendationem confirmat vetus exemplar, & alius ipsius Herodoti locus infra in Οἰδάνω citādus. Præt. perf. est ὠίδηκώς, Tumidus, Inflatus. πεφυσημένος.

Hesychio. quod alia quoque metaphora accipitur, vt Latinum particip. Turgens, seu Turgidus, Tumidus, Inflatus, pro eo qui superbit. Sic apud Suidam, ᾠδηκὸς ἦθος ὑπὸ πλούτου. Metaph. itidem apud Aristoph. Ran. πίχλω Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. ‖Idem Suidas ᾠδηκώς exp. non solùm πεφυσιωμένος, φλεγμαίνων, sed etiam φυσήσας, in qua significatione erit μεταβατικόν.

Οἴδημα, ατος, τὸ, Tumor. Apud Hippocr. aliósque omnes veteres idem planè significabat quod ὄγκος. i. tumor, cuiuscunque generis ille esset: verùm iuniores medici nominis huius significationē postea contraxerunt ad eum tumorem designandum quem pituita cōmittit. Sicut enim qui ex sanguine fit, phlegmone: ex biliosa fluxione, erysipelas: ex melancholico succo, scirrhus nascitur: ita tumori illi quem pituita creat, οἴδημα τος nomen proprium esse voluerunt. Verum autem tumoris genus est, quod naturalis pituita in partem aliquam abscedens committit, molle, laxum, digito prementi cedens, indolens, album, minimùm calens. & aliis breuiter notis præditum quæ pituitam solent consequi. Non verum autem est quod fit à pituita non naturali siue per alterationem talis euaserit, siue per alterius humoris mixtionem. Præterea omne οἴδημα, quod propriè & simpliciter οἴδημα dicitur, certo loco definitum, circunscriptùmque est: ab eius tamen similitudine οἴδημα etiam dicitur tumor ille pituitosus qui nonnunquam in pedibus & cruribus eorū oritur qui aqua intercute & phthisi & cachexia laborant, quique etiam in leucophlegmatia occupat corpꝰ vniuersum, Hæc Gor. inter multa alia. Gal. scribit Hipp. οἴδημα τε nominare solere τοὺς τῷ φύσει ὄγκους: posteros autē eius in φλεγμονὰς & scirrhos, & ea quæ peculiari. er ab ipso οἴδημα τα vocantur, diuisisse. Idē Gal. cōm. 5 in Aph. Sect. 65, τοὺς τῷ φύσει ὄγκους ἅπαντας ὁ Ἱπποκράτης οἴδημα τε καὶ σάρκας, ὥσπερ καὶ τὸ ἐμφύσημα ὅτι ψυχρὸν καὶ παχύτερον πνεῦμα σημαίνει. Idē C. 4 in Aphor. Sect. 34 dicit à veteribꝰ οἴδημα τα appellari ὄγκους τοὺς χωρὶς ὀδύνης καὶ μακροὺς. Actuar. l. 2 περὶ παθῶν. c. 49, οἴδημα δέ ἐστιν ὄγκος λευκὸς ἀνώδυνος, ὅτι φλέγμα τι συνιστάμενος

οἰκίας δεσπότης. Frequens vocabulũ in Nouo Testamento, vbi & τοῦ οἰκοδεσπότη τῆς οἰκίας. Aliud exemplum ex Plutarcho adducam mox in Οἰκοδέσποινα. Vtitur & Alexis, teste Poll. qui tamẽ non probat nec οἰκοδεσπότης, nec οἰκοδέσποινα, licet magis πεθυμηκυῖα: dicens esse καινότατα. vocari autẽ τὸν τῶν πάντων οἶκον δεσπότιν, ταυκλήρον, Doricè ἑστάμονα, vel ἑστοπάμμονα, vt alibi: item στεῤῥχεν, στεγανόμον. ‖ Οἰκοδεσπότης, apud genethliacos Genituræ dominus, quem præsidẽ domicilii vocant. HINC Οἰκοδεσποτικὸς, οῦ, ὁ, Ad patremfamilias pertinens. B. interpr. Rei familiari conueniens, Homini frugi congruens. Reddere etiam possumus Patremfamilias decens. Cicero ad Atticum epist. 43, Illa Silii & Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur. quid enim sedere totos dies in villa istat ET Οἰκοδεσποτῶ, Sum paterfamilias, Domui præsum, Familiam rego, Rem familiarem administro: tam de hera quàm de hero. 1 Tim. 5, βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνοποιεῖν, οἰκοδεσποτεῖν. ‖ Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur quasi domini esse domicilii. Eustathius pag. 162, δεδοίκαμεν τοὺς πλανήτας, οὓς οἴκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεωτεροι· ἐν οἷς αὐτοὺς ὄντας καὶ οἰκοδεσποτεῖν λέγουσιν. Quo verbo vtitur Plutarch. De placit. philos lib. 5, cap. 18, p. 1672 meæ edit. ζῷ δὲ ἀσώματα ὅτιν ἐαὶ τοῦ οἰκοδεσποτοῦντος ἀστέρων τυχαί. FOEM. Οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, Hera, Materfamilias. ad verbũ, Domina domus. Plut. Probl. Rom. ὁ τοῦ κύκλος καὶ οἰκοδεσπότης, καὶ ἐγὼ κυρία καὶ οἰκοδέσποινα. Pollux improbat hoc vocabulũ, vt in Οἰκοδεσπότης dictum est. AT nominis Οἰκοδεσπότης nullum exemplum affertur.

C. Οἰκοδόμος, ου, ὁ, Ædificator qua voce Cicero post Catonem vtitur dicens, Ædificator & opifex mũdi domus. Xen. Pæd. 7, χωρεῖν ἡμᾶς πειρᾶσθαι, οἰκοδόμος πολλοὺς ἔχων. Aliud exemplum ex eodem habes supra in Μάθος. Plut. Symp. 1, οὐδὲ γὰρ ὁ οἰκοδόμος τὸν Ἀθηναῖον λίθον ἢ τὸν Λακωνικὸν ὡς τὸ βαρβαρικὸν πλίνθοις ἀπῆσι. Christodulus hoc vocabulum reiicit, & dicendum potius ait οἴκων ἐργάτης, siue τέκτων. Vtitur tamen eo non solùm Xenoph. & Plut. vt ex præcedentibus patet, sed & Plato Pol. 2, & Aristoph. Gerytade, teste Polluce. VNDE Οἰκοδομικὸς, οῦ, ὁ, Ad ædificatorem pertinens. Et οἰκοδομική, sub. τέχνη, Ars fabricandarum & struendarum domuum, Peritia ædificandi. At οἰκοδομικὴ ὕλη, Materia ædificandis domibus apta, Theophrasto. ‖ Οἰκοδομικὸς verò homo aliquis dicitur qui ædificandarum domuum peritus est, Struendarum ædiũ peritus artifex. Plato Politic. 1, εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτατός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τῶν οἰκοδομικῶν. A quo est ADVERBIVM Οἰκοδομικῶς, More eorum qui ædificandarum domorum periti sunt, More ædificatorum. Ab οἰκοδόμος est ET IAM Οἰκοδομία, Ædificatio, Ædium structura. seu simpliciter Structura. Thucydides lib. 1, pag. 30, καὶ δίκην ἡ οἰκοδομία ἐπὶ καὶ κοῦ ὅτιν ὅπ κατὰ ποιοῦ τῶν ἐγίνετο. Et Democritus apud Plutarchum De solertia animalium, dicit nos esse discipulos ἀράχνης ἐν ὑφαντικῇ καὶ ἀκεστικῇ, χελιδόνος, ἐν οἰκοδομίᾳ. Vbi οἰκοδομία potest accipi non solùm pro ædificatione, sed & pro ædificãdi peritia, quæ & οἰκοδομική.

Ab Οἰκοδόμος est etiam VERBVM Οἰκοδομέω, ῶ, Ædifico, Domum struo seu fabricor. Pollux libro 7, τὸ δὲ τοῖς οἰκοδόμοις ἔργον, οἰκοδομεῖν, ἐπικοδομεῖν, διοικοδομεῖν, λίθοις ἁρμόττειν, συναρμόττειν. Plutarch, in libro περὶ φιλοπλουτίας, de Stratonico loquens, τοὺς τῶν Ῥοδίων ἐπέσκωπτεν εἰς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μὴ ὡς ἀθανάτοις λέγων, ὀφωνεῖν δ' ὡς ὀλιγοχρονίοις. Demosthenes in Midiam, εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς, siquis splendidè & lautè ædificet. Pasiuũ Οἰκοδομοῦμαι, Ædificandũ mihi curo, Ædificandum loco. Bud. pag. 762, οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ δι' ἑτέρου οἰκοδομῶν, καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς: ex Lucino hoc exemplum inter alia adducens, ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοῖς ἐργάταις ὁπωσοῦν χρῶν. Ea tamẽ differẽtia nõ sæpe obseruatur. οἰκοδομεῖν. n. dicitur nõ solũ faber, sed & is qui ædificãdã domũ locat, vt ex prædictis manifestũ est: & vicissim οἰκοδομήσασθαι dicitur etiam faber, vt ex sequẽtibus cognoscetur. Οἰκοδομέω, & οἰκοδομέομαι interdũ accus. habent eius rei quæ ædificatur, id est struitur. tunc autem καταχρηστικῶς capitur. Thuc. l. 3, νεῶν ἐκατόμπεδον λίθινον ὠκοδόμησε αὐτῆ. Æschin. De malè gesta leg. ἐκατὸν δὲ πελέκεις ἑτέρας ὀνομαστὶ μνησάμενος, νεωσοίκους ὠκοδόμησε δύο. Cic. quoque dicit Ædificare domum de eo qui ædificandam curat. Et οἰκοδομεῖν θρῆνον, ac οἰκοδομεῖν αἱμασίαν, quod habes suprà in θρῆνος. Legimus rursum apud Thucydidem libro 2, τὰ νῦν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ὠκοδόμησε, καὶ ὁδοὺς ἐποίει. Actiua etiam signif. Chrysosth. De sacerd. dicit οἰκοδομήσασθαι οἰκίαν, vt Cic. Ædificare domum, Ædificare villam, Ædificare porticum, Ædificare vrbem. Sic Plato lib. 2 De rep. σῖτον τε καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομήσας ἱκανὰ οἰκίας. Luc. De hist. scrib. ὅθεν ὑῶν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκοδομήσασθαι πλοῖα. struere materiam vt conuenit. Greg. verò dixit etiam ἐξοδυσὴς καλοῦμεν οἰκοδομεῖν. pro Struit, Aptat: videlicet ad capiendas aues. Et passi. sign. Aristot. Probl. τὰ ἄρθρα ὠκοδομημένα τῷ σώματος, partes corporis optimè ædificatas & coagmentatas. Scriptor quoq; aliquis οἰκοδομεῖν dicitur, quũ opus aliquod veluti struit Aristot. περὶ ποιητικῆς, loquẽs de Eurip. εἰκῇ τὰ ἄλλα μὴ οὖν οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ πραγμοῦται γε δὴ τὸν ποιητὴν φαίνεται. Alia autem metaph. X. Pæd. 8, p. 139, ὅτι ἐῶτα ἀδὴς οἰκοδομεῖ τὰ ἄλλα φιλικὰ ἔργα, his superstruite. veluti: fundamento, alia amicitiæ & beneuolẽtiæ operata: ad conseruandam videlicet οἰκειότητα. vbi ad ἔλεον alludit. VNDE Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, ET Οἰκοδομή, ῆς, ἡ, Ædificiũ. Structura. quod posterius οἰκοδομὴ Phrynichus reiicit ac pro eo vsurpandum οἰκοδόμημα dicit. Demosth. Olyn. 3, ἐπὶ δὲ τοῖς ἐσίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων ἐμποιεῖς εἰσὶ κατεσκευασμένοι. Aristot. Polit. 6, τὴν πόλιν ὀλίγον κοσμοῦσιν τὸ μὴ ἀσάθμητον, τὰ δὲ οἰκοδομήματα. Ibidẽ, ἀναπτύσσει τὰ οἰκοδομήματα καὶ εὐθὺς συστρέφει καὶ διεφθείρει. Et mox, ἀνεῤῥήξαν τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, erigere ædificia ruinã minantia. Herodian. l. 7, τὰ ὑπὸ τῶν οἰκοδομήματα τῶν θεάτρων ἐκ μιᾶς ἐβεβήκει, ædificia subuibana. Aliud exemplum ex eodem habes in Ξυλία. At οἰκοδομὴ vsitatius in Nouo testam. interdum pro ædificio, interdum pro structura & ædificatione, tam metaphoricè quàm proprié. 1 Cor. 3, θεοῦ γεώργιον, θεοῦ οἰκοδομή ἐστε, Dei ædificium. (eodem capite dicit, ναὸς Θεοῦ ἐστε. Et 2 Cor. 6, ναὸς Θεοῦ ἐστε (ζῶντος οἰκοδομῶν & ναὸς. de re eadem dicens) Matth. 24, δείξαι αὐτῷ τοὺς οἰκοδομὰς τοῦ ναοῦ. Ephes. 2, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, totum ædificium congruenter coagmentatum, seu Tota structura. Ephes. 4, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. 1 Cor. 4, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, ad ædificationem Ecclesiæ. Propria autem significatione vsurpatur Geopon. τοῖς οἰκοδομῶν ξύλα τέμνειν, pro his Varronis, In ædificia succidere arborem. Ab Οἰκοδομέω est ET Οἰκοδόμησις, εως, ἡ, Ædificatio, Structura. Thuc. l. 3, τὸ δὲ τεῖχος ὧν ἔτι Πελοποννησίων τοιόνδε τῇ οἰκοδομήσει, Talis erat structura, seu Hoc modo structus erat murus, vel Ita ædificatus erat. ET Οἰκοδομητικὸς, Ad ædificatorẽ pertinens. Plato l. 1 De rep. οἰκοδομητικὴ τέχνη, Ars seu peritia ædificãdarũ domuũ, Architectonice. Suprà οἰκοδομική.

Sunt ab οἰκοδομέω, quædã etiam bicõposita: quorum PRIMVM, Ἀνοικοδομέω, Reædifico, Restauro, Restituo. vt Tacit. Aedem vetustate delapsam restaurari, Cic. Si ædes exesæ corruerũt, hæres restituere non debet. Act. Apost. 15, ex propheta Amos, ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαυὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτὴν, restaurabo tabernaculum Dauidis collapsum. seu Reædificabo. quo verbo Cic. quoque vtitur, sed in metaph. signif. Herodian. libro 8, τὰ ἐρείπια ἀνοικοδομήσαι. SECVNDVM, Ἀποκοδομέω, Obstruo. vt ἀποκοδομήσαι τὰς ὁδοὺς apud Thuc. Vbi schol. exponit ἀποφράξαι δέ τινος οἰκοδομῆς. Idem Thucydides libro 1, μετὰ δὲ ταῦτα, τῶν τε οἰκημάτων τὴν ὄροφον ἀφεῖλον, καὶ τὰς θύρας ἔνδον ὄντα πρήσαντες αὐτοῖς, καὶ ὅπλα θέντες, εἶστο ἀπωκοδόμησαν. vbi scholiastes exponit πρήσαντες τὰς θύρας ἀπέφραξαν. Exponitur etiã Demolior,

Diruo, Ædificatum destruo. TERTIVM Διοικοδομέω, inter ædificandum separo & discrimino, seu diuido. Plato in Tim. p. 168, de anima & eius partib⁹, cuius animæ domicilium appellat corpus, καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφύκει, διοικοδομοῦσι τὸ θώραξ αὖ τὸ κοῖλος, διορίζοντες ὡς γυναικῶν, τὸν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν, τοῦ φρένας διαφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες.

QVART. Ἐνοικοδομέω, Ædifico in. Thuc. lib. 3, ἐξαδὼν δὲ αὐτῷ πύργον ἐνοικοδομήσαντες εἰ Μεγαρεῖς φρουρίῳ, Turrim in ea ædificantes, seu Inædificãtes. vt Cæsar, Portas plateásque inædificant. Et in pass. l. 8, p. 288, τὸν Μιλήτῳ ἐνῳκοδομημένον Τισαφέρνους φρουρίον, in Mileto ædificatũ. Sic & l. 6. p. 214. ‖ Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo in, sicut οἰκοδομοῦμαι signif. Ædificandum mihi loco. Luc. De vera historia, λαοῦν ἡμᾶς ἤλθε ὅτι τὴν οἰκίαν ἐπεποίητο ἡ αὐτάρκη, καὶ πεδάσας ἐνῳκοδόμητο, καὶ πάντα ἐξήρτητο, vel ἐξήρτητο. QVINT. Ἐξοικοδομέω, quod in v. l. exponitur Destruo. Videtur tamen potius significare Exædifico, Inceptũ ædificium perficio. SEXT. Ἐπικοδομέω, Ædifico super, Superstruo. Chrysost. δεῖ ἡ κρηπῖδα πῆξαι καὶ ἐπικοδομεῖν, iacto fundamento superstruendum est, ἐπικοδομοῦντες ὅτι θεμέλιον ἀλλότριον, super alienum fundamentum ædificãtes. Et in ep. Iudæ, τῇ ἁγιωτάτῃ πίστει ὑμῶν ἐποικοδομοῦντες. Passi. ἐπικοδόμημα, Ædificior super, Superstruor. Ephes. c. 2, ἐπικοδομηθέντες ὅτι τοῦ θεμελίου Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ædificati super fundamentum Apostolorum & Prophetarum. id est Christum. VNDE Ἐπικοδόμησις, εως, ἡ, Ædificatio super. Apud rhetores exaggerationem significat: quum posito fundamento superingerunt & exaggerant suum veluti ædificium. Quintil. Superstructionẽ appellat. SEXTVM, Κατοικοδομέω, Ædifico, Inædifico. VNDE Ἐγκατοικοδομέω, Ædifico in. vel Ædificio includo. Plut. Lyc. ἐγκατοικοδομοῦσιν ἀφῆ ἀπορία, opes quæ domi concluduntur. SEPT. Μετοικοδομέω, Ædificatum muto, Quod ædificatum fuerat demolior, & alio modo ædifico. Plut. μετοικοδομῶν τὴν Πομπηΐου οἰκίαν. OCTAVVM, Παροικοδομέω, Iuxta ædifico, Iuxta extruo, πλησίον οἰκοδομῶ, seu Astruo. Thuc. l. 7, p. 236, παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἀπλοῦν murum iuxta nos exitauerũt, seu ædificarunt, vt Ouid. dicit Aedificare muros. Et l. 2, παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, ex vtraque parte ædificabant. vbi ὠθεῖν amittit suã vim propter aduerb. ἀμφοτέρωθεν. VNDE Παροικοδόμημα, ατος, τὸ, Aedificiũ, alii ædificio astructũ. Aristot. de præcordiis, ὅτι παροικοδόμημα τῶν ὑπεστὼς τὸ φρεαχμὸν τοὺς φρένας, septũ & structuram interfeptentem. B. NONVM, Περιοικοδομέω, Circũ ædifico, In orbẽ struo. Poll. l. 7, περιοικοδομεῖν θρίγκους, περιβόλους. quod vno verbo θριγκῶσαι. Item, Aedificiis excitatis circũuallo seu circunculudo. Thuc. l. 2, p. 109, οἱ δέ πνες καὶ περιοικοδομήσαντες ἐν τῷ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέταον. vbi schol. exp. κτίσματα περιληφθέντες. DECIMVM, Προοικοδομέω, Aedifico seu struo ante, Præstruo. vt προοικοδομεῖν χῶσα seu χωσπόδας, suggrundia ædibus præstruere Poll. VNDEC. Προσοικοδομέω, Astruo, Aedificatis addo. DVODEC. Συνοικοδομέω, Vnà ædifico. Ad Ephes. c. 2, ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, in quo & vos vnà ædificamini. DECIMVMTERT. Ὑπεροικοδομέω, Aedifico super, Superstruo. qua signif. supra ἐπικοδομέω.

C. Οἰκόδουρος, Hesychio ὁ οἰκουρὸς κύων, canis qui domum custodit. Forsan quia ex ædibus impetum dat in ignotos qui accedunt.

C. Οἰκομανία, ας, ἡ, Insanus ædium (videlicet ædificandarum) amor. B. Quo vitio qui laborat à Colum. Aedificator dicitur, vbi ait, Eleganter igitur ædificet agricola. nec sit tamen ædificator. i. Aedificandi nimis studiosus.

C. Οἰκονέμων tragicis ὁ οἰκονόμος: pro quo apud Poll. perperã SCRIBITVR Οἰκοδέμων. ita v. l. Poll. synonymum facit τῷ ἑστιάτωρ, ξενίζων, συμποσίαρχος, σωιστὴς τὸ συμπόσιον.

C. Οἰκονόμος, ου, ὁ, Domus seu rerum ad domum pertinentium administrator, Qui domi omnia dispensat, Dispensator rei familiaris. (vt Cicero dicit Dispensare res domesticas. Et Plinius, Dispensator belli Armeniaci) (Vide & quæ dixi in Ἀσυνομία) Aristoteles Polit. 5, cap. 11, de principibus qui rerum publicarum curam aliquam gerunt, rationésq; reddunt acceptorũ & expensorum, ὥσπερ γὰρ οἰκίας τινὶ οἰκονόμος ἀλλ' ἢ τύραννος ᾖ δόξει, dispensator ciuitatis. Et c. vlt. epist. ad Roman. Ἔφασος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως. vbi vetus interpr. habet Arcarius, (dicitur autem Arcarius in Pand. Qui publicam vel priuatam asseruat pecuniam) Erasmus, Quæstor ærarii: alii Procurator. Et Θεοῦ οἰκονόμος, ad Titũ 1, Qui in domo Dei omnia dispensat. Propriè autem accipitur Lucæ 16, ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον. qui postea iubetur ἀπόδοσιν λόγον τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ, reddere rationem dispensatæ rei domesticæ. Interdum accipitur pro Distributor, vt & Lat. vocabulũ Dispẽsator. 1 Petri c. 4, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος, vt boni dispensatores variæ Dei gratiæ. Aristot. Rhet. 3, ex Alcidamãte, παιδήμου χάριτος δημιουργὸς καὶ οἰκονόμος τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς. vbi videtur dicere, Scire quando auditores oblectandi sint, vt bonus rerum domesticarũ dispensator, quando aliquid expendendum. VNDE Οἰκονομικὸς, ὴ, ὸν, Qui est dispẽsatoris rei domesticæ, Pertinẽs ad dispensatorẽ rei familiaris. vt οἰκονομικὴ τέχνη siue ὁπτήμη, apud Arist. 1 Ethic. c. 1, Scientia dispẽsandi res domesticas: cuius finem esse dicit τὴν τῶν. quã in Polit. absolutè οἰκονομικὴν appellat, sed subaudito horum altero, vel ὁπτήμη, vel τέχνη. Polit. 3, c. 11, ὥσπερ γὰρ ἡ οἰκονομικὴ βασιλεία τις οἰκίας ὅλον, οὕτως ἡ βασιλεία, πόλεως καὶ ἔθνους ἑνὸς ἢ πλείονος οἰκονομία. Et lib. 1, c. 5 ἔχει ἡ αὐτὴ οἰκονομικὴ τῇ χρηματιστικῇ. τοῦ μὲν γὰρ, τὸ παρεσκευάζειν τοῦ δ', τὸ χρῆσθαι. (Hanc οἰκονομικὴν Cic. vocat priuatæ vitæ rationem, quum ait, Quum autẽ tertia pars philosophiæ bene viuendi præcepta quæreret, ea quoque ab isdẽ nõ solùm ad priuatæ vitæ rationẽ, sed etiã ad rerum. rectionẽ relata. i. οἰκονομικὴν & πολιτικὴν) Eodem l. c. 8, tres partes facit τῆς οἰκονομικῆς, videlicet δεσποτικὴν, πατρικὴν, γαμικὴν. vbi cũ οἰκονομικὴ subaudiendũ ἀρχὴ, vt ex sequent. patet. nam οἰκονομικὴν ἀρχὴν patrifamiliãs tribuit triplicem, δεσποτικὴν, qua seruis præest, vt herus: πατρικὴν, qua filiis, vt pater, quã regiã esse dicit) & γαμικὴν, qua vxori, vt maritus: quã πολιτικὴν appellat. Aliquãdo οἰκονομικὴν reddere possumus Quod ad rem familiarem tuẽdam aut locupletandã confert, imitando Cic. qui ita De senectute, Quàm copiosè ab eo agricultura laudatur in libro qui est de tuẽda re familiari: qui οἰκονομικὸς inscribitur. At Xen. Pæd. 8, p. 120, οἰκονομικὰ videtur accepisse pro ipsa dispensatione rei familiaris, aut etiam ipsa re familiari, vbi ait, σκεπτῶν ὅπως αὐτὰ οἰκονομικὰ κάλλιστα ἔχοι. Οἰκονομικὸς dicitur etiam is qui dispensandæ & tuendæ rei familiaris peritus est, Peritus rerum domesticarum dispensator. Plutarch. περὶ πολυπραγμ. loquens de Xen. λέγει τοῖς οἰκονομικοῖς ἴδιον τῷ περὶ ἐμφὶ θυσίαν σκεῦῶν, ἴδιον τῷ περὶ ἐμφὶ δεῖπνα τόπον, διήρηται κεῖθε τὰ γεωργικὰ, χωρὶς τὰ πρὸς πόλεμον. Athen. l. 3, ὃν λόμβροι οἰκονομικὸ πρόεστι). Sic Aristot. de polypo, αὐόπτος μὲν ὅτιν, οἰκονομικὸς δ' ὅτιν. VNDE Plin. Quam alioqui brutum habeatur animal, in re quodãmodo familiari callet: omnia in domum comportat. INDE Οἰκονομικῶς, More dispensatorum rei familiaris, More eorũ qui dispẽsandæ & tuendæ rei familiaris periti sunt. B. vertit, Non sine mysterio & certa ratione, & vt res quæ gerebatur, poscebat, in hoc loco Damasc. l. 3, de Christo, εἰ καὶ οἰκονομικῶς ἑαυτὸν σωιστέλλε πολλάκις. οὐ γὰρ ἠγνόει τὸν καιρὸν, etiamsi sæpe Iudæis malè cogitantibus se subduxit, quando ita mysteriũ futuri supplicii poscebat, cuius tempus nondum venisse sciebat. Videtur autem metaphora esse à prouidis rerum domesticarum dispensatoribus, qui sciunt quo quælibet tempore agenda sint, & quando expensæ faciendæ. Quum verò scholiastæ poetarum dicunt οἰκονομικῶς λεχθέν, intelligunt de ea poetarum οἰκονομία de qua aliquã to post dicetur. Ab οἰκονόμος est ET IAM Οἰκονομία, ας, ἡ, Dispensatio rei familiaris, seu rei domesticæ, Rei familiaris cura & administratio. Lucæ cap. 16, homo quidam locuples ad suum dispensatorem, qui insimulatus fuerat quòd bona ipsius dissiparet, ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου, redde rationem dispensationis tuæ. Pro administratione rei familiaris accipitur & in

his locis. Aristot. Pol. 3, οἰκονομία ἑτέρα αὐδρὸς καὶ γυναικός. A
τὸ μὲν γὰρ, κτᾶσθαι τῆς δὲ, φυλάττεσθαι ἔργον ὄντι. Plut. Lycurgo, de adolescentibus Spartanis, δεῖ τοὺς συγγενῶν καὶ τοὺς ἐρασθῶν ἐποιοῦντο τὰς αὐταρκείας οἰκονομίας, necessaria in rei familiaris administratione negotia conficiebant. (Alii autem οἰκονομίας hic simpliciter & generaliter interpr. Negotia.) Sic Plato Apol. ἀμελήσαι, χρημαπομοῦ καὶ οἰκονομίας, Rei familiaris negligens dispensator, Rei familiaris administrationem negligens. Cui opponitur miliaris administratio, boni & frugi patersamilias. ὁ τῆς οἰκονομίας κατορθωτικός, Sunt verò & vrbium οἰκονομίαι. i. administrationes: tũc B
autem ἀκύρως & καταχρηστικῶς hoc vocabulũ capitur. vt Aristot. in loco quodam paulo antè in Οἰκονομικὸς citato, βασιλείαν esse dicit πόλεως καὶ ἔθνους ἑνὸς ἢ πλειόνος οἰκονομίαν; vrbis gentisve vnius aut plurium administrationem. Sic Turn. in hoc loco Polybii, τὴν μὲν οἰκονομίαν καὶ τὰ χειρωνακτοῦντα τοῦτων αὐτῶν, vertit, Eorũ administratio curaq; ad eos pertinet. Itidẽ Herodian. l. 6, ἡ μὲν τοῦ διοικοῦντος τὰ πραγματικὰ καὶ τὰ ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ τὰ γυναικεῖα διωκεῖτο. vbi Polit. interpr. Negotiorum administratio ac principatus gubernacula mulieribus incumbebant. C
Sed & Deo οἰκονομία tribuitur, quæ est vel prouidẽtia, vel prouidẽs rerũ omniũ administratio in hoc mundo, velut domo sua. Chrys. in 2 cap. ep. ad Col. 1, πάντα ἐκεῖνα ὑπέτασσεν ὁ Ἰακώβ· ἀλλ' οὐκ ἀπατῶ σε οἰκονομίαν λέγω, diuino id numine agebatur. B. Sic accipi potest & Coloss. 1, ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, Ita dispensante diuina prouidentia, seu Ex dispensatione Dei, vt alii. Alibi dicit se vocatum esse Apostolum διὰ θελήματος Θεοῦ, & διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ Πατρός. Greg. quoq; οἰκονομίαν vocat prouidentiæ diuinæ administrationẽ, D
teste B. At Suidæ οἰκονομία est quidam τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας τρόπος, quem triplicẽ constituit, vt apud eum videbis. Aliàs theologi οἰκονομίαν vocãt Christi incarnationem. vt & Hieron. testatur in epistola ad Pammachium & Oceanum, de Apollinari loquens, Is dimidiatam Christi introduxit οἰκονομίαν. i. ἀνθρωπότητα, ex eo scilicet quòd diuinam personã Christo homini sustulit, & vnam tantùm naturam tribuit. B. p. 299, annotat vitam Christi & eius theurgiã totam vocari οἰκονομίαν. Ibidẽ, quũ ex Damasc. citasset, τὸ οἰκονομίας μυστήριον. i. E
tidémq; à Bas. vsurpari indicasset, subiũgit, Est. n. οἰκονομία prouincia Christo à Deo Patre iniuncta & mãdata. Exempla autem alia quæ affert, ibi videda tibi reliqui. ¶Rursum οἰκονομία, Dispensatio & distributio. vt οἰκονομία τῶν χρημάτων, apud Chrys. Ephes. 3, τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Est & in architectorũ opere οἰκονομία. i. distributio. Vitruu. l. 1, c. 2, Architectura autẽ constat ex ordinatione, (quæ Græcè τάξις dicitur) & ex dispositione, (hanc autẽ Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & symmetria, & decore, & distributione, quæ Græcè οἰκονομία F
dicitur. Et sub finẽ capitis, Distributio autem est copiarum locique commoda dispensatio, parcáque in operibus sumptus cum ratione temperatio. Et aliquanto pòst, Omnino faciendæ sunt aptæ omnibus personis ædificiorum distributiones. Habent & oratores ac poetæ suam in scribendo οἰκονομίαν, de qua Cicero intellexisse videtur, quum libro 1 De oratore ait, Inuenta non solùm ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. B. G
οἰκονομίαν interpr. distributionem & dispositionem oratoriam. Quintilian. libro 3, cap. 3, de partibus rhetorices, Hermagoras iudicium, partitionem, ordinem, quæque eloquutionis sunt, subiecit œconomiæ: quæ Græcè appellata ex cura rerum domesticarum, & hic per abusionem posita, nomine Latino caret. Pro hac œconomia alii ponunt Dispositionem, vt ibidem docet Cicero ad Atticum lib. 6, epist. 1, Nec οἰκονομίαν meã instituam, sed ordinem cõseruabo tuum. (videlicet in respondẽdo literis tuis) Aliquanto pòst, Sedenim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato. te enim sequor H
ἀδιάλειπτα. Apud Athen. in præf. libri 1, καὶ ὅτιν ἡ τοῦ λόγου οἰκονομία μίμημα τῆς τοῦ βίου πολυπλοκίας, καὶ ἡ τῆς βίβλου διάπτυξις, τῆς ἐν τῷ λόγῳ διαπτύξεως. Ibidem Athen. dicitur θαυμαστὸς τοῦ λόγου οἰκονόμος. Est & poetarũ οἰκονομία, qua in poematis suis sequuntur. Sic Seruius in Virgil. Bona œconomia & rei futuræ præparatio. Et alibi, Hoc loco ab Homeri œconomia recessit. Quintil. l. 1, cap. 8 de veteribus comicis apud Latinos, Œconomia quoque in his diligentior quàm in plerisque nouorum erit, qui omnium operum solam virtutem sententias putauerunt. Et aliquanto pòst, tradens quæ puer in lectione obseruare debeat, Præcipuè verò illa infigat animis, quæ in œconomia virtus, quæ in decoro rerum, quid personæ cuique conuenerit. Athen. l. 1, ex Chamæleonte de Æschylo, τοιοῦτον αὐτὸν ἀγωνιστὴν τοῖς χοροῖς τὰ δρώμενα ποιοῦντα καὶ χρηστὰ μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ δρώμενα ποιοῦντα καὶ ὀρχηστὴν, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν τιθεμένον. Sic schol. Soph. p. 119, θαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ. μιᾷ γὰρ ἡμέρᾳ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ θανάτου κομίσας τὰ λείψανα. Et alibi in Œd. Col. καλῶς δὲ τὰ τῆς οἰκονομίας ἔχει, διὰ μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ὑπολειφθῇ. Donat. in hæc Andriæ Terent. Audiui Archillis, Hæc sunt inuentionis poeticæ, vt ad œconomiam facetiæ aliquid addant. nã οἰκονομία est vt accersatur obstetrix, & conueniatur Pamphilus. Apud Seruium autẽ ETIAM Προοικονομία, in hæc Æn. 12. dextræ mucronem extorquet & alto Fulgentem tinxit iugulo, Quasi prooeconomia est, vt non eũ suo interminat gladio, ne agnoscat quod Metisci est, & iam nunc suum requirat: quo facto perire poterat sequens fracti gladii œconomia. Et alibi, Pulchra prooeconomia. i, dispositio carminis. Ab Οἰκονομία EST Οἰκονομαστής, ὁ, ο, Dispensator, Administrator, Gubernator. v. l.

Ab Οἰκεῖος est & VERB. Οἰκονομέω, Rem familiarem administro, Res domesticas dispenso, vt Cicero loquitur. Lucæ 16, herus ad suum dispensatorem, qui apud eum delatus fuerat quòd dissiparet ipsius bona, ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας. καὶ γὰρ δυνήσῃ οἰκονομεῖν. Aliquãdo accusatiuus additur, & tunc simpliciter pro Administro capitur. Harpocr. ἐπὶ δὲ Λυκίου ἀρχοντος, εἰς ὃν ἀνεγράφοντο οἱ πολῖται τὰς τοῦ παιδὸς, εἰς ἓξ ἢ ἑπτὰ ἔτη τὰ παρεῖα οἰκονομεῖν, liber in quẽ puerorũ nomina referebantur qui iam tutelæ suæ facti erant, & quibus rem familiarem administrare licebat. Isocr. autem dixit etiã οἰκονομεῖν τὸν ἑαυτοῦ βίον, pro Instituere vitam suam, ad Demon. πόνων ἔργον ἀπεχόμενος, καὶ πλείους πόνους αἱρούμενος ὁμιλεῖν, καὶ πῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν. Nisi ibi malis Regere: vt apud Aristot. De mundo, ὁ νοῦς πάντα οἰκονομεῖ τὰ τῶν πολιτειῶν. lex regit omnia ad rẽp. pertinentia. B. Alicubi Dispenso, Dispono, Constituo. lib. 2 Maccab. c. 3. οἰκονομήσαντα τὰ τῶν δυνατῶν τιθεμένου, De his constituturus, seu Hæc ordinaturus. Sic B. οἰκονομοῦν ὀρθῶν interpr. Rectè cõstitutum atque dispensatum. Pro Constituere & corrigere accipitur & in hoc loco Synesii, ep. 67, οἰκονομεῖσθαι δὲ ἔν τι λοιπὸν, καὶ λόγου τυπωθῆναι. Dii etiam οἰκονομεῖν dicuntur quum res humanas dispensant. vt Ouidius dicit, -dispensant mortalia fata sorores. Luc. in Ioue trag. τὰ δὲ κόσμου ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομοῦσι. Est alioqui (inquit Bud. p. 299) οἰκονομεῖν verbum theologicum, & significat moliri, Struere, Instituere. Damasc. in 4 ἀρθοδοξίας, de fletu & somno & morte Christi loquens, & aliis affectibus humanis, οὐδὲν τούτοις τὸ θεῖον παθητὸς, ἀλ' αὐτῷ δὲ τὰ ἡμῶν οἰκονομοῦντες πωτηείαν. Vide & alia ibidem. ¶Οἰκονομέω, Dispenso & Distribuo, verbum medicorũ. Galen. ἀναδίδοσις, ὅταν ὅλκη τῆς τροφῆς καὶ οἰκονομηθείσης τροφῆς εἰς πάντα τὰ σώματος μόρια, distributi alimenti & digesti. B. VNDE Ἀνοικονόμητος, Non dispositus & distributus, aut dispensatus: seu Malè dispositus & distributus, vel dispensatus, In quo nulla est οἰκονομία. Quint. l. 8, c. 3, Sunt inornata & hæc, Quod malè dispositũ est, id ἀνοικονόμητον: quod malè figuratũ, id ἀσχημάτιστον: quod malè collocatũ, id κακοσυνθέτον vocãt.

Habet Οἰκονομέω, quædam etiã bicomposita. PRIMVM Ἀποικονομέω, Dispenso, vt nõnulli interpr. idem significare volentes cum simplici οἰκονομέω. itidémque VERBALE Ἀποικονόμησις reddunt Dispensatio. Alii cõtrà putãt ἀποικονομεῖν nusquã habere omnino significatũ sui simplicis οἰκονομέω. Sed ET Ἀποικονομία reddirur Dispensatio, sicut ἀποικονόμησις. Apud Alexandr. Aphrodiseum autem lib 2, περὶ ψυχῆς opponitur τῇ ἀκλογίᾳ, vbi scribit, καὶ ἔτι εἰ περὶ τὰ τῆς κατὰ φύσιν καὶ οἰκειοτέρα

λογικὴ ἡ ἐνέργεια τῆς ἀρετῆς, καὶ περὶ τὴν ἀποικονομίαν καὶ ἐκκλισιν A
τῶν τόπων ἀναπτῶν, δεῖ δηλονότι παρεῖναι ἃ ἐκλέξεται. Vbi vi detur opponi τῇ οἰκονομίᾳ, vt ἀποικοδομέω opponitur τῷ οἰκοδομέω. SECVND. Διοικονομέω, Perseuero in administrando & regendo. Aristot. ἡγούμεθα δὲ τοῦτο πᾶς διοικονομεῖται ὁ νόμος. Bud. TERT. Ἐποικονομέω, Accuro. Ar. Oecon. 2, ἢ πάσας ἐποικονομεῖται τὰς οἰκονομίας, quod in omnib' rei domesticæ curãdæ generibus prouidetur. v. l. QVARTVM, Καποικονομέω, Dispenso. Plut. καποικονομεῖν τὰ δεῖ τοῦτα χρόνον, tempora rerum agendarum partiri & dispensare. B. QVINT. Προοικονομέω, Præstruo, Præmolior, vt Bud. interpr. in duobus locis Aristot. & Synes. comment. pag. 299. Quibus B
subiicit & hæc, Cic. ad Qu. fratr. lib. 2, Eo die τὰ ἐγκλήματα ἀφ quædam ἀνεμφάρακτα de iis quæ in Sextium apparabantur crimina, & eum ornaui veris laudibus. id est, quædam præstruxi in defensione Bestiæ quæ ad Sextii defensionem spectabant. ET Προοικονομικὸν dicitur quod præstruit & viam facit ad sequẽtia. Hæc ibi Bud.

C. Οἰκόπεδον, ου, τὸ, Area domus, Solum supra quod domus diruta steterit aliquando. Diosc. lib. 3, cap. 119. de marrubio, φύεται δὲ καὶ τὰ οἰκόπεδα καὶ ἐρείπια, circa areas domorũ & rudecta. Bud. interpr. Area ædificii quod corruit, apud Æsch. in Timarch. τῆς οἰκίας ὅσον τε ἔστι τὸ οἰκόπεδον. reliqua est area domus illius collapsa. Xen. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημα ὄντων ἐν τῇ πόλει καὶ οἰκόπεδα. In hoc autem Aristot. loco, Polit. 2, καὶ τὴν τῶν οἰκοπέδων διαίρεσιν δεῖ σκοπεῖν, μὴ πῶς οὐ συμφέρει τὴν οἰκονομίαν, accipitur potius pro area domus ædificandæ. Aliud exemplum ex Plat. habes in Γήπεδον. C
C. Οἰκοπιός, sequẽdo significationẽ aliorum à πιὸ compositorum, accipiendum esset pro Domus fabricator, Ædificator: Sophocles tamen vsurpauit pro eo qui in ædibus factus est, Domi apparatus. In Philoct. pag 379, Οὐδὲν ἔνδον οἰκοπιὸς ὄδε τις ὀρθῶς, id est ἡ ἐν οἴκῳ θρυμμένη, inquit schol. D
C. Οἰκοπορεῖα, τὰ, Vasa domestica. τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη. Suid.

C. Οἰκόσιτος, ου, ὁ, Qui domi suæ cibum sumit, Qui ex suis facultatibus viuit, cui opponitur πανδόσιτος, & is cui ciuitas victum subministrat. Athen. lib. 6, καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ ἀλλὰ τροφὴν τῇ πόλει ὑπηρετῶν. vt ὁμοκλινασῆς οἰκόσιτος, quod ex Alexiphane affert. Ibidem οἰκόσιτος νυμφίος, qui paternis bonis sustentare se potest, nec dote indiget. Menander, Οἰκόσιτον νυμφίον, οὐδὲν δεῖ δόσιν τροφικὸς ὑπάρχειν. A Luc. οἰκόσιτος dicitur qui domi patris adhuc alitur. initio Vitæ suæ, εἰ δὲ ἄνα τέχνῳ τῷ βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον ἀδυνάτου αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τὴν τέχνης, καὶ μενεῖν οἰκόσιτος εἴη, τηλικοῦτος ὤν. (item οἰκόσιτοι μαθηταὶ dicuntur discipuli, qui quidem magistri ædes discendi causa frequentãt, sed non ab eo aluntur, verùm domi patris sui. Menander in Citharista, Οὐκ οἰκόσιτος ἄκροα τοῖς λαμβάνεις) Ab eodem in lib. De sacrif. οἰκόσιτοι dii dicuntur qui in cælo cibum capiũt, nec in sacrificiis nidore victimarum crematarum vescuntur, & sanguinem per altaria sparsum lambunt, λιβὴ δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. At nuptiæ οἰκόσιτοι, Quæ domi celebrantur, Quibus domi & priuatim familiares excipiuntur, non publicè tota multitudo. Menãd. apud Athen. lib. 6, μὴ σωκάτ' γυναῖκας, μηδὲ δεῖπνίζειν ὄχλον, Ἀλλ' οἰκόσιτος τοῖς γάμοις πεποιηκέναι. VNDE Οἰκοσιτία, ας, ἡ, Quum quis domi suæ victitat, Domicænium. vt Mart. loquitur lib. 5, Si tristi domicœnio laboras Torani, potes esurire mecum. Et libro 12, — trinoctiali Affecit domicœnio clientem. E F G
C. Οἰκοσκοπικὸν dicitur quoddã vaticinationis genus, quũ ex iis quæ in ædibus contingunt, auguramur: vt, verbi gratia, quid significet si felis aut serpens in tecto conspiciatur, si oleum aut mel effusum sit, & huiusmodi alia. Vide Suid. in Οἰωνιστικόν.

C. Οἰκοτραφής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Domi nutritus, Verna. οἰκοθρὴς.

C. Οἰκόπελψ, ET Οἰκοπελίης, Verna, Seruus vernaculus, & H
nõ nũc primùm emptus, sed diu domi nostræ versatus aut etiam ex parẽtibus seruis natus. ὁ ἀπὸ γονέων δοῦλος, qui & θρεπτός: qua re ab eo qui οἰκέτης dicitur, differt. Ammon. οἰκόπελψ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διαθρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καὶ λοῦμεν οἰκέτης δέ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός: quibus verbis seruum recens emptum seu nouitium significat. Hesiod. οἰκοβίσης, οἰκοθρὴς δοῦλος. Sic exp. Suidas in hoc loco Agathiæ, εἴπτε δὲ καὶ τῶν οἰκοπελίων ὁπαδῶν ὁ θεραπαίνης, καὶ ὅσον ἄλλο οἰκετικὸν, καὶ ὅστι τόμια κατευναστῆρες. Philo De vita M. l. 1, ὡς θαυμάσιος τοῖς δεσπόταις οἷς ἦσαν οἰκετικοῖς, ὑπήγετο, καὶ δούλοις ἀπέφαινε, tãquam vernas de iusto domino emptos. Erasm. in Chil. Lacedæmonii vernas, hoc est seruos domi natos, μόθωνας appellant, aut eos qui ingenuorum filios instituunt, quos Athenienses vocant οἰκοπελίας. VNDE Οἰκοπελίαιος, sub. παιδίον, Puer ex verna natus. Poll. lib. 3, τὸ δὲ παιδίον τὸ ἐκ τῶν οἰκοπελιῶν, οἰκοπελίαιον ὠνόμαζον, Qui iam inde ab auo suo seruit. Apud Hes. habetur ETIAM Οἰκοπρόβλιον, τὸ ἐκ δούλου δοῦλον, (nisi scribẽdum πν) & apud Eusthathium, τὸ οἰκοθρὲς παιδάριον. B
C. Οἰκοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domuũ pernicies, Qui domos pessundat. Qui familiam aliquã euertit, aut Bona domestica dilapidat. ‖ Hesych. οἰκοφθόρους exp. μοιχούς. VNDE Οἰκοφθορία, Dom' seu familiæ euersio, Rei familiaris dilapidatio, Rei domesticæ iactura. Plato, οἰκοφθορίαν καὶ πενίαν φοβούμενοι. ET Οἰκοφθορέω, Domum seu familiam pessundo, Rem familiarẽ dilapido. Plato lib. 11 De leg. ἐὰν δέ τις νεὰ νόσῳ ἢ γήρᾳ ἄφρονα ἀπεργάζηται, καὶ λαυθάνῃ τοῖς ἄλλοις πολὺ τῶν συμβαλλομένων, οἰκοφθορῇ δὲ ὡς ὢν αὐτοδέσπυρος. id est, Bona sua dilapidet, Rem familiarem absumat. Et in pass. apud Herodot. οἰκοφθορημένοι, quorum familiæ ad egestatem sunt redactæ, vt Bud. interpr. pag. 47, locum ibi proferens. seu Quorum domus euersæ sunt. Ex eodem οἰκοφθορήθησαν, Rem domesticam absumpserunt. VNDE Καπικοφθορέω, Domum & familiam penitus euerto, Domum meam depaupero, (vt Horatiano verbo vtar) Rem familiarem exhaurio. Ἀκύρως autẽ Plut. in Al ib. dixit, καποικοφθόρησε πολὺν, exhausit & accidit res ciuitatis, B. interpr. C
C. Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, Domus custos. Epigr. VNDE Οἰκοφυλάκιον, Præmium custodiæ domus. in οἰκούριον. ET Οἰκοφυλακέω, Domum custodio.

C. Οἰκουρὸς, ου, ὁ, idem cum præcedenti, ab οὐρέω id est Custodio. Sic οἰκουρὸν ἔφιν dixit poeta quidã draconem qui Palladis ædem custodiebat, seu τὸν τῆς πολιάδος φύλακα δράκοντα, τὸν τῆς ἀκροπόλεως φύλακα, vt Hesych. exp. apud quem plura de hoc serpente reperies. Plut. τὸν οἰκουρὸν ἀλεκτρυόνα. Et apud Athen. libro 13, de cynico quem cani confert, τὸ, τὸ σωμαθρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν τοῦ τοῦ δρώντων βίου. Et Nicãd. l. 2 Georg. de rapis, Προς φιλέας χαιρόντι καὶ οἰκουροῖσιν ἀεσγοῖς, Otiosis ædium custodibus, seu Qui otioti domi latitant. Quum verò homo aliquis οἰκουρὸς dicitur, significat eum qui domi manet & res domesticas curat: (Suidæ οἰκονομικὸς) cui opponitur qui frequenter in foro ac publico versatur, quive peregrinatur aut militat. Paul. ad Tit. cap. 2, de iuuenculis vxoribus, φιλοτέκνους, σώφρονας, ἁγνὰς, οἰκουροὺς. At οἰκουρὸν χαλδίον, quod Poll. lib. 4 in personis comicis numerat, dici potest anicula quæ & domum simul custodit, & res quoque domesticas curat. nam vetulas ad rẽ attentas esse notum est. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domi semper desidet, nec ciuilia aut bellica negotia capessit, vt à Plutar. in Pericle. In sermone vernaculo ita vsurpatur *Casanier*. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignauè latitat nec venatum exit. Aristoph. Vesp. Ὁ δὴ ἕπερος οὗτος ὅδε οἰκουρὸς μόνος. Αὐτῷ κυνῶν γὰρ, ἀπὸ αὐ ἔστω τις φέρης, Τὸ πῶν μεταπῖν τὸ μέρος. Cui opponitur aliter qui comedit βαχίλια καὶ πᾶς ἀκάνθας, κὐδέπωτ' ὀν ζωῦν κυνῶν. At plutarch. De primo frig. οἰκουρὸς καὶ ὑπωρόφιος ἀήρ, Domesticus tectisque clausus aër. (Eust. annotat quosdã etiam πεζοπορῶν SCRIBERE Οἰκοῦρος) VNDE Οἰκουρία, ας, ἡ, Domus custodia, Quum quis domi manet & domestica negotia curat. quod in mulieribus laudatur, quas Paulus quoque Apostolus iubet esse castas & οἰκουρούς. Plut. περὶ ἀθυμίας, pag. 817 meæ edit. οἰκουρία τὰ πολλὰ σωιζόσας, vt pote quæ domi maiorem vitæ partem transigant. Idem in Probl. Rom. pag. 484 meæ edit. ἔκειτο δὲ πάλαι καὶ σαπρία καὶ ἄπρακτοι τὸ μέρος, οἰκουρίας αὐτῆς, τὸ δὲ, ἐνεργείας σύμβολον. Idem in Præcept. cõnub. πλὴν Ἡλείων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐποίησε χελώνην πᾶσαν, οἰκου-

εἰας σύμβολον τῆς γυναικός. Accipitur & in malam partem pro Desidia, qua quis domi manet, nec ciuilia aut bellica negotia suscipit. Plut. Coriol. οἷαν οἰκουρίαν ἡμῖν ἡ σὴ φυγὴ παρεπίσπασεν. E T Oἰκουρικός, Domi manere solitus. vel Qualis est eorum qui domi manẽt. vt οἰκουρικὴ ἡδυπάθεια, quod tamẽ B. vertit, Domestica voluptas. Luc. subſtantiuè τὸ οἰκουρικὸν pro οἰκουρία, Sedulitas in domo custodienda & tractandis negotiis domesticis.

E T Oἰκουρέω, Domum custodio, Domi maneo, Domi me contineo. Exemplum ex Athen. habes in λυχνοφόρος. Interdum in malam partem pro Domi desideo, Domi latito. Luc. in Nigr. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἐνόμιζον, καὶ βίον πινὰ τῶν γυναικωδῆ καὶ ἄπολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα περιπόθητος. Plut. De Herodot. οἰκουρεῖν καὶ ἀμελεῖν Ὀλυμπιακὰ καὶ Καρικὰ παιγνιζόντας. Idem in Pericle, p. 50, de Thucydide, ἦν ὢν πολεμικὸς τὸν Κίμωνος ἀγροῖκος καὶ πολιτικὸς μᾶλλον, οἰκουρῶν ἐν ἄστει. Sic in eodem Pericle, pag. eadem. Et in Camillo, ἑβδόμῳ δὲ ἐκείνῳ οἰκούρουν μόνα πολιορκοῦντες, septimum illum mensem in obsidione agebant. V N D E Oἰκούημα, ατος, τὸ, Quod domum custodit seu domi manet. Pro muliere domus custode vsurpatur ab Eurip. in Oreste, vbi ait οἰκουρήματα φυλάσσειν, id est παῖδ' οἰκουροῦσας γυναῖκας. Vbi quidam interpr. Ancillas domesticas. ‖ Οἰκούημα à Sophocle accipitur etiam pro Domus custodia. seu φυλακή, παρουσία, vt à schol. exponitur in Philoct. pag. 414 Ὦ τῆλε ὑπὸ δόμοις τὸ τ' ἐλπίδων Ἄπιστον οἰκούημα τῶνδε τῶν ξένων.

A T Oἰκούειον, ου, τὸ, Præmium quo afficitur is qui domũ custodit & rem familiarem alio abiente administrauit. Soph. Thrach. p. 350, Τοιάδ' Ἡρακλῆς Οἰτοῖ τῶν καθ' ἑαυτὸν κἀγαθὸς πελούμενος Οἰκουεῖ· ἀπ' αὐτῶν δὴ μακροῦ χρόνου. i. τῆς οἰκείας δόξης, ἀναχώρησις τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκείας, vt schol. exp. seu ὡς παρὸ οἰκείας μισθός, vt Eustath. ‖ Οἰκούεια dicũtur etiam crepundia & ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquũt. Eusth. p. 1422, de οἰκουρεῖν loquens, ὅταν οἰκουεῖα τοῦ τοῖς παλαιοῖς ὡς οἷον οἰκοφυλάκια, παρὰ τῶν μητέρων παῖζειν ἐπιτρεπόμενα παίγνια. Hesych. παρὰ τῶν μητέρων τοῦ παίζειν ἐπιτρεπόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια. quæ eius verba videntur significare crepũdia & ludicra quibus matres solen. domi pueros continere, in ludendo videlicet occupatos.

Habet Οἰκουρὸς ac Οἰκουρία sua etiam bicomposita.

P R I M V M Ἐνοικουρέω, Domum custodio, Domi maneo. vel etiam Maneo in. V l. interpr. Inhabito.

S E C V N D V M, Ἐπικουρέω, quod in v. l. exponitur itidem Inhabito, afferentibus ex Plut. Camillo locum quendam infrà in Ὑποικουρέω citandum. T E R T. Συνοίκουρος, Socius in custodienda domo. Ait Euripidi συνοίκουρος κακῶν, quasi contubernalis malorum, id est Consors malorum. Q V A R T V M, Ὑποικουρέω, Domi latito. & veluti Imos ædium recessus custodio. sic Hesych. ὑποικουρῆσα exp. εἰς βάθος οἰκοῦσα. Idem ὑποικουρεῖ annotat accipi etiam pro συνέχει καὶ γαλᾶται. ‖ Bud. ὑποικουρεῖν interpr. Subire, Clanculum irrepere, Penitus insidere, ex Basilio afferens, ἁμαρπὰ εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Dicitur etiam morbus aliquos ὑποικυρεῖν, quum eis velut obrepit, aut eorum intestina veluti subit. Plut. Camillo, pag. 45, καὶ νόσος ὑποικυρήσειν αὐτοῖς, ὃν νεκρῶν πλήθει καὶ χώδῃ καταβεβλημένων σκιροῦσθαι τὰ ἐν ἑρπίσι. qui locus ita exponitur, Ex multitudine cadauerũ hinc inde abiectorum per vrbem, ipsos in ruderibus habitantes pestis intestina vrgebat. Dicitur etiam aliquis exercitum ὑποικουρεῖν quum ei obrepit & clanculum solicitat. Plut. Lucullo, de collega Luculli, ὑποικούρει πῶς Φιμβρίαν λῃστρικῶς, καὶ παρῴξυνε κατὰ τοῦ Λεκούλλου. Pro Clandestina consilia miscere accipi potest apud eundem in Othone, pag. 340, ὀλίγους δὲ πινὰς ἀκέπτ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, δῃοβαλλόντας αὐτοῦ πῶς μετεπόντα. Pro Latito sub, accipi potest in his locis qui à Suida citantur, λεληθός πῶς ὑποικυρουῦ. vbi exponit προφόμενον καὶ ἐνδημιουῦ. Et, ὅμως εἰ καὶ μηδὲν ὑποικουρουῦ ἰῶν καὶ ὑποτελαύτανεν, ἐξῶν προσέπεν ὁ Τύλλος, ὑποπεφεύγοντα.

C. Οἰκωφελής, Domui seu familiæ vtilis, Toti familiæ vtilitatem afferens. V N D E Οἰκωφελῶς, Cum vtilitate totius familiæ, Ita vt ad totã familiam vtilitas perueniat. Dion. E T Οἰκωφελία, ας, ἡ, Frugalitas toti familiæ vtilitatem afferens. Od. ξ. Τοῖος ἔ' ὃν πολέμῳ, ἔργῳ δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, Οὐδὲ οἰκωφελίην, ἡ τε φέρει ἀγλαὰ δώματα. vbi Eust. exp. οἰκουεία καὶ ὀπτὴ μέλεια τοῦ εἰδοῦ δόξα γεωργίας τυχὸν ἢ οἴκου πόδος. vel πολεμικὸς βίου εἰρήνικοῦ. vel, οἰκουεικὴ οἰκονομία. Bud. scribit opponi τῇ οἰκοφθορίᾳ. paroxytonos autem dici, vt κοινωφελία, δίκτυα.

C. Ἄνοικος, S I V E Ἄοικος, (vt ἄπολις & ἄπολος) ὁ καὶ ἡ, Domum non habens, Extorris. Ἄνοικος affertur ex Herodoto. Sed ἄοικος frequentius est, ac pro eo cui domus nõ est, accipitur à Luc. De sacrif. παῖς ἐκείραντες ἵν' αὐτῆς μὴ ἄοικοι μηδ' ἀνέστοι δῆλον ὦσι. Ab aliis latius extenditur pro eo qui ædes quum non habeat, obertat ac pauper est. Plato Symp. de Amore Πόρου & Πενίας filio, σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν καὶ ἄστρωτος, ὀπτῶν καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαιθρίοις κοιμώμενος, ἀεὶ σὺν ἀνδρεία ξυνοικῶν. Aliud exemplum ex Naz. habes in παρεπίδημος. Dicuntur & ἄοικοι πόλεις in quibus aut nullæ aut paucæ certæ ædes seu familiæ sunt. Plut. Ad Colot. πόλεις ἀπόγειοι, ἀγράμματοι, ἀθάσανοι δῆμοι, ἄοικοι, ἀχρήματοι. Hesiod. autem ὀπτὰ ἄοικον dicit famulũ cui nec domus nec familia est, Qui nec vxorem habet nec liberos. In Ergis lib. 2, Ὀπτὰ ἄοικον ποιέσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον Διζέσθαι καὶ λιμοῦ.

C. Ἐξοίκος, E domo sua eiectus, Exul & extorris à domo sua aut etiam Qui ex ædibus suis migrauit, vt sequatur verbi ἐξοικεῖν significationem.

(C. Καπνοίκος, ου, ὁ καὶ ἡ. Domesticus. Domi nostræ degens. vt καπνοίκος ὄρνις, gallina domestica, seu cohortalis, vt Columella vocat. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. ὄρνις δὲ καπνοίκος οὖν πεσοῦσα, ὡς καθαίρει ἑαυτὴν πῶς ἀπὸ καθάρσεως τοῦ πεσεῖν. vbi Gaza vertit, Villaris gallina edito ouo circumacta sese purificat festuceis & lustrat. imitatus Plinium cuius verba in Περικαθαίρεσθαι citaui. Apud Lucianum autem De hist. scrib. ἀνὴρ καπνοίκος, ex eorũ numero qui domi se continent, seu qui domi semper latitat. vt οἰκουρεῖ supra. Est autem deriuatum à N O M. Καπνοίκος, ίδος, ἡ, idem significante cum καπνοίκιδος. nam Nicander καπνοίκιδα ὄρνιν dicit quam Alex. Aphr. in præcedentibus καπνοίκιδος. In Theriacis, v. 557, — ἐλεφαίνων πελεῖ αἰὼν χρῆμα δράκας Ὁππόσ' κατ' οἴκοις καπνοίκιδα. quod vocabulum & apud schol. legitur. Apud eundem habetur E T I A M Καπνοίκας, eadem signif. in Alexipharmacis versu 60, Ὁππόσ' κρεοῦσι καπνοίκαδες δῆθ' ὑπὸ χθὼν Γῆα καταβυσσῆ σπ. vbi tamen apud schol. non καπνοίκιδος habetur sed καπνοίκιδος, vt in præcedenti loco. sic enim ibi, κελεύει πῶς καπνοίκιδα ὄρνιν ἐξιδεῖν. Et alibi, Ἡ ὁπόσ' κρεοῦσι καπνοίκαδες.

C. Περιοίκος, ου, ὁ. E T Περιοίκιον, ου, τὸ, Locus domum vrbemve ambiens. Περίοικος, (inquit Suid. (ὁ περὶ τὴν οἰκίαν ἢ πῶς ἐπαυλῶν τόπος. Apud Hesych. autẽ sic, περίοικος, ὁ περὶ πῶς πόλιν ἢ πῶς ἔπαυλῶν τόπος, πνὲ ὁ περίβολος. Significat autem περίβολος & ambitũ & septum. Pro Casa parua, οἰκίδιον, affertur ex Demosth. ‖ Ifæum autem in hoc loco. καὶ τὸ περιοίκιον καὶ πῶς οἰκίαν, Harpocration suspicatur περιοίκιον dixisse quod alias ἐνοίκιον.

Sequentia autem composita, forma quidem compositionis ad οἶκος pertinent, significatione vero potius ad verbum οἰκέω.

C. Ἄντοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Qui aduerso domum habens, Cui domus est ex aduerso, seu opposita) Ex aduerso habitans, vel è regione. ἀντοίκοι Martiano sunt ἀντίχθονες, vt oppositam nobis terræ partem habitantes. Macrobius in Somnium Scipionis, lib. 2, c. 5, Hi quos separat à nobis perusta [zona,] quos Græci ἀντίποδας vocant, similiter ab illis qui inferiorem zonæ suæ incolunt partem, interiecta australi gelida separantur.

C. Ἄποικος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Qui est extra domum suam, aut procul à domo) Colonus, In coloniam missus. Scholiastes Thucydidis ait ἀπόικος dici qui mittuntur ad habitandum locum desertum, at ἐπόικος ad habitandas vrbes. Et à quibus mittuntur, illorum ἄποικοι esse dicuntur, vt ἄποικοι Athenienſium dicebantur Eretrienses, Chalcidenses, Styrenses, Carystii, aliique multi, qui à scholiaste Thucydidis enumerantur. Sic apud Lucianum, πολίχνιον quoddam dicitur Athenienſium esse

ἄποικον. Dicebatur autem ἄποικος Ἑλλὰς Ionia, & reliquæ Græcæ vrbes Asiæ. Aristid. ὥσπερ καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν ἤρεσε βάλεσθαι ἑτέραν Ἑλλάδα ἄποικον ἑαυτῆς.

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, fœm. gen. idem quod ἄποικος. nam ἀποικίδα πόλιν vocant coloniam. Plutarch. in Coriolano, ἐχώρει πρὸς τὸν ὅτι Κίρκαιον πόλιν ἀποικίδα Ῥωμαίων. Sic & in Timol. ἀποικίδας πόλεις vocat colonias. Sed & Appianus eodem modo vtitur. Herodotus verò ante hos omnes vsus est.

Ἀποικία, ας, ἡ. Colonia. ἀποικίαν ποιεῖσθαι, Coloniã deducere, apud Platonem De legibus. quod dicit Thucydides ὀπέμπειν, id est emittere, ad verbum. Habent autem quãdam inter se relationem ἀποικία & μητρόπολις, vt apparet ex hoc Thucydidis loco, ἀποικία οὖσ' ὑπὸ πατρίδος πεμφθεῖσα πινὶ μητρόπολιν, ἀδικουμένη δὲ ἀλλοτριοῦται. Aristot. Pol. 1, μάλιστα ὃ κῦρος οἴκων ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας ἐστί.

C. Ἔνοικος, Incola, Qui domum aliquo in loco habet. Strabo lib. 6, ὅταν δὲ τοὺς βαρβάρων οἱ μὲν, ἔνοικοι· πνὲς δ' ὀν τῆς φράσας ἐπίεσαν, quidam insulam incolebant, seu insulæ incolæ erant, quidam è continente eam inuaserant. B. Sic Aristides in encomio Romæ, ἀλλ' ὦ μεγάλης ἔνοικοι πόλεως, συνεφάσθε τοῦ θαλάσσης, καὶ πολὺ μὲν ἀφ' ὑμῶν ἀφεστῶτας, ὡς τῶν μὲν οἴκων ὄντας ἀμελουμένους, τῶν δὲ ἐνοίκων ἀμελοῦντας. Metaph. autẽ Greg. de Iuliano τὸν ἔνοικον αὐτοῦ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μισοῦμενος. id est, quem in pectore habebat. Bud. At ex Basil. epist. ἔνοικα πάθη, domesticæ perturbationes. In v. l. Ἔνοικος exponitur Inquilinus, id est Qui in aliena & cõducta domo habitat. Sueton. Inquilinos priuatarum ædium atque insularum, pensionem annuam repræsentare fisco. Quæ interpretatio aspernanda non videtur si ad ἐνοικιον respicias.

Est E N I M Ἐνοίκιον, ου, τὸ, Pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, seu (vt Bud. interpr.) Merces domus conductæ. Demosth. cõtra Olympiod. pag. 162, ἐξὸν τοῦ οὐδέπωπτε μοι ἔλαχε ἐνοίκια δίκη, τὴν οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθοῦσθαι μοι ὡς σωστὸν οὖσαν; Luc. ὦ τὸ ἐνοίκιον αἰτόμεθα, si merces conductæ domus à nobis exigatur. Metaphoricè autem Theoph. apud Plut. in Præcept. sanit. dicit πολὺ τῷ σώματι πελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν. Poll. ἐνοικιον videtur accipere etiam pro ea mercede quæ hospiti datur ad quem diuertimus. ait enim, lib. 10, τὸ ἐνοίκιον οὐ ναῦλον μόνον, ἀλλὰ καὶ ξενικὸν ἔχοις προσεκτηθῆναι. Et lib. 1, τὴν τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὡς τὸν ἐνοικιον· ἐνίοις δὲ καὶ ξενικόν.

C. Ἐπίοικος, Aduena. Sequitur (inquit B. in Annot. post. in Pand.) eodem capite, Aduena est quem Græci appellant. Lego, Quem Græci ἐπίοικον appellant, eiusdem exemplaris fide adductus. Ἐπίοικοι. id est Aduenæ & coloni, duorum sunt generum. Quidam enim indigenis exactis ad incolẽdum ciuitatem quampiam veniunt, vt apud Thuc. ἐπόικοι ἑαυτῶν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι, è corpore suo miserunt Athenienses qui in vrbe exhausta habitarent. Quidam autem ideo mittuntur vt tanquam supplementum sint semiplenæ ciuitatis, vt apud Aristot. in Polit. Ἀπολλωνιάται ἐπόικοι ἐπαγόμενοι ἐπανάσαντο, Apolloniatæ, quum aduenas in suam vrbem asciuissent, seditione agitati sunt. Hæc ibi. Et alibi, Qui vrbes euersas & restitutas incolere incipiunt, ii non ἄποικοι, id est coloni, sed ἐπίοικοι dicũtur, quasi incolæ immigrantes, quanquam & hoc verbum interdum pro colonis accipitur & pro iis qui indigenis superinducũtur, vt in loco Aristot. antè citato. Philostr. ep. 47, ὀφεῖς ἑδραῖος, καὶ τοῖς δεινοῖς ἐπίοικοι, τὴν χώραν ἅπαξ ἀλλοτρίαν καταλαβόντες, οὐκ ἔπ δέχονται τὴν ἐπανάστασιν. Rursum Aristot. Ethic. 5, ὅσοι ἢ δὴ συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐπόικοι. οἱ πλεῖστοι ἐστάσαν. De iis autẽ qui habitatum mittuntur in vrbẽ dirutam, accipitur in sequentibus locis. Thuc. lib. 2, ὕστερον ἐπόικους ἑαυτῶν ἔπεμψαν εἰς Ποτίδαιαν, καὶ κατῴκισε. Paus. Att. pag. 34, Κόρινθον δὲ οἰκοῦσι Κορινθίων μὲν οὐδεὶς ἐπ' τὴν ἀρχαίων, ἐπόικοι δὲ ἀποσταλέντες ὑπὸ Ῥωμαίων. De eadẽ Corintho Strabo, πολὺ δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, αὐτὴν ἐλήφθη πάλιν ὑπὸ θεοῦ Καίσαρος, ἐπόικοις πέμψαντος τοὺς ἀπελευθέρους ἡμῶν. Thuc. schol. inter ἐπόικοι & ἀπόικοι ita distinguit, ἄποικοι μὲν, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἐπόικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις, pag. 57.

A T V E R O Ἐπόικον in Pand. Suppellex. οἱ ληφθέντες καρποὶ οὐκ εἰσὶ τοῦ ἐπόικίου. Differt τῆς ἐξοπλίσεως, id est τῆς κατασκευῆς, hoc est instrumenti fundi. Bud. ‖ Pro Villa affertur ex Iosue cap. 19. Apud Apollon. verò ἐπόικια pro domiciliis accipi nonnullis videtur. Pro Villa aut Casa sumi potest in hoc apud Suidam loco, quem tamen non exponit, πνὲς δὲ ἔμβροι ἐν τοῖς ἐποικίοις ὄν τ' ποιμένων καὶ πῶ χώραν. In Corintho A V T E M Ἐπικοιδία Ceres colitur, hoc est quæ rem domesticam curat. Eadem & ἀνάκασα, hoc est Bona regina. Gyrald.

B. Κάπικος, Incola, Qui locum habitat & incolit, vel Colonus. Polyb. in 5, pag. 97. Aristot. in 2 Œcon. οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάπικοι εἰσενεγκάμενοι χρήματα ἔδωκαν, ἵν' ἐᾷ καὶ χώραν τὸ ἐμπόριον. Bud.

Καπικία, ας, ἡ, Habitatio, id est Habitandi locus, vt Bud. ex Gaza interpr. Sic accipit apud Dionys. Areop. ἵνα ἡ πάντων ἀφανεμένων καπικία. itidemque Greg. πῶ αὐτὸ καπικίαν vocat cælum. Itidem Strabo in 5 de Heracleo castello, ἐκκειμένῳ ἐς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον, καταπεφυτευμένῳ λίθῳ θαυμαστῶς, ὡς θ' ὑμενίῳ πῶ πλὴν καπικίαν. Hactenus Bud. ‖ Καπικία eidem Budæo est Colonia, Præfectura, Oppidum, Pagus. Strab. identidem, vt pag. 112. Et pag 109, Νικαία, Νῶλα, Ἀχέραι, Ἀβέλλα, καὶ ἄλλαι ἐπ' τούταν ἐλάττους καπικίαι. Et alibi, ἐθ' ὅξης μὴν ἀπ' αὐτῆς τὴν Λαπίνης εἶσιν ὄπισθεν καπικίαι καὶ πόλεις. Φερέντινον, Φορουσίνον, Φαβεραπεία, id est Oppidula, Pagi, Castella. Et in 6, Παίνορμος ὃ καὶ Ῥωμαίων ἔχει καπικίαν, Conuentum vel Coloniã. Sed & ab Appiano pro Colonia vsurpatur. Sic Plut. in Antonio de Octauiano, αὐτὸς ὃ τοὺς γραπόντας ἀπὸ τῶν καπικιῶν σωῦζε, ex coloniis euocabat. Et rursus, τὸ μὴ ἱδρυμένον ἐν ταῖς καπικίαις τὸ γραπωπικόν. Item Colonia, pro Coloniæ deductio. Plut. in Pomp. ἀθθὶς δὲ θεραπεύων τὸν ἄπορον καὶ πέντε καπικίας πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔγραφεν. Et Polyb. in 5, pag. 99 in fine, itémq; Strabo & Appian. in 4 Ciuil. Hæc Bud.

C. Μέτοικοι, Qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa trãsferuntur, & quorum prædia publicantur. quo vocabulo etiam ἀλάσασαι qui dicũtur, significantur, vt mea fert opinio. Sic Bud. pag. 206. Quam suam interpretationem desumpsit ex lib. 10 Codic. tit. 4, vbi sic legimus, Certa forma super metœcis data est qui iussu principis in aliam ciuitatem translati sunt. nã prædia eorum quæ antequam demigrarent habuerint, si ab eis distracta nõ essent, fisci rationibus vindicari, iam pridem decretum est. Sic & μετανάσται. Idem Bud. in Pand. Μέτοικοι sunt qui Latinè dicuntur Incolæ, quì in aliena ciuitate longæ moræ causa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pẽdunt, quod μετοίκιον dicitur. Plut. De audiendo, τοὺς ἐγραφομένους εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀλλοδαποὶ καὶ ξένοι κομιδῇ πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τοῦ γιγνομένου· οἱ δ' ἐν μετοίκων σωτῆρες καὶ σωθέντες ὄντες τῶν νόμων, οὐ χαλεπῶς πρὸς δέχονται τὰ ὀπτόμενα. Demosth. cõtra Midiam pag. 136, τὸν μέτοικον ἐξέπεμψε, τὸν Ἀριστόβιον Πάμφιλον. Isocr. De pace μετοίκῳ μὲν μὴ πῶ πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων καὶ μετοίκων. Vbi copulauit ξένων καὶ μετοίκων sicut Cic. Off. 1, Peregrini autem atque incolæ officium est nihil præter suum negotium agere, nihil de alieno inquirere, miniméque esse in aliena rep. curiosum. Aristot. Polit. 3, ὁ δὲ πολίτης ἐν τοῖ οἰκεῖν ποῖ πολίτης ὄτι; καὶ ὃ καὶ μέτοικοι καὶ δοῦλοι κοινωνοῦσι τῆς οἰκήσεως. Xen. in rep. Ath. ἰσηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστοὺς. Aristoph. — μετοίκοις ἄχθομαι τῶν ἀστῶν λέγω. Rursum Aristot. Polit. 3, πολλοὶ ἐφυλέτευσε ξένοις καὶ δούλοις μετοίκοις. Turn. μετοίκοις interpr. Inquilinos, sic vertens hunc locum Philonis De vita M. lib. 2, τῶν μετοίκων εἰωθότων ἀσφαλείας ἕνεκα τὰ ξενικὰ πιμᾶν, quũ tamen inquilini ad securitatem soleant in peregrina studia degenerare. Sic redditur & in hoc Demosth. loco, αἱ τῶν μετοίκων λειτουργίαι καὶ αἱ πολιτικαί, inquilinorũ functiones & ciuiũ. Metaph. autẽ Lucianus Herculẽ, Liberum, Ganymedẽ, μετοίκους θεοὺς vocat, quasi incolas aduenásq; deos. hoc est adscitos, adscriptitios, adoptiuos: quos & παρεγγεγραμμένους appellat. B. Pand. Quid verò discriminis sit inter μέτοικον & ξένον, patet ex his verbis Harpocr. Μέτοικος ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέ

ρα, καὶ μὴ πολὺς ὀλίγον, ὡς ξένος ὁπόδημῶν, ἀλλὰ καὶ οἴκησιν αὐτόθι κατεσκευασμένος. Hos μετοίκοις comici σκαφίας vocabāt, quoniam ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ὀκόμιζον, vt idem Harpocr. inter alia multa tradit. Itidémque Poll. eos nominatos fuisse σκαφηφόρους, annotat, & vxores eorū ὑδριαφόρους, vtrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Sophoclis autem schol. in Oedipo Colon. dicit μετοίκους ab aliis quidem nominari τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας καὶ κατοικοῦντας ἐν ἑτέραις, à Soph. autē μέτοικον vocari τὸν ἔνοικον, hoc loco, pag. 302, Τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν πνά, Εἰ μὴ μέτοικος τῆς δὲ τῆς χώρας θέλεις Εἶναι βάτε κούχ ἑκών. itidémque Æschylum in Agamemnone de auibus dixisse, τοῖδε μετοίκων, accipiētem μετοίκους pro ὑψηλοῦ τόπου ἐνοίκους. Æschyli locus habetur p. 178, de vul. uribus pullos sibi surrepios deplorantibus, & suos nidos circunuolitantibus, ὑπατος δ' αἰών, ἢ τις Ἀπόλλων ἢ Παν ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον γόον ὀξυδόραν τοῖδε μετοίκων, ὑστερόπτινοι πέμπει τοξοδάμας ἐρινύν. sed Æschyli schol. in propria signif. exp. τοῖς μετοικιζομένοις νεοσσοῖς.

V N D E Μετοικικός, Ad incolas pertinens. Per iocum autem Luc. in Lexiph. sub finem dicit, τὸ δὲ Ἴσθι παντὸς ἀνθρώπου καὶ τὸ Καθαθεὶς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. q. d. Ne incolarum quidē iure in Attica lingua donari possint: vsqueadeo peregrinum olent. Et μετοικικὸς ἄνθρωπος, idem cum μέτοικος, vt Demosth. vocat. Plut. Alcib. ἕνα μετοικικὸν τοῦ θορύβου, οὐ πολλὰ κακὰ ποιοῦν.

E T Μετοικία, ας, ἡ, Incolatus, Incolam esse, Sua vrbe relicta in aliena habitare. Plato lib. 8 De leg. in fine, τὰ δὲ μετοίκων δημιουργοῖς εἶναι, καὶ ξυνοίκοις ἐπὶ πεντεκαίδεκα, τῆς μὲν μετοικίας ἀρχέτω χρόνος ὁ αὐτὸς τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου ἔτους. Incolatum autem dicit Modestinus Dig. lib. 50. De mun. & hon. Incola iam muneribus publicis destinatus, nisi perfecto munere incolatui renuntiare non potest. I T E M Μετοίκιον, ου, τὸ, Pensio quam incolæ quotannis repræsentabāt: summa duodec m drachmarum, vt Harpocration annotat. Sed addit idem, ex Isæo colligi, viros quidem duodecim drachmas pendere consueuisse, mulieres autem, sex. & qui eam pecuniam non contulissent, adduci ad ciues solitos, conuictósque venundari. Vide & alia apud eundem & apud iurisconsultos. Poll. τὸ μετοίκιον fuisse ait τὸ δημόσιον δραχμαὶ δυοκαίδεκα, καὶ τοῦ χρυσοῦ τετάρτου. Quod verò peregrini persoluebant, ξενικὸν dicebatur, quorū hoc habes apud Demosth. περὶ Εὐβουλ. pag. 213, illud pag. 215. Diog. Laert. in Xenocr. pag. 187 αὐτὸν ὅτι φασκόντων τοῦ τὸ μετοίκιον αὐτοῦ τοῦτο θεῖναι. Plut. in Phocione, 246, μετοίκιον τελεῖν, Tributum incolatus persoluere, vt Bud. interpr. Incolotus vectigal soluere, vt alii. Luc. μετοίκιον καταβάλλω. ‖ Apud Plutarchum autem in Theseo μετοίκια sacrum esse tradunt à mutatis ciuium sedibus dictum: alii Ferias ob receptos in urbem incolas. pag. 3, à tergo, ἔθυσε δὲ καὶ μετοίκια τῇ ἕκτῃ ὅτι δέκα τῶν ἑκατομβαιῶνος, ὡν ἐπὶ νεῶ θύουσι.

C. Πάροικος, Qui domum habet apud, Qui habitat iuxta, Accola. Thuc. lib 4, pag 123, οἱ Σπαρτιάται καὶ οἱ ἑξῆς τοῦ παροίκου. Et lib. 3, pag. 120. ἔδεισαν μὴ εἰ Ἀθηναῖοι ἔχοντες αὐτὸν, χαλεπώτεροι σφῶν ὦσιν. Itidem in orat. Herodis, χώραν δ' ἔχουσι πλείστην τοῦ Ἑλλήνων, καὶ πλεῖστα δυνάμενοι παρέχειν οὐ μόνον τοῖς ἐνοικοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκοις, nō incolis solùm sed & accolis. Alio autem significatu Incolis ibi capitur quam quū pro μέτοικος vsurpatur. Idem paulo pòst, χωρίζεται δὲ τοῖς παροικοῦσιν οὐ μόνος λόγος καὶ δυσ. quos paulo pòst τοὺς πλησίον vocat. ‖ Πάροικος dicitur etiam qui habitatum aliquo venit, ac sedem ibi fixit. Aduena autem, qui Græcis παρεπίδημος, minus aliquid significat. Cic. Hinc Roma qui veneramus, nō iam hospites sed peregrini atque aduenæ nominabamur. Pomponius De verb. sign. lib. 50 Digest. c. 239, Incola est qui aliqua regione domicilium suum contulit, quem Græci πάροικον appellant. Nec tantùm hi qui in oppido morantur, incolæ sunt, sed etiam qui alicuius oppidi finibus ita agrum habent vt in eum se quasi in aliquam sedem recipiāt. Ita μέτοικος & πάροικος idem significant. ac μέτοικος quidem dicitur respectu mutatarum sedium, è quibus aut sponte aut eiectus migrauit: πάροικος autem, respectu loci ad quem venit. Huiusmodi incola fuit Abraham in terra promissionis, πάροικος ἐγένετο τῆς ἐπαγγελίας. Quare ad Ephes. ait Paulus, οὐκ ἔτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, Iam non estis hospites & incolæ, sed estis ciues sanctorum & domestici Dei. Vel ad verbum, Iam non estis peregrini & incolæ, sed municipes estis sanctorum & in familia Domini. Bud. Copulauit autem ibi Apostolus ξένοι & πάροικοι, vt Cic. Peregrinus & incola, in loco quodam suprà in μέτοικος citato. ‖ Πάροικος, Qui apud aliquem habitat, id est in ædibus alicuius, Inquilinus. (Reprehendit tamen Vlpianus Labconem quòd Inquilinum dixisset eum qui cum aliquo habitat. Sed ita & Martial. vsus est, Vicinus Nouio vel inquilinus Sir, siquis Nouium videre non vult. Leuitici 21, πάροικος ἱερέως, ἢ μισθωτὸς, οὐ φάγεται ἅγια.

V N D E Παροικία, ας, ἡ, Incolam esse. idem cum μετοικία. Bud. pag. 237, Καὶ τὸ παροικία significat etiam habitationem stabilem & perpetuam: quæ ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ est temporaria, vt incolarum & inquilinorum. Exemplum ex Greg. ibidem affert. Idem pag. 212, Παροικίαν nos paroeciū dicimus, hoc est curiā, vnde olim curiones dicti. pro quo parochia absurdè obrepsit, quum paroecia vicinæ cōuentum significet. Idem in Pand. quum παροικον exposuisset conuiatorem, Sunt qui parochias nunc appellatas censean., quibus singulis sacerdotes sui destinati sunt: ab exhibitione scilicet sacrosancti panis. Ego vero non parochias primùm sed paroecias appellatas esse censeo. πάροικοι enim sunt accolæ. quare qui fanum aliquod accolunt, paroeci dicti sunt, eiusdem scilicet fani consortes: & paroecia, accolarum conuentus & accolatus, sacraque vicinia. nam πάροικοι dicuntur etiam οἱ περίοικοι, id est vicini. Hæc ille. ‖ Παροικία pro Ecclesia affertur ex Can. 18 Concil Ancyr.

C. Περίοικοι, Vicinus. περίοικοι dicuntur Qui circū aliquem locū habitant. Quorum domicilia aliquem locum cingunt. Qui circumiacentes habitant. ii autem Vicini sunt, (Vel etiā Accolæ. qui paulo antè πάροικοι) Græcis alio nomine πελάται. Thucyd. lib. 1, τοῦ δὲ περιοίκων Θυρεάτας καὶ Ἀθηναῖοι εἰς Ἰωνίαν ἀπῆσαν, ex finitimis. Sic Herodian. lib. 6, πάντα τὰ περὶ Βαβυλῶνα χωρία, circūuicinos barbaros. Sed Suid. quum Ἀμφικτυονίας dictos scribit ὅτι τὸ περὶ οἰκοῦσι τῷ Δελφῶν ἱερῷ ἐν τῷ αὐτῷ συνοικοῦσι, accipit potius pro Habitantes circum Delphos. Thuc. vtitur etiā sing. num. περίοικος, actum videtur sign. Qui est ex finitima regione aut agro. vt lib. 8, pag. 270 ἐκ τοῦ αὐτοῦ Εὐνικὰς Σπαρτιάτης, τοῦ τῆς νεῶ Δεινιάδας περίοικος. Sic eodem lib. pag. 266, de Spartanis, καὶ πάντες ἐν τῷ Χίῳ πεφυγάτες Φοῖνιν, αἰ δὲ ἀπὸ περίοικοι, hominem ex agro circa Lacedæmonem sito. Quā meam interpr. confirmabunt quæ mox in περίοικοι dicentur. Similiter Bud. περίοικοι interpr. Suburbani, Rustici, apud Aristot. Polit. 2, οἱ περίοικοι γεωργοῦσι τοῖς Κρησὶν, ὡς οἱ εἵλωτες τοῖς Λάκωσι.

V N D E Περιοικὶς, ίδος, ἡ, vt περίοικος χώρα, Regio circa nostram sita, seu Finitima. Plerunque περιοικὶς absolutè ponitur pro agro circum vrbem aliquam sito. Thuc. lib. 3, τὴν περιοικίδα αὐτῶν πρεσβύσαι, fines seu agrum eorum vastantes. Synes. epist. 67, παρῴκουμεν ὅλως ὅτι σκόπιον ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλο χεῖρα κατιλημμένου. vbi tamen exponitur Ex finitimis regionibus. Sed malim cum Bud. Ex vicina regione. sicut scholiast. Thucydidis libro 2, pagina 57, τοῦ αὐτόθεν ἐκ τῆς περιοικίδος Ἠλείας, exp. ἐκ τῆς περιχώρου, subaudiens χώρας. sed ibi χώρα accipiendum potius pro eo quod Agrum Latini appellant: agrū capientes pro ipsis villis seu pagis circum vrbem sitis. sicut Aristot. De arte poet. οὐκ μὴν δὲ (videlicet Peloponnesii) κώμας τὰς περιοικίδας καλοῦσι φασι. Idem igitur significant κώμαι & περιοικὶς siue περιοικίδες, villæ seu vici circumiacentes. Sic accipi potest apud eundem Aristot. libro 6 Polit. cap. 5, de Carthaginiēsibus, ἀεὶ γὰρ πνὰς ἐκπέμποντες τῶν δήμων τοὺς τὰς περιοικίδας ποιοῦσιν ἀπόροις. nam huic loco similem esse Bud. annotat eum quem paulo antè in Περίοικος ex 2 Polit. citaui. E T Περιοικία, ας, ἡ, idem cum περιοικὶς, id est

Locus suburbanus, seu Vici circumiacentes, Ager circum vrbem situs. Strabo lib. 6, ἴσχυσε δὲ μέγιστον ἡ τῶν Ῥηγίνων πόλις, καὶ περιοικίας ἔσχε συχνάς, pagos & oppidula in circuitu, inquit Bud.

C. Προπίνοος, Qui domum nostram seu sedes nostras attingit, Accola. Vicinus. ὁ πλησίον οἰκῶν, Finitimus. idem cum πάροικος. Herodes in orat. λέγεται δὲ ὡς κρείττων Ἀρχέλαος ὤν, καὶ τοιοῦτος ὢν περίοικος μᾶλλον ἢ Πελοποννήσιοι. Bud. Vide & Παροικία. Et περίοικος ἢ πέριος, proxima continens. At ex Aristide, πρὸς τὰς τοῦ πάνυ περιοίκοις θεὰς, affertur sine interpr. Vbi fortassis Propinquas significat.

C. Συνοίκος, Eiusdem domus particeps, Qui cum aliquo habitat, Contubernalis. Aristoph. Ἀλλ' οὖν σύνοικον τοῦδε θεῶν δέξασθέ με, me contubernalem suscipite, Domus vestræ participem me reddite. Plut. De deo Socr. loquens de paupertate, ῥᾴστη φέρειν ἡμῖν καὶ φίλη σύνοικος. Herodian. lib. 1, ζῶν τοῖς αἰθρίοις σύνοικον, animantiū quæ inter homines agitāt. Sed magis propriè Helena apud Isocr. Menelaum θεὸν αὐτῇ ἀνηρεῖτο πείσασα, σύνοικον αὐτῇ καὶ πάρεδρον εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα κατεστήσαντο, perpetuo quasi contubernio sibi deuinxit. Idem in Panath. dixit, συνοίκοις ἔχων τὴν πόλιν τοῖς ἔσασάσαντες καὶ κοινωνοὶ ἀπάντων πλοῦ τοῦ χρόνου. Plato suprà in ἄοικος dixit etiam ἀνδρεία σύνοικος, Qui in pauperie versatur. Idémque Epist. 7, ἡ δὴ αὐτάδεια ἐρημία ξύνοικος, solitudinis quasi cōtubernium amat. ‖ Σύνοικοι (inquit Bud. in Pand.) sunt conuenæ, diuersis è locis eodem coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condendā: qui alio nomine συγκλυδες appellantur. quare συνοικεῖν Plato ciuitatem appellat, propter domiciliorum coniunctionem. Alias tamen σύνοικοι dicūtur qui in eadē regione aut vrbe habitant. Thuc. lib. 4, pag. 141, γείτονας ὄντας καὶ ξύνοικοις μιᾷ χώρᾳ, cohabitatores vnius eiusdémque regionis. Et lib. 2, Ἀμπρακιώτας ὁμόροις ὄντας τῇ Ἀμφιλοχικῇ, ξύνοικοις ἐπηγάγετο. vbi redditur, Municipes ad. ciuerun.. Pauf. ἀνάστατος δὲ σύνοικοι γεγόασιν Ἀργεῖοι, Q. d. Cōtubernales, seu Cohabitatores. At Bud. simplicius interpretatur, Sedibus suis exciti, Argos migrauerunt.

V N D E Συνοικία, ας, ἡ, Contubernium, seu Plures domus eodem loco coniunctæ. significat enim πλῆθος τοῦ οἰκοδομημάτων. Plato autem ciuitatem appellauit συνοικίαν propter domiciliorum coniunctionem: quod Iuuenalis his versibus expressit, Sat. 15, Ædificare domos, laribus coniungere nostris Tectum aliud, tuos vicino limine somnos vt collata daret fiducia. Plato inquam, Polit. 2, πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινὰ ὅς τε καὶ βοηθοῖς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Συνοικία (inquit Bud. pag. 156) etiam διαφέρει τῆς περιαμφόδου οἰκίας καὶ τῆς ἐμπλαύρου, vt Latinè domus ab insula vrbana. Locū autem quem ibi ex Herodiano affert, de vrbe Roma, habes suprà in ξυλεία. vbi tamen Polit. διαφυκνότητα τοῦ ξυνοικιῶν, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάμηλον, vertit, Partim crebritate insularū, partim lignea materia: συνοικίαν videlicet accipiēs pro Insula vrbana. Bud. autē pro pluribus ædibus coniunctis, quas nullus vicus separat, seu domibus contiguis, vt alii appellāt: sicut & apud Thucydidem lib. 3, ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς καὶ τὰς συνοικίας. ‖ Συνοικία dicitur etiam Cœnacularia domus, vt quæ singulatim inquilinis locetur. Ita Bud. p. 156, afferens etiā exempla duo ex Athenæo. Æschin contra Timarch. clarè docet quid συνοικία sit, quū ait, ὅπου γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν, διελόμενοι ἔχουσιν, συνοικίαν καλοῦμεν. vbi videtur accipere poti? pro ipso contubernio, id est contubernalium cohabitatione. ita vt non solùm significet eam contubernalium coniunctam habitationem, sed etiam domum ipsam in qua plures inquilini sunt contubernales. talis autem est cœnacularia domus. Demosth. in orat. quam πρὸς Νικόστρατον habuit, πέπραται οὖν τοῦτο τὸν οἰκίαν ἑκκαιδέκα μνῶν ἀργυρίου Παμβωτάδῃ τῷ ἀνδρὶ τῷ ξένῳ, Oppono igitu pignori cœnacularias ædes sedecim minarum nomine quas Pambotades mihi suppeditauit, isto interprete versuræ faciēdæ, vt vertit Bud. Peculiariter verò συνοικίαν esse volunt imam domus eiusmodi partem:

A T Διῶρες, summam. sic enim Bud. ex quodam grammat. διῶρες, Ἀττικῶς τὸ ὑποφῶρον τὸ δὲ κατώγαιον, ξυνοικία λέγεται. Isæus (inquit idem Bud. loco citato) περὶ τοῦ Φιλοκτήμ. κλήρου, p. 53, pro caupona posuisse videtur, ὅπου μελήσει τοῦ ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς τοῦδε τοῦ πυλῶνος, οὗ ὁ οἶκος ὤνιος. Eadem pag. τὰ πολλὰ διέπειεν ἐν τῇ συνοικίᾳ. Apud eundem tamen Isæū περὶ τοῦ Δικαίου κλήρου, pag. 49, συνοικία pro οἶκος accipi videtur, vbi ait, κξ, οὗ τοῦδε δίδοται αὐτῷ τοῦ συνοικίαν ἢ ἐκεῖν αὐτῷ τῆς τοῦ οἴκου. nam paulo antè dicit, αὐτῷ τῆς τοῦ οἴκου ἢ οἶκον αὐτῷ ἢ ἐν Κεραμεικῷ παρέδωκα. A T Συνοικία Athenis festum erat in honorem Thesei quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magistratibus abolitis, Athenis vno instituto concilio & vna curia. cūctos collocasset. Thucyd. lib. 2, pag. 54. καὶ ξυνοικία ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἐορτὴν τοῦ δημοτελῆ ποιοῦσι. q. d. Cōtubernia seu Contubernalia. Συνοικία pro contuberniis videtur accepisse Athen. lib. 7, circa initium, de festo quodam loquens quod λαμπαδοφορία dicitur, in quo δειπνοῦσι καταπαύσαντες ὅτι τοῦ δεῖν, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγὼ παρ' αὐτῶν φέροντες πίνουσι. ex Eratosthene, συνοικιαὶ γὰρ τοῦτο ρυπόεσσ. ἀνάγκη γὰρ τοῦ συνοδεύειν γίνεσθαι παμμιγεῖς ὄχλους, δοίλιον ἕκαστον καὶ ἡδαμῶς ἀνωφερεῖς τοῦδε τῆς ἐδωδῆς.

C. Ὑπόροικος, Qui in superiori parte habita. vt ὑποῦοικοι τῆς χώρας, supremi regionis incolæ.

O. Οἰκικός, Domesticus. Ex can. vlt. Concil Antioch.

Οἶκος, ου, ἡ, Domus, Ædes. idē quod οἶκος. Plut. ἄπνευν ἢ σκοτεινὸν ἢ δυσχείμερον οἰκίαν ἢ νοτεράν. Thucyd. lib. 2, οἰκιῶν γὰρ οὐκ ἐπαρκούσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις πυγμαῖς ὥρᾳ ἔτους διαπωλῶν. Luc. in vita sua, ἢ πεζῶν οἰκίαν ἀπολιπών. Plut. οἰκίας ἱεροῖς κατνιώσας. Idē τῆς οἰκίας αὐτοῦ πολλὰ μέρη κόσμοις τοῖς κατνιῶσιν ἐκχρυσῆς. Sic idem in Politic. præc. ὅλου μου τοῦ πόνου τοῦ οἰκίαν καταφανῆ, totam conspicuam. Aristoph. Neb. ἐξελαθεῖν τῆς οἰκίας, eiiciam domo. cui opponitur ἀναλαβεῖν εἰς τὴν οἰκίαν, apud Athen. l. 13. Dipn. Polit. 2, οἰκίας δυοῖν οἰκεῖν. Sic Athen. lib. 13, Διονύσιος οἰκίαν οἰκεῖν ἐν ᾗ πρότερον ᾤκει ἄλλος. Et οἰκίαν ποιεῖν τινι, ædificare alicui domū, suprà in Μιλτος. Et Athen. lib. 12, καλλίστας τὰς οἰκίας ποιῶσι τῶν ἱερῶν. cui similē locū ex Demosth. habes in οἰκοδόμημα. Idē Athen. l. 11, οἰκίας ἔχοντιν ἐξ αὐτεξούσιον πεπιπωμένας. Thuc. l. 8, ἢ τοῦ αὐτῶν καὶ οἰκίας νεμόμενοι. Xen. Hell. 6, κόπτες καὶ πορθοῦντες πολλὰν καὶ ἀγαθὰν μισᾶς οἰκίας. Plut. Probl. Rom. τοῦ οἰκίαν κατέσκαψεν. At θεῖναι οἰκίαν dicitur τὸ δοῦναι εἰς ἀποθήκην: θεῖναι autem, τὸ λαβεῖν εἰς ἀποθήκην, vt Poll. tradit. ‖ Suid. οἰκίαν interpr. ὀστεῶν. ‖ Οἰκίαν dicūtur etiam auium domicilia & nidi, propriè καλιαὶ & νεοσσιαί. ‖ Οἰκία, Familia, Gens, sicut & οἶκος. Demosth. τὰ ὅλα τοῦ πάθεια τοῦτον ἐργασαμένου, καὶ τοῦ οἰκίαν θρέψουσιν, Victum ipsum quæsituram, familiāmque eo alituram. V N D E Οἰκικός, οῦ, ὁ, Qui in domo est, Domesticus.

Οἰκίον, ου, τὸ, idem cum οἰκία & οἶκος: sed poeticum. Il. π, ὁδ' ὦ ὅτι οἰκί' ἔχοντες. Il. ζ, ὁδ' ὦ ὅτι οἰκία ναίων. Il. ν, Κορινθόθι οἰκία ναίων, Corinthi domū habitans, Corinthi habitans. Sic Il. ρ, Ἀθήθι οἰκία ναίων. Od. υ, Σάμη ἐνὶ οἰκία ναίων. Il. μ, φίλα οἰκί' ἱκέσθαι, caram domum, seu nidum, καλιάν, de aquila, vt Eust. annotat. Il. β, οἰκί' ἔθεντο, sedes collocarūt, οἴκησιν ἐπιπάντων. Od. ξ, οἰκί' ἔνειμαν, tecta dederunt. Vtitur & Hesiod. Theogon. νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινά. Hoc autem οἰκίον non esse diminut. sed θεραπευτικόν, testatur Eustath. Attamen Suid. οἰκίον exp. τὸ μικρὸν οἴκημα, apud quem hoc hemistichium, οἰκίον οὔτι δέμοιμι, id est οὐ οἰκοδομοῖμι.

Οἰκίσκος, ου, ὁ, Parua vel vilis domus. Paruum domiciliū, Ædicula, Cellula. Demonsth. pro Ctesiph. οἰκίσκῳ dixit pro μικρῷ τινι οἴκῳ, teste Hippocr. Pro cellula & cubiculo accipitur ab Herod. lib. 7, εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον ὡς δὴ καθεύδων, in cubiculum. Sic δωμάτιον quoque vsurpatur. Iustinus Martyr οἰκίσκοις vocauit cellulas L X X I I interpretum. ‖ Auium quoque cellulæ & domicilia οἰκίσκοι dicuntur. Annotat enim Harpocr. Atticos οἰκίσκον dicere quod lingua communis ὀρνιθοθήκη, id est caueam, seu auiarium. Quod Didymo dedisse occasionem perperam exponendi locum Demosthenicum. Sic Poll. ex Aristosth. οἰκίσκος ὀρνίθειος: & οἰκίσκος περδικικός. Itidē Eust. p. 1413, οἰκίσκος τοῦ Ἀριστοφάνους

περὶ κοῦφον θέον. ΕΤ Οἰκίσκη, ης, ἡ, itidem Parua domus, μικρὸν οἰκίδιον, vt Poll. exp. in hoc loco Demosth. contra Olympiod. ἢ ὅτι εἴλετο τοῖς φαρμακοποιοῖς καὶ πλὴν οἰκίσκων· ἐγὼ δ' ἔλαβον τοῖς σκευοφόροις & πλὴν οἰκίαν. vbi forsan pro cellula seu cubiculo accipitur.

Οἰκίδιον, ου, τὸ, Parua & vilis domus, Ædicula, Casa, Gurgustiũ. Demosth. πνὲς ὅτι τὸ οἰκίδιον ἐλάττονος ἢ ἀχρεῖ νύκτωρ ἐπιχείρησαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, in gurgustium agreste inuaserunt. Bud. Pro parua & vili domo seu ædicula vsus est Aristoph. ὁρᾶς τὸ θυρίον τοῦτο καὶ τὴν οἰκίδιον; Apud Poll. οἰκίδια etiam sicut οἰκίσκοι de bestiarum quæ domi aluntur cellulis & auiariis. vt ὥσπερ οἱ κυβιστῶν ἐν οἷς τρέφεται τὰ ζῶα. ΑΤ Οἰκιδιος, ου, ὁ, Domesticus, Priuatus. Greg. δημοσίας ἐστὶ χώρας καὶ οἰκιδίας. Bud.

Οἰκάδιον, ου, τὸ, Parua domus, Ædicula, Cellula Poll. ex Lysia, εἰς τὸ οἰκάδιον τὸ ὄπισθεν τῆς γυναικωνίτιδος. vbi videtur accipere pro cellula seu cubiculo, quod Vitruu. Œcum nominare solet.

Οἰκανὸς, Domesticus. nam οἰκανὸν Hesychio τὸ οἰκεῖον.

Οἴκαδε ΕΤ Οἴκονδε, Domum. εἰς τὰ οἰκεῖα. Est autem οἰκόνδε poeticum tãtùm aduerbium, οἴκαδε verò prosæ scriptoribus cum poetis commune. Apud Homerum aliquoties οἴκονδε νεεσθαι. Od. ε, Οἴκαδε τ' ἐλθέμεν καὶ ἐνιαυτὸν ἡμαὶ ἱδέσθαι. Od. θ. Οἴκαδε νοστήσας domum reuersus. Od. λ, Οἴκαδ' ἐλθέσθαι Od. κ, Οἴκαδε νοστήσαι. Od. π, & alibi, ἀπήγαγον οἴκαδε. Plato Polit. 1, ἢ ἀφ' οὗ, οἴκαδε εἰς τὰ Πολεμαρχου. Xen. Hell. 7, οἴκαδε δὲ ἀφικόμενοι ἀπέστησαν. Ex eodem, τὰ οἴκαδε πεσόν Res domesticas desidero. vel potius domum redire & domestica visere desidero. Doricè autem pro Οἴκαδε DICITVR Οἴκαδες. Aristoph. Acharn. Ἆρ' ἦν τὸ Ἐρμῆν ἐπιφέρ' ἔτι' οἴκαδες, Τὰ πρὸς τὰ πεζοπόδε τὰ λιμοῦ. id est εἰς τὸν οἶκον ἀφίξεσθε. ΑΤ Οἰκάδες dicuntur Ficus in naturi Grossi. Poll. τὰ δὲ οὔπω πέπεικε πλὴν σύκων, οἰκάδες καλοῦσιν τοῦς Λάκωσι καὶ φίλυκες παρ' Ἀθηναίοις.

Οἴκοθι, Domi. Oloφ. — Τοιοῦτα καὶ αὖτις οἴκοθι νεῖται, domi iacent. Sic alibi. Hesych. οἴκοθι exp. non solùm ἐν οἴκῳ, sed etiam ἐξ οἴκου, domo, quod οἴκοθι potius dicitur. Est autem hoc οἴκοθι poetis tantùm vsitatum. SED Οἴκοι prosæ scriptoribus cum poetis commune. Il. ω, καὶ οὐ μὴν Οἴκοι ἐνεστ' γόος. Hesiod. Erg. Οἴκοι δ' ἐλπεσθαι τὴ, ἐπὶ δ' ἐλαδεῖσθαι τὸ θύρηφι. Plut. Polit. praec. οἷς οὐδὲν ὅθεν οἴκοι χρὴ τὸν, ὁν ἀσορᾶ δέσποιν ὄσσα. Et ὁ οἴκοι, Qui domi est. Domesticus. Hocr. Ad Philipp. πλὴν οἴκοι πεμὼ ἀπεστὴν. Plato Polit. 2, τὰ οἴκοι εἰς τοῖς πιεῖν ἱκανὰ, Rem familiarẽ quæ sibi sufficiat, parare.

Οἴκοθεν, Domo. Homer. Il. ψ. Sic Soph. οἴκοθεν ἀχθ' Ἀχαιῶν ξύμμαχον, domo adducere Achiuis socium. ‖ aliquando accipitur pro ἀφ' ἑαυτοῦ, vt idem schol. Soph. vsurpari annotauit: Per se, Ex se, Suopte ingenio, Suopte impulsu, Suapte sponte. Plo loco autẽ & aliter reddes.

¶ Οἰκέτης, ου, ὁ, Domesticus: cuius fœm. GEN. Οἰκέτης, ιδος, ἡ, Domestica. quam tamen significationem apud poetas vsitatiorem esse testatur Poll. lib. 3, vbi ait, οἱ μὲν ποιηταὶ καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέτοις, οἰκέτας ὀνομάζουσιν· ὅπου γε καὶ θεραπαινὶς οἰκέτιν λέγουσι. Similiter apud Hesych. οἰκέτας, οἱ κατ' τὸν οἶκον πάντες. Itidémque Suidas, οἰκέτας, οὐ μόνον οἱ θεραπευτῆς, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατ' τὸν οἶκον, citãs ex Aristoph. Nub. Οἱ δὲ οἰκέται φεύγουσι Omnes domestici, Tota familia. Est autem locus is in prologo Nubiũ. Hesych. habet & fœm. οἰκέτις. quod exp. καὶ πυκάδιος. ut suprà καὶ πυκάδιος ὄρνις, gallina domestica seu cohortalis. ‖ Οἰκέτης plerunque capitur pro famulo seu seruo domestico: sed differt ab οἰκονόμος seu οἰκότριψ, quòd hæc duo de verna dicũtur: οἰκέτης autẽ de nouitio etiam seruo, id est aut recèns empto, aut qui non ita pridẽ bello captus est. Hesych. ὁ μὲν οἰκότριψ, ὁ ἐκ γονέων δοῦλος· ὁ δὲ οἰκέτης, ὁ πάντως, ἀνὴρ ὁ αἰχμάλωτος ὁ ἐν οἴκῳ ὤν. Luc. De hist. scrib. οἰκέτη νεοπάντων ἀπὸ τῶν θεατῶν καὶ προνομευόντων. Herodian. lib. 1, οἰκέτης βασιλικὸς ἡμόνιδος, quum in domum imperatoriã seruitio esset traditus. Plut. Symp. 5, οἰκέτας ὀκτὼ ἀνίους ἔχοντες. Plut. Apophth. μόλις οἰκέτας δύο ἔφερον. Athen. lib. 12, πλείστους οἰκέτας ἔχοντα. Et lib. 6, πολλοὺς οἰκέτας κτωμένων. Eodem lib. χιλίους σωματοποιοὺς οἰκέτας. Plut. Symp. 6, πλὴν οἰκετῶν ἕνεκα τὴν ὄψιν ἀγνείας ῥάβδους. Idem in lib. περὶ ἀοργησίας, ex Aristot. ὁ Τυρρηνία μαστιγοῦσθαι τοῖς οἰκέτας ἐκεῖ αὐλόν. Idẽ, αἱ οἰκέτας καὶ θεραπαινίδας κολάζουσιν ἀμέτρως. Cæterùm esse aliquam etiam differentiam inter οἰκέτην & δοῦλον tradit Athen. lib. 6 ex Chrysippi περὶ ὁμονοίας lib. 2. nam τοῖς ἀπολωλεκόσι quidem, δοῦλοι, adhuc esse, οἰκέτας autem, τοῖς μὴ τῆς κτήσεως ἀφεμένοις. nam ὁ οἰκέτης (inquit) δοῦλος ὄντ κτῆσιν καταπεπαυμένος. quæ distinctio confirmari fortasse posit hoc loco Isocr. Panathen. τοσαυτάκις ἐποίησαν τοῖς πολεμίοις πλὴν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρούμενοι, σφ. ὅτι δὲ αὐτοὶ δουλεύειν αἱρεῖσθαι. Vult igitur Chrysippus δοῦλοι quidem esse seruos seu mancipia quæ aliquando rudi donentur, aut etiam vendanturi οἰκέτας autem, seruos perpetuos, qui nunquam manu mittantur ab eo in cuius ministerio sunt. Pro δοῦλος tamẽ vsurpari vult Athen. in hoc loco Ionis, οἶμαι δόμον οἰκέτας καλεῖν, ὑποπλέρος μὴ τῆς ἔλπι βροτῶν. Sed notandum, vt plurimum οἰκέτης honestius esse vocabulum, & fortasse melius reddi Famulus domesticus, quàm Seruus domesticus. vt & Aristoph. grammat. apud Eust. pag. 566, ait οἰκέτας vocatos fuisse non solùm τοὺς κατ' ἀγορὰν ὑποπτεύοντας, sed etiam τοὺς ἐν οἰκίαις ἐλευθέρους. Pro Domesticis certè accipi potest & in hoc loco Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται ὄντες αἰνοῦσι, πολλοὶ δὲ πεῖν. Vide & Οἰκεῖς. Fœm. etiam οἰκέτις exp. Famula domestica, Ancilla. SED ET Οἰκετικὴς, apud Hesych. ὠνητὴς δοῦλος, emptitius seruus. vel potius Seruus aut famulus domesticus vt οἰκέτης. In v. l. verò οἰκετής.

VNDE Οἰκετικὸς, ὴ, ὸν, Seruilis, Famularis. (vt Cic. Famulari veste. Stat. Turba famularis mensas instruit) Aristot. Polit. 2. ἐν ταῖς οἰκετικαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεραπαινίδες ἐν ὀπίσω χεῖρον ὑπηρετοῦσι πλὴν ἐλάττονες. Et apud Poll. οἰκετικὰ ὀνόματα, nomina diuersa quibus famuli appellantur. cuiusmodi multa apud Athen. leguntur lib. 6. Ac τὰ οἰκετικὰ dicitur Familitium domesticum, Seruitium seu ministerium domesticum. hoc est, ipsi ministri seu famuli domestici, οἰκέται. si. ut τὰ ξενικὰ dicuntur Milites mercede conducti, ipsi ξένοι: & δουφοξενία, ipsi δουφόροι. Plut. τὰ οἰκετικὰ σκάλλειν ἐπ' ἐλευθερίας, totum famulitium domest cum seu totam turbam famularem vocabat ad pileum. Aliud ex Agathia exemplũ habes in Οἰκοπεψ. ΕΤ Οἰκετικὴ, ἡ, Familia. ex Epicteto. Sic accipi posse videtur & in hoc apud Suid. in loco, cui tamen nullam expositionem addit. ὡς ὅτ' τὴν πόλιν πᾶς τὸν γὰ ὅθεν θεσσαλικὴν οἰκετικὴ ἔφεπε. Familias. vel etiam Domesticos, οἰκέτας. In v. l. habetur ΕΤ ΤΑΜ Οἰκετεῖα, Familia, Domicilium. ΑΤ Οἰκετθυμαι, Domesticus sum, seu Famulus domesticus sum, Famulor. Hesych. οἰκετθυται, exp. σωματικοῦσι. Famuli autem domestici σωματικοῦσι & ipsi.

¶ Οἰκεῖος, ία, ον, Domesticus famulus Minister domesticus. idem cum οἰκέτης. Qui in domestico ministerio est. Honestius vocabulum quàm δοῦλος, quod & de οἰκέτης tradunt grãmatici. Il. ε, μὴ δὲ ὅπου γε δόσα φίλης οἰκῆας ἐείρει. vbi annotat Eust. ex veteribus, Homerum eo vocabulo non intelligere τοὺς δούλους, id est seruos, sed simpliciter τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, siue τοὺς οἰκείους: ideóque addidisse epitheton φίλους. At Il. ζ, vbi Hector ait, Καὶ γὰρ ἐγὼν οἴκοθ' ἑσπόμεθα, ὀφρ' αὐτὸ δώσομεν Οἰκῆας ἀλόχῳ τε φίλῳ, idẽ ex veteribus idem annotat οἰκῆας ibi vocari non solùm τοὺς δούλους, sed omnes in genere domesticos, πάντας ἁπλῶς τοὺς ἐν οἴκῳ. itidémque & Od. ξ, vbi Homerus ait, Οἷα τε τῷ οἰκῆι αὔαξ εὔθυμος ἔδωκεν, obseruandum docet, οἰκεῖα vocari non δοῦλον tantummodo, sed etiam τὸν κατ' οἶκον φίλητον. Rursum in hoc loco Od. ρ, Σῖτος καὶ μέθυ ἡδὺ, τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, eidem Eust. οἰκῆες sunt πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, πάντες οἱ οἰκιακοί. Alibi dicit mediũ esse vocabulum, & tam seruum significare, quàm eum qui in domestico ministerio est, sed liber tamen. pag. 1024. ἔχει δὲ ἡ λέξις αὕτη μέσως, καθὰ καὶ οἰκεῖος καὶ οἰκέτης· οἰκεῖος μὲν αὐτὸς αἰεὶ τῆς δούλης δηλοῦσιν. Ἀχαιὸς γοῦν ὁ ποιητὴς διαστέλλων λέγει πρός τινος ὅτι χρηστὸς εἰς τοὺς δούλους ὅτι καὶ τοῖς οἰκέταις. οἱ δὲ (φασὶ) οἰκέται οἱ κατ' τὸν οἶκον διαφέροντες, κἂν εἶεν ἐλεύθεροι. At paulo aliter p. 1423, οἰκεῖοι πρὸς τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις ὁ οἰκονόμος οἰκέτης, καὶ οἰκέται οἱ κατ' τὸν οἶκον ἅπαντες: synonyma faciens, οἰκονόμῳ, id est vernam, & οἰκέτας at discrimen statuens inter οἰκέτην & οἰκεῖα, quæ tamen antea synonyma esse dixerat. Similiter & Ammon. annotat

τὴν οἰκόπεδα à Solone ἐν τοῖς ἄξοσι vocari οἰκεῖα. synonyma autem sunt οἰκόπεδα & οἰκονόμος, id est Verna. Hesychio οἰκεῖς est ὑπόχρεως οἰκέτης.

Οἰκέω, ῶ, Habito, Domum seu mansionem habeo [alicubi.] Xen. Hell. 1, οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ. Eodẽ libro, οἰκοῦντας ἐν βαρβάροις. Thucydides lib. 2, ὁκόσοι δὲ τῶν τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν, καὶ πλὴν γῆν νέμεσθαι, habitandam seu incolendam dederunt. Demosth. οἱ ἐν τῇ ἄστει οἰκοῦντες, In vrbe habitantes, Qui vrbem incolũt. Suprà autem in Οἰκία habes οἰκίαν οἰκεῖν, & ἐν οἰκίᾳ οἰκεῖν. Sic Luc. in Vit. auct. τὴν παλαιὰν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ πάφον οἰκήσης ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Plato Apolog. οἰκεῖν ἐν πολίταις χρηστοῖς, habitare inter ciues probos. Demosth. οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Qui seorsim habitant, Inquilini, Incolæ, vt nonnulli volunt. Pisces quoque flumina & maria οἰκεῖν dicuntur, sicut Homerus aquilæ οἰκία tribuit. Apud Eustath. p. 900, Οἰκύματ' οἰκῶν ὄρνις ἐρμαίνουσιν αὖ. Similiter & Cic. ὅτι θαλασσίου διαπειρῆς dixit Aquarum incolæ bestiæ nantes. Pass. Οἰκέομαι, Habitor, Inhabitor, Incolor. Xen. Pæd. 4, οἰκουμένη μὲν δὴ χώρα, πολὺ ἄξιον κτῆμα· ἔρημον δ' ἀνθρώπων οὖσα, ἐρήμην καὶ ἀγαθῶν γίγνεται). vbi nota sibi opponi οἰκουμένην & ἐρήμην. Sic & Homer. Il. η, Ἤτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πελάσγιος αὖτις, Αὖτις δ' Ἀργεῖοι Ἐλεύσιν Μενέλαος ἄροιτο, Habitetur & incolatur, seu Pacificè habitari & incoli sinatur. Non expugnetur & diruatur. Absolutè AVTEM Οἰκουμένη SIVE Οἰκουμένη dicitur Orbis terrarum, vt Apuleius in Νῆπος suprà interpretatur. Propriè autem sonat Ea totius mundi pars quæ habitatur, Ea totius mundi pars quæ habitabilis est, vt continens, insulæ. Latini autem dicere solent terrarũ orbem. Demosth. pro Cor. πᾶσα οἰκουμένη μεστὴ γέγονε θεωροῦσῶν, totus terrarũ orbis. Sic Æschines contra Ctesiph. ἔξω δ' ἀρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὁλίγου δεῖν πάσης. Plutarchus de Alexandro, εἰς ὃν ἡ οἰκουμένη πᾶν ἀποβλέπει. Apud Athen. autem lib. 1, Philippides γελωτοποιὸς Ῥωμᾶ οἰκουμένης δῆμον appellat. Herod. verò ἡ τοῦ Ῥωμαίων οἰκουμένη, Romanum imperium. B. VNDE Οἰκουμενικὸς, ὴ, ὸν, Ad orbem terrarũ pertinẽs, vt οἰκουμενικὴ σύνοδος, conciliũ in quod totus terrarum orbis coit. Damasc. p. 37, de Chalcedonẽsi concilio, πλὴν παρόσαι τοῦ πλῆθος ἀγίων καὶ οἰκουμενικὴν σύνοδον κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἡγούμεθα τῶν θεολογούσων ἁπάντων. ΑΤ Οἰκουμενικῶς aduerb. Per vniuersum terrarum orbem. ‖ Οἰκέω, interdum cõmodius redditur Viuo, Dego. Hocr. πολὺ δὲ ἀθλιώτερον πρὸς τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἡμῶν οἰκεῖν, longè miserius est apud suos ciues ignominiosum viuere. Idem, Areop. πλὴν δυναμενίαν ἐδεκίμαζον ἐν τῷ σωφρόνως οἰκεῖν. Idem in Panath. τοῦτο ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτείαις καλῶς οἰκεῖν, καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Οἰκέω ponitur etiam pro Διοικέω, Administro, Rego. Plut. Apophth. δεῖ οἰκεῖν εἶκον, Bene domum suã gubernare, Bene rem familiarem administrare. Thuc. libro 3, ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις, melius administrant ciuitates. Idem οἰκεῖν etiam absolutè dixit pro οἰκεῖν τὴν πόλιν: lib. 2, ὄνομα μὲν δεῖ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται, quòd remp. gerimus non ad paucorum cõmodum sed ad plurimorum vtilitatem. Et in pass. οἰκέομαι, Administror, Regor. Thuc. lib. 8, p. 283, γνώμῃ ἐς ἐνεδρεῖν καθίστασθαι ἡ πόλις οἰκήσεται. Plato lib. 2 de rep. ὀρθῶς οἰκουμένη πόλις, bene instituta ciuitas. Aristot. Polit. 3, τὴν μελλούσαν καλῶς οἰκήσεσθαι πόλιν. Hocr. Areopag. τὰ γὰρ πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν. Demosth. οἰκεῖσθαι νόμοις, legibus regi.

Οἴκημα, ατος, τὸ, Locus habitandi, Habitaculum, Domus, Domicilium, Ædificium. Xen. Hell. 4, ἃ μετὰ τοῦ πατρὸς οἰκήματα καλὰ κατέλιπεν. Plut. Artox. τὴν αὐλαίαν ὑπολαβὼν αἰεὶ χώρησιν εἰς τὸ ἐντὸς οἴκημα, in penetralia domus. Idem in Pericle, ἐν οἰκήμασι μικροῖς καὶ σκιωμασι πνιγεῖς. Idem De garrulit. οἰκήματα τῶν μὲν ἀδύρων καὶ βαλανείων ἀδέσμων μηδὲν ὄφελος. Alibi autem pro οἴκημα ἄδυρον dicit οἰκία ἄκλειστος. Paus. οἴκημα γεγραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, domus picturas habens quasdam Polygnoti. ‖ Peculiariter autem Atticis οἴκημα dicebatur Domus in qua meretrices se exponebãt, Lupanar: τὸ πορνεῖον, teste Hesychio & Polluce. forsan δι' ὀφημισμόν. Athen. l. 13, ex Philem.

πρὸς τοῦς Σόλων δεῖ πλὴν τῶν νέων ἀκμῶ, ἔνεστιν ὅπου οἰκήματα γυναῖα πριάμενος. Et mox, ἀφ' ὧν ἠρχρίσατο αἱ πρεσβεῖαι τὰ οἰκήματα. Idẽ alibi, πρεσβεύεσθαι ἐπ' οἰκήματος, in fornice prostãtes. Itidem apud Suid. ταῖς ὅπου τὰ οἰκήματα ἐστῶσας ἀκαλύπτοις σωμίεται, id est χαμαιτυπεῖον. Sic & οἰκήσμον. ‖ Sed & domus in quam sontes includebãtur, id est Carcer, οἴκημα dicebatur: ad leuandam nominis inuidiam. Plut. Solone, p. 27, de Athenienſibus, ταῖς πολλὰ πραγμάτων δι' χρείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ὀνομάζουσι, ἀστεῖοι ὑποχωρεῖ ἀλλ' ταῖς μὲν πόρναις, ἑταίραις τοῖς τὰ φόρους, σωμάτων φυλακὰς δὲ, ταῖς φρουραῖς τὰ πόλεως οἴκημα τὸ δεσμωτήριον καλοῦσιν. Sic & οἰκήσμον. ‖ Tabernas etiam seu cauponas οἰκήματα nominari posse innuere videtur Iul. Pollux lib. 9, τὰ δὲ ἐμπορίου μέρη, κατηλεῖα, καὶ πορνεῖα, ἃ καὶ οἰκήματα αὐτὰ τὰ ὄπτι. Nisi fortè illud ἃ ad solum πορνεῖα referendum est. ‖ Pro loco redditur etiã Turris, Tabernaculum: Casa. itẽ Conclaue, Cubiculũ. Thuc. lib. 2, ἐμπρήσαντες τὰ οἴκημα, incensa turri. Herod. l. 4, ὀκτὼ μόνις συμπήξεως ξύλων μεγίστων εἰς ἕκμα οἰκήματος, ex lignorum ingentium materia compactũ in tabernaculi formã, Polit. interpr. Philo De vita M. lib. 2, σωματῶν κατασκευαστάμενος ἔνδον οἰκήματα, continẽtia conclauia architectatus. Quibus addere possumus ex Ath. lib. 5, κατεσκεύασε δὲ καὶ οἰκήματα πλείω τοῖς ὁπλοφόροις, habitationes & cõclauia militibus destinata. Ex Demosth. affertur etiam τὰ πλὴν ἀρχόντων οἴκημα, pro, Sedes magistratuũ. Et ex Herodot. ἐν οἰκήμασι ὄρνιθας τρέφεις, in cortibus altiles habet aues. quo in loco οἰκήματα possent etiã accipi pro οἰκίσκοις, de quibus suprà. VNDE Οἰκημάτιον, ου, τὸ, Parua domus, Ædicula: aut etiã Conclaue, vt οἰκίσκος. Plut. Connub. præc. γραφὰς οἰκήματιον, καὶ χιδώσιον ἡμιόνων.

Οἴκησις, εως, ἡ, Habitatio. Thuc. lib. 2, αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον, liberam habitationem sibi vsurpabant. Aliquanto post dicit, ἐπὶ αὐτονόμοι οἰκήσεσιν. Sic lib. 6, pag. 226, τὰ πλὴν μεστῶν ἐχόντων αὐτονόμοι οὖσαι καὶ πρότερον ἀεὶ οἰκήσεις. ‖ Οἴκησις, Habitatio, id est Habitandi locus, Domus. idẽ cum οἴκημα. Plato, ἑστία οἰκήσεως, focus domiciliorum, vt Cic. interpr. pag. 40 mei Lex. Cicer. Idem epist. 7, οὐκέτι μετεπέμψατο με εἰς τὴν οἴκησιν, in ædes suas non amplius me accersiuit. In v. l. οἰκήσεις exp. etiam Penates. In iisdem οἴκησις, Familia, Gens, Cognatio.

Οἰκήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habitabilis. ‖ Ac οἰκήσιμον, ου, τὸ, Locus in quo habitari potest, Habitandi locus, Domus. Domicilium, Ædificium: idem cum οἴκημα. ‖ Sicut verò οἴκημα pro carcere & lupanari ab Atticis vsurpari do cui, ita & οἰκήσιμον accipi tradit Poll. lib. 10, ὧν δὲ πλὴν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ εἱρκτὴ, καὶ δεσμωτήριον, καὶ οἴκημα, καὶ γυναῖκα, ὡς ἔνιοι ἔλεγον. Et mox, ἡ μόνον τὸ δεσμωτήριον οἴκημα πρὸς τοῖς Ἀττικοῖς ἐστιν εἰρημένον, μηδὲ τὸ πορνεῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκήσιμον. Quibus verbis subiicit sequẽtia exempla. Plato Protag. ἢ σὺν οἰκησίμῳ τινὶ, ὥσπερ τοῦ μὲν θαμιέω ἐχεῶν τι. Idem De leg. δημοσίοις οἰκησίμοις ὑποδεχόμενοι. Et ex Thucyd. lib. 3, οἰκήσιμον ὅλῳ τὸ τείχος. Vbi tamen generalius accipi fortasse posset pro domicilio, seu ædificio, vt idem dixit lib. 2, ἐς πίπτουσι ἐς οἴκημα μέγα ὁ ὅλῳ τοῦ τείχους, in ingens ædificium quod erat muri.

Οἰκητήριον, ου, τὸ, Locus ad habitandum commodus, Domus, Domicilium, Sedes. idem cum οἰκήσιμον & οἴκημα. Alex. Aphr. οἰκητήριον τῶν δυνάμεων, sedes & domicilium virium. Propriè autem Plut. De exilio, loquens de Naxo & Thuria, ἐκείνη μὲν ἐχώρει τὸν Ἐφιάλτου καὶ τὸν Ὠτον. αὕτη δὲ τὸ Ὠρίωνος ὅλῳ οἰκητήριον. Et Sympos. 4, de Galepso Euboeæ, χαίρον κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀποδεδείκαν τῆς Ἑλλάδος, commune domicilium effectum est Græciæ.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, Habitator & incola. Apud Suid. Ἐμοὶ δὲ μήποτ' ἀξιωθῆτω τὸδε Πατρῴων ἀεὶ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν. ‖ In v. l. exponitur etiam Colonus, & Coloniæ deductor, sed sine autore & exemplo. VNDE Οἰκητικὸς, ὴ, ὸν, Qui habitacula & domicilia sibi quærere solet. sicut & Gaza τὰ οἰκητικὰ interpr. Quæ domicilia sibi faciunt.

Οἰκητὸς, ὴ, ὸν, Habitatus. vel Habitabilis. VNDE Ἀνοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non habitatur. seu Inhabitabilis. vt Cic. dicit Regiones inhabitabiles atq; incultas. In v. l.

habetur ET I A M Ἀοίκητος, itidem Inhabitabilis & incultus. quod nescio an ita dici possit pro ἀοίκητος vt ἄοικος pro ἄοικος.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, Habitator & incola. idem cũ οἰκητής. Soph. Pl. ἡ. οἰκήτορας interpretatur Oppidanos suprà in Γενναιότης. Pro colono vsurpatur à Thuc. l. 1, ἐξέπεμψαν ὕστερον οὐ πολλοὺς εἰς αὐτὴν τοὺς οἰκήτορας, miserunt colonos. Sic lib. 3, ἐξέπεμψαν τοὺς οἰκήτορας αὐτῶν τε καὶ τῶν ξυμμάχων, emiserũt colonos & ex sua vrbe & ex finitima regione. Idem dicit etiam ἀποίκους πέμπειν & ἐποίκους πέμπειν, in vrbem aut regionem habitatoribus & incolis vacuam. AT B Οἰκητορεῖα Hesychio sunt Vasa domestica, Vtensilia. σκεύη τὰ κατὰ οἶκον: qua signif. suprà ex Suida & Eustath. HABVIMVS Οἰκοπορεῖα.

C. Ἀποικέω, κῶ, Fut. ήσω, Aliunde habitatũ venio, Migro in coloniam Isocrates, καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστησαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν, Ex qua migrauerunt in colonias, vel Ex qua in colonias deducti erant. Dicitur verò ἀποικεῖν ἔκ τινος τόπου (vt in exemplo proximè præcedente) & ἀποικεῖν εἴς τινα τόπον. vt ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, In Leuconiam migrauerunt, & in ea colonias constituerunt. vel, coloni fuerunt. C

Ἀποικῶ, Procul habito, Procul remotus sum ab aliquo. Thucyd. lib. 3, δεόμενοι γὰρ ξυμμαχίας, πρὸς Ἀθηναίους ἀνελθόντες βραχέσθαι, ὡς ὀλίγοι ὄντες, ὑμῶν ἀποικοῦντες. Interdum verò adiungitur huic verbo aduerbiũ μακρὰν, aut πόρρω, id est procul: & tunc ἀποικῶ pro simplici οἰκῶ accipitur. Sic ex Plat. De legibus citatur μακρὰν ἀποικῶ. ex Aristotele Pol. 2, ἀποικεῖν πόρρω τῶν οἰκουμένων. In illo quoque Thucydidis loco quem modò citaui, quædam exemplaria μακρὰν habẽt ante ἀποικούντων. Xenophon itidem dixit πρόσω ἀποικεῖν. ita scribens de rege Persarum ἐξέπεμψεν faciente, τοῖς μὲν ἄμφ αὐτὸ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοῖς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας πιστοὺς πέμπει ὁλίγους ἐπισκοπεῖν. D

Ἀποίκησις, εως, ἡ, Migratio in coloniã. (At verò ἀποικία dicitur ipsa colonia) Ab Hesychio exponitur μετοίκησις.

Ἀποικεσία, ας, ἡ, idem quod ἀποίκησις. eodẽ modo quo μετοικεσία dicitur pro μετοίκησις. Citatur autem ἀποικεσία ex Esdræ cap. 2.

C. Διοικέω, Seorsim habito, vt B. interpr. nullũ tamen huius exemplum proferens. Sed huc referri potest quod ex Plat. Tim. citatur, διὰ κενὸς οἰκεῖν ἰδίας. Proprias sedes habens & domicilia. ‖ Actiuè potius vsurpatur. Significat enim Digero per sua veluti domicilia & sedes. Ex Alex. Aphrod. τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, humor qui non degeritur. ‖ Item Administro, Rego. Epicur. τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, maximæ res cõsilio ipsi & ratione administrantur, vt Cic. interpr. pag. 54 mei Lex. Ciceroniani. Isocr. ad Nicocl. κάκιστα διοικεῖται ἡ πόλις, pessimè administrare & gerere remp. Sic & οἰκεῖ. suprà. Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicũ διοικεῖν, itidem Administrare, Gerere. Philo De vita M. lib. 1, βασιλεὺς ὢν ἐφεύρετο καὶ διοικεῖν μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα, cui pro imperio vniuersa administrare ius est. Demosth. τὰ κοινὰ τῶν πολιτῶν διοικεῖν, ciuilia munera gerere. Idem, ὃν δὲ ἐγὼ ὁ παῖς τῶν τοῦ πατρὸς διοικῶν, qui omnia administrabat. Sic in Pand. ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, qui absentis negotia gerit. Rursum Herodian. lib. 3, δικάζων τε καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, ius dicẽs & ciuilibus negotiis gerendis intentus. Et Διοικέομαι passiuè itidẽ pro διοικῶ. Greg. de prouidentia diuina, ὁκ ἐνῆν ἄνευ πόνου πολλὰ καὶ τὰ βέλτιστα διοικουμένης, ita administrãtis res humanas vt ex contrariis meliora eliciat & euenire faciat. Sic B. p. 298, vbi & alia duo ex Demosth. profert exempla. G

Διοικέω aliquando commodius redditur Constituo, Ordino: vt Politianus in sequentibus Herodiani locis. lib. 3, διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ἄριστα, his optimè pro suo iudicio constitutis. Et paulo antè, διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρετανίαν, rebus Britanniæ ordinatis. Et lib. 4, κἀκεῖσε διοικήσας τὰ πρέποντα, ibique rebus cõpositis. Sic idẽ & passiuo vsus est lib. 5, διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπιόντων, ordinatis iam in oriẽte rebus quæ maximè vrgebant. Ex Isocr. quoque affertur, σκόπει πῶς ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ διῴκηκε, Vide quomodo sua constituit, Considera quomodo de rebus suis disposuit. Malim Instituit res suas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν suam vitam, pro Instituere. H

Isocr. ad Philipp. οὐ δεινὰ, ἀθρόους αὐτοὺς τῆς τοιαύτης δυνάστης διοικεῖν τὸν βίον τῶν σφετέρων αὐτῶν. Ad Demon. autem dicit τῶν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν, vt suprà indicatum est. Pro Instituere aut etiam Administrare accipi potest in hoc loco Demosth. Philipp. 3, εἴ τις ὑμῶν ὢν οὐσία πολὺ γεγενὰς γνῴη, διῴκει τὰ μὴ καὶ λῶς μηδ' ὀρθῶς. ‖ Bud. Διοικεῖν interpr. non solùm Procurare, sed etiam Statuere, Decernere: hunc Luciani locum proferens, de plebiscito, διῳκήθη μόνοι τὰ ἄλλα, πλὴν ταῦτα δὲ τὸ τῶν πλουσίων. ‖ Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, hoc est Neutriri. Athen. lib. 2, τὰ γοῦν ὑποπτήσια γάλακτι διοικεῖται, καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοπιεῖν τὰ ζῆν. A

Διοίκησις, εως, ἡ, Administratio. Æsch. διοίκησις τῆς πόλεως, ciuitatis administratio. Et ex Demosth. ὁ ὅλος τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητής, administrator, seu procurator. Herodian. lib. 6, πάντα τὰ θεραπείας ἀπόντας καὶ τὰς διοικήσεις τῶν πολιτικὰς καὶ ἀγορανομικὰς ἐπεχείρουν, administrationes ciuiles ac forenses. Latini quoq; vtuntur hoc vocabulo: diœceses vocantes quasdam quasi minores, prouincias quas aliquis qui eis præfectus est, administrat & in quibus ius dicit. (vnde & pontificũ διοικήσεις apud recẽtiores) Cic. lib. 3 ep. ad famil. Vt me omnium illarum diœcesium quæ cis Taurũ sunt, omniumque earum ciuitatum magistratus legationésque conuenirent. Et lib. 13, Ex prouincia mea Cilicienſi, cui scis tres diœceses Asiaticas attributas fuisse. Sic alibi. ‖ Hesychio διοίκησις est ἡ ἀπάλωσις τῶν χρημάτων, forsan pro Dispensatio seu expensio pecuniarum. B

Διοικητής, οῦ, ὁ, Administrator. vel Quem aliquis suis negotiis administrandis præfecit (vel, vt alii) Præfectus, Procurator, Dispensator. Plut. Apophtheg. de Alexandro, Ἀλέξαν, ὦ τὰ φίλοις τῷ δεινῶν τὸν διοικητὴν ἀπέλυσεν ἔσον αὐτῷ. Διοικητὴς, (inquit Bud.) Procurator, in Pand. ὁ ἐπὶ λόγῳ διοικεῖν τι τῶν ἀπόντος θεράπων. λέγεται δὲ καὶ ἐν πόλει ὁ διοικητής. Dicitur sic etiam negotiorum gestor. Hæc Bud. VNDE Ὑπδιοικητής, Supprafectus à Bud. itidem appellatur. ET Διοικητικός, ὴ, ὸν, Administratiuus, vt Quintil. loquitur: Dispensatoris atque administratoris officio fungens. vel, Ad administratorem & procuratorem pertinens. C

C. ΕΝοικέω, Domicilium & sedes habeo in, Habito in, Inhabito. Appian. Bell. ciuil. lib. 2, Ἰβηρικὸν τὸν ὕμμα καλοῦσι τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις. Aristot. Polit. 7, κατ' ἀριθμὸν δὲ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην, eorum qui in ea habitant seu eam incolunt. B. Ἐνοικεῖν pro Habitare & obtinere locũ B. ex Strab. quoque affert. E

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, Inhabitatio, seu Habitatio in.

C. ΕΞοικέω, Domicilio & sedibus meis discedo, Emigro. Ἐξοικῶ (inquit Bud.) Ex ædibus migro. Demosth. contra Aphob. pag. 30, καὶ μόνον οὐκ αὐτὸς τὴν οἰκίαν ἐμαρόησας Μιγαρεῖ ἐξῴκηκα. Itidem & Laert. F

Ἐξοίκησις, εως, ἡ, Emigratio ex ædibus aut vrbe. cui opponitur κατοίκησις. Plato sub finem lib. 8 De leg. de incola loquens, cui exactis 20 annis emigrandum ex vrbe est, ἢ τινα ἀναβολὴν τῆς ἐξοικήσεως αἰτῶν αὐτοῦ γίγνεσθαι.

C Ἐποικέω, Aliis eiectis habito, vt Budæus interpretatur. Plerunque enim ἐποικεῖν dicuntur qui ex peregrina regione aut etiam finitima habitatum aliquò concesserunt, vel quòd eius loci habitatores & incolæ exacti essent, vel ipse locus plures habitatores & incolas desideraret. Xenoph. Pæd. 6 τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σφῶν ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. Synesius, οὐδενὸς τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐποῴκηκότων θέλοντες εἰς τὴν παρ' ἡμᾶς θαλασσαν ἐν πέμπτῳ ἐνηλάσας. Thucydides libro 7, pagina 241, de Decelea, ὑστερον δὲ φρουρᾶς ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ δεδοχμὴν χρόνῳ ὀλιγουσῶν τὴν χώραν, ἐπωκίσθη, oppugnata videlicet. Ex Aristide affertur τὸ ἐπικούσμον Αἰθιοπίας, Pars Æthiopiæ quæ incolitur. ‖ Ἐποικοῦντες πόλεις in v. l. exponitur ἐφεδρεύοντες.

C. ΕΣοικέω SIVE Εἰσοικέω, Habitatũ aliquò migro. ἐποικεσία, ὁ, ὁν in v. l. habetur simpliciter pro Habitans. H

C. ΚΑΤοικέω, Inhabito, Incolo. vel simpliciter Habito. Thuc. κατοικῶ παρὰ σοί, domi tuæ habito. Isocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. (vbi etiam potest reddi Degere, Viuere, vt οἰκεῖν) Frequens est in nouo Testamẽto. vt Apocal. 11,

οἰκοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. Hebr. 11, ὡς ἀλλοτρίᾳ κατοικήσας. A Act. 17, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ. Matth. 4, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ. Et cũ accus. apud eũdẽ, c. 23, ὁμοίως ἐν τῇ καταοικοῦν αὐτόν. Sic & Plut. ὥστε ἡ γῆ κατοικοῦσα. At ex Plat. De leg. κατοικοῦσα πόλις, ciuitas sita, seu extructa. Pass. Κατοικοῦμαι, Habitor & incolor. Luc. κατοικούμεναι νῆσοι, Insulæ quæ habitãtur & incolũtur, Insulæ habitabiles. Et κατοικουμένη πόλις, vrbs quæ ita habitari cœpit, seu habitatur: plusquã κατοικιζομένη, in qua nũc primùm habitatores collocantur. Aristot. Polit. 2, φησὶ γὰρ δεῖσθαι τὴν κτίσιν τῶν πολιτῶν. Τῶν δὲ κατοικιζομένων B μὴ ὀλίγους οὐ χαλεπὸν ὤετο ποιεῖν· τοὺς δὲ κατοικουμένους, ἐρημοτέρους μὴ ὁμοίως δὲ τοῖς αὐ ὁμαλίσθαι. Dicitur autem in præt. de eo etiam qui alicubi sedem habet, & veluti collocatus est. Thuc. lib. 3, ἐς Νότιον τὸ Κολοφωνίων, οὗ κατῴκουν οἱ Κολοφώνιοι. Et lib. 5, οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατῴκουν. Et lib. 1, τοῖς δὲ μεσόγειον μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένοις. Et alibi, βραχὺ δὲ τι αὐτῆς πρὸς τὴν Φύσκον κατῴκηται, habitat. Itidem Herodot. κατοικοῦντες ἐν τῇδε χώρῃ, in hac regione habitant. At ex Isocr. κατοικισμένος εἰς Αἴγιναν, sicut paulo antè κατῳκησεν εἰς Καπερναούμ. vbi C reddi potest Habitatum concessit seu Habitatum iuit.

Κατοίκησις, εως, ἡ, Habitatio, seu Habitandi locus, Domicilium. vt οἴκησις. Bud. citat ex Pand. Item Marci 5, τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, domicilium & sedem habebat. id est habitabat. κατῴκει.

Κατοικητήριον, ου, τὸ, Locus in quo habitatur, seu habitari potest. Domicilium & sedes. idem cum οἰκητήριον. Apocal. 18, ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων.

Κατοικέσια, τὰ, putantur esse Feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicuius habitationem, seu Festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in S. baptisma, γαμήλια καὶ ἑορτὰς καὶ ὀνομαστήρια, κουροσυνὰ τε καὶ κατοικέσια καὶ ἑτήσια, ὅσα τε ἄλλα πανηγυρίζουσιν οἱ ἄνθρωποι. D

C. ΜΕΤοικέω, Mutatis sedibus & domicilio cõmigro. vel Domo mea pallus habito, Sum μέτοικος, id est incola. Isocr. πολὺ γὰρ αἰσχλότερον τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, longè miserius est apud suos ciues ignominiosum viuere quàm apud exteros exulare, nec ius ciuitatis habere. Pauf. Λυκόφρων μετοικοῦντα ἐν Σπάρτῃ, quum esset incola Spartæ è Messene profugus. Ita Bud. pag. 205, alia ibi exempla addens. Sic Demosth. πρὸς Τιμόθ. pag. 193, αἱ δὲ μὴ ἐξῆν Μεθρέαν μετοικοῦντα δι' Ἀθήνησι. Bud. pag. 206, Μετοικοῦντες (inquit) etiã dicuntur qui patria pulsi aut aliàs migrantes, aliò se contulerunt. Pauf. Σικελοὶ ἐξαχῆς ὄντας, Ἀκαρνανίαν μετοικῆσαι, Acarnaniæ incolas fuisse. E

Μετοίκησις, εως, ἡ, Incolatus, Sedis & habitationis mutatio, Migratio. Plato sub finem lib. 8 De leg. ἱέναι δὲ τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μετοίκησιν ὅπῃ ποτοῖς, ὡς οἰκήσεως ὅσης τοῦ ξένων τῷ βουλομένῳ καὶ δ' ἀναδόρῳ μετοικεῖν, τέχνῃ κεκτημένῳ καὶ ὅπῃ δημιουργῶν. Idẽ in Apolog. Socr. de morte loquens, μεταβολή τις τυχὸν αἴη οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθάδε εἰς ἄλλον τόπον, migratio animi ex hoc loco in alium. F

Μετοικεσία, ας, ἡ, idem. seu Habitatio & mansio in peregrina regione. Matth. 1, ἐγένετο ὅτε τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, Dum in Babylonio solo incolæ essent, seu Dum in Babylonia regione degerent Iudæi, ex sua patria eò deportati. Vel breuius, In deportatione Babylonica. G

C. ΠΑΡοικέω, Habito apud, Accolo. Isocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παρῴκησαν. Itidem Thuc. lib. 3, pag. 114, φοβούμενοι μὴ σφίσι μεγάλη ἰσχὺς παροικῶσιν, ἐφθείρον, ἢ ἐξ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκατοικίσεις, ἵνα ἐξεύρωσιν, ne nimis potẽtes accolas eos nancisceretur. Supra quoque in πάροικος simile exemplum habes. Et alibi, πολεμιόμενοι παροικοῦντες, accolentes similẽ vrbem. Et metaph. Synes. epist. 142, ὁκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ὀκφοβεῖ, accolam arrogantiam fugit. Pass. quoque voce παροικηθῆναι ex Herodoto affertur pro Accolere: vt παροικεῖσθαι dicatur sicut κατοικεῖσθαι paulo antè. ‖ Aliàs παροικέω significat etiam Incola sum, Peregrè adueni aliquem in locum habitandi causa. Hebr. 11, de Abrahamo, πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν ἐπαγγελίας, ὡς ἀλλοτρίαν. nisi malis, Incola fuit terræ promissionis vt soli alieni. ceu παροικεῖν εἰς dicatur sicut κατοικεῖν εἰς. nihil tamen impedit quo minus motum ad locum significet. At Lucæ 24, σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα; Budæus interpr. Tu solus peregrinus in Ierusalem? Aliis etiam sic verti posse videtur, Tu solus aduena (hoc videlicet die festo) Hierosolymam venisti, qui hæc non noris? Vel etiam, Tu solus accolis Hierosolymam, & hæc nõ nosti? quoniam in quibusdam codicibus non habetur ἐν. Qui verò interpr. Peregrinus es & hospes, respiciunt ad hoc Ciceronis, An verò iudices vos soli ignoratis, vos hospites in hac vrbe versamini, vestræ peregrinantur aures, neque in hoc peruagato ciuitatis sermone versantur? Apud Greg. παροικοῦντες καὶ κατοικοῦντες ἐν Χρεισθ. Bud. pag. 237 interpr. Et adhuc superstites, & quum è vita in cælum migrauerimus. H

Παροίκησις, Habitatio propinqua. vel etiam Incolatus. ET Παροικεσία itidem Incolatus. v. l.

C. ΠΕΡΙοικέω, Habito circum, Circuncolo. (Liu. Omnes qui circuncolunt Bœben paludem) Finitimus fum. Aristoph. Et περιοικοῦντες, cicuncolentes, vt Bud. ex Vlpiano interpr.

C. ΠΡΟΣοικέω, Domicilia & sedes coniunctas habeo, Habito apud, Accolo. vt παροικέω. Construitur & cum dat. & cũ accus. vt apud Plat. in Tim. περοσοικεῖν τῷ ποταμῷ, accolere fluuium. Herodes orator, πότερον οὐχ ὁρῶμεν τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν περοσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας; alibi παροικοῦντας dixit. Cum accus. Aristot. Polit. 1, ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλασσαν περοσοικοῦσιν. Itidem Thucyd. περοσοικοῦσιν αὐτὴν πόλιν, Ipsam vrbem accolũt, Ipsi vrbi finitimi sunt. Aristid. autem pag. 110, de regione etiam, καὶ ὡς περ πόλιν ἡ οἰκία χώρα περοσοικεῖ, οὕτω καὶ τὴν Ἀσιακὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς περοσοικεῖ, pro Finitima est. vel Cõtingit vt Cæsar, Fines Aruernorum contingunt. Cicer. dicit, Continentia fundo alicuius prædia atque adiuncta. Plin. Continentia vsque Atho montem. C

C. ΣΥΝοικέω, Vnà habito. Plut. Numa, συνῴκουν τὴν πόλιν, vrbem simul habitant. Et pass. signif. συνῳκουμένη χώρα, regio non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta. Bud. pag. 156, ex Xen. Ad verbum sonaret, Quæ à multis simul habitatur, Quam frequentes incolæ habitant. Συνοικεῖν dicuntur etiam Qui eadem domo vtuntur, Qui contubernales sunt, Qui in eadem domo habitant, & sibi familiari cõsuetudine deuincti sunt. Plut. in Præcept. cõnub. ὁ δὲ τῷ συγκαθευδόντων (videlicet γάμος coaluit) ὁν διεστῶτων, οὐδ' συνοικεῖν αὖ τις δυνήσεται οὐ συμβιοῦν νομίσειν. Metaph. autem dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est. Ex Eurip. Ῥοῦς συνοικῶν ἱππικεῖς ὁν ἤθεσι, peritus disciplinæ equestris. ‖ Συνοικεῖν etiam dicuntur qui connubio iuncti sunt. ac de vxore vsitatius pro Nubere: sicut contrà συνοικίζειν, nuptum dare. Bud. 156, ex Demosth. οὐκ ἐᾷ (videlicet lex) τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ. Aliud ibidem exemplum affert. Sic Luc. συνοικέουσα τῷ ἀνδρί. Plut. Pericle, συνῳκηκὼν τῷ Ἱππονίκῳ, Quæ Hipponico fuerat connubio iuncta, Quam Hipponicus vxorem habuerat. Sic Isæus, περεσῆκον δ' αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῷ ἐγγυτάτῳ γένει συνοικεῖν, τὰ δὲ δεινότατα, quum autem ipsa cum omni pecunia proximo agnato nubere iure deberet. Sic & Herodian. libro 6. De viro autẽ apud Demosthenem in Near. p. 230, ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. De marito apud Isocr. quoque in Areop. dici testatur Bud. ‖ Exponitur etiã Adhæreo, Implicor.

Συνοίκημα, ατος, τὸ, Contubernium. Pro cœnaculo & cœnacularia domo citat Budæus ex Plut. quo sensu suprà συνοικία.

Συνοίκησις, εως, ἡ, Habitatio coniuncta, seu Frequentia habitatorum: qua videlicet multi simul habitant. Thuc. lib. 3, πολύ τε ξυνοίκησιν καὶ ἡ περὶ σκευὴν δίμαλνεν. vbi exponitur Frequentationẽ illam familiarum. Frequentiam habitatorum. Item Contubernium, Familiaris consuetudo, Consortium & Connubium. συνοίκησιν ποιεῖσθαι, Connubium quærere. v. l.

Συνοικέσιον, ου, τὸ, Connubium, coniugium, Matrimoniũ: ex Can. 17 Concil. Chalced.

Συνοικέτης, ου, ὁ, Qui in eadem domo habitat, Familiaris, Contubernalis. συνοίκος Hesychio. A

C. ΥΠΕΡοικέω, Habito super. Herodot. Τυτέων ὦν ὑποροικέοντι, super hos habitant. Idem, ὑποροικέειν αὐτῶν, super hos incolere. Apud eundem cum datiuo, ὑποροικέοισι Τυτέοισι, supra hos habitant.

C. ΥΠΟικέω, Habito sub. vel Latito sub, Subsum. Affertur enim ex Epigr. ὑποικεῖ, Habitat subtus, Subest.

A T VERO Οἰκίζω, Ædifico, Struo, Condo. vt οἰκίσαι πόλιν ex Aristotelis Oecon. Et in pass. voce, ex Plut. in Solone, ὠκισμένη πόλις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος. Sed frequentius pro In ædibus loco, vel colloco, seu in aliqua sede. (Vnde exponitur etiam Habitare facio) Sic pass. οἰκιζόμενος, In sedibus collocati, aut etiam Qui sedes collocarunt. Apud Eurip. autem simpliciter pro Loco seu Colloco, vbi dicit οἰκίζω εἰς ἅπαν δώματα. Et passiuè in Axiocho qui Platoni ascribitur, εἰς τὴν τῶν ὁσίων χῶρον οἰκίζονται, in piorum sede seu regione collocantur. (Nisi quis malit reddere Piorum sedem incolunt, seu habitat) Alicubi verò ὤκισται pro Sedem habet, vel Situs est, vt apud Eurip. initio Hecubæ, Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἀιδοῦ, ἵν' ἄδης χωρὶς ὤκισται θεῶν. quo in loco redditur etiam In sedibus collocatus est. à scholiaste autem non solùm κατῳκισθη, sed & κατοικίσθαι. ‖ A Thucyd. dicitur aliquis locum quempiam οἰκίζειν, pro Colonos ibi collocare, & Coloniam eò mittere, Coloniam deducere, vt quum dicit l. 1, ἔπεμπε Σκῦρον πλοῦν ὧν τοῦ Αἰγαίου νῆσον, ἰδίῳ ὤκουν Δόλοπες, ἰδίᾳ ἀποδόσαν, καὶ ὠκίζετο αὐτός. ‖ Ab Isocr. vsurpatur Οἰκίζω pro Constituo, & pro Habitabilem facio, teste Bud.

Οἰκισμός, οῦ, ὁ, Ædificatio. Ipsa actio condendi, seu deducendæ coloniæ. Habes ex Poll. in sequentibus. E T Οἴκισις pro eodem. Apud Thucyd. Deductio coloniæ, lib. 5, καὶ ἡ ἀποικίαν ὡς οἰκίσεως ἠξιοῦτο, καταβαλόντες τὰ Ἀγκώνεια οἰκοδομήματα, καὶ ἀφανίσαντες εἴ τι μνημεῖον ἐνέμενεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσεως ἐπιτεθεῖτο. Quem locũ fortasse intelligit Pollux, quum dicit, καὶ τὸ πρᾶγμα, οἰκισμὸς καὶ ἀποικία. Θουκυδίδης οἴκισις, καὶ κατοίκισις. sed perperam in vulg. editionibus legitur οἴκησις, itémque κατοίκησις. D

Οἰκιστής, οῦ, ὁ, Ædificator. Cõditor. Qui sedes alicui dat, seu assignat, Qui in sedibus locat. Itẽ deductor coloniæ. Thuc. lib. 1, τόν τε οἰκιστὴν ἀποδείκνυσι σφῶν ὁ Κορίνθου ὄντα. Idem lib. 5, καὶ πλοῦν ἀποικίαν ὡς οἰκιστὴς ἐπεστέλλετο, vt vides in Οἴκισις quod proximè præcedit. In v.l. exp. etiam Qui habitare facit: nec solùm Deductor coloniæ, sed & Autor deducendæ coloniæ. item Conditor ciuitatis & institutor. ex Plat. De rep. lib. 2, οὐκ ἔσμεν ποιηταὶ ὁ τῶν παρόντων, ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεως. Et ex Isocr. οἰκισταὶ πόλεων. ‖ Οἰκισταὶ (inquit Bud. ex Appiano, Bell. ciuil. lib. 5) dicebantur & qui assignabant κατοικήσεις militibus in vrbes Italiæ missis ὡς εἰς ἀποικίας. H I N C Οἰκιστικῶς, aduerbium apud Pollucem, qui eius vsum non declarat. Fortassis autem dictum fuit pro More eorum qui vrbem condunt, vel More eorum qui coloniam deducunt. E

C. ΑΝοικίζω, Rursus condo siue ædifico, Reædifico, Instauro ædificium. ἀνοικίζω πόλιν, Restituo ciuitatem euersam. vnde apud Pausaniam ἀνοικίσαι πόλιν & ἀνάσταν ποιῆσαι opponuntur vbi dicit, Κόρινθον δὲ ἀνάσταν ποιήσαντος τοῦ Μεμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Κασσάνδρα. Vnde apparet fœdissimum esse mendum hic (vt infinitis aliis locis) in vulg. lex. Græcol. vbi ἀνοικίσαι exponitur Funditus euertere. G

Ἀνοικίζω, Remigrare facio, Rehabitatum mitto, vel Relego in aliam regionem, vt Bud. vertit. Pausanias, ὁπόσοι γὰρ μωδοῦ τοῦ Δαρείου ἐστρατεύοντο Ἕλληνες, ἀνοικίσαι φασὶ ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντες Ἀλεξάνδρου, Λεωνίδης ἔφη κομίσας ταῦτα ἐς τὴν Εὐρώπην.

Ἀνοικίζομαι, Rursus cõdor, Instauror. qua in significatione dicitur πόλις siue οἶκος ἀνοικίζεται. ‖ Itẽ ἀνοικίζεται, (aut per aoristum mediũ ἀνοικίσασθαι) Migrare, Habitationem transferre. Thucydides, καὶ οἱ μὲν ἀνῳκίζοντο καταφρονοῦντες τὰς πόλεις. Idẽ lib. 1, καὶ Περδίκκας πείθει Χαλκιδέας τοὺς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας καὶ καταβαλόντας ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον. vbi scholiastes ait idẽ esse quod τὴν οἴκησιν ἀναγκαῖον εἰς τὴν Ὄλυνθον. ‖ Ab Hesychio ἀνῳκισμένος exponitur ἄνω οἰκῶν, id est Supernè vel in superioribus partibus habitans. siue In alto habitãs. sicut ex Thucydide citatur in v.l. Græcol. ἀνῳκισμένοι ἐπὶ pro In alto habitãt, sed Bud. interp. Procul à mari sunt siti, qui & Syn. locum hunc profert, οὐ γὰρ εἰμι γείτων θαλάσσης, ἀλλ' ἀνῳκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρηναίων ἐρέπας. H

Ἀνοικισμός, οῦ, ὁ, Reædificatio, Instauratio. Herod. lib. 1, ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως, Misit & magnã vim pecuniarũ ad ciuitatũ instaurationẽ.

C. ΑΠοικίζω, Migrare in coloniam facio, In coloniam deduco. Coloniam seu colonias colloco, aut deduco. vel Coloniam aliquo in loco deductam colloco, vt Bud. exponit in hoc Pausaniæ loco, in Phocicis, Ταῦτα μὲν ἀπῳκίσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰκιστὴς δὲ ἔλαβον ἐπ' Σπαρτιάτης Φάλανθος. τελευταῖον δὲ εἰς ἀποικίαν Φαλανθῷ λόγιον ἦλθεν ἐκ Δελφῶν. Puto autẽ Pausaniã imitari hic voluisse Thucydidẽ, cuius verba lib. 1, ὥσπερ ἀπῳκίσαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἔλαβον Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος τὸ γένος, τῆς ἀφ' Ἡρακλείας. vbi scholiastes annotat, ἀπῳκίσαν, οὐχὶ ἀπανέστησαν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀποικίαν πέμψαντες ᾤκισαν. Idem scholiastes alibi annotat, ἀποικίσαι esse κτίσαι πολιτείαν ἐρήμῳ. Quidam tamen in illo Thucydidis loco putarunt non ἀπῳκίσαν per ι, sed ἀπῴκησαν per η legendum esse. Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. ‖ Propriè autem sumitur ἀποικίζειν generaliter pro Migrare facio, Amando, Procul habitare facio. vt Odyss. μ, Τοὶ μὲν ἄρα φρεσὶ δασὺ πεοῦσα πεοτινία μήτηρ Θεμιστοκλῆα ἐς ἤπειρον ἀπῴκισε πηλόθι ναιέμεν. Xenophon de rege apum loquens, ἐπειδὰν δὲ ἀξιόχρεοι γένωνται, ἀποικίζουσιν αὐτὸ τοῦ ἐπιμελοῦνται τοῦ ἡγεμόνος. id est (teste Budæo) Abdicat, vel Emancipat. vt ἀποικιζόμενον πατέρα, filius emancipatus, vel potius abdicatus. Potest etiam exponi ἀποικίζει, Longè à domo abducit.

Ἀποικίζομαι, Pass. Mittor ad habitandũ, In coloniam deducor. Apud Plutarchum in Timoleonte, ἀπῳκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, In coloniam deducta à Syracusanis, id est Colonia Syracusanorum. & ἀπῳκισμένοι εἰς Ῥώμην, apud eũdem Plut. in Numa, Romam missi ad habitandum, vel Romam amandati. Alii exponunt, Romam recepti ad habitandum. Capitur & pro Domo eiicior. vel ex aliquo loco tanquam è domo. vt apud Gregorium ἀποικιζόμενος τοῦ θαλαμείου. Plato lib. De republ. 7, de iis loquens qui in eruditione literaria & philosophia ad finem persistunt, & πολιτεύεσθαι recusant, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἔτι ζῶντες ἀπῳκίσθαι. quasi Seorsum habitare, Seorsum amandati esse, vt interpretatur Budæus. ἀπῳκισμένοι τῆς θαλάσσης apud Iosephum dicũtur qui in mediterraneis habitant, quasi summoti procul à mari. Dicitur etiam πάνυ ἀποικιζόμενον ὑπὸ τοῦ πατρὸς, filius emancipatus, & quasi domo paterna summotus. Itidem apud Plutarchum, ὑμᾶς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένας συγγενείαν, filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμός, οῦ, ὁ, Coloniæ deductio, seu coloniarum. Aristot. Pol. 5, κατεσκευάσθη δὲ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ ὁ δῆμος μετὰ τὸν ἀποικισμὸν ἀθροὶ δι' ὀλίγου χρόνοις.

Ἀποικιστής, οῦ, ὁ, Coloniæ seu coloniarum deductor. ab Hesychio exponitur κατοικιστής.

C. ΔΙοικίζω, Incolas & habitantes dispergo, Habitationem dirimo, seu contubernium, aut sodalitatem, Dissocio. Aristot. Pol. 5, καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, καὶ τὸ ὀλιγαρχικὸν τοῦ ἄστους ἀπαλαύνειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινόν, καὶ τῆς ὁλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. ‖ Item Dissocio, Dirimo coniunctionem, Diuido, Disgrego. Bud. ex Synesio. Et pass. apud Plat. πολλοὶ δὲ δίκῃ τινὶ ἀδικίαν διωκίσθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καθάπερ Ἀρκάδες ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Diuulsi sumus, Contubernium nostrum diremptum. Vide Bud. Comm. pag. 157, & 198.

Διοικισμός, οῦ, ὁ, Incolarum & habitantium dispersio, Dissociatio, Diremptio contubernii. Ex Plat.

C. ΕΙΣοικίζω, V E L Εἰσοικίζω, Domum introduco, seu recipio. Interdum etiam In vrbem habitatum mitto. (vt contrà ἐξοικίζω, Domo expello) Polyb. lib. 5, τοὺς μὲν ὑπαρχοντας οἰκήτορας ἐξωθεῖν ἐπεστέλλετο, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσαι &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, In suam domum intromittentes, seu recipientes. Et pass. apud eundem, Χριστὸν εἰσοικιθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. In vulg. l. εἰσοικιθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, coloni ad Æthiopas collocati. Apud Basilium autem in epistola ad Iulittam, de columbis, πρὸς δὲ τὰς ἀποτοῦσας καὶ αἱ λοιπαὶ συνεφέποντάι τε καὶ εἰσοικίζονται, exponitur, Idem tectum subeunt. Generalius autem accipitur interdum εἰσοικίζω pro Introduco, Recipio. A

Εἰσοικίζομαι, actiua signif. pro εἰσοικίζω, vide apud B. pag. 237, ex Bas. & Gregorio. In v.l. ex Plutarcho, εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, pro Qui agrum inuaserunt ac possident.

Εἰσοικισμός, Introductio in ædes, seu Receptio in ædes, Ipsa actio introducendi, &c. B

C. ΕΝοικίζω, Domi colloco, In ædib⁹ colloco. Aut etiam, In domũ introduco, seu in ædes, sicut εἰσοικίζω. in qua expositione nõ seruatur quæ est inter præpositionem εἰς & ἐν differentia. Ex Ecclesiastico, ἐνοίκισον ἀλλότριον, pro Domo excipe alienũ. Et in pass. Ἐνοικίζομαι. Synes. autem dixit metaphoricè ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται, Quæ excipiuntur amicitia, id est Amicè excipiuntur, seu recipiuntur, ad contubernium, seu contubernales futuræ. Sed posit ἐνοικίζονται hîc reddi etiã verbo neutro: sicut ἐξοικίζον redditur, quod ei est oppositum. Vide totum locum in Ἐξοικίζω. C

Ἐνοικισμός, Ipsa actio collocandi aliquem in ædibus. Vel, Introductio in ædes. pro εἰσοικισμός. sicut ἐνοικίζω pro εἰσοικίζω voni dictum est. In v.l. exponitur Inquilinatus. Additurque, vsurpari ab Hermogene pro institutione ædificiorum & mœnium.

C. ΕΚοικίζω, Domo expello, Domo eiicio. Opponitur enim τοῦ ἐνοικίζω, vt paulo antè dixit: item τοῦ ἐνοικίζω. Atque vt illud ἐξοικίζω accipitur non solùm pro Domum introduco, Domum recipio, sed & generalius pro Introduco, Recipio, sic ἐξοικίζω generalius pro Expello, Eiicio. vt apud Thucydidem libro 1, pag. 36 meæ editionis. Ἐστιᾶν δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ πλοῦν ἔχον. (quo in loco Ἑστιᾶν potius legendum existimo, vt ibi docui. Malit autem Budæus ἑστίας scripsit, & interpretatus est Incolas & habitatores) Idem alibi oppositum ἐξοικίζειν verbo καταοικίζειν. Ex Dionys. Halicarn. ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας, vrbes vastare, incolis aliò habitatum expulsis. Interdum cum præpos. εἰς: vt apud Plut εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, Expulsos suis sedibus, Romam habitatũ traduxit, perinde ac si dicas ἐκεῖθεν ἐξοικισθέντας εἰς ᾤκισεν εἰς Ῥώμην. D

Et Pass. Ἐξοικίζομαι, Domo expellor, vel generaliter Expellor, Eiicior. Synes. ὧν ἐπισκήπτοντων, κἂν συνοικῇ τοῖς ἀνθρώποις, ἐξοικίζεται, expellitur. Interdum verò redditur potius Migro, seu Emigro, aut Demigro. vt in isto eiusdem Synesii loco, ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ τοῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται μὴν μετὰ τῶν φθινόπωρον, σωπῶσαι δὲ ἐξοικίζουσι. E

Ἐξοικισμός, οῦ, ὁ, E T Ἐξοίκισις, Expulsio è domo, seu Eiectio. Generalius etiam pro Incolarum expulsio. Plato De leg. lib. 4, παλαιὰ γὰρ τις ἐξοίκισις ἐν τῷ τόπῳ γεγονυῖα τῶν ἐνοικούντων ἀπέργασται χρόνου ἀμνημόνευτον ὄντα. F

C. ΚΑΤοικίζω, In domo colloco, In ædib⁹ colloco. Ita quidem, si deriuationem spectes. sed capitur generalius pro Colloco, Habitatum mitto, Habitare facio. vt Plato in Timæo, κατοικίζειν εἰς ἄλλῳ οἴκῳ τὸ θνητόν, In alia sede collocare. Et pro Habitatum deducere, seu reducere, ex Plat. epistola 8, τοὺς ἐμοὶ πρεσβεύσαντας ἐν οἴκῳ τοῦ Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοικίζειν. Item cum ὁν & εἰς, Plutarchus in Rom. ὁν Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν. Itidem pass. Κατοικίζομαι, Habitatum mittor, Collocor. Sed κατοικισθεὶς & κατῳκισμένος sæpe reddũtur Habitans, Incolens. Thucyd. κατοικισθεὶς ἐς τόπους &c. Et κατοικίσθησαν ὁν Αἰγύπτῳ, Herodot. At in v.l. κατοικίζομαι, Locum ad habitandum capio. Item οἱ κατοικιζόμενοι, Qui in nouæ ciuitatis habitationem cõueniunt. Κατοικιζόμενοι, (inquit Bud.) Milites quibus habitationes in vrbibus cum agris distributæ erãt. ex Appiano, ἐχώρουν δὲ πρὸς Δούκιον καὶ οἱ κατοικιζόμενοι τῶν γραπτῶν. G

Dicitur verò & κατοικίζειν locum aliquem pro Incolis frequentare. vt apud Isocr. τοῦτον δὲ δεῖ τελευταῖον ἐν τῶν κατοικιζόντων. Sic κατοικίζειν Σικελίαν, Plat. Et, πόλεις τὰς ἐρημωθείσας κατοικίζειν, apud eũdẽ. (Redditur verò πόλιν κατοικίζειν etiam Condere ciuitatem, apud eundem) Thucydid. vno eodémque in loco vtranque huic verbo constructionem dedit, videlicet & cum accusat. personæ & cum accus. rei, lib. 6, pagina 222, (vbi etiam obseruandum opponi κατοικίσαι & ἐξοικίσαι) καὶ μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βουλεύεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι. οὐ γὰρ δὴ ὅλογον τοὺς ἐκεῖ πόλεις αὐξάσαι ποιεῖν, τοὺς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν. Bud. pag. 237, alterum vsum huius verbi prætermittens, tradit κατοικίζειν esse Habitabilem facere locum, & Collocare ciuitatem, congregaréque, afferens duos Plat. locos, quos ibi vide. H

In v.l. κατοικίζειν τοὺς νήσους pro Colonias in insulas deducere.

Κατοικισμός E T Κατοίκισις, Collocatio in ædibus, seu in domicilio. Actio ipsa collocandi quempiã in aliqua sede. seu mittendi habitatum. Apud Plat. κατοικισμὸς τῆς πόλεως, Ipsa actio condendi vrbem. Vel, Collocatio & congregatio dominorum atque hominum. Bud. I

c. 2. Ἐγκατοικίζω, Colloco in, Colloco int⁹. A Bud. redditur Colloco intus, afferente ex Plut. in libello quem πρὸς ἡγεμόνα ἀπαιδεύτῳ scripsit, ὁ δὲ ὀκφιλοσοφίας τοῦ ἄρχοντα πάρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικιζόμενος λόγος, ὡς τοῦ ἀνεξίας, τῆς δυνάμεως τὸ ὀπισθαλὲς ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ γλαῦκον. C

c. 2. Παρακατοικίζω, Iuxta colloco. Vel habitatores iuxta colloco. Isocr. 146, νῦν δὲ τοῖς εἰλωτας ἡμῖν παρακατοικίζουσι. id est Habitatores iuxta collocant, inquit B. Affertur verò ex eodẽ Isocr. τοῦτον παρακατοικίζειν πλὴν πόλιν. Item ex Plut. in Pericle, φρουραὶ, τοῦ μὴ νεωτερίζειν τι, τοῦτον παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις.

c. 2. Συνκατοικίζω, Vnà colloco habitatores, Vnà frequentẽ incolis reddo. Vel Adiuuo in collocando. At in v.l. exponitur (non secus ac simplex) Colloco. itẽ Frequẽtem efficio. neenon Incolo. D

C. ΜΕΤοικίζω, Trãsfero incolas, Migrare facio ab vno loco in alium, seu ab vna vrbe in aliam: B. ex Aristot. Œcon. 2. Exponitur etiam Habitationem mutare cogo. Plut. De primo frigido, ἡ δὲ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡμᾶς μεταῤῥυσα καὶ μετοικίζουσα χρεία. id est (Turn. interprete) Illa consuetudo & vsus qui quotannis nos domicilii commutatione traducit. Sic Pass. Μετοικίζομαι, Transferor & migrare cogor, aut Migro. Luc. τὸν Κρόνον καὶ Ῥέαν ἐς τὴν νῆσον ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον. Alia autem exempla vide apud Budæum, pag. 206. E

Μετοικισμός, Translatio incolarum, Ipsa actio transferendi incolas, seu cogendi ex vno loco migrare in alium. In v.l. Habitatio apud exteras gentes.

C. ΠΑΡοικίζω, Iuxta colloco, Iuxta habitare facio. (quæ significatio verbo παρακατοικίζω data paulo antè fuit Affertur ex Epigr. pro Ad habitandum iuxta admoueo.

C. ΣΥΝοικίζω, Vnà colloco, Vnà habitare facio. Sed hoc verbum magis quàm cætera eiusdem ordinis, significationem ab οἶκος retinet interdum. quippe quod nonnunquam ponatur pro Eiusdem domus participem facio, seu In eadẽ domo habitare facio, Contubernio coniungo, seu Contubernio mihi iungo: Aut, Contubernalem facio. & quidem peculiariter de contubernio coniugali. (sicut & συνοικεῖν dicuntur maritus & vxor) Isocr. in Ægin. ἔπι δὲ πλὴν μητέρα καὶ πλὴν ἀδελφῶν, οὐ μόνον τῶν αὐτοῦ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμῶν κατέστησε, πλὴν μόνῃ ἐμοὶ συνοικίσας, τὸν δὲ ὑὸν μὲ ἐπιτάσας. Sic Greg. Τοῦτον συνοίκισον σαυτῷ, Hanc tibi iunge matrimonio, seu connubio. Interdum verò & pro Nuptum dare. vt apud Polyb. πλὴν δὲ κόρῃ ἐκάλουν συνοικίζειν ὁπόταν τρεσαρῆται. id est Nuptui dare, inquit Bud. sed malim vti verbo Collocare, vtpote viciniore.

Συνοικίζω, Vrbem ciuibus frequento, Condo ciuitatem. Bud. ex Plut. Et συνοικίζειν πλὴν Λέσβον εἰς Μιτυλήνην, Incolas cogere in illam vrbem. Vide Bud. pag. 156.

Συνοικισμός, οῦ, ὁ, Cohabitatio, Contubernium. Philo De vita M. lib. 3, ὡς μηδ' ἴχνος ὑπολελεῖφθαι τοῦ πάλαι συνοικισμοῦ. vbi tamen συνοικισμοῦ redditur simpliciter Cohabitationis.

H ¶ Οἰκεῖος, ου, ὁ, Domesticus. Quæ significatio licet deriuationi huius nominis, quæ est à nomine οἶκος, maximè consentanea sit, minus tamen est frequens. quam alioqui apud Herodianum non semel huic nomini tribuit Politianus: vt lib. 4, ἀνδὺς δὲ πάντες ἐφορεῖόντο οἱ ἐκείνου

ὀικεῖοί τε καὶ φίλοι. hunc enim locũ ita reddit, Continuò A
igitur cœpti occidi domestici fratris atque amici. Ibidem, paulo antè, οὐκ ἀγνοῶ μὴ ὅτι πᾶς οἰκείου φόνος ἀθέως ἀκουσθεὶς μεμίσηται, Non me fugit, omnẽ domesticorũ cædem, statim atque auribus inciderit, odiosam videri. Vt autem in illo priori loco οἰκεῖοι & φίλοι copulat, sic alibi οὖνοιαι & οἰκεῖοι, videlicet lib.3, ὡς ξυμπαντα καταστρεψάσαντα κατὰ ἀνδρὸς οὖνον καὶ οἰκείου. Quinetiã conjungit alicubi συγγενεῖς & οἰκεῖοι, veluti lib. 7, ὀνειδιζόντων αὐτοῖς ὅτι φθόνως συγγενῶν τε καὶ οἰκείων ὡς δὴ &c. Exprobrãtibus inuidiosè cõsanguineis atque domesticis. Sic certè οἰκείοις apud Paulum epistolæ ad Gal. cap. vltimo vetus etiam interpres reddit, vbi dicit ille, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως. id est (vt ibidem exponitur) Eos qui per fidem sunt in eadem atque nos familia Domini. ‖ Οἰκεῖος, Familiaris. Item Necessarius, Necessitudine coniunctus, vt inquit Bud. afferens ex Demosth. οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενὴς, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων οὐδεὶς. Vbi reddẽdum est potius Familiaris, quum addatur ἀναγκαῖος. Quo nomine interpretatur Politianus in isto Herodiani loco, lib.3, C
ἐχθρὸς μὴ αὐτὸ φίλου, πολεμος δ' αὖ οἰκείου χθονίοιο θεωρηθεῖν. Sic & in isto, vbi genitiuum habet, ἢ δὲ πνες ἢ αὖ πρὸς καὶ πρόσφυγες οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης. itidémque in hoc καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλεξάνδρου. (Idem hæc scriptoris eiusdem verba, καὶ μέχρις οἰκείων ἐλθεῖν ἡ συμφορὰ, reddit, Neque calamitas extra ipsorũ familiam egrediebatur) Apud Thucydidem quoque οἰκεῖοι commodè reddi videtur Familiares, lib.2, pag.64, in fine, ἐπὶ καὶ τοὺς ὀλοφύσεις μὴ ὑπογιγνομένων πελευτῶντες καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμον. Nisi quis malit Domestici. Ab eodem dicitur aliquis esse οἰκεῖος D
πνος. vt lib.4, pag.155 καὶ τὸν ἔξω λαφθέντων συχνοὶ οἰκεῖοι ἐνδον ἦσαν. (vbi sunt qui Necessarii, sunt & qui Propinqui exponant) Vt autem οἰκεῖος redditur Familiaris, sic & Amicus alicubi. veluti in isto Herodiani loco, καὶ τοὺς οἰκείους ἕκαστος διήγειρε, καὶ μάλιστα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως, ἢ πλουσίοις. quum alioqui hic scriptor (vt antè docui) οἰκεῖος alicubi cum οὖνοις, alicubi & cum φίλος copulet: vt & Plato copulauit, scribens, καὶ εἰς συμβουλὴν τοῖς τε φίλοις αὖ παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκείους. (vbi B. οἰκείους reddit Necessarios) Plutarchus autem οἰκεῖοι iunxit non solùm cum φίλοι, sed E
& cum συνήθεις, medium videlicet dans nomini οἰκεῖοι locũ: l. Symp. 7, ὦ δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συνήθεις ἐσὴν. B. apud Demosth. οἰκειότερον ἐμοὶ τοῦτο ἦν, vertit, Amiciorẽ & maiore necessitudine deuinctum redderet. ‖ Οἰκεῖος, Propinquus, Generis propinquitate coniunctus. vt idem à Demosth. aliquando accipi testatur. Sic verò in Thucydidis loco paulo ante citato à nonnullis accipi, modò admonui. (Itidem verò κατ' τὸ οἰκεῖον in alio eiusdem scriptoris loco redditur Ob propinquitatẽ: vbi τὸ οἰκεῖον substantiuè appellauit ἡ οἰκειότητα) Isocr. F
autem dixit, πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους καὶ τῆς αὐτῆς συγγενείας μετέχοντας. Item, ὅσοι μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειότερος σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῇ ἀναγκαίᾳ παρεφέρον. Budæus οἰκείοις vertit Gentiles in isto Demosthenis loco, in or. aduersus Neæram, ἀλλὰ βιαθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου, καὶ ἡ ἀπαιδείας, καὶ τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους, sed vi morbi subactum odióque gentilium.

Οἰκεῖος, ad differentiam eius qui Externus appellatur. vt quum οἰκείοις & ὑπηκόοις copulat Herodianus, dicens lib. 7, εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις ἢ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγένετο καὶ φοβερώτερος. vbi Polit. vertit, Nisi grauior multo G
suis ac truculentior quàm ipsis fuisset hostibus. Idem paulo post τοὺς οἰκείους interpretatur Ditionis Romanæ homines. ‖ Interdum etiam οἰκεῖοι opponuntur τοῖς δημοτικοῖς. vt in isto Greg. loco, εἰδόσι τὴν πολιὰ τὸ ἰναυθεντικὸν ὡς οἰκείοις τοῖς ἀλλοτρίοις, dabat hoc senectuti iam canæ, vt autoritate non minus inter exteros quàm inter ciues suos valeret. Itidem verò aliquid dicitur esse οἰκεῖον quod opponitur τῷ ἀλλοτρίῳ, alieno. vt Plutarchus Sympos. 7, ἀφαιρούμενον τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον. Thucyd. H
autem dixit lib.3, νομίσαντε μηδὲν δημοτικὸν γῆς πρὸς οἰκεῖον κίνδυνον ἔξειν. Idem lib.2, ἡ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοῖς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένοις μαχόμενοι, τὰ πλείω κρατοῦμεν. ‖ Alicubi autem οἰκεῖον opponitur τῷ κοινῷ. vt in hoc Isocrat. s loco, in Areopag. (vbi tamen superlatiuo vtitur) ὅπου μὲν δὴ τῶν κοινῶν ὡς ἧττον οἰκειοτάτων. Thucydides verò οἰκεῖα & πολιτικὰ inter se oppositum, l. 2, ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείοις ἅμα καὶ πολιτικοῖς ὀλιγωρία. Deniq; οἰκεῖον pro loco possumus etiã reddere vel Priuatũ, vel Proprium, vel Suũ. Sunt verò & loci in quibus vti possumus quo libuerit istorum. Exempla autem sunt in locis Thucydidis quos modò protuli. nam vbi dicit ἀλογεῖν τῆς πόλεως οἰκεῖον κίνδυνον ἔξειν, possumus οἰκεῖον reddere Priuatum seu Proprium, aut etiam Suum. Sic lib. 1, δεδιότες [οἱ Κορινθιοι] περὶ τῷ χωρίῳ, καὶ οἰκεῖον τὸν κίνδυνον ἡγούμενοι. existimantes suum periculum. (apud Chrys. autem, ἵνα πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον παῦ τὸ ὀλιγωρεῖν ὅλως ὅπερ ἐπαθε δυνηθῶσι, redditur πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον, ad sui æmulationem, perinde acsi dictum esset πρὸς τὸν ἑαυτῶν ζῆλον) Rursum Thuc. τοῖς περὶ τῷ οἰκείῳ ἀμυνομένοις, Eos qui sua defendunt, vel Res suas. Apud Herodianum autem lib.2, ὁ δὲ τῷ οἰκείων πεισθεὶς à Pol. redditur Qui verò suis exuitur bonis. Idem in quibusdã huius scriptoris locis τὰ οἰκεῖα vertit Domũ suam, item Patriam suam (qua in signif. dicunt & πατρὶς οἰκεία, subaudientes videlicet χώρα. atque ita vsus est & Thucydides.) in v. l. affertur ex Xen. οἰκεῖα πιεῖν pro Communicare seu Impertire: itidémq; οἰκεῖα παρεχειν. vt τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ πᾶσι φίλοις οἰκεῖα παρεῖχον. quod videtur esse, Exhibere vt tãquam suis vtatur. Budæus apud Areopagitam οἰκεῖα θεοδείγματα vertit Exempla ex nostro vsu petita. Interdum autẽ genitiuo iungitur οἰκεῖον significãs Proprium. vt in hoc Isocratis loco, οἰκεῖα τῷ καλῶς βασιλεύοντων ὄντι. Et in isto Plat. De rep. l. 1, οἰκεῖα τῷ πιστεύοντι καὶ ὑπισχνουμένῳ βλάπτειν.

Οἰκεῖος, Aptus, Accommodatus. Cic. apud Platonem κίνησιν οἰκείαν vertit Motum qui sit aptissimus. Item alibi οἰκεῖον, Accommodatum ad naturam, & Quod secundum naturam est, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Iungitur autem interdum genitiuo, quum Aptus seu Accommodatus aut Conueniens significat, vt apud Aristot. Ethic. 1, ἀλλὰ δοκεῖ μὴ ἴσως ἄλλης αὐτὴν σκέψεως εἶναι προσῆκον. Ibid. δεῖ τῆς πολιτικῆς ἄρα εἶναι οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ τυχὼν. At in v. l. ex Plutarcho affertur, βίον φρόνου καὶ κατεστῶτος οἰκεῖοι καὶ ἀφόβοι βίοι pro Placidæ vitæ quietæq; studiosum, ac minimè turbulentum. Hinc COMP. Ἀνοίκειος, pro Minimè aptus, Non conueniens, Alienus, Pro Dissentaneus & Non congruens, Bud. ex Plut. & Synesio. Et COMP. Οἰκειοπραγέω, ῶ, Priuata negotia ago, Mea negotia ago, nõ publica, Rem priuatam ago, non publicam. Oppositum τῷ πολιτεύεσθαι apud Synes. οὐκ ἐν τῷ πλῷ οἰκειοπραγεῖν, ἀλλὰ μὴ ἀφεῖναι, μηδ' ἀφῆμοιεῖν, ἀξιοῦντας ὠφελεῖσθαι τῶν τοῦ σώματος ἀρχῶν. Apud Platonem autem opponitur τῷ πολυπραγμονεῖν. HINC Οἰκειοπραγία, Administratio suorum negotiorum, nõ alienorum. nam opponitur τῇ πολυπραγμοσύνῃ apud Platonẽ, qualis est apud Horatium eius qui aliena negotia curat, exculsus propriis.

Οἰκείως, Familiariter, Amicè, Beneuolè. Isocrates in Paneg. τὸν ξένον ἄλλῳ διοικοῦν οὐδὲν φιλοξενίας κατασκευάσαντα καὶ πρὸς ἅπαντας οἰκείως. Et οἰκείως ἀποδέχεσθαι, Beneuolè excipere, seu Animo beneuolo. Sæpe cum verbo ἔχω: diciturque οἰκείως ἔχω τινὶ, vel πρός τινα. quarum constructionũ vtráque vsurpat idem Isocrates, scribẽs in Panegyrica oratione, οἱ τὸν ἀφικόμενον πρὸς ἡμᾶς τοὺς οἰκείως ἔχοντας καὶ Λακεδαιμονίοις σφᾶς αὐτοὺς ἐνδιδόασι. & in ep. ad Phil. παύσῃ τὰς μὲν τῷ πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίας δυσκολίας. Xen. autem dixit φιλικώτερον τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἔξεστι. quod quidã interpr. Inter vos coniunctius amabitis. Et οἰκείως ἔχουσι οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτὸν, ex Plut. Pericle, pro Lacedæmoniis necessitudo erat cum eo, & amicitia. Sed dicitur etiã οἰκείως χρῆσθαί τινι, quo & Latini modo vsurpãt suum verbum Vti, quum dicunt Vti aliquo familiariter. Xenoph. Hellen. 2, ἐπὶ τὸν οἰκείως ἔχοντα τῷ Θηραμένῃ. Synes. τὸ δὲ αὐτοκερδῶς ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ποιηρίαν, οἰκείως δεῖν ἔχειν πρὸς παντοδαπὴν ἀρετῶν.

Οἰκείως, Aptè, Accommodatè, Conuenienter. Interdum cum datiuo: vt apud Aristotelem, δρώντων πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κοπασκευαῖς.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, Domesticus vsus & consuetudo, Familiaritas, Amicitia, Necessitudo. Aristot. Rhet. 2, τρία ποιεῖ

genera φιλίας, id est amicitiæ, ἑταιρείαν, οἰκειότητα, συγγένειαν. Plut. in Publ. ἐπῆρχεν ἀπιστῶν πρὸς Βρουτον οἰκειότης. Thucyd. copulat etiam φιλίαν cum οἰκειότητα, dicens lib. 4, καὶ ἄλλῳ φιλίαν πολλῷ καὶ οἰκειότητα ἐς ἀλλήλους.

Οἰκειότης, Propinquitas, vel Cognatio, vt à Budæo exponitur in isto Synesii loco, κατὰ γνώσκω πενίαν τῇ φύσεως, καὶ ὑπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, Naturã humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo cõparatus fuerat.

Οἰκειόω, F. ώσω, Familiarem reddo, Concilio. cui oppositũ B
ἀλλοτριόω, Abalieno. Apud Diog. Laert. πῶς πρὸς τὸν ὁρμῶν τὸ ζῶον ὁρᾶν ὅθεν τὸ πρῶτον ἑαυτὸ, οἰκειούσης αὐτὸ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. Quod Cic. lib. 3 De fin. dicit, Simulatque natum sit animal, ipsum sibi conciliari & commendari ad se conseruandum. Quibuscum confer & alia quæ habes pag. 61 mei Lex. Cicer. Sed & Thucyd. vtitur hoc verbo pro Conciliare & Adiungere. lib. 3. pag. 105, πῶς πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ἀλλ' εἰς τὸν ξυμμαχίαν οἰκειοῦντες, ἐχθροὺς ἀδεῶς καθίστασαν, non abalienantes, sed conciliantes. Sic & Cic. loco citato sibi opponit Cõciliare & Ab- C
alienare. Vicissim aliquis dicitur se οἰκειοῦν alii quum ei se adiungit & quasi familiarem reddit. Synes. epist. 26, πάντας γὰρ τοῦ Θεοῦ σοι προσέσται χάριες, ὡ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἀνεγκλήτου προαιρέσεως, cui teipsum cõiungis & consocias. Pass. οἰκειοῦμαι, Familiaris reddor, Adiungor, Concilior. Thucyd. lib. 1, de oppido quodam, μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦνται τε καὶ πολεμοῦνται, cum maximis momentis ad amicitiam adiungitur & infestum redditur. Aristot. lib. 7 Polit. c. 17, οἰκειουμένων ταῖς πρόπαις ἀκοαῖς, qui primo auditu capiuntur & nobis veluti D
adiunguntur: de spectatoribus. Diosc. in præfat. libro 1, πρὸς πάντας οἰκειουμένος, Nulli te non familiarem exhibens. Et ex Plat. ἀκούων τῷ περὶ φιλοσοφίαν λόγων οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίνεσθαι, pro Vti familiariter. Οἰκειοῦμαι actiuè etiam accipitur pro Concilio & adiungo. Plut. Oth. οἰκειωσάμενος πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας ἐθέλω, hoc ei cõciliauit ciues Herodian. l. 1, ὡς μεγαλόφρονι ὑπῆρξε οἰκειώσασθαι τὸ φρόνημα, vt pecuniis elargiendis velut autoramento militũ animos sibi adiungeret. Et aliquanto pòst, μεγαλόφρονι δωρεᾶς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ φρόνημα. Et E
lib. 2, σοφίσματα οἰκειωσάμενος, astu sibi adiungere. Et lib. 4, ὡκείωτο μεγάλαις ὑποσχέσεσι, πρὸς αὐτὸν ἀνέλκων, magnis pollicitationibus sibi nomines adiungens. Itidem lib. 6, δώροις αὐτοὺς καὶ παντοδαπῆς τιμῆς ὠκείωτο, muneribus omnique genere honorum sibi adiungebat & conciliabat. Et lib. 3, πλείστον θρασκεία ὠκείωτο ὀκείνον. In his & similibus Herodiani locis Bud. οἰκειοῦσθαι interpr. Autorare, Sibi obæratum reddere Beneficio obstringere. Idem οἰκειοῦν siue οἰκειοῦσθαι eodem modo interpr. quo ἰδιοποιοῦμαι, Amicum mihi peculiarem reddo, Familiarem mihi facio. Pro Adiungere sibi seu Asciscere & F
familiarem sibi reddere, potest & apud Gregorium accipi, qui de magnete lapide dicit, ἀρρήτῳ φυσει τὸν σίδηρον ἐλκουσα καὶ ποτερόταται ἐν ὕλαις οἰκειουμένη. Item Concilio, Asciscо, Accommodo, in alio loquendi genere. Gregorius in Epitaph. patr. καὶ τὰ αὐ πάσας ἀπαρεμβαίμιλα ταῖς θεσπηρεσίαις ὅσας ἡ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλῳ οἰκειοῦσα τε καὶ πρὸς ἀρουσα; ‖ Οἰκειοῦμαι, siue οἰκειοῦμαι, Mihi vendico, Meum esse contendo. ἰδιοποιοῦμαι, πρὸς πιοῦμαι. Chion Matridi, de anima loquens, ἰῶ οὐδὲ τὸ θελεῖν τῶν ὠκειωσε τῇ αὐτοῦ δουλείᾳ. Greg. καὶ οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα, id est ἰδιοποιοῦμαι, Mihi vendico, Mea esse contendo. Bud. pag. 789 Hac signif. vsus est & Thucyd. lib. 1, ὡς οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἐνέα ὁδοὺς, sibi vendicantes.

Οἰκείωμα, ατος, τὸ, Quod accommodatum est, q. d. Accommodamẽtum. Strabo 118, ὅιοδήποτε ἔχειν οἰκείωμα πρὸς τὴν ἄμπελον εἰκὸς τὴν Αἰτναίαν ποιόδον, sic natura accommodam esse & vtilem. Bud.

Οἰκείωσις, εως, ἡ, Familiaritas. vt exponitur in hoc loco H
Naz. οἰκείωσις ἡ ἐξ ἀρετῶν. videtur tamen potius actiuè capi pro ipsa actione familiarem amicumq; sibi reddendi, seu familiaritatẽ cõtrahendi. ‖ Itẽ Vendicatio. qua videlicet nobis aliquid vendicamus & nostrum esse contendimus. Thuc. l. 5, p. 162, de iumentis, τὰ μὲν ἵππο-

λύοντες καὶ τὴν ὁπλῶν, τῷ ὄ οἰκείωσιν ἐποιοῦτο, sibi vendicabãt.

C. ΕΓΣοικειόω, Concilio, Adiungo, Familiarem & amicum reddo, Asciscо.

C. ΕΞοικειόω, idem. vel potius Perfamiliarem mihi reddo. vt præpositio signif. augeat. Itidémque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, vt οἰκειοῦμαι.

C. ΠΡΟΣοικειόω, Accommodo, Asciscо. vt Bud. interpr. in hoc loco Plut. de Antonio, προσωκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ ἦθος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸν βίον ζῆλον. Dicuntur etiam res προσοικειοῦται quæ accommodæ sunt & conueniunt, seu quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr. τὸ φλέγμα προσωκείωται τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. ‖ Προσοικειοῦμαι exponitur etiam Mihi concilio & adiungo. vt οἰκειοῦμαι.

C. ΣΥΝοικειόω, Familiarem reddo, Concilio, Beneuolentiam alicuius comparo. Plut. Numa, συνοικειώσας τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, virum viro familiarem reddentes & adiũgentes. Concilio redditur in hoc loco eiusdem Plut. in eodem Numa, συνωκείωσε τῇ θρεφῇ τὸν ζῆλον τῆς πολιτείας. Similiter & Turn. interpretatus est hunc eiusdem Plut. locũ De animi gener. ἐπὶ τὰ λέξεις ἐπάξω, συνοικειῶν ἅμα τὸν ἔξωγησιν καὶ τὸν ἀπόδειξιν, deinde ad dictionem accommodabo, interpretatione pariter & argumentatione concilianda. Pass. Συνοικειοῦμαι, Familiaris reddor. In v. l. Sum addictus & peculiaris, Sum propriius. item Accommodor.

Συνοικείωσις, εως, ἡ, Conciliatio. ‖ Est & figura apud rhetores, de qua Rutil. Lup. de figur. sent. libro 2, Hoc schema docet diuersas res coniungere, & communi opinioni cum ratione aduersari: & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimẽdi. Exempla autem huius schematis ex Hyperide, Lysia & Demosth. ibi profert. Quintil. lib. 9, cap. 3, Συνοικείωσιν vocat quæ duas res diuersas colligat, Tam deest auaro quod habet, quàm quod non habet. Huic diuersam esse volunt distinctionem, cui dant nomẽ διαστολὴν, qua similia discernuntur.

IONICE Οἰκεῖος, Domesticus, Priuatus. pro οἰκεῖος. Et τὰ οἰκεῖα, Res domesticæ. Hesiod. οἰκεῖα θεῖναι dixit pro Domi reponere, Domi condere, in Erg. de lignis plaustro fabricando idoneis, Τῶν πρόσθεν μελέτω ἐχέμεν οἰκεῖα θεῖναι, vt domi recondas.

Οἰκεῖος ὁμῶς κάρτα, Herodoto, Valde frequentans, Frequentem reddens. v. l.

ΟΙΚΤΟΣ, ου, ὁ, Misericordia, Commiseratio. Od.

ἀμφὶ πᾶσι. οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα, misericordia captus & permotus est totus populus. Itidem apud Suid. Οἶκτος δὲ νύμφας εἶλεν. Herodian. lib. 4, πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος διελύθη τὸ στῖφος, coorta miseratione. Et lib. 6, πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προκαλούμενος. Cic. dicit, Concitare misericordiam populi. Et, Implorare & exposcere memoriam alicuius. Misericordia permouere, In misericordiam inducere. Et ἔχειν οἶκτον, Miserari. Cic. dicit Impartiri misericordiã alicui, Misericordia capi & moueri. Sop. Αἰαξ, Αἴας, ἔχεν σ' αὖ οἶκτον ὡς κἀγὼ φρενὶ θέλοιμ' ἄν. Et οἶκτον ἔχαιρεν, vt Cicer. dicit Hominibus lenissimis misericordiam ademit consuetudine incommodorum. Plut. Erot. de vxore Iulii Sabini quæ in spelunca eum per aliquot annos nutrierat, & quam Vespasianus vnà cum eo occidebat, οὐδὲ μᾶλλον ἑτέραν εἰκὸς ἰῶν καὶ θεοὺς καὶ δαίμονας ὀφθῆναι φιλῶσαι. καὶ τοι τὸν οἶκτον ἔχαιρεν τῷ θεωμένων τὸ παρράλεον αὐτῆς μεγαλήγορον. Apud oratores οἴκτου dicũtur etiã quum in causæ peroratione misericordiam iudicibus concitant sua commiseratione. Athen. lib. 13, de Hyperide qui in defensione Phrynes dicendo nihil effecerat, παρεγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸ μφανὲς, καὶ παρρήξας τοῖς χιτωνίσκοις, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, τοῖς δικαστικοῖς οἴκτοις ἐκ τοῦ ὄψους αὐτῆς ἐπερρηπόρθυσε. De hac commiseratione autor ad Herenn. Commiserationem breuem esse oportet. nihil enim lacryma citius arescit. ‖ Οἶκτος pro eiulatu affertur ex Soph. οἴκτῳ τῷ δὲ συγκραμμένῳ, id est τῷ θρηνιασμῷ.

C. Ἀνοίκτος, ου, ὁ, ἡ, Immisericors, vt in v. l. exponitur. Portassis tamen signif. etiam Nulli miserabilis, Qui commiseratione dignus non est.

Sine commiseratione. vel etiã Immiseretorditer. Suid. exp. σκληρῶς, ἀνελεημόνως. Hesych. ἀνηλεῶς, ἀπαλαιπωρήτως. ITEM Ἀνοικτί, SIVE Ἀνοικτί, itidem Sine cõmiseratione, χωρὶς οἴκτου. In v.l. exponitur etiam Aperté. tunc autem ad αἰσίῳ referendum esset.

Ἀνοικτής, Non miserandus, Immiserabilis. Hesych. ἀνοικτὶς exp. ἀπαλαιπώρητον.

C. Φιλοίκτος, Qui commiserari amat, Misericors. VNDE Φιλοίκτος, Ad commiserationem promptissimus. Soph. καρπὸν φιλοίκτου μυνί, id est συμπαθεστατον, res ad commiserationem promptissima. At tunc κάρπα φιλοίκτους, tale fuerit fortassis quale apud Latinos Longè vel multo præstantissimus. Suidas φιλοίκτου in eo Sophoclis loco exp. ὀδυρτικόν, θρηνητικόν, forsan ab οἰκτίζω deriuans: tunc autem positiuus esset, non superlatiuus.

Οἰκτικός, ός, όν, vt οἰκτικὰ ῥήματα, verba cõmiseratiua. Gaza.

Οἰκτίζω, Miseror, Commiseror, Miseret me. Construitur cum accusatiuo. cui interdum genit. rei additur: sicuti verbo ζηλόω & μακαρίζω. Aristot. De mundo, ὡς μετὰ σπουδῆς δεηθεῖμεν τοῦ θεοῦ τὸν φύσιν οἰκτίσειν αὐτῆς τὴν μικροψυχίας. In his autem loquendi generibus subaudiri etiam potest ἕνεκα. Pass. οἰκτίζομαι, idem cum οἰκτίζω. Miseror. Eurip. οἰκτίζεται δὲ ἐν ἐμοὶ. Thucydides lib. 2, ὅτι πλέον ἢ ὑμῶν οἱ δεομενοφυγόντες τὸν τε θυνικοῦ καὶ τὴν πενίαν οἰκτίζοντο. Sicut verò οἰκτίζειν præter accusatiuum personæ habet etiã genit. rei, ita & οἰκτίζομαι. Philo De vita M. lib. 1, δεδακρυμένοι τὸν πάντα ἐκπέκαστα ὡδεῖ τὰς ὄψεις τοῦ ποτε μυνοῦ, καὶ γείτονες ἀτιμάσαι, οἰκτίζοντες ἀνθρωπον τὴν αὐτῶν τὴν ἀνάγκης, καὶ τὴν τῶν τεκνοκτόνων ἔτοκα λοιπῶν. vbi Turn. vertit, Suæ conquerentes necessitudinis vicem. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miserantur, & ipsos iudices vel lacrymis vel οἰκτολογίᾳ ad eum commiserãdum permouent. Athen lib. 13. post locum in οἶκος citatum, καὶ ἀφεθείσης ἐκ τῆς μετὰ τῶν ψιφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λεγόντων ὑπὲρ αὐτοῦ. vbi Bud. interpr. Miserari, Miserationem excitare, vt patroni in epilogis faciunt. Sic Dinarch. pag. 93. ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατῶσαι ὑμᾶς βουλόμενος, οἰκτίζεται καὶ δακρύει. Bud. οἰκτίζομαι ex Poll. exp. πτοιοῦμαι, καταλοφύρομαι. Hesychio οἰκτίζει est θρίνει.

Οἰκτισμός, ῶ, ὁ, videtur esse oratio, aut verba eius qui οἰκτίζεται. Ammonius ita inter οἶκτος & οἰκτισμὸς distinguit, vt οἶκτος sit οἰκτιζομένου ἔλεος, οἰκτισμὸς autem, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

C. ἀντοικτίζω, Vicissim misereor, Vicissim miseror, seu commiseror.

C. ἀΠοικτίζω, siue ἀποικτίζομαι, Miseror & defleo. vel Defleo miserabiliter, Deploro, Conqueror. Herodot. ἀποικτίζετο τὸ ὑπὸ Κύρου ἰώτησε, miserabiliter deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

C. ἐΠοικτίζω siue ἐποικτίζομαι, Commiseror. vel Miserabiliter queror. vt ἐποικτισαι ὦφος exponitur Miserabiliter conquestus.

C. ΚΑΤοικτίζω, siue Καποικτίζομαι, Cõmiseror. καποικτίζεσθαι exponitur etiam Misericordiam implorare. sicut οἰκτίζεσθαι oratores in epilogo dicũtur quum οἰκτολογία iudices ad misericordiam permouent. pro Commiseror seu Deploro, vsus est Greg. De homine, ὃν τοῦδε μοι δοκεῖ ὁ μέγας Δαβὶδ, καποικτίζων πολὺ τὸ ἀνθρώπου ἀθλιότητα, τοιούτοις λόγοις καταβρίψησαι.

C. Συνοικτίζω, Commiseror. vt συνοικτίζω σε apud Xen.

Οἰκτίρω, Miseror, Cõmiseror. idẽ cũ οἰκτίζω. Il. ω, Οἰκτίρων πολίον τε κάρη πολίον τε γένειον. alibi ἐλεαίρειν dicit & ἐλεεῖν. Soph. Trach. οἴκτειρόν τέ με Πολλοῖσιν οἰκτρόν, miserare me multis miserabilem. Sicut verò οἰκτίζω cum accusatiuo personæ habet etiam genit. rei, sic etiam οἰκτίρειν. vt X. Pæd. 1, τοῦ μὲν πάθους ᾤκτειρεν αὐτὸν, casum eius est miserat. Idem dicit etiam οἰκτίρω σε ὅτι πενίας, Miseret me tuæ egestatis, seu Miseret me tuæ paupertatis. Soph. cum infinitiuo quoque in Aiace ait, οἰκτίρω δέ νιν Χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδα τ' ὀρφανὸν λιπεῖν, Adeo me eius miseret vt vereat eam destituere. seu Miserum duco illam relinquere viduam. Οἰκτίρομαι, Sum miserabilis, Alios mei miseret. ex X. Reperitur fut. οἰκτιρήσω apud Paul. Rom. 9, ex Græc. Bibl. interpr. καὶ οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω.

Οἰκτίρημα apud Hesych. ἔλεος, Misericordia, Commiseratio, Miseratio. In v.l. habetur Οἴκτιρμα, quod malim quàm illud οἰκτίρημα. quod tamen dicere possumus formatum esse ab οἰκτίρημαι.

Οἰκτιρμός, ῶ, ὁ, Miseratio, Cõmiseratio, Misericordia. quod plus esse volunt quàm ἔλεος. Paul. epist. 2 ad Cor. cap. 1, ὁ πατὴρ οἰκτιρμῶν καὶ θεὸς πάσης παρακλήσεως. Ad Rom. 12, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ. Ad Col. 3, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ. Hebr. 10, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἀπεθνήσκει.

Οἰκτίμων, ονος, ὁ, Misericors. Epigramm. lib. 3, ἰδὼν οἰκτίμονι θυμῷ, animo misericordi & benigno. Vsus huius vocabuli & in Nouo testamento, vt Lucæ 6, γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί. In epist. Iac. cap. 5, πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

C. Φιλοικτίρμων, Qui libenter miseratur, Pronus ad misericordiam, Pronus ad miserendum. Poll. & Plut.

C. ἐΠοικτίρω, Miseror, Commiseror. Soph. ἐποικτίρω δέ νιν Δίκτωνα. Arat. ἐποικτίρουσα πολυρρόπους αὐθρώπους. quæ ita Cic. interpr. Commiserans hominum metuendos vndique casus.

C. ΚΑΤοικτίρω, Miseror, Commiseror. Ex Herodoto καποικτίρετο affertur etiam pro, Suam conditionem miserabatur, id est Deplorabat.

Καπίκτρησις SIVE Καπίκτησις, εως, ἡ, Commiseratio, Misericordia Ex Xen. Pæd. 6.

ITEM Οἰκτός, οῦ, ὁ, Misericordia seu commiseratione dignus, Miserabilis, Miserandus. οἰκτὸν ἄξιος, vt οἰκτρὰ τραγῳδία apud Eust. in responso Philoxeni ad Dionysii tragœdiam recitatam. vbi Dionysius οἰκτρὰ accipiebat pro οἰκτρὰ miserabilis, (vt Homerus dicit οἰκτρὰ κηδεα) quod in laudem tragœdiæ alicuius dicitur: sed alio sensu Philoxenus dixerat, videlicet pro οἰκτοῦ ἀξία, hoc est μοχθηρά, sicut οἰκτοῦ αἰδρεσπόδου de mãcipio deploratæ nequitiæ dicitur. ‖ Hesych. οἰκτοῦ, exp. non solùm ἐλεοῦ ἄξιος, ἐλεινός, sed etiam ἐλάχιστος, βραδύς, δειλός. Suid. etiam ἀπιστὸς & ἐλεοῦ ἄξιος in hoc loco, ἀθρόπους, οὐ τρεῖς καὶ ἀπιστοπαῖς. AT Οἰκτρὰ aduerbialiter significat Miserabiliter. Odyss. ω, Οἰκτρὰ ὀλοφυδόωσα, Pro quo forma aduerbiali in prosa DICITVR Οἰκτρῶς. Suid. οἰκτρὸς ὁ τῆς οἰκτρῶς οἰκτειρόμενον γοῆσαι ὀδυρόμενος), id est ἐλεεινῶς, Miserabiliter. SVPERL. Οἰκτρότατος. Valde miserabilis. Quo nihil miserabilius. Apud Plut. de aud. poem. οἰκτρότατον ἡ νῆσος ὑπὸ Περίαμον τοῦ Θρᾴκος Καστανόρης. Alias pro οἰκτρότατος alia formatiam DICITVR Οἴκτιστος, quo & poetæ & prosæ scriptores vtuntur. Od. μ, Οἴκτιστον ἐθέλοντο ἐμοὶς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν Πάντων ἐσθλὸν ἐμὸν πατρίδα. Il. χ, Τοῦδε δὴ οἴκτιστον πέλεται θανέοντος βροτῆσι. Apollon. Οἴκτιστος ἐλεγρίσιν ὀδύρεται. Luc. οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκυθαις, spectaculum omnibus Scythis maximè miserabile. VNDE Οἴκτιστα ET Οἰκτιστῶς, Ita vt miseratione dignissimum sit, Admodum miserabiliter. Apud Phalar. οἰκτιστῶς, admodum miserabili cruciatu. AT COMPAR. Οἰκτίστερος, Miserabilior, affertur ex Herodoto.

C. Οἰκτροέω, ῶ. Miserabiles edo gemitus, Miserabiliter gemo. Hesych. οἰκτροῦντας exp. οἰκτιζομένους, ἐλεεινῶς.

C. Οἰκτολογία, ας, ἡ, Commemoratio miserabilium, Oratio ad misericordiam concitãdam composita. ἐλεεινολογία. vt apud Dem. Pro cor. τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος καὶ πᾶσι καὶ δεξιῶν ὡς οἰκτρά.

C. Οἰκτροέω, Miserabiliter fundo. Aristoph. Vesp. οἰκτρύουσι ἡ ὑποκυπτόντες, πολὺ φωνὶ οἰκτροοῦσι, miserabilem vocem fundentes. seu miserabiles sonos. Si verò sine casu dicatur οἰκτρόειν, interpretabimur Miserabilia verba fundere, vt rei deprecantes.

C. Ἀνοικτός, ός, ὁ καὶ ἡ, Non miserandus, Immiserabilis, Horat. Citatur ex Eurip.

Οἰκτείρεσθαι. Bud. exp. ἐλεεῖσθαι. Sic apud Hesych. οἰκτιζόμενος, ἐλεούμενος.

ΟΙΜΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, ET Οἶμη, ης, ἡ, Via, Semita. Idem cum ὁδός. Hesiod. Erg. de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὸν, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον. paulo antè de vitio, ὁλίγη δὲ ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Fœm. gen. vsus est Alpheus Mityl. l. 1 Epigr. Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπείζόκται δοεὶ Γώκης, Καὶ χθὼν οὐρανίη δ' οἶμος ἐτ' ἐς ἄβατος, via qua ad cælum ascenditur. Sic & apud Suid. in quodam Epigrãm. Ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος, οἷ ποτ' ἀθάνα

Δαρείῳ πυμαῖτιν οἶμον ἐρεασόμεθα. Priorem syllabam huius vocabuli οἶμος aspirari à Chrysolora & Gaza tradunt v.l. Ac certè in manuscriptis etiam libris vidi scriptum οἶμη & οἶμος: rursum tamen in meo quodam lex. vet. tenui accentu οἴμη & οἶμος. in quo οἶμος deriuatur ab οἰμέω significãte ὁρμῶ, quoniã ὃν αὐτῇ ὁρμοῦσί τινες καὶ ὁδεύουσι: aut etiã ab εἶπω futuro verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς πανταχοῦ φέρουσ' φοραὶ οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τῆδε κἀκεῖσε. Malim tamen ego contrà οἰμέω ab οἶμος siue οἴμη deriuare, vt sit, Recta via impetũ do in aliquem. nam qui impetu in aliquem feruntur, non quærunt ambages. Vtitur hoc vocabulo Plato quoque, idque in vtroque genere. Lib. 4 De rep. τὸ αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγῷμαι, πορευόμενοι θορύβου ὦ λεκτέα. At in Phædro, ὀκεῖνος μὲν δὴ ἀπολωὶ οἰμόν φυσιν εἰς ἄδου φέρει· ἡ δ' οὔτε ἀπολῆ πω μία φαίνεται ἔτι).

Οἶμος, Virga, ῥάβδος, ὡς τὸ ὁρμᾶνεις ἀθὺ ἐν τῷ φύεσθαι. sic in meo lex. vet. vbi hoc additur exemplum, Τοῦ δὴ ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν. Qui locus habetur initio Il. λ, de thorace Atridæ, Τοῦ δὴ ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, Δώδεκα δὲ χρυσοῖο. vbi Eust. exp. ζῶναι, ὁδοί, ῥάβδοι ὁρθαί: in meo Homero manuscr. ὁδοὶ μέλανος σιδήρου, & στιχοί, quod posterius malim. significare enim videtur quædam quasi lineamenta & strias per thoracem ductas. Suidas autem οἶμος exp. ῥάβδος κύκλου: κύκλον forsan accipiens pro Rota. Ab eodem οἶμος exponitur στίχος. ‖ Hesychio autem οἶμος est non solùm ὁδὸς, πεῖσος, sed etiam κύκλος. quibus addit, ὅταν καὶ τῆς ἀσπίδος κύκλος οἶμος ἐκάλεσαν.

Οἶμη idem esse cum οἶμος testatur Suid. & Hesych. quippe quorum vterque οἶμη exp. ὁδὸς. sed scriptura tãtùm discrepant eorum codices. habet enim Suidas οἴμη aspiratum: Hesych. οἶμη. à quo exponitur etiam κύκλος, itidem vt οἶμος. ‖ Οἶμη Hesychio est etiam ᾠδή, Cantus, (vt Quintil. quoque infrà in ποιήμιον interpr.) deriuanti inde ποιήμιον, τὸ ποιεῖν τῆς ᾠδῆς. Itidem in meo lex. vet. οἶμη, ἡ ᾠδή, ὡς ἐν τῷ οἶμος ᾄδεσθαι, ὅτι τοῦ τῆς ὁδοῖς. ὅθεν καὶ ποιήμιον ὅτι τὸ πεπιμάτον. Od. θ, ver. 37, Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὴν εἴπεκεν ἀείδεμεν κλέα ἀνδρῶν, Οἴμης τὸ πτ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἵκεν. id est ᾠδῆς, vel διηγήσεως, vt Eust. exp. ‖ Hesychio οἴμη est etiam λόγος, ἱστορία, & φωνή.

C. Διόιμος, Malam habens viam, δύσοδος, vt Hesych. exp. cui δύοιμος est etiam ὅτι κακῷ ἤκουσα.

C. Παροιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iuxta seu propter viam est. vt πάροδος Hesychio γείτων, Vicinus. TT Παροιμόω, A via deflecto. nam idẽ παροιμώσαντες exp. ἐκβαπτίσαντες τὴν ὁδόν.

C. Παροιμία, ας, ἡ, Prouerbium, Adagium seu Adagio. vel Vulgare dictum, vt Plin. in πολύμορφος interpretatur. παροιμία Donato est Accõmodatum rebus temporibúsque prouerbium: Diomedi, Prouerbii vsurpatio rebus temporibúsque accommodata, quum aliud significatur quàm dicitur: Erasmo autem, Celebre dictum, scita quadam nouitate insigne Græcorum nonnulli ita, παροιμία ὅτι λόγος ὠφέλιμος ὢν τοῦ βίου ὑπαινύσσει μετὰ πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχων ἐν ἑαυτῷ. Alii ita, λόγος ὅτι καλυπτῶν τὴν σαφὴς ἀσαφεία. In quo præcipuè requiritur vt sit θρυλλούμενον, hoc est passim per ora hominũ obambulet: vnde & ab οἶμος. i. via, deriuatur. atq; adeò à Basilio παροιμία esse dicitur παρόδιος λόγος. Suidæ autẽ παροιμία καταχρηστικῶς πᾶν παροδικὸν ῥήμα. Vide & alia apud Erasmũ in prolegomenis in chiliadas adagiorũ. Alii autẽ & Donati & Erasmi & Græcorum definitiones reiiciunt, dicúntq; παροιμίαν esse Orationẽ vulgatã allegoricam, vel Orationem vulgatam alludentẽ seu innuentem. iique Adagium dictum volunt quòd è sua prima ac propria significatione agatur ad aliud indicandum. Idem παροιμία non deriuant ab οἶμος significante Via, vt sit παροδικὸν, tritum & vulgare: sed ab οἴμη significãte Verbum, vt prorsus respondeat Latino Prouerbiũ. Plato Polit. 1, παλαιὰ παροιμία, quod Cic. Vetus prouerbium. Athen. lib. 10, ἡ θρυλλουμένη παροιμία. Cic. Tritum sermone prouerbium. Aristot. Rhet. 1, ὅθεν καὶ παροιμίαν ἐρίλωται, ὡς, Ἡλίξ ἥλικα τέρπει. καὶ, Ἀεὶ τὸ ὅμοιον. Sic Cic. Pares enim cum paribus veteri prouerbio facillimè congregantur. Athen. lib. 7, παρ' Ἀθηναίοις παροιμία ἐστὶ. quod Varro, Vetus adagio est. Cicero, In prouerbio est, Prouerbii loco dici solet, Venit in consuetudinem prouerbii. Plinius, Cessit in prouerbium. Idem Athen. eodem libro, ἡ λεγομένη παροιμία, Κεγρεὶς νικεῦν. Et libro 8, λεγομένων τὴν παροιμίαν ἀπὸ Σηραπτικοῦ. Idẽ l. 14, παροιμία ὅτι τοῦ ἀεὶ τοῦς τὸ χεῖρον αὐλοποιοῦντα, quod prouerbii loco dici solet in eos qui peius semper tibias inflant. Et lib. 5, τοῦ παροιμίαν τὴν λέγουσιν, Μὴ παῖε μάχαιραν. Plut. Symp. τὸν ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενον, quod prouerbio dici solet. Et Symp. 7, τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκείμενον ἰχθὺν οὐχ ἕλκομεν. Idẽ, τὸ τῆς παροιμίας, quod in prouerbio est. Idẽ, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν. Sic Luc. τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ γεβρὸς τὸν λέοντα. Rursum Aristot. Οὕτω μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μὴ πάτ' δὺ ἔρδειν χέρονα. Et Plut. σοφὴ πρόρρον ἔχουσα παροιμίαν. Itẽ Soph. in Aiace, ἔς' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρὸν ἄδωρα δῶρα. Citat Athen. quosdam itiam παροιμιῶν scriptores. vt lib. 7, Κλέαρχος ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν. Sic eodem lib. Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ παροιμιῶν. Et lib. 14, Ἀριστείδης ἐν πέμπτῳ περὶ παροιμιῶν. ‖ Ioann. autem Euãg. παροιμίαν dicit quod cæteri παραβολὴν, vt cap. 10, Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς.

VNDE Παροιμιογράφος, ου, ὁ, Prouerbiorũ scriptor. ITEM Παροιμιακὸς, ός, ὁ, ET Παροιμιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Prouerbialis, Qui in prouerbio est. Plut. Hell. παροιμιῶδες ὄντα, Δεινότερα Σαμέσκα παθεῖν. Idẽ Symp. 2, τὴν κόσμον αὐτὴν τὴν παροιμιακῆς θύρας ὅτι σαυτὸν αἰνίξας. Et Symp. 4, ὁ λεγόμενος ὑπὸ καὶ παροιμιώδης βολβός. ‖ Apud schol. autem Aristoph. sunt & metra παροιμιακά. vt ἐφήμερες, ὃ καλεῖται παροιμιακὸν, aliquot in locis. ET Παροιμιάζομαι, Prouerbialiter loquor. Athen. lib. 10, διὸ καὶ καὶ λῶς οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι τὸν οἶνον οὐκ ἔχειν πηδάλια. Sic Arist. Ethic. 5, cap. 1, καὶ παροιμιαζόμενοι φασὶ, Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἐστί. Sic ex Plat. De leg. παροιμιάζομαι τὸν θεόν, prouerbio de deo loquor. At τὸ παροιμιαζόμενον, Quod in prouerbio est, Plut. De primo frig. quod idem alibi dicit τὸ τῆς παροιμίας. Sic Aristot. in 2 De gener. anim. λέγεται δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιαζόμενον, ὡς ἀεί τι τῆς Λιβύης βρεφούσης καινόν. quibuscum cõfer quæ ex eodem in Πολύμορφος citaui vnà cum Plinii interpretatione. Sic Theophr. Hist. pl. lib. 7, cap. 7, παροιμιαζόμενος ὅτι δεῖ τὴν πικρότητα κόρχορος, ob amaritudinem in prouerbio est. Sic alibi, παροιμιαζόμενον λέγεται, prouerbii loco dicitur.

C. Προοίμιον, ου, τὸ, Exordium quo cantores ac citharœdi præludunt. Præcentio, vt Gell. post Cic. loquitur. Ath. lib. 8, τὸ προοίμιον ἄσματα κιθαρωδὲν, id est τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, vt Hesych. & alii exp. ab οἴμη deriuantes. Hymni etiam προοίμια dicũtur. nam apud Thuc. lib. 3, pag. 117, δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος ὅτι Τιεῦτα ἰώ, ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖς δὲ, ἃ ἔστιν ὁμ προοιμίου Ἀπόλλωνος. vbi citantur quidam versus ex Hymno in Apollinem conscripto. ibidem & schol. annotat, ὁμ προοιμίου, ἀξ ὕμνου. ὕμνοις γὰρ τὰ προοίμια ὀνάλουν. Sed & oratorũ ac cæterorum scriptorũ exordia προοίμια dicũtur, metaph. à citharœdorum proœmiis sumpta. nisi malimus προοίμιον tunc deriuare ab οἴμη significante λόγος. Quintil. lib. 4, cap. 1, Quod Principium Latinè vel Exordium dicitur, maiore quadã ratione Græci videntur προοίμιον nominasse: quia à nostris modò initium significatur, illi satis clarè partem hanc esse ante ingressum rei de qua dicendum sit, ostendunt. Nam siue propterea quòd οἴμη cãrus est, & citharœdi pauca illa quæ antequam legitimum certamen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, προοίμιον vocarunt: oratores quoque ea quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi iudicum animos, præloquuntur, eadem appellatione signarunt: siue quòd οἴμον iidẽ Græci viam appellant, id quod antè ingressum rei ponitur, sic vocare est institutum: Certè proœmium est quod apud iudicem dici priusquam causam cognouerit, posit. Ad citharœdorum προοίμιον Cic. quoq; allusit, vbi ait in libro De orat. Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, vt non tanquam citharœdi proœmium affictum aliquod, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. Vide & ἔφοδος. Aristot. Rhet. 3, τὸ μὲν οὖν προοίμιον ἐστὶν ἀρχὴ λόγου. ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Idem eodẽ lib. οὐδὲν δεῖ προοιμίου ἀλλ' ἢ ὅσον τὸ πρᾶγμα εἰπεῖν κεφαλαιωδῶς. Sic Luc. in Tim. λέγε, μὴ μακρὰν μὴ ᾖς, μηδὲ μετὰ

προοιμίων, ὡς φησὶ τοὶ ὀλίγοι ῥήτορες. Idem De hist. scrib. Διούτιος προοιμίοις οἱ ἀρίστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Eodē lib. τὸ προοίμιον ὑπὸ ψυχρὸν ἐποίησεν. Et in Demon. βραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Itidem Philo De vita M. lib. 1, μετὰ προοιμίων καὶ ὀλιγόλογον τὰ πλεῖστα πειρώμενος ὑφηγεῖσθαι, præfationibus & perorationibus. Et Plut. Ὥσπερ μὴ οὖν ἔστω προοίμια τῶν λόγων παντός. Transfertur ad alia quoque. Aristid. καὶ ὥσπέρ τι προοίμιον ἅπαν τοῦ πολέμου, velut præludium belli, vt Bud. interpr. Plut. Symp. 2, φιλικὸν καὶ συμποτικὸν προοίμιον ἀνωχλίας. Et Athen. lib. 3, προοίμιον δεῖπνον χαριέντως πεφωνασμένον. Sic & lib. 4. Xen. οὐκ ἐξαπατήσει δέ σε προοιμίοις ἡδονῆς. vbi exponitur, Nõ te fallam à voluptate ductis exordiis. secundum quam interpr. pertinebit ad oratorum proœmia. Iuuen. dicit & proœmia rixæ. Cõtrà Greg. τῷ πόμῳ τῆς φιλίας προοίμιον.

VNDE Προοιμιακός, σή, όν, Ad exordium seu proœmium pertinens. ET Προοιμιάζομαι, Proœmio vtor, Proœmior. (vt Plin. epist. 27, Proœmiatur aptè, narrat aperte) Aristot. Rhet. 3, de seruis, οὐ πάντα ἐρωτῶντα λέγουσι ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, καὶ προοιμιάζονται. Aliquando cum accus. construitur & signif. Exordior, Initium sumo. Greg. ἐν πῦθεν γὰρ αὐτῷ παῖς μέγας ἀρχὰς βασιλεὺς προοιμιάζεται, initium facit honorum conferendorum ab hoc magistratu.

Cæterùm Atticè pro προοίμιον DICITVR Φροίμιον, sicut φροῦδος pro πρόδος. Luc. De scrib. hist. καὶ τὸ φροιμίῳ χρήσεται τῷ ἀποσαφοῦν τοῖς τῶν λεκτέων. Idem eodem lib. ὅτι τέλει τῷ φροιμίου, in fine exordii seu præfationis. Affertur ex Epigr. etiam. VNDE Φροιμιάζομαι, Exordio seu principio vtor, Proœmii loco dico, (quod Plin. iunior dicit Proœmiari) Præfor. Diciturq; non de oratoribus solùm, sed & poetis cæterisque scriptoribus. Aristot. Rhet. 3, τὰ φροιμιάζει; Idē De arte poetica, ὁ γὰρ ὀλίγα φροιμιασάμενος, ἅθροις εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἢ ἄλλο τι ἤθος. (Et Polit. 7, præt. in pass. signif. Ὥσπερ, ὡς ὅτι τοσοῦτον ἔστω περὶ φροιμιασμένα τῶν λόγων) Vtitur & Luc. in lib. De scrib. hist. ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἀρξέτω.

C. Σωοίμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Consonus. vel Qui vno concentu à multis canitur. Apollon. lib. 2 Arg. Ὀρφεὺς φόρμιγγι σωοίμιον ὕμνον ἀείδειν. vbi schol. exp. σωώδιον, ab οἶμη deriuãs. Consonum hymnum Orphea citharæ, σύμφωνον σωῳδόν. AT Σωοίμιον, ου, τὸ, Suidæ προοίμιον est.

AT VERO Οἰμάω, siue Οἰμαίω, à quo nonnulli deriuãt οἶμος, ego potius ab οἶμος deduxerim, vt in οἶμος etiam dictum est. Signif. autem οἰμάω, Impetum do, Impetu feror, Irruo. Il. χ, de circo aue, Κίρκος οἴμησε μετὰ βῆρωνα πέλειαν: cui Achillē comparat, & de quo dicit, ἐπόρσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. Eodem lib. v. 308 & 311, Οἴμησεν δ' ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπέτηλος. Ibidē, Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε πνέοντων φάσγανον ὀξύ. id est ὥρμησεν. Eust. hoc οἰμάω deducit ab ὁμοῦ significante ὁμοῦ γίνομαι: dicens οἰμᾶν esse τὸ πυκνοθέντα πυκὰ καὶ ὁμοῦ εἰλημένα ἢ ἀλέντα, ὅ ἐστιν, ἑαυτὸν συγκρέψαντα, ὁρμᾶν. idque manifestũ esse ex hoc hemistichio, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, quod ex vet. exp. ἄθροιον συγκρέψας ἑαυτὸν, ὥρμησεν. Scribitur autem οἴμησεν & οἰμᾶν apud Eust. δασέως, vtpote qui ab ὁμοῦ deriuet. In meo verò lex. vet. & Homero manuscripto, tenui spiritu, sicut & apud Suid. & Hesych. qui etiam οἰμᾶν exponit non solùm ὁρμᾶν, sed & ὑποδρόμον εἶναι, δύεσθαι.

Οἴμημα, ατος, τὸ, Impetus qui in aliquem datur. ὅρμημα Hesychio. pro quo Οἴμημα per syncopen DICITVR Οἶμα tradit Eust sicut κῦμα pro κύκημα. Vtitur autem hoc vocabulo οἶμα Homerus, vt Il. π, Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε καθ' ὁμοῖς κεφαλῆς Ἐβλητο πρὸς ἦθος. Il. φ, Δίεπε δ' οἴματ' ἔχων μέλανος θανάτοιο. id est ὁρμήματα, vt schol. & Hes. exp.

ΟΪΝΟΣ, ου, ὁ, Vinum. Od. ε, οἶνον ἐρυθρὸν Ἐνθέμενος μεγάλοιο. Il. ε, ἐκ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. Od. η, μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Od. γ, αὐτὰρ κρητῆρα κέρασσε οἴνῳ ἡδυπότοιο. Vnde apud Aristot. Plut. Athen. & alios, οἶνος κεκραμένος, & οἶνος μεμιγμένος, vinum aqua mixtum. Od. β, Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο Ἕστασαν. Od. ι, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ. Od. γ, οἴνῳ βεβαρηότες. Od. τ, βεβαρηότα μὲ φρένας οἴνῳ. Ouid. dicit — graues vino somnóque iacebant. Od. σ, Ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. Et Od. φ, Οἶνός σε βρώ. X. Pæd. 8, ἥπερ τῷ οἴνου ἐγίνετο. Athen. lib. 5, ἐν οἴνῳ ὄντες, pro Cõpotantes. Sic idem in pluribus locis, παρ' οἶνον, inter scyphos. Apud eundem οἶνου μὴ γεύσασθαι, & οἶνου ἀπέχεσθαι. Apud eundem ἄπυρος οἶνος, id est ὁ ἀχ ἑψηθεὶς: & πεσόφωμος οἶνος, id est ὁ γλυκὺς, seu γλυκάζων, vt alibi. Et lib. 1 ex Aristoph. ἄτε πεφαμμένοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγοιτο πᾶς ὀφρῦς τε καὶ κοιλίαν, ἀλλ' ἀθόρυβος καὶ πέπειν τεκεπροσαγεῖ. Alia apud alios scriptores exẽpla occurrunt. Aristoph. οἶνον vocat Ἀφροδίτης γάλα: alii βύφρονα καρπὸν ἀρούρης. Impropriè autem apud Athen. lib. 10, κελέβινος οἶνος: quẽ alio nomine ζύθον siue βούπιν appellabant. Sic Herod. lib. 2, de Ægyptiis, οἷα δὲ ὁκ κριθέων πεποιημένῳ ἀλφιτέων). ὑπὸ τῶν ἐν τῇ χώρῃ ἀμπέλοι. Variæ autem huius vocabuli etymologiæ afferuntur, inter quas & hæc Platonis apud Plut. Symp. 7, ὑπὸ οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας.

C. Οἰνοβαρής, ές, ὁ καὶ ἡ, Vino grauis, vt Ouid. paulo antè in οἶνος loquitur: οἰνοβαρὲς κακῶς, vt Homerus. Virg. dicit etiam Vino grauatus. id est Ebrius. Il. α, Οἰνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων. de quo loco Plut. Symp. 5, ὥσπερ αὐτὸ οἰνοβαρὴ πεποιήκειν, ὡς μάλιστα τῶν νοσημάτων πλὴν οἰνοφλυγίας πεφθαλλόφθορος. ET Οἰνοβαρέω, Vino grauis sum, Ebrius sum, Vino sepultus sum. Od. κ, Ψύχος ἐμεῖον καὶ πλέξαι οἰνοβαρέων, Od. ι, ὀ δὲ ἐβόησεν οἰνοβαρέων.

C. Οἰνοδοκοῦς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Nicand. Alexiph. Ἀλκεσθαὶ οἰνοδοκοῦσα βορὼ ἐν κυκεῶνι ὀλίψας, id est ἐν οἴνῳ βρωθεῖσα βορά, hoc est σφυλίω, inquit schol.

C. Οἰνόκαλα, potionis genus ex vino & lacte mistis. cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam scribens fœminarum incõmodis auxiliari ἐν οἰνόγαλακτι. id quod tamen nonnulli tepidum aut egelidum interpretantur in modum lactis. id enim γαλακτῶδες videtur significare. Gorr.

C. Οἰνόγαρον, Garum vinosum, hoc est Garum mistum vino. Aet. lib. 3 cap. 85, refert compositionem οἰνόγαρον καταστικοῦ: ex qua tamen quodnam propriè fuerit gari & vini temperamentum, certò constare non potest. Gorræus.

C. Οἰνοκυστέω, Vinum gusto, Potito. Athen. lib. 9 ex Antiphane, οἰνοκυστεῖ, πεπιπατεῖ ἐν τοῖς στεφάνοις.

C. Οἰνοκοπτής, ῆ, ὁ, Qui vinum colat, hoc est per colũ transfundẽs purgat. à verbo οἰνοκοπέω, Vinũ percolo. (quod & κεχυλίσθαι τὸν οἶνον, & διυλίζειν siue ἡδεῖν τὸν οἶνον) apud Athen. lib. 13 in epistola Parmenionis de iis quos ex Darico exercitu cœperat, ὁ ψοφοποιὸς δραχμοσιοῦ ἑξδομήκοντα ἑπτὰ, χρυσοῦς εἰκοσιεν ἱστα, γαλαχτοπρυχρὴς τρεῖς καὶ δέκα, πτηματοπωλὴς ἑπτακαιδέκα, οἰνοκοπὴ τὰ ἑξδομήκοντα.

C. Οἰνοθήρας, ου, ὁ, Œnothera: plantæ nomen (ad verbum sonaret Vini venator) de qua Theophr. Hist. pl. lib. 9, c. 21, ἡ δὲ τοῦ οἰνοθήρα ῥίζα δεθεῖσα ἐν οἴνῳ, πρεσβύτερον πιθὴ ἰλαρώτερον τὸν ἦθος. Et mox de eius radice, ὁ δὲ αὐαν θεῖσα ὡς τὸν οἶνον. sic enim reponendum esse, ex Plinio quoque patet, lib. 26, cap. 11, Oenothera siue onuris hilaritatem afferens in vino. Et mox de radice, Quum siccata est, vinum olente. De eadem Diosc. lib. 4, cap. 118, ὀνάγραν δὲ ὀνοθήραν, οἱ δὲ ὄνουειν. Et mox, de radice, ἣ πῆς ζηραν θεῖσα οἴνου ὀσμὴν ἀποδίδωσι. De eadē ita apud Galen. l. 8 Simpl. ὀνάγραν, ἢ ὀνοθήρα. ἢ ὀνοθευείς. Τούτου ἡ ῥίζα ξηραινομένη οἰωδεῖς πόζει. ἔστι δὲ καὶ τῇ δυνάμει κατ' οἶνον μάλιστα. Sed hæc vocabula suspecta sunt. Itidem tamen apud Ægin. libro 7, ὀνάγραν, οἱ δὲ ὀνόθηραν, ἄλλοι ὀνοθοῦειν. ITEM Οἰνοθηείς herbæ nomen. Plin. lib. 24, cap. 17, Crateuas œnotheridem, cuius aspersu è vino feritas omnium animalium mitigaretur.

C. Οἰνοκάχλη, Vino gaudens, Vinoa. Pollux libro 6, capite 3.

C. Οἰνόλιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino sepultus, seu Vino grauis. id est Ebrius. vel etiam Ebriosus, Qui vino sepeliri solet. Plutar. De educ. puer. αὐδραπόδου οἰνόλιπον καὶ λίχνον, πρὸς πᾶσαν πραγματείαν ἄχρηστον.

C. Οἰνομανής, Insano vini amore captus. Athen. l. 11, καὶ γὰρ ὁ φιλόσοφος καὶ ὁ ὀψοφάγος οἶνον ὀψομανής ἐστι, καὶ ὁ φιλοπότης, οἰνομανής.

C. Οἰνόμελη, Vinũ mulsum: quod & simpliciter mulsum dicitur. id est, vinum melle conditum. cuius condiendi diuersæ rationes à medicis traduntur. Mulsum verò quod ex musto fit, sunt qui ἑκπαρ vocari scribãt. quanquam Constantinus Cæsar eo nomine Conditi mulsi

genus quoddam appellari scribit, ex variis aromatis, & sub caniculæ ortum per dies quadraginta insolati. Diosc. οἰνόμελι τὸ ἐκ τοῦ αὐστηροῦ οἴνου καὶ μέλιτος ἑφθοῦ γινόμενον. ἥδιον πνεύματοῦ. Quæ sic Plinius, Mulsum ex austero vino factum non implet stomachum, neque ex decocto melle, minúsque inflat. Vide & Μελιπήτης.

C. Οἰνομήτωρ, ορος, ἡ, Vini mater. Astydamas apud Athen. lib. 2, Θηκεῖσι δ' ἀκεσφόρον λύπης Ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον.

C. Οἰνόπεδον, ου, τὸ, Campus vini ferax. οἰνόφυτον πεδίον, ἀμπελόφυτον χωρίον. Eustathio ἀμπέλων γὰρ πεδινὴ, qui non ab οἶνος sed οἶνη deriuari vult. Il. ι, πεῖν ἡμῖν οἰνοπέδοιο, Ἡ μιν δὲ ψιλῷ ὄρσον πεδίοιο τραπέσθαι. Vbi neutraliter οἰνόπεδον dici, vt γειλόπεδον & σφαπέδον, annotat Eust. Alibi autē adiectiuè idem Homerus DICIT Οἰνοπεδίς, ου, ὁ καὶ ἡ, vt Od. α, Ἐρπίζοντ' ἀνὰ γεωνὸν ἀλωὴν οἰνοπέδοιο. ι, γῆς ἀμπελοφόρου, seu οἰνοφόρου, campi viniferi. Reperitur ET Οἰνοπέδη, itidem pro campo vini ferace seu Vinea. in Epigramm. lib. 2, οὐ δὴ ὕδασιν οὐκ ἐμίανεν, Ἀλλ' οἶος πρῶτος ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης, qualis à vinea venisti.

C. Οἰνοπέπαιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo vinum maturuit. Apud Suid. Βότρυες οἰνοπέπαιποι εὐῴδοιο περοῖς Θρέμματα.

C. Οἰνοπλάνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino plenus, hoc est Vino abundans, Vini ferax. Od. ο, de Syria insula, Εὔβοιης, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.

C. Οἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Vino plenus, hoc est Vino abundans, Vini ferax. Od. ο, de Syria insula, Εὔβοιης, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.

C. Οἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Vino percussus, id est Ebrius. Sic Tibull. Eleg. 2, Nec quisquam multo percussum tempora Baccho Excitet, vt habent quædam exempl. pro Perfusum, quod in vulg. editionibus legitur. Aliquando & Ebriosum significat.

C. Οἰνοποιός, οῦ, ὁ, Qui vinum conficit. VNDE Οἰνοποιία, ας, ἡ, Vini confectio. Vtitur Athen. lib. 1, de vino veteri loquens. ET Οἰνοποιέω, ῶ, Vinum facio. Plut. Sympos. 3. Probl. 6, αὐτὸ δὲ τὸ μέλιτος φύσει οὐχὶ πρὸς ὄμβελον ὕδωρ καὶ χρόνα συμμιγνύοντες οἰνοποιοῦσι. Athen. lib. 1, de vinis Italicis, οἰνοποιητέον δὲ αὐτοὺς πρὸς πνεῦ χρόνου, καὶ εἰς ἀναπεπαλῶν τόπον θετέον.

C. Οἰνοποσία, ας, ἡ, Vini potio seu potatio. vt οἰνοποσία μετὰ κράματος, potio vini aqua mixti.

C. Οἰνοπότης, ου, ὁ, Vini potor, vt Plin loquitur. Poll. Item apud Suid. in epitaph. Anacreontis, Σπεῖσόν μοι παρεών. εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης. ET Οἰνοποτέω, ῶ, Vinum facio. Plut. Sympos. 3. Probl. 6, αὐτὸ δὲ τὸ μέλιτος φύσει οὐχὶ πρὸς ὄμβελον ὕδωρ καὶ χρόνα συμμιγνύοντες οἰνοποιοῦσι. Athen. lib. 1, de vinis Italicis, οἰνοποιητέον δὲ αὐτοὺς πρὸς πνεῦ χρόνου, καὶ εἰς ἀναπεπαλῶν τόπον θετέον.

C. Οἰνοποτέω, ῶ, Vino bibo, οἶνον πίνω: seu Vinum poto, Vino me ingurgito. Athen. lib. 11, initio, de πτήλεον loquẽs, ὡ ὀμαλὴ ἀπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπαγλον οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι τὸ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι. Vbi simpliciter accipitur pro Vinũ bibere. ET Οἰνοποτάζω poeticè pro οἰνοποτέω, id est Vinum poto, Vino me ingurgito. Od. υ, μετ' αἰθράσιν οἰνοποτάζων, vinum potans. Il. υ, Τοὺς Τρῶας βασιλεῦσιν ὑπατέχει οἰνοποτάζων, inter scyphos.

C. Οἰνοπώλης, ου, ὁ, Vini venditor. Vinarius, Plauto & Suet. ET Οἰνοπωλέω, ῶ, Vinũ vendo. Aristot. De mirabilibus auditu, καὶ ἐν Ταρσῷ δέ φασιν οἰνοπώλιον πυκὰ τῶν νύκτα μαίνεσθαι, ἢ ἡμέρας δὲ οἰνοπωλεῖν. AT Οἰνοπώλιον, ου, τὸ, Taberna vinaria, Locus vbi vinum venditur, Caupona.

C. Οἰνοπωτάρης, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo vinum libatur. vt οἰνόπωτον δεῖ θυσίαι, ἐν αἷς οἶνος ἀπένδετον. quod vide in Νηφάλιος.

C. Οἰνοφερής, ές, ὁ καὶ ἡ, Procliuis ad vini potum, Vinosus. πάροινος Hesychio.

C. Οἰνοφλυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui vino bullit, Qui vinum eructat. id est Vinosus, Ebriosus. seu Vini auidus. Xenoph. & Poll. VNDE Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, Vinolentia, Ebrietas. Aristot. Ethic. 3, cap. 5, αἵρεσις ἢ πάρεσις ἢ ἕξις οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας. Philo De vita M. lib. 1, οἰνοφλυγίαν καὶ ὀψοφαγίαν καὶ λαγνείαν καὶ ἄλλας ἀπηρεπεῖ ὀπθυμίας. Vtitur & Antiphan. apud Athen. lib. 13, πᾶσιν οὖν Δὶ οἰνοφλυγίαν καὶ πάρος τὰ πόματα, Ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οἱ πιχόμενοι. ET Οἰνοφλυγιάω, ῶ, Vinosus sum, Vino me ingurgito, Inebrior. Deuter. 21, ἐὰν ὑπακούει τῆς φωνῆς ἡμῶν, συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ. Habetur & apud Poll. lib. 6, c. 3. ITEM Οἰνόφλυκτος, Temulentus, Ebrius. Bud. ex Basil.

C. Οἰνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vinum ferens. seu Vino ferendo aptus. Athen. lib. 10 ex Critiæ elegis, Πίνειν πλὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα. Lucill. quoq; & Martial. ac Apuleius Œnophorum vsurpant pro vase ad ferendum vinum apto. quod Herodian. lib. 8 οἰνοφόρον σκεῦος appellat.

C. Οἰνοφυλαξ, Vini custos. Hoc vocabulo schol. Aristoph. exp. οἰνόπτης.

C. Οἰνόφυτον, Locus in quo vinum nascitur. Nisi malis ab οἶνη deriuare, & interpretari Locus vitibus consitus. Id est Vinea. ‖ Οἰνόφυτα est etiam nomen proprium loci cuiusdam in Bœotia, apud Thuc. lib. 1, pag. 35, & Aristot. Polit. 5.

C. Οἰνοχόος, ου, ὁ, Qui vinum infundit. Pincerna. Il. β, Πόμασι δὲ δεκάδες δεύοιατο οἰνοχόοιο, indigerent pincerna. Od. ο, & Od. φ, Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μοῦ ἐπαρξάσθω δεπέεσσι. Xen. Hell. 7, ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους. Idem Pæd. 1, οἰνοχόων βασιλικῶν. Et Athen. lib. 3, τοῦ οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ πότον χόνος. Adiectiuè quoque vsurpauit apud eundem Athen. lib. 11 Xenophan. Coloph. Ἡ μὲν δὴ κρητὴρ' οἰνοχόοι θέσκεπτο Κιρναίων θεχοᾶσιν ἐν ἀρμυρέοις.

ET Οἰνοχόη, Vas ex quo vinum in pocula infunditur. Trullam nonnulli interpr. At Bud. Vrceolum Latinè dici annotat. Hesiod. Μηδέποτ' οἰνοχόῃ πθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν. Et Thuc. lib. 6, pag. 213, de templo Veneris, ἐπέδεξαν τὰ ἀναθήματα, φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλα κατασκευάς. ITEM Οἰνοχόω, Vinum infundo. Od. ο, Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Od. υ, ἐνωνοχόει δὲ Μελάνθης. Xen. Pæd. 1, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ. Ibidē de pincernis regiis, κομψῶ τε οἰνοχοῦσι καὶ καταρείοις ἐγχέουσι. vbi οἰνοχοεῖν videtur accipere pro Miscere vinum in pateras infundendum. Athen. lib. 10, οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρωτανείῳ τοῖς Μιτυλληναίοις. Simili loquendi gen. vtitur etiã lib. 13. Plut. autem cum accus. in Pericle dixit, πολλὰ καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοῶν, metaphoricè. In propria etiam signif. Homerus Iliad. γ, οἶνον ἐωνοχόει. Sic Epigr. lib. 2, ὁ μὲν Αὔσονα βάκχον Οἰνοχοεῖ κρήνης ἐξ αμεθυστέρης. Et Philostr. epist. 10, οἰνοχοήσας νᾶμα πόμον. Pass. Οἰνοχοῦμαι, Vinũ mihi infunditur. Greg. de Ganymede & raptu eius loquẽs, ἵν' ὡς ἥδιστα συμπαίζοιεν οἱ θεοὶ, τοῖς Διὸς, οἰνοχοούμενοι παιδικοῖς. VNDE Οἰνοχόημα, ατος, τὸ, Id quod à pincerna infunditur. Plut. in Phocione, accepit pro vino quod in epulis solennibus infunditur conuiuis: p. 243, καὶ παρέδωκε καθ' ἕκαστον ἐπιαυτὸν οἰνοχόημα ὁ Χαβρίας τῇ ἕκτῃ δὴ δέκα ἡ βοηδρομιῶνος. vbi interpr. vertit, Vinum dimensus est. De qua re idem Plutarch. in lib Verum Athen. bello an sapientia præcelluerint, ἕκτῃ δὲ μηνὸς οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίου τοῦ Ναξοῦ ὀπτνίκια ναυμαχίας. ET Ἐνοινοχοέω, Vinum infundo in. At cum accus. Odyss. γ Homerus dixit Οἶνον ἐνοινοχοεῶντες. sicut Il. γ, ἐκπαρέωνοχόει. Pro Οἰνοχοέω dicitur ETIAM Οἰνοχοεύω. Il. υ, de Ganymede, Τὸν καὶ ἀπρεύψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Ad quem locum respexit Aristot. De arte poet. quum scripsit, ὅθεν εἴρηται ὁ Γανυμήδης Διὶ οἰνοχοεύειν. quod Cic. dicit Ioui pocula ministrare.

VNDE Οἰνοχοεία, ας, ἡ, Vini infusio, Munus pincernæ. apud Suidam.

c. 2. Ἀρχοινοχόος, ου, ὁ, Qui principem inter pincernas seu pocillatores locum tenet. VNDE Ἀρχοινοχοεία, Dignitas & officium eius qui principem inter pocillatores locum obtinet.

C. Οἰνοχρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Qui vinei coloris est. vel οἰνωπός. Theophr. Hist. pl. lib 9, cap. 13, οἰνοχρῶτες καὶ ἐρυθραί. vbi tamen Gaza vertit Cærulcæ ac rubeæ.

C. Οἰνάγρα, ας, ἡ, herbæ nomen apud Diosc. lib. 4, c. 118, quæ & οἰνοθήρας. sed vulgati libri habent ὀνάγρα.

C. Οἰναγωγὸς, ῆ, ὁ, Vinum vehens, seu Vehẽdo vino aptus. vt οἰναγωγὸν πλοῖον, Nauigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino. Sic Pherecr. apud Athen. l. 11, βαθείας κύλικας, ὡς ἀφ' ὁλκάδος οἰναγωγοῦ.

C. Οἰναχθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Vino grauis, Ebrius. Idem cum οἰνοβαρής. Ab Hesychio exp. μέθυσος, μεθύων.

C. Οἰνέλαιον, ου, τὸ, Vinum oleo mixtum. Οἰνέλαιον (inquit Gorr.) Mistura vino & oleo constans, cuius mẽtionem Gal. fecit cum lib. 1 περὶ κατὰ ῥῆν in descriptione emplastri quod ex argenti spuma & œnelæo præparatur, tum in libro περὶ ἀποφίσεων, quo loco vetat ipsum dari phthisicis, sed eo calfacto stomachum fouẽdum præcipit.

C. Οἰνήρυσις, εως, ἡ, Vasculum quo vinũ hauritur. vt ζωμή-

ρισις cochlear quo ius hauritur. Aristoph. Acharn. φέρε πιὼ οἰνήρισιν ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβών. vbi scholiast. exp. πιὼ τὸ οἶνον κοτύλιον ἢ ἀρύσωμαι.

Οἰνοπίπης, ου, ὁ, Qui circumcirca vagis oculis inuestigat quod potet. vt μεθυκοπίπης, παρθενοπίπης & παιδοπίπης. ab ὀπιπεύω, Circunspicio. vel Obseruo, ὀπιπρῶ, Intentis oculis capto. Suidas οἰνοπίπας fœm. gen. accipit, & exp. τὰς τοὺς οἴνους θεασκοπούσας, in hoc loco Aristoph. Thesmophor. ferè circa mediũ. Τὰς μοιχοῦ τινος, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν, Τὰς οἰνοπίπας, τὰς θεροδόπιδας, τὰς λάλους. Sed annotat etiã, κατ' μίμησιν fictũ esse hoc vocabulum à πιπίζειν, significante μύζειν siue μυζᾶν. id est, Sugere. quanuis πιπίζειν Atticis eo sensu vsitatum non sit. In vulg. Aristoph. edit. ibi nõ legitur οἰνοπίπας, sed οἰνοποπίδας. quam scripturã alteri lõgè præfero. nam οἰνοπίπας fœm. gen. nescio an à quopiam vsurpetur, quum similia ei composita παρθενοπίπης, μεθυκοπίπης & παιδοπίπης masculino tantùm genere vsurpata reperiam.

C. Οἰνόπιπης, ου, ὁ, Vini inspector. Magistratus quidam Athenis, de quo Athen. l. 10, οἱ δὲ οἰνοπίπαι ἔτι ἐφεώρων τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, εἰ κατ' ἴσον πίνουσιν οἱ συνόντες. quã ἀρχὴν dicit fuisse ἄπελῆ, vt & ex verbis Eupolidis quæ ibi citantur, manifestum est, Οὐδ' ἐν αὐτοῖς εἰκεῖν οὐδ' αὐ οἰνοπίπας θεσπεσίους, Νεωὶ σρατηγοὶ λθυσιμῶν. Athen ibidẽ, ἔφη ὅτι οἱ οἰνόπιπαι, οἵτινες καὶ παρεῖχον τοῖς δειπνοῦσι λύχνους καὶ θεωρηδὸν ἕκαστον δέ τινες τούτων καὶ ὀφθαλμοὺς. Itidem apud Poll. lib. 6 c. 3. de deriuatis ab οἶνος, Καὶ οἰνοπίπης τις, ὁ τὸν οἶνον ὀπιπεύων. ἔστι δὲ καὶ λύχνος καὶ θρυαλλίδας παρεῖχε, καὶ τὸν ἐξ οἴνου ποτὸν ἐφεώρα. Sed perperam apud eum scribitur ἐποπίπης pro ἐποπίπης τις. Biusmodi οἰνόπιπα volunt esse quem Martial. conarum magistrum appellat, Varro modiperatorem.

C. Οἰνοψ, Cuius facies vinum repræsentat, Qui vinei coloris est. οἶνος ὄψιν ἔχων, vt Eust. exp. Il. α, — ὁρῶν ὅτι οἶνοπα πόντον. Sic Od. α, Πλέων οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀνθρώπους ἀνθρώπους. Item Il. ν, βόε οἴνοπε, id est οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν, ac propterea μέλανες, inquit Eust. At Od. ν, vbi itidem habetur βόε οἴνοπε, idem Eust. exp. nõ solùm μέλανες, ἀφ' ὧν, μέλας οἶνος: sed etiam πυρροὶ ἀφ' ὧν, οἶνος ἐρυθρός. Alibi autem Homerus αἴθωνες βοὲς dicit, propter eosdem duos colores, vel etiam οἱ ἀνθοῦσι ἐρχόμενοι.

C. Οἰνωπὸς, ὸν, ὁ, Qui vinei coloris est. vel potius Qui vuas maturas colore refert, vt discimus ex Aristot. De color. vbi ait, τὸ οἰνωπὸν χρῶμα γίνεται ὅταν ἀκράτῳ τῷ μέλανι καὶ σίλβοντι κραδῶσιν αὐγὴ νεοσσοειδὲς, ὡς τοῦ καὶ βοτρύων ῥᾶγες. καὶ τὸ τούτων οἰνωπὸν φαινόμενον τὸ χρῶμα ἐν τῷ πεπαίνεσθαι, μελαινομένων δὲ, τὸ φοινικοῦν εἰς τὸ ἐλουργὸν μεταβάλλει. Sunt qui interpr. Nigricãs, vt apud Eurip. οἰνωπὸς δράκων, nigricans draco. Et in Epigrãm. οἰνωπὸς βότρυς, nigricans racemus: lib. 3, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυα ἐρεπτόμενος. Gaza apud Theophr. Hist. pl. lib. 3, cap. 16 & 17, vertit Fuluus.

C. Οἰνόχημα, ατος, τὸ, Omne vas vinarium. v. l. sine autore tamen & exemplo.

C. Ἀλλοιωνία, ας, ἡ, Varietas & mutatio vini, vt Bud. interpr. apud Plut. Symp. 4, prob. 1, αἱ γὰρ ἀλλοιωνίαι λεγόμεναι τὰ χαλεπὰ μεθύσκουσι, quum aliis altisque vinis in eadem cœna vtimur.

C. Ἄοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino carẽs. Xen. Pæd. 5, μὴ ἐξαπίνης ἄοινος γενόμενος νοσήματα θεραπεύειν. Ibidem, πολὺ γάρ ἐστι τῆς ὁδοῦ ἄοινος. Et ἄοινος σπονδὴ apud Nonn. Item ἄοινα ἱερὰ & ἄοινοι θυσίαι, sacra abstemia, (si ita loqui licet vt Gell. lib. 3, cap. 29, Prandium autem abstemium, in quo nihil vini potatur, caninum dicitur: quoniam canis vino caret) In quibus nullus vini vsus est: alio nomine νηφάλια dicta: quibus opponuntur οἰνόσπονδα. Item in Prouerb. ἄοινος μέθη, temulentia citra vinum.

C. Διόοινος. Poll. lib. 6, cap. 3, de deriuatis ab οἶνος, Διόοινος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, καὶ οἰνοκάχλη. vbi incertum pro vinosõe & temulento accipiat, sicut sequentia, an alia significatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, διόοινος significaret, Vbi malũ vinum nascitur. Vel, Parum ferax vini.

C. Ἔξοινος, Qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10 Oseæ, Pro vite frõdosa. Aquila interpretatus est ἔνυδρον, quam nos aquosam, vel ἄξοινον possumus dicere, eo quòd vini perdat saporem. ‖ Aliàs ἄξοινος signif. Vino expletus, Ebrius. μεθύων, vt Suid. exp. in his locis à se citatis, ὁ δὲ ἄξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἡμιπόμπιμος. Polyb. ἄξοινοι γενόμενοι καὶ κατὰ σκίλωας ἐρρίμμενοι πάντες. quod Ouid. dicit, — somno vinóque sepulti. Sic apud Athen. lib. 14, initio, quidam qui dixerat, ἄξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, exemplum hoc ex Alexide affert, Ἔξοινος ἐπίει τοῦτο, Ebrius, Potus. seu Quum perpotasset. Idem Athen. lib. 1, ex Dione de Ægyptiis suum κρίθινον οἶνον potantibus, οὐπω ἠδέσθη τοὺς πόδας θεσφερομένους, ὡς καὶ ἄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ὅσα τοῖς ἐξοίνοις γίνεσθαι. Poll. lib. 6, cap 3, de deriuatis ab οἶνος, scribit dici quidẽ ἄξοινος, sed non ἀξοίνως, nec ἀξοινία.

C. Εὔοινος, Bonum vinum ferens. vel, Vino abundans, Vini ferax. Athen. lib. 13 ex Hermesian. eleg. Λέσβον ἐς εὔοινον. Sic ἄμπελοι εὔοινοι, apud Poll. lib. 6, cap. 3. VNDE Εὐοινία, ας, ἡ, Vini abundantia & bonitas. vel, Annus vini bonitate & copia insignis. ET Εὐοινέω, Vino abũdo. vel Vinum bonum fero. vt ἀμπελοῦσαι ἄμπελοι, cædẽ quæ εὔοινοι.

C. Ἡδύοινος, Suaue & iucundum vinum ferẽs. vt εὔοινοι ἄμπελοι, Xen. apud Poll. l. 6, c. 3. Et ἡδυοινόπρως καρπὸς, fructus efficiẽs vini dulcioris, Theophr. De caus. pl lib. 3, c. 20.

C. Κάπινος, Vinosus, Vinolentus. seu Ebrius, Vino obrutus. Exemplum habes in Οἰνοῤῥέω.

C. Παροῖνος, Vinolentus, Temulentus, Ebrius. vt αἴθοψ πάροινος apud Athen. lib. 10, ex Antiphane. vbi reddere etiã potsis Vinosus. Item πάροινος ὀρχησις apud eundem lib. 14 Et Plut De loquacit. & Symp 8. de philosophis loquens, ὀνειζόμενοι πῶς μέθην, λέγουσιν τὴν λήρησιν πάροινον. Fortasse tamen aliquis ὀρχησιν πάροινον & λήρησιν πάροινον simpliciter accipere malit pro ea quæ παρ' οἶνον fit, id est inter scyphos. Sed amplius aliquid etiam significare apparebit ex sequentibus. Παροῖνος est etiam cognomentum meretricis cuiusdam apud Athen. lib. 13. VNDE Παροῖνος, Temulentè. vel More eorum qui ex vinolentia lasciuiunt. Poll. AT VERO Παροῖνος, non solum Temulentus, seu Petulans ex temulentia, sed & Qui fit seu dicitur inter pocula, ad verbũ, Inter vinũ, seu inter vina, vt loquitur Horat. Luc. De saltat. τὸ Φρυγιστὶ ὀρχεῖσθαι οἷος, τὸ παροῖνον καὶ σύμπωτον, μετὰ μέθης γίγνεσθαι, ἀχρεῖον πολλάκις θεῶν αὐλήμα γυναικεῖον ὀρχουμένου τοῦ θεοῦ καὶ καμαρηστὴ πεθήματα. Sic Athen. l. 14. ἔστι δὲ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροῖνος. Itidem apud Hes. ὀρχήσασθαι, ὀνομάζει τις παροῖνος. quã Athen. loco citato αἰγιλλικὴν vocat, nisi mẽdosũ sit pro αἰγιλίν. Rursũ Luc. in Salut. ert. μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροῖνοι γενόμενοι. quale inter alia esse dicit, Χαῖρ' Ἀγκλεῖδαι, φησὶ μὴ εἶσης ἐκ ὀπιδεῦσαι. Et παροῖνα ἄσματα apud Poll. l. 6, c. 19. (pro quo perperã in v. l. παροινῆκα) Cantilenæ quæ inter scyphos canuntur, vt παροῖνοι αὐλοὶ apud eundẽ lib. 4, c. 10, Tibiæ quæ παρ' οἶνον inflantur, id est inter pocula. οἱ δὲ παροῖνοι (inquit) σμικροὶ ἀφ' ἵστοι δ' ἄμφω. πῶς γὰρ ἰσόπτα συνάπτουσι θεοῖσιν. In altera signif. Aristoph. Acharn. Οὐδέπωτ' ἐγὼ πόλεμον οἴομ' ἀποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν ἀρμόδιον ἄφετε Συλλαμπακινεῖς, ὅτι παροῖνος αὐτὴ ἔφυ, post vinum petulans & iniuriosus, μεθυσὸς καὶ ὑβριστὴς, vt schol. exp. itidémque Suidas, apud quem & hoc exemplum legitur, Τῶν ἀπάντων ὑβριστὴς καὶ παροῖνος. ἀνὴρ γὰρ ὡς ἐπίπαν πολλῶν ἀγαθῶν, ἐνήλατ', ἐκείρατ', ἀπεπόρδει, κατηχλα. Quorum verborum aliqua sumpta sunt ex Aristoph. Vesp. sed παροῖνος ibi non habetur. ET Παροινικὸς, ὴ, ὸν, idem cum παροῖνος, Temulentus & petulans. Aristoph. Vesp. ἀπηρόπαρον ἂρ' ὦν κακὸν, Καὶ τοῦ ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος, præ cæteris inebriebatur & petulans erat. ET Παροινία, ας, ἡ, Ebrietas. vel Petulantia quæ ebrietatem comitatur. vel (vt Hermog apud Xenophontem in Symposio pag. 510, exp.) τὸ οἶνον παρ' οἶνον λυπεῖν τοῖς συνοῦσι, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν. Hesychio est ἡ ὀκ τοῦ οἴνου ὕβρις. Bud. pagina 77 interpr. Super mensam & vinum petulantia, proferens locum quendam ex Demosth. quem ibi vide. Idem, pagina 1075, Παροινία autẽ est contumelia vel iniuria vel petulantia in ebrietate admissa: ipsaquè contumelia & probra sic petulãter admissa, πεπαρῳνημένα vel ἐμπεπαρῳνημένα vocantur. & homo ἐμπεπαρῳνημένος dicitur qui iniuriam seu contumeliam super conuiuium passus est. Athen. libro 10, ex Amphide, ἄπολις γὰρ δεῖπνον οὐ πάνυ παροινίαν.

παροινίαν. Plut. in consolat. ad Apollon. θεραπαινίδος τοῦ ἀνηνοῦ βίου, καταφρονοῦσι τὸ συμπόσιον, πρὶν εἰς τινα παροινίαν ἐμπεσεῖν πλὴν τῆς μακρᾶς ἡμέρας παρεπιμένειν. Herodian. lib. 5, τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ὀκβεβακχευμένων. vbi Polit. vertit, Iis quæ grauia olim honestáque censebantur, per omnem contumeliam ac temulentiam debacchantibus. Et libro 1, εἰς ὅσον τὸν τε μανίας καὶ παροινίας θεοευχώρησεν, eo vecordiæ petulantiæque processit. Apud Arrian. autem lib. 4, de cæde Cliti, ὀνειδίζε παροινίᾳ, Budæus vertit, In ea temulenta iactatione. VNDE Παροινιάσαι apud Hesychium, ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι. quo sensu paulo post παροινῆσαι. AT Παροίνιον in vulg. lex. exponitur Conuitium, Temerè ac stultè dictum velut inter pocula. A Πάροινος est etiam VERB. Παροινέω, ῶ, Ex ebrietate dico agóue quæ dedecẽt. vel (vt Bud. interpr.) Pecco per vinolentiam, Per vinolẽtiam lasciuio. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον. Idẽ, ὁ δὲ ἀκροθώραξ κρίνει τι καὶ διὰ τὸν οἶνον κακῶς κρίνει, ὥστε παροινεῖ. Aliud ex eodem exemplum habes in ἀκροθώραξ, vbi παροινοῦσιν Camer. interpreta ur Debacchantur. Athen. de Demosthene, Ἀριστόχου γοῦν τινος ἐρασθεὶς μειρακίου, καὶ δι' αὐτὸν παροινήσας εἰς Νικόδημον, ὀξέως ἔφη αὐτὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς. Plutarchus Alcibiade, θεώμενος Λακεδαιμονίους ὑβρίζοντας καὶ τοὺς πελάκοντα παροινοῦντας. Idem copulauit παροινεῖν & ὀκβακχεύειν. in lib. De def. orac. ἀλλὰ νεῦμ μὴν ἥδιον οἱ αὐτοὶ, νεῦν δὲ μᾶλλον ὀκβακχεύονται καὶ παροινοῦσι. vbi Turn. vertit, Idem modò remissius, modò vehementius vel ad bacchationem incitantur vel ad temulentiam impelluntur. Pass. παροινοῦμαι, vt παροινουμένη γυνὴ, Demosth. Mulier in conuiuio contumeliam passa. Et παροινούμενος, à temulento malè acceptus. In epistola Diogenis, πεπαρῳνημένη ἡ σοφία, A temulẽtis philosophi pulsantur. seu A temulentis pulsata est & fugillata, Bud. Item Luc. ἱκανά σοι πεπαρῳνημένοις ἡμᾶς, satis in nos debacchatus es. vt Cic. De perf. orat. Furere inter sanos & quasi inter sobrios bacchari vinolentus videtur. Item Phalar. παροινοῦμενος εἰς τὸ σῶμα ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν. VNDE Παρόινημα, ατος, τὸ, Iniuria seu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur. Sed παρόινημα dicitur & is qui iniuria seu contumelia à vinolento afficitur. Plutarchus in libro, πότερον Ἀθηναῖοι κατ' πόλ. ἢ κατ' σοφ. ὀνόδε. de Phocione Byzantiis auxilium ferente, ὀκνοῦσι τοῖς ἅμα συμμάχοις ἀφικέσθαι τε καὶ παρόινημα ὑφεῖσθαι Μακεδόνων. BICOMP. Εμπαροινέω, Temulentus iniuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μεμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον Γανυμήδη ἐμπαροινεῖς. verba Iunonis ob Ganymedem despectæ & ægrè ferentis. Et in pass. ἐμπεπαρῴνη, pro ὑβρίσθαι, ὀνοσελγήσαι, per vinum & petulantiam iniuria & probro affecta est. Bud. pag. 77. Vide & παροινία paulo antè. Metaph. autem Ioseph. ἐμπαροινοῦσι τοῖς θεάμασι, pro ὑβρίζουσι, vt Suid. exp. Horat. de rebus etiam inanimatis, Quæ parte debacchentur ignes.

C. Πολύοινος, Multum vini habens, Vino abundans. vt πολυοινότατον χωρίον, Poll. ex Thuc. VNDE Πολυοινία, ας, ἡ, Vini copia, Multum vini. Plato De leg.

C. Φίλοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vini amans, Vini cupidus. in malam plerunque partem pro Vinosus. Bibax. Aristot. Rhet. 1, οὐδεὶς γὰρ φίλοινος ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ. Plut. Sympos. 3, θεραπεύεται τὰ γινώσκοντα οἱ φίλοινοι. Athen. lib. 10. φίλοινος δὲ ἐστὶν ὁ θεὸς οἶνον ἐπιμὶς· φιλοπότης δὲ, ὁ θεὸς ποτὸς· φιλοκωμωιδὴς, ὁ, ὁ μέχρι μέθης. VNDE Φιλοινία, ας, ἡ, Amor vini, Bibacitas. Poll. lib. 6, cap. 3.

Οἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vinosus, Vinaceus, Vinũ resipiens vel redolens. Sic Vinosus sapor & Vinosus succus dicit Plinius. Plut. Sympos 3, καὶ τοῦ μὲν ἄλλων δὲ καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι μᾶλλον ὡς ψυκτικοῖς χρωμένους τοῖς ἰσχνοῖς ὁρῶμεν, ὡς καὶ ῥοᾶς καὶ μήλοις. Plin. dicit Fructus vinosum succum habentes. Alex. Aphr. αὐτὸ τὸ οἰνῶδες καὶ εὔφιμον, pars illa vinacea & alimento idonea.

Οἰνηρὸς, οῦ, ὁ, idem. vel Vinarius. vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον, Vas vinarium, sicut μελιτηρὸν, mellarium. Notandum autem eiusmodi οἰνηρὸν ἀγγεῖον significare non solùm vas in quo vinum asseruatur, sed etiam quod vinum resipit seu redolet quod asseruatum in eo fuerat, sicut μελιτηρὸν & ἰχθυηρὸν, & huiusmodi alia. Athen. lib. 10, οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Cratinus apud eundem, libro II, Καὶ πάλαι πάντ' ἀγγεῖα τὰ θεῖ' τὴν πόσιν, Κ' οὐσὴ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔπ' κεκτήσεῖ, oxybaphum vinarium. qui locus à Poll. quoque citatur. sic κρωσσὶ οἰνηροὶ, cululli vel vrcei vinarii. Poll. lib. 6, capite 3, ex Æschylo, μήτε κρατῆρας μήτ' οἰνηροὺς μηθ' ὑδαπηροὺς λιπεῖν ἀφνεοῖσι δόμοισι, nec vrceos vinarios nec hydrias. Et οἰνηραὶ μέτραι, mensuræ vinariæ, quibus vinum dimetiuntur. Aristot. Ethic. 5, capite 7, οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et οἰνηρὰ ὑγρότης, vinaceus humor. Pollux libro 6, capite 3, ex Anacreonte citat etiam οἰνηρὸς θεράπων. quod tamen non exp. dubiùmque est significẽtne seruum qui vina curet vel ministret, an vinosum. ‖ Οἰνηρὰ in vulgatis lexicis exponitur etiam Pampini, Frondes vitis. quæ potius οἴναρα.

Οἴνινος, η, ὁ, Vineus, Ex vino factus. Athenæus libro 7 ex Archestrato, μηδ' ὑδατος πηλῶ, μήτ' οἴνινον ἄξος Συμμίξῃς.

Οἰνόεις, εντος, ὁ, Vinosus. idem cum οἰνηρός. A cuius fœminino genere οἰνόεσσα per cõtractionẽ DEDVCTVM Οἰνῶσσα, mutato σσ in ᾶ more Attico: sicut μελιτῶσσα ex μελιτόεσσα, & similia alia. Est autẽ οἰνῶσσα, Maza vino subacta, vel Placenta ex vino & melle confecta. annotat enim Aristoph. schol. in Plutũ, οἰνῶσσαν vocari πῶς ὀνοῖνῳ πεφυραμένῳ μάζαν: vel (vt alii exponunt) εἴδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον. Polluci quoque libro 6, capite 3, οἰνοῦσσα est μάζα οἴνῳ δεδευμένη, vino madefacta. Aristoph. Pluto, οἰνοῦσσαν μέλι, ἰγδᾶς. ‖ Οἰνοῦσσα est etiam herbæ nomen, qua gustata corui & canes inebriantur. Athen. libro 10 ex Aristot. lib. quem θεῖ μέθης inscripsit, μεθύσκονται δὲ καὶ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις ὅσοι μθ, σταφυλῆς σταφύλαν χορτασθέντες, καὶ τὸ θῦ κορέσκων καὶ κυνῶν γένος, πῶ οἰνοῦσσαν καλουμένῳ φαγόντα βοτανίῳ. Ipsum ETIAM Οἰνοῦσσα, quod communis linguæ est, vsurpatur. sic enim apud Hesych. οἰνοῦσσα, μάζα οἴνῳ πεφυραμένη, ἢ ἡ διακονοῦσα τοῖς συμποσίοις. Sed perperam apud eum οἰνοῦσσα scribitur vno σ, sicut & οἰνοῦσα apud Suidam vno τ. Quum verò hoc οἰνοῦσσα siue οἰνοῦσσα sua natura adiectiuum sit, subaudiri potest vel μάζα, vel aliquid simile. ‖ Sunt & Oenussæ insulæ apud Plin. Apud Steph. Οἰνοῦσσαι. VNDE Οἰνουσσῆος ET Οἰνούσσιος, Ex iis insulis oriundus.

Οἰνών, ῶνος, ὁ, Cella vinaria, Columellæ. Poll. libro 6, cap. 2, τὰς δὲ ἀποθήκας τοῦ οἴνου, Ξενοφῶν μὴν οἰνῶνας εἴρηκεν, Εὔπολις δὲ πιθῶνας. Xenoph. Hellen. 6, μεγαλοπρεπεῖς δὲ οἰκήσεις καὶ οἰνῶνας κατεσκευασμένοις ἔχουσαν ὅσα τοῦ ἀχρῶν. Vtitur & Athen. lib. 12.

Οἰνίσκος, ου, ὁ, ET Οἰνάελον, ου, τὸ, Villum. Eubulus apud Athen. lib. 1, Ὁ Λάκκαδος πάρεστι καὶ Μικήσιος οἰνίσκος. Alexis ibidem paulo antè, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος καὶ γαργαλίζει. Poliochus apud eundem, libro 2, Θλασπὶ τ' ἀῶ ἐλαία, καὶ πιεῖν οἰνάελον. Et libro 3 ex Apollodoro, τὸ οἰνάελον Ἥν ὀξὺ καὶ πονηρόν. Item Lucill. lib. 2 Epigr. Ἐς βραχὺ σπαρείου κέρμα καὶ οἰναείου, ob exiguam pecuniolam pro emendo trifico & vino. ‖ Galen. apud Hipp. οἰναείῳ exp. ἀμπέλου.

Οἰνόω, ῶ, Vinum facio, In vinum verto. Et pass. οἰνοῦμαι, In vinum mutor, Vinum fio. Nonn. Νάμασι οἰνωθέντας, aquæ in vinum conuersæ. ‖ Aliàs Οἰνόω signif. etiam Inebrio, μεθύσκω, vt Suidas exponit. Et Οἰνοῦσθαι dicitur homo aliquis quum vino expletur, seu inebriatur. Od. π, & τ. Μή πως οἰνωθέντες ἔλεν σήσωσι τε ὑμῖν Ἀλλήλους ῥώσασθαι. Aristot. Rhet. 2, ὡς καὶ τὸ οἰνωμένοι, οὕτω διάθερμοί εἰσιν οἱ νέοι ὑπὸ τῆς φύσεως. Plutarchus Sympos. 4, μάλιστα μὲν πίνειν καὶ οἰνοῦσθαι θαρραλεωτάτους ἀλλήλοις. Sed minus esse οἰνωμένον quàm μεθύοντα apparet ex Zenonis verbis apud Diogen. Laert. οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφὸν φασιν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. vbi Budæus vertit Vino impleri. Sunt igitur Zenoni οἰνωμένοι qui Aristoteli ἀκροθώρακες, Apoti, Bene poti, & Qui inebriari iam incipiunt. In hoc tamen loco Aristotelis Ethic. 7, vbi dicit τὸν καθεύδοντα καὶ μαινόμενον καὶ οἰνωμένον, præditum quidem esse ἕξει, sed ea non vti, οἰνωμένος accipitur potius pro eo qui iam prorsus ebrius est: sicut Eustath. quoque οἰνοῦσθαι apud Homerum, exponit μεθύσκεσθαι. Itidémque

οἰνωθέντες ex Gal.lib.1 ad Glauc.affertur pro Inebriati.Et οἰνωμῶροι, Temulenti, Ebrii.

Οἴνωσις, εως, ἡ, Bene potum esse, seu Appotū esse, Incipere inebriari. minus quàm μέθη quo significatur Ebrietas. Sunt qui interpr. Vinositas. Vinosus tamen signif. potius Vini cupidus, φίλοινος. Plut. De loquacit. quum citasset hos Homeri versus ex Od.ξ, de vino, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, καὶ θ' ἁπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, καὶ τ' ἔπος προέηκεν ὅ περ τ' ἄρρητον ἄμεινον, scribit videri ibi poetam exprimere differentiam inter οἴνωσιν & μέθην quæ à philosophis inuestigatur: οἰνώσεως μὲν, αἴσθησιν, μέθης δὲ, φιλοσοφίαν. Et mox, ἀλλ' ἡ μωρολογία μέθην ποιεῖ καὶ οἴνωσιν. nam μέθη est λήθης πάροινος. Idem Plut. initio lib. 3 Symp. citatis iisdē Homeri versibus subiungit, οἰνώσεως ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν καὶ μέθης (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) διαφορὰν ἀποδεικνύντος. ὡδὶ μὲν γὰρ καὶ γέλως καὶ ὄρχησις, οἰνομώροις μετεῖναι ἐπιστήσας δὲ λαλεῖν καὶ βλέπειν ἀβέλτερον, ἢ σωπᾶν, παροινίας ἤδη καὶ μέθης ἔργον ὄντι. Similiter Zeno dicit hominem sapientem debere quidem οἰνοῦσθαι sed non μεθύσκεσθαι.

C. Διοινοῦσθαι, Vino imbui, Inebriari. vnde διοινωμῶρος apud Poll. In v.l. ponitur etiam ACTIV. Διοινόω, Vino refercio.

C. ΚΑΤοινοῦσθαι, idem. quasi à VERBO Καπινόω, Inebrio. cuius tamen nulla afferuntur exempla. Vnde καπινωμῶρος, quod ex Plat. citat Poll. lib. 6, cap. 3. Ex eodem Platone Bud. aff.rt καταφωνωμῶρος, Vino obrutus: dicens simile in eo particip. augmentum esse et quod est in παρῳνηκὼς à παροινέω.

Οἰνίζω, Vinosum saporem refero, Vinum resipio, Vinum redoleo. Quo signif. Diosc. vsurpauit hoc verbū, apud quem similia alia frequenti in vsu sunt, vt κυαίζειν, χλωρίζειν. ‖ Οἰνίζω Suidæ est etiam οἶνον ἀγοράζω, Vinum emo. quod tamen οἰνίζομαι potius dicitur. nam οἰνίζεσθαι ab Homero accipitur pro οἶνον πωλεῖσθαι. sicut idem Suid. οἰνισὰ ὠμοι exp. οἶνον ἀγοράσαντες. & Poll. quoque οἰνίζεσθαι poetis dici scribit ἐπὶ τοῦ οἶνον ὠνουμένων, nullam τοῦ οἰνίζειν mentionem faciens. Il. η, circa finem, ἀγκύμῳ μέθυ χίλια μέτρα. Ἐνθεν δὲ οἰνίζοντο, vinum emebāt, οἶνον ὠνοῦντο. Dicit autē quosdam οἰνίσαι χαλκῷ, quosdam σιδήρῳ, hoc est ære & ferro, emisse vinum, seu permutasse æs & ferrum vino: nimirum alios æs, alios ferrum vino permutasse. Et Il. θ, itidem circa finem, Hector ad milites Troianos, Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ὅδε δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε.

Οἰνίζειν Hesych. κατὰ γλῶσσαν scribit signif. μονάζειν. Sic idem οἰνῶντα exp. μονήρη, à VERBO Οἰνάω, Solitariam vitam dego, Solitarius ago.

Οἰνισήια, Sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi. Eustath. pagina 907, οἰνισήια, σπονδὴ τελουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων τῶν ἀποκειρασθαι. Vbi tamen non οἰνισήια scribitur, SED Οἰνιασήια. Οἰνισήια verò scribendum esse, ex Hesychio patet, apud quem sic, Ἀθηναῖοι οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἶνον· καὶ αὐτοὶ σπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδοσαν πίνειν. ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνισήια. Poll. paulo aliter libro 3, ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγομένων παιδίων οἴνου ἔπιδοσις, οἰνισήια ἐκαλεῖτο. Pamphilus autem apud Athen. libro 11, οἰνισηείαν accipit pro poculo capaci, vino repleto, quo Herculi libabant, & cœtui potum præbebant qui ex ephebis excedentes ponebant pendulas comas. Verba eius hæc sunt, οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σόλλιν, εἰς φέροισι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον, πληρώσαντες οἶνον, ὃ καλοῦσιν οἰνισηείαν καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι διδόασι πεῖν. Vbi vulg. editiones HABENT Οἰνισηείαν, nō Οἰνισηείαν. sed & apud Pollucem οἰνισηείαν scribitur, videlicet per η in antepenultima. Apud eundem Pollucem legitur ETIAM Οἰνίσρια, de eadem re, diuersis tamen verbis ab iis quæ paulo antè ex eo citaui. libro 6, capite 3, de deriuatis ab οἶνος, Ἡ δὲ οἰνίσρια, οἷόν τινα δόσις ὑπὲρ τῶν παίδων ἐν τοῖς φράτρασιν, Vini donatio nomine puerorum qui in phratrias cooptabantur. Pro quo reponunt alii οἰνισηείαν, mutato etiam accentu, qui apud Eustath. & Hesych. & eundem Poll. in antepenultima collocatus est, quū apud Athenæum οἰνισηείαν legatur.

Οἰνοῦμαι, Poto vinum. οἰνοῦσθαι Erot. apud Hippocr. exponit πίνειν.

Οἰνάς, άδος, ἡ, Columba syluestris, dicta à colore vuis maturatis simili. Gaza interpretatur Vinago. Eustathius pagina 1712, ἱστρέπται δὲ ζωϊκῶς ὅτι πρεσβυτέρων εἴδη πέντε· οἰνάς, μείζων πρεσβυτέρας, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα· φάψ, μέσον πρεσβυτέρας καὶ οἰνάδος· φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ παρόμοιον καὶ ῥυγχῶν, πάντων ἐλαφρόν, ἡ χρῶμα τεφρόν. Vide plura apud Athen. libro 10 in Φάσσα, & apud Aristotelem, Histor. animal. libro 9, capite 13. Ion apud Athenæum libro 10, Ἐξ οὗ βοῦν οἰνὰς οἰνὰς ἐπορβόνιν Πόρτον αἰάζουσ' ἡ θαλερὰ ἐπήξατο πηχεῖ. Apud Poll. reperio ETIAM Οἰνὰς de eadem aue: libro 6, capite 3, vbi deriuata ab οἶνος recēset, οἰνὰς καὶ οἰνὰς, ἡ ἀγρία περιστερά. vbi sicut οἴνας perperam scribitur pro οἰνὰς, vt habetur tum apud Hesychium & Eustath. tum Athen. & Aristotelem, ita οἰνὰς pro οἰνὰς reponendum existimo. Apud Hesychium verò legitur ETIAM Οἰνὰξ, κύδος κόρακος. pro quo itidem reposuerim οἰνὰς. Nec obstat quod corui genus esse dicit. nam & de οἰνὰς ait, γῦψ κόρακος· οἱ δὲ ἀγριοπεριστεραί. ‖ Οἰνὰς Xenophonti in Cyneg. est etiam canis nomen.

Deriuata quædam quorum significatio remotior.

Οἴνη, ης, ἡ, Vitis. ἡ οἰνόμπωρ ἄμπελος, vt poeta quidam apud Athen. appellat. Hecatæus apud Athen. initio libri 2, Τύπου δὴ Οἰνόζε ἐρῶτε, καλεῖς δὲ τοῦ ἄμπελον. οἱ δὲ παλαιοὶ Ἕλληνες οἴνας ἐκάλουν τὰς ἀμπέλους. Vtitur hoc vocabulo Hesiod. lib. 2 Ergan, versu 567, Τῷ φθὰς ὠρῳ οἴνας πρεπτεμεν ἐρῶν. Et paulo post, πὰρ δὲ σκάφος ἠνίπ' οἰνίσιον. vbi Procl. exponit, εὐκαιρος ὁ μῆνας ἀμπέλων καὶ σκάφης. nam tunc propter æstum quo tellus inaresit, σκάπτειν οὐκ ὀπτιδέιον. Idem Hesiod. in Asp. Οἱ δ' ἰσοφορίνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. ‖ Οἴνας Ionica lingua vocat τὰς κύβους, vt Suid. annotat, hoc prouerbium citans, ἡ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς οἴνας. Sic in Κύβοις suprà ex Eustath. attuli ἢ τρεῖς ἐξ ἢ τρεῖς κύβους. vbi κύβον accipit non pro ipsa tessera quæ iacitur, sed pro vnione seu puncto tesseræ ab vno latere impresso. Vide & Hesychium.

‖ Οἴνη apud Stephanum vrbs Argiua. VNDE Οἰναῖος, gentile nomen, Qui ex Œna ortus est. Apud Hesychium vide prouerb. οἱ Οἰναῖοι πὼ χαράδραι. Ab Oro hæc Οἴνη VOCATVR Οἰνών. Cuius gentile EST Οἰνωνάτης. Et fœm. Οἰνωνάτις. vt Οἰνωνὰς Ἀρτεμις, inquit Steph. ἡ ἐν Οἰνῶνι τῆς Ἀρκαδίας ἱδρυμένη ὑπὸ Πρόκριν. De qua Euripid. in Herc. fur. Θηροφόνον θεὰν Οἰνωνὰν ἀγάλμα. Apud eundem Steph. est ETIAM Οἰνών: cuius gentile Οἰνωνὰς.

C. Οἰνοπίδον & Οἰνόφυτον huc quoque referri possunt, vt Eustathio etiam videtur. est enim οἰνέφυτον idem cum ἀμπελόφυτον. De iis tamen inter composita ab οἶνος dictum fuit.

C. Οἰνάνθη, siue Οἰνάνθα, ης, ἡ, Flos vitis: seu Vua germinās. Hesychio ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Suide, ἡ πρόσθεν ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Ammonio, ἡ πρόσθεν τοῦ βοτρύου ἐξανθήσις: scholiastæ Aristophanis, ἡ πρόσθεν ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς: quo sensu exp. in Aulibus, τὰς οἰνάνθας οὐ πάριστε οὐ κατεδόντες. Sic apud Eurip. accipit, Οἴ' αὐτὸ ἄ καθαμέριον σαίει. Et, τὸ πολύκαρπον οἰνάνθας ἱστᾶσα βότρυν. Idē schol. οἰνάνθην exp. τὸν πρόσθεν ἔκφυσιν τῆς ἀμπέλου, in hoc loco Ranarum, Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου, Βότρυος ἕλικα παυσίπτολιν. afferens itidem ex Eurip. Hypsipyle, οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Theophr. De caus. plant. lib. 3, c. 19, ὅσα καρπὸν ἔχει, οὗτοι ὀπτικῶς ἔχουσι τὰς κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, quum vua floret, vt Gaza interpretatur. Et mox, ὅτι τὰς οἰνάνθας αὔξει τὸν βότρυν. Sed maior pars οἰνάνθην dicit esse florem labruscæ seu vitis agrestis. vel Vuas ex labrusca pullulantes. Diosc. lib. 5, cap. 2, ἄμπελος ἀγρία δίπλοη, ἡ μὲν ὑπὸ αὐτῆς ὑ πρκάζει τὸν σταφυλὸν, ἄχρι οὗ ἡ ἀνθήσεως ἄχρι τοῦ λεπτομυθίου οἰνάνθην. Et capite 5, οἰνάνθη καλεῖται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν ἀνθῇ. Plin. lib. 12, capite vlt. Eodem & œnanthe pertinet. Est autem vitis labruscæ vua. Colligitur quum floret, id est quum optimè olet. Itidem Ruell. apud Diosc. lib. 1, cap. 57, οἰνάνθην τὸν ὀκ σταφυλῆς vertit, Oenanthen è labrusca. alii, Labruscæ vitis florem: in compositione olei œnanthini, quod Plin. quoque de œnanthe fieri scribit. Similiter & Gaza οἰνάνθης βοστρύχια vertit Racemuli labruscæ virentis, apud Aristotel. Histor. anim. lib. 5, cap. 18, de ouo polypi, ὅμοιον βοστρύχοις οἰνάνθης καὶ λευκῆς καρπῷ Plin. lib. 9, pcaite 51, itidem de polypis, Hyeme coeunt, pariunt vere oua tortil vibrata pampino. Sed & ex Gal. lib. 8, ἐπὶ καπῆ πόπους affertur, οἰνάνθη, τὸ ἐπὶ ἀγρίων ἀμπέλων ἐκβλάστημα σπὼ πῆς αὔθεσιν, ἐξ οὗ πᾶς ἡμέρας ἡ σταφυλὴ γίνεται. ‖ Polluci libro 6, capite 30, οἰνάνθαι. αἱ ἄμπελοι.

‖ Οἰνάνθη est etiam herbæ nomen de qua vide Dioscor. libro 3, capite 135, & Theophrast. Histor. pl. libro 6, cap. 7, vbi dicit eam habere αὐτὸς βοστρυώδες καὶ λευκόν. Plin. libro 21, cap. 11, & ipse œnāthen appellat: scribens, odorem eundem ei esse qui germinantibus vuis, atque inde nomen. ‖ Οἰνάνθη est etiam auis nomen apud Aristot. Hist. anim. lib. 9, c. 49. Vbi Gaza, Œnanthe, quasi vitifloram dixeris.

VNDE Οἰνανθινος, Oenanthinus, De œnanthe factus. vt οἰνανθίνον ἔλαιον, Dioscor. libro 1, cap. 57, Oenanthinum oleum, Plinio libro 23, capite 4. de quo idem libro 15, cap. 7, Oenanthinum fit de ipsa œnanthe, vt dictum est in vnguentis. Et οἰνανθίνον μύρον, Vnguentum œnanthinum. Et κηρωτὴ οἰνανθίνη Dioscor. libro 1, capite 149, Ceratum œnanthinum. Et οἰνανθίνος οἶνος apud eundem libro 5, capite 35, Vinum œnanthinum, quod cōficitur ex flore τῆς ἀγρίας ἀμπέλου βρύσης. Plin. libro 24, capite 16, Fit è labrusca, hoc est vite syluestri, quod vocatur œnanthinum. Flores eius libris duabus in musti cado maceran post triginta dies mutantur.

ET Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, Flos vitis. seu Vua germinans. vide in Οἰναρέως.

Οἶνον, ου, τὸ, Folium vitis. Pampinus. licet Pampinus significet potius frondem viteum, seu ramum vitis virentem. οἶνα Hesych. exp. τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

Οἰναρον, ου, τὸ, idem. Theophr. Hist pl. lib. 9, cap. 14, de pentaphyllo, ἔχει δὲ τὸ ὠὰ φυλλον ὡς τὸ οἰ αρον, μικρὸν δὲ καὶ τὸ χροιᾷ ὅμοιον. Idem De caus. pl. lib. 5. c. 3, ἄμπελος ἀμφιπρεῖ τὸν καρπὸν αὔθυ οἰναρῶν, vitis sine foliis fructum ferunt. Eodem lib. αἱ ἀποψιλώσεις τοῦ ἀμπέλων καὶ ἀποκόπτεις τοῦ οἰναρῶν τοῦ μεγίστων. Item Xen. in Oecon. ἀμπελος πεπανθυσα τὰ οἴαρα. AT Οἴαρος, ου, ὁ, Vnedo, vt Gaza interpr. apud Theophr. Hist. pl. lib. 1, cap. 15.

VNDE Οἰναρέος, ου, ὁ, Pampineus, Pampinaceus, Pāpinarius. (vt Ouid. Frondes pampineæ. Colum. Pampinarius palmes) Athen. lib. 13, ex Ibyco, de tempore verno, αὐτ οἰναρέοις αὔξουσιν ἀμπελοφυῆ γένεσιν οἰναρέοις θαλέθουσι. ET Οἰναρίζω, Pampino, Pampinos decerpo, Inutilia vitis folia demo. Aristoph. Pace, Οὐ δ' οἶδ' τ' ὅστ' πάντως οἰναρίζειν τὴ μερον. id est ὑποτρυγίζειν, φυλλολογεῖν, pampinare. AT Οἰναρεὶς, Hesychio κλήματος, quo nomine quidam pampinarum palmitem accipiunt: & οἰναρεῖς interpretantur, Pampini vitium, itidem vt οἴναρα. Galen. οἰναρεῖδα apud Hippocr. exp. ἀμπέλου κλήματα. itidémque Erot. οἰναρεῖδας Atticè vocari scribit τὰ κλήματα τοῦ ἀμπέλων, palmites.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, Locus vitibus consitus, Vinea. οἰόπεδον siue οἰνόφυτον. nam οἰνάδες Hesychio sunt ἀμπελοῦδες τόποι. Idem οἰνάδας ἀντὶ τοῦ dictas scribit pro Οἰνομαΐδας.

Οἴνωψ, Palus, Pedamentum vitis, Vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hesych. οἴ ωψ Dorica lingua dici scribit χάρακα ἢ τὸν ἄμπελον ἱστᾶσι. ‖ Οἴνωψ nomē proprium viri apud Plin.

Οἶς, οἰός, SIVE Οἴς, ὄϊος, Ouis: in fœm. genere: sin in masculino vsurpetur arietem significat. Disyllabi exempla primo loco ponam. Homer Il. μ, de pastore, πόκον ἄρσενος οἰὸς Χεῖρ' λαβών. Od. ι, οὐ γὰρ ἐφ' ἕτερον οἰός. Il. π, Οὔτ' οἰῶν μέγα πῶυ διέρχεται ἀρήγονάων. Odyss. ξ, πόσα πώεα οἰῶν Od. ο, μουνάθεν παρ' οἰσὶν ἡ πῶεα βοῦσι. Vtitur & Sophocles infra in Οἰοπόλος. Theocritus, ποιμένα οἰὸς αὐτῷ. Xenoph. πῶς εἰ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπῶν, ouem ad dominum dixisse. Idem, οἷς θύουσι, oues mactant & immolant. Masculi autem genere Aristoteles De generatione animaliū lib. 4, cap. 3, τὸν οἶν dixit Arietem, τὸ κριόν. vt, οἱ κνοῦποι, arieti cornibus ferienti. Trisyllabum autem Οἴς Ionicum esse, testatur ipse etiam Aristoph. in Pace: οἶν verò & οἷς, aliiq; casus bisyllabi Attica sunt, vt Hesych. & alii testātur. Il. ω, Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ τέρθυπ. Eodē lib. ὄϊν ἀζυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Σφάξ'. Il. η, ὡς τ' ὄϊες πολυπάμονος αἰθρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Il. ψ, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Hesiod. Erg. 2, Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν. Quo accusatiuo vtitur Plutarchus in Hellen. πρὸς τὸ τοῦ Ἀχιλλόρους τέθρυπε ὄϊς προσπελάζοντες οὐ Ἀρκεῖοι βιβάζουσι. Et ex Xenoph. ἀγροῖοι ὄϊες, oues agrestes. Hippocr. ὄϊος σῶμα, quod Erot. exp. ῥοῦλαν πρεσβάτου.

C. Οἰοπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lanam ouillam habens. Soph. Oed. Col. pag. 287, Οἰὸς νεαρᾶς οἰοπόκῳ μαλακῷ λαβών.

C. Οἰοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oues deuorans. vt οἰοφάγῳ σιδήρῳ, inquit Hesych. Quasi μηλοκτόνῳ, oues occidente.

C. Οἰοχίτων, Tunicam ouinā habens, seu ex lana ouina. Hesychio πρεσβατοχίτων. vel etiam μονοχίτων, Vnicam tunicam habens, aut δίχα ἱματίου.

C. Οἴπλωτον, Excrementum ouis, Quillum fimum, vt Plin. appellat. Pollux lib. 5, cap. 14, περὶ ἀρτεμμάτων loquens, τοῦ πρεσβάτου τὴν κόπρον, οἰπλωτον καλοῦσι.

C. Οἰσπάτη, ης, ἡ, Sordes ouium. ὁ τοῦ πρεσβάτου ῥύπος, vt Didymus apud Hesychium exponit. ipse autem Hesych. generalius expl. ῥύπος. Suidæ οἰσπάτη, ὁ ῥύπος τοῦ ἐρίου, sordes lanarum.

C. Οἰσπότη, ης, ἡ, Vngula ouis. ὁπλὴ πρεσβάτου, vt in meo lex. vet. exponitur, deriuaturque ab οἰς & πατέω, verso α in ω. Item Sordes ouium. vel Fimum ouillum. οἰὸς ῥύπος, seu τὸ τοῦ πρεσβάτου διαχώρημα, vt in eodem meo lexico veteri exponitur, prolato hoc Aristoph. loco πρῶτον μὲν ἐχρῆν ὥσπερ πόκον Ἐκπλυνοῦντα τὴν οἰσπότητα ἐν τῇ πόλει ὑποδοῦσι. Qui locus ex Lysistrata desumptus est: sed paulo aliter in vulgata editione legitur, ita videlicet, πρῶτα μὲν ἐχρῆν ὥσπερ πόκον ἐν λουτρῷ Ἐκπλυνοῦντας τὴν οἰσπότητα ἐν τῇ πόλει ὑποκλίνοις Ἐκρεμάζειν τοῖς μοχθηροῖς. sed & his menda subsunt. Dion libro 46, in concione Caleni, exprobrantis Ciceroni quòd fullonis esset filius & succidas lanas sordibus repurgasset, retrimētáque collegisset, καὶ γυμνὸς ὢν γυμνοῖς αὐξηθεὶς καὶ οἰσπάτας καὶ ὑπολείους καὶ ἀπαλὰς συλλέγων, sordes lanarum succidarum & succerdas. Vel etiam Fimum ouillum, Stercora ouilla. vbi tamen vulgata editio habet οἰσπάτη quod & apud Etymologistēn legitur. sed est aut οἰσπάτη aut οἰσπότη scribendum.

Οἴσυπος, ου, ὁ, SIVE Οἰσύπη, Sordes ouium, vel Fimū ouillum, vt οἴπλωτον. Erot. in lex. Hippocr. οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τοῦ πρεσβάτου: ab οἷς deriuans. De masculino autem οἴσυπος vide ex eodem in Οἰσυπηρός. Hippocr. καταχρηστικῶς dixit οἰσύπη αἰγὸς, pro τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα, vt idem Erotianus annotauit. pro quo Galenus habet οἴσυπη. Hesychio tamen οἴσυπος est ὁ τῆς αἰγὸς ῥύπος. ‖ Is qui De dialectis scripsit, annotat, Ionica lingua οἰσύπην dici non solùm τὸ διαχώρημα τοῦ πρεσβάτου, sed etiam τὸ τῶν ῥυπαρῶν πρεσβάτων ἔριον: quemadmodum & in lexico Herodoteo οἰσύπη exponitur ῥυπῶδες πρεσβάτων ἔριον. ex quo Herodoto eadem significatione Suid. citat οἴσυπη. Erit igitur οἰσύπη lana sordida, vel lana succida. Sed frequentius οἰσύπη dicuntur fordes seu fimus ouillæ lanæ adhærens, præcipuè circa nates. seu Sordes quæ ouillæ lanæ ex fimo adhærent. Suidæ ῥύπος τῶν ἐρίων. vel etiam Pinguedo quæ ex iis sordibus exprimitur. Diosc. lib. 2, cap. 84, οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. Plin. lib 29, cap. 2, Quin ipsæ sordes pecudum sudórque feminum & alarum adhærentes lanis, (œsypum vocant) innumeros propè vsus habent. Et mox de probatissimo œsypo, Lana ab his partibus recenti concerpta, aut quibuscunque sordibus succidis primùm collectis, ac lento igni in æneo vase subferuefactis & refrigeratis, pinguique quod supernatet, collecto in fictili vase, iterumq; decocta priori materia: quæ pinguitudo vtraque frigida aqua lauatur. Ouid. Œsypa quid redolent, quanuis mittantur Athenis? Demptus ab immundæ vellere succus ouis. Vbi neutro gen. vsus est, sicut & Plin. loco citato, Probatissimum œsypū fit pluribus modis. Sed notādum, tam apud Græcos quàm Latinos scriptores, librariorū

vitio-sæpe prò οἴσυπος siue οἴσυπον legi ὕσταωπος siue ὕσταωπον. nã vtroque genere hæc vſurpãtur. vt apud Gal. l.11 De med. ſimpl. τὰ δὲ πεπλυμένα ἔχεια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν ὕσωπον, pro οἴσυπον. Ibidem perperam itidem ὥσει ἐείων ὑστωπηρῶν pro οἰσυπηρῶν. Apud eundem lib. 13 Meth. τὸ Ἀττικὸν ὕσταωπον, itidem mẽdoſè pro οἴσυπον. nam & Plin. lib.29, cap.2, meminit œſypi quod ex Articorum ouiũ lanis colligitur, & Ouid. loco citato. Similiter apud Celſum, lib.5, cap.19, in cõpoſitione emplaſtri enneapharmaci, Medulla vel ceruina vel vitulina vel bubula, hyſſopo, butyro: perperam itidem pro Oeſypo. Sic etiam Hermol. Barb. apud Plin. lib.29, c.6, pro, Vt omnia hyſopo illinãtur, reſtituit Œſypo. Et paulo antè, Hyſopũ cum myrrha calidum penicillo illitum, idem reponit Oeſypum ex vet. codice. Οἴσυπος (inquit Gorr.) propriè dicitur ouium ſordes, earum lanis adhærescẽs: deinde verò pro ipſa etiam lana adhuc ſordida & illota dici cœpit. Sordes autem ea ex ſudore feminũ & alarũ colligitur, adhærétq; lanis. quæ propterea quòd οἴσυπον habẽt, οἰσυπηραί, ῥυπαραί, & ab Hippocr. πτύσματα ac πτώσεις appellantur. eſt enim πτῶσις idem quod ῥυπος. Latini ſordidas & ſuccidas vocant, quòd tales ſint quales vbi primùm ſucciſæ detonſæque ſunt. Dioſc. œſypum appellauit ſuccidarum lanarum pinguitudinem, eiuſque extrahendæ parãdæque rationem l. 2 explicauit. Ex eo conficitur pharmacum à Paulo Æg. deſcriptũ lib.7, & ab Aetio lib.15, quod Græci alias οἴσυπον φάρμακον, aliàs οἴσυπον κηρωτὸν, aliàs οἴσυπον κηρωτειδὴς, alias οἴσυπον ὑγρὸν nuncupant, eiuſdem prorſus cum ipſo œſypo facultatis. Hæc ille inter alia.

A

VNDE Οἰσυπηρός, ός, ό, Oeſypum redolens, vel Sordidus ex œſypo. vt οἰσυπηρὰ ἔεια, de quibus dictum fuit paulo antè in οἴσυπος. Erot. in lex. Hippocr. οἰσυπηρὰ ἔεια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τῆς οἰσύπου. ἑκατέρως δὲ λέγεται. Dioſc. lib.2, cap.84. de œſypo, λαβὼν ἔεια μαλακὰ οἰσυπηρὰ ἔκπλυνον, ἑψησον ὀξίᾳ θερμῷ ὑδατι, ἅμα ὀκτὼ λίβων πύσιν ῥυπαρείαν. Et paulo pòſt, ἔστι δὲ βελτίων ἀγρόβιος καὶ λεῖος, ὅζων ἐείων οἰσυπηρῶν. Pro quo Plin. lib.29, c.2, Probatio autem, vt ſordium virus redoleat. Sicut verò pro οἴσυπος perperam alicubi ſcribi ὕσταωπος prædictum fuit, ita & ὑσταωπηρὸς pro οἰσυπηρὸς, vt tum in loco quodã Galeni in οἴσυπος citato, tum apud Alex. Trall. in cap. De podagra, ἔεια ὑσταωπηρὰ pro οἰσυπηρά. ET Οἰσυπώδης, ης, ό καὶ ἡ, idem cum οἰσυπηρός. ET Οἰσυπὴς, ίδος, ἡ, idẽ cum οἴσυπος siue οἰσύπη. hoc eſt, Sordes ouium, & Lana ſordida ſiue ſuccida. nam Galen. in Lex. Hippocr. οἰσυπὴ δὲς exp. πεσβάτου ῥύπον, ἤγουν ἔριον ῥυπαρόν. Apud eundem ibidem ſic legitur, οἰσυπὴδες, πεσβάτου ῥύπου σωεσραμμένοι. δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ μαλλόν. Quæ poſtrema vox mendoſa eſt, ac ſcribendum fortaſſe μαλλίον, forma dimin. à μαλλός. Apud Heſychium legitur ETIAM Οἰσύπιον, ἔριον ῥυπαρόν πεσβάτου, ſordida ouiũ lana. At οἰσύπιρον apud eundem mendoſum eſſe puto pro οἰσυπηρόν.

B

E

Cæterùm pro Οἰσύπη vel Οἰςπάτη legitur ETIAM Οἴσαπι. quod Ionicum eſſe videtur. nam οἴσαπι pro ῥυπαρὸν πεσβάτου ἔεια Suid. affert ex Herodoto. quo ſenſu paulo antè ex lexico Herodoteo attuli οἰσύπη. Itidẽ Galen. in Lex. Hippocr. οἴσαπι αἰγὸς, ὁ πεσὶ τοῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγκαθήμενος ἐν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, καὶ μάλιστα τοῖς κατὰ τὸν ἕδραν σωεσταλμένος ῥύπος. pro quo Erot. habet οἰσύπη αἰγὸς, vt ſuprà citaui. Itidẽ apud Heſ. οἴσαται, πεσβατῶν κόπρος, ῥύπος. Οἴα, ας, ἡ, Pellis ouilla. nam οἴαι Heſychio ſunt διφθέραι, μηλωταί. Apud Euſt. autem p.1828 ſcribitur tribus ſyllabis οἴαι, διφθέραι, μηλωταί; ac tũc erit à NOM. Οἴος, Ouillus. dicetúrque οἴα abſolutè, vt κυνέη, λεοντέη, ἀρκτέη, pro οἴα δέρα, λεοντέη δερά. ‖ Οἶαι dicuntur etiam Vici, Pagi. Apollon. lib. 2 Argon. πόρδοντο δὲ ἡ μὲν ἀλωαὶ, Ἡ δ' οἶαι. vbi ſchol. οἶαι δ', αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τὰ πεσβάτα καὶ τὰ δέρματα βοτὰ νέμεσθαι. AT Οἴη ſcholiaſtæ Soph. eſt δῆμος τῆς Ἀττικῆς. VNDE Οἴηθεν, aduerb. loci: ET Οἰάτης, gentile, vt οἰκωάτης ab οἰκών. In Oedipo Colon. pag.306, τὸν ἐφέσπερον πίτρας νιφάδος πελῶσ' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ πόλοισιν. Euſt. autẽ p.1264, οἰάτιδος νομοῦ exp. τοῦ ὑπὸ πεσβάτων κατοικουμένου, appellatiuè non propriè hoc vocabulum accipiens. itidémque Heſych. in eodẽm loco οἰάτιδος ἐκ νομοῦ exponit, τῆς πεσβατευομένης ἐκ νεμήσεως, reiiciens eos qui δῆμον eſſe volunt, quoniam οὐκ ἐγένετο κεῖται.

C

D

E

F

G

H

Cæterùm pro Οἴα reperitur ETIAM Ὅα, ſublato ι, ET Ὥα, mutato ο in ω, & ſubſcripto ι. Poll. lib.7, cap.13, ὅα δὲ καλεῖται ἡ ἡ πὸ πεσβάτου δορὰ ἡ σωὸ τοῦ ἐείου. Sic apud Heſych. ὅα, ἡ μηλωτὴ, (ὅτις ἦν τὸ πεσβατον) καὶ ἡ σωὸ τοῖς ἐρείοις δορά. ἡ δὲ ἐν τοῖς ἱματίοις, ὥα. Hæc de ὅα in hac ſignific. reperi, quod ab οἴα factum volunt, vt χρόα à χροιά. De ὥα autem ſic apud Euſt. pag.1828, ex Ælio Dionyſ. ὥα, μηλωτὴ, διφθέρα. οἷς δὲ τὸ πεσβατον. Ibidem ex alio gramm. οἴαι, διφθέραι, μηλωταί. οὗ ὀκτάσει ἡ σωαιρέσει ὥαι. Ibidem ex Ariſtoph. grammat. μῆλα ὁ ποιητὴς καλεῖ ἡ τὰς αἶγας, ὅθ. Μῆλ' οἴτες τε καὶ ὥρες ἰαυέμεον. ἡμεῖς δὲ δήπου μηλωτὴν καλοῦμεν, ἡ ἀιγείαν δορά. τὴν δὲ τῶν πεσβάτων ἔνιοι οἰέλλω, τῶν δὲ ἀρχαίων Ἀττικῶν τινες σωαλοιφὴν ποιοῦσι, ὥαν ὀνομάζοντες. Hæc ibi grammaticus ille, huius vſus hoc exemplum adducens ex Hermippo, ὡς μάθοιεν ὅτι τοῖς ἱεροῖς, ἡ τὴν ὥαν πεσιεῖναι τοῖς τὴ ὀσφύϊ. quæ Euſt. ex eodẽ citat etiã p. 877. Sunt qui ὅαν ſiue ὥαν interpr. Rhenonem, vt Cæſar, vocat, Veſtẽ pelliceam cum ſua lana & villis. Sed notãdũ in manuſcriptis libris reperiri modò ὥα paroxytonæs, modò ὥα, ac interdum ſubſcribi ι, interdum non. ſicut & apud ipſũ Euſt. qui ex Hom. Od. affert ὥα χροῦς. Eiuſmodi ouina pelle pudenda velabant in balneo mulieres, & viri etiam, ſi cum mulieribus lauarentur, vt Poll. docet lib.7, cap.14. ſed tunc addebatur epitheticũ λουτεὶς, dicebaturque ὥα λουτείς: id quod alio nomine πεῖζωμα appellatur, Latinis Subligaculum, Subligar. Idem Poll. lib.10, cap.47, τὸ μὲν πρὶν δέρμα ᾧ ὑπεζώννυτο αἱ γυναῖκες λουόμεναι, ἡ οἱ λουόμενοι αὐτὰ ὥαν λουτείδα ἔξεστι καλεῖν. quibus ſubiungit hunc locum, ex Theopompi fabula quæ Παῖδες inſcribitur, Τὼδε πεῖζωσάμ' ὥρας ὥαν λουτείδα, καταδίσμον ἡβίς, πεῖπασον. Et ex Pherecr. ἱππῶν, vbi τὸ πᾶν πανδοπεῖδικῆς ἐργαλεῖα recenſet, Ἡδὴ μὲν ὥαν λουόμενον πεῖζώννυτο. Quibus ſubiungit Poll. εἰπὼ δὲ τὸν μηλωτὸν ὀκάλουν, ἵνα ἐπὸ τῆς οἴας. ‖ Ὅα ſiue ὀά vel ὥα, dicitur etiam Fimbria veſtimenti, Limbus & ora veſtis. In lex meo vet. ὅα ἐπὸ τοῦ οἴα γέγονεν· ὀξὺ οὖν ἡ ὥα, ἤγουν τὸ διφθερῆ. δηλοῖ δὲ δῆμον Ἀττικῆς, καὶ τοὺς γνῶτας τὸ ἄκρον. Euſt. pag. 18.8, ἐκ δὲ τοῦ οἴων καὶ ὅα καὶ Αἴλιον Διονύσιος ὅτι τοῦ ἱματίου, διὰ τὸ ὀ μικρόν. Paulo pòſt in anonymo lexico rhetorico annotat ſcribi ὀξυπίωνος καὶ σωεσταλμένος, ὀαὶ ἱματίων: ibique hoc afferri exemplum ex Ariſtoph. ὅπ' ταῖς ὅαις ἐπιπτατο. dictas autem eſſe has ὅας ab οἴς, quoniam οἱ παλαιοὶ καὶ ταύταις οἴοις δέρμα πεσετέρασαν ἵνα ἦκεν πείθοιντο τὰ κάτω τοῦ ἱματίου. Ibidẽ ex alio lexico rhetorico ὥαι, ἔρματα ἄκραι. Et apud Suid. ὥα, μηλωτὴ, διφθέρα· καὶ τὸ κῶμα τοῦ ἐνδύματος τοῦ τὴν ὥαν. Et in meo lex. veteri, ὥα σημαίνει τὴν αἰάλαιαν τοῦ κρασπέδου τῶν ἱματίων. in quo itidem ab οἷς deriuatum eſſe dicitur, quoniam οἱ ἀρχαῖοι πεσὶ τὸν δέρματα ὀνίβαλον τοῖς τοῦ ἱματίου κρασπέδοις. Sed & ſuperior veſtis ora, ſiue latius velut orificium cui collum inſeritur, ὥα ſiue ὅα dicitur: alio nomine βρεχωτήρ. Apud Suidam, τὸ τοῦ σόμου ὥαν ἐκάλεσεν ὁ Δαεῖδ, ὃ καὶ λοῦμμα τοῦ πεσιεχόμενον. οἱ δὲ σῶμα ἐνδύματος εἰρήκασιν οἱ δὲ τὴν αἰάλαιαν τοῦ ἱματίου. Hæc autem verba exempli loco ſubiungit, ὅτι τὴν ὥαν τὸ ἐνδύματος αὐτοῦ. Itidem apud Heſychium, ὥα τοῦ πεσβάτου ἡ μηλωτὴ· ὥαι δὲ, τοῦ ἱματίου. ἡ τὸ λῶμα τὸ ἐνδύματος, ἡ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱματίου. Vtranque autem veſtimenti oram, & ſummam quæ collum cingit, ſeu cui collum immittitur, & imam, vocari ὥαι, ex Polluce manifeſtum eſt, qui ſic ait libro 7, capite 13, ὥα δὲ, τὸ ὀξωπίτον τοῦ χιτῶνος ἑκατέρωθεν. λίγνα δὲ, (niſi fortè reponendum hic eſt λέγνα pro λίγνα) τὰ ὀν τοῦ ἱματίου ἑκατέρου μέρους, οὐχ ὁπου ἡ ὥα. τὴν δὲ ὥαν καὶ ὅαν λέγουσι. Hanc tamen veſtis aperturam ac velut oſculum cui caput inſeritur, nonnulli dictam volunt πεῖζοῦ τὸ ὠῶδες χῆμα. In qua ſignificatione citatur ex Pſalm. & Exodi cap.28. ‖ Heſychius ὥας exp. etiam τὰς κόμας. Sic idem etiam οἴας exponit κόμας, à NOM. Οἴα. VNDE Οἰάτης, Comatus, Crinitus. nam οἰάται idem exponit κομήτας, ſed notãdum apud eum ſcribi οἰάται aſpiratè, & itidem

οἶαι, ὁ αἱ κόμαι. niſi fortè pro κόμαι ſcribendum ſit κῶμαι, & pro κομήτης itidem κωμήτης, Paganus. nam οἶαι ſeu οἴαι apud Apoll. vſurpari pro κῶμαι, Vici, ſuprà ex ſchol. docui.

A

ALIAS Ὅα arboris etiam nomen eſt, quæ ET Ὄη ET Οἴη appellatur: Latinis Sorbus. Heſych. Ὅα, δένδρον καρπιμον. ἡ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ὅπω καλεῖται ὅα. Suidas, ὅα, ἀκρόδρυόν τι εἶδος, μήλοις μικροῖς ἐμφερές. ὁ πτέρεα ἡ ὅα. Theophr. De cauſ. pl. lib.3, c.1, ὅης καρπὸς, ſorbi fructus, id eſt Sorbum. Et Hiſt. pl. l.3, cap.12, ἀνάκανθον δὲ ὅτι καὶ ἡ οἴη.

Dicitur ET Οὖα eadem arbor ab eodem lib.3 Hiſt. pl. c. 7, vbi ex Idæorum autoritate refert πλὴν ὅαν ὀλιγοπλασιος μὲ ῥίζας ἔχει, ἰσχυρὰς δὲ ἡ παχείας. Fructus huius arboris plur. num. DICVNTVR Ὅα ET Οὖα, Latinis Sorba. Galen. lib.8 De ſimpl. pharm. facult. ὅη τὸ δένδρον ἧς ὁ καρπὸς ὅα καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν πολλῶν οὖα, μετὰ τῆ ὀξυπικῆς μετέχει ποιότητος. Dioſc. lib.1, cap.174, οὖα τὰ μηλίζοντα καὶ μήπω πέπειρα. Theophr. quoque οὖα appellat ſorba. de quorum differentiis quæ ſcribit Hiſt. pl. lib.3, cap.12, confer cum iis quæ Plin. libro 15, cap.21. Perperã autem Poll. lib.6, cap.11, μεσπίλα, ἃ καὶ ὅα καλεῖται, magnũ enim diſcrimen eſt inter ſorba & meſpila, vt ex Theophraſt. etiam, Gal. & Dioſc. ac Plinio diſcimus. Nomin. ſing. ERIT Οὖν ET Οὖον, Sorbum: cuius tamen exempla nulla reperi.

B

C

AT VERO Ὠία neutro gen. & plur. num. ſignificat Superiores ædium partes, quales ſunt apud Homerum πέρι θάλαμοι, thalami ſub tecto domus. Euſt. pag.1054, τὰ μετέωρα τῆς οἰκημάτων, ὥα καλοῦσι. οἱ Λακεδαιμόνιοι. ὅθεν ὑπῶον, τὸ οἷον εἰπεῖν ὑπόδυλλον. Eſt igitur ὤον, ου, τὸ, Superior domus pars. VNDE Ὑπῶος, ου, ὁ, Qui in ſumma ædium parte eſt. vt ὑπῶος θάλαμος. Plut. in Pelopida, pag.95. θάλαμος ἐν ᾧ καθεύδειν ἐώθεσαν, ὑπῶος ὤν. Et ὑπῶον οἴκημα, Domicilium in ſumma ædium parte. Exemplum ex Plutarch. habes in ὑπόρροκτος. Itidem Philo De vita M. lib.2, πωεχὴ κατασκευάσμαθος εἴδεν οἴκημα τε, ὀλιγόπεδα καὶ ὑπῶα, τεκτόρεσα καὶ πετρώσεσα, non ſolùm in plano ſed etiã in edito, vt Turn. interpr. Sed plerunque abſolutè dicitur ὑπῶον pro ὑπῶον οἴκημα, vel ὑπῶον τῆς οἰκίας μέρος, aut tale quid. Ariſtoph. Pluto, αἱ δὲ λύκνοι Μύρου γεμοῦσι, τὸ δ' ὑπῶον ἱεράδων. Plut. Symp. 1, οὔτω γὰρ ὑπῶοι καὶ ὑπῶον καλεῖν κοινῶς: videlicet ex ὑπῶ ſignifican. τὸ ἀνῶον. Ita ὑπῶον ſignif. τὸ ἀνῶον οἴκημα, vt eſt cœnaculum tabulatum, & alia in editiore domus parte conclauia. Impropriè autem pſalmo 104, τὰ ὑπῶα τὸ οὐρανοῦ dicuntur ſupremæ cæli partes. Euſt. p.1420, ὑπῶον eſſe dicit τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα: quoniam ὥα κατὰ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα. quæ verba non conſentiunt cum iis quæ ſuprà ex eodem citaui. ATΥπῶία, ſiue ὑπῶιον Ionicè, dicitur Palatum: alio nomine οὐρανίσκος ſiue ἐρεμίσκος, quoniam ſummum in ore locũ occupat. Il. χ, Κείλεα, φῶτ' ἐδίνη, ὑπῶιόν τε, οὐκ ἐδίνει. Plut. De audiendis poem. εἰς ὁ Κάτων. ἔφη τῆς καρδίας πρὸ ὑπῶιον ἀναδοῦναι τὴν ἀρετὴν. Galen. libro 1 ad Glauc. διῆρι. ὦν καὶ ὑπῶια καθαίρειν, per nares & palatum purgare. Vtitur item Ariſtoph. & Luc. Cæterùm pro ὥα dicitur ETIAM Ὠία tribus ſyllabis: itidémque pro Υπῶς LEGITVR Υπῳος. Athen. lib.2, vbi de Ὠῷ ſermo eſt, ὀκάλουν δὲ καὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῶια, ὠία, φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἐρωτικοῖς· πρὸ Βλίτου φάτνων ὀνομάζοι τινὲς οἰκήματα τρεφομένου, δόξαν ἀπενεγκάσθαι πεῖζοῦ πολλοῖς ὡς ἐξ ὠοῦ ἐπὶ γεγενημένων. Niſi quis etiam ibi ὥα ſcribendum exiſtimet, quòd ὥον vicinius ſit vocabulo ὠῶν. Al ero autem Υπερῷον pro Υπερῶον, Summa ædium pars, vtitur Homerus Odyſſ. o, de Penelope, ἡ ὥρ ἄρ π θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ Φαίνεται, ἀλλ' ἄπο πρὶν ὑπερῷόθ' ἱσανύφαινεν, in ſumma ædium parte. Sic Il. β, Παρθένος αἰδοίη ὑπερῷόθεν εἰς ἀναβᾶσα. ἀρνὶ κρατερῷ. VNDE Υπερῳόθεν, Ex ſumma ædium parte. Od. α, Τοῦ δὲ ὑπερῳόθεν φρεσὶ σώθη θέσπιν ἀοιδὴν Κοῦρη Ἰκαρίοιο πεῖζοῦ φρεσὶ Πηνελόπεια. vbi exponũt E cœnaculo. Sed malim E conclaui ſupremæ domus, E conclaui ſuperioris ædium partis.

D

E

F

G

H

Οἰάτειον κρέας, Ouilla caro. Suidas, apud quem pro πεσβέειον ſcribendum videtur πεσβάτειον.

Οἴειος, ία, ό, Ouillus. Vnde Οἰείη dicitur Ouilia pellis. vt λεοντέη, & ἀρκτέη. in quibus ſubauditur δορά. Pro quo Οἰέη legitur ETIAM Οἰέη, vt λεοντέη & ἀρκτέη. quo poſteriori οἰέη vtitur Ariſtoph. gramm. in Ὠία & Ὅα paulo antè: prius autem οἰέη habetur in lex. meo veteri.

A

ΟΙΣΤΡΟΣ, ου, ό, Aſilus, Œſtrus, Tabanus. de quo

animali vide in ἐξίστρεω paulo póſt. Odyſſ. χ, Οἱ δ' ἐφέβοντο κατ' μετόρον, βόες ὡς ἀγέλαιαι, Τὰς μὲν τ' αὐλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν Ἄρρη ἐν εἰαρινῇ. Plut. De diſcern. amico & adul. τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι πεῖζοῦ τὸ οὐ λέγεισι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρόταφον. De hoc malo Virg. in Georg. lib. 4, Eſt lucos Silari circa, ilicibuſque virentem Pluribus Alburnum volitans, cui nomen aſilo Romanum eſt: œſtron Graii vertere vocantes: Aſper, acerba ſonans, quo tota exterrita ſyluis Diffugiũt armenta: furit mugitibus æther Concuſſus, ſyluæque. Thynnus quoque piſcis eiuſmodi furoris quaſi ſtimulo agitatur. Athen. libro 7, de thynno, ἐπὶ δὲ ὑπὸ τὰ πτερύγια τὸν λεγόμενον οἶστρον. ibidem, ἀνιᾶται δὲ θύννος ὑπὸ τοῦ θυεντος καὶ ὁρμᾶται. ὁρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς ἐξαίφνης καὶ πνεῦμα ὥραν οἶστρον ὅπῃ τῆς κεφαλῆς. Plura de hoc œſtro ex eodem Athen. & Ariſtot. vide in Θύννος, vbi & Plinii interpretationem adſcripſi. Sed & apes ſuos œſtros habent quibus exagitantur. Plin. lib.11, cap.16, Naſcuntur aliquando in extremis fauis apes grandiores, quæ cæteras fugant: œſtrus vocatur hoc malum. Clarius Columella lib.9, cap.14, Progenerantur in extremis partibus fauorum amplioris magnitudinis fœtus quam ſint cæterarum apum: eoſque nonnulli putant eſſe reges: verùm quidam Græcorum autores οἶστροις appellant, ab eo quod exagitent, neque patiantur examina conquieſcere. Metaphorice quoque capitur pro ſtimulo quaſi furibundo quo quis agitatur. vt Chryſoſt. De ſacerd. οἶστροι δαιμονικοὶ ὑπαυδῶν, diabolicis ſtimulis agitari. Plut. πεῖζοῦ ὀκκοφαγ. lib.1, ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τὰς λυσσα καὶ τὰς οἶστρος ἀγᾷ πεῖζοῦ μαιφονίαν; Et Nicand. Alexipharm. πεῖζοῦ πτηχὸς ἢ ἀπὸ βάκχαι Ὀζυμέλος βοόωσιν ἀπαρμυκτῷ φρένας οἴστρῳ. Statius poeticum quoque furorem œſtrum vocauit, libro 1 Thebaid. Tempus erit quum laurigero tua fortior œſtro Facta canam. Item cupiditatũ ſtimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quaſi œſtro agitatur. Lucill. libro 2 Epigramm. Μὴ γ' ἀπτοεσίων οἴστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat inſana immenſarum opum cupiditas. Euſt. deriuari ſcribit ab οἴω, Fero: fortaſſe quoniam ab œſtro icti boues impetu feruntur. [Οἶστρος eſt etiam nomen auis apud Ariſtot. Hiſt. anim. lib.8, cap.3.

C. Οἰστροδόλεω, Oeſtro exagito. Stimulo. Epigr.

C. Οἰστροδίνητος, ου, ό καὶ ἡ, Qui ab œſtro agitante quaſi rotatur. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. in Georg. poſt locum in οἶστρος citatũ, Hoc quondam monſtro horribiles exercuit iras Inachiæ Iuno peſtem meditata iuuencæ. Ariſtoph. autem οἰστροδίνητοι μωκὸν dixit τὸν ὑπὸ αἰέρος ἐλαυνόμενον, vt Suid. exp. οὐ γὰρ Πόντος ποτὲ δῶν, πεῖζοῦ πῶν μωκὸν ἰχθύοεντ' οἰστροδίνητον.

C. Οἰστροπλὴξ, ῆγος, ό καὶ ἡ, Ab œſtro ictus, Quem œſtrus ſeu aſilus percuſſit. vel, Qui œſtro agitatur. vel Qui furore agitatur. nã Suid. οἰστροπλὴγα exp. τὴν μανίαν πεπληγμένα: itidémq; Heſych. οἰστροπλῆγος, τὴν μανίᾳ πληκίσης. Vtitur Ariſtoph. & Soph. initio Electræ, Τῆς οἰστροπλῆγος ὄμμα τὸν ἐμὸν κόρης. vbi ſchol. exp. οἰστρῳ, ἤγουν μανίᾳ, πληκίσης. Vide & quæ in Οἰστροδίνητος ex Virgilio attuli ſuper eadẽ re.

C. Οἰστρηλασία, ας, ἡ, Quum quis œſtro agitatur, Stimuli œſtri quibus aliquis agitatur. Metaph. autem Ioſeph. in Maccab. πεῖζοῦ ἡδυπαθείας οἰστρηλασίαν ὑπὸ κρατεῖ ὁ λογισμός, Voluptatis ſtimulos & irritamenta vincit ratio, Aculeos quibus aliquis velut œſtro ad voluptates amplectendas impellitur, Inſanas cupiditates quibus quis pellicitur. ET Οἰστρηλατέω, Oeſtro agito. Paſſ. Οἰστρηλατέομαι, Oeſtro agitor, Oeſtro exerceor. Dicũtur etiam οἰστρηλατεῖσθαι, Qui furore & inſania agitantur, velut œſtro. Item Qui inſanis cupiditatibus velut œſtro perciti æſtuant. vnde οἰστρηλατούμενοι, Heſychio πυρούμενοι: Suidæ in præcedente loquendi genere ὀκμαγούμενοι.

C. Φιλοιστρομανὴς, ές, ό καὶ ἡ, Inſani œſtri amans, Qui furore velut œſtro agitari amat. Orph. hymno in Rheã, Τύμ-

παιόδυπε, φιλοιστρομανὲς, χαλκόκροτε κούρη. Est autem hoc bicomp. A B Οἰστρομανής, Qui insania velut œstro agitatur, Qui insano œstro concitatus furit. Cuius tamen exemplum non reperi.

Οἰστρόδης, εος, ὁ ἡ, Quo quis velut æstro agitatur, si de re aliqua dicatur: sin de homine, Qui œstro agitatur, Œstro percit⁹, Furiosus, Insanus. vt οἰστρώδεις φέρον). quod Gaza vertit, Graui stimulo agitati feruntur. Et metaph. apud Plat. in Tim. ᾧ ζῶν αὐτὴ κοῦν τὸ λόγου, δι' ὀδὴν θυμίας οἰστρώδεις ὀδὴν χρεῖ κρατεῖν. Appian. apud Suid. πᾶν οἰστρώδης ἐνέπιπτεν ὁρμὴ καὶ πρὸς θυμία κατ' ἠδὺ βαρβαρίων. B

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, Oestro percitus, Furiosus, Insanus. Nonn.

Οἰστρᾶω E T Οἰστρέω, Oestro seu asilo agitor. Idem cum οἰστριλαπύομαι. Aristot. Hist. anim. lib. 8, cap. 15, πολλοὶ ἀλίσκονται δίχα τὸ οἰστρᾶν. vbi Gaza interpr. Propter infesti asili stimulũ. Aliud exemplũ ex eodẽ Aristot. eodẽ l. habes in Θωΰνος, vnà cũ Plinii interpr. Metaphoricè autem Plato lib. 9 De rep. ἅπερ δὴ δεῦρο φορεῖται τὸ ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾶ ἐστὶ ὁ περὶ τὰς τῆς ψυχῆς, Furit velut œstro percitus, Furore velut œstro agitatur. Theocr. in Bucoliastis, Idyl. 6, de amica zelotypa, ἐκ δὲ θαλάσσης Οἰστρεῖ, παπαίνοισα πτ' ἄνδρα τὸ πὰ πίμιας, velut œstro percita fertur. Eurip. Iphig. Aulid. Μενέλαος οὗ καθ' Ἑλλὰς οἰστρηπὰς μόνος, furens. sicut Hesych. οἰστρεῖ exp. μαίνεται.

‖Οἰστρέω actiuè etiam capitur pro Oestro agito, Oestro exerceo, Oestro stimulo. Hesych. οἰστρεῖ exp. οἰστριλαπεῖ, ἐκμαίνει, Oestro agitat, Furore percellit, seu Ad insaniã agit. itidémque Suid. οἰστρεῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει. Sed vulg. edit. habet οἰστροῖ, per οι. Vnde pass. Οἰστρεοῦμαι, Oestro agitor. οἰστριλαπύομαι. Apud Suidam, ᾧ τοῦτο μὴ ἔδρασεν ὡς οἰστρηθεὶς καὶ κάτινος ἠλιόδωρος. Nonn. εἰς θεὸν οἰστρηθέντες. D contra deũ œstro veluti perciti. Vtitur & Soph. Trach. pag. 354, Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθὶς Ἐξέλυσ' ὀδὶ πόνον ἀμέραν, furore velut œstro percitus. Vbi scribitur etiam οἰστρωθὶς in quibusdam libris: quod est à V E R B O Οἰστρόω, ῶ, Oestro agito, Oestro exerceo. idem quod οἰστρέω & οἰστριλαπῶ. Similiter & apud Suid. legitur, Οἰστροῖ, ἐρεθίζει, ἐκμαίνει.

Οἶστρημα, ατος, τὸ, E T Οἴστρησις, εως, ἡ, Oestrum. vel Stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. οἴστρησις tamen significat potius ipsam passionem, hoc est Quum quis velut œstro agitatur, vt οἰστρηλασία. Metaph. οἰστρήσεις dicũtur etiam αἱ θηλυμανίαι, insani mulierum amores, quibus videlicet aliquis velut œstro ad eas amãdas impellitur. Apud Suidam, παῖς ὑπὸ θηλυμανῶν οἰστρήσεις τὴν καὶ μανίας παρ' οὐδὲν ἐπθεῖν. E

C. ΑΝοιστρέω, ῶ, F. ήσω, Instigo, Stimulo. propriè Oestro immisso stimulo, Oestro exagito. Pass. αἰοιστρούμαι. vnde αἰοιστρηθεὶς, Oestro percitus seu exagitatus, Stimulatus quasi œstro immisso.

C. ΕΞοιστράω, E T Ἐξοιστρέω, Oestro exagitor, Oestro exerceor. vel Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω vtitur Basilius pag. 251. altero autem ἐξοιστρεῖν in neutr. signific. schol. Homeri, quũ οἶστρον esse dicit ζῶον ὑπόχαλκον πῶμ μορφὴν, ὅπερ αὖ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν αὐλαγκάζει. pro quo Suid. μῦα ὑπόχαλκος εἰσιμπτουσα ἐν τοῖς κώμασι τῶν βοῶν καὶ ποιοῦσα ἐλαύνειν. Est igitur ἐξοιστρεῖν idem quod οἰστριλαπεῖν. ‖Alias ἐξοιστρεῖν transitiuè etiã capitur vt οἰστρεῖν, pro οἰστριλαπεῖν, Oestro exagitare, Oestro exercere, Oestro immisso fugare atque exagitare. Luc. de Latona, τὸν δράκοντα ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτῷ, φεύγων, τὰ νεογνά, ἐπειδὰν πεχθῇ, μέπεισι. Vnde pass. Ἐξοιστρούμαι, Exagitor œstro, Oestro immisso exerceor, In furorẽ agor, Stimulor velut immisso œstro. G

C. ΠΑΡοιστρέω S I V E Παροιστράω, Oestro exerceo, Oestro immisso fugo & exagito: vel Extimulo, Oestro velut immisso concito, Incito. Idem cum οἰστρέω & οἰστρόω, nisi fortè præpositio vim diminuat. Item Neutraliter, (vt οἰστρέω) pro Oestro exerceor, Oestro immisso fugor & exagitor. Extimulor, Oestro immisso velut cõcitor, Irritor. Vtrãque signif. agnoscit Hesychius quippe apud quem hæc legantur, παροιστρῆσαι, παροξῦναι. ἐρεθίσαι. & παροιστρησεῖσι μαίνον). & παροιστρῶσαι, ἐρεθίζουσαι, ἐξεστικυῖαι. itidem apud Suid. παροιστρῶσα exponitur ἐξεστικυῖα, ἐρεθίζουσα. Accipi tamẽ παροιστρᾶν neutraliter potius deberet, vt οἰστρᾶν suprà. H

Οἴχομαι, Abeo, Discedo, Proficiscor. Il. α, Ὠχόμθ' ἐς Θήβας, Thebas proficiscebamur, seu ibamus. ἠλθον ὦν, vt Eust. exp. Od. ο, initio, ἐς Λακεδαίμονα πάλαι Ἀθῆναι ὤχετ'. Demosth. ὤχετο εἰς Θρᾴκλιν, In Thraciam profectus est. Xen. Pæd. 3, ὤχετο δὴ τὸ Ἀρμόριον ἄγγελος, Abiit seu Iuit ad. Aristoph. ὠχόμην ὡς θεὸν, Ad deũ proficiscebar, Deũ adibam. Thuc. l. 3, αἱ δυνάμεις τὰς τε ἀπὸ καὶ ναῦς περιπλεούσας, τὰς τε ἐκ τῆς πόλεμίων οἰχομένας, classem hostium discessisse. Frequenter cum participio copulatur, & tunc interdum commodi⁹ οἴχομαι omitti potest in interpretatione. vt verbi gratia apud Homer. Il. β, ὡς ὁ μὲν ἔπτο, ὤχετ' ἀποπτάμενος, Auolabat, potius reddemus quàm Abibat auolãs. Sic Il. ζ, Ὡς μ' ὄφελ' ἦμαρ τῷ ὅτ' με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος, Abripuisse seu Asportasse. Sic Xen. Pæd. 5. πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ὤχετο, legatus abierat ad regem Bactrorũ. vel etiam Legatione fungebatur apud. Et Heli. α, τοὶ δὲ ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ὤχοντο ἄγοντες εἰς Προκόννησον. Et Hellen. 4, ὤχοντο ἀπόπτης εἰς Σάρδεις πρὸς Ἀγεσίλαον. Herodot. ἔχετο ἀπαλλαγὴν ὦν. Ad quod loquendi genus sunt qui respexisse putent Cic. quum dixit, Confestim ad eum ire perreximus. Sic οἴχομαι φεύγων, Aufugio, seu Fuga me proripio. Et ex Soph. οἴχ' ὁ βαπτὴς, cõuersus est. Poteſt tamẽ ipsum etiã οἴχομαι interdũ exprimi interpretãdo, vt tum in præcedentiũ locorum quibusdã, tum apud Eurip. vbi ait οἴχῃ λαβὼν αὐτὴν, Abiisti ea abrepta vel etiã, Abripuisti eam & discessisti. sicut apud Plut. in Public. ὤχετ' ἐξαναστὰς, surrexit & abiit. Res etiam aliquæ οἴχεσθαι dicuntur quum à nobis recedunt, aut etiam quum nos deserunt & destituũt. Il. ε, Ἔκπαγλ' δὴ νῦν μοῦνος οἴχεαι ὁ σεῖ ἔγκσκες, Quò tibi abiit Quònam te recessit, Quònam se proripuit. Sic Il. ω, Οἰμοι, τῷ δὴ πειρᾶιεις οἴχομαι ἐν ἔρος τὸ πάρος περ Ἑκλε' ἐπ' αὐθρώπους. Et Il. ν, ad Diomedem, πῷ τοι ἀπιλαὶ Οἴχονται τὰς Τρωσὶ ἀπέλεκεν ὑὲς Ἀχαιῶν; Musonius apud Gell. αὐτὸ πρᾶξις καλὸν μετὰ πόνου, ὃ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει. Quæ verba ibidem Cato Latinè ita, Siquid vos per laborem rectè fecerितis, labor ille à vobis citò recedet: benefactum à vobis, dum viuetis, non abscedet. Aliquando etiam οἴχεσθαι dicuntur quæ euanuerunt, quæ perierunt, de quibus actum est. Synes. epist. 59, πάντα οἴχεται, πάντα ἀνήρπται, perierunt seu interierunt omnia. Herodian. lib. 1, οἴχεται δὲ σοι ὁ, τὸ Ῥωμαίων δῆμος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, actum de populo Romano, actũ etiam magna ex parte de exercitu est. Cic. ad Attic. lib. 6, initio, Quare non οἴχεται tua industria, (quod vereris) sed præclarè ponitur. Homo etiam aliquis οἴχεσθαι dicitur quum ex hac vita discedit, Quum è viuis excedit, Quum moritur. Eust. pag. 119, de οἴχομαι loquens, λαμβάνεται δὲ ποτὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀφανοῦς θνητοῦ. οἷον, ὁ δεῖνα πεπίστις πόδε τὸ φῶς τὸ. ἀλλὰ καὶ ὅτι θανάτου, οἷον, πρὸ ὥρας ὤχετο. ἐξοῦ καὶ οἰχόμενος καὶ ἀποιχόμενος ὁ θανών. quomodo & φοιτᾶς vsurpatur. quod factum est ex πρόοδος. Sic interpretantur nõnulli apud Homer. Od. ξ, — Ὀδυσῆος πόθος ἄνυτο οἰχομένοιο, Mortui. Alii cõtra accipiunt pro Absentis, Qui olim hinc abiit necdũ redit, & sic interpr. eodem lib. ἀχνύμενοι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, id est ἀπόντος. Itidémque apud Plat. lib. 2 De rep. ἐξαλέγεσθαι ὡς ἤδη οἰχομένου, de eo loqui tanquam qui nõ adesset. vbi etiam reddi posset, Loqui de eo velut qui abiisset. nisi malles, Qui mortu⁹ esset. ‖Οἴχεσθαι ἀπὸ simpliciter ponitur pro Obire, Ire per. sicut apud Homer. Il. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο, Per nouẽ dies exercitum obibant Apollinis sagittæ. Hoc est, per nouem dies infestabant quasi obeundo exercitum. schol. exp. ἐπῄει, ἐπῴχετο.

Mutuatur hoc verbum quædã tempora ab inusitato Οἰχόμαι. Fut. Οἰχήσομαι, quod & Hesych. agnoscit, οἰχήσονται exponens non solùm πορεύσονται, sed etiã ἀπολαυσήσονται. Vtitur eo fut. Plato in Phædone, οὐκέτι μὴν πρὸς θεραπεύω, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας ἀνδρὰς μονίας, de Socrate moriturò post haustum venenum: quod Cic. interpr. Hinc excedam, Hinc auolabo, pag. 4 mei Lex. Cicer. Præt. perf. ὤχημαι, & sine augmento οἴχημαι. Inuenitur autem & P R A E T. Οἴχωκα, (tanquam ab actiua voce) quo Herodotus vtitur.

vnde οἰχωκυῖαι apud eundem, Quæ abierunt. Apud eũdem sæpe οἰχώκεε, abiit, iuit. vt οἰχώκεε εἰς Αἴγυπτον, Abiit in Ægyptum, In Ægyptum se proripuit. Idem, ὁ μὲν δὴ κήρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ἔωτα Δαρείῳ, abiit seu iuit nuntiatum ista Dario. Idem οἰχώκεε φέρων, abstulit. Et, ὑπόρχιον οἰχώκεε φέρων. ‖Οἴχωκα, aliquando sonat Interii, Actum de me est. Sophocles Aiace, Οἴχωκ', ὄλωλα, δίχα πόθημαι φίλοι. verba Tecmessæ post cognitam Aiacis mortẽ. Putatur autem hoc οἴχωκα dictum pro ὤχηκα, abiecto augmento, & verso η in ω, vt in μεμέλωκεν pro μεμέληκεν. B

C. ΑΠοίχομαι, Abeo, Absisto, Discedo. Interdum cum genitiuo: vt Anthol. epigr. l. 1, ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui excessit è vita. Capitur etiã ἀποίχομαι pro Absum peregrè profectus. aut simpliciter pro Absum. vnde & participium ἀποιχόμενος pro Absens. Od. ξ, ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Od. α, Ἦ δὴ πολὺν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος ἄδυν. Od. φ, Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺ χρόνον.

Ἀποιχόμενος dicitur etiã Mortuus. Plut. in Antonio, ἐδόκει δὲ καὶ Φουλβίας ἀποιχομένης χαρεῖν Ἀντώνιος. Phocylides, λείψαν' ἀποιχομένων. Alicubi additur genitiuus, vt Anthol. epigr. lib. 1, ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui excessit è vita. id est Mortuus. C

C. ΔΙοίχομαι, Pereo, Intereo. vel Perii, Interii. nam apud Soph. Αἴας διοίχεται exponitur διέφθαρται.

C. ΕΞοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo. ex Homero.

C. ΕΠοίχομαι, Eo aduersum, Inuado, Incesso. Il. α, de Apolline ad vlciscendã iniuriam Chrysæ pestem Græcis immittente, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργοὺς. vt idẽ sit quod paulo post dicit, βέλος ἀφιεὶς ἔβαλε, venenatis & pestiferis sagittis impetebat. Nisi malis ὤχετο αὐτὰ, vt ibidẽ. Schol. certè ἐπῴχετο & ὤχετο αὐτὰ, eodem modo exponit, videlicet, ἐπῄει, ἐπῆλθε. Et Od. ε, Ἀστεμὲς ἀγκὴ Οἷς ἀγανοῖς θελέεσσι ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Liu. dicit Incessere hostes iaculis & saxis ac pilis. sicut & Ouid. Lapidũ iactu incessere aliquem. Ἐπιοίχεσθαι pro Incessere accipitur & in alio loquendi genere. veluti quũ Quintil. dicit Asperè aliquem incessere. & Silius, Monitis amaris incessere, Verbis amaris incessere. Iliad. ρ, Ἕστρυνεν δὲ ἕκαστον ἐπιοιχόμενος ἐπέεσσι. Et aliquanto pòst, Αἴας δὲ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων. Nisi malis ibi accipere pro Obibat. ‖Nam ἐποίχεσθαι pro Obire etiam ponitur, seu Percurrere. Odyss. α, Τάμ' ἐπῴχετο οἰνοβαρεύων, obibat vinum ministrans. Et alibi, ἐπῴχετο πάσας, omnes obiit & perlustrauit. vbi exponitur etiam Adiit. Item ἔργον ἐποίχεσθαι, Versari in aliquo opere, & id velut percurrere. seu ei incumbere. Od. α, ἀμφιπολοισι κέλευε Ἔργον ἐποιχέσθαι. vbi exponi etiã posset, Accedere ad opus, Accingi ad opus. Et Ἰσὸν ἐπέρχεσθαι dicitur quæ texit Il. α, Ἰσὸν ἐπερχομένῳ, καὶ ἐμὸν λέχος αὐτόσε ἔλθοι. vt Virg. Arguto tenues percurrit pectine telas. Pindari verò schol. annotat veteres solitos fuisse latiores ordiri telas, & quas propter latitudinem nonnisi alternis cursibus texere possent, hoc est, modò ab hac parte, modò ab opposita. & tunc ἐποίχεσθαι in propria signif. acciperetur. ‖Item Adeo, Accedo: vt accipitur Od. α, Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος τοῖς, adibat, seu accedebat. Et alibi δόρπον ἐποιχέσθω, pro ὅδι δόρπον οἴχεσθαι, Ire ad cœnam. At κύριν ἐπῴχετο, quod apud eundem Homerum legitur, nõ capitur simpliciter pro Adibat, seu potius pro Irruebat. ὅδι αφροδίσιον ὄρμα. nã ii qui καταφευγεῖς ad res venereas dicuntur, quasi impetu quodam infesto irruunt. & tunc ad primam signif. huius verbi referendum est. qua etiam dicitur Il. κ, Ὡς μὲν Θρῆκας ἀνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱός, ita irruebat in. Dixerat autem in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσπαίρουσιν ἐπέλθῃ, Αἰγεσι ἢ οἰέσσι κακὰ φρονέων ἐπορούσῃ. vbi ἐπέλθῃ, & ἐπορούσῃ, idem significant: videlicet, Inuadere, Irruere, Impetu ferri in, seu Impetum dare in. D E F G

C. ΚΑΤοίχομαι, Decedo, (ea signif. qua Cic. Pater nobis decessit a. d. 8 Cal. Decembr.) id est Excedo ex hac vita, Morior. vnde apud Hesych. κατοιχομένων, ἀπελθόντων, ὑπὸ θανόντων, τεθνεώτων, νεκρῶν. Sed eius codex habet ἀποιχομένων. In hac signif. vsurpat Demosth. & Greg. testatur Bud. H

C. ΜΕΤοίχομαι, Eo post, vel Accerso. idem quod μετέρχομαι. Odyss. θ, κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδὸν, accersebat. Sic Gallicè *Aller apres quelcun*, de eo quem quærimus, accersere volentes. vbi tamen Eust. μετοίχεσθαι accipi dicit pro εἴς τινα ἐλθεῖν. ‖Item Eo cum, Comitor. Od. τ, Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένῳ φάος οἴσει. ‖Interdum & pro Transeo capitur.

C. ΠΑΡοίχομαι, Prætereo. Vnde παροιχόμενος, quod potius capitur pro Præteritus. Phocyl. Μὴ πάρ παροιχομένοισι κακοῖς ἕνεκα τὸν ἥπερ. Sic Xen. παροιχομένων κακῶν αἴτιος, præteritorum seu præcedentium malorum causa. Et ἐν τῇ παροιχομένῃ νυκτὶ, Nocte præterita, seu Proxima nocte. Item apud Homer. παρῴχετο, præteriit, παρῆλθεν. Duplex habet præt. hoc verbum, nimirum παρῴχημαι & παρῴχηκα. Posteriori vtitur Homer. Il. κ, Ἄστρα δὲ δὴ τρεῖς ἔβαν, παρῴχηκε δὲ πλέων νύξ Τῶν δύο μοιρέων, πεπότηται δ' ὅδι μοῖρα λελεῖπται. vbi παρῳχηκέναι & ὅδι λελεῖφθαι opponuntur. Verunq; præteritum suum habet particip. nam παρῳχηκὼς, pro Præteritus apud Aphthon. reperitur: παρῳχημένος autem apud Plut. in Camillo, παρῳχημένῃ νυκτὶ κατ' ὁδὸν βαδίζων. Sicut verò suprà οἰχώκεε apud Herodot. vsitatum esse dixi pro ὤχηκε, sic & παροιχώκεε idem dicit pro παρῴχηκε, præteriit.

Οἰχέω, ῶ, idem cum οἴχομαι, ex eoque factum, vt ἰκνέω ex ἵκομαι: ex quo Οἰχνέω, factum postea E S T Οἰχνέσκω, id est Abeo, Discedo: interdũ & Exeo, Prodeo. vt Iliad. ε, Οὐδέπτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον. κείνου γὰρ ἔδειαν ὄμβριμον ἔγχος. vbi Eust. exp. ἤρχοντο. nam οἴχε ᾷ quoq; pro loco signif. ἔρχεται. Et θυραῖζ οἰχεῖν, Foras ire, seu Prodire foras: vel etiam Foris agere. Sicut verò οἰχόμενος dicitur Absens, ita & πολλὰ πὸν οἰχνέν, Longinquum abesse. vel etiam In longinquas regiones abiisse nec dum redisse sed adhuc abesse. vt apud Soph. in Aiace, de Teucro, εἰ τὰ νῦν Τηλωτὸς οἰχνεῖ, δι' ἠιόνων θήραν ἔχων, longinquus abest. vbi πολωτὸς οἰχνεῖ exponitur etiã Foris degit, Peregrè viuit, ἔκδημος ὄῃ. Item Oberro, περέρχομαι, vt schol. accipit in hoc eiusdẽ Soph. loco, in Electra, p. 88. ὁ ἔρφγ' ἀκάματα περιρρόμενος, πάκαμ', αὐτόμπ ἀμὲν οἰχνῶ, δάκρισι μωδαλέα. vbi etiã reddi potest Versor domi, seu Viuo, Ago vitam. A B C D E

C. ΔΙοιχνέω, Eo per. vel Vagor per, Pererro, Permeo. Homer. hymno in Pana, ἄλλοτε δ' αὖ πέτρησιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ, ἀκροτάτην κορυφὴν μυλόεσσαν εἰσαναβαίνων. Paulo ante dicit, Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ βαθείας πυκνά, eadem signif. accipiens φοιτᾷν διὰ & διοιχνεῖν.

C. ΕΞοιχνέω, Exeo. ἔξειμι. Il. ι, de Thebis Ægyptiis vrbe cẽtum portis insigni, δι κόσι τοῖ δ' ἐκάστοιν Ἄνδρες ἐξιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, exeunt seu egrediuntur, ἐξίασι.

C. ΕΠοιχνέω, idem cum ἐποίχομαι. Attamẽ in v. l. ἐποιχνεῖν exponitur Permeare, Transire.

C. ΠΕΡΙοιχνέω, Circumeo, In orbem obeo. idem cum περινοστέω & περιστείχω. Athen. lib. 9, in fabula de Ioue in Creta nato, ex Agathocle Babylonio, λέγεται γὰρ ὡς ἄρα θηλὴν ὑπέιρεν ἐν, καὶ τὰ σφετέρου χρυσοῦ περιοιχνεῦσα, τὸν κυζηθμὸν τῶν βοάφεος αἰεπαίσιον τοῖς παρεῦσιν ἐπθεῖ. sic enim reponendũ ex Eust. pag. 773, vt suprà quoque in κυζηθμὸς annotaui. quidam ex coniectura emendarant περιηχοῦσα.

Οἴω, S I V E Οἶω, Puto, existimo, Arbitror, Opinor. Reor. Disyllabi hæc sunt exempla, teste etiam Eustath. Il. τ, ἀλλά πν' οἴω Ἀσσαρακὸς αὖτ' ὀρόνυ κόμψειν, puto curuaturum genua. Et Il. ξ, Οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου Παιονίδαο Χέρσ' ἀποτιβαρῆς ἄλιον πιδῆσαι ἀκοντα. Hesiod. Asp. ἀλλά μιν οἴω Φεύξεσθαι, opinor eum fugiturum. Trisyllabi hæc sunt exempla. Il. α, νεῦ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἀργὸς ἀπονεῖσθαι. Eodem lib. οὐδ' ἑ σ' οἴω Ἐνθάδε πλοῦτον ἀφύξειν, neque te arbitror hic hausturum esse opes. Eodem lib. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔπι σοι πίσεσθαι οἴω. Quibus & hæc adduntur. Il. α, circa finem, Τῇ σ' οἴω κατανεῦσαι ἐπίπυμον ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσῃς. (nam & in meo manuscripto Homero ibi ῖ non ι habetur) Et Odyss. ο, non procul ab initio Ἀλλά πάγ' οὐκ οἴω. tunc autẽ ι corriperetur. quod breue in aliis temporibus apud Hom. non memini me legere. ac propterea sicut Eust. in secundo loco ex Homero citato legit, οἴω nõ οἴω, malim & ego in his duobus postremis scribere οἴω, videlicet διουλάδως. Interdum ἀποστικῶς ἐπιτίθεται, κατ' ἐνδιασμὸν ἀν- F G H

λαβῶν, sicut Puto, Opinor, Reor, Arbitror, apud Latinos, A vt in οἶμαι quoque dicetur. Od. π, ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπι πάγ' οἴω Γνώσαι, quo animo sim, post ea etiã, arbitror, cognosces. pro Vt arbitror, ὡς οἴομαι. Interdum Οἴω siue Οἰῶ commodius redditur Suspicor, Coniicio, τοχάζομαι: interdum & Spero. Apud Suidam ἀθεμιτωμόνως reperio ETIAM Οἰῶ, cum hoc exemplo, ἀλλ' ἀρχὰ μὴ οἰῶ Λαμπτῶ: pro, ὡς οἴομαι; ἀρχὴ τῆς μάχης ἡ Λαμπτῶ, (ita enim in vet. cod.) vt arbitror. Ex quo οἰῶ pass. οἰόμαι mutuari dicemus futurum, & quæ inde formantur. B

PASSIV. Οἴομαι SIVE Οἰόμαι, idẽ cum οἴω siue οἰῶ. quorum hoc οἰόμαι apud poetas solummodo vsitatum est, illud prosæ scriptoribus cum poetis commune: οἴω autẽ & οἰῶ poetis peculiare. Il. τ, Ἤ δὴ γὰρ Πηλῆα γ' οἰόμαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, prorsus mortuum esse arbitror. Od. ξ, πεζὸν οἰόμαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι. Il. σ, Καὶ νῦν οὐδ' ἐσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι, quum se periisse existimaret. sed annotat ibi Eust. non solùm actiuè accipi posse pro νομίζοντα, verumetiam pass. pro νομιζόμενον, Qui credebatur interiisse. Od. κ, Εὐρύλοχος δ' ὑπεμείνεν ἐόσ' ἀόλβος C δόλον εἶδ', suspicans dolũ subesse. Apollon. lib. 2 Argon. Μαντοσύνῃ Φινῆος οἰόσ' ἀόλβος πελέεσθαι, ratus. Lucil. lib. 2 Epigr. Ὀῖδ' ὀῖδ' ἐν Τῷ Ἐκάτῳ αὐτὸν ἐμ ἀπαγχόμενον, quo conspecto reor vel ipsum Hecaten se strangulaturam. Demosth. ὥσπερ γὰρ οἴομαι ἐμοὶ πατρὶ συμφέρειν, vt rum enim existimaris expeditius patri meo fuisse. Aristot. Rhet. 2, ὁ γὰρ μηδένα οἰόμενος, πάντας οἴηται ἀξίους εἶναι κακοῦ. Plato Apolog. εἰ ὤμοι βλάπτειν π. quæ ita Cic. Quòd mihi nocere se credierũt. Luc. καὶ πάτερ ὡς αὐτῆς ἀμὲν ἔοικας. Thucyd. οἴονται σφίσι τὰ αὐτὰ ποιήσειν, Opinantur, vel Arbitrãtur. Isocr. Archid. π. α γὰρ εἰκότως ἂν αὐτοὺς γνοῖμεν ἐξιόντας αὐτοὶ μὲν κακῶς πάσχοντες, ἡμᾶς δὲ πολὺ μὴ δυνάμενοι, arbitremur. vbi οἴεσθαι potest etiam accipi pro φανταζόμενοι. Herodian. lib. 1, οὐδὲν μὲν τι εἰδότα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δὲ, nihil iam certi sciens em, sed aliquid tamen opinantem imperatori renunciatum. seu Suspectantem, vt Polit. vertit. Et οὔ πῃ τοῦ ὤμος, Qui nunquã putasset. Frequẽs etiam, ὡς οἴομαι, Vt arbitror, Meo iudicio, Vt mea ferr opinio. Thuc. lib. 6, pag. 211, εἰ μὴ τι αὐτῷ κρηνῆς ὄντες, ὡς ἐμοὶ οὐκ οἴομαι, vt non esse opinor. Herodian. lib. 7 ὡς ὃ E ἐμοὶ οἴομαι, θαύματος ἄξια, vt ego existimo. Idem lib. 6, ὡς ὥστε ἀρίστα βεβουλεῦσθαι. Simile ex eodem exemplum habes in Διοπείθ. Interdum particula ὡς omittitur, ac οἴομαι ἀπόπτα πῶς ἐπιστήσεται, sicut etiam οἴω & οἶμαι. Synes. epist. 60, ἐπιστώσασα, πῶς οἴει καὶ τί τοῦ δικαίου; Quãta cum animi molestia me tunc tacuisse arbitraris! Luc. in Gallo, πολὺ χρεῖττον εἶδον. πῶς, οἴει καλόν; οἴμοι τοῦ αὐχοῦ ἀπαστράπτου; Et Plato lib. 6 De rep. οὐκ, οἴει, αἰσχρὰ ἡδέσεται πολὺ μᾶλλον αὐτὸν μισεῖν; annon tãdem, tuo iudicio, cogetur se odisse? Sic dicitur πῶς δοκεῖς; ‖ Οἴομαι, Suspicor, Suspectũ F habeo. Il. α, Δαιμονίη, ἀεὶ μοι ἐναντία, θυμὸς δέ σε λαθῶν, semper suspicaris. Itidem Hesych. οἴεται exp. non solùm νομίζει, sed etiã ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ. Pro Suspicor seu Coniicio accipi potest & in hoc loco Od. ι, de Polyphemo suum pecus in speluncam compellente, nec quicquam foris relinquente, Ἤ ῥα οἴεαι ἄμμορος, ἢ καὶ θεὸς ὤ, ἐάλουεν. ‖ Item Spero, Expecto, ἐλπίζω, προσδοκῶ. Od. υ, Ἀλλ' ἔπ τὸν δίκτυοι οἴομαι εἴποθεν ἐλθεῖν Ἀιδρηᾶ. μνησήσειν τε ἔοικεν καὶ δώματα θείη. id est, ἐλπίζω, inquit Eust. Sic Od. ω, ad Vlyssem, νόστῳ τε ἐλπόμενοισι μελήσειν, Οὐδέ τ' ἀιοιδοῖσι, Summopere quidem cupientibus nobis redisti; sed nõ sperantibus te vnquam rediturum. vel Inopinãtibus, Inopina ò nobis reuersus es. Longè autem diuersa significat. accipitur Od. κ, ὧν δέ οἱ ὀστᾶ Δακρυόφιν πίμπλασθαι, χόον δ' ὠκεῖα θυμός. Exponunt enim ibi quidam, Luctum arguebat animus. schol. autem διενοέετο, ὡς πεδέχετο. Eust. ἐφάπτεται. quod magis probo. ‖ Οἴεται pass. etiam capitur pro Videtur, δοκεῖ. Od. τ, Ἀλλά μοι ὧδ' αἰεὶ θυμὸν ὀίεται ὡς ἔοικεν ἀπὸ, sic mihi videtur. Ad verbum Sic mihi putatur, hoc est, Sic existimo. Sic auguror. Sic accipi etiã potest Od. ρ, Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀίεται, ὅστις ἀνήρ, Non insipiens videtur peregrinus iste hospes, quisquis tandem ille sit. At vulg. interpr. habet, Non insipiens hospes, putat sicut est. De temporibus quæ οἴομαι ex οἰέομαι mutuatur, vt οἰήσομαι ὠήθην, & huiusmodi, dixi etiam in οἰῶ circumflexo.

Ex Οἴομαι per contractionem factum EST Οἶμαι, itidem Puto, Existimo, Iudico, Cẽseo, Credo: Arbitror, Opinor, Reor, & siqua alia sunt synonyma. Demosth. ἢ μεγίστην ἂν αὐτῷ δίκαιος οἶμαι δίκην διδοῦναι, ingẽtes pœnas meritò daturum arbitror. Plut. De solert. anim. πολλοὺς οἶμαι δι' ἡμᾶς τῶν ἀγκορῶν ὑμᾶς εἶναι. ‖ Οἶμαι frequentius ἀποσπασθὲν ἐπιπόνῳ κατ' ἐνθυσιασμὸν ἀλαλῆ, sicut & οἴω apud Homerum. Demosth. τὰ θ. αὐτὰ ζηλωτὰ ὄντα, οἶμαι, καὶ λαμπρά. (vbi Bud. οἶμαι dicit παρελκεῖν pro Vtique, Nimirum) Luc. φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ὀπίσω, philosophiæ quoque, more gentis, studens, quantum coniicere licet. Sic apud Thucyd. & cæteros scriptores. Quæ vox propriè hæsitatorum & scepticorum est, qui nihil temere afferere audent. vt apud Xen. in responsionibus, οἶμαι ἔγωγε, sic arbitror. Et ὡς οἶμαι, ἔφη. Pro quo alibi dicit, ἔμοιγε δοκεῖ. Et, εἰκός γε, ἔφη. Chremylus apud Aristophanem in Pluto, Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, ξυὼ τῷ δεσπότῃ. De eiusmodi responso Aristot. Rhet. 2, mores senum describens, καὶ οἴονται, ὅσα σφόδρα εὐδόκιμα. καὶ ἀμφισβητοῦσι περὶ πάντων ἀεὶ τὰ ἔσχατα. Τάχα, καὶ πάντα λέγουσι οὕτω, πλὴν σφόδρα εὐδόκιμα. Et Cic. pro Fonteio, Qui primum illud verbum consideratissimum nostræ consuetudinis, Arbitror, quo nos etiam tum vtimur quum ea dicimus iurati quæ comperta habemus, quæ ipsi vidimus, ex toto suo testimonio sustulit, atque omnia se scire dixit. Interdum hoc οἶμαι ἀποσπασθὲν accipitur pro Nisi fallor, Si bene memini. vt apud Luc. in Hermot. de sagittario Homerico, ὦ, δέον πῶς πλειόνα καταπεξοῦσαι ὁ γὰρ πῶς ὑπῆρξεν. ἐπαῦε ὁ Τοξότης, οἶμαι. Aliquãto post, φασὶ γὰρ τὸν Ἡρακλῆν πολλὰ (Θεσσαλὰ οἶμαι) ἐνεργάσασθαι, εἰ μὴ τὸν ἀνάλλοιον ἀνάλλοιον ἡλικιῶν ἀνὸ πάντα λέγω ἡμῶν. Sic & Plut. aliquot in locis. Nonnunquam hoc οἶμαι ἀποσπασθὲν nonnunquam accipitur, vt Credo apud Ciceronem. Demosth. πρὸς ἀλλ' οἶμαι ἀθέμιστα εἰπεῖν, At credo isti præsentiores se quàm ipse me præbui. ‖ Οἶμαι pro Vt existimo, aliquando in postremo periodi membro ponitur, ita tamen vt ex præcedentibus pendeat. Greg. εὐπορ γὰρ ἐγὼ καὶ τὰ ἐκείνων σημαίνειν οἶμαι δεῖ, ἢ ἄφρονα κατὰ ἐμαυτὸν. Sed & sapientissimus quisque, vt arbitror, vel etiam, Sicque sapientissimum quenque appellare existimo. Idem, ὡς ἀείλαμπτε, πειλαμπτε, ἀλλοις ὁσοι εἶδε τὸν ἀνθρωπίνων ὄλοις, ac ne paucis quidẽ, opinor. Idem, ἐγὼ δὲ τὰ πάντα ἐγὼ θεωρῶ, οἶμαι, ἢ ἥδιστα σύ. ὡν ἔκαστος. Simili modo vsurpari ab eodem Greg. κ. μόνον δὲ, suo loco indicaui, videlicet in Μισον.

Ex ἐγὼ autem & οἶμαι conflatum EST Ἐγῶμαι. Xen. ὡς ἐγῶμαι, Vt ego arbitror, Meo iudicio. Plato lib. 2 De rep. ὅτιν δὲ θοιοῦτοι, οὐδὲν ἐπ χαλεπὸ (ὡς ἐγῶμαι) ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ εἶς ἑκάστος βίος ὀπῃμφίει. Et Xen. ἔστι (ὡς ἐγῶμαι) δῆλον.

Composita & deriuata ab Οἴομαι & Οἴομαι.

C. Ἀναΐστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inopinatus, seu Inopinus, Necopinatus, (Cic. Improuisum & inopinatum hoc illi accidit. Liu. Inopinatum & insperatum accidit. Rursum Cic. Multa improuisa nec opina a nobis) Inexpectatus: Eueniens præter expectationem. Iliad. φ, Τῷ ἢ ἀναΐστοι κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς. id est αἰφνίδιον, inquit Eust. qui & ipse deriuat ab οἴω significãte ὑπολαμβάνω & νοῶ, facta ὀκ πάσης. Hesychius quoque ἀναΐστον exponit ἀπροσδόκητον. Pro Necopinatus B. ex Herodoto quoque citat. Ex eodem Herodoto, αἰῶνος χρόνος, tempus non intellectum obrepens, vt dicitur, — obrepit non intellecta senectus. ‖ Item, Non suspectus. Ex Herodoto, ἀναΐστου γενομένου ἐς Πυθίαν, quum nihil suspicionis esset erga Pythiam. VNDE Ἀναΐστως ET Ἀναΐστί, Inopinatò, Necopinatò, Ex necopinato. (Liu. Quum inopinatò in castra irrupissent. Idem, Aliud nouum malum necopinato exortum est. Idem, Ex necopinato hostem inuadit) vel Insperato, Ex insperato, De improuiso, Quum nemo putasset, nec expectasset. Apollon. Rhod. Argon. lib. 3, initio, — πυκινοῖσιν αὐτῶ ἀναΐστως δοιάκεσσι Μίμνον ἀρίστας λελοιπεμένοι. id est αὐυπονοήτως. Et sub finem lib. 4, δεδεκαμένοι λιῶπνα ῥέξει Μῆνιν αὐτῶ ἀναΐστως. vbi schol. exp. nõ solùm ἐξαίφνης, sed etiam ἀγνώστως. Et alibi, — ὄμμασι αὐτῶ ἀναΐστως ἐφίκανεν, contra omnium opinionem & expectationem.

Posteriore autẽ, αἰῶϊστί, Homerus vtitur Od. η, πέλωρ μοι A ἀδελφεὸν ἄλκος ἔπεφε Λαθρη, αἰῶϊστί, δόλῳ ἀλοιδήσας ἀλόχοιο, Tam latenter vt nemo putasset, ὡς οὐκ ἄν τις οἴσαιτο, inquit Eust. Αἰῶϊστί Hesych. exp. nõ solùm ἀπροσδόκητος, sed etiam αὐυπμονήτως. Pro quo fortasse scribendum αὐυπονόητος. nam in meo lex. vet. αἰῶϊστος exponitur αὐυπόνοητος, ἀπροσδόκητος, ab οἴω significante ὑπονοεῖν. Apud Etymolog. autem perperam SCRIBITVR Αἰωνῶς, pro Αἰῶϊστος.

Οἴημα. ατος, τὸ, Idipsum quod quis opinatur, Opinio animo concepta. Sed plerũque οἴημα dicitur de arroganti B & stulta opinione quã aliquis de se concepit, Existimatio de se nimis arrogans. Bud. pag. 891 interpr. Elatio, Arrogantia, τῦφος, ex Plut. Plat. quæst. afferens, de sophistis quibus discipuli magna salaria persoluebant, οἰήματος ἐπληροῦτο καὶ δεξιοσφίας καὶ λόγων ζήλου. Et hãc ex Diog. Laert. sententiam, τοῖς μὴ κενοῖς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα δίδοσι, τοῖς δ' αὐοήτοις τὸ οἴημα. VNDE Οἰηματόφρων, ον, τὸ, quasi Arrogans opiniuncula quam quis de se concepit. ET Οἰηματόφρων, ον, ὁ, Qui arrogantem de se opinio- C nem concepit, seu Superbus & insolens, vt Bud. interpretatur. Suid. exp. ἐπηρμένος.

Οἴησις, εως, ἡ, Opinatio, Opinio. Plato Phædone, αὐτὸ μόνον ἡδὲ οἴησις, τὸ δόξομοίαν εἶδ' σωθεῖσον πρᾶγμα. Aliud exemplum præter hoc habes apud Bud. pag. 889. & suprà in Νόσημα, vbi Cic. interpr. Opinatio. ‖ Item pro οἴημα ponitur, id est pro arroganti existimatione sui. quo sensu tum apud Areopag. vsurpari testatur Bud. tum in quodam parænetico, ex quo hæc affert, ἡ μὲν γὰρ σωίσις τῆς ἀγνοίας πλὴν ὀκ τῆς οἴησεως ἐχειρωθῆναι πρὸς πάθη, id est (inquit) excitatã ex stulta & arroganti existi- D matione sui. Aliud exemplum quod huic subiungit, ibidem tibi videndum relinquo, videlicet pagina 890, initio. In qua signif. vtitur & Philo De vita M. libro 1, ἅμα μὲν οἴησει, μεγαλῳ κακῷ, πεπισωμένος, simul magno malo, persuasione sui, laborans, vt Turn. interpr. legẽs μεγαλῳ κακῷ pro μεγάλων κακῶν, vt vulg. edit. habent. Et lib 3, πλὴν πρὸς ὅλος ἄλογον ἀρσυπαν καὶ φυσῶσαν οἴησιν, ἀπυφίσ ἔρωτ πρὸ ὀπτίμων γέλειν, persuasione sui ad excelsitatem sine ratione erigentem & inflantem. ‖ Hesych. οἴησεως exp. non solùm νομίσεως, δοκήσεως, ἐπάρσεως, sed etiam ὑπονοίας, id est Suspicionis.

Οἰήσης, οῦ, ὁ, Opinator, vt v. l. interpr. Hesych. autẽ οἰήσαῦ exp. κομήτων, Comatorum, Crinitorum. quod Ionicum erit pro οἰάτων. nam idem οἰάτων exp. κομήτων. Pertinet igitur A D Οἰάτης, de quo suprà.

C. ΚΑΤ οἴομαι, Arrogãter de me sentio. vt exponitur apud Abacuc, cap. 2, ὁ δὲ κατοιόμενος καὶ καταφρονητής, ἀνὴρ ἀλαζὼν. οὐδὲν ου μὴ τοῦ ἀνῆ. vbi vulg. interpr. textus Græci habet, Qui autẽ arrogans est & contẽptor, vir superbus, nihil perducet ad finem. Hieronymus autem Hebr. textum ita interpr. Et quo modo vinum contra potantẽ facit, sic vir superbus non decorabitur, nec voluntatem suam perducet ad finem, & (iuxta Symmachum) οὐκ ἀπορήσει. hoc est, in rerum omnium erit penuria. Vnde patet Græcos interpretes longè aliter verba Hebraica accepisse, ac, si in cæteris hæ versiones consentirent, aliquis fortasse suspicari posset scriptum fuisse καταπονοῦν ἄνδρος.

C. ΣΥ Νοίομαι, Vnà putò, Etiam ego sic arbitror, hoc est Assentior. Plato lib. 7 De rep. συνοίομαι (ἔφη) καὶ ἐγὼ ὃν γε δὴ τῶν δύναμαι. Et, ἴσι δὴ τοῖνυν (ὦ σὺ ἐγὼ) καὶ πόδ' ξυνοιήθη, Age igitur, & hoc quoque assentire, seu concede. Ita ξυνοιήσεται & ὁμολογεῖν idem erunt.

C. ΥΠΕΡ οἴομαι, Nimis magnam de me concipio opinionem, Nimium mihi arrogo. Vnde apud Hesych. ὑπέρφρονα εἶναι, ὑπερηφανοῦσθαι. Apud Suid. reperio etiam ὑπροιαζόμενος quod exp. ὑπερηφανευόμενος: cuius vestigia & apud Hesych. conspiciũtur. quippe apud quem post ὑπεροῦσκον & ante ὑπερεμπαίζει, ita legatur, ὑπροιζόμενος, ὑπερφανευόμενος. Hoc ergo particip. erit à VERBO ὑπροιάζομαι, significante idem cum ὑπροίομαι, ac forsitan inde deriuato.

C. ΥΠοίομαι, Suspicor. Vnde apud Hesychium, ὑποοίεσθαι, ὑπονοεῖν.

Est verò & ALIVD Οἴω, signif. Fero, Porto. Eust. p. 1161, ἀπὸ τοῦ οἴω, τοῦ κομίζω, de οἶστρος loquens. Nullus tamen vsus est nisi futuri & temporum quæ inde formantur. Od. υ. μὴ ὕδωρ Ἔρχεσθε κρηΐδων δέ, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰούσαι. vbi Eust. annotat esse futurum pro præsenti. Et Od. χ, circa finem iterum in imperatiuo, pro Fer, Porta, Οἴσε θέειον ἐρεκῦ, κακῶν ἄκος· οἴσε δέ μοι πῦρ. Sed & ex Aristoph. citatur οἴσε, φέρε, Fer. Pro quo Phalar. in Epist. dicit οἴσον. At fut. οἴσει, feret, ex Homero quoque affertur. sicut & Hesych. οἴσομαι exp. κομισθῆναι. Pass. οἰσθήσομαι, Ferar, citat Bud. ex Aristot. Phys. At voce med. οἴσομαι ex Xen. Œcon. pro Ferar: ex Thuc. pro Feram.

VNDE Οἰστέος, Ferendus, Eurip. ET Οἰστός, ος, ὁ, Qui ferri potest, Tolerabilis. Thuc. lib. 1, pag. 39, εἰ ὡμῶν ἦσαν ἑκάστοις τοῖς ἀνθρώποις τοῖς γῆς ὅρων ἐξαφοραὶ, οἰστὸν ἂν ἦν, id est ὑποφερόμενον ἂν ἦν, tolerabile esset. Idem, ὅμως δ' ὑπὸ μεγάθους τῶν ὀπτηρημάτων ἐπ' κακὸν δύνου, οἰστὰ αὐτοῖς ἐφάνετο, tolerabilia videbantur. Idem, καῦμα οὐδαμῶν οἰστόν. Vtitur & Synes. VNDE Δυσοίστος, Quẽ difficulter ferre queas, Ægrè tolerabilis. vel etiam Intolerabilis. Suidæ δυσφόρητος, Hesychio δυσυπομόνητος. VNDE Δυσοίστως, Ita vt vix feras. δυσφόρως. Poll. ITEM Ἄνοιστος, Reuectio, ἀνακόμισις, Hes. quod ad ἀναφέρω pertinet. ITEM Ὑποιστός, Sufferẽdus. vel Qui sufferri & tolerari potest. vel Qui in humeros sublatus ferri potest. Hes. ὑποιστὰ exp. φορητὰ, βαστακτά. itidémque Suid. ὑποιστὸν, φορητόν. VNDE Ἀνύποιστος, Qui sufferri nequit, Intolerabilis. A QVO Ἀνυποίστως, apud Poll. Ita vt sufferri & tolerari non possit, Intolerabiliter, vt Colum. loquitur. At gerundiua, vt sunt αἰοιστέον, ὑποιστέον & similia, referri possunt ad verba, ἀναφέρω & προσφέρω.

D ΟΪΣΤΟΣ, οῦ, ὁ, Sagitta, Iaculum. Eust. à præcedẽte οἴω. i. κομίζω, deriuat: vt ἱὸς ab ἵημι. Arat. Ἀστοῖς οἰστὸς, sagitta, vt Cic. interpr. pag. 101 mei Cicer. lexici. Frequens apud Homerum. vt Il. ε, ἀμφὶ δὲ ἐπέπαστο κρόκῃ οἰστός. Od. φ, de ἰοδόκῃ pharetra, πολλοὶ δ' ἐνέσαν ταρφέντες οἰστοί. Il. θ, φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἰστόν. Il. ε, οἰστῷ Τευκρῶν, νι βεβλήκει. Il. θ, πρὸς ἑκατὸν τανυγλώχινας οἰστοὺς. Il. ν, πρὸς δὲ χαλκῆρε' οἰστοί. Il. φ, ἕρκεα δ' ἔκπαθεν οἰστοί. Il. ο, ἀπὸ νῦν φιν δ' εἰστὶ Θρᾷκες. Et alibi ὠκὺς οἰστός. Vtitur & Luc. in Hermot. licet poetis hoc vocabulum sit pecularius.

C. Οἰστοθήκη, ης, ἡ, Theca in qua sagittæ reponuntur. quæ E ET Οἰστοθήκη. Cam.

C. Οἰστοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sagittas continens, vel Sagittas in se habens. vt οἰστοδόχος φαρέτρη, apud posteros Homeri pro eo quod Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

Οἰστεύω, Sagitta peto, vel ferio, Iaculor, Sagittam emitto. Od. μ, Οὐδέ κεν ὀκ νηὸς γλαφυρῆς αἴζηὸς ἀνὴρ Τόξῳ οἰστεύσας κίλλον ἀστὸς ἐσαφικέοιτο. Il. θ, ἐπὶ δ' ἐρ πν' οἰστευσας ἐν ὁμίλῳ. Cũ genit. cõstruitur Il. σ, Ἀλλ' ἄγ' οἰστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο. vbi subaudiri potest κατὰ, vt fit Sagitta impete, Sagittã immitte, Sagittam dirige contra. VNDE Οἴστευμα, ατος, τὸ. Idipsum quod iaculando emissum est, id F est, Sagitta, Iaculum. idem cum οἰστός. vel potius Sagitta excussa. Iaculum emissum. Plut. Apophth. λέγοντός τινος, Ἀπὸ τῶν οἰστευμάτων τῶν βαρβάρων οὐδὲ τὸν ἥλιον ἰδεῖν δύναται. ET Οἰστευτήρ, ῆρος, ὁ, Sagittarius.

C. Διοιστεύω, Sagittam mitto per, Iaculo pertransfeo. Od. τ, Ὃς δέ κε ῥηΐσαι τ' ἐπιτευσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Od. φ, ἐσάντα Νθυρίδ' ἐπιτεύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.

G ΟΙΩΝΟΣ, ὁ, ὁ, Auis, Volucris, Ales. Sed propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris. Iliad. α, initio, αὐτοὶ δ' ἐλώρια τοῖς κύνεσσιν, Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Od. γ, τοὺς γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. vt apud Virg. Heu terra ignota canibus data præda Latinis Alitibúsque iaces. Od. ξ, Τοὺς δ' ἤδη μέλλοισι κύνες Ταχέες τ' οἰωνοὶ Ῥινὸν ἀπ' ὀστέφιν ἐρύειν, canes celeréque volucres. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. Et mox, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Et Od. γ, Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύμασι γθυέσσαι. Il. θ, & Il. ρ, — Τρώων κορέεσι κύνας ἠδ' οἰωνούς. Il. λ, οἰωνοὶ δ' ἐμμήσαι ἐρέουσ'; H dilacerabunt & discerpent crudiuoræ volucres: Od. λ, κλαγγῆ νεκύων λιῶ οἰωνῶν ὡς, ceu volucriũ. Sic Od. ψ, Κλαῖον δ' λιγέως, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοὶ, Φῆναι ἢ αἰγυπιοί. (traduntur autem esse ἀετώδη duo hæc auium genera) At Hesiod. Erg. Γῆθυσ δὲ καὶ θηρὶ καὶ οἰωνοῖς πεπιθοῖς, alitibus vo-

lucribus. Itidem Empedocles, Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοπορέμονες ἰχθύς. Vtitur & Plut. hoc vocabulo pro Volucris, Auis, Ales: in Romulo, οἰωνοῖς καὶ θηρίοις ἐρρίφη, alitibus ferisq; præda proiecta sumus. ‖ Aliquando dicitur de aui quæ in auspicio obseruatur: ac interdum reddi potest Augurium, Auspicium, Omen. Il. ω, Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ Φίλτατος οἰωνῶν. Il. ν, circa finem, Ὡς ἄρα οἱ εἰπὼν τ' ἐπέπιθατο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπετής. ὅδε δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν Θαρσύνος οἰωνῷ. Il. μ, Τυτθὴ δ' οἰωνοῖσι τανυπέρυγεσι κελεύεις Πείθεσθαι. Od. α, Οὔτε τι μάντις ἐών, οὔτ' οἰωνῶν σαφα εἰδώς, nec vates, nec auguralis scientiæ peritus. Il. μ. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμυνέσθαι περὶ πατρῆς. Vnde Cic. De senect. Augúrque quum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea geri quæ pro reip. salute fierent. Plato epist. 7, καὶ δὴ ἄφημαι ἐν τῷ τοιούτῳ, bona ominemur felicis auspicii gratia. Xen. Pæd. 3, οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐνεβάλετο εἰς τὸν πόλεμον. Et apud Suid. ἐκὼν αἰσιωτέροις τοῖς οἰωνοῖς ἄρξῃ τοῦ πολέμου. Sic Horat. Secunda alite aliquid facere. Claud. Secundis alitibus procedere. Et apud Cicer. Soluere aduersa aui. Ouid. Este bonis auibus visi gnatóque mihique. Idem Xen. Symp. σημαίνουσί μοι τέρατα, τὰς ἀγέλας, φησί, καὶ ἐνυπνία καὶ οἰωνούς, ἃ πεδεῖ καὶ ἃ μὴ χρὴ ποιεῖν. Sic Pæd. 8, ἐσημήνατό μοι καὶ ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς καὶ ἐν φήμαις ἃ τ' ἐχρῆν ποιεῖν καὶ ἃ οὐκ ἐχρῆν. Item apud Plut. in Probl. Rom. ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, considere augurii agēdi causa. vt Cic. dicit, Quum in arce augurii augures acturi essent. Ibidem, οἱ ὅσοι τῶν οἰωνῶν, Augures. Ibidem, τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Αὔσονας ἔθεσαν, Αὔγουρας δὲ καὶ καλοῦσι. (At de οἰωνὸς ἀριστερὸς vide ibidem plura) Idem, ἔθος τῇ θεᾷ χλιόμενος τῶν οἰωνῶν. Item τὸν οἰωνὸν δέγμα, cui opponi potest ὅπερ ἀποπομπεύομαι τὸν οἰωνόν. Plut. in Æmylio, & in Apophth. ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν. Sic Valer. Flacc. Accipit augurium Æsonides, latúsque superbi Tecta petit Peliæ. ‖ Interdum Omen & signum. vt apud Eurip. in Phœniss. Οἰωνὸν ἔθεμεν κἀγὼ τὰ σέφη, ominatus sum nos esse victuros. Et Thuc. lib. 6. pag. 206, ὅδε τε δὲ ἔκπλους οἰωνὸς ἐδοκεῖ εἶναι. ‖ Item nomen proprium filii Licymnii, teste Eust.

C. Οἰωνόβωτος, Ab auibus deuoratus, Quem alites depasti sunt. vnde οἰωνοβρώτοις apud Hesych. ὑπὸ ὀρνέων βρωθέντας. Sed & Suidæ οἰωνόθρωπος est ὀρνεόθρωπος.

C. Οἰωνοθέτης, ου, ὁ, Qui prout alites videt vel volare vel pasci, vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, Qui ex auiū volatu, pastu aut garritu, auguria & omina accipit. Soph. Oed. Tyr. de Tiresia augure, δεινὰ ἔφασκε πρὸς οἰωνοθέτου. vbi Tricl. exp. οἰωνοῖς οἰωνοῖς τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ὁδὸν εἰς τὰς μαντείας, &, ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν. ἐξηγητὴς καὶ ἀκριβωτής.

C. Οἰωνόμαντις, εως, ὁ, Qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur, qui & ὀρνιθόμαντις Hesychio. ‖ VNDE Οἰωνομαντεία, ας, ἡ, Vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis. ‖ ET Οἰωνομαντική, videlicet ἐπιστήμη, Scientia auguralis.

C. Οἰωνοπόλος, ου, ὁ, Qui circa aues versatur, Augur, Auspex. ὁ ἐπ' οἰωνῶν, vt Plutar. loquitur. Il. α, οἰωνοπόλων ἔξοχον ἄρχος. Esse autem μάντεων genus οἰωνοπόλους testatur & Plut. in lib. De deo Socr. vbi dicit Homerum τοὺς μάντεων οἰωνοπόλους πτηνὰς καλεῖν, καὶ ἱερεῖς, καὶ ἑτέροις δὲ τοῖς θεῶν αὐτῶν ἐξαλεξομένους σωτῆρας.

C. Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, Auspex, Qui auium volatus & pastus inspicit, ex iisque auguria accipit. ‖ VNDE Οἰωνοσκοπικός, ὸν, ὁ, Ad auspicem pertinēs, Auguralis. Et ἡ οἰωνοσκοπική, sub. ἐπιστήμη, scientia auguralis. ‖ ITEM Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, Auspicium, Augurium. hoc est Auiū inspectio diuinatióque ex earum volatu, garritu, aut pastu. ‖ ET Οἰωνοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus vbi auspices cōsident & augurium agunt. Auguraculum. (quo tamen nomine propriè Romæ arx dicebatur, quòd ibi augures augurium agerent) quod & οἰωνιστήριον. ‖ ET Οἰωνοσκοπεύομαι, Augurium ago. pro quo οἰωνοσκοπεῖν τινὰ Plut. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι.

Οἰωνικὸς, ὴ, ὸν, Auguralis. Et οἰωνική, sub. ἐπιστήμη, Auguralis scientia, Augurum disciplina. v. l. Malim οἰωνιστική.

Οἰωνίζομαι, Auguror, Ominor. οἰωνὸν τίθεμαι, vt Eurip. suprà loquitur. Xen. Hellen. 1, ὅ τινες οἰωνίζοντο αὐτὸ τοῦτο εἶναι τῇ πόλει. Aristot. Polit. 5, cap. 4, οἰωνιστὰ ἀνθρωποι σύμπτωμα. vt Valer. Flacc. — longósque sibi non auguret annos. Et apud Suid. δαιμονίως πως οἰωνισάμενος τὴν μέλλον, sicut & Cic. dicit Futura augurari. Suid. exp. μαντευσάμενος. Plut. polit. præc. τὸ κρατῆρος αὐτομάτως ὅτι τοῖς ἀστραβοῖς μέσου ῥαγέντος, οἰωνισάμενος, καὶ καταλιπὼν τὴν νύμφιον, Augurio inde accepto. seu, Velut quodam augurio, vel sinistro omine deterritus deseruit sponsam. Suid. οἰωνίζεσθαι exp. ἀποτρέπεσθαι ὡς κακῷ οἰωνῷ. In propria autem signif. idem Plut. in Probl. Rom. dixit, de Qu. Metello pōtif. max. ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μίαν τὸν ναὸν Αὔγουσον τρεσαγορεύοντα, augurari, hoc est augurium agere, ἐπὶ οἰωνῶν καθίζεσθαι, vt idem loquitur.

Οἰωνίσμα, ατος, τὸ, Auspicium, Augurium, Omen. Augurium quod ex volatu auiū vel qualibet re accipimus. vt οἰωνίσμα δεξιόν, Faustum omen, Bonum auspicium. Iulian. ἐμοὶ δὲ μόνον τὸ δεξιὸν οἰωνίσμα καὶ χρηστὴν ἐλπίδων ἀρχήν. Cōtra Herodot. l. 1, ὅστις τὸν μέλλον οἰωνίσματα καὶ φαύλα συμβαλόμενος χρεώμενος πᾶν πρᾶγμα ἐπράξεν, pessimo augurio vniuersos conterruit. Et οἰωνίσμα ὀνόσιον, augurium & diuinatio de eo quod in itinere obseruatur. Item οἰωνίσμα τὸ τῆς ὑγιείας, Augurium salutis. Dion. lib. 37, ὅτε δὲ οἱ Ῥωμαῖοι πόλεμον ἐπαίροντο ἔρον, ὥστε καὶ τὸ οἰωνίσμα τὸ τῆς ὑγιείας ὠνόμασθαι ὅλῳ τάνυ πολλοῖς ἔτεσιν. De quo Tacit. libro 12, Salutis augurium quinque & viginti annis omissum repeti ac deinde continuari placitum. Et Cicer. De diuin. lib. 1, P. Claud. augur consuli nuntiauit, addubitato salutis augurio, bellum domesticum triste ac turbulentum fore. Dion ibidem, τοῦτο δὴ δὴ μαντείας τῆς ἕνεκα ὅτι, ἐπειδὴ ἔχον τι ὅτι πρὸς τὸν θεὸς εὐγένειαν τοῦ δήμου αἰτήσαι ὡς ἀν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐφεῖ συγχωρεῖσθαι γενέσθαι. καὶ ἐπὶ πολὺ κατ' ἔτος ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ μηδὲν ἐφαπτόμενοι μηδὲ ὅτι τὸν ἀριστερὸν ἐξῆς, οὐτ' εἰσπαρεστήκεσαν, οὐτε ἐμάχοντο. Οἰωνίσμεθα, ου, τὸ, Vnde augurium aliquod accipimus. vel Signum quale est omen. Xen. Apolog. Socr. καὶ γὰρ οἱ φθόγγοι οἱ τῶν ὀρνίθων ἐκείνου τοῦ χρόνου, φανὰς δὴ τοῦ πεκμαρμένου βίου τοῦ μὲν αἰσιωτέρους τῶν μὴ φανέντων, ἢ μὴ μέγα σημεῖον οἰωνίσμεθα εἶναι. ‖ Item, Locus in quo augures auguriam agunt, Augura ulum. idem cum οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, Augur, Auspex, ὁ οἰωνοσκόπος, Hesych. ‖ VNDE Οἰωνιστικὸς, ὴ, ὸν, Ad augurem seu auspicem pertinens, Auguralis. vt οἰωνιστικὴ μαντικὴ ἕδρα, auguralis diuinatio, seu diuinatio ex auspicio. idem cum οἰωνοσκοπικὴν sive ὀρνεοσκοπικὴν, videlicet ἐπὶ τὸν πτερωθὲν τὸν ὀρνιθοσκόπον ἐμπεσεῖν ἢ ὁ ἀετὸς καὶ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πτερωθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα σημαίνει, inquit Suidas: apud quem vide alia de οἰωνοσκοπικῷ & χρησμοσκοπικῷ. Et οἰωνιστὴν ἄξιωμα Gaza pro eo quod Cic. dicit Auguratus. Item ἡ οἰωνιστική, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. τὸ οἰωνιστικόν. Plut. De solert. anim. οὐ γὰρ ἐν μικρῷ τινὸς ἀξιοῦν, ἀλλὰ καὶ πολὺ καὶ παμπάλαιον μαντικῆς μόριον οἰωνιστικὴ κύκλῳ τῶν. sicut & Eurip. θεῶν κήρυκας esse dicit οἰωνιστάς.

C. ΚΑΤ οἰωνίζομαι, Augurium capio, Auguror. Phalar.

C. ΜΕΤ οἰωνίζομαι, Augurium muto, vel Aliis auspiciis suscipio, Felicioribus auspiciis iterum tento. Suid. μεταοἰωνίσασθαι exp. μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνόν.

Ὀ Κ Λ Α Ζ Ω,

In genua procumbo, Flexis seu submissis genibus subsido. (quod Ingeniculari quidam Latinorum dixerunt, teste Diomede) εἰς τὸ γόνυ καμπτήμαι, vt Suid. & Hesych. exp. & Erot. paulo antrà in Ὀκλασε. Bud. interpr. Genu succiduo submitor, Ingeniculo me. Vt, Herculem multitudine oppressum se ingeniculasse, multis iam vulneribus acceptis deiecissum. Plut. in præcept. sanit. οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὴ δυνάμενοι, αὖθις ἐκείνους ὀκλάζειν καὶ ὑποπτήσσειν διδάσκουσι. Luc. in Zeux. de cētauro, ὀκλάζοντα ἔοικεν, ἂν κάμπτοιτο, ὑποστὰς λαβὴν τῇ ὀπλῇ. Idem alibi, ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τὴν σαρίσσαν πλὴν ἐπέλασιν. Et 3 Reg. 8, ὀκλακὼς ὅτι τὰ γόνατα. Rursum Plut. De fort. Roman. τὸν μὲν οὖν ἐρεῖν Ῥωμαλίαν ὠνόμασαν, ἀπὸ τῆς θηλῆς ὃν ἡ λύκαινα παρ' αὐτὸν ὀκλάσασα τοῖς βρέφεσι παρέσχε, quam lupa ingeniculans infantibus submiserat. Et in Epigr. lib. 4, — αὐχένα θηρὸ ὑπὸ χερσὶ Δαμνάμενος κρατεραῖς ὠκλασεν εἰς πίτυσσα. In iisdē lib. 7, impropriè, ὠκλασεν ὄλκος, subsedit quasi flexis genibus. Construitur & cum accus. more actiuorum. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια, ὥσπερ τοῖς ἀφραγάλοις, ἄρει δὲ τὰ πρόσθεν, de equo. vbi tamen posit subaudiri præpos. κατά. Camer. certè apud Sophocl. Oed. Colon.

pag. 278, λέχριος γ' ἐπ' ἄκρῳ λάᾳ βραχὺς ὀκλάσας, pro βραχὺ ὀκλάσας scribēdum dicit βραχύ σ' ὀκλάσας, paulisper te inflectens: ὀκλάσαι propriè esse dicens iumentorum in crura incumbentium. Hunc eūdem locum in commentariis linguæ cirans, eodémque modo scribens, Obliquum (inquit) iubet illum residere in summo saxo, leuiter se recuruantem. Metaph. autem Gregor. μή που ὀκλάσῃς τὸν λογισμόν, ne titubes animo & mente, vt Bud. interpr. ὀκλάζειν exponens etiam Succumbere, Labascere ἀποῦσαι. Metaphora autem ea sumpta est à iumentis quæ præ pondere in genua incumbunt & subsident, seu quæ præ pondere labascunt & succumbunt. Idem Bud. ὀκλάζω interpr. etiam Deficio, Impar sum incepto, Nō sufficio animo, ex Clem. Alex. de Ioanne afferens, ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δεύτερον φάρμακον, quum deficeretur constantia iterum sumendi venenum.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, Genuum flexus. Est & saltationis quoddam genus, forsan à genuum flexu dictum. Poll. lib. 4, cap. 14. ἡδύκωμος, ἡ δίνη, καὶ κινησμός, καὶ ὄκλασμα. οὗτοι γὰρ ὀνομαζόμενοι τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ συνθετικόν.

Ὄκλασις, εως, ἡ, Genuum flexus, Genuum curuatura, seu Quum quis flexis genibus subsidit. nam ὀκλάσαι (inquit Erot. hoc ὄκλασις apud Hippocr. exponēs) λέγεται τὸ ὅτι τοῖς κνήμαις καὶ τοῖς πέρνοις κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι.

Ὀκλαστί, Flexis genibus. Apud Suidam de ranis, βαθείαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστὶ πηδώντων.

Ὀκλαξ, idem. vt ὀκλάξ καθῆσθαι apud Eust. pag. 1769, id est ὅτι γόνυ, seu ὅτι κεκαμμένος. Sic apud Suid. ὀκλάξ καθήμενος, id idem ὅτι γόνυ, ingeniculans. Et Luc. in Lexiph. ὀκλάξ καθεζόμενος. Arat. Ταύρου δὲ σκελέων ὅσσον πεσέμεν ὀκλάξ, Atque genu flexo taurus connititur ingens. Cicer. interpr. Vel, — hic tauri curuātur crura minacis, Festo Auieno.

Ὀκλαδὸν. Flexo genu, Curuatis cruribus. idem cum ὀκλαστὶ & ὀκλάξ. Apollon. Arg. lib. 3, ὁ δ' ἐξιθὺν ὀκλαδὸν ἦστο Σίφα κατηφόων. id est ὀκλάσας.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, idem cum ὄκλασις, teste Suida. id est Genuū flexus, Crurum curuatura, more iumentorum quæ flexis genibus procumbunt.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, Qui genua flectit, & crura incuruans subsidit. ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest, quum verò explicatur, quasi subsidit. ὀκλαδίας θρόνος, inquit Hesych. Ἄνυκτος δίφρος, Τραπεζοῦς, ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις. Athen. lib. 12, ὀκλαδίας τε αὐτοῖς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν, de Athenienſibus loquens. id est, Sellas eis complicatiles pueri ferebant. Ὀκλαδίας δίφρος, (inquit Camer.) sella quæ explicari & componi solet: (quales & in nostra gēte maioribus vsitatæ fuerunt. Paus. Att. δίφρος ὀκλαδίας ὅθεν Δωριάλου πέμπα. Dicitur etiam ὀκλαδίας absolutè, subaudito δίφρος vel θρόνος. Aristoph. Equit. sub finem, Ἔχε νυν ὅτι τοῦτο τοῦτο τὸν ὀκλαδίαν. Sic mox ibidem: vbi schol. annotat ὀκλαδίαν esse δίφρον συγκλασμένον, ἢ ποτὲ μὲν ὀρθὸν ποτὲ δὲ συστελλόμενον. Itidem Luc. in Lexiph. ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι καὶ ἀσκάται.

Ὀκλαδάω, Genibus flexis subsido. idem cum ὀκλάζω.

C. ΕΝ ὀκλάζω, Genibus inflexis & incuruatis subsido in. Philostr. de cane ad epulantes intento loquens, ὁ δὲ τῶν ὀπαθίων ἐνοκλάσας ἀνέχει πλὴν δέρκομαι, ὑπεδέχετο ὕδωρ τὰ ἐς αὐτὸν ἐπορρίπτουσα.

C. ΜΕΤ ὀκλάζω, Ingeniculo me, Curuatis & flexis genibus subsideo. Il. ν, Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦεν ἐρηρεῖν ἐν φρεσὶ θυμός, Ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρας πόδας ἵζει. vbi schol. exponit, μεταθέσθαι ἐπ' ἀμφοτέρας πόδας. quia ὀκλάξ significat τὸ ὅτι γόνυ. hoc est, ἐγκλίνει τὰ γόνατα δεξιᾷ εὐκινησίᾳ μεταθέσθαι. Hesych. γονατίζει.

C. ΠΑΡ ὀκλάζω, Ingeniculo me, Genibus flexis & curuatis me submitto. vnde παροκλάζοντες apud Hes. γονατίζοντες.

C. ΣΥΝ ὀκλάζω, Genibus flexis consido, Genuo succiduo me submitto. Basil. homil. 9, de elephante, συνοκλάζοντος καὶ ἐξανιστάμενον κουφίζει τὸ βάρος μὴ ἐξαρκοῦντων. ‖ Hesych. συνοκλάζει exp. ζεῖ, feruet.

Ὄ Κ Ν Ο Σ,

ου, ὁ, Pigritia, Segnitia, Ignauia, Metus adeundi laboris. In definit. Stoic. ὄκνος, φόβος μελλούσης ἐνεργείας, id est (Cic. interprete) Pigritia, Metus consequentis laboris. Eustathius autem dicit Homerum innuere ὄκνον esse πλὴν μετὰ κόματος ἀρχαίας, hoc videlicet loco Il. ε, vbi Diomedes Palladi respondet. Οὔτέ μοι δέος ἐστὶ ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνος, Ἀλλ' ἔπι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων. vbi tamen accipi pro metu adeundi laboris, hoc est pigritia, manifestum est: adeo vt quod dicit Eustathius de significatione huius vocabuli, non intelligendum videatur simpliciter de pigritia post laborem, sed de ea pigritia qua quis reuocatur à subeundo labore, postquam aliquo defunctus est: quasi dicas pigritia repetendi laborem. Sic Iliad. ν, Οὔτέ πνα δέος ἔχει ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνῳ Ἀνδάνει πόλεμον, nec est qui præ pigritia & ignauia bellum detrectet. Et Il. κ, Πολλάκι δὲ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Οὕνεκ' ὀκνῷ ἐίκων οὔτ' ἀφεσσύνην νόοιο, nec ignauiæ & pigritiæ succumbēs. Nisi malis Timori, Metui: sicut Suid. ibi ὄκνος pro φόβος accipi annotat. Sed Eust. apud Homeri posteros ὄκνος pro φόβος frequētius vsurpari testatur. apud quos tamē pro Pigritia etiam vsitatissimum est. Isocr. ad Demon. τὸν μὲν ὄκνον ἀφεῖναι, τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἠγούμενοι. Demosth. Pro corona, βραδυτῆτας, ὄκνους, ἀργίας. Thucyd. lib. 7, pag 250, ὄκνος τις καὶ μέλλησις ἐνεγίγνετο. Et lib. 2, τοῖς ἄλλοις αἱμαλέα μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. vbi nota sibi opponi θράσος & ὄκνον, audaciam & ignauiam, seu audaciam & timorem. Et lib. 3, παρέφερεν ὄκνον καὶ ἐλθεῖν εἰς τὰ δεινά, pigriores & timidiores reddidit. in his enim duobus posterioribus locis mixtam signif. habet, accipitúrque tam pro pigritia quam pro timore. Apud Soph. Œd. Col. p. 293, τὸ κάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει, accipitur pro Metu, φόβος, vt & scholiasta placet. Sed & Suid. tradit frequentissimè ab eodē Sophocle vsurpari hoc vocabulū ὅτι φόβου, vt & in hoc loco Aiacis, οὐκ ἀν δέξειν ὄκνῳ, non consternarer metu. ‖ Ὄκνος Hesychio est non solùm φόβος, sed etiam εἶδός τι ἐρωδιοῦ species ardeæ, a pigritia dicta, vt testatur Aristoteles Histor. anim. lib. 9 cap. 18, ὁ δὲ ἀστερίας, ὁ ὅτι καὶ λούμβρος ὄκνος μυθολογεῖται μὴ γλυκέσθαι ἐν δουλῳ τὸ δραγόν· ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦτον δρόπαξ. Sed scribitur ibi Ὀκνὸς, a. centu in posteriore: quemadmodum & is qui collegit vocabula pro diuerso accentu diuersam significationem habētia, vult ὀκνὸς, oxytonōs, signif. Pigritia. Cunctatio: ὄκνος proparoxytonōs, Piger.

Ὄκνος est etiam nomen proprium viri de quo prouerbium, σωάγκι τοῦ ὄκνου πλὴν τὴν ὠμωμοσία: in Ionia dici solitum in eum qui πανὲ ὅτι κοδεὶ ὄκνον φέρουσι, qui operam suam collocat in iis vnde nullam vtilitatem percipit, vt Paus. in Phocicis tradit, pag. 273. Fingitur autem ille ocnus πλέκων χοινίον· παρεστηκυῖα δὲ αὐτῷ θήλεια ὄνος ἐπιθεῖσα τὸ πεπλεγμένον ἀεὶ τῷ χοινίου. De quo Propert. Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno, Æternúsque tuam pascat asille famem. Et Plin. lib. 35, cap. 11, de picturis Socratis. Et Piger, qui appellatur Ocnos, spartū torquens quod asellus arrodit. Hunc tamen Ocnum Paus. de quorundam sententia dicit fuisse hominem φιλέργατον quidem, sed cuius vxor omnia absumeret quæ ipse conquisiuisset. Vide & alia apud Erasmum, in prouerb. Contorquet piger funiculum. Item nomen proprium conditoris Mantuæ apud Virg.

C. Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impiger, Non segnis, Alacer, Promptus ad aliquid agendum & minimè tardus, Diligens. A quibusdam exponitur etiā Intrepidus. Hesiod. Erg. libro 2. ἔνθά κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγαν οἶκον ὀφέλλοι. Xen. Pæd. 2, ὥσπερ δὲ σφοδροὶ καὶ ἀκόρεστοι καὶ ἄοκνοι καὶ ἀπαρέγκλητοι. Apud Phil. De mūdo, ἀοκνοτάτη σπουδή, acerrimum studium. Τὸ ἄοκνον substantiuè pro ἡ ἀοκνία, Impigritia, Alacritas. ‖ VNDE Ἀόκνως, Impigrè, Non segniter, Promptè, vel Prompto animo. Plato De leg. lib. 2, εἰπεῖν τι ἀόκνως ὁποῖοι, ὡσαύτως δὲ καὶ πρόθυμα. Compar. gr. ἀοκνότερον, Impigrius, Alacrius: superl. ἀοκνοτάτα, Impigerrimè, Cum summa alacritate seu promptitudine. ‖ ET Ἀοκνία, ας, ἡ, Impigritas, vt Cic. loquitur. Item ἀοκνία πόνων, quum quis labores impigrè adit.

C. Διόκνος, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit & semper cunctatur. ‖ VNDE Διόκνως, Pigrè, Segniter. Item Ægrè, Grauatim. vt διόκνως τι καὶ δι' ἀμφοτέρας καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Piger, Segnis, Ignauus. Item Timi-

dus.Cam.

Ὀκνηρός, ός, όν, idem. Herodian. lib. 8, de exercitu Maximini, ὀκνηρὸς ἐγίγνετο. vbi Polit. vertit, Minus iam alacer erat. Et lib. 2, τὸ πρὸς καλοῦντας καὶ δεομένους ὀκνηρὸν, ἀνανδρίας ἅμα καὶ προθυμίας φέρῃ ἐμβολιῶ, segniorem & tardiorem esse in ope ferenda iis qui implorant rogántque. Et libro 6, τὸ πρὸς τὰς δαπάνας ὀκνηρὸν, quod in pecuniis erogandis minus promptus esset. In quibus locis τὸ ὀκνηρὸν accipitur pro ὄκνος, Segnities, Cunctatio, Tarditas.

Ὀκνηρὸς interdum Ignauus & timidus, Piger & meticulosus. vt exponitur apud Thucyd. lib. 2, καὶ οὐ τοῖς μὲν μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, καὶ δι' αὐτὸ οὐ ὀκνηρότεροι. Sic & in v. l exponitur Qui timide aliquid aggreditur, δειλότερος. VNDE Ὀκνηρῶς, Pigrè, Segniter. Basil. in quadam epist. ad Greg. καὶ ἐμὲ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀκνηρῶς ἔχον πρὸς τὸ πιστεύειν, quod sæpe deceptus, quasi segnior essem in credendo. id est, Vix crederem. Herodian. lib. 2, de militibus, μήπως ὀκνηρότερον ἐπακούσωσι τῆς Περσικοῦ ἀρχῆς. vbi Polit. vertit, Ne satis libenter imperatorem Pertinacem acciperent. Xen. Præd. 1, ὀκνηρότερον πρεσβεύει. vbi exponitur Remissius adibat & timidius. ET Ὀκνηρία, ας, ἡ, Pigrities, Segnities. vel etiam Timor. Vocabulum ἄπαξ, teste Poll.

Ὀκνέω, SIVE Ὀκνάω, poeticè inserto ι, Piger & segnis sum, Piget me laboris. Thuc. lib. 1, ὁ δέμα πλὴν ἡδονῶν ὀκνῶν, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς παρούσης τὸ περιὸν δ' ὅσῳ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι, qui ignauus est. Herod. lib. 6, μὴ δὴ μελλωμεν μηδὲ ὀκνῶμεν, Ne segnes simus. hoc est, Ne prælium detrectemus. Eodē lib. de barbaro milite, πρὸς ἱππέας καὶ ὀκνοῦντα παρεστῶτα. cedentibus detrectantibusque acriter instant. Possumus etiā alicubi reddere Pigror, vt Cic. Scribere ne pigrere. Sic & in hoc loco Plut. Pericle, ὠκνηκὼς χαρίσασθαι τοῖς πολίταις, Pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri. vel Segnior erat in demerēdis sibi multorum animis. Interdū verò non tam reddi potest Piget me, quam etiam Vereor, Non audeo, Dubito, Grauor. Il. ε, Οὐ δύναμαι νῦν αὖτε θυμαλγοῦντα μάχεσθαι, Οὐδὲ καταβήσομαι ἐπ' ἵππων θοῦρον ὀκνέω δὴ γὰρ ἐμοὶ μένος ἐκπεπόνηται· Ὀκνέω δὴ ἵππων ὀπιδεύειν, sed vereor conscendere equos. Lucill. lib. 2 Epigramm. Ὀκνῶν ἐξελθεῖν, ὁμολογῶ πάνυ φοβοῦμαι, Quū pigeret egredi, seu Quum grauaretur egredi. Et ὀκνῶ λέγειν, frequentissimum, pro Vereor dicere, Non audeo dicere, Grauor dicere. Isocr. Panath. ἀφρονεστέρους ὄντας τῶν μαθητῶν ὀκνῶ δὲ εἰπεῖν τῶν οἰκείων. Idem in Archid. καὶ λέγειν μὲν ὅσον ἃ μέλλω λέγειν, ὅμως δὲ οὐκ ὀκνῶ παρρησιάσασθαι πρὸς αὐτοῦς. Luc. οὐκ ὀκνῶ δὲ εἰπεῖν, nō verebor & hoc addere. Idem, μὴ δὲ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. At Demosth. ὀκνῶ ὀνομάσαι, Piget nominare, vel Nō audeo nominare. Aristoteles Rhet. ὀκνῶ γράφειν. Æschines, οὐκ ὠκνησε κατηγορεῖν. Et ὀκνῶ δόξαι apud Xenoph. Nec tantùm Vereor reddi potest, sed etiam Timeo, Metuo. frequentissimum apud Soph. vt in Aiace, Μεμνῆσ' ἀνδρὸς πρόσθεν φανεῖς ὀκνεῖς ἰδεῖν; φοβῇ. Sic accipit & schol. in Electra, pag. 98. Φιλεῖ δὲ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα: exponens eodem modo & Homeri locum suprà citatum. (Suid. verò ὀκνεῖν ibi accipit pro ἀναβυνεῖσθαι, detrectare) Sic & in Œdipo tyr. p. 185, — ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοπῶν ἄναξ, id est δεδοικα. vbi tamen etiam reddi potest Vereor, Non audeo. Imò Suid. annotat oratores hoc verbum non vsurpare ὅτι δειλίας καὶ ῥαθυμίας, sed ὅτι τὸ φοβεῖσθαι, hæc addens exempla. Antiphon, εἰ ἀπόδοσι αὐτῷ καὶ μέλλοιεν τοῖς κινδύνοις τὴν γλῶτταν θρασύνεσθαι καὶ τὸ δέλεαρ ἐπείγειν, τὸ δὲ ἔργον αὖ παρὴ ὀκνεῖν. Demosth. Philipp. 1, εἰ δὲ ἑτέρου τούτων ὀλιγωρήσοιμι, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατία φανῇ), Metuo ne, seu Vereor ne. Similiter annotat Eust. in locum Homericum quem citaui, Homerum quidem ponere hoc verbum ὅτι τὸ ὀκνηρῶς ἔχειν, vt ὀκνεῖν fit quasi οὐκ ὀνεῖν, id est ἀνεργεῖν: sed apud Homeri posteros vtplurimum vsurpari ὅτι φόβου. Reperitur etiam cum accus. apud Demosth. Pro cor. κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, οὐδὲ ὑποπτοτάτῳ. vbi reddi potest, Suscipere timens. vel etiam Detrectans. Pass. Ὀκνέομαι, itidem, Vereor, Timeo. nam Erot. in Lex. Hippocr. ὀκνήσῃ exp. κιλαδήσῃ. ‖ Ὀκνέω, Nequeo, Non potis sum. nam idem Erot. in eodem lex. ὀκνέειν exp. μὴ δύνασθαι, hoc addito exemplo, οὔπω κατοκνέουσι ὀρθοῦσθαι.

Ċ. Ἀποκνέω, ῶ, Pigror, Metu aliquo deterreor, Reformido, Non audeo. Proprie, Per ignauiam seu inertiam detrecto, seu refugio, & aggredi recuso, Pigritia impedior à re quapiam facienda. nam ὄκνος est pigritia. à quo & simplex ὀκνῶ. Vnde fit non solùm hoc compositum ἀποκνῶ, sed & καπκνῶ. Cæterùm ἀποκνῶ construitur interdum cum infinitiuo, interdum cum accusatiuo, vel præfixa præpositione πρὸς, vel absque illa. Plato De repub. lib. 1, ἀλλ' οὐ μόνον, ὦ ἦν δ' ἐγώ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπουμένοις. Isocr. De pace, κὰκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ πρὸς τοῦτον. Thucydides, καὶ μὴ ἀποκνήσωσιν ὑμᾶς τὸν κίνδυνον. At cum πρὸς, vt hoc loco, πρὸς οὐδὲν τούτων ἀποκνήσω. Dicitur etiā, οὐκ ἀποκνητέον πρὸς ταῦτα, & pro eodem, οὐκ ἀποκνητέα ταῦτα. vt, οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλά, id est κριθάς. vt sit ὄκνος quasi ὁ πρὸς ὀλαβίης. Non sunt per inertiam prætermittenda, Non sunt negligenda. Thucydides ἀποκνεῖν dixit absolutè, lib. 3, ἔπειτα οἱ μὲν ἡμίσεις ἀποκνησειεν πως, τὸν κίνδυνον μέγαν ἡγησάμενοι. vbi scholiastes ἀποκνησαι exponit ἀπέδειλιασαν, sicut & alibi ἀποκνησιν explicat ἀβουλίαν.

C. Ἀποκνησις, εως, ἡ, verbale, Detrectatio alicuius laboris, aut officii, propriè ex pigritia: sed vtplurimum ex metu. Thucyd. lib. 1, δέμα τὸ πλὴν ἀποκνησει τοῦτο τῆς στρατείας. vbi schol. exponit ἀναβολίαν.

C. ΚΑΤοκνῶ, Pigror, Piget me. Isocr. μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, ne te pigeat viam longam conficere. Et cum accus. apud Greg. μὴ καπκνήσῃς μηδ' ὁδὸν μῆκος, μὴ πέρα θαλάσσης μὴ πόρρω, οὗ τὴν τυχεῖν τὸ χρεισμαπς, Ne pigreris vel longissimas inire vias. vel, Ne cunctéris ob viæ longitudinem. vel etiam, Ne te deterreat viæ longitudo. vt καπκνῶ accipiamus etiam pro Timere, Metuere. Item Demosth. Phil. 4, οὐ καπκνῶ εἰπεῖν τἀληθῆ, Nō verebor, vel Non grauabor. At pro Aggredi piget, Aggredi recuso. Segnior sum, accipi potest apud Isocr. in Archid. vbi ait, ταῦτα ἐγὼ τολμήσαιμι καὶ μὴ καπκνήσω. ‖ Id ē. Nequeo, Non possum. οὐ δύναμαι, vt Erot. exp in loco quodā paulo ante in ὀκνέω citato. Sic apud Thuc. accipi potest καπκνῶ πρὸς ἐλεῖν χλιδῶν τιμωρίαν. vbi exponitur, Non patior terram vastari.

E. Ὀ Λ Β Ο Σ, ου, ὁ, Beatitudo, Felicitas: seu Fortunæ, Opes, Diuitiæ. Od. η. Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γένοιτο καὶ ἀνὴρ ἐν τῷ Κρονίδαν Ὄλβον ὀπάζει γαμέοντί τε γαμέοντι τε. Hesiod. Theogon. Τὸν δ' ἀνεκὲς ἔθηκε, πολὺν δὲ οἱ ὄλβον ὀπάσσαι. Idem in Erg. Εἰ καὶ τις καὶ χρεῖος ἔχῃ μέγαν ὄλβον ἑλοῦσα, magnas opes sibi conquisierit, de quibus diuitiis malè partis mox dicit, πολὺν δέ τ' ὀπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ. Ab Homero sæpe copulatur ὄλβος & πλοῦτος, & tunc reddi potest Opes seu fortunæ ob quas beatus aliquis cēsetur. (vnde beat' sæpe pro diuite ponitur) Il. π, Ὀλβῴ τε πλούτῳ μετέφρενε Μυρμιδόνεσσι. Il. ω, πάντας γὰρ ἐπ' αἰθωνα τις εκάκαρο Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Sic & Od. ξ, θεὸς ὡς τέον ἄμφω Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε ἰδὲ κυδαλίμοισι. Vtitur hoc vocabulo & Xen. Præd. 1, πολὺν μὲν ὄλβον, πολλὴν δ' εὐδαιμονίαν, μακάλας δ' ἡμᾶς καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν ἐποιήσαν. Et l. 4. p. 98, ὄλβον δ' ὅλον πιρωμένοι θησαν. Annotat Eust. ὄλβος a quibusdam exponi non solùm εὐδαιμονία sed etiam φρόνησις, vnde αὐόλβος pro αὐόνητος: alios, ἡ τῶν ἀγαθῶν κτῆσις· ὅθεν καὶ ὀλαβίης, id est κριθάς. vt sit ὄλβος quasi ὁ πρὸς ὀλαβίης.

C. Ὀλβοδότης, ου, ὁ, Diuitiarum dator, vt Virg. — Lætitiæ Bacchus dator. idem cum πλουτοδότης apud Hesiodum: ad cuius formam dici etiam potest Ὀλβοδότης. VNDE Ὀλβοδοτεῖρα, ας, ἡ, Diuitiarum datrix, Effectrix beatæ vitæ, vt Cic. loquitur. seu πλουσίως παρέχουσα, vt Hesych. ὀλβοδότης exp. πλουσίως παρέχων. Extat in Epigr.

C. Ὀλβοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuitias ferēs, Opes afferens. apud Euripidem.

C. Ἄολβος, ος, ὁ καὶ ἡ, Inops, Pauper, ὄλβον οὐκ ἔχων. Qui nec diues nec beatus est. Seu Infelix, Miser. sicut & Hesych. αὐόλβοις exp. ἀπόροις, item κακοδαίμοσι. citatúrque item ex Eurip. αὔολβον ὄνομα pro Infelix fama, Sinistra fama. Apud Soph. alicubi αὔολβα schol. exp. αὐωφέλητα, id est Inutilia. ‖ Apud eundē Soph. in Aiace, Τοιαῦτ' αὔολβον αὖδρ' ἐνουθέτει, schol. vult αὔολβον significare αὐόνητον, id est Stultum, Dementem: quoniam ὄλβος propriè est πλοῦτος. Hesych. quoque αὐόλβοις inter cætera vult idem valere cum αὐόνητοις. Eust. αὔολβον ait dictum ἀπαιδευτον, quòd

quòd ὄλβος aliquando φρόνησιν significet. Schol. autem qui exponit αὐόνητον, videtur occasionē accepisse ex eo quod præcedit, μωρίας πλέων. Locus est pag. 65 meæ editionis.

C. Πολύολβος, Perbeatus, Multum beatus, Vel potius, Multum diues.

C. Υπέρολβος, Perbeatus. Vel Prædiues, Diues supraquàm dici possit.

Ὀ λβιος, ία, ίον, Beatus: item Diues, Locuples. Sicut ab Hesychio exp. ὀλβαίμων. ὁ δέμα τὸ ὅλον βίῳ μακαριστὸς, & πλούσιος. Od. σ, ἔμελλον ὀν ἀνδρασιν ὄλβιος εἶναι. Od. ρ, Καὶ δὲ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον Ὄλβιος ἀφνειός. Od. η, — τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν. In quibus locis mixtā signif. habetur at in sequēbus accipitur potius pro Beatus. Hesiod. Diebus, ὀλβαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τάδε πάντα Εἰδὼς ἐργάζῃ. Idē in Theog. Ὄλβιος ὃς μέγα ἔρδων ἐν ἀθανάτοισιν αὔσας Ναῖς ἀπήμαντος καὶ ἀκήριος ἤματα πάντα. Itidem Cœsus Solonem apud Herodot. interrogat εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδεν ὀλβιώτατον. respondet autem Solon, μενέναι εἶδ' τῶν ζωόντων ὄλβιον. Pro his verò in Sardanapali epitaphio verbis, τὰ δ' πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται, ita Cic. Tusc. 5, at illa iacent multa & præclara relicta.

C. Ὀλβιογάστωρ, Ventre beatus, Qui se ventre bene curato beatum existimat, Qui beatitudinem in suo ventre ponit. id est, ventris sui voluptate metitur. Amphis in Gynæcomania apud Athen. l. 9, Εὐρύβατε κνισοτάλειχε οὐκ ἐοῦ' ὅπως οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ.

C. Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Fortunatus. Exemplum ex Homero Il. γ habes in Μακαρισμός.

C. Ὀλβιοεργός, ός, ὁ καὶ ἡ, Beatæ vitæ effector, vel Beatū & diuitiū efficiens. vt ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων in Epigr. D

C. Ἀνόλβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infelix, Miser. idem cum αὔολβος. AT Ἀνολβία, ας, ἡ, Miseria, Infelicitas, vel Inopia. sicut apud Hesiodū in Ergois. Αἰδὼς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, πάρος δὲ πρὸς ὄλβῳ.

C. Πανόλβιος, Omni ex parte beatus, Planè beatus, Beatissimus. παμμακάριστος.

C. Τετρόλβιος, Terque quatérque beatus, Beatissimus. τριομάκαρ.

Ὀλβίζω, Beatū prædico, seu Beatum iudico. μακαρίζω, ὀλβαίμονα ἡγοῦμαι. Soph. apud Suid. μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν αὖ πέρμα τοῦ βίου πρόσθε μηδὲν ἀλγινὸν παθών. Sic habes apud Ouid. — dicique beatus Ante obitū nemo supremàque funera debet. In v. l. legitur ET IAM Ὀλβιαζω, itidē Beo, Beatum prædico, μακαρίζω.

Ὀ Λ Ί Γ Ο Σ, ου, ὁ, Paucus. ὀλίγη δαπάνη, paulo sumptu, Terent. (Habes autē paulo pòst exēpla alia vsus huius sing. numeri) πολὺ ὀλίγοι τῶν πολλῶν, præter admodum paucos: pag. 27 mei lex. Cicer. Thuc. l. 1, ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι δέμα τὴν Λιβύης. Et l. 7, p. 264, ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπενόστησαν. Sic Herodian. l. 7, ὀλίγοι ὀκ πολλῶν ἐσώθησαν, pauci ex multis. Plut. in l. Vtrum Athen. ὀλίγοι ὄντες, ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων, pauci, si cum tanta hostium multitudine comparentur. Plato Symp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In rep. autem aliqua ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperiū est, Pauci quidam quorū arbitrio resp. administratur: vt ii qui Optimates à Latinis dicūtur. quibus opponitur τὸ πλῆθος, & οἱ πολλοὶ, multitudo, plebs. Thuc. l. 8, p. 267, οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνεστῶτες, τό, τε πλῆθος οὐ βουλόμενοι πω πολέμου ἔχειν. Eodem lib. p. 294, μετεῖχε γὰρ ἡ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγίγνετο. Et p. 280, εἰ μὴ πολιτεύσοιμι σωφρονέστερον, καὶ ἐς ὀλίγους μᾶλλον τὰς ὀργὰς ποιήσοιμι. A libi, ἐς ὀλίγους τὰ ἐν πόλει κατέστησαν. Et l. 3, ξυναφίστασαν τοῖς ὀλίγοις ὁ δῆμος, cum paucis, id est optimatibus. Itidem apud Demosth. in Epitaph. αἱ δέμα τῶν ὀλίγων δυνατεῖαι. At σὺν ὀλίγοις, Cū paucis aliis, vel Inter paucos alios. Plut. Galba, λέγεται Λιβύης αὐθυπατος γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι. At κατ' ὀλίγοις apud Herodianum frequēs est. vt l. 5, τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστοτε οἱ καὶ κατ' ὀλίγους πρεσβύ, Quum transfugæ multi quotidie (pauci tamen singulis vicibus) accederent. Et libro 2, πρεσβεῖα κατ' ὀλίγους, ἡγεμόνας τε καὶ χιλιάρχας οἰκειούμενος. Sic & paulo antē. Et libro 6, de militibus Alexandri, κατ' ὀλίγους αἰεχώρουν, paulatim dilabebantur, vt Politianus vertit. Quibus quidem in locis cum ὀλίγοι subaudiri potest ἄνδρες, aut aliquid aliud quod magis conuenit. At verò apud Petrum 1. epistolæ capite 1, δι' ὀλίγων ἔγραψα, subaudiendum est ῥημάτων, aut tale quid, sicut & apud Virgilium, vbi ait, Responsum paucis reddere, subaudiendū est Verbis. quod loquēdi genus habetur & in prosa. In singul. autem ὀλίγος θυμός, parum animi, Il. α, Κάππεσον· οὐ Λήμνῳ ὀλίγος θυμός ἐνῆεν, parum animi inerat. id est Penè exanimis eram. Et ὀλίγη ἐόδς parū viæ, vel breuis via. Hesiod. Erg. de vitio, ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. Et ὀλίγος χρόνος, Parum temporis, Breue temporis spatium, seu Pauci dies, Pauci mēses, Apud Thuc. ὀλίγον χρόνον, Paulisper. Et ὀλίγον ὅσον χρόνον, exiguo tempore, pag. 86, mei lex. Cicer. Itidē dicitur ὀλίγῳ πρότερον, paulo antē: ὀλίγῳ ὕστερον, paulo póst. Isocr. Areop. τοῖς ὀλίγῳ πρότερον τὴν πόλιν διοικήσασι. Et cū præp. vt δι' ὀλίγου, itidem sub. χρόνου, Subitò, Breui temporis interuallo. Thuc. l. 2, ἡ δι' ὀλίγου μελέτη: cui opponitur ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία. hoc est, Recens & nouitia exercitatio, & Diuturna peritia. Sic lib. 5, p. 188, εἰδότες ἔργων ὀκ πολλῶν μελέτῃ πλείω πόζουσαι ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσαι παραίνεσιν. Et p. præced. ὁρῶσι δι' ὀλίγου τοῖς ἐναντίοις ἐν τάχει ἤδη πάντας. id est ἐξαίφνης, inquit schol. qui & l. 6, p. 201, δι' ὀλίγου ἀπέλθειμεν exp. ταχέως, celeriter. Itidē ἐν τῷ ὀλίγῳ, Intra breue tēporis spatiū. Synes. ep. 47, πολλοὶ αὖ ἐν τῷ ὀλίγῳ Πέτροις ἐθεασάμεθα, multos intra breue tempus Petros vidissemus. Sic & ἐξ ὀλίγου, Breui tēporis spatio, vel Subito. Thuc. lib. 1, μεταβολῆς μεγάλης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης, quū ingēs mutatio repētè extitisset. Et lib. 5, pag. 186, τοῖς μὲν ἐξ ὀλίγου, ἐγίγνετο ἡ βοήθεια, id est ἐξαίφνης, inquit scholiastes. Et pag. sequēte, καταπλαγέντες τῇ ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίῳ αὐθῷ ἀναχωρήσει. vbi & scholiastes subaudit χρόνῳ. Paulo pòst, ὁρῶσι δι' ὀλίγου, τοῖς ἐναντίοις, vbi scholiast. exponit ἐξαίφνης, paulo momento, vt Plaut. loquitur. Et κατ' ὀλίγον ὕστερον ἀναβλέπειν μέλλοισιν, iam appropinquat vt videant. p. 57 mei lex. Cicer. Itē μετ' ὀλίγον, paulo post. Et πρὸς ὀλίγον, ad breue tempus. Herodian. lib. 3, πρὸς ὀλίγον ἀπολαύσας ὀλεθρίου πλοῦτου, breui temporis spatio lætatus functo honore. Itē ὀλίγον διάστημα, parum interstitii, vel paruum interuallum. Sed sæpe omittitur διάστημα, vt & χρόνος in præcedentibus. Sic dicitur ἀπὸ τῆς Δήλου ὀλίγον, paruo interuallo distat à Delo. Et Xen. Præd. 4, p. 56, ὀλίγῳ πλέον ἢ τριακοσίων ἀπέχει. His autē addendum est ἐξ ὀλίγου, ex propinquo, ἐγγύθεν. Et δι' ὀλίγου, vt Thuc. lib. 3, τὸ πύργον ὄντων δι' ὀλίγου, Qui paruo interuallo distabant, Quorum non erat magnum interuallum. Et lib 3, δι' ὀλίγου σκοπούντες, qui cominus inspectant & considerant: quibus opponuntur οἱ τὰ μακρὰ πρεσβευόμενοι. Et ὀλίγῳ. Thuc. lib. 4, p. 130, στενοχωρία τε ἐν ὀλίγῳ ἐπαπιεζόμενοι ἐγένετο. vbi & schol. sub audit διάστημα τῆς. Et lib. 2, ἡ ἐν ὀλίγῳ ναυμαχία, conflictū naualis in angustiis. Et lib. 4, p. 163, ἐς ὀλίγον ἀφίκετο τοῦ τὸ γράπτυμα νικῆσαι, parum abfuit quin. Quò pertinet & ὀλίγον δεῖ, sine ὀλίγου δεῖ, parum abest. Plut. Coriol. de populo ad iram concitato, ὀλίγον ἐδέησεν ἐμπεσεῖν εἰς τὰ βυκλιά. Isocr. Æginet. initio, ὀλίγου δέω χάριν ἔχειν τούτοις, Parum abest quin his habeam gratias, seu His gratias ferè habeo. Plato verò fine δεῖ in Apolog. Socr. dixit, ὡς ἔπος τὸ εἰπεῖν, ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες αὐδέλκοιν ἔλεγον, omnes ferè qui aderāt. πρὸς ὀλίγον τὸ σῶμα ὑψοῦσθαι, paulisper caput erigere, & eminere è specu, πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, contra mare aliquantulum. Mixtam autē significationem habent κατ' ὀλίγον & παρ' ὀλίγον, Paulatim, Sensim. Herodian. l. 2, κατ' ὀλίγον ὀκνηροῖς αὐτοῖς παρῆχον. Philo De mundo, κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, ad imminutionē sensim vergēs. Herodian. lib. 8, πυλίσι κατ' ὀλίγον αὐξανομένοις, sensim crescentibus. Aristot. De mūdo, κατ' ὀλίγον σφίγγει πᾶν οἰκουμένῳ, paulatim astringit orbē terrarum. Εν ὀλίγῳ, Ferè, Propemodū, vt quidam interpr. Act. Apost. capite 26, ἐν ὀλίγῳ πείθεις με Χριστιανὸν γενέσθαι. Vetus interpres reddit In modico. De παρ' ὀλίγον autem copiosè differui in Παρά. Ὀλίγον, Parum, ὀλίγον ὅσον, Parum admodum, Aliquantulum. Luc. Et Aristophanes Nubibus, ὀλίγον μοι μέλει. & apud Homerum ὀλίγον οἱ ἐοικότα παῖδα, parum ei similem. vel Nullo modo similem, vt Euripidis scholiast. vult. At ὀλίγον ἦεν, Paulo minus. Od. ο, ὀλίγον δέ τε

ἥσσον ἐπίμα. Sed ὀλίγον ὕστερον, & ὀλίγον πρότερον siue ἔμπροσθεν ad præcedentia pertinent. quippe in quibus subauditur vel χρόνον vel διάστημα, vt antè dictum fuit. idem & de ὀλίγον πρὸ sciendum est. Aliàs ὀλίγον significat etiam Ferè. vt apud Plut. in Publ. ὀλίγον σωιεστήσαντο τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν, parum abfuit quin insequentem hostē vnà in vrbē susciperēt. Ὀλίγου, Ferè, Propemodū, Parum abest quin. Od. ξ, ὀλίγου σε κύνες διεσπλήσαντο. Et Thuc. ὀλίγου εἶλον, parū abfuit quin ceperint. Cic. dicit Propius nihil est factum quàm vt occideretur, pro ὀλίγου αὐτοῦ ἐθη. Et, Nec quicquam propius est factum quàm vt viuus combureretur. At de ὀλίγου δεῖ dictū fuit inter illa in quibus cum ὀλίγον subauditur διάστημα. est autem plenius hoc loquendi genus. Ὀλίγῳ, Paulo. Thucyd. ὀλίγῳ πλείους, paulo plures. pro quo Herodot. Ionicè dicit ὀλίγῳ πλοῦνες. At de ὀλίγῳ πρότερον, & ὀλίγῳ ὕστερον dictum supra fuit, inter ea in quibus subauditur χρόνος & διάστημα. In hoc autem ὀλίγῳ πλείους subauditi potest ἀριθμῷ. Apud Thuc. verò lib. 4, pag. 161, ὀλίγῳ ἐς χιλίους redditur pro Circiter mille.

Ὀλίγος, Paruus, Exilis, Tenuis. cui opponitur μέγας. Od. θ, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ παχύτερον, σταθερώτερον, οὐκ ὀλίγον ἄρθ. vt apud Apollon. Rhod. ὀλίγος λίθος, paruus lapis. Et Od. υ, Δίφρον ἀείκελον ἄρθρῃσι, ὀλίγῳ τε βάθεϊ τε. pro quo Aristot. De arte poet. μετὰ τὸ δεῖπνον πολὺ διόμαθον dici posse ait, Δίφρον μοχθηρὸν ἄρθρῃσι μικρά τε τράπεζαν. Od. κ, κύμα Ὄπτε μέγ, ὄφρ' ὀλίγον. Il. ρ, εἰ δὲ καὶ ἔνθα κεν ὀλίγῃ ἐν χώρῃ Εἴλκεον. Et Od. γ, ἐκ ὀλίγον χρέος, debitum non paruum, seu Non exigua pecuniæ summa quæ mihi debetur. — ἔνθα χρεῖός μοι φέλλε) ὑπὲρ νέον γε, Οὔτ' ὀλίγον. Quibus addi potest ἐκ ὀλίγου πιθέσθαι, Parui facere, Contemptui habere. At ὀλίγη φωνή, Vox exilis, vel Submissa. Od. ξ, φθεγξάμενος ὀλίγῃ ὀπὶ με θεὸς ὤτρυνε ἔειπε. Homo quoq; ὀλίγος dicitur qui exili corpore vel parua statura est. Il. β, ὀλίγος τε καὶ ἀσθενής. Cic. apud Arat. ὀλίγη interpr. Parua, & ὀλίγαι Tenues: ὀλίγη αὐγή, tenue lumen: item ὀλίγη, Leuiter posita. quæ reperies in meo Lex. Cicer. singula suis locis.

Pro ὀλίγος lingua Tarentinorū DICI Ὀλίος, annotatur in lex. meo vet. vbi & hoc exēplū habetur, Ὀλίοι εἰσὶν ἡμῶν ἐμπόρυκ' ἄνθρωπα. Et ὀλίον μεθον. Ibidem additur, Plat. comicū διαπαίζειν hoc vocabulū veluti barbarum.

C. Ὀλιγογώμων, idem cum ὀλιγόφρων, Negligens. sic enim apud Hesych. ὀλιγόγνωμον, ὀλιγόφρον.

C. Ὀλιγογονάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucis geniculis nodatus. Theophrast. Ἴδιος δὲ ὁ Κρητικὸς κάλαμος, ὃν δὴ Κρητικόν τινες καλοῦσιν, ὀλιγογόνατος δέ. Quæ ita Plinius l. 16, c. 36, Suū genus est sagittario calamo seu Cretico, longissimis internodiis. Dixit autem Longissimis internodiis pro ὀλιγογόνατος. quoniam vbi pauciora sunt genicula, sequitur ibi longiora esse internodia.

C. Ὀλιγοελαιόω, Parum olei fero, Parcè oleum fundo. quo vitio laborant oleæ quum parcus olei prouentus est, nec larga oliuitas, vt Colum. loquitur. Th. De caus. pl. l. 6, c. 11, ὧν δὲ ἡ σὰρξ πολλὴ, ὁ δὲ πυρὸς μικρός, ὀλιγοελαιοῖ.

C. Ὀλιγόθερμος, Cui modicus calor inest, Parū caloris habēs.

C. Ὀλιγοκάλαμος, Paucos habens calamos.

C. Ὀλιγόμυθος, Qui pauca loquitur, Pauciloquus, vel Qui paucula loquitur, vt Plaut. Qui paucis loquitur quæ vult. VNDE Ὀλιγομυθία, ας, ἡ, Pauciloquiū, Plaut.

C. Ὀλιγοπλέω, Parum valeo, Infirmus & imbecillus sum. ET Ὀλιγοπλία, Imbecillitas. Verùm pro his dicunt poetæ POTIVS Ὀλιγοπλέω, metri causa. vt Hom. Odyss. ε, ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἀϋσθος Κεῖτ' ὀλιγοπλέων, viribus defectus. Iliad. ο, ὄφρ' αὖ ἵκηται Γλῶ ὀλιγοπλέων. Od. τ, Ἡ σε πόδας νήψ ὀλιγοπλέουσ' ἄρθ ἔμπης, id est ὀλίγον ἰσχύουσα, ἀσθενοῦσα: de vetula viribus defecta. Dicitur autem ὀλιγοπλέω quasi Pusilla res sum, Adeo exhaustus sum viribus vt pauculum restet. quo sensu & ὀλιγοδραστέω. ITEM Ὀλιγοπλία, ας, ἡ, Virium defectus, Imbecillitas. Od. ε, Μήτι ἄμυδις τοῦ τε κακὴ καὶ θῆλις ἐέρση Ἐξ ὀλιγοπλίης δαμάσῃ κεκαφήοτα θυμόν.

C. Ὀλιγαρκία, ας, ἡ, Prandium præparcum, Quum paucu lo cibo in prandio contenti sumus.

C. Ὀλιγαύλαξ, Paucos habens sulcos, & per consequens paucos agros. Suid. ὀλιγαύλαξ substantiuè capit, exponens ἡ μικρὰ χώρα, hoc adiiciens exemplum, ἢ τ' ὀλιγαύλαξ Σπίρεσθαι.

C. Ὀλιγηροσία, ας, ἡ, Tenue aruum. Apud Suidam πενιχρῆς Ἐξ ὀλιγηροσίης μοῖραν ἀλοῖται τὰ χρυσ. qui tamen pentameter mendosus est.

Ὀλίγιστος, Paucissimus. Plato epist. 7, δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν, vt paucissimi morte & exilio mulctentur. Et lib. 2 De rep. ὀλιγίστοις σωιέζη ἀκούσω, perpaucis. Idem, χρῆμα ὡς αὖ δύνωμαι ὀλιγίστοις, quàm possum paucissimis. Idē, μηδὲν ἀδικεῖν, ἢ ὡς ὀλίγιστα. Isocr. πρὸς ἀμφισβητήσεις ὡς ὀλιγίστας ποιήσωσι. Item apud Hesiod. δαπάνη τ' ὀλιγίστη, sumptus paucissimus, seu parcissimus. Rursum ex Plat. epistola 7, ζωτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε δι' ὀλιγίστων, pro Idem etiam Dionem fefellit aliquantum. ‖ Item Minimus Perexiguus. vt ὀλίγιστον διάστημα, interuallū quamminimum. Aristot. in Probl. VNDE Ὀλιγίστος, Paucissimo numero. vel Parcissimē. Apud Bud. pag. 669, habetur ET IAM Ὀλιγίσταπος, Paucissimus. quod Atticū esse dicit, vt λαχίσταπος & καλίσταπος.

Ὀλιγοστός, ἡ, Paucitas. Theophr. de rosis, ἡδὺ δὲ ῥόδων πολὺ διαφορά, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγόστητι. Quæ Plin. ex parte interpretās dixit lib. 21, c. 4, Differūt multitudine foliorū.

Ὀλιγοστός, Vnus è paucis, Paucis comitatus, Cum paucis. Ioseph. ἡνίκα δὲ μάχῃ καὶ φυγῇ ὀλιγοστός. Plut. Anton. καὶ παῦσας ὀλιγοστὸς ὅλη θαλάσσαι, paucis comitatus. Et in Cæs. ὀλιγοστὸς ὑπαντῶν ἀμυνόμενος πόλιν καὶ δύναμιν, vt cui tam paucis copiis succincto tantis copiis tantáque vrbi resistendum esset. cui opponitur πολυστός. Bud. pag. 669, & 996. Ὀλιγοστοῦ Hesych. exp. ἀθρόα μικρόν. ‖ Ὀλιγοστὸς χρόνος, Breuissimum tempus, Pauxillum temporis, Soph. Antig. pag. 239, ἐφάπτει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ὀκτὴς ἄπας. vbi schol. exp. ὀλίγον, ne pauxillum quidē temporis.

Ὀλίζα, Paululum, Raró. u. l.

Ὀλιζάκις, Paucies, (Titinn. apud Nonn. In vrbem paucies venire soles) Raró, Non ita sæpe multúmque. In epist. Philippi apud Demosth. πολλάκις μὲν ἐμοὶ δεηθέντες, οὐκ ὀλιγάκις δ' ἐκείνων. ‖ Apud Eurip. verò scholiast. exponit οὐδ' ὅλως, in Oreste — φεῦ δὴ δ' ὀλιγάκις λέγεν κακά.

Ὀλιζαχόθεν, E paucis locis. In v. l. pro Alicunde, Aliquantulum citatur ex Herodoto.

Ὀλιζαχοῦ, Paucis in locis, vt πανταχοῦ, Vbique, & πολλαχοῦ, Plerisque in locis. Vtitur Aristot. teste Bud.

Ὀλίζιστα apud Hesychium, quod exp. ὀλίγον. AT Ὀλίζιοι eidem Hesych. est εἶδος ἀκελδοῦς: vt aliis placet, ῥίζιον ὅμοιον βιλεῷ.

Ὀλιζόω, Ad paucos redigo, Imminuo. Vtitur Hesychius in ὀλιζόω.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Paruus: vt & ὀλίγος. Nicand. Ther. — μετ' ἀμφίσβαιναι ὀλίζονα καὶ μινύθουσιν. vbi schol. exp. μικραὶ, μικροφυῆ: ἰτὲ βεκδεῖαν. Hes. ὀλίζονες exp. ἡσσονες, ἐλάσσονες: in compar. gradu hoc vocabulum accipiens. eidémque ὀλίζων est ἐλάσσων. & in lex. meo vet. ὀλίζονες ἐμμορε πμῆς, pro μικρᾶς, ἁπλοῦς, exiguū & vilē honorem consequutus est. Neutro gen. ὀλίζον, proparoxytonως, τὸ ὀλίγον siue μικρόν, quod Eust. alicubi Æolicum, alicubi Ionicum esse dicit: Steph. autē ex Demosth. ἐν κρήσει refert Thessalos ὀλίζον vocare τὸ μικρόν. AT Ὀλιζῶν, ῶνος, vrbs Thessaliæ, teste Steph. qui hunc locū citat, Καὶ Πτυόεσσαν ἔχων καὶ Ὀλίζωνα θηχίαν. dicta ἀπὸ τοῦ μικρᾶ τῆ: nā Thessalorū lingua ὄλιζον dixi esse μικρόν. Cuius gētile Ὀλιζώνιος. A Plinio quoq; Olizon inter Thessaliæ oppida numeratur. Suidæ autem Ὀλιζῶνες sunt ἔθνος Θρακικόν.

Ὀλιζότερος, Minor, quasi ab ὄλιζος. Oppian. lib. 3 De venat. Αἱ δ' ἔτ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀπαρ μόρος οὔπι χρείους, minores quidem. Eodem lib. βαιὸν ὀλιζότερον δέμας, paulo minus est corpus eorum, nec æquat luporum magnitudinem. Et Nicand. Alex. ὀλιζοτέρα κρίσις οὔρων.

C. Ὑπολίζων, Aliquanto minor. Il. ε, de Marte & Minerua, Καλὼ καὶ μεγάλω σεμνὼ πύχεσιν ὥστε θεὼ περ Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑποολίζονες ἦσαν, id est ἐλάσσονες καὶ μικρότεροι.

Ὀλιζόω, Minorē reddo, Minuo. vnde ὀλιζοῦται, quod Hesych. exp. μειοῦται, ὀλιγοῦται. Apud eundem reperio etiā ὀλίζωται, μειοῦται, ὀλιγοῦται: quasi à VERBO Ὀλίζομαι, idem significante cum ὀλυζοῦμαι.

Ὀ Λ Λ Υ Μ Ι, SIVE Ὀλλύω, Perdo, Amitto. item Perdo, hoc est Perniciem &

exitium infero, Perimo. vnde apud Hesychium, Ὀλλύει, ἀπολλύει, φονεύει. Pass. ὄλλυμαι, Perdor, Pereo. Et ὀλλύμεθα ἡδονάς apud Dionysium Areopagit. Perditæ, vel etiam Perniciosæ. Ὄλλυμι pro Perdo, Interficio, & Ὄλλυμαι pro Interimor vsurpat Homerus quoque: vt Iliad. θ, Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔχεσθε. Il. η, Ἔνθα δ' ἀμ' οἰμωγή τε καὶ ὀχωλὴ πέλεν αἰδρῶν, Ὀλλύμενόν τε καὶ ὀλλυμένων. ῥέε δ' αἷμα τεγήν. Il. χ. Τῆ σ' τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε δύστρας. Mutuatur sua tempora ab inusitato THEM. Ὀλέω, aut ETIAM Ὄλλω. Fut. enim est ὀλέσω, aor. 1 ὤλεσα: præt. perf. ὄλωλα, vel Atticè ὀλώλεκα: præt. med. ὤλα, & Atticè ὄλωλα: fut. 2. ὀλοῦμαι. aor. 2 med. ὠλόμην. Il. ρ, Αὐτὰρ δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' ἑκτορος ἀνδροφόνοιο, Perdidit, seu Ereptus ei est. Odyss. ω, Ὦς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας. Od. ι, φίλους ὀλέσας ἑταίρους, perdentes, hoc est amittentes. Sic. Il. ε, Πᾶσι δ' ὀλέσσι τὸν ἄριστον. Et Odyss. η, Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀπάσαλον, ὤλεσε δ' αὐτὸς, Perdidit gentem suam, simúlque ipse periit. Interdū cum accus. rei additur etiam datiuus, & tunc transitiuum est. vt Od. η, — ἀλλά οἱ αὖπαρ Ζεὺς ὀλέσειε βίλω. vbi exponi potest Extinguat ei. vel Priuet eum, Eripiat ei: sicut & in loco paulo antè citato ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, Ereptus ei est. Passiuorum quoque temporum quæ ab ὀλέω mutuatur ὄλλυμι, apud eūdem extant exempla. vt Odyss. ο, Μὴ πατὴρ αὐτῆσιν διζήμενος ὀλώμαι. Od. α, — σφετέρησιν ἀπαθαλίῃσιν ὄλοντο. Od. ε, εἰ μὴ τὸν ὄλοντο Τροίῃ ἐν ἀμφιέῃ. Il. σ, — ἐπὶ φίλος ὤλετ' ἑταῖρος Πάτροκλος, periit, seu interfectus est. Il. φ, Ἀλλ' καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, mala morte peribitis: à fut. 2, ὀλοῦμαι. à quo & Iliad. β, ὄν κλέος ἄπτ' ὀλέται, cuius gloria nunquam interibit. sicut verò in præced. loco dicitur κακὸν μόρον ὀλεῖσθε, ita & Il. γ, σὴ δὲ κακὴ οἴπερ ὄλοιτο. Optat. modi ὄλοιο, Pereas, imprecantis est malam mortem: vt in hoc iambo apud Plut. θεὸ πολυθρεμμ. & Luc. in Lexiph. Ὄλοιο θνητῶν ἐκλεγὼν τὰς συμφοράς. Apud Horat. Malè pereat Lesbia, itidē imprecantis est. Et ὀλοίατο apud Soph. Pereant: Ionicè pro ὄλοιντο. Et ὄλοιτο, apud Suid. φθαρείη. Apud eūdem præt. med. Ὄλωλα, ἀπόλωλα: & ὀλώλαμεν, ἀπολώλαμεν. ‖ Hesych. ὀλεῖ in præsenti quoq; exp. ἐξολοθρεύει, ἀνοχλεῖ.

C. Ὀλεσίθυμος, Animo perniciem afferens, Animo exitialis & noxius.

C. Ὀλεσίκαρπος, Fructum perdens. Odyss. κ, Μακραί τ' ἄγλαοι, καὶ ἰτέαι ὀλεσίκαρποι. Vnde Plin. lib. 16, cap. 26, Ocyssimè autem salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero Frugiperda. Lege & Theophrast. Histor. pl. libro 3, capite 2. Idem De caus. pl. lib. 2, cap. 13, ὀλεσίκαρπον ἡμῶς, frugiperdum genus: imitatione Plinii qui salicē frugiperdam dicit.

C. Ὀλεσόικοι, Domuū seu domus perditores & pessū datores, Domuū pernicies, Qui domibus exitium afferunt: οἰκοφθόροι, id est Decoctores, Nepotes. Hesychio ἄσωτοι.

C. Ὀλεσίβωλος, Glebas perdens, hoc est Glebis nocens.

C. Ὀλεσίθηρος, Feris perniciem afferens, Feras perdens & perimens. Eurip. Phœniss. de dracone quem Cadmus occidit, ὃν δὴ χρίνιβας μολὼν Κάδμος ὤλεσε μαρμαρῷ, κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλέναις δικὼν βολαῖς, feræ seu anguis interfector Cadmus.

C. Ὀλεσήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Viros perdens, seu Hominibus perniciem afferens. Hesiod. & Theogn. vocant ὀλεσήνορας ὅρκους, periuria hominibus exitialia. v. l.

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, Perditor, Interēptor, seu Interfector. vnde apud Hesych. Ὀλετῆρες, φονεῖς. Il. σ, Νῶῖ δ' ἐμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. Apud eundem habetur ETIAM Ὀλιτῆρες, φονεῖς: à nom. ὀλιτήρ: quod verbale est, quasi ab ὀλέω, cuius fut. ὀλήσω. Ab ὀλετὴρ est FOEM Ὀλέτειρα, Perditrix, Interfectrix, Quæ perniciem & exitium affert.

C. Ἀπολέτης, ου, ὁ, Horrēdū in modū perdēs. vel Graue exitiū inferēs. Orph. Argon. vers. 424, Καὶ Κρόνον αἰνολέτειραν.

C. Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, Qui Indis cladem intulit. Epitheton Bacchi Indiæ domitoris In Epigrām.

C. Παντολέθωρ, Exitium omnibus afferens, Omnia perdēs & labefactans.

Ὀλεθρος, ου, ὁ, Perditio, Pernicies, Exitium. Thucyd. libro 7, pagina 241, χρημάτων τ' ὀλέθρῳ καὶ ἀνθρώπων φθορᾷ ἐκάκωσε τὰ πράγματα, eo quòd pecuniæ interiissent. Herodian. lib. 1, ὀλέθρου ἔστιν τοῖς μὲν ἄπαν ἤδη γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον, qui tanti exitii & cladis autor illis iam fuit mox futurus nobis est. Et lib. 3, ὡς ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρπυται. Et lib. 2, οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ ἥδε ἡμῖν ἡ ἄφιξις, ad exitium & mortem tibi afferendam. Vsitatissimum est hoc vocabulum & apud Homerum, itidem pro Perditio, Exitium, Pernicies, Mors. Il. χ, de iugulo, seu gula, ἵκε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Odyssea π, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, parabat ei exitium & mortem. Odyss. κ, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Il. ξ, τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλοντο ὄλεθρον. Il. ρ, ἡμῖν δ' αὖτ' αὐαφανεται αἰπὺς ὄλεθρος. Iliad. λ, ἢ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Iliad. η, Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, Odyssea α, πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺ ὄλεθρον. Iliad. υ, τὸ οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, ab eo depulit exitium, seu mortem. Iliados ο, ὡς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Odyssea ι, ἀπωλόμεθ' αἰπὺ ὄλεθρον. Odyssea ο, ὤλετ' ὀλεθρῳ ἀδευκεῖ. Odyssea γ, ἢ κ' ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ. ‖ Homo etiam aliquis ὄλεθρος dicitur, vt Pestis, Pernicies, pro Pestifer, Perniciosus, Exitialis: Græcis alio nomine λυμεών. Demosth. κατὰ Μιδ. τόνδε βάσκανον, τόνδε ὄλεθρον. Idem Philippic. 3, οὐδὲ βαρβάρου ὄντος ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος. Idem Pro cor. ὀλέθρος γραμματεύς. Luc. De saltat. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Idem, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος.

C. Ἀνώλεθρος, Interitus expers, Ab internecione liber & immunis, Interitui non obnoxius, seu Qui non interit. Reperitur ET Ἀνόλεθρος, eadem signif. vt Iliad. ν, Τοὺς δ' οὔτ' οὐκέτ' πάμπαν ἀπήμονας οὔτ' ἀνόλεθρους, damni & exitii exortes.

C. Διώλεθρος, Qui difficulter interit. Theophrast. Histor. pl. libro 3, πῶν κοκκωμηλέαν. i. prunum, βαθύρριζον καὶ δυσόλεθρον ξύλον vocat. vbi Gaza vertit, Inextricabile: alii, Quod difficile interit, Ægrè moriēs & tabescēs, Viuax.

C. Παιώλεθρος, SIVE Πανόλεθρος, Planè perditus, Qui prorsus periit: vel etiam Prorsus exitiabilis & perniciosus. vnde apud Hes. Παιώλεθρον, ἐξῶλες, παιῶλες. Priori signif. vtitur Soph. Καὶ σφᾶς κακοὺς κείσεται τὸ παιώλεθρος Ξυναρπάσαι, penitus perditos. Idem in Electra, p. 125, ὥς ἐν παιωλέθροις τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξεκημώσαι γένος. Posteriori signif. dicitur παιώλεθρον κακὸν & παιώλεθρος πόλεμος. Quod verò ad scripturā attinet, παιώλεθρος potius quàm παιόλεθρος. quod tamen & apud Hesych. legitur in Παιώλης. VNDE Παιωλεθρώς, Cum internecione, Cum vniuersali exitio. Et παιωλεθρὸς ἐξαπόλλυ), prorsus interit & emoritur. ET Παιωλεθρεία, ας, ἡ, Internecio, Exitium quo res aliqua prorsus perit. Herodot. παιωλεθρεὶν ἀπολόμενοι, Qui prorsus perierunt, seu funditus euersi sunt. Thucyd. lib. 7, pag. 264, παιωλεθρεία δὴ (τὸ λεγόμενον) καὶ πόλις καὶ οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἀπόλετο. Aristid. παιωλεθρεία διέφθειραι. In v. l. scribitur ETIAM Παιωλεθρεία per ω, sicut παιώλεθρος.

Ὀλέθριος, α, ὁ καὶ ἡ, Exitialis, Perniciosus, Lethalis. Iliadis τ, οἱ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσσον. Eodem libro circa finem, Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. Plato epistola 7, ὀλέθριος πάντως ἡ πεῖρα, exitiale & pestiferum est id tēptare. Chrysost. De sacerd. τῆς ὀλεθρίου ταύτης ὀπτασίας. Aduerbialiter Soph. ὀλέθριον αἰκίζει dixit pro Exitialiter, seu ἄχρι θανάτου, vt schol. exp.

C. Παιώλης, εος, ὁ ἡ καὶ ἡ, Qui prorsus periit: vel Omnino exitiabilis, vt παιώλεθρος. Apud Hesych. παιώλης, παιόλεθρος, ἐξώλης, ἀπολόμενος. Formatur autē hoc παιώλης à præt. med. ὤλα. VNDE Παιωλία in v. l. Pernicies qua res aliqua prorsus interit, vt παιωλεθρεία. Scribēdum tamen potius Παιώλεια, vt ἀπώλεια. At pro παιώλεια, quod apud Poll. legitur lib. 6, c. 46, inter composita à Πᾶν, scribendum existimo Παναιώλια, sicut ibidem pro Παιώνια reposuerim Πανιώνια. id enim colligitur ex iis quæ præcedunt & sequuntur, Παναθήναια, Παμβοιώτια.

C. Τειξώλης, Exitio dignissimus, Perditissimus. vulg. lex. ex Eustathio.

C. Ἀπόλυμμι, siue Ἀπολύω, vsitatum est thema pro Perdo: quum præcedentia ἀπολῶ & ἀπόλλω sint inusitata, sicut dictum est. Apud Platonem στέλλω & ἀπόλλυμι opponuntur, in Minoe, καὶ τὸ μὲν στέλλει τὰς πόλεις καὶ τὰ πλοῖα τὰ τῶν, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ αὐαιρεῖται. Passiuum, Ἀπόλλυμαι, Perdor, Pereo. Xenoph. Hell. 1, καὶ αὐτὸ τοῦτο τῶν τριῶν ἀ-

πόλωται ὑπ' τοῦ Ἑλληςπόντου ὑπὸ τῆς Ἀττικῶν ὑπ νέα νηῶν. Idē Hellen.4,ἐς ὃ τὸ ἀπόλωλε πανὶ ας πάντα ὑπαγορεῦσαι τας. Homerus de fructu arborum dixit ἀπόλωλε, Od.η. Τῶν οὔποτ καρπὸς ἀπόλωλε, οὐδὲ λείπει Χείμας τε οὐδὲ θέρεις ἐπετήσιος. Vt autem ἀπόλωλε & σώζει opponuntur in loco Platonis modò citato, sic ἀπολλύωμεν & σωζόμεθον contraria facit Isocrates in hoc Archidami loco, δεῖ μὴ κακίαν ἀπολλύωμεν, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμεθον. Sic apud Plutarchum De animi tranquillitate, μανικὸν γὰρ ὄντι τοῖς ἀπολλυμένοις αὐτὰ θαυμάζειν, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις.

A

Ἀπόλλυμι pro Amitto, citatur ex Chrysostomo, vbi dicit, ἀπολλὺ τὰ χρήματα. Sic ἀπολέσαι pro Amittere vsurpari, ex variis exemplis antea probauimus.

B

Dicitur ε τ ι α μ Ἀπολέσκω, poeticè pro ἀπόλλυμι, Perdo. Passiuum Ἀπολέομαι, Perdor, Pereo. vnde ἀπολέσκετο in tertia persona singulari præteriti, apud Homerum Od.λ, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχθέν.

Ἀπολέω, λῶ, Fut. λέσω, Præt. ἀπώλεκα, & Atticè ἀπολώλεκα, quod frequentiori est in vsu. Perdo, Malè perdo, Interficio. Homerus Iliadis α, Καρπὸν μὲν ἔσαν καὶ καρπίσεις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. Idē Od. β, ὃ δὴ τὰ κατὰ οἶκον ἅπαντα Πάγχυ διαρραίσῃ, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. id est, Et vniuersas fortunas domus pessundabit. Est enim ἀπὸ παμπαν ὀλέσσει per tmesin pro ἀπολέσει πάμπαν. Aristophanes in Nebulis, Καὶ τοῖς ὄρχεις ἐξέλκοιτο, Καὶ τὸν τῶν ἐκκτὸν δι-υθοῖτο, Καὶ μ' ἀπολοῦσι, Et me perdunt, Et me enecant, Mori me denique cogunt. ἀπολῶ tamen vsurpari solet pro Perdam, vt futurum ab ἀπόλλυμι. vnde & ἀπολεῖ perdet, & ἀπολοῦσι perdent. sed hic videtur posse præsentis esse temporis, sicut præcedentia, ἐξέλκοιτο, διορύττοιτο. Idem poeta in eadem comœdia, — ὦ Παλλὰς ὤς μ' ἀπόλεσας. Plutarchus in Fabio, πάλαι, μὴν ἡ ἐγὼ τῶν ἐσπεδῶν, βραδύτερον δ' ἢ αὐτὸς ἔπεισε Μινούκιος, ἐὰν τὸν ἀπολώλεκα, Seipsum perdidit. id est, sibi exitium attulit. Atque hæc coniugatio tempora ista potissimùm in vsu habet, aoristum primum, & præteritum actiuum, item medium, ἀπόλωλα, & quidem omnium frequentissimè. Ὀλῶ, inquit Eustathius, ὀλέσω. Præt. actiuum, ὤλεκα. Medium ὤλα. quia medium præteritum breuius solet esse actiuo vna syllaba. Articum autem præteritum medium ὄλωλα. Sic Ἀπολῶ, ἀπολέσω, ἀπώλεκα, ἀπῶλα, ἀπόλωλα. Habet autē Ἀπωλωλα significationem neutram, Perii. Disperii, Potest tamen & passiuè exponi Perditus sum Xenoph. Hellen. 3, ὥσπερ τὰ μὴ ἔτι ὄντα ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλαμεν, ὁ δὲ δῆμος οὐκέτι ὑμᾶς ἔπεισε. Sic idem Pæd. 3, ἐπεὶ δὴ ἐκείνω μὲν, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, γνῶναι ἀναγκαζόμεθα σεσωσμένοι ὡς οὐδέπωποτε. Aristophanes in Nebulis, Ἀπολώλας. ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. Periisti, Disperiisti, Actum est de te, Nullus es. vt loquitur Latinus comicus. Præteritum plusquam perfectum est ἀπωλώλειν, Perieram. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλεισμεν. Xenophon Pæd. 6, πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ, Iampridem perierat præ metu.

C

D

E

F

Vbi notandū est genus loquendi quod vsurpat eodem loco, infinitiuo vtens, ἀπολωλέναι δὲ τῷ φόβῳ μὴ πάθῃ ὑπὸ Κύρου. Apud Demosthenem contra Midiam, ἀπολωλέναι μυριάκις. Participium est ἀπολωλώς, Perditus, Qui periit. Participia autem actiuam significationem habentia, & ἀπολωλεκὼς & ἀπολέσας, illud præteriti temporis, hoc autem aoristi.

Interdum etiam Amitto. vt Homer. Odyss. β, — πατρὸ' ἐσθλὸν ἀπόλεσσα, Amisi patrem, Orbatus sum patre. Sic Iliad. σ, Achilles de Patroclo, — τὸν ἐγὼ πέρι πάντων ἧον ἑταίρων Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπόλεσσα. quanquam Eustathius videtur intellexisse hic τὸν ἀπόλεσσα sumi pro Quem perdidi, Cui mortis causa fui: quòd videlicet eum ad pugnam miserim in qua occubuit. nam proximè præcedentia verba sunt, — ἐπὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος. vnde annotat Eustathius, οὐ γὰρ ἁπλῶς φησὶν, ὤλετο, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ τείλασπε ὀκεῖνον εἰς μάχην. Nō dubito tamen quin subtilior & longius petita sit hæc expositio, ac eodem sensu dicat Achilles se ἀπολέσαι Patroclū, quo Telemachus in loco modò citato dicit se ἀπολέσαι suū patrē. id est amisisse. nam Latinè dicuntur liberi amittere patrem, & vicissim pater liberos. Idem poeta Odyssea ο, — καὶ ἀπώλεσα οἶκον Εὖ μάλα ταμετάον-

G

H

tius. Cæterùm ille est vulgaris huius vocabuli ἀπολούμενος vsus. Reperitur autem alicubi & alio modo vsurpatum, videlicet tāquam participii naturam retinens, & præsentis temporis non futuri. Lucianus in quodam meretricio dialogo, ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ὀπόδοιμι ἀπολούμενον, ἑλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίου. perinde acsi dixisset, ὃν κάκιστα ὀπόδοιμι ἀπολώλοντα, quasi ἀπολούμενον esset præsentis temporis, factum per contractionem ex ἀπολεόμενον. Nisi fortè iocando (vt fit) ita loqui voluerit, pro eo quod est ὃν κάκιστα ἀπολούμενον, ὀπόδοιμι ἑλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου. atque hoc mihi potius persuadeo. Inuenitur etiam κακῶς ἀπολούμενος: vt apud Isæum Οὗτον τὸν κακῶς ἀπολούμενον. Reperitur & apud Aristoph. Lingua vernacula eodem modo vtitur futuro in huiusmodi genere loquēdi. dicit enim vulgus de homine scelerato, C'est un meschant qui perira malheureusement. Item, C'est un meschant que le diable emportera quelque iour. sicut ἀπολουμένος propriè est Periturus, vti dixi. Latini hominem morte dignum, dicunt eodem (fateor) sensu, sed non pari emphasi. Quod si hoc genere loquendi vti vellem in reddendo vocabulo ἀπολούμενος, dicerem potius hominem centum vel mille mortibus dignum. vt Cicero dixit millies mori, & millies appetere mortem: & Demosthenes μυριάκις ἀπολωλέναι. Secundus autem aoristus est ἀπολοίμην, cuius optatiuus ἀπολοίμην, Infinitiuus ἀπολέσθαι, quæ vsurpant tam prosæ quàm carminis scriptores. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀπολοίμην εἰ μὴ ἀπολώλειμεν. Et in optatiuo, ἀπολοίμην. Hom. Odyss. α, Ὡς ἀπολοίτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι. & Iliad. ξ, Ἀλλ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σῶς τε σόοιτο. Item Il. ε, Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο αἰαῖ ἀιδρῶν Αἰνείας, Εἰ μὴ δὴ &c. Aliquando (ac præsertim in prosa) ἀπολοίμην ponitur in iureiurando, præcedente vel sequente εἰ, aut εἰ, vel εἰ μὴ. & sæpe dicitur κακὸς ἀπολοίμην. vt modò habuimus ex Aristophane ἀπολοῦ κάκιστα, item ἀπολεῖ κάκιστα. Item, ἀπ' ὀλοῦ κακὸν κακῶς. Idem poeta sic vsus est optatiuo ἀπολοίμην, addens etiam φέρριζος cum κάκιστα: in Ranis, Ἀλλ' ἴωσε τῶ λοιπὸ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου, Πρόρριζος αὐτὸς καὶ γυνὴ, τὰ παιδία, Κάκιστ' ἀπολοίμην. Latini optatiuo Dispeream eodem planè modo vtuntur: subiungentes Si vel Nisi, aut Ni. Exempla sunt in Thesauro Latinæ linguæ quem pater meus edidit.

A

B

C

D

E

Ἀπόλεια, ας, ἡ, Perditio, Amissio. Gaza autem libro Grammat. 3 à themate ἀπόλλυμι facit verbale ἀπόλεια, nullum tamen exemplum afferens. Ac frequens est ἀπώλεια in Nouo testamento. vt Matth. 7, ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν Marc. 17: & 2 ad Thessalon. 2, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. Act. 12, οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαι τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν. Et cū genitiuo, vt ἀπώλεια μόρου, Mar. 14.

F

c. 2. Ἐξαπόλλυμι siue Ἐξαπολλύω, Funditus perdo. Et pass. Ἐξαπόλλυμαι, Prorsus pereo, Depereo. vnde ἐξαπώλετο. & ἐξαπολόμενος. & ἐξαπόλωλα, Deperii, seu prorsus perii, vel interii.

c. 2. Παραπόλλυμι, Malè perdo, Pessundo contra meritum seu debitum. Et Παραπόλλυμαι, Malè pereo, Immerēter & indignè pereo. Luc. in Anach.

c. 2. Προαπόλλυμι, Perdo anté. Pass. Προαπόλλυμαι, Pereo anté. Xenoph. in Apolog. Socr. Et apud Philostr. in Heroic. προαπόλωλάσου.

c. 2. Προσαπολλύω siue Προσαπόλλυμι, Præterea perdo. At προσαπόλεσεν, præterea amiserūt: & προσαπόλεσεν ἂν ὀκεῖνον, etiam illum præter cæteros perderet seu perimeret, tanquam à Προσαπόλεω.

G

C. Διολλύω. s i v e Διόλλυμι, Disperdo. Et Διόλλυμαι, Disperco. διόλυται Budæus interpretatur Periit, Perit, in hoc loco Plat. in 2 De republ. ἀλλὰ μὲν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις πινὸς παρὴ ἔργου κεμρὸν, διόλυται. nisi fortè διόλυται actiuam potius signif. habeat, sicut scholiast. Thucydidis libro 3, pagina 97, διόλωται exponit διαφθείροισι. Soph. autem dicit διόλλυμαι τοῦς Ἀτρειδῶν, Ab Atridis interimor: pro διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν, vt Plato epistola 7, διολέσθαι ὑπὸ κύκλου κινδυνεύσει καὶ τὸ συγγενικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, periculum erit ne disperdatur & pessundetur.

H

C. Ἐξολλύω, Funditus perdo, Extinguo, Prorsus pessundo & euerto. Aristophanes Pluto, Ἐγὼ δ' ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. malè perdam vos malos. Idem in Nub. — ἀπολεῖν μέ φησι καξολεῖν, se me fundius perditurum & euersurum. Rursum in Pluto, Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Ibidem, ἀλλὰ σύγ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε, te perdat penitus & deleat. Et in Equit. Ἀλλ' ἀπόλοιτο τῶν θεῶν ὁ τῶν ἐξολῶν, qui hunc prorsus perditurus est. Præt. med. ἐξολωλεκα. vnde ἐξολωλεκὼς citatur in v. l. ex Aristoph. Pluto, Ὁ δὲ πολὺ μᾶλλον ἀνοιος ὅστις ἐξολωλεκὼς, ipse multo magis quosdā perdidit & euertit.

Ἐξόλης, εος, ὁ καὶ ἡ, Planè perditus, Qui prorsùs interiit & euersus est: idem cum πανόλης. Aristoph. Ἐξόλεες γένοιντο, Dispereunt, Penitus intereūt. Idem, ἐξόλης ἀπόλοιο, Funditus intereas, Dispereas. Demosthen. ἐξόλης ποιεῖς. Idem, ἐξόλης ἀπολοίμην, dispeream. Item Perditus, Deploratus: vel Exitialis, Noxius. Aristoph. Pluto, Οὐδὲν πέφυκε ζῶν ἐξολέστερον. Et ἐξόλης ἔρως πλεονεξία, perditus amor, quo quis perdité amat. v n d e ἐξόλεια, ας, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua funditus euertitur & interit. Idem cum πανωλεθρία, seu πανώλεια.

C. ΠΡΟ Ὀλλυμι, Antè perdo. vt προαπόλλυμι. At verò apud Hesychium προολεῖ habemus expositum καταλειπεῖ, non sine mendo, quod non facilè ex coniectura corrigi posse videtur.

Πρόωλης, Qui ante tempus periit, Qui præmaturo exitio periit. Exponitur etiam Ante tempus perdendus. Alia deriuata magis remota.

Ὀλέκω, Perdo, hoc est Exitium affero, Perimo. Il. ο, Οἱ δ' ἑπάροις ὀλέκοντα, suos socios perimentem. Il. σ, οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκοισι. Odyss. χ, Οἱ δέ τε πάντ' ὀλέκοισιν ἐπιβλήσκοι. Pass. Ὀλέκομαι, Pereo, Intereo, Morior. Il. α, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Hesychius quoque ὀλέκειν exp. ἀπολλύειν, φονεύειν: item πολιορκεῖν: sed perperam apud eum s c r i b i t v r Ὀλύκειν, vt ex alphabetico etiam ordine manifestum est.

Ὀλέπω, idem. vnde apud Suid Ὀλέσκει, ὀλοθρεύει, in manuscripto etiam libro. vnde deriuare possumus ὀλέσκειν. nam in eo Eust. tradit esse pleonasmum τοῦ ε: Il. τ, Ἀργείοις ὀλέσκειν ὅπῃ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο.

Ὀλοός, οῦ, ὁ, Perniciosus, Exitialis, Noxius. Il. π, Ἔσκε γὰρ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δὲ λύγρον, id est βουλεύσας ὄλεθρον, vt suprà habuimus. Il. γ, ad Iouem, οὔ πως σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Alibi ὀλοὸν πῦρ, & ὀλοοῦ πολέμοιο. Item Odyssea λ, Φωκάων ἀλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμὴ, exitialis & pestifer odor, seu teterrimus. Odyssea ι, φερόμην ὀλοῇσι ἀέμοισι Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, aduersis ventis. Vel potius q. d. Exitialiter aduersantibus mihi. Alibi ὀλοὴ νύξ, & ὀλοὸν γῆρας. Dicitur autem ὀλοὴ νὺξ particulariter de nocte quadam exitiali, non generaliter de quauis nocte. sicut & ὀλοὴ μοῖρα dicitur τοῦς δίκαιοτλιῶ τῆς ὁμοιείας. At Il. α, — ἦ τοῦ γ' ὀλοῦσι φρεσὶ θέει, annotat Eustathius τὸ ὀκπείνεσθαι μοιστικῶς propter sequentem syllabam circunflexam. Quosdam verò ausos funle scribere ὀλοῖσι, vt huic malo mederentur. Sicut & in meo lex. vet. traditur pro ὀλοὸς d i c i Ὀλοιὸς, pleonasmo literæ ι. pro quo ὀλοιὸς perperam apud Etymologisten & in v. lex. s c r i p t v m Ὀλοιός.

C. Ὀλοιεργός, Qui exitialia patrat, Maleficus. κακοῦργος, Hesychio, seu Exitium afferens, Mortem afferens, Exitialis. vt apud Nicand. Ther. Τρυγόνα μὲν ὀλοιεργὸν, ἀμιγρᾶσιν τε δράκοντα Οἶδ' ἀπαλέξασθαι. Vocat autem ὀλοιεργὸν turturem marinam, quæ lethiferum animal est, φονεύτικον, vt schol. exp.

Ὀλοῶος, idem cum ὀλοός. Hesiod. Theog. Τῆς γὰρ ὀλοῶιον ὅστι γόος καὶ τοῦλα γυναικῶν.

Ὀλοίιος, idē. Greg. Ἡ μοι γῆρας ἔχευεν ὀλοίιον. Vbi ὀλοίιον γῆρας dixit quod Homerus ὀλοὸν, grauem & exitialem senectutem. est enim senectus limen mortis.

Οὐλοός, pro ὀλοός, Perniciosus, Exitialis, Noxius. Citatur ex Apollon. Arg. lib. 2. Itidémque apud Nic. in Ther. Αἰγύπιοιο οὐλοὸς αἶα dicitur ab ὀλέθρια animalia quæ ibi nascuntur. Sed apud eūdem eodem l. Κάστορος οὐλοὸν ὄρχιν schol. exponi posse ait vel ὀλέθριον ἑαυτῷ, vel ὀλόκληρον.

Οὖλος, itidem pro ὀλοός, Exitialis, Perniciosus. vt οὖλος ἀνὴρ apud Homerum. quod Hesych. exp. ὀλετῆρα, δεινός. sicut & Il. 6, Βάσκ' ἴθι νῦν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, expo-

nitur Perniciosum somniũ: at Eust. diuersis modis, nimirum vel ὀλέθριος, vel ὀγκηρὸς καὶ πίλινος, vel φρεβλὸς καὶ σκολιὸς, δηλονότι ἀσάφειαν. secundum quam expositionẽ deriuat ab εἰλέω, id est συστρέφω. Pro Exitialis, Perniciosus, Exitium afferens, accipitur etiam Il. φ, Δεινὰ δὲ μὴ οὔλος ἀπὸ εἰς πῖχος ἄλπται. A

C. Οὐλοβόρος, ου, ὁ, ἡ, Exitialia & pestifera vorãs. Eust. pag. 1057, εἰ ἔτυμον τὸ πλὴν μύραιναν σὺν χ ὀλοβόροις ἐχέεσπ Θόρυνδαι: ex poeta quodam, quem non nominat. Dicit verò compositum esse ex οὖλος (id est ὀλεθριος) & βορά.

C. Οὐλόθυμος, Exitiali & noxio animo præditus: Habens ὀλοὸν κῆρ, (vt Il. ξ, Ἀχιλῆος ὀλοὸν κῆρ Γνθεὶ ἐνὶ στήθεσι φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν Δερκομένου: vt Il. α eidem Achilli tribuitur μῆνις Οὐλομένη, ἡ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν) seu ὀλοόφρων. Hesych. exp χρέτλιος, δεινόθυμος. B

Οὔλιος, Exitialis, Noxius. vt οὖλος ἀστὴρ apud Homerum, de canicula, id est ὀλεθριος, χαλεπὸς, inquit Hesych. noxium enim fidus est sirius. Il. λ, Οἷος δ' ἐκ νέφεων αἰναφαίνεται οὖλος ἀστὴρ Παμφαίνων, ὅπτ' ἐν αὐτῇ ἔδυ νέφεα σκιόεντα. (sed annotat Eust. quosdã quidem ibi exponere φθειροποιὸς, δηλονότι τὸ ὑπὸ κύνα ὀλέθρια καύματα: alios autẽ κομιστὴν quoniam is φθορὰν σημαίνει φασὶ: alios verò SCRIBERE Αὔλιος, & exponere Hesperus: quoniã is ἀχὰ εἰς αὔλιν τὰ ζῶα, hoc est αὐλίζεσθαι ποιεῖ) Hesiod. Asp. — ὃν δὴ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος ἀρῆς: qui ab Homero οὖλος ἀρὴς dicitur. Sic Soph. Aiace, οὐλίῳ σὺν πάθει, itidem pro ὀλεθρίῳ. C

Οὔλιμος, idem. nam Hesych. exponit, ὀλέθριος: & οὐλίμων, ὀλεθρίων.

Οὐλόμβρος, itidem Exitialis, Perniciosus. quod factum esse puto ex aor. 2, ὀλόμβρος, interposito υ metri causa, id est οὐλοὸς pro ὀλοὸς ex Apollonio affertur, ita autem οὐλομένος siue Ο'λόμβρος dicetur vt ὀλόμβραι ἥδονται apud Dionys. Areop. Voluptates perditæ, vel etiam perniciosæ. Hesych. Οὐλόμβρος exp. ὀλέθριος, & Οὐλομβρὴν, ὀλεθρίαν, ἐξώλη: vbi exponit μῆνιν οὐλομένην, quod initio Iliadis legitur de ira Achillis, quæ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. Iliad. α, Ἄτη ἦ παί πας ἀάτας Οὐλομένη. Et Od. ο, ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν Ἀνάγκες. vbi οὐλομένης vel actiuè exponere possumus, Exitialis: quia ad multa facinora cõpellit fames: vel etiam Perdita, ὀλέθρια παρουσα, κακοδαίμων. Et οὐλόμβρον φάρμακον, noxium ac pestiferum pharmacum Od. κ. Et οὐλομένη θεὰ, Noxia & exitium afferens dea, δεινὴ, ὀλέθρου ποιητικὴ, Apollon. lib. 1 Argon. — οὐλομένης δὲ θεᾶς προσώπατο μῆνις: nisi malis exponere ὀλέθρον βουλεύσασα; , vt suprà ex Homero habuimus. Hesiod. autem οὐλόμβρον γῆρας dicit quod Homerus ὀλοὸν, & Gregor. ὀλοῦον. D E

¶ Ὀλοθρεύω, Perdo, Pessundo, Euerto: Perniciẽ & exitium affero. vel Extinguo, aut Extermino, vt alii malunt. Verbum apud recenciores vsitatum: pro ὀλεθρεύω, quo Eust. vtitur in Ὀλοφώϊος suprà. Vtitur eo & Suid. in exponendo Ὀλέσσει. Et Greg. οὐδὲ φύγοι τὸν ὀλοθρεύοντα. vbi exponere possumus Exitium sibi parantem, ὀλέθρον ἀρτύοντα, vt Homerus loquitur: vel φοιβιόωντα, Perimẽtem. vt ὀλοθρεύειν accipiatur pro Occidere, sicut ὀλλύναι & ὀλέκειν siue ὀλέσσειν. Heb. 11, Ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν, de malo angelo omnes primogenitos Ægyptiorũ perimẽte, præterquam eos quorum fores sanguine signatas vidisset. VNDE Ὀλόθρευσις, Perniciei illatio, Occisio. ET Ὀλοθρευτὴς, Qui exitium affert, Qui perimit. Hesychio λυμεών: (apud quẽ tamen non suo loco ponitur, sed inter ὄλεθρος & ὀλεθρος. vnde suspicari aliquis posit scribẽdum ὀλεθρευτὴς, ab ὀλεθρεύω, verbo deriuato ab ὄλεθρος. paſsim tamẽ pro o legitur ὀλοθρεύω, etiam in manuscriptis libris, & verò etiam apud ipsum Hesych. ἐξολοθρεύω.) Legitur autẽ hoc ὀλοθρευτὴς 1 ad Cor. cap. 10, ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ, de Iudæis in deserto murmurantibus. vbi exponitur Ab extermi natore. C

C. Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo & euerto, Penitus extingno. Vel etiam Extermino. Act. 3, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. VNDE Ἐξολόθρευμα, ατος, Internecio, qua videlicet aliquis fũditur, perditur, euertitur, seu exterminatur. ET Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, Perditio, Occisio, Exterminatio. ET Ἐξολοθρευτὴς, Qui penitus aliquem perdit & extinguit, Qui perimit & exitium affert. quo verbali Hesych. exp. ὀλεθρος. E

Ὅ Λ Ο Σ, ου, ὁ, Totus. Dicitur autem ὅλον, οὗ μηδὲν ἀπεστὶ μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει, vt Aristot. definit lib. 4 Metaph. circa finem. Duobus autem modis aliquid Totum dicitur: vel respectu partium, (& tũc commodius interpretabimur Totum, Integrum, Solidum) vel respectu specierum, & tunc reddemus vel Totum, vel Vniuersum. Philo De mundo, οὐ μόνον ὅλας ἐξεθείωσαν, δηλαδὴ καὶ τὰ κάλλιστα τῶν αὐτῆς μερῶν, non totos illos solùm, velut deos, sed etiam eorum partes pulcherrimas consecrarunt. Luc. καὶ τοσοῦτο μικρὸν ὅλον εἶχέ με, me fermè totum detinebat. Plut. De def. orac. εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπὸ θυμὸν ἠρήκατο, nisi hostia toto corpore ab imis vsque articulis contremiscat. Plato in Tim. οὐδὲν αἰσθάνεσθαι τῶν νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλου κάλλιον ἐπεφυκότα, nihil esse eorum quæ non intelligunt, intelligente in toto genere præstantius, vt Cic. interpr. p. 5 mei lexici Cic. Rursum Plat. aliquãto pòst, εἰ ὅλοι ἐξ ἀπαντῶν τελεον καὶ ἀληθινὸν καὶ ἄδοτον αὐτὸν ἐπικτήνατο, Vnũ opus totũ atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis absoluit, quod omni morbo senióque careret. vt idem Cicer. interpr. pag. 19 eiusdem lexici. Idem Plato lib. 11 De leg. δῆτα κτήσεσθαι ὅλην τὴν μαρτυρίαν, ἢ μάθοι, insimulare aut in totum testimonium, aut in partem. Isæus, ὅλας τὰς κληρονομίας λαχεῖν, In totum assem hereditatis agere, Bonorum possessionem totius hæreditatis agnoscere, vt B. vertit. Xen. Hell. 7, ὅλον ἐποίησε φύζαν τὸ τῶν πολεμίων, totum vel vniuersum aduersariorum agmen. Soph. Aiace, Τί παρεχρῆν ἄλλων θεοὺς πλέουσι, οὐχ ὅλων Σφαγός. Et ὅλα τὰ πεφασμένα apud Demosth. Summa rerũ. Aliquãdo verò omittitur πεφασμένα: vt quum Polybius dicit, περὶ τῶν ὅλων κρίνεται: quod Cicero, De fortunis omnibus decernitur. vel De summa rerum. Plut. in Fabio, de Minucio, τὸν περὶ ὅλων ἀναρρίψαντα κύβον, de summa rerum aleam iacturus. Alias etiam apud philosophos τὰ ὅλα significat Vniuersum, seu Vniuersitatem rerum. vt apud Plut. in Pericle de Anaxagora, τοῖς ὅλοις πρέπης οὐ τύχῃ, οὐδ' ἀλόγκῳ διακοσμήσας δρόμῳ, δηλαδὴ νοῦ ἐπίσκοπος καθείς. Sic & τὸ ὅλον apud Philonem, Vniuersum, Vniuersitas rerum: alibi autem τὸ ὅλον, Vniuersaries, Summa rei. Plato De leg. ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, Vt in vniuersum dicã, In summa. Nonnunquam verò τὸ ὅλον dicitur simpliciter pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν. Luc. in Vit. auct. ἐλευθεροῦσ' ἡμᾶς τῶν αὐθαιρέτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν πάθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας πρόφασιν, εἶναι βουλόμενα. vbi etiã vertere poteris Denique, sicut & ex X. καὶ τὸ ὅλον affertur pro Denique. vel etiã Omnino: sicut apud Synes. 114, ὕδατος ἀλυκοῦ καὶ χλιαροῦ δὲ τὸ ὅλον ἐστὶ πῆς, expon. Et omnino stãte. Iridémq; apud Plut. De educ. puer. τὸ δὲ ὅλον, εἴ τις δεῖ τὴν τοῦ σώματος ῥώμην φοβεῖν, exponitur Omnino. Aliter autem apud Plat. De leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ, omnino iniustus est, id est, Prorsus. Pro Omnino dicitur etiã πᾶν ὅλως & ὅλῃς ὅλεις. Xen. πᾶν ὅλως. Plato addidit etiam παντὶ, in lib. De leg. πᾶν παντὶ καὶ ὅλῳ, prorsus & in totum, seu vniuersum. Et in Cratylo, ὅλῳ καὶ παντὶ δηλοῖ τὸ ὀνόμα τὴν ἀλήθειαν. Demosth. Philipp. 3, ἐπειδὴ τοῖς ὅλοις ἡγεῖσθαι ὑπόμενον, in totum se deuictos esse rati, seu Prorsus superatos. Item δι' ὅλων, itidem In totum, Prorsus, Omnino. Aristot. De mundo, ἢ δι' ὅλων παθητὴ, omnino patibilis. Dicitur etiam de tempore. Demosth. Philipp. 3, ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι. Sic Martial. — Non toto tabuit anno. Herodian. lib. 2, οὐδὲ ὅλων μηνῶν δύο τῆς βασιλείας αὐτῷ παρεκχωρήσας, quum nondum totos duos menses imperasset. Quod verò apud Suid. legitur, ὅλος καὶ πᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ τοῖς ἐνεστῶσι κινδύνοις, reddideris potius Tota eius mens & cogitatio. A B C D E F

C. Ὁλοφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Integer. ὁλοφερὴς κίνδυνος dicitur Periculum de summa rerum, ὁ περὶ τῶν ὅλων. Polyb. ὁλοφερῆ μὴ κίνδυνον καὶ μηδένα τόπον σωίζεσθαι, prælium de summa totius belli nullo modo suscipere. Apud Philonem verò in lib. De mũdo, πᾶς τῶν παντὸς ὁλοφερέστερος μοῖραις, Bud. interpr. Amplioribus vniuersi partibus. Et ibidem, περὶ τῶν ὁλοφερεστέρων τῶν κόσμῳ φυτῶν, idem vertit, Super præcipuis mundi stipitibus. Apud Dioſc. tamen lib. 5, c. 92, de scolecia, θλάσας αὐτὸν εἰς ὁλοφερέστατα, G H

μέρη, Ruell. interpret. Minutissimè frangens comminuénsque. vt εἰς ὁλοφερέστατα μέρη idem sit quod aliquanto antè λεπτομερέστατα. VNDE Ὁλοφερῶς, In totum, Penitus, Prorsus. πλέως, Hesychio: ὁλοπελῶς, Suidæ. Isocr. ad Philipp. τοῖς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῆς αἰσθήσεως φιλουμένοις τοῖς πολλοῖς ὁλοφερῶς δηλονότι μεμένοις, ἀκρατέστερος καὶ φαυλοτέρους εἶναι δοκοῦσιν. Et ὁλοφερῶς κοπῆναι seu θλάσαι apud Dioſc. Penitus tundere (quod εἰς ὁλοφερῆ μέρη θλάσαι idẽ appellat) lib. 5, cap. 82, de vino helleborite, ὁλοφερῶς συνθλάσας. lib. 2, cap. 91, ὁλοφερῶς κεκομμένα, planè contusi. Aliquanto antè, πάντα δὲ ἔστω ὁλοφερέστερα κεκομμένα. Et mox, ἀσφαλέστερον ὁλοφερέστερον κοπέντα. A B

C. Ὁλοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Totus, Integer. VNDE Ὁλοτελῶς, In totum, Integrè, Penitus. Illo aduerbio Suid. exponit præcedens ὁλοφερῶς.

C. Καθόλου, In vniuersum, In summa. vt καθόλου μθυοῦν εἰπεῖν, vt igitur in summa dicam: sicut ex Plat. paulo antè habuimus τὸ μθὶ ὅλον εἰπεῖν. exemplum ex Plut. habes apud Bud. pag. 989, vbi καθόλου εἰπεῖν, & συνελόντι φράσαι idem esse dicit, id est Vno verbo dicere. Aliquando καθόλου δὲ dicitur pro καθόλου δὲ εἰπεῖν, sicut & τὸ δὴ ὅλον, pro τὸ δὴ ὅλον εἰπεῖν. Aristot. De mundo, καθόλου δὲ, vt verò summatim loquar. Sic Demosth. Pro cor. καθόλου μὴν οὐδ' ἔμοιγε φαίνεται σὺ μεγάλη δυνηθεῖς ἔσεσθαι. Paulo aliter Isocr. ad Nicocl. καθόλου δὲ τῶν δυνατῶν ὧν χρὴ τοῦ χαίρειν, πειράσομαι διελθεῖν, In vniuersum autem & in genere quibus incumbendum sit studiis, conabor explicare. Apud Arist. in Analyt. prior. ἡ καθόλου ἀπόδειξις, cui opponitur ἡ κθ' μέρος. de qua intellexisse videtur Lucianus in Hermot. quum ait, ὡς ἰσχυρὰ τοῦτ' ἔφηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et τὸ καθόλου, aduerbialiter pro In vniuersum, In genere. Plut. ad Colot. φαίνεται μὴν τὸ καθόλου οὐκ εἶναι θερμαντικὸς ὁ οἶνος. VNDE Καθολικὸς, ου, ὁ, Vniuersalis. Alicubi verò & Perpetuus, seu Perpetualis: vt quidem legitur apud Quintil. lib. 2, cap. 13, Propter quæ mihi semper moris fuit quamminimum alligare me ad præcepta quæ καθολικὰ vocant, id est (vt dicamus quomodo possumus) vniuersalia vel perpetualia. raro enim reperitur hoc genus vt non labefactari parte aliqua & subrui possit. Libro 3 Perpetua idem Quint. appellat. Hermog. οἱ κοινοὶ καὶ καθολικοὶ λόγοι. Philo De vita M. libro 3, καὶ καθολικώτερον πάσι νόμον περὶ κληρων διαδοχῆς, legem proponit perpetuam de successione hæreditatis, Turn. interpr. VNDE Καθολικῶς, Vniuersaliter, In vniuersum. καθόλου. D E F

C. Σύνολον. Aristot. Metaph. 2, εἰ ἢ τῶν ἀδύνατον, ἀνάγκη τὸ τοῦδε τὸ σύνολον, ἢ μορφὴ καὶ τὸ εἶδος. hoc est, ipsum e materia & forma constans. Et lib. 6, λέγω δὲ ἢ ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τὸν δὲ μορφὴν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δὴ ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα, τὸ σύνολον. id est autem τὸ σύνολον cuius est ὁρισμός. Hæc Bud pag. 527, vbi σύνολον & συναμφότερον syno nyma facit. Et mox, τὸ σύνολον dicitur etiã τὸ τὲ ἀμφῶν, id est substantia ipsa concreta & formata. Aristot. πρὸς δὴ τὸν νῦν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, (λέγω δὲ ἢ ἐκ τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς) ἀφετέον. Quibus locis Aristotelis similis est quidam Themistii in 2 De anima, initio. Isocr. τὸ σύνολον videtur accepisse pro Vniuersum, Summa: in Panath. ἀπὸ βλέψας πρὸς πλῆθος τῆς εὐδαιμονίας, καὶ πρὸς πλῆθος ὁμονοίας καὶ τὸ σύνολον ἢ πρὸς τὸν πόλεμον ὅπῃ μελέοις. Bud. loco citato, Ponitur (inquit) & pro συμπαν & pro πᾶσαν. Theophrast. in 2 De caus. ω, δὲ τὸ σύνολον εἰπεῖν, οὐπω ἔστι χρὴ τὸν τόπον, Omnino autem, Vt in vniuersum autem dicam: pro quo ibidem ὅλῃ παν dixit. Demosthenes contra Dionysod. τὸ μθὶ πι σύνολον οὐκ ἀν ἀνελοίμεθα, In vniuersum verò nequaquam expugnemus. Bud. Et Cebes, καὶ τὸ σύνολον δέ, τὸ πιμᾶν τοῦτο ὡς ἀγαθὸ ὄντα, τοῦτο ὅτι τὸ τελεῖον τοῖς ἀνθρώποις, In vniuersum autem, seu Denique autem. sic & τὸ ὅλον δέ suprà. A B C D E F

C. Ἡμίολιος, ου, ὁ, Totus cum dimidia sui parte, Sesquialter, vt Vitruu. interpr. suprà in ἐπιδίμοιρος. Triclin. pag. 447 comment. in Soph. vbi de metrorum ratione tradit, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμίολον· ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. Macrob. in Somn. Scip. lib. 2, Hemiolius est quum de duobus numeris maior habet totum minorem, & insuper eius medietatem, vt sunt tria ad duo. nam in tribus sunt duo & media pars eorum, id est vnum. & ex hoc numero qui hemiolius dicitur, nascitur symphonia quæ appellatur διὰ πέντε. Martian. Capella De arithm. lib. 7, De superparticulari numero, At vbi inter maiores minoréſque ratio membrorum est maior, aut superdimidio vincit, quem ἡμιόλιον: aut supertertio, quem ἐπίτριτον: aut superquarto, quem ἐπιτέταρτον Græci vocant. Plato in Tim. μετὰ δὴ τοῦτον ἀφῃρεῖ διπλασίαν τούτου. πλὴν δὴ αὖ τεταρτὸν, ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τεταπλασίαν δὲ τῆς τετάρτης. id est Cic. interpr. Secundam autem, primæ partis duplam: deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla. Et mox, ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων ἐμπλήσας, sesquialteris autem interuallis, & sesquitertiis & sesquioctauis sumptis. Sicut verò Plato ibi dicit ἡμιολία τῆς δευτέρας, ita Aristot. in Probl. ἡμιολία τῆς μέσης, sesquialtera mediæ. Idem in 9 Histor. animal. ἡμιόλιος τῶν ἄλλων ἀετῶν, aliàs aquilas sesquialtera proportione excedens. Idẽ Herodot. lib. 5, ἡμιολίας πέρονας τὸ πότε καταστῶσι μέτρου, fibulas sesculpas quàm tunc mensura consuetuerat. Rursum Arist. in 5 De histor. animal. ἡμιόλιον τῶν μήκει τὸ διάζωμα ἔχοισι, sesquialtera proportione longitudinis præcinctũ habẽt, Gaza interpr. Et ἡμιόλιος λόγος, sesquialtera proportio. Dicitur ETIAM Ἡμίολος pro ἡμιόλιος. Gell. lib. 18, c. 14, Est autem hemiolus numerus, qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiúmque habet eius: vt tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. Quædam autem ibi exemplaria habent ἡμιόλιος. sed hoc ἡμίολος mendosum nõ esse, ex eo patet quod Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat quas alii ἡμιολίας, vt videbis in Τεκτηρημιολία mox sequente. VNDE Ἡμιολὶς, in v. l. idem cum ἡμιολία. quæ si subſtantiuè capiantur, significabunt Sescupla portio, vt subauditur μοῖρα. Ab Ἡμιολία autem est VERB. Ἡμιολιασμὸς, ου, ὁ, Quum quis sescuplum pendit. τὰ ἡμιόλια δοῦναι, vt Sui l. exponit, apud quem tamen non ἡμιολιασμὸς sed ἡμιολισμὸς legitur. Reponendum verò est ἡμιολιασμὸς ex manuscripto libro, & Harpocratione qui ex Antiphontis Politico citat quendam locum, sed quem in nostris exemplaribus habemus mendosum. Ex ἡμιολία autem, quo significatur ἡ δίκροτος ναῦς, (vt Hesychius vult) compositum EST Τεκτηρημιολία. Bayf. De re nauali, Τεκτηρημιολίας (inquit) videmus factam mentionem ab Athen. in 5: & mediusfidius fæpenumero dubitaui quódnam id esset nauigii genus. Nec idem esse queat cum iis quas Polyb. ἡμιόλους ναῦς vocat, Appianus verò ἡμιολίας: etiamsi idem Polyb. lib. 16 τεκτηρημιολίας vocet eas (opinor) quæ non tot remis agerentur quot iustæ triremes. ait enim, μετὰ δὴ τούτων ἐννέα τεκτηρημιολίαι καὶ τετήρεις βεῖς ὑπῆρχον, id est, Cum his autem nouem trieremioliæ & triremes tres erant. Appian. certè in proœmio eas videtur ponere infra magnitudinem iustarum triremium, dum ait, τετήρεις δὲ ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πεντήρους πεντακόσαι καὶ χίλιαι, id est, triremes autem ab hemiolia vsque ad quinqueremem mille quingentæ: vt ἡμιολίαι essent biremes quidem, sed quæ à puppi ad malum vsque binis remis, à malo ad proram vnico tantùm agerentur, vt hodie quoque videre est in nonnullis earum quas fustas Veneti vocant. Apud Suidam, τοὺς κέλητας καὶ τὰς ἡμιολίας ὑπὸ ἐθυμήσας. Itẽ, λῃστὰς πνες πτερεπκῆς ἡμιολίας τῇ Λακωνικῇ πρεσενεχθέντας. vbi subauditur ναῦς, vt in multis locis qui à Bayf. citantur. A B C D E F G H

Ὁ λότης, ητος, ἡ, Totitas: si ita dici posset, vt Quantitas. Aristot. Metaph. 4, sub fine, ὡς οὐσίας τῆς ὁλότητός τινος, ac si totum, vnum esset.

Ὅλως, Omnino, In totum: interdũ etiam In vniuersum, In summa, Summatim. Cic. Acad. quæst. At ea in quibus ponebat nihil omnino esse momenti, ὅλως ἀρρεπῆ dicebantur. Theophr. καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρὰ γίνεται. pro quibus Plinius, Calidæ & morus, laurus, hedera, & omnes è quibus igniaria fiunt. Plato De leg. ὅλως δὴ εἰπεῖν, In vniuersum autem, Omnino autẽ. Aristot. Rhet. 2, διὸ κάμνοντες, πενόμενοι, ἐρῶντες, διψῶντες, ὅλως ὀρεγόμενοῦ τοῦ καὶ μὴ καταφρονοῦντες, ὀργίλοι εἰσί· vbi etiam exponere possumus Denique, sicut apud Luc. καὶ ὅλως redditur Denique. Interdum accipitur pro Sanè, vt apud Plut. De def. orac. καὶ ὁ λόγος ὅλως ἠνίχθαι δικεῖ τοῦ Ἡσιόδου

πρὸς τὸν ὀκτύρωσιν. ac sanè videtur ab Hesiodo per ænigma ad significationē exustionis dici, vt Turn. vertit. A

Ὁλικός, οῦ, ὁ, Totalis, Vniuersalis. V N D E Ὁλικῶς, In totum, vel Vniuersè, In vniuersum. Hesych. exp. ὅλου.

¶ Οὖλος pro ὅλος dici Ionicè, tradunt v. l. ex Ioanne Grāmat. Testatur idem etiā Hesych. in Οὐλομελίν. Sic verò pro ὁδὸς dicitur οὐδός. ‖ Item Integer, Sanus. ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, Hesychio: Eustathio ὑγιὴς καὶ πλέως, Pro Integer accipitur apud Homerum, quum dicit ἕλος ἄρτος. nam Eust. ibi exp. ὅλος, id est ἀνέφαπτος, siue πλέως, ἀξιῶ τὸ σρογγύλον καὶ κυκλοτερὲς τοῦ σχήματος. Od. ρ, ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν σφεκαλλέος ὀκ κανέοιμι. B Ab οὖλος significante Integer, Perfectus E S T Ὁλοθυσία, Sacrificium perfectum. τελεία θυσία Hesychio: apud quem tamen οὐλοθυσία scribitur. E T Οὐλομελής, Omnibus suis membris absolutus, Qui mancus nō est. vnde οὐλομένες apud Hesych. ὁλομελὲς, ὑγιὲς, ὁλόκληρον. sic enim est reponendum. A quo E S T Οὐλομελία siue Οὐλομελίη Ionicè Omniū membrorum perfectio Οὐλομελίν (inquit Gorr.) Integra & absoluta natura cuiusque rei. Vsurpatur ab Hippocr. de adenibus ὀκ τοῦ σφεφέρων, de quarum οὐλομελίν C scripturū se librum professus est. Hesych. οὐλομελίν adueriialiter exp. καθόλου, συνλήβδην: quod alios accipere dicit ὅτι τῆς αἱρόσεως τοῦ ὅλων φύσεως. quibus addit, πρὸ ὅλου, ὅλον λέγει: non tamen nominans autorem. Erot. apud Hippocr. οὐλομελεῖν exp. ὅλης φυσεως.

Ab Οὖλος autem significante Sanus, E S T Οὖλος. Gr. Gyr. Οὔλιον etiam Apollinem (ait Macrobius) deum præstantem salubribus caussis appellabant, id est Sanitatis autorem. Menander scribit Milesios οὐλίῳ Apollini pro salute sua immolasse. Pherecydes Theseum ait, D quum in Cretam ad Mino aurum duceretur, vouisse pro salute & reditu suo Apollini οὐλίῳ, & Dianæ οὐλίᾳ. Scribit verò Strabo in 14, οὔλιον Apollinem vocatum à Deliis & Milesiis salutiferū & Pæonium. nam οὔλον idē est quod Valeo. Hæc ille. Sunt etiam qui οὔλιον Apollinem dictum velint quòd pestem & ὄλεθρον immittat. Sed Eust. in bonam partem οὔλιος Ἀπόλλων exp. ὑγιαστικός, ὁ ὁλότητος (ὅ ἐστιν ὑγείας) ποιητικός, ὡς ἰατρός. Ab eodem οὖλος putatur deriuari E T I A M Οὔλω, Benè valeo, Sanus sum, Prospera valetudine vtor. Odyss. ω, Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν. id est ὑγιαίνε, inquit Hesychius, deriuans I N D E Οὐλή, Vulnus, quod ad sanitatem perductum est: vel potius Nota vulneris ad sanitatem perducti, seu Naturale carnis integumentum calli modo duratum, & cutis vice vlceribus superinductum, quæ Latinis vno nomine dicitur Cicatrix. Οὖλε, (inquit) ὑγίαινε· ἀφ' οὗ καὶ τοὺς ἐξ ἡδύμβροι ἕλκος καὶ λύπην λέγεσι. (suo autē loco Οὐλή exp. ὅτι πολλοὶ ἕλκος εἰς ὑγίειαν ἤκει) Itidem is qui de dialectis scripsit, annotat Ionis τὸ ὑγιαίνειν dicere Οὐλεῖν: vnde & τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων vocari οὐλαί. (sed scribitur ibi Οὐλεῖν circumflexè in libro etiam manuscripto: à V E R B O Οὐλέω) Ammonio quoque οὐλὴ est ἡ ὑγιασθεῖσα σὰρξ ὀκ παλαιοῦ τραύματος· ὠτειλὴ verò τὸ τοῦ φανὲν βοῦμα, τοῦ δὲ τὸ οὐπᾶν. quam differentiam ipsum etiam Homerum obseruasse tradit. quippe qui de οὐλῇ dicat Od. τ, αὐτίκα δ' ἔγνω Οὐλυσσέα πῦρ ἐπιόντα, τοὺς ἄλλους λεύσσω ὀδόντι· de ὠτειλῇ autem, Αὐτίκα δ' ἐρρέετο αἷμα κατ' οὐτασθεῖσα ὠτειλή. Ad priorem Homeri locum respexit Aristot. De arte poet. vbi ait, Ὀδυσσεὺς δι' τῆς οὐλῆς ἄλλος ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς τροφοῦ καὶ ἄλλος ὑπὸ τῶν συβωτῶν. Plut. De sera num. vind. οὐλαὶ δὲ καὶ μώλωπες ὅτι τῶν παθῶν ἑκάστου τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμφαίνουσι, τοῖς δὲ ἧσσον. Et ὀφθαλμῶν οὐλαί, oculorū cicatrices, vt Plin. vocat. Naz. παῖ οὐλὰς ἐξαλείφομεν, cicatrices delemus. At οὐλαὶ φυσικαὶ dicuntur Næui.

Ab Οὐλὴ verò compositum E S T Ὕπουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sub cicatrice latens. vt ὕπουλα ἕλκη, Vlcera quæ sub cicatrice latent, nec extra vllum sui indicium præbent: seu Vlcera præsanata, & quæ cicatricem quidem obduxerunt, subtus tamen sunt purulenta. Suidæ τὰ κρυπτά. H Hesychius verò ὕπουλα dici scribit τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη, oculorum vlcera quæ non apparent. ὑπουλα οὕτως οὐκ ἔσται, Sic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza interpr. Plut. Lyc. ὕπουλα καὶ νοσώδη σώματα. Metaph. capitur pro Sub quo vitium aliquod latet, Simulatus, Occultus, Subdolus, Infidus: δόλιος, πανοῦργος, ὧν δὲ μαχθηρός: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν ἐχόντων οὐλας, ὑγιεῖς δοκοῦντας, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις, vt Suid. docet. Plut. in Quæst. Plat. τὸ σώματος ἡ Σωκράτους ἱερεία, ψυχῆς δὲ ὑπουλοῦ καὶ διεφθαρμένης καθαρμός. Plato in Gorg. 448, οἶδεν καὶ ὕπουλος ὤν, de ciue Athenarum præpotente & luxuriante. Demosth. pag 136, οὐδὲ ἡσυχίαν ἄγειν ἀδίκου καὶ ὑπουλου, ὡς σὺ ποιεῖς, simulatam & fallacem. Thuc. ὕπουλος ἀνόμια. Plut. De fort Alex. πολεμοποιῶν φυγῶν ἐπιπόνων καὶ σασεων ὑπούλων πλὴν ἡγεμονίαν, exiliis quæ plerūque belli semina sunt, discordiisque infidis imperium suum fœdauit. Ibidem, πᾶσα δὲ ὕπουλος ἡ Μακεδονία πρὸς ἀμφοτέρους ἀποβλέπουσα, malè cogitans ad rebellionem spectabat. Idem in Galba, ὧν τὰ σφραπωτῶν ὕπουλα καὶ σκυθρωπὰ, μηδὲ πῆν δωρεὰς αὐτῆς δοθείσης. Ab eodē ὕπουλοι dicuntur Qui occultas simultates gerunt. Ex eodem in Romulo, ὕπουλον πῆλμα affertur pro Limus cæcus & ad cauandum difficilis. V N D E Ὕπουλος. Plut. in Cicer. πρὸς τὰ βουλεύματα διεκειμένον ὑπούλως, aduersus cōsilia animo infensiore & clanculum exulcerato. Ab eodem ὑπουλος ἔχειν dicūtur Qui occultas simultates gerunt. ὁ δὲ πρὸς πάντας ἐνεκείμενος ὑπουλος τε καὶ ἀνιώμενος ἔχων. Idem, ὧν δὲ ὑπουλος ἔχων πάλαι πρὸς αὐτόν, malè cogitabat. Bud. E T Ὕπουλος, Vitium latens & occultum: propriè autem Vitium latens & occultum sub cicatrice. Bud. ex Cyrillo, φανερὰ ἔσται ἡ τῶν ὑποκριτῶν ὑπουλότης. E T Ἀνύπουλος, Sub cuius cicatrice nullum vitium latet & occultum est. Metaphoricè autem Non simulatus, Non suspectus, Non infidus & subdolus.

Ab Οὐλὴ deriuatū est etiā V E R B. Οὐλόω, Ad cicatricē perducō, Cicatrice obduco. Et οὐλοῦσθαι, cicatricē ducere. ex Aristot. probl. V N D E Ἀνουλόω, Cicatrice obduco. Diosc. ἀνουλοῦσι τὰ ἕλκη, Vlcera ad cicatricē perducunt. & ἕλκη ἀνουλούμενα apud Alex. Aphr. Quorū cicatrix coit, Quorū cicatrices contrahuntur. A Q V O Ἀνούλωσις, Cicatricis inductio, vel Quū vulneris cicatrix cōtrahitur. Alex. Aphrod. in Probl. E T Ἀνουλωτικὸς, οῦ, ὁ Cui vis inest cicatricem inducendi, Cōtrahendis vulnerum cicatricibus efficax. Diosc. lib. 1, cap. 49. Secundum ab Οὐλόω comp. E S T Ἐπουλόω, Cicatricem induco. idem cum ἀνουλόω. Disc. lib. 1, ἐπουλοῖ ἑλκώσεις, exulcerationes ad cicatricem perducit. Et lib. 3, ἐπουλοῖ ἕλκη, vlceribus obducit cicatricem. V N D E Ἐπούλωσις, Cicatricis obductio. idem cum ἀνούλωσις paulo ante. E T Ἐπουλωτικὸς, vt ἐπουλωτικὴ δύναμις, cicatricem inducens facultas, quæ & συνουλωτικὴ dicitur. Et ἐπουλωτικὸν φάρμακον, pharmacum contrahendis vulnerum cicatricibus potens. Galen. ad Glauc. lib. 2. B I C O M P. Συνεπουλωσις, εως, ἡ, Cicatricis contractio, seu Cicatricis inductio. Aristot. Probl. sect. 1, quæst. 49, τὰ καθαρά, (videlicet ἕλκη) συνεπουλώσεως δεῖται μόνον. Tertium comp. E S T Καπουλόω, Ad cicatricem perduco. vt ἀνουλόω & ἐπουλόω. Diosc. lib. 5. V N D E Καπουλωτικὸς, Cicatrices contrahere potēs, Cicatricem inducendi vim habens. E T Δυσκαπούλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ægrè cicatricem ducens, Cuius cicatrix difficulter cōtrahitur & coit. Diosc. lib. 3, cap. 87. Q V A R T. Συνουλόω, Cicatricem contraho, Cicatricem coire facio. V N D E Συνουλώσις, εως, ἡ, Cicatricis contractio. E T Συνουλωτικὸς, Cicatricem contrahere potens. vt συνουλωτικὸν φάρμακον, quod & ἐπουλωτικὸν & ἀνουλωτικόν.

Οὖλος significat etiam Tener, Mollis. μαλακὸς καὶ ἁπαλός, inquit Hesych. Sic apud Homer. Il. κ, de chlæna, οὐλὴ δ' ἐπινίσσετο λάχνη, schol. exp. βυσσερά, vel ἁπαλή, delicata & tenera lanugo. Sed & ipsæ χλαῖναι dicuntur οὖλαι: vbi itidē reddere possumus Molles. Od. ο, Ἀμφὶ δὲ οἱ ῥα χλαῖνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας. Il ω, Χλαίνας τ' ἐνθεῶσαι οὔλας καὶ δύσσαθαι ἔσσεσθαι. Et Il. π, Χλαίνας αἰθεμοσκεπέων ἠλεγεν ἠδὲ χιτῶνας. vbi tamen schol. exp. δασέων καὶ ἐρίνων ἠλέγετο χιτῶνας. (tunc autem pertineret ad οὖλος significans Crispus: de quo mox) Apud Hippocr. quoque οὖλον ἐείω. Erot. exp. μαλακῶ, molli. Idem tamen apud eundem οὖλον ὀρόβινον esse dicit τὸ πυῤῥόν: secundum alios verò, πλὴν ἰσοσμίνθιον ὀρόβου ἀκροχορδόλιον. V N D E Οὖλον dictum putatur ob teneritatem ac mollitiem carnis. nam ita vocatur

Gingiua. In lex. meo vet. Οὖλον, ἡ συνέχουσα τοὺς ὀδόντας σάρξ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ βυθεροῦ. οὖλον γὰρ τὸ ἄπαλον. Ruf. Eph. οὖλα δὲ, αἱ πρὸς τοῖς ὀδόντων ῥίζας σάρκες. Poll. verò οὖλα vocari scribit carnes quæ extra dentes ambeunt: ἔνουλα autem quæ intra. Alex. Aphr. in Probl. ὀι τοῖς οὔλοις ὀδόντες, dēntes in gingiuis. Et οὖλων ὀδαξισμοὶ, apud Hippocr. Gingiuarum exulcerationes, vt Cels. interpr. in Ὀδοιπορυεῶ. V N D E Ἔνουλα, Gingiuæ interiores, vt & paulo ancè dictum est. Poll. lib. 2, αἱ δὲ πρὸς ἐκληφθῆναι τοῖς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν πρὸς ἔξω, ἔνουλα δὲ πρὸς ἔνδοθεν. E T Ἐπουλὶς, Tuberculum & carnis excrescentia in gingiuis proueniens, & ad intimos molares dentes pertinens. Quanuis autem Paul. Ægin. lib. 3 scripserit intimi molaris affectum esse, generalius tamen dicit lib. 6, carnis esse excrescentiam iuxta dentium aliquem in gingiuis exorientem. Gorr. De eiusmodi malo dixit Scrib. Larg. cap. 12, Vbi super extremum molarem increuerit gingiua. nam Paulo Ægineræ libro 3, cap. 16, ἐπουλὶς est ἀπὸ φλεγμονῆς ἐπιφόρκωμα κατὰ τὴν ἐσώτατον γομφίον. itidémque Actuario ἡ ἐπουλὶς est φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τοῦ γομφίου ὀδόντων οὖλα, ἐπιφανεστικῶς ὡς ἐπιφόρκωμα. C E T Παρουλὶς, Inflāmatio partis alicuius gingiuarum: quæ omnium inflammationum modo, nisi discussa fuerit, suppuratur & vertitur in abscessum: pro indéque Paulus Ægin. lib. 6, παρουλίδα abscessum esse dixit. Ex ea plerunque gingiuæ putrescunt & decidunt, gignitúrque ἐπουλὶς, hoc est carnis excrescentia, maximé ad intimos molares dētes. Hæc inter alia Gorræus. Poll. lib. 4, παρουλὶς, ὅλων ἀπόσασις· ἐπουλὶς, ὅτι τὸν σωφρονιστῆρα τοῦ ἐφίσησι. Paulo Ægin. lib. 3, c. 26, παρουλὶς est φλεγμονὴ τοῦ τῆς μέρος τῶν οὔλων, ἡ πρὸς μὴ λυθεῖσα ἐκπυήσεται. Cel D sus lib. 6, cap. 13, Solent etiam interdum iuxta dentes in gingiuis tubercula quædam oboriri dolentia: παρουλίδας Græci appellant. sic enim quidam reponunt pro παροδονταδας. Paulo aliter Scrib. Larg. cap. 12, ad fluorem gingiuarum, Arido medicamento vti oportet per pinnam etiam ad παρουλίδας & ἐπουλίδας, id est, vbi ex transuerso gingiua suppurauit.

Οὖλος, Crispus, Contortas comas habens. Odyss. ψ, καὶ δὲ κάρηνα; Οὖλας ἥκε κόμας ὑπανεσίνῳ αἴθρῃ ὁμοίας. Herodot. libro 7, οὐλόπαν τεῖχος, capillitium crispissimū. Theo E phrast. de Græco acere, τὸ δὲ πρὸς μὴ ἐν τῷ ὄρει φυομένῳ, ξανθῷ καὶ θυχρῷ καὶ ὑλῶν καὶ στερεᾷ. quæ sic Plinius, Mōtanum crispius duriusque. Et poeta quidam apud Aristot. Rhet. 3, σέλινον οὖλα τὰ σκέλη φορεῖ: sicut Plin. quoque apium crispum esse dicit. Οὖλος à Poll. inter personas tragicas numeratur lib. 4, vbi ait, ὁ δὲ οὖλος, ξανθὸς, ὑφρόκομος. ἀπὸ τείχους τοῦ δίκῳ τοῦς πρόκασιν, ὀφρύες αἰαπέπαται βλεσυρὸς τὸ εἶδος. Alias de quibusuis etiam tortis dicitur. nam Hesych. in genere exp. συνεσραμμένος. & sic Eust. annotat posse etiam accipi οὖλος ὄνειρος apud F Homerum, pro σφεδλὸς καὶ σκολιὸς, δηλονότι τὸν ἀστρεφεῖ: sicut οὔλη θρὶξ, ἡ συνεσραμμένη: qua signif. acceptum ἕλος deriuat ab εἰλῶ. Et οὖλον aduerbialiter Il. ρ, de sturnis & graculis, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε σφεῖδωσιν ἰόντα Κίρκον. vbi Eust. exp. συνεσραμμένον καὶ ὀξύ. Cui loco similis est hic Plut. τοῦ ἀδελφοῦ, Οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεσραμμένα φθεγγομένοις. de iis qui in sermone sunt σφιγγοὶ καὶ βραχυλόγοι. καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῳ λέξει συνέσταλται. Apud Callimachum autem hymno in Iouem, Οὖλα δὲ κούρητές σε πέρι σφυρὸν ὠρχήσαντο sunt qui interpr. Strenuè: schol. G verò exp. ὑγιεῖς, καὶ κλῆρον. V N D E Ἔπουλος, Leuiter crispus, vt Gaza interpr. apud Theophrast. libro 3, Hist. pl. E T Παφοῦλος, Crispulus, vt Martial. appellat leuiter crispum. Poll. post locum in οὖλος citatum, ὁ δὲ παφοῦλος, πάλλα ἐοικὼς τῷ τοῦ αὐτοῦ, μᾶλλον νεανίζει. E T Οὐλότης, ητος, ἡ, Crispa coma: seu Crispitudo, vt Gaza vertit apud Aristot. De gen. animal. lib. 5, cap. 3. ‖ Exponitur etiam Salubritas, & μαλακότης: quæ ad præcedentia duo οὖλος pertinent. Deriuari indidem posset E T I A M Οὐλαί, & exponi Crispa in hoc loco Ni- H candri Alexiph. — χαίτῃ δρυὸς ἠλάδα κόψας. alii interpr. Densa & opaca: schol. ὑγιαστικὴ. Nisi malis συνεσραμμένη. Plin. robori folia tribuit sinuosa.. ‖ Hesych ἠλάδες σῦτοι, θύλακοι, marsupia, sacci. Ab Οὖλος significante tortū deriuari existimatur Οὐλαμός. Eustath. enim exp. σύσρεμμα καὶ πύκνωμα τῶν λαυῶν: (confertum & condēsum agmen) ἀπὸ τῆς ἠλότητος τῶν συνεσραμμένων περιχῶν: vel secundum antiquos grammat. ἀπὸ τῆς σρικτῆς οὐλότητος. Il. υ, Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν αὐὰ οὐλαμὸν αἰδρῶν. Alibi verò annotat οὐλαμὸν interdum simpliciter dici συνεσραμμένων, interdū ἀφωρισμένως denotare σύστημα αἰδρῶν παρατεσσάκοντα. Plut. φασὶ τὸν οὐλαμὸν τῶν ἱππέων πεντήκοντα πλήθος ἐν πετρανφίῳ σχῆμα πεπεσμένον. Idem in Lyc. πλὴν κατ' οὐλαμοὺς τῶν ἱππέων κόμιν. Nicander ad apum agmē trāstulit, in Ther. Ἠύτε μελισσᾶος τε βεβοσκεται ἠλαμὸς ἕρπων. V N D E Οὐλαμηφόρος ex Lycophr. Qui οὐλαμὸν ducit: vel Perniciem inferens. Quæ mihi suspecta sunt, ac fortasse legendum Οὐλαφηφόρος.

Οὖλος, S I V E Γοῦλος, Manipulorum collectorum fascis. schol. Apollonii libro 1, Οὖλος καὶ ἰοῦλος, ἡ ὀλίγα τῶν σταχύων σωαγερμένη δέσμη. καὶ οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Itidē Athen. lib. 14 ex Semo Delio, Περὶ παιάνων, Τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ τῶν σηρόδυον ἁμάλας· συναθροιζόντων δ', καὶ ὀκ πολλῶν μιαν ῥυθμὸν ἐμποιοῦσιν, ἄλλας καὶ ἰούλας· καὶ τὴν Δήμητρα ὅτε μὲν χαίρω, ὅτε δὲ ἰουλῶ. Ibidem, ὑπὸ τῶν τῆς Δήμητρος βυρημάτων τοῖς πεκαρποῖς καὶ τοῖς ὕμνοις τοῖς εἰς τὴν θεὸν, οὔλοις καλοῦσι καὶ ἰούλας· Δημήτρουλοι καὶ καλλίουλοι· πλεῖστον οὖλον οὖλον ἴει, ἴουλον ἴει. Quibus postremis verbis Cereri acclamabatur in hymnis, in eam compositis, vt testatur Eust. pag. 1162, vbi ait, Δήμητρος ἴουλοι, καὶ συνθέτως Δημητρεῖουλοι, ὕμνοι εἰς Δήμητραν, οἱ καὶ καλλίουλοι καὶ ὀπφώτημα ἐμμελεῖς τὸ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἴει, ἴουλον ἴει. id est, plurimos manipulorum collectorum fasces. Ibi tamen Eust. ἕλος exp. συνειλημένον, siue συνεσραμμένον. Significat igitur οὖλος siue ἴουλος non solùm fasciculorum hordei congestorum fasciculum, sed etiam hymnum qui in Cereri concinebatur: (teste etiam Poll. lib. 1) qui alio nomine composito D I C E B A T V R Δημητρεῖουλος S I V E Δημητρεῖουλος, E T Καλλίουλος. Ipsa autem Ceres V O C A B A T V R Οὐλὼ S I V E Γοῦλω, quòd eiusmodi fascicu los rusticis largiretur: est enim Dea frugum, & ζείδωρος. Sed annotat ibidem Athen. ἕλον dici πλὴν τῶν θελασεργῶν ᾠδῶν, cantilenam earum quæ lanam tractabant. qua signif. citatur ex hymno Eratosth. in Mercurium. Rursum idem Athen. ibidem, paulo pòst verba citata, αἱ δὲ ἴουλοι καλούμεναι ᾠδαὶ Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ πορέπουσι. ‖ Aliàs ἴουλος, dicitur etiā Prima lanugo quæ ex puberum genis efflorescit. Odyss. λ, πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἄνθησαι, πυκάσαι τε γένυς ἁβρῇ λάχνῃ. Alio nomine χνοῦς vocatur, teste Poll. à quo exponitur ἡ πρεσῶν τοῖς πρὶν παρειαὶ αὔξη. Apollon. l. 2 Argon. Διὸς υἱὸς ἐπ' ἠνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. Vtitur & Xen. in Symp. Τοῦτο μὲν τοῦδε τὰ ὦτα ἀρὴ ἕλος καθέρπει. vbi videtur alludere ad etymon quo ab ἴέναι deriuatur. In Epigr. apud Suid. Ἥβεον αὐθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κέρδεα μῦθον, γενύων, ἀρσενος ἀγγελίας. Habet & auellana nux ἰούλους, id est villos callo compactili, vt Gaza interpr. Histor. pl. lib. 3, cap. 7, imitatus Plin. qui lib. 16, cap. 17, ita scribit, Ferunt & auellanæ iulos cōpactili callo, ad nihil vtiles. Suidæ ἴουλος est τὸ ὅπῃ τῆς κεφαλῆς ἄνθος. ‖ Ἴουλοι dicūtur etiā bestiolæ quædam multipedes, quas Marcellus empiricus cutiones vocat, & à Græcis πολύποδας nominari scribit. Ἴουλος (inquit Hesych.) ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν. τινὲς δὲ καὶ τὸν ὅπῃ τῆς ὑφρίας γινόμενον ὄγκον πολύποδα καὶ συνεφόμενον, ἴουλον καλοῦσι. quæ & apud Suidam leguntur, cui etiam ἕλος est ὁ ἐν τῇ ἀμπέλοις σκώληξ πολύπους. Numenius autem ἰούλους vocat τὰ ἔντερα τῆς γῆς, intestina terræ, vt testatur Athen. lib. 7, hūc ex eo locū proferens, ἰούλοι Κύκλωψ μέλανες γαληφάγοι, ἔντερα γαίης. V N D E Ἰουλόπεζος à Lycophrone dicitur nauis quæ multis remis agitur, vt ἕλος multis pedibus graditur. Eust. verò exp. μακρᾷ, τοῦ δὲ τὸ ἰούλους ἐοικέναι, id est σκώληξι πεδωτῆς. E T Ἰουλώδης, Iulos polypodas referens, Qui est ex genere iulorum polypodum. Dicitur esse insecti genus apud Aristot. E T Ἰουλίζω, Primam lanuginem emitto. idem cum χνοάζω. Tryphiod. De excidio Troiæ, — Ἀμφὶ δὲ πρῶτον ἰουλίζων κροτάφοισιν.

A præcedenti autē οὖλος quo significatur Fasciculus manipulorū hordei collectorum, E S T Οὐλοδέσμη, Merges. Eust. pag. 1162, δέσμοι σταχύων, οἱ καὶ οὐλοδέσμαι. A T Οὐλόδεσμον dicitur funiculus ex culmis contortus quo

οὖλοι colligantur. Eust. loco citato, ἀμάλλιον, χοινίον τὸ ἢ οὐλόδεπον, ὃν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας. Et mox, ἀμάλλιον, ὁ νῦν πνες οὐλόδεπον, οἱ δὲ ὠρόδεσμον, τὴν ὁκ τῆς καλάμης φερόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. Eidem Οὖλος subiungi POTEST Οὐλαί, id est αἱ κριθαί, Hordeũ: ὥστε τὸ ὅλαι ἤρων ἀνέραμαι ἐνθεῦθεν ὥστε τὸ βύρεθῆναι τὸν ἀλετὸν, vt Eust. tradit. Alibi autem ex aliis grammat. οὖλας exp. τὸ ἢ ἀλῶν καὶ κριθῶν μίγμα. Hesych. quoque οὐλαὶ exp. κριθάς. Accipitur pro eo quod Lat. molã siue molã salsam vocant, qua hostiæ asperſæ sacrificabãtur. Festus, Mola vocatur etiam far tostum & sale sparsum, quòd eo molito hostiæ aspergãtur. Sic scholiastæ Homeri ὑλαὶ sunt κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζώοις ὥστε τὸ θύεσθαι. Od. ſ, vbi sermo est de boue mactãdo & immolando, – ἐπεὶ ἢ ἔχον οὐλας Ἐν κανέῳ. Apud Athen. lib. 7 Agatharchides dicit Bœotios anguillas cæteris corpore præstantes ἱερεῖον τῷ θεῷ τοῦ σιτανοῦ τινα καὶ καπυχοῦντος, οὐλαί τε ὀπτοβάλλοντας θύειν τοῖς θεοῖς. vbi οὐλαὶ ὀπτοβάλλειν dicit quod Virg. Spargere molam, & Cic. Inspergere molam. Et Horat. de Agamemnone filiam ante aras statuẽte, & immolante, – spargisque mola caput improbe salsa. Paus. Att. pag. 31, θύουσιν αὐτὰ πᾶν ἔτος, ψηφῖσιν ἐν τῇ θυσίᾳ αὐτὴ ὑλῶν χεῶ ἄμοι. Annotat autem Suidas in Οὐλοθυτέω quædam quæ consentiunt cum iis quæ Eust. paulo antè dixit, οὐλαὶ vocari hordeum, eo quòd olim integrum comederetur ante repertum molarum vsum: in eiusque rei memoriam τοῖς ὀπτῶντας τοῖς ἀπὸ θυσίας solitos fuisse κελθαὶ ὅλας χεῖν. VNDE Οὐλοθυτέω, Immolo. Mola inspersa sacrifico. Suid. ὑλοθυτῶν exp. κριθὰς ὀπτῶν τοῖς θυμασι, molas inspergere victimis. quod Athen. in οὐλαὶ dicit οὐλας ὀπτοβαλεῖν.

ET Οὐλοχοῦν, Vasculum in quod molas sacrificaturi coniiciebant. ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὐλαὶ ἐμβάλλονται ὥστε ἀπαρχὰς τῷ θεῷ. Malim οὐλοχοῆον. ET Οὐλοχυτα SIVE Οὐλοχύται, Primitiæ ante sacrificium, seu Ipsæ molæ & ὑλαὶ quæ victimis mactandis ἐπέχεον. Il. α, Χερνίψαντο δὲ καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο. Et mox, Αὐτὰρ ἐπεὶ κὴ ξάντο καὶ ὑλοχυτας ὥστε ἄλοντο. vbi Eust. οὐλοχύτας exp. ὥστε ὑματα, & οὐλαί, id est κριθαὶ μετὰ ἁλῶν, ἃς ἔπεχον τοῖς ὠμοῖς ὥστε τῆς ἱερουργίας. Aliquanto post annotat quosdam per οὐλοχύτας intelligere nõ θυματα siue ὥστε ὑματα vel ὥστε βολιῶ θυμῷ, sed αὐτὰ τὰ καθ', ἐπεὶ τὰ ἀγγεῖα δ' ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, ipsa canistra ex quibus molæ effunduntur. Similiter Hesych. quoque tradit οὐλοχυτα interdum dici ἐν οἷς τὰς ὅλας (αἱ εἰσι κριθαὶ τῷ ἱερείῳ) κατέχεον: item κριθὰς πφεμ. ὥφρας. Sed verior sententia eorum est qui οὐλοχυτας accipiunt pro ipsis molis in victimam inspergendis & è canistro effundendis. Οὐλόχυτα autem quod cũ οὐλοχύτῃ copulaui idem Hesych. exp. καθάρματα.

Eædem Οὐλαὶ dicuntur ET IAM Ὁλαί, vt patet ex loco Hesychii quem modò in οὐλοχύτῃ citaui. Itidem apud Eust. pagina 131, vbi ait οὐλας dictas esse τὰς κελθὰς, quoniamante molarum vsum integræ comedebantur, διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ ὥστε λεῖψιν τοῦ, ὁλαὶ ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. Apud Hesichium scribitur ET IAM Ὅλαι, κριθαὶ, ἀπαρχαί: retenta quidem aspiratione, sed accentu in penultimam retracto. Apud Suidam verò Ὁλαὶ καὶ οὐλαὶ, αἱ ἐξ ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ὀπτοβαλλόμεναι. Sic verò & in manuscripto libro habetur, tenui spiritu videlicet, & accentu in vltima.

AT VERO Ὅλος idem significat quod ὄλος, id est Atramentum sepiæ. Apud Hesychium tamen legitur Ὅλος, τὸ μέλαν τῆς σηπίας: sed rectius in manuscripto Suidæ exẽplari ὅλος, tenui spiritu & paroxytonos. Galen. quoque ὅλον apud Hippocr. exp. τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

VNDE Ὀλόδης, Ater instar atramenti sepiarum: vel Turbidus. nam Galen. apud Hippocr. ὀλώδη exp. θολερὰ ἢ μέλανα. ET Ὀλερὸν, idem. Galen. apud Hippocr. ὀλερὸν esse dicit διῳδες: vel μέλαν, ὑπὸ τῆς σηπίας ὅλου.

ΟΜΑΛΟΣ, ου, ὁ, ET Ὁμαλὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Planus. Plutarchus in Fabio, ὁμαλὸν διῴ ψιλότητα καὶ λεῖον. Vbi observa ei adiungi λεῖον, (quod Læuem significat) quum alioqui hoc nomine exponitur illud interdum: vt videre est & apud Hesychium. Atq; ita exponendum censeo & apud Homerum, Odyss. ι, Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν, quum tamẽ Eust. velit ὁμαλὸν ποίησαν accipi pro ἀπόξεσαν. In quo prorsus ab eo dissentio nec video cur propter hæc præcedẽtia verba ἀπόξεσαν δ' ἐκέλευσα, hanc signif. nomini isti dare debuerit, alioqui (vt quidem opinor) inauditam. Nam quum ὁμαλὸν ποιεῖν prius fit quam ἀπόξεσις, verisimile est socios, quũ fustem illum complanassent & exasciassent, aut etiam læuigassent (his enim modis reddi posse existimo ὁμαλὸν ποιεῖν) voluisse ἀπόξεσιν, sicut iussi erant, sed Vlyssem postea hunc laborem sibi sumpsisse. Apud Thucydidem τὸ ὁμαλὸν habemus substantiuè, pro Planities lib. 5. pag. 187 meæ editionis, καὶ ἐπὶ ἀσας τοῖς Ἀργείοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις ἐν ὁμαλῷ τῷ μάχῃ τοῦ πόλεμον. Et aliquãto post. ὕστερον δὲ ἀπιόντων αὐτῶν ἐπὶ τὸ λόφου καὶ ὥστε ἐλθόντες ἐς τὸ ὁμαλὸ, ἐξεπαπτεύοντο ὡς ὁ ἔτι τοῖς πολεμίοις.

Ὁμαλὴς, Æqualis, Æquabilis. Plut. Lyc. ὁμῶ. τε τοῖς σπουδοῖς ὥστε ἀλλήλοις ἐν ὁμαλεῖς. Idem in Pericle, πανταχόθεν ἀνθείσης τῆς ἀξιοπιστίας, καὶ τῆς πόλεως ὅλῃ ὁμαλὴς καὶ μία ἁρμοσθείσης. (Qui locus facit vt suspicer reponendum εἷα καὶ ὁμαλῆ in isto Demetrii Phalerei. pseudonymi, καὶ σωφρονῶν βούλεται ἐπαίνῳ ἔπαινος, μᾶλλον δὲ εἷα ὁμαλῆ ἔπαινον ποιῆσαι. vbi tamen obseruandum ὁμαλῆ vocari potius Non interruptum) Et οὐσαν ὁμαλῶν ἐν αὐ apud Aristot. Item ὁμαλὴς δίαιτα apud Athen. Æqualitas ciuilis, cui πλεονεξία opponitur: Bud. pag. 735 & 838. Dat autem & aliã significationẽ huic nomini, de qua dicã in aduerbio Ὁμαλῶς. videri autẽ posit hoc nomẽ esse ab ἑαυτῷ.

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ & ἡ pro ἀγχόμαλος. i. ὥστε μάχης, Propemodũ æqualis, Fermẽ æqualis, vt Bud. exponit in isto Plutarchi loco in Cæsare, ὡ ἢ ἐν πλῷ πᾶσι τοῖς ἀγχώμαλοι, ἀφ' ἡ τῆς ἀκμῆς πεπεῖθεν διαμενεῖς. Affert autẽ & ex Thucydide, ἀγχώμαλον τὸν τῆς ἀρετῆς ἀγῶνα, pro Penè parem: vtique sententia numerum tulit. Seu, Penè adæquarant suffragia populi in vtrãque sententiam. Sed magis ad verbum reddideris, Penè pares in ferendo suffragio fuerunt. Ac verò quum dicitur ἀγχώμαλος μάχη, tunc esse dico nõ ὥστε μάχη ἴσος, sed ἴσος simpliciter. Est enim ἀγχώμαλος μάχη pugna in qua æquo Marte seu pari Marte eimicatur: quæ à Latinis vocatur & Anceps pugna. Thuc. lib. 4. pag. 164 καὶ ἀγχώμαλοι τῆς νίκης ἐγένοντο, ἢ ἀφεστῶς ἑκατέρου τὸ ἔργον. (quum prælio inter eos diuisus esset, cadem significatione dixisse. Sic Plut. in Othone, ἀγχόμαλον νίκη, ἔργον, & alibi passim apud historicos. Dicunt autem & ἀγχόμαλα γίνεσθαι, in neutro plurali, vt apud Lucian. Hermotimo. τὰ μὲν ὥστε πρὸς ἀλλήλω ἐόμενα ἀγχόμαλα ἐστι σφίσι γίνεσθαι, τὸ δὲ τοῦ τέλους τῆς νίκης κατὰ τύχας ἐγένετο. Thucyd. autẽ aduerbialiter vsus est libro 7, dicens ἀγχόμαλα ἐκινδύνευον. Pollux de nominibus loquens quæ ἴσου significationem habent, aliis plerisque addit & hæc, ἀνίσταλον, ἰσόπαλον, ἰσοπαλὲς, ἰσοκρατὲς, ὁμόμιλον, ὁμόμαλον. Quibus subiungit ἀγχόμαλον, esse ἀγχὸ, id est asperum, etiamsi eo sit vsus Thucydides.

Ἀγχωμάλως, Propemodum æqualiter, seu ex æquo. Aut etiam Æqualiter, Ex æquo (sequendo posteriorem significationem nomini ἀγχόμαλος datam) Æquo Marte, Ancipiti Marte, seu Ancipiti prælio. vt ἀγχωμάλως ναυμαχοῦντες.

Ἀνώμαλος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἀνωμαλὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Non planus, Salebrosus, Cõfragosus. vt αἱ ἀνώμαλοι ὁδοὶ, Via minimè plana, Via salebrosa, Demetr. Phaler. & Alex. Aphrod. Item Inæqualis, Nõ æquabilis. Et ἀνώμαλα verba apud gramm. Quæ quandam velut æquabilitatem declinationis non habent. de quibus dicam & in Ἀνωμαλία. In v.l. ex Aristot. Œcon. affertur ἀνώμαλον ἀνάλωμα & in alia signif. videlicet pro Immoderati sumptus.

Ἀνωμαλὴς pro eodem. vt ἀνωμαλὴς γῆ, Theophr. De caus. pl. lib. 3.

Ἀνωμάλως, Salebrosẽ. Sæpius pro Inæqualiter, Inæquabiliter. Sunt & qui Dispariliter, ex Varr. vertãt. Isocr. ἀνωμάλως & ἀτάκτως copulauit. Celsus ἀνωμάλως reddit Inæquabiliter: quũ pro his verbis Hippocratis, εἰ δὲ καὶ γυμνοὺς τοῖς πόδας θεῖεν κοιτοῦ ἔχον μὴ θερμοῖς κόπτε ἐόντας, ἢ τοῖς χεῖρας, ἢ τὸν τράχηλον, καὶ τὰ σκέλεα ἀνώμαλος διεῤῥμμένα, καὶ γυμνὰ, κακόν, dicit, Vbi brachia & crura nudãt, & inæquabiliter inspergit, neque his calor subest.

Ἀνωμαλία, ας, ἡ, q. d. Salebrositas. vt ἡ ἀνωμαλία τῆς ὁδοῦ. In v. lex. redditur Salebra, Asperitas. Sæpe pro Inæqualitas, Inæquabilitas. vt ἡ ἀνωμαλία τῆς ἀέρος καὶ τῆς ὥρας apud Theophr. De caus. plant. libro 6. Et ἀνωμαλία τῆς κτήσεως opposita τῇ ὁμαλότητι apud Aristotelem. In vulg. lex. ex Galeno ἀνωμαλία πυρετικὴ. Item ἀνωμαλία σώματος διῳθεῤῥύπτος, ex Gregorio. Vtuntur hoc nomine ἀνωμαλία & grammatici. vnde Gell. libri 2 caput 15 ita inchoat. In Latino sermone, sicut in Græco, alii ἀνάλογίαν sequendam putauerunt, alii ἀνωμαλίαν. Quibus subiungit, ἀνάλογία est similium similis declinatio, quã quidam Latinè proportionẽ vocãt: ἀνωμαλία, est inæqualitas declinationũ cõsuetudinẽ sequẽs. Duo autẽ Græci grãm. Aristarchus & Crates illustres summa ope, ille ἀναλογίαν, hic ἀνωμαλίαν defensitauit. Hæc ille. Sciendũ est autem vocari itidem ἀνωμαλα verba quæ quum aliis similia sint, similem declinationem non habent. quorum magnus est apud grammaticos numerus. sed multa ex iis quæ ἀνώμαλα quidã vocant, defectiua potius vocanda fortassis essent. Ἀνωμαλίαν Turn. apud Plut. vertit etiam Inconstantiam.

Ὁμαλῶς, Æqualiter, Æquabiliter. In Geopon. ὁ ὃ ὥστε τὸν πεπαμένος δι' ἡμερῶν μεταστρεψάτω τὰ ᾠὰ, ἵ ἀ πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται, pro his Varronis, Curator oportet circumeat diebus interpositis aliquot, ac vertat oua, vt æquabiliter concalefiant. Et his Columellæ, Circumire debet ac manu oua versare, vt æqualiter calore concepto, facilè animentur. Plutarchus in Alcibiade, ὁμαλῶς δ' ἀμφότεροι πολὺ μὲν ὠραιοπρεπῆς ἔρρα πόλεμης καὶ ἀνδρείας, πολὺ δὲ τέχνης καὶ ὥστε νοείας σπαπηρῶτῆς ἐπδείξαντο. Sed apud eũdem sæpe obseruaui ὁμαλῶς cum πάντες. vt in Pericle, ἐπεὶ τὸν δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς. Ibidem, ἀφ' δὲ τοῦ δήμου ὥστε χρημάτων ὁμαλῶς ἀπόντων ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐφθόνουν. Idem in Probl. Rom. Ἀρχαῖος δὲ τοῖς Ἑλλήνας οἱ πάλαι, ἐ πάντες ὁμαλῶς ὥστε σπορόδυον. Qui loci & alii his similes faciunt vt à Budæo dissentiam in expos. huius aduerbii, quã ei dat in isto eiusdẽ Plut. loco, qui in Apophth. legitur, ἢ πάντας ὁμαλῶς ἐώσα τὸ λόγον ἀποδεχόμενος. quum enim dixit ὁμαλὸς accipi pro Placidus, Tranquillus, hunc aduerbii vsum affert in exemplum, quasi videlicet ὁμαλῶς hìc sonet itidem Placidè, Tranquillè. At ego contrà hìc idem significare existimo quod in illis præcedentibus locis, & πάντας ὁμαλῶς significare Omnes pariter, vel Omnes sine vllo discrimine, Omnes, nullo excepto. Alicubi etiã quod Latini dicunt, Vno omnes ore. Sed melius Græcis illis verbis respondẽt hæc Gallica Tous unisement. Siquidẽ & quum aliquis è numero quopiam eximitur seu excipitur, hæc exceptio quandam veluti seriem continuam interrumpere videtur, simulque inæquabilitatẽ afferre. In quodam Thucydidis loco schol. ὁμαλῶς exponit ἠρεμαίως, & quidam Latinè Sedatè.

Ὁμαλότης, ητος, ἡ, Æqualitas, Æquabilitas. vt ὁμαλότης τοῦ σφυγμοῦ apud Galenum, Æquabilitas pulsus, Æquabilis pullus. Et ὁμαλότης κτήσεων καὶ οὐσιῶν, Aristoteli Polit. 2, quam Cicero vocat æquationem bonorum. Budæus pagina 735.

Ὁμαλίζω SIVE Ὁμαλιῶ, Planum reddo, Complano, Læuigo. qua in significatione vsus est Plato in Timæo. Item, Æqualem seu æquabilem reddo, Ad æquabilitatem redigo. Aristoteles Politicõ 2, μᾶλλον δὲ δεῖ τὰς ὀπτυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Dixit autem & ἰσάζειν. Idem Polit. 3, ἀφαιρεῖται δὲ τοὺς ὑπερέχοντας τῷ ἀξιώματι, ὁμαλιῶσι τῷ ὄρῳ. Budæus in Comment. ὁμαλίζειν esse ait Æquabiliter aliquid facere, vel fieri & procedere, accipiendo absolutè. Aristoteles διὰ τὸ τῶν τῷ θερμοῦ φοσαῖ ὁμαλίζειν εἰς τὸ ὥστε θεῖν. Xenophon de tritura tritici loquens, φρέψαντες δὲ καὶ ὑπὸ τοῖς πόδας τῷ ὑποζυγίῳ ἀεὶ ὑπὸ ἄλλοντες τὰ ἄπειπα, μάλιστ' ἂν ὁμαλίζοιεν, ἢ πάχεα αὐτῶν. Idem, ὅπως τὸ δεόμενον κόψοιεν, ἢ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλωνιστὸς, Spicæ æqualiter tundentur & terentur. Et ὁμαλισμένα πόνεις ὑπὸ τῷ συμφορῶν, apud Isocr. ad Phil. pro Ad æquabilitatem redactæ. Sic autem apud Aristotelem Metaph. 6, εἰ δὲ ὑγιάζοιτο, δεῖ ὁμαλωθῆναι, Ad æquabilitatem redigi, seu æqualitatem. Sed ὁμαλίζειν ab Isocrate poni etiã pro Sedare & reprimere ferociam, scribit Budæus, locum tamen non proferens.

Ὁμαλίζειν absolutè positum (de quo vsu dictũ modò fuit) redditur etiam Adæquare, ex Cicerone, pro Æqualem esse. (quod Adæquare propriè respondet τῷ ἰσάζειν, absolutè itidem posito) Gaza autem vertit etiam Æquabiliter ampliari & crescere. Quinetiam pro Læuis affertur ex Theophr. ὁμαλίζων.

VNDE Ὁμαλισμὸς, οῦ, ὁ, Complanatio, Læuigatio. Item, Æquatio, Ipsa actio reddendi æqualẽ seu æquabilem. In vul. lex. ὁμαλισμὸς dicitur esse Æquabilitas & inclinatio accentus, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur, sed æquabiliter pronuntiatur: ex Aristophanis scholiaste in Pluto, qui in ἀπῦδὲ νεῦ, ait hoc νεῦ esse legendum κῇ ὁμαλισμόν. Ego κατὰ ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον esse puto Æquabili quodam vocis tenore pronuntiandum.

Διομαλίζω ET Ἐξομαλίζω, idem quod simplex ὁμαλίζω, Complano, Læuigo, item Æqualem seu æquabilem reddo. (nisi quis velit præpositiones significationem augere) Sed ἐξομαλίζειν est etiam Manu permulcere, ὡς οἱ ἐπιπόκοι τοῖς πῶλοις ψήχουσι. vnde Synesius metaphoricè dixit τοῖς ἀνθρώποις ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines: vt videbis apud Budæum pagina 811. vbi tamen nõ Manu permulcere, sed Manu quasi permulcere dixit.

Διομαλιῶν, idem quod διομαλίζω. ITEM ΠΡΟομαλιῶν ex Gregorio pro Antè complano, Antè læuigo, Præpolio.

Ὄ ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, Imber, Pluuia. Hom. Il. λ, Χειμάῤῥοις κατ' ὄρεσφιν ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβῳ. Et Iliad. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀστράπῃ πόσις Ἥρης ἠὐκόμοιο, Τοῦχω ἢ πολυῦ ὄμβρον, ἀθέσφατον, ἠὲ χάλαζαν, Ἠ νιφετὸν. Idẽ alibi vocat ἄσπετον ὄμβρον. Item ὄμβρον dicit aliquid ἀέξειν, & περάειν ἐξαμπερές, & δεύειν, item aliquid κατα πύθεσθαι ὄμβῳ. Herodianus libro 8, ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνεῖχοντο. Idem libro 3, νύκτωρ αἰφνιδίως ὄμβρων μεγίστων καταβραγέντων, χάος τε πολλὴς. Apud Plutarchum autem legimus ῥαγδαίου ὀκχθέντος ὄμβρου in Alexandro. Aristoteles in libro De mundo, quid sit ὄμβρος, & quid ὑετὸς, hisce declarat verbis, ὄμβρος δὲ γίγνεται μὴ κατ' ὀπτεσμὸν νέφους οὗ μάλα πεπαχυῤῥοῦ. διαφορὰς δὲ ἔχει τοσαῦτ' ὅσας καὶ ἡ τῶ νέφους θλῖψις. ἢ πᾶσα μὲν οὖσα μαλακὰς ψακάδας διαπτίρει, σφοδρὰ δ', ἀδροτέρας. ἢ δὲ καὶ οὖν ὑετὸν, ὄμβρου μείζω καὶ σπανεῖ συρρεμματα ὅθεν γῆς φερόμενα. Quæ Budæus ita vertit, Imber fit expressione nubis magnopere addensatæ, tot habens differentias quotuplex est nubis compressio. quippe quæ remissa si fuerit, molles stirias dispergat: sin vehemens, pleniores. Hócque appellamus ὑετὸν (id est pluuiam) imbris contorta stillicidia, cum maiuscula ipsa, tum verò iugi tenore casitantia. Deduci autem ὄμβρος putarunt quidam gramm. ἀπὸ τοῦ ὀμεῖν.

Ὀμβροβλύζων, Pluuiam fundens, in quibusdã vulg. lex. In aliis EST Ὀμβροβλυτῶν, cũ eadem expositione. Legitur autem ὀμβροβλυτῶν apud Suidam scribentẽ, ὀμβρῶν, ὀμβρήσω. ὀμβροβλυτῶν. καὶ ὀμβρήσαι τος, πηγάσαι τος.

Ὀμβροφόρος, Imbrifer, Imbrem ferens. vt ὀμβροφόροι νεφέλαι, Aristophani, Imbriferæ nubes. Scholiastes exponit ὄμβρου γέμουσαι, id est Imbre refertæ. item ὀμβείας πληρωθεῖσαι.

Ἄνομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbre carens, seu imbribus aut pluuia. vt ἄνομβρος χώρα, Regio in qua non pluit. VNDE Ἀνομβεία Imbris seu pluuiæ penuria.

Δίομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbre madidus, Imbre madens. Bud. ex Gaza interpr. simpliciter Madidus. Itidémque in v.l. ex Aristotelis Probl. Permadens, Plenè madescens.

Ἔπομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbrem habens seu pluuiam, aut Imbre abundans. vt ἔπομβρος χώρα cui opponitur ἄνομβρος, seu αὐχμώδης. vt apud Theophr. in 8, μέγα δ' καὶ αἱ χῶραι διαφέρουσιν, οὐ μόνον τῷ πέτραι καὶ λεπαὶ, καὶ ἔπομβροι καὶ αὐχμώδεις εἶ), ἀλλὰ καὶ τῷ ἀέρι τῷ ὥστε ἐχόντα. Et ἐν τοῖς ἐπομβροτάταις χώραις in vulg. lex. Item ἔπομβρος γῆ ex Theophr. Ager pluuius & vliginosus. Sed videndum est an Pluuius ita vsurpari possit. At in hoc Aristotelis loco quidã interpr. Pluuiosum, ὅταν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ἢ τὸ φθινόπωρον ᾖ ὑπαὶ ἔπομβρον. HINC Ἐπομβεία, oppositum τῇ ἀνομβείᾳ significanti Imbris penuriam.

Vnde exponitur Imbris abundantia, seu Imbrium, itē A
Vis imbrium. Aristophanes Nub. ἀμπέλους φυλάξομαι, ὥςτε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν γ' ὑπομβείαν. Budæus ὑπομβείαν Demostheni significare ait Crebras pluuias & magnas: itidémque pro magnis pluuiis accipi in isto Theophrasti loco, libro 8, δέχεται δὲ μᾶλλον ὑπομβείαν πυρὸς ἢ κριθή. id est, Minus nocent tritico magnæ pluuiæ. (Legitur ETIAM Ὑπόμβελος idem significans quod ὕπομβρος. vt ὑπόμβελοι χῶραι apud Theophrastum, διὸ δεῖ τὰ μοσχεύματα ἐς τοὺς ὑπομβείους μᾶλλον ἐμβάλλειν. Item ὑπόμβελον ὕπνος, Aristoteli De hist. anim. lib. 8. sicut B
ὕπομβρον ἔαρ, καὶ τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον ex eo paulo antè protuli) ET VERBVM Ὑπομβρέω, ῶ. Imbre seu imbribus rigo, aut irrigo. Vnde & pass. Ὑπομβροῦμαι, Imbribus rigor. Epigramm. libro 2, Εἰ δὲ ὑπομβρηθῇ τὸ δρούειον ὕδασιν ὀπώρη. VNDE Ὑπόμβρησις, εως, ἡ, Rigatio seu irrigatio quæ fit imbre.

C. Κάτομβρος, ου, ὁ & ἡ, Imbre madens, Imbre madidus, seu humid⁹. Exponitur etiā simpliciter Humidus. vt κάτομβρος ἀήρ. A Bud. autē Præhumidus, (vt ita sumatur κατὰ in hoc nomine sicut in κάθυγρος & in καταξηρός) apud C
Theophrastum De caus. plantarū libro 3, ἐὰν ᾖ σφοδρὰ ἡ χώρα κάτομβρος, ἥ. Sed quum addat σφόδρα Th. ophrast. non video quomodo κάτομβρος interpretari possimus Præhumidus, nisi σφοδρα vacare dicamus. Exponitur κάτομβρος & Irriguus. Hinc VERB. Καταμβρέω, ῶ, Imbre madefacio, seu rigo, aut humecto. Exponitur tamen simpliciter Madefacio, Humecto, in v. l. Et καταμβρηθεὶς ex Epigram. pro Irrigatus. Affert autem Bud. hæc verba, nō nominato auctore, τὰ δὲ ὑπὸ νεφῶν καταμβρέεται, ὡς ἂν τὰ ἄκρα τοῦ ὀλύμπου. D

C. Ὑπόμβρος, ου, ὁ καὶ ἡ. q. d. Subtus madidus, Cui subest humiditas ex imbre. Et generalius Subtus humidus. Nam Galenus apud Hippocratem ὑπόμβρον vult significare ὑφυγρον & ὑπόπυον. Affertur autem & ὑπόμβροον θέρος ex Plutarcho in Cam. pro Æstas imbribus molesta. sed verior ne legendum sit ἔπομβρον θερος, quod suprà ex Aristotele protuli.

Ὀμβρέω, ῶ. Pluo. Hesiodus Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐξαίφνης. Et cum accusatiuo apud Philonem De vita Mosis libro 1, αὐτὸ οὖν δρόσον αἰθέριον ὤμβρησεν ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Greg. autem dixit ἀρτι ὀμβρήσει in oratione εἰς τὸ ἅγιον πάσχα. Vide Ὀμβελίζω. E

HINC Ὄμβρημα, ατος, τὸ, Quod pluit, Pluuia. Vide & ὀμβρεία. ITEM Ὀμβρηδός, SEV Ὀμβρηρος, Pluuiosus. vt apud Hesiodum in Erg. Ἠτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην Δεικνύει ὀμβρηροῦ, tempus pluuiosæ hyemis. Sed legitur etiam ὀμβρηροῦ. Quinetiam extat & tertia lectio, videlicet ὀμβερηοῦ cum iota: nunc autem videri queat potius esse à nomine quam a verbo.

C. ΑΝ. μβρέω, ῶ, Pluo, Pluendo emitto. Suidas ἀνομβροῦσαι F
exponit ἀναβλύζουσαι (id est scaturientes) quæ expositio cōuenit cum isto Philonis loco De vita Mosis libro 1, καθὰ τὸ ὑπό τινος πηγῆς, ἀνομβούσης. ‖ Inuenitur & pro Emitto seu Effundo tanquam pluendo, seu tanquam pluuiam. Ecclesiastici cap. 16, πωτεινὸν λόγοις καὶ αὐτὸ ἐστόφισαντο, καὶ ἀνώμβρηταν παροιμίας ἀκριβῆς. Et capite 19, ἀνομβρήσῃ ῥήματα. sed quædam exemplaria vtroque in loco habent verbum hoc scriptum licerat 1, tanquam A ab Ἀνομβελίζω. Cæterùm non posui ἀνομβρέω cum ἄομβρος, quòd ἄομβρος sit ex ὄμβρος, & α priuatiuo, interiecta litera ν euphoniæ gratia: ἀομβρέω autem fit ex ὀμβρέω, præfixa præpositione ἀνά.

C. Ἐξομβρέω, ῶ, idem quod proximè præcedēs ἀνομβρέω. At v. l. Ἐξομβρήσει βδέλυγμα ex Ecclesiastico afferunt pro Implebitur maledictis.

Ὄμβελος, ου, ὁ & ἡ, Pluuius, Pluuialis. vt ὄμβελον ὕδωρ, aqua pluuia. (quam Horatius vocauit & aquam cælestem) Affertur & ὄμβελον νέφος ex Aristophane. vbi quidam malint Pluuiosa nubes Idem alibi ὀμβροφόροι νεφέλαι dicit. (AT VERO Φιλόμβριος dicitur pro Φίλομβρος, H
Pluuiæ cupidus. vt φιλόμβελος πόλις in Epigramm. Sic ὑπόμβελος & ὕπομβρος pro eodem poni, docui suprà.

SVBSTANT. Ὀμβεία, ας, ἡ, Pluuia quædā nimbosa, (si ita loqui licet) Nimbus. Ex Theophrasto autem affertur De caussis plant. libro 6, capite 4, ἐπὶ ὀμβείας φύεσθαι pro frequentia imbrium prouenire. Scholiast. Aristophanis, ὀμβροφόροι νεφέλαι exponit ὄμβρου γέμουσαι, itē ὀμβείας πληρωθεῖσαι.

At VERB. Ὀμβείζω, est Imbre rigo, seu Imbre madefacio, aut humecto. Itē simpliciter Madefacio, Humecto. ὑγραίνω, ex Epigramm. Scribit autem Eustath. quanuis dicatur ὀμβείζω & ἐσταθμίζω à veteribus, inueniri tamen ὄμβρησι & ἐσταθμησι tāquam à THEM. Ὀμβρῶ ET Σταθμῶ. quibus verbis innuere videtur in vsu non esse illud thema: quod tamē legitur apud Suidam, vt antea docui. Sed & Hesychius habet Ὀμβρεῖ, cui varias dat significationes: videlicet ἀπαιζει, ἀκολουθεῖ, ὑποθερμαίνει, αὔξει, πάσχει, πάθει. Ab eodem NOMEN Ὄμβρος dicitur significare vel χοιρίδιον, vel ὑετός.

¶ Ὄμβεμος, VEL Ὄβεμος, Impetuosus, vel Vehemens, Item Validus, Grauis Interdum & Potens, seu Præpotens. Hesiodus in Erg. loquens de tertio seculo hominum, quod æreum erat. δεινόν τε καὶ ὄμβεμον. Et ὄμβριμον ἔγχος apud Homerum Hasta valida. Hic autem ponendum esset hoc nomen, sequendo eos qui ab ὀμβος deducunt: sed quum non minus frequens sit Ὄβεμος, inde hoc deriuare malo vnde & βεβαρής, vel potius vnde & βεβάω, à quo βεβαρής. De hac autē deriuatione huius nominis & de eius significationibus dixi supra, in tomo primo, col seu semipagina 794.

Ὄμηρος, ου, ὁ, Obses. ET Ὄμηρος, ου, ἡ, Pignus, quod est velut loco obsidis.

Thucydides libro 7. pagina 261, αὐδρας δωσειν Ἀθηναίοις ὁμήρους, εἶτα καὶ πάλαι. Idem libro 8, pagina 371, ἐποιοῦντο τοὺς ὁμήρους τῶν ἐν τῇ Σάμῳ καταπαυσαι τὴν ὀλιγαρχίαν. Xenophon Hellen. 6, τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους. Item Pædiæ 8, πολλὰ χωρία καὶ τὰ πίστα, καὶ οἷς ἦν φίλα τὰ παῖδας ὁμήρους ἔδοσαν. Αἰγιναῖοι ἑξακοσίους τῶν. At Ὄμηρος significat poteus Pignus quod est velut loco obsidis, vt dixi. Hesychius exponit τὰ ὑπὸ συμβάσεως διδόμενα ἐνέχυρα. Schol. Thucydidis ἐνέχυρα ait esse τὰ ὑπὲρ ἐλπίδος παρεχόμενα, addens deriuari ἀπὸ τοῦ ἀμόω. & Eustathius de voce ὅμηρος loquens, καὶ φασὶ τὰ ὑπὸ τινος ὅμηρα οὕτω λέγεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἀμόω καὶ τοῦ ἀρόω. τὰ ἀρωσθέν. εἰς ὁμοίωσιν γὰρ ἀρώσεως τῆς ὁμήρου οἱ ἀστοῖς ἀλλήλων γεωργοῦντες) in hunc Thucydidis locum lib. 1, pag. 27, μὴ γὰρ ἄλλο τι ὁμήρου ἢ ἀνθρώπου ἢ ὅμηρον ἔχειν. Budæus, postquam dixit ὅμηρον significare Pignus & Obses, affert ex Polybio in 3, ἔλαβε τὰς τοῦ τόπου ὁμήρας, τοὺς υἱεῖς τῶν ὑπηρετῶν αὐτῶν. Et ex Lysia, ἐπέχειν δὲ ἡμᾶς τὸν πόλεμον, μὴ τὸ ὅμηρα δοῦναι, μὴ τὰ πιστὰ καθεστῶν μὴ τὰ παιδία τὰς ἀρετάς. Scrabo autem dixit (alia significatione) τὸ δοῦναι τὰ ὅμηρα, sicut & τὰ πίστεις, libro 7, πάλιν δ' ἀφίεσαν, τὸ δοῦναι τὰ ὅμηρα καὶ τὰ πίστεις. Interdum additur genitiuus huic nomini, ac tum cogimur reddere Pignus. vt apud Plutarchum in Pompeio de Lentulo. καὶ πάντας ἀναμεῖναι τὸν Πομπήιον τὸν ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἔχειν ὑφ' αὐτῶν, ὅμηρα τῆς Ποντικῆς ἐξαλλοτριώσεως.

Ὅμηρα de vnico obside Macc. cap. 1, de Antiocho, ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ. (quem pluralis vsum apud probarum scriptorem haud itidē inueniri puto) Huc autē pertinet quod legitur in Ὀμηρεύω de hoc Antiocho.

Ὅμηρον, pro Obses, sunt & qui aliū de deriuent, vt docebo in Ὄμηρος nomine proprio.

G Ὀμηρεύω, Sum obses. Herodianus libro 3, τοὺς τῶν παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκα, id est, Dedit vt obsides fidei ab eo datæ essent. Polit. autem, Traditisq; obsidio liberis fidem suam autorauit. Athenæus Ἀνοχος ὁ ὁμηρεύσας τοῖς Ῥωμαίοις. de quo suprà ex Macc. ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ.

HINC Ὁμηρεία, Obsidiū. (vt dicitur Obsidio dare, à Tacito) Sed & pro Pignus quod datur in obsidium. Thucydides libro 8, ὑπολιπόντες ἐς ἐμπρησίαν τὸν πρεσβύτερον μεθ' ἑαυτοῦ.

H ITEM Ὁμήρευμα, quod habet significationem quā posteriore loco dedi nomini proximè præcedenti, nec non τοῦ ὅμηρον. Plutarchus in Romulo, μεγάλοις ὁμηρεύμασιν ἐνδεδεμένοις. Propriè autē sonat ὁμηρεύματα quæ obsidio sunt tradita, quum sit tanquam à verbo passiuo. Sunt qui ὁμήρευμα interpr. etiam Obses.

C. Ἐξομηρεύω,

C. Ἐξομηρεύω, Obsides posco & exigo, acceptisque corpo A
ribus fidem obstringo. Plut. in Sertorio, ἐξομηρεύσαντο τοὺς παῖδας. Aristot. autem dixit metaphoricè in Œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς πεκοποιίαις, pro Pignorum charitate obstringere, vt in officio permaneant. vt Budæus in Comment. vertit: qui alibi reddit etiam Obsidio obligare, & Tanquam obsidibus datis obstringere. addens, Ciceronem sæpe obsidem pro pignore sumpsisse. Idem scribit ἐξομηρεύω poni & pro Obsidibus datis emereor & assequor, à Strabone libro 6, in fine, ὥςτ' οὐ μόνον τὰ ὑπερβαλλόντα ἐς Ῥωμαίους ἐξομηρεύσαντο Ῥωμαίων αἰεί ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ὁμήρους ἔπεμψαν τῷ Σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ πολλῶν παῖδας ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς πρὸς φιλίαν. B

HINC ἐξομηρεύσις, Illa actio poscendi obsides. vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut etiam emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. In v. l. ἐξομήρευσις exponitur Obsidum datio: & affertur ex Plut. Ἐξομηρεύσεις ὑπὸ πάντων ἐξεμήσαντο τῶν, pro Suspicabantur mulieres pro obsidibus retinendas.

AT VERO Ὀμηρόω, ῶ. In vnum conuenio, Occurro, Obuius fio. Item Comitor. Homer. in fine libri C
Odysseæ, Ὠμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγχιστος ἀκοῦσαι, Κύκλωψ, ὃς δὴ &c. vbi Eustath. exponit συνάντησεν, & ὁμοῦ γίγνεται. addens, ex ὁμὸς fieri NOMEN Ὅμηρος, a quo esse verbum Ὀμηρῶ pro συναντῶ. Affert tamen & aliam deriuationem, videlicet ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἐόντων, ἢ συναριθμουμένων. Apud Harpocr. ὁμηρεῖν (ita enim ibi reponendum pro ὁμηρῶσαι) legimus esse τὸ συνοῦ εἶναι. in cuius significationis exemplum affertur ille Homeri versus. Vide & Suidam, item Hesychium non solùm in Ὀμηρεῖν, sed & in D
Ὠμήρησε. Apud Hesiodū in Theogonia circa principium, Φωνῇ ὁμηρήσασαι, voce concordantes, τῇ φωνῇ συμφωνήσασαι. Exponitur & ὁμοῦ ἐνήσασαι, ἢ ὁμοῦ τὴν φωνὴν εἰσῆσαι.

Ὁμηρεῖ, pro ἀκολουθεῖ, i. Sequi, vide in sequēte Ὅμηρος.

ΟΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, HOMERVS, (qui & Μαιονίδης, Maonides, patronymicè) celeberrimus ille poeta, — à quo ceu fonte perenni, Vatum Pieriis ora rigantur aquis, vt cecinit Naso. Ideo autem huic proprio nomini datus hic locus, quòd ex eo appellatiua non pauca nata sint. Dictus verò putatur ὅμηρος vel quòd reuera E
fuerit ὅμηρος, id est obses, (quod ὅμηρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἔρειν deriuatur, aut, secundum alios, à VERBO Ὀμηρεῖν significante ἀκολουθεῖν. cuius etymi autor est apud Harpocrationem Theopompus, dicens ὁμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν. vnde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῷ ὁμολογουμένων διδομένους) vel quasi μήρος. vt videlicet ex μήρος dicto ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶν factum sit ὅμηρος per metathesin. Vide Eustathium. & eos qui Homeri vitam scripserunt.

C. Ὁμηρόκεντρα, VEL Ὁμηροκέντρωνες, Homeri cēsones. id F
est, Homeri carmina, vel integra vel dimidia, ex variis locis decerpta, & ita velut cōsuta, vt ad alius rei & longè etiam diuersæ descriptionem accōmodentur. Extant autem hodiéque ὁμηρόκεντρα edita ἀνώνυμος, quibus bona pars Euangelicæ historiæ cōprehenditur, ex consutis Homeri carminibus. Creduntur autem à nōnullis esse Eudoxiæ vxoris Theodosii iunioris, quæ hac in re Probam Falconiam imitari voluerit, id est, ad eū vsum Homericos versus conuertere, ad quem illa conuerterat Virgilianos. Hanc certe Suidas (in Κῦρος, Παροπολίτης ἐποποιός) appellat φιλεπῆ. id est carminum studiosam. Eust. agens de voce κέντρον, Ab hoc vocabulo (inquit) deductum est NOMEN Κέντρωνες, & qui consuuntur, & qui scribuntur. necnon VERB. Ἐγκεντρίζειν, de stirpibus. vt quemadmodū ἐγκεντρίζειν EST ἐξεκεντῆν & ἐμβάλλειν φυτὸν πεπληγμένῳ. ἄλλοις φυτοῖς, sic & κέντρων sit ῥάπτος μὲν ὡς ὅταν τις ἐξακεντῶνται διάφορα χρόαι ὑφασμάτων: at verò κεντῶ, ὡς ὅταν κεντῶνται, τοιούτου ὑφασμάτος δίκην, μέρη ποικίλματα καὶ τῶν ἄλλοθεν ἄλλα. quibus subiungit, hinc appellata esse ὁμηρόκεντρα. quod exp. οἱ ὁμηρικοὶ κέντρωνες. Latini pro κέντρων dixerūt Cento, abiicientes literā ρ. Erasm. in prouerbio, Farcire centones, Centones (inquit) dicūtur vestes è variis panniculis, ac diuersis etiam interdum coloribus, consarcinatæ. Iuuenalis Intrauit calidum veteri centone lupanar. Ad harum similitudinem centonem vocant carminis genus ex diuersis carminibus & carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique consutum. Græci κέντρωνας appellant addita litera, quam abiiciunt Latini. Extāt adhuc ὁμηροκέντρωνες, quorū meminit & diuus Hieroymus, & Virgiliocentones Probæ mulieris, & Cento nuptialis Ausonii, qui legem etiam eius carminis gradit. Hæc ille. Quidā autem Centonem Latinos à nomine Centū deriuasse crediderunt, quasi verò ab iis Græci sumpserint. A schol. Aristoph. κέντρων esse dicitur τὸ ὀπισθοστόλμιον (ita enim apud eum scriptū est) τῶν ὄνων, ὃν πολλῶν ἢ διαφόρων συρραφὲν σκευῶν, ἢ ὅπασμα τοῦ ὄνου. in quendam Nubium Aristoph. locum vbi cum alia multa coniunguntur, tum hæc, κέντρων, μαρός, σφόφις. Exponitur autē φανερὸς κλέπτης, necnō aliis modis. Vide & Suidam in Κέντρων vbi habes & vocem illam Ὁμηρόκεντρα. Affert Bud. & nomin. SING. Ὁμηροκέντρων, exponens Homerocento.

C. Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ, Homeri flagellum, ad verbum. Ego commoda periphrasi posse exponi arbitror, Cuius lingua est flagellatrix Homeri. seu, Qui lingua maledica tanquā flagello Homerum infectatur. Hoc nomen seu potius cognomen datum fuit Zoilo cuidam Amphipolitano. ὃς ἐπικληθῆ ὁμηρομάστιξ (inquit Suidas) ὅτι ἐπίσκωπτεν Ὅμηρον. Possumus autē ad imitationē huius cōpositi, vti NOMINE Μαστὶξ cum aliis propriis nominibus: vt si dicam Ἡσοδομάστιξ, vel Πινδαρομάστιξ, aut Σωκρατομάστιξ, aut Πλατωνομάστιξ, seu Ξενοφωντομάστιξ.

C. Φιλόμηρος, ου, ὁ, Amator Homeri, Studiosus Homeri. Qui amat Homeri carmina, seu Qui amat imitari Homerū, Qui lubenter imitatur Homerum. vt vocatur Sophocles φιλόμηρος ab Eustathio plerisque in locis. Iungitur autem hoc NOMEN Φίλος & aliis quibuslibet proprius nominibus per compositionem: sed & cum gentilibus nominibus, vt φιλαθήναιος.

Ὁμηρικός, Homericus, Qui est Homeri, Ad Homerum pertinens. vt ὁμηρικὸν ἔπος, vel ὁμηρικὸς στίχος, itidémque in plurali ὁμηρικὰ ἔπη, & ὁμηρικοὶ στίχοι, apud Athenæum. Aliquādo ὁμηρικὸν vocatur id cuius ab Homero fit mētio, seu quod ab Homero describitur, vt ὁμηρικὴ ὄρνις, apud Plut. Sic ὁμηρικὸς κύκλωψ. & ὁμηρικὸς Σθένελος, &c. Interdum verò τὸ ὁμηρικὸν dicitur sine adiectione, pro Carmen illud Homericū, vel Dictū illud Homericum.

Ὁμηρικός, Homeri imitator. Quam significationem sequēdo, dicitur & COMP. Ὁμηρικώτερος, & SVPERL. Ὁμηρικώτατος. quo vsus est Dionys. Longinus: apud quē tamen & aliter exponitur.

HINC ADVERB. Ὁμηρικῶς, Homericè, Homerico more, More Homeri, Vt solet Homerus. Plut. in libro qui περὶ διαστίας inscribitur, ἀλλ' ἡμῖν χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ἀσυκοφαντήτοις δοτέον, μᾶλλον δὲ Ὁμηρικῶς. Quidam comicus apud Athen. lib. 9 Ὁμηρικῶς γὰρ δίμαχοεῖ μ' Ἀπόλλων. Cic. epist. ad Att. 15, lib. 1, Respondebo tibi ὕστερον πρωΐτερον, Ὁμηρικῶς.

Ὁμηρικός, ὁ, idem quod proximè præcedens ὁμηρικός, Homericus: sed poetis potius vsitatum. Ὁμηρικὸς λόγος, ὁ τοῦ Ὁμήρου, Suid. Et Ὁμηρικοὶ χαρακτῆρες in quodam versu.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, eiúsque dogma sequens. Ὁμηρίδας appellat Plato Homeri imitatores, eiusque dogmata sequētes. Synesius Εὐπρίων, Τί τοὺς ἀοιδοὺς Ὁμηρίδας ὀνόμασα, καὶ οὐδεμίαν τοῦ δεσμοῦ. de quo loco lege Bud. pag. 907. A Suida Ὁμηρίδαι exponitur οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι. Sunt & qui rhapsodos omnes ita vocatos existiment, ‖ At verò apud Isocratem in Helenes encomio Ὁμηρίδαι, ἔθνος ἐν Χίῳ, ab Homero poeta denominatum: vel, secundū alios, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου. Vide Harpocrationem, ex quo sumpsit & Suidas. Existimo certè, significando Ὁμήρου ἀπογόνους, rectius SCRIB I Ὁμηρεῖδαι. ‖ Apud Hesych. autem Ὁμηρεῖδαι legitur expositum αἱ ῥαψῳδίαι. sed aut hæc expositio peperam scripta est, aut illud vocabulum. quod potius suspicor, ac pro eo reponi debere Ὁμηρεῖαι.

Ὁμηρίζω, Homerum imitor. Vel, Homerica vsurpo. nam Suidas exp. τοῖς Ὁμήρου χρῶμαι. Budæus autem significare ait idem quod ῥαψῳδῶ. (VNDE Ὁμηριστὴς Athenæo lib. 14, est ῥαψῳδὸς) ‖ At COMP. Καθομηρίζω.

ζω, Homericis versibus celebro, vel Describo, apud Gregor. ἵνα πλέως αὐτὸν καθομνείσω.

Ὀ῎ΜΝΥΜΙ, SEV Ὀμνύω, Iuro. quod Ὀμνύω quidam gramm. factũ putarũt ex INVSITATO Ὀμόω, ῶ. (à quo etiam sunt tempora in vsu, Futur. ὀμόσω, necnon ὀμόσομαι, futur. 2 med. Præter. ὤμοκα (de quo dicam in Σωώνυμα) & Atticè ὀμώμοκα, Aor. 1, ὤμοσα) quòd si verũ esset, Ὀμνύω prius esse quàm Ὄμνυμι, dicendum foret: facto videlicet Ὀμνῶ ex Ὀμῶ, deinde Ὀμνύω. Alioqui vtrum illorum (ὄμνυμι dico & ὀμνύω) præcedere dicamus, nõ valde refert, quum apud antiquissimos etiam scriptores vtrunque extet. Hom. Il. ξ, Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀόμηνεν ἅπαντας. Idem Il. ψ, — γαμήσομαι οὐνοσίχθονα Ὀμνυδι, καὶ ὀμῷ ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἁρμα πεδήσαι. Alibi dicit ὀμόσας ὅρκον, seu καρτερὸν ὅρκον, ἢ τε ὀμόσσῃ ὅρκοις, necnon ὀμόσας ὀλίγορκον. Sic autem & in soluta oratione dicitur ὀμνύναι seu ὀμνύειν, vel absolutè, vel cum accus. θεὸν, aut ὅρκον. Plato Sympos. ὁπῃ δὲ ὀμνυώτι μόνῳ συγγνώμη τῷ δὲ θεῶν σκέψασθαι τὴν ὅρκων. Xen. in Symposio itidem, οὐδενὸς δ' ὁρκίζοντος ἀεὶ ὀμνύοντες, καλὸν μὲ φασὶ εἶναι). Isocr. ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμόσῃς. Plut. in Solone, κοινὸν ὤμνυον ὅρκον ἡ βουλὴ, τοῖς Σόλωνος νόμοις ἐμμενεῖν. Idem dixit in Pericle, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον. Et cum plurali ὅρκοις apud Platonem. Sic & Thucyd. ὀμόσαι ὅρκοις ἀλλήλοις. Apud quem legitur etiam, ὤμοσαν τοὺς σκείνοις πάσι. Sed quod attinet ad illũ personæ accusatiuum, quo dicitur ὀμνύειν τὸν θεὸν, seu τοὺς θεοὺς, (itidémque apud Lucianum in Vitis phil. ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὸν πλάτανον, ὅτω τοῦτ' ἔχει) sciendum est interdum ei addi particulam ἵνα, vt quidem annotatur in v. I. ex Aristoph Nub. ὤμοσας ἵνα τὸν Δία. Sed & pro ὀμνύειν, seu ὀμνύειν vel ὀμόσαι τινὰ, dicitur interdum ὀμνύειν κατά τινος. vt apud Demosth. κατὰ Κόνωνος legimus ἀξιοῖτε πρὸς τὰ κεφάλαια ὀμνύειν τε, καὶ τὰ πρὸς. (Exponit autem Bud. κατὰ παίδων ὀμνύειν, In capita liberorum iurare. quem vide pag. 115) Dixit verò & ὀμνύειν κατ' ἐξαλείας, oratione in Midiam. Affertur & cum datiuo, ex Aristoph. in eadem signif. τοῦ γὰρ ὀμνύειν ἡμᾶς διδασκέτοισιν, pro κατὰ τινος. At cũ præpos. εἰς apud Plut. in Othone ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exponitur In Vitellium iurare, id est In Vitellii verba iurare, Vitellio se adstringere iureiurando. Sed & ὤμοσαν τοῦ τὸν Οὐιτέλλιον apud eundem significare dicitur Iurarunt pro Vitellio. Apud Homerum & alios cum præpos. πρὸς, ea significatione qua dicitur Iurare alicui, Affirmare alicui iureiurando: Odyss. ξ, ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν. (Vtuntur verò interdum & ipsi Græci datiuo itidem) Apud eundem Homerum legitur futurum ὀμοῦμαι.

At de ὄμνυμι quod annotatur positum pro ὄγχομαι, dicam in Ἐπόμνυμι.

C. Ἀνώμοτος, ου, ὁ & ἡ, Iniuratus, Qui non iurauit. vt in hoc Eurip. versu ex Hippoll. coronato, Ἡ γλῶσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. cuius hæc apud Ciceronem extat interpretatio, Iuraui lingua, mentem iniuratam gero. Et μὴ ἑκὼν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, Diog. Laert. At verò ἀνώμοτος εἰρήνη ex Demosth. affertur pro Pax sine iureiurando inita, vel Pax iureiurando non confirmata.

ADVERB. Ἀνωμοτί, Iniuratè, Citra iusiurandum.

C. Ἐνώμοτος, ου, ὁ & ἡ, (contr. præcedenti ἀνώμοτος) Iuratus, Qui iurauit, Iureiurãdo obstrictus. In Pand. de teste iurato dicitur. Eurip. dixit etiam ἐνώμοτος θεῶν pro Iuratus deos, Qui iurauit deos. Sed de re quoque vsurpatur in Pand. vbi ἐνώμοτος ὁμολογία vocatur Sponsio seu promissio iureiurando firmata. Budæus. HINC Ἐνωμότως, Cum iureiurando, Addito iureiurando. vt ἐνωμότως ἔφη apud Plutarchum. In Pand. autem ἐνωμότως καταθέσθαι, Cum iureiurando deponere. Bud.

Ἐνωμοτία, Vocabulum militare, quod de certo militũ numero dicebatur: nimirum vigintiquatuor seu vigintiquinque, secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. Fuisse autem putatur proprium Lacedæmoniis hoc verbum, qui ἐνωμοτίαν dixerint quòd eius milites essent ἐνώμοτοι. Vide Ælianũ, Hesych. Suidã. HINC Ἐνωμοτάρχης quasi ἐνωμοτοάρχης, Qui præest huic numero militum.

C. Ἀπόμνυμι, (& interdum Ἀπόμνυμαι) VEL Ἀπομνύω, Abiuro, Iureiurando nego: vt contrà ἐπόμνυμι, Iureiurando affirmo, seu asseuero. Quod annotat Eustath. in hunc locum Odyss. ξ, — χρηὶς δὲ θεῶν μέγα ὅρκον ἀπώμνυ. Id est, Magnum per deos iusiurandum iurabat, negans videlicet se facturam. vel, Per deos negabat se facturam: quod videlicet facere vetabatur. Hoc item Iliad. κ, Ὣς φάτο· καὶ ῥ' ὀμόρκον ἀπώμοσε. vbi tamen etiam ἐπώμοσε tradit legi, sed diuerso respectu. ἐπόμνυσι ὀμῶ, inquit, est τὸ καταφατικῶς ὀμνῦσαι: vt si dicam, ἦ τὸ θεῖον ποιήσω πάντα. at ἀπόμνυσι, est τὸ ἀποφατικῶς ὀρκωμοσία: vt quum dico, μὰ τὸ θεῖον οὐ ποιήσω πάντα. Suidas tamẽ ἀπόμοσαι facit ἀρνηθῆναι, at verò καταφατικὸν nõ ἐπόμοσαι, sed καταμόσαι. Cũ infinitiuo, vt in hoc Lysiæ loco. ὃν τοίνυν δὴ τῶν σαυτοῦ λόγῳ πολλοὶ μὲν τῶν ὁμολογούντων ἱππεύειν οὐκ ἔνεισι, ἔνιοι δὲ τῶν ἀπομνυόντων ὑπογραμμῶν εἰσί. Nam post ἀπόμνυσιν repeti debet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ infinitiuus ἱππεύειν. Plut. in Polit. præceptis, ὥσπερ μὴ γὰρ ἵππος τοῖς βαιοῖς τοῖς τὸ δύναστρον λέγειν ἀπομνυμένοις δοτέον ἀποδιδράσκειν. Vsus est autẽ voce hac passiua & Herodianus, scribẽs, τὰ μὲν φανερὰ ἀπώμνυτο, μηδὲν εἰδέναι φάσκων τὰ λεχθέντα. Cum accusatiuo etiam iungitur, & exponitur Abiuro, Inficior. vel potius Cum iureiurãdo inficior. Demosth. τοὺς ἀφεῶν, Ποσειδῶν τε δέμου τὸν αἰθρῶν τὸν ἐλευθέρου ἔτι, καὶ ἀπόμοσης ταῦτα τοῦτον, ἀφίημι σε. Apud Aristophanẽ cum duobus accusatiuis in Nubibus, Καὶ τοῦτ' ἤδη τις ἀπόμοσαί μοι τοὺς θεοὺς; id est Hæc abiurare seu inficiari per deos. hoc est, iurando deos. vel, addito per deos iureiurando.

Ἀπόμνυμι, Eiuro, & cum iureiurãdo depono. vt ἀπόμοσα τὴν ἀρχήν, Eiurare magistratum. Exponitur interdum, Abdicare se magistratu. Libanius, ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπωμοσάμενος. Plutarchus in Cicerone ἀπόμοσαι τὴν ἀρχὴν dixit, & ἡ ἀπόφασις καταψήφισις, quod etiam ἐξώμοσασθαι dicitur. Plinius in epistolis, Eiurato magistratu priuatum me facere, Græcorum imitatione dixit. Hæc Budæus. Idem verò citat locum in quo ἀπόμνυσθαι sine adiunctione positũ interpretatur Abdicãt se magistratibus. Is est Herodiani, εἰς τὴν ἀρχὴν ἀποῤῥαπτόμενοι, ἔθος οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἄρχοντας ἀπόμνυσθαι. Hesych. ἀπόμνυμαι, exponit δι' ὅλων ἀποβάλλω. Suidas ἀπόμνυσθαι explicat ὀρκωμοσαν τοὺς παῖδας πεποίηκα. Idem ἀπόμνυμι ἀποκόπτω ait positum pro ἀποπαίζω.

Ἀπόμνυμι vertendum per simplex Iuro, quum videlicet subiungitur negatiua particula. Græcis autem familiare est duabus negationibus vti, ad magis negandum. Xenoph. Pæd. 6, καὶ ὁ Γαδᾶτας ἀναπτύξας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀπόμοσεν ἢ μὴν ὑπὸ γυναικὸς τοῦτο παθεῖν ἀγνώμονι. Sic & in hoc loco, ὁ μὲν γὰρ δὴ Ἑρμοκράτης ἀεὶ ἐπὶ πολὺ εἶπε λυπῶν ἀπεφαίνετο, ὁ δὲ ἀπόμοσε, μηδὲν ὀλίγον. sub. ἔτι ἀπαῖ. Quòd si nolimus huiusmodi negatiuas particulas verbo ἀπόμνυμι subiunctas illi Græcorum cõsuetudini imputare, qui negationes duas pro vna ponunt, dicendum fuerit compositum ἀπόμνυμι pro simplici ὄμνυμι vsurpari. Vt & in versu Homeri quem initio protuli, μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, nihil aliud est quàm μέγαν ὅρκον ὤμνυ. Nam quod annotat Eustathius de differentia verborum ἀπόμνυμι & ἐπόμνυμι, non est perpetuum, vt apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc, Od. ο, Ὡς ἐφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν. Præcesserat enim, — ἔμοι ἐθελοντή γε νεῶν πρὸς Ὅρκα πεποιθώς, ἀπόμοσά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν. Certè hìc ἐπόμνυον dicendum potius fuerat, si obseruanda fuisset illa differentia.

Ἀπωμοσία, ας, ἡ, Abiuratio, Inficiatio per iusiurandum. [Est & verbum δικαστικὸν. quum videlicet is qui accusatur, iureiurando negat fieri posse vt se iudicio sistat, excusationes videlicet proferens: accusator autem vicissim iurat. Vide Pollucem & Hesychium.

Ἀπόμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad verbum, Abiurabilis. Suidas ἀπόμοτον exponit φυκτὸν, Hesychius φυκτόν, id est Vitandum, Fugiendum. Item, ὅστις αὐ τις ἀπομόσειεν, id est, Tale vt quis id abiuret, vel iureiurãdo neget. ἐξω ὅρκου γλυκὺ ὄψον καὶ ἀπόιητον, inquit Suidas, citans hæc verba, πολ' ἐν Ἀθηναίοισι τοῦτο μ' ἀπόμοτον; Archilochus, χρηὶς ἀτιμόν ἐστιν οὐδὲν οὐδ' ἀπόμοτον. i. Nulla res est eiusmodi quæ extra spem esse & quam factum iri debeat aliquis iureiurando negare. Ita enim locum illum intelligendum esse puto. [A Suida exponitur etiam ἀπωμοσμένον, id est vetitum. Citatur præterea in vulg. lex. ex Platonis De legibus libro 7, ὃν οὐδὲν ἀπώμοτον, pro Quũ nihil liceat detrectare. Sed de illo Platonis loco difficile est statuere, quòd corruptus esse videatur.

Ἀπωμοτικὸς, ὴ, ὸ, Abiuratiuus. Grammatici particulam μὰ qua vtimur quum aliquid negamus cum iureiurando, vocant μόριον ἀπωμοτικόν.

C. ΑΝΤΌμνυμι, SEV Ἀντομνύω, Contrà iuro, Vicissim iuro. Demosth. ῥηθεὶς ὀμῶ ὡς ἐγγυτέρω τῆς ἐνιαυσίας ἐπιχείρησιν οὐδεὶς αὐτόμοσαι, hoc est Affirmare in iureiurando de calumnia præstando. Dicitur & passiua voce Ἀντόμνυσθαι. Iæus de actore & reo vicissim iurantibus, μελλόντων δ' ἡμῶν αὐτόμνυσθαι, Quum ad calumniæ iusiurandum ventum esset. Vide plura in Comm. Budæi. vbi & VERBALE Ἀντωμοσία esse dicitur iusiurandum de calumnia à parte rei, vt διωμοσία à parte actoris. Plat. in Apologia, ὡς ἐν ᾧ οὗτος κατηγόρων τῶν αὐτωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῷ.

C. ΔΙόμνυμι, vel potius PASS. Διόμνυμαι, (accipiens itidẽ sua ἐῤῥα ab Ὀμόω, seu potius à media eius voce) Deiero, Iureiurando affirmo. Sed plerunque signif. Iureiurando aliquid affirmo in iudicio, vt annot. Bud. afferẽs ex Lysia, ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνεχός εἰμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Quem locum citat & in Comm. postquã dixit διόμνυσθαι dici testes & quicunque iusiurandum publicè præstant. Affert ex eodem Lysia, σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσάμενος. Legimus autem & apud Plat. in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομοσῶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ. Apud Plutarchum, non solùm cum præt. sed & cum futuro. Dicit enim in Numa, διωμοσάμενος τὴν Ῥωμύλου ἰδεῖν. In Camillo autem, διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσειν. Apud Sophoclẽ διωμόσω exponitur ὀμοῦμαι, διεβεβαιώσω.

Διόμνυμαι, Abiuro, Inficior. Demosth. διωμόσατο μὴ εἶναι. Idem, καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδένα εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πολέμιον. Διωμοσία, Deieratio, de eo qui aliquid iureiurando affirmat in iudicio. Sed peculiarius exponitur à Budæo Iusiurandum de calumnia, idque a parte τοῦ διώκοντος, id est actoris, sicut ἀντωμοσία à parte rei. At Pollux, Hesych. & Suidas commune faciunt vtrique hoc vocabulũ διωμοσία. Vide Antiphonem pag. 228.

C. ΕΞόμνυμι, pro quo vsitatius est PASS. Ἐξόμνυμαι. Ab iuro, Cum iureiurando inficior. Ἐξόμνυσθαι est cum iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum & similia; Plato Leg. lib. 12, τὰ δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθεὶς καὶ ἐξωμοσάμενος κέρδος μέγα φανεροῦ ἕνεκα. Isæus, ἃ νῦν οὗτοι ἐξόμνυσθαι. Demosth. cum μὴ οὐν sequente infinitiuo, καὶ ταῦτα οὐκ ἀξιῶσαι τὸ βουλεύσασθαι μὴ οὐκ εἰδέναι.

Ἐξόμνυμαι, Eiuro. vt ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν apud Æschinem, Eiuro legationem, Eiuro legationis munus. hoc est, Iureiurando affirmo obire me legationem nõ posse. vt inquit Bud. qui etiam postquam dixit Eiuro magistratũ, esse Repudio & Excuso puippiam ne magistratum gerere cogar, affert ex Aristot. Pol. 4, τοῦ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφιζόντων, μὴ λέγειν ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσι τὸ πίνακα. Sed addit significare etiam posse Magistratu se abdicare. Idem alio loco scribit ἐξωμόσασθαι esse Cum iureiurando aliquid excusare, aut detrectare & recusare. ex cuius imitatione Cicero Eiurare iniquum iudicem dixit. Eadem forma dixit Synes. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην. At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, Eiurare testimonium. Hoc est, Cum iureiurando affirmare se veritatem non nosse. quod faciebãt interdum ii quibus testimonium denuntiatum non erat, inquit Bud. in lex. afferens quẽdam locum ex Æschine in Timarch. vbi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας. Hunc & in Comm. habes, pag. 16. [Quantum autem attinet ad excusandi significationem, Sciendum est eam tribui huic verbo tunc etiam quum iungitur accusatiuo illi πρεσβείαν, aut cuipiam simili: (nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν à Budæo exponitur etiam Excuso valetudinem iureiurando, ne in legationem ire cogar) sed ei magis conuenit quum dicitur ἐξόμνυσθαί τινα. significat enim Iureiurando excusare aliquem qui iudicio nõ adest, aut euocatus præsto non est. vt οὐκ ἐξόμνυμι τοὺς ἐμέ, apud Libaniũ. Demosthenes autem dixit, ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τοῦτον, Excusauit, quòd diceret ægrotare. Sic Gallicè dicimus Exonier vel potius Exonnier duplici n, Excusare aliquem in iudicio, afferẽdo causam eius absentiæ, eámq; confirmãdo iureiurando. Vide Bud. Com. p. 16, & 17, item 161 & 112.

Ἐξωμοσία, ας, ἡ, Abiuratio, Inficiatio cum iureiurando. Item Eiuratio, Excusatio cum iureiurando, sequendo significationes datas verbo ἐξόμνυσθαι. Aristoph. in Cõcion. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔξιν, ὃ δὲ δεῖ τροφῆς. vbi exponitur ἔνορκος παραίτησις δι' ὅλου λόγου αἰτίαν. Vide & B. p. 16, & 161. Idem alibi affert & ἐξωμοσίαν ποιεῖν τοῦδε τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσπορείας, ex Pand. pro Iurare se statuturũ iudicio.

C. ΕΠόμνυμι, SEV Ἐπόμνυμαι, aut ETIAM Ἐπομνύω. q. d. Superiuro. pro Iuro super aliqua, id est de aliqua re. Latinè Iusiurandum addo, vel potius Iusiurandum interpono. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐπόμοσαι φασὶν αὐτοί. Bud. ait esse Iureiurando confirmare, Verba sua iureiurando firmare, Dictum suum iureiurando confirmare: atque ita sumi à Demosthene quoque & Luciano. apud quem legimus & ἐπόμοσά μοι in lib. De cal. ἐπόμοσά μοι καὶ πάντων τῶν θεῶν καὶ κατὰ Ἡφαίστου. Cum futuro infinitiui, Apoll. Arg. 2, Λοιβᾶς ἀλαγέοντιν ἐπόμοσαν ἢ μὲν ἀρήξειν Ἀλκήλοις. Hom. iunxit accus. ὅρκον, nõ semel. vt Il. ψ. Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ὀμόσσας ὅρκον ὄμοσσε. Et Il α, — καὶ ὄμοσσε μέγαν ὅρκον ὀμόμαι. Et Il φ, — ἐρρῶ σε, ὀμόσσας ὄμοσσ' ἀμόμαι. Xenophon autem iunxit accusatiuo φιλίαν. Pæd. 6, ἐπόμνυόν σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν. [Apud Plutarchum est Insuper iuro, Præterea iuro, Iureiurando meo addo, in Pericle, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπόμνυειν ὅτι καὶ δίς αὐτὰ πάντας εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμέλλοσι.

Ἐπόμνυμι vel pro simplici Iuro, vel pro Deiero, præpositione vim epitaticam habente. Aristoph. Nub. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυε τοῖς θεοῖς. vbi B. exponit Iurabas. Sed quemadmodum in Deiero, necnõ in Adiuro, possunt præpositiones habere vim augendi, si Donato credimus, ita & præpositioni ὅτι eandem vim tribuere non dubitarim.

Ἐπομοσά ὅρκος à Suida exponitur etiã ὀξὰ ὅρκος. quod & à Bud. annotatur, addente, aliud significare apud Aristophanem, & ad eius enarratorem remittere. Locus autem est in Pluto, in hoc versu, ἵν' ἐπόμνυμόν σε πάντα τὴν ὀκκλησίας. vbi schol. variis modis exponit hoc participium, quos ibi vide. Sciẽdum est autem, sicut Suidas ἐπομοσά ὅρκος accipi tradit pro ὀξὰ ὅρκος, (exemplum tamen nõ proferens) sic etiam SIMPLEX Ὄμνυμι poni pro ὄγχομαι apud Aristoph. in auibus teste scholiaste, vbi dicit quidam, Ὄμνυμ' ὅτι πύπτεις πᾶσι νικᾶν τοῖς κρίταις, καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὄμνυμι dici pro ὄγχομαι. Verùm hoc nõ ita intelligi debet quasi ὄμνυμι significet idem quod ὄγχομαι, id est Vota facio, Precor: sed iocando dictum esse ὄμνυμι νικᾶν id est Iuro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis exposco victoriam, seu Precor à diis victoriã. At in v. I verbum ὄγχομαι quo ibi vsus est enarrator, exponitur Gloriari, item Testari, & Obtestari. quas significationes abeo loco prorsus alienas esse abitror.

Ἐπωμοσία, Iusiurandum quod additur de aliqua re, seu ad confirmationem alicuius dicti.

Ἐπωμοσία, exponitur etiam Iusiurãdum quod dabatur ab eo qui vel morbum vel aliam causam iustã quare ad diem præscriptum iudicio nõ affuisset, afferebat. Nititur autem hæc expositio autoritate enarratoris Aristoph. in Pluto, sed mihi tamen suspecta est, quòd ἐπωμοσία cũ ἐξωμοσία confundat. Alias verò expositiones huius nominis ἐπωμοσία quæ verisimiliores sunt habes ibidem. Est autem in eodem loco vbi legitur is quem modò protuli versus.

Ἐπόμοτος, ου, ὁ & ἡ, Qui iurauit, Astrictus iureiurando. vt idem sit quod ἐνώμοτος. sed aliquando generalius accipitur, pro Obstrictus, quũ videlicet additur datiuus ὅρκῳ seu ὅρκοις. vt apud Sophoclẽ in Aiace, ἕνεκ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπόμοτος. At verò in hoc eiusdem versu qui legitur in Trach. p. 373 meæ editionis, Ὄμνυμ' ἐγώ σε Ζῆν' ἔχων ἐπόμοτον, schol. exp. ὅρκιον, Suidas τὸ ὅρκου ἐγκυπτικόν.

C. ΚΑΤόμνυμι, VEL Καπόμνυμαι, Deiero. vt τῆς ἐμῆς κατ-

μνὴ κεφαλῆς, apud Suidam. Voce pass. autem apud Herodotum. Sic Paus. καὶ ἡ πᾶς συνοικήσειν καταμένοντα αὐτῷ σώσαντα αὐτῶν. ‖ Inuenitur autem & καταμόσαι oppositum verbo ἀπομόσαι (significanti Abiurare) apud Suidam, ἀπομόνου γε τῶν τὸν θεὸν καταμόσαι ἢ ἀπομόσαι.

Καταμοσία, q. d. Deieratio. pro quo legitur Deiuriũ apud Gellium. Exponitur tamen simpliciter Iusiurandum. In qua significatione ETIAM Καταμοσης ex Herodoto affertur. HINC Καταμοσικός, q.d. Deieratiuus. vt καταμοσικὴ particula qua vtimur in deierando. Vocabulum hoc v.l. ex schol. Aristoph. proferunt.

C.2. Προσκαπόμνυμι, SEU Προσκαπόμνυμαι, Insuper deiero, Præterea deiero. Paus. οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ πόδε ἐπ προσκαπόμνυνται. vbi tamen si præpositio vim suam retinet, vacat particula ἐπ.

C. ΠΡΟ Ὀμνυμι, SIVE Προσομνύω, Præiuro, Prius iuro, seu Antè iuro. Demosth. πρὸς Ἀφόβου, pag. 36, προσομοσαντες δέ μου τὸν ἄνθρωπον, ὡ. ὡμολογησας, ἐλθὸ ἕρον τῆ), καὶ κ' Δημωνος ἐμαρτύρησας, αὖ ἀπωμοσης πάντα τοῦτον &c. id est Quum prius ego iurauerim. Vide Προωμοσία quod proximè sequitur.

Προωμοσία, SEU Προομοσία (nam & hæc scriptura inuenitur) q. d. Præiuratio, pro ipsa actione prius iurandi, quum alioqui præiurationem facere dicantur qui ante alios conceptis verbis iurant, teste Festo. atque ita minus latè patebit huius Latinæ vocis significatio Pollucí προωμοσία est iusiurandum quod accusatur προομνύει, id est prius iurat, veram esse suam accusationem. Legitur autem apud eum in vulg. edit. Προομοσια cum o in secunda syllaba, sicut ET Διωμοσία, ATQV EΞομοσία: quum alioqui ibidem legatur Ἀντωμοσία cum ω in illa secunda syllaba.

C. ΠΡΟ Σόμνυμι, VEL Προσομνύω, Insuper iuro, Præterea iuro. qua in significatione accipi & ἐπομνυμι à Plutarcho, dictum fuit supra.

C. ΣΥ Νόμνυμι, VEL Συνομνύω, Coniuro: si modò Coniuro vsurpare licet pro Vnà cum aliis iuro, Simul iuro. Thuc. lib. 2, ὅσοι μετὰ χρόνου τῶν ἐπ κεφαλῶν, ὑμῶν τε ξυνωμοσαν. Idem lib. 5, οὐ ξυνώμοσαν, φάσκοντες δ' ἔφασαν. Ex eodẽ habemus ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. quo in exẽplo manifestior etiã & certior est illa significatio quam in præcedentibus: licet nec de iis ipse quidem vllo modo dubitem. Affertur autem & cum infinitiuo, συνωμοσα μὴ βοηθεῖν, vbi exponitur Iureiurando promisimus ferre opem. Sed malim Iureiurando nobis mutuò promisimus. Ad verbum, Vnà iurauimus, id est vno consensu. Affertur tamẽ ex Hermog. cum infinitiuo itidem, vbi exponitur verbo Conspirare, (de qua significatione mox dicetur) δέκα νεῶν συνωμοσαν μὴ γήμαι, conspiratũt ad cœlibatum.

Συνομνυμι, Coniuro, Conspiro. Demosth. συνώμνυον οὗτοι ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰς προαχθέντες. quũ paulo suprà συνώμνυον pro eodem dixisset, vt inquit Bud. Sic apud Philost. præpositioni ὅτι iungitur, συνομνύειν ὅτι τὸν ἄνδρα. Et partic. συνομόσαντες vel συνωμοκότες sine adiectione pro Coniurati, Qui cõspirarunt. Sciendum est autem in v.l. malè poni ω in hoc verbo pro ο. scribitur enim in illis συνωμώτα ἀν & συνῳμω τω ac συνωμώσαντες, pro συνωμόσα ων & συνώμοσαν, ac συνωμόσαντες. itẽ συνωμωκότες pro συνωμοκότες. quod affertur ex Thuc. fuerit autẽ participiũ præteriti συνωμοκα, pro quo tamẽ alioqui vsitatius esse puto præteritũ Atticũ συνομωμοκα, vt in verbo simplici ὀμώμοκα vsitatius quam ὤμοκα.

Συνωμοσία, ας, ἡ, VEL Συνομοσία, (nã & hæc scriptura inuenitur) Coniuratio, Conspiratio. Herodian. lib. 7, συνωμοσία τὴς κατ' αὐτοῦ συγκροτουμένη. Et in plur. apud Aristophan. in Equit. ὑμῶν δ' ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἑρῶ. quibus addit, καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ὅτι τῇ πόλει. Plato in Apol. ξυνωμοσίας & στάσεις copulauit: idem De rep. lib. 2, ξυνωμοσίας & ἑταιρείας. Sed inuenitur scriptum & cum ο in secunda etiam syllaba. Apud Thucydidẽ ξυνωμοσία exponitur à scholiaste ἔνορκος ξυμμαχία.

Συνωμότης, ου, ὁ, Coniuratus, Qui conspirauit. Coniurationis socius, Coniurationis particeps. Et in plur. Συνωμόται, Coniurati, Coniurationis socii, seu participes. Aristoph. Vesp. αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν πυρρικά. Ibidem, Κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης. Est tamen vsitatius hoc nomen in plurali. Thucyd. lib. 8, pag. 285, ἐγένοντο τε ἐς τετρακοσίους συνωμόται. Cum genitiuo personæ, Plut. in Galba, συνωμοτῶν αὐτοῦ, q.d. Coniuratorum eius, pro Eorum qui cum eo cõiurauerant, seu coniurationem fecerant. Sed & cum genitiuo rei apud Herodianum lib. 4, ἐν τῇ τῶν βουλευτῶν τῶν Ἀντωνίου συνωμόται καὶ κοινωνοὶ τῶν Μακεδόνων γεγενῆσθαι ὑπὸ πλείστων.

Συωμοσιον, ου, τὸ, Coniuratio. vel Iusiurandum de coniuratione datũ. Thuc. l. 2, ἐκλιπόντων δὲ τὸ τέτρον τὸ ξυνώμοσιον. AT VERO Συωμοσὴς, ους, ὁ, in v.l. pro συωμοσιον.

C. Ὑπόμνυμι, vel potius passiua voce Ὑπόμνυμαι, Prorogrẽ cum iureiurando, vel, Dilationẽ peto quibus modis exponit Bud. sed malo, Excusans me cum iureiurãdo, dilationem peto, vel, vt res prorogetur seu compendinetur postulo. Demosth. οὐ δικαιοφαρμόνου ἐμοῦ, οὐδ' ὑπομνυμένου. VNDE Ὑπωμοσία, Dilatio quæ iureiurando postulatur & impetratur. Vide Bud. pag. 41.

Ὁ Μ Ὁ Σ,

ὄ, ὄν, Similis. ὁμοιος, vt Hes. exponit, qui eodem modo accipit hunc locũ adespoton, Ἡμῖν δ' ἀμφοτέροισιν ὁμόν. Sic & apud Homerum Il. ω, Εἰ δὴ ἐμεῖο λιλαίεαι ἠδὲ θέμεσθε, πιμῶ. Eust. exp. ὁμοίαν. nisi malimus Parem, ἴσον: vel etiam πιμῶ αὐτῷ, vt in sequẽtibus. ‖ Accipitur interdum pro Idem, ὁ αὐτός, teste eodem Hesychio. Sic ὁμὸν λέχος, dicitur Idem lectus, In quem iidem coniuges conueniunt. Il. δ, Ἡ γὰρ ἅμ' ἔνθ' ἐλέχοντο ὁμὸν λέχος εἰς ἀναβάσε. Sic Hesiod. Theog. Ἡ δὲ γε, Κλυμένῳ, ἠδ' ὁμὸν λέχος εἰς ἀναβᾶσα. Idem alibi, Οὐκ ἐθ' ὁμὰ φρονέοντε, id est οὐκ ὁμοφρονοῦντε, non amplius idem sentientes. Item ὁμὸν νεῖκος dicitur illud quo aduersarii in idem coeunt seu congrediuntur. Iliad. ι, Τῶν δ' ἐκάτη νεῖκος ὅτε κρίνοιμι νέεσθαι. vbi Eust. exponit, ὁμὸν πόλεμον τῇ αὐτῇ, qui idem esse ait cum eo quod mox sequitur, — ἐνθ' ὁμὸς ἦλθε μάχη: & ὁμοῦς ἴσῶν: itidemque ὁμόσιον πόλεμον dici ὅτι συναιωρῶνται ἀλλήλοις οἱ ἀντιμαχόμενοι. Sed addit Eustath. posse & aliter accipi eo in loco ὁμὸν νεῖκος, nimirum pro ἴσον μάχη: vt idẽ ibi Homerus dicat quod alibi, Ἴσας ὑπὲρ κεφαλὰς ἔχον. Οὐκ ἐν aduerbialiter acceptum exponitur Similiter, Simili, vel eodem modo: item Vna, Simul.

Composita autem ab ὁμὸς siue ὁμὸν, vt ὁμόσαγκος, ὁμόσπορος, & similia cum suis substantiuis reperies, aut in Indice. Ὅμοιος tamẽ hic ponere commodius visum fuit.

C. Καθομόν, Eodem modo, Pariter. Hesychius, καθομὸν exponit κατὰ τὸ αὐτό, καθ' ὁμοιον, item, κ' λόγον, καθ' ὁδὸν τὸν πρεσκηκοντα.

Ὁμόω, Vnio. In vnum idemque coire facio. Vnde ὁμόδαμα φιλότητα ab Homero dicuntur qui coeunt. Il. ξ, Εἰς ἄλοχον ἀνέσαντο ὁμοδῶμα φιλότητι. vbi exponitur ἑνοδῶσαι, εἰς ὁμονοιαν ἐλθεῖν, εἰκονοδῶσαι.

Ὁμας, ἄσσε, ἡ, Omnes simul, seu Vniuersitas. nam B. σύμδικος τῆς ὁμάδος, siue διεκδικητὴς τῆς ὁμάδος, interpretatur Actor vniuersitatis, in Pãdectis. Ὁμὰς, (inquit idẽ) Vniuersitas, vt ἀχρὶ γὴ πᾶσ' ὁμάδος, vt petitio hæreditatis, in lege Sicut, cod. De præscript. XXX vel XL annorũ. Et De rerum diuisione, πνὰ πάντων εἶ, πνὰ τῆς ὁμάδος. In quo tamen posteriore loco quum opponantur ὁμὰς & πάντες, accipi ὁμὰς posset pro Multitudo: SICVT Ὁμάδες idem B. interpr. Multitudo in hoc loco Platonis lib. 2 De rep. β. ἔλων δὲ ὁμάδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως. Ab Homero ὁμάδες accipitur non solùm pro multitudine in vnum eundémque locum collecta, seu turba, verùm etiam pro tumultu & strepitu quem eiusmodi multitudo concitat. Il. π, — Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐπῆλθε. quod hemistichium legitur etiam Il. μ, versu 471. Rursum Iliad. π, Τοὶ δ' ἐφόβησεν Τρῶας θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Item Il. ν, de ventorũ turbine seu procella, Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγεται. Sunt qui hoc ὅμαδες compositum existimant ex ὁμοῦ & αὐδὴ, sicut & Eustath. Iliadis ψ, Τῶν μὲν ἔπειρχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, hoc vocabulũ accipi annotat ὅτι τὸ ὁμοῦ αὐδῆς siue συλλαλιᾶς. Loquitur autẽ de iis qui ἀμφ' Ἀτρέωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο. Similes præcedẽti loco sunt & hi, Il. τ, Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς οὔ τις ἀκούσαι Ἢ ἔπος; Il. κ, Αὐλῶν συρίγων τ' ἀυτὴν, ὅμαδόν τ' αὐθρώπων, hominum in vnum locum collectorum & colloquentium vocem. AT Ὁμαδὸν, in v.l. exponitur A Summatim. Ab Ὅμαδος deriuatum EST Ὁμαδόω, In vnũ cogo & coaceruo. Hesychius enim ὁμαδεύειν exp ἀθροίζειν. ITEM Ὁμαδέω, Tumultuor. Propriè ὁμαδεῖν dicitur multitudo in vnum eũdémque locum collecta, quum colloquẽdo strepitum quendam & tumultum excitat. Od. α, Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγα δῶμα κιόντα. Apollon. lib. 2 Arg. οἱ δ' ὁμάδησαν Θαρσαλέοις ἐπέεσσι. vbi schol. exp. ὁμοῦ ἀνέφωνησαν, deriuans ὁμαδὸς ab ὁμοῦ ἄδειν.

Ὁμῶς, Similiter, Simili modo, seu Vno eodémq; modo: B vel, Æquè, Pariter. Il. ι, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄεργος ἀνὴρ ὅ, τε πολλὰ ἔοργος. Od. θ, ἴν' ὁμῶς περ πάσχομεν πάντες Ξενοδόκοι καὶ ξεῖνοι. Iliados α, Ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα. Interdum cum datiuo construitur, & tunc redditur Æquè ac, Perinde ac, Tanquam, Non aliter ac, seu Non minus quàm, vel simili alio loquendi genere. Od. ξ, Ἐχθρὸς ἐμοὶ κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι Γίγνεται. Il. ε, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πελάσιοι τε κέκασι Τίον.

¶ Ὁμοῦ, Vnà, Simul, Eodẽ in loco. Xen. Pæd. 6, ὁμοῦ λαβόντες. cui opponit χωρὶς ἢ πᾶς ἀλλήλων Idem alibi dicit ὁμοῦ C γίγνεσθαι Conuenire, In vnum eundémque locum coire. Construitur & cũ datiuo, & redditur Vnà cum, Simul cum. Od. ο. Τῇ ὁμοῦ ἐπεφίλει. Sic Tacitus dicit Mamerco simul, id est ὁμοῦ τῷ Μαμέρκῳ, seu ἅμα τῷ Μαμέρκῳ. At Soph. Aiace, p. 46. θεοῖς ὁμοῦ pro σὺν θεοῖς, diis iuuantibus. Pro Simul, id est Eodem tempore, accipitur Il. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λιμὸς Ἀχαιοὺς. Nonnunquam vsurpatur pro Simul, id est Eodem modo, Pariter. Aliquando est συνταπικὸν duorum κώλων, addito ἠδ' & δέ, vt apud Soph. initio Oed. tyr. Πόλις δ' ὁ- D μοῦ μὲ θυμιαμάτων γεμεῖ, Ὁμοῦ δὲ παιανων. Latini quoque Simul geminant: interdum, vt dicunt Simul &.

‖ Capitur etiã pro Propè, ἐγγύς, Atticè, vt annotat scholiast. Aristophan. in Equit. ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ πρεσκεκιδῶν. à Xen. quoq; & Demosth. sic vsurpari testis est Bud. Sed & Hesych. tradit ὁμοῦ esse ὅπου pro ἐγγύς, itidémq; ὁμοῦ σι exponit, ὀλίγον siue ἐγγὺς ἔστι. Itidem Soph. Antig. pagina 262, Καὶ μὴν ὁρῶ θάλασσαν Ἐρυθρὰν ὁμοῦ Δαμαρτα τὸν Κρέοντος, pro ἐγγύς. Sed & in hac signif. cum datiuo construitur, vt apud Suidam, ὁμοῦ τε τῇ πλη- E γῇ, ἡ πᾶς ἐδ. pro ἐγγύς, Proximè ictum erat, vel Proxima iduis, seu Ferè icta erat. Alia exẽpla ὁμοῦ significantis Propè, apud eundem reperies. Item Propè in alia significatione, videlicet pro Fermè, Ferè: ex Dionys. Halicarn. l. 5. Dicitur ETIAM Ὁμοῦ τι pro ὁμοῦ, id est Vnà, Simul. Plutarch. in Cic. fol. 277, δίσμυελον ὁμοῦ τι σωτηρίας ὁρῶν, Simul, seu In vnum eundémque locum. Identidémque ab eo pro Simul vsurpari Budæus annotat, vt & in Philopœm. fol. 120, in pag. post. Exponitur etiam Propè, Fermè, Circiter, sicut & ὁμοῦ. F Quod verò ad ὁμοῦ attinet, Eust. in aduerbium abiisse tradit ex genitiuo ὁμοῦ, & αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ὅπου ὁμοῦ τόπου, sicut αὐτῷ pro ἐπ αὐτοῦ τῷ τόπῳ. Hoc au em sequendo, proximum esse debuerit ὁμοῦ nomini ὁμός.

Ὁμᾶ idem cum ὁμοῦ, teste Hesychio.

Ὁμόσε, Eundem in locum, Eodem. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, vt Hesych. exp. hoc in loco, Τῶν πάντων ὁμόσε σύματ' ἔγραπε. qui versus habetur initio Il. μ, vbi de fluuiis sermo est.

Ὁμόσε πορεύεσθαι accipitur pro Cõuenire, Conditionem accipere, vt Budæus interpr. apud Demosth. κατὰ Διο- G νυσοδ. pagina 204. ὡς ἐώσεα ἡμᾶς ὁμόσε προεῤῥυήθησαν. sed notandum in vulg. edit. legi ὁμόσαι. Frequenti in vsu est ὁμόσε ἰέναι siue ὁμόσε χωρεῖν pro Concurrere, Hostili & infesto impetu congredi, Pedem conferre, seu Obuiam ire. solent enim hostes aut aduersarii prælium certaméque initurí, eundem in locum cõcurrere. sic Eustath. ὁμόσε χωρεῖν exp. συμβάλλειν κ' μάχῃ. Thucyd. libro 4, pag. 132, οἱ δ' αὖ ἐς δάσυ χωρεῖν βιαζοιτο ὁμόσε ἰέναι. vbi scholiast. ὁμόσε exp. εἰς χεῖρας καὶ πλησίον. ἤτοι συστάδην μάχης. Idem alibi, ἰέναι δὲ πῆς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Sic Xenoph. Symposio, πειήσεται πάντας Ἀθηναίους θαρρεῖν ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι. Idem alibi, ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, Cum hostibus cõgredi, Cum hostibus concurrere. vel etiam Occurrere, Obuiam ire: sicut apud Eustathium, pagina 935, ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, pro αὐτῷ κατέπεσεν ὡς εἰς πόλεμον: & ὁμόσε ἦλθε τοῖς λόγοις, siue αὐτοσχεδίαις. Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν itidem vt ὁμόσε ἰέναι, quemadmodum & paulo antè admonui: cui opponitur ὑποχωρεῖν. Greg. ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι. quem locum citans Budæus, subiungit ei hunc Salustianum, Sæpe obuiam eundo periculis. Plut. in Anton. αἰσθομένη δὲ ἡ Κλεοπάτρα τὸν Ὀκταβίαν ὁμόσε χωροῦσαν αὐτῇ, id est, (inquit ille) Retrahere volentem Antonium ab ea. Idem in Theseo, ὁμόσε φύμην βαδίζοντες, fainæ obuiam eũtes. Et Demosth. ὁμόσε τῇ ἐφορμῇ. Sic dicitur & ὁμόσε φέρεσθαι, pro Manũ conserere, Aggredi, Grassari in aliquem, vt Budæus interpr. apud Xenophontem: addens & hunc Platonis locum, ὡς δὴ οἱ κάπηλοι πρὸς τὸν πλησίον ὁμόσε ὠθούμενοι. Dicuntur etiam ὁμόσε γιγνέσθαι qui iam ad manus venerunt. Xen. Pæd. 1, παίειν μὲν δὴ δεῖ τὸν ὁμόσε γιγνόμενον. Sed & μάχη aliquorum ab Homero ὁμόσε ἔρχεσθαι dicitur, quũ pedes conferunt & infestis manibus confligunt Il. ν, Ὡς ἄρα τοὶ ὁμόσσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ὀνοσαντο Ἀλλήλοις κατὰ δόμυλον ἀναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. vbi τὸ ὁμόσσ' ἦλθε μάχη dixit quod prosæ scriptor ὁμόσε ἐχώρουν, ὁμόσε ἐφέροντο, siue ἐφώμουν.

Ὁμόθεν, Ex eodem loco. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, inquit Hesych. Et ὁ ὁμόθεν πεφυκὼς, iisdem natus parentibus. Affertur enim ex Eurip. τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, fratrem eodem patre prognatum. Itidem accipi potest quod Hesiodus in Erg. dicit, Ὡς ὁμόθεν γενέασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι, ab eadẽ origine orti sunt. Affertur item ex Soph. οἷς ὁμόθεν εἶ. pro Quibus es propinqua. sed nõ additur de quãnam propinquitate, locine an generis, dicatur. Ὁμόθεν redditur etiã Ex propinquo. vt idẽ sic cum ἐγγύθεν, sicut ὁμοῦ D idem significat cum ἐγγύς. in qua signif. vsurpari à Xen. annotat Bud. Ita certe accipi potest Pæd. 1, ὅπ οὐ σφίσι γε δοκοῖ παιδιὰν εἶ) ἢ ὁμόθεν παίεσθαι. Et libro 8, ἐν πολλῷ ἑκάστῳ δοὶς εἰς χεῖρας ὁμόθεν πλὴ μάχῃ ἐπιεῖπε. VNDE Εξομόθεν, idem cum ipso ὁμόθεν. vt apud Hesych. ἐξομόθεν πεφυῶτες, eodem loco orti, ex Hom. Od. ε.

ΌΜΟΙΟΣ, SIVE Ὁμοῖος, (sicut ἔπιμος & ἐπίμος, ἔρημος & ἐρήμος: quorum hanc scripturam vetereibus Atticis, illam recentioribus vsitatam fuisse tradit Eust.) Similis. Xen. Hellen. 3, ὁμοιόν πνα Θρασυδαίῳ ἀποκτείνοντες, ὥστε Θρασυδαίου ἀπεκτονέναι, Thrasydæo simile. Aristot. De arte poet. loquens de bonis pictoribus, seu iconographis, ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γραφοντι. Luc. De hist. scrib. ὁμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα εἶ). Herodot. l. 4, πλασάμενοι εἰκόνα παντὸς ὁμοίαν τοῦ τεταλαιπωρηκότι, defuncto quamsimillimam, seu omni ex parte similẽ. Vbi nota accus. rei qua simile aliquid alicui dicitur. Dicuntur & aliis rebus aliqui similes esse, vt virtutibus, vitiis, & huiusmodi aliis: & tunc ὅμοιος interdum reddi potest Par, Æqualis. Od. ρ, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Plato Sympos. ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος οὐ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Quò respexisse videtur Cicero quum dixit in lib. De senect. Pares enim cum paribus, veteri prouerbio, facillimè congregantur. Aristot. Eth. 9, c. 3, τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον. quod Latini dicunt, Simile simili gaudet. Idem Eth. 3, c. 1, τὸ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου ἐφίεσθαι. Rursum Hom. Od. τ. Vlyssem dicit charũ fuisse omnibus, quoniã πᾶσι Ἀχαιοῖς ἦπιος ὁμοῖος, quoniã pauci eius similes erant, seu ei pares. Plato Tim. πάντων ὁμοιότατον αὐτῷ ἑαυτῷ, cuius omnes partes simillimæ omnium; vt Cic. interp. mei lex. Cic. p. 19. Aristot. Ethic. 7, ὅμοιόν τι ἔχειν τῷ ἐγκρατεῖ, similes in aliquibus sunt continenti. Idem Rhet. 1, τὸ τε ἀληθὲς καὶ τὸ ὅμοιον ἀληθεῖ, verum & verisimile. Et Plut. Alex. ἐδόξαν ὀμνύειν ὅμοια καὶ πιστοῦν. Idẽ De fort. Rom. ex Ione, αὐ ὅμοιον τοῦτον τοῦ ἔργον τῇ σοφίᾳ τῷ τέχνῳ οὖσαν, ὁμοιοτάτων τοῦ ἔργου γενέσθαι δημιουργόν. Item cum accus. rei. Soph. Aiace, Ὦ παῖ ῥῦσαι τὸν τῶν ἀτυχέστερος, Τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος, in cæteris similis. Idem, ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργῷ θ' ὁμοῖος. Dicitur etiam ὅμοιος εἰς φύσιν, natura similis. Autor Batrachom. — τὴν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον. Aliquando cum participio datiui casus cõstruitur, & tunc cõmodius redditur Præ se ferens. Plut. Symp. sept. sap. ὁ δὲ ἠκροᾶτο, πολλὰ πρὸς τὸν λόγον ὅμοιος ὤν, præ se ferens varie affici se illo sermone. Synes. ep. 4, δεδοικὼς μὴ οὐδὲν. οὐ γὰρ ἐφ' ὅμοιος ἐῶ ἔχοντι. vt Plin. dicit Tristis & mœrenti similis. Ὅμοιος pro Par, Æqualis,

accipi, in præcedētibus quoque dictum est, sed seorsim A
etiam repetendum. Il. κ, Ἀδυκόπροι χόνος, θείειν δ' αὐέμοισιν ὁμοῖοι, Cursu ventis pares, seu Cursu ventos æquantes. Thuc. lib. 1, ῥωνᾶν δὲ εἶ), ὡς ὁμοίοις ἀπὸ τοῦ ἴσου πυμρεῖαι, pares ex pari conditione & fortuna vlcisci. Aristoteles Rhet. 2, ὁμοίους δὲ λέγω, ὁμοεθνεῖς, πολίτας, ἡλικιᾶς, συγγενεῖς, ὅλως οἷς ἀξ ἴσου. Aliquanto pòst, ὁμοίους δὲ λέγω κᾷ γένος, κατὰ συγγένειαν, καὶ ἡλικίαν, κᾷ ἕξιν, κᾷ δόξαν, κᾷ τὰ ὑπαρχοντα. Eadem signif. dicitur etiā πρὸς ὁμοίαν ἀποδοῦναι, pares referre gratias. Herodot. in Erat. παρεῦσι δὲ ὧν τὰ Μιλησίοισι ἐοῦς Περσέων οὐκ ἀπέδοσαν πρὸς ὁμοίην, parem B
gratiam nō rependerunt. Huc referēdum ἐκ τοῦ ὁμοίου, Pari modo, seu Vicissim, apud Thucyd. lib. 6, pag. 223, & 226, quod aliàs ἐν μέρει dicitur. Illud tamen ἐκ τοῦ ὁμοίου interdum significat etiam Ex æquo apud eundem. vt libro 2, οὐ γὰρ εἶον τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἱ αὖ μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου φοβεῖσθαι ὑφοι κινδυνεύουσι. Apud eundē libro 3, πρὸς ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνους ἔῃ), redditur à nonnullis, Quorsum oportebat nos, pari condi
tione, (seu quum pares simus) in illorū potestatem ve- C
nire. Item ἐν ὁμοίῳ, Pari conditione, seu Æqua conditione. Thucyd. libro 6, pag. 205, οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ ξυμπυσύμενοι. at pag. 203, ἐν τῷ ὁμοίῳ accipi potest pro In simili casu, vel pro Vicissim. Dicitur & ὅτῃ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ὅτῃ οἷς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, pro Æquali conditione, Æquis conditionibus. ‖ Interdum reddi etiam potest Idem, sicut ὁμός. Homer. Il. σ, Κύμφω δὲ πέποφεται ὁμοίιον ἠὲ καὶ ἐρδῦσαι Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, eandem terram, πρὸς αὖτοῦ, vt Eust. exp. Herodot. ὅμοιον ἡμῖν ἔσται, Idem nobis erit ac, seu Perinde nobis erit. Thuc. lib. 2, ἐν τῷ ὁμοίῳ καθεστήκει τι, τε πρέον καὶ τὸ ἔλασσον ποιεῖν, idem erat. Synes. epist. 37, ἐπὶ καὶ νῦν ἐν τοῖς ὁμοίοις ὄῃ, quando etiam nunc in eodē & pari morbi statu est. ‖ Nonnunquam reddere queas non modò Idem, sed etiam Sui similis, vel Sui semper similis. Thucydides, ὅμοιός εἰμι ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς κινδύνοις, Mei sum similis, vel Idem sum qui antea, In iisdem periculis mihi consto. Quibus hoc Hesiodeum in Erg. addi potest, ἀεὶ δ' ὁ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖος Τέρπετο' ἐν θαλίῃσι, Manibus pedibúsque semper sui similes, Eodem semper manuum pedūmque vigore pollentes, Semper æquè vegeti ‖ Ὅμοια autem alicui ea esse dicuntur quæ E
expediūt & cōducunt, τὰ ἁρμοδίως συμφέροντα, vt Soph. scholiast. exp. in hoc loco Aiacis, Ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.

Ὅμοιον substantiuè aliquando accipitur pro Similitudo. Plato Tim. νομίσας μυείω κάλλιον ὅμοιον ἀνθρώπῳ, id est, Cicer. interprete, Quoad eius præstabat iudicio dissimilitudini similitudo. Est etiam figuræ nomen, de qua ita Iul. Rufin. Hæc figura fit quum ex partibus aliqua similitudo colligitur. vt Virg. Sic oculos, sic ille manus, sic ora ferebat. Etiam in actu fit ὅμοιον. vt idem F
Virg. Nō aliter quàm si immissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. Aliud ex Cicer. exemplū apud eundem reperies. Ὅμοιον aduerbialiter accipi pro ὁμοίως vult schol. Theocr. in hoc loco Idyll. 8, αἱ τὸ ὁμοῖον Μοισόσδοι Δάφνις τᾶσιν ἀηδονίσι si cantu & musicis modulis luscinias æquet. Sed & ex Luc. ὅμοια affertur pro ὁμοίως. vt ὅμοια τοῖς πολλοῖς, Perinde vt vulgus, Quēadmodum vulgus. Diuersum autem est quod ex Thuc. affertur, χρημάτων δυνάμει ὄντες ὅμοια τοῖς πλεισταπάσι, diuites vt qui ditissimi. nisi ὅμοιοι scribendum sit. G

C. Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dissimilis, Dispar, Diuersus. Plato Symp. τὸ ἀνόμοιον ἀνομοίῳ ὅτῃ θυμεῖ καὶ ἐρᾷ. cui contrariam gnomen prouerbialē habes in ὅμοιος. Substātiuè autem τὸ ἀνόμοιον dicitur Dissimilitudo, vt Cic. interpr. paulo antè in ὅμοιον.

VNDE Ἀνομοίως, Dissimiliter, Diuerso modo, Non eodem modo. ET Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, Dissimilitudo, Diuersitas. ITEM Ἀνομοιόω, ῶ, Fut. ώσω, Dissimilem vel dissimile reddo. Ἀνομοιοῦμαι autem pass. Dissimilis reddor, vel efficior, aut Dissimilis sum. Plato, λανθάνουσι τῇ μὴ ὁμοιούμενοι, δῆλοι τοῖς ἀδίκοις πρᾶξεις, τῷ δὲ αὐομοιούμενοι. Bud. quoque αὐομοιοῦμαι pro αὐόμοιός εἰμι affert ex Themist. in 3. De anima, pag. 86. VNDE Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, Actio illa qua aliquid alicui discimile redditur. Item Dissimilitudo, αὐομοιότης.

C. Ἀφόμοιος, Absimilis, Dissimilis. habet enim in hoc composito præpositio ἀπὸ priuationem contrà quàm in verbo ἀφομοιόω.

C. Δυόμοιος, Dissimilis.

C. Παυόμοιος, Omni ex parte similis, Persimilis. Pro quo poeticè DICITVR Παυομοίιος, sicut pro ὅμοιος eosdem poetas vsurpare ὁμοίιος, infrà dicetur.

C. Παρόμοιος, Assimilis, Nō valdè absimilis, Propè similis, παρ' ὀλίγον ὅμοιος. diminuit enim aliquantum de significatione simplicis ὅμοιος ipsa præpos. φοβᾷ, sicut in aliis multis. Diosc. l. 3, c. 117, de artemisia, πόα θαμνώδης παρόμοιος ἀψινθίῳ. de qua Plin. lib. 25, cap. 7, Absinthii modo fruticosa. Παρόμοιον numeratur etiā inter figuras sententiarum à Rutilio Lupo, qui hoc schema & homœoteleuton & homœoptoton ferè non multum inter se distare scribit. Παρόμοιον hoc (inquit idē) verborum efficit sim litudinem, ita vti est hoc, Nam disputandi aut suadēdi est aliud idoneum tempus: quum quidem aduersarius armatus præsto est, resistendū est huic non verbis sed armis. De eadem figura sic Beda, Παρόμοιον est quum ab iisdem literis diuersa verba sumuntur, vt O Tite tute Tati tibi tanta tyranne tulisti. Demetrius Phaler. scribit, πατόμοια κῶλα esse vel in principiis, vt apud Homerum, Δωρηπί τε πέλοντο φοβερρηπί τ' ἐπέεσσι, vel in fine, vt in Panegyr. Isocr. πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰ πανηγυρεις συναγαγόντων, καὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι καταστησάντων & speciem huius παρομοίου esse ἰσόκωλον. Aristot. infrà παρομοίωσιν appellat. ‖ Παρόμοιος, Ferè par. Xen. Hell 3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν.

C. Πλησίμοιος, Assimilis, Similitudine ad rem aliquā p. o- ximè accedens.

Ὁμοίως, Similiter, Similitudo, Eodem modo, Perinde, Xen. Pæd. 1, ἀθυμοῦσιν σώματων οἱ αὐτὰ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἀπόνοι ἀρχοντος τε αὐτοῦ & ἰδιώτου. pro quibus Africanus apud Cicer. dicit, Eosdem labores nō esse æquè graues imperatori & militi. Aristot. lib. 4 Anim. histor. ὁμοίως ἔχουσι αὐτὰ ὡς ἐπὶ τοῖς τετράποσι, non secus quàm in quadrupedum genere hæc habent. Plato in Min. νόμος δὲ ἕκαστος αὐτῷ ἐστι ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον. Item cū casu, vt ὁμοίως τοῖς μάλιστα, quod Cicero dicit Quùm qui maximè: alii, Vt qui maximè. Demosth. De reditu suo, ἀλλὰ καὶ δύνασθε ἐμὲ δυνήσεσθε τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ πᾶσι μάλ' ὁμοίως. Compar. grad. ὁμοιότερον, Similius: in Epigr. lib. 2 T. τὸν θάσσον γράψε καὶ τῆς ὁμοιότερον, Vter celerius scribet & vter similius, seu Vter melius illa quæ imitatur, exprimet & effinget.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ Similitudo. Plato Tim. πίνι τῶν ζώων αὐτὴν ὁμοιότητα συνέστησε, cuiusnam animantium similitudinē sequutus sit, vt Cic. interpr. pag. 15 mei lex. Cicer. Vide & alium locum pag. 28. Idem Plato in Phædro, ὁμοιότης φιλίαν ποιεῖ χαπῆ, similitudo amicitiam conciliat. quod Aristot. dicit τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, & Latini, Simile simili gaudet. Aristot. De mundo, κατὰ πᾶν θεῖον ὁμοιότητα ὧν δὲ θεοστοφρεθεῖσαι, ab earum rerum similitudine appellatæ. Plut. De odio & inuid. οὐχ οὕτω ζῶντες αἱ ὁμοιότητες ὡς ἕτερον τὴ διαφορᾷ ποιοῦσι. Aristot. Ethic. 6, c. 3. εἰ δεῖ ἀκριβολογεῖσθαι, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν ταῖς ὁμοιότησι. Citatur & ὁμοιότητων liber Iubæ regis ab Athen. lib. 4.

Ὁμοιόω, Assimilo, Similem efficio. Plato in Tim. κόσμον θεὸς ὁμοιῶσαι βουληθείς, quum Deus similem mundū efficere vellet, vt Cic. interpr. pagina 16 mei lex. Cicer. Sic & Isocr. in Euag. Encom. τοῖς μὲν πεπασμένοις καὶ γεγραμμένοις οὐδεὶς αὐ πω τὸ σώματος φύσιν ὁμοιώσειε, similes effecerit. Pass. Ὁμοιοῦμαι, Similis efficior, Assimilor: vel, Similis sum, Imitor. Isocr. ὥστε καὶ τοῖς ὁμοίοις καὶ τοῖς ῥώμαις καὶ τοῖς ἰδιώτοις αἰσχρῶν ὄῃν ὁμοιοῦσθαι, Huic similes effici, seu Ad hanc conformari. Thuc. libro 3, pagina 19 ἡ, μανῆ ὁμοιοῦσθαι τοῖς πολλοῖς, οἷς πάρον, & cætera. Idem lib. 2, οὐκ ἐς τὴν ἄλλων βουλεύσεσθε τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦν), aliis similes sunt. Arist. Ethic. 8, ἡ ἀδελφικὴ τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦνται, fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Alicubi hoc ὁμοιοῦσθαι reddi queat Assimulare, vt Ouid. dicit, Innitēs baculo, positis per tēpora canis Assimulauit anum. ‖ Ὁμοιόω, Comparo, Exæquo, Confero & contendo cum. Similem esse dico. Matth. 11, πίνι δὲ ὁμοιώσω τὴν γενεὰν ταύτην; Marci 4, πίνι ὁμοιώσομεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; In hoc loquendi ge-

nere ὁμοιόω reddere possumus Assimilo. vt Ouid. Grandia si paruis assimilare licet. Tacit. Præsentia mala vetustis cladibus assimilantem. Pass. ὁμοιοῦμαι Cōparor, Similis & par esse dicor, Æquiparor, Exæquor. Il. α, Ἔστιν ἐμοὶ φασθαι, καὶ ὁμοιωθῆναι ἀθανάτῃσι, id est ἐξισωθῆναι. ‖ Ὁμοιόω θεὸς, Effingo & compono ad. Thucyd. libro 3, θεὸς τὰ παρόντα πᾶς ὁρᾷς φοβερὰ πολλῶν ὁμοιοῖ, effingit.

Ὁμοιόω neutraliter etiam pro Similis sum: aut Assimulo vel assimilo, cum accus. (Virg. Vox hominē simulat. Ouid. Protinus assimulat tetigit quoscunque colores. Ex eodem paulo antè citaui eadem signif. Assimulauit anum. Sic Claud. de histrice, — os longius illi Assimilat porcum) Diosc. lib. 3, cap. 51, ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, syluestris ruta satiuæ similis est. B

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, Similitudo: vel Simulacrum, Figura expressa & efficta ad rei alicuius similitudinē. seu Id quod rem aliquam simulat, aut assimulat, Id quod rem aliquam sua similitudine refert & repræsentat. Aristot. Ethic. 8, cap. 10, de rerump. & πολιτειῶν mutationibus, ὁμοιώματα αὐτῶν καὶ οἷον φοβοβείγματα λάβοι τις ἂν καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, similitudines & veluti exempla. Idem Ethic. 10, ἐφ' ὅσον ὁμοίωμά τι τῆς βελτίστης ἐνεργείας ὑπάρχῃ, imago quædam & simulacrum. Idem Rhet. 1, rhetoricā ait esse μόριον τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα, simulacrum & effigiem dialectices. Item in epistola ad Rom. 1, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου. VNDE Ὁμοιωματικός, vt ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinem significans, Gazæ, Gramm. lib. C

Ὁμοίωσις, εως, ἡ. apud rhetores figuræ nomen est. Iul. Rufin. De fig. sent. Ὁμοίωσις est quum per similitudinē res repræsentātur. Cuius species sunt primæ duæ, φοβείγμα & φοβολή. Bedæ autē ὁμοίωσις est minus notæ rei per similitudinē eius quæ magis nota est, demōstratio. cuius species tres facit, εἰκόνα, φοβολὴν, φοβείγμα. D
In nouo autem testamento ὁμοίωσις capitur pro Similitudo, Effigies, Simulacrum, itidē vt ὁμοίωμα: Iac. 3, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατὰ ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας.

Ὁμοιωτής, οῦ, ὁ, Qui rerū simulacra imitatur & exprimit, Qui rerum simulacra effingit: quasi assimilatorem si ue assimulatorem dicas, vt Quintil. Pictor accepta semel imitandi ratione, facilè assimulabit quicquid acceperit. Pollux hoc verbale facit synonymum τῷ ζωγράφος, μιμητής: sed tamen durum esse ait. E

C. Ἀφομοιόω, ῶ, Fut. ώσω, Assimilo, Similem reddo, Similitudinem seu formam alicuius repræsento. Plat. in Cratylo, ὥς φασι οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄρνεον &c. Cum accusatiuo & datiuo, vt apud eundem De republ. lib. 2, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, Assimilantes veritati mendacium. vt dixit Hesiodus, ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Plutarchus in Numa, ἀφομοιοῦν τὰ βελτίστα τοῖς χείροσι. Aristot. lib. Pol. 1, τὰ εἴδη τῶν θεῶν ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, Formas deorum sibi assimilant homines. i. sibi similes fingunt. Ἀφομοιοῦν alicubi potest etiam verti Imitor, sicut ἀφομοίωμα capitur pro μίμημα. Passina vox est Ἀφομοιοῦμαι, οῦμαι, Assimilor. Plato, ἀλλ' ἀπίθανα αὐτοῖς μήτε μαθεῖν, μήτε μανθάνειν ὁμοιοῦσθαι. F

Ἀφομοίωμα, ατος, τὸ, Similitudo rei alicuius repræsentata. q. d. Assimilamentum: AT Ἀφομοίωσις Assimilatio. Sed ἀφομοίωμα exponitur etiam Simulacrum. Idem quod μίμημα Platoni, teste Bud. G

C. Ἐξομοιόω, ῶ. Assimilo, Ad similitudinē effingo, Similē efficio. Et Ἐξομοιοῦμαι, Similis efficior. Soph. Aiace, αὐτὸν ὁμοίοις πάθεσι δεῖ πολλοῦ δ' ἀνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, similē patris efficiat. seu Ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν, vt schol. exp. Philo De mūdo, τῇ δὲ φύσει τῶν τεχνιτῶν βέλτιστον τὸ δημιουργήσεται ἐξομοιοῦσθαι, rationi consentaneū opera fabrefacta naturæ opificum similitudinem referre. VNDE Ἐξομοίωσις, Effictio qua simulacrum rei alicuius exprimitur. In v. l. Θρῆσι Ἐξομοίωσις, alimenti in corporis similitudinem transformatio. H

C. 2. Συνεξομοιόω, Assimulo, Simulacrum & effigiem exprimo, Ad imitationem effingo, & consimilē reddo. Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοί, ὡς ἐν ὀρνίθων ἔριδι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται. H

C. ΠΑΡομοιόω, Assimilem seu assimile reddo. Et παρομοιοῦσθαι, Assimilem esse, Ad similitudinem accedere: Polluci idem cum παρεοικέναι, sicut ὁμοιοῦσθαι idem cum ἐοικέναι. VNDE Παρομοίωσις figuræ nomen apud Aristot. quæ aliis rhetoribus παρόμοιον, libro 3 Rhetor. παρομοίωσις δὲ, αἱ ὅμοια τὰ ἔσχατα ἔχῃ ἑκάτερον τῶν κώλων. ἀεάῖκεν ᾖ ἐν ἀρχῇ ἢ ὅτῃ τελευτῆς ἔχῃ, καὶ ἀρχὴ μὲν ἀεὶ τὰ ὀνόματα, ἢ δὲ τελευτὴ τὰ ἔσχατα συλλαβαὶ, ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα τῶν πλείω, ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα. Eius quæ ab initio fit, hoc affert exemplū, ὁ γὰρ ἐλαβεν ἀρχὴν παρ' αὐτοῦ. & ex Homero, Δωρηπί τ' ἐπέεσσι, φοβερρηπί τ' ἐπέεσσι. Eius autem quæ in fine fit, hoc apud eum exemplum habetur, ὠνήσηται αὐτὸν παῖδον πεπκέναι, ἀλλ' αὐτὸ ἄπον γεγονέναι. cæterorum huius figuræ modorum exempla ibidem tibi videnda relinquo. Dionys. Halicarn. παρομοιώσεις inter θεατεικὰ σχήματα recenset, eiusque exempla apud Thucydidem nonnulla reperiri scribit.

Ὁμοιάζω, Similis sum, Similitudinē refero, Assimulo siue Assimilo, vt ὁμοιόω suprà. Marci 14, Γαλιλαῖός εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, Galilæus es, & loquutio tua similis est. hoc est, Loquutio tua Galilæum assimilat.

C. ΠΑΡομοιάζω, Assimilis sum, Non valdè absimilis sum. nam φοβὰ hic ἐλάττωσιν significat sicut in παρόμοιος: cuius præcipuus vsus vbi res natura dissitæ, tamen confe runtur, vt minuendo viterur absurditas. Matth. 23, παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις. ‖ Actiuè etiam à Pachymerio vsurpatur pro Assimilo, παρεικάζω seu παρομοιοῦ. C

Æoles verò Pro Ὅμοιος DICVNTVR ὅμοιος: poetæ AVTEM Ὁμοῖος, itidémque pro παρόμοιος vsurpant παρομοίιος. Hesiod. Erg. Ὁ δὲ πατὴρ παῖδ' εἰσιν ὁμοίιος, οὐδὲ τι παῖδες. ‖ Ab Homero autē ὁμοῖον νεῖκος dicitur quod suprà ὁμὸν, quo nimirū aliquorū ὁμὸ' ἔρχεται μάχη, quo aliqui committuntur & in vnum eundémque certaminis locum descendūt. Il. η, Ἤ σφιν ἢ τοῖ νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσῳ. vbi exponitur etiā Omnibus æquè perniciosum & molestum. Dicitur autē eodem modo ὁμοῖος πόλεμος. vt Odyss. ι, Ἴσχε, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοῖον πολέμοιο. Il. ν, ἔλπετο κρατερῆς ἢ ὁμοίου πολέμοιο Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες. Od. σ, οἴκαδε χεῖρας Ἐκφύγεν μετὰ νεῖκος ὁμοῖον πολέμοιο. Dicitur ab eodem & χῆρας ὁμοῖον. vt Il. η, Ἀλλ' σι χῆρας πέρει ὁμοῖον. Itidem θάνατος ὁμοῖος ab eodem vocatur, quod ex Horatio interpretari aliquis possit, Mors quæ æquo pulsat pede pauperum tabernas Regūmque turres, seu Orcus qui merit grandia cū paruis. Sed notandum est videri quibusdam grammaticis ὁμοῖος cōpositum ex ὁμοῦ & ἴεναι: (nam ὁμοῖον χῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κᾷ φύσιν ἐπερχόμενον) quibusdam ex ὁμοῦ & εἶδαι, qui ὁμοῖον θάνατον vocari scribunt φθεῖροῦ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν: vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορικόν, deriuantes ex ὁμῶ & οἴω significante φέρω. D E F G H

Ὅμιλος, ου, ὁ, Cœtus, Turba, Multitudo. Apud Homerum ὅμιλος cum de alia multitudine seu turba, tum verò sæpe de multitudine militum, seu turba, vel agmine, aut turma. Orion apud Etymol. scribit, ὅμιλον, quum dicitur ὅτῃ πολέμου, deriuari φοβὰ τὸ ὁμοῦ πᾶ ἴλας βάλλειν, id est πᾶ συγκροφᾷ: at verò quum dicitur ὅτῃ τῆς αὐλῆς τῆς ὄχλου, deriuari φοβὰ τὸ ὁμοῦ εἰκεῖσθαι. Sed mihi nō placere, diuersa dari eidem vocabulo etyma pro diuerso vsu, docui & antea. Eustath. in hunc versum Homeri Od. α, Τίς δ' αἷς, τίς δὲ ὅμιλος ὅσ' ἔπλετο, annotat ὅμιλος esse nomē ῥητικόν, deriuatum ἀπὸ τῆς ἴλης. Idem poeta Il. σ, Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν ἐκέλοντο θ' ὅμιλος Τερπόμενοι. Et Il. ω, -κλαίων δ' ἀμφίστεθ' ὅμιλος. Alibi dicit & μυρίων ὅμιλον. At de turba militum, seu de agmine, multo etiā frequētius vsurpat, vt quum dicit Δαναῶν ὅμιλον, & Ἀχαιῶν ὅμιλον. Sic Il. λ, Ἀλ' ἴσαν κατ' ὅμιλον, ἐπεὶ ἐξέμεναι φθῆν ἄμεινον. Et Il. ρ, — μάρνασθαι δ' αἰεὶ Ἀλλήλοις κατ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἴπυν. Et Il. υ, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἔκτορος αὖτε μάλιστα λελάσκετο δῖον ὅμιλον. (Vt autem hic δῖον ὅμιλον, sic alibi κατὰ δῖον ὅμιλον) Et Il. ν — τὸν δ' ὕστατον θῦρεν ὁμίλου Ἑῷοι. Dicit autem & μίκτο δ' ὁμίλῳ aliquotiēs locis. (quò pertinet vocis Gallicæ vsus in re militari, Melée) Aliquando autem datiuus ὁμίλῳ ponitur potius ad aduerbialiter pro ὁμαδόν. Hoc quoque sciendum est quum alioqui ὅμιλος idem plerisque in locis significet quod πλῆθος, inueniri tamen ista duo distinctè ab Homero posita, in hoc videlicet loco qui extat Odyss. λ,

Αὐτάρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίῃ μαρνοίμεθ' Ἀχαιοί, Οὔτέ τοτ' ἐς πληθὺν μιμνέν αἰδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, Ἀλλά πολὺ φθήσκεσκε, τὸν ὄμμος οὐδενὶ εἴκων. vbi Eustathius illa duo οὔτ' ἐς πληθύν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ sic exponit, ὅτε ἐν τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν ὄχλῳ, οὔτε ἐν τοῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις. Addit tamẽ, esse fortasse idẽ, ὃν φθεγγόμενον, ἐν πληθυῖ, & ἐν ὁμίλῳ. Hoc postremò sciendum est, quod attinet ad vsum huius verbi quem habet apud Homerum, interdum non de agmine vniuerso vsurpari, sed de parte duntaxat. vt Il. ρ, Οἷον φεὶς Τρῶας μάχας φεφιτω ἐν ὁμίλῳ Μοῦσος.

In soluta quoque oratione ὅμιλος vsitatum est pro multitudine militum, seu turba: & nominatim apud Thucydidem. vt lib. 4, καὶ πὶν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβεῖν. Idem lib. 2, ὕστερον δὲ αὖθις οὐ πολλῷ (ὥσφ φιλεῖ ὅμιλος πιεῖν) φραπηρὸν εἵλοντο. Eodem libro, ὅπως ἀκούσιτο ὡς ὅτι πλεῖστον τῷ ὁμίλῳ. Sed & Herodotus ante illum ita vsus fuerat, cum alibi, tum in hoc Polymniæ loco, ὅτι δὴ ὄμμος ὅμιλος γίνεται πεισμόνιοι ἢ ἀκικχάνιοι ἢ φεὸς δίκαιοι τε καὶ δίκα. Philo autem dixit καὶ ὁ πολὺς ὅμιλος φθὶ ἀπὸ τῆς φυσικῆς φιλοσόφων. vbi Bud. vertit itidem Multitudo, ita reddens illa verba, Ac pleraque Stoicorum multitudo.

Ἐξόμιλος vide in Ἐξομιλέω.

Εὐόμιλος vide post Ὁμιλία.

Ὁμιλαδὸν, VEL Ὁμιληδὸν, Turmatim, Cateruatim, Per turmas, Facto agmine. Et q.d. In turba, vel Magna cum turba. Hom. Iliad. μ, in principio, — οἱ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. vbi Eustath. ὁμιλαδὸν μάχεσθαι ait esse κοῦ πλῆθος, & αἰαμῖξ, & quod dicũt κατ' ἴλας, non autẽ μονομαχικῶς, & (vt porta quispiam dixerit) μονάξ. Idẽ non semel datiuum ὁμιλῷ explicat isto aduerbio ὁμιλαδόν: addens & παμπληθεί. item disiunctim exponens ὁμοῦ & ἰλαδόν. Apollon. Arg lib. 1, — πᾶσα ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο. Hesiod. Ὧν καὶ ὁμιλαδὸν εἰσὶ γένος ἠϊκανοῖσι.

Ὁμιλία, ας, ἡ, q.d. Ipsa actio versandi in cœtu hominum, qua periphrasi vtor vt ostendam quomodo seu potius quatenus sequatur significationem nominis ὅμιλος. Exponitur alioqui Conuersatio, Cõsuetudo, Congressus, Commercium: item peculiarius Colloquium, Confabulatio. Bud. ex Cic. vertit, Familiaris congressio. quæ etiam expositio magis peculiarem dat huic nomini significationem. Plato Symp. ἢ ἐς ἀνθρώπω ἢ μίγνυται, ἀνὰ δὲ ἐξ ἐστὶ πᾶσα ὅδε ἡ ὁμιλία ἢ ἡ ἐξ ἀλλήλων θεοῖς φεὸς ἀνθρώπους. Plut. Symp. ἀλοῖα δὲ καὶ χρεῖα καὶ ὁμιλία καὶ παιδιὰ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπάζεται. Philo De vita M. lib. 1, ἢ ἔμοις τῆς ὁμιλίας σοι τῆς ἐμῆς ἀπολαῦσαι, tibi consuetudine mea frui nefas est. Vsitatus est & pluralis numerus ὁμιλίαι. Plut. De def. orac. καὶ πὶν βίον ὅλας αὐτεπιμιχπι ἀλλοδαπῆς ὁμιλίαις ἢ ἄθικπι συναφθεσι τῆς Πυθάδος. Idẽ in Sympos. sept. sap. χρῆμος ὁμιλίας ὑγιεινᾶς ἄχρι πεντῶν, ἢ συνουσίας ἀνδρῶν νοῦν ἔχοντων ἐπαρκοῦσας. Sic in illo senario Menandri qui à Paulo Apostolo citatus fuit (& quidẽ sanctificatus, vt dixit Tertullianus) Φθείρουσι ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί. de cuius interpretatione lege quæ dixi in Sententiis comicorum Græcorum quas non pridem edidi. Hoc certè cõstat, licet ὁμιλία interdum pro colloquio accipiatur, non recte reddi illic ὁμιλίας: colloquia: quòd hæc interpretatio nimis restringat illam sententiam. Alioqui ὁμιλίαν aliquando peculiarius accipi pro colloquio constat, atque ita reddi potest in posteriore illo Plutarchi loco. Sic apud Synes. ἢ ἐς πὼ βασιλέως ὁμιλίαν φθὶ πώποτε Ἑλλήνων παρέλεύσεται παρεσπάπ. Sic & ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν πιὸς, venire in colloquium alicuius. Lubentius tamen reddiderim, In congressum & colloquium, vt alicubi Cic. Quas autem quidam Christiani theologi (& nominatim Basilius ac Chrysostomus) inter sua scripta ὁμιλίας vocarunt, sunt qui sermones; aliis sacras conciones interpretati sunt. Vide Ὁμιλῶ.

Ὁμιλία restringitur non solùm ad consuetudinem quæ est per colloquium, (vnde etiam fit vt hac ipsa voce Colloquium reddatur) sed & ad illam consuetudinem quæ est præceptori cum discipulo, in eo docendo, atque adeo ad ipsam docendi actionem. vnde apud Xenoph. legimus κάμβαίνειν τῆς ὁμιλίας μαθόν. Eustath. quoque, ὁμιλίας fuisse dictas παὶ διδασκαλίας, autor est, pag 974. Illam certè significationem sequitur ὁμιλητὴς, quod pro discipulo ponitur. vt & Eustathius in eodem illo inuuit loco. ‖ Restringitur ὁμιλία & ad consuetudinem quæ est inter maritum & vxorem, sicut & συνουσία: accipitúrque itidem pro concubitu. (quemadmodũ & apud Latinos nomẽ illud Consuetudo, necnon verbum Consuescere restringi ad hanc significationem videmus) Aristot. De gener. anim. διὸ καὶ φθὶ γυναικῶν ὅσαι φεὸς πὼ ὁμιλίαν ἀκρατεῖς πὼ ἑαυτῶν πολυπκήσουσι, παυσον τῆς πὶ πεσεως. Et cum adiectione, vt ἡ φεὸς ἄνδρα ὁμιλία, apud Lucianum, ἄδικον, ἀνδ τῆς φεὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας φθ Ἡ εαν ἐπὶ πὶ ἐμὲ πῶδα ἠγῶνται πὸν Ἡραιστον. Et ἡ φεὸς γυναῖκας ὁμιλία, apud Philonẽ. Itidémque ἡ φεὸς τοῖς ἄρρεσι ὁμιλία, apud Aristot. in Pol. Ibidem & ἡ φθ ἀρρένων ὁμιλία. Sic & Athen. φθὶ πὰ φθὶ ἀρρένων ὁμιλίας ἐπὶ πὶ ἡδυ. Legitur & ἡ φθ ἀφροδίσιον ὁμιλία. Sciẽdum est autem dici & alio sensu ἡ φεὸς γυναῖκα ὁμιλία ab Aristotele in Oecon. tali videlicet quali & ἡ φεὸς δούλους ὁμιλία, pro ratione agẽdi cum vxore & cum seruis. vt Bud. vertit. (sed possumus pro Agendi dicere etiam Se gerendi:) Addit verò & hãc interpretationem, Rationem & modum præbendi se vel mitem & indulgentem, vel seuerum. Rursum verò hunc locum illius afferens, ex Oecon. 1, ὁμιλία δὲ φεὸς δουλικὰ, μὴ πὸ ὑφεῖ, μηδ' ἀπὸ ἀνείας, ita cum seruis agat. Ibidem ὁμιλίαν γυναικὸς esse ait Viri cum vxore conuersationem, & colloquium, & appellationem. ‖ At ὁμιλία φαρμάκου in v.l. affertur ex Galeno ad Glauc. pro Applicatio medicamenti.

Ὁμιλία vel potius IONICE Ὁμιλίη, apud Herodotum, pro ὅμιλος: accipiendo tamen non pro Turba, sed pro certa multitudine, vel cœtu, aut etiam collegio: vt Bud. interpretatur hoc in loco Thaliæ, ἡμεῖς αἰδοῖοι φθ ὁ τῶν ὀπτικέξαι πς ουκ ἐν τοῖσι φθεῖσι ὦν τὸ κράτος.

C. Εὐόμιλος, ου, ὁ & ἡ. Qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari. Vel, Qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur. Dicam autem de hoc vocabulo & in Ὁμιλητὴς, quod huic significatione respõdet. Suidas autem habet SVPERL. Ἐὐμιλόπαπς, quod exp. ἀόχρηπς, item ἀκᾶος. sed mẽdosè pro Ὁμιλος scriptum id esse existimo. Cæterùm hoc compositum non post ὅμιλος posui, sed post Ὁμιλία, perinde ac si diceretur Εὐόμιλος, quòd significationis habẽdam rationẽ cẽsuerim.

Ὁμιλέω. ῶ In cœtu aliquorum versor, respiciendo ad ὅμιλος significans cœtum. sed generalius accipitur pro Conuersor, Versor cum, Consuetudinem habeo cum, vel Commercium habeo cum. Homer. Iliad. α, Ἤλη ἢ πτ' ἐγὼ καὶ ἀφέσσιν ἢ ἐ φθ ὑμῖν ἀνδράσιν ὁμίλεστα. Sic in sententiis monostichois, Κακοῖς ὁμιλῶν, κ' αὐτὸς ὀκδῆς κακός. itidémque, Σφοῖς ὁμιλῶν κ' αὐτὸς ὀκδῆσι σφεῖς. (Apud Thucydidem autem lib. 3, ὑμῖν δὲ ἀπὸ πῖσου ὁμιλοῦσι, quoniam paulo aliter redditur, de hoc loco & similibus mox dicam) Item ὁμιλεῖν πι φεὸς χάειν, apud Isocr. & ὁμιλεῖν φεὸς ἡδονὴν, Ita versari cum aliquo & consue udinem habere, vt gratificari ei studeas, seu eius voluptati inseruias. Scio tamen reddi in v.l. Ad gratiam confabulari, & Ad voluptatem confabulari. de qua interpretatione dicam vbi ad hanc verbi ὁμιλῶ significationem peruenero. ‖ Ὁμιλῶ οὕτω φεός σι, Talis est mea consuetudo tecum, seu conuersatio, Tale est mihi tecum commercium: vel Ita me gero erga te. Isocr. ὥσπερ ὁμιλῶ φθ πόλεων φεὸς τὰς ἠπείρους. quod exponitur, Sic cum inferioribus ciuitatibus commercium agita. Apud Thucyd. autem non in vno loco, ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν, Pari iure nobiscum agitare, vel Pari iure nobiscum agere, aut Pari iure nobiscum se gerere. Aut potius, Ita se nobiscum gerere vt qui pari sunt iure. ‖ Iunctum autem datiuo rei Ὁμιλῶ, redditur sæpe verbo Versor, cum præp. In. vt ὁμιλεῖν τοῖς φράγμασι, Versari in rebus. Synes. epist. 105, οὐ τὸ ὁμιλεῖν πάνυ φεράγμασιν ἀνθρωπίνοις μὴ ἀποκόψει τὸ θεῖον, Versari in rebus humanis, Res humanas tractare. Idem epist. 131, φεράγμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις, In molestis negotiis versatur, Negotia molesta tractat. Et ὁμιλεῖν φροντίσι apud Synes. Versari in curis. vel q. d. Commercium habere cum curis. Sed & ὡμιλικὼς πολέμῳ apud Thucyd. Versatus in bello. At verò apud Isocratem, vbi vterque

datiuus huic verbo datur, nimirum vnus rei, alter personæ, haud itidem verbo Versari reddi potest, (quo tamen Bud. reddendum censuit) nisi ei duæ præpositiones dentur: in hoc videlicet loco in Nicocle, ὁμιλεῖν καὶ τοῖς φεάγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώπις δύνασθαι, καὶ μὴ ἀβαπεφεαπεθαι ἐν πᾶς τῷ βίῳ μεπαβολαῖς. hoc modo, Et in rebus gerendis & cum hominibus versari posse. Interdũ verò ὁμιλεῖν cum rei datiuo redditur non solùm Versari, sed & Adhærere, Operam dare. Bud. certè postquam dixit ὁμιλεῖν esse Versari, Adhærere alicui rei, affert ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ ex Platone lib. 6 De rep. ὅπαν αὐτὸ πλησιάζον πες ὁμιλῶσι τῇ φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἀξίαν. Addit & hunc eiusdem locum, πάνυ σμικρὸν δὴ πι λειπεται φθ κατ' ἀξίαν ὁμιλοῦσι φιλοσοφίᾳ. vbi vertit Qui dignè & honestè philosophiæ studeant. Apud Luc. autem, παιδεία καὶ ἐλάχιστα ὠμιλικὼς reddit, Qui literis quantulamcunque operam dederit. (Vt autẽ φιλοσοφίᾳ ὁμιλεῖν redditur Philosophiæ operam dare, sic etiam φιλοσόφῳ ὁμιλεῖν reddere possumus Philosopho operam dare, apud Plut. in Præc. sanit.) At verò ὀνείρασιν ὁμιλῶ apud Chrys. vertitur, Res est mihi cum somniis. Fortasse autem & in isto Greg. loco, θεὸς ὁμιλήσας σαρκὶ possit itidẽ reddi Cui res fuit cum carne. Nisi quis malit (vt certè & ego malo) Cui cõmercium cũ carne fuit. At in v.l. Qui carni se alligauit. Affertur ex Hermog. & pro φεσέχειν τὸν νοῦν.

Ὁμιλεῖν, In alicuius congressum colloquiúmque venire, (vt Cicero hæc copulat) Colloqui, Confabulari. (sicut ὁμιλία pro colloquio interdum accipi docui) Sic in his locis quos superius protuli, ὁμιλεῖν φεὸς χάειν & ὁμιλεῖν φεὸς ἡδονὴν redditur Cõfabulari: sed nõ dubium est quin latius accipere oporteat ὁμιλεῖν in huiusmodi locis, vt hoc dicatur de iis qui quibuscunque possunt modis sua conuersatione seu consuetudine gratificari conantur. Affertur autem ὁμιλεῖν & pro Orationem ad populum habere, seu sermonem, ex Concil. Anticyr. can. 1. cui analogon significationem habere nomen ὁμιλία dictum supra fuit.

Ὁμιλεῖν, Consuetudinem habere, Consuescere, intelligendo de concubitu. Luc. ἐγὼ δ' ὡμίλω πᾶς γυναῖξὶ μόνας χαλεπὸν σε εἶ ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσασιν ἐμοί. Cui verbo analogon significationem habet nomen ὁμιλία, vt vides suprà.

Ὁμιλεῖν affertur & pro Accedere, ex quibusdam Homeri locis, vbi fortasse reddi potest etiam In congressum venire, Congredi. At verò apud Herodotum ὡμίλησαν τῇ Φρυγίῃ, vertitur Attigerunt Phrygiam. Et apud Aphrod. οὐχ ὁμιλεῖ πῷ σώματι αὐτῆς, Non attingit corpus eius, vel Non contingit. Sed rurium apud Homerum ὁμιλεῖν in bello est τὸ δοῦσε κ' ἴλας γενέσθαι. Est verò & ἔμιλος ποιεῖν. Vide Eustathium.

Ὁμιλεῖν ὀκπὸς pro Seruorum agere. v.l. ex Soph.

Ὁμίλημα, ατος, τὸ, Officiũ congressus, seu Congressus quidam officiosus. In v.l. ex Plat. affertur pro φεάγμα, & Latinè redditur Officium.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, q.d. Conuersator, pro eo qui conuersari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo. Sed accipitur peculiariter pro discipulo, apud Xenoph. (sicut NOMEN Φοιτητὴς, quod propriè sonat Ventitator, ponitur itidem pro discipulo) Huic autem nominis ὁμιλητὴς significationi κάλλιστον habet & nomen ὁμιλία, vt ex præcedentibus disces.

C. Ἀνομίλητος, ου, ὁ & ἡ, vide post Ὁμιλητικός.

Ὁμιλητικός, οῦ, ὁ, Qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari. Vel, Qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur. Eam iem interpretationem do huic nomini quam dedi præcedenti Ἐὐόμιλος. (sed illud vsitatius est quàm hoc) A Bud. exponitur ὁμιλητικὸς, Qui dexteritate conuictus præditus est, & scit credere aliis & dedere se opportunè: apud Isocratem ad Demonicũ, vbi legitur, γίνου φεὸς τοὺς πυνσαζόντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός. quibus subiungit ea quæ cauenda sunt ei qui ὁμιλητικὸς esse vult: ὁμιλητικὸς ἢ ἔστι μὴ δυσέρεις ὢν, μηδὲ δυσαρέσκος, μηδὲ φεὸς πάντα φιλόνεικος. In v.l. redditur Sociabilis, Affabilis, Comis in congressu, Ad cõsuetudinem facilis & aptus, (ex quibus illud Sociabilis præsertim, minimè placet) & affertur ex Philostrato in Apoll. vita, νόμον τοῦπον οἱ ὁμιλητικοὶ ἡγοῦντο, καὶ ἐπίμιον αὐτὸν ὡς ὀκ Διὸς ἥκοντα. (At verò ὁμιλητικὴ διήγησις, id est narrationes, quæ appellentur, vide apud Eustath. pag. 122.)

CONTR. Ἀνομίλητος. quod exponitur A mutua vitæ consuetudine alienus: item Insociabilis, & Incomes, ex Fest. (sed manifesto errore, quũ planè aliud ei significet hæc vox. At vsus nominis Incomis nullum affertur exemplũ) Οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης Luciano, Seruus nõ imperitus hominis appellãdi, inquit Bud. addens, Qui loqui & respondere nouit, vt vulgò loquuntur. Subiungit autem ἀνομίλητος cum genitiuo pro Qui commercium & vsum non habet, ex Platone in epist. ad Dionis propinquos, ἐπειδὴ τὰ φεὸς πὰ φεὸς αὐτὰ σωεξεῖπκεν, ὅπως ἀνομιλήτῳ μὴ παιδείας, ἀνομιλήτῳ ἢ σωοικιῶν τῶ φεοσηκουσῶν γενοίεναι. Vbi sunt qui reddant, Cui nullum cõmercium fuerat cum &c.

C. ΕΝομιλέω, ῶ, Sum in consuetudine alicuius, Conuersor pro simplici ὁμιλῶ. Philo dixit, μόπω τοῖς φθ ἐγχωρίοις ἐνωμιλικὼς ἦθεσι, pro Nõdum versatus in moribus indigenarum, id est Nondum ex consuetudine & conuersatione assuefactus eorum moribus, seu compertos habens eorum mores.

C. ΕΞομιλέω. ῶ. Consuetudinem habeo. v.l. Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Versari in turba, ibidem ex Euripide. Sic autem variatur præpositio in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in NOMINE Ἐξόμιλος, sed potius priuationem significat apud Sophoclem in Trachiniis, pag. 365 meæ editionis. Ξένων γὰ ὄξομιλος ἢδὲ π. βάσις. nec enim dubito quin ὄξομιλος hic significet Aliena seu abhorrens ab ea quæ est πὸ ἡμετέρου ὁμίλου. Schol. exp. βάδιστος ξένων ἀνδρῶν ὄτι, καὶ ἄλλου πλήθεις σωεῖσπα. vbi deesse puto præpositionem ἐξ ante ἄλλου.

C. ΚΑΘομιλέω, ῶ. Consuetudinem habeo, seu commerciũ, Est mihi consuetudo, pro ὁμιλέω. Schol. Aristoph. dixit καθομιλεῖν τοῖς κηρῶς de Theramene loquens, pro eo (vt opinor) quod Latinè diceretur seruire tempori, vel Vti forte: scribens, ἐκάλει ἢ αὐτὸν κόθορνον, ἐπειδὴ ἑκατέρα σάσι φθ πολιτευομένῳ ἑαυτὸν παρεπῆκε, καθομιλῶν τοῖς καιροῖς. Ibidẽ de eo dicit, ὡῦ δὲ αὐτὸ παυοῦρχος καὶ φεὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Cum accus. pro Quotidiana cõsuetudine cum aliquo congredior, vide paulo pòst, vbi agam de Καθομιλῶ significãte alloquor. (In v.l. Καθομιλῶ exponitur Sermocinor) Passiuè autẽ apud Dioscoridẽ lib. 6, σαρδόνιος γέλως καθομιλεῖ), quod exponitur Sardonicus risus in prouerbium abiit. Sed malo & hic nomẽ illud Consuetudo vsurpare, & quidem vtendo genere loquẽdi Ciceroniano, Sardonius risus in prouerbii cõsuetudinem venit. Synesius autem καθομιλημῶν dixit nõ vno in loco pro Celebratum. nec enim vsus est dũtaxat in epist. 105, vbi dicit πὼ καθομιλημῶν αὐάσασιν, sed & in libello De insomniis. quum alioqui Bud. locũ illum ex Epist. 105 suspectum mendi habuerit.

Καθομιλῶ, Alloquor, Appello, Compello. Aristot. Polit. 5. τοὺς μὴ γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς ἢ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Postquam autem dixit Bud. καθομιλεῖν illud significare hoc in loco, addit, Nisi sit mendum. Itidémque suspectum habet hũc Appiani locum propter eandem constructionem, videlicet cum accusatiuo, Bell. ciuil. lib. 5, ὅπω καθομιλῶν τὸ Καίσαρα ὁ Κοκκήϊος, ὀκείνῳ τὸ ἡμέραν ἐξενίζετο παρ' αὐτῷ. id est Alloquens, inquit. Sed nõ debuisse Budæo suspectos esse duos hosce locos, ostendit tertius iste Athenæi, lib. 12, ἐμμεῖτο δὲ Ἀλκιβιάδης τὸν Παυσανίου μηδισμὸν, καὶ καθομιλῶν Φαρνάβαζον πὼ Περσικὴν ἔμαθε φωνῶ. vbi tamen nequaquam dixerim accipi itidem simpliciter pro Alloquens, sed potius pro Quotidiana consuetudine cum eo congrediens, vel certè In congressum eius & colloquium sæpe veniens.

C. ΜΕΘομιλέω, ῶ, pro simplici ὁμιλέω, Conuersor, Consuetudo mihi est cum. Hom. Il. α, Καὶ μὴ τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον. quum prius eadem de re vsus simplici fuisset.

C. ΠΡΟΣομιλέω, ῶ, Conuersor, Consuetudo mihi est, Congredior. Greg. αὐδρῶν τε τοῖς ασυδαιμονέσι φεοσομιλῶν τῆς. Bud. φεοσομιλεῖν dicens accipi pro Rem habere cum aliquo, Commercium rerum sermonisq; habere, affert ex Platone in Timæo, ὅσα αὖ οἷά τε, ἔργῳ καὶ λόγῳ φεοσομιλοῦσι ἑκάστοις, φεάττοιεν ἢ λέγοιεν. Sed quum addatur

ἔργῳ καὶ λόγῳ, constat accipi simpliciter pro Commercium habentes. Inuenitur autem & προσομιλεῖν τοῖς πνα apud Xenophontem. Exponitur etiam Colloquor, Sermocinor, seu Simul sermocinor: vt redditur à Budæo in illo Grægorii loco quem modò protuli. A

Προσομιλῶ cum datiuo rei, Versor in aliqua re, Tracto rem aliquam. vt προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ apud Thucydidem lib. 1, Versari in bello, Bellum agitare. Sed idem lib. 2 iunxit accusatiuo, dicēs τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. (vbi existimo regi accusatiuum à præpositione, vt perinde sit acsi dictum esset ὁμιλοῦντες πρὸς τὰ ἴδια) In rebus priuatis versantes, Res priuatas agitantes. Nam pro Communicantes (vt in v.l. ex Valla redditur) nullo pacto admitti potest. Cæterùm apud Alex. Aphrod. vbi dicit προσομιλεῖν τῷ ἀέρι, possumus itidem vti verbo illo Versari, eum videlicet vsum ei dātes quem habet quum dicimus Versari in aliquo loco. In v.l. redditur Aeri expositum esse. B

Προσομιλεῖν πέτρῃ Polypodem dixit Theognis pro Saxo adhærere vel (vt alii) Saxum contingere. Sunt & qui reddant Saxo se admouere: vbi scribit, Πουλυπόδους νόον ἔχε πολυπλόκους, ὁς πεπὶ πέτρῃ Τῇ Προσομιλήσῃ, θῖος ἰδεῖν ἐφαίη. Fortasse autem & apud Alexandrum Aphr. ἡμῖν προσομιλῆσαι θερμὸν ὕδωρ, reddi potest Aqua calida quæ corpori nostro adhæserit, vel Quæ corpus nostrũ contigerit: quum in v.l. reddatur verbo passiuo, ita, Nobis obducta aqua calida. (vide Προσομιλία) In isdem προσομιλῆσον exponitur etiam Accedendum est, non allato exemplo. C

Προσομιλητικός, ός, ό, Ad conuersationem seu commercium aptus, aut Ad conuersationem pertinens. Item Sermocinatiuus, seu Sermocinator. vt προσομιλητική, Sermocinatrix, apud Fabium lib. 3, ita scribētem, Plato in Sophiste iudicial & concionali [parti rhetoricæ] certiam adiecit, προσομιλητικὴν: quam sanè permittamus nobis dicere sermocinaticem: quæ à forensi ratione disiungitur, & est accommodata priuatis disputationibus, cuius vis eadem profectò est quæ dialecticæ. D

AT VERO Προσομιλία (quod tamen verbalis formam non habet, sicut nec ὁμιλία) exponitur Conuersatio, Congressus, item Sermocinatio, & Colloquium. Sed & pro Contactus affertur ex Aphrod. seo in hoc loco, ἡρμαγμένα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας, αἰθεριοποιοῦσιν αὐτό. quæ interpretatio meam illam confirmat qua vsus sum suprà in verbo Προσομιλῆσαι apud eundem, & in eadem re. E

C. ΣΥΝ Ὁμιλέω, ῶ, Conuersor, &c. pro simplici ὁμιλῶ. Item Colloquor, Confabulor. Et NOMEN Συνόμιλος, quod verbale quidem non est, sicut nec ὁμιλία, ac compositum προσομιλία: sequitur tamen sicut & illa, significationem verbi. Exponitur enim Confabulator, Congerro. Hesych. autem habet, Συνόμιλος, σύλλογος, (si modò ita scripsit) & συντροφος. Sic autem & ὁμόμιλος à nominis ὅμιλος significatione derlectit. F

ὈΜΦΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, Vmbilicus.

τὸ ἐν μέσῳ τῇ γαστρὸς κοῖλον, vt Ruf. Ephes. tradit: sic ut & Polluci ὀμφαλὸς est τὸ κοῖλ' μεσηγαστέρα κοῖλον. Legitur & apud Plat. in Symp. σωέλκων παντοχόθεν τὸ δέρμα ὅθεν ἐπὶ γαστέρα νεῦ καλουμένῳ, ὡς πρὸς τὰ συστάσα βαλαίπα, ἓν σῶμα ποιῶν ἀπέδει κοῖλ' πεῦ μεσηγαστέρα. ὁ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι Il. φ, Γαστέρα γὰρ μιν τυψε παρ ὀμφαλόν. Cæteris quoque animalibus ὀμφαλὸς tribuitur, & item piscibus. nam in iis ὀμφαλὸς dicitur ea pars vbi oua visuntur. G

Transfertur & ad inanima. Dicitur enim ὀμφαλὸς siue μεσόμφαλον γῆς ab Euripide Delphorum vrbs, quia creditur esse ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης. Sic Eustathius pag. 309, ὁ δὲ Πυθῶνα πόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς, ἤτοι μεσότης. qui locus & ὀμφαλὸς αἰγὸς siue αἰγᾶος dicitur, vt Hesychius innuit. Sic Cicero in Verr. de Ennensium nemore, Qui locus, quòd in media est insula situs, vmbilicus Siciliæ nominatur. Itidémq; Liu. dicit Ætolos vmbilicũ Græciæ incolere. Sed & mari tribuitur ὀμφαλός, Od. α, de insula Calypsûs, Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῳ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. id est τὸ μεσόπαντος τῆς ἁλοπικῆς ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, inquit Eustathius. H

In agmine autem militari ὀμφαλὸς dicitur media illa pars inter duo κέρατα. i. cornua: quæ & ἄκρος & πτερυγία & κόμα, & διχοστομία, vt in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς traditur. vbi διχοστομία φάλαγγος esse dicitur ἡ εἰς β ἴσα τμήματα καλεῖται κέρατα. Poll. lib. 1, τὰ μαχόμενα τὸ μὲν ἐμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγόν, καὶ πρόσωπον, καὶ τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα, πτερὰ καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ ἀριστερόν· τὸ δὲ μέσον, ὀμφαλός. Clypeis etiam ὀμφαλὸς tribuitur, quem Latini vmbonem vocant. Eustathius dicit esse bullam in medio clypeo, seu bullam in medio clypei ventre. vel τὸ κατὰ τὸ μεσον ἐπανάστημα ἐν στερεᾷ πνι, ὕλης. Iliados ν, — ὁ δὴ δ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν εὖπα, clypei vmbonem. vnde ab eodem Homero ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι appellantur. Sed & phialæ suos habēt ὀμφαλούς. unde βαλανοόμφαλοι φιάλαι apud Cratinum, ἐπὶ δὴ τὸν τῆς γυναικείας πέλεις ὀμφαλῶ, vt suprà etiam suo loco dictum fuit vocantur item μεσόμφαλοι φιάλαι, vt paulo infra dicetur. Habent & libri suos ὀμφαλοὺς, quibus antiqui eorum integumenta solebant ornare, coniectis vel ex ebore, aliòve osse, vel metallica materia. Latini itidem vmbilicos appellant. Catullus ad Varum, Noui vmbilici, lora rubra, membrana Defecta, plumbo & pumice omnia æquata. Mart. al. lib. 4, Ohe, iam satis est, ohe libelle: Iam peruenimus vsque ad vmbilicos. Sic Horat. Epodon ode 14, Inceptos olim, promissum carmen, iambos Ad vmbilicum adducere. Luc. ὁμοῖοι εἰσὶ τοῖς καλοῖς ζωγράφοις βιβλίοις, οἷς χρυσοῖ μοι ὀμφαλοί, πορφυρᾶ δὲ ἐκπεφύκασι δέρματα. Et alibi, πορφυρᾶ μὲν ἔχει τὸ βιβλίον πῶς ἐστέφανται, χρυσοῦ δὲ τὸν ὀμφαλόν. Præterea ὀμφαλὸς ζῴου dicitur ἡ μέσον, vt Hesychius tradit: seu αἱ ἐπὶ τῷ ζυγῷ τρεῖς γραμμαὶ ἐξ ὧν αἱ πλευραί, vt idem: Iugi foramina de quibus religantur habenæ. Apud Eust. p. 1350, Τελὸς δ' ἐκαπόδεν ἐστὶ καὶ ἐπὶ ὀμφαλοῖ, id est ὅπερ ἐστὶ μέσον τοῦ ζυγοῦ. Præterea fici quoque ὀμφαλοὶ in ima sui parte & quasi ventre habent. Pollux lib. 2, οἱ δ' Ἀττικοὶ καὶ τὴν ὀπὴν τῶν σύκων τὸν ὀμφαλὸν ὀνομάζουσι. Similiter in pomis quoque, pyris, mespilis, sorbis, vmbilicus seu ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo vmbilici modo prominet.

Ὀμφαλὸς vocatur etiam vmbilicus fornicis, id est lapis continens compagem & coagmentationem sese forficum modo intersecantem. Sic & in forfice vmbilicus nominari potest. Hæc Budæus, respiciens ad hunc locum Aristo. De mundo, κατεβάλλετο τὸν κόσμον τῆς ὀμφαλοῖς περιφερεῖς ὄντες ἐν τῇ θαλάσσῃ λίθοις, ἐν μεσοτάτῳ φέρει κοῖλ' πῶς ἕκαστον μέρος, ἐπέθεσιν, ἐν ὅρμοις ἀπτῆν, οὕτω δὴ ἐκλεξεν πᾶν ἅρμα τῆς λιθίδος καὶ ἀκίνητον. quem locum sic interpretatus est, Mundum cum illis lapidibus compone qui in operibus fornicatis forficis in modũ disparsi conformatis structura se intersecantes, vmbilici vocantur. In v.l. annotatur Ὀμφαλὸν siue Ὀμφαλὸς esse etiam Cretæ locum, cuius mentionem fieri à Callimacho: item locum quendam Thessaliæ.

C. Ὀμφαλόκαρπος, ος, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus vmbilicus est, seu vmbili cum refert. Ita dicitur aparine, vt testatur Dioscor. l. b. 3, cap. 103, ἅπερ εἴνοι δ' ἀμπελόκαρπον, οἱ δ' ὀμφαλόκαρπον, οἱ δ' φιλαίθριον καλοῦσι. Nominis rationem mox exprimit his verbis, ἀπόμακρος, λεῖος, σφαιρόειδος, ὑποκοίλοις ἐκ μέσου ὡς ὀμφαλός. De eadem Plinius l. b. 27, cap. 5, Aparinen aliqui omphalocarpon, alii philanthropon vocāt: ramosam, hirsutam, quinis senisve in orbem circa ramos foliis per interualla: semẽ rotundum, durum concauum, subdulce. Sed perperam ibi SCRIBITVR Ὀμφαλόκαρπος.

C. Ὀμφαλοτόμος, SIVE Ὀμφαλητόμος, ου, ἡ, Obstetrix, Quæ vmbilicos infantibus recēns natis præcidit. quod Eustathius Ionicè pro μαῖα dici annotat. Pollux libro 2, ὀμφαλοτόμος, ἡ μαιβύτεια. VNDE Ὀμφαλοτομία SIVE Ὀμφαλητομία, ας, ἡ, Vmbilici præcisio. Prius ὀμφαλοτομία apud Pollucem legitur in fine lib. 4: posterius autem ὀμφαλητομία vnà cum ὀμφαλητόμος apud Suidã, ὀμφαλητομία, inquit, ὅτε τὸν ὀμφαλὸν τῶν βρέφους αἱ μαῖαι ἀποτέμνουσι· καὶ αὐταὶ δὲ, ὀμφαλητόμοι λέγονται.

C. Ἀκρόμφαλον SIVE Ἀκρομφάλιον, ου, τὸ, dicitur Mediana vmbilici pars, Vmbilici medullium. Ruf. Ephes. ὀμφαλὸς ἐστὶ τὸ ἐν μέσῳ κοῖλον· τοῦτον δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρομφάλιον· τὸ δὲ ἄκρον αὐτοῦ, ἐπομφάλιον.

C. Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, Quod suprà vmbilicum est, vt testatur Pollux in præcedenti Ἀκρομφάλιον. Exponitur etiam Vmbo clypei. A T Ἐπομφάλιος dicitur Vmbilicatus. vt ἐπομφάλιον σῦκον in Epigrãm. Ficus vmbilico prædita. Habere enim & ficus suos vmbilicos, in Ὀμφαλὸς dictum est. A

C. Μεσόμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vmbilicum in medio habens. vt μεσόμφαλος φιάλη, quæ & βαλανεόμφαλος, ita appellata (vt Timarchus tradit apud Athen. lib. 11) quoniam τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ τοῖς καταπελταῖς ὄντα, πολύξαρθρα ἔχει κατὰ μέσον. ἐφ' οὗ χαλκοῖς ὀμφαλὸς ἔπεστιν. Ion in Omphale, Ἵν' ὁ φορεῖ παρθένοι κύπελλα, καὶ Μεσόμφαλος, l. φιάλας. Cratinus, Δέχεσθε φιάλας τάδε βαλανεομφάλους. Theopompus, Λαβοῦσα πλήρη χρυσέων μεσόμφαλον φιάλην. Μεσόμφαλοι dicuntur etiam species quædam placentarum, teste Polluce libro 2. B

Μεσόμφαλος dicitur etiam In medio vmbilico situs. vt apud Euripidem in Oreste, de Pythone, seu Delphis, ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοὶ γᾶς. Causa eius nominis Eust. p. 1389 explicat his verbis, πῶς μὴ γένοιτο ὁ μῦθος τοῦ πυθοῦ πῶς Δελφικὴν χώραν λέγεσθαι μεσαίζεσθαι, ἀέπτης μεταρσιοῦς ὑπὸ Διός. διὸ καὶ ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον γῆς ὁ Πύθιος τόπος ὁ τοῦ Δελφοῦ ἐλέγετο. Vmbilicum Siciliæ eodem modo appellat Cicero Ennense nemus. C

Μεσόμφαλον, ου, τὸ Medius vmbilicus, vel simpliciter Vmbilicus. Pollux libro 2, τὸ δὲ κοῖλ' μεσον γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον. Exponitur etiam Vmbilicus clypei, seu Vmbo.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vmbilicaris. ὀμφαλώδης τέρατος, Vmbilicaris appendix, vt Gaza interpretatur apud Aristot. De gener. anim. lib. 3, cap. 2. vbi de ouis immaturis quæ gallina madefacta aut frigore horrens ediderit, ait, ἐπ αἱματῶδές τε φαίνεται τὸ κύημα καὶ ἔχει δι' αὐτοῦ σῶλον μικρὸν ὀμφαλώδη. D

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, Vmbilicatus, Vmbilicum habens. vt ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Clypei vmbilicati. vel potius Clypei qui vmbones habent, apud Homer. Il. μ. Item ζυγὸν ὀμφαλόεν apud Hom. Il. ω, — τὸ ἠΐκυκλες πιὰς κοίλοις ἔχον ὀμφαλοειδεῖς, ἡ γλύμμα τὸ κοῖλον πῶς τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες τοῦ ἐπέθεντο, vt Eustathius dicit manifestũ esse ex eo loco quem in Ὀμφαλὸς suprà citaui. Qui verò ἀκριβέστεροι sunt, ὀμφαλόεν exp. τὸ ὑπόκοιλας πιὰς ἔχον ἐν μέσῳ ἐν αἷς οἱ ἱμάντες τοῦ ἐπεκλεῶτο: vel, πεῖχον μέσον ὀμφαλὸν ᾧ προσδεῖται ἱμάσιν ὁ ῥυμός. tot enim expositiones afferuntur ab Eustathio. A Nicandro verò ἄρκτος ὀμφαλόεσσα dicitur, vel quòd in vmbilico poli borealis sit constitutus: vel quod ipsa vrsa fœcunda sit atque altrix: quoniam cuncta animantia quæ vmbilicum habent, per eum primum alimentum accipiunt & nutriuntur. Sunt etiam qui ὀμφαλόεσσαν exposuerint Creticam, à Cretæ loco quod ἡ qui ὀμφαλὸς appellatur. Sic v.l. sed vide schol tã de hoc loco quùm de ὀμφαλόεσσα πόσις. E

Ὀμφαλωτός, ός, ὁ, Vmbilicatus. vt ὀμφαλωτὴ χρύσις, phiala aurea vmbilicata Pherecr. apud Athen. l. 11, Σπφανοῦς τε πῶσι κ' ὀμφαλωτοὺς χρυσοῦς. F

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, Vmbilicus, propriè clypei. i. Vmbo. ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, vt Suidas exp. in epigrammate quodam.

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, Scalper excisorius quo obstetrix infanti recēns nato vmbilicum præsecat. Pollux libro 2, καὶ ὁ ἀποτέμνων τοῖς ὀμφαλοῖς τῶν βρεφῶν, Ὀμφαλιστήρ. Itidémque Hesychio ὀμφαλιστὴρ est ᾧ τοῖς ὀμφαλοῖς ἀποτέμνουσιν. G

ὈΜΦΑΞ, ακος, ἡ, Vua acerba, nec dum matura,

σταφυλὴ δρίμεια καὶ οὔπω πέπειρος. Odyss. η, — πάροιθε δ' ὄμφακες εἰσὶ· Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἔπειτα δ' ἀποπερκάζουσι. vbi nota ὄμφακας dici etiã paruos illos acinos qui statim post amissos flores apparẽt, necdum ἀποπερκάζουσι. Hesiod. autem ὄμφακας vocat etiam quæ iam variare incipiunt: in Clypeo Herc. ὀτ' ὄμφακες αὐξόμενοι. Athen. libro 14, τοῦ θέρους αὐτὰ τὰ ὄζους τῆς ὄμφακος ἐμβαλὼν εἰς τὸν ζωμόν. Reperitur etiam vsurpatum masculino genere, vt apud Plut. in præc. connub. p. 240 meæ edit. οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν ὄμφακα πῶ σταφυλῶ ἑτέρους πρεσβυτέρους. Et Symp. 3, p. 1152, de hedera, μάλιστα δὲ αὐτῆς ὁ κόρυμβος ὄμφακι πυκνῷ καὶ περκάζοντι προσεοικὼς ἐκμιμεῖται πῶ ἀπέλου δράσεσιν. Nõ solùm autem vua acerba & immatura ὄμφαξ appellatur, sed etiã oliua, necnon lauri baccæ, omnésque omnium plantarũ acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nõdum peruenere. Hesychio certè ὄμφακες sunt πάντα τὰ αὐστηρὰ καὶ ὀξέα, ὄγρια ὀξύτα. A

C. Ὀμφακόμελι, ιτος, τὸ, Medicamentum ex vuis immaturis & melle. Dioscor. lib. 5, c. 31, fieri tradit ἐξ ὀμφάκων μήπω πεκαζουσῶν, καὶ χυλοῦ μέλιτος. quod potionis genus ex vuæ acerbæ succo & melle, pharmacopolæ Sirupũ de agresta dicunt.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acerbus, in modum vuarum immaturarum. Theophr. hist. pl. lib. 3.

Ὀμφάκινος, η, ὸ, Omphacinus, Ex vuis acerbis & immaturis confectus. Et ὀμφάκινον ἔλαιον, Oleum ex oliuis immaturis, quod & ὠμοτειβὲς dicitur: quia oliuæ illæ acerbæ vnde exprimitur, crudæ adhuc sunt. Dioscor. lib. 1, c. 29, ἔλαιον πρὸς πῶ ὀν ὑγιὲς χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτειβὲς, ὁ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται. Plinius etiam Omphacinum oleum appellat, lib. 23, c. 4. Apud Pollucem lib. 7, ὀμφάκινον est etiam vestimenti muliebris genus: quo colore Alexandrum delectatum scribit. B

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, vt ὀμφακίτης οἶνος, Vinum omphacites, quod conficitur θειλοπεδευομένης, μήπω κ' πάντα πεπείρου τῆς σταφυλῆς οὔσης, ἐπὶ δὲ ὀξυζούσης, ὁλίγον μὲ ἔφας γὴ σὺ ἔως αὐρυσωθῶσιν οἱ βότρυες, vt Dioscorides tradit lib. 5, c. 12.

Et fœm. GEN. Ὀμφακίτης κυνίς, Species gallæ parua, tuberosa, solida, nullo foramine peruia, vt idem Dioscorides tradit lib. 1, c. 147. C

Ὀμφακίας, ᾶς, ὁ, Acerbitate sua ὄμφακας referẽs, seu Ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος apud Eust. fortasse qui ὀμφακίτης. Metaphor. ex Luc. ὀμφακίας νεκροῖς ἄγλς, acerba morte defunctos agis. Et apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμὸς, acerbus immitisque animus: — οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι τὸν θυμὸν αὐθρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν. D

Ὀμφάκιον, ου, τὸ, Omphacium, Succus vuæ acerbæ, nec dum maturescentis. Dioscor. lib. 5, c. 7, ὀμφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ὄμφακος θασίας σταφυλῆς μήπω πεκαζούσης, ἢ Ἀμισίας. Plinius l. 12, c. 27, Oleum & omphaciũ est. Fit duobus generibus, & totidem modis, ex olea & vite: olea adhuc alba expressa, deterius ex druppa: ita vocatur priusquam cibo matura sit, iam tamen colorem mutans. E vite fit Psythia aut Aminæa, quum sunt acini ciceris magnitudine, ante canis ortum. In prima lanugine demetitur vua, eiusque melligo. E

Ὀμφάκη, ης, ἡ, Ex acerbis vuis expressa melligo, vt Ruell. interpretatur apud Dioscor. lib. 3, c. 9, vel Acerbæ vuæ succus quem omphacium dicunt, vt Marcellus. Verba Dioscor. sunt, ὅτω καὶ ἡ θαψία καὶ μανδραγόρα καὶ ὀμφάκη, καὶ τὰ ὄμεια τοῦπις χυλίζεται. Vbi quædam exemplaria habent ὄμφαξ. F

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, Caum illud ex quo glans quercina enascitur, qua vtuntur coriarii, vt scribit Paulus Ægineta, libro 3, c. 42, de dysenteria, ὀμφακίδος κικαμῴνης. ἔστι δὲ τὸ κοῖλον ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ᾧπερ οἱ βυρσεῖς χρῶνται. Plinius calycem glandium vocat, recentiores medici cupulam, vt nonnulli tradunt, qui apud Paulũ pro ὀμφακίδος corrupte legi annotant ὀμφακίπδος: idque interpreti imposuisse, existimanti ibi significari gallam quæ ὀμφακίτης nominatur. Rursum apud eundẽ Paulum interpretes ὀμφακίδα graui errore vertisse vuam acerbam, pro glandium calyce. G

Ὀμφακίζομαι, Vuas acerbas & adhuc immaturas lego. Prouerb. apud Suid. Σικελὸς ὀμφακίζει), quod Erasmus scribit dictum in eos qui libidine furandi quamlibet vilia tollerent furto: ductum à furacitate Siculorum. Sed & alias affert explicationes, quas apud eum vide in adagio, Siculus omphacizat.

ὈΝΑΡ, Somnium Insomnium. Hom. Il. κ, κακὸν γὸ

ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη Τλῦ νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, δμὸ μῆπν Ἀθήνης. (vbi tamen quidam interpr. Mortifer somnus quem illi Diomedes attulit) idem Hom. Il. α, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, etenim somnia à Ioue proficiscuntur. Xen. Symp. ἐαί π ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sic Cernere somnia Lucretius dicit, & Ouidius, videre: — cur hæc H

ego ſomnia vidi? Itidē legitur apud Ath. ὀνύπνιον ὁρᾶν. A
Rurſum Xen. Pæd. 8, ὄναρ εἶδε τοιόνδε, eiuſmodi vidit ſomnium. Plato, μηδ' ὄναρ μηδὲν ὁρᾷ, ſine viſis ſomniorū, vt Cic. interpr. pag. 2 mei lex. Cic. Item κατ' ὄναρ, Per quietem, Per ſomnium, In ſomnis. quod & καθ' ὕπνους dicitur: Matth. 2, de magis, χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, reſponſo ſeu oraculo in ſomnis accep. o. Pro quo κατ' ὄναρ frequentius abſolutè dicitur ὄναρ. In Megara Moſchi, τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω. Plut. Apophth. ὄναρ ἰδὼν χρυσοῦν θρόνον ἐξαμιῶντα Μιθριδάτην, quum in ſomnis viſiſſet. Idem in Pericle, ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα, dea per quietem ei ſe offerens. Philo De vita M. l. 1, μὴ δ' ὄναρ ἐπιπνεύσῃ, ne vel per ſomnium quidē ſenſus eis vllus. Luc. ἐν. ξε. ὄναρ ὁπόταν οἱ τὸν Ἀλέξανδρον. Syn. ep. 4. ἰδόντες καὶ πεπονθότες ἀμυδὰ ὄναρ ἠλπίσαν ὅμα.

Nonnunquam ὄναρ accipitur pro Vmbra. Plutarch. Theſeo, ὄναρ ἐλθὸν θέρους, vmbra libertatis. In Epigr. εὐδεῖ ὄναρ οἶδε φόβου, ne timoris quidē vmbram. Alicubi μὴ δ' ὄναρ redditur etiam, Ne veſtigium quidem vllum.

Ὀνείρος, Somniū. Od. τ, — κλαῖον καὶ ὀκωκυν ἐνὶ θυμῷ ὀνείρῳ, licet ſomnians. Il. χ. Ὦ. ἦ ἐν ὀνείρῳ οὐδὲ τὰ φθόγγον πεφίδωκεν, Inter ſomniandum, In ſomnis. Athen. l. 5, τὰ μηδὲ ποτὲ ἐλπισθέντα μηδ' ἐν ὀνείρῳ φαντασθέντα, Ne in ſomnis quidem, vel etiam, Ne per ſomnium quidem. quod ſupra κατ' ὄναρ & ὄναρ dicitur. Odyſſ. λ, Ψυχὴ δ' αὖτ' ὀνείρου ἀπεπταμένη. Eodē libro, σκιῇ ἐοικυῖα, ἡ καὶ ὀνείρῳ. Il. β, θεός μοι ὀνείρατα ἦλθεν ὀνείρου, viſum diuinum per quietem mihi oblatū eſt. Od. ζ, ἀπεφαίνετο ὄνειρον. Item κρίνασθαι & ὑποκρίνασθαι ὀνείρους, diiudicare & explicare ſomnia. Od. τ, Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ ὄνειρον ὑποκρίναι. Il. ε, ὁ γεραιὲ ἐκρίνατ' ὀνείρους. Od. τ, ἢ τοι ὀνείρου ἀμηχανέω ἀκριτομύθου. Τίγνε δ. D
Ariſtoph. Rhan. τί ἀεὶ διώκεις ὄνειρον πέλας; In proſa quoque ὄνειρος pro ſomnio i. idem frequentiſsimum eſt. Luc. in Herm. ὀνείρου φωνὴν ἀφιεῖσαν. Plut. Symp. 8, ἀνθρώπου ὄνειρον. Et paulo ante, τῆς ὁρᾶν τῶν ὀνείρων μαντικῆς. Idem in Alex. πνεῦμα ὀνείρου παρρησιαζόμενον αὐτῷ. Et Sympoſ. 2, ὑπνῶν μαντικὸς ὀνείρων. vbi ὑπνῶν ὀνείρους dixit quod Cic. Enarrare alicui ſomniū, Explicare interpretatione ſomnium.

‖ Ὄνειρος accipitur à poetis pro ipſo quieris deo & etiam pro ipſo ſomnio, id eſt eo quod per ſomnum videtur. Il. β, Βάσκε δ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Euſt. E
ὄνειρος alicubi deriuat ὀνῆσθαι τὸ ὀφελεῖν, id eſt ἀλυκὸς ὠφελεῖν, alicubi ab οἴειν, id eſt ὠφελεῖν.

Ὀνειρον, ου, τὸ, idem cum ὄνειρος, id eſt Somniū. Viſum quod per ſomnum offertur, ſeu (vt Ammon. exp.) ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. Od. η. Ὦ, οἱ ἔναρχε ὄνειρον ἐπασσυτὶ νυκτὸς ἀμολγῷ. Apud Plut. in Erot. Ἀμφι. ὁ. οἱ δοκοῦσι φιλόφρονα χεῖρον ὄνειρα. fallacia ſomnia. Repetitur ETIAM
Ὀνείρατα plur. num. in proſ. pro eo quod poetæ dicunt ὀνείρα. Chryſoſt. πόσας νεφέλας ὀνείρατα ὁμιλῆσαι. μὴ πεῖρασαι σαυτὸν νεφελοθυρεῖν, cum qualibus inſomniis putas rem tibi ſore? Luc. De calumn. ὀνείρατα διηγούμενοι, ſomnia enarrantes. Sed & genit. ſing. ὀνείρατος in vſu eſſe teſtatur Bud. quo & Pauſ. vtitur, quum in Acaia. dicit, αὐτὰ ὠφόντες δηλοῦσιν ὀνείρατος. Athen. datiuum etiam vſurpat, libro 3, ὀνείρατι θεασάμενος πιεῖν ἐφεδῆν αὐτῶν. pro quo alibi dicit ὄναρ ἰδόντες. Nec poetis quoque inuſitatum hoc vocabulum eſt. Legitur enim apud Soph. ὀνείρασι: idémque Apollon. Rhod. lib. 2 Arg. datiuo ὀνείρασι vtitur. A Plat. autem in lib. De leg. ὀνείρατα dicuntur Res inanes & nihili, ſicut & ὄναρ ac Somnium G
apud Latinos accipitur.

C. Ὀνειροζόνος, In ſomnis geniturę profluuium. Ita v. lex. ex Plinio.

C. Ὀνειροκέλητης, ου, ὁ, Qui ſomnia interpretatur, Qui ſomnia diiudicat & interpretatione explicat. Citat Bud. ex Baſilio. VNDE Ὀνειροκελητικός, οῦ, ὁ, Ad ſomniorum interpretem & coniectorem pertinens. Extant & Artemidori libri ὀνειροκελητικοί, de interpretandis ſomniis. Ὀνειροκριτικός dicitur etiam is qui ſomnia interpretari nouit, Peritus ſomniorum interpres.

C. Ὀνειρολεσία à Suida exponitur ὕβρεις. H

C. Ὀνειρολογία, ας, ἡ, Somniorum enarratio. vel Diſputatio de ſomniis, vt Cam. interpr.

C. Ὀνειρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex ſomniis vaticinatur, ſeu futura prædicit. Citat Poll. ex Magnete.

C. Ὀνειρόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Somnio territus, Qui ſomniis percellitur & terretur. Suidas enim ὀνειροπλήκτον exponit ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον. Heſychio quoque ὀνειρόπληκτος eſt ὀνείρῳ πεπληγώς: ſed addit, ἢ ὀνειροκρίτης.

C. Ὀνειροπόλος, Qui circa ſomnia verſatur, eis futura prædicens, Coniector, ὁ δι' ὀνείρων μαντευόμενος, vt exp. Il. α, μάντιν ὀρειόφρονα ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Il. ε, Γέρας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος. Euſt. dicit ὀνειροπόλον ab Homero vocari τὸν περὶ ὀνείρους γραφόμενον, καὶ οἷόν τε μάλιστα τεκμαίρεσθαι τῷ κρίνειν ὀνείρους. Propertium ad vocem Græcam alluſiſſe puto quum dixit, Quæ mea non docies ſomnia verſat anus? Sed ὀνειροπόλος dicitur non ſolùm ὁ διὰ τῶν ἄλλων βλεπόμενος ὀνείρους διδυκρινῶν, ſed etiam ὁ βλέπων αὐτὸς ὄνειρος καὶ κατ' αὐτὸ τεθεωρηκώς, is qui ex ſomniis quæ ipſe vidit, futura prædicit, vt Agamemnon l. 2 Il. teſte Euſt. VNDE Ὀνειροπολέω, In ſomniorum interpretatione verſor, Somniorum interpretem & coniectorem ago. Heſychio ὀνειροπολῶν eſt ὁ δι' ὀνείρων μαντευόμενος. Item Somnio, Somnium cerno βλεπτὰ ὄνειρον, vt Euſt. exponit. Plutar. De deo Socr. ἢ μαλακῷ πεφεύγω ὀναρῶν, ἐπὶ ἐγρήγορεν ἀπὸ νεφέλας. Luc. Hermot. πολλὰ δὲ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦσα νύκτα ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ ὑπνου ἀνθρωπῶν ἐπιπνεῖ. Sic Demoſth. Philipp. 1, πολλὰ διαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γνώμῃ. Et Libanius, ἐγὼ δὲ ὁ ὀνειροπολῶ τὰ τῆς Φοινίκης ἀγαθά. Frequens eſt etiam apud Ariſtoph. in Equit. Οἶει σ' ὀνειρολεῖν καὶ καθεύδειν ἀπτόητον. quem locum citans Euſt. pag. 533, ὀνειροπολεῖν dicit accipi non eo modo quo ὀνειροπόλος ab Homero, ſed σκάμμα ἔχειν, & ſignificare πολὺ ἐν φαντασίᾳ μετὰ ἐλπίδος κοιμᾶσθαι, vel ὀλίγον πεῖν ὀνείρου. nam ita eum equis addictum eſſe ait vt etiam in ſomnis & dormiens de eis cogitet. vt Terent. dicit. Dies noctéſque me ames, me deideres. Me ſomnies, me expectes, de me cogites. Idem in Nub. Ἐπιστρέφεσθαι καὶ ξυνεῖναι κεύθεσι. Ὀνειροπολεῖν ἐπιπνεῖ. Equos ſomniare, Etiam in ſomnis de equis cogitat. Item Decipio & eludo velaci vanis per ſomnum imaginationibus. Ariſtoph. Equitibus, — πῶς δ' ἐξαπατᾷ. καὶ ὀνειροπολεῖν ποιεῖ σπουδῇ. vbi ſchol. exp. ἀθυμεῖν καὶ ἀθρόα φαντάζειν καὶ ἀθρόα πλάττειν.

C. Ὀνειροπόμπος, ου, ὁ, Qui ſomnia conſiderat & interpretatur. Poll. l. 7, ὀνειρομάντεις, ὀνειροπόλοι, ὀνειροπόμποι, ὀνειρόκριτοι, ὀνειρομαντικοί. quæ ſynonyma facit τοῖς ὀνειρομάντεσι. E

C. Ὀνειρουργός, Somniorum peritus interpres. Eurip.

C. Βραχυόνειρος, Pauca habens ſomnia. ὀλιγόνειρος ὕπνος, ſomnus quem pauca comitantur ſomnia.

C. Δυσόνειρος, Tumultuoſis & malis ſomniis moleſtans. vt δυσόνειρος ὕπνος. Quod verò Dioſc. dicit δυσόνειρος ὕδωρ, & ὀνυπνία ὑγρὰ χολῆς ἐμπεσόντος. ita Plinius, Tumultuoſa ſomnia fit.

C. Εἰκαλόνειρος, Somno vel ſomnio ſimilis, Vanus, Inanis.

C. Εὐθυόνειρος, Qui quod euenturum eſt, aperte videt in ſomnis. B. ex Ariſtot. πρὸς τὴν καθ' ὕπνον μαντικήν, p. 245. F
VNDE Εὐθυονειρία, In ſomniū aperte oſtendens quod futurum eſt. Idem ex eodem l. p. 274, 275.

Ὀνειρός, ου, ὁ, vt ὀνείρατα πύλαι. Somni portæ, vel Inſomniorum portæ. οἱ δὲ ὀνείρων πύλαι, vt Heſych. exponit apud Hom. Odyſſ. η, Ἢ δ' ὅ γε κνώσασ' ἐν ὀνειρείῃ πύλῃ.

Ὀνειρόπολις, Somnio. Plato lib. 5 De rep. ὀνειροπόλιν ὁρᾷ καὶ πρὸς ὀξύν, ἑαυτὸν ἐν ὕπνῳ πεφυκὼς τὸ μόριον τῆς μανίας ἀλλ' αὐτὸν κηρῶν τῷ ὄντι ἔοικεν; Syneſ. De inſomn. καὶ ὅσα τῶν ὑπὲρ ὀδοῦ ὀνειροπολεῖν καὶ ἐγρηγορότος ἀνυπνίων, hoc totū eſt inter vigilandum ſomniantis. Conſtruitur etiam cum accuſatiuo, vt ὀνειροπολεῖν, quod eiuſdem ſignif. eſt. Plut. De defect. orac. μέπω τὸ ἀπίρου τοῦ νῦν ὀρθῶς ὀνειροπολῶν, quum medium loci infiniti non rectè ſomniet. Peculiariter autem medici ὀνειροπολεῖν de iis ſomniet. Peculiariter autem medici ὀνειροπολεῖν de iis ſomniis dixerunt quæ conuinctas ſibi veneris & libidinis imagines habent: vocaruntque ὀνειρογμοὺς libidinis in ſomno imaginationes. Atque adeo ſchol. Ariſtoph. ita ὀνειροπολεῖν diſtinguit ab ὀνειροπολεῖν, vt ὀνειροπολεῖν ſit genituram per ſomnium imittere: id quod accidere ſolet iis qui amoribus vacant: ὀνειροπολεῖν verò ſit viſum in ſomniis videre atque ſomniare.

Ὀνειρωγμός, οῦ, ὁ, Inſomnium. Vtplurimum dicitur de libidinis imaginatione in ſomnis. Dioſc. lib. 3, c. 148, de nymphæa, πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ πρὸς ὀνειρωγμούς. de qua Plin.

Plin. lib. 26, cap. 10, In ſomnia quoque veneris, à ieiuno A
pota & in cibo ſumpta, adimit.

Ὀνειρωξις, εως, ἡ, Somnium. vel potius Ipſa ſomniandi actio. Suidas ἡ τοῦ ὀνειρώττειν δεῖξις.

C. Ἐξονειρώττω, In ſomnis ſemen emitto. Ariſtoteles in 2 De gener. animalium, καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὅταν λοιδῶν ἐξονειρώττειν. Idem Ariſtotel. in Probl. καὶ οἱ κοπιῶντες ἐξονειρώττουσιν, ὅτι ὑγρὸς καὶ θερμὸς ὁ κόπος, genitura eis in ſomnis profluit.

Ἐξονειρωγμός, οῦ, ὁ, Seminis in ſomnis emiſsio, Quum alicui genitura in ſomnis profluit. Ariſtot. in Problem. B
διὸ καὶ ἐκχυ καὶ αὖθις ἐργάσιμα ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίγνονται.

Ἐξονειρωκτής, Cui ſemen in ſomnis profluere ſolet. Ariſtot. Problem. ſect. 5, probl. 31, διὰ τί ἐξονειρωκτικοί εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ καὶ ὑγροί; Sed notandum in vulg. edit. ſcribi ἐξονειρωττικοὶ & ἐξονειρωποί: rectius autem Bud. ἐξονειρωκτικοί, quem & ego ſequutus ſum.

ὈΝΗΜΙ, SIVE Ὀνίνημι, Iuuo, Proſum, Vtilitatem affero. Iliad. ω, — οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. vbi nota ſibi opponi σίνεται & ὀνίνησι, id eſt Nocet, & Prodeſt, ſeu Iuuat. C
Eadē autē verba Heſiodus in Ergis ſuis habet, Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Lucian. τί μοι ὁ κακοῦς ὑμῶν ὀνίνησι; quid mihi prodeſt? Galen. ad Glauc. λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, maximopere iuuant & proſunt. Apud eundem ὀνιναίω legitur pro Iuuare, & apud Heſychium Ὀνίνειν, ὠφελήσειν. Mutuantur ſua tempora A B Ὀνέω inuſitato. inde enim eſt futur. ὀνήσω & aor. ὤνησα. Iliad. α, Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν D
ὄνησα Ἠ ἔπεϊ ἠ ἔργῳ, ſi vnquam te iuui, ſeu tibi profui, aut verbo aut facto. Eodem libro, aliquanto antè, εἴ ποτε δή σε Ἠ ἔπεϊ ὤνησας κραδίῃ Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ. Il. ε, τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν, non mihi profutura erant. Odyſſ. ψ, σὲ δ' οὐ τὰ πάρ γε γήρας ὀνήσει, hoc tibi vtilitatis ſenectus afferet. Vbi nota accuſatiuum rei vnà cum accuſatiuo perſonæ. Philo De vita Moſ. lib. 1, ὀνήσεις γὰρ οὐδέν, nihil enim profueris. Lucian. in Lexiph. τί δὲ μάλιστα ὀνήσαι, ἐκεῖνο ἴσθι. Paſſiuum Ὄνημαι ſiue Ὀνάμαι & Ὀνίναμαι. Cuius ὀνίναμαι hæc proferuntur exempla à Budæo: Plato Gorg. ἄλλοι δὲ ὀνίνανται τοῦτοις ὁρῶντες δίκας τὰς ἁμαρτίας τὰ μέγιστα καὶ ὀδυνηρότατα πάθη παθόντας, alios iuuat. Galenus, ὃν ἢν τρεσκηνοῖτον ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται, Iuuantur, ſeu Eos iuuant, Eis proſunt. Idem, μήτε ὀνιναμένη τρεῖς αὐτῆς μηδὲν ὁ πολὺς λόγος ἄξιον, Nec quippiam eam iuuat, Nec quippiam ei prodeſt. Et apud Heſychium Ὀνίναδαι, ὠφελεῖσθαι. Illius autem ὄνημαι vſus apud antiquiores eſt: vnde participium ὀνήμενος apud Homerū Odyſſ. β, Ἐθελός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. vbi ſchol. annotat deeſſe optatiuum εἴη, vt ſit ὀνήμενος εἴη, hoc eſt ὄνησιν ἑαυτῷ λάβοι. Heſych. exponit ἄξιος ὀνήσεως. annotās à quibuſdam accipi pro φρόνιμος. Apud poſteros autem Homeri vſitatius eſt ὄναμαι & quæ ab eo deriuantur. quod aliquando per ſe ponitur, aliquando cum accuſatiuo aut genitiuo conſtruitur. Odyſſ. ξ, — πρὸς δ' αὖτ' ὀνησόμεθα, Id nobis proderit: ad verbum Iuuabimur, pro Id nos iuuabit. Ariſtot. Ethic. 9, cap. 8, καὶ γὰρ αὐτὸς ὀνήσεται τὰ καλὰ πραττόμενα καὶ τοῖς ἄλλοις ὠφελήσει. vnde liquet ὀναδαι & ὠφελεῖσθαι eiuſdem ſignificationis eſſe. Quū verò cū accuſatiuo aut genitiuo conſtruitur, ſignificat Fru G
ctū & vtilitatem percipio: interdū etiam Fruor. Syneſ. epiſt. 54, ὀνήσομαι δ' οὐ μόνον τῶν τῆς ὁδῆς τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, non tantùm hoc boni conſequar ex profectione mea Athenas. Idem epiſt. 121, ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus aſtutiæ ſuæ. Idem epiſt. 117, ὅπως ὠνήσαιο τῆς σῆς φύσεως, vt naturæ tuæ fructum capias. Idem epiſt. 44, οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην, Ita mihi frui detur, vt Bud. interpretatur. A Alii autem, Ita me iuuet. Pro Frui accipi poteſt in hoc loco Gellii lib. 14, cap. 6, ὀναίσου τοῦτο τῆς πολυμαθείας, & librum hunc opulentiſsimum recipe, nil prorſus ad noſtras paupertinas literas congruentem. vt ſit, Fruere tua iſta multiplici doctrina. Quod tamen ὄναιο interdum ei obnuntiatur quem in malam rem abire iubemus, ſicut apud

Latinos quoque Fruere, Habe tibi. Heſychius ὀναίμην exponit non ſolùm ὠφεληθείην & ἀπολαύσαιμι, ſed etiam τύχοιμι. quo ſenſu ex Epigr. affertur ὄναιο πάφου, pro τύχοις, Nanciſcaris, Faxit Deus vt conſequaris. Aliàs ὄναθαι cum accuſatiuo & genitiuo conſtructum, ſignificat etiam ipſum Iuuare. Syneſ. epiſt. 21, αἱρόμεθα ἡμῶν τὸν ἄνδρα, καὶ ἐδεήθησαν ὀναθῆναι τῶν ἐμῶν γραμμάτων, adiuuari nonnihil noſtris literis. Ὤνησο pro ὤνασο, & alio modo conſtruitur. vt apud Lucianum in Caucaſo, ὤνησο δίον μὴ καὶ ὁ Ζεὺς τοῦτο ἐπακουσέσου, Profuit tibi quòd, ſeu etiam Bene tecum actum eſt. Cui adde Ariſtoph. Pluto, ὄναιο μὲν γ' εἴ τις ὀκπλώσειέσι, Profuerit tibi ſiquis te lauerit, Valde te iuuerit.

Ὄνησις, εως, ἡ, Iuuamen. Odyſſeæ φ, circa finem, Αἴθε δὴ τοσσοῦτον ὄνησιν ἀνάσσειεν, ὡς οὔτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐκπαυσέσθαι, Vtinam tantum iuuaminis à diis obtineat, Vtinam tantū eum deus iuuet vt arcum intendere queat. In proſa accipitur potius pro Vtilitas, Fructus. Demoſthenes Pro corona, τί γὰρ ἡ τοῦ δεινότης εἰς ὄνησιν ἥκει τῇ πατρίδι; Quid prodeſt? vel etiam Quid iuuat? Aliquanto poſt, ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός. Idem in Epitaph. ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος καὶ τὸ κάλλος καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅσα ἄλλα τοῦτοις ὅμοια αὐτάρκειας ἔχει πρὸς ὄνησιν τῆς κεκτημένοις, Satis per ſe vtilitatis & fructus afferunt. vel potius Satis per ſe iuuare poſſunt. Heſychio ὄνησις eſt non ſolùm ὠφέλεια, ſed etiam ἰσχύς.

C. Ὀνησίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dans quæ iuuent & vtilitatem afferant. Fœminino genere ὀνησιδώρα dicitur terra in Epigramm.

C. Ὀνησιφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtilitatem afferens. vel Afferens quæ iuuent & proſint. Heſychius ὀνησιφόρων exp. τὰ ὠφέλιμα φερόντων. Poll. hoc vocabulum reiicit. VNDE
Ὀνησιφόρως, Ita vt vtilitatem afferat, Vtiliter.

Ὀνήσιμος, ου, Qui iuuare & proderſſe poteſt, Vtilis. Sophocles Aiace, Ἐχθρῶν ἀδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Eſt etiam nomen proprium. Item nomen proprium.

Ὀνήσιφορος, ὁ, Qui iuuat & prodeſt, Vtilis. ὄνησιν φέρων, Heſych.

Ὀνήσιος, οῦ, ὁ, Qui frui queas. Suid. ὀνησιῶ exponit ἀπολαύσω. ET Ὀνησιός, Vtilis, Qui iuuare & prodeſſe potest. pro quo Doricè DICITVR Ὀναησιός, quod in v. l. habetur. E

C. Ἀνόνησις, υ, ὁ καὶ ἡ, Inutilis, Quo frui & vti nequeas. Sophocl. Τὰ δ' ὠφελοῦντα κἀνόνησιν σώματα. id eſt ἀνωφελῆ. Demoſth. Philipp. 3, ἅπαντα τοῦτο ἀχρεῖα, ἄωρα, ἀνόνησιν ὑπὸ τῶν πολιτῶν γιγνόμενα. At in hoc loco Pro corona, πάντων ἀγαθῶν ἀνόνησίν με ποιῆσαι, videtur potius actiuè accipi, ſenſuſq; horum verborum eſſe, Efficere vt nullum ex omnibus bonis fructum percipiam, Efficere vt bonis frui nequeam.

C. Ἀπόνημαι SIVE Ἀπόναμαι (quorum illud antiquis, hoc recentioribus vſitatius eſt) Vtilitatem aliqua ex re capio: aliquando etiam Fruor. ἀπολαύω, ſicut ὄνημαι & ὄναμαι. Iliad. ρ, Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Τυδείδαο ἱππεδάμοιο Ἧς ἧσις ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ἀπέμεινε, Non eam iuuabat vigor ætatis, Non ei proderat. vel etiam Non fruebatur pubertate. 1. Licet puber, à me occidebatur. Odyſſ. π, Μοῦνον ἔμ' ὀ μεγάροισι τιμῶν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο. id eſt (inquit Euſtathius) οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη, nullam ex me vtilitatem percepit. Heſychius οὐδὲ ὄνησιν ἔλαβεν, qui ἀπονήσεται exponit itidem ὄνησιν λήψεται & Ἀπονήμενος, ὄνησιν εἰληφώς. Pro Frui in ſequentibus locis accipitur potius. Odyſſ. ω, ὡς ὄφελες πεμπῆς ἀπονήμενος ἥς τε ἄναασσε, Δήμῳ ἐνὶ Τροίων θαλίαν καὶ πότμον ἀθάπτων. Iliad. ω, σὺ δ' δέξαι ἄποινα Πολλά, τά σοι φέρομεν, σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο. Apollon. lib. 2 Argon. ἀπόναθαι ἐδωδῆς. Et apud Sophoclem ἀπόναιτο Ionicè pro ἀπόναιντο, fruantur. Quod verò ad ἀπόνημαι attinet, regularius id ab ὄνημαι formatur vt δίζημαι à δίζημι. poſteri tamē Homeri vtūtur potius altero ἀπόναμαι, vt & Nicander in Theriacis, Ἄφρονες οὐ μὲν τῆς δὲ κακοφραδέος ἀπόναντο, non eis profuit, id eſt ἐβλάβησαν. vt ſchol. exponit. Baſil. ad Greg. Naz. οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα τοῦτης, Nihil magnopere nos iuuit, Nō magnopere nobis profuit. Sed & ἀπώνητο apud Herodot. legitur pro Ei profuit. Bene

cum eo actũ est. Vnde cõiicere licet Ionibus potius vsitatum esse ὀνόνημαι, & quæ inde deriuãtur quàm Atticis. In v.l. ponitur etiam ACTIVVM Ἀπόνημι ET Ἀπονίνημι, Iuuo, Prosum.

Alia deriuata ab Ὄνημι, siue Ὀνέω.

Ὀνίσκω, Iuuo, Prosum. ex ὀνέω deriuatum τραγῳδικῶς. Athen. initio l. 1, de Homero loquens, τὰ βρώματα ὀνείατα καλεῖν εἴωθεν, ὅπου τὸ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὄναιον, Vtilius, Potius. ἄρειον, Hesychio. i. Præstantius.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, Vtilitas, Emolumentum. Hesiodus Ergois, Πῆμα κακὸς κείνων, ὅστ' τ' ἀγαθὸς μεγ' ὄνειαρ, quàm vtilis est & iuuat bonus vicinus, tam nocet malus. Hesychius ὀνειάτων exponit ὀνησιφόρων. Peculiariter autem ab Homero ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, vt Athen. paulo antè in Ονίσκειν docet, rationem etiam eius rei reddens. Suidas verò annotat non tantummodo βρώματα ab eo dici ὀνείατα, sed παντὰ τὰ εἰς ὄνησιν ὁδηγοῦντα, vt in hoc loco, ὀνείατ' ἄροντα. qui locus habetur Iliad. ω, — εἴ τίς σε ἴδοιτο θολῷ δεδῃωμένον μέλαναι Τεισαὶ ὀνείατ' ἄροντα. vbi Eustath. exponit δῶρα. Alibi autem ὀνείατα exponit χρήματα. nam & ipsa ὄνησις. Pro βρώματα autem, (vel potius ὅσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν ἀγαθὰ βρώματα, vt Hesych. exp.) Homero non infrequens est, vt paulo antè etiam dixi. Od. α, Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἐπεῖμα τεθνειῶτος χεῖρας ἵκοντο. Sic alibi.

Ὄνεα Hesychius exponit ὠφέλιμα: vel κτήματα, vel βρώματα. verùm ὄνεια quod esse dicit ὠφέλιμα, erit à NOMIN. Ὄνειος, Vtilis. pro quo facta resolutione Ionica DICITVR Ὀνήϊος, itidem pro Vtilis, ὠφέλιμος. Nicand. Alex. Ἠ πλεῖν πλεῖον χὲ ὀνήϊον. nisi id ὀνήϊον comparatiuus sit, eiusdẽ sign. cũ ὄναιον, quod ex Hesych. attuli.

Ὀνήϊος alicubi videri queat esse superlat. ab Ionico ὀνήϊος pro ὄνειος posito. schol. tamen Apoll. libro 2 Argon. Τῷ καὶ πάλαι μαθόντες, ὀνήϊον ποιέεσθε Θαρσαλέως, exponit ὠφελιμώτερον ποιεῖτε. Hæc verò Heraclitii verba apud Diogen. Laert. ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊος ἔστω, ita interpr. Cic. p. 141 mei lex. Cic. Nemo de nobis vllus excellat.

Ἐελσύνης, SIVE Ἐελσύνιος, ου, ὁ, Valde vtilis, Magnas vtilitates afferens. μεγαλωφελής. Ita dicitur ab Homero Mercurius quasi ὁ ἔελ ὀνάσ, id est ἄγαν ὠφελῶν, inquit Eustathius. Sed addit idem, Vel χθόνιος. κατὰ τοὺς τραγικοὺς, τοῦτό πῶς ἔεργον. Iliad. ν, Ἡ δὲ Ποσειδάων γαιήοχος. ἠδ' ἐελσύνης Ἑρμείας. Iliad. ω, — αὐτὰρ ἐπεὶ ἐελσύνιος ἐλθὼν Χεῖρε χερὸς ἑλών, ὀξέρετο. vbi subaudiatur Ἑρμῆς siue Ἑρμείας. Verisimilius autem est composita esse hæc duo ex ἔεν & ὄνημι, quoniam alibi ab eodem Homero idem Mercurius appellatur δωτὴρ ἐάων.

¶ Est verò & diuersæ SIGNIFIC. Ὄνημι, quod capitur pro Vitupero, Probris incesso: cuius PASSIVVM Ὀνάμαι, itidem Vitupero, Probris increpo. Iliad. ρ, Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Τυδείδαο δῖος Διομήδης Ἥς ἥσης δεδόνηται, ὅτε μ' ὤατο καὶ ἐτέμεσσεν. in quem locum Eustathius de differentia superioris ὄνημαι & huius ὀνάμαι, hæc annotat, ὅσα δὲ καὶ ὑπὲν τίχω εἰς Ὠνητὸ εἰπὼν καὶ Ὠνάτ, οὐ μόνον πανεσῶσα καὶ παρηρῆσθαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διάφορον τῆς τοιούτων δοῦσα λέξεων. δρέπει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τὸ ἢ ἀν χρέφειν ἐπ' ὠφελείας, Ὠνητὸ καὶ Ὀνηδῶς, ὡς ἐν Ὀδυσσ. α· διὰ τὸ πᾶσα δοκεῖ μέμψεως. Et paulo pòst quàm dixisset Homeri posteros ὤνατο & ἀπώ ατο vsurpare pro ὠφεληθῆ, subiungit, ἥμα δὲ καὶ τὸ Ὤνατο καὶ τὸ Ὠνητο, τὸ Ὄνημι ἀρίστου, ὅτι τὸ ὠφελείας ὄν, ὅτι τὸ μέμψεως. Igitur Ὄνημι ambiguũ verbum est, significans interdum Iuuo, Prosum: interdum Vitupero, Probris increpo. Passiuum autem ὄνημαι apud Homerum significat Iuuor, Mihi prodest: ὀνάμαι vero itidem Vitupero, Probris increpo, ὀκφαυλίζω, Ignauiam exprobro: licet posteri Homeri ὄναμαι vsurpent pro ὄνημαι Homerico, id est Iuuor, Mihi prodest.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, Qui vituperari & probris increpari meretur. Hesych. ὀνητὰ exp. μεμπτά.

Ὀνόω, Futur. ώσω, idem cum præcedenti ὄνημι, id est Vitupero, Probris incesso, ὀκφαυλίζω: vel Reprehendo, Carpo. Sed frequentiori in vsu est PASS. Ὄνομαι, in actiua tamen significatione, itidem pro Vitupero, Reprehendo, Carpo: vel etiam Probris incesso. Odyss. ν, ὡς αὖ σὴν δρέπεαι βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. Sic Iliad. γ, Οὐδέ κ' ἔτι σόν γε μάχης καὶ χεῖρας ὄνοιτο. in quibus locis ὄνοιτο accipi etiam queat pro ὀκφαυλίζοι, Ignauiæ arguat, Ignauiam exprobret. Sic & Odyss. φ, ἐπ μοι μάχης ἐμπεδόδοσ, Οὐχ ὥς μεμνησῆρες ἀπημαίοντες ὄιοντο. Nisi malis exponere, Probris, contumeliis ac conuitiis incessunt. Pro Incuso, Vitupero, Vitio vero, Probro do, seu Exprobro, accipi potest Odyss. ρ, Ἠ ὄνοσαι ὅτ' τὸν βίοτον κατεδουσιν ἀϊάκτες Εἰνάτῃ ἀκειοὶ ἀδροι, de mendicis. vbi Eust. expon. μέμφη. Futur. ὀνόσομαι, vnde aorist. 1, ὀνόσσαμεν. Iliad. ι, Οὔπω τοι τὸ μόθον ὀνόσαντο, nemo tua verba carpet. Iliad. ξ, & Iliad. ρ, Νῦν δέ σευ ὠνόσσάμεν πάσῃ φρένας οὖς ἔειπας, nequaquam laudo. Iliad. ι, Ὅς οὐτ' ἀν κεῖνος ὀνοσσαιτο μετελθὼν. Οὔτ' κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. pro quo dicit Iliad. ρ, Οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθηνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', reprehendere & carpere queat.

Ὄνοσις, Reprehensio, Vituperium. Eustath. pag. 733, ὀνειδος ἢ καὶ ἰωὴ, ὑβρεις, ὄνοσις, ὁ ὀπ μέμψις. Sed videtur fictum ab eo hoc vocabulum.

Ὀνοστὸς, ἡ, ὁ, Reprehensione dignus, Qui vituperari & probro dari potest. Hesych. οἰοστὰ expon. ὀκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτὰ, μεμπτὰ, φαῦλα, ἀνάξια. respiciens (opinor) ad hunc locum Homeri Iliad. ι, Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖ Ἀγαμέμνων, dona quæ carpi & sperni nequeant. ἀμεμπτα.

Ὀνοπὸς, οῦ, ὁ, Idem. Hesychio ὀνοπὸς est non solùm ἐπονείδιστος, sed etiam μεμψίμοιρος, πλάχος. Priori modo accipitur apud Apoll. Rhod. Arg. libro vlt. quum ioeminam quandam dicit Χηπὶ κηδεμόνων ὀνοπτοῦ, id est μεμπτοῦ, vt scholiastes exp. sicut & Suidas Οἰοστὰ, ψεκτὰ, μεμπτὰ.

Ὀνοπαζω, Vitupero, Carpo. Hesych. ὀνοπάζων expon. ὠφελίζων, ὀκφαυλίζων. & ὀνοπάζειν etiam ὀνειδίζειν: ab Ione verò ὀιοπαζοῦσιν vsur pari pro περιθυμοῦσιν, annotat. Eustathius ὀνοπάζων, exp. μεμφόμενος in hoc hemistichio, σκολιῶς ὀνοπάζων: de sumpto ex Hesiodi Erg. vbi sic legitur, Καὶ ὁ πατ' αὖ τε μιν βλάπτει σκολιῶς ὀνοπάζων, Incusans & probris incessens.

C. KATOIOΩ, Vitupero, Carpo. ET Καπύομαι pro eodem. Item Sperno, Despicor, Vilipendo, ὀκφαυλίζω, ἀπαλίζω. Sic accipiendum est apud Herodotũ libro 1, in inscriptione lateritiæ pyramidis ab Asyche rege Ægypti constructæ, μὴ με καταιθῆς θεῶν πάλι ἐνὶ πυραμίδας. τεθέρωνται δ' αὐτῶν τοσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς θεῶν ἄλλων διέν. Vbi tamen Valla interpretatus est Compares. Alibi apud eundem καταόνοτα, contemnebant.

ΟΝΕΙΔΟΣ, εος, τὸ, Probrum. Iliad. π, Σοὶ δ' ἐγὼ καὶ ἐπιπτα κατηφείν καὶ ὄνειδος ἔοικα. Iliad. γ, Αἴσχεα δ' ἐνείδεσι καὶ ὀνειδεα πολλ', ἅ μοι ἔεσται, dedecora & probra. Quod verò Latini dicunt Obiicere probrum, Iacere siue iactare probra in aliquem, Ingerere probra, Increpare probris, Homerum τεθφέρειν ὀνείδεα dixisse vides Iliad. β, ad Thersitem Atridas conuitiis probrisque incessentem, Καί σφιν ὀνειδεά π τεθφέροις, & probra eis obiicias. Odyss. χ, Οἱ δὴ ἐμὴν κεφαλὴν κατ' ὀνειδεα χεῦαν. Iliad. γ, Μή με γυναικὶ χαλεπῶσιν ὀνείδεσι δυμὸν ἐνιπτε. Iliad. ν, Ἐστὸ δ' ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι Πολλὰ μάλ'. Sic apud Nat. habes, Dicere probra multa alicui. Odyss. ρ, ὅπ δὴ καὶ ὀνειδεα βάλεις. Iliad. β, πότ' αὖ τ' Ἀγαμέμνονι δῖῳ Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Vbi quod dicit ὀνείδεα μυθήσασθαι, & ὀνειδεα βάλειν, & ὀνειδεα λέγειν, reddere queamus, Probrosa conuitia dicere, Probrosis conuitiis incessere. Itidem Demosthenes Epit. ὁ πάλληθὲς ὄνειδος λέγων, qui veris probris increpat. Et ὄνειδος εἶπ, vel γένεσθ, quod Latini dicunt Probro esse. Homerus Od. ζ, Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδεα τῶδε γένοιτο. Hesiod. Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀργίη δέ τ' ὄνειδος. Eodẽ sensu Herodot. Calliope, ἔχει ὄνειδος καὶ ἀπιμίλιον, Probro erat, seu Probrosum erat & infame. Dicunt item prosæ scriptores εἰς ὄνειδος καταστῆσαί τινα. Isocrat. Archid. ἐξ ὧν εἰς ὀνείδη τὴν πόλιν καταστήσουσιν. Probrum & infamiam inferre dicit Cicero. Rursum aliquid alicui dicitur ὄνειδος καθίσταθαι, id est Probro esse, Probro dari posse. Demosthenes Epitaph. κἂν τὰ δεινότατα ἀχθομένοιεν, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτῷ καταστήσεται. Ab Aristotele opponuntur ἐγκώμια & ὀνείδη, libro primo Rhetoricorum, καὶ ὀκπίνων τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ ὀνείδη, τοῦτ' ἐστὶ, laudationes & vituperationes. A Cicerone quoque Laus & Probrum opponuntur: vt quum ait, In isto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, sed etiam laudem illustras meam. Eustathius ὄνειδος exponit ὕβρις, ὄνοσις, id est μέμψις: annotátque posteris Homeri significare τεθφεφορὰν ὑπερογκοῦν ὅθεν ἐλέγχω ἀχαριστίας, probrum quo alicui ingratitudinis crimen obiectatur. Quum verò exponit ὄνοσις, innuit se deriuare ab ὀνεσθαι significante μεμπτεσθαι. ‖ Cæterùm annotat idem Eustathius, ὄνειδος non semper esse βαρεῖαν λέξιν καὶ ἀνδῆ, idque patere ex eo qui scripsit, ὡς καλὸν ὄνειδος παραγάνων αἰχλόμιλω: & ex eo qui dixit, κάλλιστον ὄνειδος. (est autem is Eurip. in Phœniss. vt mox videbimus) Quibus subiungit, εἴη δ' αὖ τοιοῦτον ὄνειδος, ὁ λόγος ὁ τεθφεφορὼν πάθος τι, δεινὸν μὲν, ὅθεν ἀπιστον δ' ἄλλως ἐν ἀνθρώποις καὶ θαυμαζόμενον. ὁπῖον καὶ τὸ τῶν Οἰδιποδος δι' γήμα, ἡ μέρος καὶ ἡ τῶν φυρωλῶν αὐτοῦ τεῦσις καὶ ἀΐδησις. Similiter Eurip. schol. dicit medium esse vocabulum. nam in Phœniss. σφιγδὸς αἰαφέρῃς ὄνειδος; exponitur τὸ κλέος τῆς σφιγδὸς αἰαμιμήσκεις; laudẽ & gloriam ex sphinge sublata partã refers & commemoras? Aliquanto ante, vbi Eurip. dicit, ἔπκες Ταῦ ἀπὸ θηροῦ φυγοῦσα κολόφωνα δράκοντος Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, exponit itidẽ κλέος, ἐγκώμιον, vt sensus sit, Thebis pulcherrimum decus & gloriam. Præterea pluribus in locis annotat Eustathius ὄνειδος esse non neutrius solùm generis, sed etiam masculini, sicut σπόρος, ἔλεος, πέλεκυς: cuius tamen vsus exempla nec ipse affert, nec ego apud quempiam reperi. ‖ Hesychio ὄνειδος est etiam εἶδος πέμπας.

Ὀνειδεῖος, SIVE Ὀνείδιος, (nam vtroque modo scriptum reperitur in manuscriptis etiam exemplaribus Homeri, sed frequentius ὀνειδεῖος) Probrosus, Contumeliosus. Iliad. α, — ὅτεν μ' ἔρεξιμον ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Il. β, Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις, ἐπέεσσι. Iliad. φ, ὀνείδειον φάτ μύθον. Et apud Suidam, ὀνείδειος λόγος, ὁ ἐνδιάβολος. vbi per i scribitur penultima: sicut apud Homerũ Iliad. π, — ἄπ Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι Νείκεσ' χωρήσουσι, manuscriptum exemplar itidem i in penultima habet, at in cæteris quos citaui locis, ει, sicut & Il. χ, Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. quo in loco subaudiendum est ἔπεσιν, vel μύθοις, vel tale quid.

Ὀνειδεία, SIVE Ὀνειδία, ας, ἡ, Probrum, Dedecus, Nicandri schol. in Alexiph. ὦν δέ νυ θρῖσις Ἀρχαλέω μεσάτοισιν ὀνειδείω ἐπέλασσε exponit αἰσχύνῃ. Sed norandum apud schol. ὀνειδείω, per diphthongum, at in Nicandi contextu ὀνειδίῳ per i scribi: sicut ὀνειδείος quoque & ὀνείδιος scribi indicaui.

Ὀνειδίζω, Fut. ίσω, Probris increpo, Probra in aliquem iacto, Probra ingero. Plato in Apologia cum dariuo, οἱ βουλόμενοι ὑμῶν ὀνειδίζειν, Probra vobis inferre, Probris vos afficere. Ibidem, ὀνειδίζετε αὐτοὺς ὡς τῷ ἐγὼ ὑμῶν. Ibidẽ cum accusatiuo. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστο, probris increpans. Homerus quoque in hac significatione hoc verbo vtitur. Iliad. β, — Ἀτρεΐδὴ Ἀγαμέμνονι πυριδῖ λαῶν Ἤδαι ὀνειδίζων, Probra dicens, Conuitiis probrosis incessens. Interdum addit datiuum instrumenti. vt Iliad. α, v. 211, — ἔπεσι ὀνειδίσσω. Il. η, Νείκεα ὀνειδίζων. & tunc simpliciter reddi potest Increpo: nisi malis Probrosè increpo.

Pass. Ὀνειδίζομαι, Probris increpor. Probra mihi ingeruntur. Philo De vita Mosis libro 1, Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ὅτι τῶν εἰς αὐτὸν κακηγορείαις ἐδυσχέραινεν, his lacessitus, vt Turn. vertit. Vritur & Sophocl. passiuo sub finem Œdipi tyrãni, Τοιαῦτ' ὀνειδίζεσθε· κἄτα τίς γαμεῖ; vbi schol. exp. ὑβριζόμεθα, his afficiemini probris & contumeliis. Pro Vitupero accipi potest Il. ι, Ἀλλά μοι, ἀμφὶ μοι τεθφ πατρὸ ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν. nam Eustathius ibi exp. ἐμέμφω μοι τῷ ἀλλῷ: quia sequitur, Φασ' ἔμμ' ἀπόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. ‖ Significat etiam Exprobro, Opprobro, Obiecto vt probrum, Probrosè obiicio, Improperо Odyss. σ, Οὐδ' αὖ μοι τῷ γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις, Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις. Hesiodus Erg. μὴ πενίῃ θυμοφθόρον αἰδοῖ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν. Plutarch. Sympos. 2, ἀσθένειαν σώματος ὀνειδίζεις. Herodian. lib. 3, δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ὀκείνῳ. Demosth. Pro corona, τὸ δ' πὰ' ἰδίας ἀνεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν. vbi sub. præcedens accus. ἀνεργεσίας. Simile autem ei sententiæ est Terentiana illa, Beneficiorum commemoratio est exprobratio immemoris beneficii. At diuersa cõstructione apud Xenophontem, αὐτῷ ὀνειδίζει ὡς ὑπὸ Κέπωνος ὠφελούμενος κολακεύει αὐτόν, ei vt probrum obiicit quòd.

Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, Probrum. seu Quod obiicitur vt probrum.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, Exprobratio, Obiectio probrosa.

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, Exprobrator. vt ὀνειδιστὴς ἀνεργετημάτων, Qui beneficia exprobrat, Qui beneficia probrosè aliquì obiicit VNDE Ὀνειδιστικὸς, οῦ, ὁ, Exprobratorius, Exprobrationem habens, vt ὀνειδιστικὸς λόγος, quem ὀνείδειον ἔπος, siue ὀνείδειον μῦθον Homerus appellat. & apud Hermog. ὀνειδιστικὴ ἔννοια.

Ὀνείδιστος, οῦ, ὁ, Probrosus.

C. ΕΞονειδίζω, Probris & conuitiis incesso, Probra in aliquem iacto: vel etiam Exprobro, Impropero. Luc. ὀπτηγελᾶ καὶ ἐξονειδίζει, αἰσθράποδα καὶ καθέρματα ὀπόκαλῶν. VNDE Εξονείδισμὸς οῦ, ὁ, Exprobratio.

C. ΕΠονειδίζω, Probris increpo & incesso: vel Exprobro, Impropero. Luc. ἐπονείδιστον ζωΰτιω κλεπτὴν. vbi Budæus interpr. Turpe & ignominiosum furtum. Isocr. Panathenaico, ζωΰτιω ἐπονείσαντο πλὴν εἰρήνιν ἧς οὐδεὶς αὐ ὀπαδεῖξαι οὔτε αἰρῶ ποτὲ γενομένην οὔτ' ἐπονειδίσοιεν. Ab eodem in oratione De pace opponuntur sibi mutuò ἐπονείδιστος & ἀνόνημος.

A QVO Ἐπονειδίστως aduerbium, Probrosè, Cum probro. seu Ita vt probro dari possit, Ita vt probrosè obiici queat. Isocr. Panegyrico, ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐπλούτησε. idem in Panath. τῷ τὰ σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπονειδίστως διεφθειρόμενοι.

C. KATονειδίζω, Probris increpo, Vitupero, Exprobro.

C. ΠΡΟονειδίζω, Prior increpo probris, Prior incesso dictis probrosis. Eust. per τεθφωνειδίστως exp. apud Hom. τεθφὼς ὀνείδιστος.

C. ΠΡΟΣονειδίζω, Præterea obiicio, Præterea exprobro, aut probro do. Pass. Προσονειδίζομαι affertur & pro Exprobrationibus oneror.

ΟΝΟΜΑ, ατος, τὸ, Nomen. Hom. Od. σ, Ἀργαῖος δ' ὄνομ' ἔσκε. τὸ δ' ἦτοι πότνια μήτηρ Ἐκ θυμεῦ τῆς. Idem Odyss. θ, Εἴπ' ὄνομ' ὅ, τι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Ἄλλοι τ' οἱ κατ' ἄστυ καὶ οἱ τεθναιτάοισι. Frequens autem est vsus apud eundem cæterósque poetas huius vocabuli cum diphthongo υ, nimirum SCRIBENDO Οὔνομα, itidémque in plurali οὐνόματα: vt Il. ρ, Τῶν δ' ἄλλων τις κεν ἧσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι; AT Τοὔνομα pro τὸ ὄνομα est & prosæ scriptoribus vsitatum. Thuc. lib. 6, τῷ πάππου ἔχων τοὔνομα. Idem dicunt etiam καλεῖν ὄνομα & καλεῖσθαι, vocare nomine. Thuc. lib 4, ὄνομα ἔν κικλήσκουσι Σικελιώτας. Vtuntur & datiuo ὀνόματι, vel cũ hoc verbo, vel cum τεθσαγορεύειν, aut τεθσείπειν, vel λέγειν, siue ὀνομάζειν, alióve huiusmodi. Aristot. Ethicῶν 6, καὶ τὴν σωφροσύνην τούτῳ τεθσαγορεύομεν ὡς ὀνόματι. Plut. ad Color. τίνι τεθσείπω ὧν ἀξίως ὀνόματι; Illud etiam πίθεσθαι ὄνομα in prosa quoque frequens est, pro eo quod Latini dicunt Imponere nomen. Xenoph. in Cyneg. τὰ δ' ὀνόματ' αὐτοῖς πίθεσθαι βεβαιοῦν, ἵνα θυνάκλητα ἦ. Sic apud Plut. & Athenæum. Legitur verò & μεταπίθεσθαι ὄνομα, pro Nomen quod impositum fuerat, mutare. Athen. autem vsurpauit & pro Mutato nomine appellare. Plut. dixit etiam μεταβάλλειν ὄνομα. (Apud Lucam Act. Apost. cap. 1, v. 15, ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ὁμοῦ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν, vetus interpr. reddit simpliciter Nominum, quidam Latinius Capitum. Ideo autem sic loquutus est Lucas, quòd soleant homines nominatim censeri, quã exquiritur eorum numerus, vt annotauit Erasmus) ‖ Ὄνομα apud grammaticos vna ex partibus orationis, vt apud Latinos Nomen: sæpe verò & apud eos & apud alios pro Vocabulum, seu Verbum,

generali significatione. Aristot. Eth.5, ἐλήλυθε δὲ τὰ ὀνόματα τῶν πράξεων καὶ τὸ κέρδος ἐκ τῆς ἐκουσίου ἀλλαγῆς. Idem Ethic.3, τὸ δὲ ὄνομα τῆς ἀσχολίας. Plato in Euthydemo, οὐπω σὺ τοῦτο πω καὶ εἶπε τοῖς ὀνόμασι. Isocr. in Paneg. καὶ τὰ πεφυσικότα τοῖς ἐκάστης πραξεως ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν οἷς δηλοῦται. vbi Bud. vertit Stilo rectè prosequi. Qui etiam annotat, ὄνομα de omni parte orationis dici cum ab aliis, tum a Plutarcho sæpe, & à Dionysio Halicarn. vt quum de quodam loco Isocratis loquens, ὀνόματα vocat duo ista (quæ verba sunt, secundum appellationem grammaticam, id est ῥήματα) ἀπίλαυον & ἠμέλουν. Apud eundem σωφρονεῖν ὀνόματιν, interpretatur compositionem oratoriam. Ὄνομα poni etiam ait pro λόγος, hoc est Sermocinatio, afferens ex Æschine, οὗ ὀνόματιν συνεστῶ ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν. Sed minimè conuenire hoc exemplum, manifestum est: contrà verò in hoc loco Demosthenis, τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι νῦν παρελήλυθε, rectè ὄνομα accipi scribit, αὐτὴ λόγου, pro dicto. quo Latini modo vsurpant aliquādo Verbum. Sciendum est porro, sicut λόγος sæpe opponitur ἔργῳ, ita & ὄνομα nōnunquam illi opponi. Eurip. Oreste, Ὄνομα δ', ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, sunt verbis tenus amici. Sic vtuntur cum alii, tum Thuc. & Æschin. in Ctesiphontem.

Ὄνομα, Nomen, Fama, Celebritas, Gloria. Thuc. lib.5, καὶ τῷ μέλοντι χρόνῳ καταλιπεῖν ὄνομα ὡς οὐδεὶς σφίσι πόλιν διεφθείρετο. Xen. Pæd.4, ἀπὸ δὲ τῆς μαχης τοῦτο ὄνομα μέγιστον νίκεται. Philostr. ὑφ' Ὁμήρου πολλοὶ καὶ τῶν μὴ παίνου ἀποδιαίων εἰς ὄνομα ἤχθησαν.

Ὄνομα, Prætextus, Obtentus. πρόφασις. qua in significatione legitur apud Thuc. dariuus ὀνόματι, item ἐπ' ὀνόματι. Sic μετ' ὀνόματων καλῶν, q.d. Speciosis prætextibus. Dionys. Halic. ἐπεφέρετο ὁ Ἀμούλιος τοῦτο μετ' ὀνόματων καλῶν, ὡς τιμῶν τὸν ἡγούμενον καὶ κόσμον τοῦ πεδίου. quod redditur etiam ad verbum ex Salustio, Honestis nominibus.

C. Ὀνομαθέτης, ου, ὁ, Nominis impositor, vel nominum. Apud Platonem in Cratylo ὀνομαθέτης, & disiunctim ὀνόματων θέτης pro eodem. HINC Ὀνομαθετέω, ῶ, Nomen impono, seu nomina. Sed DICITVR & Ὀνομαθετής: SICVT Ὀνομαθεσία pro Nominum impositio.

C. Ὀνομακλήδην, ET Ἐξονομακλήδην, Nominatim. Hom. Odyss. η, Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν, ὀνομάζε νάρθηξ. Idē Iliad. χ, Πάντας δ' ἐκλιπανάς, κυνιδόξους κ' κώμας, Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων αἴνορα ἕκαστον. Dicam autem de hoc aduerbio & in Ὀνομακλυτος. AT VERO Ὀνομακλήτωρ, qui Lat. Nomenclator, seu Nomenculator. Et peculiariter etiā Qui aliquos vocat seu inuitat ad conuiuium. qui & Vocator Plinio. Apud Athen. dicitur & de eo qui singulos ad discumbendum vocat: l.2, καπηλίζηθιν ὡς ἕκαστος ἤθελεν, οὐ τοῦ μείναιτο ὀνομακλήτορα, ἀλλ' δεῖπνον ἐξιάρχον.

C. Ὀνομάκλυτος, ου, ὁ, Cuius nomen est inclytum, vel inclytum fama. (vt Virgil. dicit gloriam inclyram fama) Homer. Il. χ, Πολλὰ γὰρ ὠΐστε πατὴρ ἐμὸς ἠδὲ κασίγνητοι, ὀνομάκλυτε Ἄλτης. vbi Eust. exponit ὁ καὶ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτός, καὶ ὡς ἐπίνυμος. (malè autem quidam, ὁ ἐκ μόνου &c. omissa particula καὶ) Alibi dicit, οὗ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ κλυτὸν ἀνθρώποις ἦν. itidémque ὀνομακλήδην καλεῖν ait significare ἐξ ὀνόματος κυρίου.

C. Ὀνοματογράφος, ου, ὁ, Nominum scriptor, seu inscriptor. ET Ὀνοματογραφία, Nominum scriptio, seu inscriptio. Exponitur & Nomenclatura. ITEM Ὀνοματογραφῶ, Nomina scribo, seu inscribo, aut conscribo. id est, in acta refero. Bud.

C. Ὀνοματοθέτης vide in Ὀνομαθέτης.

C. Ὀνοματοθήκας, ου, ὁ, q. d. Nominum auceps, id est nominum vocabulorum. (vt Auceps syllabarum dicitur à Cicerone) Apud Athen. lib.14, ὀνοματοθήκας dicitur Vlpianus quidam quasi captator verborum seu vocabulorum, (inquit Bud.) quòd omnia verba excuteret morosè, & reprehenderet eos qui vnumquodque à se prolatū tueri veterū autoritate non possent. Huc referunt quidam quod Cicero vocat verborum aucupiū & tendiculas, efferētes & hunc Plat. locum in Gorgia, vbi ὀνόματα ῥημάτων legimus, εἰπέ μοι ὦ Σώκρατες, οὐκ ἀσχήμων τὴν τέχνην τοῦτο ὀνόματα θηρεύων, καὶ ἐὰν τις ὀνόματα ἁμαρτάνῃ, τοῦτο ἔρμαιον ποιούμενος; Sic & θηρεύειν ὀνόματα citra compositionē legimus apud Athen. lib.3.

Ὀνοματοθήκας apud Athen. est etiam Qui nomina noua fingit, qui & ὀνοματοποιός. B.

C. Ὀνοματολόγος, ου, ὁ, Qui nomen dicit, seu nomina, Nomenclator. Bud. ex Plut. Affertur ex Athen. lib.9, & pro eadem signif. qua vsurpat alibi ὀνοματοθήρας.

C. Ὀνοματοποιός, οῦ, ὁ, Nominis fictor, seu potius nominū. Qui nomina fingit, id est, verba, seu vocabula. Bud. ex Athenæo. VNDE Ὀνοματοποιία, ας, ἡ, Nominis seu nominum fictio, id est vocabulorū. (Quintilianū interpretari Nominis fictio, videbis paulo post.) Sed peculiariter dicitur ὀνοματοποιία de vocabulis ita fictis vt sonum rei quæ significatur exprimant seu repræsentent: qualia multa excogitarunt poetæ. ὁ δὲ ὀνοματοποιία (inquit Eust.) ἔθος τοῖς ποιητικοῖς καὶ αὐτὴ μιμουμένη τοῖς τῶν σημάτων ἤχους. καὶ γέ μοι ταύτης ἡ ποίησις. Ponuntur autem hoc in numero cum aliæ pleræque voces, tum βόμβος, βρεμος, φλοισβος, & ἔκλαγξαι, ac λίγξε, apud Homerum. Quintil. lib.1, cap 5, in fine, Sed minimè nobis concessa est ὀνοματοποιία. quis enim ferat siquid simile illis meritò laudatis, λίγξε βιός, & σίζει αἴμος, fingere audeamus? Iam ne Balare quidem aut Hinnire fortiter diceremus, nisi iudicio vetustatis niterentur. Idem lib.8, c.6, Onomatopœia quidem, id est fictio nominis, Græcis inter maximas habita virtutes, nobis vix permittitur. Et sunt plurima ita posita ab iis qui sermonē primi fecerunt, aptantes affectibus vocem. nam Mugitus & Sibilus & Murmur inde venerunt. Hæc ille. Tale est autem & Tinnire, vnde Tinnitus. Et VERB. Ὀνοματοποιέω, ῶ, Nomen seu nomina fingo, id est vocabula, Verba nouo. Plerunque autem significat Fingo vocabula per onomatopœiam, id est à sono ea deducens, vt modò dictum est. vnde λέξεις seu φωνὰ ὀνοματοποιούμενα, siue ὀνοματοποιηθέντα (à passiuo themate Ὀνοματοποιοῦμαι) cum apud alios grammaticos, tum apud Eustathium. ‖ Et simpliciter pro Nomen do, seu impono, Nuncupo, vt exponit Bud. in hoc Aristot. loco, Ethic. lib.1, ἔστι γὰρ οὖν καὶ τούτων τὰ πλεῖστα ἀνώνυμα πεφυκότα ὦ, τῷ καὶ ὅτι τῷ ἄλλων αὐτῶν ὀνοματοποιεῖν, παρεκτείνας ἕνεκα καὶ τῷ ἀκολουθεῖν.

C. Ὀνοματουργός, οῦ, ὁ, Nominis seu potius nominum artifex, id est vocabulorum Plato in Cratylo dicit οὐ πάνυ τῷ ὄνομα θεῖναι, sed ὀνοματουργοῦ.

At verò composita, Ἀνώνυμος, Δυσώνυμος, Ἐπώνυμος, & huiusmodi alia, vide post Ὀνομαίνω & Ὀνομάζω, & quæ ab hoc deducta sunt.

Ὀνομαίνω, Fut. ανῶ, Aor. 1. ὠνόμηνα. (poeticū verbum) Nomino, Nuncupo, Appello. Hesiod. — ὀνόμηνε δὲ πάντε γυναῖκα Πανδώρην. Apud Homerum Nomine voco, vel Compello, cum alibi tum Iliad. π, — φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, Γλαῦκε πέπον. Item Nominatim recenseo, vel percenseo. vt Iliad. β, Πλῆθυν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. vt Il. 1, Τῶν δ' αὖ ἐν πάντεσσι θεὸς κλυτὸς ὦρσε νόημα. Capitur & pro Nominatim polliceor, cum infinitiuo.

C. Ἐξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, ὀνομαστὶ καλῶ. Hom. Il. γ, — αὐτὰρ ἔπειτα λέγεον ἐξονομήνας.

Ὀνομάζω, Nomino, Nomine appello, Nuncupo. (idem quod ὀνομαίνω, sed hoc poetis peculiare est, illud aliis scriptoribus cum poetis commune) Plato in Timæo, τοὺς δ' ἄλλους πάντας θεοὺς οὐκ ἐννενοήκαμεν, πλὴν εἰ τοῖς τοῦ πολλοῦ, οὕτε ὀνομάζοιμεν, οὔτε θεοὺς ἀλλήλοις συμμίγνυμεν. Quæ Cic. ita reddit, Cæterorum autem siderum ambitus ignorantes homines, præter admodum paucos, neque nomine appellant, neque inter se numero commetiuntur. (Ita enim posteriores editiones habent, non autem Nomen appellant. quam tamen lectionem sine veteris codicis autoritate mutare non fueram ausus in mea editione, alioqui mihi suspectam, vt ibi ostendi) Plut. De Alex. fort. τοὺς δυνατόν τῶν μὴ φίλων, ἀρετὴν ἢ δικαιοσύνην ὠνόμασεν, τοὺς δὲ, Δικαιοσύνην. Athen. 14, κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον. Et pass. Ὀνομάζομαι. Luc. De histor. scrib. οὗτοι Νικαίας αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρήνην. Dicunt etiam ὀνομάζειν aliquem seu rem quampiam pro Nomen quod habet, seu quo nominatur ab aliis, proferre. Sed & simpliciter interdum sonat Proferre, vt quum dicit Demosth. Pro cor. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων. vbi sunt & qui reddant Efferre. Latini dicunt eodem modo Dicenda tacenda loqui. Apud Lucam Act. apost. cap. 19, versu 13, ὀνομάζειν ὅτι τοῖς ἔχουσι τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ver. interpr. ὀνομάζειν reddi. Inuocare, alii simpliciter Nominare.

Ὀνομάζω, (sicut & ὀνομαίνω) Nomine voco, seu appello. Hom. Odyss. η, — σὺ δὲ τέ μιν αὖ δ' ὀνόμαζε. Item Nominatim recenseo, seu percenseo (quæ & ipsa significatio verbo ὀνομαίνω data fuit) Idem Il. σ, — καὶ πολλὰ τοῦ κλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζεν. vbi Eustath. ὀνόμαζον ait esse εἰς πλάτος ἐξαγόμενα: vel pro ὀνομαίνον, vt alibi loquitur. At Il. 1, Εἰ μὴ γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπι θ' ὀνομάζοι Ἀτρείδης, idem Eustath. ait esse ἀριθμεῖν κατ' ὄνομα.

Ὀνομάζω, Celebro, Decanto. quam tamen signif. sequitur potius partic. passiuum ὠνομασμένος, pro Celebris, Nobilis. q. d. Nominatus, id est Decantatus. vt apud Isocr. κ' τὸ λοιπὸν legimus, οὐδὲ δίκαιον ὄντα ἐλαττοῦσθαι τοῖς τῶν πρωτείας ὑπὲρ τῶν ἀδόξων ἢ τῶν ὠνομασμένων.

COMP. Ἐπονομάζω, pro simplici ὀνομάζω, significante Nomine voco. Sed apud Homerum sæpe legitur, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. vbi Eustath. de veterum sententia ἐξονομάζειν significare ait vel simpliciter καλεῖν, id est Loqui, seu Verba facere, (vt ponantur ἐκ παρεκτάσεως ista duo, ἔφατ' ἔπος & ἐξονόμαζεν, quemadmodum Il. σ, διαπέφραδε, καί μοι ἔειπε) vel διεξοδικῶς λέγειν, id est μὴ μετρεῖν μὲν πόσα λέξεσιν ἀλλ' ἀλόγῳ χρᾶσθαι πρὸς τὴν ὀνομάτων πολλῶν συνεμφορήν, id est λεξεων.

Ὀνόμασμα, ατος, τὸ (q.d. Nominamētum) pro Nomen seu Appellatio, ex Plat. Cratylo affertur.

Ὀνομασία, ας, ἡ, (q.d. Nominatio, pro Appellatio) Nomē. Aristot. De poet. λέξις ἐστὶ πᾶσα ὀνομασία ἑρμηνεία. Athen. lib. 14. αὐλήσεων δ' εἰσὶ ὀνόματα, ὡς φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ ὀνομασιῶν.

Ὀνομαστός. q. d. Nominabilis. Nam ex Plat. Cratylo affertur ὀνομαστὸν pro eo quod nominari potest, seu nomine efferri. Apud Homerum autem Qui nominari debet: quum dicit κακοείλιον, οὐκ ὀνομαστήν, Il. τ. Vide Eustath. pag. 1863. Et Hesiod. in Theog. Τοῖς πᾶσες μεγάλοι καὶ ὄνειδοι, οὐκ ὀνομαστοί. Sic Latini Nefandū vsurpant: sed rē nefandam potius dicentes quàm Nefandū hominem, seu virum. quo tamen vsus est Virg. Æn. 4, — abolere nefandi Cuncta viri monumenta iubet.

Ὀνομαστός, (q. d. Nominatitius. nam Nominatus respondet τῷ ὀνομασθέντι) Celebris, Nobilis, Clarus Plato ὀνομαστὸ τῷ & δυσώνυμον pro eodē posuit, Pol. 1, de Themistocle, vbi hisce verbis, ὃς πρὸς Σεριφίου λοιδορουμένου καὶ λέγοντος ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀλλὰ δι' τὴν πόλιν ὀνόμαστος, subiungit, ἀπεκρίνατο ὅτι ἀληθῆ λέγοι· αὐτὸς μὲν γὰρ οὐκ ἂν ὀνόμαστος γενέσθαι, οὐδ' οὗτος ἐκεῖνος, Ἀθηναῖος. Quo in loco Cicero ὀνομαστὸς vertit primùm Nobilis, deinde Clarus. ita enim ille totum hunc interpretatur locum, Vt Themistocles fertur Seriphio cuidam iurgio respondisse, quum ille dixisset, non eum sua, sed patriæ gloria splendorem assequutum: Nec hercle, inquit, si ego Seriphius essem, nobilis: nec, si tu Atheniensis esses, clarus vnquam fuisses. Isocrates ὀνομαστὶ opponi. ἀδόξοις, in Euagora. Vsurpatur & comparatiuus Ὀνομαστότερος, item superlat. Ὀνομαστότατος, in Archidamo, καὶ λαμπρότερον, καὶ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον. Apud eundem in epist. legimus, καὶ τοῖς ὀνομαστοτάτοις οὐ τοῦτο τυγχάνειν παρ' ὑμῖν γεγονότας. ADVERB. Ὀνομαστῶς, Celebriter, Nobiliter. AT VERO Ὀνομαστὶ signif. Nominatim, seu Nomine. Thucyd. lib.1, καὶ ἐπιγράψαι ὀνομαστὶ τοὺς πόλεις ὅσοι ξυναδικοῦσι τὸν Βαρβαρικόν, ἐστήσαντο ἀνάθημα. Apud Aratum ὀνομαστὶ καλέσαι Signare nomine vero, Cic. interprete quum alioqui ὀνομαστὶ καλέσαι seu καλεῖν sonet simpliciter Nomine vocare, seu appellare. Sic καλούμενος ὀνομαστὶ apud Demosth. in Midiam. (Xen. dixit etiam ἀνακαλέσαι ὀνομαστὶ: Æschines, ὀνομαστὶ παρεκάλει) Pro eodem πεσεῖν. Plut. in Publ. ὀνομαστὶ τὸν υἱὸν ἑκάτερον πεσεῖν. Apud Xenophontem legimus & ὀνομαστὶ προσαγορεύειν.

Ὀνομαστικός, ου, ὁ, q.d. Nominatiuus, seu Nominatorius. vt ὀνομαστικὴ πτῶσις apud Græcos grammat. qui apud Latinos grammat. posteriores Nominatiuus casus. sed relinqui solet subaudiendū substātiuū πτῶσις, vt & casus. Schol. Thuc. ὀνομαστικὴ αὐτὴ γλωσσῶν, Ἀττικὸν χῆμα. Ex Platone affertur ὀνομαστικὴ τέχνη pro Ars nominatrix, Ars imponendi rebus nomina. At ex Herm. ὀνομαστικὴ λέξις.

Ὀνομαστικὸν substantiuē quod alio nomine Græco dicitur λεξικόν, Latinè ad verbum (sed voce minimè antiquis vsitata, quod sciam) Dictionarium. vt Ἰουλίου Πολυδεύκους ὀνομαστικόν.

C. ANT ὀνομάζω, q.d. Pronomino. id est Pro nomine nomen pono. siue Commuto nomen. Quod ex Suetonio redditur etiam Transnomino. HINC Ἀντονομασία, (pro quo scribitur ET IAM Ἀντωνομασία) figura qua loco proprii nominis ponitur aliud. Antonomasia (inquit Fabius) quæ aliquid pro nomine ponit, poetis quoque modò frequentissima. & per epitheton, (quia detracto eo cui apponitur, valet pro nomine, Tydides, Pelides) & ex iis quæ in quoque sunt præcipua: (Diuūm pater atque hominum rex) & ex factis, quibus persona signatur. — thalamo quæ fixa reliquit Impius. Aliquem autem esse & oratoribus eius vsum, addit: vt videbis lib.8, capite 6. Eustath. in hunc ex Il. α versum, Κούρῃ Βρισῆος, τήν μοι δὸς παρίμεν Ἀχαιοῖς, annotat, κούρῃ Βρισῆος pro nomine proprio puellæ esse positum per ἀντονομασίαν: ac esse obseruandum, qua forma dicitur ἀντωνυμία, eadē & ἀντονομασία esse dictum. nam ἀντωνυμάζειν tam eum qui κούρῃ Βρισῆος dicit quam eum qui ponit ἀντωνυμίαν: esse tamen differentiā hanc, quòd ἀντωνυμία fit in vno vocabulo, at figura ἀντονομασία in duobus aut etiam pluribus. Hæc ille. apud quem sciendum est scribi ἀντονομασία per o nō per ω, sed & in aliis quibusdam locis habetur & hæc scriptura, vt pag. 39. At ego non video quomodo locum habere hic possit ω, quum scribatur ἀντονομάζω non ἀντωνομάζω, eodémque modo fiat ἀντονομασία ab ἀντονομάζω (quod de ἐπονομασία ac μετονομασία & παρονομασία itidē intelligendū est) quo formatur ὀνομασία ab ὀνομάζω. Existimo autem hunc errorē scripturæ, ex ἀντωνυμία, & ἐπωνυμία, & μετωνυμία, atque παρωνυμία esse ortum, trāsferendo videlicet per imprudentiam ω horum nominum in illa.

Ἀντονομάζειν est etiam Contra alium nominare hoc est ex aduerso. vt quum accusator crimen vno nomine appellat, & reus alio, vt crimen extenuet. vt αἰσχρεῖζει. Bud.

C. Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro qua significatione in v.l. affertur ex Gaza De mensibus. At Bud. participium διωνομασμένος quod est à passiuo Διονομάζομαι, ab Aristotele lib.1 Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris.

C. ΕΞονομάζω vide suprà, statim post Ὀνομάζω. placuit enim ἐξονομάζω subiungere simplici Ὀνομάζω, quòd in eo idem fit vsus præpositionis ἐξ qui est in ἐξονομαίνω ab ὀνομαίνω.

C. Ἐπονομάζω, Cognomino. (Sonat autem propriè ἐπονομάζω q.d. Supernomino) Et pass. Ἐπονομάζομαι, Cognominor. Plut. in Romulo, pag. 55 meæ editionis, circa finem, οἱ δὲ, τὸν τοῦ Εὐκλείδου τοῦ Ἀρκάδος γυναῖκα, μαιεύσασαν ἐμμίσθως χρησμῶν γνωμῶν, Καρμέντα ἐπονομασθῆναι· (τὰ γὰρ ἔπη κάρμενα καλοῦσι) Νικοστράτην δὲ τοῦ ὄνομα κύριον αὐτῆς. Qui locus aptissimū huius significationis exemplum habet, propter illud quod additur, fuisse autem illi nomen κύριον (id est proprium) Nicostratam. Itidem verò ἐπώνυμον & κύριον eodem distinguere modo Athenæum, ostendam infrà. Plato De leg. dixit etiam ἐπονομάζεσθαι ἐπωνυμίαν: scribens, δικεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίαν ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι, Videris enim mihi deæ cognomento dignus esse magis appellari. ‖ Ἐπονομάζειν pro Nomen dare. Budæus ex Plat.

Ἐπονομάζειν, Nominatim consecrare, Dicare. Plato De legibus libro 5, καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι, καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτῷ ἐπονομάσαι. Bud.

Ἐπονομασία, (q. d. Cognominatio) Appellatio quæ datur pro cognomine. A

Ἐπώνυμος, Cognominatus. in v. l. sine exemplo. At verò ADVERB. Ἐπονομάστως in iisdē ex Athenæo pro Nominatim: videlicet ἐπονομάστως καταλέξαι, Nominatim recēsere. Sed vox illa mihi eo in loco suspecta est. nam ἐπονομάστως, sequendo analogiam significationis verbi ἐπονομάζω, atque adeo ipsius verbalis nominis ἐπονόμαστος, significaret potius q. d. Cognominatiuē.

C. ΚΑΤοιομάζω, Nomino, Denomino. Ex Philone De mūdo habent v. l. καταονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, pro Qui denominatur ab affectibus. Item ex Phalar. epist. καταονομασθῆναι τοῖς θεοῖς pro Destinata diis: in hoc loco, ἢ δὲ δῆμος φέρει τὰ καθωσιωθέντα τοῖς θεοῖς ἀπαντα πάντας ἀπενεγκεῖν, ἢ τὰ καταονομασθέντα τοῖς θεοῖς; ibi enim ita exponitur, Quid enim refert, munera iam dicata an tantùm destinata diis auferatis? Budæus certè exponit & ipse Καταονομάζω, Destino, item Despondeo: afferens ex Polybii, libro 5, παρθένον οὖσαν, μνᾶσκα τὸν Βασιλέα καταονομασθῆναι. B

c. 2. Ἀκατόνομαστος, (q. d. Innominabilis) Qui nominari nō potest, seu denominari. Cui nomen imponi non potest. Vtitur Basil. in Hexaëm. Item Naz. dicens τὸ ἀόριστον esse ἀκατόνομαστον. C

C. ΜΕΤονομάζω, Transnomino (quo vtitur Suetonius, aut quicunq; scripsit libellum De claris gramm.) Et Μετονομάζομαι, Transnominor. Athen. lib. 13, πρότερον Μιλτὼ καλουσθῆναι, ἀσπασίαν μετονομασθῆναι, quum prius Milto appellaretur, Aspasiam fuisse transnominatam. vel, Mutato nomine dictam fuisse Aspasiam. Nam μετονομάζω potes etiam reddere Mutato nomine appello. idq; commodius, quàm Muto nomen, seu Transmuto nomen, vt habent v. l. Vbi etiam legitur, μετονομάσαι τὸ ἐναντίον ὄνομα, contrario nomine appellatur. Potest autem μετονομάζω videri sonare q. d. Postnomino. D

Μετονομασία, Transnominatio. Mutatio nominis. Athen. libro 7, Νικάνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν μετονομασίαις τὴν Μελικέρτου φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι. Vide Μετωνυμία.

C. ΠΑΡονομάζω, q. d. Adnomino, seu Agnomino. pro Appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam autem interpr. Alludo ad nomen. HINC Παρονομασία, VEL Παρωνομασία, (nam & hæc scriptura inuenitur, mihi tamen minimè placens: sicut nec aliæ similes in cæteris compositis, vt pluribus docui in Ἀνονομασία) de qua sic Fab. libro 9, cap. 3, Huic nomen est παρωνομασία, quæ dicitur Agnominatio. ea non vno modo fieri solet, sed ex vicinia quadam prædicti nominis ducta casibus declinatur. vt Domitius Apher pro Cloantilla, Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix. Vide plura in eodem illo loco, de quo dicam & infrà. Diuersa certè afferuntur huius schematis exempla cum ab aliis, tum a Rutilio Lupo: qui postquam dixit παρονομασίαν fieri aut addenda aut demenda, aut mutanda, aut porrigenda, aut contrahenda litera, aut syllaba, subiungit, Estque huiusmodi, Non enim dicit hominem genere nobilem, mobilem videri. nam cum omnibus hominibus, tum maximè maximo cuique in constantia turpitudini est. Item, Ad huius sceleratissimi opera qui fuit locus? religiosissimus. nimirum quia traditam sibi publicorum custodiam sacrorum. non honori, sed oneri esse existimauit. Eustath. itidem παρονομασίαν esse annotat in isto Homeri loco, Il. β, — Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. annotat, inquam, ex veterum autoritate, aitque similem esse in his verbis, οὐ Φίλιππος ἀλλὰ Φιλίππου κεκράτηκε τῆς Ἑλλάδος. Idem gramm. tradit παρονομασίαν annotari & in isto eiusdem poetæ loco, in eodē libro, — Πρόσθοος θοὸς ἡγεμόνευε: sicut & in hoc, Σαμία μία ναῦς, Cui similem esse apud Demosthenem, vbi dicit Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Sed idem in hunc versum, qui & ipse libro β legitur, Οἱ δ' ἀγοραὶ ἀγόρευον ὅθι Πελασγικὸν ἄρηος, annotat Atticum hoc esse, ἀγοραὶ ἀγόρευον, sicut βουλὴ βουλεύειν, & λόγον λέγειν. & generaliter, apponere verbis nomina quæ sunt ex ipsis facta. vocari autem schema, παρονομασίαν. Ex quibus videmus quàm latè pateat huius schematis vsus. Aliquā autem habet affinitatem hic παρονομασίας vsus cum eo cuius Fabius meminit: siquidem vt illic, eadem vox in alio casu, ita hîc vox σύστοιχος (vt ita dicam) subiungitur. Verùm sciendum est ab eodem Fabio postea illum παρονομασίας vsum agnosci cuius ex Rutilio habuisti exēpla. ita enim ille, postquam ὁμοιοπτώτου exempla protulit, Accidit & ex illa figura gratia, qua nomina dixi mutatis casibus repeti, Non minus cederet quam cessit. Adhuc ὁμοιοτέλευτον & παρονομασία est, Neminem posse alteri dare matrimonium, nisi quē penes sit patrimonium. Quod autem ad alterum illū Fabii attinet locū, sciendum est quædam exemplaria in eo non habere παρονομασίαν, sed in iis LEGI παρεσονομασία. idque ideo fortasse quòd sequatur, παρονομασία ei contrarium est. Sed miror non animaduersum fuisse παρονομασίαν scribi debere in dandi casu. Sunt autem alioqui & in toto illo loco multa apertè mendosa, & boni alicuius codicis opem expectantia. E F G H

C. ΠΡΟΣονομάζω, q. d. Insuper nomino. At in v. l. exponitur Cognomino, Voco, idque sine vllo exemplo. Ibidē & NOMEN Προσονομασία, Cognomination, Agnomination quæ interpretatio sumpta est ex eo Fabii loco quem modò protuli: sed ibi dissentire exēplaria, & in aliis scribi παρονομασία, admonui. Cæterùm habetur in v. l. ET Προσονομασία (sequendo eam cuius antea memini scripturam) dicitur que ex Quintiliano esse figura quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in se aures, & excitat. Sed falsò proferuntur hæc illius verba tanquam de vna figura dicta, quæ de pluribus ille dixit: quum scripserit, Tertium genus est figurarum quæ aut similitudine &c.

Composita in ὠ υμος desinentia.

C. Ἀνώνυμος, ς, ὁ & ἡ, Nomine carens, Nominis expers. Homer. Od. θ, Οὐ μὲν δὴ τίς πάμπαν ἀνώνυμος ἔσ' ἀνθρώπων, Οὐ κακὸς, οὐδ' ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. præcesserat autē, Εἴπ' ὄνομ' ὅ, τί σε κεῖθι καλέουσι μήτηρ τε πατήρ τε. Aristot. Ethic. 2, cap. 7, ἡ δὲ ὑπερβαλλόντων, ὁ μὲν τῇ ἀφελείᾳ, ἀνώνυμος· (πολλὰ δὲ ἐστιν ἀνώνυμα) ὁ δὲ ἐν τῷ παρρησιάζεσθαι, θρασύς. Vide & ex Luciano exemplum in Ἱερώνυμος.

Ἀνώνυμος, Nomine cares, id est celebritate, Minimè celebris, Ignobilis. Obscurus. (Exponitur & Non nominatus. accipiendo Nominatus pro celebri vt Plin. Nominatissimū dixit pro celeberrimo) Demosth. Philip. 4, ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀπόδοξον ἐνδείξει γνωσόμενοι Sic vtitur & Isocr. Apud Aratum ἀνώνυμοι. Cic. vertit Obscuræ sine nomine, vt videbis pag. 86 & 87 mei Lex. Ciceroniani.

Ἀνώνυμος est quibusdam & arboris nomen quæ visitatione nomine vocatur Εὐώνυμος, vt in eo docebo.

Ἀνωνύμως, Absque nomine. ITEM Ἀνωνυμὶ pro eodem, in v. l. sed rectius puto SCRIBI Ἀνωνυμεί. Item pro Ignobiliter, Absque celebritate.

POETICE Νώνυμος pro ἀνώνυμος, Nomine carens. vel incelebris, Ignobilis, Obscurus. Hom. Il. μ, Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' ἄρχοντας ἠδὲ λαούς. (In alio autem eius loco νώνυμον quidam exponunt δίφημον) Inuenitur ETIAM Νώνυμος atque adeo in illo Homeri loco Il. μ, Eustathius vtriusque scripturæ mentionem facit, volens nimirum legi νωνύμους vel νωνύμους. scribit enim, Νωνυμοι δέ, ἐπι Νωνυμοι, οἱ ἑτερηνδφοι τὸ ὀνομαζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι, ὅ ἐστιν οἱ ἀνώνυμοι, ἢ οἱ ἀκλεεῖς. Vnde apparet νώνυμος voluisse deducere ab ὄνυμος: sed alii tamē (quibus libentius assentior) putant potius vt interiici metri causa, vt videlicet producatur. Sic certè & in quodam Arati loco quædam exemplaria νώνυμος habent, vbi alia νώνυμος. Legitur tamen νωνυμοι & apud Apollonium υ habens longum, in hoc loco, — πολλοὶ δὲ πρὸ νώνυμοι ἔασι.

C. Διώνυμος, ς, ὁ & ἡ, Binominis, seu Binomius, (quod tamen ex Festo tantùm affertur) Duo habens nomina. Item Celebris, seu Peruulgatus. Vtriusque significationis Bud. meminit, sed prioris exemplum non affert: at posteriorem extare ait apud Pluc. in Timol. & Appianum Bell. ciuil. l. b. 4. Sed hoc addo, vt quum διώνυμος dicitur pro binomio, primam syllabam ex δὶς esse constat, ita quū pro celebri vsurpatur, ex δῆ præpositione factam mihi videri. ITEM Διωνυμία, q. d. Binominitas: si à Binominis substantiuum hoc fingere licet.

C. Δυώνυμος, ς, ὁ & ἡ, Cui malum est nomen, seu infaustū, Cuius nomē est mali ominis. Aut, Cuius nomē odiosū

est. In qua expositione respicio ad hæc verba scholiastæ Sophoclis, δυώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθὲς οἱ ἄνθρωποι δέχονται, δῆλον τὸ μῖσος ὅσον ἔχουσι πρὸς αὐτόν. & addit, καθ' ὁ λέγεται δυώνυμος ὁ Ἰούδας. (vel ὁ Ἰουλιανός, vt alii legunt. Eodem certè modò Arius à Basilio vocatur δυώνυμος) Annotat autem illud in istum Sophoclis locum in Aiace, pag. 54 meæ editionis, πᾶς παιδίτης ὁ δυσέμπλοος ὁ δυώνυμος Αἴας. de quo δυώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας. quæ scholiastæ verba referenda sunt ad locum illum qui habetur pag. 26, in quo ipsemet Aiax de se dicit, Αἰ αἰ· πῆ, αὖ νυν ὤφελ' ὧδ' ἐπωνυμον Τεύκρου ξυοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Idē certè Eustathius ait δυώνυμον Aiacem vocari à Sophocle ὡς δοκοῦσα τοῦδε τὸ αὖ τοῦδε τὸ αἰάζειν ὄνομα δῆσαι: atque ita sonare δυοῖν ὀνόμασιν καὶ τὴν φορὰν δυσφημον. Annotat autē hæc in istum Homeri locum Il. ζ, Ἡ μάλα δὴ πειρῶνται δυώνυμοι ἥρες Ἀχαιῶν, Μαρνάμενοι περὶ ἄστεος. vbi Hecuba dicit δυώνυμοις Achiuos appellare vel eo sensu quo dicitur δύπτερος. & κακοῖλιον: vel δυσφημοῦσα ὡς δῆθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηγορεῖν τῷ ἄχει Quibus subiūgit, duobus modis dici κακώνυμον (vult enim δυώνυμον nihil aliud esse quàm κακωνυμον) aut τὸ δὴ ὀνομάζεσθαι ἄξιον, vt apparet ex eo loco Homeri, — κακοῖλιον, οὐκ ὀνόμασιν. aut τὸ δυοῖν ὀνόμασιν, &c. Meminit autem huius vocabuli & aliis in locis, quos vide. Cæterùm vt δυώνυμος redditur nō semper δυοῖν ὄνομα ἔχων, sed generalius etiam δυοῖν ὀνόμασιν (vt & in isto vides Eust. loco) ita non dubium est quin Latinè reddere possimus nō solùm Infausti nominis, seu inauspicati, aut innominati, sed etiam generalius Infaustum, Inauspicatum, Innominatum. Est autem vsus hoc nomine Lucianus in principio sui Ocypodis, ita scribens, Δεινὸν ὦρ' ὂν βροτοῖσι καὶ δυώνυμος Ποδάγρα κέκληται, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος. Vt autem hic podagra vocatur δυώνυμος, ita initio Tragopodagræ eiusdem Luciani dicitur esse συγγὼν ὄνομα & θεοῖς συγγένωρ. Atque ita δυώνυμον illic videtur potius eam habere significationem quam ex schol. Sophoclis attuli. A B C D

C. Ἐπώνυμος, ς, ὁ & ἡ, q. d. Supernominis, seu Quasi addititius ad nomē: vt id quod pro cognomine alicui tribuitur. veluti quum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον distinguendo ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. in hoc Athenæi loco libro 13, ἐπώνυμον δὲ ὅτι θοῦπ[videlicet Nai] ἐπαίρας. τὸ δὲ κοινὸν ἰοῦ Οἶα. Vbi relinquitur subaudiendū ὄνομα, sicut & in isto Plutarchi loco, vbi genitiuum etiam habet ἐπώνυμοι: in Coriolano καθ' ὃν Ἕλληνες ἐπέκτησε τοῦ ἔθους ἐπώνυμον, τὸν Σκιπίωνα καὶ τὸν Καλλίκωνα· ἰδέας δὲ, τὸν Φυσκῶνα. καὶ τὸν Γρυπόν· ἀρετῆς δὲ, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον· ἀπὸ χωρᾶς δὲ, τὸν Ἐιδαλίκοιτα. Dixerat autē antea de ipso Coriolano loquēs, ἐκ τούτου τείχεσι τὸ ὄνομα τὸ Κοριολανόν. ὥς μάλιστα δῆλον ὅτι ὄνομα τοῦ πολεμικοῦ ἤθους ἦν· ὁ Γαΐ. ἐν τῷ θ' τῶν ἱστορικῶν, οἰκεῖα ἢ γένους κοινὸν, ὁ Μάρκιος. τοῦ δὲ τετάρτου ὕστερον ἐχέσαντος, ὡς ἔφη τινὲς, ἢ τύχης, ἢ ἰδέας, ἢ ἀρετῆς ὅθεν ἔστω. vbi vsurpat ὅθεν ἔστω sicut postea ἐπώνυμον ἀρετῆς, cognomen quod quis à virtute consequutus est, seu propter virtutē, (vel, quo virtutis ergo donatus fuit) itidémq; ἐπώνυμοι τύχης, cognomen quod quisà fortuna est adeptus, seu cuius causa fuit illi fortuna. Idémq; de cæteris genitiuis sentiēdū. Sed possumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro nomine seu appellatione, vt videmus eum Κοριολανὸν vocare ὄνομα τοῦ πόνου. Legimus autem apud Homerum ὄνομα ἐπώνυμον, necnon apud Hesiodum: sed ibi aliter exponi docebo paulo post. E F G

Ἐπώνυμος PRO φερώνυμος apud antiquos, vt inquit Eust. veluti quū dicitur ὄνομα ἐπώνυμον nomē quod rebus conuenit, (vt dixit Ouidius, Conueniunt rebus nomina sæpe suis) seu nomē quod conuenit & congruum est personæ, ob rem quampiam quæ in eo spectatur, cuius appellatio affinis est nomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum (quæ in ista significatione pro synonymis habenda sunt) quàm vulgò declaretur. Hom. Od. η, Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον. vbi Eust. annotat ἐπώνυμον antiquis significasse quod eorum posteris φερώνυμον: videlicet ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι. Duobus autem modis esse ἐπώνυμον ὄνομα: nimirum vel quod, quum temere impositū fuerit initio, postea euentu compertum fuit verum, id est verè illi quadrare, perinde ac si consultò impositū fuisset: (vt Δημοσθένης fuit nominatus ἐπώνυμος, quoniam postea fuit δήμου σθένος, id est populi robur, Athenienfis videlicet. Sic & Aiaci nomen suum fuit ἐπώνυμον, tāquam ab αἶ deductum, quòd contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια) vel quòd consultò impositum fuit: vt Ὀδυσεύς, de quo dixit eius auus, Huic nomē sit Ὀδυσεύς, quoniam multi mihi ὠδύσαιτο. (Locus autem ita habet Odyss. τ, Γαμβρός ἐμός, θυγατέρ τε, πθεσθ' ὄνομ' ὅ, τί κεν εἴπω. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος πόνον ἱκάνω Ἀνθρώποισιν ἠδὲ γυναιξὶν αἶα χθονὶ πολυβοτείρῃ. Τῷ σῇ Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον) itidem verò Ἀρήτη, tanquà ab ἀρήσασθαι, id est ἀράσασθαι, perinde ac si quis dicat θυγάτηρ τοῖς γονεῦσιν. quēadmodum Δημαράτος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολυδήμας, vt discimus ex iis quæ ab Herodoto scribuntur. His autē & alia plurima possunt addi exempla ex historicis petita: ex quibus est quod à Plut. de Charilao narratur (in Lycurgo, pag. 74 meæ editionis) Χαρίλαον ὠνόμασε δῆμος τοῦ τοῖς πᾶσι χαρεῖς, ἀγαθοῖς αὐτοῦ φρόνημα καὶ τὸν δίκαιον τρόπον. Legitur porro apud Hesiodum itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopum appellatione ita scribentem, Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς ἕνεκ' ἐνέκειτο μετώπῳ. quæ ita quidam interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo quòd &c. Sed legitur & ἐπώνυμον sine adiectione apud eundem: vbi scribit, — καὶ Πήγασος ἵππος· Τῷ οἱ ἐπώνυμον ἦδ', ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ παρὰ πηγὰς Γάιε'. Apud Homerum quoque sine adiectione, Il. ι, Τίω δ' ὁπότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ ἐμὸς πότνια μήτηρ Ἀλκμήνην κλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὖτε Μήτηρ Ἀλκμήνη πολυπενθέος οἶνον ἔχουσα Κλαῖ', ὅτε μοι &c. vbi ipsemet poeta ostendit quo modo nomen illud esset ei ἐπώνυμον. Potest tamen ἐπώνυμον hic accipi non solùm pro ὄνομα ἐπώνυμον, sed & aduerbialiter fortasse. Quod & Eustathius sensisse videtur, quippe qui exponat κατὰ φερωνυμίαν, seu κατ' ἐμφερειαν ὀνόματος, item φερώνυμος.

Ἐπώνυμος τοῦ, vel τοῦτο, Qui nomen ab hac re accepit, Qui ab hac re nomen traxit, seu nomē est adeptus, Denominatus ab hac re. Aristot. De mundo, τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμον ὂν τοῦ κόσμου. Idem ibidem, πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεως καὶ τύχης. Philo De mundo, παρ' ὃν καὶ πόλις ἐπώνυμος τοῦ παθεῖν Ῥήγιον κληθεῖσα ὠνομάσθη, nomine ducto ab illo euentu appellata est Rhegium. Iungitur & personæ genitiuo, seu datiuo. Herodot. ἐπώνυμοι τῶν καταστρεψάντων καὶ κτησάντων. vbi animaduerte ἐπώνυμοι καλέονται, sicut ἐπώνυμος ὠνομάσθη in illo Philonis loco. Pluc. in Romulo, pag. 69 meæ editionis, αἱρεῖν τὴν πολλὰς πόλεις ἐπωνυμίας βασιλέων καὶ ἡρώων παλαιῶν. Ibidem, οἱ Ῥωμύλον ἐπωνυμίαν τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες. Pausan. καὶ γυναῖκα. ὅθεν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Idem, ἐπώνυμοι τῆς Ἀθηνᾶς φυλῶν ἥρωες. Et apud Herodianum, τῷ ἥρωος ἐπώνυμος. Affertur autem cum genitiuo & σὺν præpositione ex Dionysio in poemate, de situ orbis. Apollonius pro genitiuo cū præpositione, vsus est aduerbio de loco, Arg. 2, αὐτοῖ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Exempla autē constructionis cū datiuo: vt apud eundē illum Dionys. ἐπώνυμοι ἀνδράσι. Nōnus, ἑορτὴν πηγυμβρίας κλισίησιν ἐπώνυμος. At verò quū dicit Sophocles, ὄνομα ἐπώνυμον τοῖς κακοῖς, ἐπώνυμον ad proximè præcedentem significationem (cuius ex Homero & Hesiodo exempla protuli) pertinere vidisti. Sed & apud Bud. huius loci explicationem habes pag. 154. vbi etiam de ἐπώνυμος cum genitiuo agit. ¶ Ostendit verò & metaphoricè vsum esse Plutarchum in Antonio, ita scribentem, βουλόμενος ἔν γε τοῦτο τὸ ἔργον ἐπώνυμον αὐτῷ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐενιδίου καταρθοῦσθαι, Cupiens illud vnum saltem prælium ductu suo cōmissum esse videri atque instructum, ne omnia Ventidio tribuerentur in eo bello gesta. A B C D E F G H

Ἐπώνυμος autem ἀπὸ ἀρχόντων dicitur ἄρχων, quòd ab eo annus in fastis denotabatur, ὅπερ ἐξ αὐτοῦ ὀνομαστὲς ἐπώνυμος ἦν, vt Romæ à Consulibus: & ab eius nomine alii ἄρχοντες in actis perscribebātur: vt si diceres, Metellum Celerem & Pompeium Rufum prætores fuisse consulibus Cicerone & Antonio. hoc enim ἐπώνυμος significat. Plut. in Demetr. Phaler. καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον

ἀρχοντα καὶ παπαύοντες, &c. Herodian. lib. 1, de calendis Ianuariis loquens, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι πίπτουσιν τῷ ἔνδοξον καὶ ἀναύσιον προφυέσαν τοῦ ἐπιθένται. id est, Consulésque tum primùm insignem & annuam prætextam induunt. hoc est, πῷ τοῦ πορφυροῦ. Hæc Bud. pag. 153. addens & locum Appiani. In illo certè Herodiani, Polit. ἐπώνυμοι ἀρχαί vertit, Summi magistratus. Quod autē attinet ad illud ἄρχων ἐπώνυμος τοῦ ἀρχόντων, additi huius genitiui exemplum desidero: ac existimo Budæum non tanquam à se vsquam inuentum protulisse, sed tanquū qui subaudiri debeat. Verùm & istud obseruādum hic est, ἐπώνυμος esse non qui nomen accipit, sed potius qui dat: alioqui enim dicendi forent vice versa ἄρχοντες ἐπώνυμοι τῶν ἀρχόντων. ‖ Item ἐπώνυμοι ἥρωες decem, ita dicti quòd decem tribus ab his heroibus denominatæ sunt, quasi gentiles tribuum. Sed & horum εἰκόνες vocitatæ sunt ἐπώνυμοι. Vide plura apud eundem Bud. pag. 154.

Ἐπωνύμως, (q. d. Cognominaliter) Cognomento. Item Nomine ducto, seu sumpto. vt ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ apud Dioscoridem, Nomine ducto à regione: lib. 3. Σαντονικὸν καλοῦσιν, ἐπωνύμως τῇ γυναικὶ αὐτῇ Σαντονίδι χώρᾳ. Santonicam vocant, nomine tracto à regione quæ ipsum producit. vel breuius De nomine regionis &c. Redditur etiam, Gentili vocabulo Santonicum vocant, regionis in qua nascitur, cognomento.

Ἐπωνύμως, pro φεωνύμως. Nomine rei conueniente, seu congruente. vt quum scribit Eustathius, ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης οὐκ λέγει, ἐπὶ θέατρον τοῦ Ἡλιαίας ὄμμου γενόμενον ὕστερον.

Ἐπωνυμία, ας, ἡ, Cognomen. Aristoph. in Pluto, ὡς ἀγαθὸν ἐστὶν ἐπωνυμίας πλάσαι ἔχειν. Apud Apoll Arg. l. 2, αὐτὸν αὔτορον ἐπωνυμίῃ καλέοντα. (à nominatiuo IONICO Ἐπωνυμίη) In v. l. exponitur etiam Nomen, Appellatio.

Ἐπωνυμον vide in Παρώνυμον.

C. Ἐπεώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Diuersum nomen habens. Sed Ammonius ἑπερωνυμα vocari scribit quæ in vno eodémque subiecto diuersum nomen habent, vt in scala ascensus & descensus. ἑπερωνυμα (inquit) εἰσὶ τὰ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου θεωρούμενα, διάφορον δὲ μετέχοντα ὀνόματος. οἷον ὅτι τῆς κλίμακος καὶ ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ κατάβασις. Dicam de hoc adiectiuo ἑπερωνυμος, & in substantiuo Ἑπερωνυμία.

Ἑπερωνύμως, Diuerso nomine. Eustathius sæpe ἐπωνύμως vocabulum aliquod vsurpari dicit, quod ἀλογόφως non vsurpatur. vt quum scribit à δαίρ non dici ἀναλογῶς in fœminino genere δαίρα, sed pro eo in vsu esse γάλως. Eius verba sunt, ἰστέον οὖν ὅτι τὸ γυναικεῖον φυλικὸν τοῦ δαὶρ, (ὁ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον) ἡ δαίρα, ἀλλ' ὀρθῶς ἑπερωνύμως τοῦτο φέρει). Itidē alibi scribit, ἀφ' οὗ καὶ Κλίκιες φησὶ (φησὶ) οἱ τὸ Θηβῶν πεδίον οἰκοῦντες, ἡ δὲ Θηβαία αὐτὸς Ὅμηρος, δῆμα Κίλικας φησὶν, ἑπερωνύμως δῆμα δήσας· καὶ ὅτι δίχα ἐθνικῶν ὀνομάτων δεικνύουσι τὰ. Annotat idem grāmaticus alio quodam loco, quāuis in vsu sit κοῦρος Ἄρη ἀνάκτος, sicut κοῦρος Θηβαῖος, non tamen, sicut itidem dicitur Θηβαία χώρη, ita dici & Ἀθηναία χώρη: sed pro Ἀθηναία, ἑπερωνύμως dici Ἀττική. (quod etiam obseruādum nobis est obiter) Iungit porro & datiuo hoc aduerbium, adde is veteres pro eo dixisse διηρημένως. vt videbis in Ἑπερωνυμία.

Ἑπερωνυμία, Diuersitas nominis. Item, Diuersitas nominis in eodem subiecto, sequendo expositionem vocabuli ἑπερώνυμα ex Ammonio allatam. ‖ At verò ἑπερωνυμία, sequendo eam significationem quam apud Eustathium habere aduerbium ἑπερωνύμως docui, est velut opposita analogiæ in quibusdam appellationibus, ac præsertim ὦ τῶν ἐθνικῶν. vt quū ita scribit idē Eustathius, καὶ ὅτι Ὅμηρος τὸ ὢν Ἀχαία Ὠλένου οὐ μεμνῆται, ἀλλὰ τὸ ὢν Αἰτωλία ὄμμα Θοῦρος κτίσματος. καὶ ἰδοὺ καὶ τὸ τῆς ἑπερωνυμίας πνὸς ὑποδείκνυμα, ἐπεὶ τοῦ μὴ εἰπεῖν Ὠλένιος, Ὠλενίλιον πέτραν ὠνόμασεν, ἀπὸ Ὠλένου παρωνομασθείσαν. At verò pagina proximè præcedente, quæ est 303, ἑπερωνυμίαν appellauerat ἑπερώνυμον παρωνυμίαν. quū enim iussisset nos obseruare, ab Homero τοῖς Ἠλείοις vocari etiam Ἐπειοὶ, ἑπερωνύμως τοῦ πόπω ὀξὺ οὖσαν, καὶ, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, διηρημένως τοῦ πόλιν, &c. addit sic etiam Abantes & alios quosdam habuisse ὁμοίαν ἑπερώνυμον παρωνυμίαν. Vbi ἑπερώνυμος est diuersitatem nominis habens, quæ est contra analogiam.

C. Εὐώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, & faustum, seu auspicatum. In qua significatione opponitur τῷ δυσώνυμῳ, de quo antea dictum fuit. μοῖρα δὲ δυσώνυμος (inquit Eustath.) ὥσεις δυσπολιὸ ἄγαθῆς, κ, ὡς αὐ Πίνδαρος εἴπει, Δυσνόμου. καθ' ὃν μοιρηφόρος ὁ Ἀχαμέμνων λέγεται, αἰτῇ τῷ Δαίμων. Apud Hesiodum autem in Theogonia, Γένατο δ' Ἀστερίῃ Δυσώνυμον, quidam celebrem interpretantur, alii læuam. cuius interpretationis rationem vide apud scholiastem. Apud Lucianum autem ineptus ille Lexiphanes (id est, qui ab eo inducitur ineptorum & inusitatorum seu ineptam affectationem habentium vocabulorum consarcinator) vocat λόγον δύνωνον, orationē bona nomina, id est vocabula, habentem: scribens, non procul ab initio, ἐνοῦν δὴ μεταξὺ ἔπος ὀξὺ προσανοίσω, ὦ Λυκίνε τὸν λόγον, εἰ εὐαρεστεῖ καὶ πολὺ πλεῖστον λόγιον ὀπτεύοντος ἀφικνεῖται, καὶ εὐλεξὶ, ἐπὶ δὲ δύνωνον.

Εὐώνυμος, significatione passim recepta, Sinister, Læuus. Vocari autem ait Eustath. δύνωνα per ἀντίφρασιν ea quæ sunt ἀριστερά, id est sinistra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἄριστον, ex quo deriuata est appellatio τοῦ ἀριστεροῦ. Sed meritò quis Eustathio hæc obiecerit, Quid si δύνωνα pro sinistro prius dixerūt Græci quàm ἄριστον; Antiquam certè vocem esse constat, quum ea vsus sit Thucydides, & ante eum Herodotus. Legimus enim δύνωνα, κέρας apud illum: (vt alios omittam locos) apud hunc autem, ἐξ δύνωνου χωρὸς ἀπέχοντι. Vti sunt postea & alii passim. Xen. ὀπισθοφυλακὴ πᾶσα τὴν δύνωνα εἰς τὴν χεῖρα τῶν δύνωνα. Aristot. εἰς τὰ δύνωνα μικρὸν παρεκκλίνοντα. Plut. in lib. qui περὶ δυσωπίας inscriptus est, μηδ' ὅπου τοῦ δεξιοῦ μηνοῦ τὸν δύνωνα ὀπτῶντα.

Εὐώνυμος appellata fuit vna ex Æoli insulis quòd à Lauinia fitis qui ex Lipara in Siciliam nauigant: ἐξῆς τῶν Λιπαραίων εἰσὶν δύο, ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέοντι, inquit Strabo.

Εὐώνυμος est etiam arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio eiusdem, maiori quàm vinceperuinca, & vt Plinius, tenero, flore albo, & violæ proximo odore graui ac pestifero, folliculis sesami, in quibus acinus quadrangulus, solidus, pecori gustatu lethalis. Sunt qui ΕΑΜ ἀνώνυμον vocent. Hæc Gorr. quæ ex vna illis colligit. Plin. quum lib. 13, cap. de myrice loquēs, hæc scrip. fisse, In Syria & in Ægypto copiosa hæc est, cuius infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ. Gignit enim arborem &c. Et in extremo capite. Materies est dura atque firma: qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortēsque miseras. Quum (inquam) hæc ibi scripsisset Plinius, sequens caput ita orditur, Nec auspicatior in Lesbo insula arbor quæ vocatur δύνωνος, non absimilis Punicæ arbori, inter eam & laurū folii magnitudine, figura verò & mollitia Punicæ, flore cādidiore, statim pestē denūtians &c. Vbi quod dicitur Nec auspicatior, referendū ad illa præcedentis capitis verba. Plane autem existimo vocabulo vtentē illo, ad vim Græcæ appellationis allusisse, perinde acsi diceret, Nec magis est auspicata (quum altera illa) quæ tamen δύνωνος, quasi auspicata, vocata fuit. Nam vt δυσώνυμος ostēdi aptè reddi posse Inauspicatus, sic δύνωνος quin cōmodè reddi queat Auspicatus, minimè cuiquam dubium esse debet. Fuerit igitur δύνωνος dicta per antiphrasin, simulque κατ' ὀνόματον Inauspicatam certè ac infelicem meritò posse dici, ex Theophrasti quoque verbis apparet, scribentis florem eius εἶναι δεινὸν ὄζειν φόνου. Quibus verbis reliquam hanc descriptionis partem adiungit, ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τῷ μορφῷ μετὰ τῶν κελύφους, τῷ τῆς σησαμοῦ λοβῷ. ἐνδιδόναι δὲ τὸ φρεῦν, πολὺ διηρημένον κατὰ τὴν βραχίονα. Τοῦτο ἐθιόμενον ὑπὸ τοῦ προβάτων, ἀποκτέινει, καὶ τὸ φύλλον, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχωσι καθαίρονται δὲ αὐτοχῷ. Ex quibus hæc Plinius, (quæ subiungit verbis quæ modò protuli) Fert siliquas sesami similes, intus granum quadrangula figura, spissum, lethale animantibus. necnon & in folio eadem vis. Succurrit a-

liquando præceps alui exinanitio. Hæc ille. Sunt qui putent esse quam vulgo appellamus Dufsain.

C. Ἱερώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Sacrinominis) Cui sacrū est nomen. Luc. in Lexiph. vel potius Lexiphanes apud Luc. ἔγκλημα ἐπάροντας ὄπωὶ ὀμαζεν αὐτοῦ· καὶ ἔοῦπα, δὺ εἰδὼς ὅπ ὀξὺ οὐδὲ ὠνόμασθηται, αὐώνυμοί τε εἰσι, κ, οὐκέτι ὀνομαστὶ, ὡς αὐ ἱερώνυμοι ἤδη κεχρημένοι. Quod vocabulum ex iis esse videtur quæ Luciano displicuerūt. At pro nomine proprio & apud eundem & apud alios reperitur.

C. Καλλιώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Pulchrinominis. id est Pulchrum nomen habens. Sed piscis est nomen apud Aristotelem. Hesychius quoque nomen piscis esse testatur: sed quosdam ad appellationem pudendi virilis itémque muliebris transtuliisse.

C. Κυθώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Nomen habens occultandum, seu quod occultari debet, & oblitioni mandari. Et generalius pro Infamis. Vide Hesychium.

C. Μεγαλώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Magninominis, si modò compositè Magninominis dicere liceret, vt Binominis. Accipitur autem ὄνομα in hoc composito pro celebritate, sicut & nomen à Latinis sæpe accipi scimus. Fuerit igitur μεγαλώνυμος, Nominatissimus, Celeberrimus. nam & Hes. μεγαλώνυμον exponit μεγαλόδοξον. Vtitur hoc Aristoph. tanquam grandiloquentiam affectans, quum dicit, καὶ μεγαλώνυμον ὑμέτερον πατέρ' ἀφίεσα. ‖ Est & nomen proprium apud Luc. in Lexiph.

C. Μυριώνυμος, ου, ὁ & ἡ. Infinita nomina habens. Ex Plut. afferitur pro epitheto Isidis.

C. Ὁμώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Idem nomen habens, Cognominis. (licet Festus cognomines esse dicat qui eiusdē sunt cognominis) Quidam interpr. & Gentiles, ex Cicerone: qui tamen non dixit Gentiles apud Platonē, sed Quasi gentiles: vt videbis pag. 31 mei Cic. lexici. Dicitur autem & ὁμώνυμός τινος, & ὁμώνυμός τινι. Isocr. in Euagora, Σαλαμῖνα καταφανεῖν ὁμώνυμον τῆς πρεσβυτέρας πατρίδος οὔσης. Sic Plut. in Themist. πρὸς τὸν ὁμώνυμον τῷ θεοῦ βασιλέα. Cum datiuo autem cum apud alios, tum apud Herodianum, aliquot locis.

Ὁμώνυμα λέξεις, Vocabula quæ nomina habent eiusdem significationis, Idem significantia vocabula. Apud Aristot. τὰ ὁμώνυμα, Idem nomen habentia, seu commune, Quibus idem nomen obtigit. Dicitur verò & vox aliqua esse ὁμώνυμος, qua duæ res aut plures significantur. vulgò Æquiuocum vocabulum vocant. Vide Συνώνυμος.

Ὁμωνύμως, (q. d. Cognominitet) Eodem nomine, vel, Vno & eodem nomine, seu Communi nomine. Aristot. Ethic. 5, cap. 1, ὅτι ὅπ καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥτε ὑπὸ τὴν αὐχένα ἰχθύων, κ, ἡ τοῖς θύραις κλείοντιν. Dixerat autem paulo antè, ἔοικε δὲ πλεονεκτῶς λεγεσθαι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία, ἀλλὰ σχεδὸν τῷ ὁμωνυμίᾳ αὐτῶν, λανθάνει. In v. l. redditur Æquiuocè, item Æquiuoca nominis communione, ex Gaza.

Ὁμωνυμία, (q. d. Cognominitas. ita enim potius dicendum esset, si à Cognominis fingere substantiuum liceret, quàm Cognominatio, vt habent v. l.) Nominis communitas. vt in loco Aristot. quem modò protuli in Ὁμώνυμος.

Ὁμωνυμεῖν, Cognominem esse, vel cognomines. Athen. Λαμπρεκλῆς δὲ καὶ ῥητῶς τὰς πλειάδας ἔφην ὁμωνυμεῖν τῇ τρεῖς εἶς. Porphyrius hoc vocat κοινωνεῖν κ' ὀνόματος.

C. Παρωνυμος, ου, ὁ & ἡ, Denominatiuus, seu q. d. Denominatitius. Ab alio vocabulo denominationem habens. Exponitur etiam Denominatione similis: de qua expositione dicam in Παρώνυμος. Apud Aristotelē sunt παρώνυμα, vt γραμματικὸς à nomine γραμματικὴ, & ἀνδρεῖος à nomine ἀνδρεία. Dicuntur certè παρώνυμα quæcunque ab aliis deriuata sunt, quæ & παράγωγα. atque adeo ipsa etiam propria nomina quæcunque deriuata sunt ab alio quopiam nomine, quod est appellatiuum. vt quum dicitur nomen hoc Πλάτων esse παρώνυμον à πλατὺς: & Φίλων, à φίλος: & Θεάσων, à Θεασύς. itidémque alia quamplurima. Vide Παρωνύμως, item Παρώνυμον.

Παρωνύμως, q. d. Denominatiuè, seu Denominatitiè. Plut. in Quæst. Rom. Πυθαγορικοὶ τοῖς μὴ κυάμοις ἀφωσιοῦτο δι' ὃ τὰς λεγομένας αἰτίας· τὸ μὲν λάθυρον κ' τὸν ἐρέβινθον οὐ παρωνύμως τὰ ἐρέβινθος κ' τὸ λήθης. vbi vel deest aliquod participium, nimirum καλούμενας, aut aliud huiusmodi, vel scribēdum παρωνύμους, vt ex vet. cod. habet mea editio.

Παρωνυμία, Appellatio denominatiuè facta, & q. d. deriuatiuè. vt si dicas vocem illam ἐρέβινθος esse παρωνυμίαν ἀπὸ τοῦ ἐρίβους. At verò Aquilæ Romano παρωνυμία est quæ aliis παρονομασία. Dicit autem esse leuem imitationem. vbi repono Immutationem. addit enim, Hæc figura ita ornat orationem, vt in nomine aut in verbo interdum syllaba, nonnunquam litera immutata, diuersa significet. vt si velis sic enuntiare, Prætor iste, vel potius prædo sociorum. Vide ibi & aliud exemplum.

Παρωνύμος, ου, ὁ & ἡ, Denominatione similis. inquit Bud. afferens ex Plat. De leg. lib. 6, ἀναγκαῖόν γε μὴν καὶ τοῦτις παρωνυμίοις πᾶν τὴν πόλιν ἅπασαν. vbi παρωνύμια, vocari ait vel vocabula denominatione similia, vel Denominationes. At in v. l. ex eo affertur in libris De leg. (non addendo quoto libro) παρώνυμος pro Denominatione similis: sed falsò fortasse pro hoc παρωνύμος.

Παρωνύμιον, Cognomen. ἐπωνυμία. Chrysippus apud Athenæum lib. 13, τὸν πρὸ τοῦ πρεσκικεᾶ μθμον, παρωνύμιον ἔχειν κόρσιν. quem locum afferens Eustathius, legit πρεσκικεᾶ μθμον. vbi annotatione etiam dignum censuit παρωνύμιον pro ὀπκλίω positū. Ideo autē annotauit quòd reuera sic rarum, sed inuenitur tamen & apud Plut. nōvno in loco. Legimus enim in Fabio, παρωνύμιον σωμαπικόν. In Numa autē, ἀπὸ δὲ Μαμερκου Μαμερκίους· οἷς δοῦ πῶπ κ' Ῥῆγας χρῆσθαι παρωνύμιοι, ὅπερ ὅπ βασιλέας. Faciunt autem hi loci vt suspicer apud eum in lib. De sera numinis vindicta, pro παρωνυμῳ reponēdum παρωνυμίῳ. vbi scribit, πυρωνύμῳ χρισάμενος αἰπῆ τὸ ὀμαπς. Accipi autem ibi siue παρώνυμον siue παρωνύμιον pro cognomine, manifestum est, quum pro eodem subiungat ἐπωνύμιον. Quid si verò dicamus, hic superesse, vt ibi contra deesse? ita enim legitur, ἐκαλεῖπο Καλλώνδης, ὡς ἔοικεν· ὦ δ' αὖπω Κόραξ ἐπωνύμιον. Vsus certè huius NOMINIS Ἐπωνύμιον nullum exemplum inuenio: vnde fit vt lubenter ex hoc in alterum transferam, nimirum vt hic ἐπωνυμον, ita illic παρωνυμίῳ legens.

Παρωνυμίζω vel Παρωνυμαζω, Denomino. Pro qua significatione Bud. affert παρωνυμίζω ex Aristotele: παρωνυμάζω autem ex Themistio, scribente, οὐ δὲ αἰθρίαιπα καὶ τὸ ὕδωρ χαλκὸν, καὶ κλίνω, ξύλον· ἀλλὰ παρωνυμάζοντες, τὸν μθν, χαλκοῦν, πῶν δ, ξυλίνω, id est: vtentes vocabulis quæ deriuata sunt à χαλκὸς & à ξύλον, vocamus χαλκοῦν & ξυλίνω.

C. Πολυώνυμος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Multinominis) Multa nomina habens. Vtitur hac voce πολυώνυμος is qui nunc extat Orpheus. item Hesiodus: qui dicitur itidem appellasse ὕδωρ πολυώνυμον, à colorū varietate. Exponitur verò & ἔνδοξος, τίμιος, id est Celebris, Honoratus. Vide alia apud Hesych. de cuius verbis dicam & in Πολυωνυμία.

Πολυώνυμα vocata fuerunt & ea quæ alii dixerunt συνώνυμα. Vide Eustath. pag. 8.

Πολυωνυμία, ας, ἡ, Multitudo nominum. Callim. hymno in Dianam, circa principiū, Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄπτυ φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐείδῃ. Vbi habes πολυωνυμίην Ionicè pro πολυωνυμίαν. Explicatur autē hic locus (vt de hoc obiter lectorē moneam) verbis Hesychii, qui postquam dixit μονάδα vocari solitam πολυώνυμον, addit esse Apollinis epithetum. Perinde enim est ac si diceret Diana, Fac sim æquè πολυώνυμος atque Apollo, aut magis etiam: adeo vt polyonymia certare mecum non possit. ‖ Item Celebritas, Gloria. vt πολυώνυμος exponitur ἔνδοξος.

Πολυωνυμία interdum pro συνωνυμία, sicut πολυώνυμα dixi appellata quæ & συνώνυμα. Vide Eustath. p. 284.

C. Προώνυμος, Nomen habens antea. In v. l. exponitur Prænominatus, vbi affertur hic Nonni versus, Ὑδωρ στελλομένοιο πρεσώνυμοι ὀκ σέο πέμπῆς.

C. Συνώνυμος, ου, ὁ & ἡ, vt συνώνυμος λέξις, Nomen seu vocabulum communem cum alio significationem habēs. Vocabulum cum alio significatione cōueniens. Nam συνώνυμα vocabula sunt hæc, (quæ & πολυώνυμα voca-

ta tradit Eustathius) βροτὸς, μερόψ, ἄνθρωπος: itidē, ξίφος, A
ἄορ, κοπίς, φάσγανον: sic etiam, θυμός, χόλος, ὀργή. Apud
Theoph. Hist. pl lib 9, συνωνυμα reddi ur à Gaza Nomi-
nis consortes. Apud Aristot. legitur sing. num. συνωνυ-
μος. Ethic. 5, cap. 2, ὥςπερ φανερὸν ὅτι ὁ τῆς ἀδικίας τοῦ πλη-
σίον ἄλλη ἐστὶ μέρη συνώνυμος. vbi quidam ex vet. inter pr.
reddiderunt Vniuoca, quum potuissent & Latinius &
apertius reddere, Eodem nomine appellata, vel com-
muni. Aut, Cōmunionem nominis habens, Sic autē
differre traduntur συνωνυμα & ὁμώνυμα: vt συνώνυμα
quidem sint, idem significātia nomina, vt ea quæ pau- B
lo antè protuli (cuiusmodi apud Latinos, Ensis, Gla-
dius, Mucro) at ὁμώνυμα non eiusdem significationis,
sed idem nomen habentia: vt homo pictus & homo
viuus hominis voce ὁμωνυμως cōprehendūtur. Martia-
nus Capella (siqua eius esse debet autoritas) Æquinocū
dixit ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου: scribens Æquinocum esse quan-
do multarum rerum vnum est nomen, sed non eadem
definitio: vt leo. Nam quantum ad nomen attinet (in-
quit) verus & pictus & cælestis, leo dicitur: quantum
ad definitionem, aliter verus definitur, aliter pictus, & C
aliter cælestis. (Sic autem & Eustath. postquam dixit,
βοῦς ὁ ἐργάτης τοῦ ἀγροῦ ἐν ἐκλογῇ· καὶ κύων δὲ ὁ χαρᾶς ἕνεκα δὲ
διχώνυμος θαλάττης βοῦς. καὶ ὁ ἔνυχος κύων, ὑστέρου ἐξομοιότη-
τος πρὸς τὰς θαλάττας ἐλαχίστης κλησεως. subiungit, ὁ δὲ αὖ καὶ
ὅτι ἑτέρων μνείων ὁμωνύμως γὰρ ἐκαλοῦντο ὁ πίνων ὁμω-
νυμια σπουδῇ σύγχυσιν ἠθροίζετο.) At ἀπὸ τοῦ συνωνύμου di-
xit pluriuocum, scribit esse enim pluriuocum, quando
multis nominibus vna res dicitur, vt gladius, nam & D
ensis (inquit) & mucro idem significant. Cuius verba
idcirco etiam profero, quòd in v.l. falso annotetur eum
ὁμώνυμα vocare pluriuoca. At verò Aristo eles συνω-
νυμα esse dicit, ὧν τὸ πτῶσμα κοινὸν, ᾧ ὁ κατὰ τοῦνομα λόγος
τῆς οὐσίας ὁ αὐτός· οἷον ζῶον, ὁ τε ἄνθρωπος καὶ ὁ βοῦς. οὕτω γὰρ
ἑκάτερον κοινῷ ὀνόματι προσαγορεύεται ζῶον.

Συνωνύμως, Communi seu eadem diuerso rum vocabulo-
rū significatione. Vel. Vocabulis inter se significa-
tione conuenientibus. vt quum di untur aliqua vocabu-
la pro eodem poni συνωνύμως. Plut. λέγεται δὲ συνωνύ-
μως ἀήρ καὶ πνεῦμα, Duo hæc nomina significatione
conueniunt. E

Συνωνυμία, Nominis communio. Vel potius, Nominis
cum alio communio in significatione, vel Nominum
inter se commun o Vel, Diuersa vocabula idem signifi-
cantia. Rom. Aquila inter senemata orationis συνωνυ-
μίαν numerans, Synonymia (inquit) communio no-
minis. Vtimur autem eo genere eloquutionis quoties
vno verbo non satis videmur dignitatem aut magni-
tudinem rei demonstrare: ideoque in eiusdem signi-
ficationem plura conferunuur. vt si dicas, Prostrauit, af-
flixit, perculit. F

Συνωνυμία dialecticis, quum pluribus eadem defini-
tio conuenit: vt hominis definitio Socrati, Platoni, ac
cæteris. Vel, Quum eidem & nomen & nominis defi-
nitio rectè tribuitur, vt homini animantis. Alioqui est
ὁμωνυμία. vt pictus Mercurius seu Mercurii simulachrū
habet quidem idem nomen, sed cui definitio nō con-
uenit. v.l. Vide paulo antè πανωνυμα ex Aristotele.

Συνωνυμέω, ῶ, pro συνώνυμος εἶναι seu συνωνυμον. vt quum
dicunt grammatici συνωνυμεῖ τὸ ὄνομα τῷ ὀνόματι pro Nomen
hoc ὄνομα cum nomine ὀνόματι conuenit significatione. Et G
συνωνυμεῖ pro συνώνυμον vel συνώνυμα εἶναι). HINC
Συνωνυμοπτωτος, idem quod συνώνυμος, Communi seu
eadem diuersorum vocabulorum significatione, Vo-
cabulis inter se significatione conuenientibus.

C. Τριώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Trinominis, (sicut διώνυμος, dici-
tur qui Latinè Binominis) VNDE Τριωνυμια, (q.d.
Trinominitas) Tria nomina. Eustath. pag. 353. quum di-
xisset, ῥητέον οὖν ὀλίγῳ, ὅπερ οὐ μόνον Ζηνοδοτῷ οἱ τοῦ Πανδά-
ρου, ἀλλὰ καὶ Τρῶες· ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι, subiungit, τριωνυμία
οὖν ἐστιν καὶ οὗτοι τρία ὀνόματα καὶ ὅτι τοῦ Μυρμιδόνων προσείρηται. H

C. Φερώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Ferens nomen suum. id est Fe-
rēs veritatem nominis sui. (vt familiarem afferam ex-
positionem & quæ omnino sit ad verbum) Id est, Cui
verum est nomen, seu Qui verè est talis qualem nomē
testatur. (cui contrarium est ψευδώνυμος) Potest etiam
exponi Suo respondēs nomini, item Ex re nomen ha-
bens. (vt Ouidius de anu dixit quæ vt δικαία vocabatur,
sic verè temper erat δικαίη) Theodoritus Hist. eccles.
lib. 1, πῶς ὁ Γεροντιόμιος δὲ θεοσεβείας Μακεδόνος ὀνομασθεὶς,
φερώνυμος αὐτὸς, καὶ πιστὸς ἀληθῶς κοσμοῦμενος ἀγαθῇ. id est
(inquit Bud.) Moribus nominis sui vim significatūm-
que referens, & appositè sic nuncupatus, quasi nomen
eius, ad exitum eius omen fuerit. idem lib. 5. Πραύλος
πῶς τῆς ἐκκλησίας ὀνομασθεὶς πεπιστευμένος, αὐτὸς τῷ ὄντι φερώνυ-
μος ἦν. Qui vt πραύλος vocatur, ita est re vera πραῦς, id
est Mite & clemens. Sonat autem πραύλος q.d. Clemē-
tulus. Et φερώνυμον ὄνομα quod Homerus & Hesiodus
appellarunt ἐπώνυμον, vt multis suprà docui.

Φερωνυμια. Nomine verè ipsi rei respondente, Nomine
rei congruo. Item φερώνυμος πρεσαγορεύειν. A simi-
li nomine congrua, rectè appellare: sequendo Budæi in-
terpretationem, qui hæc verba Aristot. De mūdo, τοῦ
τῶν φερωνυμιῶν καὶ κοσμοφανῶν πρεσαγορευθέντος, ita vertit, Quē
à similitudine sane congrua κοσμοφανῶν mundi recte ap-
pellaueris

Φερωνυμια Nominis conuenientia cum re, Nominis cō-
gruentia Eustath pag. 776, ὁ δὲ καὶ πῶς Ἀλκαῖος ἐν τῷ ὁ ποιητὴς
ἐπωνυμον αὐτὸν καλέσας φησὶν, ἤγουν κατ' φερωνυμίαν, ἢ μᾶλ-
λον ἐπὶ τῷ κατ' ἐναργειαν ὀνόματος.

C. Ψευδώνυμος, ου, ὁ & ἡ Mēdax nomine, (vt dixit Ouid. Mē-
dax cognomine) omen suum mentiens, Non re pōdens
Falso nominatus. seu Nomen habens rei non respōdē-
tis. Opponitur enim πρὸς φερώνυμος, vt modò dixi. Æ-
schylus in Prome h. vincto. pag. 44 meæ editionis, Ἡ-
λθεν δ' ὁ δοῦλος τὴν πεπαιδευμένην ψευδώνυμον. vbi schol. annotat
hoc dici de fluuio cui λέξις nomen est, impositum
ei πρὸς τὸ ὁρώμενον. a magno videlicet vndarum fragō-
re. & quoniam τὸ ὄνομα τῇ φέρει συμφέρουσα ὅτι, vocas-
se ψευδώνυμον. perinde ac si dixisset, Qui non immeritò vocatur Araxis.

Ψευδώνυμος, Mēdax nomine, Falso nomine, Nomine rei
non cōuenienti. Æschyl. in Prom. vincto. pag. 10 meæ
editionis Ψευδώνυμος δαίμονας Πομπῆα Καλοῦσι, αὐτὸν τὸν ἀρχαῖον
δεῖ τοῦνομ' εἶναι Ὀτοῦ θοῦ τῶν δ' ἐκκλησιάσουσι νύχες.

Composita in ωνυμα desinentia, non præ-
cedentibus adiectiuis in ωνυμος.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ Pronomen, Pars illa orationis quæ pro
nomine ponitur. Extra passim apud grammaticos, &
quidem cum alios, tum Eustath um: apud quem ha-
bes & ἀντωνυμια τροπικὴ, & ἀντικὴ, item ἀναφορικὴ:
necnon πωνυμία. Vide & suprà in Ἀντονομασία quædam
eius verba de ipsa ἀντωνυμία.

Ἀντωνυμικῶς, ου, ὁ. q.d. Pronominalis. Ad pronomen per-
tinens. ITEM Ἀντωνυμικῶς (q. d. Pronominaliter)
Habendo vsum pronominis. seu Obtinendo locū pro-
nominis. Reperitur autem & nomen illud & hoc ad-
uerbium apud grammaticos.

C. Μετωνυμία, ας, ἡ, Transnominatio. (si tamen formam
vocis respiciamus, μετονομασία quidem est Transnomi
natio: at μετωνυμία sonat q.d. Transnominitas) A Fabio
exponitur Nominis pro nomine positio. Cuius vis est
(inquit) pro eo quod dicitur, causam propter quam di-
ci ur, ponere. Sed vt ait Cicero, ὑπαλλαγὴ rhetores di
cunt. Hæc inuenta ab inuētore, & subiecta ab obtinen-
tibus significat. vt Cererem corruptam vndis. &, Rece-
ptus terra Nep unus classes aquilonibus arcet. Vide
plura ibidem. Is autē Ciceronis locus cuius hic me-
minit, habetur in oratore ad Brutum, vbi scribit, Mu-
tata [verba, ea dico] in quibus pro verbo proprio subii
citur aliud quod idem significet, sumptum ex re ali-
qua consequenti. Quod quanquam transferendo fit, ta
men alio modo transtulit quum dixit Ennius, — arce &
vrbe orba fuit: alio modo, si pro patria arcem & vrbē
dixisset. Et, horridam Africam terribili tremere tumul
tu, quū dicit, pro Afris immutat Africā. Hanc, ὑπαλλα
γὴν rhetores dicunt, quia quasi summutātur verba pro
verbis, μετωνυμίαν grāmatici vocāt quòd nomina trās-
ferantur. Eustathius ait in eo quod Homerus dicit
Πανδαρέου κούρῃ, (id est Pandarei filiam) αἰτὶ τῆς ἀνδῶνος
(id est pro luscinia) esse πινὰ τόπον μετωνυμίας vel μεταλή-
ψεως. quem apud Pindarum esse frequentem, quippe

multorū locorum mentionem faciētem qui ab heroi- A
dibus nomen acceperunt, de locis illis tāquam de per-
sonis loquatur. At Fabius non in illo libro ex quo
verba quædam protuli, sed lib. 9. cap. 3, alium quendam
vsum μετωνυμίας affert, quem apud eum vide.

Μετωνυμικῶς, ου, ὁ, Metonymicus, Ad metonymiam perti-
nens, vel Metonymiam habens Per metonymiam po-
situs. ITEM Μετωνυμικῶς, Metonymicè, Per me-
tonymiam, Vtendo metonymia. vt μετωνυμικῶς τοῦτο
λέγεται.

De compositis in υμος seu υμον desinentibus. B

In υμος & υμον desinentia composita sunt Παφωνύμος &
Παφωνύμιον, item Ἐπωνύμιον: sed de illorum quidem scri-
ptura constat, at hæc suspecta est, vt in Παφωνύμος do-
cui, quod vide post Παφώνυμος.

Ὀνος, ου, ὁ, Asinus. Il. λ. Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν
ἐβίησατο πολλὰς Νωθής, ὃς δὴ πολλὰ τεῖ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ. Vbi νωθὴς ὄνος qui Virgilio Tardus asellus,
Ouidio Lentè gradiens asellus. Xen. Pæd. 7, de Phœni-
cibus, πεζοὶ δρομοι ὑπὸ τῶν βαρέων ἀνῶν κυρτούνται, ὥςπερ οἱ ὄνοι οἱ
καθήλιοι, asini clitellarii. Idem Pæd. 1, ὄνοι ἄχθοι. contrà C
Plut. Alex. ὄνος ἡμέρος. Athen. lib. 5, ὄνων ἴλαι πτίν. Et lib.
10, ὅπου ὁ ὠνὸς ἀρίστος κωμάζειν. At de ὄνῳ γάθος, ὄνου πίκρα,
ὄνου σκιά: ite de ὄνος αἰτρώνιος, ὄνος ἀχάμψυχος, vide Hesych. Vide & alia apud Suid. & Erasm. in Chil. Apud
Nicādr. autē in Ther. ὄνου πετάλιον organi species quæ-
dam est, quasi ὀνόφυλλον, vt schol. tradit, Σοῦ καὶ ὄνου πετά-
λειον ὀρείχαλκον. Οἵτοι dicuntur etiam stellæ duæ iuxta
φάτνιον, id est præsepe, collocatæ, nō longè à cancro, vt
docet Proclus. Latini Asellos & Asinos nomināt. Plin.
lib. 18. cap. vlt. Sunt in signo cancri duæ stellæ paruæ, a- D
selli appellatæ, exiguum inter illas spatium obtinentes
nubecula quam præsepia appellant. Festus Auienus,
in cācro, — qua duro concaua dorso Tegmina curuan-
tur, geminus micat ardor in auras: Hos dixere asinos,
orros Thesprotide terra. Et mox, — hos itidem qualis
præsepibus esse Forma solet, dispar chelarum forma
coruscat. Vide plura de his asinis in comment. Germa-
nici Cæsaris Phœnomenis addito.

Ὄνος SIVE Ὀνίσκος, piscis etiam nomen est. Ath.
libro 3 ex Dorione, de piscibus quibusdam loquens E
quibus plura tribuuntur nomina, & ipeciatim de χελ-
λαρῇ, Καὶ δὴ καὶ τὸν, ἔνα ὄντα ἰχθύων, πολλῶν ὀνομασῶν τετυγχά-
νει. καλεῖσθαι δὲ καὶ βάκχον καὶ ὀνίσκον καὶ χελλαρίω. Sic Eu-
stath. pag. 361, ὄνος, ἰχθὺς ποιος, ὁ καὶ ὀνίσκος καὶ βάκχος. Apud
eundem tamen Athen. libro 7, idem Dorion χελλαρίω
siue χαλλαείαν, speciem facit ὀνίσκου. nam de fluuiatili
muræna loquens, ait, ἐχθὺς μίαν ἄκανθαν πόλιν ὁμοίαν τῷ ὀ-
νίσκῳ τῷ καλουμένῳ χαλλαείᾳ. Sic Plin. lib 9, cap. 17, Asel-
lorum duo genera: callariæ minores, & bacchi, qui non
nisi in alto capiuntur, ideoq; prælati prioribus. De la-
pillis autem quos ὄνος piscis in capite habet, lege quæ
Athen. lib. 7 ex Aristot. refert, & quæ Plin. lib. 32, cap. 10. F
Sed notādum Dorionem discrimen statuere inter ὄνον
& ὀνίσκον, vt Athen. docet loco citato, hæc ex eo verba
proferēs, ὄνος, ὃν καλέουσί τινες γάδον χαλεείδας, οἱ δὲ καλέουσί
τινες ὀνίσκον τε καὶ μαξένον. alii tamen nullum ponunt, vt
Euthydemus ibidem, de ὄνῳ loquens, οἱ μὲν βάκχον κα-
λοῦσι, οἱ δὲ χελαείλιον, οἱ δὲ ὀνίσκον. & Archestratus, — τὸν ὄνον,
τὸν χαλλαείαν καλέουσι. Quod verò attinet ad χελλάρης, χαλ-
λαείας, καλλαρίας, & χαλεείδας, eiusdem piscis nomen
sunt, scripturam tantùm differentem habens. Vide &
Ælian. Ὀνίσκοι Eustathio sunt εἴδος τι σκάρων, vt in Ὀ-
νίας videbis. ‖ Est Ὄνος præterea genus quoddam lo-
custæ, cui etiam nomen ἀσέραχος. Dioscor. libro 2, cap.
57, ἡ δὲ λεγομένη ἀκρὶς, ἀσέραχος, ἡ ὄνος, ἀπέρος ὅτι καὶ μεγα-
λόκωλος.

Ὄνος SIVE Ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola quædam
mulcipes, coloris fusci & subcinericii, nascens in locis
humectis, sub aquariis plerunque vasis: quæ contracta
in orbem pilulæ rotundissimæ similem se complicat. H
alio nomine κουβαείς dicta & πολύπους & κώαμος: vel cō-
iunctim ὄνος πολύπους, ὄνος καπυκίδιος: Latinis Multipe-
da, Cutio, Porcellio: quam vocē Itali retinere dicūtur.
Dioscor. lib. 2, c. 37, περὶ κουβαείδων, Οἵτοι οἱ ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις,
ζῶά εἰσι πολύποδα, σφαιρούμενοι τῇ ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν. Ga-
len. lib. 3 De loc. aff. ὀνίσκος καπυκίδιος, ζῶόν ἐστι πολύπουν, A
ἐν τοῖς ὑδρηροῖς ἀγγείοις καὶ ἐν τοῖς ὑγροτάτοις τόποις· καὶ ὃ πᾶν
τῷ δακτύλων ἐπιρρέοντος σφαιρούμενον. Idē lib. 11 De simpl.
medicam. fac. in cap. περὶ δράκοντος, hæc animalcula à
quibusdam sui temporis hominibus dicit appellari
κυάμους, quoniam τοῖς ἐδώδιμοις κυάμοις εἰσὶν
ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι, φαμοὶ κατὰ τοῦ χρόαν ὄντες. Scrib.
Larg. cap. 5, Bestiolæ multorum pedum, quæ tactæ cōplicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem: καπυκιδίοις ὄνοις aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant. Marcell. Empir. cap 9, Cutiones, bestiolæ sunt multipedes, cute dura & solida: quæ tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ: πολύποδας Græci appellant. Idem alibi, Multipedes cutiones, qui in stercore nascuntur, quique contacti in globulos cōplicantur. Et alibi, In locis humidis & sordidis sub lapidibus inueniuntur bestiolæ multipedes, quæ contactæ contrahuntur & rotundantur. Cæl. Aurel. Chroniō lib. 1, cap. 4, Et procelliones, hoc est animalia quæ humectis & aquosis locis sæpe nascuntur, à Græcis appellata ὀνίσκοι. A Theophr. quoque ὄνος vocatur. vt libro 4 Hist. pl. cap. 4, de serpentibus & lacertis, quæ ἄποδα esse animalia dicit, τοῖς δὲ Λίβυας λεχθῆναι ὅπ τὸν ὄνον ἐδίετο τοῦτα, ὃς καὶ παρ' ἡμῖν γίνεται πολύπουν τι καὶ μέλαν, συσπειρούμενον εἰς ἑαυτόν. vbi quidam legēdum putant συσφαιρούμενον, quo- niam Galenus eum σφαιρῶδαι dicit. Apud eundem, eo- dem libro, capite 7, de quercu, καὶ κάτω δὲ τοῦ ἐς αὐτὸ πῦ καυλῶ τοῦ ἐπιφυόντων πινῶν ὅλων, ἐν τούτοις δεδύκοτες οἱ ὀνίννοι καὶ ἄλλ' ἄπα, καὶ τὸ ὅμοιον πολύποδι, pro ὅλων iidem reponūt ἰούλων, & ὀνίσκοι pro ὀνίννοι: annotántque Hesychium & Suidam confudisse ἴουλον, & ὄνον, quippe apud quos hæc verba legantur, Ἴουλος, ζῶον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον. τινὲς δὲ καὶ τὸν ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις γινόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συσφαιρούμενον, ἴουλον καλοῦσι. Errasse præterea Plinium lib. 29, cap. vlt. vbi ait, Millepeda, ab aliis centipeda aut multipeda dicta, animal est è vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se ὀνίσκον Græci vocant, alii πλον. Illam autem quæ non arcuatur, σῆπα Graeci vocāt, alii σκολόπενδραν, minorem perniciosamque. Errasse inquam, quòd ὀνίσκος nec pilosus sit vermis, nec arcuatim repat, nec millepeda aut centipeda dicendus sit, sed multipeda: millepedam autem siue centipedam, vermem terræ pilosum, quique multis pedibus arcuatim repat, animal esse ex erucarū genere, vites corrodens atque olera: & à Columella hirsutam dici, à Græcis ἴουλον, teste etiam Suida, cui ἴουλος est ὁ ἐν ταῖς ἀμπέλοις σκώληξ πολύπους. A qua hirsutia ἰούλους dici quosdam etiam pilosos vermes nigros, è terrestrium lumbricorum genere, quod è mari litoribus effoditur ad piscīū escam: quia hirsutam siue millepedam villis repræsentāt. de quibus Numenius apud Athen. lib. 7, Καὶ δὴ τύ γε μνήσαιο δελέασας ὅ, τι παρ' ἄκρας Δήνης ἀγκάλοιο γεώλοφα. σὺ μὲν ἰούλοι Κέκλιωται, μέλανες, γαιηράφοι, ἔντεσα γαίης. Superiores autē ἰούλους à Lycophr. schol. vocari ἰούλους μυελόποδας, & longè differre à scolopendra, vt & Nicand. in Ther. docet, qui ait, Οἶδά γε μὲν καὶ ἴουλος ἀ μνήσεται, ἠδ' ὁλοὸς σφιγξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα. vbi schol. ἴουλον esse dicit εἶδος σκώληκος τῶ καλουμένου μυελόποδος. Errasse præterea eundem Plin. lib. 30, cap. 8, vbi ait, Prodest vrinæ millepedē oniscon bibisse. dicere enim potius debuisse multipedam oniscon, πολύποδα ὀνίσκον, vt Græci vocant. nam μυελόποδα ὀνίσκον diuersum esse, ex prædictis patere. Rectè autem eundē Plin. scribere c. 6 eiusdem libri, Multipeda quoque, quem oniscon appellauimus, medetur, denarii pondere ex vino cyathis duobus pota.

Ὄνος in quodam ludi genere cui nomen οὐεγία, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur. Poll. lib. 9. Sed & in ὀστρακίνδα ludo, is qui inter eos qui fugiebant, captus esset, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, vt idem Poll. eodem libro docet, his verbis, ὁ μὲν τίνυω λιφθεὶς τῶν φευγόντων, ὄνος ἔστ' κάθηται. De priori ludo, id est sphærico, Eust. pag. 1601, ex veteribus, τῶν αὐτῶν (videlicet σφαίραν) παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας, βασιλεῖς ἐκάλουν, ὡς δὴ σημεῖα τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ, τοὺς ἡττωμένους. vbi hæc subiungit exempla: Ex Plat. Theæt. ὁ δὲ ἁμαρτὼν,

καθελεῖται (ὥς φασιν οἱ σφαιρίζοντες) ὄνος· ὃς ἐπὶ αὐτῷ σφαιρήσηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν. Et ex Cratino, ὄνοι ἀπωτέρω κάθωνται τῆς λύσεως. quibus subiungit, τοὺς δὲ νῦν ἡμῶν ὀνοις καθῆσθαι ἔλεγον.

Ὄνος, Axis. ET Ὀνίσκος, Axiculus, i. Sucula: quæ & Ὄνευος dicitur, vnde ὀνεύειν & καταδυνεύειν. Galen. in Lex. Hippocr. Ὄνοι δὲ καὶ Ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτὰ καὶ κάλοι ἀπὸ συκείνου, ἢ λίνου, ἢ κανναβέως. Hæc enim addunt quædam exẽplaria. Aristot. in Mechan. quæst. 14, διὰ τί ῥᾷον κινοῦνται σφῆν ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν οἱ μείζονες ἢ ἐλαττόνων κύκλοι, καὶ εἰ αὐτὸ ὄνευ λεπτότερον ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἰσχύος ἢ παχυτέρων; Vbi ter ζυγὸν vocat ergatam machinam, & toties ὄνον suculam.

Ὄνος, Fusus. ἐφ' οὗ πλῶ κρόκην νήθεται, vt Hesychius exp. Poll.lib. 10, cap. 28, καὶ μλῶ δ' ὄνον, ἐφ' οὗ ἴωσι, ὅθεν νήθεται, ἀτρακτον καὶ σφόνδυλον. Et libro 7, cap. 10, ἐφ' οὗ δὲ νήθεται ἢ ἴωσιν, ὅθεν νήθεται, καὶ ὄνος. Quibus addit, λέγοις δ' ἂν ἄτρακτον ὀπτρέφειν, ἔλεον ἕλκειν. quo sensu Plin. dicit Torquere fusos. Ouid. — teretem versabat pollice fusum. Idem, — versato ducentem stamina fuso. Virg. — dum fusis mollia pensa Deuoluunt.

Ὄνος dicitur etiam superior molæ lapis, ὁ αἰώνιος λίθος τοῦ μύλου, vt Hesych. docet. A Poll.lib. 7, cap. 4, vocatur ὄνος ὁ ἡγεμών: à Xen. ὄνος ἀλέτης, libro 1 Anabas. οἱ δὲ ὠνοικοῦντες, ὄνους ἀλέτας ὀρύττουσι. vbi ὄνον ἀλέτην appellat (secundũ quorundã sententiam) quem Matth. cap. 18 μύλον ὀνικόν, molam asinariam, vt Varro de re rust. cap. 10, Molas asinarias vnas, & trusatiles vnas. Vide & οἰδυω.

Ὄνος est etiam vasis quoddam genus, appellatum fortasis διὰ τὸ διάπλασμα ἔχειν ὄνου μορφῆς, vt schol. Aristoph. annotat in hunc Vesp. locum, Καὶ οἶνον μοι μὴ 'κχεῖν σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τὸν ἐν' ἐκκεκέρμεται Οἶν μεστόν. de quo mox, ad ὄνον animal alludens, — ὅστις δὲ κεχηνὼς, Βοιωτικὸς ῥῦθος, τῷ σοῦ δίνου μέγα καὶ γράπτον κατέπτρεφεν.

Ὄνος appellatur etiam Vnio in tessera: quæ & μονὰς & κύβος. Poll.lib. 10, de tesseris, καὶ μαλιστα ἢ τε μονὰς, ἡ ἐν αὐτῇ ὄνος, καλεῖσθαι εἴχε κύβοι. Sic quidã acceperunt prouerbium illud, βασιλεὺς ἢ ὄνος, rex aut asinus. vt simile fit alii prouerbio, ἢ τρεῖς ἐξ ἢ ἓξ κύβοι. Sed rectius intellig tur de illo qui in sphæristerio victus, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, vt in quinto abhinc tmemate diximus.

C. Ὀνοβάπς, Qui asinum conscendit, eóque vehitur. Mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, & saxo imposita omnibus proponebatur: indéque asino imposita per ciuitatem vehebatur. qua infamia notatam, ὀνοβάπν appellabant. Ab eo tempore lapidem tanquam impurum & detestabilem vitabant: Erasm. in Chil. ex Plut. Hellen. initio, pag. 520 meæ editionis. Eadẽ ab Hesychio vocatur ET IAM Ὀνοβόστις. Ὀνοβοστίδες, (inquit) οἱ ἀπόδες, καὶ ὅθεν μοιχεία ἁλοῦσα γυναῖκες καὶ ὀξενεχθεῖσαι ὅθεν ὄνων. AT Ὀνοβατέω, Asinum admitto, hoc est Facio vt asinus equam ineat. ὄνον βιβάζω. Xen. De re equ. pag. 548, αἱ δὲ ἀγελαῖαι ἢ τῶν ἵππων ἢ χ ὁμοίως ὑπομένουσι τοὺς ὄνους ὅθεν τῇ ὀχείᾳ ἴωσι αὐτὴ κομῶσιν. οὗ ἕνεκα καὶ ὑποκείρουσι τοὺς τῇ ὀχείᾳ τῶν ἵππων ἅπαντες οἱ ὀνοβαπτῶντες. Vbi transitiuè capitur. Poll. autem neutraliter ὀνοβαπῖν dicit de ipsis asinis equas ineuntibus. sic enim scribit lib. 5, cap. 15, ὄνων δὲ ἴδιον τὸ Ὀνοβαπῖν, ὁπόταν ἵππους ὅθεν βάνωσι.

C. Ὀνόβλιτον, Species bliti, linguæ similis. Gorr.

C. Ὀνόβρυχις, planta lentis folio, longiore paulo, caule semipedem alto, flore rubenti, radicibus exiguis. Nascitur inculti & aquosis locis. Gorr. ex Dioscorid. libro 3, cap. 170.

C. Ὀνόγυρος, herba quæ aliâs ἀνάγυρος. Nicand. in Ther. v. 71, — καὶ ἐμωφρίουτ' ὀνόγυρον Suidas, Ὀνόγυρος, φυτὸν ἀλεξίκακον, ὅπερ τειβόλιθρον ὀζει. οἱ δὲ ἀνάγυρον αὐτὸ φασι. vnde trãslatum esse prouerbium dicit, κινεῖς τὸν ἀνάγυρον, de iis qui ipsi sibi malã accersunt. Nicãdri schol. in Alexiph. vers. 56, χαμαίπιτυς vocari ait eam herbam quæ & ὀνόγυρος & σπθνεῖτις dicitur & ὀνία ἀχρία. quæ nonnulli vt inepta reiiciunt.

C. Ὀνοκέντωρος, ου, ὁ, animal apud Ælianum. Ὀνοκέντωροι dæmonum genus tenebrosum καὶ κάθυλον, apud Aquilam. δαιμόνων τι γένος κάθυλον καὶ σκοτεινὸν τῇ ὄψει φανείᾳ, qui & τειχῶνες. Hesych. Meminit & Hieron.

C. Ὀνοκόπος, ου, ὁ, Qui asinariam molam vel ὄνον impellit & agitat, Molitor. Poll.lib. 7, cap. 4, τὸν δὲ νῦν μυλοκόπον, ὀνοκόπον Ἀλεξις εἰρηκεν ἐν Ἀμφωτίδι, Ὀνοκόπος τοὺς ἀλεκτρύονας τῶνδε κοπῶν τοὺς ὄνους.

C. Ὀνόκωλος, Pedes asininos habens. Empusæ epitheton, de qua Aristoph. Ran. — καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἑτέρον. vbi schol. exponens quid sit βολίτινον σκέλος, ait, ἔνιοι δὲ ὄνου σκέλος λέγουσι. διὸ καὶ ἐρῶ τινα καλεῖσθαι ὀνόκωλον. Dicitur eadem & ὀνόσκελις, & Ὀνοκώλις. Vide & sequens Ὀνοπόλη.

C. Ὀνοπόλη, apud Etymolog. in Ἔμπουσα, perperã PRO Ὀνοκώλη, vt restituendum ex lex. meo veteri, cui multa cũ Etymologico sunt cõmunia: vbi sic legitur, Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάττειν. Et paulo post explicatum nominis etymon, οἱ δέ φασιν ὄνου σκέλος ἔχειν αὐτό· ὅθεν ὀνόσκελίδα, ὀνοκώλιον, ὀνόκωλον, καὶ ὀνοκωλέαν καλοῦσι. Vide ET Ὀνόκωλις in Ὀνόσκελις.

C. Ὀνόπεδον, Crepitus asini. Herba est, de qua Plinius lib. 27, cap. 12, Onopordon si comederint asini, crepitus reddere dicuntur.

C. Ὀνόπυξος, ου, ἡ, Buxus asinina, vt Gaza apud Theophrast. vertit, lib. 6 Hist. pl. cap. 3, vbi numeratur inter ea quæ habent φύσιν ἀκανθώδη. A Plinio quoque lib. 21, cap. 16, inter ea ponitur quæ & fol. o & caule spinosas lanugines habent. Retinet autem Græcum vocabulum.

C. Ὀνόσκελος, ου, ὁ, Crura asinina habẽs. Ὀνόσκελοι, dæmonũ genus, de quo Cæl. Rhodig. lib. 2, cap. 6, Qui verò inaquosa & arida frequentant, corporibus arescentibus, (cuiusmodi ὀνόσκελοι pernoscuntur, qui sunt asininis cruribus) hi sese mares plurimũ exhibent, interdũ quoque leonem ac canem induere videntur. ET Ὀνόσκελις, ιδος, ἡ, empusa dicitur, ab asininis cruribus quæ ei affinguntur. Aristoph. schol. in Concion. vbi vetula quædam dicit ἀλλ' ἔμ' ἔπεμψε τις Ἑλκιμί, annotat, ὡς καλοῦσι τὴν ὀνόσκελιδα. est autem & ipsa dæmonis quoddã genus, vt paulo antè in Ὀνοπόλη videre est. Testatur & Eust. pag. 1704, vbi ex grammaticis quibusdam hæc affert, Ἔμπουσα, τὸ ἀπὸ δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ πιὲς μορφὴν ἀλλάττειν λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν. vbi proparoxytonas scribitur. sed rectius quàm apud alios.

C. Ὀνοποιμένος, ου, ὁ, Asinorum pastor, Asinarius, vt Cato appellat.

C. Ὀνόχηλος, SIVE Ὀνοχήλη, anchusæ altera species. Dioscor. l. 4, cap. 14. ἀλχουσα ἑτέρα, ἣν ἔνιοι ἀλκιβιάδειον ἢ ὀνοχήλη καλεῖ· altera autem species DICITVR Ὀνόκηλα, de qua cap. præced. ἀλχουσα, ἣν ἔνιοι κάλυκα, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι. Vnde Plin lib. 22, cap. 21, Est & alia herba, proprio nomine onochiles, quam aliqui anchusam vocant, alii arcebion, alii onocleam. A Galeno lib. 5 De facult. simpl. med. nominatur ὀνόχηλος, itidémque ab Aetio lib. 1, & Paulo Ægin. lib. 7. At à Nicandri schol. VOCATVR Ὀνόχηλον. nam in hũc locum Theriac. ὀτ' ἀλχούσης φριδακιδίδα λάζεο χαίτῃ, annotat φριδακιδὶς vocari quia folia habet φρίδακες, similia: subiungens, ὅθεν καὶ αὐτὸ καὶ ὀνόχηλον λέγεται. Apud Theophrast. Hist. pl. lib. 7, cap. 10, perperam SCRIBITVR Ὀνοκίχηλ. vbi Gaza vertit Turdaria.

C. Ὀνόχηλος, Vngulam seu pedem asininum habens. Tam infando nomine Iesus Christus dicebatur olim à veræ religionis hostibus, cui asininas aures effingebant, pedémque alterum inungulatum, toga indutum, librúmque manibus tenentem pingentes.

C. Ὀνάχρα SIVE Ὀνοθήρας, herbæ nomen, quæ potius vocãda οἰνάχρα & οἰνοθήρας, à vineo odore. In Dioscoridis tamen & Galeni ac Pauli Ægineræ editis exemplaribus hæ aliæque scripturæ reperiuntur, vt in Οἰνοθήρας admonui.

C. Ὄναγρος, ου, ὁ, Asinus ferus: ὄνος ἄγριος, vt Herodot. & Xenoph. vocant: cui opponitur ὁ ἥμερος, mansuetus. Latini quoque onagrum appellant, vt Cic. Virg. Plin. & ante eos Varro libro 2, cap. 6, de asinis, Horum duo genera. vnum, ferum: quos vocant onagros: in Phrygia & Lycaonia sunt greges multi: alterum mansuetum, vt sunt in Italia omnes. Ibidem, Ad seminationem onagrus idoneus, quòd è fero sit mansuetus facilé. Vide Ælian.

Ælian. & Oppianũ. ‖ Item Machina quædã quæ alio nomine ἅρπαξ vocatur, vt Suid. testatur, his verbis, ὄναγροι, μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἅρπαγες, οἵ γε ἁρπάζειν πως πεφυκότα ὅπερ ἅρπαγες ἐκεῖνοι. AT Ὀναγρὸς in v. l. exponitur Asinarius. Ab Ὄναγρος autẽ COMP. Ὀναγρόβοτα, τὰ, Onagrorum pascua, Loca pascendis onagris apta. In v. l. scribitur Ὀναγρόβατα, tunc autem significat hæc vox, Loca in quibus onagri inambulãt, Loca quæ onagri perambulãt siue pererrãt. Ab eodẽ DERIVATVR Ὀναγρεῖος, vt ὀνάγρειον χρῶμα, color qualis est onagrorum, id est color cilicinus, vt Poll. docet: quum ait lib. 7, ἔστι δὲ καὶ κίλλιον ἐδῆτος χρῶμα, τὸ παῦ ὀνάγρειον καλοῦ ἄδρον. καὶ κίλλον δ' τὸν ὄνον οἱ Δωριεῖς, καὶ κιλακτῆρας, τὸν ὀπλάτιν.

C. Ὀνηγήσιος, ου, ὁ, Asini dux, Agaso. ὀπλάτης.

C. Ὀνηλάτης, ου, ὁ, Agaso: Agitator aselli, vt Virg. in Georg. appellat. Plut. ὁ βουλόμενος τύπτειν τὸν ὀνηλάτην. Apud Athen. lib. 13, ὦ πεισαθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ ᾔδειν ὀκνήσειν ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ. ET Ὀνηλατέω, ῶ, Asinum agito. apud Aristophanem.

C. Ἡμίονος, ου, ὁ vel ἡ, Mulus, Mula. Plato Apolog. ὥσπερ αὖ εἴ τις ἵππων μὲν πολλοὺς ἡγεῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι. Iliados ψ. Ἡμίονον Τελαερὸν ἄγον. quo epitheto alibi quoque vtitur, & item Hesiodus. Il. ω, Ζεῦξαν δ' ἡμίονος κραιπνωνυχας ὀκτοσυρτρις. Et in Bœotia, — ὅτεν ἡμιόνων γένος ἀγροτέρων, mularum agrestium seu ferarum. Il. ψ, Ἵππων θ' ἡνίαν Ἐξεπέ', ἀδ' μήτιν, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, vbi adiectiuè etiam capi posset pro Pullum semiasinum. dicitur enim mulus ἡμιονος, quoniam genus ei partim ex equa est, partim ex asino, vt testatur & Plin. libro 8, capite 44, Ex asino & equa mulus gignitur. Ibidem, Gignitur etiam mula ex equo & asina. Ibidem, Equo & asina genitos mares, hinulos antiqui vocabant: contráque mulos, quos asini & equæ generarent. ‖ Ἡμιόνος SIVE Ἡμιόνιον, herbæ etiam nomen est, quæ & asplenon vocatur. Dioscor. libro 3, capite 151, ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ ἀστλιώνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Et Theophrast. Histor. pl. libro 9, capite 19, τῆς δ' ἡμιόνου τὸ φύλλον πᾶς μιμεῖται· μίμησιν δέ φασι τῆς ὁπλῆς τοῦ ἡμιόνου. Et mox, χαίρει δ' σφόδρα καὶ πλὴν ἡμίονον ἀπτὰ, χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἀστλιῶνας. Videtur ergo dici ἡμίονος siue ἡμιόνιον, vel quòd mulæ eo delectentur, vel quòd sterilitatem mulieribus accersat cum mulieliene aut vngula coniuncta & adhibita Plinius & ipse hemionium appellat: libro 27, cap. 5, Asplenon sunt qui hemionion vocant. ‖ Ἡμόνιον Hesichio est etiam ὄρνις ποιός.

Ἡμονεῖος, ου, ὁ, Mularis. vt ἡμιόνειον ζεῦγος, iugũ mulare, hoc est, quo mulæ copulantur. Il. ω, Καδ δ' ἐπὶ πεσσαλόφιν ζυγὸν ἤρεον ἡμόνειον. Et paulo antè ἅμαξα ἡμονεία, vehiculum mulare, seu currus mularis. Sic & Il. ζ, ἅμαξαν εὐτροχον ἡμονείοιο Ὀπλεῖν, ἡμιόνου θ' ὑπαρον, ζεῦξαν θ' ὑπ' ἀπήνη. Sed & ex Herodoto affertur ἡμονείαι ἅμαξαι pro Carrucæ à mulis tractæ. AT Ἡμονεῖν, sub. κόπρος. Mulare stercus, Fimus mularis. ἡμιονεῖν, (inquit Suid.) ἡ κόπρος τοῦ ἡμιόνου.

Ἡμιονίτης, ου, ὁ, Mularis. EOEM. Ἡμιονῖτις, ἡ. vt ἡμιονῖτις ἵππος Straboni, Equa mulos pariens. quæ ab Homero dicitur ἵππος βρέφος ἡμίονον κυέουσα. Aliàs ἡμιονῖτις absolutè, vel subaudito nomine πόα, vel etiam ἡμιονῖτις βοτάνη, dicitur herba quæ & ἡμίονος siue ἡμιόνιον vocatur, & ἄσπληνον. Galen. lib. 8 κῆπος, ex Archigene, ad lienosos, ἡμιονῖτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Gorræus, Ἡμιονῖτις, herba quam ἀστλιώνιον plerique vocant, alii πύκριον, alii etiã ἡμόνιον. At Dioscor. lib. 3, cap. 151, seorsim de aspleno siue scolopendrio siue splenio siue hemionio agens, & seorsim etiam de hemionide, siue splenio, videtur discrimen constituere inter ἀστλιώνιον & ἡμονῖτιδα, siue inter ἡμόνιον & ἡμονῖτιδα: licet vtranque herbam ἀστλιώνιον nominari tradat.

Ὀνώδης, εος, ὁ, ἡ, Asininus, Qui asinini generis est. Apud Aristot. autem in Physiogn. οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις· οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις, Budæus exp. Ad naturam asininam procliues. Et apud Plutarchum, ὀνώδης καὶ μυρμηκώδης φιλοπλουτία.

Ὀνικὸς, ου, ὁ, Asininus, vel Asinarius.

Ὄνειος, ια, ὁ, Asininus. vt ὄνειον κρέας, Caro asinina, apud Galen. lib. 2 ad Glauc. ET Ὀνέα, sub. δορὰ, pellis asinina. ἡ τοῦ ὄνου δορὰ, Suid. ex Babrio, πλὴν σάγην τι τοῦ κτηνίου καὶ πλὴν ὀνείαν περιεστήκειν ἐνδείρας. AT Ὀνεῖον, ου, τὸ, Stabulum asinorum. ἐν ᾧ οἱ ὄνοι ἵστανται, Suid. Contrà Ὄνειον retracto accentu dicitur esse mons Corinthi.

Ὀνιαῖα, Stercora asinina. Hesychio τὰ ἵππου τὰ ἀφόδευμα. Apud Suidam verò ITA, Ὀνιδία τὰ ἵππου τὰ ἀφόδευμα. Quibus verbis subiungit, καὶ ὀνίδες, τὰ τοῦ ὄνου ἀπόπατήματα, ἃ ὀπίσθιος πεπλασμένα ὄζει.

Ὀνίς, ίδος, ἡ, sub. κόπρος, Stercus asininum, Fimus asininus. Poll. lib. 5, ὄνου κόπρον, ὀνίδα φασὶ καὶ ὄνθον. Vtitur hac voce Aristot. Histor. animalium libro 5, capite 19, vbi ait, αἱ δὲ μυλολονθαι ἐκ τῶν σκωλήκων τῶν ἐν τοῖς βολίτοις καὶ τῶν ὀνίδων γίνονται.

Ὀνίδιον ET Ὀνάδιον ET Ὀνίσκος, Asellus. Ὀνίδιον diminutiuum agnoscit Suidas, exponens per alterum diminutiuum ὀνάδιον, quod non infrequens est. Athen. lib. 13 ex comico quodam, ὦ βισάθλιε Ὀνηλάτ', εἰ μὴ ᾔδειν ὀκνήσειν ποτὲ Ἐκ τῆς ὁδοῦ τὰ, γύναια ζωπυρεῖν καὶ θαλπειν σοῦ τοῖς ὀναείοις. qui comicus vtitur etiam paulo antè apud eundẽ. Ὀνίσκος verò pro Asellus, affertur in v. l. Ὀνίσκοι dicuntur etiam pisces quidam, & bestiolæ sub hydriis, quæ manu tactæ in globulum se rotundant: præterea Ὀνίσκος dicitur etiam Axis. de quibus omnibus in Ὄνος dictum fuit. Hesychio verò ὀνίσκος εἶδος τοκικοῦ τρόπου, serra fabrilis.

Ὀνίας, ου, ὁ, Scari piscis genus. Athen. libro 7, Νίκανδρος δ' ὁ Θεσπιεὺς, δύο γένη φησὶν εἶναι σκάρων, καὶ καλεῖσθαι τὸν μὲν, ὀνίαν, τὸν δὲ, αὔλον. Eust. verò pag. 1644, ita, δύο γένη σκάρων, ὧν ὁ μὲν, Ὀνίσκος, ὁ δὲ, αὔλος.

Ὀνῖπς, ιδος, ἡ, q. d. Asinaria. Dicitur autem Ὀνῖπς species quædam origani. Plin. libro 20, capite 17, Origanum, quod in sapore cumilæ æmulatur, vt diximus, plura genera in medicina habet: onitin vel prasion appellant, non dissimile hyssopo. Et mox, Optimum autem Creticum: (nam & iucundè olet) proximum Smyrnæum: deinde Heracleoticum, ad potum vtilius: quod onitin vocant. Diosc. tamen libro 3, cap. 32 & 33, diuersa hæc duo facit, nimirum ὀρίγανον ἡρακλεωτικὴν & ὀνῖπν: vbi nõ Ὀνῖπς scribitur SED Ὀνῖπς: quam scripturam mendosam esse puto. Nicãd. Alexiph. τό, τ' ὀνῖπδος αὖον ὀρείης. vbi schol. ὀνῖπν vocari dicit τὸ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι.

Ὄνθυος, ου, ὁ, Sucula: machina tractorii generis, constans ex tereti ligno, duobus aut pluribus vectibus traiecto, vtrinque æqua extantibus longitudine. quæ dum versatur, funis ductarius circum eam obuoluitur, onera sensim adducens. eiusmodi machina hodie victores siue cupparii vina ex hypogæis subuehunt, aut in ea demittunt, turnum eam appellantes, vt Bud. in Pand. docet. Thuc. scholiastæ ὄνθυος est μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκαπῶν πηγνυμένη, ἀφ' ἧς τοὺς βαλλόντας βρόχοις, τοῖς ἐρωτικοῖς ῥαδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ αἴρεσαν. ἔστι δὲ ἡ μηχανὴ ὅθεν τοῦτον βιαιοπάτη, ὡς τε καὶ σιγλῶν βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ἀπόνως ἕλκεσθαι. Ipsi etiam helciarii qui suculam versant, ὄνθυοι appellantur, ut ex eodem schol. discimus, ὄνθυος. μηχανὴ ὅτι τοῦ ἀγρῶν, ἢ οἱ χωρίοι, ὄνθυοι λέγονται. Machina autem ea ab Aristot. vocatur ὄνος, vt tum in Ὄνος dictum fuit, tum Eust. in sequenti Ὀνθύω testatur.

Ὀνθύω, Suculã verso & circumago. Eustath. pag. 862, nominis ὄνος significationes aliquot enumerans, ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ τὸ σκεῦος αὐτὸ οἷόν τοῦ τοῖς Ἀριστοτελικοῖς. vnde esse dicit, Ὀνθύειν, de quo Ælius Dionys. ita, Ὀνθύειν τοῦ Θουκυδίδη τὸ ἑκίνειν καὶ τοῦ ἥνον, ὄνος γὰρ, τὸ μύλου τὸ κινούμενον, καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναί, ὄνος. Ὀνθύομαι ET Καπνθύομαι, itidem Suculam verso & circumago: vel Sucula versata & circumacta contendo. Galen. in Lex. Hippocr. Ὀνθύεσθαι, δι' ὄνων ὀπισθοφῆς τίνειν. ὄνοι δὲ καὶ οἰσκοι, οἱ ἄξονες. γράφεται δὲ Καπνθύεσθαι.

Ὄνυξ, υχος, ὁ, Vnguis: fin quadrupedibus & μόνυξι tribuatur, Vnguem vel Vngulam interpretaberis, imitando Colum, qui de bobus ait, Si sanguis in inferiore parte vngulæ est, extrema pars ipsius vnguis ad viuũ resecatur. Hesiod. Asp. de Clothone & Lachesi, μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσιν ὑπῆσαν. Aristot. τῷ ἀλὶ δασυλεστέρῳ χρησαμένων οὐκ ἔχοντα γένεται τὰ παιδία

ὄνυχας. Quæ ita Plinius, Salsioribus cibis vsæ carentem vnguiculis partū edunt. Ath. lib. 12, κατεσθίοντες ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ἁλὸς ὄνυχας βελόναις, αὐξάνον αὐτά. Idem lib. 8, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων. quod & ἐπ' ἄκρων δακτύλων dicitur. Cæteris etiam animantibus tribuuntur, vt volucribus & quadrupedibus. Hesiod. Erg. de accipitre, ὀνύχεσι μεμαρπὼς, (vt Ouid. de coruo, — nigris rapit vnguibus hydrū) Et mox, γαμψοῖσι παρειφὴν ἀμφ' ὄνυχεσσι. vt Lucr. Vncis vnguibus timēdæ volucres. Horat. dicit Curui vngues: Stat. Recurui vngues. Et Plut. Sympos. 2, ζευπόπης πολὺ ὄνυχων. De quadrupedibus apud Luc. ὀδόντι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ: quod Cicero, Toto corpore, atque omnibus vngulis, vt dicunt. At in prouerbio, ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex vnguibus leonē. de quo Erasmus. Sunt & alia prouerbialia loquendi genera vtrique linguæ communia. Plut. in Præc. sanit. ἢ ἀκριβῆς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα. vt apud Horat. perfectū carmen decies castigatum ad vnguem: &, Homo ad vnguem factus. Idem alibi, ἢ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη συμπόσις. Et alibi, δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad vnguem exigere. Item ἐξ ὀνύχων, quod Latini A teneris vnguiculis. & Horat. De tenero vngue. Greg. Naz. ἐξ ὀνύχων καθάρα θαπτῶ τὸ πνεῦμα, à teneris vnguiculis consecretur spiritui. ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, A teneris vnguiculis, pag. 180 mei Lex. Ciceron.

‖Ὄνυξ ad alia quoque transfertur. vt σθηνοῖ ὄνυχες apud scriptores rei rusticæ, quos Columella Ferreos vngues appellat. Exemplum ex Theophr. cum Plinii interpretatione habes in Ἐπικνίζω. Et ξύλινοι ὄνυχες apud Herodot. ὄνυξι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα προβάλλουσι. vbi interpretari queas Vncis. Nā ὄνυξ pro vnco quoq; siue vncino sumitur. vt apud Hipp. De superf. ὄνυξ dicitur vnc⁹ quo fœtus mortuus extrahitur, alio nomine ἑλκωνὶς & ἐμβρυολκὸς appellat⁹, & ἐμβρυοθλάστης: quia sua curuitate ad volucrium adūcos & recuruos accedit vngues. Itidem ἀγκύρας ὄνυξ dicitur anchoræ vncin⁹. Plut. De virt. mul. pag. 441 meæ edit. κατέμαθε τῇ ἀγκύρᾳ τὸ ὄνυχα μὴ προσόντα. ‖Ὄνυξ est etiam βαπτιστήριον ὄργανον, apud Synes. 21, & Theodor. in Eccles. hist. 32. Budæus. Possumus autem fortassis & in locis illis nomine Vncus interpretari, quum ex Cicer. atque aliis discamus vncis vsos esse antiquos & ad maleficiorum pœnas.

‖Tribuuntur & rosis ὄνυχες. Dioscorides lib. 1, cap. 131, χυλίζειν δὲ δεῖ τὰ ἁπαλὰ, ἀποθλίψαντας τὸν ὄνυχα καταλειόμενον, ὅπερ ὅτι πολυκόν τὸν τῷ φύλλῳ. Plin. lib. 21, cap. 18, de rosa, Vsus eius diuiditur in folia & flores. Capita foliorū partésque candidæ, vngues vocantur. Vnde ὀνυχοσφῆρα ῥόδα, rosæ quibus vnguis exēptus est. Apud eundem Diosc. ὄνυχες σκορόδων redditur Segmenta alliorum: ab aliis Alliorum capita & nuclei, qui synonymum esse volunt vocabulis ἄγλιθες & σκελλίδες. ‖Cordis quoque pars quædam ὄνυξ dicitur. Nicandri schol. τραπίζα καὶ πύλαι, μέρη πνεύμονος τοῦ ἥπατος, ὡς ἐστὶ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κάνεον. Meminit & Ruf. Ephes. his verbis, πύλη δὲ ἥπατος, ἡ φλὲψ δι' ἧς ἡ τροφὴ εἰς ἔρχεται. ἃ δὲ ἐν ἱεροσκοπίᾳ πύλας καὶ τραπίζας καὶ μάχαιρας καὶ ὄνυχα καλοῦσιν, ἔστι μὲν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, ἀσαφῆ δὲ καὶ οὐκ εὔδηλα. ‖Item ὄνυξ in oculo dicitur quū tunica cornea cernitur purulenta, idq; nūc profundè, nunc in superficie, vt pus figura vnguem repræsentet. Hæc Actuarius tradit, & Paul. Ægin. iisdem verbis, lib. 3, c. 22, ὑπόπυος ὁ μεγαπενθὴς ὀνίοπ γίνεται, ποτὲ μὲν βραχὺ τοῦ βάθους, ποτὲ δὲ δι' ὅλης πολλῆς, ὄνυχι παρεσοικότος τὸ πύον καὶ τὸ χρῶμα. διὸ καὶ τὸ πάθος ὄνυχα προσαγορεύουσι. ‖Ὄνυξ est gemmæ nomen. Plin. lib. 37, cap. 6. Exponenda est & onychis ipsius natura, propter nominis societatem. hoc in gemmam transilit ex lapide Carmaniæ. Sudines dicit in gemma esse candorem vnguis humani similitudine: item chrysolithi colorem, & Sardæ & Iaspidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates, igneam nigram, corneam, cingētibus candidis venis, oculi modo, interuenientibus quarundam oculis obliquis venis. Alia vide ibidem. Ab eodem Plinio lib. 36, capite 7, Onyx inter marmora numeratur. qui lapis alio nomine ὀνυχίτης dicitur & ἀλαβαστρίτης, vt ex Dioscoride discimus, libro 5. cap. 153, vbi ait λίθος ἀλαβαστρίτης, ὁ καλούμενος ὄνυξ. Onychem (inquit Plin. loco citato) etiam tum in Arabiæ montibus, nec vsquam aliubi, nasci putauere nostri veteres: Sudines in Germania: potoriis primùm vasis inde factis, dein pedibus lectorum sellisque. Sed & pocula ex eiusmodi lapide facta ὀνυχῖτε dicebantur: quanuis Pamphilus in vocabulis Atticis ὄνυχα exponat τὸ ξύλινον πτήνιον Παναθηναϊκόν, vt Athen. tradit lib. 11. Ita verò nominari vasa quædam potoria patet ex Posidonio philosopho qui lib. 6 Historiarum ita scribit, ἥπερ ἔχει καὶ ὀνύχινοι σκύφοι, ὃ σωσθέντος ζωπυρ, μεχρὶ δικτύλων, καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα. Onycha Propert. pro alabastro vsurpauit, vbi ait Et crocino nares murrheus vngat onyx: Horatius itidem pro alabastro seu pixide vnguentaria ex onychite lapide, quum inquit, Nardi paruus onyx. (sicut murnyx. Et Martial. Vnguentum fuerat, quod onyx modò parua gerebat. Vbi nota vtrunque genus) Alii autem eo in loco malunt accipere pro vasculo vnguentario ex cōcha onychis ostrei, quippe quæ nardi odore iam penitus imbuta sit. ‖Nam ὄνυξ est præterea operculum conchylii, purpuræ operculo simile, quod reperitur in Indiæ paludibus iis quæ nardum ferunt, itaque & odores suauissimos afflat, quoniam conchylia nardo vescuntur. sic enim Diosc. lib. 2, cap. 10, ἔστι πᾶμα κοχλιοῦ, ὅμοιον τῇ τῆς πορφύρας, θυλεικώδες ὂν τῇ Ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς ναρδοτόποις λίμναις. διὸ καὶ ἀρωματίζει τὴν ἐμεσθῶν τῶν κοχλιῶν τὴν ναρδον. Quidam vnguem aromaticum vocant, pharmacopœi blattas Byzantias. vnde blatteus color apud Vopiscum, qui & onychinus: quo sensu onychina pruna dixit Columella, & onychina pyra Plin. lib. 15, cap. 15. Ὄνυξ (inquit Gorr.) Vnguis odoratus. Est testa (vt scribit Paul. Ægin.) cōchylii Indici, nardum redolēs, quòd eius fructicē in India pascatur. Nec verò testa tantùm ea ὄνυξ vocatur, sed etiam ipsum ostreū. Athen. l. 3 de ostreis, οἱ δὲ πολλοὶ ὠφέλειαι πολλαὶ καὶ ἀγαθαὶ, ὅταν πίωσι δὲ ἐξ αὐτοῖς καὶ δόσιμοι ὄνυχες, πολύγονοι καὶ κακοχρόοι, κολλώδεις. Vbi nota hæc quatuor esse synonyma, sicut & apud Plin. sub finem lib. 32, Strombus, solē, siue αὐλὸς, siue donax, siue onyx, siue dactylus. Sed ab eodem Plinio Onyx in præcedenti etiam signif. pro ostracio ponitur. vt cap. 10 eiusdem libri, Inuenio apud quosdā ostracium vocari quod alii qui onychē vocant: hoc suffitum vuluæ pœnis mirè resistere: odorē esse castorei, meliusque cum eo vsum proficere. ‖Ὄνυξ à nōnullis appellatur frutex quidā paruus, alio nomine ἀσράγαλος dictus. In appēdice Diosc. lib. 4, cap. 6, ἀσράγαλος οἱ δὲ χαμαιδάφνην, οἱ δὲ ὄνυξ θαμνίσκος ὀξὺ μικρὸς ὀπτῆς.

C. Ὀνυχεδής, ές, ὁ καὶ ἡ. Vnguium speciem præbens.

C. Ἀκρωνύξ, ὄνυχος, S I V E Ἀκρώνυχος, ος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνη, vestigia quæ aliquis impressit terræ, ἐπ' ἄκρων βαδίζων ὀνύχων, vt Athen loquitur. Plut. De fort. Rom. 579 meæ edit. οἷς εἴδεσι ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ θεολιθόστεις, Vestigia pedum summis vnguibus impressa. vel Summa pedum vestigia. Item ἀκρώνυχον ἴχνος καθεστὼς. In summos vngues erecta. V N D E Ἀκρωνυχία, ας, ἡ, Vnguium extremitas, Extremi vngues: qua significatione Suida accipitur E T I A M Ἀκρώνυξ. sic enim ille, Ἀκρόνυξ, τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως, διὰ τὸ ὁ μικρὸν Ἀκρώνυξ ὂν καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον τῶν ὄνυχος καὶ τῶν ὅρους, διὰ τὸ ὦ μεγάλου. Et aliquanto pòst, iisdem ferè verbis, Ἀκρωνύξ, τὸ ἄκρον τῶν ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τῶν ὄρους· καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως. Apud Poll. verò perperam S C R I B I T V R Ἀκρονύχια, per ο, lib. 2, ἀπὸ δὲ ὀνύχων ἄκρων, Ἀκρονύχια, τὰ ἄκρα τῶν χείλεων καὶ τῶν ποδῶν. vbi obserua etiam plur. num. Cæterùm Suidas vocabuli ἀκρώνυξ substantiuè accepti nulla affert exempla: possumus tamen id confirmare alio composito, vt nimirum ἀκρώνυχες dicantur Extremi vngues, seu vnguium extremitates, sicut ῥιζώνυχες, radices vnguium. ‖Ἀκρωνυχία autem pro ἀκρώρεια (id est Iugum montis, Cacumen seu vertex montis) non infrequens est. Xen. apud Suidam, ἐπὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειείσοφος περιπεπλεγμένου τῶν ἀκρωνυχίαν τῶν ὄρους, ἀφ' ἧς ἡ καταβάσις ἦν εἰς τὸ πεδίον. vbi nota addige nitiuum ὄρους. (est autē locus ὅκ. ἡ ἀναβάσεως) Aliàs ablolutè quoque sine illo genitiuo ponitur pro ἀκρώρεια, vt in hoc loco apud eundem Suidam, ὁ δὲ φυλακῆ πνὶ ὅπῃ τὴν ἀκρωνυχίας ἐνεπυχῶν, ζωύτῳ αἰφνιδίῳ περιβολῇ ἐπρέψατο.

C. Γαμψώνυξ, S I V E Γαμψόνυχος, Vncos seu aduncos vngues habens, Cui curui seu recurui vnges sunt. (quos Hesiodus γαμπροὺς ὄνυχας appellat) Od. χ, — ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. qui versus apud Hesiodum quoque in clypeo Herculis legitur. Itidem Od. π, Φλῶαι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. Altero autem γαμψόνυχες vtitur Aristot: eles: vt, ὁ δὲ κόκκυξ οὐ γαμψόνυχος. pro quibus Plinius, Est autem neque aduncis vnguibus solus accipitrum, neque capite similis illis. Idem Aristot. τὰ δὲ γαμψόνυχα παντὰ ὀλιγόγονα ὄντα. Pro quibus idē Plinius, Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habēt vngues. B

C. Εὐθυόνυξ, S I V E Εὐθυόνυχος, Rectos vngues habens: ad differentiā τῶν γαμψωνύχων, id est eorum quæ aduncos siue curuos habent vngues. vt εὐθυόνυχες ὄρνιθες apud Aristot. lib. 8. De hist. anim.

C. Κραπρώνυξ, S I V E Κραπρώνυχος, Validos vngues habēs. Matron apud Athen. lib. 4, Τῇ γ' ἐγὼ ὀν ποσσὶ τε πεχον κραπρώνυχα χεῖρα. Hesych. quoque agnoscit κραπρώνυξ, quippe qui Κραπρώνυχος exp. ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντες. Dicitur E T I A M Καρπρώνυξ S I V E Καρπρώνυχος, eadem significatione. Vnde apud Suidam, Καρπρώνυχας ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχοντας. C

C. Μονώνυξ, S I V E Μώνυξ, E T Μονώνυχος, S I V E Μώνυχος, Solidas vngulas habēs, Simplices & indiuiduas vngulas habens. Aristot. lib. 2 De part. anim. μονώνυχες πόδες, Pedes solidi, Pedes quorum vngulæ indiuiduæ sunt, Pedes qui vngulas fissas non habēt: vt equini, asinini. In Geop. τῶν ἵππων καὶ ὀρεῶν παντῶν τῶν μονωνύχων πᾶς ὀπλὰς ἔχοντων, pro his Varronis, Equorum & ferè omnium quæ vngulas indiuisas habent. Et frequenter apud Homerum μώνυχες ἵπποι, Equi solidis vngulis, Equi simplices & indiuiduas vngulas habentes: ad differentiam boum, ouium, & cæterorum animantiū quibus χηλαὶ tribuuntur. Hoc μώνυξ vtitur & Aristoteles, itémque altero μώνυχος. vt quum de cancris ait, τῆς μὲν θηλείας ὁ πρῶτος ποὺς δίκρους ὄντα, τὸ δ' ἄρσενος μώνυξ. Pro quibus Plinius, Fœminæ primus pes duplex, mari simplex. Rursum Aristot. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Ἰλλυριοῖς καὶ ἐν Παιονίᾳ μώνυχες ὗες. τῶν ἐνίων οὐδὲ τὰ μὲν πλεῖστα τῶν ἐχόντων κέρατα, δίχα λαβὴ τῆς φυσὶ ὄντα· μώνυχον δὲ καὶ δίκερον συὸν ἡμεῖς ἀπεμονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὁλίγα, οἷον ὁ Ἰνδικὸς ὄνος. Quæ sic Plinius, Sues in Illyrico quibusdam locis solidas habet vngulas: cornigera, ferè bisulca: solida vngula & bicorne, nullum: vnicorne, asinus tantùm Indicus. Improprié Eurip. μωνύχοις ἁρμασι, pro Currib⁹ qui ab animalibus solidas vngulas habentibus trahuntur, vt sunt equi, muli. Quod verò ad Μώνυξ & Μώνυχος attinet, per syncopen dicuntur pro Μονώνυξ & Μονώνυχος, quanuis hæc minus vsitata putentur. D E

C. Ῥιζώνυξ, Radix vnguis. Et plur. ῥιζώνυχες, vnguium radices. Poll. lib. 2, τὰ δὲ ὑπὸ τῇς φαλάγξι, ῥιζώνυχες ἐξ αὐτῶν τῶν ὀνύχων ἀρχαί. vbi S C R I B I T V R Ῥίζωνυχε per ο. Dicuntur autem ῥιζώνυχες ad differentiam τῶν ἀκρωνύχων: vel potius hæc duo opposita sibi sunt. Appellantur E T Ῥιζωνύχια à Rufo Ephes. sicut ἀκρωνύχια à Pollux nominantur quæ his opposita sunt: αἱ δὲ τῶν ὀνύχων ἀρχαὶ (inquit) ῥιζωνύχια. F

C. Σπόνυξ, Vnguium extremitas. Hesychio σόνυχες sunt nō solùm τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, sed etiam τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, quæ in acutum desinunt, vt cuspides, mucrones. qua significatione Lycophr. affertur λοίγιος σπόνυξ pro Lethifera teli cuspis. G

C. Διόνυχον, ου, τὸ, Ad vnguem factum, Accuratum, Exactum. v. l. sine autore tamen & exemplo.

C. Πλατυώνυχος, Qui latos habet vngues: vt αἴθρωπος ὅτι ζῶον δίπουν, ἄπτερον, πλατυώνυχον. quam definitionem Diog. Laert. lib. 7, pag. 279, Platoni adscribit, qui illud postremum addiderat quum à Diogene cynico fuisset derisus.

C. Πολυώνυχος Multos habens vngues.

C. Παρωνυχία, ας, ἡ, Abscessus ad vnguis radicem natus: alii malunt inflammationem vocare. Non leue prorsus malum est, vt quod dolores & febres aliquando moueat. Et tamen Latini reduuiam curare pro Occupari in re minima, prouerbii loco vsurpant. Ego arbitror reduuiæ nomine non tantùm παρωνυχίαν designari, sed eum affectum in quo ad vnguium latera caruncula aut cutis portio resoluitur, nullo ferè dolore. Inde Latini reduuiam vel rediuiam malum hoc nuncuparūt. Rediuire enim resoluere est, vt scribit Festus. Hæc Gorr. inter alia. Festus, Rediuiam quidā, alii Reluuiū appellant, quū circa vngues cutis se resoluit, quia Luere siue Duere est soluere. Paul. Ægin. lib. 3, ἡ παρωνυχία ἀπόσημα ὅτι τῶν ἄκρων τῶν ῥιζῶν τῶν ὀνύχων συμβαίνουσιν. Plinius non solùm paronychias appellat eiusmodi vitia, sed etiam paronychia: vt cum alibi tum libro 28, cap. 8, Ramentis eboris cum melle Attico (vt aiunt) nubeculæ in facie, scobe paronychia tolluntur. Apud Ægin. S C R I B I T V R Παρονυχία, quam scripturam nō probo. Idem morbus à Suida V O C A T V R Παρωνυχὶς, vt in Παρωνυχία significante herbam, dicetur. ‖Poll. autem παρωνυχίας appellat τὰ ἑκατέρωθεν τῶν ὀνύχων. ‖Παρωνυχία est etiam nomen herbæ nominatæ ὑπὸ τῶν παρωνυχίδας ἰᾶσθαι, vt docet Suidas. Diosc. quoq; lib. 4, c. 54, tradit hoc θαμνίσκιον καταπιπτόντων παρωνυχίας θεραπεύειν. H

C. Ὀνύχινος, ου, ὁ, Onychinus. vt ὀνύχινον μύρον apud Diosc. lib. 1, vnguentum onychinum, ex onychis ostrei adipe qui pro oleo in vsu olim fuit, vt Marcellus annotat. ‖Itē, Colorem onychis conchylii referēs: qui color Blatteus etiam appellatur, quemadmodum in Ὄνυξ quoque dictum fuit. vt Onychina pruna apud Columellā. & Onychina pyra apud Plin. l. 15, c. 15, vbi ait, Signina quæ aliā à colore testacea appellant, sicut onychina, purpurea.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ. vt ὀνυχίτης λίθος, Lapis onychites, qui & Onyx & Alabastrites, vt ex Diosc. docui in Ὄνυξ. est autē marmoris quoddam genus. F O E M. Ὀνυχίτις, vt ὀνυχίτις καδμεία, onychitis cadmia, dicta à similitudine venarum onychis lapidis. de qua ita apud Diosc. lib. 5, cap. 84, ἡ ἔξωθεν μὲν κυανίζουσα, ἔνδοθεν δὲ λευκοτέρα, διαφούσης ἔχουσα ἐμφερεῖς ὀνυχίτῃ λίθῳ. Plin. lib. 34, c. 10, Onychitis, extrà pene cærulea, intus onychis ma.ulis similis.

Ὀνυχίον, ου, τὸ, Vnguiculus. Citatur etiam pro Onychites lapis, ex cap. 28 Exodi.

Ὀνυχίζω, Vngues præcido, Vngues reseco. Artemid. Ὀνειροκρ. 16. Rosas quoque ὀνυχίζειν dicimur quum vnguem eis eximimus, id est imas foliorum partes, colore candido, quibus in capite suo hærēt & pendent: ideo in medicina damnatas quòd nulla solis coctura coloratæ odoratæq; inutili humore abundent. v. l. Diosc. lib. 1, cap. 54, νεαρὰ ὀνυχίζων φύεσθαι τὸν ῥόδα, recentes rosas detractis vnguibus adiice. Et in pass. apud eundem & apud Paul. Ægin. ὠνυχισμένα ῥόδα, rosæ quarum vnguis recisus est. De his autem vnguibus ex eodem Dioscor. & Plinio in Ὄνυξ scripsi. Apud Poll. habetur etiam Ὀνυχίσασθαι, actiuè itidem pro ἀφαιρεῖσθαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων: pro quo vtendum potius ait composito ἀπονυχίσασθαι, verba eius in Ἀπονυχίζω referam. ‖Ὀνυχίζω exponitur etiā Vngue noto, vt ii faciunt qui memoriæ consulunt. ‖Item. Ad vnguem exigo, Exactè subtilitérque expendo. λεπτολογῶ, quo sensu & compositum ἐξονυχίζω vsurpatur. Sic Phrynichus, Ὀνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν πέφυκε τὸ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δὲ Ἀπονυχίζειν, τὸ παῖ αὐξήσας τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει. Et mox, addit, εἰ μὴ ὅτι τοῦ τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖν πῆσι πς, χρήσαιτο αὐ τῷ Ἀπονυχίζειν. ὅτι δὲ τὸ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ Ὀνυχίζειν χρήσαιτο αὐ. Sic apud Hesych. Ὀνυχεῖ, ὅθμιλοῦς ἐξετάσῃ. Exemplum habes in ἐξονυχίζειν, quod Athen. vsurpauit pro Cauillabundè & sophisticè differere, Ad vnguem exigere & exquirere, inquit Bud. I

C. Ἀπονυχίζω, Fut. ίσω, Vngues recido, seu reseco. V N D E Ἀπονυχίσματα dicūtur vnguiū resegmina, seu præsegmina. seu Vnguium putamina, vt Bud. interpr. in hoc symbolo Pythag. ἀπονυχίσμασι μὴ ἐπουρεῖν. Ἀπονυχίσαι (inquit Suidas) potius dicunt quàm ὀνυχίσαι. Pollux quoque, ἀπὸ δὲ τῶν ὀνύχων Ὀνυχίσασθαι καὶ Ἀπονυχίσασθαι. ᾧ καὶ μᾶλλον χρηστέον. vt & Phrynichus docet paulo antè in Ὀνυχίζειν. Capitur etiam metaphoricè pro Auferre seu adimere quidlibet. vt apud Aristophanem in Equitibus, ἀπονυχῶ σου τοῦ τρυπανεῖω σπᾶ, quasi Recidā tuas in Prytaneo epulas. vel Præcidam, id est, Tibi adimā, Te priuabo tuis in Prytaneo epulis. Pro ἀφαιρήσομαί σ' σίτησιν, inquit Suidas, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων.

C. Ἐξονυχίζω, Vngues excindo seu eximo, Exungulo, vt Plautus loquitur. Metaph. pro Exarmo, vel Ceu vnguibus exarmo. (Gallicè dicimus itidem per metaphoram, Il leur a bien rongné les ongles) Sed aliter Plut. Symp. 6, probl. 7, ὥστε, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζειν τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλαίοιεν οἱ δηγθοῦσι. paulo post dicit, ἐξαίρεσιν τοῦ οἴνου τὸ ἐμβελές. Sumpta autem metaphora à volucribus aliisve animantibus quæ se vnguibus vngulisve defendunt. aut etiam non prouocata aliquē inuadunt. quæ petulantia corrigitur quum ea ὀξονυχίζομεν, id est Exungulamus. ‖ Item ὠνυχισμένα & ἐξωνυχισμένα ῥόδα apud Galen. & Paul. Æg. Rosæ quibus λοβοὶ & ὄνυχες exempti sunt. ‖ Ἐξονυχίζειν sicut & simplex Ὀνυχίζειν, capitur etiam pro Exquisitè expendere & ad vnguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι, λεπτολογεῖν, ἐξετάζειν ἀκριβῶς, quemadmodum & in Ὀνυχίζω annotaui. Athen. lib. 3, ὀξυνυχίζεις τε πάντα τὰ φερόμενα τοῖς σπουδαλεγομένοις, πᾶς ἀκάνθας σπαίρων, id est (inquit B. p. 894) Cauillāter & sophisticè versas quicquid à quoquam dicitur, & vnumquódque verbum à differente prolatum inquiris cauillosa subtilitate: omniáque ad disputationem reuocas, & velut ad vnguem vis omnia esse exacta inter loquendum, vt ne scrupulus quidem vllus maneat, hoc est, καὶ δι' ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις. nam δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Latini ad vnguem exigere vocant. Hæc ille. Ἐξονυχίζειν (inquit idē in Lexico suo) quasi Limare, Ad vnguem exigere, Scrupulosè persequi. Artemidor. Oniroc. 1, pag. 13, βλάβιον πνὰ καινὸν νομίζομεν τὸ μὴ σύν τῷ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. Eadē signif. vtitur simplici quoque. lib. 4, μικρὰ μὲν καὶ οὐ πολλὴς ἄξια φροντίδος, ὅμως δὲ ὅπῃ τύμφα ὑπὸ τῶν ὀνυχζόντων πάντα.

C. ΠΕΡΙονυχίζω, Vngues in orbem reseco, Vngues circuncido. Deuteron. 2, περιονυχίζεις αὐτῶν, vngues eius circuncides.

Ὀ Ξ Υ Σ,

ός, ὁ, Acutus, vt ea quæ mucronata & cuspidata sunt. Il. η, Οὐκ ἐν κραδίᾳ ὀξὺ πάγη βέλος. Sic apud Latinos laculum acutum, Sagitta acuta, Spiculum acutum, Telum acutum. Od. ν, κατέπεσον ὀξὺ χαλκῷ. Et apud Etymol. ὀξεῖα μαχαίρα, id est ἡ ἠκονημένη, acutus gladius. Suidæ autē ὀξὺ μαχαίριον est ὁ ταχὺς κεντεῖ. vnde videtur facere primam eam significationem qua ὀξὺς pro Celer vsurpatur. Et Diosc. semperuiuo tribuit φυλλάρια ὀξεῖα ἐπ' ἄκρου, id est mucrona. 2, vt Plin. interpr. Et ὀξὺς κοῖνος, iuncus acutus. Plin. lib. 21, cap. 18, de iunci generibus, Tria genera eius: acuti, sterilis quē marem & ὀξὺ Græci vocant. Il. υ. Ὀξὺ δόρυ κραδαῶν. Sic Latinè Acuta hasta. apud Virg. & Nasonem. Et Il. π, ὀξεῖα δοῦρα. Odyss. ι, μοχλὸν ἐλόντες ἐλάινον ὀξὺ ἐπ' ἄκρῳ. Et κατὰ πὸ ὀξεῖα, mucronato turbine, Gaza. ‖ Metaphoricè quoque pro Acutus capitur, seu Acer: vt quum Visus acutus seu acer dicitur. Plato in Phædro, ὄψις δὲ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Quem locum Cic. ita interpretatus est, Oculorum est in nobis sensus acerrimus. Quò pertinet ὀξὺ βλέπειν, Acutum cernere, Acie oculorum pollere. Il. ψ, Οὔπω τοι ὀξὺ πατὴρ κεφαλῆς ἀνδέρκεται ὄσσε. Il. ρ, de aquila, ὃν ῥά τε φασὶν Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. Plato Polit. 2, οὐ φαῦλον ἀλλ' ὀξὺ βλέπουσι. Aristoph. Pluto, ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως, de eo qui acerrimi visus est. vt Plin. loquitur. Et metaph. apud Philonē libro 1 De vita M. τοῖς ὀξὺ τῇ διανοίᾳ βλέπειν δυναμένοις, hominibus acri mentis acie intuentibus.

‖ Ad auditum quoque trāsfertur, & voces sonósque qui aures feriunt. vt apud Latinos legitur Vox acuta, Sonus acutus, Tinnitus acutus, Stridor acutus: item Æs acutum, pro Acutū sonum edens. qua signif. etiā Argutus capitur. Il. ο, ὥρτο δ' αὐτὴ Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν. Et apud Aristot. in Rhet. lib. 3, ὀξεῖα φωνή, vox acuta: καὶ πρὸς τοῖς πόνοις χρῆσθαι δεῖ πρὸς ἕκαστα πάθη οἷον ὀξείᾳ, καὶ βαρείᾳ καὶ μέσῃ. Ab Horatio quoque opponitur Acutus & grauis sonus, vt quum de chorda ait, Poscentique grauem persæpe remittit acutum. Huc pertinet ὀξὺ φθέγγεσθαι & κλάγγειν, acutum seu argutum. Iliad. ρ, ὀξὺ βοήσας, Iliados β, de Thersite, Ὀξέα κικλήσκων λέγ' ὀνείδεα. Hesiod. Asp. ἰάχησε πάσκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ Ὀξέα καὶ λιγέως. Athenæus libro 4, ὀξὺ καὶ χαρεὶν φθεγγομένοις. Sic Horat. – quo pacto alterna loquentes Vmbræ cum sagana, resonarent triste & acutum. Dicitur autem Sonus acutus, qui ita aures penetrat vt ferrum mucronatum cutim. sic enim & Suid. ὀξὺ· ψόφον exp. τὸν ταχέως διαγινόμενον ὅθεν τοῦ πάθους & Hesych. ὀξὺ· ὀξὺ ἀθροῦν καὶ ταχέως ἀποπαυόμενον, vt is quē ἡσυχαστὴν edit: βραδύ autem quem ἡ ὑπάτη. Et ὀξεῖα ἀποσφόδια apud grammaticos, Acutus tonus seu Summus tonus. vt Gell. libro 15, capite 24, Summum autem tonum, ἀποσφόδιον ὀξεῖαν νόσον dicuntur: vbi etiam reddere queas Acres, Vehementes. Odyss. τ, πολλαὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι δῶται ὀδυρόμενον ἐρέθουσι. Sic Acres curas dicit Varro, Lucr. Cicero. Qui autem dolor ὀξὺς & acutus dicatur, vide in Ὀδύνη. Sic reddi posse etiam ὀξεῖα νόσος siue ὀξὺ νόσημα, antè dixi, vt Horat. Si latus aut renes morbo tenētur acuto Sed ὀξεῖα νόσος significat etiam celerē morbum. Nam (vt ait Gal. extremo libri 3 De diebus critics). x motus specie acutus morbus nominatur. Nec tamē in solo celeri motu essentia acuti morbi posita est, sed in eius etiam magnitudine & periculo. vnde & Archigenes acutum morbum non temporibus quidē solis nudisque, sed motu potius & natura appellandū cēsebat. Nam quū morbus segni lentóque motu & cum interuallis à febre vacuis ad quadragesimum vsque diē procedit, nemo (inquit) sanæ mētis eum acutū dixerit, sed πολυχρόνιον, hoc est diuturnū: similiter & paruas illas febres periculoq; carētes diarias, nemo acutas sed ὀλιγοχρονίους, id est breues, vocauerit. Est enim acutus morbus (vt ipse definiuit) cui motus velox & subita periculā adueniunt. At velociter quidē moueri dicitur, quòd ad suum finem iudiciūmque properet, ipsúmque ad decimum quartum diem consequatur. Qui enim antè soluitur, κάπεξις, id est peracutus, dicitur: qui verò longius procedit, simpliciter acutus. Sunt tamen & in his differentiæ, quas apud Gorr. vide. Hippocrates in vehemēti febri videtur acutorum morborum essentiam collocasse, vt qui libro 1 περὶ διαίτης ὀξέων ita scribat, τὰ δὲ τοῦτα ὀξέα ὀλίγα ὠφίσασι οἱ ἰατροί, πολὺ εἴπω καὶ πολὺ μικρότατα· καὶ ἀποθνήσκουσι, καὶ λιπαρόν, καὶ καῦσον, καὶ φλεγμαίνοντα ὁκόσα ὁ πυρετὸς ἐξουρίσας ὅθεν οἱ πυρετοὶ τὸ ὅπῃ ἔχωσι χρόνῳ ὀξέες ὄντες κριθέωσι. Idem Hippocrates ὀξεῖς πυρετοὺς, febres acutas, de Galeni sententia, eas appellauit quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Dicitur verò & alia signif. ὀξὺς πυρετὸς, ab eodem Hippocrate, libro 6 τῶν ἐπιδημιῶν. est enim febris differentia à motu caloris sumpta, hoc est à caliditate celeriter manui occurrente, & suam motionem celerem indicante: cui ipse Hippocr. ἐπαναπίδοντα πυρετὸν opponit. Dicitur autem ea cuius calor initio, & mox vbi manus est admota corpori, ardens & acris percipitur, sed manu diutius immorante, languidior & mitior sentitur. huiusmodi sunt biliosæ febres. Ὀξεῖα πάθη siue ὀξεῖα νοσήματα Scrib. Larg. vocat Vitia præcipitia, Cælius Aurelianus celeres passiones: qui, sicut Aretæus τὰς ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν octo libros edidit, & ipse tres celerū passionum libros cōscripsit, χρονίων quinque. Celeres autem vocat etiam acutas: χρονίας verò tardæ passionis morbos.

‖ Sol quoque ὀξὺς dicitur, qui ita calore suo penetrat hominum corpora vt telum mucronatum. Hesiod. Erg. 2, Τῆμος δὴ λήγει μάλιστ' ὀξέος ἠελίοιο: de temperie aeris quæ dies caniculares sequitur. Sic Horat. Est vbi plus tepet hyemes: vbi gratior aura Leniat & rabiem canis & momenta leonis, Quum semel accepit solem furibundus acutum: Lucret. & Plin. dicunt etiam Sol acer: & Virg. Potentia solis acrior. ‖ Mars quoque ὀξὺς dicitur, (vt Horatius Acuta bella vocauit, pro Acria, Vehementia: alii malunt Periculosa) Iliad. η, Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐβόρροον ἀμφὶ Σκάμανδρον Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης. Eustath. annotat ὀξὺς Ἄρης ab Homero vsurpari vel pro ὁ θυμοφόρος, vel pro ὁ σφοδρὸς καὶ σώφρων πόλεμος. Sic ὀξὺς ἀγὼν καὶ χαλεπὸς apud Plutarchum in Romulo, pagina 51 meæ editionis, Acre ac difficile certamen, seu prælium. vt Cic. Bellum acre & magnum, Prælium acerrimum.

‖ Homo etiā aliquis ὀξὺς vocatur qui & δρομικὸς & ταχὺς, Acer, & celer ac prōpt' in expediēdis quæ suscepit, aut aggrediēdis quæ cogitauit. Arist. Ethic. 3, c. 7, οἱ δὲ αὐθάδεις, ὡς τοῖς ἔρροις ἐξεῖς, acres & celeres: θρασεῖς verò dicit esse προπετεῖς, præcipites. Thucyd. libro 8, pag. 294, διάφοροι γὰρ πλεῖστοι ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. vbi nota opponi ei βραδεῖς, sicut à Latinis opponuntur Celeres & tardi, Acuti & hebetes. Cic. Velox an tardus sit, acutus an hebetior. Idem, Aliæ agrorum partes quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retusa. Et ὀξεῖς καρποροι, qui acuti & perspicaces sunt in accusando, vel Acres. Plato Apolog. οἱ δέ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Interdum cum infinitiuo hoc ὀξὺς construitur. vt apud Thucyd. lib. 1, οἱ μὲν γε, νεωτεροποιοί, καὶ ὁπωσοῦν ὀξεῖς τε ἐς ὁπλέσαι ἔργῳ ὃ αὐ γνῶσι, celeres ad excogitandum & exequendum. Ad cuius loci imitationem Herodianus libro 2 dixit, πόνος τε αὐτέχων ῥᾷστα, νόσου τε ὀξὺς, καὶ τὸ ἰσοπεδὲν ὁπτελέσαι ταχύς, prōptus ad excogitādum. Sic Cic. Animi atque ingenii celeres quidam motus esse debent qui ad excogitandum sint acuti. Demosth. Olynth. 3, καὶ γνῶναι παντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ πρηθέντα, acutissimi.

‖ Alias homo aliquis ὀξὺς dicitur etiā pro ὀξύθυμος, Iracundus seu ad iram præceps, Qui facilē seu leui de causa accenditur vehementi ira. Epigramm. lib. 2, in parcos, Εἰπεῖν τὸν καὶ ἑπτὰκις φυλάσσομαι· ὀξὺς δ' ὀξύς: caueo ne nominem eum qui ad cœnam illam me vocauit: præceps enim ad iram est. Sic Etymolog. ὀξὺ· αἰθρωπο· esse dicit τὸν ταχὺς θυμούμενον, & Eustathius, τὸν θυμικόν. Is etiam Acer Latinis dicitur, vt in Ὀξύπορος dicetur.

‖ Præterea succus acutus seu acidus, ὀξὺς dicitur. Ruf. Ephes. ἄλμυς δὲ ὀξὺν καὶ νιτρώδη καὶ ἁλυκὸν καὶ πικρόν. Sic Xenoph. Pæd. 6, ὁποῖα δὲ χρὴ συνεσκευάδαι ὅσα ὄξη ὀξέα ὅθεν πλεῖστον καὶ δρμεα καὶ ἀτμωξε. Plutarchus Sympos. 6, problem. 2, τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἀτμωξὲ θρυπτόντα τὸν ὕλλον διαφέρει καὶ πεδίνησι, ὥστε νεαρὰν πιεῖν τὸν ὄξεζιν. Sic Plin. epist. 123, Si cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutóque miscerem, vt obtusus illis & oblitus stomachus, his excitaretur. Vbi Acutis dixit pro Acidis. Plin. maior tamen diuersa facit Acutus & Acidus de sapore itidem loquens: vt libro 15, cap. 17, Quæ sunt communia & pomis omnibúsque succis saporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, suauis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus. Ibidem dicit, In vinis sapor austerus & acutus, & dulcis & suauis, omnes alieni. (Alibi de alio sensu loquens dicit Odor acutus) Apollod. apud Athen. lib. 3, πλεῖστον οἰνάριον πόδε Η· ὀξὺ καὶ πικρόν· ὥστε νομίζω, acidum. Et ipsum acerum ὀξὺ dicitur quòd acore suo palatum penetret. Horat. dicit Acre acetū, & Cels. Acerrimum acetum. Item ὀξεῖα σαφυνὴ apud Suid. ἡ κατεπείζουσα τὴν γεῦσιν. ‖ Ὀξὺς Celer. Plut. in Romulo, p. 41 meæ edit. de quodam Celere, καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῖς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κέλερας ὀνομάζουσι. A Cic. quoque hæc duo copulantur, vt quum ait, Motus animi celeres & acuti. Et κινήσεις ὀξεῖαι, à quibus ὀξυκινήτα dicuntur, quæ celeri acutóq; motu agitantur. Sic ὀξεῖα πάθη, siue ὀξεῖα νοσήματα dicuntur Celeres passiones, vt Cæl. Aurel. vocat: Vitia præcipitia, vt Scribonius Largus: aliàs Morbi acuti, vt suprà docui. quibus opponuntur χρόνια πάθη, tardæ passiones, vt idē Cæl. Aurel. appellat. Itidem homo aliquis ὀξὺς dicitur qui celer & promptus est in exequendis quæ animo concepit: (cui opponitur βραδὺς, tardus) vel acutus in excogitandis. Sic Strat. de quodam palæstrita, – motu Spartanus acuto Mille cauet lapsas circum sua tempora mortes. id est celeri & callido. Huius signif. exēpla paulo antè retuli. Legitur & ὀξὺς πρὸς αἴσθησιν apud Plat. Polit. 2. ‖ Dicitur etiam καιρὸς ὁπτσφαλὴς καὶ ὀξὺς, à Plut. in Coriol. f. 71. qui imitatus videtur Xen. in hoc loco Pæd. 8, ὅσῳ τε ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῶν εἰς πολεμικὰ τὰ χρήσεων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν ὑστερεζόντων ἢ αὐτῆς. vbi interpr. vertit, Quo enim magis subita sunt tempora earum rerum quibus vtendum est ad res bellicas. Hippocr. καιρὸν ὀξὺν vocasse dicitur Præcipitanter celeritérque elabentem.

Ὀξὺς herbæ nomen apud Plin. lib. 27, cap. 12.

Sunt & ὀξεῖαι insulæ, forsan à mucronato situ. Plinius quoque Oxias appellat, lib. 4, cap. 12, dicēs esse inter Leucadiam & Achaiam sitas. Homerus ἅπας nominat, vt Strabo testatur libro 10, pagina 200, καὶ αἱ ὀξεῖαι καὶ λεῖμμναι, αἷς ὁ πιστὴς ἅπας εἶπε. Idem libro 8, quum citasset hunc versum Odyss. ο, Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ὑπεπρεσέπικε θοῇσι, subiungit, ἅπας δὲ ἔφηκε πᾶς ὀξείας. Ἀθῆναιάδων δ' εἰσὶν αὗται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τῶν Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ πᾶς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. ‖ Est & ὀξεῖα βαφή, de qua Eust. pagina 1658, post quam dixit Chæremonem peculiariter ῥόδα vocare ὀξυφεγγῆ καὶ ἕαρος πθηνήματα, subiungit, ἔνθα ὅρα τὸ Ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ νοῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς.

Substantiuè etiam & absolutè DICITVR Ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη. vnde δι' ὀξείας δραμεῖν prouerbium ὅθεν τοὺς διαμανδυάδοντας. Suid.

Ὀξύ, Lumbus. vnde ὀξύν quod Erot. apud Hippocr. exp. ὀσφύν.

Ὀξύ, Substantiuè, Id quod in acutum exit, Mucro, Acumen, Acies. Aristot. de cicadis, πίκρισιν δ' ἐν τοῖς ἀγκῶσι βυπῶντες ὦ ἔχουσιν ὅπισθεν ὀξεῖ. pro quib' Plin Asperitas præacuta in dorso qua excauāt fœturæ locum in terra. Sic κατὰ πὸ ὀξεῖα Gaza vertit Mucronato turbine. In gladio ὀξὺ dicitur acies & mucron: oculis, oculorum itidem acies seu acumen: in sonis, vox acuta: in saporibus & succis, acor: in cursu, celeritas: quibus opponitur τὸ ἀμβλύ, τὸ βαρύ, τὸ γλυκύ, τὸ βραδύ. vt ex his verbis patet quæ in v. l. citantur, τὸ ὀξὺ ὅθεν ἀφῆσωσῆς ἔχει ἀναπτόν τὸ βαρύ· ὅθεν δὲ δρομεῦ, τὸ βραδύ· ὅθεν δὲ ὀφθαλμῶν καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ὅθεν δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. Sed & ὀξὺ dicitur quicquid celeri motu transit, & subito efficacique sensu percipitur, sumpta metaphora à mucronatis seu cuspidatis. Ὀξὺ dicitur etiam Celeritas. vt τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ, præceps celeritas, quemadmodum Budæus interpret. apud Thucyd. lib. 3, τὸ δὴ ἐμπλήκτως ὀξὺ, αὐθρὸς μοῖρα προσπεσόν, Præceps celeritas data est virilitati & adscripta, Præcipitis celeritatis causam virilitatem esse censebant. ‖ Ὀξὺ aduerbialiter etiam capitur, sicut Acutum quoque apud Latinos pro Acutè. vt Horat. Cur in amicorum vitiis tam cernis acutum? quod Græci ὀξὺ βλέπειν dicunt, & vna voce ὀξυδορκεῖν. Itidem enim Plut. ait τὸν βάπτανον τὸ ἀλλότριον κακὸν ὀξυδορκεῖν, τὸ ἴδιον παρορᾶν, in alienis vitiis acutum cernere, ad sua cōniuere. Aristoph. ὀξὺ ἄδων, Acutum canens, pro Acuta voce. Et Plato De leg. ὀξὺ ἀκούων, Acutè audiens. dicuntur enim Acutæ aures quæ Celeriter sonos editos percipiunt. Alia præcedentibus similia exempla habes in ὀξύς. Sed & plur. Ὀξέα pro ὀξέως capitur, vt apud Hesiodum, Ὀξέα γὰρ λιγέως ἰάχησεν, acuta voce seu alta: pro QVO Ὀξέα dicitur ET IAM Ὀξεῖα, inserto ι propter metrum. Idem, Ὀξεῖα χρέμισαν, in Aspide, versu 347, id est Acutum hinniebant, vt Virg. Pelion hinnitu fugiēs impleuit acuto. ‖ Ὀξὺ, Celeriter, Velociter, Citò. Il. ρ, Ὡς ἔφατ' ὀξὺ δ' ἄκουσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας, celeriter seu citò audiit. quo accipi modo queat & Platonis locus qui præcedit. Il. ε, Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μεγας κορυθαίολος Ἕκτωρ. qui versus multis in locis apud Homerum legitur, mutatis tantùm aliquot verbis.

C. Ὀξυβολῶ, Celeriter iaculor, In iaculando celer sum. Suidæ verò ὀξυβολῶ· est τὸ ταχέως ἀκούειν. Pro quo reponendum EST Ὀξυλοβῶ, id quod & alphabeticus ordo docet. positum enim est hoc ὀξυβολῶ post ὀξυθυμία, antè ὄξυλος. Deriuatur verò ὀξυλοβῶ ex ὀξὺς & λοβὸς, vt Eust. tradit pagina 1137, de λοβοὶ loquens, ἀφ' ὧν καὶ ἐλλόβια, κόσμος ὠτώτος ἀπιρτηνῶσος τῶν κατὰ τὰ ὦτα λοβῶν καὶ Ὀξυλοβῶ, ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. ET Ὀξυβελής, Qui celeriter iaculatur, seu velociter impetit & ferit: vel Acutum iaculum habens. Suidas exp. ὀξέως βάλλων, ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων. sicut Eust. quoq; ὀξὺ βελὴς οἰστὸς exp. ὁ ὀξὺ βέλος siue ἀκίδα ἔχων. De quo suprà quoque tractaui post Βέλος.

C. Ὀξυόλεψία, ας, ἡ, Visus acutus, seu Visus acumen. Hesychius vtitur hoc vocabulo quum ὀξυοπίαν (pro quo reponendum est ὀξυωπίαν) exp. ὀξυόλεψιαν. Synonymum est ὀξυδέρκεια, siue ὀξυδερκία.

C. Ὀξύγαλα, κτος, τὸ, Lac acidum, Lac quod acuit seu coacuit. quod fit certa quadam lactis præparatione, per quam sola caseosa substantia relinquitur, eáque ipsa non eiusdem omnino naturæ cuius ab initio fuit. neque enim calidam & acrem seri qualitatem retinet, neque pinguem & calidam butyri, sed sola crassiore sub-

ſtantia conſtat, quæ in caſeum abit ὀξυγαλάκτινον appellatum, vt Gorr.ſcribit:(addēs, id genus hodie Gallos videri iunceam appellare.) Columella vocat Oxygalam, lib.12, cap.8, vbi conficiendi eius rationem tradit: Plini Oxygala, retēta Græca declinatione, de quo ita ſcribit lib.28, c.9, de lactis vſu tractans, Additur paulum aquæ vt aceſcat. Quod eſt maximè coactum, in ſummo fluitat: id exemptum, addito ſale, oxygala appellant. Et mox, Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito in recens quod velis aceſcere: vtiliſsimū ſtomacho. Plut. Artox. πτῆσιν πᾶσι ὀξυγάλακτος. De ὀξυγάλακτος vſu & vi qua inter nutrimenta præditum eſt, vide Galen. περὶ τῶν δυνάμεως, lib.3, cap.16, & Act.lib.2, cap.98, quo loco & περὶ τροφῆς γάλακτος agit. VNDE Ὀξυγαλάκτινος, Ex oxygala fiue oxygalacte factus, Ex acido lacte confectus. vt ὀξυγαλάκτινος τυρός. Galen. De aliment. facult. lib.3, cap. 17, De caſeo, τῶν δὲ νέων ἁπάντων τυρῶν ἥδιστον ὁποῖος ὁ παρ' ἡμῖν ἐν Περγάμῳ καὶ κατὰ τὴν ὑπόκειμένην αὐτῆς Μυσίαν γίνεται, καλοῦσι δὲ τοῦτον οἱ Ἑλληνικοὶ ὀξυγαλάκτινον.

C. Ὀξύγαρον, ου, τὸ, confectio quædam quæ aceto & garo diluitur, de qua Columella lib.12, cap. vltimo, vbi vocatur etiam moretum ὀξυπορον. Athen.lib.9, initio, poſtquam citauit hunc Antiphanis locum, Ὁρῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους αἰτιμεμιγμένον γάρον, ſubiungit, οἶδα δὲ ὅτι τινὲς Ποντικὴν ἰδίᾳ καθ' αὑτὴν σκευαζόντες ὀξύγαρον. Oxygari meminit & Martial.

C. Ὀξυγράφος, ου, ὁ, Qui celeriter ſcribit. qui & ταχυγράφος.

C. Ὀξυγώνιος, In acutos angulos deſinens, Acutos habens angulos. Suidas in Ὀξύ, Ὅστε ἀμβλυγώνια ὀξυγώνια αὐτὰ ποιεῖν· ὅστε δὲ εἰς τὸ κυπεῖν ποιῆσαι βουλόμεθα, ὀξυγώνια αὐτὰ ποιεῖν· ὅστε δὲ εἰς τὸ θεῖον, ἀμβλυγώνια. Ariſtot. in 3 De cælo τετραμίδα eſſe dicit ὀξυγωνιωτάτην, acutiſsimis conſtare angulis.

C. Ὀξυθείρος, Acutos capillos habens. Ex Nonno.

C. Ὀξύκεδρος, Acuta cedrus. Theophr. Hiſt.pl.lib.3. Meminit & Plin.lib.13, c.5, de duobus cedri generibus, Differunt folio. nam quæ durum, acutum, ſpinoſum habet, oxycedros vocatur, ramoſa & nodis infeſta.

C. Ὀξύκροος, Qui acutas habet aures, Qui celeriter audit, Ad cuius aures ſonus editus celeri & acuto motu perfertur. ET Ὀξυκοΐα, Aures acutæ, Auditus acumen. Plut.Symp.4, probl. vlt. de lepore, ὀξυκοΐα δὲ δεκεῖ διαφέρειν. Sed hanc ſcripturam ego minimè probarim, ac ſcribendum potius cenſuerim Ὀξυκόοος & ὀξυκοΐα, de quibus ſuprà poſt Ἀκοή. nam in hoc compoſito amitti valdè inſolens eſſet.

C. Ὀξύκρατον, Potio ex aceto & aqua permiſtis, ſeu Acetū aqua miſtum, id eſt Poſca ſeu Puſca. Miſcendi autem eius ratio nunquam certa fuit: quippe quæ variè temperari queat. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Ἀφεψέω.

C. Ὀξυλάβος, Qui citò prehendit, Celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſt. pagina 1753, ὁ δὲ ὀξύχειρ, καὶ Ὀξυλάβος ῥηθείη ἂν, καὶ ὁ κατ' αὐτὴν ταχυδή, Ὀξυλάβεια. Idem & δρασκελος dicitur. Ὀξυλαβὴς autem Ariſtot. de aquila dixit quæ velociter prehendit prædam. A QVO Ὀξυλάβεια deriuatur, Studium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſt. pag. 113. εἴη αἱ Ἑκατόγχειρ, ὁ πολύχειρ, ἢ πολύξεστον, ἢ πολύτειχος ἢ μηχανάς. ἢ ἐν θεοῦσις δρασκελότης, ὀξυλάβεια ἔργων λέγεται, celeriter rem aliquam capeſſere & aggredi. Vide & præcedens ὀξυλάβος.

C. Ὀξυλιπὴς ET Ὀξυλίπαρος, Aceto & pingui aliquo imbutus. Ὀξυλιπὴς ἄρτος, Acidus panis, Cui exiguum aceti affuſum eſt: qui in febribus diariis exhibetur iis quibus aluus fluit, vt Gorr.tradit. Act. libro 5, cap.68, de diariis febribus ex cruditate obortis, πρέφειν δὲ, ῥεούσας μὴ ἐπ τῆς χειρὸς, ἀλφίτας τε καὶ τοῖς καλουμένοις ὀξυλιπῶν ἄρτοις. Vbi interpres vertit, Panibus qui oxylipes vocantur ex eo quòd pauciſsimum acetum habent. Videtur ergo deriuare hoc ὀξυλιπὴς ex ὀξὺ & λείπω. Meminit & Galenus libro 8 Meth. Itidem Ὀξυλίπαρος, Aceto & pinguedine imbutus, vt ὀξυλίπαρον τέμμα. Athen. lib.7 ex Timocle, γαλεοὶ καὶ βαπίδες, ὅστε τε τῶν ῥηνῶν ἐν ἐξυλιπάρῳ τέμμαπι σκιάζεται. qui locus citatur apud eundem lib.8, vbi Vlpianus verba eius qui dixerat τῶν-

ται γεγονέναι καὶ τὸν μετ' ὀξυλιπάρου ἀλεκτρυόνα, excipiens, ait, ὀξυλίπαρον δὲ τί ὄζει; πλὴν εἰ μὴ καὶ κόπανα ἢ λέπιδι, τὸ πάτελα μου νομμα βρῶμα τα, ὀνομαζεῖν μέλετε. Vbi ὀξυλίπαρον abſolutè accipitur pro ὀξυλίπαρον τέμμα, ſeu alio eiuſmodi, hoc eſt Intritum condimentūmque pingue ac acidum.

C. Ὀξύμαλα, Acida mala, id eſt Pruna, τὰ κοκκύμαλα, vt Heſych. exponit. Vox Laconica, vt teſtatur Athenæus libro 3, vbi ait, Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύμηλα φησὶ τοῖς Λακώσας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά.

C. Ὀξυμυρσίνη, Acuta myrtus, Myrtus cuius folia acuta ſunt & pungunt. id eſt Myrtus ſylueſtris, quæ à Theophr. vocatur κενὴ μυρσίνη, à poeta, — paſtoralis præfixa ſpicula myrtus. In appendice Dioſc. lib.4, cap.146, μυρσίνη ἀγριαία οἱ δὲ ἱερόμυρτον, οἱ δὲ ὀξυμυρσίνη. vbi vocatur etiā χαμαιμύρσιν. Plin. lib.15, cap. 7, Eadem ratio & in ſatiua myrto: ſed præfertur ſylueſtris minore ſemine, quam quidam oxymyrſinen vocant, alii chamæmyrſinen. At cap.29 eiuſdem libri, ὀξυμυρσίλω videtur facere ſpeciem ſylueſtris myrti. ſic enim ſcribit, Nunc & alia diſtinctio, (videlicet, myrti eſt) ſatiuæ aut ſylueſtris, & in vtraque latifoliæ: in ſylueſtri, propria oxymyrſine. Niſi hæc verba, In ſylueſtri, propria oxymyrſine, ita accipias, Sylueſtris propriè oxymyrſine dicitur: ſicut & libro 23, c. vlt. dicit, Myrtus ſylueſtris, ſiue oxymyrſine, ſiue chamæmyrſine, baccis rubentibus & breuitate à ſatiua diſtat. Scrib. Largo eſt Scopa regia, c. 39, Oxymyrſinæ (quæ ſcopa regia vocatur) ſucco hæc omnia contuſa ligno colliguntur. Adiectiuè AVTEM Ὀξυμυρσινός, dicitur Qui ex ſylueſtri myrto confectus eſt, Oxymyrſinus: quo Plin. vtitur, in titulo cap. 4, lib. 23, De oxymyrſino oleo: ſi tamen Plinii iſta verba ſunt, nam in ipſo contextu non vtitur ea voce, ſed ait, Chamæmyrſinæ ſiue oxymyrſinæ eadem natura: de oleo loquens quod ex ea conficitur. ſeu ex eius baccis.

C. Ὀξυμωρός. q.d. Acutiſtultus, ſeu Acutifatuus. Ὀξύμωρος (vt Bud. ex Quint. tradit) ſententia eſt ex periculo petita, hoc eſt ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur. vt apud Virg Æn.7, Num capti potuere capi? num incenſa cremauit Troia virosq; In quem locum hæc annotat Seruius, Cum felle dictum eſt. nam ſi hoc remoueas, erit oxymorum. Simile apud Cicer. Si tacent ſatis dicunt. Et apud Horat. Strenua nos exercet inertia. Ab eodem dicitur Inſipiens ſapientia, & Concordia diſcors.

C. Ὀξυρεγμία. Ructus acidus, ἡ ὀξεῖα ἐρεύγη: quæ ex cruditate fit, quum cibus in ſtomacho coacuit & computruit frigido. nam qui in calido cibus corrumpitur & torretur, non acidum ructum efficit, ſed ἐρεύγεται κιναιώδη, ructū nidoroſum. Hippocr. Aphor.1, lib. 6, ἐν τῇσι χρονίοισι λειποθυμίῃσιν ὀξυεγκαίν ὅτι χρηστότερον, σημεῖον ἀγαθόν. Poll. ſcribit eam quæ vulgò ἀπεψία dicitur, ὀξυρεγμίαν dici poſſe, videlicet ἡ ὑπὸ πλήθους τροφῆς ἀκρίρεια. Suidas de quadam quæ multa deambulatione vrebatur, ſe crudam eſſe ſimulans, hoc exemplū affert, ἡ δὲ θεραπαινὶς ἐπιπλέπ συχνοῖς, ὀξυρεγμίαν προεφασιζόμενη. Vbi annotat ὀξυρεγμίαν dici ὅταν ἡ τροφὴ ἐπιξίνῃ, quum cibus in ventriculo coaceſcit, Quum cibus intus coacuit, vt Celſus loquitur. Sic Erot. apud Hippocr. ὀξυρεγμίαν exp. πολὺ πῖς ἀπεπίοῦσι τοῦ κατακολουθοῦσιν ἐπιζίζουσαι ἐρυγμοί. VNDE Ὀξυρεγμιώδης, dicitur Qui acidos ructus edere ſolet, acido ructui obnoxius. Galen. libro 8 περὶ κατὰ τόπους, capite 4, τοῖς δὲ ὀξυρεγμιώδεσιν κοιλίαν ὡς κοχλιάριον δίδου τοῦ ἑτέρου τῶν σπίνων βρόχον. Hippocrates Aphor.33, libro 6, οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. ET Ὀξυρεγμιάω, ῶ, Acidos ructus edere ſoleo, Acidis ructibus obnoxius ſum, Acidū ructito. Vnde partic. ὀξυρεγμιώδης idē ſignificans cum ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructitat. Dioſcorides lib.4, de betonica, μετὰ μέλιτος ἐφθοῦ ὁμοίως καὶ ὀξυρεγμιῶν δίδοται. Ex eodem Dioſcoride Budæus AFFERT Ὀξυρεγμιῶντες: ſed id mendoſum eſt, & reponendum ὀξυρεγμιῶντες. verba eius ſunt, ὅθεν τοῖς ἀσκάροις καὶ κακοσμαίοις καὶ ὀξυρεγμιῶσι δίδοται.

C. Ὀξύρυγχος SIVE Ὀξυρύγχος, (nam vtraque ſcriptura reperitur) Acutum roſtrum habens: nomen piſcis Ægypto ſacri, denominati ita ab cacumine roſtri. Ab Athenæo lib.7, ὀξύρυγχος numeratur inter Νειλαίους ἰχθῦς. Sed perperam ibi ſcribitur ὀξεύγχος. ‖ Ὀξύρυγχος eſt etiam oppidum Ægypti ab oxyrincho denominatum, qui ei præ cæteris Ægypti vrbibus ſacer eſt. Strabo lib.17, pag.254, ἐν δὲ τῇ πᾶσαι Ὀξύρυγχος πόλις, καὶ νομὸς ὁμώνυμος· τιμῶσι δὲ τὸν ὀξύρυγχον, καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἱερὸν ὀξυρύγχου, καὶ τοῖς καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων κοινῇ τιμῶσιν τὸν ὀξύρυγχον. Ipſa etiam præfectura eius tractus ὀξύρυγχος nominatur, vt ex verbis citatis patet. dicit enim Strabo ὀξύρυγχον eſſe πόλιν & νομὸν ἐν ὁμώνυμον. VNDE Ὀξυρυγχίτης, ου, ὁ, Qui ex Oxyryncho vrbe ſeu præfectura eſt. Et Oxyrynchites νομός, Oxyrynchiti præfectura. Plin. libro 5, cap. 6. Diuiditur in præfecturas oppidorum, quas νομοὺς vocant. Et mox, Quæ iuxta Peluſium eſt regio, nomos habet, Pharbæitien, Bubaſititen, Sethroitenſem, Tanitenſem: reliqua autem, Arabicum, Hammoniacum tendentem ad Hammonis Iouis oraculum, Oxyrynchiten. Quem Oxyrynchiten Strabo Ὀξυρυγχον vocat.

C. Ὀξυτενής, In acutum tendens, Acuminatus. Epigr. Sic accipitur ET Ὀξυτενοῦ apud Greg.

C. Ὀξύπορος ἧλος, Clauus acutè fixus Nonn. Quod quidam deriuatum exiſtimant ex ὀξὺ & πορεύω med. πόρε, ſignificante ἐστρωσεν alii ex ὀξὺ & πορεῖν ſignificante πρυτῶν: ſed tunc ſcribendum potius fore. ὀξυπόρος, & ſignificaret Qui acumine ſuo celeriter vulnerat ſeu perforat, id eſt Acutus.

C. Ἄκρις, Acuminatus, Mucronatus, In mucronem faſtigiatus. Dioſc. lib.4, cap.52, de iunco acuto, ὀξυχοῖνος ἄκρις ἐπ' ἄκρου, iuncus acutus, qui in mucronem faſtigiatus. Idem Dioſcorides fœmnino quoque genere vſurpat hoc ἄκρις, vt capite 82 eiuſdem libri de nerio, ῥίζα δὲ ἄκρις καὶ μακρά. ſic στόμις fœmin. gen. vſurpat Theophraſt.

C. Κάκρις, Peracutus. vt καπρεῖα βοή, peracutus clamor, ſeu vehemens. Ariſtoph. Ve pis, Ἐᾶν ὅπως αὖθις μάχῃς καὶ τῆς κακρείας βοῆς Ἐς λόγους ἔλθωσιν ἀλλήλοισι; vbi ſchol. exponit ὀξείας, σφοδρᾶς. Et κάκρυ νοσημα apud medicos, Peracutus morbus. Is dicitur qui intra ſeptimum diem iudicatur: qui enim longius procedit, ſimpliciter acutus ſeu ὀξὺς eſt. Sunt autem duæ eius differentiæ. qui nanque exactè peracutus eſt, quarto die ſoluitur: qui non exactè, ad ſeptimum vſque producitur. Omnis ab initio maximos labores habet. in primos enim dies morbi vigor incidit, vel non longè poſt quartum differtur. Eſt autem gemina peracutorum morborum differentia. alii velut vna acceſsio ſunt, nullo modo remittentes: alii verò (vt ſcribit Galen. in Aphoriſm. 36, lib.4) primam ſtatim acceſsionem vehementiſsimam habent, & reliquas per diem tertium proportione reſpondentes, ſed quæ quartam rariſsimè excedant. Gorræus. Idem & ὀξύπαιος morbus dicitur, vt ex his verbis patet quæ in vulg. lex. citantur, non nominato autore, νοσημα, τὸ μὲν ὀξὺ. ὡς φρενῖτις· τὸ δὲ κάπρυξυ, ὡς ἀποπληξία, πυκάγχη, χολέρα. ὅθεν καὶ ὀξύπαιον καλεῖται.

C. Παρόξυς, Acer, Acerbus: idem cum ὀξύς, id eſt θυμικός. Comicus quidam apud Athen. libro 6, Οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐδὲ βάσκανος. De acris autem in hac ſign. accepto vide in Ὀξύτης.

C. Σμίξις, Cuius anguli in mucronem coeunt, Senſim mucronatus. In mucronem deſinens. Theophraſtus libro 1, ἡ δὲ ῥίζα λεπωτέρα πρὸς τὸ πόρρω καὶ ἀεὶ σμίξις. vbi Bud. interpretatur, Senſim gracileſcens, Semper in acutum tendens, vt σύστομος dicitur qui eſt ore compreſſo.

C. Γνάξις, Leuiter acuminatus & mucronatus, Subacutus, ſi tamen ita dici poteſt. Plin. interpretatur Acutus, Acutior, vt in Ὀξαλὶς videre licet. ‖ Item Subacidus, Acorem quadantenus referens. Ex Dioſcoride lib.2, cap.101.

Ὀξέως, Acutè. Frequentius accipitur pro Celeriter, Velociter: interdum & Studioſè. nam qui aliquid perficere ſtudent, accelerant & properant. Thuc. lib.2, p.52, τὲ θαγγελόν ιδρα ὀξέως δεχόμενοι. vbi ſchol. exp. σπουδαίως. at p.78, ὅτ' ἀκοῦσι θαῦμα τῆς ναυσὶ μόνοις, τὰ θαγγελόμενα ὀξέως δέχεσθαι, idem ſchol. ὀξέως exp. σπουδαίως: ita vt in priori loco pro σπουδαίως legendm videatur σπουδαίως. Athen. lib.1, ex Plat. Theæt. παῖπα δὲ ταμβῴοις ὀξέως τε καὶ πρᾶος ὑπακοῦειν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐ ὅπτα μβῴοις, Celeriter, Velociter. ſeu Acriter, vt Tacitus dicit Acria miniſteria. Sic Plut. in Rom. p. 39 meæ edit. παρεκελεύσατο τῶν θεραπευμάτων ὀξέως αὐτὰ πλαμβάνεσθαι. vbi ὀξέως αὐτὰ πλαμβάνεσθαι id ferè eſt quod alii vocant ἐπείγειν. Et in comp. gradu apud Thucyd. lib.2, ἀρχόμενοι γὰρ πάντες ὀξύτερον αὐτὰ πλαμβάνουσι, celerius acriuſque capeſſunt. Chryſoſt. εἰς φυγὴν ὀξέως ἔτρεψε, Citò, Repentè.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, Acumen, Acies. Plut. de Homero loquens, πολὺ νυκτὸς ὀξὺ τῆς σκιᾶς προεπόρευσεν. noctem citam ob acumen vmbræ appellauit, vt Turn. interpretatur. Accipitur & pro ingenii acumine. Sic Suid. dicit tres eſſe partes τῆς ἀμαθίας, nimirum ἀγχίνοιαν, μνήμην, ὀξύτητα τῆς διανοίας. niſi malis Acrimonia. Et ab Euſtath. p.1379, ὀξύτης ῥητορικὴ, id eſt νοημάτων βαθύτης ἐν ὅπτοπλαζούσῃ ἁπλότητι. ‖ Ὀξύτης à Platone dicitur etiam acutus tonus, ἡ ὀξεῖα προσῳδία, vt grammatici appellant, & Gellius ſuprà in Ὀξύς. Plato in Cratylo, πολλάκις ἐπιβάλλοιμι γράμματα τὰ σὺ ἐξαιροῦ ὄν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες, καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλοιμι. exempli gratia, inquit, τὸ Διὶ φίλος ἵνα αὐτὸ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γίγνοιτο, τὸ ἕτερον αὐτόθεν ἰοῦτα ὀξέλο υὖρ, καὶ αὐτὸ ὀξεῖας τῶν μέσης συλλαβῆς, βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα: faciēdo videlicet Διόφιλος ex Διὶ φίλος. ‖ Item Acrimonia, Acerbitas. Plut. Symp.3, de ebrietatis ſymptomatis, πλεοναζουσῶν δὲ λαλιᾶς, ὀξύτητας δὲ ὀργῆς, λύσσαν τε καὶ φοβεραὶ διανοίας. Arrian. κατὰ τὸν βασιλέως ὀξύτητα καὶ αὐτὸς ὠμός τε καὶ σφοδρὸς ἐξηγεῖτο, pro regis acerbitate. quem locum Suidas citans, ὀξύτης exponit, πικρία, αὐστηρία. ab ea ſignificatione τοῦ ὀξὺς qua pro Acris accipitur, vt Lucr. de calidioris conſtitutionis hominibus, — quibus acria corda Iracundáque mens facilè efferueſcit in ira. Et Terentius, — vt ſciat Lenem patrem illum factum me eſſe acerrimum, pro Acerbiſsimum. Sic Nævius, Mei ferì ingenii atque animi acrem acrimoniam. Item Acrimonia, id eſt, Acrimonia in rebus gerendis, Studium acre, Labor acer, Intentio acris, ſeu Natura acris, vt Horat. loquitur. Plut. Alcib. pag.68, φοβηθέντων πολὺ ὀξύτητα καὶ μεγαλοπρεπεστάτην ἀνδρός. Et ὀξύτης ἀγῶνος, certaminis acrimonia, Acris in certamine contentio. Plut. οὐκ εἰδότες πολὺ ῥοπὴν οὐδὲ πολὺ ὀξύτητα τοῦ ἀγῶνος. vel etiam Acerbitatem. ‖ Item Acor quem frigoris humoriſque copia gignit, vt ſcribit Alex. Aphr. Probl. 70, libro 2. Acrimonia in guſtu quoque dicitur ſed diuerſa eſt ab Acore. ‖ Item Celeritas, Velocitas. Plut. Romulo, pag.61 meæ editionis, ἦν δὲ τοῖς αὐτὸν ἀεὶ τῶν νέων οἱ καλούμενοι Κέλερες, ἀπὸ τῆς τοῖς πᾶσι ὑπουργίας ὀξύτητος, celeritate ſeu velocitate. Philo De vita M. lib. 3, ἕνεκα τῆς σωπόνου τοῖς πᾶσι λειτουργίας ὀξύτητος ἀπεδυμνοῦτο, ad contentam adminiſtrationis celeritatem, vt Turn. interpr.

Ὀξύνω, Acuo, Acutum reddo. Grammatici dicuntur etiam Syllabam aliquam ὀξύνειν, quum acuto tono eam pronuntiant, ſeu acuto tono eam inſigniunt. Athen. lib.11, in Λεπασῖ· οἱ μὲν ὀξύνουσι πολὺ πλευτάραν, ὡς Καλή· οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς Μεγάλη· quo ſignificatu dicitur & προπαροξύνειν. Inde Acuta ſyllaba. ‖ Item Acuo ad, pro Inſtigo, Incito, παροξύνω, vt Suid. exp. ‖ Item, Acidum reddo, Aceſcere facio, Acorem facio. Galen. lib.5 Sympl. ἡ δὲ ὀξὺ σπεδόνος ὀξωσάσης ἔχει πολὺ ῥῶμον. Sic enim quidam ibi accipiunt. Poteſt tamen & neutraliter capi pro Aceſcente ſeu coaceſcente. de quo huius verbi vſu mox dicetur. Tranſitiuum eſt in hoc eiuſdem Galeni loco lib.3 De aliment. facult. vbi de oxygala loquitur, ἡ μὲν γὰρ ἔνδεια τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν, ἡ δὲ ὑπερβολὴ, κιναδοῦν, facere ſolet vt coaceſcat. Similiter & Alex. Aphr. probl. 70, lib. 2, dicit, ἡ ὀξώδη qualitatem naſci ἐκ ψυχροτήτος πλείονος καὶ ὑγροτήτος. Paſſ. Ὀξύνομαι, Acidus fio, In acidam qualitatem abeo, Aceſco, Coaceſco. Galen. lib.3 περὶ τροφῶν δυνάμεως, loquens de lacte, οὕτω γὰρ αὐτὰ συμβαίνει, κἂν κάλλιστον ᾖ, τοσοῦτον ἢ τῶν κοιλιῶν διαφορὰν, ἐνίοτε μὲν ὀξύνεσθαι· κιναδοῦν δ' αὐτὸ ἐφ' ἑτέρου πολὺ ἐρυγμὸν ἀπαίμπει. Sed & ὀξύνω interdum pro ὀξύνομαι capitur, Aceſco, Coaceſco, In acorē vertor. quo modo

exponi potest locus quidam Galeni paulo antè citatus, A vt ibi admonui. Gaza certè, quod Cicero De senectute dicit, Vt enim non omne vinum, sic non omnis ætas vetustate coacescit, hoc verbo in neutrali signif. vtens, ita Græcè reddidit, καθάπερ γὰρ οὐ πᾶς οἶνος, οὕτως οὐδὲ πᾶς βίος ὀξυώτερος παλαιωθείς.

C. Ἀποξύω, Exacuo. Et Ἀποξύομαι, Exacuor. Actiua voce vtitur Hom. Od. ζ, ἀποξύοισιν ἐρετμά, de Phæacibus, gente nautica. vbi Eustathius exp. λεπτύνοισι vel ξύσοισι, remos exacuunt. vel potius Tenues in summa parte faciunt. sunt enim ibi latiores & tenuiores. ‖ Item Acidum reddo, In acidam naturam muto, Facio vt coacescat. Act. Serm. 9, cap. 21, φυλάττομεν ἡμῶν τὸ ἅλας, ἐφ' ᾧ ὁ τόμαρος ἀποξύοιεν αὐτὸ τὴν φύσιν. quo cum loco cõfer quẽdam Galeni in Ὀξύω super eadem re citatum. Sed & ἀποξύεσθαι τὸν οἶνον dicit Diosc. Vinũ acescere. seu Coacescere. Sic Gal. πίπτει γὰρ βραχύ, μήτ' ἀποξυόμενος, μήτ' ὄπτ πολάζων.

B

C. Ἐξοξύω, Acidum reddo, Acorem affero. Et ὀξύνομαι, Acidus reddor, In acorem conuertor, seu abeo, Acescо, Coacesco. Theophrastus De causis plantarum libro sexto, ἐπεὶ καὶ τὸ μὴν διαφθειρόμενον ὀξυνόμενον, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται.

C

C. Ἐποξύω, Exacuo. Exponitur etiã Accelero. Fuerit autem intelligendum hoc verbum non neutraliter, sed pro Facere vt quis properet.

C. ΠΑΡοξύω, Acuo seu Exacuo, hoc est Instigo, Incito, Concito, Incendo, Inflammo. Xenoph. Pæd. 6, ἐν τούτοις ἐπαινῶν παρώξυνε. Thucyd. lib. 1, ὡς πρὸς ἀρετὴν καὶ πᾶσαν παροξυνθῇ, οὐδὲν δὴ μᾶλλον ἀχθεσθέντες αὖ ἐπίεσθαι ὧν, siquis vituperando incitet. Herodian lib. 3, τὸν δὲ μὴ τοῖς δίκαιοις ἀφῆν παρώξυνεν αὐτόν, Incitauit. vel etiam Irritauit. Interdum cum infinitiuo cõstruitur. Plutarch. ad Colot. διακαόντας καὶ παροξύνας ἄλλους τὸν θεὸν τοῖς βαρβάροις πολέμου. Frequentius cum præpositione ἐπὶ, πρὸς, vel εἰς. Isocr. ad Philipp. οὐπω μὴν τὸ παρώξυνον ἐπὶ τὸν πόλεμον, συναχθοῦντες τὰς ὑπὲρ σωτηρίας ὑμῶν. Plutarch. Themistocle, παροξύνει φρατηρίοις ἐπὶ μάχην, ad pugnam duces incendit ineundam. Ibidem, παροξύνει τοῖς πολίταις ἐπ' αὐτὸν, ciues in eum concitat. Herodian. lib. 5, τοὺς ἐς ὠκύτητα παροξύνοντας, τῷ τε θυμῷ τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῖς διδόντας, qui ipsum ad crudelitatem exacuebant. Passi. Παρόξυνόμαι, Acuor seu exacuor ad aliquam rem, Instigor, Incitor, Concitor. Construitur interdum cum infinitiuo, sicut & actiuum παροξύνω. Isocr. ad Philipp. τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθεῖν τὸν πολεμεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ad bellũ ei inferendum concitaretur & accenderetur. Idem ad Demon. μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὀργίζεσθαι τοῖς καλῶς ἔργοις. ‖ Παροξύνω interdum significat Ad iram concito, Ira accendo. Et Παροξύνομαι, Ad iram concitor, Ira accendor & inflammor, Ira exardesco. Æschin. cõtra Ctesiph. ἀκούσας δὲ, οὕτω παρωξύνθην ὡς οὐδέπωτ' ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ. vbi etiam reddere queas, Ita irritatus & exacerbatus fui. Plut. Themistocle, παροξυνθεὶς κατὰ τῶν πολιτῶν δι' ὀργὴν, ira concitatus in ciues. Qui tamen locus ad præcedens παροξύνομαι referri potest. Thucyd. quoque ita vsus est lib. 6, cap. 215, πολλῷ δὲ μᾶλλον δι' ἐκεῖνον καὶ Ἀλκιβιάδην παρώξυνέτο, irritabatur & ad iram cõcitabatur. ἐθυμοῦτο, vt schol. exponit. ‖ Morbus etiam παροξύνειν dicitur quum hominem inuadens, exacerbat priorem statum in quo erat, vt febres τεταρταῖοι. G medici id appellant Accedere. Galenus lib. 1 ad Glauc. τοὺς μὲν οὖν μετὰ ῥίγους εἰς βάλλοντας πυρετοὺς οὐκ ἂν ἄπο θρόμου τῶν κατ' τεταρταῖοι ἀνοχλοῦντα τοῖς λαβοῖς εἴη· τεταρταῖοι δὲ καὶ τεταρταῖοι μετὰ ῥίγους τοῦτό πω παροξύνουσι. vbi εἰς βάλλειν, ἀνοχλεῖν & παροξύνειν idem significãt, & de morbo periodico dicuntur qui hominem inuadit. Idem morbus παροξύνεσθαι dicitur quum exacerbatur & ingrauescit, seu quum accedit. Galen. eodem libro, διὰ τεσσάρων παροξύνεται, tertio quoque die accedit. Sed & æger παροξύνεσθαι dicitur quum morbus exacerbatus eum inuadit. H Et pars aliqua corporis ægra, quum vexatur & ἀνοχλεῖται. Galen. ad Glauc. lib. 2, de vulnere obligando, πονούμενον γὰρ ἐν τῷδε καὶ πονοῦν, οὐδὲν ἧττον ἢ καταῤῥοπεῖν εἰς παροξύνεται. quem locum Budæus Comm. pag. 992 ita interpretatur, Alio non minus vexatur pars sauciata & laborat ab obligatione sursum versus tendente, quàm si deorsum vergerer.

Παροξύνω est etiam vocabulũ grãmaticum. Dicuntur enim grammatici παροξύνειν vocem aliquam quũ in penultima eius syllaba acutum tonum collocant, quasi Penè acuere dicas. Exemplum habes in Ὀξύνω. VNDE Παροξύνω, In antepenultima acutum tonum colloco, Antepenultimam syllabam acuo: sicut παροξύνω, penultimam acuo.

Παροξυντικός, ή, ό. Concitatorius. Xenoph. Pæd. 2, sub finẽ, ἐπειδὴν δὲ παυσάμενος τὸν κέρδος παροξυντικὸν εἰς τὸ σπουδάζειν, quod ad festinandum concitat. ‖ Παροξυντικὰ dicuntur etiam ea quæ ad iram concitare solẽt & irritare seu exacerbare. Plut. in l. περὶ ἀοργησίας. p. 813 meæ edit. τὰ δὲ ἐξ βάρη λαξ ἐπὶ τραχήλου, βάλλει καὶ πέλας χθονεῖ, καὶ πάλλα, παροξυντικά, Ad iram concitare solent, Irritare & exacerbare solent.

Παροξυσμός, οῦ, ὁ, Incitatio, Irritatio, Exacerbatio. In prima significatione pro Incitatio, Concitatio, Extimulatio, accipitur ad Hebr. 10, καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, Et obseruemus alii alios vt C nos acuamus & extimulemus ad charitatem & bona opera. In malam partem pro Irritatio. Exacerbatio capitur Act. Apost. 15, sub finem, de Paulo & Barnaba. ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, Tanta igitur fuit animorum exacerbatio, seu Sic igitur fuit exacerbati vt alter ab altero discederet. ‖ Medicis autem παροξυσμὸς est Accessio. id est, Particularis motus morbi à remissione ad deterius, sicut Aëtius definiuit. Quum enim remissa iam priori accessione corpus quietem agit, si eam oborta perturbatio interrumpit, morbus παροξύνεσθαι, id est acerbari, & in deteriorem statum facta esse commutatio meritò dicitur. Verùm ea particularis dicitur, quò excludatur & quæ totius morbi est, quando ille augeri incipit. Galenus comment. in Aphor. 12, lib. 1, non multum differenter definit, dicens παροξυσμὸν esse deterrimum tempus totius circuitus. Habet autem & ille sua quatuor tempora: principium, (quod & ἀρχὴν & ὄπτησιν ἅπασιν medici appellant) incrementum summum vigorem, & declinationem, tum caloris motu, tum symptomatum vehementia distincta. Hæc inter alia Gorræus, qui παροξυσμὸν à Celso accessionem dici addit, ab aliis verti exacerbationem.

C. ΣΥΝοξύω, In acutum sensim extenuo, συνοξύνω reddo, εἰς ὀξὺ συνάγω, vt Theophrast. loquitur. Polyb. de pilo Romano loquens, τὸ δὲ καὶ ἔχον ἀσπαραγῶδες, εἶτα τοσοῦτον εἰς λεπτὸν ὀξυλογχωθὲν καὶ συνοξυνθὲν, ὡς τὴν κατ' ἀνάγκην ὑπέρας κάμπτεσθαι. Budæus pag. 529. Sunt qui συνοξύνειν esse existiment quod Virg. Inspicare dicit, in Georg. 1, — hyberni ad luminis ignes Peruigilat, ferróque faces inspicat acuto. Vbi Seruius Inspicat exp. Incidit ad spicæ & aristarum imaginem.

Alia deriuata aliquantum remotiora: inter quæ primum locum dedi iis quæ ab ὀξὺς significante Acutus, Mucronatus, descendunt: secundum iis quæ ab Ὀξὺς, Celer, Velox: tertium iis quæ ab Ὀξὺς, Acidus.

Ὀξύα, ας, ἡ, Arbor apud Theophr. Hist. plant. lib. 3, cap. 3: abieti non multum absimilis, cui folium est ὀξυκαυλίζον ἐξ ἄκρου καὶ εἰς ὀξὺ συνιστάμενον, vnde & denominata est. Gaza vertit Scissima: quo nomine ab eodem redditur E T Ὀξωνὴ ἀχρία. INDE Ὀξύινος ET Ὀξυόεις, ex ea arbore confectus. Eustathius pagina 1951, quum dixisset νεκύα à quibusdam scribi, sicut μύα, à quibusdã νεκώα, κατὰ τὴν ὀξύαν τὸ φυτὸν, addit, ἀφ' οὗ καὶ βέλη κατὰ τινας ὀξυόεντα. Hesychius quoque ita accipit, addens tamen & aliam expositionem. Sic enim apud eum, Ὀξυόεντα, ὀξεῖα. ἢ ὀξυίνων· ὀξύα δὲ εἶδος δένδρου. Vtitur hoc epitheto Homerus, βέλεα ipsum tribuens. vt Iliad. Θ, Βῆ ῥίμφα δ' ἐν ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Od. τ, Ἐσφόρεον κόρυθας τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλόεσσας, Ἐγχέα τ' ὀξυόεντα.

Ὀξῖαι, Nauigia quædam velociora, Celoces. Sic vulg. lex. nullo tamen prolato exemplo, nec nominato autore. Fortassis legendum ὀξεῖαι, & subaudiendum ναῦς, vt ὀξεῖα pro Celox ab ὀξὺς significante Celer, Velox, ita di-

catur, sicut Ὀξεῖα pro λόγχη, ab ὀξὺς significante Acutus, A Mucronatus, Cuspidatus.

Ὀξυείας, ου, ὁ, vt ὀξυείας πυρὸς, Genus casei quo Siculi vtebãtur, ita dictum ab acore: fortasse idem cum ὀξυγαλακτίνῳ caseo. Pollux lib. 6, cap. 9, πυρὸς χλωρὸς. τὸν γὰρ ξηρὸν, ἰσχνὸν ἔλεγον. ὁ δὲ ὀξυείας πυρὸς εἴρηται μόνῃ κωμῳδίᾳ, Σικελικοῦ δὲ τὸ ἐδέσμα. Apud Hes. verò hæc LEGVNTVR, Ὀξυείας, πυρὸς ἀχρεῖος: idque suo loco. quod nisi mendosum sit, ab ὀξὺς deriuatum videbitur.

Ὄξος, εος, τὸ, Acetum, Vinum quod coacuit: deriuatum ab ὀξὺς, sic βάρος à βαρὺς, πάχος à παχὺς, vt tradit Etymologicẽ, cui ὄξος est ὁ εἰς ὀξὺ κατεψυγμένος οἶνος, ἐπειδὰν πέμμη καὶ κεντήσῃ (ὡς εἰπεῖν) πῶς γνῶσιν. Plutarch. Sympos. 3, πόθος οἴνου πρὸς ὀξὺ φύσις καὶ δύναμις. Athen. lib. 3, τὸ δὲ ὄξος καὶ τὸ θύμον τὸν θρίμμα αὔξει χυμόν. vbi discrimen facit inter saporem ὀξὺ, id est acidum & acutum, ac inter θρίμμα id est acrem. Archestratus tamen apud Athenæum lib. 7, dicit θρίμμα ὄξει, acri aceto. ὅπῃ ἀφρὸν, πυρῷ καταπάσαι. Ἐμμεγέθη, θερμὸν, θρίμμα δεδαϊγμένον ὄξει, acri maceratum & confectum aceto. quod ὀξὺς θρίμμα dici volunt ad differentiam τοῦ γλυκέος siue γλυκαζόντος. C cuius conficiendi ratio traditur Geopon. libro 8. Erat & ὄξος ἑψηθὲν, acetum coctum: cuius absque vino ex gypso & aqua marina decoctis, cõponendi ratio in Geopon. itidem exponitur. Coquebatur & ex caryotis siue palmulis. vnde apud Suidam, Ὄξος ἑψητὸν, τὸ ἀπὸ φοινίκων. De eodem & Xenoph. Anab. 2, ἀλῶν δ' ὅπως πλεῖστα καὶ ὄξος, φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. qui locus citatur & ab Athen. lib. 14. vbi interpres suspectum habens hoc ὄξος, pro eo malè reposuit ὄψον, ita vertens, Aderat multus cibus, vinúmque palmularum obsoniúmque D ex illis coctum. Verba autem Suidæ malè intellecta, Aliiato grauis erroris occasionem præbuerunt, quippe qui in tres posteriores libros Cod. ita scribat, Apud Phœnices tingebatur pretiosissima purpura, quorum tincturam Suidas appellauit oxum. Item οἴνινον ὄξος, Vineum acetum, hoc est ex vino confectum. nam & ex ceruisia conficitur: item ex palmulis, vt iam dictum est. Apud Eustathium, — μὴ θ' ὑδαρὲς πίνῃ, μήτ' οἴνινον ὄξος Συμμείξῃς. A regionibus autem denominatur Αἰγύπτιον & Κυίδιον, quæ duo genera Chrysippus apud Athe- E næum lib. 2 κρίσιν esse ait. Et Σφητίον apud Aristophanem in Pluto, Ὄξει δὲ λίθρος Σφητίῳ, (vt Horat. dixit — Romano aspersus aceto) ita fortasse nominatum (inquit ibidem Didymus) διότι οἱ Σφηττιοι ὀξεῖς. Itidẽ apud Hesychiũ, Ὄξος Σφηττιον. ἴσως οἱ Σφηττιοι ὀξεῖς ἢ ὃ δὲ τοῦτο εἶπεν ὄξος Σφηττιον, ἤγουν δριμύ. Ibidem meminit & τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους, & Δεκελικοῦ ὄξους. Attici autẽ solum acetum ἡδύσματος nomine dignantur, vt Athen. testatur libro 2, his verbis, τὸν μόνον ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων εἴδους καλοῦσι. atque eam fortassis ob rem Cyrenæi (vt Orion apud Etymol. docet) ipsum appellant ἥδος, alii autem γλυκάδιον. Nic. verò schol. vult ὄξος κατ' ἀφαιρεσμὸν vocari γλυκάδιον, sicut χολὴ, γλυκεῖαν, & ἀῴδεια, πίσαν.

C. Ὀξέλαιον, Condituræ genus aceto & oleo simul temperatis. Gorr.

Ὀξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acerosus, Acidus. Galen. περὶ τροφῶν δυνάμεως lib. 3. cap. 16, de lacte loquens, ἐναντίον δὲ τοῦτο τῶν οὐρῶν, καθ' ἃς ὀξώδεις ἢ κινοτάδεις γίγνεται, acidum fit. Alex. Aphrod. probl. 70, lib. 2. ἡ δὲ ὀξώδης, (videlicet qualitas, nascitur) ὀλιγόστομος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Idem, εἰ G φλεγμα ὀξυνθῇ, τὸ ὀξὺ δῶ. ὀρέγονται, si pituita acida fit, sapores acidos appetunt.

Ὀξωδοῦς, οῦ, ὁ, Acetum resipiens: vel Acetarius. vt ὀξηρὸν ἀγγεῖον, infrà in Ὀξίς.

Ὀξίδιον, ου, τὸ, idem cum ὄξος, vt Suid. tradit. Est tamen potius diminutiuum ab Ὄξος.

Ὀξεῖος, ὁ, Acidulus. Sic v. l. Sed videndum est nequis fœminini ὀξεία, (a masc. ὀξὺς) per errorem fecerit masculinum ὀξεῖος. Alioqui ab ὀξὺς, malim Ὀξεινος, quasi dicas Aceteus.

H

Ὀξίνης, ου, ὁ, Vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum versum est, quod Vappam Latini vocant. Chrysost. οἶνον ὡψὰ ἀρτῆς βάλῃ τὸ θεραπαινᾶν καὶ εἰς ὀξίνιον μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Cui loco aptissimè subiungemus hunc Plinii, lib. 4, c. 20, Vitiúmque quibusdam in locis, iterum sponte feruere. qua calamitate, quum deferbuit, deperit sapor, vappæque accipit nomen, probrosum etiam hominum, quum degenerauerit animus. Plut. Symp. 8, refutans opinionẽ cuiusdã qui censebat παῖδ' ὁπόταν σῴζῃς καὶ αὐξῇς μὴ ποιεῖν διαφορὰς, μηδὲ τοῦ ἤθους ἐκβιάζειν, hæc exempla adducit, οὕτω γὰρ ὅταν ὀξὺς ὀξίνου φησὶν ἡμῖν διαφέρειν, οὔτε πικρότητα γρυφότητος, οὔτε πυρῶν ἄφραν, οὔτε μίξιν ἡδύοσμον. quibus subiungit, καὶ τοι θεραπαινῶν ὀκταέτις αὐτὴ μεταβολὴ πιοτήτων εἰσί. Idem in lib. περὶ ἀθυμίας, p. 834 meæ editionis, dicit Chium quendam solitum aliis χρηστὸν οἶνον παρεσκευάζειν, sibi verò τὸν ἄριστον ὀξίνιον ζητῶν διαγενόμενον. Aristoph. dixit etiam θυμὸν ὀξίνιον pro Acrem & acerbum seu biliosum, vt quidam volunt, in Vespis, Ἐμαχόμεθ' αὐτῶν θυμὸν ὀξίνιον πιπτωκότες. vbi quidã etiam interpr. Iræ quodam aceto epoto. Schol. θυμὸν ὀξίνιον exp. θρίμμα τῆς ὀργῆς. Idem tamen ὀξίνιον πολίτιον videtur dicere vappam, probro quodam, (vt ex Plin. verbis discimus) in Equitibus de Hyperbolo, ἀσθραμοχθηρὸν, πολίτιν ὀξίνιον. A T Ὀξίνα dicitur crates dentata stylis ferreis, C vt Plinius appellat, id est Occa, vt tum alii, tum Columella: quo instrumẽto rustici in occando vtuntur. Hesychius, Ὀξίνα· ἐγκαλεῖον τι γεωργικὸν, σιδηροῦς ὀμφοὺς ἔχον, ἑλκόμενον ὑπὸ βοῶν.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, Acetabulum, Vas in quo acetum asseruatur, vel in mensa apponitur: quod & ὀξυβάφιον, siue ὀξυβάφιον, necnon κύμβον siue κυμβίον & ἐμβάφιον nominatur: τὸ κεραμεῖον, ὅ ἐστιν ὄξυς δεκτικόν, vt Aristoph. schol. exp. qui apud eundem Aristoph. in Vesp. Τοῦτο τί λῷ τὸ θεσεπιν, ὀξίς, ἡ φάλαγξ; itidem ὀξίδα, esse dicit εἶδος ἀγγείου. vbi tamen dubium alicui videri queat an acetariũ vas significet: pro quo accipitur apud eundem comicum in Ranis, vbi ait, οἱ καπήλοντες ὀξίδας ῥαίνουσιν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν θεατῶν. Vbi schol. sic exponit hæc verba, οἱ ὀξυβάφοις καπήλοντες, ῥαίνουσιν ὄξει τοῖς πολεμίοις: sed addens, ὀξίδας esse κεραμεα μικρὰ, vel εἶδος λοπάδος. Aristoph. tamẽ in Pluto ὀξίδα & λοπάδα diuersa facit, atque ibi scholiast. annotat, ὀξίδα esse ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν, λοπάδα verò εἶδος ἀγγείου πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον. Verba Aristoph. sunt, Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα, Χαλκῆ γίγνοντο, videlicet quum antea essent κεραμεᾶ. Suidas, hunc locum citãs, ὀξίδα esse dicit ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν, vel λοπάδος εἶδος εἰς ὀξὺ λῆγον. Vtrius autem verba in dubiũ vocãda sint, Suidæne an scholiastæ, incertum est. Ὀξὶς, Acetabulum, Vas quo acetum metiuntur ii à quibus venditur: cotylam autem id capiebat. Diphil. apud Athen. lib. 2, de quodam qui Laconicè cœnabat, Ὀξὶς δὲ κοτύλιον. Quæ verba alter admirans, subiicit, πάνυ. respondet alter, τί παῖ; ὀξὶς μὲν ὅστ' Χωρὶς τοσοῦτο τῆς Κλεωνάμων, quid mirari? ὀξὶς apud Cleonæos tantam mansuram capit, videlicet cotylam. Pro vase autem quo acetũ apponebatur intingendis obsoniis, vtitur Sopater apud eundem Athen. lib. 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρεᾶν ἔχῃ. A T Ὀξίδαι quod apud Hesych. habetur, exponitúrque itidem λαγόνια μικρὰ vel ὀξυβάφα, mendosum esse existimo, ac pro eo reponendum opinor ὀξίδες, vel ὀξίδας.

Ὀξίζω, Aceo, (vt Cato, Vinum quod neque aceat neque muceat) id est Acidus fum, Acorem refero seu acidum saporem, vt ὀξίζων οἶνος, vinum quod acet: vtendo verbo Catoniano. sic in Geop. l. 7, inscribitur caput quod dã, πῶς οἶνον ἀρχὸ ὦμον ὀξίζειν θεραπεῦσαι δεῖ, quæ medela adhibenda sit vino incipienti acere. Possis etiã reddere Vino acescenti. Et ὀξίζοντα σαφυλὴ, vua acida seu acerba. Dioscorid. libro 5, cap. 12, vbi tradit quomodo ὀμφακίτης οἶνος conficiatur, μήπω κατὰ πάντα πεπειρου τὴ σαφυλῆς οὔσης, ἐπὶ δὲ ὀξίζουσης. Alicubi scriptum REPERITVR Ὀξύζω, per υ in penultima: quam scripturam non probo. nec enim ab ὀξὺς deriuatur, sed ab ὄξος, vt οἰνίζω ab οἶνος, & κυανίζω à κυανος. aliáque itidem.

C. ΕΠοξίζω, Coacesco. Apud Suidam in Ὀξυρεμία, Ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ, videlicet in ventriculo. vt apud Celsum, Si coacuit intus cibus, aut computruit. ἐὰν ἐπόξισεν ἔνδον ἡ τροφή. Vtitur eo verbo & Erotian. in Ὀξυρεμίαν.

C. ΠΑΡοξίζω, Ad acorem vergo, Acorem gustu vel odore refero, vt B. interpr. citans ex Diosc. Idem Bud. interpr. Subacesco.

C. Ὑποξίζω, Subacidus ſum, Aliquatenus aceo. vt ὑποξίζων ἀῶτες apud Athen. lib. 3, Panis ſubacidus. In v. l. perperam SCRIBITVR Ὑποξύζω pro Ὑποξίζω, & CONTRA Ὑποξις pro Ὑποξις.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, Acida fæx: vel Vappa. ſic enim Heſychius, Ὀξαλὶς, ἡ ὀξεῖα τρύξ, ἡ ὀξίνης οἶνος. ‖ Eſt & lapathi ſpecies quædam hoc nomine dicta, cui inter alia Dioſcor. tribuit καρπὸν ὕποξυ, ἐρυθρὸν, δριμὺ, lib. 2, cap. 140, vbi de lapathi generibus ait, ἔστι δὲ καὶ πέπαρπν εἶδος αὐτῆς, ὃ ἔνιοι ὀξαλίδα ἢ αὐαξυρίδα ἢ λάπαθον καλοῦσι. De quo Plinius l. 20, c. 21, Eſt autē & ſylueſtre, quod alii oxalidem appellant, ſatiuo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: noſtri verò rumicem, alii lapathum cantherinum. Quum autem vocet ſylueſtre lapathum, ſuſpicari aliquis poſsit, in citatis Dioſc. verbis, pro λάπαθον καλοῦσι, reponendum eſſe λάπαθον ἄγριον καλοῦσι. Ab hac verò oxalide diuerſum eſt oxylapathum, cui & ipſi tribuuntur folia ὑποξέα κατὰ τὰ ἄκρα, acutiora folia, vt Plinius habet, cuius verba ſupra citaui. In vulgatis lex. habetur ETIAM Ὀξωλὶς, quod itidem eſſe dicitur genus lapathi, ſiue rumicis, ab aciditate nomine accepto. Sed perperam ponimi opinor ὦ pro ᾶ.

Ὀπάζω,

Proſequor. κατόπιν διώκω, vt Euſt. exponit. Iliad. ε, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺ καθ' ὅμιλον ὀπάζων. Il. η, Ὡς ἄρ' Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς. id eſt ἐπόμπευε, & fugabat. quem cani comparat qui ποδὸς ἀκίου ἠὲ λέοντος Ἄλκητον κατόπισθε ποσὶν ταχέεσσι πεσόντος. vt ferè idem ſint ὀπάζειν & in perſequendo κατόπιν ἀπιέναι. quod tamen poſtremum aliquid amplius ſignificat. Et Il. ρ, Ῥεῖα δ' ἐπάῖξεσκε πολὺ καθ' ὅμιλον ὀπάζων, (perſequens) Ἀλλ' οὐχ ἧρει φῶτας ὅτ' ἐσσύτο διώκων. vbi nota ὀπάζειν & διώκειν, in eadem ſignificatione poſita eſſe. Paſſiuum Ὀπάζομαι. A perſequente vrgeor & premor. Iliad. λ, Ὡς δ' ὁπόθ' πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι Χειμάῤῥοις κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, id eſt ἐπιῤῥόμενος, καταπίνων ἐλαυνόμενος, vrgentibus imbribus Iouialibus. ‖ Ὀπάζω, Sequi iubeo, Do qui ſequatur, Comitem do. Odyſſ. ι, Αἶψα δὲ δύω κρίνας, τεῖπεν κήρυξ' ἅμ' ὀπάσας. i. δεῦ ἕπεσθαι, vt Euſtath. exponit. Paſſiuum Ὀπάζομαι, Comitem accipio, Comes mihi adiungitur. Il. τ, Ἦ, καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσαιμι κυδῆναι λίμενι. Od. κ, Ἀμφὶ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον, Βῶν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. id eſt ὀπαδὸν ἑλόμενος, inquit Euſtathius, qui in præcedenti loco ὀπάσσαιμι exponit ὀπαδεῖν ἐκείνῳ, comites delegit. Itidem Il. κ, — σὺ δὲ χείρων' ὀπάσσαι, ἀδοῖ ἔκων, idem Euſtathius annotat ὀπάζεσθαι vſurpari non pro παρέχειν, ſed pro προσλαμβάνεσθαι εἰς ὀπαδόν. Heſych. ὀπαζόμενα, expon. ἐπόμενα, θεραπευόμενα. Euſtath. hoc ὀπάζω videtur ab ἕπομαι. nec malè fortaſsis: vt nimirum ὀπάζω ita ab ἕπω ſeu potius ἕπομαι deriuetur SICVT Σώστρος à Σωέπομαι. quod σώστρος Heſych. exponit σώοδος. eſt autem id σώοδος accipiendum pro Comes, σωοδοιπόρος, vt exp. alibi. ‖ Ὀπαδεὶς autem Heſych. eſſe ait ὡς ἢ ὀπίσω δεθεὶς καὶ ἀναγκωνισθείς.

Ὀπάζω, Præbeo, Do. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἰωρέλιον, ἐφέπειν Ὤπασαν. id eſt ἔδωκαν, inquit Euſtathius. Et Odyſſ. τ, Τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic alibi, Ἕκτορι κῦδος ὀπάζει, id eſt παρέχει. Iliad. ε, — τῷ ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κῆσιν ὄπασσε, Opes & diuitias præbuit, Opibus locupletauit. Quum verò dicitur λαὸν ὀπάζειν, & πομπὴν ὀπάζειν, pertinet potius ad id ὀπάζειν cui in præcedenti tmemate poſteriorem locũ tribui. vt Il. σ, Πέμπε δέ μιν πόλεμόν δὲ πολὺ σὺν ἅμα λαὸν ὄπασσε, multitudinem magnam adiunxit quæ eum ſequeretur. Od. υ, — οὔ τι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπὴν ὀπάζειν. Videtur autem hoc ὀπάζειν, ſignificans Præbeo, Do, defluxiſſe ex præcedenti: quod ea quæ damus alicui, ea velut diſcedant à nobis, & contra illum comitentur.

C. ΚΑΤοπάζω, Perſequor, A tergo premo. κατόπιν διώκω, idem cum præcedenti ὀπάζω. Heſiod. Erg. de iis qui rapinis diuitias congerunt, οὐδέ τι πολλὰ Γίγνεται, οὐδ' αὖ δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ Ἀνθρώπων, αἰδὼ δὲ τ' ἀναιδείη καταπάζῃ, & pudorem impudentia perſequatur ac premat. Mochop. ibi exponit κατόπιν ἑαυτῆς ποιῇ, καταβάλλῃ: Procl°, νικήσῃ. In v. l. annotatur quoſdam legere, αἰδὼς δὲ γ' αὐαιδείῃ καταπάζῃ, & exponere, Pudor impudentiam a tergo ſequatur, id eſt Poſtinabeatur. Sed veterē lectionem & veteres enarratores ſequi tutius eſt.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, Qui ſequi aliquem iubetur, Qui comes alicui adiungitur: ſeu Quem comitem aliquis ſibi deligit. vno verbo reddes Comes, Aſſectator. Philo De vita Moſ. libro 3, ἀληθεῖα γὰρ ὀπαδὸς Θεοῦ, eſt enim veritas Dei comes. Plut. in Rom. ὀπαδῶν ἔρημος βασιλεὺς, aſſeclarum & ſtipatorum ope deſtitutus. nam ibi amplius aliquid ſignificat quàm ἀκόλουθος: vt in præcedenti loco Philonis, cui ſimilis eſt hic apud Suidam, de tempore, καὶ ἡ τοῦπου φύλαξ καὶ ὀπαδὸς καὶ ἐφεδρὸς ἀλήθεια. Pro Aſſecla & Stipator accipi poteſt & in quodam loco Euripidis in Ὀπάων citato. Pro comite autem Sophocles accepit in Trachin. circa finem, vbi Hyllus ad eos qui ex Euboea ſe comitati fuerant, dicit, Αἴρετ' ὀπαδοί, tollite o comites, nimirum cadauer patris mortuum. ‖ Deorũ etiam aliquis eſſe ὀπαδὸς dicitur, qui cũ eis in cælis conuerſatur, & eos veluti comitatur quocunque ierint, Deorum aſſectator. Herodian. lib. 1, de Antonino Philoſopho iam vita functo, ὀπαδὸς ἤδη καὶ συνεδρος ὄντι θεῶν. vbi Pol. vertit, Conſors eſt conſeſſorque deorum. Heſychio ὀπαδὸς eſt non ſolùm ἀκόλουθος, ſed etiam συνεδρος, φίλος.

VNDE Σωοπαδος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς, id eſt Comes: vel Aſſecla, Sectator. Teleſtes apud Athen. lib. 14, de Phrygibus qui Græcos tibia canere docuerunt, πρῶτοι τῶνδε κριτῆραι Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς σωοπαδεῖ qui primi conuiuia Græcorum cum ſuis tibiis ſectabãtur, ſeu affectabantur. Pro Comes vtitur & Areop. teſte Bud. ET Ὀπαδέω, Comitor, Sector. Heſych. ὀπαδεῖ exp. ἀκολουθεῖ.

Ὀπαδὸς, idem cum ὀπαδὸς, ſed Atticum, vt Euſt. teſtatur, pag. 156. vbi ait, ἐκ δὲ τοῦ ὀπαδεῖν γίνεται καὶ ὄνομα ὁ ὀπαδὸς, παρ' Ἀττικοῖς κοινῶς δὲ τὸ Ὀπαδὸς, ὁ δηλοῖ τὸν ἀκόλουθον. videtur tamen potius Ionicum eſſe, quum ὀπαδὸς contrà proſæ etiam ſcriptoribus vſurpatum ſit. ET Ὀπαδέω, Comitor, Comes ſum, Aſſector. à quo tamen Euſtath. præcedens ὀπαδὸς deriuat, priorem ei locum tribuens, poſteriorem τῷ ὀπαδός. Il. β. Κήρυξ, Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος ὃς οἱ ὀπάδει. Qui eũ affectabatur, Qui comes ei & affectator erat. Iliad. ε, Ἐκ δ' Διὸς πᾶσι καὶ κῦδος ὀπάδει. Sic Heſ. Erg. — πλοῦτος δ' ἀρετῇ καὶ κῦδος ὀπάδεῖ, diuitiarum virtus comes eſt, ſeu pediſequa, (vt contrà autor Rhet. ad Herennii, Virtutis pediſequæ ſunt diuitiæ) Et aliquanto pòſt de viro qui rapinis ſibi diuitias cõgeſſit, μινυθεῖσι δ' οἶκοι ἀνήρ, τῷ πᾶσ' ὀπάδει δέ τ' ὀπὶ χρόνον ὄλβος ὀπάδεῖ, ad exiguũ tempus diuitiæ eũ comitantur. Sed & virtus ὀπάδεῖν dicitur ei qui præditus ea eſt. Od. φ, — ἐθέλεις ἀρετῷ σὴν φανήσεσθαι, εἴ τοι ὀπάδεῖ, notam omnibus facere virtutem qua polles. Iupiter etiam hoſpitalis hoſpitibus & peregrinis ὀπάδεῖν dicitur, quaſi Comes eis eſſe, pro Eorum curam gerere. de quo Odyſſ. ι, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπάδεῖ. Et Odyſſ. η, ὅς θ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπάδεῖ. Pro Ὀπάδεῖν dicitur ETIAM Ὀπαδεύω, Comitor. Etym. ex Apollonio, μῆλα ὀπαδεύοντα νομῆι. AB Ὀπαδέω autem EST Ὀπαδητὴς, idē cum ὀπαδὸς. Heſych. exponit συνοδος, ἀκόλουθος, id eſt Comes, Aſſectator.

Ὀπάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς ſiue ὀπαδός. id eſt Comes, Aſſectator, Aſſecla, ἀκόλουθος, vt Euſt. exp. Il. ψ, Ἀτρέδεω Φοίνικα ὀπάονα παῖδ' ἑοῖο. Et Il. κ, Ἰδομενῆος ὀπάων. Vtitur & Eurip. in Oreſte, Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας. vbi exponitur ἀκολούθους, δούλους. Mox dicit, Καὶ πρεσβεῖς σ' ὀπαδῶν τῆς ὄλεθρος ἠνώσεται. vbi exponitur itidē ἀκολούθων, Quomodo aſſectatores & aſſeclas eius interimemus ſeu Stipatores. At PRO Ὀπάονες, quod ex Herodoto affertur, exponiturque Serui, Seruitia, reponendum fortaſsis illud ὀπάονες.

Ὀπις,

ίδος, ἡ, Vltio ſeu vindicta, qua Deus aliquẽ perſequitur: eiuſdem cum ὀπάζω originis, nimirum ab ἕπομαι deriuatum, vt quibuſdam grammaticis placet, à quibus exponitur ἡ ὀπισθεν ἑπομένη τίσις: ab aliis, ἡ εἰς τὸ μέλλον ὑπὸ θεῶν ὀπηροφή. eſt autem vox poetica, ac interdum cum genitiuo θεῶν copulatur, interdum ſine illo ſolum ponitur. Od. ξ, Οὐδ' ὄπιδα φρεσὶ θέοντες ἐν ἀφρεσὶ, οὐδ' ἐλεεινάς. Et mox, Καὶ μὴν τῆς ὄπιδος κρατερὸν θέος ἐν φρεσὶ πίπτει. Heſiodus Theog. de parcis, Οὐδέ τι λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο Πεῖραρ γ' ἐπὶ τῷ δώσουσι κακὸν ὅτῳ ὄψις ἁμάρτῃ. vbi ἐπιδώσουσι, ὅτῳ deas dicit pro Vlciſci & punire. quaſi dicas Vltionem reddere ſeu rependere. Frequentius cum genitiuo θεῶν copulatur vt antè dixi. Odyſſ. υ, Οὐκ ὄπιδα θέμεσσι θεῶν. Od. φ, — οὐδὲ θεῶν ἔπιν ἠδέσατ'. Heſiodus Erg. πολλοῖσι δίκησι Ἀλλήλους βίβασι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. quod hemiſtichium & Il. β habetur, vbi θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, ait Budæus eſſe, Reſpectum diuinum pro nihilo ducentes, vel νέμεσιν, vt Cornutus exponit. In lex. meo vet. ὄπις exponitur μῆνις τῶν ἐπιόντων καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς ἁμαρτάνουσι: & ab eo deriuatur φύλοπις. ‖ Exponitur etiam Cura, Conſideratio. & ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil penſi habens. ex Herodoto, vt arbitror. ‖ Ab Heſychio exponitur etiam φωνὴ: quo modo ὄψ potius accipitur.

Ὀπίζομαι, Curo, Reuereor. αἰδοῦμαι, ὑπηρέφομαι. Iliad. χ, Achilles ad Hectorem de Patroclo interfecto, ἐμοὶ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Iliad. σ, — μηδὸς δὲ πικνὶ ὠπίζετ' ὀφετμῶν. Od. ξ, Διὸς δ' ὠπίσατο μῆνιν Ξείνιος. Sic Heſiod. Aſpide, Τῶν οὔ τι ὀπίζετο μῆνιν. Cum genitiuo etiam cõſtruitur. vt apud Apollon. lib. 2, οὐδ' ὄσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς ἀυτῆ, ne tantillum quidem curabat ſeu verebatur Iouem. ‖ Item Caueo, φυλάσσομαι. Od. 1, Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω. ‖ Ὀπίζομαι pro ἀμείβομαι, affertur ex Pind. Pyth. vbi ὀπιζομένη χάρις exponitur Beneficium repenſum, ſiue mutuum, q. d. conſectaneum, quódque præcedentem gratiam conſectatur, ſeu ſubſequitur. Heſych. ὀπίσσεται exp. etiam ὄψεται.

C. Ἐπόπιζω, Reuereor, Caueo. nã Heſych. ἐπόπιζε exp. ὑπέτρεπτον. ὑπηρέφου. φυλάσσου.

Ὀπιδιός, ά, ό, Reuerendus: vel Summopere cauendus & extimeſcendus. Apollon. Argon. 2, de ſtyge, ἣ τε θεοῖσι Ῥίγιστον πάντεσσιν ὀπιδιόν τε τέτυκται. vbi ſchol. exponit, πμία καὶ ὑπηροφὴς ἀξία, τοῦτο τὸ ὄνομα ὀπηροφῶ. Sed perperam tam apud ſcholiaſtem quàm ipſum poetã ſcribitur Ὀπιδοπάτη. quem errorem, licet ex metro ſatis manifeſtũ, v. l. retinuerũt, in quibus SCRIPTVM Ὀπιδιός, & expoſitum Reuerendus, Cura dignus.

SED ET Ὀπὴ, in meo lex. vet. exponitur ἡ ἔξωθεν ἐπομένη πόρος. quod & apud Etymol. in Ὀπαδος habetur. cuius tamen ſignificationis nulla proferuntur exempla: ita vt mihi ea expoſitio valde ſuſpecta ſit. ‖ Nam ὀπὴ ſignificat potius Foramen. πόρος τετρημένος, vt in eodem illo lex. vet. exponitur. quod ab ὀπάσσαιμι deriuatum creditur, vt & Pollux teſtatur lib. 2, vbi deriuata & compoſita quædam ab ὀπάσσαιμι enumerans, ait, καὶ ὀπὴ, δι' ἧς ὄψιν ἰδεῖν. Sic apud Ariſtoph. in Pluto, vxori Chremyli interrogãti πῶς ἐώρακας, reſpondet Carion ſeruus, δι' τῶν τοιχίων· Ὀπὴς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, nec enim pauca habebat foramina, per quæ acies oculorũ meorum penetrare poſſet & peruidere. Et comicus quidam apud Athenæum libro 13, in mœchos, Μὴ κλίμακ' αἰτησαμένοι εἰσβαίνωμεν λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐνδυῶμεν στέγης. vbi nota de maiori etiam foramine dici, niſi malis Feneſtra interpretari. nam & ab Heſychio exponitur θυρίς. Sed & ὀπὴ τῶν ὤτων dicitur foramẽ aurium, hoc eſt meatus ille per quem vox penetrat & auditorium ſenſum verberat. Pollux lib. 2, καὶ ἡ ὀπὴ δὲ τῶν ὤτων, ἡ τοῦ πνεύματος πρὸς φωνὴν εἰς τὸν ψυχὴν, σκολιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς λέγεται. VNDE Ὀπήτιον, ου, τὸ, Subula qua aliquid perforatur. τὸ σουβλίον τοῦ τῆς ὀπῆς ἐμπιεσοῦ. Pollux l. 10, enumerans inſtrumenta σκυτοτόμων, vt ſunt, βραῖς, ſiue τρεπτρίς, σμίλη, καὶ ὀπῆτις addit, καὶ χηλίβματα καὶ ὀπέας. ἢ ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρεσι Κρησὶ, τοῖς τρυπάνοις αὐτὰ πάλιν. Similiter l. 7, cap. 21, quum inter σκυτοτόμων ἐργαλεῖα poſuiſſet σμίλιον & τρεπτρίς, ſubiungit, ὀπήτεια ἢ ὀπητείδια. ἃ ἢ χηλίβματα ὀκάλαιν οἱ ποιηταί. Scribitur autē IBI Ὀπήτεια, per ει in penultima. AT Ὀπητίδια exiſtimo eſſe diminutiuum pro ὀπήτια, ſiue ὀπήτεια. quod tamen ὀπήτεια haud ſcio an ita ſcribẽdum ſit, præſertim quum nõ ſolùm apud ipſum Pollucem, Sed etiam apud Suidã & Heſychium ὀπήτια reperiam. Verba Suidæ paulo antè citaui: Heſychii addam, quæ cum Pollucis verbis conſentiunt. Χηλίβατος, inquit, πλέξεις. χηλίβματα δὲ ἐλέγοντο τὰ ὀπήτια οἷς πλεκόμενον ἢ ῥάπτοιτο. perperam tamen ibi ἠπόπα habetur pro ὀπήτια. Sed ET Ὀπεὶ quod in poſteriore Pollucis loco habetur, pro ὀπήτιον vſurpatũ creditur. Ab eodem ὀπὴ deriuatum EST Ὀπαία. Significat autem ὀπαία fictile vas in quo foramen eſt: aut Dolium foramen habens. nam κεραμὶς (quo Poll. in exponẽdo hoc ὀπαῖα vtitur) B. interpr. inter alia, Teſta, Fictile vas, Dolium: at κεραμὶς ſignificans tegulam, huic loco conuenire non videtur. Poll. lib. 2, ὀπαῖαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν κεραμίδα ὀνόμαζον ἢ τὴν ὀπὴν εἴχεν. ET Ὀπαῖος, ου, τὸ, quod exponitur Foramen ollæ: item Foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Apud Plut. autem in Pericle, τὸ δ' ὀπαῖον ὃν τῷ αὐακτόρου Ξενοκλῆς ὠκοδόμησε, interpres vertit, Faſtigium feneſtræ adyti Xenocles adiecit.

Quæ ſequũtur, eiuſdem cum ὄπις ſunt originis, quarum etiam nonnulla ab eo compoſita videntur, nonnulla ab eo deriuata, quanuis ſignificatio ſit aliquantum diuerſa.

C. Ἀνόπιν, Retro, Retrorſum. εἰς τοὔπισω. Heſych.

C. Κατόπιν, A tergo. quod nonnullis dictum videtur quaſi Poſt faciem. ὄψις tamẽ pro Viſus ſeu Facies vſurpatum non vidi. Conſtruitur autem hoc κατόπιν cum genitiuo, qui interdum præponitur, interdum poſtponitur. Ariſtoph. Equit. Εὐθὺς γὰρ αὐτὸ κατόπιν ὀνθένδ' ἥμελον, proſequebar eum. quaſi A tergo ipſi hinc ibam. Idem, ἀκολουθεῖ κατόπιν αἰθρωπου τυφλοῦ. in quibus locis κατόπιν τινος ἴέναι, & ἀκολουθεῖν κατόπιν τινος, quod Latini Pone aliquẽ ſequi. Plut. in Camillo, ἵδρυσε πλὴν σκραπαὶ κατόπιν αὐτῶν, à tergo eorũ ſua caſtra locauit. ſeu Pone ipſos. Et κατόπιν πθεσθαι, quod Latinis Poſtponere. Apud Suidam, τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα, Honeſtati & virtuti poſtponere ac poſthabere omnia, ſeu omnibus anteponere atque anteferre virtutem & honeſtatem.

In nonnullis locis de tempore, pro Poſt. vt apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, poſt interrogationes. Apud Suid. κατόπιν ἦκε καιροῦ, poſt amiſſam occaſionem. Naz. κατόπιν ἑορτῆς, poſt feſtũ, ſeu poſtridie feſti. Dicitur & ὁ κατόπιν, pro Sequuturus, Venturus, ſeu Sequens, Veniens. In epigr. τὰ κατόπιν δάκρυα, Sequuturæ lacrymæ, ſeu pòſt futuræ. Baſil. ἐν τῷ κατόπιν χρόνῳ. Chryſ. de officio epiſc. ἐν τῷ κατόπιν ὀνιαυτῷ, Anno veniente, Anno ſubſequente. Sic Dionyſ. Halic. lib. 8, τὸ κατόπιν ὀνιαυτὸ, Sequentis ſeu venientis anni.

C. Μετόπιν, A tergo. Item poſtea. Ab Heſychio exponitur μετοπίσθεν.

Ὀπίσω, SIVE Ὀπίσω, poeticè, Retrorſum, Retro, In auerſum. Ο l. π, Ἀλλὰ σύ γ' ἀγκέλευε ὀπίσω κίε, retrorſum redi: vt Plin. de cancris, Retrorſum pari velocitate redeunt. Et Lucr. Indéque retrorſum redit, & conuertit eodem. Nec non Horat. — retrorſum Vela dare, atque iterare cursus. Od. η, — ἀπήγαγον εἴκασ' ὀπίσω, domũ reduxit. Præcedenti autem loco ſimilis eſt hic Il. π, de Patro. lo, ἀνεχάζετο πολὺ ὀπίσω, Μῆνιν ἀλυσκάζων ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, Retrorſum redibat, ſeu retrò cedebat, Retro diſcedebat, vt interdũ Latini loquũtur: qui etiã Ab ducere retro dicunt quod Homer. ἀπάγειν ὀπίσω. Et ὀπίσω νομᾶν, retrorſum ſeu in auerſum verſare. Il. ζ, Σκηπτρον δ' ἄρ' ὀπίσω ἄνεφ' ἑστῶτες ὀνόμα, Ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχασκε (vbi ὀπίσω id ſignificat, quod Ariſt. dicit εἰς τοὔπισθεν, in auerſum. vt Pliniũ interpretari mox docebo) Et Il. φ, Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, retro ligauit manus. vel etiã A tergo. Ariſtot. De mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, & anteſe & in auerſum ſeu retro perrepere: (nam Anteſe & in auerſum, à Plinio ſibi opponuntur, vt in Ὀπίσθεν videre poteris) ſunt & qui interpr. Vltro citróque perrepere. Et dux quidam cum ſuo exercitu pedẽ referens, apud Plut. in Apophth. dicit ſe non fugere, ſed διώκειν τὸ συμφέρον ὀπίσω κείμενον, retro, ſeu à tergo. Dicitur & εἰς τοὔπισω, pro Retrorſum, In auerſum. vt ἡ εἰς τοὔπισω ξυνολκὴ ſiue καμπὴ, apud Aret. quam & ἐς κατόπιν αὐλκίσιν vocat, & vna voce ὀπισθόπνον: (cui opponitur ἡ εἰς τοὐμπροσθεν ξυνολκὴ, quæ & ἐμπροσθόπνος) quum ceruix in poſteriorem partem reflectitur & ſcapulis annectitur. ‖ Ponitur etiam pro Poſt, ac interdum cum genitiuo conſtruitur, interdum ſine caſu legitur. In

epist.ad Tim.1,cap.5, ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν, Satanam sequuti sunt. Petrus epist.2,cap.2, οἱ ὀπίσω σαρκὸς, qui carnem sequuntur. Eccles.9, ὀπίσω αὐτῶν, post hæc. Absolutè etiam sine casu ponitur pro Post, ac interdũ de tempore dicitur pro Postea, vel poti? In posterum. nam & de præt.& de futuro tempore vsurpatur. Od.ξ, πολλὰ δ' ὀπίσσειε Δίζηαι, multa mihi postea obtigere. Sæpius de futuro pro In posterũ. Il.γ, Οἷς δ' ὀ γέρων μετέηκε, ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσσω Λεύσσει ὁπως ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, & antehac & in posterum prouidebit. Iliad.σ, & Od.ω, de vate, — ὁ δ' οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, & antecacta & euentura videt. Odyssea β, — μή τοι τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω, nequid fortè eis mali postea accidat. Iliad.ρ, αὐτὰρ ὀπίσσω Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν. Iliad.ζ, Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. Od. λ, οἶος δ' Ἀχιλλεὺς Οὔτις ἀνὴρ πρόσθε μακάρεσσι μακάρεσσι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, nec antehac fuit nec in posterum erit. ET Τοὐπίσω, Posthac. ex Eurip.

C. Ὀπισαμβώ, Itio retrograda. ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις, vt Eustath. ex quodam lexico exponit. Deriuatum autem videtur ex ὀπίσω & ἀναβαίνειν. id est ὀπίσω ἰέναι, ὀπίσω ἀναχάζεσθαι, vt Homerus loquitur: vt alibi, ὀπισω χωρεῖν, ἀναχωρεῖν, ἀναποδίζειν, ὅθι σκέλος χωρεῖν, siue ἀνάγειν.

C. Ἐξοπίσω, In aduersum, Retrorsum, Retro. Hesiodus, — ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω, retrò amandare. ‖ Exponitur etiam Postea.

Ὄπισθεν, SIVE Ὄπιθε, poeticè, A tergo, Pone. Il.χ, — ὁ δ' ὄπισθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Od.ο, — σῶον ὄπισθεν Πέμψει, à tergo seu à puppi immittet. Plato lib.1 De rep. καί μου ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, pone me prehẽdens veste. Et Arcesilaus apud Plutar. in præc. sanit. & Sympos. 8, in mœchos & ἀκόλαστος dicit οὐδὲν διαφέρειν ὄπισθεν πυγὴ ἢ ἔμπροσθεν κυαμίδες ἢ. Item ὄπισθεν πιεῖσθαι dicimus eum quem præuertimus & superamus. Xenophon Hellen.4, νομίζων ὀπίσω ὀπισθεν τιθέμενος ἔθνη, πάντα ὑποτερήσεσθαι βασιλέως, quas superaflet & deuicisset gentes. Item ὁ ὄπισθεν, Qui pone & a tergo est. Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, Tum quæ ante sunt, tum quæ retro, Et quæ à fronte sunt & quæ à tergo. Plat. Char. οἱ τοῖς ὄπισθεν ἕπεσθαι, à tergo sequebantur. οἱ ὄπισθεν dicuntur etiam qui superati & victi sunt. οἱ νικηθέντες, vt apud Soph. exp. Καὶ ἐς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξω ὕδωρ. Item εἰς τοὐπισθεν apud Aristotelem, In auersum: cui opponit εἰς τὸ πρόσθεν, ante se. Locum Aristot. cum Plinii interpretatione habes in Κῶλον.

‖ Ὄπισθεν de tempore etiam dicitur pro Posthac, Postea, seu Post. Odyss.ξ, — αὐτὰρ ὄπισθε Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. id est εἰς τὸ μέλλον. Et ὁ ὄπισθεν, posterior. Eodẽ modo, nimirum pro Postea, μετὰ ταῦτα, accipit Eust. Od.χ, Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδοῦσαι ὄπισθε. postea. Cæterùm Ὄπισθεν ex ὀπίσω deriuari, ac per syncopen quasi ὀπίσωθεν dici, vult idem Eust.

Poeticè pro ὄπισθεν siue ὄπισθε, metri causa VSVRPATVR Ὄπιθεν, SIVE Ὄπιθε. Iliad.ψ, — ὄπιθεν δ' ἄρα οἱ δίος Ἀχιλλεὺς, ponè tenebat. Il.β, ὄπιθεν κομόωντες, in terga comãtes, vt Stat. loquitur. (pro quo vocabulo cõposito dicitur ὀπισθοκόμαι) Il.α, Σταθὴ δ' ὄπιθεν, A tergo seu pone stabat, Retro stabat. Ὄπιθεν τῇ dicuntur etiam ii qui non adsunt, μὴ παρόντες, vt Eustathius exponit. Odyss.α, Νῶϊ δέ σε τῇ ὄπιθεν γηθήσαιμι οὐ παρεόντων, Πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρός. Sed idem Eustath. annotat τῇ ὄπιθεν accipi etiam posse pro τῇ μελλόντων, nimirum τὸ ἰδεῖν τὸν ἄλοχον καὶ πατέρα. vt sensus sit, Oro te per ea quæ futura sunt, vt videlicet videas vxorem. Nam ὄπιθεν temporis etiam aduerbium est, sicut & ὄπισθεν. vt Od.β, Τηλέμαχ', οὐδὲ τ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσαι οὐδὲ νόημον, nec in posterum.

C. Ὀπιθέναρ. Quidam eam partem manus qua aliquid prehendi solet, quæ est prior & quasi auersa, θέναρ appellarunt, vt Hippocr. & ante hunc Homerus. Huic oppositam verò totam, quæ est veluti auersa manus, ὀπισθέναρ, posteriorem planitiem. Hæc Camer. in vtriusque linguæ Comment. Ibidem quum θέναρ interpretatus esset Ir, subiicit, Exterius est ὀπισθέναρ, vel potius τὸ ὄπισθε θέναρ, id est θρυμνὴ χεὶρ, prona manus: vt versa, ὑπία, id est supina. Desumpsit autem hæc ex Polluce, qui lib.1 ait, καὶ τὸ μὲν ἔνδοθεν τῆς χειρὸς οὐδ. κῶδες, ἀπὸ τοῦ μεγαλοδακτύλου μέχρι τοῦ λιχανοῦ, καλεῖται θέναρ· τὸ δὲ ὄπισθεν, ὀπισθέναρ. Aliquanto pòst ait, ἔνιοι δὲ τὸ κοῦφον πρόσθιον τῆς θρακὸς ἅπαν, θέναρ οἴονται καλεῖσθαι· τὸ δ' αὐτὸ μέρος παῦ, ὀπισθέναρ, ἢ κπίνας.

C. Ὀπισθοέλμων, Qui retrorsum redit, Qui retrò cedit, Retrogradus. In Epigr. de paguro, vt Plin. de cancris, Retrorsum pari velocitate redeunt.

C. Ὀπισθόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, A tergo scriptus. nam & aduersis pagellis scribi solebat, vt ex Plin. discimus lib.13, cap.11, vbi de chartarum generibus agit, Nimia quippe Augustæ tenuitas tolerandis non sufficiebat calamis. Ad hoc trasmittẽs literas, lituræ metum afferebat aduersis. Luc. in Vit. vend. ἡ πτερὰ δ' ὅσοι θέρμον ἔσταμεν τοῖς καὶ ὀπισθόγραφον βιβλίον. Quo vocabulo vtitur & Plinius Secundus in epistola quadam ad Marcum, de aunculo suo loquens, Hac intentione tot ista volumina peregit: Electorum commentarios CLX mihi reliquit, opisthographos quidem, minutissimè perscriptos. ‖ In vulg. lex. leguntur hæc, ex variis collecta, (quorum tamen quædam sola coniectura nituntur) Folii verò pagella vna in ratiocinatorũ codicibus, rationẽ continebat expensi: altera ex aduerso, accepti: vt vno ferè intuitu rationes aduersarias vtrobique spectando ratiociniũ cuiuis facillimũ foret. Ad quod allusisse videtur Plin. lib.2, c.7, de fortuna loquens, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium sola vtranque paginam facit. Rursus foliorum singulorum ratiocinarii pagina vna dicebatur charta noua, altera verò, deletitia: quia spongia deletili solebant inducere atq; obliterare quæ præscripserant, postquam retulissent in codicem, & nominum iustas tabulas confecissent. Præscripserant autem accipitur hic pro Prius scripserant (vnde Præscriptiones apud Ciceronem) in lituratiis siue aduersariis. sic enim Cicero appellat, quia aduersantur opponunturque chartæ nouæ, à tergo cuius quæ scripta sunt, aduersaria nominantur. à Cicerone inquam pro Roscio comœdo, vbi scribit, Nimiũ cicò ait me indagare de tabulis: non habere se hoc nomen acceptum in codicem accepti & expensi relatum conficetur, sed in aduersariis patêre contendit. Vtque eone te diligis & magnificè circunspicis, vt pecuniam non ex tuis tabulis sed aduersariis petas? Suum codicem testis loco recitare, arrogantiæ est: suarum præscriptionum & liturarum aduersaria proferre, non amentia est? Rursum idẽ dicit negligenter scribi aduersaria, ac diligenter confici tabulas: quia hæc sunt menstrua, illæ æternæ: hæc delentur statim, illæ seruantur sanctè: hæc sunt coniecta, illæ in ordinem conficiæ. Id igitur est discriminis inter aduersaria & codicem, seu iustas tabulas, quod inter præscriptionem & perscriptionem, id est exactam absolutámque scriptionem καὶ εἰς τὸ καλὸς γραφῶ, in noua videlicet charta, non in deletitia ac lituratiis. Hermolaus Barbarus, quum opisthographos appellari dixisset, quoniam vtraque pagina scripti essent, aduersa & auersa, minutis literis & lituris pleni, subiungit, Scio quosdã opisthographũ accipere pro eo quod ita scriptum est, vt legi postea non possit, nisi librariis describendum mandetur. Dicat aliquis & pro charta deletili siue palimpsesto posse capi: quia Vlpianus de bonorũ secundum tabulas possessione differens, in l. Chartæ, ff. De bonorum possess. secundum tab. Chartæ (inquit) appellatio etiam ad nouam chartam refertur & ad deletitiã. Proinde etsi in opisthographo quis restatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi à tergo id nomen tractum placet, vt probem qui sic interpretantur in Iuuenale, Sat.1, — summi plenia iam margine libri, Scriptus & in tergo, nec dum finitus Orestes. Hæc ille.

C. Ὀπισθόδετος, ε, ὁ καὶ ἡ, Retro ligatus, A tergo ligatus. vt ὀπισθόδετοι ἱμάντες, Lora retro ligata, quibus equi os frenatur. Exemplum habes in Λάβρος.

C. Ὀπισθόδομος, ε, ὁ, Postica domus pars, (vt Liuius, Hortus erat posticis ædium partibus. Sueton. Proripuitque se postica

postica parte palatii) Seu Posticũ. Luc. in Tim. ἀλλὰ καὶ πλουτοῦς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nisi fortè peculiariter ὀπισθόδομον hic intelligat posticam arcis Athenienſis partem, vbi ærarium publicum erat. ‖ Dicitur & templi postica pars, ὀπισθόδομος, vt Poll. testatur. lib.1, cap.1, τὸ ὄπισθεν τοῦ ναοῦ, ὀπισθόδομος· καὶ τὸ κατόπιν, ὀπισθόδομος. Sic vsus est Aristoph. in Pluto, Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, Posticum templi Palladis: vel etiam Posticam arcis partem, (nam & ea Palladi sacra erat) vt Poll. docet l.9, καὶ τὸ κατόπιν τῆς ἄκρας πόλεως, ὀπισθόδομον.

C. Ὀπισθοέλκυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ponè sequitur, Affectator. Nonn. Eiusdem signif. ὀπαδὸς, siue ὀπηδὸς, & ὀπάων.

C. Ὀπισθώμης, SIVE Ὀπισθοκόμος, In terga comãs, vt Stat. loquitur. Posteriori parte comatus. Priori vti ur Herodot. posteriori Nonn. apud quem ὀπισθοκόμοι μέροπες.

C. Ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, Genus calceamẽtorum muliebrium, de quo Poll. lib.7.

C. Ὀπισθονόμος, Qui retrò ambulans pascitur. vel, Qui retrorsa ceruice pascitur. ὀπισθονόμοι βόες apud Herodot. vt apud Plin. lib.8, cap.45, Boues animalium soli & retrò ambulan es pascuntur. Athen. tamen sub finem l.5, dicit nõ esse πιθανὸν quod Herodotus dicit ὡς εἰσί τινες κατὰ τὴν Λιβύην ὀπισθονόμοι βοῦς· ὅθεν τὸ μὴ ἔκφυσθαι αὐτοῖς πρυμνόθρους νέμεσθαι, ἀλλ' εἰς τοὐπίσω ἀποχωροῦντας. Aristot. in 2 De part. anim. τοῖς ὀπισθονόμοις βόσι νέμεσθαι φασὶν ἀναχωροῦντας πάλιν πρόσω, nimirum propter longitudinem cornuum cessim euntes. B. Valla apud Herodot. Præposterè pasci vertit.

C. Ὀπισθόπορος, Retrogradus. Exponitur etiam Sectator, Affecta. quo signif. ὀπαδὸς quoque vsurpatur.

C. Ὀπισθοπαῖς, Ponè gradiens, seu Ponè sequens. Eurip. ὀπισθοπαῖς ὀμμάτων εἰς, turba pedissequa. Et ὀπισθόπους δίκη, quæ delicta sequitur, ἡ ἐπὶ ἡμέραν ἀκολουθοῦσα τοῖς ἀδικήμασι, vt Suid. exp. Vtitur Greg. in patris epitaph. pag. 132. ‖ Item Retrocedens. ἀποχωρέσας. Hesych.

C. Ὀπισθορμητὴς, Qui retrocedit, Retrogradus, Recessim cedens, atque imitans nepam, vt Plaut loquitur. Deriuatum A B Ὀπισθορμέω, Retrocedo. vnde ὀπισθορμήσας apud Hesych. εἰς τοὐπίσω χωρήσας.

C. Ὀπισθοσφενδόνη, Ornamentum quoddam capitis muliebre: quidam Reticulum interpr. Pollux lib.5, c.16, ex Aristoph.

C. Ὀπισθοπία dicitur Sepia, vt Hesych. annotat. vox à comicis ficta, vt Eust. tradit p.1818, vbi ait, ὀπισθοπία ὄψ, ἡ ὄπισθεν πλῶσα τὸν παρ' αὐτῇ ὅλον. Exẽplũ habes in Ἄκρος.

C. Ὀπισθόπνοος dicitur perpetua corporis conuulsio in partem posteriorẽ. species τοῦ ἀσασμοῦ: is autem perpetuus est & non distinctus accessionibus quæ per temporum redeunt internalla: totúmque corpus exercet, ita vt nulla eius pars in posteriora non contorqueantur. Hæc inter alia Gorr. qui etiam addit, Galenum & medicos qui eum sequuti sunt, censuisse fieri hunc morbum cõtractis iis neruis qui corpus in posteriora inflectunt. Præterea eum qui simpliciter ὀπισθόπνοος dicitur, totius esse corporis, & malè affecto neruorum principio contingere: posse tamen quibusdam etiam partibus accidere, vt ceruici, maxillis, lumbis. cõuulsis videlicet eorum duntaxat musculis qui eas partes in posteriora agunt: verùm eum non simpliciter opisthotonon dicẽdum esse, sed addito eius partis nomine quæ distenditur. Plin. l.28, c.12, Dolorem inflexibilẽ (opisthotonõ vocant) leuat vrina capræ auribus infusa. Celsus l.4, c.3, de triplici ceruicis morbo, Qui quõdam rigore neruorum modò caput scapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem ceruicem intendit. priorem Græci ὀπισθότονον: insequentem ἐμπεσθότονον: vltimum, τέτανον appellant. Scrib. Larg. c.104, Malagma ad ὀπισθότονον, id est quum ceruix reflexa est in posteriorem partem, aut rigida cum intensione oculorũ & maxillarum. Facit & ad κυνικὸν ἀσασμὸν, quum in vtramlibet partem deprauata est facies. Aret. l.1 De morbis acutis siue celeribus, ἢ μὲν οὖ κατόπιν τὸ νοσέοντος αἀάκλισιν, ὀπισθότονον καλέουσιν, τὴν δὲ πεπυθότων νεύρων. Ibidẽ appellat ἐς τὸ κατόπιν ξυμπολεῖν, & ἐς τοὐπίσω καμπήν: opponens ei ἐμπεσθότονον, quam & ἐς τοὔμπροσθεν ξυμπολεῖν appellat, hoc est quum ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλεται αὐχένα τοῦ τοῖσι τοῦ πρόσθεν νεύροισι. ‖ At ὀπισθόπνοος δεσμὸς à Nonno dicitur Vinculum quo manus alicui post terga ligãtur. vt & ὀπισθόδετοι ἱμάντες dici queũt. VNDE Ὀπισθοπνικὸς, ὴ, ὸ, Cui quodam rigore neruorum caput scapulis annexũ est, Cui ceruix reflexa est in posteriorem partem. Opisthotonicus, vt Plin. appellat multis in locis. Diosc. l.3, c.18, ῥίζα ὀπισθοπνικοῖς βοηθεῖ πινομένη, quibus ceruix retrorsum inflexa est. A QVO Ὀπισθοπνικῶς, More eorum quibus ceruix reflexa est in posteriorem partem, Ceruice retrorsum inflexa. Diosc. lib.1, c.72, de metopio oleo, πρὸς ὀπισθοπνικῶς κατωμένους χρήσιμον ἐστι, Vtile conuulsis, præsertim quibus ceruix in scapulas deiecta & retrorsum contracta est, vt Ruellius vertit.

C. Ὀπισθοφάλακρος, A tergo caluus, Qui occipite caluo est. Episheton κομοῦντος apud poetas, quoniam αὐτοῦ ὀπίσθου λαβέσθαι ἀδύνατον. Sic in illis qui falsò Catoni adscribuntur versus, Fronte capillata est, post hæc occasio calua.

C. Ὀπισθοφανὴς, Hesych. exp. εἰς τοὐπίσω πρόσω. A T Ὀπισθοφανῶς redditur Retrorsum, In auersum.

C. Ὀπισθοφύλαξ, Qui à tergo agmen tutatur, seu ductat. Et ὀπισθοφύλακες, qui in prælis terga tutantur. Philo De vita M l.1, τὸν μὲν νεότητα διαγνέμας εἰς πρεσβύτας καὶ ὀπισθοφύλακας, diuisa iuuentute omni in principia & post principia. VNDE Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, Posterior custodia, Custodia militum à tergo seu post principia. ἐν τῇ ὀπισθοφυλακίᾳ, post principia, vt Varro & Terent. loquuntur. ET Ὀπισθοφυλακέω, A tergo agmen custodio & tueor. Poll. l.1, de ἡγεμόνος loquens, καλοῦσι δὲ καὶ ὀπισθοφύλακες· καὶ πέρυσι ἡγεμόνα, καὶ ὀπισθοφυλακεῖν. Vtitur Philo De vita M. l.1, ὅπως ὀπισθοφυλακῶν. Vbi Turn. vertit, Vt postrema clauderet. Herodian. l.8, αὐτὸς ἅμα τοῖς διωγμοῖς ὀπισθοφυλακῶν ἔπεσε.

C. Ὀπισθαρηπικὸς, ὴ, ὸ, Qui in auersum mingit, Qui retrorsum vrinam mittit. Athen. l.3, ex Aristot. Hist. an. l.5, ἅμα λακοσράκων ὀχεύουσι κάεσθαι, ἀσκοί, καὶ εἴδες καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς καὶ ὀπισθουρηπικὰ τοῦ πεπεσόντων. C. Ἐξόπισθεν, A tergo. Plut. in Numa, p.116 meæ edit. αὐτὸς δὲ τοῦ θεοῦ ἐξόπισθεν, καὶ τῇ δεξιᾷ τοῦ κεφαλῆς ἐφαπτόμενος. Vtitur & ita in Rom. p.99. Et cum genit. apud Aristoph. ἐξόπισθεν μου. Et τὸ ἐξόπισθεν τοῦ κεφαλῆς, Aristot. Posterior capitis pars, seu Auersa capitis pars. i. sinciput. Et εἰς τὸ ἐξόπισθεν, In auersum, Retrorsum. idem cum ἐξοπίσω. ‖ Exponitur etiã In posterũ. Sicut verò ὄπισθεν poeticè dicitur pro ὄπισθεν, sic ET IAM Ἐξόπισθεν pro Ἐξόπισθεν.

C. Ἐπόπισθεν, A tergo, Ponè. Vtitur Hesiod. in vers. quibusdam qui ab Athenæo citantur, quos in fine operum ipsius Hesiodi posui.

C Κατόπισθεν, idem. i. Ponè, A tergo. Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου, — ad tergũ cynosuræ vertitur arcti, vt Cic. interpr. Et apud Plat. in 2 De rep. ἡμῶν κατόπισθεν λέπτος. post se. vbi alii interpr. In posterũ. Poetæ vsurpãt ET IAM Κατόπισθε, metri causa, sicut ὄπισθε pro ὄπισθεν.

C. Μετόπισθεν, SIVE Μετόπισθε, poeticè, idẽ cũ præcedenti. Itẽ, Pòst, Postea. Il.ρ, Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχῳ ἤγαρον Ἀχαιῶν, qui postea pugnam ciuerunt, hoc est post Aiacẽ, & Diomedem Merionémque. Pro Postea, seu In posterum, vtitur & Hesiod. Ab Hesych. exponitur ὕστερον, μετὰ ταῦτα.

Ὀπίσθιος, ὴ, ὸ, Posticus, Auersus: seu Posterior. Aristot. Histor. anim. lib.8, de equis, τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκεται ὑπὸ τὰ ἔμπροσθια, quum posteriora crura languidè priora subsequuntur, vt Bud. vertit: de equis, de quibus Xen. De re eq. ὑποπήγνυται τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἔμπροσθια. Itidem de Bisaltarum equis apud Athen. libro 12, ὅθεν τὸ ὀπίσθιον τῶν ἱππῶν ἰσάμφοιν, τοῖς πρόσθιοις ὠρχοῦντο. Et ὀπίσθιον τέλος, extrema acies, hoc est Milites qui à tergo agminis sunt. Gaza apud Aristot. τὰ ὀπίσθια pro loco vertit Suffragines, vel Cauda. Τὰ ὀπίσθια exponitur etiam Præterita: Hesych. τὰ παρεληλυθότα. VNDE Ὀπισθίως, Ponè, A tergo. 1 Reg.4, ὀπισθίως ἐκάθητο τῆς πύλης, post portam positus.

Ὀπίστερος, ου, ὁ, Posterior, A tergo sequens. Nonnus. ET Ὀπίσατος, Postremus, Qui à tergo omnium est, Qui pone omnes sequitur. id est Vltimus, ὕστατος. Iliad.λ, &

Iliad. θ, Αἰὲν ὑποκτείνων τὸν ὀπίσσατον, vltimum quenque, & qui à tergo omnes sequeretur, interficiens. Quod verò ad hoc ὀπίσσατος attinet, annotat Eustathius συνεκκόψας ex ὀπισθόπατος: & quod de ὀπίστερος intelligi debet, esse videlicet tanquam ex ὀπιστότερος. Sed quum diuersa sit scriptura, addit, fortasse potius ab ὀπίσω hæc duo ὀπίστερος & ὀπίσσατος deriuari.

ΟΠΛΟΝ, ου, τὸ, q. d. Armum. Plur. numero Ὅπλα, Arma. Homer. Iliad. κ, Τὼ δ' ἐπὶ οὐδὸν ὅπλοισιν ὀνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, Arma induerunt, vt & Latini loquuntur: hoc est Armis se accinxerunt, Se armarunt. Æschines contra Ctesiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι, armati. Thucyd. libro 6, pag. 216, ἐν ὅπλοις ἠρέθη. In armis esse, seu Armatum esse. Et Herodian. libro 6, ἡσύχαζον, οὐδὲ ἐν ὅπλοις ἐγίνοντο, nec arma ceperunt, seu sumpserunt. Idem lib. 4, ἐν τοῖς ὅπλοις ἦσαν, in armis erant. Philo De vita Mos. lib. 1, ἐν τοῖς ὅπλοις ἐκπαιδευθεὶς πρὸς πάσαν δύναμιν, copiæ in armis ad pugnã explicatæ. Rursum Thucyd. lib. 8, ἥκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅπλοις, armis suis instructi. Æschin. contra Ctesiphontẽ, ἥκοντες παρὰ ἡμᾶς μετ' ὅπλων παρεσκευασμένοι, id est armati. Thucyd. lib. 2, ἐπεσβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις ἐς πλοῖα θαλάσσης. Et in epist. Philippi apud Demosthenem, ὅπλοις διακρίνεσθαι, armis de summa rerum discernere. Et συμβάλλειν ὅπλα, concutere arma, vt Ouidius loquitur. vnde apud Plutarch. De fort. Alexandri lib. 1, ἀλαλαγμοῖς καὶ ὅπλων συρφετοῖς. Demosth. Philipp. 3, τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δύναμιν πολλὴν περὶ αὐτοῦ. Idem contra Midiam, θεμένος τὰ ὅπλα, arma ponens, hoc est deponens. Plato Apologia, ὅπλα ἀφεὶς καὶ ἐφ' ἱκετείαν τραπείς. Xenoph. P. ed. 4, ἐρίπτουν τὰ ὅπλα. Sic Aristot. Ethic. 5. cap. 1, μὴ λέπειν πλὴν πεῖξιν, μηδὲ φεύγειν, μηδὲ ῥίπτειν τὰ ὅπλα. abiicere & proiicere arma Latini quoque dicunt. Thucyd. lib. 4, pag. 134, τὰ ὅπλα παρεδόσαν καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις. Xenoph. Hellen. 2, τὰ ὅπλα παντῶν παρέλυον. Herodian. libro 7, γυμνοὶ ὅπλων. Et ἀναλαμβάνειν ὅπλα apud Plutarch. in Coriol. cui opponit καταθεῖναι τὰ ὅπλα. Sic Resumere arma & Deponere arma, contraria sunt. Item apud Xenoph. Hellen. 2, ὅπλα ἐπεσώθη, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα. Et Herodian. lib. 3, ἐρᾴζειν ὅπλα. (vbi etiam ὅπλοις χρῆσθαι ἐδιδάχθησαν, armis vti) Xenoph. in Laced. republ. ὅπλα λαμπρίζεσθαι: vt Stat. Polire arma. Lucian. in Tim. ἔχειν ὅπλα. Aristot. Polit. 4, ὅπλα κεκτῆσθαι. Et Polit. 2, πλὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Plutarch. Apophtheg. ὅπλα φέρειν. Sic Herodian. libro 7, ἃ ἔφερον ἀνηρεθέντου πολέμου ὅπλα. Plato libro 5 De republ. λαβόντες ὁ τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, rapientes obuium quòdque telum. Sic Herodian. libro 7, παρὰ τὸ ἐμπίπτον ὑπὸ τῆς ἀξιομάχου ἐρᾴζειν ὅπλον ἐποιεῖτο, quicquid occurreret, furor in arma conuertebat. Thuc. lib. 8, ὅπλα παρέχοντα, arma ministrant, seu Præbent, Suggerunt. Et lib. 4, ὅπλα ὑπερέειν τοῖς στρατῷ. quo genere loquendi vtitur etiam lib. 5. At lib. 1 dicit ὅπλα κινεῖν, sicut & Latini & Arma mouere dicũt, pro Arma capere, seu capessere, Arma sumere. Sic Herodian. lib. 7, πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν. Rursum Thuc. lib. 6, ἐξέπεσον ὅπλων ἐποιοῦτο, quod Cicero dicit Inspicere arma. Idem lib. 8 dicit ὑπὸ τοῖς ὅπλοις πρεσβεύειν. Et paulo antè, ἐφ' ὅπλοις ἦσαν. in quibus locis significat Arma eos ad manum habuisse, non tamen eis indutos fuisse. At Athen. lib. 4, πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, pro In armis saltabant. vnde ἐνόπλιος ὄρχησις. Ἰτέ, ὅπλα ἀίσσεμεν, Xenophon Pæd. 7, ex quo antè habuimus ὅπλα ξύλινα & οἰσύϊνα. Plut. Coriol. ὅπλον σύμφυτον καὶ συγγενὲς, telum quo natura muniuit. Plutar. Alexandro, Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἐπτερέφεσθαι, pro Armis Macedonicis assuescere. ¶ Aliquando ὅπλον alio vocabulo reddendum est. vt apud Synes. epist. 104, οὐδὲ ἔστιν εἶσω πλὴν ὅπλων ῥυέσθαι, in præsidia se recipere. Sic enim nonnulli interpr. Nisi malis, Armis se accingere, Arma induere. Alex. Aphr. l. 1 Problem. ὅπλον πρὸς δυςπάθειαν μέγα, armat & munitissimũ reddit contra morbum.

Ὅπλα ab Homero vocantur etiam instrumenta fabrilia & nautica, vt Virgilius Cerealia arma vocauit Instrumenta quibus cereris, siue cerealia semina comminuuntur & in farinam rediguntur. Odysseæ γ, χαλκεὺς ὅπ' ὀνὶ χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma, qualia esse dicit ἄκμονα, σύραγγα, πυρὸς ἀγρὸν. Et Il. 6, Vulcanus Ὅφρ' αὖ ἐγὼ φυσῶ ὑποθείομαι, ὅπ' ἀ τε πάντα, folles, ac omnia reliqua arma fabrilia. Idem Vulcanus mox ὅπλα πάντα λαβὼν ἐς ἀγχιμόλιον ξυλλέγετο. De nauticis quoque armis dicitur, vt sunt remi, conti, & huiusmodi. vt apud Virg. Armis spoliata nauis. Odyss. ζ, νηὸς ὅπλα μελαίνων. Odyss. λ, ὅπλα ποιησάμενοι κατὰ νῆα. Et Od. β, Telemachus suos remiges iubet Ὅπλων ἅπτεσθαι. Sed & funem nauticum idem Homerus νηὸς εὐσφεφὲς ὅπλον vocat. Odyss. ξ, Ὅπλῳ εὐσφεφεῖ τετραφὼς καὶ πεδήσας, id est, σχοινίῳ. Ab Hippocr. quoque ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel cannabe, καλοὶ ἀπὸ τυπίου, ἢ λίνου, ἢ κανναβέως, vt Gal. in lex. Hippocr. docet. Erotianus tamen itidem in lex. Hippocr. dicit Bacchium non rectè ὅπλα accipere τὰ τυπία σχοινία: esse enim ὅπλα κοινῶς τὰ ἐν τῇ νηῒ δίκροκα πανία σεσθαι πανίσι. χρείαι. Immò annotat Eustath. generaliter ὅπλα nominari πάσης τέχνης καὶ ὀπισθεν ἐργασίας siue ἐργαλεῖα, quælibet instrumenta: plerunque tamen bellica arma significat quæ & ἐνήτια ὅπλα dicũtur, hoc est Mauortia arma: seu τὰ πολεμικὰ σκεύη. ¶ Pet iocum verò penis etiam ὅπλον appellatur, sicut & κύβος, & spiculum à quibusdam Latinorum. τὸ αἰδοῖον, inquit Hesychius.

C. Ὁπλοθήκη ης, ἡ, Repositorium armorum, Armamentarium. Poll. lib. 9 ἀλλὰ μὴν καὶ ὁπλοθήκη ἦσαν, ἵνα τὰ ὅπλα ἔκειτο. Plut. Sypos. 7 sap. ἵνα καὶ πίστιν ἢ νεανίσκοις καὶ ὁπλοθήκας ἔχωσιν. naualia & armamentarta.

C. Ὁπλεμανία, Insano armorum amore ducor. Synes. ep. 107, ὁς καὶ παιδόθεν ἅπαν ἔχει ὁπλεμανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, qui ab ineunte ætate male audieram quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. Apud Athen. autem lib. 6, Pontianus quidam dicit, πρὸς τὴν βρωτὸν καὶ πόσιν καὶ τὴν ἄλλην ἀκολασίαν ὁπλεμανοῦντας διεπλοῦν, (de Gallis) vbi B. ὁπλεμανεῖν interpr. Armorum studio nimio teneri.

C. Ὁπλομάχος. Qui armis decertat seu pugnat. Quo nomine inscribitur etiam fabula quædam Alexandridæ, citaturque ab Athen eo lib. 14. Pro Bellator armatus, seu Qui armis militaribus & scuto depugnat, vsurpatur à Polyb. lib. 2, τὴν τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων πρόβολος. Vtitur eodem vocabulo & Martialis, quum ait, Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim. ET Ὁπλομαχία, Pugna seu certamen quo armis decertatur. Est & genus exercitii. Item VERB. Ὁπλομαχέω, Armis pugno, Horat. Armis certo, Virg. Armis decerto, vt Cicero. Plut. in Cat. οὐ μόνον ἀκοντίζειν, οὐδὲ ὁπλομαχεῖν οὐδὲ ἱππεύειν διδάσκων τοὺς υἱοὺς, ἀλλὰ καὶ πύξ παίειν, non armis tantùm decertare, sed pugnos etiã ingerere aduersario, seu pugnis cædere.

C. Ὁπλοποιός, οῦ, ὁ, Armorum faber, Qui arma conficit. nã ποιεῖσθαι ὅπλα Xen. dicit: pro quo alibi κατασκευάζειν ὅπλα, de æraris loquens: & Herodian. ἐρᾴζεσθαι ὅπλα. Apud Poll. lib. 1, caput quoddam inscribitur περὶ ὁπλοποιῶν. pro quo ὁπλοποιεῖν in textu habetur πηχεῖν τὰ ὅπλα, cui hæ species subiunguntur, ἀσπιδοποιός, θωρακοποιός, κρανοποιός, μαχαιροποιός, δικυξοός, πλοποιός. VNDE Ὁπλοποιία, ας, ἡ, Armorũ cõfectio. ἡ τῶν ὅπλων ἐργασία. ET Ὁπλοποιῶ, Arma fabricor. Sap. 5, ὁπλοποιήσει πᾶν κτῆσιν ἐξ ἄμων ἐχθρῶν, arma ex facultatibus suis parabit.

C. Ὁπλοσκοπία, ας, ἡ, Armorum inspectio. Nam inspicere arma Cic. dicit, quod Thuc. ἐξέπεσον ὅπλων ποιεῖσθαι. Philo De vita M. lib. 1, πλὴν ἐν ταῖς ὁπλοσκοπίαις δηλοῦν. vbi ὁπλοσκοπίαν Turn. vertit Armorum recensionem.

C. Ὁπλοφορέω, Arma gero, seu gesto, quod & ὅπλα φέρω dicitur. Xen. Pæd. 4 p. 60, τὸν ὁπλοφορεῖν, διὸ ξυμμαχεῖν δὲ τοῦ ἵππου. Syn. ep. 107, ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας αἰθρῴοις ὁπλοφορεῖν, arma ferre idiotis non licere. Ὁπλοφορεῖν dicitur etiã qui armatus alicuius latus stipat, qui latus alicuius cingit armis indutus: quomodo & δορυφορεῖν capitur. Pass. Ὁπλοφορέομαι, Ab armatis stipor, Ab armatis latus meũ cingitur. Plut. Ἑταίραις μὲν ἐπὶ πεζῶν καὶ χιλιάσιν ἱππέων, ὁπλοφορούμενοι βασιλεῖς, id est, A tot feriseris stipati, δορυφορούμενοι. Is autem qui arma gerit, seu gestat, DICITVR Ὁπλοφόρος, Armiger, Telifer, vt Seneca loquitur. Xen. Pæd. 8, καὶ οἱ ὁπλοφόροι αὐτοῦ ἐν τῇ σφετέρᾳ χώρᾳ τε εἶχον καὶ τῇ ὁπλίσει ἐκάστῃ δηλοῦν ἐδόκουν, id est οἱ ὁπλοφοροῦντες, qui arma gestarent. Athenæus libro 14, ἐκκρίνει δὲ ἄνευ τε πρότερον ὅτι ἦσαν ῥαβδοφόροι, εἶτ' ὑστερον ὅτι ἦσαν ὁπλοφόροι. Vbi accipi etiam queat pro stipatoribus & satellitibus, qui armati principis sui latus cingunt.

Ἄνοπλος, SIVE Ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inermis, Armis nullis indutus seu accinctus. Prioris nulla afferuntur exempla, posterius autem ex Herodoto citatur: & idipsum ego magis vt statũ iudico, sicut ἄοικος, ἄοινος, ἄοκνος: attamen & αὔοπλος inuenitur, vt αὔοικος.

C. Ἔνοπλος, SIVE Ἐνόπλιος, Qui in armis est, Armatus. Herodian lib. 1, ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, vt se armatum populo Romano ostentaret. pro quo ἔνοπλος idem l. 7, dicit ἐν ὅπλοις ὤν. Et Plut. Solone, p. 151 meæ edit. αἰὴρ ἔνοπλος, id est armatus. Item ἔνοπλος siue ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant. ἡ μετὰ ὅπλα ὄρχησις, seu ἡ μετὰ ὅπλων. vtroque enim modo Athen. loquitur. Imò erant & quædam πολεμικαὶ ὀρχήσεις, μάχιμα καὶ πληκτικὰ ἔχουσαι, vt Pollux tradit lib. 4, cap. 14. vbi etiam ait, ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυρρίχη τε καὶ πελτασταί Sic Eust. p. 1078, Πυρρίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις. paulo pòst dicit choros quoque solitos fuisse πατὰ ἐν ὅπλοις κίνησις ἀπομιμεῖσθαι. Ibidem de πυρρίχῃ πολεμικῇ, quam in Creta desaltare moris erat, ἡνίκ' ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο, quam pueri armati saltabãt. (Quo loco hoc etiam obiter notandum, videri eum ἔνοπλον de persona potius dicere, ἐνόπλιον contrà de re aliqua: quanuis Hesychius ἐνόπλιον per ἔνοπλον exponat. Nisi quis contendat dici & ἔνοπλος & ἐνόπλιος ὄρχησις, sicut & πύρριος & πυρρίχιος ὄρχησις). Item ἐνόπλια μέλη, mele quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14, de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuisse dicit, ὡς καὶ νῦν τὰ ἐμβατήρια μέλη αὐλαυλοῦσιν, ἅτερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipsos autem Laconas solitos fuisse ait in prælius Tyrtæi poemata ἀπομνημονεύοντας εὔρυθμον κίνησιν ποιεῖσθαι. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant. Athen. libro 4 ex Epicharmo, de Minerua, ἐπαυλήσας τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον. sub. ῥυθμόν. Itidem Aristoph. Nub. Εἶτ' ἐπαίτει ὁποῖός ἐστι τοῦ ῥυθμοῦ Κατ' ἐνόπλιον, χ' ὡ πῶς αὖ κῆ δάκτυλον. vbi sch. annotat ἐνόπλιον esse εἶδος ῥυθμοῦ τοῦ ὀρχουμένου στίνοντος τὰ ὅπλα: esse autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quosdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίβραχυν, qui & Creticus nominatur. nã & huic metro scribit solitos fuisse προπορεύεσθαι στίνοντας τὰ ὅπλα. & ἐνόπλιον dici rhythmum qui duos habeat dactylos cum spondeo, nomen inde fortitum quòd tum alios deceat τοὺς μετὰ σωφροσύνης κινουμένους, tum plerũque τοὺς μὲν ὅπλων σεμνῶς πιθῶντας καὶ πυρρίχιζοντας.

C. Ἔξοπλος, Armatus. vt v. l. interpr. in hoc Polybii loco, ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὸν τῶν Μακεδόνων ἐφοδον. quem locum Suidas quidem citat, sed nequaquam exponit. Suspicetur autem aliquis fortasse Inermes vel Exarmatos ibi significare. Bud. apud eundem Polybium libro 3, pagina 55, à tergo, interpretatur Armatus, σωθεωρεῖν τὸ γυμνὸν ἢ πῶν ἐξόπλον μέρος φαίνεται τῶν αὐτεξουσιῶν. Dicitur igitur ἔξοπλος, vt ἔξωπλος.

C. Εὔοπλος, Bene armatus, Armis bene instructus & munitus. Xen. Hellen. 4, εὐοπλότατον λόχον ἔχων, καὶ ὁπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν, optimè armatum.

C. Πανόπλος, Omni ex parte armatus, Cuius corpus omni ex parte arma tegũt. Sin de re aliqua dicatur, significabit, Omni ex parte armans & tegens corpus. In priori significatione, nimirum pro Omnino armatus, affertur ex Eurip. & ex eodem, πανόπλα ὁπλίζοντα, quæ ita armant vt totum corpus armis tectum & munitum sit. VNDE Πανοπλία, ας, ἡ, Armatura quæ totum militis corpus tegit: seu Omnia armorum genera quibus militem instrui decet. Herodian. libro 2, ἀναλαβόντες; οὐδὲ τὴν πανοπλίαν καὶ θεράποντες αὐτοῦ οἱ σφετεροῦ. vbi Polit. vertit, Induti armaturas, sicut & lib. 3, θεράποντες πανοπλίαν αὐτοῦ, idem reddidit, Armatura muniti. Apud Athen. identidem, τὰς θεσπεσίους ἔχοντες πανοπλίας. Vtitur & Isocr. & Aristid. At metaph. Paulus Ephes. 6, ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, vniuersam illam armaturam Dei, nimirum τὸ τῆς ἀληθείας θεῖόν, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὸ θυρεὸν τῆς πίστεως, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου.

C. Ὑπέροπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius robur & virtus omnia arma superat. οὗ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλων δεῖν δυνατωτέρα, vt accipiũt quidam apud Apollonium lib. 2, βίῃ ὑπέροπλος Ὀπάων. Itidem exponi potest apud Hesiodum in Theog. de Titanibus, Δεινοί τε κρατεροί τε βίῃ ὑπέροπλον ἔχοντες, pollentes vi & robore quod nullis domari armis poterat. Aliàs in malam quoque partem capitur, & ab Eustathio exponitur αὐθάδης, & ὁ δι' θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενος: sicut ἀχλιώρ, ὁ ἄγαν τῇ λιώρῃ χρώμενος. Idem Eustathius pag. 1012, annotat ὑπέροπλον non significare solùm τὸ θρασὺ, sed (vt antiqui exponũt) τὸ ὑπὲρ ἑαυτόν: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασι, atq; eo modo nõ tantùm ἔργον ὑπέροπλον dici, sed etiam ἔπος ὑπέροπλον, vt Iliad. ο, — ἢ ῥ' ἀγαθὸς περὶ ἔῳν ὑπέροπλον ἔειπεν, subaudi ἔπος. Hesiodus, Λιώρεής ὑπέροπλος. Phocylides, Ἔστω κοινὰ πάντα, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. At quod Pindarus in Olymp. dicit, ἄπαν ὑπέροπλον, ad præcedentem potius significationem pertinet. exponitur enim ibi βλάβλω ὑπερβολικῷ, siue ἀμήχανον, ineluctabilem. In lexico meo veteri ponitur ETIAM Ὑπεροπλής, atque inde esse dicitur SVPERLATIVVS Ὑπεροπλέστατος apud Homerum. quo vtitur & Apollon. libro 1 Argon. Annotatur in eodem ab ὑπέροπλος forma possessiuorum FIERI Ὑπερόπλειος: atque INDE Ὑπεροπλεία, per diphthongum: quod tamen & ab ὑπεροπλής, de quo iam dictum fuit, deriuari posset: ab ὑπέροπλος autem DEDVCI Ὑπεροπλία. Significat autem Ὑπεροπλία siue Ὑπεροπλέα, Superbia, ὑπερφροσύνη, ὑπερηφανία, sicut ὑπέροπλον, ὑπερήφανον, sumpta metaphora ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς τὰ ὅπλα φερόντων, qui nimis magna & grauia sibi sumũt arma, adeo vt eis vti nequeant. Iliad. α, Ἧς ὑπεροπλίησι τάχ' αὖ ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ: sua superbia. Quo in loco manuscriptũ etiam exemplar habet ὑπεροπλίησι, sine diphthongo: adeo vt non necesse sit fingere nec ὑπεροπλὴς nec ὑπερόπλειος, quorum, antè memini. eodem enim modo & ὀνειδία & ὀνείδιος penultimam longam habent, & quædam etiam alia ita scripta tum apud Homerũ, tum apud alios. Ab Ὑπέροπλος deriuatur præterea VERBVM Ὑπεροπλίζομαι, (hinc enim malo quàm à simplici ὁπλίζομαι deducere, præfixa præpositione ὑπὲρ. quum habeat ὑπεροπλίζομαι conuenientem cum ὑπέροπλος significationem) id est καταθρασύνομαι, vt Eustathius exp. Ab eodem Eust. ὑπεροπλίζομαι exponitur etiã ὑπερηφανεύω: ex veteribus: & διὰ ὑπεροπλίαν βλάπτω. Odysseæ ρ, de muro quo Vlyssis ædes cinctæ erant, οὔπῃ μιν αὐτὴν ὑπεροπλίσαιτο, id est οὐδεὶς τὸν τοῖχον ὑπερηφανήσει. sicut & Hesychio ὑπεροπλίσαιτο, est νικήσειεν, ὑπερηφανήσειεν. Apud eundem habetur ETIAM Ὑπεροπλήσω, quod exponit ὑπερβλῶ, ὑπερπηδῶ: videtúrque ab ὀπλὴ deducere, vt metaphora fit à iumentis quæ suis vngulis transiliunt fossam aliquam aut sepem, nisi fortè scribendum sit ὑπεροπλίσω, sicut ὑπεροπλήσαιτο perperam apud eum habetur pro ὑπεροπλίσαιτο.

C. Φίλοπλος, Armorum studiosus, Qui arma tractare amat.

Ὁπλάριον, diminutiuè, Arma parua, quasi Armula dicas.

Ὅπλομαι, Armor. vnde ὅπλεσθαι quod Hesychius exponit ὁπλίζεσθαι. Eustathius hoc ὅπλεσθαι annotat primitiuum esse sequentis verbi ὁπλίζεσθαι; sicut τειχῶ apud Herodotum primitiuum est verbi τειχίζω. Homerus autem δεῖπνον ὅπλεσθαι dicit pro Instrui & parari cœnam: Iliad. τ, Ἀλλ' ἄγε μνήσασθον λαοῦ, καὶ δεῖπνον ἀνώγει, Ὅπλεσθαι. vbi in meo manuscripto Homero exponitur κατασκευάζεσθαι εἰς πόλεμον. ac posset etiam actiuè capi, sicut ὁπλίζεσθαι. Reperitur ETIAM Ὁπλέω, pro Armo, Instruo. Od. β, ἄμυξαν εὐθὺ ἔχον ἡμοτέην Ὅπλεον, ἡμιόνους τ' ὄπαζον, ἐδόξαν τ' ἐπὶ ἀπήνῃ.

Ὁπλίζω, F. ίσω, Armo, Instruo: deriuatũ ex præced. ὁπλέω, sicut τειχίζω à τειχέω. Thuc. l. 8, p. 270, ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Et lib. 3, ὁπλίζει τὸν δῆμον, πρόπορον φιλὸν ὄντα. Herodian. lib. 1, ὅτι σε τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armauit. Pass. Ὁπλίζομαι, Armor, Xen. De re equ. δεῖ ὁπλίζεσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν,

armatum esse oportet. Thuc.lib.3, ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ὅτι τῇ προφάσει ταύτῃ, sumptis armis. Item metaph. ὁπλίζεσθαι θράσει apud Soph. vt Cic. dicit Armatus audacia, Armati animis. A præt. autē perf. ὡπλισμαι est part. ὡπλισμένος: VNDE Ὡπλισμένως, aduerb. Cum armis, seu More armatorū. ‖ Ὁπλίζω ab Homero vsurpatur pro Instruo, Paro. Il. ω, ἅμαξαν εὐτροχον ἡμιονείῳ Ὁπλίσαι ἠνώγει. sicut paulo antè ex Od. β habuimus ἅμαξαι Ὁπλεον, ad iter accingebant & quasi armabant. Il. λ, Πηλέμδηαι δ' ἐκέλευσεν ἐπὶ ῥ' ἵππους κυνέας, quum parauisset. Il. β, Ὁπλισόν τ' ἵππους καὶ ἅρματα δῖον ἄπαντα, viatica parato, ἐπίμασον τὰ ἐφόδια, vt Eustath. exponit: alibi dicens ὁπλίζεσθαι esse τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι, ad opus accingi, vt miles ad prælium armatur. Idem Eustath. in hoc loco Il. η, Οἱ δ' ἀνὰ ὁπλίζοντο μάλ' ὦκα ἀμφότεροι, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μετ' ὤλεον, exp. ἀστρεπίζοντο, instruebantur, seu Se instruebant & parabant. At Od. ψ, Ὠ πλεῖον δὲ χοραῖς, pro Ad choreas se instruebant & accingebant. Actiuè etiam accipitur ὁπλίζομαι pro ὁπλίζω, id est Instruo, Paro. Odyss. π, οἱ δ' ἄρα δόρπον ὁπασσόν ὡπλίζοντο, cœnam instruebant seu parabant. Sic suprà habuimus, δεῖπνον αὔτωχθι Ὀπλεσθαι.

Ὁπλισμός, οῦ, ὁ, Armatura. vel potius Ipsa actio armandi. A T Ὁπλισμα significaret potius Armatura qua quis munitur. Ab Hesych. exponitur τὸ τῶν πλοίων ἐρινίον, (sicut & ὅπλον accipi suprà docui) item βῆμα. Pro apparatu bellico citatur ex Eurip.

Ὁπλισις, εως, ἡ, Armatura, seu (vt Liu. loquitur) Armatus: pro ipsis armis. Thuc. l. 3, ἦσαν δὲ ἄμα λεῴ τῇ ὁπλίσει, erant autem expediti & leues armatura. Xen. Pæd. 8, ἐπὶ γὰρ τοῦ ἱππεύειν ἡ ὁπλισις οὐδὲν τῷ Κύρῳ τῶν ἱππικῶν καταπεκεύασεν, armatura illa, seu illud genus armorum quibus tunc Cyrus equitatum instruxerat. Aliud exemplum ex eodem habes in Ὁπλοφόρος. Et Philo De vita Mosis libro 1, τοῖς ἄλλοις ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως, & reliquos leuis armaturæ milites.

Ὁπλιστής, οῦ, ὁ, Armatus. v. l. E T Ὁπλισεύω, Armo: item Arma gero, vt eadem vulg. l. interpr. sine autore tamen & exemplis. adeo vt suspecta ea duo vocabula sint, ac pro ὁπλιστὴς reponendum videatur ὁπλίτης, pro ὁπλισεύω autem ὁπλιτεύω.

C. ΑΝ Θοπλίζω, Armo contra seu aduersus aliquem. vel, Vicissim armo.

C. Ἀφοπλίζω, Exarmo, Armis spolio, vel dispolio, vt loquitur Cæsar, τοῦ ὅπλων ἀφαιρεῖσθαι, inquit Suid. citans hoc exemplum, αὐτὸν δὲ ἔστιν τινὰ ἀποπλίζειν τοῦ αἰσχίστου ἀνδρὸν ὑπόβολον. Pass. Ἀφοπλίζομαι, Exarmor, Armis spolior. Item Arma depono. nā idem Suid. ἀφωπλίζοντο exp. ἀπιθέτο τὰ ὅπλα.

C. Ἐξοπλίζω, Penitus armis instruo. vt plus significet quàm simplex ὁπλίζω. Potest tamen alicubi & pro eo accipi. Xen. Pædiæ 7. p. 111. ἐξώπλισε δὲ ἀπὸ παντοίων, (videlicet οὗ κατεσκεύαζον) Περσῶν ὡς ἱππέας οὐ μείον ἢ πεπρακισμυρίους. vbi tamen quædam exemplaria habent ἐξέπλησε. Pass. Ἐξοπλίζομαι, Armis instruor, seu Armis me instruo, Armo me. Xen. Pæd. 1, οὕτω δὴ ξυστάδμος τοσοῦτος λαὸς τῷ ἵππῳ, sic armatus. Plut. κόσμος πανηγυρίζοντων ἐῶ μᾶλλον ἢ τοῦς μάχῃ ἐξοπλιζομένων, in procinctum exeuntium, vt Bud. interpr. qui ἐξωπλίσθη vertit, Ad arma cucurrit, in hoc loco Greg. ἡνίκα τὸ στρατηγικὸν ἐξωπλίσθη κατ' αὐτὸν τέλει, arma sumpserunt contra præfectos. Annotat idem B. ἐξωπλίσθη apud Plat. libro 8 De rep. accipi pro Armatus est & instructus ad nocendū. Idem ἐξοπλίσασθαι interpr. Accingi ad prælium, in hoc loco Xen. Anab. 1, τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. Et ἐξωπλισμένη σφύρα, malleus bene instructus & apparatus. Idem B. ex Aristoph. ‖ Hesych. ἐξοπλίσας exp. ὁπλίσασθαι κελεύσας ‖ Ἐξοπλίζω, Exarmo. App. in 2 Ciu. bell. de Curione, ὑπισχνεῖσθαι δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ αὐτίκα τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι, οὐδὲ ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς πρὶν καὶ αὐτὸν ἰδιωτεύσαι, videlicet Pompeium.

Ἐξοπλισμός, οῦ, ὁ, Instructio, quum videlicet armis aliquē instruimus. At in Pand. ἐξοπλισμὸς τῶν ἀγρῶν καὶ οἴκου, supellex. Bud.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, E T Ἐξοπλισία, ας, ἡ, Quum aliquis seinstruit armis, Quum armis aliquis instruitur. Polybius, καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν αὐτῆς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως. Diodor. inter exercitationes militares ponit ἐξοπλίσεις καὶ μελέτας καὶ γυμνασίας. X. Anab. 1, ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ, in procinctu. Ἐξοπλισία pro procinctu accipi possit & in hoc loco Athen. lib. 14, vbi postquam citauit Socratis hæc verba, Οἱ δὲ χορεῖς καλλίστοις τοῖς ἡμῶσιν, ἀρίστοις ἐν πολέμῳ, ait, χρῶνται δὲ οὐχ ἁπλῶς ἐξοπλισίᾳ τινὶ τῶν χορείας, καὶ ὀρχήσεις οὐ μόνον τῆς λοιπῆς ἀπραξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τοῦ σωμάτων ὑπομελείας.

‖ Ἐξόπλισις, instrumentum fundi, in Pand. inquit Bud.

C. Ἐφοπλίζω, Armo aduersus. Oppian. lib. 3, De venat. ἐστὶν ἐφώπλισε παισὶν Αὐσεῖς ἡμιθέοις, in suos liberos armauit ipsos semideos. Pass. Ἐφοπλίζομαι, Armor contra, seu Armo me cōtra. Idem Opp. eodē lib. βαιοτέροισι τ' ἐφωπλίσαντο λαγωοῖς, In minores lepores se armarūt, hoc est Minores lepores adoriri solēt. ‖ Homero autē Ἐφοπλίζω, signif. Instruo, Paro. ἑτοιμάζω, παρασκευάζω. Od. τ, ἐμεῖσιν ὁ κέκλετο κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, Instruere, & parare seu adornare cœnam. Sed & pass. ἐφοπλίζομαι actiua signif. pro ἐφοπλίζω vsurpatur. Il. ι, Δόρπα τ' ἐφοπλισσόμεσθα. Dicitur & ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, sicut ὁπλίσαι, instruere & quasi ad iter armare. Iliad. ω, Οὐκ αὖ δήμῳ ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε ἕκαστος;

C. ΚΑΘοπλίζω, Armo. Demosth. Pro cor. καθωπλισμένοις τοῖς νεανίσκοις ἀπαντᾷν ὁκτακοσίοις. Sic Æsch. contra Ctesiph. καθοπλίσας τήνδε τὴν πανοπλίαν.

Καθοπλισμός, οῦ, ὁ, Instructio quæ armis fit, seu Armatura.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, Armatus, Qui arma gestat, ὁ ὁπλοφόρος, armiger. Thuc. lib. 6, p. 216, ὅτι τοῖς πεμπτάσι τοῖς ὁπλίταις. pro quo ὁπλίταις paulo antè dicit τοῖς ὁπλοις. Item ὁπλίτης δίαυλος & ὁπλίτης δρόμος, qui ab armatis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Vide in Ὁπλιτοδρόμος quod proximè sequitur. Accipitur etiam pro Miles armatus, Miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, grauis armaturæ miles. Plerunque tamen sine adiectione illa βαρὺς, de grauis armaturæ milite dicitur, oppositum τῷ ψιλός: ac sæpe ponitur ad differētiam ἱππέως, τοξότου, πελταστοῦ. Thuc. lib. 1, p. 34. κατ' ἀνθρωπον πεζὸν τῶν ὁπλιτῶν, καὶ ἀθροισθέντες κυκλῷ τοῖς ψιλοῖς, κατεπλάγησαν πάντες τοῖς εἰσελθοῦσι. Et lib. 4, τοῖς ὁπλίταις καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβόν. Demosth. Pro cor. ὁπλίταιν δὲ ἢ ἱππεῖα οὐδέτερα. Chrysost. D: prec. ὁ τοξότης καὶ ὁπλίτης καὶ ἱππεὺς πολὺ ἐλπίδα ἔχει. Vide quod discrimen inter ψιλοὺς & πελταστὰς ac ὁπλίτας statuatur in lib. περὶ παλαιᾶς τακτικῆς: vbi & equitū seu τῆς ἱππικῆς δυνάμεως differētiæ tradūtur. Dicitur autē ibi ὁπλίτης esse ὁ βαρυτάτην ὁπλισιν κεκτημένος κατ' τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίδι περιφερεῖ, καὶ δόρατι μακρῷ μεμισεῖσθαι. Sed & ii qui nauibus imponuntur armati milites, à Thuc. ὁπλῖται dicuntur, seu classiarii milites: qui & ὑπηρέται nominantur: diuersi à remigibus qui κωπηλάται appellantur. F O E M. Ὁπλῖτις, Armata. ὁπλῖτιδες dicuntur etiam esse statuæ fœminarum armatæ.

C. Ὁπλιτοδρόμος, ου, ὁ, Qui armatus cursu cum aliquo contendit, Qui in armis stadium decurrit. Poll. sub finem lib. 3, ὁπλίτης δρόμος καὶ ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων, καὶ ὁπλιτοδρόμος. V N D E Ὁπλιτοδρομέω, Stadium in armis decurro, vel Armatus cursu cum aliquo contendo. Pauf. ὁπλιτοδρομεῖν ἀσκήσας.

C. Ὁπλιτοπάλης siue Ὁπλιτοπάλας, Doricè, Qui armatus luctatur. Plut. Symp. 2, quū dixisset Spartanos in Leuctrica pugna à Thebanis, qui παλαιστρικοὶ essent, καταβιβασθῆναι, subiūgit, διὸ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τὸν πολεμικῶν ὀνομάζεται βελτίω ὁπλιτοπάλας. Idem De fort. Alex. l. 2, loquens de ipso Alexādro, ἥκει μὲν ἀεὶ δεῦρ' τοῦ ὅπλων δεινὸς εἶ καὶ (κατ' τὸν Αἰσχύλον) βελτίω ὁπλιτοπάλας, δαΐος αἰπόλοισι.

C. Ὁπλιταγωγός, οῦ, ὁ, ἡ, Militibus grauis armaturæ vehēdis aptus, Milites armatos vehens. vt ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ὁπλιτικός, οῦ, ὁ, Ad militē grauis armaturæ pertinēs. vt ὁπλιτικὸς θώραξ apud Plat. in epist. Thorax quē grauis armaturæ miles gestat. Et ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua grauis armaturæ milites concurrunt. Plato lib. 2 de rep. ὁπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τοῦ κατ' τὸν πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. At τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi grauis armaturæ milites, sicut δορυφορικὸν dicuntur οἱ δορυφόροι, & ξενικὸν

οἱ ξένοι, & στρατιωτικὸν οἱ στρατιῶται. in quibus nōnulli subaudiunt σύστημα. Thuc. lib. 6, p. 221, τοῦ στρατεύματος τὸ ὁπλιτικόν. Xenoph. Hellen. 6, p. 341, διέπραξεν ἱππικόν τε ὅσον ἐκάστη πόλις δυνατὴ λῦ παρέχειν, καὶ ὁπλιτικόν. Aristot. Pol. 6, τέτταρα δὴ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικόν, ὁπλιτικόν, ψιλόν, ναυτικόν. At l. 7 Pol. diuidit τὸ πολιτικὸν in τὸ ὁπλιτικὸν & τὸ βουλευτικόν. Vtitur & alibi sæpe.

Ὁπλιτεύω, Miles sum grauis armaturæ. Aristot. Pol. 4, c. 4, καὶ τὸ ὁπλιτεύειν καὶ γεωργεῖν συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς πολλάκις. ‖ Ὁπλιτεύειν accipitur etiam pro τὸ ὁπλιτικὸν ἄρχειν, vt Thucyd. schol. exp. in hoc loco lib. 8, p. 285, Θρασυβούλῳ καὶ Θρασύλλῳ τοῦ μὲν πεζικοῦ ἀρχοῦσι, τοῦ δὲ ὁπλιτεύοντι. ‖ Suid. ὁπλιτεύειν exp. ὁπλίζεσθαι.

Ο Π Λ Ο Τ Ε Ρ Ο Σ, ου, ὁ, Iunior. E T Ὁπλότατος, Minimus natu. quæ ab ὅπλον deriuari videntur grammaticis, & dici de iis qui iam arma ferre possint, vt testatur Eust. p. 86, ὁπλότατον μὲν καὶ ὁπλότερον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν νέον καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενον. Sic p. 389, ait, ὁπλότεροι δὲ ἁπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. annotat verò hæc in Il. γ, v. 108, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων αὐδὴν φέρεις ἠερέθοντα. Rursum idē grām. p. 477, in hæc verba Il. δ, Αἰχμαὶ δ' αἰχμάουσιν νεώτεροι, οἵπερ ἑμοῖ Ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασι τε βίηφι, hæc annotat, ὁπλότεροι ἢ, κ' μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἐπὶ δὲ οἱ ἁπλῶς ἔργατικοὶ καὶ ἀνεγκλῆς. ὅπλα δὲ, πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα. Item Il. ι, ὁπλότερος γενέσθαι, natu minor, μετὰ γενέστερος. quod hemistichium & Od. π legitur: Iliad. ξ dicit γενεῇφι νεώτατος: & Iliad. γ, γενεῇ ὕστερος: cui opponitur γενεῇ πρὸ γενέστερος. Impropriè autem fœminino etiam sexui tribuitur. fœminæ enim armis natæ non sunt. Od. γ, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγατηρ, id est νεωτάτη, minima natu. Iliad. ζ, ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίεντα μάλα ὁπλοτέρῳ ἐόντι Δώσω ὁπηνέμεναι, vnam ex iunioribus gratiis.

Ὀ Π Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Succus: humor qui ab aliqua re incisus, vel etiam sponte, manat. Alii, quod exprimitur, χυλόν: quod ab incisione vel sponte defluit, δάκρυον vocant, vt Gorræus tradit. Sunt qui inter χυμὸν, χυλὸν & ὀπὸν ita distinguant, vt χυμὸς quidam sapor sit qui gustatu percipitur: χυλὸς autem, succus qui ex tota stirpe vel eius parte concisa aut tusa, torculari vel manibus, alióve modo exprimitur: (veluti papaueris succus, qui meconium dicitur, ὀπὸν ἐκ τοῦ ὀπίου ἐξαιρεθέντα τῆς κεφαλῆς, de quo Plinius libro 20, cap. 18, & Diosc. lib. 4, cap. 65) ὀπὸς verò lacteus succus, & qualiscunque liquor vel sponte (qui lacryma potius dicitur, id est τὸ δάκρυον) emanans, vel castratione, scarificatione, terebratione, vel alio quouis vulnere effluens: vt opoponax, scammonia, sagapenum, galbanū, hammoniacum, opobalsamum, euphorbium, opium, id est ὀπὸς μήκωνος: & laser, id est ὀπὸς Κυρηναϊκὸς, aut Μηδικὸς, qui etiam κατ' ἐξοχὴν, quòd omnium succorum præstantissimus sit, ab Hippocrate ὀπὸς nominatur, quum ὀπὸς alias vocabulum sit generale. Testatur id Galenus libro 8 De simplic. medicament. facult. his verbis, εἰσὶ δὲ πάμπολλοι μὲν ὀποὶ, ῥίζης μὲν ἥστινος οὖν ἢ καυλοῦ τμηθέντες, ῥεῖν ἐκ τῆς τομῆς παχὺ καὶ γλίσχρον, ὁπὸς ὅθεν. εἰδικώτερον δὲ ὅμως καθ' ὑποβολὴν τινα, τὸν Κυρηναῖον οὕτως ὀνομάζουσι, καὶ τὸν Μηδικὸν καὶ τὸν Συριακόν. Itidem in Lexico Hippocr. idem ait, Ὀπὸς ὁ τοῦ σιλφίου, κατ' ἐξοχὴν. ὅς τε καὶ καυλός. Sed notandum non vsquequaque differentiam annotatam obseruari: nam Plinius libro 20, cap. 18, de opio, id est ὀπῷ μήκωνος, loquens ait, E nigro papauere sapor gignitur scapo inciso quum turgescit. Et mox, Succus & hic & herbæ cuiuscunque, lana excipitur: aut, si exiguus est, vngue pollicis, vel lactucis. nimirum saporem & succum appellans τὸν ὀπὸν, quem Dioscorides δάκρυον etiā nominauit, quum περὶ ὀπίου papaueris loquens, scribit oportere ἀποξαίνειν τὸ δάκρυον ἐπιρρεῖν ὀπὸν δακτύλῳ εἰς μύακας. Propriè autē loquutus est quum meconium dixit esse ἀθρομέστερον τοῦ ὀποῦ. Porro idem Plin. ὀπὸς interpretatur modò Succus, modò Liquorm, odò Succus lacteus, seu Lac: vt ex locis iis quos subiungam, manifestum fiet. Theophr. Hist. plant. l. 6, c. 3, de silphio, id est laserpitio, ἡ δὲ καλουμένη μαγύδαρις ἑτερόν ὅτι τοῦ σιλφίου, μανώτερόν τε καὶ ἥδιον· δριμὺ, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Pro quibus Plinius, lib. 19, cap. 3, Alterum genus est quod magydaris vocatur, tenerius & minus vehemens, sine succo. Aliquanto antè, ὀπὸν δὲ ὀλίγον ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Pro quibus Plinius, Succus duobus modis capiebatur, è radice atque caule. Rursum Theophrastus, οὐ ὁπὸς ἀποπνεῖ τὰ ἄλλα ζῶα πάντα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Pro quibus iterum Plinius, Laurino folio & ibi spina tradita est, cuius liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus. Diosc. lib. 4, cap. 49, de tragio, φέρει δὲ ὀπὸν κόμμει παραπήσιον. de quo Plinius lib. 27, cap. 13, Succus eius lacteus in gummi spissatus. Idem Diosc. eodem lib. cap. 29, de erino, ὁποῦ δὲ μετὸς ὅτιν ὁ καυλὸς καὶ τὰ πέταλα. de qua planta Plin. libro 23, cap. 7, Vtcunque autem decerpta manat lacte multo & dulci. Eodem modo ὀπὸς interpr. in iis locis qui infrà citabuntur in Πολύοπος & Ὀπωδής. Rursum Diosc. lib. 3, cap. 98, de hammoniaco, ὀπὸς ὅτι ναρθηκος γλυκυμβρόου ἐν τῇ κατ' Κυρηναίαν Λιβύῃ. de quo Plin. lib. 12, cap. 13, Æthiopiæ subiecta Africa hammoniaci lacrymam stillat. Quem ὀπὸν lib. 24, cap. 6, itidem lacrymam interpretatur, de eodē hammoniaco loquens. Itidémque libro 20, cap. 18, Sacopenium quod apud nos gignitur, in totum transmarino alienatur. illud enim hammoniaci lacrymæ simile, sagapenon vocatur. quod σαγαπηνὸν Dioscoridi l. 3, c. 95, ὀπὸς ὅτι πάσας ναρθηκοειδοῦς γλυκυμβρίας ἐν Μηδείᾳ. Quum verò ὀπὸν interpr. lacrymam, imitatur Diosc. qui & ipse ὀπὸν appellauit δάκρυον, vt antè dictum est. Alias tamen δάκρυον & ὀπὸς diuersa videntur, quum Theophr. dicat ὀπὸς δακρυώδης, Hist. plant. l. 9, c. 8. ὅθεν καὶ καὶ αὐτόματος ὁ ὀπὸς συνίσταται δακρυώδης, ὡς τὸν τραγακάνθης. Τούτης δὲ οὐδὲν τέμνεται ὅτι τοῦ ὀπὸς ἢ πλείστον δι' ὀνυμῆς. Alias tamen parū inter se differre testatur idem in 6 De caus. pl. his verbis, καὶ λοιπὸν ἢ τὰ μὲν ὀπῶδες, τὰ δὲ δάκρυα. διαφέρει δὲ ὅτως οὐδέν. Sed quem Dioscorides lib. 3, cap. 96, ἀφορβίον ὀπὸν nominat, Plin. succum euphorbii appellat lib. 25, cap. 13. Dicit autem Dioscor. eam arborem esse μεσὴν ὀπὸ δριμυπόνου. Porro quum idē Plinius ὀπὸν interpretatur modò Lac, modò Succum lacteum, ne id quidem sine exemplo facit. nam quidam apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 3, tradunt σιλφίου τοῦ ῥίζαν γλυκέαν πικραίνει, ἡ μικρὸν μὲν γονάς, ἐξῆς δὴ φύεσθαι, (videlicet ὀπὸν illum laserpicii, id est laser) καλεῖσθαι δὲ γάλα. atque inde est quod Plinius lib. 19, cap. 3, dicit, Alii tradunt laserpitii radicem fuisse maiorem cubitali, tubérque in ea super terram: hoc inciso, profluere solitum succum ceu lactis. Sunt autem aliquæ huius ὀποῦ (hoc est laseris) differentiæ, à regionibus in quibus laserpitium eum succum gignens nascitur, vt tum ex Galeni verbis paulo suprà citatis apparet, tū ex Plin. lib. 19, cap. 3, vbi quum dixisset, Clarissimum laserpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaica prouincia repertum, cuius succum vocant laser: mox addit, Diúque non iam aliud ad nos inuehitur laser quàm quod in Perside aut Media & Armenia nascitur largè, sed multo infrà Cyrenaicum. Quibuscum consentiunt quæ Diosc. habet lib. 3, c. 94, initio. Notandum porro, non tantùm laser, hoc est laserpitii succum, Cyrenaicum præsertim κατ' ἐξοχὴν vocari ὀπὸν, verùm ipsum etiam silphium seu laserpitium ita nominari ab Hippocrate: quippe qui ὀπὸ καρπὸ silphii semen appellet, vt in Hippocr. Lexico Galenus testatur his verbis, Ὀπὸ καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. Itidē apud Athenæum lib. 3, μήτρας πνὸς ἀπειφερομένης ἐν ὄξει καὶ ὀπῷ, nonnulli interpretantur Laserpitio, Silphio: quoniam Diosc. lib. 3, c. 94, de eius radice scribit, θύσιμός τε ὅτι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ ἅλας. (Sed posse & de caprifici lacte ὀπὸν hic dici, paulo infrà docebo) Itidē apud Aristoph. in Pluto, vbi quidā conficit cataplasma oculis sanandis quidem, simul tamen summo dolore excruciādis, ἐμβαλὼν Σκοροδῶν ἓξ κεφαλὰς Τιθύμων. ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ συμπεφραγμένων ὀπὸν; accipiunt ὀπὸν pro lasere, quod κατ' ἐξοχὴν nominari ὀπὸν dictum est. nam sicut schol. dicit Τιθύμα σκόροδα esse δριμύπατα, ita Dioscor. loco citato τὸν σιλφίου ὀπὸν esse δριμὺ docet, ac inter alia ἐξυδερκίας ποιητικόν. Sic accipitur apud eundem in Concion. σκόροδ' ὁμοῦ πείσαντ' ὀπῷ, Τιθυμάλλου ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ, Σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας. vbi annotat schol. τὸν ὀπὸν esse δριμύπατον,

Cyrenaicum succum seu laser intelligens. Pro lasere accipiunt apud eundem in Pace, ὀπὸν βλέπειν, (sicut & κάρδαμα βλέπειν, & σίνηπι siue ναπυ βλέπειν) pro δριμὺ καὶ ὀρχίλον, quòd succus is sit δριμύπαπος. Verba Aristoph. sunt, — κἀπορῶν, ἔδει τὸ κακὸν βλέπων ὀπὸν, id est δριμὺ καὶ πικρόν. ‖ Sed & sici succus lacteus quo coaguli loco vtebantur, ὀπὸς nominabatur. Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιτρύμφοις σωύεσκεν Υχρὸν ἐόν. Et Empedocles apud Plut. in l. qui περὶ πολυφιλίας inscribitur, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐτρόμφωσεν καὶ ἔδησε. Sic Aristot. περὶ πηξεως γάλακτος loquens, ὁ δὲ ὀπὸς ἡ πυτία, τὸ πλεῖν ἀρχαῖον ἔχον πλεῖν συνιστῶσαν. In Hom. autē locum, quē Empedocles imitatus est, annotat Eust. ex veteri lexicographo, ὀπὸν esse non solùm τὸ ἀφεψήσαν δένδρον δάκρυον, sed etiam τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς, & πλεῖν πιπαν. Sed nulla certior expositio istis locis inueniri potest, quàm ex Dioscor. primùm, quippe qui lib. 1, c. 184, de ficis ait, ὁ δὲ ὀπὸς τῆς ἀγρίας καὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, πικτικός ἐστι γάλακτος, ὡς παρὰ τὴ πιπαν: (ex quo Plin. lib. 23, cap. 7, Fici succus lacteus aceti naturam habet: itaque coaguli modo lac contrahit) deinde ex Varrone De re rust. lib. 2, cap. 11, vbi sic scribit, Alii pro coagulo addunt de fici ramo lac & acetum: aspergunt item aliis aliquot rebus: quod Græci alii ὀπὸν alii δάκρυον. Idem & de syluestrifico siue caprifico intelligendum esse, ex Plinio (sicut & ex Diosc.) manifestum fit, qui lib. 23, c. 7, aliquanto post verba citata, ait Caprificus etiamnum multo efficacior fico: lactis minus habet: surculo quoque eius lac coagulatur in caseum. Exceptum id coactumque in duritiam, suauitatem canibus affert. Quæ postrema verba me mouent vt ὀπῷ in loco Athen. aliquanto antè citato interpretandum opiner non Silphio, sed Caprifici lacte. præsertim quum ibidem in loco quodam σίλφιον simul & ὀπὸς ponantur. Sed & discrimen obseruandum quod Diosc. eodem l. cap. sequenti, hoc est 185, facit inter ὀπὸν τῆς συκῆς τῆς ἀγρίας, & inter χυλόν, id est inter lac, & succum qui ex surculis tenerioribus exprimitur: quum ait, λαμβάνεται δὲ καὶ εἰς ἐλκωσικὰς δυνάμεις ὁ, τε ὀπὸς καὶ ὁ χυλός. quid autē per χυλὸν intelligat, ex præcedentibus verbis cognoscitur, τὰ αὐτὰ καὶ ὁ χυλὸς πιεῖν ἀπὸ τῆς ἀγρίας συκῆς ἀπαλῶν κλάδων. De hoc autem ὀπὸς, quo significatu lac ficulnū quo pro coagulo vtuntur, vide & alia in Οπίας ab eo deriuato. ‖ Οπὸς ab Eust. p. 619, exponitur nō solùm ἡ τῆ πυρὸν συμπηγνοῦσα πιπία, (vnde οπίας πυρός, ὁ πιπηγὼς ὑπὸ ὀποῦ) item τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς: sed etiam τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα ποιεῖ τοῖς κλάδοις σωιέχει. Significat tamē potius τὸ τῆ δένδρων δάκρυον & τὴ ἄπεπα λαγμα τὸ γάλακτος, vt ex prædictis satis perspicuum est.

C. Οποβάλσαμον, Opobalsamū. id est, succus qui ex balsamo manat. Cortex eius vitro, lapide aut osseis cultellis vulnerabatur: (ferro nanque caudex eius cōcisus protinus moritur) inde manabat gutta tenuis, deinde oleo similis, quæ postea rubescebat, simulque durescebat. Hæc Gorr. inter alia. Plin. l. 12, c. 25, de balsamo, Succus è plaga manat, quem opobalsamum vocant: suauitatis eximiæ, sed tenui gutta. Diosc. l. 1, c. 18, περὶ ὀποβάλσαμον λεγόμενον ὀπίζει ὃν οἱ ὑπὸ κύνα καύματα, ἐνπιμνόμενοι σιδηροῖς ὄνυξι τὸ δένδρου. Aliud ex Theophr. exemplum habes in Οπικινάμωμον. Diosc. disiuncta voce appellat etiā ὀπὸν τοῦ βαλσάμου, succum balsami.

C. Οποκάρπασον, succus quidā venenatus, soporē & strangulationē inducēs. Gal. l. De antidot. priore, tradit Opocarpasum circa optimā myrrhā reperiri, longè tamen diuersæ à myrra naturæ. Quid autem sit carpasum non constat. hoc vnū certū est, nō esse quod dicitur carpesiū, sed maximè diuersum. Hæc inter alia Gorr. Verba Gal. sunt, ἔστι καὶ ἡ ἀρίστη σμύρναν ὁποκάρπασον δίκαι πεκεται, διαφέρον σμύρνης. Et mox, τὸ δὲ ὁποκάρπασον αἱαιρετικόν ἐστι, καὶ πολλοὺς κατέπνα τύλω ἐν τοῖς ἡμετέρας ζωῆς χρόνοις ἀποθανόντας οἶδα, διὰ τὴν ἄγνοιαν ὁποκάρπασον ἐχούσης σμύρνης. Plin. Opocarpathō appellat l. 28, c. 10, & l. 32, c. 9. At c. 5, eiusdem l. succū carpathi, circa finē, Cōtra dorycnium echini maximè prosunt & iis qui succum carpathi biberint. Diosc. quoque καρπάσου ὀπὸν appellat, lib. 6, c. 13, καὶ ὁ καρπάσου ὀπὸς πυθεὶς, κάρον ὑπνοφέρει καὶ πνιγμὸν ἔχει. Apud Gal. perperam SCRIPTVM Οποχάλπασον.

C. Οπικινάμωμον, Succus cinamomi: seu succus ex arbore quæ cinamomum fert, incisa manans. Theophr. Hist. plant. l. 4, c. 6, ὅ, τε λιβανωτὸς, καὶ ἡ σμύρνα, καὶ ἡ κασία, καὶ τὸ ὁποβάλσαμον καὶ τὸ ὁπικινάμωμον, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Scribitur tamen & κιννάμωμον cū νι, ex quo fuerit ὁπικινάμωμον.

C. Οπιπανάξ, Sucuus panacis Heraclei. quæ lacryma excipitur caule vel radice incisa quum recèns eruperit caulis. Dioscor. lib. 3, c. 55, πάσχει ἡ ἐρακλειον· ὃς οὐδὲ ὁπιπανάξ συμλέγεται.

C. Πολυοπὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Multo succo abundans, Multo lacte abundans. (intellige autem de arborum lacte seu succo lacteo) Theophr. lib. 4 Hist. plant. cap. 2, de ficu Ægyptia, πολύοπον δὲ τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ξύλον αὐτῆς εἰς πολλὰ χρήσιμον. Eam & Plin. lib. 13, cap. 7, scribit multo lacte abundare. Vtitur & lib. 9, cap. 8. ‖ Item, Multa habens fo amina, vt rete. Multiforum dicit Quid.

Οπωδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. Hist. plant. lib. 1, capite 19, ἔχει δὲ καὶ ἡ πρὸς δένδρων αὐξῆσι ὑγρότης διάφορα εἰδη. ἡ μὲν γὰρ ὀπώδης, ὡς παρὰ τὴς συκῆς καὶ τὴ μήκωνος· ἡ δὲ, πηλώδης. Vnde Plin. lib. 15, cap. 28, Magna differentia & in colore succi. lacteus in capite ficis, non in corpore item. Loquitur autem Plin. de ficorum (id est fructus ficus arboris) lacteo succo, qui, si pediculum vnde depēdēt, defringas, emanat. similis ei succo seu lacti quod incisis ramis effluit, atque ὀπὸς nominatur.

Οπίζω, F. ίσω, Succum lacteum arboris alicuius colligo, cortice inciso, vel Caulem incido succi gratia. Alii interpretatur Liquorem eximo inciso caule, aut radice. Dioscor. dicit ὀπὸ συμλέγειν: & eos qui colligunt, ἐξαιρεῖσθαι πλὴν ῥιζαι καὶ τὴν καυλόν. Theophr. Hist. plant. lib. 7, cap. 6, ὀπίζουσι δ' αὐτὴν ὑπὸ πυεξαμηπῶν. Idem Dioscor. de οπισμῷ papaueris, ὀπίζουσι δὲ δεῖ μετὰ τὸ τὰς θρύσεις αὐξηθῆναι, πρὶν ἐξαίρειν μαχαίρῳ τὸν ἀστέλεχον. de qua re Plin. loquens lib. 20, cap. 18, dicit, Saporem siue succum excipere qui inciso scapo gignitur. Et lib. 27, cap. 4, de aloe, seu aloes lacryma, ait, Quidā & caulem ante maturitatem seminis incidunt succi gratia: exprimens Græcum vocabulum ὀπίζειν. nam Diosc. ὀπίζειν eam arborem dicit. Dicitur autem ὀπίζειν radix seu caulis arboris alicuius, quum ex ea succus colligitur qui ex incisura manat, seu quum succus excipitur qui inciso scapo gignitur. Diosc. lib. 3, cap. 55. de panace, ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ὑπὸ μηνοῦδη ἀφιδλάστων ὄντων ἔτι καυλῶν. Vbi Ruell. ad imitationem Plinii, Excipitur succus incisa radice, recenti caulium pullulatu.

Οπισμὸς, οῦ, ὁ, Lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur. vel (vt alii malunt) Detractio liquoris. Dioscor. lib. 3, cap. 25, de aloe Arabica, Asiatica & insulari, οὐκ ἔστι χρῆσις εἰς οπισμόν. Vbi Ruell. vertit, Nō valde succo extrahendo idonea. Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 8, ὁ δὲ ὀπισμὸς γίνεται τοῦ ὀπιζομένου ὡς ὅλοπαν τὸ ἥρου. Et mox, quomodo ὀπισμὸς fiat, his verbis docet, ἔστι δὲ ὀπισμὸς, ἡ ἀπὸ τῆς καυπῶν, (ὡς παρὰ τοῦ πυμάλλου καὶ τῆς βριδακίνης, καὶ ὀχεδὸν τοῦ πλείστου) ἢ ἀπὸ τῆς ῥιζῶν, ἢ πείπν ἀπὸ τῆς κιφαλῆς, ὡς παρὰ τῆς μήκωνος. Mox etiam ὀπισμὸν & χυλισμὸν tanquam diuersa ponit, sicut & Dioscorides χυλισμὸν, & ὀπισμὸν, vt mox dicetur, ὁ δὲ (inquit) οὐδὲ ὀπισμὸς, ἀλλ' ὅλῳ χυλισμός ἐστιν, ὡς παρὰ ὅσα καίοντες καὶ ὕδωρ ὑπηρέοντες, ἀπηθέοντι, καὶ λαμβάνουσι πλὴν ἀποτάλαξιν.

Οπισμα, ατος, τὸ, Succus lacteus ex caule aut radice incisa exceptus. Alii interpretantur Liquor concretus. Dioscor. lib. 3, cap. 25, de aloe, γίνεται ὃ ἐν τῇ Ινδίᾳ πλείστη λιπαρὴ, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὄπισμα κομίζεται. Vbi Ruell. interp. Ex qua coactus succus affertur. Paulo pòst pro ὄπισμα dicit χύλισμα quū scribit, δηλῶν ὃ ὅτι τὸ εἶδος ὃ χυλίσματος. non tamen propriè idem sunt ὄπισμα & χύλισμα. nam ὄπισμα est succus lacteus ex caule radicéve incisa exceptus: χύλισμα autem ex ipsa planta, surculis aut foliis contusis vel concisis, expressus succus.

Οπιον, ου, τὸ, Opium, id est succus lacteus qui papaueris scapo inciso emanat: at μηκώνιον appellatur succus ex capitibus foliisque eiusdem decoctis expressus torculari. Gorræus interpretatur, Succus papaueris, dicens ab aliis Lac, ab cliis lacrymam appellari. Plinius certè saporem etiam nominat, & Dioscor. χυμὸν, vt in ὀπὸς dictum fuit. Sed & ὀπὸν μήκωνος vocat, libro 4,

cap. 65, vbi etiā scribit, quū ros in papauere exaruerit, cultro decussatim in stellas, ne penitus adigatur, ex obliquo in rectum summam cutem incidere oportere, lacrymam excutiendam digito in concham abstergere, nec multo pòst redire vt concreta inueniatur. Plinius lib. 20, cap. 18, quum dixisset, è nigro papauere saporem gigni scapo inciso quum turgescit: iussisset incidi sub capite & calyce, mox (intercectis quibusdam de cuiusuis herbæ succo excipiendo) subiicit, Papaueris verò largus densatur, & in pastillos tritus in vmbra siccatur, nò vi soporifera modò, verùm, si copiosior hauriatur, etiam mortifera per somnum. opion vocant. Aliquanto pòst, Quum capita ipsa & folia decoquuntur, succus meconium vocatur, multo opio ignauior. Scribon. Larg. cap. 48, Opium potum (quod quidam meconium vocant) ab odoris grauitate intelligitur. papaueris enim viridis, cuius succus est, qualitatem repræsentat. Vbi nullum inter opium & meconium discrimen facere videtur: facit autem capite 3, vbi dicit se collyrio diaglaucio opium quoque adiicere: Verùm adiicere oportet quod ex lacte ipso papaueris syluatici capitum fit, non ex succo foliorum eius, vt pigmentarii in stitores eius rei, compendii causa faciunt.

Οπίας, ου, ὁ, vt ὀπιας πυρὸς, Caseus lacte ficulno coagulatus, ὁ πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ ὀποῦ, vt Eust. suprà in Οπὸς exponit. Sic Athen. lib. 14, de diuersis caseorum generibus, Εὐριπίδης δ' ἐν Κύκλωπι ὀπίαν καλεῖ τυρόν, τὴ δριμυὸ, τὸν πηγνύμενον πῶ τῆς συκῆς ὀπῷ. Euripidis verba sunt, Καὶ πυρὸς ὀπίας, ὅδε καὶ Διὸς γάλα. Sic Aristoph. schol. καὶ πυρὸν δὲ λέγουσι τὸν ὀπίαν, τὴ πῷ ὀπῷ τῆ συκῆς πηγνύμενον. (Aristoph. autem per iocum ὀπίαν deriuauit ab ὀπὴ, ac ὀπίαν γλυκέαν vsurpauit pro Per foramē perrepere. In Vespis, Πλὴν πέφευκται, κ' οὐκ ἔστιν ὀπῆς κἀν' εἰ σέρφῳ δύναιμ' ἂν, Ἀλλ' ἀλλό τι δεῖ ζητεῖν ἡμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστ' ἐγγὺς ἐνθάδε)

Ο Π Τ Α Ω, ῶ, Torreo, Asso. Od. ξ, Ὀπτᾶτε δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκε Σύβωτης Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσι. vt apud Virg. Pinguiáque in verubus torrebimus exta. Item, Subiiciunt verubus prunas, & viscera torrent. Plin. Ligneis verubus inassatum. Od. ο, Δαιβόσυνα καὶ ὀπτῶντα καὶ οἰνοχοοῦντα. Posidippus apud Athen. lib. 14, — τὸ δὲ λαβόμενον Ὀπτᾶν ὅλον. Xen. Pæd. 8, ἱκανὸν ἔργον ἐνιέναι κρέα. δεῖν ὀπτᾶν. vbi observa discrimen inter ὀψεῖν id est coquere, seu elixare: & inter ὀπτᾶν, id est assare seu torrere. Itidē Athen. lib. 14, ex Philochoro de Atheniēsibus, πῶς ὥραις θύοντες, οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ' ἑψοῦσι τὰ κρέα. Plut. Hellen. de Eretriensium mulieribus θεραφόρεια celebrantibus, οὐ μόνος πῦρ, ἀλλὰ καὶ ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα. Paff. Οπτάομαι. Assor, Torreor. Athen. lib. 3, οἱ μὲν χρὴ ἐν ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι. Et ὀπτωμένου ἡ πάπης ἰχῶρ, inassati iecinoris sanies, vt Plin. interp. supra in Ιχωρ. Et ὀπτηθέντα κυδωνία, in prunis cocta, seu super pruna tosta, apud Diosc. Minus autem esse ὀπτᾶσθαι quàm καίεσθαι, ex eodem autore manifestum est lib. 2, cap. 20. Sed & terra à sole ὀπτᾶσθαι dicitur quasi torreri seu percoqui. nam quod apud Xenophontem in Œcon. ἡ δὲ γῆ ὀπτᾶται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cicer. ita Latinè reddit, Terra a sole percoquatur. In eodem libro dicit, πλὴν χλοῦ γε ἕνεκεν ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῶτο, terram aratro vertere, vt quod crudum in ea est, percoquatur.

Οπτησις, εως, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in Probl. Rom. ἡ δὲ ἕψησις καὶ ὀπτήσεις, ἀμολόγως οὖσα καὶ μεπακόσμησις, ἐξ ἧς ἐστι πλὴν μορφλῶν: de carne cruda loquens, quam nec ζῶον esse dicit nec ὄψον. Vtitur & Athen. ἑψήσει τὸ idem ei opponens.

Οπτήσιμος, Qui torreri & inassari potest, Ad torrendum & inassandum aptus. Eubulus apud Athen. dicit Οπτήσιμον γογγυλίδα Φωτλὴ φέρω. Paulo antè habetur οπτωμένη γογγυλίς, gongylis tosta, seu rapum inassatum.

Οπτηκὸς, ου, ὁ, Vim habens torrendi, vt in v. l. habetur. Pro quo tamen dicendum potius foret ὀπτητικός. Aliud autem significat Οπτικός.

Οπτεὸς, ε, ὁ, Assus, Inassatus, Tostus. Il. α, — Οπτὰ κρέα ἔδημφαν. Od. π, Τοῖσι δὲ αὖ κρεῶν πίνακας παρέθηκε συβῶτης Οπταλέων. Od. μ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμώκει Οπταλέα τε καὶ ὠμά. Vbi opposita sibi sunt ὀπταλέα & ὠμὰ, assa siue tosta, & cruda. Et coquus quidam apud Athen. lib. 9, de porcello farto loquens, καὶ τὸ μὴ ὀπταλέον ὀδὴν ἀυτὴ, τὸ δὲ ἐφθὸν. Eiusdem signif. est ὀπτός.

Οπταίνεος, ου, ὁ, (si mendosum non est) idem cum ὀπταλέος. Matron apud Athen. libro 4, describens conuiuium à Xenocle factum, omnísque generis opsonia enumerans, Οπταίνεος δ' εἰσῆλθε πλωίμος ἱππότα κεγρεύς, assus, seu tostus. SED ET Οπτανος pro ὀπταλέος dici videtur apud Athen. in loco quodam Soradis, — ἀστὸν ὀπτάνα. vt sensus sit, Verubus eximè tosta, seu E verubus detrahe assata. Bud. scribit Οπτανὸς ex Plinio interpretans Inassatus, similéque esse annotans τῷ Εψανὸς, quod apud Aristot. legitur. Imò ipsum etiam Οπτανὸς ex eius probl. citatur.

Οπτάνιον SIVE Οπτανεῖον, ου, τὸ, Locus in quo torretur, Culina. μαγείρειον, vt exponitur in lex. meo vet. vbi annotatur περισπᾶσθαι, sicut βαλανεῖον: Atticè autē Οπτάνιον dici proparoxytonως, & exempto ε, teste Herodiano. Cuius ὀπτάνιον aliquot reperi exempla apud Aristoph. Sed & alterum passim obuium est in comicorum locis qui ab Athenæo citantur. Nec Plut. tantùm eo vtitur, sed & ipse Athen. cum alibi tum lib. 5 ξυλοθήκαι καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι. At lib. 3, in hoc loco quē affert ex comico quodam. Ἐγὼ δὲ εἰς Τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι, malim scribere Τοὐπτάνιον, vt versus mensura iuuetur. Pro Οπτανεῖον autem Ionica facta resolutione DICITVR Οπτανήϊον, vt in lex. meo vet. annotatur. AT Τοὐπτανεῖον pro τὸ ὀπτανεῖον, Atticum est: eodémque modo Τοὖψον dicitur pro τὸ ὄψον, & innumera alia.

Οπτάριον, ε, τὸ, idem cum ὀπτάνιον. v. l. Pro quo scribendum fortassis ὀπτάνιον.

Οπτὸς, οῦ, ὁ, Assus, Inassatus, Tostus. idem cum ὀπταλέος. vt ὀπτοὶ δὲ λέχανες, Epicrati apud Athen. lib. 14. Et ὀπτὰ κρέα apud Plut. & Athen. quæ & φλογίδες appellantur. Apud eundem Athen. lib. 9 porcellus quidam fartus à coco esse dicitur ἡμιμισείας λυχνοπτὸς, ἐφθὸς δὲ κ' ἡ θάτερα. cui similis est alius ex eodē libro locus in Οπταλέος citatus. Theophr. lib. 6, c. 3, de silphio, μετὰ δὲ ταῦτα καυλὸς ἐνίεται πάντα θερινὸν, ἐφθὸν, ὀπτόν. Vnde Plin. lib. 19, cap. 3. Post folia amissa, caule ipso & homines vescebantur decocto, asso elixóque. Et ὀπτὸς ποιεῖν ἥλιον apud Xen. Sole tostus. Solis ardore tostus. nam & sic Latini. At ὀπτὴ πλίνθος apud Herodot. & Aristid. Cocti lateres. Cratinus verò vsus est etiam superl. ὀπτόπατος, Maximè omnium tostus. apud Athen. lib. 9, de Polyphemo, Φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, Εἰς ἅλμιν τε καὶ ὀξάλμιν, κἀπὸ σκορόδαλμιν, Χλιαρὸν ἐμβάψων ὃς αὖ ὀπτοῖς πάντων Γμῶν φαίνεται, κατατρώξομαι. verba Polyphemi ad socios Vlyssis. Οπτὸς autem dici pro ὀπτητὸς per syncopen, tradit Eust.

C. Εξοπτάω, Inasso, Penitus torreo. vel Excoquo. Inuenitur apud Aristoph.

C. ΥΠΕΡοπτάω, Supramodum torreo, Nimium torrefacio. & quasi Deuro. VNDE ΥΠΕΡόπτησις, Nimia torrefactio, Immodica assatio, Deustio.

Ο Π Τ Ω, F. ψω, Video. quod thema quum alioqui inusitatum sit, à se FORMAT Ὤφειν in præt. plusquam perf. quod Suidas exp. εἶδον, hoc citās exemplum, ὄφιν ὤφειν ὁδῶδότα. Vsitatius est PASS. Ὀπτόμαι, signif. tamē actiua, nimirum pro Video. Xen. Pæd. 7, οἷαν χωλαῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο, visurus esset. Præt. Med. ὦπτα, pro quo Atticè DICITVR Ὄπωπα, sicut ὄλωλα pro ὠλα. Il. ω, Τὸν μὲν ἐγὼ μεθέμεν πολλὰ μάλ' ἐνὶ κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Od. ζ, εἴ που ὄπωπας Ὀφθαλμοῖσι ποίσι. Apollon. Arg. 2, αὐτὸς ὄπωπα, id est ἐθεασάμην, Vidi, Spectaui. Soph. Antigona, pag. 260 meæ edit. σὲ δ' ὑπὸ δίλοφον πέτρας σέρφ ὄπωπα λιγυρᾶ. vbi tamē schol. pro præsenti accipit, sic exponens ea verba, σὲ ὁρᾷ ὁ λαμπρὸς καπνός. Et particip. Ὀπωπότες, Qui viderunt ac cognouerunt. At præt. perf. pass. ὤμμαι pass. significationē habet. quod Poll. citat ex Isæo. Vnde particip. Ὠμμένος, Visus. Tertia autem persona, ὤπται, visus est. Cuius exēplum habes in Μώυξ. Itidem aor. 1 ὤφθην, Visus sum, Apparui. Matth. 17, ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας. Act. Apost. 16, ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Luc. 9, οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ. Vtuntur & alii scriptores non infrequenter, ac Plut. in primis.

Ὄμμα, ατος, τὸ, Visum, Spectaculum. θέαμα. Soph. Aiace, Ὦ A δὶς θεατὴ ὄμμα, ὁ dirum spectaculum. Idem vsurpauit pro Spectrum, ὅραμα, φάσμα: in Electra, ἐμπαίει μοὶ ψυχῇ σιώπηδες ὄμμα φιλτάτου βροτῶν Παντῶν Ορέστου. ‖Item Aspectus, Facies. Athen. lib. 12 ex poeta quodam, χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς δίκας. pro quo ibidem alius dicit, δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. Plut. in Polit. præc. it idem ex poeta aliquo, Σπείχει πολίταις ὄμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν. Virg. Tyndaridis facies inuisa. Xen. Pæd. 8, ἕπῃς οὖν ὁμῶς ἢ δεξιᾶς βούλεται τῆς ἐμῆς ἅψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦτον ζῶντος ἐπ πρόσωπον εἶναι θέλει, πρόσωπον. Quod verò Soph. in Aiace dicit, Καὶ ποῖον ὄμμα δηλώσω πατρί; reddideris potius Qua fronte in conspectum patris veniam? nisi malis Quibus oculis. ‖Nam Ὄμμα pro Oculus frequentissimum est tam in prosa quam apud poetas. Il. γ, ἐπεὶ δὲ ὄδε κε, κᾶ χθονὸς ὄμματα πᾶσι. sic apud Virg. Fixi solo oculi. Od. ε, & Od. ω, de virgula Mercurii, τῇ τ' αὐδρῶν ὄμματα θέλγει. Il. γ, ὄμματα μαρμαίροντα, sicut apud Xen. in Cyneg. ἀσφάττουσι τοῖς ὄμμασι. Aristot. Polit. 3, βέπτον ἴδοι τις δυοῖν ὄμμασι. Xen. Hellen. 7, νεανίσκοι ὀρθοῖς ὄμμασι. Plut. De anim. tranquil. πρὸς τὸν πόλιν ἀνεωγόσι τοῖς ὄμμασιν ἀπιδεῖν. Idem De solert. anim. σκαιὸν ὄμμα πρὸς C ἁλῶν θύνου δίκην. quod & apud Athen. habetur lib. 7. Aristot. De arte poet. πρὸ ὀμμάτων πθέμενον, ante oculos, seu ob oculos. Et Rhet. 2, ἐγγὺς δὲ ποιοῦσι φαίνεσθαι τὸ κακόν, πρὸ ὀμμάτων ποιοῦντες. Plato Tim. κᾶ πῶς πρὸ ὀμμάτων ἄδυνοι εἶναι, secundum directionem radiorum ocularium. Luc. χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα. Il. α. κυνὸς ὄμματ' ἔχων, caninos oculos habens, id est impudens: pro quo & κυνῶπις dicitur Il. ο, Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διί, oculos & caput. Virgil. dicit Os humerósque Deo similis. Metaph. ὄμμ αἰθέρος dixit Aristoph. solem, quasi ætheris oculum & lumen. Æolicè autem pro Ὄμματα DICITVR Ὄπατα. D

VNDE Ἀόμματος, ὁ, καὶ ἡ, Qui oculos non habet. vel Orbatus oculis. ET Μελαγόμματος, Nigros seu nigricantes oculos habens, pro quo & μελανόφθαλμος. ET Πολύμματος, Multos habens oculos. Argi epitheton apud Luc. qui & Παιόπης nominatur, id est Totus oculeus. Item DIMIN. Ὀμμάτιον SIVE Ὀμματίδιον, ου, τὸ, Ocellus. Aristot. ὄμμάτιον αἰεὶ φυλάττων καὶ λαμπρόν. Et VERB. Ὀμματόω, Oculatum reddo & vigilem. v. l. sed sine autore & exemplo. VNDE E Ἐξομματόω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Visum restituo. Et pass. Ἐξομματοῦσθαι dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Aristoph. Pluto, αὐτὸ τυφλὸ Ἐξομμάτωσαν καὶ λελάμπρωσαν κόρας. id est, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφηρέθη τὸ κάλυμμα. At nisi addidisset λελάμπρωσαν κόρας, potuisset accipi pro ἐκκόψαι τοὺς ὀφθαλμούς. nam anceps verbum esse schol. etiam testatur. vt Ἐξομματόω significet etiam Exoculare, vt Apuleius loquitur, hoc est Oculos effodere, Oculos exculpere. A QVO Ἐξομμάτωσις, Abstersio sordium quæ in oculis sunt. Poll. lib. 2, περὶ ἀποκεφάλισμα, ἐξαίφνης κόρας ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντισιν ἔλεγον. Ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.

Ὄψις, εως, ἡ, Visus. hoc est ipsa videndi actio. Isocr. Panath. πλείους ὑπόπτημας ἔχοντας ἢ τῆς ἀκοῆς ἢ τῆς ὄψεως. Xenoph. Cyneg. ἡ ὄψις οὖν ἢ τῶν πα ἀμαυρᾶ, ἐπεὶ δασύφη, de lepore, cuius βλέφαρα ἐμείπει καὶ οὐκ ἔχει προβολὰς τᾶς αὐγᾶς. Athen. l. 2, ἀμβλωπικὴ ὄψεως, vt Seneca, Hebetat visus. Vbi reddere etiā queas Hebetant oculos. vt apud Plut. Sympos. 1, ἡ ὄψις αὐτῶν ἀδρανὴς οὖσα, Oculi eorum imbecilli, seu Visus eorum. Demosth. ὄψει λαβόντες, conspicati. Plato in Phædro, ὄψις δὲ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Quæ verba sic interpretatus est Cicero, Oculorum est in nobis sensus acerrimus: qui, quod Plato eodem loco dicit εἰς ὄψιν ἱέναι, vertit Cerni. Idē quod Epicurus Græcè, αἱ δὲ μορφᾶς κατ' ὄψιν ἥδεῖαι κινήσεις, sic Latinè, Quæ ex formis percipiuntur oculis suaues motiones. At Plut. in Thes. ὄψις ἱστορίας, clara lux & lumen historiæ. Ἐν ὄψει, Ante oculos, In conspectu. Plut. in Amat. narr. ἐν ὄψει πάντων, In conspectu omnium, Palam omnibus. Herod. lib. 7, ὦ ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο Quorum ante oculos. Idem lib. 6, ὡς ἐν ὄψει ἦν, vt in conspectum venit. ‖Ὄψις plur. num. dicuntur Oculi, τὰ ὄμματα, seu ὀφθαλμοί, vt Hesych. exp. Athen lib. 10, ex Aristoph. ἀμβλυωπότερον γὰρ εἶναι τὰς ὄψεις, hebetiores fuisse oculis. Xen. Sympos. ἐᾷ τὰς ὄψεις ὁρᾶν ἃ αὐτὸς βούλεται. Synes. epist. 67, ὑπὸ βαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ πόνῳ. Plut. Symp. 1, καὶ κυκλῷ τᾶς ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους, quum oculis perlustrasset. Idem in Oth. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀπηρτημένων τᾶς ὄψεσι, quum omnes eum oculis designarent ex eo suspensi. Idem De fort. Alex. τὰς ὄψεις ἀμαυρωθείς. Et in lib. An seni capess. resp. ἀμφοτέρας ἀπεβάλετο τὰς ὄψεις. ‖Ὄψις, Visus, hoc est Aspectus. Plato, θεωρᾶς τῶν καλλίστων ἐρῶν ὅσα κατ' ὄψιν, rerum pulcherrimarū quæ sub aspectū cadere possunt. Aristot. Ethic. 9, c. 11, πρόσωπον δὲ φίλος καὶ τῇ ὄψει τῷ λόγῳ, ipso etiā aspectu consolari potest. Plut. De exilio, χώματα λυπηρὰ τῇ ὄψει, ipso aspectu dolorem facientes. Herodian. lib. 7, ὧν δὲ καὶ πρὸ ὄψιν φοβερώτατος, aspectu erat horrendus. seu Visu horribilis, vt Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis vlli. Sed aliquando Aspectus vel Species oris, seu Facies, aut Os reddi potest. aliquando autē Species dūtaxat. sic B. p. 73, Dignitas autem oris, est σεμνοπρέπεια, καὶ τὸ ἀξιωματικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Philo De vita M. l. 1, de Moyse infante adhuc, ἀλλὰ τὴν ὄψιν ἐκφανεῖ ἀστεῖος ἢ κατ' ἰδέαν, speciem oris: Tum. interpretatur Indolem. At verò apud Thuc. τὰς ὄψεις τῆς πόλεως, ciuitatū speciē. Sic apud Phil. De vita M. lib. 1, συνεχῆς κεραυνοὺς ἢ περατοειδεῖς πλὴν ὄψιν παρεῖχον, assidua fulmina longè prodigiosissima specie. Herod. lib. 7, θαυμάζας τὴν ὄψιν παρεῖχε, præli naualis speciem præ se ferebat. Et lib. 8, καὶ σκυλεύων τὴν ὄψιν ὅπλα παρεῖχεν ἐρρωμένα, spoliorum speciem præ se ferebāt. Et rursum lib. 7, ὄψις πολεμικὰς. Necnon ὄψεως ἕνεκα. in speciem. Bud. ‖Ὄψις accipitur etiam pro ὄμμα, id est Spectaculum. Philo De vita M. lib. 1, τὴν ὄψιν διήλεγξεν ἡ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, spectaculi magnificentia suspicionem remouebat. ‖Ὄψις, Visum, vt sunt visa & spectra nocturna. Plut. De def. orac. τοῖς ὀφθαλμοῖς γινόμεθα καὶ πυνθάνομεν ἐν πίνοι ὄψεσι, Interdum enim fit vt in multis & variis somniorum visis versemur. Idem in Alex. ὄψιν εἶδεν Ἀλέξανδρος κᾶ θεοῖς ὁμοίοις. Et non procul a fine, εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἀρὰ πάντ' ἐγλυπτὰ φέξαι καὶ κρεμάσαι θαύμα πάσιν, καὶ ὑπὸ τὸν αὐλαῖον ἑαυτὸν, ἐλυγία πυπτὰ πρὸς πὶ ὄψιν. Synes. De insomn. πρὸς ὀνειροπολοῦντα δῆλα τῆς ὄψεως, cum quo nugabatur per visum. Hesychio quoque ὄψεις sunt ὁράσεις, φάσματα. ‖Ὄψις pro Facies, habuisti in tertia abhinc sectione. cui significationi non multum absimilis ea est qua pro Persona accipitur, id est πρόσωπον, quo videlicet ὁ σκευοποιὸς alicuius ὄψιν εἰκάζει καὶ σχηματίζει. solebant enim ἐκεῖνα πρόσωπα πολλοὶ τοῖς θεατρικοῖς, simulare & effingere faciem ac habitum eorum qui in scenam & theatrum producebātur, vt ostentui omnibus essent. Sic accipiunt nonnulli in hoc loco Aristot. De arte poet. vbi de tragœdia loquitur, ἐπὶ δὲ κωμῳδίας πρὸς τὸν πλὴν ἀπεχάσαν τοῦ ὄψεων ἡ τῶν σκευοποιοῦ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ὅτι. quo tamen in loco significare forsitā posset Personarum repræsentatio per histriones facta. At Victorius interpretatur Apparatus, sic vertēs locū illum, Præterea maiorē potestatē habet in fabrica cōstructionéve apparatuum ars opificis illius qui fabricat instrumēta scenæ, quàm ars poetarū. Paulo antè dicit, ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγὸν ὦψα τέχνῃ ὅπαπον ἢ ἥκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Quæ verba idem sic reddidit, Apparatus autem quiddam est quod allicit ad se animos, attamen maximè est expers artis, & minimè suum propriùmque poetices. Aliquanto antè idem Aristot. ὄψιν partem esse dicit tragœdiæ, quarum sex constituit, μῦθον, ἤθη, λέξιν, διάνοιαν, ὄψιν, μελοποιΐαν. Dicit autem hanc ὄψιν, id est apparatum, in imitandi modo positam esse. neque enim aliam vllam viam rationémque habent tragici qua imitentur, nisi ante spectatorum oculos omnia ponendo, referendóque facta illa: inductis in scenam personis simulatis quæ tunc illa gerant.

COMPOS. Αὐόψια, ας, ἡ, Quum ipse quis vidit, Quum quis suis oculis vidit: Oculata fides. Œcumen. ET Αὐόψεὶ, Videndo suis ipsius oculis. ITEM Παν ὄψιον, Quod omnium oculis cernitur, Omnibus cōspicuum: πᾶσιν ὁρατόν, vt Eust. exp. Il. π, vbi Mars ad Palladem dicit, — αὐτὴ δ' πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα Ἰθὺς ἐμεῦ ὅσσε.

Annotat tamen idem grammaticus, posse accipi vel A πρὸ πᾶσιν ὁρατόν, vel τὸ παντῶν πολυτιμότατον καὶ ἔξοχον, vt sit ab ὀψὶ vel ὀψίς, quibus nominibus denotatur ἔγχος πᾶς πῆχυς. A T Ἄοψ, id est Visus expers, Cæcus, (seu αὐόφθαλμος, vt Hesych. exponit) quidam malunt deriuare A B Ὀψ, quo vocabulo significatur ὄψις, ὀφθαλμός, vt idem lexicographus annotat. quem tamen τὸ ὄψ vsum perrarum esse existimo. quippe quod crebrius vsurpetur pro φωνὴ, vt idem testatur, — ὅπα γηρύοντες exponens φωνὶ φθεγγόμενοι. Sed de hoc posteriore ὄψ seorsim quo que dicetur. Eiusdem originis cum præcedentibus sunt & HAEC, Ὄψατον, ου, τὸ, id est ὄψις: item φωνὴ, vt Hesych. exp. Pro Facies, Vultus, citatur ex Æschylo. B ET Ὀψέω, Videre cupio, Videre desidero: (sicut βρωσέω, Esurio, Edere cupio, & κλαυσέω, Flere cupio) vnde ὀψέοντες apud Hesych. ἰδεῖν θέλοντες, ὀπίκως ἔχοντες, πρόθυμοι ἀκολουθοῦντες τοῖς γονεῦσι, κατοπτεύσαι βουλόμενοι. Malim tamen hæc ab ὄψω futuro verbi Ὀπάω deducere, de qua deriuatione dicam & infrà, post composita ex ὤψ.

Composita & alia deriuata, partim ab ὀπάω, C partim ab ὄπομαι.

C. Αὐτόπτης, ου, ὁ, Qui suis oculis vidit, Oculatus testis, vt Plaut. loquitur. Xen. Pæd. 5, de diligentia Cyri in curādis militibus vulneratis, οὐδένα ἔκφυγεν ἀτημέλητον παρελιπεν, ἀλλ' ἢ αὐτόπτης ἐφοίτα, ἢ πέμπων φανερὸς ἦν τοῖς θεραπεύοντας. Idem Hell. 6, τὰ πρὸς τὸν Μυσόπτου, αὐτόπτης μὲν οὐδενὸς ἠκηκόει, ὑπόπτευε δὲ μὴ ἀπάτης ἕνεκα λέγοιτο. Et Plut. De educ. lib. dicit reprehendendos esse parentes qui filios suos pædagogis & magistris commendant, sed αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται) θεᾶσθαι, οὔτε αὐτήκοοι D nec ipsi suis oculis videt nec suis auribus audiunt quid discant, quæ doceantur, aut quomodo doceantur.

VNDE Αὐτοπτέω, Ipse metis oculis cerno. Synes. De insomn. εἰ δὲ τὸ αὐτοπτήσαι θεὸν, χῆμα θύσαμον, quòd si suis oculis intuerī Deum, res beata.

C. Πανόπτης, Qui omnia cernit. seu (vt Bud. interpr.) Qui oculis omnia lustrare potest. Argi epitheton apud Aristid. in encomio Romæ, πρὸς τῆς πόλεως μὴ ὅτι εἰπεῖν κατ' ἀξίαν ὅτιν, ἀλλ' οὐδ' ἰδεῖν ἀξίως αὐτὴν· ἀλλ' ὡς ἀληθῶς Ἄργος πρὸς πανόπτου, μᾶλλον δὲ τὸ κατέχοντος αὐτὴν πανόπτου θεοῦ δεῖ. A T Πανόπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ab omnibus videtur, Omnibus conspicuus, Omnium oculis expositus, Qui omnium oculis cernitur. quomodo & πανόψιος exponi dictum est. Quod verò attinet ad præcedens Πανόπτης, videtur id Aristides ab Euripide mutuatus esse, quippe qui antè ipsum πανόπτην Argum nominarit, totum oculeum, vt Plautus, Quos si Argus seruet, qui totus oculeus fuit.

C. Παν πόπτης SIVE Παντόπτα, Doricè, idē cum Πανόπτης.

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, Visor, (Tacitus, Missis visoribus per quos noscerent an vera assererentur) Speculator. κατόπτης, κατάσκοπος. Od. ξ, ὀπτῆρα δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα πεσόντα. quod quanuis ποιητικώτερον esse tradat Thomas Magister, vtitur tamen Xen. ex quo & Pollux citat. Xen. in quam Pæd. 4, πεμφάντων δὲ καὶ ὀπτῆρας ὧν πρόσθεν ἐλέγομεν, καὶ θεατὴς ὧν ἐρωτᾶν. Potest etiam reddi Spectator. VNDE Ὀπτήρια, τα, Dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primùm eā videret: sicut πρόσφθεγκτήρια quæ donabat quū primùm eam alloqueretur. Poll lib. 2, ἐπὶ δὲ καὶ θεᾶ, τὰ δῶρα τὰ πρὸς τὸ πρόσωπον ἰδόντος νυμφίου τῇ νύμφῃ διδόμενα. Idem Hesychio ὀπτήρια sunt τὰ ὑπὸ τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sed generalius etiā accipitur hæc vox, & ὀπτήρια dicuntur quæcunque donantur ἕνεκα θεσσόψεως, id est ob rem spectatam. Callim. hymno in Dianam, loquens de ipsa Diana tres annos nata, Εὖτ' ἔμολεν Λυκίῃ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα, Ἡφαίστου καλέοντας ὄπως ὀπτήρια δοῖν, vt munera daret tui videndi gratia. τὰ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν δῶρα, vt schol. exp.

Ὀπτικός, οῦ, ὁ, Visorius, seu Cuius vi cernimus, Cuius beneficio uidemus. Et ὀπτικαὶ νεῦραι, nerui visiuum spiritum oculis subministrantes, vt nonnulli vertunt. Et ὀπτικὸν πνεῦμα, apud Alex. Aphrod. Vsui visus accommodatus spiritus, Gaza interprete. Item ὀπτικὴ γεωμετρία. de qua ita Gell. lib. 16, cap. 18, Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet: pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur: qua musici vt fundamēto artis suæ vtuntur. Et mox, Ὀπτικὴ facit multa demiranda, id genus, vt in speculo vno imagines vnius rei plures appareant. Item, vt speculum in certo loco positum, nihil imaginet: aliorsum translatum, faciat imagines. Item, si rectius speculum spectes, imago fiat tua eiusmodi vt caput deorsum videatur, pedes sursum. Reddit etiam causas ea disciplina cur istæ quoque visiones fallant, vt quæ in aqua conspiciuntur, maiora ad oculos fiant: quæ procul ab oculis sunt, minora. Et B ὀπτικὰ siue ὀπτικὴ θεαματεία, Disciplina optica, hoc est Disciplina geometrica quæ ad oculos pertinet, visusque causas exquirit.

Ὀπτός, οῦ, ὁ, Qui videtur, Qui in conspectu est. In Lexiph. Luciani, πυθόμενος δὲ ὅπ ὁ θρατηὴς ὀπτός ὅτι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, ἐξέφρησε ἑμαυτὸν, quum in conspectu iam esse audissem. Sed deridet ibi vocabulum hoc Lucianus vt parum vsitatum. Vnde & Lasi Hermionei dictum illud, τὸν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν (εἶ), nonnullis qui id audiebant, absurdum visum est, admirantibus nimirum quo pacto ὠμὸς ἰχθὺς esse posset. ὀπτὸς, id est, quomodo crudus piscis esse posset tostus. Ambiguitatem autem illam sic discussit, vt Athen. refert lib. 8, ὃ ὅδιν ἀκούσας, τῷ τὸ ὅδιν ἀκούσῃ, καὶ ὃ ὅδιν νοήσῃ, ποῖ τὸ ὅδιν νοήσῃ· ὡσαύτως οὖν καὶ ὁ ὅδιν ἰδεῖν ποῦ τὸ (εἶ) ὀπτὸν. ὡς τ' ἐπιδὴ τὸν ἰχθὺν ὦ ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν (εἶ). Significat igitur ὀπτὸν, ὁ ὅδιν ἰδεῖν, Quod videre est, τὸ ὁρατόν. Alias Ὀπτὸς frequentius capitur pro Assus, Tostus: seu Coctus. vt ἀγάλματα ὀπτῆς γῆς, simulacra ex terra cocta, hoc est ficta ex terra figulina quæ in camino percocta est. De hoc autem dixi suo etiam loco, nimirum post Ὀπάω.

C. Ἄοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, (vt Cicer. Occulta & matribus non inuisa solùm sed etiam inaudita sacra) Qui non cernitur, aut cerni nequit. Harpocr. ex Antiphonte l. 1, Ἀληθείας, citat ἄοπτα pro ἀόρατα, καὶ οὐφθέντα ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι, vt sunt spectra, & ὄψεις ἐνύπνιοι.

C. Αὔοπτος, Qui ipse visus & deprehēsus est. Vnde aliquis deprehēsus ἐπ αὐόπτῳ dicitur, quum ipse ab iis qui deprehenderunt visus est. quod etiam ἐπ' αὐοφώρῳ, id est in ipso furto. ἐπ' αὐόπτῳ, (inquit Suidas) ἐπ' αὐοφώρῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι. E

C. Εὔοπτος, Qui facilè videtur, Conspicuus.

C. Παλίνοπτος, A sole auersus. nam Galen. apud Hippocr. πα λίνοπτα exp. τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα

C. Πρόοπτος, ET Προόπτος, facta contractione, Qui ante oculos positus est, Oculis obiectus, Manifestus, πρόφανής. Herod. πρόοπτῳ θανάτῳ, manifestæ neci. Vsitatior apud cæteros scriptores vox contracta. Thucyd. lib. 5, pag. 194, σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς εἰς πρόοπτον κίνδυνον καταστήσαι, in discrimen manifestum. Herodian. lib. 7, τὸν κίνδυνον πρόοπτον ἔχοντες, Ante oculos suos manifestum cernentes periculum. Polit. vertit, Manifesto periculo perterriti. Pro quo Aristot. dicit πρὸ ὀμμάτων, vt suo loco docui. Idem significat πρόδηλος.

C. Πολύοπτος, Qui à multis conspicitur. πολυθέατος, Hesychio.

Ὀπάω, Video, Cerno. Pass. Ὀπάομαι, Videor, Conspicior, Appareo. lib. 3 Reg. cap. 8, οὐκ ὠπάοντο ὄξω, nō cernebantur seu apparebant extrinsecus. paulo antè dicit ἐβλέπον τε. Act. Apost. cap. 1, δι' ἡμερῶν πεντήκοντα ὀπαόμενος αὐτῶν, per dies quadraginta cōspectus ab eis. Hesych. ὀπαόμενος exp. ὁρώμενος, ἐμφανιζόμενος. Quum verò dicit Ἐμφανιζόμενος dubitare quis posit velitne actiuum quoque ὀπάω exponere Ἐμφανίζω, Conspiciendum præbeo, φανεροποιῶ. VNDE Ὀπασία, ας, ἡ, Visio. Sed peculiariter de visione κατ' ὄναρ, aut etiā ὕπαρ, quum spectrum aliquod visui nostro se offert. quo modo & ὄψις vsurpari docui. Latini Visionem & Visum appellant. Lucæ 1, ὀπασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ. Et 24, ὀπασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι. Act. 26, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπασίᾳ. Apud Suid. habetur ETIAM Ὀπασία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις. Aliter autem accipi videtur apud Athen. lib. 4, in hoc loco Matronis, Τοῖ δὲ μάγροι μὲν φόρεον πλόστοι τε βαπίζας, Οἷς ὀπτεστράφα) μέγας οὐρανὸς ὀπασίαων: nimirum pro ὀπανεῖον, siue ὀπάνιον. H

Ὀπάθω, Video. Verbum fictum à grammaticis qui πα-

ἐμφαγγικῶς ipsum deriuant ab Ὀπίω, ab eo autem, facta reduplicatione DEDVCVNT Ὀπιθύω, Inspicio, Inspecto. Il. θ, Τί πλάζεις, τί σ' ὀπιθύεις πολεμόιο γεφύρας; Alicubi Intētis oculis obseruo, ἐπιτηρῶ, ἐπιθεύω. Il. ν, Ἀλλ' οὐ γὰρ σ' ἐθέλω βαλέειν ἐνιοῦπον ἐόντα, Λαθρηδὸν ὀπιπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, clanculum obseruans. Item ὀπιθύειν γυναῖκας dicitur qui intētis oculis eas obseruat, seu ὠθεῖν γυναῖκας βλέπει, nimis curiosè inspicit, vt Od. τ, exponitur, Ξεῖν', ἔπ καὶ νῶϊ ἀνήρ σ' αὐήσεις δῖον νύκτα Δικθύων κ' οἶκον, ὀπιπτύσεις δὲ γυναῖκας; Alii SCRIBVNT Ὀπιπύω, dicentes ex ὄπτω fieri ὀπιθύω, indéque ὀπιθύω, facto ἀναδιπλασασμῷ: ex eo autem, Ὀπιπύω, exempto τ. sic in lexico meo veteri. & certè in manuscripto Homeri exemplari sine τ bis reperi. Eust. tamen cum τ scribit Ὀπιπτύω. Ab Ὀπιπύω deriuatur VERBALE Ὀπιπευτήρ, ῆρος, ὁ, idem cum ὀπιθὴρ significans, id est Visor, Speculator. Composita autem, Γυναικοπίπης, Παιδοπίπης, Παρθενοπίπης, Πυῤῥοπίπης, alibi reperies. Cæterùm sicut Ὀπιθύω deducũt ex Ὀπιπύω, sic dicere possumus Ὀπιπύω factum esse EX Ὀπύω, quod eiusdem cum præcedentibus est significationis. Nam Hesych. Ὀπύει exp. θεωρεῖ, βλέπει, sicut Ὀπιθύει, θεωρεῖ, θεωρεῖ. At verbo Ὀπιθύω, subiici fortasse queat NOM. Ὀπίων, ονος, ὁ, idem cum ὀπτὴρ siue ὀπιπευτήρ, hoc est Visor, vel potius Qui per visores aliqua ministeria præstat: vt discimus ex Plut. in Galba, vbi ait, ἐν δὲ Ῥωμαίοις Τιμύριος καὶ Βαῤῥίος ὁ μὲν ὀπίων, ὁ δὲ, πιστοπάριος. οὗτοι δὲ καλοῦνται οἱ δι' ἀγγέλων καὶ δι' ὀπτήρων ὑπηρετοῦντες πλοῦτοι. Vbi interpres, Inter hos erant Veturius & Barbius: opiō alter, alter tesserarius. ita nominant eos qui per nuntios & speculatores ministeria obeunt. Dubitare tamē aliquis possit an hoc vocabulum merè Græcum sit.

Ὀπίλος, ου, ὁ, Oculus. vocabulum Doricum. VNDE Ὀπιλέτης Ἀθηνᾶ, Minerua cui Lycurgus in memoriā excussi sibi oculi, fanum statuit, vt docet Plut. in Lycurgo, pag 83 meæ editionis, τὸ δὲ πάθος ὑπόμνημα Λυκοῦργος ἱδρύσατο, τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐν ᾧ ὀπιλέπιν ὠνόμασε τὸν ὀφθαλμόν, ὃν τοῦ Ἀλκανδρου, διὸ καὶ ἔθνη νόμοις, οὐκ ἀρχαῖοις πειθόμενοι τῷ Ἀλκανδρῳ, δίκαιον ἐν τῷ τῆς θεοῦ ἱερῷ, Λακεδαιμονίων ἁμαρτόντων μὴ παρεσκευάσθαι οἱ καὶ τὸν λεπτόμορον ὀφθαλμόν, ὅπερ καὶ ὀφθαλμίπιδος Ἀθηνᾶς ἐπωνόμασε. Apud Hesych. verò HABETVR Ὀπιοκαλοί, ὀφθαλμοί: VNDE Ὀπιοκλίασις, ὀφθαλμίασις, morbus oculorum.

Ὀπωπὴ autem deriuatum est ex præt. med. Ὄπωπα, retento augmento, sicut in Ἀνιππονήσης, Ἐχεγρέσις, Πετιδήσης, aliisque eiusmodi. Significat autem Ὀπωπὴ, Conspectus. Sic Telemachus Odyss. γ, Nestorē rogat vt si forte patrem ὄπωπεν Ὀφθαλμοῖσιν εἰσιν, edoceat: Ἀλλ' δός μοι καὶ πάλεξον (inquit) ὄπως ἰδῶ πάτρας ὀπωπὴν, quomodo eum videris. ‖ Item Visus, seu Oculus. Apollon. Argon. 2, Δρύψε δὲ οἱ βλέφαρον γυμνὴν ἐπὶ τελέσπατ' ὀπωπὴν. vbi schol. exp. ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χώρα. Sed frequentius plurali numero ὀπωπαὶ dicuntur oculi, sicut ὄμματα & ὄψεις. Epigr. lib. 5, — φαέων γὰρ ἐνημάλες ἤπαν ὀπωπαὶ, luminibus orbi erant oculi. Sic Oppian. De venat. lib. 3, μελαγομένησιν ὀπωπῇς nigricantibus oculis.

Ἀπόπομαι, Despicio, Despecto, Ex altiore loco aspicio. Cuius ἀπόπομαι nulla quidem afferuntur exempla, habet tamen sua verbalia: NIMIRVM Ἄπψις, εως, ἡ, Despectus. (vt apud Cæs. Erat ex oppido despectus in campū) seu Prospectus. In Pādect. ἐμποδίσει τῇ ἄπψει, Officere prospectui siue luminibus. Bud. Idem apud Plut. in Lucullo, ὅθ' ἡν νέα πόλει θαλάμοις, καὶ ταῖς θερινοῖς ἄπψεις, quidam eo nomine accipiunt Cœnationes & diætas vel etiam xystos circūclusos, vnde despectus erat in viuaria & stagna. Ἄπψις ex Herodoto quoque citat Pollux: qua tamen signif. vsurpet, non addit. Quod verò in v. l. habetur ἄπψεις καὶ ἀποστροφαὶ, pro Rationes auocandi atque auertendi, diuersum est à superioribus: ac videtur ortum esse ab ἀπόπτημα, significante Auerto oculos. ITEM Ἀπόπτης, ου, ὁ, Spectator. ac præsertim Qui ex editiore loco aliquid spectat. ET Ἄππτης, Qui spectari ex alto potest, Ex editiore loco conspicuus. vel simpliciter Qui videri alicūde potest. Aristot. Polit. 2, cap. 10, ὅπως μὴ ἄππτος ἐκ τῆς Κορινθίας ἀπὸ τῆς χώματος. pro quo paulo ante dicit, illum tumulum πρὸς πῇ τῆς Κορινθίων χώρᾳ fuisse ὑπώπτιον. Huc pertinet quod in Axiocho legitur, οὔπω λαχεῖς ὡς ἐξ ἀποπτοῦ θεώμενος, vt si ex prospectu & alta specula cernas. nisi malis Eminus, vt Philo accepisse videtur lib. 3 De vita M. ὡς μηδεὶς ἐξ αὐτῆς δύναιτο τῆς μὴ ἱερωμένων καταθεασασθαι τὰ ἅγια. Quæ sic Turn. vertit. Vt quisquam qui ex ordine sacerdotum non sit, sanctuarium intueri non possit. ‖ Item, Qui procul seu eminus conspicitur, Eminus conspicuus. Plut. in Camillo, ἱερὸν εἰς ἣ ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄππτον, templum quod ex foro & concione conspiceretur. Suid. quoque ἄππτος exp. πρόρρωθεν ὁρώμενος, in hoc loco, ἄππτος ἐξεπεσε τῆς ἐμῆς χειρός ξίφος. ‖ Ἄππτος dicitur etiam is qui non videtur, Quem oculi nostri non cernūt: idem cum ἀόρατος, siue ἀόρατος. Sic vsurpauit Soph. in Aiace, Ὦ θεὰ Ἀθανὰς φιλοπάτρις ἐμοὶ θεῶν, ὡς δόμασί σου, κἀν ἄππτος ὦς, ὅμως Φοίνικ' ἐλοῦμαι. Item ἀπίστων ἡμῶν, a nostris oculis semotum.

Διόπομαι, Peruideo, Visu seu oculis pertranseo, Perspicio. Cuius nulla proferuntur exempla: format tamen à se nonnulla verbalia, quorum primum EST Δίψις, εως, ἡ, Transpectus: vt Lucr. Iania quum per se transpectum præbet apertum. Plut. De primo frig. καὶ ὅσα δὴ φασὶ τοὺς εὐπαθεῖς τὰ ἀόπτα διίψιν. Quæ Turn. sic interpr. Atque adeo quæcunque luminis perspicientiā oculis auferunt. Quod verò Plato in Tim. dicit, τὸ λέγειν αὐδὲ διόψεως θυτῶν αὐτῆς μιμήματα, μάταιος αὐτῶν πόνος, ita Cicero Latinè. Si verbis explicare conemur, nullo posito ob oculos simulacro earum rerum, frustra suscipiatur labor. A Budæo exponitur Perspectio, Dignotio: qui hunc Plut. in Cicer. locum, ἐστὶ δὲ πᾶς ἐν τοῖς λόγοις τὸ πᾶν ἑκατέρου διόψεις, ita interpr. Licet mores cōiicere & perspicere. Hesych. διόψιν exp. καταπτοπὴν ἢ δι' ὅλου ὄψιν γινώσκω καὶ διαγνῶναι. SECVNDVM, Διόπτης, ου, ὁ, Qui peruidet & perspicit. Aristoph. Ὦ Ζεῦ δόκα καὶ κατόπτα πάντα χθὼ Hesychio Διόπτης est etiam τὸ μηχανικὸν ὄργανον. quibus verbis διόπτραν denotare videtur. TERTIVM, Διόπτης, ῆτος, ὁ, idem cum διόπτης, seu κατάσκοπος, id est Speculator, Visor. sicut & ὀπτὴρ. Il. κ, Τόφρα δὲ κατόπτης ἐφαπὸ ἑμμεναι ἡμαθόεντος Ἕκτορι πὰρ θέσκε, ad speculandum nostrum exercitum. Pro speculatore accipitur & in hoc apud Suidam loco, καταχουμένου τοῦ ὀπτικήσαντος ὅμβου τῆς βάρους, καὶ συνεφείλε ὅπερ τὸ ἀέρος καὶ ἐπὶ σκοτώδους. οὐχ εἷς πεφυλάκοι διόπτῆρες διέγειραι ὀπόντας τοὺς δι' ἀγρῶν. vbi ipse Suid exp. οἱ ὀπτηρεπαῖ, οἱ φύλακες. Eidem Suidæ διόπτὴρ est etiam οἰκονόμος. ‖ Διόπτὴρ, (inquit Bud.) Specillum, in Hippiatr. ἐξωμαπίζειν δὲ δεῖ διόπτρον ἀνθέντας, καὶ τὸν διόπτρα μέλιτι χρίσαντας καθιέναι, καὶ θαρρεῖν τὸν ἵππον. ‖ Suidæ Διόπτρα est etiam μηχανικὸν πόρπαξον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπαλξεων: quod ET Διόπτρα appellatur, sic enim idem Suidas, Διόπτρα, μηχανικὸν πεχυοῦ ζῆμα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπακρίβουν τὴν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος αἰαμέτρησιν. Quibus verbis hunc ex Piside locum subiungit, ζῶντα δὲ πυθὴ τὴν διόπτρα σου βλέπεις. Plinius quoque dioptram appellat, vt lib. 2, cap. 69, vbi dicit terram esse totius mundi mediā, clarissimè constare æquinoctii paribus horis. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctésque haberi non posse deprehenderunt & dioptræ, quæ vel maximè id confirmant, quum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus occasusque cernatur, & solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vide & Ptolemæum & Theonem, itémque Proclum in Astrolabio, qui in libro De sphæra dicit, διὰ διόπτρας θωείας. Et Polybius, διόπτρα διαυλίσκους ἔχουσα, dioptra habens canaliculos quibus visus dirigitur. Διόπτρα (inquiunt v. l.) præterquam quòd est instrumentum quo geometres ex interuallo propugnaculorum turriūque altitudinem dimensionésque explorat, vt per quadrantem

geometricum, baculum Iacob, & cætera id genus. Est etiam instrumētum librandis aquis accommodatum. Vitruu. lib. 8, cap. 6, de perductionibus & librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate: sed diligentius efficitur per chorobaten, quòd dioptræ libræque fallunt. In Pandectis quoque fit mentio dioptræ machinæ haustoriæ dicatæ librationibus aquarum. ‖ Galeno διόπτρα (sicut διοπτὴρ supra) est etiam ὁ γυναικῶν δίαυλος, speculum matricis: instrumentum autem quo anus diducitur, καρπτὴρ & ἑρωδιαυλός. Verba eius in Καρπτὴρ proferam. VNDE Διοπτρισμὸς apud Æginetam, vbi de vuluæ apostemate loquitur. A Διόπτομαι est ETIAM Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι significans. nam Suid. διοπτεύων exp. διεψηλωμένος. καταπτοπτῶν: respiciens opinor ad locum hunc Il. κ, Ἤτε καὶ ὕστερον εἶδα θοὰς ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύων ἠὲ ἀντίον πολεμίζων. Ac in hoc loco Soph. Καὶ πλῆθος ἄπαν ὡς διοπτεύων στέρος, vertitur Qui cerneret, Qui videret. Citat Poll. ex Antiphonte etiam & Critia. AT Δίοπτος, quod in lexico Hippocratico Galeni legitur, exponitur que, νεῶς ὀπτμελητής, ὥστε τὸ διοπτεύειν ἢ διέπειν τὰ ἐν αὐτῇ, mendosum videtur, proqueo debere SCRIBI, Δίοπτος, vt ex Erotiano patet. qui & ipse in Lex. Hippoc. ait, Δίοπτω, τῷ τῆς νεῶς ὀπτμελητῇ. ὥστε τὸ διοπτεύειν: addens esse vocabulum Atticum, vsurpatque ab Aristoph. ἐν Αἰθικαῖς λέξεσι, & ab Æschylo in Sisypho, & Eurip. in Hippolyto. (Sed Δίοπτος à διέπειν deduco potius quàm à διοπτεύειν, cū Erotiano) Eiusdem cū hoc Δίοπτος significationis EST Δίοψ. quod ab Hesych. o exponitur οἰκονόμος, sicut διοπτὴρ à Suida. Ab alterutro autem horum, siue Δίοπτος siue Δίοψ, deriuatur VERB. Διοπτεύω. vnde apud Hesych. Διοπτεύειν, ὀπτμελεῖν τὴν νεῶς. nā dicūtur οἱ τῆς νεῶς ὀπτμελητά.

C. ΕΙΣοπτρομαι, SIVE Εσοπτομαι, Inspicio. VNDE Εἴσοπτρον SIVE Ἔσοπτρον, Speculum: quia faciei ornandæ gratia inspici solet. Frequentiori in vsu est ἔσοπτρον. Anacr. Λαοῦ ἔσοπτρον, ἄθρει Κύπριδος μορφὴν οὐκ ἐτ' οὖσαν. Plutar. in Præcept. connub. ἔσοπτρον καὶ πορφυρᾶν ἐσθῆτα καὶ χρυσῆ καὶ λίθινος ὄφελος οὐδὲν ὄφελος εἰ μὴ δείκνυσι τὴν μορφὴν ὁμοίαν. Iosephus De antiqu. Iudaor. τῷ ἐπιτηρεῖν τὴν λαμπρότητα πολὺ διαυγέστερον. VNDE Εσοπτρόειδὴς, ες, ὁ καὶ ἡ, Similis speculo. ET Εἰσοπτεύομαι, Inspicio speculū, In speculo faciem intueor. Ab Εἰσόπτομαι autem deriuatū est ETIAM Εἴσοπτος, quod Poll. ex Antiphonte citat quidem, sed non exponit. Significare certè videtur Εἴσοπτος, Qui inspectus est, vel Inspici potest.

C. ΕΝόπτομαι, Inspicio, seu Video in. Inusitatum verbum, à quo tamen VERBALE Ἐνόπτρον Eurip. Speculum. idem cum ἔσοπτρον & κάτοπτρον. Aristot. in Meteorol. ἔνοπτρον vocat etiam quicquid visum reflectit, vt nubes iridem faciens, vt aqua. Bud. VNDE Ενοπτρείζω, Speculi in modum illumino. v. l. Paff. ἐνοπτρείζομαι, Intueor velut in speculo. Cyrill. οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὁρῶσι τὸν θεὸν δόξαν. οἱ δὲ ἐνόπτρου δρῶν τὸν νοῦν, ἐνοπτρείζονται τὴν δόξαν. ET Ενοπτρεύομαι, Intueor in speculum. Bud.

C. ΕΠόπτομαι, SIVE Επόπτομαι, Aspicio, Inspicio. Pro Visu seu Inspicio accipitur apud Homerū in Odyssea, vbi ait, ἵνα ὀπόψομαι ἤνς ὀρόντα. In hoc autem loco Il. ι, de legatis ad Achillem mittendis, Εἰ δ' ἄγε δὴ νῶϊν ἐγὼν ὀπόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Eust. exp. ἀκριβέστερον διαθεωρῶ, ὀπτλεξομαι.

Ἔπψις, Inspectio. Poll. ex Thuc.

Ἐπόψιος Ζεύς, Inspector Iupiter. ὁ ἐπόπτης, seu ἔφορος, ὀπτίσκοπος. Apollon. Argon. 2, Ἀντίμεθε πόρε Ζηνὸς ἐπόψιον. ‖ Item Aspectabilis, vel Qui cernitur. Arat ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσι. Cernuntur, vt Cic. vertit pag. 77 mei Lex. Cicer. Eiusdem cum hoc signif. EST Ἐπόψιμος, hoc est Qui cerni ur, vel Aspectabilis.

Ἐπόπτὴρ, ῆρος, ὁ, Inspector, Speculator. Aristot. De mundo, φρυκτωρῶν ἐποπτῆρες, specularii excubitores.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, Inspector seu Spectator. Æschyl. Prom. πόνων ἐμῷ νίκαις ἐπόπτης. Synes. in epist. ad fratr. τοῖς φιλόσοφος, ἐπόπτης ὢν τἀληθοῦς. Plerūque ἐπόπται & ἔφοροι, qui aliquid inspiciunt & censura sua notant. Herodian. lib. 1, αἰδοῦμαι ἔχειν ἀγρὸν ἔργον σημοῖς ἐπόπτας. Quæ Polit. sic interpretatus est, Veritus ne illorum censura, sua interpellarentur flagitia. Sed & operis alicuius inspector curatórque ἐπόπτης dicitur, hoc est ἔφορος καὶ ὀπτμελητής, vt Poll. tradit. Athen. lib. 5, de naui Hieronis, ἧς καὶ Ἀρχιμήδης ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης. Sacrorum quoque ἐπόπται sunt Inspectores, qui dignitate præcedunt μύστας, hoc est initiatos sacris. Greg. De theol. ἢ εἰδεῖεν αὐ οἱ ἐγγυτέρω θεοῦ, καὶ τῆς ἀνέξιχνιάστου αὐτῆς κρύψεως ἐπόπται καὶ θεωροὶ, quibus intueri & contemplari imperuestigabilia eius iudicia datum est. Idem, τί δ' αὖ ἔστιν τῶν Ἰσαΐου καὶ Ἰεζεκιὴλ τὸ τῆς μεγίστων ἐποπτοῦ; cui res maximas intueri Deus cōcessit. Bud. interpretatur Arbiter sacrorum. Vtitur & Plutarch. in Alcib. οἷς δ' ἄλλοις ἐπόπτοις, μύσταις ὡς σεσυγκρυόντα καὶ ἐπόπτας. Quid autem inter ἐπόπτας & μύστας discriminis sit, his verbis Suidas declarat, οἱ τὰ μυστήρια τελεσθέντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ, μύσται, μετὰ δὲ ἑαυτοὺς δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videtur autē dici hi ἐπόπται, vel propterea quòd eis sacrorū rit⁹ occultiores intueri liceret, vel quòd inspicerent & curarent vt ritè peragerentur. Hesychio ἐπόπτης est non solùm θεατὴς, sed etiam Ζεύς. Vocabitur autē iunc ἐπόπτης, Iupiter quia omnia inspicit, vnde & eius ὀφθαλμὸς πάντα ὁρᾷ. dicitur. Fœm. gen. EST Ἐπόπτις. Valerius autem Soranus libros quosdam suos ἐποπτίδας vocauit, qui de grāmatica (vt Turn. se arbitrari scribit) erant: tanquam à mysteriis literarū & doctrinæ, quri initiati primùm μύσται vocabantur, post annum ἐπόπται, quòd in pienda sacra occulta admitterentur. Gaza tamen interpretatur Spectacula: fortasse quoniam apud Lactantium legit Sicinium Capitonem libros suos inscripsisse Spectacula. Verba Plinii hæc sunt, in præfatione Quid singulis contineatur libris, huic epistolæ subiunxi: summáque cura, ne legendos eos haberes, operam dedi. Tu per hoc & aliis præstabis ne perlegant: sed vt quisque desiderabit aliquid, id tantùm quærat, & sciat quo loco inueniat. Hoc ante me fecit in literis nostris Valerius Soranus in libris quos ἐποπτίδων inscripsit. Valerius autem hic, vt idem Plin. testatur, pœnas luit quòd occultum vrbis Romæ nomen enuntiasset.

Ἐποπτικός, ή, ὁ, Ad ἐπόπτας pertinēs. & ἐποπτικὰ sacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικὰ (inquit Bud. pag. 338) dicebantur vltima initiorum cærimonia. neque enim simul vt initiati erant, spectatum admittebantur. Plutarch. de Demetrio, ἀλλ' ἡς μυηθῶμεν, καὶ τοῦ τελετοῦ ἅπασαν ὑπὸ τῆς μικρᾶς ἀρχῆς τῆς ἐποπτικῶν θεᾶσθαι. Plura ad hunc locum pertinentia vide ibidem. Idem Plut. in Alex. pag. 2: 9, dicit eum μεταιχεῖν τῶν ὀρρήτων καὶ βαρυτίμων διδασκαλιῶν, αἷς οἱ σύδρος ἰδίως ἀκροαματικαῖς καὶ ἐποπτικαῖς ἐπεσταχρεῦντες, ἠκίζετο θεὸν εἰς πολλοὺς. Plato in Sympos. secretiora quoque amoris sacra ἐποπτικὰ nominauit. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικά, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτα ἔστιν, ἔχω τις ὀρθῶς μετίη, οὐκ εἶδ' αὐτὸς τ' εἴης. vbi ἐποπτικὰ appellauit sacratiora & magis mystica. vnde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας apud schol. Dionys. Areop. pag. 231, vbi & ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. Vide & B. 339.

Ἐποπτεύω, Inspicio, Specto. Ἐποπτεύων (inquit Bud. pag. 338) dicitur is qui alicuius rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem. Appian. in 2 Bell. ciu. l. de iudicio Miloniano loquens, & Pompeio eius iudicii quæsitore, ἵνα τὸ μὴ δείσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτοῖς ἐπόπτευε σε γραφαὶ θεωτικαί. Dicebātur etiā ἐποπτεύειν quibus anno post quam initiati fuerāt, inspicere secretiores sacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Plut. in Demetr. paulo post verba illa in Ἐποπτικὸς citata, ἐπόπτευον δὲ τοὺς ἀπὸ τῆς μεγάλων ὀνειάτων διαλείπωνς. At Aristoph. in Ran. ἐποπτεύειν vsurpauit pro ἐορτάζειν, vt Bud. annotat pag 339. verba eius sunt, μάλα γ' ἐποπτεύειν δεῖ κἀν ὅταν καταφαγώμαι τὸ δεῖπνον. ‖ Ἐποπτεύοι Hesych. exp. ὑποπολάζοι, νομίζοι: ad quod significatū magis accederet ὑποπτεύοι.

Ἐποπτεία, ας, ἡ, Inspectio. Præcipuè autem de secretiorum sacrorum inspectione dicitur, ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione. Plut. De def. orac. καὶ τῆς ὀνείρου τὰ πλεῖστα τὰς ὀρίσας, ἐκείνης ὄνειρον εἶναι τῆς ἐποπτείας καὶ τελετῆς, augustissimas hic ceremonias, illius ri-

tus ac ceremoniæ veluti somnia quædã esse, vt Turn. interpr. Aliud exemplum ex eodem Plut. habes apud Bud pag.338. Suidæ Ἐπιπλεία est ὀλιγοψυχία.

C. Συνεπιπλέω, Simul inspicio.

C. ΚΑΤόπομαι, Perspicio, seu simpliciter Video, Cerno. Plat. l. 2 De leg. τῶν ἐν κυσὶ κατόψει, perspicies seu cernes. Κατόψεται ex Herodot. affertur pro Spectabit. Item κατοψόμενος exponitur Exploratus, Inspecturus, Visurus. Plut. Themist. pag. 221 meæ edit. ἱρνεῖτο, καὶ πέμπειν ἐκέλευεν εἰς Ἀθήνας τοὺς κατόψομενοι.

Κατόψιος, Oculis subiectus, seu expositus, Conspicuus. Malit tamen fortassis aliquis interpretari Oculis oppositus, vt sit compositum ex κατὰ & ὄψις. Apollon. libro 2 Arg. οὐδέ τις αὖα Τιτυοῖος, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσιν ἐκείνῳ. Et ex Eurip. Hippol. κατόψιος Παλλάδος, è regione Palladis.

Κάτοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conspicuus. Oculis expositus. Thucyd. lib. 8, pag. 196, ὀξεῖαι καὶ γοργοειδῆ τὴν ὄψιν ὄντες, ὥστε κατὸν τῷ ἐπίκειται αὐτὸ γιγνόμενα μὴ κατόπτα εἶναι, vt conspicua non sint. ‖ Κάτοπτος apud Diosc. lib. 1, accipitur etiam pro παντόπτος, id est Pertostus, Valde tostus. Inassatus. Et alibi γῆ λίαν κατόπτου, quod deriuatur à VERBO Κατοπτάω, Inassio, Pertorreo. Itidémque ὀπτός, tam ab ὀπτάω quàm ab ὄπτομαι deriuatur.

Κατόπτης, ου, ὁ, Speculator seu Visor. κατόπτορος, vt Hesych. exp. Apud Suidam, ἀλλά τις ἐπὶ κατόπτης ἀναγκάζει ἡμῶν σαρκοφάγοις ἐστιάσιν πεινῶντας. vbi ipse exp. ὀξὺ νοῦν. Tacitus in simili loquendi genere vsurpauit Visor, vt in Ὀπτῆρ annotaui. Vtitur & Herodot. teste Poll. Ab Aristoph. Iupiter quoque κατόπτης dicitur quia è cælis speculatur omnia. Exemplum habes in Διὸς ἥνης.

Κατοπτεύω, Aspicio, Oculis lustro. Aristot. De mundo, τὸν οὐρανὸν ὀλίγον χῶρον κατοπτεῦσαι. Κατοπτεῦσαι, inquit Bud. in Lexico suo, Perspicere, Animaduertere, Oculis lustrare. Dionys. Halicarn. de Lysia, χρήσιμος δὲ ἐγένετο μὴ πόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ μεσοῖκοντα εἰωθότα ὧν πάθη καὶ ἤθη ἐξέφερε. Polyb. in 3 Histor. πολλοὶ σαυτῆς, κατὰ τὸ δίωγμα τῆς Καρχηδονίων χάριν καὶ κατοπτεύσαντες, αὐθις ἐξ ὑποψίας ἐπιγενόμενοι, speculati seu contemplati. Xen. Pæd. 8, ὡς παρεκελεύετο καὶ κατοπτεύειν τὴν ἀλγεινὰ πάσχοντας ὠφελήσασαν βασιλέα. Geg. κατοπτεῦσαι τὰ ἅγια, sancta cõtemplari. seu ἐπιβλέψαι, inspicere & lustrare oculis. Pass. Κατοπτεύομαι, Videor. vel Aspiciore & speculatore videor. Soph. Καὶ μὴ φοβοῦ ἐξεθεῶ τὸ κατοπτεύομαι πάσης Ρ. φῆμῶ κωφῶ. Et Xen. dicit qui facile fucant ὑπὸ λευκοῦ κατοπτεύεσθαι, deprehendi, vt Bud interpr. Ibidẽ dicit ἐλεγχόμενα.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, Speculum. idem cum ἔσοπτρον & ἔνοπτρον. Plato ἡ τῶν κατόπτρων λειότης, speculorum lenitas, vt Cic. interpr. pag. 38 mei Lex. Ciceroniani. Plut. De aud. loquens de iis qui tondẽtur, δεῖ τὰ κατόπτρα τῶν ξυρῶν καὶ τὴν κεφαλὴν ἅψασθαι, πλὴν ἀποκοπῆς τῶν τριχῶν κατοπτεύοντα. Xen. Pæd. 7, de Cyri armis, ὡς τῶν κατόπτρων ὄντων.

Καττοπτικός, οῦ, ὁ, Specularis. καττοπτικὴ Bud. etiã dicitur pars optices quæ reflexiones deprehendit. VNDE Καττοπτικῶς, Speculari ratione.

Κατοπτεύω, Imagines & reflexiones facio in modum speculi: seu Imagino, vt Gel. loquitur suprà in Ὀπτικὴ. Plutarch. κατοπτεύων ὁ ἥλιος τὴν ἴριδα, imaginem iridis reddens ac repræsentans, veluti speculum. Pass. Κατοπτεύομαι, Speculum intueor, In speculo me contemplor. Diog. Laert. in Socr. pag 77, ἐξῆν δὲ τοῖς νέοις συνεχῶς κατοπτεύεσθαι. Construitur etiam cum accus. & tunc sign. Intueor velut in speculo, Contemplor ceu in speculo. In 2 epist. ad Corinth. cap. 3. ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτευόμενοι. Hesych. κατοπτεύεται exp αἰσθάνεται φανταζόμενα ἢ ὁρᾷ.

C. ΠΑΡόπομαι, Negligenter video, Inter videndum prætereo, hoc est Negligo. quod & ὀλιγωρῶ dicitur. Vnde apud Poll. παρόψονται & παρώπτα. Ab eodem est παρόπτεος, negligendus.

C. ΠΕΡιόπομαι, Circunspicio. ‖ Item Contemno, (qua in significatione tamen dicitur potius περιορῶ) Thucyd. lib. 1, ἐπειδὴ ἠνήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι, nos non pro nihilo habituros. Aliquanto pòst, οὐ περιόψομεθα κατὰ τὸ δυνατὸν, non negligemus. Eodem libro, τοῖς ξυμμάχοις οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένοις, οὐδὲ μελήσομεν πωρεῖν, non sinemus iniuria affici: vel potius Non Negligemus eos iniuriam passos. Hesych. quoque περιόψεται exp. καταφρονήσει. Vnde Περιοπτός, Negligendus, Despiciendus, Herodot. περιοπτὸν Ἑλλᾶς, habenda neglectui Græcia. ‖ Item in priori signif. περιοπτέον, Circumspiciendum, Considerandum, Non negligendum. Thuc. περιοπτέον σφίσι, id est περιεσκεπτέον.

Περιοπτός, ή, ὁ ἢ ἡ, Qui circumcirca videtur seu videri potest, Conspicuus. περίοπτος, περιβλεπτός. Isocr. αἰνῶ δὲ τοὺς περιοπτοὺς ὑπὸ πάντων διὰ ἀρετὴν εἶναι, περιβλεπτοὺς δὲ τοὺς αὐτῶν ὅτι κακίαν ἠγνοοῦσι. Hesych. περιόπτη, πολυθεατοῦ: Suidas. etiam μέγας, ὑψηλός. ATAπόπτος, Qui circumspectus non est, Incogitans. Negligẽs, Thuc. lib. 1, οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῶν ἀπόπτων ἀπροβουλοτέροι εἰσὶ πρὸς τὰ πολεμικά, nihil pensi habent præ victoriæ cupiditate. Ad posteriorem autem verbi ἀπόπτημαι significationem PERTINET Ἐπιπόπτος, Quem contemnere facile est, Contemptibilis. ἀκαταφρόνητος, vt Suidas exp. in hoc loco. καὶ ἐπὶ τοῦ τῶν Μακεδόνων ἀρχηγοῦ ἀπόπτου ἐστιν ἀφεῖναι εἰ μὴ τῆς πρόσθεν πίστεως οἱ ἐπιπασαν τῆς κρατήσεως.

Περιόπτη (si tamen pro verbali haberi debet, sim. le aliquid τῷ ἀνθρωπῷ) Circunspectio, Cura. φροντὶς καὶ περίσκεψις, vt à Thucyd. vsurpari annotat Suid. itémque ab Agathia hoc in loco, ὁ δὲ Ναρσῆς ἀπὸ τῆς ὑπόψεως τῶν πολεμίων ἐν περιόπτῳ τῶν πεδίων. id est περισκεψε, vt idem Suidas exp. Annotat verò Dionys. Halicarn. περιόπτη in hac significatione à Thuc. vsurpatum esse vocabulum γλωσσηματικὸν καὶ ὑπερβαλμόν καὶ ὁ χρῆσθαι τοῖς πολλοῖς, sicut & ἀκριβοφανὲς & ὀπτηλοχισμὸς & ἀκάκωμα. Vtitur autem Thuc lib. 4, vbi ait, οὐτω πολλῷ περιόπτῳ τῆς ἡμῶν ἐς τὰ μάλιστα δεομένῳ πολεμοῦντα, attente considerabimus & circunspiciemus. Poll. quoque exponit eo in loco περιόπτοντι.

‖ Frequentius ita vocatur Specula, Locus editus è quo circumiacentia lustrari oculis queunt: seu ex quo conspici longè latéque possunt. qualis est è rupe excelsa, σκοπιὰ, ἀκρόκορα, ὕψωμα, πόνος ἐξ ἀναβάσεως ἐπίσκοπος, περιβολὴ ἐπίσκοπος, vt schol. exp. apud Hom. Il. ζ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἵκανε πάχος ἐπὶ πυργὸν ἐς ἀκρόπολιν. Il. ψ, Ἡ ἐπὶ σκοπιὴν ἀφίκοιτο, ὑψόθεν ἐξ ἀκρόκορα. Et Od. ιγ, Κάρφεα μοι, ὅθεν ἀνὴρ ἐπὶ ἔργα ἐξέρχεται ἠὲ νέμεσθαι. Simocatus apud Suid. ἔστιν ἀνὴρ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἀναβαίνων, ἐπὶ τὸν μεγίστον περιόπτη. Dicitur etiã ὁ ἐν περιόπτῃ, qui perspicuè & aperte omnia cernit velut ex specula. Luc. πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ἐν περιόπτῃ τῶν ἐκεῖσε. At Chrysost. De sacerd. πῶς ἐν ὑψηλῇ τῷ κορυφῇ τῷ περιόπτῃ. In v. l. ἐν περιόπτῃ exponitur etiam Circunspectè. VNDE Περιοπτικῶς, Speculor, Ex specula circunspicio. Vtitur schol. Homeri paulo antè in Περιόπτη.

C. ΠΟτόπομαι, Prospicio, Præuideo. Vnde προοπτέον, prospiciendum est.

Προόψις, εως, ἡ, Prouisio. Thuc. αὐτὸ προόψεως, ex improuiso. μὴ ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, κρύφα.

Πρόοπτος, ου, ὁ ἢ, Præuisus seu Prouisus. Præcognitus. VNDE Ἀπρόοπτος Improuisus. A quo ADVERB. Ἀπροόπτως, Improuisè seu Improuiso, Ex improuiso, De improuiso. ἀπροσδόκητος, ἀπροσδόκητος, λοθφάνος. Herod. lib. 6, ὥστε ἐξαφόρεις ἐφόδοις ἀφυλάκτους τε καὶ ἀπρόοπτος αὐτῆς ἐπιλθόντας, arbitrabatur diuersis itineribus imparatos eos nec oppinantes oppressurum.

C. ΠΡΟΣόπομαι, Aspicio, Intueor. vel Video. nam προόψεται ex Soph. affertur pro Videbis.

Πρόσοψις, Aspectus. Theophr. καὶ γὰρ τὸ φύλλον ἔχει καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ὄψιν τὸν πρόσοψιν. Ex quo Plinius, Arbor moro similis, folio, magnitudine, aspectu. Pro aspectu & facie vtitur & Soph. in Aiace, σὴν πρόσοψιν εἰς ἐμὲ, faciem tuam & os. τὸ σῶμα, τὴν σὴν ὄψιν, siue πρόσωπον. ‖ Item Prospectus. Thuc. lib. 4, οὐκ οὔσης τῆς προσόψεως ἢ χρὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων ὁπῇ δυνατὸν, quum prospicere non possent qua parte auxilia summitti possent. Et libro 2, μὴ ἐν τῷ πρόσοψιν τῆς πολεμίας ἐκ πολλοῦ, nisi eminus hostes prospicere queat. Schol. in præcedẽti loco, qui est pag. 132, προσόψεως exp. θεωρίας.

c. 2. Δυσπρόσοπτος, Aspectu difficilis, Qui mali & infausti aspectus est.

c. 2. Ἀπρόσοπτος, poeticè pro ἀπρόσοπτος, Quem aspicere & intueri nõ est, Inuisibilis. ἀπρόσοπτοι enim Hesychius exp. ἀόρατοι.

C. ΣΥΝόπομαι,

C. ΣΥΝόπομαι, Conspicio. Vnde συνώφθη, Conspectus seu deprehensus est. Et συνῶπται, Cognitum & compertum est, Visum & exploratum est. Arist. εἰ δέ τι συνῶπται μέχρι γε τοῦ νῦν, cognitum & perspectum est. B. Pro Videre, seu Perspicere, Deprehendere & intelligere accipitur à Polyb. διόπερ οὐ τὴν τυχούσης ὑπολήψεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, non mediocri animi intentione & commentatione opus est ei qui ea intelligere contendit quæ in ipsa eximia sunt & præstantia.

Συνοψις, εως, ἡ, Cõspectus. Polyb. ἐξαλοιφὴν καταφρονοῦσι τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, in conspectu. Idẽ lib. 1, ὑπὸ μίαν συνόψιν ἀγαγεῖν. quasi In vnum conspectum omnia reducere. id est, Facere vt omnia simul conspiciantur & cernãtur, Vno in conspectu proponere. Vnde συνόψις accipitur pro dilucido compẽdio quo res latè diffusa, omnis in conspectum simul datur, & breuiter ob oculos ponitur. Galen. εἰς ὀλίγα κεφάλαια συνόψεως ἕνεκα παῦ ἀφεστάτης. vbi Bud. interpr. Vt compẽdiosius dicãtur: vel, Vt facilius intelligantur. nam & pro Intelligẽtia accipit idem apud Plat. εἰς συνόψιν οἰκειοτάτης ἀλλήλων τῆς μαθημάτων: annotans eodem modo vsurpari à Dionys. Areop. 215. Σύνοψις, (inquit idem Bud.) Conspectus, Collustratio, quæ est quum oculis circũspicimus. Polyb. πυνθανόμενος τὸν τόπον τὴν ὑπηρεσίαν τῶν εἰς συνόψιν ἄμα καὶ πρὸς ἐφεξῆς ἢ τὸν φραστικὸν πλοῦν καταλαμβάνει. Suidæ συνόψις εἶτα ἡ τῶν πραγμάτων ὁμιλία, sicque exponit idem locum Polybii priorem.

Συνοπτικός, οῦ, ὁ, Perspicax. Plato, ὁ μὴ δὲ συνοπτικὸς, διαλεκτικὸς ὁ δὲ μὴ, οὔ. Sic Budæus, annotans à Dionys. quoque Areop. eodem modo vsurpari. ‖ Συνοπτικὸς ὅρος, Compendiosè collecta definitio, Vniuersalis & non enucleata Idem Bud. ex eodem Areop.

Σύνοπτος, Conspicuus, Qui cõspici & cerni potest. Aristot. Polit. 2, cap. 10. καὶ γνῶναι ἐπὶ δὲ κινήσεσι τοῖς σφῶν αὐτῶν, καὶ πλείοσι δὲ πωλοῦντας ὄντας, πρὸς τὴν τῶν Κορινθίων χώραν τῷ ἀδύνατον εἶναι τὸν ἀπόπτου. Vide & ἄπαντος. Hesychio συνόπτος est non solùm ὁρατὸς, sed etiam ἀνάπτης, Qui facilè cognosci & intelligi potest, Perspicuus & diluci d.

c. 2 Εὐσύνοπτος, Qui facilè conspici & cerni potest. Exemplum ex Aristot. habes in præcedenti Συνόπτος, cui simile est hoc Æschinis in orat. contra Ctesiph. ὑποκείται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, καὶ ἔστιν εὐσύνοπτον. Vtitur & Iæus, teste Polluce. Alicubi reddi potest, Qui facilè videtur & intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mẽtis facilè conprehendi potest.

Συνόπτων, Hesych. exp. συνόψις ἄστρων. quod nonnulli interpr. Contẽplatio siderũ. sed videtur alia sign. accipi.

C. ΥΠΕΙΟπτόμαι, Despicio seu Despicor, Despectui & contemptui habeo. qua signif. & περιοπτόμαι vsurpatur, & ὑπεροράω. Vnde ὑποφθίσομαι, Despectui ero, Contemptui habebor. Cõstruitur autẽ ὑποπτόμαι cũ genitiuo.

Ὑπερόψια, ας, ἡ, Despectus, Contemptus: seu Despicientia, Despicatio: quorum vtroque Cicero eriã vtitur. Chrysost. De sacerd. ἐπιόντων ὑποφίας, vt Cic. Despicientia rerum humanarum, pro Contemptus. Idem De præc. ὑπόψια ἡ τῶν ἀνθρωπίνων καταστοῦσα πῶν ἑκάστου ψυχῶν. Et apud Suidam, ἢ πρὸς τὰς κολάσεις ὑποψίαν, despicientiam pœnarum. Aliquando significat superbiam & fastidium quo aliquis cæteros omnes præ se despicatur & contemnit. idem cum ὑπερηφανία. Herodian. lib. 1, βαρὺς δὲ ἦν ἀφόρητος διὰ ὑπερόψιαν καὶ ὕβριν, intolerãda superbia. Et lib. 5, τῶν μὴ ἀπαιδεύτων βασιλέων τὸ ἀγρὲς καὶ ὑπόψιον ἐκπίπτει, καταφρονήσει τῶν ὑπηκόων ὡς πολὺ ἐλαττόνων. quæ sic Polit. vertit, Patritia principum nobilitas sæpenumero in superbiam abit, despectis omnibus velut inferioribus. Theophyl. ep 31, τὸ Μηδικὸν ὄρνεον ὁ Ἕως καὶ τὴν Μήδων πλὴν ὑπόψιαν κεκλήρωται, μέγα τι ἡ ὑπόψιον ὅτι ὦ κάλλει φρονῶν.

Ὑπεροπτής, ου, ὁ, Contemptor: vel Qui superbè contemnit & despicit. Thuc. lib. 3, δεῦλοι ὄντες τῆς ἀεὶ ἀπόπτων, ὑποπτεύοντες δὲ τῆς ἐνωφόντων, contemptores, καταφρονοῦντες, vt schol. exponit. Aristot. Ethic. 4, c. 3, ὑπόπτοι δὲ καὶ ὑβρεῖσι γίγνονται. sic ab Herodiano quoque copulantur ὑποφία & ὕβρεις. A Suida ὑποφίας exponitur παρορῶν, hoc in loco, ὁ δὲ ὑποφίας ὢν τῶν δικαίου καὶ ὑβρεῖστής. vbi observa eãdem copulationem.

Ὑπεροπτικός, οῦ, ὁ, Qui contemnere & superbè despicari solet. Isocr. Panath. Σπαρτιάτας τοὺς πολεμικοὺς καὶ πλεονεκτικοὺς. vbi ὑποπτικοὺς exponit τοῖς φιλέμπορος, amatoribus Græcorum: innuens eos despicari & superbè contemnere præ se cæteros Græcos. Luc. in Nigr. καὶ ὅλως ὑποπτικῷ τινι ἔοικας. VNDE Ὑπεροπτικῶς, More eorum qui despicantur & superbè contemnunt, Contemptim. Xen. cum genitiuo quoque hoc aduerbium cõstruit sicut ipsum verbũ: Hellen. 7, p. 361, αἱ χωρεῦντες δὲ ἐκεῖθεν μάλα πάντων ὑποπτικῶς τῶν ἐναντίων, quum inde despectis prorsus omnibus inimicis recessissent.

Ὑπόπτιος, Prospicuus, Spectabilis, Præ cæteris visendus. Hesychio ὑπόπτιον est μέγα καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον. itidémque Suid. ὑπόπτιον exp. μεγάλῳ. Quas expositiones sequendo, hoc ὑπόπτιος deriuatũ esse dicemus ex ὑποπτεύειν significante Supra omnes conspici, Eminere præ cæteris omnibus. Alioqui, nisi apud Suidam ὑπόπτιον suo loco positum esset, hoc est post ὑποπτικώτερον, apud Hesych. pro ὑπόπτιον, scribendum fortasse quis putaret ὑπόπτιον. Certè ὑπόπτιος ab altera verbi ὑποπτεύειν significatione sonaret Contemptus. Despectus, seu Contemptibilis. NAM Ὑπόπτια, quod aduerbialiter vsurpatur pro ὑπόπτως, à Sophocle accipitur pro Contẽptim, seu Superbè despicando: vel (vt Suidas exp.) ὑπερηφανῶς, in hoc loco Œd. tyr. pag. 188 meæ edit. εἰ δέ τις ὑπόπτια χρόνῳ ἢ λόγῳ προβύεται, δίκης ἀφίβοιτο, οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβοιεν, κακὴν νιν ἕλοιτο μοῖρα.

Ὑποπτεύω, Contemptor. ὑπόπτης, Hesychio: qui etiam exponit ψεύστης: itidémque VERB. Ὑποπτεύειν exponit ψεύδεται, sed addit, ἢ δόλῳ τῶν, innuens nimirum scribendum potius esse in ea significatione ὑπεροπτεῖν & ὑπεροπτεύειν.

C. Ὑπόπτομαι, Suspicor. Demosth. Pro corona, ὑποψεύεται τὸ πρᾶγμα ὀνόμαζε καὶ τοῖς Θηβαίοις καὶ τοῖς Θεσσαλοῖς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, suspicaturos esse.

Ὑποψία, ας, ἡ, Suspicio. Aristid. ῥοῦς καὶ ὑποψία τῆς πόλεως. Antiphon, φανερῶς δὲ τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, planè enim suspicionis vestigia in hunc hominem tendunt. Thucyd. lib. 1, τῆς ὑπαρχούσης πρότερον δόξης ὑποψίας. Et lib. 4, pag. 131, γνοὺς πλὴν οὐ αὐτὴν ὑποψίαν περὶ τῆς κωλύμης τῆς ξυμβάσεως. Rursum lib. 1, ὑποψίας πλείας παρεῖχε τῇ ἠπείρῳ τῶν βαρβάρων μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. Sic Tacitus, Præbuit plerisque suspicionem conscientiæ. Demosth. ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα παραγματευμέναις μεταφοραῖς ὀνομάτων, ἀφορμὰς ὑποψίας παρεμβάλῃ. quẽ locum Bud. sic interpr. Quum verò verborum translationibus longa commentatione excogitatis in puerũ vtatur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium suspicione eum perstringens. Thuc. εἰς ὑποψίαν καθίστη, in suspicionẽ adducebat. Plut. Themist. p. 224 meæ edit. εἰς ὑποψίαν ἐνέβαλον τὸν Θεμιστοκλέα. Demosth. περὶ ὑποψίαν ἦκεν. Plut. Rom. εἰς ὑποψίαν ἐνέπεσε, in suspicionẽ venit. Herodian. lib. 2, ἔχων κολακείας ὑποψίαν. Plut. in Public. ὑποψίαν ἔχων πρὸς πάντας, suspectus quibusdam. Ibidẽ, ὡς ἐν ὑποψίᾳ τινὶ δόξῃ συμβέβηκεν τῶν βασιλέων, suspectus erat. Herodian. lib. 2, ὥστε δὲ ἔξω πάσης ὀπτῆς με ὑποψίας, ab omni procul suspicione abesse. Item ἀπολύεσθαι ὑποψίαν, diluere suspicionem. Plut. De def. orac. ἀπολύεται δὲ ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν ὑποψίαν καὶ δόξαν, omnem etiam pro nobis suspicionẽ & calumniam diluit. Et δι' ὑποψίας ἔχειν, suspectum habere. Greg. τὸν δὲ δι' ὑποψίας εἶχεν ἡ πόλις. Plut. Artox. ἐν ὑποψίαις εἶχε τοὺς περὶ τὴν.

Ὑπόψιος, Suspectus. ὁ ὑποπτεύεσθαι ἄξιος, vt expon. Iliad. γ, — λώβην τ' ἔμμεναι ἠδ' ὑπόψιον ἀνδρῶν. vbi Eust. annotat, ὑπόψιον significare vel τὸν ἐπιτιμήσιον καὶ ὑπόπτιον, ὅνπινες ὑποβλέπουσι) ὑπόδρα ὁρῶντες δόξῃ τὸ μῖσος: vel τὸν τοῖς ἄλλοις ὑποβλεπόμενον δόξῃ δειλίας. Sed addit Eust. quosdam scribere ἐπόψιον, & exponere τὸν ἐν ὄψεσι πάντων αἰσχυνόμενον φυγόντα. Videtur certè significare potius Omnibus turpiter esse spectaculo, Digito ostendi ab omnibus.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, Suspicax, Suspiciosus. Equi quoque formidolosi ὑπόπται dicuntur, semper periculũ aliquod subesse quibusuis terriculamentis suspicantes. Schol. Thucyd. τοὺς ἵππους φασὶ θεραπευθέντας ὑπόπτας λέγεσθαι. Sic verò vsus est Xen. De re equ. pag. 547, τοῖς γε μὴ πω ὑπόπτας φυλακτέον. οἱ γὰρ ὑποφόβοι βλάπτειν μὴ τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, τὸν δὲ αἰσθόμενον ἔσφηλαν πολλάκις. ‖ Ὑπόπτης à

Soph.quoque vsurpatur pro eo qui apparuit & in conspectum venit.nam in Philoct.pag. 381 meæ edit. ἡ χὴ λεχθ. ὡς ἀνδρ ὑποπτον; schol.exp. φανερὸν γεγονότα καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν,seu τὸν ὑφ ἡμῶν καταπεσπουδμενον.

Ὑπόπτος,ᾱ,ὸν & ἡ,Suspectus. Plut.Themist. ὕποπτος ἀπῳ ῥηθόμενος.Greg.Naz.ὑποπτα καὶ ὅπη ζοῦλα,suspecta & insidiosa.Thuc.lib.6,p.221,ὥσπερ γὰρ ὑποπτοι αὐτοῖς οἱ Καμαριναῖοι,suspecti eis erant. in Epist. Philippi apud Demost. καὶ ὕποπτος ῥηθόμενος πῳ πλήθει. Plut. autem in Galba τὰ ὑποπτα τῶν οἰκιῶν vocauit partes ruinosas. B. quæ videlicet suspectæ sunt,quòd minentur ruinam. Τὸ ὕποπτον,Suspicio.frequentissimum apud Thuc.vt lib.1, δεινά τινος ὑποπτου ῥηθομένου,exorta aliqua suspicione.Sic Herod.lib.4, πολὺ δὲ τὸ ὑποπτον ἐν ἅπασι ἐδίσμασί τε καὶ πόμασι,multum suspicionis in omni cibo ac potu. Rursum apud Thuc. τὸ ὑποπτον τινος,suspicio de aliquo concepta: in oratione Alcibiadis,lib.6,pag.227, ἀναγκάζομαι ἀφεῖς τῆς ἐμῆς δεξιᾶς ἀφεῶν ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν,ἵνα μὴ χεῖρον τὰ κοινὰ πῳ ὑποπτῳ μου ἀκροάσησθε.vbi schol.exp.δεῖται ὑποπτεύειν με,quod suspectum me habeatis. ‖Ὑπόπτος ab eodem schol.exponitur δεινοφοβος, Formidolosus,in hoc loco lib.5,pag.173, καὶ ἅμα καὶ τοῖς Λακεδαιμόνιοι ἀφεῖδοτες τὸ χρόνου ὑποπτοι ἐγένοντο. Sed & ibi interpretari Suspecti nil vetat. omnia enim suspecta formidamus & cauemus.

VNDE Ὑπόπτως, Suspicioſè, vel Suspectè. Thuc.lib.8, pag. 283, ἀλλήλοις καὶ ἅπαντες ὑποπτως ἀφεστήκεσαν οἱ τῶν δήμου,ita inter se congrediebantur vt suspectum alter alterum haberet.hoc est, A congressibus suspicio nõ aberat. Et aliquanto antè,διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑποπτως ἔχειν,eò quòd suspectus alter alteri esset. Et p. 284, ὑποπτως πῳ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος δεικείωφος,suspectus multitudini. Contrà in argumento lib.2 Il.ὑποπτως ἀφεὸς αὐτὸς δεικείωφος,suspectos eos habens.Ex Demosth. quoque ὑποπτως ἔχω ἀφεός σε affertur pro Suspectus tibi sum,itémq; pro Suspectũ te habeo.Rursum Thuc.l.6,p.214,δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτὰς,δεινὰ πάντας ὑποπτως ἀποδέχομενοι,i.Suspicioſè,Nõ sine suspicione. Et paulo pòst, ἐροῦσπ ἀεὶ καὶ πάντα ὑποπτως ἐλαμβάνε, suspecta habebat omnia.

c.2. Ἀνύποπτος, Qui suspectus non est, Suspicione vacans. Diog.Laert.ὅπτε γὰρ ἐθύσαι τὴ ἀεὶ τῆς καὶ πῳ ἀνυποπτων,siquidem fieri posset vt & aliquis eorum qui tibi suspecti nõ sunt,insidias struat.Et μηδὲν ἀνυποπτοτερος,nõ minus suspect⁹.Quo cõparatiuo & Lysias vtitur,teste Poll.At Xen.superlatiuo vsus est Pæd.5,p.75,ἀνυποπτοτατος αὐ εἶν. Et τὸ ἀνύποπτον,Suspectum nõ esse,Suspicione omni vacuum esse. Plut. VNDE Ἀνυπόπτως,Sine suspicione. Thuc.l.1, παρ' ἀλλήλους ἐφοιτων ἀκηεύκτως μὴ,ἀνυποπτως δ' ᾖ,absq; caduceo quidem,verùm non sine suspicione.

c.2. Καθύποπτος,Suspectus.Poll.ex Aristoph.

c.2. Ταχύποπτος,Celeriter suspicans, Suspiciosus.Plato, ὁ δὲ δεινὸς ὁμεῖνος καὶ ταχύποπτος, πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργος.Vtitur & Aristot.in 2 Rhet. de senibus loquens, εἰσὶ δὲ ταχύποποι διὰ τὸ ἀπιστειν.

Ὑποπτεύω,Suspicor.Xen.Hell.5, ὑπωπτευε μὴ ὦν ἕνεκα ἐφοίτα οὐ μὴ πιστὸν ἡρώτα. Plut.Artox. τὸ δ' αἰτιαν ὑπωπτευεν· ἐλέγχειν δὲ καὶ ζητεῖν δι' κδυνατῶν διὰ τὴ γῆς. Herod lib.1, ὑπωπτευον μὴ τὰ λεχθέντα,πιστεύειν ᾖ ἀφεστοιεῖτο,etsi nõ de nihilo ea dicta suspicabantur, tamen fidem habere dissimulabant.Et lib 5, ὑποπτεύσασα τοὺς ἀρπαπῶντας ἀπαρέσκεσθαι πῳ τοιούτῳ τῶ βασιλέως βίῳ,suspectans militũ indignationem. Item Suspectum habeo. Idem Herod. l.4,ἀεὶ τε πάντας ὑπωπτευεν ὡς ὅπη βουλοιτο πάντας,omnes habebat suspectos, metuebat ne sibi insidiarentur.

Pass.Ὑποπτεύομαι, Suspicio de me est, In suspicionẽ veni,Suspectus sum.Thuc.ὑποπτευθῆναι τῷ δήμῳ ὅπη πλέοι,in suspicionem venerunt ne in populum grassarentur. Demosth.ὑποπτεύε) κατέχων,suspicãtur eum tenere.Sic Xen.Pæd.2,τὰ μὲ τοῖνυν ὁμοια πιεῖν οὐκ αὐ ὑποπτευοιο.Paus. ὑποπτεύεπ ἀπρῶν μεγάλων χρημάτων. Rursum Thuc.l.6, p.228.οὐδὲ ὑποπτεύεσθαί μου εἰς φυγαδικὴν ἀφεθυμίαν τὸν λόγον αξιῶ,nec suspecta haberi ea quæ dicam, seu in suspicionem venire. ‖Ὑποπτεύω pro Spero quoq; capitur. vt apud Chrys. ὑποπτεύειν μεγάλα πνὰ καὶ θαυμαστὰ ἀφεὶ ἡμῶν. ‖Ὑποπτεύω, Oculos humi figo, Despicio in terrã,Deiicio oculos.Callim.hymno in Delũ,— δύω δέ οἱ ἔπτα φρεροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες,despicientes in terram.

Ὑπόπτυπος,Suspectus.Idem cum ὕποπτος.cui sicut opponitur ἀνύποπτος, SIC Ἀνυπόπτυπος, illi, Qui suspectus non est,Qui suspectus non habetur.Poll.ex Hyperide.

C. ἀνΘυποπτεύω, Vicissim suspicor, seu suspectum habeo. Pass. Ἀνθυποπτεύομαι, Vicissim de me suspicio est. Thuc. lib.3,ὁ δὲ δίδοις φανερῶς π ἀγαθὸν,ἀνθυποπτεύεται ἀφαιρεῖ τι πλέον ἔχειν.

Nomen ὤψ,& varia eius composita.

POETICVM est Ὤψ,ὠπός,ἡ.Oculꝰ.Vel potius in plur. Ὦπες,Oculi.quod & ipsum tamen extra compositionẽ infrequens est. Nugatur autem schol. Aristoph.quum ὀπὰς exponẽs ῥωγλας,addit hinc oculos appellari ὦπας, quia videlicet sunt αἰνίγματα: quasi verò non extaret verbum ex quo manifestam videmus eius deriuationem. Videtur autem ὤψ factum ex ὤψαι secunda persone passiui praeteriti.

Ὤψ,itidem vt ὄψις,Aspectus, Vultus,Facies.Hom.Il. γ,Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῆς εἰς ὦπα ἔοικεν. quo loquẽdi genere atq; adeo verbis iisdem vsus est & Hesiodus. Annotat autem Eust. in illum Homeri locum,ὦπα vocari nõ solùm oculos,sed ὅλω πῳ ἀφεόπωψ.

(AT Ὤψ,ὤπος,est nomen proprium apud Hom.Od.α.)

De compositis ex ὤψ significante oculum.

Compositorũ ex ὤψ significante oculũ seu aspectũ, quædã à nominatiuo fiunt, (eãq; vel in posteriore accentum habent,vt Εὐώψ,& Γλαυκώψ,& Λιπαρώψ:vel in priore,vt Κυκλώψ & Ἑλίκωψ,& Κέρκωψ)quædã a genitiuo,ἐκ τῶ πλαγιασμῶ, ὤρου ἐκ τῶ ὠπός, inquit Eust.) quæ terminantur in ης,vel ος.in ης quidem,vt Γλαυκώπις,& Κωωπις,& Εὐώπις:in ος autem,vel oxytona, vel proparoxytona.oxytona,vt Εὔοπος,& Σκυθρωπός:proparoxytona,vt Μελαινοπος, & Αἴγωπος.Hunc autẽ in descriptione eorum quæ ex voce illa composita sunt, ordinem seruabo,ea quæ ad eandem classem pertinent, serie alphabetica disponens.Sed & hoc addo, quædam in ωψ, genitiuũ habere non solùm in ωπος,verumetiã in ωπος.

Composita in ωψ terminata,inter se accentu tantùm differentia.

C.Βεώψ, vide in Βωπις.

C.Γλαυκώψ ὤπος,ὁ & ἡ,Glaucos oculos habens,seu cæsios. vt γλαυκῶπις δράκοντος. Vide γλαυκωπις.

C.Ἑλίκωψ, Cui oculi volubiles sunt & versatiles, vel Cui sunt oculi rotandi. Vide Tomo primo,col.1187.

C.Εὐρύωψ,ωπος,& οπος,(q.d.Latioculus)Latũ habens oculum, vel Magnum habens oculum. vt ἀρύοπα Κρονίδην apud Homerum Il.α,Εὖτεν δ' ἀρύοπα Κρονίδην ἀπερῆμῶν ἄλλων. vbi Eustath. ἀρύοπα vocari tradit vel tanquam μεγαλοφθαλμος sit,διὰ τὸ φεγκπικόν: vel quia ἀρύβλεπῶν διὰ τὸ ἀέρος,qui est Ζεύς: vel quia ἀρεῖαν ὄπα habet,vt pote βροντηπικὸς & ἐελεβεμέτης, & ἐεισμάεχρος. (In qua postrema expositione cõfundit Eustathius deriuationem ab ὀψ ὀπὸς, significante vocem, cum deriuatione ab ὤψ ὠπός.) Alioquin enim statuendus esset alius nominatiuus pro hac expositione, videlicet Εὐρύωψ, pero, ab Οψ videlicet pofiro pro ὤψ. Cæterùm sequendo illud quod dicit ἀρύοπα vocari Iouem διὰ τὸ φεγκπικόν,possumus exponere Omnia longè latéque sua prouidentia perlustrantem & gubernantem. Possumus & sic, Ingentibus oculis omnia lustrantem & speculantem. Sciendum est autem afferri & alium NOMINATIVVM, Εὐρύοπης, ex quo fit ἀρύοπα apud Homerum iunctum cum Ζεύς. vt Od. ξ, — συγκρίνω δὲ τὸν ἀρύοπα Ζεὺς Εφεόπαπ. Sed & proprium NOMEN Εὐρύπη dicitur quasi ἀρυώπη,vt ex eiusdem grammatici verbis colligere possumus, quæ in Βοῶπις referam. Hoc certè constat, veteres magnam vel potius maximam pulchritudinis partem in oculis statuisse: eósque aliquando à colore laudasse,aliquando à magnitudine,& quidem in fœminis præsertim: vnde esse non solùm illud βοῶπις, sed etiam ἐεώπις, quod apud Homerum est nomen proprium Iliad. ν. ac significatione respondet πῳ Εὐρυῶπης.cuius tamen exemplum non affertur,sicut nec masculini Εὐρυώπης. Sed & Εὐρύπη non sonat aliud quàm ἐεώπις, seu ἀρυῶπις. Vt tamen quædam nomina propria ad allegoriam transferuntur,sic & ista eorum epitheta, vt iam dictũ est de ἀρύοπης Κρονίδου, & vt dicetur de βοώπιδος Ἥρας appellatione.

C.Εὐώψ,ὤπος,ὁ & ἡ,Pulchros habens oculos,vel,Qui est, aut quæ est pulchro aspectu,seu pulchra facie. Et generalius,Pulcher. Sed annotat Eustath.pag.1389,ὤπες non necessariò dici qui sunt καλοὶ vel quæ sunt καλαὶ τοὺς ὤπας, sed & qui sunt tales oculis intuentium.vt apparet (inquit) ex hoc loco, χρυσὸς καὶ ἀργυρος,καὶ τὰ πολλὰ τῶν ἀδόφθαλμων τε καὶ ἀπαιόων. Intelligit enim Eustathius eandem esse vtriusque nominis rationem, videlicet ὤπες & ἀόφθαλμοι, ideóque hunc locum citat. Idem ex Sophocle affert,ὤπα παρειαὶ,id est Pulchram aspectu. & alibi ex Lycophrone, ὤπες κόραι. Cæterùm in v.l.malè scriptum est Εὔωψ.

C.Κέρκωψ,compositum ex κέρκος significãte caudam, & ὤψ significante oculum,seu aspectũ,vt dictum est.Vide supra inter cõpósita ex Κέρκος,Tomi secũdi col.147.

C.Κύκλωψ, compositum ex κύκλος significãte orbem,seu orbicularem formam,& ὤψ significãte oculum. Dicti sunt autem Cyclopes quidam Siciliæ incolæ, quibus vasta & planè gigantea corporis moles erat: vt vel ex Polyphemi descriptione discim⁹.Κύκλωπας appellatos fuisse testatur Hesiodus in Theogonia,— ἕνεκ' ὄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἐεὶς ἐνέκειτο μετώπῳ. Sic aũt & Theocritus Polypnemum inducit de se hæc dicentem, Οὕνεκά μοι λασία μὸ ὀφρύ, ὅπη πάντ' μετώπῳ Ἐξ ὠπὸς τέτα) ποτὶ δεύτερον ὡς μία μακρά, Εἷς ἠ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι. Sed & apud Virg.dicunt qui excæcarũt hũc Polyphemũ, — & telo lumen terebramus acuto Ingens: quod torua solum sub fronte latebat, Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar. Homerus tamen vnoculum natura fuisse Polyphemũ non dicit, vt annotat Eust. qui etiam refringit Hesiodi dictum ad tres illos Cyclopes quorum ille ibidem nomina commemorat, Βρόντιν,& Στερόπην & Ἄργην:quos & perhibet dedisse Ioui tonitru,& fabricatos esse fulmen. Sed plura de his non solùm poetæ verumetiam historici cõmemorant, necnõ poetarum enarratores,ac præcipuè Eustath. qui etiã tradit quendã δριμέως ἤπι γλυκέως vsum esse nomine κύκλωψ genere fœmININO ὅπη ὄψεως, dicẽtẽ κύκλωπα κόρῳ. Apud eũdẽ Eust. LEGITVR Συβκύκλωπες pro Cyclopũ socii.

Κυκλώπειος,ᾱ,ὸν & ἡ,Cyclopeus,seu Cyclopicus, Ad Cyclopem pertinens,seu Cyclopes.Κυκλώπειος βίος,Cyclopica vita prouerbialiter,pro Vehemẽter effera ac barbara,quæ neque legibus neque disciplina ciuili constet, neque religione deorum gubernetur: qualem describit Hom.Od.lib.ι.sub persona Polyphemi.Ita quidem Erasmus:sed ego ei nequaquam assentiens,dico Κυκλώπειον βίον significare beatam vitam & minimè laboriosam. Ac quanuis eorum feritatem & barbariem Hom. testatam reliquerit,in prouerbio tamen non respici ad eum Hom.locum quibus illam describit, sed ad ista eiusdem poetæ verba,quæ eodem habentur lib. de Cyclopibus,Οὔτε φυτεύοισι χερσὶ φυτὸν.οὔτ' ἀρόωσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἄνηρωτα πάντα φύονται,Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι,&c.Pro me autẽ facit Strabo lib. 11. qui de Albanis loquens, postquam dixit,ἀλλὰ πάγαθὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα ἅπαντα φύεται,καὶ τοιαῦτ οἱ φρατηήσαιτες φασ,subiũgit Κυκλώπειόν τινα διηρὸν μὸ βίοι. Mihi tamẽ videor κυκλώπειος βίος in alio etiam sensu legisse apud Maximũ Tyrium,aut quẽpiam alium: sicut & Aristot. dicit κυκλωπικῶς θεμιστεύων παῖδ' ὧν ἠδ' ἀλόχου. Prouerbialiter ETIAM Κυκλίπειος δωρεὰ, SEV Κυκλώπειον δῶρον, AVT Κυκλώπειον γέρας,ITEM Κυκλώπειον ξένιον dicitur, (vt in nomine Ξένιον docui)itidémque vtendo genitiuo loco possessiui nominis, Κύκλωπος δωρεὰ,&c. propriè de iis qui in beneficii loco ducũt quòd dãnũ quo afficere quempiã cogitãt,in aliud tẽpus differant. Huius autem prouerbialis dicti originẽ declaraui in nomine Ξένιον, Tomi secun.col.1125. In v. l. habetur & FOEM.Κυκλωπεία,vbi affertur ex Eurip.Κυκλωπεία πόλις pro Mycenis:ne non ex Epigr.κυκλωπεῖαίπ Μυκῆναι.

Κυκλώπειον,ᾱ,τὸ, Mons Libyæ,si Etym.credimus. Apud Strab.autem legimus Κυκλωπεια quædam ἀπήλαια habẽtia labyrinthos,ἐφεξῆς τῇ Ναυπ.ία:sed hæc ab aliis Cyclopibus nomen acceperunt. AT VERO Κυκλώπιον cum ι solo,ex Aristot.affertur lib.4.De animal. pro illo quod albicat in oculo (quod albuginem oculi quidam dixerunt) ambiens pupillam.

Κυκλωπὶς,ίδος,ἡ, Cyclopea,seu Cyclopica. vt κυκλωπίδες ἑστίαι,in Epigr.

Κυκλωπικός,ᾱ,ὸν, Cyclopicus,Cyclopes referens,& illis similis aliqua in re. VNDE Κυκλωπικῶς, Cyclopicè, Cyclopum more,apud Aristot.Eth.10.cap.vlt.scribentem,καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται), κυκλωπικῶς θεμιστεύων παῖδων ἠδ' ἀλόχου.sunt autem verba Homeri,ea quæ subiungit Aristot.illi aduerbio κυκλωπικῶς.

C.Κεώψ,vide post Κωώπις,Tom.1.col.521.

C.Λιπαρώψ,ῶπος,ὁ & ἡ,Pinguem faciem habens,seu delibutam. Apud Athen. autem quidã λιπαρῶπα τραπέζαν (id est mensam) vocauit πῳ λιπῶδῆ.

C.Μονώψ,ῶπος,ὁ, (qui soluta oratione μονόφθαλμος) Vnoculus. Eurip.μονῶπα πῦδε γῆς Polyphemum appellauit,cui vnicum fuisse oculum, dictum fuit in Κύκλωψ.

ET Μονώψ pro eodem,(vt μόνος pro μονος) vnde accus. Μοωῶπα,apud Æschylũ in Prom.p.49. meæ edit. — πὴν τε μοωῶπα σφαῖν Ἄρειμα ἀῶν ἐω πόδαμοι,εἶ &c.

C.Νυκτάλωψ,Luscitiosus,siue Lusciosus.vide in Νυξ.Dictum est autem de hac voce νυκτάλωψ & Tomi primi col.158,in Αἰμαλώψ.

C.Παραβλώψ, Strabus, vide post Παραβλέπω, Tomi primi col.751.

C.Τυφλώψ, Cæcus. Idem quod τυφλός. Sonat autem ὁ τυφλὸς τοὺς ὤπας, quæ adiectio superuacanea est: qualis tamen in multis compositis spectatur.

SCIENDVM EST autem in quibusdam ambiguum esse accentum, ex quibus est Αἰμαλώψ. inuenitur enim & αἰμαλώψ, & αἰμαλώψ. Quod autem ad cætera composita attinet hanc in ωψ terminationem habentia, suis singula locis reperientur.

Composita terminata in ὠπις,quorum fœminina desinunt in ὠπις.

C.Ἀγανώπις,ιδος,ὁ, Qui blandis est oculis.q.d.Qui blandùm tuetur,loquendo poeticé. FOEM.Ἀγανῶπις,de quo col.816.Tomi primi.Animaduertendum est autẽ multo vsitatius esse in huius terminationis compositis,nomen fœmininum quam masculinum.

C.Βεώπις,ιδος,ὁ, Bouinos oculos habens,id est propemodũ accedentes ad magnitudinem bouinorum oculorum. Sed afferuntur exempla duntaxat gen.FOEM.Βοῶπις, ιδος, ἡ, quod apud Homerum frequens est epitheton Ἥρας, id est Iunonis. vt Il. α, — ἔδ δ ἐσιν ᾗ βοῶπις πότνια Ἥρη. Et paulò antè, Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη. Sonare autem βοῶπις idem quod μεγαλόφθαλμος, testatur & Plut. in Probl.Rom.scribẽs, πῳ μεγάλω πεδὴ βοέῳ λέγοισιν ὡς βοῶπιν ὁ ποιητὴς ἢ μεγαλόφθαλμον, καὶ βυγαῖον, ἢ μεγάλαυχον. Quoniã autem laudabantur magni oculi, ideo exponitur etiã ἀόφθαλμος quæ est pulchris oculis.Possumus autẽ reddere & Quæ pulchro est aspectu. (At verò qui μελανόφθαλμος exponũt, nullam huius suæ expositionis rationem afferunt: quum alioqui laudatos fuisse & nigros oculos a veteribus,notissimũ sit) At verò Κλυταιμνήστρα ab Homero Il. ζ, vocatam βοῶπιν tradiderũt quidã nõ tam διὰ τὸ ἀλωπὴν, quàm propterea quod φανέσταται ἐνέβλεψε:vtpote μονη καταινήσασα πῳ ἐσπρυλῶν τῆς Ἑρένης ἕρπα γλυ, ὅτε Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Idem gramm.ait hoc epithetum βοῶπις esse μυθικῶς quidem in laudem Iunonis, διὰ τὸ χρῆν μεγαλόφθαλμον: (vnde esse ETIAM Εὐρώπη, nomen proprium) at verò consideratam Iunonem tãquam aerẽ, videri ita denominari ἀπὸ τῆ βοῆς, nimirum διὰ πὶ ἀεείας ἦχος.Sed & Hesych.βοῶπις exponit etiam μεγαλόφωνος,id est Cui magna est vox,Quæ valdè est vocalis. In qua expositione confundit deriuationem ab ὀψ ὀπὸς significãte vocem, cum deriuatione ab ὤψ ὠπός,vt Eustathium quoque facere in Εὐρώψ,admonui suo loco.

C.Γλαυκῶπις,idẽ quod γλαυκώψ,de quo supra. FOEM. Γλαυκῶπις, Cæsios oculos habens, apud Hom. paſsim Mineruæ epithetum, de quo dictum fuit antea, videlicet col.858, Tom.1.

C.Ἐελῶπις,idem quod βοεώπις. Et FOEMIN.Ἐελῶπις, idem quod βοῶπις. hic enim particula εῖ indicat itidẽ magnitudinem. Sed transiit Ἐελῶπις & in nomen pro-

prium quod habetur Il.ν,& ο. A

C. Εὐρωπης, vide in Εὐρώψ.

C. Εὐώπης, idem quod ἀώψ. Affertur autem ab illo ἀώπης vocatiuus ἀῶπα ex Sophocle. FOEM. Εὐῶπις, Quæ pulchris est oculis, Quæ pulchra est aspectu. vt ἀώπιδα κουρίω.

C. Κωώπης, Qui caninis oculis est. (ex quo intelligitur, impudentibus) Vel, Qui canino est aspectu. FOEM. Κωῶπις, vide Tomo 1, col. 50, & 521.

C. Λευκώπης, Albus aspectu, Qui intuentium oculis albus apparet. FOEM. Λευκῶπις, Alba aspectu. Scio tamen B in v.l. reddi, Habens oculos albos. sed cum mea interpretatione consentit expositio quam dat Hesychius NOMINI Λευκωπας: exponens λευκὸς ὀφθαλμαῖς.

C. Ὀξυώπης, VEL Ὀξυ πρόσωπος & ὦ, Acutos habens oculos, Qui est acuti visus. Eustath. illius Ὀξυώπης exemplum istud affert, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἔχει ὀξυωπής. quorum verborum autorem nō nominat: sed is est Athenæus, aut qui ab eo loquens inducitur, libro 6. vbi de iis qui διονυσιακοὶ κόλακες vocabantur, scribit οὐδὲ τοῦ προσωποποιεῖν μὴ τὸ ἐξ ὀρᾶν πρὸς τὸ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἔχει ὀξυωπής. C Apud eundem legitur ille comparatiuus ὀξυωπέστερος, lib. 3. εἰ ὁ Αυσκιτὴς ἔκυσε πάντας ὡς φησὶ, ὀξυωπέστερος αὐτὸς ἐγένετο πρὸς τὸ πολὺ τῶν ὁμωνύμων. Et apud Aphrod. in Probl. οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι. Superlatiuus autem apud Aristotelem & Lucianum, dicentes ἀετὸν esse ὀξυωπέστατον, id est Acutissimi seu acerrimi visus, sed Acutissimam habere oculorum aciem. Sed in v. l. Ὀξυωπὴς duntaxat habetur, (& quidem expositum etiam, Visum acuens, Visus aciem excitans: sed absque vllo huius significationis exemplo) cui tribuuntur ille comp. & superlatiuus: Eustathius contra fecit πρὸ Ὀξυώπης duntaxat mē D tionem, eosdem illi ascribens. Habet & Poll. ὀξυωπής.

Ὀξυωπία, Acuta acies oculorum, Acumen oculorum, Acutus visus. Aristot. Probl. sect. 4, quæst. 3, ὁμοίως ἀμφοτέρας τὰ ὄμματα πρὸς ὀξυωπίαν βλαπτόντων.

Ὀξυωπέω, ῶ, Sum acutis oculis, Est mihi acuta oculorum Acies, Acutum cerno. Basil. in Hexaem. πρὸς τὴν ῥέουσαν ζωτικὴν φύσιν ὀξυωπεῖν.

Ὀξυωπιας, terminatione differēs ab ὀξυώπης significatione cum eo conuenit.

COMPOS. autem in ώπη terminata, sunt ferè nomina propria mulierum, VT Εὐρώπη (quod quomodo exponi possit, dictum fuit supra in Εὐρώψ. Adde autem illis quæ ibi annotaui, hoc quoque, nimirum videri ἀραπὴ dictum quasi ἀρυώπη) ET Σιπόπη, ITEM M πωπὴ apud Pindarum.

(At COMPOSITA in ωπὴ oxytona, duo tantùm nūc mihi occurrunt, VIDELICET Ἐνωπὴ ET Περιωπή. Est autem ὀνωπὴ Aspectus, Conspectus. vnde est ὀνωπῇ apud Hom. Illiad. ε, pro In conspectu Coram Palam, velut aduerbialiter positum. -- ὡς ἔπη (vel ὡς ἔπη, vt malo) κακὸν ῥέζουσιν ὀνωπῇ. vbi Eustath. ait ἐνωπὴν significare πλὴν ὄψιν & πλὴν ὀφθαλμοῦ ὄψιν. Ab eodem alibi exponitur περίσκοπος. AT VERO Περιωπὴ est locus editus è quo prospici lōgè latéque possit. vnde exponitur Specula. Atque ita vtitur & Homerus Odysseæ κ, Καρπαλίμως δὲ κατὰ νηὸς αἰνὸν εἰς περιωπὴν. Sic Il. ζ, Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν πάχα ἑστήμαιες περιωπὴ. Vide alia suprà post Περιόπομαι. cuius si verbale esse velimus περιωπὴ (quod tamen duriusculum est) fuerit potius prima significatio illa quam apud Thucydidem habet, vt videlicet G significet ipsam circumspiciendi actionem: sed metaphoricè ille vsus est.

Composita in ωπος terminata, partim oxytona, partim proparoxytona.

C. Αἴσωπος, (Æsopus) nomen quidem proprium, sed cuius tamen Eustathius tanquam appellatiui derivationem afferat scribens πρὸς τὸ αἴθω αἴσω, significante λάμπω, & πρὸς τὸν ὦπα, dici Αἴσωπος, per antiphrasin. Ab Αἴσωπος autem considerato tanquam nomine proprio fit H ADIECTIVVM Αἰσώπειος, Æsopicus. vt Αἰσώπειος μῦθος, Æsopica fabula. Sic Αἰσώπειος φόρτος, quod prouerbialiter dictum docet Hesych.

C. Ἀμφισωπος, οῦ, ὁ ἢ, Vndique conspicuus, Vndique patens. περιωπὸς, περίβλεπτος. Hesych. Etymol.

C. Ἀντωπὸς, ῆ, ὁ, Aduersis oculis intuens, Oculos aduersos tenens in aliquid. αὐτὸς τοῖς ὄμμασιν, vt exponit Hesych. Nonnus, — ἔδρακεν ἐνδεξιὸν τοῦ Θεοῦ Ἀντωπὸς βλεφάροις κυκλίοις. Exponitur etiam λεμωπὸς ab Hesychio. A Suida autē αὐτωπὸν explicatur Coram, E regione, Ex aduerso: in hoc Agathiæ loco, νῶν δὲ αὐτωπὸ πρέμα εἰς τοὐπίσω ἐπαχαζόμενος. ‖ Citatur ex eodem Nonno ET Ἀντωπὸς alia inflectione, vt αὐτωπὸς ἄλμη. ITEM Ἀντωπὸς, quemadmodum αὐτωπὸς ἄστρων, pro Obtuens astra, & ex eodem αὐτωπὸν ὄμμα pro Aduersus oculus. Habebis autem paulo post & alia in ωπος deriuata. Vnde & VERVM Ἀντωπῶ, ῶ, Obtueor, Contra intueor, Dionys. De al. hierarchia, καὶ γὰρ οὐδὲ πᾶς ἡλιοπύκτης αὐγὰς αὐτωπεῖν ἀκριβῶς δύναται.

C. Εἰσωπὸ, ὁ, q.d. εἰς ὦπα, seu ὦπας ἔχων, In oculis seu in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. vt Il. ι, εἰσωπὸ δ' ἐλθὼν πόνον ἔνεικε. pro ὃν ὄψει ἔχεν, quas an ea habebant χθὶ ὀπτῶν. Vide Eust. Affertur autem & ex Apollonio Εἰσωπὸ ἀνιμοιο νέες λιμενος ἐκέλευσεν. pro Obuersi vētō.

C. Εὐωπὸς, Latus. Vel potius, Aspectu latus. & q.d. Qui oculis intuentium latus apparet, seu amplus. vt ἀρωτὸν πλατὺ ἀρόω, oppositum τῷ στενωπῷ: de quo dicetur in suo. Cæterùm si sequi velimus Eustathium, ἀρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ ἀρόωσιν τὴν ὦπας, id est πλατύνειν, sicut στενωπὸς vice versa ἀπὸ τοῦ στενοῦν. ‖ Ab Hesychio ἀρωπὸν exponitur nō solùm πλατὺ, sed & σκοπιὸν, id est renebricosum. Affertur autem ex Eurip. de χάσμα ἀρωπὸν, cui loco fortassis conuenire hæc significatio possit.

C. Εὐωπὸς, idem quod ἀώψ suprà. sed ille nominatiuus vsitatior est hoc.

C. Μελαινωπὸς nomen proprium: quod & ipsum tamen ab ἀώψ deducitur. Sed pro appellatiuo existimo potius D SCRIBENDVM Μελαωπὸς, quàm Μελαίωπος. Fuerit autem Μελαίωπος, Niger aspectu, Qui intuentium oculis niger apparet. Eadem enim expositionis forma vtendum censeo in hoc nomine qua vsus sum in Λευκῶπις. pro quo etiam non dubito quin fuerit DICTVM Λευκωπὸς, sicut Μελαωπὸς.

C. Ὀξωπὸς, Cui sunt acuti oculi. Idem quòd ὀξυώπης suprà. sed minus vsitatum.

C. Σκυφωπὸς vide in Σκυφός.

E AT Μέτωπον & Πρόσωπον cum suo comitatu vide infrà.

Composita in ωπον vel ωπος terminata.

C. Ἐνώπιον ET Καταντικρὺ, aduerbia In conspectu, Coram, Plu. in Probl. Rom. χθὲς ἐν ὑπαίθρῳ, μαλ. πάνυ τῷ ἥλιῳ δυσὶ τοῦ Διὸς ἐνώπιον. Apud Paulū apostolū frequens est huius aduerbii vsus, & quidē aliquam habens genitiuum. vt ἐνώπιον ἀνθρώπων, & ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, Coram hominibus. Coram deo. Sic ἐνώπιον πάντων, Coram hominibus, In conspectu omnium. Et apud Ioannem ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Item Καταντικρὺ apud Paulum, pro eodem, vbi dicit κατ' ὀφθαλμοὺς τοῦ θεοῦ, Coram Deo, In conspectu Dei.

F AT HOMERVS Καταντικρὺ, SEV Καταντικὺ dixit, syncope facta: vt quidam grammatici putarunt) ex κατ' ἀντικρὺ: pro In faciē, Il. ο, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατ' ἀντικρὺ ἴδον Δαναοῦ θαλάσσης. vbi Cam. vertit Contra illos versis oculis. Sed quidam voluerunt hic ἀντικρὺ esse pro ἀντικρὺ, per metaplasmum. quod siquis admittat, ei fuerit SCRIBENDVM κατ' ὀφθαλμὸν: vt videlicet sit pro κατ' ἀντικρὺ. Suidas καταντικὺ exponit εἰς πρόσωπον (respiciens ad istū Homeri locū, vt opinor) Hesych. κατεναντίον, & κατ' ὄψιν: at autor breuium scholiorum, κατ' ἔνοψιν. Affertur autem & ADIECTIVVM Ἐνώπιος pro In conspectu positus, Ex aduerso positus, Aduersus, ex Græcis Bibl. interpretibus: Exod. cap. 23, ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ. pro eo quod vulgo, Loquutus est Dominus Moysi facie ad faciem. vt dicimus, Il est parlé face à face. Eustathius ἐνώπιος ab ὀνωπὴ formari ait, sed quomodo eandem formationem cæteris eodem alioqui modo terminatis dare possit? ‖ Vtitur porro Homerus voce Ἐνώπια, vt nomine substantiuo, in significatione cuius exempla ex eo duntaxat afferuntur, H videlicet pro parietibus domus qui sunt è regione iānua, vel potius ad vtrūque eius latus, quòd prætereuntium oculis expositi sint. Hom. Od. χ, Τόξον, μὴν πρὸς θαλάμου εὐσταθέος μεγάροιο Ἔκλινεν ἐστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. vbi Eust. ait esse τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. Vsus est idē poeta & Il. θ, Ἅρματα δ' ἔκλινεν πρὸς ἐνώπια

παμφανόωντα. vbi parietes interpretantur (inquit Cam.) A vicinos ostio, qui hoc aperto resplendescant, admisso lumine. Vide plura apud Eustathium de his locis, quibus non eandem omnino expositionem tribuit: vide præterea & Hesychium. Pollux autem ex tragœdia annotat ET IAM Προνώπια ET Ἀνώπια, pro iis quæ ante ostia, & pro iis quæ supra ostia essent, vt scribit Cam. Pollucis autem verba sunt, (postquam dixit Ἐνώπια παμφανόωντα esse Homero τὰ ἐντὸς τῆς θυρῶν) οἱ δὲ τραγῳδοὶ Προνώπια, τὰ πρὸ τῆς θυρῶν· καὶ Ἀνώπια, τὰ ἀνω ἀπὸ τῆς ὠπῶν. Hesych. προνώπια esse ait τὰ ἔμπροσθεν τῆς πυλῶν, vt ἐνώπια sunt τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες πήγνυται. Idē B προνώπιον exp. τὸ προκείμενον, οἷον πρόθυρον. Quidam interpr. Ἀνώπιον, Locus editior à conspectu semotus. Ad alteram autem vocem quod attinet, in ea fit syncope. dicitur enim Προνώπιον, pro Προεινώπιον vt testatur Eustathius quoque, qui etiam exponit πρόχημα apud Euripidem dicentem γῆς Πελοπίας προνώπιον. In v.l. scribitur προνώπιον esse quicquid ad fores primùm occurrit, vt vestibulum. Cam. apud Eurip. in Hippolyto προ- C νώπιον ait exponi πρόθυρον, id est vestibulum: in Bacchis autem προνώπιος significare Foris obuersans. (AT VERO Προνώπης apud Euripidem vno quidem in loco exponitur à scholiaste ἔξωθεν τοῦ προνωπίου θαλάμου, in hoc Alcestidis loco, Ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχον κόρον, Σπεύχῃ προνωπὴς, ἐκπεσοῦσα δεμνίων: in altero autem loco qui est Andromacha, Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ, exponitur δυκατάφορος, & ἕτοιμος, & πρόχειρος: item ἀγρὴς & πρόπετης. Quinetiam significari illa voce dicitur ὁ εἰς πῦμ πρόπαθεν φερόμενος αἰσχύνης. Cam. autē ita, Προνωπὴς in Alcestide, quæ iam ad lucem amittendam ten D deret. nam & Νώψ, vt interpretantur, debilem & deficientem, lumine scilicet, significat. sed procliuitatem seu pronitatem vocabulum notat. vt in Andromacha, Ἄγαν προνωπὴς &c.) Vt autem ad Ἐνώπιον reuertar, sciendum est eius significationem sequi & ADVERB. Ἐνωπιδίως, SIVE Ἐνωπαδίως. vtraque enim scriptura extat apud Hom. Od. θ. Ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπιδίως ὀσσέ δεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσας με κακὰ χροῖ εἵματ' ἔεργε. vbi Eustath. quoque vtranque scripturā agnoscens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ὀνῶπα, vnde esse καπνῶπα in Iliade. Exponit E autem κατ' ὄψιν: addens sensum esse, ἄλλοτε μὲν ἐπιστρέφοντα ὀξυρανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα ἐπιγνώσκειν, ἄλλοτε δὲ ἠγνόει. sed quum habeamus ὄψιν in eodē Hom. versu, durè videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. Bira, Quū ad vultū oculos intēderet, clarè cernebat Vlyssē esse. Exponitur certè ἐνωπιδίως aduerbio ἐναργῶς, item ἀπικρὶς, ab autore breuiū scholiorū. Itidémq; apud Hes. LEGITVR Ἐνωπῶς expositū ἐμφανῶς. quod Ἐνωπῶς aliquis fortitan pro illo Ἐνωπιδίως scriptum esse suspicetur, seu Ἐνωπαδίως.

C. Ἐξώπης, Extra conspectum positus, A cōspectu remotus, seu ab oculis. Eurip. in Supplic. ἢ δέμων ὀξώπος βέβηκε πυθόμενος. Et in Alcest. κρεῖσσον δὲ θνήσκειν δωμάτων ὀξώπους. Idem dixit ὀξωπίοις δωμάτων ξενῶσας.

C. Μετώπιον vide infrà post Μέτωπον.

C. Παρώπιον, ου, τὸ, Quod oculis circumponitur. Sed peculiariter Quod oculis equorū circumponitur. Παρώπια (inquit Cam.) Obiecta quædam ob oculos equorum, quibusdam vocata. Hæc ille: rectè apud Poll. (vnde hæc sunt, pilis) LEGERE SE Ἀθηλία, NON καν- G θήλια, quum illas scripserint & Hesychius comprobet. Dicit autem Pollux fuisse τὰ πρὸς τοῖς ὦπας τῶν ἵππων ἐνδεδεμένα. Quidam autem exp. Coria quæ ambunt oculos equorum: nec non vna voce Ocularia equorum. Existimantur autem eadem fuisse VOCATA Ἀθήλια, quòd aduersus solem equorum oculos defenderent, eodémque modo quidam αὐθήλια Dioscoridem appellasse tradunt partes quasdam herbarum, florem à solis iniuria munientes. idque interpretes non intellexisse qui verterint Flosculum.

C. Παρωπίαι, Oculorum minores anguli qui ad tempora H spectant: vt & oppositi, qui videlicet ad nares sunt, ῥαντῆρες vocantur. Gorr. Vide Poll.

Παρωπὶς itidem pro eo quod oculis seu faciei circumponitur. παρωπὶς (inquit Pollux) ἡ καλυμμένη τῷ γναθίῳ πρὸς ὠπίς. vbi hoc NOMEN Πρωσωπὶς sunt qui pro eo accipi putent quod vulgo appellatur Cachenez. At Cam. παρωπίδα (inquit) Pollux quasi personam quandam muliebrem esse ait.

C. Ὑπώπιον, ου, τὸ, (q.d. Suboculare) Quod subiacet oculis. Ὑπώπια (inquit Cam.) Ossa iuxta nasum, subiecta oculis, Apud Hom. tamen Il. μ, Νυκτὶ δὴ ἀπάλαμπε ὑπώπια, exponitur simpliciter τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς μέρη, & πρόσωψις.

Ὑπώπιον, Sugillatio sub oculo: species ecchymomatis. Fit autem ex plaga sanguine sub oculū effuso. Iul. Pollux definit τὰ ὑπὸ τοῖς ὦπας τῶν πληγῶν ἴχνη, id est, quæ sub oculis apparent plagarū vestigia. In v.l. ὑπώπια, Sugillata, Partes circa oculos percussionibus contusæ & liuidæ. Sed in sequentibus exemplis videmus esse ictus quos quis accipit quum contunditur & sugillatur. Aristoph. Vesp. πρὸς τῶν πρόσθ' μὴ λάβῃς ὑπώπια. Laert. in Menedemo, ὃν δὲ τοῖς ζητήσεσιν ὕπω μάχιμος ὢν ὤς θ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει. Verùm ὑπώπια interdum dicuntur generalius de qualibet parte corporis sugillata seu cōtusa plagis, vt annotāt schol. Aristoph. & Suidas.

Ὑπώπια, Calli qui oriūtur in manibus eorū qui assidui sunt in opere. Meminit huius significationis Suid.

Ὑπώπιον vlicta fuit & thapsia, teste Dioscoride: fortasse quòd sugillationibus & contusionibus medeatur. Apud HESYCH. Ὑπωπὶς pro thapsia itidem.

Ὑπωπιάζω, Sugillo eam faciei partē quæ est sub oculis, vel faciē. Aut generalius etiā, Sugillo aliquā corporis partē, & plagis contundo: vt solebant & pugiles pugnis & cæstibus. Laert. Νικοδρόμων ἐξεμάστιγα τὸν καταρρωδοῦν ὑπωπιάσθαι, id est Sugillatus est in facie. Bud. Item metaphoricè apud Aristoph. in Pace ciuitates dicuntur ὑπωπιασθῆναι, bello malè acceptæ, & vexatæ, atq; adeo afflictæ, in quibus cladium vestigia tāquam plagarum appareant. Paulus quoque metaphoricè dixit se ὑπωπιάζειν & δουλαγωγεῖν suum corpus, 1. ad Cor. cap. 9, in fine: pro domare & subigere reluctans, quasi contundendo validis ictibus. Sed ibi legitur etiam ὑποπιάζω, nec non ὑποπιέζω.

Ὑπωπιάζειν, Obtundere aures alicuius. Lucæ cap. 18, v. 5. ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.

Ὑπωπιασμὸς, Sugillatio, Contusio alicuius partis corporis quæ fit ictibus. Et metaphoricè, (sicut ὑπωπιάζειν in loco quem ex Paulo citaui) Eustath. καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς ὁ κῆρ' σωιπήξιν.

Composita ex ὠψ in ιας definentia.

C. Λευκωπίας vide supra post Λευκῶπις.

C. Μετωπίας qui Latinè Fronto, id est Qui lata est fronte: vide post Μέτωπον.

C. Ὀξυωπίας, vide post Ὀξυώπης.

C. Παρωπίας huc fortasse referendum est. nam ab hoc nominatiuo singulari videtur esse pluralis παρωπίαι apud Pollucem quum scribit, καὶ οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ [κανθοὶ,] ῥαντῆρες καὶ πηγαὶ, ὅτι καὶ αὐτοῦ τὸ δακρυον ἔρχεται. οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς κροτάφοις, παρωπίαι.

De COMPOS. ex ὠψ priore syllaba futuri ὄψω.

At verò Ἀώψ pro cæco, aliàque de quibus suprà, non ab ὠψ sed potius ab οψ priore syllaba futuri ὄψω existimo deriuari, sicut Eustathius NOMEN Αἰθίοψ esse ait ab αἴθω & ὄπτω ὄψω. Si tamen suspectum non sit ὄψ pro ὄψις, possint & inde deduci.

Composita in ωπον terminata.

AT VERO Μέτωπον ATQVE Πρόσωπον, substantiua sunt. (in quibus hic ponēdis ad significationem latiùs patentē respexi) Est autē Μέτωπον, ου, τὸ, Frōs. Sonat autē μέτωπον q.d. Pars faciei quæ est post oculos, perinde est enim acsi diceretur τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. Nec verò necesse puto credere cum Etymologo positā hic esse præpositionē pro præpositione, videlicet μετὰ pro ὑπὸ: & vocari μέτωπον, quasi ὑπῶπον. Eodem enim sensu dicitur τὸ μετὰ τοὺς ὦπας quo τὸ ὑπὸ τοὺς ὦπας. Hesiod. Theog. Μοῦσῶν δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκυρσε μετώπῳ. Hom. Il. ο, — ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέοισιν ἴαυθη. Idem Il. ψ, Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. Observa autem vtrobique itidem ἐπ' ὀφρύσι post μέτωπον. sed & in aliis locis eadem verba legisse mihi videor. Vtuntur porrò hac appellatione & prosæ scriptores. Luc. in dialogo Charontis & Mercurii, & aliorum, dicenti Me-

nippo, βούλει μικρὸν ἀφέλωμεν ἢ τοῦ ὀρρύων; respondetur à Mercurio, μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον τὸ καὶ τοῦπας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ αἰσχύνων ἑαυτόν. Habetur autem paulo antè, ὁ πᾶς ὀφρῦς ἐπηρκώς, cui subiungitur, ὁ δὲ τῷ φρονηδῶν. Quinetiam vt Contrahere frontem, & contrà Remittere seu Laxare frōtem dicunt Latini, (pro quo & Exporrigere frōtem) ita Græci τὸ μέτωπον ἀνασπᾶν, item χαλᾶν τὸ μέτωπον. quorum vtrunque apud Aristophanē legitur. Ad illud autem ἀνασπᾶν τὸ μέτωπον pertinet dictum Amphidis comici ἐν τῷ μετώπῳ νοεῖ ἔχει pro σεμνοπροσωπεῖν. ‖ Plinius in μετωποσκόπος vertit μέτωπον faciem, vt videbis paulo póst.

A

B

Μέτωπον τῆς νεώς (id est frons nauis) metaphoricè vocatur eius prora. Vide Μετωπηδὸν & Ἀντιμέτωπος. ‖ De muro quoque μέτωπον Herodot. dixit, vt tradit Cam.

Μέτωπον in acie, Frons, apud Thucydid. Xenoph. & cæteros historicos. Xen. τὸ μέτωπον μικρύνειν τῆς τάξεως, explicare frontem aciei, & porrigere, Bud. (Vide & μῆκος φάλαγγος In libello De vocabulis rei militaris) Dicitur autem & ὅτι μετώπου ἴεται de agmine quod expor recta fronte incedit. Itidem ὅτι μετώπου ἄγεν. Item ἐν μετώπῳ παρατάξασθαι, apud Xen. Hellen. 2, παρεβάλοντο ἐν μετώπῳ ὡς ἐς ναυμαχίαν.

C

Μέτωπα dixit Gaza (in interpretatione libri Cic. De senectute) in vitibus, pro articulis vnde oculi exeunt. id est gemma, vt annotat Bud. afferens hæc illius verba, ὥσπερ ὑπὸ μέτωπα τοῦ κλήματος αἰέρχεται ὁ καλούμενος ὀφθαλμός.

Μέτωπον, de contignationibus asserum, in v. l. sine autore & exemplo.

C. Μετωποσκόπος, Frontis inspector. Vno verbo, Frontispex. (nec enim dubitarim hoc cōposito vti, quum similia extent in Lingua Latina.) Plinius tamen vsus est Græco vocabulo, & quidem ipsum interpretans, lib. 35. cap. 11. vbi scribit de Appelle, Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, vt incredibile dictu Apion grammaticus scriptum reliquerit, quendam ex facie hominum addiuinantem (quos μετωποσκόπους vocant) ex iis dixisse aut futuræ mortis annos, aut præteritæ. Animaduerte autem hic Plinium μέτωπον vertisse nō frontem, sed faciem: tanquam videlicet pars in hoc nomine μετωποσκόπος ponatur pro toto. In vulg. l. exponitur, Qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indéque futura auguratur. Habetur autem Metoposcopus & apud Suetonium in Vespasiano: vbi scribit, Quo quidem tempore aiunt metoposcopum, a Narcisio Claudii liberto adhibitum vt Britannicum inspiceret, constantissimè affirmasse, illum quidem nullo modo, cæterùm Titum, qui tunc propè astabat, vtique imperaturum.

D

C. Ἀντιμέτωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositam frōtem habens. Xen. de decursu militari (id est) τοὺς αὐτοὺς πασάς loquēs, ζώσης τὸ τῆς θέας τό, τε ἀντιμέτωπος τοῦ λαυνειν ἀλλήλοις, ῥρῦον, τό, τε διελάσωσας &c. Item naues ἀντιμέτωποι, quarum frontes inter se sunt oppositæ. Et ἀντιμέτωπος, suarum nauium frontes aliis oppositas habens. Xenoph. Hell. 4, ἀλλ' ἀντιμέτωπος συνέρραξε τῆς πολεμίοις. vbi Cam. Aciē obuertit Thebanis. Dicitur autem μέτωπον metaphoricè de nauibus, vt frons a Latinis. de qua significatione admonui & suprà.

E

C. Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ & ἡ, Latam frontem habens. vt βοῦς εὐρυμετώπους dixit Hesiodus in Theogonia, — ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους. Sic autem & Latinus quidam poeta dixit de boue Spatiosa cornua fronte, ad hoc epitherū (vt suspicor) alludens. Sed homo quoque dicetur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. Pollux, εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας ὡς Ἀλκιβιάδης. Est autem εὐρυμέτωπος, Iouis etiam epithetum.

G

C. Ἰσομέτωπος, ου, ὁ & ἡ, Parem frontem habens, de acie dictum. Apud Xenoph. Hellen. 4. ἰσομέτωποι exæquata fronte. Cam.

H

Μετωπηδὸν, aduerb. Aduersa fronte. seu Aduersis frontibus. (Quidam verò & Aduersis rostris, pro eodem) vt Thucyd. lib. 2. ἀπὸ σημείου ἑνὸς ἄφνω ὀλιγοστέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον, Aduersa fronte nauigabant. Vbi scholiast. scribit μετωπηδὸν πλέειν, esse κατ' εὐθεῖαν πλέειν, quòd prora vocetur μέτωπον. fuerit igitur μετωπηδὸν ἔπλεον, proras obuertebant hostibus. Vulgo autem redditur, Naues dirigebant, propter illam expositionem scholiastæ, dicentis esse κατ' εὐθεῖαν ἔπλεον. Affertur autem in v. l. & ex Herodoto, μετωπηδὸν ῥέψαντες pro In frontem dirigentes. Sed suspicor scribēdum ῥέψαντες, & dici μετωπηδὸν ῥέψαντες, vt à Thucydide ὀλιγοστέψαντες τὰς ναῦς μετωπηδὸν ἔπλεον. Quid si verò dicamus μετωπηδὸν in illo quoque Thucydidis loco cum ὀλιγοστέψαντες iungi? Cæterum legitur & κατ' μέτωπον pro μετωπηδόν. Itidem autem frontes nauibus tribuit Maro, scribens, — iunctisque feruntur Frontibus.

Μετωπίας, ου, ὁ, Fronto, Cui frons est lata, vt dicitur fuisse Alcibiadi. Vide Εὐρυμέτωπος.

Μετώπιον, ου, τὸ, idem quòd μέτωπον, Frōs: vel μεσόφρυον. (vtriusque significationis meminit & Pollux) id est Interstitium inter supercilia. Vtroque enim modo exponitur in isto loco Homeri, Il. λ, Τὸν δ' ἤ ἴδε μαιμώντα μετώπιον ὀξὺ δεδορκὼς Νύξ', οὐδὲ φανήν, &c. Sic & Il. π, — βάλε δ' Ἕκτορος ἰσχίον Κεβριόνιον νεόν ὀξὺ ἀγκαλίδι μέσσῃ, Ἵππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξὺ κάτω. quibus subiungit Ἀμφοτέρας δ' ὀφρὺς σῶσεν λίθος. Vult autem Eustathius, μετώπιον, si accipiatur pro μέτωπον, esse dictū eadem forma qua ἐνώπιον: vel esse deriuatum à μέτωπον, sicut ἴχνιον ab ἴχνος: nequaquam autem esse diminutiuum. Affertur autem μετώπιον pro μέταπον & ex Hippocrate in libro De superfœt.

Μετώπιον à nonnullis dictum fuit galbanum, teste Dioscoride. Eodem nomine vocatum fuit & vnguenti quoddam genus in Ægypto, quod Hippocrates Αἰγυπτίους μύρους appellauit, vt scribit Galenus in explicatione vocum Hippocratis. atque sic appellatur propter galbani mistionem. Nam lignum (inquit) in quo galbanum enascitur, μέτωπον vocant. Est igitur μέτωπον tum arboris, tum succi ex ea manantis nomen. Hæc Gorr. Annotatur autem ex eodem Dioscoride μέτωπον pro quodam oleo ex amaris nucibus confecto, cui adhibebatur galbanum. AT VERO Ὑπερμέτωπον Cam. existimat posse verti frontale.

Μετωπίς, ίδος, ἡ, Fascia qua deuinciebatur frōs. Hesychius ait esse ἰατικὸν ὀθόνιον, id est medicinalem fasciam.

C. 2. Προμετωπὶς, ITEM Προμετωπίδιον, Frontis pellis. Herodot. Polymnia, προμετωπίδα δὲ εἶχον ὀθόνης κεφαλῆσι, σφι τε πῖσι ὤσι ἐκ δεδεμένα καὶ τῆσι λοφιῆσι.

Προμετωπὶς ITEM Προμετωπίδιον appellatur etiā id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: Frontale Liuio & Plinio. Dicitur autem eadem forma qua προστερνίδιον, Pectorale. Athen. lib. 5, ἵπποι δὲ ἦσαν δεδεμένοι, ὁμοιοχρώματοι, χρυσόκερων, μετωπίδας χρυσᾶς ἔχοντες, καὶ ἀνὰ μέσον στεφάνας, ὅρμους τε καὶ αἰγίδας περιβεβλημένοι. At προμετωπίδιον, sicut & προστερνίδιον, in hoc Xenoph. loco habetur, Pæd. 7. οἱ ἵπποι προμετωπιδίοις καὶ προστερνιδίοις καὶ παραπληυρίδιοις χαλκοῖς [ὡπλισμένοι ἦσαν.]

Alterū COMPOSITVM est Πρόσωπον. (q. d. Quod est circa oculos, Pars quæ est circa oculos, τὸ περὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, vt μέτωπον, esse dixi τὸ μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Quod autē habet Aristot. lib. 3 De part. an. quasi πρόσωθεν ὄψιν, id longius petitū mihi videtur, vt alia pleraque apud eundē quæ ad etymologias spectant) Facies, Vultus, Species oris. aut etiā Os, accipiendo pro vultu. Potest & Aspectus reddi. Gell. lib. 13, c. 28, Sicuti quidā facie esse hominis putant os tantùm & oculos & genas, quod Græci πρόσωπον dicunt. Pollux, τὸ ὑπὸ τοῦ μετώπου: (id est, quod fronti subest) πρόσωπον. Hesiod. Erg. Ἀνὴρ ἄκρητος αὐήμου τρέφει τε πρόσωπον. Apud Homerum alicubi pluraliter πρόσωπα pro πρόσωπον, quum de vno tantùm homine dicitur. sed Eustathius de heroe dictum putat magnificentius quiddam sonare. (Idē dixit Πρόσωπα pro προσώπου, à NOMINATIVO Πρόσωπας pro πρόσωπον per metaplasmū) Vtuntur hoc nomine πρόσωπον & prosæ scriptores. X. Pæd. 2, ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἰδοῖ. Idē Symp. μάλα σημνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου. Apud eundem, πρόσωπον ἠρεμοῦν. Thucyd. libro 1. ἑνὸς μὲν τοῦ ἑρόρων τὸ πρόσωπον προσόψεσθαι ὡς εἶδε, γνῶναι ἐφ' ᾧ ἐχώρει. Cicero apud Platonem

πρόσωπον vertit Os (accipiēs videlicet hoc vocabulum Os in generaliori signif.) vt videbis p. 38 mei Cic. lex. Et vt Latini In os pro Coram, sic κατ' πρόσωπον dicunt aliquādo Græci, vt apud Diodorum Siculum, κατ' πρόσωπον τοῦ τῶν ἀναλωμάτων κοινολογησάμενος. Synes. epist. 67, οἷς, εἰ καὶ κατ' πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ὀλιγοπιμήκα, συγχωρήσει θεός, Obiurgaui seu increpaui faciem, vel In os. Talis est hic locus Pauli Apostoli ad Galat. cap. 2, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Exponitur tamen & Coram omnibus, quod postea dicat ἔμπροσθεν πάντων. Apud Polybiū autem lib. 5, ἐπεὶ παρῆσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι κατ' πρόσωπον τὰς αὐτοῦ πᾶξεις προσκαλοῦντες, Camer. vertit Postquam fuere in conspectu ambo reges. Apud eundem libro 1, τοῦ μὲν κατ' πρόσωπον, τοῦ δὲ κατ' ἰσόπου πρόσοπτόντων, vertit, Quum alii aduersis alii auersis instarent. Illi autem Priori Polybii loco subiungit hunc Thucydidis, lib. 1, οἱ δ' Ἀθηναῖοι γόνυπες κατ' πρόσωπόν τε εἴρον τοῖς ὁπλίταις. sed hic κατ' πρόσωπον reddi potius debet A fronte. ‖ Sic autem & in acie pro fronte, id est αὐτὴ τὸ μέτωπον. Xen. Pæd. 1, καὶ εἴσοι ὅτι φάλαγξ ἄρτι ἀλλοθεν πόθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν ἢ κατ' πρόσωπον, πῶς αὐτὴ τάξεται. quæ Bud. vertit, Quod si in phalangem composito agmine incedēti, aliunde hostilis acies quàm fronte occurrerit, qua ratione obuersam aciem expediat in eos promouere. Sed & nauium vt μέτωπα, sic etiam πρόσωπα vocantur proræ, quòd sint earum velut facies. Dictæ verò sunt & παρειαί. Eust. ‖ Aliquando verò Frons ea significatione qua vulgò dicitur frontispicium: apud Pind. Olymp. ode 6, quum dicit cuiuslibet operis πρόσωπον debere esse πλαυρίς.. vbi redditur & Initium. ‖ At Πρόσωπα θηείων apud Theophrast. Plin. vertit Ferarum rostra.

A

B

C

D

Πρόσωπον, Persona. vt πρόσωπον κωμικόν, & πρόσωπον τραγικόν, Persona comica, Persona tragica. Item πρόσωπον κωφόν, persona muta. quales & apud Homerū, scribēte Eustathio, cum πολλὰ τοῦ προσώπου σωπῶντα εἰσάγει. Luc. in lib. De calumnia, πολλοὶ δὲ ὄντων προσώπων, καὶ τοῦτο ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τὸ διαβαλλόντος, καὶ τὸ διαβαλλομένου, καὶ τὸ τρί, ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Atque vt Cicero dicit, Personæ tempora, actiones, cæteráque propter aliquā causam transferuntur, ita Græcè hic dici πρόσωπα annotat Budæus. Et εἰσιέναι πρόσωπον, vt in illo Eustathii loco: item ὑποδέχεσθαι πρόσωπον, πνός apud Chrysostomū, ἤρκει μόνον οὐ δίκαιον πρόσωπον ὑποδέχεσθαι κριτοῦ. Quinetiā τοῦτο λέγεται ἀπὸ προσώπου τοῦ θεοῦ, apud Philonem, Hoc dicitur ex persona Dei. ‖ Πρόσωπον (inquit Camer.) significat & personam, quemadmodum Latinè dicitur Pacifica persona. Polyb. ἀλλ' ἐξήπτων ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον ὡς ἱκανοὶ ὄντες βουλεῖν αὐτῆς, ducis personam requirebant. Interdum certè πρόσωπον in Test. nouo refertur ad ea quæ à rhetoribus vocantur personæ attributa, & circūstantias; nimirum qualitates tum animi, tum corporis, tum etiam rerum externarum vt genus, dignitatem, opes, necnon patriam, siue gentem. Sic Lucas cap. 20, versu 21, οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον. quam significationem retinet & in composito προσωποληψία, [redacted], adeo vt quum dicit Paul. ad Rom. c. 2, οὐ γὰρ ἔστι προσωποληψία παρὰ τῷ θεῷ, (quæ sonant ad verbum, Non enim est personarum acceptio apud Deum) perinde fit acsi diceret, Homines nō metitur Deus ex genere, vel patria, vt eos amplectatur vel repudiet. [redacted] πρόσωπον [redacted] esse externam speciem, & quam vulgo appellamus apparentiam. (Pertinet autem hæc significatio ad eam quam mox exponam, qua videlicet πρόσωπον pro προσωπεῖον ponitur, id est larua, quæ & persona) Hoc alioqui constat, à Paulo πρόσωπα dici & simpliciter pro ἀνθρώποι, homines, (vt quum Gallicè dicimus, *Il n'y a qu'une personne*, vel *Il y a plusieurs personnes*) 2 ad Corin h. cap. 11, v. 11. Affertur autē & ex Phocylide πρόσωπον pro homine, vbi dicit, — ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον. Sed hic fortasse non itidē simpliciter vsurpatur. ‖ Πρόσωπον, Persona, id est Larua: alio nomine προσωπεῖον. Lucianus vno eodémque in loco vtrique significationem eandem tribuit. Ad hanc autem pertinet (vti modò dixi) ea qua ponitur pro specie externa, quam vulgò apparentiam appellare consueuimus. ‖ Πρόσωπα apud theologos in trinitate pro personis, quæ & hypostases. Greg orat. εἰς τὰ θεοφάνεια, ἰδιότητας & ὑποστάσεις & πρόσωπα idē valere ostēdit, scribens, θεοῦ δὲ ὅπερ εἴπω, ἑνὶ φωτὶ τριαστραφθέντα καὶ τριστὸν τριστὸν μόνον, κατ' τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴπερ τις φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα. (ὁ δὲ τὸ τοῦ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὸν αὐτὸν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν) ἑνὶ δὲ, κατ' τὴν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὖν θεότητος. Hinc autem θεὸς τριπρόσωπος, SICVT ET τριυπόστατος, vocatus fuit, vt annot. Bud. ‖ Idem verò & ex Suida ἕξις πρόσωπα ψυχῆς dicta fuisse tradit quæ & ὑποστάσεις & ἄπορα & χαρακτῆρας, videlicet ψυχῶν, λόγον, αἰσθανόμενοι. ‖ Πρόσωπον denique apud grammaticos Græcos idem quod Persona apud Latinos.

E

F

G

H

ITEM Πρόσωπος masculino genere pro πρόσωπον Platonem comicum vsurpasse testatur apud Eustath. Aristoph. grammaticus. Hesychius autem HABET Προσώπη. Illum verò datiuum προσώπῃ cuius antè memini, quidam dixerunt esse ab illo singulari NOMINATIVO Πρόσωπας.

C. Προσωποληπτής, ου, ὁ, q. d. Qui personas acceptat, pro Qui personarum habet rationem: & inter eas discrimen aliquod statuit. Act. Apost. capite decimo, οὐκ ἔστι προσωποληπτὴς ὁ θεός. ET Προσωποληπτέω, Personarum rationem habeo, Personas respicio. Epist. Iacobi capite 2, εἰ δὲ προσωποληπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε. ITEM Προσωποληψία, Respectus personæ: quum videlicet magis huic fauemus quàm illi, non ob ipsius rei sed personæ discrimen. Paul. epist. ad Ephes. cap 6, προσωποληψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ. Quid autem hic significet πρόσωπον, dixi suprà, quū huius nominis significationes percenserem.

C. 2. Ἀπροσωποληπτῶς, Citra personarum respectum. Epist. Petri 1, cap. 1, τὸν ἀπροσωποληπτῶς κρίνοντα.

C. Προσωποποιὸς, οῦ, ὁ, Qui personas seu larvas fabricatur. Poll. libro 2, ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἴρηκεν ὃν ἡ δρᾶμα σκευοποιὸν ἐκάλει. Iēque lib. 4, cap. 18, σκευοποιὸς δὲ ὁ προσωποποιός.. AT Προσωποποιία, Personarū confictio, figura est oratoria, quam Cic. appellat personarum fictam inductionem, lib. 3 De orat. Morum ac vitæ imitatio, vel in personis, vel sine illis, magnum quoddā habēs ornamētū orationis & aptū ad animos conciliandos vel maximè, sæpe autem etiam ad commouendos personarum ficta inductio, vel grauissimū lumen augendi. Quint. lib. 9. cap. 2, Illa adhuc audaciora & maiorum (vt Cicero existimat) laterum, fictiones personarum, quæ προσωποποιίαι dicuntur. Et mox, Ac sunt quidam qui has demum προσωποποιίας dicant in quibus & corpora & verba fingimus. Rutil. Lupus, προσωποποιία fit quum personas iis rebus constituimus quæ sine personis fiunt, aut eorum hominum qui fuerunt, tanquam viuorum & præsentium, actionem ac sermonem deformamus. Aquila, Προσωποποιία est personæ confictio. Hæc figura plurimum in se continet dignitatis, quum remp. ipsam loquentem inducimus, aut defunctos aliquos quasi excitamus ab inferis, & in conspectu iudicis collocantes, oratione hos circundamus. Exempla vide apud vtrunque. At προσωποποιίαι θεατρικαί, quæ vulgò moralitates dicuntur. Bud. ET Προσωποποιῶ, Personas fictas induco, Personas fingo, seu confingo. Damasc. οὐδὲ δὲ ἡ χαφὴ καὶ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ὅτι ἐμψύχων. πολὺ τοῦ ἀψύχων διαλέγεσθαι, ὡς τὴν θάλασσαν εἶδε, καὶ ἔφυγον ὁ Ἰορδάνης.

C. Ἀμφιπρόσωπος, Vtrinque faciem habens. Sic Ianus appellatur à Plutarcho in Numa, qui à Latinis Bifrons, vt à Virgilio. pag. 133 meæ editionis, καὶ διὰ τοῦτο πλάττουσιν αὐτὸν ἀμφιπρόσωπον.

C. Ἀντιπρόσωπος, Oppositam faciem habens seu obuersam. Et ἀντιπρόσωποι dicuntur qui ita inter se oppositi sunt vt alter in alterum versam faciem habeat. Athenæus, καὶ τὰς ἰδιοξένους ἅπαντας κατέκλινεν ἀντιπρόσωπος ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις νυμφίοις. ‖ Et Xenoph. Hellen. 6, ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι, directa acie præliantes.

C. Ἀπρόσωπος, Qui faciem pulchram non habet. οὐκ ἀπρόσωπος, vt Hesychius expon. ‖ Item Qui personā, hoc est laruam, non habet. ὁ προσωπείῳ μὴ χρώμενος, eidem.

A grammaticis autem ἀπρόσωπα ῥήματα dicũtur quæ à Latinis verba impersonalia.

C. Ἀπρόσωπος, Non personatus. Lucian. Tim. οἱ δὲ ἀπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλωνται μὴ ἐντυγχάνοντες, Opinantes videre se faciem non fictam, sed apertam, Existimantes eum personam non habere: de eo qui προσωπεῖον προσέθετο ἐρασμιώτατον. Et ἀπρόσωπος ἡδονή, quum quis natiuam & veram alicuius faciem cernit, non fictam & personatam. Basil. in Hexaëm. de Mose, ὁ τῆς ἀπροσώπου θεᾶς τῶ θεοῦ ἐξισοῦ τῆς αἰσχύνης ἀξιωθεὶς, quẽ alii dicũt ἀπροσήνεστον τὸν θεόν. Et ἀπρόσωπα scripta in quibus autor ex persona sua docet, nulla persona extrinsecus assumpta: quæ & αὐτοδιήγητα. Ammonius initio sui comment. in Categor. Aristot. τῶν σωματικῶν (videlicet συγγραμμάτων τῶν Ἀριστοτέλους) τὰ μὲν ἀπρόσωπα καὶ ἀκρόαματικά· τὰ δὲ, διαλογικὰ καὶ ἐξωτερικά. in dialogis enim autor ἑτεροπροσωπῶς loquitur, non ἀπροσώπως, hoc est, sub aliena persona, non sub sua. Item ἀπρόσωπος ὑποκρ. τής, qui sine persona agit. Athen. lib. 10, de Cleone quodam qui cognomento μίμαυλος vocabatur, ὃς καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑποκριτής. Sed αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς dici etiã posit qui αὐτὸς ὑποκρίνεται, qui ipse fabulã agit, vt Plut. in Solone, p. 173 meæ editionis, ἐθεάσατο τὸν Θέσπιν αὐτὸν ὑποκρινόμενον, ὡς πρὸ ἐτῶν ἦν τοῖς παλαιοῖς. Itẽ aliquis αὐτοπρόσωπος in theatrũ induci dicitur, cui sua ipsius facies affingitur. solebãt enim οἱ πρόσωποποιοὶ siue πρόσωποι τὰς τῶν κωμῳδουμένων ὁμοιάζειν καὶ σχηματίζειν, siue ὁμοιοπροσωπίαν τοῖς κωμῳδουμένοις. Hermog. αὐτοπρόσωπος ἐστιν ὅταν τις τοῖς παλαιοῖς ὁμιλῶν ἐπάγεται ὡς ὁμοιοπρεπῆ κωμῳδῶν. Præterea dicitur aliquis facere quidpiã αὐτοπρόσωπος, quum ipse coràm, nõn absens per nuntium aut epistolam facit: quod vulgo in propria persona dicunt. Synes. epist. 144, καὶ ἀδεῶς, τὸ μὲν αὐτοπρόσωπος ὑπὸ πολλῶν, τὸ δὲ δι' ὧν ἐκόμισεν ὀθνείων, parte coràm & suis verbis, partim per literas quas attulit. VNDE Ἀπροσώπως, Inuel sub propria persona, Coràm Synes. epist. 139, τὸ αὐτοπρόσωπος αὐτῶν ἐπαφήσασθαι, coràm attrectare. Idẽ epist. 142, τὸ ὁ αὐτοπροσώπως πιεῖσθαι φροσφήσεις, quem coràm salutare. Et αὐτοπροσώπως μαρτυρεῖν apud comm. Demosth. ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν, id est, in iudicium prodire & testificari. B.

C. Δευτεροπρόσωπος, Qui secundæ personæ est. ET Δευτεροπροσωπέω, Sum secundæ personæ. Voces grammaticorum.

C. Διπρόσωπος, Duas habens facies, Bifrons, Biceps. idem cum ἀμφιπρόσωπος, Anceps, vt apud Luc. δίπροσωπος εἰκών, Imago ancipitis aspectus, seu bifrons, qualis Iani bifrontis de quo Herodianus lib. 1, δίπροσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα, ἐπιδήλως αὐτὸ ὁ σκιωπὸς ἀρμόττων καὶ πωέεται. vbi Polit. vertit Biceps imago. Aliam autem rationem affert Plutarch. in Numa cur ἀμφιπρόσωπος fingi solitus fuerit: quam videre poteris p. 133 meæ editionis. Ex Galeno autem ad Glaur. διπρόσωπος ἔμπλαστρος affertur pro Biforme emplastrum. Gorr. esse dicit emplastri genus à duplici facie seu colore sic nomi natum, alio nomine δίχρωμον.

C. Δυσπρόσωπος, Qui deformi facie est, Turpis aspectu: cui OPPONITVR Εὐπρόσωπος, Pulcher aspectu, Qui formosa facie est. Εὐειδής. Aristoph. Pluto, μειράκιον ἀπρόσωπον καὶ καλόν. Anaxandrides apud Athenæum libro 13, de Tneolyte meretrice, μάλ' ἀπρόσωπος ἠ καλὴ Τηέφαν' ἐσοῦδν. Et ἀπρόσωποι ἔρωτες in loco quodam quem Plut. in Polit. præc. citat. Impropriè autem ἀπρόσωπος λοπὰς dicitur à comico quodam apud Athen. lib. 7, ‖Item ἀπρόσωπος, Speciosus, Honesti faciem præferens. Demosth. Pro corona, λόγοις ἀπρόσωποις καὶ μυθοις σωθεὶς καὶ δεξιωθείς. Et ἀπρόσωπος αἰτία, (inquit schol. Sophocl.) ἡ πιθανὴ καὶ ἀφρικής. ‖ Εὐπρόσωπος dicitur etiam qui hilari & læto vultu est, Qui lætis oculis aliquem aspicit, seu Hilaris aspectu. Soph. Aiace, Ἦ που Τελαμὼν σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα δέξαιτ' αὖ ἀπρόσωπος ἱλεώς τ'; Vbi schol. ann. ἀπρόσωπος dici pro ADVERB. Εὐπρόσωπος. i. ἱλαρῷ προσώπῳ, Hilari vultu, Læta frõte. ET Εὐπροσωπία, Bonus aspectus, B. VNDE Εὐπρόσωπος, A spectu meo alicui placeo. Chrysost. in epist. ad Ephes. cap. 6, εἴ πνα ἰδὸν ἔχῃς, ὀκνῆσις ἢ ἀφεῖς τοῖς ἀπρόσωποῦ τας τῶ οἰκετῶν, ἀναμιμνήσκεται τοῖς σε λελυπηκόσι. Vbi nota opponi sibi ἀπρόσωποῦ τας & λυποῦντας. A Paulo autem ἀπρόσωπῆσαι ἐν σαρκὶ dicuntur quibus voluptates corporis placent, seu qui voluptatibus corporis acquiescunt, veluti φαγεῖν ἀπρόσωπῶ; ad Gal. 6, ὅσοι θέλουσιν ἀπροσωπῆσαι ἐν σαρκί.

C. Ἐμπρόσωπος, Quem in oculis gerimus. ἐμπρόσωπος ἄλλοις, qui aliis exemplo est & spectaculo. Phalar.

C. Ἑτεροπρόσωπος, SIVE Ἑτεροπροσωπικός, Qui aliis sub diuersæ personæ est. VNDE Ἑτεροπροσωπικῶς, In alia persona seu diuersa. v. l. ET Ἑτεροπροσωπέω, Persona differo. Vsitata grammaticis.

C. Μονοπρόσωπος, Qui vnius solummodo personæ est. vt μονοπρόσωπος αὐτονομία. qualis est ἐκείνης. nec enim pluribus personis accommodari potest, vt αὐτός. VNDE Μονοπροσωπῶς, Sub vna solùm persona.

C. Ὁμοιοπρόσωπος. Qui eiusdem personæ est. ET Ὁμοιοπροσωπέω, Eiusdem personæ sum.

C. Πλατυπρόσωπος, Qui lata facie seu fronte est. Ælian. de murium in Cyrenaica regione generibus, οἱονεὶ γὰρ αὐτῶν πλατυπρόσωπος ἐστὶ, καὶ αὖ πάλιν ἄλλος ἐγνώδης, ὀξείας ἀκανθας ἔχουσας. de quibus Plin. Alii lata fronte, alii erinaceorum genere pungentibus pilis.

C. Σεμνοπρόσωπος, Qui grauitatem aliquam vultu præfert. VNDE Σεμνοπροσωπία, Grauis persona, seu Gravitas, Dignitas oris, quæ & σεμνοφροσύνη. ET Σεμνοπροσωπέω, Vultum graue ostento. Grauitatẽ vul. u seu facie præfero. Grauis videri volo. Aristoph. Nubibus, ἐν ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς. id est σεμνοῦν. Synes. ep. 154, τὰ πάλαι σεμνοπροσωπεῖν τὸν ὑπὸ τῆς Ξενοκράτους εἰκόνα. Agathias l. 2 epigr. Σεμνοπροσωπεῖν τὴν τῆς καὶ σοφῆς ὀφρύος, vultu ad grauitatem compositio.

C. Ταυτοπροσωπικῶς, In eadem persona.

C. Τετραγωνοπρόσωπος, Qua tratus aspectu seu Formam oris quadratam gerens, Qui quadrata facie est.

C. Τετραπρόσωπος, Tres habens facies, seu Triceps. idem cum τεμοπρόσωπος. vt εἴδωλον τετραπρόσωπον. Item, In quo tres siue tria personæ sunt. Vide Πρόσωπον, col 1401.

C. Φανεροπροσωπῶ. Faciem meam ostendo, & conspiciendum me præbeo: vt ii faciunt qui in publicum prodeunt. φανεροπροσωπῶ Bud. interpretatur In medium prodeo. Non secedo nec publico careo. Vtitur autem eo verbo Cicero in epist. ad Atticum 10, l. 7, Nec enim conquisitores φανεροπροσωπῶ audent, quum ille adsit contra, quum dux noster nusquam sit. Et sub finem libri 14, ταυτοπροσωπεῖν: ergo, & ἐπεὶ ἐστ' ἀστραπαῖος mori melius, huic præsertim ætati. vbi Camer. annotat φανεροπροσωπεῖν significare vel Vultum fingẽdum, vel ante ora hominum versandum esse. Simile huic ESTΔεινοπροσωπῶ, Terribili vultu seu aspectu sum, Atrocẽ vultum præfero. Cam. δεινοπροσωπεῖν interpr. Vultu esse tristi & minaci.

Προσωπικὸν, Personale. Cui opponitur ἀπρόσωπον, impersonale, apud gramm.

C. Ἀπροσωπαγῶ, Faciem purgo, Faciem sordibus repurgo, Sordes faciei abstergo. Phereerates (testatur Poll.) ἀπροσωπαγεῖσθαι dixit τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον, scribens, οὐδὲ ἀπροσωπάγεσθαι κυάμοις. quomodo & ἀπυρφάλισμα dicitur & ἀποδόπωσις & ἀχρίμασις. Hesych. autẽ ἀπροσωπάγεσθαι exp. ὀκμαλάσσεσθαι τὸ πρόσωπον: vel ἐσπαγγίζεσθαι.

Προσωποδόκη, Personata: pro προσωπέεσα (facta cõtractione, & mutato ω in η, more Attico, sicut in οἰκοδόκη & μελιπόδκη) à mascul. προσωπόεις. Atticis autem προσωποδόκη dicebatur vas æneum echino simile, leonum boúmve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. vnde & nomen sortitum est. χαλκοῦν ἀγγεῖον, (inquit Pollux) ἐχῖνῳ παραπλήσιον, ἔχον τὸ σῶμα ἔχον πρόσωπα λεόντων ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνομάσθη. Hesychio est πολέμου ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ὅπῃ τοῖς χείλεσι πρόσωπα, οἷς ὡ τὰ ἱερὰ ἔπεμπον.

Προσωπεῖον, SIVE Προσώπιον, ET Προσωπὶς, Persona, Larua: quo modo & πρόσωπον vsurpatur. Poll. lib. 4, de instrumento histrionum, πρόσωπον, προσωπεῖον, προσωπὶς,

μορμολύκειον, γοργόνειον. Et lib. 2, καὶ προσωπεῖον, τὸ μορμολύκειον· τὸ δ' αὖ καὶ πρόσωπον καὶ προσωπὶς. Et mox, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ προσώπιον, ὥσπερ καὶ μορμολύκειον. quo loco reponẽdũ existimo προσώπειον, ὥσπερ καὶ μορμολύκειον. paulo antè autẽ, προσωπεῖον, τὸ μορμολύκειον. vt innuat dici & προσώπειον & προσωπεῖον, sicut μορμολύκειον & μορμολυκεῖον. reperitur enim in manuscriptis quoque libris tam μορμολυκεῖον quàm μορμολύκειον. at verò μορμολύκιον nusquam inueni. ‖ Dicitur autem πρόσωπα siue προσωπεῖα, quemadmodum Latinè Personæ, vultus ficti & simulati, quibus vera histrionum facies tegitur, plerunque εἰκάζοντες τὰς τῶν θεατριζομένων ὄψεις, vt obiter in ὄψις & αὐτοπρόσωπος etiam dictum est. Demosthenes De malè gesta legatione, ὃς ἂν ταῖς πομπαῖς αὐτὸν τοῦ προσωπείου κωμάζει, sine persona. Athenæus libro 14, ex Semo Delio, de ἰσυφάλλοις, Προσωπεῖον μεθυόντων ἔχοισ. mox ex eodem docet τοῖς φαλλοφόροις προσωπεῖα οὐ λαμβάνει personas non gestare. Hermog. προσωπεῖον εἰσάγειν, personam inducere. Chrysost. τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, personas detrahentes. Item προσωπεῖον ὑπουκείας, pro Simulatio & quasi persona ficta quam aliquis induerat siue gesserat. Theodorit. Histor. eccles. lib. 3, de Iuliano loquens, τὴν μὲν τῆς ὑπουκείας ἀπεδύσατο προσωπεῖον, τὸ δὲ τῆς δυσσεβείας ἐζώσατο θώρακα. Aliquanto verò antè dixerat, παρρησιάστερον μᾶλλον καὶ αὐταδέστερον κατὰ τῆς δυσσεβείας, ὡπλίζετο, τῆς ὑπουκείας θεκείμενος προσωπεῖον. Hesychio προσωπεῖον est σχηματισμὸς, & ἡ κοῦφη (inquit) τῶν γυναικῶν προσωπίς.

AQVO Προσωπὶς est DIMINVT. Προσωπίδιον, Parua persona seu larua. quod Pollux numerat inter τὰ ὀνομαζόμενα τῆς σκηνῆς, sicut & Hesych. προσωπίδα. citat autem ex Danaidibus Aristophanis. AT Προσωπίον ab Hesychio esse dicitur insula quædam Ægypti: Stephano AVTEM Προσωπὶς est Ægypti ciuitas: cuius ἐθνικὸν esse DICIT Προσωπίτης. sic προσωπίτης νομὸς, præfectura oppidi illius. Plin. lib. 5, cap. 9. FOEMIN. Προσωπίτης. vt προσωπὶς νῆσος, (eadem quæ Προσωπὶς Steph.) apud Thuc. l. 1, p. 35. de qua vide schol. SED ET Πρόσωπον eidem Stephano est insula non procul Carthagine: cuius gentile esse DICIT Προσωπίτης, VEL Προσώπιος.

Προσώπιον, SIVE Προσωπὶς, à quibusdam dicitur τὸ ἄρκειον, quòd eo veteres in tragœdiis personas sibi conficerent: quamobrem apud Latinos quoque personatæ nomen inuenit. Solebant verò & φαλλοφόροι personarum loco quibusdam herbis sibi faciem obtegere, vt Athen. lib. 14, ex Semo Delio refert. Diosc. lib. 4, c. 107, Ἄρκειον· οἱ δὲ προσωπίδα, οἱ δὲ προσώπιον καλοῦσι. Plin. libro 25, c. 9, Quidam arcion, personatam vocant, cuius folio nullum est latius, grandes lappas ferentem. Aliquanto pòst, Persolata quam nemo ignorat, Græci verò ἄρκειον vocant, folia habet minora etiam cucurbitis & hirsutiora, nigrioráque & crassiora. Sed & alibi apud eum Persolata habetur.

At COMPOS. Διχωπία, (cui & inter aliqua præcedentia locus dari potuit) Pudor qui nos obtueri seu in faciem intueri non sinit eos qui aliquid à nobis postulant. Hac enim aut simili periphrasi vtendum esse puto ad exprimendam Græci huius verbi vim, simúlque ostendendum eius etymum. quæ sanè minimè patere possunt ex vulgatis interpretationibus, quibus δυσωπία dicitur esse Vitiosus pudor, seu Immodicus pudor, aut Immodica verecundia, aut etiam Stupida verecundia, (quæ interpretatio est Erasmi, sicut & duæ primæ) A Budæo autem redditur Verecundatio, & Vehemens oris confusio. Quæ tamen interpretationes nequaquam falsæ sunt: (reuera enim immodicus est ac nimius pudor ille quem descripsi) at falsa est ista quæ additur in vulg. lex. Inutile & perniciosum silentium. Plut. circa initium libri quem de hoc διχωπίας vitio scripsit; ὡς γὰρ πλὴν καταφέρειαν θείλον' λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσιν, οὕτω πλὴν ἀναιδείαν μάχει τὸ μηδὲ ἀνιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπέκουσαν, διχωπίαν ὠνόμασαν. quæ verba ita vertit Erasmus. Quemadmodum enim καταφέρειαν [quam Promitatem aut Putiditatem Latinè possis dicere] definiunt, dolorem in nobis afficientem vt vultũ demittamus: sic pudorẽ adeo nos afficientẽ vt non audeamus obtueri quos oportebat, διχωπίαν appellant [voce composita] &c. in quibus verbis vt omittam val de insolentem nobis dari interpretationem vocis καταφέρεια, Plutarchicã certè descriptionẽ διχωπίας minimè assequi videntur, quum ὑπέκουσαν aptè non reddatur, multo verò minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluisse Plutarchum dico, Verecundiam (sonat tamen potius αἰσχυντηλία habitum quendam animi ad verecundiam propensi) quæ adeo succumbit iis qui à nobis aliquid petunt, vt eos ne obtueri quidẽ possimus, vocatã esse διχωπίαν. Dixerat autem Plut. antea, ὑποβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι, τὸ διχωπεῖσθαι. διὸ καὶ οὐτω κέκληται ὥσπερ πνὰ τοῦ προσώπου τῆ ψυχῆ συνδιαστρεπομένου καὶ συνεξανοιγόντος. Legitur autẽ hæc vox διχωπία & in aliis plerisque eiusdẽ opusculi locis: ex quibus est hic, αὐτὸς ὁ τῆς διχωπίας ἥττων ἠμόμβος, καὶ μίαν ἡμέραν αἰτουμένῃ δεῖξαι, ἀπώλεσε τὸν οἶκον. Cæterùm quũ δυς potius difficultatem significet in compositione, hoc in vocabulo non difficultatem solùm, sed impossibilitatem (vt ita dicam) declarat. neq; enim est solùm Difficultas intuendi præ pudore, sed significat Non posse intueri, &c. Malè autem Erasmum fingere ὠπὴ ex quo componat hoc vocabulum, præcedentium compositorum series docet.

Διχωπία, Difficultas aliquid certò comprehendẽdi, recurrente semper addubitatione, vt euenit in rebus dubiis. Philo De mundo, εἴτις διχωπίας ὑποδιδράσκει βόλοιτο τὰς ὀνοῖς δίκαιοτρεπῆσιν. Bud.

Διχωπέω, ῶ, Pudore afficio: sed propriè eiusmodi pudore qui facit vt is à quo aliquid peto, ne obtueri quidem me possit, tantùm abest vt id mihi denegare ausit. (Vnde ponitur pro Exoro, Flecto, Persuadeo) Generalius etiã pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. in Homero, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα διχωπεῖ. Idem in libro de defectu orac. ἀλλὰ πολλάκις τὸν διχωπεῖ τοῦ ὑπὸ Κλεομβρότου πεθανόντος; Quid eorũ potissimũ te pudore afficit? Quid facit vt te pudeat? Aut etiã resoluẽdo per verbũ neutrũ, Cuius te pudet? Itidémque pass. Διχωπούμαι, Pudore afficior, Pudore confundor, Erubesco, Præ pudore oculos auerto, seu oculos attollere nõ audeo. Demosth. Phil. 3, καὶ τοὺς εἰς τοῦτ' ὑπὸ ἀγνοτάτου ἐμαυτοῦ ὁρῶν, οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ διχωπούμαι. Plut. περὶ δυσ. Ἐν δείπνῳ προπίνειν τινὰ ἄδικον ἔχοντα; μὴ διχωπηθῆς, μηδὲ προσθιάσῃ σωτόν. Vide & suprà in Διχωπία quæ idem Plutarchus de hoc verbo dicit. Interdum adiunctum casum habet, & quidem vel datiuum, vel accusatiuum: & hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. εἰ τοῦνομα διχωπεῖν μοναρχίαν. Basil. ἀλλὰ διχωπούμαι αὐτὸ τὸ προσβεῖα. At verò διχωπῶ pro Exoro, Flecto, Persuadeo. & διχωπούμαι pro Exoror, Flector: (quam significationem ex illa prima nasci docui paulo antè) vt διχωπεῖν τὸν θεὸν apud Synes. & apud Basil. παρακαλέσαι καὶ διχωπῆσαι. Chrys. ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδιχωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Vide Bud. pag. 688. ‖ Διχωπεῖν in vul. lex. ex Plut. affertur & pro Sedare: quæ significatio aliquid affinitatis cum illa exorandi & flectendi significatione habet.

Διχωπῶ, Visum perstringo, Intuitum retundo, Horribili specie terreo. Plut. τὰ διχωποῦντα τῶν ὄψιν dixit Visum perstringentia, vt res admodum splendidæ (inquit Bud.) Sed obserua quum addat Plutarchus accusãtiuum ὄψιν, part. διχωποῦντα sonare simpliciter Perstringentia. Vide autem apud eundem Bud. & alia exẽpla, pag. 688.

Διχωπῶ neutraliter positum, Hæreo, Hæsitabundè aspicio, Restito. Item Suspicor, Vereor. Xenoph. ἐπὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδιχώπησεν. Et διχωπούμενα ζῶα apud eundem. Vide plura apud Bud. pag. 688.

Διχώπησις, εως, ἡ, (q. d. Pudefactio) Ipsa actio afficiendi quempiam pudore, seu efficiendi vt quis verecundetur. Item Exoratio. Et COMP. Ἀδιχώπητος, ET Εὐδιχώπητος. Est autem Ἀδιχώπητος, Qui pudore afficiì nequit, seu confundi, Qui talis est vt non verecundetur. Plutarchus in illo περὶ διχωπίας libello, τὸ δὲ τοῖς αἰσχροῖς καὶ ἀδιχωπήτους ἐνεχλοῦσι καὶ ἀπαιτοῦσι τὸ ἀδιχωπήτου, καὶ μὴ χαρίζεσθαι τοῖς αἰσχρὰ τοῖς αἰσχυνόμενον. ὁρθῶς καὶ δικαίως νενόμισται ὑπὸ τῶν νοῦν ἐχόντων. Accipitur

autē & pro Inexorabilis, Qui flecti nequit, sicut δ ι ς ω πεῖσθαι pro Exorari & Flecti dictum est accipi interdū. A D V E R B. Ἀδιςωπήτως, Sine vlla verecundatione, Sine vlla erubescentia, Sine vllo pudore, Inuerecundè. Eius exemplum habes in Plutarchi loco proximè præcedente.

C O N T R. Εὐδιςώπητος, Qui facilè pudore afficitur, seu confunditur, Qui leui de causa verecundatur. Item Facilè exorabilis. Et A D V E R B. Εὐδιςωπήτως, Facilè erubescendo, Cum erubescētia, seu verecundatione quam res leuis affert.

c.2. Καταδιςωπέω, ῶ, idem quod διςωπῶ, nisi quòd præpositio vim aliquam significationi addere videtur. Luc. κατεδιςώτησε τὸν θεόν, exorauit. Vide B.p.688.

Ὀ Φ Θ Α Λ Μ Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Oculus. pro quo Doricè ὀπίλας. ambo autem eiusdem originis, nimirum ab ὄπομαι, vnde & ὄμμα, & ὄψις, & ὀπτὴ, quæ itidem pro ὀφθαλμὸς vsurpatur. Il. ω, ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Od. κ. Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι. Odyss. υ— ὅπως ἴδῃ ὀφθαλμοῖσι. Od. ο. ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, suis oculis videbant. Iliad. ω, εἰ δόσε ἑοῦσ' ὀφθαλμοῖσιν. Odyss. υ, Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, tuis oculis aspicies. Hesiod Erg. Παῖπα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, cuncta Iouis cernens oculus. In præcedentibus autem Homeri locis ὀφθαλμοῖς emphaticum est, sicut & apud Æschin. contra Ctesiphontem, ὁρᾶτε τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ παλαιὸν λιθίνα. At Synes. epist. 6, εἰ δοῖεν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀπολεύειν. Rursum Hom. Il. γ. Ὀφθαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετο. Pro quo Od. τ, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δέδορκως. Iliad. τ, κῆρ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. Sic Il. υ, κατ' ὀφθαλμῶν χεῦεν ἀχλύν. Contrà Il. ο, Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὦσεν Ἀθήνη. Item Od. η, ὀφθαλμῶν ἀμέρσῃ, oculis priuauit. Et Odyss. α, ὀφθαλμοὺς ἀλάωσεν. Aristoph. Nub. ἐξεκόπην τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Sic Demosth. Pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος, cui Plutarch. in Alexand. dicit ἐμπεσεῖν καταπελτικὸ βέλος εἰς ὀφθαλμόν. Athen. 13. ἐξέκοψεν αὐτοῖς ὀφθαλμοὺς. Plut. Lyc. de Alcandro, τῇ βακτηρίᾳ πατάξας τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέκοψεν. Idem in Artoxerxe, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντες. (Sic apud Pollucem, ὀφθαλμοὺς κοιλαίνειν, βαθύειν, κοιλοῦν, σβεννύναι: item ἀπορφανεῖν, ἐκ πυθιδρῶν ἀνέλκειν, siue αὐαινεῖν, pro eruere. Idem Symposi. 2, πήρωσιν ὀφθαλμῶν. Et apud medicos ὀφθαλμῶν πτῶσις, procidentes oculi. ὀφθαλμῶν παραξις, oculorum perturbatio. & ὀφθαλμῶν ῥεύματα. & αἱ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη, cicatrices in oculis. & ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν, dolores oculorum, pro offensionibus. (vt inquit Camerarius) apud Herodotum in Terpsichore, de pulchris mulieribus, αἰτίας ἵζεσθαι ἀλγηδόνας στρὶ ὀφθαλμῶν, illas mulieres ibi coram assidere, faceréque vt oculi ipsis doleant. sicut ait Phormio Terent. Vin facere quo tuo viro oculi doleant. At ὀφθαλμοῖν βλίψ apud Musæū, quod Cicero dicit Oculi coniectus. Et dicitur βάλλειν ὀφθαλμοῖς, vt Lucr. Iactare oculos. In vitio autē Aristophanes Nub. τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλει, vt apud Plutarchum, ὄμμα παραβαλὼν δυσνοῦν δίκῃ. vnde παραβλῶπες qui distortis oculis intuentur, seu obliqua tuentur, vt Virg. loquitur. Pingere oculos Græci ὑπογράφειν dicūt. Herodian. lib. 5, ὥστε καὶ τὴν ὑπογραφοῦσαν τοῖς ὀφθαλμοῖς, pictis prodibat oculis. vnde apud Philostr. epist. 39, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί. Item cum epithetis. Athen. 13, τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλοις ἔχον. Et lib. 7, ὀφθαλμοὺς μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Xenoph. Sympos. ὀφθαλμοὶ καλοί: & ὀφθαλμοὶ ὀπτίλαμποι, ibidē. ‖ Æschyl. apud Plut. in Etor. φλέγων ὀφθαλμός. Sic πυρώδεις, igniti & flāmei, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, scintillantes & micantes. & αἰγλῶν siue αὐγῶν ἀφιέντες, nitidi siue renidentes, λάμποντες, clari. φωσφόροι, illustres: sicut & φωσφόρα ὄμματα. item στίλβοντες, splendentes. & ἡδυωδεῖς, iracundi ac minaces. contrà ἡδεῖς, blandi, & apud Catul. melliti. ἐπαγωγοὶ siue ἐπῴδοι, amabiles: de quibus ἵμερος fluere dicitur. Iidem oculi ἅλλεσθαι dicuntur, id est Salire, præsagientes se visuros quod desiderant. vt pastor apud Theocr. in Amaryll. Ἅλλεται ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός. ἆρά γ' ἰδίσω Αὐτό. Itē cum præpositionibus. Plat. Symp. ὅθεν ἔθεσθεν τὼ ὀφθαλμὼ ἔχοντα οὐ καταδεῖν Σωκράτους, Ante oculos, seu In oculis. (cōtrà quidā apud Plut. Ἀπόθεν γὰρ ὅστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν, procul ab oculis meis) Poly. 3, ἐν ὀφθαλμῶν θέντες τὸ μέγεθος τῶν ἀποδεικνυμένων, ante vel ob oculos posita magnitudine eorū quæ euentura erāt. pro quo dicitur etiā ἐν ὄμμασιν. Sed & ἐν ὀφθαλμοῖς interdū capitur pro Ante oculos, Ob oculos. vt Odyss. η, Θαυμάζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσι ὁρώσα. Et Iliad. α, μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσι ἰδωμαι Θεινομένοιο, ante oculos meos. nisi quis fortè malit ἐν hic superfluum esse. Et ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι dicuntur nō tātum ea quæ videntur & ante oculos nostros sunt seu eis obuersantur, verumetiam quæ magni à nobis fiunt. sicut & apud Ciceronem, Templum in oculis quotidianóque aspectu populi Romani positum. Idē, Etsi in oculis sis multitudinis. Idem, Ferebant in oculis hominem Sic ab Aristot. Polit. 7, ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & ἐν ὀφθαλμοῖς βοστῶν, pro Oculi hominum non rectè iudicant: Cam. Alii sic, Iustitiam non habent mortales in oculis. Et ἐξ ὀφθαλμῶν γίνεσθαι dicuntur quæ oculis nostris quasi subtrahuntur & ἀφανίζονται, vel ab eis absunt. vt Cicero, Abfuit ab oculis vestris. Idem de libris, Nunquam ab oculis meis absfuerunt. Herodot. Terpsich. καὶ σύ μοι ἔγρηο ἐξ ὀφθαλμῶν, neque te videre licuit. Xenoph. Hierone, ἡδὺ δ' αὖ ὦ, τέκνα ἐξ ὀφθαλμῶν σου γένοιτο, hoc illi iucundissimum futurum sit si ate abesse liceat. Camer. At ἐπ' ὀφθαλμοῦ παραφυλάττειν, pro Oculis obseruare. Plut. De soler. anim. ἐγείς εν φρεσὶν, ἀλλ' ἐπ' ὀφθαλμοῦ παραφυλάττε νέπεσι. Cui loco non absimilis est hic Synesii ep. 55, τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἡμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, φρουρήσατε, oculis vos meis prosequutus sum. Quū verò εἰς ὀφθαλμοὺς alicui venire dicimur, reddidimus porro In conspectum quū In oculos. Il. ω, Πάρ δ' ἔσεται, ὅτε τῆς Ἀχαιῶν ἐλθέμεν εἰς Ἀιδόρ εἰς ὀφθαλμοὺς Ibidem, ἐνὶ Ἀχιλῆος ὀφθαλμοῦ ἔσται. ‖ Xenophon autem ὀφθαλμοὺς τοῦ ὀφθαλμοῦ vocat domini præsentiā.

At regū ὀφθαλμοὶ dicebantur qui quæ viderent, ad eos referebāt, vt sunt visores siue exploratores, & nuntii. quod hominum genus Plutarch. ὀπτῆρας nominare videtur, de quo supra. Hesychio ὀφθαλμὸς βασιλέως est ὁ πάντα ὁρῶν καὶ κατασκοπῶν. Pollux l. 2, ὀφθαλμοὶ δὲ τινες τὰ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, οἱ τὰ τοῦ ὁρᾶν δεξιλεῖν τε καὶ τὰ ὀρώμενα. Qui verò ὦτα vocabantur, sunt potius delatores & coryczi, qui subauscultabant quid quisque loqueretur. & ad regem deferebant. Xenoph. Pæd. 8. pag. 124, De Cyro loquens, qui τοῖς ἀπαγγέλλουσι ὅσα καὶ ὡς αὐτῷ ἐν πόλει, magnis afficiebat muneribus, πολλὰ δὲ τιμῶν αὐξάνων καὶ ἀπαλλάττων καὶ καταπτύων τὰ ἀγγέλλοντες ὦτα. Ἐν πολλοῖς βασιλεῖ ὄντου δὴ καὶ πολλοὶ ἐκκαθῶσι βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ πολλὰ ὦτα. Dixerat verò paulo antè τοῖς βασιλέως καλουμένοις ὀφθαλμοῖς. Itidē Aristot. Polit. 3, ὀφθαλμοὶ πολλοὶ καὶ ὀλίγοι μὴ ἀρχαῖοι τοῦ αὐτοῦ, καὶ ὦτα καὶ χεῖρες καὶ πόδες. (Ouinius quoque dixit, An nescis longas regibus esse manus) Plut. Artoxerxe, Ἀρταξέρξης ὁ βασιλέως ὀφθαλμός. Meminit idem Plutar. in libro περὶ πολυπραγμοσύνης, & Lucian. ex lib. περὶ τοῦ μισθωτοῦ. Aristoph. autem ex ambiguo lusit in Acharnensibus, vbi πρεσβεῖς dicentibus, Καὶ νὴ ἀγοῦς ἥκομεν ἡδὺ δὲ πρᾶξαι Τοὺς βασιλέως ὀφθαλμοὺς, respōdet Δικαιόπολις, — ὀκνόψειέ γε Κόρακας πατάξας ἂν γε σὺ τὼ πρεσβεῖς. ‖ Ὀφθαλμοὶ dicebantur etiam quidam compotationum præfecti, quorum curatio erat vt æquabiliter potaretur, quippe cœnantibus lychnos subministrabant, alio nomine οἰνοπῖαι appellati, Latinis Modiperatores, vt nonnulli existimant. Vide Οἰνόπιαι.

Ὀφθαλμὸς, Genus deligationis apud Hippocratem, ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον: quod oculo adhiberi consueuit, vel quum procidentia periclitantur, vel vt quæ imposita ipsi sunt, contineantur. Sunt autem variæ huius generis differentiæ in lib. De fasciis explicatæ. Gorr.

Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς, vt Oculus mētis apud Latinos. Lucian. in vit. auctupolos δεῖ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν: ad eum qui dicebat οὐχ ὁρῶ τοῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ θαυμάσια. ‖ Ad hæc à tragicis poetis sol dicitur αἰθέρος ὀφθαλμὸς, teste Suida, quem Aristophanes αἰθέρος ὄμμα itidē appellat. Latinè dicere queas Lux, siue Lumen. Et Pind. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμὸς, Oculus Siciliæ, seu Lux & decus. oculis enim in corpore nihil excellentius. Cicero quoque

dixit, Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. Alibi villulas suas appellat oculos Italiæ. Et Catullus, Insularum ocellus. Item Euripides Androm. ὀφθαλμὸς βίου, vitæ lux. Εἷς παῖς ὅδ' ὦμοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου, vnica vitæ meæ lux & præsidium. Et Soph. Œd. tyranno, μέγας ὀφθαλμὸς. itidémque in Phœniss. Euripidem dixisse volunt ὄμμα Κιθαιρών, pro καλλιστεῦον ὄρος, Latini autē Oculus & Ocellus pro deliciis interdū vsurpant, vt Plaut. in Pseud. Vbi isti sunt quibus vos oculi estis, quibus vita, quibus deliciæ estis, quib⁹ suauia mellita. Et in Curc. Bene vale ocule mi. Et in Asin. Da meus ocellus.

In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina per quæ remi traiiciuntur, quia oculos orbiculari sua rotunditate referunt. Eust. p. 1931, λέγονται δὲ ὀφθαλμοὶ ῥητορικῶς ἐν τῇ πειρήσει αἱ ὀπαὶ ὧν αἱ κῶπαι διέρονται.

Ὀφθαλμοὶ vitibus etiam tribuuntur. Theophr. ἔνια δὲ καὶ ῥιζοῦσαι νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλωθῶσι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς φεροπόνου. Quæ sic Plinius, Ægrotant & quum alsere, læsis vredine attonsarum oculis. Aliud exemplum cum eiusdem Plinii interpretatione vide in Οἶος. In arbore quoque cui inseritur furculus aliquis, foramen illud cui inseritur, ὀφθαλμὸς dicitur, vt in ἀνοφθαλμισμὸς videre licebit. Theophr. De caus. pl. l. 1, cap. 6, de insitione, ὥσθ' (videlicet γόνιμον ὑρότατα) ὀφθαλμὸς ἔχων, ἁρμόττεται θατέρῳ καὶ τὴν ῥῖζαν ἔχων, ἀποδιδοῦσι τὴν οἰκείαν βλάστησιν.

Ὀφθαλμὸν à Naz. dici etiam primam fontis scaturiginem, annotatur in v. l. At in fluuio ὀφθαλμὸς dici potest τὸ στόμα, os, siue ostium, vt apparet ex iis quæ Nili πυθλοστόματα appellantur, teste Eust. p. 160, vbi ait, οὐ γὰρ αὐλεχθεὶς τὸ στόμα πυθλόν. ἀλλ' ἐμφαίνει γοῦν τὸ πυθλόστομα, ὡς δυνάμεθα καὶ ὀφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὴν τοῦ ποταμοῦ ἐκβολήν.

Ὀφθαλμὸς dicitur piscis etiam quidam, vt testatur Camerarius, autorem non proferens.

C. Ὀφθαλμοβολέω, ῶ, Oculos iacto, seu coniicio. Sic enim Lucr. & Cicero. Ausi etiam Græci fuerunt (inquit Camer.) facere Ὀφθαλμοβολῆσαι, oculos in aliquam coniicere amantes.

C. Ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, Seruitium gnauum & diligens, præsente hero: quasi Seruitus ad oculum. Solet enim seruos ὁ τοῦ δεσπότου ὀφθαλμὸς, ad labores acrius subeundos excitare, contrà eius absentia, ignauiores eos reddere. Paul. Eph. 6, iubēs seruos auscultare dominis suis, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι pro quo ad Col. 3 dicit, μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, non seruientes ad oculum. Sic Gallicè dicitur *Seruir au doigt, & d'œil.*

C. Ὀφθαλμοφανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui oculis cernitur, seu Qui oculis apparet, Sub oculorum sensum cadens, Oculis patens. ad differtiam τοῦ νοητοῦ apud Chrysostomum. Accipitur ὀφθαλμοφανὲς pro eo etiam quod ante oculos est & manifestum. (vt Cicero. Non vti demonstraretur quod ante oculos est) Strabo, ὀφθαλμοφανῆ πάντα ἰδιώτῃ οὐκ ἐνδεόμενα εἴσω τῆς μαθηματικῆς σημειώσεως, Quæ vel idiota suis oculis cernere potest, Quæ idiotis quoque manifesta & perspicua sunt. V N D E Ὀφθαλμοφανῶς, Manifestè, Perspicuè, More eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. De sacerd. ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, Manifestè cernere, seu Oculis suis videre, quod Hom. dicit ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν.

C. Ἀντόφθαλμος, ου, ὁ, ἡ, Aduersis oculis intuens. Pro Oppositus oculis, Aduersus, αὐτὸς τοῖς ὄμμασι, citatur ex Epigramm.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, quod & αὐτοπτῶ, Intuentem obtueor. vt exponit Budæus hoc in loco, οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες, καὶ αἰδούμενοι αὐτοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον ἐβούλοντο. Gaza in Somnio Scipionis Solē aduersum intueri interpretatus est αὐτοφθαλμῶσαι τῷ ἡλίῳ. Citatur ex Sapientiæ cap. 12. αὐτοφθαλμῶσαι δυνήσεταί σοι, pro Te obtueri. ‖ Metaphoricè autem αὐτοφθαλμεῖν capitur pro Obniti, Reluctari. pro αὐτάρεσθαι καὶ ἐνίστασθαι, inquit Budæus, vt vulgò dicunt Oculum erigere, & audacter obtueri. Verbi gratia, si ostendere volumus aliquem esse nobis valde formidabilem, & cogi nos ei cedere, nec audere vllo modo reluctari, dicimus nos non audere oculum leuare contra illum. Polyb. lib. 1, ὑπὲ ἐλαβον βαρυτέρας πρεσβείας πρὸς τοὺς ἀποστυνεῖς, δι' ἃς αὐτοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις. Idem lib. 4, in eadem significatione iunxit præpositioni πρὸς habenti accusatiuum, ὥστ' αὐτοὶ δ' αὐτῶν αὐτοφθαλμεῖν ἠδύναντο πρὸς τὸ βάρος τῶν πολεμίων. id est Impetum hostium sustinere. Act. Apost. cap. 27, nauis itidem dicitur αὐτοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, pro Obniti seu obluctari vento.

C. Ἐξόφθαλμος, Qui oculis est prominentibus. seu Cui oculi quasi extant & ὀλιγόπλαμοι sunt: oppositum habens κοιλόφθαλμος. Quanuis autem Aristot. hos ἐξοφθάλμους dicat visu esse hebetiore, Xenophon tamen in equis magis probat. τὸ ἐξόφθαλμον quàm τὸ κοιλόφθαλμον: in lib. De re equ. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. ‖ Polybius autē (inquit Cam.) transtulit ad euidentiam hoc vocabulum, lib. 1, Ῥωμαῖοι τὴν πολιὸν μόνον χρόνον ὑπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον πλὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας. Quidam tamen ibi ἐξόφθαλμος interpret. Inconsideratus.

C. Ἐπόφθαλμος, Oculo impositus, seu Supra oculum situs. Galen. τὰ ἐπόφθαλμια ἐπιδίσκεται, partes quæ supra oculos sunt. C O N T R A Ὑπόφθαλμος, Qui oculis subiacet. Plural. ὑποφθάλμια, Genæ, vt nōnulli interpr. Ὑπόπτα (inquit Camer.) quæ alio nomine ὑποφθάλμια, ossa iuxta nasum subiecta oculis: fortasse genæ (vt Cic. ait) ab inferiore parte subiectæ leuitérque eminētes. Idem, Nominat Pollux genas ὑποφθάλμιον φρεαρ, id est oculorum custodiam. Plinius autem genas vocat quæ Dioscor. βλέφαρα, vt in Ὀφθαλμικὸς videre poteris. Sed inter βλέφαρα & ὑποφθάλμια magnum discrimen est.

C. Ἑτερόφθαλμος, Qui alterum tantùm ex duobus oculum habet: id est Orbus altero oculo: μονόφθαλμος autē, cui vnicum natura oculum dedit, vt cyclopibus. hoc enim discriminis inter hæc duo statuit Ammonius. Quidam apud Plut. in Polit. præc. μὴ ποιήσῃτε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. Budæus ἑτεροφθαλμος interpr. Luscus. Idem annotat, in Hippiatria ἑτεροφθάλμους ἵππους vocari equos qui varios oculos habent: quod vitium D I C I T V R Ἑτεροφθαλμία, In Hippiatr. οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων ἢ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. οὐ γὰρ τοῦτον ὁ ἑτεροσκελὴς καὶ ὁ ἑτερόπους σκάζει καὶ λείπει τὴν τροφὴν τῶν ἵππων, καὶ οὔπω τὴν ὄρεξιν κακῶς εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ, καὶ ἐπιθυμοῦσι διὰ τὴν ἑτεροφθαλμίαν. His igitur ἑτερόφθαλμοι, siue lusci, dici videntur qui altero oculo minus vident.

C. Εὐόφθαλμος, Pulchros habens oculos, Qui venustis oculis est. Xenophon Pæd. 8. pag. 122, ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τρόπον, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί. Dicūtur autē εὐόφθαλμοι nō tantùm qui pulchros habent oculos, sed etiam qui oculis alienis grati sunt & iucundi aspectu: vt & Eustathius docet pagina 1389, Εὐώπης, οὐκ ἐξ αἰσχίστης οἱ καλοὶ ἢ αἰσχροὶ τοῖς ὤψεσι, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς δῆλον, ἐπὶ δ', Χρυσὸς ἐξ ὀρύγματος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ ἀστείων. Aristot. autem Polit. 2, εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honestum siue bellum auditu, vt Camer. interpr. οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον. quem locum quidam sic verterunt, Legem ferre non est tutum, sed solùm primo aspectu quum auditur apparet bonum. Suidæ εὐόφθαλμος idem est c v m Εὔοπτος. quod tamen εὔοπτος passiuè potius capi videtur pro eo qui facilè videtur seu cernitur: Qui est conspicuus. εὐόφθαλμον, inquit, τὸ εὔοπτον. dixerat verò antè, εὔοπτος αἰήρ, καὶ εὐόφθαλμος. V N D E Εὐοφθάλμως, Cum quadam oculorū venustate & gratia. seu Decorè, Decenter. εὐπρεπῶς, vt Harpocr. expon. apud Antiph. ἐν τῷ περὶ θεωρῶν. quorum pauonum pennis Plinius quoque oculos tribuit, libro 13, cap. 15, Si pauonum caudæ oculos imitentur.

C. Κοιλόφθαλμος, Qui cauis oculis est, Cui oculi in cauo recessu subsident. ὁ κοίλοις ἔχων ὀφθαλμοῖς. Opponitur ei ἐξόφθαλμος quod vide suprà. V N D E Κοιλοφθαλμία, Oculorum cauitas. Alex. Aphr. Probl. lib. 1. E T Κοιλοφθαλμιάω, Cauis oculis sum. seu Oculi mihi subsident & cauitatem quandam habent.

C. Λευκόφθαλμος, Qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen, de qua Plinius lib. 37, cap. 9, Leucophthalmos, rutila aliàs, oculi speciē cādidam nigrám-

que continet. A

C. Μεγαλόφθαλμος, Qui magnis est oculis. Vide sequens.

C. Μελανόφθαλμος, Qui nigris est oculis. In Geopon. de vaccis & bobus, ὀκλεκτέον μεγαλοφθάλμους, μελανοφθάλμους. Pro his Varronis, Obseruare debet vt sint hæ pecudes oculis magnis & nigris.

C. Μονόφθαλμος, Cui vnicum natura oculum dedit, vt cyclopibus. ἑτερόφθαλμος autem is dicitur qui alterutro orbatus est, vt Ammon. tradit. Sic Cratinus μονόφθαλμον vocauit τὸν κύκλωπα, teste Phryn. qui hoc vocabulo pro altero ἑτερόφθαλμος vti vetat. B

C. Ξηρόφθαλμος, Siccoculus, vt Plautus in Pseud. loquitur. VNDE Ξηροφθαλμία, Oculorum siccitas. vel potius, Lippitudinis aridæ genus. Sic enim Celsus lib. 6, cap. 6, Est etiam genus aridæ lippitudinis. ξηροφθαλμίαν Græci appellant. neque tument, neque fluunt, sed rubent tantùm, & cum dolore quodam grauescunt, & noctu prægraui pituita inhærescunt. Scribonius Largus interpr. siccam oculorum perturbationem sine tumore. sic enim ille, cap. 4, Collyrium psoricum ad caliginem & aspritudinem oculorum, siccámque perturbationē C sine tumore, quam ξηροφθαλμίαν appellant. Aët. lib. 7, cap. 2, σκληροφθαλμία ἢ καὶ ξηροφθαλμία κοινόν ὅτι πάθος βλεφάρων καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Actuar. libro 2, περὶ διαγν. παθ. cap. 7, ξηροφθαλμία ὅτι διεκινησία τοῦ ὀφθαλμῶν μετὰ πόνου. χωρεῖς νηστεύοντος ὑγρότητος ἐκρεούσης, diuersam autem hanc facit à ψωροφθαλμία.

C. Πλατυόφθαλμος, Latos seu amplos habens oculos. At πλατυόφθαλμον, à nonnullis vocatur stimmi, vt Diosc. tradit libro 5, cap 99, de stimmi loquens, τοῦτο οἱ μὲν στίβι, οἱ δὲ πλατυόφθαλμον, οἱ δὲ λαρβασὸν καλοῦσι. Nominis cau D sam Plinius exponit lib. 33, cap. 6, itidem de stimmi siue stibio, Vis eius, adstringere & refrigerare, principalis autem circa oculos. nanque ideo etiam plerique πλατυόφθαλμον id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos.

C. Σκληρόφθαλμος, Qui duris est oculis, seu Qui dura lippitudine laborat. NAM Σκληροφθαλμία nonnulli interpretantur Lippitudo dura, sicut Celsus ξηροφθαλμίαν esse dicit aridæ lippitudinis genus. Quid autem sit σκληροφθαλμία, definit Paul. Ægineta lib. 3, cap. 22, ἡ μὲν E σκληροφθαλμία, σκληρότης ἢ διεκνησία ὀστῆ τοῦ ὀφθαλμοῦ μετὰ πόνου καὶ ἐρεθισμοῦ, χωρὶς ὑγρασίας. Gorræus σκληροφθαλμίαν esse dicit quū non ipse modò oculus durior est, & ad motum pigrior, dolénsque simul & rubicundus, sed ipsæ etiam palpebræ duriores sunt & rubicundæ, adeo vt nihil vnquam humoris remittant, sed in earū angulis gramæ concrescunt paruæ, contortæ & subaridæ, nec facilè post somnum vel aperiri vel inuerti possint propter duritiē. differre autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας sola magnitudine, quòd quum hæc propter siccitatem, dura etiam necessariò sit, multò tamen quam illa minus dura sit, & leuiorem dolorem moueat.

C. Τριόφθαλμος, (q. d. Trioculus) Cui tres sunt oculi. Gemmæ nomen, de qua sic Plin. lib. 37, c. 11, Triophthalmus cum onyche nascitur, tres hominis oculos simul expri mēs. At τριόφθαλμοι homines qui fingūtur, περιπόδεις sunt. Plutarch. περὶ πολυπραγμ. Περὶ τοῦ τοὺς περάτων ἀγρεῖν αἱαστρέφονται, τοὺς ἀκνήμους καὶ τοὺς γαλεαγκώνας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς τρουδοκεφάλους καταμανθάνοντες καὶ ζητοῦντες.

C. Ὑγρόφθαλμος, (Qui humidis est oculis, Cui oculi fluunt. cui opponitur ξηρόφθαλμος. Ac sicut à ξηρόφθαλμος fit ξηροφθαλμία, ita & ab hoc formari potest Ὑγροφθαλμία, Lippitudo.

Ὀφθαλμοειδής, Oculi speciē gerēs. Oculeus autē paulo alio sensu vsurpauit Plautus, vt in Πανόπτης videre licet.

Ὀφθαλμικός, οῦ, ὁ, Ad oculos pertinens, Ocularius. Diosc. lib. 1, cap. 11, de malabathro, πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ φλεγμονὰς ἀρμόζει αὐαίνει ἐν οἴνῳ, καὶ λεῖον ὄπτρι ὀμφακίνῳ. pro quibus Plin. lib. 23, c. 4, Oculorum epiphoris vino expressum vtilissimè imponitur. Et ὀφθαλμικὴ πρὸς χρῖσις, G oculorū circūlitiones, quas easdem ferè cū calliblepharis esse existimat Marcel. apud Diosc. Et ὀφθαλμικὰ φάρμακα, medicamenta oculorum. nam quod Diosc. lib. 5, cap. 84, de cadmia dicit, χρησιμεύει δὲ πρὸς μὲν τὰ ὀφθαλμικὰ φάρμακα ἡ βοτρυῖτις καὶ ὀνυχῖτις καὶ λουλουδῆν, id ita Plinius lib. 34, cap. 10, de Botrytide cadmia, Oculorum medicamentis vtilissima. Interdum ὀφθαλμικὰ absolutè ponitur pro ὀφθαλμικὰ φάρμακα, vt apud eundem Dioscoridem lib. 2, cap. 7, de mitulis, ἰδιάτερον ἢ πυξίτης εἰς μόλιβδος, χρησιμεύουσιν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ σὺν μέλιτι ἐκτήκοντες πανχυτῆτας βλεφάρων, καὶ συνέχοντες λεπώματα. quæ verba idem Plinius sic Latinè reddidit, Lauantur quoque mituli plumbi modo, ad genarum crassitudines, & oculorum albugines. ‖ Ὀφθαλμικὸς vocatur etiam Ocularius medicus, vt Corn. Cels. appellat τὸν ὀφθαλμῶν ἰατρὸν, Herodoto & Luciano. Vtitur autem eo vocabulo Martialis lib. 8, Hoplomachus nūc es, fueras ophthalmicus olim: Fecisti medicus quod facis hoplomachus. In hoc autem ὀφθαλμικὸς absolutè posito subaudiri potest ἰατρός. Vtitur & Gal.

Ὀφθαλμιδίων, Ocellus. Aristoph.

Ὀφθαλμίας, Plauto piscis ille quem Plin. oculatā nominat. Sunt qui eundem cum μελανούρῳ esse velint. Plin. tamē l. 32, sub finem, diuersos facit hos duos, oculatam & melanurum.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, Oculorum morbus, seu (vt Solinus loquitur) Ocularia ægritudo. Ὀφθαλμία (inquit Gorræus) est inflammatio adnatæ oculorum membranæ. Sed quum dupliciter omnis inflammatio dicatur, (vt scribit Gal. l. 2 ad Glauconem) vna, humida, altera, sicca, proprie dicta ὀφθαλμία, inflammatio humida est. quæ enim sicca est, non simpliciter ὀφθαλμία, sed ξηροφθαλμία nuncupatur. Inflammationem quidem tumor, tensio, dolor, calor, rubórque eius tunicæ testantur: humiditatem verò, tum venarum plenitudo, tum lacrymæ ex oculis manantes. Celsus lippitudinem nominat. Paulus Ægin. libro 3, speciem esse τῆς ῥεύξεως prodidit: quo nomine caligdæ & humidæ oculorum cum rubore affectiones significantur. Sed hoc interesse dicit, quòd ῥεῦξις ab externa quadam causa fit, vt fumo, sole, puluere, oleo: ὀφθαλμία verò non a manifesta modò causa, verumetiam interna, hoc est sanguinis fluxione, excitetur. Pollux (vt in vulg. lex. tradiderat) ὀφθαλμίαν negat proprie aliquod esse oculorum vitiū, sed eo verbo significari dicit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Plut. De sera numinis vindicta, οἱ πολλοὶ φοβεῖται διαρρωῦπες ἵνα τοῦ ὀφθαλμίαν κευφίσωσι. Idē Sympos. 5, ὅτι ἢ ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ ἥκιστα τοῦ ὀφθαλμίας ἀναλαμβάνουσιν οἱ σωοῦντες. Idē de invidia & odio, καθάπερ ὀφθαλμία, πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκπεφευγόμενος. Aristophanes autem ὀφθαλμίαν pro ipsa etiā cæcitate vsurpauit, vbi Chremylus dicit, εἶμαι, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, Βλέψαι ποιήσας. ibi enim schol. ὀφθαλμίαν exp. πηρωσιν παντελῆ & τύφλωσιν: propriè ita nominari dicens τοῦ κῆ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀπὸ νοσήματος τινος γενομένου βλάβῃ.

Ὀφθαλμιάω, Doleo ex oculis, Ocularia ægritudine laboro. Xenoph. Hellen. 2, ἐντυχὼν αἰθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπόντι τοῦ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντι. Plut. De laude propria, οἱ τοῖς ὀφθαλμιῶντας ὀνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοῖς ἄγαν λαμπρεῖς σκιαῖς τινα τεθραμμένοις. Aristot. Ethic. 10, c. 3, καθάπερ οὐδὲ τὰ τοῖς κάμνοισιν ὑγιεινὰ, ἢ γλυκὰ ἢ πικρὰ, οὐδ' αὖ μελικὰ τὰ φαινόμενα τοῖς ὀφθαλμιῶσιν, ἢ τοιαῦτα οἰνήτεον. Vbi reddi etiā potest Lippiētibus. Rursum Plut. Symp. 7, probl. 5, quū ἀκραπῆς esse dixisset τοὺς τοῦ ἐδωδᾶς καὶ ἀφροδίσια καὶ πόνους ἀσχολουμένους, eisque νόσους τε πολλὰς καὶ χρειαῖς ὀλέθρους συναπολουθεῖν, subiungit, ὡς Θεοδέκτου ἐκεῖνον, εἰπόντα, Χαῖρε φίλον φῶς, ὀφθαλμιῶντα δ' ἐρωμένης φανείσης. vbi quidam volunt, eum licet oculis captum, & qui lucem nō intueretur, dixisse tamen φίλον φῶς, Lux mea. nisi fortè Theodectes hic dicitur ὀφθαλμιάσαι conspecta sua amica, sicut apud Herodotum in Terpsich. quidam de pulchris mulieribus dicūt, αἱ πᾶς ἤζεσθαι ἀληθέστατα σφι ὀφθαλμῶν. Ὀφθαλμιᾶν, (inquit Camer.) non solùm ex morbo, sed etiam aspectu alieni boni oculos dolere. vt ille dixit apud Terentium, — quo tuo viro oculi doleant. Item, Oculis captum esse, vt Cic. in Verr. 6. Polyb. libro 2, περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis. Hæc ille. Sunt tamen qui eum nequaquam sequantur in

eo Polybii loco interpretando, sed ὀφθαλμιᾶν accipiāt A pro eo quod Cic. dicit Oculos adiicere, (id est ὀφθαλμοβολεῖν, oculorum cōiectu appetere) quo sensu dicit Imponere oculos prædiis alicuius, in Pand.

C. Ἐνοφθαλμιάω, ῶ, Oculos alicui rei adiicio, seu Oculos in aliquam rem coniicio, frui ea desiderans. Pass. ἐνοφθαλμῶμαι, Oculi in me coniiciuntur & appetor. Vide sequens Ἐπιφθαλμιάω.

C. Ἐπιφθαλμιάω, Oculos iniicio & concupisco, vt Camer. interpr. Adnicto, vt alii. Videtur autem metaphora sumpta ab iis qui nictu oculisque mulieres appetunt. B Poll. lib. 2. καὶ ἐπιφθαλμιᾶν, τὸ ὀπτευμεῖν τινος. καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι, τὸ ὀπτευμεῖσθαι. apud Hyperidem. Vbi quum ἐπιφθαλμιᾶν exponat ὀπτευμεῖν, & ἐνοφθαλμιᾶσθαι, ὀπτευμεῖσθαι, suspectum aliquis habere possit ἐνοφθαλμιᾶσθαι, & scribendum pro eo existimare ἐπιφθαλμιᾶσθαι. Nam huius quidem Ἐπιφθαλμιάω pro Oculos adiicio & Concupisco vsurpari exempla reperiuntur, illius autem ἐνοφθαλμιᾶν nulla mihi inuenire licuit. Plut. Cæsare, ὀκείνου τοῖς χρήμασιν ἐπιφθαλμιῶντος, illo oculū pecuniis adiiciente, vt Bud. interpr. Idem Plut. in vita Demost. de C Harpalo loquens, καταφυγόντος ἢ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὐτὸν προδιδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες οὐ δοῦς ἐπιφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, εἴασαν ἥσυχον. ‖ Ἐπιφθαλμιᾶν Polluci est etiam ὁ φθονεῖν. Cæterùm pro Ἐπιφθαλμιάω in præcedenti significatione accepto, nimirum pro Oculos iniicio, Appeto, vsurpatum fuit ETIAM Ἐπιφθαλμέω. Plut. οἱ δὲ γραπτοὶ τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐπιφθαλμήσαντες ὠργίζοντο, oculis in pecuniam adiectis, fremebant eam in ærarium referri. i. ὀφθαλμὸν ἐπέχοντες, Bud. D

Ὀφθαλμιζομαι, idem cum ὀφθαλμιάω, Ocularia ægritudine laboro. Plut. Symp. 2. probl. 2. Λέων ὁ Βυζάντιος, εἰπόν δος Παπάδ' ὡ πρὸς αὐτὸ ὀφθαλμιῶσαι αὐτὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἀποένσαντες φη) σώματος ὀνειδίζεις, νέμεσιν οὐχ ὁρῶν ὅτι τοῦ ὠμῶν βασταζοντά σου τὸν ὑόν. Quem locum hic eiusdem in lib. πῶς ἂν τις ὑπ' ἐχθρ. ὠφ. clariorem reddit, Λέων ὁ Βυζάντιος ὑπὸ κωφῶν λοιδορηθεὶς εἰς τοῦ τοῦ ὀμμάτων ἀδενέγκαν, Ἀνθρώπνοι (ἔφη) τοῦτος ὀνειδίζεις, ὅτι τοῦ κόσμου φέρων τὴν νέμεσιν.

C. Ἐνοφθαλμίζω, Inoculo. Theophr. de caus. plantarum l. 5. ὡς ὅταν εἰ τις ἐνοφθαλμίσῃ δένδρον ἐν ὑπὸ πλειόνων δίφφόρων. Et l. 1. c. 6. τὸ τοῦ μαραύλας ἐνοφθαλμίζειν τοῦ τελεοπάτας καὶ νεωπάτας. Est autem ἐνοφθαλμίζω, siue Inoculo, Gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partē insero, vel Aperto in arbore oculo, cortice nimirum excisō, semē includo: vt colligitur ex his verbis Theophrasti loco citato, nimirum lib. 1. De caus. plan. cap. 6, circa finem, ὑρῶσι ἢ εἰς τὸ δίμπρεῖν ἀφαιρῶν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, τὸ ἐνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ ἀπτομένου τοῦ μύτρου. VNDE Ἐνοφθαλμισμός, οῦ, ὁ, Inoculatio. Theophrastus initio capitis paulo antè citati, λοιπὸν δὲ ἐπεῖν ὑπὲρ τοῦ ἐν ἄλλοις χρεστῶν, ὡς τὸ κῆ τὰ ἐμφυτείας καὶ τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦς. Et mox, καὶ φυτεία δέ τις καὶ ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, οὐ μόνον τοῦ ῥεῦξαι. Idem l. 1 Hist. plant. αἱ δὲ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον χρῆσις. Columella non modò inoculationem vocari scribit, sed & emplastrationem, vt l. 5. c. 11, de tribus insitionum generibus: Vnum, quo resecta & fissa arbor, resectos surculos accipit: alterum, quo resecto inter librum & materiam semina admittit: (quæ vtraque genera verni temporis sunt) tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ emplastrationem, vel (vt quidam) inoculationem, Et l. 11. c. 2, His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis emplastratio vocatur. Plin. tamen discrimē facit inter inoculationem & emplastrationem, l. 17, c. 16. at c. 13. inoculationē paulo aliter definire videtur quam Colum. fic. n. ait, Hinc nata inoculatio furoriæ simili fistula aperiendi in arbore oculū cortice excisō, seméque includendi eadem fistula sublatū ex alia. Et mox, Virgiliana quærit sinum in nodo gemmæ expulsi corticis, gemmámque ex alia arbore includit. Quū verò aliquanto post dicit, Calami exacutio medullam ne nudet, videtur apud Theophr. in loco quodam paulo antè citato, pro ἀποξύειν legisse ἀποξωΐειν.

Ὀπώρα, SIVE Ὀπωρὴ, Ionicè, Autumnus. Eust. verò alicubi exp. τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους, siue ἡ μετὰ τὰ θέρος ὥρα: alicubi τὸ μεταξὺ τοῦ θέρους καὶ φθινάδος ὥρας. Od. μ, οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, nec æstate, nec autumno. Od. ξ, Καὶ φάτ' ἐλθοῦσαν ἢ εἰς θέρος ἢ εἰς ὀπώρην. Il. ρ, Ὅς ῥα τ' ὀπώρης εἶσιν, autumno, sicut θέρος dicitur Vere, & θέρος æstate. Dicitur & παλαιὰ ὀπωρὴ, quod interpretari queas Pomifer autumnus. Od. λ, ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος παλαιά τ' ὀπώρη. Vtuntur & prosæ scriptores pro autumno. X. Hell. 3. ἀπεπέλεσε ἢ τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου μέχρι ὀπώρας. Aristot. Hist. l. 9. πλεῖ πλεῖ ὀπώραν, autumno, vt Plinium interpretari videbis in Φθινόπωρον. At, ἀμφὶ τὴν ὀπώραν apud eundem Bud. interpr. Ante autumnum, Gaza Æstate. Ibidē, ὀπώρης οὔσης, Tempore autumnali, seu Tempore fructuum. Et in l. De mūdo, αἴτε καρπὸν ὀπώρης ἡδὺ, ἄλλως ἢ δυσθηπαύστοιον, φέρουσι ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, quæ autumni tempore fructum suauē fundunt, sed conditu difficilē. Vbi ὀπώρης dicitur pro ἐν ὀπώρῃ, sicut θέρους pro ἐν θέρει, itidem vt in loco quodam Homeri paulò antè citato, & in hoc Theophr. Hist. pl. l. 9, c. vlt. ὀπώρας τέμνεται, autumno secantur. Et ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, ineunte autumno. At νέα ὀπώρα dicitur Extrema æstas, Senescens æstas, Æschyl. apud Aristot. Hist. an. l. 9, c. 4, de vpupa, — ἀπὸ Νέας ὀπώρας λοῖκ' αὖ ξανθοὶ τάχις. dixerat verò paulo antè ἦρι. Bud. autē ὀπώρα interpr. etiam Æstas in loco quodam Aristot. Meteor, quē citabo in Μετόπωρον: itidémq; Hesychio ὀπώρα est θέρος. Transfertur & ad ætates hoc vocabulum. ὀπώρα enim maturior ætas dicitur adolescentum, quæ pubertatem seu iuuentā præcedit. quam quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Sic accipiunt apud Pind. nonnulli Isthm. Ode 2, ὅς τις ἐὼν καλὸς ἔνιον Ἀφροδίτας ἄθρόνου μνάσεται ἀδίσαν ὀπώραν. itidémque apud Horat. lib. 2 Carm. ode 5, — tolle cupidinem Immitis vuæ: iam tibi liuidos Distinguet autumnus racemos Purpureo varius colore. Vt sensus fit, Contine animum à cupiditate impuberis adhuc puellæ, quam tibi sequens ætas maturabit. De adultiore autē ætate, & in virilitatis annos seu μετόπωρον inclinante, Ouid. Metam. 15, Excipit autumnus posito feruore iuuentæ Maturus.

Ὀπῶρα dicuntur etiam fructus autumnales, seu Poma. Poma autem quum dico, non mala tantùm intelligo, sed & pyra, pruna, vuas, omnes denique mollioris corticis fructus: quum Plinius mora etiam & nuces, & Martialis nuces pineas pomorum nomine cōprehendant. Geopon. lib. 10, ὀπῶρα λέγεται ἡ χλοαίδη τῶν καρπῶν ἔχουσα οἷον δωρακινά, μῆλα, ἀστοπίδια, δαμασκινά, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τὸν ξυλώδες. quibus postremis verbis τὰ ἀκρόδρυα denotātur, τὸ ἔξωθεν κέλυφος ἔχοντα, quæ lignoso putamine tegūtur. Aristot. Hist. an. l. 8. c. 28. ὅπ ὅτ' ἀκρόδρυα, ὅτ' ὀπῶραι χρόνος. Itidem Galen. πῶς ἢ ὀπῶραι, πῶς ἢ ὄαπελα, πῶς ἢ ἀκρόδρυα. Theophr. De caus. pl. l. 6. c. 6, ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus maturescūt. Similiter & apud Plat. de fructibus autumnalibus dicitur, vt vuis & huiusmodi. Gal. l. 1. De aliment. fac. οὗ καὶ ἢ σαφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὅσαι τῶν κεφαλαίων εἰσὶ καὶ τρέφουσι μᾶλλον ἀπάντων τοῦ ὥραίων. Plutar. in Probl. Rom. ὀπώρας μὴ γεύεσθαι τοῦ ἰσημερίας μετοπωρινῆς. Idem Symp. 2, ὀπώρας τὴ τοῦ σταφυλῆς. Athen. lib. 1. οὐδὲ ὀπώραν τοῦ δαπίνοι πνι. Et apud medicos, σκευασία δι' ὀπωρῶν, confectio ex fructibus, quæ & ὀπωρικὴ. de qua Gal. lib. 8 τοῦ κῆ πόπις, c. 3. Et ὀπώρα σύρωσα, fructus mollioris corticis adstringentes. Aret. De celerum passionum curatione, lib. 2, c. 14, ὀπώρῳ σφρωσι, οὐδὲ μέσαι λα, μῆλα Κυδώνια, σαφυλαί. Alcman autem κηείναν ὀπώρεν vocat τὴ μέλι, teste Athen. lib. 14. Locum Alcmanis citaui in Πυαίνος. ‖ Est & meretricis nomen & fabulæ Alexidis, vt idem Athen. refert lib. 10.

Quod verò ad hoc vocabulū attinet, Eust. scribit παρωνομασθῆναι ὀπὸ τοῦ ὀπός. Etymol. autē deriuat τοῦ τὸ ὀπ, & ὥρα. Itidémq; Athen. lib. 12. ὀπώραν esse dicit τὸ τῆς ὥρας ὄντως τοῦ πρόσωπον, ἔν τε καρποῖσι καὶ αὔξησι θεωρούμενον.

C. Ὀπωροθήκη, Locus reponēdis fructibus autumnalibus. Vtitur Varro. Plin. Pomarium nominat, vt in Ὀπωροφυλάκιον dicetur.

C. Ὀπωροφορέω, Poma fero. vt Pomifer autumnus.

C. Ὀπωροφύλαξ. Autumnalium fructuum custos. seu Pomariorum custos, vt Gaza interpr. VNDE Ὀπωροφυλακεῖν, Gurgustium & casula τοῦ ὀπωροφύλακος, vt B. exponit, citans ex Isaia. Hesych. exponit καλύβη τοῦ φυλάσσοντος πλὴν ὀπώρας: alii, Tuguriolum ad pomorum custodiam. Plin. verò Pomaria dixit etiã loca pomis seruandis fabricata.

C. Ὀπωρώνης, Qui poma emit & reuendit. Demosth. Pro cor. σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συνέλεγον ὡς ὑπωρώνης ὢν πολὺ ἀλλοπείων χωρίων, ἐπὶ ὀπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων, Suid.

C. Ὀπωρινός, ὀή, ὸν, Autũnalis. ὀπωρινὸς ὄμβρος apud Hesiod. Et ὀπωρινὸς βορέης, aliquoties apud Hom. Ab eodem ὀπωρινὸς ἀστὴρ dicitur canicula, quæ τῇ νεᾳ ὀπώρᾳ exoritur, id est senescente æstate. In Epigr. ὀπωρινὸς κύων nominatur, vt ὀπωρινοῦ κυνὸς καύματα, æstus canis autumnalis: vt Valer. Flaccus dicit, -- acer Autumni canis. Sed frequentius vocatur Æstiuus canis, vt à Tibullo, quum ait, Vnda sub æstiuum non adeunda canem. à Virg. Æstifer, Georg. 2, -- vbi hiulca siti findit canis æstifer arua. Et ὀπωρινὸν δέος apud Hesych. τὸ ἐν τῇ ὀπώρᾳ φόβητρα. Ii etiã qui ab autumno nomen sortiti sunt, ὀπωρινοὶ vocantur, vt Martial. docet lib. 9, Si daret autumnus mihi nomen, ὀπωρινὸς essem: Horrida si brumæ sidera, χιμερινός. AT Ὀπωρινός, ὀή, ὸν, Ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et ὀπωρινή, quoddam pharmacum, quod Galen. σκεβασίαν δὲ ὀπωρῶν appellat. Plin. lib. 24, c. 14, Vnum etiam nun arborum medicinis debetur nobile medicamentum quod oporicen vocant. Fit ad dysentericos stomachique vitia, in congio musti albi lento vapore decoctis malis coroneis quinque cum suis seminibus, Punicis totidẽ, forborum sextario, & pari mensura eius quod rhus Syriacon vocant, croci semuncia. At ἡ δεῦτερα ὀπωρῶν apud Gal. recipit mala cotonea x, sorba L, mespila L, ῥοῦ ἑψηθοῦ sextarium vnum, aquæ congios VII. Sed & aliam eius conficiendi rationem docet.

C. Λευκόπωρος, Poma seu fructus albos ferens. Epigr.

C. Μεσοπωρέω, In medio autumni sum. Diosc. μεσοπωροῦσης δὲ καὶ τῆς ὀπώρας ἀκμῆς ῥυείσης, medio autumni vigore. B.

C. Μετόπωρον, ου, τὸ, (q. d. Tempus illud quod est post autumnum) Senescens autumnus. & in hyemem inclinans: seu Tempus illud autumni quod collectos autumnales fructus sequitur. vt tempus brumale. Aristot. Meteor. 1. αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος καὶ μετοπώρου μάλιστα, εἶτα καὶ τῆς ὀπώρας χειμῶνος δὲ ὀλιγάκις. (quo in loco Bud. ὀπώρας interpr. Æstate: malim ego, Ineunte autumno. vel Ante autumnum: quibus verbis τὸ φθινὸν ἔαρος denotatur) Plut. Symp. 2, βεωπικωτεροι γίνεται τοῖς μετόπωρον. In ætate autem & iuuenili μετόπωρον dicitur, quum in virilem inclinat, & barba pullulat. Plut. Alcib. οὐ γὰρ (ὡς Εὐριπίδης ἔλεγε) παντων καλῶν καὶ τὸ μετόπωρον καλόν ἐστι. quod dictum & in Apophth. Euripidi tribuit, τὸν καλὸν Ἀγάθωνα in conuiuio amplexanti & osculanti ἤδη γηρεωντα. VNDE Μετοπωρινός, ὀή, ὸς, Qui extremi & senescentis autumni est. Interdum & Autumnalis. Plut. τοῖς μετοπωρινοῖς ἰσημερίαις, ante æquinoctiũ autumnale. cui opponitur τὴ ἐαρινὴ ἰσημερία, æquinoctium vernum. nam bis æquatur nox diei, vere & autumno, vt Plin. scribit l. 2, c. 19. Et μετοπωρινὰ ὕδατα apud Athen. Autũnales aquæ. Adverbialiter autẽ Hesiod. μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, Autumnales mittere pluuias, seu Sub extremum autumnũ pluere. Sicubi autem μετόπωρον, autumnũ, & μετοπωρινὸν autumnalem reddamus, vacabit præpositio.

C. Φθινόπωρον, ου, τὸ, idem cum μετόπωρον, id est Senescens autumnus & in hyemem vergens: Bruma, vt nonnullis videtur. ἡ φθίνουσα ὀπώρα, autumnus senescens & inclinans. vel quia eo tempore ἡ ὀπώρα (id est fructus autumnales) φθίνουσι, arboribusque comæ defluunt. Gal. libro 1. ad Glauconem, φθινοπώρου μὴν ἀρξάμενον, ἦρος δὲ παυσάμενον. Aristot. Hist. anim. lib. 9. cap. 49, de auibus loquens quæ vnà cum temporum vicissitudine & mutatione nomen & ipsæ mutant, ὠπαύσας δὲ καὶ αἱ συκαλίδες καὶ οἱ μελαγκόρυφοι· καὶ γὰρ οὗτοι μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλους. γίνεται δ' ἡ συκαλὶς τοῖς πολὺ ὀπώρας· ὁ δὲ μελαγκόρυφος ἀθέως μετὰ τὸ φθινόπωρον. Vnde Plinius lib. 10. c. 29, Alia ratio ficedulis. nam formam simul colorémque mutant. Hoc nomen nonnisi autumno habent: postea melanchoryphi vocãtur. Vbi obserua eum pro ὀπώρᾳ dicere Autumnum: & pro μετὰ τὸ μετόπωρον, Post autumnum. id est brumali tempore. Plutar. Symp. 8, ἔτι δὲ καὶ τοῖς ὀπωρινοῖς τῆς ὥρας ἐστὶ τὸ φθινόπωρον. Athen. li. 14. ex Agathocle Cyziceno de connaro arbore, καρπὸς δὲ τοῦ ἔτους, ἡνίκα τε καὶ φθινοπώρου, vere & Autumno. Nisi malis, Senescẽte autumno. VNDE Φθινοπωρινός, Qui est autumni ad finem vergẽtis. vt φθινοπωρινὰ βρέφη, Athen. lib. 2 At Procl. φθινοπωρινὴ ἰσημερία, quam Plutarchus paulo antè μετοπωρινὴν appellat, id est Æquinoctiũ autumnale) Et ὁ φθινοπωρινὸς ἀὴρ, redditur etiam brumalis. Plutar. Symp. 8. ὁ δὲ φθινοπωρινὸς ἐν ᾧ φυλοχοεῖ τὰ δένδρα, πολὺ αὐῤῥαλέαν ἔχων καὶ τραχύτητα. Et φθινοπωρινὰ δένδρα in epistola Iudæ, Arbores extremo autumno marcescentes. hoc est, vnà cum fructu folia etiam & comas amittentes. Vel potius, Quarum ἡ ὀπώρα φθίνει, Quæ fructum quidem aliquem ferunt, sed corruptum & marcidum, qui vel succo nutrimentóque deficiente, vel vermibus exedentibus ante maturitatem decidit: δένδρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα. Insurgit autem ibi oratio, & primùm δένδρα φθινοπωρινὰ, vocat quæ proximè abiunt à καρποφόροις siue πολυκάρπῳσι, deinde ἄκαρπα prorsus, tertiò, ἀποθανόντα, postremò ἐκριζωθέντα. AT Φθινοπωλὶς dicitur oliua cõdita nea, seu, Quæ in muria cõditur. Apud Suid. φθινοπωλίδα ἐν ἁλμῇ ἀγχάδαν. Dicitur eadẽ oliua & κολυμβὰς & νικηφὸς, quia muriæ in qua conditur innatat: & ἁλμὰς, à muria.

Ὀπήρειμος, idem cum ὀπωροφόρος, Pomifer, vt καρπήρειμος idem cum καρποφόρος. seu Autumnalibus fructibus ferẽdis idoneus. Apud Suidã, πολὺ βασιλικὸν τὸ δένδρον ἐστὶ τὸ φυτὸν, εἰ δὲ μὴ ἐν πλείοσι ὀπωρήρειμον δένδρων ἦσαν.

Ὀπωρεία, idem cum ὀπωρώνης, vt nonnulli volunt, id est Qui autumnales fructus seu poma emit & reuẽdit. Hesych. enim ὀπωρείας exponit τὸν εἰς τὸν ὠνούμενον, (vbi subaudiendũ ὀπώρας) Qui ὀπώρας emũt vt reuendant: sicut apud eundem, quum NOMEN Ὀπωροφυλάκων exponit ἡ πλὴν ἡ καλύβη τοῦ φυλάσσοντος, subaudiendum itidem πλὴν ὀπώρας.

Ὀπωρίζω. Fructus autumnales seu poma decerpo & colligo. Plut. Pericle, τῶν χωρίων τοῖς σφετεροῖς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, agrorũ tollens sepes vt ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Aristot. ὀπωρίζειν vsurpauit pro Pomis vesci, vt Gaza interpr. lib. 9, Hist. anim. ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, τὴν ὀπὴν τῆς πικρίδος ἀκροφεῖ. Interdum additur præpositio ἀπὸ, vel accusat. rei quæ decerpitur seu colligitur. Laert. in Diog. pag. 288, ἀπὸ συκῆς ὠπωρίζε. Athen. lib. 14. ex Platonis lib. 8. De leg. ὃς ἂν ἀπὸ τῶν γυναικείων κηπουρημάτων καὶ φυλλοῦ ἢ τῶν γηναῖα σῦκα ἐπιόμενος ὀπωρίζειν βούληται. Fut. 3, est ὀπωρεῶ. Vnde apud Philostr. in Heroic. ὀπωρεῶν, fructus colliget. Et apud Herodot. ὀπωρεώσας, fructus collecturi seu decerpturi. siquidem perperam in vulgat. lex. ab ὀπωρεῶ deriuatur, exponiturque Decerpentes. Ὀπωρίζομαι, idem cum ὀπωρίζω. Athen. lib. 12. ex Theopompo, Κίμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ἀγροῖς καὶ τῇ κήπῃ οὐδένα τῶν καρπῶν καθῆστο φυλάττων· ὅπως εἰ ἐκβλόμενοι τῶν πολιτῶν ἐπόνουν ὀπωρίζωνται καὶ λαμβάνωσιν ἔτι τινος δέοιντο τῶν ἀγρωείων, quod iisdem propemodum verbis de eodem refert Plut. Pericle. pag. 285 meæ edit. quæ & paulo antè citaui.

Ὀπωρισμός, ὀή, ὸς, Autumnalium fructuum collectio. In v. l. exponitur Arborum fructus. pro quo potius ὀπώρα.

C. Φιλοπωρεινὴς, ὴς, ὲς, Qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat. seu Qui poma fructúque autumnales libẽter comedit. Qui fructibus autũnalibus delectatur. nã ὀπωρίζειν significat etiã Pomis vesci seu fructibus autumnalibus. Pro Pomorũ appetens affertur ex Epigr.

Ὀ Ρ Ἀ Ω, ῶ, Pr imperf. ἐώρων. Pr. perf. ἑώρακα. (At futurum ὄψομαι mutuatur ab ὄπτομαι, de quo dictum fuit suprà) posterius autem AORIST. Εἶδον, cõmodat illi Εἴδω, inusitatũ thema, in soluta quidem oratione. Hinc fit vt agendo de significationibus verbi ὁρῶ, afferantur exempla in quibus sit vel illud futurum, vel hoc posterius aoristum tempus. Sed & DE Ὄπτομαι idem sentiendum est, cuius compositũ Κατόπτομαι habes infra in Καθορῶ. Vicissim AVTEM Ὄπτομαι, inusitatũ alioqui, regulare habet ὄψομαι fut. quod ὄπτομαι

ideo positum fuit suprà, vnà cum suis compositis, aliisque deriuatis. quare memineris lector (vt hæc sibi mutuas tradant operas) in Ορῶ ad Ὄπτομαι recurrere, in Εφορῶ ad VERBVM Ἐπόπτομαι, itidémque in cæteris compositis: ac vicissim in Ὄπτομαι ad Ὁρῶ, in Ἐπόπτομαι ad Εφορῶ, &c. Ὁρῶ, Video, Cerno, Aspicio. Hom. Iliad. υ — ὁ δὲ μιν ῥᾴδιε χεῖρε βαρωθεὶς, Πρὸς ὀρόων θάνατον. Item ὁρᾶν εἴς τινα, Intueri in aliquem, Respicere ad aliquem. vt Iliad. β, & alibi, Ὧδε δέ τις ἔπεσιν ἐπιστήμων ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν apud eundem Odysseæ θ, Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα. (Alibi autem datiuo sine præpositione vtitur, vt videbis in Ὁρῶμαι) Item cum aduerbiis πρόσσω & ὀπίσω, Iliad. σ, -- ὁ γὰρ οἶος ὄρεα πρόσσω καὶ ὀπίσω. Item cum ὅτι, vt Iliad. η, Οὐχ ὁρόμας ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐπειγάσσαντο νεῶν ὕπερθε. Alicubi cũ οἷος significante Qualiter: sed & cum οἷος, vt Iliad. φ, Οὐχ ὁρόας οἷος κάγὼ καλός τε μέγας τε; In soluta etiam oratione magnus est huius verbi vsus. Xen. ἡδέως ἀκούσας ἑώρων. Luc. de salt. ἀκούω αὔθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρᾷς μόνον. Sæpe cũ participio, vbi Lat. vterentur infinit. (sed interdũ pro Video significãte Cerno, interdũ pro Video signif. Animaduerto) Thuc. l. 2, ἀλλ' ἀνέχεσθε ἢ γὰρ τεμνομένην, εἰ δεῖ, ὁρῶντας, καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι αὖ ξυμβαίη. Xenophon, ἑώρων ἀλλήλους ὁμοίως τρεφομένους. Item, ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς, παντὸς μᾶλλον ὀπτομένους φίλων κτήσεως. Sic ὁρῶ σε πεσοῦσα apud Aristotelem. Interdum cum participio verbi impersonalis, vt ὁρῶ καὶ σοι πύπτων δεῖσον apud Xenophontem. Necnõ cum participii nominatiuo, quum quis de seipso loquitur: vt ὁρῶ τεξαμαρτάνων, Eurip. Video me peccare. Sed & cum infinitiuo ex Demosthene, ὁρῶ σε ἠδεσθαι. Inuenitur & cum ὅτι habente indicatiuum, sicut & in illo Homeri loco paulo antè. resoluitur autem Latinè particula ὅτι cum indicatiuo, in infinitiuum. Additur nonnunquam præpositio εἰς. vt quum dicit Xenophon ὁρᾶν εἰς γῆν, Aspicere in terram, Intueri in terram, Defixos in terram habere oculos. Apud eundẽ cum πρὸς: vbi ὁρῶ πρὸς ἀλλους redditur Oculos ad alios conuerto. At verò ὁρᾶ πρὸς Πελοπόννησον apud Thucydidem quod Latinè dicitur Spectat, id est Vergit. Reddi etiam potest Versa est, sequendo expositionem Græcam πεπραμμένη ἐστί. Tale est τὸ ἄκρωτηριον τὸ πρὸς Μέτδρα ὁρῶν apud eundem libro 2. Passiuum ὁρῶμαι, Videor. A cuius præterito est participium ἑωραμένος. Visus. Vtitur autẽ Homerus alicubi voce passiua & in significatione actiua. vt Iliad. α, Κήδεται γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶται. Et cum datiuo ὀφθαλμοῖς. vt Il. ν, Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Et alibi ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν.

Ὁρῶ, metaph. (vt Latinè Video & Perspicio, ad oculos mẽtis translata) pro Animaduerto, Intelligo, Attẽdo, Considero, Quinetiã verbo ἐγνωκα redditur ἑώρων apud Thucydidem ab eius scholiaste. Interdum autem ὁρῶ est Expendo, Examino: quum Demosthenes ὁρᾶν & ὀξετάζειν de vna eadémque re dixerit: scribens in oratione Pro corona, πρὸς τοὺς ῥήτορας ὁρᾶς με, quum paulo antè dixisset ὀξέτασε. Sunt autem qui ὁρᾶν ibi vertant Considera, & Specta. At verò apud Euripidem hoc verbum cum eadem præpositione alium vsum habet, vbi dicit πρὸς πλοῦν ὁρῶ, pro Animum ad nauigationem attentum habeo, vel intentum, (sicut & Intentos oculos habere dicimur ad rem quampiam: ideóque libenter vtor illa voce) Possit fortassis reddi etiam Animum ad nauigationem conuerto, (& q. d. Mentis oculos conuerto, seu animi) At in vulg. lex. redditur, Specto ad nauigãdum, & Propero nauigare. In iisdem affertur ex Xenophonte ὁρῶ cum solo accusatiuo, eundem alioqui vsum habens quem cum præpositione haberet. siquidem ὁρῶ τὸ πλεῖν, ibi redditur Intẽdo ad feriendum. perinde videlicet acsi scriptum esset ὁρῶ πρὸς τὸ πλεῖν. Sed malim Intentus sum. ‖ Ὁρῶ interdum pro Do operam, Prouideo. Thucydid. lib. 5. pag. 174. ὁρᾶν τοὺς Ἀργείους ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος. Idem lib. 8. pag. 281, ὁρᾶν ὅπῃ μὴ παθήσεται τὰ πράγματα. Alicubi & pro Video significãte Caueo: sequente μὴ, vel ὅπως μὴ, apud eundem Thucydidem at-

que alios.

Ὄραμα, ατος, τὸ, Visus, (accipiẽdo pro re quæ videtur) Spectaculum. Xenoph. De re equestri, ὥς περ αὔθρωπον τὰ ἐστῶτα τὰ ἐξαπίναια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα καὶ παθήματα. Sic Aristot. ὁράματα & ἀκούσματα copulat, Ethicũ cap. 10, φαμὲν γὰρ ὁράματα καὶ ἀκούσματα εἶναι ἡδέα. Interpretor autem nomine Visus masc. gen. potius quàm neutro Visum, quòd hoc de eo sæpius dicatur quod apparet dormienti: at Visus pro eo quod quis etiam vigilans videt, frequens fit, & quidem apud poetas præsertim: ex quibus quidã dixit turbari subito visu, quod ex illo Xen. loco interpretari possis τὰ ἐξαπίναιά ὁράματα. Alioqui tamen & neutrum nomen Visum hanc signif. alicubi habere non nego.

Ὄρασις, εως, ἡ, Visus (pro ipso videndi sensu, seu cernendi sensu, vt Cic. loquitur, qui etiam vocat sensum oculorum) Plutar. De mor. virt. ὡς εἴ τις θέλοι πλὴν ὅρασιν ἡμῶν λευκῶν μὴ παμβαφῶν, λόκοθεαν καλεῖν μελάνων δὲ, μελανθέαν. At in v. l. Visio, Aspectus, sine exemplo.

Eiusdem formationis est nomen COMP. Ἀόρασία, quod propriè sonat priuationem τῆς ὁράσεως, vnde redditur Cæcitas: sed affertur & pro tenebris, sicut loca cæca vocantur à poetis quæ sunt tenebricosa.

Ὁρατός, ὀή, ὸν, Visibilis, Qui videri potest, seu cerni. Sed Cicero dicit potius Aspectabilis, & Sub aspectum cadens, & In cernendi sensum cadẽs, & Qui videri potest: itidémque Qui cerni potest. Alicubi verò reddit etiam Qui videtur, & Qui cernitur. Quarum Ciceronis apud Platonem interpretationum locos indicabit tibi meũ Lexicon Ciceronianum. Aristot. Polit. 8, τὰ ὁρατὰ inter τὰ αἰσθητὰ numerat, sicut τὰ ἀπτὰ & τὰ γευστά. Xen. Pæd. 1, ἀλλὰ αὐτὸς καὶ ὁρῶν τὰ ὁρατὰ ἢ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ γινώσκῃς. Inuenitur autem additus & datiuus ὀφθαλμοῖς, siue ὄμμασιν. vt apud Philonem De mundo, ὁρατὸς ὄμμασιν ὁρατὸς, vt si Latinè dicas Oculis conspicuus.

Contrariam significationem habet COMPOS. Ἀόρατος, Inuisibilis, Non aspectabilis, &c. vel Sensum omnem effugiens oculorum, ex Cicerone. nam apud Platonem τὸν ἀόρατον. πῦρ δὲ καὶ ὕδωρ καὶ ἀὴρ καὶ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε, ita ille reddit, Animus autem sensum omnem effugit oculorum: at ignis & aqua, & terra, & aer, corpora sunt, eáque cernuntur. Idẽ apud eundem philosophum ἀόρατος γέγονεν vertit Oculorum effugit obtutum: item ἀόρατα, Talia quæ cerni non possent. Lucianus copulauit ἀόρατον cum ἄγνωστον & ἄπιστον. ‖ Inuenitur ἀόρατος (sicut & ἀθέατος) in actiua etiam significat. pro Qui non vidit. Polybius, δυνάμεσι χρῆσθαι οὐ γεγυμνασμένοις, ἀλλὰ νεοσυλλόγοις, καὶ ἀόρατοις παντὸς δεινοῦ, qui nulla vnquam mala viderũt, seu pericula.

At COMPOS. Δυσόρατος, Qui non facilè videri potest, seu cerni, Visu difficilis, Qui vix cerni potest, Propemodum oculos fugiens. vt δυσόρατα δίκτυα. Xenoph. In eiusdem Hipparchico lupi τὰ ὀν τῆς δυσοράτης κλέπτουσιν, id est, furantur pecudes in iis versantes locis vbi non facilè cerni possunt, seu conspici. At quum Hesychius δυσόρατον exponit ἀόρατον & ἀπνεῦν, mihi videtur intelligere eum cuius propter ἀσέβειαν seu ἀπνοιαν odiosus est conspectus, seu infaustus & inauspicatus. qualem significationem habere particulam δυς in Δυσώνυμος, supra docui. CONTR. Εὐόρατος, Qui facile cerni potest.

Ὁρατής, Spectator. Qua significatione tamen dicitur potius θεατής.

Ὁρατικός, ὴ, ὸν. q. d. Visorius. vt ὁρατικὴ δύναμις, Visoria facultas, seu vis. id est, Videndi vis. Plut. De def. or. Ὀφθαλμοὺς γὰρ ἔχοντες τὴν ὁρατικὴν δύναμιν, οὐδὲν αὐτῷ φωτὸς ἔργον ὁρᾶν. vbi ἔχων δύναμιν ὁρατικὴν est habens visoriam vim. i. præditus videndi vi, seu cernẽdi. Interdũ verò ὁρατικὸς est idẽ quod ὁρατικὴν δύναμιν ἔχων, Qui videre seu cernere potest, Cernẽdi vi præditus. vt apud eundem Plut. in eodem opusculo, ἐκ αἰήρει τὸν κτῆ τὴν λόγον καὶ φρόνησιν ὁρατικοῖς καὶ ἀκουστικοῖς γεγονέναι.

Τὸ ὁρατικὸν in Hippiatria pro pupillæ loco, sede visus: φθειρεῖν τὸν ὀφθαλμὸν ἀπόγνω τὸ ὁρατικὸν κατέχοντα, δηλονότι τὸ καυτήριον. Plinius visibile vocat actiuè. Bud.

C. Ἀφορόω, ῶ, (tempora format αἰωμάλως, sicut & simplex ὁρῶ) Respicio, Oculos conuerto ad aliquid, vel Oculos defigo in aliquid. Aor. 2 tanquam ab Ἀπείδω est ἀπεῖδον, & partic. ἀπιδών. Cum præpos. εἰς, seu ἐς, vt ἀπιδοῦσα ἐς βάθος apud Lucianum, Intuita profunditatem, vel Defixis oculis in profunditatem. aut Quum defixit oculos in profunditatem. ‖ Vsurpatur etiam metaphoricè de iis quæ oculis mentis cernuntur. vt apud Plutarchum in Lycurgo, ἀφορῶ εἰς τὰς κακοπολιτείας, Oculos conuerto ad malas reip. administrationes. vel, Mecum considero. Apud eundem, εἰς τὸν ἑαυτῆς φύσιν ἀφορῶν. ‖ Capitur nonnunquam pro Pertineo, eodem planè modo quo apud Latinos verbum Specto. vt apud Alexandrum Aphrod. Probl. l. 2, ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam, (seu viuendi rationem) spectare, id est pertinere.

C. Διοράω, ῶ, Transpicio, quo verbo reddit à Gaza testatur Bud. addens eo Lactantium vti: sed & Lucretium multo antè vsum esse constat.

Διορῶ, Perspicio. vnde διοραπκὸς, Perspicax, inquit Bud. qui διορῶ exponit etiam internosco, Dignosco, Di iudico, Discerno, in isto Isocratis loco in Nicocle, διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' ἀνοίας θεραπεύοντας. Animaduertendum est autē, quum διορῶ redditur Discerno, eodem planè modo mutari significationem simplicis ὁρῶ in hoc compositio, quo mutatur significatio simplicis Cerno in Discerno.

Διοραπκὸς, ός, ό, Perspicax, B. ex Damasceno. (pro qua significatione affertur & ex Chrys.) Sed apud Alex. Aphrod. in Top. pag. 14. vertit non simpliciter Perspicax, sed Perspicax ad internoscendum: vbi ille scribit, πρὸς τὸ διορραπκωτέρους αὐτοὺς ἔστεται τῆς ἀληθοῦς.

C. Εἰςορῶ, V E L Ἐςορῶ, Intueor, Aspicio. Orpheus de Deo loquens, — οὐδέ τις αὐτὸν Εἰςορᾶ θνητῶν, αὐτὸς δὲ τε πάντας ὁρᾶται. Hom. Il. χ, Εἰςορόων χροΐ καλῷ, ὅτι οἱ ἔξοχα μάλιστα. Idem Od. ο, Τὸν γὰρ ἴσα θεῷ Φαίηκες εἰςορόωσι. Cui simile est Il. μ, — πάντες δ' θεοὶ ὣς εἰςορόωσι. Et pass. εἰςορᾶσθαι, Odyss. γ, Ὥςτέ μοι ἀθανάτοις ἰδέλεται εἰςορᾶσθαι. Alibi autem actiuè vtitur vt Il. ψ, Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰςορᾶσθε Ἵππους. ‖ At Odyssea υ, Ξεῖν', ἦ ἔρα σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰςορόωσιν, Eustathius annotat esse ἀγάπης ἐπιδηλωπικόν. quod & de verbo Respicere alicubi posse dici existimo.

C. Ἐνοράω, ῶ, Video in. vel, Animaduerto in, vt apud Plutarch. in Romulo, ἐνορῶν τὰ πεσόντα τῶν παρδάλεων, Videns in facie (seu cernēs) animi præsentiam. Sic in Lycurgo, ἐνεώρα τοῖς νομοθέταις τυφλοῖς. Sed additur etiam præpositio, quanuis iam verbo inhæreat. vt apud Demosth. p. 167. ἤρετο τίνα ἐν αὐτῷ μικρολογίαν ἐνεωρᾶκώς εἴη, animaduertisset in eo.

Ἐνορῶ σοι, pro In te defigo oculos, In te defixos oculos habeo, Intueor te (in quo verbo itidem includi præpos. In considerandum est) vt ἐνορῶ σοι apud Xen. Sic δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς πᾶσι. Plut. Publ.

C. Ἐπιφοράω, ῶ, Intueor, Oculis lustro, seu perlustro, vel simpliciter Lustro, seu Perlustro. Item, Obseruo. Hom. Od. μ, Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Xen. Pæd. 5. p. 79. meæ edit. ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλα χρὴ τοξεύειν ἐφορᾶν καὶ ἐπιμελεῖσθαι εἴπερ δέοιτο. Idem Pæd. 5, ἐφορωμένοις ὑπὸ τοῦ Χρυσάντου καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. Plutar. De def. orac. καὶ τοῦτο ἐφορᾶν ἐν μέρει καὶ καταθυμοῦσθαι. Sed & simpliciter pro Videre, Cernere, pro cuius significationis exemplo affert Budæus ὁρᾶν in hoc Aristidis loco, μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἑαυτῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας ὑπὲρ τοῦ μὴ τοῦ τῶν ἄλλων ἀπάντων αὐτὰς τὴν ἐφορᾶν ὁρᾶν. Idem quum hunc Xenophontis locum protulisset, (in quo ἐφορᾶν & ὁρᾶν pro eodem ponuntur) subiunxit, Est autē ἐφορᾶν, etiam Recognoscere, Recensere, & quod Latini dicunt Inspicere. Vulgò Visitare dicitur. Liuius, Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciēdas. Ex hoc autē Liuii loco quem ille affert, possumus, vt opinor, ὁρᾶν τὰ πράγματα apud Thucyd. libro 4, (vbi dicit ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα) interpretari ad verbum, Inspicere res. Apud Herodotum tamen ἐπορᾶν τὰ πρήγματα (vbi IONICE ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν) exponitur, Administrare res.

Dicitur certè ἐφορᾶν & is qui ita res inspicit vt simul earum curam gerat & iis prouideat. Vnde X. n. in loco paulò antè citato ἐφεώρα iūxit cum ἐπεμελεῖτο, scribēs ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. Hinc fit vt & prouidentiæ diuinæ tribuatur. Nazianz. ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα.

Ἐφοραπκὸς, ός, ό, Peritus inspiciendi res, (ea significatione qua vti Liuium dictum est) ac prouidendi illis. Vel, Aptus ad res inspiciendas &c. Xenoph. τὸν δ' ὁπτμελητικὸν βουλόμενον ποιήσασθαι παῖδα, καὶ ἐφοραπκὸν δεῖ εἶναι καὶ ἐξεπαστικόν. Vbi animaduerte ὁπτμελητικὸν, deinde ἐφοραπκὸν, sicut in loco eiusdem Xenophōtis paulo antè citato ἐφεώρα cum ἐπεμελεῖτο. Sed quum addatur genitiuus ἔργων, satis fuerit ἐφοραπκὸν reddere Peritū inspiciendi, non addito accusatiuo. Quinetiam dixerim potius significare hic ἐφοραπκὸν Propēsum ad aspiciendum, & huic rei deditum. Quidam autem interpretantur Diligentem inspectorem.

Ἔφορος, (peculiari quadam formatione) Inspector, Præses. vt ὁ Ζεὺς φίλιος ἔφορός ἐστι τῆς φιλίας δικαίων. Philo de vita M. lib. 1, οὔτε δ' εἴσας τὴν ἐλεύθερον καὶ ξένον καὶ ἰκέτην καὶ ἔφεστον θεοῦ, ὃς τῆς πίστεως ἐστὶν ἔφορος. Item ψυχαὶ τῶν πλεόνων ἔφοροι apud Synesium.

Ἔφοροι vocati magistratus Lacedæmoniorū oppositi regibus, vt tribuni plebis cōsulibus apud Romanos, tanquam inspectores eorū quæ ad remp. pertinebant, & quidem rigida censura aduersus quoslibet qui officio suo deerant, vrentes, vt ex variis variorum historicorum locis cognoscitur, ad quos te remitto. Legimus certè apud Plut. cum alibi tum in Pol. præc. solitos ὑπεξαιρεῖσθαι τοὺς ἐφόρους ipsos etiam reges. Atque adeo licuisse ephoris reges in carcerem coniicere testatur Thucydides lib. 1. Hinc DICTVM Ἐφορεῖον, Ephororum tribunal. Locus in quo ephori iudicia exercebāt. Legitur apud Plut. in Apophth.

Ab ἔφορος est VERBVM Ἐφορεύω, Inspector sum, Inspectionem habeo, Sum præses. Luc. οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐπιχορευούσης τοῦ ἔρωτος ἐφορεύει, intelligens nimirum τοῦ χαίειν. ‖ At verò ab ἔφορος nomine magistratuū Lacedæmoniorū deriuatum Ἐφορεύω significat Sum ephorus: vt quum Pauf. scribit, Σπενελαΐδας ἕς τι ἄλμα οὐκ ἀδυνατεῖν τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐφορεύοντα τοῦ τόπου, τὸν πρέσβυν ἐγείειν ἄμπος. VNDE Ἐφορεία, Inspectio. Et peculiariter pro magistratu quem gerebant qui ephori vocabantur. Sed inuenitur scriptum ETIAM Ἐφορία vnico ι, cùm apud alios, tum apud Aristotelem Polit. libro 2, vbi dicit, ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ τοῦ τῆς ἐφορείας ἔχει ταύτας. ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτῆς τῶν μεγίστων αὐτῆς ὄντι, χρῆται δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου πάντες, ὥςπερ, &c. Sed non dubiū est quin deducendo ab ἐφορεύω, scribendum sit ἐφορεία. at ἐφορία fuerit tanquā ab ipso nomine ἔφορος. Quæ tamē scriptura minus mihi placet, vel eo nomine quòd ἐφορία & aliam significationem habeat, dicta videlicet ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, seu potius ἀπὸ τοῦ ὁρίων, quasi conterminium dicas. (id enim vocabulum fingere mihi liceat, vel potius, seruata quorundam aliorum analogia, deriuare à nomine Contermini) Demost. in Aristocratem, pag. 265, ἀπέχεσθαι φησὶν ἀχρᾶς, ἐφορίας. τί ποτ' λέγει; τοῦ ὁρίου τῆς χώρας. οἶσθα γὰρ σωμήσεται οἱ πρὸς χωρίοι. Itidem verò ET Ἐφόριοι, Contermini, vt ex Polluce discimus: apud quem legitur ETIAM Ἐφόρεια, quæ numerantur ab eo inter illa quæ sunt extra vrbem.

C. ΚΑΘοράω, ῶ, Despicio, i. Deorsum aspicio. vt Plutar. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item pro Perspicio, Lustro oculis, vt Budæus tradit, afferens ex Platone De repub. lib. 4, ὅρα οὖν καὶ τῷ ὄντι καθορᾷς, ἐὰν πρὸς τοῦτον ἐμοὶ ἴδῃς, καὶ ἐμοὶ φράσῃς, id est (inquit) omni intentione lustra oculis & perspice. Loquitur enim tāquam de venatoribus virgultū ambientibus. Sed accipitur frequentius pro Perspicio oculis mentis seu animi, Animaduerto. Plato de repub. lib. 2, τί πολύτιμον τῇ τοῦ τῆς δικαίου ζητήσει καθορᾷς; Aristophanes, ἵνα σ' ἀπουργῆς μὴ καθορᾷ σου. Sic participium καθορῶν apud Isocratem. QVINETIAM Κατόπτομαι pro Perspectum est & deprehensum, ex Platone Budæus affert: qui ab eodem καθορᾷν poni pro Considerare & æstimare, testatur. Pollux καθορᾷν & καταννοεῖν tanquam synonyma

ponit: atque ITIDEM Καθοραπκὸς ET Καταννοπκός. Vt autem καθορᾷν redditur Perspicere, sic istud καθοραπκὸς reddi posse videtur Perspicax.

C. ΠΑΡοράω, ῶ, (sicut de παραβλέπω antea dictum fuit) Limis oculis aspicio, Transuersum intueor. Xenophon, ὁ δὴ Αὔτολυκος κατεθεᾶτο τὸν Καλλίαν· ὁ Καλλίας δὲ παρορᾷν εἰς ὀπίσω, εἶπεν. Est etiam Conniuentibus oculis prætereo, vel (vt B. interpretatur) Per conniuētiam transmitto, & incuriam. item, Non animaduerto. Subiūgitur autem exemplum hoc, in quo tamen habetur vox passiua, ex Greg. παράγμα πολλοῖς μὴ παρορώμενον, ἐμοὶ δὲ καὶ λίαν ἐξεταζόμενον. Dicit & Aristot. Poll. 6, ὀλίγον μὲν δὴ πονηρὸν παροᾶται, πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μάλιστ' ὄντι. Redditur autem παρορᾷ alicubi etiam Videre me dissimulo. (malè autem in v. l. Dissimulo, sine adiectione) vt in isto Synesii loco, ὅςπερ ἀστεῖος σωφόδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Sumpta autem ab iis metaphora qui conniuentibus oculis & quasi per transitum aliquid aspiciunt, aut dissimulant se aspicere quod aspiciunt, ponitur παρορᾷ pro Cōtemno, Negligo. Quo sensu dicit quidam comicus apud Athenæum, Ἐρῶ ὦν ἀλλοτρίων, παρορῶν συζῆν θέλω. Et cum particip. apud Isocratem in Paneg. καὶ μὴ παρορᾶν τοὺς ὑπὸ τοῖς πολέμοις ἀπολλυμένους ἀπάφοις γιγνομένους. Itidemque passiuè Παρορᾶσθαι, Contemni. vnde & AOR. 1, Παρώφθην, Contemptus fui, Contemptui fuit habitus, vel neglectui. Cuius particip. παρωφθεντα, Demost. Philipp. 4, ὥςπερ μὴν τοι τότε ἐαθεντα καὶ παρωφθέντα ἀπὸ λέοντος Θρᾴκιον. Alicubi verò παρορᾷν paulo aptius redditur Posthabere, Postponere. vt παιδὼν πάντα ἄλλα. nam quum dico me cætera omnia posthabuisse, declaro me cætera omnia cōtempsisse præ his vel illis.

Παρορᾷ Perperam aspicio, Perperam video, In aspectu fallor. vt si quis solem aspiciens, παιδίαν ex aspectu esse iudicet. Quibus subiungit Budæus locum Platonis in quo ἀμβλυώπειν & παρορᾷν copulat. Affert autem Camerarius hūc eiusdem scriptoris in Theætero, ὅσα τε θρασκούειν ἢ παρορᾷ ἢ ἄλλο τι παραβάνεσθαι λέγεται. vbi interpretatur, Quæ perhibentur falli aut auditus, aut visus, aut alio quopiam sensu. Legitur verò & apud Aristotelem in libro De insomniis, τὸ γὰρ παρορᾷν καὶ θρασκούειν, ὁρῶντες ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντες ὀρθῶν, οὐ τοῦτο δὲ ὀίεται.

Παρόραμα, ατος, τὸ, Quod quis limis oculis aspexit. Vel, Quod quis conniuentibus oculis aspexit, & dissimulans se videre. Frequentius autem pro eo quod quis perperam aspexit, & in quo aspiciendo falsus fuit & deceptus eius visus. At in vulg. lexicis datur ei significatio quæ est potius NOMINIS Παρόρασις, (quo vtitur Plutarch. in Sympos.) exponitur enim, Aspectus obliquus, qualis est strabonum: (quum tamen παρορᾷν reddatur potius Aspicere limis oculis) item, Hallucinatio. Additur & tertia sign. videlicet Contemptus, Despectus. accipiendo videlicet pro despicientia.

Παρορραπκὸς, ός, ό, Qui transmittere solet per conniuentiam & incuriam, Qui negligere solet. Vel, Qui eiusmodi est vt negligat. vt παρορραπκοὶ τῶν συμφέροντος dicit Plutar. Symp. l. 7, in fine.

C. ΠΕΡΙοράω, ῶ, Circunspicio. Xenoph. Pediæ 3, περιορῶντες ἀλλήλους, Circunspicientes alter alterum, vel Circunspicientes se mutuò. Thucydides, τοὺς Μεδείας ὀπτασάμενοι περιορωμένους ὁπότερον ἡ νίκη ἔσται. Vbi fortasse commodius etiam reddi possit frequentatiuo Circunspectantes. Quidam interpretantur Speculantes. Idem Thucyd. lib. 6, διανοούμενοι μὴν καὶ αὐτοὶ πρότερον γραπτεύειν ὅπῃ τοὺς Ἀθηναίους, μέλλοντες δὲ ἔπ' ἢ περιορώμενοι, πολὺ μᾶλλον ἐπτρόωθησαν. In cuius loci expositione prorsus ab enarratore dissentio, & errare eum puto: quippe qui περιορώμενοι exponat καταφρονοῦντες, id est Contemnentes. nam habet quidem & istam significationem hoc verbum, (eamque frequentissimè, vt mox docebo) sed quæ minimè huic loco conueniat, meo quidem iudicio. At contrà si verras hic quoque Circunspectantes, aptè hoc dicetur de illis quorum à Thucydide fit mentio, qui nimirum dubio erant animo & hæsitabant. Sic Cicero Tuscul. 1, Dubitans, circunspectans, hæsitans. (Aliter περιοῦδῶν pro Circūspectare, id in quo spem habeas. Budæus pag. 1062 ex Isocrate) Ab illa autem significatione manasse crediderim eam quæ ex eodē Thucydide affertur, videlicet qua ponitur περιορᾷν pro Refugere. At verò quod ex eodem citatur τῆς Μενδῆς περιορώμενος, (si mendo caret locus) exponitur Quum respectu Mendæ tangeretur. Ex Plat. autem proprio Conspicere simpliciter, ep. 7, οὐδὲ αὐ εἷς περιοῦδέ με μόνον ὀκπορευόμενον, ὃς ἂν αὐτὸν συλλαβών, ἀδήλως πρὸς Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγε.

Περιορᾷ, Sino, Permitto. Exponitur etiam Contemno, Negligo. sed malim hasce duas signif. in vnam velut conflando, interpretari, Sino vel permitto per neglectum, seu ex neglectu. id est, quòd negligam. vt apud Isocr. ὑβριζόμενον περιορῶ, Sino affici iniuria, quòd eum negligā. vel, Adeo eum negligo, vt affici iniuria sinam. Potest verò reddi & Sūsque déque fero. Camvertit περιορᾷν Negligere, seu Negligenter ferre, proferens hunc Plat. locum De leg. lib. 11, ἐαν τε σοῦ δοῦλον, ἐαν τε σοῦ καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. Idem vertit, Videre & pati, in isto Isocr. loco in Paneg. καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέτας ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾷν αὐτοῖς δουλεύοντας, rempublicam autem tot socios videre & pati esse in seruitute illorum. Iungitur autem frequentissimè participio, (vt in isto Isocr. loco vides, & in illo eiusdem qui paulo antè citatus fuit) Xen. ἡ πόλις περιορᾷ τοὺς δυστυχοῦντας, χάριν οὐκ ἀποδιδόντας. Plato De rep. lib. 1, κορυζῶντά σε περιορᾷ. Plut. Solone, ὅστις ἐδάκνετο τρέφοντα περιορᾷ. Et cum partic. pass. vt apud Xen. χαλεπὸν ὅτι τοὺς οἰκείους περιορᾷν ἀπολλυμένους. Sic Aristoph. περιορᾷ αὐτοὺς δεξιφθειρομένους. Idem περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. Nec solùm cum præsenti, sed etiā cum aoristo, vel præterito, vt Thuc. 8, καὶ μὴ περιιδεῖν ἀποτιμωρήσασθαι. Isocr. μὴ περιιδεῖν τοὺς σωτῆρας φύσει ἅμα πᾶσαν δόξαν θεῖναι. Herodianus libro 2, τοῦ τε Ῥωμαίων ἀρχοῦ μὴ περιιδεῖν ἐρρίμμενον. Sed iungitur interdū (multo quidē rarius) infinitiuo: cuius constructionis exempla hæc ex Thucyd. afferuntur in v. l. οὐδὲ ἐσέναι περιορῶ οὐδένα. &, περιορῶ χλιαίνοντας. At cum solo nomine accusatiui casus habetur & in isto Aristoph. loco in Nubibus, ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης αὖθις ποτε. Apud Thuc. legitur aliquoties & sine adiectione accusatiui, (sed quem videtur reliquisse subaudiendum) atque apud eum redditur etiām Pro nihilo ducere, seu habere.

C. ΠΡΟοράω, ῶ, Ante me video, Ante me cerno: nā Thucyd. pro eodem dixit προορᾷν, & ἰδεῖν τὸ προόν. Cui significationi primum ideo locum tribuo, quòd in προορῶ pro Præuideo, (ea signif. qua dicitur Præuidere futura) metaphoricum sit ὁρῶ. quum alioqui multo frequentiorē esse hanc sign. verbi προορῶ non ignorem. Sed affertur & ἀ προορῶσιν ὀφθαλμοί ex Xen. vbi προορᾷν est Præuidere, vt Virg. dicit Præuidere ictum venientem. In altera autem verbi Præuideo significat. apud eundem, Pæd. 8, ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε δήπου θειοτάτη καὶ παφαίνεται, καὶ ποτε τῶν μελλόντων προορᾷ. ὅτι γὰρ, ὡς ἔοικε, μάλιστα ἐλευθεροῦται. (vbi tamē Cic. maluit vti verbo Prospicere, ita vertens hunc locū, At qui dormientium animi maximè declarant diuinitatem suam. Multa enim quum remissi & liberi sunt, futura prospiciunt) Ex eodem, ὀλίγα προορῶ τοῦ τῶν μέλλοντος. Item, προορῶ εἰ καιρὸς εἴη, &c. Et l. 2 Pæd. τοῦτο καὶ εἰδὼν ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λανθανειν. Vsurpatur & pass. vox Προοράομαι pro Præuideo. nam ex Demosth, Pro cor. affertur partic. προορώμενος pro Præuidens: & apud Thucyd. schol. προορᾶσθαι αὐτὰ exp. προγινώσκειν. Sed idem vsurpat προορῶμαι & in altera verbi Prospicio significatione: qua videlicet copulatur nonnunquam cum Consulere. Atque adeo affertur ex eo προεσόμενος αὐτῷ pro Prospiciens iis & consulens. Vide Budæū pag. 722, vbi προορῶμαι exponit Prouideo, Prospicio: at προορῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, Præuideo. quum tamen & προορώμενος pro Præuidens, ex Demosthene afferri dictum sit.

Προοραπὸς, Qui præuideri potest, vel Qui potest prouideri, Xenoph Pædiæ 1, ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προορατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ. At in v. l. προορατὸς exponitur

Qui per prouidentiã humanam prouideri potest. Quæ si προθεσπὴς per se significaret, frustra Xen. addidisset illa duo verba ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ.

Προοεσπικὸς, Præuidendi peritus, seu prouidendi, Præsagus, Qui scit præuidere res futuras, seu Qui scit prouidere rebus futuris. Exponitur & Prouidus. Philo De vita M.l.3, ἀληθόμαντιν καὶ θεοφεσδμονα καὶ μόνον προεσπικὸν τῶν ἀδήλων ἀνακαλοῦντες τὸν προφήτην. vbi obserua additum genitiuum.

C. Σὺν Ὁρεσίῳ, ῷ, ad verbum, Conspicio, Conspicor. Sed frequentius pro Perspicio, Animaduerto, Intelligo. vt αὐτὸς οὖν χρὴ σωφρονεῖν ὅσης αὐ δὲ δ' αἰμονίας τυχοιεν ἢν τὸν πόλεμον τὸν νῦν προὶ ἡμᾶς ὄντα, πρὸς τοῖς Ἠπειρῶταις ποιησόμεθα. Qui locus a Budæo affertur, non citato nomine autoris. Legimus verò & apud Isocratem σωιδεῖν in hac significatione, videlicet pro Perspicere, Intelligere: vbi scribit, εἰ μὴ ἔσται τὸ δῶρον ἄξιον τῆς ὑποθέσεως, χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ὀρχῆς σωιδεῖν. Apud Polybium autem σωορᾶν est potius Animaduertere: vbi scribit, ὁ δ' Μάρκος σωορῶν τὸ πρὸς τὴν περιοίκοις καὶ τοὺς ἐπ' πηρεῖς ἀχθέν. vbi exponi etiã potest Cernere. Apud eundem legitur, διόπερ οὐ τῆς πυχούσης δηπεάσεως προς δεῖται δ' θεωρίας, εἰ μέλλοι τὰ δμφέροντα ἐν αὐτῇ σωοψεσθαι. At Σωωσῆαι, item Σωοψις & Σωοπικὸς, vide in Σωόπομαι.

C. ΥΠΕΡοεσίω, ῷ, q.d. Aspicio vltra, seu vlterius. nam præpositionẽ ὑπὲρ existimo id sonare hoc in verbo, quod alioqui accipitur pro Contemno, Sperno, sicut Despicio apud Latinos. Quòd si id significat præpositio ὑπὲρ, dicetur ὑπεροῶν pro Contemnere, ex eo quòd iis quæ contemnimus, non ac quæ scimus, sed vlterius respicimus, id est maiora spectamus, seu ad maiora oculos conuertimus. Neque tamen hæc de significationis istius origine affirmo, sed tanquam coniecturã meam seu diuinationem propono. Habet autem duplicem constructionem verbum ὑπεροῶν, nimirum & cum genitiuo & cum accusatiuo. (quam posteriorem posumus dicere esse vi præpositionis: vt videlicet dicatur ὑπεροῶν τὸ πρ, quasi ὁρᾶν ὑπὲρ τὸ πρ, & quidem sequendo id quod de huius significationis origine modò dixi. Cum genitiuo: vt Xenoph. Pad. 1, ἐὰν ὁρᾶν ἐπιειεῖς καθεστῶτων νόμων τοὺς σωόντας. Gorgias, τὴν δὲ τυχόντων εἰκῆ μὲν, οὐδὲ πενίας ὑπεροῶν. Chrysost. de sacerd. μανία γὰρ τοῦ φαίνεσθαι ὑπεροῶν τῆς τοιαύτης ὀρχῆς. Syn. l. ὅμως σε μετὰ δικῶν ὑπεροῶντος τῆς παρείσης. Cum accusatiuo autem, (quæ constructio putatur esse Attica) vt apud eundem Xenophontem, αὐτὸς ὑπὸ πάντα τὰ ὑφεστῶτα ὑπεροῶν ἐκ τοῦ τὸν τοῦ θεοῦ θεῶν συμβουλίαν. Sic apud Thucydidem, αὐτὸς καὶ τὰ τὸν νεότητα ὑπεροῶντες. Idem lib. 4, ὁ χρησμὸς ἀφανίζοις, μὴ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὑπεροῶν, τὸν δ' αὐτὸ πνεῦσεν μᾶλλον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ἰδεῖν (vbi ludere videtur in ὑπεροῶν & θεοῦ) Æschines pro eodem dixit ὑπεροᾶν. & καταφρονεῖν, & ὀλιγώρως ἔχειν, oratione in Timarchũ, ita scribẽs, ὑμῶν δὴ δείξω οἵους ἀπεργάζεται αἰσχρόν τι δηπτόν τὸ μὰ τοῦτ' ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπεροῶντας δὲ τοὺς νόμους, ὀλιγώρως δ' ἔχοντας τοῖς ἄπασιν αἰσχύνω. Idem, οὐκ ἠγνόουν ὅτι ὑπεροῦσι τὸν ὅρκον οἱ Ἀθηναῖοι. Idem. καὶ τὸν ὕβριν τὸν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπεροῶσαν. Lysias, ὑπεροῶντες τὸν ἐμὸν ὁμιλίαν. Isocrat. in Archidamo, πάντας τοὺς ἀεχρνας ὑπεροῶντες. (vt dixit Æschines in loco modò citato, ὀλιγώρως ἔχοντες τοῖς ἅπασιν αἰσχύνω) Exponitur etiã Pro nihilo habere, Nihili facere. Item Posthabere. quo verbo commodè reddi potest in illo Xenoph. loco, πάντα τὰ θνητὰ ὑπεροῶντα τὸν τοῦ θεοῦ θεῶν συμβουλίαν. nã, Omnia contemnebat præ consilio diuino, & Omnia posthabebat consilio diuino, idem valent. Et passiuum ὑπεροῶμαι, Contemnor. vnde ὑπεροῶν ὁ ὢν apud Demosthenem, Contemptus, Contemptui habitus, Spretus. Apud Thuc. schol. ὑπεροῶν exponit ἐξουδενοῦσαι. Sic autem & ὑπεροφθὴν inuenitur expositum ἐξουδενήθη. A quo partic. ὑπεροφθείς.

Υπεροεσις, εως, ἡ, Despicientia, (quo & Cicero vtitur) Ipsa actio despiciendi.

Υπεροεσπικὸς, οῦ, ὁ, Despicax, Contemptor. Reddi potest & Superbus. Sed βιαιότερον hoc esse scripsit Poll. quum ei præfixisset ὑπερόπτης & ὑπεροπτικὸς, quæ vide in Υπερόπομαι, vnã cum Υπεροψία.

Υφοεσίω, ῷ, (q.d. Subaspicio) Suspecto, Suspectũ habeo. Sed vox passiua Υφοῶμαι frequentiore est in vsu. Demosthenes. Pro corona ὑμεῖς δ' ὑφοῶνδμοι τὰ πεφαγμένα, καὶ δυσχεραίνοντες. Idem in oratione ad Philippi. Xen. αὐτὸ ὑφοεωνδμῶν ἑαυτοὺς, ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων, Quum prius se inuicem suspectas haberent. (nec enim probo istam quæ in vulg. lexicis habetur interpretationem, Quum torue aliæ alias inspexissent, mutuo asp. ctu lubenter fruebantur) Philo de vita Mos. lib. 1, λαβόμενοι & in isto loco, Κοείνεσι ὑφοεωνδμοι ἀθλωσίμοι ξενικὸν ἐπιτεύσαν σύμμαχοι χάεν. Sic autem & Ὑποειδέμω dicitur potius quam ὑποείδω, vt apud Plutarchum de primo frigido, πρὸς τὴν ἀδ' τις ὑποειδέμω.

Υφοῶμαι aliis etiam modis exponitur à Suida. nam ὑφοεωνδμοι vult esse positum pro μισοῦντες vel φθονοῦντες, aut ὑποπτεύοντες, in isto loco quem affert, sine autoris nomine, οἱ δὲ τὰ χρήματα ὑφοῶνδμοι, καὶ φιλεῖν αὐτὰ ἀποδιδράσκεσιν. Vbi tamen non video quid obstet quominus (sequendo eam quam ὑφοῶμαι habet in præcedentibus locis significationem) exponamus τὰ χρήματα ὑφοεωνδμοι. Pecunias suspectas habẽtes, aut Pecunias suspectantes. Hunc autem locũ prox mè præcedit apud eundem lexicographum iste, καὶ οὐδὲν ὑφοεωνδμοι τὴν τοῦ νεκροῦ τελευτὴν, ἀλλὰ ἐπλεονεκτοῦν τοῦτο. Vbi vult ὑφοεωνδμοι significare ὑποπτεύοντες, vel ἐπιφθονοῦντες. Ego autem existimo ὑφοεωνδμοι commodè hic reddi posse Reformidans: quæ significatio valde vicina est alteri, atque adeo ex illa velut manat. quæ enim suspecta habemus, ea reformidamus. Adde quòd Hesychius participiũ ὑφοεωνδμοι exponit βουλόμενοι, sicut ὑποπτεύοντες & ὑποπτεύων. Excat verò & ὑφεωεσπ, apud eundẽ Suidam, non procul ab illis duobus exemplis, expositum δυσχεραίνων ἔχων, & δεινόν, & ἐδυσπετῶν. in hoc loco, ἀλλ' ὅμως ὑφεωεσπ, καὶ κατηκόπτ τὴν ἀκμὴν, ἀποβλέπων εἰς τὴν μέλλοντα τοῦ πράγματος. quod ὑφεωεσπ in vulg. lex. exponitur longa verborum ambage, Deiecto vultu anxius animi considerabat. Legitur denique apud eundem Suidam ὑπεροῶν etiam, & Ὑποειδέμω, necnon ὑποείδω. Et ὑποεδρῶν quidem exponit ὑφοεωνδμος, cui addit ὑποειδέμενος, τοῦτο δὲ κεῖται. subiungens hæc verba incerti autoris, τὸ δὲ μεταφορικὸν οὐδὲν ὑποειδόλον ὀνόματι ἀπὸ τοῦ ὑποπίπτειν κρίας ὑπὸ ξένου καὶ πάντων ὅθεν κοινοῦ ὑποδεδεμένου. Sed non video cur Suidas hic meminerit τοῦ προσδόκᾶν: quã οὐδὲν ὑποειδόμενον significare Nihil suspectum habens, vel nihil suspicans, manifestissimum sit vel ex eo quod proximè sequitur in illo ipso loco, τὸ δὲ μεταφορικὸν οὐδὲν ὑποειδόμενον. τὸ δὲ ἀνυπόπτωτον, &c. At ὑποδέσθαι exponit ὑποτοεοεῖσθαι.

Υφόεασις, Suspicio. pro quo frequentius est ὑποψία. ET Υφοεαστικὸς, Suspicax.

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, Ira, Arist. Rhet. l. 2, ἔστω δὴ ἡ ὀργὴ, ὄρεξις μετὰ λύπης, τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινόμενον ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν ἢ εἰς αὐτὸν πεπραγμένων τοιοῦτοις. In Stoicis autem definitionibus breuius definitur, Ὀργὴ τιμωρίας δοκοῦσα τοῦ ἀδικοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσήκοντος. pro quibus Cicero, Ira est libido puniendi eius qui videatur lasisse iniuria. ‖ Dicitur autem διὰ ὀργὴν πιεῖν, vel ὑπ' ὀργῆς, aut ὀργῇ, qui aliquid facit ira commotus, seu percitus. id est Quem ira ad faciendum aliquid impulit. Demosthen. in Midiam, διὰ ὀργὴν γ' εἰς φῆσω πεπικέναι. Plut. in Apophth. ὅπως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζῃ τοὺς σωφρονοῦντας, Scribitur & διὰ ὀργὴν apud Aristotelem in Ethic. (si mendo caret locus) ὁ δὲ διὰ ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων. Plut. dixit & ὑπ' ὀργῆς in libello quem περὶ ἀοργησίας inscripsit, εἶτα καὶ τίκτει καὶ σωνθεῖς ὀκβάλλοδν ὑπ' ὀργῆς. (ad verbum, præ ira) Thucyd. lib. 5, καὶ ἐβούλθυν ἀνδρὸς ὑπ' ὀργῆς πεσεῖν τὸν θνητὸν τὸν ἑαυτοῦ. Plutarchus in eodem illo περὶ ἀοργησίας opusculo, οὕτως ὁρῶν ὑπ' ὀργῆς ἐξιστάμενοὺς μάλιστα, καὶ μεταβάλλοντας ὕψει, χρόαι, βάδισμα, φωνῇ. Datiuum autem ὀργῇ scholiastes Thucydidis poni ait pro σὺν ὀργῇ: alibi verò casum hunc resoluit in participium, quum ὀργῇ ἀπεστάλον expon. ὀργιζόμενοι. Legimus porrò & apud Xenoph.

κολάζειν ὀργῇ, pro eo quod habetur apud Plutarchum, διὰ ὀργὴν κολάζειν, in loco quẽ modò protuli. Inuenitur præterea μετ' ὀργῆς, item δι' ὀργῆς. Plato in Apol. ὀργισθεὶς αὐτοῖς ὀνόμασι, εἶπε μὴ μετ' ὀργῆς τὸν ὑπόφν. Latinè diceretur potius Per iram, quàm Cum ira, quod respondet ad verbum τοῦ, μετ' ὀργῆς. At δι' ὀργῆς in aliquot Thucydidis legitur locis: vt libro octauo, ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἀπεραστῆς. vbi δι' ὀργῆς apte reddi potest participio Iratus: quum nihil sit aliud quam ὀργισθείς. Idem libro eodem, δι' ὀργῆς ἀπελθόντες. Sed & libro 3, ἀδηλα γὰρ τὰ τοῦ πολέμου, καὶ ὀλίγοι τὰ πολλὰ καὶ δι' ὀργῆς αἱ ὁπότεροι γίγνονται.

Sicut autem nomine ὀργὴ vtuntur cum variis præpositionibus loco aduerbii, sic idem cum præpositionibus pro verbo vsurpant. Dicunt enim δι' ὀργῆς ἔχω σε & ἐν ὀργῇ ἔχω σε, necnon ὀργῇ ποιοῦμαί σε, pro Irascor tibi, Succenseo tibi. Sic tamen vt reddi etiam possit Iratus sum tibi, vel, Infensus tibi sum. Thuc. lib. 5, οὐ χωρεῖν τοῖς τε ἄλλοις, ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἢ δὲν ἐν τῷ Λακεδαιμονίοις πεφραγμένοι, ἐνδοῦς δὲ ὀργῆς εἶχον. Sic Plut. Themist. δι' ὀργῆς εἶχεν αὐτόν. Idẽ l. 2, καὶ τὸν Περικλέα ἐν ὀργῇ εἶχον. Ibidẽ ἐν τοῖς αὐτῇ μὴ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ κεφεδρᾶ ἔχει, Ita erat infensus Archidamo. Possis etiã reddere, Eiusmodi odio Archidamũ prosequebatur. (Quinetiã sine præpositione apud eundẽ) At ποιεῖσθαι τινα ἐν ὀργῇ apud Demosthenẽ habetur, Olynth. 1, καὶ τοῖς ἀστοῖς ἀλλὰ τοῖς ὑστάτοις τοῖς περὶ τὴν Θρᾴκην πράγματων ἐποιοῦνταο ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, εἰν τὸ μὴ κρῖ γνωμῶν ὀνόμ. (pro quo ποιεῖσθαι ὀργὴν τινι apud Thuc. lib. 1, εἰ δὴ Λακεδαιμόνιοι ἐκούσαντες, ὀργὴν ἐφανεραὶ οὐκ ἐπεποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις) Ex Herodoto autẽ affertur ὀργὴν ποιησάμενος, pro Ira percitus. Dicunt præterea ὀργὴν ἔχω ὅτι σε (quo vtitur Demost.) pro διὰ ὀργῆς ἔχω σε. Isocr. verò dixit ὀργὴν ἔχειν τοῖς τινα in Panegyr. οὐδὲν ἀέμνησον τοῖς αὐτοῖς τὴν ὀργὴν ἔχοντιν. Sed & cum datiuo dixit Demosth. in or. Pro cor. κἂν ὁτοῦν τι εἰς ὑμᾶς ἁμάρτῃ, τοῦτο τὴν ὀργὴν εἰς πᾶσα ἔχετε. vbi obserua etiam ὀργὴν ἔχειν εἰς τι. Est verò vsus Isocr. verbo ἔχει & cum datiuo ὀργὴν adiuncto aduerbio. f. ribẽs in or. ad Demonicum, τῇ δ' ὀργῇ τοῖς πλησίοις ἔχῃς τοῖς ἁμαρτανοῦσι ὥσπερ αὐτοῖς τοῖς ἁμαρτάνοντα κ, τοῖς δίκας ἔχειν ἀξιώσας. (At vero apud Plutarchum, ἔχει τοῖς Ἀθηναίοις ὀργὴν τοιοῦτος, pro Irati sunt ob proditionem) Thucyd. autem datiuum illum ὀργὴν iunxit verbo φέρειν, dixitque ὀργὴν φέρειν rem aliquam pro Ad iram commoueri propter illam, Irasci eius nomine. Possumus etiam reddere Iniquo animo ferre: lib. 1, οἱ Κορίνθιοι ὀργὴν φέροντες τὸν πρὸς Κερκυραίους πόλεμον. Demosth. autem dixit πεῖσθαί τι εἰς ὀργὴν, scribens in or. Pro cor. ἀλλ' οὐ πεῖσθε τοῦτο παρ' ὑμῖν εἰς ἀκρίβειαν μνημόν, οὐδ' ἐμὸν πρὸς τὴν ὀργήν. Dixit præterea Thuc. ὀργὴν χρῆσθαι, lib. 1, καὶ τὴν ὀργὴν οὕτω χαλεπὴν ἔχοντα εἰς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δυνασθῆναι πρὸς σέβειν. (vbi obserua etiã χαλεπὴν ὀργὴν esse asperã iram, seu sæuam) Pro eo autẽ quod Latini dicunt Ad iram prouocare, seu Ad iram accendere &c. dicunt ἐς ὀργὴν τινα καλεῖσθαι, itẽ εἰς ὀργὴν καθιστάναι, & εἰς ὀργὴν τινα ἀγειν. Luc. De cal. ὅλως δὲ τὰ ὁμοιοῦσι καὶ λέγουσιν ἀμάλιστα ἴσασιν εἰς ὀργὴν δυναμένα τινα καλεῖσθαι τὸν ἀκροώμενον. Plut. in libro qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, ἀλλὰ καὶ σῶμα καὶ πνεῦμα καὶ τὸ γελᾶσιν πνὰ καὶ τὸ δρᾶν ἀδυνᾶσι, καὶ πολλὰ θεᾶσι πολλοὶ εἰς ὀργὴν κατάστασιν. Aristot. Rhet. lib. 1, οὐ γὰρ δεῖ τὸν δικαστὴν διαστρέφειν, εἰς ὀργὴν τινα ἀγοντα, ἢ φθόνον, ἢ ἔλεον. At verò is cui irascimur, dicitur ὀργῆς τυγχάνειν. vt apud Demosth. in Midiam, τὰ πεπονικότες αὐτῷ ἐπιτίμιος ὀργῆς τυγχάνοσι παρ' ὑμῶν. Affertur ex eodem Demosth. ὀργὴ ἐμοὶ παρ' ὑμῶν, (subaudiẽdo ὅτι) pro τυγχάνω ὀργῆς παρ' ὑμῶν. Aristot. autem dixit εἰς ὀργὴν πίπτειν. Rhet. lib. 2, ἅπερ γὰρ ἂν δὲ τοῖς κακῶς πεπραγόσιν ἀκούσωσι, δικαίοις εἰς ὀργὴν πίπτοι. ‖ Inuenitur & plur. ὀργαὶ apud Thucyd. necnon apud Plut. ἀδελφῶν οὐχ ὑπερβάλοισιν ὀργὰς ἀγνοίας.

Ὀργὴ, Ingenium, quo quisque præditus est, Studium, Mores. Soph. Aiace. ἐμοὶ μὲν ἐμοὶ, ὀργὴν θ' ὁμοῖος. Itidẽ, κἀκ πανοῦργοις ὀργὰς ἐμπέδοις. vbi exponitur ὁρμᾶς, itẽ τρόπους & ἤθεσι. Theognis, Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. At Plutarchus legit Πουλυπόδος νόοι ἴσχε, eodem sensu. significat enim nos debere eadem esse mente qua ille, seu eodem ingenio, illa quidem in re. Ab Hesychio quoque ὀργὴ exponitur & nomine Τρόπος. Suidas postquam Ἀοργήτως exposuit δυπρόπως, addit, ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος παρὰ Θουκυδίδῃ. quod ideo dicit quia δύοργητος apud Thucydidem extat, vt docebo infrà, vbi & de hac Suidæ expositione dicam. Inuenitur & ὀργαὶ apud eundem Thucydidem pro studiis & voluntatibus, & quasi dicas animi inclinationibus, lib. 3, ὁ δὲ πόλεμος ὑφελὼν πολὺ δυποιείαν τῶν καθ' ἡμέραν, βίαιος διδάσκαλος, καὶ τοῖς τὰ παρόντα πρὸς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ.

C. Διόοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iracundus. vel Qui grauiter irascitur. ὀξύχολος, vt Suid. exp. quo nomine significatur & Is qui vehementi & acri ira accenditur, & is qui ad iram procliuis est. Soph. Aiace, Τοιαῦτ' ἀνὴρ διόοργος ἐν γήρᾳ βαρεῖ Ἐρεῖ πρὸς οὐδὲν εἰς ἔχειν θυμούμενος. Et apud Suidã, Ὁ δὲ ἐνδεικνῦ ἥκων, καθάπερ οὐ διόοργος ὤν, Δηλεῖς πρὸς ἀ ἔγκυσιν, ὡς δὴ ἡμείλατο. (Διόοργος Hesychio est etiam κακοόργος. tunc autem non ab ὀργὴ deriuandum est sed ab ἔργον, verbo inusitato, pro ἐοργαζόμαι)

C. Εὔοργος, interdum ὅτι ψόγου ponitur pro ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα οὕ φέρων, (sicut & ἀόργητος de eo dicitur qui eiusmodi lentitudine laborat) interdum ὅτι ἐγκωμίου, vt Hesychius docet. à quo locus quidam citatur qui deprauatus est.

C. Ἀπεργὴς, Iracũdus. vnde comp. Ἀποργίστερος apud Hippocrat. quod Erot. exp ἀπεύστερος.

C. Περιοργὴς, à Suida exponitur ὠργισμένος, id est Iratus seu Obiratus: nisi malis Vehementi ira percitus, vt præpositio augeat. Hoc autem exemplum affert, ὁ δὲ Κάσδρ περιοργὴς ὅτι τοιοῦτος γενόμενος, ἐκινεῖ τὸ γράτευμα.

Ὀργίλος, ου, ὁ, Iracundus. Aristot. Rhet. 2, διὸ κάμνοντες, πονόμενοι, ἐρώντες, ἀπεῖνοι, ὀλίγοι ὅτι θυμοῦνται, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ θυπαροεμπτοὶ Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, γυναῖκες αἱ δρῶν, ὀργιλώτεραι. Ibidẽ, ὀργιλώτατος δὲ ὁ φίλος ἀφυγρος πρὸς τὴν οἴκοι ὁμοιος, ὁ ἀστίμαρος πρὸς τὴν ὀφοποιίν. Herod. lib. 4, φύσει ὄντα ὀργίλον καὶ φιλοκίνδυνον, hominem suapte natura iracundum. Peccant autem hi ὀργίλοι in ὑπερβολῇ τῆς ὀργῆς, vt Aristot. docet, opponũturque eis οἱ ἀόργητοι. Qui autem dicantur ὀργίλοι, idem exponit Eth 4, cap. 5, οἱ μὲν οὖν ὀργίλοι ταχέως μὲν ὀργίζονται, καὶ οἷς οὐ δεῖ καὶ ἐφ' οἷς οὐ δεῖ, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ πάσχουσι καὶ ὀξέως. VNDE Ὀργίλως, Iracundẽ. Demosth. in Mid. εἰ παρ' αὐτὰ τὰ δικήματα οὕτως ὀργίλως καὶ πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἅπαντες ἔχοντες ἐφάνεσθε. ET Ὀργιλότης, ητος, ἡ, Iracundia. inter quam & ὀργὴν hoc discriminis est, quòd nomine ὀργιλότης denotatur ἡ δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους: nomine autem ὀργῆ, ipsum πάθος, sine κίνησις τις ἤδη τῆς δυνάμεως, vt Plutar. in lib. De virt. mor. docet idem dis. rimen statuens inter ἀκρασίαν, θυμοῦ πρὸς λόγον πρᾶξιν, & inter αἰδῶ, θάρσος. Vide & alium locum ex eodem in Δικολία citatum.

Ὀργίζω, Irito, Ira accẽdo seu inflammo. vel Iram facio, Irã concito. Aristoph. Vesp. τὸ γὰρ ὡς ἐὼν τις ὀργίσῃ Τὸ μὴ χρόνῳ, ἐὰν δ' ὅμοιον σφηκιᾶ. siquis irit et. Aristot. Ethic. 5, cap. 8, ὁ γὰρ ἀδικῶν ὁ θυμῷ ποιῶν, ἀλλ' ὀργίσας. Idẽ Rhet. 2 sibi opponit οὐ τοιοῦν πάσχει & ὀργίσαι. Xen De re equ. αὐθρωπιν ἥκις αὐ ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μήτε πράττων. Plato in Phædro, ὀργίσαι τι αὖ πολλοὺς ἅμα δεινὸς αὐτὸν χρόνον καὶ πάλιν αὖ γλυκὺς ἐπάδων κηλεῖν. vbi ὀργίσαι & κηλεῖν opponit vt Aristot. ὀργίσαι & θεραύσειν Pass. Ὀργίζομαι, Ira accẽdor, Irascor. Luc. in Hermot. τοιῶν τοῦ ἄκρου, εἴω μὴ τυπτεῖσθαι, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς καταπατεῖσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι. Aristot. Ethic. 3, cap. 1, ὁ γὰρ μεθύων ἢ ὀργιζόμενος οὐ δικεῖ δι' ἄγνοιαν πραττειν, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰρημένων. Lysias in Philonem, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ὀργίζεσθαι τοῖς μαλισα δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν, De iisdem maleficiis maximè succensere eis quos minimè peccandi necessitas impulit. Vbi nota præter datiuum personæ, genitiuum etiam rei cuius gratia alicui irascitur. & subaudiri posse vel ἕνεκα vel ὑπὲρ, vt apud Isocr. in Euag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῆς γεγενημένων, iratus propter ea quæ facta erant. Itẽ τὸ ὀργιζόμενον, pro ὀργή. Ira. Thuc. lib. 2, ἐβούλετο θαρσῆσαί τε, καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης, πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι. vbi exponitur, Expulsa ira ex animo ad humaniorem quandam lenitatem & minorem formidinem traducere. Item μὴ ὀργισθῆς, Ne irascaris, pro Pace tua dixerim. Eurip. ὀργισθῆς δὲ μή.

Ὀργιστὸς, οῦ, ὁ, Iritabilis, Procliuis ad iram. v. l. Videndum

tamen ne potius significet παροξυντικός, vim habēs iritandi seu concitandi iram.

C. Ἀποργίζω, Irito. Et Ἀποργίζομαι, Irascor.

C Διοργίζω, Ira accendo, Ira inflammo. Pass. Διοργίζομαι, Ira accendor, vel Irascor.

C. Ἐξοργίζω, idem, seu εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, vt Suid. exp. hoc in loco, Θοῦκα ὃ ἔφραξεν ὁ Καῖσαρ οὐχ ὅτι καταπλῆξαι αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργῆσαι, καὶ οὐ τοῦ φόβου τὸ πολέμου λήψεσθαι. Sed & pass. ἐξοργίζομαι actiuè vsurpatur pro ἐξοργίζω. Xenoph. De re equ. ὡς ἄρα οὐδὲ καὶ ἀνθρώπους ἥκιστα ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὔτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο. B

C. ΠΑΡοργίζω, In iram concito. Idem cum παροξύνω, Irito. In epist. ad Ephes. cap. 6, οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Rom. 10, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς, pergentem intelligentiæ expertem prouocabo vos ad irã. Pass. Παροργίζομαι, Ad iram commoueor, Iritor.

Παρόργισμα ΕΤ Παροργισμός, Concitatio in iram, vel Ira in quam quis concitatus est. Ad Eph. c. 4, ὁ ἥλιος μὴ δυσέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. Alii malunt Super iracundiam vestram, quòd hoc vocabulum Iracundia magis videatur iræ exuperantiam significare. C

C. ΠΡΟΣοργίζω, Insuper irascor.

C. ΥΠοργίζομαι, Subirascor, Paulum irascor.

Ὀργάω, Irito, Ira accẽdo. idem cum ὀργίζω. Soph. Oedipo tyr. pag. 166 meæ edit. ἐγὼ γὰρ αὖ πέφυκα Φύσει σύγ' ὀργᾶνείας. id est εἰς ὀργὴν ἐμβάλειας ἐξαίφνης. Ex eodem Sophocle Eust citat, ἐγὼ γὰρ ὀργᾶν καλόν. Deriuat verò hoc ὀργάω Idẽ grã. ab ὀργάω, sicut λυσαίνω à λυσάω. licet ὀργάω nõ hãc, sed lõgè diuersam habuerit postea significationẽ.

C. Ἀοργησία, ας, ἡ, (q. d Inirascentia) Nõ irasci. Sunt qui interpr. Iræ vacuitas, alii ex Cicer. Lentitudo. Aristot. Ethic. 2, cap. 7, de iræ extremitatibus, ὁ μὲν ὑπερβαλλων, ὀργίλος δέ ἐστιν ὁ δ' ἐλλείπων ἀόργητός τις, ἡ δ' ἔλλειψις, ἀοργησία. Est igitur ἀοργησία, quum quis non irascitur quibus oportet & quibus de causis oportet, & quo tempore oportet: oppositum habens πρὸς ὀργιλότητα. Plut. verò qui libellum quendam περὶ ἀοργησίας scripsit, nõ in vitio ponendum videtur, sed potius in virtute. Sunt autẽ hoc Ἀοργησία & cætera huius generis composita, tanquam verbalia ab Ὀργάω, à quo etiam Ὀργάω deducit Eustath. D E

Ἀόργητος, Qui non irascitur seu irasci solet, Qui ad irã permoueri non soleret, aut potest: Lentus. Luc. in Hermot. ἀνδρα γὰρ οὐτε παροξῦναι ἀόργητον ἐστιν ὑπὸ θυμοῦ κρείττονα. Idẽ in Demon. scribit, eum interrogatum πῶς αὖ τις ἔρισε ἄρξῃ, respondisse ἀόργητος. Aristot. ἀόργητον in malam partem accipit pro eo qui non irascitur quibus oportet, quibus de causis oportet, & quando oportet, vt paulo antè in ἀοργησία videre est. Τὸ ἀόργητον, idem cum ἀοργησία, id est Nõ irasci. quod si in malam partem accipias, reddere poteris Lentitudo. Plut. De educ. puer. τὸ γελῶ ἀόργητον ἀνδρὸς ὅτι στοφοῦ, Non irasci, seu Iracũdia non laborare. B

Ἀοργήτως, Sine ira, Ita vt non irascaris. Quod verò Aristot. dicit ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοῖς πεπαικίζοντας, ex Cic. interpretari possumus Lentè ferre iniurias.

C. Βαρυόργητος, Qui graui ira exardescit, Qui grauiter irasci seu excandescere solet. idem cum δύσοργος.

C. Εὐόργητος, Qui facilè irascitur, Qui leui de causa ira accẽditur, Iracundus. idem cum ὀργίλος. Plur. De def. orac. Εὐόργητος γὰρ ὅτι καὶ ἠρᾶος, iracũdus enim est, minimé que lenis. ¶ In bonam etiam partem accipitur. nam ab Hesych. exponitur ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος: itidémq; Galen. apud Hippocr. Εὐοργητότερα exp. ἀξιοπιστότερα: quoniã ὀργαὶ (inquit) οἱ θυμοί. VNDE Εὐόργητος, Iracundè. Sed apud Thucyd. lib. 1, pag. 39, de bello, ἐν ᾧ ὁ μὲν Ἀόργητος αὐτῷ πρεσβευτὴς, βεβαιότερος ὢν ὀργῆς τοῖς αὐτοῖς, οὐκ ἐλάσσων παίει, Schol. exp. Ἀσκόπως, μεγαλοψύχως, ἀπερισκέπτως: addens, ὀργὴν enim esse τὸν θυμόν. Suidas quoque Ἀοργήτως exponit Ἀπρόπως. Sed quũ sequatur apud Thucyd. ὁ δ' ὀργιζόμενος αὖ αὐτῷ, nõ video quomodo Ἀοργήτως deducere possimus ab ὀργὴ significãte τὸν θυμόν. (quod enim idem scholiastes ὀργιζόμενος vult accipi pro μικροψυχήσας, id sine vllo facit exẽplo, vt opinor, suàmq; expositionẽ sibi cõstare volẽs) Quare in ea permaneo sententia in qua fui quum Latinum Thucydidem ederem, dicens Ἀοργήτως accipi pro Animo non nimis efferuescente in iram, Non nimis stomachoso: Sed addo, Animo moderante suæ iræ, & quasi sciente bene irasci, id est modum in irascendo tenere. vt videdelicet ὀργιζόμενος contrà dicatur generaliter de quolibet cuius ira efferbuerit, nullo freno cohibita. Sic autem & Aristoteles Eth. lib. 2, cap. 1, ὁμοίως δέ, inquit, καὶ τὰ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἔχει καὶ τὰ πρὸς τὰς ὀργάς. οἱ μὲν γὰρ, σώφρονες καὶ φρόνιμοι γίνονται· οἱ δὲ, ἀκόλαστοι καὶ ὀργίλοι. vbi ἐπιθυμίας & ὀργὰς videri possit facere vtrisque communes: sed qui eas velut domitas habẽt & frenatas, σώφρονας & φρονίμους, qui secus, ἀκολάστους atque ὀργίλους appellat. Deniq; Ἀόργητος in illo Thucydidis loco oppositum fuerit τῷ δυσόργῳ potius quàm τῷ ἀοργήτῳ: atq; adeo fuerit Ἀόργητος idem quod Ἀόργος, si liceat seruata analogia, à nomine δύσοργος quod est oppositum τῷ δυσόργῳ, fingere aduerbium Ἀόργως quod opponamus τῷ δυσόργῳ. (nam hoc quidem alicubi me legere memini) Nec verò me mouet quod apud Galenũ in expolit. vocabulorũ Hippocratis legimus, videlicet Ἀοργηποτέρα, Ἀθῶπωπα: sed Hesychiũ ei oppono qui Ἀόργητον esse scribit, τὸν οὐ τῇ ὀργῇ χρώμενον. existimans eũ à Thucydide dici Ἀόργητος φρονιμεῖν τὰ πολέμου qui οὐ χρῆται τῇ ὀργῇ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit & hoc, quod Ἀόργητος & Ἀοργήτως, sicut ἀοργησία & ἀόργητος, necnon ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, (qua de re dictum & antea fuit.) Atqui ὀργὴ pro θυμὸς nullum verbum formare scimus. Hinc autem natus esse posit, error, quòd quum in laudandis hominis alicuius moribus (quos θῆτας seu θέτας vocabant) præcipuum sit nõ esse δύσοργον, ideo Ἀόργητος qui opponitur τῷ δυσόργῳ expositum fuerit οὐθεὶς, & θυμόληπτος itidem οὐθέτας: cuius expositionis illam esse rationem non considerans aliquis, ab ὀργὴ quod olim τρόπον significabat, ea deducenda putauerit. C D E

Ὀργάω, ῶ, Appeto impatienter. ἐπιθυμῶ, ὀρεκτικῶς ἔχω, vt Hesych. exponit: ἐπιθυμητικῶς ἔχω, vt Suidas: ac proprie de animantibus dicitur quæ turgent libidine, & quodã eius impetu cõcitãtur, seu quæ ardẽtissimè appetunt & abstinere non possunt. Ac interdum quidem cum infinitiuo, interdum cum præpos. πρὸς construitur. Aristot. ὀργᾷ ἔχουσα πρὸς, per libidinem turget ac pruri ad coitum, vt Gaza interpr. Pro quo dicit ὀργᾶν πρὸς ὀχείαν, lib. 6 Histor. animal. δῆλον δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ βόες ἐπὶ τὴν ὀχείαν πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ἐπιφορᾷ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῷ πυκνῷ εὐθύς. Idem libro 3 Histor. animal. ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν, turget & ad venerem stimulatur. Idẽ, ὀργᾷ πρὸς συλλήψεις, quæ ad conceptum stimulatur. A Plut. Symp. 8, copulantur ὀργᾶν & ἀγαπᾶσθαι. Idem absolutè quoque posuit, Symp. 3, probl. 4, αἱ δὲ παρθένοι τῷ παιδικῷ ὀργῶσι πρότερον καὶ σπεύδουσι πρὸς τὸ ἡδυπαθεῖν, prius cupiditate coitus incenduntur quàm pueri. Sed & ad alia transfertur, vt ad plantas: ἀπὸ τῶν ὀργώντων ζώων, (inquit Galen.) ἀ ἠσυχάζειν ἢ δ' ὠιάντων, πυραλίδα ὀφθά πως καὶ κινούμενα ἢ δηγνῦσι ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ πάθος. Legitur etiam ὀργᾶν ἔρωτι apud Theophyl. epist. 18, ὀργῶσα καὶ φύσιν ἔρωτι φυσικῷ, καὶ τὸ θήλεος τὸ ἄρρεν ἐφίεται, καὶ τὸν ἀνθρωπόμορφον ὁ ἄρρην τῷ ἔρωτι. Ipsa quoque terra ὀργᾶν dicitur quũ turget, & semina appetit: vt Virg. in Georg. 2, Vere tument terræ, & genitalia semina poscunt. Theophr. lib. 3 De caus. pl. ἀεὶ γὰρ δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶντα πῶς γῆν. πῶς γὰρ καλλίστη ἡ βλάστησις, καθάπερ τοῖς ζώοις, ὅταν εἰς βλαστοῦσιν πέσῃ τὸ σπέρμα ἡ ὕστερα. ὀργᾷ δ' ὅταν ἐνίκμος ἢ καὶ θερμὴ, καὶ τὰ τῆς ἀέρος ἔχῃ σύμμετρα. Itidẽ ea quæ germina & flores protrudere cupiunt & turgent, ὀργᾶν dicuntur. (sicut & Aristot. ὀργᾷ τεκεῖν, ὅπου αὐ τύχῃ. σκέδασε) Plut. Symp. 3, probl. 1, de similace, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν αὔξησιν. Itidẽ Theophr. lib. 1 De caus. pl. loquens de inoculatione, βύλόγος γὰρ καὶ ἡ αὐτὰ λῆψις μάλιστα ἢ ὁμοφλοίων. ἅμα γὰρ συμβαίνει καὶ τοῖς ὀπτοῖς ὀργᾶν καὶ τὰ ὅλα δένδρα πρὸς ἢ βλάστησιν. vbi Bud. ὀργᾶν interpr. Incitari suapte sponte, Glisscere & cieri. Etiã βότρυς ὀργᾶν dicũtur, vt apud Virg. in Georg. -turgent in palmite gẽmæ. Sed & χυμοὶ in corpore humano dicũtur ὀργᾶν, quum ἐν κινήσει σφοδρότερα καὶ μεταρρύσει μορίων εἰς μέσα, καὶ πῶς ἐξιλῶ τοῦ νοσήματος ἀνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον, κινοῦντες καὶ ἐξαλίζοντες, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶντες, ἀλλ' αὐτοί τε κινοῦνται καὶ μεταρρέοντες, ἀνοχλοῦντές τε τῇ τοσαύτῃ φορᾷ τὸν κάμνοντα: sumpta metaphora ab animalibus, quæ ὀργᾶν dicuntur quum præ libidinis stimulis conquiescere nequeũt, ἐξαλίζοντά πως καὶ κινούμενα καὶ διανιστάμενα πρὸς τὸ πάθος. Sic exponit Galẽ. hæc verba Hippocr. Aphor. 22, lib. 1, πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν, μὴ ὠμὰ μηδ' ἐν ἀρχῇσι, ἢν μὴ ὀργᾷ. vb docet, medicãdos ac mouendos esse humores maturos iam & coctos, non crudos, nec in ipso statim initio, nisi turgeant. Ipsum etiam corpus humanũ ὀργᾶν dicitur quum quolibet appetitu quasi turget. Plur. Symp. 4, probl. 1, circa finem, πρεσφύεται γὰρ (videlicet id quod ἡδὺ est) ὀργῶντι καὶ δεχομένῳ τοῦ σώματος, τῆς ὄψεως προσδοποιούσης, adhærescit enim cupienti & appetenti corpori. Aristot. Probl. sect. 6, διὸ ἐὰν χασμώμενον ἴδωμεν, αὐτὸ χασμώμεθα, οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἐὰν ὀργῶν τύχῃ τὸ σῶμα, καὶ οὕτω δέχεται μόνον ὥστε τὸ ὑγρὸν ἀναθερμαίνεσθαι. Idem sect. 4, διὰ τί οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πλαφυσθαι, οὔτε φύσαν ἀφιέναι; quamobrem non oportet eum qui cupiditate accensus non sit, neque veneri operam dare, neque vomere, neque sternutare, neque flatum emittere? Vbi obserua ὀργᾶν de diuersarum rerum vehementi cupiditate dici generalius. Et Theophyl. epist. 65, de cane, ἀνθρωπίνης ὀργῶσα πιμελῆς ἐφάψασθαι, cupiens. Ad alia etiam ἐπιθυμίας genera extenditur. Herodot. apud Suid. in vita Thuc. μακαρίζω σε τῆς ἀπιστίας Ὀλόρε. οὐδ σὺς ὑός ὀργῶσαν ἔχει ἢ ψυχὴ πρὸς τὰ μαθήματα, quòd vidisset Thucydidi audienti se recitantem in Olympia historiam quam conscripserat, lacrymas obortas ὑπὸ πνος ἐκθεισιασμοῦ καὶ πάθους. Plutar. in Phoc. pag. 243, νωθρὸς γὰρ ὢν ὁ Χαβρίας καὶ δυσκίνητος ἄλλως, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤργα καὶ διεπυρούτο. vbi Bud. interpr. Ardebat citans & ex Herodoto, pag. 71, & Basil. in Hexaem. pag. 40. Thucyd. quoque ὀργᾶν dixit eos qui veluti belli libidine pruriunt: lib. 4, pag. 156, ὅτι θεασάμενοι τὴν Λακεδαιμονίων ὀργόντων ἔμελλον πειράσεσθαι, Pugnandi libidine prurientes experiri, seu Pugnam ciere ardentes. Idem lib. 8, pag. 165, ἐρῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, vbi exponitur, ἐπιθυμοῦντες, πρὸς θυμούμενοι. Oecum. cum accusatiuo etiam construxit, pag. 41 comment. in Acta Apost. Τοῦτο γὰρ ὤργων μανιωδῶς, furiosè cupiebant. Bud. Suidas Ὀργῶσα ait exponi posse non solùm ἐπιθυμοῦσα, sed etiam μανιῶσα. Hesych. verò nõ modò ἐπιπεπαιδευμένως ἐπιθυμεῖν, sed etiam ἐπὶ πολλῶν ἀσκεῖσθαι καὶ ὁρμᾶν, exp. quũ citasset hæc verba, ὀργᾷ δ' Ἀθηναῖν. ¶ Annotat idem Hesych. ὀργᾶν significare etiam ἀκμάζειν. Sic in v. l. ὀργῶν τὸ εἶδος exponitur Vigens specie. Quod verò attinet ad hoc verbum, deriuatum nonnullis videtur ab ὀργὴ quo significetur ὁρμὴ. est enim ὀργᾶν impetu quodam libidinis concitari. A B C D E F

C. Ἐπορράω, Impetu concitor: propriè autẽ libidinis impetu. Suidas verò ἐπεργῶσαι exp. μιαιῶσαι, id est Irascentes vel Iratæ.

C. ΚΑΤοργαω, vnde καταργᾶν, quod Hesych. exp. ὑπαρακμάζειν. quod verbum si significationem τῆς ὑπάκμης sequitur, interpretabimur Deflorere, Vigorem amittere: sin præpositio significationem auget, reddemus Supra modum vigere. ὀργᾶν enim idẽ exp. ἀκμάζειν. Rursus tamen idem lexicographus καταργῶν esse dicit πεπαλαιωμένος. vnde coniicere licet, eum καταργᾶν accipere pro Vigorem amittere. quæ autem vigorem amittũt, παλαιοῦνται, id est Veterascunt. G

Ὀργάνη, Concupiscentia. v. l. sine autore & exemplo.

Ὀργίλω, in iisdem v. l. exponitur Extimulor: afferuntúrq; hæc ex Oro Apolline cap. 10, vbi docet quid Ægyptii pictura vulturis significent, ὅταν ὀργίσῃ πρὸς σύλληψιν ἢ γύψ. Sed reponendum potius ibi ὀρνίσῃ vel ὀρνάσῃ. dubium enim est vtro modo futurum formet verbum ὀργάω, certè ὀργᾶν πρὸς σύλληψιν in Ὀργάω habuimus. Aliis reponendum videtur Ὀργώσῃ. Sed ὀργύζω nullibi reperi.

Apud Hesychium in Ω legitur ΕΤΙΑΜ Ὠργᾶ, quod exponit πρὸς συνουσίαν ἐπείγει, οἰσρεῖ: item ἐπείγει, γαυριᾷ, quasi à verbo Ὠργάω pro Ὀργάω. At ὤργων, exponit ἐπιθύμουν, ἐμίγνυν, non tam ab ὠργάω hoc formari puto quàm à superiori ὀργάω. in quo aliqua etiam eius temporis exempla ex Plut. & Oecum. citaui. quibus addi possunt hæc apud Suidam, οἱ δὲ ὤργων τοῖς πολεμίοις ὁμόσε ἰέναι, pugnandi & concurrendi cum aduersariis libidine ardebant. quod Homerus dicit ἐμμενέων. Apud eundem absolutè, οἱ δὲ καὶ πρεσβεύσασθαι πλὴν ἀλλήλων δόξαν ἀπουδὴν πιεύμενοι, ὤργων. (Apud eũdem reperitur ΕΤΙΑΜ Ὠργωμένοις, quod exp. non solùm ἐκπεπαιδευμένοις, sed etiam ἐπιθυμοῦσι. quum verò dicit ἐκπεπαιδευμένοις, videtur potius ad Ὄργια referendum hoc participium, & scribendũ ὠργιωμένοις) Rursum apud Hesych. habetur pass. Ὤργασται, quod exponit κατήπειγα, & ἐν ἐπείγῳ ὤν, quod est ab ὀργάσμαι. Sed forsan scribendum ὠργᾶσθαι. Ab eodem EST ὠργιμένοι, quod idem exp. παρεσκευασμένοι, ἕτοιμοι. Secundum quam expositionem Ὀργάω idem significabit cum ὀργάζω.

Ὀργάζω autem transitiuum est, non neutrum, vt ὀργάω. significat enim Instigo siue Incito, Accendo, & Promptum reddo, καταπείγω, ἕτοιμον ποιῶ. imitando Hesychiũ, qui ὤργασται exponit ἐν ἑτοίμῳ ὤν & ὀργάσῃ πηλὸν, ἕτοιμον παρέχειν, siue ἑτοιμάσαι. Sic apud Aristot. Probl. sect. 2, vbi de sudatoriis siue laconicis agit, τὸ δὲ ὅλιγον μᾶλλον πλὴν ἱδρῶτα αὐτὸν, αὐτῷ τε ἱδρῶτι καὶ τὰ ὄντος καὶ τὰ τῶν ὀργάζῃ πρὸς ἢ δίψαν καὶ ἐξαγωγὴν, inuitat & velut ὀργᾶν ποιεῖ. Bud. tamen interpr. Præmollit & subigit: sequens frequentiorem huius verbi signif. qua ponitur pro Mollire, Subigere. vnde apud Hesych. Ὀγάσας, μαλάξας: & Ὀργάσαι πηλὸν, φυράσαι, βρέξαι, ἀναδεύσαι. Exponit tamen & ἑτοιμάσαι πηλὸν, innuens hanc posteriorem significationem pendere ex præcedenti. vt magis propriè ὀργάσαι πηλὸν fit admixta aqua operi parare, seu aptare. Aristophanes Auibus apud Suidam, Χάλικας πρωφρόνει, πηλὸν ἀποδοὺς ὄρασον. id est φύρασον, μάλαξον. Itidem Poll. l. 7, κηρὸν τήκειν, λεαίνειν, λύειν, ἀπιέναι, ὀργάζειν, μαλάσσειν. λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Pro Subigere & Imbuere Nicander quoque vtitur in Alexiph. Σοὶ δέ τε πηχανόεντας ἐνιβρύψειας ὁράμνοις Ὀργάζων λιπεῖ ῥοδέῳ. id est καταβρέχων ἐλαίῳ ῥοδίνῳ, vel μιγνύων, vt schol. exp. Eiusdem signif. est pass. Ὀργάζομαι. vnde Ὀργάσασθαι Galẽ. apud Hippocr. exp. ἀναμιγῆναι, συγκεραστῆναι. ex quo & ὀργάσασθαι paulo infrà. ¶ Ὄργασον annorant Suidas & Aristoph. schol. pro priè significare πάσσον, Picato, Pice oblinito: quia IONICE Ὀργὴ vocatur ἡ πίσσα, id est Pix. Quibus addit, significare etiam σπαργᾶν & ὀργιάζεσθαι. Sicut verò dixi paulo antè, apud Hesychium legi ὠργᾶ pro ὀργᾷ, sic apud eundem LEGITVR Ὠργάσαι πηλὸν, ἕτοιμον πρόσχεε. pro quo habet & ὀργάσαι, nimirum in litera O. A B C D E F G H

C. ΑΝοργάζω diuersæ significationis enim Hesych. ἀνοργάζειν exp. ἀνακινεῖν, ἀναλλεσθαι: item τὰ παιδία τοῖς χροῖν ἀναβάλλειν. vt Hector Il. ζ suum Astyanacta, χροὶ πάλλων.

Ὀργίζω, idem cum ὀργάζω, id est Incito. Vnde Ὀργίσασθαι apud Hippocr. quod Erot. exp. ὁρμῶ ἔχειν πρός τι, sicut ἢ γῆ dicitur ὀργᾶν πρὸς τὸν ἐκβολὴν τοῦ καρποῦ. Quibus addit, Ὀργίζεσθαι cum dixisse τὸ εἰς πρόσασιν ἀναγεῖν τὰ ὑγρὰ, καὶ πρὸς ἔκκρισιν ἑτοιμάζειν: sicut ὀργᾶν idem suprà dixit de humoribus turgescentibus in corpore humano. Ex eodem Hipp. Galen. affert ὀργάσασθαι, de quò paulo antè. ¶ Pro Ὀργίσας autem quod in lexico Herodoteo exponitur μαλάξας, scribendum potius ὀργάσας, ab ὀργάζειν quod μαλάσσειν significat.

ΟΡΓΙΑ, τὰ, propriè Sacra Liberi, abusiuè omnium deorum, inquit Seruius. Idẽ enarrans hæc verba Æn. 4, qualis commotis excita sacris Thyas, vbi audito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnúsq; vocant clamore Cithæron, Sanè sciẽdum (inquit) ὄργια apud Græcos dici omnia sacra, sicut apud Latinos Cæremoniæ dicuntur: sed iam abusiuè sacra Liberi orgia vocantur: vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id est à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus. Hæc ille. At scholiastes Apollonii πρὸς τὸ ἔοργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Malim ego deriuare à præterito medio ἔοργα. Herodianus libro 5, θρησκεία χολάζειν τὸν θεὸν, βακχείας καὶ ὀργίοις τοῖς τε θείοις ἔργοις, αἰσχυνόμενον, orgiis celebrãdis sacrisq; muniis obeundis dicatum. Rursum in Epigramm. ὄργια πόθων, amorum sacra. Plut. ad Colot. τοῦ Ἐπικούρου θέφαντα ὄργια. Idẽ in lib.

Vtrum Athen. bellica virtute an sapientia præcelluerint, pag.621 meæ edit. ὅςτις γὰρ ἀνδρῶν ὄργια μυστῶν μὴ πεῖσε, μὴ πε ἐχόρευσε. Synes. ep. 143, φιλοσοφίας ὄργια. Aliquãdo secretoria & magis arcana sacra vocantur ὄργια. vnde ab Hesychio & Suida exponitur non solùm ἱερά, sed etiã μυστήρια. Luc. in Demon. vita, ἔφη μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅπερ αὖ τε φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σωτήρια τῷ ὁρῶντι τοῖς μηδέπω μεμυημένοις, ἀλλ' ἀποτρέπει αὐτοὺς ἀφ' ὁδοῦ καὶ τὰ καλὰ πᾶσιν ἀξιάγαστα. Idem De saltat. τὰ μὲν ὄργια σωφρὸν ἄξιον ἀφ' ἁμιλλῶν ἕνεκα.

A

C. Φιλόργιος, Qui orgia celebrare amat, Qui orgiis delectatur. Epigr. Et apud Nonn. φιλόργιος ἔρωτι.

B

Ὀργιάζω, Orgia seu sacra perago. ὄργια τελῶ, vt in Ὀργιών, exponitur: τελῶ, item τελῶ Διονύσου, Hesychio. Apoll. lib. 2, Argon. de Baccho, ἔνθ' ἐνέπεσε Διὸς Νυσήϊον ἷα Ὀργιάσαι σὺν τε χοροῖς. Plut. οὐδὲ Διονύσῳ βεβακχευμένῳ θυθλον ἱεραῖς νυξὶ καὶ κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις, (vbi ὀργιάζοντες propter additum accusatiuum θυθλον, simpliciter reddi potest, Peragentes, accipiendo nimirum θυθλα pro θυσίας: sicut ὀργιάζειν τὰς τελετὰς apud Plat. in Phædro, Peragere ceremonias. Et apud Plut. in Numa, θυσίας καὶ πομπαῖς καὶ χορείαις ἀγάλματα, ὠργίασε καὶ κατέστησε, instituit) Sine casu autem, vt & in loco Apollonii, Herodianus lib. 1, ὠργίαζον ὅλη τὴν πομπὴν Γάλλῳ, orgia parabant. Et lib. 5, ὡσεὶ τε τοῦ αὐλοῖς καὶ πυκταῖς τὸν θεὸν ἤδει ὀργιάζων, velut orgia numinis celebraret. Et Isocr. Areop. τὰ τοῖς θεοῖς θεραπεύειν καὶ ὀργιάζειν. At Ὀργιάζειν τὸν θεόν, Sacrificiis placare deum. Bud. pag 369, ex Plat. vbi & ex Plut. ἱεροῖς ἀπορρήτοις ὀργιάζουσιν θεόν. quod interpretari etiam queas, Arcana sacra deæ peragentes. Passiuè autem ὀργιάζεσθαι dicuntur ipsa sacra quum peragũtur. Plut. De def. orac. αἷς μεμιγμένα τοῖς τὰ δηνταὶ καὶ πένθιμα, πολὰ τῶν ὀργιαζομένων καὶ δρωμένων ἱερῶν ὁρῶντες. quæ sic Turnebus, In quibus sacrorum ceremonias & ritus admixtũ nescio quid mortale & luctuosum præ se ferre videmus. Idem in Cæs. τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, id est ὅλοις πελαμόμενον & ἑορταζομένων, vt alibi loquitur, Dũ sacra peragũtur, Dum illi magnæ matri operantur. Plato verò ὀργιάζεσθαι accepit non solùm pro Institui & ritè celebrari, sed etiam actiuè pro Rem diuinam facere: idque in vno eodémque loco, nimirum lib. 4 De leg. μετὰ θεοῦ καὶ τοῖς δαίμοσιν ὀργιάζοντες αἱ, πόσοι τε μετὰ τύχης. ἐπακολουθεῖ δ' αὐτοῖς ἱδρύματα ἴδια παθόντων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιάζοντα. ‖ Ὀργιάζω, Sacris initio. Philo De vita M. lib. 3, αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὠργίαζεν, & ipsum fratrem & fratris filios sacris initiauit: εἰς ἐλεγεῖαν δ' ἀνεδίδασκεν, εἶα ὑφηγητὴς ἀγαθὸς, ἀμαθῆ γενέσθαι, ὃν χρὴ τέτταρα τὰ ἔπη πιεῖσθαι κεπυρωμένα. Itidem ὀργιαθὴς Hesych. p. ἐμυήθης: item ἐρεθισθεὶς θείας.

Sed ET Ὀργιάω dicitur pro Ὀργιάζω id est Orgia perago. vnde apud Hesych. Ὀργιάντες, μύσται, ἱεροφάνται, ἱερεῖς. nisi quis ibi legendum suspicetur Ὀργεῶνες.

E

Ὀργιασμός, οῦ, ὁ, Orgiorũ seu sacrorum peractio. seu ipsa orgia, Plut. De def. orac. μήτε πόλεσι καὶ ὀργιασμοῖς ἀμελουμένοις τοῦ θεῶν λεγόντων ἀκάθαρτα, qui initia aut orgia à diis negligi putant. Idem in Alex. ἔνοχοι τοῖς τοῦ Διόνυσον ὀργιασμοῖς, bacchicis orgiis quæ etiã Βακχικοὶ ὀργιασμοὶ appellat idem in Erot. τὰ δὲ Μιθρᾶ καὶ Παικὰ κοινωνεῖ τοῖς Βακχικοῖς ὀργιασμοῖς.

F

Ὀργιαστής, οῦ, ὁ, Qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. ἡ καρδία κοφόνον, δηλὰ ἐμμανέστατον ὀργιαστήν. Idem Sympos. 8, de Carneade, ἀνδρὶ τῷ Ἀκαδημίας ἀκλεέστατον ὀργιαστῆ. Idem dixit etiam μυστηρίων ὀργιαστὰς, initiorum auspices siue autores, in lib. De def. orac. δαίμονας νομίζω ἀφ' ὅσων τὸ πρῶτον θείων ἱερῶν καὶ μυστηρίων ὀργιαστὰς, arbitros diuinorum sacrorum & initiorum auspices atque autores.

G

Ὀργιαστικός, ή, ὁ, Eos docẽs qui orgia celebrãt. Aristot. Polit. 8, ἄμφω δὲ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. Idem aliquanto antè, οὐκ ἔστι ὁ αὐλὸς ἠθικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. Vocat autem in priori loco ὀργιαστικὰ μέλη & ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν, quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, & affectus ciet in animo, inquit Bud.

H

C. Ἀνόργιαστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui initiatus non est orgiis, seu sacris. seu Qui ad orgia & sacra nõ admittitur. Suid. ἀνοργιάστοις exponit τοῖς μυστηρίων ἀπείροις. Sacra quoque alicui ἀνοργίαστα dicuntur qui ea non celebrauit. Apud eũdem Suidã, τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοι ὄντα pro ἀτέλεστόν ὄντα. id est, οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ, Nondũ Veneri operatus es, seu Nondum Veneris orgia peregisti, vel nobetur ET IAM Ἀνοργίαστος, ας, ον, quod exponunt ἀμύητος, id est Sacris seu orgiis initiatum non esse. ὄργια enim, (inquiunt) τὰ μυστήρια. Quod tamen aliàs pro ἀόργητος etiam accipi posset & deriuari à NOM. Ἄοργος, κοὐ καὶ ἡ, idem significante cum ἀόργητος, Qui non irascitur, Qui ad iræ non concitatur, Lentus. vnde ἄοργοι, quod Sud. ex Cratino citans exp. αἰεὶ ὀργῆς.

C. Ἐξοργιάζω, Ad sacra suscipiẽda præparo, Ad sacrorum cultum excipio & idoneum reddo. Aristot. Polit. 8, τοῖς ἐξοργιζομένοις τὴν ψυχὴν μέλεσι. Bud. pag. 369.

C. ΚΑΤ. ὀργιάζω, Orgiis initio: vel Ad orgia & sacra præparo. sic exponunt καταοργιάζειν τοῖς θεοῖς τοὺς Ἕλληνας: & καταοργιάζειν τὴν πόλιν καθαρμοῖς, affertur, pro Expiationibus vrbem ad mysteria religionémque instituens. Passiuè καταοργιασθέντες, Initiatus, Consecratus, Deuotus. Plut. An seni capess. resp. ἐκπαλαι καταοργιασθῆναι αὐτοῖς. Bud. pag. 369.

Ὀργεών, ῶνος, ὁ, Qui orgia deorum peragit. Suidas Ὀργεῶνες exponit οἱ θεῖοι. item οἱ τοῖς ἰδίοις ἀφιδρύμασι θεοῖς ὀργιάζοντες. Esse autẽ ὀργιάζειν dicit τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν, hoc est μυστήρια καὶ κοινωνία. Quibus subiũgit hunc locum Plat. libro 4 De leg. μὴ κινεῖν ἄλλο ἐπὶ τὰ ἰδίαις οἰκίαις ἱερὰ, τὸν δὲ φανερὰ κατὰ πόλιν ἔπεσι καὶ ὀργιάζοντα πολλὰ τὰ δηνιόμενα, ὁ αἰεὶ ὡς εἰς γῆ λέπτ τοῖς νομοφύλαξι. Seleucus autem (inquit idem lexicographus) ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος ἄξονων, vocari ὀργεῶνας dicit τοὺς συλλόγους ἐξοντας τοὺς πένητας ἢ ἑταίρους: nunc autem ad ἱερέας quoque vocabulum hoc translatum esse, quippe qui & ipsi ὀργεῶνες nominentur. Antimachus in Arcadia γῆ τέκνα κεδάρνοις θήκεν ἀγακλεὲς ὀργεῶνας. Æschylus Mysis, Ὁπόσοι, Κάθων χαίρε, πρὸς θεῶν ὀργεῶν. Euripides τοὺς δ' ἐκτὸς ἐστῶτας Παφλαγόνας. Nõ multum à Seleuci verbis discrepat quod Harpocratio scribit, Ὀργεῶνας εἶναι τοὺς ὅσοι τὴν ἀνηρεῶν σωτηρίαν ὀργιάζουσιν. enim esse τὸ θυμὸν καὶ τὰ κινοῦντα δρᾶν: vt hi ὀργεῶνες dicantur πρὸς τὰ ὀργιάζειν: vel (inquit) πρὸς τὸ ἐρέσσειν τὸν χρόνον: vel ἐξῆς τὸν τῷ ὀργᾶν καὶ τοῖς ἀγῶσι τὰ ἱερὰ δρᾶν. Poeta tamen (inquit idẽ) simpliciter vocabulũ hoc posuerunt ὅλῃ τῷ ἱερεῖ, vt Antimachus quodã in loco, & Æschyl. Μύσταις. Quibus subiũgit, μὴ πρὸ τοῦ ὕστερον ἱερόμενα τὸ ὅλῃ πολῖται τοῖς ἀπὸ θανόντων σωτείραν, καὶ ὀργεῶνας οὐσίας ὀνομάζεσθαι ὡς ἔστι σωτῆρας ἐν τοῖς Θεσμοῖς ὁρᾶσθαι. Hæc illi. Citat Suid ex Æliano De prouidentia, τοῖς ἐξ Ἐλευσῖνος ὀργεῶσιν, de iis fortasse quos Antimachus paulo antè καθαρίους ὀργεῶνας ἀγακλεὲς vocat. Polluci verò lib. 8, ὀργεῶνες σὺν τοῖς ἑξακοσίοις ἡμέρας δύνοντος θυσίας. Idem lib. 3, cap. 4, de iis loquens qui in qualibet phratria γένη nominantur, ἐκαλοῦτο δ' οὖν καὶ ὁμογάλακτοι καὶ ὀργεῶνες. Ad quæ proximè accedũt hæc Philochori apud Suidam verba, τοὺς δὲ φρατέρας ἐπαίδας δὲ γραῦν καὶ τοὺς ὀργεῶνας, καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, ἃς γνωρίμας καλοῦσιν. FOEMIN. Ὀργεῶνα ἱέρεια, Hesych. A T Ὀργεῶν pro ὀργιώνων dixit Lysias ὁ τοῦ τοῦ θεοῦ πέμπτου κλήρου, testẽ Harpocr. Qui genitiuus à nomin. ὀργεὼ factus videtur, vt ἱερεὼν ab ἱερεύς. Apud Suid. autem scribitur Ὀργεῶν, quod itidẽ pro ὀργεώνων potuisse Lysiam annotat. veriorem tamen esse priorem scripturam existimo.

D

E

F

G

H

ΟΡΕΓΩ, ET Ὀρέγνυμι, (sicut οἴγω & οἴγνυμι) Porrigo, Extendo, seu Tẽdo. Il. ο, Εὖτε κεφὶ ὀρέξῃσιν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Il. α, Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ κέφαλῃ ἐπέπασε χεῖρας ὀρέγοντες. Itidem Ouid. Brachia porrexit cælo. Virg. — tẽdóque supinas Ad cælum cum voce manus. Idem, — duplices tendẽs ad sidera palmas pro quo Statius dicit, — tollens ad sidera palmas. Salust. & Cæs. Manus supplices ad cælum tendere. Cic. verò, Manus supplices ad vos tendet. Plut. Camillo, de Manlio Capitolino, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα ἐκεῖσε, manus ad Capitolium tẽdens seu porrigens, Manus eò porrigens: vt Quidius, (quanuis alio sensu) Nostra suas isto porriget ira manus. Idem Plut. in Coriol. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες ἐδέοντο πολλῶν, supplices ad plebẽ manus tendẽtes. Simpliciter autem Luc. in Caucaso, ὄρεγε τὴν δεξιάν, Porrige

siue tende dexteram, id est extende: ad Prometheum τοῦσιν λωβητὸν ὄψον. Ouid. Porrigit æquales media tellure lacertos. ‖ Ὀρέγω, Porrigo, Tendo. id est Præbeo: seu porrecta & tensa manu præbeo. Odiss. ρ, κατὰ δὲ πόλιν αὖτις ἀνάγκη Πλάγχθομαι, ἢ κέν τις κόρυνθ' ἕω καὶ πυρὸν ὀρέξῃ, porrecta manu det, τὴν χεῖρα ἐκτείνω δῶ. Alibi verò apud eundẽ simpliciter etiã exponi potest Dare. vt Il. ε, ὅπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. pro quo alibi dicit, ὁπόσοισι. Il. ψ, εἶσιν Ἀθήνη Νῶϊ ὤρεξε πάρος. Od. ρ, Εἴ οἱ πόσον ἄπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. In quibus locis simpliciter accipi potest pro Dare, vti dixi: aliàs tamen significat potius Porrectis seu tẽsis manibus dare. Sic dicitur al quis ὀρέξαι ποτήριον, quum poculũ ei porrigit cui præbiberat. Il. ω, — ἕης δ' ὤρεξε ποτοῦσα. Sic aliquis dicitur etiam χεῖρας ὀρέγειν, porrigere seu tendere manus ei qui opem ipsius implorat. Synes. epist. 155, τοῖς δεομένοις χεῖρα ἱλαρὰν ὀρέγειν, egentibus manum porrigere, vt Cic. Afflicto & iacenti fidem dextrámque porrigere. Idem epistola 121, αἰδοῖ πανούργῳ χεῖρα ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. Herodian. lib. 2, καὶ σπουδῇ βοῦς ἐπὶ γόνυσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, vt manum porrigam salutarem. ‖ Ὀρέξαι exp. etiam ἐκ χειρὸς παράξαι, vt in Ὀρεκτὸς dicetur.

A

B

C

Ὀρέγομαι, Porrigor, Extendor. Il. π, de equis Hectoris, Ποσσὶν ὀρωρέχατο πολεμίζειν, pedes suos ad pugnam porrexerunt: vt Cic. dicit Membra sua flectit & porrigit quo vult. Eust exp. ἐπαιρόμενοι. Sic Il. σ, Ἔγχεϊ ὀρεξάμενος, hastam porrigat & extendat. τὸ ἔγχος πιάσας, inquit Eust. qui eodem modo dici annotat χειρὶ ὀρεξάμενος, pro ἐκτείνας τὴν χεῖρα, manum porrigat & extẽdat. quibus addit, ὡς τὸ χρὸ πόδα τείνων ἢ χεῖρα, ποδὶ ὀρέγεται καὶ χειρὶ, ὅτω καὶ ὁ δόρυ ἐκτείνων, δόρατι ὀρέγεται. Simile est Il. ψ, Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησι, Οὐδ' ἔλαβε. porrigebat manus & tendebat. (Potest tamen aliter locus hic exponi, vt mox dicã) Addendus & hic locus Apollonii lib. 2, Arg. ὠρέξατο δ' αὖθ' ὁλοοῖο Πηλιάδος ἀγκωνέῃ, iaculũ tendebat cõtra pestiferum aprum. Vbi tamen ἀγκωνέῃ scribitur. Aliquanto pòst Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν, porrigebat & explicabat se præ lætitia. vbi schol. exp. ὀρέξιν ἔλαβε καὶ προθυμίας ἐνέθετο. ‖ Ὀρέγομαι, Porrectis manibus prendo, Protentis manibus capio. Od. λ, Πτωκὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ἐρέξασθαι ὀρεγόμενον, manus ad me tendens & prehẽdere cupiens. Od. φ, Ἔνθεν ὀρεξάμενος, ὀπὸ πασσάλου ἄνυτο τόξον, vnde extensa manu accipiens à paxillo auferebat arcum. (Eust verò exp. ἀπλώσας, εἰ ἀπαθεῖσα) Itidẽ apud Appollon. lib. 2 Argon. Δεξάμενος ὠρέξατο πελωρίου, schol. exponit ἐλάβετο. malim, Porrectis manibus captabant, sequendo proximam significationem. ‖ Interdum ὀρέγομαι significat Porrectis manibus capto, hoc est Porrectis manibus capere seu prehendere cupio, quod Homerus paulo antè dixit ὀρέξασθαι ἐρεγόμενος. seu Manum tendo vt accipiam, Manu porrecta peto. (sic ὀπάζομαι significat Peto qui me comitetur) Il ζ Ὡς εἰπὼν ἔβη πανδοῦς ὀρέξαι φαίδιμος Ἕκτωρ, manum porrigens tendi sibi filium iubebat, seu Tendi sibi petebat. (vt Virg. — paruúmque patri tẽdebat Iulũ, ὠρέγνυεν) vt sit pro ὀρέγεται τοῦ χεῖρας ὅπῃ λάβοι. Sic accipi potest locus ille suprà ex Il. ψ citatus, Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησι, Οὐδ' ἔλαβεν, Manibus quas extenderat, captabat, hoc est prehendere cupiebat, non tamen prehendit. ‖ Ab hac significatione defluxisse puto ὀρέγομαι pro Cupio. (sicut & signif. Latini Appeto) vt sit quasi Porrectis manibus appeto & prehendere cupio. Isocr. ad Demon. ὧν χρὴ τοῖς νεωτέροις ὀρέγεσθαι. Plut. ad Colot. λαθὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν ὀρεγόμενος. Synes. De insomn. ὅταν ὁδὸν αὐοίξῃ τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὀρεχθείσῃ, nõ appetẽti seu cupiẽti. Arist. Rhet. 1, ὀρέγεσθαι & φεύγειν sibi opponit, sicut Cic. Appetere & Declinare, siue Fugere. Quod verò idẽ Aristot. dixit, πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει, ita Cicero, Insitus est omnibus cognitionis amor.

D

E

F

G

H

Ὀρεγμα, ατος, τὸ, Porrectio, Extensio. vel potius Porrectura, si ita dici posset. nec enim actionem significat. Euripid. Phœniss. Παρηΐδων τ' ὄρεγμα. quod Eustathius exponit προσώπου ἔκτασις καὶ πλατύτης. ‖ Item βῆμα, vt Hesych. exp. id est Passus, Gradus. hoc est, Interstitium quo pedes passi & porrecti inter eundem, à se inuicem distant. Quo significatu affertur ex Aristot. De mundo, ὅθεν ὀρέγματος τὸ μέγεθος, propter laxiorem gradus glomerationem: de camelo. ‖ Idem Hesychius exp. etiam ἅλμα, ὅρμημα, saltus, impetus.

A

Ὀρεκτὸς, ή, ὁ, Porrectus. seu Qui in longũ porrigitur & protenditur. vt ὀρεκτὴ μελίη, hasta quæ in longum porrigitur. Il. β' de Abãtibus, Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῆσι μελίῃσι. vbi Eust. ὀρεκταὶ exp. αἱ ἐκπεπονημέναι καὶ τὰ πολέμου, vt Abantes vocet αἰχμητὰς τοὺς μὴ ἀφιέντας τὰς αἰχμὰς, ὀρέγοντας δὲ τὰς χεῖρας καὶ οὕτω πολεμοῦντας. ὀρέξαι enim (inquit) τὸ ἐκ χειρὸς παράξαι. vnde & ὀρεκτὴ μελία. Nescio tamen quorsum ibi Eust. & ante eum auctor breuiũ scholiorum ὀρέγω ita exposuerint, quum ὀρεκτὴ μελία commodius secundum præcedentem τὸ ὀρέγω significationem ponatur pro Porrecta hasta. duobus enim hastarum generibus veteres vtebantur, quorum vnum appellabant δόρατα ἀγχέμαχα καὶ ὀρεκτά: alterum, παλτὰ, quæ nimirum manu in hostem vibrabantur, seu contorquebantur, quum illis in eum porrectis peteretur. erántque eiusmodi, hoc est & ὀρεκτὰ & παλτὰ, κόντος, ὀβελίσκος, ἰός. Hæc autem ὀρεκτὰ δόρατα breuium scholiorum autor vocat τὰ ἐκ χειρὸς εἰς ὀρέγδην ἐκβαλλόμενα καὶ ἐκπίνοντες αὐτά.

B

C

Ὀρέδην. Porrectis membris, ἐκπεπαμένος. habes in Ὀρεκτός. Sequentia sunt ab Ὀρέγομαι, Appeto.

Ὄρεξις, εως, ἡ, Appetentia, Appetitus, Desiderium. In definit. Stoic. βούλησις, δι' λόγου ὄρεξις. ὅθεν θυμία, ὄρεξις ἄλογος. Quæ sic Cic. interpr. Voluntas quæ quid cum ratione desiderat: libido vel cupiditas effrænata, quæ aduersa ratione incitata est vehemẽtius. Vbi etiã nota discrimẽ inter ὄρεξιν & ὅθεν θυμίαν. Arist. Rhet. 1, ἄλογοι δ' ὀρέξεις, ὀργὴ καὶ ὅθεν θυμία. (ἀλόγοις autem ὀρέξεσι opponit τὰς λογικὰς: quibus qui obediunt, ab eodem dicuntur κατὰ λόγον τὰς ὀρέξεις ποιούμενοι. Ethic. 1, cap. 2) Herodian. lib. 1, ἤγαγον αὐτὸ τὰς ὀρέξεις εἰς τὴν ἡδονὴν ὅθεν θυμίαν. Et lib. 3, ὑπὸ βασιλικῆς δὲ ἰσχύος εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήστως ὁρμωμένους. Et lib. 6, ὡσεὶ κλεῖθρον αὐτοῖς τῶν κολάκων τὰς ὀρέξεις ἀκμαζούσας εἰς αἰσχρὰς ὅθεν θυμίας. vbi Polit. vertit, Prouocãtibus appetitum eius iam vigẽtem assentatoribus in extremas libidines. Ὄρεξις frequenter pro cibi appetentia ponitur, vt Plin. appellat. qua signif. Iuuenal. quoque dixit, — sextarius alter Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. Plut. De frat. char. πολλῶν ἐμπιπτόντων ἀπόπτων καὶ βλαβερῶν ὀρέξεις. vt Plin. dicit Appetentiam cibi faciunt. Idem, quod Diosc. or. de siseris radice scribit, ἀνόμαλος, ὀρέξεως ποιεκτικόν, sic Latinè reddidit, Stomachum excitat, fastidiũ abstergit. Idem Sympos 2, ὅσοις ἀποσίτοις τοῖς ἀρρώστοις ὀπώρας τὸ ποσόν τε χρὴ ἀναλαμβάνειν πρὸς ὄρεξιν, fastidium à stomacho aufert, cibiqi appetentiam facit. Ibidem, παραὶ ὀρέξεις ἀεὶ τοῖς θρασυβούλοις. Idem, οἱ πεινῶντες ἑτέρων ἐσθόντων ἐν ὄψει μᾶλλον ἐρεθίζονται καὶ παροξύνονται τὴν ὄρεξιν. Idem in Præcept. sanit. τὸ κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῆς ὀρέξεως κατέχειν τοῖς θρασυμίσθοις πρακτέον, caninam ac beluinam cibi appetentiam inhibere: quam Iuuenalis rabidam orexin appellat. Quid autem ὄρεξις sit, idem docet Symp. 7, probl. 2, de fallamentis, τὸν τόμον ἀνοίγουσαι καὶ χαλῶσι, δεκτικήν τινα τοῦ θρέμματος ἀναπεπτάσθαι τοῖς αὐτὸν, ἣν ὄρεξιν καλοῦμεν.

C. Ἀνορεξία, ας, ἡ, (q. d. Carentia appetentiæ) Nulla appetentia: propriè cibi, Quũ quis nullum cibum appetit, Stomachi fastidium. Sunt qui interpr. Deiecta appetentia. Vtitur autem Diosc. & cæteri medici.

G

Ὀρεκτὸς, οῦ, ὁ, Qui appetitur seu appeti solet, Quem omnes appetimus. Alex. Aphrod. τὸ ἐν τῷ οἰκεῖον & τὸ ἐν τῷ ὀρεκτὸν appellat quæ Cic. Prima inuitamenta naturæ. Ex Naz. autem affertur, ἔχαιρον ὀρεκτὸν ἔχων, pro Postremi voti cõpos. A T Ὀρεκτικὸς actiuè Cui appetentiæ vis & facultas inest, Qui appetere solet. vel simpliciter Appetẽs. Et τὸ ὀρεκτικὸν ab Aristot. ea animi pars dicitur in qua appetitus siue ὄρεξις suum habet domicilium: fons & origo τοῦ θυμοῦ, lib. 1 Ethic. cap. 13, φαίνεται δὴ καὶ τὸ ἄλογον δίπλοον. τὸ μὲν γὰρ φυτικὸν οὐδαμῶς κοινωνεῖ λόγου· τὸ δὲ θυμικὸν καὶ ὅλως ὀρεκτικὸν, μετέχει πως, ἢ κατηκοόν ὄν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν. nã & in Rhet. dicit τὸν νοῦν ἄρχειν τῆς ὀρέξεως. cui si paret, λογικὴ ὄρεξις dicitur: sin eo inuito prorumpit cupiditas, ἄλογος. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit, idem ferè quod ὄρε-

ξις. Plut. Symp. 6, probl. 2, ὀρεκτικὸν πάθος appellat, quod non modò ὄρεξιν, sed etiam δημὸν ἐμποιεῖ τῆς δεκτικοῖς μέρεσι τῆς ψυχῆς, καὶ κινησμὸν καὶ πάλιν ἐνίων ἀμωσγόνων. Dioscor. verò lib. 5, cap. 13, ὀρεκτικὸν οἶνον vocat Vinum appetentiam cibi faciens. At ὀρεκτικὰ ἄπα Fortunatianus (vt notant v.l.) vocat causas impulsiuas.

C. Ἀνόρεκτος, Qui nihil appetit: peculiariter Qui nullos cibos appetit, Cuius stomachus omnia fastidit. Plutarch. Sympos. 6, ἐνδεεῖς γὰρ ἅμα πολλοὶ γίνονται καὶ ἀνόρεκτοι τῆς νοσούντων.

Ἀνορέκτως, Sine vlla ciborum appetētia Galen. εἰ ἀνόρεκτος ἔχοιεν, ὡς ἀπεγράφθαι τὰ σπα. Vbi Budæus scribit ETIAM Ἀνορέχως.

Ἀνορεκτέω, Nihil appeto, videlicet ciborum, Stomachus meus omnia fastidit. Gal. ἀπεῖδε ἢ ἀνορεκτεῖ φασκοντες.

C. Εὐόρεκτος, oppositum τῷ ἀνόρεκτος. id est Qui bene appetit cibos. Res autem & medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur quod appetentiam cibi facit & fastidium à stomacho aufert.

C. Προτείνομαι, Porrecta manu prenso, hoc est Protenta manu capto & prehendere cupio. vel simpliciter Prenso, Prehendo: quum videlicet additur dativus χειρὶ, vt apud Apollon. Argon lib. 1, cir. a finem, ἐπεὶ ἄρ' ἐπιεξῆκε χειρὶ Νηΐου ὀλκείοις. At lib. 2, ἐπὶ πᾶσι δὲ πάρας ἐπορέξατο χεῖρας, validas iniecit manus. Item. Porrecta manu præbeo, Protenta manu do. Solon apud. Plut. in vita sua, pag. 160 meæ edit. Δημῷ μὲν γὰρ ἔδωκα πόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ, Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος. vbi tamen ἐπορεξάμενος malim reddere, Nec etiam tribuēs præter eum quem habebat, Insuper dans porrecta manu.

¶ Ὀρεχθέω, ῶ, Cupio, Desidero. Aristoph. Nub. Καὶ ταῦτα πῶς οἴεσθε μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; (vbi quidā exp. Indignātū fuisse) Apoll. 2 Arg. καὶ οἱ ὀρέχθει Θυμὸς ἐελδομένῳ σκέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι. id est ἐρᾷ, ἐπιθυμεῖ, inquit schol. qui ὀρέχθει alias exponit non solùm ἐνοχλεῖ, sed etiā ἐστενεν: cuius expositionis suæ hoc exemplum affert. ὀρέχθεον ἀμφὶ σάκεϊ. Rursum Apollon lib. 1 Ὀρέχθεν ὑ ξαι πολὺν χόον ἐσσυμένῳ, ὀρεχθεῖ, tā os effundere fletus quantos desiderat. ‖ Homerus autem alia signif. vsus est Il. ψ, Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. vbi annot. Eust. ὀρέχθεον esse μιμημα βαχέος ἢ ἐν γόῳ ὀρνὺς ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῶν. Apoll. schol. exp. ἔστενον, vt paulo ante annotaui. quasi Homerus signifīcare velit genitum & suspiriū quod animam efflantes edunt. Theocritus verò (inquit idem Eust.) de mari quoque id verbum vsurpauit, vt Homerus, ὀρέχθει μέγα κῦμα. Sed & ὅτι πατάγου καρδίας ponitur, vt, κραδίη δέ οἱ ἐν στήθεσσι ὀρέχθει. Veteres autem grammatici ὀρέχθειν eo in loco exponunt αὐξανόμενοι ὡσεὶ τὸ, hoc est ὀξυπνοῦντο extendebantur & porrigebant omnia sua membra. vel etiam, διεκοπτόμενοι: à qua origine NOM. ὀρεχθὸς deriuatur, significās ὁ βραχυκόμβος κόμος. Hæc ibi Eust. Sed annota scribi ETIAM Ἐρέχθω. Apud Suid. verò pro Ὀρεχθεῖν HABETVR Ὀρεκτεῖν, quod itidem exp. ὀρέγομαι.

ΟΡΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, secundum Herodotum sex pedum mensura est: Gaza apud Aristotelem interdum passum vertit: Valla apud Herodot. nonnunquam tres passus. Suid. verò ὀργυιὰ est τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων χειρῶν μέτρον, mēsura quæ inter expansas manus continetur: quod brachium vulgò nominant: Plinius autem vlnam appellat, lib. 16, Arboris crassitudo quatuor hominum vlnas complectentium implebat. Hæc ex Bud. annot. in Pād. Secundum maiorem lexicographorum partem ὀργυιὰ fuerit quod Latinis vlna. nā & Hesych. exp. ἡ ἀμφοτέρων χειρῶν ἔκπασις, & Eust. ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν τῶν χειρῶν. (Idem Hesych. exponit etiā βᾶς πήχεις, sicut Eust. πεντήχυ μέτρον: quæ mensura à præcedenti diuersa non est, sequendo supputationem Herodoteam, quam habes in στάδιον) Quas expositiones cōfirmat hic locus Xenoph. Apomn. 2, χεῖρες μὲν δὴ, εἰ δέοι αὐταῖς τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα, ἅμα ποιῆσαι, οὐκ ἂν δύναιντο· πόδες δὲ οὐδ' ἂν ὅλον τὸ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἅμα. vnde manifestum est ὀργυιὰν esse vlnam, & excedere mensuram passus. dicitur enim passus. Interstitiū inter vtrunque pedem passum & exporrectum. Plinius ὀργυιὰν decem pedes longam facit, quum Herodotus tantùm sex, vt B. ex eo tradit: quippe qui hæc verba Theophr. Histor. pl. libro 5, cap. 9, ἐς πῶν ἐνδεκάπηχυ πῶν Δημητρέου ξύλου μῆκος τετρακαιδεκόργυιον, ita reddiderit Latinè, lib. 16, cap. 40, Illam arborem succisam ad vndecimemē Demetrii, fuisse centum triginta pedum longitudinis. Rursum quod Aristot. dicit, ὁ δὲ φοῖνιξ τετρακοσιόγυιος ὡς ὅλῳ πίπτει ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς πίπτων, idem Plin. sic Latinè, Reddit in fuga fimum interdum ex trium iugerum longitudine. Dioscor. lib. 4, δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος. Deriuari autem ὀργυιὰ ab ὀρέγω facta syncope, tradit Eust. at Hesych. ἀπὸ τῶν τὰ γῆς μέρεσι.

C. Διόργυος, Duas vlnas longus.

C. Ἑκατονταόργυος, Qui centum vlnarum est: MALIM Ἑκατονπέργυος.

C. Ἐνιόργυος, Nouē vlnas longus. Od. λ, de Oto & Ephialte, quos omnium μακίστους terram genuisse ait, Εὐρέα δὲ οἱ γε καὶ ἐνιεαπήχεες ἦπαν ἔδοντο, ἀπὶρ μῆκός γε γλῆνιδιν ἐν ἔσοχον. Vbi Eustath. annotat ὀργυιὰν esse πεντεκαιδεκάπηχυν. Qualis apud Tibul. Porrectus nouem Tityus per iugera terræ.

C. Πεντηκοντόργυος Qui quinquaginta vlnarum est.

C. Τετρόργυος Qui quatuor vlnarum est. In Epigr.

C. Τεσσαρακαιδεκόργυος, Tredecim vlnas patens, Tredecim vlnas longus. seu (vt Plin. in Ὀργυιὰ interpr.) Qui centum triginta pedum longitudinis est.

Ὀνόργυιος, Vlnam vnam longus, seu tres cubitos: Cuius lōgitudo tres cubitos pater. Vel Cuius crassitudo vlnam hominis compl. ctentis implet. In Epigr. ὀνόργυιαι κέρα, cornua tres cubitos seu vlnam longa: de cornibus bouis prægrandibus. Suid. ὀνόργυιος exp. μέγας.

Ὀνόργυιος, Vlnas extendo. v.l. Vnde ὀνόγυιος quod Eust. ex Lycophr. citat quidem. sed non exponit. Suidas verò Ὠνόγυιος ἀφυής, exp. ἐκτεταμένος, ὅθεν θαυμάζεται. pro quo alibi habet Ὠνόγυιος ὠφυής, nimirum in Ω.

ΟΡΘΟΣ, ή, ό. Rectus. Pro Rectus autem duobus modis ponitur nā & Erectus siue Arrectus significat. & Porrectus in rectū. Prioris signi. hæc sunt exempla. Od. α, Οἱ δ' ἐν ἀριθμῷ ἐόν ἐξ ὁμοῦ ἐξέρρηξαν πάντας πρὸς ἐν ἐστοιδεν. Od. ο, Ὀλοὸ ὀρθὸ δόρυ πεσὼν πάσσε. Il. ψ, Σὴν δ' ἐν χερσὶν ἔχων ὀρθὴν ἀκωκὴν. Eodem lib. Ὀρθαὶ δὲ νεῶν ἔστασαν. Hesiodus Asp. Ὀρθαὶ δ' ἐν κόμῃ ἐστήρικτο πεύκαι. Plato Symp. Ἐκείνου δὲ ὀρθὴ μὲν ἡ κεφαλὴ ἐστὶ καὶ ἔχει. Xen. Pæd. 8, ὀρθὸν ἔχειν τὴν κεφαλήν. Sic Plur. Artox κεφαλὴν ὀρθὴν φέρειν. Item ὀρθὸς Διονυσος apud Athen. lib. 1 & 4, quo significatur moderatus vini vsus: immoderatus autem nec temperatus, est σκολιὸς & lubricus. Plur. Sympos. 5, de talis, ἐφ' ἡμῖν ἐστὶν ἡ κίνησις. His subiungere possumus ὀρθὰ ἀκοὴ & interpretari Arrectæ aures, vt Virg. vocat. ὁ δὲ ἤκουσε τοῦ θεοῦ ὀρθαῖς ἀκοαῖς, arrectis attentisq; auribus dei verba excepit. Nec non αἰσθάνεσθαι ὀρθοῖς ὄμμασιν apud Xen. Hellen. 7. quibus opponuntur Oculi deiecti.

Præterea in acie ἐπὶ ὀρθὴν ἔστη καταστῆσαι & εἰς ὀρθὴν ἀποδίδοναι dicitur τὸ ὅλον ἢ ἐξ ὀρθῆς θέσεως ἀποκαταστῆσαι ὡ ὀρθὰ ἕκαστα ὦ, τὸ ὅλον δορυκλίνῃ ἐκ τῆς τελεωτέρας κελεύοντες, vt τῶν ἐξεστὸς παλαιᾶς traditur in Anaxophr. At Polybio ὀρθὴ ciuitas esse dicitur quū erecta expectatione est, vt Liuius loquitur: & suspensa, μετέωρος: lib 3, ὁ δὴ καὶ τὴν φόβος ὡ ἡ πόλις, suspensa periculi metu. Idem, ὀρθὴ πᾶς ἡμῶν ἡ ἐλπὶς καὶ τῶν ἐναντίων ἦν. Pertinet huc & quod Isocr. ad Philipp. scribit, ἀξιῶν δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν ὑπὸ σοῦ κεῖσθαι καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ὄρθιον.

C. Ὀρθὸς, Vlnam vnam longus, seu tres cubitos: Cuius lōgitudo tres cubitos pater. Vel Cuius crassitudo vlnam hominis compl. ctentis implet. In Epigr. ὀρθαῖα κέρα, cornua tres cubitos seu vlnam longa: de cornibus bouis prægrandibus. Suid. ὀρθαῖος exp. μέγας.

Ὀρθόω, Vlnas extendo. v.l. Vnde ὀρθόγυιος quod Eust. ex Lycophr. citat quidem. sed non exponit. Suidas verò Ὠρθωμένος ἀφυής, exp. ἐκτεταμένος, ὅθεν θαυμάζεται. pro quo alibi habet Ὠρθωμένος ὠφυής, nimirum in Ω.

C. Ὀρθὸς, Rectum. Pro Rectum & æquum. Plato, τῷ δὲ μεταφορᾷ δῶρα οὔτ' αὖ φρὰ ἀγαθὸν ὅτε θεὸν δοῖ ποτε τό γε ὀρθὸν δέχεσθαι, ab improbo autem nec virum bonum nec deum vnquam se donari velle æquū est, vt Cic. vertit. Ab Aristot. dicūtur etiam ὀρθαὶ πολιτεῖαι quæ reuera tales sunt & rectè eo nomine appellantur: quibus opponuntur αἱ παρεκβεβηκυῖαι, Polit. lib. 3, cap. 7, & 10. Et lib. 4, cap. 2, ὧν τῶν τρόπων μεθ' ἕν τῶν πολιτειῶν διεκρίνομεν τρεῖς, μίαν μὲν τὴν ὀρθὴν πολιτείας, βασιλείαν, ἀριστοκρατίαν, πολιτείαν· τρεῖς δὲ τὰς τούτων παρεκβάσεις, τυραννίδα μὲν βασιλείας· ὀλιγαρχίαν δὲ, ἀριστοκρατίας· δημοκρατίαν δὲ, πολιτείας. Itémque quod Plato dicit, λέγω δὴ ὀρθότερον, Cic. interp. Dictu verius & melius, pag. 16 mei lexici Ciceroniani. Sic accipitur & apud Sophoclem, ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄρα, id est ἀληθῆ, vera. Et ὀρθὰ λόγῳ, reuera. AT Ὀρθῇ apud Demosthenem pro ὀρθῶς, Recté. vbi subaudiri existimatur ὁδῷ.

AT Ὀρθαὶ à Græcis dicuntur meniana & podia siue pergulæ, cuiusmodi proiecta sunt quæ mutulis quiescunt & sustētantur: vt scribunt Theod. & Honor. impp. l. 8, Cod. De ædificiis priuatis. v.l.

C. Ὀρθόδωρον, Palma porrecta, hoc est Quæ non contracta est, sed in rectum explicata. Eodem nomine & mensura dicitur qua palma porrecta & extensa patet. hoc est, Interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν & extremitatem digiti medii, quod etiam δῶρον dicitur: Latinis Palmus. Pollux lib. 2, τὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἕως ἄκρου δακτύλου, ἡ πᾶσα χείρ, ὀρθόδωρον. Ab aliis exponitur Spithama, teste Hesych.

C. Ὀρθοθύρη, Ianua erecta & in altum tendens. Crates apud Etymologistēn scribit Homerum ὀρτοθύρη dixisse pro ὀρθοθύρη, exponens θυρεὰ τοῖς ἔχουσι καὶ τὰ ὑπόθρα φέρουσα: quam & alii ὑψηλὴν θύραν exponunt.

C. Ὀρθοκάνθον apud Theophrastum legitur Historiæ plantarum lib. 3, sub finem, de smilace, ἔστι δὲ ἐπιφυλόκαρπον, οὗ καρπὸς ἀκανθώδης. καὶ ὥστε τὸ ὀρθόκανθον. vbi Gaza vertit Præhorridus. Sed quum apud Plinium libro 16, cap. 36, de hac smilace siue cilicia hedera legam, Dēsis geniculata caulibus, spinosis fruticosa ramis, suspicor reponendū πορφυράκανθον (est ENIM Πορφύκανθος, Qui spinosis ramis est.) Saltem ὀρθάκανθον tolerabilius.

C. Ὀρθοκέρως, Caput erectum habens, vel Cornua erecta habens Iliad. θ, Ἔδοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιρεόων, vbi Eustathius exponit χαίροντα καὶ ὀρθοκεφάλων, vel ὀρθοκεφάλων: eo quòd Atticis κρᾶρα significet τὰ κοῖλα τῆς κεφαλῆς. Itidémque Odyss. μ, βοῶν ἕνεκ' ὀρθοκραιρεόων expon. ὀρθοκραιρεῖς, αἱ ὄρθιαι τῶν κεφαλῶν καὶ γαῦροι, ἢ τὰ ἀγελαῖον καὶ αὔτοτα κρᾶρα, id est κεφαλή. Vnde Ῥωμαικῶς naues quoque appellari ὀρθοκράρας dicit. vt Iliad. σ, initio, Τὸν δ' εὗρε τρεφόμενον νεῶν ὀρθοκραιρεόων. nonnulli verò κρᾶρα, quum nauibus tribuitur ὀρθόκραιρος, accipiunt pro κεραία, id est antenna: alii ἢ τὰ τῶν τροπαίων καὶ τὰ φρύγματα αὐτῶν τῶν ἐπιτάσεων, naues, ὀρθοκράρας vocari tradunt.

C. Ὀρθόκωλοι, Vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, vt annotauit Galenus Comment. 3, εἰς τὸ τῶν ἰατρῶν. Gorr. At in v. lex. ex eodem libro non ὀρθόκωλον affertur, SED Ὀρθόκυλοι, significari eo dicentibus mēbrum ita depraauatum vt flecti nequeat. Rectius verò Gorræus ὀρθοκωλον scribit.

C. Ἐξορθοῦς, Rectus. Item Plenus. Persolutus. v.l.

Ὀρθῶς, Recté. seu Vt par est & decet. Isocrates Areopagitico, τὰ καθ' ἡμέραν ἕκαστον ὀρθῶς καὶ νομίμως πραττόντες. Xenophon Pædiæ lib. 4. ἀποκτείναι, ὀρθῶς ποιοῦντες. Alexander magnus in epistola ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοῖς ἀκροαματικοῖς τοὺς λόγους.

ex Gazæ interpretatione. Referri huc potest Sophocleum illud in Antigone, pagina 263 meæ editionis, ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεὶ, veritas res est quæ recto semper tramite procedit. Item ὀρθὸς λόγος apud Thucydidem libro 2, rectum consilium. Sed & homo aliquis ὀρθὸς dicitur, cui opponitur peruersus & σκολιός. Plutarchus Pericle, χρώμενος αὐτῷ τοῦ τῆς βέλτιστον ὀρθῶς καὶ ἀνεγκλήτῳ, Sincero. Præterea aliquid ὀρθὸν esse dicitur pro Rectum & æquum. Plato, τῷ δὲ μεταφορᾷ δῶρα οὔτ' αὖ φρὰ ἀγαθὸν ὅτε θεὸν δοῖ ποτε τό γε ὀρθὸν δέχεσθαι, ab improbo autem nec virum bonum nec deum vnquam se donari velle æquū est, vt Cic. vertit. Ab Aristot. dicūtur etiam ὀρθαὶ πολιτεῖαι quæ reuera tales sunt & rectè eo nomine appellantur: quibus opponuntur αἱ παρεκβεβηκυῖαι, Polit. lib. 3, cap. 7, & 10. Et lib. 4, cap. 2, ὧν τῶν τρόπων μεθ' ἕν τῶν πολιτειῶν διεκρίνομεν τρεῖς, μίαν μὲν τὴν ὀρθὴν πολιτείας, βασιλείαν, ἀριστοκρατίαν, πολιτείαν· τρεῖς δὲ τὰς τούτων παρεκβάσεις, τυραννίδα μὲν βασιλείας· ὀλιγαρχίαν δὲ, ἀριστοκρατίας· δημοκρατίαν δὲ, πολιτείας. Itémque quod Plato dicit, λέγω δὴ ὀρθότερον, Cic. interp. Dictu verius & melius, pag. 16 mei lexici Ciceroniani. Sic accipitur & apud Sophoclem, ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄρα, id est ἀληθῆ, vera. Et ὀρθὰ λόγῳ, reuera. AT Ὀρθῇ apud Demosthenem pro ὀρθῶς, Recté. vbi subaudiri existimatur ὁδῷ.

AT Ὀρθαὶ à Græcis dicuntur meniana & podia siue pergulæ, cuiusmodi proiecta sunt quæ mutulis quiescunt & sustētantur: vt scribunt Theod. & Honor. impp. l. 8, Cod. De ædificiis priuatis. v.l.

C. Ὀρθόδωρον, Palma porrecta, hoc est Quæ non contracta est, sed in rectum explicata. Eodem nomine & mensura dicitur qua palma porrecta & extensa patet. hoc est, Interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν & extremitatem digiti medii, quod etiam δῶρον dicitur: Latinis Palmus. Pollux lib. 2, τὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἕως ἄκρου δακτύλου, ἡ πᾶσα χείρ, ὀρθόδωρον. Ab aliis exponitur Spithama, teste Hesych.

C. Ὀρθοθύρη, Ianua erecta & in altum tendens. Crates apud Etymologistēn scribit Homerum ὀρτοθύρη dixisse pro ὀρθοθύρη, exponens θυρεὰ τοῖς ἔχουσι καὶ τὰ ὑπόθρα φέρουσα: quam & alii ὑψηλὴν θύραν exponunt.

C. Ὀρθοκάνθον apud Theophrastum legitur Historiæ plantarum lib. 3, sub finem, de smilace, ἔστι δὲ ἐπιφυλόκαρπον, οὗ καρπὸς ἀκανθώδης. καὶ ὥστε τὸ ὀρθόκανθον. vbi Gaza vertit Præhorridus. Sed quum apud Plinium libro 16, cap. 36, de hac smilace siue cilicia hedera legam, Dēsis geniculata caulibus, spinosis fruticosa ramis, suspicor reponendū πορφυράκανθον (est ENIM Πορφύκανθος, Qui spinosis ramis est.) Saltem ὀρθάκανθον tolerabilius.

C. Ὀρθοκέρως, Caput erectum habens, vel Cornua erecta habens Iliad. θ, Ἔδοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιρεόων, vbi Eustathius exponit χαίροντα καὶ ὀρθοκεφάλων, vel ὀρθοκεφάλων: eo quòd Atticis κρᾶρα significet τὰ κοῖλα τῆς κεφαλῆς. Itidémque Odyss. μ, βοῶν ἕνεκ' ὀρθοκραιρεόων expon. ὀρθοκραιρεῖς, αἱ ὄρθιαι τῶν κεφαλῶν καὶ γαῦροι, ἢ τὰ ἀγελαῖον καὶ αὔτοτα κρᾶρα, id est κεφαλή. Vnde Ῥωμαικῶς naues quoque appellari ὀρθοκράρας dicit. vt Iliad. σ, initio, Τὸν δ' εὗρε τρεφόμενον νεῶν ὀρθοκραιρεόων. nonnulli verò κρᾶρα, quum nauibus tribuitur ὀρθόκραιρος, accipiunt pro κεραία, id est antenna: alii ἢ τὰ τῶν τροπαίων καὶ τὰ φρύγματα αὐτῶν τῶν ἐπιτάσεων, naues, ὀρθοκράρας vocari tradunt.

C. Ὀρθόκωλοι, Vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, vt annotauit Galenus Comment. 3, εἰς τὸ τῶν ἰατρῶν. Gorr. At in v. lex. ex eodem libro non ὀρθόκωλον affertur, SED Ὀρθόκυλοι, significari eo dicentibus mēbrum ita depraauatum vt flecti nequeat. Rectius verò Gorræus ὀρθοκωλον scribit.

C. Ἐξορθοῦς, Rectus. Item Plenus. Persolutus. v.l.

Ὀρθῶς, Recté. seu Vt par est & decet. Isocrates Areopagitico, τὰ καθ' ἡμέραν ἕκαστον ὀρθῶς καὶ νομίμως πραττόντες. Xenophon Pædiæ lib. 4. ἀποκτείναι, ὀρθῶς ποιοῦντες. Alexander magnus in epistola ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοῖς ἀκροαματικοῖς τοὺς λόγους. quæ Gellius interpretans, dicit eum non rectè fecisse quòd disciplinas quibus ab eo eruditus foret, libris foras editis inuulgasset. sicut Plato in Philebo, ἀπολλάκις αὐτοὺς αἰαμμνήσκομαι, ὀρθῶς δρῶντες, Rectè, Vt par est. Thucydides libro 6, pag. 200, νομίζων πολὺν οὐκ ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι. Aristoteles Rhetoric. lib. 2, οὐκ ὀρθῶς τοῦτο διξάζουσι. Demosthenes Philippica 1, ὀρθῶς μὴ οἴεσθαι. λογισάσθω μὴ πῶς. Rursum Xenophon Pædiæ libro 2, νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν. Et Hellenecōn lib. 6, ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος τοῦ Κλειτέλους. Item, ὀρθῶς ἔχειν aliquid dicitur. Et apud Thucydidem, τὰ μὴ ὀρθῶς ἔχοντα, quod scholiastes exponit ἄδικα. Plato verò cum infinitiuo, ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, pro Rectè talia reprehenduntur, seu Meritó.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, Rectitudo, Plutarchus De fraterna amicitia, ἁπλότητα μὲν, τὴν ῥαθυμίαν τῶν ἀδελφῶν ὀνομάζουσιν· ὀρθότητα δὲ, τὴν σκαιότητα. vbi de recto quasi tramite dicitur, quem aliquis in vita sua insistit: cui opponitur σκολιότης, peruersitas. Quum verò ei genitiuus additur, vt apud Nazianzenum, ὀρθότης λογισμῶν, reddēdum potius est Recta consilia. Sic ὀρθότης βίου, vita rectè instituta. Et apud Platonem in Cratylo, ὀρθότης ὀνομάτων, nomina rectè & verè rebus imposita: τῶν ὀνομάτων ἡ ὀρθότης τοιαύτη τις ἐβούλετο εἶναι, οἷα δηλοῦν ὅτι ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων.

Ὀρθόω, ῶ, Fut. ώσω, Erigo. Homerus Iliad. η, ὁ δ' ὕπνου ἐξέπτα νύσθη Ἀσκάλαφον ἐγχεμφορεῖς. τὸν δ' αὖ ὑψ' ὀρθωσεν Ἀπόλλων. Plutarchus Ad præfectum indoctum, οὔτε γὰρ πίπτοντος ἐστὶν ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντος, lapsum erigere. Pro Erigo, vel Eleuo, Attollo, accipitur & apud Aristotelem, καὶ τὸ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὀρθοῦσιν αἱ μέλισσαι καὶ ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα, ὅπως δ' αὐξωνται ὑπέρανω. quem locum sic reddit Plinius, non tamen interpretans verbum ὀρθοῦσιν, Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis, à solo fornicatis, ne desit aditus ad sarciendum. Pass. ὀρθοῦμαι, Erigor, seu Erigo me. Homerus Iliad. β, & Il. ψ, Ἔγερθ' ἡ ὀρθωθείς, quum sese erexisset. Et Iliad. κ, de Nestore ἄνῃ ἐνὶ μαλακῇ, iacente, Ὀρθωθεὶς ἡ ἀρ' ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας, quum è strato corpus erexisset. His addi potest locus Xenoph. Pædiæ libro 8, pagina 142. qui & ab Athenæo citatur libro 11, ποσοῦτον δὲ πίνουσιν ὥστε αὐτὰ τὰ εἰς φέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἥδιστα, solebant enim olim κατακλίνεσθαι in compotationibus & cœnis. vt sensus sit, Quum erigere se amplius nequeunt & exire. vel Quum non amplius possunt erecto corpore exire. Metaphoricè verò dicitur aliquis rempublicam ὀρθοῦν, labascentem videlicet aut nutantem. vt Cicero, Possumus etiam nunc rempublicam erigere, si communi consilio negotium administrabimus. Et Claudianus dicit, —patriam præcepta Platonis Erexere tuam. Æschines, τοῦτο γὰρ ὀρθοῖ πολὺ δημοκρατίαν. Plutarchus Fabio, πολὺ ἠρεμοῦσαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σάλῳ σφοδρῶς ὥρθωσε καλῶς, probè erexit. Synesius epistola 103, φιλοσοφίαν ἐκανῶ τῶν πόλεις ὀρθοῦν, respublicas erigere & è calamitate ad felicem statum excitare. ‖ Ὀρθόω, Rectum facio. Epigrammatum lib. 2, Ὀρθοῦσαι τὸν κυρτὸν ὑποχόμβος Διόδωρον Σωκλῆς, pollicitus se rectum facturum Diodorum qui gibbosus erat. Aristoteles Ethic. lib. 2, cap. 8, οἱ τὰ διεσταλμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. ‖ Item Dirigo. vt quum architectus suum κανόνα ὀρθοῦν dicitur. Athenæus libro 12 ex Sophocle, ὡς τέκτονος Παρὰ σάθμῳ ἰόντος ὀρθοῦται κανών. Sed & ὁ ἄνεμος dicitur ὀρθοῦν πρὸ ναῦν pro κατευθύνειν, quum ei secundus est, & facit vt recto tramite progrediatur. Quò pertinet ὀρθοῦσθαι quod significat Prospero successu vti, & rem bene gerere, sicut εὐοδοῦσθαι. Atque ita Thucydidis scholiastes libro 3, pag. 97. καὶ πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο, ἀδ ωσάπερ λέγων ἔχουσα τοῖς πειούσις τῶν πολιτῶν, expon. ἀδρομοῖν. (At lib. 6, pag. 200 μάλιστα δὲ ἂν ὁ πειοῦτος καὶ τὰ τῆς πόλεως δι' ἑαυτὴν βούλοιτο ὀρθοῦσθαι, exponit ἴσασθαι. quod interpretari queas In bono statu esse) Et libro 3, ὀρθοῦνται τὰ πλείω, prosperos plerunque successus habent. Et, εἰ μὴ μὴ ὀρθωθῇ, si non rectè cederet. Et τὸ ὀρθούμενον, felix successus: εὐπραγία, vt scholiastes exponit apud Thuc. l. 4, p. 117,

καὶ ἐλάχιστ' αὐ οἱ πιοῦσι πιαίοντες, δίξῃ τὸ μὴ παρ' ὀρθουμένῳ αὐτῷ πιστεύοντες ἐπαίρεσθαι, in prospero successu. Ex eodem affertur ὀρθουμένη πόλις, pro Ciuitas fortunata & rectè constituta.

Ὄρθωσις, εως, ἡ, Erectio vel Directio. ET Ὀρθωσία, ας, ἡ, quod Suidas itidem exponit ὄρθωσις. Alias Ὀρθωσία Dianæ cognomentum est, παρὰ τὸ ὀρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων, vt in meo lex. veteri docetur: vel (vt alii) quòd parientes subleuet & opem eis ferat. Meminit Pindarus in Olymp. & Lycophrõ. ET Ὀρθώσιος Ζεύς, Iupiter stator: quem ὅθεν ἵδρυσιν Διὶ Plutarch. in Romulo appellat, pag. 52 meæ editionis. (Perperam verò alicubi scriptum REPERITVR Ὀρθόσιος) Magis tamen propriè ὀρθώσιος diceretur Iupiter ab erigendis iis qui labascebant & inclinabant: vel etiam quòd prosperos successus daret.

C. Ἀνορθόω, ῶ, Rursus erigo. Instauro, Reædifico. Histor. eccles. lib. 4, in epistola Petri Alexandrini, τοὺς Βηρωθίων ἐκκλησιαστικοὺς ἐμπεσόντας, ἐξ οἰκείων ἔθνων αὐθορμήτως κατηνάγκασεν. id est, Propriis facultatibus denuo extruere coactus est: vt vertit Budæus. Atque hic αὖα reiterationem significat. ‖ Interdum verò αὐθορμῶ est simpliciter Erigo lapsum: vel Erigo extruendo, Extruo, Excito. vt Cicero dicit Excitari sepulchrum, Extrui sepulchrum, pro eodem. Xenophon, τὸ τεῖχος τῆς Ἀθηναίας ὀκτὼ βασιλεὺς ἐκεκράτει αὐθορμῶν. ‖ Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, In meliorem statum restituo. Plato Polit. 1, τὰ ἄλογα καὶ κακὰ μεταχειρίζεσθαι αὐθορμῶντα.

c. 2. Ἐπανορθόω, In integrum restituo, Corrigo, Emendo. Isocr. Areop. ὅπως ἐπανορθώσωσιν αὐτῶν, videlicet τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην. Idem De pace, ἐπανορθώσωμεν τὰ τῆς πόλεως καὶ βελτίω ποιήσωμεν. Alteri eius loco similis est hic Aristot. οὐκ ἔστι ἐλάττον ἔργον ἐπανορθῶσαι ἢ πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ὀρθῶς. Xen. σφαλεῖσαν πλεῖστα ἐπανορθῶσαι. Ex Aristot. autem ἐπανορθωτὴς πλείστων, pro Subleuare, Erigere. Sed & pass. ἐπανορθοῦσθαι actiua signif. sicut mediũ ἐπανορθώσασθαι. Isocr. Arch. παρὰ πολλὰς συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολλὰς χρείας, emendant & corrigunt. Demosth. Olynth. 1, ἃ ταῦτ' ἐπανορθωσάμεθα τοῖς πεπραγμένοις ἀεί. ἔνια δ' ἀποτετύχαμεν. Idem in Dionysod. ἐπανορθωμένοι τὸ ἀκυρον συμβαίνον. vbi Budæus vertit, Vt quod fortuitò acciderat, emendarent atque restituerent. Plato Polit 2. ἐὰν δὲ ἐαθ' ἁρπαγῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, si cubi lapsus sit, potest emendare. Æschin. contra Timocr. αἰ γὰρ ἔμελλον ἀπὸ πάντων τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦσθαι. Plut. Pericle, ἐπανορθούμενος παρὰ δόξαν τὸν δῆμον. Alias passiuè quoque vsurpatur. Dem. Philipp. 3, καὶ οἴομαι καὶ νῦν ἐπανορθωθῆναι αὐτὰ τὰ πράγματα. Idem Pro corona, τί δὴ οἰκείων, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξενικῶν, οἷς ἐπίστης, ἐπανόρθωται δίκας;

Ἐπανόρθωμα, ατος, τὸ, Quod emendatum & correctum est. vel Emendatio, Correctio. Aristot. καὶ ὀπτέκκεις, δίκαιον οὐ ὄθιν, οὐκ ἐν τὸν νόμον δὲ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου. emendat enim & temperat ἡ ὀπτέκεια id quod in iure legali nimis rigidum est.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, Emendatio, Correctio, Restitutio in integrum. Demosth. καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ νόμου. Et ἐπανόρθωσις in sermone est, quum errantem reprehendimus, & ostendimus quomodo loquendum sit. Plutarchus Apophth. de Demetrio qui εὐαρεστίζε pro concione, Τῶν δὲ καταθορύβων πολὺς ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι βοφωνησάντων, Οὐκοῦν (ἔφη) καὶ τῆς ἐπανορθώσεως ταύτης ἄλλοις ὑμῖν πυνθανόμενοις ὀπτὶ δίδωμι μεδίμνους. Ἐπανόρθωσις vocatur etiam ῥῆμα quoddam λέξεως: de quo Iul. Ruf. Ἐπανόρθωσις est quum supradictum verbũ verbo sequenti corrigitur: vt Non subripere, hoc est furari. Latinè dicitur correctio.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, Corrector, Qui emendat.

Ἐπανορθωτικὸς, Qui corrigere & emendare potest.

c. 2. Ἀνεπανόρθωτος, Inemendabilis, Qui emendari & corrigi nequit. Philo De mundo, ἀνεπανόρθωτα τὰ τοῦ Θεοῦ, Dei opificia maiora sunt & perfectiora quàm vt emendari queant. Idem ἀδιόρθωτος

C. Ἀπορθόω, Erigo. Item Dirigo, Directum reddo: ἀπευθύνω. Ex Plat.

C. Διορθόω, Emendo, Corrigo, Integritati suæ restituo. idem cum ἐπανορθόω, ac vt suprà habuimus ἐπανορθῶν πολιτείαν, sic & διορθοῦν πόλιν dicitur pro Corrigere & constituere, Emendare quæ vitiosa in ea sunt, & aut in pristinum aut meliorem statum reducere. Isocrates Euag. παραλαβὼν γὰρ τὴν πόλιν ὀκτὼ καὶ δεκαετῆ χρόνον, καὶ διὰ Φοινίκων ἀρχὴν ἔτη πεντήκοντα καὶ διὰ τὴν ἐμπειρίαν χρωμένην, καὶ διὰ ταῦτα πάντα διώρθωσε. Itè in media & pass. voce, significatione tamen actiua. Idè in Nic. ἐάσας ἑτέρους ὀκ πάντῃ τῶν τὰ σφετέρ' αὐτῶν διορθουμένους, id est (inquit Budæus) Res suas afflictas erexisse & reparasse, Res suas collapsas restituisse & erexisse. Demosthenes Philipp. 4, ὡς καὶ γλυκύτατ' αὐτόνομος, διορθοῦσθαι δεῖ, corrigere & emendare oportet. At Philippica 3 dicit, ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι πάντα τρόπον. Scriptum etiam aliquod διορθῶ dicimur quum emendamus & depraua ta restituimus, mendosàque corrigimus. Plutarchus Alexandro, καὶ τὴν ἰλιάδα τῆς Πτολεμαίου δρῆσιν ἐρρωμένοι καὶ νομίζων κτῆμα, ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος. Athenæus lib. 7, ἡνίκ' ἡμαρτηκὼς τὴν ἐπιχώριον τοῦ δράματος, ἢ δίκαιον τὸν οἰκεῖον, αὐτὸς διορθώσας ἐξέμαθεν. ‖ Διορθοῦσθαι alia etiam significatione accipitur. Æschines pag. 43, ὀκτὼ δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο, id est (inquit Budæus) Recta facie dicebat, Audacter spondebat. Idem in eadem τοῖς ἀκροατὴς. oratione paulo antè dixerat, οὐκοῦν δ' εἰπεῖν, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' αἰδῶς πλείστου ἀχθεσθῆ ἐμοὶ ἀλλ' ὑμετέρου (τοῦτο γὰρ τοῖς διορθώσεσι) πολλὰ πολλαῖς τὰ κατ' ὀφθαλμοὺς. Quibus in locis (inquit Bud. pag. 311) haud sciam an Recta facie dicere, significet, hoc est, Non verecundè proloqui, τὸν γὰρ τοῖς διορθώσεσι, Hoc enim audebo dicere, Non verecundè dicere, Non dico timidè. Phalaris Teucro, καὶ τίνι τὰ κατὰ ἀνάδεξαι τοῖς ἐμοὶ γαμαιζῆς ἢ παιδὸς, μὴ μάλιστα ὡς ἐωρᾶς διόψεσθαι, ἢ χρὴ ὀφεῖν ὀφεῖν ἐπ' ἐμοὶ διορθώσεσι, Planè dicito, quum dotem promittes, dotem me non tam dare quam debitum patri reddere. id est, Audacter & ingenuè affirmato. Vt sit ferè illud Satyrici, satyra 10, Hoc recto vultu solum, & hoc pallidus optas. Et 6, Cumque palpitaris ducibus præsente marito Ipsa loqui recta facie strictisque mamillis. Cui verbo opponitur ἐγκαλυπτέσθαι, quod fit quum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, vt idem in eadem, ἐφ' οἷς οἱ σωμαστοῖς ἐνεκαλύπτετο, hoc est ἠρύθριᾶν. Hactenus Bud. Sed forrassis in eiusmodi locis dicat aliquis respici ad eam figuram quam ἐπανορθωσιν vocat, quum verbum præcedens sequenti corrigunt, vt Isocrates Panathenaico, εἰς τὸ πλῆθον οὐκ αὐτοῖς ἀλλὰ μανίας, nam & Æschines ibi dicit, κατ' αἰδῶς πλείστου οὐκ ἐαυτοῦ ἀλλ' ὑμετέρου.

Διόρθωμα, Correctio, Emendatio. idem cum ἐπανόρθωμα. Aristoteles Polit. 3, δεύτερος δὲ πλοῦς αὐτοῦ, τοιοῦτος τοιοῦτῳ τινὶ διορθώματι δικαιοῦν. Alioqui διόρθωμα significat potius factum aliquod quo corriginus & emendamus aliquid.

Διόρθωσις, εως, ἡ, Correctio, Emendatio, Ipsa emendandi & corrigendi actio. Aristoteles Polit. 6, τῶν πολιτικῶν τοῖς δικαστικοῖς καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Budæus. p. 311 διόρθωσιν propriè esse scribit quando quis lapsabundus quippiam nanciscitur vnde ipse erigitur, aut quum se ipsum erigit. cuius expositionis occasionem sumpsit ex his verbis quæ in lexico suo citat, διόρθωσις λέγεται ὅταν ὀφθαλές τι πάθῃ ἐν τῷ σφάλματι διορθώσεως. Idem & in sermone dici potest.

Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, Corrector, Qui emendat & corrigit,

Διορθωτικὸς, Qui emendare & corrigere potest. Idem cum ἐπανορθωτικός.

c. 2. Ἀδιόρθωτος, Inemendabilis, Qui corrigi & emendari nequit, idem cum ἀνεπανόρθωτος.

c. 2. Ἐπιδιορθόω, Insuper corrigo & emendo: seu Corrigo quod dixi aut feci. Vtitur Hermog.

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, Subsequens correctio, Eorum quæ dicta sunt correctio: quum subsequenti dicto mollimus verbum durius: & veluti nos in sermone reprehendimus. Contrà προδιόρθωσις, quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus. Προδιεκπέσαι igitur (inquit Budæus pag. 577, quum citasset locum quendam Hermogenis) & προκαθαιρῶ pro eodem dixit: quæ etiam προδιόρθωσις & ὀπτιδιόρθωσις, si ordo dicendi cõuertatur: vt scilicet sit ὀπτικαθαιρῶ, non προκαθαιρῶ: & ὀπτιδιεκπέσαι, non προδιεκπέσαι. Quibus subiungit hunc eiusdem rhetoris locum, διεκπίπτει τὰ κακόζηλα οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκαθαιρῶ, ἀλλὰ καὶ τῇ ὀπτιδιορθώσει καλουμένῃ. Aliquanto post hoc ὀπτιδιορθώσεως exemplum ex eodẽ affert, οὐ γὰρ ποτ' οὐδὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ προῖν. Idem Budæus in suo lexico ὀπτιδιόρθωσις interpretatur, Manus extrema emendationis: remittens ad Chrysost. in epist. 2 ad Cor. cap. 3, pag. 22 & 23: & in epist. ad Tit. cap. 1, p. 97.

Ἐπιδιορθωτικὸς, οῦ, ὁ, Qui ad corrigẽda superiora adiicitur, Quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog. οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἐπιλαβέ τι ὀπτιδιορθωτικὸν καὶ τοῦτο, id est ἀποφασιωτικόν. dicitur enim & hoc ἀποφασιωτεῖσθαι.

c. 2. Προδιόρθωσις, Præcedens correctio: figura quæ & προκαθαιρῶ & προδιεκπέσαι dicitur: opposita τῇ ὀπτιδιορθώσει. Aquila, Προδιόρθωσις, præcedens correctio. Hæc figura, vbi aliquid necessarium dictu & insuaue audientibus, aut odiosum nobis, dicturi sumus, præmunit. Exemplum apud Ciceronem frequens: Quanquam sentio quanta hoc cum offensione dicturus sim, dicendum est. Sic Plato in Sympos. versus quosdam recitaturus, præfatione veniam deprecans, αἰτῶ, ἐπέχω δ' ἐμοὶ τὶ καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. Cuius loci meminit Hermog.

C. Ἐξορθόω, Erigo. Et pass. Ἐξορθοῦμαι, signific. actiua pro ἐξορθῶ. Sophocl. Antig. τὴν σὴν ἐξόρθου βίον, vitam tuam erige. id est stabili & confirma. Exponitur etiã Instauro, vt αὐθορμῶ. Item Corrigo, Dirigo, ex Basil.

C. Κατορθόω, Erigo, Instauro. vt αὐθορμῶ. Paralipomenon lib. 2, cap. 15, κατωρθωσε τὸ θυσιαστήριον, instaurauit altare. καταρθῶ frequentius vsurpatur pro Feliciter & prosperè rem aliquam gerere, Prospero successu aliqua in re vti: ac interdum absolutè ponitur, interdum cum accusatiuo cõstruitur. Isocrates Paneg. ὥστε πολλάκις ἐν αὐτοῖς καὶ τοῖς φρονίμοις ἀτυχεῖν, καὶ τοῖς αὐτοῖς καταρθοῦν. Idẽ in Areopagita, ἐὰν καὶ καταρθώσωσι τοῦτο πολλοὶ πολλάκις. Vbi nota construi cum præpositione ἐν & περὶ. Sicut verò in priori loco ἀτυχεῖν & καταρθοῦν sibi opposuit, sic etiam ἐν τῷ περὶ Νικοκλ. eadem ab eodem sibi opponuntur. Idem rursus opponit sibi ἁμαρτάνειν & καταρθοῦν, in Areopagita, τοῖς ὀλίγα μὲν καταρθοῦσι, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνουσι. Itidem Thucydides lib. 6, pag. 201, & Demosthenes ad Philippi epist. sibi opponunt καταρθῶσαι & πλαῖσαι. Rursum Isocrates in eadem oratione opponit inter se καταρθοῦν & ἡπᾶσθαι, quũ scribit, ἐν οἷς ἡττηθέντες μὲν ἀξιόχρεῖα ἐξαφθαρήσονται, καταρθώσαντες δὲ μᾶλλον εἰς τὸν ὀπτὶ λοιπὸν χρόνον δουλεύσουσιν. Construitur etiam cum accusatiuo, vt paulo antè dictum est. Demosthenes Pro corona, πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατόρθωσε δι' ἐμοῦ. Paulo post, τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν δοῖ θεὸν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Herodian. lib. 4. εἰ μή τι ἐν τοῖς πρόσθεν ὁρμαῖς κατορθώσειν, si modò primis cõgressibus parum ex sententia res gesserint. Et lib. 3, οὐ γὰρ παντάπασιν ἀπρακτος ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μείζονα καταρθώσας ὧν ἤλπιζεν, neque enim planè infectis rebus rediit, sed maiore quàm speraueret successu. Chrysostomus, καταρθοῦσι τοῖς πολέμοις, felici successu gerunt. Nisi malis, Prosperis successibus conficiunt. Et καταρθοῦν τὸν κίνδυνον, certamen pro animi sententia gerere. Theophrastus Historiæ plantarum lib. 4, capite 12, καταρθοῦν ὀλίγα πρὸς τὴν ἐργασίαν, parum prospero vti successu. At καταρθοῦν πρὸς σωφροσύνην exponitur Omnes partes tẽperantiæ implere. Pass. καταρθοῦμαι, Felici successu geror. Thucydides lib. 6, pag. 202, γνόντας ὅτι ὀπτιθυμία μὴ ἐὰν τὰ καταρθοῦσθαι, πρόνοια δὲ πλεῖστα. Philo De vita Mosis lib. 1, τὰ μὲν ἄλλα μόνοις ἡμῖν, ὡς ὀπτὶ καταρθωμένοις πᾶσι, ἀνθήσει), tanquam omnibus iam bene gestis. Herodiã. lib. 1, τὰ ὑμῖν αὐθρείως καταρθωθέντα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis. A Demosthene verò in oratione Pro corona, καταρθοῦσθαι & ὡς ἑτέρως συμβαίνειν sibi opponuntur. Καταρθοῦν nonnunquam reddere possumus Feliciter conficio, Ad felicem exitum rem aliquam perduco: quo modo quidam etiam superiorum locorum accipi possunt. Herodian. lib. 2, αἰαμωπὶ καὶ ἀκοντὶ ποσοῦτα καταρθωκότα. vbi Politianus vertit, Tanti effectorem operis. Et lib. 1, καταρθοῦν δ' αὐτὰ βεβαιοῦν, ὑμέτερον ἔργον. Et libro 6, τὰ πολεμικὰ τῆς χρείας ἀπαιτούσης γυναικὸς καταρθοῦσι. Nonnunquam interpretari possumus Constituo, καθίστημι: seu Prospero successu vsus constituo vel compono. Herodian. lib. 3, καταρθώσας δὲ τὰ κατ' πῶν αὐταπολῶ, rebus ad orientem prosperè gestis & constitutis. Eodem libro, μετὰ τὸ πάντα καταρθῶσω, καὶ τὴν ἐν ἀμεριμνῷ βίῳ, rebus omnibus ex sententia compositis.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, Res feliciter gesta, Facinus felici successu patratum. Plutarchus, ὡς μέγα κατόρθωμα πεπίστων. Annotat tamen Phrynichus, quanuis κατορθοῦν sit verbum probatissimum, verbale nomen κατόρθωμα τὸ ἀδόκιμον, ac potius pro eo dicendum αἰδραζάθημα. ‖ Κατόρθωμα, Rectè factum. Cicer. lib. 3 De fin. Quæ autem nos aut recta aut rectè facta dicamus, si placet, illi autem appellant κατορθώματα, omnes numeros virtutis continent. Idem eodem libro, Quemadmodum opportunitas non fit maior productione temporis, sic recta affectio. κατόρθωσις enim ita appello, quoniam rectum factum κατόρθωμα. Idem lib. 4, Illud enim rectum quod κατόρθωμα dicebas, contingit sapienti soli. Et libro 1 De officiis, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune quod ii καθήκοντα vocant.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, Felix rei susceptæ gestio & administratio, seu Res feliciter gesta. Prosper successus. Herodianus libro 3, μεταλαχὼν δὲ τὸ μέρος τοῦ κινδύνου, μεθέξεις καὶ τοῦ μεγίστου τῆς κατορθώσεως πόνου, id est, Politiano interprete, Nam quum in partem veneris periculi, etiam re confecta in partem maximi honoris veneris. ‖ Item Recta effectio, vt Cicero interpr. paulo antè in κατόρθωμα.

Κατορθωτικὸς, οῦ, ὁ, Qui rectè efficere omnia solet. Vel, Ad res feliciter gerendas idoneus, Qui pro animi sententia efficere solet quod susceptum: cui opponitur ἁμαρτητικὸς, offensator. Aristoteles Ethicũ lib. 2. cap. 3. τοῖς πάντα μὲν τοῦτο ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός, Prosperè ei omnia succedunt, Rectè efficere omnia consueuit. Contrà ἁμαρτητικὸς τοῦ πλαίειν εἰς θεὸν, qui quasi in offendicula incurrere solet: ὁ ὀπτυχεικὸς, qui sæpe excidit ab ea quod suscepit & quod efficere contendit. Et Budæus annotat hominem frugi, quique administrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus est, dici posse τῆς οἰκονομίας κατορθωτικόν.

c. 2. Δικατόρθωτος, Qui rectè effici vix potest: vel Qui ex animi sententia difficulter conficitur: Quem quis difficulter assequatur. Gal. ad Glauc. ἔστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἐφ' ἡσεως αὐτῶν δικατόρθωτος.

Ὄρθιος, ου, ὁ, Recta in altum tendens, Arduus. vt ὄρθιος οἶμος, via ardua & acclius. Hesiodus Erg. de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτῶ, Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπὴν δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. vbi obserua viæ arduæ descriptionem, & ὄρθιον οἶμον difficultatem aliquam simul innuere, sicut quum Arduus ascensus & Arduus aditus dicitur. Nonnus verò simpliciter pro Recta in altum tendens accepisse videtur, quum hæc verba Ioannis cap. 14, ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή, ita metaphrasten, Ζωὴ, ἀληθείη τε καὶ ὄρθιος εἰμὶ πορείη· Ζωὴ ἐγὼ βιότοιο καὶ ἀστρατός. Homero quoque ὄρθιος dicitur qui recto corpore est: quo significatu & Ardua cedrus & Ardua ceruix apud Latinos. Theophylactus epist. 15, νεανίας ἀνδρεικὴς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. Et Oppianus lib. 3. De venat. Γολῷ σοῦ ῥοίζω ἢ μάλ' ὄρθιος εἶσιν ἐπ' ἄγκῳ, Ardua & elata ceruice. vel etiã Elato & audaci pectore. Necnõ ὄρθιοι μαστοὶ, mamillæ rectæ siue arrectæ: quibus opponuntur pensiles, vt Plin. appellat. Quales mammas habens puella, ὀρθοπτήθιος DICITVR. Gal. lib. 6. Simp. de epimedio, δύνατ' δὲ καὶ καταπλαπομῶν μαστοὺς ὀρθίους διαφυλάττειν; de cuius

foliis Dioscor.lib.4.cap.19, καπάπλασμα μαστῶν εἰς τὸ μὴ αὐξεσθαι. Vnde Plinius lib.27, cap.9, Folia in vino trita mamas cohibent. Præterea ὄρθιον οἰς, arrecta auris, vt Virgilius loquitur. Lucianus in Tim. ὄρθιον ἐφιστὰς τοῖς, aurem arrigens. ‖ Ὄρθιος νόμος, Orthium carmen: inde dictum fuit quòd voce sublatissima cantaretur. Sic quod Herodotus lib.1 de Arione refert, φανὰ ἐν τῇσι ἑδωλίοισι διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον, ita Gellius libro 16, cap.19. Stánsque in summæ puppis foro, carmen quod ortium vocatur, voce sublatissima cantauit. Quæ interpretatio confirmatur eo quod Homerus dicit. ὀρθὰ αὐέειν, de quo mox. Ar apud Athen.14, ὄρθιοι ῥυθμοί. ‖ Ὄρθιος, Rectus, seu In rectum porrectus: videlicet ἐν ὀλιγοπέδῳ, quo modo & ὀρθὸς supra ponitur, nimirum pro ἰθύς. Theophrast. De causis plantarum lib.3, c.7, πάφροις ὀρύσσοντα, καὶ ὡς πλαγίους, ἵνα τὸ ὕδωρ δέχωνται· καὶ δὲ ὀρθίας. per quas videlicet recto tramite decurrit aqua. Et ὄρθιον ἴχνος apud Xenophontem Cyneg.pag.575. Ibidem, ἐξιλλουσι τὰ ἴχνη ὡς πεφυκε, ἐπιλλαγμενα, τοιφερῆ, ὄρθια, πυκνά, καμπυλα. At ὀρθία φάλαγξ dicebatur (vt tradit Suidas) quæ procederet in cornu, profunditatem habens, latitudine maiorem. qui etiam addit, τοξόμαχοι vocari τὰν τάγμα ὁ αὐτὸ μήκος ἔχει πλέον ἢ βάθος: ὀρθιον autem, ὁ αὖ τὸ βάθος τῶ μήκοις. Geza apud Ælianum vertit Arduus, vt testatur B.

FOEMIN. Ὀρθία, Dianæ cognomentũ, à loco Arcadiæ: vt Hesych. annotat. de qua infra pòst Ὀρθιάδε. Supra verò habuimus Ὀρθωσία Ἄρτεμις. At in v. l. ita, Ὀρθία, lex erat Palladis, argumentum bellicum continens.

NEVTR. Ὄρθιον, Arduum, Arrectum. vt εἰς ὄρθιον. in arduum. Xenophon De re equestri, πάφρον δὲ ὀξυμόλιφον καὶ τοῦς ὄρθιον ἱεμένου. cui mox opponit εἰς τὸ τοξωτόν. Latinis quoque Arduum siue Acclue & Decliue opponuntur: vt ὄρθιον hic fit quod alibi ἀναπτὸς. Itidem Pædiæ lib.2, pag.30, idem dicit, ἢ ὀρέγει τοῦς ὀρθιον ἄμυσα. cui i tidem opponit, ὅτι τὸ τοξωτὸς. At idem in Cynegetico de lepore dixit ὄρθιον φάλγειν aduerbialiter pro Recto vel arduo tramite fugere, vt Budæus interpretatur, εἰ δ' ἔφυγε ὄρθιον, ὀλιγάκις αὖ ἔπαχε τὸ πιοῦτο· νοῦ δ' πειδάλλων τοις ποσὶ ὡς εἰς ἔτραφη, ἀλιστοτατον. Aduerbialiter rursum, ὄρθιον dicitur pro Sublata & intenta voce. Plutarch. De oraculo Pyth. δράσοῦ δὲ αὖθις εἰς φιλοσοφίαν ποιητικὴ κάτεισιν, ὄρθιον καὶ γλυκὺν ἐξιελεοῦσα τῆς νεοις, sublatissima intentissimaque voce exhortans adolescentes. Homerus autem pro hoc ὄρθιον vtitur plurali NVM. Ὀρθία, itidem aduerbialiter, sicut μακρὰ & ὀξέα: (pro quo idem etiam μακρὸν αὔειν dicit) Iliad.λ. Ἔνθα τοῦ ἤνυσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, Ὀρθὰ δ' ἀκαχήσιν, intentissima & sublatissima voce. ἐντεταμένως, μεγάλως, vt Scholiastes exponit. Eundem locum enarrans Eustathius annotat ὄρθια dici Atticè pro ὄρθιον, at ἐμμελῶς τοῦτο per præcedentia duo, μέγα τε δεινόν τε. quibus subiungit, τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ τῆς μουσικῆς ὄρθιος νόμος, ἤγουν ὕμνος, ἐκεῖνος ὢ δῆς εἶν πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὁ ὑμνῶν ἄσας, ποσόν τον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα ἄδυς, ὀκεῖνον ἀναπτῆσαι. Similiter Aristophanis scholiastes, ex Homerico illo loco tradit ὄρθιοι esse αὐλητικὸν νόμον, ὅπου καὶ ὑμνον δεῖ τὸ ἔξ) δύτονον καὶ ἀνάπεσον ἔχειν. Ad ὄρθιον autem νόμον & hæc apud Pollucem pertinent, lib. 4, ἀπὸ δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος νόμος, ἢ ἐξαίρος· ἀπὸ τῆ ἔθνων, ὀξύς. Aliquanto pòst, αὔλημα τῆ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος.

AT Ὀρθιάδε (vt οἰκόνδε, πόλεμόνδε, ἤπειρόνδε, ἀϊδόσδε, φύγαδε) prò τοῦς ὄρθιον, in Arduum. Xenophon in Polit. Lacedæmoniorum, pag 394, νομίζων, εἰ πότ' ἀσκήσαν, πολὺ μᾶλλον αὖ ὀρθιάδε βαίνειν, ἀσφαλέστερον δὲ τοῦ καθαβαίνειν, loca ardua scandere. vulgaræ autem editiones eo loco habent ὄρθια γε, vt & Stobæus: at ὀρθιάδε quidam veteres codices. In eadem porro pagina, παρ' ὀρθίας Philelphus vertit E loco arduo & difficili: ego potius, Ab ara Dianæ Orthiæ. καὶ ὡς πλείστοις δὴ ἐρπάσαι τροιζῆ παρ' ὀρθίας καλὸν θεὶς, μαστιγοῦν τύπεις ἄλλοις ἐπέπεζεν. Atque ex hoc loco emendo quendam Plutarchi in Lycurgo, pag. 93 meæ editionis, pro ὀρθιθίας reponens ὀρθίας. verba eius sunt, de ephebis ad furandum instructis, εἰν πολλοὶ ὅτι τὸ βωμοῦ τὸ ὀρνιθείας ἐωσφόρα, μὴ ἀποθνήσκοντας τοῦς πληγαῖς. Atqui & in Apophthegmatis, pag. 111 meæ editionis, οἱ παῖδες παρ' αὐτοῖς ξανθομφομαστιζόμενοι ἐν τῆς ἡμέρας ὅτι τὸ βωμοῦ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μηδὲ θαυμάσαι πολλάκις δέρα καρτεροῦσιν ἰλαροὶ καὶ χαῖροι, ἀμιλλώμενοι τοῦ νίκης τοῦς ἀλλήλοις, ὡς τῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον τε καὶ μᾶλλον καρτερήσοι τυπόμενος: quam ἄμιλλαν vocari δίαμαστιγῶσιν, ibidem scribit. Meminit eiusdem & Pausan. in Lacon. pag, 76, vbi ait, Ὀρθίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος. •

Ὀρθιάζω, Erigo, Arrigo. Ex Epigramm. Item, Voce sublata & intenta loquor. Et Vaticinor. nam & ὀνθουσιῶντων vox impetu quodam concitata plerunque erat. ὀρθιάζειν. inquit Hesych μαντεύεσθαι.

Ὀρθασμός, ὁ, Verbum intenta voce prolatum: ab ea significatione τὸ ὄρθιος qua ὄρθιος νόμος dicitur, cuius ῥυθμοί sunt ἀνάπαιδοι καὶ ἀθρόοι, vt Suid. tradit, & paulo ante in Ὀρθία dictũ est. Vtitur hoc verbali Aristoph. Acharn. ἠκουσας ὀρθασμάτων. vbi scholiastes exponit, ἀναπαιστικῶν ῥυθμάτων, ἢ μετὰ βοῆς κόμπων: vel τῆ μελῶν: παρ' ὅσον (inquit) ὄρθιος νόμος κιθαρῳδικός.

C. ANερθιάζω, Voce sublata & intenta profero. quo in significatu post Æschylum vtitur Andocides, pag.6, καὶ γὰρ οἱ κόροι τῆς καταγωγῆς τοῦτο δεινὰ καὶ φεικώδη ἀνωρθίαζον. Sumpta est autem metaphora ἀπὸ τῆ ὀρθίων νόμων siue ῥυθμῶν, vt & in Ὀρθιάζω annotaui. Harpocration proculdubio respiciens ad eum locum, ἀνωρθίαζον exponit ὀξύτερον βοῶντες ἔλεγον, hanc suam expositionem confirmans loco illo Homerico in Ὀρθία citato.

Ὀρθαῖ, Mali nautici inferior pars, vt carchesium suprema: ita dicta quòd recta in altum tendat & ardua sit. Pollux lib.10, ὀρθαῖ δὲ, τὸ κάτω τοῦ ἱστοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω καρχήσιον. Vtitur autem ea voce Epicharmus in Naufrago, vt idem tradit. Hesychius exponit ἱστὸς νεὼς: addens, accipi etiam ὅπου κατηρεφῆ.

Ὀρθόω. Erigo, Sublevo. idem cum ὀρθάω. Euripid. Oreste, Παφλῶ τε ἄλλοτε ὃς σὺν ἄρθρα δίμας. id est, ἀνόρθου σφανόμενον. vbi etiam reddi forte queat Erectum sustinebat & fulciebat.

Ὄ'ΡΘΡΟΣ,

ου, ὁ, Tẽpus matutinum, seu antelucanũ. Dilucidũ. quod quidam deriuant τοῦ ὀρθοῦ τὸ ἀέρος καὶ ὀρθὴς ἡμᾶς πιεῖν, λεχθεὶς ὅτι πρὶν. malim ego ab ὀρθὸς significante διεγηγέρθαι. nam eo tempore homines ad opera sua excitari solent. Apud Aristophanem in Vespis, τῆς αἰσιτᾶς dicentibus, ἀλλὰ νὴ ὄρθρος βαθὺς, profundum diluculum, respondet Bdelycleon, Νὴ τὸν Δί' ὀλίγ' ἀτεκήκασι ναί, ὡς ἀπὸ μέσου νυκτὸς τοῦ κεκραγοῦσῆς μ' ἀεί. Plutarchus Sympos.3, πῶς δ' ἔστι σεσῆ, τῆ πίνων αἰὰ παυσιν τὸν ὄρθρον, ἀρχῶ. Idem Sympos.8, annotat Ibycum ὄρθρον non malè appellasse κλυτὸν, quippe εἰ ὡ κλυεῖν καὶ ὑδὴ φθέγγεσθαι συμβέβηκε. contrà vero τῆς νυκτὸς ἀκμὴν τὰ πολλὰ καὶ ἄκλυτος ὢν ὁ ἀὴρ, ἀναπαυόμενον ἀπάντων, τῆ φωνῶν ἀθρόον ἀναπίμπλη. Aristophan. τῆ ὄρθρον γοᾶν, matutino tẽpore ingemiscere: pro τοῦ τὸν ὄρθρον, vt Thucydides loquitur, & Philo in loco quodam paulo antè citato. seu τοῦς τῆ ὄρθρον, vt Athenæus in ὀρθ. ἀγορεύσοι. Et ἅμα τῆ ὄρθρῳ, Simulac illuscescit, Sub exortum auroræ. Et Philo De vita Mosis lib.1, τοῦ βαθὺν ὄρθρον, Summo manè, seu Antequam diluxisset. Et ὄρθρου βαθεῖς profundo diluculo: pro quo Philo dicit τοῦ βαθὺν ὄρθρον, quum videlicet nondum illuxit. Diuiditur enim crepusculum matutinum in multas partes. & ὄρθρον propriè vocant primum diluculi punctum. vnde gallus dicitur ὀρθροβόας, quod lucem prænuntiet primo statim diluculo. Huic succedit τὸ λυκαυγές, quum dubia iam lux est: quam excipit aurora. Totum autem crepusculum matutinum vocatur δείλη πρωία. & interdũ etiam ὄρθρος. quamobrem vt prima diluculi pars apertius declaretur, additur βαθὺς: pro quo dicitur & πρωὶ λίαν. nam πρωὶ declarat non modo crepusculum totum matutinum, sed etiam primam diei partem, vnde Homerus Iliad.σ, quum extremam crepusculi partem describens vsus esset voce πρωΐ, subiunxit ἔτι νύκτ, vt planius loqueretur. Pro eo autem quod Lucas dicit ὄρθρου βαθεῖος, cap.24, & Marcus, πρωὶ λίαν, cap.16, Ioannes dixit σκοτίας ἔτι οὔσης, quum

essent adhuc tenebræ.

C. Ὀρθροβόας, ου, ὁ, Qui matutino tẽpore vociferatur, Ante lucem vociferans. Epitheton gallinacei, qui à Nasone dicitur lucis prænuntius ales. Heraclid. apud Athen. lib.3, de Alexarcho Vranopolis conditore, δίμελέκπτοις ἰδίας εἰσήνεγκεν, ὀρθροβόαν μὲν, τὴν ἀλεκτρυόνα καὶ λέων, καὶ βροτοκέρλω τὴν κουρέα. Vbi tamen SCRIBITVR Ὀρθοβόας. hoc est, sublata & intenta voce vociferans. Rectius autem apud Eustath. ὀρθροβόας. Similia composita sunt ἀκαιροβόας, καλαμοβόας.

C. Ὀρθρογόη, Antelucano tempore lamentans & quiritans. Hirundinis epitheton apud Hesiodum Erg. Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Eadem hirũdo vocatur ETIAM Ὀρθολάλος, antelucano tempore, seu sub diluculum garriens. In Epigr. Κερκίδας ὀρθολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφωνοις. Sed notandum scribi ETIAM Ὀρθογόη ET Ὀρθολάλος, apud Hesych. & Suidam. id est Sublata & intenta voce flens atque garriens. Vtrãque scripturam agnoscit lexicon meum vetus: in quo sic habetur, Ὀρθογόη, ἡ μεγαλως θρηνοῦσα. vel ἀπὸ τὸν ὄρθρον ἠχοῦσα.

C. Ὀρθραγορίσκοι, Ὑαθλωοὶ, Porculi subrumi, (hoc est Qui adhuc sub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. lib. 4, Σύουσι δὲ καὶ πυὶ γαλαθλωοὶ ὀρθραγορίσκοις, καὶ τοῦ σπηλέασιν ἐν τῆ θοίνῃ πυὶ ἱππίας ἀρπῆς. Et aliquanto pòst, ἀλλὰ μὴν ἡ ὀρθραγορίσκοι· ἐπεὶ τοῦς τὸν ὄρθρον πτερόσκοντα. Est autem Laconicum vocabulum, vt ex eo loco patet. Orthragoriscus à Plinio dicitur esse piscis è porcino genere, lib.32. cap.3, Apion maximum piscium esse tradit porcum, quem Lacedæmonii orthragoriscum vocant: grunnire eum quum capiatur, In Aldina autem Athenæi editione perperam LEGITVR Ὀρθαγορίσκοι.

C. Περιόρθρον, ου, τὸ, Tempus antelucanum diluculo proximum. ὁ τοῦ τὸ λυκαυγοῦς καιρὸς, ἐν ᾧ ἐπλύχῳ δ' ὠσπαί πῆς χεῖσθαι. eiusmodi enim tempus matutinum in diluculum vergit. Thucid. lib.2, pag.49, φυλάξαντες ἐπὶ νυκτὰ καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον, ἐχώρουν ὅπ τῆ οἴκων ἔσω αὐτῆς. Vbi possis etiam simpliciter Diluculum, seu Tempus matutinum vertere: vt apud Herodian. l.6, τῆς νυκτὸς ἢ διαδραμουσῆς, κῆ τὸ περίορθρον ἀγχιλαίπτων πιεῖν ὅπ δὴ Μαξιμῖνος τοῦεσεσι, nocte iam exacta quum circa diluculum nuntiarent quidam.

Ὀρθρινὸς ET Ὄρθριος, ου, ὁ, Matutinus. Ex Epigr. ὀρθρινὰ δῶρα, matutina dona. Et ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινὸς, Apocal.22. Item τὸ ὀρθρινὸν, matutino tempere. Luc. in Gallo, τοῦ κρύει μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν, ὡς τὴρ εἰωθεν, ἀποκναίοντα. Sed frequentius est posterius ὄρθριος. Thuc. ὄρθριοι ἑτέρων ὁδὸν ἐπορεύοντο, diuerso itinere matutini perrexerunt, vt Virg. Nec minus Æneas se matutinus agebat: re nimirum temporis ad personam translata, sicut & Lucæ cap. 24. ὄρθριαι γενόμεναι ὅπ τὸ μνημεῖον, quæ ad sepulcrum venerunt matutinæ: pro Quæ diluculo ad sepulcrum venerunt. Initio autem capitis dicit ὄρθρου βαθέος ἦλθον ὅπ τὸ μνημεῖον, profundo diluculo. Greg. δάκρυσιν ὀρθρία, matutina plores. Ὄρθριον aduerbialiter etiam capitur. vt apud Theoph. ἐρωδιὸς ὄρθριον φθεγγόμενος ὕδωρ ἢ πνεῦμα σημαίνει. At Plin. sub finem libri 18, Et fulicæ matutino clangore aquarum & ventorum signa sunt, Aristophan. ὄρθριον ἄδειν, manè canere: de gallo, qui quod Lucem prænuntiat, ὀρθροβόας vocatur. Idem Aristophanes per iocum dicit etiam ὄρθριον νόμον, matutinum carmen, (alludẽs ad ὄρθιον νόμον de quo supra) in Concion. ἄξιον πολλάκις αὐλησησασά μ' εἰς ἐκκλησίαν ἀεὶ νυκτὸς ὄρθριον νόμον: ad citharistriam. AT Ὀρθεία Suidæ est ἡ ὀρθεία καπάσασις.

C. Ὀρθιοκόκκυξ, Qui matutinus cucurrit. ὁ ὀρθριος κοκκύζων. Diphilus apud Eustath. Καὶ νὴ Δί' ὄντως ἄδυς ἐξέπεμψέ με Ὀρθιοκόκκυξ ἀρτίως ἀλεκτρυών. qui ET Κοκκοβόας ὄρνις à Soph. dicitur, teste eodem Eustath. quasi ὁ τοῦ βοᾶν κοκκύζων, Inter vociferandum cucurriens.

C. Ὀρθιοφοίτης, Qui matutinus aduenit. ὁ τοῦ ὀρθρινὸς ὄρθρου. Suid.

Ὀρθρίω, Fut. ίσω, Matutinus aliquid ago. Theocritus Idyll.10, Τὸν δὲ πόν βουκόλε πρέπει λιμπρὸν ἔρωτα Μυσίσδεν τᾶμα πεὶ κατ' ἄναν ὀρθρβοιόσα, In lectulo manè cubanti seu in lectulo matutinæ. Pass. Ὀρθρίομαι pro eodem. Lucianus in Gallo, ὤμλω τὸ χαιρεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς ὁπόσον αὖ δ' ὠαίμλω, ὡς ἔχεις ὀρθρβόμβος δίμανέν τὰ πολλὰ τῆν ἔργων, vt matutinus conficere posses negotia quæ multa tibi incumbunt. Seu Manè surgens, vel Summo manè è lecto exurgens. Verba galli ὀρθροβόου.

Ὀρθείζω, idem cum ὀρθρίω. Lucæ cap.21, πᾶς ὁ λαὸς ὤρθειζε πρὸς αὐτὸν, Manè venit ad eum, Matutinus venit ad eum. At ὀρθείζοιν τῆ πρωΐ, Manè surgunt, ex libro 1. Regum, cap.1.

C. Ἐπορθρίω siue Ἐπορθρίομαι, ET Ἐπορθείζω, Diluculo surgo, Pollux lib.1. τὴ τοῦ πρωΐ ἀναστῆναι καὶ τὸν ὄρθρον, ἐπορθρίσασθαι. AB Ἐπορθείζω autem est VERBALE Ἐπορθεισμός, οῦ, ὁ, vt πελωνικῶν ἐπορθεισμοὶ κεκραγμῶν, pro κεκραγμοὶ πελωνῶν ἐπορθεισάντων, vociferationes telonarum matutinorum. hoc est, manè seu diluculo surgentium. Vide locum Plut, in κεκραγμός.

ΟΡΜΗ,

ῆς, ἡ, Impetus. Impetuosus quidam motus. Homerus Iliad.ε, versu 118. Δὸς δὲ τέμ' αὖθρα ἐλθῶν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχος ἐλθεῖν. Itidem verò & Hesiodus dixit ὁρμὴν ἔγχος in Aspide, v. 365, Πρίωνῆς δ' ὀν κονίσσ χαμαὶ πέσον ἔγχος ὁρμῆ. Quibus in locis non puto aptiore verbo reddi posse quam Impetus. Quidam tamen ἔγχος ὁρμὴν interpretantur Hastæ iactum. (quæ interpretatio mihi planè displicet) Et ὁμὴν ποτιδεγμενος ὁρμὴν, apud eundem Homerum, Expectans vt ego mouear. Verùm, vti dixi, ὁρμὴ propriè est Impetuosus motus, aut (siquis malit) violentus: non simpliciter motus, id est κίνησις, Sic autem & in soluta oratione ὁρμὴ pro Impetus. Aristoteles, τοῦπον δὲ τὸν ὦπον καὶ τὸ σωέχον λέγεται ἀ σωέχῆ ἔχειν, ὡς δίμαχοειδεῖ τ' αὖ κῆ πλὴ ἀυπῆ ὁρμὴν ἕκαστον. id est (Budæo interprete) Tanquam, nisi hoc foret, vnumquodque suopte impetu ad dissolutionem tenderet. Plutarchus De defectu oraculorum, οὔτε τὰ πόματα τοεσάιρεσιν ἔχει καὶ ὁρμὴν. Sic redditur & apud Thucydidem lib.7. pag. 258, ὁ δὲ πλῖος ὑκὶπ δίμαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἰμωγῆ τε καὶ σὺν ῳ πάντες δίεναναχεπωῶτες τὰ γιγνόμενα, οἱ μὴν ὅπ τὰ ναῦς παρεβοήθουν, οἱ δ' τοῦς τὸ λοιπὸν τὸ τεῖχος, ἐς φυλακὴν. vbi ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς iungi debet cum verbo παρεβοήθουν. Herodianus dixit ζῶον ὁρμὴν, lib.1. ita scribens, ἅμα δὲ τῆ τῆ ζῶν ὁρμῆ καπάπε (malo κῆ τῆ) μετώπου ἢ κῆ καρδίας ἔφερε πλὴ πληγὴν. quæ ita Politianus vertit, Nam vt primùm se fera concitauerat, statim illam vel in fronte vel in corde fauciabat. Apud eundem τὰ τοεσόπας ὁρμὰς vertit Primos congressus. nam hæc illius Verba. εἰωθότων ἀεὶ τῆ βαρβάρων ῥᾶσα ἀπικάμνειν, ἐθελοκακεῖν τε, οἱ μὴ πὸν ταῖς τοεσόπαις ὁρμαῖς καπρθώσειν, sic interpretatur, Solent enim barbari paulo negotio quasi fathiscere, velutique oneri cedere, si modò primis congressibus parum ex sententia res gesserint. Apud eundem scriptorem habemus aliquoties ἄλογον ὁρμὴν. quod Politianus vertit Vesanum motum, quum hæc verba libri 8. καὶ τὸ θυμοῦ μὴ κρατήσαντες, ὁρμῆ τε ἀλόγῳ χρησάμενοι, αὖθηλον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, reddit, Nanque ira instinctí, ac vesano quodã motu, vnanimiter ad regiam concurrunt. vbi non malè redditur nomine Motus propter adiunctionem illam adiectiui Vesanus. (Apud Thucydidem quoque non malè reddi videtur voce Motus, sine huiusmodi quidem adiectione, sed intelligendo de motu bellico: lib 2, ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῆδε τῆ ὁρμῆ ἐκτῆρται καὶ τοεσχεῖ πὶ γνώμλω. Est autem frequẽs apud Latinos Motus sine adiectione etiam, de motu bellico: itidémque in plurali Motus, de motibus bellicis. Sunt alioqui etiam qui interpretentur tumultũ, in illo Thucydidis loco) Idem Herodian. l.2, καὶ θυμῷ καὶ ἀλόγῳ ὁρμῆ τῆ τραπεδοῦ δρόμῳ φερόμενοι. quæ ille ita, Turbidi ac furẽtes, militari cursu ferũtur. Paulo pòst, ἐλπίσας πίσσῆν τε αὐτοὶ καὶ πάσσῆν τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν ὁρμῆς. vbi idem vertit Furentes in præsens animos. Sed hi loci ac similes pertinent potius ad sequens tmema in quo agam de hoc nomine ὁρμὴ ad animum relato. ‖ Ὁρμίω interdum sonare conatum testatur Budæus. (itidémque interpretatur Polit. in isto Herodiani lo-

co lib.6, πρεσβείαν πέμψας, καὶ δῆλος γραμμάτων κωλύσας τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τῶν βαρβάρων) Eidem ὁρμὴ est Profectio, in isto Xenophontis loco, Pæd.7. ἐγὼ δ' θύσομαι ὅπῃ τῇ ὁρμῇ. ὅταν δὲ τὰ θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημαινόμενα. Scribit præterea ὁρμῶν vocari quum viam inimus & loco digredimur: (vnde dictum esse προεξεσόμεθα νῦν ἐκ τῆς ὁρμῆς, ἀπὸ δείνου, ἢ ἐν τῇ ὁδῷ. id est, Citius exire, & placidè ire. ‖ Ὁρμὴ est etiam Principium & prima operis aggressio, (inquit idem) in isto Platonis loco in Timæo, πόσα δὴ, πάντες ὅσοι καὶ κῇ βεβαίου σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐν πᾶσιν ὁρμὴ καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος, θεὸν ἀεί που καλοῦσι. vbi ani maduerte addi genitiuum. Vt porrò hic ὁρμῶν Budæus vertit Aggressionem, sic ὁρμῶν ἔχειν quidam interpretantur Aggressi sunt, in isto Plutarchi loco, in Publicola, ὁρμῶν ἔχειν ἀπονήξασθαι πρὸς ῥῶμα πολύ. (Suprà autem ὁρμὰς in quodam Herodiani loco vidisti à Politiano reddi Congressus) Quinetiam vt ὁρμῶν ibi interpretatur Principium, sic & illa Homeri verba quæ antè protuli, ἑλκὼν ποσὶ κεκμηότας ὁρμῶν, sunt qui interpretentur, Expectans vt ego incipiam.

Ὁρμὴ de animo peculiariter dictum (nam ex præcedentibus locis plures sunt vbi de corpore dicatur) à Cic, redditur Appetitus, & Appetitio: sæpe verò addit genit. animi, dicēs Appetitū animi, & Appetitionē animi. Alicubi verò reddit Naturalē appetitionem. Scribit enim De finibus lib.4, Naturalem enim appetitionem, quam vocant ὁρμῶν, itémque officium, &c. Idem libro 3 eiusdem operis, Atque vt membra nobis ita data sunt vt ad quandam rationem viuendi data esse appareat: sic appetitio animi, quę ὁρμὴ Græcè vocatur, non ad quoduis genus vitæ, sed ad quandam formā viuendi videtur data: itémque & ratio & perfecta ratio. Idem de offic. lib.2, Alterum eorum in quibus virtus vertitur, est cohibere motus animi turbatos, quos Graeci πάθη nominant, appetitiones (quas illi ὁρμὰς) obedientes efficere rationi. At verò voce Appetitus (quæ apud eum rarior est in interpretatione huius Græci vocabuli) vtitur Tuscul. quæst. lib.4, hæc Stoicorum verba, πάθος esse ὁρμῶν πλεονάζουσαν, vertens Perturbationem esse appetitum vehementorem. (vbi obserua obiter ὁρμὴν sub appellatione πάθους comprehendi, tanquam speciem sub genere, quum in proximè præcedente loco magis distinguantur)

Alicubi verò, nimirum in Lucullo, non simpliciter ab eo vocatur Appetitio, seu Appetitio animi, sed Appetitio qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum, ita enim ibi scribit, Nam aliter appetitio, (eam enim esse volumus ὁρμὴν) qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum, moueri non potest. Quum autem hic ὁρμὴν moueri dicat, alibi eam vult esse motum: quum ὁρμὴν θειοτέραν vertit diuinum animi motum. Hæc enim Platonici Phædri verba, ἔπ τε εἰ ἀυτῷ μὴ ἀποχρήσειν δόξα, δεῖ μείζω δέ τις αὐτὴν ἄγει ὁρμὴ θειοτέρα, sic interpretatur, Aut si contentus his non fuerit, diuino aliquo animi motu maiora concupiscat. (Vnde etiam suspicari quis possit, eum alibi coniungentem, Motus, Conatus, Appetitiones, & addentem, quas ὁρμὰς Græci vocant, voluisse tribus hisce vim huius Græci vocabuli exprimere. Locus est lib 2 De natura deorū, vbi scribit, Atque vt cæteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur, augescunt, continentur: sic natura mundi omnes motus habet voluntarios, conatusque & appetitiones, quas ὁρμὰς Græci vocant & his consentaneas actiones sic adhibet vt nosmetipsi qui animis mouemur & sensibus) Idem porrò ὁρμὴν vertit appetitionem ibi quoque vbi cum adiectione ponitur: vt quum hæc Stoicorum verba, πρὸς τὴν ὁρμὴν τὸ ζῶον ἔχειν ὅτι τὸ τηρεῖν ἑαυτὸ, οἰκειούσης αὐτῷ (vbi reponendum suspicor αὐτὸ αὐτῷ) τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς, ita vertit, Nosmetipsos commendatur esse nobis, primámque ex natura hanc habere appetitionem, vt conseruemus nosmetipsos. Et hactenus quidem de Ciceronianis huius vocabuli interpretationibus. Nam quod habent vulg. lex. Cicero nem ὁρμὴν vertere non solùm Appetitionem & Appetitum, sed etiam Affectum & Affectionem, nullo id confirmatur exemplo. Ibidem dicitur esse Vis quædā qua ad augendum impellimur. Plut. certè in lib. aduersus Col. ὁρμῶν esse dicit κίνησιν & φορὰν τῆς ψυχῆς, ita αὐτὴ κίνησιν καὶ φορὰν δόξης, ἀλλὰ ἤλθεν ἀδύς ἡ ὁρμὴ, κίνησις οὖσα καὶ φορὰ τῆς ψυχῆς. (quem locum te obiter monebo vt conferas cum illo Stoicorum, quem modò protuli: quum in illo dicatur ὁρμὴ οἰκειοῦσθαι, vt in hoc dicitur esse ὁρμὴ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον. præcedit enim apud Plutarchum, ἡ δὲ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκείου, καὶ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον ὁρμῆς. Et paulo antè, ἀλλὰ χρῶνται τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον.) At Philo ὁρμῶν non simpliciter dicit esse κίνησιν ψυχῆς, sed πρόσθεσιν κίνησιν: & quidem hanc definitionem ex aliis afferens. Postquam enim dixit, τὸ δὲ φανὲν καὶ πιθανὸν, τοῦ μὲν οἰκείας, τοῦ δὲ ὡς ἑτέρας διεστῶτος ψυχῆς. τοῦτο δὲ αὐτῆς πάθος, ὁρμὴ καλεῖται, (quæ verba sic Budæus vertit, Ipsum etiam visum quod imaginem insculpsit, interdum animum proprie, interdum alio quodam modo afficit. quæ animi affectio Impetus appellatur, vel Animi appetitio: ὁρμὴ Græcè dicitur) subiungit, ὡς ἀρίζουσα, πρόσθεσιν ἔφασαν ψυχῆς κίνησιν. Ex illis autem prioribus Philonis verbis, aliisque aliorū philosophorū his similibus, quidam ὁρμὴν esse dixerunt affectionem qua animus à viso afficitur. Cum his certè conuenit Ciceronis locus circa principium huius tmematis à me allatus, in quo dicit ὁρμῶν esse qua appetimus id quod est visum. Verùm vt ad Plutarchum redeam, is in eodem illo ad Colotem opusculo, (vel potius aduersus Colotem) aliquoties ὁρμῶν & συγκατάθεσιν copulat. vt quum scribit, Κελεύειν δὲ εἶναι τὰ πρὸς ὁρμῆς καὶ συγκαταθέσεως, οἷον λύχνους ἀκροᾶσθαι τῶν. Alibi autem addit & tertium, φαντασιῶν, sicut & illis proximè præcedentibus verbis subiungit, ὅτι τοῖς πρὸς ὑγιῶν (ita enim malo quam πρὸς ὑγιῶν) κινημάτων οἷον, φαντασικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ συγκαταθετικοῦ, &c. Iam verò & quartum addit alicubi, videlicet πάθος: vt quum scribit, de Stoicis loquens, ὅτι δὲ φαντασίας, καὶ πάθη, καὶ ὁρμὰς, καὶ συγκαταθέσεις σώματα πεπονθότας, οὐ μηδενὶ φαίη κίνδυνον. Philo autem cum ὁρμὴν iungit φαντασίαν & αἴσθησιν: & quidem primum αἴσθησις dans locum, tertium ὁρμῶν. ita enim scribit, ὡς ἀρίζουσα τοῦ δ' ἀμάλ' ἄδυσαν ὁ πολὺς ἐπίπεσε, αἴσθησις, καὶ φαντασία, ὁρμῶν. quæ ita Budæus vertit, Animam etiam fictor ipse tribus rebus finxit à natura differentem, sensu, viso, (sic φαντασίαν vocant) impetu. Verterim autem & ipse libenter ὁρμῶν, impetum, in hoc aliisque ei similibus locis. Ac miror profectò nullam à Cicerone huius interpretationis factam esse mentionem, quum alioqui & ipse Animi impetum non vno in loco dixerit. In vulg. lex. dicitur esse Impetus id est subitus acrisque affectus. Cæterùm huic nomini ὁρμὴ oppositum est ἀφορμὴ apud eosdem scriptores, nimirum apud philosophos, aut eos qui res philosophicas tractant: vt docebo in Ἀφορμῇ. ‖ Redditur apud cæteros scriptores ὁρμὴ & aliis vocibus. interdum enim Cupiditas. A Budæo autem Cupiditas & subita volūtas in isto Polybii loco, ῥᾳδίως δὲ τοῦτον ὁρμῶν παρέσπη τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ προσβοηθεῖν πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, cupiditatem excitauit & subitam volūtatem. Iunxit porro hunc ipsum accusatiuum Plutarchus cum eodem verbo, sed infinitiuo sequente, in Coriolano, ὁ θεὸς ἡμῶν (ὡς ἔοικεν) οἰκτίρας πρὸς ἱκετείαν, ὁρμὴν παρέσπασε δεινὴ πρᾶξαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ δεηθῆναι. (Vt autem in illo Polybii loco iungitur ὁρμὴ præpositioni εἰς, sic & præpositioni πρὸς iunctum inuenitur. vt apud Luc. in Demonacte, οὐχ ὑπὸ τοῦ πόνου, ὡς ἔφη, πρὸς κλησεῖς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς, &c. Sed & sequēte præp. ὅτι habes suprà in loco quē ex Stoicis protuli. Dicitur verò & ὁρμὴ τοῦ πιεῖν π. vt apud Dem. Pro cor. Τοιαύτην εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν, καὶ τοῦ πάνυ πολλοῦ πιεῖν ὁρμῶν πρεσβεύσας. Sic Aristoteles Rhet. 2, καὶ εἰ οὐ ὁρμὴ τοῦ πιεῖν ἢ μελλήσοι. vbi etiam obserua obiter ὁρμῆ opponi μέλλησιν. Quinetiam genitiuis nominum iunctum habetur in vulg. lex. videlicet ὁρμὴ τοῦ ἀφροδισίων, ex Aristotele libro 6 De anim. Item ὁρμὴ τοῦ βαπτίσματος in iisdem ex Greg. Naz. pro Desiderium baptismi) Redditur ὁρμὴ & nomine Studium. vt in hoc loco Herodiani, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος πρὸς ὁρμῶν ἤδη καὶ πρὸς γνώμῃ πρὸς τὸ ἐπιδρομίαν ἔχων. ita enim Polit. vertit, At verò Antoninus studio iam omni atque animo ad aurigandum intentus. (Copulantur autem & alibi ab eodem scriptore ὁρμὴ & γνώμη) Sic ex Plutarcho affertur in Themist. πρῶται τῆς νεότητος ὁρμαὶ, pro Prima iuuentutis studia. Ὁρμὴ redditur & nomine Instinctus. vt in isto Plutarchi loco, ἔλεγον ὡς ὁρμῇ τινι χρώμενος δαιμονίῳ. At Budæus hæc eiusdem Plutarchi verba, ὁρμὴ καὶ πάλμα δαιμόνιος παρέσχε τοῖς ἀκμαζούσαις θαρραλέοις, vertit, Animo incessit diuinitus audacia & fiducia. Vbi obserua etiam παρέσχε cum ὁρμῇ, sicut παρέσπε suprà cum accusatiuo ὁρμῶν) Quod autem dicit Herodianus τοὺς πρὸς ἀνδρείαν ὁρμὰς, Politianus vertit Generosos spiritus. Vide & in proximè præcedente tmemate alias eius interpretationes.

Ὁρμάω, ῶ, Fut. ήσω, Impetu feror, Ruo, Irruo, Prorumpo. Hesiodus in Aspide, Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κτερείσι νεβρείοιο Ἀμπλόκιος κοτέοντε ὅτι σφέας ὁρμήσωσι. Cui versui hunc subiungit, Δεινὴ δὲ σφ' ἴαχε, δράβος τ' ἅμα γενετ' ὀδόντων. Thucyd. ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Plutarchus, ὅτι τοξευόντων ὥρμησαν τοῖς ἵππους. Idem in Plublic. διὰ μέσων ὁρμήσασα τῶν μαχομένων ἔφυγε. vt Latinè Ruere in aciem. Dicunt verò & ὁρμᾶν ἐς φυγὴν, (quo genere loquēdi vtitur Xenoph. Pæd. 4) quod redditur In fugam se proripere. Sed malim, eodem illo verbo vtens, interpretari In fugā ruere, vt loquitur Liuius. Dicitur etiam ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον à Demosthene. sed in vulg. lex. exponitur Bellum mouere, item Bellum suscipere: nimirum Bellum mouere apud Demosthenē: at Bellum suscipere, apud Plutar. Ibidē ex Æschine, ὁρμᾶν ὅτι πρὸς τὸν πόλεμον. Et ex Theophrasto, ὁρμᾷ πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, pro Natura spectat quod est optimum. Rursum ex Plutarcho, ὥσπερ πρὸς τὴν ἐμπορίαν, pro Ad mercaturam se contulit. Et ὁρμᾶν εἰς ἀπροσώπους ex Gal. ad Glauc. pro In abscessus exire & euadere. Quinetiā ὁρμᾶν ὅτι τὸν λόγον, ex Isocr. At ὁρμήσαντες sine adiectione positum Polit. aptissimè meo quidem iudicio, vertit, Impetu facto: quum hæc Plutarchi in Amat. narr. verba, καὶ ὁρμήσαντες ἀπέκτειναν τὴν Φῶκον, interpretatur, Phocumque ipsum facto impetu interemerunt. Budæus autem ὁρμῶ ait significare cum alia, tum verò Incitor, Cieor. & ὁρμᾶν dici equum à Xenophonte quum ad cursum cietur & prosilit repentē: equitem verò eum cientem calcaribus, ἐξορμᾶν dici.

Ὁρμῶ cum infinitiuo, Impetum capio. vt apud Plutarchum, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, Impetum cepit interficiendi sui, vt Budæus vertit. Sed addit Ὁρμῶ esse etiam In animum induco, Conuerto animum, Facere gestio, Cupio. itē Cœpi. Et affert ex Xenophōte ἀπομνημ. lib. 3, οἱ γὰρ πολλοὶ ὁρμήσαντες ὅτι τὸ στρατεύειν τε καὶ ἄλλων πραγμάτων, οὐ πρέπον ὅτι τὸ ἑαυτοὺς ἐξεπίζειν, pro πεβαρμένοι, inquit, Qui animum appulerunt. Sic Plato De rep. lib. 9, ἀλλὰ πρὶν, ἔφη, ἐὰν πᾶν ἐξεραζωντες ὅτι ὁ ἕκαστος ὥρμησε, πᾶσιν αὐτοῖς ἐπιτάττειν. id est, Quod quisque instituit & cupessit. Affert ex eodem, ἔπε δὲ πολέμου ὁρμᾶν αὔξεσθαι. Addit verò & passiuum ὁρμῶμαι dici pro eodem, vt docebo infrà. Hæc Budæus. Sed vt ὁρμᾶν redditur alicubi Impetum facere, alicubi verò & Impetum capere, sic etiam interpr. quidam nonnullis in locis Impetum conuerto. Apud Plutarchum autem redditur ὥρμησεν verbo Instituit. (qua signif. alioqui dicitur potius passiuè ὡρμήθη) Reperitur porro ὁρμᾶν cum infinitiuo apud Homerum quoque.

Ὁρμῶ transitiuum, pro Cieo, Incito, Concito, Moueo. (sicut ὁρμῶ neutrum pro Cieor & Incitor accipi dictum est suprà) Homerus Odyss. σ, Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν πόθεν ὁρμήσετε Κρονίων Σήμερον. vbi Eustathius exponit κινήσετε: addens, καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον εἰπεῖν, παρορμήσετε. Quibus subiungit, διχῶς οὖν τὸ Ὁρμήσειν, ἰδιοπαθῶς τε καὶ πολεμεῖν Ὅμηρον, αὐτὸ τοῦ κινηθήσεσθαι, καὶ ἐπροίσειν, αὐτὸ τοῦ κινήσειν. Sic autem ex Herodoto affertur ὁρμᾶν τὸ στράτευμα transitiuè, pro Mouere exercitum. & ὁρμᾶν πόδα ex Aristophane, Mouere pedem.

Α τ Ὁρμῶμαι passi. significat Ad aliquid agendum impetum cepi, & incitatus sum, & conuerti animum, inquit Bud. quum tamen in exemplis quæ profert, sit præteritum ὥρμημαι, nō autem præsens ὁρμῶμαι. Profert enim ex Platone De rep. lib 9, ἢ δὲ τὸ θυμοειδές; οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μᾶλλον καὶ νικᾶν καὶ ἀδοκιμεῖν δεῖ ὅλον ὡρμῆσθαι; Et ex Xenoph. ἀπομν. lib. 2, ὅλος δὲ ὥρμημαι, ὅτι τὸ φιλεῖν τε αὐτοὺς ἀνεφιλεῖσθαι ὅτι αὐτοὺς, καὶ τοῦτο αὐτοὺς ἀποδεῖσθαι. Interpretatur præterea Institui, item Constitui. nam apud Gregor. ὅπερ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος, vertit Quod dicere instituimus in hac oratione. Apud Isocratem autem, ἔχοι δ' αἴ τις μὴ πιστεύειν, ὡρμημένος πολλὰ καὶ μεγάλα πρὸς τὴν ὁσότητος αὐτοῦ διελθεῖν, reddit, Qui dicere constituisset. Verùm ὥρμημαι cum infinitiuo redditur & aliter: vt apud Thucyd. ὥρμητο τὸ χωρίον κτίζειν, Incesserat cupiditas. Apud eundem ὥρμημαι sequente itidem infinitiuo redditur & Paratus sum, vel Paro (vt dicitur Latinè, Paro hoc facere) Sed iungitur & præpositioni πρὸς habēti suum accus. vbi etiam possumus vti verbo Paro cum infinitiuo: aut certè reddere Prompto sum animo, vt apud Thucyd. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμητο. Vbi vertere etiam quia Prompto & alacri animo erant ad ferendas suppetias. Affertur verò & ὁρμῶμαι χαρίζεσθαι pro Sum propensus ad gratiam, seu Propero gratificari. Sed & ex Plutar. in Themist. ὡρμημένων συνάγειν δύναμιν pro Properantibus congregare copias. At verò apud Thucydidem maiorem vehementiam habet hoc verbum, vbi dicit, τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης πρὸς τὸ πρᾶξαι. q. d. Quum humanum ingenium ruit præceps ad aliquid agendum. Apud Xenophontem autem ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι idem Budæus interpret. Auspicati à diis. Quibus subiungit, ὁρμῶμαι pro Prodeo, Proficiscor, afferens ex Platone De rep. lib. 1, δοκεῖ τέ μοι πρὸς ἄγυ ὡρμῆσθαι ὡς ἀπόψεις. Est etiam (inquit) Initium motus ortúmque alicunde capio, reique perficiendæ fiduciam. Plut. de Perpenna, qui Sertorio successit, ὁ δὲ ἐπεχείρησε πρᾶξιν ποιεῖν ἀνεύρω, ἀπὸ τοῦ αὐτῶν μὴ ὁρμῶμενος δυνάμεων καὶ πρόθυμον, τὸν ὁ χρώμενον αὐτῶν ὁμοίως οὐκ ἔχων λογισμόν, Eodem quidem apparatu atque iisdem copiis, eadem cum illo facere aggressus & exorsus: iisdémque fundamentis nixus fretúsque. Ita ille. Affertur verò & ex Plutarcho in Numa, ἀπ' οὐδενὸς ὁρμῶμενος ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, pro Nullo subnixu necessario ad fidem argumento. Et ex Thucydide, οὐκ ἀπὸ τούτων δὲ ὁρμώμενοι, pro Non cum tanto apparatu progredientes. Tandem addit significare etiā Prugredior & incorcitans hæc ex Xenophonte de Hercule Prodici, φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπειδὴ εἰς ἥλικιαν ὡρμᾶτο Quum ad pubertatem venisset, Quum pubertatis cursum iniret. Sic Pædiæ lib. 6, ἐπεὶ δὲ καλὰ τὰ ἱερὰ ἐνεφάνη, ὡρμᾶτο σὺν τῷ στρατεύματι. Hæc ille. Huc autē pertinet quod ex Homero affertur, ὁρμηθεὶς pro ἐξελθών: & ex Herodoto, ὁρμηθέντες pro Qui soluerunt. Item ὁρμηθεὶς ἔπλεε, pro Ex statione soluit. Quidam verò illud ὁρμηθέντες interpr. Qui mouerunt: nec non apud Thucydidem, εἰ μὴ καὶ νῦν ὥρμηνται, Etiamsi nunc sese non mouent. Apud Homerum quoque ὁρμηθεὶς exponitur κινηθεὶς, vbi dicit, ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο. vt sit κινηθεὶς ὑπὸ θεοῦ. Hinc autem sumptū videri possit illud ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι pro Auspicari à diis, vt videlicet significet ἀπὸ θεῶν ὁρμηθέντα ἄρχεσθαι. Ad illam verò significationem huius verbi qua accipitur pro Incitatus sum seu concitatus, pertinet hic Xenophontis locus, ὡς δὲ εἰς τὸ πεδίον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλει. quæ Bud. vertit, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis. Item ὁρμηθεὶς ποταμὸς ex Platone Pro Concitatus fluuius.

Ὅρμημα, ατος, τὸ, Id ad quod animus fertur quodam quasi impetu. Aut etiam Impetus animi: (vt idem fit quod ὁρμή. sicut etiam τὸ ὁρμητικὸν in hac significatione accipi, docui paulo antè) Exponitur præterea Conatus. At in hoc versu Hom. Iliad. β, Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε ναυπάκτας τε, exponitur ὁρμήματα ab autore breuiū scholiorum, ὁ θυμήματα. sed aptiora esse puto, (licet alioqui vicinam illi significationem habentia) μέριμνας

& φρονήσεις, quorum illud apud Hesychium extat, pro generali expositione huius vocabuli ὁρμήματα: at illud habet cum aliis scholis vetus exemplar Homeri, quod apud me est, ibi enim scriptum est pro expositione huius versus, πρὶν πημωρῆσαι καὶ βοηθῆσαι τῇ Ἑλένῃ, ἢ ἀμώσασθαι ὑπὸ αὐτῆς αὐθ' ὧν ὑπέμεινε φρονήσεων καὶ πεναχθῶν ἀπραγήσασα. quibus subiungitur, τὸ δὲ τὴν ποιητὴν ὀνομάζειν ἀκουσα ἠπράγη. Atque ita ὁρμήματα fuerint Curæ & solicitudines. Sed Eustathius scribit ὁρμήματα vocari à poeta πολὺ ἐξ ἀρχῆς ἐκοισίαν ἐξ ἀπραγῆς ἐλθοῦσαν αὐτῆς εἰς Τροίαν, at πεναχὰς dici τὸν ὅλῃ ζοφτις μεπάμελον. B

Ὁρμητικός, ός, όν. Qui talis est vt facilè impetu feratur ad rem aliquam, seu impetum capiat rem aliquam faciendi. Aut etiam Qui talis est vt facilè incitetur. Vnde expositur Propensus. vt ὁρμητικὸς πρὸς σωφρασύνην, Propensus ad coitum. Et ὁρμητικὸς πρὸς ἔρωτα, Excitus, & propensus. quam interpretationem Budæus ex Gaza affert. ‖Sed dicitur & τὸ ὁρμητικὸν substantiuè, pro ἡ ὁρμή, sicut τὸ φανταστικὸν pro ἡ φαντασία, à Plutarcho (vt dictum fuit in ὁρμή) ita scribente in suo πρὸς Κολώτην opusculo, ὅτι πολλῶν πρὸς ἀκμὴν κινημάτων ὄντων, φανταστικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ συγκατατεθεικοῦ. Et statim pòst, τὸ δὲ ὁρμητικὸν ἐγκρόαθρον ὑπὸ τὸ φανταστικοῦ πρὸς τὰ οἰκεῖα. C

Ὁρμητικὸς actiua signif. (q.d. Incitatiuus) Qui talis est vt facilè incitet. Vel, Incitandi vim habens. vt apud Diosc. ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

ADVERB. Ὁρμητικῶς. Cum impetu, seu Cũ quodam animi impetu. Et ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, Quodam animi impetu ferri ad rem aliquam, Accendi cupiditate rei alicuius.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, Incitamentum, Suscitabulum, vt Xenophon τοῖς κλωμοῖς & ῥίζοις, & similia quibus equi ἐξορμῶνται, vocat ὁρμητήρια, vt docet Bud. p. 717.

Ὁρμητήριον, Locus è quo prorumpimus impetum facturi in hostes, Locus e quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus. Ὁρμητήριον (vt inquit Bud. p. 717) est Sedes belli, Arx & velut propugnaculum belli suscepti. sed exempla nulla profert: quum tamen passim extent. Demosthenes, ὃν Εὐβοίᾳ καταπολεμήσαντα ὁρμητήρια ἐν ὑμῖν. Et Polyb. apud Suidam, τὸ δὲ φρούριον οἱ Παντόνιοι τὸ κατὰ χαλᾶ τὸ πολέμου λαβόντες, ὁρμητήριον ἐπεποίουν, καὶ εἰς ὑποδοχὴν ἀδῆλα φύρων ἐξηρήκεσαν, cui loco subiungit ipse Suidas, ὁρμητήριον εἶναι ὅθεν τὰ πρὸς πόλεμον ἐξαρτύονται ἐξίασι μαχούμενοι. Sed inuenitur dictũ & cum adiectione ὁρμητήριον εἰς τὴν μάχην: vt apud Plutarchum, ὡς ἐπὶ πᾶσιν εἰς τὴν μάχην ὁρμητήριον καὶ καταφυγή. Metaphoricè autem vsus est Gregorius pro sede & receptaculo, ita scribẽs, ἢ γὰρ τὸ μόνον δεινὸν, τὸ πεποιηκέναι ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργοις, ὁρμητήριον γενέσθαι πανταχόθεν παντῶν, βοσκοῦσιν καὶ κακῶς καὶ δεινῶν τὸν ἐντὸς ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ θεῖε κτήσασθαι σωνεργοὺς πάθεσι. Sed & pro gradu ac munita via ad peragendum aliquid (quasi signif. dicitur ἐφόδιον) vsus est Themistius De anima libro 1, pag. 64, vt docet Bud. qui & Comm. pag. 719 eum Themistii locum profert. E

Ἀνορμάω, Magno impetu prorumpo, Feror cum impetu ad aliquid. Interdum & de animo dicitur pro Magno animi impetu ad quidpiã feror. Hesychius ἀνόρουσεν, quod poeticum est, exponit ἀνώρμησεν.

Ἀφορμὴ vide post verba composita.

Ἀφορμάω, Proripio me ex aliquo loco, Proripiens me discedo, seu proficiscor. Nam propriè quandam impetus significationem habet. licet alioqui & simpliciter exponatur Discedo, Proficiscor. Vtitur Thucydides libro 4, pag. 147 meæ editionis, καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἢ ἐκ τῆς Μελίτης ἀφώρμησεν. Sic & Xenophon ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τέγεαν. Apud Euripidẽ sine præpositione τῆς δ' ἀφορμῶσ χθονός. (At verò ἀφώρμησαν quod est in hoc Polybii loco libro 1, καὶ διέβαντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐνταῦθεν εἰς τὴν Λιβύην, B. exp. Enauigarũt, à VERBO Ἀφορμεῖν) Apud poetas autẽ inuenitur ETIAM Ἀφορμάομαι, vnde est ἀφορμηθέντα νέεσθαι apud Apoll. Rhodium: item ἀφορμηθέντες, Od. β. Et ἀφορμᾶσθαι χθονὸς apud Euripidem Medea. At in vulg. lex. additur & cõtraria significatio, videlicet pro Accedere, ex Aristophane: sed iis hic fidem minimè habeo. A D

Ἀφορμᾶν πίεραν in v. l. ex Sophocle, alia signif. sed mẽ dosè, pro ἐφορμᾶν, vt docebo in Ἐφορμάω.

C. ΕΓΣορμάω, VEL Εφορμάω, ῶ, Impetum facio in, vel Cum impetu ingredior, Irrumpo. Vsus est Plutarchus cum præpositione πρός.

C. ΕΞορμάω, ῶ, Cũ impetu egredior, seu proficiscor, Prorumpo, Erumpo. Sed simpliciter etiam pro Egredior, seu Digredior & Proficiscor. pro qua signif. affertur ex Æschine, ἐξορμᾶν οἴκοθεν, & ἐξορμᾶν ἐκ τῆς πόλεως. Et ἐξόρμα κλήθρων, ex Euripide, pro Eseptis prodi. Ex eodem ἐξορμᾶν pro Portu excedere, Soluere. ‖Dicitur ἐξορμᾶν ὅλως quoque, quum erumpit è terra. vt docebit te bicõpositum Συνεξορμῶ. Ἐξορμᾶν dicitur & leo, quum irruit in venatorem aut aliam feram: vt συμπίπτει, taurus: & aper πρόσωπον ἐξορμᾶν. Bud.

Ἐξορμᾶν actiua signif. Ciere. Nam Ὁρμᾶν dicitur equus à Xenophonte quum ad cursum cietur & prosilit repentè: eques verò eum ciens calcaribus ἐξορμᾶν dicitur Bud. Ex Thucydide affertur actiua itidem signif. ἐξορμῶντες ναῦν pro Agentes, seu impellentes nauem. Et ex Euripide, πάλιν ἐξόρμησον χαλινοῦ, videlicet pro Frena reflectes. Lucian. in Pseudosophiste seu Solœciste, narrat Socratem τὸν ἀπὸ Μόλου, eum qui ἐξορμῶ dixerat, interrogasse, καὶ τίς ὅστιν ὃν ἐξορμᾶς; B

C. 2. Ἀνεξορμάω, ῶ, Contrà irruo & impetum facio. VNDE Ἀνεξόρμησις, εως, ἡ, Impetus aduersum in primo cõgressu apud Plutarchum. Item Contrarius seu Aduersarius incursus, vt sese inuadentium nauium. Thucydides, ἀξιόμαχοι ἐς ἀνεξόρμησιν πρὸς τὴν βασιλείαν. Sed & cum infinitiuo apud eundem, παρῴκουν ἐπεξελθεῖν. C

Παρόρμησις, εως, ἡ, Incitatio, Concitatio, Stimulatio. Vel Hortatio. Xenophon. Pæd. 1, πρὸς δὲ αὖπὲ παρόρμησιν εἰς τοὺς μαθήσεις καὶ δυνοις. D

Παρορμητικός, q.d. Incitatorius, aut Stimulatorius, id est Incitandi vim habens, seu stimulandi. Plutar. in Lycurgo, πρὸς γάμον παρορμητικός. Apud Dioscoridem autem cum genitiuo, παρορμητικὸς ἀφροδισίων, quod exponitur Venerem incendens. Alicubi etiam reddi potest Hortatorius. Hinc ADVERB. Παρορμητικῶς. q. d. Incitatoriè. id est Cum vi incitandi. E

At vero compos. NOMEN Ἀφορμὴ varias significationes habet: ac primùm quidem opponitur nomini ὁρμὴ apud philosophos (si tamen primus huic significationi dandus est locus) aut eos qui philosophica tractant, aut certè philosophicè loquuntur. Ἀφορμὴ (inquit Bud.) opposita est τῇ ὁρμῇ, quasi Resilientia & Euitatio. vt apud Damascenum, οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ φυσικὰ παθη τὴν ὁρμὴν ἐπιεῖται, ἀλλ' αὖ πάλιν ἐκ τῆς λυπηρᾶν ἀφορμὴν καὶ παραιτήσιν, &c. id est, Natura enim humana Christi nec desideria naturalia, nec ea quæ natura auersatur, suapte sponte appetebat aut vitabat, vt fit in hominibus. Dixerat autem & pag. præcedente, ἀφορμὴν opponi τῇ ὁρμῇ, & esse quum quis præ pauore repètè refert pedem, vel quippiam auersatur & fugit: subiungens ex Galeno, οἱ δὲ ἐμβρυον μὴ θέλ) ζῶν λέγουσι. πρέφεται μὲν γὰρ καὶ αὐξεσθαι αὐτὸ ὡς ἐν τοῖς δένδρα, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχει, ὡς ἐν τοῖς δένδρα. id est, Vim autem appetendi & auersandi non habere, quam habẽt animalia. Et paulo pòst apud Damascenum rursus, ἀφορμὴν vertit auersionem & refugam cautionem. Vide pag. 718. D

‖Ἀφορμὴ al cubi contrà, sicut ὁρμὴ, pro impetu, & pro aggressione, vt docet Budæus pag. 719, ex Plutarcho. Item pro ἔφοδος, seu ὁρμητήριον, vt pag. sequente dicit: addens esse tanquam è loco eruptionem ad aggressionem, id est ad ὁπῃχείρησιν ineundam. ‖Apud Thucydidem libro 1, p. 29 circa finem, πλὴν τε Πελοποννήσου πᾶσαν ἔφασαν εὐαχώρησιν τε καὶ ἀφορμὴν ἱκανὴν εἶναι. vbi schol. dicit ἀφορμὴν esse οἷον ἐξ ἧς ὁρμῶν ὁρμός τις σωζεται. (vbi rectius diceretur ἀφ' ἧς, quòd illi nomini insit præpositio ἀπὸ non ἐξ) Latinè malim Perfugium quàm Tutamẽtum cũ Valla reddere. Hinc autẽ existimo ἀφορμὴν accepisse significationes illas de quibus Budæus fusè tractat: dicens significare Subsidium & rationem vitæ tolerandæ: quod lingua vernacula Viuendi medium dicitur. & afferens ex Xen. Œcon. ὁπόσα ὁρῶ δὴ πάντας ἐρῶντας ἀφορμὰς ἀφ' ὧν δύνανται ἐπιζῆν ὁμοίως αὔξειν τοῖς οἴκοις. Afferens item ἀφορμὰς ex Demosthene pro Facultates. Necnon addens, poni pro copiis & apparatu, atque opibus. & citans hunc eiusdem Demosthenis locum, χρήματα οὐκ ἔχοντα παρ' ὑμῶν, οὐδ' ἀφορμὴν οὐδεμίαν τοῦ πολέμου. Et apud Antiphontem ἀφορμὴν interpretãs Subsidium negotiationis. Apud Aristidẽ autem, ἀφορμὴν φύσεως, Naturæ promptuarium, vnde victum humano genere suppeditat. Vel, Naturæ copias & diuitias. Rursum apud Demosthenem ἀφορμὴν vertens Diuitias, opes, & potentiam, atque autoritatẽ qua ipse pollet in ciuitate. Sed addens, Atticis ἀφορμὴν esse pecuniam quæ datur ad mensam, vel à mensa accipitur: & ita identidem ab eodem Demosthene accipi. In quodam autem Themistii loco quem affert, ἀφορμαὶ ait exponi posse Munitiones, Transitus, Gradus, Facultates & opportunitates. In v. l. ἀφορμὴ redditur etiam Materia. Ad hanc autem significationem pertinet ea qua ponitur pro argumento, (cuius significationis meminit Budæus) quum argumentum orationis vel poematis sit eius velut materia. ‖Iam verò vt Latinis Materia occasionem aliquando significat, sic & Græcis ἀφορμὴ, dicentibus διδόναι ἀφορμὴν, pro Præbere occasionem, & λαμβάνειν ἀφορμὴν, pro Capere occasionem. Sed & λαβέσθαι ἀφορμῆς dicitur qui nactus est occasionem. Philo, λαβόμενοι δ' ἀπὸ ἀφορμῆς οἱ ὀν τέλει. Demosth. copulauit etiam ἀφορμὰς cum πρόφασις. E F G H

operis lib. 2, Τοῦ τί με ἀθύμως εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς Τιμόθεον παρορμᾷ. Et cum πρὸς apud Plutarchum in Numa, Νουμᾶν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν. Sed & cum infinitiuo apud eundem, παρῴκουν ἐπεξελθεῖν.

Παρόρμησις, εως, ἡ, Incitatio, Concitatio, Stimulatio. Vel Hortatio. Xenophon. Pæd. 1, πρὸς δὲ αὖπὲ παρόρμησιν εἰς τοὺς μαθήσεις καὶ δυνοις.

Παρορμητικός, q.d. Incitatorius, aut Stimulatorius, id est Incitandi vim habens, seu stimulandi. Plutar. in Lycurgo, πρὸς γάμον παρορμητικός. Apud Dioscoridem autem cum genitiuo, παρορμητικὸς ἀφροδισίων, quod exponitur Venerem incendens. Alicubi etiam reddi potest Hortatorius. Hinc ADVERB. Παρορμητικῶς. q. d. Incitatoriè. id est Cum vi incitandi.

At vero compos. NOMEN Ἀφορμὴ varias significationes habet: ac primùm quidem opponitur nomini ὁρμὴ apud philosophos (si tamen primus huic significationi dandus est locus) aut eos qui philosophica tractant, aut certè philosophicè loquuntur. Ἀφορμὴ (inquit Bud.) opposita est τῇ ὁρμῇ, quasi Resilientia & Euitatio. vt apud, Damascenum, οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ φυσικὰ παθη τὴν ὁρμὴν ἐπιεῖται, ἀλλ' αὖ πάλιν ἐκ τῆς λυπηρᾶν ἀφορμὴν καὶ παραιτήσιν, &c. id est, Natura enim humana Christi nec desideria naturalia, nec ea quæ natura auersatur, suapte sponte appetebat aut vitabat, vt fit in hominibus. Dixerat autem & pag. præcedente, ἀφορμὴν opponi τῇ ὁρμῇ, & esse quum quis præ pauore repètè refert pedem, vel quippiam auersatur & fugit: subiungens ex Galeno, οἱ δὲ ἐμβρυον μὴ θέλ) ζῶν λέγουσι. πρέφεται μὲν γὰρ καὶ αὐξεσθαι αὐτὸ ὡς ἐν τοῖς δένδρα, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχει, ὡς ἐν τοῖς δένδρα. id est, Vim autem appetendi & auersandi non habere, quam habẽt animalia. Et paulo pòst apud Damascenum rursus, ἀφορμὴν vertit auersionem & refugam cautionem. Vide pag. 718. A B C D

‖Ἀφορμὴ al cubi contrà, sicut ὁρμὴ, pro impetu, & pro aggressione, vt docet Budæus pag. 719, ex Plutarcho. Item pro ἔφοδος, seu ὁρμητήριον, vt pag. sequente dicit: addens esse tanquam è loco eruptionem ad aggressionem, id est ad ὁπῃχείρησιν ineundam. ‖Apud Thucydidem libro 1, p. 29 circa finem, πλὴν τε Πελοποννήσου πᾶσαν ἔφασαν εὐαχώρησιν τε καὶ ἀφορμὴν ἱκανὴν εἶναι. vbi schol. dicit ἀφορμὴν esse οἷον ἐξ ἧς ὁρμῶν ὁρμός τις σωζεται. (vbi rectius diceretur ἀφ' ἧς, quòd illi nomini insit præpositio ἀπὸ non ἐξ) Latinè malim Perfugium quàm Tutamẽtum cũ Valla reddere. Hinc autẽ existimo ἀφορμὴν accepisse significationes illas de quibus Budæus fusè tractat: dicens significare Subsidium & rationem vitæ tolerandæ: quod lingua vernacula Viuendi medium dicitur. & afferens ex Xen. Œcon. ὁπόσα ὁρῶ δὴ πάντας ἐρῶντας ἀφορμὰς ἀφ' ὧν δύνανται ἐπιζῆν ὁμοίως αὔξειν τοῖς οἴκοις. Afferens item ἀφορμὰς ex Demosthene pro Facultates. Necnon addens, poni pro copiis & apparatu, atque opibus. & citans hunc eiusdem Demosthenis locum, χρήματα οὐκ ἔχοντα παρ' ὑμῶν, οὐδ' ἀφορμὴν οὐδεμίαν τοῦ πολέμου. Et apud Antiphontem ἀφορμὴν interpretãs Subsidium negotiationis. Apud Aristidẽ autem, ἀφορμὴν φύσεως, Naturæ promptuarium, vnde victum humano genere suppeditat. Vel, Naturæ copias & diuitias. Rursum apud Demosthenem ἀφορμὴν vertens Diuitias, opes, & potentiam, atque autoritatẽ qua ipse pollet in ciuitate. Sed addens, Atticis ἀφορμὴν esse pecuniam quæ datur ad mensam, vel à mensa accipitur: & ita identidem ab eodem Demosthene accipi. In quodam autem Themistii loco quem affert, ἀφορμαὶ ait exponi posse Munitiones, Transitus, Gradus, Facultates & opportunitates. In v. l. ἀφορμὴ redditur etiam Materia. Ad hanc autem significationem pertinet ea qua ponitur pro argumento, (cuius significationis meminit Budæus) quum argumentum orationis vel poematis sit eius velut materia. ‖Iam verò vt Latinis Materia occasionem aliquando significat, sic & Græcis ἀφορμὴ, dicentibus διδόναι ἀφορμὴν, pro Præbere occasionem, & λαμβάνειν ἀφορμὴν, pro Capere occasionem. Sed & λαβέσθαι ἀφορμῆς dicitur qui nactus est occasionem. Philo, λαβόμενοι δ' ἀπὸ ἀφορμῆς οἱ ὀν τέλει. Demosth. copulauit etiam ἀφορμὰς cum πρόφασις. E F G H

Ab ὁρμὴ deriuatum est & verbum POETICUM Ὁρμάω, significans interdum quidem idem quod ὁρμῶ, id est Impetu feror, Ruo, Prorumpo: vt Iliad. κ, Ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺ ὁρμαίνοντες: pro ὁρμῶντες εἰς πόλεμον, inquit Eustath. Idem in hoc Odyss. γ versu, Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, ait ὁρμαίνοντας significare posse ὁρμῶντας: aut διαλογιζομένους. vt in alio loco vbi dicitur, ὦρτο δ' ἀνὰ θυμόν. Ac certè multo frequentior est hæc significatio, nimirum pro In animo verso, Cogito. Sic in eodem illo Iliad. libro κ, — πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα. Et Od. σ, — ἀλλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν. Et Iliad. π, Δίχθα δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνον π. Eiusdem Odyss. δ, Ὁρμαίνουσ' εἴ οἱ θάνατον φύγοι ἠὲ ὀλέσσῃ. In illo autem loco Iliad. κ, πόλεμον θρασὺ ὁρμαίνοντες, redditur ὁρμαίνοντες & verbo Molientes. Exponitur ὁρμάνω & verbo Concito, (quæ significatio minus remota est) sed absque exemplo. A B

C. ΕΦορμάνω, (poeticum itidem, & quidem rarum) idem quod ἐφορμῶ, de quo suprà. Apud Oppianum autem cum datiuo, Θηλυτέρῃ δ' ἁλίασος ἐφορμάνων ἀλάλητα, exponitur ἐφορμαίνων θηλυτέρῃ, Fœminam appetens. C

Ὄρνις, ιθος, ὁ & ἡ, Auis, Ales. (vtroque enim modo interpr. Cicero, vt docebit te Lex. meum Ciceronianum) idem cum οἰωνός. Et tam de minoribus quàm de maioribus auibus dicitur. Od. ε, ὄρνιθες πανσίπτεροι, vt πεῶπες, ἰέρακες, κορῶναι εἰναλίαι. Iliad. ξ, ὄρνιθι λιγυρῇ ἀλίκιος. Epigr. ὄρνις Διός, Iouis ales Virgilio, id est aquila. Athenæus libro 7, Ἀφριακοὶ ὄρνιθες. Et libro 1, ὄρνιθες Αἰθιοπικοί: at lib. 14, νομάδες ὄρνιθες, vt quæ in auiariis pascuntur. quales & ἡμεροι ὄρνιθες, cicures & cortales aues. Et libro nono, ὄρνιθες κοινικοί, aues quæ puluerantur. Eodem libro, νεοσοὶ ὄρνιθες, iuuẽcæ aues Plinio. Item πλωτίδες ὄρνιθες & συμφαλίδες. Et apud Apoll. de Alcyone, ὄρνις ἀκτιμία. Luc. ὄρνις θαλασσία, Et ὀρνίθων θῆκα apud Xenophontem & Plutarchum. ὄρνιθος φθόγγος, Plut. Et ὀρνίθων ᾠδή, auium cantus. Platoni ὀρνίθων θρέμματα, auiũ pulli. Demosth, εἰς τοὺς ὄρνις εἰσιὼν, ad auium pugnas spectandas, vt gallinaceorum & coturnicum (Vbi obserua accusatiuũ plural. ὄρνις, quo & Philostr. vtitur epist. 49, τοὺς ὄρνις αἱ καλιαὶ δέχονται, auium receptacula nidi sunt. Alias ὄρνιθας tam in prosa quàm in poesi vsitatum itidem est, sicut accusatiuus singul. ὄρνιν & ὄρνιθα, teste etiam Athenæo libro 14, vbi vtriusque exempla profert) Herodianus libro 8, εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν. sicut apud Homerum, Κάλλιπον οἰωνοῖσι ἔλωρ καὶ κύσσι γενέσθαι: & Virg. — canibus data præda Latinis Alitibusq; iaces. ‖Aliquãdo ὄρνις, sicut & οἰωνὸς, de aue dicitur ex cuius volatu aut garritu augurari solebant. (quam θεοῦ κήρυκα Euripides appellat) Odyss. ο, Οὔ τι αὔου θεοῦ ἤλυθε δεξιὸς ὄρνις· Ἤγων δ' ὄρμον ἐς αὖπα ἰδων οἰωνὸν ἐόντα. Alium huic similem locum habes in Οἰωνὸς, in quo itidem ὄρνις & οἰωνὸς copulantur: illud auem significans, hoc verò omen. Odyss. υ, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀρίστερός ἤλυθεν ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπετής. Hesiodus Erg. Ὄρνιθας κρίνων, auium volatus augurum more obseruans, & omnia inde accipiens. Æschylus apud Athen. lib. 9, Ὄρνιθα δ' οὐ πιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁ δεῖ. Aristophanes, δέχου τὸν αὐθρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, omen, seu augurium. Et κακοὶ ὄρνιθες ac contrà αἴσιοι ὄρνιθες, malæ aues & bonæ aues. id est Mala omina & bona. Il. ω, μὴ δέ μοι αὐτὴ Ὄρνις ἐνὶ μεγάθυμοισι κακὸς πέλοι. Plutarch. Fabio, χρησάμενος ὄρνιθι οὐκ αἰσίοις, ἀπεβάτω. Cicero dicit Aduersa aui soluere. Sophocles ὄρνιθι αἰσίῳ, bonis auibus. Euripides, Ὄρνιθα τόνδε αἴσιον ποιούμεθα, boni ominis loco accipimus. Rursũ Plut. Camillo, ἐπ' ὄρνιν ἀναμαντευόμενοι καθέζοντο, pro Ex auiũ volatu & garritu futura augurantes, seu auguria accipientes. In Probl. Rom. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθέζεσθαι, considere augurii agẽdi causa, vt in Οἰωνὸς annotatum fuit. ‖Peculiariter ὄρνις de gallinaceo genere dicitur. Athen. libro 10, πολλάκις σωθέντα αὖπις ὅθεν πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε, πλὴν ἕω καλῶν, de gallo quem Latinus poeta lucis prænuntium alitem vocat: Alexarchus ὀρθροβόαν, Soph. ὀρθριόκοκκυγα. Itidem Synes. epist. 4, ἧς [videlicet νυκτὸς] ἤδη πρὸς δευτέραν οὖσης ὀρνίθων ᾠδὴν, circa secundum gallicinium, vt Apuleius loquitur. Pro gallina non minus frequenter vsurpatur tum ab aliis, tum ab Aristot. A B C D E F G H

Sic apud Alexandrum Aphrod. ὄρνις καπικίδιος ὢν πεκοῦσα, gallina domestica, seu cortalis. In Geopon. ὀρνίθων ᾠά, pro eo quod Columella dicit Gallinacea oua. Et in prouerbio ὀρνίθων γάλα, lac gallinaceum. vt Plin. dicit, Alii inscripsere κάρας Ἀμαλθείας, quod copiæ cornu: vt vel lactis gallinacei sperare possis in volumine hausti. Quo nomine & edule quoddam dicitur ob raritatem. Athenæus lib. 9, καὶ τὸ λεγόμενον ἀπαριώτερον πάρεστιν ὀρνίθων γάλα. Anaxagoras autem (vt idem scribit lib. 2) τὸ καλούμενον ὄρνιθος γάλα φησὶν τὸ ὠὸν τοῖς ὠοῖς εἶναι λευκόν. ‖Homerus dixit etiam ὄρνις αἰγυπιός: quod reddere possumus Ales vultur, vt Cicero apud Aratum, Nanque est ales auis, lato sub tegmine cæli Quæ volat. Iliad. ιι, Ἐξέδην ὄρνιθι ἐοικότες αἰγυπιοῖσι. Notandum porro Dorica dialecto dici ETIAM Ὀρνιξ, cuius genitiuus est ὄρνιχος. Testatur id Athenæus lib. 9, οἱ δὲ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ, πλὴν τῆς ἰδιότητος τοῦ χ λέγουσιν Ὄρνιχος. Vtitur Pind. & Alcman.

C. Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen apud Dioscoridem libro 2, cap. 174, cui flores esse dicit γαλακτίζοντας. Ornithogale dicitur Plinio, lib. 21, cap. 17.

C. Ὀρνιθόγονος, Ex aue natus. vt ὀρνιθόγονος Ἑλένη apud Eur. Nam Iupiter in cycnum transformatus ex Leda eam genuit.

C. Ὀρνιθογονία. Auium generatio seu origo. Ita vocatur liber quidam de generatione seu origine auium. vide in Ὀρνιθόω.

C. Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, Auceps. Plutar. Polit. præc. ὥς περ ὀρνιθοθῆραι μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς. Sic in distichis gnomicis quæ Catoni adscribuntur, Fistula dulce canit volucrem dum decipit auceps. ET Ὀρνιθοθήρα, Aucupium. Gaza. VNDE Ὀρνιθοθηρέω, Aues capio, Aucupor. cuius infinit. ὀρνιθοθηρᾶν apud Pollucem. ITEM Ὀρνιθοθηρευτική, Ars aucupii, Scientia capiendarum auium, Platoni.

C. Ὀρνιθοκάπηλος, Qui aues cauponatur. hoc est Qui auiculas vẽditat. Probl. libro 8, ἐκαλοῦν δὴ οὕτως (nimirum πινακοπώλας) οἱ ποιηταὶ τὴν κωμῳδίας οὐ μόνον τοὺς τοὺς πίνακας πωλοῦντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὄρνεις οὓς πωλοῦσιν ὅτι πινάκων κεκραμένων. Τούτους δὴ ὀρνιθοκαπήλους Κεῖπας καλεῖ.

Ὀρνιθοκόος, ου, ὁ, Augur, Augurii peritus. vel, ὁ δι' ὀρνίθων τὰ σημαινόμενα ὠφελῶν, sicut Hesych. Θυοσκόος siue θυσκόος exp. ὁ δὲ ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, deriuans à κοέω Ionicè pro νοέω. In meo vet. lex. habetur ETIAM Ὀρνιθοκλόος, quod itidem deducit à κεῖν significante σωιέναι, pleonasmo literæ λ.

C. Ὀρνιθολόγος, pro aucupe videtur accipi in hoc loco Plutar. De orac. Pyth. καὶ ἔχαιρον ἀδόμενοις ἀρότῃ τε ὀρνιθολόγοι τε κτ' Πίνδαρον.

C. Ὀρνιθομανής, Qui aues insano amore deperit, Qui auiũ alendarum insano studio tenetur. AT Ὀρνιθομανία, Insano auium alendarum amore captus sum. Aristoph. ITEM Ὀρνιθομανία, Insanum studium alendarum auium: vt δοξομανία, γυναικομανία. Dici autem hodie possunt ὀρνιθομανεῖς, qui accipitrario aucupio addicti sunt. Bud.

C. Ὀρνιθονομεῖον, Locus alendis auibus. id est Auiarium. τὸ τοὺς ὄρνιθας ἔχον οἴκημα, inquit Suidas. Synonyma sunt ὀρνιθοτροφεῖον & ὀρνιθών.

C. Ὀρνιθόπαις, Auis pullus, Pipio.

C. Ὀρνιθοπέδη, Laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero Tendiculas appellat. Extat in Epigr.

C. Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, Qui aues vendit. At Pollux lib. 9, οὗ δὲ πωλοῦντες οἱ ὄρνεις, ὀρνεωπῶλαι, ὀρνιθοπῶλαι. Synonymum est ὀρνιθοκάπηλοι.

C. Ὀρνιθοσκόπος, Auspex, Qui auium volatus pastúsque spectans, futura inde auguratur. Idem cum οἰωνοσκόπος. Ammon.

C. Ὀρνιθοτροφία, ας, ἡ, Auium nutritio. Plut. Pericle, παῖς Πυελάμπους ὀρνιθοτροφίας. ET Ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus ad nutriẽdas seu alendas aues, Auiarium, vt Colum. appellat libro 8, cap. 3. vbi quem Auiarium appellat, ὀρνιθοτρόφον Græcè reddemus.

C. Ὀρνιθοφάγος, Qui aues deuorat.

C. Ὀρνιθοφυής, Ab aue ortus. vt ὀρνιθοφυὴς παῖς, Pullus auis, qui & ὀρνιθόπαις. Sic & ὀρνιθοφυεῖς κόραι dicuntur columbæ. Athenæus libro 11, Ἀποδεδειγμένου σωῶν τοῦ ὅπ πλειάδες ἦσαν ὀντεπρδυμῶναι παῖ ποτοπείω καθ' ἕκαστον. ἢν ὧν τὸν δύο, ὑποδεκέον εἴ τε βούλεται τῆς ὀρνιθοφυεῖς κόρας, εἴ τ' αὖ καὶ ἀθρωπειδεῖς.

C. Ὀρνιθαγόρας, ου, ὁ, Auceps. idem cum ὀρνιθοθήρας. Bud.

C. Ἀχθιόνιθες, Feræ gallinæ. Theophilus lib. 2, Institut. iuris ciuilis.

C. Δύσορνις, Qui aduersa aui fit. Plutarchus δυσόρνιθες καὶ οὐ πάνυ αὐαγορεύσεις, aduersis auspiciis renunciati consules. Item Euripides, δύσορνις οἰωνός, Infelix auspicium, seu Triste & infaustum omen, Malum augurium. CONTR. Εὔορνις, Qui bonis & lætis auspiciis fit. vt Εὔορνιθες αὐαγορεύσεις.

C. Φιλορνις, Auium amans. VNDE Φιλορνιθία, Auium amor. Aristoph.

C. Ἄορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auibus carens, Quò aues nullæ accedunt, Qui aues non fert. Plut. De fort. Alex. libro 1, βάθη ποταμῶν, ἄσεγα ὕλη, θηείων τοῦ φυῆς ὄψεις. vbi ἄορνα ὕλη ἄορνον ἐκείνης (ἄκρας) ὡς ὑπὸ ὀλίγου ἡμερῶν ἀλέξαι δρος κρᾶτος ἕλε. Curt. l. 8 Aornum petrã appellat, itidémque Strabo libro 15, pag. 301. Est & nomen fluuii siue paludis. Athen. l. 8, ex Philostephano, ἐν Ἄορνῳ τοῦ ποταμοῦ δῆθ' Φενεοῦ ῥέοντα ἰχθῦς εἶναι θηλυδρόμοις ὁμοίους κίχλαις. De Auerno autem lacu sic Lucr. 6, Principio quòd auerna vocantur, nomẽ id ab re Impositum, quia sunt auibus contraria cunctis: E regione ea quòd loca quum venere volantes Remigio, oblitæ pennarum vela remittunt, Præcipitésque cadunt molli ceruice profusæ In terram, si forte ita fert natura locorũ: Aut in aquam, si fortè lacus substratus auerni. Et Claud. Tunc & pest feri pacatum limen Auerni Innocuæ transistis aues. Itidem Plin. lib. 31, cap. 2, ex Varrone tradit, in Auerno aues quæ aduolarint emori. itémque Strabo lib. 5, vbi ἄορνον καλεῖται appellat, ὡς περιμένουσιν οἱ ὀπτῶντες τοὺς ὄρνιθας τοὺς τοῦ πάνυ γλυκέως, καὶ τὰ πτήνη, εἰς τὸ ὕδωρ, ὀλίγοι ῥοῦφοι ἀπὸ τῆς αἰαιρεσιῶν ἀέρων, καὶ τὰ ὅσα τοῦ τῆς Πλουτωνίου. Corrupta autẽ est Latina vox Auernus ex Græco ἄορνος. Ἄορνος est & vrbs: cuius ἐθνικὸν ET Ἀορνεύς. Steph.

C. Ὀρνιθώδης, Ad auium naturam accedens, Auium speciem gerens. vt ὀρνιθώδεις κοιλίαι, Ventriculi quales sunt auium. Aristot. ὀρνιθωδεστέρας ὑστέρας ἔχει τὰ σπλάγχνα, habet genus cartilagineum ea specie vulnus qua aues.

Ὀρνιθεῖος, ου, ὁ, vt ὀρνιθεῖον κρέας, auium caro. Athen. & Aristotel. Ethic. 6, cap. 7. Et ὀρνιθεῖον στέαρ, adeps gallinaceus. Dioscorides lib. 2, cap. 89. Et ὀρνιθεία ᾠά, oua gallinacea, vt Columella vocat. Athen. lib. 2 ex Heraclide Syracus. τὴν ᾠῶν παρασθεῖσι τὰ τῆς ᾠῶν, ἢν ἀ τῆ τὰ χωλαλοπήκια, τεῖτα καταλέγει τὰ ὀρνίθεια. Reperitur ETIAM Ὀρνίθιος in eadem signif. Aristoph. Nub. κρέα τ' ὀρνίθια κιχλῶν, alitum turdorum carnes. Idem, τὸ ὀρνίθιον φθέγματος, auium modulaminis. Pro gallinaceus etiam vsurpatur sicut ὀρνιθεῖος, vt ὀρνίθιος ζωμὸς, apud Athen. l. 8. ITEM Ὀρνίθεος, idem cum præced. vt ὀρνιθέη κεφαλή, quod Cic. apud Arat. vertit Alitis caput.

Ὀρνιθιακός, ου, ὁ, Vnde plur. num. Ὀρνιθιακά, Auiũ historia, Libri de auibus. In vita Dionysii Afri cuius de situ orbis liber extat, συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, λιθιακά τε καὶ ὀρνιθιακὰ καὶ βασιλικά.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, vt ὀρνιθίας χειμών, tempestas quæ aues perimit: vel, Hyems quæ præ frigore aues necat. Aristoph. Acharn. ad quendam qui multas aues coemerat, ὥσπερεὶ χειμὼν ἄρα Ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. vbi schol. hæc annotat, οὕτως ὁ σοφοφὸς χειμών, ἐν ᾧ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. Sed addit Symmachum velle ideo vocari ὀρνιθίαν χειμῶνα, διὰ τὸ χειμῶνος θαῦτα τὰ ὄρνεα (quorum videlicet ibi mentio fit) ὀπτᾶνεσθαι, vt apud Aratum. Prior expositio verior est, secundũ quam dicitur etiam ὀρνιθίας ἄνεμος, ὃς ὑπὸ πολὺ χλῦ τὰ ὄρνεα τορένεται ὑπὸ τῆς τῶ ὑγροῦ πνοῆς, vt idem schol. tradit. Meminit ὀρνιθῶν ventorum Aristot. in libro De mundo, οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, εἰσὶ εἰνοί πνεῦ ὄντες ἄνεμοι, βορέαι εἰσὶ τοῦ ἠρῦθ. Plinius verò Fauonium aliquando ornithiam dici scribit: item Etesias quodam tempore ornithias nominari. Sic enim ille libro 2, cap. 47, Fauonium quidam ad VI I calend. Martii χελιδονίαν vocant, ab hirundinis viso: nonnulli

verò, ὀρνιθίαν, vno & LXX die post brumam, ab aduentu auium: flantem per dies nouem. Aliquanto pòst de etesiis loquens, Spirans autem & à bruma, quum vocantur ὀρνιθίαι, sed leniores, & paucis diebus.

Ὀρνίθιον. ET Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, Auicula. Strattis apud Athenæum libro 9, αἱ δὴ ἀλεκτρυόνες ἄπασαι καὶ τὰ χοιρίδια πέθηκε, καὶ τὰ μικρὰ ὀρνίθια. vbi ὀρνίθια accipere etiã queas pro gallinis iuuencis aut pullis. Sic enim Myrtilus paulo ante locum citatum, ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια νῶν μόνος ἡ σωιήθεια καλεῖ τοὺς θηλείας, ἀλεκτρυόνας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας, τὰς ἄρρενας. Pro auicula autem accipit Plutarchus in Artox. quum de rhyndace ait, γίνεται δὲ μικρὸν ὀν Πέρσαις ὀρνίθιον. Posteriore autem diminutiuo, nempe ὀρνιθάριον, vtitur Nicostratus apud Athen. lib. 14, vbi pro parua gallina aut pullo gallinaceo accipit, sicut & ὀρνίθιον paulo anté.

Ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, Auiarium, vel Gallinarium. idem cum ὀρνιθονομεῖον & ὀρνιθοτροφεῖον. Vtitur hoc vocabulo apud Latinos Varro libro 3 De re rust. Villaticæ pastionis genera sunt tria: ornithones, leporaria, piscinæ. Ornithones dico omnium alitum quæ intra parietes villæ pasci solent. Vtitur & Columella libro 8, cap. 3, Totius autem officinæ, id est ornithonis, tres continuæ extruũtur cellæ. Ibidem Gallinaria appellat.

Ὀρνιθόω, In auem muto, In alitem conuerto. Athen. lib. 9, Βοῖος δὴ ἐν ὀρνιθογονίᾳ φησὶν τοῦ Ἄρεως τὸν Κύκνον ὀρνιθωθῆναι, id est, εἰς ὄρνιν μεταμορφωθῆναι.

C. Ἀπορνιθόω, idem. VNDE Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, Mutatio in auem, Conuersio seu transformatio in auem. Pro Ἀπορνιθόω autem dicitur & Ἀπορνέω, ab ἄορνεον. Strabo l. 6, de Diomede, ὃς ἑπάρας αὐτὸ Ἀπορνιθωθῆναι.

Ὀρνιθεύω, Aucupor, Aues capio. idem cum ὀρνιθοθηρέω. Xenophon Hellen. 4, ὡὸ ᾧ καὶ τὰ πίλια ἀφθονα τοῖς ὀρνιθεύσαι δυναμένοις. At ὀρνιθεύομαι, Auguror. nã Suid. ὀρνιθεύομαι ἀντὶ τοῦ μαντευόμενον δι' ὀρνίθων.

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, Auceps. idem cum ὀρνιθοθήρας, vt Poll Hesych. & Suid. testantur. Athen. libro 6, γελοῖος σωιεπηγεῖ οἰκέτας, ἀλιεῖς καὶ ὀρνιθοθήρας καὶ μαγείρους. Vtitur & lib. 11.

Ὀρνιθία, ας, ἡ, Augurium, Auspiciũ. ἡ οἰωνομαντεία, vt Suidas exponit. Futurorum prædictio ex auium volatu aut garritu. In vulg. lex. exponitur etiam genus ludi in quo pueri verberabantur. cuius expositionis occasionem dedit eis hic locus Plutarchi in Lycurgo, πολλοὶ ἐφήβους ὅθεν τῷ βωμοδῆς ὀρνιθείας ἐωεῶνα ὧν ἀποθνήσκον πὰς πᾶς πληγᾶς. vbi Lapus vertit In ara augurum. Sed pro ὀρνιθείας reponendum esse ὀρθίας, supra docui tum ex Plut. tum ex Xenoph.

¶ Ὄρνεον, ου, τὸ, Auis, Ales. idem cum ὄρνις. Iliad. ν, de accipitre, Ὀμνῶν πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἀλλο. Plut. τὰ ἄλλων ὀρνέων πτερὰ, de aquila loquens. Idem, χαριεστὴ ὀρνέων τοῖς ᾄδουσι. Athen. libro 9, τὰ πλεῖστα ἀπὸ ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὸ ὄνομα σιωπᾶν. Synesius epist. 4, ὄρνεον ὀκτάπους ἡδύ, de otide.

C. Ὀρνεοθηρευτική, ῆς, ἡ, Ars capiendi aues, Aucupium. Idem cum ὀρνιθοθηρευτική. Athen. l. 1, ἐγυμνάζοντο δὲ πρὸς ὀρνεοθηρευτικόν.

C. Ὀρνεοπώλης, Qui aues vendit. ὀρνιθοπώλης ET Ὀρνεοπωλεῖον, Locus vbi aues venduntur.

C. Ὀρνεοσκόπος, ου, ὁ, Auspex. idem cum ὀρνιθοσκόπος. ET Ὀρνεοσκοπέω, Augurium ago, Auium volatus & garritus obseruo, futura ex iis augurans.

Ὀρνεώτης, Auceps, vel Qui aues vendit. habes in Ὀρνιθοπώλης.

Ὀρνεόω, In auem muto, In alitem transformo. idem cum ὀρνιθόω. VNDE Ἀπορνεόω, pro eodem. sicut Ἀπορνιθόω pro ὀρνιθόω. Eadem forma Ἀπλιθόω, In lapidem cõuerto, In saxeam naturam verto.

Ὀρναπίπον, Auis. vel Auicula. vocabulum Doricum, aut Bœoticum, vt patet ex Aristoph. Acharn. vbi Bœotus ait, τί δαὶ κακὸν πα θῶν, Ὀρναπεῖσι πόλεμον ἤνω ἢ μάχαν; id est ὀρνέοις, inquit schol. Ex eodem comico in vulg. lexicis citatur ETIAM Ὀρνεοπίπα, itidem pro Auicula.

AT VERO Ὀρνεαὶ SIVE Ὀρνειαὶ (quorum illud vsitatius est, hoc verò dicitur vt Αὐγειαί) vicus est Argiui soli. Sed & inter Corinthum & Sicyonẽ eius nominis vrbs sita est, vt ex Stephano tradit Eustath. Nominari autem Ὀρνεαὶ scribit idem gramm. ἀπὸ Ὀρνέως, filio Erechthei, vel ab Ornea nympha: vel ab Ornea fluuio præterlabente. Vtriusque loci meminit Strabo l. 8, p. 164, & 165. VNDE Ὀρνεάτης, qui ex ea vrbe est. Strabo lib. 6, pag. 166, de Orneis, ἱερὸν ἔχουσα Πελάσπου πεμῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὰ θυσιάσεια ποιήσας Εὐφρόνιος, Ὀρνεάτιν καλεῖ τὸν θεόν.

Ὄ ΡΟ Σ, εος, τὸ, Mons. Od. τ, αἰπὺ ὄρος πεσέεσθαι καταείδωον ὕλῃ. vt Hesiodus Theog. ἐν ὄρεσι πεπυκασμένῳ ὑλήεντι. Od. ν, μέγα ὄρος, sicut & apud Xenophontem in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Rursum Od. ν, αἰείμνηστε ὄρος. Et ὑψηλὸν ὄρος, Od. κ, Ἄγυιαὶ ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλιω, Iliad. ν, ὀρεϊνῇ σκέπῃ ἐοικώς. Xenophon Hellen. 7, ὄρη δὲ ἐξέβαν (contrà Hell. 4, idem dicit, ἀμφοτέρωθεν δὲ τῶν τῆς τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις) Pausan. Atticis, de Atlante, ὄρος ἀβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Et apud Homerum ὄρεος βήσσας, valles mõtis. Et κράσπεδα τῶν ὀρῶν, profunda montium, vt Tacitus vocat: nisi malis id esse quod Homerus appellat κνημοὺς: id est, eas mõtium partes quæ pedi incumbunt, seu λαγόνας ὄρεσι, latera montis. Xenophon Hellen. 4, ὑποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κράσπεδα τῶν ὀρῶν. Contrà κορυφαὶ montium dicuntur iuga, vertices, seu capita montium. nam & ita Latini loquuntur. Odyss. β, Ἠῶθεν ὀκκορυφῆς ὄρεος. Eadem montis pars ἀκρώρεια quoque dicitur, id est cacumen: contra παρώρεια, descendentia montium latera, quæ Xenophõ vocat κράσπεδα. Ima autem pars & radix siue pes, πέρμα appellatur. Ab hoc Ὄρος est datiuus POET. Ὄρεσφι pro ὄρεσι, montibus: vt κεφαλῆφι pro κεφαλῆς. ‖In domo autem ὄρος dici potest pars quæ capiti imminet, seu tectum. Sic enim Pollux lib. 1, cap. 8, καὶ οἱ τὸ μὲν ὑπὸ τοῖς πόδας, ἔδαφος τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ὄρος, στέγη καὶ ὀροφή. ‖In pede etiam humano ὄρος est pars pedis superior: quæ & πέδιον. Sic enim Pollux lib. 2. μέχρι δὲ τοῦ τὰ μὲν ἄνω πρὸς τῶν δακτύλων, πέδιον ἡ ὄρος, ἡ πολυόστεον. ‖Ὄρος vocatur etiam τὸ ξύλον ἐν ᾧ τοῦλαιον πιέζεται, vt idẽ Pollux tradit lib. 7. quod nonnulli interpretantur Lignum in prelo quo oleum exprimitur. Alibi verò ὄρος scribitur, vt infra docebo.

C. Ὀροβάδες, Quæ montes pererrant: ferarum epithetum. Hesych. tamen specialius ὀροβάδων exponit νεβρῶν, hinnulorum. Apud eundem legitur ETIAM Ὀρυβάδες quod expon. αἱ αἶγες pro quo debet REPONI Ὀροιβάδες, vt ex ordine literario manifestum est. Huic autem ὀροιβάδες simile est Ὀροιτύπος. ‖Ὀροβάδες in vulg. lex. dicuntur esse etiam nymphæ montanæ, quæ & ὀρεσιάδες ac ὀρεσιάδες.

C. Ὀροδεμνιάδες, Quæ strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur νυμφαι & αἱ μελιῆδαι, teste Hesych.

C. Ὀροπέδιον, Colliculus, Tumulus. ex Strab.

C. Ὀρόγκοι, Montium tumuli, seu Cacumina & vertices, Iuga seu capita: Editiores montium partes. Dionys. Alex. in sua περιηγήσει, de Germanis, quos λόβυκα φῦλα appellat, Ἑρκυνίου δρυμοῖο πολυβρόσκοντες ὀρόγκους: vbi annotat Eustathius esse λέξιν ἰδιάζουσαν, sicut multæ aliæ à poetis ὁπωσδεύοντα, διὰ τὸ καινόν θεμα: significare verò τὴν τῶν ὄρους κρόγκωσιν καὶ αἰάπεσιν. Vsus est eadem voce Nicander quoque in Alexipharmacis, ἐν δὲ ἀκοναίοις Θηλείῃ ἀκόνιτον ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις. vbi scholiastes exponit μετεώροις τόποις, eo quòd loca montana ὄγκους habeant. vel τοῖς τόπτις τοῖς ὀρόγκοις ἔχουσιν. Apud Hesychium verò HABETVR Ὀγκῶκη, itidem τῶν ὀρῶν τὰ ὀγκώδη, quæ & ὀρόχθοις vocãt, vel ὀρῶν κόρυφοι. Quidam autem τὸ ἐργάσιμα ξύλα exponunt, vt idem addit. Pro quo tamen scribendum Ὀρόγκη, vt alphabeticus ordo ostendit.

C. Ὀρόχθος, Iugum seu tumulis montis. idem cum ὄρογκος. Hesych. ὄρεχθον exp. ὄρεινον ὄχθον.

C. Ὀρεοπολέω, ῶ, In mõtibus versor, In mõtibus erro. Luc. in iudicio dearum, οὐ γὰρ ὁπτᾶδείαι ὀρεοπολεῖν, οὔτω γε οὖσαι καλαί. id est ἐν τοῖς ὄρεσιν ἀναστρέφεσθαι.

C. Ὀρεοσέλινον, Apium montanum, Oreoselinon, vt Plin. etiam appellat l. 19, cap. 8, apii quatuor genera recensens: nimirũ satiuum, oreoselinon, eleoselinon & hipposelinon. Itidem lib. 20, cap. 11. Nomen autem inde sortitum est quòd nascatur ἐν τόποις πετρώδεσι καὶ ὀρεινοῖς

vt Dioscorides tradit libro 3, cap. 76. In vulg. lex. habetur E T I A M Ὀροσέλινον pro ὀρεοσέλινον.

C. Ὀρεοτύπος, ουὸ, Rusticus mõtanus. vel quòd materiam in montibus cædat, vel montes pedibus suis pulset, quum videlicet eos percurrit. Gaza simpliciter vertit Rusticus: Budæus verò Rusticus montanus: qui etiam dubitat an mulionem significet: sed tunc scribendum potius foret ὀρεωτύπος sicut ὀρεωκόμος & ὀρεωπώλης, ab ὀρεύς. Vtitur autem illo vocabulo Theophrastus Hist. plant. libro 3, cap. 6, καὶ ὃν ἀμφοῖν οὕτως ὀνίοτε πεκνὼ ἐξ ἔκφυσιν, ὥςτε τοὺς ὀρεωτύπους μὴ δύνασθαι διϊέναι, μὴ ὁδοποιήσαι μόνους. Et cap. 6 eiusdem libri ἐφ' ἃ δὲ Σάτυροι καὶ κομῶσι τοὺς ὀρεοτύπους αὐτῶν αἰαὶ θεῖς ἄμφω. de iunipero. Rursus idem l. 4, τὰ μὴ ὀωῦ ἄγεια οὐδὲ μίαν ἔχειν, ὡς αὐ ἔπιεν οἱ ὀρεοτύποι, διαφοραὶ, ἀλλὰ παντὰ ἐξ μακρόβια. in quibus locis ὀρεοτύποις videtur dicere rusticos qui herbarum notitiam aliquam habent montésq; peterrando eas quærunt & eruunt. Apud eundem verò libro 5 De caus. pl. cap. 15, perperam S C R I B I T V R Ὀρθοτυποι pro Ὀρεοτύποι, lignatores. Dicitur & Ὀροιτύπος.

C. Ὀρείαυλος, In montibus stabulans, Monticola. ὁ ὀν ὄρει διαπεί^ων, vt Eustathius exponit, dicens per ει diphthõgum scribi, & sic ab ὄρος deriuatum vt ἐγχίμαος ab ἔγχος. Oppian. lib. 3, De venat. Θηρὸν ὀρειαύλοις, feris quæ in lustris montium stabulantur.

C. Ὀρειβάτης, Qui montes scandit seu pererrat. ὁ ἀμφὶ τοὺς ὀρέων βαίνων, vt schol. Soph. exponit, dicens in Œdipo Colon. pag. 306, pro ἐγχειμάζει Θῆσεα, scribi etiam ὀρειβάταν. Apud Suidam Θῆρ' ὀρειβάτιν τέξοις ἐν οὔρεσι, id est τὸν ὀν ὄρεσι βαίνοντα. E T Ὀρειβατεῖν, ἀδ. Mõtes scando Plut. Fabio, τοὺς ὀρειβατεῖν δεινῶν ἕνεκεν αἱ ὁδοὶ ἀπόκρημνοι καὶ πολλαὶ εἰσιν.

C. Ὀρείγανον, S I V E Ὀρίγανον, (quorum illud poetis vsitatum est, hoc prosæ scriptoribus: atque adeo Eustatius posterioris tantùm scripturæ mentionem facit, similia ei composita adiungens, ὀρειβάμετης, ὀρειδρόμος, ὀρειθρέφος, ὑψίκομος, & alia) herbæ nomen, ita denominatæ διὰ τὸ χαίρειν ὄρεσιν, vt idem Eustathius tradit pag. 460. Sed notãdum dici non solùm neutro genere ὀρίγανον, siue ὀρίγανον, sed E T I A M Ὀρίγανος S I V E Ὀρίγανος masculino pariter & fœminino. Nic. Ther. — παρακτιον τε κονίλω, Ἥν τε καὶ Ἑρμάκλειον ὀρίγανον ἀμφιέπουσι. Diocles quoque apud schol. Nicandri tradit, τὸν κονίλω ὑφ' ὧν μὴν ἡρακλεῖον καλεῦσιν καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρίγανον καὶ πανακίδα (sicut & Dioscl. libro 3, capite 56, καλοῦσι δὲ τινες πανάκες καὶ τὸν ἀγρίαν ὀρίγανον. οἱ δὲ κονίλω) Vbi obserua etiam scripturã per diphthongum, quæ apud eundem etiam paulo post retinetur, quum ait, τὸ δὴ αὐτὸ καὶ ἡρακλεῖον καὶ ὀρίγανον. Dioscorides libro 3, cap. 32, fœminino genere & ipse vtitur, ὀρίγανος ἡρακλεωτικη. οἱ δὲ κονίλω φασί. Vbi per i scribitur: cuius tantùm scripturæ mentionem fieri ab Eustathio paulo antè dixi. Idem porro Eustathius vtriusque e iam generis, masulini videlicet & fœminini hæc adfert exempla, pag. 1148, ὀρίγανον, ὁς δὴ Σεμωνίδη τὸν θαρίχος ὁμοῦ μυθεῖς κορίαμον. Et ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυπάτιν ὀρίγανον. Fœminino genere vtitur & Clearchus apud Athen. libro 3, Σαπφὼ πάντας τὸν ὀρίγανον φιλεῖ. Masculino autem Ion apud eundem libro 2, τὸν ὀρίγανον ἐν χρεὶ κύθει. vbi habentur etiam duo illi loci quos ex Eustathio citaui: prior, Anaxandridis, posterior Platonis. Neutro autem genere vti Epicharmum & Amipsiam, ibidem annotat. Quo & Latini: vt Plinius libro 20, cap. 17, Origanon, quod in sapore cunilæ æmulatur. Ibidem dicit Origanum Creticum, Smyrnæum, Heracleoticum: & tragoriganum. Aristophanes autem in Pluto dicit ὀρίγανον βλέπειν, origanum tueri, pro δριμὺ βλέπειν, quod & σίνηπι βλέπειν, & νάπυ βλέπειν, & κάρδαμα (item & ὀπὸν) βλέπειν. Sunt enim hæc δριμέα, vt tum alii testantur, tum Plato in loco quodã paulo antè ex Eustathio citato, vbi Arcadicam ὀρίγανον esse dicit δριμυπάτιν. Verba Aristophanis hæc sunt, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω μαυτὸν αὐδρεῖον τὸ λῆμα, καὶ βλέποντ' ὀρίγανον. id est (inquit schol.) δριμὺ. θοῦπον γὰρ τὸ φυτόν. In meo vet. lexico ὀρίγανον deriuatur non solùm ab ὄρος & χάνος, significãte χαραὶ, quoniam τὰ ὄρη χαίρει: (secundum quam etymologiam per diphthongum potius scribendum esse dicit) verùm etiam τὸ ὀρᾶν καὶ χανοῦν, quod significat λαμπρωύειν, quia visus claritati conducit: vel per antiphrasin τὸ ῥίγῶ, pleonasmo literæ ο, quum sit herba θερμαντική. Ὀρίγανον dictum etiam τὸ γεγάνιον, à quibusdam Dioscorides. E T Ὀρίγανιτης οἶνος, Vinum ex origano confectum. Dioscorides lib. 5, c. 61. ὀρίγανίτης δ' ὀρίγανόν ἡρακλεωτικῆς σκεδά ζεται ὁμοίως τῷ θυμίτῃ. Plin. lib. 14, cap. 16, Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum è radice, asparago, cunila, origano. E T Ὀρίγανίζω, Origanum refero: vel Origanum relipio.

Ὀρειγενής, In monte natus, Montigena. (vt dicitur Terrigena) ὁ ὀν τῷ ὄρει γεγενῆς. A T Ὠρειγενής, per ι & paroxytonos nomen proprium est. sic in lex. meo vet.

C. Ὀρειδρόμος, Qui montes percurrit, Montiuagus. Eurip. Scribitur E T Ὀρεδρόμος.

C. Ὀρειμαλίδες, Mala montana, Poma montana. Scribitur E T ὀρεμαλίδες.

C. Ὀρεινόμος, Qui in montibus pascitur. pro quo & ὀρεσκῴμος dicitur. vt ὀρεσκόμβος ἀΐξ. E T Ὀρεινομῶ, In montibus pascor seu dego. τὸ ὀν ὄρεσι διαιτῶμαι, Suid.

C. Ὀρείοικος, In montibus habitãs, Monticola. Vide in Ὀρεικτῆς.

C. Ὀρειπλαγχὴς, Ciconia montana. Aquilæ genus apud Aristotelem Hist. anim. lib. 9, cap. 32, ἔστι δὲ ἕτερον γένος πρὸς τὴν θέσιν κέλυκι κεφαλὴν, μεγέθει δὲ μεῖζον, πτερὰ δὲ βραχύτερα, καὶ ὀρεσπυγαίνοντα μᾶλλον τοῦ ἁμείνος· ὀρειπλαγχὴς καλεῖται καὶ γυπαιετός. Vnde Plinius libro 10, c. 3, Quarti generis est percnopterus: eadẽ oripelargus: vulturina specie, alis minima, reliqua magnitudine antecellens.

C. Ὀρειπλαῖ, In montibus verior. pro quo suprà ὀρεσπολῶν. Suid.

C. Ὀρειπτελέα, Vlmus montana. Genus vlmi apud Theophrastum Hist. pl. lib. 3, cap. 8, ἔστι δὲ καὶ τῆς πτελέας δύο γένη· καὶ τὸ μὲν ὀρειπτελέα καλεῖται, τὸ δὲ πτελέα. διαφέρει δὲ τὸ μὲν ἀνωτέρω φυόμενον τῷ πτελέᾳ ἀλαυξέστερον δὲ τὸ ὀρειπτελέα. Vnde Plinius lib. 16, cap. 17, de vlmo, Græci duo eius genera nouere: montosam, quæ fit amplior: campestrem, quæ fruticosa.

C. Ὀρειτέκτων, Qui ligna in montibus cædit, Lignator. pro quo & ὀρεοτόμος & ὀρειτύπος. A T Ὀρειτύπη ex Hippocr. affertur pro Labor ille quem in montibus subeunt.

C. Ὀρειφοίτης, Qui montes pererrat. idem cum ὀρειβάτης. seu ὁ ὀν ὄρεσι φοιτῶν, vt Suid. exponit.

C. Ὀρείχαλκος, Æs montanum: Orichalcum, siue Aurichalcum. (vtuntur enim Latini neutro genere, vt in ἀόρχαλκος dicetur) Materia quædam quam χρυσὸς ex ære fieri nonnulli scribunt. ex ære inquam, quod suapte natura est πυρρὸν: ὀρείχαλκος verò est χαλκὸς λευκὸς, vt tum Tzetzes testatur, tum Suidas, ὀρείχαλκος exponens ὁ διαυγὴς χαλκός. Hesiodus Asp. Ὡς εἰπὼν, κεφαλῆς ὀρείχαλκοῖο φαεινοῦ Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα θεῶν κόμισεν ἐπ' ὤμοις. Sic apud Horat. De arte poet. Tibia non vt nunc orichalco vincta. In eum verò Hesiodi locum scholiastes quidam hæc annotat, Ὀρείχαλκος, τὸ λεπτὸν χάλκωμα· ὀν ὄρεσι γὰρ εὑρίσκεται. ἄλλοι δέ φασιν ὀρείχαλκον εἶναι ὅλιν πρὰ μεταλλικῶν χαλκοῦ πρωτέρων. Apud Suidam in Epigram. quodam, ὀρείχαλκου λάλα κύμβαλα. Plato in Critia, τὸν ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὀρείχαλκον. Et paulo post, ὀρείχαλκῳ μαρμαρυγὰς ἔχοντα πυρώδεις. Et mox, ὁμοφλοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ὀρείχαλκου πεποικιλμένα. ‖ Ὀρείχαλκος adiectiuè quoque accipitur pro Confectus ex orichalco. vt ὀρείχαλκος σπάθη apud Suidam. Apud eundem habetur & hoc exemplum, ἀτῶν ἐλάτης κοπαίαντες ἐναμίζουσιν εἰς αὐτὴ κώδωνας ὀρειχάλκους. Notandum porro, quum Horatius secundam syllabam corripiat, scribi E T I A M Ὀείχαλκος, sicut ὀεὶ δρόμος. Apud Hesychium certè ὀρείχαλκος ante ὀειχάπη post ὀειχὴς ponitur, vt suspicer scribere etiam voluisse ὀείχαλκος. Habet tamen idem & priorem scripturam per ει, suo loco.

C. Ὀειαχὲς Hesych. E X P O N I T Ὀείκοιτον, id est In mõtibus cubans, In mõtibus cubile suum habens, vt nymphæ ὀροδεμνιάδες.

C. Ὀείανος, siue Ὀείγανον habes paulo antè in Ὀρέγανον.

C. Ὀρειβρεμέτης, ουὸ, E monte tonans. ὁ βροντῶν ἀπὸ ὄρους, vt Suidas exponit.

C. Ὀείδρομος, Montes percurrens. vel Decurrẽs per montes. ὁ ὀν ὄρεσι τρέχων, Suid. E T Ὀειδρομία, Cursus per montes, in Epigr.

C. Ὀειχάπης, In montibus habitans, Mõticola. vnde apud Pind. συὸς ὀειχάπου, quod schol. Eurip. exp. ὀρεοίκου. ab ea signif. τὸ κάπειν deriuãs qua κάπου ab ipso Eurip. in Oreste dicũtur ὀικήτορες, & ἐύκπιον ἄυρ ab Hom. τὸ ἄκα πίκπιον, seu (vt ipse Homerus loquitur) τὸ δὴ ναιόμενον.

C. Ὀειμαλίδες, Poma montana, Mala montana, seu sylue stria. ἄγεια μῆλα, siue ἀγριόμηλα. Theocr. Idyll. 5, Οὐδὲ γὰρ ἀκύλοις ὀειμαλίδες [videlicet σύμβλητοί εἰσι] αἱ μὲ ἔχνη Λεπτὸν ἀπὸ χείλεος λεπτότερον· αἱ δὲ, μελιχραί. id est τὰ ἄγρια μῆλα, siue τὰ ἐν τῷ ὄρει μῆλα. Asclepiades verò per ω S C R I B I T Ὠειμαλίδες, vt sint τὰ σωκμαζόντα τοῖς σύκοις μῆλα. Hæc schol. Sed metrum eam scripturã non fert.

C. Ὀειπλανής, Montiuagus, Montes pererrans. Nonn.

C. Ὀείπλαγκτος, idem. Opian. l. 3 De venat. Οὐ σκύμνον πανάθεμον ὀειπλάγκτοιο λεαίνης, montiuagæ leænæ.

C. Ὀειτρεφής, E T Ὀείτροφος, In monte nutritus & educatus. ὁ ὀν ὄρει τεθραμμένος. pro quo & ὀρεσίθρεφος. Apoll. l. 2. Arg. ὀειτρεφέος κοπάνοιο, id est montani, seu syluatici.

C. Ὀρέσβιος, Qui in montibus degit, Monticola. Oppian. lib. 3 De venat. ὀρέσβιον οἷα λέαιναι, tanquam leænam monticolam.

C. Ὀρεσβάτης, Qui per montes graditur, Qui mõtes pererrat, Montiuagus. pro quo & ὀρειβάτης sicut ὀρέαυλος & ὀρέσαυλος.

C. Ὀρέπιος βάκχος in Epigr. Vmbris montium gaudens: vel quòd colles obumbrent viites. v. l. Nisi fortè ὀρέσκιος sit ex κίω, & idem significet cum ὀρειφοίτης. nam & ὄρειος idem Bacchus dicitur.

C. Ὀρεσκῷος, In montibus quietẽ capiens, In mõtibus dormiẽs, In mõtibus degẽs. ὀν ὄρεσι διαπείβων καὶ διαιτῶμαι, vt exp. in lex. meo vet. deriuaturq; à κῶ siue κίω, signif. κοιμῶμαι, hoc modo: Ex κῶ fit κίω: inde ὀρεσκίοις, ex quo ὀρεσκῷος, facta syncope, mutatóque ο in ω. Vtitur autem hac voce Hom. Il. α, ἐμάχοντο Φησὶν ὀρεσκῴοισι. Od. ι, Ὄρσευ ὦ νύμφαι, κᾶραι Διὸς αἰγιόχοιο, Αἷσι τε ὀρεσκῷοι. E T Ὀρεσκῴω, In montibus dego: ὀν ὄρεσι διαπείβω καὶ διαιτῶμαι, vt in eodem meo lex. exponitur.

C. Ὀρεσίτροφος, In montibus nutritus. idem cum ὀείθροφος & ὀειτρεφής. Il. μ, ὥςτε λέων ὀρεσίτροφος. Est & nomen canis Actæonis apud Ouid. Metam. 3.

C. Ὀρεστίνομος, Qui in mõtibus pascitur. idem cum ὀρείνομος. Hesiod. Asp. Αἰγὸς ὀρεστίνομον. Hom. verò αἶγας ὀρεσκῴοις vocat. Et apud Non ὀρεστίνομα, quæ in montibus pascuntur. In v. l. scribitur E T I A M Ὀρεσίνομος: quod metrum heroicum non fert.

C. Ὀρέαυλος, In montibus stabulans, Mõticola. pro quo & ὀρέσαυλος. Nonn. verò ὀρεσαύλοιο μελάθρου dixit pro Domus in montibus sitæ.

C. Ὀρεσκοιτος, In montibus cubile suum habens. Ὀρεσκῴοισιν (inquit Hesych.) ὀρεσοίκοις ἢ ὀρεσκοίτοις. Κεῖται γὰρ, τὸ κοιμᾶσθαι.

C. Ὀρεσίκιος, In montibus habitans. Vide præcedens.

C. Ὀροιτύπος, Qui ligna in mõtibus cædit: pro quo Theophrast. dicit ὀρεοτύπος. Ab Hesych. & Suida exp. ὑλοτόμος, Qui materiam cædit, Qui ligna in sylis cædit. Vtitur autẽ Nicand. in Ther. initio, σὲ δὴ αἱ πολυερὸς ἀροτῆς Βικαῖός τ' ἀλέγουσι καὶ ὀροιτύπος, οὔτε κατ' ὕλιν Ἢ καὶ ἀρόβδοντα βάλῃ δόλῳ λοιγὸν ὀδόντα. vbi schol. it idem exp. ὑλοτόμος, Lignator. Idem Nicander pro Ὀροιτύπος dicit E T I A M Ὀροιτυπίος, (quod a presente formatur, sicut præcedẽs ab aor. 2) in Theriac. ὀροιτυπίοιο βαθῆος. vbi quũ schol. βαθῆος exponat πολυδικίου ῥάβδου, videtur ὀροιτυπίον accipere pro pastore, vt ὀρεσιτυπὸς inde dicatur pastor quòd montes quos pererrat cum grege suo, pedibus verberet & pulset. Cæterùm hoc cõpositum, diuersum est à præcedentibus quod ad scripturã attinet, videtúrque metri causa factum ex ὀροτύπος: nonnulli tamẽ scribẽdum putant ὀρειτύπος. sed quum non solùm apud Hesych. & Suidã ordine alphabetico ὀροιτύπος legatur, verùm etiã apud Nicandrum simul & eius schol. temerè ea scriptura reiicienda non erit. In lex. meo vet. proparoxytonos scribitur ὀροίτυπος, annotatúrque adiici, sicut in χοροίτυπος, & ὀδοιδόκος, ac ὀδοιπόρος.

C. Ἀκρώρεια, ας, ἡ, Summitas montis. τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. id est Cacumen, Vertex, Culmen, Caput. ἡ κορυφή. Vertuntur autem duo ο in ω in hoc vocabulo, sicut & in synonymo ἀκρωνυχία (quod tamen potius ita scribitur ad differentiam nominis ἀκρονυχία) & ἀκρωμία & ἀκρωλένιον, similibúsque aliis. Philo De vita M. l. 3, ὡς τε μέχρι τῆς ἀκρωρείας τὴν ἀθεμίχητον ἐλθεῖν, vt vsque ex montis iugo significationes exaudirentur.

C. Κλεισώρεια, ας, ἡ, Clausitrum montis, seu Claustra montium. vt apud Virgilium, — angusti claustra Pelori. Tale quid signif. etiam κλεισοῦραι.

C. Κρημνώρεια, ας, ἡ, Præcipitium montis, seu Præruptæ mõtis pars. Ponit hæc duo composita lexicum meum vetus in Υπώρεια.

C. Παρώρεια, ας, ἡ, Latus montium secundum locum aliquem porrectorum: vel potius παρῆκον, ὄρος, vt Polyb. vocat fol. 92, à tergo. Idem Polyb. lib. 2, fol. 25, sic appellat cinctum Alpiũ Italiã ambientiũ à Massilia vsque ad Adriaticum sinum. Hæc Bud. Verba Polybii sunt, ἡ τῶν Ἄλπεων παρώρεια, λαμβάνουσα ἀπὸ Μασσαλίας ἐν τῷ ὑπὲρ τὸ Σαρδῶον πέλαγος πόντον, παρήκουσα ἐν σωιεχῶς μέχρι θατέρου τοῦ παντὸς Ἀδρίου μυχόν, πλὴν βραχύς. Et lib. 3, fol. 50, οἱ τὴν χάτοισι θατέρου τὴν παρώρειαν κατοικοῦντες, ad latera montium. V N D E Παρωρεῖτης Παὶ in Epigr. Latera montis incolens: vel ad montem positus.

C. Ὑπώρεια, ας, ἡ, Ima montis pars, Pes seu radix montis. Il. υ, ὑπωρείας ὤκοιν πολυπίδακος Ἴδης, incolebãt pedem montis Idæ. Vbi nota etiã genit. qui & ab Herodoto additur, quã ait, ὑπωρείαν οὐρέων οἰκέοντα, habitant montium radices. Plut. verò in Fabio dixit etiã, κρημνῶν ὑπώρειαν θεραπεύσαντα. Suid. ὑπωρεια exp. ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς (planities & cãpi subiacentes monti) siue οἱ πόδες τοῦ ὄρους. nã in tres partes diuidi τὸ ὄρος scribit, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν & τέρμα. & ἀκρώρειαν quidem esse τὴν κορυφὴν, vertícem seu caput: ὑπώρειαν verò, τὰ πλησίον τοῦ ὄρους, latera montis: τέρμα autẽ τὰ πέλας τοῦ ὄρους siue πεῖς πόδας. Paulo antè tamen ὑπώρεια aliter exp. nimirum οἱ πόδες τοῦ ὄρους, sicut & Demetr. Phaler. πλὴν ὑπώρειαν τῆς Ἴδης, πόδα δέξιῶ εἰπεῖν τὸν ποιητὴν, respiciens ad locum Homericum paulo antè citatum. Herodianus libro 3, περὶ τοῦ ὑπωρείας τῆς Ἀριθμίας.

C. Παρόρειος, Ad latera montis situs: vel Prope mõtem situs, Monti adiacens & vicinus. παρόρειον enim Suid. exponit τὸ πλησίον τοῦ ὄρους. vt campus planitiésque montem contingens. In v. l. scribitur E T I A M Παρόελος, sed perperam.

C. Ὑπόρειος, In ima parte montis situs, Monti subiectus, vel τὸ ὑπόρειον subst. Ima pars montis. Suidæ, Ὑπόρειον, τὸ ὑπὸ τὴν ὄρος. Et aliquãto post, Ὑπόρειον, τὸ ὑπόκατω τοῦ ὄρους. Paulo antè tamẽ ὑπόρειος exp. ἡ ὀξυχὴ τοῦ ὄρους. quæ expos. non video quomodo vera sit. A T Ὑπόελον eidem est τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, paruum promontoriũ. Item apud Hesych. Ὑπόελα, τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη, Montibus subiacentia.

Ὀρεινός, οῦὸ, ὁ, Montanus, Montosus. Xen. Pæd. 4, ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινή, montosam regionem incolunt. Et Plutarc. in Apophth. de Persis, βουλομένους αὐτὴν τῆς ἑωθινῆς, οὖσης ὀρεινῆς καὶ τραχείας, πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν. Alicubi verò absolutè ἡ ὀρεινὴ ponitur pro ὀρεινὴ χώρα. regio mantana seu montosa. vt apud Phil. libro 1 De vita M. Sic Aristot. Hist. anim. lib. 5. ἐν τῇ ὀρεινῇ, in locis montanis. Luc. Tim. ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον χήδιον. Aristot. Politic. 7, ὀρεινοὶ τόποι. Sic Plut. Symp. 3, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πεθυμαπώδεις καὶ νιφόμβροι τόποι. Rursum Xen. Pæd. 1, ἡ ὀρεινὰς ἢ πεδινὰς ὁδοὺς. Et Plutar. Artox. ὁδοὺς ὀρεινὰς καὶ θεσπέσιας. Herbæ quoq; dicuntur ὀρειναὶ, mõtanæ, hoc est in mõtibus crescentes: seu syluaticæ & agrestes. quibus opponuntur αἱ ἥμεροι. Ὀρεινὸς est etiam αἰγιθαλὸς auis species. Arist. Hist. anim. l. 8, c. 3, ὁ μὲν ἀστιζίτης, μέγιστος· ἔστι δὲ ὅσον ἀστίζα· ἕτερος, ὀρεινός, διὰ τὸ διαπείθειν ἐν τοῖς ὄρεσιν. id est Monticola, vt Gaza vertit.

Ὄρειος, ειὸ, ὁ καὶ ἡ, Montanus, vel Montosus. idẽ cum ὀρεινός. vt ὄρειος χώρα, Aristidi, Regio montana seu montosa: sicut suprà ὀρεινὴ χώρα. Interdũ etiã ἡ ὄρειος absolutè ponitur pro ἡ ὀρεινὸς χώρα, vt ἡ ὀρεινὴ pro ἡ ὀρεινὴ χώρα. Sæpius capitur pro Mõtanus. Luc. Tim. Θοφαὶ ὄρειοι. Et ὄρεια δῶρα, Photius apud Suid. ὄρεά σε τὰ δῶρα, κατάνα καὶ αἷμα

νίτας, Idem ex Epigr. ὄρεια ἐνδυτά, & ὄρεια μῆλα. Plut. De or. Pyth. ἐκ ῥιζῶν πυρὸς ὀρείου. Et ὄρειος ὁμίχλη apud Suid. Et ὄρειος ἄχρα apud Plut. in lib. De fortitudine anim. Et ὄρειοι λαγῳοί, montani lepores apud Xen. in Cyneg. πεδωκάσαι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ ὄρειοι, οἱ πεδινοὶ δὲ ἥττον. βραδυτέροι δὲ οἱ ἕλειοι. Soph. ξυμουσίαν θηρῶν ὀρείων. Et ὄρειοι Arabes apud Plin. l. 6, c. 9. Apud Suid. ὄρειον ἀρέμνον. Item ὄρειον polygoni species. Plin. l. 27, c. 12. Tertiũ genus oreon vocatur, in montibus nascens. Ὀρεὺς dicitur etiam Liber pater & ὀρειάδες νύμφαι, quòd in montibus frequenter apparent, vt Festus tradit. Nec non βρέμμα ὄρειον, quale est hominis monticolæ. Luc. in Zeux τὸ βρέμμα καὶ τὴν γελῶντος, θηριώδες ὅλον, καὶ ὄρειον καὶ αὐθάδες. Il. ν, δράκων ὀρέστερος. vbi schol. ἐν ὄρει ὢν καὶ ἄγριος atq; ideo ἄγριος. Eust. quoque exp. ἄγριος: quoniam videlicet eiusmodi sunt τὰ ἐν ὄρεσι διαιτώμενα.

B De ære, Fit & ex alio lapide quẽ chalciten vocant in Cypro, vbi prima fuit æris inuentio: mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præstantiore, maximè orichalco, quod præcipuam bonitatẽ admirationémque diu obtinuit, nec reperitur, lõgo iam tẽpore effœta vel lute. Plautus verò aurichalcũ dixit pro nummo ex aurichalco, Cedo tres mihi homines cõtra aurichalco emptos: vt aurichalcus ibi dicatur sicut æreus, subaudiendo numus. Adiectiuè verò accipi ὀρείχαλκος, suprà docui. Cæterùm Hesych. quoque scribit Ὀρείχαλκος, χαλκὸς χρυσῷ ἐοικώς.

C. Ὠρεσίπτας. Montes relinquens, vel qui reliquit.

C. Ὠρεσιβότας Βακχεύς, In montibus nutritus Bacchus. Idẽ & ὀρεσιβότας dicitur.

C. Ὠρείθυια, nomen propriũ filiæ Erechthei, quã ex Attica abreptã Boreas in Thraciam abduxit, ibiq; ex ea suscepit Zetem & Calain. ita dicta παρὰ τὸ ὄρεσι θύειν, id est ὁμιλεῖν, vt traditur in lex. meo vet. Apoll. l. 1. Arg. Οἱ δὲ Ἐρεχθέως Βορέου καὶ Ὠρείθυια. Latinis quoque poetis Orithya non ignota est. Sed apud Apoll. & schol. eius fine diphthongo SCRIBITVR Ὠρίθυια.

¶ Ὄρος, εος, τὸ, Dorica dialecto ex Ionico οὖρος, sicut Μῶσα ex Μοῦσα. Theocr. ὤρεα μακρὰ Λυκαίου.

C. Ὀρόχαλκος, ex Arriano pro ὀρείχαλκος. Latini Aurichalcum & Orichalcum neutro genere dicunt. Festus, Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compositum ex ære & auro: siue quòd colorem habeat aureũ. Orichalcum sanè dicitur, quòd in montuosis locis inuenitur. mõs etenim Græcè ὄρος appellatur. Hæc ille. Et alibi, Cadmea terra, quæ in æs cõicitur vt fiat orichalcum. Plinius quoque neutro genere vsurpat, l. 34. c. 2, de ære, Fit & ex alio lapide quẽ chalciten vocant in Cypro, vbi prima fuit æris inuentio: mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præstantiore, maximè orichalco, quod præcipuam bonitatẽ admirationémque diu obtinuit, nec reperitur, lõgo iam tẽpore effœta vel lute. Plautus verò aurichalcũ dixit pro nummo ex aurichalco, Cedo tres mihi homines cõtra aurichalco emptos: vt aurichalcus ibi dicatur sicut æreus, subaudiendo numus. Adiectiuè verò accipi ὀρείχαλκος, suprà docui. Cæterùm Hesych. quoque scribit Ὀρείχαλκος, χαλκὸς χρυσῷ ἐοικώς.

C. Ὀρεσίπτας. Montes relinquens, vel qui reliquit.

C. Ὠρεσιβότας Βακχεύς, In montibus nutritus Bacchus. Idẽ & ὀρεσιβότας dicitur.

C. Ὠρείθυια, nomen propriũ filiæ Erechthei, quã ex Attica abreptã Boreas in Thraciam abduxit, ibiq; ex ea suscepit Zetem & Calain. ita dicta παρὰ τὸ ὄρεσι θύειν, id est ὁμιλεῖν, vt traditur in lex. meo vet. Apoll. l. 1. Arg. Οἱ δὲ Ἐρεχθέως Βορέου καὶ Ὠρείθυια. Latinis quoque poetis Orithya non ignota est. Sed apud Apoll. & schol. eius fine diphthongo SCRIBITVR Ὠρίθυια.

OPEY, εως, ὁ, Mulus, vel Mula, quòd animal hoc præcipuè ad opera mõtana fit idoneũ. παρὰ τὸ ὄρεσι μᾶλλον ἢ ἄλλοις ζῴοις δυνατὸν ἐργάζεσθαι, vt in m. o vet. lex. traditur, mihi malis ex Homero ἡμίονος ἀγρότερος. Aristot. Rhet. 3. de Simonide, ἐπὶ μὲν τὸν ἡμιόνου ὀλίγον αὐτῷ ὄντα πόνον ἐπιτάττει, καὶ ἐκέλευε πιεῖν, ἀν δὲ ἀργαλέον εἰς ἡμέρας πλέον. vbi ve ovtos: ille mercedem sarcinæ amplam dedit, cecinit, Χαίρετε τὰ ἄλλα πάντα θεραπεύετε ἵππους: de mulabus. Alibi ve ὁ αὐτὸς minus causa addit ὁ θῆλυς & ὁ ἄρσην. vt l. 6. Hist. anim. καὶ θῆλυς ὁ ὄρεος ἢ ἐπὶ πολὺ ἥττων. Item γεγένηται δὲ βαθυτέρου ὀδόντος τοῖς ὄρεσι τοῖς ἄρσεσι.

C. Ὀρεσκόμος, ου, ὁ, Qui curat & adornat mulas. Mulio, vt Iunen & Martial. vocat. Xen. Hell. 5, ὀρεσκόμοι δὲ ἀπὸ τῶν ἡμιόνων ἐκαρτέρουν. Plut. τὰ ἱερὰ θεραπευταὶ ὀρεσκόμοι. Vtrum tale in lib. περὶ ἀφορισμῶν. In v. l. autẽ scribitur ETIAM Ὀρεοκόμος, citaturq; ex Diod. Siculo. Apud Hesych. VERO Ὀρεοκόμος, τὸ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων: idq; ordine literario. suo tamen loco apud eundẽ habetur præcedẽs Ὀρεοκόμος, itidẽ ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων: nimirũ post ὀρεξίμους, ante ὀρεοτρ. Suidas tamen discrimen facit inter ὀρεσκόμος & ὀρεοκόμος, sicut in eo ὀρεοπολῶ & ὀρεοπολῶ. Sic enim ait, Ὀρεοκόμος, ὁ τὰς ὄρεις ὀπτμελούμενος: ὀρεσκόμος δὲ, ὁ ὀπτμελητὴς τῶν ἡμιόνων.

C. Ὀρεσπολία, Circa mulos versor, Mulos curo vel alo. ATO Ὀρεοπολῶ, In mõtibus versor. Sic enim Suid. Ὀρεοπολῶ, περὶ τὰ ὄρη ἀναστρέφομαι: Ὀρεοπολῶ, τὸ περὶ τοὺς ὄνους ἀναστρέφομαι.

C. Ὀρεωπολίης, Mulorũ venditor. ὁ τὰς ἡμιόνους πωλῶν. Suid.

G O ὀρεσκός, ὄν. Mularis. ἡμιονικός, vt Hom. loquitur, Syn. ep. 3. ὅτι ἐν ζῴοις αἰνιττόμεθα τὸν ὀρεσκόν, εἰς σκῆνος ὀχήματος μυλικοῦ. Hom. dicit ζῷον ἡμιόνειον. Sed ibi vulg. edit. HABENT Ὀρεσκόν, sicut & apud Suid. Ὀρεσκὸς ὁ ἡμίονος. καὶ ὀρεσκῶ ζῷον, αἰνίττεται τὸν ἡμίονον. (itidem q; apud Æsch. cõtra Ctesiph. ἐμεδώσατο αὐτὸς πεζὰ ζεύγη ὀρεσκά) Apud eundem tamen Suid. suo loco, hoc est literario, ὀρεσκὸν: ζεῦγος, τὸ τῶν ἡμιόνων: nimirum post ὀρεσκός, ante ὀρεστ. quæ scriptura magis rationi consentanea est.

Ὀυρεὺς Ionicè dicitur pro ὀρεὺς, sicut οὖρος pro ὄρος. Hes. Erg. καὶ οὐρῆας πελαεργούς. sicut Hom. suprà ἡμιόνους πελαεργοὺς siue ὀπισθαργούς. Idẽ Hom. Il. α, de peste, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς. Vbi οὐρῆας aliter etiã accipi potest, vt Aristot. quoq; De poetica tradit, τὰ ὀνόματα πολὺ λέξιν ὁρῶντα δεῖ ἀλλοιοῦν. καὶ γλῶτταν, Οὐρῆας μὲν πρῶτον, ἴσως δὲ καὶ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Hesyc. quoque οὐρῆας exp. τοὺς φυλάκων: & Eustath. οὐρεὺς ὁμωνύμως τοῦ οὐρεῖ, ἤγουν τοῦ ἡμιόνου, est ὁ φύλαξ.

ὌΡΟΣ, ου, ὁ, Terminus, Limes, Fines: vt dicuntur regionis vel agri alicuius. A Polluce dicitur esse στήλη ἐνεστηκυῖα, stele & cippus alicubi erectus ad fines indicãdos. Et ab Hes. στήλη ἡ καταπηγυῖα ὅτι χωρίου ἢ οἰκίας. Demost. οὐδεὶς ὅρος ἐπίκειται τῇ γραπτῇ, nullus finitor erat in eo fundo erectus. De regione in sequentibus locis dicitur. Thuc. l. 6, p. 202. Σικελιώτας οἷς τὸν νῶν χρὴ μόνοις ὅροις τοὺς ὑμᾶς οὐ μεμπτοῖς. Plut. Probl. Rom. ὅροις ἔθηκε τὰ χώρας. Luc. in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι. Herodian. l. 1, πεῖ ὅτι τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους, ad Romani imperii terminos defensandos. Rursum Plutar. Apophth. ὅτι τοῦ ὅρου πλὴν ἔξθραν ἀπολίπομεν, in finibus. Idem in Amat. narr. ἐκ τοῦ ὅρου ἐρίψαν, extra fines proiicere. Demosth. πέρα ὅρων ἐλαύνειν, vltra fines Atticos persequi. Metaph. etiam capitur, sicut Fines, Terminus, Limes. Demost, pro cor. ἃ τοῖς πρόσθεν Ἕλλησιν ὅροι τῆς ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, Fines bonorum, Quibus rebus bona & felicitatẽ circũscribebant. Epicurus, ὅρος τῆς μεγίστης τῶν ἡδονῶν, voluptatis terminus. Vide in ὑπεξαίρεσις. Plato de leg. ὅροις τῶν ὠνίων τιθεῖσαν, Suis veluti limitibus describere res venales, quos excedere nefas fit. pro Pretia certa rebus venalibus imponere. (At ὅρος τῆς γάμων ex eodem pro Tempus nuptiarũ) Dionys. Long. De sublimi dicendi genere, τοῖς τῶν πρεσβυτέρων πολλάκις ὅροις ἐκβαίνουσιν αἱ ὑπονοίαι, limites transiliunt. Sic Plut. Symp. 8, de marino anim. genere in propria signif. ὥσπερ ἑτέρῳ κόσμῳ πρεσβεύοντα καὶ χερσόνησον ὅροις ἰδίοις, οἷς ὑπερβαίνουσιν αὐτοῖς ὅτι κεῖται δίκη ὁ θάνατος. Idẽ in præcept. sanit. dicit παρὰ βασιν ὅρων ὅτι καλεῖν τινι. Luc. De salt. μείνας ἐντὸς τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manẽs intra terminos saltationis. Cũ eodẽ verbo Herodian. l. 6. in propria signif. μένειν ἐν τοῖς τῶν ἰδίων ὅροις, καὶ μὴ καινοπρεπεῖν, suis finibus contentũ nihil rerũ nouarũ moliri. ‖ Aliquando pro Meta, Scopus in aliqua re propositus. Demost. in Mid. ἕνα ὅρον θέμενος, παντὶ τρόπῳ μ' ἀνελεῖν. Aristot. Polit. 4, ἀριστοκρατίας μὲν γὰρ ὅρος, ἀρετὴ ὁλιγαρχίας δὲ πλοῦτος. Idem Polit. 7, πρὸς τὸν ὑποκείμενον αὐτοῖς ὅρον. Sic Cic. Ad aliquẽ finem referre. Item, Officiũ & finis oratoris. id est σκοπὸς καὶ τέλος τῆς τοῦ ῥήτορος ἕξεως: quæ alio nomine ὑπόθεσις dicitur. Vide & B. p. 711. Sed & in genere ὅρος dicitur omne extremũ ambiens, vt cælũ quoque. est enim ἔσχατον, nec vltra id progressus est mortui. Aristot. l. 2, De gener. anim. πῦρ μὲν καὶ ἀὴρ τοῦ πρὸς τὸν ὅρον φερομένου τόπου. Sed & Plat. Tim. ὅρον & ἄκρον pro eodem ponit, quod Cic. extremũ vertit. B. ‖ Ὅρος accipitur etiã pro modo & regula, & quasi præscripto quo actiones tẽperantur. Gal. Method. 12, & 14. Aristid. ὅρον τῆς σωφροσύνης πᾶσιν αἰθραίτατος, regulã. Hæc v. l. ‖ Ὅρος, Finis, ea signif qua Quintil. dicit lib. 2. c. 16, Hic igitur frequentissimus finis, rhetoricè esse vim persuadendi. id est Finitio seu Definitio, ὁρισμός. Aristot. l. 1 Topic. ὅρος δὲ ὅτι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. quem locum Alex. Aphr. sic exp. ὅρος, λόγος ὅστιν ὁ τὸ τί ἐστι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁρισθέντος. dicit autem metaph esse ἀπὸ τοῦ τί ἐστιν ὅτι τὸ χωρίον, οἷς ἐπιχειρήσειν αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα χωρίζοιτο. Vide plura apud B. p. 711. Vide & Suid. qui etiã discrimen annotat inter ὅρον & ὑπογραφὴν & ἀπόδειξιν. I. itidẽ apud Hermog. ὅρος βίαιος definitio violenta. Apud eundem ὅρος & αἰτιορισμός, definitio & contraria definitio. Rursum Aristot. Rhet. 1, δεῖ δὲ νομίζειν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ὅρους ἐὰν ὦσι περὶ ἑκάστου μήτε ἀσεβεῖς μήτε ἀκριβεῖς. Synes. ep. 31, τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους ἀληθεστάτους ἡγοῦμαι. geometrarũ definitiones & regulas verissimas existimato. ‖ Ὅρος σώτμος, Cõpendium. Iustin. Martyr. de libris Aristot. ad Alex. σώτμόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκπεδεῖδον ὅρον, ἢ τὴν Πλατωνικὴν ἀκαμεῖ δέξαν. Suæ philosophiæ cõpendiũ faciens, Ad cõpendium cõferens & breui tractu complectens. ‖ Ὅρος dicitur etiã index rei obnoxiæ. vnde ὀφείλεσθαι & ἀφοσιοῦσθαι, item ὅρους πήγνυναι & καταπήγνυναι. & ἀφαιρεσμῶν ἢ ὠσία, pignori opposita. Hæc Bud. initio p. 711. Quò pertinẽt quæ p. 90 annotat, Diximus superius super huiusmodi reb. prædibus τοὺς λεγομένους ὅρους apponi solitos esse, vt in loco à nobis citato, καὶ πολλοῦ δεῖ τὸν ὅρον ὅτι τῶν πολλῶν δραχμῶν ἐμοὶ τῆς θεοῖς ὅλη τῆς οἰκίας. Quẽ locũ quum in lex. suo citasset, subiungit, Expressius p. 105, pro signo rei oppignoratæ, vt prædii: & 165, τοὺς ὅρους αἰτεῖσθαι, vt nimirum fraudarẽtur creditores. Et contra Onet. p. 43, ὅρον ὅτι τιθέναι ὅτι τὸ χωρίον, τὰ λοιπὰ τῶν. vocarũt autem ita Attici τὰ ἐπὶ τοῖς τοῦ κεμβίοις οἰκίαις καὶ χωρὶς γράμματος δηλοῦντα ὅτι ὑπόκειν τὰ δανειστῇ, vt docet Harpocr. ‖ Ὅρος Hesychio est etiã θεσμός, νόμος. ‖ Item rusticũ instrumentum quod funiculum appellant. v. l. ‖ Ὅρος Poll. l. 10. c. 29, est etiam τὸ πεῖβον τὸ λαιον ξύλον: itémque Harpocr. ὅρον εἶναι φασὶ τὸ πλὴν τὸ πεπατημένον καὶ φυλλῶν πεζεῖν. Alibi autẽ aliter Poll. scribitur ὅρος tenui spiritu: apud Suid. etiam tenui spiritu, sed neutro GENERE Ὅρον.

B

C. Ὁροθέτης, ου, ὁ, Finitor. Qui terminos & limites regionis alicuius vel agri statuit. Idẽ & Ὁριστὴς dicitur. ET Ὁροθεσία, ας, ἡ, Designatio terminorum, ἢ τῆς ὅρων θέσις. AT Ὁροθεσία dicuntur ipsi termini & limites alicubi constituti, τὰ χωρίζοντα πολλοῦ. Hesych.

C. Διόρος ab Hesychio exp. διόρατος. Direptor, Disterminator. Apud Poll. in ludo qui ἐφ' ὁρισμοῦ dicitur, διόρος vocatur lapis quidam. ὁ δὲ ἐφεδρισμός (inquit) λίθον καθεστηκέναι, πορρωθεν αὐτῷ τοιχίζοντα σφαιραις ἢ λίθοις. ὁ δ' οὖν αἱρεθεὶς τὰ αὐστρεῖα τὰ πεφεν, τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλημβάνοντος ὑπ' αὐτοῦ, ἕως αὐτὸ λάθῃ ὅτι τὸ λίθου, οὐ καλεῖ) διόρος. AT Διοεία ab Hesych. & Suida exp. θεσμία. Possit etiam signif. Duo termini quibus loca aliqua disterminantur & à se inuicẽ dirimuntur. Exponitur quoq; Discrimen.

C Ὅμορος, Conterminus, Cõfinis, Finitimus, πλησίος. Aristot, Pol. l. 7, τὸν πρὸς τοὺς ὁμόρους ἐχθρὸν. Isoc. τοὺς ὁμόρους ἐπιτάττειν, finitimis imperare. Herod. l. 3, ὅτι τὴν Βιθυνίαν ὅμορον οὖσαν, ad Bithyniã finitimã regionẽ. Sic Dem. Olynth. 1, χώραν ὅμορον καὶ δυναμίν τινα κεκτημένους. Isocr. ad Philipp. ὅτι τοιαῦτον ὅτι τὴν μὲν χώραν Θεσσαλοὶ, τὴν δὲ δύναμιν ἡμεῖς ὅμορόν σοι τυγχάνομεν ἔχοντες. Alicubi verò etiam ἡ ὅμορος absolutè ponitur pro ἡ ὅμορος χώρα, vt apud Demosth. (Idẽ dixit etiã ὅμορος πόλεμος, Olynth. 2, ἐπειδὰν καὶ ὅμορος πόλεμος συμπαρῇ, in finitima regione. cui opp. τὸ ἄποικος) Et ὅμορος πόλις, Poll. Dicitur quoq; ὅμορος is qui vicinus nobis est, cuius ager nostro est ὁμόπεμον, cõfinis seu conterminus. in Epigr. l. 2, — ἐπάφη μιαθῶ πρὸς πόλιν τὴν ὁμόρων, iuxta prædiũ vicini sui. τὸ ὅμορον neutral. ter & substantiuè pro confinia. Thuc. l. 6, p. 226, τοῖς δὲ Συρακουσίοις ἀεὶ κατὰ τὸ ὅμορον διάφοροι. E folent enim finitimi litigare inter se de finibus. VNDE Ὁμορέω, Confinis seu conterminus sum. Plut. Publ. ὁμορεῖν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium. Herodian. l. 6. τὰ Γαλλικὰ ἔθνη ὁμορεῖ τε καὶ γειτνιᾷ τῇ Ἰταλίᾳ, nationes conterminas vicinásque Italiæ. ET Προσομορέω, pro eodem.

C. Πρόσορος, Cõterminus, Affinis. idem cũ ὅμορος seu πρόσοικος. vt πρόσορος πόλις, Poll. l. 9. Et πρόσορροι, Contermini, Finitimi. Vide in Ἐφόριος.

C. Σύνορος, idẽ cum ὅμορος & πρόσορος. vide in ἐφόριος. Aristot. σύνορον γὰρ εἰσι αὐτῶν, Conterminæ, Confines, Affines. VNDE Συνορία, ας, ἡ, Confinium. τὸ ὅμορον, vt Thucyd. loquitur. Suidæ ἡ πλησιότης. ET Συνορέω, Conterminus sum. vnde συνορεῦσα δυνάμεις, conterminæ potestates, vt Isocr. ὅμορον δύναμιν dicit.

F

Ὁρικός, ὄν, ὁ, Finitiuus seu Definitiuus. vt ὁρικὴ στάσις, status in quo veluti confligitur cum aduersario definitione atque descriptione aut informatione verbi. Sic enim Cic. in Partit. orat. Finitiuum statum Quintil. appellat. Et τὰ ὁρικά, Definitioni attributa, seu Ad definitionem pertinẽtia, Finitiua. Alex τὸ μὲν δὴ πιεῦον πρόβλημα, πότερον ὁ χρόνος κίνησίς ὅστιν οὐρανοῦ, ἢ οὔ, ἐρωτᾷ. ζητεῖ δὲ εἰ ὅρος ἢ χρόνῳ ὁ ἀποδιδόμενος λόγος. Vtitur & Aristot. sæpe in Top.

G

Ὁρίος, ία, ὁν, Terminalis. vt ὁρίος θεός. Plut. Numa p. 129 mæ edit. loquens de Termino, cui ἀνάιμακτον sacrificiũ fieri dicit, ὡς χρὴ τὸν ὅριον θεὸν εἰδότα, φυλακὰ καὶ δίκαιον σώσης μάρτυα ὄντα φόνου καθαρὸν τῆ). Et ὅριος Ζεύς, quem Latini quidam terminalem ex Græco conuerterunt, alii terminorũ præsidem, alii conterminum deum. Is religiosè ab antiquis colebatur in terminis ipsis conseruandis, adeò vt Plato l. 8 De leg. Διὸς ὁρίου, id est Iouis terminorum præsidis, legem tulerit. Dionys. item Halicarn. l. 2, vbi de Termino agit, dicit Numam Ioui terminali terminos sacrasse. Verba Plat. sunt, Διὸς ὁρίου μὴ πρῶτος ὅδε νόμος εἰρήσθω. Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδὲ ς, μήτε οἰκείᾳ πολίτου χείρονος, μήτε ὁμοτέρμονος. Ex Demosth. affertur

H

ETIAM Ὁρέου Διὸς, itidē pro Iouis terminalis, Termini. sed pro eo reponendum ὁρίου, vt nonnullos quoque codices habere annotatur.

Ὅρειον, ου, τὸ, Terminus, Limes. idem cum ὅρος. Hesych. verò exp. τὸ χῶσμα, φραγμόν. vt οὖρειον. Frequēs est PLVR. Ὅρια, Termini, Fines, Limites. Xen. ἐκ δοκοῦντος τοῦ τῶν πρὸς τὰ ὅρια, at fines, seu confinia. Thuc. lib. 2, ἐπεὶ δὴ ὅσῃ τῆς ὁρίου ἐνῆλθε, postquā ad fines Atticæ venit. Plat. De leg. l. 8, μὴ κινεῖτω γῆς ὅρια μηδείς, agrorū terminos seu limites. Integrum locum habes paulo antè in Ὅριος. Et ὅρια ἀνατάσσω, Pol. l. 9. apud Suidā ὅρια εὐθῶν, & ὅρια πυρῶν. Apud mathematicos ὅρια dicūtur fines stellarū, ac propriè partes signorum quæ stellis singulis diuiduntur.

C. Ἐνόριος, Qui intra terminos nostros est. vt ὁ ἐνόριος χῶρος apud Poll. lib. 9. cap. 1.

C. Ἐξόριος, SIVE Ἔξορος, Qui extra seu vltra terminos nostros est. Poll. l. 6, c. 48, quod τοῦ ἐξόρων πολέων inscribitur, ἐξόροις ἢ ἔρεις ἐξορίοις, ὑπόφοροις. Aliquādo verò ἔξορσι siue ἐξόριοι dicuntur Qui exterminati sunt è regione aut vrbe aliqua, Exules, Exiorres. VNDE Ἐξορία, Exilium.

C. Ἐφόριος ET Ἔφορος, Qui in finibus est, Finitimus. Poll. l. 6, c. 21, quod τοῦ γειτόνων inscribitur, ἢ ἐφέστιος, ἐφόριος, συνημόριος, τοῦ ἐκπαγικοῦ πας, συνόροις ἢ τοῦ σύνορος. paulo antè ὁμόρους, τοῦ σχώρους, πλησιόχωρους, τοῦ γειτόνος synonyma his posuerat. Appiā. ἐφόροις quoq; dixit Cōterminos, Finitimos, Cōfines. l. 5 Bel. ciuil. de Palmyra vrbe, ὅπερ καλῶν αὐτῆς ὑπὸ Ῥωμαίων μὲν ἢ Παρθυαίων οἵτινες ἔφοροι, τοῦ ἑκατέροις ὅπερ δεξίως εἶχον. reddere etiā queas, Quū habitarēt in cōfinio imperii Romani & Parthici. Rursum ἐφόρεια numerantur à Poll. inter ea quæ sunt extra vrbē. i. Finitima & contermina verbi Apud eundē l. 9, c. 1, σήλη ἐφόρια, Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicuius ponitur ad eā distinguēdā. id est Terminus, Limes, ὅρος. seu ἡ ἐνοικοῦσα σήλη, vt alibi idem appellat. VNDE Ἐφορία, ας, ἡ, Cōfinium, seu Fines, cuius suprà etiā mentionē fecimus ὅρος & Ἐφορεύω, vbi Demosth. locum citaui in quo exp. quid sit ἐφορία in hac lege, ἐὰν δέ τις τὸν αἰδοῖον φόνον κτείνῃ, ἢ αἴτιος ἢ φόνου, ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς ἀγορᾶς, ἐφορείας ἢ ἄλλοι, καὶ ἱερεῖ Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandū, quædā exemplaria non habere distinctionem illam inter ἀγορᾶς & ἐφορείας, immò apud Demosth. p. 265 vbi ea lex habetur, & ab eo exponitur, in ipsa illa expos. tollit, sicque legi, ἀπὸ τοῦ ὅρου φησὶν ἀγορᾶς ἐφορείας. τὸ τοῦτο λέγων, τὴν ἐπὶ τῆς χώρας. οὐ γὰρ ἔστι γε (ὡς γε μοι δοκεῖ) παρὰ τοῖς σωφρονεστάτοις τῶν τοιούτων τὴν ἀγορὰν τῶν ἀγωγίμων. Et in sequētibus verbis, ἐὰν δὲ μὴ ἐν τῇ ἀγορᾷ, vetus liber non habet illud καὶ, coniunctim legens ἀγορᾷ ἐφορείαν: sicut & mox sequitur, τὴν ἐφορίαν ἀγορᾶς ὅρον τοῦ χωρίου. vt ἐφορείαν ἀγορᾶς dicat forum in finibus regionis alicuius quò finitimi populi ad cōmercia confluunt. Huc pertinent illa Poll. l. 9, c. 1, ἢ τὰ μέρη τὰ ὑπὸ τῷ πόλεως ὅροις, ἐφορεία, ἀγορά, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροί, τοῦ ἀστικά, ἐξαπαί. vbi aliquis legendum suspicetur ὅροι, ἐφορεία, sicut apud Demosth. vel ἐφορία ἀγορά, sicut apud eundem Demosth. vet. libros habere annotaui.

C. Μεθόριος, Conterminus, Confinis. idem cum ἔφοριος seu ἔφορος, τοῦ ὅρος, συνόρος. vt πεπαιδὸς μεθόριος apud Poll. l. 9, Qui vel post terminos nostros est, vel cum eis coniunctus, Fines nostros contingens, id est Finitimus. Et μεθόριος siue μεθορία χώρα, contermina seu confinis regio. Thuc. lib. 2, ἡ δὲ Θυρεάτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς, Est in confinio Argolicæ & Laconicæ, Argolicæ & Laconicæ terminos contingit. Itidemque l. 4, p. 139, de eadem Thyrea, ἡ δὲ μὴν τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς. Philo de vita M. lib. 3. τὴν μεθόριον χώραν ἀπένειμε τοῖς πέντε, illis quinque regionem confinii tribuit. Interdū verò subaudiendum relinquitur χώρα vel γῆ, vt apud Philonem De mundo, ἡ μεθόριος ἐπεκλύσθη καὶ ἀνέῤῥαγη, confinis angustia terræ interrupta est. Eodem libro, ἡ ὑπωλυθὴν γῆ τοῦ μεθορίου πορθμοῦ διεζεύχθη, confini freto diffuncta est. Herodianus libro 7, θύσας ὅπῃ τοῦ μεθορίου βωμοῦ, sacrificato ad aras quæ in finibus Italiæ sunt. Rursum Philo De mundo, ἀὴρ τὸν μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον, Sortitus confinem aquæ ignique locum.

Notandū verò, quum res aliqua dicitur μεθόριος, reddi etiam posse Qua veluti termino dirimuntur: vt μεθόριος πεπαιδὸς, tlutuius quo duæ regiones distinguntur. Philo in V. M. l. 1, de nube ὁδηγὸν Israelitarum, τοῦ μεθόριος τῶν τε διακόσιον καὶ τῶν διακοσίων, tanquā discrimen interiecta: vt videlicet dirimeret & disterminaret eos qui persequebātur ab iis quos persequebātur. Et l. 3, πάλιν τῆς μεγαλουργηθείσης ὁδοῦ, ἢ τοῦ κρυσαλλοθήκου μεθόριος ἦν ὁδοιπορία, limes inter aquas quæ conglaciarant.

Μεθόριον, ου, τὸ, Confinium. Plut. De def. orac. ὡς ἂν ὂν μεθόριον τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, tanquam in confinio hominum & deorum in ciposita. Herodian. lib. 6, Φοινίκης τε καὶ Συρίας ἐν μεθορίοις, in Phœniciæ Syriæque finibus, seu confinio. Thuc. τὰ μεθόρια, ad confinia. Μεθόριον est etiam interstitiū quo res quælibet disterminātur a se inuicem: seu Discrimen. (propriè τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διὰ χωρίζον τοῖς δυσὶ τὴν ὅρους, vt Hesych. exp.) Philo De vita Mosis lib. 3, ἐν ᾧ τοῦ μεθορίου τῶν τεσσάρων καὶ πέντε κίονας, quatuor & quinque columnarū discrimine. Sic accipi potest apud Philonem De mundo, τῷ θείῳ νόμῳ μεθόριον πάντας αὐτῶν, ad disterminandum videlicet ignem & aquam. Budæus verò vertit, Vtique lege diuinā pro confinio aere collocato: quem supra quoque dicit μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον.

C. Ὑποφόριος, Qui vltra seu extra fines est. Greg. οὐχὶ τοῦ χωρίου μονοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς ἢ ὑποφόριος, sub. χώρα. Et ὑπόφορος τόπος apud Demosth. & Aristot. Bellum quod extra fines geritur. Et ὑποφόριος ἀχολία qua detinemur extra fines. Thucyd. lib. 8, pag. 285, διὰ τὰς γραφὰς καὶ τὴν ὑποφόριον ἀσχολίαν. Scilicet apud Suid. ὑποφόριος γραφή. Philo de vita Mos. lib. 1, τὰ ὑποφόρια πόλεσι. Aristot. Polit. 3 καὶ τὰς τῆς πόλεως, καὶ τὰ ἐνδημοῦντα, καὶ τὰ ὑποφόρια. Xenophon, τὴν ὑποφόριον στρατιὰν, καὶ τὰ ἐγγὺς ἀπὸ τοῦ καταπόνου. Apud Suid. ἐπιδημοῦντα καὶ ὑποφόρια ἀποδοῦναι. Homo etiam aliquis ὑποφόριος dicitur qui extra fines vrbis aut regionis alicuius est, pro ἔνδημος. Synes. ep. 80, νικᾶν ὑποφόριον ὀνόματι διαπτόμενον, vincere extra fines prouinciæ. Idem ep. 62, ἐπὶ τῇ πολιτικῶν ὑποφόρων, quandoquidem sum extra prouinciæ fines. Ὑποφόριον ῥίψαι, Proiicere extra fines Apud Suid. ἀνεπείθετο τὸν Ἄτταλον ὑποφόριον τὸ σῶμα τῶν ὁρίων Ὑποδυρράχιον, id est ἔξω τῶν ὅρων, seu μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, vt ipse Suidas expon. Ὑπόφοιτος dicitur etiam Exterus Qui est è regione vltra fines nostros sita. Synesius ep 4. εἰ τοῦ συμβόλου μόνον γένοιτο τοῦς αἰτοῦσι τὸν ὑποφοίτου, cum homine extero. Ὑποφόιτος Peregrinus, Inusitatus: vt ξένος. Suid exp. παντελῶς ἄμορφος καὶ παντὶ ἀλλοτρίος, in hoc loco τὸν τῶν ἀέρων ἄνεμον καὶ ὑποφόριον λεπτοτέρῳ μένοντα πνεῦμα. Pro Immensus, immodicus, Inusitatus, ex Aristide etiam affert Bud. sed addit, Nisi sit mēda. Ὑπόφυγος. Qui extra fines expulsus est, Exul, Exterus, seu Profugus extra fines. In vl. habetur ETIAM Ὑπόφυγος, Qui vltra fines est, vt ὑποφόριος. sic ἔφορος & ἐφόριος, ἔξορος & ἐξόριος dicitur. Et τὸ ὑπόφυγον substantiuè pro ἡ ὑποφόριος. Est AVTEM Ὑποφορία, Id quod vltra fines nostros est, est locus extra fines. Seu Terra vltra fines nostros sita: ita vt subaudiatur γῆ vel χώρα, sicut in ἀβέλμορος & ἀβεοικίς. Greg. ἐπιδημοῦν εἰς τὴν ὑποφορίαν. Pla. εἰς τὴν ὑποφορίαν ἐκπεμπόντων, Exterminēt, seu in exiliū relegēt. Sic Chrysost. τὸ λέγειν τὴν εἰς τὴν ὑπεροφορίαν κατάστασιν; quid loquor de exilio: Idem τοῦ τὴν ὑπεροφορίαν μεταθεῖναι. Et, τοῦς τὴν ὑπεροφορίαν μετοικιζόμενα, Exterminari, Patriis finib⁹ expelli. Exilio mulctari. Plut. De loquac. βυλόμενος ἐκ τῆς ὑπεροφορίας ἀνακαλεῖσθαι τὴν ἐγγιδιοῦν, ab exilio reuocare nepotē, videlicet τὸν ἐκ δυσεβείας τινὸς ἐν φυγῇ ὄντα, vt præcedit paulo antè.

Ὁρίζω, Termino, Finio, seu Definio. Cic. l. 2 De diuinatione, Illi orbes qui cælum quasi mediū diuidunt, & aspectū nostrū desuiunt, qui à Græcis ὁρίζοντες nominātur, à nobis finientes rectè nominari possūt. Extremū etiā & finis magnitudinē ὁρίζειν dicūtur, hoc est τὸ πέρας αὐξῆσαι. Aristot. Probl. sect. 15, de cylindro qui voluitur, εἰς ἀνάπτυξιν φέρει) καὶ γραφὴ ἀληθείας τοῦς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις, de cono aūt dicit. γραφὴ κύκλον τοῦ ὁρίζοντα. i. finitore & circūscriptore ductu. Pas. ὁρίζεσθαι dicūtur aliqua vbi eorū terminus est. Epic. ὁ τῆς φύσεως πεῖρας ὡρίσαι, ipsa natura diuitias terminatas habet: cui opponit εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, Nullus ei mod⁹ nec finis inueniri potest. vt reddit Cic.

Thuc. lib. 1, μέχρι μὲν οὗ τῶνδε ἀφέσθαι ὑμῶν ἢ δεξάσθαι, Hactenus modū sibi statuat, Hic veluti terminetur. Item χώρεαν ὁρίζειν apud Demost. pro Suis terminis describere seu metari. a qua signif. dicūtur ὁρισταί. (At ὡρισμένον χωρίον Polluci τὸ ὑποχρεῶν. de qua huius verbi signif. in Ὅρος. Itidem Demosth. δεῦρο λιθίνου μὲν ὡρισμένος πλὴν οἰκίαν, παλαίστρῃ δὲ τὸ χωρίον, oppignerata domo seu Pignori opposita. ‖ Metaph. autem pro Definio & suis veluti limitibus includo, Finio, Definitionem rei do. Est enim definitio, rei circunscriptio, vt docet Cic. in Top. In qua signif. frequens est pass. ὁρίζομαι, act. tamen signif. cuius exemplū habes apud B. p. 702 ex Themist. Sic Aristot. Eth. 3, c. 6, τὸ φόβον ὁρίζονται τοῦς δεινῶν κακοῦ. ‖ Itē Definio, id est Æstimo, Cēseo, Metior. vt Cic. Hic tu modū vitæ tuæ non salute reip. sed æquitate animi definies? Itē, Qui imperiū populi Rom. orbis terrarum terminis definisset. Aristot. Eth. 2. διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, cēsent & æstimāt. Idē Polit. 5, καὶ κοῦ ὁρίζονται τὰ ἐλάττοτον, perperam l. bertatē statuūt & æstimāt, δυοῖν ἀνάγκαιν οὖσι δημοκρατία δοκεῖ ὡρισθαι, duo enim sunt quibus democratia cēsetur, circūscribitur & definitur. Sic Plato Gorg. ἡδονὴ τε καὶ ἀγαθὸ ὁρίζω ὅμως τὸ καλόν. Hæc inter alia B. p. 704, vbi etiam pass. signif. hoc exēplū affert ex Aristot. Polit. 6, ἐπιδὴ ὀλιγαρχία καὶ δῆμος καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, cēsetur & æstimatur a genere & cēsu. ‖ Itē, Definio, hoc est Statuo, Cōstituo. vt Cæsar dicit Definire diē. Pass. ὡρισμένην ἡμέρα, definita & præstituta dies, seu Stata dies. sicut pro his Aristot. ὥρα τῆς ὀχείας ἐὰν ὡρισμένη ἑκάστοις τῶν ζώων, Plin. habet, Animalibus stati per tēpora concubitus. Et ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, statuens seu præstituens, vt B. interpr. p. 704, ex Dinarcho. vbi & aliū ex eodē locum affert. ‖ Rursum pro Statuo, in ea signif. qua dicitur ὁρίζειν δίκαιον, ius statuere. Demost. οὐδὲ εἰ, αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἐμαυτῷ, ne eo quidē iure stans quod in me ipse statuit. vnde ὁριστής, constitutor iuris & arbiter cōditionū. Hæc B. p. 704, vbi etiā ex eodē Demost. addit, κἂν ταύτας ἀνὴρ ἀνθρωπὰ δίκαια ἀμφοτέροις ὡρίσαι, non æquæ cōditiones vtrinque additæ sunt. ‖ Itē Statuo, Existimo, Cēseo. X. Hell. 7, οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς ἀνδρεῖας αὐτῶν ἀνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Demost. Philip. 3, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέλαβε Φωκίας ἀπὸ ταύτης ἐγὼ αὐτὴν πολεμεῖν ὑμῖν ὁρίζομαι. Item Finem statuo, Vt finē constituo, Finis loco duco. Plato l. 8. De rep. ὁ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθὸν, quod democratia statuit finem & bonum. Hæc & alia Bud. p. 704.

Ὁρίζω, Dirimo, Dirimo, Aristot. l. 3. De part. anim. ὁρίζουσι δ' ἑκατέρας οἱ κυοφοροῦντες, de dēribus primorib⁹ & molaribus. Herodot. ὁρίζων τὴν Ἀσίαν τε καὶ Λιβύην, distermināns Asiā ab Africa. Itidem Ὁρίζων Proclo in l. de sphæra esse dicitur κύκλος ὁ διορίζων ἡμῖν τὸ, τε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου. De quo circulo vide & quæ ex Cicerone attuli initio præcedentis tmematis.

Ὁρίζειν idem quod συμφύειν & συγκρίνειν: & ὁρίζόμενα, τὰ συμφυόμενα, i. conglutinata concreta, consistentia, hoc est σωματικά, πεπηγόμενα. Hæc B. p. 707, vbi exemplum ex Aristot. affert, & quædam alia addit.

Ὅρισμα, ατος, τὸ, Terminus τὰ ὁροθέσια. Eurip. Hecubæ initio, Ἔως ἀθρόοι γῆς ἔτι ἑστῶτ' ὅρισματα, Πυργοῦν τ' ἔθραυσε Τρωϊκὴς ἥσαν χθονός, Dum erecti adhuc manebant terræ Troianæ limites, deiici enim solēt a victoribus. Sch. tamē ὁρίσματα ibi poni scribit pro πύργοι, quod sequitur, quoniam οἱ πύργοι sint τοῦ ὁρισμοὺς τῶν ἐν τῇ πόλει γῆς. Dicitur ὅρισμα etiam id quod apud nos statuimus. Ioseph. μετὰ τοιοῦτου ὁρίσματος, tali deliberatione & proposito.

Ὁρισμός, οῦ, ὁ, Finitio. Definitio: plus quam ὑπογραφή, id est descriptio: vt Gell. etiam docet l. 1. c. 25. Alex. Aphr. in lib. 1 Topic. ὅρος, λόγος ὅστιν ὁ τὸ ὅτι τὸ εἶναι σημαίνων τοῦ ὁρισθοῦ. Vnde autem trāslatum sit τὸ ὁρισμοῦ vocabulū, suprà in ὅρος huic synonymo ex eodem docui. Vide & B. p. 711, item 702, vbi triplicem definitionem facit. item Quintil. libro 7. c. 4, vbi finitionem appellat. Vide Cic. quoque in lib. Rhet. Est & vocabulum rhetorum. Rutilius Lupus, Ὁρισμός. hoc schema fit, quum definimus aliquā rē nostræ causæ ad vtilitatem, nisi tamen contra cōmunem opinionem. Id est huiusmodi, Nam virtutis labor vera voluptatis exercitatio est. Significatur

hac voce etiā ipsa actio statuendi aliquid & veluti definiendi. Aristot. Eth. 8, ἀκριβὴς μὲν οὖν τὸ πόσις οὐκ ἔστιν ὁρισμὸς ἕως τίνος οἱ φίλοι, Exactè igitur statuere quousque amicitia tenorem suum seruet, nemo potest.

Ὁριστής, οῦ, ὁ, Finitor: vt sunt agrorum mensores, qui limites confiniaque determinant, quos Cic. finitores appellat. Poll. l. 9. ὁ ἢ ὁρίζων, ὁριστής. Itidemque ὁριστὰς Hesych. exp. ὁρίζοντας. Ὁριστής, Constitutor iuris & arbiter conditionum. Demosth. τῶν δ' Ἑλλωικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁριστὰ τοῖς ἥττοσι γίνονται. Bud. p. 704. Mentio huius & in Ὁρίζω facta est.

Ὁριστικός, οῦ, ὁ, Finitiuus, seu Definitiuus. idem cum ὁριστικός. vt ὁριστικὸς λόγος apud Aristot. pro ipsa definicione. Grāmaticis autem Græcis ὁριστικὰ dicuntur quæ Latinis Indicatiua.

C. Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non finitus, Infinitus, Interminatus, Nō finitus certis limitibus, Non circūscriptus certis finibus. vt ἀόριστος γῆ apud Thucydidem. Æsc. in Ctesiphōtem, ἢ γὰρ ἀόριστον ὅστι τὸ δίκαιον, ἀλλ' ὡρισμένον τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Itē, ἀόριστον, Non distinctè dictum, seu scriptum, sed velut indefinitè. Æsch. in Ctesiph. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ὅταν τὶ ψεύδωνται, ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν. Demosth. Phil. 1. οὐδὲν ἀνεξέτασον, οὐδ' ἀόριστον ἐν τοῖς πόσις ἡμέλητο. Ibidem, ἀπαντᾶ, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα. ‖ Apud grām. ἀόριστος χρόνος. Indefinitum tempus, quo videlicet aliquid præteriisse declaratur, sed ita vt spatiū tēporis nō finitū sit, nec circunscriptū: ac intelligi nō possit an pridē, an modò id præterierit, vt per ἔλεξα significo Dixi: sed modò ne an dudū dixerim, id verò non denoto. verùm alius erit (vt spero) plura de hac re dicēdi locus.

Ἀορίστως, Aduerb. Non finitè, Infinitè, Interminatè. Item pro Non circunscripto certo temporis spatio.

Ἀόριστα, ας, ἡ, (q, d. Interminatio) Nullus certus terminus, Nulli certi fines circa rē quampiam. Opponitur ἀόριστα τοῦ ὁρισμοῦ, etiā. i. definitioni. τὸ κακὸν secundum Areopagitam, ἀνάγκη τοῦ καὶ ἐν ἀοριστίᾳ κεῖσθαι, Inter indefinita censetur, hoc est finitionis expertia, inquit Bud.

Ἀοριστέω, ῶ, vel Ἀοριστέομαι, οῦμαι, Indefinitus sum, Rē indefinitā denoto. vel Indefinitè capior. vt apud gram. dicuntur vocabula quædam ἀοριστούμενα, vel ἀοριστούμενα. Gaza verba in tertia persona dicit esse ἀοριστούμενα, quia prima persona & secūda ad primitiua pronomina referūtur: tertia autē nō item de certo aliquo dicitur, nisi in illis verbis βροντᾶ, ἀστράπτει, ὑετ. i. Tonat, Fulgurat, Pluit. Est enim hīc tertia persona subaudienda Deus. Idē Gaza, τὰ ἐρωτηματικά, ἀοριστούμενα ἐκλίνεται. πόθεν ἔρχει; ἐλθεῖν δὲ πόθεν. i. vocabula quæ alioqui sunt interrogatiua, quum indefinitè ponuntur. Apud Apoll. gramm. ἀοριστούμενος λόγος, Indefinita oratio.

Ἀοριστίνω, Incertus sum, Hæsito, ἀορίστως intelligo. Philop. in Poster. quod & εἰς ἀοριστίαν ἀποφέρομαι dixit. Bud.

Ἀοριστικός, ῶ, ὸν, Indefinitiuus. vt ὁ αὐ appellatur ἀοριστικὸς σύνδεσμος, à Gaza, id est Qui indefinitè capitur. ETIAM Ἀοριστολογικός idem valet apud eundem, vt ὁ αὐ ἀοριστολογικὸς ὤν, ὅστε αὐ λέγης.

C. Διόριστος, Qui definiri vix potest & terminari. CONTR. Εὔοριστος, Quē definire & suis veluti terminis describere facile est. At in hoc loco Aristot. τὸ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν παθητικόν. τὸ δὲ ἀόριστον καὶ δ ὑόριστον τοῦ πάθους τὸ λέγω τὸν φύσιν αὐτῶν, Budæo videtur τὸ ἀόριστον appellari τὸ ῥαδίως συγκρινόμενον, & διόριστον, τὸ χαλεπῶς: quum res definiri nō possint nisi per genera & formas quas à natura acceperūt. Huius signif. in Ὁρίζω quoque mentio facta est ex eodem Budæo pag. 707.

C. Ἀνθορίζω, Contrariā definitionem facio, vt Bud. interpr. pag. 702. seu Contrario modo definio, Definitionem contrariam affero.

Ἀνθορισμός, Definitio definitioni opposita. κεφάλαιον apud rhet, de quo B. p. 702 ex Hermog. Quæ conflictio fit ὀνομαστικῶς, vt ex Cic. annotaui. Hæc contraria definitio seu αὐθορισμὸς exponitur à Græcis ὅρος αὐτοπάθημα τοῦ ὅρου.

C. Ἀφορίζω, Finio, Termino. Polyb. τὸν βίβλον τοῦτον ἀφορίσομεν, hunc librum terminabimus. Item, Suis limitibus circunscriptum discerno & dirimo à cæteris. Exodi 17, ἀφορίεις τὸν λαὸν τοῦ τοῦ. vbi exponitur, Constitues terminos populo per circuitum. Addi potest huic lo-

co, πόλις καὶ τὰ ἀφωρισμένα τοῦ αὐτοῦ, vrbs & quæ termi A
nis eius descripta continentur. Alii tamen sic, Vrbs & eius suburbana. ‖ Pro Termino, seu Suis limitibus descriptum distinguo & discerno, accipitur & in alio loquendi genere. Alex. in 1 Top. τὰ ὅπτημῶν καὶ ἑκάστου τοῦ τῆς γῆς ἀφωρισμένον οὖσα, τὰ οἰκεῖα ἐκείνου τῶν γῆνων καὶ καθ' αὐτὰ ἐπαρχοντα δείκνυσι τε καὶ λαμβάνει. Sic Cic. in 1 de orat. Est autem poeta in aliis finitimus, in ornādi generibus socius ac penè par. In hoc certè propè par, nullis vt terminis circunscribat ac definiat ius suum. Et in 2, Bene dicendi autem ars non habet definitam al- B
quam regionem cuius terminis septa teneatur. Theophrastus in 1 De caus. pl. ἀλλ' ἐκεῖνο φανερὸν, ὡς οὐ μεγέθει καὶ σμικρότητι τοῦ τοιούτου λαβεῖν ἀφορίσειν. Hæc Bud. pag. 706, vbi eandem signif. tribuit τοῦ διορίζειν. Hic Hesych. ἀφωρισμένος exp. διακεκριμένος: item ἐκλελεγμένος. Rursum Budæus pag. 706, ἀφορίζειν interpretatur Separare, in hoc loco Aristotelis Ethic. 8, ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἑταίροις πάντα κοινά, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα. quod dicitur etiam ἀποκεκριμένα. Itē ἀφορίζεσθαι pro ἀφορίσαι. Isocrates, ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον τὸν περὶ τοῦ πεύστου ἀπεχρήσατο, distinguens ab alia serie orationis & secernens. Galen. in 9 Meth. de Hippocr. loquens, ὥστε τοῦ ἑξῆς ἕκαστον τοῦ σκοπῶν ἀκριβῶς ἀφωρίσατο, exactè non definiuit & distinxit atque discriminauit. Plato in Sophista, τοῖς γὰρ ἀγωνιστικοῖς περὶ λόγους ἴσως τις ἀθλητὴς τοῦ εριστικοῦ τέχνῃ ἀφωρισμένος, qui explicuit. Hactenus Budæus. ‖ Idem Budæus pag. 706, ἀφορίζειν interpr. Constituo & definio & designatè dico. Aristoteles in 3 Ethic. περὶ πίστεως οὖν τοῦ ἡδέως [videlicet ὅτι ἡ σωφροσύνη] τοῦ ἀφορισθῆναι, præcidamus. vt Cic Præcide, sta. i.e quilibet: ἀφόρισον, διόρισον. tracta à fabris metaphora, qui quæ abscidi iuri sunt, prius ceta designant & præstituunt. Idem 7 Ethicor. πότερον τὴν ἀκρατῆ θετέον περὶ πᾶσαν ἡδονὴν, ἢ περὶ τινας ἀφωρισμένας, certas & designatas. Itidemque initio pagina 706. ἀφωρισμένος interpr. Designatus, Certus, Delectus & selectus, in hoc Aristot. loco Polit. 4. αἱ δ' ἐκ πολλῶν ἀφωρισμένων [videlicet αἱρεῖται πάντες ἀρχαῖοι] δοκεῖ τοῦτ' εἶναι μᾶλλον δημοτικόν. Ibidem, ἢ ὁπόσοι τῶν ἐκ πολλῶν ἀφωρισμένων. A quibus non multū absunt οἱ φαῦλοι. Quibus subiungit ex Theodor. in 2 Hist. Eccl. τοῦ δὲ Νικαίας αὐτὸς Εὐδόξιος ἀφορίσας τοῦ συνεδρίου τοῦ τὰ βασιλέα πιστευθῆναι οἰκονομεῖν, ἔπισκοπεῖν, designare & deligere ad locum concilii cogendi. ‖ Item Designo, Assigno, Attribuo. Dionys. ad Demoph. ἐστὶ καὶ ἀγγελίας δίκαιον ἀπονέμεσθαι τὰ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Item, ὅτι μία καὶ δυνατὸν καὶ λογῷ τὰ κατ' ἀξίαν διορίζει. Hæc & alia Budæus p. 708, & 709. ‖ Item, Definio, Definitione in cuique rei suam assigno. Plutarchus de fato, ὥσπερ ἀφωρίσατο ἡ τύχη. Vide Budæum pag. 706 & 707, vbi alia exempla ex Themistio profert passiuæ vocis in actiua significatione, sicut ὁρίζεσθαι quoque vsurpari docuimus. ‖ Ἀφορίζω accipitur etiam pro ἀφορισμὸν λέγω. Synesius epist. 115, de Hippocrate loquens, ὃς ἀφορίζων, ἢ εἰ δίκαιον ἔφη ὑγείας εἶναι μὴ πέρα, Aphorismum edens & pronuntians, seu In aphorismis suis. ‖ Ἀφορίζειν siue ἐφορίζεσθαι, sicut & ὁρίζεσθαι, Oppignerare, Pignori opponere. cuius significationis in ὅρος quoque mentio facta est. Vnde autem ea originem traxerit, vide apud Budæum pag. 82 in ὅρος ex Demosthene vbi & hūc locum addit ὅσοις αὐτοῖς ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν quibus eius bona oppignerata erant.

Ἀφορίζω, Finibus adimo, A finibus alienis aufero. Isocrates, ἢν μάλιστα τοὺς πειρᾶσθαι ἄλλων τῶν βασιλεῖ τὴν ἐλεῖν εἰ δὲ μὴ, χώραν ὁπόσην ἀφορίσεσθαι, καὶ ἡμᾶς ἀδικεῖν τοῦ λόγου. paulo pòst ἀποτεμεῖσθαι dicit. Bud. pag. 709.

Ἀφορείζω, Extermino, Excommunico, Repudio. v. l.

Ἀφόρισμα, ατος, τὸ, Quod suis terminis descriptum & ab aliis separatum est. In v. l. exponitur Separatio.

Ἀφορισμός, ου, ὁ, Determinatio. Ἀφορισμὸς & διορισμὸς, (inquit Budæus pag. 706) Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cicero determinationem vocat, vt in 5 De fin. Exposita igitur, de erminatione rerum expetendarum, cur ita se res habeat, deinceps demonstrandum est. Quo verbo διορισμὸν exprimere voluit, id est, definitionem quandam & circunscriptionem, hoc est, distinctionem, certisque finibus notationem factam. Theophrastus in 3 De caus., τοῦ δὲ τῆς ἀμπελουργίας καὶ πειρῶνται διαρεῖν, τίς γένεσιν ποιοῦσι καὶ τίνας χώρας ἀφορισμόν. id est, διαιρεσιν. Hæc Bud. Hippocrati autem ἀφορισμοὶ sunt sententiæ quæ omnes rei proprietates breuissimis verbis complectuntur: seu (vt Galenus tradit) genus doctrinæ quod διαβεβαιωτικῶν ἅπαντα τὰ τῆς τέχνης ἴδια τεθεωρεῖται. Item Eustathio ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum sententiosum. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo primo, περὶ σημαντικοῦ loquens, κἂν λαγαρὸν σημαίνῃ, ὅπερ καὶ ἀφορισμός ἐστι. ὁ δὲ αὐτὰ, ἢ μὴ χρὴ πάντα ἀξιοῦν. Plura B. p. 707.

C. Διορείζω, Determino. vt Plinius, Pyrenæi montes Gallias Hispaniasque disterminant. Themist. in 4 Physic. de vacuo loquens, ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod distermin at & dirimit a se inuicem tempus præteritum & futurum. Pro quo Philo dicit μεθεῖναι ὅρον. Budæus interpr. etiā Cōfinis sum, Cōfinium obtineo. quæ enim loca regiones aliquas disterminant, vtrisque sunt confinia seu contermina. Generaliter autem pro Distinguo, Discrimino, Diuido. Themist. in 1 De anima, διορείζοντες καὶ τὴν πόλιν τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes, Distinguentes. Hæc Bud pag. 704, vbi alia affert exempla, & vnum ex Platone in quo διωρεῖσθαι & ἀφωρεῖσθαι pro eodem ponuntur. Et voce passiua, significatione actiua, Plato in Polit. πολλὰ τέχνας διορίζοντες μάτην, id est, διαιρεῖσθαι, artes multipliciter partientes. Hæc B. p. 705. vbi & ex Philebo exemplum subiungit. Pro Distinguo & Discerno siue Discrimino, accipitur & in hoc loco Galeni ad Glauconem, συμφόρῳ καὶ πάνυ σφαλερῷ αὐτὰ διορείσῃς, facile ea separabis & distingues ab ex. andescentia. Item lib. 1, μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ id est ἐξετάζειν. At in hoc loco Plat. Polit. ἡ τοῦ κοπτικοῦ τέχνη τῆς τοῦ αὐτοκράτορος διαιρεῖται τέχνης, suis veluti terminis seiuncta & separata est. ἀφωρίσθαι. Porro ex Aristot. Polit. διορίζειν οὐδεὶς τὸν δίδυμον, pro Nullo metri genere. ficut & [illegible] capitur. ‖ Διορείζομαι ἀρᾶς, imprecatio certis verbis concepta. ex Æschine. ‖ Item Explico. Plato Gorgia, τῶν μαι σοφὰς διόρισαι, Explana, Explica. Cur loco similis hic eiusdem in lib. 1 De repub. διόρισαι τὴν ἀρετὴν λόγῳ, vtro modo dicas exponere differte. Aristoteles Metaphysic. 8, ἐπὶ δὲ τοῦ τῆς κατὰ κοινὸν λεγομένης ὀνομασίας εἴρηται, περὶ ἑκάστας διορισμοῦ. Alibi ex eiusdem Polit. 2, exemplum habes apud Budæum pagina 705, vbi διορίζειν interpr. Explicite & distincte scribere. ‖ Ibidem διορίζω interpretatur Statuo, Constituo, id est Decerno & disputando concludo: apud Themistium in 2 De anima, πολλὰ τῶν διορίσαι τοῦ λόγου. Alibi, περὶ ἀναλογίας διορίσαι περὶ αὐτῶν. id est Disceptare, Differere & explicare discernere. Alibi, διορισάμενοι δὲ αὐτῶν, His constitutis & disceptatis. Explicatis. Aliquanto pòst interpretatur Differo, Disceptо, Enucleare disputo, cum præpositione iunctum Isocrates, διορίζεσθαι περὶ πόλεων. Aristoteles in 1 De gener. περὶ ὧν οὐδὲν διώρισται πρότερον. Galenus autē cū accusatiuo voce media in actiua significatione vsus est in 1 ad Glauc. εἰ διορίσαιτο τὴν τῶν κλισίας ἀφορεῖν. Et pag. sequenti ex Themist. in poster. ἐκεῖνο μόνον ἀναλογίζεσθαι διορίσασθαι, ὡς οὐκ ἐφ' ἁπάντων τῶν συμβαίνει, deterministè dicendum. Et ex Aristotele Polit. 4, οὐκ ἀν καλῶς δέξειεν διωρίσθαι περὶ τῆς πολιτείας, explicatum esse. Rursum pag. 705, Διορίζομαι interpr. Affirmo, (sicut Hesychius διωρίζεται exponit διεβεβαιοῦτο, διωμολόγηται) & Cōstituo, id est pono, ἀποφαίνομαι, θεσμοποιῶ: apud Platonem in Parm. ὁρᾷς ὅσα ἡ ἀπορία, ἐὰν τις ὡς εἰδῶν εἶναι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, vides quàm æstuare necesse sit si quis formas statuerit per se ipsas existere. Alibi ὁρίζεσθαι dicit, εἰ ὁριεῖται τις αὐτὸ τοῦτο ἕκαστον εἶδος, si quis statuerit ideas esse sui cuiusque generis rerum. His subiungit ex Dionysio Halicarn. de Aphareo adoptiuo Isocratis filio, διορίζεται μηδεμίαν ὑπὸ τοῦ πατέρος ὑποθήκην εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, apertè affirmat & certis verbis testatur, & (vt vulgò dicunt) expressè dicit. Sic Basil. ὁ μὲν οὐκ ἔφη τοῦτο φάναι λέγων: videlicet τὴν θεὸν δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διορίζόμενος. Et paulo pòst ex Platone, μέχρι τοῦ αὐτῶν μόνον τοῦτο διορίζομαι, quod quidem à me dictum sit quatenus in vita sumus. Quibus subiungit, Est autem διωρισμένον idem quod ἀφωρισμένον, id est Constitutum, Statum. Aristoteles in 4 Polit. ὅταν κτήσωνται τὸ πλῆθος διωρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, id est, Quum sensum legitimum & legibus constitutum possederint. ‖ Διωρείζω, Extermino. Sic enim Hesych. Διορείσαι, ὃ καὶ ἐξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι.

Διορεισμός, οῦ, ὁ, Distinctio, Distincta rerum explicatio, quam Cicero determinationem vocat, vt paulo antè in Ἀφορισμὸς synonymo ex Budæo annotaui. Aristoteles Polit. 3, ὥστε τὴν ἀπορίαν περὶ τὸν διορισμόν ἐστι, prima autem addubitatio est & quæstio circa harum specierum explicationem. paulo pòst subdit, ὥσπερ αὐτοῦ τοῦ συμβαίνει, οὐκ ἂν καλῶς δέξειεν διωρίσθαι περὶ τῆς πολιτείας, explicatum esse. Bud. pag. 706. Hesychius explicat χωρισμὸς, μερισμός. Exponitur etiam Discrimen: quomodo accipi potest locus hic qui affertur ex Galeni lib. 1 ad Glauconem, ὅσα δὲ ἐν τῇ πίστει τὸν διορισμὸν ἔχει, ταῦτα γράψομεν. ‖ Item Definitio, seu Diffinitio. Pars ἀποδείξεως, vt κατασκευή, Proclus in Eucl. 56. B.

c. 2. Ἀδιόριστος, Qui distinctus & explanatus non est. at ἀδιόριστος λόγος exponunt Indefinita oratio. Suidæ ἀδιόριστον est ἀδιαχώριστον, Hesychio ἀχώριστον, ἀναμίξ.

c. 2. Προδιορείζω, & Προδιορείζομαι, Conditionem addo, verbisque attempero & definio quod dictum est, & quasi addefinio quod simpliciter enuntiatum erat:

ET Προδιορεισμός, huiusmodi circunscriptio verborúmque præcisio, quam suprà determinationem diximus. Hæc Bud. pag. 709, afferens exempla ex Alexandro Aphrod. & Aristot. addēnsque προδιορεισμὸν à Cicerone præscriptionem vocari, id est modificationem: D
τοῦ προδιορίσασθαι autem synonymum esse τὸ προδιαγράφεσθαι. Hermogenes tractans controuersiam scripti & voluntatis, οὐδὲν τούτων προδιόρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ αἰτίαν εἰς τὸ πεῖσαι. verba sunt scriptum defendentis, & sententiæ interpretationem repudiantis. Lex (inquit) non distinxit. Et apud dialecticos προδιωρισμένα προτάσεις, quibus oppositæ SVNT αἱ Ἀπροδιόριστοι. Propositionum enim quædam sunt ὡρισμένα, vt ἄνθρωπος λευκός: quædam ἀόριστοι, vt οὐκ ἄνθρωπος λευκός. Rursum τῶν ὡρισμένων aliæ sunt ἀπροδιόριστοι, vt eæ quæ προδιορισμὸν non habent: aliæ προδιωρισμένα, vt, πᾶς ἄνθρωπος λευκός, vel τὶς ἄνθρωπος λευκός, nā αἱ προδιωρισμένα habent προδιορισμὸν vel καθόλου vel μερικῶν, vt Magent. tradit apud Aristotelem περὶ Ἑρμηνείας. Est autem προδιορισμὸς pars propositionis præcipua, significans quónam modo infit prædicatum in subiecto. (quam partem αἱ προτάσεις non habentes, ἀπροδιόριστοι dicuntur) seu, additamentum definiens prædicati modum, & prædicamenti circunscriptio, vt Budæus tradit pag. 709. vbi addit ab Aristotele διορισμὸν vocari τὸ προδιορισμόν. Subiungit & hunc locum Aristotelis, προδιορίζω δὲ ἢ μὴν καὶ τοῦτο τῇ προτάσει τὰ εἰωθότα, hoc est, Ne autem cauillis sophisticis hæc propositio exposita sit, circunscribamus eam solitis additamentis. hoc est, καθ' ὅ τι αὐτὸ, & alia. Vulgò addere circunstantias dicunt.

C. Ἐξορείζω, Extermino, Exilio mulcto. Aristoteles Ethic. 10, cap. 9, ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ὅσα πθέναι, τοῖς δὲ ἀνιάτοις ὅλως ἐξορίζειν. Vide & in Ἀπορούστω. G

Ἐξορεισμός, οῦ, ὁ, Exterminatio, Expulsio extra terminos. seu Interdictio finium, vt Liuius loquitur.

Ἐξόριστος, Qui exterminatus est, Exul, Cui finibus interdictum est. Demosthenes contra Mid. pag. 229, ὅθεν ἐξόριστον αὐτὸν εἶναι καὶ μηδαμῆ παρεῖναι. Et apud Poll. l. 9, c. 1, ἐξόριστον γενέσθαι.

C. ΚΑΘορείζω, Definio. Hesych. καθορείζει. exp. ὁρίζει.

C. ΜΕΘορείζω, Confinis sum. μεθορείζει Hesychius exponit μετέχει, particeps est: tracta metaphora ἀπὸ τῶν μεθορείων quæ regiones quidem disterminant, ab vtraque tamē partem capiunt. H

C. ΠΑΡορείζω, Fines meos egredior alienum agrum vsurpando. Vel simpliciter, Fines & limites meos transilio, τοῖς ὅροις τοῦ φαίνω: præcipuè verò in metandis agris. Vel In limitibus describendis decipio. Libro 2 Epigr. Κἂν μέλῃς Ἡρακλέους πηλῶν ἔλθῃς παρορίζων, Τῆς μέρος αἰθρώπεις πᾶσιν ἴσον σε μέμει.

Παροριστής, οῦ, ὁ, Qui fines suos egrediens alienum agrum vsurpat, Qui fines suos trāsilit. Vel, Qui in finib' describēdis alios decipit. Lib. 2 Epigr. titulus est εἰς παροριστάς.

C. ΠΕΡΙορίζω, Suis finibus limitibusque circunscribo, Termino, Definio. Lucianus De saltat. χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι ἀκρι τῶν καθ' ἕκαστα Κλεοπάτραν τοῦτο γὰρ τοῦ δράματος περιορίζω ἡ ὀρχηστικὴ πολυμαθεία. hic veluti terminus statuatur. Περιορίζω, (inquit Budæus) Limito, in Pandect. id est Præfinio, Definio, Circunscribo. ‖ Exponitur etiam Extermino, Relego, Exilii locum præscribo & præfinio. qua significatione citatur ex Plutar. Apophth. item ex Aristotele Pol. 6, c. 4, Τιμοφανὴς γὰρ τοῦ τύραννος ὁ Δυνατέρας, ὁ περιορισθεὶς καὶ οὐ λαβὼν τοῖς ὑάσιν αὐτῶν δόξαν φρος, ἦρξε τῆς τάφως. Hesychius quoque περιορίζόμενοι exponit ἐξορισθαίνοντες: & Περιορισθῆναι, ἐξορισθῆναι. Itidémque Budæus Περιορίσαι interpretatur Relegare, Deportare & quasi in loco circunscribere. In Pandectis tamen grauior pœna est τοῦ ἐξορισμοῦ, vt in Περιορισμὸς videbimus. ‖ Περιορίσαι Suidas exponit etiam περιγνῶσαι: itidémque περιορισθῆναι non solùm ὑπὸ ὅρον ἡγεῖσθαι, sed etiā γνωρισθῆναι. Similiter & Hesychius, qui περιορίζόμενοι etiam exponit non solùm περιεχόμενοι, sed & γινωσκόμενοι. vt sit περιορίσαι, animo & mente quasi circunscribendo cognoscere & percipere.

Περιορισμός, οῦ, ὁ, Circunscriptio: proprié verò quum aliquid limitibus terminisque suis circūscribitur & definitur. Περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur etiam ipsi agrorum limites quibus circunscripti sunt & definiti. Plutarch. Numa, pag. 129 meæ editionis, loquens de Termino, καὶ θυσιῶν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς περὶ ἀγρῶν περιορισμοὺς, in agrorum limitibus. ‖ Item Exilium, ἐξορισμός. vnde εἰς περιορισμὸν καταδικαζεσθαι, exilio damnari can. 7 concil. Sardicensis. In Pandectis autē περιορισμός, Deportatio, inter capitales pœnas numeratur, non autem ἐξορία, inquit Budæus, subiiciens hæc verba. ἐὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πειθαρχῇ τῇ ἐξορίᾳ, αὐτὴ τῆς ἐξορίας διώκεται τὸν περιορισμὸν ὑφίσταται.

E Περιορισμὸς Limitibus & terminis suis circunscriptus ac definitus. περιορισμὸν, Hesych. περιγραπτόν.

C. ΠΡΟορίζω, Præfinio, Prius definio, Prius constituo. Act. Apost. cap. 4, πόσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. At Rom. 8, προορίζειν vetus interpres vertit Prædestinare, Budæus Destinare: ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, nam quos præsciuit, eosdem & prædestinauit vt conformes fiant imagini Filii sui. Budæus sic, Quia quos præsciuit, etiam destinauit confor mes imaginis: Vel, ad verbum, Præfiniuit. (Et mox, οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε. præsc ētiæ enim attexitur prædestinatio, qua certis gradibus suos illos destinat ad se vocare) Ita προώρισε est πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου ὥρισε, Ante mundi fundamenta destinauit seu constituit. nam ὁρίζειν pro constituere etiam & statuere capitur. Bud. pag. 710, hos præfinitos seu προωρισμένους, qui in album prouidentiæ relati sunt, & prædestinati vulgò vocantur, scribit Latinè dici etiam posse selectos Dei & designatos, hoc est ἀπολέκτους, ἀφωρισμένους, ex turba mortalium delectos & segregatos in colonia Dei. Quibus subiungit ex Cicerone lib. 1 De diuinatione. Sūt enim benefici dii, generique hominum amici: neque ignorant ea quæ ab ipsis constituta & designata sunt: Græcè reddens, ἀποδεδειγμένα, προωρισμένα, ἀποπεπομένα, ἀφωρισμένα. Et in 2, Sequitur porro, nihil deos ignorare, quòd omnia sint ab iis constituta. Et Ephes. 1, προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, Qui prædestinauit nos quos adoptaret in filios. Nonnulli etiam sic, Qui adoptionis nostræ tempus præfiniuit. ‖ Προορίσασθαι signif. etiam idem quod πρὸ οὐσίας ἢ πρὸ οἰκίας ἀφορίσασθαι, hoc est, oppignerationis & hypothecæ notā apponere. Demosth. δισχιλίων προωρίσθαι πρὸ οἰκίας. Hæc inter alia Bud. p. 710. Sic & ὁρίζεσθαι suprà.

Προορισμός, Præfinitio, Prædestinatio.

C. ΠΡΟΣορίζω, Addo finibus imperii, vt Budæus interpr.

apud Plutarchum in Cicerone, οἷς ἐφεῖπ πάσης μὴ Συρείας καὶ νεωστὶ ὑπὸ τῶ Πομπηΐου πεσπίεστο, νεόκτιστος εἴη). Idem Budæus πεσπεσείζωμος, vt πεσσκευώμος, reddit Attributus, Contributus, apud Strabonem, ἐξῆς δὲ πεδὶ τὴν Ἀκουιτανὴν λεκτέον, καὶ τὴν πεσπεσεισωμων αὐτῆς ἐθνῶν. Item, οὔπω δὲ πεσπεσείζοντί ποτε Ἀρουερνοῖς, νυνὶ δὲ πάντυπαι καὶ ἑαυτοῖς In v.l. autem ex Plut. Lycurgo affertur, πεσσσείζω χρόνον, Præfinito tempus.

C. ΣΥΝπείζω, oppositum τῶ διοείζω, Confinio iungo, Confinia facio, Dirempta copulo, & quasi iisdem limitibus concludo. Aristoteles in 3 De cælo, loquens de igne, δοκεῖ γὰρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνείζειν ἢ διακρίνειν. Et mox, τὸ γὰρ συνείζειν καὶ ἑνοῦν, τὸ πυρός. B. p. 710.

C. ΠΕΡπείζω, Extermino, Limitibus & finibus meis expello, Vltra terminos regionis meæ eiicio, Extorrem facio. Greg. ὑπεπωείσθη. pro ὑπεπόρευσε ἐκ χώρας, extorris factus est. Et Æschines, καὶ εἰ μιᾶς μόνον ψηφῳ μετεπεσεν ὑπεπωείσεις· αὐτὴ ἀπέθανεν. Sic apud Pollucem quoque lib. 9, cap. 1, ὑπεπωείσθαι ἄνδρα. quod & ἐξ εἰσθαι dicitur, vnde Idem ἐξόεισθαι ἠρνέσθαι.

¶ Ὅρος, ου, ὁ, Terminus: Ionicè pro ὅσος, mutato a pero in tenuem, sicut & in οὐδός pro ὁδός. Eustath. pag. 23 quum dixisset νοῦσος habere Ionicam ἐπενθεσιν τῶ υ, subiungit & alia in quibus ab Ionibus μετωνομ τὸ ο, πρὸς λεξ. τῶ υ, inter quæ ὀδός, οὐδός· καὶ ὅρος, οὖρος, ὁ ὅρος εἰσμός. Idem pag. 488, οὕτω καὶ οὖρος ἀντὶ λέγεται ὁ ὅρος, Ιασι, ὁ μὲν πόλεμος καὶ τὸ ὅρος τὸ οὐδὲ πέρον. Apud Hesychium — οὖρον δρυμόν, id est ὅρον τῆς χώρας. (ex Homero Iliad. φ, de lapide. Τοῦ δ' ἄνδρες πεσπροὶ δεκαεν ἐμμενα οὖροι ὁρόρης) Itidem Suidas, Οὖρος, ὁ τῆς γῆς ὅρος. καὶ παρ' Ἡροδότῳ οὖροι. οἱ ὅροι, τὰ ὁριζόμενα, Termini, Fines, Limites quo nominatiuo vtitur & Parrhasius apud Athenæum lib. 12, in quodam epigrammate operibus suis inscripto, φυτὰ δὲ ἠδὴ Τεγέης ὁμόθεν δεῦρο περιπαπτῆσδε σε σὴν Χαρίτος ὑφ' ἡμετέρας αἰνοπ. ἔλιπε δ' ὑπὲπ γῆν Οὖρος· ἐμωμητο δ' οὐδὲ ἔκητο βροτοῖς. statutus est & fixus manibus nostris terminus quem nemo transiliet. Sed notãdum, dici non solùm οὖροι, pluralinum. sed ET IAM Οὖρα, vt manifestum fit ex sequentibus. Eustath. ad pag 1821, de ὅρος loquens ex quo Iones οὖρος faciunt, τὸ δ' αὐ ὅρος ἐ. ὁ ὅρος, ὁ πεδεσεισμός, ὡς δηλον ἐκ τῶ Ἀμφοῦ ἐπ. καὶ ἐπ τοῦ οὖρα πελον). Loci sunt Homeri, alter Il. ψ. Οὖρα δ' ἔπ τοῦ οὖρα κατ' ὠμαδὸν πέλον): alter Il. υ, — ἀμφ' ὀ θεσιν δὺ' ἀνέστε ἐπιπλάαδον. Citatur ex Apollo o quoque. Necnõ ex Herodoto affertur lib. 3, ἐν οὔρεσι, in finibus, Valla interpr. ¶ Οὖρα Hesychius exponit ὀνόματα: quod ad ὀρύω pertinet, (vnde ὀρύματα) vt & οὖρος significans ventum secundum. Sed idem agnoscit etiam Οὖρα ὕεια.

C. Ἄπουρος, Qui abest a terminis. Sophocl. Ædyp. tyr. pag. 159, πολίοιν ἐν θράμμασι νωπὸν πατρὸς ἀπουρος, id est ἀπὸ ὅρων τῆς πάτρας. Sed schol. legit etiam ἐπ' οὖρον, id est εἰς ἀνέμους. mox dicit ἀπόρους ὁρμοὺς

C. Πρόσουρος, Conterminus, Cõfinis, Terminos adiunctos & affines habens. Ionicè pro πρόσορος. Herodot. οἱ πρόσουροι Αἰγύπτῳ.

C. Τηλουρος, Cuius termini procul sunt Longinquus. Hesychius quoque τηλουρὸν exponit πόρρω ἀφεστῶτα. Sed apud eum scribitur τήλουρον, pro quo reponendum potius τηλοῦρον. nam dicit, τὸ μὲν ὡς πανοῦργον, πρὸς δὲ ὡς κυπουρόν, παρὰ τὸ ὠ: innuens a non pullis πρὸς τὸ ἐλαττοῦσθαι, à nonnullis ὀξυνέσθαι. τήλουρος certe proparoxytonum magis accederet ad πρόσουρος. Apollon. lib. 2 Argon. οὐδέ τις αἶα Τηλουρός, longinqua tellus. Et τηλουρὰ πεδία apud Euripidem, Campi longè distantes. Æsch. Prom. εἰς τηλουρὸν ἥλιον πέδον. vbi scholiastes exp. ἀπ' οὖ πόρρω τῆς ὁρᾶν δύναται. quod etymum minus verisimile est. Euripides cum genitiuo etiam iunxit. in Oreste. Τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοῆς, procul ab ædibus remota, πόρρω οὖσα siue τῆλε τῆς ἐρέμνης τῆς οἰκίας.

Οὔεια, Ionicè pro ὕεια, Termini, Limites, Fines.

C. Μεσόεια, Terminus seu limes inter duas regiones medius, seu, qui inter duas regiones interiectus eas disterminat. quod & μεθόεια dicitur. Citatur ex Dionysio Alex. De situ orbis. Est verò Ionicum PRO Μεσόεια.

C. Ὁμούρεος ET Ὁμουρος, Conterminus, Confinis: Ionicè pro ὅμορος. ET Ὁμουρέω, Ionicè pro Ὁμορέω, Cõtermi-

A nus seu confinis sum. Vnde ὁμουροῦσι apud Hesych. γειτνιῶσιν ἐν τοῖς ὅροις.

Οὐείζω Ionicè pro ὀείζω, Finio, Termino, seu Conterminus sum. vt οὐείζει πεῖς πλὴν Ἀσίας Εὐρώπη.

Οὔεισμα, Terminus, Limes. Ionicè pro ὄεισμα.

C. Διουείζω, Distermino, Distinguo. Ionice pro διοείζω.

C. Ἀπούραι, Ionicè pro Ἀφείσαι. Eustath. pag. 1774, quum οὖρος pro ὅρος Ion cè dici tradidisset, ἢ δὴ αὐτὴ δήλωσις καὶ τὸ ἀφεῖσαι· Ἀποῦραι εἶπε.

B ATVERO Ὀρός, οῦ, ὁ, Serum lactis. Eustathius p 906, re ensens quædam quæ pro accentu significationem mutant, καὶ ὀρὸς ὡς ἐξοῦτος, δι' ἑνὸς ρ, ἢ τὸ γαλακτος ὑποστάθμιον καθ' Ὅμηρον. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος γράφει. ὅρος δ' ὑψηλὸν ἀγῆκε τανυπτ, Γαυλοί τε σταφίδες τε. Odyss. ρ, Καὶ κεν ὀρὸν πίοιμι μεγαλίω δοπηρεσιείδα δεῖπν, serum potans. In præcedenti autem loco Eustath. ὀρὸς exponit è quibusdam, ἢ ὑδατώδης τὸ γαλακτος ὑπόστασις. ex aliis, τὸ διεφθορὸς γάλα: rursum ex alis ἢ γαλακτος ὑποστάθμιον. quæ expositio eadem est cum prima. & melior. Deriuat autem à ῥέω, facto inde ῥόος, & transpositis literis accentuque mutato ὀρός, vt ὀρό, fit τὸ τῶ γαλακτος ῥοῶδες, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν, ἀλλ' ἀπερεῖ πρὸς ὀμφ. Eadem scriptura apud Theophrastum habetur libro 9 Historiæ plant. cap. 2, de pice quæ ex Idæa picea manat, ὑπηδεῖται δὲ, γλαφῶ ὀκέρεν. πλὴν γὰρ ἔχει τὸν ὀρόν. Vnde Plinius lib. 16 cap. 12 Decoctam autem minus picis reddere, quoniam in serum abeat. Vbi etiam notat non lacti solùm ouon tribui, sed aliis quoque rebus è quibus assatis coctisve fereus humor profluit, qualis & ἰχώρ.

D Ὀρός et ὀρὸς scribitur gemino ρ, vt in lex. meo vet. ὀρρὸς ἡ ὑποστάσις τῶ γαλακτος. Sic apud Hesychium, Ὀρρός, ὁ ἀφρὸς καὶ ὑγιεστάτου γάλακτος· ἀπὸ τῶ ὀρουεῖν ἀπ' αὐτῶ. Et ὀρρὸς γάλακτος, ὑπόστασις. Sciendum tamen, apud Hesychium hæc non haberi suo loco, hoc est nõ posita eadem ordine litera 10, verùm post ὄρος: vt & in lexicon meo vet. post ὀρός. Sed Eustath. huius scripturæ mẽtionem facit in Odyss. intrà, eademque passim occurrit, vt apud Aristotelem Hist. animalium lib. 3, cap. 20, πῶς δὲ γαλεὰ ἐκβάλλει ὑδατώδη, ὁ καλεῖται ὀρός· καὶ σταφυλῆς, ὁ καλεῖται πυρός. vbi nota ὀρὸν vocari ἰχῶρα ὑδατώδη: sicut Plato vicissim in Tim. ἰχῶρ, ὁ αἱματος ὀρός. Galen. autem lib. 2 ad Glauconem dici ὀρὸς γάλακτος: vnde colligimus ad alia quoque extendi. vt ad sanguinem, in præcedenti loco Platonis: ad picem, vt apud Theophrastum in Ὀρός, & ad alia similia: quum differentiæ causa dicat γάλακτος.

E C. Ὑποστάσεις, Serum picis. Sereus humor qui è pice profluit dum coquitur. ὑπόστασις πίσσης, vt Theophrastus paulo antè in Ὀρός appellat. Ὀρόπισσα (inquit Gorr.) est picis liquidæ serosum re mentum: quod aliqui cum πισσελαίῳ idem esse putant. Erotianus autem annotat ὀρὸν πίσσης ab Hippocrate dici τὸ ὑγρότατον τῆς πίσσης. Aetius lib. 6, cap. 69, θεῖον ἄπρον καὶ ἀφρὸν ἀγείρα λεαίνει, καὶ πίσσης ὀρὸν μίξας, ὀδὶ χρῖε. Affertur & ex Gal. πίσσα ὑγρὰ ὀρός.

Ὀρῶδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Serosus, Sereus. vt ὀρῶδες γάλα apud Theophrastum. Idem lib. 5 De causis Plant. τὰ ὀρῶδεις appellat succum serosum. ¶ Ὀρωδέων Galen. in lexico Hippocr. exp. τὸν ἀχῆ τῶ ὀρρῶν ἐκπινομένων: quod ab ὀρὸς deriuatur.

G Ὀρόω, SVE ὀρόω, In serum conuerto, In serosam qualitatem muto. Vnde pass. ὀροῦσθαι apud Aristot. Serescere, seu In serum abire, vt Plin. loquitur.

C. Διορόω, SIVE Διορόω, idem. Vnde passiuum Διορροῦσθαι seu Διοροῦσθαι, Serescere, In serum abire. vtroque enim modo Plin. loquitur. Aristot. ἰχῶρ δ' ἐστὶν ἀπόπλον αἷμα, ἢ τῶ μὴ πεπτῆσθαι, ἢ τῶ διορῶσθαι. Ex eodem Bud. affert etiam διορροῦσθαι τὸ γάλα. SED ET Διοείζεσθαι eiusdem esse originis existimat Budæus. Sic enim ille pagina 812, enumerans quædam ab Ὀρὸς siue ὀρὸς composita & deriuata, vt ὀρροῦσθαι & διορροῦσθαι. A Dioscor. διοείζεσθαι dicitur, hoc est ἀφίεσθαι. nam ὀρὸς est ἡ ὑπόστασις τῶ γάλακτος. Itidémque in lex. suo ex eodem affert, διοείζεται τὸ γάλα, Videndum tamen ne ibi διοείζεται significet potius διακρίνεται & διαχωείζεται. tunc au-

tem non ad ὀρὸς sed ad ὄρος pertinet. A Διοροῦσθαι autè A ET Διόρωσις, Conuersio in serum. nam διορώσιος Gal. apud Hipp. exp. τῆς εἰς τὸ ὀρῶδες καὶ ὑδατῶδες μεταβολῆς.

C. Ἐξορρίζω, Serum exprimo, quum videlicet fit caseus. Hesych. ἐξορρίζειν exponit ὀρρὸν ἐκπιέζειν τυροῦ. Notãdum vero, hoc ἐξορρίζειν non poni suo loco, sed post ἐξόπος, ante ἐξόείου: vt videatur SCRIPSISSE Ἐξοείζειν vno ρ, sicut ὀρός, & διορίζειν.

Porro sicut οὖρος dicitur Ionicè pro ὅρος & ὅρος, sic ETIAM Ουρὸς pro Οὖρος. Et quemadmodum ὀρὸς nõ de lacte solùm dici annotatum est, sed etiam de sanguine, ita etiam hoc οὐρός. Nicander in Theriacis, de sanguine loquens, βλεσυρὸν δὲ ἐξ αἷμα χεῶσαι, Ἐκ δ' πελιδνὸν οὐρὸν ἀπεθῆσαι. vbi & scholiastes annotat, οὐρὸν propriè esse τὸ ὑποσταθμιον, siue τὸ ὑδατῶδες τῶ πυτιῶτος γάλακτος: hoc verò loco dici ὀπὸ αἵματος.

Ὄρρος verò παρεξυπνεν longè diuersæ est significationis. est enim pars corporis. Pollux lib. 2, τὸ δὲ ῥαφὴ, ὀφθὲ ἐοικὸς, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν ὀφθ τῶ ὀσχέου μέσου, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον Θῶρον, εἰς τὸ δακτύλιον κατα λῆγον, ὀφείλαιον ὀνομάζεται, καὶ τραῦμα, καὶ ὄρρος: quasi discrimen quoddam quod C Θῶρον transit per medium scrotum subter colem. Itidẽ & Rufus Ephesius, τὸν δὲ αἰδοῖον τὸ μὲν ἀπόρρηκτος, ὁ μὲν ὀκκρεμὲς φυσις, καυλὸς καὶ σῆμα· τὸ δὲ μὴ ὀκκρεμὲς, ὑπόστημα, καὶ κύστεως πρόσκλισις. καὶ ἡ ὀφθ μέσου γραμμὴ, τραῦμις· οἱ δὲ ὄρρον ὀνομαζουσι. Dicitur igitur ὄρρος siue τραῦμις illa veluti linea quæ scrotum medium intersecans per Θῶρον vsque ad anum tendit. quod innuit & Lexiphanes apud Lucianum, quum ait, αἰαπεῖς ὀπὸ πῶ ἀστραλω εἰάρλω τὸν ὄρρον. Solet enim ea pars interteri & excoriari inter equitandũ. præsertim iis qui macilentis equis sine sella D inuehũtur. Aristophanes Ranis, ἐγὼ δέ τ' ἀλγῶ δόρμαν Τὸ ὄρρον. vbi scholiastes exponit τὸ καυλοῦ μόνον Θῶρον, (licet Pollux diuersa hæc duo faciat) dicens partẽ quandam esse τῆς πυγῆς, seu τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων: Callistratũ verò exponere πῶς ὀσφῦν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν: Didymũ τραῦμα, non (secundum quosdam) τὸ ἰσχιον. Non multum dissentit a Callistrato Galenus in Lexico Hippocr. qui ὄρρον esse dicit τὸ ἱεροῦ ὀστέου τὸ πέρας, idque & ὀρρῶνιον nominari. Hesych. τὸ ὀστοῦν τὸ ὑπὸ πῶ ῥάχιν. rursum schol. Aristophanis in Pluto, τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ὃ ἔξ οὐ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φυεται. Cæterùm non solùm ὄρρος scribitur, sed ET IAM Ὄρος, sicut ὀρρὸς & ὀρός. Testatur id Eustathius pag. 906, vbi recenset quædam quæ pro diuerso accentu diuersam habent significationem. Ὄρος δὲ (inquit, quum paulo antè de Ὀρός loquutus esset) οὐ μόνον τῆς ὑψηλὸν σωμῆτος ἐπανάστημα, (id est Tumulus, vel Collis) ἀλλὰ καὶ ὁ πεῖ τοῖς γλουτοῖς τόπος, ὃν τινες Θῶρον φασιν, ὡς Ἐρέννιος Φίλων ἐν τῶ πεῖ διαφόρων σημαινομένων. Et paulo post, nimirum post ea verba quæ in Ὀρρόπυγιον siue Ὀλεόπυγιον erat, ἀβο, ὅπ δὲ τὸ ζῶον τοῦ ὀρρῶνιν οἱ ὕστερον δίχα δυο γράφουσι καθὰ καὶ τὴν παρόμοιον τοῦ ὄμου, δηλονότι, καθὰ καὶ ὅπ τὸ Ὁμηρικὸν ὀρρῶ οἱ μὲν Ὅμηροι ἐπιπλώσαν τὸ ἀμφιβόλον ποιοῦντες τὰ ὁρίσιν ὀρέσι. Sed idem & alteriã scripturam agnoscit, sic scribens, pag. 1871, οὐτω δὲ οὐδὲ ὁ ὠῶδες Ἀριστοτέλης ζωϊκὸς ὄρος, [Ionicè assumit υ, sicut οὖρος] ὁ ἀωὼς ἠλιμμένος. αὐτὸν δ' ἐπεσχεθὲ ὄρος ἢ δίπλοιν ἢ ῥ. ὀρρῶ πῶ γὰρ ὄρρος ἐν ἀπλότητι τῶδε τῶ κωμικῶ, πάντες ὧν πεῖ πῶ γλουτοῖς, ὁ καὶ Θῶρος. ἐν μὲν τοῖς σωθῶσι πεσσλαμβάνει τῶδε τὸ τῶ, nimirum in οὐροπύγιον. Rursum pag. 1626 dicit, ὁ τῶ γάλακτος ὀρὸς τῆ ὀξυτενοῦς ἐπροφωνεῖται πεῖς τὸ ὑλαῖον ὄρος. ὁ ῥθμὸ ὀδὶ ζῶον ὀρρὸς, ἐξ οὗ τὸ ὀρρῶδεῖν, διπλασιάσας τὸ ρ, ὀκτέρυρε πῶ καὶ τὸ ὄρος φασὶ. G

C. Ὀρόπυγιον, ου, τὸ, idem cum ὄρρος, vt testatur Galenus paulo antè in Ὄρρος. seu Vltima pars spinæ qua vertebræ desinunt. Propriè autem auibus tribuitur, (in quibus & manifestior est quàm in homine) significans partem illam quæ est inter ὄρρον & πυγίω. Est autem ὄρρος τὸ τῶ ἱεροῦ ὀστέου πέρας, siue τὸ ὑπὸ πῶ ῥάχιν ὀστοῦ, lumbis vicinum: ex quo orrhopygio cauda enascitur. Aristoteles Historiæ animalium lib. 2, de auibus loquens, οὐραὶ δὲ οὐκ ἔχουσιν, ὀρροπύγιον δέ. Et lib. 9, καὶ τὸ ὀρροπύγιον ἐκτέμνουσι οἱ ὄρνιθες. Plinius lib. 10, cap. 21, Desinunt canere castrati. quod duobus fit modis, lumbis adustis candente ferro, aut imis cruribus. Aristophanes Nubibus, παὶ ἐμπίδας καὶ τὸ σῶμ' ἀδεῖν ἢ καὶ Τουρραπύγιον. VBI

A Τουρροπύγιον Atticè dicitur pro τὸ ὀρροπύγιον, vt θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Vtitur hac voce Martialis quoque, quia Latini non habent qua Græcam reddant: Anatis habens orrhopygium macræ. Tribuitur & piscibus.

VNDE Ὀρροπυγόπτερος, Puncta seu notas in orrhopygio habens. Athen. lib. 7, ὀρροπυγόπτερος δὲ τῶ ἰχθύων μελάνουρος καὶ σάργος. ET Μικρορροπύγιος, Parum orrhopygium habens. Aristoteles Histor. animalium lib. 2, cap. 12, de auibus. Sed perperam ibi Aldina editio habet Μικροῤῥοπύγιοι. nam aut Μικρορροπύγιοι scribendum, AVT Μικροουροπύγιοι, ab Οὐροπύγιον. Priori autem simile EST Ἀνόρροπύγιος, Qui orrhopygium non habet. Et ἀνόρροπύγιος πῶν πτῆνος Aristoteli, Volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur, vt in insectis. Sunt qui scribant ET IAM Ὀρθοπύγιον, (quod tamen Ammonius improbat) ALII Οὐροπύγιον. Significat autem Ὀρθοπύγιον propriè Erecti clunes. vel Pars illa supra clunes elata: id est ὄρρος. VNDE Ὀρθοπυγιᾶν, Surrigere clunes. Hesychio AVTEM Ὀρθοπυγιᾶν, est ὅταν γυνὴ ἑαυτῶ ἐπαίρῃ πεῖς τὰ μακρότερα φαίνεσθαι. sed videtur scribendum ὀρθοπυγιᾶν. Solent autem ii qui corpus surrigunt circa ὄρρον id surrigere: contrà qui incurui incedunt, eis ὀρρος & ἡ πυγὴ aliquantum prominent. Ὀρροπύγιον porro & ὀρθοπύγιον idem esse ex eodem discimus, quippe qui illud per hoc, veluti vsitatius & magis notum, explicet. AD Οὐροπύγιον verò quod attinet, reperitur illud apud Aristotelem quoque. Sed agnoscit & Eustathius pag. 1871, de ὄρος loquens, quod Ionicè υ assumere negat, licut ὄρος mons. ὀρρὰ δεῖν μὴν καὶ ὀρροπύγιον, ὀρνέων, οὐ μὴν καὶ πτῆνα ὀρθοπύγιον, ἀνάλογον καὶ κοινότερον. Γωνικὸν δέ που τὸ οὐροπύγιον, ὄρος ὄν (φασὶ) πυγῆς. Item pag. 906, ex Erennio Philone, de Οὖρος itidem loquens, ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος, (φησὶν ἐστὶ) οὐροπύγιον καλεῖται, ὡς ὄρος ὢν τῆς πυγῆς καὶ τῶ ὀρροπύγιον. ὅπερ ὑποσιλλεται τὰ ἄλογα ζῶα ἐν τῶ ὀλαφεῖσθαι. ὅθεν ὁκ τὸ πρακολουθοῦντες ὀρωδεῖν τὸ φοβεῖσθαι καὶ ὅθεν ἀνθρώπων, ἐπὶ καὶ αὐτῶν οἱ ὀλαβοῦμενοι πεῖ π, αἰσχυνθῆναι ἐνίοτε τὸ αἰδεῖον. Scribitur ergo ET Ὀρροπύγιον ET Ὀροπύγιον ET Οὐροπύγιον. quod Aristot. sepiis etiam tribuit, sicut Athen. sargo & melanuro piscibus

E Ὀρρώδης, Ad caudam vsque protensus. Vide suprà ὀρρωδὴς post Ὀρρός.

Ὀρρωδέω, Circa ὄρρον sudo. quod quia iis accidere solet qui metu percelluntur, inde factum est vt accipiatur pro Metuo. ὀρρωδῶ, τὸ φοβοῦμαι· πεῖ τὸ ὄρρον ἱδρῶ. ὄρρος δέ ὅστι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβεῖσθαι ἱδρῶτα γίνεσθαι καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Sic in lexico meo veteri. Itidem Hesychius ὀρρωδεῖν exponit φοβεῖσθαι, ἀπορεῖν. quoniam οἱ δεδοικότες ἱδροῦσι τὸν ὄρρον, ὅ ἐστιν ἱδροῦσι. idem etiam inter alia tradit schol. Aristophanis in Pluto, vbi poeta dicit, — ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, id est φοβοῦμαι. Idem in Equit. Τὸν πεῖ σεαυτῶ χρησμῶν ὀρρωδῶν, exp. φοβούμενος, ἀλαζόμενος ἀπὸ τῶ τὸν ὄρρον τὸν ἱερὸν ἱδίειν. Eustathius quoque hoc etymon sequitur, pag. 1871, de Ὄρρος loquens, ἀφ' ὃ καὶ ὀρρωδεῖν, τὸ ἀλαβεῖσθαι. οἱ γὰρ ἀλαβούμενοι (φασὶ) κατά τι, ἀναστῶσι τὰ κατ' αὐτὸν. καὶ τὰ ἄλογα δὲ ὑποστέλλει πῶ οὐρᾷ ὅτε ἀλαβεῖται. ὁκ τὸ πρακολουθοῦν τι πεοῦ, Ὀρρωδεῖν, τὸ τὸν ὄρρον ἱδίειν ὃν οὐρᾷ οἱ ἰδιῶται φασὶν. Vide & quæ paulo antè in Οὐροπύγιον ex eodem citaui, vbi dicit sumptam metaphoram ab animantibus quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Vtitur verò & Thucydides partim cum accus. vt apud Aristoph. partim cum πεῖ, lib. 6. pag. 202, εἰ ὀρρωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι. Alibi, ὀρρωδῶ πῶ ἐμαυτοῦ σώματι, meo ipsius corpori metuo. Cũ accusatiuo vtitur & Demosthenes Philipp. 3, ὅτε εἰς τὸν ὑπάρχοντα ὑμᾶς ὁρῶν οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δεῦρο πορεύομαι. Et ad Philippi epist. χρὴ μὴ τὸ ὀρρωδεῖν ὑμᾶς πῶ ἐκείνου δύναμιν, μὴ ἀγνοῶς ἀνάπαυσιν πεῖ αὐτόν. Euripides cum infinitiuo etiam construxit, Perseum sic loquentem introducens, Ταῖς συμφοραῖς δὲ τῶ κακῶς πεπραχότων Οὐ πάνυ τὸ δεῖσ', αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν, metuens ne idem mihi accideret. Erotianus apud Hippocratem ὀρρωδεῖν exp. ἀγωνιᾶν, φοβεῖσθαι. SED ET Ὀρωδέω scribi, vnico ρ, sicut ὄρος, supra in ὄρος ex Eust. docui. quam scripturam Hesych. quoque agnouisse videtur, qui hoc verbũ non solùm post ὀρούω ponit, sed etiam post ὄρχος. ibi tamen

eius exemplaria duplici ρ scriptum habent. Idem Hesych. ὀρρωδοῦ exponit ἐκφοβοῦ: actiuè & transitiuè.

Ὀρρωδία SIVE Ὀρωδία, Metus, Timor, φόβος. ἀπορία, vt Hesychius exponit. Apud Suidam, ἅμα μὴ ὀρρωδίᾳ ἰοῦ μὴ δρᾷ φθάσαιμεν ὀπίσω ἀϊαφυγόντες, id est φόβος: intuebantur. Et ex Thucydide, ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω, Horreo, Expauesco. Vtitur & Euripides in Phœniss. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστὶ λαξ ἱδρὼς Ἢ τοῖσι δρῶσι, δι' φίλων ὀρρωδίαν, eo quòd amicis metuerent.

Ὀρρωδέως, Non sine metu, Meticulosè. ἐμφόβως. Hesych.

C. KATὀρρωδέω, Metuo, Trepido. idem cum ὀρρωδέω. B

C. ΥΠὀρρωδέω, Aliquatenus metuo & horreo. Eupolis apud Plutarchum in Pericle, καὶ πάλαι γ' αὐτοῦ αἰεὶ Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν.

Ἀρρωδεῖν, verò Non metuere, Nō expauescere. nam ei στέρησιν inesse volunt τοῦ ὀρρωδεῖδαι. ac Ammonius quidem ὀρρωδεῖν exponit ἀλαβεῖσθαι: ἀρρωδεῖν autem, μὴ ἀλαβεῖσθαι. ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι. Sic & Eustath. pag. 907, ὁμοίως δηλον ᾧ ὅπερ τὸ Ὀρρωδεῖν καὶ Ἀρρωδεῖν ἔχει φανερὸν τὸ ὁμοιότητα τῆς Ἀσαφεῖς Ὀσαφές. ὁ ᾗ ῥηθεὶς Ἐρέννιος ἄλλο τι λέγων, φησὶν ὅτι ἀρρωδεῖν κατὰ στέρησιν λεγεται, τὸ μὴ ὀρρωδεῖν ἤτοι ἀλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι. Quæ ex eodem Erennio Philone repetit etiam pag. 1871. In lexico autem meo veteri dicitur itidem στέρησις inesse huic verbo, sed deriuatur non ab ὀρρωδέω, verùm a ῥαῦ significante ὑγιαίνω: in quo & hic locus Herodoti affertur, καὶ ἀπημαχέτο τοῦ ψυχοῦ ἀρρωδέων. quod interpretari queas Anxius animi. ἀπορῶν, vt Hesychius exponit: ὀρρωδῶν seu ἀηφιαῶν, vt Erot. itidem ὀρρωδῶν explicat. Atque ita non fuerit verum discrimē illud quod Ammonius & Erennius inter ὀρρωδέω & ἀρρωδέω statuunt, D nam & Eustathio idem prorsus significare, sicut ἀσαφὴς & ὀσαφὴς, videntur. atque adeo ex Herodoto affertur ἀρρωδέων τῷ πόνῳ. (nisi deest τῷ) Partui metuens, vel Sollicitus de partu.

Ἀρρωδία, Metus, Pauor. idem cum ὀρρωδία. Herodotus, εἰς ἀρρωδίαν ἀπίκοντο. Expauescebant, & animis anxii erant. Seu, vt alii, Animo concidebant veriti. Ex eodem Suidas etiam affert, ἀρρωδία οἷον τὸ πτῆξαι, exponens itidem φόβος.

C. ΥΠΕΡὀρρωδέω, Metuo super: vel etiam Supra modum metuo, Vehementer metuo. Herodotus, ὑπὲρ ἀφροδέω τῆ Ἑλλάδι, Metuo Græciæ. E

Ὀρύσσω, SIVE Ὀρύττω, Fodio. Iliad. ν, Ἐκ πάντων δὲ βαθεῖαν ὀρύξαντες ἐγένοντο πάφρον. Aristoteles de ceruo rabie libidinis seuiente, βόθρους ὀρύττει. quod Plinius, Fodiūt scrobes. Et ὀρύσσαι πα ὀρύττειν infra in ὄρυγμα. Xenophon Pæd. 7, ὀρύττειν ὅτι λόφου πνὸς θήκην τῷ πελέκεσιν. Thucydides libro 2, ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, Cuniculo acto ab vrbe. Fodere puteū dicit Plautus & Cæsar: Fodere arua, Ouid. F At Liuius, Fodere argentum, pro Effodere. ὀρύττειν ὕδωρ, aquam fodere, vt Liuius Argentum fodere. vnde pass. ὀρυττόμενον ὕδωρ. Herodianus libro 2, καὶ πίνειν ὀρυττόμενον ἀλλ' οὐκ αἰμῶδες ὕδωρ ὕδωρ εἰσιδῶν, potare effossos latices, non haustos. Et lib. 1, πηγνυμένον τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων ὕδωρ, concretam gelu atque effossam aquam potans. Item Defodio, Facta fossa demitto. vt apud Xenophontem in Œconom. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genitiuo γαῖας, sub. κῆπος, Sophocl. Aiace, Γαῖας ὀρύξας, In terrā defodiens. vel, Terra obruens: Κεύθω πεδὶ ἔγχος θυμὸν ἔνθεσον βελῶν Γαίας ὀρύξας εἴθα μήτις ὄψεται. Videtur tamē hic genitiuus & cum εἴθα posse iungi. Item Perfodio, Pertundo. Apud Athenæum lib. 2, Τῷ λοπάδι ὀρύττων ἀποδείξω κόσκινον. Item Circunfodio. Theophrastus de laserpitio, φασὶ δὲ καὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπέπειν. vnde Plinius, Hoc & circunfodi solitum prodidere. Latini dicunt etiam Guttur cultro fodere, Fodere ora hastis, Latus alicuius fodere, Fodere stimulis. Quò referri potest ὀρύσσαι, quod exponitur Cædebantur. est autem Ionicum. Præteritum Atticum Ὀρώρυχα, vt ὅλωλα: vnde pass. part. Ορωρυγμένος, Fossus.

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, Fossa, Fossatum. quorum vtroque vtitur Plinius: posterius tamen vineis & hortis magis peculiare. Xenophon Pædiæ 1, δουλοῦσθαι ἐς ἀγρίας πτέρνας καὶ ὀρύγματα. Idem in Cyneg. οἷς καὶ ὀρύγματα ποιοῦσι, τοῦ φυ-

ρῆ μεγάλα. Et Thucydides libro 1, ἐστέπασεν ἐς χωρίον ὥστε ὄρυγμα μέγα τοῦ τείχους, καὶ οὐκ ἴσω ἔξοδος. Herodianus lib. 4, ὤρυττον ὀρύγματα μεγάλα, ingentes fossas seu fossueas: obruendis videlicet mortuis. Eodem lib. de Antonino Caracalla, εἴ τε ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτων τοῦτο ὑπόγαια, cuniculi: ὑπόνομοι. Peculiariter au em ὄρυγμα dicebatur Athenis ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο, vt testatur Harpocr. citans ex Lycurgo contra Aristogit. Fouea in quam fontes coniiciebantur: vt apud Siculos & in latumias. Vnde apud Pollucem, ὁ τοῦτος τῷ ὀρύγματι, id est δήμιος.

Ὀρυξις, Fossio, Fossura. Suid. in Διορυγή.

Ὄρυξ, quasi dicas Fossor. Vitruuius lib. 10, cap. 21, Quæ autem testudines ad fodiendum comparātur, ὄρυγες Græcè dicuntur. ‖ Hesychio autem est λαοξόϊκον σκεῦος (fortasse quo vtebantur ad effodiendos aut perfodendos lapides) vel σκαφίς εἶδος: item piscis quidam, & animal quadrupes quod dorcadem colore refert. Cuius animalis meminit Aristoteles & Ælianus: item Oppianus lib. 3 De venat. Καὶ δίρκας ὄρυγας τε καὶ αἰγλήνεσσι ἴσοκας. Meminit Herodotus quoque & Plutarch. Latinis etiam oryx notus est Iuuen. Et Getulus oryx. Item Plinius aliquot in locis. C

Ὀρυκτηρόρος, Fossor. Philo De mundo, ὑποχαλεῦσθαι τὴν σκληρότητα καὶ λιθοδεσπότιν, ὀρυκτῆρων οὐκ ἔλαττον, præduram ac glareosam more fossorum subigere.

Ὀρυκτός, ή, ὸν. Fossus. vt τάφος ὀρυκτή, Iliad. 1, κ & ο, id est σκαπτή. Fossa fodiendo facta. Sic Plutarchus Erot. ἔχων κατ' ἀρχὴν ἀποθήκας ξηκοιάτων ὀρυκτὰς ὑπηρεσίας. Item, Qui fodi seu effodi solet, Fossitius. Fossilis. vt Fossitia arena Plinio & Palladio, quam idem & fossilem appellat: Sal fossilis, Varroni & Plinio: Ebur fossile Plinio. Sic Dioscorid. libro 5, capite 126, τὸ δὲ ἀλῶν ἀνεργέστερον καὶ ὀρυκτὸν, Sal fossile. Et ὀρυκτὴ ἰχθὺς apud Athen. lib. 8. Idem lib. 7, ex Archestrato, Ἐν δὴ Αἴνῳ καὶ τοῦ Πόντου τοῦ ἀλίσκεται Ἣ καλέουσι πρὸς ἑκάστων Λαμπρὴν ὀρυκτὴν: quam Numenius videtur Lamasida nominasse, vt Athen. annotat. Est autem piscis nomen. D

Ὀρυχή, ῆς, ἡ Fossio, Fossura. Plutarchus lib. 4 Sympos. problem. 5, de fabis, αἱ δὲ χηραὶ ὕδραι πάντῃ καὶ ὀρυχῇ, ἔστι τοῦ γλοῦ ἐφεῦρε ἐκ βάθους. Paulo antè, itidem de fue, τοῦ τῶν σωμάτων τὴν θεσύχειν τῆς ὀρυχῆς (ἅς φασι) τοῦ γλοῦ, ἔτος δρεπάνῃ ἐπιτεμεῖν τὴν ὠϊστὸν ὑφίστασθαι. In quo posteriori loco ὀρυχῆ dixit Rostrum suis quo fodit & vertit terrā. In altero autē loco quē prius citaui, vetus liber habet ἐρυγῆ, à NOM. Ὀρυγή: quod exponitur etiam Vlula: quo significatu ὠρυγή quoque dicitur.

C. Νεωρυχῆς, ές, ὁ καὶ ἡ, Recens fossus. Nicand.

C. Γεωρύχος autē, Ῥιζωρύχος, Τοιχωρύχος, Τυμβωρύχος, & siqua al a similia sunt, vnà cum suis deriuatis apposita suis substantiuis reperies.

C. ΑΝορύσσω, SIVE Ἀνορύττω, Atticè, Effodio quod defossum erat, Refodio, Eruo è terra. Antipho, τὸ τοῦ πατρὸς τὰ ὀστᾶ ἀνορύξαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐξέπεμψαν. Plutarchus Solone, τοὺς δ' ἀποθανόντων τοῖς νεκροῖς ἀνορύξαντες ἐξέρριψαν ὑπὲρ τοὺς ὅρους. Vbi & hoc obiter notandum est, ἐκρίπτειν ὑπὲρ τοὺς ὅρους dicere Plutarchum quod Antipho vno verbo dixerat ἐξορύττειν, de re simili loquens. Plutarchus in Agesilao, ἐκέλευε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μᾶλλον ἀπτῶ συγκαταρύττειν. Pass. Ἀνορύσσομαι, siue Ἀνορύττομαι, Effodior, Refodior. ‖ Citatur tamen ex Luciano locus in quo ἀνορύττεσθαι dicitur positum pro Defodi. id est καταρύττεσθαι. vbi scribit, ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν λίθινον. quod, sequendo præcedentium locorum expositionem, significaret, Effodiatur seu eruatur thesaurus sub lapideo Mercurio defossus. E

C. ΑΝΤορύσσω siue Ἀντορύττω, Contrà fodio, Econtrario fodio: seu Hostium cuniculos transuersis cuniculis excipio. Ita enim Budæus ex Liuio exprimendum putauit quod nostrates dicunt *Contreminer*. F

C. Ἀπορύσσω, vel Ἀπορύττω, (cuius exemplū defuit) videtur id esse vnde DERIVATVM EST Ἀπόρυξ, quod Hesych. exponit σχίσμα. ITEM Ἀπώρυξ, Canalis sub terra fossus ad ducendam aquam. nam ἀπώρυγας idem exponit ὑδρηγοί. Sed ἀπώρυξ dicitur etiam Propago in

vite, hoc est, Palmes vitis vetulus qui in terram defo- A dicur, vltima tantùm sui parte extante, vt noua inde vitis pullulet. Ezechiel cap. 17, de vite parua & infirma adhuc, καὶ ἐφύετο εἰς ἄμπελον, καὶ ἐπέπησεν ἀπώρυγας, καὶ ἐξέπτυσεν τοῦ κλάδου τὴν ἐκβλαστήσεις αὐτῆς. Significabit igitur Ἀπορύττω. Defodio.

C. Διορύσσω, Perfodio, Fodiendo penetro. Aristophanes, τοῖς τοίχοις διορύττειν, parietes perfodere. quod vno verbo idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plautus dixit Profodere parietes & cōpilare vicinos. At διορυττόμενα τάφρος simpliciter pro ὀρύττειν, ducere fossas: nam & Hesychius διορύττει exponit σκάπτει. Thucydides quoque vt Aristoph. dicit διορύττειν τοίχους, perfodere & perforare parietes: ita videlicet vt transitus per eos fit, nec opus sit per ostia in viam publicam exire: libro 2, διορυσσόντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ δι' ἐμφανοῦς τῶν ὁδῶν φανεροὶ ὦσιν ἰόντες, perforatis & perfossis parietibus. At metaph. Demosthenes Philipica 3, οὕτω δὲ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα τοῦ πόλεως ὥστ' ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε δεόντων πρᾶξαι δυνάμεθα, ita perfossi sumus: metaphora sumpta à nauibus aut thoracibus perfossis: vel à militibus quibus pectus & totum corpus perfossum est, ideóque debilitatum. aut etiam à perfossis & compilatis ædibus. B

Διορυγμα, Fossa per aliquem locum ducta.

Διορυγή, Fossa. idem cum ὄρυγμα. Plutarchus Fabio, initio, πνεῦ δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς γῆρους ὕπνου, τοῦ φόβου τῆς δι' ὀρυγμάτων ἀναστομώσεις ἄχρα, Φοβίας ἰσοῦσιν ὁ ὀνειρεύεσθαι ὕπνος παλαιόν. οὕτω γὰρ ἄχρι νῦν αἱ διορυγαὶ φόβοι. καὶ φόβερε τὸ σῶμα καλεῖται. Sed notandum est, veteres libros ibi scriptum etiam habere διόρυγας, à NOM. Διόρυξ. quæ scriptura mihi D magis placet. nam διορυγή, sicut ὀρυγή, significat potius ipsam fodiendi actionem. Vnde & Suidæ διορυγή est ὄρυξις. de quo vide & in sequenti.

Διωρυχήσης, ή, Perfossio: propriè verò parietum, quæ & τοιχωρυχία. Sic enim Suidas, Διωρυχή, δεξιοῦσις τοίχων ἢ χηραμάτων· διορυχὴ δὲ, ἡ ὄρυξις.

Διόρυξ, Fossa. idem cum διόρυγμα. sicut ab Hesychio quoque exponitur τάφρος. Item Canalis, vt ἀπόρυξ, quod & ὑπόνομος. Theophrastus in 4, καταλείπουσι γὰρ πτῆσεις διόρυγας δι' ὧν δεῖ πέουσι. Et Strabo l. 5, pag. 107, ὑπὸ δὲ ἀόρατον διόρυγος ὑπονόμου τμῆσεσι μέχρι Κύμης, ἀπαντ' ἐκεῖνα εφαίνε μῶθος. vbi διόρυξ (sicut & καταρύξ infrà) adiectiuè etiam accipi queat pro διωρωρυγμένος, vt Suidas in Διορυγή innuere videtur. Apud eundē tr. διόρυξ κρυπτὴ pro cuniculo, & pro meatu aquarum, seu aquaductu cæco: vel Fossa cæca. (vtroque enim modo interpretatur Budæus) lib. 5, διόρυξι κρυπταῖς δεδεμένοι πανταχόθεν.

Apud Xenophontem verò in Cynegetico, pag. 569 meæ edicionis vbi hæc legūtur, de calsibus & retibus, τὸ δὲ μέγεθος, τὸ μὲν ἐνδέκα διόρυγα, τετταρόρυγα, πεντόρυγα· τὸ δὲ δίκτυα, δεκάρυγα, εἰκοσόρυγα, τριακοντόρυγα. Philelphus (inquit Budæus in suo lexico) interpr. Decorum vallorum & quaternorum vallorum, quasi à fossa deductū fit. Hæc ille. Quam interpretationē sequēdo NOMEN Διώρυγος (non iam à Διορύττω deriuatum, sed compositum ex Δίς & ὀρύττομαι) significabit Qui duorum vallorum seu fossarum est: ET Τετρώρυγος, qui quatuor: ET Πεντώρυγος, qui quinque: ET Δεκώρυγος, qui decē: ET Εἰκοσώρυγος, qui vigīnti: ET Τριακοντώρυγος, qui triginta vallorum est. Vallorum autem quum dicitur, G non intellige χάρακας, sed τάφρους. Veruntamē notandum, veterem librum eo in loco pro Δεκώρυγα, habere SCRIPTVM Δεκάργυα, Qui decem vlnarum est. ex quo loco Omnibonus Leonicus occasionem sumpsisse videtur cætera quoque eodem modo interpretandi. sic enim ille verba Xenophōtis reddidit, Cæterùm longitudo cassium ad vlnas (Græci à brachiorum extensione ὀργυὰς vocant) accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis constent senis denis: longa verò sint vlnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio & lectio videtur magis consentanea. H

Διορυκτής, οῦ, ὁ, Qui parietes perfodit. τοιχορύχος.

C. ΕΞορύττω, Effodio. ἐξορύττειν ὀφθαλμὸν cum synonymis vide in Ὀφθαλμὸς, col. 1407, litera D.

Ἐξόρυξις, Effossio.

C. ΚΑΤορύττω, Defodio. cui opponitur ἀνορύττω. Xenophō οὐ τὸν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων. Vtitur & Pædias 4, & 8, ac alibi. Plutarchus Probl. Rom. δύο μὲν ἄνδρας δύο δὲ γυναῖκας ζῶντα κατώρυξεν. Aliquanto post de virginibus Vestalibus, quæ stuprum admiserunt, ζώσας κατορύττουσιν. Itidem in Numa, pag. 222 meæ editionis, ἡ δὲ τὸν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται. quo modò autem id fiat, pluribus ibi docet. Aristophanes in Pluto dixit etiam, Εὐθὺς κατώρυξέ με κἀν τῇ γῇ κάτω, de auaro in terram defodiente diuitias. Sic Hermogenes, κατορύττειν χρυσίον, defodere & terra obruere aurū: quod qui effodiunt & eruunt, ἀνορύττειν id dicuntur. Pro loco reddi etiam potest Humare seu Inhumare, Sepelire. sicut Hesych. καταρυγῶσιν exp. ταφῶσιν. Archestr. apud Athen. lib. 3, — καταρυγῆναι τεθνεῶς αἰεὶ ἀριθμεῖς. B

Κατορυχή, ῆς, ἡ, Defossus, seu Defossio. Dicitur καταρυχὴ etiam id ipsum quod defossum est, vt thesauri. nam καταρυχὰς, Hesych. exp. θησαυρούς.

Κατορυκτὴς, Defossus. Apud Suidam verò ita, κατορυκτὸς τάφος.

C Κατώρυξ, Defossus, seu In terram defossus. Vnde κατώρυγες Hesychio καταρυγμένοι. qua significatione ab Æschylo vsurpatur. ET Κατωρυχεῶν λίθοι apud Homerum, Lapides in terram defossi, vt ii sunt supra quos domus aut alia structura fundata est. Od. ζ, de foro Phæacum. Ρυπῶσι λάεσι κατωρυγέοισ θράσσῃ. vbi Eustathius κατωρυγεῖς ὅ, (inquit) οἱ κατωρυγμένοι ὅ ἐστιν οὐ πθμελιωμένοι: vel, ὧν τὰ μὲν κατορύκται. τὰ δὲ ὑπόκειται. Et Od. 1, τοῖσι δ' αὐλὴ γ' ψιλὴ δέδεμη κατωρυγέοσι λίθοισι. Vbi rursus Eustathius exponit μεγάλοις, ὧν μέρος τὶ κατώρυκται. Iidem à Polluce vocantur κατώρυγες: lib. 7, cap. 27, οἱ κατώρυγες ὁ λίθοι, οὗ Ὅμηρος κατωρυγέας λέγει οἱ τοῖς θεμελίοις ἐνπεδεδμοι. qui & θεμέλιοι λίθοι nominantur. Vnde apparet eum in priori loco legisse κατωρυχεῶν, in posteriori κατωρυγέοσι. Nisi potius apud eum scribendum aliquis existimet καταρυγέας. Sin mendo caret καταρυγέας, est à NOM. Καταρυγέας, idem significante cum κατώρυξ, Defossus.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In terram defossus, seu simpliciter, Defossus. vt ὑπὸ κατώρυχος.

E c. 2. Παρακατορύττω, Iuxta defodio.

c. 2. Συγκατορύττω, Vnà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, Vnà defoderunt, Vnà inhumarunt. Aliud exemplum habes in Ἀποθνήσκω.

c. 2. Ὑποκατορύττω, Defodio sub terra.

Ὑποκατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defossus sub terra. Theophrast. De causis plant. lib. 5, c. 12, τὰ κλήματα ὑπεβαλόμενα καὶ ὑποκατώρυχα καθέψεται.

C. ΠΑΡορύσσω, Fodio iuxta. at παρορύσσω πάφρον exponitur simpliciter Duco fossam.

F C. ΠΕΡΙορύσσω, Circunfodio: quo vtitur Plinius suprà in Ὀρύττω. Theophrastus De causis plantarum lib. 5, cap. 6, τὸ ὁ σελίνῳ τοῦτο ἐρύξαντες κατὰ μέχρι τῆς ῥίζων quod & Ablaqueare Latini dicunt. Cui oppositum τοῦτο σπεῖραι τὸν γλῶ, accumulare terram.

C. ΠΡΟορύττω, Fodio antè, Prius fodio. seu Præfodio, Plin.

C. ΥΠορύττω, Subtus fodio, Suffodio. Item Cuniculos ago. Luc. De calumnia, ὑποορύττουσι καὶ τοῖς θεμελίοις ὑφαρούσης τῆς διαβολῆς. Item Subruo & euerto, more eorum qui montes aut domum aliquam suffodiunt, & eorum qui cuniculos agunt. Chrysost. in quendam locum Pauli, ὑποορύττει τοὺς Ἰουδαίων τῶν δόξαν ὅδε τὸν λόγον. Simile est quod affertur ex eiusdē comm. in epist. ad Romanos, πάλιν τῶν ὁμοίαν ὑποορύττει, καὶ τὸ φύσημα καὶ τὸν φλεγμονὴν κατασέλει.

Ὀρχέομαι, ήσομαι, Fut. ήσομαι, Saltio, Tripudio. Od. ξ, Καὶ δ' ἀπαλὸν γελάσαι καὶ τ' ὀρχήσασθαι ἀοιδῇ. Aristoph. Pluto, Ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Sic Herodianus lib. 5, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν, saltare & choreas agitare. Athenæus lib. 6, ὀρχούμενος καὶ κωμάζων. Lucianus De saltatione, πάλαι μὲν οἱ αὐτοὶ καὶ ᾠδὴν καὶ ὀρχοῦντο. εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἆσμα τοῦ ᾠδοῦ ἐπαύσατο, ἄμετρον ἔδοξεν ἄλλοις αὐτῆς ὑπᾴδειν. Xenophon, ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ, ad numeros saltare. Idē in Sympos. εἰ ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλόν. Sic Athe- H

næus lib.4, ἐν τῷ δείπνῳ φησὶ ὅπλα ὀρχοῦντο, in armis saltabant: vnde ἐνόπλιοι ὀρχησεις. Attici quoque ἐν τοῖς συμποσίοις solebant ὀρχεῖσθαι ὑποπίνοντες, inquit Athenæus lib.4, citans hunc Alexidis locum, Ἅπαντες ὀρχοῦντ' ἀθέως αὐ οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσι. Et etiam qui præ lætitia saltant seu exultant, ὀρχεῖσθαι dicuntur. Aristophanes Vespis, φέρε χαρᾶς τῷ πρᾴγματι Ὀρχουμένῳ τὴν νύκτ' οὐδὲν παύσεται, non desinet saltare tota nocte. Item διὸ ὀρχεῖσθαι, Athenæus lib.14. vt Epigr. lib.2, Καλὸν Ἀλεξαγόρης ὠρχήσατο. Cōtrà Athenæus lib.4, κακῶς ὀρχούμενος. Et lib. 14. φορτικῶς ὀρχησάμενος, de Hippoclide proco, qui eam ob rem dicebatur ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον. Interdum cum accusatiuo construitur: vt apud Xenophōtem in Sympos. ὀρχεῖσθαι σχῆμα τι Idem Pædiæ lib.8, ὀρχεῖσθαι τὸ Περσικόν. Sic Athenæus lib. 10, ἐν οἷς ἡ τοῦ θεοῦ τοῦ ἀγρευόντος ὑπὸ Περσῶν τοῦ Μίθρου, βασιλεῖς μεθυστέται, καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖται. Plutarchus Sympos. 9, ὠρχήσατο τὴν ὡς τὴν πυρίχην. Lucianus De saltatione, τὸν ὅμιλον ὁ χορὸς ἀφοῖτο: & χέρα νον ὀρχεῖσθαι: quæ saltationum nomina sunt, sicut & πυρίχη. At Theophyl. epist. 32, de fluuio qui agrum inundarat, κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα. Porro & histriones fabulam aliquam ὀρχεῖσθαι dicebantur: (Ouidius dicit Carmina saltantur theatro: & poemata saltata populo) quum & saltabant & gestibus corporis fabulam exprimebant, pro δράματος partibus mutantes suas personas, vt indicat hic Luciani φέρε ὀρχήσεως locus, vbi de barbaro quodam sermo est: ἰδοὺ, τίνα τρόπον τὴν ὀρχησιν παρεσκευάσαμεν, (ὅσον τὸ μεθ' ἡμᾶς ἐν τῷ δράματι ἐκεῖνο, ἕνα ὁρᾶν τὸν ὀρχηστὴν, πῶς οἱ ὀρχησάμενοι, καὶ ὑποκρινόμενοι. Τὰ λοιπὰ τρόπαια. Cui respondetur, ὁπόσα αὐτὸς ὑποκινεῖται καὶ ὑποχωρεῖ) τὰ πάθη. Epig. l.2 εἰς ὀρχηστὰς. Lucill. Τὸν ὀρχηστὴν Νιόβιον ὀρχούμενος ὡς λίθος ἔσης· Καὶ πάλιν ὧν Κατανὴς ἐξαπίνης ἔπεσες, saltans & repræsentans Niobien. Lucianus De saltatione, ὀρχεῖσθαι τὸν Κατάγελα. Ibidem, ὀρχούμενος τὸν Αἴαντα. Ibidem, ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν. Ibidē, τὰς Διὸς γὰρ ἀεὶ ὀρχούμενος τὰς καὶ τὴν τοῦ Κρόνου πικροφαγίαν. Ibidem, οὐ ὀρχήσασθαι μόνον τὰ μάχαιρα. hoc est qui non repræsentauit histrionum more, sed depugnauit. erat enim in pretio apud ipsos saltatio: vnde ὀρχεῖσθαι μάχαιρα, dicebant pro Strenuè & cum laude depugnare. Antiphanes dixit etiam ὀρχεῖσθαι τοῖς χρησὶ apud Athenæum lib. 4, οὐχ ὁ ἐξ ὀρχεῖσθαι τοῖς χρυσοῖς βάκκιλον: impropriè, sicut vicissim Herodotus de Hippoclide illo, ἐκχρονόμησε τῆς σκέλεσι. itidem dicitur, ἐξῆλθε τὴν κλοῦν πέδην: vnde χειροπέδη. ‖ Ὀρχεῖσθαι ponebatur etiam ὅτι τὸ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι, teste Athen. qui lib.1 huius significationis duo affert exempla, alterum ex Anacreōte, Καὶ μὴ κόμοι κοῦφοι Διὸς ὀρχήσαιντο ἐλαφρῶς: alterum ex Ione, Ἐκ τοῦ δ' ἐλπίων μᾶλλον ὠρχήσε φρένας. quæ & Eustathius citans p.1912 annotāt: quæ & pro ὀρχεῖσθαι a veteribus pro κινεῖσθαι vsurpatum fuisse, dicit videri ὀρχοῦμαι deriuari ab ὀρέγω, facta syncope: quoniam id verbum infinitis in locis significat κίνησιν quandam manuum & pedum: alii ἀπὸ τοῦ ὄρχου, id est a vinearum ordinibus, in quibus inter vindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. IGITVR ὀρχεῖν accipitur pro κινεῖν, mouēo, teste Athenæo & Eustath. At Plato pro Saltare facio, aut Eleuo, seu In altum tollo a terra, accepisse videtur. Nam Palladis etymon inuestigans, & existimans fortasse ita dictam ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως, subiungit, τὸ γὰρ ποιεῖν ἢ αὐτὸν ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ἐν ταῖς χερσὶ, πάλλειν τε καὶ παλλεύειν, καὶ ὀρχεῖν καὶ ὀρχεῖσθαι καλοῦμεν. Hesych. ὀρχεῖται exponit διαστρέφεται.

Ὄρχημα ET Ὀρχησμός. Saltatio vulg. lex. Quod posterius apud Lucianum legitur De saltatione. ὦ τῆς γλυκερᾶς καὶ ὀρχησμοῦ ἀμύμων. Sed pro eo reponēdum esse ὀρχηθμός, ex sequentibus patebit. Ab ὄρχημα autem deriuari POTEST Φιλορχήμων, Saltationum amans, Qui saltare amat, Qui libenter saltat.

Ὀρχηθμός, οῦ, ὁ, Saltatio idem cum ὄρχησις. Od. θ, δαίμονες ὀρχηθμοῖο. Od. ψ, de citharœdo, Ἡ γείθω ἡμῖν φιλοπαίγμονες ὀρχηθμοῖο. Il. ν, κόρος δὲ τε Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ, Παῦε τάχ' ἀρ ὀρχηθμοῖο πόδας. Vtitur & Hesiodus hoc vocabulo, πεύθοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ.

Ὄρχησις, εως, ἡ, Saltatio. Idem cū poetico ὀρχηθμός. Herodianus lib. 4, ὑποκριτά τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως. vbi μουσῶν & ὀρχήσεως copulat, sicut Homerus μολπῆς & ὀρχηθμοῖο, Hesiodus ὀρχηθμῷ & ἀοιδῇ. Eodem libro, χορῶν ἐνιαύτιον πιὰ ὄρχησιν κινούμενοι, huiusmodi tripudiis delectantur. Plutarchus in Præcept. sanit. τὴν κινοῦντα δ' ὀρχήσεις, καὶ ᾠδὴ, ᾧ δεσμεῖ φλεγμαίνει τὴν ἀλόησιν οὐ τὴν χρῆσιν τῆς ψυχῆς, ἀπερείδονται τὸ ἄπρακτος καὶ ἀρρωστίζον. Idem Symposi 9, probl. vlt. tres partes ὀρχήσεως recenset, φορὰν, κίνησιν. Appellāt autem φορὰς, τὰς κινήσεις σχήματα νεοῦ, τὰς θέσεις καὶ ᾠδὴ, ἡ δεῖξις, est δηλωτικὴ ἧς ὑποκείμεθα, vt plurimus ibi docet & exemplis confirmat. Varias autem ὀρχήσεων species enumerat Athen. lib. 1 & 14, & Pollux lib. 4, cap. 14: At Homero duo solummodo genera fuisse cognita, nimirum τὴν κυβιστητὴν & τὴν ἐξ σφαίρας, p: odidere Athenæus lib. 1, & Suidas. Idem Athenæus lib. 14, quædam etiam σχήματα ὀρχήσεως recenset. Eodem libro σκιωτικὴ ποίησις tres adscribit ὀρχήσεις, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικήν. Ibidē, μανικὴ δὲ ὀρχήσεις item ἐνθεαστικὴ, quæ à gente aliqua nomen acceperunt, vt Ἰταλικὴ, Λακεδαιμονικὴ, Τροιζηνὴ, Ἐπιζεφυρία, Κρητικὴ, Ἰωνικὴ: necnon Μαστιγοφόρος καὶ, quas Aristoxenus cæteris præterit ἐξ τῶν τῆς κίνησιν. Sunt & ἐνόπλιοι & ἀναχωρήσεις ὀρχήσεις apud Pollucem & Luc. Et πανήμερος ὄρχησις, Cæsaris Augusti inuentum. Suid. Περὶ ὀρχήσεως scripserunt Aristoxenus & Lucianus.

Ὀρχηστής, οῦ, ὁ, Saltator. Iliad. ω, — ὀρχηστὴ τε χορευτύπων ἀφίκοιτο. Athen. lib. 1, ἐρεῶντα ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχηστὰς. Lucianus De saltatione dicit ὀρχηστὰς ab Italis vocari παντομίμους. nam ἡ ὄρχησις in imitatione posita est. Et Aristoteles De poetica scribit, τοὺς δὲ ὀρχηστὰς ἐξ σχήματα πεποιῆσθαι· οὐ μὴν μιμεῖσθαι καὶ ἢ τὴν καὶ πάθη καὶ πράξεις, imitantur autem ipso tantummodo rhythmo siue harmonia. Rursum Lucianus περὶ ὀρχήσεως dicit ὀρχηστὰς à Lesbonacte vocari χειροτέχνας. solebāt enim quædam ὀρχήσεις cum manuum motu & gesticulatione fieri, vt patet ex iis quæ in ὄρχησις & ὀρχήσασθαι dicta sunt. Item ὀρχηστὴς, vt exponitur in lexico meo veteri hic versus Il. π, ad Mentionem, καὶ ὀρχηστὴν πρὶν ἐόντα, id est δόκιμον καὶ τέλειον. Solebant enim diciores in Creta, πυρρίχιστὰς ὠνεῖς ἄσκησιν τοῦ πολεμικοῦ. πυρρίχη autem, ὀνόμασις ὀρχήσεως est.

C. Ὀρχηστοδιδάσκαλος. Saltator qui saltatoriam artem docet, ὀρχηστὴς ὁ τὴν ὀρχηστικὴν διδάσκων. Vtitur Xenoph. in Sympos. aliquoties. Athenæus lib. 1, Τελέστης ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως τῆς χρείας λεγόμενα δείκνυσθαι: quem Telesten Aristoteles ibidem dicit fuisse. Æschyli ὀρχηστὴν πεποίηκε. Igitur ὀρχηστοδιδάσκαλος is dicitur qui ἐν ὀρχηστικῇ absolutus est, & alios eam docere potest. Ibidem Chamæleon dicit Æschylum σχήματα πολλὰ τοῖς χορεύοις, ὀρχηστοδιδάσκαλος μὴ χρηστὰ ὤφειν.

Ὀρχηστικός, ή, ὄν, Saltatorius. Lucianus De saltatione, ὀρχηστικὰ καὶ φορήματα. Plutarchus De discern. adul. & amico, ὀρχηστικὴ ὑγρότης, Manuum agilitas talis qualis in saltatoribus conspicitur, Saltatoria manuum flexibilitas. Athenæus lib. 1, ὀρχηστικὰ σχήματα. Idem libro 12, ἐνέδοσαν τοῖς ἐπιποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος: quod ἐπίθορον vocant: de quo & Plut. Et ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη vel δύναμις, ars saltatoria. Luc. De saltatione, τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις. Eodem libro, τὸν σωφρονοῦντα κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ φορὰς αὐτῆς καὶ θεωρήματα, καὶ πηδήματα καὶ ὑπίασμοὺς. Eodem libro, ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἡ ὑποκρισις ὄντι. Homo etiā aliquis ὀρχηστικὸς dicitur, pro saltator, Plut. Item apud Athenæum lib. 1, ὀρχηστικοὶ ποιηταὶ vocantur, Thespis, Pratinas, Cratinus, Phrynichus, non solùm ἀλλὰ τὰ τῶν ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, sed etiam quòd extra poesin profiterentur & docerent τὴν ὀρχηστικήν. Idem lib. 11, παιδίσκαι ὀρχηστικαί.

Ὀρχηστήρ, ῆρος, ὁ, Saltator. idem cum ὀρχηστής. Iliad. σ, Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. ἐν δὲ σφὶν ἀοιδὸς φόρμιγγ' ἔρε τοῖν ἐκάρυκε. Ὀρχηστρίς, ίδος, ἡ, Saltatrix, vt Cicero appellat. id est, fœmina ὀρχηστική. Plut. Erot. αὐλητρίδες Σάμαι καὶ ὀρχηστρίδες. Xenophon Sympos. αὐλητρίδα ἀγαγεῖν καὶ ὀρχηστρίδα τοῦ τὰ θαύματα δυναμένου ποιεῖν. Vtitur in eodem libro identidem

identidem, itémque Athen. Et Demetr. Phal. ἔνοπλος ὀρχησις. erant enim quædam ἐνόπλιοι ὀρχήσεις. In v.l. habetur ETIAM Ὀρχήστρια, vt ποίησις, & alia similia: sed hoc ὀρχήστρια Thomas magister reiicit.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, Pars theatri in qua chorus saltabat. scribit enim Poll. τὴν σκιωλὼ propriā esse τῶν ὑποκριτῶν, histrionum: ὀρχήστραν verò chori, in qua erat ἡ θυμέλη. Suid. autē in Σκιωῇ, dicit ὀρχήστραν esse τόπον ἐν σανίδων ἔχοντα τὸ ἔδαφος ἀφ' οὗ θεατείζουσιν οἱ μῖμοι. Isocr. de pace, ἐψηφίσαντο τὸ θεωρικὸν ἐν τῷ φόβῳ ὀρχήστρον διελοῦντες κατὰ πάντων, εἰς τὴν ὀρχήστραν τῆς Διονυσίου εἰσφέρειν. Vtitur & Æschin. Plato, Ath. & alii passim. Epaminōdas autē apud Plut. Apopht. πολλὰς ὀρχήστρας vocat Bœotorū χώρας ὑπίαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην. Vtitur Lat. quoq; hoc vocabulo, ipsēq; Cicero. Vitruv. l.5, c.6, In orchestra autē senatorum sunt sedibus loca designata: & eius pulpiti altitudo ne sit plus pedū quinque, vti qui in orchestra sederint, spectare possint omnium agentiū gestus. Suet. Deinde in orchestrā senatūmque descendit. Iuuen. autē pro senatorū & primatū cōsessu vsurpare existimatur, quum ait, — similémque videbis Orchestrā & populū. ‖ Ὀρχήστρα Suidæ est ἡ παλαίστρα: apud quem legitur ETIAM Ὀρχήστριον, sed sine expositione. dubiumque est an pro parua orchestra an vero pro saltatricula accipiat: præsertim quum copulet ὀρχήστριον καὶ ὀρχηστές.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, Saltandi ars, ἡ ὀρχηστική, vt κιθαριστύς dicitur ἡ κιθαριστική. vel ipsa etiam saltatio, ὄρχησις siue ὀρχηθμός. Hom. Od. α, & Od. σ, Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὺν τε καὶ ἱμεροέσσαν ἀοιδὴν Τρεψάμενοι τέρπεντο. Od. α, ποιμὴν λαῶν οἵ φ' ἐσίν ἄλλα μεμήλει. Μολπὴ τ' ὀρχηστύς τε. supra quoque μολπὴν & ὀρχηθμὸν copulat, sicut Hesiod. ὀρχηθμοῖ & ἀοιδῇ, vt & in ὄρχησις annotaui. Vtitur hoc vocabulo Luc. quoque in Tim. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς.

C. ΑΝορχόμαι, In altū salto, Exulto. vel simpliciter Salto.

C. ΑΝΤορχόμαι, Vicissim salto, Contra salto.

C. ΑΠορχόμαι, οῦμαι, ad verbum De salto: vt Ἐπορχοῦμαι est ad verbū Insulto. i. Salto super. Ἀπορχεῖται (inquit B.) est per imperit am saltandi perdere quod affectatur & poscitur. vt si procus malè saltauerit & per hoc a puellæ expoſcitæ nuptiis reiectus fuerit, atque repudiatus ab ipsa. Herodot. in Erat. ὡς πρὸ Τισανδρου ἀπορχησαι γαμοῦ τὴν γάμον. i. τὴν ἀρετωσύνην τῆς ὀρχήσεως ἀπέβαλες. quasi Desaltasti nuptias. id est Saltando excidisti a nuptiis: ad Hippoclidē procum qui quum Laconica quæcam σχήματα supra mensam desaltasset, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ὅτι τὴν πρόπελαν, τῶν σκελῶν ἐκχρονόμησε. Athen. l. 14. eum dicit φορτικῶς ὀρχήσασθαι, vt supra dixi eámque ob rem, ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον. quæ ex illo Herodoti loco sumpsit. Hoc Latinē Desal are dici potest (inquit idem Bud.) vt Laurentius in eo loco vertit. Quo verbo Suet. in Caligula vsus est pro Saltationem peragere.

C. ΔΙορχόμαι, Persalto, Vsq; ad finē salto, seu Desalto: (vt Suet. Desaltato cant. eo abiit) Aristoph. Vesp. καὶ τὴν τραγῳδὸν φησὶν ἀποδείξειν κρόνου τὸν νοῦν, διορχησόμενος ὅλιγον ὕστερον, aliquanto post desaltaturus: de Philocleone, qui mox dicit, Φέρε νυν, ἀνέπω, κἀν τάχει σοι φάς καλῶ. Εἴ τις τραγῳδὸς φησὶν ὀρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησάμενος ὀνόσαι εἰσπω. Vbi διορχεῖσθαί τινι est Saltādi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem saltare.

C. ΕΠορχόμαι, Exulto, seu Illudo. Hesych. enim ἐπορχήσεται exp. χλευάσει, ὑβρίσει. Sic Nonius, Exultare, est gestu vel dicto iniuriā facere. Lucil. l. 30, Debelles me atque deuras exules, sollicites. Virg. l 5, — exultātiq; haurit Corda pauor pulsās. Hæc Nonius, Exultare paulo antè exponēs Sæuire, in hoc loco Cic. Quæ in omni crudelitate sic exultat, vt vix hominū acerbis funeribus satietur. ‖ Ἐξορχήσαιμι cū accus. constructū, a Dem. in orat. κατ' Ἀνδροπώνος poni pro φυγεῖν καὶ ἀποδρᾶς testatur Suid. ‖ Plut. dixit & ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν: in lib. Herodoti de cacoethia, δεκεῖ μοι, καταπεφ Ἱππόκλειδης ὁ τῶν σκέλεσι χρεωμένου ὅτι τὴν τράπεζης, εἰπεῖν αὐ ἐξορχούμενος τὴν ἀλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἱππόκλειδῆς, videtur mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in mensa gesticulans, postquam à veritate desultauit, dicturus esse, Non est curæ Hippoclidæ, vt Erasmus interpr. Item Plut. φεῖς Κολοφῶνι dicit etiam ἐξορχούμενος πλινθίαν, de Metrodoro. Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extra, Saltu egredi. Quod verò Herodian. l.5, ἀθέως ἐξεθεακήσατο, τῶν ὅσα ἱεροσυλῶν τῶν ὅσα χρεῖον θεοῦ, ἢ ἀντέθραπτος, φέρε ἐρεύγετον ἐξορχήσατο. ita Politianus vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebrauit superuacuis saltationibus. ‖ Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόρρητα, vel ἐξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda & prodo mysteria. Lucianus De saltatione, quum dixisset ab Orpheo & Musæo institutum fuisse vt ii qui initiantur, initiarentur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, subiungit, ὁ κεῖνο δὴ πάντες ἀκούοιμεν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγεσιν οἱ πολλοί. quasi extra saltare, seu Arcanas saltationes & in sacris ritibus solùm vsitatas foras efferre. Idē in Piscatore, πινὰ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα τῶν θεῶν τὰ ἀπόρρητα καὶ ἐξορχούμενον. Synes. epist. 137, φεῦ ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως αὐτέκπυστα, cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionys. Areop. De cælesti hierarchia, ἔστι ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Bud. 787.

C. ΕΠορχόμαι, Insulto. Appian. in Libyco de forma trium phi Romani loquens, ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις, id est ὑβρίζων τοῖς ἐπιμαχόμενοι. B.p. 787.

C. ΚΑΤορχόμαι, Saltationibus demulceo, vt καθωλέω, Tibiarum cantu permulceo, seu oblecto. Luc. De saltatione, θαύματι τῇ τέχνῃ κρεῶμενος ὁ Διονυσος, Τυρρηνοὶ καὶ Λυδοὶ καὶ Φρύγες ἐκπεφοβήσατο, ἐξ φόβου οὐπω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θάσσοις καταρχήσατο, saltationibus demulsit, & ita demitigauit vt parere ei non recusarent. Greg. cum genitiuo, καταρχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογυνοῖς λυγίσμασι, spectatores multiplicibus atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare & afficere. Idem in passiua signif. vsus est de Iuliani funere loquens, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἄρχοντα ἐπεμπτεν, καθωλούμενος τε καὶ καταρχούμενος, per tibiarum cantus, saltatorūmque spectacula elatus. Hæc Bud. pag. 1079, vbi & καθυποκρίνομαι itidē pro Histrionica actione capio & demulceo. Posteriori loco similis est hic Strab. lib. 14, πᾶσα δὴ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πλεῖστοι τῶν τῆς πολιαρίοις κατεωνουμένων καὶ καταρχουμένων αὐλοῖς, quibus tibia canitur & saltatur impudenter. Bayfius vertit, Cum tibiis saltatium impudenter. tamen καταρχεῖσθαι ibi pass. habeat signif. ‖ Καταρχῶμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicuius salto. Gregor. De tyrannis hostibus Ecclesiæ, ἐκκλησίας ὀλιγοστοῦντες καὶ θυσιαστηρίων καταρχούμενοι, in contumeliam altarium saltantes, ad sugillandam religionem orthodoxam. Bud. loco citato.

C. ΠΑΡορχοῦμαι. Ex Luc. affertur παρορχεῖσθαι fabulam, pro Præter argumentum repræsentare.

C. ΠΕΡΙορχοῦμαι, Circumsalto.

C. ΠΡΟορχοῦμαι, Præsulto. Liuius, Præsultat hostium signis. VNDE Προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, Præsultor, vt Cic. loquitur. Thessali autem προορχηστῆρας vocabant duces exercitus seu Propugnatores in bello, sumpta metaphora à duce saltantium in choreis. Luc. De salt. ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ ποσοῦτον ἐπίδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε πολὺ πρεσβύτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν. quod declarari ait inscriptionibus statuarum quæ τοῖς ἀριστεύσασιν erectæ fuerunt, vt προὔκρινε τὸν προορχηστῆρα ἡ πόλις. Item, Εἰλαπώνι τὰς εἰκόνας ὁ δῆμος, οὗ ὀρχησαμένῳ πὰν μάχαιρα.

C. ΠΡΟΣορχόμαι, Salto ad. Plut. De aud. ἐπερείπεις καὶ προσορχεῖ τοῖς λόγοις.

C. ΥΠορχέομαι, Saltationem choro canenti accommodo: (vt ὑπᾴδω Præcentori succino) VNDE Ὑπορχήματα, Cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, τὰ ἄσματα τῶν ὑποχορευόντων προσαδόμενα: sic B.p. 787. Luc. De saltat. loquens de sacrificiis in Delo quæ σὺν ὀρχήσει καὶ μετὰ μουσικῆς fieri dicit, πολλῶν χορὸν συνεληλυθότων ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑποχορεύοντες δὴ οἱ ἄριστοι προκριθέντες τὰ χορῶν τῶν χορῶν γραφόμενα τοῦτο τὰ ἄσματα, ὑποχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπεπλησμένοι τῶν πινόντων ἡ λύρα. Quum verò Luc. dicat chorum χορεύσαι, & cæteros ὑποχήσασθαι, videtur ὑποχορεῦσαι potius significare Choro choreas ducēti quasi subsulto, vt ὑπᾴδω Præcētori succino; & ὑποχήματα cantilenæ ad quas eiusmodi chori saltabant. Sic & ad πυρρίχιν, saltationem armatam, qualis

est curetum & saliorũ, ὑπορχήματα, quæ & κρητικὰ carmina dicta, composuit Thales. Budæus synonyma facit ὑπορχεῖσθαι & σχηματοποιεῖσθαι: interpretatur autem σχηματοποιεῖσθαι, Gesticulationi seruire, Schemata saltationis cuiusque imitari. Athenæus lib.14, de saltationibus priscis loquens, οἱ δ' ὀρχῆς σωφέστατον οἱ ποιηταὶ τῆς ἐλθυθέρας παῖς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς χηματισμοῖς μόνον τοῦ ἀδομένου, προσωπεῖα ἀεὶ τὸ ἀνθρωπεῖον καὶ αὐδρώδες ἐπ' αὐτῶν ὄθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα σεσωρεύοντο. εἰ δέ τις ἀμέτρως διαθεῖν τὴν χηματοποιΐαν, καὶ ταῖς ῳδαῖς ὀπτυγχάνοι, μηδὲν λέγοι κατ' τὴν ὄρχησιν, ἰῶ ἀδόκιμος. vnde Aristophanes aut Plato, ὁν τῆς σιωπῆς (vt refert Chamæleon) αἰτ, ὡς τ' ἐπὶ τῆς ὀρχεῖτ' δῦ, θαυμ' ἰῶ' νῶ ὃ δρῶσιν οὐδεὶ, ἀλλ' ἢ τὸν ἀπόπλη κτοι τὰδ' ἰω ἐσῶτες ὠρύοντες. quem locum cùm Budæus citasset, p.786. in Σχηματοποιία. pag. sequenti, nonnullis interiectis, subiungit: Ὑπορχήματα autem ideo (vt opinor) vocabantur, quòd ipsi illi gestus velut comites erant & assectæ saltationũ, sine quibus saltationes non placebant. Plut. dicit etiam ὑπορχεῖσθαι ὀρχήσεις, in Numa, p.125 meæ edit. de etymo saliorum sacerdotũ, ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς, ἁλτικῆς οὔσης, ἰῶ ὑπορχούμενοι διαπορευόμενοι τὴν πόλιν. de quibus saliis Liuius, Per vrbem ire canentes carmina cum tripudiis solennique saltatu iussit. Virg. — exultãtes salios, nudósque lupercos. Iidem salii à Catullo nominantur Salisubsuli: Bonus pons, in quo vel salisubsuli sacra suscipiunto. Rursum Luc. ὑποκρίνεσθαι καὶ ὑπορχεῖσθαι παίειν τὰ τῆς δραματικῆς σκευωρίας. quod reddere queas Agere & desaltare omnes fabulæ personas. Alii sic, Omnes personas repræsentare, & saltationẽ omnem exequi. Locum habes in Ὀρχέομαι: vbi sicut σκέσιμα & σκευωρία posuit σωωνύμως, sic etiam ὀρχεῖσθαι & ὑπορχεῖσθαι pro eodem vsurpasse videtur, hoc est pro Desaltare, vt Suet. dicit Desaltato carmine abiit. Ab ὑπόρχημα autem ἔστ Ὑπορχηματικός, οῦ, ὁ. vt ὑπορχηματικὴ, Saltationis genus, quo saliant ad carmẽ aliquod, ὃν ὦ σκεῖς ᾠδ' ἰῶ πα ὀρχούσας, vt in Homerica ὁπλοποιία. ibi enim (inquit Eust. κιθαρίζοντες παῖδες χαρίεσσιν ἄλλοι μολπῇ καὶ ὀρχηθμῷ. ἐν οἷς ὑπορχήματα (φασὶ) τὰ ὑπορχηματικὰ εἴδη, αἰδεῖσαι ὅθεν Ξενοδήμου καὶ Πυθάρου. ἔστι δὲ (φασὶν) ἡ τοιαύτη ὄρχησις, μίμησις τῶν τῆς λέξεως ἐμμελῶς ῥυθμῶν σχεσιμάτων, ἰῶ παρεῖσαι Ξενοφῶν ἐν τῇ ἀναβάσει, ὀρχήσεις ἴσως σωφρόνοις, καὶ ἄλματα ὑψηλὰ καὶ κοῦφα καὶ μετὰ μαχαιρῶν ἐναρμόνια διηκαθή. Satis igitur ex Luc. & Eustath. perspicuum quid ὑπορχεῖσθαι sit, & quid ὑπόρχημα, nimirum Carmina quæ saltantur, seu Saltationes ad carmen aliquod. Apud Athen. lib.14 ὑπορχηματικὴ est etiam vna ex lyricæ poeseos saltationibus: ὁμοίως δὲ καὶ λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς ὀρχήσεις, πυρρίχην, γυμνοπαιδικὴν, ὑπορχηματικὴν. de qua mox ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται ἤτις καλεῖται κόρδαξ. πεζογραφεῖς δ' εἰσὶν ἀμφότεραι. Idem Athen. lib.4 tradit ὑπορχήματα vocata fuisse κρητικὰ, quoniam Cretensibus ἡ ὄρχησις & τὸ κυβιστᾶν erant familiaria, quamobrem & apud Homerum quidam ad Merionem, qui Cretensis erat, dicit, Μηριόνη πάχα κέν σε καὶ ὀρχηστῇ θοῦτα Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε. quibus subiungit Ath. ὅθεν καὶ κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα, Κρήτων μὲν καλοῦσι Θρῆτες τὸ ὄρχημα μολοασόν.

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, Testiculus, seu Testis. (quo vtitur Cels. supra in Ὀχεύω.) Arist. Histor. an. lib.1, c.vlt. πύπτει δ' ἐξῆρτται οἱ ὄρχεις τῆς ἄρρενος, ex eo suspẽsi sunt testes. Idem De gen. an. l.1, c.12, οἱ δὲ ὄρχεις τῆς ἀρρένος, οἱ δὲ ὀπτῆς. Et mox, ὅσπερ ὃν φανερὰ εἶσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν, καὶ κρεμῶνται ὀφέων. quorum testes extãt & foris conspiciuntur, cute integuntur quæ scrotũ vocatur. Aliquãto pòst, δελφῖνες καὶ ὅσοι τῶν κητωδῶν ὄρχεις ἔχουσιν, ἐν τῇ ἔχουσι, καὶ τὰ ὠοτόκα καὶ τὰ βάτραχα τῶν φολιδωτῶν. Ibidem ὀρνίθων ὄρχεις: alibi τῶν ὠοτόκων καὶ τῶν ζωοτόκων οἱ ὄρχεις. Xen. de re eq. ὄρχεις δὲ μὴ μεγάλους τῶν ἵππων ἔχειν. Ath. l.7. ἥπαρ τε καὶ νεφροὺς, κριὸς τ' ὄρχεις: in cibo, sicut & l.9. ex Aristomene, ὄρχεις ἥδιστον, οὐ καὶ νεφροὶ ἐκάλουν. Et Gal. febricitanti dãdos esse ait ἀλεκτρυόνων ὄρχεις, testiculos gallinaceorũ. Aristoph. Nub. πεῖ' ὄρχεις ἐξέλκοιεν καὶ τὸ σεσκὴν διορύττοιεν, testiculos extrahunt, & anũ perfodiũt. Idem in Pluto, τῶν ὄρχεων κρεμᾷ, ex testiculis suspendam. Item, ὄρχεων κεφαλὴν, caput testiũ. hoc est summa pars, Pol. l.2, ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴν τὸ δὲ κάτω, πυθμένα. ‖ Ὀρχις SIVE Κωὸς ὄρχις est etiã herbæ nomẽ. Dioscl. l.3, c.141, ὄρχις, οἱ δὲ κυνὸς ὄρχιν καλοῦσι. Et cap. seq. Ὀρχις ἕτερος, οἱ δὲ σεραπιάδα ἕτεροι καλοῦσι. Et mox, ῥίζα δὲ ὑπῆν, ὀρχιδίοις ὁμοία: priorẽ verò ὄρχιν dicit habere ῥίζαν βολβοειδῆ, δημήκη, δισπιθῆ, στεῖλω ἀῖς ἐλαίας, πλὴν μὴ ἄνω, πλὴν δὲ καταπτέρω. Plin. l.26, c.9, Sed inter pauca mirabilis est orchis herba, siue serapias, foliis porri, caule palmeo, flore purpureo, gemina radice, testiculis simili: ita vt maior, siue (vt aliqui dicunt) durior, ex aqua pota excitet libidinẽ: minor, siue mollior, è lacte caprino inhibeat. Ibidẽ quũ satyrii quoq; speciẽ vnã dixisset esse radice gemina ad formã hominis testiũ, alternis annis intumescente ac residẽte, subiungit. Alterũ satyriõ, orchis cognominatur, & fœmina esse creditur. Ὀρχεῖς huius meminit & Theophr. Hist. pl. l.9. c.19. ‖ Ὀρχις vocatur etiã genus quoddã oliuæ, magnitudine instar testiculorũ. Columella l.5, c.8, Orchis quoq; & radius melius ad escam quam in liquorẽ stringitur. Cui⁹ plur. Orchites frequẽtissimũ apud rei rusticæ scriptores. Cato c.7, Ire alia genera quãplurima serito aut inserito: oleas orchites, pausias: eæ optimè conduntur vel virides vel in muria, vel in lẽtisco cõtusæ. Vnde Varro l.1, c.60, Oleas esui optimè cõdi scribit Cato, orchites, & pausias, aridas vel virides in muria, vel in lẽtisco cõtusas. Ibidẽ, sicut & Cato loco citato, dicit Orchites nigræ. Colum. l.12. c.47, Albam pausiã vel orchitẽ, vel radiolũ vel regiã dũ cõtundes, primũ quãq; ne decoloretur, in frigidã muriã demergere. Virg. Geor.2, Nec pingues vnã in faciẽ nascẽtur oliuæ, Orchites, & radii, & amara pausia bacca. Vbi Seruius, Orchites a Græca etymolog. a, sed obscœna. i. à testiculis, qui ὄρχις dicũtur. Pli. l.15, c.1, de oleis, Genera earũ tria dixit Virg. orchites & radios & pausias. Et c.3, Prima ergo ab autumno colligitur pausia, cui plurimũ carnis: mox orchites, cui olei: pòst radius. Vbi quũ dicat Orchites sequẽtes Cui, fortasse Orchitis aliquis malit, in qua declinatione extat apud Nonium, vbi & illud etymon habes. Apud Columel. verò legitur etiam Orchita, l.12, c.47, Oliua pausia, vel orchita, quũ primũ ex albo decoloratur, fitque luteola, sereno cælo manu distringitur, & in vãnis vno die sub vmbra exp̃aditur. Variant ergo Latini in declinatione huius ὄρχις. Inclinãt enim Græci ὄρχις, ὄρχεως, & plur. ὄρχεις siue ὄρχεις: at Latini Orchis orchitis, sicut χάρις, χαρίτος: vnde accus. sing. Orchitẽ, in loco quodã Columellæ paulo antè citato, itidemq; apud Var. l.1, c.24: & plur. Orchites apud Catonẽ, Varr. Columel. Virg. Plin. Quod verò attinet AD Ὀρχις, si mẽdosum nõ est, ita ab ὄρχις deriuatũ erit vt μελιστὴς a μέλι, iuxta formam deriuatorũ quæ in ίτης terminantur, & fœm. faciũt ίτις, vt πλακίτης, βυθίτης, à πλάξ & βύθος: μυλίτης a μῦλος, σοίτης ab ὄνος, & eiusmodi alia. Orchita aũt prorsus Latinã inclinationẽ habet. ‖ Ὀρχις dicitur etiã piscis esse, ex Plin. l.32, c.11, Durissimum esse piscium constat qui orchis vocetur: rotundus est & sine squamis, totusque capite cõstat. Sed ibi quidam libri habent Orbis, non Orchis.

Ὀρχιπέδη, Vinculũ testiũ. In epigr. l.2, πιαύτη σ' ὀκδέχ τ' ὀρχιπέδη, Tale testiũ vinculũ, Talis hernia: de senili ætate. AT Ὀρχίπεδα exp. etiã Testes: siue Testiculi, οἱ ὄρχεις. Aristoph. Pluto, ἑλξει θύραζ' αὐτ', λαβὼν τῶν ὀρχιπέδων, testiculis arripiens. Et in auibus, μήτ' ἀρχίπολ' ἕλκειν, μήτ' ὀρυπεῖν. Similem locum ex eodem in Ὀρχις attuli.

Ὀρχοπαίω, ῶ, Testes excido, Castro, seu (vt Varr. loquitur) Euiro. Vtitur Apsyrtus in Hippiatria & pass. Ὀρχοπαοῦμαι. Alex. Aphrod. in Probl. ὠρχοπαιήθησαν ἢ ἐθλάθησαν, sunt castrati aut collisi. ET Ὀρχοπαία, Testium amputatio, Castratio, Columellæ: Castratura, Plinio. Apuleius dicit etiam Detestatio.

Ἔνορχις, Cui testiculi insunt, Testiculos habens. Bud. ex Luc. καὶ ξύμβολόν γε τῷ Πανὶ ἔνορχιν τράγον. Est & gemmæ nomen. Plin. lib.37, cap.10, Enorchis candida est, diuisaque fragmentis testium effigiem repræsentat. ITEM Ἔνορχις SIVE Ἔνορχος, pro eodem. Iliad. ψ, Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μηλ' ἱεράσσιν, id est arietes. Herodot. Erat. τοῦδ' ἄς τε τοῦ ἄνειδεστάτου ὀκλεγόμενοι, ἐξέπαμνον, καὶ ἐποίεον αὐτὶ ὀνόρχων, ἢ ὀνούχων. Vbi vetus liber sic habet, καὶ ἐποίεον αὐτὶ τοῦ εἶναι ὀνόρχας, ὀνούχους. Quo loco habemus exempla vtriusque, & τοῦ ὀνόρχης, vnde est ὀνόρχας: & τὸ ἔνορχος, vnde ὀνόρχων. Synes.

epist. 148, ἔπαινος ὀνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείουρος κώων ἐγκωμίου ἀνγχάνει, Laudatur aries, coleatus, seu Non euiratus. Theocr. Καὶ ποτὶ πὰν κραναὰν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ὀνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνακκανα φυλάσσεο μὴ τὸ κορύψῃ. quem locum citans Gellius lib.9, cap.9, inter quosdam alios à Virgilio ex Theocrito translatos, ait, Cætera vertit non infestiuiter, nisi quòd caprum dixit quem Theocritus ὀνόρχαν appellauit. Autore enim M. Varrone is demum Latinè Caper dicitur qui excastratus est. Virgilii verba sunt, Et potum pastas age Tityre, & inter agendum Occursare capro (cornu ferit ille) caueto. Vtroque Aristoph. vsus est dicens in Equitibus, πᾶδε ὀνόρχω, in Auibus, σέρφοι ἔνορχον σφαγιάζειν. nam Aristoteles ὄρχεις tribuit τοῖς ὠοτόκοις: quo nomine & οἱ σέρφοι continentur. At πλακοῦς ὀνόρχης dicitur Placẽta in qua testiculi insũt, habẽtur enim testiculi in deliciis. Plato com. apud Athen. l.10, πλακοῦς ὀνόρχης, ἄμυλος ἐλκόμων, κίκλαι, ἐκκαίδεκ' ὀλοκληροι. Itẽ φοίνικες ἔνορχοι. Athen. l.14 ex Aristot. Deplãtis, φοίνικες ἐνόρχων, οὓς τινες ὀνούχους καλοῦσιν, οἱ δ' ἀπυρήνους. Quæ verba Eust. quoque citat pag.1735. Mirum tamen est quomodo ἔνορχοι φοίνικες & ὀνοῦχοι pro eodẽ ponantur, quum Herodot. paulo antè ea inter se opponat. potius enim ἄνορχοι, essent appellandi, sicut ἀπύρηνοι. nam sunt eis οἱ πυρῆνες loco ὄρχεων. AT Ἐνόρχης, Qui vnicum habet testiculum. Cyrill.

C. **Τελόρχης SIVE Τελόρχις,** apud Aristotelem est species quædam accipitris: Histor. anim. lib.9. cap.36, τῶν δ' ἱερακῶν κράτιστος μὲν ὁ τελόρχης, δεύτερος δ' ὁ αἰσάλων, τέτρος ὁ κίρκος. Plin. lib.10, cap.8, de accipitrum generibus, Triorchem à numero testium, cui principatum in auguriis Phemonoe dedit: buteonem hunc appellant Romani. Huius τελόρχου accipitris meminit idem Aristot. eodẽ l.c.1, & Plin. l.10, c.74. Est Τελόρχις herbæ etiam nomen. Plinius lib.25, cap.7, Tertia est centauris, cognomine triorches. Theophrastus defendi eam, impugnarique colligentes tradidit a triorche, accipitrum genere, à quo nomen accepit. Verba Theophrasti habentur lib.9 Hist. plant. cap.9, φυλάσσεσθαι δὲ καὶ τὰ κεκαυμένα τεμνοῦσα, τελόρχου, ὅπως αὐ ἀτρωτος ἀπέλθῃ. Dicitur ET Τρίορχος, vt ἔνορχος, de eodem accipitre. Simonides apud Athen. l.7, Ἐρωδιὸς γὰρ ἔλεγλεν Μαραθῶνι Τίορχον ἄρων ἐθέοντ' ἀφείλετο, ardea incidens in triorchem deuorantem angillam Mæãdriam, eripuit. A Τελόρχης autem compositum ESTΥποτελόρχης, itidem accipitrum genus. Aristot. l.b.9. cap.36, οἱ δὲ πλατύτεροι ἱέρακες, ὑποτελόρχαι καλοῦνται. ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ ἀετίζαι, Gaza vertit Subbuteo.

Ὀρχείδιον, SIVE Ὀρχίδιον, Testiculus: diminutiuum ab ὄρχις. Legitur autem ὀρχείδιον apud Suid. in ὄρχις: at ὀρχίδιον in loco quodam Dioscor. habes suprà in ὄρχις herbam significantẽ, vbi Plin. interpr. Testiculi.

Ὀρχα idem cum ὀρχεῶς, teste Galeno in lexico Hippocratico, Aristot. ὀρχεῶν vocat supra in Ὄρχις, Latini Scrotũ: id est τὴν ὀρχεῶν σύστασιν, vt idẽ Aristot. appellat.

ΟΡΩ, Ἐρῶ, vel ρσω (ex quo ὄρω manasse suspicor verbum Latinum Orior) Excito, Concito: Il. α, Νοῦσον αἰὲν ὀρεῦ, ὅρσε κακὴν, excitauit. Il. ψ, - μετὰ δὲ σφι Θέτις ὠρσε ἴμερον ὄρσε, excitauit seu mouit cupidinem fletus. Et Od. η, Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πᾶσι ὑφ' ἵμερον ὄρσε γόοιο. Il. η, φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν. Phocyl. χόλον ὄρσης, iram & indignationem concites. Apoll. lib.2. Arg. πολέμοιο ὄρσαι τε δῶτοι, Excitate. Et apud Hesych. ὄρσαι, id est ὁρμῆσαι, ἐγεῖραι, ἐρεθίσαι. Præt. MED. Ὄρωρα, sicut ὄλωλα, ὄπωπα, ὀρώρυχα. (SIVE Ὤρορα, facta transpositione) quod ὄρωρα & in actiua & passiua significatione vsurpatur. Actiua, vt Il. β, πᾶσι δ' ὀδύνας τε νόσους τε Ὤρορ', ἐπὸ ἕξας πάσας Διὸς ἐν νεφελάων, quos fluctus concitauit seu commouit eurus notúsque ex nubibus Iouialibus erumpens. Frequẽtius in pass. sign. occurrit. vt Il. γ, τῶ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cuius causa bellum excitatum est. Itidem Il. ω. Ἐνθ' ἦμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρει, dissidiũ inter deos excitatum fuit per nouem dies. Rursum Il. β, πόλεμος ἀλίαστος ὄρωρε, id est διήγερται. Eodẽ libro, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, excitabatur. διηγείρετο, seu διήγερτο. Il. ω, — θοῦ δὲ σοναχὴ κατὰ δῶματ' ὀρώρει. Ex Apollonii autem lib.2. Argon. ἐπὶ ἦμαρ δ' ἦμαρ ὀρώρει Κοῦπνον, pro Dies diei succedebat grauior. Pass. quoque vox in vsu frequenti est. Il. χ, — Τρωσὶ πυκὶ πόλιν ἠγήσασθαι Νυχθ' ὑπορωρὼ' ὀλοῷ, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς. quum excitaba ur ad certamen: vel Surgebat. Il. β, Πεῖν ὤρσεται θοῦρος ναῦφι πεδώκεα Πηλείωνα. Hes. Erg. de grue, Τῷ δὲ μέτ' ὄρθριον πανδιονὶς ὤρτο χελιδὼν Ἐς φάος, in lucem prosiliit, siue prodiit: de auibus prænuntiis astiui temporis. Et cum infinitiuo idem Hesiod. Ὤρτ' ἔνεα. Surrexit itum, seu Ire cœpit. Apoll. Argon. 1, εἰς ἑὸν ὤρτο νέεσθαι, Domum se contulit. Non minus vsitatus est IMPER. Ὄρσεο ET Ὄρσο. Il. γ, Ὄρσο Λαομεδοντιάδη. id est διεγείρου, ἀείσασο, Surge. Od. ζ, Ὄρσο νυὸ δὴ ξεῖνε πολινοῆ ἴμεν, Surge & in vrbem te confer. Il. τ, ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς, & tute ipse ad certamen ineundum surge & alios itidẽ excita. Il. ω, Ὄρσο Θέτι καλέει Ζεύς. Il. η, Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. PROΩρτο SIVE Ὄρτο, præt. imperfecto, dicitur ETIAM Ορέοντο, Concitabantur, Seu Gressu citato ibant, Properabant, & ire maturabant: Il. β, Αἰσσάντες δ' ὀρέοντο κλειδὸς ἀπὸ νῆας: quod tamen quidam AB Ὀρέω deriuare malunt, idem significante cum ὄρω.

Ὀρωρός particip. passi. Factum ex Ὀρόμβος (quod ab Hesychio exponitur ὁρμώμενος) per syncopen, vt Eustath. testatur: Concitatur, seu Qui citato impetu fertur. Il. λ, de Diomede & Vlysse, Ὡς ὅλκοι Τρῶας πάλιν ὠρορεῦν. id est ὁρμήσαντες ὀπίσω καὶ αὖθ' κάτων τὰ ἑῆρα δίξαντες. vbi & ὑφ' ἓν scribi παλινορμῶν, infra docebo. Eodem libro de iaculis, ἔλλα μὲν σαυτὶ μεγάλῳ πάγῳ ὄρμενα σεσῶσω, ante se concitata. Il. φ, φλέγει ἀκάμαντι πῦρ Ὀρόμενον ἐξαίφνης. Apud Sophocl. quoque Ὀρόμενος exponitur κινούμενος. ‖ Est etiam nomen proprium: VNDE Ὀρμενίδης, Ormenides, Filius Ormeni, Homer. ET Ὀρμένιον, vrbs Thessaliæ quæ ab Ormeno condita creditur. Eustath. pag.762. ‖ Ὄρμενος, Caulis brassicæ. Eust. pag.899, ἐλέγετο δὲ (φασὶν) Ὄρμενος καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσπάραγος σεσῳ Ἀτικοῖς, διὸ τὸ ὀρέγεσθαι καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξιωθηκώς. Itidem Athen. lib.2, Ἀτικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὄρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξιωθηκότα. Alii autem lexicographi latius extendunt. Sic enim Hesychius, Ὄρμενος, οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα, οἱ δὲ τὸ ἄγριον ἀσπάραγον, (Latini corrudam appellant) ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον. Itidem Suidas, Ὄρμενον, τὰ τῶν λαχάνων πάντων ἐκκεκαυλικότα· οἱ δὲ, τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύημα. οἱ δὲ, τὸ ἄγριον ἀσπάραγον. Poll. lib.1, ὄρμενος δὲ ὁ ἥμερος, ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης καλούμενος. Ex Phrynico affertur etiam Ὄρμενα, τῶν λαχάνων αἱ ἀνθῶσαι, Plãtarum germina nondum in folia explicata. VNDE Ἐξορμενίζω, Defloreo, Caulem amitto. Poll. lib.6, ἀσπαραγγος ὁ ἀναγνωσθεὶς ὄρμενος ἥμερος, ἀσπαραγγος. καὶ παῦ δὲ τὸ ὑποξυλωθηκὸς (ὅπερ ἐκκεκαυλικὸς καλοῦσι) ὄρμενον μὴ ὁμόζειν. καὶ τὸ ὑπὸ ἐρωρότι γενόμενον, ἐξορμενίσαι. Sophocl. Καὶ ξυλίζει κ' οὐκ ἔτι χρόαζε βλάστη. id est, (inquit Eust. p.999) οὐ χρόαν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ διλονότι ἐξορμᾷ ἐκ αὐξίου, καὶ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Qui locus citatur ab Athen. quoque lib.2, vbi ὄρμενον & ipse deriuat τῶν τὸ ἐξορούειν καὶ βλασταίνειν. Itaque ὄρμενα dicuntur quælibet quæ caulem emiserunt & iam defloruerunt: & ἐξορμενίσαι, post florem emittere caulem. ET Ὀρμενόεις, Qui caulem iam emiserit post florem amissum. Nicand. Ther. καὶ ὁπόθι θείη τε λύκας ὑλον. vbi schol. exp. οἱονεὶ βεβικωκὼς καὶ κῦ γῆς ἐρρίμενον, vel τὸν ὀρμενικὸν τοῦς ὕλος: est enim ἀναξῆς. Notandum verò scribi hoc ὄρμενος & quæ ab eo deriuantur in aliquibus libris cum spiritu aspero, vt apud Hesych. Suid. & Nicandrum: alicubi cum tenui, vt apud Athen. Eust. & Poll. Quam scripturam magis probo. nec enim dubium est quin ab ὄρω sit deriuatum.

C. **Ὀρσιγώαικα** (tanquam AB Ὀρσιγύναξ) Bacchũ poeta quidã dixit, pro Cõcitatorem mulierũ, apud Plutarch. Symp. 4, ἄνον ὀρσιγώαικα μαινομένοισι θύοντα πιμῶσι.

C. **Ὀρσικτύπος,** Strepitum excitans. apud Pind. pro Ciens tonitrua.

C. **Ὀρσιπέτης,** Concitatis alis volans, Citato impetu volãs, Exponitur etiam Altiuolus: vt idem sic cum ὑψιπέτης, seu ὑψοῦ πετόμενος. Hesych.

C. **Ὀρσίπους,** Pedes cõcitãs. vt ὀρσίπους βοῆ, Clamor accelerare gradũ iubẽs, Clamor quo aliquid ad cursũ cõcitãtur.

C. Ὀρτοδάκαι, Bestiola quædam quam Gaza mordellã nominari posse scribit, quasi ad mordendum concitata. Aristot. Historiæ anim. lib. 5, cap. 19, αἱ δὲ ὀρτοδάκαι ἐκ τῶν σκωλήκων μεταβάλλουσι (videlicet generãtur.) τὰ δὲ σκώληκα μεταβάλλουσι ἐκ τῆς καυλοῦς τῆς κραμβῆς. Habent tamen ibi vulgatæ editiones ὀρτοδάκαια. A NOM. Ὀρτοδάκτη. sed mendosam esse eam scripturam, ex Hesychio discimus, apud quem sic legimus, Ὀρτοδάκαι, ζωύφια τὰ ἐν τῇ κραμβῇ γινόμενα.

C. Ὀρτόθυρα, Ianua magna & alta, διὰ ἧς εἴσω ἐρούσας κατεβαίνομεν, vt Hesych. exponit: alii (vt idem annotat) sic πάσσα θύρα μὴ ἐκ τοῦ πάνυ βαθμοῦ πρὸς τὸ γῆ, ἀλλ' ἀπέχουσα τῶν ἐδάφους, vt sunt fenestræ, θυρίδες: vel θύρα εἰς ὑψηλὸν ἀνάγουσα, ianua quæ ad superiorem domus partem ducit. Hactenus Hesychius. Pollux verò scribit Homerũ ὀρτοθύρειν nominasse πῶμα ἀμφίθυρον, quæ vulgò πάγκα θύρα. Vtitur autem ea voce Hom. Od. χ, Ὀρτοθυρὸν δέ τις ἔσκεν ἐοῦ μνηστῆς ἐπὶ πίχυ. vbi Eustath. exp. θύρα τῆς ὑπερῴου ὑψηλοτέρα πρὸς ἀνάβασιν ἔχουσα, ad quã ascendere non possumus nisi gradibus aut alio aliquo modo ἀνεύρυθμος καὶ ἀνάβασις εἰς αὐτόν. vel, Ianua in quam aliquis ὁρᾶται, prospicere inde cupiens. Alii exposuerunt ὀκταμάδα θύραν, διὰ ἧς εἰς ὑψηλὸν ἀναβαίνουσι ἀνιόντες ἐπ' αὐτῆς: qualis fortasse est ἡ καταβάσεις τοῦ κλιμακίου αὐτοῦ, eãque ob rem καταβάτης appellata. Hactenus Eustath. Est igitur ὀρτόθυρα fenestra in pariete alta & patula, ad quam gradus nulli ducunt, sed in eam è terra assultandum est vt inde prospicias. Sunt qui scribant ὀρθόθυρα, vt supra docui.

C. Ὀρσίππος, Qui equos concitat. nomen proprium: VT Ὀρσίλοχος, Qui πολὺς λόχος in bello concitat. itidem nomen proprium.

C. Ὀρσύδρα, Foramen vnde aqua concitato cursu desilit, vt in salientibus qui κρουνοὶ nominãtur. Eustathio, ὅπερ διὰ ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὀλοῦ. ITIDEM Ὀρσοῦσκα, à quibusdã dicitur (teste Apollodoro in lex. meo veteri) διὰ ἧς πίδωρ ὄρνυται, Fistula seu foramen vnde aqua salit. Nisi fortè pro eo scribendum Ὀρσοῦσα.

C. Παλιόρμιος, ET Παλίορσος, ITEM Παλίωρος, Qui retrogressu cõcitatus redit, Qui citato gradu retrocedit. Il. λ, ὡς ὅτε κάπρῳ Ἐν κεστῷ θοῦρε μέγα φρονέοντε πεσόντε, Ὡς ὁλέκοι Τρῶας παλιόρσω. Sic enim ibi Aristarchum legere. videlicet ὀρσῶ in annotatur in Homeri exẽplari manuscripto quod apud me est: sicut παλίωρσος, ἀνακρεάων. In contextu autem Homeri scribitur παλιόρσω, sicut & apud Eustathiũ: exponiturque ὑποχωρήσαντες. Alterius verò παλίωρσος hoc exemplũ extat Il. γ, Ὡς ἅ τε πῦρ ἀνέκαιε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, ἀνέμῳ ἐπιβρίσαντι, ἵ τε πολὺ φέρτατος ἀνέμων, id est παλινόρμητος ὑποχωρήσαντος. Pro redux citatur ex Apollonio Rhodio: pro Pristinus ex Nonno, sicut Pacatus, Vltra omnes retrò principes: de tempore præterito. Παλίωρος ex Aristoph. affertur etiam pro Motus loco suo, Luxatus.

G. Ἄψορρος, idem cum παλίωρσος siue παλίωρος, eiusdémque originis. vt testatur Eustath. pag. 377, τὸ δὲ παλίωρσος ἴσως τὸ ἄψορρος· ὁρούω οὖν τὸ τρέχω, πάλιν δὲ ἐκ ἀνάπτω, τὸ ὀπίσω. Annotat autem hæc in Il. γ, vbi Homer. quum dixisset, Ὡς ἅ τ' ἐπ' πῦρ τε δράκοντα ἴδων, παλίωρσος ἀπίσω, versu vno interiecto subiungit, ὡς τ' αὖ χρίστοι indicãs παλίωρσον ἀνίσταται & ἄψ ἀναχωρεῖν idem significare. Itidem Hesych. ἄψορρον exp. παλινόρμητον, ὀπισόρμητον, sicut & παλίωρσος. Vtitur autem hoc ἄψορρος Homerus Il. φ, Νῦν δέ τ' ἄψορροι κίον μὲν κεκοτισμένῳ θυμῷ· Et Il. γ, — ἄψορροι πίον Ἴλιον ἐπιόντες, id est Iter reuoluentes, Retro citato gradu redeuntes. εἰς πυθέσθαι ὁρμῶντες. Et Soph. Aiace, Οὐκ ἐκπεσὼν οὐκ ἀψορρὸν ἐκτρεμῶ πέδα; non refers pedem? schol. exp. ὀπισόρμητον. Ἄψορρον autem aduerbialiter capitur pro Retro seu retrorsum. Poné. ὀξὺ ὑποστροφῆς. Od. λ, οὐκ ἐνόησα Ἄψορρον κεφαλῆσαι ἰοὺς εἰς κλίμακα μακρήν, Ἀλλ' ἀνὰ κατατμηχὺ τέγος πέσον. Capitur & pro Rursus, Itertũ. Od. ι, ἀλλά μιν ἄψορρον τρεσσέμεν δεῖσεν ἑταῖρον, id est, τρεσσέμεν ἔμπαλιν ὧν φάσας ἐκάλυψε. Prorsus autem simile est hoc ἄψορρος præcedenti παλίωρος, nisi quòd p geminum habet.

C. Ἀνόρω, Excito. VNDE Ἀνῶρτο apud Apoll. Excitatus est, seu Exurrexit.

C. Ἐνόρω, Excito in. VNDE Ἐνῶρτο, Excitati in. Il. ο, πολλὰ κάματον καὶ οἶζυν Συγγνῶς ἐρέειν, αὐτὰρ ἐνῶρτο θυμὸς, In eis excitasti. Alii autem, Eis iniecisti seu immisisti. Hesychius ἐνῶρτο exponit διηγήσω, quod habetur Iliad. ζ. PASS. Ἐνῶρτο, Excitabatur in, seu inter, Il. α, Κόβιος δ' ἐξ ἐνόρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Scilicet διηγήσεται seu διηγήσεται, vt Hesych. exponit: cui ἐνῶρτο est etiam ἐνόρμησε. Irruit seu Imperum dedit in.

C. Ἔξορα, Excito. VNDE Ἐξῶρτο ἔσεσθαι apud Apoll. Excitatus est ad eundum, seu Ire cœpit.

C. Ἐπόρω, Concito aduersus. VNDE Ἐπῶρτο, quod accusatiuo adiunctum datiuum habet aliquando, interdum soli accusatiuo copulatur. Hesiodus, Ἀστὴρ γὰρ τοῖ ἐπῶρτο βίλῳ Ἡρακληείῳ, Aduersus eum concitauit: vel In eum immisit. Et alibi, Ἀστὴρ γὰρ τοῖ ἐπῶρτο, in eum incitauit. Sic Homerus Odyss. ν, ξυνὸς ἐπῶρτο πόλεμος Πηλείωνε καὶ ἀνδρῶν, Aduersus me concitauit, seu Mihi immisit qui eidem etiam ἐπόρνυντο αὐτῷ & ἐφόρνυτο, vt ibi sequitur. Alibi, ἐπῶρτο ἄυτε πρὸς μῶλον πόνον, incite. Idem Iliad. ο, Οὐδ' ἐπῶρτο πόλεμόν τε καὶ ἀνδρῶν ἔντεα δῖα, id est ἐπόρνυτο, Incitent ad pugnam cum Hectore. Paulo ante dicit Ἔκτορ ἐπῶρτο κρατερὸν μόρον, excitemus Hectorem. cui postea Graci ἐπόρνυτο illum αὐτοκασίγνητον. Rursum ex Hesiodo, Καὶ τοῖ ἐπ' αὐτὸν ἐπῶρτο, pro Ad eum misit: vbi tmesis est pro ἐπῶρτο. Pass. Ἐπῶρτο, Concitabatur seu concitatus est contra, Irruit. Illiad. ε, de Scamandro, Ἦ καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ, κατὰ ῥόον ἀμφὶς ἀνοῖξαι.

¶ Ὀρόω, idem cum ἐνόρω, factum ex præterito medio ὄρωρα, sicut multa alia ex præterito imperfecto. Homerus Odysseæ τ, — ἐπεὶ μὲν ὀρόωρεν θυμὸς Κλέαιν, concitatur, ἐνόρωρεν. Iliad. τ, Ὡς ἅ κε καὶ νῦν εἶχε θυμὸς τάρβει, δίχα καὶ νῦν, In duas partes cõcitus fertur. Dubitatione æstuat. Itidẽ θυμὸς aliquò dicitur ὀρόωρε, quũ capitur desiderio eundi aliquo. Ex aoristo autem ὄρσασα factum EST Ὀρσάσκω, itidem significat ONIS et itidem cum ἐνόρω. Iliad. ο, Ὡς ἄρα τῆς ἔπεσε φρὴν ἐν στήθεσσι κορείνης, vbi ἐνόρωρε dicit quod alibi ἐνόρωσε.

O P I N Ω, Concito, Commoueo. Idem cum ἐνόρω, vnde deriuatum est. Homerus Odysseæ ν, Ὦ γέρον, ἦ μοι θυμὸν ἐνῶρσας, animum mihi in pectore concrasti, seu Commouisti aut Perturbasti. Eustathius enim exponit ἐπέρασας, sicut & scholiorum bucolicum autor. Et Odysseæ ξ, ἦ μοι μάλα θυμὸν ἐνῶρσας, animum mihi commouisti, videlicet ad misericordiam. verba sunt Eumæi subulci ad Vlyssem mendicum. Sic Iliad. α, ad Priamum, Καὶ νῦν αὖτε τεῷ καὶ μνήσεσι νόσφιν ἀνῶρσε, καὶ πόνῳ, ἵνα οἱ σῶν θυμὸν ἐνείκῃς, animum ei concites & commoueas, nimirum ad misericordiam & reddendum cadauer Hectoris. quod tamen est à Συνοχίνα per tmesin. Cum primo autem exemplo magis conuenit hoc Odysseæ ε, Μήπερ ἐμοὶ, μὴ μοι χόλον ἐνῶρσε, μηδὲ μοι ἦπερ Ἐνοσίχθων ἐνείη. Ne cor mihi commoueas & perturbes tuis lamentis. Pro loco autem significat Ad iram commoueo, seu concito: (sicut in præcedentibus: vel simpliciter, Concito & commoueo, vel pro Concito & commoueo ad misericordiam) Iliad. α, Τῷ ἐνῶρα μιν μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ἐείσας, ne animum commoueas, videlicet ad iram. Dicitur etiam Θέλειν qui ira commouet adhortando vt persuadeat. Iliad. ρ, de Menelao, Ὡς ἔφατ' Αἰαντ' δὲ μάλ' ἐνῶρσε θυμὸν ἔείσας, commouit, vel commouendo persuasit vt secum properaret. Sic dicit Iliad. ε, Patroclus Πάτροκλε, εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνῃς πολεμίζειν. Τίς δ' οἶδ' εἰ κέν οἱ δ' ἄμμι θυμὸν ὀρίνῃ, Πάρεπαι, quis scit an adhortatus commouere eum vel ad certamen cum Troianis ineundum descendat? Mare quoque θέλειν dicitur qui illud cõcitat & commouet, seu turbat, vt excitat & fluctuet. Odysseæ ν, de Neptuno, Ὅς μοι ἔφραζε μήσας ἀνέμοις καὶ θύελλαις, Ὡς ἔοιεν δὲ θάλασσαν ἀνῶρσε, paulo ante ei πολλὰ εἰζῶ εἰζῶ ἐπῶρσε. vbi nota ἐπῶρσε, ἐφόρμησας, ὤθεινεν, vicinæ significationis & originis eiusdem verba. Pass. Ὀρίνομαι, Concitor, Cõmoueor. Il. σ, Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, omnibus commotus & perturbatus est animus: videlicet audita voce Achillis. Od. σ, Ὡς ἄρ' ἔφαν, Ἶρῳ δὲ κακὸς ὠρίνετο θυμὸς, commouebatur

videlicet tristitia & metu, hoc est, perturbabatur, adeo vt famuli illum cogerentur ad certamẽ accingere iam δ εἰδότα & ἀθεμίζοντα. at diuerso sensu paulo antè ad Vlyssem dicitur, — εἴ σ' ὀτρωύω κεφαλῇ καὶ θυμὸς ἀγαίω Τοῦτον ἀλεξαέμεν: quũ aliàs ὀτρωύειν & ὀείνειν vicinas habeãt signif. Dicitur ἦπερ ὀείνει, et etiam cui animus adiram cõmouetur. Il. ω, — Ἀχιλῆϊ δ' ὀειδείη φίλον ἦπερ, Καί ἑκὰ πατρὸς ἐείνεε. Οείνεσθαι accipitur etiã pro Concitari in fugam, seu Fuga concitari, vt dixit Valer. Flacc. Fuga se in aliquem locum concitare. Iliad. ξ, πάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικές, Τοὺς μὲν ὀειρομένους, (Græcos videlicet) τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπιθεν, Τρῶας ὑπὲρ θυμοῦ. Sic Iliad. λ, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὀείρονται ὄπιμ' ἵππῳ τε καὶ αὐτῷ, Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος. vbi seruat κλονέειν dici τὸν διώκοντα, ὀτρωύεσθαι autem τὸν φεύγοντα.

C. Ἐπόειν, Concito. Nicander Ther. Κυζηθμὸν κυνὸς ἕλον ἐπόειν θυμολέοντος. vbi schol. exp. διήγειρε, annotans ibi legi etiam ἐφώρασε.

C. ΣΥΝοείνω, Concito, Commoueo, paulo antè in ὀείνω ex Iliad. ω, ἵνα οἴσω θυμὸν ὀείνῃς. Vide ibi locum. Apoll. lib. 3. Arg. νῆϊς δ' ἠέρ' σωοείνεται ἄτῃ pro παρόσεται, φορυβεῖται, conturbatur.

Ὀ P N Y M I, Excito, vt ὄρω, vnde deriuatum est. Iliad. τ, Ἀλλ' ὄρου πόλεμόνδε, καὶ ἄλλοι ὄρνυε λαοὺς, & tu ipse surge, & alios excita. Item χόον ὄρνυθι, lacrymas concitato & excitato, Odyss. ρ, Μήπερ ἐμὴ μή μοι χόον ὄρνυθι, μηδὲ μοι ἦπερ Εὐρυθέοιν ὄρινε. Odyss. κ, Μηκέτι νῦν θαλερὸν χόον ὄρνυε. Pass. ὄρνυσθαι, Excitari. Iliad. ψ, οἱ δ' ὦρνυτο κῦδος ἀνὴρ ἐν πυγεσσιν ἑοῖσιν, excitabantur, seu surgebant, Sic Eustath. ὄρνυσθαι & ὀρθοῦσθαι idem significare scribit. ponitur autem ὀρθοῦσθαι pro Surgere, Erigere se. atque adeo Homerus Od. τ, quum dixisset, αὐτὰρ ἐπεὶ ἵσαν ἐς θαλαμῶν πολλοί τε καὶ ἐσθλοί, subiicit, Ὦρτο μὲν Ἀκρίσιός τε καὶ Φυλάκιος: pro eodem nimirum accipiens αὐτὰρ ἐπεὶ ἀνθρώπους & ὄρεσσι ἐπὶ ὄρνυσθαι. Et Il. γ, ὠρόρνυτο δ' αὐτίκ' ἀϊξ. ‖ Aliquando Ὀρνυμι cõmodius redditur Concito, vel etiam Incito. Iliad. ζ, Ἀλλ' σὺ γ' ὄρνυθι πόνον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός, Concita, seu Incita, Instiga, vel etiam ἐπείγε, (vt idem sint ἐπίγειν & ὀρνύναι, sicut ὄρνυθι pro ἐπίγεσθαι ponitur, vt in sequentibus dicetur.) Eustath. exponit διέγειρε. Et ὀρνυμαι, αἰέμοις, Cõcitare ventos, vel etiam Excitare. Odyss. κ, de Æolo, Κῆνον γὰρ πάμπαν ἀνέμων πίσυρ' Κρονίων, Ἡ μὲν πάνε ὕδατα ἠὲ ὀρούμεν ἔνα θέλοι, vt concitet & sedet quos vult. At μάχῃ ὀρούμεν reddideris potius Ciere pugnam, vel excitare. Il. ι, Οὐκ ἐθέλεσκε μαχῆς ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν ἔκπαρ. Pal. ὄρνυσθαι, Concitari, vel Concitum ferri, vt Lucr. loquitur. Od. α, τὸ δ' αὖ φθινύθει ἐείκοσι ἀοιδὴν Τέρπειν ὅσσα τε οἱ νόος ὄρνυ, quò animus ipsum concitus fert. Ὄρνυσθαι, vt & ὀείνεσθαι, Concitato gressu ferri, vt qui ἐπείγονται, hoc est properant, vel etiam fugiunt. Il. υ, κέρκωρε δὲ χᾶρα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις. Eustath. exponit τρεχόντων ἀσυδόμως. Hesychius quoque ὀρνυμένου exponit non solùm διεγειρομένου, sed etiam ὁρμῶντος.

C. Ἀνόρνυμι, Excito. Pass. Ἀνόρνυμαι, Exurgo, Cõsurgo. vnde αὐώριτο apud Apoll. Rhod.

C. Ἀπόρνυμι Excio seu concito alicunde. Pass. Ἀπόρνυμαι, Cõcitus alicũde feror. Erumpo ex aliquo loco, Prodeo cum impetu. Hesiod. Εἶδεν ἀπορνύμενα, Sic & apud Apol. Rhod. in Arg. ἀπορνύμενοι pro ἀφορμώμενοι. Hesychius tamen ἀπορνύμενοι exp. per simplex ὁρμῶντες.

C. Διόνυμι, Concito per. Et Διόρνυμα, Concitus feror per. At Nonnus διορνύμενον ἠρετῆρος πνεῦμα pro Prodiens à Patre Spiritus: quod Theologi dicunt ἐκπορευόμενος.

Ὀ P O Θ Y N Ω eiusdem cum superioribus esse originis testatur Eustathius alicubi ex ὀείνω & θύω, alicubi ex ὀρνύω & θύνω compositum esse dicens. Sicut verò ὀρνυμι inter alia significat Concito, Incito, sic & ὀροθύνω. Iliad. ο, Ὡς ἔπιον, ὁ δ' αὖθις ἀπέστυτο, τὴν δ' ὀρόθυνεν, instigabat, vt videlicet ἐξώλεθρος aliquem ex Troianis βάλοι. Itidem aliquanto pòst de Ioue, Ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε, κράτος μέγα· θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπάνευθε πεσὼν ὀρόθυνε, illos autem incitabat & instigabat, Troianos nimirum. Nisi malis, Animum addebat, Animos suscitabat. Hesychius enim ὀροθύνειν exponit non solùm ἐρεθίζειν, sed etiam παρρώνειν. Odyss. σ, θεὸν νύ τις ὄμμ' ὀροθύνει, Vos concitat seu agit, Malus aliquis genius vos agit. Et Iliad. φ, ad Scamandrum, -- ἐμπίπλησι ῥέεθρα Ὕδατος ὀκτηγέων, πάντας δ' ὀροθύνει ἀναύλους, torrentes omnes concita. Item Concito, hoc est Turbo, Perturbo, vt ὀρίνω, vnde ὀρεσθύνειν Hesychio παρόσσειν.

C. Ἐξοροθύνω, Concito, Incito. vnde ἐξοροθύνει Hesychio παρορμᾷ.

Ὀ P O Γ Ω quoque eiusdem cum superioribus est originis, eo tamen differens quòd illa actiua sunt, hoc autem neutrum. significat enim Imperum do, Irruo, ὁρμῶ, vt Hesych. exponit. quod & ipsum vna cum ὁρμῇ ab ὄρω deriuatum est. Hesiodus, ἐπ' ἀλλήλοισι, ὄρουσαν, in se mutuò irruerunt. vbi etiam tmesis esse queat pro ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. Vtitur & Homerus cum alibi passim, tum Iliad. β, cum præpositione πρὸς, pro Gradu concito feror ad, Impetu curro ad: de dracone, Βωμοῦ ὑπαΐξας πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Sed & Plutarchus id vsurpat, (licet poeticũ magis quàm prosæ scriptoribus familiare) in Coriolano, pag. 395 meæ editionis. λέγεται κρατῶν ἀπαντᾶν πρὸς οἷς ὀρούσοι, τοὺς μὲν ἐξῴστας πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη. Apud Hesychium ὀρούσαι etiam pro ὁρμῶσαι. nisi fortè scribendum ὁρμῶσαι. alioquin ὀρούσαι positum esset pro ὀρούσουσι. Eustath. verbo ὀρούω actiuã quoque tribuit significationem in Οὖρος paulo infrà.

Ὄρουμα, Impetus, Saltus. Hesych enim ὄρουμα exp. ὁρμήματα, πηδήματα.

C. Ἀνορούω idem cum αὐόρουσεν & αὐορμῶ. vnde & Hesychius αὐόρουσεν exponit αὐώρμησεν. Verum est magis poeticum αὐρούω quam αὐορμῶ: sic tamẽ vt & in prosa nonnunquam locum inueniat, sicut & ὀρούω. Odyss. χ, Ἐκ δ' θρόνων αὐόρουσαν ὀλισθήντες κῆρ' δῶμα, Prosilientes seu Exilientes, Exurgentes. Et Iliad. α, τῶν δὲ Νέστωρ Ἡδυεπὴς αὐόρουσε, inter hos surrexit. Et Odyss. ξ, Ὡς ἐπὼν αὐόρουσε. Xenophon vsurpauit pro Assilio, vel Citato gradu ascendo: in lib. De re equestri, loquens de ipsis equis, πάφροις δίφροις θεῖν, τεῖχος ὑποβαίνειν, ἐπ' ὄχθους αὐορύειν, ἀπ' ὄχθων καταθέειν. Vbi quod αὐορούειν dicit, alibi ἀναλλεσθαι: vnde & εἰ καταθέειν opponit tum eo in loco, tum aliquanto pòst in eodem libro. In vulg. lex. exponitur etiam Excito, actiua significatione: sed huius exemplum desidero. Eustath. ὀρούω transitiuè vsurpat, vt videre est in Οὖρος paulo pòst.

C. Ἀπορούω, cum impetu alicunde excieor, Erumpo. Exilio, Prosilio, vel Desilio: idem cum ἀπόρνυμαι. Iliad. ε, Ἰδ' ἄρος σ' ἀπόρουσε λιπὼν πόδε καλὰ δίφρα. Iliad. φ, Πηλείδης σ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ὀϊστὸς ἀνωρὸς ἐρωή. His adde & sequentia, in quibus tmesis est: Iliad. φ, πάλιν σ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, cum impetu resilit ab eo qui petebatur, nec transfixit, seu penetrauit. Iliad. μ, Ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν ἐπὶ ἑῶν Ἕκτορα δῖον, desiliérunt ex equis quoniam ipse Hector ὀξὺ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμάζε. Itidem Hesych. ἀπόρουσεν exponit ἀφήλατο.

C. ΕΝορούω Irruo, Insilio.

C. ΕΞορούω, Exilio, Prosilio. Iliad. γ, -- Παρὶς δ' ἀπὸ θῦνος ἐκ κλῆρος ὄρουσε, id est, ἐξεπήδησεν. vbi tmesis est. Alicubi significat etiam Impetu seu concitato gressu feror ex aliquo loco, Erumpo, Prorumpo: vt ἐξορμῶ.

C. Ἐπορούω, Impetu seu gradu concitato feror in, Concitus feror aduersus, Hostiliter assilio, vel insilio, Irruo. Iliad. ο, Ἀντίλοχος σ' ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ' ὀδὶ κεβρὸ Βλημένῳ ἀΐξῃ. Iliad. ω, Τεῖ, μὴ ἔπι τ' ἐπόρουσε φίλῳ ἀπέλαυνε Ἀρηϊ Σμερδαλέα ἰάχων. Rursum Iliad. ο, Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε. Idẽ alibi, ἐπόρουσαν ἀλλήλοις pro eo quod Hesiod. ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

C. ΣΥΝορούω, Gressu citato concurro, seu cũ impetu concurro. Apoll. lib. 2, Arg. αὖτις συνώρουσαν ἀναντίοι. pro ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Ὀρούω SIVE Ὀρουῶ, Pamphyliorum lingua vsurpat pro ὀρούω, vt testatur Eustath. p. 165 3, ὧν ἑτέρῳ δὲ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χρῆσθαι τῷ β, τρεψάντας αὐτὸ πανταχοῦ φωνήεντος. τὸ γὰρ ὠρῶ φάος φάβος φασὶ, καὶ τὸ ἀέλιος, βασέλιος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀρύω, ὀρούω λέγουσι, καὶ τρεσκατοωιδίως δὲ Ὀρουῶ. In vulg. lex. habetur ETIAM Ὀρουέινω, itidem pro Irruo. At PRO Οὐρούω quod in iisdem vulg. lex. ex Plut. affertur, reponendum Ὀρούω.

OPMH quoque. ET Ὁρμάω ab ὄρω originem traxere, A deriuata à præterito perfecto passiuo ὥρμαι. quod autem ad spiritus diuersitatem attinet, sciendum est scribi itidem ὁλκάς in manuscriptis etiam libris, quod tamen pro ὁλκάς vsurpatur. Eiusdem certè significationis sunt ἀείρω, ἀιωρέω, ἀίσσω, (actiuè nimirum sumptum: alias neutraliter vsurpatum synonymum habet ἀιωρεύω) itidem ἔπορα & ἐφόρμαω, (quod si neutram significationem haberet, idem valet cum ἐπορεύω) sicut in ἐείρω annotaui. Supra tamen seorsim hæc duo cum suis deriuatis habes.

B Ab Ὄρω vel Ὀρούω Eustath. DERIVAT Οὖρος, significãs Ventus secundus, pag. 1500, τὸ δὲ οὖρον πομπῆς, ἐσκιον ἑρμωνείας εἶναι τὸ οὖρον πνεῦμα. οὖρος γὰρ τὸ ὄρνυον, ὁ ὀξὺ παρομᾶν καὶ σπεῦμα: vnde & ἰκμὰς οὖρος. Pag. 1452, οὖρος dictum scribit, quia ὀξὺ αὐτὸ ὀρύει (i. ὁρμᾷ) ἢ ναῦς. qui & φορός. Sic pag. 1873, οὖρα exponit φορὰ ἀνέμου καὶ ὁρμή. Odyss. ο, Τείσαι δ' ἰκμάδι οὖρον ἰεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Δαίδεον ἐπαιζίζοντα δι' αἰθέος ἠδὲ θάλασσαν. Ναῦς αὐτὰρ θεοῦσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ. qui versus habetur & Od. β, & μ. Eiusdem Od. ι — οὐδὲ πω οὖρον ἵεσαν ἠνεμόεντες. Od. ρ, Τόσσον αὖτε θ' ὅσσον τε βοὸς ἀρόσσαιμεν ἀρόσσαι νηΐ θ' ἅμ' ἀνέμῳ τε θοῷ καὶ οὖρον ἔχοντε. Od. ο, Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' ἀμφότερα κεκλίαντο. Od. γ, Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' ἀμφότερα κεκλίαντο. Od. ε, Ἡ δ' Φόρκυν ἐπέβαλλεν ἐπιστορφῆ Διὸς οὖρῳ. Et Od. ε, Τὸν δ' οὐκ ἔτι νῆες ἔσαν Ὠκυάλοιο, πεσόντες, ἀλλ' ἄμμε ναῦ Διὸς οὖρῳ. Quibus in locis Διὸς οὖρον vocat Ventum secundum, quem Iupiter immittit nautis: vt tum primus quem citauì locus ostendit tum hi sequentes: Il. ν, Ὡς δὲ θεὸς ἀνέμοισιν ἐν ἀρμονίῃ ἐπέδωκεν Οὖρον, ἐπεὶ κεκμῶσιν ἐυξέστης ἐλάτησι. Et Od. ο, Ὀρθὸν δὲ Ζεὺς οὖρον ἀπέλλεν. Item Od. δ, & Od. ε, Οὖρον δὲ θοῦρον ἀπ' ἠιόνος ἀπέλαμπε. Od. μ, Ἠῶς δ' αὖ καὶ πρῶτα θεὸς κίε οὐρανὸν ἄνω, Ἴκμενον ἄρσ' ἐν νῆσσι, ἐπ' ἠερόεντα θαλάσσης. Od. ο, πρὶν δὲ τε κῶας ὄπισθεν. Idem igitur sunt, ἰκμὰς οὖρος ἰεῖ, & ἐδάμασσ' οὖρον, & ὄρσε θοῦρον, item ὀρθὸν οὖρον ἔπελλεν & ἐπιστορφῆ οὖρον. id est Immisit ventum secundum. (Potest deus etiam dici ἐπίγειον ὄρσας, vt nauis ἀπὸ ἀνέμου Διὸς οὖρον) Hic ὄρσας cessans σβένυσε dicitur, vt Od. γ, Πλοῦνον δ' ἔχει, οὐδὲ πνοιὴ ἔσθ' Οὖρος, pro In Pylum vsque secundo vt. bar vento: qui Odyss. λ, καλὸν μοι οὖρος dicitur. Pro eo verò quod apud Apollonium libro 2 Argon. legitur, ζεφυρος μεγας οὖρος ἄνεμος, malim ζεφυρος, vt manuscriptus codex habet, accipiendo nimirum πνεῦμα illa duo verba μεγας οὖρος. Sed & in prosa locum inuenit hæc vox: vt Xen. lib. 2 Hellen. ἐπὶ τὴν οἴκαδε καταστῆσαι, quoad prosperum ventum nacti sint. Dicitur enim nauis εἰς οἶκον καταστῆναι, quum ventum secũdum nacta est. cui synonyma sunt κατ' οὖρον φέρεσθαι, ἐξ οὐρίας πλεῖν, εὐθυδρομεῖν, & ἀνεῖσθαι, quo Phalaris in Epist. vsus est. Homerus pro eo dicit οὖρῳ ἐπιτρέχειν. Synes. epist. 138, ἐπὶ τὴν ναῦν καὶ αὐτὴν πρὸς οὖρον αὖτις κώπαις ἐκεῖνον, prouehebatur in altum ad ventũ secundum. Pro οὖρος dicunt & ὄπισθεν ἄνεμος & φορὸς, de quo Virgilius, Prosequitur surgens à puppi ventus euntes. Metaph. apud Suid. — ἀλλὰ θοῦσ' ὠὴ Ῥείπω κατ' οὖρον. Itidem Soph. Trach. Εἶτ' ἀφίσταν, θοῦς ὀφθαλμοῦ ἐμῶν Αὐτῇ γὰρ εἶτ' ἀπωθεῖ ἐρπύσιν κακός, pro Aspiret ei discedenti aura secunda, ne vnquam ipsam videam, vt schol. exponit: qui quod idem poeta in Philoct. dicit, Οὖρός τοι πέκνον, οὖρος, exp. ὄπισθ' εἶναι καιρός: sumpta metaph. ἀπὸ τοῦ οὔρου, qui spirans nauigandi tempus opportunum indicat.

G. Ἔπουρος. id est ὁ οὖρῳ ἐπιὼν, seu ἐπουρίζων. siue συνεπουρίζων. Soph. Trach. εἶτ' ἀνεμοστάτας γῆρυν ἔπουρος ἐπᾶσ' ἀὴρ. vbi scholiastes exp. οὔριος. ‖ Ἔπουρος Hesychio ἐφέσιος ἰχθύς.

Οὔριος. Qui à vento secundo proficiscitur, vel Qui vento secundo fit. vt πλοῦς οὔριος, quod Plin. in Paneg. & Seneca, Vento ferẽte placidus. Luc. οὔριος πλοῦς, ἐν λειοκύμων θαλάσσαις, id est ὁ κατ' ἄνεμον, vento secũdo ferens. Soph. B οὔριος δρόμος, Cursus secundo vento. Et οὐρία πνοὴ, Volatus secundo vento, vt Budæus interpretatur apud Theophrastum De causis plant. l. b. 2, cap. 12, vbi tamen vulgatæ edit. habent πνοὴ, non πνοὴ. sic enim ibi, διὸ καὶ προφαυτύουσι τοῖς συκῶν ἐρινοὺς ὅτι πνοὴ ἄκρων, ὅπως κατ' ἄνεμον ἡ πνοὴ οὐρία γίνηται. τοῖς μὲν θεραπαίνοις, τοῖς δὲ ὀμφαῖς, ὀψίκυ· τοῖς δὲ μέσοις, μέσοις. Sed rectè Bud. legit πνοὴ, vt ex Plinio patet lib. 15, c. 19. vbi hæc Theophrasti verba sic interpretatur, Idque ficus caprificus permittitur ad rationem venti, vt flatus euolantes in ficus ferat. Et οὐρία πνοὴ, Flabellum flatus euolantes in prunas ferens: vel Flabellum secundo flatu prunis aspirans. Aristoph. Acharn. ἐξ αὐτοφάκαν φρύγανα, Φύλαξ ἀνῆκεν ἐπιζόμενος οὐρίαν πνοὴν, excitatus flabello flatus in prunas ferente. Vbi scholiast. οὐρία πνοὴ exponit τὴν τοῦ ἀέρος ὁρμὴν. Nec non οὐρία πνοὴ. Flatus qui secundus spirat, Aura aspirans. vt Virg. Ferte viam facilem venti, & spirate secundi: item, Aspirant auræ in noctem. Frequentius AVTEM Οὐρία ponitur absolutè pro οὐρία πνοὴ: vt apud Plat. in Protag. pag. 358, μικτὰ ἂν Ῥοδιστὶ καὶ χρῆσθαι καὶ ἀκόλουθα, οὐρία ἐφέπα, φόβος γὰρ εἰς τὸ πάντων τοῦ λόγου, ἀπωθεῖται τὸ χεῖρ. VNDE ἐξ οὐρίας ET ἐξ οὐρίας, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, & ἐξ οὐρίας πνοῆς, nisi in ἐξ οὐρίας malis subaudire ἀνέμων, dicitur enim & οὖρος ἄνεμος, vt paulo post dicetur. Aristoteles in Mechan. 5, ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐξ οὐρίας βοηθοῦν, ἡ ὁρμὴ μὴ μόνον τὸ ἀνάπαλιν ἔνεστι, τὸ δὲ ὅλως τὸ κινοῦν τὸ ἴσον μέρος ἔχει τοῦ. (vbi etiam obserua οὐρία πνοὴ pro οὐρία, siue οὐρία πνοὴ. vt Paul. Beor. ἐπὶ τὸ ἐξαίφνης σεισμὸν ἐνέπεσε, videlicet πνοὴ μέγας: paulo ante πνοὴ πᾶς ἔλαβε τὴν ὁδὸν ἐξ ἀνέμου. Luc. ἐπὶ τὴν ἐξ ἀνέμου οὐρίαν πνοὴν) Greg. orat in S. Baptisma, ἐξ οὐρίας πλεῖν, φορᾶς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν: metaph. vt apud Synes. epist. 89, τὸ δὲ ἐκ τῆς οὐρίας τῆς ἐμῆς ἀρετῆς, ἡ τοῦ παντὸς ἀνέμου λυπῶ, Si secundo vento nauiges, S. ventus tibi spiret secundus, Si aura aspiret secunda nauigenti. hoc est, Si prospera vtaris fortuna Sophoc. Aiace, Ὁ τοι σὺ θεῖον δρᾶν τὸ βούλεσθαι μόνον, Τῶν δὲ τὰ λοιπὰ τὴν τύχην χρὴ πᾶσ' ἐξ οὐρίας δοκεῖν θεοῦ βυθῷ πεσεῖν. quem locum citans Stobæus, pro πᾶσ' habet πᾶσι, & pro οὐρίας, οὐρίαις: quæ lectionum diuersitas nihil in sensu mutat. eodem enim tendunt vtraque. Eustath. pag. 1452, de οὖρος loquens, ἀφ' οὗ καὶ οὖρος πλοῦς, ὁ ἐρῶν ἐκ πνοῆς ἀδεοῦς· ὁ καὶ πλοῦν πᾶσι τοῖς ἐρέτοις εὐοῦν, ἐρῶν ἐξ ἀδεοῦς πράγματος. Apud Chrysost. quoque ex οὐρία πνοὴ & ἐξ οὐρίας φέρεσθαι. Dicitur & οὖρος ἄνεμος sicut οὐρία πνοὴ, pro οὖρος. Thucyd. ὡς γὰρ ὅτι τὰ ἐξ ἀνέμου, οὖρος, erat enim ventus in Atheniensis secundus. (Aliud exemplum habes in Καπετοῦα) Quò pertinet ἐν οὐλῷ πνεῖν, subaudiendo πνοὴ vel πνεῦμα. Luc. Lexiph. ἀπὸ τῆς ὁδοῦ καθαρὸν ἐν οὐλῷ πνεούσῃ, ἐκπεσοῦσα τὴν ἀκρόπολιν, ἀφικνεῖται καὶ ἀνὰ κοιλάδα τινὰ, ἐκπεσοῦσα αὐτοῦ μὲν ἐξ ἀνέμου ἐξ ἀναπαύσεως καὶ χαλαρῶς τὸ δεῖμα τῶν δεινῶν. Dicitur & οὐλία πνοὴ, quod reddere possumus Quæ se. undo vento vtitur: pro οὖρος πλοῦς, quod supra habuimus. Soph. Philoct. Κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐλίᾳ πλάτῃ Κατοψόμαι, id est ἀδίᾳ πνοῇ, inquit schol. Vbi notanda etiam οὐλίᾳ cum fœm. copulatum. Οὔρια δρᾶν, Cursu prospero ferri & habere ventos secundos ex Aristoph. Lysistr. ἔπειτ' οὔρια δρᾶν. Apud Suidam autem HABETVR Οὐρεσδρᾶν, quod exp. ὀρθοδρομεῖν. ‖ Οὐείν, Hesychio teste, significat & κόπτειν.

Οὐρεῖν quoque SIVE Οὔρειν huc pertinet, vt docet Eust. pag. 42, in etymo nominis ἀνδρὸς significantis Mulus. quod quum Ionicè dictũ esse traditisset pro ὀρεῖος subiungit, ἢ τὰ ἄρα τὸν οὖρον, ὁ δηλοῖ τὸ ἀνέμου, τὰ δὲ δῆλα τὰ ἄρσενα τὸ πνεῦσαι ῥεῖν, ἢ τὸ ἀποκαθαρσίαν τὸ πνεῦμα ἀνάρπαν καὶ ὥσπερ ἀνέμωσιν. διὸ καὶ τὰ ἐν τῇ κοίτῃ ἄκαρπα, ἅτινα τῶν ἀνθρώπων ἀνάπαυσιν οὐρία ἢ κενὴ λέγει σωματικὴ. Idem Plinius lib. 10, c. 58, de palumbibus, Et quamuis tria [ova] peperierint, nunquam plus duobus [ouibus] educunt: tertiũ, quod irritũ est, vrinũ vocãt. Et mox in fine capitis, Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) fœminæ æquè saliunt, pariúntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur: quæ ὑπνεμία Græci vocãt. Rursum cap. 60. Irrita oua quæ hypenemia diximus, aut mutua fœminæ inter se libidinis imaginatione concipiunt, aut pluere: nec columbæ tantùm, sed & gallinæ, perdices, pauones, anseres, chenalopeces. Sunt autem sterilia & minora ac minus iucundi saporis, & magis humida. Quidam & vento putant ea generari: qua de causa etiam A zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm. Vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alii cynosura dixere. Quæ posteriora verba ex Aristotele transtulit, cuius verba in Κωνσουρα ὠὰ citaui. Primus autem quem ex Plinio attuli locus, est ex Hist. an. libro 6, cap. 4, τὸ δὲ ὑπολειπόμενον ἀεὶ ὠὸν ἀεὶ οὔριον ὄν. Tertium, (inquit) quod irritum est, vrinum vocant. Alex. Aphr. ὠὰ ἔχουσι ἅπαντα vocat. Igitur ὄρνιθα siue κωνσούρα ὠὰ, & ὠὰ ζεφύρια, siue ὑπόλωμα, sunt oua irrita, ex quibus nihil gignitur. Hoc tamen discriminis constituit Aristoteles, B quòd οὔρια siue κωνσούρα æstate potius pariuntur, ζεφύρια verò siue ὑπόλωμα tempore verno, διὰ τὸ ἀνέμου ἀρθῆναι τὰ πτόματα, gallinis ex vento spirante cõcipientibus: vnde & οὔρια, ζεφύρια & ὑπόλωμα, nominantur. Prioris οὔριον ὠὸν hæc exempla apud Aristotelem lib. 5 De gener. anim. διὰ φθείρεται δὲ τὰ ὠὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν. in quibus dicit διαφθορὰν fieri μιγνυμένης τῆς λευκοῦ, sicut in vinis αἰθαλώσιν μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Et mox, ὥστε ἢ ἀναμφιβόλως ἐν τοῖς ὄρνισι τὴν τοιαύτην ἀνάμιξιν ὁλοσχερῶς οὖσαν, οὐδὲν ἄτοπον συμβαίνει τοῦτο πολλάκις μὴ δὲ εἶναι δυνατὸν γίνεσθαι, τὸ δὲ πεῖραν ὡς ἀπεῖναι ἀεί. Aliquanto pòst, de luteo oui loquens, τὸ δὲ ὑφον δὲ καὶ ὀπαλὸν ὅμοιον, οὐ γίνεται συλλήψει· διὰ τὴν φύσιν χωνδεῖ ἀπὸ ὀστοῦ κηρός· καὶ διὰ τοῦτο θερμαινόμενον μᾶλλον, ἐὰν ἢ μὴ ἐξ ὑγροῦ τοιοῦτον ὑφαίνωμαι, διοιδεῖται καὶ γίνεται οὔρια. B Nec verò πνοὴ tantùm, sed & auis quædam DICITVR Οὐεία, de qua Athen. libro 9 de anatibus, ἡ δὲ λεγομένη οὐεία οὐ πολὺ λείπει νήττης, τῷ χρώματι δὲ ῥυπαρὸ κεκραμένον ἔχει· τὴν δὲ ῥίζης μακρὸν καὶ γενναῖον ἔχει. quæ & Eust. habet pag 1452, pro ὀυπαροκέραμος legens ὑποκέραμος. D ‖ Οὐείαι Hesychius exponit φυσήματα θεοῦ.

In vulg. lex. habetur ETIAM Οἴειος, Prosper, pro οὔειος: sed sine autore & exemplo.

C. Οὐεοδρόμος, Vento secundo currens. vt ὀρεοδρόμος ναῦς, Quæ secundo vento fertur, Nauis cui aura secunda aspirat. ET Οὐεοδρομέω, Secundo vento curro. vnde οὐεοδρομεῖν ναῦς dicitur cui ventus secundus spirat, pro ἐν οὐείῳ πλεῖν, ἐξ οὐείας πλεῖν, siue ἐξ οὐείων δραμεῖν, ἐξ οὐείων δραμεῖν, εἰς οὖρον καταστῆναι, κατ' οὖρον φερεσθαι, οὖρῳ ἐπιτρέχειν, συνεπουρίζοντος ἀνέμου πνεύματος: item ἀνεῖσθαι, φορὸν ἀνέμου τυγχάνειν, tot enim ferè modis Græci id exprimunt. Bud. interpretatur Vento ferente seu perferente vti, hunc locum subiungens, sine autoris nomine, ὁ δὲ κατὰ τὸν αἰγιαλὸν περιπατῶν, καὶ ἰδὼν νεῶ οὐεοδρομοῦσαν, εἶπεν ὡς μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται. Quæ sic Laerti' in Phereyde, καὶ ναῦν οὐεοδρομοῦσαν ἰδὼν, εἶπεν ὡς οὐ μετὰ πολὺ καταδύσεται.

C. Πουσουεος, idem cum οὔειος. vnde πουσουείω apud Suidam & Hesychium, quod exp. ὀπισθοδρομῶ, sicut Hesych. ipsum Οὔειος, ὀπισθόδρομος, δίξιος.

Οὐρόω, idem esse videtur cum οὐείω, cuius nulla reperi exempla, sed compositum inde EST Κατουρόω, Vento secundo expando. Explico vt ventus secundus inspiret. Polybius libro 1, καθὼς ἡ οὐεία καὶ λαμπρὸν ἄνεμον ἐκπέμπουσα πᾶσι τοῖς ἀρμένοις καὶ κατουρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐπιφέρει τὸν πλοῦν. Idem, ἐξορμήσαντες δὲ νῆες ἐάλωσαν αὐτῶν ἅπαντες, τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἐκφεύγειν τοῖς ἱστοῖς ἐκατουρῶντες, αὐτοῖς ἀπιχάρασι. id est (inquit Budæus) vela ad ventum secũdum componens. Suidas minus rectè exponit neutraliter οὐείω, ἀέριω χρησάμενον. G

Οὐείζω, Vento secundo proueho. Secundo. Eustathius de deriuatis à nomine οὖρος loquens, pagina 1452, ἐκεῖθεν καὶ οὐείσαι, τὸ ἀποκαπνῆσαι εἰς οὔριον, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ κατουείζειν οἷον βοηθικῶς. Vtitur hoc οὐείσαι Sophocles in Œdipo tyr. p. 181 meæ edit. ad Oedipum, ὃς γ' εἰ μὲν καὶ φίλων ἐν πόνοις ἀλύουσ' κατ' ὀρθὸν οὐείσας, πανοῦ δ' θύπομπος, εἰ δύναιο, γένου. Vbi omnes editiones habent οὐήσας, à VERBO Οὐέω, sed legendum esse οὐείσας, ipsa strophe pagina præcedentis ostendit. Adhæc Οὐῆσαι neutrum est, hic autem actiuum verbum requiritur. ‖ Οὐείσαι Hesychius exponit ὀείσαι, (quod est ab H Ionico οὐείζω pro ὀείζω, de quo & supra) item ἀσκεδάσαι. Fut. 2 EST Οὐεῖσ', VNDE Οὐεῖν apud Æschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμονα οὐεῖν τύχης. Exponitur tamen Οὐεῖν in v. l. neutraliter & per præsens, Prospero seu secundo vento vti.

C. Δυσούριος, Infelix, Qui secũdo νέτο nõ prouehitur. v. l.

C. Ἐπουρίζω, Vento secundo impello, quod Homerus diceret οὖρῳ ἐπίῃφ. VNDE Συνεπουρίζω, Vnà impello seu propello, ventum secundum immittens. Sed & ipse ventus συνεπουρίζειν dicitur quum comitatur euntes, & spirat secundus. vt Virgil. Prosequitur surgens à puppi ventus euntes Aristoteles libro 8 De historia animalium, αἱ μὴν ὠοῦ νόσος ὁ χειμὼν ἢ βραδύτερον ἐκπέσειν· αὐ δὲ βόρειος, θᾶττον, ὅταν τὸ πνεῦμα συνεπουρίζειν, Eo quòd ipse ventus flatu suo à puppi surgẽs euntes prosequatur, Eo quòd ventus spiret secundus. Idem in 3 De cælo, loquens de motu secundum naturam & præter naturam, καὶ πῶς κατὰ φύσιν δὲ ἐκείνου κινοῦντος τὴν αὐτὴν ὁπὴν, & verò motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus & ponè impellens.

Ἐπουρίζω Eurip. metaph. quoque vsurpauit, in Androm. Ἀλλ' οὖν ἔωγε σὴν φρόνημ' ἐπούρισας, sed neque hac ratione animi tui cogitata secundasti & perfecisti, veluti prospera aura promouens: videlicet copiis aduersus Troiam eductis. Ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγὼ τὰς ἀπώλεσας. vbi scholiastes exp. ἐφώρμησας: item ἔκινησας & ἔστιξας, vt sit ἀπὸ τοῦ ὄρνυν. Hesychius ἐπούρισεν exponit ἐπὶ ὀθίας ἤγαγον: item ἀπέπεμψεν & ὠρμησεν: & Ἐπουρισας, ἐφορμήσας.

SED ET Ἐπουρίζω eadem significatione reperitur qua ἐπουρίζω. Luc. ἐπυρίαζον πρὸς ὀξὺ λοιπὸν, velum flatu secundo implens & ponè impellens. Idem metaphoricè in libro De scrib. Hist. δεινὸς γὰρ, πῦρ πνεῦμα πνοὴς ἀνέμου, ἐπουρίζαιμι τὰ ἀκάρπα καὶ σωφρονίσειν τὸν ἐπ' ἄκρων κυμάτων πρὸς ναῦν νέον. C. ΚΑΤουρίζω, idem cum καταυρόω vel ἐπουρίζω. Verbũ esse tragicum docet Eust. suprà in Οὐείζω.

C. ΕΞουρίζω autem neutraliter accipitur & alia significatione. quàm præcedentia. dicuntur enim ἐξουρίσαντα ὠὰ ab Alexandro Aphrod. lib. 2 Probl. quæ Aristoteles οὔρια & οὔρια appellat, id est Irrita oua, Oua ventosa & spiritu repleta. Plinius Vrina nominat, vt supra etiam docui.

E Οὐρέω ab οὖρος deriuatum non reperi: habet tamen quædam sua composita: ipsum autem significaret Prospero vento vtor. Secundo flatu agor. Compositum IN-DE Προοπουρέω, Secundo vento vtor, Feliciter ago. vnde προσουρήσας, quod scholiastes Aristoph. exponit, ἀναθορμήσας, ἀδεισμήσας. AT Διουρεῖσθαι de ouis vrinis dicitur. Aristoteles lib. 3 De gener. animalium διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια, quod interpretãtur, Saniosa vrinàque fiunt. Sed & ex Plinio διουσοῦμαι redditur Saniosus fio. Aristotelis verò locum suprà citaui in Οὔειον ὠόν.

Οὖρος autem oxytonum significat Alueus, seu fossa per quam deducitur nauis in mare. Eustathius exponit, ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὁρμᾶται (id est ὁρμᾷ) καὶ ἐκκολπωθεῖσα εἰς θάλασσαν. Iliad. α de Græcis discedere parantibus naudéque in alium deducentibus, Οὐρῆας τ' ἔξεσσάμενον, αὖτὰρ ἔπειτα ἐς θῖν' ἁλὸς ἐρύσσαντο· πολὺς δ' ἅλαδε δὲ νῆας ἔρυτο. Hesych. οὖρος exponit τὰ νεώρια, τὰ ἀποτειχίσματα, ἢ τὰ ἀποτειχίσματα τῶν πολίων, siue τὰ ὁ μυκτῆρα δι' ὧν καθέλκονται. Similiter & Suidas οὖρος esse dicit τὰ νεώρια & τὰ ἀποτειχίσματα τῶν πόλεων, id est τὰ προσεκδῆ ὀρύγματα δι' ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν.

RVRSVM Οὖρος significat Custos, Inspector. qua in significatione vsus est Homerus Il. θ, Νέστορ δ' οἶος ἔμεινε γεραιὸς, οὖρος Ἀχαιῶν. Idem Iliad. λ, Ὁ Νέστορ ἐπέτελλε γεραιὸς, οὖρος Ἀχαιῶν, id est φύλαξ, ἔφορος, vel (vt alibi vocat) ἐπίουρος. Nec non Odyss. ο, Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ· οὐ γὰρ ὄπισθεν Οὖρον ἰὼν κατέλειον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, nec enim post me reliqui custodem & inspectorem meis fortunis, φύλακα. sicut paulo ante Eumæum subulcum vocat ὑὸν ἐπίουρον. Hesych. οὖρος exponit non solùm φύλαξ, sed etiam στῆρ & βασιλεύς. Cæterùm hoc οὖρος significans φύλαξ. Eustath. pag. 700 scribit deriuatum esse vel ab ὁρᾶν, id est βλέπειν: quia προορῶνται τὰ ὀπόσα οἱ φύλακες: vel πρὸς τὸν ὅρον τὸν ἐν τοῖς γηδίοις: quia nimirum ὀείζειν πως καὶ ὁ φύλαξ πέπακται τὰ φυλασσόμενα

καὶ ἀποδιδόναι τὴν ὀπόπωνα βλαβερῶν. sed prius etymon & verius & simplicius est: nimirum deriuatum esse ab Ὀρέω; vnde E T I A M Ὄρομαι E T Ἐπόρομαι, pro Ὁρῶμαι, Inspicio, Custodio. vt apud Homerum Od. ξ, Εὖτα δέ τ' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν ἐνδέκα πάντα Ἐξαπὶς βόσκοιτ', ὀπὶ δ' αὐέρες εὖ λοὶ ὄρονται, pro ἐφορῶνται, inspectores & custodes sunt. schol. exponit ὁρῶσι, φυλάττουσι: Hesychius ἐφορῶσιν, ἐπαναλουτοῦσι: cuius tamen exemplaria vulg. nõ ἐφορῶσιν habent, sed ἐφορμῶσιν, nec ἐροῦσι, sed Ὁρῶσι, A B Ὀρέομαι.

C. Ἐπίουρος, Inspector, Custos. ἔφορος, φύλαξ. Homerus Od. ο, ὡς ὅτε τε συβώτῃ εἰσάφικε δῶ, Ὅς τ' ἐν ὑῶν ὀπίουρος, ἄμως δὲ οἱ ἦτορ ἔδεικτο. vt Od. υ, ἀνὴρ ὀπιδιόκολος αἰνῶς, pro ὁ ὀπὶ βοτὶ πεπιστωμένος. ὁ ὀπὶ τῶν βοῶν, ὡς ὀπιστάτων αὐτῶν. sicut ἐπίουρος dicitur ὁ ὀπὶ φυλακῇ πεπιστωμένος, inquit Eustathius. qui etiam addit, præpositionem ὀπὶ in his duobus esse superfluam, sicut & in ὀπιδώματα. Ἐπίουρος Eustathio est non solùm φύλαξ, sed etiam βασιλεύς in hoc loco Homeri Iliad. ν, Ὅς ῥ' ἐξ Μίνω γένετο Κρητῶν ὀπίουρος, qui primus Minoem genuit Cretæ inspectorem ac regem. Itidem Hesychius οὐρὸς inter alia exponit βασιλεύς vt suprà docui. Annotat porro idem Hesychius quosdam ὀπιστῶν ὀρθῶς scribere ὀπιδιόκος & tunc præpositionem esse ὀπιστῶ, eo quòd οὖρος per se significet φύλαξ: quosdam ὀπιστοφύλακας in eadem significatione. ¶ Idem porro ἐπίουροι exp. non solùm ἐπιστάται, sed etiam ἡλοξύλοι. A T Ἐπίουρα quod Iliad. κ legitur, Ἀλλ' ὅτε δὴ τ' ἀπέβαν τε τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμίονοι, diuersam signif. habet. intelligit enim vel, Quantum præcedunt mulæ boues aratrum trahentes, vel Quantum interstitium est inter boues & mulas arantes. Sunt enim mulæ βοῶν ὀπισθοφορέστεραι Ἑλκέμεναι νειοῦ βαθυκόλπου πυκινὸν ἄρηθρον. Eustathius eo loco A N N O T A T, Οὔρα. vel proparoxytonus Ἐπίουρα dici τὰ ὁρόσημα ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρου, vel τὰ μεταξὺ ἱστάμενα, ἅς ἀπὸ τῶν ὁρίων ὁ ἀρότρισις, nimirum κατὰ χώρους διαστήματα, sicut δάκτυλα, ὀρόφα, λυχία, πόδα & similia, enallage generis proferuntur. Apud Hesychium habetur E T I A M Ἐπίουρα, quod exp. οὔρια significat autem οὔρια idem cum ὅρια, Limites, Termini Fines, Ionicè.

C. Διήκορος, Custoditu diff. cilis. Hesych. enim διήκουρον exp. διεφύλακτον.

Οὔρειν, Custodia. Apud Hesychium H A B E T V R Οὔρειον, φυλακὴ σημεῖον: sed pro eo reponendum esse οὔριον, literarius ordo ostendit: quippe quod post οὖρος ponatur. Ac, quod ad primam expositionem attinet, nimirum φυλακή, pertinet ea ad οὖρος, id est φυλακή: quod verò ad alteram, videlicet σημεῖον, referenda ad οὖρος, Ionicum pro ὅρος, Terminus, Limes. Sunt enim οὔρια siue ὅρια, aut ὅροι, certa signa quibus agrorum regionumq; fines indicantur.

Οὐρειός, ἐος, ὁ, idem cum οὖρος, id est Custos. Vnde apud Hesychium, Οὐρῆς, φύλακες, & Οὐρεῶν, φυλάκων. cuius significationis mentio facta est suprà quoque in Οὐρεὺς significante Mulus. Addendum verò ei E S T Οὐρῶν, Custodio. vnde Οὐρῶν apud Hesychium φυλάσσειν.

Sunt porro & alia composita ad hoc οὐρὸς pertinentia, V T Κηπουρός, Hortorum custos seu inspector, id est Hortulanus: E T Πυλουρὸς apud Herodotum, Ianuæ custos. pro quibus & κηπωρὸς & πυλωρὸς, vt alibi quoque docui: quæ ad ὠρέω referenda sunt.

Φρουρὸς quoq; ab οὖρος deriuatũ dici potest: vel à προορᾶν, vt ex Eust. suprà in ὅρος docui. facta nimirũ crasi, & π in φ mutato, vt in φρούδος & φροίμιον, pro προόδος & προοίμιον. Est autẽ Φρουρὸς, Custos, seu Præsidiari' miles. milites enim præsidiarii loco alicui imponuntur vt eum custodiant, & ἐπίουροι eius sint. Thucydides libro 2, ὅπου τε καὶ φρουροὺς εἷκατέλιπον. Vtitur & libro 3, & Xenophon multis in locis, vt Pæd. 7, φρουραρχὰς τε καὶ φρουροὺς εἰς τοὺς πάντας ἀνέπεμπε. Et libro 8, εἰσὶν ἡμῖν οἱ τῶν καπεδραμμένας πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. Eodem libro, εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπισπάσαιμι. videlicet thesauris. Paulo antè dicit, φύλακας αὐτῶν ἐφιστάντα μισθοφόρους: nimirum synonymos accipiens φρουροὺς & φύλακας. vbi etiam nota φρουροὺς aliis rebus præfici solere quàm munitionibus & arcibus. sicut & quũ Brutus apud Plutar. πρὸς δὲ ὠμότητας ipsam δ' ὠμότητα esse dicit κακὴν παιδικὴς φρουρὸν ἠπίστει. Herodianus libro 4, τῷ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς πιστοὺς, custodes sui corporis. Et aliquanto post, οἷς ὁ Ἀντώνιος ἔχαιρε, φρουροῖς τε τῷ σώματος ἐχρῆτο. Et libro 2, φρουροὺς βασιλεὺς ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ δυσὶ καὶ ἀπείροις τὰς principis curæ custodiæque adhibitos Sed peculiariter (vt antè etiã dictum est) φρουροὶ vocantur præsidiarii, hoc est qui præsidius custodiendis tutãdisque imponuntur: & in exercitu τάξις ἐκ ἱππέων, ἢ καὶ ὠπλισμένων τῶν σωματοφύλακας μετὰ τῶν ὁπλιτῶν: in quos ἐπιχειρεῖν τῶν grauissimæ apud Romanos constitutæ erant pœnæ, teste Suida.

C. Ἀντιφρουρός, Qui est loco custodis, Vicem præstans custodis: vel Contrariam custodiam habens. At Hesych. ἀντιφρουροὶ exponit τὴν ἴσον ἔχοντες φρουραν, Æqualem habentes custodiam.

Φρουρίς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρὸς fœminino. vt φρουρίδες νῆες, Naues præsidiariæ. sicut Liuius dicit Præsidiarii milites: hoc est quæ alicui loco imponuntur ad eum custodiendum & tutandum. Thucydides libro 4, pag. 125. ὥστε ἐνθένδε τὴν τῶν φρουρίδων νῆες αὐτῆς τῶν Ναυπακτίων καὶ Χαλκιδέων. Et Xenophon Hellen. 1, ναῦς συλλέξων αἱ ἦσαν ἐν τῇ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι, κατὰ τὴν ἐκεῖσε φρουρίδας.

Φρουρά, ᾶς, ἡ, Præsidium, Custodia. Interdum pro ipsis militibus præsidiarius & custodibus. Thucydides libro 1, φρουρὰν ἐκεῖσε ἀπῆγε, relicto ibi præsidio. Supra idem dicit φρουρὰς ἐκεῖσε ἀπέστειλε. Sic Herodianus libro 3. φρουρὰν κατὰ τὸν τῆς σώματος αὐτοῦ. Plut. Alcib. φρουρὰν ἐκάστοτε. Rursum Herodianus libro 3, φυλακὰς ὅθεν τῶν ἐχθρῶν κατέστησε, quum præsidia turribus imposuisset. Plutarchus Amat. narr. πᾶσι πόλεις φρουρᾶς κατεπλήρωσεν, præsidiis firmarunt. Demosthenes Pro cor. φρουρὰς ἐπέστησε. Idem Phil. pp. 3. φρουρᾶς καὶ ξένους εἰς τοὺς τόπους κατέστησε. Rursum Plut. Apoph. ἐπέξειν πρὸς τοὺς, de Athenienses ab Antipatro victis. Idem de eo Sol. τὴν Σπάρταν τῶν φρουρῶν ἀπαλλάττει. Xenophon Hell. 5, ἐν χωρίῳ τῷ φρουρᾷ. Philostr. epist. 51, τὴν φρουρὰν κατὰ τὴν ἔνοικον. At σωματοφύλακες, (quod frequẽs est apud Xenophontem) Budæo interpretandum videtur Exercitum decernere & deiectum habere. Alibi Cicero reddunt, Præsidia parare & cõtrahere. Exempla ex eodem autore profert Bud. pag. 211, vbi inter alia, φρουρὰν ἐφαίνετο ἐπὶ αὐτοῦ. Quibus hæc adde ex eodem, φρουρὰν ἐφαίνετο ἐφεστῶσα τῶν τοῦ πολέμου μέρεσι μάλιστα τῶν πόρρω. qui locus habetur libro 6 Hellen. Et aliquãto antè, ἔπειτα τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων φρουρὰν ἐπιβὰς φρουρὰ ἐφαίνετο, πάντων ἐπιστρατευσάντων. λαθὼν δὲ αὐτὸν καὶ ὁπλοφόρος ἐπιβὰς ἐκ τῶν ἐπιτηδείων, ἐκ τῶν ἐφεδρικῶν αὐτὸν ἐξεπέμπετο. Et apud Demosthenem μία φρουρὰ, pro Vna præsidiarorum militum cohors. Sicut verò φρουροὶ dicuntur etiam corporis custodes, vt satellites, satellites, δορυφόροι: sic etiam φρουρὰ. Herodianus libro 3, φρουρᾷ μείζονι ἐφράττεν ἑαυτόν, maiore se custodia circummuniebat. Sic libro 1, πλείονι τε ἀεὶ αὐτὸν ἐχρῆτο φρουρᾷ. maiore se custodia muniebat. Itidem Appian. libro 3 Bell. ciuil. φρουρᾷ ἀεὶ κατασκεύαζε τὸν τῶν σῶμα, custodiã corpori circũdare. Et φρουρὰ νυκτερινὴ, Excubiæ, Excubitores. Herodianus libro 3, ἀπὸ τῶν νυκτερινῶν φρουρῶν ἐν τῷ ἀστεῖ ἐγκρατεῖς ὄντες, vt cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrẽtes cessissent, Budæo interprete: Redeunte vice nocturnæ custodiæ, Politiano. ¶ Item Custodia, Præsidium, de ipso loco aut statione. Plutarchus De fort. Rom. λαβόντες οὐ μόνον τοὺς φύλακας, ἀλλὰ καὶ τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς τοξότας τῆς φρουρᾶς κύριοι ὑπὸ κραταιᾷ τάξει. Philostr. epist. 60, τί δὲ τὴν φρουρὰν ἐξέλιπες; cur stationem & custodiam deseruisti? ¶ Item Custodia, hoc est Carcer. Herodianus libro 3, συλλαβὼν ἔκλεισεν ἐν φρουρᾷ, in custodia habebat. Idem alibi, ἐν φρουρᾷ ἔχει In custodia habuit, Custodiendos dedit. Et metaph. Plato, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσωφρόνει καὶ οὐδὲν δὴ ἑαυτὸν ἐκ τῶν τῆς λύσεως οὐδὲ ἀπεδιδράσκειν. Quæ sic Cicero, Nec tamen illa vincula carceris ruperit, (leges enim vetant) sed tanquam à magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic à Deo euocatus atque emissus exierit.

C. Φρουράρχης, S I V E Φρούαρχος, ου, ὁ, Qui præsidiariis militibus præest, Præsidiariæ cohortis præfectus. Quibus qui subsunt, φρουροὶ dicuntur, vel φρουραί. Vtriusque exemplum ex Xenophonte habes in Φρυρὸς suprà. Alii interpretantur Præsidiariorum seu custodum princeps, alii etiam Castelli præfectus. A Plutarcho dicitur ἄρχων φρουρείου. E T Φρουραρχέω, Præsidiariis militibus præsum, seu præfectus sum, Custodum & præsidiariorum princeps sum.

C. Ἄφρουρος, Cui præsidia imposita non sunt, Nullis præsidiis munitus. vt ἀφρούρητος. Dicitur ἄφρουρος is etiam qui immunis est ab excubiis, Qui non cogitur φρουρεῖν. Aristoteles Polit. 2. ἔστι γὰρ αὐτῆς νόμος, τὸν μὴ γλυνήσαντα τρεῖς χοὺς ἄφρουρον εἶναι τὸν δὲ πέμφας, ἀπελθεῖν πάντων.

C. Ἐμφρουρος. Cui præsidia imposita sunt, Præsidiis munitus. Demosthenes Pro cor. Ἐπιλείδας πόλεις αἷς ἐμφρούροις ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, πινὰς δὲ καὶ ἔχει ἀφανοῦς ζόμενος καταστήσαι. Dicitur etiam aliqui esse ἐμφρουροι πινῶν, pro Præsidiis aliquorum muniti & occupati esse. Xenophon Hellen. 1, p. 260, οἱ βουλόμενοι δὲ τῶν Μυτιληναίων τοῦ χωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Nisi fortè malis, Quum præsidia ab Athenienses eis imposita essent, τῶν Ἀθηναίων φρουρὰς εἰς καταστησάντων αὐτοῖς. Nam ἐμφρουροι dicuntur etiam Qui in præsidio sunt, vt Budæus accipit apud Xenophontem in Laced. Polit. p. 396, οὐδὲ γὰρ ἔστι φανερὸν τὸν ἐπ' ἐμφρουρῶν ἥξειν πορεύεσθαι. vbi interpres vertit, Qui adhuc intra præsidium sit. alii Qui adhuc custodit. ¶ Item In custodiam conditus seu inclusus, Qui custodia asseruatur. Phalar. ἐμφρουροι τῷ ζώῳ, Tauro veluti custodiæ inclusi, In taurum coniecti. E T Ἐμφρουρέω, Inter custodias ago. v. l.

Φρούριον, ου, τὸ, Præsidium, idem cum φρουρά, hoc est Locus ipse aut munitio cui præsidia imponuntur, vt arx, castellum. Suid. interpr. Castrũ: schol. Soph. ἔρυμα πολίχνιον. Thucydides libro 7, pag. 241, ἡ αὐτὴ δὲ καὶ πόλις εἶχε φρούριον κατέστη. Et libro 7, pag. 281, καθίσταντο φρούριον ἐν φυλακῇ τῶν παντὸς Ἑλληνικοῦ πόνου. Idem libro 2, ἐπεπίστευτο καὶ αὐτῷ φρουρεῖν οἱ Ἀθηναῖοι ἐχόντων ὁπότε πόλεμος καταλάβοι, eo vtebantur propugnaculo & præsidio quum bellum oriebatur. Et libro 3, ἐχόντων δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς, φρουρεῖν. Idem lib. 1, φρούριον ἐπιπίστευται. Demosthenes τὰ φρούρια δεῖ τοῦ θυάζειν. præsidia seu castella munire. Plutar. Alex. ἄρχοντα φρουρίου καταστήσας. Epigr. libro 2, metaph. ψυχῆς φρούριον ἀκρόπολιν, arx summa animi.

Φρουρέω, ῶ, In præsidio sum. vel Præsidio meo tutor, Custodio. Thucyd. libro 2, αἱ φρούροιν ἐν Ναυπάκτῳ, quæ in præsidio erant apud Naupactũ. vbi neutrũ est. Alibi potius actinum ac interdum cum accusatiuo cõstruitur, interdum absolutè ponitur. Herodianus libro 3, φρουρήσοντας τῆς Ἰταλίας τοὺς εἰς βολάς, qui aditus Italiæ obsiderent & præsidio suo tenerẽt. Et libro 7, ὡς τὴν πόλιν φρουρεῖν τε καὶ προσαπτοίειν αὐτῆς, ad vrbis custodiam turelámque relicti. Aliquanto antè, ἐφρούροιν τὸ τεῖχος τῷ στρατοπέδῳ, castrorum mœnia defensabant. Eodem libro, τοὺς ἱεροὺς φρουρεῖν, templa tueri. Et libro 6, πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν αὐλὴν, vndique seruabat aulam. Metaph. autem Synesius epist. 121, τῷ στρατοῦ καταδεδυκότων ἐν χειμῶνος ὁρῶν, καὶ ἀξιούντων τὸ αἷμα φρουρεῖν, pro Vitam conseruare. Pass. Φρουρεῖσθαι, Præsidiis muniri. Thucydides libro 1, de Geranea promontorio. ἐφρουρεῖτο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, perpetuis præsidiis Athenienses tuebantur. Herodianus lib. 8, ἵν' αἰγιαλοὶ τε πάντες καὶ λιμένες φρουρῶνται. Et libro 8, φρουρουμένη καὶ κεκλεισμένη ἡγουμένως ἡ πόλις, præsidiis probè munita.

Φρούρημα, ατος, τὸ, Præsidium, Custodia: vel Idipsum quod custoditur. Sophocles Ajace, Καὶ τοῖς τε πίμπλας ὀκτρέπω σύμμικτα τε Λέας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. vbi βουκόλων φρουρήματα accipere possumus vel pro pastoribus ipsis qui ἐφούρουν τὰ βουκόλια, id est custodibus gregis: vel potius pro ipso grege qui ἐφρουρεῖτο, hoc est à pastoribus custodiebatur.

Φρουρησις, εως, ἡ, Custodia, Excubiæ.

C. Ἀφρούρητος, Nulla custodia nec præsidio munitus, Præsidiis destitutus. Philo De vita M. l. 1, ὅν ἀπειρήσεις ἀφρουρήτοις τοσοῦτοι ἐκφθέντες, sine munitione præsidiõque deprehensi. Plut. De fort. Alex. lib. 2, πόλιν ἄφρουρον ἀπὸ παρέδωκας;

Ὀς, ἄρθρον ὑποτακτικὸν, (articulus postpositiuus) Qui. Homerus Od. λ, Μνησ' οἷ μῶθον ἀπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' θῦ εἰδῇς. Paulo pòst, Νήπιος ὅς πυ νοῦ γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀρίθμῳ. Sic in plurali, οἱ, vel οἵπυ. aut οἱ δή, aut οἱ ῥα. vt in eodẽ libro, Κήδε' ἡμῶν ἑτάρων οἱ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο. Ibidem, Οἱ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ αὐδρὸς μέγα δυνάμοιο. Et fœm. ἥ, Quæ. vt Od. φ, — οὐδὲ πρέπει ζῶν Τιλιὶ οἱ παρέθηκεν. Vtuntur & prosæ scriptores, & quidem interdum in casu antecedentis verbi, nullam sequentis rationem habentes. vt χαίρω ταῖς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. Sic Isocr. ad Nicoclem, φιλονεικεῖ μὴ τοῖς ἀπάντων, ἀλλὰ τοῖς ὧν αὐ κρατήσαντι σοι μέλλῃ συνοίσειν, pro τοῖς ἐκείνων ἃ αὐ μέλλῃ. Item ὧν pro ὑπὲρ ὧν: vt apud Lysiam, νῦν δ' οὕτως ἡ πόλις διάκειται ὥστε οὐκέτι ὧν οὔτε κλέπτοιτο ὀργίζεσθε. Vide Bud. pag. 989. Item ὧν pro αὐτ' ὧν pag. 959. vbi habes & de hoc ipso Αὐτ' ὧν, item Υπὲρ ὧν, & Δι' ὧν. In præcedentibus autem paginis de Ἀφ' ὧν & Ἐξ ὧν, necnon Ἐν οἷς & Ἐφ' οἷς, & Ἐφ' ᾧ. Cæterùm quidam Ὀς ex præcedente Ὁ factum putant, alii ex inusitato Τὸς, de quo antea dictum fuit.

De Ὀς copulato cum aliqua coniunctione, seu coniunctiua particula, aut (loquẽdo generalius) cum aliqua particula indeclinabili.

Ὀς iungitur interdum seu copulatur cum δή, vel γε, vel πυ, aut περ, aut τε, aut κε, seu κεν. Ac primùm I L L V D Ὅς δή vt plurimùm accipitur simpliciter pro ὅς id est Qui: sic tamen vt nonnunquam commodè reddi possit Qui quidem. Sic N E V T R. Ὅ δή, Quod, vel Quod quidem. vt apud Gregorium, μηδὲ πυρφόρον (ὃ δὴ φασιν) ὑποκαιφθῆναι, Quod aiunt, Quod dici solet. Vel, Quod quidem dici solet. Hunc autem vsum habet interdum ὅ δή λέγεται. Sed ὅ δή φησιν ὁ ψαλμὸς, apud eundem Gregorium. I T I D E M Ὅς γε, E T Ὅς πυ, pro simplici ὅς, Qui. Inuenitur autem ὅς & cum duplici particula, vt ὅς δή γε.

Quibus est V S I T A T I V S Ὅς περ (& quidem ita scriptum cõiunctim) simpliciter pro Qui. G E N. Οὗ περ, Cuius, & sic deinceps. F O E M. Ἥ περ, Quæ. G E N. Ἧς περ, Cuius, & sic deinceps. N E V T R. Ὅ περ, Quod: V N D E Ἅ περ, Quæ. Frequentia exempla passim occurrunt tam in prosa quam in poetarum scriptis.

Sicut verò ὅς περ annexam aliquando habet particulam οὖν ita & ὅς περ: ac D I C I T V R Ὅς περοῦν sicut Ὅς περοῦν eadem signif. (de qua dicetur infrà, vbi de illo agetur) Sed inuenitur ὅπερ οὖν (disiũctim videlicet scriptũ) simpliciter etiã positũ pro ὅπερ, vt apud Plat. ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν. At verò P O E T I C E Ὅπερ masculino etiã genere vsurpatur pro ὅς περ, ab Hesiod. — ἡδὲ σίδηρος, ὅπερ κραπεώτατος ἐστι. A T de ὥπερ aduerbio dicetur infrà.

S E D Ὅς τε (annexa videlicet particula τε huic vocula ὅς) pro Qui, poeticum est. vt apud Homerum Od. θ, Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Ὅς τε ἑῆς πρὸ πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν. (At in prosa Ὅς τε, vel P O T I V S Ὅς τε significat Et qui.) Sic G E N I T. Οὗ τε pro οὗ, Cuius. itidémque in cæteris casibus. Sed D A T I V V S. ᾧ τε non solùm significat Cui, sed accipitur etiã aduerbialiter pro Quomodo, Quemadmodum, καθάπερ seu καθὰ, (sicut & ᾧ περ) vt in hoc loco apud Eust. pag. 117, ᾧ τε χρῆται γυιά. Et F O E M. Ἥ τε, Quæ, ἥτις. Odyss. ξ, Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, quæ alit. Ex neutro autem ὅτε & præpositione εἰς, compositum E S T Εἰς ὅτε, sicut Εἰς ὅκε (pro Εἰς ὅ, τε & Εἰς ὅ κε) id est Donec, Vsquedum, Od. τ, εἰς ὅκε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι Θανηλεγὲς θανάτοιο. Interdum verò pro Ὅτε D I C I T V R Τό, τε, Quod: (interiecta etiam notula tanquam hypodiastoles, vt distinguatur à πότε aduerbio) E T Τά τε, pro Ἅτε seu Ἅ περ, Quæ. Odyss. ξ, Ἔσθε νῦν ὦ ξεῖνε πάτ δ' μώεσι πάρεστι. (Nisi quis vtrobique præpos. articuli vsum vel potius abusum esse malit. Cæterùm particula τε nõ solùm τῷ Ὅς iũgitur sed & τῷ Ὅς περ, ac D I C I T V R Ὅς τέ τε. S I C Ὅ περ τε, vt Odyss. ξ, Καί τε ἕπος τοῦ ἔνικεν ὅ περ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic autem & cum ὅς τις iungitur.

I T I D E M Ὅς κε S E V Ὅς κεν, poeticum est, pro Qui, seu Quisquis. sed propter particulam κε iungi solet coniunctiuo modo. vt Il. τ, Ἀλλὰ χρὴ τὴν μὴν κατὰ θάμεν ὅς κε θάνῃσι. Et Odyss. κ, Ἠμὲν πανεμμεμαῖ ἠδ' ἱρύμεν ο

κε θέλοιμι vel κ' ἔτερόν. Et NEVTR. Ὅ κεν, Quod, vel Quic quid. VNDE Εἰςόκε SIVE Εἰόκεν (pro Εἰς ὅκε seu Εἰς ὅκεν) Vsque dum, Donec. vt Iliados 1, — εἰςόκε πέκμωρ Ἴλιον, δύρανέφ. Et Odyss. π, — εἰςόκε τάφος Ἐκπέλεται. Et cum indicatiuo apud Apoli. Rhodium, Εἰςόκε πᾶς ἕκας ἀμμιν ὑπόδοιο ἐμβάλε θαρσος.

De Ὅς habente πς annexum.

Ὅςπς, Quis, idem cum ὅς. FOEM. Ἥπς, Quæ: pro quo DORICE Ἅπς. NEVTR. Ὅ, π, Quod. Aristoph. Vesp. — παῖς δουλεύειν λέγων ὅςπς ἀρχὴ τῆς ἀπάτης. Vbi ὅς subaudiendus est datiuus μοι: Ne mihi seruiturem memores qui impero omnibus. vel Præsertim quum imperem omnibus. Thucydides libro 4, πολλοὶ γὰρ δὴ αἰδοῖοι ἄνθρωποι πράγματα ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔχοντα. Synesius ep. 5, τοιοῦτοι μὴ εἶναι οἵπερ εἰσίν, natura sunt qui sunt: vel Tales natura sunt quales sunt: de ministris seu famulis. Apud Herodotum ὅ, π cum gen. tiuo, ὅ, π πρεσβύτερος πολλοῦ παντὸς κοσμοῦ, lutum quod adhærebat conto. (Interiicitur autem illa notula inter ὅ. & π vt distinguatur ab ὅπ conjunctione) Aliquando verò inseritur aliquid inter ὅς & πς, vt apud Thucydidem lib. 3, pag. 186, καὶ ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι εἴασε, ὅ, μη πιν καὶ αὐτὸς ἐγὼ παιδίω, pro ὥστε μή.

Ὅςπς, Quis. Quinam. Odyss. η, Ξεῖν', οὐκ οἶδ', οὐκ οἶδ' ὅςπς, ἀλλ' ὦ φίλ' ἔπ' ἐμοὶ δῶ. nescio quis. Plut. Lyc. ἐκέκραγε προσβάλλειν ὅςπς ἀρχοντ' ἐν τοῖς ἀνδρεῖοις. Quis sit optimus, vel Quisnam. EST Ὅςπς, Cuius, Cuiusquam. DAT. Ὧςπς. Cui, Cuinam. ACCVS. Ὅςπνα, Quem, Quemnam. vt Plato libro 1 De rep. πῶς ἂν, ὁςπνα φύσιν ζῴη, quomodo viuere oporteat. Plur. NVM. Οἵπνες, Qui, Quinam. GEN. Ὧςπνων, Quorum, Quorumnam. DAT. Οἷςπσι, Quibus, Quibusnam. ACCVS. Ὁςπνας, Quos. Quosnam. Fœm GEN. Ἥπς, Quæ, Quænam. GENIT. Ἡςπνος, Cuius, Cuiusnam. DAT. ἥπνι, Cui, Cuinam. ACCVS. Ἥπνα, Quam, Quamnam. Thucydides libro 8, ἡνίκα τὰ ἐκεῖνα ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐγένετο πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα, quamnam. PLVR. Αἵπνες, Quæ, Quænã. & sic deinceps. Neutr. GEN. Ὅπνος, Quodnam, Quidnam, aut etiam Quodnam. Sequitur autem declinationem præcedentium. Plato in Apolog. Socr. ἐκεῖνο τί ἄρα ὅπνι ποιῶν ἢ ὅπνι διδάσκων ὁ Σωκράτης πᾶσι τοῖς ἡμετέροις, quid nam faciens & quid docens corrumpat adolescentes. Isocrates ad Mityl. πῶς οὖν τοῦτο ἐπὶ τοσοῦτον ἐλθεῖν; vbi ὅ, π accipitur pro διὰ τί Quinam de causa Quamobrem. Quinetiam in directa interrogatione, vt Iliad. κ, ὅ, π δὴ χρεὼ πόνοιο ἵκει pro τί δὴ πόνοιο χρεὼ ἐπόδυσιν κατὰ ἄκρας; Eustathio. Sed poetice DICITVR Ὅ, π interdum. vt Odyss. φ, Ὅ, π μεγάλοισι κακοῖσι ἄγαθοι πεπόνται. Et Odyss. ξ, Ὅ, π μάλιστ' ἐθέλεις ἐν Ζεύς. Item ὅ, π pro διὰ τί vt exponit Eustathius Od. — καὶ ἐξεφέρετον ἕκαστα, Ὅ, π ὦ δ', π πάθοι.

Ὅςπς interdum significat Quisquis. Aristoph. Vesp. — πρὸς κολάσεις ὅςπς εἶ, Πρὸς τὴν ἀγροικίαν, Heus tu quisquis es, in ius te voco. Qua tamen signif. dicitur frequentius ὅςπς ποτέ, vt in sequentibus docebitur. Idem in Nubibus, ὅςπς ὅστ', Quisquis est. Sic Athenæus libro 2, ὅςπς οὖν ὁ πιπάκας, λέγει οὕτως, Quisquis igitur autor illius libri fit. Quicunque igitur est qui librũ illum conscripsit. Et ὅ, π ἔτυχεν, Quidquis, Quodcunde. ‖ Interdum reddere possumus non solùm Quisquis, sed etiam Siquis. vt apud Nicandrum Ther. Ἢ καὶ ἐπὸ σπονδείῳ φαείνεται, ὅςπς ἐπαύρῃ, siquis attrectet. ἰὼν πς αὐτῆς ἅψηται, inquit schol.

Ὅςπς nonnunquam annectitur particulæ δή, vel κεν, vel. σῶς, vel ποτέ, vel τῶρ, vel π. Atque vt primo loco dicam de eo cui secundum tribui locum, REPERITVR Ὅπκεν simpliciter vsurpatum pro ὅ, π. vt Od. τ, — ὄνομ' εἶναι ὅ, πκεν θείης Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, quod imponas nepoti. Et mox, πῆδε δ' ὄνομ' ὅ, πκεν ἔπω, quod dixero. Interdum etiam pro Quodcunque, seu Quicquid, vsurpatur. (sicut in prosa ὅ, π ἂν, habente hic eum vsum particula ἄν quam habet illic κεν: itidémque cum coniunctiuo, vt ὅ, π κ' θρέψῃς) Nec solùm genere NEVTRO Ὅ, τι κέν, sed itidem MASC. Ὅςπς κέν, Quicũque, Quisquis: FOEM. Ἥπς κέν, Quæcunque. ITIDEM Ὅςπς δή, pro Quicunque. Thucydides libro 8, pag. 290,

ἐς δ' οὖν τὸν Κασπέον ἦπνι δὴ γνώμῃ ὁ Τισαφέρνης ἀφικνεῖται, Quocunque tandem consilio. Quodcunque tãdem sequutus consiliũ, SIC Ὅςπς τῷ vel POTIVS Ὅςπςοῦ, coniunctim, Quisquis, Quicunque. Genit. Οὐπνος οὗ, Cuiuscunque. Datiuus ᾧ πνῳ, Cuicũque. & ὁπνοῦ ᾧ τῳ, quocunque modo. Accus. Ὁ πνοῦν, vel Οὐπνοῦν, Quemcunque. & sic deinceps. FOEM. Ἥπςοῦν, Quæcunque. vt ἥπςοῦν κνέφας, qualiscunque sepultura. vel Cuiusuis. Accus. Ἡ πνοῦν vel Ἡ πνοῦν, Quamcunque. Et neutro gen. plur. num. Ἅπνοῦν siue Ἁπνοῦν, Quæcunque. ‖ Aliquando ὁςπςοῦν redditur Quiuis, Quilibet, Vnusquisque. vt ἥπςοῦν ἐπιτάξῃς ἀμείνω, quatuis incantatione magis. Et Xenophon Pæd. 8, ἐν τῷ ἔπειτα χρόνῳ καὶ πόνῳ καὶ κατὰ δόξαν ἐνίοτε τοῦ ἥπνι τοῦ ἥπνι ἐπιτιθέναι; Quidnis, vel etiam Quodcunque tandem illud sit. Et ἐπιτοῦ ἥπνι. Quidnis aliud. Quum verò dicitur μὴ ἥπνι τοῦν, reddes, Nihil quicquam, Ne tantillum quidem. Xenophon μὴ ἥπνι τοῦν ἐνεστῶτα, id est prorsus nullius sensus atque mentis. Aristophanes Pluto, ἔξαρνεῖν δὲ μὴ ἥπνι τοῦ, Ne tantillum quidem differre, Nihil prorsus. Παῖς ἥπςοῦν Quinis Quinibet Gazæ libro 4 Gramm. Ἐκ ἥπςοῦν, Siquis, Plato De leg. ITIDEM Ὅςπς πτε Quicũque, vel Quicunque tandem, Quisquis. Lucianus in Herm. καὶ τὸ μὴ πτε ἥπς πτ' ἐκαλεῖτο, quocunque tandem nomine vocata fuit. Sic ὁςπς πτ' ὢν τὸ πρόσθεν ἐπίστευε. Qualiscunque tandem fuerit, hoc est, εἴτε κακὸς ἦν, εἴτε ἀγαθός. Ex Herodoto affertur etiam, ὁςπς πτε ἦν vndecunque is fit. ‖ Aliquãdo pro Quisnam. Isocrates, ἐκεῖνο ἐνθυμεῖσθαι ἡνίκα πτε γνώμῃ ἐχρῶ. SIC Ὅςπς τε ex Aristophane, Quicunque. AT Ὅ, τις πτε pro ὅςπς, signif. Quis vel ὅ, τις τε pro ὅςπς.

SED ET Ὅπα a poetis vsurpatur pro Ὅςπς, Quis, vel Quis. Iliad. γ, ὅπα τ' ὀπάζοιεν ἕκαστον qui peterant. vel Quisquis peterant. Odyss. ι, Ὅπα γ' καὶ χρυσὸς ὑπάρχῃς ἐνθάδε. Aurũ quod in manus meas venerit, Quicquid auri cepero. Sic alibi non semel: vt & Odyss. μ, de irentibus, ἀλλ' ἄγε τοῦτο Αἰθρῆ πᾶς ἥρωσι ὅπα σῶας ἐκάφικα, omnes homines qui ad eas peruenerint. Vbi etiam obserua πᾶς ὅπα pro πᾶς ὅπα τις, vel πᾶς ὅστις, aut πᾶς ὅςπς, de quo infra in Πᾶς. Accus. Ὅπα pro Ὅ, τινα: & plur. Ὅτι ας pro Ὁάτινας Od. θ, Τῶν δ' ἄλλων ὅπα κοσμήσῃ θεὸς ἠὲ θνητὸς ἀνήρ, Δοῦρ' ἀγαθὸν ἐπιβήσεται, Experiatur quæ animus ipsum iusserit. vel Quicunque. Accus. ὅπας, quo vtitur & Apoll. Rhod. Argon. 1, Τοὺς ὅπα πρόσθεν ἀπεμνήσαντο θεοῖς, ὁ δ' ἀφίετο Ναυπλίοις, pro ὅτινας. Neutro autem plur. ὅπα ἄ pro ὅ πινα, Homerus Iliad. χ, Δεῦτε, δύω μοι ὅπα δόσαν ὁ τι ἔοργα πόκαται. Prorsus autem poetica hæc sunt. In hoc ὅπς pleonasmum esse τῶν tradit Eustathius.

(Commodè huic possumus SUBIVNGERE Ὅπου: pro quo Ionicè DICITVR Ὅπω, ET Ὅπῳ, metri causa. RVRSVM Ὅτ' Ionicè pro ὅπου, vt ὅπου χάριν, Cuius rei gratia, οὗ ἕνεκα. Herodo: Ionicè ἔτοῦ δὲ ἕνεκα, Cuius rei gratia. Idem, ὅπ' ἡμέων, Cuius feræ. Idẽ, πατ' ὅτου, à quo. Sic dicitur & ἀπ' ὅπου a quo. Et ἐξ ὅπου, SIVE Ἐξ ὅπου, ex quo, sub. tempore. Aristophanes Nub. Pro quo dicitur etiam Ἐξ ὅπου πρ ab eodem Aristophane & Xenophõte. Item ἕως ὅπου, item μέχρ. ὅπου. Vsque quo, Donec Matth. 5, ἕως ὅπου ἂν ὑπάγῃς, dum es in via. Lucæ cap. 13, ἕως ὅπου πάλιν, donec fodiam. Herodotus, μέχρ. ὅπου πλήθους τῆς ἀγορᾶς, vsque dum refertum est forum. Item ex Demosthene ἐξ ὅπου ἔτι, pro ὅπας. Poetico autem genitiuo ὅπεο vtitur Homerus Odyss. χ, Ὅφρ' ἂν ἐγὼ κτῆ δῶμα πανήμερον ἐστέ με χρή. DAT. Ὅτῳ, Cui. ὥστιν. ET Ὅπῳ Ionicè ὅτῳ μὴ ἀζηοῦμαι εἴκ. Siquis non grauaretur. (quod loquendi genus Atticum est, vt in βουλόμαι videre licet) Pausan. καὶ ὅτῳ πρὶν πᾶσι ὧν Ποσειδῶνος, siquis credere sustinet. Vtitur & Thucydides lib. 6, ὧν καθ' ἕκαστον, ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἐθεράπευον, In quocũque versaretur Cuicũque se applicaret. Et Herod. ὁτίῳ ὅτῳ, quacunque ratione. Num. plurali, casu GENIT. Ὅτων, Quorum, Quorumcũque. Arist. ὅτων εἵν. DAT. Ὅτοις, ET Ὁτέοισι, Ionicè, Quibus, vel Quibuscunque. Iliad. ο. Ἢ μὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑποφέρει ἐγχυαλίζῃ. Et Herodotus παρ' ὁτέοισι, apud quos. Sed & fœm. gen. ἐν ὁτέῃσι, In quibus. Sicut verò suprà docui ὅςπς interdum

annexum habere δή, οὖν, πτέ, ita & huic eadem annecti sciẽdum est. Nam DICITVR Ὁτουδή, Cuiusuis, Cuiuslibet. Sic Ὁτῳδή, Cuiuis. SIC Ὁτουδήποτ' ἕνεκα, Cuiuscunque rei gratia. Et Æschin. ὁτῳδήποτε συμβῇ σε πλὴν ἑτέραν, Cuicunque elocarit alteram, Quisque ille sit cui alteram elocarit. SIC Ὁτουοῦν, vt οὐπνοῦν, Cuiuscunque. Plato libro 1 De rep. καὶ ἵππου καὶ ὁτουοῦν ἔργον, id est alius cuiuscunque. Eodem libro, εἴτε πόλεως τινὸς εἴτε ῥήσεως, εἴτε γραπτέου, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν, siue alii cuicũque. Item ὁτουοῦν, Quodcunque. v. l. ET Ὅτῳ ποτέ, Cuicunque, Interdum. Quónam pacto.

AT VERO Ἄπα existimatur quidẽ dictũ pro ἄπια, est tamẽ potius Atticũ PRO Ἄσα. quod quidã ex ἄ, ET σα Megarensium lingua significante πιά, compositum prodidere. quo ἄσα vtitur Hom. Iliad. ἀφαίζεαι ἄσ' ἐθέλοντα. Quum verò tenui spiritu SCRIBITVR Ἄσα VEL Ἄπα, significat πιά, Aliqua, Quædam. Od. τ, Εἰπέ μοι ὁπόσ' ἄσα τοῦδε χρόνου ἐμάτα ἔσω. vbi tamen superuacuum est. siquidem ὁπόσα ἄσα nihil aliud significat quàm Qualia. Ἄπα verò Demosthenes quoque & aliqui lingua Attica scripsere, vsurpant. Aliàs Ἄπα est etiam vocabulum quo iuniores compellant senes quasi Pater: vt Achilles Il. 1, Φοῖνιξ ἄπα γεραιέ. de quo & infrà in Ἄππα cum Πάππας.

Aduerbia ab ὅς deriuata & per compositionem facta.

In horum aduerbiorum numero poni debent Εἰςόκε & Εἰόκε, de quibus dictum suprà fuit. Item Διό, Διόπ, Διότι, & Καθό. Καθόπ, pro δι' ὅ, δι ὅπ, & κατ' ὅ, ac κατ' ὅ, π. Necnon ex plurali facta, Καθά & Καθαπερ. Iam verò & ex datiuo singulari facta, aut (si mauis) datiui singulares in aduerbia transeuntes, ᾧπ & ᾧπερ.

C. Διό, pro δι' ὅ, Quamobrem, Quocirca, Proinde. ITEM Διό καὶ & Διό δή eadem signif.

Διόπερ itidem pro Quamobrem, Quare, Proinde. Bud. ex Demosthene.

Διόπ, Quamobrem, Qua de causa. vt διόπ ἐκλείπει ἡ σελήνη, quæ causa sit cur luna deficit. pro δι' ὅ π. Sic Xen. Pæd. 8, ἢ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διόπ; cui respondet Gobrias, ἔφη. ‖ Item, Quoniam, Quia, Eo quod, Propterea quód. ‖ Item, Quòd. Demosthenes Pro cor. in epist. Philippi ad Thebanos, πυθάνομαι ὑμῖν τι διόπ πᾶσαι ὑμῖν Ἀθηναῖοι τοσοῦτον φιλοτιμίαι, βουλόμεθ' ὑμῖν συγκαταίνοις ἡγεῖσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένοις, audio quòd Athenienses.

C. Καθό multis modis dicitur: vno quidem, denotans τὸ εἶδος καὶ τὴν οὐσίαν cuiusque rei, vt καθὸ ἀγαθός, αὐτὸ ἀγαθόν: altero. ἐν ᾧ τοσούτῳ πέφυκε γίνεσθαι, vt color: quod indicat οἷς ἡ ὕλη ἑκάστου καὶ τὸ ποιούμενον ἑκάστῳ τοσοῦτον. Significat etiã τὸ αἴτιον: vt τὸ ἐλύθη, vel οὗ ἕνεκα ἐλύθη: itẽ κατὰ τὴν τοῦ λόγου, & ὅ, π τὸ αἴτιον τοῦ συλλογισμοῦ ἢ τοῦ λογισμοῦ. Præterea καθὸ dicitur τὸ κατ' ἔστιν, vt καθὸ ἔστιν, ἢ καθὸ βασίζει. Significant enim hæc θέσιν & πότε, vt Aristoteles tradit Metaphys. 4. Exponitur etiam In quantum, Quatenus, Quomodo: item Quemadmodum, Sicut.

Καθόπ (q. d. Secundum quod. est enim καθόπ pro καθ' ὅ, π, vt paulo antè dixi) Quatenus. Item Quomodo, Qua ratione, Quo pacto. Thucydides libro 8. pag. 283, γνώμῃ ἐσενεγκεῖν ἐς τὸ δῆμον καθόπ ἐρίσας ἡ πόλις οἰκήσεται, quónam modo. Et libro 6, pag. 200, ἐκκλησία αὖθις ἐγένετο καθόπ χρὴ τὴν τοῦ πολέμου τοῖς ναυσὶ πάσαις γίγνεσθαι. Sic & libro 4, pagina 133, & libro 5. pag. 190, vbi καθόπ & ὡς pro eodem ponit. ‖ Καθόπ, Quomodo, hoc est Sicut, Quemadmodum, vt χρὴ τοῦτο παντὸς τοσούτου ἀποτεῖσαι, καθόπ καὶ Ἱππικράτης παραινεῖ. ‖ Καθόπ χρεών, Quoniã est euasurus. ex Thucydide. ‖ Καθόπ τοῦ ὠοῦ ἐκοίλαινε, qua parte. sed malim καθ' ὅπ. ‖ Καθόπ τίθησθε, Quantum vobis cordi fuerit. ex Thucydide.

Καθά, Quemadmodum, Sicut. vt καθὰ τοσείρηται, Eustath. Quemadmodum dictũ fuit. Interdum verò Καθά pro Qua parte, vt à Budæo exponitur in isto Galeni loco, de cancro loquentis, πάσης μὲν οὖν χειρουργίας ἀκοπιούσης ὅλιγον τοῦ φύσει ὁ σκοπὸς ὄφειν, ἐν κύκλῳ πάντα τὸν ὄγκον τεμνόμενος, καθὰ τὴν κατὰ φύσιν ἕλκουσι πλησιάζει. Sed pro Quẽadmodũ, multo melioris notæ EST Καθάπερ.

quod aliquando aptius redditur Veluti, Tanquam, seu Quasi. vt in hoc Aristot. Probl. loco, ἐπὶ συγκαπεῖας ἀήρ τῶν ἐνεχθέντα κάτω ἀναφερόμενος καὶ ὠθῶν ἄνω τὴν θάλασσαν, καθάπερ πεμφολυγοῦ αὐτῷ. Pro Quemadmodum autẽ seu Sicut, inuenitur ET IAM Καθαπερ δή, ITEM Καθαπερεί. & quidem cum apud alios tum apud Platonem in Epist. SED ET Καθαπραγεῖ ex Aristot. affertur. Iam verò & SIMPLEX Ἅπερ Atticè pro καθάπερ ab Aristophane dici existimatur per ἔλλειψιν præpositionis κατά: in Ranis, Ἅπερ μιμεῖται, τοῦτο τὸν ἄπερ ἐκείνοις ἐν τῇ τραγῳδίᾳ σὺν ἑθέλεις πύεται.

Quod verò ad aduerbia ὥπ & ὥπερ attinet, significantia Quemadmodum, Sicut, de ὥπ quidem dixi suprà in Ὅπ, ex Eustathii pag. 117: de ὥπερ verò ex eodem (& quidem in illo ipso loco) trado, poeticum itidem esse aduerbium, κατὰ τοὺς ποιητικούς.

De aduerbiis ab Ὅς deriuatis, citra cõpositionem: ac primùm de Ὅθεν. Πόθεν & Τόθεν.

Ὅθεν, Vnde: ab ὅς, vt οἴκοθεν ab οἶκος. Iliad. β, Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων ῥοῦς. Idem Od. λ, Ψεῦδεά τ' ἀρτυνόντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο. Thuc. ὁθεν ἀτέλειαν μισθοφόραν ὑπάρχειν, vnde perpetuum suppetere stipendium. Demosth. πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς γέγονεν. Aristot. ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται ὅθεν εἴη τὸ πρᾶγμα κινεῖν πρῶτον. ‖ Accipitur etiam pro Quamobrem, Quocirca, Quare, sicut & Vnde apud Latinos hoc significat. Porro sicut ὅςπς & ὅςπερ annexum habent δή, οὖν & περ, sic etiam ὅθεν. nam DICITVR ὅθεν δή pro Vndecunque, Vndelibet. vt Sapient. 15, ὅθεν δὴ, καὶ ἐκ κακοῦ, πείζεν δεῖ, oportet vndecunque, etiã ex malo, acquirere. Aut disiunctim Ὅθεν δή simpliciter Ex quo: nec non Itaque. Et Ὅθεν δήποθε, Vndecunque. Sic ET Ὅθενοῦν, Vndecunque. Sed apud Hermog. De statibus, εἴτε ἀπὸ τοῦ σπαζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὁθενοῦν, exponitur Aliunde alicunde. NECNON Ὅθενπερ itidem pro Vndecunque. ET Δήποθεν in v. l. itidem Vndecunque.

Interrogatiuè autẽ DICITVR Πόθεν, Vnde, Vndenã. Plato initio Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; Quid tu? vnde tandem appares o Socrates? vt Priscianus vertisse Ciceronem testatur. Et ante Platonem Homerus Od. ο, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; AT Ποθέν, translato accentu in vltimam, Alicunde. Chrysost. De sacerd. οὐδὲ ἄλλοθεν πόθεν, nec aliunde alicunde. Aristot. Eth. 10, c. 4, εἰ τὸ ὅθεν ἡ φορὰ κίνησις πόθεν τοῦ, καὶ τούτης ἡ φορά; κατ' εἶδος. motus alicunde aliquò. At Πόθεν τοῦ Suidas ex Aristot. tradit ὅθεν πάσης μεταβολῆς accipiendum. Vide τοῦ. ‖ Πόθεν exponitur etiam Qui, Quomodo.

TERT. Τόθεν, Inde, ex loco illo quod alioqui deriuatũ putatur ab articulo præpositiuo. Sed apud Apoll. lib. 2, Argon. Ἐκ δὲ τόθεν, schol. exponit μετὰ ταῦτα δέ. vbi præpositio ἐκ superuacanea est.

De Ὅθι, Πόθι & Τόθι.

Ὅθι, Vbi: infinité. Od. ξ, Δουλίχιόν δ' ἐλθεῖν, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Eodem libro non procul ab initio, Βῆ δ' ἴμεν εἰς συβοτά, ὅθι τ' ἔσχατα χείρατα, vbi conclusus erat porcorum grex. Et sub finem libri, Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγρόν, ὅθι περ σύες ἔσκον.

Interrogatiuum EST Πόθι, Vbi, Vbinam. Od. ξ, πόθι τοι πόλις; Vbi tibi ciuitas est? id est Cuias es? Suprà dicit, πόθεν εἶς ἀνδρῶν. Ex Apollonio affertur etiam ὡς πόθι, pro Vbinam. At ex Epigr. πόθι νέωμαι, quo tendo? Sicut verò πόθεν dicitur, ita ETIAM Ποθί, id est Alicubi, vel Aliquando. Od. ξ, Εἰπέ μοι αἴ κε ποθὶ γνώω, Sicubi fortè agnoscam. vel εἰ ποτε Et Il. α, ἀλλ' ἐπεσσόμενθ', αἴ κε ποθὶ Ζεὺς δῶσι πόλιν. Sicubi fortè Iupiter vrbem nobis tradat, vel Siquando nobis tradiderit. Soph. εἰ ποθί. ET Οὐποθί, Nusquam, Nullibi.

At Τόθι, Ibi, Illo in loco. Od. ο, Τόθι γάρ οἱ ἀύσμον ἤεν Ναϊάδων. ‖ Apud Apoll. Rhod. videtur significare Tunc, vt annotant v. l.

De Οἷ & Ποῖ.

Οἷ, Quò, indefinité. Thuc. οἷ κατοικήσουσι. quò applicabunt. Plato. De leg. οἷ βλέπειν, quò respicere. Demosth. οἷ ἀστεργίας τοσοῦτον ἐλήλυθε, quò lasciuiæ. vt οἷ γῆς, quò terrarum. Vt οἷ κακῶν με ἤγαγες, in quæ pericula me induxisti. ‖ Item, Vbi: vt in Psalm. οἷ οὐκ ἰῶ φόβος. VNDE Οἵπερ

ititidem Quò. Aristoph. At ὅστις, Qui.

Interrogatiuum EST Πῇ, Quò, Quónam Æschin. πῇ καταφύγῃς; quò confugiam. Sic Aristophanes Pluto, Ποῖ πᾶς φύγῃς; Sophocles, καὶ βλέπων πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς ἡρῴας; quò spectans & dicis? Et cum genitiuo πῇ γῆς, Aristophanes, Quò terrarum? Dicimus & πῇ δὴ καὶ πόθεν, quū rogamus quò quis tēdat & vnde veniat. Plato in principio sui Phædri, (sicut & in Protagoræ initio suprà in Πόθεν) ὦ φίλε Φαῖδρε, πῇ δὴ καὶ πόθεν; o amice Phædre, quò tandem & vnde is? Sic Horatius libro 1 Serm. Satyra 4, Vnde & quò Catius? ‖Item Vbi. Aristophanes Pluto, Βούλει ἡμῖν χρῆσθαι πρὸς με πῇ; Vis mecum tandem ludere? πῇ παίζει; Vbi? Resp. Ἀνοῦ, ibi. Et πῇ κῶλον; vbi terrarum. ‖Item Quousque, μέχρι πόσου, id est Quandiu. Sophocles, πῇ μένῃς, id est ἐς πόσον χρόνον; AT Πᾶ, sine accentu κοινῶς est pro Aliquo. Aristophanes Pluto, — εἰ τὴν θεὸν Ἕρμωνα δεῖ λατίνῳ πᾶ μόλοντι πρὸς ἐμὲ, si quò nos propinamus. Exponitur etiam Alicubi. ‖Item Quodam modo, ex Platone De leg. Interdum vacare annotat schol. Aristoph.

De οὗ & οὗ.

Οὗ, Vbi. Aristophanes Nubibus, οὗ τοῖσδε δίφροις ἐνῆν, vbi cultus arcanorum sacrorum. Thucydides, οὗ γῆς εἶη, vbi terrarum esset. Quum verò & annectitur μὲν & δὲ, reddes Alicubi, Alibi, Est vbi. vt Aristot. Oecon. 2. διεσπεῖρε δὲ ὧν τὴν ἀλλοτρίαν γῆν μὲν, οὗ μὴ χρῆσιν, οὗ δὲ ὀρύττειν, οὗ δὲ φυτεύειν, οὗ δὲ σπείρειν ἐδύνατο γῆν. ‖Significat interdum motum ad locum, vt οἷ. Euripides οὗ γῆς ἐκέδυ, In quam terræ partem penetrauit, In quas latebras se abdidit. Lucian. Tox. οὗ κατῴκει, quo maiorū. COMP. Οὗπερ, itidem Vbi. Aristophanes Pluto, Τὰ πλοῦτον οὗπερ ὤφειλον ἐνθάδ' ἐνόμιζον. Πόθεν ἐκεῖνα; Aliud exēplum ex Sophocle habes paulo post in Πῇ. vbi & pro Quò accipitur, sicut πῇ pro Quò interrogatiuè.

Interrogatiuum EST Πόῃ, Vbi? Vbinam? Quod sicut & οὗ, ferè cum genitiuo construitur, vt πόῃ γῆς apud Homerū. Sophocles, πόῃ μοι γῆς κεῖμαι; Lanni quoque dicūt Vbi terrarū, Vbi gentium, Vbi locorū. Idem dixit etiam πόθι πόρῃ; ἔσται; Quo in statu est? Quo loco res sunt? Necnon πόθεν χρῆς; Vbinam? Vbinam terrarū? ITEM Ποῖ σε, apud Aristophanem, pro Πόθεν σοι, vbi est? ‖Significat interdum motum ad locum, sicut & οὗ. vt in hoc Sophoclis versu, vbi & in præcedenti significatione capitur, Ποῖ βαίνεις, ἢ ποῖ σε σὸν κῦρος ἄγει; ‖Μέχρι πόῃ, Quousque, Quando, Greg. AT Πεν enclicitum significat alicubi, Vtpiam. Et μέχρι πυ, Aliquousque, vel Al quandiu. Sæpe est διαπαντὸς, sine παρεκβάσει, accipiturque pro ἅπαξ, vt docet Eustathius multis in locis, inter quos hic Iliad. β. Οὔπω πω δείδιε κλαγγῆς φλογὸς ἀθρήσασα. Hoc idem πω vsurpatum διαπαντὸς sententiæ alicui si addatur, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὑποθέσεως ἀδύνατον nam ὑποθετικῶς nō sinit πῶς ὑποθέσεως esse id quod est. Eius vsus exēplum affert Eustathius ex Iliad. ο. Οὐ μὲν γὰρ πω δοκεῖ οἱ ὑποείκειν ἀτέλεστος Πάντων ὅσα περ χάριν ἐστὶν ἐπιστάμενος καὶ ἐπιστὴ. vt sit Nihil ferè est. Posset tamen & in propria significatione accipi pro Nihil vspiam & miserius homine. Lucian. verò hoc πω διαπαντὸς cum alia particula διαπαντὸς copulauit, dicens καὶ πω τέχνας, simpliciter pro Fortasse. Significat etiam Circiter, sicut Ferè in præcedente loco Homeri: vt δέκα πω, circiter decem. Exponitur quoque Partim. Alicubi verò vacat. Sed notandum hoc πω enclicum alicubi ὀξυνόμενον, nimirum ἐν συνεγκλίσει, vt Iliad. α, θεὸς πού σοι πῇ τόδ' ἔδωκεν, (deus fortasse id tibi dedit) teste Eustathio INDE Δήπου (VEL Δή που disiunctim) Vtique, Nimirum, Certé. vt πολὺ δήπου σεμνότερον. vel Atqui multo pulchrius. Et οὐδεὶς δήπου. Demosth. Et δήπουγε, Vtique, idem. Aliquando est ὑποπτικὸν, significans Nunquid. ET Οὐ δήπου, (nisi malis SCRIBERE Οὐ δήπου, Non vtique, Neutiquam. Plato lib. 1, De rep. οὐ δήπου ἄλλου τινὸς μέλει τῇ πειθοῖ, arti pastorali nihil vtique aliud curæ est. In interrogatione verò reddes Nunquid, Annō. Pro Nunquid Xenophon, οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ θεὸς οἴου τὰ χρησιμώτερον νομίζοιμι χρήματα ἢ ἀδελφόν; Pro Annon. Aristoph. Ran. οὐ δήπου μ' ἀφελέσθαι δίγαιεῖ Ἀιδωνεὺς αὐτός; vbi ἡ ὑπόπτως denotat συγκατάθεσιν. id est ὄντως. ITIDEM Οὔπω, Neutiquam, Nequaquam. Nisi quis alicubi malit Non quidem. Plat. l. 5, De rep. ὁ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τι καὶ σφαλερὸν εὐπαγέλωτα φέρει, hoc facietī mihi periculum est nō quidē ne rideat. Item Num forte, An forte, vt Bud. interpretatur apud eundem Thæet. οὐπω ἐγὼ ὑπὸ φιλοσοφίας ἀγρευμαίνομαι, ὡς δυσμενῶς ἡμᾶς πάνυ δέδιε λέγεσθαι, ET Δήπου, Vtique, Nimirum, Certé. vt in gnomis Philemonis, δίκαιος εἶ δήπου τυχεῖν. Vtitur & Demosthenes aliquē Attici.

Ionice verò DICITVR Κεὸ pro πόῃ, Vbi. ET Κῇ δήπα, Vbinam, pro πόθεν δήπα.

De ᾧ πῇ & πῇ.

ὯΙ, Quatenus, Quomodo, Quemadmodū: ἀκριβῶς. ‖Itē Quamobrem, Quare, Quapropter, Quocirca. Quum verò ei præpositio aut nomen aliquod adiungitur dativi casus, pronomen est ab ὅς. ITIDEM Ὥπερ ET Ὥστε accipi pro καθὰ, seu ὡς, καθὰ, suprà docui. AT Ὥστε, ad præpositiuum pertinet articulum, nimirum ἐν unde & inter deriuata ab eo suprà reposui.

Interrogatiuum EST Πῶ, Quatenus, Quomodo? Doricè autem accipitur pro πῶ & πῶς, id est Vbi, Vnde, teste Hesychio. Sic Ammon. quoque in Πῇ annotat πῶ lingua Dorica significare κοινῶς δὲ πῶς, motum ex loco. Interdum verò enclitice SCRIBITVR Πω & significat Aliquatenus, Quodammodo. Doricè autem Alicunde, si quando significationes πῇ πῶ interrogatiuo datas. Quod si enclitcum aliud præcedat, acuitur, sequentis n. mirum accentū sibi assumens. Diuersis porro modis hoc πω vsurpatur: interdum pro Quispiam. vt Iliad. γ. post verba iurisiurandi quo se Græci Troianique pariter obstrinxerant, Ὡς ἔσται, εἰ δέ κε πῇ τις ἐπικρήνῃσι Κρονίων, sed haud quaquam. Et Il. λ. Οὐδ' ἄρα πω τόγε κῦδος ἐδώσατο δῖα θάλασσα, & nequaquam retulisset pedem. Sic Od. π, Οὐ γὰρ πω πάντῃ γε φανήσομαι ἀμφὶ τὸ δῶμα. id enim quaquam omnibus apparet. Et Iliad. χ, Apollo ad Achillem se persequentem, οὐδέ τοι πω με Ἐγώ γε φόβῳ ἐνέω, vt sit sensus, Et haud quaquā agnoscis me deū esse. (Nisi malis, Nec dum agnoscis, de qua significatione aliquanto post) Sic Plato De leg. οὐδὲν πω ἄλλο, Haud quaquam vllum aliud animal, pro Nullum aliud animal. Interdum redditur per Adhuc. Dum. Iliad. ι. τοῖ ἄρα πω Ἕκτορ Πατροκλοῖ πόνος ἦεν, nondum verò sciebat Patroclum mortuum. Et ex Aristoph. Nub. οὐδέ πω Νιφετὸς, Nihil adhuc. Idē Aristoph. in Pluto, Οὐκέτι τοῦ τὰ θεραπευτ' ὀλίγον, nōdū res eo loco sunt. Indem ex Thucydide, οὐδείς πω, Nullus dum, Nullus adhuc. Interdum πολλοῖς, vt Iliad. δ. Ἀργεῖοι, μή πω τ' ἀπιέμεν ἔριδος ἀλκῆς. Sic Eustathius. Potest tamen ibi μή πω exponi etiam Haudquaquam, Nequaquam, vt πω non sit ἀρνητικὸν & ἀποφατικὸν πάνυ. Cæterum huic πω annectuntur quædam particulæ, vt μαλα & παπ. Nam DICITVR Πωμαλα pro Haudquaquam Nequaquam, Nullo modo, οὐδαμῶς, quo Aristophanes in Pluto vtitur. vbi Pluto dicenti, Ὦ πῶ ἀπαλλαχθῶμεν ἀπ' ἐμοῦ, respondet Chremylus πωμαλα. Nequaquam, Minimé. Sed & Demosthenes alicubi seipsum interrogans, subiicit πωμαλα, Minimè, Nullatenus. Bud. ET Παπῶ, Vnquam, vel Aliquando. Plato libro 1 De leg. πόλεμον τε δὴ τὸν ἀφ' ἁπάντων μάλιστα καὶ πάντων ἀνθρώπων. Et ex Aristophane, τὰ πῶ οὐδαμοῦ, Nusquam. VNDE Μηδεπῶ ET Οὐδεπῶ, Nunquam. quod soli præterito iungi Thomas magister & Gaza tradunt: οὐδὲ πῶ verò tribus temporibus. Vnde & pro Nū quam antea, citatur ex Demosthene οὐδεπῶ. Interdum verò πω aliis particulis adiungitur. VT Μηδέπω ET Οὐδέπω dicitur pro Ne. dum, Nondum. Budæus verò οὐδέπω καὶ πάλαι, pro Ne hactenus quidem. SIC Οὔπω πω apud Xenophontem, Necdum: τὸν οὔπω πω ὁπλίτην θεραπεύσαι ἄξιον. SED ET Οὐδέπω ET Οὐδέπω afferuntur pro Necdum, Nondum, vt οὐδέπω. quorum illud pro Nondum Apoll Rhodio. At verò Οὐδέπω, vel potius οὐδέ πω, pro Necdū, vllum, Iliad. α, Ἐθέλον δ' οὐδέ πω εἶπας ἔπος, necdum vllum verbum bonum dixisti. Nonnulli accipiunt simpliciter pro οὐδὲ, Neque, Iliad. α, Οὐδέ πω ἴδ' μῦ ξωστῆρα κείμενα.

κείμενα πολλά. sed rectius exponemus Nondum, Necdum. (AT Οὐδέ πω Hesychius exponit μηδαμῶς. Nequaquam, Nullo modo) ITIDEM Οὐδέν πω, Nihildum. pro quo potius οὐδέν πω. PRAETEREA Μήπω ET Οὔπω eiusdem significationis cum μηδέπω, & οὐδέπω, id est Nondum, Necdum. Aristophanes μήπω γε etiam dixit pro μήπω: vt Μή πω γε μηπω', ἀλλ' ὀπτὰ μαινάνται, nondum, sed expectent. Posteriori autem vtitur Euripides, Οὔπω χρόνον πολλοῖσι εἰς ἐδέρκετο, Nondum diu est ex quo videbat. ‖Accipitur etiam pro Nunquam. vt Iliad. γ, Οὔπω τλήσεμ' ὀνόματα λαμβάνοντ' ἀρχῆθεν. Sic ex Thucydide οὔπω ὡς πρότερον, nunquam alias. ‖Ex Aristophanis Pluto, οὔπω δ' αὐτὸν ἁπλῶς simpliciter pro Non potes. AT VERO Οὔπω πω quidam interp. Ἀπῆ, (de qua interpr. dicam in Οὔπω πω) apud Plat. lib. 2. De rep. οὐπω εἶει ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου; an putas satis dictum esse? ‖Alias & ipsum pro Nondum vsurpatur à Sophocle, θαυμάζειν δ' αὐτὸν οὔπω θέλω.

Tertium, respondens superioribus duobus ὦ & πω, EST Τῷ. Significat autem πῷ, Eo quòd, Propterea quòd, de qua significatione & suprà in articulo πῷ, col. 1152, litera G. ‖Item Quamobrem, Quare, Quapropter. διόπερ. vel potius Eamobrem, Eapropter. vt Od. ξ, Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ὑπ' ἠπείροιο χεαιμι. (Alii minus rectè exponunt Sic) Verùm interrogatiuè quoq; ponitur pro Quare? Qua ratione? Vnde? vt Aristophanes, τῷ πόθῳ πεκμαρμένος; vnde hoc coniectas? (vbi & articuli vicem gerere potest) Idem, φέρε πυθοῦ τῷ χρῆ πιστεύειν; vnde istud credendum est? Lucianus, τῷ ποτὲ χρὴ πιστεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς; vnde fides adhibenda superioribus est? ‖Τῷ μὲν τῷ δὲ, Vno quidem in loco, in altero autem. Hic quidem, illic vero. de quo suprà in articulo præpos. πῷ, columna 115: ex Hesiodo. Porro huic πῷ annectuntur δὲ & κε & π. Nam DICITVR Τῷδε, Sic, vt & ipsum πῷ pro Sic accipere quosdam, paulo antè annotaui.

ET Τῷ κε, Hoc modo: apud Homerum. pro quo rectius πῶκε, diuisim: exponiturque οὕτως, οὕτω. AT Τῷπ Eamobrem, Eapropter: seu Itaque, Proinde, vt & ὦ. Philo De mundo, τῷπ καὶ τὸ πῶμα αἰνιγματῶδες ὡς οὐρανὸν παῖδες ἀνέπτυσε.

De Η. Πῇ & Τῇ.

Η, Qua ratione, Quo pacto. Budæus pagina 863 ex Platone. seu Quomodo, Quatenus. Plato, ἀνεβλεψε δὲ ἡμῖν φαίνεται τοῦτο λέγειν, quomodo videatur hæc dicere. Idē libro 2 De rep. ἢ σοι δοκεῖ δικαίων, differens sicut tibi visum fuerit. Sic Thucydides, ἢ βούλονται, Vt volunt, Pro suo arbitratu. Αt ἔστιν ἢ, Est quomodo id est Quodammodo. ‖Item Qua, aut etiam Qua via. Qua parte. Hesiodus Ergois, Τῇ δ' εἰς ἢ σ' αὖ ἐγὼ πάλιν ἄμμι, hac is qua te duco. (Alii tamen ibi maluerunt interpretari Quò, sicut & ex Thucydide affertur ἢ πεῖραν, Quò cadet) Et Ταύτῃ ἢ, Ea qua, Eatenus quatenus, Bud. pagina 963. ‖Alias pro Quo accipitur & in alio sensu, vt quū comparatiuis iungitur. ἢ ἐλάττων, Quo minus, seu Quāto minus. ἢ μᾶλλον, Quo & magis. Quo & id eatenus & ἢ δὴ μᾶλλον, Quo etiam magis Bud. Et ἢ καὶ ἡμεῖς πῶς ἀφασύμεθα αὖ, Quo minus fiet vt id mutemur. Et Plutarchus Themist. ἢ ῥᾷον συνέπεισε, Quo factum est vt facilius persuaserit. Itē Ταύτῃ ἢ, Eo quo. Sic pro his Ciceronis De senect, Quò vitæ restat minus, eo plus viatici quærere. Gaza Græcè, Ταύτῃ πλέον ζητεῖν ἐφόδια ἢ ἐλάσσων ὁδὸς καταλείπεται. ‖Quum verò superlatiuis iungitur, redditur Quam. vt ἢ μάλιστα δύναται, quam maxime possumus. Sic Herodotus, ἢ δύναται ἄριστα, quam optime possit. At Thucydides, ἢ αὐτὸς ἡγεῖτο βέλτιστα, quod optimum esse censerent, pro ὡς αὐτ. Sic Plutarchus Solone, ἢ μᾶλλον ἄριστον ἦν, vt factu optimum erat. ‖Rursum ἢ significat In quo, Quo respectu, vel Quatenus. Budæus pagina 963, ex Aristotele. ‖Η, Quo in loco. Vbi. vt Iliad. υ, Λίπτυχ' ὑπὸ πρόσθεν, ἢ λεπτότατος δέρος ἦεν. Sic Plato libro 2 De rep. ἡγεῖσθαι χάσμα κατ' πὴν πόπον ἢ ἔνεμε, vbi pascebat. ‖Item Ex quo, Vnde, Quapropter. Aristoteles, ἢ καὶ δῆλον, Vnde & manifestum est, Quapropter planum sit, Bud. pagina 963. ‖Exponitur etiam Si quidem. vt ἢ θέμις ἐστὶ, Si quidem fas est. Η, annexum habet interdum πῶς, interdum χ. Nam DICITVR Ἠπῶς, Quomodo, Prout: eadem significatione cum ἢ. Aristophanes Acharn. Ἀλλ' ἢπῶς αὐτὸς πλὴν δίκλιν διωρύσω, Θεὸς δεῦρο πού πτέλλων. ‖Item Qua parte, Qua re, Quo. Plato De rep. ἢπῶς ἰχνεύομεν, quo genere antecellimus. ‖Item Vbi. Porro pro ἢπῶς, DORICE ὅπερ vsurpatur. Aristoph. Acharn. Παρ' ἁμὲ πολυπάμπας ὅπερ πεῖ θεοί, id est ὥσπερ, Quemadmodum, Sicut. ITEM Ἠχῇ Qua parte, Quo loco, Vbi, sicut ipsum ἢ vsurpari suprà docui. Extat apud Homerum tum alibi tum Iliad. γ, ἠχῇ ἑκάστῳ ἴστασο. Dionysius verò De situ orbis dixit ETIAM Ἠχῇ περ, icidem pro Vbi, Quo in loco.

Interrogatiuum EST Πῇ; (quod Eustathius ait ὑπὸ πεζικῶν scribi σὺν τῷ ῖ) Quomodo? Qua ratione? Quo pacto? Qua? (imitando illum qui dixit, Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem, pro Quomodo, ἢπερ) Plato libro 2 de republ. κόμιδε γε φαίης). πῇ δή; cui respondetur, ἢ. Quo pacto? Qua ratione? Alia exempla vide apud Budæum pagina 964. Vbi etiam vnum est in quo καὶ κῇ πάνυ λόγον cum πῇ copulatur. ‖Item Qua, nec non Quo, vt πῇ. Pytha. Πῇ πατεῖλω; πῇ ἔλθω; πῇ μοι δίον οὐκ ἔστι κάθοδος; Odyss. ο. Πῇ δ' ἴω; quò me conferam? Idem Euripides Hecuba, Πᾷ βῶ; πᾷ τρέψω; (DORICE Πᾷ vsurpans pro Πῇ) Vbi posterius πᾷ accipi etiam queat pro ποῦ, Vbi: sicut in simili loco Sophoclis citato in ποῦ, prius ποῦ accipitur pro Quò, posterius pro Vbi. Πῇ cum μὲν & δὲ, partim, vt Bud. interpr. apud Theophr. Hist. plant. libro 8, Ταύτῃ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τῆς ὁμοίας ἔχει. quod etiā πῇ μὲν & πῇ δὲ dicitur. Vbi non amplius interrogatiuum est: sicut etiam quum accipitur pro Aliquatenus, Aliqua ex parte. vt apud Aristotelem, ὡς μὲν τὸ τῶν καὶ ἁπλῶς ὁ ὡς ἀναλογισμὸς οὗτος. Accipitur etiā pro Aliquomodo, seu Quodammodo. Item pro Alicubi, Aliquibus in locis. Aristoteles De mundo, πῇ μὲν κατ' ἀστεισμοὺς τινας αὐχεῖν ἀνεῦμα δόξας, πῇ δὲ πάλιν πάλιν ἀπαιτοῦσιν. Sed alicubi scriptum ἐγκλιτικῶς sine accentu reperitur, (atque ita scribendum censerem in nonnullis ex locis præcedentibus) vt εἰπεῖν, αἴ πῃ δυνώμεθα πλεῖστον, Si quo fortè modo queamus, vel Si qua ratione. Plato in Polit. ἀλλ' οὐμὲν ἐνίοτε ἰδοῦ, εἴπον, Ταύτῃ πῃ φανήσεται τοῖς διαφέρουσι ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς. id est οὕτω πως, tali quodam modo. Ἀλλά πῃ ἴσα, Aristoteles Ethic. 7, cap. 8, vbi quidā interpretantur Aliqua ex parte. Alii, Aliqua ratione. ‖Item pro Alicubi. vt εἴ πῃ, Sicubi. Thucyd. Sic Plato lib. 1. De rep. ἐὰν δρᾷ τῇ σφαλῇ, sicubi lapsus sit. Et epist. 7, ἐὰν μὴ τῇ Ταύτῃ κινδυνεύῃ, hic alicubi esse videtur. Aliquando παρέλκειν tradit schol. Aristoph. ‖Accipitur etiam pro Aliquó. vt πῃ ἄλλῃ. Apollon. Rhod. Aliquò alió. AT Δήπῃ ex Platone De leg. pro Vtique, Igitur. INDE Οὐδέπῃ, Nullo modo, Nullatenus, Haudquaquam. Hom. Addi huic possunt πῶς & πῶ. quorum illud NIMIRVM Πῇ significat motum ad locum, lingua Dorica, teste Ammonio: sicut πῶ & πῇ itidem motum ad locum denotāt, id est Quò? vt πῶς πορεύει; Et Sophron, Πῇ ἐς μυχὸν κατὰ δυ: pro ἐς, πὰ μυχόν, vt ipse Ammon. exponit. Hoc verò, VIDELICET Πῇ, habet πῶ ἐν ἑαυτῷ σημασίαν, id est Vbi. Sophron apud Ammon. πῇ γὰ σφαλτὸς πέδις, ἐλάτη ποτὶ πόδι, id est ποῦ. Itidem & πῇ significare etiam Vbi dictum est.

Tertium respondens præcedentibus duobus, ἢ & πῇ, EST Τῇ. Eo modo, Ea ratione, Eatenus. seu Hoc modo, Hac ratione. Item Ea parte, Eo loco, Ibi. vt Iliad. ξ. Τῇ ῥα δύω Τελαμῶνε τεῷ ἐνὶ θῆκε πεπάσθω. Ibi, vel etiam Vbi. nam Eustathius τῇ ῥα eo loco exponit ἐνθα δή. Item hac. vt τῇ ᾗ τῇ, Hac & illac, Ab vtraq; parte. (pro quibus & ἔνθεν καὶ ἔνθεν) Hesiod. Asp. de pontu loquens, πολλοὶ δέ γε ἄμμεσσι αὐτῷ Τῇ καὶ τῇ ἐλαφίεν ἐδύνεον ἰχθυάοντες, Hac illac. (nisi malis Huc illuc, vt nōnulli interpretantur apud eundem in Erg. Τῇ σ' εἰς ἢ σ' αὖ ἄγῳ, eò vadis quò te duco. alii autem sic, Ea vadis qua te duco, quarum expositionum vtraque ferri potest) Suprà quoque in articulo præposit. fœm. gen. huius aduerbii facta mentio fuit.

De Ὅπ, Πόπ & Τόπ.

Ὅπ, Quando, Quum. Il.β, Ἡμαρ τοῦ ὅτε πυκνὸν ἐπ' ἰκριόφιν ἔβαινον, quum citas naues conscendebant. Æschin. ὅπ λῷ, quando ipse erat. Et cum cõunctiuo, Od.ξ, Αἰεὶ δ' εὐδιόων ὅτ' ὄπι κραίῃσιν ἀΐσσῃς Οἰνέι. ‖ Ἔστ' ὅπ, Est quãdo, i. Quandoque, Aliquãdo. Plutarch. Pericle ὡ ὅπ κεχειρῶν. quandoque etiam subigebat. Sophoc. Aiace, pag. 4, — καδέκει ὡφ' ἕδρᾳ ὅπ Διόπτις ἀπρεοὰς αὐτοχεὶς κτίνειν ἔχοι, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλοτ', aliquãdo A[illegible]das ambos. ‖ Ὁπ μή, Quãdo nõ, Si non. Nisi. Il.ι, Οὐ πω πάντεσσι θεοὶ, ὅπι μὴ Διὶ πατρὶ. Od.π, Οὐ γὰρ πᾶς ἀνὴρ ἐπὶ δίφρῳ κῦρε τετάνυται, ὅπι μὴ θεὸς ὦ. αὐτὸ τε τίω, ὅπι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπιλεύσῃ. id est εἰμὴ. Itidem Plutarchus in Lycurgo, ὅπι μὴ κρατεῖν ὠνεῖτο πόλεις, χρῆσθαι πάντα χρόνον ἐπὶ χρεμάζων, nisi quum militiæ vacaret, chori semper agebantur. ‖ Ὅπ ἁῶ, Quãdoquidem. SIN Ὅπ ἁῶ scribatur, significabit Quãdocunq;. ‖ Ὅπ ἁῶ & Ὅπ τε apud Homerum simpliciter pro ὅπ, Quando, Quum: vt ὅς ἁῶ & ὅς τε pro ὅς. ‖ Ὅπ accipitur etiã pro Aliquando, Interdũ, Quãdoque. qua significatione scribitur ETIAM Ὅπ oxytonos. ac certe magis recepta est vulgò hæc scriptura, & in plerisq; etiã exemplis reperitur. præsertim vbi habetur ὅπ ἁῶ & ὅπ δέ. sed vtriusque scripturæ meminit Eustathius, dicens in antiquis etiam exemplaribus ὅπ scriptum reperiri πανξυπνίως quum πότε significat. vt Iliad.ο, Ὁ δ' ὅπ ἁῶ θοὲ ἕασκον ὅπ τε ἀῶσι πόεσσι: & versu abinde tertio, Ἄλλοτε δ' αὖθις ἔασκον ὅπ τε κλαγγῇ ἀλόωσι. vbi ὅπ ἁῶ & ἄλλοτε δέ pro Aliquando quidem, Aliquando verò: Nunc quidem, Nunc veró. Sic Il.ο, Ὦ, Ἕκτορ ὅπ ἁῶ μετὰ πᾶσι φανεῖσι, Ἄλλοτε δ' ἐν πρώτοισι κελεύεαι. Solum autem ponitur Iliad.ρ, in redditione periodi, subaudito tamẽ in ἔρῃς: de Ioue, Ὅς τε καὶ ἄλκιμος αἰὲν ἄρα φθείῃ, καὶ ἀτειλέα νίκῃ Ρύσῃ, ὅτε δ' αὖτε ἐπὶ πρώτῳ μαχέσασθαι, interdum ad pugnam incitat. Vtraque scriptura habetur in manuscripto exemplari Iliadis quod apud me est, nimirum τε in loco postremo: ὅπ vero in primo: at in eo quem citaui ex Iliad. λ, pro ὅπ habet πτ. Sed ambiguitatis vitandæ causa malim ὅπ accentu in vltima. Vtitur & Aristotele: vt ὅπ ἁῶ πῶ, ὅπ δ' ἐκεῖνος, Aliquãdo quidem hoc, aliquãdo verò illud, Nunc quidẽ hoc, nunc verò illud. Ὅπ SIVE Ὅ, τι, Quoniam. Il.ω, Ὅ τοῦ πόθι δὴ τόν γε θεοὶ ἐν νηῒ ἄγεσθαι, Καὶ γὰρ ἂν ἀλλ' ἀφελέοιμι, ὅπ κε κατεῖ πρὸς ἐόντα. id est ἐπειδὴ τοῦ κοπὶν ἔχει: vt ὅπ non sit ἐπίρρημα χρόνου, sed δυνάμει λόγου: ὅπ μὴ ὁ, αἰὴ τῶ διόπ, τὸ δὲ ἐρῶ, ἔξῆς, πρὸς ἀπόκρισιν. Hæc Eustathius pag. 1045, quæ ad verbum habentur etiam in margine mei manuscripti Homeri: vbi & sic exponitur, ὁπόταν τοῦ κρατεῖν πρὸς χρῆσιν in propria nimirum significatione. Aliàs Demosthenes quoque pro Quoniam seu Quum, vsus est, Olynth.ι, ὅπ πάνυ πόρρω οὐδὲν ἔχει, πρόσοικεν πρόδυμος ἐθέλειν ἀκούειν τῆς βουλεύσεως συμβουλεύειν, Quæ quum ita sint. Itidem apud Aristophanem initio Nubium non tam χρέον quàm αἰτίαν significat, quũ ait, Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε πολλῶν οὕνεκα, Ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, Quãdo vel Quandoquidẽ mihi nõ licet, Quum mihi non liceat. ‖ Ὅ, τε & pro Ὅς τε, Qui. Od.ψ. Ἀλλὰ πολυπρόσφορος ἐπάλληλος ἔγχει, ἕλεσκον ἀνδρῶν δεμνιφεῶν ὅ, τε μοι ἐξῃρέατο, quem præuerterem. Metri verò causa pro ὅτε poetæ DICVNT Ὅτε, sicut & Ὅτι pro Ὅ τι: vt Homer. Od.ξ, ὅτε μιν οὖν μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν. Sic enim quædam habent exemplaria: Eustathii tamen cõtextus ὅτι, quæ scriptura melior. nam pro Quòd seu Quia vsurpatur.

Interrogatiuum EST Πότε, Quando? Demosth. Olynth.3, ποτ' ἂ δ' ἐν πρᾶξαι, εἰ μὴ νῦν; Apud alios quoque scriptores passim obuium. AT Ποτὲ, Aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, sicut ὁτὲ μὲν & ὁτὲ δὲ, pro Interdum quidem, interdum verò: Aliquando quidẽ, aliquando verò: Nunc quidem, nunc verò: Aliàs quidem, aliâs veró. Et ποτὲ δὴ καὶ, in principio alicuius sententiæ, pro Interdum verò. ‖ Aliquando vacat, vt annotat & Aristophanis scholiastes veluti quum dicitur ἀεὶ ποτὲ pro ἀεὶ simpliciter, hoc est Semper. Annectitur etiam particulis δὴ, μὴ, οὐ, μηδὲ, οὐδὲ. Nam DICITVR Δὴ ποτε pro Aliquando, Vnquam. vt Xen. Pæd.3, δόξαι ὅστις καὶ ἄλλος πόλεσι δὴ ποτε ἔδοξεν. Et εἰ δὴ ποτε apud Hom. pro εἴποτε. Accipitur etiã pro Tanoẽ, vt τί δήποτε, Quid tandem. Sic τίς δὴ ποτ' ἐστὶ, VEL δήποτ', Qualisq̃uetãdem. Dioscor. lib.5, cap.10, ἀμαυρὸν ἔχει δήποτε πίστιν, cuiuscunque qualitatis expers. Οὐ δήποτε verò dicere vetat Phrynichus. Dicitur ETIAM Οὔποτε, Haud vnquam, Nunquã: pro quo frequentius VSVRPANTVR Οὐδέποτε ET Μηδέποτε: quæ cũ omnibus temporibus copulantur. Xenoph. ὡς οὐδέποτε, Vt nunquam antea. Hesiod. Erg. Δόκιμον μὲν κακὸν οὐδέποτε, Vt nunquam bona. Diogenes verò Laert. cum furiosuisset. ET Μηδέποτε πάλιν Οὐδέποτε, Nũquam, Haud quaquam vllo tempore. Reperitur ETIAM Μήποτε, pro Nunquam, Haud vnquam. Xen. Pædia 8, ἐπιμελέστατα ἐπιστάμενος μήποτε ἄπορος γένοιτο, vt ne vnquam. vbi ciusdem etiam scribi queat μόποτε. Apud scholiastas autem aut alios qui locum alicuius autoris exponunt, sæpe occurrit μόποτ', pro Videndum verò ne forte. subaudiendo ἴδῃς. Sed & apud alios μόποτε est addubitatis & addubitanter decernentis: vt docet Bud. pagina 909 vbi interpretatur cum aliis modis, tum aduerbio Fortasse. Porro pro Πότε DORICE Ποκὰ dicitur Quando. VNDE Δηπόκα, vt δήποτε, itidem Aliquando, Iam olim: vel Tandem. ET Οὐπόκα, Nunquam, οὐδέποτε. Callim. initio Hymni εἰς Δήλου, Ἀλλ' ἄρα Παιήονα πάντες ἐπεύφημεν ἀοιδῇ, Ἀθανάων μεγάλων ἀπόκριν' ἐπὶ χεῖρας ἔθεντο, &c. Haud vnquam Minerua ingentes lacertos abluit priusquam.

Tertium EST Τότε, Tunc. Demosth. Pro cor. καὶ τότε μὲν ἐκεῖνος ἀεὶ. Aliquanto post, εἶτ' ἐπὶ τὸ δεῖν τὸ δημοσίᾳ τότε ἐλθεῖν. Aliquando pro Tum demum, vt Demosth. Philip.1, εἰ δὲ μὴ τοῦτ' αἰεὶ αὐτῆς ἐπιλαμβάνοιτο λέγειν. Eodem sensu idem Pro cor. πλὴν ὁ πόνος εἰδὼς, τότ' ἐπιδὴ πόνος καὶ κίνδυνος. Aliquanto post, ἔξεστι μοι δεῖξαι, καὶ τότ' ἐνδεικνύναι, & tunc demum accusare me. Item, τότε δὴ τότε, pro Tum demum, vt τότε δὴ τότε in loco præcedenti Demosthenis, & hoc qui a Suida citatur. τότε δὴ τότε Φραγγικὴ δυνάμις τῆς Ῥωμαίας ξυμβαλοῦσα ἔλαβε, tunc demum: vel etiam ad verbum, emphatice, Tunc tunc tunc. At ipse Suidas exp. ἀθροῦσα. Item ἀπὸ τότε, Ab eo tempore, itidemque Ἐκ τότε Ex eo tempore, de quo suprà in præpos. ἐκ. AT Τοτὲ Aliquãdo eiusdem significationis cum ὅπ & ποτὲ. Homer. Il.ο, Ὅς τε θεὸν ἐναρίζῃ ἀλαπαδνῇσι φρεσσὶν, Ὃς τοτ' ἔπειτ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ πολὺ φέρτερος ἄλλος, interdum verò subter nubes se condit. In redditione comparationis dicit ὅπ ἁῶ, & ἄλλοτε δέ, vt suprà in Ὅπ videre est, vbi locum citaui. At vt suprà ὅπ ἁῶ, ὅτε δέ, & ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ: sic etiam τοτὲ μὲν, τοτὲ δέ, pro Aliquando quidem, aliquando verò: Interdum quidem, interdum verò: Nũc quidem, nunc verò: Aliàs quidem, aliàs veró.

Ὁπ. Quòd. Æschines, ὅπ δὲ ἀληθῆ λέγω, ὑμῖν ἀκούσατε, Quòd autem vera dicam. Vel Latinus, Vera autẽ me dicere. Xen. Pæd.3, ὁ ἥλιος ἀνὰ ὅπ οὐκ ἀκινῆς μαχούμεθα, manifestum fiat nos pugnam non detrectare. Idẽ Hell. 7, εἰπὼν ὅπ βούλοιτο, dixit se velle. Et Homer. οὐ οἶδ' — ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, probè scio inuisum fuisse diis omnibus. Vbi etiã nota apostrophũ admitti & ab hac particula. Et cũ optatiuo, ex Isocr. ὅπ δ' ἀνάστοιο, ἐάσειν κατόμαθεῖν. Sic Thuc. l.5, pag. 185, ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι ταῦτα, ὅπ οὐκ ἐρεῖν ἀξιοῦν αὐτὸν δ' αὐτοὺς ἀφικέσθαι ἄλλον ξυμμαχοῦντας, ἢ καὶ ἀπιέναι χείρω ἢ τὸ πρότερον. vbi etiam obserua infinitiuũ, non itidẽ referri ad particulam ὅπ, sed eum per se idem valere, quod ὅπ alii cuipiã modo iunctũ. At ὅπ συμφέρει ἄδηλον, incertũ an cõferat. nisi malis ὅ, τι, quid cõferat. Apud logicos autẽ ζητεῖν τὸ ὅπ. Arist. Anal.1, c.1, ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, τὸ εἰ ἔστι, τὸ ὅ, τί ἐστι: vt quum quærimus πότερον ἥλιός ἐστι ὁ ἥλιος ἢ οὔ, τὸ ὅτι ζητοῦμεν. Οὐχ ὅπ, Non quòd. vt οὐχ ὅπ καὶ τύπτεις ἕλαττόν τινος ἕνεκα, non quòd hac in parte alii cesserit cuipiam. Et οὐχ ὅπ μὴ, nõ quin. Luc. οὐχ ὅπ μὴ καλὸν εἶναι, non quin honestum esse censeam. Aliter autem Gregorius, τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐνοεῖν, μὴ ὅπ γένοιτο συγχωρήσαιμι, nedum tibi. Præterea οὐχ ὅπ, vt & μὴ ὅπ, pro Non solum, &, Non

solùm non. Theophrastus οὐχ ὅπ αὐέφυ αὖ, ἀλλὰ καὶ ὀναυξέστερος καὶ καλλίους ἐπίπτε, id est non solùm. Athen. οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα ὠφεῖν βούλεσθε, ἀλλ' οὐδὲ ἄλληλους, non solùm non. id est οὐχ ὅπως. quod etiam ipsum vtrunque significat Bud. pag. 911, & 912 Aliquanto post, alia exempla subiungit huius μὴ ὅτι, significantis Non solum. Aristides, μὴ ὅτι τῶν ἰδίων μεταδιδόντων, ἀλλ' οὐδὲ τῶν κοινῶν. cui apud Platonem respondet ἀλλά, pro Sed etiam: μὴ ὅτι ἰδιώτου τινὸς, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et μὴ ὅτι apud Galen. pro Non solùm enim. Item ἢ ὅτι, Quid est quòd? (vt Terentius, Quid est quòd lætus sis? Et Cicero, Quid est quòd tu alios accusesⁿ Qua significatione frequens etiam est Quid est cur? Quid est quãobrem? vtrunque apud Ciceronem) Act. Apost. cap. 5, τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν, quid est quòd conspiraueritis? Quid est cur conspiraueritis? Sic Marci capite 9, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Quid causæ est cur non potuerimus ipsum eiicere? Sic enim quædam exemplaria habent pro simplici ὅτι, quod in vulgatis editionibus legitur: alia verò habent διότι. Hom. & ipse ὅτι pro cur seu Quamobrem vsurpauit, sed sine interrogatione, Od.ξ. τ, Ἥρειπέν ἕκαστα, Οὐλαὶ ὅτι πάθοι, id est διότι, vt Eust. exponere, supra quoque admonui: quũ alioqui explicetur, Vnde cicatrix illa ei accidisset. Nec multum absimili modo Lucianus in Asino, τοῦτον δεσπότου πόνον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομαι, Nescio quid alimus, Nescio cur alamus. Idem enim cum διότι significat. Itidem Aristophanes Pluto, ὅτι μάλ' ἐλήλυθας λέγειν ἐγώ, dicere quam præcipuè ob rem huc veneris, seu Quid huc veneris. ‖ Ὅτι apud grammaticos quoque & scholiastas, initio tractatus alicuius aut annotationis ponitur, vt frequenter apud Eustathium. item apud Photium: necnon in Epitome Strabonis, & Plutarchi περὶ πλαμῶν, quũ videlicet aliquid annotant, aut eius de quo agitur, singula capita recensent. Adeo vt alicubi σημειόσαι (quod est gramm. verbum) alicubi aliud sub. existimem. ‖ Interdum vacat, vt quum verba alicuius citantur. Thucydides lib.5, pag. 175, εἰ δὲ ἐν ὅτι, Ἢ μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ἦ. Sic Plutarchus in Apophth. Alex. τοῦ δὲ πεῖσαν λεχθέντων ὅτι, Ταῦτα σοι κατάπτυστα. Itidem Xenoph. Pæd. 8, τοῦ οὖν ἔφη τις ἀπεκρίνατο ὅτι, Ὦ δίκαιοπαιδεύῃ, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν. Huius ὅτι παρέλκοντος Budæus quoque Comment. suorum, pag. 1049 exempla affert ex Demosthene. Infinita exẽpla eiusdem Græci idiomatis passim occurrunt in Nouo testamento, quod ignoratse videtur vetus interpres, quippe qui ὅτι verterit Quòd, Quia: quum Latinus sermo in eiusmodi loquendi generibus ea non admittat. vt Apoc.3, pro hic, ὅτι λέγεις ὅτι, Πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα, ille sic, Quia dicis quòd diues sum & locupletatus: quasi de Deo peccator, nõ de seipso loquatur. Sic igitur reddẽdum. (sine Quòd, aut Quia) Quia dicis, Diues sum & locupletatus. Hæc Budæus pagina 1050, vbi etiam particulæ ὡς similem vsum ostendit. Itidem παρέλκει in οὐ οἶδ' ὅτι. vt apud Platonem in Apolog. αὐτὰ τοιαῦτα ἐλομαί τι εἰδὼς οὐ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, aliquid horũ quæ certò scio mala esse. ‖ Ὅτι, Quam cũ superl. Thucyd. ὅπ ὀβραχυτάτῳ. quàm breuissimo tẽpore. Idem, ὅπ ἐπ' ἐλάχιστον, pro quãminimo. Idem ὅπ πλεῖστος, quamplurimus. Et cum aduerbio ὅτι πόρρω πάνυ, quamlongissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maximè. Plato epist. 7, ὅτι μαλιστα πολλοὺς, quamplurimos. Aristoph. ὅτι πλεῖστον δύναται, quammaximè potes. Cui similem vsum habet, ἢ ὅτι suprà ostendi. Sic ὡς ὅτι πλεῖστοι, quãplurimum. His adde, ὅτι τάχος, pro ὅτι τάχιστα, quamcelerrimè. Thucydides libro 7, p. 247, ἐδόκουν ὅτι τάχος ἐπιχειρήσασθαι τῇ παρουσῃ τῶν φρατόμενος ἐπιθέσθαι. Itidem Plato epist. 7, ἄγγελον ἐλθεῖν ὅτι τάχος, nuntium venire quamcitissimè. Sed notandum, quosdam scribere ὁτιμαλιστα, ὁππολεῖστον, ὁπτάχιστα, ὁπτάχος, sicut apud Latinos Quammaximè, Quamplurimum, Quamcelerrimè. ‖ Ὅπ, diuersas aliquando particulas annexas habens, diuersis modis exponitur: vt, Ὅπ ἀλλὰ, at veró. Ὅπ δὲ μὴ, Nisi enim: sicut ὅτι μὴ pro Nisi accipi, paulo pòst dicetur. Vtitur autem Aristides.

Ὁπ δὴ τί, Quamobrem? Plato libro 1 De rep. ὅτι δὴ τί μάλιστα; Cur istud tandem? Sic paulo infra ὅτι τί δή. Ὅτι ἐπειδή, Quin. Ὅτι μὴ, Nisi, sicut & ὅπ μή. Philo De mũdo, ὁκόσος δ' κόσμος οὐδέν ἐστιν, ὅτι μὴ πάχα κενόν. Extra mũdum nihil est, nisi fortè vacuum, Nihil extraquam, Nihil præterquam. Aut etiã Nihil quod non sit. sed tunc autem ὅτι pronomen esset. Sic Thucydides lib.4, pag. 130, οὐ γὰρ ἐῶ κρίνειν ὅτι μὴ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἀκροπόλει, id est εἰ μὴ μία, non nisi vna. Et Greg. orat. 2 in Iulianũ, πρὸς ἐλέγχοις δὲ οὐ διέφυγον, ὅτι μὴ ἐμαυτὸν ὑποθεὶς ἠγόησεν, nisi quod nõ intellexerat hoc facto se diffidẽtiã suam prodere, Bud. interpretè, p. 912. vbi & hæc ex Aristide, οὐδὲν ἐῶ ὅτι μὴ Ἀθῆναι: & ex Platone, ὡς τὰ μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ αἰκίας, nisi ad violenta vulnera & alia quæ extrinsecus illata necesse est a medico curari. Sic ὅτι δὲ μὴ paulo antè ex Aristide, pro Nisi enim. Aliàs ὅτι μὴ in propria etiam significatione vsurpauit Gregorius, de mysteriis Græcorũ loquẽs, δεῖν, εἰ μὲ ἀληθῆ, μὴ μόνοις ὀνομάζεσθαι, ἀλλ' ὅτι μὴ καὶ ἀρρητοποιεῖσθαι, non appellare fabulas, sed turpia non esse ostendere. Idem, ὅτι μὴ τοῦ δικαίου νομόν, ἀλλ' ἀεὶ τὸ ἁμαρτωλῶν σφαγιάζεσθαι, quòd non pro iustis solùm, verùm pro peccatoribus iugulatur. Ὅτι δὴ, Quamobrem, vel Ὅτι δὴ τί paulo ante. Apud Aristoph. Chremylo dicẽti, Παύσῃ, εἰ βούλει, τοῦτ' αὖ, Plutus respondet, ὅτι δὴ; Quare. Quãobrem? Ὅτι πάνυ, Quòd verò, Itaque quòd. Aliquando simpliciter pro Verò. Plato in Phædro, μὴ δὴ μῶς ὅπ πάνυ ὅπως, Tu verò caue dicas, Tu verò ne dixeris. v.l.

Ὅτι, Quòd, seu Eo quòd. Propterea quòd, Quoniam, Quia. Frequẽs tũ apud poetas tũ apud prosæ script. Vnicũ huc Demosthenis proferã exemplũ ex orat. ad Philippi epist. τί ποτ' οὖν ἐκεῖνος ὁ πρὸ τοῦ πόλεμον πολὺ κατεπεφρόνει ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς ἐρωτοδυνατεῖ καὶ παλαιστεῖ. Et ὅτιπερ, Quoniam. Plat. in 1 De rep. Eiusdem signif. EST Ὅτιή. vt apud Aristoph. Socr. interroganti, τί ἐστιν ἡ; Quid ita. Quãobrẽ? Strepsiades respõdet, Ὅτιή κ' μῆνα τὸν γρῖον δανεῖσαι; In hoc autẽ loco qui exposita citatur, ἡ δὲ μὰ Δί' οἶσθ' ὅτιή πλείστοις αὐτῶν βόσκουσι τοφιστάς, accipitur fine interrogatione, pro Nescis quid, Nescis cur, sicut & apud Luc. suprà ἠ οἶδ' ὅτι, Nescio quid, Nescio quamobrẽ. ITEM Ὅτιπτε; itidem vt ὅτιή, pro Quamobrem, Qua de causa? Idem Aristophan. Ὁτιπτε; τίνα τρόπον τῶν θεῶν.

Poeticè autem DICITVR Ὅτι, pro ὅτι, metri causa. vt ὅτι μάλιστα apud Homerum. Et Od.ξ. ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι Παῖγμα λ', ὅτι μὴν ἅτι μετὰ Τρωσὶν δάμασσαν, quòd eum non vnà cum Troianis orco demisere.

Ἅτι, Quippe, seu Vtpote Nimirum: vel Quando, Quia vt Cic. apud Platonẽ in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολειπόμενον ἑαυτοῦ, Quia nunquam deseritur à se. Possis etiam reddere, Vtpote quod, Quippe quod, Nimirum quod. Item Plato in 1 De rep. ὡμολόγησε τοῦτο μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε οὐ θεοὶ ὄντες, Quippe quũ æstas esset, Vtpote æstate. Item ἅτε ἔχουσαι, Quippe quæ habeant, Quum habeant. Item ἀλλ' ἅτε, Quippe. Et ἅτε γὰρ, Quippe, Siquidẽ. Sic ἅτε δὴ, Quippe, Vtpote. Plut. Lyc. οὐδὲ ἐπέβαν τῆς Λακωνικῆς οὐσιώτης λόγῳ, οὐ μάντις ἀγυρτικός. ἅτε δὴ νομίσματος ἐκ ὄντος, quippe quòd nullum ibi esset numisma, quod videlicet in exteras regiones perferri posset. Sic, ἅτε δὴ τοῦ δόξαν αὐτῇ τῆς ζῆν καὶ τῆς βασιλείας ὑπατικῶς, Quippe qui gloriam vitæ ac imperio præferret, Vtpote qui, vel Nimirum quia præferebat gloriam vitæ aut imperio. Aliquando commodius exponitur Veluti, Tanquam. vt ἀπμανικός, insanienti similis. Et ἅτε ἔνορκος ὤν. non aliter quàm si iureiurando fores adactus. Hesych. quoque exponit καθάπερ, & Suidas ὡς αὖ. ‖ Ἅτε, Quanquam. vt vulg. lex. interpr. apud Nonn. Οὐδὲ μὲν εἴρετο Πέτρος, ἅτε θρασὺς, οὐδ' ἔτις αὖτν Τολμήσας ἐρέεινε, cui audax. Hactenus de particulis ab ὅς, pro Qui, deriuatis. quod tamen de omnibus non affirmo. Sed & de earum significationibus multa ex v.l. sumpta, mihi suspecta sunt.

¶ Ὅς, nonnunquam pro τίς, Quis. Thucydides ὅς ὅτι δηλοῖ, quis sit indicat. Plato de rep. l. 2, ἐν φ' ἐξομαίσοι ὃν ὅπον βούλομαίσιν ἀκούειν. Idem epist. 7, τοὺς ἐκείνου βουλήσεις πειθόμενοι ἀποτελεῖν. αἳ ἦσαν, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. pro τίνες ἦσαν. At Iustin. Martyr magis nouè vsus est, in interrogatione directa (vt ita loquar) dicens, δι' ἣν αἰτίαν

pro δίκαια αἰτᾶν, in Apolog. ad gent. δι' ἰῶ αἰτᾶν ὦ Λεωτέλες, τᾶς ὧν Πλάτωνος αἱρεῖν ἐθέλων δόξας, ὡς ἀληθεύοντα τοῦτοις ἔχεις Ὁμήρῳ, ἡμῶν δὲ τῶν ἑναντία ἀποφαινόμενος δόξαν, οὐκ ἀληθεύειν Ὅμηρον οἴει; ‖ Item pro τις enclitico, id est Aliquis: sed in plurali potius, vt apud Demosthenem, ἀς ὧν, τινὰς δὲ pro τινὰς ὧν, τινὰς δὲ, in or. Pro corona, ἀς ὧν καὶ πόλεις ὅλας ἀσυγκείτους, τινὰς δὲ πορθεῖ. Sed & in distributione ὅ pro Aliquod, vel Aliud: vt Matth. capite 13, v. 8, ἄλλα δὲ ἔπεσεν ὅπῃ τὸν γῆν τὸν καλῶ. καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. (At Marcus habet, καὶ ἔφυεν ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν) Est autem obseruandus ille articuli postpositiui vsus, quum alioqui frequens sit prepositiuus in hac significatione: atque vt dicitur in masculino genere, ὁ μὲν, ὁ δὲ, ita in neutro dici soleat potius τὸ μὲν, τὸ δέ.

¶ Ὅς pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, id est Hic, vel ille. Qui particulæ vsus frequentissimus est in dialogicis scriptis, qualia sunt Platonis, & quædam Xenophontis: quæ tamen sic dialogica sunt, vt aliquando interiiciat quæ cuius sint verba. quod alioqui prima cuiusque nominis litera significari alibi videmus, aut certè primis duabus literis. Xenophon. Καὶ ὅς, λέξ' ἦν ἐγώ, ἔφη. Plato initio Pol. libri 3, Μὰ Δία, ἦν δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. At idem initio libri 1 eiusdem operis, ἀλλὰ τοῦ μὲν, ἦν δ' ὅς ὁ Γλαύκων. (Sed ex Gaza annotatur, ὅς esse hic pronomen primitiuum tertiæ personæ) In v. l. ex Herodoto ὅς καὶ ὅς, pro Hic, vel ille.

Ὅ Σ Ι Ο Σ,

οὺ, ὁ, Sanctus, Iustus, Nullo scelere contaminatus. Ὅσιος (inquit Bud. p. 281) etiam dicitur καθαρὸς, Innocens & nullo scelere contaminatus. Et ὅσιος τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, Qui nulla religione violata se obstrinxit, Nullo piaculo mentem coniceleraui. Virg. Sancta ad vos anima atque istius nes ia cul pæ Descendam. Iidem porro ὅσιοι dicuntur & ἁγνοὶ & ἁγαθοὶ: contra ἀνόσιον quum dicebãt, & οὐχ ὅσιον, significabant impium & nefarium, scelestum. Antiphon, ἱερῶν τε τῶν ἐφεστάναι τοὺς μὴ ἤδη καθαρεῖς ἐνδύοντας οὐχ ὁσίους ὄντας, καὶ ἐξαμαρτάνοντας τὰ ἱερὰ μὴ γίνεσθαι τὰ νομιζόμενα. Præterea ὅσιοι & καθαροὶ siue ἁγαθοὶ dicebãtur etiam ii qui ob cædem perpetratam contaminatas manus habere non censebantur, vt verba legis à Solone latæ declarãt apud Antiph. ὁ δὲ ἀποκτείνας τοῦτον τὸν τρόπον, ὅσιος ἔστω καὶ ἁγνός. quæ verba orator interpretãs, a τὰ καθαρὰ ὅσια τὰς χεῖρας, vt infra in Ὁσίως. Hæc ex Budæo, partim p. 281, partim p. 207. Priori loco magis conuenit hic Thuc. vbi sibi opponũtur ὅσιοι & οἱ οὐ δίκαιοι. l. 5, p. 195, ὅτι ὅσιοι τοῖς οὐ δικαίοις ἴσα μέθα. Xenoph. in fin. l. 2 Hellen. δίκαιοι καὶ ὅσιοι ἐστε. Plato lib. 2 De rep. ἄφθονα ἔχειν λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις ἀ φασὶ θεοὺς διδόναι, viris sanctis. Sed & res aliquæ dicuntur esse ὅσια, i. Sacræ, Ab omni scelere alienæ. Plato epist. 8, ὅσιοι τρόποι, sancti & honesti mores. Demosthenes, ὁσία ψῆφος, sancta sententia. Epigramm. l. 4, κέρδη ὅσια, Quæstus liciti, & minimè nefarii, Quæstus cum nullo scelere coniuncti. sunt enim ἀνόσια κέρδη, rapinis ditescere aut latrociniis. plus signif. quàm αἰσχρὰ κέρδη. At τελετὴ ὁσία pro die festo ex Nonno.

Ὅσιον, neutro genere, τὸ καθαρὸν καὶ ὁσιεῖν ὅρκον, vt Chrysost. exponit infra in Ὁσία. Isocrates Panath. οὐδὲν οὔτ' ὅσιον οὔτε καλὸν ὄντι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λογισμῶν καὶ τοιούτου. Et ὅσιόν ἐστι, Sanctum est, Fas est, Iustum est. sequente infinitiuo, aut subaudito. Plato libro 2 De rep. δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ τοιαῦτα ἐγκαλοῦντα δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν, vereor ne impium aut nefas sit. Ibidem, οὐδ' ὅσιον τοῦτο ὅσιον. Sæpenumero ὅσιον absolutè dicitur pro ὅσιόν ἐστι. Sophocles, οὐ θέμις οὐδ' ὅσιον. Phocyl. Οὐχ ὅσιον κρυπτειν τὸν ἀπίστατον αὔθρα ἄτιμον, Nefas est, Nefandum est, Scelus est. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἀδικοῦντα), reum enim scelus est damnari, nisi manifestò cõuictum eorum criminum quibus postulatus est. Plutarchus Demetr. τοῦτο δὲ καὶ τοῖς θεοῖς ὅσιον καὶ τοῖς ἀνθρώποις δίκαιον. Thucydides lib. 3, τὸν ὁπόσον πόλεμον ὅσιον ἔστι) ἀμύνεσθαι, fas esse. δίκαιον ἔστι), inquit scholiastes. Item ὅσιον ἡγοῦμαι, Fas esse duco: & οὐχ ὅσιον, nefas. Demosth. ad Heracleod. τῆς μὰ τοὺς θεοὺς τοῦ μεταχόντα μὴ οὐχὶ ἀψευδεῖν καὶ τοῖς ἄπασι ἀγαθῇ ἔτι), οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι, cuiusmodi doctrinæ cui participem esse contigit, illi vtique non & veritatem colere ac neminem fallere nefas esse censeo. Plato ep. 7, πατέρα δὴ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι τοιαῦτα διαλέγεσθαι, nefas puto parentibus vim afferre. Et plur. num. ὅσια, quæ sancta sunt & minimè nefaria. Demost. Pro cor. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, qui fieri potest vt non ipse indigno facto se alliget, atque adeo nefarior? Plut. καὶ δίκαιον τοῦτο τὰ τοῖς τοῖς θεοῖς καὶ γονεῦσι καὶ φίλοις ὅσια καὶ δίκαια δίκαια πράττοντα, Iura & officia, Ius fasque. Idem in Numa, τὰ τοῖς τοῖς θνήσκοντας ὅσια, iusta quæ mortuis soluuntur. Ὅσιον accipitur aliquando pro Cõcessum atque permissum, vt apud Damasc. exponunt, οὐχ ὅσιον ὄντι τὰ μεγάλα σφῶν γιγνέσθαι τὸν τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον. Et apud Plat. sæpe ὅσιον ac ἀνόσιον, pro Licitũ, Illicitum: Fas, Nefas. Sic ἔσόν ἐστι, Licet, Fas est, interpr. Bud. apud Isocr. τοῖς Ἕλλησιν οὐχ ὅσιον ὄντων οὐδὲ τοῖς πατρικοῖς τῆς οἰκείας ἀκρίτως μιαφονεῖν. ‖ Ὅσιος pro Iustus, habuisti in præcedentibus etiam: sed magis proprie Eurip. Hecuba εἰ μὴ ὅσιά σοι πεπρᾶξαι δοκῶ, id est δίκαια, de quo loco vide & quæ ex schol. affert Bud. pag. 181. At ὅσια Iusta, 1. Parentalia, Exequiæ, quæ Plut. suprà τοῖς τοῖς θνήσκοντας ὅσια. Qua significatione & fœmin. ὁσία apud theologos vsurpatur.

Ὅσιον aliquãdo opponitur τοῖς ἱερεῖν, vt Macrob. etiã ait, Sanctum est interdum quod nec sacrum nec religiosum est, vt Trebat. libro religionum refert. Sic ὅσιον χωρίον dicitur τὸ ἐξῶλον καὶ μὴ ἱερὸν, εἰς ὃ ἐξεστιν εἰσιέναι, inquit Suidas, subiungens hunc Aristoph. in Lysistr. locum, ὦ πόνοι εἰλεῖθυια, ὅπῃ χρὴ τὸν πόνον ἐως ἀν εἰς ὅσιον ἀπελθὴ χωρίον, dum peruenias in locũ al. quem profanum & publicum. Hyperides in orat. quam περὶ Λεωγόρου πόνα habuit, καὶ τὰ χρήματα τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια Isocr. Areop. καὶ τοῖς ἱερεῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Quibus in locis ὅσια pro δήμοσια capitur. ὅσια autẽ vocari τὰ δημόσια, constat ex orat. Demost. cõtra Timocr. vbi quum dixisset καὶ τὰ ὧν ἱερὰ, τὰς δέκατας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πενταετεῖς τῆς ἄλλων θεῶν σπονδὰς, mox addit τὰ ὅσια, ἃ ἐγράφετο πάντα, κεκλεφότες. Hactenus ex Suida & Harpocr. Sic idem Demosthenes contra Timocr. ἀς τε πᾶσι τοῖς τὸν νόμον δι' οὗ δεῖ μὴ ἱερῶν χρήματα τοῖς θεοῖς, τοῖς ὅσιον δὲ τοῖς πολιτικοῖς. quem locum citans Ammon. ita distingu t inter ἱερὰ & ὅσια, vt ὅσια sint τὰ ἰδία πάντα ἃ ἐφίεται καὶ ἐξεστι θεραπεύειν: at ἱερὰ τὰ τῶν θεῶν, οὐκ ἐξεστι θεραπεύειν. in Near. μετεῖναι αὐτοῖς πάντων καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. id est, omnia iura ciuitatis habere, & sacra & profana, seu publica. Rursus idem contra Timocr. in psephismate Aristophontis, εἰ δέ τις εἰδέ τινα ἢ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρήματα ἔχοντα τῆς πόλεως, κωλύειν τοῖς τοῖς πάντες, vt quisque quempiam noverit quippiam residuæ habere pecuniæ, aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi, τὸν δικίκνεν αἱρεῖ τὸν τ' ἱερὰ καὶ τὸν ὅσια, administrationem sacrarum publicarumque rerum. In sequentibus locis ὅσος accipitur potius pro Profanus, vt paulo antè etiam admonui. Thucyd. lib. 2, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὁμοίως, νόμοι τε πάντες συνεπεσεῖν ἔλυσαν, negligere cœperunt sacra pariter & profana, (alii tamen sic, Negligebant ius fasque) Antiphon boni viri officium esse ait, ἀμυνεῖν τοῖς τοῖς ἱερῶν καὶ ὁσίων, Suppetias ferre sacris & profanis, Latini dicunt Pro aris & focis dimicare, quod perinde esse videtur ac si dicas pro templis deorum & laribus familiarum. Plato lib. 10 De leg. ἱεροφυλακῶν τε καὶ ἱερῶν, curatorem sacrorum iuxta profanorumque familiæ. Cic. ad Atticũ, Non est in parietibus respubl. at est in aris & focis. hoc est, in sacris & profanis. Idem in Philip. 2, Repetebant præterea deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarem. Hæc ex Bud. pag. comm. 280 & 281. Didymus apud Harpocrationem dicit veteres διχῶς accepisse τὸ ὅσιον, nimirum τό, τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. ‖ Aliàs pro ἱερὸν quoque vsurpatur ὅσιον, vt in Axiocho, οἱ τοῦτα τοῖς μεμυημένοις ὁσίοις τοῖς τοῖς ἱερεῖοις, καὶ τὰ ὅσια ἀγνείας κάκεῖσε σωτεῖλοῦσι, Et illic etiam rem diuinam obeunt, Sacra faciũt. Inde & ἀφοσιοῦν pro Consecrare & dedicare. quo significatu & καθοσιοῦν vsurpatur, vt suo loco dicemus.

Ὁσίως, Sanctè. Et ὁσίως διακεῖσθαι, pro Sceleris purum esse, Nullo scelere contaminatum esse, sed sanctum. Antiphon, πολλοὶ ἤδη ἀνθρώποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἅλμοτι μίασμα ἔχοντες, συμπεσόντες εἰς τὸ πλοῖον, συναπώλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς τοὺς ὁσίως διακειμένους τὰ τοῖς τοῖς θεοῖς. Sic supra in Ὅσιος. Plato Polit. 1, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ. Xenophon Pediæ 8, ὁσίως αὐτῶν ἔχει, τοῦτον θύειν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὑμῶν, fas esse iudicaretis. At ὁσίως θύειν pro Rite sacra facere, Bud. affert ex Æsch. 6, annotans alibi itidem ab eo vsurpari. ‖ Item Iustè. VNDE Ὁσιώτερον, Iustius. Thucydides lib. 3, ἵνα ὑμεῖς, μὴ εἰδότες δικαίως αὐτὸν καταγνῶσι, ὦμεῖς δὲ ἐπὶ ὁσιωτέρῳ τιμωρησόμεθα.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. τὸ τοῖς θεοῖς ὀξὺ αἰθρώπων γινόμενον δίκαιον, inquit scholiastes Eurip. vt sit Pietas & religio erga Deum, Quum sceleris pura mẽs est manúque. In epistola ad Ephesios cap. 4, ἐνδυσάσθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας, qui secundum Deum conditus est ad iustitiam & sanctimoniam veram. Philo de vita Mosis libro 1, ὑπὲρ ὁσιότητος καὶ ὁσιότητος, de pietate & sanctimonia. Et De mundo, δ ἐν καὶ θεραπευτὰς ὁσιότητος ἡγεμόνας, religionis cultores esse.

C. Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impius, Nefarius; Sceleratus, Scelestus, Nefandus. Tam de persona quam de re dicitur. Ælianus, ὁ δὲ πάλαι ὢν ἀνόσιος, τοῦτο γοῦν πείθεται τοῦ θεοῦ. Xenophon Pæd. 8, ἀνοσιωτέρους τοῦτο συγγενεῖς. Idem, κεχωρισμένον οὐδὲ ἀνοσίοις ἀνόσιοι. Vbi obserua ἀνόσιον dici ἀσεβῆ, vtpote oppositum habens ἀσεβῆ. Apud eundem tamen seorsim vtrunque ponitur, Pæd. 8, μήτε ἀσεβεῖς μηδεὶς, μήτε ἀνόσιον μήτε πιστόν, μήτε βουλεύσοιτο. Apud eundem ἀπέχεσθαι τοῦ ἀνοσίου τε καὶ ἀδίκου καὶ αἰσχροῦ. Inuenitur & ἀνόσια κατηγορηθεῖς, pro De rebus nefandis accusatus. Exponitur ἀνόσιον etiã, Piaculum, Nefas. & ἀνόσιόν ἐστι ποιεῖν τοῦτο, Nefas est hæc facere. Apud Lucianum quidam explicarunt, Religio est. Apud Platonem autem in Minoe, ἀνόσιόν ἐστι & νόμος ἐστὶ opponuntur. ‖ Dicebatur item ἀνόσιος, coram quo non fiebant τὰ ὅσια, vt ex Antiphonte docet Budæus. Vide Ὅσιος.

c. 2. Ἀνοσιουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Impia vel nefanda perpetrans, Scelesta perpetrans, Impiè seu scelerate agens. Vtitur Plato in Epist. vbi a Budæo exponitur Scelestus. Compositum est ex ἀνόσιος & ἔργον.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ, Impium factum vel sceleratum, Actio scelerata, Opus sceleratum.

Ἀνοσιουργέω, ῶ, Impia seu nefaria perpetro, Impiè ago. Apud Plato nem ἀνοσιουργοῦντες exponitur Nefariorum facinorum autores.

Ἀνοσίως, Aduerb. Impiè, Nefariè, Sceleratè. Apud Antiphontem, ἀνοσίως ἀποκτίναι.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, Impietas. Vt ab Impius dicitur Impietas, sic à Nefarius fingendum est dici Nefarietas, ad exprimendum hoc substantiuum. Isocrates in Panath. τί γὰρ οὐχ ὁρῶμεν τοὺς ὑποβαλόντας ἀνοσιότητι καὶ δεινότητι τοὺς πεπραγμένους; Vbi obseruandum ἀνοσιότητι cum δεινότητι ab eo esse copulatum: Demosthenem verò dixisse Pro corona, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια;

C. Περιόσιος, Sanctissimus, vt Lascaris interpretatur Epigramm. libro 4, Λεοντίων ἀδύτων περιόσιος ἀρχιεφαίστης, sanctissimus pontifex. ‖ Aliàs περιόσιος accipitur pro Eximius, vel Modum superans. libro 1 Epigramm. ζαθέης κεφαλῆς περιόσιον ἔρχον, Eximium. Apollonius verò libro 2 Argonaut. περιόσια φῦλα Βεβρίκων dixit, διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτοῖς. vt significet Numerosam gentem, Quorum numerus maximus est, & modum superat. Περιόσιον neutraliter & aduerbialiter pro Supra modum, Nimium: vel etiam Magnopere. vt Iliados η, Οὔτέ σε νεικείω περιόσιον. Vbi schliastes exponit περιόσως, τοῦτο τὸ περισσῶς, Odyss. ω, Οὔτέ τι θαυμαίζειν περιόσιον, οὔτ' ἀγαάσθαι, nimium. Annotat Eustathius Περιόσιον deriuatum esse ex περιαύω significante φωνῶ, facto nimirum περιαύσιον ex περιαύω, sicut θαύμασιον ex θαυμάζω, & abiecto deinde υ, περιόσιον. vt περιόσιον fit τὸ ἐξάκουστον τῇ ὀνοφωνήσει, seu τὸ περιβόητον. Parum certè verisimile est ex ὅσιος compositum esse. Quum verò Περιόσιον aduerbiale genitiuum ad iunctum habet, significat Supra: vt Apollonio libro 2 Argon, περιόσιον ἄλλων, supra cæteros. Alii Præter cæteros. Sic περιόσια πάντων dixit Planudes pro Supra omnia, In primis. Eiusdem cum Περιόσιος significationis EST Υπερώσιος. Suidas ὑπερώσιον exponit τὸ ὑπερμοῖραν.

Ὁσία, ας, ἡ, pro quo IONICE Ὁσίη, Fas. Demosthenes in Mid. ὁ θεὸς καὶ τὸ τῆς ὁσίας (ὅ, τι δὴ ποτ' ἐστὶ) τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον ἠδίκηται, Deus simulque fas ipsum, eiusque maiestas & numen, (quodcunque est illud tandem) iniuria affecta sunt. Idem alibi, οὔτε θεοὺς οὔθ' ὁσίας, pro Nec deos, nec fas. Et ὁσία ἐστὶ, vel simpliciter & absolutè Ὁσία, subaudiendo ἐστὶ, Fas est. Herodotus, οἷς ὁσίη θύειν ἐστὶ, quibus fas est immolare. Idem, πολὺ ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν, nisi quatenus fas est de illa dicere. alii, Quatenus sanctum est. Homerus sine ἐστὶ, Odyss. ω, οὐδὲ ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, nec fas est inter se dolos struere. Itidem apud Platonem libro 3 De rep. legi potest, οὐδὲ ὁσία πω ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ κτήσει συμμιγνύοντας, μιαίνειν, nec fas est. (vbi tamen vulgatæ editiones HABENT Ὅσια, quod Budæus scribit Atticè vsurpatum esse plurali numero pro ὅσιον, sicut à Thucydide πανεστῶτα & πολεμοῦντα ἐστὶ), pro πανεστῶτον & πολεμοῦντον ἐστὶ) Aristophanes Pluto, Κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πραγματος Ἐπὶ τὴν χύτραν τῆς ἀτάρτης αἰσθάνομαι, ibi ego affurgo, quum omnino licere & fas esse censerem. vbi & scholiastes annotat, ὅσια τὰ τοῖς τοῖς ἀνθρώποις dici ὧν ἔξεστι ζῆν. & sic exponit locum, δίκαιον ἔνιαι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τοῦ ἐν ἱερᾷ, ἐπεὶ καὶ ὁ ἱερεὺς λάμβανεν. ‖ Ὅσια significat etiam Iusta funebria: quæ Plutarchus in Numa vocat τὰ τοῖς τοῖς θνήσκοντας ὅσια, iusta que mortuis soluuntur. Chrysostomus in Epistola ad Ephes. capite 4, ὅσιον λέγεται τὸ καθαρὸν, τὸ ὀφειλόμενον, διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ὁσίαν τοῦ ἀπελθόντων φασίν. Vbi (inquit Budæus pagina 183) deesse puto hæc verba, τοῦ θεοῦ, vt sit τὸ ὀφειλόμενον τοῦ θεοῦ. Dicitur igitur ὁσία τοῦ ἀπελθόντων, quia mortuis iusta exequiarum & parentalia debentur. quæ ob id fortasse Iusta dicta sunt. Cicero, Plato iusta funerum reiicit. Liuius, Vt iusta funebria, placandosque manes doceret. Est autem ὁσία, ἡ τοῦ τεθνηκότων κηδεία καὶ τιμή. Greg. in epist. sororis, φέρε δὴ τοῖς τοῖς ἡδὴ τῆς ἐγκωμίοις, τὸν ὀφειλόμενον ὁσίαν, ὡς ἀλλό τι χρέος τοῦ ἀναλισκομένου, ἀποπληρώσῃς: sic appellãs parentalem orationem mortuæq; laudationem. ‖ Ὁσία exponitur etiam Expiatio siue Piatio, καθαρμὸς καὶ ἀφοσίωσις, Expiatio quæ fit ad animũ religione absoluendum. Vnde ὁσίας ἕνεκα siue ὁσίας χάριν, id est ἀφοσιώσεως ἕνεκα: quod Latini Dicis causa, Dicis ergo. Modestinus iurisc. l. 2. D. Qui pet. tut. καὶ οὐ μόνον ἐὰν μὴ αἰτήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἂν αἰτήσῃ, ὁσίας χάριν αἰτήσῃ, Et non solùm si nõ petierit, sed & si quẽ petierit, dicis causa petierit. Varro libro 6 De lingua Lat. Nihil intererat cui imperaret: & dicis causa fiebant quædam. Plinius l. 28, cap. 2, Si pontifici accidat dicis causa epulanti, in mensa vtique id reponi adolerique ad larem, piatio est. Arnob. Disputationum aduersus gentes l. 4, An ita vt assoleat, dicis causa ex eo quod optamus & volumus bona ista nobis contingere, superorum retuleritis in censum. Dion lib. 37, καὶ ἔτι καὶ νῦν ὁσίας ἕνεκα πιοῦσα, hoc etiamnum faciunt dicis ergo. hoc est Animum religione exoluendi gratia. vbi exp. morem illum habendi exercitus in Ianiculo dum comitia haberentur, de quo & Gell. l. 15, cap. 27. Ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι Budæus signif. putat ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου ποιεῖν, hactenus vt qui fecerit reprehensione careat. quod qui faciũt, perfunctoriè & defunctoriè agere dicuntur. vt idem fit cum ἀφοσιοῦσθαι.

Ὁσιόω, Sanctum & purum sceleris reddo. Itẽ, Pio, Expio. Eurip. Oreste de homicidiis loquẽs, Εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων πορεῖν, Οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅς τις αἷμ' ἔχων κυρεῖ Φυγᾶσι δ' ὡσίουν, sed exiliis olim homicidia expiabãt. ‖ Ὁσιῶσε τῇ γῇ, apud Philost. in Heroic. Iusta tibi persoluo aggesta terra, Terra te piè tego. ‖ Exponitur etiam

Consecro. ‖ Item Profano. Sic apud Suidam, ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ὅτι θανάτου πνὸς, οἷον μὴ ἱεραὶ ἀλλὰ ὁσίας νομισθῆναι. A

Ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, Qui hostiam immolabat apud Delphos. vulg.lex. Apud Plutarchum verò in Hell. ferè initio, ita, ὁσιωτῆρα μὴν καλοῦσι (nimirum Delphi) τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν ἴσος ἀποδεικνῆται. mendose (vt videtur) pro τὸ θυόμενον, accipiendo nimirum θυόμενον actiuè pro θύοντα, quibus subiungit, πέντε δὲ εἰσὶν ὅσοι δίφθιοι, καὶ τὰ πολλὰ μετὰ τῆς τροφοῦς δρῶσι.

C. Ἀφοσιόω, siue Ἀφοσιοῦμαι, Facio aliquid animi religione soluendi causa. Animos enim obstrictos religione habere se dicebant quum aut legitima statàque sacra suo die non peracta fuerant, aut non ritè peracta: aut quum piaculum quouis modo admissum augures aruspicesve nuntiabant. Plato libro 9, Leg. ἀφοσιούμενος ὑφ' αὑτοῦ τε καὶ ὑφ' τῆς συγγενείας ὅλης, vt se huius accusationis cædis religione, τῷ πιμωρεῖν τῷ φονεύσαντι, & totam cognationem liberet. Hæc Bud. pag. 284. Exponitur non solùm Religione libero, sed etiam Expio, Procuro tristem aliquam expectationem ob numen violatum, aut aliàs infensum & minabundum. Æschin. πόλιν τε τοῖς θεοῖς καὶ θεοῖς ἀφοσιῶ, ciuitatem expio & religione obstrictam absoluo. Plato, εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον. Plutarchus Cæs. ἀφοσιούμενοι τὸ τραγῳδούμενον, vt expiarent fœdus violatum. Idem in Camillo, κελεύοντες τοῖς πρεσβευταῖς ἄγος τῶν σύγκλητον εἰς ἑαυτὸν αἴρειν πρέσβεσιν, ὑφ' ἑαυτῶν ἀφοσιώσασθαι, iubentes piaculum in vnum qui autor fuisset, conuertere senatum, & pro aliis expiare. Greg. ἴσα δίφθιοι τε καὶ ἀπεκρεμάτων τὴν στῆμα τῶν καὶ αὐτέων νεκροῖσι τῶν ἀπελθόντας αἰθρώπους, D expiant mortuos. Pasi. signif. vsus & Plato in Phædro, ἢ μὲν οὖν ἐᾷ ἀπεῖναι πρὶν ἀν ἀφοσιώσαμαι, antequam expier. Budæus pag. 285, & 286. ‖ Item Iusta facio, Iusta persoluo. Herodianus libro 4, τιμῶσι πᾶς ὡς χρὴ τὴν μνήμην τῶν τετελευτηκότων, ἀφοσιοῦσι τοῖς τεθνεῶσι τὰ νομιζόμενα, & ὅσα τοιαῦτα, τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω, Officio defunctus sum, Nihil debeo. vt qui iusta funeris fecit mortuis, iam dicere posset, οὐκέτι ὑπόδικος λοιπὸν εἰμι αὐτοῖς. Herodot. Melpom. ἀποσιοῦμαι τὴν Ὁρόκασιν, defungi iurisiurandi religione volens, vt Budæus interpretatur pag. 286, vbi in simili loquendi genere ex Liuio affert, Defuncti regis imperio: Græcè reddens, ἀφοσιωσάμενοι τὸν τοῦ βασιλέως παραγγέλματα: (Vbi etiã N O T A Ἀποσιούμενος Ionicè vsurpatum pro Ἀφοσιούμενος) At Herodianus lib. 2, μετὰ τὸν ὑφ' τῆς Περσικοῦ βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, iuratus fidem principi, interprete Politiano. (at Bud. p. 288 sic, Quum in verba ipse augusti adactus milites etiam iureiurando adegisset. hoc est, Quum rectè atque ordine in ea parte reip. officio functus esset) Budæus ea pagina, quum ex Basil. epist. attulisset, ἀλλ' ὅπως ἀφοσιώσαιμι τὸν καθ' ἡμᾶς ἀπῆλθε, interpretatusq; esset, Se se existimans defunctum officio mei conueniendi, quòd semel tantùm domum meam venerat: addit, Et Ἀφοσιώσασθαι est Defunctoriè agere & strictim quidpiam tractare, non planè nec exactè. Plato lib. 6 De leg. ἀφοσιώσασθαι τοῦ τῆς χώρας ἰοῦ νοῦ κατοικίζειν. Item pagina 283, Verumenimuero ἀπὸ τῆς ὁσίας deriuatum est Ἀφοσιῶσαι, quod ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι significat, hoc est ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ αἰνετοῦ. hoc est, hactenus vt reprehensione careat qui fecerit. quod qui faciunt, perfunctoriè agere & defunctoriè dicuntur. est enim ἀφοσιοῦσθαι, Non animi intentione, non ex animi promptitudine & cum intentione agere, sed quouis modo, & quasi præuaricari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantùm gratia ne incusemur ob rem neglectam. Gregorius εἰς Βασίλειον, de laudatione eius loquens, ἐμοὶ τε χάριν τῶν χρέος ἱκανῶς ἀφωσιώμενον, mihi enim hoc debitum hactenus erit persolutum vt quidem eo defunctus esse videar. In eadem oratione, οὔτως ἀφοσιοῦται πλὴν ἕνα σιν, quodammodo vt vnum se fecit ex populo, licet apertè planéque & bona fide Christianum non egerit. Idem, ἵνα τε τὴν ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθον, καὶ τὴν παντὸς τὸ εἰκὸς ἐκπληρώσαμεν, vt & desiderio nostro aliquãtum satisfaciamus, & multitudinis frequenter circunfusæ expectationi respondeamus. Isæus, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ἀς οἷόν τε δρᾶσα τοῦ θεασκευαζόμενος, nec præuaricabundè nec perfunctoriè aut quolibet modo, sed quam fieri potest optimè omni apparatu instructus. Quicquid igitur non enixè, non bona fide & strenuè, sed perfunctoria fit opera, ἀφωσιωμένον dicitur. Hæc Bud. p. 283 & 284 & 286, Et pag. 284. ex Plutarchi Pericle, τοῦς τῶν κατηγόρων ἀπαξ ἀνασῆναι μόνον, οἷς τοῦ ἀφοσιούμενον, quasi præuaricantem. Et pag. 288 ex Plat. Phædone, ἐκεῖν ἀφωσιῶσθαι πάντα τὰ πεπραγμένα, vtcunque finxisse poemata & carmina: vbi ἀφοσιοῦσθαι interpret. Leuiter aliquid agere & defungẽdi gratia. Et paulo ante ex Synes. πρὸ τῶν ἐμπλεκόμενος φροντίσιν ὅστε ἀφοσιώσασθαι τὸ μετὰ σωματος βίω, hactenus in curis versatus vt curare vtcunque corpus quirem ad vitam tolerandam. ‖ Ἀφοσιοῦσθαι τὴν θεὸν ex Herodoto pro Soluẽs primitias deæ & honores exhibens. ‖ Ἀφοσιοῦσθαι (inquit Bud pag. 287) Abominari auersarique, & velut atrũ infausumque detestari. Plutarch. Cæsare, πάντας ἐν ἀφοσιοῦσθαι τὴν ἡμέραν, hoc die tanquam infausto nefastoque nihil agere, & ἀποφράδα τὴν ἡμέραν ἡγεῖσθαι. Et de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, οὐχὰ αὐτὸς ἐδέξατο ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεκροσκοπεῖν, εἰς Σινὰ τὴν ἀπεστέλλετο, inuidiam facinoris detestatus & ἀποδιοπομπούμενος. Et in Publicola, ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρκύνιον, detestãtes Tarquinium, seu Abhorrentes à Tarquinio. Et in Numa, ὡς τοῦ ἀφοσιουμένου τὸ μὴ λιμοῦ ἐμφανίσειν, ceu piaculum esse ducãt. Inde fit vt pro Recusare & repudiare munus oblatum ponatur. vt apud eundem Plutarchum in Antonio, ἀφοσιουμένου δ' αὐτὸ καὶ δεδοικότος λαβεῖν. Idem in Numa, πολλοῖς λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν, huiusmodi verbis regnum abnuit. Et in Pericle, ἀφοσιούμενος ἀπεχώρησε, repudiata accusatione discessit. Cui significationi vicina est ea qua pro Deprecari ponitur. Plutarchus De defectu oraculorum, ἀδῦσιν αἴθραπι, μανίαις τὸ δ' αἰμόνων ἀφοσιούμενοι καὶ τεμενίζοντες, quæ agere solent homines dæmonum illorum iracundiam deprecantes atque placantes. Idem Sympos. 4, τὸν δ' ἀφοσιούμενον, καὶ κιλδυσιπαθῆ ἑαυτὸν ὁρᾶν καὶ τεθυκεῖν τοῖς θεοῖς, rem deprecatũ & auersatum. ‖ Ἀφοσιοῦμαί σοι τι χρέος ex Constant. Lascar. gramm. pro Remitto tibi debitum.

Ἀφοσιόω, Consecro, Dico. Athen. lib. 12, καὶ πάντων ἁπλῶς τῷ ἐπιμελεῖσθαι τὰ ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιοῦσθαι, quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostituràque consecrare. quod Strabo dicit ἀνατιθέναι. Locum citat Budæus pag. 287. ‖ Ἀφοσιοῦμαι Hesychio ὅσιον ποιοῦμαι. Idem, Ἀφοσιώσεται, ἀπόξεται ὁσίαν χάριν. Item, Ἀφοσιούμενος, ποιήσας τὴν θυσίαν. Et Ἀφοσιούμενοι, ἐν ὑποκρίσει τοῦ πάντων, ποιοῦντες. Item ex Thyeste secũdo Sophoclis, Ἀφωσιωμένα, καθίσιαν, ἄπωθεν τὸ θείου χρῆμ' ἐμόν.

Ἀφόσιωμα, Piaculum. Ἀφοσιώματα Hesychio, καθάρματα, καθαρσία.

Ἀφοσίωσις, Expiatio, seu Expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia. Plutarch. ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τῶν βασιλέων τεθραλαβόντες ὀνόματα, Vt soluant animum religione, Ne infestẽtur conscientia admissi piaculi. Bud. pag. 285 & 286. Idem Plut. χρῶνται δὲ μάλιστα αὐτῷ ὅπῃ τοῖς ἀφοσιώσεσι καὶ τοῖς καθαρμοῖς. Et ἀφοσιώσεως ἕνεκα, pro quo suprà, ὁσίας χάριν, siue ὁσίας ἕνεκα. dicis causa. A Budæo exponitur, Vt me religione absoluerem. ‖ Exponitur etiam Parua siue defunctoria libatio. Et τοῖς ἀφοσίωσιν, Defunctoriè, languidè, remissè.

C. Ἐξοσιόω, Sanctum reddo. Hesych. ἐξοσιοῦν exponit δικαιοῦν: & ἐξοσιούσθαι, ὅσιος γενέσθαι.

οἱ ἐξοσιούμενοι, Expiati. At ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, apud Plut. redditur Expiare diuina: intelligit autem is (vt opinor) Pro curare & expiare ea quæ à diis significãtur. in lib. De deo Socratis, οὐ κράσιν ὁπόρρῃν χρόνον οὐδὲ πολύν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα. ‖ Ἐξωσιωμένον, Dicatum, Consecratum. Gaza, τὰ ἐξωσιωμένα τῆς κυνεωτάτης καὶ ἀγνοτάτης τοῦ ἱερῶν ὄντα. ‖ Ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον, τὸ πῦρ ex Plut. Camillo, Ignem sacrum habere ac perpetua vigilia seruare. A

C. Ὁσιάθω, Sanctum sceleríque purum reddo. quod theologi Sanctifico. Suid. ὁ ἐὰν τὴν δίφθ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθωσιώσας, καὶ τῷ θεῷ ἀφιερώσας, quem esse ὅσιον dicit. Et καθωσιωμένος, sceleris purus, ex can. 18 concil. Sardicensis. ‖ Καθοσιόω. Expio. Plut. Solone, καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, qui vrbẽ expiationibus ad religionem instituit. ‖ Exponitur etiam Sacrifico. Aristoph. Pluto, πόπανα καὶ τεθυμάτα καθοσιωθῆ. Nisi malis Consecrata & dicata sunt. ‖ Nam Καθοσιοῦν accipitur etiam pro Cõsecro, Dico, vt καθιερόω. Synes. epist. 67, καθοσιώσαντα τῷ θεῷ πόπον ἀλλότριον. Vnde τὸ καθοσιωθὲν & καθωσιωμένον, consecratum & dedicatum, seu dicatum. Plut. de deo Socr. ἱερὸν ὄντα καὶ τῶν θεῶν καθωσιωμένον. Homo etiam aliquis alicui καθωσιωμένος dicitur cui deuotus & addictus est. Herod. lib. 7, τῷ τε Μαξιμίῳ καθοσιούμενος, ὑφ' οὗ καὶ τὴν ὄμοιον ἔχων ἐπεπίστευτο, principi suo deuotus. Aliquanto ante, φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ, carissimum deuotissimumque Maximino. B C D

Καθοσίωσις, εως, ἡ, Sanctificatio. ἡ τοῦ θεοῦ καθοσίωσις Suid. dicit, exponens quid sit ὁσιότης, id est Sanctitas, Sanctimonia. ‖ Ab eodem Suida καθοσίωσις exponitur διαλύσις, κατάκρισις, τοῦ χρῆ τὸ κῦ τοῦ ὁσίου γίνεσθαι, id est κατὰ τὸ βασιλέως. cuius significationis hoc exemplum affert, de Symmacho, δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἐγκλημα τοῖς τῆς ἐκκλησιαῖς σκεῦς τοῖς καταφοῦσι. Et de Christo, τοῖς νόμοις αὐτῶν παρεδωκαμεν καὶ εἰς καθοσιωσιν οὐκ ἡμάρτομεν. D

Ὀ ΣΤΕΟΝ, E T Ὀστοῦ, Os, ossis. Od. ι, Ἐγκατέπεσον ὀστέα μυελόεντα. Od. σ, ὀστέα δ' ἐστὶν Ἑλόντες. Iliad. π, Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. Il. ψ, Αἴκαρυ χρόα τε ῥήξω σὺν τ' ὀστέ' ἀρήξω. Rursum Iliad. ω, κόασε δ' ὀστέα λευκά. Oyssd. γ. & alibi, λίπε δ' ὀστέα θυμός. Iliad. δ, στέρ δ' ὀστέα πάντα ἀρούρας. Odyssea, οὐ δύνατο λεύκ' ὀστέα πυθέσθαι ὀμέρῳ. Iliad ψ, Ὀστέα Πατροκλοῖο Μενοιτιάδαο λεγώμεθα, colligamus ossa Patrocli. Sic Iliad. ω. Ὀστέα λεύκα λέγοντο κασιγνήτοι. Iliad. ψ, Ὡς δὲ καὶ ὀστεα τῶν νόμιν σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Vsurpãt prosæ quoque scriptores tam ὀστεῦν & ὀστέα, quam ὀστοῦν & ὀστᾶ. Plut. Probl. Rom. κατεπτὸς ὀστεῦν. Athen. lib. 10, τὰ δὲ πίστεις δ' αὐτοῦ καὶ κατακαυθεῖσ' οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα. Et lib. 9, ὀρῦξ ὀπτὰ λῆς ὀστεοῖς ὑπαρχουσα. Idem lib. 6, τὰ τοῦ ὀστοῦ κρέας. Pauf. Attic. τὰ ὀπτὰ ὀστοῖς γόνασιν ὀστᾶ. Plut. Symp. 2, τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν. Plato Phædro, ὅταν ὀστέοις ὀστᾶ τεθεμένα. Et apud medicos ὀστοῦν ἱερόν, os sacrum: quod duobus modis à Galeno vsurpatur: vno quidem latius, vt coccygem etiam comprehendat: (vt lib. 12 De vsu part. quum scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) altero autem, specialius, eam tantùm partem significans quæ reuera sacra est, id est magna & lata, quantum nimirum huius cum osse iliũ per synarthrosin iungitur. hac enim sola parte reuera ἱερὸν est, id est magnum atque latum: tũncque eius reliquum gracilescẽs semper ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutissimas desinat, coccygem appellat. Plura vide supra in Γένος, tomi primi col. 1644, litera F. Genit. poet. E S T Ὀστέφιν, vt κεφαλῆφιν. Od. ξ, Ῥηΐν ἀπ' ὀστέφιν ἔρυεν. Et Od. μ. πολὺ δ' ἀμφ' ὀστέφιν ἧς Αἰδρῶν πεφορημένων, pro ἀμφ' ὀστοῖς. ‖ Dithyrambica verò audacia quidam χῆς ὀστεα vocans τοῖς λίθοις, (id est Lapides, Saxa) dixit, χῆς ὀστεοῖσιν ἐγχειμφθεὶς πόδα, hoc est λίθοις πεσεκόψας. ‖ Ὀστᾶ reste Suida dicuntur etiam οἱ λοιγισμοί: quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχοντα στεγανωτέραν καὶ φέρει τὸ ζῶον. E F G H

C. Ὀστοθήκη, ης, ἡ, Ossium theca, Loculus vbi mortuorum ossa conduntur.

C. Ὀστεόπους, Ossa tundens. vt ὀστεόπους ὀδύνη, ossium dolor quo veluti tunduntur: species lassitudinis inflammatoriæ, quum non solùm musculi, sed tendones etiam & nerui per exercitationem nimium excalfacti, attraxere quippiam ex circunfusis sibi excrementis. Dicitur autem ὀστεόπους, eo quòd tendones ipsis ossibus adhærentes infestans hæc affectio, videatur in imo ac circa ipsa ossa consistere. Latini dicunt Ossifragus. Pro eodem ex Hippocrate A F F E R T V R Ὀστεοκόπος.

C. Ὀστολόγος, Qui ossa legit seu colligit. ὁ ὀστᾶ λέγων: vt qui crematorum cadauerum ossa inter cineres colligit. Ὀστολόγοι nomen tragœdiæ Æschyli apud Athen, lib. 15. E T Ὀστολογέω, Ossa lego, Ossa colligo. Suidæ ὀστολογεῖν est ἐξετάζειν, ἐξερευνᾶν, Perquirere, Indagare: sumpta metaphora ab iis qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirebant & cum diligẽtia aliqua colligebant. A T Ὀστεολογία apud Galen. in Medico, pro Liber de ossibus, Sermo seu tractatus de ossibus. B

C. Ὀστομαχία, V E L Ὀστομάχιον, Quum osticulis certatur ludendo, Osticulorum certamen, seu ludus, Auson. in epist. ad Paulinum, Simile vt dicas ludicro quod Græci ὀστομαχίαν vocauere. osticula ea sane ad summã quatuor figuras geometricas habent. sunt enim æquilatera vel triquetra, extentis lineis, aut rectis angulis vel obliquis. ἰσοσκελῆ ipsi vel ἰσόπλευρα vocant, ὀρθογώνια quoque & σκαληνά. Harum verticularum variis coagmentis simulantur species mille formarum, elephantus, bellua, aut aper bestia, anser volans, & mirmillo in armis subsidens, venator & latrans canis: quin & turris & cantharus, & alia huiusmodi innumerabilium figurarum quæ alius alio scientius variegãt. Sed peritorum concinnatio miraculum est, imperitorum iunctura ridiculum. Sueton Osticulis ludere dicit in Augusto. cap. 83, Modò talis aut osticulis nucibusque ludebat cum pueris minutis, quos facie & garrulitate amabiles vndique conquirebat. Sic enim Brodæus ibi legit: Turnebus verò Ocellatis legendum putat. Beroaldus in quodam codice veteri scribi ait Castellatis, (de quo ludo Iul. Capitolinus in Galeno, Qui castella è pomis struereret) in alius codicis sincerioris margine Oscillatis. C

C. Ὀστραφέω, Ossa ostendo, Ossa conspicienda præbeo. In Hippiatria de hydriasi, αἱ τε κεφάλαι παρ' ἐκάτερα τοῦ ἰώπου ὀστραφεοῦσι. vbi Bud. interpr. Ossa habent eminentia præmacie. nam macilenti ossa sua veluti ostendunt. D

C. Ὀστεωρία, ας, ἡ, Forceps seu volsella qua ossa eximuntur, λαβίς qua ossa extrahuntur. Gorræus dicit esse instrumentũ chirurgicũ quo ossa vel attolluntur vel deprimuntur. vel omnino loco mouentur. Galen. Therap. lib. 6, ἀλλὰ καὶ δίφθ τῆς ὀστεωρίας ἀνατείνοντες ἢ ἀνακλάσαντες ἔνια τοῦ ἰχνοῦς σωτηρίου ὑφων ὀστῶν. Non malè interpretabimur Volsella seu forfex qua ossa eximuntur. vt Celsus lib. 7, cap. 12, de dentibus, Protinus autem vbi plus sanguinis profluit, scire licet aliquid ex osse fractum esse. Ergo specillo conquirenda est testa quæ recessit, & volsella protrahenda est. Et aliquanto pòst, Quotiescunque dente exempto radix relicta est, protinus ea quoque ad id facta forfice, quam ῥιζάγραν Græci vocant, eximenda est. E

C. Ἀόστεος, Exos, vt Lucr. & Plautus loquuntur, id est Ossa non habens, vt μαλάκια & quædam reptilia. Vide ὀστρακοειδῆς. Hesychio ἀόστεος est ὁ θαλάσσιος πολύπους, σκόλυμος. Sic apud Hesiod. ἀόστεος ὃν πόδα πένδει. De quo vide Erasm. in Prouerb. Exos suum rodit pedem. F G

C. Δίοστεος, Gemino osse constans.

C. Μόνοστεος E T Μόνοστος, Vnico & solo osse constans: cui opponitur πολυοστεος. Aristot. lib. 4 De part. anim. οἱ δὲ λίθοι καὶ λέοντες μόνοστον τὸν αὐχένα ἔχουσι, collum perpetuo osse rigens. H

C. Ὀλόστεος, Qui totus osseus est, vel Ex solido osse cõstãs. A T Ὀλόστεον herba per antiphrasin sic nominata. Plin. lib. 27, cap. 10, Holosteon sine duritia est herba, ex aduerso appellata à Græcis, sicut fel dulce: tenuis vsque in capillamenti speciem: longitudine quatuor digitorum, ceu gramen, foliis angustis, astringens gustu. Apud Diosc. autem lib. 4, c. 11, (vnde Plinius hæc desumpsit) in vulg. edit. S C R I P T V M Ὀλέστιον.

C. Περιόστεος, Ossibus circundatus, vel Ossa circũdans, Ossa

ambiens. vt πεφυσσένοι ὀμφῆς apud Gal. Membranæ quæ A ossa cingunt, seu regunt.

C. Πολυόστεος, Multiplici constans osse, Multa habens ossa: oppositum τῷ μόνοστος siue μονόστος. Πολυόστεον dicitur etiam superior pedis pars prope digitos: alio nomine πεδίον & ὄρος vocata. sunt enim reuera multa ibi ossa. Vide Ὄρος.

Ὀστώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, Osseus, Osse abundans vel Ossi similis. vt ὀστώδης γλῶττα, Lingua ossea, Lingua duritie ossea, Athen. lib. 7, ex Aristot. de labricibus, μονήρεις εἰσὶ καὶ ὀρθροφάροι· γλῶσσαι δ' ἐχουσιν ὀστώδη καὶ πεφυσκωμένας. Et B lib. 6, ὀστῶδες κρέας, Caro cui multa ossa insunt.

Ὀστέινος, Osseus, hoc est Ex osse factus. E T Ὀστίνος, pro eodem. v. l.

Ὀστῖτης μυελός, Medulla quæ in ossibus est, Ossium medulla. Ruf. Ephesius, ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις μυελὸς, ὀστῖτης, ἐάν τε ἐν μεγάλοις ᾖ κοιλώματι, ὥστε ἐν μηροῖ καὶ βραχίονι· ἐάν τε ἐν σήραγξι, ὥσπερ ἐν πλευραῖς καὶ κνήμαις.

Ὀστάριον, ου, τὸ, Osticulum. Epigr. lib. 1, ὡς ἐμὲ κίχλαι, Αἱ τέκνοις ξηροῖς ἤκα χρόνοι σαρκίδες, ficcis osticulis.

C. Ἐξοστίζω, Exosso (vt Plaut. — hic me vt murænam exossare cogitat. Vtitur Colum. quoque & alii pro Ossa eximo) Vnde ἐξωστισμένος, Exossatus, Cui ossa exempta sunt. Vel ἐξηρθρωμένος, Luxatus. A T Ἐξόστωσις, Ossis eminentia & extuberatio, quacunque corporis parte præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine ossium tubera quæ in genis contingunt, σπυρισμοὶ nominantur. Gorr.

Ὀ Σ Τ Ρ Α Κ Ο Ν,

ου, τὸ, Testa. Dicitur vel de testa quæ ex figulina terra conficitur, vel de ea qua pisces quidam intecti D sunt. De figulina hæc addam exempla. Herodianus libro 7, ἀπαιτοῦντες εἰς τὰ δώματα, τοῦ τε κεραμέως βαλόντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς τοῦ τε ἄλλου ὀστρακοῦ ἐλυμήναντο αὐτούς, tegularum testarúmque iactibus. Plutarch. De sera num. vind. Τοὺς Ἀδωνιδος κήπους ἐπ' ὀστρακοις καὶ πινακίοις φύομεν καὶ θεραπεύομεν. Et Hippocr. ὅσα χυμωμένα φυσᾷ, in fomento sicco, seu ἐν τῇ ξηρᾷ πυέλῳ, abhibet ὀστρακα θερμὰ καὶ διάπυρα, testas calentes & ignitas. Alexander Aphrod. lib. 2 Problem. ὀρέγονται ὀστράκων, testas appetunt. Item ὄστρακα καλάμινα Galeno, Testæ ex calami lapide. Aliud exemplum cum Plinii interpr. habes infrà in ὀστρακίτης. Porro & de piscium testa dicitur, vt suprà monui. Aristoteles de platea aue conchas deuorante, εἶθ' οὕτως τὰ κρέα ὑφ' ἑαυτῇ, τοῦ δὲ ὀστράκου μὴ ἅπτεται. pro quibus Plinius. Atque ita ex iis esculenta legit, testas excernens. Rursum Aristot. de purpuris, τὰς μὲν σὺν μικραῖς μετὰ τῶν ὀστράκων κόπτουσι, τοῦ δὲ μείζονος τὴν ἐλοῖπες τὸ ὄστρακον, ἀφαιροῦσι τὸν ἄνθρακα. pro quibus iterum Plinius, Et maioribus quidem purpuris, detracta concha auferunt: minores trapetis frangunt, atque ita demum rorem eum excipientes Tyrii. Vbi nota eum ὄστρακον interpretari Concha. Plut. De exilio, οἱ κοχλίαι τοῖς ὀστράκοις συμφυεῖς ὄντες. Aristophanes Ranis, ἢ τοῖς ὀστράκοις κρουσαμένοιν Εὐριπίδου. ex quo loco Didymus apud Athenæum lib. 14 colligit, εἰωθέναι πολλὰ τὴν λύραν κοχλίαις καὶ ὄστρακα συκρούοντας, εὔρυθμον ἦχον παρέχειν τοῖς ὀρχουμένοις. Ὀστράκου θεραπεία, genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, vt Pollux scribit lib. 9 pag. 494: citans Plat. in Phædro, vbi ait, φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων, ἢ ἀπεστρηκὼς ὑπ' αἰσχύνης, ὁ πρὶν ἐρασθείς, ὀστράκου μεταπεσόντος ἵεται φυγὴ μεταβαλών. ὁ δὲ αἰσχύνεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ὑπηρετίζων. Metaphoricè verò de subita rerum mutatione dicitur & conuersione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Eunap. ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ὅθεν τὸ βέλπον ἐχώρησε Ῥωμαίοις, veluti ostraco conuerso res Romanæ in melius cessere. Plura vide apud Erasmum in prouerb. Testulæ trãsmutatio: item in Ὀστρακίνδα & Ἐπιστρεφόμενος. Porro de ipso ludo hæc Platonis comici verba citat Eustath. pag. 1160, εἰζᾶσι τοῖς παιδαρείοις τούτοις οἱ ἑκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς ὀμφαλάσαντες, διανεμόμενοι δίχα ἑαυτοὺς, ἐσὰν σιν αὐτοῦ, οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ὁκεῖθεν. εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖς αἴνισον εἰς μέσον ἑστώς. κἂν μὲν πίπτῃσι τὰ λευκὰ ἐπάνω, φεύγει τὰχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ, τοὺς δὲ διώκειν. ὁ δὲ αὐ ἀρρίπτων τὸ ὄστρακον, ὅθεν πλέγα, νὺξ ἢ ἡμέρα. vbi τὸ λευκὸν & ἡμέρα vocatur τὸ ἀπίσωπον, ea ostraci pars quæ pice oblita non est, νὺξ autem, τὸ πισσῶδες seu πισσωμένον, & μέλαν, imitatione Homeri, qui dicit νέφος μέλαν ἠὲ πίσσα. Erat etiam ὄστρακον quoddam cui in comitiis nomina eorum inscribebat populus quos ob potentiam & gloriam ferre non poterat. De quo sic Plutarch. in Aristide, non ita procul ab initio, ὄστρακον λαβὼν ἕκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐβούλετο μεταστῆσαι τῆς πολιτείας, ἔφερον εἰς ἕνα τόπον τὴν ἀγορᾶς περιπεφραγμένον· ἐν κύκλῳ δὲ φυλακτεῖς, οἱ δ' ὄρχοντες ἐπεῖχον μὴ δι' ἀριθμῶν τὸ συμπαν ἐν ἕωθεν τὸ ὀστράκων πλῆθος· (εἰ γὰρ ἦσαν χιλίων ἐλάττονες οἱ φέροντες, ἄκυρος ἦν ἡ ἀπόκρισις) ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδίᾳ πάντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων γεγραμμένον ἐξεκύλινδον εἰς ἓν δίκρα, καὶ σωρὸν ἦν αὐτῶν. (Idem docet Plinius lib. 8, pag. 425) Meminit & in Alcibiade pag. 358 meæ editionis, vbi dicit τὸ ὄστρακον ὀνοφέρειν, hoc est Ostracum contra aliquem mittere, Concha seu testa in vrnam missa damnare & exterminandum iudicare. vtebantur en m iis testulis loco ψηφῶν, hoc est calculorum: vt & Erasmus docet in Prouerb. Testulæ transmutatio. Idem Plutarchus Fabio, p. 347 meæ editionis, de Pericle loquens, εἰς φυγὴν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ὄστρακον ἐκπεσόντας, vbi τὸν ὄστρακον dicit pro ὀστρακισμόν. Moris autē fuisse vt nomina eorum inscriberentur quos relegatos volebat populus, ostendit ille apud Plutarchū rusticus illiteratus qui ὄστρακον ἔχων θεσπλῆτε τοῦ Ἀριστείδου (ignorans tamen esse Aristidem cui ὄστρακον dabat) καλοῦντα ἐγγράψαι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου. Latini quoque testulis vtebantur in sortibus & suffragiis, vt ex his verbis Liuii lib. 5 Belli Punici manifestum est, Testulis datis tribuni populum summouerunt: sitellaque allata est vt sortirentur vbi Latini suffragium ferrēt. Dubium est autem cuiusmodi hæc ὄστρακα fuerint, figulinane an ostreorū. Sed & ea testa qua oua integuntur, ὄστρακον dicitur, (vnde ὀστρακόδερμα vocantur ipsa oua) alio nomine κελυφος, putamen. vt, — ἀφ' γυμνὸν ὄστρακον, recèns excussum è testa: qui locus ex Epigr. citatur. Sed & apud Hesychium habetur, mutilus. Ὄστρακον, vt & ὄστρεον, Eustath. scribit deriuari ab Ὀστέον, ac in eo pleonasmum esse τὸ ν, sicut in σκῆπτρον.

C. Ὀστρακόδερμος, Cui testa loco cutis est, Qui testa integitur vt cætera cute. Plur. num. ὀστρακόδερμα, Testis conclusa duris. vt Plin. suprà in Μαλάκια interpretatur: genus piscium: de quo Aristot. τὰ ἄλλα ὑφ' ἡμῶν πάντων τῶν ζώων πλὴν τῶν ὀστρακοδέρμων ἢ εἴ τι ἄλλο ἀπλῆς, ἐχῇ ὀφθαλμοὺς. Quæ sic Plinius interpretatus est, Non omnibus animalibus oculi, ostreis nulli. Athenæus libro 8, κήρυκες καὶ πάντα τὰ ὀστρακόδερμα, buccina & cuncta testis conclusa duris. Et ὀστρακόδερμοι ἰχθύες Suidæ, vt ὄστρεα, πρφύραι, κήρυκες, στρόμβοι, ἐχῖνοι: in quibus sexus discrimen non esse scribit. Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες verò & ὀστρακόδερμα in præcedentibus locis idem significant. Plin lib. 11, c. 37, pro ὀστρακόδερμα dicit, Quibus testacea operimenta: lib. 9, cap. 11, Quæ integuntur silicum duritia, vt ostrea, conchæ: quo in loco varia aquatilium integumenta enumerat. Horat. testas etiam vocat, (id est ὄστρακα: Græci ὄστρεα potius appellarent) Satyra 4, lib. 2, Sed non omne mare est generosæ fertile testæ: Murice Baiano melior Lucrina Peloris: Ostrea Circæis: Miseno oriuntur echini. Et ὀστρακόδερμον νῶτον, dorsum testa intectum. Athen. lib. 7, ex Aristotele de nautilo, ἔχει δὲ τὸ νῶτον ὀστρακόδερμον. Oua quoque dicuntur ὀστρακόδερμα, quia putamine continentur testaceo. sic in Ὀστρακον suprà pullus iam excusus dicitur γυμνὸς ὄστρακον.

C. Ὀστρακόνωτος, Tergum habens testaceum, Cuius tergum testa opertum & intectum est. Pro quo Aristot. paulo antè dicit ὀστρακόδερμον νῶτον ἔχον, Athen. lib. 10, ex Teucri ὀρισμοῖς, de cochlea, Ζῶον ἄπτωτον, αὐάκανθον, αὐόστεον, ὀστρακόνωτον.

C. Ὀστρακοφορία, Ostraci latio, Quum suffragia ostraceo in vrnam immisso feruntur: quo Plutarchus suprà vocat ὄστρακον ὀνοφέρειν. Plutarch. Alcibiade, τοῦ Ὑπερβόλου κάτω τὴν ὀστρακοφορίαν ἔτρεψεν. Hyperbolus enim iste populum concitabat vt Alcibiadem ἐξοστρακίζοι.

C. Λειόστρακος, Læui testa intectus: λειόστρακα autē substantiuè exponitur Læues testæ

C. Μαλακόστρακος, Molli testa intectus, Molli testa opertus. vel (vt Plin. suprà in Μαλάκια interpr.) Contectus crustis tenuibus. Idem Plin. lib. 11, cap. 37, dicit, Crusta fragili inclusa, Quibus fragilia operimenta. Idem hæc Aristotelis verba, οὔτε δὲ τοῦ μαλακίου οὐδὲν οὔτε φθέγγεται οὔτε ψοφῶ οὐδένα φθόγγον, οὐδὲ τοῦ μαλακοστράκου, sic interpr. Mollia & crusta intecta nec vocem nec sonum vllum habent.

C. Σκληρόστρακος, Testa dura intectus.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Testaceus, Qui testam imitatur. Exemplum habes in Ὀστρακίτης. B

Ὀστρακινος, Testaceus, hoc est E figulina terra factus, vt testæ. Lucil. lib. 2 Epigr. ἡ δ' ἔφερεν πίναρον ὀστράκινον, Sartaginem testaceam, seu fictilem. Et ὀστρακινα πιθυν apud Paul. in Epist. 2 ad Cor. cap. 2 & 4, Vasa testacea seu fictilia, id est Testæ. vt Horat. Quo semel est imbuta recens seruabit odorem Testa diu. Alexan. Aphrod. ὀστρακινα αγγεῖα, itidem Testacea seu Figlina vasa. Lexiphanes verò Lucianicus dicit ὅσα ὀστρακινα τὸ δέρμα pro ὀστρακόδερμα.

Ὀστρακιτὴς, Qui testas conficit, Figulus. in Epigr. C

Ὀστρακινος, Fictile, vt Gaza interpr. Significat etiā Parua testa, Conchula, forma diminutiua, vt infrà in Ἐπιστρακισμός. Nominari item ὀστρακια possunt τὰ ὀστρακινα τὸ δέρμα siue ὀστρακόδερμα, vt μαλάκια. Plin. certè scribit quosdam Ostracium vocare quod aliqui onychen appellant, vt in Ὄνυξ suprà docui.

Ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ipséque eius nucleus eodem nomine appellatur: a testacea duritie. Mnesitheus enim Athenienfis medicus in lib. De edulibus, ὀστρακίδας vocat τοῦ κωνωνῶν τοὺς πυρῆνας, ἔτι δὲ κώνους, teste Athen. lib. 1. ¶ Hesychio ὀστρακὶς est ἀγαλμάτιον τῆς Ἀφροδίτης.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, Testaceus, Testam referens. vt ὀστρακίτης λίθος. Dioscorid. lib. 5, cap. 165, λίθος ὀστρακίτης ὅμοιος ὄστρακῳ πλακώδης καὶ δύσθραυστος, ᾧ χρῶνται αἱ τῶν κιστοφόρων πρὸς τὴν ἀφρὸν αἰγιαλῶν. Quæ verba Plinius sic interpretatus lib. 36, cap. 19. Ostracitæ similitudinem testæ habent: vsus eorum pro pumice, ad leuigandam cutem. Ab eodē Plin. ostracites S I V E Ὀστρακίας inter gemmas etiam numeratur: lib. 37, cap. 10, Ostracias siue ostracites est testacea: durior altera, achatæ similis, nisi quòd Achates politura pinguescit. Duriori tanta inest vis vt aliæ gemmæ scalpantur fragmentis eius. Ostraciti ostrea nomen & similitudinem dedere. Georg. Agricola in Germania inueniri scribit, ostreorum testis similem, coloris rubei. Fœm. ab Ὀστρακίτης E S T Ὀστρακίτις. Dioscor. lib. 5, cap. 84, καλεῖται δέ τις καὶ ὀστρακίτης, ἰσχνὴ καὶ ὠμὴ, ὅθεν πολὺ μέλαινα· χρῶνται δὲ καὶ ὀστρακώδει κεχρημένῃ ὅθεν φανείᾳ. φαύλη δὲ ἡ λευκή. Plin. lib. 34, cap. 10, Ostracitis, tota nigra, & cæterarum sordidissima. Idem lib. 37, cap. 10. Cadmitis eadem esset quam ostracitin vocāt, nisi quòd hanc cæruleæ interdum cingunt bullæ.

Ὀστρακίνδα, Ostracorū lusus, vt Eras. interp. in prouerb. Testulæ transmutatio, de eo hæc ex Poll. tradens, Pueri, ducta in medio linea, duas in partes se distribuebant: quarum altera intra ostracū, altera extra dicebatur. deinde mittente quopiam ad lineam testam, vtrius partis superior extitisset aliquis, hunc insequebantur qui illi adhærebāt, reliquis in fugam conueniis. Cæterùm è fugien ibus qui comprehensus esset, is considebat, asinus dictus, testáque proiecta dicebat, Nox, dies. nam interior testæ pars pice sublita erat, quæ nocti respondebat. Sed Pollucis sensum Erasmus non satis clarè expresit, vt tum ex eius verbis intelligitur, lib. 9, pag. 494, tum ex his Eustath. pag. 1160, vbi quum mentionem fecisset prouerbii ὀστρακου θεισροφή, subiūgit, ἐλέχθη δὲ καὶ αὐτὴ ἐν παιδιᾷ τοιαύτῃ. παῖδες δύο γραμμὴν τινὶ μεσοπλαδοῦσῃ διεσκόπουν ἀλλήλων, ὄστρακον αὐερρίπτουν, οὗ θάτερον μὲν μέρος πεπασσωμένον ἦν, τὸ δὲ ἄκρον δηλαδὴ· τὸ δὲ ἄκρος, ἀπίσωτον. διώκετο δὲ τοῖς συμπαίζουσι, τίνων μὲν ἦν τὸ πῶν πίσσαν ἔχον, πίνων δὲ τὸ λοιπόν. καὶ ὅτι (φασὶν) ἀνάελιηθὲν τὸ ὄστρακον πεσοῖ, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τὸ ὀστρακοῦ, ἔφευγον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐδίωκον. καὶ ἐλέγετο τοῦτο θεισροφὴ ὀστρακοῦ, καὶ ἡ παιδιὰ, ὀστρακίνδα ἐκαλεῖτο.

A Ὄστρακον super hac re citatum ex eodem Eust. Vide item Ἐπιστρακισμός.

Ὀστρακόω, ῶ, In testā seu testaceam duritiem verto, Testacea seu silicea duritia obduco. Aristoteles in Probl. pag. 12, τὸ δὲ πῦρ ὅν πρόσθεν πολὺ ξηραῖ λαμβάνον πάν ὅλον πολῆς σάρκα, καὶ δέρμα καρφεῖ καὶ ὀστρακοῖ. Pass. Ὀστρακοῦμαι, In testam mutor, In testaceam naturam abeo, In testæ modū indurescо. Ex Lycophr. verò ὠστρακωμένη pro Putamine oui contecta. Paulo aliter Æschylus apud Athen. lib. 1, πρὶν δ' ἐμοῦ κάρα Πλησθ' ὀναυάγησεν ὠστρακουμένη, naufragium passa est & in testas contrita, videlicet matula in caput impacta. Pro quo Sophocl. locum illum in suam fabulam transferens dixit, πρὶν δ' ἐμοῦ κάρα Κατάγνυται τὸ τοῦχος. vide in Οὐράνη.

C. Ἀπὸ Ὀστρακόω, κῶ, In testā muto, seu verto, vel Induro in testæ modum. Ἀπὸστρακόομαι, ούμαι, Pass. In testam mutor, seu vertor. vel Induror in testæ modum, Testaceam quandam duritiem assumo. Sic in Hippiatria, οἴδημα γίνεται πρὸς τὸν τόπον μέγα, καὶ ἰχῶρα ἔχον, καὶ ἀποστρακούμενον. Et Dioscor. ἐὰν δὲ δεῖ ἀποστρακοῦσθαι τὸ φάρμακον. C

Ὀστρακίζω, Testulis in vrnam coniectis damno, Relego: de qua consuetudine suprà in Ὄστρακον. Aristoteles Polit. lib. 3, οὔτε γὰρ κτίνειν ἢ φυγαδεύειν οὐδὲ ὀστρακίζειν δίκαιον τὸ ἔθος πρέπον ἐστίν. Ibidem, τοῖς δυνατοῖς τοῖς ὑπερέχειν δυνάμει ἢ πλοῦτον ἢ πολυφιλίαν, ἢ τινα ἄλλον πολιτικὴν ἰσχύν, ὠστρακίζον καὶ μεθίστασιν ἐκ τῆς πόλεως χρόνους ὡρισμένους. Et passim apud Thuc. lib. 1, ἐπὶ γὰρ ὀστρακισμῷ. Et lib 8. pag. 285, τινὰ τοῦ Ἀθηναίων μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὠστρακισμένον. Vtitur & Andocid. p. 27.

D Ὀστρακισμός, οῦ, ὁ, Relegatio illa, quum populus testulis in vrnā missis aliquem relegat. Aristot. Polit. 3, σπασταστικῶς ἐχρῶντο τοῖς ὀστρακισμοῖς: quibus ibidem dicit κολούειν τοὺς ὑπερέχοντας καὶ φυγαδεύειν.

C. Ἀπὸ Ὀστρακίζω, Relego, &c. vt dictum est in Ὀστρακίζω. Exp. ἐξορίζω. Pass. vox Ἀπὸστρακίζομαι, Relegor, In exilium mittor, ἐξορίζομαι. quia relegationes olim ὀστρακοις inscribebantur, inquit Suidas: (& dabantur iis qui relegabantur, vt addit Hesychius) Citat idem Suidas verbi ἀποστρακισθῆναι pro ἐξορισθῆναι, exemplum hoc, ἀποστρακισθῆναι φασὶ Κίμωνα τὴν ἀδελφὴν Ἐλπινίκην συνοικοῦσαν τοῦ Ἀθηναίων. E

C. Ἐξοστρακίζω, idem cum ἀποστρακίζω, & simplici ὀστρακίζω. Quidam interpr. Testarum suffragio in exilium mitto. Plutarch. Alcib. ἐξοστρακίζομεν καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι. Item, ἐξωστρακισμένος τοῦ δήμου.

Ἐξοστρακισμός, οῦ, ὁ, idem cum ὀστρακισμός, Relegatio, Quū populus testulis in vrnam missis aliquem relegat, cuius nomen in iis ipsis ostraciis inscriptum est. Plutar. Themist. τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐπιστοῦτο κατ' αὐτοῦ. F

C. Ἐπὶ ὀστρακίζω, Concham mitto per superficiem aquæ. Suid. V N D E Ἐπιστρακισμός, οῦ, ὁ, Ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur, & saltus ipsi concharum proiectarum numerantur priusquam mergantur, ex ipsóque saltuum numero victor pronuntiatur: vt Pollux pluribus docet lib. 9, vbi E T I A M Ἐπιστρακισμὸς vno in loco scribitur, sed malè. nam ἐπιστρακίζειν agnoscit Suid. & ἐπιστρακισμὸν Eustathius, scribens εἶδος παιδιᾶς, καθ' ὃ ὀστράκια πλατέα, ὀκτωεμμήνα ὑπὸ θαλάσσης, ἐπιστρέφεται κατὰ τῆς ὀπφανείας τὸ ὑγρόν. καὶ ὁπότερον ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀπνήσαι τὰ δύσωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦσι τὴν ἐφεστῶν. vnde dicit manasse illud ὅπῃ τοῦ ὅπι τύχῃ μεταβαλλομένων, prouerbium, ὀστρακου θεισροφὴ, siue ὀστρακου θεισροφένος vel μεταπεσόντος: id est, τοῦ πρεσγμάτων ἠλλαγμένων ὡς ἔτυχεν, rebus forte fortuna immutatis. Exemplum ex Eunapio citaui in Ὄστρακον. Sed idem Eustathius ibidem dicit etiam ab eis qui ὀστρακίνδα ludunt, prouerbium hoc ortum fuisse.

H Ὀ Σ Τ Ρ Ε Ο Ν, eiusdem cum ὄστρακον originis esse, hoc est ambo deriuari ex ὀστέον, pleonasmo literæ ρ, docet Eustathius, vt suprà quoque admonui. Dicuntur autem Ὄστρεα S I V E Ὄστρεια, ipsi pisces qui ὀστράκοις integuntur. τὰ ὀστρακόδερμα. sicut & Plin. supra in quodam loco Aristotelis ὀστρακόδερμα vertit Ostrea. Latius tamen

aliquando patet ὀστρακόδερμα, quàm ὄστρεα, vt ex Galeno discimus: qui libro 11 Simpl. ait, τὰ τῶν ἄλλων ὀστρακόδερμα ὄστρακα καυθέντα, μάλιστα δὲ τῶν ὀστρέων, εἴπερ τῶν κηρύκων τε καὶ πορφυρῶν. Matron apud Athen. lib. 4. describens cœnam Xenoclis, Βολβοὺς, ἀσπάραγον τε καὶ ὄστρεα μυελόεντα, Idem Athen. lib. 3, τῷ ὀξυκὶ τῶν ὀστρέου. Et apud Plutarch. cum aliis in locis, tum in lib. De solert. anim. ὀστρέου μέν τοι ὅπως αὐάπτυξιν. Vtitur & Luc. Galen. l. 11 Simpl. ὀστρέων τὸ ὄστρακον καυθὲν ὁμοίας δοῦναι δυνάμεις τῷ τῶν κηρύκων ὀστράκῳ. Alterius autem scripturæ per diphthõgum ei, hæc sunt exempla. Athen. lib. 1, οὐ μόνον δὲ ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. Sic & apud Eustathiũ scribitur: itidémque apud Athen. rursus lib. 3, αὖ ἐψῶν τὰ τῶν ὀστρείων: vbi tamẽ frequentius sine diphthõgo, vt ὄστρεα θαλάσσια, & ὄστρεα ἐαρινά: item τὰ ὀστᾶ τῶν ὀστρέων, ostrea quæ torrẽtur. Ibidem, αἱ ὀστρακοὶ τῶν ἐψομένων ὀστρέων ὑφεις πιοῦσαι. Ibidẽ, ex Mnesitheo, ὄστρεα καὶ κόχλαι καὶ μύες. Sed & ipsi poetæ vtuntur alii sine diphthongo, alii contrà. vt Nicander in Georg. Ἠὲ καὶ ὄστρεα πάντα βροτείά, πεφοβημένα ἄλμης, Νηέπται, σρόμβοι τε, πελωριάδες τε, μύες τε. Cũ diphthongo verò Archestr. apud Athen. lib. 3, Τοῖς μὲν Λίνος ἔχει μεγάλοις, ὄστρεια δ' Ἀβυδεῖς. Cratinus, — Πίννην καὶ ὀστρείσιν ὁμοῖν Epicharmus, Ὄστρεια σὺν πετρόκοπα. Annotat Athen. loco citato solos veteres vsurpasse ὄστρειον, recentiores verò ὄστρεον sicut ὄρνεον: cuius exempla ex Platone affert. Galenus autem lib. 11 Simpl. tradit ὄστρεια à quibusdam vocari omnia ea quæ Aristoteles ὀστρακόδερμα nominauit: ὄστρεον (vt vulgò fine in secunda syllaba vocitant) ab eis sub ὄστρειον veluti sub genere collocari. sub quo contineri etiam κόχλους, πορφύρας, χήμας, πίννας, & quæ his similia sunt. Id tamen non vsquequaque verum esse, ex præcedentibus patet: quibus qui cõtentus non est, Athen. consulat lib. 3. Latini dicunt non solùm Ostreum, sed etiam Ostrea, singulari num. quo & Cicero vtitur. ¶ Porro ὄστρειον siue ὄστρεον appellant etiam ostrum. id est colorem qui ex concharum sanie conficitur. seu ostrinum colorem. vt Propertius vocat. Vitruu. l. 7, c. 13, Ea conchylia quũ sunt lecta, ferramentis circa scinduntur: è quibus plagis purpurea sanies, vti lacryma, profluens, excussa in mortariis, terendo comparatur. &, quod ex concharum marinarum testis eximitur, ideo ostrum est vocitatum. Plato in Cratylo. ὥς τῶν οἱ βαφεῖς βαλόμενοι ἀρχὴν ἀποιοῦσι, ὁπόταν μὲν ὄστρεον μόνον ἐπιβάλωσιν, ὁπόταν δὲ ὁπωσοῦν ἄλλο φαρμάκων. Et cum diphthongo apud Athenæum lib. 5, τὰ δὲ σώματα οἱ μὲν ἐκέχριντο ὀστρείῳ, πιὲς δὲ μίλτῳ καὶ χρώμασιν ἑτέροις. Eodem modo accepisse videtur Hesychius, qui quum ὄστρεα exposuisset κοχλίαια, subiungit, Λάκωνες αὐτὸ τὸ ἰνοῦν νιμιρυμ, ὄστρειον Lacones vocare conchyliorum florem, vt Aristoteles, πορφυρῶν αὐτός, Plinius purpurarum florem: id est purpuream saniem quæ è purpuris excipitur. vide in Ὀστρακον.

C. Ὀστρειοχραφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Ostro pictus. Mamercus apud Plutarchum in Timol. Τὰς δ' ὀστρειοχραφεῖς καὶ χρυσοτελεσφόρους πεπλέκτοις Ἀσσίας ἀσπιδίοις ἐλοῦν ὅπλεσιν. Virgil. autẽ dicit Superbo ostro laboratæ vestes, & Vestes perfusæ ostro: Propert. Tunica ostrina.

C. Λειόστρεια, Ostreæ leues, Ostrea quæ scabra non sunt.

Ὀστρεώδης SIVE Ὀστρειώδης, Ostrea referens, Qui ostrea imitatur: vel qui ostrum. τὰ ὀστρεώδη siue ὀστρειώδη, Quæ ex ostreorum genere sunt.

Ὄστρυος, Purpureus. v. l. sine exemplo. In iisdem ἀμαρτύρως PONITVR Ὄστρεος etiam pro pisce simul & colore. SED ET Ὄστρυον, quod in iisdem Græcè scribitur, ego potius Latinis solis vsitatum existimo.

ΟΤΡΥΝΩ,

Incito, Instigo, Adhortor, Adhortando impello, Vrgeo. Iliad. μ, ζοὶ δ' ὀτρύνων πτόλεμον τε μάχην τε. cui similem locum afferam in compasito Ἐπιτρυνῶ. Iliad. π, Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας Il. β, τί με κοιμήσαντα καὶ ἀμφὶ ὀτρύνεις; quid mihi currẽti calcaria subdis? equo enim sua spõte citato calcaria addẽda non sunt. Odyss. η, Ὀτρύνων Ὀδυσῆα παρεστάμεν ἐπέεσσι, Ὅσσ' κέν ὦ ξένε. Aliquando cum infinitiuo iungitur. Il. ξ, εἴπερ οἱ ἄλλοι Ἡμεῖς ὀτρύνομεν ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν. vbi nota vocem passiuam. Actiua verò Il. σ, Οἷς ἑτάροις τέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Il. κ, Νέστορ, ἐμὸν ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Ἀνδρῶν δυσμενέων δύμεναι ἐγγὺς ἐόντων. Eodem libro, aliquanto post, Ἕκτορ, ἐμὸν ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Νηῶν ἀκοντορόων ἐπιβήμεναι, ἐλθέμεν. Et Odyss. ξ, ὀτρύνω νέεσθαι. Itidem ex Euripide, ὀτρύνω φέρειν. At Iliad. θ, cum participio loco infinitiui, ἴσαν δ' ὀτρύνω χρυσοπέζαν ἀγγελέουσαι, pro ἀγγελέειν, vt hæc nuntiatum iret. Nonnunquam cum præpos. aliqua, & tunc subaudiri etiã potest infinitiuus ἰέναι siue ἔρχεσθαι. Odyss. ρ, Τηλέμαχ' ἀψ ὀτρύνομεν ἐμὸν πτόλιν ἠδὲ δόμονδε νώϊν, instiga mulieres vt domum meam redeant. Od. α, Ἑρμείαν Νῆστιν ἐς ἀγχίλιον ὀτρύνομεν. Iliad. τ, Νῆστις ἐπὶ τρωσὶν Ἴλιον ἷκε Ἀχαιῶν Τρωσὶ μαχησόμενος. Odyss. ο, πόν δ' ὀτρύνομεν πόλιν εἴσω. At Odyss. ο, Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνω καὶ πάντα ἑταίρους, vrgere vt in vrbem eant. Sed & iter ad perfectionem aliquam ὀτρύνειν dicitur qui illam vrget, festinans nimirum & maturans. Od. θ, Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἐμπεδον εἶναι). Vtitur & Aristoteles hoc verbo in libro De mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα, quum ab vna vi impulsrice creantur omnia. Fut. ΕΣΤ Ὀτρυνέω. Vt Odyss. α, Νόστον ὑποσμήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι, instigatura & incitatura vt proficiscar. Aliàs Ὀτρυνέω in præsenti quoque vsurpatur pro ὀτρύνω. vt Od. δ, Τοῦτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντορι εἶδος καὶ ἠνδάνειν Ἀλήθεσσι, eum incitat ad iter suscipiendum. Od. ψ, πότ' δὲ δόμον με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις; Εἴπ' ἐμοί, quid me vrges & iubes vt dicam?

Ὀτρυντὴς, ῆρος, ὁ, Incitator, Qui instigat & vrget. ἐπείκτης. Hesychius exp. κελευστής: item κέλευς, σαλπιγκτήρ, omnes enim hi instigant, hortantur & vrgent.

Ὀτρυντὸς, ὑτος, ἡ, Hortatio, Instigatio. Hesychio θεοβρόμη, θόρυβος: Eustathio, ὁ ἐκ παροτρύνειν γινόμενος ἔρεθισμος. Vtitur Homerus Iliad. τ, μηδέ τι τῆς ἄλλου Ἀχαιῶν ὀτρυντοῦ πεπιθεῖν ἐθέλειν ἀκέων. ΑΤ Ὀτρυντὴς nomen proprium ex θρῶν fictum. Iliad. υ, Ὀτρυμόν τε πέσε νηῒς Ὀτρυντῆς ἀλιπόρφυρος.

C. Ἐξοτρύνω, Exhortor, Extimulo. Eurip. & Thuc.

C. Ἐπιτρύνω, Instigo & hortor ad aliquid. Vel simpliciter Incito. Instigo. Vrgeo, vt ὀτρύνω: sed amplius aliquid significans quàm ἐγείρω. vnde Iliad. ε, Πάλλας ἔγειρε quidem ἄεσα ἕκαστον, sed in primis Menelaum ἐπιτρύνουσα θοῶς πτόλεμόνδε. Iliad. ζ, θυμὸν ἐπιτρύνουσα καὶ ἀνόγκῃ. Iliad. β, Τηλεμάχῳ δ' ἐπέρασιν ἐπιτρύνουσ' ἐκέλευσεν Ὀτρύνων ἀπέειν· οἱ δ' ἐστυφέλιξαν ἄκουαν. (vbi nota simplex ὀτρύνω, & compositum ἐπιτρύνω eodem significato vsurpari) Repetitur idem distichon Od. ο, bis, non tamen iisdem omnino verbis. Porro sicut ὀτρύνω cum infin. copulatur, ita & ἐπιτρύνω. Iliad. υ, ἐξ δ' αὖτον ἐπιτρύνει μαχέσασθαι, ad pugnam se instigat & inuitat. Sic Il. κ, Θαρσύνω δ' ἑτάρους καὶ ἐπιτρύνω μαχέσασθαι. Item cum præpositione, vt & ὀτρύνω. Od. ε, Ἤρετο εἰ μιν κεῖνος ἐπιτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. Vsus huius verbi & in prosa. Herodot. ἐπιτρυνόντος σφι θεοῦ, Deo ipsos instigante & incitante, Dei instinctu. Thuc. lib. 7, pag. 240 cum infinit. καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἐπὶ μᾶλλον ἐπιτρύνασι γίγνεσθαι, id est ὀπαπύειν, vrgeant. Idem rursum pag. 220, lib. 6, cum accusatiuo rei, καὶ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπιτρυνοῦν τοῖς ὁπλίταις, tubicines armatos suo clangore inuitabant vt cõgrederentur, παρώρμων τε καὶ ἐπιτρύνοντες τὸ σύμμιξαι. vt scholiastes ibi exponit.

C. ΠΑΡΟΤΡΥΝΩ, Inuito, Instigo, Inhortor. παρορμῶ. Hesych. παρετρύνει exponit διεγείρει: id est Excitat, Incitat.

Ὀτρυνέλεως, Celeriter, & more eorum qui ab aliis instigati aut suapte sponte incitati, aliquid maturãt. ὀξέως, δραστικῶς, ἐνεργῶς, vt Hesychius exponit. Vtitur Homerus Iliad. γ, ἐκέλευσε δ' ἑτάροις Ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτρυνέως ὑπέθοντο. Odyss. τ, de Eurynome quæ sellam afferre iussa fuerat, ἡ δὲ μάλ' ὀτρυνέως κατέθηκε φέρουσα. Il. τ, δεῖπνον ἔθηκας Ἀθήνῃ καὶ ὀτρυνέως κατέθηκε.

Ὀτρηρὸς, Celer, Citatus. ἐξῆς. Odyss. λ, Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου. id est Ταχὺς, σπουδαῖος, δραστικός. Aristophanes Auibus, πάντες ἐσμὲν διδάσκαλοι μουσάων θεράπαινε ὀτρηροὶ καπὶ τὸ Ὅμηρον. quem ludens Pisthetærus dicit, Οὐκ ἐπὶ τὸν ὀτρηρὸν καὶ λιθάδεσιν ἔχεις, quoniam vestis erat πτρημένη.

ΟΥ,

ET Οὐκ, SIVE Οὐχ, AVT Οὐχί, Non. Homerus Odyss. ψ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ σόνον οἶον ἄκουσα. Eiusdem Odyss. θ, Ξεῖνος ὅδ' οὐκ ἔτι τῆλε, τὸς ἡμῖν ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ. Et cum nominibus Odyss. ε, — παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουσαν. Sic οὐκ ἄκοντα non semel apud hunc poetam. Thucyd. libro 3, pag. 94, οὐκ ὄπιθεν δυνὸς ἡγεῖτο ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς πόλεμον ξυμμάχων χαίων μαλακίζεσθαι· οὐ σκοποῦντες ὅπῃ, &c. Et statim post, εἰ οὐκ ἔτι αὖ χαλεπὸς βλαπτόμενοι αὐτὸν ἀκριῶν ὑμῶν. Idem eodem libro pag. 110, καὶ πολὺ ἐς ὀφθῆναι αὐτοῖς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκφανόντο, ἢ τῷ κοινῇ τῶν θεραπευομένῳ. Et paulo post, ἔρχεται φυλακῇ, εἰ θεοῦ χρεὼν, καὶ οὐ γνωναιόμην. Sed huius vulgaris vsus exempla cum alibi passim, tum in hoc Plutarchi habes loco, in suo περὶ ἀθυμίας libello, οὐκ ἔστιν ἐπεῖν ζῶντα, οὔτ' οὐ πείσομαι· ἀλλ' ἔστιν ἐπεῖν ζῶντα, ὥστε οὐ ποιήσω, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἀδυνήσω. Inuenitur interdũ positum priore quidem loco cum verbo habente sequentem particulam ἢ, posteriore autem cũ verbo cui subiũgitur particula δὲ. Vt apud Dem. Pro cor. p. 119 οὐκ εἶπον ἢ ἐρῶ τα, οὐδ' ἔγραψα δὲ τοῦδε· ἔγραψα μὲν, ἀλλ' ἐπαρεσβεύσατο δὲ· οὐδὲ ἐπαρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους· ἀλλ' ὅσα τῆς ἀρχῆς ἅπαντα τῶν ἄχρι τῆδε τῆς διεξῆλθον, καὶ &c. Quem huius particulæ vsum imitans Synesius dixit, in prolixa illa aduersus Andronicum epistola, καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δὲ ἀλλὰ Βασιλικὸς βασιλεύς, &c. Ad verbum. Et non dixit quidem ita, non fecit autem. Pro, Atque vt dixit, ita & fecit. Iungitur in prosa quoque cum nominibus, vt οὐ θαυμαστὸν, & οὐ καλὸν, & οὐκ ὀλίγον. Ité cum aduerbiis, vt οὐκ ὀλίγον, & οὐ καλῶς. Nõnulli verò & annectitur: VT Οὐκέτ ET Οὐχέτι. quæ tamẽ & disiunctim scribuntur, præsertim verò hoc posterius, potius quam coniunctim.

Οὐ & μὴ interdum eundem habere locum possunt: sic tamen vt μὴ pro οὐ ponatur, at non contrà, vt tradit Budæus pag. 910, scribens, Licet enim τὸ Μὴ ἀπαρρηθὲν fit, & τὸ Οὐ ἀρθὲν, tamen τὸ Μὴ πολλάκις ἀπὸ τοῦ Οὐ λαμβάνεται, non item contrà. Quis reprehendens nescio quis in vulg. lex. & Budæum etiam ait dicens, turpissimè errat ipsemet, falsóque illum accusans, suam interim inscitiam pro lit. quippe qui οὐκ esse ἀπαρρηθὲν, velut in hoc Isocratis loco in oratione ad Nicocl. καὶ νομίζε πόλεως ἀνάγκοντος, οὐκ ἐκ τῶν ἁπάντων αὐθρώπων μετὰ φόβων ἄρχειν ἀλλ' ἐκ τοιούτου ἐν ᾧ χρὴ καὶ θεραπεύειν οὐκ ἐν τῷ παρόντι, μετιέναι δὲ τὸν θυμὸν καὶ μηδένος τύπον ἀπορεῖν. Nisi fortè ἀπαρρηθὲν quidem potius quam quod significat, ille significare existimauit.

Οὐ cum quibusdam verbis, suo (vt ita dicam) loco moneturi: ita vt in interpretatione Latina postponenda sit verbo Latina particula Non, huic respondens, quæ contrà præponitur. Pausan. in Corinth. ἐπέναι δὲ ἐς αὐτὸ οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσέναι, quò ingredi non licet institutio patrio. Sic apud Demosthenem, οὐκ οἴεσθε δεῖν οὐδὲ πᾶσι τοῖς γιγνομένοις ἀποδοῦναι pro οἴεσθε δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι πᾶσι οὐδὲ τοῖς γιγνομένοις. hoc est, Ne vsuras quidem ciuiles censes te reddere oportere. Huc pertinet vsitatissimum illud Οὔφημι, id est Non dico, pro Dico non, hoc est Nego. De quibus vide Budæum pag. 954 & 955. qui addit & οὐκ ἀξιῶ pro Indignum censeo, ex Thucydide. Sed & PARTICVLAE Μὴ hic vsus ostenditur ibidem, in μὴ φάσκω & μὴ λέγω pro Nego: ac μὴ ποιοῦμαι pro Simulo nõ, hoc est Dissimulo. Non non in μὴ ἀξιῶ posito (sicut & illud οὐκ ἀξιῶ) pro Indignum censeo.

Οὐ geminatur interdum elegantiæ & ornatus gratia. Demosthen. in Midiam, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Synesius, καὶ τοῦτο πιστεύων, οὐ μὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, οὐ μετενόουν ἐφ' οἷς δὴ πεπιστεύκεν τὸν ἄνθρωπον. Idem sequente VOCVLA Οὐδέν. vt apud Demosthenem, πρὸς δὲ τοῖς εἰκοσιν. καὶ οὐ θαυμάζω, παθοῦσα οὐδὲν αὐάξιον οὐδ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός. vbi οὐδὲν αὐάξιον pro οὐ αὐξιόν τι posuit. Alioqui absq; οὐ dicendum fuisset, καὶ οὐδὲν αὐάξιον παθοῦσα θαυμάζω. His etiam verbis quæ sunt per se negantia, i. ἀποφατικά, & iis quæ ἀπαρρηθικά, Attici negationem addunt, vt τῷ Ἀπαρνοῦμαι, & τῷ Κρύπτω, & τῷ Κωλύω, & τῷ Ἐπέχω, ac similibus. Subiungit autem Budæus exempla nonnulla in quibus habetur PARTICVLA Μὴ, nõnulla etiã in quibus LEGITVR Μὴ οὐ, sequente ex illis verbis

quopiam. Affert enim ex Demosthene, Τοιούτους πολίτας νομοις οὐ πάλιν αὐτὸς ἕξαρνος ἐῶ μὴ πεθεικέναι. Ex eodem, κωλύσαι τοὺς ὀνηλάτας μὴ ἐξαγεῖν πλοῦν ὅλιν τῆς ἑκατάς, vetare quominus exportent. Ex Æschine autem, οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγονέναι ἐρωτικὸς, neque eo inficias me in amorem procliuem fuisse. Alia & cum aliis etiã verbis exempla huius vsus istarum particularum, vide apud eundem Bud. pag. 936; inter quæ habes istud ex Xenophonte in quo articulus τὸ præfigitur hisce particulis, in Symposio, ἀλλ' οὐδείς σοι, ἔφη, ἀπεκρίνατο μὴ οὐ λέξειν ὅ, τι ἕκαστος, ἡγεῖτο πλείστου ἄξιον εἶναι, at nullus tibi contradicit quominus vnusquisque dicturus sit quod se nosse putet maximè prædicandum atque commendabile. (Ibidẽ verò & de μὴ οὐχὶ pro Nisi, & pro Quin) Idem pag. 934, Duæ negationes geminatæ (inquit) affirmant interdum, vt apud Latinos. Aristoph. οὐ δῶσω ἐγὼ ὑμῖν οὐδενὸς κούκ ἔσ' ὅπως οὐκ ἔχ' τί μου τὰ χρήματα. Idem in Nubibus, ἰὼ δὲ μὴ θέλω, οὐκ ἔσ' ὅπως οὐκ ἐξελεῖς τῆς οἰκίας. Quòd si dicere nolit, nullo pacto fiet vt eum non abdicem, Nullo modo non eiiciam domo. Id est, Omnino eiiciam & abdicabo. Greg. οὐκ ἔστι ὅπου μὴ μέσοις τοῖς σώμασι μεγνυμένης τῆς αἰκίας τῆς ὕβρεως, nulla nõ in parte corporis. His igitur in exemplis geminationis negationum planè diuersum considerare vsum oportet: quum in his posterioribus minimè dici possit altera πλεονάζειν, id est abundare, sicut in illis. Sed hoc addendum est, hunc πλεονασμὸν & alibi inueniri: nimirum vbi tres negationes pro duabus ponuntur. vt in isto Isocratis loco in Panegyrico, οὐδέν γ' ὃ τι τῷ Διόνυσῳ οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάθοιμι εἰ τὴν μνήμην τῶν ἄλλων ἀφαιρεθείην, οὔτω μεγάλας τὰς ὑποχρέας τυγχάνομαι, Nulla est enim huiusce modi nota qua non ego dignus sim mulctari atque afficiri, si, quum ego cæteris non præstem in dicendo vsque adeo ingentia polliceri sustinuerim. Sed & alia proferuntur exempla in quibus abundare videmus non ex tribus aut duabus vnam, sed illam quæ alioqui sola posita est. vt apud eundem Isocratem in Areopagitico, μικρὸν ἀπέλιπον τὸ μὴ τοῖς ἑκάστοις συμφορᾶς θεῖναι. Sic & in isto Herodoti loco, vbi οὐ particulam ἢ sequitur, ἐπὸ δὲ κατ' οὐτοῦ τε τῷ λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολόδοσι μετὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι Ἑλλήνων συνεστρατεύοντο Μενελάῳ τοῦ Ἑλένης ἕνεκα. Cui loco adiungam duos Thucydidis planè similes quod ad negatiuæ particulæ vsum attinet. quorum alter habetur lib. 3, pag. 93 meæ editionis, in fine, ὡμὸν τὸ βούλημα καὶ οὐχ ἑκὼν ἔφη, πάλιν ὅλον διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοῖς αἰτοῦσι. Alter extat lib. 2, pag. 67, οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτὸν μᾶλλον, ἢ οὐ κτῆσιν καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου τοῦ τῶν νομίσαντας, ὀλιγωρῆσαι. Nec tamẽ ignoro scholiastem in illo quidem priore loco pro me facere, scribentem nimirum esse ἀπόφασιν τοῦ πῶν: at in posteriore non item. quippe qui scribat ambas has particulas ἢ οὐ esse positas pro ἀλλά. Verùm neque hoc præteriendum est circa πλεονασμὸν huius particulæ: eam interdum non solam πλεονάζειν, sed & aliam non eiusdem generis particulam secum habere, πλεοναζουσαν itidem. vt apud Aristophanem in Ranis, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ κακῶς, variante non solùm οὐ, sed & ἀλλά. Sic & apud Platonem in Euthydemo, οὐ γὰρ τι ἀλλὰ τοῦτό γε τὸν λόγον πολλοῖς δὴ καὶ πολλάκις ἀκήκοως, ἀεὶ θαυμάζω. At de pleonasmo huius negationis ante μὰ dicam in Οὐ μά. non multo post. AT Οὔ oxytonum quibus adhibeatur locis docebo infrà, vbi agam de Οὔ ἀφωνον.

De particula οὐ aliis particulis iuncta: in quibus recensendis alphabetica seruatur ordo.

Οὐ γὰρ, Non enim. Geminantur autem interdum hæ particulæ οὐ γὰρ, vel potius ἐπαλλήλως ponuntur. Herodot lib. 1, οὐ γὰρ μὴ ἀπώσηται. οὐ γὰρ ἐξ θέμις ὅτι. Plato in Apologia, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δή που ψεύδεται. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Et in Symposio, χαιρέτω δή. οὐ γὰρ ἐπ' ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ αὐ δυνάμαι. Alia præterea exempla Budæus affert pag. 940, quæ ex Æschine deprompta sunt. (Sed οὐ γὰρ dicunt etiam interrogatiuè pro Nonne: de quo harum vocularum vsu differam infrà, quum venero ad Οὐ habentem per se

etiam hoc significatum.) A

ITEM Οὐ δὲ ἀλλά, Enimuero, At verò. Interdum verò pro Enim simpliciter. vt apud Aristophanem in Nubib. — οὐ δὲ ἀλλ' ἢ τὴ βία Ἑλκει πρὸς αὐτὸ πλὴν ἰκμάδα τῆς φρονήσεος. vbi scholiastes annotat accipi Atticè has particulas οὐ δὲ ἀλλά pro καὶ γάρ. Et affert ex Callim. ἀκούσατ' Ἰαπωνάκτος. οὐ δὲ ἀλλ' ἴκω, pro καὶ δὲ ἵκω. Dicitur ETIAM Οὐ γάρτοι ἀλλα à Platone, vt omnes dicunt οὐ μὴν ἀλλά, inquit Budæus: afferens hunc eius locum, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ τὸν γε τὸν λόγον πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω. vbi οὐ γάρ τοι ἀλλὰ reddit Etenim. B Cæterùm οὐ δὲ & οὐ γάρ τοι ἀλλά, siue reddat Enimuero, aut At verò, siue simpliciter Enim, vel Etenim, erit πλεονασμὸς negatiuæ particulæ, qui a me paulo antè ostensus fuit cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ipso, cuius aliud ex Aristophane exemplum protuli.

AT Οὐ δὲ αὖ Alioqui non, Alioqui nequaquam. Aristoph. Pluto, Πε. Οἴ' ἄρ' ἦν τὴ πάλαι ποτε Χρ. Παν δοκεῖ τοῦτο εἶναι, Ἡ λεκιθόπωλιν. οὐ δὲ αὖ θοσπορὶ Ἑκέφαλος ἡ κοῦν ἀνὴρ ἐν ἡδίκημμένη, alioqui nequaquam nos ita inclamauisses. C

Dicitur ETIAM Οὐ δὲ αὖ ποτε, vt apud Plat. Polit. 5, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπαιδίας. οὐ δὲ αὖ ποτε ἐπίμων πλὴν θρόνον τε καὶ μητέρα τέμνειν. Cui simile est istud Herodoti, (vsurpantis IONICE Κοτὲ pro ποτέ) Ὦ πᾶ Καμβύσεω, εἰ γὰρ θεοὶ ἐπορᾶσι. ἐν γὰρ αὖ κοτὲ ἐς ὥρεος τυχὴς ἀπίκεο, nam ni ita esset, nunquam ad tantum fastigium euasisses.

AT VERO Οὐ γὰρ αὖ που ET Οὐ γὰρ δὴ pro Absit vt existimem, habes Bud. Comm. pag 914. hoc ex Xenophonte, illud ex Platone. At de Οὐ γάρ που & Οὐ γὰρ δή που dicam paulo post. De Οὐ γὰρ δὴ autem interrogatiuè sumpto, dicam infrà in Οὐ significante Nonne. D

ITEM Οὐ γὰρ ὅπως, Non modò enim, Neque enim tantummodo. Et ἐν δὲ ὅπως μὴ, Etenim non modò non. Demosthenes in Midiam, οὐ γὰρ ὅπως μὴ τὴν τῶν ὑβριζέσθαι τινὸς ἐν ταύταις ἡμέραις φύλαξαι. ἀλλὰ καὶ τὰ δίκαια ἐξηρῶ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα, τῶν ἐκείνων καὶ κακηγορούντων ἐξ ἀρχῆς, τὴ γραῦ ἑορτὴ ἀπεδείκνυτο. Etenim his diebus alicuius corpus affici contumelia oportere, non modò non putabatis, sed etiam &c. Sic Cicero dicit Non modò non, sequente Sed et am. E

ET Οὐ γὰρ σφῶ, Non equidem. Non certè. Οὐ γὰρ σφῶ (inquit Budæus) est respondentis alinegatiuè, vt οὐκ οἶμαι. Xenophon, ἆρ' οὖν ἐκείνας τὰς ἡδονὰς τὰς ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἄλλως οἴεται δεῖν τῶν πολεμίων, ἢ ὡς ἔστι; Οὐ γὰρ σφῶ, ἔφη. Ἀλλ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡδονὰς τὰς ἐν τῇ εἰρήνῃ, ἢ ὡς οἴεσθε δεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Alibi, οὐκ ἔγωγε, ἔφη. vbi præcedit οἴει σφῶ, &c.

ET Οὐ γάρ που, Nec enim sanè. Aut simpliciter Nec enim. Plato in Phædro, ἴσως δὲ καὶ οἱ τῶν μυθολογούντων οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδαὶ δῆλον ὅτι τοῦ ἀκούειν ἕνεκα τοῦ γήρους. οὐ γάρ που ἔγωγε πέρας πόνος τοῦ λέγειν μεπαύσας. SIC F Οὐ γὰρ δή που apud Xenophontem, Nec enim sanè. Sic & apud Platonem in Apologia, τί ποτε σφῶ ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δὴ που ψεύδεται, ἐν δὲ θέμις αὐτῷ. At de Οὐ γὰρ αὖ που dictum modò fuit.

Οὐ δῆπα, negantis est (sicut μὴ δῆπα, vetantis) apud Aristophanem interroganti, οὐδὲ μὲν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα, respondetur, οὐ δῆτ' ἔγωγε, Minimè ego quidem. (Alibi pro eodem μὰ Δί' ἔγὼ μὲν οὔ.) Plato, ἀκεῖς ἢ πόλιν ἢ σφετέρου πεδόν ἢ λυσὰς ποιῆξαι αὖ τὴ δύνασθαι εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Vbi respondetur itidem οὐ δῆπα. Sic apud eundem in Apologia, ad hæc verba, ἔθ' ὅστις βούλεται βλάπτειν, respondetur οὐ δῆπα. G

Οὐ θῶ, Non equidem, Haud sanè, Non sanè. Aut simpliciter Non: vt vocula hæc POETICA Θῶ censeatur duntaxat expletiua. Homerus Iliad. β, Οὐ δὴν μιν πάλι αὖτις ἀνὴρ σὺν μῆδε ἀλήνωρ Νεικέειν βαπτῆσι ἐνεσσίοις ἐπέεσσιν. Vbi expon. οὐδαμῶς. ET Οὐδὴ πῖ apud Apoll. pro eodem. Alioqui particula Θῶ exponitur etiam Quidē, vt Iliad. ι, Πλεῖς θῶ μοι ἔπειτα χωσάμενα γαμέεσθαι αὖτις. Apud Theocr. schol. vult esse pro δὴ vel ὅπου. H

Οὐ μὰ, in iureiurando. vt οὐ μὰ Δία, Non per Iouem. vacante aduerbio οὐ, quum alioqui μὰ per se id significet. Homerus Iliad. α, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον (&c. sequente & alia negatione) Οὔτοι ἐμοῦ ζῶντος καὶ δηθὰ νοήσω δερκομένοιο, Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χείρας ἐπιθέσθαι Δαναῶν. Vtuntur & solutæ orationis scriptores eodem modo. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτηκε ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ μὰ τοὺς ὀν Μαραθῶνι παραταξαμένους. Est enim (inquit Budæus) negationis repetitio: nec similis loquendi ratio in Ναὶ μὰ. NAM μὰ per se negat. vt apud Aristoph. ἦπου τοῦ πονηροῦ ἦδα καὶ τοιχωρύχου. Ad quæ respondetur, μὰ Δία, Minimè verò, vel Nequaquā. Ad verbū, Nō per Iouē. Cæterùm dicitur & οὐ μὰ Δία, οὐ μὰ τὸν Δία, quo vtitur Xenoph. Sed hoc præterea sciendum est, interdum particulam aliquam seu aliquas particulas inter οὐ & μὰ interiici. vt apud Platonem in Apologia, Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς οὐ πάσι σοι δικαίως οὐδὲ νομίζω θεοὺς εἶναι; Οὐ μὰ τὸν Δία, οὐδ' ὁπωσοῦν.

Οὐ μὰ δὴ, in negatione itidem, seu responsione negatiua. Et quemadmodum protuli modò ex Platone, μὰ Δία, præcedente οὐ μέντοι, ita vicissim μὰ δὴ apud Xenoph. habetur præcedēte μὰ Δία. Xenoph. Pæd. 6, οὐ μὰ Δία, εἶπον ἐκεῖνοι, οὐ μὰ δὴ ἔγωγε, ἀλλὰ καὶ μάλα λωίω. Sic eiusdem Pæd. 5, ὦ δοῦλε κατεύνασάς με πάνυ πολὺ ὑπερῴᾳ, ἢ καὶ δύο τινὰς φέσται ἄμφω; Οὐ μὰ τὸν Δί' ἔφη. οὐ μὰ δὴ. Itidem in Symposio, ἢ καί σε, ἔφη, ἐπιδεδόασιν, ὦ πάντα λάβῳσι; Μὰ τὸν Δί' (ἔφη). οὐ μὰ δή.

AT Οὐ ἔμοιγε. proparoxytonè prolatū. cū negatione implicitam illam conuinctionem habet (inquit Budæus) ornatus nō significationis causa, VT οὔκουν. Accipitur autem pro Atqui, vel Non certè, Non profectò, Non equidem. Aut etiam Non quidem. Demosth. περὶ στεφάνου, de Æsch. loquens, ὅς γε οὐδὲ ἐλέγχῳ, ὡς τῶν ἀδικημάτων ἐστὶν ἔγραψε, πείρᾳ ἐπιδεικνύναι τόλμα. κακοὶ ὑμᾶς; οὐ μέντοι γε ἔγωγε φῶ; Atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat, Nulli certè tum dicendi locum iste non præripiebat. Lucianus. Οὐ θεμιστοκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτος ἐστι; ἔμοιγε ἄλλος, Non quidem alius, Profectò ipse est, non alius. Rursum Demosthenes in eadem illa περὶ στεφάνου oratione. ἔμοιγε τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος ἀφῃρεῖσθε (οὐ γὰρ οὖν ἐπιτρέψω τοῦτο ἐγὼ) τὰς ὅσας τῶν πατέρων βίος, &c. Tales quidem illas quales nemo dicendo affequi possit. In hoc autem Basilii loco, ὃς ἐφ' ὑψηλοῦ μεγάλας καὶ λαμπρὰς ἐπιστρεψάμενος, οὐ ὧν ἐγκύκλιος ἐπιβολὴν, πολλὰ πάντα ἀνὰ ἡμῶν ἐς ὑπνον ἐπιβέλεται, interpretor οὐμοῦν ἐχούσας, non habentibus quidem certè: dissentiens à Budæo, qui hic non plus quàm οὐ significare ait. At verò in hoc eiusdem, (vbi adhibetur responsioni) τί οὖν; ὅτι ἔνιοι, ἄρα εἰδότες ἐξαπατῶνται; ἢ τί; ὁ δὲ ἀδικῶν ἐπιτιμῶν καὶ ἀδικῶν ἐξαπατᾶται; οὐμοῦν ἀλλ' ἐρήσεται, φησὶ, ὁ δίκαιος. εἰ ἐν interpretor Minimè verò, seu Nequaquam atque hic certè potius non plus quam οὐ significare do eo. ‖ Affert autem οὐ δὲ ἔγωγε & pro Neque enim, ex Gregorio, ita scribente in sua εἰς Ἀθανάσιον oratione. πολλῶν γὰρ ὁ τοιοῦτος ἀγῶν μεγάλων (οὐμοῦν εἴ τις αὐτὸν ἡλίκων καὶ ὅσων) ἀπὸ θεοῦ ἔχομεν τε καὶ ἐξομεν, τῶν μόνων. vbi non dubium est quin Gregorius priorem illum Demosthenis locum imitari voluerit: ideóque non video cur Budæus isti aduerbio aliam hic quàm illic interpretationem dare debuerit. Affert autem & Basilii ac Gregorii Nysseni locos, in quibus similem vsum habet in parenthesi positum. ‖ Ex Paus. autem Οὐ μοῦν & pro Veruntamen non: (qua significatione dici solet potius οὐ μέντοι, vel οὐ μὲν) vbi scribit ille, ἐσφαμῶν σῶν οἰκέτης ἔφασκεν οἴχεσθαι Περξιπτίλειν τὸ πολὺ τοῦ ἔργου πρὸς εἰς πεσεῖν εἰς τὸ εἴκημα· οὐ μοῦν πάντα γε ἀφανισθῆναι. Sed & particulam γε iungit Budæus cum οὐμοῦν, tanquam traiectam videlicet. NAM Οὐμοῦν γε dixisse ait Pausaniam pro οὐ μέντοι γε.

Est POETICUM Οὐμοῦν τως, quo vtitur Homerus pro οὐδαμῶς, id est Nequaquam.

ILLUD autem Οὐ μέντοι, de quo dixi modò, VEL Οὐ μέντοι γε sonat Non tamen, Verūtamen non. Demosthenes, οὐ μέντοι πάντας γε. οὐ γὰρ ἠδύνατο, Non tamen omnes, Vel. Sed non omnes. Idem, οὐ μέντοι πάντα γε ἐδυνήθη. ‖ At Οὐ μέντοι, sequente ἀλλὰ, vel ἀλλά γε, pro ἐν μὲν ἀλλὰ, Veruntamē. Plato in Phædone, ἐν γὰρ αὖ δόξειεν (ἔφη ὁ Σωκράτης) οὕτω γ' ἔχειν, οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχειν τινὰ λόγον, veruntamen habere aliquid rationis. Idem De repub. lib. 1, οὐ μέντοι ἀλλ' οὐδὲ γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέφης, ὃν λέγεται, τὸ θεοῖς τῇ ἡμῶν τοῖς ὅσιμα λοιμοῦμενοις. Et in Symposio,

Symposio, ἐν μέντοι ἀλλὰ τά γε ἀληθῆ, εἰ βούλεσθε, θέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Vbique autem γε addidit, (inquit Budæus) quæ particula cum omnibus ferè iungitur coniunctionibus: sed τμηπικῶς ferè. Sic apud Demosthenem, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ γε τὸ πρεσβεῖα ἢ μὴ, &c. pro ἀλλὰ μὲν γε ὑπὲρ τοῦ, &c. (verùm interdū ἀλλὰ præponitur: vt apud Platonem Polit. lib. 1, ἀλλ' οὐ μέντοι ἔγωγε, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενος, εἴως ἂν, &c. ‖ Sed οὐ μέντοι habet & aliam significationem a Budæo prætermissam. adhibetur enim responsioni pro Minimè verò. vt videre est in eo quem ex Platone protuli loco in B Οὐμά.

Οὐ μὴ, (vacante altera negatione, vt anteà dictum est) pro Non, seu Nequaquam. Sæpe quidem cum subiunctiuo. Xenophon Pæd. 8, τῶν γὰρ ἀνθρώπων εἶναι χρὴ, ὁ πῶ οὐ μὴ δυνήσεται Κῦρος εὑρεῖν, Nequaquā inuenire possit Cyrus. pro οὐ μὴ εὑρῃ. (vt Gregor. οὐπω μὴ εὑρῃ dixit: θεὸν, ὃ, τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν καὶ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὑρεν αἰνῶν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὑρῃ, nec posthac inuenerit) Plato De republica lib. 1. ἀλλ' ἐν μὲν ἔτος τ' ἦς, itidem pro Nequaquam possis. Idem lib. 2, φύλακ' ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται, Nequaquā fuerit, Nequaquam esse possit. Vel, Nequaquam erit, Non erit. Herodot. οὐ μὴ τὴ κακὸν αἰσθήσεται. Sic οὐ μὴ μάθω. Euripid. Non veniam. Interdū verò ponitur & tertia negatio: vt quum præcedit οὐδέν. sicut in hoc Luciani loco, οὐδέν' ἐν μὴ γένηται ἀδίκου ἐπιθυμοῦντες ἔωσι, σύμπαρουσιν, haudquaquam fieri possit, vel potest. Imo verò & quarta adhibetur negatio nonnunquā, (quam obseruationem Budæus prætermisit) vt in isto Demosthenis loco Philippica 1, οὐδέπω' οὐδὲν μὴν οὐ μὴ γένηται τῶν δεόντων. Iungitur tamen οὐ μὴ & indicatiuo. vt D οὐ μὴ πείθομαι, Aristoph. Sic οὐ μὴ πίσυρμαι φιλοσοφῶν, Plato in Apologia. Dicitur ITIDEM Οὐ μὴ πω pro Haud vnquam, aut etiam Nequaquam. Plato De republica lib. 9, ἀλλ' οὐ λέγεις, ὦ Γλαυκων, ἀκεφαλίας μὲν τῶν πῶς ἐν πολιτείᾳ λόγοις χρώμεθα, οὐ μὴ πω πλάσωμεν. Idem in Phædro, ὅπ ἔως αὖ τὸ σῶμα ἔχει ψυχὴ, καὶ ξυμπεφυρμένη ἡ ἡδονὴ ἡ ψυχῇ μετὰ τοῦ σώματος κακοῦ, οὐ μὴ πω κτήσωμεθα ἱκανῶς οὗ ὀρθῶς συμεῖν ψυχῇ, Quoad animus corpore solutus fuerit, nunquam id quod quærimus assequemur. Inuenitur autem οὐ μὴ πω & cum indicatiuo apud Æschinem in Ctesiphontem, πῶ μὲν γὰρ πεπρακὼς οὐ μὴ πω βέλτιστε πέπαυσε, πῶς δὲ χρηστὸς εἰς τὴν ἐμαυτῶν ἀδυμίαν ἐμ' ἀλεῖτε. Et cum optatiuo apud Synesium, οὐ γὰρ μὴ ποτε καταπαύσῃς τὸν πόνον, οὐδὲ οὐ μὴ σβέσῃς τὸν ἀστὴν θῆκα τὸν θείου φωτός. ‖ Sed οὐ μὴ affertur & pro Nequaquam videlicet ἀπαγορευόντως. vt οὐ μὴ σιωπῶμεν ex Aristoph. Nub. Ne irrideas, Noli irridere. Et οὐ μὴ ληρήσῃς, ex eodem in eadem comœdia.

Οὐ μὲν, VEL Οὐ μὲν γε, (sed particula γε per tmesin à μὲν disiungi potius solet) Non tamen, Veruntamen non. Vel, Nec tamen. Demosthenes in Midiam, οὐ μὴν ἀλλὰ ἔστιν ἐπὶ τοῦ πράγματος, οὐδὲ ἀδικήσεν μοι δικαίως τοῦ μετὰ τοῦτο. Τοσούτου ἀφέστηκεν ὅστε πολλοὶ τοῦ κατηγορεῖν. Nec tamen hic res infistit, sed porro progreditur. vt vertit B. (sed afferēs tamen & aliam interpretationem, reddendo videlicet οὐ μὴν, nec verò) Idem, οὐ μὴν καλεῖ γε οὐδὲν κάλεε ἐξαβεσχόν ὅπωνοῦν. Tametsi nihil me vetat. Plutarchus in Lycurgo, οὐ μὴν τόπος γε τοῦ Λυκούργου κεφάλαιον ἦν. Idem in Numa, οὐ μὴν ἐπῆρθη. Interdum verò præcedente particula ἀλλ', subiungitur οὐ μὴν. vt apud Aristotelem in Ethic. lib. 4, ὁ δὲ χαῦνος ἀεὶς ἐαυτὸν μὲν ὑπερβάλλει, οὐ μὴν τόν γε μεγαλόψυχον. Sic in libro De mundo, τῇ μὲν θεία δυνάμει ἀνέπεσε λόγον, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ καταβάνεσθαι. Vbi quidam interpretatur, At non item. Sed pro Οὐ μὴν dicitur POETICE Οὐ μάν, vsurpando videlicet Doricam dialectum. Exponitur autem, Non tamen, seu Nec tamen. Alicubi etiam Nec verò. Οὐ μὰν apud Homerum pro οὐ μὴν, inquit Budæus: Iliad. ο, Οὐ μὰν οὐδ' εἰ αὖτε κακορράφης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαύρησαι, καί σε πληγῆσιν ἰμάσσω. Verùm haud scio. H (quod quasi affirmantis est, vt Latinè Cicero vti solet & clari autores alii)

ET Οὐ μὴν ἀλλὰ, VEL Οὐ μὴν ἀλλά γε, Enimuero. At verò. Nam quum negationis speciem præferat, tamen affirmationis vim habet, vt inquit Budæus, afferens ex Demosthene περὶ στεφάνου. hunc locum, οὐ μὴν ἀλλ' ἔγωγε οἶμαί μοι πρεσβύτερα ὑμῖν δεῖξαι, Enimuero existimo, At verò existimo. Idem, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπί γε δεῖξαι εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν. Polybius, ἐν μὴν ἀλλ' ἔστω τόπος ἀρῆσθαι πιστοῖς. Verùm esto, Sed sit sanè. Interdum & per tmesin profertur οὐ μὴν ἀλλά, vt apud Platonem in Parmenide, οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ καὶ πρότερον ἀκηκόεναι τοῦ Ζήνωνος, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε. Ita Budæus: qui etiam docens ἐν μὴν ἀλλά γε dici sicut οὐ μὴν ἀλλά, exemplum affert ex Dionysio Halicarnasseo, qui de Isocrate ita scribit, ὃν δὲ τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λεῖον ἐκεῖνο καὶ ἀπόρρητον ἔχων ἐλαττον ἐν ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἔχων γε. Sed hoc addo quod Budæus silentio præteriit, subiungi in plerisque locis οὐ μὴν ἀλλὰ particulæ ἐν. (sicut in Dionysii loco videlicet, ἐν μὴν ἀλλά γε, præcedente ἐν) Demosthenes Philipp. 1, ἀληθῆ ἐν δοκεῖ τὰ πολλά, (ἃς οὐκ ἔδει) οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως οὐχ ἥδεα ἀκούειν. Et Philipp. 4 περὶ οὐ πάνυ μὲν φιλοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐρῶ. ET Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, pro Tum vel maximè. vt quidem Gaza vertit, quum hunc Aristotelis locum De animal. lib. 2, καὶ σωαγεῖ διαφέροντος τὰ περὶ τὰ ὀστᾶ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ita interpretatur, Et cum omnes corporis partes comprahit, tum vel maximè costas cogere atque adducere potest. In vulgatis lexicis affertur & οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, item οὐ μὴν ἀλλ' οὐ: sed animaduertendum est μᾶλλον minimè cum οὐ μὴν cohærere. Quod & de οὐ dicendum est sequente particulam ἀλλά.

ITEM Οὐ μὴν οὐδὲ, VEL Οὐ μὴν οὔτε, Sed nec, Nec tamen. Xenoph. οὐ μὴν οὐδ' ἐρασχήματά γε τοῦ σωφρονεῖν ἐπιδεικνῦ. Aristoteles Polit. libro 3, οὐ μὴν οὐδὲ αὖ καταχρῆν μοι δοκεῖ. Theophrast. de causis plantarum lib. 4, οὐ μὴν οὐδὲ θάτερον ἀδύνατον. Thucydides, οὐ μὴν οὐδὲ ἐς τὰ ἄλλα ἐβουλεύετο. Plutarchus in Numa, οὐ μὴν οὐδὲ ἐν δεκαμήνοις χρόνοις τῇ πόλει. Vulgatum autem Budæus, οὐ μὴν οὐδὲ idem valere quòd οὐδὲ μὴ, id est οὐ μὲν τι, Neque verò, Nec verò, Nec tamen. Idem in hoc Aristotelis loco Metaph. libro 1, Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὅτι πέωρ μὴ πύτε χρῆται τῇς αἰτίας, οὐ μὴν οὔτε ἱκανῶς οὔτε ἐν τούτοις ἐοίκασι τὸ ὁμολογούμενοι. vertit Veruntamen non. Sed quod ex Galeno idem affert exemplum, hoc videlicet ex libro 1 ad Glauconem, ἐοίκασιν δὲ τοῖς μὲν ὅτι τῶν κόπτοις πυρέξαντας ἐνδέχεσθαι πολλάκις, οὐ μὴν οὔτε τοῖς σεσηψόντας, οὔτε τοῖς ὅτι ἐκ τῶν πυρέξαντες· ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτὴ δίαιτα χρῆσθαι nihil commune habet (meo quidem iudicio) cum superioribus: quum οὔτε non iungatur cum οὐ μὴν, sed potius vtrobique cum sequente participio: quum dicat οὔτε τοῖς σεσηψόντας, οὔτε τοῖς πυρέξαντας. Idem dico & de isto exemplo quod in vulgatis lexicis affertur ex Aristotele Pol. 3, cap. 6, οὐ μὴν οὐδὲ ὑπαρχόντων τούτων ἁπάντων, ἤδη πόλις. hic enim οὐδὲ potius cum participio ὑπαρχόντων iungi existimo, perinde ac si dictum esset, οὐ μὴν πόλις ἔστι, οὐδὲ ἐὰν ὑπάρχῃ ἅπαντα ταῦτα, id est Ne si quidem adsint hæc omnia. Vel, Ne tum quidem quum adfuerint hæc omnia. Affert autem Budæus ET Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ. quod videtur velle idem valere quod οὐ μὴν οὐδέ, sed nullum exemplum afferens.

ET Οὐ μὴν πω, Haud dum tamen. Nondum tamen. Demosthenes, οὐ μὴν πω τῶν βουλεύεσθαι λέγειν. G

¶ Οὐ, ET Οὐν, VEL Οὐχ, SEV Οὐχί, interrogatiuè interdum, vt Latinè Non, pro Num ille, siue Nónne, Xenoph. καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰκόνων τε καὶ ἀνέμων, καὶ τοῦ πνεύματος παθήματα, οὐ πυγέσαν τὴν ἡμέρα καὶ ἰσχυρότατον ἡμέρα ἀλλοιοῦται. vbi οὐ dicit pro eo quod in altera periodi parte dixerat οὐκοῦν. Lucianus, οὐκ ἔγωγ' ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσει τοῦ Τίμωνος αἰδοῖος ἀγαθὸς δὲ θεοί; Demosthenes pro Ctesiphonte, τί αὖ οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς τούτους; οὐχ ὡς ἠξεδόθη σαν; οὐχ ὡς ἀπολάθησαν; Idem, τί δὴ δίκαιον ἦν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένοις θεῖναι τὴν Κτησιφῶντος ὄνομα; οὐχ ὁ τὸν δῆμον εὐεργετήκεμον; οὐχ ὁ τοὺς ὁμωμοκότας δικαστὰς; Nónne quod, &c. vel Annon quod, &c. Quare perinde valet ac si ἆρ' οὐκ dixisset. Frequenter autem οὐκ interrogatiuum iungitur futuro, idque in certo quodam genere loquendi quod Gallica seruauit lingua. vel-

uti quum ei cui imperauimus vt aliquò iret, dicimus, Νὴ τὸν κύνα οὐκ ἐθέλει τοῦτο ποιῆσαι ἃ ἐκέλευσα? Ita enim apud Platonem in Symposio, οὐ σκέψῃ, ἔφη, πᾶσ', φάναι τὸν Ἀγάθωνα, καὶ εἰσάξεις Σωκράτη;

ETIAM Οὐκ αὖ interrogatiuum est, vt Odyss. ζ, Πάντα φίλ' ἐκ αὖ δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ἀψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ ἐμπατ' ἄξομαι, Lucianus, οὐκοῦν καὶ δεδέδοται αὖ ὑπὸ μένειας ὅπη πυτα; Ad quæ respondetur, σὺ δ' οὐκ αὖ ὦ Ἄπολλον; Thucyd. lib. 5, οὐκ αὖ δεξοιαδε;

ITIDEM Οὐ δὴ interrogationi adhibetur, significátque Nonne? Annon? Plato De rep. l. 6, οὐ γὰρ ταῦτ', ἔφη, μέγιστα; ἀλλ' ἔτι τὰ μεῖζον; Annon hæc maxima sunt? an est potius aliud adhuc maius? Xenophon, οὐ δὴ πάντοι κατάδηλον ὅτι τοῦ τὰ ἄλλα ζῶα, ἀφ' ὧν θεοὶ, αἱ θρωποι βιοτεύουσι; Budæus vult esse indignantis, quasi Quid malum? in hoc Luciani loco, οὐ γὰρ ἐχεῖν γέρονθε αὐθρα καὶ μηκέτι χρήσασθαι πρὸ πλούτῳ δ' ωα ἀκόρεσι, ἀπελθεῖν τὸ βίου πάσας χωρήσαντα πὸς νέους; Ex eodem affert, οὐ δὲ Ἄρης φοβερώτερος ἰδεῖν; SED ET Οὐ γὰρ δὴ esse ait interrogationem cum increpatione, Odyss. ε, Τέκνον ἐμὸν, πόθεν σε ἔπος φύγε ἕρκος ὀδόντων; Οὐ γὰρ δὴ πάπαν ὠφέλεον λύσας ἰδὲν αὐτὴ, Ὡς ἥπιος, &c. NEC NON Οὐ δήπου interrogationi adhibetur. quod ille interpretatur Nunquid, in hoc Plutarchi loco in Cicerone, οὐ δή που καὶ Βαρίνος δ' εἰπόντα παρ' ἐμοὶ βούλεται; Simul autem & Ἀποφαντικὸν esse tradit in isto eiusdem Plutarchi loco, de Phocione scribentis, ἐπεὶ δὲ λέγων ποτὲ γνώμην θεὸς τὸν δῆμον οὐ δοκίμει. καὶ πάντας ὁμαλῶς εὐόρα τὸν λόγον ἀπδεχόμενος, ὁπόταν γραφεὶς θεὸς τοὺς φίλους, εἶπεν, οὐ δή που κακόν τι λέγων ἐμαυτὸν λέληθα; Quibbus ADDE Ἀλλ' οὐκ. Demosthenes, ; ἀλλ' οὐκ αὖ τότ' ὀρθῶς εἶπεν; immò verò nónne statim dicerente

D ITEM Ἢ οὔ. Plato De rep. lib. 2, ἢ οὐ δοκεῖσι; ἔμοιγε. Et in Parmenide, ἢ οὐχ ὁρᾶς ὅσον ἕτερον θεσπεσίας λόγους; Nonne? Annon? Et in Gorgia, ἢ οὐ τοῖς θεσπεσίοις λόγοις ἐλέγετο ὅτι ἡ ῥητορικὴ θεῖ λόγου εἶη τῶ δικαίου καὶ ἀδίκου. ἢ οὔ; ναί. Sed in hoc quem Budæus addit loco, ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὔ; dixerim ἢ οὔ, esse potius Nécne. Quod autem videmus hìc OXYT. Οὔ, sciendum est ὀξυνεῖσθαι extra etiã interrogationem in fine clausulæ positum. Arist. Pluto Σπῆν' αὐτίβολῶ, σπῆν. Ad quæ respondetur, μὰ Δι' ἔγωγ' οὔ. Aristoteles Rhet. 3 ἐὰν γὰρ οὕτως ἀποκρίνηται, ὅτι ἔστι ὠφ, ἔστι δ' οὔ· ἢ τὸ ὠφ, τὸ δ' οὔ· ἢ τὸ ὠφ, τὸ δ' οὔ· ἀνεύθυνοι ἂν εἰς ἀπορῶσι. Budæus annotat hanc particulam in clausulis acui, & in repetitione: vt apud Demosthenem, De malè obita leg. ὁ δὴ τοῦ χρόνου τοῦτος αἰαιρῶν τὴς οἶα παρ' ἡμῖν ὅτι πολιτείας, οὐ χρόνοις αἱρήκαν ἔστι, οὐ ἄλλα τὰ θεαματα ἁπλῶς ἀφῄρηται. Sed obseruaui & alios vsus huius οὔ oxytoni præter hosce duos quorum Budæus meminit: vt quum legimus apud Xenophontem, ἐδέξαντο μὲν οὔ, χρήματα δ' ἔδοσαν. Denique & cùm per ἀναστροφὴν postponitur, vt apud Sophoclem in Aiace, — παρδίνοσ' γὰρ οὔ, Νεοσφαγῆ πω τῶνδε θεσπιδ' ὄσων φόνον. Scribi AVTEM Οὐκ itidem sciendum est, in responsione. vt apud Lucianum. ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀφυνεστέρους εἶ) τῶν βοεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεοὶ ὑπαρχόντας; Ad quæ respōdetur, Οὐκ. ἀλλὰ τὰ θεάματα, &c. Sic apud Thucydidem pag. 194, οὐκ, ἤν γε σωφρόνως βουλεύηαδε. vbi tamen responsio non est, sed cum οὐκ relinquuntur quædam subaudienda. Sed & in illo Xenophontis loco itidem scriptum fuisset ἐδέξαντο μὲν οὐκ, sequente vocali. Et hæc quidem obiter hìc attigi, vtpote de quibus agendi alia se non obtulisset occasio. Quibus addo, ITIDEM Οὐχὶ in prosa postponi interdum. vt apud Synesium, σὺ δ' ἡμῶν ὀπλήσμων ἐφθόνου χρόνου συχνοῦ· χρὴ δὲ οὐχί. id quod minimè decet, Et rursus, εἰ μὲν ὀνῶ οὐ λαθάνεστι, ἀδικεῖς· εἰ δ' λαθάνουσιν, ἀμελεῖς· χρὼ δ' οὐχὶ τ' ἀνδρα τ' ἡγεμονικώτατον. Adhibetur alioqui & iis locis in quibus οὔ diximus acui. Cæterùm ex hoc Οὐχὶ quidam volentes esse factum Οὐχ, ei notam apostrophi addidere, SCRIBENTES Οὐχ', vt Οὐχ' ἅλις, Οὐχ' οὕτως, itidémque in aliis locis. Quam scripturam olim etiam quosdam probasse, ex Eustathio discimus. A quibus tamen ipse prorsus dissentio, ex οὐχ ortum esse οὐκ existimans, mutata tenui in aspiratam, vt in aliis vocibus passim fieri videmus. Porro pro illo Οὐχὶ, HOMERVS Οὐκὶ dicere solet, vt Odysseæ λ, Ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον, θεσπεσίμμεναι, ἠὲ καὶ οὐκί. Et Iliad α, — ὄφρα δὲ δὴ ὦμῶν Ἐκ πόνον ὄστ' αἴτιος ὄστε καὶ οὐκί. Et Iliad. ο, Μαρ' ἦν δ' ἀξείης Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Et Iliad. ο, Μαρ' ἦν δ' ἀξείης ὄστ' αἴτιος ὄστε καὶ οὐκί.

OTKOYN, interrogatiuè (sicut & οὐκ in ea significatione de qua modò egi) pro Nónne. οὐκοῦν χρήματά γε ἄλλα φιτα; Lucianus in Charonte, οὐκοῦν ὀκείνους ὁρῶ ἐλθόντας μὲν; Sæpe etiam (inquit Budæus) interrogatiuè accipitur οὐκοῦν, & significat Nempe, vel Scilicet. Plato De republica libro 2, Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὄγε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεκτέον οὕτω; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν οὐδέν γε ἐπὶ ἀγαθῷ βλαβερόν. Ἦ γὰρ; Οὔ μοι δοκεῖ. Nempe Deus reuera bonus est, fíque nobis fatendum est? Quidni? At nullum eorum quæ bona sunt, noxium est? Nónne? vt mihi videtur, nullum. Vide apud Budæum pag. 906 & 907 plura de hac significatione, (quæ & alioqui scriptores Græcos eũoluentibus obuia est) sed is pag. 903 scribit οὐκοῦν sicut ἀλλὰ μὴν, percunctationi seruire: & affert ex Platone in Gorgia hunc locum, vbi vtroque vtitur: ἀλλὰ μὴν ἡ ῥητορικὴν λέγειν γε πεῖθει δ' ωαπτί; Ναί. Οὐκοῦν θεῖ ὦν τοῦ λεγειν, καὶ φρονεῖν;

Οὐκοῦν, Atqui. Item Profecto, Enimuero. Demosth. οὐκοῦν, οὐδὲ εἶπεν, atqui ne hi quidem. Lucianus, οὐκοῦν ἢν τοιοῦτο εἴπῃ, ἐς τὸ ἀδίκω ἐμπεσὼν θοχὶ ἄθλιος θεσδεδεῖς σμοθεῖσε ἐθήσεται. Οὐκοῦν (inquit Budæus) non negat, licet connexam negationem habeat, sed significat Atqui. Plato in principio Timæi, οὐκοῦν σὺν τῷ δέ τε ἕτερον ὑπὸ τοῦ ἀτοπος αὐτοῦ μέρος, Aristophanes, οὐκοῦν δή που τῆς πλαγγίας πλὴ πενίαν φαμὲν εἶ αδελφὴν, Atqui dicimus. vt idem ille exponit: addens aliquanto post, δή που hoc in loco esse θεωπληρωματικὸν, at verò οὐκοῦν affirmatiuum cum quadam consequutione sermonis, non ratiocinatiuum. Idem, postquam dixit οὐκοῦν significare Profecto & Enimuero, affert ex Demosthene, (non Xenophonte, vt tamen vox Idem ibi indicat) οὐκοῦν δ' ἐκεῖνοι ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸ, &c. Sic autem & a Luciano in principio sententiæ poni testatur pro Enimuero. Accipitur alioqui οὐκοῦν pro Itaque, Igitur. vt apud Lucianum, οὐκοῦν οὕτω πεισθῶμεν. Atque ita nonnulli interpretãtur in isto Sophoclis versu in Aiace, pag. 6 meæ editionis, Οὐκοῦν γέλως ἡδίστης εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. sed malim & hic Profectò, seu Enimuero. (Porrò inuenitur ETIAM Οὐκοῦν ἀλλὰ, quod Budæus vertit itidem Enimuero, & At verò, & Cæterùm: citans hæc Luciani verba, οὐκοῦν ἀλλὰ θεσπεσίζομαί γε πάντως ἀνδρὸς ὑπὸ ὕτι.) AT VERO Οὐκοῦν. Non igitur, Non itaque. Vel, Proinde non. vt exponit Bud. in hoc Gregorii loco, οὐκοῦν δέξασις ἵα μὴ λύσῃς. Affert verò & ex Galeno ad Glauconem, ἢ γὰρ οὖν καὶ ὀπτικοπτύμεθα τινας ἀρρώστεις πολλάκις εἶς ἐμπεσεῖν ὑγιαίνοντα οὐκ ἐνετύχομεν· οὐκοῦν οὐδ' ὅπως εἶχον χρείας ἢ ὁράσεως ἢ ἡ φύσιν θερμασίας γιγνώσκοντες. vbi interpr. Proinde nosse nõ possumus. Et, Ita nequaquam nouimus. Idem in Comment, pag. 907, Οὐκοῦν autem (inquit) cum accentu in priore syllaba negationibus seruit. Greg. in sua εἰς Βασίλειον orat. ἄπαντα δὲ οὐδεὶς ἐπῆλθε θεοῦς τὸ ἀκρόπαιν, οὐκοῦν θεῖ ὦν ἡμῖν γιγνωσκομένων· ἀλλ' ὅστε ὀρῶσι ἡμῖν ὡς τὰ πλείω τυγχάνει κατωρθωκῶς, Nemo inquam eorum quos hodie nouimus. Vel, Nullus certè eorum. At ego malim, Nemo quidem certè. sicut in quodam Platonis quem subiungit loco, οὐκοῦν λέγεται γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηρίδων, vertit, Minimè quidem certè id dicitur ab ipsis Homeridis.

OYΔE, ET Οὔτε, Neque, Nec. Sed illud disiunctim etiam scriptum inuenitur οὐ δὲ, at hoc non item. Dici autem itidem Μηδὲ, seu Μήτε, antea docui, nimirum col. 911 tomi secundi. Demosthenes μήτε & ὔτε & ὐδὲ in vna eadémque periodo vsurpauit: in oratione Pro corona, ὁ γὰρ μὴ ταῦτ' εἰδὼς, μήτ' ὀξιπιστικὸς πόρρωθεν ὅπτμελῶς οὔτ' εἰ δύνοις ἦν, οὔτ' εἰ πλούσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἐμελλεν ὅπ χρὴ πιεῖν εἴσεσθαι, οὐδ' ὑμῖν εἴξειν συμβουλεύειν. (vbi animaduerte etiam repetitionem huius particulæ ὔτε)

H Ibidem, ὔτε γὰρ ὀξύχετο ἀφ' ὀκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, ὔτ' ἐσήκετο ὧν ἐδ' ἔστο αὐτῷ. quibus subiungit ὔτε & μήτε, vtrunque itidem repetitum. scribit enim, ἢν δὲ οὔτε ὀν τῇ θαλάττῃ κρείττων πότε ὑμῶν, οὔτε εἰς πλὴ Ἀτικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς, μήτε Θεπαλῶν ἀκολουθούντων, μήτε Θηβαίων διϊέντων. Interdum

posteriore loco dicitur οὔτ' οὖν. vt apud Luc. In Alcyone, οὔτε τὰ μεγάλα δ' ωάμβοι καθορᾶν, οὔτ' ωὖ τὰ σμικρά. Cæterùm quemadmodũ in Μὴ docui, post μὴ subiungi μηδὲ, non ὐδὲ, (quod & in priore illo Demosthenis loco fieri vides) ita vicissim οὐδὲ non μηδὲ, (quod sciam) particulæ οὐ subiungi dico. vt in eadem oratione οὐκ αὖ αὐτὸν εἶμαι πειαὶ τ' εἰπεῖν, οὐδ' αὖ οὕτως ἐπαχθεῖς λόγοις πρείσαδαι. Sic præcedente οὐδεμίαν habes hanc particulam ibidem, οὐδεμίαν δίκλω τῶ Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν, οὐδ' ἀνῦν ὅστε λέγον θεφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. (nec tamen ignoro apud Homerum Od. 1 legi, Ἢ μὴ πς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ οὐδὲ βίῃφι: sed emendatiora exempl. habent ibi νὴ non οὐδὲ) Cæterùm pro οὔτ', SCRIBITVR Οὔτ', vbi sequitur vocalis aspirata: vt in hoc Demosthenis loco, καὶ οὐ θεόμομαι πεθύσας οὐδὲν ἀναξιον αὐτ' ἡμῶν, οὔτε τῶ πα θος. Verùm exempla vsus huius particulæ quæ passim occurrunt, omittens, ad ea quæ non perinde sunt obuia venio.

Admonitus igitur esto lector, sicut negatiua particula ὐ vacat interdum, itidémque μὴ, ita & οὐδὲ superuacaneam esse nonnunquam. Et affert quidem Bud.

C huius pleonasmi exemplum pag. 937, sed minimè idoneum, meo quidem iudicio: vt etiam docebo ibi aliquando fortasse. Pag. autem 935 tradens ab Atticis geminari negationem, elegantiæ & ornatus gratia, affert hunc Synesii locum, διδοὺς μὲν οὐδὲν, (οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι) δείξας δέ. Sed quum hic particula οὐδὲ posteriore loco posita, significationem habere videatur (de qua dicam infra) diuersam ab ea quam in priore habet, aliud potius exemplum afferre debuit. Extant autem apud ipsum quoque Homerũ aliquot. vt Od. κ, Οὐδὲ γὰρ

D οὐδὲ πς ἄλλος αὐὴρ τά δε φαρμὰκ' ἀνέτλη, Ὅς κε πίῃ καὶ θεῶπεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Et Od. θ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐπὶ ἄλλος ὅτις κ' ἐμὰ δῶματ' ἵκηται. Itidem Iliad. μ, — ἐπεὶ οὐδὲ μὲ ὐδὲ ἔοικεν Δῆϊον ἐόντα παρὲξ ἀγορὴ ἔναι, ὀτ' ἐν βουλῇ, Οὔτε πτ' ἐν πολεμῳ. vbi annotat Eustath. διπλῆ ἀποφάσις indicari ἀποτομὼ τελείαν τοῦ χρῶναι τὸ δημότιον αἰπλέγειν τῷ κρατοῦντι. Miror autem quomodo hic grammaticus istam geminationem non distinguat ab ea quæ extat apud eundem Il. ε, Οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ἐμὲ ὠν αὐτὸς ὑπὲκφυγε κῆρα μέλαιναν. Et alibi, Οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ἐ Δρίαντος ὑός. quum in

E vtroque horum locorum particula οὐδ' posterior non eundem vsum habeat quem prior, (sicut & de illo Synesii loco modò dicebam) & hoc agnoscens ipse memet, scripserit, ἔστ δὲ ἀφ' δύο ἀρίθμῶν ἡ μὲν μία, τὸ ἀριμαπκοῦ θεαγματος· ἡ ἑπέρα δὲ, τὸ θεοπώπου. vt dicat (inquit) ὅτι οὐδ' ἐ ὑπὸ ἐξέφυγεν αὖ, οὐδ' ἐ αὐτὸς.

Οὐδὲ γὲ geminatũ vel potius repetitũ (eo modo quo οὐ γὰρ supra ex Platonis Phædone affert Bud. pag. 941.

Οὐδ' ἐδὴ Nec verò, vt tradit idem pag 921, postquam loquutus est θεὶ τὸ Δέ δ' ἡ μεταβατικοῦ. Similem enim huic οὐδ' ἐ δ' ἡ subesse significationem ait.

F Οὐδὲ μὴν, ET Οὔτε μὴν, idem quod οὐ ὠφτι, Neque verò, Nec verò. Vel Nec tamen. Vide pag. 923.

Altera autem significatio PARTICVLAE Οὐδὲ, est ea quam in vulgatissimo illo prouerbio habet Οὐδὲ Ἡρακλῆς θεὸς δύο, id est Ne Hercules quidem aduersus duos. Item in illo prouerbiali loquendi genere, οὐδ' ὄναρ, Ne per somnium quidem: & illo, οὐδ' ἐχθὸς, Ne gry quid m. Quibus addere possimus hunc Antiphanis versum, habentem itidem prouerbiale genus loquendi, cum hac particula οὐδὲ, apud Athenæum, Ταυτὶ δ' ὅ, τ' ὄδειν, οὐδ' Ἀπόλλων αὖ μάθοι. id est, Ne Apollo quidem intelligat (seu intellexerit, aut intelligere queat) quid hæc sibi velint. Similis autem vel potius idem vsus particulæ Μηδὲ in eadem re exprimenda, apud eundem Athenæum, vbi scribitur, τὸ δὴ ὀπτὸν ἡ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον ὄξ γνῶναι. Talem porro vsum habere particulam istam in quibusdam Homeri locis in quibus geminatur, admonui suprà: nec non in loco Synesii. Sed & in aliis aliorum autorum locis

H frequẽs est hic voculæ istius vsus. Quem certè habere existimo & in iis loquendi generibus quibus DICITVR Οὐδ' αὖ ὁποῖοῦ ἠθέλησαι, ET Οὐδ' ἔπ' ἠθέλοιτο. vt videlicet significet ad verbum, Ne si quidem fiat quidlibet, seu accidat. Exponitur alioqui à Budæo

Quicquid euenerit. Et οὐδ' αὖ ὁτιοῦν ἠθέλοιτο, Quicquid accidisset. Possit autem iis quæ ibi affert exempla addi istud ex Demosthene, in oratione Pro corona, καὶ Ἐλάτειαν καπέλαβεν, ὡς, οὐδ' αὖ ἔπ' ἠθέλοιτο, ἔτι συμπνυσόντων ὑμῶν καὶ τῶν Θηβαίων. Affert vero ex eodem, οὐδ' αὖ ὁτιοῦν πιῇ πάλιν, ex hoc orationis θεῖ θεθραπ. loco, ὃν καμὸν ἐάν τις ἐκεῖ καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ θεθ' ὦ οὐδ' αὖ ὁποῖοῦν ποιῇ, πάλιν οἷος τ' ἔσται σῶσαι, id est (inquit) Quicquid postea fecerit, seruare denuo non poterit. Vel, Nullo pacto seruare denuo poterit.

B OYΔAMOΣ, cõpos. ex οὐδὲ & ἁμὸς, de quo suprà: VT Μηδαμὸς, ex μηδὲ & ἁμὸς pro οὐδ' ἁμὸς, Ne vnus quidem. id est Nullus. Ἁμὸς (inquit Eustathius) dicitur ὁ εἷς vel ὁ τὶς, (id est vnus, vel Aliquis) Ionicè, seu Doricé. Vnde ἁμόθεν pro πόθεν. & ἀπὸ τινος ἑνὸς: at οὐδαμόθεν, pro οὐδέποθεν. Est autem ex eo & NOMEN Οὐδαμὸς idem significans quòd οὐδὲ τὶς, a quo apud Herodotum nominatiuus pluralis οὐδαμοὶ, pro οὐδὲ τινες. Et fœmininum οὐδαμάς. Item genitiuus οὐδαμῶν, vt οὐδαμῶν ἀνθρώπων. Vnde & μεσοτῆτος ADVERB. Οὐδαμῶς, pro κατ' οὐδένα τρόπον. A quo EST Οὐδαμῆ. Idem porro VALENT Μηδαμὸς ET Μηδαμῆ. Hæc ille. Affert autem Budæus istum Herodoti locum in quo & Οὐδαμοὶ ET Μηδαμοὶ vsurpat: ἐξουλάσαντο δὲ καὶ αὐτὸ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι Ἰωνων, οὐδ' ἐδέησθη ταῦ δὲ οὐδαμοὶ μεταχεῖν. Item ex Lesbonacte, ὅτε γὰρ ἔξω ἀθῆτε ὑπὸ τῆς σφετέρας αὐτῆς ὑπὸ οὐδαμῶν αὐθρώπων, οὔτε ἔξω λάσαντες ἑτέρους αὐτοὶ εἴκεῖτε.

Οὐδαμοῦ, ET Μηδαμοῦ, Nusquam, Nullo in loco. Apud Lucianum interroganti ποῦ δὲ ἐσῶσιν, respondetur οὐδαμοῦ. Synes. ἀλλ' ὦ οὐδ' ἐν οὐδαμοῦ. Cum genitiuo, οὐδαμοῦ γῆς, Apud Aristidem: sicut οὐδαμοῦ τῆς seu τῆς γῆς apud Lucianũ. Sed & pro Nullum in locũ, seu Nullam in partẽ, affertur ex Xenoph. quæ alioqui significatio motus ad locum propriè conuenit τῷ Μηδαμόσε.

Ωὐδαμοσε ET Μηδαμόσε, Nusquam, id est, Nullum in locum. Item pro Nullam in partem. μηδαμόσε tamen in v. l. exp. Nullatenus.

Οὐδαμοῦ ET Μηδαμοῦ, Nusquam, id est Nullo in loco. Cum genitiuo apud Lucianum, οὐδαμοῦ τῆς γῆς, vt Latine dicitur Nusquam terrarum, & Nusquã gentium.

Οὐδαμόθεν ET Μηδαμόθεν, Nullo ex loco, Nulla ex parte. vt οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν. Demosthen. Ex alio nullo loco. Xenoph. οὐδαμόθεν δικαίεσθαι ὅθεν ἔφυγεν. vbi reddi potest, Nullo ex loco, aut etiam Ex nemine, seu A nemine. Basil. πλὴν οὐδαμόθεν αὐτῆς τὸ θεῖμα ἀπέκλιπον. Quæ Budæus vertit, Veruntamen excusari nullo modo eorum factum potest.

Οὐδαμῆ ET Μηδαμῆ interdum accipitur itidem pro nusquã, Nulla in parte. qua in sign. extat apud Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῆ ἄλλη, pro Nusquã alibi. Sed frequentius accipietur pro Nullatenus, Nullo modo, Nullo pacto. Plato De rep. lib. 1, τὸ τε μὴ οὐδαμῆ συγχωρεῖ. Et οὐδαμῆ οὐδαμῶς, quod vide in Οὐδαμῶς. Sed pro Οὐδαμῆ & Μηδαμῆ dicitur DORICE Οὐδαμᾶ ET Μηδαμᾶ. Apud Lucianum tamen extat quidam locus sine autoris nomine, vbi οὐδαμᾶ & οὐδαμῆ copulantur, sicut οὐδαμῆ οὐδαμῶς copulata sæpe legimus.

Οὐδαμῶς ET Μηδαμῶς, Nullatenus, Nullo modo, κατ' οὐδένα τρόπον, vt ex Eustathio modò exposui. Xenoph. οὐδαμῶς αὖ μᾶλλον ἠθέλησεν ὀπτολάζειν. Sæpe autem copulatur οὐδαμῶς cum οὐδαμῆ, sicut μηδαμῶς cum μηδαμῆ: & tunc vehementia significationi additut: idéóque Bud. vertit Nullo prorsus pacto, in hoc loco Philonis De mundo, ἀφθόνως μὴ οὐδαμῆ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, Nullo prorsus pacto percepta (Sed addit, Acsi dicas, Nusquam nullóque modo sensu comprehensa) Cicero tamen οὐδαμῆ οὐδαμῶς vertit simpliciter, Nullo modo: quũ hæc Platonis verba in epistola ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ Σίος ἀδ' ἀμῶν, Ἰταλιωτικῶν τε καὶ Συρακουσίων τραπεζῶν πτήρης, οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἤρεσε, sic interpretatur, Quò quum venissem, vita illa beata quæ ferebatur, plena Italicarũ Syracusanarúmque mẽsarum, nullo modo mihi placuit. Et μηδαμῆ μηδαμῶς pro eodem: vt apud Philoponum Aristotelis interpretem, vbi inter ὑποθέσεις hanc ponit,

ὀκ τȣ̃ μηδαμῆ μηδαμῶς ὄντος μηδὲν γίνεσθαι. Sed μηδαμῆ μηδαμῶς potest esse etiam ἀπαγορευτικόν, quum οὐδαμῆ οὐδαμῶς sit tantummodo ἀρνητικόν. Quod Οὐδαμῶς accipitur & pro Nequaquam, Minimè. & quidem in responsione etiam. ‖ Οὐδαμῶς cum genitiuo quoque, pro Nusquam, ex Luciano affertur: vbi quis fortasse suspicetur reponendum οὐδαμοῦ.

AT VERO Οὐδαμινὸς dicitur Qui nullius est pretii, Contẽptus. Quòd si vim verbi exprimere velimus, existimo reddi commodè posse Qui nullo habetur loco. Is enim qui nullo habetur loco, videri quodãmodo potest οὐδαμοῦ εἶναι, id est nusquam esse, atque adeo hanc vocis istius esse originem arbitror. Dicitur tamen aliquid etiã esse οὐδαμινόν. vt apud Chrysost. ὁ θεὸς ἀντὶ μικρȣ̃ καὶ οὐδαμινȣ̃ βασιλείαν χαρίζεται, pro exiguis nihilique rebus regnũ largitur. Et cõparatiuus Οὐδαμινέστερον apud eũdẽ, πολὺ οὐδαμινέστερον, multo minȣ̃ & contẽptius.

OY'TIΣ, νος, ὁ & ἡ, poeticè, Nullus, Nemo, vt Il. α, ὄτις χείρας ἐποίει. Apud eundem poetam Vlysses ficto nomine se vocat οὖτιν. (ita enim ἐπιθεσπεσίῳ πεπαίνεται) VNDE Οὔτιδες, Chrysippi θεολογικοί, i. captiosæ quædã argumentationes. AT VERO Οὔτι pro οὐ, Nõ, poeticè: VT Οὐδέτι pro οὐδὲ, neque. (Pro quo potius DICITVR Οὔπω in prosa. ET Οὔπι γε. de quibus lege B.q.911. AT Οὔπου cũ ι, An forte, Num forte, ibidẽ ex Plat. Theæteto (sic autẽ exponitur & οὔπω in alio Plat. loco, quum potius existimẽ significare An nondũ) ab hoc οὔτις est & POETICVM Οὐτιδανός, per pleonasmum syllabæ δα. q.d. Qui nihil est. id est Homo nihili, & nullus pretii. Gallicè ad verbum, *Homme de neant*. Hom. Il. α, — δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεόμαι.

OY'PA, ας, ἡ, Cauda. Il. υ, de leone irritato, Οὐρῇ δὲ πλευρὰς τε καὶ ἰγκάς ἀμφοτέρας Μαστεπτω, cauda verberat latera & coxas. Od. κ, de canibus, Οὐδὲ σφε μακρῇσι θεσπέσιοι κατέεργον. Sic Od. ε, Οὐρῇ μὲν ρ' ὀγ' ἔσηνε καὶ ἄμφω τὰ κάββαλεν ἄμφω. (vnde σαινουρος, qui blanditur cauda, vt Ouidianæ leænæ & lupæ, — blandas mouere per aera caudas, Nostráque adulantes comitant vestigia) Xen. Cyneg. τὰ νῦν ταῖς οὐραῖς δηλοῦσιν καὶ ὑποκινοῦνται τὰ ὦτα. Plut. de solert. anim. ἵστανται τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Idem in Probl. Rom. οὐραὶ ἀποκοπαί, caudam amputãs. Piscibus etiam tribuitur: (vnde μελανουρος) nõ item auibus, quibus ὀρροπύγιον peculiare est. Latinũ verò Cauda & quadrupedibus & reptilibus & piscibus & auibus cõuenit. ‖ Homini quoque οὐρὰ tribuitur, vt & κέρκος. sed iocosè pro Penis. sic Horat. — caudãmq; salacẽ Demetere ferro. vnde κόπτουρος & μυζουρις. ‖ In exercitu verò οὐρὰ dicitur Extremum agmen: contra στόμα dicitur acies & anterior pars. (Qui metaphora lingua vernacula dicit *Queue*, quod est cauda.) Eust. p. 1185, Οὐρὰ σκαπός, τὸ ὄπισθεν. Idem p. 469 quũ dixisset Merionen, qui πάμπαν ὤπρωνε φάλαγγας, fuisse οὐραγόν, addit, οὐρὰ γὰρ καὶ κῇ Ξενοφῶντος, τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὡς τȣ̃ σώματος κατ' Ὅμηρον ὁ πόνος τȣ̃ θεσμάχων. Budæus interpr. Extremum agmen, ex Xen. afferens, ὅτι δὲ ἔπειτο κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τὸ φυλάττου πάξεως. (Alias κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι exponitur etiam A tergo sequi. καπόπιν. Athen. lib. 7, ex Apollodoro, de piscibus quibusdam qui ἀλφεσταὶ nominantur, ἀλίσκεσθαι σωδυο, καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ὅπῃ τὸ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. Ex Xen. quoque affertur ὁ κατ' οὐρὰν, qui est à tergo) Huc pertinet ἡ ἐπ' οὐρὰν μεταβολὴ, pro ἡ ἀπὸ τȣ̃ πολεμίου: contra, ἡ ἀφ' οὐρᾶς pro ἡ ὑπὸ τȣ̃ πολεμίου, vt docetur in libello De vocab. milit. ‖ Naui quoque, οὐρὰ tribuitur pro πρῷμνα, puppis. Ionicè pro Οὐρὰ DICITVR Οὐρή.

C. Οὐροτομέω, ῶ, Caudã amputo, πλὴν οὐρᾶς ἀποκόπτω, vt Plut. loquitur. A pud Suid. οὐροτομήσαντες τὴν τίκοντα ἵππους.

C. Οὐραγὸς in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat, (quod οὐρὰ nominatur cum ab aliis tum a Xenoph. vt suprà docui) seu Extremi agminis dux. Xen. ἡγεῖτο μὲν ὁ οὐραγὸς τȣ̃ πεμπταίου λόχου τὸν λόχον. Polyb. δεῖ τὸν τȣ̃τον ἱλαρχίαν καθ' ἕκαστον σραπεδεύειν τὴν οὐραγὸν τȣ̃ αὐτȣ̃ θεραγγεύειν τεσσ. In lib. De vocab. milit. οὐραγὸς esse dicitur ὁ τελευταῖος τȣ̃ λόχου. cui opponitur λοχαγός, τεσσαρεσκαιδεκάτης & ἡγεμών. In eodem libello annotatur quosdam οὐραγὸν & ὀπισθοφύλακα pro eodem accipere: qui erat vnus τȣ̃ ἑκατόντων, vt ibidem in Ἑκατόντων docetur. ‖ Apud Diosc. verò l. 4, c. 179, de epithymo, ἔχει δὲ κεφάλια λεπτὰ, κοῦφα, οὐραγοὺς ἔχοντας ὡς τρίχας, Marcellus vertit Caudas capillorum modo. Aliter autem Ruell. eum locum interpretatur, sic nimirum, Capitula tenuia & leuia, in quibus fibræ vt capillamenta, sequutus diuersam lectionem. Mihi certe id vocabulũ suspectum est. Ab Οὐραγὸς porrò EST Οὐραγία, ας, ἡ, Extremum agmen. ἡ οὐρὰ τȣ̃ φάλαγγος, seu ἡ ὀπισθεν ἀκολουθοῦσα σπαπά, vt Suid. & Hesych. exp. Polyb. lib. 16, σωθῆναι τῆς ὀπτῆς τȣ̃ οὐραγίας Μακεδόσι, conflixere cum Macedonibus qui in extremo agmine erant. Et Plut. in Anton. πολλοῖς ἀκοντισαῖς καὶ σφενδονήσεσι οὐ μόνον πλὴν οὐραγιαν ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους τρωσας. de exercitu iter faciente. Vide & paulo pòst in Ἀπουραγία. Apud Hesych. habetur ETIAM Ουραγιον, quod exponit πελεθρον, id est Vltimum. quod idem erit cum οὐρᾶν seu ὀπίσθιον. ITEM Οὐραγιω, Extremum agmen duco. Vnde apud Suidã, Οὐραγεῖ, τὸ τέλος ἄγει τȣ̃ σραπȣ̃. Hesych. verò οὐραγεῖ exp. ὑστερίζει, postremus est vel venit. INDE Ἀπουραγέω, quod Bud. ex Polyb. citat, sed non interpretatur. οὐραγεῖν (inquit) & ἀπουραγεῖν. Polyb. 189, & 48 à tergo, cui opponitur θεραγεῖν, θεοπτρεῖν, 189. Quibus subiungit hæc verba ex eodem, τὰ μὲν πλείοσι καὶ πυὶ ἱππῆς εἶχον ἐν τῇ θεοπτρεία, πυὶ δ' ἀπλιτας ὅπῃ τῆς οὐραγίας. Idẽ certè est ἀπουραγέω cum οὐραγιω, Extremum agmẽ duco, seu A tergo agmen duco. quo vtitur Polybius l. 5, ἀπουραγωντων αὐτȣ̃ τȣ̃ Κρητῶν, δεξιὸν δὲ θεσθαι τὰ πλάγια τȣ̃ Θρακῶν.

C. Κόπτουρος, ου, ὁ, Caudam abscondens: epitheton fuci qui est ἀκέντρος & κηφὴν, vt testatur Aristot. Hist. anim. l. 9, cap. 40, itémq; Plin. lib. 11, c. 11, docet fucos esse sine aculeo velut imperfectas apes. Hesiod. Erg. ὃς κεν ἀεργὸς Ζῶν κηφήνεσσι κοπτȣροις ἐικελος ἔῃσι. id est κοπτȣροι πὰ οὐρὰ sine κέντρον, vt Moschopulus exp. τὰ κέντρον κεκρυμμένον ἔχοντα, vt Proclus: sicut & Tzetzes, τῆς κόπτουσι τὸ ἐν τῇ οὐρᾷ κέντρον. Hesychio autem κόπτουρος est ἀκέντρος & ἀργός. AT Κοπτȣραι. Vulpes. Hesych. enim κοπτȣραν exp. ἀλώπεκα. Sic κολουραι.

C. Κολοβȣ̃ρος, Cauda truncus, Cauda truncatus, Cui amputata cauda est. Hesychio verò κολοβȣ̃ρος est σπικȣ̃ρος, ἀκρεῖος, κακȣ̃ουρος, ἀλωπηξ. vt κολουραι.

C. Κολουρος, idem cum præcedenti, hoc est Cauda trũcus, Cui cauda truncata & ampurata est. quo significatu dicitur etiam κολοβόκερκος. Leuitici cap. 22. vnde apud Suidam, κόλουρα, τὰ κολοβὸν ἔχοντα οὐρά, vel τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον. Hesych. κόλουρον exp. generaliter κολοβόν: item μάστιγα. In sphæra autem cælesti κόλουροι appellati sunt circuli per polos ducti, & ambitu suo ipsos mundi polos recipientes: inde nominati quòd partes quædam eorum sint ἀπόκρυπτοι, vt docet Procl. in sua sphæra. ITEM Κολουρος. Cauda truncus. Κολουρία enim Suidæ, τὰ κολοβὰς ἔχοντα οὐρά: qui etiam addit, dici ὅπῃ ἄρτων & ὅπῃ ἰατικȣ̃ φαρμάκων. id est de collyriis, quæ & κολλουρία siue κολλύρια. AT Κολουρία, Caudæ trũcatio. Hesych. κολουρία exp. τὴν ἀποτμία. ITEM Κόλουρος, Vulpes, vt κοπτȣ̃ρις. Timocr. apud Plut. in Themist. οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρος, ὅτι καὶ ἄλλα ἀλώπεκες.

C. Μείουρος, ου, ὁ, Cui cauda diminuta est, Cui truncata est cauda. idem cum κολόβουρος & κόλουρος. Apsyrt. in Hippiatr. ἐὰν φθορὰ γένηται περὶ τὸν μείουρον τȣ̃ κέρκου, in mutilata parte caudæ. Alias μείουρα dicuntur etiam ea quorum extrema sunt mutilata & decurtata. sic μείουροι versus, οἱ ὅπῃ τῆς ἐκβολῆς πλὴν χωλοστομα ἔχοντες, vt Athen. lib. 14 docet: hoc est Qui in fine claudicant: sicut ἀνέφαλοι, qui initio: λατρροὶ qui in medio. hoc μειούρου exemplum affert ex Homero idem Athen. Τρῶες δ' ἐρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. At apud rhetores μείουροι περιόδοι, quarum θέσις breuior est quàm ἄρσις. Aristot. lib. 3 Rhet. δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακράς. Item Μείουρα ET Μειουείζων, SIVE Μύουρος & Μυουείζων σφυγμός, Decurtatus aut mutilus siue decrescens pulsus, Pulsus systematicus decrescẽs. vide suprà in Μύουρος. A Μείουρος autẽ deriuatum EST Μειουεία, ας, ἡ, Caudæ breuitas: vel Quũ extremitas breuior est. vt μειουεία in versu dicitur quũ μείουρος est, hoc

est quum in fine claudicat, vt paulo antè dictum est. ET Μειουείζω, Sum cauda breuiori: Cauda mihi imminuta & decurtata est. Μειουείζειν exponitur etiam Minoribus terminis finire: quasi ab Ionico οὖρος pro ὅρος.

C. Μελάνουρος, Nigram caudam habens. Item nomen piscis nigras in cauda maculas habentis, apud Aristot. quem Plinius itidem melanurum appellat, lib. 32, c. 11, eiusdem mẽtio supra in Ὀρφοπρόκτης. Huc referunt & Pythagoricum præceptum, μὴ χύνεσθαι τȣ̃ μελανȣ̃ρου. ‖ Dipsades quoq; serpẽtes μελάνουροι à nonnullis vocantur, quarum caudæ lineis duabus nigris distinguũtur, reliquo corpore albicante, vt docet Cæl. Rhodig. l. 25, cap. vlt. ITEM Μελαιουείδες ex Epigr. pro isdem piscibus quos μελανȣ̃ρους nominari dictum est.

C. Νωθȣ̃ρος, Ignauã caudam habens. ὁ ναυθλῶν ἔχων πλὴν οὐραῖον τȣ̃ συγγενέσθαι. (per οὐραῖον accipiendo τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον) qui & ἄσωτος vocabatur. est autem vocabulum à comicis fictum. Eustath. Huic opponitur Salacẽ caudam habens, apud Horat.

C. Σαίνουρος, Blandam caudam mouens, Qui caudam mouens adblanditur, ὁ πλὴν οὐραῖον σαίνων, vt Homerus loquitur. ET Σαινουείς, Quæ caudam mouens adblanditur. σαίνουροι καὶ σαινουείδες (inquit Hesychius) οἱ πὰς οὐρὰς σειόντες κινοῦντες ἵππων ἢ κύνες. ET Σείουρος pro eodem. Hesych. enim σείουροι exp. τȣ̃ς οὐρᾶς σείοντες. vbi animaduerte scribi πεσπεσεσσιν δρόμοις. vt κολοσσȣ̃ρος.

C. Σεσȣ̃ρος, Caudam mouẽs: nomen auiculæ quæ Græcè ἴυγξ & κίγκλος etiam nominatur, à quibusdã Motacilla: & synonyma VOCE Σειουσυγις. Suid. Κίγκλος, ὄρνεον πολὺ πλῆθος ἐν τοῖς κατȣ̃ πίνες σεσοπυγίδα καλȣ̃σι. Nominatur & κίναιδος.

C. Μυζουρις. Quæ caudam, id est penem, fugit, Fellatrix. Eustath. p. 1821, loquens de θεᾷ significante penem, ὅτεν καὶ μυζουρις, ἡ αἰσχροποιος, πολὺ τὸ μυζᾶν ἀναιδȣ̃ὸ ὄζει θηλάζειν. ET Ἀπεμυζουρις itidem Fellatrix. Eustath. p. 862, ἡ δὲ ἐρωτικȣ̃ν θεᾶ καὶ ἀπεμύζουρις περιηγαγε μωλάκα, ἡ αἰσχροποιὸν πολὺ τὸ μυζᾶν ἤγουν θηλάζειν οὐραν.

Οὐράνιος, ου, ὁ, Ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2, ἄκρα δ' ἔκοψαν Οἰρᾶια πέρα τȣ̃ γε πελειάδες, pẽnas caudæ: τὰ τȣ̃ οὐρᾶς πέρα. Et οὐράνια μέρη τȣ̃ ἰχθύων apud Proclũ, Eæ piscium partes quæ ad caudam pertinẽt. i. posteriores, ὀπίσθιαι. Intellige autẽ de piscibus qui inter duodecim signa numerantur, de quibus & Aratus in sua sphæra, Ἀμφοτέρων δ' σφέων ἀποτείνεται ἠὲ δεσμά: & alibi, Δεσμοὶ δ' οὐρᾶσι τοῖς ἰχθύες ἄκροι ἔχονται: quod Cic. interpr. Vincla caudarũ. Frequẽter enim οὐρᾶια dicuntur ipsæ οὐραὶ, vt Athen. l. 7, σαργανον οὐραιοιον. Eodem lib. κυνὸς οὐράνιον, cauda canis, piscis. Sic Archestr. eodem lib. Καὶ ζώνης οὐρᾶιον ἔχειν ἰῶ δυνῖδα φανȣ̃. Sed & in multitudine aliqua hominũ τὰ οὐρᾶια, sicut τὰ ὀπίσθια, dicitur pars posterior seu extrema: Terga, οὐρά. Philo in V. M. lib. 1, αἱ ἀκάμπτοι θεσεις τὰ οὐρᾶια & τὰ ἤθεα, retro in terga concessit. (Neutro GEN. Οὐράνοι apud Hipp. l. περὶ διαιτης ὀξ. παθ. dicitur τὰ πέρατα τȣ̃ ὀστέου, hoc est extrema pars ossis: quo loco ETIAM Οὐρωσέες τεινοντες vocantur qui vsque ad οὐρᾶιον, hoc est ossis extremum, protenduntur, vt Galen. comm. 4 annotauit. Hæc Gorr. Supra ex eiusdem Galeni lex. Hippocr. habuimus Ὀρρωδέων) AT FOEMIN. Οὐραία dicitur κῆ θεραπαινίδι pro οὐρά, vt Ἀθήναια pro Ἀθήνη, & σελήναια pro σελήνη. Eust.

C. Ἐπουράϊος, Qui in cauda est. in Epigr. ἐπουραίῳ δήγματι, morsu caudæ.

Οὔριος, idem cum οὐράϊος: VNDE Οὔριος, exempto υ: vt ὄρια πελειάδες apud Pindarum, ὀρέων (ἢ ὀρείων) πελειάδων μὴ πλόῃς. Ὀαρίωτα νεῶν (ἢ νηῶν.) quo loco citato, & explicato etymo nominis proprii Ὠρίων, subiungit Eustath. ἐπὶ δὲ τȣ̃ πελειάδας ἤγουν τȣ̃ πελειάδας ὀρείας ἔφη ὁ Πίνδαρος, ἰστέον ὡς οὐκ ἄλλοθεν ποθεν αὐτὸ ἐποίησεν, ἀλλὰ παρωνύμως τȣ̃ οὐρᾶ, κῆ θεραπαινίδι λεγομένȣ̃ υ. σημαινει γὰρ ὁ Ὠρίων τȣ̃ ἀστροθεσίας τȣ̃ Πλειάδων, ὡς φησιν Ἀθήναιος· ἵνα ἡ (φασὶ) τὸ ὀρείας ἐν ἴσῳ τȣ̃ οὐρείας.

OY'PANOΣ, οῦ, ὁ, Cælum. τὸν κόσμου τὸ ἄνω, θεοῦ οἰκητήριον, inquit Aristot. in lib. De mũdo. Od. μ & ξ, — οὐδέ τις ἄλλη Φαίνεται γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα. Od. ο, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. (vt Virg. — tendóque supinas Ad cælum cum voce manus. pro quo alibi, Palmas ad cælum tendit. Itidem Salust. Cæsar & Liuius dicunt Manus supplices ad cælum tendere.) Iliad. τ, Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν ἀστρόν. vt Cassandra Virg. Ad cælum tendens ardentia lumina frustra. Itidem Il. ω, λέξε δὲ οἶνον Οὐρανὸν εἰς ἀνιδών. Et Il, θ. Καίετο δὲ πολὺς ἀστὴρ δ' εἰς οὐρανὸν ἵκε. Frequentius sine εἰς. vt Il. β, Αἴγλη παμφαάων σε δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκε. Il. ρ, σπόρος δ' ὀρυμαγδὸς Χάλκεον οὐρανὸν ἵκεν δ' αἰθέρος ἀστεροέντος. Virg. dicit, It clamor cælo. Il. θ, τȣ̃ νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Virg. — fama super æthera notus. Od. μ, de scopulo præalto, οὐρανὸν ἀρθὶ ἱκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. vnde οὐρανομήκεις σκόπελοι. Il. τ, Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. Passim in prosa quoque occurrit. Plut. Fabio, οὐρανοῦ ἁπτόμενος δεξιȣ̃ται. Idem in eodem aliquanto pòst, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφᾶς. Paus. Att. πεσεῖν ἐκ τȣ̃ οὐρανοῦ. Athen. lib. 10, ἐν οὐρανῷ καὶ ὅπῃ τȣ̃ γȣ̃ς. Ab Hippocr. οὐρανὸς more vulgi dicitur aer qui supra nos est, vsque ad nubium regionem, vt annotat Gorr. ex Gal. comm. 2 in lib. 1. περὶ ὀπτικῶν. Deriuant nonnulli ab ὁρᾶν, alii ab ὅρος. Aristot. De mundo, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν, ὑπὸ τȣ̃ ὅρου εἶναι τȣ̃ ἄνω. Philo De mundo, τȣ̃ ὀνομᾶς ὅρον τε καὶ φυλακτήριον πᾶσιν αἰθέριον ὂν κυκλῳ τȣ̃ πάντα, ἀφ' οὗ καὶ οὐρανὸν ἀνωνομάσθαι δοκεῖ. Basil. θεȣ̃ πόρισμα. Itidem Ambrosius in Hexaem. ab ὁρᾶν, quasi ὁρατὸς, quòd sit visui peruium & minime densum, vt aqua & terra. ‖ Οὐρανὸς apud Hesiodum pater Saturni. quod nonnulli malunt interpretari Cælus: alii etiam Cælus. Sed apud veteres scriptores nulla horum mentio, quod quidem ego sciam: ideoque nihil vetat retinere commune vocabulum Cælum, vt dicuntur Terra filii apud Latinos. ‖ Οὐρανὸν pro κόσμος affertur ex Platonis Tim. ‖ Οὐρανία Persis dicebantur regia tabernacula, ab orbiculari rotunditate. Hesychius, Οὐρανός, ὁ κατεστερισμένος πάντες. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ὧν τὰ κεκαλύμματα κυκλοτερῆ, οὐρανούς. Sic οὐρανὸς pro orbiculari vmbella accipitur. Quo dicimus modo vernacula lingua, *Vn ciel de lict*. ‖ Οὐρανὸς (sicut & οὐρανισκὸς) vocatur palatum quoque, quod templuma Lucr. nominatur. Ruf. Ephes. οὐρανὸς δὲ καὶ τὰ ἄνω, τὰ θεραπευτικὰ τȣ̃ αὐλοῦ γράφει. Aristot. De part. anim. lib. 2, cap. 17, ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ὂν τȣ̃ σώματος ἡ γλῶσσα τȣ̃ ζῴου ὄζει, lingua palato subiacet. Doricè autem DICITVR Θεανὸς in Epigr. pro οὐρανὸς, vt μῶσα pro μοῦσα, & ἄρος pro οὖρος.

C. Οὐρανοβάμων, Qui cælum scandit. vel Qui per cælum graditur. Suid. οὐρανοβαμονος exp. οὐρανοφοίτου.

C. Οὐρανογάμων, Cali (id est Cælestium rerum) peritus.

C. Οὐρανόδρομος, Cursu in cælum tendens. Gregor. de cruce dixit οὐρανοδρομον ξύλον.

C. Οὐρανολέχης, Qui de cælo vel rebȣ̃ cælestibȣ̃ nugatur seu fabulatur, vt οἱ ἀμφὶ τὰν δεξιὰν τȣ̃ οὐρανοῦ μυθευόμενοι. Eust.

C. Οὐρανομήκης, Cælum sua procerita e tangens, οὐ μῆκος οὐρανὸν ἀρθὶ ἱκάνει, vt supra de scopulo præcelso Hom. loquitur. Plut. Ἀθῆναι οὐρανομήκη, qui capur inter nubila condere videtur. Sic apud Virg. — æquatáque machina cælo. At Aristoph. Nub. οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνȣ̃, clamorem tolli e qui sidera feriat, vt Virg. — ferit aurea sidera clamor. Item, It clamor cælo. Simile loquẽ di genus vide in Οὐρανος. Item οὐρανομήκης κλεος, voce composita ex Homerico illo hemistichio, τȣ̃ νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Aristoph. Nubibus, κλεος οὐρανομήκες ὀνομάζετε ἐξεις. Sic apud Athen. lib. 1 in quodam Epigrammate, καὶ οἱ κλέος οὐρανομήκες. Sæpe autem qui ira perciti sunt, dicunt κακὸν οὐρανομήκες aut πολύωνυμον, vt Aristot. docet lib. 3. Rhet.

C. Οὐρανοπετής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cælo delapsus, Qui è cælo cecidit. ἐξ οὐρανοῦ πεσών, vt Paus. loquitur. Plutarch. ex Emped. οὐρανοπετεῖς δαίμονες. in lib. De non fœnerando, πλάζονται καθαρȣ̃ οἱ δεκάπεις καὶ οὐρανοπετεῖς ἐκεῖνοι τȣ̃ Ἐμπεδοκλέους δ' ἄμμες. Idẽ Plut. in lib. De Herodoti cacoethia, ὁ δὲ κέλης ὅστε ἐκεῖνος ὡς ἔοικεν, οὐρανοπετής.

C. Οὐρανόπλακτος, Cælum pererrans, vel Qui sub cælo vagatur. Epitheton nubium apud Orpheum hymno in nubes conscripto, Ἀέριοι νεφέλαι, καρπȣ̃φοροι, οὐρανόπλακτοι.

C. Οὐρανόπολις. Cælestis ciuitas. Athen. lib. 1, ὀξαριθμούμενον τοῖς ἐν τῇ Ῥωμαίων οὐρανοπόλει Ῥώμῃ ἀριθμουμένοις πόλις: quam Romam Philippides ibidem appellat ὀπτιμῶν τῆς οἰκουμένης & οἰκουμένης δῆμον. Aliàs Οὐρανόπολις est etiam nomen proprium vrbis conditæ ab Alexarcho quodam, in quam ἐξαλέκτους ἰδίας εἰσήνεγκεν: vt Athen. docet libro 3.

C. Οὐρανοσκόπος, Qui cælum contemplatur. Item piscis nomen. Athen. lib. 7, οὐρανοσκόπος δὲ καὶ ὁ ἀγνὸς καλούμενος, ἢ καὶ καλλιώνυμος, βαρεῖς. vbi potius reponendum δὴ, ὁ καὶ ἀγν. vt dicat οὐρανοσκόπον & καλλιώνυμον eundem esse: sicut Plinius lib. 32, capite 7, de callionymo, Idem piscis & vranoscopus vocatur, ab oculo quem in capite habet. Eiusdem libri capite vltimo scribit Cantharus, callionymus siue vranoscopus, cinædi, soli piscium lutei. B

C. Οὐρανοφαίπων. Ad cælum vsque resplendens, Cuius splẽdor ad cælum vsque pertingit. A Suida exponitur οὗ ἡ λαμπρότης εἰς ὕψος φαίνεται.

C. Οὐρανοφοιτάω, Per cælum gradior, In cælo versor. Vnde οὐρανοφοιτᾶν apud Hesychium, ἐν οὐρανῷ διαπείδειν. ET Οὐρανοφοίτης, Qui per cælum graditur, habes in Οὐρανοβάμων paulo antè. C

C. Οὐρανόφρων, Qui cælestia sapit, Pius, Religiosus. Bud. ex Cyrillo.

C. Οὐρανοφύτευτος, Cælo satus, E cælo natus, Cui è cælo origo est. sic Plato apud Plut. hominẽ vocat φυτὸν οὐράνιον.

C. Οὐρανοχρώματος, Cæli colorem habens, Cuius color idem est cum cæli colore, id est Cæruleus. κυανόχρως.

C. Οὐρανόροφος, Cuius tectum seu contignatio in modum cæli & ὁλκὸς orbicularis est. vt ἠεροειδὴς σκίων apud Athenæum lib. 2. Nisi malis, Quæ habet οὐρανὸν siue οὐρανίσκον, id est lacunar, instar cæli orbiculare. D

C. Ἐνουράνιος, Qui in cælo est, Cælestis. pro simplici οὐράνιος in Anthol. Epig.

C. Ἐπουράνιος, Qui in cælo est, Cælestis. Odyss. ρ, ἐπουράνιος θεός. Plato in Apologia Socratis, ὡς ἐπιχειρεῖ ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια. quod etiã interpretari queas Quæ supra cælos sunt, vt ὑπουράνια quæ super terram. Aliquanto antè vocat τὰ μετέωρα.

C. Μεσουράνιος, Qui in medio seu vmbilico cæli est. At τὸ μεσουράνιον dicitur Vmbilicus cæli, vt Gaza interpretatur. ET Μεσουρανέω, ῶ, In medio seu vmbilico cæli sum. vt μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, cæli medium permeante sole: Gaza vertit, Meridiante sole. Aristoteles Meteorol. l. 3, ὅταν ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα αὐξόμενα καὶ δυόμενα μείζω φαίνεται ἢ μεσουρανοῦντα. De sole meridiante seu μεσουρανοῦντι dixit Homerus, Ἠδὴ δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. E

VNDE Μεσουράνημα, ατος, τὸ, ET Μεσουράνησις, εως, ἡ, Quum sidus aliquod mediũ cæli tenet. Basil. in hexaem. de solis magnitudine loquens, οὐτε μὴν ἐν τῷ μεσουρανήματι ὑψούμενος, τῆς ἐφ' ἑκάτερα ὄψεως διαλλάττει. Et apud Strab. ἔξαρμα τοῦ ἡλίου καὶ τὰς μεσουρανήσεις, solis eleuatio meridiana. Annotatur ex cõment. Ioan. grammatici in lib. 2 Hesiodi, μεσουράνημα dici quum astrum 90 partibus, id est tribus signis, solem ortu præcurrit. Verba eius hæc sunt, μεσουράνημα δέ ἐστιν, ὅταν ἐνενήκοντα μοίρας τοῦ ἡλίου ἀστὴρ ἀνατείλας πυθέσθαι, ὅταν τρία ὅλα ζώδια τρεσβάμῃ τὸν ἥλιον. quibus subiungit, ἀεὶ γὰρ καθ' ἕκαστον νυχθήμερον ἓξ εἰσι ζώδια τοῦ τὰ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον. τὰ δ' ἕτερα ἓξ, τοῦ τὰ ἄνω καὶ ὑπὲρ γῆν. τότε οὖν ὁ ἥλιος τρία ὅλα ζώδια τρεσανατέλλων τῷ ἡλίῳ, μεσουρανεῖ σὺν τῷ τούτῳ ἀναφερόμενος. Et COMP. Ἀνταμεσουρανέω, ῶ, In opposito cæli vmbilico sum. Habent enim αἰπήποδες siue αἰπήχθονες suum quoque μεσουράνιον. Budæus αἰπημεσουρανοῦν interpretatur Media nox, apud Plutarchum in Problem. Rom. p. 508 meæ editionis, ἐπεὶ πίνων ἐν τοῖς αἰπολαῖς ἀ δύσει τοῦ ἡλίου δύς λιμός ἐστιν ἡ ὀρχὴ δίκαιος εἰς μῆνας ἀλογίας, ἀπολείπει) τὸ μεσουρανοῦν ἢ τὸ αἰπημεσουρανῶν αὐτὸ λαμβάνειν ἀρχόν. A B

C. Ὑπουράνιος, Qui supra cælos est. Exponitur etiam Supercælestis. Pro Cælestis affert B. ex Greg. H

C. Ὑπουράνιος, Qui sub cælo est. oppositum τοῦ ὑπουράνιος. Odyss. ι, Τοῦ δὴ νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. cujus gloria nunc sub cælo maxima est: At verò Iliad. θ, dicit, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει.

Οὐράνιος, ου, ὁ, Cælestis. vt οὐράνιον ὕδωρ, cælestis aqua, Liuio & Horatio. Theophrastus, γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον. Pro quibus Plinius, Rigatur gelidis fontibus, & imbres accipit. οὐράνιον φυτὸν, stirps seu planta cælestis, vt Ouidius, — cælesti stirpe creatus. Plutarchus De oraculo Pyth. Πλάτων καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐράνιον ὠνόμασε φυτὸν, ὡς ὄντα οὐ γῆς οὖν τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον. Et οὐράνιος κόσμος, mundus cælestis. Theoph. ep. 31, de penna pauonis, κυκλικὸν ἀποτελεῖται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον εἰκονίζεται κόσμον. nam καπνίζεται vt ipsum cælum. Et οὐράνιος Ζεύς apud Aristotelem De mundo, Iupiter cælestis: Homerus dicit ἐπουράνιος θεός. Et οὐράνιος πανοπλία, cælestis armatura, Chrysostomo in libro περὶ ἱερωσυνῆς. Vbi nota etiam fœmin. gen. οὐράνιος: pro quo Soph. οὐρανία dicit, in Aiace, pag. 13 meæ editionis, ἅπαν οὐρανίαν φλέγον, pro ζωοπυρῶν ἅπαν πλὴν τὸν οὐρανὸν πεφθείραν, siue μεταφορεῖν & ἀκράλιν. Idem dicit etiam οὐρανία ἀστρατή. Lucretius, Multa videmus enim cælestibus incita flammis Fulgere. Idem, — cælestis fulminis ignis. At de οὐρανίᾳ αὔξῃ vide Hesychium & Suidam. apud quem etiam οὐρανία ἄχνη pro δρόσος. (Alias fœminino GEN. Οὐρανία substantiue dicitur vna ex nouem Musis: Latini quoque Vraniam appellant. de qua Plato in Cratylo. ἡ δ' αὖ ἐς τὸ ἄνω ὄψις, καλῶς ἔχουσα τὸν ὄνομα καλεῖται οὐρανία, ὁρῶσα τὰ ἄνω. Est & Venus quædã οὐρανία, sicut ἔρως οὐράνιος apud Plutarchũ in Erot. ὡς Αἰγυπτίοι δύο καὶ Ἕλληνες τοῦ ἔρωτος, τὸν τε παίδιον καὶ τὸν οὐράνιον ἴσασι. Rursum οὐρανία ludi genus quo pilam in altum iactabant & exilientes, antequam in terram deferrentur, manibus eam excipiebãt. Hesych. & pollux libro 9, pag. 292, nec non Eustath. Pulchre exprimit Homerus Odyss. η, de sphæra seu pila loquens, Τῷ ἔπεος ῥιπῇ τε τε πτερόεντα τιθέντα, Ἰθύνοντ' ἀλλήλοις· ἡ δ' ὀπὸ χθὸς ὑψόσ' ἀέρθη· Ῥιπῇσι μεθιεῖσι πάρος πάντοθεν ἱκέσθαι. ex quo loco colligo apud Pollucem pro ἀλωμένοις reponi debere ἀλωμένοις. VNDE Οὐρανιάζειν, id est πλὴν οὐρανίαν ludere, Ludere ludum illum qui οὐρανία vocatur. Hesych.) ‖ Aristophanes Vespis, ῥίψαι σκέλος οὐράνιον, pro εἰς ὑψηλόν, in cælum iacta. Paulo antè dicit, σκέλος οὐρανίον γ' ἐκλακτίζων. ‖ Interdũ absolutè ponitur, vt quum οὐρανίοι dicuntur Dii, pro οἱ οὐράνιοι θεοί, seu ἐπουράνιοι. Hesychio οὐρανίοι sunt οἱ τὸν οὐρανὸν κατοικοῦντες, cælicolæ. Itidem Latinis Cælestes pro Dii. Virgilius, Inuisus cælestibus. Ouid. Mater cælestum. Cicero, Voluntas cælestium: qui etiam dicit Colere cælestes. ITA poetis vocantur οὐρανίωνες quoque, & οὐρανίδαι. ITIDEM Οὐράνια dicuntur Imbres, pro οὐράνια ὕδατα. Theophrastus Historiæ plantarum libro 4, capite 16, γίνονται δὲ νότοι καὶ ὑετοὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ μηνὸς χρόνον τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια γίνεται. ‖ Οὐρανίων γ' ὄστιν, pro θαυμάσιον ὄν. vt apud Aristophanem in Ranis interroganti Xanthiæ, Ὁ δὲ τί πάσχει; respondet Æacus, νὴ Δί' οὐρανίων γ' ὄστιν. Aliquanto post, Εὐθὺς ἐξημάρτανεν οὐρανίων γ' ὄστιν. quod interpretari etiã queas, Toto cælo aberrauit. In eadem fabula, οὐρανίων γ' ὄστιν αἰνεῖσθαι, vix credas quam altum exclamarit. Quintilian. quoque Cælestis vsurpauit pro Admirandus, (nisi malis Diuinus) quum Ciceronem vocat cælestem in dicendo virum. AT Οὐρανίαφι paragoge poetica pro οὐρανία. G

Οὐρανίδης, ου, ὁ, Cælestis, οὐρανός: peculiariter de deo aliquo seu cælicola. Hesiodus Theogon. Αὖσε δὲ τὰ τέκνα γνήσια ὁλοῶν ἀπὸ δεσμῶν Οὐρανίδας, οὐδὲ δῆσε πατὴρ ἀεσφρόσυνοι, Cæligenas, Cæli filios. Vtitur & Apollonius libro 2 Argon. Οὐρανίδων Hesychius exp. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, patronymicῶς, Cui cælestis origo, Cælesti semine natum. Vide & Οὐράνιος paulo antè.

Οὐρανίων, idem Iliad. α, Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Et sine θεοὶ, Il. ε, Καί κεν δὴ πάλαι ἦδα ὀνήστρος οὐρανιώνων. vbi οὐρανιώνων accipitur pro παίων, qui οὐρανοῦ filii erant, seu οὐρανίδαι. Vide & Οὐράνιοι.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, Tentorium orbiculari rotunditate, vt cælum: (sicut οὐρανοὶ supra.) Plut. apud Phocionẽ, p. 247. Item in Alexandro, καθίσαντες αὐτὸ πρῶτον ὑπὸ τὸν χρυσοῦν οὐρανίσκον ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ. Potest etiam accipi pro lacunari tabernaculi quod orbiculare sit in for-

mam ὁλκοῦ: seu pro parte orbiculari in summo tentorio. Athen. lib. 5 posuit pro lacunari augustalis, quod Ptolemæus ad pompam & ὑποδοχὴ præparauerat, inquit Budæus. αὐτὸ δὲ (videlicet ἡ τοῦ συμποσίου σέρη) ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ τοξελδύκῳ. Idem libro 12 ex Phylarcho de tentorio seu tabernaculo (hoc est σκίωνῆ) Alexandri, οἱ δὲ ὑποπτίνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι ποικίλμασιν ὀκτωμόμβοι πολυτελέσιν ἐστέγαζον τὸν αὐλῶνα. ‖ Οὐρανίσκος, sicut & οὐρανός, Palatum, quod Lucret. Templum vocauit, (sicut cælum quoque vocari templum Donatus autor est) lib. 4, Suauiter attingunt, & suauiter omnia tractant Humida linguai circunfudãtia templa. Paulo antè dixerat, Inde quod exprimimus, per caulas omne palati Diditur, & raræ perplexa foramina linguæ. Damasc. 46, ὅταν τῆς γεύσεως ἡ γλῶσσα καὶ ὑπὸ φωνῆς καλοῦσι τὸν οὐρανίσκον. ‖ Οὐρανίσκος apud Proclũ, cæleste sidus, quod corona australis vocatur. Schol. Arati, εἰ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίως φανέστεροι ἐν κύκλῳ τοῦ στεφανῆς, οὐδὲ τῆς νεωτέρων πρὸς οὐρανίσκον καλοῦσιν, οἱ δὲ νότιον στεφάνον. A B

Οὐρανοεις, εντος, ὁ, Vnde οὐρανόεσσα ὑπτιόν à Nicandro dicitur vel τὸ ἔπαιθρον τῶν χείλεσι πεῖχωμα, vel ὑπόφωνα, siue οὐρανός, siue οὐρανίσκος, id est palatum: vt schol. exp. in Alexipharm. Τοῖο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανόεσσαν ὑπνίλω Οὖλα θ' ὑπεσύρει χολόεν ποτόν. C

Οὐρανόθεν, Cælitus, E cælo. Od. ε & ι, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. Odyss. ζ, θεὸς ἦλθε οὐρανόθεν καταβάς. Hesiodus Theog. Οὐρανὸν εἰσανιὼν, ἐνδυσε οὐρανόθεν καταβάντων.

Οὐρανόθι τοῦ. Ante cælũ, id est In aere. Iliad. γ initio, Ἠύτε τοῦ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι τοῦ. Alioqui οὐρανόθι per se significaret In cælo. D

Οὐρανίον. In cælum.

Οὐρανίζομαι, Cælum peto. vnde οὐρανίζεται apud Hesych. quod exponit τοῦς τὸν οὐρανὸν δι' κεῖται.

OYP ON, ου, τὸ, Vrina. In Geopon. οὔρῳ βοὸς θερμῷ κλύζειν, pro his Columellæ, Calida bubula vrina eluitur. Athenæus libro 11, .οὖρον δρ. μυ. Idem libro 10, οὖρον δὲ τοῦ πάντες ἄνθρωποι, de quodam qui potu non indigebat. Et ex Aristotele libro 1 De gen. anim. ὅθι τὸ οὖρον σωτήκοντα, tabescunt per vrinæ profluuium. Item plur. num. ex Alex. Aphr. probl. 2, libri 2, ἀθρόοι οὖρα, Vrinarum. ‖ Alias οὖρον significat etiam Terminus pro οὖρος siue ὅρος, (vt suo etiam loco docui) vel ὅρμημα, vt Iliad. θ, Ὅσσον τ' ἐν νεῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιν, Τόσσον ὑπὸ κεκτοῦ θέων λαοὺς ἔνεθ' οἱ ἄρ' ἐλίποντο, quanto interuallo mulæ arantes in nouali præuertunt boues, tanto interuallo ille percurrens peruenebat ad multitudinem. (cui similem locum habes in Ἐπουρα.) Breuium scholiorũ autor οὖρον ibi exponit ὅρμημα. διάστημα. Sed quum ὅρμημα dicunt, ad ὄρω siue ὁρόω, referunt eius originem: quum διάστημα, ad ὅρος. ex quo Ionicè οὖρος, & metaplasmo generis οὖρον. vnde οὖρα suprà in Οὖρος. In vulgatis lexicis habetur ETIAM Οὖρος, εος, τὸ, itidem pro Vrina, Lotium: sed sine exemplo. B

C. Οὐροδόχος, Qui vrinam recipit. vt οὐροδόχος κύστις apud Alex. Aphrod. Vesica quæ vrinam recipit, Vrinarius folliculus. Reperio ETIAM Οὐροδόχος pro eodem apud eundem, vt probl. 108, libri 1, διὰ τὴν τῶν ὀρνέων οὐροδόχον κύστιν καὶ τὴν φύσιν ἐκ ἐδαρνήσατο. Et probl. sequẽti, διὰ τὴν τῶν παιδίων ἐν τῇ οὐροδόχῳ κύστει τὰς λίθους πίπτει, οἱ δὲ γέροντες ἐν τοῖς νεφροῖς; Ibidem, ἀπὸ τῶν σωλωοειδῶν ἀγγείων ὅθεν τὸν οὐροδόχον κωσιν. Dicitur autem οὐροδόχος pro οὐροδόχος, sicut γραμματοφόρος pro γραμματοφόρος, & alia multa. Ab Οὐροδόχος, porro EST Οὐροδόχη, Vrinæ receptaculum, Vas ad excipiendam vrinam, id est Matula seu Matella, Vas vrinariũ, cui synonymum ἀγγεῖον. Hesychius quoque οὐροδόχον exponit ἀμίδα, G

C. Οὐραγὸς, SIVE Οὐραχὸς, Meatus vrinarius in medio vmbilici situs, à fundo vesicæ exoriens & in allantoidis cauitatem insertus. continetur medius inter duas venas, duásque arterias vmbilicum constituentes. Est autem allantoidis tunicæ initium, perforatúrque satis lento & euidenti meatu ad fundum vesicæ ipsius fœtus, sic vt allantoides cum vesica πρὸς οὐραχῷ (qui inter H

se continente. Galen. in Defin. ἰσχουρία, ὅτι παντελῆς τοῦ οὔρου ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρουσα. ἐπίσχεται δὲ τὸ οὖρον κατὰ τρόπους ὀκτώ· διὰ φλεγμονὴν, διὰ σκίρρον, δι' αἵματος θρόμβον, διὰ τοῦδε λυσιν, διὰ φαρμάκων τῶν λίθου, διὰ νευρικὴν συμπάθειαν, δι' ἕλκωσιν, διὰ λιθίασιν. A

C. Στραγγουρία, ας, ἡ, Vrinæ stillicidium, ἡ τῶν οὔρων ἐπίκρισις, inquit Galenus in Aphor. Hippocr. cõm. 7, sect. 48. Idem in Aphor. comment. 5, sect. 28, ὅταν τις ὀλίγον ἐπικρίνῃ οὖρον συνεχῶς στραγγουρίᾳ τὸ πάθος καλεῖται: at δυσουρία quum ægrè redditur. Vtrunque morbum expressit Cato De re rust. cap. 156, quum ait, Nunc de iis quibus ægrè lotium it, quibusque subtillum est. Plato in Epist. νῦν δὲ Σωκράτης μὲν ὀξεῖ τοῦδε ἀσθενείαν τινὰ τῆς στραγγουρίας. Aristophanes Vespis de matula loquẽs, Σοφόν γε δοῦπ' καὶ γέροντ' φέρουσ' βέβυρε ἀπεχῶς φαρμακῶν στραγγουρίας. Gorræus, Στραγγουρία, Vrinæ stillicidium, seu Depravata vrinæ excretio cũ stillicidio: symptoma excretionis in vesica depravatæ: quum nimirum vrina non pro consuetudine redditur, sed paulatim & guttatim distillat, assiduaque est ad meiendum prorsus atio. Plinius quoque stranguriam appellat. VNDE Στραγγουρεάω, Vrinæ stillicidio laboro, Non nisi stillatim meio. Aristoph. schol. in expositione loci paulo antè citati, συμβαίνει τοῖς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουρεῖν. B C

Οὐρηπός, οῦ, ὁ, Vrinarius. vt οὐρητὴν ἀγγεῖον (sicut μελιτηρὸν, siue μωρηρὸν aut οἰνηρὸν ἀγγεῖον, & ἰχθυοκόλλητα) Vas vrinarium. hoc est οὐρεῖον, Vas ad excipiendam vrinam. Schol. Aristoph. in Vesp. exponens αὐῶς in loco illo quem infrà in οὐρηπάω afferam, Ἀμὶς οὐρηπὴς, οὐρηπὸν ἀγγεῖον. pro quo οὐρηνὸν perperam apud Suidam HABETVR Οὐρηνὸν, apud quem sic legitur, Οὐρηπεῖδα, οὐρηνὸν ἀγγεῖον. D

Οὐρέω, ῶ, Fut. ήσω, Vrinã reddo, Meio. Hesiodus Erg. Μηδ' ὀπὶ κρηνάων οὐρεῖν. Idem aliquanto antè. Μή τ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκ τῆς ὁδοῦ τρεσσάδην οὐρήσῃς. Athen. l. 2, κἰῶν ὁ τρεσῆς χεῖρα τῷ αἰδοίῳ. Interdũ cũ accus construitur, vt apud Hippocr. αἷμα ἢ πύον οὐρεῖν, τὸν νεφρῶν ἢ τῆς κύστεως ἕλκωσιν σημαίνει. Quæ ita Celsus Latinè, Si sanguis aut pus in vrina est, vel vesica vel renes exulcerari sunt. Pass. Οὐρέομαι, Cum vrina excernor, Mingor. Athenæus libro 1, de vino Lesbio, σύνιν μακροτέραν ἐχῷ καὶ μᾶλλον οὐρεῖται. Ibidem aliquanto pòst, ὁ μὲν νῶν αὐστηρὸς εὐστόμος ὅτι καὶ θῆμος καὶ μᾶλλον οὐρεῖται. Sed & οὐρηπάμβρος ex Aristophane affertur pro Vrinam redditurus.

Οὔρημα, ατος, τὸ, Id quod meiitur, hoc est Vrina, οὖρον. Hippocrates in fine lib. De natura hominis ὀκόσοισι δὲ αἱματώδεα μὲν τὰ οὐρήματα, ξυντήκουσι αἱ φλέβες τὴν πόσιν. Vtitur ibidẽ aliquoties tam hoc verbali οὔρημα quam primitiuo οὖρον synonymos. Galenus tamen negat vocem hanc vnquam ab Hippocrate aut Polybio vsurpatam fuisse Gorr.

Οὔρησις, εως, ἡ, Ipse in mingendi actus. Diosc. libro 1, οὔρησιν κινεῖ, vrinam ciet. Mnesitheus medicus apud Athen. libro 3, οἱ ἀλυκοὶ καὶ γλυκεῖς χυμοὶ πάντες ὑπάγουσι τὰς κοιλίας, οἱ δὲ ὀξεῖς καὶ δριμεῖς λύουσι τὴν οὔρησιν. οἱ δὲ πικροὶ, μᾶλλον μὲν εἰσὶν οὐρητικοὶ, λύουσι δ' αὐτῶν ἔνιοι καὶ τὰς κοιλίας. Apud eundem Athenæum lib. 11, ὁ ἐξ τῆς οὐρήσεως πυρός.

Οὐρητικός, οῦ, ὁ, Vrinam ciens, Vrinam mouens. Athen. libro 2, ex Delphino Siphnio, τὰ δὲ ἀμύγδαλα ὅτι λεπτωτικὰ καὶ οὐρητικὰ καὶ καθαρτικά. Et libro 9 ex eodẽ, τὸ δὲ μέλαν αὐτὸ λίον οὐρητικώτερον. Ibidem ex eodem, de staphylino, οὐρητικὸς, ἱκανῶς διεγερτικὸς τοὺς ἀφροδίσια. Sic Galenus quoque vtitur & alii. Vide etiam in Οὔρησις. ‖ At Οὐρητικὸς πόρος, idem qui οὐρήθρα, meatus vrinarius. Vide in οὐρήθρα. Et οὐρητικὸς λίαν apud Aristotelem libro 3 De Part. anim. Qui suprà modum meit.

C. Οπισθουρητικός, ή, ὁ, Qui retro seu retrorsum mingit, Qui in auersum meiit, Qui retro vrinam mittit. Apud Aristotelem in libro De hist. anim. ὀπισθουρητικὰ Gaza vertit, Ex aduersa mingentia.

Οὐρητήρ, ῆρος, ὁ, sub. πόρος, Meatus vrinarius. Οὐρητῆρες (inquit Gorr.) sunt meatus duo per quos vrina a renibus in vesicam stillat. Vide plura apud eundem. Celsus libro 4, capite 1, A renibus singulæ venæ colore albæ ad vesicam feruntur. οὐρητῆρες Græci vocant, quòd per eas inde descendentem vrinam in vesicam destillare concipiunt. In Hippiatr. τὸν δὲ ἀπὸ τῆς φύσεως πόρον ἐπὶ τὸν οὐρητῆρα συμβαίνει φλεγμαίνειν. Gaza interpretatur Ceruix vesicæ, qui & καυλὸς dicitur, inquit Budæus. Vide & Οὐρήθρα, necnon οὐρεών. A T Οὐρητεὶς, ίδος, ἡ, Matula, Vas vrinarium. Vide in Οὐρηπός. B

Οὐρήθρα, ας, ἡ, Meatus vrinarius, quo à vesica per caulem vrina defertur, Meatus vrinarius à ceruice vesicæ ad extremam vsque glandem porrectus. vel (vt Budæus ab Aristotele vsurpari dicit) Foramen quà semen & vrina exeunt. Quibuscum consentiunt hæc verba Rufi Ephesii, καὶ τὸ κοίλωμα δι' οὗ τὸ σπέρμα καὶ τὸ οὖρον ἐπικρίνεται, οὐρήθρα καὶ πόρος οὐρητικός. οὐρητῆρες δὲ οὐ χρὴ καλεῖν. εἰσὶ γὰρ οὐρητῆρες ἄλλοι δι' ὧν τὸ οὖρον ἀπὸ νεφρῶν ἐς κύστιν ῥεῖ. In Hippiatr. πρὸ οὐρήθραν δὲ ἀνάπτειν μόλιβδον ἔχει, fistulam vrinariam. C

Οὐρηπάω, ῶ, Micturio, Meiere cupio. Aristophanes Vesp. Ἀμὶς νῦν, ἰὼ οὐρηπάσας, αὐτὴ Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγὼ ὅτ' τὸ πατάλου. id est, οὐρεῖν βουλήσῃ, vel στραγγουρεῖν ἐπιθυμήσῃς νυκτὶ, inquit scholiastes. Pro Micturio seu Mingere cupio, accipitur & in Hippiatr. vbi ait, καὶ ἂν οὐρηπᾷν τρεχαλῷ τὸ αἰδοῖον. Aristoteles in Probl. διὰ τί οὐρηπῶντες οὐ δύνανται ἀφροδισιάζειν. D

C. Ἀπουρέω, ῶ, In vrina deiicio. vel idem cum ἐξουρέω. Pass. Ἀπουρεῦμαι In vrina eiicior. Alex. Aphr. probl. 101, lib. 1, καὶ λοιπὸν οὖπαν ἀγρεῦς ἀπουρεῖται τοῖς μικροῖς λίθοις μετὰ τῶν λαμπιῶν. quod Dioscorides dicit ἐξουρεῖσθαι.

C. Διουρέω, ῶ. Permingo. cuius tamen nulli exempla afferuntur: sed deriuatum inde est VERBALE Διουρητικὸς, ὴ, ὸν, idem significans cum οὐρητικὸς, hoc est Vrinam ciendi vim habens. Cui vis inest vrinam mouendi. vt διουρητικὰ φαρμακα Aristoteli, Medicamenta quæ vrinam cient. Celso, Quæ vrinæ mouendæ sunt. Sic Galenus ad Glauc. de quartana loquens, ἐφεξῆς δὲ τῆς διουρητικῆς καλουμένοις χρῆται φαρμάκοις. Itidem διουρητικὰ δὲ καὶ ἀκίνητα medicamenta vrinam cientia, Dioscoridi lib. 3, capite 76. Cælius Aurelianus vrinalia medicamẽta vocat libro 1 Chronion, cap. 4.

C. Ἐνουρέω, ῶ, Mingo in, Immingo. Dioscorides verò ἐνουρῶ accipit vel pro Immingere strato, Immeiere lecto, vel pro Vrinam non continere: libro 3, cap. 52 de ruta, καὶ ὀμφὰς δὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ, ὅς τὸν ἐνεστὶ τὴν ἡμέρας ζ, τὸν ἄνθρωπον καὶ παυστικὸν. Super qua re Plinius libro 20, capite 13. itidem de ruta. Si vrinam mouet, vt Hippocrati videtur, mirum est quosdam dare velut inhibentem potui, contra incontinentiam vrinæ.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, Id cui immingitur, Vas vrinarium, οὐρητὴν ἀγγεῖον, οὐσπερεὶς, οὐ δοχὴ ἀμίς. Poll. lib. 10, cap. 9, καὶ ἀμὶς, ἰὼ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πλοκάμοις ἐνουρήθραν καλεῖ. καὶ Αἰσχύλος οὐρεῶν. sic enim ibi legẽdum, NON Οὐρεῶν vt vulgatæ editiones habent.

C. Ἐξουρέω, Cũ vrina eiicio, seu In vrina excerno. Aristoteles de asinis, ὀξουρεῖ δὲ ὅταν ὁ χιβὸς τὸν γονὸν, ἐὰν μὴ καλύπτῃ, Genituram emingit seu excernit, Semen eiicit per οὐρήθραν. Et pass. apud Dioscoridem libro 2, cap. 58 de offifrago. Ὅτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτὲ μὲν λίθους ἐξουρεῖται πολλὰ ἰσχεῖται. Plinius quoque libro 30, cap. 8. inter ea quæ calculos pellunt, numerat offifragi ventrem arefactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουρεῖσθαι.

C. Εἰουρέω, Mingo super. vel simpliciter Meio, Vrinam reddo.

C. ΚΑΤουρέω, Meio contra, Permingo. Aristophanes cum genit. A T Καπουρῶ deriuatum ab οὖρος, & signif. Vento secundo impello. Luc. in Lexiph. πρὸ ναῦν προῤῥαγεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καπουρουμένου. Vide & suprà post οὖρος.

C. Παλινουρος, Qui iterum meiit, Qui rursum mingit. Item nomen proprium gubernatoris Æneæ, qui dormiens vna cum gubernaculo in mare decidit, vt pluribus narrat Virgilius sub finem libri 5 Æneidos. Pro Iterum meiens vsus est Martialis, alludens tamẽ & ad illũ Virgilianũ Palinurum, lib. 3, Minxisti currente semel Pauline carina: Meiere vis iterum, iam palinurus eris.

Οὐρέαινα, ης, ἡ, Meatus vrinarius, per quem è renibus in vesicam vrina defertur, sicut οὐρήθρα, sicut οὐρητῆρες, ἐξ ἑκατέρων τῶν νεφρῶν τὸ οὖρον πάσχοι, οὐρέαναι τε καὶ οὐρητῆρες καλοῦνται. ‖ Tragici autem οὐρέαιναν vocant Matulam, Vas vrinariũ, E F G H

quod & οὐροδόχη & οὐρητεὶς & ἀνουρήθρα, vt Pollux quoque testatur: subiungens verbis iam citatis, καὶ ἡ τραγῳδία πολὺ ἀμίδας οὐρέαιν ἐκάλεσε. Vtuntur verò hoc vocabulo tragicorum poetarum principes, Æschylus & Sophocles, apud Athenæum libro 13, vbi ipse Athen. quum dixisset Æschylum inducere Græcos ἀπαρεπῶς μεθυοντας, οἷς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις τοῦτο καταγωδᾶν, hos ex eo versus profert, — ὅστ' ἔστιν ὅς τις τ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος Γελωποιόν, τὸν κάκοσμον οὐρέαιν, Ἔρριψεν, οὐδ' ἡμαρτε τοῦδ' ἐμῷ κάρᾳ, Πληγεὶς ὀνειδαγῶν ὀσφρανουμένῳ, Χωλὸς μυρηρῶν πυχέων πνέουσ' ἐμοί. Quem locum Sophocles in suum Ἀχιλλῶν σωσθείσιν transferẽs sic contraxit, Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὸν κακοσμον οὐρέαιν Ἔρριψε, οὐδ' ἡμαρτε, τοῦδ' ἐμῷ κάρᾳ Καπίνυται τὸ τοῦρος οὐ μύρου πνέον. A B C D E F G H

ΟΥΣ, Auris. GENIT. Ὠτὸς, tanquam ΑΒ ὦς, quod Doricum esset sicut ὦν pro ὠοῦ. Plutarchus Sympos. 2, καὶ μὴν πεῤῥυπηκὸν ἔχῃ τὸ οὖς: apophthegma Ciceronis ad Octauium quendam Afrum qui dicebat se λέγοντος αὐτοῦ μὴ ἀκούειν: accipiens nimirum ἀκούειν non iam pro audire sed pro intelligere. Idem Plutarchus in libro De solert. anim. ἡσυχῇ γὰρ ὑπὸ ἀγρυσα παρεβάλετο τὸ οὖς, aduertit aurem. vt ὑπεβάλετο τὰ ὦτα apud Pollucem. Sophocles ὀρθὸν οὖ ἔστησε, de equo arrigente aures vbi primùm equam sensit. Sic Lucian. ὀρθὸν ἐφίστασι τὸ οὖς. Et εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere: apud Erasmũ in Adagiis. Item, οὖτα δουεῖ κατ' οὖς, Iliad. υ, iuxta aurem. Cæterorum casuum frequentia sunt passim exempla. Dioscorides lib. 3 capite 30, αἱ τοῦδε τὰ ὦτα ἐμπυοματώσεις, inflationes aurium. Et ὠτων κρατῆν, auribus tenere, vt in prouerbio illo apud Plutarchum τὸν λύκον ὠτων κρατεῖν, lupum auribus tenere. Et ὠτων ἀπορτῆσθαι apud Luc. Suspensum auribus teneri. Et ἀναπτίνειν τὸ ὠτὸς, vellere aurem. Plutarchus in Catone, οὐκ ἠξίου τὸν υἱὸν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ κακῶς ἀκουσθῆναι, ἢ ἀναπτινεσθαι τοῦ ὠτὸς, nolebat filium à seruo increpari, aut illius aurem velli. Plut. De exil. τὰ ὦτα τῇ γλώττῃ ὀκτιμῶν. Sequẽtia autẽ exẽpla pertinent ad Οὖς quo ipsa ἀκοὴ denotatur. vt ἡδονὴ δ' ὠτων κατακηλοῦσα, voluptas suauitate auditus animum deliniens, Cicero Thusc. 4, ex Stoicis. Sophocles Antigone. φθόγγος οἰκείου κακοῦ βάλοι δι' ὠτων, autes ferit. Theocr. Thyon. Καί μοι τόσσ' δι' ὠτὸς ἔγχυτο. Et rursum Sophocles Aiace, εἰς ὦτα φέρε λόγους, Ad aures perfer, Auribus inculcat. Luc. Lexiph. ἐπεπήσεσαν ὑπὸ τὸ ξέον πληγῶν τὰ ὦτα, perculsas habẽtes aures. Idẽ De Calumn. ὥσπερ ἡδέως ἐφαλλόμενοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν δημοκόλων, ὡς ἂν τοῖς τῶν ἐρῶν κνωδίμοις. Item ὦτα ἐπανεστηκότα, aures arrectæ, videlicet ad audiendum. vt apud Latinos quoque Aurem arrige pro Ausculta. Sic ὦτα πεῤῥυπημένα, quæ sonos admittunt, & audiunt. In eum sensum Lucianus in Lexiph. θύπερα ποιήσας τὰ ὦτα ἤδη ἄκουε. ἀπ' τοῦ δὲ ὀπίσω ἡ κωφαλίς. (vnde κωφελόβυστα ὦτα paulo pòst) Plutarch. οἱ πάντα τοῖς κολακεύοντι τοῦδε δίδοντες. vt Lucianus De saltat. παρέχειν τὰ ὦτα: quod Latini quoque Præbere aures dicunt: item Patefacere alicui aures. In eundem sensum Luc. De scrib. histor. ἰὼ ἁπασιν αὐτοῖς αἰνάπτασις τὰ ὦτα, patefacias omnibus. Et pass. Aristoph. Equit. ὦτα σου ὀξεπετάνυτο, aures tuæ patebant quasi expansæ. Rursumque Lucianus De saltat. αἰνάπτασμα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. Contrà idem in libro De calumn. ἀποφράττειν τὰ ὦτα (Latini dicunt Obstruere, item Præcludere) καὶ μὴ αὐδὴν αὐτὰ ἀναπτανύειν. Idem in Hermot. ὅτι ἐστὶ ὄμος τὰ ὦτα, quũ aures obstruxisset (vnde Lexiph. apud eundem, κωφελόβυστα ἔκας ἔχειν τὰ ὦτα, id est ἡ κωφαλὶς videtur aures tuas βεβυσθαι. pro quo in Timo. dicit τὰ ὦτα ἐκκεκωφωσεν καὶ βεβαρῆκοτες) Apud Plutarch. in libro De loquacit. τὰ ὦτα μετάγειν καὶ ἀποστρέφειν, auertere aures, vt Latini loquuntur: cui opposita paulo antè, τοῦδε δοῦναι παρέχειν, & apud Plutarchũ τοῦδε βαλεῖν. Sed τοῦ καταλαμβάνειν τὰ ὦτα dicitur is qui prior alloquẽs, velut præoccupat aures alicuius, & aliis præcludit. Lucianus De calumn. τοῦ καταλαμβάνων αὐτὰ τὰ ὦτα καὶ ἀποφράττων, καὶ τὰ δευτέρου λόγου πανταχῶ ἀλάλα καταπιβαίων αὐτῷ, ὑπὸ τῆς βλαβολῶν τοῦ ἐμπεπτωκότος. ‖ Regum verò & principum ὦτα dicebãtur delatores seu corycæi, qui subauscultabant quid quisque loqueretur, & ad reges seu principes deferebant: alio nomine ὠτακουσταί. Vide suprà Ὀφθαλμὸς, col. 1408, litera D, vbi exempla ex Xenoph. & Aristot. attuli. Itidem scholiastes Aristoph. in hunc locum Acharn. Ψευδαρτάβαν τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν, annotat βασιλέως ὀφθαλμοὺς vocari τοὺς σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ: sicut βασιλέως ὦτα, τοὺς ὠτακουσταί, δι' ὧν ἀκούει τὰ τοιαῦτα. ‖ Cordis quoque vẽtriculus vterque suum οὖς habet. i. suam aurẽ, neruosam, cauam, ad ora vasorum materiam in cor immittentium affixam. in quibus, veluti in penu quodam, sanguis & aer recondita sunt. ὠτοειδὴς etiam ὑμὼν nominatur. Rufus Ephes. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς ὡς ἂν πτερύγια, κοῖλα καὶ μαλακὰ καὶ κινητὰ, ὧν ᾧ πᾶσα σφίζεται καρδία, ὦτα καρδίας. Itidem Pollux lib. 2, ἡ μὲν δὴ βάσις τῆς καρδίας, καλεῖται κεφαλὴ τὸ δὲ τοῦδε ὀξὺ, ὑμὼν· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοῖλα, ὦτα, sinus & cauitate quæ vtrinque sunt. ‖ Vasis quoque ὦτα tribuuntur, id est λαβαὶ, ansæ. Plutarch. ἀπικαλεῖ τοῖς θυμοῖς ἀμφορεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὠτων ῥᾳδίως μεταφερομένοις. vbi ὦτα & de hominis & de vasis auribus intelliguntur. Athen. lib. 11, πτηνεῖον ὄστρακον ὀπτημένες, σεσυμμένον εἰς μέσον ὀπτεκῶς, ὦτα ἔχων μέχρι τυθμοῦς καθήκοντα. Aliquanto pòst, κύλικα ἐυκτεῖν. οὐ δὲ ἔχειν ὦτα. vbi etiam nota calices fuisse ὠτάεντα, auritos. Galli quoque suum Aurelle aliquibus vasis tribuunt. ‖ Οὖς Ἀφροδίτης, auris Veneris, ostrei genus. Athen. lib. 3, Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ τοῦδε λέξεως, τὸ ὄστρεον τοῦτο (nimirum τὰ ὠτάρια) ὑπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὖς Ἀφροδίτης. A B C D E F G H

Poeticè autem pro Οὖς DICITVR Οὖας, ex quo Eustath. συγκεκόφθαι scribit præcedens οὖς: alibi tamen id ab ἀΐω deriuans. Hesiodus Theog. Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἠδ' οὔασιν ὀσσάσθαι. Od. ι, εἰ τάρσισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα, id est ἐπιθύμιμα, ἀπέφραξα, obstruxi & obturaui. Iliad. π, ὑπὸ οὔατα αὐχένα θεῖε. Odyss. χ, Τοῦδ' ἀπὸ μὲν ῥίνας τε καὶ οὔατα νηλὲς χαλκῷ Τάμνον. Iliad. φ, Σπεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπὸ κλειτὼ οὔατα χαλκῷ, se amputaturum aures. Et Il. χ, Αἴ κ' δὲ ἀπ' οὔατος εἴπῃ ἐμεῦ ἔπος. ‖ Tripodi quoque οὔατα tribuuntur vt aliis vasis suprà docui ὦτα tribui. Iliad. σ, de Vulcano, οὔατα δ' οὔπω Δαιδάλεα τεθέατο, τά ῥ' ἤ, τυε. Ex οὖας Dorica dialecto factum EST Ὦας. vnde apud Hes. ὠάσι, ὠσὶ: & ὠάτα, ὠάτα, ὦτα.

E C. Ὠπτγλυφὶς, ίδος, ἡ, Auris alpium: quo vtitur Plato comicus apud Pollucem lib. 2, σὺ δ' ἐλαίῳ ὠπτγλυφίδα λαβοῦσα αἰάσκαλλε τὰ.

C. Ὠτειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Auris speciem gerens, Auri similis. VNDE Ὠτειδῶς, Ad similitudinẽ aurium, In modum aurium. Rufus Ephes. de eo cordis ventriculo loquens qui κοιλία πνευματικὴ nominatur, ἡ καὶ κινεῖται κατὰ τὴν φύσιν τοῦ πνεύματος, ὑμεσι παρ' ἑκάτερα πάτεσι κεχρημένη ὠτειδέσι, διὰ τὸ τοῦδε αὐτῶν ὠτοειδῶς σχηματίσθαι.

C. Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, Cui aures contusæ sunt, vt in palæstra aliquando accidit. Suidas ex Antigono Carystio, ὠτοθλαδίας τε καὶ ἐπιμνὴς ὤν. Camerarius ὠτοθλαδίας in probro dici scribit eum cui aures fractæ sint. Vide & sequens ὠτοκάπαξις.

C. Ὠτοκάπαξις, εως, ἡ, Auriũ fractio. Certaminũ autem ictibus (inquit Camerarius in vtriusque linguæ comm.) aures dicuntur καπαγῶαι, quod fractas esse significat: & res ὠτοκάπαξις. Quæ ex Pollucis l. 2, desumpsit, vbi ait, ὅτι δὲ τοῦδε ἐν γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα καταγῶαι ἢ ὠτοκάπαξις. id est aurium fractio Ὠτοκάπαξις (inquiunt v. l.) Aurium cõtusio ex ictu & plaga. Aliis est aurium morbus, quando finduntur & veluti rimas aguot, vento gelúve diductæ. de qua re haud scio an καταγῶαι dici queat. ‖ Ὠτοκάπαξις, ίδος, ὁ. dicitur is cui aures fractæ sunt, vt ὠτοθλαδίας. Hesych. ὠτοκάπαξις, τὰ ὦτα πεπλασμένος. quod & apud Suidam habetur, post πεπλασμένος, addentem etiam ἐν παλαίστρᾳ. Itidem Eustathius pag. 1324, ὀφθαλμοὺς ἐστρεβλωμένοι παντὸς οἱ πύκται, καθὰ καὶ ὠτων. ὅθεν ὠτοκάπαξις κατ' Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα πεπλασμένος ἐν παλαίστρᾳ. Vide & Ὠτοφίρος infrà.

C. Ὠτοκοπέω, ῶ, Aures obtũdo, vt loquaces dicuntur aures alicui obtũdere sua garrulitate. vnde apud Hesych. ὠτοκοπεῖ, ἐνοχλεῖ λαλῶν. Sed addit κεφαλαργεῖ. pro quo nescio an reponendum κεφαλαλγεῖ, id est Ex capite dolet. significare enim potius voluit Capiti dolorem affert, à parte accipiendo totum.

C. Ὠτότμητος, Qui auriculam scissam habet, Aure scissus, vt exponitur Leuitici 22, μόχθον ἢ τρέβατον ὠτότμητον ἢ κολοβόκερκον σφάγια ποιήσῃς αὐτὰ ἑαυτῷ. Malim, Cui auris amputata est, vel Cui aures amputatæ. Aure vel auribus truncus, vt Plutarchus suprà τὰ ὦτα ἐκτετμημένος.

C. Ὠτάκινος herbæ nomen: ἀπὸ τοῦ ὤτων. Camer.

C. Ὠτάγρα, ας, ἡ, Instrumentum quo aures torquentur. Auricularia forceps, vt quidam interpr. Synesius epist. 58, recensens quædam κολασηρίων γένη καὶ ἀκίνακα, ab Andronico inuenta, δακτυλήθραι καὶ ποδίσραβίω, καὶ πιεστήριον, καὶ ῥινολαβίδα, καὶ ὠτάγραν καὶ χειλεσροφίον.

C. Ὠτακουστής, οῦ, ὁ, Delator seu corycæus principis alicuius, Qui quæ passim audit, notat & ad dominum suum defert: quod hominum genus ὦτα etiam βασιλέων dici, suprà in οὖς docui. Plutarchus De curiosit. ὠτακουστὰς μὴ οὐῶ τοῦ τῶν ἔχειν ὀνέος Δαρεῖος, ἀπιστῶν ἑαυτῷ καὶ πάντας ὑφορώμενος. Aristoteles Polit. 5, τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη συνωμοσία καὶ σύλλογος. VNDE Ὠτακουστέω, Intentis auribus sermones hominum sublego vt ad dominũ meum deferam: sicut delatores & exploratores regum, qui ὠτακουσταὶ & ὦτα βασιλέων nominantur, vt suo loco docui. Vide suprà in Ὀφθαλμὸς locum quendam Xenophontis, col. 1408, litera E. Herodotus ἅμα δὲ ὠτακούστεον ὅπῃ ποσέεται τὰ Μαρδονίου ἀκήκοατα, simul etiam rumores captabant de euentu conatuum Mardonii. Xenophon Pæd. 5, ὡς ὠτακουστοῦντες καὶ εἴ πως ἄλλως δύναιντο αἰσθάνεσθαί τι, σημαίνοιεν τῷ Χρυσάντᾳ ὅ,τι καιρὸς δοκοίη εἶναι), vt subauscultantes, & siquid alia ratione persentiscere posset, significarent Chrysantæ quid fieri oporteret: Camer. Item Athenæus libro 6, de quodam adulatorum genere quo vtebantur reges Cyprii, συναναμιγνύμενοι τοῖς κατὰ τὴν πόλιν, ἔν τε τοῖς ἐστιάσεσι καὶ ταῖς ἀγορᾶς ὠτακουοῦσι, καταγελῶντες τῶν ἔχοντας τάξιν. vbi clarè exprimit eiusmodi hominum officium. Plutarchus, οὐδὲν ἐῶν αἰσθέσθαι, ἀλλ' ὠτακουσῶν καὶ πολυπραγμονῶν σωθῆναι ὅπῃ βουλοίμην, auribus rumores omnes captans, Bud. Simplicius Philo De vita Mosis lib. 1, ὡς ἐξελιλυθότας τοῦ πλείωνα τοῦ βλέπειν καὶ ὠτακουστεῖν, ἀκροβατοῦντας, vt omnia circunspectarent & auribus captarent.

C. Ὠταλγία, ας, ἡ, Aurium dolor. Dioscorides libro 2, cap. 210, ὠταλγίας τε πυρροῦσθαι ὦτα ἰᾶται. VNDE Ὠταλγικός, οῦ, ὁ, Aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, significat Dolorem aurium inferens, sicut κεφαλαλγικὸς quoque οἶνος dicitur Qui capitis dolorem infert. ET Ὠταλγέω, Doleo ex auribus, Aurium dolore crucior, Aures mihi dolent Dioscorides libro 3, cap. 35, de papauere satiuo, πιεῖν δὲ καὶ κεφαλαλγοῦσι, σπῶρος δίνῳ ἐμβρεχόμενος· ὠταλγοῦσι δὲ, σὺν ἀμυγδαλίνῳ καὶ κρόκῳ τε σμύρνης ἐγχεόμενος. ITEM Ὠταλγιάω, pro eodem. Dioscorides lib. 2, capite 199 de hastulæ regiæ seu asphodeli oleo, ὠταλγιῶσι βοηθεῖ ἐγχεόμενον εἰς τὸ οὖς. Sic enim malo quàm ὠταλγιώσῃ, vt vulg. edit. habent. Sed ibi γράφεται etiam κωφώσῃ, quam lectionem Ruell. sequitur, ita interpretans eum locum, Surditati auxiliatur instillatum in aurem.

C. Ὠτεγχύτης, ου, ὁ, Instrumẽtum chirurgicum quo aliquid in aurem infunditur. Aurifusorium specillum dici potest. Celsus alias strigilem, aliàs auricularem clysterem appellat. Gorr.

C. Ἀμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, VEL Ἀμφώης, Vtrinque auritus, Binas aures habens. ‖ Metaphoricè Vtrinque ansatum, Binas aures habens. nam aures pro ansis accipiuntur in poculis. vt Oblyss. χ, ἄλεισον ἄμφωτον, poculum vtrinque ansatum. Apud Theocritum Idyl. 1, κισσύβιον ἀμφῶες, in eadem significatione. Sed fit ἄμφωτον ab ὦς ὠτός: at ἀμφῶες ab οὖας. Etymologicus habet, ἀμφώτας χιτῶνας λέγεται, καὶ ἀμφίνωτος. Vbi ἀμφώτας est pro ἄμφωτος, vt habet Hesychius. Ex ἀμφίνωτος autem videtur posse colligi ἄμφωτον tunicam dici quasi ἀμφίνωτον.

Ἄμφωτος, Tunicæ genus, inquit Hesychius.

Ἄμφωτος, vel Ἀμφῶης, ἀμφώτιδος: aut ἀμφωτίς, ίδος, (reperiũtur enim omnes hæ scripturæ) Poculi genus, habentis binas aures, id est ansas. Ligneum poculum (inquit Eustathius) commodum mulgẽtibus, dictum ita quòd esset ἄμφωτον. Camer. interpr. Fidelia cum duabus ansis.

Ἀμφωτίς, Tegmen auris, vel Munimentum auris. σκεπαστήριον ὠτός, Etym. Apud Hesychium habetur σκεπαστήριον duntaxat, omisso, vt opinor, genitiuo ὠτός, Idem habet, Ἀμφώτιδες, quas habent athletæ circa aures. quæ sunt Pausaniæ verba, vt testatur Eustathius pag. 1324, Ἀμφώτιδες κατὰ Παυσανίαν, αἷς οἱ παλαισταὶ τοῦδε τοῖς ὠσὶν ἔχον. Etymol. autem, Ἀμφωτίδες, χαλκὰ ἀστρία οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ τοῦ περιτίθεσθαι. τοῦ περιωτίδες οὖν εἰσὶ καὶ ἀμφωτίδες. Plutar. de audiendo, διὸ καὶ Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθλητὰς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφώτιδας, ὡς ὀκείνων μὴ τὰς πληγὰς τὰ ὦτα, τούτων δὲ τὰ ἤθη τοῖς λόγοις διαστρεφομένων. id est, Ideo Xenocrates pueris potius quàm athletis iubebat alligare ἀμφωτίδας. quippe quum horum aures plagis, illorum autem mores sermonibus distorti reddantur.

Ἀμφωτὶς, in vulgatis lexicis exponitur etiam Inauris, Aurium ornamentum. cuius significationis exemplum desidero.

Ἀμφωτὶς, Auris, secũdũ Suid. sed intellige de vase. nãait esse prouerbiũ μεχρὶ τῆς ἀμφωτίδων, de valde plenis, idẽ significãs quod μεχρὶ τοῦ ὤτων. id est Vsque ad aures. ‖ Videtur & pro adiectiuo accipere hoc nomen, quum ἀμφωτίδων exponit, Earum quæ duas aures habent.

C. Δίωτος, Duas aures seu ansas habens. Athen. libro 11, ex Anticlide, καθίσκον καμνὸν δίωτον. Et aliquanto pòst, vbi de Κύπελλον sermo est, Σιμάρχιστος δὲ τὸ δίωτον ποτήριον Κυπρίους. (videlicet nominare Κύπελλον tradit) τὸ δὲ δίωτον καὶ τετράωτον Κεῖται. ET Διώτη genus vasis à duabus auribus, hoc est ansis, appellatum. v. l.

C. Μόνωτος, Vnam habens aurem, vel ansam.

C. Τετράωτος, Cui quatuor aures seu ansæ. Vide in Δίωτος.

C. Ἐνώτης, ης, ἡ, Inauris. vnde ἐνώτιος Hesych. ex Sophoclis Captiuis, quod exponit ἐνωτίοις. Nam ET Ἐνώτιον significat Inauris, Ornamentum auris, vt margaritæ & cylindri, aliæque gemmæ quæ ex auribus suspenduntur. Poll. libro 2, ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἃ καὶ ἐλόβια καὶ ἐλικτῆρες. Itidem Eustathius pagina 976, λοβοὶ δὲ, τὰ πρὸ ὠτὸς ἄκρα. εἶτα ἐνέφερεται τὸ ἐνώτιον· διὸ καὶ ἐλόβια λεγόμενα ἀπὸ τοῦ λοβοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἐνώτια. Apud Suidam, ἐνώτιος ἐκ μαργάρων κεκοσμημένος δωρεῖται αὐτόν. Athen. libro 8, ἐνώτια ἐχούσας χρυσᾶ καὶ ἀρχυρᾶ. Idem in eodem libro ex Hedyli epigramm. — ἢ ζωίλω ἢ ἐνώτιον ἢ τι τοιοῦτο Σύνωμον.

C. Ἐνωτικοῖτοι, populus quibus aures in tantum magnitudinis crescunt vt totum corpus iis contegatur. v. l.

C. Ἐπωτίδες, Ligna quæ ex vtraque proræ parte velut aures prominent, τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πρῴρας ὀξέα ξύλα. VE schol. Thuc. & Suid. exp. Thucydides lib. 7, pagina 244, ἀπαρραξάντων τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τοῦ Κορινθίων νεώς, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παχυτέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Idem, τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν τοῖς πρῴραις παχείας. Et apud Suidam, ὁ φορτίδων πολεμικείας τὰς νέας κατεκεύασε τοῖς ἐπωτίσι καὶ τοῖς στεῤῥοῖς ἀπορίνας ἀρώσεις. Gaza apud Theophr. Hist. pl. l. 5, capite 18, interpr. Auriculas nauis. Vtitur & Euripides in Iphig. Taur. οἱ δ' ἐπωτίδων ἀλιώρας ἐξεκυλίσθη.

C. Παρώτιον, Ornamentum aurium. v. l. Item Alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus τῷ ῥαντῆρι. Schol. Nicandri in Ther. τὸ καθηδὸ τὸ μὲν πρὸς τῷ ῥῖνι καθηδὸ ῥαντῆρες καὶ πηγά. οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς κροτάφοις, παρώτιαι. Sic Gorr. quoque παρωτίας dici scribit minores oculorũ angulos qui ad tẽpora spectant. AT Παρώτια vocantur coria quæ equorum formidolosorum oculis apponuntur, alio nomine αὐθήλια siue αὐτήλια nominata: eo quòd à sole oculos tueantur. Pollux libro 2, παρώτια δὲ, τὰ πρὸς τοῖς ὦτα τῶν ἵππων προβλήματα, ἃ τινὲς αὐθήλια καλοῦσι. Itidẽ Hesychius & Suidas.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, Tumor glandularum sub auribus. Galen. libro 3 περὶ κατ' τόπους, parotidem de genere inflammationum esse dixit Paulus non inflammationem, sed affectionem tãtùm, vt tumor omnis, siue scirrosus siue etiam œdematodes, non sola inflammatio, parotis nominetur. Sed cuiuscunque generis tumor sit parotis, glandulas sub auribus sitas occupat, materia in eas vel

à capite decumbente, & ibi postea impacta, vel à toto corpore (id quod aliquando per crises contingit) confluente. Hæc Gorræus Celsus l. 6, capite 16, Sub ipsis verò auribus oriri παρωτίδες solent, modò in secunda valetudine ibi inflammatione orta, modò post longas febres illuc impetu morbi conuerso. Id abscessus genus est. Apud eundem libro 4, capite 1, In dextra sinistràque circa guttur venæ grandes, quæ & σφαγίτιδες nominantur, itémque arteriæ, quas παρωτίδας vocant, sursum procedentes vl. ra aures feruntur: nonnulli pro παρωτίδες reponunt καρωτίδες quòd eæ venæ & ἀποπληκτικαὶ & λιθαργικαὶ nominentur.

C. Περιωτὶς, ίδος, ἡ, Tegumentum & munimentum quod auri circundatur. Idem cum ἀμφωτὶς, suprà, quod vide.

C. Ἐνωτίζω, Auribus percipio, Audio. ἀκούω, vt Suidas exp. dicens cum accusatiuo construi. Pass. Ἐνωτίζομαι pro eodem. vnde ἐνωτίσαι quod idem Suidas exponit ἀκουσαι, & ἔστω τοῦ ὤτων ῥηθέντα πάντων. Itidem Hesych. ἐνωτίζου, οἱ τοῖς ὠσὶ δέχου. ‖ At ἐνώτισε idem exponit τὰ ὦτα τοῦδε τεπέασον: itidémque Suidas: (apud quem tamen perperam ὦτα legitur pro νῶτα) à VERBO Νωτίζω.

Ὠτώεις, Auritus, Aures habens vel ansas. Iliad. ψ, v. 264, Καὶ τεῖπεν ὠτώεντα. sua enim ὦτα habere tripodas, patet ex loco Homeri in Οὖας citato. Itidem Hesiodus Erg. ἔνθά μ' φημὶ Ὑμὴν νικήσαντα φέρειν τείπεσι ὠτώεντα. In v. l. habetur ETIAM Ὠτέεις, sed mendosè. id enim metrum heroicum non admittit. Sic tamen & apud Suidam scriptum extat.

Ὠτικὸς, οῦ, ὁ, Auricularis, Auricularius, Ad aures pertinens. Ὠτικὸν, (inquit Gorr.) Quod ad aures pertinet. vt ὠτικὸς κλυσήρ, auricularis clyster. Cuius Galen. libro 3, περὶ κατ' τόπους aliquoties facit mentionem. Et ὠτικὸν φάρμακον, auriculare medicamentum.

Ὠτῖνος δάκτυλος, Auricularis digitus, minimo proximus. Gorr. Aliter Budæus, Ὠτῖνος, digitus minimus, quem præcedit δακτυλιώτης.

Ὠτάριον, ου, τὸ, Auricula. Epigramm. lib. 2, titulo εἰς ἀγωνιστὰς, Οὗτος ὁ γαῦ βέλπιστος ὀλυμπικὸς εἶχε τὸ πρόσθε. Πίνα, γένειον, ὄφρυς, ὠτάρια, βλέφαρα· Εἶτ' ἀπεγραψαῦσος πύκτης ἀπολώλειε πυκτα. (vnde ὠτοθλαδίας & ὠτακάταξις, Cui cõtusæ ac fractæ aures in palæstra fuerunt: vt ὠτότμητος cui amputatæ fuerunt ferro) ‖ Ὠτάρια dicuntur etiam ostreæ quædam. Athenæus libro 3, τὰ δὲ ὠτάρια (γίνεται δὲ ζωῦτα καὶ τῇ κατ' τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένῃ Φαρῳ νήσῳ) τρυφιμώτερα τοῦ τῶν ἄλλων, καὶ ἀνέκριτα δέ. Vbi subiungit ex Antigono Carystro, ostreum hoc Æolica lingua vocari οὖς Ἀφροδίτης.

Ὠτον, Auricula. idem cum ὠτάριον. Lucianus lib. 2 Epigramm. ὡς ἀγωνιστὴν quendam, Ἔχω σ' ἐν Πίσῃ μὴν, ἐν ὠτον ἐν δὲ Πλατωνίς, Ἐν βλέφαρον.

C. Ὠτοφόρος, ου, ὁ, Qui auriculas contusas habet, vt palæstritæ. AT Ὠταφόρος, Qui otidas gerit. vt habetur in lex. meo vet. Ὠταφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἐργάται· ὠτὶς δ' εἶδος ὀρτέου. Ὠτοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα σωμπεθλασμένοι, ὅθ' ὠτοκατάξιδες. ὅπαν δ' οὖτοι ἀπὸ παλαίσματος. Fortasse ὠτοφόροι ex eo dicti sunt hi, quòd apposititiam gerẽt auriculam loco eius quam in palæstra amiserunt.

Ὠτὺς SIVE Ὦτος, Otus: auis nycticoraci similis, (alii ipsum nycticoraca esse dicunt) inde nominata quòd τὰ κεὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει, vt habetur in lex. meo vet. vbi τοῦτο πεποιήκασι scribitur: apud Hesychium verò oxyconos, ita: Ὠτὺς, ὄρνεον ὅμοιον γλαυκῒ· οἱ δὲ νυκτικόρακα λέγουσι. Cum his consentiunt verba Aristophanis Hist. anim. libro 8, capite 12, ὁ δὲ ὠτὸς, ὁμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ τοῦδε τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν. ἔστι δὲ κόβαλος (sic enim reponendũ pro κολοβὸς) καὶ μιμητής. καὶ αὐτοχρόμενος ἀλίσκεται, τοῦ ἐλθόντος θατέρου τοῦ θηρευτοῦ, καθάπερ γλαυξ. Vnde Plinius libro 10, capite 23, Otus bubone minor est, noctuis maior, auribus plumeis eminentibus vnde & nomen illi Quidam Latinè asionem vocãt, Imitatrix alias auis, ac parasita, & quodam genere saltatrix. Capitur haud difficulter vt noctuæ, intenta in aliquo, circumeuntes alio. Idem libro 29, capite 6, Felle recentis asionis. Noctuarum est id genus maximum, quibus pluma aurium modo micat. Sed perperam apud eũ Otis scribitur pro Otus: licet Athen.

quoque lib. 9, ὠτίδα & ὦτον pro eadem aue accipere videatur, quum alii diuersas esse tradant. Multa de oto Athen. loco citato, tũ de magnitudine & forma, tũ de fatuitate per quã capitur omnia imitans quæ aucupes facere viderit: ex Alexandro Myndio annotans, λαγῳδίαν alio nomine vocari. ‖ Ab huius auis natura ὦτοι dicuntur homines fatui & deceptu faciles. vt Eustathius pag. 561 ex Ælio Dionysio tradit, Ὦτος, ὄρνεον ὃ τοῦδε τὰ ὦτα ἔχει πτερύγια. Ὦτος ἐπαγρεύμενον καὶ αὐτοχρόμενον, ὥσπερ νυκτικόραξ, ἁλίσκεται. διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοδόξους ὦτους ἐκάλουν. Idem Eustathius pag. 1512, quum λαρίους & κέπφους vocari tradidisset τοὺς ἀνήθεις, subiungit, καὶ ὦτοι δέ οἱ αὐτοὶ ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ ἀνεξεπάτητου. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη λοιδορουσα ἐκείνους ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσι. Itidem pag. 1687 ὦτοις vocari τοὺς σφυνεστέρους posse scribit τοὺς μὴ μετὰ ἀκοῆς ἀσθενέστερος καὶ ἀνεξεπάστους ἀπατᾶν πάντας, quorum aures fascinantur: generaliter verò τοῖς ῥᾷον ὑπὸ τῶν τυχόντος ἐξαπατωμένοις. Athenæus quoque loco citato ὦτοις à comicis nominari scribit τοὺς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τῶν τυχόντος, sicut otus, qui omnia quæ facere homines viderit, imitatur. ‖ Ὦτος nomen gigantis. Iliad. ε, — Ὦτος κραπερός τ' Ἐφιάλτης.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, Auis tarda: quam Aristoteles lib. 6 Historiæ animalium inter magnas aues numerat: de qua & lib. 9, cap. 33. Plinius lib. 10, cap. 22. de tetraonibus, Proximæ eis sunt quas Hispania aues tardas apellat, Græcia otidas, damnatas in cibis. emissa enim ossibus medulla, odoris tædium extemplo sequitur. Alii tamen in cibis commendant, vt Athenæus lib. 9, citans hæc verba ex Xenophontis Anab. lib. 1, pag. 151 & 152, τὰς δὲ ὠτίδας αἷς τις ἔχοι αἴσθοιτο, ὅσῃ λαμβάνεται. πίπτουσί τε γὰρ βαρεῖς, ὡς περ οἱ πέρδικες, καὶ ἔχουσ' ἀπορροῦσι. τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἡδέα ἐστί. quod & ex Plutarcho confirmat. Itidem Synesius epist. 4, ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδα ἔδαισεν, ὄρνεον ἐκπόνως ἡδύ. ἰδὼν αὖ ἀγρῴκος ἐπέπει ἔχων. Scribitur ETIAM Οὶς ET Οὶς, vt Galenus in lexico Hippocratico tradit, annotans ab Aristotele per ω vocari ὠτίδα, à Xenoph. verò lib. 1 Anab. per ο scribi ὀτίς. At οὐτὶς legitur apud ipsum Galen l. 3 De alim. μεταξὺ δέ πως τοῦ γεράνου τε καὶ τοῦ χηνῶν ἡ ὀρξ τοῦ καλουμένων οὐτίδων ἢ ὠτίδων ἐστὶν. nisi potius pro οὐτίδων, scribendum ὀτίδων simpliciter per ο. Attamen & Hesychio οὐτὶς est εἶδος ὀρνέου.

Ab Οὖας autem poetico EST Οὐατέεις, Auritus, ὠτώεις. In Epigr. ἠεὶ κατέπεσ. AT Οὐάτος exp. Extremus, Imus. ex Orpheo, ἔρρει κατέπεσ. ὑπ' οὐάτοις, sub imis plãtis. Ab Ὦας autem EST Ὠάζω, Audio. ἐνωτίζω. vnde ὠάσω, Hesychio, ἀκούσω. sed & ἤκουσα.

ΟΥΤΑΩ,

ῶ. Fut. ήσω, Vulnero, Vulnus infligo: vel Ictum manu infero. (nam Ammonius οὐτᾶσαι esse dicit τὸ ἐκ χειρὸς τιτρώσκειν: at βεβλῆσθαι τὸ ἐκ βολῆς) Ico. Iliad. ο, αὐτὰρ ἐγὼ δόρυ οὔτα, pro οὔτασε. Il. ρ, Ὡς εἴπων, οὔτησε κατ' ἀσπίδα. Odyss. τ, Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Pass. Οὐτάομαι. Vnde participium οὐτηθεὶς, quod Hesychius exponit τρωθεὶς, Iliad. φ, Κεῖσεται οὐτηθεὶς, iacebit vulneratus seu Vulnere confossus, Vulneribus confectus. Imper. actiuæ vocis est Οὔτασε. quo vsus est Homerus Od. χ, Ἔγχος, μηδὲ πόδων αὐαίνεο οὔτασε χαλκῷ.

Οὴ, Vulneratio, Ictus.

Οὐτήτειρα, Vulneratrix, Quæ vulnera & ictus infert, Quæ icit. In Epigr. οὐτήτειρα δινᾶς ἔχ. δνα.

Οὐτάζω, Fut. άσω, idem cum οὐτάω. Iliad. ν, σῆμα μέσον οὔτασε δουρί. Eodem libro aliquanto pòst, — Τρῶες δὲ θεοειδὲς ἄλοθεν ἄλλον Οὐτάζον σάκος ἀμφί. pro κατ' σάκος οὐτάζον. Iliad. φ, Εἴπερ γὰρ φθάμενος μιν ἢ θοὺ σῆνε ἐβάλησε. Inde & apud Hesychium, Οὐτάσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι, τρῶσαι. Pass. Οὐτάζομαι. vnde apud eundem Hesychium, Οὐτάζοντο, ἐπατῶντο. Inde & Οὔτασε, quo Homerus vtitur Il. ω, Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κραπερὸς Διομήδης, Οὔτασε δ' Ὀδυσεύς, iaculo percussus est Tydides, ictus autem Vlyssis. Et participium οὐτασμένος, (pro quo suprà οὐτηθεὶς) Vulneratus, Vulnere confossus, vel Ictus. Odyss. λ, οὐτ' ἀβεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ, Οὐτ' αὐτοσχεδίῃ οὐτασμένος. Cæterùm pro Οὔτασε per apocopen DICI Οὔτα, tradit Eustath. cuius οὔτα frequentissimus est vsus. Iliad. υ,

οὐπω ἐφρασαι δυελ κατ' οὖς. Iliad. π, οὔπω Θόαντα Σπέρχιον γυ μνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Il. ζ, Οὔπω κῦ λαπάρλω. Et Iliad. ε, Οὔπω με Τυδέος υἱὸς ὑφ' θυμος Διομήδης: verba Veneris à Diomede vulneratæ. Ab eodē DICI Οὐπάμθμαι videmus Od. τ, Ἔστι τ' αἰσχρὸ θμος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ, Οὐπάμθμαι μεμαὼς, vulnerare seu icere cupiēs. quē infinit. Etymologicus deriuat A B Οὔτημι, ex quo Οὐπάναι. Alioqui PARTIC. Οὐπάμθμος videri posset dici facta syncope, pro οὐπασμθμος, exempto σ, & translato accentu, sicut ἑλκλάμθμος pro ἑλκλασμθμος. Iliad. ξ. Δεῦτ' ἴομθμ πόλεμόν δε, καὶ οὐπάμθμοι περ, etiamsi vulnerati seu icti simus. Eodem libro, Τοὺς δ' αὖτε βασιλῆς ἐκόσμεον οὐπάμθμοί περ. Odyss. λ, — οὐπάμθμοι χαλκηρεσιν ἐχείησι. Iliad. ν, Οἱ δ' ἐν πύχει ἔσαν βεβλημθμοι οὐπάμθμοί τε. Iliad. ρ, — ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὐτάμθμίλω ὠπιλιὼ, per vulnus inflictum.

Οὐπάσκω, idem cum οὐπάω & οὐπάζω: factum ex οὐπάω, sicut πελέσκω ex πελέω aliàq; similia. Iliad. ο, Τοὺς δ' Αἴας ὄπασκε δεδεγμθμος ὀξεῖ χαλκῷ. Nisi malis Ionica dialecto vsurpatum pro οὔτα, sicut πύθεσκε pro ἐπυθέ. AT Οὐπασάσκω quod in vulgatis lexicis habetur & exponitur ὑπάσκω, mendosum est.

C. Ἀνούπατος, Qui ictus seu vulneratus non est. Iliad. δ, Ὃς τις ἔτ' ἄζηλος καὶ ἀνούπατος ὀξεῖ χαλκῷ. Citat & Hesych. ex Æschyli Lycurgo exponēs ἀβλαβὴς, ἀκ χειρός. VNDE Ἀνουτητὶ, Sine vulnere, aut ictu. Iliad. χ, — οὐδ' ἄρα οἱ πῆς αἰουτητί γε παρέσῃ, nec ei quisquam astitit qui ab eo non vulneraretur. vt αἰουτητὶ idē sit cum χωρὶς τῆ πτρώσκεσθαι. Pro Ἀνούπατος dicitur ETIAM Ἄουτος, itidem Qui ictus seu vulneratus non est. Iliad. σ, ὃν δ' ὀλετ' κῆρ, Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούπατον, ἄλλον ἄουτον. quæ & in Aspide Hesiodea sequuntur.

C. Νεούπατος, Recens vulneratus seu ictus. Habes in Ἄουτος præcedente.

Ω TEIAH, ῆς, ἡ, Vulnus quod οὐπάσας aliquis inflixit: vnde ex οὐπάω deriuatum creditur: innuente & Homero Il. ρ, vbi ait, ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὐτάμθμίλω ὠπιλιὼ, per vulnus inflictum. Il. δ, Αὐπὰ δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠπιλῆς. Sic apud Athenæum libro 2, Ὀφρά οἱ αἷμα θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠπιλῆς. Iliad. π, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠπιλῆς, Εὖρυσε λαξ, πεσεῖσαι Odyss. ω, ἀποιμήσας μέλανα βρότον ἐξ ὠπιλέων. Iliad. σ, Ἐν δ' ὠπιλαὶ πᾶσιν ἀλείφατο. Odyss. τ, Ὠπιλιὼ δ' Ὀδυσῆος — Δῆπειτ' ὄπασμθμος, Vulnus Vlyssis obligarūt. Il. τ, Μῆμα καὶ δοῦναι κῦ χαλκοτύπις ὠπιλαῖς, in vulnera ferro inflicta. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus quoque, licet magis poetico, in Probl. Rom. ὡς ἀξίοις ἀρχεῖν τραύμασι ἐκ ὠπιλαῖς ἔκρινον. sed ibi propter præcedens τραύμασι, interpretari ὠπιλαῖς debemus Cicatricibus, sicut Hesychius ὠπιλαὶ exponit, non solùm τοῖς ἐκ χειρὸς τρώσεις, τραύματα, sed etiam οὐλαί. quanuis Ammonius ὠπιλὴν esse tantùm velit τὸ πεσόν τραῦμα: οὐλὴν verò πλὴν ὑγιασμθμίου σαρκὸς ἐκ τραύματος παλαιοῦ. quo modo ab Homero vsurpari, ex antè citatis exemplis patet. Galenus apud Hippocr. ὠπιλαὶ exponit non solùm οὐλαὶ, sed etiam ἕλκη. Ammonius tamen inter ὠπιλὴν & ἕλκος discrimen statuit.

ΟΥ̃ΤΟΣ,

Hic: pronomen δεικτικὸν, demonstratiuum. GENIT. Τούτου, huius: DAT. Τούτῳ, Huic. ACCVS. Τοῦτον, Hunc, & sic deinceps. Il. κ, Οὔτός τοι Διόμηδες ἀνὴρ, οὔτοι δέ τοι ἵπποι Οἵς νῦν πίφασκε Δόλων, hic tibi vir, & ibi equi sunt illi quos Dolon dicebat. Et, οὗτός ὅστι ὁ Δημοσθένης, Hic est ille Demosthenes. Sic Lucianus in suo somn. θθορώνων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας. δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ὅστ' ἐκεῖος λέγων, hic ille est. Sic Pers. At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est. Plato, οὗτός ὅστιν ὁ σώφρων, hic est ille moderatus, vt Cicero interpr. pagina 7 mei lex. Cic. Itidem Synes. οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἡμῶν Ἀθανάσιος. Plut. Sympos. 3, ἀφίημι τοῦτον δείξας ἐμέ. Et οὗτος αὐτὸς, Hic ipse apud Xenophontem, ἐκφαπκῶς. FOEM. Αὕτη, Hæc. Xenophō in Œcon. αὕτη πενία. Plato De leg. χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου ξυνέσει ταύτῃ. Et αὕτη αὐτὴ, Hæc ipsa. Xenophō, ταύτῃ αὐτῇ ἀπάτῃ, Hanc ipsam fraudem. NEVTR. Τοῦτο, Hoc. Aristot. Rhet. δυσὶ τούτοις βιβλίοις, duobus hisce libris. Od. ξ, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, singula hæc quæ tibi acciderunt. (vbi tamen potius reddemus Singularia, vel Singula illa: vt mox dicetur) In epistola Philippi apud Demosthenem, ἃ μὲν οὖν ἐγκαλῶ, ταῦτ' ἔστι, hæc sunt. Plutarchus Apophth. πεφρόνθμμὲν ταῦτα, βεβουλεύθμεθα δ' ἐνθάδε. Et Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ παρ' Ὁμήρου, hoc ipsum est quod Homerus dicit. Et δι' ταῦτα, Ob has causas, vt Cicero interpr. pagina 17 mei lex. qui τούτων ἕνεκα itidem vertit, Has ob causas. Adde præterea ex Aristophane, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, pro καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, atque hæc quidem ita se habent. ‖ Οὗτός τις, apud Demosthenem pro οὗτοσί, Hic. ‖ Οὗτος interdum reddere potius debemus Is, vel Ille. Sic accipitur in Hesiodeo illo, Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ· Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται, Vnde Minutius apud Liuium libro 22, Sæpe ego audiui eum primum esse virum qui ipse consulat quid in rem sit: secundum, eum qui bene monenti obediat. Sic reddi potest in loco Homeri paulo antè citato, necnon in epithaphio Sardanapali apud Plutarchum, Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔπαθον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἐρωτος Τέρπν' ἔπαθον. licet Cicer. vertat Thucd. quæst. lib. 5, Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido Hausit. Apud Athenæum libro 8, vbi idem epitaphium citatur, scribitur Κεῖν' pro Ταῦτ': vt satis manifestum sit, ταῦτα ibi accipi pro ἐκεῖνα. Sic Xenophon, Τούτων δὴ αὐδρῶν ἐφ' οἷς, Ex eo numero hominum qui, vt Cicero interpr. pagina 49 mei lex. Cicer. Et Thucydides libro 4, ξυνεστῶτες ναυπκῷ ἀχθῆνι, καὶ τούτῳ τῷ Ἀθηναίων, eóque. vel, Et eo quidem. Itidem Budæus annotat τοῦτ pro ἐκεῖνος accipi in his locis Demosthenis, ἐπεὶ δὴ πάντα ἐγκρατὴς ἐγένετο τῶν πράγμαπων, τοῦτο μὲν διενέμετο, καὶ ἐχῶν τοῦτο ὅσα ἐδόκει τούτοις, Et paulo post, τοῖς χρήμασι ἐχῶν τοῦτο ὅσα ἐδόκει τούτοις, Vt ipsis videbatur, Pro suo arbitrio & libito. Huc refer καὶ ταῦτα, Idque, seu Præsertim. Et δι' ταῦτα, Propterea, Eamobrem. Et μετὰ ταῦτα, Postea, Post id tempus, sicut & μετὰ τοῦτο. Et κῦ ταῦτα, Sic, vt Cic. interpr. p. 39 mei Lex. Cic. ‖ Οὗτος cum verbo primæ personæ Attico more accipitur pro ἐγώ, vt quidem vulgata lexica annotant ex schol. Aristoph. Eadem afferunt ex Luciano, νοῶ ὅστ', pro Ipse intelligo. Sic cum secundæ personæ copulatum significat Tu. interdū coniunctam habēs particulā ὦ, interdum sine illa positum. Aristophanes Vespis, ὦ οὗτος, πυρεδιᾶς καὶ χοιροβοῦλιψ, heus tu. Sophocles Aiace, Ὦ οὗτος Αἶαν, δεῦρο σε πρὸς καλῶ, heus tu Aiax Lucian. μέχρι, ὦ πόνος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; Quousque, heus tu (vel Quaso) flemus? Et in fab. Æsopi, ὦ αὗτοι, heus tu. Et ὦ αὗτοι, heus vos. Sine ὡς etiam ponitur, vti dixi. Sophocles Aiace, Οὗτος, σὲ τὸν πᾶς αἰχμαλώπιδας χέρας Δεσμοῖς ἀπυθύνοντα, πρὸς μολεῖν καλῶ, heus tu. Ibidem, Οὗτος, σὲ φωνῶ, heus tu, te appello. Aristoph. Nub. Οὗτος, καθεύδεις; heus tu, dormis? In eadem fabula, Οὗτος, τί πιεῖς; heus tu quid facis? Sic in Pluto, Οὗτος, τί δρᾷς; Itidem Plato in Symp. οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ πολεμθμφεῖς; heus tu Apollodore, annon expectabis? Itē cum imperatiuo. Aristophanes Vespis, Ἐπίσχες· ὅστ' ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας, heus tu quiesce. nam pene me perdidisti. Idem, Ἰοὺ οὗτος αἰαῖ βοησον· αὐτίκ μοι μέγα, Heus tu, seu Age tu inclama mihi cum magna voce.

Ταύτῃ, absolutè & aduerbialiter pro Hac, Ea, vel Eatenus, Ea ratione, Eo modo. Aristoteles, ἢ πρὸς ἡ τὸ ὑγιοῦ, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γνώμης γίνεται ἀπόκρισις, Quo modo, eo modo. Plato De rep. ὥσπερ οἱ πειπαιδευμένοι τὰ αὐτῶν πιήματα ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρήματα σφῶν θεῖναι χρήματα ποιοῦσι, ὡς ἔχοι ἑαυτῶν, Itidem qui pecunias sibi parauerunt, earum studio vt proprii operis tenentur. vel Eodem modo. Idem in Tim. ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέχετο, hæc etiam sic dicta sunt. vt Bud. interpr. pagina 964, vbi & alia habet exempla. Idem, ἔστω ταύτῃ ὅτι τὸ ὑπολαμβάνει, ita vt. Idem lib. 2 De leg. ταῦτα μὲν οὖν δὴ ταύτῃ. ‖ Ταύτῃ, Ex ea parte. Plato, ταύτῃ ἐπέχει ἀνομοίως, ex ea parte deficiebat ad propositum exemplar imaginis similitudo, vt Cic. interpr. pagina 28 mei Lex. Cice. ‖ Ταύτῃ, Itaq; Ea de causa, Eam ob rem, Ideo, pro δι' ὅπερ. Herodianus libro 3, ταύτῃ ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ φρουρᾷ μείζονι ἐφρόνει ἑαυτόν. id est πολυφρονεῖν, Bud. pag. 964. Vbi etiam ταύτῃ πι affert ex Gregorio pro ἕνεκα τούτου, δι' ὅπερ, Itaque.

‖ Ταύτῃ

‖ Ταύτῃ ἢ, Ex quo, B. p. 963. exēplum attuli suprà in ἢ. Et ταύτῃ βέλπιον, eo melius. ταύτῃ πλέον, tāto plura. ‖ Ταύτῃ Hic, Hoc loco: vel Ibi, Eo in loco. Plat. ep. 7, ὁ δὲ εἶναί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, hic alicubi esse videtur. Thuc. l. 2, τῇ ταύτῃ πῃ χωρίων. ‖ Ταύτῃ μὲν, ταύτῃ δὲ, Partim quidē, partim veró.

Τῆπ quoque & eius obliqui casus interdum per se, interdum cū aduerb. aut præpos. diuersos vsus habēt. vt πύπου ἕνεκα & πύπου χάειν: & plur. πύπων ἕνεκα, Has ob causas, vt Cic. interp. Itidē δι' πῦπ, & plur. δι' ταῦπα, Has ob causas, vt idē interpr. Itē, ὅπ πύπου, ex eo tempore, Plutar. Rom. quod & ὅπ πῆπ dicitur. Itidē ἐν πύπῳ, Eo tempore, Tūc temporis. Et εἰς πύπο, Eousque, In id vsque tēpus. Thuc. ἐς πῆπ σωιέμμεν ἡ ἀρχή, Magistratus in id temporis permansit, Eousque, vel Hucusque, μέχρι δεῦρο. Itidem, ἐς πῦπ δὲ ἐλθόνπ, ἐς ὅ, id eousque factum est dum. Et μετὰ πῆπ ac μετὰ ταῦπα, Postea, Post id tēpus. pro quo dicitur etiā πὸ μετὰ πῆπ ac πὸ μετὰ ταῦπα, Deinde, Postea. Plato ep. τὸ δὴ μετὰ ταῦπα ὕσπερον ἐνιαυπῷ πεπέρης ἀφίκπο: pro quo ibidē, πὸ μετ' ὀκεῖνα. Et ἐν πύπῳ πόχης μεμθμκπο, in eo statu permāsit, vel in hoc statu. Et εἰς πῆπ, Eō: cui interdum genitiuus additur. Isocr. εἰς πῆπ αἰσίας ἦλθον ὥσπ, eò deuenerunt amentiæ, vt. Idem εἰς πῆπ ὀπιθυμίας ἤκομθμ. Demosth. εἰς τοῦ ὕβρεως ἐλπλυθεν, eò deuenit insolētiæ. Item ὅδπ' πῆπ, Huc, Aristoph. vel Eò, Eum in locum. Κατὰ πῆπ, & κῦ ταῦπα, Ita, Sic, vt Cic. interpr. pag. 39 mei Lex. Cicer. seu Ad hunc modum. (At κατὰ πῆπ δὴ καιροῦ. Plut. Camill. Per id temporis) Sine adiectione autē positum πύπῳ affertur. vt ex Thuc. πύπῳ μὲν ἐπέρρε, pro πυπῳ χάειν, huius rei gratia subsedit. Verùm hoc exēplum suspectū est. SED ET Ταῦπα alicubi absolutè positum legitur pro δι' ταῦπα, Itaque, Has ob causas. qua signif. citatur tum ex Hermog. tum ex Plat. De leg. Itidem Homerus, Ταῦθ' ὑπερφιάλοιπες Ἐπεσι χαλκοχίπωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀπάλαλα μηχανόωνπ. pro δι' πῦπ, διόπερ, hac de causa. Sic ταῦπα πε a Galeno vsurpatur. Itidémque ταῦτ' ἄρα tum a Synes. tum ab Aristoph. in Nubibus, Ταῦτ' ἄρα καὶ πὼν ματ' ἀλλήλων βροτοὶ καὶ πρὸς ὁμοίω. Aliud exemplum ex eodem habes apud Bud. pag. 964. vbi etiam ex Gaza affert, ταῦτ' ἄρα καὶ συμβαίνει ὥσπ' αὐτὸς πάλαι ἀπεφηνάμθμν, pro his Ciceronis, Ex quo illud efficitur. Itidem ταῦπα πι, vt Hermog. ταῦπα πι καὶ πόπερός ὅστι, Ea propter, Quapropter. Sic dicitur & ταῦπα δέ, vt Aristot. Probl. segm. 20, ταῦπα δὲ καὶ οἱ πολλοὶ χρόνοι καθεύδοντες, ἀχρούστροι εἰσι πῦ μέπειον χρόνον καθευδόντων. Nec non ταῦπα δὴ ita vsurpatur. Plato in Sympos. ταῦπα δὴ ἐκαλλωπισμένοι ἵνα καλὸς πρὸς καλὸν ἴω. Bud. pag. 964. At καὶ ταῦπα, Idque, Atque id, seu Præsertim, cuius antè quoque mentio facta est.

Τοῦπο μὲν, πῦπο δὲ, Partim quidem, partim verò, Simul, simul: Tum, tum. Demosth. πῆπο μὲν θασίους ἀδικοῦνπες, πῦπο δὲ Ἀρχέβιον, Simul enim Thasios, simul Archebium iniuria afficietis. Sic πῆμ μὲν, πῆμ δὲ, & πῆ μὲν πῆ δὲ πῆ.

Τπέπι Id est, Hoc est: quum aliquid declaramus. Plut. De discern. amic. & adul. Οὐ δύνατόν μοι ἐμ φίλῳ χρῆσθαι ἐμ κοινῷ πυπέπι ἐμ φίλῳ ἐμ μὴ φίλῳ. Alicubi antē disiūctū πῆπ ἐπι.

Τπάκι aduerb. ab οὗπος, vel potius a πύπος, sicut ὀλιγάκις ab ὀλίγος. Etymol. in Αὐπίκα citat ex Pind. πυπάκι πεξαμένης, non tamen exponit: sed videtur accipi pro Hic vel Ibi. Apud Suidā ita habetur, Τπάκι, ὀνόματος δέ. AT Τοιπάκις Hesych. exponit, Τεσσαπάκις, Toties.

Οὕπως SIVE Οὕπω, (vt unque enim in vsu est, hoc, quū sequens vox a consonante incipit: illud, quum à vocali.) Sic, Ita, Ad hunc modum. Od. θ, Οὕπως οὐ πάνπως θεοὶ χαείεπα διδοῦσι. Il. ω, Οὕπω πιπαί δέ γ' ὅστι φίλον πέκος ὡς ἀγορεύεις, ita est vt dicis. Od. θ, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕπω, sub. ὅστι. Sic Thuc. l. 1, ὡοὕπως, Ita erat, ita res se habebat. Isocrates Panath. πῆπ μὲν ὀκείνως, καὶ οὐ ὅπως ἐξαλεχθέντα πρὸς αὐπῆ. Plato, τὺξ ἀφοῶν ἡμέρεσπε γέγονεν οὕπω, Nox igitur & dies ad hunc modum generata, vt Cic. interpr. p. 27 Lex. Cic. Interdum οὕπως præcedenti respondet ὡς vel ὅπως. Isocrat. Paneg. πῖ οὕπως ὀλιγαρχίας εἰπεῖν ὡς ἡδεῖς αὖ ἄνος δύναιπο. Xenophon Pæd. 1, καὶ αὖ οὕπως ἔχομθμ, ὡς σωῦσι μὴ ἀπροῦθμν. Eodem libro, οὕπως ἔχε πῶ γνώμην ὡς ἐμοῦ μηδέππε ἀμελήσοντος. quo genere loquēdi vtitur & Thucydides libro 7, pag. 237. Lucianus in Men. οὕπως γιγνώσκεπε ὡς οὐδὲ παυσομθμίου μου. Itidem in Scytha, ὅπω πίνων γίγνωσκε ὡς ὀλίγ ἀμονέσπαπος ὤν. Cum ὅπως autē, Xenophon Pæd. 5, οὕπω πιεῖν ὅπως αὖ αὐπῷ ὅ, πι αὖ λέγῃ εἰδῆπε. Viceuersa ὅπως in similitudinis redditione ponitur, præcedente ὥς πῦ vel καθάπερ: cuius exempla passim occurrunt. Alicubi verò omissum subaudiendum relinquunt. vt Aristoteles, καὶ ὥς περ ἡ δὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐπὰ, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐπαί. pro οὕπως οὐδέ. Οὕπω nōnunquam ponitur pro Ira demum. Æsch. contra Ctesiph. ἐφικόμενος τῆς αὐθαδαζόνιας, οὕπω ταῖς χάειπας τὸν δῆμον ἀππίπ τει. Thucydides libro 1, δεῖ μνησθεῖπας πρεσῆπ καὶ ἡμᾶς πρὸς ἀμφοπέρων, οὕπω καὶ ὅπι' ἂν ἄλλον λόγον ἔειαι, ita demum ad reliquam orationem accedere. Itidem Budæus hunc Xenoph. locum, χρὴ μὲν οὖν ὥσπερ τὸν πόδα ὅπαν ὅπι πίχῃ ὀκδῷ, συγγεφαμθμον ἀδίνοι, ὅπι πάθμον ὀπυδοῦσαι, οὕπως ὀκδιδόναι, interpretatur, Vt autē qui puerū locat artem quandam edocendum, stipulari sole: & à conductore magistro cauere, quid oporteat eum ediscere, ac tum demum locare. Sic apud Thucydidem libro 2 accipitur, vbi respondet πῦ, ὑπὸ δὴ μθμίου pagina 55, οὕπω δὴ ὁρμήσαιπες ἀπ' αὐπῆς, ita demū. Quo loco nota etiam δή. Adde ex Platone Pol. 2, ἔρμαιον ἔσαν, οἶμαι, ὀκεῖνα πρεσῆπ ὅπι γνόιπας, οὕπως ὅπι σκοπεῖν τὰ ἐλάθω. vbi etiam possis accipere pro Deinde, vel Tum demum, sicut nonnulli in hoc loco Xenophōtis Pæd. 2, ὥσπερ ἐβλεξα οἱ θεοῖς καὶ ἥρασιν, ἵλεως καὶ ἀ ὡ ἐς πέμπ... σφᾶς, ὑπὸ δίεβαιον τὰ ὕεια. Quum verò cum adiectiuo nomini aut aduerbio copulatur, reddes non solum, Ita, Adeo, verūe iam Vsque adeo, Tam Isocrates Paneg. οὕπω μικρὰς πα' ὑπὸ χρόνος πιεῦμαι, vsque adeo ingenia polliceri sustinuerim. Itidem Homerus vsus est ante Isocratē, nimirum Odyss. ν, — οὐδέ πι οὕπω Νοήσαιμι ὅστι, nec adeo ignobilis est. Rursum Isocrates Paneg. πῖς ὅπω ῥᾳθυμος ὅπιν ὅ, πις ἡ βκλιπαι, quis vsque adeo ignauus est vt nolit: pro ὥς πῦ οὐ βκλεσθαι. Plato in polog. οὕπω πιθανὸς ἔλεγον, adeo probabilia erāt quæ dicebant. in fine periodi. In Epigrammatibus libro 2, cum superlatiuo etiam iūgitur: quod a Latini sermonis consuetudine alienū est. Οὕπω κυφοπαπος πέλεται ἄϊος, ὥς πε' ὀκοιόμεκα Τοῦ πόδος ὀκκρεμάσας ἢ λίθο. ἢ μόλιβον, vsque adeo lenis erat. Simile exemplum habes in Οὐλαιον. Libanius dixit etiam, οὕπω δὴ κάλ ος ἔχων, adeo pulcher. Plato ὀκ πρὸς ἀλλ ἠλου in sua Apol. vsurpauit, οὕπω κῦ τ' αὐπὸ ἔφπν. ‖ Οὕπως ὄναιο, bene precantis est, vt apud Latinos, Macte puer virtute. ‖ Est etiam iurantis & fidem facientis: veluti quum dicitur, Ita me dii ament. Et Horat. Sic te diua potens Cypri. Sic fratres Helenæ, lucida sydera, Ventorumque regat pater. Apud Aristoph. oprantis est, in Nub. οὕπως νικήσειμι ἐγχρίψας ὡς ὑμᾶς ἠχεῦ ὄμος δεξιοῦ, πρεσῆπις ἠξίωσπα ἀπαγκῶσαι ὑμᾶς. ‖ Est etiam respondētis cum affirmationis. vt apud Latinos Sic, Ita, Xenoph. Œcon. οὐ ἄρα πὰ μὲ ὠφελοῦσπα, χρήματα ἠῆ, πὰ δ' βλάπτοντα, ὠ χρήματα; respōdet alter, Οὕπως, Ita.

Οὐπωσί Attico πεσῆματισμῷ dicitur pro ὅστ. eo tamen ab ὅπος differens, quòd ὅπος interdum est ἀναφορικόν, vt supra docui: οὐπωσί autem duntaxat est δεικτικόν, teste etiam Ammonio. Aristoph. Ran. ὁ πανοῦργος οὐπωσί. Idem in Nub. ἐγὼ δ' οὐπωσί Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Vbi etiam nota cum primæ personæ pronomine populari. GENIT. Τουπουί, vt πουπουί τῆ ἀγῶνος. DAT. Τουπωί, Huic Aristoph. Pluto, Καὶ πῦ ξυναπᾶς δῆπα πεσῆπω; respōdet. alter, πουπῳ, huic. ACCVS. Τουπονί, Hunc. Et plur. GENIT. Τουπωνί, horum. Plato τοῦ πουπωνί. DAT. Τουποισί, His, Hisce. ACCVS. Τουπουσί, Hos, Hosce. Itidem FOEM. Αὐπηί. Hæc. Aristophanes, ἀγρονομία μὲν αὐπηί. GEM. Ταυπηί, Huius, Huiusce, & sic deinceps. NEVTR. Τουτί, Hoc. Et PLVR. Ταυτί, Hæc. Aristoph. Nub. πουτί ἢ τί; hoc verò quid est? Idem, οὐδὲ πουτί, Ne hoc quidem, seu Ne tantillum quidem.

Ταυτηί, aduerbialiter, sicut ταύτῃ, Hæc. Aristoph.

Οὐπωσί, Sic, Ita; Ad hunc modum: Atticé pro οὕπως. Plato Symp. ἐὰν ἔπω οὐπωσί. Frequens apud Aristoph. quoque & Luc. qui etiā in Tim. p. 13, πῶ οὐπωσί μ' εἰπῖν, subiūgit in redditione, ὡς ἢ ἀληθῆ λόγω. Itē cū adiect. & cum aduerb. sicut etiā ὅπως. Demost. Philipp. 4, ὑπὲρ ἢ τῶ ὅπι τῇ θύραις ἐγγὺς οὐπωσί ὀν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανομθμίω λησῶ τ' Ἑλλήνων, tā propè. Cui opponitur οὕπω πόρρω apud Isocr.

Ο Φ ΕΙ Λ Ω, Fut. ήσω, (ab inusitato ὀφειλέω) De beo, Construitur cum accuſ. rei & datiuo perſonæ. Plato Polit. 1, ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας πᾶς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα. Xen. Pæd. 7. ὥςτε τῷ Ἀπόλλωνι ἄλλαμοι δοκῶ χαριστήρια ὀφειλήσειν. Et Pæd. 4, ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλειν, vtriq; veſtrûm debere gratiam. Idem in Apolog. Socrat. ἐμοὶ πολλοὶ ὁμολογεῖν χάριτας ὀφείλειν, vt multi confiterẽtur ſe gratiam mihi debere. (nam & Cic. dicit Debere alicui gratiam) Plato De leg. ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, tantundem debeat, ſed alii, Perſoluat. Interdũ cum alterutro tantùm caſu iunctum reperitur, ita tamen vt alter ſubaudiatur. Cum accuſ. tantùm, Ariſtoph. Nub. Ἀ νοῦ ὀφείλω δίκ' σε τούτων τῶ χρεῶν. Sic Plut. in Camillo, τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obſtrictorum. Demoſth. τὰ ἴσα ὀφείλει. Tantũdem debet. (vel Æqua mulcta plectitur. ſicut apud Iſocr. ὃς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων, πεντακοσιας δραχμὰς ὀφείλειν, Quingentis drachmis mulctari: pro ὀφλ.) Rurſum Demoſth. ὑ ὧν τοι γε ὀφειλουσας εἰς φορας, ſed quæ nullã collationẽ deberẽt. Syneſ. ep. 28, ἀφιεναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήματα· ὀφείλει δὲ ὁ ὢν τῆς δάνεισμα χρυσίου, ὁ δὲ τὰ δεῦρ' δίκην, deber autem alius mutuum aurum, alius mulctã. Itẽ cũ datiuo ſolo, vti dixi Apud Luc. ὀφείλειν μηδενὶ, nemini debere: vnum ex votis Philemonis. Demoſth. ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ. Erant verò ignominioſi & ἄτιμοι ii qui τῷ δημοσίῳ ὤφειλον, donec perſoluiſſent, vt ærarii apud Rom. quod ex Iſocr. Panathen. cognoſcimus, vbi ait, ὧν οἱ μὴ τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ, iis qui mulctã ærario debẽt. ſubauditur enim accuſ. ζημίαν, vt apud Plutarch. in Cam. τὴν ζημίαν ὀφείλων. Nõnunquam etiã ὀφείλω ſolùm ponitur ſine vllo caſu, vt apud Plutar. De non fœner. τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἁμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν: de Perſis. Vnde οἱ ὀφείλοντες, debitores. Plut. οἱ δὲ ὀφείλοντες ἀπαιτούμενοι, δασμολογούμενοι, δουλεύοντες, αἰτέ χρῆται, καὶ πρᾶοι. Idem, ὁ χρόνος, ὡς φασι ὀφείλων, ἀπέδωκεν. Itidem Ariſtot Ethic 9, c. 7, οἱ μὲ ὀφείλοντες βούλονται μὴ εἶναι· οἱ δὲ ὀφείλοντες οἱ δὲ δανειζόμενοι, καὶ ὅθεν μέλλοντες τῆς τῶν ὀφειλόντων σωτηρίας. Paſſ. Ὀφείλομαι, Debeor. Thuc. l. 1, καὶ μοι δέδοκται ὀφείλεται, beneficium mihi debetur. Cic. dicit, Debere alicui beneficium maximum. Plut. Sympoſ. οὐκ ὀφείλω ὧν μοι δεδίδως ἔρανον. Syn. ep. 95, ὡς ἀπέχοιμι γε τῆς χάριτος, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρ' ἀδελφῷ τοιαῦτα, ſi qua debetur iuniori a fratre ſeniore. Idẽ ep. 44, ἀλλ' ὀκνεῖν ὡς μὴ ἀνῶν τι μῶμος ὀφείλεται δίκαιον, ὅπω ἢ κέλευς, verùm illo modo odiũ meritò tibi deberetur: hoc verò, miſericordia. Et τὸ ὀφειλόμενον, Id quod debetur, Debitum. Athen. l. 13, ἀπαιτοῦντες τὰ ὀφειλόμενα. Plato generaliter ὀφειλόμενον exponit τὸ προσῆκον ἑκάστῳ, l. 1 Pol. διενοεῖτο μὴ δὲ ὅπ τοῦτ' εἶν δίκαιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι. τοῦτο ὃ νόμιζον ὀφειλόμενον.

‖ Ὀφείλω aliquando exponitur Mulctor, Mulcta mihi imponitur: aliquando Perſoluo, quarũ ſignif. in præcedẽtibus quoque obiter mentio facta eſt: illius, in loco quodã Demoſth. & Iſocr. huius, in quodam Platonis. Alicubi redditur etiam Mulctandus venio, Obnoxius ſum. vt apud Euripid. ὀφείλω σοι βλάβην, Sum tibi obnoxius iniuriæ: ad verbũ, Debeo tibi iniuriã, illã videlicet qua te affeci. Itidẽ ὀφείλεις μοι κακὸν, pro Oportet vt quo me affeciſti malo, eo te viciſſim afficiã, nam ſecundum Plat. Pol. 1, ὀφείλε] πρὸς τὸν ἐχθρὸν τῶν ἐχθρῶν κακόν τι. Itidem μῶμος ὀφείλεται τινι in loco quo dam Syneſii ſupra citato. Mors quoq; ὀφείλε] iis omnibus qui nati ſunt, hoc eſt Omnes ei obnoxii ſunt, Omnes ea mulctantur, vel etiã Omnibus debetur: vt in μονοστίχοις γνώμαις Menandri, Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. vbi κατθανεῖν vſurpatur pro τὸ κατθανεῖν, hoc eſt ὁ θανατος. Diuerſa autem conſtructione trimetrũ hoc apud Phil. De mundo ita legitur, Τὸ πεφθόμενον κατθανεῖν ὀφείλε]. itidẽ κατθανεῖν accipiendo pro τὸ κατθανεῖν in accuſ. qua conſtructione, ex Epigr. ὀφειλόμενος τοὺς εἰκόνας, Cui debentur imagines. Ex Eurip. verò, ὀφείλε] κατθανεῖν pro Oportet mori.

‖ Ὀφείλομαι exponitur etiã Deuinctꝰ & obnoxius ſum.

Ὀφείλω cum infin. quoque conſtruitur, ſignificãs & tũc Debeo, vel Oportet me, &c. Neceſſe eſt vt. (nam & hoc modo interdũ exponitur) Thuc. l. 4, p. 128, ὀφείλω γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ αὐτομολεῖν ὡς βιαζεῖς, ἀλλ' αὐτοποδεῖν ἀρίστῳ, Quum enim deberet, Quum enim eum oportereret, &c. Demoſth. Olynth. 2, οὔτως ὀφείλει δεῖν τῶν αὐτῶν πόνων καὶ θεραπείαν πάλιν. Idem, ὀφείλω δίκην δοῦναι. Pœna mihi luenda venit. quod etiã ſine δοῦναι dicitur ὀφείλω δίκην. Ariſtot. Ethic. 2, cap. 2, τόπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι. Plutarch. de Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Sic apud Paulum in epiſt. ad Cocinth. ὀφείλει γενέσθαι, oportet fieri. Et in aor. 2, ex Muſæo, ὤφελεν ἄγειν, ducere debuit. itidémque ex Herodoto, ὤφελον ἴδειν, debui videre, Ionicè ſine augmẽto. Itidẽ ex Homero affertur, ναῦς ὄφελεν πονέεσθαι pro Debebat, ἔπεστι. A qua ſignific. ὀφείλειν eſt ADVERB. Ὀφείλοντως, quod Heſych. exp. δέοντως, ἀκολούθως, Ita vt fieri debet, Ita vt decet.

Interdum huic verbo cum infinitiuo iuncto optatiua particula εἴθε vel αἴθε aut ὡς præponitur. ninimum in IMPERF. Ὤφειλον SIVE Ὀφείλον, & AOR. 2, Ὤφελον, SIVE Ὄφελον, pro quo etiam Ὤφελλον, Ionicè, vt tradit Euſtathius: nonnunquam etiam omittuntur illæ particulæ, vt ordine docebo. Od. μ, Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι, q. d. Vtinã debuiſſem manere, Vtinam oportuiſſet me manere: pro Vtinam manſiſſem: quæ expoſitio & ad ſequẽtia pertinet exempla. Iliad. γ, Ἥλυθες ὀκ πολέμου. ὡς ὤφελες αὐτὸν ὀλέσθαι. Iliad. ξ, Ὀλωλεν αἴθ' ὤφελες ἀειπέλιον θρασὺ ἄλκιον Σκμαν ειν. Iliad. ω, Ὄφ μ' ὄφελε Τροίῃσι ὡς φὶν ὀφελ' ἀπολέσθαι, Vtinã prius perire debuiſſem, Vtinam prius periiſſem. eſt enim primæ perſonæ PRO Ὤφελμα, quem aor. Euſt. quoque agnoſcit. At Il. η, ὡς φὶν ὤφελ' ἀπολέσθαι, eſt tertiæ perſonæ pro ὤφελλε. Vtinam prius perire debuiſſent pecuniæ illæ & opes. Itidem apud cæteros poetas. Euripides, ὡς γε μὴ πτ' ὤφελεν λαβεῖν Μενέλαον. Ariſtophanes, ὡς ὤφελες ὀρθῶς. Idem, εἴθ' ὤφελεν τοῦ, vtinam eſſet. Idem, Εἴθ' ὤφελ' ἡ θερμοκηρὶ ἀπολέσθαι κακῶς. Eſt eius vſus in proſa quoque: ſed frequenter ſine infinitiuo ponitur in fine ſententiæ, ita tamen vt ex præcedentibus ſubaudiatur. Xen. Pæd. 4, ὁ μὲν ἄρχων εἶπ' ἀκούσας ὑμῶν τὴν ἀς μηπτ' ὤφελεν, vtiquã nunquam debuiſſet. videl cet ἁμαρτεῖν. Demoſth. in Mid. ἢ πῶν οὐκ εἰ γέγονεν, ἐ δως, μὴ δὲ γενόμενον ὡς μὴ ἐν ναῦ ὤφελον. atque vtinã ne nũc quidem cognouiſſem. Interdum ὄκπκαὶ illæ particulæ omittũtur. vt Od. η, Αἴθ' ὄφελον βροτὸς πὰ πὶ τῶν ἔχων ὀν δώματ μοῖρα. Nam en: pro ὡς ὄφελον, ſeu αἴθ' ὄφελον. Itidem, Ill. 7, Τὼ ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ. quam vtinam in navibus occidiſſet Diana ſuis ſagittis. Sic Heſiod. Εργοις. Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι Ἀνδράσι. Soph. ὤφελον ὀκ λιπεῖν βίον. Eurip. μὴ πτ' ὤφελε τὴ βυκόλου οἰκεῖν, vtinam nunquam bubulcus habitaſſet: Itidem in proſa & quidem interdum veluti παρενθετικῶς: vt Demoſth. in orat. Pro cor. ἐᾶν καὶ παθόντων ἃ μὴ πτ' ὤφελον τὴ ὑφ' ἁπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε. Aliquãto poſt, ἐπειδὴ δ' ἃ μὴ πτ' ὤφελε σωθῇ, poſt quã verò ea cõtigere quæ vtinam nũquã cõtigiſſent. Ex Baſil. quoq; ὤφελε pro Vtinã. B.

SED ET Ὄφελον cum optatiuo iunctum accipitur pro Vtinã: aduerbialiter tamẽ & ſine diſcrimine perſonæ. (quale in præc. ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε) Cui⁹ vſus hæc exempla affert Budæus ex grammatico quodã: ὄφελον καταυδιθεῖσαι αἰόδεσι μου. Sit cũ præterito, ὄφελον ἐθέλω τὸ πόδε. quo modo Gaza, ἢ ὄφελον ἦν αἰτία τῶν ὑμῶν ὑποκλήσεως, pro his Ciceronis, Quæ vtinã digna eſſet. Item in fine ſentẽtiæ vt ſuprà ὤφελον & ὤφελε vſurpari docui. Greg. Nyſſ. l. 1 in Iulianum, κατηνεῖ ὀλῶλεῖς τὴ τῆς ἀδύτων τῆς πλοῖς ἀβάτων· ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς ἄδου φερούσαν, vtinã verò & in viam ad inferos ferentem. Vbi etiam nota partic. ὡς. ITIDEM Ὄφελος vſurpari docet Suidas, his verbis, Ὄφελος καὶ Ὄφελον, Εἴθε, Μακάριε, ἀκτικῶς. τὸ δὲ Μακάριε, τῆς ἀπαιδεύτων ἀκτικὸν ὀπτόρημα αὐτὸ τὸ εἴθε καὶ αἴθε. Vbi etiam OBSERVA Μακάριε.

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, Debitũ, τὸ ὀφειλόμενον, ſeu χρέος. Exemplum habes ſuprà in Ὀφείλω & paulo poſt aliud in Ἀνοφείλω. Citat B. ex Demoſth. quoque & Libanio.

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, idem. Matth. 18, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, totum illud debitum. In epiſt. ad Rom. c. 13, ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τοῖς ὀφειλαῖς, reddite igitur cuique quod ei debetis, τὰ ὀφειλόμενα. Heſychio eſt nõ ſolùm χρέος, δάνειον, ſed etiam αἰάγκη.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, Debitor, χρεώστης. In or. dominic. ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, debitoribus noſtris, Mat. 18, ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῶν ὀφειλέτων μυρίων ταλάντων, debitor talentorum decies mille. vt Horat. — debitor æris: & Ouid. Debitor eſt vitæ qui tibi Sexte ſuæ. Item cum datiuo perſ. ad Rom. c. 8. ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκί. Et cum infinitiuo in epiſt. ad Galat. 5, ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, Debet, ſeu Tenetur. Itidem Soph. — οὐδὲν ἀρκεῖν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι, Nihil amplꝰ præſtare teneor, Nihil amplius debeo. pro quo dicitur vno verbo ἀφοσιοῦμαι. Hæ autẽ duæ poſteriores conſtructiones conueniunt cum conſtructionibus verbi ὀφείλω. FOEM. Ὀφειλέτης, ιδος, ἡ, Debitrix. Pro Obnoxia, Deuincta beneficio, affertur ex Euripide. B

Ὀφειλέσιον, Debitum. Euſt.

C. ΑΝΤ ὀφείλω, Viciſſim debeo, ſeu debitor ſum alicui, videlicet ob acceptum ab eo beneficium. Ἀντοφείλειν (inquit B.) apud Thuc. dicitur qui debet beneficii gratiã, vt qui beneficium accepit. Thuc. l. 2 β. βαιοτερος δὲ ὁ φράσας πῶν χρῆν ὡς τ' ὀφλοφίλω δι' ἀνίας ὧ δέδωκε παίζειν ὁ λ' ἀντοφείλων, ἀμβλυτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χαριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα πῶν φρεπῶ ἀποδώσων, Qui gratiam debet.

C. Ἐπὶ ὀφείλω, Inſuper debeo, Præterea debeo. vel ſimpliciter Debeo. Thuc. l. 6. b. 8, p. 266, ὑπὸ βασιλέως δὲ νεωστὶ ἐπὶ χαίτε πεφεύγοντος τοῦ ὀκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δὶ' Ἀθηναίους ἀπὸ τῆς Ἑλλωίδαν πόλεων οὐ δυνάμενος πρόσεστεῖν, ἐπιφείλεται. id eſt, quos quum non poſſet ipſe ὀκπρεσζάσθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ὀγένετο, inquit ſchol.

C. ΠΡΟ ὀφείλω, Prior debeo, Ante debeo. ſæpe pro ſimpliciter ὀφείλω. Ariſtoph. Veſp. Κακὸν ἄρα τῆς πλευρᾶς τι πρόσφειλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus. id eſt ὤφειλες, ἐχρῆς. vt ſchol. exp. (Ex Eurip. affertur etiam Προυφείλει. præſenti tempore pro Ante debet, ἀ VERBO Προυφείλω: licet ea craſis imperfecto potius conueniat) Paſſ. Προυφείλομαι ſimpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι. Demoſth. in Mid. οὐδενὰ αἰ αἰθρώπων ὅτως ἀνελῶς καὶ βιαίως οὐδεὶ τῆ πλείστῳ χρόνῳ ἀδικεῖ, μὴ μεγάλα τινὸς ὄντος ὁ αὐτὸς προσεφείλετο. At ex Thuc. προυφείλομεν ἀνεργεσίας. pro Intercedente beneficio. quomodo & προυφειλομένης φιλίας exp. Intercedente amicitia.

C. ΠΡΟ ὀφείλω, Inſuper debeo, Præterea debeo. Xen. Pæd. 3, προσφείλοντές σοι ἄλλας χαρίτας. Demoſt. Olynth. 3, τὸ πάντων αἰσχιστον τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χαίειν προσφείλετε. Ex eodẽ Bud. pag. 130 ſuoram comm. affert, αὐτὰ δὲ πέρχαμα πάντα ἀτελῆ καὶ φασί. Δημοσθὴ δὲ προσφείλοντας ἡμᾶς ἐνεργάζεσθαι, cum hac interpr. Quin & Demophon inſuper experiſſum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ibidem Προσφείλειν interpretatur etiam Debere reliqua, quæ προσφειλόμενα dicuntur: apud Polyb. lib. 1, τὰ μὴ ρουν ἀπροσόμενοι χρήματα, τὰ δὲ πεπισμένοι παραστήσεσθαι τοῖς μεθεφορεῖς μέρος τῶν τῆς προσφειλομένων ὀφωνίων. ‖ Item, Æs alienum ſeu debitũ contrahere præter quæſtus proprios. Xen. Ἡ δὲ αἰσχῆμα ὀνειδιζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσφείλουσι, qui inde tole are vitã nequeunt, ita vt eis æs alienum quoque contrahere neceſſe ſit. E

‖ Item, Præterea mulctari, ſicut ὀφείλειν pro Mulctari poni. ſuo loco docui. vt, προσφείλοντες τὰ ζῆ. πιμα, hoc amplius etiam mulctam pendere iuſſi. Hæc Bud. pag. 130 poſt Προσόφλω.

Ὄφλω, Fut. ήσω (tanquam AB Ὀφλέω) idem cum ὀφείλω, in ea ſignif. qua ponitur pro Mulctor, vel etiam Damnor. ὀφείλω ὀκ καταδίκης, vt Heſych. exponit. Κατάδικος (inquit Bud. comm. p. 126) dicitur obnoxius è re iudicata, hoc eſt ὀκ τῆς καταδίκης, ὁ μὴ ὀκ πεπκῶς, ἢ καταδίκλω: qui & ὑποδίκος dicitur, & ὄφλων, & καπάφρπς & κατεγνωσμένος. vt Demoſth. ὠφλκὼς τὴν δίκλω δικαίως, meritò damnatus. Idem, πάλαιτα δέκα ὀφλκεναι, damnari decem talentis. Ibidem exempla affert τῶ ὀφειλω & τὸ ὑποδικός εἰμι. Idẽ p. 89, Οἱ ὠφλκότες & οἱ ὄφλοντες dicuntur damnati. Demoſt. καὶ δίκλω ἐξουλης ὠφλκὼς ζωτω, ὠκ αὐτὸς ὠφλκέναι φησὶν, ἀλλ' ἐμέ, atque in hac controuerſia de vidãnatus, non ſe damnatũ ſed me eſſe cõtẽdit. Idẽ, χρῶτο ὠ μικραὶ ζημίαν ὠφλκοτ' μέλλε τα, & præſertim mulctæ nõ contẽnendæ damnãdã. id eſt, ignominia atque infamia notandã Hæc B. ibi, qui hunc eiuſdẽ Demoſth. locũ in orat. περὶ ἀφεῖσεν inſcripta, δὴ τὸν κληρωτὴν δὲ διαγνῶτα τὴν ἐλθὼν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῆ εγκληθέντων, ὤφλε τὴν δίαιταν, p. 151 itidẽ interpr. Damnatus eſt ab arbitro. Idẽ ὄφλω δικὴν vertit, Debitor ſum ob rem iudicatam. hunc enim Demoſth. locũ in Mid. τί δὲ δήποτε αὐτὸς ὄφλων δίκλω, μὴ ἀκπόσων, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξουλης δίκλω ἰδίαν; ita vertit, Quãnam enim de cauſa, ſiquis debitor eſt ob rem iudicatã, & non ſoluerit, lex iudicium de vi non priuatum eſſe voluit? Sic δίκην μέλλων ὀφλησεν, futurus rei iudicatæ debitor. Dicitur etiam δίκην θανάτου ὄφλειν, pro Capitis damnari, ſicut δίκλω ἐξούλης ὄφλειν pro Damnari in controuerſia de vi. Diog. Laert. in Phaler. δίκην θανάτου ὑ παρὼν ὄφλει, abſens capitis damnatus eſt. Itidẽ Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἐφ' ὑμῶν θανάτου δίκλω ὄφλων, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφλκοτες μοχθηείαν. Et ὄφλειν τὴ δίκλω ἐρήμλω, Damnari abſentem, Damnari ob vadimonium de ærtum. Plut. Camillo, μεζας ὄφλε τὴ δίκλω ἐρήμλω, πρῆμα μυέων καὶ πεντακιχιλίων ἀσσαρίων ἔχουζ, abſens damnatus eſt quindecim millibus aſſiũ. Rurſum Plut. dixit etiã δίκλω ἀρχίας ὠφλκώς, pro Otri mulctæ obnoxius, Iſocr. ὀφλήσῃ πλὴν ἐπωβελίαν. Et ὁ θυιας ὄφλειν, vel potius, κλοπῆς ἕνεκα τοῦ θυνας ὄφλειν, damnari reperũdarum. Æſchin. ἔξεισιν ὁκ τῶ δικαστηείου, κλοπῆς ἕνεκα τοῦ θυίας ὠφλκως. Aliquando accuſ. ex præcedentibus ſubauditur. vt apud Thuc. l. 3, p. 107, ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων δίχα τὸ πλῆθος τῆς ζημίας. vbi ſubauditur ζημία. dixerat. n. ζημία ἦ καθ' ἕκ ςτν χρέοκα ἐπίκειτο ςτατηρ. Et apud Plat. lib. 6. De leg. ἐὰν ἡ ὁ φάλ χρῶ ὄφλῃ, (videlicet τὴν δίκην vel ζημίαν) τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω, γνῶναι δὲ τῶ ὀφλκὼς ἕως ἂν ἔχῃ. vbi etiã nota τὴ φλοῖζας ſuntie ἀπιοῦσι ſicut ſupra ex Iſocr. quodam loco patet τοὺς ὀφείλοντας τῶ δημοσίᾳ ſeu καταδίκους, ignominioſos fuiſſe quoad iudicatum feciſſent, vt ærarii apud Romanos: qua de re pluribus Bud. diſſerit in Pandect. His adde ex Plut. in Cam. ἀδίκως ἐπ' αἰτίας πονηρᾶς ὄφλοντα, ſ. δίκην, Iniquè damnatum. Porro ſicut ὀφείλειν τῶ δημοσίῳ dicitur, ita & ὄφλειν τῶ δημοσίῳ. Demoſthenes ἐὰν ὄφλῃ τῶ δημοσίῳ, π μᾶλλον οὖν ἐγγεγραμμένος ἔσομαι μου; ὅτι νὴ Δία εἶσον] πάντες πτερὸς τοῦ ὠφλεν. καλῶς. quem locum Bud. p. 588. ſic interpr. Quòd ſi iſte damnetur, & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit quam ego? Sient omnes, credo, vter reip. debitor fuerit: Probé. Ex Demoſth. verò affertur, ὄφλω σοι τὴν γνῶσιν, pro, Iudicio ſum tibi adſtrictus.

Hactenus de ὄφλω, quatenus eſt verbum iudiciale. Quã vero ad alia transiertur, exponitur nõ ſolùm Damnor, ſed etiã In crimen incurro, Crimini obnoxius ſum, aut alio modo. Demoſth. in Timocr. πλείκιν αὐ ὠφλκοτες πρῶτον ἢ τε ἐπ πῶτ ἐτυ χάνετε ἐψηφισμένοι, Quãtæ inſaniæ ab hominibus dãnaremini, Quam deſipere vos indicarent homines. Pualar. Athen. κοὐ δ ωδέτε πανδημεὶ πικροπαίτων ὀφλῶν ὁμόπτα, crudeliſſimi exiſtimari. Athen. de Marte, ὄφλεν αἰσχυνῶν καὶ ζημίαν, ὀκδεὶς ἑαυτὸν ἔνοιαν ἀλλοτριοῖς, dedecore damnoque, hominum opinione atque iudicio, affectus eſt. Hæc ex B. p. 90. Ex Demoſt. verò ὠφλκα αἰσχύνλω affertur pro Debet me pudere. Item ὄφλειν γέλωτα, Ridendum ſe propinare, Deridei. i. ſeu (vt Euſt. exp.) χῆ δίκης λόγον πρὸς γέλωτα. Ariſtoph Nub. Καὶ μὴ γελῶ ὀφλνοῦς. Ex Eurip. ὄφλω βλάβλω pro Sum obnoxius iniuriæ: ex quo ſuprà ὀφείλω σοι βλάβλω pro Sum tuæ iniuriæ obnoxius.

Ὄφλημα, ατος, τὸ, Mulcta iudicata ſeu iudicio impoſita. Demoſth. ὀκ πᾶσι τῶ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Quã iudicatũ publico diſſoluiſſem. Idem, ἐὰν ὁ χρέος δίκλυθῃ, καὶ μὴ ὀκ πεθῇ τὸ ὄφλημα, ſi longum tẽpore interuallũ interceſſerit, nec dũ depenſa mulctatitia illa pecunia fuerit. Idẽ, ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶ] τὸ ὄφλημα, mulctã quæ debeba ur ex iudicato. Idem, καθ' οὓς (videlicet νόμους) τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ διπλᾶ γενεται τῶν ὀφλημάτων, Quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt, Secundum quas leges damnatio interdum in decuplum, interdum in duplum fit. Hæc Bud. diuerſis in locis. ‖ Itẽ Debitum (SICVT Ὄφλω dixi reddi etiam Debitor ſum, Debeo. Et Heſychius ὤφλε exponit non ſolùm κατεδικάζετο & ὅθ' τὴ δίκη ὤφλησε, ſed etiã ὤφειλεν. itidémque Suidas ὤφλησα, ἐχρεώστησα) Herodianus libro 5, ὡςτε τὸ ὄφλημα κληρονομίας εἰληφότες, ἀποχεῶνταί τε καὶ ὀνοβελίζουσιν ὡς αὐῶθεν ἰδίω κτήματι, quaſi ipſis debitam hæreditatem adepti. Theophylactus epiſt. 16, διαιζόμενος γὰρ παρ' ἄλλων, ἄλλοις ἀποδίδωσι τὸ ὄφλημα. Itidem

A

B

C

D

E

F

G

H

Luc.in Hermot. ἀπαιτῶν γὰρ ὦφός τινος τὴν μαθητὴν μισθὸν ἡνανάκτεις, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ὀκνοῦντα τὸν ὀφλημάτων. Et ὄφλημα βαρύ, Æs alienum grande, id est χρέος: quod tamen per ω in v.l.scriptum EST Ὠφλημα.

Ὀφλησις, εως, ἡ, Debitio. χρεώστησις, Hesychio. ‖ Item Debitum, idem cum ὄφλημα & ὀφείλημα. A Suida exponitur χρέος, ὀφειλή.

C. ΠΡΟ Σόφλω, idem cum προσοφείλω, (sicut ὄφλω idē cum ὀφείλω significare dixi) id est Insuper debeo, Etiam debeo. Aristot. in 4, Ethic. ἀνερεπύμενος δ' αἰσχύνεται καὶ αὐτουργικός ὄντα πλείονων. οὕτω γὰρ προσοφλισκε ὁ ὑπαρξας, Sic enim fit vt qui beneficientia prouocauit, etiā repēso beneficio debitor sit. ‖ Item Insuper mulctor, Vltrà mulctor. Demost. ὧν τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκείνης οὐπω ὀφείλει, οὐκ ἐκπεπόκοσε τὸν πάντα χρόνον, ἀς προσωφλεν ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεραπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc quòd Cephisodotus absolutus est, insuper ipse quingentis drachmis mulctatus est, seu Quibus insuper mulctatus est ob id quòd non iure asseruisse ancillam in libertatem iudicatū est. Itidem Laert.in Theophr. ποσοῦτον δ' ἀποδικῆς ἐζιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγωνίδης παλαμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσωφλεν, vt parum abfuerit quin vltra mulctaretur. Sic alibi, προσοφείλοντες τὰ ὅπλα, hoc amplius etiam mulctam pendere iussi. Hæc Bud.p.69, & 229, & 230.

Ὀφλίσκω ET Ὀφλισκάνω, eadē cum ὄφλω: vnde & deriuata sunt. Vnde apud Suid. Ὀφλίσκεσι & Ὀφλεσι, χρεωστοῦσι. Eurip. ὀφλισκάνω πλὴν ζημίαν, Damnor, Mulctor. Itē ὀφλισκάνω γέλωτα, Ridendus omnibus iudicor, κοὐδὲν κόμον γέλωτα πάσχω. Chrysost. ποσοῦτον πλέω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνοισι παρ' ἡμῶν, tanto maiore risu a nobis digni existimantur. Itidem ὀφλισκανειν αἰσχύνην, In amentiæ crimen incurrere, Demētem omnium iudicio haberi, & velut demētiæ condemnari. Demosth. Olynth.1, ἀ ναῦν αἰσχύνην ὀφλισκάνων, ὅμως ὀκναλεῖ.

Ὀφλαίω idem cū ὄφλω & ὀφλισκάνω: ita ex ὄφλω deriuatū vt ὀφλισκάνω ex ὀφλίσκω. Vnde apud Hesych. Ὀφλαίνει, ὀφλισκαίνει, ὀφείλει. Apud eundem legitur ETIAM Ὀφλοί, ὀφειλέται, ὀφειλαί: id est Debitores, Debita.

Ὀφέλλω, alicubi vsurpatur eadem significatione qua ὀφείλω de quo paulo ante dictum a me fuit. Od.φ, Ἦλθε μετὰ χρεῖος τὸ ῥα οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, debebat. Od, θ, Μνήσω ἐμεῖο ὅτ' περ τὴν ζωὸς ἐγὼ ὀφέλλεις. id est, Debes, ὀφείλεις, χρεωστεῖς. Itidem paff. ὀφέλλομαι, Debeor. vt Od.γ, μετὰ Καυκωνας μεγαθύμους εἶμι, ἐνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, id est ὀφείλεται, vt quidam ἁπλούστερον accipiunt, (alii autē αὔξεται exp, de vsura intelligētes. nam τὸ χρέος ὀφελλόμενον ἐγκυμονεῖ ὡς περ τὴν ἐς ὕστερον τόκον. de qua significatione τοῦ ὀφέλλειν mox pluribus dicetur) Item cum infinitiuo, vt supra Ὀφείλω. Il.τ, – ὀφέλλετε ζῶντε πένεσθαι, Debetis hæc facere, ὀφείλετε ῥηξαι, vt ibi exponitur Iliad.α, Τιμὴ πέρ μοι ὄφελλεν ὀλύμπιος ἐκτελέσαι Ζεύς debebat, ὤφειλεν, vt ibi exponitur. Atque vt ὤφειλον & ὤφελον dixi supra iungi interdū cum optatiuis particulis εἴθε, αἴθε, ὡς: sic ETIAM Ὠφελλον SIVE Ὀφελλον, Ionicè sine augmento. Il.ξ, – αἴθ' ὤφελες ἀνηκέλιον φρεσὶ θαλλειν Σημαίνειν. Il.ι, ὡς περὶ ὤφελ' ἀπολέσθαι. (quæ exēpla suprà quoque attuli in tertio tmemate verbi ὀφείλω, quòd Ionica esse Eustathius diceret pro ἄφελε siue ὤφελε) Et sine illis particulis optatiuis, (vt suprà quoque in ὀφείλω admonui) apud Hesychium Ὀφελλον, ὤφελον, ἄθε, Vtinam, seu Vtinam deberem. Quò referri etiā posset Ὀφελον, quod aduerbialiter vsurpari, ibidē docui. ‖ Alias Ὀφέλλω significat etiam Augeo, Adaugeo, Amplifico. Iliad.υ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν αὔξει τε μινύθει τε, Ὀππότε κεν ἐθέλῃσι. vbi obserua ὀφέλλει τε μινύθει τε opposita sibi: vt in illo Hesiodeo, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, opposita sunt μινύθει & ἀέξει. Iliad. ω, – δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἤθεα, Minerua Vlyssi corpus amplius seu maius affingebat & iuuentutem. scholiastes exponit αὔξησε. Iliad.α, Υἱὸν ἐμὸν πόσσον ὀφέλλωσίν τε τιμῇ, Filium meum cumularint honore. Il. γ, de securi acuta, ὀφέλλει δ' αἴδρὸς ἐρωλὼ, id est αὔξει τὴν αἴδρὸς δύναμιν. Et μῦθον ὀφέλλειν, multa verba facere: πολυλογεῖν, ληρεῖν. vt Il.ω, τῷ ὅ γε χερὶ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Nō ingeminādā & multiplicādā verba sunt, Non pluribus verbis opus est.

Pass. Ὀφέλλομαι, Augeor, adaugeor, Amplificor. Iliad.ξ, οἶκος ὀφέλλετο, amplificabatur, & adaugebatur. Il.ψ, ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν ὀφέλλετο γὰρ κόνος ἵππων, adaugebatur & inualescebat. quo modo acceperunt quidam Homericum illud de quo suprà, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, vt fit, Vsura crescit: sed simplicius & rectius pro Debetur. vt in præcedente loco, Ἦλθε μετὰ χρεῖος τὸ ῥα οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, debebat, ὠφείλει, ἐχρεώστει. Interdū verò Ὀφέλλω redditur non solùm Adaugeo, verùm etiam Adiuuo, Fouco. Iliad.η, ὀφέλλουσα τόσσοι αὐδρῶν, adaugens & adiuuās, videlicet ἥρως. quæ & apud Hesiod. initio Ergων, -- πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει. Ex eodē, μηδ' ὕβριν ὄφελλε, pro Auge, Foue. ὅθεν πίνε. At Il.π, Ἔτι γὰρ πλέονεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπὺν, Auxerit, vel Maiorem attulerit, αὔξησε. Hesych. quoq; Ὀφέλλει exp. non solùm, αὔξει, sed etiam ωφελεῖ. Sic pro Prodesse, Iuuare seu Bene mereri accipitur apud Apoll.l.2, Argon. οὔτ' ἀρξωσιν ἀρέσσονες αἴδρες ὀφέλλειν. Vbi schol. exp. ὠφελεῖν. ‖ Hesych. Ὀφέλλουσα expon. etiam θρασυνουσα σωζουσα, προσκυλιουσα.

C. ΒΕΞοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo. Odyss.ξ, ἐξωφελλεν ἔεδνα.

C. Ἐπόφελλω, idem.

Ὄφελμα, ατος, τὸ, Augmentum, αὔξημα, Hesych. ‖ Item Sordes verrēdo collectæ, ipsæque adeo scopæ, κάλλυμμα, κάλλιω θῶν, Hesychio: qui ὄφελμασιν itidem exponit σπερώματα. Dici autem & de scopis tum ex Hesychio patet qui esse dicit κάλλιω θῶν, tum ex Eust. qui, quum Od. υ, pag. 1887, κορήσαιτο exposuisset σαρώσαιτο, καλλιωτε, indēque deriuari dixisset Κόρημα, τὸ σάρον, διὰ τὸ φίλοκαλεῖν ἡῶς, subiungit, Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον, ἤτοι σαρωθὲν, καὶ ὄφελμα ὀνομαζόμενον καὶ τὴν παραιρεσὶν ἐν αὐτῇ φράσας, οὐ δὲ ὀφέλλοντα ἤτοι αὐξανόντα τὰ σαρόν. διὸ καὶ τὸ σάρον παραιρεῖ καὶ μειοῖ. Sed malim ὄφελμα significans Purgamenta quæ conuersa sunt & Scopas, deriuare ab ea significatione τοῦ ὀφέλλειν qua interdum exponitur Accumulo, vt propriè sit Purgamina quæ verrendo accumulantur seu coaceruātur, & Scopæ quibus purgamenta pauimenti coaceruantur. Itidē verò Κόρημα & purgamenta & scopas ipsas quibus purgamenta conuerruntur, significat.

Ὀφέλσιμος SIVE Ὀφελλιμος, Vtilis. Ὀφέλσιμος apud Orpheum legitur. Legitur hoc nomen & apud Oppianum, teste Eust. qui ὀφέλσιμος scribi dicit Αἰολικώτερον. Ὀφελθῶν, Scopæ: quibus nimirum purgamenta conuerruntur & accumulantur. Hesychio κάλλιωθον. VNDE Ὀφελθύω, Orno, Mundo, Conuerro. pro κοσμῶ, affertur ex. Lycophr. Ὀφελθύουσι, κοσμοῦσι, καλλιωνουσι, Suid.

Ὄφελος. Vtilitas, Emolumentum: seu Vsus. Iliad.ρ, Ὅς περ πολλ' ὄφελος γένετο πόλεσσι τε καὶ αὐτῷ Ζωὸς ἐών, Qui magno vsui fuit, Magnam vtilitatem attulit. πολλα ὠφελεσι, seu ὠφέλησε. Aristophan. Pluto, Τί δ' ἦτ' αὖ ἐστὶν ὄφελος ἡμῖν ἀνθρώπου ὤν. In prosa quoque vsitatū. Demosth. Philip.3, τὶ πότερον ὄφελος αὐτοῖς, Quam vtilitatem & emolumentum inde capiunt? Quid eis prosunt? Quid eos iuuant? Plato in Apol. αὐτὴρ ὅπου τι καὶ σμικρὸν ὠφελίας ἕνεκα. Ibidem, μήτε ὑμῖν μήτε ἐμαυτῷ ἐμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι. Et Luc. οὐδὲν ὄφελος τῆς κτήσεως. Hesychio ὄφελος est nō solùm ὄνησις ὀπικόρημα, κέρδος, sed etiā αὔξησις. ‖ In v.l. expon. etiā Fastigium & Culmen, sine autore tamen & exēplo.

¶ Ὠφελέω, ῶ, ήσω, Iuuo, Prosum, ὄνημι siue ὀνίνημι: idē cum ὀφέλλω, à quo & originem traxisse creditur: significatione prorsus idem: scriptura tantùm & constructione differens interdum. nam non cum accusatiuo tantùm vt ὀφέλλω, sed cum datiuo etiam cōstructum reperitur. Cum accus. vt Thuc.lib.4, p.146, τοὺς Πελοποννησίους ὠφέλουν εἰς τὰ αὐτικά. Plato ep.6, ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, mutuò pro viribus prodesse. Xen. Pæd.1, φίλους ὠφελεῖν ἐν ἀγαθοῖς αὐτῶν. Idē Apomnem.1, τὰ μέγιστα πάντας τοὺς θεραπόντας ὠφέλει. Optimè merebatur de omnibus, Plurimū iuuabat. vbi nota etiā accus. rei. qua cōstruct. Luc. quoque vtitur in Anach. ἐκεῖνον ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκώς Optimè de illa merit fueris, Maximū in ea beneficium cōtuleris, Plurimū ei profueris. Sic Arist. Rhet.1, τὸ τοῖς μὲν ἂν τις ὠφελήσῃ τὰ μέγιστα χρώμενος δικαίως, καὶ βλάψειν ἀδίκως. vbi nota τοῖς dat. instrumēti (nisi malis ad χρώμενος referre) nota etiam ei opponi βλάπτειν, sicut apud Plut. Eadē dicitur forma, ὠφέλησα προθύμως τὰ δυνατὰ

iuui pro viribus. Xen. οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, Nihil iuuat. Sic Thuc.l.2, τὸ γὰρ αὖθις ἀλκῆς οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, οὐδὲν ὀνίνησι, οὐδὲν αὐτῆς ὄφελος. Cum dat. quoq; construitur interdum, vti dixi. Aristot. Item Diosc. ὠφελεῖ ἐπιληπτικοῖς, Prodest epilepticis, Facit comitialibus: apud quem ea constructione passim occurrit. Pass. Ὠφελέομαι, οῦμαι, Iuuor, Fructum & vtilitatē capio, Mihi prodest, ὀνίναμαι. Thuc.l.3, καθ' ὅσον μὴ ὠφελοῦνται, ὀνήσειν ἔχοιεν. quoad commodo aliquo iuuantur. Xen. ἐξ ὧν ἐμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν, quæ maxima conducere videbantur ad conciliandos & comparandos amicos. Vbi nota etiam ὠφελεῖσθαι πρὸς, sicut & Pæd.2, ὃν ἡ τῶν ὁμοσκήνων αὐτῶν ἐδόκουν μὴ αὐτὰ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀγῶνα. Idē dicit etiā ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετὴν, vt Thuc. ὠφέλουν εἰς τὰ ναυτικά. Et ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, ex ipsis fructum & vtilitatem capere. Atque vt dicitur, μεγάλα ὠφελεῖν, sic etiā ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone, ὠφελεῖσθαι τοὺς ὀκτήκοντας μεγάλα, plurimum profuisse, seu magnam vtilitatem attulisse persoluētibus. Quò referri potest quod ex Aristot. Eth.8, citatur, ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro Ex pecuniis vtilitatem capio.

Ὠφέλημα, Adiumentum, Emolumentum. Cic. l.3 De fin. Emolumenta & detrimenta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant. Aliquanto antè, Illud etiam quod prodesset. ὠφέλημα enim sic appellemus.

Ὠφέλησις, εως, ἡ, Vtilitas, Emolimentum. ὄνησις. Citatur ex Sophocle.

Ὠφελήσιμος, ου, ὁ, ἡ, Vtilis, quo iuuari possumus. χρήσιμος, ὀνήσιμος. Soph. Aiace, -- παῦροι δ' ὠφέλησιμοι.

Ὠφελητέον, Iuuandus, Commodo afficiendus. Xen. Et Ὠφελητέον, Iuuare oportet.

C. Ἀνωφέλητος, ex Soph. pro ὁ μὴ ὠφελημένος, Non adiutus, Nullo commodo affectus. Item pro Ἀνωφελής, Inutilis, Ex quo nil cōmodi percipitur. Xenoph. Pæd.1, ἐφὴ ἢ μὴν δρᾶσαι αὐτὰ ἀνωφελητον εἶναι.

Ὠφελής, Vtilis. in v.l. sine exemplo. VNDE Ὠφέλεια, Vtilitas, (vt Cic. interpr. p.39 mei Lex. Cicer.) Emolumentum. idem cum ὄφελος. Plato Pol.t.1, ὠφέλειαν ἔκαστη πόλιν παντὶ ἡμῖν παρέχεται. Idem in Tim. de sensu oculorum, αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarū cognitiones nobis attulit, vt Cic. interpr. Idē, παρ' ὠφελείας λαμβανειν, Vtilitatem capere. X. ἐμοὶ ὠφέλεια ἐστι, mihi est vtilitati. Ὠφέλειαι dicūtur interdū Res vtiles seu quæ nobis vsui sunt, Bona. vt ab ὀνίνημι vocantur ὀνείατα etiā χρήματα. vt in hoc loco Suid. μηδὲ πρὸς τὰς ὠφελείας ὁρμᾶν μέχρις αὐ ἀποδιδῷ τὸ σωθῆναι. vbi Suid. ὠφελείας exp. non solùm χρείας sed etiam τὴν δίψαν χλιὸν τὴν λαφύρων. Latinè reddemus ad bonorū direptionē. ‖ Ὠφέλεια, Adiumentū, Auxiliū, Subsidium, βοήθεια. Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere: l.1, ἡμῖν πέμπειν καθότι αὐ πειοῦσθαι ὠφέλειαν, nobis mittere auxilium quocunque modo vobis visum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνεσθαι, accipere auxilia. Idem l.1, εἴ τινα δεῖ πιὰ ὠφέλειαν ἢ πλέον ἑκάτεροι, siquod alicūde auxilium sperarent se consequuturos. (Alii in præcedēte signif. interpr. Siquam vtilitatē) Idem, ὠφέλειαν δοῦναι, auxilium importare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxiliū mittitur, Auxiliū fertur. Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idē Thuc.l.1, p.202, οἷς κακῶς μὴ προσῆξαν ἀμαυροῦσθαι, ὠφελείας δ' αὖ τινὰ δεῖσθαι τοὺς εὐτυχοῦντας. Arist. De mundo, τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxiliū & præsidiū. Poetice autē metri causa DICITVR Ὠφελής, siue Ὠφελία. Iul. Epigr. ὧδε νέμοις ἔαρος ὠφελίαν, commoda quæ vernum tempus affert.

C. Ἀνωφελής, Inutilis, Cuius vsus nullus est. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ ἀνωφελές, καὶ ἀλυσιτελὲς, καὶ ἀκερδές. quib mox subiicitur, ἀλλὰ βλαβερόν τε καὶ ζημιῶδες. Xen. ἀχρεῖον καὶ ἀνωφελές. Et ἀνωφελὲς ἴσῳ, frustra erat. VNDE Ἀνωφελῶς, Inutiliter, Nullo commodo, Nullo cum emolumento.

C. Καταφελής, Vtilis, Commodus.

C. Πολυωφελής, Plurimam vtilitatē afferens, Valde vtilis.

Ὠφέλιμος, Vtilis, Cōmodus. idē cum ὠφελήσιμος: seu Adiumentum & emolumentum afferēs. Xen. αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἠγάπα, eas vt sibi cōmodas diligebat. Idē, ὠφέλιμόν τι ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθόν. Aristoteles Rhet.2, ὠφέλιμον ἢ αὐτῷ ἢ φίλοις. Plato Polit.1, τὰ αὐτῇ ὠφέλιμον θεραπεύειν. Plutar. ἐπὶ χρήσιμον ἔχεις ἢ ὠφέλιμον. Idem, σωθῆναι φθείρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς. Idē in Themist. πρᾶξις ὠφέλιμος, resvtilis. Naz. ὠφέλιμος παραίνεσις, Vtilis admonitio. Rursum Aristot. Rhet.3. ὅταν ὠφελιμώτατα ὦσι καὶ πλεονεκτικώτατα αἱ κατάλληλοι. VNDE Ὠφελίμως, Vtiliter, Ita vt iuuet & prosit, Cum cōmodo aliquo & emolumento. Hæc verò Dioscoridis, ῥοφήσαντες ὀλίγον ποτὸ ὠφελίμως δίδοται, μετὰ πηγάνου ἑψηθέν, καὶ θῶν ἐξ ἁλῶν ἁλῶν, ita reddidit Plinius, Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta, pellit.

C. ANTωφελέω, ῶ, Vicissim adiuuo, Mutuum adiumētum præbeo. Pass. Ἀντωφελέομαι, Vicissim adiuuor. vt ὠφελοῦνται αὐτωφελεῖσθαι, apud Xenophontem.

C. Ἐπωφελέω, Insuper iuuo, seu prosum. Arist. Nub. διδάξειν γὰρ τί δὴ μὴ ὄν τοῦτων ἐπωφελήσεις, quid vtilitatis afferes.

Ἐπωφελής, Vtilis. VNDE Ἐπωφελεια, Vtilitas, ex Basil. ep.

Ἐπωφέλιμος, Vtilis, Commodus, Emolumentum & adiumentum afferens. idem cum ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελέω idem cum simplici ὠφελέω. Pythag. Πειθὼ δ' εἶναι λόγοις ἔργοισι τ' ἐπωφελίμοισι.

C. ΠΡΟΣωφελέω, Insuper prosum & cōmodo. Vel, Adiuuo, Auxilium affero.

C. ΣΥΝωφελεω, Vnà prosum seu adiuuo, Cōmodo, Confero. Xen. Œcon.

Ὄφις, εως, ὁ, Serpens, Anguis. vtroque enim modo reddi posse manifestum est ex Cicer. & Festo Auieno: quorum ille apud Arat. vertit Anguis, hic verò Serpens, quum ait, reliquū serpentis & artus Anguitenentis. id est τὸ ὄφεως καὶ τὸ ὀφιούχου. Hesiodus, δράκοντα quoque & ὄφιν pro eodem ponit. nam in Theog. de tribus Chimeræ capitibus ait, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος, κρατερῆς δράκοντος: mox subiungens, Πρόσθεν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Itidē draco aureamala custodiēs, Hesych. teste, ὄφις dicitur. Demosth. Pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ τὰς κεφαλὰς αἰωρῶν. Aristoph. Pluto, Ὁδὸς ἐλαβόμην ὡς παρείας ὦν ὄφις. quo serpētum genere in bacchanalibus vtebātur, vt ibi schol. testatur. Athen.l.5, ἐστεφανωμένας ὄφεσι. Idem lib.11, ἡ τοῦ ὄφεως καταδύσις, χεῖν, ἡ καθ' ἑαυτὴν τὸ ζῶον, serpentis seu anguis latibulū quò se recipit. Luc. Hermot. τὸ ὄφεως τὸ σύραξ. Et ὄφις θαλάττιος, serpens marinus. Sed de vniuerso ὄφεων genere vide Aristot. & Ælian. ‖ Ὄφις, fideris nomē. Cic. anguē, Auienus serpentem interpr. apud Aratū, vt initio dixi. ‖ Ὄφις Hesychio est etiā piscis quidā. nescio an is quem ab angue Lat. anguillā denominatū, ἔγχελυν a Græcis dictā. ‖ Itē morbus capitis, dictus a similitudine serpentis. v.l. pro ὀφίασις. ‖ Ὄφις dicitur etiam τὸ χρυσοῦν πεφυτευμένον. vnde ὀπικάρπιοι ὄφεις supra in Ἐπικάρπιος posit Καρπός.

C. Ὀφιοβόρος. Anguiuorus, Qui serpentes deuorat, Ὀφιοβόροις a Pythia dictos fuisse Spartiatas testatur Plut. in l. De orac. Pyth.

C. Ὀφιογενής, Serpentigena, Anguigena, Qui genus & originem a serpentibus ducit. Ὀφιογενεῖς, populi quidam qui ob familiaritatem quandam cum serpentibus, eorum ictibus medebantur, vt tum Strabo docet, tum Plinius l.7, cap.2, Craces Pergamenus in Hellespoto circa Parium, genus hominum fuisse tradit quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu leuare solitos, & manu imposita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi quorum saliuæ contra ictus serpentum medeatur. Idem l.:8, c.3, Quorum è genere sunt Psylli Marsique, & qui Ophiogenes vocātur in insula Cypro. ex qua familia legatus Exagon nomine, à consulibus Romæ in serpentium dolium coniectus experimenti causa, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. ITEM Ὀφιγενής in v.l. Serpentigena.

C. Ὀφιόδηκτος, A serpente morsus, Ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθείς. eadem forma qua ἐχιόδηκτος. Diosc.

C. Ὀφιοειδής, Angui seu serpenti similis, Anguinus.

C. Ὀφιοκτένης, ης, ἡ, Ophioctene: scolopēdræ genus, ab enecādis anguibus dictæ, inquit Marcell. Virg. apud Diosc. lib.7, c.6, vbi ait, τοῖς δὲ ὑπὸ τῆς καλουμένης σκολοπένδρας ἢ ὀφιοκτένης δεδηγμένοις, ὁ μὲν κύκλῳ πάντῃ τὸ δήγματος πελιοῦται καὶ πεσόντα,

C. Ὀφιομάχος, Qui serpētes oppugnat, Qui cum anguibus

dimicat. Hesychio Ὀφιομάχος est ἰχθύμων, & ἀκρίδων ὑψος μὴ ἔχον πτερά. Pro quo apud Suidā HABETVR Ὀφιομάχης, εἶδος ἀκρίδος μὴ ἔχον πτερά. Mentio huius animantis, Leuit. 11, καὶ τὸν ἀπάκλω καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὸν ὑφιομάχλω καὶ τὰ ὅμοια αὐτῷ, καὶ τὴν ἀκρίδα καὶ τὰ ὅμοια αὐτῆς.

C. Ὀφιόπους, Anguipes, Serpētis modo incedens, id est Repens. nam serpentes sunt ἄποδες. Vnde apud Suidam Ὀφιόποις γυνὴ, ἑρπουσα.

C. Ὀφιόσκορδον, Allium anguinum seu sylueſtre. Dioſcorides libro 2, capite 182, quum de ſatiuo atque hortenſi allio loquutus fuiſset, ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἄγριον, ὀφιόσκορδον καλούμενον (Plinius 19, capite 6, ſylueſtre allium ſcribit vocari vrſinum: vbi etiam alum nominari tradit allium quoddam in aruis ſponte naſcens) Ibidem, poſtquam vires allii ſatiui commemorauit, τὰ αὐτὰ δὲ ποιεῖ καὶ τὸ ὀφιόσκορδον βιβρωσκόμενον, ὃ καὶ ἐλαφόσκορδον λέγεται. (Significat AVTEM Ελαφόσκορδον, Allium ceruinum) Idem Dioſcorides ſcribit cappari à quibuſdam vocari ὀφιόσκορδον, Plinius à quibuſdam opheoſtaphylen.

C. Ὀφεωσταφύλη, Vua anguina. quo nomine quidam appellant cappari, vt Plin. tradit libro 13, capite 23, vbi de cappari loquens, ait, Quidam id cynosbaton vocāt, alii opheoſtaphylen. Vide & ὀφιόσκορδον. AT Ὀφιοσταφυλον vocant nonnulli vitem albam, teſte Dioſc. lib. 4, cap. 184, Ἄμπελος λευκή. οἱ δὲ βρυωνίαν, οἱ δὲ ὀφιοσταφυλον, οἱ δὲ χελιδόνιον, ἢ μέλωθρον ἢ ψίλωθρον, ἢ ἀρίζωσιν ἢ ἄζωσιν ἢ κίδρωσιν καλοῦσι. Itidem Plin. l. 23, c. 1, Vitis alba eſt quam Græci ampeloleucen, alii ophioſtaphylon, alii melothron, alii pſilothron, alii archezoſtin, alii cedroſtin, alii madon appellant. Ratio fortè nominis eſt, (inquit Gorr.) quòd in ſepibus naſcatur, in quibus & angues plerunque latent, vel quòd anguium modo ſerpat, clauiculis ſuis vicinos frutices comprehendens. quam ob cauſam etiam vulgo colubrina dicitur.

C. Ὀφιοφάγος, Qui ſerpentibus veſcitur. Ophiophagi, populi ſunt, de quibus Plin. l. 6, cap. 19, Introrſus Candei, quos Ophiophagos vocant, ſerpentibus veſci aſſueti. neque alia regio fertilior earum.

C. Ὀφίουρος, Serpentis caudam habens. Eſt hoc nomine auis quædā in Æthiopia, vt Heſych. tradit.

C. Ὀφιοῦχος, Anguitenens. Sideris nomen apud Aratum & cæteros aſtronomos, quem Latinorum quoque nonnulli ophiuchum appellant. De hoc Cic. in ſuis Phænomenis, -- propter caput anguitenentis, Quem claro perhibent ὀφιοῦχον nomine Graii. Hic preſſu duplici palmarum continet anguem. Colum. l. 11, c. 2, x i calend. Iulii anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, manè occidit. ET Ὀφιούχης, itidem Anguitenens, Anguem tenens. à quo plur. ὀφιούχεα adiectiuè apud Aratum, ὃν περὶ ὀφιούχεα γοῦνα φορεῖται. pro quibus Cicero, — ſimul anguitenentis Sunt genua.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Anguinus, Serpentem referens. Item Anguibus abundans, Anguifer. Strabo l. 6, p. 336, ἡ ὀφιώδης καλουμένη νῆσος ὑπὸ τῶν συμβεβυκότος, ἣν ἡλοῦ θέρωσι πολὺ ἑρπετῶν ὁ βασιλεύς.

Ὀφιόεις, εντος, ὁ, idem. FOEM. Ὀφιόεσσα, ex quo EST Ὀφιοῦσσα per contractionem: inſulæ nomen apud Strab. l. 6. qui etiam l. 14 ſcribit Rhodum prius ὀφιοῦσσαν vocatā fuiſſe. Plin. quoq; l. 4, c. 12, Ophiuſſæ inſulæ meminit. Eodē cap. de Teno, Quā propter aquarū abundantiam Ariſtoteles Hydruſſam appellatam ait, aliqui Ophiuſſam. Meminit & alibi. Idem l. 3, c. 5, Ebuſi terra ſerpentes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infeſta omnibus, niſi Ebuſitanam terram inferentibus. Græci Ophiuſſam dixere. Vbi nota etiam, Ὀφιοῦσσα Latinè reddi Colubraria: vt Ὄφις interpr. poſſimus etiam Coluber. ITEM herbæ nomen. Plin. l. 24, c. 17, Ophiuſſam in Elephantine eiuſdem Æthiopiæ, liuidam difficilémque aſpectu: qua pota terrorem minaſq; ſerpentium obuerſari, ita vt mortem ſibi eo metu conſciſcant: ob id cogi ſacrilegos illam bibere.

Ὀφιόνεος, Anguineus. Oppian. l 3 De venat. loquens de ichneumone, Οὐρὴ οἱ δολιχὴ ὀφιόνεή τε πέτυκ', cauda lōga & anguinea. Seneca dicit Anguifera cauda cerberi.

Ὀφιακός, Ad anguem ſeu angues pertinēs. Et Ὀφιακά, Libri de ſerpentibus cōſcripti. Sic Ὀρνιθιακά, Ἀλιεύτικα, Ἰχθυικά, Λιθιακά.

Ὀφίασις, εως, ἡ, Affectus capitis, quo capilli primùm extenuati, poſtea decidunt certis ſpatiis in ſerpentis ſimilitudinem. Species eſt areæ Celſo, ſic dicta quòd ſerpētis ſpeciem præ ſe ferat. Incipit enim ab occipitio capillus deſluere duorum digitorum ſpatio: vitiúmq; ad aures duobus capitibus ſerpit, quibuſdam etiam ad frontem, donec ſe duo capita in priorem partem committant. Infantibus ferè accidit, & per ſe ſæpe ſine curatione finitur. Idem reuera cum alopecia malum eſt, ſolāque figura ab eo differt. Interdum & mento contingit. Hæc Gorr. Verba Celſi ſunt lib. 6, cap. 4, de arcis, Id verò quod à ſerpentis ſimilitudine ὀφίασις appellatur, incipit ab occipitio: duorum digitorum latitudinē non excedit, ad aures duobus capitibus ſerpit: quibuſdam etiam ad frontem, donec ſe duo capita in priorem partem committant.

Ὀφίτης λίθος, Lapis ophites, maculoſus in modum ſerpentis. Dioſcorides lib. 5, cap. 162, λίθος ὀφίτης, ὁ μὲν τῆς ὄφεως βαρὺς καὶ μέλας· ὁ δὲ, ποικίλος πολὺ χρόαν καὶ κατεστιγμένος· ὁ δέ τις, γραμμὰς ἔχων λευκάς. Ophites à Plinio in marmore cenſetur, lib. 36, cap. 7, de Auguſto & Tiberio marmore, Differentiáque eorum eſt ab ophite, quum ſit illud ſerpentium maculis ſimile: vnde & nomen accepit. Et cap. 22, Ex alabaſtrite Ægyptio vel ex ophite albo. Eſt enim hoc genus ophitis, ex quo vaſa & etiam cados faciunt. Ex Orpheo affertur ETIAM Ὀφῖτης, itidem nomen lapidis.

Ὀφείδιον, SIVE Ὀφίδιον, Anguiculus, paruus ſerpens: ſicut ὄρχιδιον & ὀρχίδιον dicitur. Legitur autem ὀρχίδιον cum diphthongo apud Suid. Ophidion piſcis nomen apud Plin. lib. 32, c. vlt. Sicut Heſychio ὄφις.

Ὀ Φ Ρ Υ Σ, ύος, ύ, Supercilium. ea frontis pars quæ pilos habet. Eſt autem ſupercilium vtrinque vnum. inter ea quod medium eſt, DICITVR Μεσόφρυον ET Μετώπον: vtrunq; à ſitu denominatum. Martian. Capella lepidè glabellā vocauit, quòd ea pars glabra ſit & depilis. Pars autem ea quæ naribus proxima eſt, ὀφρύων κεφαλή: quæ ad tempora accedit, ὀφρύων οὐρά dicitur: ipſi verò pili a pleriſque appellantur πόροι. At quod in ſuperciliis prominet velut imbricamentum quoddam, VOCATVR Γέισον ET Γείσωμα, id eſt Grunda, vt Gaza apud Ariſtotelem interpretatus eſt. Iliad. ω, Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σώλεν λίθος, (lapis τῷ μετώπῳ impactus) οὐδέ οἱ ἔρρεν Ὀσσε. Iliad. ο, ἐγέλασσε Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἐάνθη. Iliad. ν, ἐπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῦσον. quod hemiſtichium & alibi paſſim occurrit. Itidémque paſſim ἐπ' ὀφρύσι νεύσι, (vt Plinius lib. 11, cap. 37, Superciliis negamus, annuimus) Sic Odyſſ. ι, αὐτὰρ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ Κλαίειν. Odyſſ. μ, λῦσαί τ' ὀκέλλον ἑταίροις, Ὀφρύσι νεύσαι. Il. ο, τῷ δὲ οἱ ὄσσε Λαμπέσθην βλοσυρῶπιν ὑπ' ὀφρύσι. Sicut Heſiod. Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμαρύσασε. Itē τὰς ὀφρῦς συνάγειν, contrahere ſupercilia, ſeu conſtringere ſupercilia, vt Quint. loquitur. Ariſtophanes Nub. τὰς ὀφρῦς συνήγαγε κἀπεσύμβη δ' εἰνά. Sic apud Athenæum lib. 1 σκληροὶ οἶνοι dicūtur συνάγειν τὰς ὀφρῦς. quod & συνεφοῦ ὄμματα dicitur, ſicut νεφέλη ὀφρύων in loco quodam Sophoclis ſuprà in Νεφέλη citato. in quam ſententiam Horatius, Deme ſupercilio nubem. Item αἴρειν ſiue ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, alleuare ſupercilia, vt Quintilianus loquitur. Lucianus in dial. Char. & Merc. ὁ σεμνὸς ἔστ' καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Itidem apud Demetrium Phal. τὰς γνάθους φυσῶν, τὰς ὀφρῦς ἐπηρκώς. Rurſum Lucianus in Timone, τὰς ὀφρῦς ἀνατεινόμενος καὶ βρενθυόμενος, ſupercilia attollens & ſuperbiens. Faſtum enim indicāt ſupercilia, ibique ſedem habet ſuperbia, vt docet Plinius lib. 11, cap. 37. Itidem αἰαστᾶν τὰς ὀφρῦς, Alleuere ſupercilia, ſeu Tollere ſupercilia depreſſa. (à Cicerone enim opponuntur Supercilia depreſſa & ſublata) Plutarchus de diſcernendo amico & adul. ὀφρῦς ἀνιαστῶντα, καὶ σωιεσταλτὸν τὸ πρόσωπον. Philo lib. 3 de vita Moſis, οἱ μέγα φρονοῦντες ὑπὲρ τοὺς ἀνθρωπείους, οἱ τὸν αὐχένα πλέον τῆς φύσεως ἐπαίροντες, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεστακότες, qui ſupercilia tollitis. Sic rurſum Plutarchus, αἴαγε τὰς ὀφρῦς, καὶ διέγειρε σαυτόν. ‖ Aliquando pro faſtu & ſuperbia ipſa ponitur, quæ ſedem ibi

habet (vt ex Plinio docui) ſeu pro grauitate cū faſtu & ſuperbia coniuncta. qua ſignificatione vſurpatur tum ab aliis, tum ab Epict. item a Philoſtrato ep. 13 de Gorgia, Κεφαλὰς δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦσιν τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὸ ὀφρῦν παρ' αὐτῷ κεκτημένοι. Itidē apud Ariſtophanem, ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, id eſt ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. Sic Iuuenalis, Grande ſupercilium: Cicero, Campano ſupercilio ac regio ſtrepitu. Et Martialis, Terrarum dominum pone ſupercilium. ‖ Accipitur etiam pro tumulo. Iliad. υ, ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης, id eſt ὀξυχάτῃς ſeu ἐπανεστηκόσι λόφοις. Herodotus Melpom. ἐπὶ τὸν τῆς ὀφρύος κατοικημένον. Plutarchus Numa, ὀφρῦς κεκλιμένης ὑπεραπτούσης πρῶν. Lucæ 4, ἤγαγον αὐτὸν ἕως ὀφρύος τοῦ ὄρους, vſque ad ſupercilium montis. Sic Liuius dicit ſupercilium arduum promontorii. Et Virgilius, — ſupercilio cluoſi tramitis vndam Elicit. In littore quoque aut ripa ὀφρὺς dicitur τὸ ἔπαρμα, ſeu labrum. Apollonius lib. 1 Argon. ἐπ' ὀφρύσιν ἁλιμαλοῖο, in ſuperciliis littoris.

C. Ὀφρυόπικος, Quem ſupercilia obumbrant. Ariſtoteles l. 6 Top. εἰ μὴ καὶ τοῖς ὀνόμασι χρῆται. οἷον Πλάτων ὀφρυόπικον τὸν ὀφθαλμόν, videlicet εἶπε.

C. Ὀφρύκνησος, Cui ſupercilia pruriunt. Seu Qui ſupercilia ſcabit, qui erubeſcit. ſic enim Heſychius, Ὀφρύκνησον, ἐρυθριῶντα. οἱ δὲ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς.

C. Ὀφρυαναστάσδης, Qui ſupercilia tollit ſeu alleuat, ὁ αἰαστῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς, id eſt Superbus, Supercilioſus. Hegeſander apud Athenæum lib. 4, in philoſophos, Ὀφρυαναστάσδαι, ῥινέγματα πηξιγύρειοι.

C. Εὐόφρυς, ὑ & ὐ, Pulchra habens ſupercilia, Qui vel quæ eſt pulchris ſuperciliis.

C. Λευκόφρυς, Cādida habens ſupercilia. Ex Herodoti Thalia, λευκόφρυς ἀγρῆ, pro Cana ſori facies: in quodam oraculo, Ἀλλ' ὅταν ἐν Σφῷ φρυτανήια λευκὰ φύσῃται, Λευκόφρυς τ' ἀγρῆ. id eſt ὅταν ἡ ἀγρὴ καὶ τὸ φρυτανεῖον Παείῳ λίθῳ ἀστεκθῇ, vt poſtea contigit.

C. Λασιόφρυς, Qui hirſutis eſt ſuperciliis. vt Virgil. Hirſutumque ſupercilium, promiſſaque barba.

C. Μελανόφρυς, Qui nigra habet ſupercilia. κυανόφρυς.

C. Μίξοφρυς, ET Σωίφρυς, Cui ſupercilia coeunt, Qui μεσόφρυον non habet, Superciliorum interſtitium (id eſt τὸ μετώπιον ſeu μεσόφρυον) confuſum habens. Vtrunque habet Pollux lib. 2. pag. 92. & prius illud μίξοφρυς ex Cratino affert. At Σωίφρυς habes apud Anacr. ode cuius initium ἄγε δὴ γεράφων δρίσε.

C. Ὑπερόφρυς, Supercilioſus, Qui elato ſupercilio eſt, Superbus. Ab Heſychio exponitur ὑψηλός.

Ὀφρυώδης, Supercilia imitans. vt ὀφρυώδεις ὀξὺ καὶ apud Galen. De oſſibus, capite ὦμον ἀσφαλτοῦ.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, Supercilioſus. In Epigr. ὀφρυόεσσα ἀοιδή, de Æſchylo. Vtitur enim ille verbis ὀφρῦς ἔχουσι καὶ λόφοις. ‖ Item Cluoſus, Multa habēs ſupercilia & tumulos: ab eo ὀφρὺς quod τὸ κρημνῶδες τῆς ὀρῶν denotat, ſiue τὰς ὀξυχάτας τῶν ὀρῶν. Vel, In ſuperciliis montium ſitus, Altus, Excelſus. Iliad. π, — Ἴλιος ὀφρυόεσσα, Ilium altum. pro quo dicit Iliad. ψ, Ἴλιον ἰωειδέα τε. nam vrbes excelſo ſeu edito loco ſitæ, præ cæteris ſunt ἰωειδέα. Et in oraculo apud Herodotum lib. 5, ἴ θεὲ καλὲ Περίλιον οἰκεῖτε καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον, cluoſam Corinthum. (in qua ET Ἀκροκόρινθος dicebatur arx, quòd in editiore loco & τῷ ἄκρῳ τῆς Κορίνθου condita eſſet, ſicut ἀκρώρεια & ἀκρωνυχία de ſuperciliio quoque montis dicuntur) Vide & Ὀφρυάς. Vtranque ſignificationem huius Ὀφρυόεις agnoſcit Suid. qui ὀφρυόεντες exp. ὑψηφανοι, & Ὀφρυόεσσα, ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος.

Ὀφρυνὴ ψάμμος exponitur Supercilium fabuloſum, apud Herodotum lib. 4, vbi ait, ὑπὲρ δὲ τῆς θηλυδέος Λιβύης ὀφρὺν ψάμμος κατῆκε, ὑψηλοτέρουσα ἀπὸ Θηβέων τῶν Αἰγυπτίων ὅσον Ἡρακλείας στήλας. Vbi ſunt qui pro ψαμμος reponant ψαμμου, VT Ὀφρυνὴ SIVE Ὀφρύα idem cum ὀφρὺς ſignificet, id eſt Supercilium & cliuus. ſicut ibidē ſequitur, ἐν ᾗ τῇ ὀφρύῃ ταύτῃ μάλιστα δεῖ δέκα ἡμερέων ὁδεύειν, ἀλὸς δεῖ πρόφεα κατ' χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι. vbi etiā κορυφὰς κολω ὀν dicit pro ὀφρῦς. Eadem ſcriptura Camer. affert ex eiuſdem Melpomene, τῷ ὀν τῇ ὀφρύῃ κατοικημένων, de cliuo Atlantis montis. Apud Heſych. legitur

ETIAM Ὀφρυα, exgonitúrque πάτυψηλα καὶ ὑποκείμενα χωρία, (id eſt, Loca in ſuperciliis montium & editioribus tumulis ſita) item αἱμασιαὶ ſecundum quoſdam, id eſt Sepes.

Ὀφρυάζω, Supercilii nuto. vnde Ὀφρυάζει apud Heſych. παῖς ὀφρύσι νεύει. Itidem Pollux lib. 2, pag. 92, ὀφρὺς δὲ παῖς κωμικοῖς τὸ νεύειν, Ὀφρυάζειν ἔφησαν, ὅπερ Ὅμηρος ὀφρύσι νευσάζειν λέγει. Item Grandi ſupercilio tumeo. Apud Suidam, ὁ δὲ πέμπει πινὰ ἕτερον ὀφρυάζων τε καὶ ἀλαζονείᾳ πινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον. id eſt, ὀφρυόεντα, ὀφρῦς ἐπηρκότα καὶ βρενθυόμενον.

Ὀφρυάω, Sum ὀφρυόεις. Ὀφρυᾶν dicitur vrbs aut regio cliuoſa, quæ ſupercilia crebra habet, Quæ in loco plano & campeſtri ſita non eſt, ſed multis ſuperciliis & tumulis aſſurgit. Apud Strabonem, Κόρινθος ὀφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται, quòd regio eſſet minimè campeſtris, ſed ſalebroſa & inæqualibilis. Sunt enim ὀφρῦς & editiora loca atque tumuli: vnde eadem in oraculo quodam paulo antè citato vocatur ὀφρυόεσσα. Hæc ex Camerario. In Strabonis verò vulgatis editionibus, non ὀφρυᾶ τε legitur, vt metrum requirit, ſed Ὀφρύεται, lib. 8, pag. 166, χώραν δ' ἔχον οὐκ βῦζεων σφέδρα, ἀλλὰ κοιλαίνεται καὶ τραχεῖαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἴρηκασι· καὶ παροιμιάζονται, Κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται. pag. verò præcedente vide quæ de ἀκροκορίνθῳ ſcribat.

C. ΚΑΤοφρυᾶσθαι vide in Καταφρυοῦσθαι.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, Grande ſupercilium oſtēto, Sum ὀφρυόεις, ſeu τὰς ὀφρῦς ἐπαίρω. VNDE Ὠφρυωμένος Heſychio ἐπηρμένος, Elatus, Qui eſt ſupercilio ſublato.

D C. Ἐξοφρυόομαι, οῦμαι, Supercilium tollo ſeu alleuo. τὰς ὀφρῦς αἰαστῶ. Vnde ἐξωφρυωμένοι apud Suidam, ἐξηρμένοι, ὑπερηφανεύόμενοι.

C. ΚΑΤοφρυόομαι, idē. vnde καταφρυωμένος, Qui elato ſupercilio eſt, Qui ſuperciliis eſt ſublatis præ ſuperbia. Diogen. Laert. in vita Ariſtotelis, θαυμάζουσι καταφρυωμένον. Lucianus appellat etiam καταφρυωμένους λόγους, Elatos & ſuperbos, ductiſque & arrectis ſuperciliis prolatos: vt Ariſtophanes dicit ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους verba eius ſunt, ὅτ' ἦν καταφρυωμένος λόγοις ἐθαυμαζον ὅσον σεμνοστομεῖ, id eſt Tumidos, In grauitatem & ſeueritatem tumidam compoſitos. B. ITIDEM Καταφρυάομαι, Supercilia tollo & me effero, Supercilio animóque elato ſum. vnde apud Heſychium, Καταφρυώμενος, μεγαλοφρονῶν. At καταφρυᾶσθαι πιος (inquit Bud. pag. 803) eſt ſupercilium aduerſus eum tollere, Superbè ipſum & cum faſtu alloqui. Gregorius εἰς Βασίλ. Ἔστι λεπτὸς μὴ καταπίζεσθαι καὶ μεχρὶ τοῦ ταπεινοῦσθαι, τῷ δὲ ὑγιαινόντων καταφρυᾶσθαι, Superciliosè alloqui, & τὰς ὀφρῦς ἀναστῶντα. At Suidas HABET Καταφρυᾶ voce actiua, quod tamen non exponit, ſed tantùm cum genit. conſtrui annotat.

C. ΣΥΝεφρυόομαι, Supercilia corrugo ſeu contraho. τὰς ὀφρῦς συνάγω. Vnde συνωφρυωμένος, Qui eſt fronte obducta ſeu adducta, Vultuoſus, Bud. Et Pollux lib. 1. καὶ παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς τὸ συνωφρυῶσθαι, ὅτι τῷ λυπουμένῳ. (ſicut Heſychio quoque Συνωφρυωμένος eſt λυπουμένος) In mœrore enim triſtitiáque aut curis & contemplationibus animi ſolent συνάγεσθαι αἱ ὀφρῦς. Sic Horat. Deme ſupercilio nubem. id eſt Aufer è vultu triſtitiam atque immoderatam ſeueritatem, quæ contracto ac ſublato ſupercilio ſignificatur quemadmodum & Euripides Iphig. Aul. Μέθες νῶν ὀφρύν, ὄμμά τ' ἔκτεινον φίλον. quod & καταβάλλειν ὀφρῦς dicitur ab eodem in Cyclope, Ἅπαξ μεθιεῖς, καταβαλὼν τε τὰς ὀφρῦς. ſolent enim in lætitia demitti ſeu remitti ſuperciliа, (vt & χαλᾶσθαι τὸ μέτωπον dicit Ariſtophanes) contrà in mœrore corrugari ſeu συνάγεσθαι. Adducere autem ſupercilia, ſeu tollere, ἀναστῆσαι τὰς ὀφρῦς & αἴρειν ſiue ἐπαίρειν & ἀνατείνειν dicitur vt ſuprà etiā docui. Atq; hoc faſtus & ſuperbiæ proprium eſt: interdum etiam triſtitiæ, vt in hoc loco Diphili apud Athenæum lib. 2, Τὸν τὰς ὀφρῦς αἰρόντα συμπίδεις γελᾶν. Dicit igitur πρόσωπον συνωφρυωμένον Eurip. in Alceſtide, Vultum ſuperciliоſum ſeu ſupercilio obductum. cui vultui νεφέλη ὀφρύων etiam tribuitur a Sophocle, (cui verba ſuprà in Νεφέλη citaui) & συνῳδὸν ὀφρύων νέφος.

Itidémque σωνεφοιῶ ὄμματα Euripides alibi dicit pro σωοφρυοῦσθαι. cui Pind. Pyth. ode 9 opponit, ἀγανᾷ χλιαρὸν γελᾶν ὀφρύϊ. Qui verò ita supercilia corrugat seu σωάγει DICITVR Σώοφρις, id est habens σωοφρυωμένον πρόσωπον, seu Tristis, σωνεφής, Frontem nubecula obductam habens. Aliàs Σώοφρις dicitur etiam Qui supercilia attollit, ὁ ἐπηρκῶς καὶ ἀνεσπακὼς τὰς ὀφρῦς. ex quo intelligitur Superbus. id est μεγαλόφρων, μεγάλαυχος, vt Hesychius exponit. Porro à Σωοφρυοῦσθαι deriuatum est VERBALE Σωοφρύωμα, ατος, τό, Pars ea frontis in qua supercilia concurrunt seu coeunt. Vbi corrugantur & contrahuntur supercilia, Vbi frons corrugatur. quo vocabulo vtitur scholiastes Homeri, quum Ἐπισκώπτειν esse dicit τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ σωοφρύωμα τοῦ μετώπου. vnde & σωόφρυες seu μυξόφρυες dicuntur quorum supercilia coeunt, quæ alioqui solent τοῦ μετοφρύου discriminari.

C. ΥΠΕΡοφρυόομαι, Supercilia alleuo, Supercilia adduco & tollo, τὰς ὀφρῦς αἰάσσω seu ἐπαίρω, vt in graui seu seuero vultu. Theophyl. αὔθρα φρεσβύτης, πολλὰ αἰδέσιμος, ὑπόφρυωμένον δὲ σεμνότητι, Supercilio adducto seu alleuato & sublato præ seueritate & grauitate: seu, (vt Seneca loquitur) Subductis superciliis. quo modo & Propert. Tunc volo subducto grauior procedere vultu.

Ὀ X E T Ο' Σ, οῦ, ὁ, Canalis, Aquæductus. σωλὴν ἀγγείου, ὑδραγωγεῖον, vt Hesychius exponit. In Geopon. ὀχετὸν εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβλητέον, pro his Varronis, In canalem & cibus ponitur iis, & immittitur aqua. Alicubi exponi potest non solùm Aquæductus, sed etiam Riuus. nã & ῥύαξ ab Hesychio & Suida exponitur. Plutarchus, ὑποκάπτοντες ὀχετοὺς καὶ ὑποτρέποντες. (At ὀχετὸς τέμνειν dicitur ὀχετηρὸς quum in prato, agro aut horto sulcos quosdam ligone facit ad riuulos ducendos, vt videbis in Διοχετεύω) Athenæus lib. 2, de aquis, τὰ δὲ ὑπόρρυπα καὶ ἐξόχετα, ὡς ὑπόπαν βελτίω τῶν τασμῶν. Eodem libro, εἰ δὲ πῶς χλῶ ὑδρηλὼ κρίωνσι καὶ ὀχετοῖσι, fontibus & riuis, seu aquæductibus. Herodianus verò ὀχετὸς Romæ vocat quas Latini scriptores Cloacas. vt lib. 7, συρέντες ὑπὸ τὸ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίπτοῦντο. Et lib. 5, ἅτερ ὀδὸν πολὺ διὰ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωδηθέντα, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀπορρίφθη τοῖς εἰς τὸν Θύβριν ῥέοντας. Tale est apud Æl. Lampr. in Heliog. Tractus deinde per publicum: additáque iniuria corpori est, vt id in cloaculam milites mitterent. Et mox, Solúsque omnium principum tractus est, & in cloacam missus & in Tiberim præcipitatus.

C. Ὀχετόκρανον, ου, τό, Tubi seu canalis caput vbi aqua effundirur. Apud Suidam perperam Ὀχετάκρανον.

C. Ὀχετηρός, οῦ, ὁ, Qui riuos ducit. Homerus Iliad. φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηρὸς ἀπὸ κρίνης μελανύδρου Ἀμφοτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἠγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Nonn. generalius etiam vsurpauit fœm. gen. pro Ductrix, vt ἔρχεται ὤρη Εὐσεβίης ὀχετηρός. VNDE Ὀχετηρία, ας, ἡ, Riuorum seu aquarum ductus, Irrigatio. ET Ὀχετηρέω, ῶ, Riuos seu aquas duco, Irrigo per riuos.

Ὀχέπον, ου, τό, Riuulus. B. ex Diog. Laertio.

Ὀχετεύω, Riuos seu aquas duco, Deriuo. Metaph. verò Athenæus lib. 10, τοὺς παῖδας μέχρις ἑπτὼ ὀκτὼ καὶ δέκα τοῖς παρέχειν οἴνου μὴ γεύσασθαι. οὐ γὰρ χρὴ πῦρ ὅλῃ πῦρ ὀχετεύειν. Hesychius ὀχετεύει exp. μεταφέρει, σαλεύει, ὀδηγεῖ: itidem & Suid.

Ὀχέπυμα, ατος, τό, Riuus qui ducitur: vel Aquæductus, Canalis. Gaza vertit Meatus, apud Aristot. qui nares nasi vocat ὀχεπύματα.

Ὀχεπεία, ας, ἡ, Riui seu aquæ deductio, Riuorum à fonte deductio. Ductus aquarũ, vel derinatio. idẽ cum ὀχετηγία. Theophrastus De causis plant. lib. 5, cap. 6, φέρεται ὥσπερ τὸ ἐφελκόμενον καὶ ἀποδιδοῦν. οἷον γὰρ ὀχεπεία τί ἐστι, est enim veluti quædam riuuli deductio, seu deriuatio. Idem dicit etiam ὀχεπεία τροφῆς, Deriuatio cibi, vel Deductio alimenti veluti per canalem. De caus. plant. lib. 3, cap. 9, ἔοικε γὰρ ὡς ὅπερ ὀχεπεία τις εἶναι τῆς τροφῆς τῷ δένδρῳ ὅπως αὐ ἄγῃ τις.

C. Ἀποχετεύω. Deduco per canalem, Deriuo.

C. Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Deriuo per canalem & tubum. Plato in Tim. Τροφὴν τοῖς σώμασι ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετοὺς, ἵν' ὡς πρὸς ὁπὸ γάματος ὑπόντος ἀρδοιτο. (Paulo suprà dicit, τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ὅλῃ τὴν πνεύμονα ἔπεμον.) Per hos autem ὀχετοὺς τῆς τροφῆς τὰ γάματα ὑπόρρυπα γίνονται, vt ibidem loquitur.

C. ΕΞοχετεύω, Deriuo ex. Hesych. verò Ἐξοχετεύσθαι exp. ἐκρεόντα, vel ἐκπὸς ἔχοντα τοῖς ὑδρηγοῖς.

C. ΕΠοχετεύω, Per canalem deduco ad, Deriuo ad. vel simpliciter Deriuo. Et pass. Ἐποχετεύομαι, Deriuor. Ἐποχετοῦσαι Suidas exponit πυκνοῦσαι, (id est Irrigare) item neutraliter ὑπορρυῶσαι, Influere. VNDE Ἐποχετεία, Deriuatio vel Irrigatio.

C. ΜΕΤοχετεύω, Aliò deriuo & per canalem deduco. Metaph. accipitur pro Traduco, Transfero. Herodian. φάσκων γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται.

C. ΠΑΡοχετεύω, Per alios canales deriuo præter eos per quos deduci solebat. (idem ferè cum præcedenti μεταχετεύω) seu Perperã deriuo, Peruersis & mutatis canalibus duco. Plutarchus Themist. ὑφηρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, id est ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, (vt suprà in Ὀχετὸς idem loquitur) Subductam aquam aliò deriuans. Exponitur etiam Deriuo, Conductum duco quò volo, ex Bud. Item παροχετευσάμενος actiuè interpretantur Deducens.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, Deriuatio. Apud medicos significat vacuationem humoris per vicinam partem. Est autem curationis genus (vt Gorr. tradit ex Gal. comm. 2 in lib. 6 Epidem.) ad humores pertinens, quum videlicet humor qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul à conuenienti, neque ad remotissimam, sed per propinquam: vt quum id quod per palatum vacuatur, per nares trahitur: contrà reuulsio per loca plurimum distantia fit. Præterea fit deriuatio à dextris ad sinistra, ab anterioribus ad posteriora, & contrà, sed breuissima via. (aliqui ad reuulsionis naturam magis accedit) éstque humoris tum fluentis, tum iam impacti & in ægra parte consistentis: in quo etiam videtur à reuullione differre, quæ fluenti tantùm humori adhibetur. Dicit eo loco Gal. Hippocratem παροχέτευσιν nominare quum χυμός τις δεόμενος κενώσεως, μὴ κατὰ τὸ δεῖ χρεῖον ὁρμήσῃ φέρεσθαι, καὶ μήπω μηδὲ πόρρω πάνυ τοῦ πεφυκότος, μηδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον.

Ὀ X EY' Ω, Admissarium admitto: quum de fœmineo sexu dicitur. Aristot. Histor. anim. lib. 6, cap. 20, ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μᾶλλον ἀκμάζοντος καὶ ὀχεύεται. Quum verò de mare dicitur, significat Coeo, Ineo, Inscẽdo, Salio: μίγνυμαι αἰσχαίνω, ὀπτεύω. Aristot. Hist. anim. lib. 6, cap. 21, ὀχεύει δὲ τὰ ἄρρενα, καὶ ὀχεύεται τὰ θήλεα ἐν ταῖς ὥραις πρὸς τὸν τόκον. Et cap. 23, ὄνος δὲ ὀχεύει μᾶλλον καὶ ὀχεύεται τεσσαρακοντάμηνος. Et cap. 24, ὁ δὲ ὀρὸς αἰσχαίνει μᾶλλον καὶ ὀχεύς μετὰ τὸν τόκον βάλον. Et cap. 18 de elephantis, ἐξαχριαίνονται τοῦ πρὸς ὀχείαν· διόπερ φασὶν οὐκ ἐᾶν αὐτοὺς ὀχεύειν τοὺς θήλειας τοῖς θρέψαντας. (Vnde Plinius lib. 8, cap. 9, Circa coitus maximè efferantur: quapropter arcent eos coitu, fœminarùmque pecuaria separant) Alibi apud eundem cum datiuo legitur, (si locus mẽdo caret) οἱ κριοὶ τοῖς προσβυτάταις ὀχεύουσι. De piscibus etiã dicitur. Athen. l. 8, δελφῖνα δὲ καὶ πινὰς θηλυ ὀχεύειν τοῦ κατακλινομένοις ὀχεύειν. Et l. 7, ὀχεύει δὲ καὶ συμπλεκόμενος. Item de insectis, apud eundem lib. 8, οὐκ ὤφθαν οὔτε μέλισσαν οὔτε κηφῆνα ὀχεύοντας. Sed & de homine apud Suidam, Ἔθνε, πῖν, ὀχεύε. ὡς τὰ γε ἄλλα ἀδένος ὄθεν ἄξια. Sed apud Athenæum pro hoc ὀχεύε legitur πεῖζε, vt videre est suprà in Ἐπικροτέω. Pass. Ὀχεύομαι, Ineor, Inscendor, Salior: de fœmina marem admittente. Aristoteles de canibus, ἐξάμηνοι ὀχεύονται). vnde Plin. de canib. Laconicis loquutus, Cæteræ canes & semestres coitũ patiũtur. In Geop. πρότερον δὲ οὐ χρὴ ὀχεύεσθαι, videlicet quàm ad bimatũ perueniant. (vt Varro, Neque oportet pati minores oues quàm bimas saliri) Passim obuium est apud Aristot, Historiæ anim. lib. 6, cap. 18, 19 & sequẽtibus. Et ὀχεύεσθαι ὑπὸ, Iniri ab. Aristot. eiusdem libri c. 23, ὁ δὲ ἵππος τὸ θῆλυ ὄνου ὄχευμα οὐ διαφθείρει, ὅταν ἡ ὀχευομένη ἵππος ὑπὸ τὸ ὄνου. Item de serpentibus, Aristot. in lib. 1 De gener. anim. ὀχεύονται τοῦ πλεκόμενοι ἀλλήλοις. vbi nota masculino genere dici ὀχεύονται τοῦ πλεκόμενοι, sicut apud Athen. l. 9. ὀχευομένους, δὲ τοὺς κάμπους καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας θεωροῦσιν ἀσμένοι. Et de anguillis Athen. lib. 7, ὀχεύονται συμπλεκόμενοι.

Ὄχευμα, ατος, τό, Semen seu genitura qua ὁ ὀχεύων impleuit τὸν ὀχευομένου. Aristot. Hist. anim. lib. 6, c. 23, de asina ab equo iam inita, ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπιβαίνει διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. Vnde Plinius libro 8, cap. 44, Conceptum ex equo sequutus asini coitus abortu perimit. Quod verò ibi ὄχευμα, vocat. paulo post πῆσμα nominat, μάλιστα δέχεται τὸ πῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβαιοῦσα. Exponitur etiam Coitus.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ, Admissarius, Qui fœminam init, seu salit. Dicitur & de homine mare, sed in vitio, pro Libidinosus, Ad coitum procliuis, ἀφροδισιαστικός. Lib. 2 Epigr. — καὶ γὰρ ὀχευτὴς Καὶ μωρὸς, μαλακός τ' ὄζει καὶ ὀψοφάγος, Salax.

Ὀχυτός, οῦ, ὁ, vel potius Ὀχευτή, ῆς, ἡ, Quæ marem admisit, Venerem seu coitum passa, Quam mas iniuit. Dioscor. lib. 2, cap. 97 de sanguine, τὸ δὲ τῆς ὀχυτοῦ ἵππου σπερμοῖς μίγνυται. (At Plin. lib. 28, cap. 9, de equis, Quin & sanguis eorum septicam vim habet: item equarum, præterquàm ginum, erodit, emarginat vlcera) Ruellius vertit, Quæ admissuram exp. rtæ sunt: Marcellus, Equarum matricum. Dicuntur autem à Columella & Palladio matrices equæ vel boues, quæ sobolis procreandæ causa aluntur.

Ὀχευπιδής, οῦς, ὁ, Qui coire solet. vel Ad coitum seu venerẽ propensus, Salax. Aristot. De gener. anim. lib. 3, cap. 1, τὰ δὲ πιαῦτα τοῦ ὄρνεων ὀχευπικὰ πῶς φυσικῶς.

Ὀχεία, ας, ἡ, Coitus. Aristoteles De gener. anim. lib. 1, cap. 14, τῆς ὀχείας πόρος, meatus quo coitus perficitur. Et cap. 5, περὶ τὴν ὀχείαν, vel περὶ τὰς ὀχείας, Circa coitus, (vt Plinius suprà in Ὀχεύω interpr.) vel Coitus tempore, περὶ τὴν τῶν σωδυασμοῦ ὀχεῖαν, Admissuræ siue admissionis tẽpore. Idem Historiæ anim. lib. 6, cap. 20, κυήσεται ὁ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας. Quæ sic Plinius interpr. Canes impl. ntur vno coitu. In Geopon. τοῖς ἐν ἡμερῶν τεσσάρων τῆς ὀχείας οὐκ ἐάτεον πληροῦσθαι Τροφῆς. pro his Columellæ, Pabulum circa tempus admissuræ subtrahitur fœminis. In eodem libro κλινία πρὸς ὀχείαν χρησιμωτάτη ἐστὶν ἀπὸ πειῶν ἑπτῶν, pro his itidem Columellæ de arietibus, Eius quadrupedis ætas ad progenerandum optima est trima. Rursum in eodem libro, ὥρα δὲ πρὸς ὀχείαν πεντεκαιδεκάτου, ἢ ἀπὸ δεκάτου αἰσθάνῃς ἕως ἡμερῶν μ', pro his Varronis de vaccis, Maximè idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu vsque ad dies XL. Vbi notandum, πρὸς ὀχείαν, non idem prorsus esse cum Ad progenerandum, & Ad concipiendum: sed esse consequentia pro antecedentibus posita.

Ὀχεῖον, ου, τό, in lex. meo veteri exponitur ὄχημα, (id est Vehiculum) vel πῶς εἰς ὀχείαν ὀπτήδειος. A T Ὀχεῖα, τά, dicuntur Admissarii vel equi, vel boues. vel asini, vel arietes: interdum verò & alii animantes mares. Aristot. lib. 1 De gener. anim. ὀχεῖα τὰ πρόβατα μεταβάλλει, primos admissarios mutat. Idem Historiæ anim. lib. 6, cap. 18, τὰ ὀχεῖα ἐκ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαίρουσι, equos admissarios à fœminis non summouent. Itidem Plutarchus in Lycurgo, ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων κύνας ἢ ἵππους βιβάζουσι. Singulari numero ὀχεῖον pro τὸ εἰς ὀχεῖον ἀποδεδιγμένον, vsus est Dinarchus in ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνη περὶ τοῦ ἵππου, quum dixit, ὠνούμενοι μου τὸ ἵππον ὀχεῖον, emunt seu conducunt equum meum ad admissuram. Itidem Lycurg. ἐν τῷ περὶ διοικήσεως dicit χείπνας & ὀχεῖα. Quos duos locos quum citasset Harpocration, subiungit, μήποτε δὲ ὅλῃ πόπτω πινὸς ἐν ᾧ αἱ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν ἢ ὄχημα τι μεθοῦται. Dixerat verò paulo antè Dinarchum in eadem oratione ὀχεῖον posuisse pro ὄχημα, id est Vehiculum sicut Suid. itidem exponit ἅρμα, δίφρος, ἅμαξα. Sed & ab Hesychio exponitur ἅρμα: qui tamen & alterius significationis meminit, dicens ab Atticis vsurpari pro τὸ ὀχεῖα αἰνιγμῶν. A T Ὀχεῖος, ου, ὁ, Admissarius, Qui ad admissuram educatur, habetur quidem in v. l. sed sine exemplo.

C. ΕΠοχεύω, Iterum ineo, Secundò inscendo, Post primũ coitum salio. quo significatu dicitur Ἐπαναβαίνω suprà in Ὄχευμα. Aristot. lib. 2 De gener. τὰ γὰρ ὑπηνέμια γίνεται γόνιμα, ἐὰν ἔν τινι καιρῷ τὸ ἄρρεν ἐπιχεύσῃ. ea enim oua fœminæ cõcipiunt mutua inter se libidinis imaginatione: vt suprà in Οὔειος siue Οὔειος videre est. At perficiũtur & γόνιμα fiunt, quum gallinaceus post irritum illum & inanem coitum eas salierit. Exponitur etiam simpliciter Ineo, Coeo.

C. ΠΑΡοχεύω, Ineo præter. Dicitur de mare adultero, qui alterius fœminam init præter suam. Et pass. Παροχεύομαι, Ab alio præter meũ maritum ineor, Alium marẽ admitto. Furtiuam venerem patior. Aristot. Histor. anim lib. 9, cap. 7, de columbis, παροχεύονται δὲ ποτε καὶ τοῦ τοῖς ἄρρεσι ἐχουσῶν πτῆς. Scribit tamen Plin. lib. 10, cap. 34, eas coniugii fidem non violare, neutrique nota esse adulteria. Admittit autẽ πρεσβεῖα & aliam interpr. in hoc composito.

C. ΠΡΟοχεύω, Prior ineo Prior salio: oppositum τοῦ ἐπιχεύω. Pass. Προοχεύομαι, Prior ineor, Ante salior. At προεσχευμένος, Ante conceptus. v. l.

Ὀ X Λ Ο Σ, ου, ὁ, Turba, Multitudo hominum: interdum etiam simpliciter, Multitudo. Xenophon Pæd. 7, ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει. Arsinoe apud Atheuæum libro 7, σωσίκιά γε τοῦτα ῥυπαρὰ ἀναγκῆ δὲ πῶς σωσθῆναι γε ἔστω πάμμορος ὄχλου, θυσίαν ἔστω. Aristoteles Polit. 3, κρίνει ἄμεινον ὄχλου πολλὰ ἢ εἰς ὀλιγοστοῦ, Hominum multitudo, vel etiam Multi simul. Gorgias, ἀπὸ ὄχλου ὄψεως τῆς κρίσεως, Quum à multitudine causa cognoscitur, vel A vulgo, A populo: vt Xenophon Hellen 5, ἐπιθυμοῦσι πολὺ ὁ ὄχλος, quum ante dixisset δῆμος, πλῆθος. Et in Axiocho, φιλοστοφῶ τοῦς ὄχλον καὶ θαυμάζω, apud populum seu vulgus. Itidem Aristot. Rhet. 2, φασὶν οἱ ποιηταὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις παρ' ὄχλῳ μισικωτέρους λεγέν. Itidem dicitur plurali numero, οἱ ὄχλοι pro ὁ ὄχλος, Multitudo, hoc est Populus, Vulgus. Aristoteles, τὰ ὑφ' αὐτῶν παρεκέντα, τὰ δὲ τῶν ὄχλων παραιρουμένων, quum partim ipsi sua munera neglectim transmitterent, partim populus ipsis adimeret. Sic Herodianus lib. 7, τὰ πλοῖα πλήσματα τοῦς τῶν ὄχλων ἀμελέντα, à plebe negliguntur. Eodem libro itidem, οἱ ὄχλοι τοῖς συναδὸ μαχαν πλῆθοι, plebs stataria certamine à militibus victa: de seditione intestina in vrbe. Itidem Athenæus lib. 14. παρ' ὄχλοις ἀδικεῖν. ¶ Est vbi per cõtemptum potius dicitur de confusanea hominum multitudine, vt & Latinum vocabulum. Herodianus lib. 6, de exercitu barbarico, ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατὸς, turba potius quàm exercitus. Et lib. 7, οἰόμενοι ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν ἀταξίᾳ στρατοῦ τὴν νίκην εἶναι, in turba potius quam in exercitu al quo ordine collocata victoriæ spe. Et plur. num. Thucyd. lib. 4 pag. 162, οἱ Θιοῦσι ὄχλοι, de militum barbarorum multitudine. Interdum genitiuum adiunctum habet, nec de hominibus tantùm sed quibusuis rebus dicitur, vt & Turba. Multitudo. Xenophon Pæd. 7, πῶς φεύγω διασπάσθαι τῶν ὄχλων, circunfusam amicorum multitudinem. Thucydides l. 1, ὑπὸ τε τοῦ πλήθους καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, præ multitudine & turba nauium. Synes. epist. 11, ἐμαυτὴν δεῖσθαι ὄχλῳ πραγμάτων, turbæ negotiorum.

Ὄχλος, Molestia. quam signif. propriam esse tradit Ammonius. Eurip. ὄχλον παρέξεις, molestiam exhibebis. Itidem Synes. ep. 19, τὸν παρ' ἡμῶν ὄχλον καὶ τῶν πραγμάτων αὐτὸς σύσωσον ἀπῶ, molestias & negotia à nobis exhibita tibi. Itidem Dionysius Halicarn. in libro De idiomatis Thucydidis, dicit eum vti masculino ὄχλος pro fœminino ὄχλησις, sicut πάρεδρος pro παρεδρία. Sic accipitur apud eum δι' ὄχλου εἶναι, molestum esse, lib. 1, pag. 24, τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτῆς ξυνίσῃ, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ τοῦς θαυμοῦσι, ἀνάγκη λέγειν, Etsi molesta vobis erunt, quò ea subinde allegemus. (Alii minus rectè, Etsi propter vulgus magis assiduè sint prædicanda. quemadmodum & Petr. Victor comment. in lib. 3 Rhet. Aristotelis annotat, bonos autores δι' ὄχλου aliquid esse dixisse quum est peruagatum iam & in ore vulgi) Itidem & δι' ὄχλου γίνεσθαι. Ioseph. De antiquit. Iud. ἀ τοῦ πρεσβυτέρου ἐκδιηγεῖσθαι, μὴ δι' ὄχλου ῥηθέντα τοῖς ἐν-

πυγχάνουσι, ne lectoribus molestiam & tædium afferant. (Pro quo alibi dicit, ἃ λέγω οὐκ αἰσχρὸν ἡγησάμην, ἵνα μὴ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄχλος δοκῶ. Itidem Dion, ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ὀνόματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν, ἵνα μὴ δι' ὄχλου ἴωμαι, ne fastidium ingeram & molestiam exhibeam. Idem dicit etiam δι' ὄχλου ποιεῖσθαι pro Fastidire & aspernari, τοὺς ἐν χερσὶν ὄντας οὐδὲ εἰδέναι δοκῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὄχλου ποιούμενος. ‖ Suidas ὄχλος exponit non solùm θορυβος, sed etiam ἀγανάκτησις, in hoc loco, καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπιδέξιος πᾶσι παρεῖχε, νῦν δὲ τοῖς πυνθανομένοις καὶ ὄχλον κινοῦντας οὐ μάλα εὐγνώμων. Quo in loco ὄχλον κινεῖν est quod Latini dicunt Concire turbas, Excitare turbas. Sed id potius ad ὄχλος illud pertinet cui primum locum tribui.

C. Ὀχλοκόπος, Qui populum seu turbam concitat: idem cum δημοκόπος, vt suprà post δῆμος docui. Apud Suidã, νῦν δὲ ὀχλοκόπος ὁ Φλαμίνιος καὶ δημαγωγὸς τέλειος. VNDE Ὀχλοκοπία, ας, ἡ, Turbæ popularis concitatio, Plebis solicitatio. ET Ὀχλοκοπέω, ῶ, Turbam popularẽ concito, Plebis solicitator sum. idem cum δημοκοπῶ. Plutarchus in lib. An seni capessenda resp. οἷς ἀνόητοις, οὐδὲ ὅπαν θραττῶσιν, ἢ γραμματεύσωσιν, ἢ δημηγορῶσιν, πολιτευομένοις, ἀλλ' ὀχλοκοποῦντας ἢ πανηγυρίζοντας ἢ θασσάζοντας.

C. Ὀχλοκρατοῦμαι, A turba populari seu plebe regor, Turbæ popularis arbitrio administror & gubernor.

C. Ὀχλομανέω, ῶ. Insano turbarũ amore teneor. vel Insano turbæ popularis amore ducor.

C. Ὀχλοπηγέω, ῶ, exponitur Turbam congrego. Nisi potius signifi et Turbas concio, Turbas excito. vel Turbas populares excito.

C. Ὀχλοπρεπής, ές, ὁ καὶ ἡ, Turbam delectans.

C. Ὀχλαγωγός, οῦ, ὁ, Qui popularem turbam concitat vel cõgregat: vt faciũt adulatores populi vel circulatores. Ioseph. contra Appionem lib. 2, ὥσπερ αὐτοκράτορα καὶ τῶν ἄλλων ἐν τῷ βίῳ ὀχλαγωγὸν ἡγούμενοι. VNDE Ὀχλαγωγέω, ῶ Populum seu popularem turbam concito, vt plebis adulatores & circulatores faciunt: illi, verbis & pollicitationibus, hi miraculis & præstigiis. Strabo lib. 4, de tabula Protogenis in qua perdix erat picta, ὀξέπλησον δ' ἐπ' μᾶλλον οἱ περδικοφόροι, κομιζόντες τοῖς πλαστοῖς, πλέκτης καὶ παπυρικὴ ἐρθέγγοντο τὸ θεῖον· τῷ χαρῶν οἱ περδίκες καὶ ὠχλαγώγουν, & plebem circulatoris more detinebant & oblectabant. Ita Bquit Ὀχλαγωγῶ vertit etiam, Plebem ad res nouas solicito, Factiosæ turbæ ducem me præbeo, vt δημαγωγῶ. Hesychio verò ὀχλαγωγῶν, συναγαγεῖν ὄχλον ἢ θορυβῆσαι. AT Ὀχλαγωγικόν, Quum turba popularis concitata in vnum locum confluit. In Pand. dicitur esse πολλῶν πνεῦμα συνοδος, ὅταν πολλοὶ φέρωσι τοῖς ἀρχοῦσι τῆς πόλεως θορυβοῦντες εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ ἀπμίαν πνός. Sed & τοῦ ἀποπνίγεται ὀχλαγωγικόν, ὅπερ τις ἐπέλθῃ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἢ τοῦ ἔργαστηρίου. Et ὀχλαγωγὸν ποιεῖ οὐ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλεσάμενος ἄνθρωπος ἀνθρώπους ἢ ὑπαβαλὼν ὅπῃ τοῦ κράξαι. In iisdem Pandectis titulus est περὶ θεατῶν, ἤτοι θεατῆς καὶ θορύβοις ἢ ὀχλαγώγια ποιούντων.

C. Ἄνοχλος, Turba seu turbis carens. Exponitur etiam Inoffensus, Nulla molestia affectus.

C. Εὐρύοχλος, Latus seu amplus turba & multitudine, Numerosus.

C. Πολύοχλος, Turba seu hominum multitudine abundans. VNDE Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna hominum turba & multitudo est.

Ὀχλικός, οῦ, ὁ, Popularis: ab ὄχλος significante Turba popularis. Plutarchus Numa, ὀχλικὴ καὶ θεραπευτικὴ τῶν πολλῶν διάθεσις, popularis & grata multitudini ordinatio. Idem Symp. 8, πρὸς ἀρετὴν πολιτικὴν ἀνάλογον, ὡς δημοκρατικὴν καὶ ὀχλικὴν οὖσαν, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Exponitur etiam Turbulentus, Molestus.

Ὀχλώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, Turbulentus, θεραχώδης, vt Suidas exponit. Quo significatu ex Polybio citatur. Item Difficilis, Morosus, δύσκολος, Cui omnia sunt molesta. Et τὸ ὀχλῶδες, Difficultas & fastidium, δυσκολία. Apud Suidam, οὔτε ἐξεπάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενεῖα σῶμα τοῦ ὀχλοῦ ἄρον, οὔτε ἐρωτᾶν, ὀλιγοδεία τὸ ὀχλῶδες. Nisi fortè significet, Metù turbarum: vel etiam, Ne maiore molestia afficeretur qui à morbo iam satis vexabatur.

Ὀχληρός, οῦ, ὁ, Turbulentus, idem cum ὀχλώδης: seu θεραχώδης, vt Suidas vtrunque exponit. ‖ Item Molestus, Molestiam afferens, ὁ δι' ὄχλου γινόμενος. cuius significationis exemplum habes in Ὄχλος ex Iosepho. Sed & apud alios frequens est. Isocrates Panath. ἔσται δ' ὁ λόγος ἐμοὶ μὲν ἐξιόντος οὔτ' ὀχληρὸς οὔτ' ἄχαρις. Idem ad Philippum, τὸν δὲ λόγον τὸν ἐμὸν νῦν ἡγοῦμαι εἶναι ὀχληρὸν τοῖς ἀκούουσι. Itidem homo aliquis alteri ὀχληρὸς esse dicitur quum ei molestus est & negotium facessit. Herodianus lib. 3, ὀχληρὸς καὶ θορυβῶδες αὐτῷ ὁ Ἀλκείνοος ὁμιλεῖ. Aliquãto post, ἐπὶ χθὲς αὐτῷ καὶ ὀχληρὸς ἐφαίνετο. Et τὸ ὀχληρὸν sicut τὸ ὀχλῶδες, Molestia, ὄχλος.

Ὀχληρώδης, Molestus. v. l.

Ὀχλέω, ῶ, Fut. ήσω, Turbo, Commoueo. Et pass. Ὀχλοῦμαι seu Ὀχλοῦμαι Ionicè, Turbor, Commoueor. Iliad. ο, de riuo, Τοῦ ὀλίγ' ἐπὶ θεσπέσιος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλοῦνται, id est κινοῦνται, seu κυκινδοῦνται, vt Suidas & Hesychius exponunt. Hesychius ὀχλεῖ exponit κωλύει μεταὶ ὄχλου. ‖ Ὀχλουμένη ὁδός, Turbæ plena & multitudinis, vt Budæus interpretatur apud Ceberem, ὁδὸς οὐ πολὺ ὀχλεῖται, via non frequentaturà multa turba. ‖ Ὀχλῶ, Molestia afficio, Molestiã affero seu exhibeo. Pass. Ὀχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur. Paulo antè in Ὀχλώδης habes, ἀδυνεία σώματος ὀχλοῦσθαι. ‖ At ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, quod in vulg. lex. exponitur Vehitur equo, mendosum est, & pro eo reponendum ὀχεῖται. Hesychius ὀχλεῖν exponit non solùm actiuè, ἐκίνησεν, διεκίνησεν, ἀθῆσαι. sed etiam neutraliter ἐκινήθησαν, ἐνέσεισαν.

D Ὀχλησις, εως, ἡ, Molestia, idẽ cum ὄχλος: vel Perturbatio. θεραχή, Suidas. Plutarch. aduersus Coloten, de Epicuro, ἡδονὴν δὲ τὴν μὴ γιγνομένην καὶ δεξαίης δυνάμενον ζῆν, ἐφ' ὅσον αὐ μὴ πόνον ἐμβάλῃ τὸ πέλας ἐκ τῆς ὀχλήσεως θορυβεῖσθαι. quæ paulo post explanans, dicit, τοὺς νόμον θορυβοποιοῦμενοι θεραπεύειν, ἐὰν μὴ θορυβῶσι πλησίον καὶ κολάσεως.

C. Ἀνοχλησία, ας, ἡ, Vacuitas a turbis & molestiis.

C. Διοχλέω, ῶ, Turbo. Hesych. διοχλεῖ exponit ὀκπαφάσσει. ‖ Item Molestiam exhibeo, Molestus sum. Demosthenes, σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύουσι πειρωμένος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας. molestus sum repetitione rei notæ, δι' ὄχλου γινόμαι. Pass. Διοχλοῦμαι, Molestia afficior, Molestia mihi exhibetur.

C. Ἐνοχλέω, ῶ, Molestus sum. idem cum præcedenti διοχλέω. Dinarch. contra Demosthenem, οὐ δὴ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, ἐπὶ τοῦτ' ἐλθὼν τῶν ἐρωτῶν. Plut. De primo frig. καὶ μὴν ἐν χειροδικαῖς δὲ πέρυσι πολὺ ἀθήνων, interdum sensum offendens, interdum suauitate perfundens. Galen. libro 1 ad Glauc. εἰ δ' ἐνοχλοῖ σιωπῶν ἐνοχλεῖν τὸν νοσοῦντα. Isocrates ad Philipp. ἐνοχλοῦν τοῖς πόλεσι τοῖς ἐν Πελοποννήσῳ, molestiam exhibebant seu vexabant. Idem cum dativo in Paneg. ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι. qua constructione & in Panathen. Vtitur eadem Demosth. quoque in orat. Pro cor. vbi etiam sibi opponit τοῖς ἀνοχλοῦσι & ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. libro 2, ἢν δὲ δὶς εἰσέρχεσθαι με, πόθεν ἐνοχλεῖ πάλιν οὐκ ἐνοχλῶ, ὀφθαλμοῖς αὐτὰ, molestus ei iteram non ero. Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur quum quotidie in repetendo debito molesti sunt. Appianus, δίκαιος τοῖς ἐνοχλοῦσι ὡς ἐδυνάτο. quæ verba sic Budæus interpretatur, Manum iniicientibus creditoribus vt potuit satisfaciens. Sed & vetris onus ἐνοχλῶ, quum tandiu negotium facessit donec deponatur. Herodian. lib. 4, ἀνεχώρει σιωπῇ ἐνὶ ὑπηρέτῃ ἀποσκευάσασθαι τὰ ἐνοχλοῦντα. Pass. Ἐνοχλοῦμαι, Molestia mihi exhibetur, Interpellor. Herodianus libro 3, συνεχῶς ὑπὸ τοῦ ἐνοχλουμένου. Et apud Synes. epist. 62, ἐν γράμμασιν αὐτῷ τῷ μαρτυρίαν καταθέμενα, οὐκ ἐνοχλήθητε, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exponitur Non interpellati sed interpellantes.

Ἐνόχλησις, εως, ἡ, Molestiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plauto.

c. 1. Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nulla exhibetur molestia, Vacuus ab omni molestia. At τὸ ἀνενόχλητον, Vacuitas molestiarum.

c. 2. Παρενοχλέω, ῶ, Obturbo, Obstrepo, Molestiam exhibeo. Idem cum præcedenti & eiusdem construct. Plut. in Rom. παρενοχλεῖ τοῖς Λουπέρκοις, de canibus qui Lupercis per vrbẽ discurrentibus molestiam exhibebant. Act. Apost. 15, μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν τοῖς τὸν Θεόν, Non obturbare. Pass. Παρενοχλοῦμαι, Obturbor, Molestia mihi exhibetur. Ex Pandect. autem Παρενοχλοῦμαι affertur pro Controuersiam patior.

Porro SICVT Ἠνώχλουν pro ἐνώχλουν, suprà in Ἐνοχλέω habuimus, sic ETIAM Παρῆνώχλησάς με, Inquietasti me, legitur cap. 27, lib. 1 Reg. quod augmenti genus Atticum est.

Παρενόχλησις, Interturbatio, Plauto.

c. 3. Ἀπαρενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non obturbatur, Cui nulla exhibetur molestia. ἀπαρενόχλητος τοῖς λύπαις, Cui nulli dolores molestiam exhibent, Qui nullis mœroribus perturbatus est.

C. ΠΑρενοχλῶ, Obturbo, Molestiam exhibeo, Vexo, Infesto. idem cum παρενοχλῶ.

Ὀχλεύω, idem cum ὀχλέω significante Moueo, κινέω. vnde ὀχλευτὴς, Hesych. exponit κινοῦντας, sicut ὀχλεῦσαι siue ὀχλοῦσαι. QVO REFERT Ὀχλεύς, έως, ὁ, Vectis quo aliquid κινεῖται siue ὠθεῖται: Hesychio μοχλός: item σφόριγξ, (cardo) δεσμός, (Vinculũ, Ligamen) necnon ὁρμὰ & πομπή. ET Ἐπόχλεύς, Vectis quo traiecto rotæ in locis decliuibus impediuntur ne vno impetu decurrant. seu Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat: quod Suiflamen à Iuuenale dicitur satyra 8, Ipse rotam stringit multo suf flamine consul. Eustathius pag. 1944, φασὶ δὲ ἐπόχλεα τὸ βραχὺ μόλυβδον ξύλον βραχὺ ὀχοῦν, ὅτι κατέπτης πόνου ἔργοντο, καὶ κωλύων αὐτοὺς ὀκτρέχειν. κῆ παρακοῖς, ὅθεν βλάβη ἐξίσχεις. Athen. lib. 3 affert hoc vocabulum ex Simaristi synonymis, addens ab Herode rhetore vocari ἐπόχλεύω.

Ὀχλίζω, Moueo, vel Vecte imp. Illo & protrudo. Vnde apud Suidam. Ὀχλίζει, μοχλεύει, κινεῖ, quod & apud Hesychium habetur: apud quem etiam ὀχλίσαν, κινήσαν. qui aoristus apud Homerum legitur Odyss. 1, de saxo quo Polyphemus speluncam suam obstruxerat, — οὐκ ἄρ πώ γε δύω καὶ εἴκοσι ἅμαξαι Εὖ δεδαῖ, πεφακυῖαι, ἀπ' οὖδεος ὀχλίσαιεν. Et Orpheus Argon. v. 236, ἄρρος ἐφημοσύνησι θοὺς πορσύνε ὀχλίζειν, Δουρατέοισι φαλαγξὶ καὶ ἄρρεσι θοῖσι κάλωσι Πουμνίδεν ἀρτίπας, mouere & in mare deducere. Pass. Ὀχλίζομαι, Moueor, seu μετακινοῦμαι, Eustathio. Hesychius verò Ὀχλιζόμενον exponit σωκρουόμενον (quod ad ὄχλος pertinet, quo Turba seu Multitudo hominum in eundem locum congregatorum denotatur) apud quem legitur ETIAM Ὀχλοισάν, ἐκκινήσαν, ἐκεσίσαν.

C. Ἀνοχλίζω, Vecte submoueo, Vecte eluuo. Hesych. ἀνοχλίζει exponit ἀναμοχλεύει, Eustathius autem ἀνακινῶν. Vtitur hoc verbo Apollonius Rhodius libro 1 Argon. Δὴ πάτ' ἀνοχλίζων πετρήνεσσι εἰδόματα οἴκοις Μεσσόθεν ἄξονα ἔρετμόν. vbi schol. exp. ἀνακινῶν ἐν τῷ κωπηλατεῖν καὶ ἀνεκτίνων τὰ κύματα.

C. Διοχλίζω, Dimoueo. vnde apud Hesychium Διοχλίζει, ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν σῶμα, Nicander dicit pro Diducere os, in Alexiph. δίβρα δὲ σῶμα βρυκὸν ὀχλίζας Ὀφρ' αὐτὸ πιξεύνησι δαμαζόμενος χρεὶ λοβοῦ. quem locum schol. sic exponit, τῇ σῇ χειρὶ ἀνοίγει τὸ μυκτὸ. αὐτὸ σῶμα ἕως οὗ ἐνέσῃ. Vbi etiam NOTA Βρυκὸν ab eo exponi μεμυκός.

C. ΜΕΤοχλίζω, Vecte transmoueo vel simpliciter Transmoueo, Transfero. Od. ψ, Ἀνθρώπου δ' οὐκ ἄν πις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἠβῶν Ῥεῖα μετοχλίσειε. verba sunt Vlyssis cui aliquis ἄλλοσε βῆναι λέχος, seu εἶναι ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, vt ibidem loquitur.

C. ΠΑΡοχλίζω, idem. Suidas enim παροχλίζουσι exponit μετακινοῦσι, id est transmouent. Alioqui videri posset propriè significare, Iuxta mouent, seu A latere mouẽt, aut etiam Aliquantum mouent.

ΜΟΧΛΟΣ, οῦ, ὁ, Vectis. idem cum ὀχλεὺς eiusdémque originis, vt & Eustathio videtur: nimirum ab ὀχλέω, siue ὀχλεύω, aut ὀχλίζω: quoniam nimirum eo aliquid κινεῖται ἢ ὠθεῖται. solemus. (Nisi potius ex μοχλὸς hæc facta sunt, adempta prima vocabuli litera. nam & verbũ ὀχλεύω ab ὄχλος nõ libẽter deriuo) Od. ε, Μοχλοῖσιν δ' ἄρα πώ γε καπίρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, vectib⁹ seu phalãgis: vt Cæsar, Phalangis subiectis ad turrim hostiũ admouent. Sunt autem hæ phalangæ, fustes teretes quibus moli alicui subiectis eam μετώχλιζον siue μετεκίνουν. Palangæ etiam vocantur. Nonius, Palangæ dicuntur fustes teretes qui nauibus subiiciũtur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora subducuntur. vnde etiam nunc palangarios dicunt qui aliquid oneris fustibus transuehunt. Orpheus has palangas nauibus subiici solitas, δουρατέας φάλαγγας appellat paulo antè in ὀχλίζω, adeo vt idẽ sint interdum Μοχλὸς ET Φάλαγξ. At Odyss. 1, μοχλὸς dicitur fustis ille quo Vlysses præusto & præacuto oculũ Polyphemo eruit. (Telum Virgilius appellat, Æneid. 3, — & telo lumen terebramus acuto) quod ibidem Vlysses dicit se ἐκ τοῦ ῥοπάλου Polyphemi, quod magnitudine sua æquabat ἰσοῦ εἰκοσόργυιος φορτίδος, præcidisse, vnius ὁρμωᾶς siue vlnæ longitudine. Οἱ δὲ μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺ καὶ ἐπ' ἄκρῳ, Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. ‖ Μοχλὸς dicitur præterea vectis quo fores obfirmantur, teste etiam Eustathio, qui pag. 1944 ait, μοχλὸς, οὐ μόνον μηχανῆς ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεῖ, ὁ καὶ ὀπόλης. quo significatu ipsum Latinum vocabulum apud Ouidium me legere memini. Pessulus etiam dicitur. (Plautus, Occlude fores ambobus pessulis. Et, Foribus obdit pessulum) Lucianus in Timone, καταπεκλεῖσθαι λέγων τοὺς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς. καὶ κλεισὶ καὶ σημείοις ὀπισθολαῖς. Plutarchus De deo Socr. pag. 1031 meæ editionis, ἐκλυόμενος ἀνέλιξε, τὸν μοχλὸν ἀφεῖλε, καὶ μικρὸν ἀνέῳξε πλὴν θύραν. quod iisdem ferè verbis in Pelopida, pag. 517 meæ editionis, refert, eandem historiam commorans. Thucydides lib. 4, pag. 157, αἱ κατὰ πύλαι τὸν μοχλὸν βίᾳ κρούσαντες ἀφῆκαν. Aliud ex eodem attuli exemplũ suprà in Βάλανος. Aristoph. Vesp. dixit etiam, Τοῦτον οὖν φυλάττουσιν Μοχλοῖσιν ἐνδοῦ πάντες, ὅπως μὴ ξῇ. pro Claustris. (sicut Hesychio quoque μοχλοὶ sunt κλεῖθρα) Sophocles verò quodam in loco τὸν φύλακα appellauit μοχλὸν, teste Athen. lib. 3, vbi verba eius subiungit, Θαρσεῖ μέγας σοι τῶδε γ' ὁ θοῦ μοχλός.

Μοχλίον, ου, τὸ ET Μοχλίσκος, ου, ὁ, Paruus vectis, Parua phalanga.

C. Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, Quod vecti subiicitur, seu Cui vectis innititur. Pressio Latinis dicitur. Vitruuius lib. 10, cap. 8, Quemadmodum etiam ferreus vectis, quum est admotus ad onus quod manuum multitudo non potest mouere, suppositra vti centro ceto porrecta pressione, (quod Græci ὑπομόχλιον appellant) & vectis lingua sub onus subdita, caput eius, vnius hominis viribus pressum, id onus extollit. Vtitur hoc vocabulo Aristoteles in Mechan. quæst 4, vbi quærit διὰ τί κινοῦσι μεγάλα βάρη μικραῖς δυνάμεις τῷ μοχλῷ.

Μοχλεύω, Fut. εύσω, Vecte moueo, seu promoueo, vt Cæsar loquitur. vnde apud Hesychium Μοχλεύει, κινεῖ, sicut & ὀχλεύει ab eo exponitur. ‖ Item Vectibus seu pessulis obfirmo. Metaph. verò Chrysost. De officio episc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ φυσητοῦ ὤρυσ, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. (Qua in significatione ET IAM Μοχλόω dicitur vt βαλανόω quoque. Aristophanes, μοχλωσον ἀπὸ θύρας, Pessulum obde ostio. vt Plaut. loquitur. Vel, Occlude fores pessulo, vt idem: seu Vecte obfirma) ‖ Μοχλεύσαιμι, Moliri, Machinari, ducta metaphora à vectiariis seu palangariis: vt Cic. Quæ molitio, quæ ferramenta, qui vectes, quæ machinæ, qui ministri tanti muneris fuerunt? Iosephus De antiquit. ὅμνυσιν ἔξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύσεσθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον. Eadem significatione infrà μοχλευτής.

Μοχλευτής, οῦ, ὁ, Motor, seu Qui vectibus & phalangis aliquid promouet, Vectiarius, Palangarius: quorum illo Vitruuius vtitur, hoc Nonius suprà in Μοχλός. Aristophanes, καμοῦν μοχλευτὴν πόνῳ vocat rerum nouarum molitorem seu machinatorem, νεωτεροποιὸν: in Nubibus, σὺ δ' ἔφρονοῦν καμοῦν κινητὴν καὶ μοχλευτὴν, πειθὼ πανταχοῦ πιέζειν, ὅπως δόξῃς λέγειν δίκαια. Pro Motor (vt Martialis loquitur) accipitur in eadem fabula, Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄχθιον μοχλευτὴν, de Neptuno. qui & σεισίχθων & ἐλελίχθων, necnon ἐνοσίχθων synonymus ab aliis poetis nominatur, à mouenda seu concutienda terra.

Μοχλεία, ας, ἡ, Motio, vel obfirmatio quæ vecte fit. Pro motione quæ vecte fit accipitur apud medicos, quibus μοχλεία est μεταφορὴ ὀστοῦ ἢ νεύρου ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν τόπου εἰς ἕτερον φύσιν, ossis aut ossiū à loco quàm præter natu ram sit ad naturalē perductio: inde μοχλεία dicta, φ organorū quorundā vectibus circumactorum ope perficeretur, vt discimus ex libro Oribasii De machinamentis. Sed perperam plerūque scriptum LEGITVR Μοχλία, quum scribendū sit μοχλεία à μοχλεύω, vt λατρεία à λατρεύω, δουλεία à δουλεύω, & similia.

C. ΑΝΑμοχλεύω, Vectibus submoueo vel emoueo, Vectibus amolior. vnde αἰαμοχλεύειν πύλας apud Eurip. Vectibus subiectis amoliri & perfringere fores. (quod tamen alii aliter interpretantur, eodem quidem sensu. sed non retenta verbi constructione, Vectes portarum emouere, Portarum clausura & repagula submouere, Pessulis submotis portas patefacere) Itidem apud Suidam, βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας αἰαμοχλεύοντων, δράκοντες ἁρμὰ μέγιστοι τὸ μέγεθος αἰέστελλον αὐτούς. vbi Suid. exponit ἀνακινούντων.

C. ΕΚμοχλεύω Vectibus emoueo vel excutio.

Ο΄ΧΟΣ, ου, ὁ, & εος, τὸ, Currus, Vehiculum. Soph. Electra, pag. 113 meæ editionis, Βιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, decimum currum, seu ἅρμα, δίφρον, vt ibidē appellat. Vbi &, Μέτωπα συμπαίοντ' Βαρκαίοις ὄχοις. Neutro autem vsus est Hom. Il. ο, Ἥλιτον ἐξ ὀχέων ὑψηφόνῃ δὲ οἱ ἵπποι Κείν' ὄχεα κροτοῦντες vacuos currus cum strepitu trahentes. Et datiuus poeticus Ὀχέεσφι apud eundem: pro quo & ὄχεσφι, paragoge poetica, vt κεφαλῆφι pro κεφαλῇ. Ex Eutipide affertur etiam ὄχος ἁρμάτων, (vt infra ex Epigr. ἁρμάτων ὀχήματα) necnon, ὄχος ἱππότης pro Equitatus curulis, Ὄχος ἀλίσας Hesychius in prouerbium abiisse dicit, quoniam αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι ἀπουδαῖαι: ab Ἄκεσος vrbe Siciliæ. ¶ A Suida exponitur etiam τὸ ὕδατος ἡ ὁρμή, vnde DERIVAT. Ὀχετός.. (¶ De ὄχος autem siue ὀχός, quod adctiuum est & significat Capax, suprà dictum est post ἔχω, col. 1368, litera E)

Ὀχέω, ῶ, Veho, Porto. non de curru solùm sed etiam de equo apud Plutarchum: item de homine apud Aristophanem, Αὐτὸς βαδίζω καὶ ποτοῦ, τὸν δὴ ἐχῶ. Item Od. φ, Ἤτοι ἐὼν ἄπλω ὀχέων ἀεσφορον θυμῷ. Sic Odyss. η, Οἷ πνας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ ὀχέοντας οἴζυν, id est φέροντας, βαστάζοντας, perferre & sustinere calamitates: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. At νηπάας ὀχέειν, quod Odyss. α habetur, οὐδέ τι σε χρὴ Νηπάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι πηλίκος ἐστί. Eustathius exponit non solùm φέρειν siue βαστάζειν νηπάας, verumetiam ὅτι νηπόπτης ὁ αἰῶν. sicut Odyss. χ, dicitur, — αὐδὲ κῆς ἐπέδηκεν, & in Iliade, κακῶν δ' ἀπεβάσκεμεν ὕμας Ἀχαιῶν. Et Euripides, ἔπορος μανίας λόγος: vt ὀχέειν ibi non amplius actiuum sit, sed neutrum. Prioribus exemplis simile est hoc Od. λ, κακὸν ὠδῖν ἠηλάζεις, Οὐ τῶν ἐνῶν ὀχέεσκον ὑπ' αὐχένα ἠελίοιο. id est ἔφερον, ἐβάσταζον, ὑπέμενον, vt ibi exponitur. Accipitur etiam pro Sustineo in alia significatione, vt apud Alexandrum Aphrod. δίφρος φέρει τὰ ὀχοῦντα μόρια, partes quæ sustinent distorquet. ¶ Hesychius ὀχέοντες exponit etiam οἱ αὐτοῖς ἔχοντες & αἰαδεχόμενοι: quæ & ipsa conueniunt iis qui aliquem vehunt, prius enim suscipiunt, deinde sustinent & vehunt. ¶ Neutraliter etiam accipitur pro Vehenti insideo, Equito. vt Xenophon, μετεῖον μὲν ὀχοῦντα, μετεῖον δὲ πεζοποροῦντα. Bud. ¶ Ὀχῶν ab Hesychio & Suida exponitur etiam ὀχευτικῶς ἔχων, Qui inire seu inscendere aut salire cupit, Quam expositionem sequendo, ab hoc ὀχέω DERIVABIMVS Ὀχεύω, de quo seorsim paulo suprà.

PASS. Ὀχέομαι, οῦμαι, Vehor, Portor: propriè curru vehor: deinde etiam naui aut equo. Xenoph. Pædiæ 7, εἰς τοῦ ἁρμάματος ἐν ᾧπερ αὐτὴ ᾠχεῖτο, in currum quo vehebatur ipsa. Aristoph. Pluto, ὀχουμένη ὅτι τῆς ἁμάξης. Il. ω, — νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι. Rursum Xenophon ὀχεῖσθαι ὅτι τοῦ ἵππων, equis vehi vel inuehi. At ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς Athenis dicebatur quod Romæ Transuehi. hoc est equitare per forum probationis causa. Liuius, Ab eodem Fabio instituitum dicitur vt equites idibus Quinctilibus transueherentur. Sic Valerius Maximus libro 2 capite De institutis antiquis Trabeatos verò equites idibus Iulii Quintus Fabius transuehi instituit. Suetonius in Augusto, Equitum turmas frequenter recognouit, post longam intercapedinem reducto more transuectionis. Demosthenes in Midiam, ἐχρῆν σε πεζὸν ἱππάρχον, ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς ταῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον, hunc, equorum præfectum creauistis, qui ne in transuectione quidem quæ per forum fieri solet, equo vehi potest. Bud. in Pand. Metaphoricè autem Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, spe euehi attollique, vt idem Budæus interpr. Sic Aristophanes apud Athen. l. 12, Ὡς σοφὸν ὄντ' ἐπὶ λεπίδων ἐλπίσιν ὀχεῖσθ' ἄρα. Item Sustineor, sicut ὀχέω significat Sustineo. Gregorius, ὅτι τινος ὀχουμένη ἡ γῆ; (q. d. Super quo sustinetur) Quis eam baiulat & suis humeris sustineat seu Cui innititur? ¶ Ὀχέομαι, Equitor, sicut ὀχέω pro Equito poni dictum est. Iliad. ρ, de equis, οἱ δ' ἀλέγεινοὶ Ἀθάνατοι γε θνητοῖσι δαιμόνιοι ἠδ' ὀχέεσθαι. ἄλλω ἢ Ἀχιλῆϊ, id est ἱππηλατεῖσθαι, seu ἱππαζεσθαι, vel ἱππηοχεῖσθαι, vt Eustath. exp.

C. Ὄχημα, ατος, τὸ, Vehiculum, Currus. idem cum ὄχος. Soph. Electra, pag. 114 meæ edit. Κάρα τεθράμμων ἱππικῶν ὀχημάτων. vbi & synonymis vtitur, ὄχος, ἅρμα, δίφρος. Plato Tim. ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα πᾶν ἅπαντος φύσιν, Atque ita quasi in currum vniuersitatis imposuit, Cicerone interprete. Xenophon Pæd. 4, τὰς γυναῖκας αὖ ἐδίδαξον ὅτι τὰ ὀχήματα. Plut. Galba, ἐν τοῖς ὀχήματον αἰαμοιβαῖς, in vehiculorum vicissitudinibus. Idem in Quæst. Rom. ὀχήμασι βιωτικοῖς μὴ χρῆσθαι. Apud eundem Sympos. 6, Erasistratus ὄχημα τῆς ὑγιείας vocat τὸ ὑγιὲς, vehiculum cibi. Sic Sympos. 7, probl. 1 συμπλεκομένων νηῶν ἅμα καὶ συμπαρεκπεμπόντων τὸ σῶμα τῷ ὀχήματι τῷ ὑγιεῖ χειμῶνος. Ex Epigramm. affertur etiam ἁρμάτων ὀχήματα pro Vectabula currum, sicut suprà ex Euripide, ὄχος ἁρμάτων. Idem ex Aristophane, εἰς ὄχημα καταβάσου βαί, pro Inuectus (seu vectus) scarabeo.

Ὄχησις, εως, ἡ, Vectio, Vectura, φόρησις ἱππασία, Hesychio Significat autem ἱππασία, Equitatio, Equitatus.

C. Διόχης, έος, ὁ καὶ ἡ, Quo duo vehi possunt. Poll. l. 7, δίφρος δὲ διόχης, ὁ δυὸ φέρειν δυνάμενος.

C. ΕΠοχέω, ῶ, Inueho, hoc est Veho in. Pass. Ἐποχέομαι, οῦμαι, Inuehor, Vehor in. Herodianus libro 2, φέρων ἐπὶ χοῦμον τὸν Περήνακα, Insidentem sibi vehens: de equo. Idem libro 4, ἐποχούμενοι ἵπποις ἢ καμήλοις, equis aut camelis inuehuntur. Philo De vita Mosis libro 1, τὸ ἀποζύγιον ὡς σωνεβαίνειν αὐτὸν ἐπεχεῖσθαι. Epigr. libro 2, Γραμματικός τις ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. Et metaph. Philo De mundo, οὐ γὰρ ἐποχεῖται πεπὶ ἐπὶ ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, inuehetur aquæ, vt Budæus interpretatur. Nisi malis Innitetur, vt suprà ὀχεῖσθαι. Philostr. epist. 28, τὰ ῥόδα ὥσπερ ἥρωσι τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα. Lucianus De saltat. ἐμβάσεις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, innixus. (vt Musa innixa cothurnis apud Nas.) Idem, αἱ ἀπαίσιοι μέτροις ἐποχούμενοι πολλά.

Ἔποχος, ου, ὁ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques. vel Qui firmiter equo insidet, nec excuti se sinit. Synesius, οὐκ ἔποχος ὢν ἵππῳ, Non insidens equo, Nondum cōsensō equo. Idem, διὰ πάντων τῶν χωρείων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Vsque inuehebatur equo, seu Sedebat in equo, & nusquam ex ephippio deuoluebatur. Xenophon De re equ. pag. 552 meæ edit. ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον αὐὰ κράτος ἐλαύνοντα, ἔποχον εἶ, diuersa per loca incitato cursu ruentem hærere firmiter in equo, nec deuolui. Camer. interpretatur, Incitato cursu ruentem continere equum. Euripidi verò ἔποχος μανίας λόγος, sermo qui insaniæ velut inuehitur. quo cum confer Homericum illud, Νηπάας ὀχέειν, quod in Ὀχέω citaui. Hesychio ἔποχοι sunt οἱ ὅτι τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες. Apud eundē habetur COMPAR. Ἐποχωτέρα, exponitur τὸ ἐπιμονωτέρα. malim ἑδραιοτέρα, Stabilior, Quæ firmior est, & magis perseuerat, in modum vectoris qui se ex curru aut equo concitato non sinit excuti, sed firmiter in eo hæret.

Ἔποχον, ου, τὸ, Id cui vector seu eques insidet, Instratum equi, Ephippium. Xenophon De re equestri, pag. 556, χρὴ δὲ καὶ τὸ ἔποχον βιοῦν ἐρράφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τι τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σύνεσθαι, Instratum equi, ἐφίππιον, vt paulo antè appellat. Bud. At Camer. ea verba cum præcedentibus his, δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππίῳ αὐτὸν σκεπάσαι, coniungens, sic interpretatur, Poterunt autē cum ephippio muniri, quod ea parte sui qua equo insternitur, ita consultum esse debebit, vt & firmius eques resideat, nec ipsius equi veluti sedile vitietur.

C. Παροχέω, ῶ, Præterueho, Transueho. Item, Iuxta alterū veho, A latere alterius veho. Pass. Παροχέομαι, οῦμαι, Vehor à latere, Ad latus in vehiculo seu curru sedeo. Lucian. ὁ μὲν δὴ Ποσειδῶν ὅτι τεθέωκεν ἅρμασι, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, πρεσβὺς γεγηθάς. Dicitur etiam παροχεῖσθαι pro πάροχον esse, vt testatur Pollux lib. 3, his verbis, ὅταν δὲ Παροχούμενος εἴπωσι, πάροχος ἔσται, λέγουσι.

Πάροχος, ου ὁ, Qui a latere alterius vehitur, ὁ παροχούμενός τινι: sicut ἔποχος dicitur ὁ ἐποχούμενος. Vel Qui in vehiculo seu curru assidet alicui. Peculiariter verò πάροχος dici solebat qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat. alio nomine παρανυμφίος, & παρόχνυμφος etiam à quibusdam dictus, (quod tamen fœmininī potius generis est) item νυμφοῦχος: diuersus à νυμφαγωγὸς & νυμφοστόλος, vt suprà in Νύμφη, quum de singulis illis agerem, pluribus docui ex veterū autoritate. Alii dicunt à spōsæ latere sedisse in curru (ad quam sententiā accedit VOX Παράνυμφος, de fœmina tamen potius dicta) Sic Paus. tradit in Græcia moris fuisse vt in nuptiali curru tres duntaxat sederent: media quidē sponsa, à lateribus autē spōsus & quem vocabāt πάροχον, qui sanguine vel amicitia iunctus erat, & cui deferebant plurimum. Exemplum huius significationis ex Luciano habes suprà in Νυμφαγωγός. Vtitur & Aristoph. sed cum genitiuo γάμων: qui facit vt πάροχος tum interpretandū sit Cōciliator, vel Auspex. (quo vocabulo Lucanus vtitur suprà in Νυμφοστόλος) in Auibus, circa finem, ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος νήεις δοῦνε πολυπόνοις, Ζεὺς πάροχος γάμων, τῆς τ' ὀδ' αἰμονος Ἥρας. vbi schol. ait, παρανυμφος ἰῶ τὸ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παρανυμφοι, ὥσπερ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις. ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι. cuius rei plurima habes testimonia suprà in νύμφη: quibus adde & hoc Luciani in Symposio siue Lapithis, de sponso qui vulneratus domum reducebatur, ὅτι πολλοῖς αἰαπεθεῖς ἐρ' οὗ τῶν νύμφιον ἀπάξειν ἔμελλον. Quum verò apud schol. Aristophanis audimus sphingem vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forsan deriuetne à περοχούμενος, vt significet, Quæ morti assidet in curru ex quo lethalia in homines tela mittit, vel Quæ nuptiarum inter homines & mortem conciliatrix est, (nam ὁ ἅδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, vt in Νυμφεύω videre est) an verò (quod malo) à παρέχω, vt mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων quæ peregrinis à parochis suppeditabantur. τῶν δὴ κακῶν χρόνῳ φανεῖσαι Θηβαίοις πάροχον θανάτου: (inquit ille exponens hæc verba apud Aristophanem in Ranis, Σφίγγα δ' ἐκαμεσίαν τοῦτ' ἔπαινεν) Sic Paus. tradit in Græcia moris fuisse vt in nuptiali curru tres duntaxat sederent: media quidē sponsa, à lateribus autē spōsus & quem vocabāt πάροχον, qui sanguine vel amicitia iunctus erat, & cui deferebant plurimum. Exemplum huius significationis ex Luciano habes suprà in Νυμφαγωγός. Vtitur & Aristoph. sed cum genitiuo γάμων: qui facit vt πάροχος tum interpretandū sit Cōciliator, vel Auspex. (quo vocabulo Lucanus vtitur suprà in Νυμφοστόλος) in Auibus, circa finem, ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως χρυσόπτερος νήεις δοῦνε πολυπόνοις, Ζεὺς πάροχος γάμων, τῆς τ' ὀδ' αἰμονος Ἥρας. vbi schol. ait, παρανυμφος ἰῶ τὸ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. πάροχοι γὰρ λέγονται οἱ παρανυμφοι, ὥσπερ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις. ἐπ' ὀχήματος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι. cuius rei plurima habes testimonia suprà in νύμφη: quibus adde & hoc Luciani in Symposio siue Lapithis, de sponso qui vulneratus domum reducebatur, ὅτι πολλοῖς αἰαπεθεῖς ἐρ' οὗ τῶν νύμφιον ἀπάξειν ἔμελλον. Quum verò apud schol. Aristophanis audimus sphingem vocari πάροχον θανάτου, dubitet quis forsan deriuetne à περοχούμενος, vt significet, Quæ morti assidet in curru ex quo lethalia in homines tela mittit, vel Quæ nuptiarum inter homines & mortem conciliatrix est, (nam ὁ ἅδης dicitur νυμφεύειν eos quos perimit, vt in Νυμφεύω videre est) an verò (quod malo) à παρέχω, vt mortem hominibus præbere dicatur loco ξενίων quæ peregrinis à parochis suppeditabantur. τῶν δὴ κακῶν χρόνῳ φανεῖσαι Θηβαίοις πάροχον θανάτου: (inquit ille exponens hæc verba apud Aristophanem in Ranis, Σφίγγα δ' ἐκαμεσίαν τοῦτ' ἔπαινεν)

C. ΠΕΡΙοχέω, Circumueho. Pass. Περιοχέομαι, οῦμαι, Circūuehor. At περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur terra pedibus animantium passim eam peretrantium. velut enim ei inequitant & inuehuntur. Aristoteles De mundo, ἡ πεζῇ φυτοῖς καὶ μόσσι παντὶ δαπεῖς, νάμασι τε πεδοβύζουσα καὶ πελεχουδῶν ζώοις. In qua veluntur animalia, Vestigiis animalium calcata, vt Bud. interpr.

Περέχοις, sequendo significationem præcedentium Ἔποχος & Πάροχος, significaret, Qui circumuehitur: exponitur tamen Munitus. quod ad Περέχω pertinet, vt Περέχος sit Qui vallo & munimento continetur & concluditur.

C. ΣΥΝοχέω, ῶ, Vnà veho, Pass. Συνοχέομαι, οῦμαι, Vnà vehor. vt, πάρεχε, ὥσπερ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, quòd eodem vehiculo vehatur cum sponso & sponsa.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, Vehiculum, Currus. idem cum ὄχος & ὄχημα. qua in signif. vsus est Dinarchus, vt suprà in Ὀχεῖον post Ὀχεύω annotaui.

Ὄχετλον, ου, τὸ, idem. Seu, (vt in v. l. exponitur) Plaustrum, Obex. Apud Hesych. verò ita legitur, ὄχετλα, τὰ ὀχήματα. οἱ δὲ τὰ σωτερ αυσ. ῥῶα. vbi pro ὀχήματα reponendum videtur ὀχήματα.

Ὄχος, ου, ὁ, pro ὄχος seu ὄχημα, id est, Vehiculum, Currus ex Pind. ἐν καθαρᾷ βασιλῆος ὄχον. AT Ὀχεύς, ῆος, ἡ, Sustentaculum, Cui innitimur. βάσγμα, στήριγμα, vt Suid. exp. hoc in loco, ὥσπερ οἱ ἐπιλοῖς σκηπάριον. ὁ δὲ πίλεγήσεως ὀχεύς. (Itidem ὀχέω signif. βαστάζω, seu Sustineo, Sustento: & ὀχέομαι, Sustentor, Innitor) Hesych. quoq; ὀχεύς exp. ἔρεισμα, βακτηρία, σκῆπτρον, scipio. ET Ὀχεύομαι, οῦμαι, Sustineor ab aliquo vel ei insideo, sicut & ὀχοῦμαι. vnde ὀχεύεσθαι, quod Suid. exponit, ὅτι καθέδραν. Actiua autem VOX Ὀχεύω, pro Subeo, Sustineo, Veho: item pro Exhaurio, Exantlo, ex Pind.

Ὀψις, ἡ, Vox, φωνή. cuius significationis suprà quoque meminimus: quod exponitur ὄψις. Cicero interpretatur non solùm Vox, sed etiam Cantus. Hæc enim Homeri Od. μ, Νῆα κατεστήσαν ἵνα ναυτέρπεν ὄπ' ἀκούσῃς, &, Πρὶν γ' ἡμῖν μελίγηρυν ἀπὸ στόματος ὄπ' ἀκούσαι, ipse sic vertit, Auribus vt nostros possis agnoscere cantus. &, Quin prius astiterit vocum dulcedine captus. Il. α Μυσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεαι ὀπὶ καλῇ, alternantes voce concinna. Il. γ, de cicadis, Δεῦρο ἴδω ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσαι. Sed & simpliciter de voce qua vtimur loquentes: vt Il. β, — ξυνέκαιε θεαὶ ὄπα φωνήσασαι, deæ loquutæ vocem. Od. ξ, Φήγεξάμβρος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ μὲ προὔφη μῦθον ἔειπεν. Il. γ, — ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵεν.

C. Ἔλλοψος, ου, ὁ, Cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus. Epithetum piscium apud poetas, vt & apud Horatium, O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum. Vnde & prouerbium, Magis mutus quàm piscis. Cæterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium sonum edunt, pisces verò prorsus nullum. Etymi huius meminit & Plutarchus Sympos. libro 8, probl. 8, ἔλεγε δὲ τῆς ἐγκυκλίας πόσα γένεσις εἶη, πεῖ ἰχθὺς καλεῖν ἔλλοπας, ὅτι ἐλλομβῶν τοῦ ὅπα καὶ καπεῤῥομβῶν ἔχοντας. Hesiodus Aspide, Αργύρεοι δελφῖνες ἑῶνων ἔλλοπες ἰχθῦς. ¶ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur accipenser, vt Appiō grammaticus tradit ἐν τῷ κατὰ Ἀπίωνα τρυφῆς, teste Athenæo libro 7. Itidem Plinius libro 9, cap. 17, Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipenser, vnut omnium squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Nullo nunc in honore est. quod quidem miror, quum sit rarus inuentu. Quidam eum ellopem vocant. Alii verò ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste Athen. eodem libro, vbi de eo qui αἰσίας & ἱερὸς ἰχθὺς vocatur, loquens, ait, τὸν δ' αἰσίαν τινὲς καὶ κάν ἰχθῦν καλοῦσιν, ἐπὶ τῷ καλλιώνυμον καὶ ἔλλοπα. Plinius lib. 32, cap. vlt. ex Ouidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitum oris: ex quo apparet falli eos qui eundem accipenserem existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. Sed perperam apud eum modò helops modò elops scribitur. Cæterùm Myrtilus quidam apud Athenæum lib. 7, affert & aliud etymū, ἔλλοπες nimirum dici QVASI Ἄλλοπες, διὰ τὸ ἄλλ) ωπὶ. i. squamati seu squamigeri. Sed prius est verisimilius & magis consentaneum, cuius & Myrtilus ibi meminit: qui ab Vlpiano interrogatus cur pisces à poetis vocentur ἔλλοπες, respondet, διὰ τὸ ἄφωνοι εἶ). βούλονται γὰρ τῷ αἰσχρολογίαν ἐλλοπαί τινες εἶ), διὰ τὸ ἐῤῥῆσθαι φωνῆς. ἔστι γὰρ τὸ μὴ ἴλλεσθαι, ἐῤῥῆσθαι· ἡ δὲ ὀψ, φωνή. καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς ἔλλοψ τις ὤν. ¶ Ἔλλοψ, Piscis: VNDE Ἐλλοπεύω, Piscor. Sic enim in lexico meo veteri, Ἔλλοψ, ὁ ἰχθύς. καὶ Ἐλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ὄψος, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλιωνύμου. vbi etiam annotatur à Cretensibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφώνους. pisces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τοῦ ὄπα: eo quòd sint ἄφωνοι. Itidem Hesychio ἔλλοπες sunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπῆς, i. ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Exponit tamen etiam, δασεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud eundem legitur ETIAM Ἐλλοπεῖς, ἄφωνοι, item λεπιδωτοί. quarum expositionum vtraque tribuitur etiam præcedenti ἔλλοπες. Porro sicut Ἔλλοπες & Ἐλλοπεῖς dicitur synonymōs, sic ETIAM Ἐλλοπεύω & ἐλλοπεύω, nimirum pro Piscor, ἰχθυάω seu ἰχθῦς ἀγρεύω. quo vtitur Theocrit. Idyll. 1, Φαῖνε κεν γύων τὸν ὅσσον τὸν ἐθένος ἐλλοπεύειν. id est, ὅτι τοὺς τοῦ ἰχθύων ὄχεαν μοχθεῖν, vt scholiastes exponit, qui ἔλλοπας deriuat non solùm

παρὰ τὸ ἐλλείπειν ὁπὸς καὶ φωνῆς, sed etiam παρὰ τὸ ὀν λεπίσιν ἔχει. Quibus verbis suspicor pro illo ἄλοπες apud Athenæum scribendum esse ἔλλοπες, à λέπω: vnde λοπός.

C. Μέροψ, VNDE Μέροπες, hominum epitheton, διὰ τὸ μεμεριμνῶν ἔχειν τὴν ὄπα, i. φωνὴν, vt Hesych. scribit. vel quòd articulata lingua loquantur, quum cæterorum animaliũ voces sint ἄναρθροι: vel quòd diuersis loquãtur linguis. Il. α, γλῶσσαι μερόπων ἀνθρώπων. vbi & Sch. itidẽ vt Hesych. exp. μεμεριμνῶν τὴν φωνὴν ἐχόντων, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων πυτέσι, μεριζομένην εἰς συλλαβὰς καὶ ἐναρθρον ἐχόντων τὴν ὄπα. Legitur & Il. γ, φίλος μερόπων ἀνθρώπων. B Alicubi verò absolutè μέροπες pro μέροπες ἄνθρωποι, vel simpliciter ἄνθρωποι. sicut & Hes. μερόπων exp. ἀνθρώπων. vt in Epigr. ἀρχεγόνων μερόπων, priscorum hominum. Ibidem, ἐν μέροψι, inter homines. ‖ Μέροπες dicuntur etiam Coi. id est, Qui in insula Co habitant, quæ INDE Μεροπὶς nominatur, vt docet Eust. p. 97, ἐνίοτε καὶ οἱ Κῶοι, πυτίσιν οἱ τῆς Κῶ τῆς νήσου ἔποικοι, μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ὀνόματι ἐθνικῷ, καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπίς. Apud Steph. verò nõ Μεροπὶς scribitur, SED Μεροπὶς: qui etiam addit, à Merope quodã Coos id nomẽ sortitos. Μέροψ, (inquit) Τεόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μεροπὶς οἱ Κῶοι, καὶ νῆσος Μεροπίς. ETIAM Μεροπὶς eadem insula dicitur, teste Plin. l. 5, c. 31, Nobilissima autẽ in eo sinu Cos, Merope vocata: Cos, vt Staphylus: Meropis, vt Dionysius. At Meropia & Acis quondam appellata Siphnus fuit, vt ex eodem discimus cap. 12, l. 4. Rursum Μεροπὶς, vna est ex septem pleiadibus, vt præter alios Eustath. meminit. ‖ Μέροψ, auis quoque nomen est, de qua Plin. lib. 10, cap. 33; Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennarum, supernè cyaneo, primori subrutilo. Quæ desumpsit ex Aristot. Hist. anim. libro 9, cap. 13. Vocatur à nonnullis Apiaria, quòd inimica apibus sit: à Gaza Apiaster, ab aliis Riparia. Porro à Μέροπες sign. Homines, EST Μεροπήϊος, ᾱ, ὸν, Humanus. vnde in Epigr. - μεροπήϊα πήματα.

C. Ἄοπος, Qui vocem nullã edit, Mutus. idem cum ἄλλοψ. Ab Hesych. exponitur non solùm ἄφωνος, sed etiam ἀόρατος, Inuisibilis: tunc autem ad ὄπωμαι pertinet.

C. Εὐρυόπης, ου, ὁ, Cuius vox latè diffunditur & spargitur, Latè sonãs. ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Iouis epitheton, qui & ἐπιβρεμέτης, & ἐπικτυπὲς, & ἐρίβρεμος, & ἐπισμάραγος dicitur, quia βροντητικός est: Latinis Alitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. A olicè verò pro Εὐρυόπης DICITVR Εὐρυόπα, vt ἱππόπα, νεφεληγερέτα, μητιέτα, pro ἱππότης, νεφεληγερετης, μητιέτης. Od. ξ, συγκρίνω δὲ εὐρύοπα Ζεὺς Ἐφεσόπαν. Vsurpatur & NOMIN. Εὐρύοψ, vnde accus. casu εὐρύοπα Ioue idem appellat, vt Il. α, Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἠμενον ἄλλων. Sed notandũ grammaticos εὐρύοπα nõ μεγαλόφωνοι solùm exponere, deriuãdo ab ὄψ i. φωνὴ, vetumetiã μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ πανοπτικὸν, vel εὐρὺ βλεπόμενον διὰ τὸ αἔρος, deriuando ab ὄπωμαι. quod posterius etymon minus consentaneum est, quum in compos. ab ὄπωμαι siue ὤψ retineatur ω.

C. Καλλόπη, ης, ἡ, Pulchrã seu elegãtem vocem habẽs. Nomen vnius ex nouẽ musis, φ præ cæteris canat ὀπὴ καλὴ, vt Hom. loquitur. vnde & Hesiod. Theog. Καλλιόπη θ', ἣ ἔχει περιφερεστάτη ὄξυν ἀοιδήν, quum Musarũ nomina recensuisset. Vocatur eadem ETIAM Καλλιόπεια, vt Πηνελόπεια. quo Ouid. vtitur, Prima sui cœpit Calliopea chori. G At κραυγὴ Καλλιόπης à Dionysio Chalceo in suis elegiis vocata ἡ ποίησις, teste Aristot. lib. 3 Rhet.

Ὀψ Eust. ex Ælio Dionysio exp. etiã κλησὼν: VNDE Ὀπύεδζ. κλησονίζεδζ. Aristoph. Lysistrata, ὀπθυόμενος κάθηται.

Ὀ Ψ Ε, Serò, Lõgo tandem post tempore. Vel, Post tempus. Od. ι, Ὀψὲ κακῶν ἔλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους. Pro quo Od. λ, Ὀψὲ κακῶν ἔλθοι ὀλέσας, &c. sarò & post lõgos errores. Od. ε, Πληϊάδας τ' ἐσορῶν καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτην. vt Cicero, Tardus in occasum sequitur sua plaustra bootes. quod epithe õ Ouid. quoq; & Seneca ei tribuũt. At Iuuen. circumagũt pigri sarraca bootæ. Plut. in Apophth. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ νοῦν ἔχομεν. In vita verò Themist. p. 120 meæ edit. ita, ὀψὲ μὲν, ἀμφότεροι δ' ἅμα (vel ὁμοῦ, vt in vet. quodam codice) νοῦν ἔχομεν. Sic Cic. Serò, verùm aliquando tamẽ concedamus. Quum verò additur δὴ vel ποτὲ, redditur Serò tandem, Tandẽ aliquando, Lõgo tãdem post

tẽpore. Od. η, Ὀψὲ δὴ μὲν ἔπειτα ἀμείβομαι ἀρχεγόνοιο. nã δὴν μὲν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὸν δὲ οἱ ὀῖστε, Δακρυόφιν πλήσθεν θαλερὴ δὲ οἱ ἔβλεπε φωνή. Sic Il. η, & Od. υ, vtitur eodẽ Ὀψὲ δὴ. At ὀψὲ ἐπὶ exponitur etiã μόλις ποτὲ, vix tandẽ: quomodo & præcedentia reddi possunt. Sed & ὀψὲ seorsim ita accipitur in Epigr. l. 2, ὀψὲ δ' ὀδηγοὺς Τίλυρὶν Ἀνημάχου, vix tandem agnoscens. Item Serò, Post tempus, Tardius. vt in prouerb. apud Suid. Ὀψὲ ἥλθες, ἀλλ' ἐς κολωνὸν ἔεσο, nimirum ὅθεν οἱ καταστείζοιτο τὴν καρῶν, vt Latinis Post festum. Interdũ cum genit. itidem pro Lõgo tẽpore post. vt ex Philostr. ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, lõgè post Troiani belli initium. Plut. Numa, ὀψὲ τῶν βασιλέως χρόνων, lõgè post regis tẽpora. At τῆς ὥρας ἐγίνετο ὀψὲ, ad serum horæ statæ ventum erat, vt B. interpr. apud Dem. in orat. contra Mid. p. 226, τὸ πελευταῖον δ' ὡς οὔτ' ἐφθάνομεν χαίροντα, οὐθ' ὅσον ὀπὴν, τῆς δ' ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ, κατεδείκνυον, quum ego diutius rem prolatari nõ permitterẽ, nec iste ad iudiciũ se sisteret, & iam ad serũ horæ statæ ventum esset, arbitriũ cõtra hunc pronũtiauit. Quibus verbis apud Dem. hæc subiũguntur, ἤδη δ' ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους ἤρχετο Μενδῖας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας est post horã statam, quum iam ἡ δικάσιμος ὥρα τῶν διαιτητῶν παρεληλύθει, vt Vlp. exp. ‖ Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate vergente seu inclinante in senectam. Ouid. — seris venit vlus ab annis: verba anus grandæuæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, (quod & πρὸ δείλου ὀψίας) Inclinãte die in noctẽ, Serò, Vesperi, vel Sero vespere. vt Virg. Denique quid serus vesper vehat Cic. Eo die venit sero. Xen. Hell. 2, p. 267, τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Idem in Cyneg. p. 576, ἐπειδὰν δὲ μεταθέωσι αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι οὖσαι, καὶ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, Quũ in noctem vergit dies, Quũ vesper appropinquat. Thucydide serò sine genit. ἡμέρας in hac sign. vsurpat. vt lib. 4, p. 155, ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ κατέπεσον ἐς τὴν νῆσον, eo die serò, seu μετὰ δεκάτας ἡλίου, vt Scholiast. exp. i. Post occasum solis, Sub noctem. Et lib. 3, p. 112, ἡ μάχη ἐπλεύσα ἕως ὀψὲ, vel ἐς ὀψὲ, vt quidam codices habent. Quibus in locis schol. subaudit genit. ἡμέρας, atque adeo observandum esse dicit ibi ὀψὲ absolutè poni ὅθεν ἑσπέρας. Item Matth. 13, ὀψὲ ἡ μεσουσκοπὸς, ἡ ἀλεκτροφωνίας, ἡ πρωΐ. Marci 11, καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, quũ aduesperasceret. At Matth. 28, ὀψὲ δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, pro Extremo autem sabbato quum lucesceret in primum diem hebdomadis. SED Ὀψὲ non nisi in cõpositione vsurpatur.

C. Ὀψιανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Serò florens, Tardè florens. Exemplum ex Theophr. habes in opposito Πρωϊανθής.

C. Ὀψιβλαστὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ὀψιβλαστος, ου, Serò germinans, Tardè germinans, Nouissimè germinans. tot enim modis Plinius Græcam vocem exprimit, qui etiã quod Theophrast. dicit de tribulo aculeato, ὀψιβλαστὴς ἢ μᾶλλον ὁ συμπάκανθος, ver. it Serius floret. ET Ὀψιβλαστεῶ, ῶ, Serò seu tardè germino, Nouissimè germino. Theophr. de moro, ὀψιβλαστεῖ μὲν, οὐδὲν δὲ ὑστερεῖ τῶν ἄλλων, videlicet ἐν τῇ φυμοσόλῃ. vnde Plinius, Nouissimè germinat, & cum primis folia dimittit. cui opponitibi, πρωϊβλαστάνει, id est Maturius germinant, Primæ germinant, vt interpr. idem Plin.

C. Ὀψιγαμος, ᾱ, ὸν καὶ ἡ, Qui serò vxorem ducit, & Quæ serò nubit. De ὀψιγάμιον verò suprà post Κακογάμων, quorũ δίκη fuit vt & πρὸ ἀγαμίου.

C. Ὀψιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Serò genitus, Tardè natus. Qua signif. ETIAM Ὀψιγονος, de quo suprà. Empedocl. dicit etiam ὀψιγονοι σόβαι, quoniam (vt & Plin. testatur in Ὄψιμος) τὸ φθινοπώρου λήγοντες maturantur, vt Plut. docet Symp. 5, apud quem πρὲ πολυφιλ. legitur, πολύκηπος πις ἢ ὀψιγονος ἔσω, magis propria signif. ‖ Ὀψιγοιοι, Posteri. vnde apud Suid. & Hesych. Ὀψιγόνων, τῶν ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον γεγενημένων, vel ἐσομένων. Rursũ Hes. ὀψιγονοι, οἱ ὕστερον γενόμενοι, μεταγενέστεροι. AT τὸ Ὀψιγονον ET Ὀψιγόνιον, Posteritas, vel (vt Ouidius loquitur) Sera posteritas.

C. Ὀψίμορος, ᾱ, ὸν καὶ ἡ, Serò moriens, & lentè. Nonn.

C. Ὀψίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò sapiens. ὁ ὀψὲ φρονῶν οὗ, vt Eurip. loquitur. Nonn. ὀψίνοος μετανοια.

C. Ὀψίπλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui serò diues factus est. Basil.

C. Ὀψαρότης, ου, ὁ, Qui serò arat, Serus arator, Qui tardius arat & post tempus. Hesiod. Erg. Οὔπω κ' ὀψαρότης πρὸ τριτάτην ἰσοφαρίζοι.

Ὀψιμος, ᾱ, ὸν καὶ ἡ, Serus, Serotinus. Il. 6, Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅ κ' ἀκλέος οὔ ποτ' ὀλῆται. i. Cicerone interpr. Sera & tarda nimis, sed fama & laude perenni. Theophrast. ἔνια δὲ καὶ πρὸ τῆ πεπαίνει τὸν καρπὸν, ὥστε ἄμμει τὰ φύλλα, καθάπερ αἱ ὄψιμοι συκῆαι καὶ ἀχράδες. vnde Plin. In serotina ficu & hyberna piro & malo granato est pomum tantùm aspici in matre. In ep. Iacobi c. 5, ὑετὸν πρόϊμον καὶ ὄψιμον, pluuiam matutinã & serotinã, seu seram, vespertinam.

Ὀψιος, ᾱ, ὸν, idem. Theophr. de tribulis, τὸ δὲ σπέρμα τοῦ μὲν πρωϊνοῦ, σπαρῶδες· τοῦ δὲ ὀψιγύλου, ὀψιγύλον, ὅθεν μελαν ἐν λοβῷ. Vnde Plinius, Semen ei (videlicet qui serius floret, vt paulo antè interpr. quod Theophr. dicit ὀψιβλαστὴς) rotundius, nigrum, in siliqua: alteri videlicet cui folia aculeata, vt inter pr. φυλλάκανθος) arenaceum. B COMPAR. Ὀψιέστερος, ET Ὀψιαίτερος, Serior. vt Ouid. Venisset letho serior hora meo. Theophr. πυροὶ δὲ κριθῶν ὀψιέστεροι. Ab Ὀψιαίτερον verò est aduerb. Ὀψιαίτερον, Tardius, Serius. SVPERL. Ὀψιαίτατα, Tardissimè, Admodum serò, Serissimè, vt Plin. loquitur.

Ὀψιος, Serus. i. Vespertinus. vt Ouid. Sera crepuscula, & Virg. Illic sera rubẽs accendit lumina vesper. In qua signif. Phrynich. quoque approbat hoc ὄψιος, nõ AVTEM Ὀψινός. quod simile est τοῦ ὀψθενὸς, sicut ὀψιος τοῦ ὀρθεῖος. Legitur tamen apud Suid. Ὀψινοῖ, quòd expon. πρὸς τὸ ὀψέ. C HINC Ὀψίος, ᾱς, ἡ, sub. ὥρα, Serũ, Tempus vespertinum. Iohan. 6, ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν. Et 20, οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, quũ serũ iam esset. Marc. 1, ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος. At c. 11, ἐπειδὴ ὀψία ἦδη οὔσης τῆς ὥρας. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία, Tempus vespertinũ, Serum, Vespera. Thuc. l. 8, p. 271, πρὸ δείλου ἤδη ὀψίαν. Synes. epist. 51, ὁρᾶτε ὁκ Φυκοῶσας ἀρχομένης ἑῴας, δείλης ὀψίας τὰ κατ' ἐρυθρὰν κόλπῳ πρὸς ἑσπέρας. vbi nota δείλης ὀψίας genit. pro Vesperi, vt τῆς νυκτὸς noctu, τῇ θέρους, æstate. D In hac quoq; signif. vsurpatur COMPAR. Ὀψιαίτερος, & SVPERL. Ὀψιαίτατος, Serior, Serissimus. vel, Magis in noctem inclinãs, Maximè in noctem inclinans. Xen. Hell. 5, p. 331, ἡμερεύσαντες ἐν πυκνῷ πόνῳ ἐρήμῳ, πρὸς τὰς πύλας ἦλθον, ὡς δὴ τῆς ἀρετῆς ἀπόντες, νίκα περ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὀψιαίτατοι, qui serissimo vespere ab opere redeunt. Et aduerb. ὀψιαίτατα. Serissimè, hoc est Serissimo vespere. Xen. Hell. 4, p. 311, ὡς μὲν ἐδόκουν, ὀψιαίτατα κατήγετο εἰς τὰς πόλεις, ὡς δὴ ἐν ὑπαίθρῳ πρὸς ἀόπατα ἀναχωρῶν. Idem Pæd. 8, οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι, de iis qui in multam noctem compotant. E

Ὀψιότης, ητος, ἡ, Tarditas, Longa prorogatio.

Ὀψόω, ῶ, F. ώσω, Tardo, Tardus sum, v. l. in iisdem habetur ETIAM Ὀψέω, Vesper, Tarditas, βραδεῖα. pro quo repo nendum ὀψία, & expungendum Tarditas. nam etsi ὀψία significat Vesper, Serum, in quo subauditur ὥρα, nõ tamen itidem Tarditas, sed Tarda, Sera: vnde & à Suida exponitur βραδεῖα. F

Ὀψίζω, F. ίσω, Serus aliquid facio, hoc est Serò, Sub vesperã. πρὸ δείλου τὴν ὀψίαν, seu τῆς ὀψίας: cui opponitur ὀρθρίζω, Matutinus aliquid facio vel ago. Xen. Hell. 6, ἦκε δὴ ἐχίσων εἰς τὴν Εὔμαιαν, καίπερ μάλα ὀψίζων, Licet admodum serus, Licet sero vespere, seu (vt B. interpr.) Licet serò & sub vesperam illud faceret. Vt l. 1 Reg. c. 17, πρωϊνὸν ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, Matutinus & vespertinus, Manè & vesperi. Rursum Xenoph. Anab. l. 4, καὶ πῦρ καίοντες εὐπρεπέστατα ὅπῃ τὸ πῦρ πυῖ ὀψίζοντας, qui venirent serius. Dicitur etiam Ὀψίζομαι eadem signif. sicut ὀρθρεύω, & ὀρθρεύομαι. quo Greg. vsus est etiam pro Sub vesperam venio, de vinitoribus domini loquens, ἡ δὲ καὶ αὐτοῖς ὀψιζεῖσιν ἐλθεῖν, καθαμάθωμεν. Apud Suid. ἀπέκτεινε δ' αὐτὸν ὁ παιδοκτὸς ὁ ὑποδεξάμενος ὀψιζόντα. vbi ipse exp. ὀψὲ τῆς ὥρας ἐλθόντα, seró. G Item Serò aliquid facio, hoc est Post tempus, seu Non tempestiuè, vt B. interpr. in hoc loco Xen. Cyneg. ἐξιέναι δὲ πρωΐ, ἵνα τῆς ἰχνεύσεως μὴ ἀπστερῶνται, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς κυνάς τοῦ δύρειν τὸν λαγῷ, αὐτοὶ δὲ τῆς ὠφελείας, Qui & serius & post tempus venatum exeunt. H

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, Quum serò aliquid facimus, Tarditas.

Ὀψιχὰ, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ, teste Hesych.

Ὄ Ψ Ο Ν, ου, τὸ, Opsoniũ: Omne id quo præter panem vescimur, seu quod vnà cum pane comedimus, παῦ τὸ σιτάριον σπίοις ἐσθίομεν, (vel βρώσεως ἥδυσμα, i. Cibi cõdimentum) vt & apud Homerum Il. λ, ὀπὶ δὲ κρόμυον ποτὶ ὄψον, schol. exp. ποτικὸν ὄψον, πρὸς σφαγιον δίψοις πρόσκεσθαι εἰκόν: addens, παῦ γὰρ τὸ μετὰ ἄρτου ἐσθιόμενον, ὄψον καλεῖται. quod & ex hoc loco Platonis l. 2 De rep. manifestum fit, ἐπὶ λαθόμενον ὅπ καὶ ὄψον ἔξουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα. ibidem dicit αὐτὸν ὄψον ἑστιῶμενοι. Plut. πρὸς πύκης, loquens de iis quæ pueri docentur, τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem, De fort. Alex. τρεῖς πόλεις ὑποφόροις ἐλαβε· τὴν μὲν, εἰς σῖτον, τὴν δ', εἰς οἶνον, τὴν δ', εἰς ὄψον. Luc. in Tim. μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον, θύμον καὶ κάρδαμον, καὶ εἴ πτε τρυφοῖμι, ὀλίγον τῶν ἀλῶν. nã (vt testatur & Plutarch. Sympos. lib. 4) τῶν ἄλλων ὀψων οἱ ἅλες ἥδιστον ὄψον εἰσί. quos idem autor Sympos. 5, probl. 10, scribit itidem videri, τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον ἐστὶ καὶ ἡδύσμα. Apud Athen. lib. 14 ὄψων nomine censentur, Ἔντος, φακῆ, πάελλος, ἰχθὺς, γογγυλὶς, Σκόροδον, κρέας, θυΐνιον, ἅλμη, κρόμμυον, Σκόλυμος, ἐλάα, κάππαρις, βολβὸς, μύκης: iambi ex Clearcho Solensi, qui seorsim etiam ibi recensetur πραγήματα, id est mensas secundas seu Quæ mensis secundis apponi solent: sicut & Plutar. De sera numinis vind. ἀφελῶν ὄψα καὶ πέμματα. Quanquam Xen. opus pistorium quoque quod pane fit delicatius, ὄψον appellare videtur: quippe qui Pæd. 8 dicat, ἡδέως κοσμεῖ, μάλιστα ὄψα. Cæterùm ὄψα vocari etiam ea quæ cocta sunt, tum ex præcedentium locorum quibusdã colligimus, tum ex sequentibus manifestius apparet. Alexis apud Athen. lib. 14, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ' ὦθεοί. vbi nota eum distinguere inter ὄψα & ζωμοὺς, licet Plutarchus ipsos quoque ζωμοὺς nomine ὄψων complectatur: in Lycurgo de Spartanis, τῶν δὲ ὄψων ἥδιστα μάλιστα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμος. Eupolis apud Athen. lib. 2, Ὄψῳ πονηρῷ πολυπλῶς ἠρτυμένῳ. Plutar. Sympos. 7, ὄψα οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ὁκ χυμῶν διαφόρων, αἷς ἡδέα καὶ λιπαρὰ, καὶ γλυκέα καὶ δριμέα συνεκεραυνωτες. At Symp. 2, πέμματα καὶ κανδύλους καὶ καρυκείας, ἅλας τε παντοδαπὰς ὑποσεμμάτων καὶ ὄψων παρεθέσε. 5. Porro licet ὄψον, secundum Myrtilum apud Athen. l. 7, initio propriè vocetur παῦ τὸ κατασκευαζόμενον εἰς ἐδωδὴν (vnde & ab ἕψω vel ὀπτάω deriuatum videtur) nihilominus πάντων τῶν πρὸς πεπημάτων ἐξεκίνησεν ὁ ἰχθὺς διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν μόνος οὗτος καλεῖσθαι. quod iisdem propemodum verbis Symmachus apud Plut. Symp. 4, probl. 4, πολλῶν ὄντων ὄψων ὁκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον ἡ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετὴν κρατεῖν: vnde & φίλοψοι ac ὀψοφάγοι dicti sunt qui piscibus præ cæteris opsoniis delectãtur. quos pisces Plut. eo loco vocat θαλάττης ὄψα, & τὰ ὁκ θαλάττης ὄψα, necnõ θαλάττια ὄψα, πάντων πιωτάτα. Sed & Amphis huius ὄψου excellẽtiam ostendens apud Athen. loco paulo antè citato ait, Ὅστις ἀγοράζων ὄψον, ἀντὶ ὀπτοπωλοῦντ' ἰχθύων Ἀλιθινῶν, ῥαφανίδας ὀπθυμεῖ, πρίασθαι, μαίνεται. Alioqui sæpe & ὀψάρια de piscibus dicitur, vt suo loco docebo. Metaph. quoque vsurpatur. vt apud Xen. Pæd. 7, οἱ δὲ πόνοι, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. quemadmodum & Plut. in Apophth. dicit Alexandrum τὴν νυκτέριον vocasse suam ὀψοποιόν. Rursum apud eundem Xen. Pæd. 4, Cyrus τὸν λιμὸν vocat ὄψον, vt & Socr. apud Athen. l. 4, διὰ τοῦτο τῶν ἑαυτοῦ βασιλεῖ πρὸς τὴν οἰκίας, dicebat se ὄψον σιτάριον πρὸς τὸ δεῖπνον de fame intelligẽs. cui Xen. Apomn. 1 dicit ὄψον fuisse τὴν ὀπθυμίαν τοῦ σίτου, πιεῖν δὲ πᾶν ἡδὺ ὑγρὸν ἐναύσαι, διὰ τὸ μὴ πίνειν εἰ μὴ διψῶν. Vnde Cic. De fin. 2, Socratẽ audio dicentẽ, cibi cõdimentũ esse famem, potionis, sitim. De etymo huius vocabuli mentio facta est in præcedentibus, nimirum παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν, quasi ἕψον, quod Eust. minimè probat, propter spiritus diuersitatem: veteres deriuasse tradens παρὰ τὸ ὄψ, quoniam nimirum οὐχ ἕωθεν ἀλλ' ὀψὲ πιαίνεται ὑπὸ τῶν πρὸς τὸ πόλεις, ὡς δὴ ἐξ ἀκροῦ εἰς χρῆσιν ἤλθεν αἰθρώπις ἡδονῆς χάριν τὸ ὄψον, quum ante ea viuerent ἀπροϊκῶς. Attica porro crasi pro τὸ ὄψον DICITVR Τοὔψον, vt ποὔλαιον pro τὸ ἔλαιον, & id genus alia. Plutar. in suo περὶ ἀοργησίας libro, πρεσβέκαυσε τοὔψον, καὶ πέβαλε τὴν τράπεζαν. ‖ Ὄψον Athenis dicebatur etiã locus ipse vbi opsonia coemebãtur, sicut ἔλαιον & ἰχθύες, vbi oleũ & pisces. quo sensu Poll. l. 6, c. 7, Ὄψον δὲ τόπος Ἀθήνησιν, ἀφ' οὗ φασιν, ἀπῆλθον εἰς τοὔψον.

C. Ὀψόβαφον, ου, τὸ, Vasculum in quo opsonia apponũtur: idem cum ἐξύβαφον. nam & ipsum recenſetur à Polluce inter ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων, ſicut & πρόβλιον & ἐμβάφιον. Quemadmodum verò ὀξύβαφα dicuntur propriè vaſcula in quibus acetum apponitur ad intingendum panem aut carnem, ita ὀψόβαφα, vaſa in quibus liquida opſonia apponuntur, itidem ad intingendum panem. quod genus erãt ψωμοί, καρύκαι, ὑποπεμματα, συγγαμμάτα, θερμόμματα, λάχανα κιτρὰ, & murta cum ſalſamentis. Apud Suidam in Ἁρμονία habentur hæc verba, ἄλλως δὲ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰωθεῖσιν οὐ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῆς ἁρμονίας ἀπολείπωσιν. vbi mireris, in his vaſculis ἀπιχήσεων ἁρμονίαν requiri.

C. Ὀψοδαιδάλος, ου, ὁ, Opſoniorum apparandorum peritus artifex. Epicheron Archeſtrati apud Athenæum: quod eſſe poteſt & cuiuſlibet periti coqui.

C. Ὀψοδεία, ας, ἡ, Opſoniorum penuria, vt cum αὐδὲ ὄψου ἐκτίνατο. Suidæ ἡ ἔνδεια τῶν ὀψων.

C. Ὀψολόγος, ου, ὁ, Qui de opſoniis tractat ſeu diſſerit, vt Apicius, & Archeſtratus qui γαστρονομίαν edidit. ET Ὀψολογία, ας, ἡ, Sermo de opſoniis, Scriptum de deliciis popinalibus. Vtroque vocabulo vſus eſt Athen. ſed ὀψολόγον accipiens pro eo qui de piſcibus tractat, vel potius de piſcibus delicatioribus & qui in opſoniis magis laudantur: & ὀψολογίαν, ſermonem de eiuſmodi piſcibus. lib. 8, πόθεν δ' ἡμῖν ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀψολόγος Δωρείων, ὡς ἐν συγγραφαῖς τις ἠθυμδρος, ὃν ἐγὼ κρουμαπνὸν εἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φιλιχθύων, συγγραφεὰ δὲ οὐ. qui Dorion ὀψοφάγος quoque ibidem vocatur: de quo vocabulo paulo infrà. Idem Athen. l. 7, Δωρίων ὁ τοῦ θεὶ ἰχθύων. Altero autem vocabulo, nimirũ ὀψολογίας, pro ſermone de piſcibus, ſeu piſcibus delicatis & qui in opſoniis cõmendãtur, vtitur eodem libro, vbi de ἱερὸς ἰχθὺς verba facit.

C. Ὀψομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui inſano opſoniorum & in primis delicatorum piſcium ducitur, Qui opſoniis & præcipuè piſcibus delicatis vſque ad inſaniam delectatur. Athen. lib. 11, καὶ γὰρ ὁ φίλοψος καὶ ὀψοφάγος, τοῦ ὀψομανής ἐστιν, καὶ ὁ φιλοινος, οἰνομανής. Similia compoſita ibi Γυναικομανὴς & Ὀρνιθομανής.

C. Ὀψονόμος, ου, ὁ, vnde plur. Ὀψονόμοι, Magiſtratus Athenis (dicti ab adminiſtratione eorum quæ ad opſonia pertinebant) qui immodicũ luxum opſonatorum coercebant, vt γυναικονόμοι qui improbiores ac petulantiores mulieres mulctabãt, & modeſtiæ matronalis curã gerebant. Euſtath. pag. 867, καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν, ὅπερ ἐστὶ τὸ δεῖν ὄψοις χρῆσθαι οὐ ἕνεκα ἤρεσεν ὀψονόμοις Ἀθήνησιν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ἢ τρεῖς. AT Ὀψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, id eſt Opſonari, vſurpauit Critias, teſte Polluce l. 6, c. 7.

C. Ὀψοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui opſonia apparat, Conditor, vt Cic. ὄψον interpr. Condimentum. Plato lib. 1 De rep. δεῖται ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Sic Cicero dicit, Conditores inſtructoréſque cõuiuii. Xenophõ, καὶ ἵνα μὴ ἥδιον φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη. Idem Hellen. 7, in regio miniſterio numerat ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους, ſicut & Pæd. 8. Lucianus in Hermot. πημάτων δόπτημων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρόταπος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Plutar. Sympoſ. 1, τοῖς μὴν ὀψοποιοῖς καὶ τραπεζοκόμοις σφόδρα μέλει τὶ πρῶτον, ἢ τὶ δεύτερον ἢ μέσον ἢ πλουτῶν ἐπιζοῦσι. Alium ex eodem locũ vide in Ἥδυμα. Vide & alium in Μάγειρος, vbi coquus quidã dicit τοὺς ὀψοποιοὺς eſſe viliores quàm ſint μαγειροι. Athen. verò dicit etiam ὀψοποιοὶ κρεοσκευάσαι, vt in Κεοσκευάσα videbis. INDE Ὀψοποιία, ας, ἡ, Opſoniorum apparatio, Propinaliũ deliciarum apparatio. Plato Gorgia, ὀψοποιία Σικελική. Itidem Athen. l. 3, Μάθαικος ὁ τῶν ὀψοποιῶν συγκαταγραφεὺς τῶν Σικελικῶν. Philoſtratus epiſt. 16, ὀψοποιία λαμπρά. Rurſum Xenophon, ὀψοποιία πολυτελής, infrà in Ὀψοποιοῦμαι. ET Ὀψοποιϊκὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad eum qui opſonia apparat, Popinalis, Coquinarius, vt Plin. dicit Coquinaria vaſa. Xenophon, ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. Et, ὀψοποιϊκὴ, ſub. τέχνη vel ὀπτήσιμα, Ars ſeu ſcientia apparandi opſonia, artificium coquorũ: (quæ & ὀψοποιητική) Ariſtoteli Polit. lib. 1, cap. 4, & Ethic. 7, cap. 11. Necnon Platoni in Gorg. καὶ ἡ ὀψοποιϊκὴ δοκεῖ, μᾶλλον τέχνη. Item

VERB. Ὀψοποιέω, ῶ, F. ήσω, Opſonia apparo, vel Popinales delicias apparo, Coquo. Plutarchus Problem Rom. διὰ τί παῖς γυναῖκας οὐκ ἀλεῖν ἐῶν οὐτοὶ ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν; Idem De diſcernendo amico ab adulat. dicit κόλακος officium eſſe παιδιαὶ ἢ τραφῆξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδοῖν καὶ τρυφὴ ἢ ἑστιῶ ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Paſſ. Ὀψοποιοῦμαι eiuſdem cum actiuo ſignif. Xenophon Hellen. 7, τοὺς δὲ ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύοντας, τοὺς δὲ, τοὺς δὲ ἁλῶντας πιουμένους. Idem dicit etiam ὀψοποιεῖσθαι ὀψοποίαν, lib. 3 Apomnem. Socr. ἆρα ᾤοιτ' ἂν πολυτελεστέρα ὀψοποιία ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη, ἢ ὧν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ σῶμα λαμβάνων; verba Socratis quã vidiſſet quendam è comitiis ὅτι τοῦ ἑνὶ φωμῶ πλειστῶν ὄψων γεύοιτο. VNDE Ὀψοποιητικὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὀψοποιικὸς, quod paulo antè habuimus. Ὀψοποιητικὸς dicitur etiam Opſoniorum apparandorum peritus, Opſoniorum artifex. Ariſtoteles Metaphyſ. 5, καὶ ὀψοποιητικὸς, ἡδονῆς τεχνικός, Opſoniorum artifex propoſitum habet vt omnia ſua artificia voluptati ſeruiant. Et ἡ ὀψοποιητικὴ, quæ & ὀψοποιϊκὴ paulo antè, Ars τῶν ὀψοποιῶν ſiue ὀψοποιϊκῶν. vel Coquorum artificiũ, vt Quintil. interpr. ſuprà in Κομμωτικός.

C. Ὀψοπώλης, ου, ὁ, Opſoniorũ venditor, Qui popinales delicias vendit, Cupedinarius. FOEM. Ὀψοπώλις, ίδος, ἡ, vt λεκιθοπώλις, Opſoniorum venditrix. AT Ὀψοπώλιον, ET Ὀψοπωλία, Locus in quo veneunt opſonia, Popina: Forum coquinum Plauto, & Forum cupedinis teſte Feſto. Apud Suidam in Ἀγορανόμος, de regionum præfectis, τῶν Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐχόντων ἐν τῷ Ἀγορανομείῳ εἰσὶ καὶ ὀψοπωλία εἰς πμῶν Τιβέριον. At Ὀψοπωλία dicitur vt ἰχθυοπωλία, & ὀψοπώλιον vt ἰχθυοπώλιον. Athenæus lib. 1, θυόων τῶν ὀψοπωλίων καὶ ἰῶ, nimirum quoniam πᾶν εἰς γάμον συνιόντες.

C. Ὀψοφάγος, ου, ὁ, Qui opſoniis inhiat, Cupes, Popinaliũ deliciarum auidus deuorator. Athen. l. 1, de Theophraſti docentis geſtibus & moribus quibuſdam corporis, καὶ ποτε ὀψοφάγον μιμούμενον, ὀξάφαι τὰ πρῶ γλῶσσαν πελλεχιν τὰ χείλη, vt facere nimirum ſolent οἱ λίχνοι & catillones. A Pollinis ὀψοφάγου, qui ab Eleis coleretur, meminit Athenæus l. 8, quum paulo antè ὀψοφάγον κατάλογον protuliſſet partim ex comicis partim aliis ſcriptoribus. Sed ὀψοφάγος peculiariter ille dicebatur qui piſces auidius deuorabat, (eos præſertim qui delicatiores erant & inter ὄψα præ cæteris laudantur) ſicut præ cæteris opſoniis τὰ θαλάττια nomen τῶν ὀψῶν meruere, vt ſuprà docui. Teſtatur id Plutarchus Sympoſ. 4, Probl. 4, poſt verba illa quæ ſuprà in Ὀψῶν allegaui, καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν οὐχὶ τοῖς βοείοις χαίροντας, (vt Hercules qui eam ob rem βουβόρος & βουτίνης appellatus fuit) οὐδὲ τὴν φιλόσυκον, οὐδὲ τὴν φιλόδορπον, ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀναδιδόντας ἑκάστοτε, καὶ ποδὸς κόδωνος ἐξέως ἀκούοντας. quæ iiſdem propemodum verbis refert Myrtilus apud Athenæum libro 7, ferè initio. (SUPERL. Ὀψοφαγίστατος, Auidiſſimus opſoniorum deuorator. Xenoph. Apomnem. 3, de malo ſeruo, ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακιστατός ἐστιν. quæ verba citantur apud Athenæum libro 7. Dicitur ea forma qua λαλίστατος, λαγνίστατος, κλεπτίστατος) HINC Ὀψοφαγία, ας, ἡ, Obſoniorum deuoratio, Cupedia. inprimis verò Piſcium delicatorum auida deuoratio. Athenæus libro 8, ὅτι ὀψοφαγία δεδόξασται, de Dorione quodam ὀψοφάγῳ & ὀψολόγῳ, vt ibidem vocatur. Vbi & ὁ αὐτὸς δεδόξασται ὅτι τῇ ὀψοφαγίᾳ. Et mox, ἐπειδὴ ὁ τῶν τρεφέστατος χρυσοῦ πόρτας καὶ ἰχθῦς ἠρέσκετο, εἰς ἀσέλγειαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ, Demoſthenes videlicet Philocratem. ET VERB. Ὀψοφαγέω, Opſonia deuoro, Opſoniis inhio, Popinalibus deliciis & præſertim piſcibus deuorãdis ſupra modum delector. Athenæus libro 8 ex Ariſt. Nubibus δευτέρας, — οὐκ ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν. quæ verba & Plut. citat in libro quo probat virtutem doceri poſſe. Vbi etiam legitur, παῖδός ὀψοφαγοῦντος ὁ Διονύσιος τὸν παιδαγωγὸν κόνδυλον ἔδωκεν, puero auido opſoniorum deuorãdorum pugnum pædago impegit. Athenæus libro 8, τοὺς τὰ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτὸν φησὶ, Non cupediæ ſolùm ſed aleæ etiam deditum fuiſſe

ait, Non opſonatorem modò fuiſſe verumetiã aleatorem. COMP. 2. Καπφοφαγία, ας, ἡ, ET Καπφοφαγέω, ῶ, idem cum ὀψοφαγία & ὀψοφαγέω ſignificãt, præpoſitione vim tantùm augente. Ambo habentur apud Polluceni lib. 6, cap. 7. Budæus καπφοφαεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, & pane abſtinere: vt qui τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ, ſeu ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρῆται, vt Athen. loquitur l. 5, vbi etiam ait, ἔτυχε δ' καπφοφαγῶν, Τήλεφος καὶ λούμβος. Niſi fortè ſignificet Qui bona ſua in cupedia & popinales delicias cõſumit. nam tranſitriuè aliquando hoc verbum accipitur pro Inſumo in obſonia, vt apud Æſchin. contra Timarch. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα μὲν ἀπωλώλει καὶ κατεκαταβέβρωτο καὶ καπφοφαγηκὼς, ἐνεῴθα ἤδη ἐτράπετο ὅτι τὰ κατεφαγεῖν τῷ παρῴκει οὐσίᾳ.

C. Ὀψοφόρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui opſonia fert, vt miniſter aliquis. Quum verò de re aliqua dicitur, ſignificat Opſoniis ſerendis factus. vt κίστη ὀψοφόρος apud Poll. l. 10, cap. 13, vbi & ὀψοφόρα σκεύη, & κανοῦν ὀρτοφόρον, vt ſunt diſci, caniſtra, & ſimilia. Vtitur hoc vocabulo Matron quoque apud Athen. l. 4, Πολλὰ δ' αὖ ἄστα κάπελα κᾆτ' ἐρᾶς ἦλθ' ὁ μάγειρος, Σείων ὀψοφόροις πίνακας κᾆτ' δεξιὸν ὦμον.

C. Ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, Opſoniorum cõditor vel inſtructor. ὁ τὰ ὄψα ἀρτύων. Citat Poll. l. 6, cap. 7, ex Hyperide. Itidẽ Athen. l. 14, ἀοιδίμων δ' ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάθων ὁ Εὐεργέτας. Ab Heſychio & Suida exponitur, μάγειρος, i. Coquus, ſicut ὀψοποιὸς quoque à Quintil. redditur. VNDE Ὀψαρτυτικὸς, οῦ, ὁ, Pertinens ad eum qui opſonia condit, vel inſtruit, Popinalis, Culinarius: idẽ cum ὀψοποιϊκός. vt ὀψαρτυτικαὶ γλῶσσαι, vocabula quibus ὀψαρτυταὶ peculiariter vtuntur. Athen. l. 9, Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀλεξανδρέυς ἐν τοῖς ὀπτηζαφοῦσι ὀψαρτυτικαὶ γλῶσσαι. Suid. quoque hunc dicit σωναγωγεῖν ὀψαρτυτικὰς λέξεις. Et ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, Liber de condendis inſtruendiſve opſoniis, Liber de re coquinaria ſeu popinali, Liber de deliciis popinalibus. Sed frequentius ſine βιβλίον, dicitur ὀψαρτυτικὸν, & ὀψαρτυτικά num. plurali, itidem ſine βιβλία. Athen. l. b. 3, Ἡρακλείδης ἐν ὀψαρτυτικῷ. Et l. 14, de caryca loquens, ὥστε κἂν τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασι. quorum nomina quum recitaſſet, ſubiungit, ὅσους γὰρ οἶδα γράψαντας ὀψαρτυτικά. Ipſa autem ars coquinaria ſeu coquorum artificium, ὀψαρτυτική dicitur, necnon ὀψοποιητική, ſiue ὀψοποιϊκή, vt ſuprà docui. A Suida exponitur μαγειρική. AT Ὀψαρτυσία, ας, ἡ, Conditio & inſtructio opſoniorum, vel etiã Ars cõdiendi & apparandi opſonia: ſicut ὀψοποιία quoque ſynonymum pro vtroque accipitur. Sed & VERB. Ὀψαρτύω, vnde deriuata ſunt ſuperiora, legitur apud Suidam in Δαῶς, vbi ait, Τίμαιος φησὶ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς δεῖν τῷ ὑπόδικῳ πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις· λέγων ὅτι τοῦ δ' ὠτρεῦνεν τὸν ποιητὴν ποτ' ἀγορᾶς τῆς πτήσεως γασκίμενον παρεμφαίνειν· τὸν δὲ Δεινοστέλλῳ ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον τε καὶ λίχνον.

C. Ὀψώνης, ου, ὁ, Qui opſonia coemit, vel potius Opſoniis emendis deditus, vt apud Horatium, Omnia conductis coemens obſonia nummis. Opſonator Latinè dicitur, cuius vocabuli & Athen. meminit lib. 4, ὀκάλουν δὲ ἢ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ἀνούμενον, νῦν δὲ ὄψονα τὸν ἐκ: at ſtructorem ibidem appellat τραπεζοκόμον ſeu τραπεζοποιόν. Citat verò hoc vocabulum Athenæus ibidem ex Ariſtoph. Τοξοτῶν, — ὡς ὀψώνης δεῖ πείθειν ἡμῶν τὸ ἄριστον ἔοικε. VNDE Ὀψωνέω, ῶ F. ήσω, Opſonia coemo, Opſono, ſeu Opſonor. Plautus, Tene marſupium: abi atque opſona. Idem, Poſtquam opſonauit herus & conduxit coquos. Terẽt. Vix, inquit, drachmis opſonatus eſt decem. Plutarch. οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτοις λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίοις: verbi Stratonici Rhodiorum πολυτέλειαν taxantis. Eubulus apud Athen. lib. 3, Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μάχεται τὸ βόλου, de opſonatore auaro & tamen popinalibus deliciis dedito. Vtitur & Ariſtophanes, ſed cum accuſ. quum enim in eius Veſpis Philocleon diximiſſet, — νὴ Δί' ὀψώνηκ' ἄρα, ſubiicit Bdelycleon, Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλὴν γε κἀκεῖνος. Itidem in prouerb. apud Plutar. Sympoſ. 7, probl. 5, Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας. Eadem conſtructione Plaut. Ibo, atque opſonabo opſonium. VNDE Ὀψωνητικὸς, οῦ, ὁ,

Opſonator. idem cum ὀψώνης. Item Opſoniorum coemendorum peritus. vnde ὀψωνητικὴ τέχνη, Ars opſonandi, Ars coemendi opſonia. Athenæus lib. 6, Λυγκεὺς δ' ὁ Σάμιος καὶ τέχνῃ ὀψωνητικὴν συνέγραψε. Et lib. 7, Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐν τῇ ὀψωνητικῇ τέχνῃ. Et BICOMP. Παροψωνέω ACT Παψωνέω, ῶ. Eſt autem παροψωνεῖν, Clàm opſonia coemere. τὸ δαιτροβαίζειν. Ariſtoph. Concion. Αὐταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ τὸ πρῶτ', id eſt λάθρα ὀψωνοῦσι, vt ſcholiaſtes exponit: de guloſis mulieribus. Itidem Suidas exponit in hoc Pilidis loco, εἰ μὴ κακουργεῖς ἢ παροψωνεῖν ἐθέλεις. Vtitur & Cratinus apud Athenæũ lib. 4, AT Παψωνέω, In opſoniis emẽdis decipio. Ariſtophanes Acharn. Οὐδ' ἄλλος αἰθάτων ὑποψωνῶν σε πεμανεῖται. Vbi vide ſchol. Pertinet huc ETIAM Ὀψωνία, ας, ἡ, Opſonii coemptio, Opſonatus: Plaut. Dedi quidem hodie quinque argenti deferri minas, præterea vnam in opſonatum. id eſt ad coemenda opſonia. Plutarch. Lycurgo, de iis loquens quæ in φειδίτια, ſiue συσσίτια, conferebantur à Spartanis, τοῖς δὲ τύπτοις εἰς ὀψωνίαν μικρὸν τι κομιδῇ νομίσματος, in opſonatum. De cadẽre Athen. lib. 4, ἔτι δὲ εἰς ὀψωνίαν τοῖς δέκα τινὰς Αἰγινήταις ὀβολοῖς. Coquus quidam Alexidis apud Athen. lib. 4, Ὅμως λογίσασθαι τοῖς ἐμαυτὸ βούλομαι Καὶ ζόμβρος ἐνταῦθα τὼ ὀψωνίαν, opſonatum, ſeu pecunias in opſonatũ impenſas computare. Laert. in Ariſtippo, τοῖς τὸν ὀτοδίσματα ἀπὸ πολυτελῆ ὀψωνίαν. erat enim ὀψοφάγος hic philoſophus, vt teſtatur Athen. lib. 8. AT VERO Ὀψώνιον, οῦ, τὸ, Idipſum quod ab opſonatore emitur. i. ipſum ὄψον. Obſonium Latinè quoque. Sed accipitur frequentius pro annona quæ militibus in ſingulos menſes dabatur, quemadmodum & à Suida exponitur ἡ ἀφωρισμένη τροφή. Itidem Greg. in Iulian. ὀψώνιον, τὸ βασιλικὸν σιτηρέσιον καὶ αἱ ὑπάρχουσαι ἐν τόμοις πᾶσι ἀξιώματα δ' ωρεαί, Stipendia, Salaria, Autoramenta, ſeu Merita militiæ, vt Martian. iuriſc. appellat. Polybius, τὰ δὲ πλοῖα παρεχέτωσαν Καρχηδόνιοι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἔφοδον, ἐὰν χρείαν ἔχωσι τῶν ὀψωνίων, πᾶς αὐτῶν ἑκάστοτε, annonam & commeatus. Idem, οἱ δὲ στρατιῶται, τῶν ὀψωνίων παρελκομένων καὶ δυσερωτώντων, τοῦτο πάσχουσι ὅτι τοῖς βοηθείαις, quia annonæ militares & frumentum ad diem non præberentur ſed differrentur. Et in epiſt. ad Cor. 1, cap. 9, τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; quis vnquam militat ſuis ſtipendiis? Lucæ 3. ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, contenti eſtote ſtipendiis veſtris. verba Ioannis Baptiſtæ ad milites. Metaph. autem in epiſt. ad Rom. cap. 6, ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, autoramenta ſtipendiáque peccati mors eſt: vt Cicero dicit Autoramenta ſeruitutis. Porro quæ hic ὀψώνια appellantur, ab aliis nominantur σιτία, vt ſuprà in Υπόλογος. Quanquã non annona ſolùm & cibaria hoc nomine ὀψώνια denotantur, verumetiam ipſa pecunia, vt oſtendunt hæc verba Polybii l. 6, ὀψώνιον δ' οἱ μὲν πεζοὶ λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀβολοὺς, οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς διπλοῦς, οἱ δ' ἱππῆς δραχμάς. σιτομετρούνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυρῶν Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστά πως· οἱ δ' ἱππῆς, κριθῶν μὲν ἑπτὰ μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυρῶν δὲ δύο. Citat & Pollux ex Thucydide, εἰς ὀψώνιον ἤπισε πεντώβολον. INDE Ὀψωνιάζω, F. άσω, Stipendia ſeu annonam præbeo. Paſſ. Ὀψωνιάζομαι, Annonam capio. At ex Dionyſio Halicarn. l. 9, ἐκ τῆς ἀλιτείας ὀψωνιαζόμενοι χρήματων, pro Qui ex alienis aluntur pecuniis. Itidémque ὀψωνιζω interpretantur Alo. VERBALE Ὀψωνιαρμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὀψώνιον, id eſt Annona, Stipendiũ. Polyb. libro 5, pag. 96, λύσαντες τὰ συνήματα καὶ τὰς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων ὀψωνιασμοὺς καταγραφά. Et lib. 1, pag. 16, πρὸς τὰς ὀψωνιασμοὺς ἀγωνιῶντες, commeatus ſeu annonam. AT Ὀψωνισμὸς, Pollux ex Menandro quidem citat, ſed non exponit, dicens tantummodo, eſſe vocabulum παμπάλαιον.

C. Ἄψοφος, ου, ὁ, Opſonio carens. vt ἄψοφος δίσιτα, quum ἀψοφεῖν ὄψον ſolo pane viuitur. Plutarchus in Præcept. ſanit. ὅπως ἐν τῷ νοσεῖν μὴ δι' ὀχλεραίνοιμεν ὡς φάρμακα τὰ σιτία, μηδὲ ἀφαλλοιμεν ἀπλοῦν τι καὶ ἄψοφον καὶ ἄκνισον λαμβάνοντες. VNDE Ἀψοφία, ας, ἡ, Opſonii penuria. idem cum ὀψοδεία. Plutarchus in Apophth. Lacon. ἀποφέρειν τὴν ἀψοφίαν. Antiphanes apud Athenæum libro 8, Ἑφέρόν τι δεινῶς τὴν ἀψοφίαν πάνυ, ægrè ferebant opſonii &

piscium penuriam.

C. Εὔοψος, ον, ὁ καὶ ἡ, Opsoniis probè instructus, Opsoniis abundans. Apud Plutarchum Sympos. 4, probl. 4 quæritur εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα. In ipso autem textu quæritur πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα ἐδεσμοτεώτερα. vt eo loco, εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα, significet, Vtrum meliora opsonia mare præbeat an terra. VNDE Εὐοψία, ας, ἡ, Opsoniorum abundantia, vel etiam Bona opsonia. Eustathius exponit ἡ τῶν ὄψων εὐπορία. Citat Pollux ex Alex. (Εὐοψία significat etiam Facies pulchra, Venustas. εὐπροσωπία, vt Suidas exponit. quæ in signif. pertinet ad ὄπωμαι.)

C. Πολύοψος, Abundans opsoniis. VNDE Πολυοψία, ας, ἡ, Opsoniorum abundantia, Multa opsonia. Xenoph. Apomnem. 3, in fine, καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς θύωσι πολυκαρπίαν, εἰκότως αὐτοῖς (nimirum ὁ ὀψοφάγος) πολυοψίαν εὔχοιτο.

C. Φίλοψος, Opsoniorum amans. idem CVM Ὀψοφάγος, Qui solet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίειν, seu Qui amat αὐθαίρετόν τι τὸ ὄψον αὐτοῦ ἐσθίειν, vel Qui amat μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίειν. is enim Socrati apud Xenophontem Apomnem. 3, sub finem, ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem verò est ὀψοφάγος qui & φίλοψος, vt in Ὀψομανής, quoque videre est. VNDE Ὀψοφιλία, ας, ἡ, Opsoniorũ amor, Cupedia.

Ὀψών, ῶνος, ὁ, Locus reponendis opsoniis, Penus seu Penum. Vel etiam Sportula ferendis opsoniis, κανοῦν ὀψοφόρον. Hesychius ὀψῶνα exponit τὸ πρὸς τὸ ὀψωνεῖν σπυρίδα, Sportulam coemendis opsoniis, Sportulam opsonatoriam.

Ὀψάριον, ου, τὸ, q.d. Opsoniolum: forma diminut. pro ὄψον. Aristophanes Anagyro, Εἰ μὴ τοῦδε μόθημ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε, id est προσφάγιμα. vt Athenæus exponit libro 9. Ibidem ex Alexide, -θερμοτέροις χαίρεις ἀεὶ τοῖς ὀψαρίοις. Peculiariter verò (vt & ὄψον) dicitur ὅλως τὸ ἰχθύδιον, teste Athen. loco citato. vbi præter alia hoc exemplum affert ex Menandri Ephesio, — ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν ἰψάριον. quibus subiũgit τῶν ἰχθυοπωλῶν quidã, πυθάρων θραχμῶν ἐπώλει κωβίους. Et Anaxilas, Σκεύαζε πᾶν πυψάριον ἡμῖν. (vbi etiã NOTA Τοὐψάριον Attica crasi vsurpatum pro τὸ ὀψάριον, sicut ποῦψον pro ὄψον) Itidem Ioan. 6, πέντε ἄρτοι κριθίνοι καὶ δύο ὀψάρια, & duos piscículos: Lucas cap. 9 dicit, πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Sed & à Teretio in Adelph. pisces vocantur opsonium. Dicitur autem ὀψάριον de pisce κατ' ἐξοχὴν, sicut & πέμαρος (teste Eustathio) ὅλως μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν ἰδιάζεται.

Ὀψάομαι, ῶμαι, Vescor cum pane, Opsonium comedo.

Ὄψημα, ατος, τὸ, Id quo cum pane vescimur. idem cũ ὄψον, seu προσφάγιον. Plutar. Sympos. 4. probl. 1, de Platone, τοῖς καλοῖς καὶ γενναίοις ὀψείοις πολιτικοῖς προσφδεῖν βολβοὺς, ἐλαίας, λάχανα, τυρὸν, ὀψήματα παντοδαπά. Apud Platonẽ verò lib. 2 Polit. (quò respicit Plutarchus) post verba illa quæ suprà in Ὄψον citaui, non ὀψήματα legitur sed ἑψήματα. Sic enim ibi, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσοντες. itidem apud Athenæum lib. 4, vbi eadem verba citantur. Potest tamen ferri ὀψήματα, & præterea etiam legi ὀψήσοντες: idque meo iudicio non incommodé. (nam ἐλαίαι & τυρὸς potius ὀψήματα sunt quàm ἑψήματα) si tamen & alibi huius vsus verbi ὀψήσασθαι exempla extent.

C. ΕΠΟψάομαι, ῶμαι, idem cum ὀψάομαι, Vnà cum pane vescor, Opsonii loco comedo. seu ὅλως τοῦ σίτου ἐσθίω, ὅλως τοῦ ψωμοῦ γεύομαι τοῦ ὄψου, vt Xenophon loquitur. Apud Plutar. in Apophth. Lacon. τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἔν τε τοῦ Εὐρώτα λελουμένον, ἐπιφᾶσθαι. Verba coqui Laconici ad Dionysium, qui ἀπέπνυστε τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τῶν ὄψων εὐδοκιμοῦντα τοῖς Σπαρτιάταις, vt idem refert in Lycurgo,

Ἐπόψημα, ατος, τὸ, ET Ἐπόψησις, εως, ἡ, idem cum ὄψημα seu προσφάγιον: seu τὸ ὅλως τοῦ σίτου ἐσθιόμενον, Id quo vescimur vnà cum pane. Athen. lib. 5, Σωκράτης οὐ ἰδὼν πυκνὰ μὲ-

τρως τῇ ἐπόψῃ χρώμενον, ὦ παρόντες (ἔφη) τῆς ἡμῶν τοῦ ἄρτου ὡς ὄψῳ χρῆται, τοῦ δ' ὄψου ὡς ἄρτῳ; Confer cum iis quæ Xen. refert Apomnen. 3, sub finem, vbi pro ἀμέτρως τῇ ἐπόψῃ χρώμενον dicit Xen. ὅπου ἡδὺ πεπαυμένοι, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίοντα, & ὅτι τοῦ ἑνὶ ψωμῷ πλείονων ὄψων γευόμενον.

C. ΠΑΡοψάομαι, ῶμαι, Præter panem vescor. Idem cum ἐποψάομαι.

Παρόψημα, ατος, τὸ, Id quo præter panem vescimur, Opsonium. Idem cum ὄψον seu ὄψημα. Basil. in Epist. Παρόψήματα ἐκ σπερμάτων opsonia ex seminibus: vt sunt pulmenta ex leguminibus cõfecta: sicut & φακῆ inter ὄψα suprà numeratur. Philostr. παρόψήματα τῶν ἀμπέλων, opsonia & panis cõdimenta quæ à vitibus suppeditantur, id est vuæ: quæ tamen potius τραγήματα accensentur. Vnde forma DIMINVT. Παροψημάτιον, quod vide in Παροψίδιον.

Παροψίς, ίδος, ἡ, idem cum παρόψημα, vt testatur Athen. l. 8, diuersa diuersis ex comicis eius rei proferens exempla, in quibus ὅτι ὄψου παρεσκευασμένου ποικίλου seu παρόψήματος accipitur. Inter alia, ex Platonis Phaone, Τὰ δ' ἀλλότριε ἐσθ' ὅμοια τοῖς παροψίσι. Βραχὺ δὲ πέρραντ' ἐξαπάλωται τάχυ. Aliquanto pòst affert etiam exemplum in quo ὅτι ἡδύτερα τὰ παροψίδος vsurpatur (licet Didymus ibi pro vase accipi existimet) hoc nimirum, ἢ τὴν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες Τὴν αἶπαν ἐχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων. vbi & pro παρόψημα capi possit. Pollux quoque vsitatius esse scribit ἐπιμάζης ἢ ζωμοῦ πινος, ἢ ἐπὶ ἐδέσματος εὐπλοῖς, ὅ ὅτι παροψήσασθαι. ¶ Πάροψις (vt Eust. docet præter alios) non solùm significat ποικίλον τὸ ὄψον, verùm etiã σκεῦός τι seu τρύβλιον: vel potius Vas in quo opsonia apponuntur, quod & ὀψοθήκη. cuius signif. exẽpla citãtur à Leonide apud Athen. l. 9, loco citato. ex quibus hoc vnum profero, Antiphan. Boeotio, — παρατίθησιν ἐν παροψίδι. Xen. autem lib. 1 Pæd. (inquit idem ille) ἀμφιβόλως hoc vocabulum vsurpat, vbi ait, προσοίσω αὐτῷ παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. Sed putarim potius de opsoniis eo loco dici quàm de ipso vase: sicut & apud Athen. l. 10, κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλὼν τὸν λόγον, ὡς αὐ κοινὰς παροψὶς καὶ πολλὰς εὐωχήσω τὴν θέαν, Bud. interpretatur, Quasi nouis ferculis aliunde accersitis. Pro vase capitur & Matth. 23, τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidem à Suida & Hesych. exp. ὀξυβάφιον, ἐμβάφιον, quæ synonyma sũt τοῦ ὀψοθάφιον: licet Phrynichus τὸ ὄψον solum παροψίδα nominari debere scribat, nõ item τὸ ἀγγεῖον, i. τὸ τρύβλιον. Latini quoque hoc vocabulo vsi sunt, pro vase nimirum, quod fuisse putatur patina concaua in qua opsonia apponuntur. Iuuen. -quàm multa magnáque paropside cœnat? Martial. Cui portat gaudens ancilla paropside rubra Alecem. Suet. in Galba, Ordinario dispensatori paropsidem leguminis pro sedulitate ac diligentia porrexisse.

Παροψίδιον, ου, τὸ, Vile opsonium quod in mensa apponitur vnà cum pane comedendum. idem cum ὀψάριον. Poll. lib. 6, c. 9, ζωμοῦ καρύκης, καρυκεύματα, παροψίδια. his subiungit, ἔστι δὲ καὶ τὸ τοῦ ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ (ὡς τινες) μάζης· ἢ τὸ παρενθήκη ὄψου, ὃ οἱ νῦν αὐ εἴποιεν παροψημάτιον.

C. ΠΡΟΣοψάομαι, ῶμαι, idẽ cum ἐποψάομαι & παροψάομαι.

Προσόψημα, ατος, τὸ, idẽ cum παρόψημα, seu ἐπόψημα. Dioscor. l. 1, c. 12, de vlmo, λαχανεύεται δὲ τὰ προσφάτα τοῦ φύλλου ἐψόμενα εἰς προσόψημα, olerum more ad opsonia vsurpantur. Et cap. 147, de gallæ speciebus quas dysenteriæ conferre scribit, τοῖς τε προσοψήμασι μιγνύμεναι, ἢ προσαφεψόμεναι ὅλαι ἐν τοῦ ὕδατι, opsoniis additæ. Et lib. 2, cap. 81. de butyro, μίγνυται δὲ καὶ προσοψήμασιν αὐτὸ ἐλαίου τὸν τόπον, καὶ ἐν τοῖς πτίμμασιν αὐτὸ τάττουσι, Opsoniis additum olei vicem pensat, Opsonia eo condiuntur loco olei. Vtitur hoc vocabulo Athen. quoque & Eust. synonymũ ei faciens προσφάγιον. Athen. inquam, qui apud Aristoph. in loco quodam suprà citato, ὀψαρίοις exp. προσοψήμασι. Vtitur idem & in Ὄψον.

ADIICIENDA TOMO II. HVIus Thesauri linguæ Græcæ.

LECTORI.

De iis quę huic secundo tomo adiunguntur, id est, vt cuiusmodi ea sint intelligas, lege (ne repetenda sint quæ dicta fuerunt) epistolam prę fixam iis quę tomo primo adiecta sunt, à pagina 1826 initium habentem. Eadem enim istorum quæ huic secundo tomo adduntur, quæ & illorum est ratio. Esse autem scito nonnulla vocabula quę consultò hîc quoque prætermissa sint & in indicem reseruata.

Nomen Καρπος, cui primum inter adiecta secundo tomo vocabula locum tribuo, quomodo prætermitti à me contigerit, in illa cuius modò memini epistola declaraui. Quum enim diu nomina Κεφαλος & Καρπος suspensum me tenuissent, vtrum priori sede honorare deberem, tanquam magis ea dignum, & quum vtrinque rationes ἰσορροπιας & ἰσοστάθμους habere mihi viderer: accidit tandem vt quũ nomen Κεφαλος priorem occupare locum permisissem, tanta stipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meã in instruendis suis ordinibus detinet, atq; adeò memoriam meam velut obruit, competitorem suum ex ea velut detruserit. Hoc quidẽ certè negari non potest, quanuis & ipsum Καρπος non paruo agmine cinctum sit, copiarum tamẽ numero cogi illi Κεφαλος cedere. Siquidẽ vt à Κεφαλος sunt Κραπεροὸς, Κεφαπωω, Κεφαλισος, sic à Καρπος esse Καρπερος, Καρπωω, Καρπισος, notissimũ est: sed Κεφαλος multos deriuatorũ tãquam militum ordines sibi peculiares habet, Καρπος cõtrà paucos. Vt enim omittã ducem illũ Κεφαλοὸς & quos sub se militantes habet, ecce tibi magnos duces Ἀκρατης, Ἐγκρατης, Ἐπικρατης: ecce tibi & alios, Ἀκρατωρ, Αὐτοκρατωρ, Παντοκρατωρ: ecce deniq; Κρατεω, cum suis cõpositis: vt de cæteris copiis taceã. At Καρπος vix alias peculiares sibi copias habet quàm quæ duci Καρπερος stipendia faciunt: quas in suos ordines collocatas hîc spectare poteris.

ΚΑΡΤΟΣ εος, τὸ, (sicut & κραπος) Robur, Vires, Vis, Potentia. Hesiod. Theogonia, Καρπεῖ νικήσας πατέρα Κρόνον. Hom. Iliad. ι, — καρπος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Δώσουσι. Sæpe autem vocem hanc cum alia synonyma copulat, videlicet cum σθένος aut cum βία, pro quo dicit βίη Ionicè. Iliados ρ, Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν Καρπεῖ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. A licubi autem addit & tertium ἠνορέη. vt Il. ρ, Καρπεῖ τε σθένεί τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε, Πλήθεί τε σφετέρῳ. At καρπος & βίη coniunguntur cum alibi, tum Odyss. ζ, Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχε πᾶν κάρπος τε βίη τε. Sic eiusdem poematis libro η, Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω καρπος τε βίη τε. A licubi autẽ additur genitiuus χειρῶν: vt Il. λ, — ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ καρπεῖ χειρῶν. Apud Æschylum in tragœdia quæ inscribitur Prometheus vinctus, Καρπος & Βία sunt nomina satellitum Iouis, vt quidam annotarunt: sed mea editio quæ veterum codicum assensum sequuta est, habet Κεφαλος non Καρπος.

Καρπα, aduerb. Valde, Vehementer, Admodum. Magnus est huius aduerbii apud Herodotum vsus, adeò vt Ionicum esse suspicer, licet & alii vsi fuerint. In Clione, pag 23, meæ editionis, in fine, Κῦρος δὲ αὐτὸν λύσας καπτέ τε ἐγγὺς ἐωυτοῦ, καὶ καρπα ἐν πολλῇ τιμῇ εἶχε. Idem in Euterpe, pag. 76, οὐ δὲ ὅσα αὐ ὦσι ἀνεμδέες καρπα καὶ λόγου πλέονος γυναῖκες. Eurip. Medea, Δεῖ δ' ξένον μὲν καρπα τιμᾶν χωρεῖν πόλει. Soph. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ καρτ' αἰώδιμον βροτοῖς.

Καρπα est etiam affirmantis, sicut πάνυ & σφόδρα, necnon μάλα ac μάλιστα. Euripides in Hippolyto coronato, Ἆρ' αὖτ μου δέξαιο βουλεύσαντος οὕς; Respondetur, Καὶ καρπα γ'. quod scholiastes exponit καὶ μάλιστα: addens esse enallagen literæ pro κραπα: quasi quis dicat κεφαλως, vt à σάφα fit σαφως. Apud Herodotũ ἢ καρπα in responsione affirmatiua: & οὐ κάρπα in responsione negatiua.

Καρπιμος, ου, ὁ, Validissimus, Robustissimus, Fortissimus. Homerus Iliad. α, Καρπιμοι δὴ κεῖνοι ὀπηδεόντων τεράφεν ἀνδρῶν. Καρπιμοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστους ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. Vbi Eustathius καρπιμοι exponit ἀνδρειόπαιοι & νικηταί. vultq; esse vel à καρπα (quod hîc proximè præcessit) significante λίαν: vel à κεφαλος, per transpositionem literarũ: vt in βάρδιστοι ἵπποι pro βεφάδιστοι. Sed quũ sicut κάρπα, ita etiam κάρπος in vsu sit, & quidem longè frequentissimo, mirum videri queat cur Eustathius non dicat καρπιμοι esse vel à καρπα vel à καρπος: sed vel à κεφαλος, per literarum metathesin, id est transpositionem. Quod autem ad expositionem illam attinet, νικηταί, ea sequitur significationẽ quæ dabitur infrà nomini καρτερος habenti genitiuum, apud Arrianum, cuius & ipse locum ibi affert.

Καρταίνω, (quod cõmodè ex καρπα deduci potest, vtpote in quo posterius quoque α seruetur) exponitur Valeo & Vinco: sed Hesychius exponit duntaxat κραπῶ.

Καρπώω, Roboro, Corroboro, Validum reddo, seu fortẽ, Robur addo, Firmo. Aoristo medio vsus est Homerus Iliados μ, Ἀργεῖοι δὴ ἐπέρωθεν ἐκαρπώσαντο φάλαγγας. Vbi Eustath. exponit κραπῶσαι, & πυκνῶσαι, necnon στερεῶσαι. Ex Apollonio autem affertur ἐκαρπώσαντο μέλαθρον pro καπῖχον, Arg. 2. quæ expositio suspecta est. Apud eundem verò καρπώσειν ἔρετμα redditur Tenere remos: sed malim Firmiter tenere. Locus est ex eodem libro, Ἀλλ' ὅ γ' καρπώσαντες ἑαῖς ὑνὶ χερσὶν ἐρετμά. vbi tamen scholiastes exponit ἀσφαλισάμενοι.

Καρτερος, ου, ὁ, Robustus, Fortis, Validus. Interdum Potens. Iliados ν, de Hectore, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.

Sic Achilli dicitur Iliad.α, εἰ μάλα καρτερὸς ἐστί. At verò Odyss. ο, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, redditur Dominantes. Nam καρτεροὶ hîc exponitur δεσπόζοντες, siue δεσπότας: item ἄρχοντες, necnon ἐγκρατεῖς, id est In potestate habentes. Vide Eustathium. Est in soluta quoque oratione vocabuli huius vsus. Luc. καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Idem, τὸν μὲν, ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τὸν δὲ, ὕπωχρον καὶ ἀσθενικόν. Apud Xenophontem sequente præpositione πρὸς: vbi dicit, καρτερὸς πρὸς πάντα, Ad omnia validus, seu ad omnia ferenda, vt quidã interpr. Alioqui reddi etiam possit, Aduersus omnia. Eandem constructionem interdum habet verbũ hinc deductum καρτερεῖν. dicitur enim καρτερεῖν πρὸς τοὺς πόνους, & πρὸς λιμὸν, & πρὸς δίψος, itidémque cum cæteris huiusmodi accusatiuis. extántque apud illum ipsum scriptorem constructionis huius exempla.

Καρτερὸς genitiuum etiam habet. cuius constructionis apud Suidam aliquot exempla habes, sed autoris nomine non addito. Primum est, ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς εἶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐν ἐδωκε ζωντῶν τῷ βασιλεῖ. Secundum, τὸν τε πόλιν καὶ τὴν χώραν ἧς πυος οἱ Νισαῖοι καρτεροί εἰσιν, ἐνδιδόασαν τε. Tertium, καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἐν ᾧ ἐπ Ἀριδαῖος καρτερὸς ἦν. Sed καρτερὸν vult his in locis esse τὸ δυνάμενον πνὸς κρατεῖν. nam postquam ita exposuit nomen καρτερὸς, exempla illa subiungit. In quibus tamen non video quomodo expositio illa nomini isti accommodari queat. præsertim verò in primo. quum enim ibi scriptum sit, ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς εἶ), quomodo verbo ἐδύνατο præcedente, καρτερὸς pro ὁ δυνάμενος κρατεῖν accipi dicetur? Rectius igitur postea καρτερὸς ab eo exponitur ὁ ἐγκρατής. Cui expositioni subiũgitur hic locus, ὥσπερ οὐκ ἦν νόμιμον δραῶσθαι ἐν γῆς πνος Ῥωμαῖοι ὀκ παλαιοῦ καρτεροί εἰσι. vbi rursus καρτεροὶ exp. ἐγκρατεῖς, necnon κύριοι. Est igitur καρτερὸν εἶ) πόλεως, vel alius loci, Dominum esse vrbis, Potiri vrbe, Imperio vrbis potiri, vel Obtinere imperium vrbis. Apud Arrianum autem, quũ dicit Θηβαίων ἐνίκητο καρτερὸς, reddere potes, Thebanorum victor fuit, Thebanos robore superauit, Thebanis superior extitit, Thebanos in potestatẽ suam redegit. At verò οὐκέτι καρτεροὶ πρὸς ἦσαν, apud eũdem Bud. vertit, Non vltra sustinuerunt iram, Non vltrà sui compotes erant. Tertium quendam vsum habet hoc nomen in v.l. vbi affertur, καρτερὸς Εὐβούλου, pro Tutus ab Eubulo. sed autoris nomen tacetur.

Καρτερὸν dicitur etiam esse aliquid. vt καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, Validum & firmum iusiurandum. Legitur etiam καρτεροὶ λόγοι apud autorem dialogi qui inscribitur Axiochus: vbi scribit, ἀλλ' οὐκ εἶδ' ὅπως παρ' αὐτό μοι τὸ δεινὸν ἠλυμβύω οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ πιθανοὶ λόγοι ὑπεκπνέοισι. Vbi οἱ καρτεροὶ λόγοι interpretor ad verbum Fortia verba, ex Tibullo & Propertio. Legimus enim apud hunc libro 2, eleg. vltima, Magna loquor: sed magnificè mihi magna loquuto Excutiunt clausæ fortia verba fores. Eodémque modo Propertius fortia verba dixit τοῖς καρτεροῖς λόγοις, lib. 1, Ah mea contemptus quoties ad limina curres, Quum tibi singultu fortia verba cadent. Aliam autem significationem habet apud Ciceronem fortis oratio, adiungentem vocem virilis. Apud Xenoph. καρτερὸν τεῖχος. Apud Thucydidem χωρίον καρτερὸν, Locus munitus: pro quo dicit etiam χωρίον ἐρυμνόν. Legitur enim apud eum l. 5, pag. 186, meæ editionis, circa finem, ὁρῶν πρὸς χωρίον καρτερὸν ἰόντας, quum paulo antè illud ipsum χωρίον appellasset ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. (Quò pertinet καρτερὸς λόφος pro tumulo arduo, & qui ideo est δυσπρόσιτος) Sic in plurali καρτερὰ χωρία sunt Loca munita, Loca tuta. Sed apud eundem interdum sine adiectione substantiui reperitur τὰ καρτερά, eadem significatione: vt lib. 2, ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, ἔς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη ὅσα ἦν τῇ χώρᾳ, ἐστεκομίσθησαν. Sic libro 3. καὶ τὰ καρτερὰ πρὸς κατὰ πολιορκίας. In alio eiusdem scriptoris loco legimus, φρουρά τε ἐστιν ἡ ὅτι ἐπὶ καρτερῶν ἐγκαίρια κοσμῆται. Eidem frequens est καρτερὰ ναυμαχία, & καρτερὰ μάχη, Atrox pugna, Acris seu Acerrima pugna. In quo etiam loquẽdi genere cæteri historici eum sunt imitati. vt Plut. in Alcibiade, καρτεραῖς δὲ μάχης ἠλυμβύης. Idem alibi, καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα. Sed καρτερὰ apud eundem cum substantiuo ἀναχώρησις, sequitur significationem præcedentem. redditur enim Tutum perfugium.

Κατὰ τὸ καρτερὸν apud Platonem videtur esse idem quod κθ' δυνάμιν, Pro viribus, Totis viribus.

Καρτερὸν in malam etiam partem sumitur pro violento, vt καρτερὰ ἔργα apud Homerum.

COMP. Καρτερόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Qui est forti animo præditus, Magnanimus, apud Homerum, qui Herculẽ hoc epitheto honestat Od. φ. Hesiodo autem ἔρις dicitur καρτερόθυμος, vbi quidam interpr. Peruicax seu Pertinax, Quæ est animo obfirmato.

COMP. Καρτερόφρων, idem quod proximè præcedens καρτερόθυμος. Est enim καρτερόφρων itidem ex καρτερὸς & φρὴν. In vulg. lex. redditur Magnanimus, item Constans, necnon Durus. Additúrque, eo vsum esse Hesiodum.

COMP. Καρτερόνυχος, ου, ὁ & ἡ, VEL Καρτερώνυξ, χος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ validos seu robustos habet vngues, vel validas vngulas.

Καρτερῶς, Validè, Robustè, Firmiter. Scholiastes Thucydidis hoc aduerbio vtitur ad exponendum ἐγκρατῶς, quod extat l. 6, pag. 228. εἰ τῇ ἐμαυτοῦ μετὰ τῶν πολεμιωτάτων φιλόπολις ποτὲ δοκῶν εἶ), νῦν ἐγκρατῶς ἐπέρχομαι. Accipi enim ait ἐγκρατῶς pro καρτερῶς. sed addit φανερῶς, item ὅτι φανῶς: quæ minimè placent.

Καρτερία, ας, ἡ, Tolerantia, Patientia, sicut redditur vox καρτέρησις. Sed quanuis καρτερία interdum sumatur pro καρτέρησις, id est pro ipsa tolerandi seu perferẽdi actione, potius tamen ipsum tolerantiæ habitum (vt ita dicam) significat. Xenoph. Pæd. 3. τοῦ μεγάλας ἡδονὰς ἢ τὰ ἄγαθα τὰ μεγάλα ἡ πίστιν καὶ ἡ καρτερία καὶ οἱ ἐν τοῦ καιροῦ πόνοι καὶ κίνδυνοι παιδεύουσι. Apud eundem eiusdem operis libro 8, inter se opponuntur καρτερία & μαλακία. Apud Isocratem autem in Panathenaico copulantur αἰδὼς & καρτερία: vbi scribit, οὐ τεκμήριον οὐδεὶς ἂν δύναιτο μεῖζον εἰπεῖν αἰδοῦς καὶ καρτερίας καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμονοίας. Budæus ab eo καρτερίαν vocari ait constãtem temperantiam non vno in loco. Quanuis porro ibi ab Isocrate coniungantur αἰδὼς & καρτερία, legimus tamen apud Platonem in Lachete, non quamlibet καρτερίαν esse αἰδῶ. In vulg. lex. ex Xenoph. affertur αἱ δι' καρτερίας ὅτι μελέται, pro Assidua studia.

Καρτερικὸς, illi subiũgo. quum enim ita dicatur is qui virtute quæ καρτερία vocatur, præditus est, non dubito quin ex hoc ipso nomine originem habeat. Redditur certè καρτερικὸς Tolerans, Patiens: ficut καρτερία Tolerantia, Patientia. Ac quemadmodũ καρτερία & μαλακία, sic καρτερικὸς & μαλακὸς opponuntur. Aristot. Ethic. lib. 7, cap. 7, αὐτίκειται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατής, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός. Est autem virtus τῶ καρτερικοῦ circa mœrores, ficut τῶ ἐγκρατοῦς circa voluptates, vt ex eodem philosopho ibidem discimus. Apud eundem Polit. libro 2, de Lacedæmoniorum politia loquẽtem, ὅλως γὰρ τὴν πόλιν ὁ νομοθέτης εἶ) βουλόμενος καρτερικὴν, κθ' μὲν πρὸς ἀνδρίας φαίνεται ὅτι εὖ ἔχει, ὅτι δὲ πρὸς γυναικῶν ἀξιομέμνηκε. Quibus subiũgit, ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ τρυφεραῖς. Hoc autem affert tanquam citatari καρτερικὴ minimè conueniens: adeò vt hîc latius vocis huius significatio extendatur quàm modò dictum fuit. Conuenit quidem certè hic vsus cum eo quem habet apud Isocratem De pace. postquam enim dixit, ὅτι δὲ ἔξεστιν αὐτοῖς πολλοὺς χαίροντας μὲν ἐπὶ τοῖς ἐδεσμάτων καὶ τοῖς ὀπτηδεύματοῖς τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτοντας, ὅτι πολὺ δὲ καὶ χαλεπὰ νομίζοντας ἀφ' ὧν ἀμφότερα τούτων ἂν ὠφελοῖτο, subiungit, καὶ καρτερικοὺς εἶ) δεικνύουσι τοῖς ἐν πόνοις ἐμμένοντας. Apud Athenæum καρτερικὸς βίος & κυνικὸς opponuntur, lib. 3, οὐ καρτερικὸν βίον ἀσκεῖτε, κυνικὸν δὲ τῷ ὄντι ζῆτε. Interdum autem καρτερικὸς non sine adiectione ponitur, sed adduntur ea circa quæ aliquis est καρτερικός. Quem vsum habet apud Xenophontem, sequente præpositione πρὸς: vbi scribit, πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πᾶσι πόνοις καρτερικώτατος. Quo in loco aptè vtemur illa voce Lat. qua suprà interpretatus sum hoc vocabulum, genit. ei dantes, vt καρτερικώτατος πρὸς πόνοις sit Laborũ tolerantissimus.

(possit reddi & Laborum patientissimus) Itidémque πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καρτερικώτατος, frigoris & æstus tolerantissimus. Atque adeò magis vsitata est vox ista Tolerans cum genitiuo, quàm sine adiectione. Sed vix puto καρτερικὸς (vbi sine adiectione ponitur) apti reddi posse quàm Tolerans vel Patiens. In illis certè Aristotelis locis interpretandis quidam hoc, quidam illo sunt vsi: sunt & qui reddiderint Constans. Inuenitur etiam redditum vtroque simul, id est nomine Constans, addito altero illorum, videlicet Patiens. Redditur enim καρτερικὸς Constans & patiens. At ego sic cẽseo, vbi καρτερικὸς est πρὸς λύπας, vel πόνους, tunc sufficere vel Patiens vel Tolerans: at vbi de eo dicitur qui facilè patitur se voluptatum fruitione priuari, tunc lubẽter aptiorem vocem inuenirem. Vt porro καρτερικὸς redditur Tolerans, Patiens: sic ADVERB. Καρτερικῶς reddi commodè potest Toleranter, Patienter. veluti quum dicit Cicero Toleràter dolorem pati. hoc enim (vt opinor) diceretur καρτερικῶς αἰσχρῶς.

Καρτερέω, ῶ, Fut. ήσω, Tolero, Patior, Patienter fero. Item, Duro, Perduro. Variè autem construitur, & pro varia constructione variè etiam redditur, eodem tamen sensu. Cum accusatiuo, Xenoph. τοῦ ὕπνου καὶ σιτοῦ χαίροντα καρτερεῖν. Isocr. τὸν δὲ θεῖ ὑπερβολικῶν ὀργῶν μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειεν. Cum πρὸς apud Xen. Pæd. 2, καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, Famem, sitim & frigus tolerare. vel (seruata eadem construct. forma) Resistere contra famem &c. Et ex Plat. De leg. affertur καρτερῶ πρὸς τὸ μέτριον, pro Ita me contineo vt moderatè me geram. Isocrates autem cum ὅτι in Archid. δεῖ καρτερεῖν ὅτι τοῖς παροῦσι, καὶ θαρρεῖν πρὸς τὰ μελλόντων, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Item in Nicocle cum ὅτι, sed alia significatione; καρτερεῖν ἐν τοῖς πόνοις, q. d. tolerantiam exercere, in his videlicet me continendo, vel mihi temperando. Rectius Temperantiam exercere, vel, Ab his mihi temperare, seu, me continere. Nam pro eodem dicere videtur ἐγκρατῆ εἶ) τοῦ πόνου. Iungitur & datiuo sine præpos. vt Hermog. ἵνα κάτοπτρον τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπλέοντες. Sic & apud Propert. obseruaui Durare cum datiuo, His ego non horam possim durare querelis. (Scio tamen posse etiam videri esse ablat. subaud. præpos.) Sed & quẽadmodum dixit Plautus, Nequeo durare quin ego herum accusem meum, sic apud Philostr. legimus καρτερεῖν cum μὴ οὐκ, in Heroicis, οὐ καρτερῶ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι. Iungitur & cum participio, & dicitur καρτερῶ ἀκούων pro Patienter audio: οὐ καρτερῶ ἀκούων, Non patienter audio. quod Gall. cõmodius exprimitur, Ie n'ay pas la patience d'ouyr. Æschines in Ctesiph. πῶς αὖ τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; Idem ibidem, ἃ ἐγὼ οὔτε πώποτ' ἐκαρτέρουν ἀκούων. At verò epist. ad Heb. cap. 11, vbi dicitur, τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε, non iungitur participio: sed est ὡς ὁρῶν, vt qui videret. Quid autem hic significet, paulo pòst docebo. Iungitur & cũ particip. passiuo: vt καρτερῶ τυπτόμενος, Patior me verberari, vel potius Patienter fero verbera. Interdum autem καρτερῶ per se ponitur, & quidem alicubi eodem planè sensu quo apud Plautum Durare nequeo in ædibus. (vt Galli, Ie ne seaurois durer en la maison) Hæc enim (ni fallor) interpretatio huic Thucydidis loco conuenit, l. 4, οὐ δυνατὸν τὸν δῆμον ἐσόμενον μετὰ σφῶν καρτερεῖν. Alibi apud eundem videtur καρτερῶ significare, Forti animo sum, & (vt Maro loquutus est) Non cedo malis. vt l. 2, καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, id est ἐλπίδι. Conuenit autẽ hæc interpretatio illi etiam loco epist. ad Hebr. cap. 11. Sciendum est porro hac in signif. verbo καρτερεῖν opponi ἀπειπεῖν.

Καρτέρησις, εως, ἡ, Tolerantia, vel Toleratio. (nam & hoc posterius apud Ciceronem extat) At Perferentia & Perlatio non satis Latina sunt, quibus tamen Lactantius vsus esse fertur. Plurali καρτερήσεις vsus est Plato in Symposio, πρὸς τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις (δεινοὶ γὰρ αὐτοῦ χειμῶνες) θαυμάσια εἰργάζετο. Alibi quoque dixit καρτερήσεις χειμώνων καὶ θέρους καὶ ὀπωπῶν. Apud eundem καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, redditur, Consuescere à cibo & potu abstinere.

C. Ἀπὸ καρτερέω, ῶ, Inediam perpetior, vt ea vitam finiam, Inedia vitam finio, Inedia mortem mihi consciscо. Lucianus in opusculo quod μακρόβιοι inscribitur, φῦμία δὲ ἐορ· ὅτι τὸ χείλος καὶ ἀπὸ καρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῶ παρ' ἑτέρων πτῶν χαμμάτων, καὶ πρεσβυτέρ κάμψος ἐφοίω, καὶ πρὸ ἕξ πρὸ ἐν ἡξίουν οἱ φίλοι, ἀπορόμψος αὖσις ἐφῆς, ὀξὲ ἐλίπε τὸν βίον. Loquitur autẽ de Cleanthe. Atque hic τὸ ἀποκαρτερεῖν manifesta significatio est. Sic & in sequente loco Plutarchi Sympos. lib. 6, διὸ καὶ πολλοὶ ζῶσιν ἔνιοι τοῦ ἀποκαρτερούντων χρόνον, αὖ ὕδωρ μόνον λαμβάνωσιν. Herodianus, ὀκείνη δὲ ὅτι τῆς τοῦ παίδων ὁμοίας συμφορᾶς, εἴτε ἑκοῦσα εἴτε κέλευσθείσα, ἀπεκαρτέρησε. Cicero Tusc. quæst. lib. 1, Hegesiæ liber est ἀποκαρτερῶν, quòd à vita quidam per inediam discedens reuocatur ab amicis. quibus respõdẽs, vitæ humanæ enumerat incõmoda. Secundũ Suidã tamen ἀποκαρτερεῖν est vitam sibi laqueo vel inedia cõsciscere. is enim huic loco, Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμονίων νομοθέτην μετὰ τὸ θεῖναι τοῖς νόμοις, ἐλθόντα εἰς Κρήτην, ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοὺς ἀνάσκαι τοῦ λῦσαι, præfigit participium ἀποκαρτερήσαντα, quod exp. ἑαυτὸν λιμῷ ἢ αἰσχύνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. Plutarchus quoq; eiusdem Lycurgi mortem describens, eodem vsus est verbo, ἐπελθόντος οὖν ἀποκαρτερῆσαι. At Suidas in ἀπεκαρτέρησεν citans itidem hæc innominati autoris verba de Lycurgi morte, ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην, ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους οὓς ἔθηκεν, verbum ἀπεκαρτέρησεν exponit generaliter ἑαυτὸν διεχρήσατο, id est Manus sibi attulit, vel Mortem sibi consciuit. Vndè apparet quàm parum sibi constet Suidas in huius verbi expositione, ideóque quàm parum fidei adhibere illi oporteat. Multi sanè reperiuntur loci in quibus manifestissimum est ἀποκαρτερεῖν esse inedia mortem sibi consciscere: at vel vnum in quo significet Laqueo mortem sibi consciscere, extare vix credo. Addè quòd Cicero illo non hoc modo interpretatur. Et vel hinc cõiicias esse peculiarẽ quãdam verbi huius significationem, quòd diuersi scriptores de eiusdem mortẽ verbũ hoc vsurpent. Nam sic Plut. in Pericle Anaxagoræ mortem describit, καὶ μὴ πτωχὸν Ἀναξαγόραν αὐτὸν λέγοιεν, ἀφορουμένου Περικλέους, ἀμελουμένου κείοθαι συμπεκαλυμμένον ἤδη γηραιὸν ἀποκαρτερούντα. Apud Suidam autem habetur idem verbum de morte eiusdem Anaxagoræ, in hoc autoris innominati loco, ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἀποκαρτερήσας, τὸν βίον κατεστρέφετο. (At eum qui vitam laqueo finit, habẽt Græci verba multa quibus significare possint) Tolerare vitam (inquit Budæus) sermo est à Græcis tractus; à quibus ἑαυτοὺς διεκαρτερουῶτες dicuntur sese tolerantes: hac ratione, quòd qui facere id nõ sustinẽt, ἀποκαρτερεῖν dicũtur & inedia vitã finire. Hoc autẽ obiter notandũ est, pro eodem dici ἀποκαρτερήσας ἐπελθόντος & ἀπεκαρτέρησε.

Ἀποκαρτερῶ, Nõ sustineo, Animo deficio, Impar sum dolori. Sic vsus est Arethas in Apocalypsin: qui etiam ἀπαγορεύω interpretatur. Bud.

Ἀπόκαρτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inedia vitam finiens. Ita legitur in quibusdam Ciceronis libris pro ἀποκαρτερῶν, in loco paulo antè citato ex Tuscul. quæst. lib. 1. Sed ἀποκαρτερῶν tutius & cum exemplarium plurium autoritate legitur. Extant etiam quidam libri in quibus ἀποκαρτερώτατος scriptum est, non sine aperto mendo.

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ, Mortis oppetitio per inediam. si modò dici possit oppetitio. Quintilianus libro 8, cap. 5, in luxuriosum qui ἀποκαρτέρησιν simulasse dicitur, ait iactatum fuisse, Necte laqueum, habes quòd faucibus tuis irascaris. Sume venenum, decet luxuriosum biben do mori. Intelligo autem ἀποκαρτέρησιν simulasse, id est simulasse se in animo habere vitam inedia finire. At in vulg. lex. citatur hic Quintiliani locus tanquam ἀποκαρτέρησιν accipientis pro tolerantia, & eam inter figuras numerantis.

Ἀποκαρτέρησις Tolerantia doloris victa, Animus deficiens præ dolore, seu concidens, Abruptio patientiæ præ dolore. Vide posteriorem significationem verbi ἀποκαρτερῶ, ex Aretha.

C. ΔΙακαρτερῶ, Ad extremum vsque perfero, (hanc enim esse vim præpositionis in hoc verbo existimo) Perduro. Greg. de martyre quodam vsus est, pro Ad extremum vsque tormenta perferre: ὑπὲρ ὁσιότητος διεκαρτέρει. In vulg lex. ex Aristot. Rhet. διεκαρτερῶ μὴ λέγειν πάλιν pro Perseuero occultare veritatem. Et ex Ios. antiquit. ἑαυτὸν διεκαρτέρησας ὀδυνηρῶς καὶ δυσχερῶς, pro Ægrè se continuit, Vix sibi temperauit. ‖ Διακαρτερεῖν (inquit Bud.) apud Herodot. pro Inediam perferre. Ad hanc autem significationem pertinet διεκαρτερεῖν ἑαυτὸν, de Democrito dictum vitam suam in inedia sustentante: hoc in loco, Τούτῳ δὲ [τοῖς θερμοῖς ἀρτοις] τοῦς ῥοὶ παρεσφέρων ὁ Δημόκριτος διεκαρτέρησε. Commodè autem, vt opinor, (ad primam huius verbi significationem respiciendo) vertemus, Tolerauit vitam suam. nam Tolerauit se, sine exemplo dicere non ausim.

A

B

C. ΕΓκαρτερῶ, vt ἐγκαρτερῶ τοῖς ἀλγηδόσι. Xenophonti, pro καρτερῶ ἐν ἀλγηδόσι, Patiens sum in doloribus, vel Forti animo præditus sum in doloribus, vel Fortiter mergo, aut Perduro in doloribus. Possumus & mutata constructione reddere, Patienter vel forti animo dolores fero. Sic Aristoteles Rhet. 1, ἐγκαρτερεῖν τοῖς αἰάγκαις. At in hoc Plutarchi loco, ἐγκαρτερεῖν τῇ χειρουργίᾳ, pro ἐγκαρτερεῖν τοῖς τῆς χειρουργίας ἀλγηδόσιν accipio: de Mario, καὶ μὴ στενάξας, μηδὲ τοὺς ὁρῶντας συμπαραγαγὼν, ὑνεκαρτέρησε τῇ χειρουργίᾳ. Ab eodem verò ἐγκαρτερεῖν per se positum, itidem pro ἐγκαρτερεῖν τοῖς ἀλγηδόσιν accipio, in hoc loco lib. De garrul. αὐτὰ κρινομένοις καὶ κυλιομένοις φεύγει τοὺς ἐπιλαιτάνοντας, οὐκ ἔφεισεν, ἀλλ' ὑνεκαρτέρησεν, ὀδυνηρὰ δεῖξασα &c. Synes. epist. 60, πῶς οἴει ἢ πῶς δυνόμενος; ἀλλ' ὑνεκαρτέρουν ὡς οἷόν τε. q.d. Obfirmabã animum. Plautus certè vim huius verbi καρτερῶ luculetēr expressisse mihi videtur, vbi dixit — feram & perferã vsque eius abitum Animo forti atque obfirmato. ‖ Interdum verò ἐγκαρτερῶ dicitur de perseuerantia in aliis etiam rebus, vel potius de pertinaci quadam seu peruicaci perseuerãtia. nam apud Synesium, ἀλλ' ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ὑνεκαρτέρησα nõ verterim simpliciter, (vt quidam) Mãsi in iis quæ decreta fuerant, sed Pertinaciter mansi, vel Obfirmato animo mansi. Sic autem & vetustiores scriptores hac voce vsos esse comperio. ita enim Thuc. l. 2, ὥστε ἡ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖ ἃ ἔγνωτε. Quē velut imitans Xen. ita scribit, de equitibus in acie loquens, ἢ ὅτι θυμήσουσι τὸ καλὸν τοῦ ἀκούειν, καὶ ἃ αὐ γνῶσιν ἐγκαρτερεῖν. Exponitur etiam Persistere. ‖ Ἐγκαρτερεῖν in hoc Xenophontis loco, Τοῖς ἡλιοφαίων ἀφροδισίοις ἠλιωμένοι, ἐγκαρτερεῖν δυνάσται, redditur Sibi temperare, Se continere, (quæ significatio & simplici καρτερεῖν data fuit) sed videtur & ad illam significationem perpessionis doloris (cuius modò exempla protuli) reduci posse. ‖ Ἐγκαρτερεῖς θάνατον in vulg. l. ex Euripide pro Manes mortem. id est expectas. quod mihi valde suspectum est & ob significationem & ob constructionem. quippe quī nec in illis locis Thucydidis & Xenophontis accusatiuo iungi existimem, sed esse ἐγκαρτερεῖν ἃ pro ἐγκαρτερεῖν ἐκείνοις ἅ.

C

Quod sequitur verbum Κεύθω, censeri πρόσπτυπον possit, præsertim quum eius etymum à nullo eorum lexicographorũ & grammaticorũ quos legere mihi cõtigit, afferatur. Præterquã enim quòd de eius deriuatione tacēt, (quod facit vt suspicer ab illis existimatum fuisse πρόσπτυπον. affirmare enim nolo, quã fieri possit vt nõnullorum deriuationes vel obliuione vel propter ignorationem prætermiserint) tale esse videtur vt in illo ordine reponi debeat.

ΚΕΥ' Θ Ω, Fut. Κεύσω, Præt. κεκα, Occulo, seu Occulto, Abscondo. Poetis potius in vsu est quàm prosæ scriptoribus, qui pro eo dicunt κρύπτω: quod cum poetis commune habent. Homerus Odyss. τ, δόλῳ δ' ἄρα κρυα κεύθε. Sic alibi, μηδὲ σὺ κεύθε νοήματα κερδαλέοισιν. Apud eundem Iliad. ι, legimus κεύθειν ἐνὶ φρεσὶ. vbi sibi nõ minus ac portas orci inuisum esse dicit illum Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Vbi non assentior scholiastæ, dicenti, verbum κεύθειν alibi quidem significare κρύπτειν, hoc autem loco accipi pro ἐνθυμεῖσθαι. neque enim κεύθειν per se significare potest ἐνθυμεῖσθαι, id est cogitare: sed κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν, id est occultare in mente, seu in pectore, perinde est acsi diceretur κρύφα ἐνθυμεῖσθαι, id est Occultè cogitare. Is autem occultè diceretur cogitare, qui cogitationẽ suam dissimulat, & nihil tale præ se fert quale est illud quod cogitat & in animo suo voluit. Ex Salustio κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν interpretari possumus Claudere in pectore. Is enim qui ab Homero describitur, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, is est (vtendo Sallustianis verbis) Qui aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habet. Simili porro loquendi genere dicitur ab eodem poeta νόος aliquid κεύθειν ἔνδοθι. Odyss. ω, Εἰπέ μοι εἰρομένῃ τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει. Apud Euripidẽ in Phœnissis κεύθειν & σιγὴν ὑπὸ σκότῳ copulantur: Κακόν τι κεύθεις καὶ σιγᾷς ὑπὸ σκότῳ. Interdum sepulcrum dicitur aliquem κεύθειν, seu alicuius ossa: vt aliquis Latinè dicitur regi sepulcro seu condi. In Æschyli epitaphio habetur hic verbi κεύθω vsus: Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροις Γέλας. Et in epitaphio quodã quod Simonidi adscribitur, quod legitur Anthol. epigrammat. libro 3, pag. 286, meæ editionis, Εἰ δὲ δὴ Πυθῶι ἀκτὰ καὶ σηκὸν τε κεκεύθει Γᾶ. (Quē vsum habet κρύπτειν in isto Platonis epitaphio, Γᾶια μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος. Interdum verò & καλύπτειν dicitur ὁ τάφος, id est sepulcrum) Sed illud κεκεύθει omnino mihi suspectũ est, quod est tanquam à themate Κεκεύθω. dicendúmque foret ex futuro me dio κέκευθα esse factũ, si admittendum censeretur. Sed potius in κέκευθε mutandũ illud κεκεύθει crediderim. etenim nec pro præterito plusquamperfecto accipere commodum esset. Inuenitur autẽ sæpe hoc medium PRAETER. Κέκευθα significationem habens præsentis κεύθω. Extátq; hic vsus in Anthologia epigrammatum aliquot locis: necnon apud Homerum, -μῆτιν ἐνὶ στήθεσι κέκευθε. vbi dicitur ἐνὶ στήθεσι κέκευθε pro eo quod alibi κεύθει ἐνὶ φρεσί.

D

E

F

G

Κεύθω inuenitur etiam passiuam significationem habens. Sed ex Sophocle solo huius vsus exempla mihi extant. Sic autem vsurpat tum ipsum verbum, tum eius participium. Legimus enim apud eum in Œdipo tyranno, pag. 192, meæ editionis, — ὁ δ' ἀθλιώτατος κεύθει κάτω δὴ γῆς. pro κεύθεται, κρύπτεται, inquit scholiastes. Hoc certè constat suam actiuam significationem minimè retinere hic posse verbum κεύθω: sed commodius fortasse pro neutro verbo haberetur (quale est Latinis Lateo) quàm pro passiuo. Quem autem verbo dat vsum illic, eundem & participio in Aiace, p. 38, κρείσσων δ' ἄδα κεύθων ἢ σοφῶν μάταιος. vbi etiam ἄδα observandum est poni pro ἐν ᾅδου. Legimus apud eundem poetam in Antigone, Μηδὲς δ' ἐν ᾅδου καὶ παθὼν κεκεύθοιν.

PASS. Κεύθομαι, constat accipi pro Occulor, Occultor, Abscondor, sequendo actiui significationem: sed in v. l. habetur κεύθεμαι expositum Vado: non sine errore, vt opinor: qui tamen vnde natus sit, haud diuinare possum. Vide Κεύθαίω.

Κεύθμός, ῶ, ὁ, Locus qui aliquem occultat & abscondit, Locus in quo aliquis latet, Latebra, Latibulum. Apud Homerum habent suos κεύθμοις: Il. ι, nõ procul à principio, de Nepturno, Βῆ δ' ἔλαυν ὀδὰ κύματ', ἄταλμε δὲ κήτεα ἄντα· ἄυπνοι, Πᾶν ὑπόδυν ὀκκεύθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν αἴσκαπε. Vbi Eust. annot. κεύθμῶν esse à sing. nomin. κεύθμός, qui similis sit his, δρυμός, σταθμός, βαθμός. eos autem qui dixerint factũ esse κεύθμῶν ex genit. κεύθμώνων per syncopen, meritò reiici à veteribus. Τοῖς δὲ εἰπόντας (inquit) αὐτὸ συγκεκόφθαι ἐκ τῶν κευθμώνων, οὗ ποιοῦντες οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοί. Extat apud Hesychium hic nominatiuus Κεύθμὸς, qui ab eo exponitur καταδύσις, item πυθμίν, necnon θησαυρός. quibus additur κοῖλον, ἢ κοιλαί. Ita enim cum Aldina editione legendũ est κοιλαί, (cuius genitiuus κοιλάδος) non κοίλας cum Germanica. Cæterùm ex hoc κεύθμὸς fit κευθμῶν, κευθμῶνος, non contrà: vt docebo etiam in sequentibus.

A

B

Κεύμὸς etiam legitur apud Etym. sicut & Κεύθμός. Sed pro Κεύμὸς non dubium est quin debeat SCRIBI Κεύσμος. Ideo autem non dubito hanc scripturam in illius locum substituere, tum quòd comprobetur exemplo quod afferr, tum etiam quòd mei veteris lexici autoritate nitatur. Exemplum quod affert Etymologus habet σ. est enim μνησμός: alterum autem habet θ, μνηθμός. vnde liquidò patet eum itidem Κευσμὸς cũ σ & Κευθμὸς cum θ scripsisse. In meo autem veteri lexico scriptura hæc Κευσμὸς Æolica esse traditur. Hæc enim ibi leguntur, Κευθμος. ὀκ τῶ κεύθω κεύθμὸς. Deinde, Αἰολικῶς κευσμὸς, καὶ κεύθμός. Adduntúrque in exemplum, κλαυσμὸς, ex κλαύσω, & κλαυθμός.

B

C

Κευθμών, ῶνος, ὁ, idem quod Κευθμὸς, de quo paulo antè. Redditur non solùm Latebra & Latibulum, sed etiam Penetrale, Secessus. pro quo malim Recessus, (vt Cicero latebras & recessus copulauit) vel potius Abditos recessus, vt significãtius loquamur. Hesiod. γαίης ἐν κευθμῶνι. In plurali autẽ γαίης κευθμῶνες dici possint fortassis terræ penetralia, Intimi terræ recessus, seu abditi. Quidã interpretati sunt antra terræ. Sed multo his & aliis quibusuis aptius est vocabulum Abdita. Eodẽ enim planè modo dixit Lucretius Abdita terræ, quo dicunt Græci κευθμῶνας γαίης: adeo quidem vt ad Græcum vocabulum respexisse videri queat. quum Abdita sit ab Abdo, vt κευθμὼν à κεύθω, significante illud Abdo, vti antea dictũ fuit. Eius locus est l. 6, Denique vbi argenti venas aurique sequuntur, Terrai penitus scrutantes abdita ferro. Huius autem exemplo dixit Horatius Abdita rerum. Apud Homerum est κευθμῶν spelunca: Odyss. ν, Μαρμαρυὴν κευθμῶνα αἰὰ σπέος. Quinetiam de latibulis seu lustris ferarum dicuntur κευθμῶνες. vt apud eundem poetam, Odyss. κ, — ὥστε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες. Euripides autem νεκρῶν κευθμῶνα sicut & σκότου πύλας de orco dixit, initio Hecubæ. & fortassis occasionem ita loquendi sumpsit ex Homeri locis quos in nomine Κεύθος afferam.

D

Κευθμὼν fit ex Κευθμὸς, non contrà: vt testatur etiã Etymologus, cui assentitur & meum vetus lexicum.

Κεύθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς seu κευθμὼν, de quibus modò dictum fuit. Sed aut nullum aut rarum esse puto singularis apud veteres vsum: at plur. κεύθεα & κεύθεσι in frequenti sunt apud poetas vsu. Et quemadmodum habuisti suprà κευθμῶνας γαίης, ita κεύθεα γαίης dicunt Homerus & Hesiodus. Extat enim apud vtrunque, ὑπὸ κεύθεσι γαίης: apud hunc quidem in Theogonia: apud illum autem Odyss. ω, Ἐπεὶ τ' εἰν αἴδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Apud eundem Iliados χ, legimus, Νῦν δὲ σύ μὲν αἴδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης Ἔρχεαι. Quibus ex locis fortassis occasionem sumpsit Euripides vocandi orcum νεκρῶν κευθμῶνα, vti dixi.

E

F

Singulari κεύθος, cuius aut nullum aut rarum apud veteres vsum esse dixi, vtitur scholiastes Sophoclis, in quendam Philoctetæ locum, pag. 410, vbi dicitur à poeta, Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον Θερμοῦ τε καὶ παγετῶδες. Exponit enim γύαλον per κεύθος. Et paulo post, διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς αὐτὸ ἄλσος μεταφραζόμεθα.

G

Κευθήμων etiam legitur apud Suidam, quod ideo in hunc locum reseruaui quia mendo carere non puto. Exponit autem φωλεῶν & ἀποκρυφῶν τόπων. ex qua expositione esse genitiuum pluralem liquet. Sed ego non dubito quin ipse κευθμῶν scripserit, à nominatiuo singulari κευθμός, de quo antea dictum fuit. Existimo porro petitum esse istum genitiuum κευθμῶν ex illo Homeri loco quem attuli in Κευθμὸς, ex Iliados ι. aut certè ex illo versu, Κευθμῶν ἐξ ὑποπάτων δεινὴ θεὸς αἰπεβόλησε.

A

B

C. ΑΜΦΙκεύθω, Circumquaque occulo, Circumtego. ἀμφικεύθων Hesych. exponit περικρύπτων.

C. ΕΠΙκεύθω affertur tantùm pro Celo ex Homero, ea significatione qua dicitur Celare quempiam aliquid. Odyss. ξ, Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μνησὶ δ' ἐπικεύσῃς, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πεῦθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. Vbi μνησὶ δ' ἐπικεύσῃς per perittologiam dictũ censeri possit: cuiusmodi multa apud Hom. legi scimus. Sic Od. ε, Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδὲ ἐπικεύσω, Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἵκῃ πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Hic certè itidem perittologia esse censebitur quod addit, οὐδὲ ἐπικεύσω. Sed tolerabilior tamen fuerit si vtrobique permutatum esse ordinem imaginemur: & dictum esse hic quidem, ὑποθήσομαί οἱ, οὐδὲ ἐπικεύσω, pro οὐκ ἐπικεύσω, ἀλλ' ὑποθήσομαι: illic verò, μὴ ἐπικεύσῃς, ἀλλ' εἰπέ &c. Existimari autem potest subaudiendus esse his in locis accusatiuus personæ. At verò cum accusatiuo rei legitur Odyss. ιβ — μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω. Quòd si legatur τοι (quam scripturam alicubi inuenisse mihi videor) dubium fuerit sitne τοι itidem expletiua particula, an pronomen: vt habeat hoc verbum accusatiuum rei & datiuum personæ. Cæterùm quanuis nullum afferatur exemplum significationis generalis quam habet Κεύθω, qua videlicet ponitur pro Occulto, Abscondo: nõ dubito tamen quin & eam obtinere possit, atque adeo alicubi eam obtineat. Et vicissim quanuis simplici VERBO Κεύθω data nõ fuerit ea significatio quæ datur huic compositio Ἐπικεύθω, quòd nullum eius exemplum in promptu esset: minimè dubium esse debet quin eandem & ipsum habere queat, & quidem non sine veterum scriptorum exemplo.

D

Κευθάνω, idem est quod Κεύθω, Occulo, seu Occulto, Abscondo. Fitque ex illo superiore κεύθω hoc κευθάνω. Homerus Iliados γ, Ἀλλ' οὔτις δύναται Τρώων κλειτῶν τ' ὀπικούρων Δεῖξαι Ἀλέξανδρον πάτ' ἀριζήλῳ Μενελάῳ. Οὕμβῳ γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον, ἐπεὶ ἴδοντο. Vbi κεύθανεν potest accipi pro Occulere, Occultare seu Abscondere: sed aptius reddetur Celare, (meo quidem iudicio) vt habeat eam significationem quæ compositio ὀπικεύθω data fuit. Annotat porro ibi Eustathius, hoc verbum Κευθάνω ex Κεύθω esse deductum: sed addit hanc deductionem orationi solutæ inutilem, at versui hexametro (quem dactylicum appellat) esse cõmodam. Eius verba sunt, τὸ δὲ ἐκεύθανον ἡ ὀκ τῶ κεύθω τῶ δραχυγρῆ λόγῳ, μὴν πιζῷ ἀσωπελής, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρῆται. Ex quibus verbis colligat fortasse quispiam, κεύθω quidem in oratione soluta locum habere, at κευθάνω non item. Ego tamen poeticum esse & illud κεύθω existimo, & nullum aut perquam rarum apud eos qui soluta oratione vtuntur, esse illius vsum.

E

F

G

Κευθάνω in vulgaribus lex. redditur Vado. Cui interpretationi additur, Item Tego. Subiungitúrque locus ille Homeri ex Iliados γ, qui paulo antè allatus fuit. Sed quod ad priorem illam interpretationem attinet, miror vndenam sumpta fuerit: & quãuis planè falsam esse credã, (vt alia infinita id genus mendacia in illis lexicis esse satis cõstat) nolui tamẽ eam te celare: quòd etiam verbo κεύθομαι eadem in iisdem libris tribuatur.

ATVERO Κευθμεία dicitur esse nomen plantæ apud Theophrastum, Hist. plant. lib. 9, c. 1. cui, vt atractylidi, succus inest sanguineus. suspicantúrque nonnulli esse illud genus betæ quod herbarii sanguinem draconis appellant. An autem sit à verbo κεύθω, præsertim quũ non aspirata θ, sed tenui τ scribatur, haud facilè iudicari possit. (Hoc quidem certè constat, in quibusdam deriuatis talem mutationem aspiratæ in tenuem, aut contrà tenuis in aspiratam inueniri) Sed vtrocunque modo se res habeat, eius hic mentionem fecisse nihil nocebit.

Ad iucundam vocem Μέθυ transeo, omissis in medio nonnullis quæ nec ita frequenter occurrunt, nec adeò magnum deriuatorum comitatum habent: ideóque sine magno incómodo in indicem reseruari poterunt. Sed ne ὁ μεθυδότης mihi irascatur quòd suum illud vocabulum in serie vocum à litera μ incipientium prætermiserim, negligentiam illam siue iniuriã ea diligentia sarciam quam hic adhibebo in vocis illius tractatione multo maiorẽ quam ibi adhibuissem. Debuit autem collocari hoc vocabulum μέθυ post μεθίημι, sequendo etymologiam quam etiam Eustathius ei tribuit: de qua dicam paulo póst.

ΜΈΘΥ, τὸ, Vinum. (Temetum ab hoc vocabulo μέθυ originem habere aliquando suspicatus sum: vt videlicet ex μέθυ primùm quidem Methum dictum fuerit, deinde verò Temethum, præfixa vna syllaba: quod & in aliis quibusdam vocibus Latinis quæ è Græcis factæ sunt, videre est. Sed addendum hoc fuerit, tãdem & mutationem aspiratæ in tenuem accessisse. Nolim autem nunc illam meam deriuationem pertinaciter tueri: hoc vnum dico, non minus nunc quoque hanc mihi probari quàm eam quæ vulgo affertur) Est autem poetis duntaxat vsitatum hoc nomen, licet pleraque ab illo deriuata magno apud prosæ etiam scriptores in vsu sint. Hom. Odyss. η, Ἡοντόνοε κρητῆρα κερασάμβροτε, μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Apud eundem sæpe huius nominis epitherum est ἡδύ. vt Odyss. η, Ἡμεθα δαιμόνιε κρέα τ' ἄασπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Potest tamen illud ἡδὺ censeri non pro perpetuo epitheto, (quoniam aliquod vinum potest esse quod non sit ἡδύ) sed pro epitheto certi vini cuius ibi fit mẽtio. Idémque fortasse dicendum de adiectiuo γλυκύ, quod alibi huic nomini adiungit: vt Odyss. ξ, — ἡμὲν ἔδωκε Ἡδὺ μέθυ γλυκύ. Plutarchus in Sympos. libro 3, quæst. 2, vult μέθυ esse τὸν αὔπικρις ἄκρατον: scribens, ὅθεν ὁ φίλιππος Διόνυσος οὐχ ὡς βοηθὸν ὅτι πολὺ μέθυ εὑρί ὡς πολέμιον τοῦ οἴνου τὸν κισσὸν ἐπιχαρῶν ὅς γε τὸν ἄκρατον αὔπικρις, μέθυ, καὶ Μεθυμναῖον αὐτὸς αὐτὸν ὠνόμασεν.

Μέθυ à verbo μεθίημι deductum esse, non vno in loco testatur Eustathius. Sed huius deductionis duplex ab eo affertur ratio. alicubi enim vult μέθυ dictum esse à verbo μεθίημι, quòd nos μεθίμονας reddat, id est negligentes: alicubi verò alium dans verbo μεθίημι vsum, vult μέθυ inde esse appellatum quoniam homines eo vsi μεθίενται εἰς ἀφροσύνην καὶ ἄνεσιν. Sed hoc posterius etymum in vno tantùm loco affert, quod sciam: at prius illud, in multis. Atque adeò posterius hoc, nõ eius est, sed ex Athen. petitum. cuius hæc verba sunt, δεῖπνοσοφ. l. 8, εἰς αὖ δὴ [sub. ἀνωχίας] σπουδάζοντες οἱ τὸ θεῖον πιμῶντες, καὶ εἰς ἀφροσύνην καὶ ἄνεσιν αὐτοὺς μεθιέντες, τὸ μὲν ποτὸν, μέθυ, τὸν δ' ὑπὸ τοῦτο δωρησάμενον θεὸν, Μεθυμναῖον καὶ Λυαῖον καὶ Εὔιον καὶ Ἰήϊον προσηγόρευον. Equidem rationi consentanea est vtraq; deductio, quòd vtrunq; effectum vini experiamur: sed prior illa magis cũ passim recepta verbi μεθιέναι significatione conuenit. Eustathius exponens hunc locum Homeri, in fine lib. ζ Iliadis, Ἀλλ' ἐκὼν μεθίης τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, ait verbum μεθίης (ab eo tamen scribitur μεθίεις) significare ἀμελεῖς. & hinc esse μεθήμων, quo declaratur ὁ ἀμελητής: sicut ἡ ἀμέλεια nomine μεθηποσύνη. Quibus addit, καὶ μέθυ, ὁ εἰς μεθηποσύνην ἄγων οἶνος. Idem in versum hunc qui legitur in fine libri η eiusdem poematis, Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέλην μέθυ, χίλια μέτρα, annotat eum suo more μέθυ vocare vinum, διὰ τὸ τοὺς ἀμέτρως αὐτοῦ πίνοντας μεθιέσθαι: id est ἀμελεῖν. Rectè autem hic adiicitur ἀμέτρως: sicut & alibi dixit idem scholiastes μέθυ non natura esse huiusmodi, (id est, natura non habere effectum illũ nomini suo respõdentem) sed τῇ χρῆσι μέτρον εἰσδεχῆ, quoniam μεθίεται (id est ἀμελεῖ) ὁ πέρα τοῦ μετρίου οἶνον προσπέμπος.

C. Μεθυδότης, Vini dator. epithetum Bacchi: qui etiam lætitiæ dator à Marone dicitur. Sed in præsentia huius epitheti non aliunde mihi suppetit exemplũ quàm ex Etym. in voce Μεθυμναῖος. Ibi enim hæc scribit, Μεθυμναῖος, ὁ Διόνυσος, ὅτι μεθ' ὕμνων ἦλθεν. Τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ μέθην εἴρηται, ὡς μεθυδότης. Vbi accipio ὡς μεθυδότης pro vtpote μεθυδότης: hoc sensu, Vtpote μεθυδότης, quod μέθυ præbet occasionem μέθης. Fateor tamen posse & aliter intelligi: nimirum, sicut μεθυδότης dictum est παρὰ τὸ μέθυ, ita & μεθυμναῖος inde fortasse dictum esse. Quòd siquis obiiciat μέθη habere η, quum μέθυ (quod continetur hoc composito μεθυδότης) habeat υ, ideóque non esse verisimile eam Etymologi mentem fuisse: huic ei⁹ obiectioni μεθυμναῖος opponetur, quod apertè à μέθη deducit, quum tamen & illud habeat υ. Sed eò tandem deueniendum erit, (ti quidem istam posteriorem expositionẽ veram esse putemus) vt hunc grammaticum, sicut in deducenda voce μεθυμναῖος errat, (quod ex Plutarcho etiam & Athenæo satis constat) ita in deductione nominis μεθυδότης errare. Fateor alioqui, quum in μέθη sit η, tamen μεθύω & μέθυσος, atque alia quæ illius nominis μέθη significationem sequuntur, litera υ scribi.

C. Μεθυπλήξ, ῆγος, ὁ & ἡ, Ebrius, aut etiam Ebriosus. Huius compositi vsus extat in Anthol. epigrammat. Quod autem attinet ad verbum quocum componitur, eadẽ planè est ratio quæ & compositi οἰνοπλήξ, quod vide.

C. Μεθυσφαλής, ές, ὁ & ἡ, Ex vino seu præ vino labens, seu titubans, Cui vinum est causa lapsus. In Anthol. epigrammat. μεθυσφαλὲς ἴχος dicitur de vestigio ebrii: id est, de pedibus præ vino titubantibus. At verò μεθυσφαλεῖς ὑμέναιοι, Vino defectæ nuptiæ, in vulg. lex. sine autoris nomine. Suspicor autem ex Nonno petitum esse hoc epitherum, in quo certè verbum σφάλλεσθαι non satis ἀσφαλῶς vsurpari videtur, si quidem ei significationem illam dare oporteat.

C. Μεθυσῶφος, ου, ὁ & ἡ, Alẽs vinum. vt οἰνοβῶφος in Anthol. epigr. lib. 1, οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου.

Μεθυμναῖος dictus est Bacchus (vt etiam ex Plutarcho & Athenæo antea docui) à nomine μέθυ. Est autem Μεθυμναῖος & nomen ἐθνικὸν, à Μέθυμνα, quod est nomen vrbis in Lesbo insula. Existimatur enim DICTA Μέθυμνα primùm, (ex illo Bacchi epitheto Μεθυμναῖος) deinde VOCATA Μήθυμνα, mutata litera ε in η. Esse verò πολύοινον hanc vrbem, testatur & hic Nasonis versus, Gargara quot messes, quod habet Methymna racemos. Non abs re igitur suspicetur aliquis à nomine μέθυ nomen hanc vrbem sumpsisse: sicut Thraciæ VRBS Μεθώνη, inde dicta esse traditur, vtpote πολύοινος & ipsa. Sed si Methymnã inde appellatam esse constaret, Bacchum deinde hoc epitherum ab ea nactum aliquis fortasse credere mallet. Est certè rationi magis consentaneum, vocem Methymnæus à Methymna, quàm Methymna à Methymnæus deduci. Cæterùm Etymologum hoc epitheti μεθυμναῖος à nomine μέθη deriuare, docui in composito Μεθυδότης.

¶ Μέθη, ης, ἡ, Vinolentia, Temulentia, Ebrietas. Hic autem colloco vocabulum istud μέθη, quòd minimè dubitem quin à μέθυ deriuetur, quanuis litera η non υ terminetur. Ita enim existimo, quum quærenda esset litera qua terminatio illius à terminatione huius differret, literã η quauis alia commodiorem visam esse, quòd huiusmodi substantiuis conueniret. at in nomine μέθυος & in verbo μεθύω seruatam nihilominus fuisse literam υ, quòd eam retineri nihil prohiberet. Eustathius tamen non à μέθυ deriuat fœmininũ illud μέθη, sed vnde ortum est illud μέθυ, inde & μέθη originem habere existimat: nimirum à verbo μεθίημι. Sed hac quæstione omissa, ad exempla veniendum est. Plato in Minoe, ὦ

Κρήτη δὲ εἷς οὔπω ὅτι τῶν ἄλλων νόμων οὗ Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Aristot. Polit. lib. 2, ἔπι δὲ ὁ ἀρχαῖος τῶν μέθην νόμος, τοῖς νήφοντας συμποσαρχεῖν. Demosthenes in Midiam, ὁ τὸν δεσμοδέτην παπάζας τρεῖς εἶχε πορφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἀγρυπνίαν. Athen. lib. 10, ἔπινε δὲ Ἀλεξανδρος πλεῖστον· ὡς καὶ ἀπὸ μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας. Plutar. Sympos. l. 3, τὸ κισσοῦ καταβεννώτος τὴν μέθην τῇ ψυχρότητι. Idem μέθην & οἴνωσιν alicubi copulat, (vt lib. 2, De Alex. fortuna, ᾧ [videlicet Ἀλεξανδρῳ] μέθην τινὲς ἐγκαλοῦσι καὶ οἴνωσιν) quum tamen hæc inter se differre ipsemet non vno in loco testetur, vt docui in nomine Οἴνωσις, t. 2, col. 1247. Ab Herodiano lib. 2, copulantur μέθη & κραιπάλη. Ab eodem lib. eodem dicitur ἀπὸ μέθης κραιπαλᾶν. Philo quandam etiam μέθην appellat νηφάλιον, De vita Mosis, lib. 1, καὶ μεθύοντες οὐ τὴν ὑπ' οἴνου μέθην ἀλλὰ τὴν νηφάλιον.

Μέθαι etiam dicitur plurali numero. Athenæus l. 2, δὸ καὶ θοίνας καὶ θαλίας καὶ μέθας ὠνόμαζον. Idem lib. 10, εἰς μέθας καὶ ὀμωχίας τρατέντα. Idem lib. 6, καὶ τοῖς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους, καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Vsus est hoc plurali & Plutar. cum alibi, tum in Sympositacis.

Μέθυσος, ου, ὁ & ἡ, Ebrius, Temulentus. Interdum verò Ebriosus, Vinolentus. A Luciano copulantur μέθυσος & πάροινος, in Timone, μέθυσος καὶ πάροινος οὐκ ἀχρεῖος ὠφῆς καὶ ὀρχηστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς πρόξενος. Vsurpatur μέθυσος & genere fœmININO. Athen. l. 13, κωμῳδῶν αὐτὴν ὡς μέθυσον. Sic apud Libanium, οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος.

FOEM. Μεθύσα apud Atticos. vtitur enim hoc fœmININO Aristoph. cum alibi tum in Vespis: item in Nubibus, γραῦς μεθύσα, anus vinolenta. Apud Lucianum Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου quendã reprehendit qui VOCE Μεθύσης pro masculino μέθυσος vsus esset.

COMPOS. Μεθυσοκόταβος, Ebrius, Temulentus. Sed proprie de eo qui iam ebrius cottabo vel potius cortabismo ludit. Aristoph. in Acharn. Πόρνιν δὲ Σιμαίταν ἰόντες μεγαλοκρεῶ Νεανίαι κλέπτοιτο μεθυσοκόταβοι. Vide Κόταβος.

Μεθύω, Ebrius sum. Homerus Odyss. σ, Ὡς δὲ νεὼς Ἵππος κεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν Ἕστα νθυσαίζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς. Aristoph. Pluto, Τοιοῦτον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἀρά. Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει. (At verò Alex. Aphrodis. non ὀξύτερον βλέπειν sed διπλᾶ βλέπειν dixit nonnullos μεθύοντας: scribens Probl. lib. 1, τοῦ ἄγαν μεθυόντων ἔνιοι διπλᾶ βλέπουσι) Xenophon in Sympos. οὐ βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ' ἀπαθὴς ὁρῶν. Opponuntur autem οἱ μεθύοντες & οἱ νήφοντες: vt in hoc Aristotelis loco, τοὺς μεθύοντας, οὐ τυπήσασι, πλείω ζημίαν ἀπαιτεῖν τοῦ νήφοντος. Quæ cõueniunt (vt hoc obiter annotem) cum iis quæ scribit Ethic. lib. 3, ἴδιον τοῖς μεθύουσι διπλᾶ τὰ δοκοῦντα. ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτοῖς κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθύειν. Dicitur etiam μεθύειν μέθην. vt in isto Philonis loco, καὶ μεθύοντες οὐ τὴν ὑπ' οἴνου μέθην ἀλλὰ τὴν νηφάλιον.

Metaphoricè interdum vsurpatur verbum μεθύω, & quidem vel cum genitiuo, vel cum datiuo, vel cum accusatiuo. Cum accusatiuo extat in Anthol. epigrammat. μεθύω τὸ φίλημα. (Cum quo loco conuenit hic Lucianicus, ὁ δὲ, φιλήσεις αὐτίκα ἐμεθυε, καὶ παρὰ φόρος ἰῶν) Cum datiuo autem vsus est Demosthenes Phil. 1, de ipso Philippo, ὁκόταν μεθύειν τοῖς μεγέθεσι τῶν πεπραγμένων. At cum genitiuo apud Theophylactum extat, ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Sic Horatius vocem Ebrius metaphoricè vsurpauit, quum dixit, Fortuna dulci ebrius. qui locus non malè cum illo Demosthenico cõuenit, etiam quod ad sententiam attinet. Homerus autem pellem μεθύουσαν ἀλοιφῇ dixit pro Madentem pinguedine, seu perfusam. (Possimus autem fortasse & in illo Theophylacti loco, ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν, reddere itidem Voluptatibus amatoriis perfusi) Vel potius Valde perfusam, seu Valde madentem. Locus est Iliados ρ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην Λαοῖσιν δώῃ πανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Vbi nõ placet quod scribit Eustathius, nimirum illud μεθύουσαν ἀλοιφῇ, nõ esse πάνυ σκληρότερον quàm hoc dictũ, μεθύει τοῦ μεγέθους τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος. (quod Demosthenis est, vt apparet ex iis quæ paulo antè protuli) Quanuis enim vtrobique sit metaphora, non debuit tamen locus hic cum Demosthenico comparari, quum planè diuersum habeant metaphoræ genus.

Μεθύω actiuè etiam poni existimatur pro Ebrium reddo, Inebrio. Cuius significationis exemplum hoc affertur in vulg. lex. ex Luciano, οἴνῳ ἑαυτὸν μεθύσασα. Item ex Nonno, in paraphr. cap. 12, euangelii Ioannis, ἐμέθυσεν ὅλον δύμον ἐνθεος ὀδμή. Sed nõ dubito quin ad μεθύσκω referri hæc debeant, quæ tamen, quod ad coniugationem attinet, sint tanquam à μεθύω: aut (si mauis) coniugationem verbi μεθύω sequantur. Idem certè dicendum & de voce passiua μεθύομαι, quæ in iisdẽ lex. habetur: affertúrque ad eius confirmationem futurum μεθυσθήσῃ ex Luciano. Sed minimè dubium mihi est quin quanuis μεθύσκομαι dicatur, non μεθύομαι: futurum tamen aliáque tempora tanquam à μεθύομαι sumantur. Vide igitur μεθύσκω & μεθύσκομαι.

Μεθύσκω, Ebrium reddo, Inebrio. Plutarchus Sympos. libro 3, διὰ τί τὸ γλεῦκος ἧκιστα μεθύσκει; Ibidem, μεθύσκειν κιττὸν οἴνῳ μιγνυμένον. Athenæus lib. 10, εἰ ὁ οἶνος μετείως ἀφεψηθείη, πινόμενος ἧττον μεθύσκει. Sunt verò & alia quæ dicuntur nos μεθύσκειν metaphoricè: (sicut μεθύειν, id est ebrium esse, metaphoricum vsum habere docui) vt apud Plutarchum, μουσικὴν παντὸς οἴνου μᾶλλον μεθύσκουσι. Plato De leg. καὶ παντ' ὄσα δι' ἡδονῆς αὖ μεθύσκοντα παραφρονα ποιεῖ, id est, inebriantia voluptate. Sed notanda diligenter est constructio: quòd non vtatur datiuo, vel accusatiuo, vel genitiuo solo, (vt verbum μεθύω has constructiones habere ostendi) sed genitiuo præfixam habente præpositionẽ διά. Possitque videri cuipiam δι' ἡδονῆς μεθύσκοντα, aliud esse quàm ἡδονῆς μεθύσκοντα: vertit tamen & Budæus. Voluptate inebriantia, non secus ac si legeretur ἡδονῆς sine adiectione, aut ἡδονῇ. Cæterùm μεθύσω & ἐμέθυσα mutuatur hoc verbum μεθύσκω à μεθύω, vt docui suprà, quum de Μεθύω agerem, quod neutralem signif. habet.

Μεθύσκω alicubi reddi potest Perfundo, Imbuo. Vel potius, Largè perfundo, seu imbuo. Quidam αἰώνιμος, Anthol. epigrammat. lib. 2, πέρλιν δὲ μεθύσκων. Alioqui reddi etiam possit Inebrio, in hoc loco, aliisque huiusmodi, vsurpãdo videlicet metaphoricè. Vide compos. Ἐκμεθύσκω.

PASS. Μεθύσκομαι, Inebrior, Ebrius reddor, Ebrius fio, Inebrio me. Xenophon Pæd. 1, πίνων δ' μεθύσκεται. Idem eiusdem operis libro 4, αὐτός τε ἐμεθύσκετο, μεθ' ὧν παρεσκεύου, ὡς ἐπ' ἀτυχίᾳ. Aristoteles, ὅμοιος δὲ ὁ ἀκρατὴς τοῖς ταχὺ μεθυσκομένοις καὶ ὑπὸ ὀλίγου οἴνου. Lucianus, οὐκ ἐμφορεῖται μὴ ἀπιροσκαλώτερον τοῦ κολάκων, μεθύσκοντας ὃ φανερώτερον; Plutarchus Sympos. διὰ τί γυναῖκες ἧκιστα μεθύσκονται, πάγκυ δὲ εἰ γέροντες; Quemadmodum autem μεθύσκω à μεθύω mutuatur ἐμέθυσα, sic μεθύσκομαι à μεθύομαι mutuatur ἐμεθύσθην. vnde μεθυσθῶμεν, Aristoph. in Vespis. Luc. cum genitiuo, ἵσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος. Apud eundem extat & futurum, μετὰ τοῦ ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Μέθυσμα, ατος, τὸ, Ebrietas, vt quidem redditur in v. l. sed absque vllo exemplo, aut nomine autoris. Sonare autem videtur quasi quis dicat Inebriamentum: atque adeo hunc vsum habet apud Græcos Bibl. interpretes, videlicet pro inebriamento, id est eo quod inebriat, seu inebriare potest: lib. 1, Reg. c. 1, καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πέπωκα.

Μεθυστικὸς, ου, ὁ, Qui talis est vt facilè inebrietur, Propensus seu procliuis ad ebrietatem. Vno verbo, Ebriosus, Vinolentus, Vinosus. (Perperam autem Phrynichus confundit cum μέθυσος, scribens, μέθυσος γυνὴ καὶ μεθύσκη μεθυστικὸς ἀνήρ. nam μέθυσος est vel ebriosus, vel etiam ebrius. at μεθυστικὸς est duntaxat ebriosus) Plato, ὅταν μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται. Ex Philone, εὐθὺς δὲ αὐτὸν μεθυστικὸν αἰσθόμενος ἐρῶντα. Inuenitur autem μεθυστικὸς & pro inebriandi vim habente: vt sonet q. d. Inebriatiuus.

COMP. Ἀμέθυστος, ου, ἡ, (q. d. Inebriabilis) Lapidis pretiosi est nomen sic dicti quòd inebriari non sinat. Affertur ETIAM Ἀμέθυσος, pro Non ebrius: sed su-

ſpectum mihi eſt. Quinetiã pro ἀμέθυστος, quod lapidis nomen eſt, inuenitur alicubi ſcriptum ἀμέθυστος, perperã. Vide plura de ἀμέθυστος, in Indice: vbi & ἀμέθυστα φάρμακα.

C. ΑΠΟμεθύσκομαι, (q.d. Exinebrior. qualis cõpoſitio in alio quopiã fortaſſe reperiri queat) Ebrius eſſe deſino, Ebrietate liberor. Vtitur Etym. in voce Μεθύω, quũ dicit hoc quidem verbum eſſe à μέθη: at hoc nomen eſſe ἀπὸ τοῦ μὴ θεῖν. quoniam οἱ μεθύοντες ſunt ἀκίνητοι, donec ἀπομεθυσθῶσι. Eſt autem ἀπομεθυσθῶσι tanquam ab ἀπομεθύομαι, ſicut ἐμεθύσθω dicitur tãquam à μεθύομαι, pro quo tamen vſurpatur μεθύσκομαι.

C. ΕΚμεθύσκω, idem quod ſimplex μεθύσκω, ſed minus vſitatum. Apud Theophraſtum ἐκμεθύσκειν pro Implere humore & obruere. videlicet De cauſis plant. libro 5, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τοῦ πλείστου διαφθείρει, σῆπον τοὺς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον.

C. ΥΠΕΡμεθύσκομαι, Supramodum inebrior, aut etiam ſuprà quàm dici poſſit. Vehementer inebrior. Affertur infinitiuus ὑπερμεθυσθῆναι pro Admodum temulẽtum eſſe, in vulgaribus lex. Eſt autem hic aoriſtus infinitiui tanquam ab ὑπερμεθύομαι: cuius tamen nullum exẽplum extat, (quod ſciam) ſicut nec ſimplicis μεθύομαι, vt antea dictum eſt.

Sequitur verbum Μειδάω, quod poſt μεῖον collocandum fuiſſet, ſi etymum ab Etymologo excogitatum mihi placuiſſet. (quod enim tribuit τοῦ Μειδάω, huic Μειδάω iuſtius tribuetur, quum illud ex hoc, nõ hoc ex illo factum ſit) nimirum ortum eſſe à μεῖον. quoniam ὁ μειδιῶν, id eſt qui ridet, μείονι κέχρηται γέλωτι. Sed hoc eius commẽtum parum mihi arriſit: quod tamen nunc dum propius inſpicio, tale eſſe fateor vt multa multo deteriora & minus veriſimilia apud eum extent. Hoc enim habet ſaltem, quòd optimè cum propria huius verbi ſignificatione conuenit. quia verum eſt quod ſcribit, illius qui μειδιᾷ, riſum eſſe μείονα, id eſt minorem: quum μειδιᾷν, ſicut & μειδᾶν, propriè ſonet Ridere leniter, & Subridere potius quàm Ridere: & quod vulgò dicimus iocantes *Rire du bout des dents*. Ideóque Medardi nomini (quod ab hoc μειδᾶν deductum eſſe liquet) optimè conuenit eiuſmodi riſus qualẽ vulgus noſtrum ei tribuit, (ac meorum Pariſinorum vulgus præſertim)

Sainct Medard, qui rit du bout des dents.

ΜΕΙΔΑΑ΄ΩΩ, (aut Μειδέω, ſecundum alios) Rideo leniter, ſeu molliter, Subrideo. Hanc enim propriam eſſe eius ſignificationem puto, ſequendo ea quæ paulo antè tradita fuerunt: vt quod Euſtathius verbo μειδιῶ tribuit, huic etiam conuenire dicatur: præſertim quum in eo Homeri loco in quem ſignificationem illam annotat, habeatur hoc verbum, non illud. Siquidem in hunc verſum lib. ε Iliad. Ὡς φάτο, μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hæc annotat, Iupiter autem ob illud ſcomma non dicitur γελᾶν (σεμνοῦ γὰρ προσώπου ὁ Διὸς Διούτοις γέλως ἀλλόπεριον) ſed μειδιᾷν. quod eſt multo σεμνότερον quàm γελᾶν. quum μειδᾷν dicatur τοῦ γέλωτος ἠρεμαίου, οὐκ ἀκρατοῦς σωνοίᾳ. Eiuſdem poematis l. α, deæ tribuitur, μείδησεν τε θεά. Legimus hoc verbum apud eundem poetam cum alibi, tum Odyſſ. υ, cum accuſatiuo σαρδάνιον. vbi canit, — μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον, μάλα τοῖον. vbi Euſtathius ſcribit eſſe τὸ ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ. Sed ſcrupulum mihi aduerſus hanc expoſitionem monet datiuus θυμῷ, qui ab Homero additur: niſi ſecus accipiatur quàm in aliis eiuſdem poetæ locis, verbis quibuſdam ſubiunctum.

Μείδημα, ατος, τὸ, Riſus, vel Lenis riſus, ſequendo ea quæ de verbo μειδῶ dicta fuerunt. Heſiodus ὀάρους & μειδήματα coniunxit. Apud Heſychium legitur ETIAM Μεῖδος. Habet enim Μεῖδος, μείδημα, γέλως. Fuerit autẽ, vt opinor, μεῖδος, εος, τό.

COMP. Ἀμειδής, ές, ὁ & ἡ, ITEM Ἀμείδητος, ου, ὁ & ἡ, Qui talis eſt vt nunquam rideat, Riſus expers. Vide Indicem.

COMP. Φιλομειδής, ές, ὁ & ἡ, (ITEM Φιλομμειδὴς apud poetas, geminata litera μ, ob metrum) Amans riſus. & quod Gallicè dicimus, *Qui n'aime qu'à rire.* Vnde optimè conuenit Veneri hoc epithetum, cui etiam tribuitur paſſim ab Homero. vt Iliados ο, — τοῦ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη Αἰεὶ παρμένιδι χεῖρ' ἐπιβάλε, καὶ ἔπεα φωνεῖ. Quem in locum Euſtathius annotat geminare μ, metri gratia, vt verſus λαγαρόστις μεσοθῆ τοῦ μέτρου ἕνεκεν. Sed addit, epithetum iſtud habere hanc literæ μ geminationem, ſecundum quædam exemplaria: vnde colligimus, fuiſſe quædam in quibus ſimplici μ ſcriptum extaret. Ex iis certè eſt meum: quod alioqui τῆς ἀκριβέστατα γεγραμμένοις annumerari dignum eſt. (idque vel ex Euſtathio probari poteſt qui de quibuſdam lectionibus loquens quæ ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἀπογράφοις extarent, aliquas affert quæ in illo meo exemplari inueniuntur) Sed eo in loco litera μ ſuperpoſita eſt huic epitheto, quæ an eiuſdem manus ſit, dubitari poteſt. Sed vt eiuſdem eſſe putem, facit hic verſus libri γ, eiuſdem poematis, Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. hic enim illud ἀπόγραφον geminam μ habet. Affertur porro & τὸ φιλομειδὲς pro Amor riſus, Studium riſus.

ETIAM Φιλομμειδὴς ſcriptum inuenitur, ſiue Φιλομμηδὴς, per η in penultima: ſequendo etymum quod Heſiodus in Theogonia huic epitheto tribuit: quum epitheta aliquot Ἀφροδίτης, id eſt Veneris, recenſens, vocatam etiam φιλομμηδέα tradit, ὅτι μηδέων ἐξεφανήθη: id eſt, quod è genitalibus (Saturni videlicet) in lucem prodiit. Sed hoc ſciendum eſt, legi etiam φιλομμειδέα per ει, itidémque μειδέων. (perperam autem in quibuſdam vulgaris editionibus, φιλομμηδέα quidem per η, at μηδέων per ει legitur) quam lectionem & margini illius exemplaris Homerici adſcriptam reperio. Siquidem è regione illius verſus Homerici, lib. γ Iliadis, habet margo, φιλομειδὴς, ἢ φιλόγελως, ἵνα ᾖ, καθ' Ὅμηρον· καθ' Ἡσίοδον, ὅτι μειδέων ἐξεφανήθη, ὁ ἐστιν αἰδοίων. Sed quomodo retineri hæc ſcriptura in iſta ſignificatione poterit? Bœoticæ dialecto hæc literæ η in ει mutatio adſcribenda erit, ex Euſtathii autoritate: quem vide pagina 439.

Alterum autem VERBVM Μειδάω, ῶ, idem ſignificans quod μειδῶ, & ex eo factum, (vti dictum eſt) in ſoluta quoque oratione locum habet, potius quàm hoc. Philoſtr. in quadam epiſtola, τίς ἡ κατήφεια αὕτη; τίς ἡ νύξ; τί τὸ ζηλοῦν σκότος τοῦτο; μειδάσον, καταστήθι. δεσπότης ἡμῖν τῶν θεῶν ὀμμάτων ἡμέραν. In vulgaribus lexicis habetur ETIAM Μειδάζω: ſed eius exemplum deſidero. Eſt autem à μειδῶ VERBALE Μειδάμα, Riſus, ſeu Lenis riſus, vel mollis. Lucianus, οὐδὲ ὅσον ἄκρῳ τοῦ μειδάματι ὑπεσημηνάμενος τῆς γλώττης τῶν δεσποτῶν. Apud Heſychium autem LEGITVR Μειδίασμα, eadem ſignificatione. In vulg. lex. habetur ETIAM Μειδιασμός, ITEM Μειδίασις, eadem ſignificatione, ſed abſque vllo autore.

COMP. Ἐπιμειδάω, ῶ, Subrideo. Redditur etiam Arrideo, ſed verbo προσμειδῶ ſeruãda potius eſt hæc interpretatio. Apud Homerum autem legitur ὀπιμειδήσας à VERBO Ἐπιμειδῶ, Il. θ, Τὼ δ' ὀπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

COMP. Καταμειδῶ, Derideo, Ludibrio habeo. Ita v. l. vt præpoſitio κατὰ eandem vim habeat quam in καταγελῶ. Sed nullum huius ſignificationis exemplum affertur.

COMP. Προσμειδῶ, Arrideo. Quæ ſignificatio datur & cõpoſito ὀπιμειδῶ, vt antè dixi: ſed magis huic conuenit propter præpoſitionem πρὸς, cui reſpondet Ad in compoſitione.

COMP. Ὑπομειδῶ, Subrideo, aut certè Clàm ſubrideo. quum etiam ſimplex μειδῶ dictum ſit poni pro Subrideo, Leniter rideo.

Legitur ETIAM Μειδιθῶν apud Heſych. quod exponit γελῶν. Sed pro μειδιθῶν ſcriptum eſſe μειδιθῶν, non immẽ ritò fortaſſe quiſpiam ſuſpicetur.

Verbum Μειλίσσω, de quo nunc agendum eſt, tutò poſt nomen μέλι potuiſſe collocari videtur. Quum enim valde vicina ſit deductio, vt nimirum μειλίσσω à μέλι deducentes, μειλίσσω dici exiſtimemus quaſi μελίσσω, & ſignificatio huius verbi optimè cum illius nominis ſignificatione conueniat: vix quenquã deriuationi iſti refragaturum arbitror. Neque verò mirari quiſquam debet μειλίσσω ſcribi cum ει, quũ μέλι habeat ε ſimplex: quoniam multa ſunt apud poetas quæ eandẽ literæ ι epenthẽſin habẽt. ex quibus eſt μείλανι apud Homerum pro μέλανι. (vnde & Μειλανίων nomen propriũ pro Μελανίων) Eodem modo μείλινον ἔγχος pro μέλινον, & εἰλάπινον pro ἐλάπινον. Sic autem & υ interiicitur ex Ionicæ dialecti cõſuetudine: vt videmus in νῦσος pro νόσος, & πυλις pro πολις.

ΜΕΙΛΙΑΣΣΩ, F. ίξω, Pr. ιχα, propriè Dulcedinẽ quãdam melleam indo, Mellitũ reddo, καθ' μέλι γλυκαίνω. vt Euſt. exponit, quum de voce μείλια agens, φερνὶω eo vocabulo appellatam eſſe tradit, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μειλίσσειν, ἤτοι καθ' μέλι γλυκαίνειν. Sed vſurpatur potius metaphoricè pro Blandis verbis & velut mellitis demulceo, aut etiam delinio. Interdum verò non verbis ſed facto quopiam dicimur aliquem μειλίσσειν, id eſt, eum demulcere, & nobis conciliare. vt legimus τραπέζῃ μειλίξαντες apud Herodot. Apud Hom. autem Il. η, Οὐ μὲν δή τις φεῦδος ἐνεικεῖν καταπεύθεται ἀνὴρ Ἑλλήνων, ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλιοτέρῳ ὄπι, accipio μειλιοτέρῳ, pro Demulcere, faciẽdo quod gratum ſit & acceptum, aut iucundum. adeo vt expoſitio quã Heſych. infinitiuo μειλιοτέρωμαι tribuit, optimè iſti μειλιοτέρῳ cõueniat, mea quidem ſentẽtia: videlicet, προσωπῇ & κεχαρισμένα προφέρειν. Ac niſi μειλιοτέρωμαι in alio quopiã huius poetæ loco reperiatur, μειλιοτέρῳ Heſychium ſcripſiſſe & inde deprompſiſſe ſuſpicer. Breuium ſchol au t. τ. διὰ πυρὸς μειλίσσειν eſſe dicit κηδεύειν καὶ θαφῆς μεταδιδόναι. (addens, ἢ διὰ πυρὸς θάπτεσθαι. vbi tamen θάπτειν potius dicendum fuiſſe videtur) Sic in meo veteri exemplari Homeri, expontur διὰ πυρὸς θεραπεύειν καὶ θάπτειν. Sed hæc propriam verbi μειλίσσειν ſignif. non exponũt. quum μειλίσσειν dici quiſpiam poſſit no ſolùm ἐν τῷ θάπτειν, ſed alia etiam officia præſtando. Multo igitur aptior eſt expoſitio quæ eiuſdem exẽplaris margini adſcripta extat (altera enim interlinearis eſt) his verbis, ἢ τρόπος φεῦδος γίνεται τοῖς πεθεῶσι χαρίζεσθαι τῷ πυρός. τοῦτο δὲ δηλοῖ τὸ μειλιοτέρῳ. ἐπὶ γλυκείᾳ ἢ χάρις. Euſt. autem ait μειλίσσειν eſſe ſuetè dictum eſſe. ſicut enim παίδων μειλίγματα ſunt τὰ ἐκείνων θελήματα, ſic νεκροῦ μείλιγμα eſſe τὴν ὠφέλειαν θαφῆς, μειλιοτέρῳ οὖν διὰ πυρός: vt vicidim eius μείλιγμα eſſe τὸ μὴ θαφῆς θάπτεσθαι.

Μειλίσσομαι actiua etiã ſignif. vſurpatur, & quidẽ illa quã metaphoricã eſſe dixi actiuo μειλίσσω: videlicet pro Blandis verbis & velut mellitis demulceo, ſeu delinio. & quidvno verbo καταπραύνω dicitur. In iſto tamen Hom. verſu 96, Od. γ, Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλέαιρε, non ſignificat σωφρόνως idem quod καταπραύνω, (inquit Euſt.) ſed λέγει τὰ μείλιχα. id eſt, loquor blanda, ſeu ſuania. Heſych. exp. κεχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγε. Neque enim dubium eſt quin μειλίσσεο quod verbis illis exponit, (& quidẽ extra ſuum locum, nimirum in ſerie vocabulorum quæ ſyllabam μιλ in principio habẽt) id ipſum ſit quod in illo Homeri loco legitur. Illa autem ſignif. quam Euſtath. huic verbo σωφρόνως eſſe tradit, nimirum τῷ καταπραύνειν, (ſicut & Suidas μειλίξασθαι exp. πραῦναι: qui & participũ μειλιοτέρῳ exp. θωμαλεῶν, item πραεῖν) bellè iſti Plutarchi loco accommodari poteſt, in quo πθασσευων & μειλιοτέρῳ copulat: De Alex. fortuna, lib. 1, εἰ δὲ Βασιλεὺς μέλλοι ἔθνη διεκαθέκτα, καὶ μαχόμενα καθαρῶς ζῶα, πθασσεύων καὶ μειλιοτέρῳ, ἐνθῶν οἰκείαις καὶ σωφρόνεσιν ἐξεπραύνει διαίταις καὶ κατέστελλεν, οἰκειούμενος αὐτῶν τὸ δίδυμον καὶ παρηγορῶν τὸ σκυθρωπόν, &c. Quæ Bud. ita vertit, At ſi magnus ille rex, gentes indomitas feratum in modum manſuefaciens, vernaculis eas veſtibus aſſuetiſq; viuẽdi inſtitutis demulſit placidioreſque reuocans, tum verò ægritudinem leniens, &c. Vt autẽ ſimplex μειλίσσομαι, ita etiã cõpoſitum ἐκμειλίσσομαι in proſa interdum vſurpari, docebo quum ad hoc peruenero. In v. l. Μειλίσσομαι redditur etiã Adulor, Palpo. ſed malim Blandior. Alicubi autem reddi poteſt (ſicut & μειλίσσω) Lenio, Placo: ſicut μείλιγμα ὀργῆς, Lenimentum ſeu Placamẽtum reddi poſſe, docebo paulo póſt.

Μειλίσσομαι, vt paſſiua voce, ita etiam ſignificatione, eſt Demulceor.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, Mulcimentum: ſi hoc vocabulo cum Budæo vti licet: qui μείλιγμα eo interpretatur, in hoc Plutarchi loco, in Pompeii vita, Σκιπίωνι ὀργῆς μείλιγμα τῷ ἑαυτοῦ θεραπείᾳ καταυήσας. (AT VERO Μείλιγμα quod hic vulg. lex. habent, planè mendoſum eſſe exiſtimo) Poſſit tamen hi reddi etiam Lenimentum, ſeu Lenimen. vt μείλιγμα ὀργῆς ſit Lenimen iræ. Quinetiam Placamen ſeu Placamentum locum habere hic poſſit. Homerus autem μειλίγματα θυμοῦ de canibus dixit, Odyſſ. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄλοκα κύνες δαΐτηθεν ἰόντα Σαίνωσ' αἰεὶ δορὶ φέρει μειλίγματα θυμοῦ. vbi μειλίγματα θυμοῦ, ſunt κρέα πινά, ſiue μαγδαλιὰ μειλίσσουσα κυώας, vt inquit Euſtath. (qui alibi παίδων μειλίγματα eſſe tradit τὰ ἐκείνων θελήματα, vt dixi quum de ipſo verbo μειλίσσομαι agerem) Autor breuium ſcholiorum eſſe dicit τὰ πρὸς ἡδονὴν δωρήματα, ſiue κρέα πινά. aut etiam πῶν ἀπομαγδαλιαὶ, ἐν ὧν προσδεχόμενοι οἱ κύνες ἐγείρονται. Legimus verò & μειλίγματα νόσων apud Nicandrum in Theriacis, vbi lenimenta ſeu lenimina commodè interpretari poſſumus: Καὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νόσων. minus autem ad verbum, Medicamenta ſeu remedia morborum.

Μειλίγματα Heſychio ſunt χαρίσματα. (vt μειλίσσεσθαι ſuprà exponi dixi χαρίζεσθαι) item ἀπαρεγόρματα, & δῶρα. Quinetiam ἢ προσῖξ. ſicut μείλινον exponit μείλιγμα: addens, λέγει δὲ πῶν προσῖκα, τὰ χαρίσματα. Illud autem ἀπαρεγόρματα valde ſuſpectum eſt. Apud eundem lexicographum in alio loco, nimirum inter vocabula quæ à ſyllaba μιλ, non μειλ, initium habent, extat datiuus μειλίγμασι expoſitus κολακείαις & ἐδέσμασι. quæ poſterior expoſitio videri poſſit conuenire cum illa ſuperiore qua dicebatur ſignificare χρέα.

Μείλιξις, εως, ἡ, (à ſecunda perſona μεμείλιξαι, ſicut μείλιγμα eſt à prima μεμείλιγμαι: cætera autem verbalia ſunt à tertia μεμείλικται) in propria quidẽ ſignificatione declararet actionem reddendi dulce, ſeu dulcedinem quandam melleam indẽdi: metaphoricè autem, actionem leniendi, ſeu blandis verbis & velut mellitis de-

mulcendi & deliniẽdi. Extat autem apud Suidam hoc verbale, sed in quodam loco vbi quid potissimum significet, vix iudicari potest: quòd pauca illius verba proferantur. Postquam enim μειλίγμασιν exposuit ἀπαπήμασιν, & ἐξιλεώσασιν, & ἡδύσμασι: subiungit, καὶ τὸν τόπον τῆς μειλίξεως οὐδ' αὐτὸν ἀπεκρύψατο. Hoc autē minimè prætermittendum est, legi apud Suidam & Μειλισσιεγὶς, sine expositione, inter Μειλίξαδω & Μειλιοσύμβρος: sed quanuis, si seriei alphabeticæ ratio, habeatur, minimè suspectum videri hoc vocabulum possit, non dubium est tamen quin Μιλησιεργὶς aut certè Μιλησιεργὴς reponi debeat. Dicitur autem Μιλησιεργὴς eadem forma qua Ἀθηναιεργὴς, atque alia nonnulla.

Μειλικτὸς, ή, ὸ, Qui talis est vt mulceri possit, seu leniri. Aut etiam, Qui lenitus est, vt quidam interpretantur. Quòd si priorem illam interpretationem ei tribuamus, cum compositorum ἀμείλικτος & δυσμείλικτος interpretatione conueniet. Nam DICITVR Ἀμείλικτος Qui mulceri non potest, seu leniri, aut placari, Implacabilis. (Vnde redditur etiam Asper, Durus, item Crudelis, Sæuus. Hesiod. ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν) Eadémque forma est alterius COMPOSITI Δυσμείλικτος, Qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri, aut placari, Non facilè placabilis. Quinetiam interdum redditur Implacabilis, item Inexorabilis: tanquam particula δυς priuationem significante, sicut α in ἀμείλικτος. Vtrique autem contrariam significationem habet COMP. Εὐμείλικτος, Qui facilè mulceri potest, seu leniri, aut placari. Pro quo perperam in vulg.lex. legitur Εὐμειλίατος. (Apud Hesychium autem habemus & NOMEN Εὐμειλὲς, quod exponit per illud ἀμείλικτον. Habemus, dico, quòd minimè dubitem quin pro ἀμειλὲ, quod est in vulg.editionibus, scriptum reliquerit ἀμειλὲς) Hæc igitur composita faciunt vt nomen μειλικτὸς illam priorem interpretationem admittere potius existimem. At in vulg.l.scriptum est μείλικτος, accentu posito in prima, & expositum Suauis.

Μειλικτήριος, ή, ὸ & ή, Mulcendi vim habens, aut demulcendi, seu leniendi, Aptus ad mulcendum, seu leniendum, aut placandum. q.d. Lenitiuus, seu Lenitorius. Hesych. exponit ἀμφιπηπτικός. Μειλικτήριον autem, neutro genere, tanquam substantiuè positum, redditur in vulg.l. Placatio: sed malim Placamentum, seu Placamen. In iisdem, ex Apollonii Argonauticōn l.4, affertur NOMEN Μείλικτρα: quod exponitur μειλικτήρια.

Μείλιχος, ή, ὸ & ή, Blandus, Placidus. Vel Mitis, Mansuetus, Placidus: aut etiam Placabilis. Hom. Iliad. ρ, -- πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι Ζωὸς ἐών. Idem libro vltimo eiusdem poematis, Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεῦ. In hoc autē loco libri τ, Τῷ σ' ἄμοσον κλαίων πεφνεῖν ὅπα, μείλιχον αἰεὶ, Eustathius μείλιχον esse ait τὸν γλυκύθυμον. Apud Hesiodum autem legimus ἔπεα μείλιχα, verba blanda: in Theogonia, versu 84, Τοῦ δ' ἐπὶ ὀκ τόματος ῥεῖ μείλιχα. Ita enim ibi legendum est, non autem Τοῦ δ' ἐκ ὀκ τόματος, vt habent editiones quæ meam præcesserunt. Vt porro μείλιχα ἔπεα hic legimus, sic μείλιχος μῦθος interdum apud poetas legitur. Quò pertinet μείλιχα μυθεῖσθαι apud Oppianum, siue subaudiendo substantiuum aliquod cum μείλιχα, siue accipiendo aduerbialiter pro μειλίχως: De venatione libro 3, Φαίης κεν παυάσασθαι ἐὸν πάϊν ἀμφιβεβῶσαν Μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λιτομβρότιν ἀγορεύειν, Dicas eam blanda fari, vel blandè fari, (accipiendo aduerbialiter) Dicas eam blanda quadam oratione vti. Genere fœmININO apud Hesiodum, Λητὼ μείλιχος. Aliquis est huius nominis μείλιχος vsus in soluta quoque oratione. Synesius quidem certè vsurpauit, in libello De insomniis: καὶ γὰρ ὅσα ἐλπίδες, αἱ τὸ ἀίθρωπον βόσκουσι θρύλος, ὀρέγουσι χρηστά τε καὶ μείλιχα.

Μείλιχα dicta fuerunt σῦκα apud Naxios, vt docebo vbi de μειλίχιος epitheto Bacchi disseram.

Μείλιχος Ζεύς, vide in Μειλίχος, paulo pòst.

Μείλιχος, est etiam vrbis nomen. vt quidē in vulg. lex. annotatur.

COMPOS. Μειλιχόδωρος, ή, ὸ & ή, Blanditias donans, seu Blandos reddens, vt quidam interpretātur in isto Hermippi loco, apud Athenæum, libro 1, -- Μάγνητα δὲ μειλιχόδωρον, Καὶ Θάσιον, τοῦ δὴ μάλιστ' ὀπηδεῖ δρομὰς ἐδωμή. subaudi autem οἶνον.

COMPOS. Μειλιχόμητις, Cuius blandum est consilium, seu Cuius blanda sunt consilia, vel mitia. Reddi etiam potest, Miti ingenio præditus, seu placido, aut etiam suaui. Ab Hesychio exponitur non solùm ἡδὺς & πραΰνους, verùm etiam πραΰγελως & ἡδύγελως. Quas expositiones forsitan aliquis mirari potius debeat quàm sequi.

COMPOS. Γλυκυμείλιχος, q.d. Dulciter blandus, Vel, Dulcis & blandus. Siue, Blanda quadam dulcedine præditus. At in v.l. redditur Dulciloquus.

COMPOS. Ἀμείλιχος, ή, ὸ & ή, Minimè blandus, Minimè comis, seu mitis. Vel Immitis, Implacabilis, Rigidus. ἀμείλιχον ἄδαν dixit quidam poeta: Theocritus, si bene memini.

Μειλίχος, ή, ὸ & ή, idem quod μείλιχος, Blandus, Placidus, Comis. &c. Vt ex Heliodo attuli μείλιχα ἔπη, sic μειλίχια ἔπη ex plerisque Homeri locis afferre possum. Iliad. κ, -- τοὶ δὲ χαρέντες Δεξιὴ κατέζοντο, ἔπεσί τε μειλιχίοισι. Odyss. ι, -- ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μειλιχίοις ἐπέεσιν ἐρητύον ἀλλοθεν ἄλλος. Eiusdem operis lib. ζ, Ἠ αὐτως ἐπέεσσι δοσαδα μειλιχίοισι λίσσοιτο. Alicubi autem μειλίχια ἔπη & σκληρὰ inter se opponit: vt si blandis verbis dura seu aspera vel rigida opponamus. Iliad. μ, Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον σκληροῖς ἐπέεσσι Νείκεον. Plerisque tamen locis μειλιχίοισι sine illius substantiui adiectione vsurpat. vt Iliad. ζ, Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι τε σὺν σπουδῇ πειθῴα λεαῦν. Sic lib. ρ, eiusdem operis, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι τε σὺν σπουδῇ, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Vbi obserua ἀρειῇ opponi τοῖς μειλιχίοις ἔπεσι, (subaudiendum enim hic substantiuum relinquitur) sicut paulo antè σκληρὰ ἔπη opponi illis vidisti. Apud eundem legimus alicubi μειλίχιον μῦθον: vt Iliados κ, Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι, Κεῖσ' ἀπάρ &c. vbi Eustathius μειλίχιον esse ait τὸν εἰρηνικόν. Quidam Pacatoriam orationem interpretantur: sed illam Eustathii expositionem sequendo, pacificam orationem potius vertere oporteret. Idem scholiastes in hunc versum 148, Iliad. ζ, Αὐτὰρ μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, significationem γλυκύπικρος huic epitheto subesse annotat. Scribit enim, ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ὡς οἱ ὀνειδίζοντα τὸ Ὀδυσσέως λόγοι δεινῶς μεθοδεύοντα καὶ λόγον γλυκύπικρος. Τοιοῦτον γὰρ ὁ μειλίχιος λόγος.

Μειλίχιος Ζεύς: (qui & μείλιχος alicubi vocatur) Aristoteles in libro De mundo (si modò ille huius libri autor esse putandus est) varia Iouis cognomenta enumerans, inter alia istius meminit: ἑταιρεῖός τε καὶ φίλιος καὶ ξένιος καὶ φράτριος καὶ φυταλιὸς καθάρσιός τε καὶ παλαμναῖος, καὶ ἱκέσιος καὶ μειλίχιος, ὡς φασὶ οἱ ποιηταὶ λέγειν. Vbi ἱκέσιος & μειλίχιος à Budæo reddūtur Supplex & Placabilis. Videri autem possunt hæc duo epitheta ad eandem significationem pertinere: quum erga ἱκέτας se μειλίχιον præstare oporteat. Verùm vt EPITHET. Ἱκέσιος non lubenter reddiderim cum Budæo Supplex: sed potius Supplicum præses, aut Supplicibus iura dans, (sicut ξένιος Ζεύς, ex Virgilio, Iupiter qui iura dat hospitibus: vt dixi tomi 1, col. 1686, in ἱκετήσιος) ita μειλίχιος haud scio an satis aptè hic reddatur Placabilis: ac fortassis aptius interpretemur Placidus. Quidam autem verterunt Placatus. Sunt etiam qui actiuam significationem huic epitheto tribuentes exposuerint Placator: à quibus dissentio. Thucyd. libro 1, pag. 40, meæ editionis, ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις θύσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ μειλιχίου μεγίστη. Pausanias in Argolicis, ἄγαλμά ἐστι καθήμενον, Διὸς μειλιχίου, λίθου λευκοῦ. Idem in Atticis. βωμὸς ἐστιν ἀρχαῖος μειλιχίου Διός. ὅθεν πύνθανομαι Θησεὺς ἐκεῖθεν ἀπορίαν τοῦ Φυτάλου καθαρσίων ἔτυχε, λευκαῖς καὶ ἄμεσι ἀποκτείνας. Vt autem Iupiter, ita etiam Bacchus cognomento isto insignitus fuit, vt videre est apud Plutarchum quoque περὶ σαρκοφαγίας libro 1, καὶ τὸν ἡμερείδιον καὶ μειλίχιον αἰχνεῖν Διόνυσον. Atque vt

hic ἡμερείδιον & μειλίχιον, sic alibi χαριδότιον & μειλίχιον coiungit: in Ant. scribens, θύσαν δὲ καὶ κιθοῦ καὶ φαλληφόρον ἡ πόλις τῷ πλέα, Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων χαριδότιον καὶ μειλίχιον. τῷ γὰρ ἀμέλει Τιθοῦς ἐνίοις. At verò Naxii (vt apud Athen. Andriscus & Agasthenes testantur) Bacchū vocabant μειλίχιον, quòd τὸν σύκινον καρπὸν tradidisset. vnde etiam τῷ Βακχέως Διονύσου πρόσωπον apud eos esse ἀμπέλινον: at τὸ τοῦ μειλιχίου, esse σύκινον. nam σῦκα, μείλιχα vocari. Plutarchus De fortuna Rom. Obsequentem τύχην (id est fortunam) esse ait πῶν πειθήνιον, vel πῶν μειλίχιον, secundum alios. Inuenitur autem & μείλιχος, vt μειλίχιος, de Ioue dictum: (sicut antea admonui) sed non sine mendo fortasse.

FOEMIN. Μειλιχίη Ionicè pro μειλιχία, vt μειλιχίη Κύπρις in Epigram. Blanda Venus. Sic αἰδοῖς μειλιχίη apud Hesiodum in Theogonia, non procul ab eo loco vbi ἔπεα μείλιχα dicit. Sequitur enim, paucis interiectis, Ἐρχόμενον δ' αὐτὰ ἄτυ, θεοὶ ὤς, ἱλάσκονται, Αἰδοῖ μειλιχίῃ. vbi αἰδοῖ μειλιχίῃ vulgata lex. interpretantur Veneratione humana: sed malim μειλιχίῃ (sequendo interpretationem quæ & aliis plerisque locis data fuit) reddere blanda: & αἰδοῖ, reuerentia.

Μειλιχίη, substantiuè positum. Hom. Il. ο, circa finem, Τῷ ὀν χρεὼ φίλος, ἠ μειλιχίη πολέμοιο. Sed quanuis hic μειλιχίη substantiuum esse constet, nullāque de hac re sit controuersia, est tamen controuersa huius versus expositio: atque adeo apud antiquos etiam fuit. Nam Aristarchus quidem ita accipiebat, ὁν τοῦ δρᾶν ἐστιν ἡ νίκη, οὐκ ὀν τῇ μειλιχίῃ τοῦ πολέμου. At Dionysius Thrax μειλιχίη nominatiuum esse volens, ita intelligebat, ὁν χρεὼν ἡμῖν ἡ σωτηρία, τὸ σώνειν δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Adeo vt, sequendo Aristarchum, ita posse reddi versus ille videatur, In fortitudine seu strenuitate sita est victoria, non in bello remissè & placidè gerendo. Sequendo autem Thracem Dionysium, sic, In manibus sita est nobis salus: mansuetudo autem bello non conuenit. Sic pro mansuetudine ex Apoll. Argon. 2, affertur.

AT VERO Μειλίχια apud Plut. dubiū esse possit an pro substantiuo accipi debeat, an pro adiectiuo. Si autem adiectiuum esse dicamus, aut ἱερά, aut aliquid huiusmodi subaudiri existimabimus. Locus est in lib. De orac. defectu, ἑορτὰς δὲ καὶ θυσίας, ὡς τῷ ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπάς, ὧν αἷς ὠμοφαγίαι καὶ δίψαι σκιεῖ, νηστεῖαί τε καὶ κοπετοὶ, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰρεσιολογίαι τοῖς ἱεροῖς, μανίαι τε ἄλλαι ὀρνιθόμυιαι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ, θεῶν μὴν οὐδενὶ, δαιμόνων δὲ φαύλων ἀποτροπῆς ἕνεκα φήσαιμ' ἂν πενθεῖν μειλίχια καὶ πωθαμύθια. Quem locum Turnebus ita vertit, Cæterùm ferias & sacrificia, tanquam dies, nefasta & tristia, in quibus epulæ crudæ, & laniatus, ieiunia & planctus, sæpenumero etiam verborum obscœnitates versantur, furoris quoque & vlulatus concitationes. cum capitis iactatione, nemini deorum, sed ad depulsionem malorum dæmonum fieri affirmauerim, vt placentur atque leniantur.

Μειλιχίως, Blandè, Comiter, Leniter, Mansuetè.

Μείλιον, ή, τὸ, Munus quo aliquem μειλιοῦμεθα, id est demulcemus. seu quo aliquem possumus μειλίσσεσθαι, id est demulcere. Sed pluralis potius numerus Μείλια in vsu est. Apollon. Argon. lib. 4, -- αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς Κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἐκθορὼν ὁ Δαίμοσιν ἐγχρυσέοις νόῳ ἔπι μείλια θεσθαι. vbi scholiastes μείλια exponit τὰ ἐκμειλίξασθαι δωράματα δῶρα, item τὰ ἱλαστήρια. Scribo autem in illo Apollonii versu, ἔπι μείλια disiunctim, non ὀπιμείλια: quòd scholiastem non hanc sed illam vocem agnoscere videamus. Sed & in aliis duobus locis eiusdem poetæ habemus μείλια, qui certè eandem dubitationem non admittunt. Vnus est lib. 3. Μείλια δ' ἔκβαλε παῖτα. Vbi idem enarrator μείλια exp. παίγνια δ' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται. addens, Homerum ὀπὶ τοῦ ξενίων voce ista vsum esse, -- ἐγὼ δ' ὀπὶ μείλια δώσω Πολλὰ μάλα. Alterum autem locum, in quo πωθαμύθια exponit, postea proferam. Nunc ad illum Homericum venio: qui legitur Iliad. ι, Τάων ἤν κ' ἐθέλῃσι φίλῳ, αὐάεδ'νον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πυλίοιο· ἐγὼ δ' ὀπὶ μείλια δώσω Πολλὰ μάλ', ὅσ' ἄπῃ τις ἐῇ ἐπέδωκε θυγατρί. Vbi tamen non ὀπὶ μείλια separatim sed ὀπιμείλια coniunctim legitur. atque adeò Eustathius, tanquam de vera lectione dubitans, scribit Homerum πῷ φερτῷ vocare μείλια seu ὀπιμείλια. Eius verba sunt hæc, φερτὴ γὰρ ἡ τῆς γυναικὸς θεῖξις· οἷον, θεσθεὶς φερνὰς πατήρ· τῷ Ὅμηρος καὶ μείλια ἢ ὀπιμείλια λέγει, ὀξὺ τὸ τὴν αὔρα μειλίσσειν, ἤτοι κατὰ μειλιγλυκαίνειν. ὡς ἄρ καὶ ἑδνα ἔρηται πωθὰ τὸ πῷ νύμφῳ ἥδειν ἥδανά πινα ὄπα, καὶ ὀν συνοδῇ καὶ συγκοπῇ, ἔδνα. Apud Hesychium quoque non μείλια solùm sed ὀπιμείλια legimus. Verùm hoc COMPOS. Ἐπιμείλια sunt ei τὰ ἐπόθετα χρήματα: quum alibi μείλια dicat significare θεῖκα inter alia. In v.l. ὀπιμείλια exponitur, Munera demulcentia, Munera vltra dotem, Res dotales: & ipsa dos, quòd maritos demulceat. Addūntque, Hesychium rectius interpretari ἐξαθεσικον, id est, dotem aduentitiam, dotisque accessionem, præter dotem profectitiam, vt loquitur Vlpianus. quoniam quæ ibi postea doti dicit & promittit Agamemnon, propriè dos est profectitia: super quam etiam ex abundanti ὀπιμείλια dicit se adiecturum aduentitiæ dotis loco. Sic Liuius, Punici belli lib. 6, Super dotem quam accepturus à socero es, hæc tibi à me dotalia dona accedēt. Hæc sunt quæ & ibi de voce ista leguntur. Sed vt omittam, magis videri rationi consentaneum, vt quæ postea enumerat Agamemnon, sint ea ipsa quæ μείλια vocauit, (cur enim eorum quæ ad dotem additurus esset, mentionem prius quàm ipsius dotis faceret) loci etiam alicuius autoritatem desidero in quo ὀπιμείλια ita scriptum sit vt minimè dubitari possit quin præpositio ad hoc ipsum nomen pertineat, & ita quidem vt eius pars sit. Nam in eo quem protuli Homeri loco vix credere possum Eustathium existimasse posse vel μείλια scribi, vel ὀπιμείλια, nimirum præpositionem relinquendo huic nomini, vel iungendo eam verbo. Vix, inquam, credere possum, Eustathiū ea in opinione fuisse: quum ipse Homerus se non voluisse dicere, ὀπιμείλια δώσω, sed ὀπιδώσω ὀπιμείλια, verbis proximè sequentibus ostendat: vbi videlicet dicit, Ὅσ' ἄπῃ τις ἐῇ ἐπέδωκε θυγατρί. (Memini autem me in quodā veteris epigrammatis pentametro legere itidem, πολλ' ὀπὶ μείλια δοὺς, pro πολλὰ μείλια ὀπιδοὺς: nimirum Homerum imitādo) Equidem breuium scholiorum autor nequaquam vtranque lectionem in eo loco Homeri admittit: sed seiunxisse præpositionem ὀπὶ cum verbo δώσω, apertè ostendit: quum scribit, τὸ ἑξῆς, ὀπιδώσω μείλια. deinde μείλια esse ait οἷς μειλίσσονται θεοὶ αἰδρας: nimirum πῷ θεῖκα. Quinetiam ipse Eustath. licet in ambiguo relinquat, μείλια an ὀπιμείλια dixerit Homerus, differentiā tamen illā inter hæc duo vocabula minimè constituit: vt ex illis quæ attuli eius verbis satis apparet. Esse autem & alia nonnulla nomina apud Homerum quibus adiuncta fuerit à plerisque præpositio quæ alioqui ad verbum compositum pertinebat, in aliis huius Thesauri locis patefeci.

Μείλια à scholiaste Apollonii Argonauticōn lib. 3, redditur etiam πωμεία, in hoc versu, Νόσφιν δ' οἱ αὐτὰρ φάτ' ἐοικότα μείλια πόσιν. Hic enim exponit πωμεία ἀποπόσιν. Ac fortasse μείλια hac in significatione per antiphrasin vsurpatum censeri posset.

Μειλινὸς, Blandus, Suauis. Ex Euripide μειλινὸν ὑδονὶ pro Gratam voluptatem, afferunt v.l. Non malè autem fortassis μειλινὸν alicubi melleum vel mellitum quispiam reddiderit. Ac quanuis hoc μειλινὸς inter deriuata à μειλίσσω ponam, (quoniam μείλια à grammaticis inde deriuari video) non minus tamen placeret ab ipsomet nomine μέλι, sicut μελίσσω, ita & illud immediatè deducere.

AT VERO Μέλινος, Fraxineus. vt μείλινον ἔγχος in variis Homeri locis, fraxinea hasta. Dicitur autem μείλινος pro μέλινος, per pleonasmum literæ ι, à nomine μελία, seu μελίη Ionicè, quod fraxinum significat. A μελία (inquit Etymol.) fit μελίϊνος, & per syncopen μέλινος, & per pleonasmum literæ ι, μείλινος. vt μείλανι πόντῳ legimus pro μελανι: & Μειλανίων pro Μελανίων. Sed cum alia plurima vocabula in exemplum huius pleonasmi

τῷ ι poterat afferre, tum verò illud ipsum μειλίσσω, cuius derivata proximè præcedunt.

C. Ἀπὸ Ομειλίσσομαι, Demulceo, Delinio, sicut & de simplici μειλίσσομαι dictum est. Potest autem exponi & Placo. aliisque modis: sequendo significationes quæ illi μειλίσσομαι datæ fuerunt. At v.l. habent participium ἀπομειλιττομένους, (cum ττ Atticè pro σσ) quod reddunt Placentes. Sed non dubito quin Placantes scribendum sit.

C. Ἐκμειλίσσομαι, itidem Demulceo, Delinio, &c. ἐκμειλίξασθαι pro Demulcere, ex Basilio affert Bud. At in v. l. ἐκμειλίσσομαι redditur tantùm verbo Mitigo.

C. Κατ' Αμειλίσσομαι, idem quod proximè præcedentia composita ἀπομειλίσσομαι & ἐκμειλίσσομαι. In hoc tamen præsertim præpositio vim intendendi significationem habere videri potest. In v.l. habetur vox activa Καταμειλίσσω.

Voculæ μὲν (de qua nunc dicendũ est) originem inuestigare, perinde esset fortassis ac siquis ἀπαμου τρίμω quæreret. Nihilo certè magis inuestigandum particulæ μὲν quàm particulæ δὲ ortum existimo: at verò an sicut δὴ ex δέ, ita etiam μὴν ex μὲν ortum sit, rationi consentanea fortasse quæstio fuerit.

ΜΕ'Ν, Quidem. Solet autem hanc particulam μὲν, excipere particula δέ, sicut apud Lat. particulam Quidem excipit particula Verò, vel Autem, aut etiam At. vt, σὺ μὲν πλουτεῖς, ἐγὼ δὲ πένομαι, tu quidem diues es, ego verò sum pauper. Aut, ego autem. Aut, at ego. Xen. ἀνάβ. lib. 7, Ἀναξίβιος μὲν ἠμέλησε, τοῦς Ἀρίσταρχον δὲ διεφθείρετο τε &c. Paulo pòst, Ἀναξίβιος μὲν οὐκ ἔστι ταύταρχος, ἐγὼ δὲ τῇδε ἀρίστης. εἰ δέ τι καὶ ὑμῶν λήψομαι &c. Idem alibi, ἐγὼ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωσοῦν. Interdum verò in huiusmodi locis δὲ absoluit membrum orationis, vt apud eundem rursum ἀνάβ. lib. 7, ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἶη ἀγαθός, φιλοστρατιώτης δὲ καὶ δίψῶν &c. Sicut autem in loco paulo antè citato vides particulæ δὲ quæ respondet ipsi μὲν, subiungi illam ipsam in alio membro: sic in distributione aliquoties ponitur hæc particula δέ, respondens vni μὲν: eásque deinde sequitur aliud membrum cui eadem hæc particula adhibita est. vt vides apud eundem scriptorem in lib. III. ἀνάβ. 7, καὶ ἐπεὶ παρέδωκεν τοῖς ἡγεμόσι, οἱ μὲν ὁπλῖται ἠρώτων, οἱ δὲ πελτασταὶ εἰ πιστοί, οἱ δ' ἱππεῖς ὁπτιοφθφυλάκουν. Quibus subiungit, ἐπὶ δὲ ἡ μέσα ἐῶν, &c. Varii sunt autem vsus harũ particularum, quæ interdum quidem omnino aduersatiuam (vt ita dicam) orationem faciunt, interdum verò distributionem quandam simul indicant, aut etiam distributionem solùm: quinetiam quandam aliquando copulandi vim habent, qualem Latinis Cum & Tum. Quos ego vsus declarabo: sed tria sunt, vel potius quatuor, de quibus lectorẽ prius monendum censeo. primum est, non semper quærendam esse particulam δὲ paulo post μὲν, sed interdum multo etiam post, multis videlicet præcedentibus, atq; adeò interdum his ipsis particulis. Hoc autem in quibusdã Demosth. orationibus videre est, quarum principio hæc particula adhibetur, ita videlicet vt secunda sit vox. Sed quod dico de præcedẽtibus cum aliis plerisque verbis, tum etiam hac ipsa vocula μὲν cum sua (vt ita dicam) comite, duobus exemplis inde petitis planum faciam. Sic itaque orditur ille orator orationem ad Philippi epistolam, Ὅπῃ μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐπείσθη τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀνεβάλετο τὸν πόλεμον, πᾶσι μὲν φανερὸν γέγονεν. Quibus verbis hæc per αὐτὰ πάσαν subiunguntur, ὅτι δὲ χρὴ μήτε ἐρρωδεῖν ἡμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀθυμῶς αὐτῷ χρῆσθαι πρὸς αὐτόν, (&c.) ἐγὼ πειρασομαι εἰπεῖν. Sed cum alia multa inseruntur, tum verò hæc, τὰ μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν ἐπιστολήν, τὰ δὲ λόγῳ τοῦ ὁμολογεῖ δι' τῆς ἐπιστολῆς &c. Idem videre est & in Philipp. prima, cuius initium est, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, &c. vbi particulæ μὲν est αἰτιοπροσδοκία particula δὲ quarto post versu, ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν &c. Sed hoc inter hunc & alterum illum interest locũ, quòd illic per parẽthesin interiecta sint omnia illa, ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίοις &c. vsque ad ὅτι δὲ &c. hic autem non possumus itidem ad redditionem venire omissis quibusdam verbis, vipote quæ non sint similiter per parenthesin inserta. Ita enim ibi totus locus legitur, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προυτίθετο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, ἐπιχειρῶν εἰ ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν ἐνθάδε ὄντων γνώμην ἀποφήνασθαι, εἰ μὲν ἤρεσκέ τι μοι τῶν ὑπὸ τούτων ῥηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· εἰ δὲ μή, πότ' ἂν αὖθις ἐπιχειρήσαιμι γνώμην λέγειν. quibus tandem subiungitur particula δὲ respondens non posteriori μὲν, (nam illis εἰ μὲν respondet hæc vicina εἰ δὲ μή) sed priori. sequitur enim, ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν πολλοὶ καὶ ἄπειροι ἤδη πρότερον συμβεβουλευκότες καὶ νυνὶ σκοπῶν, ἠγούμαι καὶ πρόσθεν αἰσχύνεσθαι, εἰκότως αὖ συγγνώμης τυγχάνειν. Ideo autem lectorem admonere hac de re operæpretium esse existimaui, quòd sciam quosdam interpretes in huiusmodi locis hallucinatos esse. Secundum autem cuius commonefaciendum eum duxi, hoc est, aliam interdum particulam quàm δέ, respondere illi μὲν, vt docebo in Μέν τοι. Tertium est, particulam μὲν aliquando nec δέ nec aliam eius loco habere sibi respondentem, ac tum nequaquam aduersatiuæ locum sed potius particulæ δὴ aut alius huiusmodi obtinere. Exemplum huius vsus particulæ μὲν extat cum alibi tum in principio celebris illius orationis Pro corona. hãc enim ita inchoat, Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσον δύνοιμι ἔχων ἐγὼ διαπελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσοῦτον ὑπαρξαί μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτο τὸν ἀγῶνα ἐπιτυχεῖν, ὅπερ ἐστὶ μάλιστα &c. quod ἔπειτα non habens adiunctam particulam δὴ nec aliam eius officio fungentem, iungitur cum εὔχομαι repetito ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Quòd si non haberemus τοῖς θεοῖς in posteriore membro, possemus fortasse πρῶτον & ἔπειτα infinitiuis iungere. Vt autem hic particulæ μὲν non redditur δέ, sic nec in principio orationis πρὸς Ἀριστίωνα, ibi enim post μάλιστα μὲν subiũgitur εἶτα siue δέ. Quartum & vltimum est, particulam μὲν aptius interdum reddi Quidem certè, aut Quidem profectò, vel Equidem, quàm Quidem, vbi videlicet non additur illi respondens δέ, nisi potius omittendam illius interpretationem quis censeat. In hoc sanè Homeri loco (vbi ab ipsis etiam grammaticis particula μὲν dicitur esse αἰαπόδοτος) Ἰλιάδ. ω, -- ἐπὶ αὖ σέ γε θυμὸς Ὀτρυνέει ὀδυνᾶσθαι, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἀθελούσης, non dubito quin μὲν aptissimè reddi possit Quidem certè. Quinetiã pro μὴν ab eo accipi annotant grammatici. sicut schol. Thucydidis ab eo pro δὴ alicubi sumi obseruat, de qua etiam signif. dixi paulo antè.

In exemplum autem aliorum vsuũ quos habere dixi particulas μὲν & ὦ, quos me declaraturũ dixi, afferam primùm hũc Theophr. locũ, ἐὰν αἱ ἀκτῖνες, αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ δὲ πρὸς νότον κλίνωνται, πύκνον μέσον ὄντος κατ' ὄρθρον, κοινὸν ὕδατος καὶ αὐέμου σημεῖόν ἐστι. Ideo autem ab hoc Theophrasti loco incipio, quòd Plinium videam tam αἱ μὲν, quàm αἱ δέ, interpretatum esse Partim: ita reddentem hunc locum, Si in exortu spargentur radii partim ad austrum, partim ad aquilonem, pura circa eum serenitas fit licet, pluuiam tamẽ ventósque significabunt. Sic autem sæpe dicunt & τὰ μὲν, τὰ δέ. Sed interdum etiam aliis partibus orationis quàm articulis iunguntur, vbi tamen vel hunc ipsum, vel similem vsum præstant. vt apud Xenoph. ἀνάβ. lib. 7, ἐκοῦν ὑμᾶς ἀκούοντας μὲν Ἀριστάρχου ὁπηνικαοῦν ὑμῖν εἰς Χερρόνησον πορεύεσθαι, ἀκούοντες δὲ Σεύθου πείθοντος αὐτὰ συστρατεύεσθαι, πάντες μὲν ἐλέγετο, σοὶ Σεύθῃ ἰέναι, πάντες δ' ἐπιψηφίσαιτε τοῦτο. Quæ particulæ tam quàm in priore membri parte quàm in posteriore habentur, si mihi vertendæ essent, in pri-

ore quidem non dubitarem pro μὲν & δὲ ponere Hinc & Illinc, in posteriore autem Cum & Tum, vel Tum, & Tum etiam. Apud Homerum autem enumerationi etiam adhibetur. Huc pertinet iste eiusdem scriptoris locus, (vt infinitos alios præteream) ἐπαίνου μὲν ἕνεκα, πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδυόμενος. (vbi etiam obserua tale quid quale & suprà docui de duobus μὲν in locis vicinis, sed non eodem modo positis) Et hic Æschinis, πάντας μὲν Πελοποννησίους ὑπάρχειν, πάντας δὲ Ἀκαρνᾶνας συστραταρχοῦντας. Et rursum cum verbis, apud Gregorium, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ συνεργοῖς χρώμενος, ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ καὶ ψυχάς. Itidémque cum nominibus, πλουτεῖ μὲν θεωρίαν, πλουτεῖ δὲ βίου λαμπρότητα. vbi perinde est acsi dixisset πλουτεῖ καὶ θεωρίαν καὶ βίου λαμπρότητα. At de τὸ μὲν, τὸ δὲ, & τοῦ μὲν, τοῦ δέ, alius erit dicendi locus.

De μὲν alii particulæ iuncto.

Μέν τοι, idem quod γέ, Enim. Homer. Odyss. σ, Οὐ μὲν τόν ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω. Thucyd. lib. 7, pag. 251, πρότερον μὲν γὰρ ἐφθονοῦτο τοῖς μετὰ τοῦ Δημοσθένους ναῦς ἔπλουσας. vbi valde miror enarratorem dignum censuisse obseruatione coniunctionem μὲν vacare, quum huius vsus sint obuia passim exempla.

Μὲν δή, Quidem. Nam alicubi μὲν δὴ redditur hac sola particula. vt quum dicit Aristoph. in Pluto, καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Atque hæc quidẽ sunt huiusmodi. Vel, Atque hæc quidem ita se habent. Alioqui citatur ex Demosth. & pro Quidem ita posito vt μὲν, sequente particula δέ: sed locus Demosth. nõ profertur. Bud. autem in hoc eius loco, ὡμολόγησε μὲν δὴ, διεκρούσατο δὲ εἰς πυναθήναια, non interpr. simpliciter Quidem, sed cum Itaque, vel Quare: hoc modo, Itaque annuit quidem se facturum, sed reiecit in tempus Panathenæorum. Idẽ Demosth. alibi, πρὶν μὲν δὴ τοῦ ἄλλου ὅταν πρὸς ἐκείνους εἰσίω, τότε ἐρῶ πρὸς ὧν δ' ὑποπτεύω &c. Reperitur verò eum apud alios tum apud Xenoph. hic vsus particularum μὲν δὴ, sequente δέ, vbi tamen ego nolim illam Budæi interpr. sequi. vt Pæd. 6, p. 96, ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα προαιρεῖσθαι, εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέον ἑνορᾷ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. hic enim malim reddere, Hæc sunt sanè quæ &c. Vel, Hæc sunt profectò. Aut, Equidem hæc sunt quæ &c. quòd si quis. Vel, Atque hæc quidem sunt ea quæ &c. Idem librum hunc sextum ita inchoat, Ταύτῃ μὲν δὴ πλὴν ἡμέραν οὔπω διαπαύσαντες, καὶ δειπνήσαντες, ἀνεπαύοντο· τῇ δ' ὑστεραίᾳ πρωὶ ἦκον &c. cui etiam loco ne dubitem adhibere particulam Atque, facit quidam Virgilii locus habens in libri itidem principio positam. ita enim ille inchoat librum Æneidos nonum, Atque ea diuersa penitus dum parte geruntur, Irim de cælo misit Saturnia Iuno Audacem ad Turnum. Dixerat autem idem poeta lib. 7, (non tamen in eius itidem initio) Atque ea per campos æquo dũ marte gerũtur, &c. Sed vidi quibus μὲν δὴ in huiusmodi locis placeret reddere Autem. At eos qui Igitur vertunt, ne audiẽdos quidem censeo: ac minus eorum iudicium improbo qui in sua interpretatione prætermittũt. Μὲν δή, Certè quidem Vtique. Item Profectò, in v.l. vbi & μὲν δή που ex Xen. Apol. pro aduerbio illo Profectò: καίτοι ὅπτ' ἀπέθανε μὲν δή τινα νέων ἐξαφθορᾷ, quanquam profectò quæ sint iuuenum corruptelæ nouimus. ‖ Μὲν δή, Verò. vt quum à Cic. dicitur, id quod Attico ostendisti, & verò etiam mihi: Græci dicerent, καὶ μὲν δὴ καὶ ἔμοιγε. Sic & quum negationi adhibetur. Xen. ἄλλος δ' αὖ ἐπήρετο αὐτόν, εἰ καὶ τῶν πόλεων πλέων ἔχοι μαστεύειν; μὰ Δί', ἔφη, οὐ μὲν δή, Minimè vero, inquit. Ita Bud. vbi docet οὐ μὲν δὴ esse negantì accommodatum. Quibus addo, adhiberi itidem affirmationi, seu responsioni affirmatiuæ, aut simpliciter etiam dicto quo alicuius sententiam probamus. vt apud Xenoph. Pæd. 6, circa principium, ἀδίκως γὰρ ἐγὼ, ὡς ἔοικεν, Ὑστάσπαν αἰτιῶμαι· καὶ ὁ Ὑστάσπης εἶπε, ναὶ μὰ Δία, ἔφη, ὦ Κῦρε, ἀδίκως μὲν δή. Iniustè verò. Sed reddi etiam posse arbitror, Iniustè equidem. vel, Iniustè sané. ‖ Μὲν δή, Tamen. Item, εἰ μὲν δή, Atqui si. Has Ciceronis interpretationes vide in meo Cic. Lexico, pag. 13, & 31.

Μὲν οὖν pro Quidem certè sumi mihi videtur in isto Thucydidis loco, lib. 1, pag. 45, meæ editionis, de Themistocle, λέγουσι δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτόν, ἀδύνατον νομίσαντα τοῦ βασιλέως βασιλεῖ ἀντιοχεύειν μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. τούτῳ γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ, &c. vt videlicet totum hunc locum ita reddamus, Sunt & qui eum veneno sibi mortem conciuisse tradant, quòd regi ea quæ pollicitus erat, præstare se non posse existimaret. Eius quidem certè sepulcrum in Magnesia Asiana extat, in foro. Hic, inquam, μὲν οὖν commodè reddi existimo Quidem certé. vt perinde sit acsi diceret Thucydides, Hoc quidem certè cõstat, sepulcrum eius extare apud Magnesiam, Asiæ vrbem. At Valla μὲν οὖν hic reddidit Itaque: ita interpretans, Itaque monumentum eius apud Magnesiam Asiæ in foro ostenditur.

Μὲν οὖν pro At vel Atqui, in assumptione: vt ἀλλὰ μὴν, inquit Budæus, afferens ex Aristotele, εἶτα εἰ πεπερασμένα τοῦτο ἐστιν, καὶ ἄπειρα τὰ εἴδη. πεπερασμένα μὲν οὖν ἄχ οἶον π. (vbi fortasse reddi possit itidem Quidem certè) At μὲν οὖν pro Verò vel Etenim, ex hoc eiusdem Aristotelis loco affert, De animalibus, pag. 292, ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε παῦ ἢ ἀχρήστου τοῦτο ἐστι· ἢ χρησίμης. ἄχρηστον μὲν οὖν λόγῳ, αὐ' ἧς μηδὲν συμπεῖται ὅτι πρὸς φύσιν. Cui loco hunc Gregorii subiungit, πολὺ κρεῖττον μὲν οὖν, ὅσῳ φθόνῳ ὅτι χρεῖ, πλέον ἀλίσκεται, Vice enim versa, vel Vice verò versa.

Μὲν οὖν, Porro quidem, Sanè quidem, Sed, At, Atqui, Imo verò. Ita vulg. lex. quæ afferunt in exemplum, primùm quidem hunc Aristophanis locum, in Pluto, Ἄνεν γεπεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πλουτοποιεῖν; ΣΥΚ. Τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Deinde hunc Xenophontis locum, Ἔπειτα ἔφη, εἰ τοῦτό σοι τούτων οὐδὲν ὀφίσκοντα ποιεῖν; Πάντα μὲν οὖν, ἔφη. Sed his in locis μὲν οὖν aduersandi vim habere, & accipi pro Imo verò, non pro alia vlla ex cæteris particulis existimo. Ex eodem afferrur μὲν οὖν pro Quidem, in isto loco, χαλεπὸν μὲν οὖν ἐστὶ τοῖς οἰκείοις πόνοις ἀπολυομένοις, ἀδύνατον τὸ ποιοῦντι τρέφειν. Quanuis autem, vt iudicium de hoc loco ferri turò possit, præcedentia videre necesse sit, existimo tamen (quantum eorum meminisse possum: quoniam quærere non vacat) aptius reddi posse hîc, μὲν οὖν Certè quidẽ, quàm sola particula Quidem. Conuenire autem has particulas Quidem certè aliorum etiam locorum interpretationi, paulo antè docui. Afferunt præterea μὲν οὖν pro Vtique, seu Verò: ex Platone De rep. lib. 1, οὐ τοῦτο τοῦ ἔργον θήσομεν; θήσομεν μὲν οὖν, Ponemus vtique, Ponemus verò. Afferunt præterea εἰ μὲν οὖν, pro Atenim si, Cæterùm si, Quòd si, absque exemplo. At verò de παῦ μὲν οὖν dictum alibi fuit.

Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur ΕΤΙΑΜ Μενοῦνγε coniunctim) Imò verò. Budæus postquam μὲν οὖν aduersatiuam interdum esse dixit pro Imò verò: & ex Basilio attulit exemplum istud, ὥσπερ ἡ βρῶσις τοῦ ὁ Κύκλος ἔφα γε, οὐκ ἔστι ἡδυπαθείας ἡμῖν ἀφορμή, τὸ ἐναντίον μὲν οὖν ἐγκρατείας ἢ αὐταρκείας ὅρος ὁ αἰνῶ πάτω: subiungit, Μενοῦνγε apud Apostolum non absimilis est significationis, ad Rom. 9. μενοῦνγε ὦ ἄνθρωπε σὺ τίς εἶ ὁ ἀντιποκρινόμενος τῷ θεῷ; Enimuerò, ô homo, tu quis es qui ex aduerso respondeas Deo. Vel, Sanè veró. Vel, Tute enimuerò, homo, quis es &c. Ita Bud. Sed possumus illis ipsis particulis Imò verò, hîc quoque vti. Nisi malimus interpretari, Quin potius. Quam autem hoc in loco interpret. hisce particulis dabimus, eandem & in aliis nonnullis huius Apostoli locis dare oportebit. Quorum è numero est hic, eiusdem epist. ad Rom. cap. 10, Ἀλλὰ λέγω, Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. Vbi tamen vetus interpres (qui in altero illo capitis noni loco, particularum istarum interpretationem prætermiserat) vertit Et quidem: sed perperam. Vsus est & Lucas his voculis in illa significatione, nimirũ pro Imò veró: cap. 11. Ibi enim quum mulier quædam è turba Christo dixisset, μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, respondet ipse, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν. vbi vetus ille interpres vertit Quinimò. Locũ autẽ hîc quoq; habere possit Quin potius. Sciẽdum

est autem inueniri etiam ἀλλὰ μὴν οὖν γε apud Paulum, (vt ad eum reuertar) epist. ad Philipp. cap. 3, ἀλλ' ἅπερ ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἡγοῦμαι δι' τὸν Χριστὸν ζημίαν. ἀλλὰ μὴν οὖν γε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι, διὰ τὸ ὑπερέχον, &c. vbi vetus ille interpres vertit Veruntamen: alii, cum Erasmo, reddiderunt Quinetiam, & quidem rectius. Sed μὴν οὖν γε, præfixa illa particula ἀλλὰ, apud vllum ex classicis scriptoribus non memini me legere. Quod autē ad scripturam illam attinet μὴν οὖν γε, pro μὴν οὖν γε, quanuis vulgò receptam esse sciam, vix probare possum: nisi itidem μὴν οὖν scribamus. Cur enim μὴν οὖν quidem disiunctim, at μὴν οὖν γε coniunctim scribēdum esse censebimus? Apud Hesychium quidem certè μὴν οὖν itidem scriptum extat: sed quin tamen μὴν οὖν γε disiunctim scribamus, vt passim μὴν οὖν legimus, nihil obstare puto.

Μέν που, vt μὴν δὴ, Quidem, Quidem certè, Sanè, Vtique, Nimirum. Sophocles in Aiace, ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που Ναίεις ἁλίπλακτος ὀδαίμων, θάσσουσ' εὐφραντὸς αἰεί· Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων, &c. vbi obseruā illis duabus particulis μέν που reddi δὲ, vt reddi solet particulæ μὲν per se positæ, id est sine alius adiectione. Aptissimè igitur hîc redditur Quidem: hoc modo, (vt Cam. vertit) Tu quidem istic manes oberrante mari felix, omnibus conspicua semper: ego verò miser, &c. Posset etiam verti, Ego autem miser: vel, At ego miser. Aliter apud Platonem De rep. lib. 7, γυμναστικὴ μέν που καὶ μουσικὴ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Eiusdem operis lib. 6. μνημονεύεις μέν που, ὦ δ' ἐγώ, ὅτι πολλὰ ἤδη ψυχῆς διεστασάμεν στασιάζουσαν. Apud eundem, epistola 7, εἰδέναι μέν που χρή, redditur Nimirum.

Μέν που interrogationi etiam adhibetur. vt à Platone Polit. lib. 1, φέρε δὴ τὸ πόνου δὲ πρὸς αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μέν που δρεπτὸν αὐτῶν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; πῶς γὰρ οὔ; Nempe horum alterum virtutem, vitium, alterum vocas? Hoc est οὐκοῦν, vt ibidem dixit Cic. Pro Milone, Quid ergo tulit Pompeius? nempe vt quæreretur? Bud.

Μέν ῥα poeticè, pro μὴν, sequente particula δὲ, in altera orationis parte. vt initio libri β Iliadis, Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ αἰνόβιοι ἱππηκοροῦσαι Εὕδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. In v.l. hæ duæ particulæ μέν ῥα exponuntur duabus istis, ὡς δὴ, nullo addito exemplo. Est autem sumpta ex Hesychio illa expositio: quæ tamen neque in illo Homeri loco locum habet, neque in alio vllo habere posse videtur. adeo vt suspicer non cōiunctim scripsisse Hesychium ὡς δὴ: sed particulas illas exposuisse particula δὴ, & alia quapiam separatim: pro qua irrepserit ὡς.

Μέν τ' αὖ, ex μέν τοι & αὖ, vide post Μέν τοι.

Μέν τε, pro μὲν, apud poetas inuenitur, & nominatim apud Homerum, sicut μέν ῥα. Vacare autem τε & cum aliis quibusdam vocibus notum est.

Μέν τ' autem pro Vtique ex Anthol. epigr. affertur. Eandem certè significationem habet interdum μέν τοι, in soluta oratione. ac fuerit fortasse dictum μέν τ' metri causa.

Μέν τοι, VEL Μέν τοι coniunctim, varios vsus habet, & variè redditur. Incipiam autem à Ciceroniana interpretatione, per particulam Sed. Hæc igitur Platonis in Phædro verba, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Σωκράτης· ὃ μέν τοι μαντεύομαι κατ' αὐτό, λέγειν ἐθέλω, ita vertit, Adolescens etiamnunc ô Phædre Socrates est: sed quid de illo augurer, lubet dicere. Huic interpretationi affinis est ea qua redditur Verùm, quum videlicet aduersatiua esse censetur. vt in hoc Platonici Gorgiæ loco, ἀληθεῖς ἄρα οἱ ἔμπροσθεν λόγοι ἦσαν, ὅτι οὐδένα νῦν μεῖς ἴσμεν ἀγαθὸν ἄνδρα γεγονότα τὰ πολιτικὰ ἐν τῇδε τῇ πόλει· σὺ δ' ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, μέν τοι ἔμπροσθεν, verùm maiorum quosdam fuisse. Xenophon, τοῦτο μέν τοι εἰδώς, οὐδὲν μᾶλλον δοκήσαιμι ὅπως δεῖ χωρεῖν. Sed in quibusdam locis μέν τοι, præfixa negatiua vocula μὴ, reddi posse videtur vel illa coniunctione aduersatiua Verùm, vel aduerbio Tamen. veluti in isto Aristotelis, οἷον, εἰ ὁ μὲν ἔπι τέκτων, ὁ δὲ γεωργός, ὁ δὲ ἄλλο τι ποιοῦντα καὶ τὸ πλῆθος εἶεν μυρίοι, μὴ μέν τοι κοινωνοῖεν ἄλλου μηδενὸς ἢ μέν τοι ποιοῦντων, οἷον ἀλλαγῆς ἢ συμμαχίας· οὐ δὲ οὕτω πόλις. Sic in isto eiusdem scriptoris loco, Polit. lib. 3, ὁμοίως δὲ οὐδὲ εἴπερ οἰκοῖεν χωρὶς, μὴ μέν τοι δοκοῦσιν ἀπόθεν εἶεν ὥστε μὴ κοινωνεῖν.

Μέν τοι siue Μέν τοι, non redditur dūtaxat Sed, seu Verùm, (sic tamen vt interdum ambiguum sit vtrum Verùm an Tamen interpretari oporteat: sicut paulo antè ostendi) sed interdum etiam Verò: veruntamen in certo quodam huius particulæ vsu. Si quidpiam concedere velis & fateri, (inquit Bud.) μέν τοι erit accommodatum. quemadmodum Verò & Sanè assentientis sunt. Xenophon in Œcon. εἰ καὶ ἐμὲ οὖν (ἔφη ἡ γυνὴ) δέοιτο ταῦτα ποιεῖν; δέοιτο μέν τοι (ἔφω ἐγὼ) ἔνδον μένειν. id est, Te verò, inquam, manere intus oportebit. Hūc enim vsum habet particula Verò apud Ciceronem cum alibi, tum in hoc Tusc. 5, loco, Quid igitur contra Brutum me dicturum putas? Attic. Tu verò, vt videtur, nam præfinire non est meum. Apud eundem, Sed quaro vtium aliquid actum superioribus diebus an nihil arbitremur. Attic. Actum verò, & aliquantum quidem. Affert autem hos locos in exemplum Budaus: qui interiecta & aliarum significationum mentione, tradit μέν τοι talem vsum habere qualem Et verò, in isto eiusdem Ciceronis loco, De diuinatione lib. 1, Tum Quintus, Dicitur quidem istuc (inquit) à Cotta: & verò sæpius. Hîc enim Et verò valere idem quod Et quidem. atque ita accipi μέν τοι à Xenophonte in Symposio, οὐδενὸς δὲ ἐρκίζοντες, ἀεὶ ὀμνύοντες, καλόν με φασὶ εἶναι· κἀγὼ μέν τοι πιστεύω. καλοὺς δὲ καὶ ἀγαθοὺς αἰδοῦμαι ὑμᾶς νομίζω. Subiungit autem huic Xenophontis loco quendam alium Ciceronis, ita vsurpantis Et verò: quem tibi apud eum videndum relinquo. Sed iis quæ ab eo dicuntur de μέν τοι significante Verò, addo duo: quorum vnum est, posse μέν τοι, vbi redditur Verò, aliter quoque reddi. Veluti in illo Xenophontis loco, qui allatus fuit ex eius Œconomico, εἰ δὲ ἐμὲ οὖν (ἔφη ἡ γυνὴ) δέοιτο ταῦτα ποιεῖν; δέοιτο μέν τοι (ἔφω ἐγὼ) ἔνδον μένειν. Hîc enim vt possimus interpretari, Te verò, inquam, intus manere oportebit: ita etiam verterimus commodè, Te quidem certè manere intus oportebit. Itidémque Vtique vel Nimirum locum hîc fortassis haberepoterit, aut etiam aliud quodpiam vocabulum. Alterum autem quod addere volo iis quæ à Budæo hîc dicta fuerunt, est istud: habere coniunctionem μέν τοι (siue pro vna particula siue pro duabus habeamus) alium quoque voculæ Verò vsum: eum nimirum qui ei vsitatior est. vt in isto Demosthenis loco, oratione in Midiam, pag. 239, ἐγὼ δ' εἰ μὲν οὐ συμβουλεύων ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτε φύγοιμ' ἄν, οὔτ' ἀπαρνοῖμ' ταῦτα τοιοῦτο· εἰ μέν τοι ῥήτωρ ἐστὶ, οἵοις ἐνίοις νῦν λεγόμενον ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε, αἰαῖ δεῖς, καὶ δεῖ ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴη ἀπόκρισιν ἐγώ. id est, Si verò eiusmodi est orator, &c. vel, Sin eiusmodi est, &c. Sic autem & in aliis plerisque eiusdem scriptoris præsertim locis, particulæ μέν τοι subiungitur μέν τοι hunc eundem vsum habens. Itidémque apud Xenophontem particulæ μέν τοι subiungi μέν τοι videmus, cum alibi tum in isto loco, ὑπὸ μὲν τοῦ κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀποδημίας, ἰωὶ μέν τοι αὐτόθεν ἐφαίνω. Eodémque modo μέν τοι subiūgitur τῷ μέν, in isto eiusdem scriptoris loco, ἀναβάσεως lib. 6, pag. 219, meæ editionis, Γέγραφ, ὦ ἄνδρες, ἡδέως μὲν ὑπὸ ἐμοῦ τοῦ μέν τοι θρόνου, εἴπερ ἄνθρωπός εἰμι· καὶ χαίρειν ἔγωγε, καὶ δύναμαι δοκεῖν μοι τοῖς θεοῖς, εἴπον πόνος ἐμοῦ ἀγαθοῦ γενέσθαι· τὸ μέν τοι ἐμὲ τοσοῦτον ὑπὸ ὑμῶν ἐρόμενον. Λακεδαιμονίου ἀνδρὸς παρόντος, οὐκ ὑμῖν οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Fuerunt autem afferenda loci huius verba altius repetita, vt harum particularum vsus perspicià lectore posset. Romulus Amasæus interpres (quem ego summa in locis quos intelligebat interpretandis non dexteritate solùm sed felicitate vsum esse iudico: & in quibusdam præstitisse quod pauci alii assequi potuerunt, vt nimirum nihil minus quàm interpretem agere videri posset) μέν τοι hoc in loco vertit Sedenim: non malè, mea quidem sententia. Hoc tantùm displicet, quòd particula Verò paulo pòst vtitur, in vno eodémque orationis membro. Ita enim hæc vertit, Ego, milites, magnopere lætor, quum tantum mihi video à vobis honorem haberi, si quidem humano sensu præditus sum: ac vobis sanè gratiam habeo: deósq; oro vt mihi eam facultatem dent vt vobis

quamoptimè aliquando consulere possim. Sedenim mihi non video cur studeatis imperium decernere, quum Lacedæmonium hominem habeatis: id verò ego si accipiam, neque è vestra neque ex mea re fore arbitror. Hoc in loco vt μέν τοι rectè mihi videtur vertisse Sedenim, ita perperam subiunxisse Verò. Hac enim particula antea potius vtendum erat, eo videlicet in loco vbi Sedenim vsurpauit. Aut certè, quoniam Sed vel Sedenim magis ibi conuenire videtur quàm Verò, dicēdum fuisse videtur, Id enim: aut alia huius significationis particula vtendum.

Μέν τοι, siue Μέν τοι, quod Cicero reddit Verò, reddendum potius censerem Imo verò, in isto Platonis loco, De rep. lib. 1, πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἐὰν σὺ τὸ γήρας φέρῃς; ἆρ' οἷός τ' εἶ μοι καὶ συγγίγνεσθαι; καὶ ὅς, Οὐ μέν τοι, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμένιστα μέν τοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Ita enim ille hanc historiam narrat, ex hoc ipso loco sumptam, in libro De senectute, Bene Sophocles: quum ex eo quidam iam confecto ætate quæreret vtrutérne rebus venereis. Dii meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugi. In v.l. affertur μέν τοι & pro Atqui: absque vllo tamen exemplo. Sed aliquis fortasse μέν τοι, quod in illo Platonis loco legitur, in huius significationis exemplum sumere non dubitauerit.

Μέν τοι, siue Μέν τοι, Porro. vt quidam interpretantur in isto Xenophontis loco, οἱ μέν τοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι, ὅταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ὀξῇ πωλῶσι, πότε φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι. Μέν τοι, vel Μέν τοι, pro αὖθις, id est, Vice versa & Rursus: ponitur, vt inquit Bud. afferēs in exemplum hunc Aristophanis locum, πρὸς γίγνεσθαι αὖ τοῦ μηδέν, μὴ μέν τοι μηδ' ὅπλεσθαι. Quanquam & pro Etiam intelligi potest, (vt idem subiungit) sicut Cicero De vniuersitate, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec verò tāgi, quod careat solido. Affértque & alios eiusdem scriptoris locos vbi Verò pro Etiam accipi censet: existimans nimirum, sicut μέν τοι plerunque respondet particulæ Verò, hæc autem interdum pro Etiam posita inuenitur, ita quoque μέν τοι pro Etiam posse accipi. Sumptus est porro à Budæo locus ille ex Aristophanis Pluto, in quo ostendens poeta quid sit inter πένητα & πλούσιον discriminis, hæc scribit, Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος οὐ σὺ λέγεις, ζῆν ἐστι μηδὲν ἔχοντα· Τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Γενεσίγνεσθαι δ' αὖ τοῦ μηδέν, μὴ μέν τοι μηδ' ὅπλεσθαι. Fortassis autem μὴ μέν τοι reddi posset hic (vt in illis Aristotelis locis qui allati paulo antè fuerūt) Non tamen. vt perinde sit ac si diceret, nihil ei superesse, sic tamen vt nihil desit. Sunt qui μέν τοι verterint Item, hoc in loco. E quibus est is qui versus illos Græcos his Latinis reddidit, — mendici est, quem narras, proprium, prorsus vt habeat nil: Eius qui fiet inops, contrà operi intentum viuere parcé: Cui desit ad communem vsum nil, cui supersit item nil. Sed ita ordinem verborum περιγίγνεσθαι & ὅπλεσθαι, permutando, μέν τοι non posset illo aduerbio Tamen reddi.

Μέν τοι, vel Μέν τοι, interrogatiuè etiam vsurpatur. Huiúsq; vsus ex illo ipso comico Aristophane exemplum affertur, in Nubibus, τί μέν τοι πρὸς τοῦτον ἰῶ; vbi redditur particula Sed, (pro qua vsurpari docui & antea, citra interrogationem) hoc modo, Sed quid primum erat? Additúrque, sequi paulo pòst, τίς ἰῶ; ἐν ᾗ μαπόμεθα μέν τοι ἄλφιτα. Vbi tamen μέν τοι non itidem interrogatiuè vsurpatur. Sunt qui hic reddant Quidem: ego malim Nimirum.

Μέν τοι, vel Μέν τοι interdum ornatus causa magis quàm significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia. Xenoph. in Symposio, καὶ αὐτίκα μὴν μέν τοι ὦ σοφιστὰ ἐλεγχόμενος. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, αὐτέχεσθαι μέν τοι. ἔπει καὶ οἱ μαντεῖς λέγονται δὴ τοῦ αὐτοῦ μὴ μέν τοι προορᾶν τὸ μέλλον, ἑαυτοῖς δὲ μὴ μέν τοι ὁρᾶν τὸ ὄπισθεν. Id est, Et patere tu quidem ô sophista te conuinci. Patiatur verò ipse quidem, inquit Socrates. Vel potius in secundo loco, Patiatur sané. Bud.

Dicitur ETIAM Μέν τοι, ITEM Μέν τοι γε. Demosthenes. Pro corona, τοῦτα ἄξια μὲν χαίρειν καὶ ἐπαινεῖν κρίνων, πόρρω μέν τοι τοῦ ἐμαυτοῦ πεπολιτευμένων. Luc. Μέν τοι γε dixit, ἐγὼ μέν τοι γε πολὺ τοῦ κολακευομένων τοὺς κόλακας ἐξωλεστέρους ὑπείληφα. Pro hoc fortasse Cicero Verò, & Quidem iunctim dixit: vt in primo De finibus, Vtrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam patet, aut de vna voluptate quæri? Tuo verò id quidem arbitratu, ὅπως μέν τοι γε σοὶ δοκεῖ. Hæc Bud. qui videtur existimasse μέν τοι που in illo Demosthenis loco accipiendum esse pro Verùm: quoniam illum subiungit Platonico cuidam antea prolato, vbi μέν τοι interpretatus erat Verùm. Sed fortasse nō minus commodè reddi potest Tamen. In Luciani autem loco alius est τῷ Μέν τοι γε vsus: ac fortasse non malè reddetur Quidem certè. sic tamen vt Budæi interpretationem minimè reiiciendam esse existimem.

Dicendum hic est & de PARTIC. Μέν τ' αὖ, quippe quæ ex μέν τοι & αὖ compositæ sint, vt annotat Bud. cui meritò fidem hac in re adhibebimus: quum μέν τ' αὖ pro μέν τε αὖ nullo posse modo accipi, vel ex iis quæ affert exemplis longè manifestissimum sit. Sophocles in Aiace, Γένοιτο μέν τ' αὖ παῖ θεοῦ πεχωρισμένου. Demosthenes Pro Ctesiphonte, ἐμὲ δὲ ὦ τί τοτε γεγενῆσθαι, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα, αἰαβαίνειν ὅτι τὸ βῆμα ἐδεῖ; τὸ τούτων αὖ ἀξιοῦν ἐρωτῶντες; δικαίως μέν τ' αὖ ἀπέθανον, Atqui si hoc commisissem, iure ab ipsis morte affectus fuissem. Apud eundem in oratione quæ πρὸς Φίλιππον inscribitur, ἐπειδὰν δ' ἀκούσῃ τοῦ λέγοντος, ἀποδεικνύντος ἐν ὑμῖν, τί καὶ πεπόνθασι ζητοῦντες; πολλὰ αὖ ἀλίσκεται, ἐξὸν ἐλάττω; καὶ πάντα θεραπεύειν βουλήσεται, δύο ἢ τρεῖς ἐξόν; μαίνοιτο μέν τ' αὖ, at furore id agitari esset. Apud eundem μέν τ' αὖ exponit τίνων, hoc in loco, μαχαίλω μέν τ' αὖ δρέπω, μᾶλλον δ' πέχθω, ἔθης αὖ θυρικώς. Hæc Bud. qui hoc ipsum τίνων, quo explicat μέν τ' αὖ, exponit itidē Atqui: vt apud eundē videbis, in loco ex oratione πρὸς Λεπτίνου deprompto. Quod autē ad illum Aiacis Sophoclei versum attinet, Γένοιτο μέν τ' αὖ παῖ θεοῦ πεχωρισμένου, sciendum est nullo pacto conuenire illi posse interpretationem quam Budæus Demosthenis loco tribuit, qui hunc Sophocleum proximè apud eum sequitur: videlicet Atqui. Quòd si id existimauit ille, (vt certè existimasse videtur, quum loco illi cæteros tāquam similes subiungat: id est, tanquam in iis μέν τ' αὖ eādem significationem habeat) hoc inde contigit quòd præcedentium minimè recordaretur. Nam tantum abest vt μέν τ' αὖ in illo Sophoclis loco aduersandi vim habeat, qualem habet Atqui: vt contrà sit assentientis quodāmodo. Quum enim (pag. 6, meæ editionis) dicenti Mineruæ de Aiace, Ἀλλ' οὐδὲ νῶϊ σε μὴ παρόντ' ἴδ' ἡ πέλας, respōdisset. Vlysses, Πῶς; εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷς; Minerua dubitationem illam eximens, dicit, Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. Ad quæ ille, Γένοιτο μέν τ' αὖ παῖ, θεοῦ πεχωρισμένου. adeo vt manifestum sit μέν τ' αὖ assentientis esse, vti dixi: potius quàm aduersantis. Quidam interpr. Scilicet: quam interpretationem tolerari posse arbitror: sic tamen vt non minus placeat Nimirum; vel Nempe: aut Equidem, vel Quidem certè. Sed vtendo duabus hisce particulis, eas cum participio potius quàm cum verbo iungerem. hoc modo, Deo quidem certè industriam suam commodante, nihil est quod fieri non possit. Is autem qui versibus hanc tragœdiam iampridem reddidit, planè alienam ab autoris sententia interpretationem attulit: hanc nimirum, — quæ fausta sunt, Diis agantur omnia gubernātibus. Quod autem ad scripturā harum particularū attinet, id est particulæ μέν τ' cui aliæ sunt annexæ, sciendum est coniunctim potius scribi quū alicui earum quæ encliticæ sunt, & plerunque etiam προσπληρωματικαί, præfigitur: veluti quum dicitur μέν που, vel μέν τοι: sic μέν τοι που & μέν τοι γε. At μέν τοι & μέν τοι disiunctim scribi debere, minimè controuersum est. De μέν οὖν γε verò quid sentirem, antea docui.

Μέν interdum apud poetas particula προσπληρωματικὴ esse, ideóque pro enclitica debere haberi videtur: vsurpatúrque hoc modo post οὐδὲ nonnunquam, nisi me memoria fallit. Inuenitur autem & præfixam habens particulam γε: vbi non immeritò προσπληρωματικὴ esse dici itidem poterit. atque adeò quotundā exemplarium scripturam sequēdo, enclitica censeri poterit:

in iis enim ſcriptum eſt γέ μήν, in Antholog. Epigr. Hoc quidem certè rationi conſentaneum eſt vt hanc ſcripturam probemus, ſi παραπληρωματικὴν eſſe huiuſmodi in locis voculam illam cenſeamus. Frequentior eſt tamen altera ſcriptura, quæ videlicet particulam γε diſiungit à μήν. Afferunt autem vulg.lex. has particulas ex Heſiodo pro Autem: in Theog. Βριάρεών γε μὴν πῦν ἐόντα, Briareum autem ſtrenuum. Et pro Quidem: ex eodem poemate, οἵγε μὴν ὃν θεόφιν. Item pro Tamen, ex eodem, — πολλαί γε μὴν εἰσὶ καὶ ἄλλαι, multæ tamen ſunt & aliæ. Afferunt etiam ex Homero in Bœotia, -- ἀνὴρ οἳ αὔαρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὴν ἀρχόν: addúntque, legi etiam πόθεόν γέ μιν ἀρχόν. Sed Euſtathius ſuis ſcholiis verba illa textus inſerens, alteram illam ſcripturam ſequitur, quam mihi magis probari modò dicebam. Scribit enim πόθεον γέ μὴν, non πόθεόν γε μὴν. Neque verò illius alterius lectionis γέ μιν mentionem vllam facit. Ac illa altera lectio quæ alii Hom. verſui paulo pòſt ſequenti conuenit eiq; tribuitur, falſò iſti adſcribitur fortaſſis in vulg.lex. Legimus enim paulo pòſt, -- ἀνὴρ δὲ τε λαοὶ Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα. vbi pro δέ μιν verisimile eſt legi etiam γέ μιν: at Euſtathius legit, πόθεον γέ μὴν, ſicut & in illo ſuperiore. Vbi etiam innuit γέ μὴν ſignificare Tamen: ſcribens, διὸ καὶ τὴν κόσμιον ἔχοντες, ἐπίθεον ὅμως καὶ ἀπόντα τὸν κρείττονα. Sciendum eſt postro in principio prioris illius verſus ex eodem Bœotiæ loco allati haberi hanc particulam poſt οὐδέ. ita enim totus verſus ibi ſcriptus eſt, Οὐδὲ μὴν οὐδ' οἳ αὔαρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὴν ἀρχόν. Vtrobique autem enclitice illam particulam ſcribo, ſequendo ea quæ paulo antè dixi. Sed μὴν aliud in priore verſus parte, aliud γέμὴν in poſteriore ſignificat. Nam οὐδὲ μὴν οὐδ' οἳ ſonat, Ac ne hi quidem: (exponitúrque οὐ μὴν οὐδέ) at πόθεον γέ μὴν ſignificat Deſiderabant tamen.

ATTICE Μενί, pro μὴν, apud Ariſtophanem præcedente aduerbio ἰοῦ. Scribi autem & ἰοῦ μὴν & ἰοὺμὴν coniunctim, docui in mea Appendice ad ea quæ de dialectis Ioannes Grammaticus & Corinthus ſcripſerunt, nimirum in iis quæ in articulum huius LXI annotaui, pag.50.

Quum in proximè præcedentibus de particula μὴν egerim, hîc de particula μὰν eadem opera eſſe agendum cenſeo: in dubio relinquens tamen an hæc ex illa facta ſit. Ad μὰν autem quod attinet, non eſſe diuerſam voculam à μὲν, ſed Doricè α in ea poni pro η, ſatis notum eſſe poteſt. Cæterùm quum μὲν nonnullis voculis ſubiungatur, de quibus quum diſſererem, declarāda ſimul huius particulæ illis adiunctæ fuit ſignificatio: ad ſing ulos huius operis locos vbi dictum de ea fuit, lectorem remittam, reliqua, id eſt, quæ dicenda de ea ſuperſunt, illis adiicere contentus.

MHN, particula non ſubiuncta alii particulæ, & cum earum aliqua velut copulata, (qui vſus eius alioqui eſt frequentiſſimus) ſed per ſe poſita, interdum quidem officio fungens τῆς δέ, redditur particulæ μὴν, & ei in altera orationis parte reſpondet. vt in iſto Platonis loco, πᾶς γὰρ δημιουργὸς ἕνεκά τινος, παντὸς μὴν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται, θεὸς τὸ κοινῇ σωτείνον βέλτιστον· μέρος μὲν ἕνεκα ὅλου, καὶ οὐχ ὅλον μέρους ἕνεκα ἀποτελεῖται. Sic apud eundem in Epinomide, ὦ φίλε Κλεινία καλῶς μὴν λέγεις· ἀπόπειν μὲν ἀκούσεσθαί σε λόγον οἶμαι, καὶ πινα θόπον οὐκ ἄπορον αὖ. Vbi μὲν Bud. vertit Cæterùm: ita reddens hunc locum, Rectè quidem loqueris, ó Clinia, cæterùm abſurdum ſermonem, vt opinor, auditurus es, & rurſus eundem modo quodam non abſurdum. Vbi particulam μὲν pro γεμὲν poſitam eſſe tradit: ſubiungens, Hermogenem quoque vſum eſſe illa pro δέ. In iſto autem eiuſdem Platonis loco, Leg.lib.11, δεύτερος μὲν νόμος, μέτοικον εἶναι χρεὼν ἢ ξένον ὃς μέλλει καταπλεύσειν, vult μὲν poſitum eſſe itidem pro γεμὲν, vel pro δέ. At in loco quem primum ex eodem ſcriptore attuli, πᾶς γὰρ δημιουργὸς &c. (præcedente particula μὴν) non aliū voculæ μὲν quàm particulæ δὲ vſum tribuit. Sic pro δὲ accipi teſtatur in iſto Alciphrontis loco, initio cuiuſdam epiſtolæ, Οἴχεται Βακχὶς ἡ καλή, Εὐθύκλεις φίλτατε, οἴχεται· πολλά τε μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τὸ τέλος οὐ πονηροῦ μὲν μνήμῃ. (Scimus autem δὲ pro loco aliter atque aliter reddi. Interdum enim δὲ non Verò vel Autem redditur: ſed debet potius verti Verùm aut Sed, aliáve quapiam huiuſmodi particula) Idem interpr. Verò, in iſto Platonis loco, πάσχουσι γὰρ δὴ τοιοῦτα αἱ πόλεις νεῶν χρόνον ἀπέσχοντο, ὅμως ἔνιαι ἔνεισι αὐτῶν μόνιμοί τε εἰσὶ καὶ οὐκ ἀναστρέφονται· πολλαὶ μὲν ἔνιοι, καθάπερ πλοῖα καταδυόμενα διόλλυνται, καὶ διολώλασι, καὶ ἐπὶ διολοῦνται. Mὲν nō rarò ponitur & pro Tamen, & quidem præcedente nonnunquam eodem modo particula μὴν. Sic ex Plat. epiſt. 7, affertur μὲν pro Tamen: vbi ſcribit, ἀξιῶ μὲν, ἔφην, μὴ κύριον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμέ. Sic ex Xenophonte, vbi ſcribit, ὅλως μὲν τὸ ὑπαίτιον εἴ τινι, οὐ πάνυ πρεσβύτερος εἰμί. At verò μὲν pro Tamen, præcedente μὴν, habes in iſto Syneſii loco, ἀλλὰ μόλις μὴν αὖ ἐν τῇ θνητῇ φύσει συμπλεκθεὶς ἰόμῆς τε καὶ φρόνησις· ἔστι μὲν ὅτε συνάγχῃ αὐτὸς ὁ Θεός. Sed alicubi præcedente μὴν, ſequitur μὲν, vbi tamen interpretatio illa non conuenit, qua redditur Tamen. Exemplum eius rei habemus in iſto Platonis loco, epiſtola 7, ταῦτα δὴ πρὸς τοῖς πρόσθε διανοούμενος, εἰς Συράκουσας διεπορευόμην· ἴσως μὲν κατὰ τύχην· ἔνια μὲν ἴσως μαχανωμένῳ πεὶ τὴν κρείττονων, ἀρχὴν βαλέσθαι τὴν τοῦ γενόμενον πραγμάτων πρὸς Δίωνα καὶ τοῖς περὶ Συρακούσας. Hic enim Bud. μὲν poſitum eſſe ſcribit pro δὴ, vel potius pro γεμὲν. Sed nihil obſtat fortaſſe quominus hîc quoque pro Tamen accipiatur. Inuenitur etiam ὅμως μὲν: vbi vel hæc duo ponuntur ὀκ πρόσκαιρον, (ſicut τυχὸν ἴσως, & λίαν παύ, atque alia pleraque) vel μὲν vacat. Plato in Politico, τοιόν δέ τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξαδίως δὲ δὲ ῥᾴδιον ἰδεῖν· ὅμως μὲν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό.

Mὲν (vti dixi) pleriſque particulis ſubiungitur. dicitur enim Ἀλλὰ μὲν, & Γεμὲν, & Καὶ μὲν, & Οὐ μὲν, & quidem ſequente interdum tertia quapiam particula, vt mox docebo.

Ἀλλὰ μὲν & Ἀλλὰ μὲν οὐδέ, vide Tomi 1, col. ſeu ſemipag. 336. g.

Γεμὲν autem (quod reſeruatum in hunc locum fuit) ſignificat Verò & Porro. hoc eſt μὴν τοι, inquit Budæus, afferens ex Xenophonte, τοῖς γεμὲν ὀρχεῖν δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν. Ex eodem, ὅσφιν γεμὲν ὅσῳ αὖ πλατυτέρα καὶ βραδυτέρα ἦ, τοσούτῳ ῥᾷον ὁ ἵππος τὰ πρόσθεν αἴρεται. Ex Platone item, De leg. lib. 10, ἐπόμθυοι γεμὲν αὐτοῖς, σκεψόμεθα τοῖς ὀκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διαιοούμθυοι. In v.l. γὲ μὲν traditur ſignificare Vtique, Autem, Verò: necnon Tamen, Porro, Sané. Interdum etiã, Atqui, Quãquam. Sed trium duntaxat ſignificationum exempla afferuntur. Pro Porro, ex Xenophonte, ὁσμῶν γεμὲν τί αὖ ἡμῖν ὄφελος; odorũ porro quæ nobis vtilitas? Item ἐπὶ γὲ μὲν pro Atque etiam, ex Alexandro Aphrodiſæo. Subiungitúrque hic locus ſine autoris nomine, εἴγε μὲν μηδεὶς δύναιτ' αὖ ἐξελέγξαι με, πῶς οὐκ αὖ ἤδη δικαίως ἐπαινοίμεν; pro Quòd ſi nullus, &c. Sed quum duæ tantùm reperiantur harum particularum ſcripturæ, in fide dignis exemplaribus, tertiam hîc videmus. Prima ſcriptura eſt qualis in illo Xenophōtis loco, τοῖς γεμὲν ὄρχεῖν: item, ὁσφὺς γεμὲν: item, ὁσμῶν γεμὲν, &c. Secunda autem eſt, ſi τοῖς γε μὲν, & ὁσφὺς γε μὲν, & ὁσμῶν γε μὲν ſcribamus: vt videlicet γε ſub præcedentis vocabuli accentu pronuntietur. At tertia eſt quum ὁσμῶν γὲ μὲν ſcribitur, vt habent v.l. ita vt particula γε nec ſub præcedentis vocabuli accentu legatur, nec tamen cum μὲν iungatur. In iiſdem

iiſdē v.l. ſcriptum eſt in iis qui allati modò fuerūt locis, ἔπ γὲ μὲν, & εἰ γὲ μὲν, vbique particula γε ſuum accentum habente. Verùm etiamſi concederem ſcribi poſſe ἔπ γὲ μὲν, non tamen itidem poſt ὁσμῶν & εἰ ſcripturam illam admitti poſſe putarem: quum in vocem ἔπ minimè reiici poſſit accentus, vt in ὁσμῶν & εἰ reiici poſſe ſcimus. Sed γεμὲν coniunctim vbique ſcribendum potius cenſuerim. Atque hanc ſcripturam apud Herodotum etiam reperio: vt in Polymnia, pag. 274, meæ editionis, ἐγὼ ὃ ὀφείλω λέγειν τι λεγόμενα, πείθεσθαι γεμὲν οὐ παντάπασι ὀφείλω. hanc enim ipſam ſcripturã ea quoque editiones quæ meam præceſſerunt, habent. Vbi γεμὲν particula Sed, ſiue At, aut etiam Tamen redditur. Sic autem & γεδὴ coniunctim ſcriptum alicubi inuenio.

Ἦ μὲν, Certè quidem, Equidem, Profectó. Hom. Il. β, Ἦ μὲν ἢ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι. (Alibi autem ἦ μὰν Doricè ſcribit, vt docebo vbi de μὰν differã) Ariſtoph. in Pluto, ἦ μὲν ὑμεῖς γ' ἐπ' μ' ὀρθῶς μεθεπέμψασθον. Apud eundem in Nubibus, Ἦ μὲν οὐ τοῦτοις τὸν χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. quem locum vulg.lex. perperam afferunt, vt ſponſionibus & expromiſſionibus has particulas conuenire probent. Illis enim alicubi adhiberi non inficior: ſed hunc verſum nihil tale habere dico. Apud Platonem in Euthydemo poſt exclamationem, ὦ Ζεῦ, ἔφην ἐγώ, ἦ μὲν καὶ τὸ πρότερόν γε ὑμῶν ἐφαίνη καλὸν τὸ ἐρώτημα. Vbi etiam addi γε obſeruandum eſt, & DICI Ἦ μέν γε pro ἦ μέν. nam γε quod hîc habetur poſt πρότερον, non ſecus ad ἦ μὲν pertinere cenſeri poteſt, quàm pertinet ad ἀλλὰ μὲν, vbi Demoſth. ſcribit, ἀλλὰ μὲν ὑπόρ γε τῶν, &c. Item ad καὶ μὲν, in hoc eiuſdem loco, καὶ μὲν πρὸς ἄν γε πρεσβεύεται ξαπεῖπεῖν.

Ἦ μὲν frequentiſſimum in iureiurando vſum habet. Demoſth. καὶ κατὰ πάντων ὄμνυε ἢ μὲν ἀπολωλέναι Φίλιππον. Sic apud Thuc. Xen. Platonem, aliióſque veteres ſcriptores, poſt ὀμόσαι addi ſolet ἦ μὲν pleriſque locis. Eadē ratione poſt ὁρκοῦν adiicitur, quod ſignificat Iuſiurādū exigere. vt Thuc. lib. 8, pag. 286, meæ edit. ὥρκωσαν πάντας τοὺς ὁραπώτατα τοὺς μεγίστους ὅρκους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα, ἦ μὲν δημοκρατήσεσθαί τε καὶ ὁμονοήσειν. Quinetiam ſimplici & nudæ promiſſioni ſeu ſponſioni (id eſt, cui iuſiurandum non interuenit) interdum adhibent ἦ μέν. vt legimus apud eundē hiſtoricum, lib. eodem, pag. 288. ὡς Τισαφέρνης αὐτῷ ὑπεδέξατο, ἦ μὲν, ἕως αὖ τι τοῦ ἐαυτοῦ λείπηται, τοῦ λοιποῦ πιστεύῃ, μὴ ἀδικήσειν αὐτοὺς Ἕλληνας. Niſi fortè quiſpiam, quanuis non adiiciatur verbum quod iurare ſignificat, tamen ἦ μὲν eandem vim habere, atque adeo ante ἦ μὲν ſubaudiri debere exiſtimet: vt perinde ſit acſi dictum eſſet, ὑπεδέξατο, ὀμνύων ἦ μὲν, &c.

Καὶ μὲν item, quoniam in Καὶ non expoſui, hîc exponã. Eſt igitur καὶ μὲν, apud Homerum Quinetiam: Od. λ, Καὶ μὲν Ταύταλον εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα. Paulo pòſt, Καὶ μὲν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατερ' ἄλγε' ἔχοντα. Vſus autem fuerat aliquanto antè particula καὶ ſine μὲν, hoc in verſu, ſimilem alioqui narrationem habente, (ſimilem voco cuius ſimilis eſt forma) Καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν. In ſoluta quoque oratione legiſſe mihi videor pro Quinetiam, ſed potius ſequente καί. Bud. tradit ſignificare Et quidem, item Atqui: afferens ex Plat. Politico, καὶ μὲν οὐ φαῦλόν γε αὖ κινήσας τις τοιοῦτον τὸν λόγον αὐτοῦ καθαρὰν, & quidem. Ex eodem eius libro affert καὶ μὲν ſequente καὶ pro Atqui: καὶ μὲν καὶ πρὸς ὀκεῖνα οὐδὲ αὖ πρῶτον. Sic καὶ μὲν, non ſequente illa copula, ex Ariſtide, in aſſumptione, pro Atqui: vt ἀλλὰ μὲν: vbi ſcribit, πρὸς τοὺς τε τὸ φωνάς, ἐὰν ἐν καὶ πρὸς τοὺς ἐνθάδε. δεηθέντας δέ τινι, καὶ τυχεῖν. καὶ μὲν τοῦτό γε ἀμήχανον, μὴ θεοφιλεῖς ὄντας. Sic καὶ μὲν οὐδὲ pro Atqui neque, vel Neque verò, ex Demoſth. καὶ μὲν οὐδ' ὀκεῖνο καλόν. Apud eundem legimus & καὶ μὲν ſequente μὴν, & in altera orationis parte δέ: vbi ſcribit, καὶ μὲν πάντα μὴν αἰρεῖν ἀλαζεύεσθαι δεῖ ποιεῖν, μάλιστα δὲ τοῦτο. Sic & apud Thuc. καὶ μὲν οὐδέ, pro Neque verò.

Καὶ μὲν δὴ, Imò, Enimuerò, Sedenim. v.l. abſque vllo exemplo.

Καὶ μὲν εἰ, Quòd ſi, v.l. ne hîc quidem allato vllo exēplo. Fortaſſe autem reddi poteſt etiam Atqui ſi.

Καὶ μὲν καί pro Quinetiam alicubi inuenitur, ſicut καὶ δὴ καί. Habent alioqui & alium vſum hæ particulæ καὶ μὲν καί, vt vides in loco qui ex Platone allatus fuit; vbi de Καὶ μὴν agebatur. Sed pro Quinetiam inuenitur ETIAM Ναὶ μὴν καί. Dionyſ. ὁ περιηγητὴς, pag. 151, editionis paternæ, Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κορόωσι πετήλοις. At in v.l. eſt SCRIPTVM Ναὶ μὲν coniunctim: quod exp. Inſuper, Verè, Sané. abſque exemplo.

Καὶ μὴν οὐδὲ vide paulo antè in Καὶ μὲν.

Καὶ μέν που, ſequente καί, ſicut & καὶ μὲν, Et quidem; vt exp. B. in hoc Themiſtii loco, in oratione quæ περὶ φιλίας inſcribitur, καὶ μέν που καὶ πόθεν δεῖ σκοπεῖν, εἰ βάσκανος, εἰ φθόνου κρείττων. At verò καὶ μὲν καί ex Platone in aſſumptione poſitum affert, (vt aſſumptioni adhibitū vidiſti ſuprà καὶ μὴν, apud Ariſtidem) De rep. lib. 2, in fine pag. 27, Aldinæ, vbi interrogatiuè ponitur: καὶ μέν που καὶ τά γε ξυνθέτα πάντα σκεύη τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τὰ δὲ εἰργασμένα καὶ δὲ ἔχοντα, ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῆς ἄλλων παθημάτων ἥκιστα ἀλλοιοῦται; ad quam interrogationem reſpondetur, ἔστι δὴ ταῦτα. Sed quanuis hîc ſicut in loco Ariſtidis aſſumptioni adhiberi velit, (quū alioqui diuerſam eſſe huius formā manifeſtū ſit) nō tamē reddere itidē poteſt Atqui, quū adūerſatiuè nō ponatur. Nec malè fortaſſis à Ficino redditur Quinetiam. qui & citra interrogationem legiſſe videtur: hoc quoque forſitan non malè. vt autem hîc interpretabimur, ita interpretari poterimus & in iſto eiuſdem Platonis loco, De rep. lib. 6, pag. 2, καὶ μήν που καὶ πόθεν δεῖ σκοπεῖν, ὅπαι κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή; Vbi idem interpres vertit Præterea: quod cum Quinetiam ſignificatione conuenire ſcimus.

Μὴ μὲν, idem quod οὐ μὲν, Non tamen. Sed multo vſitatius eſt οὐ μὲν quàm ἦ μέν. Bud. ex ſolo Chryſoſtomo exēpla profert. quorum vnum eſt hoc, ὅπ σωθέσαιμεν αὐτῷ ἡμαρτῆσθαι πνὰ ἁμαρτήματα, μὴ μὲν αὐτὸν εἰδέναι τοῦτο ἁμαρτήματα. In altero autem, μὴ μὲν reſpondet præcedenti μὴν: vbi ſcribit, ἐπειδὴ γάρ ἐστιν εὐλογῆσαι μὴν, καὶ μὴ καταφεῦσθαι, μὴ μὲν ἐξ ἀγάπης τοῦτο πεῖσαι, βούλεται καὶ διαφέρειν νεῦσθαι ἡμᾶς τῇ φιλίᾳ. Vbi μὴ μὲν exponit οὐ μὲν, ſeu μὴ μέντοι, ſicut & in proximè præcedente loco. Apud Homerum autem legitur μὴ μὰν pro μὴ μὲν, vt mox docebo in μὰν Dorico.

Οὐ μὲν, Non tamen, ſeu Nec tamen. aut Nec verò, vel Verùm non, Sed non, &c. item Οὐ μὲν γε & Οὐ μὲν ἀλλὰ, ſeu Οὐ μὲν ἀλλά γε, & Οὐ μὲν ἀλλὰ καί: item Οὐ μὲν οὐδὲ, & Οὐ μὲν ἀλλ' οὐδὲ, vide in Οὐ, tomi 2, col. ſeu ſemipag. 1533. Οὐδὲ μὲν autem ſeu Οὔτε μὲν, habes col. 1537.

DORICE Μὰν pro μὲν dicitur. Theocr. idyll. 1, Τὴν μὰν θῶες, τὴν οὐ λύκοι ὠλύσαντο. Apud eūdem in idyll. quod Cyclops inſcriptum eſt, Νῶῦ μὰν ὦ κόρον νεῶ αὐτόπ νεῖν γε μαθεῦμαι. Apud eundē EXTAT Ἦ μὰν, idem valens quod ἦ μὲν, de quo antea dictū fuit. vt idyllio 4, Ἦ μὰν, δ' ἐν ἀιάν γε, καὶ οὐκέπ λῶῖν ἐν μεθέῃς. Sic apud Hom. Il. β, Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. (Idem alioqui ἦ μὲν etiam vſurpat pro eodē, vt vides in verſu quem ſuprà ex libro eodē protuli) Apud eūdem HABES Μὴ μὰν, cum alibi, tum in iſto verſu 304, Il. χ, Μὴ μὰν ἀπουδεί γε καὶ ἀκλειὼς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μετὰ ῥίζας τι καὶ ἐατομύοισι πυθεῦ (Dixerat autē antea, — ἰοῦ αὖτέ με μοῖρα κιχάνει) Vbi μὰν Euſt. exponit ſimpliciter δή. In hoc autē loco Il. θ, Μὴ μὰν ἀπουδεί γε νεῶν ὀπιδᾶῖεν ἕκηλοι, autor breuiū ſchol. exponit μὴν δή. Legitur & Il. ο, Μαρναί τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλοις ὄρνυθι λαοῖς. Μὴ μὰν ἀπουδεί γε δαμασσάμθυοί περ ἕλοιεν Νῆας ἐϋσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. In illo quidem certè primo loco μὴ μὰν reddi poſſe arbitror Non tamen: at duobus poſterioribus, præſertimque ſecūdo, nequaquā conuenire, mea quidē ſententia, poteſt. Sonat enim potius quaſi quis dicat, Ne ſaltē. quam interpretationē & ille primus poſſe admittere videtur. Apud eundem poētam legimus ETIAM Οὐ μὰν, Il. ο, Οὐ μὰν οἴδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς Πρώτη ἐπαυρήσαι, καί σε πληγῆσιν ἰμάσσω. vbi quidam interpr. Verùm haud ſcio.

Μῆδος, de quo nunc dicendum est, vsitatiorem habet pluralem numerum μήδεα. Existimo autem ex hoc nomine fieri μήδομαι, non contrà μῆδος ex μήδομαι. Si enim μῆδος ex μήδομαι factum esset, quidni itidem μέδος ex μέδομαι haberemus? Imò verò & hoc ipsum μέδομαι non immeritò fortassis quispiam ex μήδομαι factum esse suspicetur: quanuis alioqui deductio à μέλομαι talis sit quæ omnino reiici non possit. Quod autem ad ea attinet quæ ϑ habent, (ex quibus sunt προμηθὴς, προμήθια, & προμηθοῦμαι. nam μήδομαι aliũde esse existimatur) ea literã ρ in ϑ mutarunt, eodem modo quo in οὐδεὶς, facto ex οὐδὲς, mutatam esse videmus.

ΜΗ̃ΔΟΣ, εος, τὸ, Cura, Consilium. Sed singularis numeri exemplum non affertur: pluralis autem μήδεα cum apud alios poetas, tum apud Homerum extat variis locis. vt Iliad. ω, — πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες. Sic Odyss. τ, Ἐπεὶ δέ μοι ᾧ ἐνὶ πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα. Habet idem, paritérque Hesiodus, Ζεὺς ἄφρασι μήδεα εἰδώς. Apud hunc extat etiam, παί νων πέρι μήδεα εἰδώς, de Prometheo. Apud illum cum genitiuo, non semel, vt Il. ο, — ἦ δὴ πάγχυ μάχης ὀϊζὺς μήδεα κείρει Δαίμονι ἠμετέρῃ. Apud eundem (vt alios plerosque locos omittam) extat nomen hoc μήδεα nomini βουλαὶ subiunctum: Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γηροίασι μήδεά τ' ἀνδρῶν, &c. Vbi fortasse non malè μήδεα reddatur Curæ, (βουλαὶ autem consilia) vt μήδομαι est Curam gero. Alioqui dicendum esset ὀκ πολυσημίου poni duo illa nomina βουλαὶ & μήδεα.

Hinc sunt COMPOS. Ἀλιμηδὴς, ET Κακομηδὴς, ος, ὁ & ἡ, ET Γυκιμηδὴς. Primum illud Ἀλιμηδὴς, vide t. 1, col. 366, inter composita ex nomine ἅλς. Secundum Κακομηδὴς, sonat, Cui malum est consilium, id est callidum seu fraudulentum. Vel, Mala cogitans & vafra seu fraudulenta, seu in animo versans: deriuando ab ipso verbo μήδομαι. Siue autem à verbo siue à nomine potius deriuetur, poterit vno verbo reddi, Callidus, Astutus, Vafer, Fraudulentus. Homerus hymno in Mercurium, versu 389, Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα. Sed ibi legitur κακομήδεα proparoxytonè, non κακομηδέα paroxytonè, in plerisque editionibus. Minimè dubium est tamen quin hæc lectio melior sit quàm illa, vt nominatiuus sit nõ κακομήδης, sed κακομηδὴς, sicut ἀλιμηδὴς. Alioqui ex eo accentu suspicari quis posset κακομήπα scriptum fuisse (non κακομήδεα) ex nominatiuo Κακομήτης, qui apud Hesych. extat. Tertium compositum est Πυκιμηδὴς, per syncopen factum ex πυκινομηδὴς: Cui sunt πυκινὰ μήδεα, id est, prudentia seu callida consilia. Homerus Odysseæ α, in fine, Καὶ τὸν μὲν χαίρῃς πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν. Vbi πυκιμηδέος exponere possumus ex alio eiusdem poetæ versu, lib. τ eiusdem poematis, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσης. Vno autẽ verbo, quod ex eodem adiectiuo per compositionem factum est, exponere possis πυκινόφρονος. Nam πυκιμηδὴς & πυκινόφρων idem valent, sicut κακομηδὴς & κακόφρων. Quòd si ex nomine proprio appellatiuum facere liceat, cum πυκινομηδὴς conueniet COMPOS. Μηδεσικάστη: conueniet, inquam, quod ad significationem attinet. Sonat enim Μηδεσικάστη, q. d. μήδεσι κικασμένη. Homerus Iliad. ν, Κούρῳ ᾧ Πελάμοιο νόθῳ ἔχε Μηδεσικάστην. Vbi Eustathius, ἡ ἐνδεῖσα Μηδεσικάστη, inquit, ad exemplum τῆς Γοκάστης videri possit dici. Siquidem NOMEN Γοκάστη sonat ἡ κοσμουμένη ἵππῃ, id est βουλῇ: itidémque Μηδεσικάστη, est ἡ καλοειδὴς μήδεσιν, id est βουλεύμασιν. Quibus addit esse ὁμοίως πως τόπου & NOMEN Ἀγαμήδη, NECNON Μήδεια, & quæcũque sunt huiusmodi. Sciendum est autem esse (teste eodem scholiaste alio in loco) quædam etiam propria nomina in μηδὴς desinentia ex hoc verbo μήδεσθαι facta. E quibus EST Θεασυμήδης, ITEM Διομήδης.

(Μήδεα etiam scribitur pro μείδεα, id est τὰ αἰδοῖα, Genitalia. de qua scriptura vide quæ paulo antè dixi in Φιλομμειδὴς, post verbum Μειδάω, col. 1608)

Μηδοσύνη, ης, ἡ, Consilium. βουλή, Suid.

Μήδομαι, Futur. μήσομαι, Curam gero, Consulo, Delibero. Item Cogito, Excogito, Meditor: necnon Molior, Machinor, Struo. Est hoc verbum μήδομαι ex nomine μῆδος. nisi potius aliquis μῆδος ex μήδομαι factum esse velit: qua de re pertinacius contendere nolim. Homerus Iliad. β, Ἀλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' ὀξὺ μήδεο πείθεό τ' ἄλλῳ. Idem eodem libro, — οὐδὲ τί οἶδε μήδεται ἔργα, Neque norat quænam moliretur Iupiter, seu machinaretur. Sic Hesiodus in Ergois, — αἰθρα ποιοῖ σ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά. Tale est apud Homerum, Odyss. ι, — μήδεν ϑ' ἑτάροισιν ὄλεθρον. Apud eundem legimus non solùm μήδεμαί σοι τῶτο, vel ἐμοὶ αὐτῇ, sed etiam μήδεμαί σε τῶτο. vt Il. χ & ψ, Ἦ ῥα καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήσατο ἔργα. Sed μήδεμαί σε τῶτο ab illo ita dici videtur vt Latini vsurparunt verbum μηδεῖσθαι quum dixerunt Malè consulere in aliquem. Vnde Iliad. κ, — πόσα γὲ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς, enarrator exponit εἰργάσατο. Quem sequendo, dicendum fuerit poni id quod antecedit pro eo quod consequi solet. Quidam verò in huiusmodi locis exponunt βουλευτικῶς μεταχειρίζεται. Sic Eustathius particip. μησαμένου alicubi exp. βουλευτικῶς μεταχειρισαμένου.

Μήδεμαι in soluta etiam oratione aliquem vsum habet. Plato in Gorgia, εἴπ μήδ' ᾗ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, Siqua tibi cura est eius sermonis qui dictus est: vel, eius verbi quod dictum est. Bud. Legimus & apud Plutarchum De defectu oraculorum, ὧν μήδεσθαι προσήκει, καὶ φυλάττειν ὅπως, &c. In vulg. lex. dicitur idem scriptor hoc verbo esse vsus in libello περὶ τοῦ ἀκούειν, de apibus loquens. Sciendum est autem extare de iisdem apud eundem in opusculo quod inscribitur, πῶς αὐ τις ἀνδροῖτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῆ. verùm non ipse Plutarchus ibi vtitur, sed Simonides. ita enim scribit, ὥσπερ γὰρ αἴσιον ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τῶν μελίτταν ἕκαστον μέλι μηδομένων. Vbi μηδομένων fortassis reddi queat Scrutantem vel Rimantem.

Μήστωρ, ορος, ὁ, Consultor, Consiliarius, βουλευτής. vt μήστωρ ὕπατος Ζεὺς apud Homerum Iliad. ϑ, quasi κορυφαῖος ἐν βουλευταῖς. Vel accipiendo μήστωρ seorsum ab ὕπατος, idem quod μητέτης. Ex eodem affertur, Iliad. η, Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, pro ἴσος θεοῖς κῆρ τῷ βουλῇ. Idem vocat Hectorem μήστωρα φόβοιο, cuius consilio & virtute in fugam coniiciuntur hostes. (At μήστωρε φόβοιο quidam interpr. Equi fugæ periti, id est periti arripiendi fugam velociter. Vnde etiam de celerrimis equis dici hoc existimatur) Itē μήστωρ αὐτῆς, Cuius consilio & virtute bellum geritur. Sunt tamen qui malint, Qui consilio, non autem temerè, prælium committit: ὁ ἐν μάχῃ βουλευτικός. Quidam simpliciter, Peritus pugnæ. Vide Eustathium & Hesychium. Fit autem μήστωρ ex μῆτιν, quod Hesychius exponit βουλεύσατο. Est & nomen proprium Μήστωρ, sicut & Ἀγαμήστωρ: quod v. l. esse tradunt Apollinis cognomentum, tanquam valde periti & consulti. Id genit. facit ορος, per ο μικρὸν, superius autem per ω μέγα, teste Eust.

COMPOS. Ἐπιμήδομαι, Excogito. vt ὀϊπιμήδεσθαι δόλοις, Hom. Odyss. ε, Excogitare dolos. vel Moliri dolos, seu struere.

AT VERO Ἐπιμηθὴς ET Προμηθὴς, (à quibus & quædam deriuata extant) η in ϑ mutasse existimantur: sicut οὐδεὶς, & alia quædam. In vulg. lex. ὀϊπιμηθὴς redditur Prudens. in qua interpretatione nulla præpositionis ὀϊπὶ ratio habetur: quæ alioqui in NOMINE Ἐπιμηθεὺς multum significationem immutat à significatione NOMINIS Προμηθεύς. quum Ἐπιμηθεὺς dicatur is qui μετὰ τὸ πρᾶγμα βουλεύεται: aut breuius, qui μετεβουλεύεται, sequendo Lucianum scribentem (in libello quo respondet ei qui ipsum Prometheum in verbis

esse dixerat) ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ὄτι. Cui simile est quod à Synesio dicitur, ἀλλὰ τοῦ Ἐπιμηθεῖ τὸ μὴ μέλειν, φασὶν, οὐκ ἐῶ, τὸ δὲ μεταμέλειν ἐνίω. Fuit autem hic Epimetheus frater Promethei, vt discimus ex Hesiodo in Ergois: dictúsque est ἀμαρτίνοος ab eodem in Theogonia: sicut Prometheus ἀβολόμητις. A Pindaro autem Ἐπιμηθεὺς vocatur ὀψίνοος, in Pythiis, id est Qui serò sapit. Quum porro hæc sint duorum fratrum propria nomina, facta sunt tamen quodammodo appellatiua: adeo vt ὀϊπιμηθεὺς dicatur quilibet cui re peracta, tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerit: προμηθεὺς contrà, cuicunque prius quàm rem aggrediatur, consilium suppetit ad videndum quidnam facto opus sit. Vide Erasm. in prouerbio, Malo accepto stultus sapit. Antequam verò de Προμηθεὺς dicendi finem faciam: minimè prætermittendum est quod à Luciano scribitur: nimirum Atticos προμηθεὰς appellare solitos fuisse τοὺς πολυπράγμονας καὶ χωρεῖς. De figlino autem Promethei opere, à quo appellatio illa manauit, lege Hesiodum in Ergois, atque alios poetas. Ab Hesychio προμηθεὺς exponitur σώφρων: & alibi ὀλιγόκινδυνος, ὀλιγοφαλῶς ἔχων. Illinc factũ est nomen SVBST. Ἐπιμήθεια, & VERBVM Ἐπιμηθεύεσθαι: eodem modo quo ab altero est NOMEN Προμήθεια & VERB. Προμηθεύεσθαι. Fuerit autem Ἐπιμήθεια, Cõsilium quod initur seu capitur re iam peracta, Consilium quod serò capitur. sicut Ἐπιμηθεύεσθαι exponitur, Consilium capere re peracta, vel Serò consilium capere. Sed hæc raro occurrunt. Contrà verò Προμήθεια & Προμηθεύεσθαι, itémque adiectiuum NOMEN Προμηθὴς, quod hæc antecedit, satis frequenti sunt in vsu. Ac primùm quidem Προμηθὴς redditur Prouidus, item Circunspectus, Consultus. Apud Herodianum αἰὴρ προμηθὴς τε καὶ νήφων, Polit. vertit Prouidus & sobrius. Dicitur & de re, vt μέλισσα προμηθὴς à Thucydide libro 3. Apud eundem τὸ προμηθὲς substantiuè pro ἡ προμήθεια, Prouidentia. Superlat. Προμηθέστατος. vt apud Synesium, ὁ τοῦδε παντὸς ἑαυτοῦ προμηθέστατος, Qui sui maximam prouidentiam egit. de quodam duce fugacissimo, Bud. Item σόφισμα προμηθέστατον, apud Herodianũ. Inuenitur & superlat. gradus ADVERBIVM Προμηθέστατα, Maximè prouidè, Prouidissimé: aut certè Prouidentissimè, Maxima cum prouidentia. Apud Herodianum redditur etiam Prouidentissimo consilio. Quidam interpretantur & Consultissimé. AT POSITIVVS Προμηθῶς, id est Prouidè, vtendo prouidentia, &c. (Affertur verò & aliud ADVERB. Προμηθῶς ex Aristophane pro Prouidè, Prouidenter: item Circumspectè. Sonat autem q. d. Vt decet eum qui prouidus est: Vel, Cum quadam prouidendi peritia) Substantiuum autem Προμηθεία, Prouidentia. Et προμήθειαν ποιεῖσθαι, Prouidere. At προμήθειαν λαβεῖν dixit Euripides: vbi exponitur κηδεμονίαν. Apud Thucydidem libro 4, εἰξ. σὺν γὰρ δεδιότες, προμηθείᾳ μᾶλλον ἐπ' ἀλλήλοις ἐρχόμεθα, Cum maiori cautione. Itidémque προμήθειαν ποιεῖσθαι apud Platonem est etiam Cautionem adhibere, Cum multa cautione agere. Inuenitur ETIAM Προμηθία eadem significatione: quæ scriptura apud Sophoclem extat in Electra, pag. 124, meæ editionis, alteram non admittente versu. Ita enim scriptus est, Ἐν τοῖς ποιήσεις ὅστις ἡ προμηθία. Habetur alioqui & altera scriptura per ει apud eũdẽ, vbi versus vtrãlibet admittere potest. vt pag. 126, & 138. Quemadmodum autem & Προμήθεια & Προμηθία, ita etiam non solùm Προμηθεύομαι, SED ET Προμηθοῦμαι dicitur, Prouideo, Prouidentiam ago, (aut etiam Curam ago) Prouidentia vtor: item Prospicio. Redditur etiam Rationem habeo. Hoc posterius apud Platonem extat, ὁρᾷ γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ; Et apud Dionys. Areop. τῆς θεοειδοῦς εὐκοσμίας προμηθουμένη. Herodotus quoque isto vtitur, sed absque contractione, dicens, more Ionico; προμηθέεσθαι & προμηθέομαι: vt προμηθεόμενος ἐωῦτοῦ καὶ πᾶν ἐκέλευε. Item, προμηθέομαι σεο μὴ πλήξω. Affertur ex eodem & cum accusatiuo, προμηθέομαι τὸν ἀδελφεὸν, fratris respectum habens. Apud Alex. Aphrod. extat alterum verbum Προμηθεύεσθαι, similiter quidẽ cum accusatiuo, sed tamen in prima illa prouidendi significatione: in præfatione Problematum, ὅσοι δὲ διχοπαθοῦσι πότερον φύσει καὶ λόγῳ προνοητικὸς προμηθεύεται ἢ ἐν θρύῃ καὶ φθόᾳ. Qui locus facit vt minimè suspectum habere debeamus quendam Damasceni, libro 2, vbi eidem casui hoc verbum iungitur.

Quæri autem possit an ab eadem sit origine NOMEN Προμηθήτεια, quod προμήστρειαν apud Siculos significabat, teste Polluce: id est Pronubam, Nuptiarum conciliatricem. Sed apud Pollucem tertia syllaba litera υ, non η, scripta est. Καὶ προμήστρειαι μέν, inquit, αἱ συνάγουσαι τὸν γάμον. Σικελιῶται δὲ αὐτὰς καλοῦσι προμηθυτείας.

Sequenti nomini μηλέα, vel potius nomini μῆλον, quam originem tribuere videatur Etymologus, dicam postea, vbi agam de altero nomine μῆλον, quo significatur ouis. De hoc tantùm in præsentia lectorem monitum volui: quanuis μηλέα hic ponatur ante μῆλον, arboris nomen ante nomen fructus, sicut & in quibusdam aliis huiusmodi factum fuit, (quod etiam rationi maximè consentaneũ esse videtur) Tryphonem tamen apud Athenæum lib. 2, ὀμυγδάλη nomen fructus, pro ἀμύγδαλον, prius esse censet quàm arboris nomen ἀμυγδαλῆ. scribens,

κτηπικοῦ τοῦδε τὸν καρπὸν ὄντος τῷ χαρακτῆρος, καὶ οὐχὶ τοῦτο τοῦ δεντρώματος.

ΜΗΛΈΑ, ας, ἡ, Malus, arbor. Per contractionem dicendum esset μηλῆ, vt συκέα, συκῆ, & ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ: itidémque alia. sed in hoc non itidem receptam contractionem esse puto. nusquam enim μηλῆ inuenio, sed μηλέα passim. Atque adeo Eustathius in hunc versum 339, libri vltimi Odysseæ, Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας, annotat minimè contrahi μηλέα in μηλῆ, vt συκέα contrahitur in συκῆ. Apud eundem poetam legimus μηλέαι ἀγλαόκαρποι. de quo epitheto differit Plutarchus Sympositacõn lib. 5. Pausanias in Atticis, τοῖς δὲ χρεὼν ἔχει, τῇ μὲν κλάδον μηλέας, τῇ δεξιᾷ δὲ φιάλιον. Est autem generalis hæc appellatio arboris, sicut μῆλον, fructus. atque vt dicitur μῆλον κυδώνιον, ad differentiam, vel addito quopiam alio adiectiuo: sic dicitur μηλέα κυδωνία, aliúdve adiectiuum discriminis causa adiicitur. Dioscorides lib. 1, cap. 160, μηλέας πᾶσης τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ οἱ βλαστοὶ σύφουσι· μάλιστα δὲ τῆς κυδωνίας. Sic μηλέα Περσική, Malus Persica, siue Mal persica, (si hoc composito vti licet) apud Theophr. De causis plantarum, lib. 8. Vide Μῆλον.

Μῆλον, ου, τὸ, Malum: fructus quem fert malus, Pomũ. (DORICE Μᾶλον, & PLVR. Μᾶλα, apud Theocritum aliquoties) Homerus Odyss. η, versu 115, Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Sic autem versu 110, ὄγχνας & μηλέας simul cõmemorauerat, interiicitẽs ῥοιάς. Libro verò vltimo Odysseæ, ὀγχνας & μηλέας dũtaxat nominat hoc in versu, Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα καὶ δέκα μηλέας. vbi annotat Eustath. μῆλον esse non solùm τὸ συνήθως ὕπω λεγόμενον, τὸ ἐν ἀληθῶς ἀγλαὸν οἷς ἐρεθίζει ὁ ἔρως εἰς

ἄγαλμα φύσεως: sed etiam τὸ τῆς ὀφσίας, καὶ τῆς ὑστερον. A
Quinetiam τὸ κιτρέον, quod vocari à Romanis κίτρον, teste Pamphilo. Quibus addit, hoc κιτρέον apud Libyas (vt quidam perhibent) vocari μῆλον ἑσπερικόν. A quibus Hercules Eurysthei iussu in Græciam attulit μῆλα quæ propter τὴν ἰδέαν vocantur χρύσια: nimirum τὰ τῶν ἑσπερίδων: quæ μῆλα dicit in stellas ἀλληγορεῖσθαι, quum Hercules εἰς ἥλιον μεταλαμβάνεται. Cæterùm vt ὄγχαι & μῆλα in duobus illis Homeri locis iunguntur, id est, eorum simul fit mentio: sic ἄπια & μῆλα interdum iungi in oratione soluta videmus. Est enim ἄπιον idem quod ὄγχη, Latinè Pirum. Cuius vocabuli si mihi quoque diuinare originem liceret, dicerem Pirum dictum esse quasi Prium, ex Græco Apium: (nimirum interiecta deinde litera r) potius quàm à nomine πῦρ, quòd in flammæ modum è lato in acutum tendat. secundum quam deductionem scribendum fuerit Pyrum, per y. Cæterùm quoniam à Plutarcho ἄπια & μῆλα, sicut ab Homero ὄγχας & μῆλα, simul poni dixi: sed vocem quidem ἄπιον in superioribus habes, at VOCEM Ὄγχην SIVE Ὄγχη, B C
non item: hanc de ea occasionem non omittam. Hoc igitur sciendum est, quanuis ὄγχη generaliter de piro dicatur, & quidem alicubi (vt in illis Homeri locis) de hortensi seu satiuo potius quàm de agresti, propriè tamen hanc appellationem agresti piro (quod & ἀγρὰς vocatur) conuenire existimari: tanquam hoc nomen sortito à verbo ἀγχάν, quod strangulare significat: quoniam acerbitate sua propemodum strangulant. Adeo vt sit propriè quod Galli dicunt *Poire d'estranguillon*: quod sonat quasi quis dicat Pirum strangulatorium. aut, magis ad verbum, Pirum strangulatus, D
seu strangulationis. Sed in eo quòd certo cuidam pirorum generi appellatio ista tribuitur, & quidem hortensi alioqui: cum nomine ὄγχη vndiquaque non conuenit. Eo autē nomine & ipsa arbor pirus appellatur. Sed quod ad scripturam attinet, non dubito quin ὄγχη potius quàm ὄχη scribi debeat, si verum sit (quod certè verisimile est) dici à verbo ἄγχειν, quod est strangulare. Venio ad locum in quo Plutarchus ἄπια & μῆλα iungit. Is extat in Artoxerxe, ἀπίοις δὲ καὶ μήλοις καὶ E
τοιούτοις ἄλλοις ἀκροδρύοις τρέφουσαν αἰθρῶπις πολεμικοὺς καὶ θυμοειδεῖς. Alibi ἰφάδας & μῆλα coniungit. vt Sympos. lib. 6, Probl. 8, παρῆσι δὲ ὕδωρ καὶ ἵππι καὶ ὄνοι, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ ἰφάδας ἢ μῆλα κομίζωσιν.

Μῆλον cum adiectione, præter primam illam & propriam significationē alias etiā accipit: id est, cum aliis etiam fructibus, ob quandam formæ rotundæ præsertim similitudinem, nomen suum communicat.

Est enim QVODDAM Περσικὸν μῆλον, Persicum malum, seu Malum Persicum, aut compositè Malopersicum, (sicut μηλέα Περσικὴ habuisti paulo antè ex Theophrasto) vulgò *Pesche*: corruptè pro *Perse*, vt opinor. id est, voce *Perse* prauè detorta in *Pesche*. Quod autē vocamus *Presse*, éstque ex genere eorum quæ appellantur *Pesches*, sunt qui Duracinum Persicum esse existiment. At lingua Italica vocem Persicum penè integram seruat: atque adeò & aliæ linguæ, quæ præ Italica præsertim & Gallica semibarbaræ censeri possunt, eius vestigia retinent. Sed hoc sciendum est, Dioscoridem lib. 1, vno capite, nimirum 165, agere de Persicis malis: at capite 167, (interiecto videlicet capite 166 de Armeniacis malis) agere de iis quæ vel Medica vel Persica vel Cedromela, vel Latinè Citria vocentur. Apud eundem extat caput 188 eiusdem libri de arbore cui NOMEN Περσέα: quam extare in Ægypto dicit. Sic & Theophr. ἐν Αἰγύπτῳ, inquit, ἐστὶν ἕτερον Περσέα καλούμενον· σωζομένου μάλιστα τῇ ἀπίῳ φύλλοις. πλὴν τὸ μὲν, ἀείφυλλον, τὸ δ' φυλλοβόλον. Vnde Plinius, Ægyptus & Persicam arborem sui generis habet, similem piro, folia retinentē. Quæ autem ab his Περσέα, à Nicandro est DICTA H
Περσία, interiecto ι, propter metrum: vel potius IONICE Περσέη, in Alexipharm. Καί τε καταφθίνει μετ' ὀρχήνης ἐλαιοῦ Σκληρὸν ἀπὸ φορσίης κάρυα βλάβος οἶον ἐρύξει. Quibus addit, Περσεὶ λῶ πυρὶ πυρὶ λιπὼν Κρηνίδα γαῖαν, Αὐχέν' ἀποτμήξας ἀρπηγονόεντα Μεδούσης, (ita enim

scribendum est, non ἀρπηγονόεντα coniunctim, vt habent editiones quæ meam præcesserunt) Ῥεῖα Μυκηνάων ἐνιπέξησεν ἀρέταις. Vbi schol. annotat primùm quidē, quod ad NOMEN Κάρυον attinet, esse hîc quod vulgus ὀστέον appellet: atque ita vocari etiam à Theophrasto. esse enim κάρυα ὅλα τὰ ξυλῶδες λέπος ἔχοντα. (Eisque obiter hîc annotādum & istud de voce κάρυον, eam pro osse accipi. id est, eo quod vulgò appellamus *le noyau*. vt Sueronius ossa palmularum dixit. Quinetiā de VOCE Ὀστέον sive Ὀστοῦν, idem obseruandum est, eam & hunc metaphoricum vsum, sicut apud Latinos, habere. itidem enim ὀστᾶ & Dioscoridem vsurpasse videbis paulo post. Vocatur autem κάρυον ob similitudinem quam cum nuce habet) Quod verò ad vocem φορσείης attinet, annotat, Περσείης ὃ ἔοικε τὸ ἀχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ Νικάνδρου μεταγραμμένον. Scribo enim ἔοικε, nō εἴπε, meum vetus exemplar sequens. vt sit sensus, τὸ ἀχαῖον, videlicet αἰτιγραφον. (neque enim dubito quin hoc subaudiri debeat) habuisse hanc vocem φορσείης. At si retineamus εἴπε, quod vulgatæ editiones habent, non video quis hinc elici sensus possit. Verùm & hoc obiter addendum est, non Νικάνδρου, sed Νικανδρίου, in illo ipso exemplari scriptum esse. Cæterùm apud eūdem poetam legimus genitiuum φορσείος, tanquam à NOMINATIVO Περσεὺς, significante illud ipsum φορσίν, id est φορσέν. Siquidem in Theriacis canit de quodam papilione, Τῷ ἴκελος φορσῖος ἐστ βέφεπαι πεπάλοιπ. Vbi scholiastes φορσῖος genitiuum Æolicum esse ait, à nominatiuo φορσεύς: vt nimirum à βασιλεὺς est βασιλῆος. Itaque φορσέα à Nicandro φορσῖα etiā & φορσεὺς vocatur: à Callimacho autem Περσεὶς ἐπώνυμος: vbi canit, Καὶ πεπάτη Περσεὶς ἐπώνυμος· ἣς ὀρόδαμνον Αἰγύπτῳ καταπηξεν. In quibus verbibus obseruare etiam debemus, eum de Ægypto dicere (quod conuenit cum iis quæ ex aliis scriptoribus antea protuli) quod Nicander de Mycenis. Constat porro vnam eandémque arborem esse cum ea quæ à Dioscoride φορσέα vocatur: quū ipse de hac disserens, dicat esse arborem in Ægypto nascētem, quæ fructum ferat ἐδώδιμον & θυσάμαχον: & in eo φαλάγγια inueniri quæ DICVNTVR Κερατοκόλαπα: itidemque Nicander sub φορσεῖος foliis bestiolam φαλάνη similem nutriri tradat. Cæterùm φορσῖα (ii scholiastæ illius poetæ credimus: quem scripsisse φορσέα verisimilius est) fuit DICTA Ῥοδακινέα. Sed nomen hoc recentius & suo tempore vulgare fuisse videtur innuere: quum scribit. πλὴν Περσῖαν, λῶ ῥοδακινέαι καλοῦσι. Sic autem à Suida φορσέα nomine illo ῥοδακινέα, tanquam notiore, exponitur. At v.l. habent ῥοδακινέα, cum ν, & quidem ex Aetio quoque, tractatu 13, cap. 118. Fructus autem meminisse illum tradunt lib. 1, vbi de Persiæ malo agit. At verò apud Nicolaum Myrepsum, capite De vnguētis, esse SCRIPTVM Ῥοδακινία. Ibidem annotatur, alia esse quæ DICVNTVR Δωρέκινα: quæ tamen sunt de genere Persicorum. Annotaui autem suprà, Duracina persica esse quæ vulgo appellamus *Des presses*, in Persicorum genere. quæ appellatio Plinii autoritate nititur, scribentis lib. 15, cap. 12, initio, Sed Persicorum palma duracinis. Si tamen sunt ea quæ vulgò Parisiis appellamus *Des presses*, longè nunc à Pliniano diuersus est Parisiensis gustus. Non dubium est autem quin vox illa δωρέκινα seu δωρεκινὰ (accentu posito in vltima) ex Latino sermone petita sit.

Verùm, vt tādem finem dicendi de περσία faciam, sciendum est non paruam esse inter eos qui in Dioscoridem scripserunt, hac de arbore controuersiam: nimirum an ea non aliud sit quàm malus persica, an contrà discrimen aliquod inter has esse existimandum sit. Equidem vt idem esse putemus, facere potest & hoc, quod apud Dioscoridem legimus, libri sexti cap. 22, aduersus ψμμύθιον, id est cerussam, auxiliari φορσῖκῶν τῶν ὀστᾶ: quoniam videlicet apud Nicādrum περσείης κάρυα aduersus hoc ipsum opitulari legimus. Sed vicissim non pauca sunt quæ ad constituendum inter hæc duo discrimen impellere nos videantur: è quibus vnum hoc est, quòd ipse Dioscorides nō vnà cum malis Persicis sed seorsum mentionem facit: & quidem talem vt

peculiaris descriptio esse iudicari possit. Quamobrem A
si meo quis stare iudicio velit, duo illa esse eadem negabit.

Postquam autem περὶ τῶν φορσικῶν μήλων mentionem fecit Dioscorides, de iis quæ VOCANTVR Ἀρμενιακὰ meminit, & quidem ita vt vnum idémque μήλων genus illi esse manifestū sit. At quæ minora sunt, (inquit) & appellātur Armeniaca, Latinè præcocia, stomacho sunt vtiliora. Cæterùm hoc NOMEN Πραικόκια cuius meminit Dioscorides, quidam ex recentioribus Græcis vsurparunt. Hoc porro sciendum est, non B
solùm φορσικὸν μῆλον seu φορσικὰ μῆλα dici, sed interdum etiam φορσικὸν seu φορσικὰ, sine substantiui adiectione: vt vel in illo quem ex Dioscoride paulo antè protuli loco videre est: vbi videlicet dicit φορσικῶν τὰ ὀστᾶ, pro φορσικῶν μήλων. Nec dubito quin alia quædam adiectiua ex iis quæ subiungam, itidem sine substantiui adiectione posita inueniantur: sed huic adiectiuo frequentiorem quàm vlli alii hunc vsum esse arbitror. adeo vt Latini quoque hāc ἔλλειψιν sibi permittēres, Persica dixerint, non addito substantiuo Mala. Sed hoc sciendum est, C
non solùm dici φορσικὰ μῆλα, sed etiam φορσικὰ κοκκύμηλα. Scribit enim Diphilus Siphnius apud Athenæum, libro 3, φορσικὰ λεχέμφα μῆλα, ἅτ' πνων δὲ Περσικὰ κοκκύμηλα, μέσως ὄζει δ' ὄχρολα, θρεπτικά πεφ δὲ τῶν μήλων. Scribit autem Suidas κοκκύμηλα esse quæ vocata sint à recentioribus βερίκοκκα. (quum enim dicit τὰ παρ' ἡμῖν λεχέμφα, id est, quæ à nobis dicuntur: vel sui seculi vel suæ regionis homines ita vocasse significat) quod βερίκοκκα id omnino esse videtur ex quo factum sit à nobis vocabulum *Abricots*. Quæ tamē alii esse D
censent ea quæ DICVNTVR Ἀρμενιακὰ μῆλα nominat. Nonnulli verò, quoniam addit ea esse quæ à Latinis præcocia vocentur, volunt potius esse quæ dicuntur *Auantpesches*. quæ peculiariter etiam fuisse appellata *Pesches de Troye* (id est Persica Trecensia) quidam annotarunt.

Celebre est ETIAM Μηδικὸν μῆλον. i. Medicū malum. éstq; μηδικὸν nomē ἐθνικόν. Cōstat aurē id esse quod vulgò vocamus *Orange*. Sed quòd φορσικοῦ appellationē huic quoque tribuit Dioscor. nō minus quàm μηδικοῦ, id verò quidā mirantur. Legimus tamen & apud Theo E
phrastū lib. 4, cap. 4. οἷον, ἡ τε Μηδία χώρα καὶ Περσὶς ἄλλα τε ἔχει πλείω, καὶ τὸ μῆλον τὸ Μηδικὸν καὶ τὸ Περσικὸν καλούμενον. quæ autem subiungit, vnius tantùm mali, nimirum citri, descriptionem continent. Quinetiam Athenæus ipsum Theophrastum testem producens, scribit, καὶ τὸ μῆλον τὸ Περσικὸν ἢ Μηδικὸν καλούμενον. quæ lectio minus etiam dubitationis relinquere cuiquam potest. Adde quòd Macrobius ex Oppio scribit, Generantur autem in Perside omni tempore mala citrea. alia enim præcarpuntur, alia interim maturescunt. Iam verò & F
illa VOX Κεδρόμηλον, (quæ apud Dioscoridem tertia est mali Medici appellatio) quibusdam suspecta fuit, (idque non immeritò fortasse) ne nimirum pro κιτρόμηλον seu κίτρον μῆλον, aut κίδρομηλον, posita esset: quanuis hoc ipsum κεδρόμηλον alibi quoque extare faterentur. In vulgatis autem lexicis annotatur, vocem κέδρος dici etiam de arbore citrei mali: cuius materies citium à Varrone & Martiale appelletur. Sed huius appellationis illud ipsum, quod suspectum esse dico, testimonium afferunt: illum videlicet ex Dioscoride petitum locum, in quo tamen non κέδρος sed duntaxat compositum vocabulum κεδρόμηλον habetur. Addunt verò & Plinii locum, lib. 13, cap. 16, vbi de cedro loquutus, subiungit, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans, nec dicenda verbosius. Hanc enim aliam arborem, Medicam malum esse aiunt. Sed quo reste id probare possunt? Hoc certè si verum esset, Plinium hæc de Medica malo intellexisse, ci H
trum illi & cedrum idem esse dicendum foret: atqui hæc diuersa illi esse manifestum est, lib. 13, cap. 1, Cedri tantùm & citri suorum fruticum in sacris fumo conolutum nidorem verius quàm odorem, nouerant, iam rosæ succo reperto. Quinetiā libri 15, caput 14, ita inchoat, Malorum plura sunt genera. De citreis cum sua arbore diximus. Medica autem Græci vocant, patriæ nomine. Atqui si verum esset quod de cedri appellatione in vulg. lex. annotari dico, aliquam vel hîc vel aliis in locis, vbi de Medica malo agit, mentionem fecisset: vbi nimirum & Assyriam nominat. vt lib. 12, c. 3, Malus Assyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur. Reliqua ibi vide. Hoc quoq; de pomo isto addam, nos *Orange*. (vti iam dixi) Italos autē simili voce nominare: vtrosque ab eadē origine, nimirum à quadā appellatione quæ recentioribus Græcis in vsu fuit. sic tamen vt Itali multo minus quàm nos illam immutauerint. Ea enim EST Νεράντζιον, apud Nicādri scholiastem. Nam in hunc Alexipharmaci locum, — ποτὲ φύλλον ὀκαλέμβρον ἀναπῆσι Καρδαμίδος, μῆλόν τε, καὶ ἐμφορέεται σίνηπι: scholiastes annotat, μῆλον (quod sine adiectione ponitur) significare τὸ μηδικὸν μῆλον. quod μηδικὸν μῆλον, esse τὸ νεράντζιον. Non dubium est certè quin hanc appellationem tanquam suo tempore omnibus familiarem atque adeo vulgarem afferat. Facitque hæc vox νεράντζιον vt Itali ii qui *Naranzo* aut *Narancio* seu *Narangio* pronuntiant, (vt taceam illos qui *Naranzaro* dicunt) se rectius loqui dicere possint quàm ii qui *Arancio* vel *Arangio* proferunt: quanuis alioqui Dantes & Petrarcha necnon Boccatius horum altero non autem vllo illorum vtantur. Sed hoc addo, extare apud eos & aliam vocem, eámque compositam, videlicet *Melarācio*: verùm hāc de arbore potius quàm de fructu vsurpasse illi Italicæ linguæ scriptores videntur. Quin autem *Melarancio* sonet idem quod *Pomo arancio*, vtpote compositum ex Melo, (vt si ex μῆλον facias Melum pro Malum) & ex *arancio*, minimè mihi dubiū est. Hoc quoque sciendum est, sicut καδρόμηλον apud Dioscoridem scribi dicebam, quum tamen κιτρόμηλον seu κιτρεόμηλον scribendum potius videatur, sic Italos dicere *Cedri*, cum d non t. Sed hoc nomine appellant id genus quod omnium maximum seu crassissimum est. Et quoniam in hunc sermonem incidi, paulo eum longius persequens, ostendam quanto diligentius nostri seculi homines singula huiusce fructus genera propriis appellationibus quàm vel ipsi Græci olim (quatenus quidem nouimus) distinxerint. Atq; vt per gradus à minoribus ad maiora ascendam: primum genus statuam, *Aranci* siue *Arangi*, aut etiam *Narangi*, seu *Naranzi*, (quæ propius ad vocem νεράντζιον accedere docui) Gallicè *Auranges*, vel *Oranges*, vt alii pronuntiant. Secundum genus, *Limoni* & per diminutionem *Limoncelli*: Gallicè itidem *Limons*. Quinetiam *Limes* alicubi, terminatione fœminina, de rotundioribus. Tertium genus *Poncini*: quæ tamen appellatio non est per totam Italiam vsitata. nobis itidem *Poncires*. Quartum genus *Cedri*, de omniū maximis & crassissimis. Sic verò & in quibusdam Galliæ locis illa vocantur *Cidres*: quum tamē alii *Poncires* potius appellēt. At verò *Cedrangoli* diminutiua forma dici videtur: quod in Italia me audisse nō memini, sed tamē in quibusdā eius partibus ita vocari ea etiā quæ ab aliis *arāci* seu *arāgi* nominētur, intellexi.

Vt porro dicitur fructus Μηδικὸν μῆλον, sic ARBOR Μηδικὴ μηλέα. Atque vt fructus alio nomine DICITVR Κίτρεον μῆλον, sic ipsa ARBOR Κιτρέα μῆλος, aut certè Κιτρέα, sine adiectione: sicut κίτρεον pro κίτρεον μῆλον. Autor γεωπονικῶν, lib. 10, περὶ κιτρέας φυτεύουσι φοῖνικα πίσχον. Sed & Κίτρεον ab eodem pro ipsa arbore dicitur. veluti vbi scribit, ἐὰν δὲ τὸν καρπὸν τοῦ κιτρέου χύψῳ περιεκμύῃ καταχείσης. Est alioqui hæc appellatio Latina potius quàm Græca: sic tamen vt citrea potius quàm Citria apud Plinium & alios legamus, & quidem de fructu duntaxat. Eustathius autem ex quodam Pamphili περὶ γλωσσῶν libro tradit τὸ κιτρέον à Latinis vocatum esse κίτρον. Sed Citrum apud Varronem de ipso citrei mali ligno potius legimus. Galeno hæc appellatio κίτρεον minimè placuit, tanquam recens solo nouitatis studio introducta. At hodie Italis & nobis aliisque nōnullis vulgare est hoc nomen, sed de certo quodam Medicorum pomorū genere. vt ex iis quæ modò dicta fuerūt, satis liquere potest. His omnibus & istud ad-

dendũ est: κίτειον interdum peculiariter de cortice mali citrei vsurpari: atque ita reddi in isto Alex. Aphr. loco, Problem. lib. 1, τὸ κίτειον ἔξωθεν τραχὺ τὲν καὶ θλαδὲν, τῷ κράματι ἔνδοθεν ὄντι τῷ ἑαυτῷ δ' δωσι ποιότητα.

Celebratur ETIAM Κυδώνιον μῆλον apud veteres: quod Latini Cotoneum malum, potius quàm Cydonium, vocant. Nos Coin, quasi Cotoin: Itali autem minus deprauata voce Latina, Codogno appellant. Galenus simpliciter quoque & sine adiectione μῆλον per excellentiam vocasse traditur, lib. 2. κ' τόπις, capite 1. τὰ δὲ κυδώνια (inquit Dioscorides) εὐσύμαχα, ἀρίπκαὶ, &c. Plinius de pineis nucibus loquutus, His proxima amplitudine (inquit) mala quæ vocamus cotonea, & Græci κυδώνια, ex Creta insula aduecta. Scribo autem κυδώνια apud eum, siue Cydonia, Latinis literis, non Cydonea (vt tamẽ pleraque eius exẽplaria habent) quum κυδώνια vbique apud scriptores Græcos, κυδώνεα nusquam legamus. Sic quoque ARBOR Κυδώνιος μηλέα, VEL Κυδωνία μηλέα dicitur Cotonea malus. Pro κυδώνιον autẽ Nicander dixit ETIAM Κύδων. Legitur enim apud eum in Alexipharm. v. 234, βλοσυροῖο κύδωνος. quod scholiastes exponit τυπικοῦ κυδωνίου. Sed pro κύδωνος perperam scriptum est κυδῶνος in editionibus quæ meam præcesserunt. Cæterùm κυδωνίων quædam sunt DICTA Χρυσόμηλα, quod sonat Aurea mala, siue Aurei coloris mala: QVAEDAM Στρύθεια, SIVE Στρυθόμηλα. Plura cotoneorum genera (inquit Plin. l. 15, c. 11) χρυσόμηλα, incisuris distincta, colore ad aurum inclinato. Quæ cãdidiora, nostratia cognominata, odoris præstantissimi. Est & Neapolitanis suus honos. Minora ex eodem genere στρύθεια odoratius vibrant, serotino prouentu, præcoci verò mustea. Strutheis autẽ cotonea insita suum genus fecere multiuanum: quæ sola ex his vel cruda manduntur. Sed in hoc Plinii loco pro Minora cõsentaneum rationi esse videtur vt Maiora reponamus. Hæc enim scriptura cum ex aliis locis confirmari posse videtur, tum verò ex isto Dioscoridis, lib. 1, cap. 191, in quo de cotoneis malis agit, τὰ δὲ λεχρόμφα στρύθεια καὶ μεγάλα, ἥπιον ὄζει εὔχρηστα. Inuenitur porro scriptum ETIAM Σεβυδία μῆλα, & quidem apud ipsum Dioscoridem, nec non apud Athenæum. apud quem tamen & altera scriptura extat: lib. 3, τὰ δὲ κυδώνια (ὧν ἔνια καὶ στρύθεια λέγεται καὶ νῦς) ἀπαίτων ἐστὶ τῷ μήλων ὀσυμαχώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα. At verò alterius scripturæ exemplum aliquanto pòst habetur, vbi de VOCE Κοδύμαλον agit, & mala Cydonia ab Hermone ἐν Κριτικαῖς γλώσσαις vocari tradit κοδύμαλα. Deinde ex Polemone addit, nonnullos velle κοδύμαλον esse quoddã floris genus. Quib' addit, Ἀλκμὰν ᾧ τὸ ῥοδόεν μῆλον. sed hanc scripturam incuriæ librariorum imputandam esse existimo. Quod autem attinet ad id Cydoniorum genus quod PLIN. Χρυσόμηλα vocat, sunt qui ea aurea mala esse putent quæ legimus apud Virgilium Ecloga 3, Aurea mala decem misi, cras altera mittam. quum tamen v. l. tradant ex ATHEN. Χρυσᾶ μῆλα, NECNON Ἐσπερίδων μῆλα, esse mala Medica, de quibus antea dictum fuit. Sed vereor ne parum attentè Athenæi locus consideratus fuerit: vel potius, ne librariorum error non deprehensus, eos qui hoc annotarunt in errorem induxerit. Quale autem illud erratum sit, vt ostendere possim, locum totum profeire necesse habeo. Scribit igitur Athenæus libro 3, Ἐσπερίδων δὲ μήλων ὕπως καλεῖσθαι πινὰ φησὶ Τιμαχίδας ἐν τῷ τπάρτῳ, εἰπὼν, Καὶ ἐν Λακεδαίμονι τραφῆσθαι τοῖς θεοῖς φησὶ Πάμφιλος τοῦτο. δύσομα δὲ ἔτι καὶ ἄβροπι· καλεῖσθαι δ' Ἐσπερίδων μῆλα. Ἀριστοκράτης γοῦν ἐν τπάρτῳ Λακωνικῶν, Ἐπὶ δὲ μῆλα καὶ τὰς λεχρόφας Ἐσπερίδας τρῶσκα. Θεόφραστος ἐν τῷ &c. Hunc, inquam, illorum errorem ex librarii errore natum esse dico, qui τρῶσκα cum præcedentibus iunxerit: quum alioqui nomen hoc tanquam titulus interiiciatur. vt variis huius scriptoris locis, præsertimque in libris prioribus, nomina quædam textui inserta esse videmus quæ nullo modo vel præcedentibus vel sequentibus annexa sint, neque cum illis vel his cohæreant, quantum quidem ad structuram orationis attinet: sed seorsum ponantur, tanquam eorum quæ proximè sequuntur materies seu argumentum. Ac ne longè abeamus, habemus, paucis interiectis, nomen κιτείον hoc ipso officio fungens. Ex illo igitur Athenæi loco nihil minus quàm illud probari potest. Posse alioqui aureorum malorum appellationem non vno pomorum generi tribui fateor, prout varium auri colorem in variis nummis esse videmus, & quidem in iis etiam qui recèns cusi fuerunt. Illis porro addit Plinius, de cotoneis, Sunt præterea parua sylueſtria, à strutheis odoratissima, in sepibus nascentia. Autor γεωπονικῶν libro 10, ex Cydoniis malo insitis μῆλα nasci ait καλλισα, quæ ab Atticis sint DICTA Μελίμηλα. Quinetiam μήλινος & μηλίτης ad μῆλα κυδώνια interdum pertinere, docebo paulo pòst.

Sunt verò & alia quædam μῆλα quæ adiectiui nominis adiectione distinguuntur: veluti ea quæ ἠπειρωτικὰ vocantur. Sunt præterea quæ nomine compositio appellantur: vt μελίμηλα, ἀγριόμηλα: de quibus omnibus partim iam dictum est, partim suo loco dicetur, in Indice.

Μῆλα, si verum est quod Hesychius scribit, dicendum fuerit tam latè patere quàm apud Latinos Poma. vt enim Poma Latini generaliter interdum vocant quosvis fructus, sic ille μῆλα esse ait παντὸς δένδρου καρπόν: sed ἐξαιρέτως ita vocari τὸν τῆς μηλέας. Sic apud Homerum Il. 1, vbi canit, Πολλὰ δ' ὀγε τρεφέλιμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά· Αὐτῆσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτῆς αὔξησι μήλων, nomine μῆλα significari generaliter ἀκροδρυα, ὀκ μέρους, tradit Eustathius.

Μῆλον apud autorem γεωπονικῶν ponitur & pro μηλέα, id est malus arbor: lib. 10, ἐξκεντρίζεται μῆλον εἰς πᾶσαν ἀχράδα. Itidémque pro arbore vsus esse videtur Pollux. (Sic autem quædam alia nomina alicubi de fructu pariter & de arbore dicta inueniuntur) Hesychius postquam μῆλα vocari dixit παντὸς δένδρου καρπόν, sed ἐξαιρέτως τῆς μηλέας: addit καὶ πάντα τὰ δένδρα.

Μῆλα metaphoricè vocantur & alia. Nam malæ, vel potius genæ, μῆλα etiam appellantur, teste Polluce. (Hippocrati κύκλοι τοῦ τρεσώπου, vt Galenus testatur) Sed is tamen sibi minimè constat in huius vocis positione, meo quidem iudicio. Postquam enim dixit, ea quæ vocantur μῆλα, ab vtraque nasi parte protuberare, (si αὐξήσειεν ita interpretandum est) & esse ὑποθήλαμον φρουρὰν τῷ ὀφθαλμῷ: vt videlicet ἐξαπιχίοιτο εἰς ἀσφάλειαν αἴωθεν μὲν τοῖς τῷ ὀφρύων τρεσβολαῖς, κάτωθεν δὲ τοῖς τῷ μήλων αὐξήσεσι: & esse hæc nominata μῆλα, quoniam αὐξοῦσιν ἐν ὥρᾳ: subiungit, vocari etiam παρειαὶ & γάθυς. Non sibi constat, inquam, Pollux, in eo quòd primùm μῆλα esse ait ὑπὸ τὰς παρειάς: deinde ea vocari etiã παρειαὶ dicit. Quod tamẽ de huius appellationis ratione scribit, παρειαῖς optimè conuenire constat. hæ enim αὐξοῦσαι dicuntur & θύανθεῖς, quum in iis lanugo velut efflorescit. Ita enim accipio verbum αὐξεῖν, & in eo loco vbi dicit τρόφα τὸ αὐξεῖν ἐν ὥρᾳ: non autem, vt interpr. quidam, Quòd in iis ætatis flos eluceat. Planè enim coacta hæc interpretatio mihi videtur. Sunt verò & quialiã huius metaphorici vsus nominis μῆλα rationem afferentes, μῆλα dicta esse velint quia in modum mali orbiculati extuberant. Vtut se res habeat, non absimile vero esset, Latinos exemplo Græcorum nomini Malæ significationem illam dedisse, & Malæ quasi Mala (id est poma) dixisse. Neque enim mihi vnquam persuadebit Cicero, malas à maxillis, nihilo magis quàm alas ab axillis, talos à taxillis, palos à paxillis fieri. qui tamen id velle significare videtur. Μῆλον scribit Gorr. in singulari: tradens esse partem faciei inter nasum & aurem, sub oculo leuiter eminentem. Additque, pilis nudam esse, nõ modò propter os subiectum, sed etiam ad ornatum & decorem vultus, quódque natura voluerit eam esse sedem pudoris, ibique maximè ostendi ruborem. Et sic dictam esse à mali similitudine, siue rubeum mali colorem spectemus, siue rotunditatẽ quam illi natura donauit, vt sic oculum ab externis iniuriis infrà tutaretur. ideóque Hippocrate in De morbis libro 1, non illepidè malas κύκλοις τρεσώπου nominauisse.

Hæc & ille. Nunc autem ad exempla veniendum est. Legimus igitur apud Lucianum ὀν εἰκόσι vocem μῆλα de faciei parte quadam: vbi scribit, καὶ τῷ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ ὅτι τοῦτο δεφυλάττει κ' τὸ Περιτίτλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δὲ, ὡ ὅσα τῆς ὄψεως αὐτῶτα, παρ' Ἀλκαμένοις καὶ τῆς ὀν κίπτοις λήψεται. Legimus & apud Alex. Aphrod. in Probl. δεῖ τί τῷ τρεπτοθυμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθριᾶσι; Singulare autem μῆλον extat apud Græcos Bibl. interpretes, Cantic. Solom. c. 4.

Μῆλα, de mammis puellæ dictum ab Aristophane, vtpote teretibus, sicut teres est malum.

Μῆλον, Oculi procidentia iam inueterata, atque adeo aucta vt etiam palpebras excedat. Sic dicta à mali similitudine, quòd ita protuberet oculus vt malum exertum appareat. Gorr. Vna est ex speciebus τῷ ὀφθαλμοῦ τρεπτώσεων.

Μῆλα, Carnes quædam rubræ & teretes sub tõsillis, quæ tonsillæ αἰπάδες & παρίδμα dicuntur. siue Tonsillæ duæ penitiores, in intimo ore positæ ad radicem linguæ. Vide Poll.

Μῆλα, Labra. Vnde VERBVM Διμηλαίνειν, Labra mouere, δεμαινεῖν τὰ χείλη, vt inquit Pollux. Sed comicis hoc verbum peculiariter tribuere videtur, sicut & nomen illud μῆλα, in ea significatione.

Μῆλον in significatione ἔρωτος vel potius δελεάσματος εἰς ἔρωτα siue εἰς τὰ ἀφροδίσια, vide in Μηλοβολῶ.

Sicut Μῆλον quo malum seu pomum significatur,
ita etiam μῆλον (de quo postea dicetur) ouem
significans, multa composita habet, quæ
illi reseruans, ea excerpsi quæ ad
μῆλον, de quo nunc agitur,
pertinent.

C. Μηλοβολέω, ῶ, Malo seu malis peto. vt legimus apud Maronem Ecloga 3, Malo me Galatea petit, lasciua puella, Et fugit ad salices, & se cupit ante videri. Quæ Theocriti imitatione dixisse videtur in Hodœporicis, Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα, Τᾶς αἴγας παρελῶντα, καὶ ἀδύ τι πυππυλιάσδει. Vbi scholiastes βάλλει μάλοισι ait significare, πειρᾶται με εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. id est, Conatur me ad amorẽ allicere. Additque, τὸ δὲ μήλοις βάλλειν ὅθεν τύπτις ἔπαιον. (sed pro τύπτις repono τύπτω) Conuenitque optimè quod iste scribit cum iis quæ à scholiaste Aristophanis scribuntur in hunc illius poetæ locum in Nubibus, Μηδ' ἐ; ὀρχηστρίδος εἰσένεγκ· ἵνα μὴ τρεῖς τοῦτα κεχηνώς, Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς δυκλείας ἐπόθραυσθῇς. Hic enim μήλῳ schol. exponit ἔρωτι. additque, eos μηλοβολεῖν appellasse τὸ εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν: quòd μῆλον Veneri sit sacrum. Est autem εἰς ἀφροδίσια δελεάζειν, ad rem veneream aliqua illecebra inuitare, seu incitare. Sed quum μηλοβολεῖν ita exponat, (quam expositionem cum alterius scholiastæ expositione conuenire dico) μήλῳ in eo loco debuit potius δελεάσματι ἔρωτος aut ἀφροδισίῳ, quàm ἔρωτι, explicare. Sic autem in quodam Platonis epigrammate (id est, quod Diog. Laertius Platoni adscribit in eius vita) legimus, Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὴ ἐκοῦσα φιλεῖς με, Δέξαμθίν, τῆς σῆς παρθενίης μεπάδος. Εἰ δ' αὖ &c. Subiungitúrq; & istud', tanquã eiusdem, Μῆλον ἐγὼ, βάλλει με φιλῶν σέ πς. Sed hoc epigramma Philodemo adscribitur, in Anthol. epigr. lib. 7, pag. 467, meæ editionis. Alterum verò illud extat eiusdem operis p. 486, tanquã incerti autoris, aut certè tanquam Ἰουλιανοῦ. Cæterùm dicuntur μήλοις βάλλειν, qui muneribus assequi student quod optant, aut qui donis prouocant ad amorem mutuum, vt Erasmus scribit in prouerbio, Malis ferire, seu petere: vbi cætera legere poteris, si videbitur. Hoc tantùm addo, quanuis μηλοβολεῖν compositè dixerit enarrator Aristophanis, existimare tamen me μήλῳ βάλλειν disiunctim potius vsurpari, hac præsertim in significatione. Quod tamen apud Hesychium legimus μηλοβαλεῖν, expositum πλῆσαι πινὰ καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι, non dubito quin mendosè pro μηλοβολεῖν scriptum sit.

C. Μηλοειδὴς, Mali speciem præ se ferens, vel colore, vel alia re.

C. Μηλόκαρπον, ου, τὸ, Aristolochiæ longæ, quæ mascula dicitur, cognomen: quòd florem ferat, quum dehiscere cœperit, piro similem. Gorr.

C. Μηλολόνθη, SIVE Μηλολάνθη, aut ETIAM Μηλόνθη, SIVE Μηλάνθη, Scarabeorum quoddam genus, id est κανθάρων. qui peculiari NOMINE Χρυσοκάνθαρος dicitur. Nam μηλολόνθη, teste Hesychio, est εἶδος κανθάρων, quos aliqui χρυσοκανθάρους appellant. At scholiastes Aristoph. non ait esse εἶδος κανθάρου, id est scarabei speciem, sed ζωύφιον χρυσίζον κανθάρῳ ὅμοιον. Verùm alia expositio his verbis subiungitur, secundum quam est illud ipsum quod χρυσοκάνθαρος appellatur. (ita enim ibi intelligendum est aduerbium ἄλλως, sicut & aliis plerisque horum scholiorum & aliorum locis: quod in vulg. l. animaduersum non fuit, id est ab eorum consarcinatoribus) Annotat autem hæc in istos Aristophanis versus in Nubibus, Ἀλλ' ἀπιχάλα τῷ φροντίδι' ἐς τὸν ἀέρα, Δινόδεπον ὥς τῷ μηλολόνθῳ τοῦ ποδός. vbi ait respici ad puerorum morem, qui hoc animalculum filo alligatum emittunt. ideóque perinde esse ac si diceret, ὅπως δῆσόν σου τῷ γνάμῳ, ἵν' ὅπαν ἀρπάσῃς ὀκ τοῦ ἀέρος τῷ γνάμῳ, πάλιν ὀλπασάσῃ αὐτῷ. Possumus autem ex Suida & Eustathio puerilem hunc lusum exactius cognoscere. id est, coniungentes quæ vnus dicit, iis quæ ab altero dicuntur. Scribunt enim, pueros filum (πεῖπχ, vt refert Eustathius) pedibus huius animalculi appendere seu alligare, deinde in aerem emittere, & sinere volare. Dum autem sic alligatum volat, velut in gyros circumagi & circumuolui: puerósque tali spectaculo gaudentes, non sine manuum plausu ipsum comitari. Suidas tamen non dicit tantùm λίνον τοῦ ποδὸς ἐξαρτῶντες, sed adiicit, καὶ ξυλίφιον ὃ οὐκ ἰσχύσιν αἰακουφίσῃ. Quidam verò (addentes fortasse de suo) scribunt pueros huius fili pedibus μηλολόνθης appensi, caput digitis suis alligare. Scribit autem Eustathius ex quodam veteri grãmatico aut lexicographo, (vnde & præcedentia se accepisse profitetur) esse animal vespa maius, quod nasci ἐκ τῆς μηλεῶν αὐθήσεως, aut μηλέαις aduolare quum florere incipiunt. Sic & Pollux ἐκ τῆς αὐθήσεως τῷ μήλων, (quod pro μηλεῶν accipiendum erit: nisi potius scripsisse μηλεῶν non μήλων existimandus sit) aut σὺν τῇ αὐθήσει γίγνεσθαι tradit. Dicit autem duntaxat esse animal volucre: vòcaríque & μηλολαθῶ. Suidas esse scribit animalculum quod floribus insidet: sed fortasse scriptum reliquit τοῖς αὔθεσι τῷ μηλεῶν, vel τοῖς τῷ μηλεῶν αὔθεσι. A nonnullis μηλολόνθη redditur galleruca, à quibusdam bruchus. (qui tamen à Græcis esse DICTVS Μάσαξ potius existimatur. Ab autore autem γεωπονικῶν vox Latina vsurpatur, in βρῦχος commutata, libro 13, τοῦ τὸ τέλεχος τῆς ἀμπέλου τρῶγα τῷ ῥίζαν τρεῖς κόκκοις συνήπτεσν χῶσον. φυτεύσφα γὰ τοῦτα τῇ ὁδ μὴ τὸν βρῦχον αἰαιρεῖ. Quidam denique annotant μηλόνθῳ esse illud animalculum quod à nobis hanetom appellatur. Sciendum est porro lusum illum puerilem cuius modò facta fuit mentio, hoc ipsum nomen habere apud Pollucem: sicut apud eundem eodem in loco alii etiam lusus commemorantur, quorum nonnulli animalium nomen habent: vt χαλκῆ μῦα & χελιχελώνη. Inuenitur ETIAM Χρυσομηλολόνθιον apud Aristophanis scholiastem, sicut dictum fuit tomo quarto, inter nomina ex nomine χρυσὸς composita. Sed apud eum eodem in loco LEGI Μηλολόνθιον sciendum est. Vocatum putatur & χρυσαλίς: de quo nomine dictum est inter composita ex nomine χρυσός.

Μηλολόνθη est etiam flos quidam, teste Suida.

C. Μηλομαχία, ας, ἡ, Malis commissa pugna, seu pomis, Pugna quæ malis committitur: id est, in qua alii in alios mala iaculantur. Qualis autem fuerit Alexandri μηλομαχία, docet Eustathius, & ante eum Athenæus: ex quo sumpsisse eum quæ de illa scribit, opinor.

C. Μηλόνθη, vide in Μηλολόνθη paulo anté.

C. Μηλονόη, Dea quædam cuius hymnus extat apud Orpheum. Ita quidem vulg. lex. sed apud Orpheum μηλινόη legitur.

C. Μηλοπάρηος, q. d. Malis similes habẽs genas, vel Cuius malæ seu genæ colorem mali referunt. vt quidam interpret. Sed Eustathius exponit ἀπαλοπάρηος, ex μά-

λὸς significante idem quod ἀπαλός. Affert autem ex Theocrito: apud quem tamen E S T Μαλοπάρηος Doricè. Quinetiam alias duas nominis huius scripturas editio mea tibi indicabit: sed eas mendosas esse puto.

C. Μηλοπέπονες, Melopepones. Species sunt cucumerum, qui quum magnitudinem excessere, pepones Plinio vocantur: quum verò rotundi formam & effigiem mali referunt, tunc facto ex pepone & malo nomine, melopepones dicti sunt. Neque enim aliud inter illa discrimen quàm ex figura quondam fuit. Totum autem hoc genus in Martio & Aprili, melones, quasi μήλωνες, à mali figura Palladio dicuntur. Est verò eadem melopeponibus vis quæ & peponibus. Hæc Gorr. At in v.l. hæc annotantur: Μηλοπέπονες, apud Galenum De alimentis libro 2, à Palladio melones dicuntur: à mali Cydonii figura, quod μῆλον per excellentiam Græci vocant.

C. Μηλοπλακοῦς, Placenta è malis cotoneis. Legitur etiam forma D I M I N V T. Μηλοπλακαύπον. quod Gorr. annotat esse confectionem quandam ex malis cotoneis in vino coctis, adiecto postea melle, pipere, aniso, atque aliis, pro arbitrio pharmacopœi: quæ deinde omnia mista, instar semunciæ formantur, & cum lauri foliis componũtur. Additque, speciem esse cydoniati.

C. Μηλόπωρος, ου, ὁ & ἡ, vt μηλόσπορος ἀκτή, malis seu pomis consitum littus: ex Euripide.

C. Μηλοφόρος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Mala ferẽs, seu gestans. Quidam Cereris cognomentum esse annotant. Apud Athenæum autem & Hesychium μηλοφόροι (nam apud hunc non dubito quin μηλοφόροι reponi debeat pro μηλοφόρι) sunt regis Persarum satellites, μῆλα χρυσᾶ φέροντες ὅθι τῶν συράκων.

C. Μηλάνθη, vide in Μηλολόνθη.

C. Μήλωψ, οπος, ὁ & ἡ, Colore referens malum, Mali colorem referens. q. d. Mali faciem habens. ex μῆλον, & ὄψ, ὀπός. Hom. Odyss. η, Γεντήκοντα δ' ἔσαν δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. Vbi μήλοπα καρπὸν quidam exponunt πυρὸν, vtpote μηλοειδῆ τῷ χρώματι. Alii verò per μήλοπα καρπὸν intellexerunt τὸ ἔριον τῶν μήλων, id est lanam ouium. Sed posterior hæc expositio multo minus probatur quàm altera. Vide Hesychium, necnon Eustathium.

C. Ἀχρόμηλα, vide in Indice.

C. Ἀμαμηλίς, vide in Indice.

C. Γλυκύμηλον, siue Γλυκύμαλον Doricè, habes in Indice.

C. Ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ, Mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert: vt tradit Dioscor. libro 1, cap. 171. qui alterum hoc mespili genus in Italia nascẽtis, (nam capite proximè præcedenti egerat de mespilo quæ δρώνια quibusdam est dicta) tradit vocatum E T I A M Σιπάνιον. (nisi quis malit scribere Σιπάνιον cum η, vt quædam exemplaria habent. In v. l. est E T I A M Σιπάειον: sed perperam, vt opinor) Marcel. Virgil. ὀπιμηλίδα ideo vocari existimat quòd felicissimè ὀπὶ τῆς μηλέας inseratur. Galenus (qui apud Hippocratem ἀμαμηλίδες exponit voce ista ὀπιμηλίδες) De alimentis lib. 2, vnedonem in Italia vocari testatur fructum τῶν δάμνων τῶν παὶ ὀπιμηλίδας φέροντος. At Plinius à quibusdã reprehenditur quòd ὀπιμηλίδα siue vnedonem cum arbuti fructu confuderit, qui μιμαίκυλον seu μεμαίκυλον appellatur.

Ἐπιμηλὶς, est & quoddam ἀπίων γένος, si Pamphilo apud Athenæum credimus. Hesychio quoque teste est ἀπίου τὸ γένος.

Ἐπιμηλὶς, est etiam πόρπη, eodem lexicographo teste. Significare autem πόρπην aliud etiam quàm fibulam, apud eum ipsum videbis.

C. Ὑδρόμηλον, vide inter nomina ex ὕδωρ composita, t. 3, c. 1777, g

C. Φιλόμηλος, Amator malorum, id est pomorum, Qui gaudet malis, seu delectatur. Alexander φιλόμηλος vocatur apud Athen. lib. 7, vbi μηλομαχίαν eius refert.

Μήλινος, η, ον, Colorem mali habens, Luteus, vt vertit Plin. Exponitur etiam Qui est flauo colore, item Giluus, ex Seruio. Plinius μήλινον αἶνος apud Dioscoridem reddit Luteum, vbi de cantharidibus loquitur. Et quod hic idem dicit, βότρυς, πόα ἐστὶν ὅλη μηλίνη, θαμνοειδής, ille interpretatur Botrys, fruticosa herba est, luteis ramulis.

A T V E R O Μήλινον ἔλαιον, Melinum oleum, id est, ex malis coroneis. A quibus & μήλινος color dici existimatur: quòd τὸ κυδώνιον μῆλον vocetur etiã simpliciter μῆλον. Affertúrque ex Columella libro 12, cap. 45, Liquor mulsei saporis ex condituis in melle cydoniis malis appellatur melimeli. Intellige autem pro μελίμελι.

I T I D E M Μηλίνη ἔμπλαστρος V E L Μήλινον ἔμπλαστρον, Melinũ emplastrũ, sic dictũ à colore mali cotonei: cuiusmodi esse solet id in quo arugo mediocriter coquitur: vt Docet Galenus. Nam ex cruda viridis color, ex ea verò quæ plus æquo cocta est, emplastrorum genus emergit quod & δίχρωμον & διπρόσωπον, & ab aliis κιρρὸν vocatur. Verùm plurima emplastra à veteribus μήλινα appellata æruginem non habent. Itaque sic ea dicũtur vel quòd ex varia mistura coctionisque modo prædita sint eodẽ colore, vel quòd vires habeant easdẽ quas Galenus libro 2 περὶ κρ. πόπων definit: vt non adeo magna vulnera glutinent, & vlceribus cicatricem obducant quæ à medicis ἀπερίσπα dicuntur: quæque ex rosaceo liquefacta, caua vlcera carne replent. Crito à coloris similitudine, eadem emplastra πύξινα, id est buxea, appellauit. Gorr.

Inuenitur E T I A M Μηλινοειδής, Melinum colorem referens, id est luteum, (nisi alio adiectiuo illud Græcum exprimere libeat) Ad melinum colorem accedens. Sed ex Theophrasto affertur μηλινοειδὲς ἄνθος & pro μήλινον.

Μηλίτης οἶνος, Vinũ ex malis coroneis. Dicitur E T I A M Κυδωνίτης οἶνος. v.l.

Μηλίζω, Ad colorem mali vergo, seu inclino, Colore malum refero, seu colorem mali. Sed existimatur potius de colore mali cotonei dici. Redditur etiam, Sum colore luteo. Dioscorides de sorbis, μηλίζοντα καὶ μήπω πέπονα. Idem libri 2, capu 107, ita inchoat, πυροὶ πρὸς ὑγείας χρῆσιν ἄριστοι, οἱ πρεσφατοι καὶ πελίοις ἠδρηκότες, τὴν χρόα μηλίζοντα. Quæ Ruell. vertit, Optima è tritici generibus ad secundæ valetudinis vsus habentur, quæ recentia & iam perfectè adulta, colorem luteum referũt.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, Malus arbor: quæ vsitato magis nomine dicitur μηλέα. Ibycus apud Athen. lib. 13, ἦρι μὲν αἱ κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖ ἐκ πόταμῶν. Est etiam coloris genus: item instrumentum quoddam medicum. Est & malida, quidam morbus asinorum, de quo Aristot. De animal. lib. 8. Ex v.l.

Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomẽto dictus est à Melitensibus, seu à Thebanis, aut Bœotis, quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent. Vide Pollucem & Hesych. Pollux dicit apud Thebanos siue Bœotos ita vocari, altius repetita historia originem huius appellationis declarans: Hesychius autem non dicit apud Melitenses ita fuisse appellatum, sed ideò tributum fuisse illi hoc nomen, quoniam Melitenses οὐκ ἔθυον αὐτῷ ἱερεῖα, sed τὸν καρπὸν τῶν μῆλα.

Μέλιστα quoque (quod est apis nomen) ponendum hic fuisset, si verum esset quod ab Eustathio scribitur: videlicet vocatum esse ita hoc animalculum quoniam μήλοις ἐφιζάνει, nimirum τὸ χρήσιμον ἐκ τῶν καρπῶν ἀπαθιζουσα: ex μῆλον & ἵζω, quod est κάθημαι. (vt sit μέλιστα quasi μήλιστα) Sed quãuis hanc deriuationem veterum autoritate confirmet, mihi suspectam esse profiteor. Idem scholiastes certè quum in quendam libri v Odyssеæ locum, huius deductionis meminisset, addidit, ὡς δὲ καὶ πρὸς τὸ μέλιν καὶ αὐτά. (videlicet αἱ μέλισσαι) καὶ τὸ μέλι, ἀλλὰ τοῦτο κεκοίνωται. Verùm si μέλι à μέλω deducamus, non necesse videtur ex eodem verbo & μέλισσα deducere, sed potius ex illo nomine μέλι deriuandum esse. fieri enim potest vt ipsi melli nomen prius quàm eius artifici impositum fuerit.

Μῆλον autem quod ouem significat, à verbo μέλω seu μέλομαι, originem habere existimatur, quoniam μῆλα δὲ πολλῆς φροντίδος ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. vel à V O C E Μῆλον significante ἥσυχόν & ἥμερον & χαῦνον: quoniam τὸ πρόβατον tale est. Attalus quidam à nomine μαλλὸς deduci censuit: quæ deductio planè reiicitur. quòd rationi consentaneum videatur vt contrà μαλλὸς à μῆλον deriuari dicatur.

Fuerunt denique & qui μῆλον appellatum putauerint παρὰ τὸ μηλῶδη καρπὸν ἐδεσθαι. Secundum quam deductionẽ μῆλον hoc posterius altero esset, quod proximè præcessit. (Obseruãdum est autẽ interim & N O M E N Μηλώδης, quod perinde sonat acsi à Pomum diceres Pomeus seu Pomaceus: siue fictum sit illud possessiuum, siue aliunde allatum) Sed Etymologus primam illam deriuationẽ cæteris anteponit: qui, paucis interpositis, addens, ὁ δὲ καρπὸς κατ' ἐξοχὴν. πᾶς γὰρ οὕτως ἐλέγετο, (ita enim legẽdum est apud eum, non autẽ, πᾶς οὕτως, sine γάρ) videtur eandem deductionẽ & alteri μῆλον velle tribuere: intelligẽs, μῆλον, quo certus quidã fructus significatur, à μέλω seu μέλομαι dictũ esse κατ' ἐξοχὴν: tanquã videlicet ὀπὸ μελείας ἠξιωμένον præ quouis alio. Alioqui enim μῆλον non certum illum fructũ, sed quemlibet significabat.

M H Λ O N,

ου, τὸ, Ouis, Pecus. Homer. Odyss. ι, — καλλίπεζα μῆλα νομεύων. Idẽ eodem libro, Ἀρνειὸς γὰρ ἔλω μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Alibi, μῆλ' οἴης τε καὶ αἰγὸς. Sed latius huius nominis significatio interdum extẽditur, ad capras nimirum, interdum & ad boues. De capris Odyss. ξ, — ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. Ζαφερέων αἰγῶν ὅσσ' φαίνηται ἄελλος. Atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictũ fuisse traditur, sicut μηλωτὴ de qualiber pelle. Vide lexicogr. Græcos, & Eust.

C. Μηλόβαι, E T Μηλοβάται Ouium pastores. Hesych. exp. ποιμένες. sed mendi suspicione illa vocabula non carent.

C. Μηλοβοτής, ου, ὁ, V E L Μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ, Ouium pastor, Opilio. aut etiam generalius, Pastor. Legimus apud Homerũ, μηλοβοτῆρας: alterum autẽ extat in Anthol. epigr. Hinc V E R B. Μηλοβοτέω, ῶ, Oues pasco. Hes.

Affertur etiam B I C O M P. Ἐπιμηλοβοτήρ in v. l. tanquam idem significans quod μηλοβοτήρ, videlicet Pastor: sed nullo testimonio confirmatur. estque mihi suspectum, quòd verear ne ex errore istud vocabulum bi compositum ortum sit: id est, ex præpositione ὀπὶ per errorem iuncta nomini, quum ei minimè iungi deberet: in isto Homeri loco, Iliad. σ, Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀρηθυνῶν οἴων, κτεῖνον δ' ὀπὶ μηλοβοτῆρας. Verisimile est certè, ex hoc vel alio simili loco (siquis extat) vocabulum id petitum esse, iuncta præpositione ὀπὶ cum accusatiuo μηλοβοτῆρας. Docui autem & in aliis huius operis locis alia esse in vulg. lex. vocabula quæ itidem hanc originem habeant: id est, itidem facta sint ex præpositione iuncta per errorem alii voci quàm ei ad quam pertinebat. Alioqui in ὀπιθουκάλος vacare itidem præpositionem non ignoro.

C. Μηλόβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab ouibus depastus, seu, Quem vel quam oues depascuntur. Redditur etiam Vastus, Desertus. Isocr. in Plataico, μόνοι τῶν συμμάχων ἔθεντο τὴν ψῆφον ὡς χρὴ τὴν πόλιν ἀνδραποδιζομένην τὴν χώραν αἰεὶ μηλόβοτον καὶ ἔρημον τὴν χώραν καταλείπειν. vbi Polit. vertit Vastam. Exp. & Hesych. necnõ Suidas, exẽplum afferẽs.

C. Μηλονομεὺς, έως, ὁ, V E L Μηλονόμος, Ouium pastor, Opilio. Μηλονομεῖς, ποιμένες, Hesych. Alterum autem illud μηλονόμος apud Suid. extat. per hoc enim exponit illud μηλοβοτήρ, quod paulo antè habuisti. Μηλοβοτήρ, inquit, ὁ τῶν πρεσβάτων ποιμήν. καὶ μηλονόμος, ὁ αὐτός.

Μηλονομεὺς pro quodam genere bruchi, v.l. ex Max. Tyrio.

C. Μηλοσόνη, Via per quã oues agũtur, apud Rhodios, Hes.

C. Μηλόσωος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ouium seruator, seu seruatrix.

C. Μηλοσφαγέω, ῶ, Oues iugulo, Oues macto, seu immolo. Et N O M E N Μηλοσφαγία, Ouiũ iugulatio, seu mactatio, aut immolatio. μηλοσφαγίαι, θυσίαι πρεσβάτων, Hes.

C. Μηλοτρόφος, ου, ὁ, Ouium nutritor, Qui oues alit. Ex Nõno, μηλοτρόφος ποιμήν, pastor qui oues alit.

C. Μηλοφάγος, ου, ὁ, Qui oues comedit, Ouilla carne vescẽs.

C. Μηλοφόνος, ου, ὁ, Ouium occisor, seu interfector. Lupi epithetum, in hoc Oppiani versu, De venatione, lib. 3, Μηλοφόνον τε λύκον, δεινὸν ἀνδρεκέα τ' αὖθις ὕαιναν.

C. Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, Ouium custos, in Anthol. Epigr.

C. Μηλιαυθμός, οῦ, ὁ, quasi μήλων ἰαυθμός, Ouium stabulum. Affert Etymol. ex Lycophrone. In v.l. annotatur dici etiam Μηλιαθμός: sed ego mendosum istud esse arbitror.

C. Εὔμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchras oues habẽs, vel Ouibus abundans, Ouium ferax, seu pecorum, Pecorosus. Apud Homerum Od. ο, insula εὔμηλος (in hoc versu 404, Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος) exponitur καὶ ἀθέμιστα ἔχουσα, id est Pulchras pecudes habens. Ab aliis, Pecudũ ferax. Est Εὔμηλος & nomen propriũ filii Admeti.

C. Πολύμηλος, ου, ὁ & ἡ, Multas oues habens, Ouibus abundans. Hesiod. in Erg. πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.

Μήλειος, ου, ὁ & ἡ, Ouinus, seu Ouillus. vt μήλειον κρέας, Ouilla caro: sicut βόειον, bubula.

Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, Ouina pellis, proprié: sed interdum de quauis pelle dicitur, vt tradit Hesychius in Μῆλον. idémque testatur Etymologus, & Eustathius. Ab Hesychio exponitur etiam διφθέρα: à Suida ζώνη ἐκ δέρματος. Cum autem V O C E Μηλωτὴς, ίδος, ἡ, V E L Μηλωτεὶς, est specillũ auricularium, quo ad repurgandas aures vtimur. Vide Μήλη. A T V E R O Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, Ouiũ pastor.

Μηλάτης, ου, ὁ, Ouium pastor. B O E O T I C E Μηλατὴς, idem. Nã μηλαπὴν à Bœotis vocari τὴν ποιμένα tradit Hes.

Μήλατα, τὰ, Oues. vnde genitiuus μηλάτων, vt μηλάτων ἀπάρματα. quæ verba Eustathius in exemplum affert, autoris nomen tacens: sed videntur ex quopiam tragico esse sumpta. Affert autem genitiuum hunc μηλάτων in exemplum metaplasmi: qualem esse ait in πρεσσώπασι pro πρεσσώπεσι, & ἕκασι pro ἑκάστοις, necnon ὀνείρασι & ἄστρασι. At in v.l. habetur nominatiuus singularis Μήλατον: quem ego testimonio quopiam idoneo posse confirmari non puto: sed temerè potius adscriptum ab aliquo fuisse, tanquam nimirum μήλατον dici necesse esset, si μήλατα diceretur. Atqui eadem ratione constituẽdus esset nominatiuus singularis πρέσσωπας tanquam vsitatus, quoniam πρεσσώπατα & πρεσσώπασι legimus: eodem modo ὀνείρατα sicut ὀνείρασι & ὀνείρασι dici scimus: idémque & de aliis sentiendum esset: quum contrà vbi est μεταπλασμὸς, (sicut in his esse grammatici omnes testantur) talis, vt ita dicam, analogia minimè quærenda sit. Adde quòd μήλατα, si sequatur illam datiuorum πρεσσώπασι & ὀνείρασι declinationem, datiuum habebit itidem μήλασι: ideóque nominatiuum singularem μῆλας, ατος, τὸ, non μήλατον. Cæterùm quod hic de nominatiuo singulari μήλατον dico, idem suprà de μηρὸν dixi, nominatiuo singulari neutrius generis, qui itidem in v.l. habetur, tanquam, si μηρὰ per metaplasmum in vsu sit pro μηροί, vsurpari μηρὸν quoque necesse sit. Sed verisimilius tamen esset hoc μηρὸν quàm illud μήλατον vsurpari.

Μηρὸς, quod nunc tractandum est, post verbum μηρίζω ponendum fuisset, inter eius deriuata, aut post μέρος, vel (quod mihi magis placet) post μείρω. Quæ tres deductiones eôdem tendunt, id est, eadem ratione nituntur: vt nimirum μηρὸς dicta sit Græcis pars corporis quam Latini femur appellant, quòd inde corpus velut diuidi incipiat. καὶ ὁ μηρὸς δὲ ἀπὸ τοῦ μηρίζω γίνεται, ὅτιπῆ τοῦ ε εἰς η, inquit Eustathius. In meo autem veteri lexico scriptum est μηρὸς esse à μείρω significante μηρίζω: vt videlicet ex μερὸς factum sit μηρὸς, siue vt μηρὸς dictum quasi μερός: quoniam corpus κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη μερίζεται, id est diuiditur. At verò apud Etymologũ legimus quidem eodem modo μηρὸν esse dictum à μέρος, vel à μείρω, διὰ τὸν μερισμὸν τοῦ σώματος: sed etymum aliud ibi præcedit longè ineptissimum, quo hoc nomen μηρὸς à μέλας deducitur, mutatio ne ἀμεταβόλου λ in ἀμεταβόλον ρ, scilicet.

—ΜΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Femur, Femen. Sunt qui μηρὸν verterint etiam crus, quo tamen nomine Celsus πλὼ κνήμιον propriè intelligit: scribens lib. 8, c. 1, crus ex duobus ossibus constare, tibia & sura. Idémque femoris nomine manifestò τὸν μηρὸν intelligit: scribens, tibiæ os cum femoris inferiore capite committi sicut cum humero cubitum. Hæc Gorr. Obseruaui certè apud Virgilium dici aliquem eripere ensem à femore, vt apud Homerum ξίφος seu φάσγανον ἐρύσσασθαι παρὰ μηροῦ, siue ἄορ σπάσασθαι παρὰ μηροῦ. Legimus enim apud Virgilium Æneid. libro 10, —ocyus ensem Æneas viso Tyrrheni sanguine lætus Eripit à femore, & trepidanti feruidus instat. (Dicit alioqui idem poeta & eripere ensem vagina, necnon diripere. Atque vt ibi legimus apud eum eripere ensem à femore, sic alibi, exuere ensem humero: quum tamen alioqui in latere potius apud eum ipsum gestetur. vnde sunt illa, Accommodare ensem lateri, Accingere ensem lateri. Sed alicubi datiuos duos lateri & humeris coniũgit: in hoc nimirum versu, Tum lateri atque humeris Tegeæum subligat ensem. Denique & Suspendere ensem collo apud eum legitur. Quæ à me obiter dicta sint) Homerus Odyss. κ, versu 126, Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ἐξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Idem Iliad. α, v. 190, Ἦ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Idem Odyss. κ, & Iliad. π, Σπασσάμενος παύνικες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. At verò Iliad. ε, quum dicit δόρυ ἐξερύσαι μηροῦ, aliam significationem habet ἐξερύσαι. Pluralē μηροὶ & dualem μηρὼ apud eundem poetam aliquoties legimus. vt Il. π, Μηρὼ πληξάμενος. Item πεπλήγετο μηρὼ, præcedente verbo ὤμωξεν, apud eundem non semel. Sic apud Plutarchum (quod obseruatione dignissimum est) in Fabio, μηρόν τε πληξάμενος καὶ στενάξας μέγα. Apud Xenophontem quoque legimus, de Cyro commoto iis quæ de morte Abradatæ audiuerat, lib. Pædiæ 7, pag. 109, meæ editionis, ἐπαίσατο τὸν μηρόν. In v. l. μηρὸς redditur etiã Coxa. Ibidem, μηροῦ κεφαλή, Coxæ caput, Rotũdum os, τὸ τῇ κοτύλῃ συνηρμοσμένον: at πλὴν ἔστι μηροῦ, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ τῇ κοτύλῃ συνῆπται. In iisdem redditur μηρὸς & Inguen: sed perperam. vt vel ex hoc ipso loco apparet quem ex Galeno ad Glauconem lib. 1, afferunt, βουβῶσί τε καὶ μηροῖς προσπίπτομεν, inguinibus & femoribus applicabimus. Μηροὶ equo etiam aliisque nonnullis animalibus tribuuntur. Quin femina & femora (inquit Cam.) sint μηροὶ, dubium non est. femina tamen Latini carnes huius membri seu pulpas dixerunt: vt quum equitatu Plinius scripsit atteri & aduri femina. Nam μηροὶ equo applicantur ea parte qua interius illum contingunt. Xenophon de re equestri, Εἰν τε γὰρ μηροῖν οὕτως ἂν ἔχοιτο μᾶλλον τοῦ ἵππου. Id est, Sic enim & feminibus firmius adhæserit equo. Idem scriptor μηρὸν interius in equis nominauit, μηροῖς γε μὴν τοῖς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἢν ἅμα πλατεῖα τῇ γραμμῇ διωρισμένοις ἔχῃ. Id est, Femina quidem sub cauda si latioris interualli linea distinxerit. Huius igitur membri totius, cum carnibus pulparum & toris, (quale apparet) nomen est μηρός: id est femur. Sed & ossis quod insertum acetabulo in genu desinit, propria est hæc appellatio. Hic est nimirum μηρὸς ἀμφικέφαλος Aristoteli, vtrinque quasi caput habens. Hæc est & coxa. Ita enim Celsus, Coxis proxima sunt genua. Sed coxas & coxendices potius ἰσχία plerique vocarunt. Ab Homero aliisque poetis dicitur ETIAM Μηροὶ pro μηρὸς, per metaplasmum. vt Odyss. ν, μηροὶ δὲ κήαιτο. Apud eundem aliquot locis, Αὐτὰρ ἐπὶ κῦ μῆρ' ἔκαιον, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. Sic apud Apollonium, μῆρ' ἐπάμυντο. Quanuis autem dicatur μηροὶ in plurali, non necesse est dici μηρὸν in singulari. Sunt enim quædã nomina quæ in plurali duntaxat numero talem metaplasmum patiuntur. vt δεσμὸς per metaplasmum habet pluralem δεσμά: & κέλυφος, κέλυφα: item, ζυγὸς, ζυγά. Quibus addere possumus δίφρα & λύχνα, ex δίφρος & λύχνος. Hoc autem ignorantes vulgarium lexic. confarcinatores singularem μηρὸν, οῦ, τὸ, nobis dederunt.

Μηροὶ sunt τὰ μηρία ἰσᾶ, (.i. femorũ ossa) vt exponit auror breuium schol. in hoc v. 463, Il. α, Μηροί τ' ὀξέα μον. Sed Eustath. huius expositionis non meminit.

Μηρὸς ab Hesychio exponitur etiam τόπος ἀμπέλου, & ξύλον, & τὸ τῆς καλάμης κῶλον. item ὅρος. Quod autem ad hanc vltimam expos. attinet qua dicitur esse ὅρος, sciendum est, de quodam Indiæ monte debere intelligi qui Libero patri sacer erat: vnde BACCHVS Μηροτραφὴς appellatus est, In Mero monte educatus. At de Μηροῤῥαφὴς, dictum est Tomi 3, col. 669.

C. Μηροῤῥαφὴς, Femori insutus, vide t. 3. c. 669.

C. Μηροτομέω, ῶ, Femur incido, Femur abscindo.

C. Μηροτραφὴς, vide panlo antè in iis quæ postremo loco de voce μηρὸς annotata fuerunt.

C. Μηροτυπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Femora verberans, seu percutiẽs. vt μηροτυπὴς κέντρον, in Anthol. epigr. Stimulus quo femora boum seu vaccarum percutiuntur.

C. Εὔμηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ITEM Καλλίμηρος, apud Pollucẽ. ἀπὸ τοῦ μηροῦ, inquit, ὀνομαπροιοῦσιν εὔμηρος & καλλίμηρος, & μηλεᾶα, παραμηλεᾶα. Est autem εὔμηρος vel Qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa: vel idẽ cum καλλίμηρος, id est Pulchra femora habens, Qui est pulchris femoribus.

C. Φαινομηλὶς, ίδος, ἡ, Quæ femora ostendit. Φαινομηλίδες, siue Φαινομήριδες, dictæ sunt Lacænæ mulieres quòd incedentes femora retegerent. Plut. circa finem vitæ Numæ, (vbi Lycurgi instituta cum Numæ institutis comparat) ex Ibyco hoc vocabulum affert: scribens, φαινομηρίδας τε δὲ αὐταῖς ἀπεκαλοῦσιν, ὡς Ἴβυκος (nimirum Lacænas virgines) καὶ ἀνδρομανεῖς ἱστοροῦσιν, ὡς Εὐριπίδης, λέγων, Αἷ σὺν ἱππείοις ἀξονικοῖσιν δόμοις, Γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πέπλοις αἰωρήροις. In sequentibus autem rationẽ illius appellationis declarat: quia nimirum virginalis tunicæ πέρυγες ab inferiori parte consutæ non erant, sed explicabãtur, ita vt in incessu totum femur nudarent. Apud Pollucem autem est SCRIPTVM Φαινόμηρις. (sed mẽdosè, vt opinor) Loquẽs enim de vocabulis ex μηρὸς derinatis, καὶ ἡ Λάκαινα φαινόμηρις, inquit.

C. Μεσομήρια, q.d. Inter femina. τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, inquit Poll. i. Spatium quod est interfemina, seu femora. Apuleius autem interfeminium de pudendo muliebri dixit. In v. l. perperam μεσομήρια redditur Femina, vt παραμήρια, femora.

C. Παραμήρια, Internæ femoris partes, Femina. τὰ ἐντὸς τῶν μηρῶν, teste Polluce. Cam. autem tradit & VOCE Παραμηλεᾶα, idem significari, eundem testem producens: apud quem tamen huius posterioris vocabuli

expositionem nullam reperio. AT VERO Παραμηρίδια, sub. ὅπλα, apud Xenophontem Pæd. 6, pag. 100, meæ editionis, sunt arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendã hanc partem. ὅπλιζον δὲ καὶ ἵππους (inquit) περιμηρίδιοις τε καὶ περιστερνίδιοις· καὶ τοῖς μὲν μονίπποις, παραμηρίδιοις, τοῖς δὲ ἅμα τοῖς ἁρμασι, παραπτερυγίδιοις. At in v. l. exponitur generalius, Femorum siue feminum tegumenta & arma: item Feminalia siue Femoralia, ex Suetonio in Augusto. In primis autẽ Græcolatinis lexicis παραμηρίδιον dicitur etiam esse genus gladii.

C. ΔΙΑμηρίζω, verbum obscœnæ significationis, apud Aristophanem & Plutarchum ac Diogenem Laertium, de præpostera nimirum venere. Hesychius tamen διαμηρίσαι non ὅτι παίδων ἀρρένων tantùm sed & ὅτι θηλειῶν dictum fuisse tradit. Quidam Diuidere interpr. obscœnam huic itidem verbo significationem tribuentes. Hinc VERBALE Διαμηρισμὸς de obscœno illo actu, apud Plur. in Sympos. Quidam interpr. Interfemineus congressus, seu interfemoralis. Item Diuisio, obscœna significatione: vt διαμηρίζειν, Diuidere.

Μηλαῖος, ᾶ, ὁ, Ad femur siue femora pertinens, q. d. Femoralis. vt μηλαῖα ὀστᾶ apud scholiastem Homeri; Femoralia ossa, id est Ossa femorum.

Μηρίον, ου, τὸ, forma diminutiua, idem tamen valens quod μηρὸς, femur. Vnde μηρία καίειν apud Homerum & Hesiodum, idem quod μηροὺς καίειν.

Quod sequitur nomen Μῆτις, si πρωτότυπον, id est primitiuum, censeri non debet, non dubium est quin à μῆδος seu μήδομαι deductum censere oporteat. Etymol. à μήδω deriuat: huius μήδω futurum esse dicens μήσω, à quo nomen verbale μῆτις, & per mutationem literæ σ in τ, μῆτις. Cui deriuationi, tanquam non nimium longè accersitæ, facilè assentior. Sed pro μήδω dicere malim μήδομαι: quòd huius passiuæ vocis exẽpla multa, illius autẽ actiuæ nullum inueniam. Est autem omnino poeticum hoc nomen μῆτις, quanuis verbi μήδομαι aliquis sit & in soluta oratione vsus: sicut in præcedẽtibus docui. Huc autem pertinentia quædam præfabor in nomina ex hoc μῆτις composita.

ΜΗ̃ΤΙΣ, ιδος, ἡ, Consilium. Interdum Intelligentia, vel Prudentia, Sapientia. Homerus suum Vlyssem quem sæpe πολύμητιν vocat, interdum Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον appellat, id est Ioui consilio parem. vt Iliad. β, versu 408, Ἕκτορ δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Apud eundem legimus aliquoties ἀμείνων μῆτις & ἀείση μῆτις, item λεπτὴ μῆτις: & alicubi, ἄλλη μῆτις. Necnon cum variis verbis: vt μῆτιν φρεσὶ θέσθαι, item metaphoricè μῆτιν ὑφαίνειν, (quod apud Hesiodum quoque legitur) & μῆτιν πεκταίνεσθαι. quibus omnibus in locis non dubium est quin βουλὴ, id est consilium, significet: quum nomen illud βουλὴν iisdem aut similibus verbis iũgere soleat. Atque adeò apud hunc ipsum eodem in loco μῆτιν & βουλὴν manifestè idem significare videmus: Iliad. ι, vbi canit, Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. (Quò pertinentia quædam afferam & in verbo μηπᾶν) At verò in his versibus Iliad. ψ, Μήπ τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων νὲ βίηφι, Μήπ δ' αὖτε κυβερνήτης ὀϊ οἴοπτι πόντῳ Νῆα θοὴν ἐλαύνων ἠπόνας ἵππους. ITEM ἰθύνει ἐκ χθονὸς εἰλω αὐέμοισι, Μήπ δ' ἡνίοχος πρὸς ἡνιόχοιο: DATIVVS Μήπ (qui per crasin factus est ex datiuo Ionico μήπῃ, non ex μήδει per apocopen: alioqui enim ι corriperetur, quum contrà producatur. Ideóque malè in quibusdam exempl. scriptum est μῆπ, priore syllaba circumflexa) non tam sonat Consilio (quanuis Eustath. exponat τῇ βουλῇ) nec Prudentia, quàm Solertia, aut Solerti quadam industria. Quidam verò interpretantur etiam Arte: sicut breuium scholiorum autor exponit τέχνῃ. Quam expositionem præcedit alia, videlicet σωίσει.

Μῆτις in malam partem etiam sumitur pro vafro consilio. Inueniuntur enim coniuncta apud Homerum alicubi δόλοι & μῆτις, item μῆτις & κέρδεα. Quod tamen VOCAB. Κέρδεα alicubi & in bonam partem sumitur: vt vel ex eo loco apparet quẽ modò protuli: id est, ex iis quæ ibi proximè sequuntur. Siquidem de eo ipso cui μῆτιν tribuerat, dicit mox, Ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἠπόνας ἵππους.

De sequentibus compositis quæ ex nomine μῆτις facta sunt, hoc sciendum est, vnum idémque duobus modis scriptum inueniri, nimirum cum terminatione non solùm in τις, sed etiam in της: & τις quidem pro vtroque genere, της autem pro masculino duntaxat. Quanuis autem rationi consentaneum videatur vt non minus hæc quàm illa à nomine μῆτις deducamus, Eustathius tamen terminationẽ in της à verbo μήδω esse tradit: at ego à μῆτις esse potius dicerem. Vide Ποικιλόμητις.

C. Ἀγλαόμητις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, & Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, & Ἀγλαομητία, vide t. 1, c. 142.

C. Ἀγκυλόμητις, vel Ἀγκυλομήτης, vide in Indice.

C. Αἰολόμητις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, vel Αἰολομήτης, ου, ὁ, Varium consilium habens, Vafer, Astutus. Vide t. 1, c. 178, in fine. Inuenitur autem scriptum & αἰολομῆτις.

C. Διχόμητις, vide in Indice. Dici etiam potest Διχομήτης.

C. Δίμητις, vide in Indice. Dici potest & Διμήτης.

C. Εὔμητις, VEL Εὐμήτης, Cui bonum est consilium, Bono consilio præditus seu instructus, vel, Bene instructus consilio. Vno verbo, Prudens.

C. Θρασύμητις, VEL Θρασυμήτης, Audax consilio seu consiliis, Cuius audax est consilium, vel audacia consilia, In capiendo consilio audax.

C. Κακόμητις, VEL Κακομήτης, Qui est mali consilii, Cuius malum est consilium, siue Cuius mala sunt consilia. Vel, Qui malo vtitur consilio, siue malis consiliis. κακόβουλος, Hesych.

C. Κλυτόμητις, VEL Κλυτομήτης, Inclytus consilio seu consiliis, aut prudentia, Quem consilium reddit inclytum seu valde celebrem. In Anthol. epigr.

C. Ποικιλόμητις, VEL Ποικιλομήτης, vide t. 3, col. 442, lit. G. Sciendum est autem, Eustathium in hunc versum 163, libri γ Odysseæ, Ἀμφ' Ὀδυσῆα αὐακίδα δαίφρονα ποικιλομήτεω, annotare, Homerum nõ dixisse ποικιλόμητιν, quum alioqui ita dicere posset, eodem modo quo εὔμητιν & πολύμητιν, non ita scripsisse tamen: vt ostenderet vtraque scriptura licere vti: ποικιλόμητιν quidem à μῆτις, at ποικιλομήτεω deducendo à verbo μήδω, sicut & ἀγκυλομήτης inde deducitur. Ego tamen (quod Eustathii pace dictum sit) grammaticæ analogiæ vix consentaneam hanc deductionem esse arbitror, potiúsque à μῆτις deriuari censeo.

C. Πολύμητις, VEL Πολυμήτης, Cui multum est consilii & prudentiæ, Consilio abundans. Apud Homerum passim, πολύμητις Ὀδυσσεύς.

C. Ταχύμητις, VEL Ταχυμήτης, vide in Ταχὺς, t. 3, col. 1273, lit. G.

C. Ὑστερόμητις, VEL Ὑστερομήτης, t. 3, c. 1761, lit. c.

Μητίεις, εντος, ὁ, Consilio abundans, Cui multum est consilii. vt Ζεὺς μητίεις apud Hesiodum, in Erg. Διὸς παρὰ μητίεντος. Apud eundem in Theogonia, Ζῆνά τε μητίεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν. In vulg. lex. tamen μητίεις redditur simpliciter Consultus, item Consiliarius, & Consilii autor. Dicam de hoc epitheto μητίεις & in proximè sequente μητέτης.

Μητέετα φάρμακα, apud Hom. Odyss. δ, v. 227, Τοῖά οἱ Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητέετα, quæ magno consilio

seu magna prudentia excogitata sunt: vel τὰ βυλῆς δόμα εἰς ὀπφυγὴν, inquit Eustathius. μηδέν τε Bud. vertit Consultè medica composita sub arte, quatuor Homeri versus quatuor Latinis reddens: additque à Plutarcho exponi χῦ πῶ θεωρηκλῶ τέχνῳ ἐσκθυασμθία. Inducebant autem hæc pharmaca malorum omnium obliuionem, vt ibi docet poeta. vnde nomen vel epitheton vnius apud illum ibidem est νηπενθές. Ille porro locus Plutarchi est in iis quæ de Homero scripsit.

Μηπέτης, ου, ὁ, (quod dici existimatur quasi μηπῆς, per pleonasmum τοῦ τ) Consultus, Prudens. Vel Consiliarius, item Consultor. Ab Hesychio exponitur βυλευτής: à Suida autem βυλευτικός, & quidem rectius, mea sententia. atque adeò Eustathius quoque non illam sed hanc expositionem affert. Apud Homerũ frequentissimum est Iouis epithetum. sed nominatiui locum apud eum obtinet v o x Μηπέτα proparoxytonè: vt Iliad. α, μάλιστα δὲ μηπέτα Ζεύς. Qui σημαντορικὸς Bœotis atque Æolibus à veteribus fuit adscriptus, vt docet Eustath. qui dubitat an μεταπλασμὸς vocari debeat. Vide & Etymologum. Hoc quidem certè constat, eundem σημαντορικὸν in aliis plerisque nominibus apud Homerum extare: è quibus sunt hæc, ἱππότα, ἠπότα, αἰχμητά, κυανοχαῖτα. Cæterùm quod ad nominis huius significationem attinet, Eustath. μηπέτα Ζεὺς exponit & altera voce proximè præcedente, μηπόεις. quem (inquit) Theocritus ἑρμηνεύει, quum dicit, Διὸς μέγα βυλεύοντος. Huc autem pertinere dico & μήστωρ, quod epithetum ab eodem poeta huic deo tribuitur. Latinè autem non satis exprimi videtur, interpretando (quum de Ioue dicitur) Consultus. Magisque placeret Consiliarius, vel Consultor, si actiuam significationem dare liceret: aut etiam Consilii autor. Alioqui nõ minus lubẽter reddiderim Prouidus (quoniã prouidentiam deo propriè tribui notum est) quàm Cõsultus. Quidam verò reddiderunt superlatiuo Consultissimus.

Μηπάω, ῶ, Consilia agito, Cõsilio, Cõsulto, Delibero. Redditur & Consulo. Apud Hom. Il. η, v. 45, Βυλὴν ἤ ῥα θεοῖσιν ἐφιλόδαμνε μηπόωσι, verba hæc θεοῖσι μηπόωσι non dubitarim reddere istis Horatianis, Diuis consiliantibus. Alioqui reddi etiam possunt, Consultãtibus diuis. Sed plerunque addito accusatiuo dicitur aliquis μηπᾶν quidpiam pro Consilium inire de re quapiam, aut etiam Agitare in animo quidpiam, seu versare: vel Cogitare de re quapiam, aut etiã Moliri rem quampiam. Sic Odyss. ζ, Νόστον Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι μηπόωσα. Itidémque quum dicit μηπόωντες βυλὰς, non possumus (meo quidem iudicio) aptius interpretari μηπόωντες quàm Agitãtes: vt scimus Latinis sæpe in vsu esse Agitare consilia. Sic κακὰ μηπόωντα apud eum reddi queat Mala consilia agitanti: sed malim, Mala consulenti, id est, res malas & perniciosas: vel, Mala consilia danti, aut malum cõsilium: Iliad. σ, v. 312, Ἔκτορ μὴ γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μηπόωντα· Πηλυδάμαντα δ' ἄρ' ἄπης, ὃς ἐθελῶ φεράζεπο βυλὴν. Possit verò κακὰ & aduerbio reddi: vt κακὰ μηπόωντα sit Malè consulenti. Estque obiter obseruandum hîc κακὰ μηπᾶν & ἐθελὴν βυλὴν φεράζεθαι sibi opponi: itidémque suprà μηπόωντες βυλὰς perinde esse ac si diceretur βυλεύοντες βυλάς. Nam & hi loci μῆπιν nihil aliud esse quàm βυλὴν, apertè ostendunt.

Dicitur ETIAM Μηπᾶθαι voce passiua, significatione eadem. vt Iliad. χ, v. 174, Ἀλλ' ἄγετε, φεράζεθε θεοὶ ἠὲ μηπάαθε, Ἠ μὲν ὃν θανάτοιο σαώσομθ &c. Vnde COMPOS. Συμμηπᾶθαι, Vnà consultare, Vnà cum aliis consilia agitare, aut Consilia sua cum alio seu cum aliis communicare. In vulgatis lexicis redditur Dare consilium.

Μηπίζομαι, VEL Μηπόομαι potius, (vt apud Eustathium legitur vox ACTIVA Μηπόω, licet absque exemplo) Consilia agito, Consulto, sicut & Μηπᾶ. In hoc autem loco Il. ψ, — οὐδὲ μθν αὖτοὶ Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτῶ μηπίσαθαι, puto μηπίσαθαι esse Cõsilio & solertia circa rem quampiam vti, vel Consilio & solertia rei cuipiam prouidere. Sequitur enim ibi datiuus μήπῃς de re eadem dictus, qui (vt docui quum de nomine μῆπις agerem) solertiam seu solertem quandam industriam significare videtur: nonnulli verò artem interpretati sunt. Nonnunquam Μηπόομαι est Excogito. Alioqui (sicut præcedens etiam Μηπᾶ interdum) cum accusatiuo sæpe est Consilium ineo de re quapiam, vel potius Molior rem quãpiam: siue Consilio inito molior: aut etiam facio, seu patro. Sic tamen vt verba illa potius subaudienda relinqui debeant quàm addi. Hom. Iliad. κ, Οὐ γὰρ πω ἰδίμιλω ὀδὴ ἔκλυον εὐδόσιεος Ἄνδρ' ἕνα ποσὶ δὲ μέρμερ' ἐν ἤματι μηπίσαθαι (vel μηπίσαθαι cum ασ. de qua scriptura dicam postea) Ὅσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε Διὶ φίλος ἠμὲ Ἀχαιοῖς. vbi breuium scholiorum autor exp. ἐργάσαθαι: itidémque Eustath. πρᾶξαι. qui etiam addit illum τὸ πέλος declarasse ὀκ, θθ' πρὸς πέλος. & volentem exponere illud μηπίσαθαι, subiungere ὅσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε. Nisi tamẽ alia huius significationis exempla extarent, aliter exponi posse verbum μηπίσαθαι putarem: vt videlicet diceret poeta, alium ne molitum quidem esse tam multa vno die quàm multa hic non molitus sit duntaxat, sed etiam fecerit. Ac non omnino fortasse reiicienda mea hæc expositio fuerit (vtpote quam sequẽdo aliquid maius à poeta dicatur quàm si alteram sequamur) etiamsi significationis illius exempla extent. Ea autem afferam, illam explicationem lectori interim considerandam relinquens. Legimus igitur apud eundem poetam Iliad. ο, Αὐτῆ οἱ θάνατον μηπόομαι. vbi μηπόομαι θάνατον nõ est simpliciter Moliar necem, sed Patrabo necem: vel Afferam mortem. neque enim verbum facere cum hoc accusatiuo locum habet. Sic Il. γ, Μέσῳ δ' ἀμφοτέρων μηπόομαι ἔχθεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. Hic enim μηπόομαι ἔχθεα non significat simpliciter Moliar, (quoniam multa molimur quæ tandem efficere non possumus) sed ita moliar vt faciam. Verùm quoniam hîc quoque verbum Facere locum habere non potest, vtendum est verbo quod aptè accusatiuo Inimicitias seu Odia (quorum altero interpretabimur Græcum illum ἔχθεα) iungi possit. Tale autem est Concitabo, seu Excitabo. Vt tamen planè quod sentio dicam, nec Eustathio nec breuium scholiorum autori assentiri in eo possum, quòd in hoc loco quem ex Iliad. ψ attuli, μηδίσαθαι exponant simpliciter ἐργάσαθαι & ποιήσαθαι. Existimo enim & ibi & in sequentibus locis duobus, necnon in aliis plerisque, μηπίζεθαι non esse simpliciter facere, sed Adhibita solertia aut arte facere, vel Solertia aut consilio seu solerti consilio prouidere & operã dare vt aliquid fiat. Dixi porro in plerisque aliis, non in omnibus, (quibus alioqui conuenire videri possit illa expositio quam ex scholiographis attuli) quòd vel isti Odyss. μ loco, versu 373, Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμηπίσαντο μθόντες, haud itidem quadrare mea illa expositio possit: sed ἐμηπίσαντο aut simpliciter exp. debeat εἰργάσαντο siue ἔπραξαν, aut certè sonet quod Gallicè dicim⁹ Ils se sont auisez de faire. Hoc enim loquendi genere simul & consilium aliquibus fuisse rem quampiam facere, & eos illam fecisse declaramus. Cæterùm VERB. Μήσαθαι cum accus. illam τοῦ ἐργάσαθαι significationẽ itidẽ habere antea dictum fuit. Vbi etiam vide quæ de illa dixi. Inuenitur autem & absolutè positum vel potius aduerbio iunctum hoc verbum apud eundem poetam, Odyss. ι, — οὔτω που Ζεὺς ἤθελε μηπίσαθαι. Vbi breuium scholiorum autor μηπίσαθαι perperam exponere videtur ἐργάσαθαι. Puto enim μηπίσαθαι hoc in loco esse quod Gallicè dicimus Disposer, & quidem ibi etiam vbi Deo verbum hoc tribuimus: veluti in hoc prouerbio, L'homme propose & Dieu dispose. vt hæc verba, οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μηπίσαθαι, sonent perinde ac si diceremus, Il a plu à Dieu d'en disposer ainsi. Atque ita conueniet hoc dictum cum eo quod habemus initio Iliadis, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quam sententiam alibi his verbis exprimit, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς, (sicut & θεῶν διὰ βουλάς, alicubi apud eum legimus) Hesiodus eodem planè sensu dicit, Διὸς μεγάλοιο ἔκηπι. Latinè autem hæc reddentes, voce consilium aptissimè vtemur. Virgil. tamẽ alia vsus est in hac sentẽtia exprimenda. Hæc enim eius verba, — Iouis sic numina poscunt, Seruio quoque teste, respondent illis Homericis, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sed hoc præterea sciendum est,

pro μηπίσαθαι legi etiam μηπάαθαι: & (quod mirum est) Eustathium in vno suorum commentariorum loco, nimirum in priore, habere μηπάαθαι, in altero μηπίσαθαι.

Ne hoc quidem silentio prætereundum est, LEGI Μηπίσαθαι in nonnullis exemplaribus cum σ, nõ hîc solùm sed aliis quoque locis qui hunc infinitiuum habent: itidémque μηπόομαι & μηπίσαι, atq; adeò vbicunque ea à themate μηπόομαι deducta vnicum σ habent, geminum habere. Fortassis autem ratione hæc scriptura non caret, quòd alioqui syllabã πς, in nomine μῆπς, (vnde hoc verbum deductum est) corripi scimus: quemad modũ in plerisque aliis verbis pro simplici σ duplex ad producẽdã syllabã, quæ alioqui corriperetur, poni videmus. Sic certè in illo quem ex lib. ο Iliad. protuli loco, μηπόσομαι scribit meum vetus exẽplar, eandémque scripturam habet non solùm textus commentariis Eustathii præfixus, sed is quoque qui illis insertus est: ideóque & in mea editione gemino σ scripsi μηπόσσομαι. Sed (tanta est exemplarium eorũdem in hac voce, sicut & in quibusdam aliis, inconstantia) eiusdem poematis libro γ, v. 416, idem verbum, atque adeò idem eius futurum in textu illis Eustathii commentariis præfixo scriptum habemus vnico σ, μηπόσομαι. Sic verò Iliad. κ, v. 49, scriptum est μηπόσαθαι, non μηπόσσαθαι, & quidem apud ipsum quoque Eustathiũ: id est, non solùm in textu commentariis eius præfixo, sed in duobus ipsorum commentariorum locis.

HINC EST Μήπμα, ατος, τὸ, quòd verbale sonat quasi à verbo Consulto deduceretur Cõsultamentum. Sed accipitur pro μῆπς, id est Consilium: sicut pro μῆνις accipitur μήνιμα. Quod verbale omnino simile isti dicere poterimus, id est, prorsus eodem factum modo, si constituamus THEMA Μηπάω. Sicut enim μήνιμα à Μηνίω, sic μήπμα erit à Μηπάω. At Eustath. ipsius nominis μῆπς esse ἀρχὴν tradit verbum μηπάω: quum alioqui rationi consentaneum esse vel potius ratio poscere videatur vt μῆπς verbi μηπάω esse ἀρχὴν dicamus. Sed multa eiusmodi ab Eustathio de quorũdam vocabulorum deductionibus tradi, in quibus minimè sequendum esse eius iudiciũ iudico, alibi quoque docui.

Μῆπς, εος, τὸ, idem quod μῆπς. Cuius pluralis μήπεα apud Hesychium extat, exponentem μηπήματα. Quo illum ideo vsum esse arbitror quòd μήπδες in vsu esse nõ existimaret. Cæterùm ab hoc μῆπος deriuari censeo cõposita in ης terminata, αἰολομήπης, & ἀγκυλομήπης, & ποικιλομήπης, ac cætera: quum Eustathius ea quæ sunt in πς, vt ποικιλίμηπς, à μῆπς esse tradat: at quæ in πης, vt ποικιλομήπης, à μήδω.

Μύω, ex iis esse verbis videtur quorum origo minimè quærenda est, vel quòd aliunde facta non sint, vel quòd vnde facta sint vix sciri queat. Sed quod ad verbum istud aliàque eiusmodi attinet, illud potius quàm hoc persuasum habeo. Verùm ex hoc μύω factum existimatur μυέω, ῶ, vnde est nomen μύστης, ex hoc ipso autem alia. Quidam tamen ex illo ipso μύω voluerunt esse μύστης, vt aliquanto pòst docebo: vbi & de aliis à μύω deriuatis disseram.

M Υ Ω, Conniueo, Nicto, Oculos claudo. Dicitur autem μύω sine adiectione, vel μύω τοὺς ὀφθαλμοὺς seu τὰ ὄμματα, id est oculos. Interdúmque ipsi etiam ὀφθαλμοὶ seu ipsa ὄμματα dicuntur μύειν. Apud Aristoph. in Vespis, μύσας τὼφθαλμὼ ἔξω, oculis clausis. Sic Lucian. dixit, (sed præsentis temporis participiò vtens) εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, si pauperes clausis oculis incederent. Vel, Oculos claudẽtes. Quanuis autem apud primarios autores μύειν sine accusatiui adiectione positum inueniatur, existimo tamen primum eius vsum cum adiectione accusatiui fuisse, sed breuitatis gratia subaudiendum relinqui consueuisse. Illo autem modo, id est cum accusatiuo, vsus est Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸν ἕτερον τοῦ ὀφθαλμῶν μύουθω, Alterum oculum claudimus: vel, comprimimus: vt quidam interpr. Apud eundẽ, μύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς οἱ ἄνθρωποι. Polit. reddit, Conniuent oculis homines. Vbi tamen verbo Conniuent contentus esse poterat. Sic in Anthol. epigr. ἔμυσας καν θυῖ. Metaphoricè in Lucæ vita, πρὸς δὲ τὰ ἀληθινὰ δι' δασκαλίαν τά τε τῆς καρδίας ἔδυον ὦτα καὶ τὰ τῆς διανοίας ἔμυον ὄμματα.

Μύειν, labris quoq; tribuitur, & ori. Dicitur enim μύειν τὰ χείλη, & μύω τὸ στομα. (Greg. verò dixit etiam aliquem μύειν τὰς αἰσθήσεις, De theol. l. 1, οἷον μύσαντα τὰς αἰσθήσεις, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου γθυόμθον, ἑαυτῷ προσλαλοῦντα καὶ τοῦ θεοῦ, ζῆν ἐφ' τὰ ὁρώμθα. vbi passiuè etiã reddi possit, Sensibus occlusis) Sed & ipsa χείλη dicuntur μύειν, & ipsum στομα quoque. Affertúrque ex Anthol. Epigr. χεῖλος ἔμυσε, pro Os se clausit. Sic μύσαντα στοματα ex Plat. Phædro, (vbi metaphoricè στοματα ponitur) ὦ θεοῦ διεξόδων στόματα, ἢ τὸ πθερὸν ὁρμᾶ, σιωπωντόμθα καὶ μύσαντα, ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πθεροῦ, Clausa, Astricta. Ex Aristotelis autem Probl. præt. PARTIC. Μεμυκὼς cum dativo στοματι: videlicet μεμυκὼς τῷ στοματι, pro Qui est ore compresso. At verò μύειν seu συμμύειν & χάσκειν opposita inueniuntur. Aristot. χάσκουσι καὶ συμμύουσι, dehiscunt ore & comprimũtur. Bud. Sic & de vulnere cuius labra non hiant, ex isto Galeni loco affert, μύει μθν οὖν συφθμθὸν τε καὶ ψυχόμθον, ὅπερ δέσι τε σωματόμθον καὶ βρόχῳ διαλαμβανόμθον. Apud Dioscoridem præt. Μεμυκότα dictum itidem περὶ τοῦ ἑλκῶν, reddit Occlusa. Latini autem & coire vulnera hac significatione vsurpant. Dicuntur denique & rosæ μύειν, quæ sunt adhuc ἐν κάλυξι. Non solùm μύει τὰ ἕλκη, (inquit Eustath.) sed etiam χείλη & ὄμματα: & ῥόδα τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, & quæcunq; sunt huiusmodi. Verùm videtur potius debuisse dicere μύειν non solùm ὄμματα & χείλη, sed etiam ἕλκη & ῥόδα: quoniam rationi consentaneum est vt prius de oculis & labris quàm de aliis dictũ esse existimemus. Idem certè alibi hoc verbum μύειν dici ὀδὸν βλεφάρων & χαλέων, & de quibusdam aliis, tradit. Dicũtur denique μύειν & πόροι apud Aristot. Meteorol. 4, μύοντες πόροι, Clausi, Obstructi. In v. l. affertur etiam μύσας ὀδὸν πέτρσι ex Epigr. quod redditur, Omissis luctibus. Ex iisdẽ affertur PRAET. Μέμυκε pro Obmutuit, ore scilicet compresso. Ex Hesiodo autem pro Contrahitur, Constringitur, Clauditur. vel Mugit, Strepitat. Rursum ex Epigr. μεμυκότα κόλπον ἀοίγα. (quod rosis conuenit, sequẽdo id quod de illis dictũ paulo antè fuit) Itẽ μεμυκότες ἀέμοι, Silentes venti. q. d. Qui sunt ore occluso, seu compresso.

Μύσις, εως, ἡ, Occlusio, Compressio, Obstructio. μύσις τοῦ πόρων, Occlusio, seu Obstructio. (vt μύοντες πόροι ex Aristot. allatum fuit pro obstructis poris, seu occlusis, vel clausis) Greg. De homine, συμπαθόσεως γὰρ τοῦ πόρων καὶ μύσεως ὧν τοῖς λυπηραῖς διαθέσεσι πρὸς ἅπαν γθυομθῆς τὸ σῶμα, πρὸς τὰ ὧν τῷ βάθει κοιλότητας σιωπθέιτας πᾶν τὸ πρὸς τὴν διαπνοὴν κωλυόμθον. Apud Dioscoridem autem μύσις τῆς ὑστέρας quidam interpr. Contractio vuluæ. vbi scribit, ποιεῖ πρὸς τε ὑστέρας μύσεις καὶ διαστροφάς. Hippocrati autem VOCABVLVM Μύκη idem valet quod μύσις, teste Galeno. At Suidæ μύκη est Θήκη. In vulg. lex. redditur Theca gladii, Vagina ensis. Affertur & pro μύκης, ex Epicharmo, apud Athenæum lib. 2. AT VERO Μυκὴ est Mugitus, Boatus. ex scholiaste Apollonii, lib. 4.

Ἀμυστὶ aduerb. à μύσαι deductum censetur: exponitúrque αὖθις τοῦ μύσαι τοῖς χείλεσι. De hoc paritérque de Ἀμυστίζω & de Ἀμυστὶς lege, Indicem.

C. Ἀναμύω, vide in Indice. At COMPOS. Ἀπομύω, ET Ἐπμύω, ITEM Καταμύω, pro simplicè μύω posita inueniuntur. Illud ἀπομύω pro μύω signi-

ficante Claudo seu tego, apud Dionys. Areopagitā extat. Item τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτμώσαντες pro μύσαντες, apud Basilium. At verò sine adiectione accusatiui affertur ex Polybio l.4, αἴσχιστα μετὰ κακίας, τὸ δυσκλεῖν, ἐαν τις αὐτὸς ὀπτμώη, μηδὲ τοῖς πέλας ὁρᾶν. quæ Camer. vertit, Stultitia est coniuncta malitiæ, siquis ipse fortè connixerit, arbitrari ne ab aliis quidem se conspici. Vbi (vt hoc obiter dicam) postrema verba secus intelligo & intelligenda puto: nimirum ita, Arbitrari ne alios quidem cernere. A

Alterum autem COMPOS. Καταμύω pro μύω apud Xenoph. de lepore, καὶ ὅταν μὴ ἐγκηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀνατέταται. Sine adiectione autem pro Claudere oculos, apud Lucianum in Timone, πολλοὶ γὰρ οἱ ἱερεσυλεῶντες καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἐὰν ὀλίγον καταμῶσιν ἡμῶν ἐφιᾶσι. Sic apud Strab. lib. 6, ὅταν [ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος] καταμύσῃ μυκᾶσθαι. Et paulo pòst, δείκνυται δὲ καὶ τοῦ καταμύειν τὸ ξόανον. (In vulg. lex. Καταμύω exponitur Inclinor, Concido: affertúrque ex Apollonio Argon. lib 2, κατήμυσαν δ' ἀχέων Θυμόν. sed à κατημύω: ex ἡμύω, de quo infrà) B

Hinc autē per syncopen fit VERBVM Καμμύω, idem valens quod ipsum καταμύω, vnde fit. Vti sunt verbo καμμύειν Græci Bibl. interpretes apud Esaiam, τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, Oculos suos clauserunt. Vel, Oculis suis conniuerunt, vt alii interpr. Quæ verba in aliquot Testamenti noui locis citantur. Apud eundem prophetam, καμμύσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Hinc autem est NOMEN Ἀκάμμυστος, Inconniuens. C

Superest COMP. Συμμύω, quod passiuo verbo reddi solet, Claudor, vel Clausus sum. item Comprimor, aut Compressus sum. Plato de palpebris loquens, ὅταν τοῦτο συμμύσῃ, καθείργνυσι τὸν τοῦ πυρὸς ἔνδον δύναμιν. Sic συμμύσαι ὄμμα apud Aristot. Idem συμμεμυκὼς & ἀνεπιγμύων inter se opponit. Eodémq; modo συμμύω & ἐκπετανύμενον apud Theophr. opposita sunt. Idē alioqui & verbum διαγνυσθαι opponit τοῦ συμμύειν: vbi scribit, τοῦτο δὲ τὸν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τοῦ ἡλίου ἀνίοντι διείγνυσθαι. Apud Xenoph. verò inter se opponuntur συμμεμυκότες & διβαίνοντες, id est Qui sunt compressis cruribus, & qui contrà sunt diuaricatis. Apud Aristot. συμμύουσιν αἱ ὕστεραι, Vuluæ comprimuntur, Vuluæ se contrahunt. vt μύσις τῆς ὑστέρας à quibusdam redditur Contractio vuluæ. D

C. Μύων, ωπος, ὁ & ἡ, si quidē spectemus etymum, vel potius ipsam compositionem, sonat μύων ὤπα, seu ὤπας, Qui claudit oculos, Qui cōniuet: sed certum quoddam oculorum vitium hoc vocabulo significari sciendum est. Gell. lib. 4, cap. 2, μύωπα Latinè luscíosum appellari tradit. Luscíosi (inquit Nonius, vel potius Festus) ad lucernam non vident: & μύωπες, minus videntes, vocantur à Græcis. Fulgentius, Luscíosos, inquit, dicunt, qui interdiu parum vident: Græcè μύωπες dicuntur. Νυκτάλωπες igitur & μύωπες (inquit Bud.) iidem esse putantur, & pro iisdem à nonnullis accipiuntur: hoc est, pro iis qui interdiu propter visus hebetem vim contueri nequeunt, nec nisi clausis oculis: à conniuentibus oculis μύωπες nomen habentes: νυκτάλωπες à nocturnis quasi que noctuinis oculis. Alii νυκτάλωπας distinguūt ἀπὸ τοῦ μυώπων, eodem ad vtrunque significatum etymo subseruiente: vt sint μύωπες, qui iam inde à principio ortus sui, nisi admota oculis contueri nequeunt: cuiusmodi multos videmus qui res intuendas, oculis propè contingunt, & limis etiam semiclusisque oculis aspiciunt. Aristot. in Probl. sect. 31, διὰ τί οἱ μύωπες συμάροντες τὰ βλέφαρα ὁρῶσιν; Cur μύωπες contractis palpebris vident? Quibus subiungit, quinam μυωπάζειν dicantur: οἱ ὀκ ἠμυεπῆς τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες. ἐναντία δὲ πάσχουσιν οἱ γηραιοὶ τοῖς μυωπάζουσιν. τὰ γὰρ ἐγγὺς μὴ ὁρῶντες, τὰ πόρρωθεν βλέπουσι. id est, Μύωπες autem dicuntur qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident. At senibus vitium huic contrarium accidit. siquidem senes admota non videntes, longè reducta vident. Meminit horum & Alex. Aphrod. Probl. 74, lib. 1, διὰ τί πολλὰ τὰ πόρρωθεν καὶ μεγάλα οὐχ ὁρῶντες, τὰ πλησίον καὶ μικρὰ ὁρῶσιν. E H

Quibus subiungit, tales μύωπας appellari ἀπὸ τοῦ μυώπης ὁρᾶν. vt quidem in Aldina editione scriptum est: pro quo μυώπης quidam reposuerunt μυῶπης. quod & in v.l. habetur exponitúrque μυῶπης ὁρᾶν, conniuendo videre. Sed reponendum est ἀπὸ τοῦ μύειν ὁρᾶν, veteri etiam exemplari assentiente. Quòd si exactius etymologiam tradere voluisset, non dubium est quin dicendum fuisset ἀπὸ τοῦ μύειν ὤπα seu ὤπας. quod etymum à me allatum fuit. Cæterùm quæ ex Nonio allata fuerunt, myopas, minus videntes, vocari à Græcis: ad alteram huius nominis SCRIPTVRAM Μέωψ pertinent. Sed quum hæc habeat ει, non iam myopes cum υ, sed miopes scribi necesse fuerit. Non dubium est enim quin hæc verba, Minus videntes ad exprimendum vocis Græcæ etymum addita sint, perinde acsi dictum esset, Quasi minus videtes. Apud Festum tamen (pro quo nominatus fuit Nonius) verba illa Minus videntes, non inuenio: sed ista duntaxat, Luscíosi, qui ad lucernam non vident: & μύωπες vocantur à Græcis. A Budæo tamen locus ille sub Nonii nomine & cum verbis illis affertur. Verùm siue Festus ea scripserit, siue non, (aut etiam Nonius) tanta eorum verborum auctoritas esse non potest vt hanc scripturam μέωψ confirment. Memini alioqui me in aliis quibusdam vocibus eandem omnino scripturæ diuersitatem inuenisse: ex quibus est μύωρος. scribitur enim & μέωρος. sic μυοειζειν & μεωειζειν, vt suo dictum loco fuit. Dixit autem XENOPH. Μυωπὶς pro μύωψ, gen. fœm. vbi de canibus hæc scribit, αἱ δὲ μωωπὶ καὶ χαροπὶ χίρῳ τὰ ὄμματα ἔχεισι. Dicitur etiam Μυωπία, vt paulo pòst docebo, vbi de vitio ipso μυωπία appellato verba fecero. B C D E F G

Illud itaque NOMEN Μυωπία, est appellatio vitii illius oculorum seu visus, quo qui laborant, μύωπες appellantur, de qua voce dictum in proximè præcedentibus fuit. Vocatur ETIAM Μυωπάσις, extátque hoc posterius nomen apud Definitionum medicarum autorem, Μυωπάσις ἐστὶ διάθεσις ὀκ ἠμυεπὴς δι' ἣν τὰ μὲν πλησία ὁρῶσιν, τὰ δὲ πόρρωθεν, ἢ ὅλῃ βαρχῶν ἢ ὅλως. Pro μυωψ autem quidam MEDICI Μυωπίας dicunt, de eo nimirum qui vitio illo laborat. μυωπίας dicuntur (inquit Paul. Ægineta lib. 3, cap. 22,) ὀκ ἠμυεπῆς τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες. (Sed nomen illud Μυωπία habet alioqui & aliam significationem. ponitur enim pro muris seu murium cauernula. In qua significatione ο in ω mutatum esse, dicere, vt opinor, necesse fuerit. neque enim dubito quin ex μῦς & ὀπὴ factum fuerit. Quam mutationem vt minimè mirer faciunt alia quædam composita in quibus reperitur. Vtitur autem nomine illo in hac significatione Aristot. De animal. lib. 6, μωωπίας ὕες ἀνορύττουσι. Vtitur post illum Ælianus, ita scribens, de moribus, καὶ μελλούσης τῆς οἰκίας ἀπολιοῦσθαι, ἀπολείπουσι τοὺς μωωπίας αὐτῆς. Sed dicitur ETIAM Μυωξία eo significato, teste Suida. qui postquam μωωξία exposuit ὑβριστικὸς λόγος, addit, significare item τοὺς τοῦ μυῶν χεσμούς. Apud Hesych. est SCRIPTVM Μυεξία, per ο: sed hanc scripturam series alphabetica refellit, postulans ω. Refellit & DIMINVT. Μυωξάρια, quod ibi subiungitur: & de quo, sicut & de illo altero, ad ipsum te remitto. Illius quidem significationis qua pro μωωπία vsurpatur, non meminit. quod meam suspicionem auget, ne nimirum Suidas memoria lapsus μωωξία pro μωωπία acceperit. H

Hinc factum est & VERBVM Μυωπάζω, quo vtitur Aristot. in loco quem in nomine Μύωψ attuli. Est autem μωωπάζω nihil aliud quàm Sum μύωψ, id est luscíosus. Sed latius etiam extenditur verbi μωωπάζω significatio. Nam eo vsum esse Dionys. Areopagitam pro Cæcutiō, seu Oculos aperire non possum, testatur Bud. alicubi verò & pro συμμύω, Conniueo. Pro Cæcutio autem à Paulo quoque vsurpari testatur. Sed Paulum pro Petro dixisse arbitror. neque enim apud Paulum extare puto: apud Petrum autem legitur epist. 2, cap. 1, ᾧ γὰρ μὴ πάρεστι τοῦτο τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν. Vbi μυωπάζων, sequedo Budæum (si hic est locus de quo lo-

qui voluit) reddemus Cæcutiens. Sed quum præcedat τυφλὸς, nullo conuenire modo hæc interpretatio potest. Vetus interpr. vertit Manu tentans. Erasm. Manu viam tentans. Nouissima autem interpretatio haberi, Nihil procul cernens. Ego hanc cæteris longè præfero, quippe quæ nulla ratione niti videantur: (éstque apertè deceptus Erasmus in eo quòd ἀπὸ τοῦ μυῶν, id est à muribus, μύωπα dici existimauit) si tamē & mihi sententiam meam proferre liceat, μυωπάζων dixerim potius esse Oculos claudens, aut Conniuens, vt à Dionysio Areopag. accipi dictum est. Tunc autē nequaquam μυωπάζων sub nomine τυφλὸς omnino inclusum erit: quum peculiare quoddam cæcitatis sit genus, eorum qui oculos suos claudunt, seu conniuent. Quæ tamen à me obiter dicta, aliis diligentius expendenda relinquo. Inuenitur porro & QVINQVESYLL. Μυωπάζω. nam apud Suidam legitur ἐμυωπάσαι: quod exp. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐφεσόχῃ. Sed suspectum tamen redditur illud ἐμυωπάσαι, iis quæ sequuntur: videlicet, μυωπάζω γὰρ τὸ καμμύω: nisi hic μυωπάζω reponendum esse dicamus. A B C

AT VERO Μύωψ, à quo est verbū Μυωπίζω, insecti genus est, quod bobus potissimum esse infestum traditur. A Gaza & Asilus (ex Virgilio) & Tabanus redditur. Autor Geopon. lib. 16, ὅτι ἐκφρονεῖ τοῖς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες τοῦτον, ἴσμεν. A Suida & Hesychio dicitur esse musca quædā ἐρεθίζουσα τοὺς βοῦς: (obserua autem dici ab vtroque τοὺς βοῦς potius quàm τοῖς βοῦσι) sed additur ab Hes. καὶ πᾶν ζῶον ἐλαύνουσα· οἶστρος μόνον βοῶν. Vt autem œstrum metaphoricè quoque vsurpatur, sic & μύωψ. Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi. apud Xenoph. ὅταν δὲ μέλλῃ πηδᾶν, παιστέον αὐτὸν τῷ μύωπι. Quidam exp. etiam Flagellum. Sed & de minimo digito dici (qui alio nomine ὠτίτης appellatur) annot. v.l. Hinc VERB. Μυωπίζω, Calcari vrgeo, seu calcaribus. Xenoph. μυωπίζειν τε καὶ μαστιοῦν τὸν ἵππον. Alibi μυωπίζειν καὶ παίειν. Apud eundem legitur & pass. vox itidem de equo qui calcari vrgetur. Alioqui μυωπίζεσθαι est item œstro agitari. Particip. autem μυωπιζόμενος aliud etiam apud Hesychium & Suidam significat, tanquam eam nominis μύωψ significationem sequens quam & Μυωπάζω, sequitur. D E F

¶ Μυέω, ῶ, à proximè præcedente verbo μύω, sequendo Eustathium, vt paulo pòst docebo. Est autem Muō, Doctrina instituo, præsertimque ea quæ ad res sacras seu diuinas pertinet. Quidā interpr. ex Eusebio l. 2, De præpar. Honesta bonáq; doctrina instituo. vnde dicta sit Musa. Sed hæc vocabuli Musa deductio nimiū remota est. In v.l. redditur & generali verbo Doceo: sed multo rectius interpretantur lexica Græcolat. quæ omnium prima fuerunt, Instruo in sacris, Initio. Propriè enim μυῶ est Doceo sacra, seu quæ ad sacra vel ad deos pertinent, siue deorum cultum. Plut. in l. De exilio, de Eumolpo, ὃς ἐκ Θρᾴκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. Hinc PASS. Μυοῦμαι, Initior sacris, Instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Aristoph. in Ran. ὅσοι μεμυήμεθα. Luc. in Scytha, καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος ἠθυόμβρυος, sacris initiatus est. Sæpe autē cum accusatiuo, vt ὄργια μεμύηται apud Herodotum. Aristoph. in Pluto, μῶν οὐκ ἐμυήθης ἐν ἀυτῇ τὰ μεγάλα; Sic τὰ μεγάλα μεμυημένος, item τὰ σμικρά, apud Plat. in Gorgia. Laert. in Antisthene, ὅτι οἱ περὶ Ὀρφικὰ μυούμενοι, πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετέχουσι. Vsi sunt & theologiæ Christianæ doctores. Greg. τὸν ἐκεῖσε μυηθῆτε φωταγωγίαν. Damascen. autem dixit, ὀκ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς, pro, à sacris literis hoc edoctus. Neque enim Budæo assentior, dicenti μεμυημένος per se & sine adiectione positum significare eum qui doctus est in sacris literis: deinde hunc Damasceni locum afferēti in exemplum, τοῦ τῶν ὑγιεινοῦ τὸν φύσιν ὁ θεῖος Βασίλειος λεπτὸν φησιν ὡσεὶ καπνὸν, ὀκ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς. Latius autem extenditur huius verbi significatio, & à sacris ad alia transfertur. Plut. εἰ πρεσβ. πολιτ. Τὰ μὲν πρεσβύτα μανθάνων ἔπι πολιτεύεσθαι καὶ μυούμενος. Quinetiam μυεῖσθαι τὰ ἐρωτικὰ dixit Plato in Sympos. Τοῦτα μὲ οὖν τὰ ἐρωτικὰ, ὦ Σώκρατες, ἴσως κἀν σὺ μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐπόπτικα ὀκ οἶδ' εἰ σοὶ ὀδός τ' ἀν εἴης. A B C D E F G H

Μυοῦ ex μύω factū est: quoniā τοῖς μύσταις necesse est μύειν τὸ σῶμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηται, inquit Eustath.

Μύημα, ατος, τὸ, q.d. Initiamentum: ab ea significatione verbi Initiare, qua dicitur Initiare sacris. Item, Quod docetur is qui sacris initiatur. Arethas, τὸ ὑποφθόσιον καὶ ἀποφόπτον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει μύημα.

HINC Μύστης, ου, ὁ, Qui initiatur sacris, seu initiatus est. Dicitúrque aliquis esse μύστης eius dei cuius sacris initiatur, seu initiatus est. Redditur etiam Sacra discens, item Mysteriorum peritus. Hesych. exponit, ὁ τῶν μυστηρίων μεταλαβών. Plut. in Alcibiade, τοὺς δ' ἄλλους ἐπαίρους παρεῖναι καὶ μυεῖσθαι, μύστας προσαγορευομένους. vbi vides μύστας, ipso teste, esse τοὺς μυουμένους. Apud eundem in eiusdem vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὺς ἀπαλαβών. Vsi sunt vocabulo Mysta & Latini quidam scriptores. B

Μύστης, non solùm Discipul⁹ & conscius mysteriorū, sed etiam μυταγωγὸς apud Dionys. Areopagitam. Atque adeò hanc significationem tanquā priorem Bud. huic nomini μύστης tribuit: at ego contrà priorem illam esse existimo. C

FOEMIN. Μύστις, ιδος, ἡ, Quæ initiatur sacris, siue initiata est. Quidam μύστιδες apud Greg. interpr. Conscia mysterii. Ab eodem μύστις poni αἰτὶ τῆς μυταγωγοῦ, testatur Bud. hunc eius locum afferens, καὶ κοινωνοὺς ποιῆται τῆς ἀφροσύνης, αἷς καὶ οἰκονομίας μύστιδας ἐπεποίητο: de supernis virtutibus & potestatibus. Affert & ex Sapientiæ c. 8, μύστις γὰρ ἐστὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐπιστήμης, pro Initiatrix, vel dux & interpres. At μύστις μολπῆ Anthol. epigrām. lib. 5, Mysticum carmen. D

COMP. Συμμύστης, ου, ὁ, Iisdem sacris initiatus quibus alius seu alii, Socius alicui seu aliquibus in sacrorū initiatione. Συμμύσται, Iisdem sacris initiati, inquit Bud. afferens ex Philopono, ἰδὼν δύο φίλους ἢ συμμύστας, ἀδυσχοάσεται ὅτι τοῦ αὐτοῦ ἐχθροὶ εἰσιν, ἢ τὰ αὐτοῦ ἐρῶσι. In v.l. Συμμύστης, Consors & socius disciplinæ. (vbi disciplinæ appellatio restringi debuerat, si quidem propria significatio spectetur) Item Secretarius, ex Hist. eccles. lib. 1.

Aliud COMPOS. Μυταγωγὸς, ὄ, ὁ, vel ἡ, Initiator: sicut μύστης, Qui initiatur, seu Initiatus, sacris videlicet. Ab Hesychio exponitur ἱερεὺς ὁ τοὺς μύστας ἄγων. Greg. ὁ μύστης ὀν ἀπορεῖα, ὁ μυταγωγὸς εἴρυσεν, παρεξηγούμενος τὸν ἀληθῆ, Initiatus & initiator: quasi discipulus & præceptor. Ex eodem affertur, πονηροὶ πονηρῶν δαιμόνων καὶ πλάσται καὶ μυταγωγοὶ καὶ μύσται. E F

(Μυταγωγὸς, est etiam is qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solet: si fidem adhibemus Ciceroni, vel potius Ciceronianis exemplaribus. Legimus enim oratione in Verrem 4, Itaque iudices, ii qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solent, & vnumquidque ostendere, (quos illi mystagogos vocant) conuersam iam habent demonstrationem suam. Nam vt antè demonstrabant quid vbique esset, item nunc, quid vndique ablatum sit, ostendunt. Loquitur autem hîc de Syracusis: ideóque Syracusanis peculiare fuisse hoc vocabulum in ista significatione, existimare quispiam possit. Sed tamē μυταγωγὸς in significatione τοῦ ξεναγωγοῦ accipi, donec alio testimonio probatum mihi fuerit, exemplarium hoc in loco fidem suspectam habere non desinam. G

Μυταγωγία, ας, ἡ, Officium eius qui μυταγωγὸς vocatur, vel Actio illa initiandi sacris. Vnde redditur etiam Initiatio in sacris. Quidam verò interpr. Initia, ex Cic. De legibus: quum tamen voci μυστήρια potius conuenire hæc interpretatio videatur. Greg. τὰ τῆς μυταγωγίας ῥήματα. H

Μυταγωγέω, ῶ, Initio sacris, Mysteria doceo, seu sacra. Greg. de transfiguratione Christi loquens, ἀλλὰ ὅτι τοῦ ὄρους ἀφαίρει, καὶ ἡλίου φωτεινότερος γίνεται, μυταγωγῶν τὰ μέλλον, Mysticè docens futura, vt Bud. vertit. Sic in isto loco, οὕτω καὶ Πέτρος τὸν εἰς τὰ κάτω κάθοδον καὶ πάλιν ἔξοδον μυταγωγοῦντες τελοῦσι τὸν μύστην, particip. μυταγωγοῦντες reddit Mysticè docentes.

Μυστήριον, ου, τὸ, Mysterium, seruando vocem Græcam, vna litera excepta. Redditur etiam Arcanum ad aliqua sacra pertinens. In vulg. lex. malè redditur simpliciter

Arcanum. si quidem prima & propria eius significatio A
ſpectetur. Sed additur, Myſterium ſub quo arcani aliquid latet, quódque non perficitur niſi occulta aliqua ſacrorum ratione, Res arcana occultáque, quámque nefas eſt vulgo efferre, Res arcana & paucis cognita, neque communicanda niſi initiatis. Quæ poſtrema interpretatio paulo cæteris tolerabilior videtur, præſertimque ſecunda. quum aliqua res arcana occultáq; eſſe poſſit, & eiuſmodi quam nefas ſit vulgo communicare, nihil minus tamen quàm myſterii nomine appellanda. Quidam interpr. Initium, ea videlicet ſigni- B
ficatione à qua eſt verbum Initiare, quum dicitur Initiare ſacris & Initiatus ſacris: ſed pluraliter potius dici Initia, ideóque hanc vocem interpretationi pluralis apriorem eſſe exiſtimo. Sed ne Cicero quidē voce Myſterium vti dubitauit. Herodian. lib. 8, καὶ νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, ὃς ὅτι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σημεῖον μυστήριον, id eſt, Seruato etiam militari iureiurãdo: quod eſt vnũ Romani principatus myſteriũ ſanctiſſimum, vt vertit Polit. Idem verò alibi μυστήρια non Initia ſimpliciter, ſed cum adiectione Initia Cereris interpre- C
tatur: lib. 3, εἴδωλῷ δὲ ἐπ' αὐτοῦ τῷ θέας πυλῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἐν πᾶσι θεάτροις ὁμοῦ, ἱερουργίας τε καὶ παννυχίδας ὅτι τελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον. Nã hæc poſtrema verba vertit, Peruigilia ad formã Cereris initiorũ. Quidam ann. fuiſſe myſteria duplicia apud Eleuſinẽ, magna, Cereri ſacra: partua, Proſerpinæ. Qua de re lege ſcholiaſtem Ariſtophanis. Plutarchus De exilio, μυστηρίοις ἐν Ἐλευσῖνι διφυεῖσιν. Pauſ. lexicogr. apud Euſtathium quædam Cereris myſteria quæ τὰ μικρὰ dicebantur, vocata fuiſſe τοῦ ἐν Ἄγρας dicit, quòd ibi celebrarentur. Sed ge- D
neralius vſurpari hæc vox ſolet ſine adiectione: ſic tamen vt alicubi ſubaudiri debeat. Thucydides lib. 6, pag. 206, καὶ τὰ μυστήρια ἅμα ὡς πιθανὰ ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει. Paulo pòſt autem τὰ μυστικὰ dicit.

Μυστήριον apud Paulũ apoſt. τὸ ἀπόρρητον καὶ θαυμαστὸν καὶ ἀγωνόμενον, inquit Chryſoſt. Redditur alicubi Sacramentum à vet. interprete, [redacted] : vt ad Epheſ. capite 1, γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ. patefacto nobis myſterio voluntatis ſuæ, ſeu arcano. At vet. interpr. Vt notum faceret nobis ſacramentum voluntatis ſuæ. Sic epiſt. eiuſdem c. 5, τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶν, idem [redacted] vertit ſacramentum. (Alibi contrà rectè reddit Myſterium) μυστήρια tamen & pro ſacramentis à Græcis theologis alicubi vſurpari ſciendum eſt.

Μυστηριώδης, εος ὁ & ἡ, Cui ſubeſt myſterium, Qui ſit cum aliquo myſterio. Myſticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἄγνοιαν καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς. Vbi potius ſubſtantiui μυστήριον locum obtinet. Item Μυστηριώδες σπιθαὶ apud Pollucem, idem eſſe videtur quod μυστηριώδεις. B
Affertur & vox TERTIA Μυστηρίδες, ex Epigr. μυστηρίδες πλεταί: quæ etiam pro μυστηριώδεις accipi exiſtimatur. Inuenitur præterea ADIECT. Μυστηριακὸς apud ſchol. Ariſtoph. vbi Bud. eſſe ait Arcanus, Secreta tegens.

Μυστικὸς, ῇ, ός, Myſticus, Cui ſubeſt myſterium, vt reddidi μυστηριώδης. Apud Poll. μυστικαὶ ἡμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τις καὶ ἀπόρρητος ὤν ὁ λόγος. Item compar. gradus apud Luc. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὀλίγα ἐστὶ καὶ μᾶλλον συμβολικώτερον δὲ ὅτι δείξετε. Et τὰ μυστικὰ, quæ & μυστήρια, apud Thucydidem. Hinc ADVERB. Μυστικῶς, Myſticè, Cum myſterio. Greg. ὡς ἂν εἴη ἀληθῶς Εὐφραικῶν τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνοις τελεσθεὶς, μυστικῶς δ' ἡμῖν ἀπεκαλύφθη.

COMPOS. Μυστόλος, SIVE Μυστόλας, quaſi μυστικὰ πολῶν, ſiue τοῦ τὰ μυστικὰ πολεύοντος, id eſt αἰασχρεφόμενος: vt à Suida expon. ὁ τοῦ τὰ μυστήρια αἰασχρεφόμενος. (ſed perperã apud eum ſcriptum eſt μυστόλος cum η) vnde de ſacrifico ſeu ſacerdote dictum inuenitur. Nõnunquam verò pro Myſtico vſurpatur: in qua ſigni- D
ficatione ex Nonno affertur. Sed & μυστόλος ἡμέρα ex eodem pro die ſacro, ſeu feſto. Ex Anth. Epigr. μυστόλος Apollo: ἠὲ μυστόλα φόρμιγξ. Inde & VERB. Μυστολεύω quod ex eodẽ poeta affertur pro Celebro. AT VERO Μυστεφορος quod exponitur Ferẽs myſteria, ſecundũ hanc expoſ. vel pro μυστικοφόρος vel pro μυστηροφόρος dictum videri queat. Inuenitur ETIAM Μυσταῖκος, ſed à μύστις potius deductum. Nam μυσταῖκος dicitur οἶκος ab Ariſtoph. in Nub. Domus quæ myſtas recipit. Loquitur autem de Eleuſine.

Nomen Μυκτὴρ, de quo nunc agendum eſt, à verbo μύζω deriuatur, ſi Euſtathio credimus: quod μύζω exponit πλὴν φωνεῖν τῷ μῦ στοιχείῳ ἐκφωνῶν, item μεμυκόσι χείλεσι πιεῖν ἤχεν διὰ τῆς ῥινὸς ἀποπνεῖν. Etymologus autem vult eſſe dictum à μυζω, (pro quo minimè dubito quin reponi debeat illud ipſum μύζω) vel τοῦ τὸ πλὴν μύξαι δι' αὐτῆς ἐξιέναι. aut etiam ἀπὸ τῆς μύξας πιάς ἐφ' ἑαυτῆς ἔχει, id eſt πρόχους. Verùm vt hîc μυκτὴρ deducitur à μύξα, ita viciſſim μύξα deducitur à μυκτὴρ, in iis quæ ibi proximè ſequũtur. Dicitur enim μύξα eſſe appellata τοῦ ἀπὸ τῆς μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι. Ego de μυκτὴρ & μύξα, nec- non de μύσσω, quoniam eòdem pertinẽt, vno eodémque loco agere volui, lectori interim, ex iis quæ de illis dicam, ferendum de ordine iudicium relinquens.

MYKTHP, ῆρος, ὁ, Naris. Galen. ad Glauc. lib. E
1, καὶ γὰρ εἶτ' ἐξ ἀριστεροῦ μυκτῆρος εἶτ' ἐκ δεξιοῦ ῥυήσεται τὸ αἷμα, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν ἐκ τῶν εἰρημένων προγνώσκειν. Idem, τοὺς μυκτῆρας ὀπιλαμβάνειν, nares obſtruere. Apud Ariſtot. De anim. hiſt. l. 1, τοῖς μυκτῆσιν αἰσθάνεσθαι. A quibuſdam μυκτὴρ exponitur etiam Meatus odorandi: quoniam nare odoramur ſeu olfacimus. vnde nare ſagaci eſſe, metaphoricè etiam dicitur. Huc pertinet μυκτῆρες ὀσφραντικοί, apud ſchol. Ariſtoph. Xen. in Sympoſ. εἰσᾶν γε τῷ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. οἱ μὲν γὰρ σοὶ μυκτῆρες εἰς γλῶ ὁρῶσιν, οἱ δὲ ἐμοὶ αἰαπτέσθαι, ὥσπερ πρὸ πάντων ἐσμᾶς τοῖς δέχεσθαι. F
Apud eundem μυκτῆρες ſunt & equorum: quos μυκτῆρας dicit illos ὀργιζόμενον μᾶλλον quum iraſcuntur.

Μυκτὴρ, Naſus. vt, ἐστὶ γὰρ ὁ μυκτὴρ διχόπορος, in duas partes diuiſus eſt naſus. Plut. Sympoſ. lib. 2, quæſt. 1, εἰς δὲ διεξοδίαν μυκτῆρος ἢ στόματος ἄχθονται σκωπτόμενοι. Niſi enim pro naſo acciperet, μυκτήρων potius dicturus fuiſſe videtur. Greg. μυκτὴρ ὑβρεῖν πέφυκε καὶ τοῦ φρόνημα. Plerunque certè per metaphoram vſurpatur, quam ſequi- G
tur verbum μυκτηρίζω. Talis autem ineſt & nomini naſus, (quem Plin. tradit nouos mores ſubdolæ irriſioni dicauiſſe) veluti quum legimus apud Martialem, Naſutus ſis vſque licet, ſis denique naſus. Hinc Naſo ſuſpendere, & Suſpendere naſo adunco, apud Horatium, μυκτηρίζειν. Luc. Ad dicentem, Prometh. ἔχει μή τις εἰρωνείαν φῇ καὶ μυκτῆρας οἷον τὸν Ἀττικὸν τοξεῦσαι τῷ ἐπαίνῳ. Quanuis autem Lucianus hîc εἰρωνείαν & μυκτῆρας coniungat, legimus tamen apud Pollucem non εἰρωνείαν, ſed ipſum εἴρωνα vocatum à quibuſdam fuiſſe μυκτῆρας. Eius verba ſunt, καὶ τὸν εἴρωνα τινὲς μυκτῆρας καλοῦσι. Interdum verò μυκτὴρ talem vſum metaphoricum habere videtur qualem Callicè habet vox ei ſignificatione reſpondens: veluti quum dicimus, *Il y a du nez*: vel contrà, *Cela n'a point de nez*. Talem certè aut parum diſſimilem vocis μυκτὴρ vſum apud Plutarchum obſeruare memini.

Μυκτὴρ, Proboſcis elephantis. Ariſtot. De part. animi. lib. 2, διόπερ αἱ σπένδουσιν ὀλίγοι αὐτῷ τὸν μυκτῆρα ὥσπερ ποιοῦνται δι' ὀχετοῦ τινὸς πορείαν. καθάπερ γὰρ εἴπομεν, μυκτὴρ ἐστὶ ἡ

ὅθεν ἡ τοιαύτη τοῖς ἐλέφασι. A
De nominis μυκτὴρ deriuatione dicã & in Ἀπομύττω.

ADVERB. Μυκτηρόθεν, E naribus, in Anthol. Epigr. Μυκτηρίζω, Naſo ſuſpendo, Subſanno, Irrideo. Paſſiua voce vſus eſt Paulus, ad Gal. cap. 6, θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Hinc VERBALE Μυκτηρισμὸς, οὗ ὁ, Subſannatio, Irriſio. Pollux Lyſiam verbo μυκτηρίζειν pro μισαπεῖσθαι vſum eſſe teſtatur, ἀπὸ τοῦ πρὸς μυκτῆρα ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Sed vulgatæ Pollucis editiones ita ſcriptum habent eum locum, Μυκτηρίζειν δ' Λυσίας. καὶ τὸ μυσαπεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ πρὸς μυκτῆρα ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. Vbi perperam B
poſita eſt puncti nota poſt nomen Λυσίας: quũ nulla omnino interpunctione ibi ſit opus: vtpote Polluce volente exponere non verbum μυσαπεῖσθαι, (quod ab hoc loco planè alienum eſt) ſed μυκτηρίζειν per illud μυσαπεῖσθαι, & reinquẽte ſubaudiendũ verbũ εἶπε: perinde ac ſi dixiſſet, μυκτηρίζειν δ' Λυσίας εἶπε καὶ τὸ μυσαπεῖσθαι. Subiungit autem, vnde, ſeu quò reſpiciens, hanc τοῦ μυσαπεῖσθαι ſignif. verbo μυκτηρίζειν tribuerit. Ἀπὸ τοῦ, inquit, ᾧ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν. At nõ animaduerſum quod de punctuli nota ſuperuacanea dico, quẽdam alioqui do- C
ctiſſimum virũ in errorẽ impulit, vt putauerit à Polluce tradi de verbo μυσαπεῖσθαι, quod de μυκτηρίζειν ab eo traditur. COMP. Ἐκμυκτηρίζω, idem: ſed præpoſitio aliquã vim ſignificationi addere videtur. Redditur etiam Dicteriis inceſſo. Eius itidẽ VERBALE Ἐκμυκτερισμὸς pro μυκτηρισμὸς ponitur. At verò COMP. Ἀντιμυκτηρίζω eſt Viciſſim naſo ſuſpendo, ſeu Viciſſim ſubſanno, vel irrideo: τὸν μυκτηρίζοντα μυκτηρίζω.

Inuenitur ETIAM Σμυκτὴρ pro μυκτὴρ, ſi Heſychio credimus. σμυκτὴρ, inquit, ὁ μυκτήρ. Fuerit igitur ſuperuacaneum σ hîc, ſicut in σμικρὸς pro μικρὸς, & quibuſdam a- D
liis nominibus. E quorum numero eſt & VOCAB. Σμῦς, apud eundem lexicographum.

De Μύξα & Μύττω.

De Μύξα & de Μύττω nunc dicam, ſicut me dicturum ſum pollicitus: quoniam videlicet eòdem quò & μυκτὴρ, quod ad ſignificationem attinet, pertinent. Nam ab illo μυκτὴρ deriuata etiam eſſe, minimè credere poſſim: potiúſque Euſtathio aſſentirer, à μύζω deducenti. Affeiam tamen & tertiam quandam deriuationem (vbi de com- E
poſitis à μύττω agam) nominum μύξα & μυκτὴρ, quæ magis vtraque illarum mihi placet.

Μύξα igitur eſt Humor ex naribus fluẽs, Mucus, Mucor. Heſiod. τῆς ἐκ μυκτῆρος μύξαι ῥέον. Poll. τὸ ῥεῦμα τῆς ῥινὸς, i. naris, ſeu naſi, eſſe μύξαν Hippocrati, κόρυζαν autẽ Attiais, tradit. Μύξα (inquit Gorr.) dicitur ab Hippocr. humor pituitoſus, lentus & albus. Is in partibus exanguibus, oſſibus & cartilaginibus, colligi cõſueuit: quum ad eam imbecillitatẽ peruenerint vt alimẽtum ſuum nequeant cõcoquere. Aliquanto pòſt, Quanuis autem hu- F
mor ille qui μύξα vocatur, eiuſdẽ planè generis ſit cũ eo quem βλέννα ipſe etiã Hippocr. appellare cõſueuit, differunt tamẽ, quòd μύξα dicatur ille propriè qui eſt in articulis, aut in ſpatiis internis continetur: βλέννα verò, qui è cerebro per palatum & nares deſcẽdit. quãuis Gal. lib. 8, De vſu partiũ, quam antiqui βλέννα & κόρυζαν dixerunt, à iunioribus μύξαν vocari, ſcripto prodiderit. Hæc ille. Μύξα eſt etiã humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur. vnde μύξα κοχλιῶν apud Gal. Μύξα (inquit Euſt.) οὐ μόνον τοῦ λίθωμα τοῦ ζωϊκὸν, G
ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπρόιας, ἡ τοῦ τῆς Ὀππιανῷ γινομένου. Vſurpatur μύξα & de lucernæ ellychnio: vnde λύχνος dictus eſt δίμυξος, vel πολύμυξος: vt mox docebo. At PLURAL. Μύξαι de naribus apud Soph. dictũ inuenitur. quæ vocantur ETIAM Μυξωτῆρες, VEL Μυξητῆρες. vtraque enim ſcriptura apud Gal. extat: ſed illa prior multo certior eſt. quum apud Poll. quoque, Dioſcor. necnon Herodot. extet. τῆς δ' ἑνὸς μέρη (inquit Pollux) τὰ μὴ κοιλώματα, θαλάμαι, μυκτῆρες, μυξωτῆρες. ὀχεύματα. H
Apud Herodot. διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares. Dioſcor. τοῦ μυξωτήρου διαχριόμενον. Gal. autem non illã ſolùm ſcripturam per η habet, ſed & alteram. Nam legitur quidem apud eum, διὰ μυξητηρων αἱμορραγίας ἐπάγων: item, ὑγρῶν πολλὴ καταφορὰ διὰ μυξητήρων: ſed alibi μυξωτήρων eius exẽplária habent. At SINGVL. Μυξωτὴρ exemplum nõ affertur: neque tamen dubitari de illo poteſt.

Quod verò attinet ad cætera vocabula quæ ex nomine μύξα ſunt deriuata, ea duorum ſunt generum. Quadam enim ad μύξα pertinẽt habens ſignif. cui primum locũ dedi: quædam verò pertinere dicenda ſunt ad μύξα quod metaph. de lucerna vſurpatur. Ad prius illud μύξα referẽdũ eſt NOMEN Μυξώδης, εος, ὁ & ἡ, quo ſignificatur interdũ Mucoſus. i. Muco abundans: interdũ Muco ſimilis. Gal. ὥσπερ οὖν πιεῖν καὶ μυξώδη τοῦ χονδρου πλὴν σίτασιν. Idẽ, De part. anim. l. 2, ἔνεστι δὲ ἐν τοῖς ζωοτόκοις πολλὰ τῆς ἐξῶν χονδροειδῆ, ἐν ὅσοις διαφέρει μαλακὸν εἶναι καὶ μυξώδες τὸ στερεόν. διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον σάρκα. In omnibus articulis (inquit Gorr.) mucoſum quendã morẽ videre licet, vt inde & motio proprior & articulus initiis minus eſſet obnoxius: quòd quæ ſicca ſunt, abrumpi in motionibus facilè ſoleant. Eámque ob cauſam vertebrarũ vincula μυξώδη Hippocr. lib. De artic. appellauit. At μυξώδης ſignificãs Muco ſimilis, apud Dioſcor. extat. Pertinet ad prius illud μύξα & VERBVM Μυξάζω, quod exp. κορυζῶ. i. Muco abũdo, Nares muco plenas habeo. Eodẽ pertinẽt (accipiendo μύξαν generaliter pro muco) etiam duo piſciũ NOMINA, Μυξῖνος ATQVE Μυξάειον: niſi potius de eodẽ piſce dici exiſtimanda ſunt: nimirũ de minuto mugile, ſiue capitone, vt quidã tradunt. Nonnulli verò Μυξάειον, quod apud Marcum Aureliũ nomen piſcis eſt, deſaperda ſeu ichthyocolla dici volũt. Μυξῖνον autẽ memini Athen. & poſt eum Euſt. & quidem ex ipſo. Sed perperam in v. l. ſcriptũ eſt Μύξυνος. Apud Athen. lib. 7, non procul ab eo loco vbi mentio fit μυξίνου, (ſed μύξινος apud eum ſcriptũ eſt, non μυξῖνος, vt apud Euſt.) habetur ETIAM Μύξος, de piſce. Eſt tamen aliud apud Suid. quem vide. At verò ad poſterius μύξα. i. illud quod de ellychnio lucernæ dicitur, pertinent COMP. Δίμυξος, ET Τείμυξος, ET Πολύμυξος, cum nomine λύχνος. Atque vt Δίμυξος exponitur in Indice, Duo habens ellychnia, ſic Τείμυξος exponi debet Tria habens ellychnia, & Πολύμυξος, Multa habẽs ellychnia. At quidam exp. δίμυξος λύχνος, Lucerna apta ad ferenda duo ellychnia: eodémq; expoſ. genere & in cæteris vtuntur.

Μύξα, ων, τὰ, Prunorum ſpecies Galeno & Dioſcoridi incognita: Actuario, Pſello & Aetio frequens, ad compeſcendas febres, leniendas pectoris aſperitates, ſedandas tuſſes & vrinæ difficultates, quas bilis aut æſtus excitarit. Eius arboris ligno cortex dicitur eſſe albus, ramus virens, folio rotundo, amplo, fructus in racemo dulcis, & candido lentore plenus, cum interiore nucleo quaſi oliuæ ſiccatur. Ex eo lentore mucoſo videtur illi nomen inditum fuiſſe: ſed per diminutionem appellatur ETIAM Μυξάειον. Vulgò *Sebeſten* dici videtur. Hæc Gorr. In v. l. annotatur μύξα & μυξάειον apud recentiores Græcos medicos eſſe minora prunis damaſcenis, nucleo intus triangulari. affertúrque ex Paulo Ægin. lib. 7, Μύξα, δένδρου καρπὸς ὅστ. μικρότερος μὲν τῶν κοκκυμήλων, δυνάμει δὲ τοῦ πτήσιος.

Alterum verbum, de quo poſt Μυκτὴρ me dicturum promiſi, eſt ILLVD Μύττω, VEL Μύσσω potius. nam Μύσσω prius eſſe quàm Μύττω, nemo, vt opinor, negauerit: & ita Μύττω ex Μύσσω factum eſſe vt τρέττω ex τρέσσω, vt μαλάττω ex μαλάσσω, vt τεγέττω ex τεγέσσω, atque vt alia propè infinita σ in τ Atticè mutauerunt. Eſt autem Μύσσω, ſeu Μύττω, Mungo, Emungo, Mucum naſi extraho. Sed rarus eſt ſimplicis vſus, atque adeò nullum eius exemplum affertur: at COMP. Ἀπομύσσω, SIVE Ἀπομύττω, non itidem infrequẽs eſt. Ammian. lib. 2 Epigr. titulo εἰς διεξοδεῖς, pag. 141, meæ editionis, Οὐ δύναται τῇ χερὶ Πρόκλος τοῦ ῥῖν ἀπομύσσειν. Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τοῦ χέρα μακροτέρου. Plato De rep. lib. 1, κορυζῶντα σε θεωρᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον. Et paſſ. Ἀπομύττομαι, Emungor, Mungo me. Xenoph, αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔπη καὶ νοῦν ὅτι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Idem in Sympoſ. ἀπεμύττετό τε καὶ τῇ φωνῇ σαφῶς κλαίειν ἐφαίνετο. Apud Ariſtoph. extat particip. vocis mediæ ἀπομυξάμενος: in Equitibus, ἀπομυξάμενος ἐμοῦ τοῦς τοῦ κεφαλῆς ἀποφῶ. At verò βεκχίον ἀπομύττεσθαι, dictum prouerbia-

le est, apud Plut.Sympos.lib.2, ὁ δὲ φήσας, μιμνήμεθά σε τοῦ βραχίονι ἀπομωτόμενον, ἔσκωψε. Quod dictum Eustath. referens, vtitur τοῦ ἀπομωτόμενος, cum ω: simul etiam addens quid spectauerit is qui hoc dixit. eius verba sunt, ἐξ ἐκείνου δὲ (nimirum ἐκ τοῦ μυζεῖν) καὶ κοινῶς ἀπομύσσεσθαι, οὐ χρῆσις ἐν τοῦ, πατὴρ τοῦ ἀγκῶνι ἀπομωτόμενος, δηλοῖ τὸ μὴ ἔχειν δηλαδὴ τοῦτο ποιεῖν τῇ χρείᾳ ἀχολουμένῳ τοῦ ἀλίπαστα. Sic apud Cornificium, vel autorem rhetorices ad Herennium, (quicunque is sit) Quiesce tu, cuius pater cubito se emungere solebat.

Ἀπομύττω, eodem ferè modo quo Emungo à Terentio vsurpatur, vbi dicit Emunxi argento senes. Nam si Polluci credimus, ἀπομύττω capitur apud Græcos comicos pro ὀδὶ κέρδεϊ ἐξαπατῶ. Eustathius postquam docuit λέμφοι appellari τοὺς πεπυγῶν μύξας ἐκ τῶν μυκτήρων, ait inde factum vt fatuum hominem vocarent λέμφον. nam, inquit, pro fatuis habebant eos quibus muccus è naribus flueret. vnde & ἀπομύξαι πρὸ dictum fuit pro ἐξαπατῆσαι. i. decipere. Hes. ἀπεμύττειν exp. nō solùm ἐξαπατᾶν, sed & γελοιοῦν. Luc. dixit τοὺς κόρυζαν ἀποξύειν.

HINC EST Ἀπεμυξία, de eo quod emungendo detrahimus. vnde Hesych. plur. ἀπεμυξίαι exponit ἀκαθαρσίαι. Facit autem hoc verbale vt NOMEN Μύξα itidem ex Μύττω vel potius Μύττωμα, factum esse, atque adeò (quod nō minus mirum alicui fortasse videbitur) NOMEN Μυκτὴρ eādem originem habere suspicer. vt videlicet hoc ex tertia persona sing. præteriti, illud ex fut. vel aor. sit formatum. & μυκτὴρ sit pars corporis quā quis μύττει: μύξα quod aliquis ἐν ᾧ μύξαι detrahit.

Alia sunt duo COMP. Ἐπεμύττω ET Προμύττω. Sed Ἐπεμύττω cum μυκτηρίζω conuenit, vt quidem in v. l. exponitur. videlicet Subsanno, Strepitu narium flocci-facio. Προμύττειν autem est Promittere ellychnium, & Lucernam emungere. vt inquit Cam. Poll. habet προμύξαι λύχνον, & vsurpari ἐν τῇ κωμῳδίᾳ scribit. Apud Aristoph. tamen in Vespis legimus προβύσσειν λύχνον.

Vbi de verbo Μύζω egi, non dixi de ea significatione qua ponitur pro Sugo: quam sequitur Μυζάω. ideóque hic iterum de verbo illo differam, sed ita vt hanc duntaxat significationē alibi consultò prætermissam, simúlque illa quæ ipsam sequuntur, explicem.

ΜΥΖΩ, Sugo. Xen. Expedit. Cyri, lib. 4, ἔδει δέ, εἴπερ δίψῶν, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοῖς καλάμοις. Sed est & alia lectio, videlicet μυζεῖν, à THEMATE Μυζέω, ῶ: quam habet Suidas. qui alioqui nō solùm μυζεῖ, sed μυζει quoque exp. θηλάζει, λείχει. Affertque & istum locum, ὁ δὲ Δημοσθένης, φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι, μυζήσας ἀπέθανε. Inuenitur & COMP. Ἐκμυζέω, ῶ, Exugo, Sugo. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἔλκομεν τὸν οἶνον. Luc. in Timone, εἴπερ καὶ μυελὸς ἐνεῖν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον. Sed hoc ἐκμυζήσαντες non minus à themate ἐκμυζάω esse potest: atque adeò hinc potius esse puto, vt docebo paulo póst.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω siue μυζέω, Sugo. Vtitur autē hoc verbo μυζᾶν Eustath. vbi vocabulum ἀπομύζουσι exp. vt videbis tomi 2, col. 1541.

B COMP. Ἐκμυζάω, ῶ, idem quod ἐκμυζέω, Exugo. Homer. Iliad. ο, Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὀδὺν ἐμπεσε πικρὸς ἰοῦς, Δίμ' ἐκμυζήσας, ἐπὶ δ' ὕπια φάρμακα εἰδὼς Γάσατ. vbi exponitur ἐκπίσας, ab Eustathio quoque: qui paucis interiectis addit, μυζᾷ δέ πε ὕπω καὶ γάλα ἐκ θηλῆς: item μυζᾷ δὲ καὶ μυελόν τις, καὶ ἄλλα πολλὰ διαῖπα. Idem paulo antè vsus fuerat participio ἐκμυζῶντας. Itidem ἐκμυζῶντα legimus apud Dioscoridem, cum alibi, tum in loco quem afferam in Ἐκμύζησις. Atque adeò illud ἐκμυζήσαντες ex Luciano allatum, hinc potius quàm ab Ἐκμυζέω esse puto. Habemus autem illud VERBALE Ἐκμύζησις pro exuctione, (id est ipsa exugendi actione) vel suctione, seu suctu, ex eodem Dioscoride, πρὸς πᾶσαν πληγὴν ἰοβόλου, δρέμοζει ἡ δι' αὐτοῦ τοῦ στόματος ἐκμύζησις. δεῖ δὲ μὴ ἄσπον εἶναι τὴν ἐκμυζῶντα.

Μυχὸς inter deriuata à nomine νὺξ ponendum fuisset, si verum est quod Etymologus tradit, fieri ex νυχὸς genitiuo illius nominis νὺξ, vertendo vnam literā ἀμεταβολον in aliam, id est υ in μ. vt μυχὸς fit ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος. Est autem hic genitiuus νυχὸς regularis quidem, id est quem regularis analogia poscit: sed inusitatus tamen, quique locum suum cesserit alii, videlicet νυκτός. Neque tamen, sicui etymum illud, quod ad cætera attinet, admitti posse videatur, illius inusitati genitiui causa reiici debet: quum & alia quædam deriuata videamus non declinationem eam siue declinationis terminationem quæ vsitata est, sed illam quam analogia posceret, sequi. Verùm si nunc quoq; diuinandi libertatem concedere mihi auderem, à μῶς potius deductum esse μυχὸς dicerem: atq; vt iocosa diuinatio illa esset, adderem μυχὸς dici quasi μυὸς οἶκος, mutata tenui in aspiratam. Multas quidē certè ab Etymologo deriuationes afferri dico, non iocante itidem, sed seriò loquente, quæ multo minus non solùm veræ, sed etiam verisimiles esse possunt.

ΜΥΧΟΣ, ῶ, ὁ, Penetrale, Intimus locus, siue Intima pars, Recessus. Apud Homerū μυχὸς δόμου locus domus seu pars domus quæ est ἐνδοτάτω, vt docet Eustath. Apud eundem poetam, necnon apud Eurip. Medea, μυχὸς ἀντρου, Recessus antri, seu speluncæ: cui Ouidius itidem recessum tribuit. Conuenitque optimè quod de propria nominis μυχὸς significatione traditur, cum epithetis quæ antro dari solent à poetis: vocantibus nimirum abditum, item cæcum, necnon obscurum: vt alia huiusmodi omittam. Communis autem est huius nominis vsus solutæ orationi cum carmine. vt ὁ μυχὸς τοῦ λιμένος, apud Thucyd. (sed ante illum μυχοὶ λιμένος Hom. dixerat) Et πάντας τῆς γῆς τοὺς μυχούς, Aristid. Et μυχὸς τῆς Ἑλλάδος, Plut. Apud Luc. autem ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους, In ima nauigii parte, In imo nauigii, vel in fundo. sicut μυχὸν τῆς ναυπήγης idem dixit, ὁ θοῦνος ἐκ μυχοῦ τῆς ναυπήγης διέφυγε. Idem dicitur & κύπτος.

Μυχὸς, Sinus. vt μυχὸς Ἀδριατικός, Sinus Adriaticus, apud Polyb. & Strabonem, qui passim ita vtitur. Sed & aliam nominis Sinus significationem habere potest μυχός: veluti si apud Lucianum Ἑλλάδος ἐν μυχῷ vertas In sinu Græciæ.

C Εἰσίμυχος, ῶ, ὁ, vide in Indice.

Μύχιος, ῶ, ὁ & ἡ, VEL Μυχαῖος, Qui est ἐν μυχῷ, vel Qui venit seu erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ. Redditur Intimus, item Abstrusus. Aristot. De mundo, πνεῦμα εἰς μυχίους σύεισιν γῆς παρεξωθεν, spiritus qui in abstrusos quosdam terræ atque cæcos meatus se insinuarit. Ex Apoll. lib. 2, πνοιῇσιν μυχίῃσι, flatibus occultis. At μυχαῖος minus est vsitatum: cuius exemplum in vulg. l. affertur, μυχαῖος σεισμός, qui dicitur esse ὁ ἐκ βάθους αἰφνιδίως ἐκπεσόν. Additúrque, καὶ ἅπαν πιθανὸν. μυχαῖον ἐπιθέτως λέγεται. sed hæc absque autoris nomine.

Μύχατος, poeticè, idem. vt ἐκ μυχάτων παλάμων, in Anthol. epigr. Ex imis visceribus, seu intimis. Apollon. Argon. 1, μυχάτῃ ἐνὶ κρυφῇ καλύβῃ, In intima domus parte, In penetralibus domus. Sic μυχάτοις τοῖς λελοιπότες οἴκοις, apud Phocylidem. Legimus & apud Oppian. De ven. lib. 3, Οὐδὲ ἵππον μυχάτοισιν ἔχει τοῖς πέρματα πίπτει.

Μυχὸ, pro μυχός: vt legimus apud Suid. μυχαὶ Herodoto esse καταδύσεις & τὰ ἔνδον.

Nomen Μῶμος (de quo nunc verba faciam, simúlque de iis quæ ab eo deriuata sunt) quam originem habeat, nondum apud vllum ex Græcis lexicographis aut scholiastis legi, quod quidem meminerim. Sunt autem & scriptura & significatione valde affinia μῶμος & μῶκος: adeò vt vel eandem ambo originem habere, vel vnum ex altero factum esse, verisimile iudicari possit. Quòd si vnum ex altero factum esse dicatur, vtrum illud sit, non minus dubium fuerit. siquidem hoc tantùm constat, multo maiorem apud Græcos scriptores esse vsum huius nominis μῶμος & deriuatorum, quàm nominis μῶκος & eorū quæ inde deducta sunt. Iam verò & hoc controuersum esse possit, vtrū μῶμος prior locus dari debeat, nimirum an illi quod est nomē appellatiuum, an contrà ei quod est proprium. ego appellatiuum potius priore loco constituendum esse censui.

ΜΩΜΟΣ, ου, ὁ, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Vel Vituperatio, Reprehensio. Homer. Odyss. β, Τηλέμαχ' ὑψηγόρε, μῦθος ἄρειε, ποῖον ἔειπες, Ἠμέας αἰχμῶντ; ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Ab Hesych. μῶμος exponitur ψόγος, itidémque breuium scholiorum autor μῶμον illo in loco exponit ψόγον. Sed VOCAB. Μῶμαρ ab eodem lexicographo dicitur esse μέμψις, & εἶδος, item ἄχος. Quod postremum vocabulum ἄχος optimè conuenit cum participio αἰχμῶντ, quod in illo Homeri loco eadem de re dicitur de qua & μῶμος. Vsurpari autē à Lycophrone nomen istud μῶμαρ, tradit Eustathius. Verùm hic silentio prætereundum non est quod de voce Momar apud Festum legimus: Siculos videlicet momar vocare stultum. Ad μῶμος autem vt redeam, (vnde esse factum μῶμαρ constat, quemadmodum μῆχαρ ex μῆχος) poeticum potius est quàm oratorium. atque adeò vbi solutæ orationis scriptores eo vtuntur, de homine potius quàm de re ab illis dici existimo, (de qua significatione mox differā) sic tamen vt de re quoq; vsurpatum alicubi inueniatur. veluti in isto Plutarchi loco in Polit. præceptis, λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς χρυσὸν ἔχειν, ἀδιάφθορον καὶ ἀκήρατον καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου πιμιῶ.

Μῶμος, Latinè itidem Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. Luc. in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ πάντα ἐπαστο τοῦ Ἡφαίστου. Idem in lib. De hist. scrib. καὶ ὁ οὐδεὶς αὖ, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος, μωμήσασθαι δύναιτο. Cui planè simile est istud Platonis dictum, De repub. lib. 6, pag. 77, οὐδ' αὖ ὁ Μῶμος (ἔφη) τόν γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ab eodem varius in locis huius dei fit mentio. De eo differit & Erasmus in prouerbio, Momo satisfacere: quò te remitto. In Anth. epigr. lib. 2, mentio fit & cuiusdam μώμου συγγόνου: vbi grammatici dicuntur esse Μώμου συγγόνου τέκνα, οἵτινες ἀεὶ πάντων, Τελχῖνες βίβλων, Ζωιοδοτοσκύλακες. Dicitur porro μῶμος & quicunque deum illum imitatur, eodémque modo facta hominum, quo ille deorum, irridet. (Nisi fortè μῶμος de homine dictum prius quàm de illo deo fuit) vt apud Aristotelem legimus iunctum cum nomine ἥρων: vbi scribit, μώμου καὶ ἥρωνος σημεῖον. quo in loco redditur derisor.

C. Μωμοσκόπος, ου, ὁ & ἡ, Qui reprehensoris animo obseruat, seu considerat. itidémque VERB. Μωμοσκοπῶ, Reprehensoris animo considero, vt exponit Bud. apud Gregor. Nyssenum, in lib. De homine, vel potius in præfatione, ita scribentem, ἡμεῖς δ' αὖ εἰκότως ὑπεύθυνοι δοξαιμεν τοῖς μωμοσκοποῦσιν. ὡς οὐ χωρησαντες ἐν τοῦ μικροφυεῖ τῆς καρδίας ἡμῶν τοῦ καθηγητοῦ τῶν σοφίαν. Affert verò & pass. vocem ex Chrysostomi comm. in epist. ad Rom. διὸ χρὴ πανταχόθεν μωμοσκοπεῖσθαι τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον. quæ scribuntur ab eo vbi enarrat hæc Pauli verba, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν τοῦ θεοῦ. In v. l. habetur duntaxat nomen illud μωμοσκόπος, quod exp. Curiosè obseruans reprehendenda.

C. Ἄμωμος, habes in Indice.

C. Πανάμωμος, Qui est omnino ἄμωμος. quod ἄμωμος in Indice explicari dixi. In v. l. redditur Omni culpa & reprehensione vacans.

C. Φιλόμωμος, ῶ, ὁ & ἡ, Qui vituperationis seu reprehensionis est amator, Qui libenter vituperat seu reprehendit. Pro eodem dicitur φιλόψογος: sicut μῶμον dixi exponi ψόγον. Exponitur etiam Reprehensor, & Maledicus, à Budæo, sicut & φιλόψογος. vtroque autem vsum esse Platonem tradit.

Μωμέομαι, ῶμαι, VEL Μωμάομαι, ᾶμαι, Vitupero, Reprehendo, vel Derideo. Hom. Il. γ, — Τρῶας δὲ μ' ὀπίσσω Πᾶσι μωμήσονται. Luc. De hist. scr. οὐ γὰρ οὐδεὶς αὖ, ἀλλ' οὐδ' ὁ μῶμος, μωμήσασθαι δύναιτο. Possunt autem hæc vel à μωμέομαι vel à μωμάομαι deduci. Illius vsus est in hoc prouerbiali dicto, πολλὰ μωμεῖσθαι ῥᾷόν ἐστιν ἢ μιμεῖσθαι. Quod dictum alioqui & per aoristum infinitiui exprimitur, hoc modo, πολλὰ μωμήσασθαι ῥᾷόν ἐστιν ἢ μιμήσασθαι. Sed olim hoc potius modo efferebatur. μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται. quæ verba senarium versum efficiunt. Manauit autem hoc prouerbiale dictum ex Theognide fortasse: apud quem extant hi versus, Μωμεῦται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί· Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῆλ' ἀσόφων δύναται. Qui etiam locus apertè illud μωμέομαι primæ coniugationis comprobat: quum sit μωμεῦται pro μωμέονται, non pro μωμάονται. Verùm affertur etiam μωμᾶ ex Aristoph. in Auibus, Νὴ τὸν Διόνυσον οὔ γε μωμᾶ ταυτί γε. vbi μωμᾶ exponitur ψέγει.

HINC Μώμημα, Reprehensio, Irrisio, Sanna. Vel potius, Dictum ipsum quo aliquem reprehendimus, seu irridemus. q. d. Reprehensorium dictum, vel irrisorium. In v. l. μωμήματα exponitur Segmenta, Ramenta: & additur, ψήματα: quasi verò ψήματα (quo Hesychius exponit illud μωμήματα) idem significet quod ψήματα: ac non sit à ψέγω, sicut ψεκτά, quo idē lexicogr. exponit μωμητά. Atque vt verbale μώμημα est à prima persona præteriti, sic à tertia sunt duo VERBALIA, Μωμητὴς ET Μωμητός. Est autem Μωμητής, Vituperator, Reprehensor, Irrisor: qui alioqui dicitur potius μῶμος. At Μωμητός, Vituperabilis, Vituperatione seu reprehensione dignus. Cui contrariam significationem habet COMPOS. Ἀμώμητος, ῶ, ὁ & ἡ, de quo consule Indicem.

COMPOS. Ἐπιμωμέομαι, VEL Ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι seu μωμάομαι, de quibus dictum modò fuit. Potest tamen dici præpositio ἐπὶ significationem augere. HINC Ἐπιμωμητής, idem quod μωμητός, Vituperabilis, Vituperatione seu reprehensione dignus, apud Hesiodum.

¶ Μωμίσκος, de ea dentium molarium parte quæ gingiuæ proxima est. Cam. ex Polluce, In vtraque maxilla æquales & similes siue oppositos dentes numerari oportet: vt suprà & infrà, quatuor τομεῖς & duos caninos. Sed μύλαι sunt latiores, quas duplices vocat Plinius. Harum igitur & partibus nomina Græci indiderunt. qua enim gingiuæ proximi sunt, μωμίσκοι dixerunt: qua cibus manditur, βάπτραι: qua concaui sunt, ὀλμίσκοι.

Quæ traditur vocabuli Μωρὸς, quo ſtultus ſignificatur, etymologia, videri ſtulta itidem poſſet (vt certè multas habet Etymologus quæ hoc nomine dignæ iudicari poſſint) niſi Euſtathii quoque teſtimonio confirmaretur. Is enim de huius vocis accentu loquens, vult μωρὸς dictum eſſe quaſi μήορος, vel potius inde factum eſſe: ideóque magis rationi conſentaneum videri vt μῶρος, propter craſin quam patitur, ſcribatur, circunflexa priore ſyllaba, quàm μωρὸς oxytoné. Meminitque huius deriuationis tanquam minimè cõtrouerſæ, duobus in locis. Etymologus itidẽ, quum ſcribit μωρὸς dictum eſſe παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν, ad illud μήορος reſpicit: ſed addit, τὸ συμφέρον. Præceditque apud eum hanc deductionem alia, ſecundum quam μωρὸς à nomine ὥρα, ſignificante φρονήσεα, originẽ habere dicendum fuerit, præfixa videlicet particula μή, deinde facta ſyncope: vt ſonet μωρὸς perinde acſi diceretur ὁ μηδὲν φρονήσων. Neutra certè etymologia mihi ſatis placet: ſi tamẽ alterutram eligere oporteat, illam qua μῶρος quaſi μήορος dictus traditur, longè prætulerim.

ΜΩΡΟ'Σ, VEL Μῶρος Atticè, Stultus, Fatuus. Aristoph. Nubibus, Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέλινε. Apud eundem in Ranis, — μώρους λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας. Sic verò & apud Sophoclem atque Euripidẽ μῶρος pleraq; exemplaria habent πανταπασιμώρους. Vnde etiam confirmatur quod de Attica illa ſcriptura modò dictum fuit. Sed argumẽtum quo nititur Euſtathius ad aſſerendã hanc ſcripturam, non ſatis firmum eſt. Cur enim μῶρος tanquam ex μήορος per craſin factum eſſe dicemus, ideóq; magis conſentaneam rationi hanc Atticam ſcripturã eſſe quàm alteram cenſebimus, quum Atticos ὁμοῖος itidem pro ὅμοιος, & ἐπῖμος pro ἔπιμος, nec non ἐρῆμος pro ἔρημος, dicere, vbi nulla eiuſmodi ratio afferri poteſt, ſciamus? Apud Matth. cap. 25, virgines μωραὶ oppo nuntur τοῖς φρονίμοις: vbi μωραὶ redditur Fatuæ. Cæterùm aliquid etiam dicitur eſſe μωρὸν, ſeu μῶρον. vt legimus apud Euripidem, μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. vel, μωρὰ & μωρὸς, vt alii codices habent. apud Sophoclem in Aiace, pag. 35, meæ editionis, — μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν. Sunt autem ipſius Aiacis ad Tecmeſſam verba. Μωρότερος gradu comp. in prouerbio, Μωρότερος Μορύχου, Stultior Morycho. Cæterùm vt hic Morychus inter μωροὺς celebratus fuit, ſic & aliquot alii: nimirum Μελιτίδης, & Κόροιβος, & Μαργίτης, & Μαμμάκυθος, & Σαΐνας, & Ἀμφιεπίδης, & Πολύωρος. Quibus addi poteſt & Βατταλίων ex ſchol. Ariſtoph. & ex Suida. Sed vnũ ex iſtis nominibus propriis, NIMIRVM Μαμμάκυθος, appellatiuum aliquando eſſe exiſtimatur, & de quolibet ſtulto ſeu fatuo dici. Affertúrque in exemplum hic Ariſtophanis locus in Ranis, Τέως δ' ἀβελτερόπροι κεχηνότες μαμμάκυθοι καὶ Μελιτίδαι κάθηντο. Sed quod de nomine Μαμμάκυθος, idem & de NOMINE Μελιτίδης dicendum fuerit, (hunc quidem Ariſtoph. locum ſequendo) nimirum de quolibet ſtulto itidem vſurpari. Nec verò dubium eſſe debet quin & reliquorum vnumquodque eundem vſum habere queat: ſed nominatim de NOM. Σαΐνας & de NOM. Κόροιβος id teſtatur Euſtath. nimirum his nominibus quemlibet μωρὸν appellari: ſcribẽs, ἐκεῖθεν (nimirum ex veteribus) τὸν μωρὸν οἴδαμεν σαΐναν καλεῖσθαι, ὡς ἀπὸ κυείου ὀνόματος· καὶ βεβόγκεται Κεχῆνες κωμῳδῶν Θεσπιν, τὸν Θεσπιδῆν Σαΐναν. Quibus ſubiungit, ἐξ ἐκείνων δὲ καὶ Κόροιβόν τινα ἀποσκώπτομεν· μαθόντες τινὰ Κόροιβον ἀνήθη Μυγδόνα, Φρύγα τὸν ἄγρυπνον, ὕσταπον τῶν δηπουρῶν ἀφικόμενον τῇ Πελάμῳ δι' ἀνήθειαν. Obſerua autem, quod ad nomen Sannas attinet, hinc eſſe ſumptam à Latinis vocem Sanna, item Sannio: ſed & verbum Subſannare, ex illo nomine Sanna ſumptũ, quidam vſurparũt. Probus tamen ſanniones à ſanna ſignificãte os diſtortũ cum vultu, dictos exiſtimauit: Nonius à ſãniis. Sed ſuſpicor reponendũ eſſe ſannis. Cæterũm & hanc ipſam vocem μῶρος in Latino ſermone vſurpatam habemus, mutatis duntaxat literis Græcis in Latinas vnà cum terminatione. Legimus enim apud Plautum in Trinummo, Ita eſt amor, baliſta vt iacitur, nihil ſic celere eſt, neque volat, Atque is mores hominum moros & moroſos efficit. Hic enim moros nemo (vt opinor) aliter accipiẽdũ dixerit quàm pro μωρεύ. Apud eundẽ extat compoſitũ Morologus: vt docebo in Μωρολόγος. Iam verò & verbum Morari prima longa, ab hoc μωρὸς deductum, aut certè à verbo μωραίνειν, quod ex iſto nomine factum eſt. Vtitur autem illo Morari Nero apud Tranquillum: vbi hæc ſcribit, Certè omnibus rerum verborúmque contumeliis mortuum inſectatus eſt, modò ſtultitiæ, modò ſæuitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines deſiiſſe producta prima ſyllaba iocabatur, multáque decreta vt inſipientis atque deliri pro irritis habuit. Hic non dubium eſt quin verbo Morari ſignificationem Græci μωραίνειν dare voluerit, de quo dicetur aliquanto póſt. At nomen Morio, quod & ipſum hinc ortum eſt, longè præcedentibus vſitatius eſt, ſed apud minus veteres Latinæ linguæ autores. Neque enim priſco ſeculo tales homines quales ſunt ii qui moriones appellati poſtea fuerunt, tanto honore digni putabantur vt vnuſquiſque principum ſeu magnatum aliquos etiã eorum in comitatu ſuo atque adeò in deliciis haberet. Bud. diminutiuum eſſe exiſtimauit hoc nomen Morio, & factum ex Græco μωείων. ita enim ſcribit, Μωρὸς Græcè ſtultus dicitur, vnde DIMINVT. Μωείων, quo etiam Latini vtuntur. Sed donec aliquod vſus nominis μωείων exemplum apud idoneum autorem inuenero, an verum ſit quod Bud. ſcribit, dubitabo.

Μωρὸς, Cuius guſtus eſt fatuus, ſiue inſipidus. Dioſc. lib. 4, ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί. vbi quidam interpr. Radices guſtu fatuo: quidam, Radices ſapore inſipido.

Μῶρος, nomen proprium, in Anthol. Epigr.

Μωρολόγος, ου, ὁ & ἡ, Morologus, cum Plauto: Stultiloquus, Qui vel quæ ſtulta ſeu inepta loquitur, aut etiam loqui ſolet, Qui inſulſè blaterat. Ariſtot. ἔσοι δὲ ἐκ πολλῶν μωρολόγοι εἰσὶν, οἷον πεφυσημένοι, λάλοι καὶ μωρολόγοι. Plautus autẽ in Pſeudolo compoſito pro ſimplici vſus eſt, dicens, Sermonibus morologis vti. id eſt, λόγοις μωροῖς χρῆσθαι.

Hinc NOMEN Μωρολογία, ας, ἡ, Stultiloquium, Plauto. Quidam vſi ſunt & nomine Stultiloquentia. Redditur etiam Stultus ſermo, ſeu fatuus, vel ineptus, item Ineptiæ. Vtitur Paulus apoſt. epiſt. ad Epheſ. c. 5, vbi redditur Stultiloquium.

Item VERBVM Μωρολογέω, ῶ, Stulta loquor, ſeu

inepta, aut inſulſa, Inſulſè blatero, ſeu ineptè, Stulta deblatero. Plut. μωρολογεῖς ὦ Διονύσιε. Quidam apud Athen. libro 6, Τέτταρα δὴ πενίᾳ καὶ ἀσάρεα μωρολογοῦντες. Archeſtratus apud eundem lib. 4, cum accuſatiuo, ὁπόσοι τάδε μωρολογοῦσι.

Μωρόσοφος, ου, ὁ, & ἡ, Stultè ſapiens. Vel, Fatuè ſalſus, Inſulſè ſapiens: aut, Ex ſtulto & ſapiente concretus. Vel, Inter ſtultum & ſapientem anceps. quæ interpretationes ſunt Budæi, afferentis hoc vocabulum ex Luciano. Sed addit, videri ab eodem accipi pro eo qui ſapienter deſipit: hoc eſt, qui ſe diſſimulat, & ſtultum ſimulat. Addit autem & VERBVM Μωροσοφεῖν, (neſcio an à ſe fictum, an ex aliquo ſcriptore Græco depromptum) quod vertit Stultè ſapere. Equidem & NOMINE Μωροσοφία poſſe nos haud minus quàm illo μωρόσοφος vti, dubium eſſe non poteſt. Erit autem μωροσοφία, Stulta ſapientia.

Μωρόσυκος, vide in Μόρον.

Μωρότης, ητος, ἡ, Stultitia, Fatuitas. ſed vſitatius eſt μωρία.

Μωρία, Stultitia, Fatuitas. Eurip. Medea, Τίνα μείζονα μωρίαν ὀφλισκανεῖν. Demoſth. Philipp. 3, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας, ἢ παρανοίας, ἢ οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Herodot. μωρίη πολλὴ λέγεται, (eſt autem μωρίη Ionicè pro μωρία) ad verbum Stultitia eſt dicere. Sed Græcum illud genus loquendi melius Gallico interpretabimur. Omnino enim tale eſt apud nos, *C'eſt une folie de dire cela.*

Μωρία de moro arbore, vide in nomine Μόρον quo morum ſignificatur.

Μωρὸς, Stultè, Fatuè. Pollux hoc aduerbium λίαν ἀπελὲς eſſe ait, poſtquam ἀνήθως, ἀνοήτως, aliáque ad eandem ſignificationem pertinentia attulit.

Μώρωσις, εως, ἡ, Stultitia, Fatuitas, Stoliditas. Sed medicorum potius quàm aliorum eſt hoc vocabulum, de vitio memoriæ & mentis. Nam (vt quidam annot.) ſi ſolius memoriæ iactura ſit, iam λησταρχικὴ dicitur: ſi mentis ſolùm, τυφωνία: ſi vtriuſque, μώρωσις. Vide vocabulorum medicin. lexicon à me editum, pag. 415. Eſt μώρωσις, (inquit Gorr.) deficiens ſeu infirma motio facultatis ratiocinatricis. Ad eam quidem facultatem propriè pertinet fatuitas: non tamen reliquæ principis facultatis actiones integræ ſunt, ſed pariter imperfectæ. nam & parum aptè imaginantur, nec probè meminiſſe ſolent fatui, quippe qui cerebrum non habere vulgò dicantur. Atque ita rem ſe habere declarat Paulus Ægineta lib. 3, cap. 11, ſcribens dici μώρωσιν, quum & ratio & memoria malè fuerint affecta, & ab iiſdem cauſis eam fieri à quibus & memoriam & rationem lædi contingit. Similiter & Aetius ex Rufo & Galeno ſcribit μώρωσιν eſſe, quando vnà cum memoria etiam ratio periit. Quibus quidem autoribus ἡ μώρωσις non eſt ſimplex affectus, ſed rationis primùm, deinde verò & memoriæ. In cauſa habetur vel minus idonea decéinſque cerebri conformatio, vel frigida intemperies, aut frigidus aliquis & pituitoſus humor in cerebro collectus, vel medicamenta quæ foris impoſita caput modicè refrigerant. Neque enim μωρώσεως cauſa tam vehemens magnáque eſt quàm τῆς ἀνοίας, quæ eiuſdem facultatis abolitionem priuationémque ſignificat. Eo enim diſcrimine ἄνοια & μώρωσις diſtinguuntur. Iam verò differt ἡ ἄνοια ἀπὸ τῆς παραφροσύνης, quòd (vt ſcribit Galenus) illa quidem abolitio ſit, hæc verò functionis ratiocinatricis aut imaginatricis etiam depratio: quódque, vt ait Aetius, ἡ μώρωσις ἀκόλουθα λέγει καὶ πράττει: delirium autem (quod & λῆρος & παραφροσύνη vocatur) non ſeruata rerum conſequentia alium alii ſermonem implicet qui nihil ad rem faciat: & delirium quidem vt plurimum ſenibus, μώρωσις autem & pueris & adoleſcentibus & reliquis ætatibus à morbo accidat.

Μωρωσὸς, Qui mente prorſus eſt alienatus. ὁ πᾶν διάνοιαν παντελῶς πεπληγὼς, Heſ.

Μωραίνω, Stultè ago, Stultè me gero: vel Stultus ſum, Deſipio, Ineptio, Deliro, Moror, vtẽdo verbo Suetoniano, vel potius Neroniano, apud Suet. in loco quem antea protuli. Apud Senecam autem legitur etiam Fatuari. Eurip. Medea, Καὶ τοῦτο μὴ θέλουσα, μωραινεῖς, γυναῖ· Λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα. Luc. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων σεσαγμοῖς. Interdum μωραίνω accuſatiuo iungitur: idque duobus modis. Alicubi enim pro μωρολογεῖν, alicubi pro μωρὸν ποιεῖν vſurpatur. Pro μωρολογεῖν, in hoc Euripideo verſu, Οὐδεὶς σιδήρου τοῦτο μωραίνει πέλας. quod Euripidis dictum aliquot locis à Plutarcho affertur. Alterius autem vſus exemplũ apud Paulum apoſtolum extat, 1 ad Cor. epiſt. cap. 1, οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; vbi vet. interpres ἐμώρανεν vertit Stultam fecit, quidam verò Infatuauit. Apud eundem legimus & ἐμωραίνθησαν, à paſſiuo THEM. Μωραίνομαι: epiſt. ad Rom. cap. 1, φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωραίνθησαν, Quum ſe profiterentur eſſe ſapientes, ſtulti facti ſunt. Vel, Ad ſtultitiã redacti ſunt.

PRAET. Μεμωραμμένος, Redditus fatuus, ſeu ſtultus, aut ſtupidus, ſeu ſtolidus. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, τῷ δ' αὐτῷ ὅταν τις λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ πρόγγυλου, (ἔστι δὲ ὅ βρίξ) αἱ ἄλλαι ἐστᾶσιν ὅ μεμωραμμένα, βλέπουσαι εἰς ἐκείνην. Quem locum Bud. affert poſtquam dixit μωραίνομαι eſſe Stupeſco, vel Stolidus fio. At in v. l. ſcriptum eſt perperam Μεμωραμμένος vnico μ: nec ſatis aptè expoſitum Stupidus, perinde acſi nomen eſſet, non partic. paſſiuũ.

AT VERO Μεμωραμμένον apud Hippocr. aliter exponitur: nimirum, quod μώρωσιν inducit menti: item, τὸ αἰαίσθητον. id eſt, quod ſenſu caret. Quid autem ſit μώρωσις, non multo antè explicatum fuit. Vide & locum Galeni de hac voce, in lexico vocab. medicin. pag. 415.

Μωραίνεσθαι pro Infatuari, id eſt Fatuum ſeu inſipidũ reddi: apud Matth. cap. 5, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; vbi vet. interpr. vertit, Si ſal euanuerit, in quo ſalietur? Alii autem reddunt, Si ſal infatuatus fuerit. Redditur etiam, Si deſipuerit, item Si inſipidus factus fuerit. Illud certè verbum Infatuatus ſignificatione conuenit: ſi modò apud Martialem betas fatuas exponere poſſumus inſipidas. Marcus pro μωρανθῇ habet ἄναλον γένηται. Sequitur autem hoc μωραίνεσθαι eam nominis μωρὸς ſignificationem qua pro fatuo ſeu inſipido vſurpari à Dioſcoride, paulo antè docui.

C. Ὀξύμωρος, vide Tomi 2, c. 1352.

C. Ἀπομωρεῶ, vide in Indice.

¶ Μόρον, Morũ. Inuenitur tamẽ & aliter SCRIPTVM Μόρον, & quidem in pluribus etiã locis. Apud Heſych. legitur μόρα, quod exp. συκάμινα. Sed hanc ſcripturam refellit, & μῶρα reponendum eſſe oſtendit, alphabetica ſeries: quum vocabulum illud inter μόνυχα & μωραίνει poſitum ſit. Itidem verò voce COMPOS. & Συκόμωρον ET Συκόμορον inuenitur. Dicitur ETIAM Μωρόσυκον VEL Μορόσυκον. Et ARBOR Μωρόσυκος, SIVE Μορόσυκος: ſicut Συκόμωρος vel Συκόμορος. Celſus lib. 3, cap. 18, Sed quum Græci morum ſycaminum appellant, mori nulla lacryma eſt: ſic verò ſignificatur lacryma arboris in Ægypto naſcentis, quam ibi moroſycon appellant. Sed alia exempl. habent ſycomoron. Hic autem non tacebò quantam in veteribus exemplaribus Teſtamenti noui varietatem ſcripturæ repererim, in huius arboris nomine, Lucæ cap. 2. Ibi enim quædam συκομωραίαν vel συκομωρέαν per ω, quædã συκομοραίαν vel συκομορέαν habebant. (Loquor autem de iis exemplaribus ex quorum collatione editum fuit à patre meo Teſtamentum illud nouum, grandibus literis) Ego certè, ſiue per ω ſiue per ο ſcribamus, ε malo quàm αι. Sed μῶρον itidémque deriuata inde per ω ſcribenda eſſe, Plinii autoritate probari poſſe videtur: quippe qui ſapientiſſimã arborũ vocans morum, ad nomen, tanquam per antiphraſin, & ex aduerſo (vt alicubi ipſe loquitur) impoſitum, reſpexiſſe dici fortaſſe queat. Cæterùm quum Dioſcor. lib. 1, cap. 182, ſycomorum nonnullis eandem eſſe ſcribat quæ & ſycaminus dicitur: ſycaminum tamen exponit morum. quæ etiam Galeni ſententia eſt lib. 2 De alimẽtis, cap. de ſycaminis. Atque adeò paulo pòſt ſingulari capite de ſycomoris diſputat, quas inter ficum arborem & morum medias collocat: indéque nomen ipſis arbitratur eſſe poſitum: non autem (vt Dioſcor. ſcribit) διὰ τὸ ἄπιον τῆς γεύσεως, id eſt, propter inefficacem guſtum: quaſi fatuã ficum dixeris. Hæc autem quæ ab autore nouiſſimæ

interpretationis Testamenti noui annotantur hîc de appellatione huius arboris, nimirum ita esse dictam quasi fatuã ficũ: illi per ω scripturæ patrocinãtur. Subiungit verò ista, Eandem ipsam arborem (quam etiam, veluti non admodum frequentem, Galen. in Alexandria se vidisse scribit) dictionibus inuersis Celsus morosycon appellat. Quare quum certò apud Galen. scriptorem tum doctissimum, tum diligentissimum, constet sycaminum diuersam esse à sycomoro, Erasmi sententiam non recipio: vt qui perperam annotasse videatur eandem esse quam συκεμωραναν infrà cap. 19, appellat Lucas. Propius enim vero est, quum diuersis nominibus vtatur Euangelista, diuersas quoque arbores notari: & hac quidem VOCE Συκάμινος morum significari, (quam opinionem vetus etiam interpres sequutus est) συκόμορον verò vel συκομορέαν, eam quæ inter ficum & morum media est, quocunque tandem à Latinis nomine appelletur: quanquam Plinio ficus Ægyptia sit.

Affertur ETIAM Μωρία pro moro arbore, ex Plut. in vita Themist. AT VERO Μώριον dicitur esse tertium mandragoræ genus, & ita vocari quòd μωρὺς reddat eos qui comederint. Hesychius μώριον herbam quandam esse ait qua vtuntur ad philtra.

Quum à nomine Νάρκη traditur deriuatum verbum Ναρκῶ, illud Νάρκη de piscis potius quàm de morbi appellatione intelligendum est: vt ex iis quæ de illo dicam, patebit. Ideóque de νάρκη quo piscis significatur, verba primùm faciam. Quod autem ad etymum attinet, nihil de illo vsquam reperio: si autem diuinationem meam (aliter enim nominare non possum) in medium proferre mihi licet, ex particula νῆ & verbo ὀρκεῖν originem habere dico. Quã tamẽ etymologiã melius ei nomini νάρκη quod morbo tribuitur, quàm ei quod pisci datur, conuenire non immeritò quis dixerit: sed, si nomini piscis prior locus concedatur, illum ab effectu hãc appellationem nactum esse, respõderi poterit.

NÁPKH, ης, ἡ, Torpedo, piscis. Aristot. De hist. anim. lib. 9, cap. 37, non procul ab initio. ἥ τε νάρκη ναρκᾷν ποιοῦσα ὧν ἂν κρατήσειν μέλλῃ ἰχθύων, τῷ ὅπῳ ὃν ἔχει ἐν τῷ σώματι λαμβανόμενα, τρέφεται θυνίς. Quæ Gaza ita vertit, Torpedo pisces quos appetit, afficit ea ipsa quam suo in corpore continet, facultate torpendi: atque ita retardos præ stupore capit, & vescitur. (Illud autem ὅπῳ meritò hîc suspectum fuerit) Paucis interiectis subiungit Aristot. ἡ δὲ νάρκη φανερὸν ὅτι καὶ τοῖς ἀνθρώποις ποιοῦσα ναρκᾶν. His addendum est quod apud Plutarchum legimus in lib. De prud. anim. τῆς δὲ νάρκης ἴσε δή που τὴν δύναμιν, ὑ μόνον τοῖς θηρόναι αὐτῆς ἐκπιγνυσαν, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων βαρυτῆτα νάρκωσιν τοῖς χροῖ τῶν εὐπλαμβανομένων ἐμποιοῦσαν. Cum his porro conuenit quod ab aliis scribitur, hunc piscem torporem illum etiam διὰ μηλίνου & διὰ ξύλων transmittere. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηλίνου τὸ σῶμα ναρκοῖ. id est, Torpedo marina torporem per funiculum corpori inducit. (vbi animaduertendum est, adiici θαλασσία) Eustath. λέγεται δὲ (φασὶν) ἡ νάρκη τὸ ζῶον τῷ ἀπ' αὐτῆς δύναμιν καὶ διὰ ξύλων διαπεμπεσθαι, ποιοῦσα ναρκᾶν τοῖς ὀν χροῖν αὐτῷ ἔχοντας. Tale est quod Plinius de hoc pisce scribit l. 32, c. 1, Quin & sine hoc exẽplo per se satis esset ex eodem mari torpedo: etiam procul & è longinquo, vel si hasta virgâve attingatur, quãuis prævalidos lacertos torpescere, quamlibet ad cursum veloces alligari pedes. Legimus apud eũdem, lib. 9, cap. 42, Nouit torpedo vim suam, ipsa non torpens: mersique in limo se occultat, piscium qui securi supernatantes obtorpuere, corripiens. Quæ ad verbum propè ex Aristotele transtulit, scribente in eodem vnde & præcedentia protuli loco, καταπαυόμενα δὲ εἰς τὸν ἅμμον καὶ πηλόν· λαμβάνει δὲ τὰ ὀλιγόνοτα ὅσα αὐ νάρκωσιν ὀλιγοφόρμα τῶν ἰχθύων. Cæterùm vt νάρκη θαλασσία dicitur ab Alex. Aphrod. cum adiectione, sic quoque apud Platonem eandem adiectionem habemus, in Menone, καὶ δικαίως μοι παντελῶς (εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι) ὁμοιότατος εἶ πάντων τῷ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλασσίᾳ. καὶ γὰρ αὕτη τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον νάρκᾶν ποιεῖ· καὶ σὺ δικαίως μοι νυνὶ ἐμὲ δοκεῖς τοιοῦτόν τι ποιεῖν, νάρκᾶν.

Dicitur ETIAM Νάρκα, sicut πόλμα, vt tradit Eustath. aliorum tamen testimonio nitens, hunc Menandri locum afferentium, ὑπελήλυθέ τε μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα. Sed hoc in versu minimè piscis est nomen: cuius versus testimonium ex Athenæo deprompsisse illum puto. Sed Alexandrum Trallianum hanc eandem terminationem huic nomini dedisse sciendum est. Apud Oppianum autem habemus νάρκα in accusandi casu: De venat. lib 3, Δεξιτερὴν ἶσον χεῖρα φέρειν αἴθωνα λέοντα Νάρκα θολῶ, τῇ παῖτα λύει ἀπὸ γουνάτα θηρῶν. Existimo autem esse talem metaplasmum in hoc accusatiuo νάρκα qualis in quibusdam aliis vocabulis apud poetas spectatur.

Νάρκη est etiã Torpor. Redditur etiam Stupor. Aristophanes Vespis, τί τὸ δ' ὡς σφόδρα νάρκη μου κατὰ τῆς χρόας κατέχει; Piscis νάρκη dicitur & ipse νάρκη inducere, vt in præcedentibus videre est: sunt alioqui & aliæ eius causæ. Νάρκη VEL Νάρκωσις, (inquit Gorr.) Torpor, seu Stupor: est sensus motusque diminutus neruosarũ partium. Symptoma est tactus non exquisiti in partibus sensu præditis, sed debilis, cum motu pariter debili & languido. Galen. initio lib. 2, De sympt. causis, inter deprauati motus symptomata recensuit, quæ naturæ & morbo communia existũt, hoc est, quæ citra naturæ operam fieri non possunt. Est enim stupor ex morbo & facultate mistum symptoma, ita vt morbus quidem vrgeat, sed facultas aliqua ex parte reluctetur. Quo fit vt quibus membrum aliquod stupidum est, ii quicquid tetigerint, obscuro & hebeti sensu percipiant, neque perfectè & sine dolore moueri possint. Si nanque morbus virtutem prorsus superet, nullo modo corpus vel partem eius stupore correptam sustinere poterit: sin virtus vincat, nulla in re laborabit: at si veluti pugna quædam sit, mouebitur quidẽ membrum, sed ægrè. atque si iubeas, vt quum læsum membrum extendunt, ipsum extensum seruent, nequeunt: siquidẽ propter sustinentis virtutis imbecillitatem, naturali pondere deorsum decidit. Vt autem in motu, sic & in sensu media dubiáque affectio est, eo non prorsus extincto, sed admodum obscuro & hebeti. Ex quo patet stuporem ab apoplexia & paralysi differre, in quibus propter causarum magnitudinem sensus motúsque in totum abolentur, quum in stupore aliqua tãtùm ex parte minuantur. Paulo pòst, Sunt autem torporis plures causæ. ac in primis quidem refrigeratio ab intemperie aut frigidis medicamẽtis inducta, durities ac crassities immodica ab alimento multo, crasso, lento, aut frigore violento & adstringente, &c. Aliquãto pòst, Præter eas autem alia causa est, contactus videlicet torpedinis marinæ, quæ non tam earum causarum aliqua quàm occulta quadam & indicibili proprietate stuporem tangentibus inducit: à quo effectu νάρκη pariter à Græcis vt & torpedo à Latinis dicta est. Est autem torpor, interdum totius corporis, hoc est ὁλοκόλων: interdum verò certæ cuiusdam partis, vt qui in ore & dentibus fit: quem peculiari nomine αἰμωδίαν nuncupant.

Νάρκη dictum est à quibusdam Centaurium magnũ, vt habetur apud Dioscor. Quoniam verò Centaurium à quibusdam dicta est Gentiana, quidam ipsam etiam Gentianam νάρκην vocarunt, vt idem scribit. Gorr.

ETIAM Νάρκος habent v. l. quam vocem de torpedine pisce dici, sicut νάρκην, annotant: sed absque vllo testimonio. AT VERO Νάρκιον Hesych. exp. ἀσκόν.

Ναρκάω, ῶ, Torpedine afficior, siue affectus sum, Obtorpesco, aut etiam Torpeo. veluti quum scribit Aristot. ὥσθ' ἡ νάρκης, id est de torpedine, pisce, φανερὸν ὅτι καὶ τοῖς ἀνθρώποις ποιοῦσα ναρκᾶν. Apud Athenæum ναρκᾶν & ἀκινητίζειν copulantur, de eodem pisce, θηρεύει δ' εἰς τοῦτο ἑαυτῆς τὰ ἰχθύδια, ἀποσταθμῶν, καὶ ναρκᾶν καὶ ἀκινητίζειν ποιοῦσα. Sicut autem copulantur hic ναρκᾶν & ἀκινητίζειν, sic ναρκᾶσαι & ἠρεμῆσαι δυσκίνητος, apud Plutarch. obseruaui, in lib. De prud. anim. ναρκῆσαι καὶ ἠρεμῆσαι βαρεῖα καὶ δυσκίνητος. Greg. autem dixit νοῦν ἀνεκλάλητον esse κίνημα ναρκώντων. Alexander Aphrod. dicit quosdam ναρκᾶν τοῖς ὀδόντας, ad stridorem limæ. Aliter autem antea dictum est νάρκην esse etiam peculiariter in certa quadã parte, veluti in ore & dentibus. hoc enim αἰμωδία vocatur. Sciendum est verò apud Hometum Il. θ, v. 328, νάρκησε δὲ χεῖρ (vel χεῖρ', vt apud Athen. scriptum est) ὀφθαλμῷ, breuium scholiorum autorem exponere ἐλύθη.

Ναρκᾶν alium etiam vsum habet apud Synesium, vbi scribit, ὀκνοῦσι δὲ ἐξ ὑθείας τοῦς αὐτὸν ὀκνεῖν, καίτοι τοῦ θυμηδεῖς, ἐναρκήσας. id est, Non sustinui, Repentè desii. vt Bud exponit.

Ναρκάω, ῶ, etiam habetur in v. l. quod redditur Negligo, Torpesco, Obstupefacio, Facio torpere: sed nullum huius ναρκάω exemplum affertur. Adde quòd verisimile est, sicubi reperiatur, non aliud quàm ναρκάω significare.

Νάρκωσις, εως, ἡ, Torpefactio, Torpor, seu Stupor. Galen. φάρμακα μετριώτερα μηδὲ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τῶν παρεγκυπτόντων νάρκωσιν, ἀκινδυνότερα δὲ εἰς τὸ μέλλον. Affertur ETIAM Νάρκημα pro eodem:

COMPOS. Ἀπονάρκαω, ῶ, idem quod ναρκάω, nisi quòd significationem præpositio augere potest. A Budæo redditur Obstupesco, in hoc Basilii loco, σοὶ δὲ οὐκ ἀπονάρκᾶ ἡ χείρ.

Ναρκόω, ῶ, non est Torpeo, siue Torpesco, aut Torpefio: (sicut ναρκάω) sed Torpefacio, Torpore afficio. Alex. Aphrod. ναρκοῶντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν. Sic apud Gal. idem verbum itidem cum accusat. αἴσθησιν legitur, pro Obstupefacere: vt quidem Bud. vertit in hoc eius loco, οἷον τὸ τοῦ Φίλωνος καρωτικὸν, ὑδενὸς ἥττον ἐδύνας τοῦ θαῦναι τὴν αἴσθησιν. Paulus Ægin. τὸ δὲ ὑδατῶδες ψυχρὸν παχύει καὶ στυφίσιν καὶ ψυχοῦ καὶ νεκροῦ καὶ ναρκοῦ.

HINC Νάρκωσις, εως, ἡ, Torpefactio, Torpefaciendi vis. ITEM Ναρκωτικὸς, Torpefaciendi vim habens, seu torporem inducendi, aut obstupefaciendi. vnde ναρκωτικὰ φάρμακα, quæ Gorr. vertit Stupefacientia medicamenta: addens, esse medicamenta frigida, doloris sensum adimentia. Quum enim (inquit) plures sint stuporis causæ, quas antè exposuimus, attamen medici in medicamentorum vsu ad mouendum stuporem sola frigida vsurpant, quæ calorem natiuum spiritúmque (quibus duobus omnia vitæ munia peraguntur) vel extinguendo vel repellendo, partem cui fuerint admota, sensu priuant. Nam sine spiritu animali nihil omnino sentire potest. Id autem non omnia frigida præstare possunt, sed ea modò quæ quarto excessu eiusmodi sunt, vel vt minimùm tertii refrigerantiũ ordinis medium superant, vt mandragoræ radix, alterci semen, & papaueris succus. Itaque quàm sit periculosus eorum vsus, nemo non intelligit, vt quæ partem cui admouentur, nisi diligenter medicus prouideat, mortificent. Aliquanto pòst, Hac nimirum persuasione Galenus, tametsi omnium maximè (vt scribit) ab vsu grauiter sopientium abhorrens, aliquando tamen ea & colicis exhibuit, (sunt autem hæc omniũ valentissima, vimque stupefactoriam prædominantem habent, quum in aliis aromata & odorata atque vrinam cientia semina plurima contineantur) & iis qui vel oculorum vel aurium vel aliarum partium vehementissimo dolore cruciabantur, quúmque æger ex tenui destillatione, vigiliis & vehementi tussi vrgeretur, facilè noxam eorum, siquis semel esset vsus, spatio emendatum iri ratus. Plura apud eùm videda tibi relinquo.

Ναρκώδης, εος, ὁ & ἡ, Cui torpor seu stupor inest, Torpidus seu stupidus. vt ναρκώδης ὀδύνη.

COMPOS. Ἀπονάρκω, itidem vt simplex ναρκόω, est Torpefacio, siue Obtorpefacio, Torporem induco, Torpidum reddo. Exponitur etiam Stuporem induco. Passiua vox est Ἀπονάρκομαι, ῶμαι, Obtorpefio. vnde participium Ἀπονεναρκωμένος, in hoc loco Platonis De republ. lib. 6, ὥσπερ τὰ ἤδη τοῦς μαθήσεις αὖ δυσκίνητοι ἔχει καὶ δυσμαθῆς, ὡς ἀπονεναρκωμένα. VNDE Ἀπονάρκωσις, εως, ἡ, Obtorpefactio. Exponitur & Obstupefactio. Affertur etiam ex Aristotele in Probl. pro significatione stuporis. διὸ (inquit) αἱ ἀποπληξίαι καὶ αἱ ἀπονάρκωσις τέλεια μετὰ τοῦ πόνου γίνονται.

¶ Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, (à verbo ναρκᾶν, seu à nomine νάρκη, si Eustath. credimus) Flos qui ab aliis dicitur λείριον, vt annot. v. l. ex Theophr. Hist. plant. lib. 6. Legimus autẽ & apud Dioscor. lib. 4, cap. 161, νάρκισσος ἔνιοι καὶ πόπι, ὥσπερ τὸ κρίνον, λείριον ἐκάλεσαν. Eius descriptionem partim ex eodem Dioscoride, partim ex aliis istam Gorr. affert: Planta est cui folia porro similia, tenuia, multo minora & angustiora, caulis vacuus & sine foliis, supra dodrantem attollitur. Flos albus, intus croceus, in quibusdam purpureus. Radix intus alba, rotunda, bulbosa. semen, velut in tunica, nigrũ, longum. Fœminino genere apud Theocritum, idyllio 1, Νῶῖ ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι, Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι καμάσσαι. Vbi schol. annotat hîc quidem fœminini generis esse nomen νάρκισσος, apud Aristoph. autem masculini. Sic certè & apud Dioscor. masc. generis est. Νάρκισσος est Ἐριννύσι στεφάνωμα, inquit Eustath. νάρκισσος enim ex verbo ναρκᾶν παρηνχῆται, itidémque Erinnyes malefi cis sunt τῶ ναρκᾶν παραίποι. Hoc autem quod dicit esse Ἐριννύσι στεφάνωμα, ex Sophocle sumit, in Œdipo Coloneo, pag. 294, meæ editionis. illi enim μεγάλαι θεαὶ sunt Erinnyes. Vide & ipsum scholiastem: qui & quendam Euphorionis locum affert vbi masculini itidem generis est: sicut & in illo ipso Sophoclis loco. Commodior ex verbo νάρκη videtur esse deductio, (manente alioqui eadem deductionis causa) quam & ipse Eustath alibi affert, vt opinor.

HINC Ναρκίσσινος, ῃ, ὁ & ἡ, adiect. vt ναρκίσσινον ἔλαιον, Narcissinum oleum, ex narcissi flore. ex Dioscor. HINC ET Ναρκισσίτης lapis, cuius meminit Dionysius in poemate De situ orbis, pag. 143, editionis paternæ, — αἱ μὲν ἔσω αὐτοῖς Πέτρας, αἱ φύσιν ἀφεγγία νάρκισσίτιν. vbi Eustath. πέτρας Μηδικὰ (inquit) τὸν ναρκισσίτην φύσει λίθον, ὃν καὶ ἀφεγγία καλεῖ, ὡς νάρκισσῳ τῷ φυτῷ ἐοικότα τὴν χρόαν, & διαυγάζοντα. Plinius de gemmis variis loquens, lib. 37, cap. 11, Narcissiten venis ederæ distinctam esse ait.

Νάρκισσος est etiam pueri nomen mutati in florem qui narcissus itidem appellatur. Is quum esset formosissimus, vultus sui imagine in fonte conspecta, sui ipsius amore captus est, eóque tandem contabuit: Iámque rogum (canit Naso Metam. 3) quassáque faces feretrúmque parabãt: Nusquam corpus erat: croceum pro corpore florem Inueniunt. medium foliis cingentibus albis. Seruius in hunc locũ Eclogæ 2, Maronis, — tibi candida Nais Pallentes violas & summa papauera carpens, Narcissum & florem iungit bene olentis anethi: Sanè Papauer (inquit) Narcissus, Anethus, pulcherrimi pueri fuerunt: qui in flores suorum nominũ versi sunt. quos ei offerendo, quasi admonet ne quid

etiam tale ex amore vnquam patiatur. Lucillius equidem hoc quod de pulchro Narcisso narratur, in quendã deformem non sine lepidissimo ioco detorsit: Anthol.epigr.lib.2, Ὑδρηλὸς ἔχων βοῦπιν Ὀλυμπικὲ, μή τ' ἔπι κρίνῃ Ἔλθῃς, μήτ' ἐνόρη πρὸς πρόσωπον ὑδωρ. Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Ναρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ὀναρὲς, Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου. Repono autem ὀνόρη pro ἐν ὄρει. vt ὄρη apud Theocr. legimus pro ὄρεσι.

Quod autem ad etymum attinet nominis νάρκισσος, quod de flore dicitur, (hoc enim omiseram) legimus & apud Plut. Sympos. lib. 3. probl. 1, καὶ τὸν νάρκισσον [ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ] ὡς ἀμβλυώσσοντα τὰ νῶτα, καὶ βαρύπνους ἐμποιοῦντα ναρκώδεις. Quibus subiungit, Sophoclem ideò ipsum appellasse ἀρχαῖον μεγάλων θεῶν σεφάωμα, id est ὄμμ' χθονίων. Vbi obseruandũ etiam est illum non μεγάλων θεῶν, sed μεγάλων θεῶν legisse.

Νήπιος, vnum est ex eorum numero quæ prætermissa fuerunt: quòd vbi ponenda essent, dubium foret. Nam si verum est ex particula νη & verbo εἰπεῖν seu ἔπος esse factum, in verbo ἔπω, aut certè post ἔπος, quod ex illo ἔπω originem habet, collocandum fuerat: sin ex ἤπιος, inter illa quæ ab hoc deriuata sunt, poni debuerat. Denique & post βίος, tanquam inde deductum, locum obtinere potuisset: si νήπιος quasi νηΐος dictum esse credibile foret. Potuissent denique illi & alii loci assignari, prout aliquam ex aliis etymologiis quæ afferuntur, sequi placuisset. Sed in iis quas addit Etymologus, multo etiam magis semetipsum νήπιον ostendit. Quid Eustathius? Dubitare se dicit num νηπύπος ex νήπιος per syncopen factum fuerit. Ego ex omnibus etymis illud potissimùm probo cui primum locum dedi: quod sequendo, planè conueniet νήπιος cum Latino vocabulo Infans, & significatione & etymo.

ΝΉΠΙΟΣ, ου, ὁ, Infans, vti dixi. si enim sequamur illud etymum cui primum locum tribui, nõ solùm significatione, sed etymo quoque hoc Latinum Infans cum Græco illo νήπιος conuenire dicemus. Verùm etiamsi alia potius etymologia nobis placeat, hoc tamẽ constat, νήπιος interdũ hanc significationẽ habere. Quam comprobant & qui apud Hom. Iliad. β, νήπια τέκνα (dictum alioqui ὥσθ' ἡ ἐρεθοῦ τεοσῶν) exp. τὰ ἐν βρεφικῇ ἡλικίᾳ ὄντα. licet βρεφικὴ ἡλικία valde ἀώρως brutis tribui videatur. Apud eundem poetam legimus νήπιος υἱὸς & νήπιος παῖς, itidem de infante, vel certè puerulo. Sic verò & in soluta oratione vsurpatur. Plut. De Alex. fort. ὃν ὀ δὲν νηπίου διαφέροντα, μόνον δὲ σαρκωσὰς πορφύρα Μελέαγρος. Et quemadmodum παῖς νήπιος apud Homerum, sic παῖς νήπιος apud solutæ orationis scriptores inuenitur: necnon παῖς κομιδῆ νήπιος. Apud Lucianum verò legimus etiam τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπτάζα ἐκ γυρεῖς. (Ex quo habebis & νήπιος sine adiectione positum, in voce Νηπόπης) Sed illud quoque sciendum est, dici interdum τὰ νήπια, neutro genere, non addito substantiuo illo βρέφη, vel quoquam alio. Plut. Sympos. lib. 3. διὸ τὰ μὴν νήπια παντάπασιν αἱ πίτυαι δεικνῦσαι πρὸς τὴν σελήνην φυλάττουσαι. Sic autẽ & sing. τὸ νήπιον pro Infante seu ipsa infantia ex Greg. affertur. Quinetiã dicitur ab Aristotele ἐκ νηπίου (sicut ἐκ βρέφους & ἐκ παιδὸς) pro Ab infante, Ab infantia, Ab incunabulis. Affertur & ἀπὸ νηπίου, sed absque exemplo.

Dicitur autem & de brutis hoc vocabulum. nam vt habuisti ex Homero νήπια τέκνα de passerculis vel potius de pullis passerum dictum, sic apud Plut. in lib. De sera num. vindicta legimus, ἄρκτων μὴν γὰρ ἔτι νήπια καὶ λύκων τέκνα καὶ πιθήκων ἀθυῶς ἐμφαίνει τὸ συγγενὲς ἦθος. Affertur porro ex Theophr. Histor. l. 8, hoc vocabulũ, de plantis dictum quæ adhuc paruulæ & teneræ sunt: nominatimque de frumentis. Vide Νηπίη.

Νήπιος interdum non ad ætatem refertur, vt in præcedentibus locis, sed ad animum, vt ita dicam. Vsurpatur enim de eo qui est animo infantis præditus seu mente infantis, (accipiendo hoc nomen latius) id est, qui non plus sapit quàm infans. Vnde redditur Imprudens, necnon Stultus, Amens. Hom. Iliad. ρ, — ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγω. quod dictum prouerbiale est. Apud eundem Od. ι, & ν, Νήπιοι εἷς ὧ ξεῖν', ἢ πολύοιδ' εἰλήλουθας.

Est certè in hac significatione frequentissimum apud hunc poetam: qui etiam sæpe ipsum adhibet ἀναφωνήματα seu ὀνοματοποιήματα, exclamationi aduersus eum qui recto consilio vsus non fuerit, seu recto consilio parẽre noluerit, ac recta monentibus dicto audiens esse, aut qui non intellexerit quid facto opus fuerit: atque ita rebus suis malè consuluerit. Alicubi etiam πεσαφωνήματα potius quàm ἀναφωνήματα seruit. Alicubi irridentis est quodammodo, alicubi contrà est commiserantis. Solétque ipsius sententiæ principio adhiberi. Exempla autem lectio ipsius Homeri tibi subministrabit: quorum alioqui magnum afferre numerum possem. Hoc tantùm addo, eum alicubi adiucere hæc verba, ὀὶ ἔρεω, ad illud vocabulum. Interdum etiam dicitur aliquid esse νήπιον pro Stultum. vt μηδὲν ἔπης νήπιον, Aristoph. Nub. Affertur verò & νήπιον ἦθος, ex Hermog. item νήπια εἰδὼς, ex Apoll. Rhodio.

FOEMIN. Νηπίη interdum quidem dicitur de muliere stulta, vt νήπιος de homine stulto. veluti Iliad. χ, Νηπίη, ὀὺ' ἐνόησεν &c. Interdum cum substantiui adiectione inuenitur: vt βίη νηπίη, Il. λ, οἱ δέ τε παῖδες Τύδηοι ῥοπάλοισι, βίη δέ τ' (vel ὀὺ' ἔπ, aut δέ τ') νηπίη αὐτῆς. vbi βίη νηπίη vocat vires infirmas seu perexiguas, vtpote infantum seu puerulorum. Suprà autem νήπιον de teneris plantis vsurpari dictum fuit.

C. Νηποκτόνος, ου, ὁ & ἡ, (vt βρεφοκτόνος) Infanticida, Infantum interfector. Sapient. 12, νηποκτόνου δεσπάσματος.

C. Νηπιόφρων, Qui est animo seu mente infantis præditus, Qui puerili est mente, Qui non plus sapit quàm infans, seu puerulus. SICET Νηποφροσύνη, Stultitia, Imprudentia, qualis est infantis: vide infrà in nomine Νηπιάα.

Νηπιέη, ης, ἡ, Infantia. Interdum verò Stultitia, qualis est Infantis, quæ & νηπότης. Hom. Iliad. ι, v. 486, Πολλάκι μοι κατέδευσας ὀδὸν ἠθεῶν χιτῶνα, Οἶνον ἀποβλύζων, ὀὺ νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. vbi νηπιέη vel τὴν παιδικὴν ἡλικίαν vel τὴν ἀσαφῆ posse significare existimat Eustath. κατ' ἔλλειψιν: subiungens paulo pòst, illud ἀλεγεινῇ indicare τὴν δυςχρειαντῆς παιδικῆς ἀναγροφῆς. Aitque ex νήπιος factum esse νηπίειος possessiuum, cuius fœmininum νηπιέη: deinde ablato ι, νηπιέη. Alicubi autem cum νηπιέη subaudit substantiuum φρὴν, vbi videlicet stultitiam significat. Inuenitur & datiuus PLVRAL. Νηπιέῃσι apud eundem poetam, Iliad. υ, Δὴ τότε νηπιέῃσι πεδὸν ἀρετὴν ἀναφαίνων. In v.l.

In v.l. legitur ETIAM Νηπίεος, quod exp. Stolidus, absque vllo testimonio. Inuenitur porro & νηπάας accus. pluralis à nom. SING. Νηπάα: apud eundẽ poetam, Odyssea α, — ὀὺδέ π (nisi potius legendum ὀὺ δ' ἐπ) οὐ χρὴ Νηπάας ὀχέειν. Vbi Eustath. νηπάας ὀχέειν exp. νηποφροσύνας φέρειν. Idem in illum Iliad. ι locum quem paulo antè protuli, scribit non idem esse νηπέη & νηπάα: nã νηπάα quidem significare ἀφροσύνη, at νηπέη, τὴν βρέφους ἡλικίαν. Sed perperam hoc annotat, quum νηπέη quoque apud Homerum aliquot locis ἀφροσύνη significare constet, atque adeo ipsemet alibi id fatea tur. HESYCH. Νήπιοι (si modò ita scripsit) accipit pro νήπτοι. Nam exp. per hoc ipsum νήπτοι: additq; ἀνόητοι, & μάταιοι, & νεογνοί. AT VERO Νηπίον, quod idem exp. ἀπημώσσον, & ἀνεκδίκητον, necnon ἀνέκπτον, minimè huc pertinet, ac mendi suspicione non caret. In vulg. l. habetur νηπίος: traditúrque significare idem quod νήπτινος. Apud Apoll. autẽ Argon. lib. 2, legimus quoddam πεδίον Νηπίον Ἀδρηστείης, de quo consule scholiastem.

Νηπότης, ητος, ἡ, Infantia. Item stultitia. Luc. autem addidit genitiuum φρενῶν in hac posteriori significatione: (sicut ἐνὶ φρεσὶ νήπιον alicubi ab Homero dici tradidi) ita scribens, συχνὰ μὲν ὀὺ ἐρικτὸν ἡμῖν ἀνέφηνε φαίνεται, δι' ἀπειρέων· συχνὰ δὲ καὶ δι' νηπότητα φρενῶν. Quibus subiungit, παῦνα γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ παῦν γέρων· ἐπεὶ τοι μικρὸς παῦν καὶ νεόγιλος ὁ τῶ βίου χρόνος πρὸς τὸν παντὰ αἰῶνα.

Νηπάζω, vel pass. Νηπάζομαι, Pueriliter me gero, Stultè me gero, siue Stultè ago. Hippocr. in epist. ἐγὼ ἕνα γελᾶν τὸν ἄνθρωπον, ἀνόητα μὲν γέροντα, κενὸν δὲ πρεσβυτέρων ὀρθῶν, πάσσιν ὅσοι βουλῶν νηπάζοντα. Leguntur præterea inter sententias ὀὺ σοφῶν ista, διαφέρει δὲ τὸ νηπίου καὶ ἡλικίαν ὀὺδὲν ὁ ὢν ταῖς φρεσὶ νηπάζων. Hesych. νηπάζεται exponit μωραίνεται.

Duo etiam sunt verba composita, ex νήπιος orta, & quidẽ illi vicinora, quod ad significatũ. Horum est VNVM Ἐκνηπέομαι, ὦμαι, apud Philostratum: ALTERVM, Ἀνανηπέομαι, ὦμαι, VEL Ἀναγνηπιόομαι. (At simplex VERB. Νηπιόομαι vide cum Νηπάζω & Νηπιαχεύω) Est autem Ἐκνηπῶμαι, Infans reddor, Ad infantiam redigor: Ἀναγνηπῶμαι autem, Rursum infans reddor, seu puerulus, Repuerasco. Atque adeò Gaza vertit ἀναγνηπῶσθαι quod Cicero dixerat Repuerascere.

NOMEN Νηπίαχος idem significat quod νήπιος in prima significatione, sed poetis peculiare est. vt Iliad. ζ, legimus παῖδα νηπίαχον, & eiusdem poematis libro β, παρὰ νηπιάχοις. Apud Phocyl. νηπιάχοις ἀπαλοῖς. Dicitúrque ὀὐ νηπιάχου in Epigr. ea significatione qua ὀὐ νηπίου supra. Sed perperam (meo quidem iudicio) imaginatur Eustath. verbum ἰάχω sub hoc vocabulo νηπίαχος latere: quum dicere ex νήπιος esse factum, & habere adiectionem quandam παραγωγικὴν, rationi consentaneũ esse videatur. Hinc VERB. Νηπιάχειν, quod schol. exp. νηπιάζειν, in isto Apollonii versu, Arg. l. 4, Χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος Ex isto autẽ Νηπιάχειν est VERBVM Νηπιαχεύειν, cuius participio vtitur Homerus: quod Hesych. exponit, τὰ πρὸς νηπίοις ἁρμόζοντα παιδίοις, item παιδαγωγούμενος & νηπιευόμενος. Non dubium est autem quin sumptum sit istud participium ex hoc versu 503, Iliad. χ, Αὐτὰρ ὀὺδ' ὕπνος ἔλοι, παυσαμένη τε νηπιαχεύων, Εὕδεσκ' ὀὐ λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι πιθήνης. Vbi Eustath. significationem huius participii nõ docet, sed confirmat tantùm quod dixi de deductione à verbo altero νηπιάχω. scribit enim νηπιαχων esse πρόσωπον huius νηπιαχεύων. Breuium schol. autor. exp. νήπια φρονῶν, & νηπιευόμενος. Ego dixerim potius νηπιαχεύων esse Pueriliter lusitans, seu lasciuiens. Sub hoc autem verbo poterit comprehendi risus ille quo pueruli suis velut adblãdiuntur, simul etiam quasdam velut exultationis voces edendo. Vulgaris ad verbum interpretatio habet Vagiens: perperam, mea quidem sententia.

AT VERO Νηπύπος habet eam potius nominis νήπιος significationem qua ponitur pro stulto, seu fatuo. vnde factum est vt quidam ex particula priuatiua νη & nomine πιυπὸς factum existimauerint, aut etiam ex ipso verbo πιπύσκω. Quæ posterior deriuatio minus commoda est, quod ad formationem attinet: quum alioqui perinde fit ab vtro deducatur. Hom. Iliad. φ, Νηπύπ', ὡς αὔριον κρανέῃ ἔχες. Eiusdem poematis libro υ, duobus in locis, Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσι γε, νηπύπιον ὦς, Ἕλπεο δειδίξεσθαι. Eodem libro legimus ἐπέεσσι νηπυπίοισι. Apud Aristoph. νηπύπιος & πείθων opponuntur, in hoc τεφελῶν loco, — νηπύπιος ἐρρέτ' ἐπ, Καὶ μὴ θρῦ κρεμαβρῶν οὐ πείθων τῷ ἐνθάδε. Vbi schol. ait esse pro νήπιος: addens, Socratem ἐπικπτίειν hoc nomen, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νεώτερον καὶ εἰσελθόντα. Quod autem dicit hic enarrator illum ἐπικπτίειν, id est χρῆσθαι ἐπικπάσῃ, (ita enim hic exponendum puto) videtur facere vt idem de νηπύπιος dici possit ex eius sententia, quod de νηπίαχος dixi: nimirum esse ex νήπιος, & habere adiectionem παραγωγικὴν. nisi quis aptiore quopiã nomine hanc adiectionem appellare possit.

Nomen νῆστις, de quo nunc agendum est, minus quàm præcedens controuersam habet etymologiam. Afferuntur enim duæ duntaxat (quod sciam) & quidem inter se consentientes: nimirum ex particula νη priuatiua (vt in νήπιος, sequendo eius etymum quod primum omnium allatum fuit) & verbo σπεῖσθαι, seu nomine σπά: vt νῆστις appellatum sit quasi νήσπης. Sed controuersum hoc non immeritò fortasse fuerit, an prima & propria significatione de homine, an de intestino, quod Latini ieiunum itidẽ appellãt, dictum fuerit.

ΝΗ̃ΣΤΙΣ, εως, ὁ & ἡ, Ieiunus, Qui est ieiuno ventre, Qui cibum non cepit. Hom. Iliad. τ, Μηδ' ἄτος ἀχαθὸς πρὸ ἑοῦ, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Νῆστας ὄτρυνε πρὸς Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν Τρωσὶ μαχησόμεθα. Legitur & νῆστιες, Odyss. σ, ἵνα πειρησόμεθα ἔργου Νῆστες ἀπὸ μάλα κέφαος. Affertur & νῆς βοεῆς, sed absque autoris nomine.

Νῆστις, Ieiunum intestinum. Est intestinum ordine à ventriculo secundum, illic incipiens vbi primum, quod ἔκφυσις appellatur, in anfractus gyrósque conuolui cœperit. Sic dictum est quòd semper inane sit, & ne minimum quidem cibi in se contineat. Hæc Gorr. In v.l. annotatur, esse intestinum pyloro annexum, ieiunum dictum quoniam minus implicitum, nunquam quod accipit continet, sed ad inferiora protinus transmittit: & à Latinis hilam siue hiram appellari.

Νῆστις, Piscis ex eorum genere qui κεφῆς appellantur. Vide Athen. item verbale Νηστεία.

Νῆστις, dea quædam apud Siculos, teste Eustathio.

TRISYLL. Ἄνηστις, idem quod νῆστις, abundante α, vt in ἀσαφής. Cuius significationis exemplum Athen. ex Cratino affert. Sed exponitur etiam ὁ γεγευμένος, vt opponatur τῷ νῆστις, id est, ei qui ieiunus est: vt sit α priuatiuũ. Apud Hesych. perperam scriptum est Ἀνῆστις.

Νήστιμος, ου, ὁ & ἡ, adiect. vt νήστιμος ἡμέρα, Synes. Dies qua quis ieiunus manet, Dies ieiunii.

Νηστεύω, Ieiunus maneo, Ieiuno, Cibum non capio. Plut. Sympos. lib. 1, νηστεύσαντας, ἀφ' ὑπέρου ἐσθίειν ἢ πεσφαγόντας.

Empedocl. apud Plut. metaphoricè vsus est cum genitiuo, νηστεύσαι κακότητος. HINC Νηστεία, Ieiunium. Exponitur etiam Ieiunitas, ex Cicerone, in v.l. Additúrque ex Aristot. probl. sect. 12, quæst. 7, νηστείας ὄζειν pro Ieiunam graueolentiam olere. Sed Martialem inter ea quæ pessimè olere solent, enumerasse ieiunia sabbatariorum, id est Iudæorum die septimo ab omni opere feriantium. quasi quæ ieiunent cæteræ nationes, gra- A uem animam non exhalent. Idémque alibi ab eo per os leonis intelligi. quoniam, vt inquit Plinius, animæ leonis virus graue. Comicus quidam apud Athen. lib. 4, Κεφαλὴς αὖ εἶλω ἕνεκα νηστείας ἄκρας. Apud eundem, νηστείαν ἄγλν legitur, non vno in loco. Apud Plut. νηστείαν φέρειν: vbi de senibus dicit, ῥᾶστα νηστείαν φέρουσι. Apud eũdem extat plur. νηστεῖαι, in lib. De defectu orac. ὠμοφαγίαι καὶ ὀβελισμοὶ, νηστεῖαί τε καὶ κοπετοί.

Νόθος vbinam ponendum esset, difficile erat statuere: quum etymum quod Suidas & Eustathius afferunt, valde diuersum sit ab eo quod Etymologus affert. Volunt enim illi duo grammatici quos priores nominaui, νόθος esse factum ex particula νῦ habente vim priuandi, & nomine θεῖος. Nam Suidas tradit νόθον dici ex particula νῦ priuatiua, tanquam ἐστερημένον τοῦ θείου, quòd nimirum τὸ γνήσιον sit quiddam θεῖον. Itidémque Eustath. ex aliorum sententia, scribit nomen νόθος esse παρὰ τὸ νῦ στέρησιν & τὸ θεῖον. vt ita dicatur quasi τῆς θειοτέρου ἐστερημένος, id est τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γνησίας. At verò Etymol. ab ὀνῶ, quod est μέμφομαι & βλάπτω, fieri ait ὄνοπος, & abiiciendo ο, vertendóq; η in θ, dici νόθος.

NO'ΘOΣ, η, ο, (& alicubi ἡ) Nothus, Spurius, B Non legitimus. Fab. lib. 3, cap. 6, Νόθον, qui non sit legitimus, Græci vocant: Latinum rei nomen (vt Cato quoque in oratione quadam testatus est) nõ habem⁹: ideóque vtimur peregrino. Frequẽs est apud Hom. hoc vocabulum, addito nomine υἱός. vt Il. ν, Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο. Itidémque Iliad. β, Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Οἰλῆος νόθος υἱός. Sic Iliad. ω, Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο. Item lib. ο, eiusdem poematis, Ἀλλ' ὑὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα. Annotat autem in hunc locum autor breuium schol. νόθον esse C τὸν οὐ γνήσιον, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ὄντα. Itidémque in illum locum Iliad. β, qui modò allatus fuit, annotat, νόθον esse τὸν μὴ ἐκ νομίμης γυναικὸς γεγενημένα, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος. Alicubi tamen & νόθος dicit, sine adiectione nominis υἱός. sicut Iliad. θ, legimus, Καί σε νόθον περ ἐόντα, κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. Huic voci νόθος opponitur γνήσιος. vt legimus apud Plut. in Artox. πολλοὺς γνησίων, & πολλοὺς δὲ νόθους. Sic in ista lege quæ Athenis fuisse fertur, γνησίας μὲν οὔσης συγγενοῦς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πατρῷα. Vide schol. Aristoph. in Vesp. Sic apud Isocr. in Nicocle, D εἰ μὲν ὠμότερον δεῖν τοῖς μὲν ἐκ πατρικοτέρας ποιήσασθαι πολλοὺς παῖδας, τοῖς δ' ἐκ σεμνοτέρας· οὐδὲ τοῖς μὲν, νόθους αὐτοῖς, τοὺς δὲ, γνησίους καταλιπεῖν, ἀλλὰ πάντας ἴσον τῷ αὐτῷ φύσιν. Vbi accus. φύσιν significans naturam, in memoriam mihi reuocat appellationem Gallicam quam quidam filio γνησίῳ, alii contrà νόθῳ tribuunt: quum dicunt, *Fils naturel.* Sciendum est porro dici interdum cum adiectione, νόθος πρὸς πατρός, vel νόθος πρὸς μητρός: quod posterius legitur apud Plut. in principio vitæ Themistoclis: quod quidam interpr. Matre non legitima natus: quidam, Ma E terno genere nothus.

Νόθος metaph. etiam vsurpatur. Νόθον Græci appellant (inquit B. Annot. pr. in Pand.) quicquid non legitimum esse volunt, nec verum. vt νόθον Atticismum dicunt non verum schema Atticum, sed adulterinum spuriúmque: contrà, γνήσιον Atticismum dicunt, veram, germanam, legitimámque Atticorum elegantiam significantes. Idem, Spuria cogitatio, (inquit) νόθος λογισμὸς dicitur. Philop. in 1 Post. anal. διόπερ καὶ ἡ ὕλη τοῦ ἑαυτῆς λόγῳ ἄγωνος, ὡς ἀνείδεος, νόθῳ δὴ λογισμῷ λυπεῖ, ὡς F ὁ Πλάτων φησί. In marg. autem habetur alia interpretatio, videlicet Notha ratiocinatio. Scribit etiam Themistius, Πλατωνικὸν αὖ εἶη πρὸς τῆς ὕλης ὅτι νόθῳ λογισμῷ λυπεῖ. νόθος γὰρ ἀκριβῶς ἐνέργεια καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς αἰσθήσεως, ἡ μὴ κατ' ἐπίρροιαν εἴδους. Vbi obiter obserua etiam νόθος genere fœminino vsurpatũ. Dicitur porro νόθος metaphoricè & de aliis plerisque rebus. vt versus νόθοι, qui & νοθευόμενοι: item liber νόθος, vt videbis in verbo Νοθεύειν. Ex Aristide affertur cum genitiuo, νόθοι τῆς ἀρχῆς.

Νόθος à Suida exponitur etiam ξένος. Idem scribit νόθα dici metaphoricè καὶ τὰ ἁπλῶς ξένα.

FOEMIN. Νόθη, Spuria. Sed ex Epigr. afferunt B v.l. νόθην σάρκα ὀγρέου, alienam carnem ostrei: cui videlicet non affueuerat mus.

C. Νοθογλοιὸς, η, ό & ή, Qui genitus est nothus, seu spurius, Qui ita genitus est vt sit nothus. Vide Hesych.

C. Νοθοκαλοσυνὴ, Notha pulchritudo & adulterina, non natiua. Epigr. lib. 2, Τίω νοθοκαλοσυνὴν φύκεϊ χειροφίλω.

Νόθος, Illegitimè. Spuriè, Adulterinè. aut etiam Fictè. Hesych. exponit ψευδῶς.

Νοθεία sic fit à νόθος, vt apud nos à nomine *Bastard* quod nothum significat, fit *Bastardise*: veluti si à Spurius diceretur Spuritas. Sic apud Plut. initio vitæ Themistoclis, ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, vbi scribit, de Hercule loquẽs, ἐπὶ κακίᾳ τοῦ κατὰ τὸν γνήσιον ἐν θεοῖς, ἀλλ' ἐνείχετο νοθείᾳ, δηλονότι τῷ μητέρα θνητὴν ὅσαν. quod nihil aliud est quàm νόθος τῷ πρὸς μητρὸς, vt paulo antè de ipso Themistocle loquutus erat. AT VERO Νόθα SIVE Νοθεῖα, gen. n. plur. num. Ad nothos pertinentia bona, Pars bonorum paternorum quæ lege Athenienſium nothis dari poterat: nimirum vsque ad mille drachmas, vt Harpocr. tradit: qui etiam νοθεῖα χρήματα ex Aristoph. affert. At verò Pollux verba eadem ex eodem afferens, habet νοθία, sed librarii errore, vt verisimile est. Harpocr. habet νοθεῖα. Suidas verò in eo apertè labitur quòd νοθεία fœm. gen. sing. num. cum isto νοθεῖα plur. num. gen. n. confundit. Postquam enim dixit vocem νοθεία significare ἡ λαθραία γένεσις, & ἡ πορνεία, subiungit, καὶ τὰ τῆς νόθοις ἐκ τοῦ πατρῴου διδόμενα, οὕτω καλεῖται.

Νοθεύω, (q. d. Nothum reddo, seu spurium) Adulterinum reddo, Adultero, Corrumpo, Vitio. Synes. epist. 143, εἰ δέ σε, εἴπερ αὐτῇ τῇ φιλοσοφίᾳ γνησίως προσελήλυθας, ἀφίσασθαι κενοδοξίας τῆς πρὸς τοὺς ὁπωσοῦν φοιτῶντας τῇ μετὰ ποιήσει τὸ ὑπερφέρον αὐτῆς. verbum hoc νοθεύω redditur etiam Alieno, seu Abalieno, & Decipio, & Adulor. Quæ interpretationes sumptæ sunt ex istis Hesychii expositionibus, ἀπαλλοτριοῖ, ἀπατῶ, κολακεύω. Suidas quoq; duas illas priores habet. Vnde VERBALE Νόθευσις, Adulteratio. &c. sequendo significationes verbo datas. νόθευσις τῆς θείων γραφῶν, Suid. in νοθεύειν.

Νοθεύομαι, non solùm est Adulteror, Corrumpor: (VNDE Νενοθευμένος apud Basil. Adulteratus) sed etiam Pro adulterino habeor, seu pro notho, aut spurio, vel supposititio. veluti quum dicitur alicuius scriptoris liber νοθεύεσθαι. Sic in vita Thucyd. λέγεται δέ τινες τὸν ὀγδόον ἱστορίαν νοθεύεσθαι, καὶ μὴ εἶναι Θουκυδίδου. Et in isto loco, Σοφοκλέους φέρεται δράματα ρλ', τούτων δὲ νοθεύεται ξ'. Et Anthol. epigr. lib. 1, legimus quoddam epigramma cum hoc titulo, εἰς τὸν Φαίδωνα, δηλονότι Πλάτωνος, νοθευόμενον ὑπὸ Παναίτιου. In ipso autem epigrammate hæc verba ipsi dialogo affinguntur, Ἀλλὰ νόθον μ' ἐτέλεσεν Παναίτιος. Sic & versus νόθοι dicuntur qui non sunt eius cui vulgò tribui solent. Hinc COMP. Ἀνόθευτος, quod vide in Indice.

Νῦν aduerbium temporis, non eo consilio prætermissum fuit in alphabetica serie, quò alia plerique eorum vocabulorum quæ hactenus adiecta fuerunt, (neq; enim huius monosyllabæ particulæ deriuationem quæri debere arbitratus sum) sed quòd de voce νῦξ quæ hanc sequitur, parata quædam haberem quæ operis meis traderem: νῦν autem in Indicem reiici posse existimarem. Sed animaduerti tandem multo plura de hac vocula dicenda esse quàm putassem, eáque aptiorẽ hîc quàm illic esse locum habitura.

NŸN, Nunc. quod ex illo νῦν factum esse, longè A manifestissimum est: sicut υ mutari in ι in plerisque aliis vocabulis videmus. Potest alioqui reddi νῦν & aliis modis: nimirum In præsentia, vel Hoc tẽpore. Hom. Il. ι, Ὀστά τε οἱ νῦν ὄσσι καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο. Idem Il. ε, Τῶν νῦν οὔπω ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι. Eiusdẽ poematis lib. β, Ἔστε τε νῦν μοι Μοῦσαι ὁλύμπια δώματ' ἔχουσαι. Sic cum imperatiuo, Odyss. χ, Ἄρχε τε νῦν κύκνας φορέειν. Apud eundem πάλαι & νῦν velut opponuntur, Iliad. ι, Οἶον ἐγὼ νέον ἠμὲν πάλαι ἠδὲ καὶ νῦν. Itidem apud Isocratem in Panegyr. καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ παντελῶς καὶ λεληθότως καὶ μνημονευομένας. Alioqui πρότερον interdum illius πάλαι locum quodammodo obtinet: (quatenus quidem vnum alteri velut opponi dixi) vt in hoc Demosthenis loco, Philipp. 1, αὐτὸ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὑμεῖς ὅσῳ τῆς τοιαύτης ἐθελονσηπτεῖν γνώμης νῦν, ἐπειδὴ τὸν οὐ πρότερον. Sic legimus apud eundem, eadem oratione, οὐκ ἔξεστιν αὐτὸ μέρος γε πιστεύειν τῶν οἰκείων νῦν, εἰ καὶ μὴ πρότερον; Paulo item antè dixerat, Τοῦτο δὲ ἴσως πρότερον μὲν ἐνῦν πιστεῖν, νῦν δὲ ἐν αὐτῷ νῦν ἥκει τὸ ἀκμὴν ὥστ' οὐκέτ' ἐξωρεῖν. Alicubi autem apud Xenoph. C πρὸ νῦν velut oppositum est τὸ παρελθόν. Apud Plut. νῦν μὲν, & ὕστερον δὲ legimus, in Fabio, νῦν μὲν ἔφη τοὺς ἡγεμόνας αἰτιᾶσθαι, ὕστερον δὲ ἐκείνον. Sed quidam hîc νῦν interpr. Primo loco: ὕστερον, Secundo loco.

Νῦν tribus temporibus iungi, præsenti, præterito, futuro, exemplis ex Homero sumptis ostẽdit Etymologus. Eustath. quoq; ex veterum obseruatione idem tradit: afferens in exemplum significationis temporis præsentis, hunc versum, Ἦ γὰρ αὖ Ἀτρείδης νῦν ὕστατα λωβήσαιο. præteriti, istum, — νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος. D futuri hunc, Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀέξει. Mirũ autem videri queat quod alibi scribit idem, nimirum quanuis Νῦν tribus tẽporibus iũgatur, tamẽ ATTIC. Νυνὶ præsenti duntaxat solere iungi. Videtúrque hoc, sicut quod & de νῦν scribit, ex Heraclidis grammatici sententia tradere. Idem certè & apud Etymologum de Νυνὶ legimus.

Νῦν apud Homerum adiunctas alicubi habet particulas αἶψα & μάλα. vt Iliad. τ, — νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλ', οὐδὲ χρή, &c. Vbi idem schol. annotat illum auxisse τὸν ἀπουδήν, per particulam νῦν: sequentibus autem duabus, αἶψα & μάλα, declarari, illud νῦν τὸ πλατικὸν esse sed ἀκαιρίαν. Quod autem de νῦν αἶψα tradit, idem & de αὐτίκα νῦν tradi potest. Nisi potius vacare hîc νῦν dicamus, quippe quod non itidem præponatur, sed postponatur: & ita quidem vt αὐτίκα sufficere posse videatur.

Νῦν, præfixum interdum habet articulum pluralem neutrius generis τά: dicitúrque Τὰ νῦν, vel potius vna VOCE Τανῦν pro νῦν, Nunc. Vtuntúrque ita cum alii tum F verò Aristot. necnon Plato: vt in hoc loco, Ἤδη δοκοῦντες πανῦν ἐμοί. At perperam in v.l. affertur hic locus in exemplum huius vsus istius particulæ: οὐκ οἶδ' τί τε τὰ νῦν τεκμαιρόμενος. Neque enim potest hîc dici τὰ νῦν esse pro νῦν quum sublato articulo imperfecta relinquatur oratio. Neque verò si τὰ νῦν simpliciter pro νῦν poni dicitur, vacate articulo, (vt cum aliis nonnullis aduerbiis vacare comperitur) id de locis omnibus intelligendum est. Verùm & in hoc peccatum ibi est quòd τανῦν coniunctim scriptum sit: quum necesse sit scribi τὰ νῦν, G subaudiẽdo ὄντα. Sic & apud Thucyd. τὰ νῦν, præsentia.

Νῦν, interdum non τά, sed τὰ ante se habet, post se autem infinitiuum εἶναι, vel participium ἔχον. Nam DICITVR Τὸ νῦν εἶναι, ITEM Τὸ νῦν ἔχον, Atticè pro νῦν, Nunc. Sed & aliam scripturam esse sciendum est, A qua articulus aduerbio iungitur, ITA, Τὸνῦν εἶναι, ET Τονῦν ἔχον. Xenophon Pæd. lib. 5, σὺ δὲ Ἀλκιβιάδη, ἀφεῖν αὐτοὺς, ὅπη μελλοῦσι τονῦν εἶναι πάντων ἕνεκα ὅπισθεν. Verùm in aliis exemplaribus scriptum est τὸ νῦν εἶναι. Legimus & apud Plat. De republica lib. 6, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ὄντι τὸ μακάριον, ἐάσομεν τὸ νῦν εἶναι. vel Τονῦν εἶναι. Sic Τοῦν ἔχον apud Synesium, οὐ μόνον ἐξεγρόμενοι πέμπει τοῦνῦν ἔχον. Interdum autem separantur interiecta particula δέ: dicitúrque τὸ δὲ νῦν ἔχον, & τὸ δὲ νῦν εἶναι.

Νῦν aliter etiam articulo iungitur. siquidem DICITVR Ἐν τῷ νῦν, ITEM Ἀπὸ τοῦ νῦν, ET Μέχρι τοῦ νῦν. Possumus autem cum ἐν τῷ νῦν subaudire datiuum χρόνῳ, sicut cum ἀπὸ τοῦ νῦν & μέχρι τοῦ νῦν subaudimus χρόνου. Apud Platonem extat Ἐν τῷ νῦν, (subaudiendo χρόνῳ) Hoc tempore, In præsentia, Nunc. Illud autem Ἀπὸ τοῦ νῦν, subaudiendo χρόνου, (q. d: Ab hoc tempore) quidam interpretantur Posthac: vt in isto loco epist. 2, ad Corinth. c. 5, ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα. εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστὸν, ἀλλὰ νῦν οὐκ ἔτι γινώσκομεν. Hoc quidem certè constat, esse omnino quod vulgò dicimus *Dores en auant*, aut potius coniunctè, *Doresenauant*: vel (sequendo vulgus) *Doresnauãt*. qua significatione dicim⁹ etiã *Desormais*. At verò *Des maintenant*, quo quidam interpretantur illud ἀπὸ τοῦ νῦν, diuersum est. Illud verò tertium loquendi genus, Μέχρι τοῦ νῦν, vsitatius est: significans Vsque ad hoc tempus. Exẽplum inuenies in voce Μέχρι, t. 2, col. 908.

Νῦν, Nunc, id est Hodiéque, pro Hoc tempore, seu Hac tempestate. Thucydides lib. 2, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου τρόπου γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα πολλὰ ἱερῶν νομίζεται παρ' ὕδατι χρῆσθαι. Sic dicitur οἱ δὲ νῦν, subaudiendo ἄνθρωποι, Qui D hodie sunt homines, Homines qui hodie viuunt, Homines huius seculi. Legitur cum apud alios tum apud Athenæum.

Νῦν, pro Tunc, ex Plutarcho in Fabio, ὡς πάλαι μὲν εἴωσε χαλεπὸν αὐτοῖς, νῦν δὲ ἀδύνατον κρατεῖν ἀπὸ τοῦ παρόντος Γαλλίας, Iampridem perspexisse difficile ipsis esse, tum autem impossibile, præsentibus copiis, Italia potiri. Hæc ex vulg. lex. Inuenitur quidem certè E Nunc itidem pro Tunc apud Suetonium.

Νῦν habens vtrinque πτ, vide in Νυνί.

Νῦν δὴ pro νῦν interdum ponitur: vt apud Platonem De legibus, pag. 252, μηχανάσθαι δὲ καὶ ὃν τοῖς δίκα τιμήμασι τὸ νῦν δὴ λεγόμενον φαυλότητός τε καὶ ἀρετῆς χώρας. Apud eundem legimus in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. itidémque in aliis plerisque eius locis pro Nunc poni νῦν δὴ constat. Legimus eodem modo apud Polybium, ὑπὲρ ὧν νῦν δὴ ὁ λόγος. Pollux tamen νῦν δὴ idem esse testatur quod ἄρτι: ita scribens, ἄρτι, ὅτι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, οὐ ὅτι ταυτί. Idem testatur & Hesychius. Atque adeò & huius significationis apud eundem Platonem exempla habemus: vt in Politico, καθάπερ ἐῤῥέθη νῦν δὴ, vt modò dictum fuit. Sic alibi, πῶς νῦν δὴ ῥηθέντων. Item, ἢ καὶ αἰδοῖαν νῦν δὴ ἔλεγες εἶναι μετὰ δόξης μιᾶς; Meminit verò huius significationis Eustathius quoque, sed SCRIBENS Νῦν δή, coniunctim, & vnico accentu: ὑφ' ἓν τόνῳ, vt ipse loquitur. καὶ νῦνδὴ (inquit) αὐτὴ πολλοῖς, ὃν ἑνὶ τόνῳ. Additque, Quod etiam tradunt cum solo præterito construi. Sed hoc refellunt priores quos ex Platone attuli loci. Cæterùm vt vacat δὴ post νῦν, quùm accipitur pro νῦν simpliciter, SIC Νῦνδὴ ex Apollonio affertur pro νῦν, vacante δὴ. Sic certè & cum aliis plerisque vocabulis hæc VOCVLA Περ vacare comperitur.

Νῦν ἄρτι, Nunc iam, Nunc primùm, Nunc demum, v.l. ex hoc Platonis loco, νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν πάνυ ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἀναγκαιότατα φαίνεσθαι. A

Νῦν πρῶτον, vt Lat. Nunc primùm. Plato in Apol. νῦν ἐγὼ πρῶτον ὀρθῶς δικαστήριον ἀναβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα.

Νῦν κ' εἴη, pro νῦν καιρὸς, teste Hesychio.

Νῦν πήμερον, vide in Νυνί.

Καὶ νῦν, Nunc quoque. At in vulg. l. redditur Etiamnum, Quinetiam, Quin potius: item Iam verò, Atqui. Affertúrque ex Aristot. Rhet. lib. 1, πολλῷ δὲ πλείω δεδόασι καὶ νῦν αὐτῇ τῇ οἰκείᾳ θεωρημάτων, ἀληθὲς δεῖ. Sed aliud exemplum afferendum fuisset. B

Νῦν, interdum significationem temporis non habet, sed potius seruit orationi quæ est κῆ θέσιν καὶ ἄρσιν, vt quidam loquuntur: sic vocantes orationem cuiusmodi est ista, Si diligentiam adhibuisses, res bene se habuisset: nunc tua negligentia factũ est vt nulla spes nobis superſit. Sic apud Cic. De diuin. Quæ quidem multo plura euenirẽt si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, confusa & perturbata cernimus. Sic legimus apud eundem, Epist. ad famil. lib. 1, epist. penultima, Sed vellem non solùm salutis meæ, quemadmodum medici, sed etiam, vt aliptæ, virium & coloris rationem habere voluissent: nunc vt Apelles Veneris caput & summa pectoris politissima arte perfecit, reliquam partem corporis inchoatam reliquit: sic quidam homines &c. Non dubium est certè quin eum locum quem in ista oratione obtinet Nũc, obtinere potuisset Verùm, aut Sed. Sunt autem qui quum istum vsum habet Nunc, sicut apud Græcos νῦν, assumptioni adhiberi dicant. Plerunque certè ita vsurpatur Nunc in posteriori orationis parte, vbi prior habet particulam Si. Additúrque nõ raro particula Veró. vt apud eundem scriptorem, Nam si ita diceres, &c. nunc verò fateris. Sic apud Thucyd. lib. 4, pag. 161, initio concionis Brasidæ ad milites, Εἰ μὲν μὴ ὑπῶπτεύετε &c. νῦν αὖ ὁμοίως διδάσκω ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐπιστάμενος· νῦν δὲ πρὸς μὲν &c. Ita vsus est lib. 1, pag. 39, ἐνθυμούμεθα δὲ καὶ ὅτι εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἑκάστοις πρὸς αὐτὰ ἵπποι καὶ ὁπλῖται καὶ γῆς ὅρων διαφοραί, οἷόν αὐ λῶ· νῦν δὲ πρὸς ξύμπαντάς τε ἡμᾶς Ἀθηναῖοι ἱκανοὶ, καὶ κῆ πόλιν ἕπ δυνατώτατοι. Sic apud Isocr. in Archidamo, præcedente εἰ sequitur νῦν, in ipso ferè principio, ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τις ἄλλος τῶν εἰδότων ἐν ὑμῖν ἀγωνιοῦεν, ἀξίως λῶ τῆς πόλεως εἰρηκὼς, ἡσυχίαν ἂν ἦγον· νῦν δὲ ὁρῶν τοὺς μὲν σωφρονοῦντας οἷς εἰ πολέμοι πρὸς πάντας &c. Itidémq; apud Dem. in Mid. vsurpatur ATTICVM Νυνί: in fine p. 231, & initio pag. 232, εἰ μὲν πίστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σώφρονα καὶ μέτριον πρὸς τὰ παρόντα αὐτὸν Μειδίας, καὶ μηδένα τῶν ἄλλων πολιτῶν μηδὲν ἠδικηκώς, εἰς ἐμὲ μόνον ἀνελεὴς ἄτω καὶ βίαιος ἐγχειρεῖ, πρῶτον μὲν &c. paucis autem interiectis, νυνὶ δὲ τοσοῦτό ἐστι δὴ τὰ πολλὰ ἃ πολλοὶ ὑμῶν ἠδίκηκε, καὶ τοιοῦτα, ὥστε &c. Neque tamen semper particulam εἰ præcedere existimandum est. vt videmus apud Isocr. in epist. ad Timotheum, & in aliis aliorum locis. Sciendum est porro ex Homero manasse istum particulæ νῦν vsum, in aliquot enim eius locis eum obseruaui: è quorum numero est iste Odyss. α, Ὦ ἔ δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος νύ που ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος, ὃν κτάσσασιν ἑοῖς ἐνὶ γῆρας ἔτεσσι· Νῦν δ' ὃς ἀποπρόπαρος ἀμήχανος ἀνθρώπων, Τοῦ μ' ὀκνῶ φασὶν ἀμφιέμεν, ἐπεὶ σύγε τοῦτ' ἐρεείνεις. Cui loco addi potest iste ex eodem libro, non procul inde, Μέλλεν μὲν ποτε οἶκον ἐσ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔπ κεῖνος αἰὴρ ὀπιδήμιος ἦεν· Νῦν δ' ἑτέρους ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μηπόωντες. vel βάλοντο θεοί. C D E

ATTICE Νυνὶ dicitur, sicut οὐπωπὶ pro οὔπω, & alia nonnulla itidem rasciscunt. Vtitur eo Demosth. vtitur & Aristoph. (apud quem tamen legitur & νῦν. vt in Pluto, Ἀφεπὼν με νῦν. ἴσον γὰρ ἤδη πάντ' ἐμοί. Sic in eadem comœdia, Καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουλυτῖ. Et paulo pòst, Ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' ἀτυχής. Itidémque apud Thucyd. νῦν passim legimus) Mirum est autẽ quod ex Eustathio & Etymologo attuli suprà, νυνὶ præsenti duntaxat iungi, quanuis νῦν tribus temporibus iungatur. Mirum, inquam, hoc est, ac fortassis eiusmodi quod minimè verbũ comperiri possit. Apud Demosthenem legimus Νυνὶ πήμερον, in orat. Pro corona, ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐπέλεις, ἐγὼ δ' ἐπηλοίμων· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχορηγοῦν. & paucis interiectis, ἐὰν θέλῃς, ἀλλὰ νυνὶ πήμερον ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τῆς στεφανώσεως δεκμάζομαι. Vbi non dubium est quin νυνὶ πήμερον sonet quod vulgò dicimus, Pour le iourdhuy: videri que possit vacare νυνί. Alioqui dicendum fuerit πήμερον addi ad restringendam ipsius aduerbii νυνὶ significationem: sicut de νῦν αἶψα dictum fuit. vbi tamen aliud restrictionis genus esse fateor. Apud Aristophanem legimus: νυνὶ habens vtrinque ὅπ: in Ranis, Τοῦ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀμοῦ, ὅπ δ' αὖ γυνὴ Θρᾴττα πῆς. subaudi γίνεται. Vbi νυνὶ reddi debet eadem particula Latina qua & πῆ redditur. Latini dicunt Nunc quidem, nunc verò: & Modò quidem, modò verò. item, Interdum quidem, interdum verò. Sed dicitur ETIAM Νωδί, pro νῦν, teste Eustathio, pag. 45. His addendum est TERTIVM Νωμφί. (pro quo mẽdosè legitur Νωμφὴν in vulg. lex.) Sed pro Νωμφὶ scribitur ETIAM Νῶ μφὶ disiunctim. extátque hæc scriptura apud Aristophanem in Auibus. vbi scholiastes ait esse pro νῦν μφί. Quidam tamen νωμφὶ scribentes coniunctim, pro νῦν simpliciter accipi putauerunt. Vt autem Νωμφὶ, sic SCRIPTVM Τοιῶδε fuisse, docui in meis animaduersionibus in Corinthi tractatum de dialecto Attica, pag. 50. F G

AT PARTIC. Νῶ expletiua, nihil cum νῦν siue νυνὶ commune habet: dicam tamen & de illa, vt eadem opera discat lector eam à νῦν aduerbio discernere. Hoc igitur primùm sciendum est, νῶ aliud nihil esse quàm νυ, nimirum κατ' ἐφελκυσμὸν τῶν, vt quidam grammatici loquuntur. οὕτω καὶ τὸ νυ τῶν παρακείμενον αὐτῇ τῇ δή, σπανιώτατα μὲν, γίνεται δ' ἔμως ἐφελκυστικόν ποτε τῶν καὶ αὐτό: vt legimus apud Eust. loquentẽ & de quibusdam aliis particulis quæ itidem ascisciunt literã ν. ex quibus est κεν. Nec solùm in VOCE Τοῖνῶ (inquit) sed apud Euripidem quoque, in hoc versu, Σῶσόν νῶ αὐτὸν, μηδ' ἔασ τὸν πλησίον. Sciẽdum est autem, apud tragicos potissimũ & comicos in vsu hanc particulam esse: præsertimque cum imperatiuis. vt habuisti in versu modò allato, σῶσόν νῶ. Sic σίγα νῶ, apud Sophoclem, Σίγα νῶ ἑστώς, καὶ μέν' ὡς κωφεῖς ἔχων. quod legendum esse καθ' ὁμαλισμὸν annotat scholiastes. Sic σοῦδέ νῶ, Aristophanes in Pluto. Sed vt apud tragicos nonnulli loci reperiuntur in quibus νῶ aduerbium temporis sedem παρεμπληρωματικῆς voculæ νῶ occupat, sic & apud Aristophanem non paucos locos huius erroris suspectos habeo. vt in Pluto, Φέρε νῶ. (νόμος γὰρ ὄδε) πὰ καταχύσματα Ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. Sic in Pluto pro εἴα νῶ vereor ne εἴα νῶ reponendum sit. Ibidem, pro Μή νῶ μελέτω σοι μηδὲν, ne reponi debeat Μή νῶ, &c. Quibusdam autem in locis errorem lex metri patefacit: quum νῶ producatur, at νῶ contrà corripiatur. Vsus est porro & Homerus ista particula. vt Iliad. ψ, Δεῦρό νῶ ἡ πείσθω τε δόμον δ' ἴμεν ἠὲ λέβητος. Vbi Eust. annotat hanc particulam videri posse vocari σωδέσμον παρεμπληρωματικόν.

Ὀλιθὸς ne nunc quidem, vbi ponendum fuerit, ex iis quæ apud Etymologum extant, statuere possumus: quippe quæ talia sint vt non solùm quæ credamus, sed etiam quæ legamus, indigna esse videantur. Ὀλιθὸς (inquit) παρὰ τὸ ὅλως θέειν. vel παρὰ τὸ ὅλος, & ἵζω, quod est καθημαι. vt sit ὁ ὅλος καταπίπων. Additque, Et verbum Ὀλιθῶ, ex quo est Ὀλιθαίνω. Sed in v. edit. Etymologi prætermissum est verbũ ὀλιθῶ. Legitur enim καὶ ῥῆμα ὀλιθαίνω, τὸ καταπίπτω: quum ita legi debeat, καὶ ῥῆμα Ὀλιθῶ, ὀλιθήσω. ἐκ δὲ τοῦ Ὀλιθῶ παράγεται Ὀλιθαίνω. Vt autem cætera omittam, quomodo ὄλιθος, quo significatur Lapsus, substantiuum, possit dici sonare ὁ ὅλος καταπίπων, viderint ii qui Etymologo patrocinari volent.

ΟΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, Lapsus, Casus, Prolapsio. A Existimatur autẽ propriè dici de lapsu qualis in lubrico cõtingere loco solet. Luc. τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρούσης. Interdum verò ὀλισθος est Lubricitas, inquit Bud. vt apud Lucianũ, vbi loquitur de corpore athletarum quod oleo perfundi solebat vt firmiter prehendi non posset. hanc enim lubricitatem appellat ὀλισθον. Cæterùm hoc nomen ὀλισθος pono ante verbum Ὀλιθῶ, non tam quòd Etymologus priorem locum ei tribuat, (sæpe enim in assignandis huiusmodi locis nullo illum iudicio præditũ esse videmus) quàm B quòd veram verbalis formam nõ habeat. nisi fortè ab aor. posteriore ὤλισθον formatũ esse dicamus. At Ὀλιθρὸς, si quidem non extaret verbũ Ὀλιθῶ, huic nomini ὀλισθος subiungerem: at quum in vsu sit, & ab eo esse possit, ei potius subiungam. sic tamẽ vt alioqui talem ordinem valde pertinaciter tueri nolim. At verò nomen. COMPOS. Εὐόλισθος, (quod in Indice habes) ab ὀλισθος deductum esse, nemo, vt opinor, negauerit.

Ὀλιθάω, ῶ, Labor, Prolabor, Cado, vt videlicet aliquis labitur seu cadit in loco lubrico, si quidem propriam C significationem sequi velimus: id est, eam quæ propria esse existimatur. Ac certè pro hac significatione facit iste Homeri locus, Iliad. ψ, v. 774, Ἐν δ' Αἴας μὲν ὀλισθε θεῶν (βλάψιν γὰρ Ἀθήνη) Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐρεμνῶν. Lubricum enim fuisse locum, ex his patet. Breuium scholiorum autor ὀλισθε exp. simpliciter ἔπεσε. Ex Nonno autem affertur ὀλισθῆσαι ὀλέθρῳ pro Incidere in perniciem. Ex epigr. ὀλισθήσας μιθῶς, pro Delapsus ex vtero materno.

Ὀλίθημα, ατος, τὸ, ITEM Ὀλίσθησις, Lapsus, &c. vt dictum est de Ὀλισθος. Vtrunque, nimirum & ὀλίθημα & D ὀλίσθησις, apud Plut. legitur.

Ὀλιθρὸς, ῶ, ὁ, sonat quasi quis dicat Labilis: accipiendo de eo qui ad labendum procliuis est, seu talis vt lapsui sit obnoxius. vnde ὀλιθρὸς exponitur πλωτικός. Dicitúrque metaphoricè ὀλιθρὸς esse ad rem aliquam, siue ad aliquod vitium, qui ad id procliuis est & propensus, & qui facilè in id prolabitur. Quò pertinet ὀλιθρὸν γλῶτταν, lingua cui sæpe contingit vt labatur. Sed E ὀλιθρὸς τόπος dicitur locus lubricus, in quo quis facilè labitur, in quo firmiter gradum sistere non potest, sed labitur. Extátque hoc ὀλιθρὸς τόπος apud Plut. itidémque ὀλιθρὸν χωρίον apud Xenoph. Accipitúrque & generalius, sicut Lubricus. vnde quod λεῖον est, dicitur esse ὀλιθρὸν & δυσκάθεκτον. Lucian. in Timone, ὡς δὲ λεῖος εἶ ὦ Πλοῦτε καὶ ὀλιθρὸς καὶ δυσκάθεκτος καὶ ὀλισθηρός. Sic apud eundem legimus in Hermotimo, ὡς ὀλιθρὸς ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὀλισθηρὰ σκέψεις ἐκ τῶν χειρῶν. Vt autem in illo priore Luciani loco λεῖος & ὀλιθρὸς copulantur, sic apud Plutarchum quoque & alios copulata inueniuntur. Obseruandúmque est, sicut ὀλιθρὸς in priori significatione (id est, ea cui priorem locum dedi) verbo Labi commodè reddi potest, ita hoc per compositum Elabi in huiusmodi locis reddi posse. Qui enim est λεῖος & δυσκάθεκτος, & qui ὀλισθηράσκει ἐκ τῶν χειρῶν, eum dicere possumus facilè elabi. Sic certè & compos. ἀόλιθος redditur Lubricus, sed videndum an vnicuique horum locorum conuenire itidem possit.

Ὀλιθρὸς εἰς πόδας legimus apud Antipatrum, Anthol. epigr. lib. 3: pag. 243, meæ editionis, Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον ὀνόσομαι, ἢ Διὸς ὄμβρον Μέμφομ'. ὀλιθροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφότεροι. Quibus versibus subiunguntur hi, Ἀχεῦδε γὰρ καπόνα Πολυζῆνον ἐκ ποτε δαιτὸς Τύμβος ἔχει, γλίσχων ὀξεεπόντα λόφων. Vbi ὀλιθροὶ εἰς πόδας quidam interpr. Lubrici pedibus. Ego verba hæc εἰς πόδας existimo πλεονάζειν, & duntaxat ad explendum versum addi. dici autem ὀλιθροὶ actiuè, non passiuè, de iis qui ad lapsum procliues reddunt: vel (vt simul εἰς πόδας exprimamus) procliues pedes reddunt. Ego versus illos ita verti (inter ea epigrammata Anthologiæ, quæ sunt vltra numerum à me editorum) Haud scio culpandus Bacchúsne sit, an Iouis imber. Sæpe etenim labi cogit vterque pedes. Quum autem Antipater ita epigramma hoc claudat, — ἀλλά τις ὄρφνης Δειμαίνοι μεθύων ἀτραπὸν ὑετίλω: vbi ἀτραπὸς ὑετίη, id est via pluuialis, optimè cum ὀλιθροὶ conuenit: quidam tamen omnino noua & inusitata interpretatione vtens, (sed ei aliud verbum non suggerente sua Musa, vt credibile est) salebrosas vias reddidit: ita interpretans illam epigrammatis clausulam, — ergo cauebis Nocte salebrosas ebrius ire vias. Ego ita, — hoc bene potos Noctu iter extimeant vt pluuiale monet. F

Ὀλιθήεις, εντος, ὁ, poeticè idem quod ὀλιθρός. FOEM. Ὀλιθήεσσα, in Epigr. ὀλιθήεσσα φύσις, lubrica natura.

COMP. Ὀλιθογνωμεῖν apud Luc. in Lexiphane, sonat q.d. Excidere mente, Mentis compotes non esse: vbi Lexiph. ita loquitur, ὃς πρεσφυγὼς μακκοᾶ, καὶ ἄνδρας παφρενωμένους ὀλιθογνωμεῖν οἴεται. Sed hoc verbum ipsi Lexiphani, sicut alia pleraque, affingi existimo, eius in sermone studium nouitatis irridendo.

AT COMP. Ἀπολιθάω, ῶ, vide in Indice. ITEM Διολιθάω & Ἐπολιθάω, vide ibidem. Παρολιθάω autem & Περιολιθάω vide in Παρολιθαίνω & Περιολιθαίνω.

Ὀλιθαίνω, idem quod ὀλιθῶ, à quo est factum. Plato in Cratylo, ὅπ δὲ ὀλιθαίνει μάλιστα ἐν τῇ λ ἡ γλῶττα, καταδεῖν ὁ ἀφομοιῶν, ὠνόμασε τὰ πλεῖα καὶ αὐτὸ τὸ ὀλιθαίνειν. Sic apud Plut. in Probl. ὀλιθαινούσης γλώττης. Vnde ὀλιθηρὰ γλῶττα, quod attuli suprà. In poemate de Herone & Leandro, quod Musæo cuidam adscribitur, πεῖ πῦ ἐρωτικοῦ ἕλκοις legimus, — ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκος ὀλιθαίνει καὶ ὅπῃ φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει. vbi redditur Lubrico lapsu incidit, Illabitur. E

COMP. Ἀπολιθαίνω, & Διολιθαίνω, & Ἐνολιθαίνω, & Ἐξολιθαίνω, & Ἐπολιθαίνω, vide in Indice. Sunt verò & alia COMP. Καπολιθαίνω, ET Παρολιθαίνω, ET Περιολισθαίνω. Est autem Καπολιθαίνω, Delabor, Illabor. Apud Suidam tamen, ἀνώνυμος quispiam scribit, Κλεοπάτρα εἰς λῶ καπολιθαίνει τῶν πολεμίων ἡ δραδυχή. vbi καπολιθαίνει non solùm Delabitur reddi potest, sed etiam Recidit, vel Deuenit. Sic καπολιθαιόντων εἰς δάκρυα, ibidem, reddi possit, Deuenientium ad lacrymas. Illu- F autem Παρολισθαίνω Bud. interpr. Prolabor. eandémqud interpretationem dat VERBO Παρολιθάω: reddene tamẽ & Lubricè Aberro, Lubricè in latus detorqueor, in isto Luciani loco, in Gallo, p. 274, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, εἰ

παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' ἀλφί. Sed A παρολίσθοι potius legendum esse putat. Quidam reddunt etiã Si paulum aberret, vt ὥστε diminutionem quandam significet. Apud Dioscor. lib. 6, cap. 11, τὸ εἰς ἔντερα παρωλισθηκὸς, redditur, Quod ad intestina prolapsum sit. Supersunt Περιολισθαίνω & Περιολισθέω, ὦ, q. d. Circùm delabor, seu Circùm decido, aut circumquaque. VNDE Περιολίσθησις, quo vtitur Plut. in Camillo, pag. 258, meæ editionis, πολλαχῇ δὲ τῆς ὑπεξυκότων τῆς κρημνοῖς ἀπορείας καὶ περιολισθήσεις τῆς γεωδῶν. quæ quidam interpr. Etiam terrã quæ præcipitiis adhæsisset, multis in locis detritam atque delapsam.

Ὀλοφύρομαι pluribus modis ἐτυμολογεῖται. Eustathius enim vult esse ex aduerbio ὀλοῶς & φύρεσθαι, Etymologus autem vult ὀλοφύρεσθαι esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν. sed his etymis tertium potest addi, ex ipso Eustathio. vbi enim scribit ὀλοφύρεσθαι esse ὀλοῶς φύρεσθαι, dicit vel μετὰ ὀλυγῆς: cum φύρεσθαι subaudiens datiuum δάκρυσι. Alio autem in loco pro aduerbio ὀλοῶς datiuum ὀλοῷ affert: scribens, ὀλοφύρεσθαι esse propriè τὸ ὄπτι τινὶ ὀλοῷ φύρεσθαι δάκρυσιν. Quorum etymorũ nullum mihi satisfacit: an autem aliquod eorum lectori satisfacturum sit, nescio. Sed in eo ipse satisfacere illi debebo, quòd profero quicquid habeo.

ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, Fut. ῥομαι, Lamentor, B Eiulo, Ploro, Fleo, vel, Lugeo. Hom. Iliados φ, Ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ· πῆν ὀλοφύρεαι αὔτως; Apud eundem, πολλ' ὀλοφυρόμενοι & οἴκτῳ ὀλοφυρόμενοι non vno in loco legimus. Item, ἐμὸν ἦ ὀλοφύρεται ἦτορ, Iliad. χ. Sed quanuis poetarum magis sit hoc verbum quàm eorum qui soluta oratione vtuntur, esse tamen & apud hos aliquem huius vsum sciendum est. Plato De rep. lib. 1, de senibus loquens, οἱ οὐδὲ πλεῖστοι ὑμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, πᾶς ἐν τῇ νέοτητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι. Thucyd. de mulieribus C lugẽtibus mortuos vsurpauit, l. 2, καὶ αἱ γυναῖκες παρῆσαν αἱ προσήκουσαι ὅπῃ τὸν πάθος. Sic apud Herodian. ὀλοφύρεσθαι & βρυχᾶν copulantur l. 4, ἐν δὲ τῷ Μακεδόνες ὅπῃ σφᾶς τῷ πάθει ὀλοφύρεσθαί τε καὶ βρυχᾶν προσεπιέπτο. Sed Thucyd. cum casu etiam vsus est, nimirum cum accus. & cum datiuo. Cum hoc, lib. 6, pag. 222, in fine, καὶ εἰ γνώμῃ ἁμάρτοι, ὅσοι αὐτὸ κακοῖς ὀλοφυρεῖς, ἢ χ' αὖ ἴσως καὶ πᾶσι ἐμοῖ ἀγαθοῖς ποτε βουλεύειν αὖθις φρονοῦσι. Vbi schol. subaudire videtur præpositionem ὅπῃ. Quod autem ad constructionem cum accus. attinet, de ea verba faciam D in iis quæ proximè sequuntur, vbi de altero huius verbi apud Homerum vsu disseram. Prius autem de hoc admonẽdum lectorem puto, inueniri & genitiuo iunctum hoc verbum apud illum poetam: Iliad. θ, v. 33, Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' ἀχνυμενόων, Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀπαλλήσαιντο ὄλωνται. Sed non dubito quin hic ellipsin præpositionis ὑπὲρ aut aduerbii ἕνεκα constituere oportet: cuius ellipseos exempla multa protuli in appendice mea ad aliorum scripta de dialecto Attica. Cæterùm de significatione huius verbi hoc addo: Etymo- E logum tradere, ὀλοφύρεσθαι esse propriè μετὰ πλοῦ τῆς τειχῶν κλαίειν.

Ὀλοφύρομαι, cum accus. apud Hom. pro Deploro, seu Commiseror, Vicem alicuius miseror. Odyss. κ, v. 157, Καί πότε τίς με θεῶν ὀλοφύσεται οὖνεκ' ἐόντα. vbi Eustath. exp. καταλείψαιτο. Paucisque interiectis annotat, Sciendum est autem, quum Homerus hic ὀλοφυρμὸν vsurparit ὅπῃ συμπαθείας καὶ ἐλέου, eos qui posteriores illo fuerunt, vsurpasse ὅπῃ κλαυθμοῦ. Vbi συμπάθειαν vocat quod nos verbum verbo reddentes dicimus *Compassion:* F veluti in hoc loquẽdi genere, *Auoir compassion de quelcun.* Sed mirum hoc videri possit, & quidem non immeritò, quòd Eustath. dicat Homeri posteros vsos esse verbo isto ὅπῃ τῷ κλαίειν, quasi ipse quoque Homerus ita vsus non sit: quum tamen plerisque eius locis (cuiusmodi sunt quos ex eo attuli) aut hæc aut alia expositio huic affinis tribuatur, atque adeò tribuenda esse ab omnibus iudicetur. Legitur & apud Thucyd. cum accus. lib. 2, διόπερ καὶ ὅσοι τῷ νῦν τῆδε νεῶν ὅσοι πάρεστε, ἢν ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ τῷ ἐμῷ θύσομαι. Vbi ὀλοφύρομαι non solùm Deploro verti potest, seu Defleo, sed fortassis & Commiseror, vt in illo Homeri loco. Eôdem pertinet & istud loquendi genus, Vicem eorum doleo.

Ὀλοφυρμὸς, ῷ, ὁ, ITEM Ὀλόφυρσις, Lamentatio, Lamentum. (sed hoc in plurali potius vsurpatur, ideóque aptius ὀλοφυρμοὶ reddetur Lamẽta) Item Eiulatus, Ploratus, Luctus. Thucyd. lib. 7, pag. 258, ὀλοφυρμὸς, βαιὰ νικῶντες, κραυγάζοντες. Synesius παισὶ peculiariter tribuit ὀλοφυρμοὺς: in quadam epist. scribens, αἱ δρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, παίδων ὀλοφυρμοί. Illud autem alterum verbale ὀλόφυρσις pro ploratu seu comploratione, apud Thucyd. extat: necnon pluralis ὀλοφύσεις. Legimus enim lib. 1, pag. 47, τοῦ τε ὀλόφυρσιν μὴ εἰκῶ καὶ γῆς πιεῖσθαι, ἀλλὰ τῷ σωμάτων: repetendo χρὴ ex præcedentibus. Vbi ὀλόφυρσιν πιεῖσθαι τῷ σωμάτων possumus interpretari Deplorare corpora, perinde acsi scriptum esset ὀλοφύρεσθαι τὰ σώματα. Aut etiam reddere, Ploratum & lamẽta edere ob corpora: vt subaudiamus ὕπερ seu ἕνεκα: sicut in ὀλοφύρεσθαι Δαναῶν subaudiri apud Homerum dixi. Plurali autem ὀλοφύσεις vtitur lib. 2, pag 64, ἐπεὶ καὶ τοὺς ὀλοφύσεις τῷ ὀπτηγησεσθαι πολεμίων καὶ οἱ οἰκεῖοι ἐξέκαμνον, ὑπὸ τῶν πολλῶν κακῶν νικώμενοι. Vbi subaudiendam esse præpositionem πρὸς tradit scholiastes. Quanuis autem noua subauditio hæc & dura videri possit, nisi tamen eam admittamus, multum negotii nobis facesset hic locus. Valla certè eius sententiam omnino peruertit, ita interpretans, Postquam domestici eos qui vita excesserant complorauerant, deficiebant, eius vehementia superati. Atqui Thucydides significare vult, ipsos etiam propinquos ad comploratione seu comploratus morientium defecisse, mali grauitate superatos. Vel, Ne comploratu quidem morientes prosequi amplius valuisse. vt Liuius dicit Comploratu prosequi mortuos. Datiuus ὀλοφύσεσι apud Philonem extat, πολλαῖς χρωμένων ὀλοφύσεσι. vbi redditur, Ista quiritantibus.

Ὀλοφυρμὸς, redditur etiam Nænia, ex Athenæo, scribente lib. 14, ita vocari τοῦ ὅπῃ τοῖς θανάτοις καὶ λύπαις ᾠδοῦ.

Ὀλοφυρτικὸς, ή, ὁ, Ad lamenta seu ad lamentandum procliuis, Qui facilè ad fletum seu eiulatum mouetur. Aristot. Ethic. 4, cap. 3, τῷ μεγαλοψύχου ingenium describens, καὶ πρὸς τοῦ αἰαγμοῦ ἢ μικρῶν ἤκιστα ὀλοφυρτικὸς καὶ δεητικός. vbi de eo dici videtur qui facilè ad quiritationem prorumpit. Quidam autem ὀλοφυρτικὸς & δεητικὸς perperam vertit Anxius & solicitus.

COMP. Ἀνολοφύρομαι, & Ἀπολοφύρομαι, vide in Indice. AT VERO Καπολοφύρομαι accusatiuo iungi solet, pro Deploro, Defleo: vt καπολοφύρομαί σε, apud Eurip. Deploro te, Tuam sortem deploro.

Ὄλυμπος si quidem prima significatione de cælo dicatur, (vt passim à poetis hoc significatum illi tribui videmus) quæ ab Aristotele quoq; traditur etymologia, conuenire illi meritò dicetur: nimirum vt ὅλυμπος dictus sit quasi ὁλόλαμπος: sin verò putemus nomen hoc Ὄλυμπος monti cuidam impositum primò fuisse, deinde cælum id accepisse, quòd mõs ille cælũ altitudine æquare videretur, aliud etymũ quærendũ fuerit. Hoc autẽ potius quàm illud credemus, si fidẽ grammaticis adhibere velimus. ex quibus Eustath. quiddam etiam tertium quodammodo afferre videtur, vt mox docebo.

ΟΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Theſſaliæ mons altiſſi- A mus. Hom. Odyſſ. λ, de Oto & Ephialte gigantibus, Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. ſic enim legendum eſt Οὐλύμπῳ, cum ου, non Ὀλύμπῳ, vt ſtet verſus. Habétq; & mea editio lectionem illam, non hanc, repugnantibus alioqui pleriſque editionibus: quarum è numero eſt ea quæ Euſtathii commentarios inſertos habet. Interpretatus eſt autem verſus iſtos Maro, Georg. lib. 1, Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam, Scilicet atque Oſſæ frondoſum inuoluere B Olympum. Quibus in locis conuenit inter ſcholiaſtas de Olympo, montem eſſe Macedoniæ. nam & Seruius in illum Virgilii locum id teſtatur. Sed de cæteris nominibus aliqua inter illos eſt diſſenſio. Quum enim & Pelion & Oſſa Theſſaliæ montes eſſe tradant cùm alii, tum enarratores Homeri, Seruius Pelion Theſſaliæ, Oſſam Thraciæ attribuit. Cæterùm quanuis dixerim de Olympo conuenire inter ſcholiaſtas, Macedoniæ montem eſſe, non deſunt tamen qui Theſſaliæ adſcribant. Atque adeò Euſtath. in Dionyſii De ſitu orbis C poema, vult Ὅσσαν & Ὄλυμπον apud Homerum vel Macedonicos vel Theſſalicos montes eſſe. Quidam verò Olympum propriè mõtem Macedoniæ vel Theſſaliæ appellari poſſe negarunt, quippe qui inter vtranque ſitus ſit.

Ὄλυμπος, Myſiæ mõs. Sed obſeruaui dici potius cum additione nominis adiectiui Μυσός: licet Steph. ea de re non admoneat: ſcribens duntaxat Ὄλυμπον eſſe montem Myſiæ, & autorem citans Arrianum, Bithyniac. libro 1. Sic certè apud Callimachum non Ὀλύμπῳ ſimpliciter legitur, ſed Ὀλύμπῳ Μυσῷ, diſcriminis cauſa: D hymno in Dianam, Ποῦ δ' ἔπαμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλοιὸς ἔλασας πρίν Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ. Annotátque in hæc verba ſcholiaſtes, eſſe etiam Macedoniæ. Intelligẽs nimirum, addi Μυσῷ, ea de cauſa quam dixi: vt videlicet diſcernatur à monte Macedoniæ. Sic certè apud Xenophontem & Athenæum adiectiuum illud additum obſeruaui: ſed πετρασυλλάβως ſcriptum Μύσιον, non Μυσόν. Legimus enim apud Xenophontem in lib. De venatione, pag. 581, meæ editionis, τὰ δ' ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μισίῳ καὶ E ἐν Πηδῷ, τὰ δ' ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. Loquitur autem περὶ θηρίων, id eſt de feris, quæ his in montibus capiuntur. Apud Athenæum verò extat illa Ὀλύμπου τοῦ Μισίου appellatio, lib. 2, ἐν ᾧ Προύσῃ τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον. Debuit igitur Stephanus aliter de nomine Ὄλυμπος ſcribere: videlicet Olympum antiquitus quidẽ fuiſſe dictum peculiariter Macedoniæ montem, poſtea verò & quendam Myſiæ hoc nomen accepiſſe: ſed diſcriminis cauſa dictum cum adiectione fuiſſe Ὄλυμπον τὸν Μύσιον, ſeu τὸν Μυσόν. Sed & aliquot alios nomen idẽ F habuiſſe, quidam tradiderunt: vt in proximè ſequentibus docebo.

Ὄλυμπος non ſolùm eſt Macedoniæ mons, (vel Theſſaliæ, vt quidam tradiderunt, Herodoti teſtimonio nitentes) mons item Myſiæ, ſed alii præterea idem nomen habere feruntur: quidam in Gallogræcia, vel Cypro: quidã, ad mare rubrũ, in Æthiopia, haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente ſole vſque ad quintam diei horam flammas emittit. Hæc in Theſauro linguæ Latinæ edito à patre meo, annotata inuenio. Sed & alios quoſdã hoc nomen ſibi vendicare teſtantur cùm alii, tum Euſtath. ex Strabone. in illud enim hemiſtichium libri α Iliad. ὀλύμπα δώματ' ἔχοντες, (quod alibi repetitur) poſtquam dixit Olympum apud poetam eſſe montem Macedoniæ, vel Theſſaliæ, iuxta Herodotum, & quædam alia de hoc monte dixit: ſubiungit alios quoque Olympos eſſe: quendam in Peloponneſo, ſicut in commentariis εἰς τὸν Θεικηπτὼ ſcriptum fuerit: quoddam item in Cypro eſſe ὄρος μαστοειδὲς, inter Citium & Amathuntem. Quinetiam quandam ἀκρώρειαν Cypri hoc nomine vocatam fuiſſe, in qua fuerit templum Veneris ἀκραίας, ad quod acceſſus mulieribus non patuerit. Inſuper περὶ τὰς ἀκρωρείας Tauri montis fuiſſe quendam Ὄλυμπον montem, & φρούριον. vnde conſpici totam Lyciam & Pamphyliam & Piſidiam, teſte Strabone. (quem γεωγράφον nuncupat) Iam verò & quatuor Idæ λόφοις, dictos fuiſſe Ὀλύμπους. Denique fuiſſe & Bebrycum montem Ὄλυμπον, cuius ἐθνικὸν NOMEN Ὀλυμπηνοί. Hæc Euſtath. cuius Commentariorum in Dionyſium τὸν Θεικηπτὼ locus, ad quem nos remittit, extat p. 67, editionis patris mei. Cæterùm quanuis multos montes hoc nomen ſibi vendicantes ex aliis enumerarim, vnũ tamẽ addere illis poſſum. Siquidẽ & quendã Lydiæ montẽ apud Athen. Ὄλυμπον dictũ inuenio, l. 2, ex Ariſtone, διὸ καὶ τὸ καλούμενον νέκταρ καταστυράζειν πᾶς περὶ τὸν Λυδίας Ὄλυμπον, οἶνον καὶ κηρία συγκιρνάντας εἰς ζωπὰ καὶ τὰ τοῦ αὐθῶν ἀνόδη. Cæterùm quod dixi de Myſo Olympo, eum videlicet non ſine adiectione ſolitum nominari, maiori cum ratione locum hic habere poteſt: quum poſt Olympum Macedonicum ſeu Theſſalicum, nullum Myſio celebriorem fuiſſe conſtet: adeò vt ſi cum adiectione nominari neceſſe habuerit, multo etiam magis ſimilem adiectionem cæteri deſiderarint.

AT VERO nomẽ Ὄλυμπος quod dictũ eſſe fertur quaſi ὁλόλαμπος, eſt appellatiuũ: quo ſignificatur cælum, non minus apud Græcos poetas quàm apud Latinos, (præſertimque Maronem) duntaxat terminationem Græcam more ſuo in Latinam mutantes. Eſſe autem Olympum ſedem ac domicilium deorum, teſtatur Homerus, cùm alibi, tum Iliad. ε, Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί. Sed hunc olympum, domicilium deorum, illum ipſum eſſe montẽ Macedoniæ ſeu Theſſaliæ, quidam tradiderunt: quòd Homerus interdum vno eodémque in loco ὄλυμπον & οὐρανὸν mentionem faciat. Ὄλυμπος (inquit Euſtath.) apud poetam mõs eſt altiſſimus Macedoniæ: vel Theſſaliæ, teſte Herodoto: domicilium deorum, vt vult fabulæ licentia. vnde ſunt DICTI Ὀλύμπιοι. At verò allegoria ὄλυμπον appellat τὸν οὐρανὸν, (id eſt cælum) quaſi ὁλόλαμπον. ideóque fortaſſe fabula non alium montem quàm Olympum illis tribuit, quòd poſſet εἰς τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν συμβιβάζεσθαι, per ἀναπλοῦν nominis. Videtur autem ex ὁλόλαμπος factum eſſe, detracta per ſyncopen ſyllaba λα, & mutato poſteriore ο in υ, Æolicé. vt pro ὄνομα dicitur ὄνυμα. vnde eſt ὀνυμαίνω pro ὀνομαίνω. Hinc etiam fit vt tenui ſpiritu notetur ὄλυμπος: quòd tenui ſpiritu Æoles gaudeant. Idem in hunc locum eiuſdem poetæ, qui legitur Iliad. ε, Αὐτόμαται πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὧραι, Τῆς ὁπότε τρεφθεῖσα μέγας οὐρανὸς ὄλυμπός τε Ἠμὲν ἀνακλίναι πυκινὸν νέφος, ἠ δ' ὀπιθεῖναι, annotat vel οὐρανὸς & ὄλυμπος pro vna eadémque re poni ἐκ παρεμβολῆς, idque κατ' ἀλληγορικὴν ἀλήθειαν: vel, ſicut alibi, ὄλυμπον quidem eſſe intelligendum τὸ Μακεδονικὸν ὄρος: at οὐρανὸν, τὸν ὑπὲρ τὰ νέφη τόπον: quippe qui interdum quidem claudatur nu-

bibus, velut portis, interdum contrà aperiri videatur. A
Sed quum hic duas expositiones afferat istorum nominum, & earum priorē ὁκ τῶν Δαμασίου posita videri tradat, alibi posterioris tantùm meminit. vt in hunc locum libri ϖ, eiusdem poematis, Ὅς σ' ὅτ' ἀτ' οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἰσω Αἰθέρος ὀμ δ ίης, ὁπ τε Ζεὺς λαίλαπα πίνει. Hic enim nobis obseruandum proponit manifestum ὀλύμπου & οὐρανοῦ & αἰθέρος discrimen. siquidem ὄλυμπον appellari ipsum montem: οὐρανὸν autem, τὸν λιμπάζοντα αἴθερα ἢ παχύτατ αἰθέρα dici τῷ ἀεὶ κυκλοφορεῖσθαι, τὴν αἰτίαν τῆς πτῆσεως τῶν ἀέμων κινήσεως. vt nimirum B
sit hic sensus, ἐξ Ὀλύμπου τὸ ὄρος λαίλαψ νεφώδης εἰς αἴθερα ἔρχεται, ἀνῶθεν λαβοῦσα τὸ ἐνδέσμιον. Aut simplicius (inquit) possumus per ætherem intelligere τὴν αἰθρίαν καὶ ἀδίαν. vt sit sensus, νέφος ἐξ Ὀλύμπου εἰς οὐρανὸν ἔρχεται μετὰ ἀδίας.

Ὄλυμπος quidā olim pro diuersa significatione accentu diuerso notarunt, vt ex Seruii verbis (aut certè autoris commentariorum qui Seruio adscribuntur: quicunque is sit) colligi potest. In hunc enim versum Virgilii Æneid. 3, circa finem, — haud ille sinit superi regnator olympi, hæc scribit, Cur in penultima accentus C
sit, manifesta est ratio apud Latinos. quanquam Græci discretionem velint per accentum facere montis & cæli: quod superfluum est. Idem in hunc versum Æneid. 4, Ipse deùm tibi me claro demittit olympo Regnator, hæc annotat, Olympus quasi ololampus dictus est: siue mons sit Macedonia (qui dicitur esse diuersorum deorū) siue cælum. Vnde addidit Claro: vt Plemmyrium vndosum. Accentus sanè Græcus tunc potest esse si sit Græca declinatio: vt ὄλυμπος, ὀλύμπου. Nam La D
tinè Olympi.

Ὄλυμπος est etiam nomen præstantissimi tibicinis Mysi, seu Phrygis, qui Marsyæ discipulus fuit, vt scribit Schol. Aristoph. in hunc versum qui legitur initio Equitum, Ξωωανλίαι κλαύσωμεν, Ὀλύμπου νόμον. vbi idem Schol. ait eum composuisse αὐλητικοὺς καὶ θρηνητικοὺς νόμους, id est tibiales & lugubres modos. Paulo pòst addit, eum fuisse ἄριστον τῶν τὴν αὐλητικήν: & eum quoque δυστυχῆσαι διὰ μουσικήν. A Polluce Ὀλύμπου νόμοι quidam διθυράμβοι vocantur, quasi qui super sepulchro E
canerentur. Idem Pollux scribit huius Olympi famulum & discipulum necnon amasium fuisse quendam Hieraca: à quo sit DICTVS Ἱεράκιος νόμος. Plato in Minoe Olympum hunc Phryga Marsyæ παιδικὰ appellat. Cæterùm ab hoc Olympo dictus est Olympus mōs quidam Mysiæ, si Suidæ credimus: quem vide. Commemorantur ETIAM Ὀλύμπηνοὶ Mysi, SIVE Ὀλύμποι, cùm ab aliis, tum ab Eustathio in Dionys. De situ orbis.

Ὀλύμπος, ου, ὁ, Olympius, Olympum incolens, seu habi- F
tans. vt Ὀλύμπιος Ζεύς, apud Homerum, perinde ac si diceremus cælicolam Iouem: (vt olympum pro cælo accipi dictum est. Ab Hesychio Ὀλύμπιος exponitur οὐρανίος, id est cælestis) Iliad. α, Ἀλλὰ σύ περ μὴν πῖσον ὀλύμπιε μητιέτα Ζεῦ. Apud eundem extat & Ὀλύμπιος sine adiectione pro Ioue. Sic Ὀλύμποι θεοί, Aristoph. necnō ὀλύμποι sine adiectione, apud Homerum: qui alibi dicuntur ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Sed apud eundem ὀλύμποι ἄλλοι, quidam exp. οἱ Τιτᾶνες. Isocrates, τοὺς θεοὺς τοὺς αἰ- G
τίους ἡμῖν ἀγαθῶν ὄντας appellatos esse ait Ὀλυμπίους. ADIECTIVE Ὀλύμπιον, Cæleste, vt Ὀλύμπιον δῶμα, Cæleste domiciliū. Sed apud Hom. potius PLVRALITER Ὀλύμπια δώματα. At verò MVSAE Ὀλυμπιάδες, vel tanquam filiæ Iouis ὀλυμπίου: vel tanquā, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. Eustath. Inuenitur etiam Θεαὶ Ὀλυμπιάδες, in Epigr. Item ὀλυμπιάδων θεῶν apud Sophocl. quod exponitur οὐρανίων.

Ὀλύμπιος dictus fuit Pericles, secundum quosdam, H
ἀπὸ τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς στρατηγίαις δυνάμεως, vt scribit Plut. in eius vita, quem consule. Extat hoc cognomentum apud Aristoph. in Acharn.

Ὀλύμπιος est etiam nomen proprium, vt te docebit Thesaurus linguæ Lat. à patre meo editus, in nomine Olympius. Sed in iis quæ ex Suida ibidem afferuntur, malè Olympius pro Olympus scriptum est.

Ὀλύμπιος denique est etiam venti nomen apud Hesychium. Sed hic VENTVS Ὀλυμπίας ab Aristotele De mundo appellatur, aliisque nominibus ἀρκτίας, & Γαπυξ. Ponitúrque in numero τῶν ἀναιπίων ζεφύρων, à solstitiali occasu flans, vt Zephyrus ab æquinoctiali. Hesychio autem VENTVS Ὀλύμπιος est Zephyrus qui ab Olympo flat. Sed Ὀλυμπίας, non Ὀλύμπιος, apud Theophr. quoque scriptum est, De caus. plant. lib. 5, cap. 16. Itidémque à Plinio Olympias appellatur, lib. 2, cap. 47: Sunt etiam quidam peculiares quibusque gentibus venti, non vltra certū procedentes tractum, vt Athenienſibus Sciron, paulum ab Argeste deflexus, reliquæ Græciæ ignotus. Alicubi elatior idem Olympias vocatur. Fuerunt etiam ἔρη quædam τῶν Νικαδῶν DICTA Ὀλύμπια. Eust.

AT VERO Ὀλυμπικὸς vsurpatur nonnunquā cum substantiuo ἀγών: vocatúrque ὀλυμπικὸς ἀγών, Olympicum certamen. Verùm frequentius ὀλυμπιακὸς dicitur: & quidem rectius, vtpote à nomine Ὀλυμπία, de quo infrà. In Epigr. Gr. lib. 2. in principio, Ὀλυμπικὸς appellatur Olympicus pugil. Interdum etiam nomen proprium est Ὀλυμπικὸς, cum apud alios, tum apud Plutarchum.

Ὀλυμπίας, ventus, vide in Ὀλύμπιος.

Ὀλυμπιον autem, quod à dificii cuiusdam nomen est apud Aristot. in Polit. (cuius Hesych. quoque meminit) ab Ὄλυμπος an ab Ὀλυμπία deductum sit, dubitari potest. At STEPHANO Ὀλυμπιεῖον quadrisyllabè, locuse st apud Delum, quem quum Athenienſes Adriani sumptibus ædificassent, nouas Athenas Adrianas appellarunt. AT VERO Ὀλύμπι eidem est vrbs Illyriæ: cuius incola DICITVR Ὀλυμπᾶτος, VEL Ὀλυμπάδς.

¶ Ὀλυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum, & ante ipsum lucus. Ὀλυμπία (inquit Steph.) quæ prius Pisa dicebatur: vbi Iupiter Olympi' colitur. vnde Ὀλύμπια certamen. Ab hoc nomine Ὀλυμπία sunt πτικὰ hæc, Ὀλυμπιάδεν & Ὀλυμπίαζε. Hæc ille, omittens & tertium Ὀλυμπιάσι. At Strabo lib. 8, τοῦ δὴ χωρίου τοῦ ὑπὸ τῷ Νέστορι loquēs, ὃν δὲ τούτοις ἡ τε Πισάτις (ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος) καὶ ἡ Τριφυλία, καὶ ἡ τῶν Καυκώνων. In alio eiusdem libri loco, τοῦ δὴ Αἰτωλῶν loquens, νῦξησαν τὴν κοίλην Ἦλιν καὶ τῆς Πισάτιδος ἀφείλοντο πλὴν καὶ ἡ Ὀλυμπία ὑπ' ἐκείνοις ἐγένετο. In alio autem libri eiusdem loco scribit ipsum ἱερὸν esse ἐν τῇ Πισάτιδι, minus trecentis stadiis distans ab Elide. & ante hoc esse lucum ἀχιελαΐων, in quo sit τὸ στάδιον.

Ὀλυμπία de Olympiaco certamine, seu Olympiaci certaminis arte, videtur dici ab Aristoph. in Vespis, Νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν ὀλυμπίαν. Sed comicè, vt opinor, data fuerit isti nomini hæc significatio.

Ὀλυμπία, Hesych. exp. ὁ Ἀθήνησι ἀγών.

Ab illo Ὀλυμπία non solùm deriuantur illa duo πτικὰ quæ Steph. affert, Ὀλυμπιάδεν & Ὀλυμπίαζε, & tertium quod omittit, Ὀλυμπιάσι: sed etiam NOMEN Ὀλυμπιακὸς, & neutrum plurale Ὀλύμπια, necnon substantiuum Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ: & compositum Ὀλυμπιονίκης. De quibus vt eodem ordine dicam, sciendum est, illa quæ πτικὰ vocat Stephanus, esse aduerbia. Quorum PRIMVM Ὀλυμπιάσι (primū enim mereri locum videtur, quanuis ab eo sit prætermissum) est aduerbium in loco, vt grammatici loquūtur: id est, ἐν Ὀλυμπίᾳ, In Olympia, vel potius Olympiæ. Alioqui apud Olympiam rectius diceretur. Aristoph. Vespis, Ὀλυμπιάσι δὲ νῦν' ἐθεώρεον ἐγώ. Thucyd. τοῦ ὀλυμπιάσι χρημάτων, & τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, pro eodē. Sic τὸ ὀλυμπιάσιν ἱερὸν, apud Strab. Et ὁ ὀλυμπιάσιν ἀγών, apud Athen. & alios. Item νικᾶν ὀλυμπιάσι, apud eundem. Sic apud Platonem in Apolog. ἵππῳ νενικηκεν ὀλυμπιάσι. Itidem Plutarchus in Artox. ὀλυμπιάσιν ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Quanuis autem ὀλυμπιάσι νικᾶν, nihil aliud sit quàm ὀλύμπια νικᾶν, id est Olympia vincere, vt loquitur Horatius: vel Olympiacam victoriam reportare: non debuit tamen ὀλυμπιάσι exponi Ad Olympia & In Olympiis, in vulgar. lexicis. Siquidem ὀυλμπιάσι νικᾶν, sonat ad verbum Vincere seu victorem esse Olympiæ, siue apud Olympiam. Sciendū est autem inueniri etiam adie-

adiectam præpositionem ὀν ante ὀλυμπιάσι. vt apud A
Plut. in Apophth. ὁ νικῶν ὀν ὀλυμπιάσιν. Sed hæc præpositionis adiectio suspecta esse potest. Ita enim dicitur Ὀλυμπιάσι vt DICITVR Πλαταιάσι pro ὀν Πλαταίᾳ. Quod Πλαταιάσι miror à Stephano esse prætermissum itidem: quum alioqui annotet reliqua duo ADVERBIA, Πλαταιόθεν ET Πλαταιάζε: quorum illud significat E Plataea, seu Plataeis: hoc autem Plataeas. vt Πλαταιάζε πορευθεὶς, Plataeas profectus. Cæterùm de Ὀλυμπιάσι hoc quoque nosse oportet: inueniri etiam SCRIPTVM Ὀλυμπιᾶσι cum α circun- B
flexo: sed hanc scripturam reiiciendam esse, quòd α corripiatur: vt vel in eo versu quem ex Aristoph. protuli, videre est. Atque adeo annotat ibi scholiastes, ὀλυμπιάσι in eo loco & similibus debere scribi: at verò ab ὀλυμπιαί, άδος, datiuum pluralem esse ὀλυμπιᾶσι cum ᾶ. Aduerbium SECVND. Ὀλυμπίαθεν, est aduerbium de loco. vt ὀλυμπίαθεν ἐν θεῶν, qui venit Olympia. TERTIVM Ὀλυμπίαζε, est aduerbium ad locum. vt ὀλυμπίαζε παρεῖναι, Thucyd. Olympiam venire: lib. 3, ὡς αὖπις οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπν ὀλυμπίαζε παρεῖναι. C
iusserūt vt Olympiā venirēt. At v.l. Ad Olympiā adesse.

Ὀλυμπακὸς, οῦ, ὁ, adiectiuum, Olympiacus. vt ὀλυμπακὸς ἀγών, olympiacum certamen. In v.l. annotatur, quosdam hanc vocem ὀλυμπακὸς reiecisse, & potius ὀλυμπικὸς agnouisse. Sed contrà ὀλυμπικὸς trisyllabum reiiciendum potius fuerit: quum manifestum sit ab Olympia magis consentaneam rationi deductionem esse Ὀλυμπακὸς cum α, quàm Ὀλυμπικὸς sine α. Ideóque non dubito quin aliquis de voce Ὀλυμπικὸς illud in sui libri margine annotasset, nimirum eam repudiari: de- D
inde vulg. lexicorum consarcinatores annotationem illā voci Ὀλυμπακὸς apposuerint quæ alteri vocabulo Ὀλυμπακὸς apponenda erat. Id certè coniicere est & ex aduerbio πρασυλλάβως: pro quo alioqui scribendum fuisset πεισυλλάβως. Hæc enim sunt ipsamet vulg. lexicorum verba, Ὀλυμπακὸς, οῦ, ὁ, Olympiacus. Sunt qui hanc vocem non recipiant, vt à bonis autoribus vsurpatam: sed ὀλυμπικὸς πρασυλλάβως agnoscant. Hæc, inquam, sunt illorum verba: vbi aduerb. πρασυλλάβως dico apertè ostendere, fuisse hoc annotatum de Ὀλυμπακὸς, quod est πρασύλλαβον: nimirum esse id quod a- E
gnoscatur. ideóq; hæc voci Ὀλυμπικὸς debuisse apponi & Ὀλυμπακὸς antè πρασυλλάβως scribi. Legitur porro Ὀλυμπακὸς ἀγὼν apud Aristoph. quoque in hoc Pluti versu, Εἰ δ' ἐπλουτεῖ, πῶς ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπακὸν ἀγῶνα. Sed mirum si in hoc adiectiuo antepenultima & penultima producuntur, quæ apud Virgilium correptæ extant. Georg. 3, Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ. Sic & apud Statiū, atque alios. Apud Plut. habetur & ὀλυμπακὴ ἐκεχειρία, in Lyc. F

Ὀλυμπακὸς autem quanuis regularius esse (vt ita loquar) docuerim, non reiici tamen debere ILLVD Ὀλυμπικὸς, apparet ex Anthol. Epigr. lib. 2. siquidem in eius principio ὀλυμπικὸς legitur dictum de pugile olympiaco, seu pugile olympiorum, vt Cicero appellat. Quinetiam ὀλυμπικὸς ἀγών, sicut ὀλυμπακὸς, inuenitur. Atque adeo ab Horatio puluerem Olympicum videmus appellari τὸν ὀλυμπακὸν, initio Carminū. Alioqui Ὀλυμπικὸς esse potius ab ὄλυμπος, dictū est.

Ὀλύμπια, ων, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Iouis O
celebrari solita. Redditur etiam Olympiaci ludi. (qui à Cic. vocantur & Olympiæ ludi) affertúrque ex Demosthene, ὀλύμπια ποιεῖν, pro Ludos olympiacos siue olympicos edere. Dicitur etiam ἄγειν ὀλύμπια. Plut. in Apophth. ἐπαινουμένων δὲ τοῦ Ἠλείων ὅτι τοὺς τὰ ὀλύμπια καλῶς ἄγειν. Xenophon Hellen. 7, ἐπεὶ δὲ ὅ, τε μὴν ἦκεν ὡς τὰ ὀλύμπια γίγνεται, αἵ τε ἡμέραι ἐν αἷς ἡ πανήγυρις ἀθροίζεται. Frequens autem est apud quosliber scriptores accusat. ὀλύμπια cum verbo νικᾶν. Aristot. Rhet. lib. 1, ὀλύμπια δὲ νενίκηκε. Sic Luc. in Hermotimo, πῶς δὲ ἤδη στάδιον ἥδιον H
φοβερὸν τοῦ ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότα. Vbi obserua etiam addi τὰ μεγάλα. Sic certè Horatius olympia magna dixit, vt paulo pòst docebo. Quinetiam quum Ennius dixisset, Vincere olympia, Græcorum exemplo, ipse eorundem exemplo Coronari Olympia dixit. Ennii locus est apud Cic. Sicut fortis equus, spatio qui sæpe supremo Vicit Olympia, pòst senio confectus quiescit. Horatii autem locus Epistola 1, lib. 1, Quis circum pagos & circum compita pugnax Magna coronari contemnat Olympia? Esse enim Græcum & hoc loquendi genus, non ex poetis tantùm sed & ex aliis scriptoribus discimus. Simonides, Ἰσθμια, δίς Νέμεια, τρὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην. Lucianus, κικρατικας σοῦ ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ Βαβυλῶνα εἵλησας. Vt porro ὀλύμπια νενικηκέναι dicitur quispiam, sic ὀλύμπια αἱρεῖσθαι, pro Olympiacam palmam reportasse. Hoc quoque sciendum est, pro ὀλύμπια inuenirī ὀλυμπίων ἀγῶν, cùm alibi, tum apud Athenæum. Quod autem attinet ad epitherum illud Magna, quod Horatius Olympiis tribuit, legitur apud eundem Lucianum, non in eo tantùm quem attuli suprà loco, sed & alibi. vt in Herodoto seu Aetione, ἐνίσταται σοῦ ὀλύμπια τὰ μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος ποτ' ἐκεῖνο, ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καμόν οὐ μάλισα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν. Vbi animaduertere etiā oportet, πανήγυριν dici τοῦ τῶν ὀλυμπίων, sicut in Xen. loco qui allatus antè fuit. Sic Demosth. παὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεις appellat, Ἰσθμια, Νέμεια, Ὀλύμπια, Πύθια. C

Ὀλύμπια sæpe aduerbialiter accipi pro In olympiis, annotant v.l. sed exemplum nullum proferunt. Legitur quidem apud Plutarchum in Apophth. τοῦ κακαλούμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν ὀλύμπια δραμεῖν τὸ στάδιον: sed suspectum meritò esse potest hoc loco istud vocabulum, ne pro ὀν ὀλυμπίᾳ aut ὀλυμπιάσι scriptum sit.

Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεια, Ἰσθμια, quatuor sunt nomina quæ suis quatuor libris dedit Pindarus, in quibus encomia iis qui victoriam inde reportarunt, scribit.

Ὀλύμπια πύθεν festiuissimè dixit Lucillius de anu, tanquā infligente plagas non minores Olympiacis: id est, quas Olympiæ pugiles infligunt. Epigr. libro 2, Γραῦς μαχίμω τύπτουσαν ὀλύμπια.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaca victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. ὀλυμπιάδα αἱρεόμενος. Qui locus Budæo dubitationem de ista significatione tollere potuisset apud Philostratum. Suidæ ὀλυμπιὰς est ipse ἀγών, vt mox docebo.

Ὀλυμπιάς, Olympias, Quadriennium, Quatuor annorum spatium. In v.l. tamen dicitur esse Quinquennium: quod certè multi crediderunt. Sed fuit randem deprehensus hic error cum ab aliis, tum à Glareano: cuius hæc verba sunt, (in Chronologia quam in Dionysii Halicarnassei x 1 libros Antiquitatum Rom. scripsit) Olympias spatium est quatuor annorum: quod puto apud Romanos vocari lustrum. Et paucis interiectis, Fefellit autē quosdam hic loquendi modus apud Latinos. Quinto quoque anno agitatus gymnicus totius Græciæ celebrabatur: item quinto quoque anno lustrum Romæ condebatur: vt olympiada spatium quinque annorum crediderint, atque adeo etiam scriptis prodiderint: non intelligentes, annum quo sequens olympias incipit, quintum dici annum: qui tamen est primus sequentis olympiados. Quatuor itaque anni interiacent exceptis iis quibus luditur mensibus. Hæc ille. itidémque alii quidam olympiadidus quaternos tantùm annos ex Eusebio & Solino tribuerunt. Atque ita & apud Suidā, ὀλυμπιὰς habet quatuor annos. (qui tamen non πρεσβυτικὸν χρόνον, verùm πρεσβυτικὸν ἀγῶνα exponit) Eodémq; modo apud Plut. in Apophth. Agis iis qui Eleos ὅτι τοὺς καλῶς ἄγειν ὀλύμπια laudabāt, τί δὴ ποιοῦσι θαυμαστὸν, inquit, εἰ δὴ ἑτῶν πόσαρων μιᾷ ἡμέρᾳ χρῶνται τῇ δικαιοσύνῃ; Cōpusare porro tempus per olympiadas moris fuit. vt apud Athen. lib. 14, ἐρωτᾶται δὲ ἡ θέσις τοῦ Καρνείων κῦ τὴν ἕκτην καὶ εἰκοστὴν ὀλυμπιάδα. Plut. de Isocrate, τρεῖς ὀλυμπιάδας αὐτὴν ἔτα γραφῇ.

Ὀλυμπιὰς dicta fuit & Alexandri magni mater: idémque nomen & aliæ quædam habuerunt. Ὀλυμπιὰς autem ab Ὄλυμπος, vide suprā.

C. Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, (quod & post Ὀλυμπιὰς collocari potuit) Olympiorum victor, Victor in Olympiis, Olympiacus victor. Retinetur verò & Græca vox à Latinis, scribentib' Olympionices. Plat. De rep. l. 5, ζήσουσί τε τοῦ μακαριστοῦ βίου, ὃν οἱ ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι, μακαριώτερον. Frequens est & apud alios.

Ὀρφανὸς vbinam ponendum esset, non minus nunc quàm antea dubitarem, si nunc quoque sua illi quærenda sedes esset. Quæ enim ab etymologo de nominis huius deriuatione scribũtur, talia sunt quæ nullocum fructu, sed multo duntaxat cum risu legi possint. quem ne ego aliis inuidere dicar, ea proferam. Vno igitur in loco ὀρφανὸς deducit ab ὄροφος, vt sit ὀρφανὸς quasi ὀροφανός, & significetur ὁ μὴ ἔχων πνὰ βοηθόν. Deducit & ab ὀρφνόν: quo declaratur τὸ σκοτεινόν. (Itidémque Hesychius postquam VOCEM Ὀρφαναίαν exposuit νυκτερινὴ & σκοτεινή: subiungit, Atque hinc ὀρφανὸν dictum esse, τὸν ἐν σκότει ὄντα) In altero autem loco, nimirum post Ὀρχομενὸς, scribit, ὀρφανὸς esse ab οἶος, quod est μόνος: perinde acsi diceretur οἰοφανὸς, id est μόνος φαινόμενος: vtpote γονεῖς μὴ ἔχων, id est, parentes non habens. Addit & quartam deriuationem à verbo ἁρπάζω: vt dictus sit ὀρφανὸς quasi ἁρπανὸς, is cuius parentes ἡρπάγησαν. Ego, tanquam ex malis eligens quod minus malum est, secundam etymologiã cæteris prætulerim. Atque adeo si & mihi meã de huius vocabuli origine sententiam vel potius diuinationem proferre liceat, dixerim ἀπὸ τῶν ὀρφνῶν ἱματίων (id est μελαίων, teste Polluce) ortam esse vocem ὀρφανός: quòd videlicet ὀρφνὰ ἱμάτια gestarent. Interim tamẽ dissimulare nolo, posse suspectam esse apud Pollucem scripturam istam ὀρφινά: quòd arbitrer ab ὄρφνη seu ὀρφνὸς esse deriuatum illud adiectiuum. quam deductionem sequendo, ὀρφνινὸς siue ὄρφνινος scribendum potius foret. Minimè tamen noua videri deberet prioris vomissio (quũ vel ea de causa omissam suspicari possimus vt ab ὄρφνινος differret, significante idem quod ὀρφανός) nisi & ὄρφνινον χρῶμα, quod apud Platonem in Timæo extat, necnon apud Aristotelem, suspicionem illam adiuuare possit. Siue autem adiici debere dicamus apud Pollucem, siue lectionẽ illã retineri, transferẽdus in primam accentus videri queat.

Ὀ Ρ Φ Α Ν Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Orbus parentibus, vel parente, Pupillus. ὀρφανὰ τέκνα, Hesiod. Erg. Dicũtur & ὀρφανοὶ παῖδες: sed potius absque hac adiectione. Hom. Iliad. υ, Ὡς ἀ ὅτε Πανδαρέου κούρας αἰέλοντο θύελλαι, Τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοὶ, αὐ δὲ λίποντο Ὀρφανὰ ἐν μεγάροισι. Sophocl. — οἰκτίρω δέ νιν Χίραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν. vbi videri possit allusisse ad Homeri locum quem in Ὀρφανικὸς proferam. Æschines in Ctesiph. πρεσβευσῶν ὁ κήρυξ, καὶ πολλὰς πεπραγματευμένος τοῖς ὀρφανοῖς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum verò cum adiectione genitiui πατρὸς vsurpatur. vt apud Plutarchum, ὀρφανὸς πατρός. Sic in Epitaphio Demosthenis, λυπηρὸν παῖδ', ὀρφανοῖς γεγονῆναι πατρὸς· καλὸν δέ γε κληρονομεῖν πατρῴας δόξας. Dicitur etiam ὀρφανὸς δόμος, ab Euripide: & ὀρφανὸς βίος, à Platone. Genus FOEM. Ὀρφανή. cuius pluralem ὀρφαναὶ protuli modò ex versu Homerico. ὀρφανὴ πόλις, Plut. in Romulo.

Ὀρφανὸς nolè vsurpatur à Synesio, vbi dicit, ἀλλ' ἱκετεύοιμι μὴ γηρᾶσαι, ζῶντος αὐτοῖς ἐπὶ τῷ πατρὸς, ὀρφανοί. ad verbum, Ne viuente adhuc patre fiant orphani. id est, Ne ante mortem Pauli, quem parentis loco habent, sint tanquam orbi, seu pupilli.

Ὀρφανὸς generalius etiam pro Orbus. vnde ὀρφανὸς παίδων seu τέκνων aliquis esse dicitur. Vtitúrque cum hoc posteriore genitiuo Plut. A Platone dicitur aliquis ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων: De leg. lib. 5, pag. 244, Orbus filiis & sodalibus, seu amicis. Ὀρφανὸς (inquit Hesych). ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ τέκνων. vbi pro καὶ aptius dixisset ἢ.

Ὀρφανὸς, metaphor. latius etiã extẽditur: vt ὀρφαναὶ πρεσβυμάτων ἀρεσεῖς, quod ex Greg. affertur.

C. Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ & ἡ, Qui orphanum seu orphanos alit, Pupillorum nutritor. In vulg. lex. autem ante hoc Ὀρφανοτρόφος habetur Ὀρφανοτρόφος, proparoxytoné. cui hæc subiunguntur, Cui orphanos parentibúsque orbatos alendi cura & procuratio cõmissa est. Hinc Orphanotrophi appellantur pupillorum quasi tutores, adolescentium verò quasi curatores, apud Impp. L. 30. C. De episcop. & cler. Ita in vulg. lex. sed nullo modo scriptura illa retineri potest: quum sicut ὀρφανοτρόφος est is qui orphanos seu orphanum alitiita ὀρφανοτρόφος (sicubi reperiatur) sonet Qui ab orphano seu orphanis alitur.

HINC EST Ὀρφανοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus, in quo orphani aluntur, Locus alendis orphanis seu pupillis destinatus. Affertur ex Iust. L. Illud. 16, & L. Sancimus. 18, Cod. de sacrof. eccles. Inuenitur etiam VERBVM Ὀρφανοτροφέω, ῶ, Orphanos alo, seu educo, vel Educationis orphanorum seu pupillorum curam gero. Vide Ὀρφανοτρόφος.

Ὀρφανικὸς, οῦ, ὁ, Pupillaris, Ad pupillum seu pupillos pertinens. vt ὀρφανικὰ χρήματα, Pupillaris pecunia. Sic ὀρφανικὰ συμβόλαια, Pupillaria pacta, Pacta quæ ad pupillos pertinent, apud Platonem De leg.

Ὀρφανικὸς, interdum idem quod ὀρφανὸς, Orphanus, Pupillus. Hom. Iliad. ζ, Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θῆκε, χήρην τε γυναῖκα. In vulgarib. lexicis affertur ex Aristotele Polit. lib. 2, ὀρφανικῶν ὑπομελεῖσθαι: quasi itidem positum sit pro ὀρφανῶν. sed nihilo magis ὀρφανικῶν pro ὀρφανῶν quàm ξενικῶν pro ξένων positum censeri potest. In iisdem tamen ex eiusdem OEcon. libro 2, ὀρφανικὸς οἶκος, domus in qua filii sunt orphani. Sic autem ὀρφανὸς οἶκος habuisti paulò antè ex Euripide.

Ὀρφανία, ας, ἡ, Orbitas. Æschines in Ctesiphontem, πολυπραγμονῶν τὸν τῆς ὀρφανίας τοῖς παισὶν ἄπορον. Herodianus libro 1, μὴ νεότητι ἀκμάζουσα, καὶ ἐν ὀρφανίᾳ ὑπούσαι αὐτοκράτορα καὶ ἀκώλυτον πρεσβεύουσα, Ne filius, siue ætatis feruore nimio, siue licentia quadam summa, quam in orbitate esset habiturus. vt vertit Polit. At in v. l. traditur significare Platoni De leg. defunctorum desiderium & iacturam.

Ὀρφανίζω, Fut. ίσω, Præt. ικα, Orphanum reddo, id est pupillum, seu Orbum parente vel parentibus. Reddi etiam potest, Parente seu parentibus priuo. Quum autem dicitur, γονέων ὀρφανίζω, superuacaneus est hic genitiuus: itidémque quum dicitur γονέων ὠρφανισμένος. Sed latius etiam vsurpatur (& quidem apud poetas præsertim) pro Priuo. (sicut videlicet apud Latinos Orbus & Orbare significationem suam latius extendunt) veluti quum dicitur ὀρφανίζειν ζωῆς, priuare vita. Cui simile est in Epigr. πνεύματος ὠρφάνισε, spiritu priuauit.

Ὀρφανίζω, Pupillorum curam gero, Pupillos curo. At in v. l. redditur simpliciter Curo: eadémque interpretatio in primis omnium lexicis inuenitur. Sed non dubito quin error hic ex omisso per incuriam accusatiuo, in prima illa irrepserit: ex iis autem in cætera (vtpote cuncta ἀζασανίστως recipientia) manasse constat. Hinc

nomen VERBALE Ὀρφανιστὴς, Curator pupillorũ, Tutor. Ὀρφανισταὶ vocabantur, vtpote ὀρφανῶν ἐπιστάμενοι, qui & χηρωσταὶ ob aliam rationem dicebantur: inquit Eustathius, qui de voce ὀρφανισταὶ Sophoclem testari tradit. Huius autem locus extat in Aiace, pag. 31, meæ editionis, vbi vide & scholiastem: à quo inter alia, DICITVR Ὀρφανὸς esse ὁ ὅρον ἔχων τὸ οὐ φαίνεσθαι. Vide & Ὀρφανεύω.

COMP. Ἀπορφανίζω, idem quod ὀρφανίζω, significans Orbo, & generaliter Priuo. Sic passiuum Ἀπορφανίζομαι, Orbor, Priuor. Cuius participium ἀπορφανισθέντες legitur apud Paulum 1 ad Thessal. cap. 2, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν, Disiuncti à vobis, & relicti velut orphani.

Ὀρφανεύω, idem quod proximè præcedens ὀρφανίζω, in ea significatione cui posteriorem locum dedi. Euripides in Alcest. Πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι, Τέκνα' ὀρφανεῦσαι θέμα. Vbi scholiastes exponit ὀρφανοῦσθαι & ὅλως τυφοῦσθαι: addens etiã, ὀρφανιστὰς appellari πυ ὅλως τυφοῦς. Ὤρφωσεν ab Hesychio exponitur ὠρφάνισεν. Traditur autem illo ὤρφωσεν vsus esse Sophocles.

Ὀσφραίνομαι (de quo nunc dicturus sum) vnde sit deriuatum, apud nullum nec lexicographum nec grammaticum reperio. Legisse autem alicubi mihi videor, nomina ὀσμὴ & ῥὶν eo includi. Quòd si & mihi aliquid excogitare vel potius diuinare fas sit, dixerim potius, ὀσφραίνομαι dictum esse quasi ὀσμῆ ἀφαίνομαι: sed significationem tamen latius extensam fuisse. quemadmodum in multis verbis vsuuenire videmus, vt significatio ipsius etymi fines (vt ita dicam) prætergrediatur. Ab Hesychio quidem certè ὀσφρέσθαι exponitur ἀφρεσανθῶσαι.

Ὀ Σ Φ Ρ Α Ἰ Ν Ο Μ Α Ι, Fut. ανοῦμαι, Odoror, Olfacio. cum genitiuo. Xenoph. πίνων ὀσφραινόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τῷ λαγῷ, id est odorari leporem. Epigr. lib. 2, Ὀ χρυπὸς Νίκαν ὀσφραίνεται οἴνου ἄρισα, vinum olfacit sagacissimé. Legimus etiam ὀσφραινόμενος τῷ χρυσίου metaphoricè, apud Luc. in Timone. Apud Alex. Aphrod. legitur ὀσφραινόμενα pass. significatione, Probl. lib. 2, ὀσφραινόμενα δύναται ῥωννύειν, Dum olfiunt, Dum ea odoramur. Vel, Odore suo. Quidam tradiderũt, magis esse ATTICVM Ὀσφρᾶσθαι, id est vsitatius apud Atticos quàm ὀσφραίνεσθαι. Annotat Budæus ὀσφρόμενον τὸ ἀλγεῖον dici τὸ ὀσμὴν δεχόμενον, odoratum. Sed autorem huius expositionis non nominat. Eódem pertinent hæc quæ ab illo annotantur, sine autoris nomine itidem, Ὀσφραινόμενον, τὸ δεχόμενον πνῦ ὀσμήν. Ὀσφρόμενον δὲ ἀλγεῖον, τὸ πέμπον πνῦ ὀσμήν. In v. l. dicitur ὀσφρόμενος (cum o in secunda) esse pro ὀσφραινόμενος: exponitúrque ὀσμὴν ἀναπέμπων. Reperitur apud Lucianum ὀσφρᾶται, & quidem cum illo ipso genitiuo, τῷ χρυσίου. apud Aristophanem Fut. ὀσφρήσεται. Sed apud eundem in Acharn. legitur ETIAM Ὠσφρόντο: quod exponitur ἠθροντο. Extátque apud eundem PARTICIPIVM Ὀσφρόμενος, in Vespis, Κἆτα βδέλυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. vbi schol. exponit τῆς δυςωδίας αἰσθόμενος. At in v. l. ὀσφρόμενος (vt dixi) dicitur esse pro ὀσφραινόμενος: additúrque, ὀσμὴν ἀναπέμπων. Annotatur etiam dici in præsenti, & in aoristo medio, pro ὀσφρησάμενος. Sed neque exemplum affertur, neq; autor nominatur.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. Odorator, Olfactor. Hinc COMP. Καπνοσφραντὴς, quod vide in indice.

Ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, Qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam interpr. Odorabilis, item Olfactorius, Olfactu excitans. Vide Ὀσφραντικός.

Ὀσφραντικὸς, οῦ, ὁ, idem quod proximè præcedens Ὀσφραντὸς, sed illo vsitatius. Nam τὰ ὀσφραντὰ & τὰ ὀσφραντικὰ significant itidem olfactoria, vt Plinius appellat: hoc apud Galenũ, (qui & ὀσφρητικὰ nominat) illud apud Paulum Æginetam. Galeni locus est in iis quæ ad Glauconem scribit, ἀπόχρη δὲ πύπτοις ἐν τῷ πρόχρημα τοῖς ὀσφραντικοῖς ἀναπτήσασθαι. Ibidem ὀσφρητικὰ vocat. In v. l. τὰ ὀσφραντικὰ exponitur etiam Odores, Odoramenta: additúrque, Siue (vt dixit Macrobius) Odoraminum spiramenta.

Ὀσφραντικὸς, οῦ, ὁ, Odoratu valens, seu olfactu, Odorandi facultate valens, seu Olfaciendi, Sagax, Qui acri odoratu seu olfactu præditus est, siue sagaci. ὀσφραντικὴ δύναμις, vis olfactrix seu odoratrix. Et NEVTR. Ὀσφραντικόν, τὸ, Odorandi facultas. Item Odoratus seu olfactus instrumentum. Vide Suidam, qui tradit esse ipsum αἰσθητήριον.

Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, Olfactorium, vt Plinius hoc vocabulo vtitur. Illa autem vox ὀσφραντήριον ex Eustathio affertur. Sed & VOCAB. Ὀσφρᾶδιον eadem in significatione apud eundem inuenitur, Comment. in Rhapf. Iliad. primam: vbi scribit adulatorem quendam nomen Ἀρσινόη ita ἀναγραμματίσαι, Ἥρας ἴον: quasi reginam illam Arsinoen deceret esse Ἥρας ὀσφρᾶδιον.

Ὀσφρασία, ας, ἡ, Odor. Affertur ex Græcis Bibl. interpr. vltimo cap. Oseæ.

AT VERO Ὄσφρησις, ET Ὀσφρητὴς, ET Ὀσφρητικὸς, sunt à themate contracto Ὀσφράομαι, ῶμαι. PRIMVM Ὄσφρησις, εως, ἡ, Odoratus, Olfactus, Ipse sensus odorandi seu olfaciendi. Sed annotant quidam, dici non solùm ὅλῃ τῷ ὀσφραινομένου, sed etiam ὅλῃ τῷ ὀσφραντοῦ.

Ὀσφρήσεις, interdum vocantur Nares, eodem modo quo ἀκοαί, aures. Herodian. lib. 1, ἀλλὰ καὶ οἱ κῆ πῦν πόλιν, κελεύοντων ἡμῖν ἰατρῶν, μύρου ἀωδεστάτου ταῖς τε ὀσφρήσεσι καὶ τοῖς ὦσι ἐνεπίμπλασαν.

SECVND. Ὀσφρητὴς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσφραντὴς, siue Ὀσφραντικός. Affertur enim ex Galeno ὀσφρητὰ pro Odoribus. Vide Ὀσφρητικὸς, quod proximè sequitur.

TERT. Ὀσφρητικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσφραντικός: cui etiam respõdet terminatione, vt ὀσφρητὴς respondere videmus τῷ ὀσφραντής. Vt ergo ὀσφραντικὴ δύναμις vocatur Vis olfactrix, sic & ὀσφρητικὴ δύναμις, ab Alex. Aphrod. vbi de canibus loquitur.

C. Ἀποσφραίνομαι, idem esse videtur quod simplex ὀσφραίνομαι, Odoror, Olfacio: in v. l. tamen redditur passiuè Naribus admoueor.

Ὄσσα, quod nunc exponendum mihi est, Etymologus ab ὄπτω sibi deriuatum videri ait: sed nullam huius deriuationis rationem affert: nec vllam fortasse probabilem afferre potuit. Sed & hoc quærendum fuerit, antequam deriuatio inquiratur, vocémne an famam prima significatione declaret hoc vocabulum ὄσσα. Ego quidem certè quin de voce dicatur significatione primaria, minimè dubitandũ existimo: sed quomodo vel ab ὄπτω, vel ab ὄψ, vel ab ὄσσε deduci queat, non video. Si tamen vnum ex his tribus eligendum foret, ab illo nomine ὄψ deducere mallem, vt nimirum ab ὄψ dictum esset ὄσσα, quasi ὄψα.

Ο Σ Σ Α, ης, ἡ, Vox. Hesiod. in Theog. Ἐνύχια τεῖχον, πολεμήια ὄσσα ἰήσας. Testatur Etymologus, quamlibet φωνὴν, id est vocem, vocari ὄσσαν ab hoc poeta. Verùm (si Eustathio credimus, vt certè credendum esse arbitror) apud Homerum minus generalem significationem habet: quum alioqui apud eius posteros ἁπλῶς declarauerit φωνήν. qua de re dicam & paulo póst.

Ὄσσα, Fama, Rumor. Exponitur enim φήμη. nullum tamen exemplũ affertur eius significationis qua simpliciter pro fama seu rumore ponatur. Ideóque malim cum Etymologo exponere θεία φήμη, quàm simpliciter φήμη. Sic in isto Homeri loco (vbi tamen redditur Rumor, Fama) Iliad. β, — μετὰ δὲ σφισιν ὄσσα δεδηὲι Οὐρανίωνε ἔναι, Διὸς ἄγγελος. Itidémque legimus Odyss. α, Ἔρχετο πάντῃ πόσμου πάσης δ' ἐν οἰχομένοιο, Ἤν τίς τι ἔπιπι βροτοῖσι, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός· ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώπισιν. Vbi annotat Eustathius, ὄσσαν apud Homerum non significare ἁπλῶς τὴν φωνὴν, sicut apud eius posteros: sed ὄσσαν & κλῆδα & ὀμφὴν, necnon φήμην, esse qu ddam θεῖον καὶ σημαντικὸν τῶν μελλόντων. Ibidem hic scholiastes tradit Iouis ὄσσαν esse vel τὴν τῆς προμαντικῆς εἱμαρμένης, quòd sit δηλωτικὴ τῶν μελλόντων: vel τὴν τῶν ἀέρων, quoniã αἰτίς ὄντι φανῶν, vtpote δηλητὴς τυγχάνων. Sed non video quomodo hæc illi alteri loco quem ex Iliad. β, protuli, conuenire possint. Ideóque malo acquiescere iis quæ in eundem illum locum Odyss. α, traduntur: nimirum veteres ad Iouem retulisse omnem ὄσσαν & ὀμφήν. atque hanc esse causam cur IVPITER Πανομφαῖος appellatus sit. Sciendum est autem ὄσσα exponi etiam μαντεία.

Ὄσσα, est etiam Omen apud Platonem, vt tradit Budæus, (locum tamen nõ afferens) itidémque ὀσσεύεσθαι esse dicit Ominari.

Est Ὄσσα & mons ille Thessaliæ quem portentosa gigantum audacia celebrem reddidit, sicut Pelion & Olympum. Vide Ὄλυμπος.

Ὀσσομαι, à nomine Ὄσσα Eustath. deriuat quodam loco, quum alioqui ab ὀσσε ipsemet alibi deriuet: quæ deductio magis recepta est. Sed hoc sciendum est, pro diuersa deductione diuersam quoque significationem ei tribuere. Nam ὄσσομαι ab ὄσσα, exponit προμαντεύομαι. quum in hunc locum Iliad. ξ, circa principium, Ὡς δ' ὅτε πορφύρεον πέλαγος μέγα κύμα κορωνοῦ, Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Αὔτως, scribit, ὀσσομενον esse vel τὸ προορῶν, vel τὸ προμαντευόμενον, siquidem τὸ τοιοῦτον esse verè signum ἀνέμου. Et paucis interiectis, subiungit, liquere, vocem hanc ὄσσεσθαι esse interdum μαντικήν: à voce ὄσσα quã semper ὅλη μαντεία vsurpet. Talémque esse VOCEM Ὀψ, vt Dionysius Ælius obseruat: dicens ὄπα esse τὴν κληδόνα: & VERBVM Ὀπτεύεσθαι, κληδονίζεσθαι. vt apud Aristoph. in Lysistrata, ὀπτεύομαι καθηται. Sic autem in hunc versum Iliad. α, Κάλχαντα προέπεα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπεν, annotat aliquam μαντείας significationem huic verbo inesse, secundum quorundam expositionem. vt videlicet κάκ' ὀσσόμενος vel κακοσσόμενος coniunctim, sit ὑποκαλέσας κακὸν κῆρ τὴν ὄσσαν, ἤτοι κατὰ τὴν μαντείαν. Sed altera expositio multo magis recepta est, quæ κάκ' ὀσσόμενος, siue κακοσσόμενος coniunctim (vt etiam Hesychius habet) vult esse ἀχρείως προβλέπων seu προβλεψάμενος: siue δεινῶς ἐμβλεψάμενος, vt idẽ Hes. exponit: autor breuium scholiorum, δεινὸν καὶ ὀργίλον ὑποβλεπόμενος. Latinè diceremus, Torue intuens, vel Trucibus oculis intuens. Sed enim & tertiam expositionem admittit hic locus, si conferatur cum aliis eiusdẽ poetæ locis: præsertimque cũ isto Iliad. ω, Οὐ μὲν γὰρ τοί γε κακὸν ὀσσομένη τὸ σὸν ἵκανω, Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Quum enim κακὸν ὀσσομένη & ἀγαθὰ φρονέουσα inter se opponantur, non dubium est quin κακὸν ὀσσομένη sonet, Malè cogitans: eadémque huic loco expositio conuenire queat. Legimus certè & in aliis plerisque huius poetæ locis verbum idem cum κακὸν siue κακά: & quidem adiecto vel nominatiuo θυμός, vel datiuo θυμῷ. vt Odyss. σ, v. 154, Νθυσάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὀσσετο θυμός. Eiusdem poematis libro κ, v. 472, Ἀλλ' ἤμην ἀλεφρονέων κακὰ σ' ὀσσετο θυμός. Item Iliad. σ, v. 223, — ἀτὰρ καλλιτρίχες ἵπποι Ἀψ ὄχεα τρέπον. ὀσσοντο γὰρ ἄλκια θυμῷ. Itidemque legimus apud Hesiodum in Theogonia, v. 551, de Ioue, — κακὰ σ' ὀσσετο θυμῷ Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν. Quinetiam variare interdum codices in huiusmodi locis sciendum est. nam (exempli gratia) in illo qui est allatus ex Odyss. σ, pro κακὸν ὀσσετο θυμὸς, quædam exemp. habent κακὸν ὀσσετο θυμῷ. Vt autem ad interpretationem veniamus, sciendum est, in hoc loco quoldam ὀσσετο reddidisse Prospiciebat, vel simplicius Videbat: (quæ interpretatio datur in vulg. l. illi quoque Hesiodi loco) quosdam, Augurabatur: nonnullos, Agitabat. Atque hæc postrema interpretatio omnium maximè mihi placet, sequendo illa quæ dixi. Eustath. verò in illum Iliad. α locum, quandam αἰσιόμαντιν φαντασιώδη isto verbo nonnunquam significari tradit. vt in isto loco, (qui legitur Odyss. α) Ὀσσόμενος πατὴρ ἑοῖο. Sed perperam omittit ὀνὴ φρεσὶν: quum ipsemet in huius loci expositione differentiam ex illarum vocum adiectione annotet, scribens, ἁπλῶς μὲν Ὀσσόμενος, ὁ βλέπων· Ὀσσόμενος δὲ φρεσὶν, ὁ φανταζόμενος τὸ μὴ παρόν, καὶ κῆρ νοῶν αὐτὸ βλέπων καὶ ἀειδωλοποιούμενος. Additque, Demosthenem paraphrasten exponere ὀνειροπολῶν. Vulgaris ad verbum interpretatio Latina habet, Repræsentans patrem probum in mente. Quæ autem Volaterrano tribuitur, habet, Cogitans siquo modo pater veniens stragem in ædibus ederet. Ego autem redderem potius, In animo sibi fingens reditum patris, in quo procos fugaret. Aut, Imaginans reditum patris. (Nam Imaginans patrem, ad verbum quidem, sed durè diceretur) Nec minus commodè fortasse verteretur, In animo sibi proponens patrem, vel reditum patris. Aut etiam, Cogitãs de patre. Vel, Cogitationem in patre defixam habens, seu in patris reditu. Vel, Sibi proponens patrem, seu patris reditum, in quo procos &c. Quòd siquis expositionem alteri verbi ὄσσεσθαι deductioni conuenientem habere malit, non dubitarim & hoc modo exponere, Ob oculos sibi ponens patrem, aut ante oculos habens. Et hæc quidem sunt quæ mihi de isto loco videntur. Fortasse autem hæc vocabuli ὀσσόμενος expositio, quam apud Hesych. legimus, κατὰ ψυχὴν προσδεχόμενος, ἢ προσδοκῶν, nulli Homeri loco magis quàm isti quadrare possit. Sciendum est porrò, in v. l. hoc verbum ὄσσομαι exponi non solùm Circumspicio, sed etiam Auguror, Prædico: iis tamen qui ibi subiunguntur locis in exemplum, has posteriores significationes non tribui. Afferrur enim ille quem protuli ex Iliad. α locus, Κάλχαντα προέπεα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπε, sine vlla interpretatione. Cui subiungitur ex Hesiode, κακὰ σ' ὀσσετο θυμῷ, pro, Videbat mala animo. Rursum ex Homero, ὄσσοντο σ' ὄλεθρον, pro Mortem præ oculis habebant. Qui locus vnde peritus sit, non annotatur. quòd si sit ex Odyss. β, vbi de aquilis ea ipsa verba proferuntur à poeta, conuenire illa interpretatio non potest. potius enim ὄσσοντο est Portendebant, vel Ominabantur: aut etiam Prælagiebant. atque ita fuerit ὄσσοντο pro οσσθόντο, de quo non multò pòst dicam. Alicubi autem vel Vaticinari vel Augurari, reddi etiam queat. Cæterùm Hesychius verba illa, ὄσσοντο σ' ὄλεθρον (ex hoc ipso loco petita) exponit quidem περὶ ὀφθαλμῶν εἶχον: sed addit, πυπτεῖν προσεδόκων καὶ προσεπιμανῶν, καὶ ἐμφαίνειν ἐποιοῦντο. Ibidem proxime præcedit hoc Ὀσσοντο (ex alio quopiam peritum loco) expositum, διενοοῦντο προσεώρων.

Ὀσσομαι alteram deductionẽ (iuxta quam significat Video, Aspicio: aut Præuideo. vt in hoc Gregorii pentam. Αἰὲν ἐπορχομένας μάστιγας ὀσσομένη) habet ab ὀσσος, significante oculũ. qui tamen nominatiuus in nullo aut raro vsu est: potiùsq; vsurpatur num. DVAL. Ὄσσε, ex ὀσσεε factus secundũ quosdam. Sed sunt qui contrà nomen hoc ex verbo illo factum censeant: quod vtrum aut certe verisimile esse possit, sua verbo Ὀσσομαι quærenda deductio fuerit. Aptior autem nulla videtur esse, quàm vt VOX ACT. Ὀσσω, ex Ὀπτω per Æolicam mutationem facta dicatur: (sicut nimirum πέσσω ex πέπτω ortum esse traditur) pro qua voce actiua vsurpata fuerit passiua Ὀσσομαι. Fuisse tamen & actiua vsum aliquem, apparet ex secũda PERS. Ὀσσεις, quæ apud Hesych. extat, exponentem βλέπεις & ὁρᾶς. Item ex ὀσσοι, quod exp. βλέψοι (ita enim scribendum pro βλέψει) & ἴδοι. Quod autem ad nomen illud attinet quo significatur oculus, NIMIRVM Ὄσσος, (siue ab eo sit Ὀσσω, siue potius ipsum sit ab Ὀσσω) sciendum est, secundum quosdam, neutrius, secundum alios masculini generis esse. Siquidẽ Ὄσσος quidam volunt esse neutrum primæ declinationis contractorum, & flecti ὄσσος eodem modo quo πῖχος. vt videlicet illud ὄσσε factum sit ex ὄσσεε per syncopen, vel apocopen. quod ὄσσεε ita dicatur vt πίχεε. Hánc quesentẽtiam adiuuat datiuus ὄσσει, vt πίχει, vt βέλει, & huiusmodi alia. quem datiuum ὄσσῳ in vsu esse testatur Eustathius. Alii autem existimant, ab Ὄσσος, nominatiuo masculini generis, qui declinetur vt πλόος, esse dualem ὄσσω, vt πλόω: deinde per metaplasmum, ὄσσε, id est κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς ὀξείας, εἰς δυϊκῶν εἰς τὸ ε. Afferuntúrque ad huius metaplasmi confirmationem alia huis schematis exempla: ex quibus sunt ἄλκα & ὑσμίνη, pro ἄλκῃ & ὑσμίνῃ, & κλαδί pro κλάδῳ: necnõ ἐρυσάρματες pro ἐρυσάρματοι. Sed rectius (meo quidem iudicio) de hac voce iudicat Herodianus grammaticus: ita scribẽs, Quemadmodum dicitur τὸ σκόπος & ὁ σκόπος, eadem terminatione, itidémq; ὁ ἔλεγχος & τὸ ἔλεγχος, ita etiam ὄσσος. Cuius dualis quum esse debuisset ὄσσεε, passus apocopen vel syncopen, (incertum est enim vtram) mutatus est in ὄσσε. Hæc ille: quem sciendum est ideo dubium relinquere vtrum apocopen an syncopen sit passum ὄσσεε, quòd incertum sit vtrum ε ex duobus ablatum sit, priúsne an posterius. Et hæc quidem hactenus. nam quæ de accentu huius ipsius nominis, non perinde necessaria esse videntur. Debuit porro ad confirmationem τῶ ὄσσος masculini afferri DAT. PLVR. Ὄσσοις, quem minimè raro in vsu esse videmus. Legimus enim in quodam Sapphús loco, καὶ παὶ ἐπ' ὄσσοις ἀμπέπασον χάριν. Et apud Orpheũ (id est, in quodam fragmento quod veteris Orphei esse creditur) Θνητοῖς δὲ θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις. Itidémque ὄσσοισι vt μύθοισι pro μύθοις, apud Hesiodum extat. vt in Aspide, Δεινὸν ὁρᾶν ὀφῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματ' κούρας. In eodẽ poemate, Ἐμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.

At ille DVALIS Ὄσσε frequenti apud Hom. in vsu est. vt Odyss. κ, — ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic lib. η, eiusdẽ poematis, — τὼ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πλήσθεν. Itidem lib. υ, — δεδάκρυται δέ μοι ὄσσε Μίνσα μένω Ὀδυσῆος. Et lib. ε, — ἠδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν πέρσοντο. Apud eundem legimus Iliad. α, — θεὴν δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Et his quidem in locis omnibus dualis est nominatiuus, sicut & in aliis plerisque: non minus autem frequens est vsus vocabuli eiusdem in accusatiuo. Sic Odyss. η, Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδελφεοῦ τῶν ἔχεν ὄσσε. Eodem libro, τῆς δ' οὔνησε νόον, θρέψε δ' ὄσσε γόοιο. Sic Iliad. ξ, Κείμησόν μοι Ζεῦ τε καὶ ὀφρύσι οὖσσε φαεινῶ.

ATVERO Ὀσσθόμαι, (siue ex Ὀσσομαι factum, siue potius ex Ὀσσα deductum) solutæ orationi cum carmine commune est. Estque Ὀσσθομαι, Ominor, vel Vaticinor, Auguror, vt quidem in vulg. lex. redditur. Pro illo quidem Ominor poni à Platone Bud. testatur, sed locum non afferens. Apud Hesych. LEGITVR Ὀσσᾶσθαι, expositum κληδονίσασθαι. cuius vsum esse rarum arbitror. At pro illo Ὀσθύομαι frequentius est VERBVM Ὀπθύομαι. cuius & Suidas meminit, nullam alterius mentionem faciens. Sed affert etiam NOMEN Ὀπία, tanquam idem significans quod ὄσσα. Scribit enim, Ὀπία καὶ Ὄσσα, φήμη, μαντεία, θεία κληδών. καὶ Ὀπθύεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. Quibus expositionibus locum istum subiungit, ex Polybio fortasse, ὁ δὲ, τὸ μέλλον ἐμφρόνως ὀπθυσάμενος, εἰς ἔννοιαν ἦλθε πῶς φρουρεῖν ἀποτέψασθαι τὴν τοῦ Πτολεμαίου. Eustath. quoque, postquam scripsit ὄσσεσθαι esse interdum vocem μαντικὴν, addit. talem esse & ὀπθύεσθαι. quòd Ὄσσα & Ὀπία sit οἰωνοσκοπία, vel κληδών. Sed dicit φασὶ, tanquam ex aliorum opinione id referens. In vulg. lex. Ὀπθύομαι redditur In religionem verto, Aspernor, Auguror. Verùm hoc Aspernor prorsus aspernari debemus. Nullo enim modo (quod sciam) Ὀπθύομαι significationem istam verbi Aspernor admittere potest. Quod verò ad cæteras attinet, non planè reiciendæ sunt, præsertimque vltima. Sed nullo verbo commodius reddi videtur, quàm illo Ominari: quo & Ὀσσθύεσθαι Budæus reddit, vt paulo antè docui. Idem hæc Polybii affert ex lib. 1, ὁ δὲ Ἱέρων ὀπθυσάμενος περὶ τῆς ὅλων προκινδυνεύσεως, ὑπηγορεύθη τῆς νυκτὸς ἀνεχώρησε κῆρ ἀστυδεῖν. & interpretatur In summam belli totius ominatus ex vno prælio malè pugnato. Eundem locum affert & Camer. postquam dixit, ὀπθύεσθαι esse Diuinare. Additque hanc interpretationem, Præsagiente aliquid animo de totius belli euentu. Legit autem ὀπθυσάμενος π περὶ &c. at Budæus particulam π omisit. In ipso quidem certè Polybio (in ea saltem editione qua ipse vsus est, Haganoæ impressa anno 1530) est ὀπθυσάμενος π. quod π vt minimè loco conueniens, reiecit: sed in locum reiectæ huius particulæ rectè illam substituit ipse quoque arbitror. Ab Ὀπθύομαι autem est VERBALE Ὀπθία, quod à Suida exponitur μαντεία, id est Vaticinatio, Diuinatio. Sequendo autem illa quæ dicta modò fuerunt, reddi etiam possit Ominatio. In v. l. habetur & VERBALE Ὀσσία, quod redditur Vaticinatio: at Ὀπθία ibidem Horror. Additurque, Ὀπθίαι, Somnia inania, Vaticinium. Pro religione sumpsit Dionys. Halicarn. l. 9.

Præter Ὀσθύομαι siue Ὀπθύομαι, inueniuntur & alia duo eiusdem significari VERBA, Ὀπτόμαι, ET Ὀπτύομαι. Ambo apud Hesych. extant, scribentem, Ὀπτεῦσαι, κληδονίζεσθαι· Ὀπθύεσθαι, ὁμοίως. Hoc verò, Ὀπτεύεσθαι legimus apud Eustathium, sed afferentem ex Dionysio Ælio, vt antea docui. ab hoc enim scribi testatur, Ὀπτα εἶπε τὴν κληδόνα: & Ὀπτεύεσθαι, τὸ κληδονίζεσθαι. Nisi tamen magna hic Dionysius Ælius esset autoritatis, non magni faciendum hoc eius testimonium videri posset: & eum, quòd Ὀπθύεσθαι legisset, vbi Ὀπθύεσθαι scribendum erat, ex illo nomine Ὀψ, suam illi deriuationem quæsiuisse. Verùm mouere nos vicissim debet hoc quoque, quòd Eustathius illa eius verba ita refert vt nihil tale cogitasse videatur: quum alioqui & ipse verbum Ὀπθύεσθαι agnosceret, vt in præcedentibus videre potes.

SVPEREST Ἀοσσητὴρ, vocabulum poeticum, quod licet non parum remotam significationem habere videatur ab ea quam habet nomen ὄσσα, ab hoc tamen deduci, omnes grammatici ore vno testantur. Est autẽ Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, Auxiliator, Opitulator. Quanuis porrò & NOMEN Ὀσσητὴρ apud Hesych. inueniatur, exponẽtem βοηθὸς: illi Ἀοσσητὴρ locum primum tribuo, tanquam pluribus testimoniis confirmato. Hoc enim ἀοσσητὴρ ne agnoscere quidem videntur alii siue lexicographi, siue grammatici, quum ἀοσσητὴρ esse tradunt qui αὐδὴ ὄσσης βοηθεῖ. volunt enim α, sequendo istud etymon, locum τῶ αὐδῆ obtinere. quum tamen, si verum sit inueniri etiam Ὀσσητὴρ, dicendum sit potius α illud præfixum, esse superuacaneum: sicut in quarundam aliarum vocum fronte vacare videmus. Verùm de illo ὀσσητὴρ penes Hesych. (donec alibi inueniatur) sit fides. De Ἀοσσητὴρ autem Etymologus scribit, πρὸς τὸ ὄσσον fieri ὀσσητὴρ, & ἀοσσητὴρ, quo significetur βοηθός.

sed pro ὄοσον minimè dubitandũ puto quin reponi debeat ὄοσα. Quineriam ὀοσηπὴρ per η in media syllaba, sicut ἀοσηπὴρ, scribendum esse censeo. Addit autem ὁ αἰδὺ ὄοσης καὶ κλισδόνος βοηθῶν αὐτομάτως. quam expositionem & Suidas habet. Sed in editione Basiliensi, anni 1544, perperam legitur Ἀοσσηπὴρ pro Ἀοσηπὴρ. Est certè frequens apud poetam vocabulum istud Ἀοσηπὴρ, quod Eustathius quoque à nomine ὄσσα deriuat, exponens ἔπιμον & ἀσουδ᾽ αἶον βοηθὸν, item ἔπιμον & ἀσφάστον ὀλίκουρον: vtpote αἰδὺ ὄσσης βοηθοῦντα. Vt autem ad exempla veniam, legimus Iliad. χ, — ἀοσηπὴρ μέγ᾽ ἀμείνων. Iliad. ο, Θαρσῆ καὶ. πῖόν τι ἀοσσηπῆρα Κρονίων Ἐξ Ἰδης πρόσεηκε παρεσταμῆναι καὶ ἀμυνέειν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Vbi scholiastes ille annotat, ex veterum sententia, ἀοσηπὴρ dici qui ad auxiliandum currit, αἰδὺ ὄσης καὶ μαντείας. Legimus & Iliad ο, circa finem, Ἠέπνας φαμὲν εἶ ἀοσσηπῆρας ὀπίσσω; vbi exponitur ἀσουδαίοις βοηθοῖς. Obseruaui autem, hunc poetam istud aduerbium ὀπίσσω huic nomini & alibi quoque subiungere. vt Odyss. ψ, Καὶ γάρ τις δι᾽ ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ, Ὧ, μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσηπῆρες ὀπίσσω, Φθυγάδες τοιοί τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν. Est igitur ἀοσσηπὴρ propriè Auxiliator promptus, Qui festinat ad opem ferendam non expectans dum consuluerit oraculum: vt videlicet ex eo sciat num è re sua futurum sit ad ferendum auxilium ire. Siquidem ille idem enarrator, in hunc locum Odyss. η, Πολλὰ γὰρ ἄλγε᾽ ἔχει πατὴς οἰχομένοιο Ἐν μεγάροις, ὧ μὴ ἄλλοι ἀοσσηπῆρες ἔωσιν, annotat, ἀοσσηπῆρες esse βοηθοὶ ἀσουδ᾽ αἶοι & μὴ αἰαμφίοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. fuisse enim moris ἐρωτᾶν τὸ θεῖον· ἢ βοηθεῖν μόνον, εἰ τρεψάμενοι τις· ἢ συγχαίζειν δέ, εἰ κωλύεται. Itidémq; Etymologici autor illis quæ ex ipso attuli verbis, subiungit, ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς πῦρ, πανθανομένοις μαντείας βοηθεῖν. Meminisse autem oportet hic eorum quæ antea dixi, nimirum, si in vsu sit etiam ὀοσηπὴρ, concidere hanc etymologiam.

Videor autem mihi & VERBVM Ἀοσσέω, ῶ, alicubi annotatum inuenisse, tanquam idem significans quod βοηθῶ. Rationi certè consentaneum fuerit vt priorem huic verbo Ἀοσσέω locum tribuamus: vt videlicet ab Ὄσσα hoc sit Ἀοσσέω: cuius verbale sit Ἀοσηπὴρ.

Omissum fuit in præcedentibus, nimirum post Ὄσσομαι, COMPOS. Ποπόσσομαι, SIVE Προπόσσομαι, quo significatur προσβλέπω, Aspicio, Intueor: apud Homerum Iliad. η, non procul ab initio, Μή πν᾽ αἰθρώπων προπόσσεο, μηδὲ ἐρέεινε. id est προσβλέπε, inquit Eustath. Aliquando tamen est προβλέπω, non προσβλέπω. vt Od. ξ, Οὔπτε μοι θάνατον προπόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, Non præuidebat mortem, vel Mortem sibi ante oculos non ponebat, Mortis metum ante oculos non habebat. Autor breuiũ schol. exponit, προβλέπειν & προσεδέχετο. Hesychius προπόσσεται exponit non solùm προορᾶται & προσδέχεται, item προσδοκᾷ: sed etiam προσαγορεύει. quæ expositio mira videri possit. Obseruandum est porrò in illo Hom. loco προπόσσετο θυμὸς cum accusatiuo, vt alibi ὄσσετο θυμός. Apud Apoll. Rhodium Argon. lib. 1, cũ infinitiuo, — ἔτ᾽ αὖτε προπόσσομαι ὧδε πελεῖσθαι. vbi schol. exp. προορᾶμαι. In v. l. ex eodẽ poeta ποπόσσεσθαι affertur pro Augurari: itidémq; in iis προπόσσεσθαι redditur etiam Præsagire.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA GRANADA
BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE GRANADA